

Đạo Kiếm Thần Hoàng

Contents

Đạo Kiếm Thần Hoàng	30
1. Chương 1: Một Cuộc Sống Mới Bên Tây Kiếm Trì	31
2. Chương 2: Thế Giới Mới Đặc Sắc	33
3. Chương 3: Liên Quan Đến Ký Ưc	35
4. Chương 4: Đình Hạo Mạnh Mẽ	38
5. Chương 5: Địa Huyết Thâm Uyê	40
6. Chương 6: Tạo Hóa, Động Phủ Bí Ẩn	42
7. Chương 7: Linh Dược Vào Tay	44
8. Chương 8: Thập Tự Khoái Kiếm	47
9. Chương 9: Chẳng Lê Hấn Là Yêu Nghiệt Sao?	49
10. Chương 10: Thập Tự Khoái Kiếm	52
11. Chương 11: Dẫn Khí Quyết	54
12. Chương 12: Nhân Tộc, Yêu Ma Và Tuyết Châu	57
13. Chương 13: Mười Hai Kinh Mạch	59
14. Chương 14: Thiếu Nữ Áo Trắng Đẹp Tuyệt Trần	61
15. Chương 15: Thiếu Niên Bí Ẩn	63
16. Chương 16: Kiếm Quang Sinh Diệt Đãng Bất Bình.	65
17. Chương 17: Gặp Mạnh Thì Càng Mạnh.	68
18. Chương 18: Con Nít Trưởng Thành Sớm.	70
19. Chương 19: Trượng Kiếm Tặng Ngân Mỹ Nhân Tâm.	73
20. Chương 20: Trắc Nghiệm Nhập Tông.	75
21. Chương 21: Thiên Tài Và Tài Trí Bình Thường.	78
22. Chương 22: Cái Gì Gọi Là Thiên Tài?	80
23. Chương 23: Lại Một Thần Cấp?	83
24. Chương 24: Thanh Bình Học Viện Mời.	85
25. Chương 25: Lý Do Từ Chối Tốt Nhất.	88
26. Chương 26: Xếp Hạng Trắc Nghiệm.	91
27. Chương 27: Giúp Người Thành Đạt	93
28. Chương 28: Đại Viện Số Tám	96
29. Chương 29: Một Viện Ba Bạn Cùng Phòng	98
30. Chương 30: Năm Viện Đại Tái.	100
31. Chương 31: Mười Hạt Giống Tuyển Thủ	103
32. Chương 32: Thắng Đến Không Thể Cãi Lại	105
33. Chương 33: Kiếm Thuật Thật Sự	108
34. Chương 34: Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên	111
35. Chương 35: Kinh Mạch Thần Giai	113
36. Chương 36: Tiến Độ Tu Luyện Của Ba Bạn Cùng Phòng	116
37. Chương 37: Tử Sam Nam Viện Khiêu Khích	118
38. Chương 38: Đại Triển Thần Uy	120
39. Chương 39: Tín Đồ Cuồng Nhiệt	123
40. Chương 40: Đạo Kiếm Song Tổ Sơ Hiển Linh	126

41. Chương 41: Dao Kiếm Song Thánh Thể	128
42. Chương 42: Dao Kiếm Song Tổ Sơ Hiện Linh (2)	131
43. Chương 43: Dao Kiếm Song Thánh Thể (3)	133
44. Chương 44: Năm Viện Đại Tái Gió Mây Nổi Lên	136
45. Chương 45: Nhất Dao Khải Trình Quyết	139
46. Chương 46: Nước Năm Viện Đại Tái Đã Khuấy	141
47. Chương 47: Sóng Ngầm Năm Viện Đại Tái	144
48. Chương 48: Truy Điện Trung Cung Kiếm	146
49. Chương 49: Khiến Đối Thủ Kính Phục	149
50. Chương 50: Lý Lan	151
51. Chương 51: Chiến Đấu Dã Man, Kinh Dịch	154
52. Chương 52: Danh Tiếng Của Thất Nghĩa Minh	157
53. Chương 53: Vương Tiểu Thất Thay Đổi	160
54. Chương 54: Đệ Tử Tam Đại Cá Cược	162
55. Chương 55: Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng Pháp	165
56. Chương 56: Thiên Tài Lốp Lốp	167
57. Chương 57: Mỹ Nam Tử, Vua Hâm Mộ	170
58. Chương 58: Nhất Kiếm Định Thắng Bại	172
59. Chương 59: Nhất Kiếm Đóng Băng	175
60. Chương 60: Ai Không Muốn Trở Thành Người Thắng, Anh Hùng?	178
61. Chương 61: Tôn Cửu Thiên Lại Đến	180
62. Chương 62: Dã Tâm Của Thiếu Niên Dưới Ánh Trăng	183
63. Chương 63: Quyết Đoán Của Nhà Dã Tâm	185
64. Chương 64: Quái Khách Áo Xanh	188
65. Chương 65: Quái Nhân Quái Sự Quái Vật	190
66. Chương 66: Nhất Chiêu Kiếm Thuật	193
67. Chương 67: Bể Môn Tạ Khách Kiếm Thức	196
68. Chương 68: Hãy Giáng Thiên Lôi Xuống Đánh Chết Tên Khốn Này Đi	198
69. Chương 69: Chưởng Định Thắng Bại	201
70. Chương 70: Nhất Niệm Chi Nhẫn Cùng Tan Tắt!	204
71. Chương 71: Kiếm Thuật Của Đình Hạo, Ân Oán	207
72. Chương 72: Thật Sự Có Thiên Tài	210
73. Chương 73: Tứ Cường!	212
74. Chương 74: Chiến Đấu Kỳ Lạ	215
75. Chương 75: Là Diệu Thấp Hay Kỹ Tận?	217
76. Chương 76: Cường Đại Làm Người Ta Tuyệt Vọng	220
77. Chương 77: Mỗi Người Có Kiêu Ngạo Riêng	222
78. Chương 78: Mỗi Người Có Kiêu Ngạo Riêng (2)	225
79. Chương 79: Ước Định Ba Kiếm	228
80. Chương 80: Chung Kết	230
81. Chương 81: Đến Đây, Chiến Đấu Sảng Khoái!	233
82. Chương 82: Rung Động, Đình Hạo Kiên Trì	235
83. Chương 83: Đến Đây, Lại Chiến!	238
84. Chương 84: Đỉnh Cao Đệ Nhất Ngũ Viện	240
85. Chương 85: Tặng Dư, Kiếm Rỉ Sét Thay Đổi	242
86. Chương 86: Kho Vũ Khí Tàng Kiếm Đường	245
87. Chương 87: Lão Nhân Tóc Trắng	247
88. Chương 88: Ba Quyển Bí Tích	249
89. Chương 89: Khu Phố Thương Mại' Của Vấn Kiếm Tông	252
90. Chương 90: Mua Sắm Trước Ngày Rèn Luyện	254
91. Chương 91: Phi Dao, Trước Đêm Rèn Luyện	257
92. Chương 92: Mỹ Nữ Giáo Viên Ngự Tỷ	259
93. Chương 93: Lão Nhân Tóc Trắng Ngạc Nhiên	261
94. Chương 94: Yêu Ma Yêu Ma	263

95. Chương 95: Dã Ngoại Đáng Sợ	266
96. Chương 96: Nguy Hiểm, Gặp Ma Thú	268
97. Chương 97: Chiến Thần, Đình Hạo Sáng Tạo Kỳ Tích	271
98. Chương 98: Thiếu Niên Bình Thường Đạt Được Tôn Kính	273
99. Chương 99: Biến Đổi Lớn, Nguy Cơ Đến	276
100. Chương 100: Thay Đổi Bất Ngờ	279
101. Chương 101: Xung Đột, Sát Khí Bắn Ra	281
102. Chương 102: Thanh Kiếm, Giận Dữ Giết Người	284
103. Chương 103: Kế Hoạch	286
104. Chương 104: Truyền Kỳ, Thiên Tài Của Thanh Bình Học Viện	289
105. Chương 105: Truy Sát, Đường Giải Quyết	291
106. Chương 106: Quyết Đoán, Đình Hạo Quyết Định	294
107. Chương 107: Dụ Dỗ, Làn Ranh Sinh Tử	297
108. Chương 108: Chu Toàn, Man Thiên Quá Hải	299
109. Chương 109: Miệng Quạ, Phúc Tọa	302
110. Chương 110: Gặp Lại Nữ Nhân Đẹp Như Nước Kia	304
111. Chương 111: Chăm Chú Nhìn, Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông	307
112. Chương 112: Giáng Xuống, Kẻ Địch Đáng Sợ Nhất	309
113. Chương 113: Rút Kiếm, Dựa Dẫm Vào Nhau	312
114. Chương 114: Cứu Bình, Tương Tiên Hà Quá Cấp	314
115. Chương 115: Kỳ Tích, Đình Hạo Phản Kích	317
116. Chương 116: Câu Thơ, Tồn Tại Bí Ẩn	320
117. Chương 117: Đối Chiến, Cao Thủ So Kè	322
118. Chương 118: Kinh Diễm, Thiên Lý Nhất Kiếm Lý Kiếm Ý	324
119. Chương 119: Sự Việc, Ước Hẹn Ba Năm	327
120. Chương 120: Nghĩ Lại, Tăng Tiến Thực Lực	329
121. Chương 121: Trở Về, Lửa Giận Ngút Trời	331
122. Chương 122: Đáng Buồn, Đệ Tử Ngoại Môn Bị Thương	334
123. Chương 123: Đoạn Thiên Lý, Thiên Lý Lâu Mạnh Mẽ	336
124. Chương 124: Tắt Tai, Người Là Ai?	338
125. Chương 125: Tắt Tai, Chịu Cơn Giận Của Đình Hạo	341
126. Chương 126: Cường Đại, Đi Kêu Người	344
127. Chương 127: Đầu Mục, Đoạn Thiên Lý Đoạn Thiên Lý	346
128. Chương 128: Nghiền Áp, Thối Máu Lăn Từ Năm Đám	349
129. Chương 129: Khuất Phục, Lạnh Lùng Đáng Sợ	351
130. Chương 130: Can Đảm, Vô Giả Kiên Trì	354
131. Chương 131: Mạnh Nha, Tình Yêu Nảy Mầm	356
132. Chương 132: Lý Lan, Thân Phận Bí Ẩn	359
133. Chương 133: Luyện Khí, Tác Phẩm Đầu Tay Của Đình Hạo	361
134. Chương 134: Thủ Ấn, Thiên Phú Không Gì Sánh Bằng	363
135. Chương 135: Thần Huyết, Tác Phẩm Đầu Tay Của Đình Hạo (2)	365
136. Chương 136: Lý Kiếm Ý, Thủ Tịch Trùm Ngâm Của Văn Kiếm Tông	368
137. Chương 137: Thần Điện, Kết Giới Minh Văn	370
138. Chương 138: Sóng Vài, Cái Gọi Là Vô Sĩ Huyết Mạch	375
139. Chương 139: Tin Tưởng, Chắc Chắn Người Sẽ Thắng	378
140. Chương 140: Đan Dược, Trái Tim Tây Môn Thiên Tuyệt	381
141. Chương 141: Thời Kỳ, Viện Thủ Năm Viện	383
142. Chương 142: Diễn Thuyết, Tự Rước Lấy Nhục	385
143. Chương 143: Bầu Cũ, Mục Tiêu Của Đình Hạo	388
144. Chương 144: Loạn Tượng, Những Thiên Tài Cùng Lựa Chọn	390
145. Chương 145: Loạn Tượng, Tăng Tiến Thực Lực	392
146. Chương 146: Kiếm Ý, Thủ Đọa Khiêu Chiến Huyết Mạch	395
147. Chương 147: Đạo Ý Và Kiếm Ý, Tiểu Lan Giỏi	397

148. Chương 148:	Gian Dối, Bài Tập Nhà Của Đình Hạo	400
149. Chương 149:	Khiêu Khích, Ai Là Người Mạnh Nhất	402
150. Chương 150:	Sóng Vai, Hai Thiên Tài Của Thanh Sam Đông Viện	404
151. Chương 151:	Sóng Vai, Đệ Tử Kỳ Danh Nghịch Tập	407
152. Chương 152:	Huyết Mạch, Tật Phong Thiểm Điện Dao	410
153. Chương 153:	Sát Chiêu, Không Chịu Nổi Một Kịch	413
154. Chương 154:	Dư Âm, Lại Bị Kêu Đi	415
155. Chương 155:	Tức Giận, Tây Môn Thiên Tuyết Hiểu Lầm	417
156. Chương 156:	Nhiều Chuyện, Người Hãy Chú Trọng Hình Tượng Một Chút Đi	420
157. Chương 157:	Sau Núi, Vô Định Huyền Vũ Học Viện	423
158. Chương 158:	Bàn Cờ Minh Văn Bí Ẩn	425
159. Chương 159:	Miêu Thần Tượng, Lão Nhân Xấu Xa	427
160. Chương 160:	Cha Nó, Giành Bát Cơm Sao	429
161. Chương 161:	Chắc Người Sẽ Không Từ Chối Tây Môn Giáo Sư Đi	431
162. Chương 162:	Bí Ẩn, Mèo Con Phá Sản	434
163. Chương 163:	Đan Dao, Tây Môn Thiên Tuyết Hồi Hận	436
164. Chương 164:	Trong Rừng, Thỏ Lộ Đột Ngột	439
165. Chương 165:	Bàn Tán, Tin Tức Lan Tràn	441
166. Chương 166:	Yếu Tố, Tài Lữ Pháp Địa	444
167. Chương 167:	Trắc Nghiệm, Khiêu Khích Trong Trắc Nghiệm Võ Đạo	447
168. Chương 168:	Hung Tợn Tắt Mất	449
169. Chương 169:	Gặp Lại Cô Bé Đình Đình	451
170. Chương 170:	Tiểu Ma Vương Đình Đình	454
171. Chương 171:	Tây Môn Giáo Sư Không Tức Giận?	456
172. Chương 172:	Thử Đan, Phương Thuốc Bản Hoàn Mỹ	459
173. Chương 173:	Khống Chế Lửa, Thủ Đoạn Của Tây Môn Thiên Tuyết	461
174. Chương 174:	Kế Hoạch Của Đình Hạo	463
175. Chương 175:	Vương Tiêu Sái Phong Lưu Tiêu Sái	465
176. Chương 176:	Bí Dao Lùn Là Chú Khí Sư?	468
177. Chương 177:	Thật Ngon, Đa Tạ Nàng	470
178. Chương 178:	Ta Có Chuyện, Đi Trước	473
179. Chương 179:	Xuất Chinh, Tây Nham Sơn Mạch	475
180. Chương 180:	Nam Nhân Xấu Xa Diêm Dứa	477
181. Chương 181:	Long Hồ Tự Hội Phong Vân Khởi	480
182. Chương 182:	Sát Chiêu Bùng Nổ	486
183. Chương 183:	Búng Tay, Kiếm Gãy	489
184. Chương 184:	Tên Của Hắn Là Đình Hạo	492
185. Chương 185:	Đêm Trăng, Lý Lan	494
186. Chương 186:	Khám Phá Bí Mật Di Tích Thượng Cổ Lần Hai	496
187. Chương 187:	Đình Hạo Và Quách Nộ	499
188. Chương 188:	Bắt Đầu Thăm Dò Di Tích Thượng Cổ	501
189. Chương 189:	Kỳ Tích, Thành Lớn Dưới Đất	503
190. Chương 190:	Thần Dao, Cường Nhân Của Vấn Kiếm Tông	506
191. Chương 191:	Tập Kịch, Ngụy Cơ Ẩn Giấu	508
192. Chương 192:	Nói Nhiều, Thương Khó Không Gian Nửa Đông Lại	510
193. Chương 193:	Mèo Bài, Nam Nhân Xấu Xa Vô Sĩ	513
194. Chương 194:	Trợn Tròn Mắt, Ai Nói Ta Không Sờ Được?	516
195. Chương 195:	Biến Dị, Thanh Âm Trong Di Tích Thượng Cổ	518
196. Chương 196:	Truyền Tống, Thế Giới Xa Lạ	521
197. Chương 197:	Nữ Đệ Tử Của Vấn Kiếm Tông	523
198. Chương 198:	Đình Hạo, Lực Lượng Niềm Tin	526
199. Chương 199:	Đừng Sợ, Ta Đến Đây	528
200. Chương 200:	Vô Định, Người Và Mèo Phối Hợp	531

201. Chương 201:	Đinh Sư Huynh Cũng Thông Hiểu Đan Thảo Chi Đạo?	533
202. Chương 202:	Đừng Nói, Chúng Ta Tin Tưởng Đinh Sư Huynh	536
203. Chương 203:	Trị Thương Kiều Diễm	539
204. Chương 204:	Lư Bằng Phi Hâm Mộ Ghen Ty	541
205. Chương 205:	Đinh Sư Huynh Người, Không Phải Là Yêu Quái Đi?	543
206. Chương 206:	Quỷ Vực, Lại Trùng Phùng	545
207. Chương 207:	Quỷ Vực, Cách Đối Phó	548
208. Chương 208:	Nội Loạn, Cuồng Nhân Lữ Cuồng	550
209. Chương 209:	Thậm Chí Không Nói Một Tiếng Cảm Ơn	552
210. Chương 210:	Biến Dị, Người Đeo Mặt Nạ Quỷ Thanh Đồng	555
211. Chương 211:	Thực Lực Của Đinh Hạo	557
212. Chương 212:	Sát Thức, Vô Tận Sát Chiêu	559
213. Chương 213:	Uy Lực Thật Sự Của Đạo Kiếm Song Thánh Thể	562
214. Chương 214:	Cơ Duyên, Rốt Cuộc Là Ai?	565
215. Chương 215:	Bí Mật Trong Di Tích	568
216. Chương 216:	Khắc Tinh Thương Cổ Hồn Thể	570
217. Chương 217:	Song Kiều Ngày Xưa Của Văn Kiếm Tông	572
218. Chương 218:	Chư Thánh Chinh Phục, Uẩn Thần Địa Mạch	575
219. Chương 219:	Cực Dương Cực Âm Chi Hỏa	577
220. Chương 220:	Quan Hệ Xú Chi Hỏa Của Chúng Ta	579
221. Chương 221:	Được Cứu Và Tuyệt Cảnh	581
222. Chương 222:	Tên Hèn Sợ Chết?	584
223. Chương 223:	Hãy Chôn Cùng Quách Đại Ca Của Ta Đi.	586
224. Chương 224:	Quỳ Xuống, Không Thì Chết	588
225. Chương 225:	Lưu Kim Như Ý Tráo	591
226. Chương 226:	Lực Lượng Khủng Bố Mới	594
227. Chương 227:	“thư”, “kiếm”, “hỏa”	596
228. Chương 228:	Tập Kết, Biểu Tình Của Mọi Người	598
229. Chương 229:	Dư Âm Điện Cuồng	601
230. Chương 230:	Dư Âm Điện Cuồng	603
231. Chương 231:	Đinh Hạo Lên Kế Hoạch	605
232. Chương 232:	Tán Dóc	607
233. Chương 233:	Đập Tiệm Gian Dối Này Cho Ta	609
234. Chương 234:	Giải Thích Và Đối Cháp Pháp	612
235. Chương 235:	Hai Cô Bé	614
236. Chương 236:	Quan Uy Thật Lớn	616
237. Chương 237:	Đại Nhân Vật Thật Sự	619
238. Chương 238:	Ôn Thần Vương Tiểu Thất	621
239. Chương 239:	Chuyện Âm U Hãy Để Ta Làm Thay	624
240. Chương 240:	Lại Đến Xóm Nghèo, Dẫn Dò	626
241. Chương 241:	Vương Tuyệt Phong Dẫn Dò	628
242. Chương 242:	Bất Bình Phồn Hoa Thái Bình Thành	631
243. Chương 243:	Gặp Chuyện Bất Bình	633
244. Chương 244:	Tình Cờ Gặp Thôn Dân Thung Lũng Thôn	635
245. Chương 245:	Thăng Cấp Bát Khiếu Vô Đồ Cảnh	637
246. Chương 246:	Huyết Long Trại, Tăng Tiến Vô Đồ	639
247. Chương 247:	Dưới Thành Ngụy Cấp	642
248. Chương 248:	Tia Chớp Đoạt Mệnh	644
249. Chương 250:	Mèo Con Đáng Yêu Biến Đổi	647
250. Chương 251:	Mèo Con Trở Tài	649
251. Chương 252:	Ta Muốn Nhận Bọn Họ Làm Hảo Bằng Hữu	652
252. Chương 253:	Một Kiếm Câu Hồn, Phùng Huyết Y	654
253. Chương 254:	Bác Học Cũng Là Tội	657
254. Chương 255:	Ba Yếu Tố Đạo Minh Văn	659

255. Chương 256:	Trong Khoảng Khắc Lĩnh Ngộ	661
256. Chương 257:	Sau Này Người Là Tà Nguyệt	664
257. Chương 258:	Thình Lình Đến Bức Hôn	666
258. Chương 259:	Lý Vân Kỳ Thanh Sam Đông Viện	668
259. Chương 260:	Ngày Mai Tự Mình Đến Đón Người	671
260. Chương 261:	Đưa Thanh Kiếm Rỉ Sét Cho Hấn Xem	673
261. Chương 262:	Thanh Kiếm Này Từ Đâu Ra?	676
262. Chương 263:	Lý Vân Kỳ Bảo Đảm	678
263. Chương 264:	Trước Nay Chỉ Nghe Người Mới Cười	681
264. Chương 265:	Trong Lòng Có Oán Hận	683
265. Chương 266:	Huyết Long Tuyệt Sát Lệnh	686
266. Chương 267:	Dã Tâm Diên Cuồng	688
267. Chương 268:	Thiếu Nữ Nguyễn Rửa	691
268. Chương 269:	Vô Sĩ Cùng Chờ Đợi	693
269. Chương 270:	Viêm Dao Phán Hình, Nhất Dao Khải Trình	695
270. Chương 271:	Hành Hình Chi Liệt Hỏa Tuyệt Sát	698
271. Chương 272:	Phá Vỡ Minh Văn, Chém Quỷ Mưu	701
272. Chương 273:	Vây Công Cùng Nghịch Sát	703
273. Chương 274:	Cuồng Ngưu Yêu Soái	706
274. Chương 275:	Sóng Trước Chưa Ổn Sóng Sau Lại Ấp Đến	708
275. Chương 276:	Báo Ứng, Không Thích Thì Lên	710
276. Chương 277:	Nhìn Xem Thế Cục	713
277. Chương 278:	Khai Thật	715
278. Chương 279:	Uy Danh Truyền Xa	717
279. Chương 280:	Giành Giật Từng Giây Tu Luyện	719
280. Chương 281:	Cuộn Tranh Bí Ẩn	722
281. Chương 282:	Lĩnh Ngộ Kiếm Ý	724
282. Chương 283:	Sát Thủ Biến Thái Kiếm Bất Bình	726
283. Chương 284:	May Mắn Chạy Trốn Kiếm Bất Bình	729
284. Chương 285:	Âm Thầm Làm Giàu	731
285. Chương 286:	Bóng Dáng Lửa Cháy Bập Bùng Trong Huyền Băng	734
286. Chương 287:	Phượng Hoàng Giương Cánh Trên Chín Tầng Mây.	736
287. Chương 288:	Người Hóa Kiếp Ở Phương Bắc.	739
288. Chương 289:	Uy Danh Truyền Xa.	741
289. Chương 290:	Giành Giật Từng Giây Tu Luyện.	743
290. Chương 291:	Kỳ Ngộ Trong Thủy Tinh Cung	746
291. Chương 292:	Nhất Pháp Tam Quyết Tinh Khí Thần	748
292. Chương 293:	Ngũ Hành Hỏa Viêm Thông Huyền Quyết	750
293. Chương 294:	Hữu Ta Vô Dịch Bá Khí	752
294. Chương 295:	Càng Ngày Càng Tăng Tu Vi	754
295. Chương 296:	Tin Vía Hè	757
296. Chương 297:	Thanh Sam Đông Viện Kịch Biến	759
297. Chương 298:	Tru Sát Phản Nghịch	762
298. Chương 299:	Hiệp Lộ Tương Phùng Dũng Giả Thắng	764
299. Chương 300:	Khi Người Đó Còn Ở	767
300. Chương 301:	Khuôn Mặt Quen Thuộc Kia	770
301. Chương 302:	Rốt Cuộc Người . . . Là Ai?	772
302. Chương 303:	Kêu Hấn Rửa Sạch Cổ Đi	775
303. Chương 304:	Thanh Sam Đông Viện Biến Đổi	778
304. Chương 305:	Bằng Hữu Của Lý Y Nhược	780
305. Chương 306:	Bản Tâm Vô Giả	783
306. Chương 307:	Thật Lớn Lối	785
307. Chương 308:	Trương Phàm Khác Lạ	788
308. Chương 309:	Thập Hoàng Thể Tôn Công	790

309. Chương 310:	Một Con Mèo Mập Màu Trắng	792
310. Chương 311:	Niềm Tin Tan Vỡ Và Rời Đi	795
311. Chương 312:	Lại Là Người . . . Bốn Phương	797
312. Chương 313:	Người Không Có Cơ Hội	799
313. Chương 314:	Đinh Hạo Tính Toán	802
314. Chương 315:	Huynh Đệ Của Ta	804
315. Chương 316:	Vĩnh Viễn Ở Lại Chỗ Đây	806
316. Chương 317:	Không Muốn Chết Thì Biến	809
317. Chương 318:	Người Còn Kém Xa Lắm	811
318. Chương 319:	Một Cái Tròng?	814
319. Chương 320:	Đinh Hạo Vô Pháp Vô Thiên	816
320. Chương 321:	Đinh Hạo, Tín Niệm Và Sát Khí	818
321. Chương 322:	Dư Âm, Lòng Người	821
322. Chương 323:	Dư Âm Và Lòng Người (2)	823
323. Chương 324:	Dư Âm Và Lòng Người (3)	826
324. Chương 325:	Vi Tình Mà Chiến	828
325. Chương 326:	Bị Đánh Như Con Chó	831
326. Chương 327:	Vận Mệnh Vật Hy Sinh	833
327. Chương 328:	Lục Điện Hội Thăm	835
328. Chương 329:	Huyền Khí Thần Binh	837
329. Chương 330:	Vấn Tâm Thiên Thê	840
330. Chương 331:	Việc Nhỏ Sau Đây Lại Bàn	842
331. Chương 332:	Phế Công Xử Tử Và Vấn Hình Huyết Ngục	844
332. Chương 333:	Kiểm Công Tử Và La Phong Chủ	846
333. Chương 334:	Chứng Minh Và Thiên Tài	849
334. Chương 335:	Tranh	851
335. Chương 336:	Không Phải Chưa Từng Giết Người Vấn Kiếm Tông	854
336. Chương 337:	Bái Sư	856
337. Chương 338:	Mau Lại Đây Kêu Sư Thúc	858
338. Chương 339:	Sóng Gió Lại Dấy Lên	861
339. Chương 340:	Đinh Hạo Thật Là Quá Đáng.	863
340. Chương 341:	Không Ai Trêu Vào Được	865
341. Chương 342:	Tin Tức Tốt Và Tin Tức Xấu	868
342. Chương 343:	Lý Lan Xin Lỗi	870
343. Chương 344:	Thiên Tài Mới Nổi	872
344. Chương 345:	Kim Cương Tiểu Ngốc	875
345. Chương 346:	Cường Đại Làm Người Ta Tuyệt Vọng	877
346. Chương 347:	Vận Mệnh Từng Người Bị Ngừng Lại.	880
347. Chương 348:	Một Trong Các Cuộc Quyết Đấu Số Mệnh	882
348. Chương 349:	Bắt Đầu Đệ Nhất Thi Kết Thúc Cũng Là Đệ Nhất	884
349. Chương 350:	Dạ Yến	887
350. Chương 351:	Say Rượu, Ly Biệt, Thiếu Nữ	889
351. Chương 352:	Đưa Tiền	891
352. Chương 353:	Đinh Hạo Bị Răn Dạy	894
353. Chương 354:	Quà Của Đinh Hạo	896
354. Chương 355:	Ba Nữ Nhân	898
355. Chương 356:	Ẩn Kiếm Phong	900
356. Chương 357:	Đại Sư Huynh, Trở Về Môn	903
357. Chương 358:	Cho Ta Mượn Chim Của Người Chơi Đi	905
358. Chương 359:	Trùng Kích Tiên Thiên Vô Tông Cảnh	907
359. Chương 360:	Thanh Sam Bất Tẩn Nghịch Huyết Bát Trảm Pháp	910
360. Chương 361:	Người Ra Hết, Thần Giao Đàm	912
361. Chương 362:	Kiểm Của Ta Ra Khỏi Vỡ Cũng Nhiễm Máu	914
362. Chương 363:	Lý Do Rút Kiếm	916

363. Chương 364:	Làm Thịt Con Mèo Này	919
364. Chương 365:	Mèo Mập Phát Cuồng	921
365. Chương 366:	Huyết Thủ Đồ Tể	924
366. Chương 367:	Lôi Quang Điện Tương	926
367. Chương 368:	Trời Trùng Phạt	929
368. Chương 369:	Chiến Trường Trên Bầu Trời	931
369. Chương 370:	Cục?	933
370. Chương 371:	Trên Trời Có Đường Người Không Đi	936
371. Chương 372:	Địa Ngục Không Cửa Người Cứ Đến	938
372. Chương 373:	Lôi Quang Đế Pháp Ấn	940
373. Chương 374:	Mèo Mập Biến Dị	943
374. Chương 375:	Thần Thông, Nhân Vương Biển	945
375. Chương 376:	La Phong Chủ Đầu Tư	947
376. Chương 377:	Thất Bại? Không Sao, Từ Từ Đến	950
377. Chương 378:	Tuyệt Sát Đến Từ Đình Hạo	952
378. Chương 379:	Sự Thật	954
379. Chương 380:	Dư Âm Hậu Chiến	957
380. Chương 381:	Đám Ăn Mày?	959
381. Chương 382:	Khiến Bọn Họ Cút	960
382. Chương 383:	Thân Phận Thật Sự Của Thiên Xu Đại Gia Xấu Xa	963
383. Chương 384:	Mạc Hoàng Thiên Xu	965
384. Chương 385:	Thiên Tài Lốp Lốp	968
385. Chương 386:	Xe Gấn Máy	970
386. Chương 387:	Tình Nhân Cốc, Kính Hồ	972
387. Chương 388:	Không Khí Điện Cuồng	974
388. Chương 389:	Vấn Kiếm Sơn Trang, Hoàng Dung	976
389. Chương 390:	Lão Nhân Mù Và Đứa Bé Một Chân	978
390. Chương 391:	Nhị Tuyền Ánh Nguyệt	980
391. Chương 392:	Nhất Dao Khuynh Thành	982
392. Chương 393:	Nhân Vật Phong Ấn Thế Hệ Trẻ	985
393. Chương 394:	Vấn Tình Thánh Chết	987
394. Chương 395:	Tụ Tập Kỳ Di	989
395. Chương 396:	Thân Phận Thật Sự Của Lão Nhân Mù	991
396. Chương 397:	Chiến	994
397. Chương 398:	Chiến (2)	996
398. Chương 399:	Chiến (3)	998
399. Chương 400:	Chiến (4)	1000
400. Chương 401:	Hai Bài Kinh Kệ	1002
401. Chương 402:	Sát Khí Sôi Trào	1004
402. Chương 403:	Trở Mặt	1007
403. Chương 404:	Bắt Đầu Đồ Sát	1009
404. Chương 405:	Cự Thần Huyết Mạch Thở	1011
405. Chương 406:	Tuần Mục Sử Của Huyền Sương Thần Cung	1013
406. Chương 407:	Người Hòa Giải?	1015
407. Chương 408:	Biến Đổi Khó Tin	1018
408. Chương 409:	Thánh Tử Của Tiên Hoàng Cung	1020
409. Chương 410:	Thiên Cơ Cốc, Hai Danh Sách	1022
410. Chương 411:	Phạm Thử Cùng Chiến Thử	1024
411. Chương 412:	Liên Tục Thăng Chức	1026
412. Chương 413:	Hắc Xà Giới Chỉ, Tài Khoản Kéch Sù	1028
413. Chương 414:	Vấn Tình Dao, Vấn Tình Dao Pháp	1030
414. Chương 415:	Mệnh Cách, Mệnh Thần, Mệnh Luân	1032
415. Chương 416:	Hồ Quang Sơn Sắc Yêu Nguyệt Đình	1034
416. Chương 417:	Tiêu Dao Tán, Sát Cục Trong Đêm	1037

417. Chương 418:	Yên Tâm, Có Ta Ở	1040
418. Chương 419:	Không Ngờ Là Người	1043
419. Chương 420:	Ta Là Người Từng Chết Một Lần	1046
420. Chương 421:	Đao Ý, Kiếm Ý Phá Huyết Mạch	1048
421. Chương 422:	Thiếu Hiệp, Chúng Ta Làm Bằng Hữu Được Không ?	1053
422. Chương 423:	Uy Lực Của Thân Xác Hồng Lô	1057
423. Chương 424:	Tuần Mục Sử Mới Giáng Xuống	1061
424. Chương 425:	Trái Tim Phụ Thân	1064
425. Chương 426:	Đinh Hạo Kinh Tài Tuyệt Diễm (thượng)	1069
426. Chương 427:	Đinh Hạo Kinh Tài Tuyệt Diễm (hạ)	1071
427. Chương 428:	Đinh Hạo, Có Phúc Tướng (thượng)	1073
428. Chương 429:	Đinh Hạo, Có Phúc Tướng (hạ)	1075
429. Chương 430:	Thiên Âm Cốc Tuyển Chọn	1077
430. Chương 431:	Các Loại Ích Lợi, Đủ Loại Phản Ứng (thượng)	1080
431. Chương 432:	Các Loại Ích Lợi, Đủ Loại Phản Ứng (hạ)	1082
432. Chương 433:	Đao Cuồng Kiếm Si (thượng).	1084
433. Chương 434:	Đao Cuồng Kiếm Si (hạ)	1086
434. Chương 435:	Nội Điện, Bình Phong Màu Hồng (thượng)	1088
435. Chương 436:	Nội Điện, Bình Phong Màu Hồng (hạ).	1091
436. Chương 437:	Thất Nguyệt Thất Nhật Trường Sinh Điện.	1093
437. Chương 438:	Huề Nhau (thượng)?	1095
438. Chương 439:	Huề Nhau (hạ)?	1098
439. Chương 440:	Phân Phối Danh Ngạch	1100
440. Chương 441:	Huyền Sương Thần Vệ (thượng)	1102
441. Chương 442:	Huyền Sương Thần Vệ (hạ)	1104
442. Chương 443:	Thân Phận Thật Sự Của Lý Lan (thượng)	1106
443. Chương 444:	Thân Phận Thật Sự Của Lý Lan (hạ)	1108
444. Chương 445:	Cự Linh Thành	1111
445. Chương 446:	Bị Xem Thường Và Xung Đột (thượng).	1113
446. Chương 447:	Bị Xem Thường Và Xung Đột (hạ).	1115
447. Chương 448:	Thực Lực Không Thể Nghĩ Bàn	1117
448. Chương 449:	Không Ra Oai Thì Chết Sao (thượng)?	1120
449. Chương 450:	Không Ra Oai Thì Chết Sao (hạ)?	1122
450. Chương 451:	Bị Chơi Hông (thượng)	1124
451. Chương 452:	Bị Chơi Hông (hạ)	1127
452. Chương 453:	Hãy Lấy Ra Thành Ý Của Các Người	1129
453. Chương 454:	Ba Ngày Đầu (thượng)	1132
454. Chương 455:	Ba Ngày Đầu (hạ)	1134
455. Chương 456:	Cơ Duyên Ở Bên Người.	1136
456. Chương 457:	Thần Thông Ba Đầu Sáu Tay (thượng).	1138
457. Chương 458:	Thần Thông Ba Đầu Sáu Tay (hạ).	1140
458. Chương 459:	Được Đến Bảo Bối.	1143
459. Chương 460:	Hồng Nhan Bạch Cốt Tướng (thượng).	1145
460. Chương 461:	Hồng Nhan Bạch Cốt Tướng (hạ)	1147
461. Chương 462:	Kỷ Thân Thiên Địa (thượng)	1150
462. Chương 463:	Kỷ Thân Thiên Địa (hạ)	1152
463. Chương 464:	Tích Lũy, Truy Sát Lại Đến	1154
464. Chương 465:	Giành Lấy Thần Thông (thượng)	1156
465. Chương 466:	Giành Lấy Thần Thông (hạ)	1159
466. Chương 467:	Một Sợi Dây	1161
467. Chương 468:	Đứt Tuyến, Năm Người Hầu	1164
468. Chương 469:	Liệt Thiên Kiếm Tông (thượng)	1166
469. Chương 470:	Liệt Thiên Kiếm Tông (hạ)	1169
470. Chương 471:	Tòa Cổ Thành Áp Chế Khủng Bối (thượng)	1172

471. Chương 472:	Tòa Cổ Thành Áp Chế Khủng Bố (hạ)	1174
472. Chương 473:	Người Nào Đến Đây	1176
473. Chương 474:	Mưu Tính Và Kế Hoạch (thượng)	1179
474. Chương 475:	Mưu Tính Và Kế Hoạch (hạ)	1182
475. Chương 476:	Người Đến Rồi?	1184
476. Chương 477:	Người Đến Rồi (hạ)?	1186
477. Chương 478:	Tây Môn Thiên Tuyết Gặp Gỡ	1188
478. Chương 479:	Đánh Gãy Hai Chân? Ý Hay!	1191
479. Chương 480:	Lực Lượng Cơ Thể Biến Thái	1193
480. Chương 481:	Lực Lượng Cơ Thể Biến Thái (hạ)	1195
481. Chương 482:	Nghiền Áp (thượng).	1198
482. Chương 483:	Nghiền Áp (hạ)	1201
483. Chương 484:	Thần Ngẫu Thế Mạng (thượng)	1203
484. Chương 485:	Thần Ngẫu Thế Mạng (hạ)	1206
485. Chương 486:	Tin Tức Kinh Người	1208
486. Chương 487:	Đoạn Ngắn Ký Ưc (thượng)	1210
487. Chương 488:	Đoạn Ngắn Ký Ưc (hạ)	1213
488. Chương 489:	Thần Hoàng Chi Đạo	1216
489. Chương 490:	Biến Đổi (thượng)	1218
490. Chương 491:	Biến Đổi (hạ)	1220
491. Chương 492:	Thực Lực Của Trương Phàm	1225
492. Chương 493:	Chính Là Tên Khùng Này (thượng)?	1228
493. Chương 494:	Chính Là Tên Khùng Này (hạ)?	1230
494. Chương 495:	Không Gì Làm Không Được (thượng)	1232
495. Chương 496:	Không Gì Làm Không Được (hạ)	1235
496. Chương 497:	Cạm Bẫy Và Tuyết Sát	1237
497. Chương 498:	Gặp Lại ‘cố Nhân’ (thượng)	1239
498. Chương 499:	Gặp Lại ‘cố Nhân’ (hạ)	1241
499. Chương 500:	Đá Mài Dao (thượng)	1244
500. Chương 501:	Đá Mài Dao (hạ)	1246
501. Chương 502:	Đi Về Phía Đông	1249
502. Chương 503:	Cửu Trọng Thiên	1251
503. Chương 504:	Trùng Phùng (thượng)	1253
504. Chương 505:	Trùng Phùng (hạ)	1256
505. Chương 506:	Khôi Lỗi Chiến Ngẫu (thượng)	1258
506. Chương 507:	Khôi Lỗi Chiến Ngẫu (hạ)	1261
507. Chương 508:	Trầm Bất Hồi	1263
508. Chương 509:	Lên Thẳng Thắt Trọng Thiên	1265
509. Chương 510:	Lâm Thiên Vũ Ngâm Bồ Hòn (thượng)	1267
510. Chương 511:	Lâm Thiên Vũ Ngâm Bồ Hòn (hạ)	1270
511. Chương 512:	Tám Cẩm Địa, Tiểu Lâu Bạch Ngọc (thượng).	1272
512. Chương 513:	Tám Cẩm Địa, Tiểu Lâu Bạch Ngọc (hạ).	1274
513. Chương 514:	Thiên Dao Tuyết Kiếm Lâu (thượng).	1277
514. Chương 515:	Thiên Dao Tuyết Kiếm Lâu (hạ).	1279
515. Chương 516:	Đã Từng Nói Chuyện (thượng)	1281
516. Chương 517:	Đã Từng Nói Chuyện (trung)	1284
517. Chương 518:	Đã Từng Nói Chuyện (hạ)	1286
518. Chương 519:	Thượng Cổ Kiếm Kỹ	1289
519. Chương 520:	Kiểm Nhị Thập Tứ (thượng)	1291
520. Chương 521:	Kiểm Nhị Thập Tứ (hạ)	1293
521. Chương 522:	Bồ Đoàn Dây Đay	1296
522. Chương 523:	Thời Gian Không Đợi Người (thượng)	1298
523. Chương 524:	Thời Gian Không Đợi Người (hạ)	1300
524. Chương 525:	Loạn Tượng, Biến Cố Ngoài Ý Muốn	1302

525. Chương 526:	Tiếng Giết Nổi Lên (thượng)	1304
526. Chương 527:	Tiếng Giết Nổi Lên (hạ)	1307
527. Chương 528:	Đi Tới Đâu Vô Dịch Đến Đó (thượng)	1309
528. Chương 529:	Đi Tới Đâu Vô Dịch Đến Đó (hạ)	1312
529. Chương 530:	Giật Minh, Ba Đầu Sáu Tay (thượng)	1314
530. Chương 531:	Giật Minh, Ba Đầu Sáu Tay (hạ)	1317
531. Chương 532:	Vậy Người Hầy Chết Đi	1319
532. Chương 533:	Sát Thủ Vô Hoàng (thượng)	1321
533. Chương 534:	Sát Thủ Vô Hoàng (hạ)	1324
534. Chương 535:	Uy Chấn Tứ Phương	1326
535. Chương 536:	Bí Mật Bò Đoàn (thượng)	1329
536. Chương 537:	Bí Mật Bò Đoàn (hạ)	1331
537. Chương 538:	Xuân Hạ Thu Đông Kiếm Ý	1334
538. Chương 539:	Tế Đàn Hội Minh	1336
539. Chương 540:	Tung Tích Hai Góc Bản Đồ Cuối Cùng (thượng).	1338
540. Chương 541:	Tung Tích Hai Góc Bản Đồ Cuối Cùng (hạ)	1341
541. Chương 542:	Đường Cổ Tây Du Mở Ra (thượng)	1343
542. Chương 543:	Đường Cổ Tây Du Mở Ra (hạ)	1346
543. Chương 544:	Đường Cổ Đáng Sợ.	1348
544. Chương 545:	Uy Lực Bốn Kiếm Ý	1350
545. Chương 546:	Chiến Đấu Kịch Liệt Như Lửa	1353
546. Chương 547:	Chiến Đấu Kịch Liệt Như Lửa (2)	1356
547. Chương 548:	Dữ Nhiều Lành Ít	1358
548. Chương 549:	Thần Thông Thần Thú Thượng Cổ	1360
549. Chương 550:	Diên Cuồng Tranh Cướp	1362
550. Chương 551:	Tổn Thất Nghiêm Trọng	1365
551. Chương 552:	Một Lần Lựa Chọn	1367
552. Chương 553:	Đoạn Tây Du Cổ Lộ Thứ Hai	1369
553. Chương 554:	Ba Đầu Sáu Tay	1371
554. Chương 555:	Dị Biến	1373
555. Chương 556:	Mất Phương Hướng	1375
556. Chương 557:	Tử Thi Kỳ Lạ	1377
557. Chương 558:	Long Khí Màu Tím	1380
558. Chương 559:	Sa Mạc	1382
559. Chương 560:	Thế Giới Băng Tuyết	1384
560. Chương 561:	Nỗi Bi Ai Của Kẻ Mù Đường	1386
561. Chương 562:	Thất Phu Vô Tội Mang Ngọc Có Tội	1388
562. Chương 563:	Chết Cùng Chết, Sống Cùng Sống	1391
563. Chương 564:	Ta Là Đinh Hạo	1393
564. Chương 565:	Kẻ Khủng Bố...	1395
565. Chương 566:	Đánh Đánh Đánh... Đánh Cướp	1398
566. Chương 567:	Gặp Đường Sống Trong Tuyết Cảnh	1400
567. Chương 568:	Một Đường Đồng Hành	1402
568. Chương 569:	Bằng Hữu Hay Nhân Sủng?	1405
569. Chương 570:	Cự Nhân Nham Thạch	1407
570. Chương 571:	Muốn Động Thủ?	1409
571. Chương 572:	Đảo Khách Thành Chủ	1412
572. Chương 573:	Thà Làm Ngọc Vỡ, Không Làm Ngói Lành	1414
573. Chương 574:	Địa Mãng Cửu Hoàng Hộ Tâm	1416
574. Chương 575:	Một Cạm Bẫy	1419
575. Chương 576:	Một Cạm Bẫy (2)	1421
576. Chương 577:	Sợi Tơ Thần Tinh Của Mịch La Thiên Chu	1423
577. Chương 578:	Nỗi Giận	1426
578. Chương 579:	Vô Quyết Dày Có Móng Tay Nhọn	1428

579. Chương 580:	Hiện Tại Đến Phiên Các Người	1430
580. Chương 581:	Ai Sống Ai Chết?	1432
581. Chương 582:	Chỉ Tôn Quyết Đấu	1435
582. Chương 583:	Tuyệt Sát	1437
583. Chương 584:	Nàng Là Ai	1439
584. Chương 585:	Kiên Cường	1441
585. Chương 586:	Tông Môn Huyết Chiến	1444
586. Chương 587:	Tông Môn Huyết Chiến (2)	1446
587. Chương 588:	Chỉ Mành Treo Chuông	1448
588. Chương 589:	Số Phận Lạnh Lùng	1450
589. Chương 590:	Có Gì Phải Sợ	1452
590. Chương 591:	Thân Vào Ván Kiếm, Cuộc Đời Này Không Tiếc!	1455
591. Chương 592:	Thế Giới Tàn Kiếm	1457
592. Chương 593:	Dùng Trí Ốc Thay Đổi Tất Cả	1459
593. Chương 594:	Huyết Nguyệt Phóng Lên Trên Không Trung	1461
594. Chương 595:	Chiến Ý Linh Khí Của Thần Binh	1463
595. Chương 596:	Miệng Quạ Đen	1465
596. Chương 597:	Quy Bái Thân Vương	1468
597. Chương 598:	Quy Định Phạm Vi Hoạt Động!	1470
598. Chương 599:	Đao Tháp Trùng Thiên	1472
599. Chương 600:	Ma Đao	1474
600. Chương 601:	Thanh Kiếm Rỉ Vs Ma Đao	1476
601. Chương 602:	Đại Tông Sư Tứ Khiếu	1478
602. Chương 603:	Cùng Loại Minh Văn?	1480
603. Chương 604:	Ma Đao Ở Trong Tay, Ta Có Thiên Hạ	1482
604. Chương 605:	Cảnh Tượng Tan Hoang.	1484
605. Chương 606:	Chỉ Có Con Đường Chết	1487
606. Chương 607:	Biến Cố Tại Kính Hồ	1489
607. Chương 608:	Biến Cố Tại Kính Hồ (2)	1491
608. Chương 609:	Tông Môn Không Thể Xem Thường	1494
609. Chương 610:	Núi Thây Biển Máu	1496
610. Chương 611:	Mèo Phẩm	1499
611. Chương 612:	Chỉ Mành Treo Chuông	1501
612. Chương 613:	Cường Giả Ngoại Châu	1503
613. Chương 614:	Hàn Dương Kiếm	1506
614. Chương 615:	Huyết Ngọc Song Kiếm	1508
615. Chương 616:	Yêu Tộc Tới	1510
616. Chương 617:	Biến Cố Bất Ngờ	1513
617. Chương 618:	Lông Chim Màu Đỏ	1515
618. Chương 619:	Gặp Lại Lý Lan	1517
619. Chương 620:	Vận Khí Quá Mức Nghịch Thiên?	1520
620. Chương 621:	Đến Kỳ Sinh Lý?	1522
621. Chương 622:	Tranh Cãi	1526
622. Chương 623:	Vạn Phần Ly Kỳ	1529
623. Chương 624:	Dồn Vào Tử Địa Mới Gặp Sinh	1531
624. Chương 625:	Hóa Thân Thành Ma	1534
625. Chương 626:	Cạm Bẫy?	1536
626. Chương 627:	Cái Chết Giáng Xuống	1538
627. Chương 628:	Bị Tiêu Diệt Hoàn Toàn?	1541
628. Chương 629:	Một Tiếng Thở Dài	1543
629. Chương 630:	Thứ Tự Xuất Hiện Trước Sau	1546
630. Chương 631:	Khủng Bố	1548
631. Chương 632:	Chờ Đợi Dài Dằng Dặc	1550
632. Chương 633:	Giết Không Tha	1553

633. Chương 634:	Thành Thị Ngự Thần	1555
634. Chương 635:	Anh Minh	1557
635. Chương 636:	Vườn Thuốc Của Thần Linh	1560
636. Chương 637:	Thần Thảo Linh?	1565
637. Chương 638:	Con Riêng Của Thần Linh	1567
638. Chương 639:	Có Thể Làm Khó Dễ Được Ta	1569
639. Chương 640:	Phung Phí Của Trời	1572
640. Chương 641:	Dược Thảo Thành Tinh	1574
641. Chương 642:	Giăng Co	1577
642. Chương 643:	Quay Đầu Giáo	1579
643. Chương 644:	Khi Sư Diệt Tổ?	1582
644. Chương 645:	Thieu Thân	1584
645. Chương 646:	Âm Mưu Khóc Ra Máu	1587
646. Chương 647:	Chỗ Ở Của Thần Linh?	1589
647. Chương 648:	Thành Thị Ngự Thần	1592
648. Chương 649:	Vòng Ngọc Có Dị Biến	1594
649. Chương 650:	Trận Pháp Truyền Tống Lưới Ô Vương	1597
650. Chương 651:	Tế Đàn Kim Sắc	1599
651. Chương 652:	Tế Đàn Thần Hỏa?	1601
652. Chương 653:	Hoàn Thành Quá Trình Đốt Thần Hỏa	1604
653. Chương 654:	Đỉnh Tháp Lớn	1606
654. Chương 655:	Biến Hóa Bất Ngờ	1608
655. Chương 656:	Ta Là Đại Gia Của Người	1611
656. Chương 657:	Chuyện Xưa	1613
657. Chương 658:	Chiến Hạm Thần Đình	1616
658. Chương 659:	Động Tới Điểm Máu Chốt	1618
659. Chương 660:	Không Nên Oán Trách	1620
660. Chương 661:	Phản Bội	1622
661. Chương 662:	Rút Hết Huyết Mạch	1625
662. Chương 663:	Diên Cuồng	1627
663. Chương 664:	Đỉnh Đồng	1630
664. Chương 665:	Bí Ẩn Kiếp Trước – Kiếp Này	1632
665. Chương 666:	Bí Ẩn Kiếp Trước – Kiếp Này (2)	1635
666. Chương 667:	Chiến Trường Biến Đổi	1637
667. Chương 668:	Tâm Ma	1639
668. Chương 669:	Thành Lớn Bị Hủy Diệt	1642
669. Chương 670:	Trời Giúp?	1644
670. Chương 671:	Sự Diên Cuồng Cuối Cùng	1646
671. Chương 672:	Nữ Vũ Thần Tuyệt Thế	1649
672. Chương 673:	Liều Mạng	1651
673. Chương 674:	Trở Lại Thế Giới Hiện Thực	1653
674. Chương 675:	Vương Hữu Dư	1656
675. Chương 676:	Tin Dữ	1658
676. Chương 677:	Nếu Chết, Phải Chết Cùng Một Chỗ	1661
677. Chương 678:	Nâng Đồ Dao Lên	1664
678. Chương 679:	Hành Hình	1666
679. Chương 680:	Đình Hạo Trở Về	1668
680. Chương 681:	Đại Phá Diệt Sát Quyền	1671
681. Chương 682:	Qua Nhận Cái Chết	1673
682. Chương 683:	Lời Nói Ra Như Pháp Lệnh	1676
683. Chương 684:	Thần Dược Chi Linh	1678
684. Chương 685:	Sao Không Dám?	1680
685. Chương 686:	Quét Ngang Bốn Phương	1683
686. Chương 687:	Quá Khách Khí?	1685

687. Chương 688:	Kìm Ché Lửa Giận	1687
688. Chương 689:	Trở Ván Kiếm Tông	1690
689. Chương 690:	Gặp Lại Bạn Cũ	1692
690. Chương 691:	Tinh Vân Tông Chủ	1694
691. Chương 692:	Vân Tinh Tông Chủ	1697
692. Chương 693:	Nhận Mệnh Đi	1699
693. Chương 694:	Thiên Âm Cốc Gặp Tại Ương	1702
694. Chương 695:	Uy Lực Một Đạo	1704
695. Chương 696:	Ta Là Trương Phàm	1706
696. Chương 697:	Tiếp Viện Tông Môn	1709
697. Chương 698:	Thần Linh Đến Trái Đất	1711
698. Chương 699:	Giết Sạch Không Chừa Một Móng	1714
699. Chương 700:	Càng Dễ Xử Lý?	1716
700. Chương 701:	Hắn Đều Bị Ta Giết Chết	1719
701. Chương 702:	Kiểm Ý	1721
702. Chương 703:	Bao Nhiêu Loại Kiếm Ý?	1724
703. Chương 704:	Một Kiếm Phá Vạn Pháp	1726
704. Chương 705:	Nhược Điểm Của Đỉnh Hạo?	1728
705. Chương 706:	Hiện Tượng Dị Thường	1731
706. Chương 707:	Đại Lôi Âm Tự Kim Thiền Tử	1733
707. Chương 708:	Đường Phật Lệ.	1736
708. Chương 709:	Đại Trí Đại Dũng	1738
709. Chương 710:	Một Vấn Đề Cuối Cùng	1740
710. Chương 711:	Gặp Lại	1743
711. Chương 712:	Phật Chú Trọng Tinh Thần	1745
712. Chương 713:	Ước Hẹn Ba Tháng	1747
713. Chương 714:	Ba Tai Họa Tập Trung Một Chỗ	1750
714. Chương 715:	Trở Về Vị Trí Cũ	1752
715. Chương 716:	Hy Vọng	1754
716. Chương 717:	Chữa Thương	1756
717. Chương 718:	Song Tu	1759
718. Chương 719:	Giống Như Thần Tích	1761
719. Chương 720:	Tìm Hiểu Bí Mật Dưới Đáy Vực	1763
720. Chương 721:	Tìm Lại Nơi Xưa	1766
721. Chương 722:	Huyền Tinh Thạch Kỳ Lạ	1768
722. Chương 723:	Long Khí Màu Tím	1770
723. Chương 724:	Bao Tay (thượng).	1773
724. Chương 725:	Bao Tay (hạ).	1775
725. Chương 726:	Tử Hoàng Ngọc Trong Thạch.	1777
726. Chương 727:	Gió Bão Nổi Lên.	1780
727. Chương 728:	Đỉnh Hạo Lừa Đời Lấy Tiếng?	1782
728. Chương 729:	Kinh Thiên Trụ (thượng).	1784
729. Chương 730:	Kinh Thiên Trụ (hạ).	1787
730. Chương 731:	Sai Lầm Không Thể Sửa Đổi.	1789
731. Chương 732:	Nghiền Ép.	1792
732. Chương 733:	Nghiền Ép (hạ).	1794
733. Chương 734:	Không Muốn Làm Chuồng Môn (thượng).	1797
734. Chương 735:	Không Muốn Làm Chuồng Môn (hạ).	1799
735. Chương 736:	Lại Đến Khiêu Khích.	1802
736. Chương 737:	Anh Linh An Nghỉ.	1804
737. Chương 738:	Anh Linh An Nghỉ (hạ).	1807
738. Chương 739:	Lý Lan Lý Lan!	1810
739. Chương 740:	Cuộc Chiến Thiên Hàn Tuyệt Phong (thượng).	1812
740. Chương 741:	Cuộc Chiến Thiên Hàn Tuyệt Phong (hạ).	1815

741. Chương 742:	Cuộc Quyết Đấu Số Mệnh.	1818
742. Chương 743:	Thần Tiền Vô Song (thượng).	1820
743. Chương 744:	Thần Tiền Vô Song (hạ).	1822
744. Chương 745:	Chiến Đi.	1825
745. Chương 746:	Ma Nhãn Màu Đen.	1828
746. Chương 747:	Truyền Kỳ Chết.	1831
747. Chương 748:	Lại Là Liệt Thiên Kiếm Tông (thượng).	1833
748. Chương 749:	Lại Là Liệt Thiên Kiếm Tông (hạ).	1836
749. Chương 750:	Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ (thượng).	1838
750. Chương 751:	Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ (hạ).	1841
751. Chương 752:	Thập Ngũ Thiên Tinh Ma Trận.	1843
752. Chương 753:	Thù Cha Nữ Báo.	1846
753. Chương 754:	Thù Cha Nữ Báo (hạ).	1848
754. Chương 755:	Sơ Chiến Uy Chấn Thiên.	1851
755. Chương 756:	Chí Tôn Chấn Tứ Phương.	1853
756. Chương 757:	Chí Tôn Chấn Tứ Phương (hạ).	1856
757. Chương 758:	Cái Gọi Là Bí Mật.	1858
758. Chương 759:	Cái Gọi Là Bí Mật (hạ).	1860
759. Chương 760:	Không Tự Tin Như Vậy Sao?	1863
760. Chương 761:	Không Tự Tin Như Vậy Sao (hạ)?	1865
761. Chương 762:	Thần Giới?	1868
762. Chương 763:	Khổng Diệc Nho.	1870
763. Chương 764:	Tu La (thượng).	1873
764. Chương 765:	Tu La (hạ).	1875
765. Chương 766:	Cuối Cùng Từ Biệt.	1877
766. Chương 767:	Y Nhân Dưới Trăng.	1880
767. Chương 768:	Bị Đè (thượng).	1882
768. Chương 769:	Bị Đè (hạ).	1884
769. Chương 770:	Rời Khỏi Tuyết Châu.	1887
770. Chương 771:	Đường Đi Kiếm Châu (thượng).	1889
771. Chương 772:	Đường Đi Kiếm Châu (hạ).	1892
772. Chương 773:	Thư Sinh Nhất Gan.	1894
773. Chương 774:	Quốc Thành.	1897
774. Chương 775:	Việc Công Và Việc Tư (thượng).	1899
775. Chương 776:	Việc Công Và Việc Tư (hạ).	1902
776. Chương 777:	Cao Thủ Bí Ẩn (thượng)?	1904
777. Chương 778:	Cao Thủ Bí Ẩn (hạ)?	1907
778. Chương 779:	Thì Ra Là Hấn?	1909
779. Chương 780:	Cho Rằng Ta Sẽ Không Giết Người Sao (thượng)?	1911
780. Chương 781:	Cho Rằng Ta Sẽ Không Giết Người Sao (hạ)?	1914
781. Chương 782:	Thanh Y Như Ngọc Là Thư Sinh.	1917
782. Chương 783:	Người Có Tin Ta Mù Đường Không?	1919
783. Chương 784:	Kiểm Đô (thượng).	1922
784. Chương 785:	Kiểm Đô (hạ).	1924
785. Chương 786:	Ánh Sáng Ngút Trời (thượng).	1927
786. Chương 787:	Ánh Sáng Ngút Trời (hạ).	1929
787. Chương 788:	Đinh Hạo Báo Đáp.	1931
788. Chương 789:	Mối Lộ Mũi Nhọn (thượng).	1934
789. Chương 790:	Mối Lộ Mũi Nhọn (hạ).	1936
790. Chương 791:	Cuộc Chiến Liệt Thiên (1).	1939
791. Chương 792:	Cuộc Chiến Liệt Thiên (2).	1941
792. Chương 793:	Cuộc Chiến Liệt Thiên (3).	1944
793. Chương 794:	Võ Sĩ Đinh Hạo.	1946

794. Chương 795:	Sóng Sau Trường Gian, Lòng Lạnh Lẽo.	1948
795. Chương 796:	Sóng Sau Trường Gian, Lòng Lạnh Lẽo (hạ).	1951
796. Chương 797:	Tan Thành Mây Khói.	1953
797. Chương 798:	Lâm Liệt.	1955
798. Chương 799:	Lâm Liệt (hạ).	1958
799. Chương 800:	Gặp Lại Đình Hồng Lệ.	1960
800. Chương 801:	Trọng Tài Giả Mới (thượng).	1963
801. Chương 802:	Trọng Tài Giả Mới (hạ).	1966
802. Chương 803:	Thế Giới Lớn Cỡ Nào?	1968
803. Chương 804:	Cửu Thiên Huyền Nữ Kim Thuyền (thượng).	1971
804. Chương 805:	Cửu Thiên Huyền Nữ Kim Thuyền (hạ).	1973
805. Chương 806:	Hoa Hòa Thượng.	1976
806. Chương 807:	Không Nhịn Nữa.	1978
807. Chương 808:	Không Nhịn Nữa (hạ).	1981
808. Chương 809:	Nhất Chương Đoạn Hồn Đình Đức Thắng.	1984
809. Chương 810:	Bạch Y Vương.	1986
810. Chương 811:	Lạt Mềm Buộc Chặt.	1988
811. Chương 812:	Lạt Mềm Buộc Chặt (hạ).	1991
812. Chương 813:	Sau Lưng.	1994
813. Chương 814:	Người Thật Sự Là Nam Nhân Sao?	1996
814. Chương 815:	Người Thật Sự Là Nam Nhân Sao (hạ)?	1999
815. Chương 816:	So Kiếm.	2001
816. Chương 817:	Mạnh Mẽ Cứu Người.	2004
817. Chương 818:	Mạnh Mẽ Cứu Người (hạ).	2007
818. Chương 819:	Họa Thủy Đông Di.	2009
819. Chương 820:	Truy Nã.	2012
820. Chương 821:	Truy Nã (hạ).	2014
821. Chương 822:	Cách Đối Phó.	2017
822. Chương 823:	Cách Đối Phó (hạ).	2020
823. Chương 824:	Truy Sát.	2022
824. Chương 825:	Truy Sát (hạ).	2025
825. Chương 826:	Ý Đồ Của Sát Thủ (thượng).	2028
826. Chương 827:	Ý Đồ Của Sát Thủ (hạ).	2030
827. Chương 828:	Ước Chiến Quần Hùng.	2033
828. Chương 829:	Hoàng Hạc Lâu.	2036
829. Chương 830:	Hoàng Hạc Lâu (hạ).	2038
830. Chương 831:	Dưới Ánh Trăng, Như Tiên Giáng Trần.	2041
831. Chương 832:	Không Ai Đỡ Nổi Ba Chiêu.	2043
832. Chương 833:	Không Ai Đỡ Nổi Ba Chiêu (hạ).	2046
833. Chương 834:	Nửa Chiêu.	2049
834. Chương 835:	Yêu Nữ Hiện Thân.	2051
835. Chương 836:	Yêu Nữ Hiện Thân (hạ).	2054
836. Chương 837:	Lạc Thần Đại Chương Ấn.	2057
837. Chương 838:	Ai Dám Chấn Ta.	2060
838. Chương 839:	Cổ Thanh Ngọc (thượng).	2062
839. Chương 840:	Cổ Thanh Ngọc (hạ).	2064
840. Chương 841:	Tuyết Châu, Người Họ Đình?	2067
841. Chương 842:	Lực Lượng Ma Kha.	2070
842. Chương 843:	Người Bí Ẩn.	2072
843. Chương 844:	Người Bí Ẩn (hạ).	2075
844. Chương 845:	Danh Chấn Tứ Phương.	2078
845. Chương 846:	Một Minh Tu Hành.	2080
846. Chương 847:	Một Minh Tu Hành (hạ).	2082

847. Chương 848:	Đừng Sắc Dụ Ta.	2085
848. Chương 849:	Di Tích Thánh Điện.	2087
849. Chương 850:	Lão Bản Xinh Đẹp.	2090
850. Chương 851:	Dường Như Cố Nhân (thượng).	2092
851. Chương 852:	Dường Như Cố Nhân (hạ).	2095
852. Chương 853:	Chính Là Một Tiệp Nhân.	2098
853. Chương 854:	Chính Là Một Tiệp Nhân (hạ).	2100
854. Chương 855:	Một Cái Nồi Đen Lớn.	2103
855. Chương 856:	Tứ Thần Thú Cung.	2106
856. Chương 857:	Tứ Thần Thú Cung (hạ).	2108
857. Chương 858:	Yêu Trận, Tất Phương.	2111
858. Chương 859:	Chim Sẻ Chờ Phía Sau.	2114
859. Chương 860:	Ra Tay.	2116
860. Chương 861:	Ra Tay (hạ).	2119
861. Chương 862:	Coi Như Người Có Nghĩa Khí.	2121
862. Chương 863:	Dung Hợp Tinh Huyết Của Tất Phương.	2124
863. Chương 864:	Dung Hợp Tinh Huyết Của Tất Phương (hạ).	2127
864. Chương 865:	Tinh Huyết Của Tất Phương.	2129
865. Chương 866:	Chó Nhà Sinh Non.	2132
866. Chương 867:	Chó Nhà Sinh Non (hạ).	2135
867. Chương 868:	Chiến Trường Tan Vỡ.	2137
868. Chương 869:	Thiên Khuyển Tam Đầu.	2140
869. Chương 870:	Căn Nguyên Kế Thừa.	2142
870. Chương 871:	Đoạn Thủ Kim Câu.	2145
871. Chương 872:	Đoạn Thủ Kim Câu (2).	2147
872. Chương 873:	Đoạn Thủ Kim Câu (3).	2150
873. Chương 874:	Đinh Hạo Không Nói Chuyện.	2152
874. Chương 875:	Đục Nước Béo Cò, Đại Dương Quỳnh Lâu.	2155
875. Chương 876:	Đục Nước Béo Cò, Đại Dương Quỳnh Lâu (hạ).	2157
876. Chương 877:	Vào Di Tích.	2159
877. Chương 878:	Tử Vong Thiên Nhân Ngục Giam.	2162
878. Chương 879:	Tử Vong Thiên Nhân Ngục Giam (hạ).	2164
879. Chương 880:	Thi Hồn Tà Ác.	2167
880. Chương 881:	Mỹ Thiếu Nữ Song Sinh.	2169
881. Chương 882:	Danh Hiệu Người Tốt.	2172
882. Chương 883:	Danh Hiệu Người Tốt (hạ).	2174
883. Chương 884:	Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp.	2177
884. Chương 885:	Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp (hạ).	2179
885. Chương 886:	Cẩn Chặt Người.	2182
886. Chương 887:	Thủ Quan Giả.	2184
887. Chương 888:	Ma Dao Hiện Ra.	2187
888. Chương 889:	Ma Dao Hiện Ra (hạ).	2190
889. Chương 890:	Ma Dao Phản Bộ.	2192
890. Chương 891:	Ai Mới Là Cao Thủ?	2195
891. Chương 892:	Ai Mới Là Cao Thủ (hạ)?	2197
892. Chương 893:	Tà Khí? Thánh Khí?	2200
893. Chương 894:	Tà Khí? Thánh Khí? (hạ)	2202
894. Chương 895:	Biến Cố Ngoài Ý Muốn.	2204
895. Chương 896:	Lại Thấy Thiếu Niên Cầm Quạt.	2206
896. Chương 897:	Vênh Váo, Ai Càng Kiêu Ngạo Hơn?	2209
897. Chương 898:	Vênh Váo, Ai Càng Kiêu Ngạo Hơn (hạ)?	2212
898. Chương 899:	Thiên Xu Đại Gia Đun Nồi.	2214
899. Chương 900:	Thiên Xu Đại Gia Đun Nồi (hạ).	2217
900. Chương 901:	Chó Con Lông Đen.	2219

901. Chương 902:	Kết Giới Ngân Hà.	2222
902. Chương 903:	Thiên Nhân.	2224
903. Chương 904:	Thiên Nhân (hạ).	2227
904. Chương 905:	Kết Giới Ngân Hà Càng Khủng Bố Hơn.	2229
905. Chương 906:	Hồ Đen, Không Giải Trận.	2232
906. Chương 907:	Hồ Đen, Không Giải Trận (hạ).	2234
907. Chương 908:	Đêm Trước Ngày Hủy Diệt.	2237
908. Chương 909:	Tiên Cảnh?	2239
909. Chương 910:	Tiên Cảnh (hạ)?	2242
910. Chương 911:	Lôi Đài Thánh Chiến.	2244
911. Chương 912:	Phần Thưởng Khó Tin.	2247
912. Chương 913:	Phần Thưởng Khó Tin (hạ).	2249
913. Chương 914:	Liều Cự Chiến Của Chiến Thần Điện.	2252
914. Chương 915:	Cực Hạn Tăng Cao.	2255
915. Chương 916:	Cực Hạn Tăng Cao (hạ).	2257
916. Chương 917:	Người Khổng Lồ A Nặc.	2260
917. Chương 918:	Lực Lượng Thứ Ba, Thú Lực.	2263
918. Chương 919:	Bóng Sáng Bí Ẩn.	2265
919. Chương 920:	Bóng Sáng Bí Ẩn (hạ).	2268
920. Chương 921:	Hai Tổ Thức Tỉnh.	2271
921. Chương 922:	Hai Tổ Thức Tỉnh (hạ).	2273
922. Chương 923:	Thực Lực Tăng Vọt.	2276
923. Chương 924:	Thực Lực Tăng Vọt (hạ).	2278
924. Chương 925:	Thái Cổ Tiên Điệp.	2280
925. Chương 926:	Tiên Điệp Dẫn Đường.	2283
926. Chương 927:	Tiên Điệp Dẫn Đường (hạ).	2286
927. Chương 928:	Một Dao Lập Uy.	2288
928. Chương 929:	Một Dao Lập Uy (hạ).	2290
929. Chương 930:	Vào Thần Điện Cuối Cùng.	2293
930. Chương 931:	Luân Hồi Thiên Bàn.	2295
931. Chương 932:	Thần Khí Thứ Hai, Trấn Thần Ấn.	2298
932. Chương 933:	Bốn Yêu Thánh.	2300
933. Chương 934:	Bốn Yêu Thánh (hạ).	2303
934. Chương 935:	Bốn Yêu Thánh.	2306
935. Chương 936:	Trấn Thần Ấn.	2308
936. Chương 937:	Trấn Thần Ấn (hạ).	2311
937. Chương 938:	Uy Lực Thần Khí.	2313
938. Chương 939:	Uy Lực Thần Khí (hạ).	2316
939. Chương 940:	Tâm Kế.	2318
940. Chương 941:	Tâm Kế (hạ).	2321
941. Chương 942:	Yêu Nữ Nam Hoang.	2324
942. Chương 943:	Hắn Là Đình Hạo.	2326
943. Chương 944:	Từ Chối.	2329
944. Chương 945:	Từ Chối (hạ).	2332
945. Chương 946:	Thần Khí Tự Thuộc Về Chủ Nhân Của Nó.	2334
946. Chương 947:	Ám Điện.	2337
947. Chương 948:	Ám Điện (hạ).	2340
948. Chương 949:	Ngụy Quân Tử.	2342
949. Chương 950:	Ôn Đa Tình.	2345
950. Chương 951:	Ôn Đa Tình (hạ).	2347
951. Chương 952:	Đám Võ Giả Lạc Quan.	2350
952. Chương 953:	Lực Lượng Của Ta Đã Dùng Hết.	2353
953. Chương 954:	Cường Địch Thật Sự.	2355

954. Chương 955: Cường Địch Thật Sự (hạ).	2358
955. Chương 956: U Minh Dẫn Độ.	2361
956. Chương 957: Báo Ứng.	2363
957. Chương 958: Báo Ứng (hạ).	2366
958. Chương 959: Chủ Nhân Ba Thần Khí Hợp Tác.	2369
959. Chương 960: Bóng Sáng Bí Ẩn Lộ Mặt.	2371
960. Chương 961: Người Sắp Chết Nói Lời Thiện.	2374
961. Chương 962: Người Sắp Chết Nói Lời Thiện (hạ).	2376
962. Chương 963: Địa Ngục Đạo.	2378
963. Chương 964: Địa Ngục Đạo (hạ).	2381
964. Chương 965: Cố Gắng Xoay Chuyển.	2384
965. Chương 966: Cố Gắng Xoay Chuyển (hạ).	2386
966. Chương 967: Thì Ra Là Hắn.	2388
967. Chương 968: Thì Ra Là Hắn (hạ).	2391
968. Chương 969: Bên Ngoài Biển Dị.	2393
969. Chương 970: Thiên Hạ Đại Loạn?	2396
970. Chương 971: Thiên Hạ Đại Loạn (hạ)?	2399
971. Chương 972: Ta Muốn Trở Về Bắc Vực.	2401
972. Chương 973: Thoải Mái Giết Chóc.	2404
973. Chương 974: Thoải Mái Giết Chóc (hạ).	2406
974. Chương 975: Già Trẻ Song Sát Thần.	2409
975. Chương 976: Biến Cố Kinh Trời.	2412
976. Chương 977: Biến Cố Kinh Trời (hạ).	2414
977. Chương 978: Luân Hồi Thiên Bàn Biến Dị.	2416
978. Chương 979: Thập Điện Diêm La, Nghiệt Kính Đài.	2419
979. Chương 980: Giác Mộng Nam Kha?	2422
980. Chương 981: Giác Mộng Nam Kha (hạ)?	2424
981. Chương 982: Chạy Trối Chết.	2427
982. Chương 983: Chạy Trối Chết (hạ).	2429
983. Chương 984: Đạo Nhị Thập Tứ.	2432
984. Chương 985: Rời Đi.	2434
985. Chương 986: Tuyết Châu Bắc Vực.	2436
986. Chương 987: Tuyết Châu Bắc Vực (hạ).	2439
987. Chương 988: Nhân Tộc Xu Hướng Suy Tàn.	2441
988. Chương 989: Thế Giới Này Thuộc Về Yêu Tộc.	2443
989. Chương 990: Thế Giới Này Thuộc Về Yêu Tộc.	2446
990. Chương 991: Thiếu Nữ Áo Giáp Đen.	2449
991. Chương 992: Hoa Hồng Đen Trí Mạng.	2452
992. Chương 993: Có Ngon Thì Đánh Một Trận.	2454
993. Chương 994: Có Ngon Thì Đánh Một Trận (hạ).	2457
994. Chương 995: Lôi Đài Sinh Tử.	2459
995. Chương 996: Lại Lạc Đường.	2462
996. Chương 997: Lại Lạc Đường (hạ).	2464
997. Chương 998: Hai Tên Nhóc Con.	2467
998. Chương 999: Đại Thúc Thật Lợi Hại.	2469
999. Chương 1000: Đại Thúc Thật Lợi Hại.	2472
1000. Chương 1001: Thiên Yêu Điện.	2475
1001. Chương 1002: Lam, Đạo Nguyên.	2477
1002. Chương 1003: Lam, Đạo Nguyên (hạ).	2480
1003. Chương 1004: Tuyên Bố Ta Trở Về.	2483
1004. Chương 1005: Tuyên Bố Ta Trở Về (hạ).	2486
1005. Chương 1006: Rốt Cuộc Là Ai Không Biết Lượng Sức.	2489
1006. Chương 1007: Người Có Thể Thỏa Mãn Ta Sao.	2492
1007. Chương 1008: Người Có Thể Đùng Mất Mặt Như Vậy Được Không?	2494

1008. Chương 1009:	Thật Ra Ta Cũng Cho Là Như Thế.	2497
1009. Chương 1010:	Thật Ra Ta Cũng Cho Là Như Thế (hạ).	2499
1010. Chương 1011:	Phu Quân Của Chương Môn, Xin Chú Ý Đến Hình Tượng Một Chút.	2502
1011. Chương 1012:	Sáu Cánh Cửa Đá To Lớn.	2504
1012. Chương 1013:	Sáu Cánh Cửa Đá To Lớn (hạ).	2506
1013. Chương 1014:	Đạp Phá Thiết Hải Vô Mịch Xử.	2509
1014. Chương 1015:	Thiên Âm.	2511
1015. Chương 1016:	Thiên Âm (hạ).	2513
1016. Chương 1017:	Thanh Giang Trấn.	2516
1017. Chương 1018:	Giết Không Tha.	2518
1018. Chương 1019:	Giết Không Tha (hạ).	2521
1019. Chương 1020:	Nữ Nhân Yếu Diệu Áo Mỏng.	2524
1020. Chương 1021:	Không Thể Nào.	2526
1021. Chương 1022:	Không Thể Nào (hạ).	2529
1022. Chương 1023:	Cường Giả Tập Hợp, Phong Vân Tế Hội.	2531
1023. Chương 1024:	Ma Thần Điện Khủng Bố.	2534
1024. Chương 1025:	Ma Thần Điện Khủng Bố (hạ).	2537
1025. Chương 1026:	Kiểm Chém Ma Thần Điện.	2540
1026. Chương 1027:	Hôm Qua Nhân Hôm Nay Quả.	2542
1027. Chương 1028:	Đại Quân Chiến Ngẫu Kim Loại Hỏa Diễm Phản Chiến.	2545
1028. Chương 1029:	Đại Quân Chiến Ngẫu Kim Loại Hỏa Diễm Phản Chiến (hạ).	2547
1029. Chương 1030:	Nhất Dao, Dao Nhất.	2549
1030. Chương 1031:	Viện Binh Đến.	2552
1031. Chương 1032:	Viện Binh Đến (hạ).	2554
1032. Chương 1033:	Chí Tôn Thật Sự.	2557
1033. Chương 1034:	Người Ở, Tháp Ở.	2560
1034. Chương 1035:	Lôi Đài Sinh Tử Chiến.	2563
1035. Chương 1036:	Lôi Đài Sinh Tử Chiến (hạ).	2565
1036. Chương 1037:	Trận Chiến Đầu Tiên.	2568
1037. Chương 1038:	Trận Chiến Đầu Tiên (2).	2570
1038. Chương 1039:	Trận Chiến Đầu Tiên (3).	2572
1039. Chương 1040:	Đao Của Người Không Được.	2575
1040. Chương 1041:	Bàn Tay Ấm Áp Đó.	2578
1041. Chương 1042:	Bàn Tay Ấm Áp Đó (hạ).	2581
1042. Chương 1043:	Tuyệt Sát Đồ Đằng.	2584
1043. Chương 1044:	Trận Thứ Hai.	2586
1044. Chương 1045:	Trận Thứ Hai (2).	2589
1045. Chương 1046:	Trận Thứ Hai (3).	2591
1046. Chương 1047:	Đến Ván Kiếm Tông Tìm Ta.	2593
1047. Chương 1048:	Trận Chiến Thứ Ba.	2596
1048. Chương 1049:	Trận Chiến Thứ Ba (hạ).	2599
1049. Chương 1050:	Chí Tôn Cho Gọi.	2601
1050. Chương 1051:	Băng Bình Huyết Ngọc.	2604
1051. Chương 1052:	Cánh Cửa Đi Thông Tiên Giới.	2607
1052. Chương 1053:	Cánh Cửa Đi Thông Tiên Giới (hạ).	2610
1053. Chương 1054:	Nhân Tuyển.	2613
1054. Chương 1055:	Tự Người Chọn Đi.	2615
1055. Chương 1056:	Tự Người Chọn Đi (hạ).	2618
1056. Chương 1057:	Người Rất Muốn Đi.	2620
1057. Chương 1058:	Bố Võ Thiên Hạ.	2622
1058. Chương 1059:	Bố Võ Thiên Hạ (hạ).	2625
1059. Chương 1060:	Cổ Nhân Đến Cửa.	2627
1060. Chương 1061:	Lại Có Cổ Nhân.	2629
1061. Chương 1062:	Lại Có Cổ Nhân (hạ).	2632

1062.	Chương 1063:	Biến Cố Đại Lôi Âm Tự.	2634
1063.	Chương 1064:	Phản Đồ Số Một Trong Lịch Sử.	2637
1064.	Chương 1065:	Phản Đồ Số Một Trong Lịch Sử (hạ).	2639
1065.	Chương 1066:	Vào Phút Máu Chốt.	2642
1066.	Chương 1067:	Giờ Phút Máu Chốt (2).	2644
1067.	Chương 1068:	Giờ Phút Máu Chốt (3).	2647
1068.	Chương 1069:	Nghịch Sát.	2649
1069.	Chương 1070:	Tiên Đế Tinh Chuyển Sinh.	2652
1070.	Chương 1071:	Quỷ Sứ.	2654
1071.	Chương 1072:	Quỷ Sứ (hạ).	2657
1072.	Chương 1073:	Lại Vào Địa Ngục Đạo.	2659
1073.	Chương 1074:	A Sơ.	2662
1074.	Chương 1075:	A Sơ (hạ).	2664
1075.	Chương 1076:	Thiên Hoang Bộ Lạc.	2667
1076.	Chương 1077:	Lãnh Vân.	2670
1077.	Chương 1078:	Tu Luyện Biến Dị.	2672
1078.	Chương 1079:	Tu Luyện Biến Dị (hạ).	2675
1079.	Chương 1080:	Truy Binh.	2677
1080.	Chương 1081:	Không Để Vào Mắt.	2680
1081.	Chương 1082:	Ma Tinh Chuyển Thế.	2683
1082.	Chương 1083:	Ma Tinh Chuyển Thế (hạ).	2685
1083.	Chương 1084:	Ma Tinh Hiện, Thần Đình Bằng.	2687
1084.	Chương 1085:	Vô Pháp Vô Thiên.	2689
1085.	Chương 1086:	Vô Pháp Vô Thiên (hạ).	2692
1086.	Chương 1087:	Xem Ra Người Vẫn Chưa Học Khôn.	2695
1087.	Chương 1088:	Đại Sảnh Dưới Lòng Đất.	2697
1088.	Chương 1089:	Lại Là Cổ Nhân.	2700
1089.	Chương 1090:	Lại Là Cổ Nhân (hạ).	2703
1090.	Chương 1091:	Thần Ân Đại Lục.	2705
1091.	Chương 1092:	Thần Ân Đại Lục (hạ).	2708
1092.	Chương 1093:	Mười Lăm Năm?	2710
1093.	Chương 1094:	Cổ Công Tử.	2713
1094.	Chương 1095:	Lại Trở Về Hân Hải Sâm Lâm.	2716
1095.	Chương 1096:	Lại Trở Về Hân Hải Sâm Lâm (hạ).	2718
1096.	Chương 1097:	Vây Giết Ma Tinh.	2720
1097.	Chương 1098:	Sơn Môn Trống.	2723
1098.	Chương 1099:	Sơn Môn Trống (hạ).	2725
1099.	Chương 1100:	Chuyện Cũ Trước Kia.	2728
1100.	Chương 1101:	Vấn Kiếm Tông Dâng Lên Sóng Ngâm.	2730
1101.	Chương 1102:	Đình Sư Huynh Trở Lại.	2732
1102.	Chương 1103:	Đình Sư Huynh Trở Lại (hạ).	2735
1103.	Chương 1104:	Trước Khi Rời Đi.	2738
1104.	Chương 1105:	Ấn Miếng Trả Miếng, Lấy Máu Trả Máu.	2740
1105.	Chương 1106:	Tấn Công Vấn Kiếm Tông.	2743
1106.	Chương 1107:	Tấn Công Vấn Kiếm Tông (hạ).	2745
1107.	Chương 1108:	Người Đi Lâu Không?	2747
1108.	Chương 1109:	Chúng Ta Thắng Tiên Rồi.	2750
1109.	Chương 1110:	Chúng Ta Thắng Tiên Rồi (hạ).	2753
1110.	Chương 1111:	Hãy Run Rẩy Sợ Hãi Đi.	2756
1111.	Chương 1112:	Khổ Sở Truy Tìm.	2758
1112.	Chương 1113:	Khổ Sở Truy Tìm (hạ).	2761
1113.	Chương 1114:	Thần Phục Hoặc Chết.	2763
1114.	Chương 1115:	Con Đường Chính Phục.	2766
1115.	Chương 1116:	Con Đường Chính Phục (2).	2768

1116.	Chương 1117:	Con Đường Chinh Phục (3).	2771
1117.	Chương 1118:	Rốt Cuộc Có Mạnh Mối.	2773
1118.	Chương 1119:	Thần Kiếm Môn.	2775
1119.	Chương 1120:	Thần Kiếm Môn (hạ).	2778
1120.	Chương 1121:	Lang Gia Ngọc Phong.	2780
1121.	Chương 1122:	Không Chuyên Nghiệp Chút Nào.	2783
1122.	Chương 1123:	Không Chuyên Nghiệp Chút Nào (hạ).	2786
1123.	Chương 1124:	Đánh Khắp Thần Kiếm Môn.	2789
1124.	Chương 1125:	Viện Quân Đền.	2792
1125.	Chương 1126:	Viện Quân Đền (hạ).	2795
1126.	Chương 1127:	Lão Tổ Tông Cửa Thần Kiếm Môn.	2797
1127.	Chương 1128:	Ta Chấp Nhận Chia Từng Tốp Thanh Toán.	2800
1128.	Chương 1129:	Ta Chấp Nhận Chia Từng Tốp Thanh Toán (hạ).	2803
1129.	Chương 1130:	Thanh Dao Đáng Sợ Đó.	2806
1130.	Chương 1131:	Tên Mập To Xác Kia, Mau Dừng Tay!	2808
1131.	Chương 1132:	Tên Mập To Xác Kia, Mau Dừng Tay (hạ)!	2810
1132.	Chương 1133:	Thực Lực Tăng Vọt.	2813
1133.	Chương 1134:	Thiên Công Chúa.	2816
1134.	Chương 1135:	Meo, Chào Đại Diệt Tử.	2818
1135.	Chương 1136:	Meo, Chào Đại Diệt Tử (hạ).	2820
1136.	Chương 1137:	Gió Mây Lại Nổi Lên.	2822
1137.	Chương 1138:	Bờ Sông Thông Thiên.	2824
1138.	Chương 1139:	Bờ Sông Thông Thiên (hạ).	2827
1139.	Chương 1140:	Nạp Lan Thế Gia.	2829
1140.	Chương 1141:	Thạch Chủy Thành.	2832
1141.	Chương 1142:	Thạch Chủy Thành (hạ).	2834
1142.	Chương 1143:	Thiên Thỉnh Địa Thị.	2837
1143.	Chương 1144:	Hồng Thạch Trang Viên.	2840
1144.	Chương 1145:	Hồng Thạch Trang Viên (hạ).	2842
1145.	Chương 1146:	Bất Chúc.	2845
1146.	Chương 1147:	Thiên Hạ Hồi.	2847
1147.	Chương 1148:	Thiên Hạ Hồi (hạ).	2849
1148.	Chương 1149:	Bất Tam Bất Tứ.	2851
1149.	Chương 1150:	Lại Là Người Bí Ẩn.	2854
1150.	Chương 1151:	Đỉnh Thánh Thán Xuất Hiện.	2856
1151.	Chương 1152:	Đỉnh Thánh Thán Xuất Hiện (hạ).	2858
1152.	Chương 1153:	Thuộc Hạ Cũ.	2861
1153.	Chương 1154:	Đỉnh Hạo Ra Tay.	2864
1154.	Chương 1155:	Đỉnh Hạo Ra Tay (hạ).	2866
1155.	Chương 1156:	Kẻ Sĩ Trung Dũng.	2869
1156.	Chương 1157:	Kẻ Sĩ Trung Dũng (hạ).	2872
1157.	Chương 1158:	Thập Vạn Đại Sơn.	2875
1158.	Chương 1159:	Thiết Cận Sinh Biến.	2877
1159.	Chương 1160:	Phong Lưu Mất Đi.	2880
1160.	Chương 1161:	Phong Lưu Mất Đi (hạ).	2883
1161.	Chương 1162:	Đỉnh Đồng, Một Chiêu.	2885
1162.	Chương 1163:	Đỉnh Đồng, Một Chiêu (hạ).	2888
1163.	Chương 1164:	Ai Có Thể Đỡ Được Một Chiêu Của Ta.	2890
1164.	Chương 1165:	Đại Đạo Chí Giản.	2893
1165.	Chương 1166:	Nhân Thần Biến.	2896
1166.	Chương 1167:	Phật Ma.	2899
1167.	Chương 1168:	Phật Ma (hạ).	2902
1168.	Chương 1169:	Đoạt Thiên Sát.	2904
1169.	Chương 1170:	Băng Ma.	2907

1170.	Chương 1171:	Băng Ma (hạ).	2909
1171.	Chương 1172:	Đạo Băng Tuyết.	2912
1172.	Chương 1173:	Cường Đại Tới Cực Điểm.	2914
1173.	Chương 1174:	Đá Kê Chân Nổi Danh.	2916
1174.	Chương 1175:	Đá Kê Chân Nổi Danh (hạ).	2919
1175.	Chương 1176:	Đinh Hạo, Đạo Kiếm Đều Xuất Hiện.	2921
1176.	Chương 1177:	Chiến Sự Kết Thúc.	2923
1177.	Chương 1178:	Biển Máu Vô Biên.	2926
1178.	Chương 1179:	Biển Máu Vô Biên (hạ).	2929
1179.	Chương 1180:	Cửu Phẩm Bạch Cốt Đài Sen.	2931
1180.	Chương 1181:	Đương Đương.	2934
1181.	Chương 1182:	Kết Cuộc Trận Chiến.	2937
1182.	Chương 1183:	Kết Cuộc Trận Chiến (hạ).	2940
1183.	Chương 1184:	Tấm Lòng Của Phụ Thân.	2942
1184.	Chương 1185:	Meo Gia Ta Rất Lo Cho Người.	2944
1185.	Chương 1186:	Meo Gia Ta Rất Lo Cho Người (hạ).	2947
1186.	Chương 1187:	Đánh Tới Cửa.	2950
1187.	Chương 1188:	Khốn.	2953
1188.	Chương 1189:	Đạo Của Ta.	2955
1189.	Chương 1190:	Đạo Của Ta (hạ).	2957
1190.	Chương 1191:	Không Lẽ Lăn Trước Ta Bị Làm Thịt.	2960
1191.	Chương 1192:	Thánh Nguyên Tiền Trang.	2962
1192.	Chương 1193:	Thánh Nguyên Tiền Trang (hạ).	2965
1193.	Chương 1195:	Không Biết Thứ Đây Có Thể Dùng Được Không.	2967
1194.	Chương 1196:	Nguyên Mẫu Tinh Khoáng.	2970
1195.	Chương 1198:	Hai Lão Quái Vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ Thức Tỉnh (hạ).	2973
1196.	Chương 1199:	Chân Thân Của Đạo Tổ.	2976
1197.	Chương 1200:	Ai Là Người Trong Ván Cờ.	2978
1198.	Chương 1201:	Ai Là Người Trong Ván Cờ (hạ).	2981
1199.	Chương 1202:	Tên Của Ta Gọi Là Đinh Hạo.	2984
1200.	Chương 1203:	Tên Của Ta Gọi Là Đinh Hạo (hạ).	2987
1201.	Chương 1204:	Một Kẻ Phế Nhân.	2990
1202.	Chương 1205:	Bí Mật Của Hải Tộc.	2992
1203.	Chương 1206:	Kiểm Tà, Nê Bò Tát.	2995
1204.	Chương 1207:	Kiểm Tà, Nê Bò Tát (hạ).	2997
1205.	Chương 1208:	Phong Vân Kim Lân Bàn.	3000
1206.	Chương 1209:	Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kiếm Pháp.	3002
1207.	Chương 1210:	Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kiếm Pháp (hạ).	3005
1208.	Chương 1211:	Các Người Vi Phạm.	3007
1209.	Chương 1212:	Vũ Thủy Kiếm Pháp.	3010
1210.	Chương 1213:	Vũ Thủy Kiếm Pháp (hạ).	3012
1211.	Chương 1214:	Càng Lúc Càng Loạn.	3014
1212.	Chương 1215:	Càng Lúc Càng Loạn (hạ).	3017
1213.	Chương 1216:	Hai Báu Vật.	3019
1214.	Chương 1217:	Quần Hùng Tranh Giành.	3022
1215.	Chương 1218:	Dị Biến Đột Ngột.	3024
1216.	Chương 1219:	Dị Biến Đột Ngột.	3027
1217.	Chương 1220:	Tiên Khí Xuất Thế.	3029
1218.	Chương 1221:	Giao Nhân.	3032
1219.	Chương 1222:	Giao Nhân (hạ).	3034
1220.	Chương 1223:	Bọn Họ Cũng Ở Đây?	3037
1221.	Chương 1224:	Lại Một Người Đeo Mặt Nạ Quỷ Thanh Đồng.	3039
1222.	Chương 1225:	Hình Như Là Cố Nhân.	3042
1223.	Chương 1226:	Hình Như Là Cố Nhân (hạ).	3045

1224.	Chương 1227:	Đều Điên Cuồng.	3047
1225.	Chương 1228:	Đều Điên Cuồng (hạ).	3050
1226.	Chương 1229:	Đoàn Máu Khổng Lồ.	3052
1227.	Chương 1230:	Thuốc Dẫn Tiên Dược Xuất Thế.	3055
1228.	Chương 1231:	Tiên Dược Vào Tay.	3058
1229.	Chương 1232:	Tiên Dược Vào Tay (hạ).	3061
1230.	Chương 1233:	Chân Hoàng Xuất Hiện.	3063
1231.	Chương 1234:	Có Phải Các Người Đã Làm Rồi Không?	3065
1232.	Chương 1235:	Có Phải Các Người Đã Làm Rồi Không (hạ)?	3068
1233.	Chương 1236:	Nhất Tự Tĩnh Kiên Vương.	3070
1234.	Chương 1237:	Nhất Tự Tĩnh Kiên Vương (hạ).	3073
1235.	Chương 1238:	Một Cây Gai.	3076
1236.	Chương 1239:	Một Cây Gai (hạ).	3078
1237.	Chương 1240:	Mạnh Mẽ Chém Giết.	3081
1238.	Chương 1241:	Tu Sửa.	3083
1239.	Chương 1242:	Nhớ Năm Đó...	3086
1240.	Chương 1243:	Nhớ Năm Đó (hạ)...	3088
1241.	Chương 1244:	Tân Nguyệt Chiến Y.	3091
1242.	Chương 1245:	Tân Nguyệt Chiến Y (hạ).	3093
1243.	Chương 1246:	Má Ối,trư Bát Giới?	3096
1244.	Chương 1247:	Má Ối,trư Bát Giới (hạ)?	3099
1245.	Chương 1248:	Một Kẻ Rất Kỳ Lạ.	3102
1246.	Chương 1249:	Lại Vào Không Gian Hang Động Ngầm.	3104
1247.	Chương 1250:	Giết Chết Sấm Sét.	3107
1248.	Chương 1251:	Thần Điện Hoàng Kim Và Cổ Nhân.	3109
1249.	Chương 1252:	Thần Điện Hoàng Kim Và Cổ Nhân (hạ).	3112
1250.	Chương 1253:	Cuộc Chiến Thiên Tuyền.	3114
1251.	Chương 1254:	Huyết Tình Ma Thiềm.	3117
1252.	Chương 1255:	Có Thể Tuyển Chọn Cả Vật Nuôi Sao?	3119
1253.	Chương 1256:	Có Thể Tuyển Chọn Cả Vật Nuôi Sao (hạ)?	3122
1254.	Chương 1257:	Đinh Hạo Điên Cuồng.	3124
1255.	Chương 1258:	Đinh Hạo Điên Cuồng (hạ).	3127
1256.	Chương 1259:	Mười Người Cuối Cùng.	3130
1257.	Chương 1260:	Mười Người Cuối Cùng (hạ).	3132
1258.	Chương 1261:	Ánh Sáng Tiên.	3135
1259.	Chương 1262:	Đại Quân Ấp Đến.	3137
1260.	Chương 1263:	Sáng Thế, Phù Không Sơn Mạch.	3140
1261.	Chương 1264:	Sáng Thế, Phù Không Sơn Mạch (hạ).	3142
1262.	Chương 1265:	Những Người Kia.	3144
1263.	Chương 1266:	Những Người Kia (hạ).	3146
1264.	Chương 1267:	Dựa Vào Cái Gì Đấu Với Ta?	3149
1265.	Chương 1268:	Dựa Vào Cái Gì Đấu Với Ta (hạ)?	3152
1266.	Chương 1269:	Không Nhịn Được.	3154
1267.	Chương 1270:	Máu Tươi Thiêu Đốt.	3157
1268.	Chương 1271:	Ngụy Thần Đế.	3160
1269.	Chương 1272:	Thực Lực Tăng Vọt Khó Tin.	3162
1270.	Chương 1273:	Thực Lực Tăng Vọt Khó Tin (hạ).	3165
1271.	Chương 1274:	Lương Nhị Chu Tam.	3167
1272.	Chương 1275:	Lương Nhị Chu Tam (hạ).	3170
1273.	Chương 1276:	Có Người Gọi Ta Là Lý Đại.	3173
1274.	Chương 1277:	Người Rất Giống Một Người.	3176
1275.	Chương 1278:	Người Rất Giống Một Người (hạ).	3178
1276.	Chương 1279:	Sư Phụ Ở Đâu.	3181
1277.	Chương 1280:	Long Ngâm Thiên Biển Trận.	3184

1278.	Chương 1281:	Tiếng Trời.	3186
1279.	Chương 1282:	Tiếng Trời (hạ).	3189
1280.	Chương 1283:	Lựa Chọn Của Đình Hạo.	3191
1281.	Chương 1284:	Người Chết Chắc Rồi.	3193
1282.	Chương 1285:	Người Chết Chắc Rồi (hạ).	3195
1283.	Chương 1286:	Đánh Nát.	3198
1284.	Chương 1287:	Không Nghĩ Đến Đúng Không?	3201
1285.	Chương 1288:	Không Nghĩ Đến Đúng Không (hạ)?	3203
1286.	Chương 1289:	Lực Lượng Của Tiên Khí.	3206
1287.	Chương 1290:	Tiên Khí Đổi Chủ.	3208
1288.	Chương 1291:	Tiên Khí Đổi Chủ (hạ).	3211
1289.	Chương 1293:	Kết Cuộc Của Nạp Lan Tính Đức.	3213
1290.	Chương 1294:	Nhân Quả.	3216
1291.	Chương 1295:	Thiên Cơ Biện.	3218
1292.	Chương 1296:	Vực Môn Mới.	3221
1293.	Chương 1297:	Vực Môn Mới (hạ).	3223
1294.	Chương 1298:	Tối Chậm Hơn Ta Tưởng.	3226
1295.	Chương 1299:	Tối Chậm Hơn Ta Tưởng (hạ).	3229
1296.	Chương 1300:	Đi Thông Vô Tận Đại Lục.	3231
1297.	Chương 1301:	Đêm Trước Khi Xâm Nhập.	3233
1298.	Chương 1302:	Nhận Nhau.	3236
1299.	Chương 1303:	Nhận Nhau (hạ).	3238
1300.	Chương 1304:	Bàn Bạc.	3241
1301.	Chương 1305:	Tại Sao Gặp Phải Sát Thần Thế Này.	3244
1302.	Chương 1306:	Tại Sao Gặp Phải Sát Thần Thế Này (hạ).	3246
1303.	Chương 1307:	Không Phải Ta Đang Thương Lượng Với Các Người.	3249
1304.	Chương 1308:	Giết Chóc Buông Xuống.	3251
1305.	Chương 1309:	Giết Chóc Buông Xuống (hạ).	3254
1306.	Chương 1310:	Tuyệt Châu Là Của Ta.	3256
1307.	Chương 1311:	Tuyệt Châu Là Của Ta (hạ).	3259
1308.	Chương 1312:	Song Kiều Hội.	3262
1309.	Chương 1313:	Nhìn Xem Chúng Ta Quân Lâm Thiên Hạ Như Thế Nào.	3264
1310.	Chương 1314:	Ta Cảm Thấy Người Hơi Cô Đơn.	3267
1311.	Chương 1315:	Ta Cảm Thấy Người Hơi Cô Đơn (hạ).	3269
1312.	Chương 1316:	Đầu Trường Biển Áo Đại Vương Kỳ.	3271
1313.	Chương 1317:	Hội Hợp.	3274
1314.	Chương 1318:	Hội Hợp (hạ).	3276
1315.	Chương 1319:	Tiên Môn Mở.	3279
1316.	Chương 1320:	Thần Thoại Ngày Xưa.	3281
1317.	Chương 1321:	Thần Thoại Ngày Xưa (hạ).	3284
1318.	Chương 1322:	Bắt Đầu Thanh Toán (1).	3286
1319.	Chương 1323:	Bắt Đầu Thanh Toán (2).	3289
1320.	Chương 1324:	Bắt Đầu Thanh Toán (3).	3291
1321.	Chương 1325:	Chiến Sự Ở Quắc Thành.	3294
1322.	Chương 1326:	Chiến Sự Ở Quắc Thành (hạ).	3296
1323.	Chương 1327:	Một Dao Giết Ngay.	3299
1324.	Chương 1328:	Ta Muốn Đi Tìm Hắc.	3301
1325.	Chương 1329:	Ta Muốn Đi Tìm Hắc (hạ).	3303
1326.	Chương 1330:	Tiêu Hao Thảm Liệt.	3306
1327.	Chương 1331:	Tiêu Hao Thảm Liệt (hạ).	3308
1328.	Chương 1332:	Tiên Hoàng Đại Thánh.	3310
1329.	Chương 1333:	Tiên Hoàng Đại Thánh (2).	3313
1330.	Chương 1334:	Tiên Hoàng Đại Thánh (3).	3315
1331.	Chương 1335:	Chân Hoàng Đại Học?	3318

1332.	Chương 1336:	Nổi Danh Mù Đường.	3320
1333.	Chương 1337:	Hạo Ca Ca Hầy Mau Rời Khỏi Đây.	3323
1334.	Chương 1338:	Hạo Ca Ca Hầy Mau Rời Khỏi Đây (hạ).	3325
1335.	Chương 1339:	Có Một Việc Người Sẽ Rất Giật Mình.	3328
1336.	Chương 1340:	Có Một Việc Người Sẽ Rất Giật Mình (hạ).	3331
1337.	Chương 1341:	Linh Thân Và Thân Thể.	3333
1338.	Chương 1342:	Ta Muốn Người Cưới Nàng.	3336
1339.	Chương 1343:	Gió Mây Nổi Lên.	3339
1340.	Chương 1344:	Gió Mây Nổi Lên (hạ).	3341
1341.	Chương 1345:	Đại Quân Nổi Lên.	3344
1342.	Chương 1346:	Giết Người Hay Phóng Hỏa?	3346
1343.	Chương 1347:	Ngày Thành Hôn.	3349
1344.	Chương 1348:	Ngày Thành Hôn (hạ).	3351
1345.	Chương 1349:	Vậy Khiến Bọn Họ Chết Hết Đi.	3354
1346.	Chương 1350:	Thiên Yêu Pháp Tướng.	3356
1347.	Chương 1351:	Thiên Yêu Pháp Tướng (hạ).	3359
1348.	Chương 1352:	Khoanh Tay Đứng Nhìn.	3362
1349.	Chương 1353:	Không Phục Thì Đến Chiến.	3364
1350.	Chương 1354:	Không Phục Thì Đến Chiến (hạ).	3367
1351.	Chương 1355:	Chặn Đường Khiêu Chiến.	3369
1352.	Chương 1356:	Hình Dạng Đại Lục.	3371
1353.	Chương 1357:	Hình Dạng Đại Lục (hạ).	3374
1354.	Chương 1358:	Trở Lại.	3376
1355.	Chương 1359:	Thế.	3379
1356.	Chương 1360:	Cao Đường Là Ai?	3382
1357.	Chương 1361:	Cao Đường Là Ai (hạ)?	3385
1358.	Chương 1362:	Ta Đã Trở Về.	3387
1359.	Chương 1363:	Đều Nhờ Người Ban Tặng.	3389
1360.	Chương 1364:	Đều Nhờ Người Ban Tặng (hạ).	3392
1361.	Chương 1365:	Dấu Hiệu Đạo Ý, Kiếm Ý Đại Thành.	3395
1362.	Chương 1366:	Một Xanh, Một Trắng, Một Đen.	3398
1363.	Chương 1367:	Cắt Áo Đoạn Nghĩa.	3401
1364.	Chương 1368:	Cắt Áo Đoạn Nghĩa (hạ).	3404
1365.	Chương 1369:	Ta Đã Từng Có Được Hết Thấy.	3406
1366.	Chương 1370:	Ta Đã Từng Có Được Hết Thấy (hạ).	3409
1367.	Chương 1371:	Minh Chủ.	3411
1368.	Chương 1372:	Nghị Định.	3414
1369.	Chương 1373:	Nghị Định (hạ).	3416
1370.	Chương 1374:	Ta Muốn Gặp Đại Nhân.	3419
1371.	Chương 1375:	Bên Trong Có Bí Ẩn Lớn.	3421
1372.	Chương 1376:	Bên Trong Có Bí Ẩn Lớn (hạ).	3424
1373.	Chương 1377:	Biết Khá Nhiều Đây.	3427
1374.	Chương 1378:	Xông Vào Doanh.	3429
1375.	Chương 1379:	Xông Vào Doanh (2).	3432
1376.	Chương 1380:	Xông Vào Doanh (3).	3435
1377.	Chương 1381:	Chủ Động Nghênh Dịch.	3437
1378.	Chương 1382:	Chủ Động Nghênh Dịch (hạ).	3440
1379.	Chương 1383:	Thắng Như Thế Nào?	3442
1380.	Chương 1384:	Tiên Sách Cổ Trục.	3445
1381.	Chương 1385:	Tiên Sách Cổ Trục (hạ).	3448
1382.	Chương 1386:	Tiểu Đạo Đồng.	3451
1383.	Chương 1387:	Bằng Hữu Của Ta.	3453
1384.	Chương 1388:	Bằng Hữu Của Ta (hạ).	3456
1385.	Chương 1389:	Kiều Căng, Ngang Ngược.	3458

1386. Chương 1390:	Có Phải Là Người Đó Không?	3460
1387. Chương 1391:	Thiên Chi Đảo.	3463
1388. Chương 1392:	Thiên Chi Đảo (hạ).	3466
1389. Chương 1393:	Khách Đến Chơi Đêm Trăng.	3468
1390. Chương 1394:	Mạc Hoàng Tú.	3470
1391. Chương 1395:	Mạc Hoàng Tú (hạ).	3473
1392. Chương 1396:	Phong Vân Hồi.	3475
1393. Chương 1397:	Đánh Cược Khi Nào Hẳn Chết.	3477
1394. Chương 1398:	Đánh Cược Khi Nào Hẳn Chết (hạ).	3480
1395. Chương 1399:	Thật Sự Cho Rằng Minh Vô Địch Sao?	3482
1396. Chương 1400:	Thật Sự Cho Rằng Minh Vô Địch Sao (hạ)?	3486
1397. Chương 1401:	Mảnh Vỡ Thanh Đồng.	3489
1398. Chương 1402:	Đều Không Phải Đối Thủ.	3491
1399. Chương 1403:	Đều Không Phải Đối Thủ (hạ).	3494
1400. Chương 1404:	Hay Là Huyết Tủy Mạc Hoàng Thế Gia.	3497
1401. Chương 1405:	Lấy Một Chọi Hai.	3499
1402. Chương 1406:	Lại Một Tiểu Tổ Tông.	3502
1403. Chương 1407:	Lại Một Tiểu Tổ Tông (hạ).	3504
1404. Chương 1408:	Ai Đang Làm Khó Nhân Sủng Của Ta?	3507
1405. Chương 1409:	Ai Đang Làm Khó Nhân Sủng Của Ta (hạ)?	3510
1406. Chương 1410:	Lông Chim Của Ta Rất Đẹp.	3512
1407. Chương 1411:	Tây Môn Quỷ Ảnh.	3515
1408. Chương 1412:	Ta Nói Rồi, Ta Sẽ Trở Về.	3518
1409. Chương 1413:	Ta Nói Rồi, Ta Sẽ Trở Về (hạ).	3520
1410. Chương 1414:	Ta Bây Giờ.	3523
1411. Chương 1415:	Nàng Chính Là . . .	3526
1412. Chương 1416:	Nàng Chính Là . . . (hạ)	3529
1413. Chương 1417:	Gió Mưa Thay Đổi.	3531
1414. Chương 1418:	Quỷ Ảnh Thiên Sát.	3536
1415. Chương 1419:	Người Trong Quan Tài.	3539
1416. Chương 1420:	Người Trong Quan Tài (hạ).	3542
1417. Chương 1421:	Chuyện Năm Đó.	3544
1418. Chương 1422:	U Minh Chân Tiên.	3547
1419. Chương 1423:	Máu Của Chân Thần.	3549
1420. Chương 1424:	Máu Của Chân Thần (hạ).	3552
1421. Chương 1425:		3554
1422. Chương 1426:	Hậu Duệ Của Hải Thần.	3554
1423. Chương 1427:	Hậu Duệ Của Hải Thần (hạ).	3557
1424. Chương 1428:	Ba Điều Kiện.	3561
1425. Chương 1429:	Ba Điều Kiện (hạ).	3564
1426. Chương 1430:	Chia Tay.	3566
1427. Chương 1431:	Vị Châu Bạch Y Vương.	3568
1428. Chương 1432:	Vị Châu Bạch Y Vương (hạ).	3570
1429. Chương 1433:	Thanh Long Quân Sư.	3573
1430. Chương 1434:	Ta Sẽ Bị Bệnh Kén Ăn.	3576
1431. Chương 1435:	Ta Sẽ Bị Bệnh Kén Ăn (hạ).	3578
1432. Chương 1436:	Luân Hồi Chi Vực.	3581
1433. Chương 1437:	Ngạ Quỷ Đạo.	3583
1434. Chương 1438:	Săn Bắt Căn Nguyên Thân Cảnh?	3586
1435. Chương 1439:	Săn Bắt Căn Nguyên Thân Cảnh (hạ)?	3588
1436. Chương 1440:	Khu Vực Trung Tâm Luân Hồi.	3591
1437. Chương 1441:	Cái Bình Màu Đen.	3593
1438. Chương 1442:	Cái Nắp, Giẻ Rách, Xương Cốt.	3596
1439. Chương 1443:	Cái Nắp, Giẻ Rách, Xương Cốt.	3598

1440.	Chương 1444:	Ngân Tuyết Quân Đoàn.	3601
1441.	Chương 1445:	Chiếc Thuyền Con Lá Xanh.	3604
1442.	Chương 1446:	Chiếc Thuyền Con Lá Xanh (hạ).	3606
1443.	Chương 1447:	Thập Nhị Âm Sứ.	3609
1444.	Chương 1448:	Còn Ai Dám Quấy Rầy Meo Bắt Cá?	3611
1445.	Chương 1449:	Còn Ai Dám Quấy Rầy Meo Bắt Cá (hạ)?	3614
1446.	Chương 1450:	Thế Giới Trong Tranh.	3616
1447.	Chương 1451:	Cuộc Chiến Thảm Khốc.	3619
1448.	Chương 1452:	Tử Vong Chi Trận.	3621
1449.	Chương 1453:	Tử Vong Chi Trận (hạ).	3624
1450.	Chương 1454:	Ngộ Đạo?	3626
1451.	Chương 1455:	Mọi Thứ Đều Đã Định Trước.	3629
1452.	Chương 1456:	Người Chính Là Hải Tử Kia?	3631
1453.	Chương 1457:	Người Chính Là Hải Tử Kia (hạ)?	3634
1454.	Chương 1458:	Đạo Kiếm Hoàng Thức.	3637
1455.	Chương 1459:	Đồng Thuật Biến Hóa.	3639
1456.	Chương 1460:	Đồng Thuật Biến Hóa (hạ).	3642
1457.	Chương 1461:	Tuyệt Đại Song Kiều.	3645
1458.	Chương 1462:	Muốn Chứng Minh Cái Gì.	3647
1459.	Chương 1463:	Muốn Chứng Minh Cái Gì (hạ).	3650
1460.	Chương 1464:	Luân Hồi?	3653
1461.	Chương 1465:	Trả Lại Hết Mọi Thứ Xưa Kia Cho Người.	3656
1462.	Chương 1466:	Thực Lực Tăng Vọt.	3659
1463.	Chương 1467:	Thực Lực Tăng Vọt (hạ).	3661
1464.	Chương 1468:	Hình Ảnh Sử Thi.	3663
1465.	Chương 1469:	Thân Phận Thật Sự Của Đình Hồng Lệ.	3666
1466.	Chương 1470:	Kết Cuộc Của Ngụy Thần Đế.	3668
1467.	Chương 1471:	Kết Cuộc Của Ngụy Thần Đế (hạ).	3670
1468.	Chương 1472:	Cái Chết Tạ Quân Ân.	3673
1469.	Chương 1473:	Lại Là Cố Nhân?	3675
1470.	Chương 1474:	Lại Là Cố Nhân (hạ)?	3678
1471.	Chương 1475:	Ngạ Quỷ Đạo Dị Biến.	3679
1472.	Chương 1476:	Tháp To Màu Vàng.	3682
1473.	Chương 1477:	Tháp To Màu Vàng (hạ).	3684
1474.	Chương 1478:	Lại Là Trắc Nghiệm Nhập Tông Một Năm Nửa.	3687
1475.	Chương 1479:	Ai Nói Không Có Người Thu Hồn?	3689
1476.	Chương 1480:	Ai Nói Không Có Người Thu Hồn (hạ)?	3691
1477.	Chương 1481:	Thật Hâm Mộ Những Người Trẻ Tuổi Này.	3694
1478.	Chương 1482:	Cái Gì Gọi Là Nhân Đạo?	3697
1479.	Chương 1483:	Cái Gì Gọi Là Nhân Đạo (hạ)?	3699
1480.	Chương 1484:	Lại Đến Địa Ngục Đạo.	3701
1481.	Chương 1485:	Bốn Diêm La.	3704
1482.	Chương 1486:	Sinh Tử Bộ.	3706
1483.	Chương 1487:	Sinh Tử Bộ (hạ).	3708
1484.	Chương 1488:	Bài Học Thứ Nhất.	3711
1485.	Chương 1489:	Trấn Áp Tình Xuyên Điện.	3713
1486.	Chương 1490:	Trấn Áp Tình Xuyên Điện (hạ).	3715
1487.	Chương 1491:	Lão Quái Vật.	3718
1488.	Chương 1492:	Vô Địch Nghiễn Ép.	3721
1489.	Chương 1493:	Vô Địch Nghiễn Ép (hạ).	3723
1490.	Chương 1494:	Một Kẻ Độc Thật Sự Xuất Hiện.	3726
1491.	Chương 1495:	Gió Nổi Lên.	3728
1492.	Chương 1496:	Trước Sau Không Ai Từng Làm.	3730
1493.	Chương 1497:	Trước Sau Không Ai Từng Làm (hạ).	3732

1494.	Chương 1498:	Lại Vào Nam Hoang.	3734
1495.	Chương 1499:	Nam Hoang Chỉ Qua.	3736
1496.	Chương 1500:	Nam Hoang Chỉ Qua (hạ).	3739
1497.	Chương 1501:	Một Sự Việc Lại.	3741
1498.	Chương 1502:	Thần Đô Thần Đình.	3743
1499.	Chương 1503:	Tứ Thần Vương.	3745
1500.	Chương 1504:	Tứ Thần Vương (hạ).	3747
1501.	Chương 1505:	Tổ Miếu.	3750
1502.	Chương 1506:	Tổ Miếu (hạ).	3752
1503.	Chương 1507:	Người Sống Trong Ký ức.	3755
1504.	Chương 1508:	Thần Đế Mới.	3757
1505.	Chương 1509:	Thân Tín Của Ngự Thần Đế.	3759
1506.	Chương 1510:	Thân Tín Của Ngự Thần Đế (hạ).	3761
1507.	Chương 1511:	Món Quả Của Hỏa Quân.	3764
1508.	Chương 1512:	Cái Giá Của Tình Yêu.	3766
1509.	Chương 1513:	Thế Giới Dưới Đáy Biển.	3768
1510.	Chương 1514:	Thế Giới Dưới Đáy Biển (hạ).	3771
1511.	Chương 1515:	Thiên Địa Sát Khí.	3773
1512.	Chương 1516:	Tai Nạn Mở Rộng.	3775
1513.	Chương 1517:	Uy Lực Chân Chính.	3778
1514.	Chương 1518:	Uy Lực Chân Chính (hạ).	3780
1515.	Chương 1519:	Việc Lại Khó Tin.	3782
1516.	Chương 1520:	Đại Lục Va Chạm.	3784
1517.	Chương 1521:	Đại Lục Va Chạm (hạ).	3786
1518.	Chương 1522:	Yêu Cầu Gì?	3789
1519.	Chương 1523:	Nói Đến Thì Dài.	3791
1520.	Chương 1524:	Hải Thần.	3794
1521.	Chương 1525:	Hải Thần (hạ).	3796
1522.	Chương 1526:	Tra Ra Manh Mối.	3798
1523.	Chương 1527:	Thật Là Hậu Sinh Khả Uý.	3801
1524.	Chương 1528:	Thật Là Hậu Sinh Khả Uý (hạ).	3803
1525.	Chương 1529:	Chỉ Kém Một Chiêu.	3805
1526.	Chương 1530:	Xem Khắp Bắc Vực.	3808
1527.	Chương 1531:	Chiến Sự Lại Nổi Lên.	3810
1528.	Chương 1532:	Chiến Sự Lại Nổi Lên (hạ).	3812
1529.	Chương 1533:	Thần Uy.	3815
1530.	Chương 1534:	Chỉ Tay Sáng Tạo Cục Mới.	3817
1531.	Chương 1535:	Chỉ Tay Sáng Tạo Cục Mới (hạ).	3819
1532.	Chương 1536:	Tu La Kim Quỹ.	3821
1533.	Chương 1537:	Tu La Kim Quỹ (hạ).	3824
1534.	Chương 1538:	Gặp Quỹ.	3826
1535.	Chương 1539:	Thiên Địa Thương Sinh Đỉnh.	3828
1536.	Chương 1540:	Điều Nữ Nhân Chú Ý.	3831
1537.	Chương 1541:	Minh Nguyệt Tiên.	3833
1538.	Chương 1542:	Minh Nguyệt Tiên (hạ).	3836
1539.	Chương 1543:	Hắn Sẽ Không Đến.	3838
1540.	Chương 1544:	Sự Kiện Lớn.	3841
1541.	Chương 1545:	Sự Kiện Lớn (hạ).	3843
1542.	Chương 1546:	Không Thành Tiên Đứng Đến Làm Phiền Ta.	3845
1543.	Chương 1547:	Tăng Nhân Vô Ngã.	3848
1544.	Chương 1548:	Tăng Nhân Vô Ngã (hạ).	3850
1545.	Chương 1549:	Tìm U Minh Chân Tiên.	3853
1546.	Chương 1550:	Tìm U Minh Chân Tiên (hạ).	3855
1547.	Chương 1551:	Hai Cánh Cửa Ánh Sáng Cuối Cùng.	3857

1548. Chương 1552:	Trở Về . . . Địa Cầu?	3860
1549. Chương 1553:	Trước Cửa Trường Học.	3862
1550. Chương 1554:	Trước Cửa Trường Học (hạ).	3864
1551. Chương 1555:	Kiếp Trước Kiếp Này.	3867
1552. Chương 1556:	Mấy Vấn Đề.	3870
1553. Chương 1557:	Một Nửa Danh Ngạch.	3872
1554. Chương 1558:	Một Nửa Danh Ngạch (hạ).	3874
1555. Chương 1559:	Rốt Cuộc Có Tiên Nhân.	3876
1556. Chương 1560:	Rốt Cuộc Có Tiên Nhân (hạ).	3879
1557. Chương 1561:	Chỉ Là Trò Hề.	3881
1558. Chương 1562:	Tà Kiếm Tiên.	3884
1559. Chương 1563:	Bàn Tay Trong Bóng Tối.	3886
1560. Chương 1564:	Bàn Tay Trong Bóng Tối (hạ).	3889
1561. Chương 1565:	Chư Tiên Tất Chí.	3891
1562. Chương 1566:	Mộ Tiên Nhân.	3894
1563. Chương 1567:	Mộ Tiên Nhân (hạ).	3896
1564. Chương 1568:	Xác Khô.	3899
1565. Chương 1569:	Xác Khô (hạ).	3901
1566. Chương 1570:	Hai Tiên Vương.	3903
1567. Chương 1571:	Ba Cái Xác Hắc Ấm.	3906
1568. Chương 1572:	Ba Cái Xác Hắc Ấm (hạ).	3908
1569. Chương 1573:	U Minh Chân Tiên?	3910
1570. Chương 1574:	Thì Ra Là Hắc.	3913
1571. Chương 1575:	Giải Thoát.	3915
1572. Chương 1576:	Giải Thoát (hạ).	3917
1573. Chương 1577:	Thần Triều Áo Trắng.	3919
1574. Chương 1578:	Thần Triều Áo Trắng (hạ).	3921
1575. Chương 1579:	Số Mệnh Tái Chiến.	3923
1576. Chương 1580:	Số Mệnh Tái Chiến (2).	3925
1577. Chương 1581:	Số Mệnh Tái Chiến (3).	3928
1578. Chương 1582:	Vạn Ảnh Thuần Ngục Sát.	3931
1579. Chương 1583:	Huyền Thiên Tông.	3934
1580. Chương 1584:	Chỉ Tiếc Đối Thủ Của Bọn Họ Là Đình Hạo.	3936
1581. Chương 1585:	Chỉ Tiếc Đối Thủ Của Bọn Họ Là Đình Hạo (hạ).	3939
1582. Chương 1586:	Ai Mới Là Người Thắng.	3942
1583. Chương 1587:	Ai Là Người Đánh Cờ, Ai Là Quân Cờ.	3944
1584. Chương 1588:	Ai Là Người Đánh Cờ, Ai Là Quân Cờ (hạ).	3947
1585. Chương 1589:	Gậy Ông Đập Lưng Ông.	3949
1586. Chương 1590:	Lôi Tướng Diệt Sát.	3952
1587. Chương 1591:	Lôi Tướng Diệt Sát (hạ).	3954
1588. Chương 1592:	Kết Cuộc.	3957
1589. Chương 1593:	Kết Cuộc (2).	3960
1590. Chương 1594:	Kết Cuộc (3).	3962
1591. Chương 1595:	Hậu Ký Cuối Truyện.	3965

Đạo Kiếm Thần Hoàng



Giới thiệu

Thể loại Kiếm Hiệp dù không mang nhiều huyền ảo như Tiên Hiệp, Sắc Hiệp nhưng tất nhiên cốt truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-kiem-than-hoang>

1. Chương 1: Một Cuộc Sống Mới Bên Tây Kiếm Trì

- Hô người chết! Vậy là ta thật sự xuyên qua? Còn bám vào một thiếu niên trùng tên trùng họ khuôn mặt giống ta y đúc?

Đinh Hạo ngồi bên Tây Kiếm Trì, cúi đầu nhìn cây kiếm đen rỉ sét loang lổ trong tay. Đinh Hạo nhìn khuôn mặt điển trai, thanh tú phản chiếu trong nước, hẳn đã thử người ra cả canh giờ vẫn khó thể tin tưởng.

Đinh Hạo nhớ rõ tối hôm qua cùng đám bạn xấu đi ra ngoài ăn bữa cơm chia tay, chúc mừng tốt nghiệp cấp ba. Cả đám thỏa sức tưởng tượng sau khi vào đại học thì thoải mái tự do, lưu luyến đám bạn trai cùng nhau gian khổ học tập ba năm. Mọi người quá hưng phấn, uống đến say túy lúy. Khi Đinh Hạo mở mắt ra, tỉnh táo lại thì thấy đã đi đến thế giới xa lạ này.

Đinh Hạo mờ mịt nửa ngày mới biết chuyện đã không thể thay đổi, miễn cưỡng thuyết phục mình chấp nhận sự thật.

Không biết tại sao trong sự lưu luyến sinh hoạt thế giới địa cầu trước nhưng đáy lòng Đinh Hạo dấy lên hưng phấn khó tả, như được đến cuộc sống mới. Tâm tình Đinh Hạo bình tĩnh đến mức bản thân hẳn rất kinh ngạc, hẳn bình tĩnh chấp nhận thế giới và thân phận mới.

Có lẽ là vì trong linh hồn Đinh Hạo không cam lòng bình an, bình thường, chỉ muốn mạo hiểm.

Một canh giờ trước Đinh Hạo đã dung hợp ký ức chủ cũ, giúp hắn biết được nhiều chuyện.

Đây là thế giới có tên Vô Tận đại lục, cường giả làm vua, môn phái lớp lớp. Nhân loại và yêu ma cộng đồng chúa tể thiên hạ.

Đinh Hạo ở trong Vãn Kiếm tông là một tông phái kiếm tu bát phẩm, ở trong khu Tuyết Châu, một trong Bắc hoang vực mười sáu đại châu của Vô Tận đại lục. Vãn Kiếm tông là một trong chín tông phái lớn nhất trong nhân loại, nhị trang, tam phái, tam tông. Vãn Kiếm tông chiếm cứ phạm vi mấy trăm dặm Vãn Kiếm sơn, hơn vạn đệ tử dưới tay, cao thủ như mây, thiên tài lớp lớp. Từ khi Vãn Kiếm tông khai phái đến giờ đã có lịch sử hơn năm trăm năm.

Vãn Kiếm tông là đại tông phái có địa vị hiển hách, bảo vệ hình tượng sơn môn là một chuyện vô cùng quan trọng.

Trái ngược với điều này dù là các cao thủ bay lên trời chui xuống đất thì cũng là con người, cần ăn uống đi tiêu tiểu, cho nên càng phải chú trọng công tác vệ sinh môn phái. Đám võ giả cao cao tại thượng không muốn lãng phí thời gian quý giá vào việc thu dọn phòng ốc. Cho nên Vãn Kiếm tông có hệ thống 'tập đoàn hậu cần' khổng lồ.

Đinh Hạo không phải đệ tử của Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo là đoàn viên trong tập đoàn hậu cần.

Nói chính xác hơn thì Đinh Hạo là gã sai vặt phụ trách quét dọn đường chân núi mỗi ngày.

Lúc trước Đinh Hạo dung hợp ký ức, hơi lấy làm lạ một điều là ký ức trước mười tuổi của Đinh Hạo thân xác cũ trống rỗng.

Đinh Hạo thân xác cũ không biết phụ mẫu là ai, cũng không biết tại sao gã xuất hiện trong núi của Vãn Kiếm tông.

Ký ức duy nhất liên quan đến thân phận là một muội muội chưa đến năm tuổi cùng Đinh Hạo nương tựa lẫn nhau. Một mùa đông giá rét năm Đinh Hạo mười một tuổi, khi gã ra ngoài làm việc không hay biết gì, một người thấy muội muội của gã bị một nữ nhân áo trắng bí ẩn, cường đại mang đi, không biết tung tích.

Cho nên sau mười một tuổi, Đinh Hạo thân xác cũ trở thành mồ côi.

Trong thế giới cường giả là vua này, giấc mơ của mỗi thiếu niên là trở thành cường giả, Đinh Hạo thân xác cũng không ngoại lệ.

Huống chi Đinh Hạo muốn rời khỏi Vãn Kiếm tông, đi trong hoang dã đầy rẫy yêu ma, tìm về muội muội bị mất tích cần có võ lực cường đại.

Tiếc rằng Đinh Hạo bẩm sinh căn cốt không tốt, kinh mạch nhỏ, ngộ tính có hạn, tư chất tiên thiên cực kỳ kém cỏi. Từ mười tuổi Đinh Hạo đã tham gia Vãn Kiếm tông, mỗi năm trải nghiệm nhập tông một lần, mãi đến khi gã mười bốn tuổi tổng cộng bốn lần đều không thể thông qua trải nghiệm đơn giản nhất, trở thành đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông.

Nhìn theo ký ức dung hợp thì thêm nửa tháng nữa là ngày Vãn Kiếm tông mở tuyển nhận đệ tử sơn môn.

Ký ức trong đầu nói cho Đinh Hạo năm nay là cơ hội cuối cùng của hắn.

Bởi vì theo quy tắc của Vãn Kiếm tông sẽ không nhận đệ tử trên mười bốn tuổi.

Thế giới này có một chân lý không thể bàn cãi: Nếu một người trước mười lăm tuổi không thể thông qua trải nghiệm nhập tông cơ bản nhất thì chứng minh thiên phú kẻ đó quá rác rưởi, vô duyên với võ đạo vậy làm người bình thường cho rồi.

- Cha nó, nói vậy là ta chỉ có nửa tháng chuẩn bị?

Đinh Hạo nghĩ đến đây nổi lên cảm giác nguy hiểm lửa sém lông mày.

Tên gốc bẩm sinh này thích ứng thế giới mới rất nhanh.

Xuyên vào thế giới kỳ huyền yêu ma tung hoành, cường giả như mây nếu không thể trở thành cường giả hô mưa gọi gió thì chỉ có thể trở thành phông nền tầng chót nhất, không có chút tôn nghiêm, sự tồn tại, không thể nắm giữ sống chết của mình, như con kiến nhỏ bé buồn cười.

Đối với Đinh Hạo tình hình thê thảm đó không bằng lập tức cửa cổ đi đầu thai kiếp khác còn hơn.

Nghĩ đến đây lòng Đinh Hạo giống hồi chuông cảnh báo càng vang.

Đinh Hạo biết hắn phải hành động ngay lập tức, phải làm cái gì đó.

Thế là Đinh Hạo đứng lên, bình tĩnh đứng bên Tây Kiếm Trì. Đinh Hạo suy nghĩ nửa ngày, khép mắt lại, trong đầu xẹt qua ký ức vài chiêu thức kiếm thuật, hắn muốn tìm ra manh mối biến mạnh.

Đinh Hạo chợt mở mắt ra, dường như nghĩ đến điều gì.

Trường kiếm loang lổ rỉ sét trong tay Đinh Hạo khẽ run, một kiếm đâm ra, một thức kiếm pháp cực kỳ uyên thuộc vận dụng.

Trong mười bốn năm tuy Đinh Hạo thân xác cũ chỉ là gã sai vặt quét sân nhưng làm một trong thành viên ngoài cùng của đại phái kiếm tu Vãn Kiếm tông, thời gian dài mưa dầm thấm đất, trộm luyện tập, Đinh Hạo thân xác cũ ghi nhớ vài chiêu thức kiếm pháp cấp nhập môn đơn giản.

Cho nên bây giờ Đinh Hạo theo ký ức sử dụng kiếm pháp cảm thấy mấy chiêu này uyên tay như hần đã luyện tập ngàn vạn lần.

Bộ kiếm pháp phòng thân cơ bản nhất con nít ba tuổi trong Vãn Kiếm tông còn biết chia làm mười sáu chiêu.

Mười hai chiêu đầu không có gì khó, bốn chiêu sau hơi tinh diệu. Chúng là Phân Quang, Khai Bãng, Liêu Vân, Truy Phong. Phải một hơi sử dụng hết, liên miên bất tận, kiếm quang cuộn cuộn. Bình thường mười mấy nam nhân cao to không thể đến gần người dùng chiêu này.

Đinh Hạo tập trung tâm một chuỗi kiếm dựa theo ký ức trong đầu.

Chính Đinh Hạo thân xác cũng không ngờ hần nhanh chóng rơi vào trạng thái rất kỳ diệu.

Nếu lúc này có ai trông thấy sẽ khó tin kinh kêu ra tiếng, bởi vì mọi người đều biết Đinh Hạo óc heo của Vãn Kiếm tông. Bây giờ Đinh Hạo như thay đổi thành người khác, động tác bước chân vô cùng phiêu dật, tiêu sái, kiếm pháp có vài phần hơi thở xuất trần. Đặc biệt là bốn kiếm tinh diệu nhất, chiêu thức nối liền chặt chẽ không thể lẫn mò, một kiếm nhanh hơn một kiếm.

Cuối cùng kiếm rỉ sét màu đỏ nhạt hóa thành đốm sáng đỏ lặn qua lặn lại bên cạnh Đinh Hạo, cực kỳ sắc bén.

Vù vù vù vù vù!

Trong tiếng xé gió của kiếm rỉ sét, Đinh Hạo thu kiếm đứng.

Khuôn mặt thanh tú của Đinh Hạo tràn ngập ngạc nhiên.

- Lạ thật. Trong trí nhớ thì bốn thức cuối trong bộ kiếm pháp kia rất khó nắm giữ, chủ nhân thân hình này tồn hơn hai năm, luyện tập ngàn vạn lần cũng không thể hoàn toàn uyên tay. Nhưng tại sao ta cảm thấy chúng thật đơn giản, trong đầu nghĩ đến chiêu thức là thân thể dễ dàng hoàn thành?

2. Chương 2: Thế Giới Mới Đặc Sắc

Đinh Hạo ngạc nhiên, chân động trường kiếm lại bày ra tư thế, luyện kiếm pháp cơ bản phòng thân một lần nữa.

Kiểm quang cuộn cuộn, kiếm thế lại bắt đầu.

Sự thật chứng minh mới rồi Đinh Hạo không bị ảo giác.

Mới một hồi Đinh Hạo luyện bốn thức Phân Quang, Khai Bãng, Liêu Vân, Truy Phong càng thêm nhẹ nhàng, từ đầu tới đuôi nối liền một mảnh, thuy ngân rót xuống đất chặt chẽ. Uy lực kiếm pháp tăng gấp đôi, kiếm loang lỗ phát ra tiếng xé gió liên hồi, giống ánh sáng đỏ rực rỡ, liên miên bất tận.

Đinh Hạo trăm phần trăm khẳng định hần chẳng những hoàn toàn nắm giữ tinh túy bốn thức Phân Quang, Khai Bãng, Liêu Vân, Truy Phong mà còn hiểu cảnh giới của chúng đến tận cùng.

- Thật kỳ lạ, không lẽ bởi vì xuyên qua nên mình biến thân trở thành thiên tài tuyệt thế?

Đinh Hạo nghĩ tới nghĩ lui chỉ có kiểu giải thích này.

Kiếp trước kiếp này, hai linh hồn trùng hợp chồng lên nhau không chừng thật sự tạo ra thiên tài có sức lĩnh ngộ tuyệt thế.

Phát hiện này khiến Đinh Hạo tăng thêm niềm tin vào kiểm tra ngập môn Vãn Kiếm tông vào nửa tháng sau.

Chỉ cần vào được Vãn Kiếm tông là sẽ được dạy hệ thống chuyên nghiệp nhất, tu luyện các loại huyền công thần thôn, kỹ pháp, tiến thêm một bước đến chí nguyện to lớn trở thành cường giả nắm giữ vận mệnh của mình của Đinh Hạo.

Đinh Hạo thấy thời gian còn sống, hẳn không vội quay về. Đinh Hạo nắm chặt thời gian liên tục luyện kiếm kiếm bên Tây Kiếm Trì.

Nửa canh giờ sau, Đinh Hạo chìm đắm trong trạng thái vô cùng huyền diệu.

Theo kiếm thể đi nhanh, người Đinh Hạo toát ra sức nóng bốc cháy, khí huyết sôi sùng sục như có dòng sông chảy róc rách trong mạch máu. Kiếm thể càng lúc càng nhanh đến nỗi người thường khó thể bắt giữ quỹ tích của kiếm loang lổ, người Đinh Hạo đẩy ánh kiếm, bao bọc trong hơi trắng nóng hổi. Kiếm quang lấp lóe, cực kỳ thần diệu.

Loại trạng thái này kéo dài một canh giờ.

Rốt cuộc khắp người Đinh Hạo đau nhức, mệt mỏi chưa từng có làm hắn không thể không ngừng lại.

Lúc này Đinh Hạo nhận ra một vấn đề, trừ có phần mềm sức linh ngộ siêu phàm ra còn cần phần cứng thân thể siêu quần.

Nhưng thân thể Đinh Hạo thì kinh mạch rộng cứng mức độ bình thường, cho đến nay không tu luyện công pháp khai thác, ôn dưỡng làm nó càng nhỏ hẹp co rút hơn.

Bây giờ Đinh Hạo đã tròn mười bốn tuổi, kinh mạch định hình. Độ mạnh thân thể Đinh Hạo chỉ nhanh nhẹn hơn người bình thường một chút.

Trong quá trình tu luyện chiêu thức kiếm pháp, một khi rơi vào trạng thái nhập thần huyền diệu khó giải thích thì tương đương với điều động cơ bắp, gân cốt toàn thân phối hợp vận chuyển. Hiện tại độ mạnh thân thể của Đinh Hạo tối đa chỉ kéo dài được một canh giờ.

Một khi vượt qua giới hạn thời gian thì cơ bắp sẽ nhức nhối khó thể chịu đựng.

Nếu miễn cưỡng kiếm sẽ bị tổn thương.

- Không được rồi. Tuy sức linh ngộ kinh người nhưng nền móng cơ thể này quá yếu. Trước mười bốn tuổi không đặt nền móng vững chắc, con đường võ đạo sau này sẽ vô cùng khó khăn, nửa tháng sau muốn thông qua trắc nghiệm của Vấn Kiếm tông còn khó. Cần nghĩ cách tăng cường thân thể trong thời gian ngắn, linh được tẩm bổ là lựa chọn tốt nhất, đáng tiếc . . .

Vô Tận đại lục là một thế giới tràn ngập kỳ tích, tồn tại nhiều thiên tài đại bảo giúp người ta chớp mắt thay đổi kinh mạch, thiên phú, thay da đổi thịt.

Nhưng mấy thứ kia thật sự quá quý giá, hiếm thấy, chỉ đại gia tộc tông môn truyền thừa cao cao tại thượng mới có. Đối với tiểu tử nghèo như Đinh Hạo thì nó quá xa xôi.

- Còn có cách nào khác không?

Đinh Hạo nhíu mày lục tìm ký ức khổng lồ trong đầu.

Một lúc sau, mắt Đinh Hạo chợt sáng lên, hắn nghĩ ra điều gì.

Nhưng giây sau lộ vẻ ngần ngừ, bởi vì nếu đi chỗ đó sẽ mạo hiểm rất lớn, không chừng sẽ chết.

- Thôi, mặc dù nguy hiểm một chút nhưng đây là cơ hội cuối cùng. Người chết chim còn hướng lên trời, bắt tử vạn vạn năm. Nguy hiểm cầu tài, lão tử làm liều!

Đinh Hạo ngẫm nghĩ rồi nghiêng răng quyết định.

Kiếp trước Đinh Hạo là người hành động không lo trước sau, dù xuyên qua thì bản tính vẫn không thay đổi.

Lúc này chân trời sắp uống núi.

Hoàng hôn đỏ nhuộm mặt đất, chiếu rọi sơn môn Vấn Kiếm tông ở phía xa nguy nga tráng lệ như tiên cung. Tầng tầng lớp lớp ngọc thể lầu các, hành lang thủy tạ liên miên bất tận, nước biếc vờn quanh quần trường tu luyện võ nghệ, phòng ốc cung điện san sát nhau làm người nhìn kiếm không được khen, say mê.

Đinh Hạo có quyết định cuối cùng, toàn thân nhẹ nhàng. Đinh Hạo nhìn phong cảnh sơn môn cảm thấy bao la hùng vĩ hơn.

- Cũng đến lúc rồi, nên trở về.

* * *

Trời chiều như tranh.

Đình Hạo treo kiếm rỉ sắt sau lưng, bước đi trên đường núi.

Vai Đình Hạo khiêng dụng cụ quét dọn đường núi, tâm tình thoải mái dọc theo đường nhỏ thềm đá dăng sau bia Tẩy Kiếm Trì bước lên mười bậc rất nhanh đến đạo tràng núi trước Ván Kiếm tông.

Đi giữa kiến trúc cổ kính, cổ thụ xanh ngắt, tượng đá to lớn, thạch điện cao to, mái nhà cong, đám người mặc trang phục đệ tử Ván Kiếm tông đi lướt qua nhau cho Đình Hạo cảm giác như ở trong kịch truyền hình ma huyền cổ trang kiếp trước. Đình Hạo thấy không chân thật như đang nằm mơ.

Lúc này khu thông báo quảng trường phía trước bồng có nhiều đệ tử Ván Kiếm tông tụ tập.

Tiếng ồn ào truyền đến.

- Là chuyện gì vậy? Hình như khá náo nhiệt.

- Sư đệ, người không biết sao? Bốn kiếm khách tuyệt đỉnh trẻ tuổi nhất chín môn phái Tuyết Châu 'Tuyệt Châu Tứ Khoái Kiếm ước hẹn so kiếm trên Thiên Hàn Tuyết phong, muốn xem kiếm của ai nhanh, sắc bén hơn. Tuyết Châu Tứ Khoái Kiếm so đấu mười ngày mười đêm, rốt cuộc phân ra cao thấp, hiện tại đệ tử toàn môn phái đều đang bàn luận về chuyện này.

- Thật không? Sư huynh Quan Phi Độ của Ván Kiếm tông chúng ta có danh hiệu Truy Phong Nhất Kiếm, là một trong Tuyết Châu Tứ Khoái Kiếm. Nghe nói sư huynh Quan Phi Độ đã đến thất khiếu võ sư cảnh, thực lực như vậy chắc xếp vị trí đầu Tuyết Châu Tứ Khoái Kiếm?

- Người nói đúng, sư huynh Quan Phi Độ tư chất tuyệt vời lại có thể chất băng tâm kiếm chủng, trong vạn người không có một, đúng là xếp hạng nhất Tuyết Châu Tứ Khoái Kiếm. Tiếc rằng . . .

- Tiếc cái gì?

- Không lẽ sư huynh Quan Phi Độ thua?

- Cũng không phải. Vốn sư huynh Quan Phi Độ đã đánh bại lời Aam Khoái Kiếm Triệu Vô Nhai của lời Âm Phái, Nhất Kiếm Minh Tâm Danh Phi Phạm của Minh Tâm sơn trang, Song Kiếm Nhất Ảnh Phong Thái Thương của Duyên Sinh tông. Sư huynh Quan Phi Độ đứng đầu Tuyết Châu Tứ Khoái Kiếm, khiến ba người kia cúi đầu nhận thua. Ai biết mới so kiếm xong thì một thiếu niên tuổi mười bốn đột nhiên xuất hiện trên Thiên Hàn Tuyết phong . . .

- Thiếu niên áo trắng? Mới mười bốn tuổi?

- Đúng vậy. Thiếu niên thật sự là thiên tài tuyệt thế, thực lực sâu không lường được. Thiếu niên tuyên bố khiêu chiến, kiếm thứ nhất đánh bại sư huynh Quan Phi Độ, kiếm thứ hai đánh gục Tuyết Châu Tứ Khoái Kiếm liên hợp rồi cười to lướt đi.

- Không thể nào! Thiếu niên này là đệ tử của môn phái nào mà yêu nghiệt quá vậy?

- Có người đoán có lẽ đệ tử này là thiên tài của Tuyết Châu đệ nhất môn phái Thanh Bình học viện thời gian trước đồn đãi rầm rộ, thần đồng Mục Thiên Dương . . .

Tiếng xì xầm bàn tán truyền vào tai Đình Hạo, kể câu chuyện phong thái các võ giả thiên tài của thế giới này, câu chuyện đặc sắc làm người nghe sôi sục máu.

Đây đúng là một thế giới vô cùng đặc sắc, khả năng vô hạn.

3. Chương 3: Liên Quan Đến Ký Ưc

Đình Hạo siết chặt năm tay, lòng dâng trào.

Đình Hạo thầm thề trong lòng có một ngày hắn cũng tu luyện thành tuyệt thể huyền công, có võ lực siêu quần, một mình đi Hàn Thiên Tuyệt phong, nhất kiếm bại anh hùng, ngạo thị nhìn xuống dãy núi nhỏ bé.

Đương nhiên bây giờ Đình Hạo chỉ là một gã sai vặt địa vị thấp hèn.

Không ai chú ý đến Đình Hạo.

Đình Hạo rời khỏi khu thông cáo quần trường, dọc theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu rất nhanh đi tới khu vực sau núi Vắn Kiếm tông.

So với trước núi rộng lớn, đẹp như tiên cảnh trần gian thì sau núi thật là hỗn loạn, xóm nghèo.

Nơi này đầy bụi gai, địa thế hiểm ác, đá mọc lởm chởm như đất của yêu ma.

Mấy vạn người trên dưới Vắn Kiếm tông mỗi ngày sinh hoạt ra rác thải đều đổ hết vào một góc rừng đá lởm chởm nghiêng một chiều hoặc dưới vực sâu vạn trượng. Trăm ngàn năm qua mặt trời chiếu ánh trắng rọi, gió thổi, rác rưởi mục rữa lên men khiến chỗ này hôi thối khó ngửi, chuột chạy đầy.

Trong không khí đầy mùi hôi nồng nặc, giống như địa ngục.

Trong rừng đá sau núi hoàn cảnh khắc nghiệt này dựng lán to lán nhỏ rậm rạp kề sát, như xóm nghèo Brazil kiếp trước của Đình Hạo. Chỗ này cư ngụ ba ngàn người.

Đình Hạo thân xác cũ sống ở đây.

- Thì ra đây là khu bần dân của Vắn Kiếm tông. Tổ cha nó, kiếp trước kiếp này lão tử đều không thể thoát khỏi vận mệnh nghèo hèn, vậy chỉ có thể từ từ đi lên.

Theo ký ức Đình Hạo dung hợp thì sinh hoạt trong bãi tha ma rác rưởi này đa phần là đám người tập đoàn hậu cần của Vắn Kiếm tông.

Những người này không phải võ giả, không có thực lực mạnh mẽ, không sống ngoài hoang dã yêu ma đầy rẫy được. Bọn họ chỉ có thể dựa vào lao động chân tay thấp hèn được Vắn Kiếm tông che chở, sống ở sau núi. Bọn họ khó khăn sinh tồn trong thế giới nguy hiểm tràn ngập yêu ma.

Hai bên con đường nhỏ gấp khúc là các gian nhà cỏ tranh dựng dọc theo rừng đá.

Gió mưa mặt trời làm tầng ngoài nhà tranh biến thành sậm đen, năm tháng cổ xưa ập vào mặt.

Đám con nít không biết lo buồn cười đùa tràn ngập không gian. Trong vài nhà tranh tỏa mùi hương, khói trắng bốc lên, dào dạt sức sống trong khu vực nhỏ hẹp hôi thối này.

Trên đường đi tới nhiều người nhiệt tình chào hỏi Đình Hạo.

Tất cả là bằng hữu Đình Hạo thân xác cũ kết bạn.

Đình Hạo cười tủm tỉm nhiệt tình đáp lại mỗi một người.

Chớp mắt đi qua đường nhỏ hẹp hòi, đằng sau khu bần dân gần đồng rác, lại đi sâu vào ba, bốn ngàn thước là vực sâu cheo leo không thấy đáy.

Bên mép đồng rác thật ngạc nhiên khi có một khoảnh màu xanh làm mắt người sáng lên.

Mấy chục cây non xanh biếc rì rào trong gió chiều như tinh linh xanh mỏng manh bay múa, hàng rào xanh vây quanh hai gian nhà tranh, chẳng chịt mà có nghệ thuật.

Cả sân tuy gần với đồng rác nhất khu bần dân nhưng khoảnh cây xanh lại giống ốc đảo trong sa mạc, khiến người nhìn mắt sáng lên, tâm tình thoải mái hơn nhiều.

Đây chính là nhà của Đình Hạo.

Đình Hạo đẩy mở cửa hàng rào, nhẹ nhàng vào sân.

Sân đặt ngày ngắn hơn hai mươi chậu hoa, bên trong trồng hoa đại rất bình thường. Ven đường dạo tràng núi trước có đầy các hoa đại, không ai thèm chú ý thậm chí nhỏ như nhố cổ. Nhưng hoa đại đặt trong nhà Đình Hạo trông thật đẹp.

Đình Hạo loay hoay chăm sóc hoa trong sân rồi mới đẩy cửa vào nhà tranh.

Ánh hoàng hôn chiếu vào từ khung cửa sổ, ánh sáng hơi tối.

Trong nhà không có vật dụng gì.

Một chiếc giường gỗ cũ kỹ phủ vải mỏng, một cái bàn vuông thiếu một chân. Một hòn đá chồng lên thành bếp, cái nồi đen tuyền, công cụ làm bếp đơn giản. Một ít chum đất bể chứa rau muối, thịt muối. Vách tường treo đồ dùng hàng ngày đơn giản, rách nát.

Hấp dẫn người nhất là áo bông nhỏ kiểu nữ treo trên vách tường cửa chính.

Áo bông kiểu bé gái năm sáu tuổi, vải dệt thủ công thô ráp, kiểu cạp bình thường nhưng giặt sạch sẽ không dính hạt bụi. Màu đỏ tăng sắc ấm áp cho gian nhà nhỏ mộc mạc, đơn sơ.

Lúc đẩy cửa vào đầu tiên liếc nhìn áo bông nhỏ.

Đây là y phục muội muội Đình Khả Nhi đã mặc trước khi mất tích.

Trong trí nhớ của Đình Hạo, ba năm trước một buổi chiều tuyết rơi, khi Đình Hạo làm xong công việc quay về thì không thấy muội muội Đình Khả Nhi trong nhà nữa.

Đình Hạo như kẻ điên chạy khắp xóm nghèo tìm kiếm.

Sau này nhiều người nói thấy một nữ nhân giống tiên nữ mặc áo trắng không hiểu sao xuất hiện gần nhà tranh, lúc đi ngang qua đã mang theo cô bé Đình Khả Nhi đang khóc.

Sau này Đình Hạo thân xác cũ phát hiện một hàng chữ trên cột gỗ nhà tranh lúc trước gã không phát hiện.

[Cô bé có duyên với ta, có thể tu đại đạo của ta. Nam Vực Mộ Hoàng Thiên Cơ ký tên.]

Chữ viết hồn nhiên thiên thành ẩn chứa lực lượng kỳ dị, người thường nhìn lâu sẽ thấy đầu vầng mắt hoa. Trong xóm nghèo nhiều người đọc chữ khẳng định chắc chắn là một cao nhân tuyệt thế thực lực cực mạnh để lại.

Nhưng Mộ Hoàng Thiên Cơ là ai?

Không ai biết.

Điều duy nhất chắc chắn rằng nam Vực rất xa, vô cùng xa xôi, xa đến nỗi người thường có cưỡi ngựa nhanh không ăn, không uống, không nghỉ thì suốt đời không thể đến được.

Sau khi Đình Khả Nhi mất tích, áo bông nhỏ màu đỏ ký thác tưởng niệm của Đình Hạo thân xác cũ trong ba năm qua.

Giờ phút này, Đình Hạo nhìn áo bông nhỏ màu đỏ, ký ức như sóng triều không thể ngăn chặn ập vào não Đình Hạo. Hình ảnh cùng muội muội nương tựa lẫn nhau như thước phim trôi nhanh trong đầu Đình Hạo, cảm xúc xâm nhập tận xương trong bốn năm như cỏ dại lan tràn trong linh hồn Đình Hạo.

- Ca ca, tại sao phụ mẫu không cần chúng ta? Bọn họ đã đi nơi nào?

- Ca ca, Khả Nhi đói, ca ca nấu cháo cho Khả Nhi được không?

- Oa, áo bông đẹp quá. Ca ca cho Khả Nhi thật sao? Hu hu, đa tạ ca ca!

- Ca ca, chờ ta lớn lên nhất định sẽ nấu đồ ăn ngon cho ca ca mỗi ngày . . .

- Ca ca . . .

Tiếng bé gái uyên thuộc trong trẻo như văng vẳng bên tai. Đình Hạo đứng ngây trước cửa, nước mắt trào ra từ khóe mắt, trong lòng xúc động khó tả làm hắn muốn lao ra ngay tìm muội muội trở về.

Đình Hạo không muốn khóc.

Nhưng thân bất do kỷ.

Bi thương và xúc động khó kiềm chế tràn ngập trong linh hồn Đình Hạo.

Đinh Hạo biết đó là vì dung hợp ký ức, chủ nhân thân hình muối muối mất tích nhớ nhưng, tình thân xâm nhập tận xương đã ảnh hưởng cảm xúc của Đinh Hạo.

4. Chương 4: Đinh Hạo Mạnh Mẽ

Bởi vì ký ức dung hợp làm Đinh Hạo không chút đột nhiên tiếp nhận mọi thứ của Đinh Hạo thân xác cũ.

- Yên tâm đi, ta nhất định, giúp người . . . Không, là giúp chúng ta tìm muối muối trở về!

Đinh Hạo siết chặt nắm đấm thâm thê trong lòng.

Đinh Hạo thốt ra lời thề, đau thương và nhớ nhung trong lòng chậm rãi tan.

Lời thề khiến một chút tiềm thức của Đinh Hạo thân xác cũ tan biến.

Từ nay trên đời chỉ có một Đinh Hạo xuyên đến.

Đinh Hạo làm lung tung bữa cơm chiến lấp đầy bao tử, hẩn kế hoạch bước tiếp theo.

Muốn tìm về muối muối Đinh Khả Nhi thì Đinh Hạo phải tăng thực lực của mình.

Thế giới này làm tán tu là không có tương lai. Đinh Hạo phải bái vào Vắn Kiếm tông mới nhờ vào tài nguyên, kinh nghiệm tông phái, võ đạo, huyền công tu luyện có hệ thống. Đinh Hạo muốn vượt qua trắc nghiệm chính thức bái vào Vắn Kiếm tông, vấn đề chủ yếu nhất hiện nay là giải quyết điểm yếu lực lượng thân thể gầy gò này.

Cho nên Đinh Hạo cần đi một nơi rất nguy hiểm, hái một thảo dược cực kỳ quý giá.

Đinh Hạo tìm dây thừng chắc chắn trong phòng, cuốn mấy tấm trải giường xoắn lại thành dây dài. Đinh Hạo cảm giác chiều dài đã đủ, gạt gù quần hết lại trông vào vai trái, giắt thiết kiếm loang lỗ rỉ sét sau lưng, đẩy mở cửa phòng, sải bước đi ra ngoài.

* * *

Lúc này là đêm khuya.

Trên bầu trời, trăng khuyết, sao nhấp nháy chiếu ánh bạc xuống đất, trong cô đơn có hoang vắng tuyệt đẹp.

Đinh Hạo nhắm một hướng, chạy nhanh tới mép vực sâu chứa rác.

Dưới ánh trăng mờ lung, chớp mắt Đinh Hạo đã đến gần vách núi mịt mù chướng khí, rừng đá lởm chởm.

Hôm nay cách kiểm tra nhập Vắn Kiếm tông chỉ còn mười lăm ngày.

Mỗi phút mỗi giây rất quý giá với Đinh Hạo.

Đinh Hạo phải nắm chặt thời gian tăng cường thực lực của mình.

Nhưng cố tình lúc này có kẻ quấy rầy Đinh Hạo.

Một thanh âm trào phúng chói tai vang lên:

- Ô, đây chẳng phải là Đinh Hạo có mỹ danh ‘heo của Vắn Kiếm’ đây sao? Như thế nào? Vội vàng đến đồng rác nhặt đồ ăn cho heo sao?

Dưới ánh trăng sáng, bốn, năm thiếu niên mười ba, bốn tuổi biểu tình xấu xa bước ra từ rừng đá chặn đường đi của Đinh Hạo.

Đinh Hạo thân xác cũ bởi vì quá vụng về, cố chấp, thường làm chuyện ngốc nên bị một số người nhiều chuyện đặt biệt danh mỉa mai là ‘heo của Vắn Kiếm tông’, có ý nghĩa là con heo to số một trên Vắn Kiếm tông.

Bốn, năm thiếu niên ngày thường rảnh rỗi hết ăn lại nằm, gây hấn sinh sự trong xóm nghèo, thích khi dễ Đinh Hạo.

Đặc biệt là thiếu niên to đen thủ lĩnh của nhóm.

Thiếu niên tên là Triệu Tinh Thành, năm nay mười ba tuổi, cũng ở trong xóm nghèo.

Triệu Tinh Thành không giống Đinh Hạo, gã còn phụ mẫu khỏe mạnh, không phải vất vả nuôi sống bản thân. Triệu Tinh Thành có chút tư chất võ đạo, năm ngoái tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông suýt đậu. Bây giờ Triệu Tinh Thành khổ tu một năm, với nền móng vững chắc năm nay gã bái vào Vãn Kiếm tông là không thành vấn đề.

Nghe nói Triệu Tinh Thành còn may mắn kết bạn với một đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông, được một bộ công pháp, tu luyện có thành công. Vì vậy Triệu Tinh Thành càng huênh hoang hơn, con nít con nôi đã thủ đoạn độc ác, hoành hành bá đạo, gây hấn sinh sự trong xóm nghèo, không người dám chọc vào Triệu Tinh Thành.

Nếu là trước kia, Đinh Hạo thấy nhóm thiếu niên lưu manh từ đằng xa đã trốn. Chẳng may không trốn thoát thì Đinh Hạo coi như xui, ngoan ngoãn đứng im nghe chửi chịu đòn, không dám đánh lại.

Tuy nhiên lúc này cùng một thân thể đã không phải linh hồn trước kia.

Đinh Hạo xem nhóm thiếu niên du côn như không khí, không thèm nhìn cái nào.

Đinh Hạo tăng tốc độ chạy như bay vòng qua năm thiếu niên tiếp tục hướng tới vực thẳm chứa rác.

Triệu Tinh Thành ngăn người, biến sắc mặt lóe vẻ độc ác.

Triệu Tinh Thành tự nhận là thủ lĩnh nhóm thiếu niên du côn trong xóm nghèo, uyên làm mưa làm gió. Tên ngốc thường ngày thấy Triệu Tinh Thành sợ đến không nói nên lời vậy mà hôm nay to gan, dám không nể mặt chẳng những không quỳ xuống cười nịnh gã còn phớt lờ gã đi. Không thể tha thứ!

Triệu Tinh Thành nháy mắt.

Hai thiếu niên bên cạnh Triệu Tinh Thành cười nhe răng vọt ra, từ sau lưng kéo Đinh Hạo lại.

Trong đó một thiếu niên to đen xấu xa đập một cước vào nhượng chân của Đinh Hạo.

- Cút!

Mặt Đinh Hạo trầm xuống chân như mọc rễ, bả vai lắc một cái.

Đây là một thức Liêu Vân trong kiếm pháp cơ sở.

Đinh Hạo bản năng sử dụng kiếm pháp đó.

- Ui da!

- Bà nội nó!

Không xuất hiện cảnh tượng Đinh Hạo lăn lông lốc ngược lại hai thiếu niên mạnh khỏe hơn hẳn nhiều hét lên, chưa hiểu chuyện gì đã thấy có lực lượng đập vào cánh tay đau đớn. Hai thiếu niên lăn đi.

Đặc biệt là thiếu niên đen tung chân đá Đinh Hạo té lăn cù, nằm sấp dưới đất không gượng dậy nổi giống con heo chết.

Tình hình bất ngờ làm đám thiếu niên tròn tròn mắt.

Triệu Tinh Thành thù người sau đó thấy mất hết mặt mũi, què quá hóa khùng hét chói tai:

- Tiểu tạp chủng, tổ cha ngươi muốn chết sao? Dám đánh người?

Triệu Tinh Thành sắc mặt âm trầm đập một bước, vèo một cái đã như báo săn vọt ra ngoài. Triệu Tinh Thành lật tay rút trường kiếm treo bên hông, rung tay lên, kiếm hóa thành tay sáng lạnh đâm vào tay Đinh Hạo.

Một kiếm của Triệu Tinh Thành chính là chiêu học được từ đệ tử Vãn Kiếm tông gã mới uyên, tên gọi Độc Xà Thổ Nhụy.

Chiêu thức cực kỳ ác độc, trường kiếm giống như rắn độc phun chất độc đi sẵn, ra tay không tu về, cực kỳ tàn nhẫn.

Triệu Tinh Thành đã quyết định bắt chấp chết sống phải đâm một lỗ máu trên người Đinh Hạo trút giận. Dù sao Đinh Hạo là cô nhi không ai quan tâm, có chết cũng xứng đáng.

Chỉ vì lời nói không hợp đã ra tay độc ác như vậy, lòng dạ Triệu Tinh Thành quá đen tối.

Các thiếu niên du côn khác thấy Triệu Tinh Thành hành động thì hò reo.

Một kiếm này đúng là có vài hần công lực, làm người ớn lạnh.

Đám thiếu niên như trông thấy hình ảnh Đinh Hạo lăn lộn đầy đất cầu xin tha.

Tuy nhiên . . .

Đinh đinh đinh!

Chỉ thấy Đinh Hạo xoay người, liên tục ba vết sáng đỏ chợt lóe trong tay hắn, tiếng trường kiếm va nhau vang lên.

Triệu Tinh Thành còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy hoa mắt, lòng bàn tay nóng rực, chuôi kiếm liên tiếp rung mạnh, năm ngón tay tê rần. Triệu Tinh Thành không thể nắm chắc trường kiếm bay khỏi tay.

Chớp mắt một thanh thiết kiếm loang lổ gác trên cổ Triệu Tinh Thành.

Cảm xúc lạnh lẽo như bàn tay thần chết bóp tim Triệu Tinh Thành, làm người gã ướt đẫm mồ hôi lạnh như gặp ác mộng.

Chuôi kiếm loang lổ nằm trong tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Còn chọc ta thì sẽ giết người.

5. Chương 5: Địa Huyện Thâm Uyên

Giọng Đinh Hạo như vọng về từ chín tầng địa ngục. Triệu Tinh Thành cảm thấy có khí lạnh từ sống lưng chạy lên não, người gã lạnh toát không nói nên lời.

Mấy thiếu niên du côn đứng bên cạnh đã ngừng hò reo.

Đám du côn này ngây như phỗng, cổ họng như vệt bị bóp chặt, không biết làm sao.

Đinh Hạo cười lạnh chậm rãi rút trường kiếm về.

Đinh Hạo đột nhiên xoay người, bước nhanh tới vực sâu chứa rác.

Mãi khi bóng dáng Đinh Hạo biến mất trong ánh trăng mờ lung Triệu Tinh Thành, đám bạn của gã mới tỉnh tóa lại. Cả đám hai mặt nhìn nhau, thấy đối phương sống gai ốc như gặp ác mộng hiểm thấy.

Triệu Tinh Thành hít sâu, mắt lóe tia độc ác:

- Tổ cha nó, tiểu tạp chủng đó . . .

Hôm nay rốt cuộc là sao?

Tại sao Đinh Hạo vụng về như heo chỉ biết dạ thừa đột nhiên biến dứt khoát như vậy?

Tựa như thay đổi một người khác.

Một thanh kiếm rỉ sét tùy thời sẽ gãy nằm trong tay Đinh Hạo lại biến đáng sợ như vậy?

Triệu Tinh Thành nhớ lại quá trình đánh nhau trong giây lát, vẫn toát mồ hôi lạnh như thường.

Triệu Tinh Thành khó tin phát hiện ‘heo của Vãn Kiếm’ sử dụng kiếm thuật dù tốc độ hay thần vận còn trên cả đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông mà gã uyên. Nhưng . . . Điều này sao có thể?

Một thiếu niên du côn nhặt trường kiếm bị đánh bay tới gần Triệu Tinh Thành dò hỏi:

- Tinh, giờ sao đây? Có đuổi theo không?

- Đuổi? Đuổi theo cái khỉ gì, đuổi kịp rồi ai là đối thủ của hần? Muốn ăn đòn sao?

Triệu Tinh Thành tức giận không có chỗ trút ra, nhận trường kiếm dút vào vỏ.

- A? Không lẽ . . . Cứ cho qua?

Mắt Triệu Tinh Thành lóe tia độc ác nói:

- Tất nhiên là không. Tìm người đối phó hần, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không. Ha ha ha ha ha ha! Dám đấu với ta? Ta phải khiến Đinh Hạo muốn sống không được muốn chết không xong, đi!

Không minh được thì Triệu Tinh Thành chơi ám.

Triệu Tinh Thành không phải người rộng rãi gì.

Hôm nay Đinh Hạo khiến Triệu Tinh Thành mất hết mặt mũi trước đám tiểu đệ, gã phải trả lại hần gấp trăm lần.

* * *

Đinh Hạo thoát khỏi đám người Triệu Tinh Thành dây dưa, rất nhanh đi tới mục đích.

Đó là dốc rừng đá nghiêng xuống bốn mươi lăm độ, mỗi ngày có nhiều rác rưởi đổ xuống dưới vực sâu không thấy đáy.

Dưới vách đá cheo leo được người ta đặt tên là Địa Huyệt Thâm Uyên.

Mỗi giây mỗi phút dưới vách núi luôn bốc lên khói đen dày đặc, gió rít gào từng cơn như quỷ khóc thần gào, còn có sức hút vô cùng đáng sợ.

Nghe nói chỗ này là lối vào thế giới yêu ma dưới lòng đất đã bị vứt đi mấy vạn năm.

Khi Vãn Kiếm tông mới lập phái có hứng thú với Địa Huyệt Thâm Uyên nên phái cao thủ xuống thăm dò.

Nhưng trước sau sai một cường giả đẳng cấp Đại Tông Sư, ba vị Tiên Thiên Võ Tông, mười vị cao thủ Đại Võ Sư cảnh xâm nhập Địa Huyệt Thâm Uyên, trả cái giá bi thảm là không ai trở về. Cuối cùng Vãn Kiếm tông dập tắt suy nghĩ thám hiểm.

Sau này Vãn Kiếm tông biến Địa Huyệt Thâm Uyên thành cấm địa, nghiêm cấm đệ tử trong môn thăm dò Địa Huyệt Thâm Uyên.

Sau này nơi đây thành bãi chứa rác của tông phái.

Trăm ngàn năm nay không biết có bao nhiêu rác rưởi đổ vào Địa Huyệt Thâm Uyên, xung quanh vách núi bên trên cũng chất đầy rác. Trời trắng chiếu rọi, gió mưa thấm ướt. Nhiều đồng rác mục rữa lên men, bốc mùi khiến xung quanh rừng đá mấy trăm thước nhanh chóng thành đầm lầy bốc khí độc.

Từng có nhiều người trong xóm nghèo lạc vào đây, hút khí độc mất mạng.

Bởi vì vậy nên bây giờ ít có người nào trong xóm nghèo dám vào đây.

Còn các đệ tử Vãn Kiếm tông cao cao tại thượng?

Võ giả kiêu ngạo, cảm giác ưu việt không thềm cúi mình đi vào nơi hôi thối này.

Đinh Hạo thân xác cũ mỗi buổi tối đều trở về bãi rác đào bảo, nếu may mắn sẽ đào được vài thứ cảm về dùng trong nhà hoặc ra chợ bán kiếm tiền, đổi ngân lượng chi tiêu.

Tính cách Đinh Hạo ngay thẳng, gan lớn. Chỗ người khác không dám tới nhưng Đinh Hạo thì dám, cuối cùng gã thăm dò ra một con đường tránh thoát khỏi độc, cạm bẫy đầm lầy đi đến bên vách núi.

Đây là lý do trước kia Đinh Hạo tìm được mấy gốc Long Tâm Huyền Thảo, thảo dược có linh tính dương tam giai cực kỳ quý giá ở một khối đá nhô ra dưới vực vài trăm thước trong khi người ta không phát hiện ra.

Nếu đổi lại nơi khác thì Long Tâm Huyền Thảo tam giai đã sớm bị người hái, còn lâu mới vào tay Đinh Hạo được.

Nói đến thì hai ngày trước Đinh Hạo vô tình phát hiện dưới vực có Long Tâm Huyền Thảo.

Linh thảo dương tính tam giai là thuốc cay tẩm bổ thân thể, cải thiện kinh mạch.

Nếu hái được Long Tâm Huyền Thảo thì đủ cho tổ chất thân thể Đinh Hạo tăng một bậc trong vòng mười lăm ngày, còn cải thiện tệ nạn kinh mạch bẩm sinh, vượt qua trình độ kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông của Văn Kiếm tông.

Đây là hy vọng cuối cùng của Đinh Hạo.

Đinh Hạo theo ký ức đi trên con đường uyên thuộc, nhanh chóng đến bên vách núi.

Đinh Hạo cẩn thận nằm dưới đất, nhô đầu ra nhìn xuống vách núi.

Bên dưới cuộn cuộn khói đen, gió lạnh rít gào. Mơ hồ thấy sâu dưới trăm thước có vài tia sáng đỏ nhấp nháy trong khói đen, lúc ẩn lúc hiện, đó là mấy gốc Long Tâm Huyền Thảo.

Đinh Hạo hút một hơi khí lạnh.

Chỗ này cực kỳ nguy hiểm.

Trong khói đen có sức hút kỳ lạ, muốn hái linh thảo Long Tâm Huyền Thảo vô cùng khó khăn.

Nhưng Đinh Hạo không có lựa chọn nào khác.

Đinh Hạo chuẩn bị một phen, cột một đầu dây thừng nối dài vào cục đá to bên vách núi, đầu kia thả xuống vực. Đinh Hạo thấy cự ly đã tới, cẩn thận bắt chặt dây thừng, từng chút một leo xuống.

- Bà nội nó, cái quỷ gì đây? Giữa khuya xuống vực, không có cả đai an toàn. Lỡ như buông tay ra, lão tử xuống thì thành thịt vụn.

Đinh Hạo dọc theo dây thừng leo xuống, khóc không ra nước mắt.

Ai biết mệnh quạ đen thật linh.

Đinh Hạo chưa lắm bầm xong có tiếng rẹt vang lên.

Dây thừng trông rất chắc thề nhưng từ giữa đứt làm hai.

Đinh Hạo sợ muốn tiểu trong quần.

Đinh Hạo chưa kịp ngẩng đầu nhìn chợt thấy người nhẹ hẫng, rớt xuống dưới nhanh như sao băng.

Tốc độ rơi quá nhanh, tựa như sao băng rơi.

Đinh Hạo không kịp có phản ứng gì, vô thức lộn cù mèo đập vào vách đá nhô ra. Máu phun, xương gãy răng rắc, đầu thối óc, thật là như bị lăng trì.

Đinh Hạo ngất xỉu.

6. Chương 6: Tạo Hóa, Động Phủ Bí Ẩn

- A! Đau quá, đau chết mất. Ủa? Không lẽ . . ., ta còn sống? Đây là . . . Đâu?

Không biết qua bao lâu, đau đớn như lửa đốt người, vạn con kiến cắn qua đi, Đinh Hạo tỉnh táo lại. Đinh Hạo muốn nhúc nhích nhưng thân thể cứng ngắc như làm bằng sắt, không thể cử động. Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra.

Đập vào mắt là một mảnh ánh lửa trắng toát, không thấy rõ thứ gì.

Dường như có chất lỏng mềm mại bao bọc Đinh Hạo.

Loại cảm giác này giống trẻ sơ sinh còn trong bụng mẹ được nước ối bao bọc.

Nhưng khắp người đau đớn khiến Đinh Hạo nửa hôn mê, tình thần mơ hồ.

Mi mắt Đinh Hạo như bị khô lại, muốn hé ra một chút phải ố gắng rất nhiều. Đinh Hạo mơ hồ thấy chất lỏng mềm trắng dính đặc bao bọc hẳn.

- Chết tiệt, chất lỏng trắng . . . Chắc không phải lão tử ngâm trong tinh dịch đi?

Đinh Hạo đau muốn chết còn rảnh nghĩ lung tung.

Lúc này chợt có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Không biết tại sao trong trạng thái cực kỳ mơ hồ nhưng Đinh Hạo thấy rõ có một cái bóng tạo hình đao kiếm cổ xưa, như một đôi rồng bơi trong chất lỏng trắng bên cạnh mình.

Quái dị nhất là rõ ràng đao kiếm đó là ảo ảnh, thậm chí không có hình thể nhưng như có sự sống. Mơ ảo và chân thật, như xa như gần vòng quanh thân hình Đinh Hạo, giống hai khách hàng khó tính lựa chọn, đánh giá.

Trong lòng Đinh Hạo rung động.

- Thần tiên? Yêu quái?

Lúc này, đôi ảo ảnh đao kiếm kiếm đường như đạt thành quyết định gì.

Đao kiếm phát ra thanh âm như rồng ngâm vang lên.

Hai bóng ảo ảnh đao kiếm bay tới, giống con rồng bị tó trên bờ cát ngàn vạn năm nay chui vào biển hát vang, vui vẻ hú. Hai bóng ảo ảnh đao kiếm nhanh chóng nhập vào người Đinh Hạo hóa thành hai luồng khí nóng nhanh chóng biến mất.

Tiếp theo Đinh Hạo có ảo giác.

Bên tai Đinh Hạo đột ngột có tiếng hai người khắc khẩu.

Tiếng khắc khẩu không dứt, xì xào nhốn nháo, thanh âm xa xưa tang thương, gần rồi lại như xa, cảm giác huyền diệu khó giải thích. Đinh Hạo khẳng định hai người đang cãi lộn nhưng không nghe rõ là vì đề tài gì, từ đầu đến cuối hẳn không thể nghe rõ một từ hoàn chỉnh.

Rất nhanh, từng đợt đau đớn khó tả lại truyền khắp người Đinh Hạo.

Đinh Hạo cảm thấy như bị ngâm trong dung dịch a- Xit, quả thực là sống không bằng chết. Chất lỏng trắng tinh bao bọc thân thể Đinh Hạo biến thành chất lỏng có sự ăn mòn mạnh nhất trên đời, hòa tan người hẳn từng chút một.

Quá trình này chậm rãi, đau đớn thấu óc, không ai chịu nổi.

- Ta . . . Không thể chết. Ta phải tìm Khả Nhi, tìm muối muối trở về . . . Nhất định . . . Phải tìm ra muối muối!

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt và khuôn mặt cười thơ ngây của muối muối Đinh Khả Nhi như ngọn đèn sáng vĩnh viễn không tắt trong hắc ám vô biên. Ngọn đèn tỏa ánh sáng yếu ớt khiến Đinh Hạo kỳ tích chống đỡ qua đi.

Đinh Hạo không xui, hẳn cần rằng chịu đựng thủy triều thống khổ vô biên đánh vào người.

Thời gian trôi qua chậm như ốc sên lún trong đầm lầy từ từ bỏ.

Không biết đã qua bao lâu.

Thống khổ đến cực độ rồi cuộc sản sinh biến hóa mới.

Trong khoảnh khắc đột ngột, Đinh Hạo bỗng thấy đau đớn tan mất, trong người sinh ra năng lượng mới kỳ diệu tràn ngập tay chân, mỗi tế bào, ẩm áp lâng lâng thoải mái muốn bay lên trời.

Nửa canh giờ sau, quyền không chế không chút báo trước trở lại trong tay Đinh Hạo.

- Có thể . . . Nhúc nhích?

Đinh Hạo chợt mở mắt ra, hai tay chống đất đứng dậy.

Đinh Hạo làm tư thế cảnh giác đánh giá bốn phía, rất nhanh thấy rõ hoàn cảnh xung quanh.

Đường như là một hang động rất cổ xưa.

Vách đá bốn phía long lở màu xanh xám, vắn đá thiên nhiên, khô ráo mà thô ráp không có chút dấu vết nhân công. Nhưng giữa hang đá có một cái bàn đá đơn giản cổ xưa, hai cái ghế đá bên cạnh. Bàn và ghế tràn đầy tro bụi, hiển nhiên đã mấy trăm năm không có người sử dụng.

Trên bàn đá có từng hoa văn giao thác nhau không phải thiên nhiên mà sau này bị điêu khắc ra.

Nhưng các vết rách quái dị rồi lại sâu sắc đầy ẩn ý, trông như tùy ý vạch. Đinh Hạo nhìn một lúc sau chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không biết hoa văn này dùng làm gì, có vẻ không tầm thường.

Đinh Hạo suy đoán thật lâu trước kia từng có người ở nơi đây.

Nhưng hang động đã bị vứt bỏ ít nhất trên trăm năm.

Hang động trống trải, một con đường sâu mười thước đi thông ra ngoài.

Cửa hang truyền đến tiếng gió rít gào, khói đen cuộn cuộn. Tuy nhiên chúng bị lực lượng kỳ dị ngăn chặn, khói đen tanh hôi không thể chui vào hang động.

Nơi Đinh Hạo đứng là hình vuông ba thước, sâu khoảng một thước.

Nhìn thoáng qua chỗ lõm hình vuông này giống ngôi mộ đào ra, vết cắt ngay ngắn, bóng loáng, hình dạng rất có quy tắc. Nếu không phải Đinh Hạo không thấy có dấu vết nhân tạo thì thật khó để người tin chỗ lõm sẽ là thiên nhiên hình thành.

Thứ màu trắng ban đầu bao bọc Đinh Hạo đổ đầy trong chỗ lõm.

Nhưng màu chất lỏng từ trắng biến thành đen nhạt, vẫn tỏa mùi hương kỳ lạ. Lượng chất lỏng thiếu nhiều, lúc trước có thể bao nguyên người Đinh Hạo bây giờ chỉ đến mắt cá chân hắn.

Đinh Hạo nhẹ nhẩy lên, thoát khỏi cái hố.

- Chuyện này là sao? Hai bóng ảo ảnh đao kiếm cổ kính, chất lỏng từ trắng biến đen nhạt. Thân thể của ta lúc trước té xuống vực bị va chạm tạo thành vết thương trí mạng đều lành hết? Hình như . . . Có biến đổi nữa?

Đinh Hạo vung vẩy nắm tay, cảm giác lực lượng đã lâu không thấy tràn ngập toàn thân.

- Không chỉ trọng thương lành lặn mà lực lượng thân thể mạnh hơn trước gấp mấy lần, thân thể thay đổi không hiểu ra sao . . .

Đinh Hạo cảm thấy cơ thể hắn chắc chắn có thay đổi gì đó.

Lúc trước hôn mê rõ ràng Đinh Hạo trông thấy hai bóng ảo ảnh đao kiếm cổ kính hùng hồn nhập vào người, nhưng bây giờ không điều tra ra có gì lạ. Thật là kỳ lạ quá.

Quần áo Đinh Hạo đã rách rưới, nhưng thiết kiếm loang lỗ chưa mất, vẫn còn treo sau lưng.

Bộ dạng Đinh Hạo lúc này có thể nói là cực kỳ chật vật.

Đinh Hạo bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát, tìm tòi hang núi này.

7. Chương 7: Linh Được Vào Tay

Đinh Hạo còn nhớ định luật võ hiệp hắn đọc rất nhiều lần có một điều khoản là nhân vật chính mà té xuống núi là chắc chắn có kỳ ngộ. Đinh Hạo cảm thấy hắn luôn may mắn, hôm nay gặp gỡ hợp nấp hắn đầu định luật võ hiệp, nếu có thể tìm được thần binh lợi khí, bí tịch võ công gì đó trong hang núi mới là không uống chuyến đi này.

Ài ngờ trong hang núi trừ bàn, ghế đá ra không có chỗ đặc biệt gì.

Đinh Hạo hận không thể đào sâu ba tấc đất cũng không phát hiện ra cái gì.

Đinh Hạo khê thở dài:

- Làm người phải nhân hậu, không thể quá tham lam, đại nạn không chết đã tốt lắm rồi. Không chừng chất lỏng đen nhạt trong hố đá này là bảo bối gì rất ghê gớm, ít nhất cứu mạng ta. Tiếc rằng hiện tại không có cách nào đem theo chất lỏng.

Đinh Hạo thất vọng ngừng tìm tòi.

Trong hang núi không nước, không thức ăn, nên tìm cách trở về.

Đinh Hạo dọc theo con đường đi ra cửa hang núi.

Bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn bốn phương tám hướng, chỉ thấy khói đen cuộn cuộn, từng đợt gió rít gào.

Nhưng nhìn lên trên, xuyên qua khói đen mờ hồ thấy từng ngôi sao nhấp nháy ánh sáng. Có vẻ như Đinh Hạo không hôn mê quá lâu, ít nhất bầu trời chưa sáng.

Có thấy thấy ánh sao chứng minh hang núi cách mặt đất không qua xa, Đinh Hạo có hy vọng leo lên.

- Lạ quá, ta té xuống vực rồi cuộc làm sao đi vào hang núi, còn ngâm trong chất lỏng hố đá?

Đinh Hạo không thể hiểu nổi.

Đinh Hạo tập thể dục nhi đồng bài thứ tám hai lần trong cửa hang núi, giãn cá cơ, gân. Đinh Hạo cầm kiếm rỉ sét sau lưng, bấu mấy khối đá nhô ra ở cửa hang núi, cẩn thận bò lên trên.

May mắn kiếp trước có một thời gian Đinh Hạo rất hứng thú với leo núi, từng tham gia vài hoạt động leo núi, biết chút kỹ xảo nên không tới mức luống cuống tay chân.

Đinh Hạo giống con thằn lằn giãn tứ chi dán chặt vách đá, chậm rãi leo lên trên.

Sau lưng Đinh Hạo là gió rít gào, lực hút đáng sợ trong khói đen tùy thời hút đi hẳn.

Quá trình này vô cùng nguy hiểm.

Sơ sẩy một chút là sẽ bị gió cuốn đi rơi xuống vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.

Hơn nữa chỗ này có sức hút lớn kinh người, hơn bình thường, từng bước kinh tâm.

Đinh Hạo leo lên chừng hai mươi thước thì thấy tứ chi cực kỳ đau nhức, kiệt sức. Đinh Hạo cắn răng kiên trì tiếp tục leo lên, nắm ngón bấu chặt đá nhô ra, mũi chân đứng vững vài chỗ chịu lực.

Mồ hôi Đinh Hạo tuôn như tắm.

Người Đinh Hạo ước nặng mồ hôi, hắt thở hào hển, không dám thả lỏng.

Đinh Hạo lại leo lên hai mươi mấy thước, hẳn hoàn toàn kiệt sức, toàn thân cơ bắp đau xót như bị dao cắt, cánh tay sắp mất cảm giác.

Nhưng lúc này đột nhiên có chuyện không ngờ xảy ra . . .

Khí lưu nóng kỳ lạ từng giọt không dứt chảy xuôi khắp người Đinh Hạo, như bàn tay tình nhân dịu dàng vuốt ve mỗi tấc cơ thể hắn.

Tiếp theo cơ thể Đinh Hạo đau nhức, mệt mỏi không còn.

Đinh Hạo cảm thấy như được tái sinh, có sức khỏe gấp trăm lần.

Lực lượng thân thể không chút báo trước tăng vọt gấp đôi.

Nếu nói lúc trước có lực lượng bốn trăm lần thì bây giờ Đinh Hạo sở hữu lực lượng hơn ngàn cân.

Tốc độ Đinh Hạo leo lên nhanh hơn nhiều.

Đinh Hạo lại leo bốn mươi mấy thước thì lần thứ hai kiệt sức, chuyện trước kia lại xảy ra.

Trong đan điền đột nhiên sinh ra khí nóng chảy toàn thân.

Lực lượng mới sinh ra thổi quét hết thủy mỗi một thống khổ.

Cứ thế lặp lại, biến dị giống nhau xảy ra sáu lần, Đinh Hạo cách mặt đất chưa đến trăm thước.

Lúc này cách Đinh Hạo không xa, chỗ vách đá nhô ra có vài luồng sáng đỏ chớp lóe.

- Ủa? Mấy luồng sáng đỏ . . . Đó là . . . Ta bò đến bên cạnh chỗ sinh ra Long Tâm Huyền Thảo! Nam nhân trung niên đây thật là đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.

Đinh Hạo nhìn thấy luồng sáng đỏ gần người thì mừng như điên.

Đinh Hạo không chút do dự cẩn thận dịch chuyển qua, hải xuống sáu góc Long Tâm Huyền Thảo đỏ thẫm tỏa ánh sáng đỏ, hình dạng giống nhân sâm. Đinh Hạo cẩn thận bỏ vào y phục rách rưới.

Nói đến cũng kỳ, chỗ đá nhô ra chỉ to cỡ bàn tay, không chút bắt mắt. Bên trên đá chỉ có tầng đất đen rộng ba ngón tay thế nhưng mọc sáu góc linh thảo, thật là đại thế giới không gì không có.

Linh thảo vào tay, lòng Đinh Hạo vô cùng hưng phấn.

Đinh Hạo nghỉ ngơi một lúc, một hơi thuận lợi bò lên đỉnh vách đá, trở về mặt đất.

- Phù, má ơi, rốt cuộc bò lên. Nhảy điệu nóng bỏng với tử thần xong, sau này thề sẽ không lỗ mãng như vậy nữa!

Đinh Hạo nằm dưới đất thở phì phì như trâu. Đinh Hạo cảm thấy lần này hẳn hơi mạo hiểm, bây giờ nghĩ lại còn run, sau này hẳn phải cẩn thận hơn.

Nhưng mới rồi Đinh Hạo leo vách đá vực sâu năm, sáu trăm thước làm thân thể sinh ra biến đổi cực kỳ lạ lùng. Không chỉ lực lượng cơ thể tăng vọt, khi hân toát mồ hôi như mưa thì vài chất bẩn đầy mỡ đen thui chui ra từ lỗ chân lông, khô cạn thành một tầng vỏ đen mỏng trên người Đinh Hạo.

Loại tình huống này cực kỳ giống với thoát thai hoá cốt, phạt mao tẩy tủy trong truyền thuyết.

Đinh Hạo nhúc nhích, vỏ đen rút xuống lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết rồi lại cực kỳ cứng cỏi, đầy co giãn.

Khí chất của Đinh Hạo thay đổi hoàn toàn, như thần tiên lạc giữa nhân gian. Đinh Hạo đứng bên vách núi toát ra khí chất xuất trần. Góc chân trời đã toát ra ánh bình minh.

* * *

Một ngày mới sắp bắt đầu.

Thần phong thổi đến, đũng quần Đinh Hạo cảm thấy mát.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn, dở khóc dở cười. Bộ đồ Đinh Hạo mặc rách tung tóe, đáy quần rách một lỗ hổng, cậu nhỏ uy phong lắc lư trong thần phong.

Máy mần không thiếu một góc Long Tâm Huyền Thảo nào, nằm gọn trong quần áo Đinh Hạo.

Đinh Hạo sửa sang lại y phục, che đi chỗ hiểm, nhắm một hướng dọc theo tuyến đường an toàn không có khói độc, đầm lầy, tới mép rừng đá rác. Đinh Hạo cất bước chạy nhanh trên đường nhỏ hướng tới nhà mình.

- Ủa? Sao ta bỗng nhiên chạy nhanh như vậy?

Đinh Hạo đạp ra một bước, giật nảy mình.

Thân thể tràn ngập lực lượng, sải một bước dài ba, bốn thước. Thân thể nhẹ như liễu không bị trọng lực trói buộc, toàn thân nhẹ nhàng giống như Đinh Hạo học khinh công trong truyền thuyết.

Chớp mắt Đinh Hạo đi tới bên ngoài hàng rào sân nhỏ.

* * *

Mặt trời ban mai chiếu xuống, sân nhỏ yên bình xinh đẹp.

Đinh Hạo nhíu mày.

Đinh Hạo ngửi được mùi nguy hiểm.

8. Chương 8: Thập Tự Khoái Kiếm

Đinh Hạo đẩy cửa ra, từng bước một chậm rãi đi vào.

Chính lúc này!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Hai bóng đen một trái một phải kèm theo gió rít không chút báo trước xuất hiện hai bên đằng sau cửa gỗ đập mạnh vào gáy Đinh Hạo.

Đó là hai cây gậy gỗ đen.

Đầu kia gậy dài là hai thiếu niên nhe răng cười.

Chính là đám thiếu niên du côn nhóm Triệu Tinh Thành đêm hôm qua.

Gậy gỗ đen dài cứng như gan đập mạnh vào gáy Đinh Hạo, muốn lấy mạng hắn.

Trong giây phút sinh tử, Đinh Hạo thậm chí thấy người đứng cửa nhà tranh đối diện chính là Triệu Tinh Thành. Triệu Tinh Thành biểu tình độc ác nhe răng cười với Đinh Hạo.

Thế là Đinh Hạo thân xác cũng cười.

Trong khoảnh khắc khuôn mặt cười của Triệu Tinh Thành biến thành nghi hoặc, sững sốt, ngơ ngẩn cuối cùng là . . . Rung động.

Triệu Tinh Thành trở mắt, lú lờ thấy gã tợn công sắp đặt tập kích, chẳng những không có hiệu quả ngược lại bị Đinh Hạo nhẹ nhàng phá giải với tư thế không thể tưởng tượng. Rõ ràng hai thiếu niên du côn đánh lén trước nhưng trong chớp mắt nắm đấm của Đinh Hạo nhanh như chớp một trái một phải, đến sau mà tới trước đập mạnh vào mặt hai thiếu niên.

- A!

- Phụt.

Hai tiếng hét thảm vang lên.

Máu đỏ thẩm phun tung tóe, răng trắng cắn môi. Hai thiếu niên tập kích chưa kịp đổi biểu tình từ nhe răng cười thành kinh khủng thì mặt đã nhận nhúm biến hình.

Tiếp theo hai thân thể thiếu niên giống búp bê vải bị búa sắt đập trúng bay ngược ra xa mười mấy thước đụng gãy tường hàng rào.

Đinh Hạo cực oách thổi giọt máu dính trên năm tay, sải bước vào trong sân.

Mấy thiếu niên mai phục vài chỗ trong sân bị hù ngu ngốc, đứng im không nhúc nhích.

Đầu sở Triệu Tinh Thành đối diện Đinh Hạo đằng đằng sát khí như thấy cự thú viễn cổ đáng sợ, mất hết can đảm. Triệu Tinh Thành phản xạ lùi lại vài bước suýt vấp té.

Triệu Tinh Thành đã bị hù vỡ tim, xoay người vừa bò vừa chạy. Triệu Tinh Thành đẩy cửa ra lao nhanh vào nhà tranh.

Triệu Tinh Thành kinh khủng hét chói tai:

- Tổng sư huynh, hắn đến rồi, Tổng sư huynh . . .

Trong nhà tranh, ánh nắng vàng từ khung cửa chiếu vào trong. Một thiếu niên mặt chữ điền mặc trường bào màu lam nhắm mắt, khoanh chân ngồi, hơi thở bình tĩnh. Một thanh trường kiếm tinh cương nằm trong vỏ, tạo hình cực kỳ hoa lệ đặt ngang trên đầu gối thiếu niên.

Thiếu niên mặt chữ điền chậm rãi mở to mắt.

- Hoảng cái gì!

Triệu Tinh Thành lấp bắp nói:

- Tổng Kiếm Nam sư huynh, hần . . . Hần . . . Triệu Tinh Thành hần đến rồi, hần . . .

Triệu Tinh Thành đã bị hai đám của Đinh Hạo hù đến rối loạn thần kinh.

Lúc này Đinh Hạo bước tới cửa nhà tranh.

Ánh nắng vàng từ đằng sau chiếu đến làm người ta không nhìn rõ khuôn mặt Đinh Hạo, mặt chìm trong bóng tối tạo cảm giác hẩn tức giận. Đinh Hạo như tử thần đi trong bóng đêm, tràn ngập khí thế khó tả.

Thiếu niên mặt chữ điền Tổng Kiếm Nam chậm rãi đứng lên, ôm trường kiếm hỏi:

- Người chính là tiểu tử vênh váo ngang ngược mà Triệu Tinh Thành nói sao?

Chân Tổng Kiếm Nam đạp áo bông nhỏ màu đỏ vốn nên treo trên vách tường.

Đây là kỷ niệm duy nhất muội muội để lại, áo bông Đinh Hạo trân trọng như sinh mạng thể nhưng bị thiếu niên mặt chữ điền áo lam không mời mà đến xem như tấm đệm trải dưới đất, đặt mông ngồi lên giờ thì đạp dưới chân.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm vào áo bông đỏ nhỏ.

- Tiểu tử có biết ta là ai không? Ta là đệ tử ngoại môn của Vãn Kiếm tông, Tổng Kiếm Nam. Triệu Tinh Thành là bằng hữu của ta, người chọc hẩn tức là chọc vào ta, nhưng nghe nói kiếm thuật của người tạm được, mặc dù hơi vênh váo chút, còn đánh bị thương người của ta nhưng nếu người đầu vào ta thì ta sẽ bắt kể hiềm khích lúc trước . . .

Tổng Kiếm Nam như chim công cao cao tại thượng, biểu tình kiêu ngạo, ánh mắt nhìn xuống Đinh Hạo, tự kỷ nói.

Đinh Hạo lên tiếng:

- Con khỉ mốc!

Tổng Kiếm Nam ngẩn ra, không kịp phản ứng:

- Cái gì? Người đang nói cái gì?

Đinh Hạo gằn mấy chữ cuối qua kẽ răng:

- Ta nói là đồ ngu nhà người tự kỷ nghĩ mình giỏi lắm, cái- Con- Khỉ- Mốc!

Nói xong Đinh Hạo tung cú đấm.

Đây là một đấm với lực lượng mạnh nhất sau khi Đinh Hạo gặp kỳ ngộ trong hang núi.

Nhanh như tia chớp.

Thế như bôn lôi.

Không khí bị đánh nát kêu ầm ầm.

Tổng Kiếm Nam thấy hoa mắt, kinh phong ập đến. Tổng Kiếm Nam không kịp phản ứng, khó khăn giờ ngang trường kiếm trước ngực chặn năm đấm có thể đánh nát một tòa núi cổ.

Keng!

Trường kiếm rên rỉ.

Mặt Tống Kiếm Nam đỏ rực, không đỡ được một giây đã bị đánh bay.

Tống Kiếm Nam trượt ra sau đập vào vách tường. Trong tiếng gỗ đá rầm rắc vỡ, đất bụi bốc lên, cộng cả bay tứ tung. Vách tường bị đụng vỡ cái lỗ to hình người, Tống Kiếm Nam văng ra khỏi phòng.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Triệu Tinh Thành đứng một bên đã bay mất ba hồn bảy vía. Triệu Tinh Thành cảm giác ớn lạnh chạy từ sống lưng lên não, hai hàm răng lổp cổp va nhau. Sợ hãi chưa từng có phủ trùm Triệu Tinh Thành, gã run bần bật.

Bốp!

Đinh Hạo không thèm nhìn Triệu Tinh Thành, tát một cái như phũ ruồi.

Triệu Tinh Thành giống búp bê rách bị hất bay ngược ra ngoài cửa, mặt biến hình sưng lên giống quả đào, máu văng khắp nơi, nửa bên hàm vỡ hết răng.

Biểu tình Đinh Hạo đau lòng chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt áo lông đỏ nhỏ từ dưới đất lên, phũ dẫu chân đất.

- Tiểu tạp chủng, đi ra, ngươi lăn ra đây cho ta, ta phải làm thịt ngươi!

Trong sân vang tiếng gầm giận dữ như dã thú bị thương điên cuồng của Tống Kiếm Nam.

Đệ tử ngoại môn Vãn Kiếm tông Tống Kiếm Nam bình thường kiêu ngạo như con công xòe đuôi bị cú đâm vừa rồi của Đinh Hạo hù sợ.

Tống Kiếm Nam là võ giả nhất khiêu Vô Đồ cảnh, có lực lượng hơn bốn trăm cân, tốc độ phản ứng vượt xa người bình thường. Tuy nhiên Tống Kiếm Nam bị Đinh Hạo dễ dàng đánh bay, trong phút chốc gã không có can đảm đi vào trả thù. Tống Kiếm Nam đứng ngoài sân chửi đổng khiêu khích.

Đinh Hạo nhẹ nhàng xếp áo bông đỏ lại đặt trên giường.

Đinh Hạo xoay người đi ra ngoài.

Trong sân, mặt Tống Kiếm Nam không còn vẻ bình tĩnh, thản nhiên như trước, thay thế là giận tột đỉnh cùng nhục nhã. Khuôn mặt Tống Kiếm Nam biến dữ tợn, điên cuồng.

Người Tống Kiếm Nam dính cộng cỏ, tóc hơi rối nhưng không bị thương.

Tất nhiên quan trọng nhất là Tống Kiếm Nam chậm rãi rút trường kiếm ra.

Thân kiếm lóe ánh bạc như trăng phản chiếu ánh mặt trời đêm mất người.

Đây là một thanh trường kiếm tinh cương bách luyện tính chất rất tốt.

Một luồng sáng đỏ nhạt tuôn ra từ thân thể Tống Kiếm Nam, lúc ẩn lúc hiện.

9. Chương 9: Chẳng Lẽ Hắc Là Yêu Nghiệt Sao?

Chân mày Đinh Hạo giật giật.

Trong khoảnh khắc này cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên trong lòng Đinh Hạo.

- A? Ánh sáng đỏ nhạt đó chính là huyền khí sao?

- Theo ký ức dung hợp thì võ giả nhân loại trong thế giới này đều nắm giữ lực lượng siêu tự nhiên gọi là huyền khí. Lấy huyền khí cô đọng mười hai kinh mạch, một trăm lẻ tám huyết khiêu trong người để tu luyện . . .

- Người thẳng nhãi này mới lóe ánh sáng đỏ nhạt chắc là thể hiện huyền lực. Nhưng thực lực Tống Kiếm Nam bình thường, chắc chưa đạt tới nhất khiêu Vô Đồ cảnh. Ánh sáng đỏ chỉ có thể kéo dài một chớp mắt, không đáng lo.

Trong lòng Đinh Hạo nhanh chóng suy nghĩ hàng loạt phán đoán thực lực hai bên.

Mắt Tổng Kiếm Nam tràn ngập sát khí nói:

- Tiểu tạp chủng, hôm nay, ta muốn ngươi chết!

Tổng Kiếm Nam như hoàng đế cao cao tại thượng giá lâm, không ngờ trong đám bình dân ẩn giấu quái thai đáng sợ. Rõ ràng Đinh Hạo không hề tu luyện huyền lực gì, thậm chí không có hạt mầm kích phát huyền khí, chỉ dựa vào lực lượng đã một đám đánh bay Tổng Kiếm Nam nhất khiêu Vô Đồ cảnh.

Đúng là sỉ nhục to lớn.

Không thể tha thứ!

Tổng Kiếm Nam cười âm trầm, sát khí ngùn ngụt:

- Tiểu tạp chủng! Ta cho ngươi chết dưới kiếm pháp thật sự!

Tổng Kiếm Nam chưa dứt lời đã vung trường kiếm bấm kiếm quyết ra thế mở đầu.

Trong khoảnh khắc này khí thế Tổng Kiếm Nam biến đổi cực lớn, khí thế khó tả chậm rãi lan tràn quanh người gã, làm người ta kiềm không được thấy áp lực.

Đinh Hạo hơi nhíu mày sau đó cười nói:

- A? Đây là . . . Tốt, thú vị.

Lòng Đinh Hạo máy động, bàn tay nắm chuôi kiếm rỉ sét. Đinh Hạo bắt chước chiêu thức của Tổng Kiếm Nam, vung trường kiếm làm động tác tương tự.

Khí thế khó tả cũng chậm rãi phát ra từ người Đinh Hạo, tràn ngập trên không trung.

Rõ ràng Đinh Hạo đang bắt chước Tổng Kiếm Nam nhưng cho người cảm giác dù là chiêu thức, kiếm quyết hay khí thế, khí độ thì hẳn cao hơn Tổng Kiếm Nam gấp vô số lần. Đường như Đinh Hạo đã tập luyện chiêu khởi đầu này mấy chục năm, thể hiện tinh tú, thần vận của chiêu thức đến tột độ.

- Ngủ ngốc, ngươi cho rằng trông mèo vẽ hổ có thể học được kiếm pháp sao? Ha ha ha ha ha ha! Si tâm vọng tưởng, tiểu tạp chủng, chết cho ta!

Vù vù vù vù vù!

Trường kiếm rung lên, ánh sáng lạnh chói lòa, Tổng Kiếm Nam bỗng nhiên xuất chiêu.

Bộ kiếm pháp của Tổng Kiếm Nam có tên là Thập Tự Khoái Kiếm, thuộc kiếm thuật cấp thấp hạ phẩm nhân giai.

Kiểm pháp thi triển ra gió giạt mưa sa, nhanh như chớp. Nghe nói khi luyện đến cảnh giới đại thành một lần vung kiếm chém đồng lá rơi chĩnh tề, một giọt nước không lọt được.

- Đến đúng lúc!

Mắt Đinh Hạo càng sáng hơn.

Kiểm rỉ sét trong tay Đinh Hạo rung lên đột nhiên đâm ra, chiêu thức giống hệt của Tổng Kiếm Nam.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Hỏa hoa bắn tung tóe.

Trường kiếm và kiếm rỉ sét cuồng loạn va chạm nhau.

Mỗi khi Tổng Kiếm Nam ra một chiêu là chớp mắt Đinh Hạo thân xác cũng sử dụng chiêu tương tự.

Tình hình này vô cùng quái dị, giống như một người luyện kiếm trước gương. Hai bóng người vẽ đường kiếm thuật không sai một ly, giống y như đúc.

Đinh Hạo gấp kỳ ngộ trong hang núi, lực lượng thân thể mạnh đến biến thái giúp kiếm rỉ sét va chạm với trường kiếm của Tổng Kiếm Nam được lực lượng huyền khí gia thành mà không rơi vào thế yếu.

Trong phút chốc Đinh Hạo, Tổng Kiếm Nam đã trao đổi mấy chục chiêu.

Trong sân nhỏ kiếm khí tung hoành, kiếm quang sinh rồi diệt, kim loại ngân vang.

Mười mấy phút sau.

Sắc mặt Tổng Kiếm Nam thay đổi.

- Không thể nào! Rốt cuộc là sao? Tại sao tiểu tạp chủng cũng biết dùng Thập Tự Khoái Kiếm? Đây là kiếm thuật chỉ đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông tự cách học. Hơn nữa Đinh Hạo là sơ học hay sao? Vì sao tạo nghệ kiếm pháp uyên thuộc hơn cả . . . Ta?

Tổng Kiếm Nam giống như ăn chuột chết, càng đánh càng run sợ.

Theo thời gian trôi qua, Đinh Hạo nắm giữ Thập Tự Khoái Kiếm càng lúc càng uyên thuộc.

Nếu nói lúc đầu Tổng Kiếm Nam và Đinh Hạo ngang ngửa nhau thì khi hai người lần thứ hai thi triển Thập Tự Khoái Kiếm, độ uyên thuộc, không chế ý cảnh kiếm pháp, Đinh Hạo bỏ xa Tổng Kiếm Nam cỡ gấp đôi. Kiếm quang càng lúc càng nhanh, kiếm thế càng lúc càng gắt, Tổng Kiếm Nam dần không theo kịp.

Rốt cuộc!

Keng!

Một tiếng giòn vang.

Song kiếm giao nhau. Tổng Kiếm Nam cảm giác lòng bàn tay rung mạnh, cổ tay tê rần, không thể cầm vững kiếm. Kiếm bay rời tay Tổng Kiếm Nam.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Đinh Hạo không ngừng, trở tay đâm một kiếm.

Kiếm sắc vạch đường cng liên tục đâm ba lần trước khi Tổng Kiếm Nam phản ứng lại, thân kiếm quất mạnh vào mặt gã.

- Phụt.

Đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông, Tổng Kiếm Nam kiêu ngạo học máu, giống bao rách bay ra ngoài.

Đám người Triệu Tinh Thành chứng kiến cuộc chiến kinh người đều hồn vía lên mây, như gặp sét đánh, người rét run.

Tổng Kiếm Nam cực kỳ chật vật té cái bịch xuống đất, mặt đỏ rực lại phun ra búng máu. Tổng Kiếm Nam quê quá hóa khùng bò dậy nói vài câu lấy sĩ diện.

- Phụt. Người dám . . .

Nhưng khi Tổng Kiếm Nam thấy Đinh Hạo không ngừng kiếm thế lại vung một kiếm, kiếm như có thể chớp mắt cắt đứt lá rơi thành vài mảnh bằng nhau thì Tổng Kiếm Nam như bị ai bóp cổ, lòng dâng lên sợ hãi không dám nói thêm.

Đinh Hạo không ngừng tay.

Đinh Hạo chìm trong thế giới kiếm, tiếp tục diễn biến kiếm thế.

Rất nhanh, Đinh Hạo chìm trong trạng thái ngộ kiếm huyền diệu khó tả.

Kiếm rỉ sét biến ảo iên tục trong tay Đinh Hạo như đoàn sáng đỏ thắm vòng quanh người hắn, sinh rồi diệt, kiếm phong gào thét, cắt đứt không khí, rất là kinh người.

Đây là lần thứ ba Đinh Hạo thi triển Thập Tự Khoái Kiếm.

Kiếm đã biến thành mắt thường khó thấy, một đoàn đỏ mờ mịt mờ lung bao toàn thân Đinh Hạo. Cuối cùng đã không thể nghe thấy tiếng mũi kiếm xé gió chỉ còn lại kiếm mờ lung mê ly.

Đây chính là cảnh giới cao nhất của Thập Tự Khoái Kiếm, chém lá cây thành mười, một giọt nước không lọt.

Hình ảnh này khiến Tống Kiếm Nam mất hồn mất vai như gặp quỷ.

Thập Tự Khoái Kiếm vốn là kiếm pháp Tống Kiếm Nam đặc ý nhất.

Từ sau khi Tống Kiếm Nam vào Vãn Kiếm tông, khổ tâm tu luyện hơn một năm, tu vi huyền khí không tiến bộ nhiều nhưng bộ kiếm pháp kia đã đến cảnh giới thâm sâu. Tống Kiếm Nam định dựa vào bộ kiếm pháp này lên mặt, trong kiểm tra trong năm bỏ đi hai chữ ‘kỳ danh’ trên đầu, trở thành đệ tử ngoại môn chính thức.

Ai biết thiếu niên trước mắt lồi thoi như ăn xin chỉ dùng Thập Tự Khoái Kiếm lần thứ ba đã đến cảnh giới đại thành, không lẽ Đinh Hạo là yêu nghiệt?

Đả kích lớn làm Tống Kiếm Nam giận dữ phát cuồng.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm quang đổ thu lại, Đinh Hạo thu kiếm đứng thẳng.

Người Đinh Hạo bốc hơi nước trắng nóng hổi, đứng thẳng như cây thương. Tuy Đinh Hạo mặc y phục rách bươm nhưng hần phát ra ánh sáng làm người ta không dám nhìn gần.

10. Chương 10: Thập Tự Khoái Kiếm

Chính lúc này, một tia nắng xuyên qua dãy núi phương xa và sương chiều rơi vào người Đinh Hạo, chiếu đường cong cơ bắp, thân hình thẳng tắp, anh khí bừng bừng. Khuôn mặt điển trai góc cạnh rõ ràng, Đinh Hạo giống như tác phẩm hoàn mỹ do tông sư điêu khắc ưu tú nhất tạo ra.

Đinh Hạo phun ra một hơi:

- Phù . . .

Đinh Hạo cảm thấy người thật toái mái.

Đinh Hạo không ngờ mức linh ngộ của hắn biến thái đến mức này, mới nhìn sơ kiếm pháp Tống Kiếm Nam thi triển giây lát đã bắt chước được. Sau ba lần, Đinh Hạo có thể nắm giữ thần vận, tinh tú bộ kiếm pháp Thập Tự Khoái Kiếm.

Đinh Hạo suy đoán trừ gặp kỳ ngộ trong hang núi dưới Địa Huyệt Thâm Uyên làm thân thể hắn sinh ra biến đổi kỳ dị ra còn vì thực lực của Tống Kiếm Nam quá thấp, kiếm pháp không cao nên mới bị Đinh Hạo bắt chước.

Sau này nếu gặp phải cao thủ thật sự thì Đinh Hạo không dễ bắt chước học trộm như vậy.

Khiến Đinh Hạo vui sướng là trừ bộ kiếm pháp cơ bản thấp kém ra rốt cuộc hắn biết một bộ kiếm pháp hoàn chỉnh. Đinh Hạo càng ó tẹt tin tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông nửa tháng sau.

Đám người Triệu Tinh Thành bị hù ngơ ngẩn.

Mặt nhóm Triệu Tinh Thành trắng bệch, biết rằng xui rồi. Đám Triệu Tinh Thành liếc nhau, mặc kệ Tống Kiếm Nam nằm sấp dưới đất như chó chết, xoay người rón ra rón rén định trốn.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Bây giờ muốn chạy? Không kịp!

Trước kia Đinh Hạo thân xác cũ gặp khi dễ, ăn hiếp hôm nay Đinh Hạo quyết định lấy lại cả vốn lẫn lời.

Triệu Tinh Thành nghe như sét đánh ngang mày, người đóng đinh tại chỗ.

Triệu Tinh Thành chậm rãi xoay người, quỳ xuống đất, mặt như đưa đám, nịnh nọt cầu xin nói:

- Đinh . . . Đinh . . . Đinh Hạo, Đinh ca . . . Đinh gia . . . Ta . . . Ta sai rồi . . . Ta không phải con người . . . Ta . . . Hãy tha cho ta!

- Người đứng là không phải con người.

Đinh Hạo tát Triệu Tinh Thành một bạt tai.

Triệu Tinh Thành không dám tránh né cũng không kịp trốn. Triệu Tinh Thành cảm giác như bị búa sắt đánh trúng, hét thảm, giống khúc gỗ bay ra ngoài. Nửa bên mặt còn lại cũng đỏ rần, nửa hàm răng khác bay ra ngoài, máu chảy ròng ròng, Triệu Tinh Thành ngất xỉu.

Đám thiếu niên chó săn khác thấy tình hình không hay đều quỳ dưới đất khóc ròng ròng xin tha:

- Đinh Hạo, Đinh gia gia, xin tha chúng ta . . .

- Đứng, chúng ta không dám nữa, về sau chúng ta đi theo người, người là địa ca!

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Đinh Hạo không mủi lòng, chẳng chút nương tay tát liên tục mười mấy cái. Đinh Hạo tát bay đám thiếu niên ra khỏi hàng rào.

Mắt Tổng Kiếm Nam chớp lóe tia độc ác, không cam lòng hỏi:

- Rốt . . . Rốt cuộc người học Thập Tự Khoái Kiếm ở đâu?

Đinh Hạo trả lời thẳng thừng:

- Mặc mớ gì tới người.

Đinh Hạo lại tát một bạt tai, không e ngại thân phận của Tổng Kiếm Nam. Đinh Hạo tát bay Tổng Kiếm Nam mới bò dậy.

Lực lượng của Đinh Hạo nhờ kỳ ngộ trong hang núi và leo vách núi rèn luyện đã biến cực mạnh, đám người Triệu Tinh Thành ăn tát như bị búa sắt đánh trúng không hề một tiếng đã xỉu.

Đinh Hạo đứng trong sân ngẫm nghĩ, hần xách kiếm rỉ sét đi ra ngoài lục lọi người mấy tên xui xẻo ngất xỉu.

Đinh Hạo tìm được mấy trăm lượng bạc trên người đám thiếu niên Triệu Tinh Thành. Đinh Hạo cầm ngân phiếu, kim phiếu giá trị lớn, hần ngẫm nghĩ, chỉ lấy chút bạc vụn, vàng lá trên người Tổng Kiếm Nam chứ không trấn lột ngân phiếu, kim phiếu.

Làm xong Đinh Hạo ném đám người Triệu Tinh Thành, Tổng Kiếm Nam ngất xỉu vào đồng rác tránh cho chướng mắt.

Đinh Hạo quay về nhà tranh của mình.

Đinh Hạo không giết người.

Dù dung hợp ký ức nhưng nói thật là Đinh Hạo xuyên từ xã hội có pháp luật đến đây, hần không thích ứng thể giới động một tí rút kiếm, năm bước phun máu. Đinh Hạo chưa chuẩn bị giết người.

Có lẽ Đinh Hạo sẽ từ từ thích ứng.

Vách tường bị đục bể, gió lùa vào, mặt đất hỗn độn.

Đinh Hạo thở dài bỏ thời gian ra dọn dẹp lại chỗ ở.

Trước khi vào Vân Kiếm tông, mười mấy ngày này Đinh Hạo vẫn phải ở đây.

Bởi vì trải qua kỳ ngộ trong hang núi, thân thể đã thoát thai hoá cốt nên Đinh Hạo không vội sử dụng sáu gốc Long Tâm Huyền Thảo. Đinh Hạo giữ Long Tâm Huyền Thảo bên người, có lẽ sau này nó sẽ đem lại tác dụng lớn.

Làm xong mọi chuyện, Đinh Hạo ngẩng đầu xem thời gian, lại đến lúc mỗi ngày thu dọn sơn môn.

Đinh Hạo đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại bước ra sân nhỏ hàng rào.

Lúc này, đám người Triệu Tinh Thành, Tống Kiếm Nam bị ném trong đồng rác phía xa đã tỉnh lại, không dám lên tiếng lên bờ chạy mất dép, mấy vết máu đọng lại mặt đất.

Đinh Hạo cười cười, biết mấy người kia bị teo tim không dám gây sự nữa. Đinh Hạo không để trong lòng.

* * *

Phương đông mặt trời lên cao, ánh nắng ấm áp chiếu rọi mặt đất.

Một ngày mới bắt đầu.

Đinh Hạo như mọi ngày cười thân thiện đi tới, chào hỏi người trong xóm nghèo, rời khỏi khu bình dân hỗn độn.

Đinh Hạo đi vào sơn môn trước sạch sẽ, xinh đẹp, rộng lớn của Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo không quan tâm đám đông ồn ào, náo nhiệt tới lui. Đinh Hạo dọc theo đường nhỏ xuống núi, đi tới bên Tẩy Kiếm Trì ở chân núi.

Tẩy Kiếm Trì là một cái hồ bạc nhỏ cực kỳ đẹp bên dưới sơn môn Vãn Kiếm tông.

Đồn rằng hơn một ngàn năm trước tổ sư Vãn Kiếm tông khai tông từng tẩy kiếm tại đây nên mới có tên là Tẩy Kiếm Trì.

Đinh Hạo thân xác cũ trách nhiệm mỗi ngày là dọn dẹp bãi cỏ rộng xung quanh Tẩy Kiếm Trì, công việc rất nhẹ nhàng, hai, ba canh giờ là làm xong. Đoạn thời gian tiếp theo có thể tự do sử dụng, mỗi tháng Đinh Hạo nhận một lượng bạc ít ỏi từ Vãn Kiếm tông làm phí sinh hoạt.

Hôm nay ánh nắng không tệ, gió mát rì rào.

Đinh Hạo không vội vàng thu dọn, trước tiên nhảy vào hồ tắm rửa, tẩy đi bụi bẩn trên người, sáng khoái leo lên bờ cầm chổi dọn dẹp.

Vì thể chất Đinh Hạo đã tốt hơn nên làm khá nhanh.

Hôm nay Đinh Hạo chỉ tốn chưa đến một canh giờ đã làm xong nhiệm vụ.

Đinh Hạo luyện kiếm bên Tẩy Kiếm Trì.

Khúc không rời miệng, quyền không rời tay, tu luyện như dòng nước chảy ngược, không tiến thì lùi.

Kiểm pháp cơ bản và Thập Tự Khoái Kiếm, đó là hai bộ kiếm thuật duy nhất Đinh Hạo có, cũng là con bài để hắn thông qua kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông Vãn Kiếm tông nên không thể thả lỏng một giây.

Trừ võ kỹ kiếm pháp ra nội công tâm pháp càng thêm quan trọng.

Nhìn kỹ ức dung hợp trong đầu thì võ giả nhân loại thế giới này tu luyện kinh mạch, huyết khí nắm giữ lực lượng tự nhiên.

11. Chương 11: Dẫn Khí Quyết

Trong truyền thuyết cường giả cực đạo đứng sừng sững trên đỉnh chủng tộc có thể dời núi lấp biển, gánh núi tạo cây, kêu mưa gọi gió, một kiếm ngoài ngàn dặm đánh lui trăm vạn đại quân, cao cao tại thượng như thần linh. Võ giả cấp thấp nhờ tu luyện huyền công, nắm giữ huyền khí, huyền lực sở hữu lực lượng siêu tự nhiên đáng sợ.

Nhưng Đinh Hạo thân xác cũ địa vị thấp, người ngu dốt, hiểu biết quá ít về tri thức tu luyện. Đinh Hạo thân xác cũ mơ hồ nhớ võ giả từ thấp đến cao chia làm Vô Đồ cảnh, Vô Sĩ cảnh, Vô Sư cảnh, Đại Vô Sư cảnh rồi tới Tiên Thiên Vô Tông. Trên Tiên Thiên thì ký ức Đinh Hạo thân xác cũ trống rỗng.

Đại khái bước tu luyện đầu tiên là rèn luyện thân thể đến mức tận cùng.

Cơ thể cường đại đến đỉnh có thể tu luyện huyền công dẫn khí, kích phát hạt mầm huyền khí trong đan điền, sinh ra huyền khí vô hình lấy huyền lực trùng kích kinh mạch, cô đọng huyết khí.

Tiếc rằng Đinh Hạo không biết bí tịch huyền công, không hiểu làm sao kích phát hạt giống huyền khí trong đan điền.

Đây là câu hỏi hóc búa trước mắt Đinh Hạo.

May là Đinh Hạo đã tìm ra cách giải quyết.

* * *

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Khi Đinh Hạo vung kiếm lần thứ một vạn bên Tẩy Kiếm Trì, mặt trời phương xa đã lặn xuống đường chân trời.

Đinh Hạo bình tĩnh như không có gì xảy ra từ đường núi quay về Vãn Kiếm tông, đương nhiên sơn môn rộng lớn, xinh đẹp, u tĩnh tạm thời không thuộc về Đinh Hạo.

Đinh Hạo đi vào khu bình dân, hẳn không vội về nhà mà mặc áo choàng vải rách đã chuẩn bị sẵn che mặt mũi mới đi vào khu vực đặc biệt sâu trong sớm nghèo.

Ven đường dần thưa bóng người.

Đá lởm chởm hai bên, rất yên tĩnh.

Ngẫu nhiên nghe tiếng bước chân, người qua lại cũng che mặt, bước đi vội vàng.

Lúc này mặt trời đã núp sau dãy núi, bốn phía chìm trong tối tăm.

Đinh Hạo dọc theo đường nhỏ quẹo hai ngã rẽ, đi vòng qua mấy núi đá cao tới một mặt cỏ trống trải.

Bãi cỏ bị nham thạch, núi lởm chởm vây quanh, vách đá treo cây đuốc, ngọn lửa bập bùng cháy cho nơi kỳ dị này một chút ánh sáng. Nhiều người đang bày quán, có rất nhiều người ngồi lựa hàng. Tiếng cò kè mặc cả ồn ào như chợ.

Thật sự thì chỗ này là cái chợ.

Chợ đêm xóm nghèo.

Có thể tìm nhiều thứ người cần tại đây, bao gồm vũ khí, linh dược, các loại huyền công bí tịch.

Đương nhiên đa phần đẳng cấp rất thấp, hàng giả nhiều, ngẫu nhiên có một số thứ hiếm hoi bị mai một. Phải xem xét ánh mắt của người có sắc bén hay, có thể đào bảo bối từ đống đồ giả, hàng vô dụng.

Không có thực lực ít khi nào đến chỗ này làm ăn.

Bởi vì nơi này không có quy tắc, chỉ dùng nắm đấm, thực lực lên tiếng.

Nếu thực lực của người không tốt, bị người cướp đồ chỉ có thể than xui, đừng hy vọng có ai đứng ra giúp.

Quy mô chợ đen không lớn.

Trong này trà trộn lẫn rất nhiều thực lực không lớn, võ giả cường đại thật sự sẽ không khom đầu cúi đến đây.

Đinh Hạo tìm một khối đất trống lấy tấm vải sạch ra khỏi ngực, trải dưới đất rồi bày một gốc linh dược tam giai Long Tâm Huyền Thảo ra ý bán linh thảo đi.

Long Tâm Huyền Thảo là linh dược tam giai, khá hiếm thấy trong chợ đen. Trong bóng đèn vàng sáng đỏ thẫm nhấp nháy rất nhanh hấp dẫn vài người.

- Ủa? Có người muốn bán Long Tâm Huyền Thảo? Loại linh dược tam giai này là thảo dược tuyệt diệu tăng cường, tẩm bổ cơ thể. Đã lâu rồi chợ đen không có thứ như vậy, linh thảo bình thường vô giá, rất hiếm hoi vậy mà đi bán. Không lẽ hần ngu?

- Chỉ có một linh dược, hì hì, chắc là vô tình hái được muốn bán kiếm tiền?

- Có lẽ là một tên không có thực lực lại gặp vận may từ trên trời rơi xuống, dám đến chợ đen, không sợ bị người cướp?

Đây là nơi trống trải, người nói chuyện không nhỏ giọng và cũng không có ý định che giấu. Vài ánh mắt tham lam nhìn Long Tâm Huyền Thảo chớp lóe ánh sáng đỏ, rục rịch muốn thăm dò thực lực của Đinh Hạo.

Rất nhanh đã có người không kiềm chế được.

- Tiểu tử, cái này bán sao?

Một nam nhân cao hơn hai thước, to con vạm vỡ đi tới trước quầy hàng. Mái tóc nam nhân dài mà rối, mặt dữ dằn, mắt chớp lóe tia sáng xấu xa. Nam nhân không che mặt hiển nhiên rất tự tin vào thực lực của mình.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Một ngàn lượng bạc?

- Một ngàn lượng bạc? Một cây cỏ đáng giá một ngàn lượng bạc sao? Đại gia cho người ba mươi lượng xem như người kiếm lời . . .

Nam nhân vừa nói vừa ném bạc vụn chưa đủ năm lượng, bàn tay như cây quạt mo chớp hướng Long Tâm Huyền Thảo.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đỏ chớp lóe trong tay Đinh Hạo.

Nam nhân biến sắc mặt, như gặp sét đánh đứng chết trân, bàn tay vươn ra khựng giữa chừng, cách Long Tâm Huyền Thảo chưa đến một ly nhưng không dám chạm vào.

Giọt mồ hôi tuôn ra trên trán nam nhân.

Giấy lát sau có gió lạnh thổi qua.

Mái tóc rối trên đầu nam nhân rũ xuống lộ ra cái đầu trụi lủi.

Đám đông chú ý tnhf hình bên này hút ngậm khí lạnh.

Người biết hàng nhìn ra được trong chớp mắt đó nam nhân vạm vỡ bị một kiếm chớp lóe cạo tóc. Tốc độ kiếm nhanh rồi lại không tổn thương da đầu, kiếm pháp đó quá khủng bố.

Mọi người rung động vì kiếm thuật Đinh Hạo thể hiện.

Những ánh mắt tham lam vội vàng nhìn hướng khác.

Một gốc Long Tâm Huyền Thảo tuy quý giá nhưng không đáng để bọn họ mạo hiểm chọc vào kiếm khách bí ẩn có kiếm thuật kinh người.

Đinh Hạo khoanh chân ngồi trên bãi cỏ, kiếm rỉ sét đặt ngang trên đùi.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Hãy cầm bạc của người cút đi!

Nam nhân liên miệng xin lỗi:

- Vâng vâng vâng vâng, đại hiệp thứ tội, tiểu nhân có mắt không trông . . .

Nam nhân hốt hoảng cầm bạc vụn chặt vật rời đi.

Người xung quanh nhìn tình huống tương tự này quá uyên mắt, không thấy lạ, vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Long Tâm Huyền Thảo có giá trị không tầm thường, là lựa chọn tốt nhất cho nhiều võ giả cấp thấp luyện thể nên rất nhanh có người đến hỏi giá. Đinh Hạo cần chết một ngàn lượng bạc không nhả ra, đây là giá hợp lý. Chỉ nửa canh giờ, Đinh Hạo xòe tay ra, một ngàn lượng bạc trắng vào tay.

Đinh Hạo đếm kỹ, cộng với số bạc, vàng lá cướp được từ đám người Triệu Tinh Thành, Tổng Kiếm Nam thì Đinh Hạo đã có hơn một ngàn sáu trăm lượng bạc.

Nếu là trước kia thì đây là món tiền lớn, nhưng bây giờ . . .

Đinh Hạo dọn quán, đi một vòng các quầy hàng. Rất nhanh Đinh Hạo phát hiện chút tiền đó không bao nhiêu.

Mười mấy phút sau, Đinh Hạo đứng lại trước tiệm bày bi tích huyền công cấp thấp. Một quyển sách chép tay Dẫn Khí quyết hấp dẫn Đinh Hạo chú ý.

12. Chương 12: Nhân Tộc, Yêu Ma Và Tuyết Châu

Trong chợ đen bán bí tịch huyền công cơ bản, chỉ cần không phải là bản thiếu bí ẩn hay phẩm cấp cao đẳng, bản chép tay bình thường sẽ không có hàng giả, đây là quy định ngầm trong giới buôn bán.

Quyển Dẫn Khí quyết là tâm pháp tu luyện huyền lực cấp thấp nhất, thậm chí là hạng hai. Dẫn Khí quyết chỉ là hàng thông thường, không thuộc phần nào trong bốn phẩm cấp thân, thiên, địa, nhân, sẽ không có hàng giả.

Dù là vậy thì Dẫn Khí quyết khá mắc với người thường.

Đinh Hạo lật xem xác nhận không có vấn đề, thanh toán năm trăm lượng mua Dẫn Khí quyết.

Có quyển Dẫn Khí quyết cộng với sức linh ngộ biến thái, Đinh Hạo sẽ thử kích thích hạt giống huyền khí, tăng thêm cân nặng trước ngày kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông Vãn Kiếm tông, đạt được đột phá nhất định.

Trừ điều đó ra Đinh Hạo còn cần một bộ bí tịch thân pháp, một quyển sách giới thiệu đại khái hệ thống võ đạo của thế giới này, các loại tin tức phụ để Đinh Hạo tìm hiểu sâu hơn về thế giới Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo suy tầm bốn phía, nhanh chóng có thu hoạch.

Đinh Hạo đi dạo bốn, năm quầy hàng nhỏ, tiêu phí năm trăm lượng bạc mua một quyển bí tịch thân pháp miễn cưỡng xếp hàng hạ phẩm nhân giai, Kinh Hồng Bộ, một quyển tạp văn tên gọi 'Vãn Kiếm tông niên đại ký'.

Nội dung trong sách xem như hợp yêu cầu của Đinh Hạo.

Mua xong hết Đinh Hạo chỉ còn lại hơn năm trăm lượng bạc.

Võ giả đúng là chức nghiệp vô cùng hao tiền.

Nghe nói cường giả thật sự là lấy kim tiền, linh dược khổng lồ đắp nặn lên. Không có môn phái, thế gia khổng lồ, hệ thống hoan thiện bồi dưỡng ra, con đường tán u không đi thông được. Đây là tại sao Đinh Hạo phải tham gia Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo hoàn thành mục đích đi chợ đêm, quyết định rời khỏi.

Lúc này khoe mắt Đinh Hạo liếc thấy một quyển sách cũ đặt trên quầy hàng bên cạnh.

- Ủa? Nhất Dao Khảm Trình Quyết?

Cái tên không tệ, tiếc rằng quyển sách rách rưới mà dám đặt giá năm trăm lượng, chủ bán thật độc. Nhưng không hiểu sao trong lòng Đinh Hạo nổi lên xúc động khó kiềm nén.

Đinh Hạo hỏi:

- Một trăm lượng, bán hay không?

- Ánh mắt quý khách thật tài nhưng ra giá hơi ác chút. Nhất Dao Khải Trình Quyết là bí tịch đao pháp công kích nhân giai hạ phẩm thật sự, uy lực lớn. Khi luyện đến mức tận cùng bất kể là đối thủ nào chỉ một luồng đao quang sẽ tiến kẻ đó lên đường, ta ra giá năm trăm lượng đã rất thấp rồi. Một trăm lượng? Không absn!

Chủ tiệm là một lão nhân gầy gò đáng khinh, mặt nhăn nheo như bị đao nhỏ điêu khắc, bộ dáng gian thương. Mắt lão nheo lại thành khe hở hẹp lóe tia sáng.

Đinh Hạo ném Nhất Dao Khải Trình Quyết xuống, nói:

- Nếu là đao quyết hoàn chỉnh thì năm trăm lượng không mắc nhưng tiếc rằng quyển đao quyết của lão chưa đến một phần ba. Không bán thì thôi.

Đinh Hạo xoay người định đi.

- A?

Chủ tiệm sốt uột nói:

- Quý khách, từ từ nói, từ từ. Hai trăm lượng? Không thì một trăm mười lăm? Đừng đi! Rồi rồi, một trăm lượng, một trăm lượng còn không được sao? Hì hì, lão già ta thấy mặt ngươi có phúc hậu, xem như hai ta có duyên, ta lỗ vốn nhỏ mầu bán cho ngươi.

Đinh Hạo mỉm cười không nói, trả tiền. Đinh Hạo nhận lấy Nhất Dao Khải Trình Quyết, xoay người rời khỏi chợ đen xóm nghèo.

* * *

Đinh Hạo quay về nhà tranh, bầu trời đã tối sầm.

Đinh Hạo qua loa làm cơm chiều, nhai ngồm ngoàm. Đinh Hạo dọn dẹp trong nhà xong đốt đèn lên, lật quyển tạp văn ‘Vấn Kiếm tông niên đại ký’, đọc kỹ nội dung bên trong.

Chữ Vô Tận đại lục khác với kiếp trước của Đinh Hạo.

May mắn Đinh Hạo thân xác cũ không thất học, nhờ ký ức dung hợp nên hắn đọc sách không khó khăn.

[Tuyệt Châu có chín tông phái nhân loại chia làm Thanh Bình học viện, lôi Âm phái, Vô Niệm phái, Thái Hư phái, Duyên Sinh tông, Vấn Kiếm tông, Tinh Vấn tông, Minh Tâm thành, Trảm Nhật thành. Đây là nhất viện, nhị thành, tam phái, tam tông. Vấn Kiếm tông xếp hạng đầu trong chín tông phái, thực lực số một, là một trong bá chủ Tuyệt Châu.]

[Trừ chín tông phái nhân tộc ra còn có nhiều thế lực động phủ tộc yêu ma rậm rạp như sao trời rải rác khắp Tuyệt Châu.]

[Mùa hè Tuyệt Châu ngắn, mùa đông dài, mùa đông nhiều tuyết nên được tên Tuyệt Châu. Tuyệt Châu là một trong mười sáu châu Bắc Hoang Vực Vô Tận đại lục, đất rộng của nhiều, tư nguyên bao la, diện tích vượt qua ngàn vạn dặm. Trong núi non mênh mông sinh hoạt nhân loại, yêu ma khó thể thống kê con số. Từ xưa đến nay, nhân tộc và yêu ma không ngừng xung đột, tàn sát nhau tranh giành tài nguyên sinh tồn.]

[Tuy diện tích khu vực Tuyệt Châu lớn nhưng chỉ là châu nhỏ nhất trong mười sáu châu Bắc Hoang Vực Vô Tận đại lục. Diện tích mười lăm châu khác to lớn vô ngần, cả đời người thường khó thể đi ra khỏi một châu.]

[Bắc Hoang Vực chỉ là một trong năm đại vực Vô Tận đại lục, còn có bốn khối là Tây Mạc, nam Cương, Đông Hoang, Trung Thổ Thần Châu.]

[Trong các đại vực Vô Tận đại lục tồn tại vô số môn phái, cổ tộc, thế gia, yêu ma, dị tộc cường địa đến khó hình dung. Nếu so sánh thì Vấn Kiếm tông với thân phận một trong các bá chủ Tuyệt Châu chỉ là hạt muối chưa đáng là gì.]

Đinh Hạo chỉ đọc chương giới thiệu sơ Vô Tận đại lục trong ‘Vấn Kiếm tông niên đại ký’ đã làm hắn cực kỳ rung động.

Vô Tận đại lục là một thế giới mệnh mông khổng lồ khó tả.

Diện tích địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo chỉ bằng một phần vạn Vô Tận đại lục, nơi này tồn tại đủ loại sinh vật, chủng tộc khó tin. Vô Tận đại lục rực rỡ đặc sắc, thần ý vượt qua sức tưởng tượng của Đinh Hạo.

Đây là thế giới tràn ngập kỳ tích và vô hạn khả năng.

Đinh Hạo rung động tinh thần.

Đinh Hạo lật xem kỹ ‘Vấn Kiếm tông niên đại ký’, mặt sau giới thiệu đại khái một ít lịch sử, cường giả, sự tích, cơ cấu hiện giờ của Vấn Kiếm tông, rườm rà kỹ càng. Đinh Hạo ghi nhớ kỹ từng chi tiết, có lẽ sau này sẽ có cơ hội dùng.

Đinh Hạo tìm hiểu đại khái rồi cất tạp văn đi, gỡ bí tịch huyền công hạng hai Dẫn Khí quyết ra.

Lý do Đinh Hạo chọn bí tịch huyền công Dẫn Khí quyết là vì nó là hàng bình thường, cơ bản chắc chắn.

Công pháp trong Vô Tận đại lục bài xích nhau rất lớn. Công pháp cơ sở như bí tịch huyền công Dẫn Khí quyết chính vì rất đơn giản nên dù có tu luyện cũng sẽ không ảnh hưởng các công pháp cao đẳng khác sau này Đinh Hạo vào Vấn Kiếm tông tu luyện, không khiến người ta chú ý.

Đinh Hạo lật mở trang tên sách, khúc dạo đầu là các hàng chữ nhỏ rậm rạp.

13. Chương 13: Mười Hai Kinh Mạch

[Khí giả, huyền khí dã, kích phát ra lực lượng cực hạn thân thể, lấy lực lượng vô hình xẻ đá đập bia, dời núi lấp biển, nghịch thiên cải mệnh, kéo dài tuổi thọ, trong vô sinh có. Lấy huyền khí làm theo thứ tự trùng kích mười hai kinh mạch trong người, luyện hóa huyết khiếu ẩn chứa trong kinh mạch sinh ra uy lực vô thượng, đó là gốc của võ giả.]

Đinh Hạo say mê nội dung trong sách.

Thì ra nhân loại trên Vô Tận đại lục trong thân thể đều có mười hai kinh mạch, trong mỗi kinh mạch ẩn chứa chín huyết khiếu chủ yếu. Khi võ giả kích phát hạt giống huyền khí thì có thể lấy huyền khí cô đọng thân thể, trùng kích kinh mạch, cô đọng huyết khiếu.

Đây là đạo tu luyện cơ bản nhất.

Dựa theo vô số nhân loại nhân tộc diễn hóa, nghiên cứu ngàn vạn năm qua, hệ thống võ học cực kỳ hoàn thiện.

Bình thường mười hai kinh mạch xếp hàng từ dễ đến khó, trong đó ‘thủ thiếu âm đệ nhất kinh mạch’ là đứng đầu mười hai kinh mạch trong người, được gọi là “Võ đạo đệ nhất kinh”.

Bất cứ võ giả tu luyện kinh mạch đều lấy kinh mạch này dẫn đầu.

Tu thông kinh mạch thứ nhất và chín huyết khiếu trong đó mới tiếp tục tu luyện kinh mạch thứ hai.

Mỗi tu thông một kinh mạch và chín huyết khiếu tức là một cảnh giới võ đạo.

Cho nên hệ thống tu luyện của võ giả nhân loại thế giới này không phức tạp.

Theo trình độ tu luyện nhân thể thập nhị kinh mạch và huyết khiếu chia làm Võ Đồ cảnh, Võ Sĩ cảnh, Võ Sư cảnh, Đại Võ Sư cảnh, Tiên Thiên Võ Tông, Đại Tông Sư, Võ Vương cảnh, Võ Hoàng cảnh, Võ Đế cảnh, Võ Thánh cảnh, Võ Thần cảnh, Võ Tiên cảnh, tổng cộng là mười hai cảnh giới võ đạo.

Ví dụ người thường kích phát hạt giống huyền khí, nắm giữ huyền lực, lực lượng siêu tự nhiên rồi lấy huyền lực xông mở con đường ‘thủ thiếu âm đệ nhất kinh mạch’ tức là cảnh giới Võ Đồ cảnh. Xong mở ‘thủ thiếu dương đệ nhị kinh mạch’ là thăng cấp cảnh giới Võ Sĩ cảnh.

Lấy đó suy ra mỗi đường kinh mạch đối ứng một cảnh giới võ đạo.

Xông hết mười hai kinh mạch, đại viên mãn mười hai cảnh giới tức là thành tựu Vô Tiên cảnh, giống Ách Tiên Nhân trong truyền thuyết lên trời xuống đất, trường sinh bất tử, vĩnh hằng quang huy, vô hạn khả năng.

Mỗi cảnh giới huyền ảo bởi vì số lượng huyết khiếu mở đường kinh mạch nhiều ít mà chia ra tiểu cảnh giới khác nhau.

Ví dụ Vô Đồ cảnh.

Trong ‘thủ thiếu âm đệ nhất kinh mạch’ có chín huyết khiếu máu chốt, xông mở một huyết khiếu tức là nhất khiếu Vô Đồ cảnh, xông mở một huyết khiếu thì sẽ có uy lực mới, thực lực tăng cấp nhân.

Mãi khi chín huyết khiếu xông mở hết, thực hiện cửu khiếu đại viên mãn mới thăng lên Vô Sĩ cảnh.

Tiếp theo mới có năng lực trùng kích ‘thủ thiếu dương đệ nhị kinh mạch’.

Đinh Hạo lật đến chỗ này thì nhắm mắt lại suy tư.

Đinh Hạo không lật xem tiếp, hẳn theo pháp môn miêu tả Dẫn Khí quyết, thử dẫn động khí lực lượng trong người kích phát hạt giống huyền khí.

Về mặt lý luận thì kích phát hạt giống huyền khí cần có một điều kiện.

Đó là yêu cầu lực lượng cơ thể giữ trạng thái cao nhất, huyết khí vượng thịnh, màng xương cứng cỏi, phủ tạng ngưng luyện, huyết dịch tinh oánh, khổng chế tử mĩ, đây là năm yêu cầu.

Nếu đổi lại là trước kia, Đinh Hạo không trải qua huấn luyện có hệ thống thì chắc chắn không đạt được điều kiện này.

Nhưng sau lần dị biến trong hang núi vực sâu, thân thể Đinh Hạo ở trạng thái huyền diệu, lực lượng và tố chất tăng mạnh. Chính Đinh Hạo thân xác cũng không biết hiện tại thân thể hẳn trong trạng thái gì.

Thế nên Đinh Hạo định thử chút.

Cái gọi là hạt giống huyền khí chỉ là so sánh hình tượng.

Theo pháp môn ghi chép trong Dẫn Khí quyết, Đinh Hạo nín thở, tập trung thử phát hiện khí cảm vô hình trong người.

Đinh Hạo lập tức cảm ứng được khí lưu ám áp ở phần đan điền.

Quá dễ dàng.

Đây là bước đầu kích phát hạt giống huyền khí, cái gọi là dẫn khí.

Trong Dẫn Khí quyết miêu tả người bình thường thử ít nhất vạn lần mới thành công dẫn khí, Đinh Hạo vừa động ý niệm đã thoải mái cảm ứng được, linh ngộ thật là biến thái yêu nghiệt.

Tiếp tục.

Đinh Hạo dẫn động khí cảm yếu ớt trong người không ngừng tụ tập vào trung tâm đan điền.

Đinh Hạo làm theo quy luật kỳ dị kích động phần rốn.

Giống như trước, Đinh Hạo mới động ý niệm thì một luồng huyền khí bạc trắng mỏng như tơ sinh ra dưới rốn, nhanh chóng ngưng kết, xoay tròn. Chưa đến một giây, một hạt mầm dạng khí hình trứng cỡ móng cái, lóng lánh trong suốt, băng tuyết tỏa sáng chậm rãi mà chắc chắn từ từ xoay tròn trong đan điền của Đinh Hạo.

Hạt giống huyền khí!

Đinh Hạo hơi kinh ngạc hỏi:

- Mau vậy đã thành công?

Trong Dẫn Khí quyết viết dù là số ít thiên tài võ đạo có thể chất đặc biệt, thiên phú trăm năm hiếm thấy thì khi kích phát hạt giống huyền khí sẽ tiêu hao nhiều thời gian, sức lực, mười ngày là trung bình, hoàn thành trong vòng một ngày đủ chấn kinh thiên hạ.

Đinh Hạo chỉ mất chưa đến một nén nhang đã đại công cáo thành, cái này . . . Nhanh quá đi?

- Ha ha ha ha ha ha! Không lẽ huynh đệ ta là thiên tài vạn người không có một?

Đinh Hạo kinh ngạc khó tả.

Đinh Hạo từng là trạch nam, lòng hư vinh được đến thỏa mãn.

Đinh Hạo hớn hở vui vẻ một lúc rồi buộc mình tỉnh táo lại, tiếp tục tập trung vận động tâm pháp Dẫn Khí quyết ôn nhuận hạt giống huyền khí, cô đọng huyền lực lớn mạnh.

Hạt giống huyền khí phải qua ôn dưỡng thấm nhuần mới mở rộng tiếp được.

Chỉ sau khi sung túc đầy đủ hạt giống huyền khí mới đâm chồi, thân thể không ngừng sinh ra huyền khí, cải tạo cơ thể, thực hiện tiềm di mặc hóa thoát thai hoán cốt, mở ra kho báu sức mạnh hùng hồn ẩn chứa trong thân người.

Đây là nguyên nhân căn bản để võ giả vượt qua người thường.

Thiên phú yêu nghiệt của Đinh Hạo lại thể hiện ra.

Đinh Hạo mất chưa đến một canh giờ đã khiến hạt giống huyền khí sung túc đầy đủ.

Trung tâm đan điền, hạt giống huyền khí càng long lánh sáng rực, trong suốt cứng như băng tuyết tỏa ra hấp dẫn khó tả. Từng lũ huyền khí bạc trắng quay quanh hạt giống huyền khí không ngừng.

- Theo Dẫn Khí quyết nói thì tình huống này ý nghĩa hạt giống huyền khí, đại viên mãn, chính thức nắm giữ huyền lực. Từ khía cạnh cảnh giới thì đã là nửa bước Vô Đồ cảnh.

Đinh Hạo mở to mắt, chậm rãi đứng lên. Đinh Hạo cảm nhận sau khi kích phát hạt giống huyền khí thì cơ thể thay đổi.

Đinh Hạo xoay người đi ra nhà tranh, bước vào sân.

Đinh Hạo cầm kiếm rỉ sét, tu luyện một bộ kiếm pháp cơ sở liên miên bất tận rồi hóa thành kiếm pháp Thập Tự Khoái Kiếm.

14. Chương 14: Thiếu Nữ Áo Trắng Đẹp Tuyệt Trần

Dưới ánh trăng bạc, từng đoàn kiếm quang đỏ thắm chớp tắt, bay tới bay lui, kiếm khí gào thét, tả ý tiêu sái, phiêu nhiên xuất trần. Động tác của Đinh Hạo từ chậm tới nhanh, sau từ cực nhanh đến cực chậm, chìm đắm trong trạng thái huyền ảo.

Chớp mắt hai canh giờ qua đi, trăng đã treo cao.

Động tác của Đinh Hạo chậm rì rì.

Giống như nhấn nút tua chậm trong phim lại có một loại thần vận ẩn chứa trong đó.

Nếu có ai đứng nhìn quỹ tích kiếm rỉ sét thì giây lát sẽ thần hồn mỗi mảy, chóng mặt té xỉu dưới đất.

Kiểm thế đã vượt qua phạm trù kiếm pháp bình thường.

Càng khó được là người Đinh Hạo không toát mồ hôi nóng như trước, chỉ có chút mồ hôi long lánh dính trên da.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo rút kiếm rỉ sét về, vừa lòng gặt gù.

- Trước kia liên tục luyện kiếm trên mười lần sẽ cảm thấy buồn ngủ, mồ hôi tuôn ào ào từ lỗ chân lông ra, đây là năng lượng trong người không bình thường thất thoát. Bây giờ trên cơ bản ta khóa lại nhiệt lượng trong người, luyện kiếm ba canh giờ hơn cũng chỉ hơi toát mồ hôi, không hề thấy mệt. Đây chính là ảo diệu sau khi kích phát hạt giống huyền khí?

Đinh Hạo chậm rãi lĩnh ngộ huyền khí huyền bí.

Trong Dẫn Khí quyết ghi chép lúc này Đinh Hạo có thể dẫn động huyền khí, trùng kích đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm kinh trong người, chính thức bước vào Võ Đồ cảnh.

Nhưng Đinh Hạo không tiếp tục.

Dù gì Dẫn Khí quyết chỉ là hàng bình thường, không huyền ảo gì. Đinh Hạo muốn trở thành cường giả thật sự phải tu luyện công pháp tốt hơn, chờ khi hấn chính thức gia nhập vào Vãn Kiếm tông, tu luyện Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên trung phẩm nhân giai, đây mới là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao một bộ huyền công luyện khí thượng đẳng cho người đặt nền móng tiến cảnh võ đạo sau này vững chắc hơn.

Hơn nữa đạt đến chuẩn Võ Đồ cảnh muốn đầu kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông cũng không vấn đề gì.

Nay Đinh Hạo nắm giữ hai bộ kiếm pháp, hấn chỉ thiếu kinh nghiệm thực chiến và thân pháp né tránh.

Đinh Hạo móc ra bí tịch thân pháp phụ trợ Kinh Hồng Bộ, bắt đầu tu luyện.

Cái gọi là Kinh Hồng Bộ có ý kinh hồng chợt lóe. Theo bí tịch thân pháp ghi chép luyện Kinh Hồng Bộ đến tận cùng sẽ nhẹ như lông hồng, phiên phiên yếu yếu, phối hợp thuật khoái kiếm uy lực tăng gấp đôi, sau khi đại thành trong một giây chớp lóe đổi hướng mười lần, xem như công pháp phụ trợ tinh phẩm trong bí tịch thân pháp nhân giai cấp thấp.

Thời gian trôi nhanh.

Đinh Hạo hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui tu luyện, hấn giống giáo đồ hành hương cuồng nhiệt tập trung vào tu luyện, cảm thấy vui chưa từng có.

* * *

Mấy ngày sau trôi qua bình an.

Trừ mỗi ngày Đinh Hạo dọn dẹp quanh Tẩy Kiếm Trì dưới núi ra tất cả thời gian đều dồn vào tu luyện.

Đinh Hạo đã tu luyện kiếm pháp cơ bản và Thập Tự Khoái Kiếm đến cực độ, Kinh Hồng Bộ uyên chân.

Đinh Hạo phát hiện chút manh mối. Lĩnh ngộ với kiếm của Đinh Hạo có thể gọi là yêu nghiệt, tốc độ tu luyện bộ pháp, tâm pháp thì kém chút nhưng tương đương với thiên tài.

Còn quyển đao phổ rách Nhất Đao Khải Trình Quyết thì Đinh Hạo chưa bỏ tu luyện tu luyện.

Đinh Hạo định khi nào chính thức bái vào Vãn Kiếm tông mới tu luyện Nhất Đao Khải Trình Quyết.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt chỉ còn ba ngày là tới lúc Vãn Kiếm tông chính thức khai sơn môn tuyển nhận đệ tử.

Mấy ngày nay mỗi ngày có nhiều thiếu niên được người nhà, hộ vệ hộ tống xuất hiện dưới chân núi, lên núi chuẩn bị tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông.

Vãn Kiếm tông là tông phái nhân loại lớn nhất trong phạm vi ngàn dặm, có sức hấp dẫn rất lớn với đám thiếu niên tuổi trẻ. Mỗi lần nghi thức thu đồ đệ của Vãn Kiếm tông đều là sự kiện lớn.

Đương nhiên đệ tử nhà nghèo, bình thường trong nhân loại rất khó đến đây.

Bởi vì trên đường đi qua mấy khu hoang dã, cực kỳ nguy hiểm.

Yêu thú, mãnh thú trong hoang dã sẽ ăn người rồi tiêu hóa thành đồng phân, chỉ những thiếu gia, công tử gia tộc lớn, chủ thành trấn được đám hộ vệ che chở vượt qua hoang dã cực kỳ nguy hiểm an toàn đến gần Ván Kiếm sơn của Ván Kiếm tông.

Đệ tử nhà nghèo giống Đinh Hạo từ nhỏ sinh trưởng ở sơn môn Ván Kiếm tông, được ưu thế bẩm sinh dân bản xứ xem như ngoại lệ.

* * *

Ngày hôm nay gió nhẹ, ánh nắng ấm áp.

Chân núi, bên Tây Kiếm Trì, Đinh Hạo vừa luyện xong một bộ kiếm pháp.

Lúc này trên đường núi phía xa đột nhiên vang lên tiếng móng ngựa rầm rập, bụi đất tung tóe.

Rất nhanh, một đội kỵ sĩ hùng dũng khoảng hai, ba chục người y giáp sáng choang, biểu tình sắc bén hò reo xông ra từ rừng cây lao nhanh hướng Đinh Hạo. Tốc độ của đội kỵ sĩ rất nhanh, hớp mắt đã đến bên Tây Kiếm Trì.

- Hu!

Dẫn đầu là một thiếu niên tuấn tú khoảng mười ba tuổi, mặt trắng môi hồng khoát tay sau lưng, đám kỵ sĩ cùng ghìim ngựa, ngừng lại.

Thiếu niên nhìn Đinh Hạo, giơ roi ngựa lên từ trên cao nhìn xuống quát hỏi:

- Đây tiểu tử, chỗ này chính là Ván Kiếm tông đúng không?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Mấy hôm nay vô số người đến bái sơn, kẻ ngang ngược, vênh váo hơn thiếu niên này nhiều không đếm xuể. Lại thêm đám kỵ sĩ biểu tình hùng dũng, thực lực không yếu, là thứ bỏ mạng liêm máu. Quân tử không đứng trong chỗ nguy hiểm, Đinh Hạo không cần căng thẳng với loại người như vậy.

- Ha, chạy cả buổi trưa vừa lúc nghỉ ngơi tại đây, chút nữa lên núi.

- Thiếu niên anh tuấn xuống ngựa ném dây cương cho võ sĩ theo sau, gã bước nhanh đến bên Tây Kiếm Trì. Thiếu niên múc nước Tây Kiếm Trì rửa mặt, cười to.

Thiếu niên xoay người nói:

- Chỗ này là vùng của Ván Kiếm tông, không có yêu thú ẩn hiện, chúng ta yên tâm nghỉ ngơi. Trần Ngũ, dựng lều đi, tạm cắm lều ở đây. Y Nhược biểu muội hãy nghỉ ngơi một lúc tẩy bụi trên người.

Nam nhân cao to râu ria tên Trần Ngũ lớn tiếng dạ, chỉ huy kỵ sĩ khác uyên tay dựng lều.

Một nữ nhân mặc váy dài màu trắng tuyết trần chậm rãi bước ra từ đám người, phong cảnh mắt sắc.

Thiếu nữ áo trắng khoảng mười bốn, lăm tuổi.

Thiếu nữ áo trắng mắt như điểm sơn, khuôn mặt đường cong hoàn mỹ tới cực điểm, mũi ngọc tinh xảo, môi anh đào hồng hào tràn ngập dụ hoặc, da dẻ trắng như ngọc búng ra nước. Tóc dài đen như mực, váy trắng làm nổi bật thiếu nữ tỏa sáng khiếp người. Thiếu nữ áo trắng như bao phủ trong vàng sáng trắng, xinh đẹp tinh khiết đến không chân thật.

15. Chương 15: Thiếu Niên Bí Ẩn

Đinh Hạo thầm khen ngợi.

Nhìn từ mặt mũi thì thiếu nữ áo trắng đúng là đẹp tuyệt trần.

Nhưng biểu tình của thiếu nữ áo trắng lạnh lùng, kiêu ngạo, giống núi băng không tan. Dù bóng dáng của thiếu nữ áo trắng đã cho người thấy lạnh lùng cách biệt ngàn dặm. Đinh Hạo cảm thấy khó chịu.

Thiếu nữ áo trắng chắc là Y Nhược biểu muội mà thiếu niên tuần tú kia gọi.

Hai thị nữ mặc giáp nhẹ đi theo bên thiếu nữ áo trắng, cũng mặt mày lạnh lùng, sắc bén.

Đinh Hạo liếc sơ thấy đám người này cười ngựa lông đen như mực, cao hơn hai thước, tứ chi rắn chắc, cứng cáp giống mãnh thú, được gọi là bán yêu chi mã Mặc Vân sư tử thú, nghe nói có huyết thống yêu thú ngày đi năm ngàn dặm, tối đi một ngàn rưỡi, thần tuần phi phạm, một con giá ngàn vàng.

Bọn họ mặc áo giáp da yêu thú chế tạo, cực kỳ quý báu nhẹ nhàng, vượt trên cương giáp.

Có thể này nhóm người này lai lịch bất phàm, tuyệt đối là xuất thân từ đại thế lực.

Đinh Hạo không muốn gây chuyện rắc rối, đi vòng ra xa, không mong tiếp xúc với đám người đó.

Võ sĩ tên Trần Ngũ rất nhanh dựng lều đơn giản lên.

Đám võ sĩ mạnh mẽ nấu cơm bên Tẩy Kiếm Trì, không khí ồn ào.

Giấy lát sau lại có dị biến.

Trên đường núi phương xa lại vang tiếng vó ngựa ầm ầm như sấm, thanh thế lớn hơn đoàn người thiếu niên tuần tú.

Một lát sau bụi đất đầy trời, một đội kỵ sĩ hùng dũng lao ra khỏi rừng cây.

Nhóm người này mặc giáp trắng, ngựa trắng như đoàn tuyết lăn đến, nhanh như gió, chớp mắt đã đến bên Tẩy Kiếm Trì.

Dẫn đầu cũng là một thiếu niên, thân hình vạm vỡ, mặt vuông tai to, mặt mày như đao, khí thế kinh người, áo choàng và giáp màu trắng. Tóc đen như suối bay trong gió, đôi mắt thiếu niên phun ra tia sáng, lưng giắt trường kiếm, cực kỳ tiêu sái, mạnh mẽ.

Thiếu niên vạm vỡ sắc bén hét to, ghìm cương ngựa liếc đám người bên Tẩy Kiếm Trì. Khi thấy thiếu nữ mặc váy trắng thì mắt thiếu niên sáng lên, giây sau cười to nói với thiếu niên mặt trắng môi hồng tuần tú.

- Không ngờ bị đám nhóc tỷ Tịch Dương Trấn giành đi trước. Lý Tàn Dương, hôm qua lúc ở hoang dã gặp mãnh thú, bà nội nó người chạy nhanh hơn con thỏ!

Thiếu niên mặt trắng Lý Tàn Dương hừ lạnh một tiếng:

- Thiếu gia ta vội đến Vãn Kiếm tông không có thời gian dây dưa với đám súc sinh kia.

Lý Tàn Dương nói:

- Còn người, Thanh Dương trấn thiếu chủ Tiêu Thừa Tuyên, vì phô trương quyết đấu chết sống cùng đám súc sinh. Ta thấy người thiếu sáu thị vệ, chắc đã chết trận? Ha ha ha ha ha ha! Vì bản thân mình sảng khoái mà mặc kệ thị vệ chết sống, Lý Tàn Dương ta đúng là không thể làm chuyện ngu xuẩn này được.

Thiếu niên vạm vỡ Tiêu Thừa Tuyên trợn to mắt nói:

- Người . . .!

Hình như lúc trước hai đội có gặp nhau nhưng quan hệ không hòa hợp, chắc có xung đột nhỏ.

Nghe giọng điệu của Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên thì là đệ tử gia tộc lớn trấn nhân loại sống phía xa, đặc biệt đến Vãn Kiếm tông bá sự học nghệ. Thị vệ hai phe đa số là võ sĩ Võ Đồ cảnh, hai thiếu niên và thiếu nữ áo trắng bản lĩnh không tệ, ước chừng là cảnh giới chuẩn Võ Đồ cảnh.

Đường như hai phe đang giằng co.

Tiêu Thừa Tuyên cười lạnh lùng, ra lệnh đám thị vệ dựng lều đơn giản bên Tẩy Kiếm Trì, cách nhau hơn mười thước. Mặc dù hai phe không xung đột ngay nhưng khiêu khích đấu võ mồm không thể thiếu.

Đinh Hạo không muốn tiếp xúc với nhóm người này, ngồi phía xa bên Tây Kiếm Trì, kiếm rỉ sét đặt trên chân. Đinh Hạo tranh thủ thời gian tu luyện, dẫn động huyền khí ôn dưỡng thấm nhuần thân thể.

Thiếu nữ áo trắng xinh đẹp tuyệt trần tên Lý Y Nhược dường như thích sạch sẽ, có hai thị nữ ăn mặc nữ võ sĩ theo hầu đến bên Tây Kiếm Trì tẩy rửa, nhanh chóng thay đồ. Y phục võ sĩ màu trắng dán sát người, Lý Y Nhược vén ống quần lên chơi đùa bên Tây Kiếm Trì.

Chân trần trắng nõn tinh xảo như ngọc, ngon chân thanh tú, móng hồng kiêu diễm, cặp chân trắng như tuyết cực kỳ xinh đẹp, kinh tâm động phách, nhìn từ xa làm người ta tim đập chân run, đỏ mặt tía tai.

Võ sĩ hai bên bao gồm thiếu niên Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên thường lén liếc trộm Lý Y Nhược.

Mọi người đều bị thiếu nữ áo trắng Lý Y Nhược xinh đẹp làm rung động.

Chỉ có Đinh Hạo ngồi phía xa là nhắm chặt mắt, tập trung vận khí như không nghe không thấy.

Tuy Đinh Hạo mặc áo vải nhưng người toát ra hơi thở xuất trần như tiên, rất tuần tú.

Rất nhanh Lý Y Nhược chú ý đến Đinh Hạo.

Tất nhiên thiên nga nhỏ kiêu ngạo chỉ nhìn thoáng qua, khoe môi xinh đẹp cong lên kiêu ngạo.

Trước Lý Y Nhược thấy rất nhiều loại người cố ý làm ra vẻ khác người hấp dẫn nàng chú ý. Ở trong mắt Lý Y Nhược thì hành động đó càng thêm buồn cười ấu trĩ, nàng sẽ không vì tò mò nhằm chán mà hạ mình chú ý tiểu tử nghèo ăn mặc khốn khổ, không có tương lai gì.

Thời gian trôi qua, đến buổi trưa ánh nắng càng gay gắt.

Hàng năm đều có việc lạ nhưng hôm nay đặc biệt nhiều.

Không biết khi nào bên rừng cây phương xa xuất hiện một đoàn bóng đen kỳ lạ chậm rãi đến gần chỗ này.

Một bóng dáng gầy yếu lắc lư sắp kiệt sức, chậm rãi nhưng vững chắc đi hướng Tây Kiếm Trì.

Bóng đen tới gần hơn mới thấy rõ hóa ra là một thiếu niên gầy gò khoảng mười bốn tuổi.

Thiếu niên mặc y phục vải thô đã rách bươm, bị gai xé thành từng mảnh, da thịt lộ ra ngoài đầy dất đen, ứa máu. Tóc đen nhánh, tóc lộn xộn xen lẫn cỏ, cánh tay, chân gầy trơ xương, da đen nhem đầy miệng vết thương.

Thiếu niên bí ẩn công một giỏ tre.

Một miếng giẻ rách phủ trên cái giỏ, không biết bên trong chứa cái gì, khá nặng.

Chân đất lảo đảo đi tới, lý trí thiếu niên mơ hồ, lắc lư đạp cát đá nóng cháy từng bước một tiến lên như công một tòa núi. Chỉ có đôi mắt bị tóc rối che phủ là sáng như sao trời đêm, hấp dẫn khó tả, nhìn một lúc sẽ làm người say mê.

- Nước . . . Nước . . .

Thấy Tây Kiếm Trì, thiếu niên phần chân tinh thần bước nhanh hơn nghiêng ngã lao đến địa lao đến.

Chờ thiếu niên khó khăn lắm đi đến bên Tây Kiếm Trì thì đã dùng hết sức lực, gã cẩn thận tháo giỏ tre xuống đặt bên hồ. Thiếu niên muốn quỳ xuống đất, hai tay mức ao trong suốt. Nhưng thiếu niên sợ sẩy bùm một tiếng té xuống vùng nước cạn, gã không bò lên mà nằm trong Tây Kiếm Trì, tham lam uống từng hớp nước.

16. Chương 16: Kiếm Quang Sinh Diệt Đãng Bất Bình.

Tuy nhiên trên người thiếu niên bí ẩn da đen chứa quá nhiều dơ bẩn.

Nước ao gột rửa, từng lũ nước đen lan tràn trong Tây Kiếm Trì.

Đột nhiên trong giỏ tre vang giọng bé gái non nớt:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Đỉnh Đỉnh khát, cũng muốn uống nước.

‘Thiếu niên’ nghe vậy vội bò dậy, múc một miếng nước lên, vén giẻ rách trên giỏ tre ra.

Thì ra bên trong chứa một cô bé phần điều ngọc mài, khoảng hai, ba tuổi, cột tóc hai đuôi. Đôi mắt to tròn ngây thơ, trong suốt giống trân châu đen. Mặt mũm mĩm, bộ dáng mờ mịt cực kỳ đáng yêu.

Đỉnh Hạo nhìn cô bé thông minh đáng yêu không kiềm được nhớ đến muội muội Đỉnh Khả Nhi của mình.

Cô bé vui vẻ kêu lên, thò đầu uống mấy hớp nước. Cô bé thè lưỡi hồng liếm môi, thoải mái rên một tiếng.

Cô bé quay đầu mới thấy đám võ sĩ bên cạnh đầy sát khí, kinh kêu một tiếng sợ hãi rụt vào trong giỏ, dường như giỏ nhỏ đơn sơ có thể ngăn cản mọi nguy hiểm trên thế giới.

Lúc này Đỉnh Hạo ngạc nhiên phát hiện thì ra ‘Thiếu niên’ người đầy bụi bẩn thật ra là thiếu nữ. Tẩy Kiếm Trì tẩy bụi đen trên tay và chân lộ ra da thịt trắng như ngọc chói mắt.

- Hèn chi có đôi mắt đẹp say lòng người như vậy.

Đỉnh Hạo khẽ cảm thán rằng:

- Chỉ nhìn sơ đã khiến người khó quên, một đôi mắt đã đẹp trên cả thiếu nữ áo trắng Lý Y Nhược. Hôm nay đến nhiều quả nhân thật.

Lúc này, một tiếng hét chói tai vang lên:

- Ai dà, sao nước bỗng biến mất như vậy?

Thiếu nữ áo trắng Lý Y Nhược đang chơi đùa với thị nữ kinh kêu, nhảy vọt ra khỏi Tẩy Kiếm Trì như gặp rắn rết. Về mặt thiếu nữ áo trắng Lý Y Nhược đầy chán ghét, tức giận.

Đỉnh Hạo ngạc nhiên nhìn sang.

Đỉnh Hạo thấy Lý Y Nhược kiêu ngạo như thiên nga nhỏ biểu tình giận dữ.

Lý Y Nhược nhìn nước biến mất, dường như phát hiện điều gì chỉ vào thiếu nữ biến mất ở phía xa.

Lý Y Nhược nhăn nhó khẽ quát:

- Tiểu tiện nhân, ai cho người rửa tay ở đây? Dám làm nước biến mất như vậy? Chết tiệt, không thấy bản tiểu thư chơi nước tại đây sao? Người cố ý đúng không?

Thiếu nữ bí ẩn ngây người, uất ức cúi đầu.

Thiếu nữ không dám giải thích cái gì, không nói một tiếng vội rút chân trời lên mặt nước.

Tẩy Kiếm Trì gột rửa dơ bẩn trên người thiếu nữ lộ da thịt trắng không tỳ vết, cùng với vết thương bị đá, gai trên đường đi rạch chảy tơ máu. Da thịt trắng chói mắt và vết máu đỏ phối hợp kích thích thị giác, làm người chóng mặt, kiềm không được yêu thương.

- Hừ! Đi ra rồi thôi? Không nói một câu xin lỗi, chẳng lẽ là người câm sao? Tiểu tiện nhân chết tiệt, không biết lễ phép. Thu Sương, tát ả một trăm lần dạy tiểu tiện nhân này!

Khi Lý Y Nhược phát hiện thiếu nữ bí ẩn da trắng mịn không thua gì mình thì không hiểu sao nổi lên ghen tỵ, hầm hừ, miệng lưỡi chua ngoa ra lệnh cho thị nữ Thu Sương giơ roi đánh.

Bốp!

Thị nữ Thu Sương mặc trang phục võ sĩ có chút công phu, giơ tay lên, roi ngựa hóa thành cái bong quát mạnh vào lưng thiếu nữ. Giẻ rách càng rách hơn, máu tươi tràn ra.

Thiếu nữ bí ẩn không biết võ không, không kịp phản ứng. Thiếu nữ bí ẩn lão đảo sắp té xuống đất.

Bốp bốp!

Thị nữ Thu Sương liên tục quát roi.

Trông thị nữ Thu Sương chỉ mười sáu, bảy tuổi, lứa tuổi ngây thơ hồn nhiên nhưng biểu tình vui sướng khi người gặp họa không hợp với tuổi. Cổ tay vung, roi dài không chút thương xót quất mạnh xuống.

Thiếu nữ bí ẩn vùng vẫy tránh ne,s roi quất lên người, vết máu ghê người.

Nhưng suốt thời gian thiếu nữ thật sự giống người câm không kêu một tiếng, cũng không phát ra tiếng hét nào.

Cô bé mơ hồ đầu cột hai sừng rớt cuộc dưng cảm bò rak hỏi giỏi, bị hù sợ hết to:

- Hu hu hu, đừng đánh tỷ tỷ, đừng đánh! Hu hu hu, đừng đánh tỷ tỷ . . .

Nước mắt lặn trên khuôn mặt tròn trịa nhưng cô bé dưng cảm bò tới gần, muốn dùng thân thể nhỏ bé đỡ roi thay cho tỷ tỷ.

Thị nữ tên Thu Sương biểu tình độc ác không hề ngừng tay, giơ roi quất hướng cô bé.

Nếu roi quất xuống thì cô bé mới hai, ba tuổi sẽ bị quật gần chết.

Đinh Hạo lắc đầu, không chịu được nữa.

Khởi động Kinh Hồng Bộ, Đinh Hạo lắc người như làn khói đứng bên cạnh cô bé cột hai đuôi, xòe tay ra lảng không chớp. Đinh Hạo nhẹ nhàng bắt lấy roi, cổ tay rung lên, ám kinh tuôn ra chấn thị nữ Thu Sương nghiêng ngã lùi ba, bốn bước.

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Không tha cả bé gái, thật quá đáng!

Biến cố đột ngột hấp dẫn nhiều người chú ý.

Thị nữ Thu Sương bị đẩy lui, ngăn người đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới. Thị nữ Thu Sương thấy Đinh Hạo mặc áo vải thô thì lộ vẻ khinh miệt, giống mèo cái bị chọc giận cười nhạt.

Thị nữ Thu Sương chửi đổng:

- Phi, tiểu tử nhà nghèo người là cái thứ gì? Dám xen vào chuyện của Y Nhược tiểu thư? Hôm nay dạy luôn thứ chó chết nhà người!

Thị nữ Thu Sương nói rồi vút roi ngựa, rút liễu diệp đao treo bên hông ra chém nhanh hướng Đinh Hạo.

Thị nữ Thu Sương biết roi không làm gì được Đinh Hạo nên dùng đao.

Đao quang lóe ánh bạc, khí lạnh âm trầm đâm chỗ hiểm ngực và sau lưng Đinh Hạo, thị nữ Thu Sương muốn giết chết hẳn.

Đinh Hạo tức giận, muốn cho thị nữ Thu Sương kiêu căng độc ác biết mùi. Đinh Hạo trở tay rút kiếm sắt sau lưng ra nhẹ vung, một vết sáng đỏ xẹt qua.

Đinh!

Chỉ nghe đinh một tiếng vang nhỏ, đao kiếm giao nhau bắn ra hỏa hoa.

Thất luyện loan đao bay khỏi tay thị nữ Thu Sương.

Thị nữ Thu Sương cảm thấy bụng bị đập, văng ra xa hơn mười thước bay bổng lên trời rồi đập mạnh xuống đất không bò dậy nổi, cực kỳ chật vật.

Kiểm sắt lại trở về sau lưng Đinh Hạo.

Đây đã là Đinh Hạo nương tay không phát kinh, chỉ lấy sống kiếm đập bụng thị nữ Thu Sương, không tổn thương người.

Nếu không thì kiếm pháp của Đinh Hạo chỉ chớp mắt đã tiêu diệt thị nữ Thu Sương nho nhỏ ngang ngược, độc ác, kiêu ngạo này.

Không ai chú ý thấy thiếu nữ bí ẩn ôm chặt cô bé cột hai sừng, đôi mắt đẹp bừng bình, sắc bén bỗng lóe tia sáng dịu dàng.

Thiếu niên vạm vỡ Tiêu Thừa Tuyên nhìn thấy cảnh vừa rồi, lớn tiếng kêu hay:

- Kiểm pháp hay!

Cái gọi là người trong nghề vừa ra tay liền biết ngay.

Lúc trước mọi người không mấy chú ý đến Đinh Hạo, chỉ cảm thấy thiếu niên thanh tú khí chất có chút đặc biệt. Nhưng vừa rồi Đinh Hạo rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm, hàng loạt động tác liền mạch nhẹ nhàng, thần vận thiên nhiên, rõ ràng không quá nhanh nhưng khó bắt giữ quỹ tích đường kiếm. Lúc này bọn họ mới biết là mình nhìn lầm, thì ra thiếu niên có lĩnh ngộ với kiếm thuật cực kỳ sâu.

17. Chương 17: Gặp Mạnh Thì Càng Mạnh.

Đương nhiên Tiêu Thừa Tuyên khen cũng có phần châm chọc đám người Lý Tàn Dương Tịch Dương trấn.

Đinh Hạo ra tay chọc giận Lý Y Nhược ngang ngược, kiêu ngạo, lạnh lùng.

- Người là ai? Dám đánh bị thương thị nữ của ta?

Lý Y Nhược đã mặc giày, trang phục nữ võ sĩ màu trắng càng tôn dáng người nhấp nhô nóng bỏng, thân hình không giống như thiếu nữ mười bốn, năm tuổi. Lý Y Nhược cười nhạt, cao cao tại thượng như con chim công xòe đuôi, mắt lạnh băng.

- Bên Tẩy Kiếm Trì không cho phép huyên náo dùng binh khí đánh nhau.

Đinh Hạo là loại người ăn mềm không ăn cứng, lạnh lùng nói:

- Nếu nàng còn dám ra tay thì không chỉ đơn giản là bị thương.

Thiếu niên mặt trắng môi hồng Lý Tàn Dương nghe Đinh Hạo nói, chợt nghĩ đến điều gì nhú mày hỏi:

- Người là đệ tử của Vãn Kiếm tông?

Đinh Hạo cười nhạt, không phủ nhận.

- Nếu là đệ tử Vãn Kiếm tông thì hôm nay không khó xử với người. Biểu muội, bỏ qua chuyện này đi.

Mắt Lý Tàn Dương chớp lóe, không muốn vì việc nhỏ kết thù kết oán với đệ tử Vãn Kiếm tông.

Tuy Tịch Dương trấn là nơi thể lực nhân loại tụ tập không nhỏ, nhưng Vãn Kiếm tông trong phạm vi ngàn dặm cực kỳ khổng lồ, cách biệt quá xa. Cho dù là đệ tử bình thường của Vãn Kiếm tông cũng đủ cùng ăn cùng ngồi với thiếu chủ Tịch Dương trấn như Lý Tàn Dương.

Huống chi lần này Lý Tàn Dương đến là vì gia nhập Vãn Kiếm tông học nghệ, không phải để kết thù.

Mặc dù Lý Tàn Dương có một thân thích làm trưởng lão ngoại môn Vãn Kiếm tông chống lưng nhưng gã không muốn sinh sự nhiều.

Quan trọng hơn là Lý Tàn Dương thấy kiếm pháp của Đinh Hạo sắc bén bất quần, nghĩ làm hắn là đệ tử tinh anh trong Vãn Kiếm tông, càng không thể kết thù kết oán.

Ai ngờ công chúa nhỏ Lý Y Nhược ngang ngược kiêu ngạo bị người làm mất mặt, thói uyên ương đánh không chịu bỏ qua.

Ánh mắt thiếu nữ Lý Y Nhược băng tuyết sắc bén trừng Đinh Hạo, âm trầm và độc ác như muốn nhớ kỹ hắn vĩnh viễn.

Nửa ngày sau Lý Y Nhược lạnh lùng cười:

- Chỉ cần kêu tiểu tiện nhân lại đây, quỳ trước mặt ta, liếm sạch đất trên giày của ta thì . . . Bỏ qua chuyện này.

Lý Tàn Dương thở phào, cười to bảo:

- Cái này dễ, tiểu huynh đệ, chuyện không liên quan người nữa. Kêu nha đầu bắn thủ đó đến liêm là được.

Thiếu nữ bí ẩn nghe xong đôi mắt đẹp bắn tia sáng cực kỳ tức giận.

Tiếc rằng thiếu nữ bí ẩn là kẻ yếu, nếu không muốn bị đánh chết thì nàng phải chấp nhận khuất nhục này.

Dù gì đây là thế giới mạnh ăn thịt yếu.

Thiếu nữ trải qua gian khổ khó khăn lắm mới xuyên qua hoang dã đi tới chân núi Vắn Kiếm tông là vì bái vào Vắn Kiếm tông học nghệ, biến thành cường giả, lấy lại thứ thuộc về mình. Thiếu nữ tuyệt đối không thể vì chuyện nhỏ bất ngờ xảy ra này mà từ bỏ.

Khi thiếu nữ bí ẩn định nhận khuất nhục thì bên tai nghe tiếng Đinh Hạo cười to.

Thiếu nữ ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Đinh Hạo.

Thiếu nữ nghe thấy thiếu niên này nói năng dong dạc từ chối.

- Không phải thứ của mình đừng ép buộc người. Tẩy Kiếm Trì thuộc vùng Vắn Kiếm tông chứ không phải tài sản riêng của cá nhân. Người ta rửa rấy ở trong này có gì không thể? Yêu cầu này thật sự là không thể nói lý, xin thứ lỗi thanh kiếm trong tay ta không cách nào đồng ý!

Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén, không lùi một bước, không linh tình.

Mặt Lý Y Nhược vằn vẹo lộ rõ trái tim độc ác, nàng uy hiếp:

- Tiểu tử thôi, người thật sự muốn bảo vệ tiểu tiện nhân này thì đừng hối hận!

Lý Y Nhược chọc Đinh Hạo nổi máu điên lên.

Đinh Hạo cười lạnh rút kiếm rí sét từ sau lưng ra giơ ngang trước ngực, kiêu ngạo nói:

- Phi, tuổi còn trẻ đã mở miệng tiểu tiện nhân, ngậm miệng tiểu tiện nhân, đúng là mặt như hoa đào lòng thì rắn rết. Ta thấy người mới là tiện nhân. Ha ha ha ha ha ha! Hôm nay lão tử muốn nhúng tay vào chuyện này, ai không phục cứ lại đây lĩnh giáo kiếm của lão tử!

Lý Y Nhược bị tức hộc máu:

- Người . . . !

Từ nhỏ đến lớn Lý Y Nhược giống lá ngọc cành vàng, bao nhiêu nam nhân thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng chảy nước miếng như cún, quay quanh nàng suốt ngày, muốn gì được nấy. Ai biết cái tên mặc vải thô bên Tẩy Kiếm Trì này bị mù mắt rồi sao? Vì tiểu tiện nhân bắn thủ hôi thối cứ đối chọi với nàng!

- Ta muốn giết người!

Lý Y Nhược thấy bị sỉ nhục vô cùng, quê quá hóa khùng hét to:

- Trần Ngũ, còn ngẩn ra làm gì? Giết hấn cho ta! Băm vằm hấn ra từng mảnh!

Nam nhân râu ria xồm xoàm tên Trần Ngũ chính là hộ vệ trưởng đoàn người Tịch Dương trấn, khó xử liếc Lý Tàn Dương. Thiếu niên trước mắt là đệ tử của Vắn Kiếm tông, Trần Ngũ không dám đắc tội.

- Nếu vậy thì . . . Tiểu huynh đệ, xin đắc tội. Nếu người đỡ được ba chiêu của Trần Ngũ thì chuyện này bỏ qua.

Lý Tàn Dương ngẫm nghĩ muốn thị vệ thủ thực lực của Đinh Hạo, luận bàn đấu võ khá bình thường trong thế giới này.

Đinh Hạo cười nhạt, mĩa mai nói:

- Được, ta cũng muốn mở kiến thức nhìn tuyệt học vô địch của Tịch Dương trấn.

Trần Ngũ nghe vậy thở phào. Lúc trước Trần Ngũ thấy kiếm thuật của Đinh Hạo xong không dám xem thường, rút trường kiếm bên hông ra thủ thế.

Trần Ngũ tiểu huynh đệ, xin đắc tội.

Trần Ngũ nói xong trường kiếm rung lên, hóa thành năm kiếm hoa rực rỡ đâm thẳng vào mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo không đỡ đòn.

Đinh Hạo tập trung đập Kinh Hồng Bộ, chiến đấu nhanh nhẹn, lắt người né kiếm quang. Kiếm rỉ sét nổ vang, kiếm pháp cơ bản Liêu Vân thi triển.

Kiếm rỉ sét hóa thành ánh sáng đỏ chớp lóe xé rách không khí như rắn độc phun nhụy đâm nhanh hướng Trần Ngũ.

Trần Ngũ không thể bắt giữ bóng kiếm nhanh như chớp, trong lòng hoảng hốt, lập tức né tránh.

Trần Ngũ thụt lùi khiến Đinh Hạo nắm giữ tiết tấu chiến đấu ngay.

Vù vù vù vù vù!

Trường kiếm loang lổ rỉ sét vang tiếng kiếm ngân réo rắt.

Thứ mười ba kiếm pháp cơ bản Truy Phong, kiếm quang lúc chớp lúc tắt. Đinh Hạo lắt người, kiếm quang như gió bao phủ chỗ hiểm sau lưng Trần Ngũ.

Trần Ngũ giật mình, bắt đắc dĩ lùi tiếp.

Đinh Hạo vọt nhanh tới.

Đinh Hạo quyết tâm không cho đối thủ có cơ hội thở dốc, kiếm thế thay đổi hóa thành Thập Tự Khoái Kiếm càng nhanh.

Ánh sáng đỏ cuộn cuộn, kiếm khí hùng hồn, Đinh Hạo hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động.

Kiếm quang đỏ thăm buộc Trần Ngũ có thực lực tam khiêu lưỡng cuống tay chân, đầu đầy mồ hôi. Trần Ngũ chiến đấu với yêu thú tích lũy kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhưng trước kiếm quang đáng sợ giống giòi trên xương chân của Đinh Hạo thì không có cơ hội phát huy.

Tình hình này không thể bộc lộ thực lực thật sự của hai người.

Thật ra thực lực của Trần Ngũ trên Đinh Hạo nhiều nhưng trong lòng gã có kiêng dè không dám dốc hết sức, hai là gã đánh nhau qua loa không cần thiết vì đại tiểu thư kiều ngạo đắc tội đệ tử Văn Kiếm tông. Cho nên Trần Ngũ không bùng nổ huyền khí.

Tuy nhiên người đứng xem không biết điều đó.

Bọn họ thấy Đinh Hạo giống như yêu nghiệt dựa vào bộ tập đoàn hậu cần cực kỳ bình thường, không bùng nổ huyền khí, chỉ có kiếm thuật siêu tuyệt đã áp chết Trần Ngũ cao thủ vào sinh ra tử, thật khó tin.

Đặc biệt kiếm pháp cuộn cuộn này rõ ràng rất bình thường nhưng Đinh Hạo vận dụng có thần vận chảy xuôi, chọt nhanh chọt chậm, ánh mắt khó bắt giữ. Nhìn lâu thì mắt mông lung, choáng váng đầu óc. Đây rõ ràng là dấu hiệu lĩnh ngộ kiếm đến cực độ.

18. Chương 18: Con Nít Trưởng Thành Sớm.

Thiếu niên diện mạo không bắt mắt thế nhưng là bậc thầy kiếm thuật.

Văn Kiếm tông quả nhiên là đệ nhất đại tông phái trong phạm vi ngàn dặm, sâu không lường được.

Thiếu niên này mặc quần áo bình thường chắc không phải là địa nhân vật gì nhưng kiếm thuật thật kinh người, không lẽ đệ tử Văn Kiếm tông đều có tư chất siêu tuyệt vậy sao?

Trong lòng một đám người đánh rùng mình.

Keng keng keng!

Lúc này trong chiến trường bắn một chuỗi hỏa hoa.

Đó là lần đầu tiên kiếm rỉ sét của Đinh Hạo và trường kiếm của Trần Ngũ va nhau.

Hai người tách ra ngày.

Đinh Hạo lắc người, mặt không biến sắc thu kiếm đứng.

Ngược lại là Trần Ngũ liên tục lùi bốn, năm bước, mặt đỏ rực cổ gồng mới đứng vững.

Trần Ngũ thở hồng hộc một lúc, nắm chuôi kiếm chĩa mũi kiếm xuống, lễ nhận thua tiêu chuẩn nhất.

Hai tay Trần Ngũ chấp vào nhau nói:

- Kiếm pháp của tiểu huynh đệ thật giỏi, Trần Ngũ lĩnh giáo.

Trần Ngũ nói xong xoay người đi hướng đám kỵ sĩ phía xa, không nói gì thêm.

Trần Ngũ thua?

Thiếu niên vạm vỡ Tiêu Thừa Tuyên đứng bên cạnh bàng quan mắt lóe tia kỳ dị. Lý Tàn Dương thầm lú lười.

Tuổi tác của Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên ngang ngửa với Đinh Hạo, thuở nhỏ được dạy dỗ nhiều, xem như nổi bật trong bạn đồng lứa. Nhưng so sánh với thiếu niên mặc vải thô thì . . . Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên khó đỡ được khoái iếm nhanh như chớp của đối phương.

Lý Y Nhược kiêu ngạo, ngang ngược trợn to mắt không thể tin điều nàng nhìn thấy.

Đinh Hạo lạnh lùng nhìn Lý Y Nhược, răn dạy không nề mặt:

- Tuổi nhỏ đã ngang ngược kiêu ngạo vô lý, vì chuyện vặt vạnh tùy ý nhục nhã người khác, hành xử bông bột, người như vậy làm sao có tư cách bái vào Vãn Kiếm tông? Nhớ kỹ cho lão tử, gia thế hiển hách không đủ bảo vệ kiêu ngạo buồn cười, đáng buồn của ngươi! Nếu không sửa thói xấu đó thì có ngày sẽ tạo tai họa ngập đầu ỉnh và gia tộc.

Đinh Hạo mắng thiếu nữ áo trắng xinh đẹp thế giới khác biến sắc mặt, giận mà không dám nói gì.

Lần đầu tiên Lý Y Nhược sợ hãi như vậy.

Thiếu niên trước mắt không chỉ có kiếm thuật kinh người, khiến người e ngại nhất là khí chất chính khí lấn lăm từ người hấn. Lý Y Nhược tự cho rằng mình rất cao bây giờ bất giác thấy xấu hổ, lòng rụt rè, cúi đầu không dám nói gì thêm.

Đinh Hạo cười to, lòng cực kỳ vui sướng.

Một lúc sau, Đinh Hạo xoay người dìu thiếu nữ bí ẩn và cô bé cột tóc hai đuôi đi xa.

Mãi khi Đinh Hạo đi xa Lý Y Nhược mới tỉnh táo lại, không dám tin nàng bị nam nhân đó răn dạy mà không dám trả lời.

Lý Y Nhược nghiêng răng, hùng hồn nói:

- Tiểu tử thôi, có ngày ngươi sẽ hối hận!

Lý Y Nhược không dám lớn tiếng, sợ bị Đinh Hạo nghe. Không biết trong lòng Lý Y Nhược có cảm giác gì.

Tiếp theo không có chuyện gì khác xảy ra.

Có lẽ vì mới ra chuyện không mấy vui vẻ nên mọi người thấy lúng túng.

Hai nhóm người Tịch Dương trấn, Thanh Dương trấn không ở lại bên Tẩy Kiếm Trì lâu, vội vàng ăn cơm trưa xong nhanh chóng nhổ lên thông báo lên núi.

* * *

Bên Tẩy Kiếm Trì.

Đội hai người Tịch Dương trấn, Thanh Dương trấn rời đi, Đinh Hạo chợt lão đảo, mặt tái nhợt.

Năm ngón tay phải của Đinh Hạo chảy dòng máu nhỏ giọt xuống đất.

Đinh Hạo cuộn tay áo lên, nguyên cánh tay phải nổi gân xanh rách ra như mạng nhện.

Đây là bị huyền khí bám trên trường kiếm của Trần Ngũ chấn.

Kỵ sĩ râu ria xồm xoàm đó có thực lực thật sự là trên tam khiêu Võ Đồ cảnh, cao hơn Đinh Hạo chuẩn Võ Đồ cảnh ba đẳng cấp.

Nếu Đinh Hạo không gặp kỳ ngộ trong hang núi vách núi Địa Huyệt Thâm Uyên khiến tố chất thân thể hắn nâng cao khủng bố, e rằng khi hai kiếm giao nhau thì cánh tay Đinh Hạo sớm đã bị cắt nát.

- Lực lượng thân thể của ta trên kỵ sĩ râu ria đó nên có thể dựa vào ức mạnh đẩy lui hắn, nhưng tu vi huyền khí kém quá xa, tiếp xúc một lúc đã bị thương như vậy. Nhưng trải qua thực chiến giúp ta thu hoạch nhiều.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, khoan chân ngồi bên Tẩy Kiếm Trì, bình tĩnh suy nghĩ mất và có được trong cuộc chiến trước.

Đinh Hạo cẩn thận dẫn động huyền khí trong đan điền ôn dưỡng chải vuốt cánh tay chậm rãi hồi phục.

Giây lát sau Đinh Hạo cảm giác cánh tay lạnh lẽo.

Đinh Hạo ngạc nhiên mở mắt ra.

Đinh Hạo thấy thiếu nữ bí ẩn đen gầy cúi đầu, dịu dàng cẩn thận cầm miếng vải thô sạch sẽ lau vết thương trên tay hắn.

Thấy Đinh Hạo mở mắt ra, thiếu nữ bí ẩn chưa từng lên tiếng cúi đầu hỏi:

- Người có sao không?

Giọng thiếu nữ bí ẩn trong trẻo êm tai như hạt châu rơi trên bàn ngọc, giống tiếng trời.

Đinh Hạo ngẩn ngơ, chẳng ngờ thiếu nữ mảnh khảnh có thanh âm dễ nghe như vậy.

Nói ra thì lúc trước bị Thu Sương quất nhưng thiếu nữ bí ẩn không rên một tiếng, Đinh Hạo còn tưởng cô bé này bị câm.

- Không sao, chút vết thương nhỏ, để ta tự làm.

Đinh Hạo nhận lấy vải ướt đi đến bên Tẩy Kiếm Trì rửa vết thương.

Qua kỳ ngộ trong hang núi, thể chất của Đinh Hạo tiến bộ đáng sợ, vết thương khép lại rất nhanh, không có gì đáng lo.

Thiếu nữ bí ẩn nhỏ giọng nói:

- Cái kia . . . Mới rồi đa tạ người.

- Không cần khách sáo.

Đinh Hạo rửa mặt xong tò mò hỏi:

- Không lẽ . . . Nàng cũng đến tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông?

- Ừm!

- Một mình nàng mang theo cô bé này xuyên qua hoang dã?

- Ừm!

Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh.

Đinh Hạo ngừng một lúc, cười nói:

- Nàng rất may mắn, không gặp yêu thú.

Nếu không thì với thực lực của thiếu nữ gầy này tuyệt đối không trốn thoát được, dù là mãnh thú yếu nhỏ nhất đủ xé hai tỷ muội ra thành từng mảnh. Nhưng nhìn vết thương, quần áo rách nát trên người thiếu nữ chắt trên đường đi chịu khổ nhiều, tay và chân trần bị mài rách chảy máu, kết già.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lấy một bộ trường sam vải thô sạch sẽ của mình từ trong bao đồ linh tinh ra, đưa qua cho thiếu nữ.

Đinh Hạo nói:

- Sau cái cây kia có một ao nước không sâu, đi rửa cát bụi rồi thay đồ đi, bộ dạng nàng như vậy không thể tham gia kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông được.

Thiếu nữ do dự một chút, nhẹ nhàng nói cảm ơn. Thiếu nữ thẳng thẳng nhận đồ xoay người đi hướng cây to gần đó, rất nhanh tiếng nước vang lên.

Còn lại cô bé cột hai đuôi tóc núp trong giỏ tre, người không dơ chút nào, ăn mặc sạch sẽ.

Cô bé chớp mắt to ngập nước như trân châu đen, vừa ăn ngấu nghiến lương khô của Đinh Hạo vừa uyên thuộc nhiệt tình nói:

- Đại ca ca thật lợi hại, kiếm pháp giỏi lại đẹp trai, hay là ta giới thiệu siêu mỹ nữ cho đại ca ca uyên? truyện cập nhật nhanh nhất tại chòm

Đinh Hạo nuốt sặc nước miếng.

Tiểu nha đầu này là yêu nghiệt sao? Mới hai, ba tuổi đã biết cắn bánh thịt, nói năng rõ ràng. Chẳng lẽ con nít thế giới này đều trưởng thành sớm?

19. Chương 19: Trọng Kiếm Tặng Ngân Mỹ Nhân Tâm.

Này, đừng nhìn ta như vậy, ta nghiêm túc. Hi hi, đại ca ca thấy tỷ tỷ của ta thế nào? Tỷ tỷ là siêu mỹ nữ, nếu đại ca ca có hứng thú thì ta có thể hỗ trợ.

Cô bé quay đầu bĩu môi hướng cái cây, ăn nhanh một bánh thịt của Đinh Hạo, miệng dính đầy thịt vụn. Bàn tay mập mập nhanh như chớp bắt lấy cái bánh thứ hai.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Cô bé tóc đuôi ngựa này đúng là quái thia.

Nói thật ra lúc trước Đinh Hạo ra tay giúp một là gai mắt Lý Y Nhược kiên cường, ngang ngược, hai là thiếu nữ bí ẩn đôi mắt xinh đẹp chất chứa buồn bình, kiên cường. Hai tỷ muội yếu ớt nương tựa lẫn nhau xúc động đáy lòng Đinh Hạo, khiến hắn nhớ đến cùng Đinh Khả Nhi gian khổ nương tựa nhau. Cho nên Đinh Hạo mới khoác da Văn Kiếm tông hành động.

Nhưng Đinh Hạo không cho rằng thiếu nữ bí ẩn có thể đấu kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông.

Bởi vì thiếu nữ bí ẩn không có chút võ học, thân thể gầy trơ xương, không bằng cả Đinh Hạo thân xác cũ, trên cơ bản không có hy vọng.

E rằng năm ngày sau vận mệnh của hai tỷ muội càng bí thảm hơn.

Trong khi Đinh Hạo và cô bé nói chuyện thì sau lưng vang tiếng bước chân nhẹ nhàng. Thiếu nữ bí ẩn đã tắm rửa xong, mặc trường sam của Đinh Hạo chân trần vòng ra thân cây.

Đinh Hạo liếc mắt nhìn sau đó ngậy như phồng.

Một thiếu nữ cực kỳ đẹp yêu kiều đi tới gần.

Sợi tóc dính đầy bụi cỏ đồ bẩn giờ đen nhánh, ướt sũng mềm mại rũ xuống eo. Giọt nước dính trên tóc lỏng lẻo phản chiếu năm màu sắc rực rỡ. Gò má trắng như bạch ngọc hoàn mỹ nhất thế gian, tuy hơi gầy nhưng khó thể giấu đi vẻ đẹp tuyệt thế “Nhất tiểu nhân khuynh thành, tái tiểu khuynh nhân quốc”.

Bởi vì áo của Đinh Hạo rộng hơn thân hình thiếu nữ nên cổ áo lộ ra da thịt ngọc, xương quai xanh tinh xảo không chút tỳ vết tựa ngọc thiên nhiên hình thành.

Áo màu xám không thể giấu đi vết sẹo trên người nàng, hai chân trần trắng lsoa mắt, ngón chân tinh xảo rất đẹp. Mắt cá chân và bắp chân đường cong đẹp đến nghẹt thở nhẹ đập trên cỏ xanh mềm, đẹp như bức tranh không thuộc trần gian.

Đinh Hạo cho rằng hắn có sự bình tĩnh rất tốt nhưng bây giờ kiềm không được nhìn ngây ngốc.

Thiếu nữ bí ẩn nhìn Đinh Hạo trợn mắt lú lười thì đáy mắt lóe tia hân hoan.

- Đại ca ca, đại ca ca . . .

Cô bé tóc đuôi ngựa cười hì hì vươn ngón tay mập mập lắc trước mặt Đinh Hạo, biểu tình gian xảo nói:

- Đại ca ca háo sắc quá, nước miếng nhều xuống đất kìa.

- A!

Đinh Hạo lấy lại tinh thần.

Thiếu nữ bí ẩn rộng rãi đi tới, khom người hành lễ với Đinh Hạo, môi hồng hé mở:

- Dạ tạ ân đức của công tử cứu mạng, tặng y phục.

Ngón tay nàng cong lại búng trán cô bé tóc đuôi ngựa đáng yêu, cười mắng:

- Tiểu gây chuyện, lại bướng bỉnh!

Đinh Đình bắt mắt che trán, nháy mắt trêu chọc:

- Tỷ tỷ thế này không giống bình thường mặt luôn hầm hừ với nam nhân.

Cô bé này thật là yêu nghiệt trưởng thành quá sớm.

Tiếp theo không nói nhiều.

Ba người ngồi bên Tẩy Kiếm Trì một lúc.

Đinh Hạo kể rõ ràng ba ngày sau quá trình nghi thức Vắn Kiếm tông nhận đồ đệ. Trước khi đi Đinh Hạo lấy hết lương khô ra giao cho hai tỷ muội.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, để lại hai mươi lượng bạc nói:

- Cô nương muốn bái vào Vắn Kiếm tông e rằng rất khó, giữ lại số bạc sau này khi lên núi thua một gian phòng ở trước núi chuẩn bị.

Nói xong Đinh Hạo xoay người đi.

Bình thủy tương phùng cũng xem như có duyên, nhưng Đinh Hạo chỉ là một gã sai vặt quét ra, giúp hai tỷ muội đáng thương đến đây là hết sức.

Thiếu nữ bí ẩn đúng là đẹp kinh khủng, kiều diễm khó tả. Đinh Hạo bình tĩnh không phải kiểu trạch nam gặp mỹ nữ là đi không nổi, hắn một lòng muốn biến cường, bước lên đỉnh núi, nắm giữ vận mệnh của mình. Bởi vậy Đinh Hạo không có ý xấu xa gì với thiếu nữ bí ẩn. (.

Đinh Hạo dứt khoát từ biệt làm hai tỷ muội nhìn với cặp mắt khác.

Cô bé Đinh Đình tóc đuôi gà trợn to mắt chớp lóe tia sáng kỳ lạ.

Thiếu nữ bí ẩn nhìn bóng lưng Đinh Hạo, ngập ngừng muốn nói.

Cuối cùng thiếu nữ bí ẩn khẽ thở dài:

- Công tử, tên ta là Tạ Giải Ngữ.

Bản thân Tạ Giải Ngữ cũng không hiểu tại sao nói tên cho thiếu niên xa lạ có duyên gặp mặt một lần.

Đinh Hạo hơi khựng lại rồi cười to cất bước rời đi.

Tạ Giải Ngữ sao?

Thật là cái tên đẹp, rất êm tai.

Tạ Giải Ngữ nhìn bóng lưng cực kỳ tiêu sái rời đi, mắt thiếu nữ càng sáng.

Hoàng hôn như máu, núi xanh như tranh, thiếu niên tiêu sái bay đi xa.

Bức tranh say lòng người này bắt giác khắc sâu trong lòng thiếu nữ Tạ Giải Ngữ.

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã qua ba ngày.

Rốt cuộc đến lúc Vấn Kiếm tông mở rộng sơn môn tuyển nhận môn đồ.

Ngày hôm nay Đinh Hạo dậy thật sớm, rửa mặt súc miệng xong luyện một bộ kiếm pháp, bình ổn tâm tình. Đinh Hạo như ngày thường bình tĩnh rời khỏi khu bình dân.

Thần ái như sương, chim hót véo von.

Núi trước Vấn Kiếm tông lúc này cực kỳ náo nhiệt, người đến người đi, ồn ào lộn xộn.

Vấn Kiếm tông là tông phái võ đạo lớn nhất trong ngàn dặm.

Vô số thiếu niên tài tuấn muốn gia nhập tông môn.

Bởi vậy thiếu niên anh tài đến tham gia kiểm tra nhập tông của Vấn Kiếm tông nhiều đến không hết cộng với đám thị vệ đi theo bảo vệ, sứ giả các thế lực xung quanh đến xem lễ, đệ tử Vấn Kiếm tông và nhân viên tổ chức, đủ kiểu người bộn rộn.

Đợi khi Vấn Kiếm Chung sơn môn gióng chuông thì kiểm tra nhập tông của Vấn Kiếm tông chính thức bắt đầu.

Đinh Hạo dừng lại ở núi trước mà đi thẳng tới Tẩy Kiếm Trì dưới chân núi.

Đinh Hạo mất một canh giờ hoàn thành công việc hôm nay, luyện kiếm một canh giờ bên Tẩy Kiếm Trì, tắm rửa mát mẻ, thay trường bào sạch sẽ. Đinh Hạo điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất mới quay người đi đường núi đến trước núi Vấn Kiếm tông.

Khi Đinh Hạo tới quảng trường sơn môn thì nghi thức thu đồ đệ đã bắt đầu một canh giờ.

Quảng trường ồn ào chật nê như nêm cối, tiếng người ồn ào.

Kiểm tra nhập tông của Vấn Kiếm tông qua hơn một ngàn năm phát triển đã có hệ thống hoàn chỉnh. Tổng cộng chia làm kiểm tra cốt linh, kinh mạch, ngũ tính, thể chất, nhị lực, sáu ái. Mỗi một cửa chuyên môn có đệ tử, trưởng lão Vấn Kiếm tông chủ khảo chấm điểm, tốc độ rất nhanh.

Mới qua một canh giờ đã có mấy ngàn thiếu niên đến bãi sư âm thầm bị đào thải ra khỏi cuộc chơi.

20. Chương 20: Trắc Nghiệm Nhập Tông.

Có người nhảy nhót hoan hô vì qua được cửa thứ nhất.

Có người thầm khóc to muốn tự sát thì bị đào thải.

Trong quảng trường rộng lớn diễn ra các tấn bi hài kịch cuộc đời.

Đinh Hạo đi tới chỗ ghi danh nằm trong góc quảng trường.

Nơi này là sân trắc nghiệm cốt linh xếp hàng trước nhất kiểm tra nhập tông của Vấn Kiếm tông. Chỉ có qua trắc nghiệm cốt linh, kiểm tra tuổi không hơn mười lăm thì thí sinh mới có tư cách thi tiếp để tránh lãng phí thời gian.

Một trưởng lão tóc bạc mặc trường bào trắng đen ngồi trên ghế mây nhìn chăm chú công tác ghi danh.

Mấy chục đệ tử tam đại mặc trường bào đỏ sẫm lai áo đen trên tay cầm lưỡi dao nhọn rạch trên người thí sinh, phân biệt một lúc rồi báo ra tuổi tác.

- Mười ba tuổi, hợp cách!
- Chín tuổi, hợp cách.
- Mười sáu tuổi, không hợp cách!
- Hai mươi tuổi . . . Đại thúc này, người già như vậy rồi còn giả nai đi thi, không hợp cách!
- Mười lăm tuổi rưỡi, không hợp cách!

Từng đệ tử tam đại giống quan tòa khắc nghiệt nhất lớn tiếng tuyên bố vận mệnh mỗi thí sinh.

Cái tên định lừa quan tòa bị vạch trần cụp đuôi bỏ đi, có người đau khổ cầu xin, có người khóc lóc nhưng không được Vãn Kiếm tông đồng tình chút nào. Ai gây rối quá dữ thì sẽ có đệ tử Vãn Kiếm tông tới túm xuống núi.

Đinh Hạo rất là thốn thức.

Đinh Hạo xếp hàng rất nhanh tới lượt.

Đứng sau một bàn gỗ đen dày, một đệ tử tam đại khoảng hai mươi tuổi, mặt đẹp trai liếc Đinh Hạo.

Đệ tử tam đại mặt không biểu tình nói:

- Vươn tay ra, cánh tay phải, mau lên.

Đinh Hạo mới giơ tay phải lên đã cảm giác hơi tê như bị ong mật chích.

Quá nhanh!

Thực lực của đệ tử tam đại này sâu không lường được, Đinh Hạo không thấy rõ động tác của đối phương.

Đệ tử tam đại đẹp trai nhìn nhẩn nể màu sắc, phán đoán xong ý bảo Đinh Hạo thông qua:

- Mười bốn tuổi rưỡi, hợp cách.

Đinh Hạo thở phào một hơi.

Rốt cuộc thông qua bước đầu tiên.

Sau lưng Đinh Hạo, các bạn cùng lứa hăm mộ nhìn hẩn bước nhanh đi tới trước bàn gỗ tiếp theo. Đinh Hạo nhận thẻ bài gỗ từ tay đệ tử tam đại Vãn Kiếm tông khác.

Thẻ bài bề mặt tinh xảo, nó là bằng chứng Đinh Hạo tham gia bốn trăm nghìn khác. Một mặt khắc thanh trường kiếm cổ kính đại khí, một mặt là con số chín ngàn chín trăm tám mươi chín.

Nó đại biểu Đinh Hạo là thiếu niên bá sư thứ chín ngàn chín trăm tám mươi chín thông qua bốn trăm nghìn.

Mỗi năm có mấy vạn thiếu niên đến tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông nhưng cuối cùng vượt qua sáu thử thách, trở thành đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông chỉ khoảng hai ngàn, cạnh tranh rất kịch liệt.

Cần nói thêm là hai ngàn đệ tử ký danh tu luyện nửa năm sẽ gặp thi kiểm tra lần hai, chỉ người vượt qua mới gỡ hai chữ ký danh trở thành đệ tử Vãn Kiếm tông thật sự. Ai không thi đậu sẽ bị trục xuất ra sơn môn.

Có thể thấy con đường trở thành võ giả trong thế giới này đầy chông gai.

* * *

Mười mấy phút sau Đinh Hạo cầm thẻ bài tới điểm thi thứ hai.

Nơi này hi thuộc tính.

Trong thế giới Vô Tận đại lục, võ giả tu luyện huyền khí có chia ngũ hành thuộc tính.

Từ xưa đến nay võ giả Vô Tận đại lục nằm thuộc tính ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là nhiều nhất, tiếp theo có một ít không gian, âm, quang minh, các loại thể chất thuộc tính thừa thớt. Thuộc tính mỗi người không giống nhau. (.

Mục đích thi thuộc tính là để sau này phân loại dạy, tiện cho tuyển chọn công pháp, bí tịch và các loại đan dược, có lợi cho kế hoạch chế định tu luyện cho đệ tử.

Đương nhiên có thể kiểm tra ra thiên phú tu luyện của một người.

Thuộc tính càng thuần thì càng mạnh, con đường tu luyện sau này càng rộng lớn. Thuộc tính hỗn tạp ý nghĩa đường tu luyện cực kỳ gian nan.

Có khá nhiều người trong sân thi thuộc tính.

Chính giữa sân có mười mấy đài cao bằng tre đá xanh, bên trên bày bàn đá dài hai mươi thước, rộng hai thước màu xanh. Trên bàn đặt sáu cục đá hình trứng ột thước, là công cụ kiểm tra thuộc tính chia làm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ và thuộc tính hiếm thấy, màu sắc khác nhau, ề mặt trơn nhẵn.

Đằng sau bàn đá có sáu vị trưởng lão tông môn mặc trường bào màu bạc tọa trấn.

Những trưởng lão này đa số lớn tuổi, nhìn như một cơn gió sẽ thổi họ bay đi nhưng bọn họ phát ra khí thế cực kỳ đáng sợ vờn quanh. Như một ngọn núi cổ xưa ngồi đó làm người tim đập nhanh, cả đám ngoan ngoãn xếp hàng chờ thi, không dám quấy gì.

Mấy chục đệ tử tam đại Văn Kiếm tông mặc trường bào đỏ lai đen khí thế không yếu đang vội vàng phán đoán, tuyên đọc, ghi chép các loại.

Thiếu niên vượt qua trắc nghiệm cốt linh xếp hàng dài tới trước bàn đá, trước tiên giao thẻ ra, ghi số xong đi qua bàn đá, lần lượt đặt hai tay lên cục đá hình trứng trơn nhẵn. Có ai khiến cục đá trứng tỏa sáng chứng minh có thiên phú thuộc tính nào đó, ánh sáng mạnh yếu đại biểu thuộc tính thịnh thuần hoặc không.

- Số bảy trăm sáu mươi lăm, Trương Phàm, thuộc tính kim, đẳng đỉnh.
- Số tám trăm chín mươi bốn, Liệt Phi, thuộc tính thổ, đẳng át.
- Số một ngàn bốn trăm sáu mươi bảy, Ngô Mặc Sầu, thuộc tính hỏa, đẳng bính.
- Số hai ngàn hai trăm năm mươi, Tào Miên, thuộc tính thủy, đẳng giáp.

Từng luồng sáng chợt sáng lên trên đá trứng, đệ tử tam đại đứng một bên phán đoán, ghi chép lớn tiếng tuyên bố vận mệnh thí sinh. Có người vui có người sầu.

Đặc biệt thiếu niên mặc áo bông mười ba tuổi số hai ngàn hai trăm năm mươi, Tào Giang nghe xong kết quả hưng phấn hét to, cùng phụ mẫu ôm nhau. Thuộc tính thủy đẳng giáp xem như là thiên tài.

Trương Phàm bị tuyên bố là thuộc tính kim đẳng đỉnh, mười bốn tuổi rồi thì khuôn mặt bình thường, mặc giáp da cũ nát giống thợ săn rõ ràng xuất thân không tốt gì, mấy thợ săn biểu tình dữ dằn theo cùng.

Nghe tuyên án, Trương Phàm và mấy bạn săn biểu tình rầu rĩ.

Thiên phú như vậy chỉ có thể xem như hạ đẳng.

Nếu trong mấy phần thi sau biểu hiện không tốt thì e rằng Trương Phàm không có cơ hội vào Văn Kiếm tông, từ nay vô duyên với đại đạo võ học.

Lúc này . . .

- Ủa? Người cũng ở đây?

Bên tai Đinh Hạo nghe tiếng kinh kêu:

- Người đến tham gia thi . . . Vậy là người chưa phải đệ tử của Văn Kiếm tông?

Đinh Hạo ngẩng đầu lên.

Đinh Hạo thấy thiếu niên vạm vỡ Tiêu Thừa Tuyên Thanh Dương trấn ba ngày trước bên Tây Kiếm Trì từng gặp một lần đứng đằng trước quay đầu lại, gã thấy Đinh Hạo thì lộ biểu tình ngạc nhiên.

Đinh Hạo mỉm cười, không giải thích gì.

Tiêu Thừa Tuyên cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Hôm đó bị tiểu tử ngươi lừa.

Thiếu niên vạm vỡ Tiêu Thừa Tuyên Thanh Dương trấn mặt mày như đao khá hào sảng, không hề tức giận.

Trong khi nói chuyện thì Tiêu Thừa Tuyên đã đến trước bàn đá.

Thiếu niên vạm vỡ Tiêu Thừa Tuyên thiếu chủ Thanh Dương trấn mặt mày như đao giao thẻ bài ra, thoải mái bước tới đá trứng thứ nhất, hai tay ấn lên. Chớp mắt một luồng sáng ánh vàng rực rỡ sắc bén phóng lên cao hơn mười thước, làm lóa mắt người, hình ảnh rực rỡ làm vô số kẻ chấn động.

21. Chương 21: Thiên Tài Và Tài Trí Bình Thường.

Đệ tử tam đại phụ trách ghi chép há hốc mồm, một lúc sau kích động hét to:

- Số tám mươi chín Tiêu Thừa Tuyên thuộc tính kim đẳng siêu giáp.

Mấy vị trưởng lão áo bạc luôn híp mắt ngồi ở phía cũng bị kinh động bước nhanh đi tới.

Đi đầu là một lão nhân mạnh mẽ như sư tử đực, nhìn đá trứng thứ nhất tỏa ánh sáng vàng rực rỡ.

Trưởng lão này vừa lòng gật đầu, cười nói:

- Không tệ, hạt giống có thiên phú đẳng siêu giáp thứ nhất trong hôm nay rốt cuộc sinh ra. Ha ha ha ha ha ha! Văn Kiếm tông ta người thịnh vượng lại có thêm một thiên tài.

Một trưởng lão khác thì thâm vào tia đệ tử tam đại.

Đệ tử tam đại vội vã ghi chép gì đó trên tờ giấy.

Thanh Dương trấn Tiêu Thừa Tuyên hiển nhiên bị coi là hạt mầm cần quan tâm chăm sóc.

Đám hộ vệ đến từ Thanh Dương trấn vui sướng hò reo, hưng phấn vì thiếu chủ cho thiên phú.

Đinh Hạo thầm chú ý.

Thiên phú của Tiêu Thừa Tuyên đúng là mạnh, chỉ tính một đợt này đủ bảo đảm gã yên ổn vào Văn Kiếm tông, dù sao thiên phú đẳng siêu giáp đủ nói lên tất cả.

Cái tên thiếu chủ Thanh Dương trấn Tiêu Thừa Tuyên khắc trong lòng đám thiếu niên tham gia thi.

Tiêu Thừa Tuyên biểu hiện xuất sắc dẫn đến xông vào rất nhanh được bình ổn, tiếp tục thi.

Bỗng nhiên đằng trước ồn ào tiếng reo hò.

Một luồng sáng xanh biếc bắn thẳng lên trời, nhuộm đài thi khác màu xanh biếc. Ánh sáng rực rỡ trong suốt không yếu hơn ánh sáng kim thuộc tính siêu giáp của Tiêu Thừa Tuyên bao nhiêu.

Đệ tử tam đại kích động hét to:

- Số bảy trăm tám mươi chín Lý Y Nhược, thuộc tính thủy, siêu đẳng giáp!

Lòng Đinh Hạo máy động giương mắt nhìn.

Trên đài trắc nghiệm thuộc tính, thiếu nữ Lý Y Nhược cực kỳ kiều ngạo, xinh đẹp, ngang ngược mặc váy cung trang trắng tinh thuần, vạt váy bay trong gió như tiên nữ không nhiễm bụi trần.

Bàn tay thon dài như ngọc thông mới lột ấn trên cục đá trứng thứ ba, luồng sáng lam bắn lên cao. Thiếu nữ Lý Y Nhược và đá trứng bị ánh sáng bao phủ càng xinh đẹp động lòng người như nữ thần giáng trần.

Hình ảnh phong hoa tuyết đài này hấp dẫn ánh mắt của vô số người.

Đặc biệt là đám công tử, phụ thân đến từ các đại thế lực tự mình siêu phàm nhìn chăm chăm thiếu nữ áo trắng đứng trên đài. Bọn họ bị mỹ sắc tuyệt trần chinh phục, hồn hách chẳng biết bay đi đâu.

- Lại một thiên tài siêu đẳng giáp!

- Đẹp quá, giống tiên nữ giáng trần.

- Nếu nàng cười với ta một cái thì ta thấy đời có giá rồi.

Dưới đài, nhiều đệ tử Văn Kiếm tông hay đám thiếu niên dự thi ngây như phỗng nhìn thiếu nữ áo trắng giống tiên nữ đứng trên đài, hận không thể lập tức thân phục dưới váy của nàng. Bọn họ bàn tán xôn xao.

- Không ngờ hạt tiêu lòng độc ác cũng có thiên phú cao như vậy, ngang hàng với Tiêu Thừa Tuyên. Phải rồi, sao không thấy biểu ca Lý Tàn Dương của nàng? Còn có thiếu nữ tuyệt đẹp tên Tạ Giải Ngữ không biết thi sao rồi.

Đinh Hạo không ngờ ba ngày trước gặp chuyện nhỏ thế nhưng tại đây lại lần nữa thấy hai thiên tài.

Đoàn người tiếp tục đi tới, rất nhanh đến lượt Đinh Hạo.

Đinh Hạo leo lên đài thi, giao thể ột đệ tử tam đại ghi dây số. Đinh Hạo đi tới trước bàn đá xanh, hai tay vươn ra ấn vào đá trứng đại biểu thuộc tính kim.

Theo trí nhớ trong đầu thì Đinh Hạo thân xác cũc tham gia thi mấy lần đều không thể kích hoạt đá trứng nào, không biết gã có thuộc tính gì. Bây giờ Đinh Hạo đành lần lượt thử.

Đá trứng kim thuộc tính thứ nhất không chút phản ứng, thậm chí không xuất hiện một chút ánh sáng nhạt.

Điều này đại biểu Đinh Hạo không có chút thể chất thuộc tính kim.

Đinh Hạo nhẹ lắc đầu, đi vài bước tới đá trứng thứ hai đại biểu thuộc tính mộc, vươn hai tay ấn nó.

Qua mấy chục giây, vẫn không có phản ứng gì.

Lại thất bại một lần.

Đinh Hạo nhíu mày đi tới đá trứng thứ ba thuộc tính thủy, hai tay ấn.

Mười giây sau, vẫn không có phản ứng gì.

Lại thất bại.

Lúc này đám thiếu niên xếp hàng chờ đằng sau đã bắt đầu vui sướng khi người gặp họa, bọn họ gào la cười nhạo. Có mấy đệ tử tam đại chú ý tình hình thi bên này lộ biểu tình mất kiên nhẫn, ánh mắt đồng tình nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo không ngừng lại, mặt không chút thay đổi hai tay ấn đá trứng đại biểu thuộc tính hỏa.

Kết quả giống nhau.

Đá trứng thuộc tính hỏa không có phản ứng.

Còn lại đá trứng thuộc tính thổ và loại thuộc tính thừa thốt.

Bình thường trong thân thể nhân loại nhiều ít sẽ ẩn chứa năm loại thuộc tính kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Trong năm loại có một thuộc tính dẫn đầu.

Ví dụ Tiêu Thừa Tuyên là siêu đẳng giáp thuộc tính kim đại biểu cho trong cơ thể gã là thuộc tính kim chiếm vị trí dẫn đầu. Tiêu Thừa Tuyên tu luyện công pháp thuộc tính kim sẽ đỡ tổn sức gấp đôi, nhưng điều đó không có nghĩa gã chỉ có thể chất thuộc tính kim. Chẳng qua bốn loại thuộc tính khác bị thuộc tính kim mạnh mẽ ức chế, nếu tu luyện công pháp thuộc tính khác sẽ vất vả nhiều.

Giống Đinh Hạo liên tục thử bốn đá trứng kim, mộc, thủy, hỏa đều không có phản ứng gì thật hiếm thấy.

Trên cơ bản điều này nghĩa là Đinh Hạo là phế vật không có thuộc tính võ đạo.

Đinh Hạo nhíu mày, suy nghĩ nên làm sao.

Đệ tử tam đại phụ trách ghi số liệu của Đinh Hạo mắt kiên nhẫn quát mắng giục:

- Mau mau mau, tiểu tử thối nhà ngươi đừng chậm rì ra đó, phía sau còn nhiều người chờ! Nếu không muốn thi thì rút đi, bà nội nó, thiên phú phế thải như vậy làm ta tốn thời gian.

Đinh Hạo ngẩng đầu liếc đệ tử tam đại lùn tịt, cười lạnh không nói tiếng nào, bước tới bên đá trứng thuộc tính thổ, hai tay ấn vào.

Mười mấy giây quá đi, vẫn chẳng có một chút phản ứng.

Xem ra Đinh Hạo không có chút thể chất thuộc tính thổ.

Đệ tử tam đại ục ịch lùn tịt bị Đinh Hạo trừng nên ôm cục tức, thấy vậy cười lạnh bỏ đá xuống giếng:

- Tổ cha nó xui quá là xui, là tên phế vật không có năm thuộc tính ngũ hành. Cầm thẻ bài của ngươi rút đi!

Đệ tử tam đại lùn mập ném thẻ bài của Đinh Hạo xuống đất.

Đinh Hạo trở tay chụp thẻ bài, lạnh lùng cười:

- Còn đá trứng cuối cùng chưa thử sao ngươi biết ta nhất định là phế vật?

- Xem bộ dạng nghèo rách mồm tươi của ngươi sao có được thuộc tính lạ? Ta thấy ngươi ngoan ngoãn biến đi, miễn cho thi tiếp mất mặt.

Đệ tử tam đại mập lùn không chút khách sáo châm chọc.

Vóc dáng đệ tử tam đại lùn tịt, mặt xấu xí nên thấy Đinh Hạo dáng thon dài, mặt thanh tú, khí chất bất phàm thì lòng rất ức chế, hậm mộ, ghen tỵ, hận hằn. Đệ tử tam đại thấy Đinh Hạo mặc áo rách quần manh một mình đi tới, chẳng phải là đại nhân vật gì nên cố ý châm chọc hằn.

22. Chương 22: Cái Gì Gọi Là Thiên Tài?

Ủa? Là người?

Dưới đài vang giọng nữ trong trẻo kinh ngạc:

- Người đang tham gia thi? Thì ra người không phải đệ tử Văn Kiếm tông? Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử thối, người vênh váo lắm mà, ha ha ha ha ha ha! Hóa ra là phế vật không có ngũ hành, sao không mau chóng lăn xuống!

Đinh Hạo cúi đầu nhìn.

Lại là thiếu nữ áo trắng Lý Y Nhược mới thi xong, không hiểu sao nàng đứng dưới đài nhìn Đinh Hạo, biết đầu đuôi câu chuyện thì vui sướng khi người gặp họa. Lý Y Nhược kiềm không được mỉa mai, trào phúng 'kẻ thù' Đinh Hạo.

- Thì ra tiên nữ biết phê vật này?

- Ha ha ha ha ha ha! Nghe chưa? Lý tiên nữ kêu ngươi xuống.

- Tên nhà nghèo kia, ngũ hành đều phế mau rút đi!

Đám thiếu niên theo sau Lý Y Nhược muốn nịnh nọt nàng thấy tiên nữ dường như có thù với thiếu niên trên đài, vì khiến nàng chú ý nên bọn họ tranh nhau hò reo, các loại ngôn ngữ nhục mạ đổ ập lên đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười lạnh. Không hiểu sao lúc này lòng Đinh Hạo rất bình tĩnh, lúc trước thấp thỏm quét sạch.

Đinh Hạo đạp bước hai tay ấn vào đá trứng thứ sáu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong phút chốc như có thứ gì nổ phá kén.

Chỉ thấy một luồng sáng bạc trắng rực rỡ như băng giá vạn năm, sáng trong tinh khiết như trăng đêm bắn lên cao vài trăm thước. Ánh sáng đậm đặc tỏa ra bao trùm đài thi ba, bốn trăm thước vào trong. Ánh sáng thánh khiết hoa quý, không thể giải thích.

Nguyên đài thi lặng ngắt như tờ.

Nụ cười trào phúng đông trên mặt đệ tử tam đại mập lùn, xấp giấy rút xuống đất lúc nào không hay.

Dưới đài.

Lý Y Nhược ngẩn ngơ.

Trong mắt đẹp tràn ngập khó tin.

Lý Y Nhược không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Ánh sáng bạc trắng dâng lên cao dù là độ cao hay khí chất, mức độ đậm đặc vượt xa siêu đẳng giáp thuộc tính thủy của Lý Y Nhược gấp mấy chục lần. Tuy Lý Y Nhược không biết ánh sáng thánh khiết này đại biểu cho thuộc tính lạ gì nhưng không chút nghi ngờ, thiên phú của Đinh Hạo hơn xa Lý Y Nhược.

Đám thiếu niên hòa nhau chửi rửa, châm chọc Đinh Hạo như vịt bị bóp cổ, rớt cầm, cực kỳ rung động.

Đám người rất hối hận.

Bọn họ thật muốn vả miệng mình, nếu có thể nuốt về những lời đã nói thì tốt rồi.

Nhịn bợ tiên nữ lại đắc tội người có thiên phú siêu tuyệt như vậy, đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, hy vọng về sau vị này đừng tìm bọn họ tính sổ.

- Như thế nào? Cái này xem như đẳng cấp thuộc tính gì?

Đinh Hạo rút hai tay khỏi đá trứng, bình tĩnh hỏi han.

Đệ tử tam đại lùn mập tỉnh táo lại, nịnh nọt nhìn Đinh Hạo, mở miệng kêu sư đệ:

- A! Vị . . . Sư đệ này, lúc trước ta có mắt không trông, ta . . .

Tên mập lùn thật sự là hối hận muốn chết, gãi sắp khóc rồi.

Tại sao gã lại đắc tội tổ tông này làm gì?

Thiên phú sáng sủa như vậy, Đinh Hạo vào Vắn Kiếm tông là chắc rồi.

Chắc chắn Đinh Hạo sẽ được môn phái hết sức bồi dưỡng, là hạt giống đệ tử chân truyền, đệ tử ngoại môn như gã không thể so sánh. Nếu bị Đinh Hạo ghi hận, sau này hấn phát triển thì đệ tử tam đại mập lùn không còn đường sống trong Vắn Kiếm tông.

Vù vù vù vù vù!

Gió mạnh tát mặt, bóng người chớp lóe.

Mọi người thấy hoa mắt, mấy trưởng lão mặc áo bạc ngủ gà ngủ gật cùng uất hiện trên đài thi số một, mắt nóng cháy nhìn Đinh Hạo như tên ăn mỳ đói ba mươi năm nhìn bánh bao thịt.

- Tốt, tốt, tốt, quá tốt, ha ha ha ha ha ha!

Trong đám Trưởng trưởng lão mắt báo cương mãnh như sư tử già, râu tóc bạc phơ, râu mép như châm dựng lên có địa vị cao nhất nhẹ vỗ vai Đinh Hạo.

Trưởng lão mắt báo ngửa đầu cười to bảo:

- Tiểu tử giỏi, người thật giỏi. Không ngờ lần này Vắn Kiếm tông ta có thể thu được một đệ tử thuộc tính thần đẳng, đây là dấu hiệu tông môn đại hưng. Tiểu tử, tên của người là gì?

- Đinh Hạo.

Trưởng lão mắt báo uy mãnh vuốt râu cười nói:

- Đinh Hạo? Tên hay! Không tiện không kiêu, hạo nhiên chính khí!

Một trưởng lão mặc áo màu bạc, khoảng năm mươi mấy đứng bên cạnh trưởng lão mắt báo mắt lóe tia sáng, chợt mở miệng hỏi:

- Đinh Hạo, ngươi đồng ý bái ta làm sư phụ không? Ta là trưởng lão tông môn, địa vị cao thượng, chỉ cần ngươi gật đầu thì không cần tham gia thi nữa, có thể trực tiếp trở thành đệ tử nội môn.

- Ui ui!

Các thiếu niên hút ngụm khí lạnh hâm mộ nhìn Đinh Hạo.

Mấy trưởng lão áo bạc khác trông mong nhìn Đinh Hạo.

Trưởng lão mắt báo rần rần trưởng lão áo bạc:

- Đinh Bất Nhị, dẹp ngươi đi. Thiên phú như Đinh Hạo bái trưởng lão ngoại môn ảnh hưởng ngươi làm sư phụ tương đương với bị phế. Để hấn ngoan ngoãn tham gia thi chờ nội môn sắp xếp đi.

Trưởng lão mắt báo nói xong cười nhắc nhở Đinh Hạo:

- Lão phẫu là đệ nhất chấp pháp trưởng lão ngoại môn tên Liễu Vấn Cuồng. Tiểu tử, lão phu không thể không nhắc nhở ngươi một câu, tuyệt đối đừng tùy tiện bái sư. Chờ thi xong hết lấy tư chất của ngươi tuyệt đối được môn phái trọng điểm bồi dưỡng, sẽ chọn sư phụ tốt hơn cho ngươi. Nếu ngươi bái sai người thì tương lai bị hủy.

Trong Vấn Kiếm tông thì sư thừa cực kỳ quan trọng, nếu Đinh Hạo bái sư, muốn đổi địa vị là vô vàn khó khăn.

Trưởng lão áo bạc Đinh Bất Nhị tức giận trừng mắt, râu tóc dựng ngược.

Nhưng Liễu Vấn Cuồng có địa vị rất cao trong ngoại môn Vấn Kiếm tông, Đinh Bất Nhị không dám nói gì.

Đinh Hạo cảm kích vái dài, nghiêm túc nói:

- Đa tạ Liễu trưởng lão nhắc nhở.

- Ủm! Tuy thiên phú quan trọng nhưng lòng hướng võ càng quan trọng hơn. Tiểu tử, nếu muốn trở thành cường giả cần cố gắng gấp trăm ngàn lần, đừng vì chuyện vừa rồi mà đắc ý quên tất cả.

Liễu Vấn Cuồng lại nhắc nhở vài câu rồi cùng các trưởng lão áo bạc quay về chỗ cũ.

Không phải Liễu Vấn Cuồng không muốn thu Đinh Hạo làm đồ đệ.

Nhưng Liễu Vấn Cuồng tự biết không giành nổi với đám lão quái vật nội môn nên chỉ có thể nhắc vài câu xem như kết thiện duyên.

Thiên tài giống Đinh Hạo lúc chưa nổi bật thì dễ yên, chờ khi rồng nhỏ lên trời, nhất minh kinh nhân thì các trưởng lão ngoại môn áo bạc muốn nịnh bợ cũng không có cơ hội.

Đám người vây xem tản ra, chỉ còn lại số ít chỉ trỏ Đinh Hạo, biểu tình hâm mộ.

Lý Y Nhược đã đi từ lâu.

Hiển nhiên thiên phú của Đinh Hạo kích thích lòng tự tôn của hạt tiêu nhỏ, Lý Y Nhược không muốn ở lại đây một giây nào.

- Sư đệ . . . Ngươi . . . Ta . . . Cái này . . .

Trên đài thi, đệ tử tam đại mập lùn cười nịnh ấp úng chỉ thẻ bài trong tay Đinh Hạo, gã cần lấy lại ghi tổng số thành tích. Nhưng mới rồi đệ tử tam đại mập lùn ném trả Đinh Hạo, bây giờ đòi lại rất là xấu hổ.

23. Chương 23: Lại Một Thần Cấp?

Đình Hạo không nói gì, giao thẻ bài cho đệ tử tam đại mập lùn ghi chép, nhận lại, biểu tình bình tĩnh xuống đài.

So đo với tiểu nhân không có gì hay.

* * *

Phía xa.

Chỗ ngoài cùng sân thi, trên cây cổ thụ trăm năm có hai thanh niên đứng trên tán cây.

Hai thanh niên không che giấu thân hình, lẩn lút theo nhánh cây lên xuống. Tuy nhiên người đến người đi bao gồm đệ nhất trưởng lão ngoại môn Liễu Vấn Cuồng đều không phát hiện hai thanh niên tồn tại, không nhìn thấy, không cảm ứng được hơi thở của họ.

Hình ảnh này cực kỳ quái dị.

Thạch Phi Chu mặc áo vàng đất dán sát người, mái tóc dài nhiều màu vàng đỏ dùng tơ vàng cột sau đầu.

Thạch Phi Chu cười hỏi:

- Lãnh sư huynh thấy sao?

Thiếu niên mặc trường bào trắng tinh, mặt như quan ngọc, hơi thở lạnh băng, tóc dài đen nhánh rũ xuống vai.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn tình huống, hồ hững nói:

- Thiên phú thần giai chỉ có vị kia vào sáu năm trước, lúc trắc nghiệm kinh mạch mới xuất hiện.

Đệ tử Vấn Kiếm tông chia làm năm đẳng cấp ký danh, ngoại môn, nội môn, chân truyền, hạch tâm.

Hai người này là tinh anh trong đệ tử hạch tâm nội môn Vấn Kiếm tông, thực lực cao thâm khó dò, xem như là những trưởng lão ngoại môn cũng kém xa.

Thạch Phi Chu hỏi:

- Vậy có cần lôi kéo hẳn lại đây không?

- Tất nhiên phải lôi kéo, cho dù không kéo tới được cũng không thể để hẳn bị người khác lôi kéo.

Lãnh Nhất Toàn lạnh lùng cười:

- Thiên phú thần giai tất nhiên là hạt giống tông môn chú trọng bồi dưỡng, lại nói ta thấy khí chất hẳn phi phàm, hơi thở xuất trần, chắc là thể chất huyết thống cường đại nào đó. Nếu không ra ngoài ý muốn thì thiếu niên này chắc chắn nổi bật.

Thạch Phi Chu ngẩn người hỏi:

- Ngoài ý muốn? Ý của Lãnh sư huynh là . . . ?

Lãnh Nhất Toàn mím môi không nói.

Thạch Phi Chu lấy lại tinh thần, cười cười đánh trống lảng:

- Không biết hẳn sẽ biểu hiện thế nào trong cuộc thi tiếp theo, đi xem không?

Lãnh Nhất Toàn lắc đầu, nói:

- Thôi, kêu dưới tay canh chừng là được.

Lãnh Nhất Toàn định nói gì đó thì đột nhiên phía xa có biến dị.

Trên đài thi số một thi thuộc tính lại có một luồng sáng cực kỳ rực rỡ bắn lên cao vài trăm thước, hơi thở đậm đặc tinh thuần chỉ hơn chứ không thua gì dị tượng trong lần Đình Hạo thi.

Điều khác biệt duy nhất là màu sắc, xanh biếc chảy nước, như có rừng rậm nguyên thủy thiên nhiên xanh ngắt đột nhiên xuất hiện, không khí dào dạt sức sống.

Thạch Phi Chu, Lãnh Nhất Toàn ngạc nhiên há hốc mồm.

- Thế nhưng . . . Lại là một hạt mầm thiên phú thần giai sinh ra?

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Thật không ngờ huynh đệ ta đều là thiên phú lạ thần giai, ánh sáng màu bạc này rất cuộc đại biểu cho thuộc tính gì đây?

Đinh Hạo ra khỏi sân thi thuộc tính, hần khó thể kiềm nén nổi lòng hưng phấn.

Theo ký ức thì Đinh Hạo thân xác cũ tham gia thi nhiều lần nhưng không lộ ra mặt ơn người gì.

Hôm nay có dị biến rất có thể liên quan đến hang núi dưới Địa Huyệt Thâm Uyên bãi rác sau núi. Hai bóng ảo ảnh đao kiếm nhập vào người Đinh Hạo, còn có chất lỏng thần kỳ từ trắng tinh biến đen nhạt trong ao đá, nhờ nó biến thân thể này thành thể chất tuộc tính.

- Vậy là vào Vắn Kiếm tông không có vấn đề gì, có thể yên tâm rồi.

Tảng đá trong lòng nhẹ hẫng, Đinh Hạo không vội vàng đi tiếp.

Đinh Hạo lững thững đi ở đạo tràng trước núi, lần đầu tiên hần có cảm giác trung thanh với sơn môn đẹp như chốn bồng lai. Bởi vì từ nay về sau Đinh Hạo thoát khỏi xóm nghèo, có một góc chỗ ở nơi đây.

- Không biết hai tỷ muội Tạ Giải Ngữ ra sao rồi?

Không hiểu sao trong đầu Đinh Hạo hiện ra đôi mắt Tạ Giải Ngữ khiến phong cảnh xinh đẹp trong thế gian ảm đạm, cô bé tóc đuôi ngựa Đinh Đình trưởng thành sớm.

Tạ Giải Ngữ cũng đến tham gia kiểm tra nhập tông của Vắn Kiếm tông không biết bây giờ ra sao. Thân thể Tạ Giải Ngữ gầy yếu, không có chút cơ sở võ đạo chắc rất khó vượt qua.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Hy vọng bọn họ may mắn.

* * *

Chớp mắt Đinh Hạo đã đến sân thứ hai thi kinh mạch.

Võ đạo trong thế giới này thành lập trên cơ sở huyền khí, kinh mạch, huyết khiếu.

Qua hai vòng thi trước sần lọc số người đến đây khá ít, khoảng mấy ngàn người. Thi kinh mạch khá đơn giản, không có công cụ kiểm tra đặc biệt gì. Do trưởng lão ngoại môn áo bạc tự mình kiểm tra, rót huyền khí vào người đám thiếu niên đi một vòng cơ bản xác định độ mềm dẻo, độ rộng, độ co giãn kinh mạch.

- Số bảy trăm năm mươi sáu, Diêu Tịnh, kinh mạch tam giai.

- Số tám trăm bảy mươi sáu, Khoa Bĩ Luận, kinh mạch lục giai.

- Số hai ngàn hai trăm bốn mươi ba, Vương Quân, kinh mạch tứ giai.

- Số một trăm bảy mươi tám, Lao Đức Nặc, kinh mạch nhị giai.

- Số tám mươi tám, Lý Tàn Dương, kinh mạch nhất giai. Khá lắm, khá lắm.

Trong đám người tham gia thi Đinh Hạo nhìn thấy thiếu chủ Tịch Dương trấn Lý Tàn Dương.

Thiếu niên này hành động cực kỳ lý trí, phong độ phiến phiến, môi hồng răng trắng và cực kỳ khôn ngoan, phẩm chất kinh mạch cực kỳ hoàn mỹ. Trưởng lão ngoại môn áo bạc cười liên tục gật đầu, khen không dứt miệng.

Phẩm chất kinh mạch chia lục giai.

Nhất giai là cao nhất, tuyệt đối là tài năng ngọc báu luyện võ. Lục giai thấp nhất, dưới người bình thường, dù có thể tu luyện huyền công cấp thần cũng khó có thành tựu.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Tuy không biết thuộc tính thân thể của Lý Tàn Dương ra sao nhưng phẩm chất kinh mạch cực kỳ hoàn mỹ, chắc cũng là kẻ tiểu thiên tài.

Đinh Hạo rất mong chờ vào phẩm chất kinh mạch của mình.

Đinh Hạo bước tới trước mặt trưởng lão ngoại môn áo bạc bên tay phải vị trí số một, giao thẻ bài chờ thi.

Ánh mắt trưởng lão ngoại môn áo bạc kỳ dị ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo:

- A? Người chính là Đinh Hạo?

Vấn Kiếm tông có tin tức rất nhanh nhạy.

Lúc trước thân thể Đinh Hạo có thuộc tính thần giai đã truyền đến khu vực thi này. Thái độ của trưởng lão ngoại môn áo bạc rất nhiệt tình, ngón tay chạm vào cổ tay Đinh Hạo, huyền khí cực kỳ nhu hòa, dịu dàng rót vào người hắn.

- A?

Trưởng lão ngoại môn áo bạc chợt nhận ra điều gì, biến sắc mặt, ngẩng đầu liếc Đinh Hạo. Trưởng lão ngoại môn áo bạc nhíu mày, tiếp tục kiểm tra.

Đinh Hạo dần thấy không đúng.

Người ta thi tối đa một phút là ra kết quả.

Đến lượt Đinh Hạo thì trán trưởng lão ngoại môn áo bạc toát mồ hôi, đưa huyền khí vào mấy lần, biến sắc mặt liên tục, không biết đang nhận xét cái gì.

Cuối cùng trưởng lão ngoại môn áo bạc khẽ thở dài:

- Thể chất của người . . . Đúng là Âm âm âm âm âm! Đúng là kỳ lạ, lão hủ không thể đoán ra. Coi như phẩm chất của người là kinh mạch nhị giai đi.

Trưởng lão ngoại môn áo bạc nói rồi ghi nhị giai lên thẻ bài, trả lại cho Đinh Hạo.

24. Chương 24: Thanh Bình Học Viện Mời.

Đa tự trưởng lão.

Đinh Hạo nhận lấy thẻ bài, không hiểu ra sao đi xuống.

Cái gì à mà xem như phẩm chất nhị giai?

Chuyện gì đây? Không thể điều tra ra phẩm chất kinh mạch của ta hay là trưởng lão ngoại môn áo bạc phát hiện cái gì?

Đầu óc Đinh Hạo mờ mịt không nghĩ ra nguyên nhân.

- Thôi kệ nó, phẩm chất kinh mạch nhị giai cũng xem như vượt qua người thường, cộng với thuộc tính thần giai trước đó, đường võ giả của ta bằng phẳng rồi.

Đinh Hạo cực kỳ tin tưởng, niềm tin không bị doạ động.

* * *

Sắp đến giữa trưa, Đinh Hạo hoàn thành thi lĩnh ngộ trong sân thứ bốn.

Ngộ tính là sở trường của Đinh Hạo.

Đinh Hạo không thêm giấu giếm.

Giả heo ăn cộp là lựa chọn ngốc nghếch vào lúc này.

Bởi vì biểu hiện bây giờ quyết định sau này có địa vị trong nhóm đệ tử mới ở Vãn Kiếm tông. Địa vị khác nhau có được tài nguyên, công pháp cũng khác. Cho nên vì đãi ngộ sau khi nhập tông, Đinh Hạo phải biểu hiện ra giá trị của mình trước môn phái.

Cái gọi là thi ngộ tính do đệ tử tam đại biểu thị một chiêu kiếm pháp rồi thí sinh bắt chước theo trong thời gian ngắn ngủi.

Đây là cách rất công bình.

Mỗi thiếu niên bắt chước kiếm không giống nhau nhưng cơ bản không quá khó.

Đinh Hạo chỉ liếc sơ đã tía hiện kiếm thức hoàn chỉnh.

Trong kiếm pháp của Đinh Hạo hiện ra ẩn ý không thua gì đệ tử tam đại.

Biểu hiện yêu nghiệt làm nhiều người rớt tông mất.

Mấy vị trưởng lão ngoại môn áo bạc tọa trấn sân thi thứ bốn tự mình quyết định phẩm chất ‘ngộ tính siêu hạng’ cho Đinh Hạo xong kiếm không được thử tách hẳn vài thức kiếm pháp. Khi Đinh Hạo không cần suy nghĩ gì tái hiện lại kiếm thức thì ban đầu có vài người nghi ngờ Đinh Hạo ăn gian đều phải công nhận ngộ tính quá yêu nghiệt.

Trong đám người chậm rãi đồn Đinh Hạo biểu hiện vô cùng kỳ diệu trong các cuộc thi trước.

Mỗi năm trong đại hội Vãn Kiếm tông thu đồ đệ sẽ có một số thiên tài tư chất siêu tuyệt, lần này cái tên Đinh Hạo không thể kiếm chế lan tràn. Trong phút chốc dù là người chưa thấy mặt Đinh Hạo thân xác cũng nghe nói có một thiên tài siêu xuất sắc xuất hiện chấn kinh vô số trưởng lão gác thi.

Nghe nói một số trưởng lão nội môn hiếm khi lộ mặt bắt đầu chú ý thiếu niên thiên tài này.

* * *

Giữa trưa mặt trời gay gắt.

Đinh Hạo không thi tiếp, tìm bóng cây yên tĩnh lấy lương khô ra khỏi bao, không nhanh không chậm ăn.

Qua bốn phần thi, Đinh Hạo ái vào Vãn Kiếm tông là chắc như ăn bắp. Đinh Hạo muốn mượn cơ hội này suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Chấp pháp trưởng lão ngoại môn tên Liễu Vãn Cuồng nói rất đúng, vào Vãn Kiếm tông chỉ là bước đầu tiên, tiếp đến quan trọng nhất là bá một sư phụ giỏi. Trên đời này sư phụ quan trọng không thua gì vào môn phái tốt.

Nhưng chuyện này phải xem cơ duyên, vận may, không thể nài ép.

Bỗng một thanh âm huỳnh haong vang bên tai Đinh Hạo:

- Người chính là Đinh Hạo?

Đinh Hạo ngẩng đầu lên.

Đinh Hạo thấy một thiếu niên áo bông mang theo hai thị vệ mặc giáp từ xa đi tới, biểu tình kiêu ngạo nhìn hắn, hỏi.

Đinh Hạo nhận ra thiếu niên.

Chính là Tào Giang lúc thước thi thuộc tính được nhận định là thuộc tính thủy đẳng giáp. Một thiếu niên môi hồng răng trắng, phấn điều ngọc mài, đầu mày chất chứa tự tin và kiêu ngạo, khí phách hăng hái.

Đinh Hạo gật đầu, hỏi:

- Như thế nào?

- Nghe nói người là thuộc tính lạ đẳng thần, tự mình siêu phàm, tự xưng thiên tài, thật là ếch ngồi đáy giếng. Ta đến nói cho người biết chỉ có một thiên tài, đó là Tào Giang ta. Người phải tự hiểu mình, thuộc tính

không là gì, chờ khi vào Vấn Kiếm tông tốc độ tu luyện nhanh mới xem như cường giả. Đinh Hạo, ta muốn so với ngươi một lần, xem nửa năm sau rốt cuộc ai mạnh nhất! Hy vọng ngươi đừng khiến ta thất vọng!

Thiếu niên Tào Giang nói xong mang hai thị vệ xoay người rời đi.

- Ta cũng đến nói cho ngươi biết chờ khi vào tông môn ta muốn so tài với ngươi.
- Còn ta nữa, Đinh Hạo. Cát Dẫn ta đây sớm muộn gì sẽ trở thành đệ tử ngũ đại mạnh nhất!
- Ha ha ha ha ha ha! So đấu thú vị như vậy sao có thể thiếu ta?

Sau khi Tào Giang đi đầu rất nhanh có vài thiếu niên khí chất không tầm thường vênh vào tới trước mặt thiếu niên, tự mình siêu phàm đưa thư khiêu chiến.

Những thiếu niên này đều biểu hiện ưu tú trong cuộc trắc nghiệm biểu sáng, cơ bản xác định có thể vào Vấn Kiếm tông.

Trên khuôn mặt còn non nớt đó tràn ngập tự tin, kiên quyết làm Đinh Hạo mông lung như trở về thời trung học cấp trước. Khi Đinh Hạo thi giữa học kỳ được hạng nhất toàn trường sẽ có nhiều đối thủ cạnh tranh tới hùng hồn nói cuộc thi sau chắc chắn sẽ vượt qua hẳn.

Đây chính là sức sống thanh xuân!

Đinh Hạo thế mới nhận ra hẳn trở thành chim đầu đàn, vì biểu hiện quá cao diệu trong trắc nghiệm buổi sáng khiến đám thiếu niên có địch ý.

Bây giờ đối với Đinh Hạo vào Vấn Kiếm tông là chắc như bấp.

Cạnh tranh kịch liệt hơn sẽ kéo màn sau khi Đinh Hạo vào Vấn Kiếm tông.

Không như trường cấp 3 trước kia, cạnh tranh ở đây càng thêm trực tiếp, càng thêm mạo hiểm. Có lẽ nó là cuộc so kè từng bước kinh tâm về ai là người cuối cùng sống sót trong Vấn Kiếm tông.

Đinh Hạo nhe răng cười.

Đinh Hạo thích cạnh tranh kiểu đó.

Bên tai Đinh Hạo vang giọng nói:

- Xin hỏi ngươi là Đinh Hạo?

Đinh Hạo mắt kiên nhẫn ngẩng đầu lên:

- Tất nhiên ta là Đinh Hạo, ngươi đến khiêu chiến . . .

Đinh Hạo chợt ngẩng ra.

Bởi vì lần này xuất hiện ở trước mắt Đinh Hạo không phải thiếu niên tham gia thi mà là một nam nhân trung niên mặt trắng râu dài, mặc áo xanh, biểu tình nho nhã, khí chất thoát tục, trên mặt treo nụ cười thân thiện làm người ta bất giác tin tưởng.

Đinh Hạo đứng dậy, hỏi:

- Các hạ . . .
- Quả nhiên là thiếu niên anh tài.

Nam nhân trung niên mặt trắng râu dài cười nói:

- Tên ta là Lý Mục Vân, giáo sư của Thanh Bình học viện, đệ nhất tông phái nhân loại Tuyết Tẩu. Ngươi có hứng thú tham gia vào Thanh Bình học viện của ta không?

Thanh Bình học viện?

Đinh Hạo ngạc nhiên.

Một tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo chợt nhớ ngày đầu tiên hắn đi vào thế giới này từng ở khu thông báo Vắn Kiếm tông nghe các đệ tử bàn luận về chuyện so kiếm cô phong ‘Tuyệt Châu tứ khoái kiếm’.

Mọi người bàn luận từ vấn đề Tuy Phong Nhất Kiếm Quan Phi Độ của Vắn Kiếm tông đã đứng đầu tứ kiếm nhưng bị một thiếu niên áo trắng bí ẩn mười bốn tuổi hươ hai kiếm đánh bại dễ dàng, chuyện này từng chấn động thế hệ trẻ Tuyệt Châu.

Thiếu niên áo trắng bí ẩn đó sau này được chứng thật là thần đồng Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện.

Trong ‘Vắn Kiếm tông niên đại ký’ ghi Thanh Bình học viện là đệ nhất tông phái nhân loại của Tuyệt Châu, cũng là tông phái nhân loại thất phẩm duy nhất. Nội tình, thực lực, số lượng cao thủ của Thanh Bình học viện đều trên Vắn Kiếm tông tông phái bát phẩm, là bá chủ Tuyệt Châu.

Nghe nói điều kiện Thanh Bình học viện thu đồ đệ cực kỳ khắc nghiệt, nếu không là thiên tài thì không nhận.

Không ngờ hôm nay giáo sư của Thanh Bình học viện xuất hiện trước mặt Đinh Hạo, chào mời hắn.

25. Chương 25: Lý Do Từ Chối Tốt Nhất.

Nhưng Đinh Hạo suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, nói:

- Đa tạ ý tốt của Lý giáo sư nhưng ta vẫn muốn vào Vắn Kiếm tông.

Đinh Hạo phải ở lại Vắn Kiếm tông.

Thứ nhất là bí mật hang núi bên dưới đáy vực chứa rác còn cần Đinh Hạo khám phá.

Dù sao chất lỏng trong hồ đá đỏ, hoa văn trên bàn đá cực kỳ bí ẩn, chắc là bảo bối ghê gớm gì. Chờ một ngày nào đó thực lực của Đinh Hạo tăng mạnh rồi hắn có thể thăm dò nó, hắn khẳng định hang núi bên vách núi sâu tuyệt đối không đơn giản.

Thứ hai, Đinh Hạo còn nghĩ đến muối muối đã mất tích.

Tuy hơn ba năm trôi qua nhưng nếu Đinh Hạo vào Thanh Bình học viện, lỡ đâu có ngày muối muối mất tích quay về tìm hắn thì sẽ bỏ qua.

Thứ ba, về kiếm thuật Đinh Hạo có thiên phú, linh ngộ vô cùng biến thái. Vắn Kiếm tông là tông phái sở trường về kiếm thuật, nếu chỉ tính kiếm thuật thì inh hơn Thanh Bình học viện tổng hợp.

Đương nhiên còn có nhiều nguyên nhân khác nữa.

Cho nên Đinh Hạo biết rõ ở lại Vắn Kiếm tông mới là lựa chọn tốt nhất cho hắn.

Lý Mục Vân ngăn người.

Lý Mục Vân không ngờ đã nêu ra lá bài vàng Thanh Bình học viện mà thiếu niên Đinh Hạo vẫn từ chối dứt khoát.

Chuyện này rất hiếm thấy.

Lý Mục Vân không muốn buông bỏ, kiên nhẫn khuyên bảo:

- Tiểu huynh đệ, người hãy nghĩ kỹ đi. Thanh Bình học viện chính là đệ nhất tông phái Tuyệt Châu, bình thường không biết có bao nhiêu thiếu niên tài tuấn khóc cầu vào học viện mà không được. Bây giờ người gạt đầu một cái là ta bảo đảm không cần thi gì người sẽ trở thành đệ tử của học viện, đây là cơ hội khó có.

Đinh Hạo vẫn dứt khoát lắc đầu, nói:

- Đa tạ ý tốt của Lý giáo sư nhưng ta vẫn muốn ở lại Vắn Kiếm tông.

Lý Mục Vân biến sắc mặt.

Nam nhân trung niên mặt trắng râu dài giáo sư thực lực sâu không lường được hỏi lý do, ai oán như vợ bị chồng bỏ:

- Cái gì?

Đinh Hạo đón ánh nắng rực rỡ, mỉm cười nói:

- Bởi vì . . . Ta thích Vãn Kiếm tông.

Lý Mục Vân há hốc mồm.

Lý Mục Vân không còn lời nào để nói.

Bởi vì đây là lý do không thể phản bác.

Lý Mục Vân là giáo sư lang thang của Thanh Bình học viện, như mấy quản lý câu lạc bộ ra ngoài lôi kéo trong kiếp trước của Đinh Hạo. Mỗi năm tám tông phái nhân loại khác thi thu đồ đệ thì Lý Mục Vân quan sát, phát hiện mầm nào tốt sẽ chặn giữa đường dụ dỗ các thiên tài thiếu niên tham gia Thanh Bình học viện.

Thật ra mỗi tông phái đều âm thầm đào góc tường như Lý Mục Vân đã làm.

Lý Mục Vân nét mặt sa sầm nói:

- Được rồi, hy vọng người đừng hối hận lựa chọn hôm nay.

Lý Mục Vân vẫn giữ phong độ thân thiện chào Đinh Hạo.

* * *

Thạch Phi Chu hơi rung động hỏi:

- Người thấy sao?

Thạch Phi Chu và Lãnh Nhất Toàn đứng dưới bóng cây cách sự việc năm mươi thước, toàn thân lượn lờ khí mông lung như có như không che giấu hơi thở bản thân, người xung quanh không thể hiện dấu vết họ tồn tại. Bao gồm giáo sư Thanh Bình học viện Lý Mục Vân cũng không nhận ra.

Lãnh Nhất Toàn đắm chiêu nói:

- Nếu hắn nói thật thì Đinh Hạo đáng giá Vãn Kiếm tông chúng ta hết sức bồi dưỡng.

- Ha ha ha ha ha ha!

Mặt Thạch Phi Chu đầy ý cười hỏi ngược lại:

- Vậy Lãnh sư huynh cảm thấy hắn nói thật hay nói dối?

Bỗng một thanh âm vang lên bên cạnh Thạch Phi Chu, Lãnh Nhất Toàn:

- Lời thật.

Không biết khi nào một vị nam nhân trung niên mặc trường bào vải thô màu xanh, tóc xõa ra, tay cầm rượu hồ lô người nồng nặc mùi rượu bước đi chao đảo xuất hiện bên cạnh Thạch Phi Chu, Lãnh Nhất Toàn.

Nam nhân trung niên khoảng bốn mươi mấy, ăn mặc vô cùng đơn giản, chỉ có đôi mắt bị tóc rối che đầy chớp lóe ánh sáng khiếp hồn người. Dường như trong đôi mắt ấy ẩn chứa nhật nguyệt tinh thần lên xuống, thiên địa vạn vật biến thiên.

Thạch Phi Chu, Lãnh Nhất Toàn có thực lực Đại Võ Tông cảnh thể nhưng nếu nam nhân trung niên này không lên tiếng thì hai người không phát hiện có kẻ đứng cạnh.

- Thanh Sam sư thúc!

Thạch Phi Chu, Lãnh Nhất Toàn giật mình qua đi lập tức quỳ xuống hành lễ, biểu tình cực kỳ cung kính.

Nam nhân trung niên chính là một lão quái vật có địa vị không nhỏ trong Vãn Kiếm tông tên là Khí Thanh Sam, có thân phận đặc biệt trong tông.

- Ha ha ha ha ha ha! Không tệ, tiểu tử này rất khá.

Khí Thanh Sam ngửa đầu uống hớp rượu cay, cười nói:

- Lão thích lý do của hần!

Khí Thanh Sam nói xong bước ra một bước, chớp mắt không còn bóng dáng.

Thạch Phi Chu, Lãnh Nhất Toàn liếc nhau.

Không biết sư thúc quái vật này có ý gì?

Không lẽ Khí Thanh Sam được gọi là ‘Không thành Vô Thánh cảnh sẽ không bao giờ thu đồ đệ’ thế nhưng ý định nhận đồ đệ?

* * *

Đinh Hạo không biết rằng lý do hần nói đại lại khiến một lão quái vật của Vãn Kiếm tông có hảo cảm.

Bởi vì Đinh Hạo thấy một ‘người uyên cũ’ rất ‘uyên’.

Đinh Hạo nhìn Tống Kiếm Nam, Triệu Tinh Thành cùng nhau đến, mặt lạnh lùng hỏi:

- Các người đến làm gì?

Trên mặt chữ điền của Tống Kiếm Nam không còn vết thương lúc trước bị kiếm rỉ sét của Đinh Hạo gây ra, lấy lại phong cách như xưa. Mặt Triệu Tinh Thành theo sau lưng Tống Kiếm Nam vẫn sừng phù như con heo, biến hình trông rất buồn cười.

Triệu Tinh Thành lấp bắp nói:

- Đinh . . . Đinh sư huynh . . . Ta . . . Chúng ta đến xin lỗi. Chuyện này đó là chúng ta không hiểu chuyện, xin lỗi sư huynh, xin sư huynh đại nhân rộng lượng đừng so đo với chúng ta.

Tống Kiếm Nam gật đầu lia.

Rõ ràng Đinh Hạo biểu hiện trong kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông đã rơi vào tai Tống Kiếm Nam, Triệu Tinh Thành.

Tống Kiếm Nam chỉ là đệ tử ký danh xếp hạng chót, Triệu Tinh Thành chưa chắc vào được Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo là thiên tài bỗng nhiên nổi bật rực rỡ. Địa vị của ba người sau này trong Vãn Kiếm tông sẽ cách biệt một trời một vực. Vậy nên Triệu Tinh Thành, Tống Kiếm Nam nhân lúc này xin lỗi tránh ai sau bị Đinh Hạo ghi hận.

- Các người rút đi, đừng đến quấy rầy ta nữa.

Đinh Hạo thản nhiên nói:

- Ta sẽ không truy cứu.

Triệu Tinh Thành, Tống Kiếm Nam mừng rỡ nói:

- Vâng vâng vâng, đa tạ Đinh sư huynh.

Triệu Tinh Thành định nói thêm cái gì muốn bám cây to Đinh Hạo nhưng Tống Kiếm Nam thấy vẻ mặt hần khó chịu thì kéo gã rời đi.

Qua mấy phút, khu thông báo phía xa bỗng ồn ào rầm rộ.

Vô số thiếu niên chờ thi buổi chiều chen chúc, bàn tán cái gì đó.

Đinh Hạo tò mò đứng dậy, đi qua xem.

- Đó là gì?

Chỉ thấy trên khối bia đá to trong khu thông cáo dán mấy tờ giấy to màu đỏ viết đầy chữ nhỏ xú, có vẻ là tên người.

Có thiếu niên phát hiện điều gì hết to một tiếng:

- Đó là danh sách xếp hạng thành tích thi buổi sáng!
- Đúng vậy. Thật sự là danh sách, ta thấy tên của mình, xếp hạng bảy trăm sáu mươi tám . . .
- Mau nhìn xem, mau nhìn xem có ta không, có ta không?
- Ủa? Xếp hạng nhất là . . . Tại sao che tên năm người xếp hàng đầu?

Đám người xem danh sách, bàn tán xôn xao.

26. Chương 26: Xếp Hạng Trắc Nghiệm.

Mỗi năm Văn Kiêm tông tuyển nhận khoảng hai ngàn đệ tử, số người trên danh sách trước mắt ước chừng hai ngàn. Tức là nói nếu buổi chiều thi thể chất, nghị lực không có biến cố gì lớn thì phần danh sách này là danh sách cuối cùng, sao không khiến đám thiếu niên chú ý, xem trọng?

Đình Hạo đứng ngoài cùng thấy rõ cái tên trên danh sách.

Từ phải sang trái, không hiểu sao tên năm người đứng đầu bị giấy đỏ che lấp chỉ chiếm thứ hạng chứ không công bố ra ngoài.

Bắt đầu từ hạng sáu mới có tên.

Tên Đình Hạo xếp hạng mười.

Tức là nói trong toàn bộ thiếu niên thi buổi sáng thì tư chất của Đình Hạo vào top mười.

- Không ngờ, đây đúng là trong mạnh có mạnh hơn, núi cao còn có núi khác cao hơn. Ca vốn tưởng rằng mình là thuộc tính thân giai, ngộ tính đặc giai, kinh mạch phẩm chất nhị giai đã xem như biến thái, ai dè có người còn khủng bố hơn ta.

Đình Hạo rất giận mình.

Tiệc nuôi là Văn Kiêm tông chỉ công bố thứ hạng chứ không có điểm cụ thể mỗi phần thi của mọi người, không có cả đánh giá tổng điểm. Vậy nên không thể phán đoán thứ bậc trước sau chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng rất nhanh Đình Hạo đã hiểu, điểm yếu của hắn có lẽ là vì tuổi và kinh mạch.

* * *

Một canh giờ sau, cuộc thi biểu chiều bắt đầu.

Đình Hạo theo dòng người đến sân thi thứ năm.

Nơi này trắc nghiệm thể chất của các thiếu niên.

Truyền thuyết nhân loại hiện giờ trong Vô Tận đại lục đều là hậu duệ của tiên nhân thời thượng cổ, nhưng vì thời đại quá xa xưa không thể chứng minh. Tuy nhiên Vô Tận đại lục hiện nay, trong chúng sinh vẫn có một số người thân thể giữ lại chút huyết mạch tiên nhân thượng cổ, dù rất mỏng manh nhưng khi kích phát ra sẽ có năng lực đáng sợ.

Người có thể chất huyết mạch này sở hữu thiên phú khó tả trên con đường võ đạo, thậm chí vượt qua thể chất thuộc tính tiên thiên thần.

Những người này được gọi là võ giả huyết thống.

Sân thi thứ năm là để kiểm tra các thiếu niên có thể chất võ giả huyết thống hay không.

Cách kiểm tra rất đơn giản.

Đám thiếu niên xếp hàng đi qua một tòa Huyền Vũ kiếm đồ cực kỳ tinh diệu xếp dưới đất, trưởng lão ngoại môn áo bạc đứng một bên ghi chép trận pháp phản ứng để phán đoán kết quả cuối cùng.

Cùng lúc đó bởi vì võ giả huyết thống quá thưa thớt, quý giá nên kết quả cuộc thi sẽ không công bố ra ngoài, xem như một phần thành thích cộng vào tổng số điểm.

Đinh Hạo xếp hàng đi qua Huyền Vũ kiếm đồ.

Trông Huyền Vũ kiếm đồ không có gì lạ, chỉ khắc vài đồ án hình kiếm trên đá xanh, hoa văn mỏng như sợi tóc nối kết nhau mơ hồ chảy từng luồng khí kỳ dị như sóng gợn quét qua thân thể mỗi người.

Đinh Hạo chậm rãi đi trên Huyền Vũ kiếm đồ, không thấy có gì kỳ lạ.

Trưởng lão ngoại môn áo bạc đứng bên cạnh mặt không biểu tình, sẽ không mỉm cười hay lắc đầu với ai, không thể nhìn mặt gã phán đoán mình có thể chất võ giả huyết thống hoặc không.

Cuộc thi này nhanh chóng kết thúc.

Đinh Hạo kiểm tra xong ở lại quan sát kỹ Huyền Vũ kiếm đồ dưới đất nhưng không có thu hoạch gì, cuối cùng thất vọng lắc đầu rời đi.

* * *

Vòng thi cuối cùng, trắc nghiệm nghị lực.

Đối với một võ giả trừ các điều kiện bẩm sinh như thiên phú, kinh mạch ra ý chí cá nhân rất quan trọng trên đường tu luyện huyền công võ đạo.

Điều kiện bẩm sinh cũng không thể quyết định hết thảy.

Trên thế giới này không thiếu thiên tài siêu quần cuối cùng thành tài trí bình thường, những người bị gọi là phế vật cuối cùng nhờ vào ý chí không gì sánh bằng đại khí văn thành, bước vào hàng cường giả.

Vấn Kiếm tông khai tông lâu ngàn năm, tích lũy, tổng kết ra hệ thống kiểm tra khoa học, hoàn thiện.

Khảo sát ý chí là số một.

Cách giống như lúc trước kiểm tra võ giả huyết thống, chờ đợi các thiếu niên vẫn là một tòa kiếm trận to lớn.

Có điều khác là trong kiếm trận đồ có áp lực đáng sợ, bước vào trong như đột nhiên công vật nặng ngàn cân, vô cùng vất vả.

Đám thiếu niên bị yêu cầu ngồi bên trong, thời gian kéo dài hay ngắn qua đó phán đoán thành tích tốt hoặc xấu.

Đây là cách hay kiểm tra ý chí.

Nhóm Đinh Hạo có một trăm người bị xếp vào kiếm trận đồ số tám.

Chờ đám thiếu niên khoanh chân ngồi dưới đất, chuẩn bị sẵn sàng, trưởng lão ngoại môn áo bạc ở ngoài trận khởi động đại trận. Trong phút chốc trọng lực mặt đất tăng mạnh gấp hai, ba mươi lần, như ngọn núi cổ đột nhiên đè trên lưng. Vài thiếu niên không chuẩn bị kịp hét thảm bị đè nằm sấp dưới đất.

Chỉ khoảng ba, bốn phút có thiếu niên hét thảm từ bỏ, lúi ra ngoài. Có người ngất xỉu bị đệ tử tam đại chờ sẵn ngoài trận khiêng ra.

Một trăm nhân rất nhanh chỉ còn lại sáu mươi mấy người.

Đa số người nhúu chặt mày, nhắm mắt cố chống cự, giọt mồ hôi toát ra trên trán, gò má, lưng.

Có người vì chịu không nổi mà cắn rách môi, máu đỏ chảy ra từ khước miệng, toàn thân căng cứng xương kêu răng rắc.

Đương nhiên có người rất nhẹ nhàng, cơ sở võ đạo không tệ, người lóe ánh sáng yếu ớt, đó là tượng trưng nắm giữ huyền khí. Bọn họ dùng lực lượng huyền khí đối kháng áp lực tất nhiên là nhẹ nhàng hơn lấy lực lượng thân thể chống cự.

Chỉ mình Đinh Hạo là khác.

Sau khi Đinh Hạo gặp kỳ ngộ trong hang núi, thân thể thoát thai hoá cốt, lực lượng cơ thể không thua gì võ giả nhất khiêu Võ Đền cảnh. Xương cốt Đinh Hạo cứng rắn có được lực lượng hai ngàn cân, trong đám thiếu niên tuyệt đối xem như hạc trong bầy gà.

Bởi vậy Đinh Hạo không mấy vất vả, biểu tình nhẹ nhàng còn có sức quan sát kỳ biểu hiện trên mặt người khác.

- Ủa? Đây chẳng phải là thiếu niên tên Trương Phàm sao? Còn có thiếu chủ Tịch Dương trấn Lý Tàn Dương.

Đinh Hạo chợt phát hiện đằng trước bên phải mình có thiếu niên khoanh chân ngồi, nửa thân trần. Lòng ngực, cơ bắp nhô ra, da đen nhẻm, chính là Trương Phàm thì thuộc tính có tư chất rất kém, bị phán là thuộc tính thổ đẳng đình, thiếu niên nghề săn thú Trương Phàm.

Có lẽ vì quanh năm săn thú nên tố chất thân thể của Trương Phàm mạnh hơn thiếu niên khác một chút.

Cơ bắp nhô lên dưới ánh nắng chiếu rọi đen bóng, giống đao tước rìu chém tràn ngập lực lượng. Trương Phàm biểu hiện trong kiếm trận đồ tốt hơn người bình thường nhiều, tuy ngoài tăng cơ thể rịn mồ hôi nhưng biểu tình không quá khổ sở.

Bên cạnh Trương Phàm, thiếu chủ Tịch Dương trấn Lý Tàn Dương khép hờ mắt, khoanh chân ngồi, biểu tình bình tĩnh tự nhiên, rất là nhẹ nhàng.

27. Chương 27: Giúp Người Thành Đạt

Thời gian trôi nhanh như bay.

Người bên cạnh dần giảm bớt.

Hai canh giờ sau, kiếm trận đồ số tám chỉ còn lại Đinh Hạo, Trương Phàm, Lý Tàn Dương, tổng cộng mười thiếu niên. Nhưng người khác không chịu nổi đau nhức đã từ bỏ hoặc xỉu bị nâng ra ngoài trận.

Lúc này Đinh Hạo thấy hơi mệt.

Theo thời gian trôi qua, áp lực trong kiếm trận đồ dần tăng lên, lúc này đã là trọng lực gấp chục lần.

Trương Phàm dốc hết sức chống đỡ, người gã ướt đầm mồ hôi. Khuôn mặt bình thường vì đau đớn mà co giật, vụn vỡ dữ dội, sắp cần nát môi, từng dòng máu chảy từ khóe môi xuống ngực. Hai tay Trương Phàm chốngmặt đất, người run bần bật chịu đựng đau đớn khó thể tưởng tượng.

Đinh Hạo, Trương Phàm là hai người duy nhất trong số mười người không dựa vào huyền lực đối kháng áp lực.

Lúc trước Lý Tàn Dương còn thông dong bây giờ khuôn mặt điển trai lộ vẻ rất đau khổ, áo trắng ướt đầm mồ hôi, khe run rẩy. Ánh sáng xanh nhạt ẩn hiện trên người Lý Tàn Dương, gã nhờ vào huyền lực đối kháng áp lực.

Đây mới là lúc thử thách ý chí.

Trong áp lực nặng nề này mỗi một phút mỗi một giây là dao nhỏ vô hình cắt thịt người, đau đớn như bị lăng trì không thể diễn tả bằng lời. Ý chí hơi yếu chút, thả lỏng một chút là sẽ xỉu.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Bên cạnh có một thiếu niên không chống cự nổi đã xỉu.

Nửa nén nhang sau.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lại có bốn thiếu niên xỉu.

Tiếp tục qua một nén nhang, trong kiếm trận đồ số tám chỉ còn lại ba người Đinh Hạo, Lý Tàn Dương, Trương Phàm.

Lúc này Đinh Hạo đang chịu đựng đau đớn kịch liệt.

Dường như kiếm trận đồ sinh ra biến dị, trừ trọng lực nặng nề ra còn tràn ngập áp lực của cường giả tác động lên linh hồn người. Đau khổ này hơn lắng trĩu gấp ngàn vạn lần, như địa ngục khổ hải trong truyền thuyết. Người không có đủ ý chí ở trong hoàn cảnh như vậy e rằng sẽ phát điên.

- Không . . . Không ngờ . . . Ta . . . Rốt cuộc ta vẫn thua . . . Thua người!

Gần đó Lý Tàn Dương luôn nhắm mắt lúc này chợt mở ra nhìn Đinh Hạo lộ biểu tình không cam lòng, người lắc một cái học máu xỉu.

Thì ra thiếu chủ Tịch Dương trấn Lý Tàn Dương tâm kế sâu sắc sớm phát hiện Đinh Hạo, âm thầm so đấu với hắn.

Tiếc rằng cuối cùng Lý Tàn Dương không kiên trì nổi, thua Đinh Hạo.

Có bốn đệ tử tam đại lập tức xông lên nâng Lý Tàn Dương hôn mê ra ngoài.

Đinh Hạo lắc đầu.

Không ngờ Lý Tàn Dương cũng xem Đinh Hạo là đối tượng tranh đấu.

Xem ra lúc trước Đinh Hạo biểu hiện biến thái khiến đám thiên tài địch thị.

Lúc này Đinh Hạo thân xác cũng sắp đến rồi nổ mạnh hết đà.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo không sử dụng lực lượng huyền khí mà chỉ đơn thuần lấy cơ thể chống đỡ. Khi Đinh Hạo muốn vận chuyển huyền khí giảm bớt thân thể đau khổ thì không hiểu sao chợt nhìn chằm chằm Trương Phàm ngồi một bên.

Thiếu niên thợ săn sắp thành người máu.

Từng giọt máu thay thế mồ hôi chảy ra từ khắp lỗ chân lông thành bức tranh máu vẽ toàn thân Trương Phàm. Nếu không phải người Trương Phàm khẽ run, ngực phập phồng gấp gáp, mắt run run thì người ta đã tưởng gã xỉu rồi.

Thật là ý chí kiên định như sắt.

Đinh Hạo rất hiểu Trương Phàm kiên trì. Dù sao Trương Phàm đã mười bốn tuổi, biểu hiện trong thi thuộc tính rất bình thường, khả năng vào Vấn Kiếm tông cực nhỏ. Chỉ có mục thi cuối cùng là có thể nhờ vào sức người kiên trì, biểu hiện xuất sắc mới giành được hy vọng cuối cùng.

Đinh Hạo còn thấy bên ngoài kiếm trận đồ, mấy thợ săn đi cùng Trương Phàm hồi hộp nhìn chăm chú bên này, trong mắt tràn ngập hy vọng thiết tha.

Đúng vậy, đối với những thợ săn bình thường thì Trương Phàm địa biểu cho hy vọng đẹp nhất của bọn họ đi?

Đinh Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ, không kiên trì nữa. Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, tự mình bước ra kiếm trận đồ.

Theo truyền thống của Vãn Kiếm tông, trong mỗi kiếm trận đồ thiếu niên kiên trì đến cuối sẽ được cộng điểm. Vốn Đinh Hạo có thể tiếp tục nhưng hẳn bị tinh thần của thiếu niên bình thường Trương Phàm cảm động.

Đinh Hạo bỗng cảm thấy nên nhường điểm cộng lại cho thiếu niên Trương Phàm đang đau khổ giãy dụa, có lẽ sẽ trợ giúp gã vào Vãn Kiếm tông.

Khi Đinh Hạo đi ngang qua Trương Phàm, từ đôi môi bị cắn nát mơ hồ thốt ra mấy chữ:

- Đa . . . Đa tạ . . .

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Cố lên.

Đinh Hạo nói xong nhanh chóng bước ra kiếm trận đồ.

Trường lão ngoại môn áo bạc, các đệ tử tam đại bên ngoài kiếm trận đồ cùng nhìn Đinh Hạo.

Các thiếu niên khác chờ xem kết quả cuối cùng ánh mắt nhu hòa nhìn Đinh Hạo.

Bởi vì ai đều nhìn ra Đinh Hạo biểu hiện nhẹ nhàng nhất trong đám người, hẳn có thể tiếp tục nhưng cố ý nhường hạng nhất cho thiếu niên Trương Phàm đang vất vả cố chống.

Mấy thợ săn chạy tới liên miệng cảm ơn Đinh Hạo:

- Đa tạ, đa tạ công tử!

Trong đó có một thợ săn chắc là phụ thân của Trương Phàm, bốn mươi mấy tuổi, người như thép sắt, da ngăm đen đầy sẹo nói xong định quỳ xuống cảm ơn Đinh Hạo.

Đinh Hạo vội diu nam nhân trung niên.

* * *

Còn ba canh giờ là trời tối, kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông rốt cuộc kết thúc.

Hôm nay có gần vạn thiếu niên tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông nhưng người có hy vọng vào Vãn Kiếm tông chưa đủ một ngàn. Có thể thấy quá trình lựa chọn khắc nghiệt, tàn khốc biết bao.

Thiếu niên bị đào thải chỉ cho phép ở lại Vãn Kiếm tông một đêm, sáng hôm sau phải đi ngay.

Xác thiếu niên tạm thời có hi vọng trúng tuyển thì được Vãn Kiếm tông chiêu đãi, dẫn vào khách xá.

Hôm sau tiếp tục thi.

Vẫn có đám thiếu niên từ xa phong trần vất vả đến tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông.

Bi hài kịch cuộc đời lại trình diễn vào ngày thứ hai.

Bảng xếp hạng trắc nghiệm lục tục dán trong khu thông cáo Vãn Kiếm tông.

Theo thời gian trôi qua, số người trên xếp hạng trắc nghiệm không ngừng thay đổi.

Thứ hạng của Đinh Hạo từ ban đầu mười rút xuống dần. Khi kết thúc ngày thi thứ hai, Đinh Hạo rút xuống ba mươi lăm trong bảng một ngàn một trăm người.

Tên tốp mười xếp hạng trắc nghiệm bị giấy đỏ che không biết là thần thánh phương nào.

28. Chương 28: Đại Viện Số Tám

Hôm sau Đinh Hạo tốn nhiều thời gian tìm kiếm đôi ty muội bí ẩn kia nhưng tiếc rằng không thấy Đinh Đình, Tạ Giải Ngữ. Không biết đôi thiếu nữ cực khổ này có vận mệnh ra sao, chắc là dữ nhiều lành ít. Thân thể Tạ Giải Ngữ gầy yếu như vậy khó thi đậu kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông.

Ngày thứ ba tiếp tục kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông.

Ngày Văn Kiếm tông thu đồ đệ kéo dài sáu ngày.

Nhưng đa phần người ta tranh thủ đến vào ngày thứ nhất, sau ngày thứ hai thì số người giảm dần.

Mãi đến ngày thứ sáu kết thúc, đoán sơ có hơn bốn vạn thiếu niên thanh xuân từ phạm vi ngàn dặm đến tham gia kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông. Cuối cùng chỉ có hai ngàn hai mươi thiếu niên chính thức thi đậu trở thành đệ tử ký danh của Văn Kiếm tông.

Đến hoàng hôn ngày thứ sáu, tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm khu thông báo tuyển bố danh sách, thứ bậc.

Cuối cùng Đinh Hạo rớt xuống hạng một trăm.

Lý Y Nhược xếp bốn trăm ba mươi.

Tiêu Thừa Tuyên xếp hạng thứ năm trăm sáu mươi ba.

Lý Tàn Dương xếp hạng một trăm chín mươi chín.

Tào Giang hạng một ngàn hai trăm mười ba.

Triệu Tinh Thành bị Đinh Hạo đánh bầm dập không ngờ thành công thi đậu xếp hạng hai ngàn mười bảy.

Khiến Đinh Hạo thấy mừng là thiếu niên thợ săn Trương Phạm đấu tranh với vận mệnh có lẽ tinh thần kiên cường cảm động ông trời, xếp chót đậu vào đệ tử ký danh Văn Kiếm tông.

Trong hai ngàn lẻ hai mươi danh ngạch Đinh Hạo không thấy cái tên Tạ Giải Ngữ.

- Xem ra thiếu nữ tuyệt đẹp kiên cường kia thi rớt thật rồi, không biết bây giờ bọn họ ở đâu? Chắc nàng rất buồn, rất thất vọng?

Trong lòng Đinh Hạo bỗng thấy buồn bã.

Giống như trước, hai mươi tốp đầu xếp hạng trắc nghiệm bị giấy đỏ che lấp, không biết là thần thánh phương nào, rất bí ẩn.

Đây là thủ đoạn bảo vệ đệ tử thiên tài của Văn Kiếm tông.

Không chút nghi ngờ, hai mươi vị tốp đầu chính là thiên tài tuyệt thế trong lần thu đồ đệ này, đa số có võ giả huyết thống, huyết mạch thần dị sót lại trong người, uy lực vô biên. Vì phòng ngừa hai mươi thiên tài bị lôi kéo hoặc môn phái đối địch chú ý giám sát, Văn Kiếm tông phải giữ kín như bưng.

Từ sáu vạn người chọn ra hai ngàn hai mươi người, cuộc tuyển chọn khắc nghiệt biết mấy.

Tính ra thì Đinh Hạo phẩm chất kinh mạch nhị giai xếp hạng một trăm đã là cực kỳ ưu tú.

Đinh Hạo khá vừa lòng với thành tích của mình.

Nhưng Đinh Hạo cứ thấy kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông đã bỏ qua điều gì.

Đinh Hạo gặp kỳ ngộ trong hang núi Địa Huyệt Thâm Uyên, cơ thể sinh ra biến dị, hai bóng ảo ảnh đao kiếm có bí mật cực lớn. Đinh Hạo chất chứa tự tin làm hẳn phải ngạc nhiên, trong người bùng phát tiềm lực tuyệt đối không thua những thiên tài xếp hai mươi hạng đầu.

Sau khi kết quả cuối cùng công bố, sơn môn Văn Kiếm tông náo nhiệt ồn ào trở về bình tĩnh.

Trừ hai mươi yêu nghiệt tốp đầu được đối xử đặc biệt ra, hai ngàn thiếu niên còn lại lĩnh y phục, thẻ bài, trường kiếm đệ tử ký danh từ chỗ hậu cần Văn Kiếm tông, được xếp tạm thời nghỉ qua đêm trong khách xá.

Mỗi thiếu niên nhận một quyển sách nhỏ giống ‘hướng dẫn sinh hoạt’, mặt trên ghi kỹ mấy ngày tiếp theo bọn họ sẽ làm gì.

Đinh Hạo quay về xóm nghèo sau núi, đơn giản gói ghém đồ đạc xong quay về khách xá của mình.

Trong thời gian ngắn Đinh Hạo không cần quay về nhà tranh.

* * *

Ngày thứ ba.

Hiệu suất làm việc của Vấn Kiếm tông cực cao.

Sáng sớm đã phát thông báo phân phối, sắp xếp cụ thể cho hai ngàn đệ tử.

Đám thiếu niên chia mỗi đội bốn trăm người, vào năm viện đông, tây, nam, bắc, trung. Bọn họ sẽ ở trong khu vực khác nhau trong sơn môn, từ giáo viên, sư phụ các sư huynh khác nhau dẫn dắt, truyền dạy võ đạo và các tri thức cơ sở. Lấy tiêu chuẩn gì phân viện cho các thiếu niên thì không ai biết.

Phân phối kiểu này là vì kích thích lòng cạnh tranh của các thiếu niên.

Bởi vì trong quyển sách nhỏ ghi rõ quy tắc. Giữa năm viện đông, tây, nam, bắc, trung mỗi nửa tháng sẽ có đại tái tỷ võ một lần quyết định linh thảo, dược tề, các loại tài nguyên cao thấp bao nhiêu trong một tháng.

Đinh Hạo bị phân đến Thanh Sam Đông Viện.

Đêm hôm đó Đinh Hạo đến ký túc xá thứ nhất trong hoàn cảnh trước núi đẹp như tiên, phòng số một sân số tám Thanh Sam Đông Viện.

- A! Phòng số một sân số tám, con số may mắn đây. Ha ha ha ha ha ha! Không tệ!

Đinh Hạo công bao hành lý cầm chìa khóa đi tới một sân đá xanh, nhìn viện nhỏ một mẫu, nhà đá rộng rãi như cung điện, lòng kiềm không được hưng phấn.

So với nhà tranh sau núi thì chỗ này đúng là thiên đường.

Vấn Kiếm tông không uổng là một trong các tông phái bá chủ Tuyết Châu, tài lực hùng hậu, không chút keo kiệt với đệ tử.

Từ nay Đinh Hạo có một gian phòng thuộc về mình trong trước núi như chốn bồng lai.

Đinh Hạo đẩy cửa gỗ dày nặng bước vào sân, bên trong có ba tòa nhà đá trái, phải, chính giữa. Gian chính giữa đón ánh nắng, rộng nhất. Đằng trước mỗi nhà đá có một cây tùng cổ thẳng tắp xanh ngắt, sân rất rộng rãi, chính giữa có một cái giếng, mép giếng loang lổ hằn vết dây thừng. Bên cạnh giếng đặt một thùng nước sắt đen, một xấp dây thừng thô cỡ tay con nít.

- Phòng số một, ha, chính là gian chính giữa rộng nhất, may quá đi, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo bước nhanh đi tới trước nhà đá, dứt chìa vào lỗ mở khóa đồng to, đẩy cửa đá ra. Ai ngờ Đinh Hạo đẩy nhưng cửa đá không nhúc nhích.

- A? Không lẽ trong cửa đá cũng có huyền cơ khác?

Đinh Hạo quan sát kỹ mới phát hiện trên cửa đá màu xanh khắc hoa văn nhỏ cỡ sợi tóc, hoa văn kéo dài ra ngoài trải rộng vách tường nguyên gian nhà đá trông như hoa văn thiên nhiên hoặc nhân tạo. Bởi vì đường nét quá nhỏ nếu không quan sát kỹ thì không thể phát hiện ra.

Tay Đinh Hạo nhẹ vuốt hoa văn, chợt lòng bàn tay dùng sức vắn vào vách tường.

Nhà đá không nhúc nhích.

Đinh Hạo vỗ một chương này sức mạnh hai ngàn cân, đá bình thường sẽ có dấu vết gì nhưng tường nhà đá này không chút sụt mẻ.

- Quả nhiên hoa văn này là nhân công khắc, chắc giống như kiếm trận đồ gia cố bảo vệ nhà đá.

Đinh Hạo định gồng người đẩy cửa đá thì sau lưng vang giọng ngạc nhiên.

- Ủa? Người cũng ở sân số tám?

Đinh Hạo xoay người thấy thiếu niên thợ săn Trương Phàm tay cầm bao lớn bao nhỏ cùng phụ thân, đám người đồng hương biểu tình mừng rỡ nhìn Đinh Hạo, vẻ mặt cảm kích.

29. Chương 29: Một Viện Ba Bạn Cùng Phòng

- Người cũng được phân phối đến Thanh Sam Đông Viện sân số tám? Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, nói vậy là chúng ta sẽ thành bạn cùng phòng.

Lòng Đinh Hạo hân hoan, hẳn có ấn tượng khá tốt với thiếu niên kiên cường này.

- Ta còn chưa kịp tạ người lần đó nhường ta, nếu không đứng nhất thì nghị lực cộng thêm mười điểm thì lần này ta không có khả năng bán vào Vốn Kiếm tông. Khi đã qua tuổi, đời này không có hy vọng trở thành võ giả.

Trương Phàm vô cùng cảm động.

Thiếu niên dịu dàng như ngọc mỉm cười là người thay đổi vận mệnh của Trương Phàm.

Đinh Hạo cười nói:

- Không cần cảm ơn ta, đó là kết quả người cố gắng, nếu ngay từ đầu người đã từ bỏ thì phút cuối ta không thể giúp gì được cho người.

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ thạch oa tử nhà ta thật may mắn liên tục gặp quý nhân, bây giờ thành bạn cùng phòng với ân công.

Phụ thân của Trương Phàm cười to, vừa nói vừa giơ các loại đặc sản núi săn mình cầm đưa hết cho Đinh Hạo.

Vị thợ săn chân chất này thân hình cao to, nửa thân trên quần da thú xéo. Thân thể rắn chắc như bê tông rậm rạp vết sẹo chắc bị thú hung dữ cào, đó là một thợ săn già dặn kinh nghiệm.

Mấy người đứng trong sân nói chuyện một lúc thì nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Một thiếu niên mặc trường bào, trán cột vòng tím đính một viên bạch ngọc hoa mỹ mang theo tám hộ vệ mặc giáp da, thân hình vạm vỡ từ bên ngoài bước vào.

Thiếu niên áo tím da trắng nõn, mắt hẹp dài nhắm lại, mũi ưng, môi mỏng, thân hình cao gầy, đầu mày không thêm che giấu sự huênh hoang, bá đạo.

Trong sân số tám có ba gian nhà đá cho ba đệ tử ký danh cư ngụ.

Thiếu niên mũi ưng áo tím chắc là một vị bạn cùng phòng khác của Đinh Hạo.

Thiếu niên áo tím mũi ưng nhìn trong sân có nhiều người, nhíu mày lầm bầm:

- A? Xui thật, sao có nhiều thợ săn thấp hèn thế này? Bản thiếu gia phải ở chung với đám tiện dân?

Giọng thiếu niên áo tím mũi ưng thanh âm không lớn không nhỏ nhưng truyền vào tai mọi người.

Trương Phàm lập tức biến sắc mặt định xông lên.

Thợ săn già kéo Trương Phàm lại:

- Không sao, oa tử, không có việc gì, đừng xúc động . . .

Thợ săn già hiểu rõ nhi tử của mình. Từ nhỏ đến lớn Trương Phàm ghét nhất người ta sỉ nhục phụ thân tầm thường của gã, thợ săn già sợ Trương Phàm xúc động phạm sai lầm bị Vốn Kiếm tông xua đuổi, đó là mất nhiều hơn được.

Trương Phàm bị phụ thân ấn chặt cuối cùng cúi gục đầu xuống.

Đinh Hạo thấy Trương Phàm siết chặt nắm tay, vì siết chặt nên khớp xương nhô ra, gã cố gắng ức chế lửa giận trong lòng.

- A? Phòng số hai là phòng nhỏ? Có làm không vậy? Phân phối cho bản thiếu gia phòng nhỏ một gian người hầu ở.

Thiếu niên áo tím mũi ưng đi tới trước gian phòng ôs hai nhìn một cái, rất bất mãn. Thiếu niên áo tím mũi ưng quay đầu nhìn Đinh Hạo đứng trước cửa phòng số một to, mắt hẹp dài lóe tia vui sướng.

Thiếu niên áo tím mũi ưng nói:

- Nay tiểu tử, lại đây, hai ta đổi phòng!

Giọng điệu của thiếu niên áo tím mũi ưng cực kỳ bá đạo nhưng không chứa chỗ thương lượng.

Ai biết thiếu niên áo tím mũi ưng đã vênh váo nhưng Đinh Hạo càng kiêu ngạo hơn gã.

Đinh Hạo cười với nhóm người Trương Phàm, nói:

- Ta tên là Đinh Hạo, sau này chúng ta chính là đồng môn sư huynh đệ kiêm bạn cùng phòng, hãy chăm sóc lẫn nhau.

Đinh Hạo nói xong đi về phòng mình.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo không thèm nhìn thiếu niên áo tím mũi ưng một lần.

Một hộ vệ mặc giáp da nổi giận:

- Bà nội nó, công tử nhà ta đang nói chuyện với người, tiểu tử thối!

Hộ vệ mặc giáp da nhảy lên cao đánh ra một đấm vào lưng Đinh Hạo.

Trương Phàm kinh kêu:

- Cẩn thận!

Đinh Hạo không thèm quay đầu, dường như có mắt mọc sau lưng trở tay đánh một đấm vừa lúc chạm vào nắm tay của hộ vệ mặc giáp da.

Răng rắc!

Tiếng xương gãy vang lên.

Hộ vệ mặc giáp da hét thảm:

- A!

Cú đấm của hộ vệ mặc giáp da như đánh vào búa sắt, cánh tay vụn vụn.

Nắm tay da tróc thịt bong, máu tươi tung tóe. Thân thể hộ vệ mặc giáp da nặng hơn một trăm cân như điều đứt dây bay ra ngoài, đập mạnh vào tường sân phát ra bùm một tiếng. Hộ vệ mặc giáp da vô lực trượt xuống.

Hộ vệ mặc giáp da đã xỉu.

Thiếu niên áo tím mũi ưng biến sắc mặt, định nổi giận chợt nhớ đến cái gì, giật mình kêu lên:

- Đinh Hạo? Người là Đinh Hạo? Đinh Hạo xếp hạng một trăm trên tổng xếp hạng trắc nghiệm?

Lần này Văn Kiểm tổng tuyển nhận hai ngàn lẻ hai mươi đệ tử ký danh, xếp năm trăm hàng đầu trong bảng xếp hạng trắc nghiệm đã rất biến thái. Danh tiếng Đinh Hạo nổi như cồn từ sau ngày thi thứ nhất, xếp hạng một trăm tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm, đó là nhân vật nổi trội trong hơn hai ngàn đệ tử ký danh.

Tuy thiếu niên áo tím mũi ưng kiêu căng nhưng gã chỉ xếp hạng dưới top năm trăm rất xa, không dám trêu vào biến thái Đinh Hạo.

Lòng thiếu niên áo tím mũi ưng kiêng dè, thay đổi sắc mặt, cuối cùng không nói gì hơn.

Nhưng trong con ngươi hẹp dài chớp lóe tia sáng không phục và độc ác.

Càng khiến thiếu niên áo tím mũi ưng thấy vô cùng nhục nhã là từ đầu đến cuối Đinh Hạo không nhìn gã một cái nào, đẩy mở cửa đá đi vào phòng số một.

Mặt thiếu niên áo tím mũi ưng lại đổi ngay, hừ lạnh một tiếng, mang theo hộ vệ mặc giáp da vận chuyển nhiều đồ dùng ính hoạt thường ngày hầm hừ đi vào gian phòng số hai.

- Đinh Hạo, thì ra thiếu niên này chính là Đinh Hạo trong tin đồn, thiên tài có thuộc tính thần giai.

Mắt thợ săn già sáng ngời.

Thợ săn già ngừng một chút, vỗ lưng Trương Phàm, cực kỳ nghiêm túc dặn dò:

- Thạch oa nhi, hãy nhớ sau này phải chân tâm thành ý làm bằng hữu tốt với Đinh sư huynh. Tiểu tử nhà ngươi thật sự gặp quý nhân rồi, có lẽ suốt đời ngươi sẽ vì có một bannj cùng phòng như rồng lặn dưới nước này mà thay đổi long trời lở đất.

Trương Phàm nghiêm túc gật đầu.

- Phụ thân hãy yên tâm, ta cũng cảm thấy Đinh sư huynh rất thân thiết, giống như ca ca.

Nói đến đây thiếu niên Trương Phàm bất mãn bĩu môi nói:

- Phụ thân. Bây giờ ta đã là đệ tử của Vãn Kiếm tông, sau này phụ thân đừng gọi ta là thạch oa nhi nữa, khó nghe.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử thói nhà ngươi!

Một đám thợ săn vui vẻ cười to trong buổi sáng rực rỡ.

Thời gian hạnh phúc tươi đẹp như ngừng lại vào giờ phút này.

* * *

Ba ngày đầu vào Vãn Kiếm tông, đám đệ tử ký danh sống thoải mái.

Hai ngàn đệ tử ký danh được cho phép hoạt động tự do, bọn họ có thời gian đầy đủ từ biệt hộ vệ, người thân làm bạn bên cạnh mình, vừa thích ứng, uyên thuộc cuộc sống trong tông môn trên núi, không được sắp xếp huấn luyện gì.

Ba ngày sau, thời gian quy định đến, những người không liên quan phải rời khỏi Vãn Kiếm tông.

Thế là đám thiếu niên hăng hái phần chần lưu luyện không rời từ biệt thân nhân một mình ở lại Vãn Kiếm tông, bắt đầu con đường tu hành gian khổ.

30. Chương 30: Năm Viện Đại Tái.

Trong ba ngày trừ ăn uống này nọ ra Đinh Hạo đều ở lì trong phòng luyện tập kiếm thuật.

Đinh Hạo sinh hoạt tại đây hơn bốn năm, có ký ức dung hợp, hẳn hiểu biết rất rõ về Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo không cần lãng phí thời gian thích ứng Vãn Kiếm tông làm gì.

Nắm chặt thời gian tu luyện, đề cao thực lực cá nhân mới là lẽ phải.

Phòng số một đúng là gian phòng tốt nhất trong mỗi đại viện, chia làm đại sảnh và hậu đường. Đại sảnh rộng rãi, sáng sủa thích hợp cho tu luyện. Hậu đường hơi nhỏ hẹp, bên trong chỉ có một chiếc bàn đá, một cái giường đá xanh để nghỉ ngơi.

Đối với Đinh Hạo thì mỗi một phút mỗi một giây cực kỳ quý giá.

Đinh Hạo cần hết sức tăng mạnh thực lực của mình sớm ngày đạt đến cảnh giới đi trong hoang dã mới du hành nam Vực xa xôi tìm về muối muối của mình được.

Đây là Đinh Hạo hứa với linh hồn sót lại của Đinh Hạo thân xác cũ.

Đinh Hạo phải hoàn thành.

Đương nhiên Đinh Hạo có lòng hiếu thắng rất mạnh, trong lòng thề có một ngày hắn sẽ leo lên hạng nhất tổng bảng xếp hạng trăm nghiệm, đập những thiên tài yêu nghiệt dưới chân.

Bên ngoài bỗng có tiếng đập cửa.

Rầm rầm rầm!

Đinh Hạo thu kiếm đứng thẳng, thở hắt ra. Đinh Hạo mở cửa, Trương Phàm đứng bên ngoài.

- Đinh sư huynh, vừa rồi giáo sư Vương Tuyệt Phong phái người đến nhắn một chút nữa chúng ta đi vô xá Thanh Sam Đông Viện tập hợp, hình như là vì hai ngày sau là lúc năm viện đông, tây, nam, bắc, trung đại tái, cần tuyển ra đại biểu tỷ vô cho Thanh Sam Đông Viện chúng ta. Ta đến báo cho sư huynh biết.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cười chân chất hỏi:

- Chắc không quấy rầy người tu luyện phải không?

Đinh Hạo cười nói:

- Không, sau này chúng ta là sư huynh đệ, đừng người đến người đi, gọi ta là Đinh Hạo đi.

Đinh Hạo nói rồi thay trường sam màu xanh môn phái Vắn Kiếm tông phát cho, treo kiếm rỉ sét trên lưng, bước ra ngoài.

Đinh Hạo, Trương Phàm vừa đi vừa nói ra khỏi sân số tám.

Trương Phàm, Đinh Hạo dọc theo đường lát đá miếng, đi dưới bóng cây, thấy nhiều đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện mặc trường sam màu xanh biểu tình hưng phấn tùm năm tùm ba đi hướng quảng trường vô xá.

Những người này đều là đệ tử của Thanh Sam Đông Viện.

Hai ngàn lẻ hai mươi đệ tử ký danh thi đậu vào Vắn Kiếm tông, trừ hai mươi siêu thiên tài bí ẩn trực tiếp đưa vào môn bí mật bồi dưỡng ra những người khác ở trong năm đại viện Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện, Bạch Sam Trung Viện.

Đệ tử ký danh trong mỗi viện khoảng bốn trăm người, phân biệt bằng màu áo.

Đệ tử ký danh viện khác nhau chẳng những sinh hoạt trong khu vực khác mà tiền cảnh võ đạo do giáo viên khác nhau chỉ dạy, huấn luyện tay mơ trong một năm.

Đáng nhắc đến là hai ngàn tay mơ này chỉ tính là đệ tử ký danh của Vắn Kiếm tông.

Cho nên cái gọi là đệ tử ký danh ý nghĩa một năm sau bị đào thải trong kiểm tra liền mất tư cách ở lại Vắn Kiếm tông, sẽ bị đuổi ra tông môn.

Sự thật là trong Vắn Kiếm tông có các loại kiểm tra từ lớn đến nhỏ, nhiều vô số kể. Kiểm tra nhỏ hàng tháng, kiểm tra cỡ vừa một mùa, kiểm tra lớn một năm. Các loại kiểm tra, nhiều danh mục tạo ra áp lực khiến người nghệt thở.

Vắn Kiếm tông là 1 môn phái rất tôn trọng cạnh tranh.

Đệ tử ký danh mới nhập môn bị chia làm năm viện đông, tây, nam, bắc, trung là một trong các thủ đoạn cạnh tranh.

Mỗi tháng sẽ có năm viện đại tái một lần, từ năm viện đông, tây, nam, bắc, trung phái ra mười đại biểu ưu tú nhất của viện mình đi tỷ võ.

Thắng thua trong tỷ võ có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Thứ hạng cuối cùng quyết định các đệ tử ký danh trong một viện trước lần năm viện đại tái tiếp theo, tức là trong một tháng được chia linh được, huyền công bí tịch, các loại ích lợi nhiều nhất từ tông môn. Thậm chí bình thường tu luyện, đệ tử viện nào đoạt hạng nhất năm viện đại tái được cường giả trong môn chỉ dẫn nhiều hơn.

Những cái đó là tài nguyên, ưu thế làm đám chim non đỏ mắt.

Dù là thiếu niên thuộc viện nào không ai muốn thua trên cùng vạch xuất phát.

Mười phút sau, Đinh Hạo, Trương Phàm đi tới quảng trường võ xá đại điện Thanh Sam Đông Viện.

Trong đại điện to lớn đã có hai, ba trăm người, áo màu xanh võ sĩ dán sát người. Bọn họ ngồi trên ghế đá bốn phía lối dài giữa sân, châu đầu ghé tai bàn luận tuyển chọn người tỷ võ. Ai nấy biểu tình hưng phấn, hăng hái muốn thử.

Đinh Hạo, Trương Phàm, thiếu niên áo tím mũi ưng Vương Tiểu Thất sân số tám cũng ở trong đám người.

Thiếu niên áo tím mũi ưng Vương Tiểu Thất đã thay áo xanh, trò chuyện vui vẻ với một nhóm thiếu niên, rất nồng nhiệt.

Trương Phàm nhỏ giọng nói bên tai Đinh Hạo:

- Thiếu niên mũi ưng bị đám Vương Tiểu Thất vây quanh tên là Trác Nhất Phong, nghe nói là đệ tử xếp hạng thực lực cá nhân gần hàng đầu Đông Viện, tổng xếp hạng trắc nghiệm thứ một trăm lẻ bảy. Thiếu niên này biểu hiện luôn vênh váo, trong vòng mấy ngày đã lôi kéo nhiều đệ tử ký danh Đông Viện, muốn trở thành thủ lĩnh Thanh Sam Đông Viện.

Thiếu niên thợ săn nghe ngóng khá nhiều tin tức.

Đinh Hạo, Trương Phàm tìm một chỗ trống ngồi xuống chờ đợi.

Lúc này Đinh Hạo mới chú ý thấy chính giữa võ xá thạch điện, trên lô idài đá xanh có một người đứng.

Một nam nhân vạm vỡ râu ria, mặc áo xanh.

Nam nhân vạm vỡ phát ra hơi thở khiến Đinh Hạo thấy nguy hiểm, gã đứng đó như mãnh thú ngủ đông, thân hình to khỏe ẩn chứa lực lượng đáng sợ. Một khi lực lượng đó bùng nổ trong thời gian một nén nhang đủ xé nát tất cả thiếu niên trong võ xá.

Đinh Hạo thầm so sánh, hần phán đoán ra bản thân tuyệt đối không là địch thủ của nam nhân vạm vỡ râu ria này.

Cùng lúc đó, dường như nam nhân vạm vỡ râu ria cảm ứng được ánh mắt của Đinh Hạo, ngẩng đầu liếc hướng hắn.

Ánh mắt giao nhau, Đinh Hạo cảm thấy mắt nam nhân vạm vỡ râu ria như thanh đao sắc bén chói mắt làm hắn phải nheo mắt lại. Con ngươi đau nhức, Đinh Hạo thầm giật nảy mình.

Nam nhân vạm vỡ râu ria nhìn chằm chằm Đinh Hạo, khóe môi cong lên kỳ dị.

Vài giây sau, nam nhân vạm vỡ râu ria thu tầm mắt nhìn toàn đại điện, gật gù.

Nam nhân vạm vỡ râu ria khe khẽ hừ một tiếng:

- Hừ!

Thanh âm lại truyền vào tai mọi người.

Trong khoảnh khắc này cả đám cảm giác màng tai bị đâm mạnh, một số thiếu niên cơ sở không chắc, thực lực hơi thấp không chịu nổi mặt trắng bệch, người lắc lư.

Đám người ngừng xì xầm, hoảng sợ nhìn nam nhân vạm vỡ râu ria.

Trong võ xá đại điện yên lặng đến nghe chân rơi dưới đất.

31. Chương 31: Mười Hạng Giống Tuyển Thủ

- Đám nhóc con, nếu các người đến đông đủ rồi thì hãy tự giới thiệu đi. Từ hôm nay trở đi lão tử chính là Tổng giáo sư của các người, phụ trách mọi việc trong một năm tu luyện, thi kiểm tra của tất cả đệ tử ký danh Đông Viện. Tên của lão tử là Vương Tuyệt Phong, hiện là đệ tử tam đại của Vãn Kiếm tông!

Nói đến đây nam nhân vạm vỡ râu ria nở nụ cười.

Đám thiếu niên cảm thấy nụ cười đó khá dữ dằn, đặc biệt là rằng Tổng giáo viên trắng như tuyết sắc bén như đao.

Vương Tuyệt Phong cười tủm tỉm nói:

- Đám nhóc con, hãy tin tưởng ta, các người sẽ nhanh chóng nhớ kỹ cái tên này.

Tất cả thiếu niên đánh rùng mình.

Gặp Tổng giáo viên kiểu này chắc trong một năm nay mọi người không dễ sống.

Vương Tuyệt Phong nói:

- Tốt rồi, xem ra các người đã có giác ngộ chịu khổ, vậy tiếp theo bắt đầu nói năm viện đại tái vào năm ngày sau.

Vương Tuyệt Phong vuốt râu xồm, tiếp tục bảo:

- Nói thật là lão tử không có hy vọng gì vào năm viện đại tái lần đầu tiên, bởi vì thực lực binh quân hay sức chiến đấu mạnh nhất của Thanh Sam Đông Viện xếp chót trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung. Bởi vậy lão tử yêu cầu các người trong mười trận so tài thắng được hai phần vòng thứ nhất xem như là đạt tiêu chuẩn.

Vương Tuyệt Phong chưa dứt lời trong võ xá đã ồ lên, tiếng xì xầm như hàng chợ.

Lấy được hai phần ý là thắng hai trong mười trận tỷ võ.

Đám thiếu niên lộ biểu tình bất bình.

Bọn họ quá quan trọng tiến vào Vãn Kiếm tông, ai đều cho rằng mình là thiên tài thể nhưng bị xem thường ra mặt, cực kỳ bất mãn vì giáo viên Vương Tuyệt Phong xem thường thực lực của nhóm mình.

Mặt Vương Tuyệt Phong lộ nụ cười mỉa mai đã sớm đoán trước.

Đinh Hạo vuốt mũi.

Đinh Hạo chợt cảm thấy Vương Tuyệt Phong há mồm ngậm miệng là lão tử nếu mục đích là kéo thù hận thì gã thật sự làm được.

Chỉ dùng một câu đã kích thích lòng háo thắng, đấu chí của các thiếu niên, như đổ nắm muối vào dầu sôi, trong sân sôi sục.

Vương Tuyệt Phong lại hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Thanh âm thoải mái lẫn át tiếng ồ ào, tai đám thiếu niên ù vang. Các thiếu niên hoảng sợ ngừng la ó.

Trong võ xá đại diện trở về bình tĩnh.

- Người, người, còn người, người nữa.

Tổng giáo viên địa nhân tùy ý chỉ ra mười thiếu niên trong đám người, vẫy tay nói:

- Mười người các người lên lời dãi cho lão tử.

Đinh Hạo là một trong mười thiếu niên bị chỉ vào.

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chột lóe, đám thiếu niên nhảy lên lôi đài.

Thiếu niên bị chỉ tên đều có thực lực mạnh nhất Thanh Sam Đông Viện, mơ hồ đã hiểu ý của Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì nên là bọn họ đại biểu Thanh Sam Đông Viện xuất hiện năm viện đại tái hai ngày sau.

Ai nấy đều có tâm tính thiếu niên, có vài người thích khoe khoang tư thế bay lên thật đẹp, nhẹ nhàng như bay lượn cho thấy thực lực rất mạnh.

Chỉ có Đinh Hạo là thành thật bước ra từ đám người, đạp lên bậc thang từng bước một đi lên lôi đài.

Không phải Đinh Hạo cố ý điệu thấp.

Thật ra Đinh Hạo thân xác cũng muốn bay lượn trên trời khoe khoang, tiếc rằng Kinh Hồng Bộ chỉ là bộ pháp chứ không phải khinh công, trừ Kinh Hồng Bộ ra Đinh Hạo không biết pháp môn khinh công nào khác. So với khoe khoang chẳng bằng thành thật từng bước một đi lên, để tránh mất mặt.

Trong đám người có tiếng trào phúng khe khẽ.

Đặc biệt là Vương Tiểu Thất chỉ vào Đinh Hạo, biểu tình mỉa mai xì xầm gì đó với đồng bạn.

Thiếu niên Trác Nhất Phong trong vòng tròn nhìn non biểu tình âm trầm. Trác Nhất Phong cho rằng có thực lực siêu tuyệt, chắc chắn có thể xếp vào năm hàng đầu toàn viện nhưng không được chọn. Bởi vậy Trác Nhất Phong nhìn mười người lên đài, mắt lóe tia ghen tỵ và không cam lòng.

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong nửa cười nửa không, thói uyên vuốt râu xồm.

Wương Tuyệt Phong tùy ý liếc mười người, Tổng giáo viên bụng đen hờ hững nói:

- Tuy thực lực mấy người các ngươi tạm được nhưng chỉ có thể nổi bật trong đám người lun. Mười người các ngươi đại biểu Thanh Sam Đông Viện tham gia năm viện đại tái hai ngày sau vậy, dù sao không thể trông chờ các ngươi có thể thắng bao nhiêu trận.

Người . . . Người cái đầu sư cọ!

Cái này thì Đinh Hạo thân xác cũng không kiềm được muốn đập chết Tổng giáo viên các hạ.

Wương Tuyệt Phong nói chuyện thật đáng đánh.

Thiếu niên đứng trên đài vốn vẻ mặt hưng phấn nghe Vương Tuyệt Phong nói xong mặt đen như lọ nôi.

Bên dưới đột nhiên có tiếng hét to:

- Ta không phục!

Mọi người nhìn theo thanh âm thấy thiếu niên tên Trác Nhất Phong đứng bật dậy, sắc mặt âm trầm không phục quát to:

- Tổng giáo viên đại nhân, ta cho rằng cách lựa chọn này không công bằng, quá qua loa!

- A?

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong Trác Nhất Phong bụng đen hí mắt, hỏi:

- Nói vậy là ngươi có cách tốt hơn?

- đương nhiên.

Biểu tình Trác Nhất Phong đắc ý, hớn hờ lớn tiếng nói:

- Ta cho rằng nên thông qua tỷ võ chọn đại biểu của Thanh Sam Đông Viện, có như vậy mới phân biệt ra ai mới là cường giả thật sự. Mười người cuối cùng chiến thắng mới có tư cách đại biểu Thanh Sam Đông Viện xuất chiến, tránh ấy tên thật giả lẫn lộn ra ngoài làm mất mặt Thanh Sam Đông Viện chúng ta.

- Đúng, cách này hay!
- Ta đồng ý tỷ võ!
- Hì hì, nếu tỷ võ thì ta cho rằng thực lực tuyệt đối không thua bất cứ ai trên đài.

Trong đám người truyền ra tiếng hoan hô phụ hoa.

Đề nghị này được tất cả người dưới đài lớn tiếng tán đồng.

Các thiếu niên ai nấy tâm cao khí ngạo, sớm uyên ông trời số một ta số hai. Trước khi vào Vãn Kiếm tông có ai không là bảo bối của các đại gia tộc? Mọi người khó thể chấp nhận kiểu nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng trực tiếp chỉ định đại biểu như vậy, ai biết có phải người thiên vị hay không?

Chỉ có chiến đấu trên lôi đài mới khiến các thiếu niên tâm phục khẩu phục.

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng gật gù, vẫn là biểu tình đáng đánh nửa cười nửa không.

- Cũng đúng, người nói có chút đạo lý. Nhưng trong bốn trăm người tỷ võ tuyển ra mười người thì so đến bao giờ? Vậy đi, các người có ai không phục thì lên lôi đài khiêu chiến, nếu ai có thể đánh bại một trong mười người thì được tư cách đại biểu Thanh Sam Đông Viện tham gia năm viện đại tái.

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng chưa dứt lời đám thiếu niên dưới đài đã hoan hô.

Đinh Hạo lắc đầu.

Các thiếu niên quá ngây thơ.

Bọn họ không nghĩ xem Vương Tuyệt Phong có thực lực gì, ánh mắt sắc bén cỡ nào? Trước mặt nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng này đám thiếu niên chỉ là em bé sơ sinh mới học đi, trông như gã tùy tiện chỉ mười người nhưng thật ra là mười đệ tử mạnh nhất trong bốn trăm người.

Đám Trác Nhất Phong nghĩ rằng bọn họ giành được quyền lợi bình đẳng nhưng sự thật là bị Tổng giáo viên bụng đen thuận nước giong thuyền, lợi dụng cơ hội này lập uy ười người Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng chọn lên đài.

- Ta đến trước cho, ta muốn khiêu chiến hần.

Trác Nhất Phong sốt ruột nhảy lên, biểu tình cực kỳ vênh vào nhắm ngay Đinh Hạo.

32. Chương 32: Thắng Đến Không Thể Cãi Lại

Dưới đài, Vương Tiểu Thất và đám thiếu niên bên cạnh đều hét to hay.

Bọn họ tự hình thành đoàn thể nhỏ lấy Trác Nhất Phong dẫn đầu cho nên phải gào thét cổ vũ, trợ uy.

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng liếc Đinh Hạo, đáy mắt lóe ý cười bí hiểm. Nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng nhún vai, xòe tay với Trác Nhất Phong ý bảo những người khác tránh ra, nhường lôi đài cho Đinh Hạo, Trác Nhất Phong.

Tỷ võ bắt đầu.

- Tiểu tử, người nhận thua ngay đi để tránh cho thật sự đánh nhau thì ta lỡ tay làm người bị thương.

Trác Nhất Phong cất bước đi vào giữa lôi đài, nghênh ngang đứng, lạnh lùng cười không để Đinh Hạo vào mắt.

Trên tổng bảng xếp hạng trác nghiệm Trác Nhất Phong đứng một trăm lẻ bảy, dưới Đinh Hạo. Nhưng Trác Nhất Phong cảm thấy thứ tự bảng xếp hạng kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông không hợp với thực

lực thực tế của gã. Phải là vào năm mươi hạng đầu tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm mới là thực lực thật sự của gã, Trác Nhất Phong luôn tự mình rất giỏi.

Đinh Hạo mặt không biểu tình trở tay rút kiếm rỉ sét từ sau lưng ra.

Vốn từ sau khi các thiếu niên trở thành đệ tử ký danh thì Vấn Kiếm tông thống nhất phát binh khí, quần áo ới đệ tử. Môn phái phát trường kiếm tinh cương chất liệu rất tốt, do tượng sư Chú Vô đường dày kinh nghiệm của tông môn, đúng là thiên kiếm khó cầu.

Nhưng không hiểu sao Đinh Hạo cảm thấy môn phái phát trường kiếm tinh cương sử dụng không uyển tay bằng kiếm rỉ sét đào từ đồng rác cho nên bọn họ vẫn không đổi binh khí.

Thanh kiếm rỉ sét, thân kiếm loang lổ rỉ sắt, có từng lần như tùy thời sẽ gãy ngang, hình dạng không tốt trông như cây củi vô dụng.

Đinh Hạo rút kiếm rỉ sét ra làm dưới đài cười rầm trời, trào phúng không nể mặt.

Đặc biệt là đám Vương Tiểu Thất châm lửa thổi gió, cười to và dài nhất.

- Một thanh kiếm rỉ sét cũng dám lấy ra đánh nhau? Nói thật là đánh với người khiến ta thấy nhục nhã, không hiểu sao người xếp được hạng một trăm.

Trác Nhất Phong ngهنh ngang đứng giữa lôi đài, lạnh lùng cười:

- Người ra tay trước đi, ta nhường người ba chiêu, miễn cho các sư huynh đệ nói ta khi dễ kẻ yếu.

Đinh Hạo không nói nhiều, nghiêm túc gặt đầu, nói:

- Tốt.

Đinh Hạo chưa dứt lời thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đỏ chợt lóe trong tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo đập Kinh Hồng Bộ, kiếm rỉ sét nhanh như chớp bắn ra một luồng đao quang.

Chiêu này chính là đệ nhất chiêu trong Thập Tự Khoái Kiếm, kiếm tẩu trung cung, hào vô hoa tiêu.

Nhưng Đinh Hạo sử dụng lại có khí độ, ý khác hẳn. Đinh Hạo tĩnh đến động, chớp mắt tấn công, nhanh vô cùng.

Trác Nhất Phong hoảng loạn.

Nụ cười kiêu ngạo chưa tan trên mặt Trác Nhất Phong, gã không thể tin chỉ kịp miễn cưỡng nâng lên trường kiếm đỡ đòn.

Keng!

Tiếng kim loại giao nhau chấn tai mọi người điếc đặc.

Trong chớp mắt Trác Nhất Phong cảm giác như bị một cây búa công thành đập trúng, lực lượng mạnh mẽ đập vào thân kiếm rồi truyền đến cánh tay cầm kiếm. Tay Trác Nhất Phong rung mạnh, mất cảm giác.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Nụ cười đông trên khuôn mặt, Trác Nhất Phong và kiếm như điều đứt dây rớt xuống lôi đài, té cái bịch xuống ghế đá bên dưới.

Trong đại điện vô số ồn ào náo nhiệt vang lên tiếng hút ngụm khí lạnh.

Cường!

Quá mạnh!

Cường không thể tả.

Hoàn toàn là một kiếm diệt ngay.

Cả quá trình nhanh lẹ, mau đến một số người không kịp phản ứng. Đám thiếu niên Vương Tiểu Thất dưới đài còn đang tươi cười, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì chớp mắt đã kết thúc chiến đấu.

Trác Nhất Phong thành trò cười.

Hai ngày trước Trác Nhất Phong còn tự biên tự diễn thực lực tốp mười Thanh Sam Đông Viện.

Nhưng Trác Nhất Phong ở trước mặt Đinh Hạo không là cái đỉnh gì.

Tất cả thiếu niên biểu tình sợ hãi nhìn Đinh Hạo đồ sộ đứng giữa lôi đài, lòng giật mình. Không lẽ một kiếm này chính là thực lực một trăm hàng đầu bảng tổng xếp hạng trăm nghiệm sao?

Một cây kiếm rỉ sét như cây củ ở trong tay Đinh Hạo chính là thần binh lợi khí.

Không ai dám cười nhạo vũ khí của Đinh Hạo nữa.

Đáng sợ.

Đám người Vương Tiểu Thất phản ứng lại chuyện xảy ra kinh ngạc suýt rớt cằm.

Nụ cười trào phúng không còn, ai nấy há to mồm đến nhất một quả trứng vịt, trong mắt tràn ngập khó tin, đứng ngây như phỗng hóa thạch.

Trác Nhất Phong mặt xám mày trò bò dậy từ mặt đất, mặt đỏ rần tức giận quát:

- Người vô sỉ đánh lên!

Trác Nhất Phong không thể chấp nhận sự thật bị Đinh Hạo một kiếm nhẹ nhàng đánh bại.

Trác Nhất Phong cảm thấy Đinh Hạo cực kỳ tồi tệ, lợi dụng thân pháp siêu nhanh đánh lên gã. Nếu thật sự chiến đấu thì Trác Nhất Phong tuyệt đối không thua thảm như vậy.

Nhưng Trác Nhất Phong đã quên là ai đứng giữa lôi đài nói là nhường Đinh Hạo ba chiêu.

- Nữa đi, ta không phục, ta muốn đấu với người lần nữa!

Trác Nhất Phong nói rồi định nhảy lên lôi đài.

- Không cần.

Nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng cười xấu xa đột nhiên đứng dậy, nhắc tay lên. Lực lượng hùng hồn ngăn cản Trác Nhất Phong.

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng nói:

- Bỏ đi, đừng mất mặt thêm nữa. Tiểu tử ngươi không phải đối thủ của Đinh Hạo.

Trác Nhất Phong tức giận quát:

- Không thể nào! Mới rồi tại hấn tập kích ta!

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng cười xấu xa châm chọc:

- Chưa tới phút cuối chưa thôi sao? Tiểu tử, cúi đầu nhìn ngực người đi.

Trác Nhất Phong ngửa ra, cúi đầu nhìn, biến sắc mặt, xám xịt như tro tàn.

Không biết khi nào thì áo xanh dán sát ngực Trác Nhất Phong bị rạch hình chữ thập lộ ra áo trong màu trắng. Vết rạch chữ thập ngay vị trí trái tim, mới rồi đánh nhau Đinh Hạo dùng kiếm pháp siêu nhanh vượt qua ánh mắt bắt giữ khắc lên.

Từ đầu đến cuối Trác Nhất Phong không phát hiện ra gã đã sớm tung kiếm.

Nếu Đinh Hạo hơi mạnh tay một chút thì không chỉ áo xanh bị rạch mà là trái tim của Trác Nhất Phong.

Trán Trác Nhất Phong chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Trác Nhất Phong mặt xanh mét gục đầu xuống:

- Ta . . . Ta . . . Ta thua.

Trác Nhất Phong không thể không thừa nhận chính mình thất bại.

Ngừng một lúc Trác Nhất Phong ngẩng đầu lên, biểu tình dần bình tĩnh nhìn chằm chằm Đinh Hạo.

Trác Nhất Phong nghiêm túc nói:

- Hôm nay ta thua không lời nào để nói, người mạnh hơn ta. Nhưng đây chỉ là bắt đầu, có một ngày ta sẽ càng mạnh, đứng trên lôi đài khiêu chiến với người.

Trác Nhất Phong nói xong hành lễ nhận thua rồi quay về chỗ ngồi cũ, ngồi xuống.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được, ta luôn chờ.

Vốn Trác Nhất Phong kiêu ngạo, tự đại ban đầu nói nhường ba chiêu, thua xong lại bảo Đinh Hạo tập kích khiến mọi người cho rằng gã là kẻ vô lý. Tuy nhiên cuối cùng Trác Nhất Phong nhanh chóng điều chỉnh tâm tính, thản nhiên nhận thua, dấu chỉ còn đó. Trác Nhất Phong biểu hiện như vậy khiến Đinh Hạo, các thiếu niên đại diện khác xem trọng gã mấy phần.

33. Chương 33: Kiểm Thuật Thật Sự

Trong đám người, Vương Tiểu Thất cúi đầu không dám nhìn Đinh Hạo.

Mắt Vương Tiểu Thất chớp lóe không biết đang nghĩ gì.

Lúc này dưới lôi đài, trong đám người có kẻ nhảy lên khiêu chiến với mười đại biểu.

Người khiêu chiến là một thiếu niên mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang.

Thiếu niên mặc áo xanh, tay cầm trường kiếm, mi thanh mục tú, có chút khí thế.

Nhưng biểu tình của thiếu niên quá lạnh, mặc dù gã không lộ ra khí thế gì nhưng cho người cảm giác băng giá vạn năm đột nhiên xuất hiện trên lôi đài, linh hồn bị đông lại, cách biệt với người ngoài ngàn dặm.

Thiếu niên lạnh lùng báo tên:

- Phương Thiên Dực!

Phương Thiên Dực rút trường kiếm ra khỏi vỏ chĩa hướng Đinh Hạo.

Đối tượng Phương Thiên Dực chọn khiêu chiến vẫn là Đinh Hạo.

- Chết tiệt, sao toàn là chọn ta? Không lẽ lão tử trời sinh có khuôn mặt dễ bị ăn hiếp?

Lòng Đinh Hạo buồn bực, không nói gì rút kiếm rỉ sét bày thế Thập Tự Khoái Kiếm, tập trung đón chờ.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng chói mắt lóe lên trên lôi đài.

Phương Thiên Dực nhưng u linh, thân pháp siêu nhanh không thua gì Kinh Hồng Bộ của Đinh Hạo. Trong chớp mắt Phương Thiên Dực một bước xông đến bên Đinh Hạo, mũi kiếm khê rung hóa thành ba đóa kiếm hoa hàn mang, chia ra tấn công Đinh Hạo.

Phương Thiên Dực cũng tu luyện kiểu khoái kiếm.

Nhất kiếm tam hoa!

kiếm thuật như vậy không tầm thường chút nào.

- Kiếm thuật hay!

Mắt Đinh Hạo sáng lên đứng im tại chỗ, cổ tay rung, kiếm sét cũng huyền hóa ra ba kiếm hoa đỏ, nhất kiếm tam hoa đón đỡ!

Đinh đinh đinh!

Ba tiếng khê vang.

Chỉ thấy kiếm hoa bạc và đỏ va nhau trên không trung.

Hỏa hoa rực rỡ xẹt qua nhanh như sao băng, tên lửa, khiến người không kịp nhìn.

Kiếm siêu nhanh!

Kiếm siêu chuẩn!

Trong nhóm thiếu niên có nhiều người biết hàng nhìn ra điểm huyền diệu trong chớp mắt.

Trong giây lát Đinh Hạo dùng mũi kiếm và chạm mũi kiếm ngăn khoái kiếm của Phương Thiên Dực.

Chiến đấu tốc độ nhanh mà Đinh Hạo quyết định hành động như vậy cần có gan và tự tin lớn cỡ nào?

Chỉ chênh một li là sẽ bị kiếm bén đâm thủng, thế nhưng Đinh Hạo có thể trong chớp mắt bắt giữ mũi kiếm rung nhanh thật chính xác. Lá gan bình tĩnh, kiếm thuật xuất sắc khiến người mặc cảm không bằng.

Trương Phàm ở bên dưới lớn tiếng hét hay đầu tiên:

- Hay!

- Đẹp, kiếm pháp hay!

Đám thiếu niên cũng kiếm không được hoan hô.

Bao gồm đám người Trác Nhất Phong, Vương Tiểu Thất kiếm không được nhảy cẫng lên khen.

Đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi song kiếm va nhau không dứt bên tai.

Trên đài, ánh bạc và đỏ lập lòe như ma trơi.

Trong khi mọi người hoa mắt thì Đinh Hạo, Phương Thiên Dực đối công tới lui không biết bao nhiêu chiêu.

Keng keng keng!

Đao kiếm vang lên không ngừng!

Mới đầu mọi người còn phân biệt ra hai bên ra mấy chiêu từ số lần trường kiếm va chạm.

Nhưng sau này kiếm thuật của Đinh Hạo, Phương Thiên Dực càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, kiếm ngân nổi liền một mảnh trở thành một thanh âm, không thể phân biệt ra số lần.

Đám thiếu niên cảm thấy trên lôi đài chỉ có kiếm quang một bạc một đỏ chớp lóe, tựa bình bạc vỡ nước bắn ra, lại như xích luyện chọt lóe không trung, kích thích thị giác.

- Thực lực quá đáng sợ.

- Làm sao bọn họ luyện được kiếm thuật như vậy?

- Thì ra trên thế giới thật sự có thiên tài.

Các thiếu niên nín thở nhìn cuộc chiến trên lôi đài, lòng rung động và thấy thất bại.

Bao gồm Trác Nhất Phong cao cao tại thượng kiêu ngạo cũng không ngoại lệ.

Mọi người bị Phương Thiên Dực và Đinh Hạo bày ra kiếm thuật chấn động, trong lòng họ nghĩ nếu bản thân lên đài, đối mặt kiếm pháp đáng sợ của Đinh Hạo thì đừng nói là phản kích, không đỡ nổi một chiêu.

Chênh lệch quá lớn.

Từ đó thấy được Trác Nhất Phong thua trận trong một chiêu nhanh như chớp không oan chút nào.

Trong phút chốc bao gồm nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong bụng đen và chín thiếu niên khác trên đài đều biến sắc mặt.

Trên đài.

Đinh Hạo hét to kêu ngừng:

- Ha ha ha ha ha ha! Kiếm pháp hay, đối thủ tốt, sáng khoái!

kiếm rì sét trong tay Đinh Hạo hóa thành vệt đỏ cuộn cuộn rít gào xé gió, như thần long vẩy đuôi, thần vận kỳ diệu không thể diễn tả.

Phương Thiên Dực đúng là đối thủ tốt.

Từ khi Đinh Hạo luyện Thập Tự Khoái Kiếm đại thành đến giờ gặp đối thủ đầu tiên có kiếm thuật ngang ngửa với mình.

Khác với Tống Kiếm Nam, kiếm pháp của Phương Thiên Dực nhanh mà không quỷ, bá đạo mà không tà mị, lẫm liệt mà không độc ác, băng lãnh lại không âm trầm. Tất cả chứng minh tuy Phương Thiên Dực cho người cảm giác lạnh băng, không thoải mái nhưng tuyệt đối là một thiếu niên quang minh lỗi lạc.

Bởi vì kiếm thuật tức là tâm thuật.

Loại người gì luyện kiếm vậy.

Đầu chân mày Phương Thiên Dực hiếm khi bày ra hưng phấn nói:

- Người cũng không tệ.

Keng keng keng!

Keng keng keng!

Song kiếm không ngừng va chạm, rung động màng tai mỗi người.

Đinh Hạo dào dạt hứng thú, chìm đắm trong thế giới kiếm thuật. Tiếng hoan hô dần biến mất bên tai Đinh Hạo, trước mắt hắn chỉ có đối thủ. Mắt Đinh Hạo nhìn chăm chăm đường kiếm, kiếm thế của Phương Thiên Dực, dần tìm được đường đi nước bước.

Có vài thứ mơ hồ dần biến rõ ràng trong đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhanh chóng hiểu sâu hơn về kiếm.

Bên cạnh.

Trong mắt nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong bụng đen nửa cười nửa không chột lóe ngạc nhiên khó tả.

- Quả nhiên là người được lão quái vật Khí Thanh Sam nhìn trúng, thiên phú linh ngộ như yêu nghiệt. Mới khoảng mười phút mà kiếm pháp, kiếm vận tăng lên một cảnh giới, tốc độ tiến bộ thật đáng sợ. Không chừng sau này tiểu tử Đinh Hạo sẽ ngộ ra kiếm ý. Bà nội nó, không ngờ tên biến thái đó còn có thuộc tính thần giai vậy mà mới xếp hạng một trăm tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm. Chắc không phải đám rùa phụ trách xếp hạng trắc nghiệm sai lầm chỗ nào rồi đi?

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng thói uyên ở trong bụng chửi người.

Khi Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng ngẩng đầu lên trong lòng càng ngạc nhiên hơn.

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng liếc sơ liền biết cuộc chiến kinh tâm động phách trong mắt đám đệ tử kỳ danh không tới ba chiêu là kết thúc.

Nhưng lần này nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng đoán sai.

Keng!

Tiếng vang điếc tai song kiếm va nhau vang lên lần cuối.

Phương Thiên Dực lắc người lùi ra bảy, tám thước, thu kiếm đứng, hơi thở gấp.

Phương Thiên Dực thừa nhận:

- Ta thua.

Phương Thiên Dực chủ động nhận thua?

Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng ngạc nhiên, gật gù, ánh mắt xem trọng nhìn Phương Thiên Dực. Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng tâm nhủ: Tiểu tử họ Phương có chút ánh mắt và tự hiểu mình, ừm, thú vị.

34. Chương 34: Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên

Trên đài.

Đinh Hạo không truy kích, tay cầm ngược chuôi kiếm, chấp tay mỉm cười nói:

- Kiếm pháp hay! Có lẽ chúng ta có thể trở thành bằng hữu, sau này cùng nhau luận bàn đi.

Phương Thiên Dực ít nói:

- Cầu còn không được.

Phương Thiên Dực gật đầu với Đinh Hạo, xoay người nhảy xuống lôi đài.

Dưới đài.

Ánh mắt các thiếu niên nhìn Phương Thiên Dực đã thay đổi, tràn ngập kính sợ và khâm phục.

Người trước tuy thua nhưng vinh dự, thể hiện ra kiếm thuật vượt qua đa số người một bậc thang, một cảnh giới. Nếu không phải Phương Thiên Dực gặp biến thái Đinh Hạo thì đã thắng chắc.

Giây lát sau, tiếng hoan hô, vỗ tay vang lên rầm rộ.

Mỗi người đều khen trận kiếm thuật long tranh hổ đấu này hay, chiến đấu tỷ võ đặc sắc, kích thích lòng hiếu thắng, cạnh tranh của đám thiếu niên. Mọi người là bạn cùng lứa, tuổi xuân phơi phới, trong lòng có nhiệt huyết, trong mắt không chứa nhiều xảo trá rất dễ dàng trở thành bằng hữu.

Đinh Hạo đứng trên đài hơi cảm động.

Không khí này như đưa Đinh Hạo trở về thời cấp 3 kiếp trước, cùng đám học sinh quậy phá, tuổi xuân xanh mướt.

Đinh Hạo hành lễ với các sư huynh đệ dưới đài, quay về bên cạnh lôi đài.

Qua cuộc chiến này Đinh Hạo đứng vững vị trí trong Thanh Sam Đông Viện.

Rất nhiều đồng môn dưới lôi đài có hảo cảm với thiếu niên kiếm khách nho nhã như ngọc, không tiện không kiêu, kiếm thuật siêu tuyệt, luôn cười tủm tỉm. Tuổi Đinh Hạo xem như lớn nhất trong đám, cho các thiếu niên cảm giác tin cậy giống đại ca.

* * *

Trong hai canh giờ tiếp theo vẫn lục tục có người lên đài khiêu chiến mười đại biểu.

Nhưng không ai khiêu chiến Đinh Hạo.

Bởi vì trước đó Đinh Hạo biểu hiện thực lực, khí độ đã chinh phục các đệ tử kỳ danh Thanh Sam Đông Viện.

Chiến đấu khá kịch liệt.

Đinh Hạo nhờ cuộc chiến này mà hiểu rõ thực lực các đệ tử kỳ danh Thanh Sam Đông Viện.

Đa số ở chuẩn Vô Đồ cảnh, mới kích thích ra hạt giống huyền khí. Chỉ có bốn thiếu niên trùng ích đệ nhất huyết khiêu được gọi là đệ nhất kinh mạch võ đạo ‘thủ thiếu dương đệ nhất kinh’, thực lực nhất khiêu Vô Đồ cảnh.

Bốn người này đều nằm trong mười hạt giống Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng chọn.

Kết quả khiêu chiến cuối cùng là không ai đánh bại mười tuyển thủ hạt giống.

Về mặt này không ai không phục ánh mắt của Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng, cái tên này trông không đáng tin cậy nhưng gã tùy tiện chỉ ra đại biểu quả nhiên là mười người mạnh nhất trong bốn trăm thiếu niên.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cũng có lên đài khiêu chiến.

Nhưng thực lực Trương Phàm thấp đến tội, trừ cơ thể mạnh mẽ ra gã chưa nắm giữ huyền lực, cũng không tu luyện võ đạo huyền công theo hệ thống. Cho nên Trương Phàm vừa lên đài đã bị một trong mười thiếu niên hạt giống tên Lý Cự Linh vóc dáng cao to như gấu một chưởng đập bay xuống lôi đài chọc mọi người cười bể bụng.

Trương Phàm không tức giận.

Trương Phàm biết bản thân có điểm yếu.

Trương Phàm lên lôi đài không phải muốn lấy được đại biểu mà chỉ vì bắt lấy mọi cơ hội tu luyện để rèn bản thân.

Cuối cùng các thiếu niên đều phục Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng sắp xếp.

Trận tỷ võ đại tái khiêu chiến nội bộ Thanh Sam Đông Viện lần đầu tiên đặt dấu chấm tròn.

Mười thiếu niên hạt giống được cho rằng mười cường giả tạm thời trong Thanh Sam Đông Viện có tư cách đại biểu Thanh Sam Đông Viện tham gia năm viện đại tái vào hai ngày sau.

Trên lôi đài.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nhìn các thiếu niên dưới đài ai nấy mặt mũi bầm dập, cười gian nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Lúc đầu làm theo lão tử sắp xếp thì chẳng phải mọi chuyện ổn thỏa sao? Cứ đòi nhảy ra ăn đòn làm gì, cả người bị thương còn lãng phí ba canh giờ của lão tử. Các ngươi quá ngu, xứng đáng, ha ha ha ha ha ha!

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng thật sự có thiên phú kéo thù hận.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nói một câu khiến đám thiếu niên trợn tròn mắt như ốc bươu.

- Ha ha ha ha ha ha! Được rồi, đám nhóc con hãy nghe kỹ cho ta, lão tử sẽ truyền tâm pháp Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên tầng thứ nhất cho các ngươi. Sau khi trở về phải chăm chỉ luyện tập.

Nói đến đây biểu tình Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng bỗng trở nên trang nghiêm, túc mục.

- Hãy nghe kỹ. Tuy Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên chỉ là huyền công đỉnh giai nhân giai nhưng nó là công pháp cơ bản xếp số một Tuyết Châu, là căn bản Vấn Kiếm tông từng sừng sững tại Tuyết Châu mấy ngàn năm qua. Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên chắc chắn trợ giúp các ngươi đặt nền móng huyền công vững chắc nhất, nhớ nghiêm túc tu luyện cho lão tử. Đừng mơ một hơi ăn hết nguyên mâm, mơ mộng hão huyền các công pháp cao giai trong Tầng Kinh đường.

Đinh Hạo gật đầu.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nói đúng.

Theo ‘Vấn Kiếm tông niên đại ký’ ba xu ghi thì Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên đúng là công pháp cơ bản vững chắc nhất. Đối với nhiều thiếu niên mới bước vào cánh cửa võ đạo thì công pháp như Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên càng thích hợp hơn mấy huyền công cao giai trên bảng kỳ công huyền khí.

Mặc dù Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong khá bụng đen nhưng truyền dạy công pháp cực kỳ kiên nhẫn.

Mãi khi bốn trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đều nhớ kỹ mới kết thúc khóa học thứ nhất, nam nhân vạm vỡ râu ria Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nghênh ngang rời khỏi võ xá đại điện.

* * *

Đinh Hạo cùng Trương Phàm quay về sân số tám, vội vàng ăn cơm tối, lại lần nữa bế quan.

Ánh trăng trong trẻo theo cửa sổ chiếu vào trong, tựa sương bạc rơi xuống đất, khiến căn phòng có vẻ bình yên, tĩnh lặng.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân giữa đại sảnh, mắt khép, trong đầu lĩnh ngộ kỹ càng khẩu quyết, tuyến đường tâm pháp tầng thứ nhất Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên.

- Quả nhiên là tâm pháp huyền công đỉnh giai nhân giai, inh hơn Dẫn Khí quyết hàng bình thường gấp vô số lần. Cách dẫn khí hay đường vận chuyển huyền khí đều phức tạp, thâm ảo rất nhiều . . .

Đinh Hạo theo tâm pháp Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên chỉ dẫn thử dẫn khí.

Khi lòng Đinh Hạo máy động thì dòng khí nóng vượt qua lúc trước gấp mấy lần sinh ra trong đan điền.

Nếu nói Dẫn Khí quyết dẫn phát huyền khí là con suối thì Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên dẫn động huyền khí rầm rộ như sông lớn, liên miên bất tận, lực xung kích tràn đầy gột rửa đan điền của Đinh Hạo.

Đinh Hạo khen rằng:

- Thật lợi hại, tác dụng của huyền công đẳng cấp cao đúng là lớn, hèn chi rất đắt giá.

Chớp mắt hạt giống huyền khí trong đan điền của Đinh Hạo đã mở rộng gấp đôi, mặt ngoài có màu bạc trắng giống băng tuyết, lông lánh trong suốt chớp lóe ánh sáng rực rỡ, càng dày và ngưng tụ hơn, giống hạt trân châu to xinh đẹp.

Đinh Hạo vận chuyển tâm pháp dẫn động hạt giống huyền khí chậm rãi xoay tròn, không ngừng phóng ra tơ huyền khí bạc mông lung tẩm bổ đan điền, thân thể.

Ánh trăng chiếu trên người Đinh Hạo phủ một tầng sương bạc, hơi thở thánh khiết tràn ngập trên khuôn mặt tuần tú điển tra.

Một canh giờ sau.

Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra, trên mặt lộ nụ cười.

35. Chương 35: Kinh Mạch Thần Giai

- Chỉ tu luyện một canh giờ sinh ra huyền khí nhiều hơn mười mấy ngày trước cộng lại. Hay cho Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên, không uổng là huyền công đỉnh giai nhân giai, thật lợi hại.

Cảm giác cường đại chưa từng có tràn ngập khắp người Đinh Hạo.

- Hạt giống huyền khí cơ bản đã đến viên mãn, tiếp theo là trùng kích đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh.

Chỉ có xông mở kinh mạch, huyệt khiếu mới xem như bước lên con đường võ đạo.

Nếu không thì mặc cho người có kiếm pháp mạnh cỡ nào, không có huyền lực thúc đẩy thì chỉ là kỹ xảo, không có lực lượng. Trước cường giả thật sự, người đâm ra một kiếm không thể rạch da người ta càng đừng nói đến giết chết.

Đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh khởi đầu từ đan điền, trong tâm pháp tầng thứ nhất Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên bao gồm kinh mạch này và chín vị trí huyết khiếu. Đỉnh Hạo cẩn thận dẫn động hạt giống huyền khí huyền khí xông hướng kinh mạch.

Từng tia huyền khí nhu hòa rất nhanh tìm đến đường kinh mạch, thuận lợi đi vào.

Bình thường đường kinh mạch lớn nhỏ, độ cứng quyết định tương lai võ đạo của một người.

Lúc trước trong phần thi Đỉnh Hạo bị nhận là phẩm chất kinh mạch nhị giai, chỉ xem như bình thường, không quá rộng. Cho nên huyền khí mới vào kinh mạch Đỉnh Hạo đã thấy trúc trắc.

- A? Không lẽ kinh mạch của ta nhỏ vậy sao?

Đỉnh Hạo nhíu mày, không cam lòng.

Đỉnh Hạo ngẫm nghĩ, không dừng lại mà tăng tốc độ và sức mạnh trùng kích.

Đối với người bình thường thì kinh mạch không trời sinh đã suôn sẻ, bởi vì các loại nguyên nhân sau này ít nhiều gì sẽ bị nghẽn kinh mạch. Giống như một con sông hoang phế bị bùn đất chất chồng, phải xông mở ‘bùn’ mới bảo đảm con sông chảy xuôi được.

Quá trình huyền khí trùng kích kinh mạch chính là thanh lý ‘sông’.

Xô đi tắc nghẽn trong kinh mạch mới ận chuyển huyền khí bình thường, liên miên cung cấp lực lượng cho thân thể.

Sau khi Đỉnh Hạo tăng mạnh tốc độ, lực lượng huyền khí trùng kích, hần ngạc nhiên phát hiện cơn đau kinh mạch bị xé rách trong tưởng tượng đã không xảy ra. Trong đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh vẫn truyền đến cảm giác trì trệ thậm chí hơi . . . Thoải mái.

- A? Vậy là sao?

Dù là Dẫn Khí quyết hay Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên đều vô cùng trịnh trọng nhấn mạnh cường ép từng kích kinh mạch rất có thể tạo thành tổn hại xé rách kinh mạch, nổi đau khổ đó như vạn con kiến cắn, đau không muốn sống.

Nhưng hiện tượng đó không có trên người Đỉnh Hạo.

Điều này làm Đỉnh Hạo thấy kỳ cục.

- Tuy bây giờ ta chưa đạt đến cảnh giới nội thị nhưng chắc chắn rằng Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên không bao giờ sai lầm. Giải thích duy nhất chính là kinh mạch thân thể của ta khác với mọi người, có vài điểm kỳ dị. Rất có thể liên quan đến chất lỏng trắng sữa trong hang núi kỳ ngộ ta gặp dưới Địa Huyệt Thâm Uyên.

Linh hồn hai người cộng lại khiến Đỉnh Hạo bình tĩnh phân tích ra.

Tiếp theo Đỉnh Hạo thử lần nữa, tiếp tục tách huyền khí càng mạnh hơn trong hạt giống huyền khí ra ngoài, tăng cường lực lượng trùng kích kinh mạch.

Quá trình khá mạo hiểm, Đỉnh Hạo hành động cẩn thận.

Vì nếu dùng sức quá mạnh tạo thành kinh mạch tổn thương rất có thể tổn thương bản thân, hao tổn thiên phú, vậy đúng là mất nhiều hơn được.

Nhưng khiến Đỉnh Hạo vui như mở cờ là dù hần tăng cường huyền khí trùng kích kinh mạch lên gấp đôi, đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh truyền lại cảm giác càng thoải mái hơn, không hề đau đớn. Trước đó cảm giác sưng mồi dần rút đi.

Giống như trong chớp mắt này đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh rộng hơn gấp đôi.

Kinh mạch biến thô ra.

Đinh Hạo dẫn động huyền khí rời khỏi đường kinh mạch, chớp mắt đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh co về như cũ.

- Ha ha ha ha ha ha! Thì ra là vậy, ta hiểu rồi. Ha ha ha ha ha ha! Hóa ra kinh mạch của ta mềm dẻo đến khó tả, giống dây cao su. Ha ha ha ha ha ha! Tuy rằng kích cỡ ban đầu rất bình thường nhưng có thể chứa huyền khí vượt qua bản thân gấp mấy lần suôn sẻ thông qua.

Đinh Hạo kiểm không được cất tiếng cười đó.

Mức độ mềm dẻo này thật hiếm thấy, đúng là phẩm chất kinh mạch thần giai.

Lúc trước Đinh Hạo suy đoán không có sai, trưởng lão ngoại môn áo bạc kiểm tra kinh mạch đã tính sai.

Đinh Hạo biết lý do tại sao trưởng lão ngoại môn áo bạc phán đoán sai.

Trong khi thi, trưởng lão ngoại môn áo bạc phát hiện đường kinh mạch của Đinh Hạo hơi nhỏ không dám vận chuyển huyền khí mạnh hơn gấp mấy lần thăm dò độ mềm dẻo của kinh mạch. Bởi vì trước đó Đinh Hạo thi có thiên phú thuộc tính thần giai hiếm hoi, nếu trưởng lão ngoại môn áo bạc dùng quá sức tổn hại đường kinh mạch của Đinh Hạo, trưởng lão ngoại môn không gánh nổi tội phế bỏ hạt giống thiên phú thần giai.

Cho nên trưởng lão ngoại môn áo bạc không biết tuy kinh mạch của Đinh Hạo nhỏ nhưng độ mềm dẻo có thể xưng tuyệt phẩm, chỉ có thể ra kết quả phẩm chất kinh mạch nhị giai.

Sự thật là Đinh Hạo không đoán sai.

Trưởng lão ngoại môn áo bạc chấm thi liên tục thử, biểu hiện hoảng hốt chính là vì điều này.

Đinh Hạo nghĩ thông khúc mắc, hẳn thấy tự hào.

Thân thể thuộc tính thần giai.

Phẩm chất kinh mạch thần giai.

Hai thiên phú thần giai, nếu đồn ra ngoài có thể chấn động toàn Vãn Kiếm tông.

Giáo viên lôi kéo ‘chim mồi’ Thanh Bình học viện nếu biết đã bỏ lỡ kỳ tài thiên phú hai thần giai chắc sẽ cắt cổ tự sát.

Tư chất như vậy bất cứ môn phái nào trong Tuyệt Châu cũng tranh bể đầu thu đồ đệ.

Đinh Hạo ngồi tại chỗ hưng phấn cười thầm, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, tiếp tục tu luyện.

Đã tìm hiểu rõ phẩm chất kinh mạch, Đinh Hạo không cẩn thận rứt rứt nữa. Đinh Hạo dùng lực lượng mạnh nhất hạt giống huyền khí có thể cung cấp trùng kích đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh.

Quả nhiên sau cảm giác sưng mỗi ban đầu, tốc độ huyền khí vận chuyển trong đường kinh mạch càng lúc càng nhanh, càng lúc càng suôn sẻ.

Chớp mắt Đinh Hạo đã mở đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh khoảng một phần mười chiều dài.

Tiếp theo đến phút máu chốt rồi.

Theo thần giai ghi chép khúc một phần mười đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh có một huyết khiếu cực kỳ quan trọng được gọi là chủ trăm huyết thân người, tên gọi thần tuyến giống cánh cửa siêu to bằng thép ngăn chặn đường kinh mạch.

Xông mở mệnh tuyến huyết khiếu là tăng vọt về chất thực lực cho võ giả.

Hơn nữa chỉ khi xông mở mệnh tuyến huyết khiếu mới có thể tiếp tục tiến một bước khai thác trùng kích các con đường và huyết khiếu khác của đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh.

36. Chương 36: Tiến Độ Tu Luyện Của Ba Bạn Cùng Phòng

Mệnh tuyến huyết khiếu là cửa ải thứ nhất ngăn cản người mới học trên con đường tu luyện.

Đinh Hạo cảm giác được huyền khí vận chuyển đến chỗ này thì như con sông lao nhanh gặp đê đập cản trở.

Trong đầu Đinh Hạo nhanh chóng nhớ lại pháp môn, kỹ xảo liên quan đến trùng kích cô đọng mệnh tuyến huyết khiếu ghi trong Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên. Biểu tình Đinh Hạo trầm trọng, hắn làm theo pháp môn dẫn động huyền khí, hóa thành từng sợi tơ cần thận quán hướng ‘đê đập’.

Đinh Hạo có cảm giác mệnh tuyến huyết khiếu như một hành tinh hình tròn khổng lồ.

Đinh Hạo khống chế huyền khí hóa thành ngàn vạn sợi tơ chậm rãi quán mệnh tuyến huyết khiếu, từng chút một phân hóa, hao mòn nó, hòa tan từ từ.

Quá trình này rất chậm.

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt mặt trời mọc trăng lặn.

Ánh nắng vàng chiếu vào từ cửa sổ thay cho ánh trắng bạc, tia nắng ấm áp vuốt ve mặt Đinh Hạo, trông hắn như pho tượng anh tuấn hoa quý.

Bùm!

Đinh Hạo bỗng thấy đầu óc nổ tung, một cánh cửa mới tinh mở rộng hướng hắn.

Trong khoảnh khắc chỗ một phần mười đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh, vật cuối cùng mệnh tuyến huyết khiếu tắc nghẽn đã bị Đinh Hạo luyện hóa hoàn toàn. Toàn mệnh tuyến huyết khiếu đã mở.

Huyền khí phát ra tiếng rít vui sướng như thần long vào biển chui vào trong mệnh tuyến huyết khiếu.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo cảm giác tai như nghe thấy mệnh tuyến huyết khiếu ầm ầm chấn động.

Huyền khí tự động hình thành tuần hoàn chu thiên trong huyết khiếu hình tròn, xoay chuyển nhanh, mỗi xoay tròn một vòng là to ra một phần. Nguyên khí màu bạc mỏng dần biến thành bạc trắng lóng lánh trong suốt, bóng mượt như băng tuyết.

Đinh Hạo mở mắt xòe tay ra.

Lòng Đinh Hạo máy động, một đoàn sáng nhạt màu bạc trắng xuất hiện trong lòng bàn tay, chớp lóe.

Cùng lúc đó, khí lạnh băng lấy bàn tay Đinh Hạo làm trung tâm nhanh chóng lan tràn.

Đinh Hạo nhanh chóng xua huyền khí tuần hoàn trong mệnh tuyến huyết khiếu, chớp mắt một tầng băng mỏng như sương phủ lên tay, cổ tay, cánh tay hắn. Dưới ánh nắng chiếu sáng tầng băng lấp lánh ánh sáng nhiều màu.

- Thì ra thân thể ta có thuộc tính thần giai hiếm hoi là từ thuộc tính thủy biến dị thành thuộc tính trời sinh khí băng tuyết lạnh.

Đinh Hạo ngộ ra.

Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên đối với đám tay mơ mới vào võ đạo ỉnh nhất ở chỗ tâm pháp huyền công này bản thân không phân biệt thuộc tính. Thân thể người có thuộc tính khác nhau sau khi tu luyện tâm pháp Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên sẽ nhận được huyền khí thuộc tính khác nhau.

Đây mới là tâm pháp võ lòng đẳng cấp huyền công hoàn mỹ nhất.

Mạnh hơn Dẫn Khí quyết gấp vạn lần.

Chỉ có sơn môn tông phái nhân loại đẳng cấp bá chủ mới có công quyết như vậy.

Cho nên nói tại thế giới này muốn trở thành cường giả thật sự phải tham gia tông phái, làm tán tu không có tiền đồ.

- Không ngờ là huyền khí bằng tuyết, ha ha ha ha ha ha! Thuộc tính hoàn mỹ!

Đinh Hạo cực kỳ vừa lòng thuộc tính huyền khí của mình.

Lòng Đinh Hạo máy động, ánh sáng bạc trên bàn tay dần tán đi, tầng băng bao tay chậm rãi thấm vào da hắn.

Đinh Hạo đứng dậy, toái mái đuôi lưng kết thúc tu luyện suốt đêm.

Tuy không chớp mắt một đêm nhưng Đinh Hạo thấy sáng khoái tinh thần, chẳng những không mệt mỏi buồn ngủ mà cảm giác toàn thân thoải mái, phần chấn tinh thần, tràn ngập lực lượng.

Xông mở mệnh tuyến huyết khiếu ý nghĩa thực lực của Đinh Hạo chính thức bước vào Vô Địch cảnh.

Nhất khiếu Vô Địch cảnh!

Bước vào Vô Địch cảnh rồi tiềm lực thân thể người liên tục được kích phát ra, lực lượng của Đinh Hạo tăng trưởng đến gần ba ngàn cân. Da thịt, xương cốt mạnh hơn hẳn. Đinh Hạo nghiêng tai nghe rõ trong phạm vi mười thước.

Đây mới xem như bước qua cánh cửa võ đạo.

Tương lai có con đường tôi luyện rộng lớn hơn chờ đợi Đinh Hạo.

Chợt vang tiếng động lớn, Đinh Hạo đẩy cánh cửa đá ra. Ánh nắng rực rỡ ảm áp chiếu vào phòng.

Đinh Hạo đứng trước cửa mặc cho ánh nắng ảm áp chiếu trên người, tâm tình thả lỏng chưa từng có.

Tình cờ lúc này vang tiếng ầm ầm, một bên sân Trương Phàm cũng đẩy cửa đi ra, nhưng sắc mặt thiếu niên thợ săn không dễ nhìn.

Trương Phàm cố nâng tinh thần chào hỏi:

- Đinh sư huynh.

Đinh Hạo mỉm cười gật đầu, hỏi:

- Sắc mặt ngươi không tốt, có phải là tu luyện quá mệt mỏi?

Trương Phàm nói:

- Không, chỉ là tu luyện Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên một đêm nhưng hiệu quả không tốt, đừng nói là hạt giống huyền khí, thậm chí không sinh ra khí cảm.

Trương Phàm thở dài một hơi, mặt ủ mày chau.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cực kỳ bất mãn thiên phú của mình.

Nhưng Trương Phàm không suy sụp, qua lần kiểm tra nhập tông của Vấn Kiếm tông gã đã biết sẽ có ngày như vậy. Chỉ dựa vào cố gắng chăm chỉ không đủ để Trương Phàm bù đắp khuyết điểm bẩm sinh.

Trương Phàm nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười hỏi:

- Phải rồi, tiến độ tu luyện của Đinh sư huynh sao rồi?

Đinh Hạo chưa kịp đáp đã nghe tiếng ầm ầm, gian phòng khác mở ra. Vương Tiểu Thất biểu tình hớn hở ra ngoài thấy hai người trong sân, gã ngăn người.

Vương Tiểu Thất chủ động chào hỏi:

- Chào Đinh sư huynh.

Chiều hôm qua Đinh Hạo biểu hiện xuất sắc trên lôi đài đã dập tắt tính tình thiếu niên Vương Tiểu Thất kiêu căng.

Trước mặt Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất không dám vênh váo chút nào.

Đinh Hạo mỉm cười gật đầu.

Cùng là sư huynh đệ Thanh Sam Đông Viện lại sinh hoạt chung một sân, chỉ cần Vương Tiểu Thất sửa tính tình hung hăng càn quấy thì Đinh Hạo không muốn xé rách mặt với gã.

Đinh Hạo nhìn về mặt Vương Tiểu Thất hơn hử, hỏi đùa:

- Xem ra đêm qua Vương sư đệ tu luyện thu hoạch lớn đây.
- Ha ha ha ha ha ha! Khiến Đinh sư huynh chê cười, ta khổ tu một đêm rốt cuộc cô đọng ra hạt giống huyền khí, lại qua mấy ngày là có thể trùng kích kinh mạch.

Dù sao chỉ chỉ là thiếu niên mười ba tuổi, nói đến chuyện đắc ý Vương Tiểu Thất khó tránh khỏi lộ vẻ mặt kiêu ngạo, tự đắc. Xem bộ dạng của Vương Tiểu Thất thì gã thật sự phục Đinh Hạo, đã thu tính tình nhiều, giọng điệu cung kính.

Trương Phàm nghe Vương Tiểu Thất nói vậy biểu tình hơi buồn.

Cùng là đệ tử vừa nhập môn, trong một đêm Vương Tiểu Thất cô đọng ra hạt giống huyền khí còn Trương Phàm thì không thể sinh ra cả khí cảm. So sánh cách biệt như trời và đất làm Trương Phàm kiềm không được thấy mất mát.

Đinh Hạo mỉm cười.

Thật ra bên trong có huyền cơ.

Trước khi Vương Tiểu Thất vào Vãn Kiếm tông đã tu luyện huyền công khác, có móng huyền khí trước rồi, trình độ gần với cô đọng ra huyền khí. Vương Tiểu Thất có nền móng như vậy trong một đêm tu luyện huyền công cao đẳng như Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên rốt cuộc thành công kích phát hạt giống huyền khí. Tiến độ như vậy chỉ có thể xem như bình thường, không tính kinh người.

37. Chương 37: Tử Sam Nam Viện Khiêu Khích

Nhưng tiểu tử Vương Tiểu Thất hơi có lòng hư vinh, cố ý khoa trương muốn được người ta hâm mộ, nói trắng ra là tâm tính con nít.

Dưới đáy lòng Vương Tiểu Thất còn có chút ý định so tài với Đinh Hạo, hỏi:

- Không biết Đinh sư huynh có thu hoạch gì không?

Đinh Hạo cười nói:

- Hơi được chút lợi.

Đinh Hạo định nói đã mở mệnh tuyến huyết khiếu, tiến vào nhất khiếu Vô Đồ cảnh đánh tỉnh Vương Tiểu Thất, nhưng nghĩ đến Trương Phàm còn đứng một bên. Tránh kích thích thiếu niên thọt sắn Trương Phàm, Đinh Hạo đành qua loa cho xong.

Vương Tiểu Thất cười càng tươi.

Vương Tiểu Thất nói chuyện vài câu rồi sốt ruột đi tìm đệ tử ký danh uyên biết khác để khoe khoang.

Đinh Hạo nhìn Trương Phàm biểu tình ủ rũ kiềm không được an ủi:

- Trương sư đệ, không nên nản chí, chỉ cần công phu thâm thì một giọt nước có thể xuyên đá. Nếu người vào được Vãn Kiếm tông chứng minh tông môn thừa nhận tư chất của người. Hãy nghĩ đi, người đánh bại

mấy vạn đối thủ cạnh tranh thành công tiến vào tông môn. Chỉ cần cố gắng sẽ có thành tựu, trên thế giới này không thiếu cường giả hô mưa gọi gió đều là đại khí vận thành. Nhớ kỹ lấy cần lao bổ khuyết điểm, đừng so bì với ai, chỉ so với bản thân người, mình hôm nay phải mạnh hơn hôm qua.

Đinh Hạo là thần tượng của thiếu niên thợ săn, hẳn an ủi có hiệu quả ngay.

Trương Phàm siết nắm tay, biểu tình kiên cường lớn tiếng nói:

- Ủm! Đinh sư huynh, ta hiểu rồi. Sư huynh yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Đinh Hạo vỗ vai Trương Phàm, cười nói:

- Vậy thì tốt. Đừng nghĩ nhiều, hay là cùng đi ăn sáng đi.

* * *

Đệ tử trong Vãn Kiếm tông ăn, mặc, ở, đi lại, cung ứng tài nguyên tu luyện này nọ tông môn lộ ra khí phái môn phái đẳng cấp bá chủ Tuyết Châu, rất rộng rãi, dải ngộ cực cao. Vãn Kiếm tông miễn phí cung cấp tất cả, có thể thấy giàu nứt vách.

Chắc đây là một trong những nguyên nhân nhiều người tranh võ đầu cũng muốn vào Vãn Kiếm tông.

Đám đệ tử ký danh ngày ba bữa cơm do cơm xá các viện cung ứng. Năm viện đông, tây, nam, bắc, trung bởi vì khu vực khác nhau nên võ xá, sân tu luyện khác, cơm xá cũng tách ra.

Tuy nhiên khi Đinh Hạo, Trương Phàm đi cơm xá Thanh Sam Đông Viện ngạc nhiên thấy có mười mấy đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện không hiểu sao vênh vào đứng trên bậc thang trước cửa, chặn cửa cơm xá.

Gần trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện biểu tình kích động, lớn tiếng tranh cãi điều gì.

Có mấy đệ tử ký danh áo xanh bị đánh mặt mũi bầm dập, khoe miệng chảy máu, biểu tình ủ rũ được đồng bạn dìu, bộ dáng rất tức giận.

Một đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện mắt sắc trông thấy Đinh Hạo từ xa đi tới, hưng phấn hét to:

- Đinh sư huynh đến!

Mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khác nghe vậy vẻ mặt mừng rỡ quay sang.

- Tốt quá, Đinh sư huynh đến ời! Mọi người tránh đường đi!

- Ha ha ha ha ha ha! Thực lực của Đinh sư huynh cao cường chắc chắn sẽ dạy cho đám cuồng đồ Tử Sam Nam Viện một trận!

- Đinh sư huynh phải trả thù thay cho chúng ta!

- Ha ha ha ha ha ha! Đám nhóc con Tử Sam Nam Viện đừng chạy, đệ nhất kiếm Đinh Hạo sư huynh của Thanh Sam Đông Viện chúng ta đến rồi!

Đám người ồn ào kêu la, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện biểu tình hưng phấn, sốt ruột quay quanh Đinh Hạo, ai nấy nói lao nhao như thấy cứu tinh.

Đinh Hạo nghe vài câu đã hiểu xảy ra chuyện gì.

Không ngờ năm viện đại tái chưa chính thức bắt đầu mà các viện đã cạnh tranh lẫn nhau.

Nửa canh giờ trước, mười đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện xâm nhập vào khu vực Thanh Sam Đông Viện chặn đường cơm xá, tuyên bố muốn khiêu chiến với cao thủ Thanh Sam Đông Viện. Thái độ đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện cực kỳ huênh hoang, thô bạo, nói chuyện không hợp là động tay chân đánh mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Mười đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện thực lực không tầm thường, ra tay độc ác tàn nhẫn. Tuy Thanh Sam Đông Viện có nhiều người nhưng mười hạt giống tuyền chu chưa xuất hiện, mấy người khác thực lực bình thường và không thể lấy nhiều hiếp ít. So đâu vài trận người Thanh Sam Đông Viện đều thua.

Vương Tiểu Thất ngưng tụ hạt giống huyền khí mặt bầm tím, xem ra gã mới xắn tay áo đánh nhau ăn bở hòn.

Đinh Hạo nhú mày, chưa nói gì thì bên ngoài đám đông, mấy đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện đã gào la.

- Ha ha ha ha ha ha! Không đã tay chút nào, không ai đỡ được một chiêu của Nam Cung sư huynh, xem ra Thanh Sam Đông Viện đúng như tin đồn là trại tập trung phế vật rác rưởi, bét nhất trong năm viện.

- Chỉ bằng vào đám phế vật Thanh Sam Đông Viện các người mà cũng muốn tham gia năm viện đại tái? Ha ha ha ha ha ha! Ta thấy các người cụp đuôi cho rồi, có đi chỉ làm Vãn Kiếm tông mất mặt.

- Thật không hiểu sao tông môn cho đám phế vật các người thi đấu, toàn là mềm như bún không chịu đòn nổi, khiến người cực kỳ thất vọng.

- Đúng rồi, Đinh Hạo đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện gì gì đó ở đâu? Lăn ra đây đi, ta ột đám để hấn gây răng quỳ dưới đất dập đầu xin tha . . .

Mười mấy thiếu niên mặc áo tím cười nhạt chặn cửa cơm xá, đứng trên bậc thang từ trên cao nhìn xuống đám người Đinh Hạo. Đám thiếu niên há mồm một câu phế vật, ngậm miệng một từ cặn bã kích thích đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nổi điên.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện mắt cún nhìn Đinh Hạo, hy vọng tuyển thủ hạ giống năm viện đại tái lúc này chủ động đứng ra giành một hơi cho đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Đinh Hạo nhú mày.

Tổ cha nó, đám khốn kiếp này miệng quá thói.

- Không ai đỡ được một chiêu của các người? Ta muốn xem mười người các người đỡ được mấy chiêu của ta! Lăn xuống đi!

Đinh Hạo không phải người hành động bá đạo nhưng lúc này trong lòng nổi giận, hấn quát to. Đinh Hạo lười nói với đám đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện, chân đạp mạnh bay lên như chim to. Đinh Hạo lắc người nhào hướng mười đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện đứng trên bậc thang.

Đinh Hạo định lấy một địch mười?

- Hừ! Cuồng vọng. Cút về cho ta, trước mặt Nam Cung Chính ta đây không có chỗ cho người giương oai!

Một thiếu niên đứng trên bậc thang, thân hình thon dài, tóc vàng dài nhiều như suối, mày vàng mắt báo mũi sư miệng rộng. Thiếu niên bị hành động của Đinh Hạo chọc giận, hừ lạnh vỗ một chưởng.

Nam Cung Chính vỗ một chưởng bắn ra khí kinh mạnh mẽ như mũi tên mắt thường trông thấy.

Mọi người cảm giác gió mạnh ập vào mắt, nghẹt thở.

Nam Cung Chính cười nhạt, gã muốn một chưởng đẩy Đinh Hạo bay về, ra oai phủ đầu.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kinh kêu.

Đinh Hạo ở trên không trung chẳng có điểm tựa, Nam Cung Chính thì chân giẫm thêm đá phát ra lực lượng trăm phần trăm. So sánh hai bên có thể nói Nam Cung Chính chiếm lợi lớn.

38. Chương 38: Đại Triển Thần Uy

Nhưng mà . . .

- Là các người cút mới đúng!

Đinh Hạo ở trên không trung chẳng hề tránh né, cũng vỗ một chưởng.

Trong nắng sớm một luồng sáng bạc chợt lóe.

Không khí lạnh lẽo hơn nhiều, như từ đầu thu đến mùa đông giá rét. Mọi người kiềm không được đánh rùng mình.

Nam Cung Chinh đang vỗ khí kinh gặp khí lạnh bạc, mới va chạm khí kinh đã tán loạn.

Bùm!

Một tiếng trầm đục.

Trong chớp mắt tay Đinh Hạo, Nam Cung Chinh va vào nhau.

Gió mạnh tứ tán như lốc xoáy lan tràn.

Sương trắng mờ toát ra từ bàn tay Nam Cung Chinh, khí lạnh khiếp người.

- Huyền khí của người . . .

Nam Cung Chinh chưa nói trọn câu mặt vàng như nén, người lão đảo không chống nổi như điều đứt dây bị Đinh Hạo vỗ ra xa năm, sáu thước. Nam Cung Chinh chặt vật lặn từ rên bậc thang xuống.

Cùng lúc đó, Đinh Hạo nhẹ nhàng đáp xuống bậc thang.

Các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện thất thanh kinh kêu:

- Nam Cung sư huynh . . .

Nam Cung Chinh ở trong vòng đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện tuy không phải đỉnh cao nhất nhưng chắc chắn là cao thủ hàng đầu, không ngờ bị thiếu niên Thanh Sam Đông Viện một chưởng vỗ bay.

Mấy đệ tử ký danh áo tím thấy chuyện thật khó tin.

- Hay!

- Đinh sư huynh giỏi quá!

- Đinh sư huynh, vô địch! Đinh sư huynh, vô địch!!! Ha ha ha ha ha ha! Đinh sư huynh quá lợi hại!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không quan tâm nhiều, thấy tình hình này thì hò reo như sấm. Các đệ tử ký danh mặt đỏ hồng, cảm giác như phơi nắng ba, bốn canh giờ được ăn dưa hấu ướp lạnh, liều mạng kêu gào cổ vũ cho Đinh Hạo.

- Người dám ra tay tập kích bị thương người?

Một đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện quê quá hóa khùng vùng tay nói:

- Chúng ta cùng xông lên dạy dỗ tiểu tử này!

Trên bậc thang.

Các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện đứng bên trên rống to xông lên.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Tập kích cái đầu người! Ha ha ha ha ha ha! Đây là quê quá làm liều sao? Không lẽ đệ tử Thanh Sam Đông Viện chúng ta mặc cho các người đánh, còn đệ tử Tử Sam Nam Viện các người thì không thể đụng một ngọn tay? Cút xuống hết!

Đinh Hạo không lùi mà tiến lên.

Đinh Hạo muốn mượn cơ hội này thử nghiệm sau khi vào nhất khiếu Vô Đồ cảnh tăng bao nhiêu sức chiến đấu, bây giờ là cơ hội tốt.

Đinh Hạo không rút kiếm.

Đinh Hạo đạp Kinh Hồng Bộ bay nhẹ như lông chim, hai tay bay múa hóa chưởng thành kiếm, bóng chưởng tung bay tựa bướm bướm bay đường kiếm pháp. Đinh Hạo giống cộp vào bầy dê chớp mắt vọt vào trung tâm đám người.

Rầm!

Đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện xông lên trước nhất thấy hoa mắt, hét lên một tiếng không kịp phản ứng đã bị Đinh Hạo đánh trúng ngực, té lảo đảo xuống cầu thang.

Khí thế Đinh Hạo tăng vọt, hét to một tiếng:

- Người thứ hai, đến nữa!

Đinh Hạo long hành hổ bộ xông lên.

Rầm rầm!

Lại có hai đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện võ chưởng với Đinh Hạo nhưng không phải đối thủ của hắn. Hai đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện cảm thấy cổ tay đau đớn như bị gãy, biểu tình sợ hãi, tuyệt vọng kêu rên phun ra một ngụm máu tươi, thân bất do kỷ lảo đảo xuống bậc thang.

- Thứ ba, thứ bốn, tiếp tục!

Lúc này không cần Đinh Hạo hét, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ở bên dưới giành trước để giùm hắn.

Tính luôn thiếu niên tóc và chân mày vàng Nam Cung Chính cộng với ba đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện thì Đinh Hạo lấy một chọi bốn, đánh bay bốn đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện. Đinh Hạo như cộp vào bầy dê đánh đầu trắng đỏ, khí thế vô địch.

Đinh Hạo ha ha cười to, khí thế càng tăng vọt.

Đinh Hạo đạp Kinh Hồng Bộ thân hình nhẹ như lông chim, nhanh như tia chớp bước nhanh xông lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi tiếng chưởng va nhau, tiếng kêu rên vang lên không dứt.

Đinh Hạo ở trên bậc thang kéo một chuỗi tàn ảnh như rắn xanh múa may làm người hoa mắt mê mẩn, khó thể nắm bắt.

Đinh Hạo xuyên toa giữa các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện nhanh như chớp, đánh đầu trắng đỏ.

Trong khoảnh khắc lại vang vài tiếng nổ, sáu đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện còn lại không theo kịp tốc độ của Đinh Hạo, không chịu nổi một kích bị võ bay như người gỗ, vô cùng chật vật lảo đảo xuống bậc thang.

Mấy chục đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện mặt xám xịt.

Bọn họ tự mình là tinh anh nhưng không ai đỡ được một chưởng bình thường của Đinh Hạo.

Càng khiến các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện khó tin, không thể chấp nhận được là Đinh Hạo được gọi là đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện từ đầu đến cuối căn bản không sử dụng kiếm pháp sở trường nhất mà chỉ đánh bằng chưởng pháp. Điều này chứng minh người ta chưa hết sức.

Chớp mắt trên bậc thang chỉ còn lại một mình Đinh Hạo.

Có gió thổi áo xanh của Đinh Hạo bay phấp phật, ánh nắng chiếu trên khuôn mặt tuấn tú như pho tượng không thể nhìn lên, tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ngậy ngốc ngược nhìn.

Tâm tình của đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện từ hưng phấn kêu gào biến thành giạt mình.

Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện biết Đinh Hạo mạnh.

Nhưng đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không ngờ Đinh Hạo cường đến mức này.

Mới đầu đám người Nam Cung Chính nhục nhã đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, bọn họ chỉ hy vọng thắng một, hai trận, tốt xấu lấy lại chút mặt mũi. Ai biết Đinh sư huynh thể nhưng như vậy mạnh như vậy, lấy một địch mười, giống như hổ vào bầy dê, chưa đến một phần mười nén nhang đã thoải mái đánh bại toàn bộ đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện.

Yên tĩnh vài giây sau các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện sôi sục máu nóng.

Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện điên cuồng hét gào tên của Đinh Hạo.

- Đinh sư huynh quá oai!
- Đinh sư huynh, chúng ta cùng báai người!
- Đinh sư huynh, ta yêu người chết mất!

Đây là một nữ đệ tử ký danh quá phần khích.

Cùng chung mối thù khiến toàn bộ đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xuất hiện tại cơm xá ngày hôm nay đều đứng về phía Đinh Hạo, thành người ủng hộ vững vàng nhất cho hắn.

Bọn họ hét to:

- Đinh sư huynh! Đinh sư huynh!

Đường như ba chữ kia mới đủ đại biểu mọi người ủng hộ Đinh Hạo.

Mười đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện nhóm Nam Cung Chính thì mặt bầm dập xám xịt thành chuột chạy qua đường, bị đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không thương tình mả mai châm chích.

- Này này này, Nam Cung Chính gì đó, không phải người nói một mình đủ khiêu chiến toàn Thanh Sam Đông Viện chúng ta sao? Tại sao không đỡ được một chiêu của Đinh sư huynh chúng ta?
- Ha ha ha ha ha ha! Ta thấy nhiều tiện nhân kiểu này rồi, miệng thì lớn lối nhưng đụng chuyện liền dãi dầm!
- Thật đáng thương. Cái gì mà Tử Sam Nam Viện, còn muốn đoạt hạng nhất năm viện đại tái. Có Đinh sư huynh của chúng ta ở thì các người là cái thứ gì?
- Đúng vậy. Chút thực lực đó cũng bắt chước người ta đến đá quán, mất mặt quá. Theo ta thấy ngày mai Nam Viện các người đừng tham gia năm viện đại tái làm gì, có đi chỉ khiến đệ tử ký danh Văn Kiếm tông mất mặt.

Lúc trước đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện khiêu khích phun lời cuồng ngạo bây giờ đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện thêm mắm thêm muối trả lại.

39. Chương 39: Tín Đồ Cuồng Nhiệt

Nam Cung Chính được mấy sư huynh đệ nâng đứng lên, vừa thẹn vừa tức giận nói:

- Các người . . . Các người đừng đắc ý, chờ đi, Nam Cung Chính ta xếp ngoài năm mươi trong Tử Sam Nam Viện. Đánh bại ta không có gì hay, chờ khi năm viện đại tái các người sẽ biết thực lực thật sự của Tử Sam Nam Viện chúng ta! Đến lúc đó đừng khóc!

Mặt Nam Cung Chính lúc xanh lúc đỏ liên tục thay đổi, cực kỳ lúng túng.

Lúc trước Nam Cung Chính đỡ chiêu thứ nhất của Đinh Hạo bây giờ trên cánh tay phải vẫn bao phủ sương bạc lạnh, cánh tay không có cảm giác.

Mấy đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện khác cũng bị tương tự.

Bất cứ người nào thân thể dính chuông của Đình Hạo thì sẽ tràn ngập sương bạc, có dấu tay rõ ràng, tạm thời mất năng lực chiến đấu. Mười người đầy sợ hãi, giật mình nhìn mặt Đình Hạo.

Đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện hiểu rằng Đình Hạo đã cô đọng ra huyền khí thuộc tính của mình.

Còn là huyền khí loại băng sương rất hiếm thấy, vô cùng đáng sợ.

Nam Cung Chinh quê quá nổi khùng bỏ lại một câu cảnh cáo:

- Đừng quá kiêu ngạo, các người chờ đi, Lữ Cuồng sư huynh của chúng ta đã vào nhị khiếu Vô Đồ cảnh, chắc chắn sẽ đập bẹp Thanh Sam Đông Viện. Sĩ nhục hôm nay sẽ trả lại cho các người gấp đôi vào hai hôm sau!

Nam Cung Chinh mang theo các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện chật vật rời đi.

Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lớn tiếng cười to, không thèm để ý, không chút keo kiệt trào phúng đưa tiễn.

Mãi khi đám người Nam Cung Chinh dất dứ nhau biến mất phía xa đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện mới trút hết tức giận, còn chưa đã miệng. Bọn họ nhiệt tình quay quanh Đình Hạo.

- Đình sư huynh, chắc sư huynh đã là Vô Đồ cảnh rồi? Lợi hại quá.
- Đình sư huynh dạy cho chúng ta được không? Ta tu luyện Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên cả đêm nhưng tiến triển chậm quá mới sinh ra một chút khí cảm.
- Phải rồi Đình sư huynh, trong Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên có một câu “Tâm chủ khí, khí do tâm sinh, dĩ huyền huyền chi tiết tấu kích động đan điền, toại sản sinh huyền khí”. Câu này nói mờ mịt quá, huyền huyền chi tiết tấu rốt cuộc là tiết tấu gì?

Đình Hạo liên tục biểu hiện thực lực đã hoàn toàn chinh phục các thiếu niên Thanh Sam Đông Viện.

Mọi người vây quanh Đình Hạo vào cơm xá, có người chủ động lấy bữa sáng cho hắn. Các thiếu niên vây quanh Đình Hạo ngồi xuống, vừa ăn vừa hỏi. Vương Tiểu Thất kiêu ngạo yêu hư vinh cũng khâm phục Đình Hạo sát đất, kêu Đình sư huynh nồng nhiệt hơn bất cứ ai.

- Huyền huyền chi tiết tấu tức là tiết tấu khiến thân thể của người thoải mái nhất. Cái gọi là huyền huyền tức là thoải mái mà vong ngã . . .

Tính tình Đình Hạo sáng sủa, hỏi gì đáp nấy không giấu giếm. Đình Hạo nói ra tâm đắc tu luyện, tham khảo với các sư đệ. Bất giác bữa sáng trôi nhanh, một buổi sáng cứ thế qua đi.

Đình Hạo rộng rãi, có khí độ như vậy lại khiến các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khâm phục thêm.

Bất giác Đình Hạo đã chinh phục vô số đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Bất giác bên cạnh Đình Hạo đã có một đồng lớn người cuồng nhiệt đi theo.

* * *

Đám người Nam Cung Chinh biến mất phía xa, trên cây to mười người ôm cách võ xá Thanh Sam Đông Viện năm trăm thước, mấy thiếu niên khí vũ hiên ngang nhảy xuống.

Mỗi người mặc áo trắng tinh, không nhiễm bụi trần, phong độ phiêu phiêu, khí chất không tầm thường, lưng đeo trường kiếm, vẻ mặt kiêu ngạo, tự phụ. Các thiếu niên này đến từ Bạch Sam Trung Viện trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

- Mọi người thấy sao?
- Không ngờ Thanh Sam Đông Viện công nhận là yếu nhất lại ra một nhân vật thú vị đến thế. Hi hi, đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện Đình Hạo? Nếu không phải lúc trước đại ca ước thúc không cho đánh nhau thì ta thật muốn chơi vài chiêu với hắn.
- Lão tam, võ si nhà ngươi đừng làm vậy!

- Đinh Hạo này không uổng có thuộc tình thần giai hiểm hoi, huyền khí biến dị giống bằng giá của hắc chặc là thuộc tính cuối cùng, có chút môn đạo.
- Sao các người đều khen hắc vậy? Chỉ là tên hề mới bước vào nhất khiếu Võ Đồ cảnh, chỉ có thể đề mấy tên phê vật Nam Cung Chính chứ với Thất Nghĩa Minh chúng ta thì không đáng giá nhắc tới.
- Đúng vậy. Bạch Sam Trung Viện chúng ta là mạnh nhất năm viện đông, tây, nam, bắc, trung. Thực lực của Đinh Hạo không vào được ba mươi hàng đầu Trung Viện, không đáng giá nhắc tới.
- Nói đến Lữ Cuồng của Tử Sam Nam Viện đã được một nửa đệ tử Nam Viện ủng hộ, là nhân tuyển số một cho viện thủ tương lai. Lữ Cuồng muốn đoạt quán quân trong năm viện đại tái nên mới phái bốn người Nam Cung Chính đến khiêu chiến các viện khác thăm dò thực lực các viện, đã tâm lớn thật.
- Lữ Cuồng này đúng là không thể khinh thường, xếp hạng ba mươi sáu trong tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm lại có tài thống lĩnh, sau này sẽ là kình địch của đại ca.
- Đi, báo cáo chuyện ở đây cho đại ca biết.

Mấy đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện đã hoàn thành mục đích, ở dưới cây bàn tán một lúc rồi xoay người nhẹ nhàng đi xa.

Trong sáu người chỉ có thiếu niên bị gọi nhị ca trước khi đi đường như nhận ra cái gì, cố ý vô tình liếc một tượng đá phía xa.

* * *

- A? Hình như Lương Phi Tuyết phát hiện chúng ta?

Bên dưới một tượng đá võ sĩ phía xa, một thiếu niên đáng yêu mặc áo võ sĩ màu vàng nhạt lười biếng dựa vào tảng đá, miệng ngậm xương gà chưa gặm sạch, vừa nhai ngồm ngoàm vừa ngạc nhiên nói.

- Lương Phi Tuyết đứng thứ hai trong Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện, đứng sau Lý Mục Vân, thực lực không tầm thường, có phát hiện chúng ta cũng chẳng có gì lạ.

Một thiếu niên cực kỳ tuấn tú, môi hồng răng trắng, cao gầy lạnh nhạt nói:

- Huống chi chúng ta không ẩn núp.
- A! Người nói cũng đúng.
- Đi, chuyện ở đây đã xong, quay về chia xẻ tình báo ấy tuyển thủ hạt giống khác.

Thiếu niên mập oán trách bất đắc dĩ nói:

- Chia xẻ với bọn họ? Cái đám kiêu ngạo như chim công, lên mặt cái gì? Nếu không phải cùng là đệ tử Hoàng Sam Bắc Viện thì ta sớm đập gãy mũi bọn họ. Chúng ta cực khổ, vất vả chiếm được tình báo mấu chốt gì cho bọn họ biết?

Thiếu niên nói xong vung tay ném xương gà vạch một đường cong hoa mỹ rơi chính xác vào thùng rác cách trăm thước.

- Người cũng nói chúng ta là đệ tử Hoàng Sam Bắc Viện.

Thiếu niên tuấn tú không quay đầu lại nói:

- Từ ngày đầu tiên chúng ta vào Văn Kiếm tông thì cạnh tranh đã bắt đầu. Người nhớ kỹ, Văn Kiếm tông khảo sát đệ tử không chỉ tiến độ thực lực cá nhân còn chú trọng sức ngưng tụ các đệ tử, năng lực lãnh đạo. Đệ tử hạch tâm thật sự nên là toàn tài có võ lực cá nhân, sức hấp dẫn, trung tâm môn phái, năng lực lãnh đạo, không thể thiếu một thứ.

40. Chương 40: Dao Kiếm Song Tổ Sơ Hiển Linh

- A? Còn có cách nói này?

- Nếu không thì người nghĩ tại sao hơn hai ngàn đệ tử ký danh phải chia năm viện? Tại sao mỗi viện trừ mấy giáo viên ra không có tiền bối tông môn khác quản lý? Kiểu nuôi thả này là cho những đệ tử có năng lực chuẩn bị. Trước tiên thống nhất võ viện của mình, khiến các đệ tử thân phục mới có tư cách cạnh tranh danh hiệu đệ nhất đệ tử lần này, mới có tư cách tương lai vào đẳng cấp đệ tử hạch tâm, mới được truyền thừa, tâm pháp huyền công của Vãn Kiếm tông.

- A! Sao ta không biết gì về chuyện này vậy?

- Đồ tham ăn ành người suốt ngày chỉ biết ăn, chẳng lẽ không hỏi các sư huynh đệ tử tam đại sao?

- Có người ở thì ta cần chi đi hỏi, chẳng phải bây giờ đã biết rồi?

Thiếu niên mập bĩu môi nói:

- Đây, nói thật là người phản ứng về ăn uống lớn như vậy chẳng lẽ ghen tỵ ta ăn hoài không béo?

- Cha nó, người sắp mập như heo rồi còn chưa béo?

Thiếu niên tuấn tú nghe đồng bạn nói xong suýt té.

* * *

Tối buổi chiều Đinh Hạo mới thoát khỏi sư đệ, sư muội nhiệt tình quần quýt quay về phòng mình.

Đinh Hạo yên lặng vận công nuôi dưỡng hạt giống huyền khí một canh giờ, luyện kiếm pháp một canh giờ. Xong xuôi Đinh Hạo xếp bằng trên giường đá, nhắm mắt lại, hồi tưởng tổng kết thu hoạch đầu với các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện ngày hôm nay.

- Huyền khí bằng sương quả nhiên đáng sợ hơn huyền khí bình thường một chút. Thực lực của Nam Cung Chính vốn ngang ngửa với mình nhưng vì không khai quật ra thuộc tính của bản thân, không cô đọng ra huyền khí thuộc tính nên mới bị huyền khí bằng sương của mình đánh thua, một chưởng võ bay.

- Đệ tử Bạch Sam Trung Viện khác cỡ cảnh giới ngưng tụ hạt giống huyền khí, thực lực trung bình cao hơn các đệ tử Thanh Sam Đông Viện một bậc. Không lẽ lời đồn là thật, Thanh Sam Đông Viện là viện yếu nhất trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung?

- Không lý nào. Trước kia mỗi quý đệ tử ký danh phân chia năm viện đều cùng trình độ tại sao lần này cách biệt xa như vậy?

- Hôm nay không rút kiếm, hóa chưởng thành kiếm, lấy kiếm pháp làm chưởng pháp. Cách này sử dụng với người thực lực thấp hơn mình thì được nhưng khi gặp kình địch, tuyệt đối phải rút kiếm.

- Tóm lại là ta nắm giữ võ kỹ quá ít, ngoài Kinh Hồng Bộ, Thập Tự Khoái Kiếm ra không có cái khác.

Đinh Hạo nghĩ đến đây, nhú mày cười khổ.

Đinh Hạo xuất thân quá thấp, trước kia không thể tiếp xúc đến võ kỹ huyền công.

Về mặt này thì Đinh Hạo thua xa đại tiểu thiếu gia đến từ thành trấn nhân loại tụ tập bên ngoài.

Nguyên Thanh Sam Đông Viện trừ số ít đệ tử ký danh xuất thân nghèo khổ như Đinh Hạo, Trương Phàm ra rất nhiều đệ tử ký danh không kích phát được hạt giống huyền khí vì gia tộc mà ít nhất nắm giữ ba, bốn môn võ kỹ thô sơ.

Đinh Hạo phải nghĩ cách nhanh chóng bù đắp điểm yếu này.

Nếu không thì khi gặp những cao thủ thật sự, Đinh Hạo không có loại võ kỹ công kích nào sẽ chịu thiệt thòi lớn.

- Ủm! Nghe nói năm viện đại tái lần này lọt vào tốp năm xếp hạng cá nhân có thể vào Tàng Kiếm Đường trong Vãn Kiếm tông lựa chọn một quyển võ kỹ trung phẩm nhân giai. Được một viên Vãn Kiếm Dẫn Huyền

Đan tăng tu vi tu luyện huyền khí nửa năm so với người bình thường. Ta phải cố gắng lên, tranh thủ vào tập năm lấy phần thưởng mới càng tiến bộ hơn.

Đinh Hạo quyết định xong quyết tâm hết sức ứng đối năm viện đại tái vào ngày mốt.

Đinh Hạo phải đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông trong thời gian ngắn nhất.

Bởi vì chỉ thực lực cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông mới giúp Đinh Hạo tự do đi trong hoang dã đầy rẫy yêu ma, đi ra Tuyết Châu, Bắc Vực, đi nam Vực xa xôi tìm Mộ Hoàng Thiên Cơ, tìm về muội muội Đinh Khả Nhi mất tích.

Đinh Hạo nghĩ thông các khâu, hẳn không nghĩ nhiều tiếp tục tu luyện Thái Huyền Vắn Kiếm Khí Thiên.

Huyền khí bằng sương không ngừng cuộn cuộn, lớn mạnh trong đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh. Tốc độ di chuyển của huyền khí bằng sương là mỗi giây mười vòng, không ngừng xoay tròn chu thiên. Mỗi khi huyền khí bằng sương xoay tròn một lần là sẽ lớn một phần, thân thể Đinh Hạo được tắm bổ mạnh hơn một chút.

Đây chính là sự kỳ diệu của huyết khiếu.

Huyền khí ở trong huyết khiếu xoay tròn chu thiên, tăng huyền khí, tắm bổ thân thể, cung cấp lực lượng siêu tự nhiên, đây là nguyên nhân vô giả cường đại.

Đinh Hạo có mức linh ngộ biến thái, thân thể qua cải tọa tu luyện nhanh số một trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

Chớp mắt đã qua ba, bốn canh giờ. Huyền khí trong đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh đã cực kỳ cường đại, lúc vận chuyển giống như lôi minh tuyết băng, phát ra tiếng ầm ầm sắp đến đỉnh Võ Đồ cảnh.

Cùng lúc đó mệnh tuyến huyết khiếu đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh luyện hóa gần viên mãn.

Khi huyền khí vận chuyển mệnh tuyến huyết khiếu như một khối thần băng, rực rỡ lóa mắt, nở rộ sáng rực tuyệt vời. Ánh sáng tuyệt đẹp từ đan điền của Đinh Hạo bay ra khỏi người, như thiên thần.

Đinh Hạo gật gù, trở tay rút kiếm rỉ sét chém ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Kiểm xét qua đầu là trong hư không đột nhiên có một vệt huyền băng giống con rồng dài uốn lượn, cực kỳ đẹp. Căn phòng rét lạnh, bông tuyết bay đầy, sáng lóng lánh như ngọc, rực rỡ lóa mắt.

Huyền băng kiếm khí!

- Thì ra lấy huyền khí bằng sương thúc đẩy kiếm pháp sẽ xuất hiện dị trạng như vậy. Không tệ, không tệ, đúng là không tệ. Ha ha ha ha ha ha! Khi đối địch bằng tuyết kiếm khí có thể phát huy hiệu quả đột ngột, chẳng những xé rách thân thể đối thủ còn đóng băng huyền khí đối phương, mạnh hơn công pháp bình thường gấp vô số lần.

Đinh Hạo cực kỳ vừa lòng.

Đinh Hạo vươn tay trái chụp không trung, hấp thu bằng tinh trường long, bông tuyết vào lòng bàn tay, lại hóa thành huyền khí bằng sương đặt vào thân thể.

- Bây giờ nhất khiếu Võ Đồ cảnh đã đến trình độ viên mãn, có thể tiếp tục trùng kích kinh mạch. Không chừng trước khi năm viện đại tái ta có thể luyện hóa huyết khiếu thứ hai đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh, đạt đến nhị khiếu Võ Đồ cảnh!

Đinh Hạo thu về kiếm rỉ sét, xếp bằng trên giường bắt đầu dẫn động huyền khí tiếp tục trùng kích huyết mạch.

Tăng cường thực lực mới có thành tích tốt trong năm viện đại tái.

Chớp mắt lại ba, bốn canh giờ qua đi.

Rốt cuộc Đinh Hạo dẫn động huyền khí băng sương hoàn toàn trùng kích một đoạn kinh mạch đi tới đệ nhị huyết khiếu đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh, mệnh tuyến huyết khiếu, bắt đầu luyện hóa nó.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo làm Đinh Hạo cực kỳ bất ngờ.

- A? Chuyện gì vậy? Tại sao huyết khiếu đi đến mệnh tuyến huyết khiếu đột nhiên biến mất, như tiến vào vô cùng tận. Trong Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên không ghi lại vấn đề này.

41. Chương 41: Dao Kiếm Song Thánh Thể

Đinh Hạo lộ biểu tình giật mình

Đinh Hạo tưởng gặp ảo giác, hần tiếp tục dẫn động huyền khí băng sương trùng kích mệnh tuyến huyết khiếu.

Lần này vẫn giống như trước.

Khi huyền khí băng sương vận chuyển đến trước mệnh tuyến huyết khiếu thì đột nhiên mất tích, mặc cho Đinh Hạo thúc đẩy cỡ nào, có nhiều huyết khiếu hơn giống sông lao nhanh qua thì kết cục vẫn giống nhau.

Quá quái dị.

Tại sao xuất hiện loại tình huống này?

Đinh Hạo buộc mình tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân xảy ra vấn đề này.

Đinh Hạo càng nghĩ thấy giải thích duy nhất là lúc trước gặp kỳ ngộ trong hang núi dưới Địa Huyệt Thâm Uyên sau núi, đặc biệt là hai bóng ảo ảnh đao kiếm kỳ lạ, tiếng khắc khắc không dứt bên tai khi có khi không. Chẳng lẽ vấn đề là đây?

Đinh Hạo nghĩ vậy chợt xảy ra chuyện làm hần giật mình suýt cắn lưỡi bỗng xảy ra không chút báo trước.

- Ui chà, tiểu tử này thông minh thật.

Một giọng nam sang sảng đột nhiên vang lên trong đầu Đinh Hạo.

Trong khoảnh khắc này Đinh Hạo giống mèo con bị giật mình xù lông, suýt nhảy căng lên, cắn lưỡi.

Chớp mắt vang lên giọng nói thứ hai:

- Mặc dù hơi nhất gan một chút nhưng không uống là người chúng ta chọn.

Giọng thứ hai là phụ nữ quyến rũ yêu kiều đầy hấp dẫn.

Đinh Hạo lắc người từ trên giường bước xuống đất, tay cầm kiếm rỉ sét. Trong mệnh tuyến huyết khiếu, huyền khí băng sương vận chuyển ầm ầm như sấm, vận tốc huyền khí quay trong mỗi giây gần mười một vòng. Thực lực Đinh Hạo giây lát tăng lên trạng thái cao nhất.

- Là ai? Đi ra!

Đinh Hạo đánh giá bốn phía, căng thẳng thần kinh.

Xung quanh yên lặng, đừng nói bóng người, không có cả một con chuột, tĩnh lặng. Không lẽ có cao thủ tuyệt thế nào núp bên cạnh Đinh Hạo phát ra tiếng?

Giọng nam sang sảng lại lên tiếng:

- Đừng kêu nữa tiểu tử ngốc.

Giọng nữ không chịu thua lên tiếng ngay sau đó:

- Nếu ra được thì chúng ta đã sớm ra rồi.

Giọng nam nói:

- Tiểu tử đừng rồi, cẩn thận cảm ứng đi.

Giọng nữ bảo:

- Sẽ phát hiện chúng ta ở đâu.

Hai thanh âm một năm một nữ nối tiếp nhau, hòa âm hợp xứng có tiết tấu, phối hợp không kẽ hở, giọng điệu thân thiện không có ác ý, nói đại khái sự việc.

Lúc này Đinh Hạo đã bình tĩnh lại.

Đinh Hạo nhận ra thanh âm phát ra trong đầu hẳn chứ không phải cao thủ nào núp bên người. Không lẽ là hai bóng ảo ảnh đao kiếm nhập vào người Đinh Hạo?

Đinh Hạo chợt nhớ hôm đó sau khi hai bóng ảo ảnh đao kiếm nhập vào người thì trong đầu vang lên một tràng khắc khẩu giống như giọng nam, nữ vừa rồi.

Như biết Đinh Hạo nghĩ gì, thanh âm trong đầu hẳn lại vang lên.

Giọng nam cười trêu:

- Ha, tiểu tử nghĩ ra rồi?

Giọng nữ vẫn mềm mỏng ngọt ngào, rất dụ hoặc:

- Đúng vậy. Chúng ta chính là hai bóng ảo ảnh đao kiếm.

- Hai bóng ảo ảnh đao kiếm? Đó là cái gì? Thần tiên? Yêu quái?

Đinh Hạo đã bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống xếp bằng trên giường, đặt kiếm rỉ sét lên đùi.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Rốt cuộc các ngươi có lai lịch gì? Có thể nói không?

Giọng nữ thẳng thừng:

- Cái này ngươi không cần biết.

Giọng nam nói:

- Nếu ngươi biết lai lịch của chúng ta . . .

Giọng nữ nói:

- Sẽ dính vào chuyện rắc rối rất lớn.

Giọng nam nói:

- Nhưng có một điều chắc chắn là . . .

Giọng nữ nói:

- Được hai tồn tại cao quý như chúng ta bám vào người là may mắn cho ngươi, mộ tổ tiên nhà ngươi không chỉ bốc khói xanh.

Giọng nam nói:

- Càng như là bốc lửa cháy hừng hực.

- Ha ha ha ha ha ha!

- Ha ha ha ha ha ha!

Nói đến đây giọng nam và nữ cười to cực kỳ gian xảo như câu nam nữ.

Trong đầu Đinh Hạo hiện ra hình ảnh kiếp trước thấy Châu Tinh Trì vua hài ngửa đầu cuồng cười.

Hai thanh âm một nam một nữ bí ẩn quá hách dịch, có thiên phú đối đáp giễu hề, người tung người hứng, lòng có linh tê, khá buồn cười.

Đinh Hạo im miệng không nói, chờ hai, ba phút sau tiếng cười đắc ý xấu xa trong đầu dần tắt.

Giọng nam cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Hơi nói nhiều chút nhưng tiểu tử, ngươi nên hiểu lão nhân bị giam hàng ức vạn năm thấy cô đơn đúng không?

Đinh Hạo chưa kịp nói gì thì nghe giọng nữ tức giận quát:

- Phi, lão nương ta tuổi xuân phơi phới, thanh xuân mơn mớn, ai nói ta là lão nhân?

Phi, lão tử uyên người hơn mười vạn năm, người mà thanh xuân mơn mớn gì? Cho xin đi, ta tích lũy mặt mười vạn năm sắp ới sạch. Ta phi phi phi!

- Câm mồm, còn làm lộ tuổi xuân của lão nương thì lão nương ta xé nát miệng ngươi ra!

- Ui chao, lại còn tuổi xuân? Tới đi, ai sợ ai?

Đinh Hạo thấy nhức đầu. Hai người này từ đâu ra quậy tưng bừng thế này.

Đinh Hạo thử đề nghị:

- Đây hai vị, tạm ngừng cãi lộn được không? Hay là các người ra khỏi người ta, mặt đối mặt tâm sự?

Bị hai ý thức xa lạ bám vào người mình dù là ai cũng thấy không được tự nhiên.

Hai thanh âm đồng thanh kêu lên:

- Không thể nào!

Đinh Hạo:

- . . .

Giọng nam nói:

- Nếu ra khỏi người của người thì chúng ta sẽ hồn phi phách tán.

- Lão tiêu hao hết chút tài sản cực khổ mấy chục vạn năm gom góp mới tu sửa thân thể, kinh mạch, thể chất của người, thứ ăn cháo đá bát nhà người muốn đuổi lão nương đi? Vô lương tâm!

Giọng nữ ai oán, tức giận như bị chồng bỏ.

Giọng nam nói:

- Đây chỉ tu sửa kinh mạch, tiểu tử nhà ngươi thoát thai hoán cốt!

- Nguyên một tấn thiên . . . A, thiên địa linh nhũ quỳnh tương bị thân thể phạm nhân nhà ngươi hấp thụ, ta còn thấy hâm mộ người.

Giọng nữ vốn định nói thiên gì đó nhưng sau chột nghĩ tới điều gì đổi tên khác.

- Cho nên tư chất hiện tại của người là trong vạn người không có một.

Giọng nam đắc ý nói:

- Trời sinh kiếm chúng.

Giọng nữ cười khẩy sửa sai:

- Phi, người mới là trời sinh tiện chúng, là đao kiếm song thánh thể.

Giọng nam quê quá nổi khùng quát:

- Bà già, muốn kiếm chuyện phải không?

Giọng nữ khinh thường nói:

- Lão nương kiếm chuyện rồi sao? Ai sợ ai?

Đinh Hạo lại thấy nhức đầu, vì tránh ở ra cuộc cãi vã mới, hấn vội hỏi:

- Cái gì là đao kiếm song thánh thể?

42. Chương 42: Đao Kiếm Song Tổ Sơ Hiện Linh (2)

Giọng nam ngập ngừng nói:

- Thì là . . . Một thể chất siêu mạnh, ích lợi cụ thể thì sau này người sẽ biết.

Hiếm khi giọng nữ dịu dàng nói:

- Đúng vậy. Người yên tâm, chúng ta ở trong thân thể người tuyệt đối không có bất cứ ác ý, đối với người sẽ được nhiều ích lợi. Chờ khi thời cơ chín mùi, điều kiện đầy đủ thì chúng ta sẽ rời khỏi người người.

- Ta biết tiểu tử nhà người đang lo cái gì.

- Yên tâm, chúng ta tuyệt đối không làm chuyện đoạt xá dễ tiện đó.

- Đúng vậy. Ai hiếm lạ thân thể rách nát của nhân loại các người?

- Đúng đúng, nhớ lúc trước thân thể của lão nương chém sắt như chém bùn, thần tiêu thiên thạch phối hợp một ngàn tài liệu rung động chế tạo ra . . .

- Khụ khụ . . . Tiểu tử, nếu người thật sự muốn chúng ta ra khỏi người thì điều nên làm bây giờ chính là nhanh chóng tu luyện, đề cao thực lực. Không phải chúng ta ở lý không đi mà là không thể đi.

Hai thanh âm kẻ xướng người hòa, giọng nữ suýt nói lộ cái gì nhưng bị giọng nam ho khan chặn lại.

Đinh Hạo thấy hai tên này tạm thời không ra khỏi người được, trực giác nói cho hấn hai tên bí ẩn hách dịch này không có địch ý.

Đinh Hạo chợt nhớ một chuyện, hỏi:

- Phải rồi, lúc trước trước ta từ vách núi té xuống là các người cứu ta?

Nhớ hôm đó Đinh Hạo rơi tự do theo lý thuyết không thể vào thẳng trong hang núi, nhưng sau khi hấn tỉnh lại đã nằm trong hang. Lúc Đinh Hạo hôm mê chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Giọng nữ nói:

- Cái này không phải công lao của chúng ta.

Giọng nam nói:

- Tiêu hao mười vạn năm, hai chúng ta đã mất đi thân thể chỉ còn lại ý thức thể, không có bản linh đó.

Giọng nữ nói:

- Hang núi đó cấu tạo đặc biệt, mỗi cách mười ngày sẽ sinh ra lực hút cực mạnh.

Giọng nam nói:

- Mỗi lần kéo dài ba phút.

Giọng nữ tặc lưỡi lấy làm kỳ nói:

- Bởi vậy lão nương mới nói mờ mả tổ tiên nhà người đốt lửa, may ơ là may. Nếu không nhờ hôm đó lúc người rơi là thời điểm có lực hút kéo người vào hang núi thì . . .

Giọng nam tiếp tục bảo:

- Người sớm té chết rồi, chúng ta không thể trị lành cho người.

Đinh Hạo thể mới hiểu hần may mắn cỡ nào rơi đúng lúc lực hút sinh ra, không thì hần sớm thành đồng thịt vụn dưới Địa Huyệt Thâm Uyên.

Đinh Hạo hỏi:

- Nếu các người sớm bám vào thân thể của ta thì tại sao đến bây giờ mới xuất hiện?

Giọng nữ khinh thường nói cho cảm giác đang mất trọn trắng:

- Lúc trước thực lực của người quá thấp không thể thức tỉnh chúng ta. Chỉ khi đạt đến đỉnh nhất khiêu Võ Đồ cảnh, thân thể và huyền khí của người mới chịu nổi thần niệm của chúng ta.

Đinh Hạo:

- . . .

- Phải rồi, mới này ta tu luyện Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên, huyền khí đến gần mệnh tuyến huyết khiêu đột nhiên biến mất hết, hai vị có biết tại sao không?

Giao lưu ngắn ngủi qua đi, Đinh Hạo lại quay trở về tình hình tu luyện xảy ra khác lạ.

Đây là vấn đề cần giải quyết gấp.

Giọng nam đặc ý nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là chỗ ảo diệu của đao kiếm song thánh thể.

Giọng nữ giải thích rằng:

- Cái gọi là đao kiếm song thánh thể dù tu luyện đao pháp hay kiếm thuật đều có tốc độ tu luyện một ngày ngàn dặm, không gì sánh bằng.

Giọng nam tiếp tục bảo:

- Nhưng thể chất này có một hạn chế không thể bỏ qua đó là dù đao pháp hay kiếm pháp đơn độc tu một cái, mỗi lần vào một cảnh giới sẽ gặp chướng ngại khó phá. Nên cùng tu đao kiếm mới đột phá bình cảnh tăng tiến.

Giọng nữ tiếp tục giải thích rằng:

- Bây giờ người đơn tu kiếm pháp đã khai mở hạt giống huyền khí băng tuyết kiếm khí, đã thông hai phần chín đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh, luyện hóa mệnh tuyến huyết khiêu, hoàn toàn đông lại nhất khiêu Võ Đồ cảnh. Đây là huyền khí kiếm pháp.

Giọng nam tổng kết:

- Bởi vậy dựa theo hạn chế đặc biệt của đao kiếm song thánh thể, muốn luyện hóa mệnh tuyến huyết khiêu vào nhị khiêu Võ Đồ cảnh thì phải tu luyện một môn huyền khí đao pháp, ngưng tụ hạt giống huyền khí thuộc về đao pháp mới đột phá bình cảnh được.

Đinh Hạo nghe ù ù cạc cạc, khó tin hỏi:

- Hạt giống huyền khí thuộc về đao pháp? Không lẽ thân thể người có thể ngưng tụ ra hạt giống huyền khí thứ hai sao? Không thể nào.

Định luật võ đạo của Vô Tận đại lục là một người chỉ có thể kích phát một hạt giống huyền khí.

Bởi vì mỗi người chỉ có một đan điền, một hệ thống tu luyện thập nhị chính kinh.

Kích phát ra hạt giống huyền khí thứ hai, đây đúng là mơ giữa ban ngày, vớ vẩn.

Dường như biết suy nghĩ của Đinh Hạo, giọng nam nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đối với người bình thường thì tất nhiên không thể nào ngưng luyện ra hạt giống huyền khí thứ hai. Từ xa xưa đến nay dù là những cường giả cực đạo thực lực đến cảnh giới Vô Hoàng cảnh, Vô Đế cảnh cũng không làm được.

Giọng nữ phối hợp tiếp tục bảo:

- Nhưng, hì hì, đối với đạo kiếm song thánh thể thể chất huyết mạch siêu tuyệt thiên địa thì không khó chút nào. Ha ha ha ha ha ha!

Giọng nữ cười xấu xa tràn ngập đắc ý.

Đinh Hạo nghe hai người nói nổi lên hứng thú, hỏi:

- A? Tại sao vậy?

- Trong cơ thể người bình thường chỉ có một đan điền, mười hai kinh mạch, một trăm lẻ tám huyết khiếu. Người có huyết mạch đạo kiếm song thánh thể thì thân thể có hai đan điền, bộ kinh mạch thứ hai và vô số huyết khiếu khác, hợp thành hệ thống tu luyện thứ hai trừ hệ thống thập nhị chính kinh ra.

Lòng Đinh Hạo rung động, lần đầu tiên hắn nghe nói về chuyện này:

- Đạo kiếm song thánh thể có được hệ thống tu luyện thứ hai?

Cái này chẳng phải là đánh nát định luật võ đạo cố hữu của thế giới này sao?

Chẳng lẽ một người có thể cùng lúc tu luyện ra hai đan điền, hai hạt giống huyền khí, thành hai bộ kinh mạch, hai loại huyền khí?

Giọng nữ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, trọn tròn mắt rồi đúng không?

Một tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hắn chợt hiểu vấn đề tu luyện của mình.

- Theo các người nói thì ta là thể chất đạo kiếm song thánh thể, có ưu thế và hạn chế bẩm sinh. Tức là nói lúc trước ta tu luyện huyền khí bằng sương, lý do đến mệnh tuyến huyết khiếu đột ngột biến mất là bởi vì ta đan tu kiếm pháp huyền khí, không có đồng thời tu luyện hệ thống bộ kinh mạch thứ hai. Đây là bị hạn chế thể chất cố hữu chứ không phải tu luyện xảy ra vấn đề!

Giọng nam vừa lòng gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Tiểu tử ngươi không quá ngốc.

Đinh Hạo phớt lờ giọng nam trêu chọc, khiêm tốn thỉnh giáo nói:

- Hai vị tiền bối, vậy bây giờ ta nên làm gì?

Giọng nữ nghe hỏi chợt nổi giận như con nít bị cướp kẹo:

- Tiểu tử thôi, đừng gọi tiền bối, lão nương ta còn rất trẻ! Kêu ta là tỷ tỷ . . . Không, là muội muội, không, vậy là nhỏ hơn ngươi rồi. Gọi ta là cô nương!

Đinh Hạo:

- . . .

43. Chương 43: Đạo Kiếm Song Thánh Thể (3)

Giọng nam cười to bảo:

- Mặc kệ bà điên đó đi. Điều người cần làm là mở ra tu luyện bộ kinh mạch thứ hai, kích phát hạt giống huyền khí, nắm giữ huyền khí thuộc tính thứ hai, thỏa mãn hạn chế thể chất đao kiếm song thánh thể thì mọi chướng ngại dễ dàng giải quyết.

Đinh Hạo chân thành đặt câu hỏi:

- Xin hai vị tiền bối dạy cho ta làm sao mở hệ thống tu luyện thứ hai?

Giọng nam dường như khá vừa lòng Đinh Hạo lựa chọn, không quên trịnh trọng nhắc nhở hẳn:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử ngoan, tính người sốt ruột thật, chẳng lẽ không muốn hỏi mở ra hệ thống tu luyện thứ hai có gì khác với người bình thường sao?

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Ta tin tưởng hai vị tiền bối tuyệt đối sẽ không hại ta.

Hai thanh âm trong đầu Đinh Hạo khá bất ngờ với đáp án, im lặng giây lát rồi cùng cười to.

Giọng nam cảm thán rằng:

- Tốt, khá lắm, rất khá! Tiểu tử ngoan, chúng ta không nhìn lầm người, cũng không chọn sai người. Không ngờ người có một viên “Xích tử chi tâm” hiếm thấy. Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, người yên tâm đi, chúng ta và người, vui buồn cùng nhau, vận mệnh gắn liền. Từ lúc ban đầu đã tuyệt đối không có ý xấu!

Giọng nữ vui buồn thất thường, lúc này cười to bảo:

- Tiểu tử hãy yên tâm, uy lực đao kiếm song thánh thể có một không hai xưa nay. Trong ức vạn người chỉ có một, hai người có thể chất, huyết mạch đao kiếm song thánh thể. Nếu không thì nó sẽ không được gọi là thánh thể.

Giọng nam không tranh cãi với giọng nữ, nói:

- Cùng tu luyện đao, kiếm pháp trong cùng cảnh giới võ đạo sẽ vượt qua cường giả bình thường gấp mấy lần, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng là dễ như trở bàn tay. Sau này người sẽ hiểu ích lợi trong đó.

Đinh Hạo nghe vậy cười hì hì.

Ngay từ đầu Đinh Hạo đã không nghi ngờ hai thanh âm này.

Tuy giọng một nam một nữ líu ríu, kiều ngạo khó đối phó, hơi xấu xa nhưng không hiểu sao ngay từ đầu Đinh Hạo đã cảm thấy thân thiết giống như người thân.

Hai người đồng thanh kêu lên:

- Nghe rõ đây, tiếp theo ta sẽ giảng giải pháp môn mở hệ thống tu luyện thứ hai.

Giọng nam nghiêm túc nói:

- Đao kiếm song thánh thể khác với người thường trừ đan điền, thập nhị chính kinh ra còn có trong đan điền, kỳ kinh lục mạch. Cái gọi là đan điền không nằm ở bụng mà giữa ngực, kỳ kinh lục mạch tức lấy đan điền trong lồng ngực làm trung tâm tản ra thân thể, sáu kinh mạch hiếm thấy gồm âm mạch, đốc mạch, xung mạch, đại mạch, dương mạch, âm mạch.

- Đúng vậy. Lục mạch này khác với thập nhị chính kinh của người bình thường. Gọi nó là kỳ kinh vì tu luyện sáu kỳ kinh có hiệu quả, uy lực tương đương với thập nhị chính kinh.

Giọng nữ hiếm khi nghiêm túc giải thích:

- Hiện tại người không cần nắm giữ quá nhiều, chỉ cần tu luyện từ kỳ kinh thứ nhất âm mạch. Tuy nhiên bởi vì người lấy kiếm pháp huyền khí tu luyện thập nhị chính kinh, dựa theo yêu cầu đao kiếm song thánh thể người phải lấy đao pháp huyền khí tu luyện lục kỳ kinh mới phù hợp áo nghĩa đao kiếm song tu.

Đinh Hạo gật đầu nhớ kỹ.

- Bước đầu tiên tự nhiên là kích phát hạt giống huyền khí thứ hai. Người nhắm mắt lại, dùng thúc đẩy huyền khí bằng sương trong đan điền dưới bụng mà cẩn thận tìm vị trí giữa ngực, chỗ này có một đan điền ẩn giấu có thể sinh ra khí cảm.

Đinh Hạo nghe lời cảm ứng.

Quả nhiên, Đinh Hạo hơi tìm tòi một chút vị trí ngực giọng nam miêu tả kỹ càng, hẳn thật sự cảm ứng được đan điền hải bao la hùng vĩ rộng lớn như trời sao. Đan điền hải này không thua gì đan điền ở bụng Đinh Hạo hay thậm chí bí ẩn hơn.

Đây chính là trung đan điền!

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, quyết định dùng Dẫn Khí quyết hàng bình thường mua trong chợ đen dẫn khí trung đan điền.

Bản huyền công này không có đẳng cấp, là hàng bình thường, không phân biệt thuộc tính, đao, kiếm, cần bản nhất. Dùng Dẫn Khí quyết để dẫn khí sẽ không xuất hiện tình huống đao pháp nghịch nhau.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên dẫn khí và kích phát hạt giống huyền khí rồi nên lần này Đinh Hạo thuận lợi hoàn thành.

Giọng nam, nữ trong đầu Đinh Hạo chỉ điểm trợ giúp, chưa đến một canh giờ hẳn đã thành công kích phát hạt giống huyền khí mới trong trung đan điền.

Khác với hạt giống huyền khí lóng lánh trong suốt như ngọc trong đan điền ở bụng, hạt giống huyền khí này có màu cam giống đoàn lửa nhỏ lấp lóe lấp lư tùy thời bốc cháy.

Tốc độ tu luyện như yêu nghiệt của Đinh Hạo khiến giọng nam, nữ trong đầu hẳn khen nức nở.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Đây là . . .

Giọng nam cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là viêm chi huyền khí, thuộc tính huyền khí thích hợp nhất cho đao pháp trên thế gian này. Bước tiếp theo người cần làm chính là dẫn động viêm chi huyền khí trùng kích nhâm mạch xếp hạng nhất trong lục kỳ kinh

Giọng nữ dịu dàng dặn dò:

- Ủm! Trong nhâm mạch có mười tám huyết khiếu quan trọng, chờ khi người cô động một huyết khiếu tên gọi trung cực huyết khiếu thì có thể đạt được nhất khiếu Vô Đồ cảnh lục kỳ kinh, cảnh giới tương đương với thập nhị chính kinh đan điền dưới bụng, có thể hỗ trợ lẫn nhau đánh tan chướng ngại, chuẩn bị tấn chức nhị khiếu Vô Đồ cảnh.

Đinh Hạo gật đầu, hiểu ý của hai người.

Nhưng trùng kích lục kỳ kinh o thể dùng kiếm pháp huyền công như Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên được, Đinh Hạo phải đổi một bộ đao pháp huyền công chính tông, nếu không thì sẽ có xung đột với viêm diễm huyền khí. Nhưng Đinh Hạo biết đi đâu tìm huyền công đao pháp đỉnh giai nhân giai ngang ngửa với Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên đây?

Thật là vấn đề khó khăn.

Đinh Hạo đang suy tư chợt nhớ ra điều gì.

Đinh Hạo xuống giường, lục tìm một quyển sách nhỏ màu da trời trong bọc đồ.

Lúc trong chợ đen khu rác sau núi Đinh Hạo động tâm tốn số tiền lớn mua về quyển đao pháp tàn phá. Công pháp Nhất Đao Khảm Trình Quyết, đây là công pháp huyền khí đao pháp nhập giai tiếu rằng bị thiếu.

Đinh Hạo lật xem kỹ, thất vọng phát hiện công pháp này bị thiếu một phần tư, tuy không nhiều nhưng không thể tu luyện đại được.

- A! Để ta xem, thú vị, ta thấy công pháp này uyên mật lắm.

Giọng nữ trong đầu Đinh Hạo chợt kêu lên, dường như rất bất ngờ. Giọng nữ kêu Đinh Hạo đọc kỹ lại Nhất Dao Khải Trình Quyết, lầm bầm chìm trong suy tư.

Giọng nam trầm ngâm nói:

- Chắc bà điên có phát hiện gì, chậm rãi chờ đi.

Đinh Hạo gật đầu.

Nhưng đến sáng ngày thứ hai giọng nữ vẫn không có manh mối gì, vẫn chìm trong im lặng.

Khi trời sáng, giọng nam cười nói với Đinh Hạo:

- Thôi, tạm thời mặc kệ bà điên đó đi. Tuy bình thường bà điên không đáng tin nhưng về đạo pháp có chút tạo nghệ, hiểu biết. Chờ khi nào nàng nghĩ ra không chừng có thể bổ sung bản đạo quyết đầy đủ.

- Tiểu tử, người tranh thủ ôn dưỡng lớn mạnh hai hạt giống huyền khí trong đan điền trung, hạ, củng cố cảnh giới đã có.

44. Chương 44: Năm Viện Đại Tái Gió Mây Nổi Lên

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, ta biết rồi.

Giọng nữ im lặng thật lâu vẫn không chịu nhường bước, nghe giọng nam nhắc mình liền mắng ngay:

- Tiện nhân nhà ngươi lại nói xấu sau lưng lão nương!

Giọng nam đặc ý cười to bảo:

- Rõ ràng đại gia ta nói trước mặt ngươi sao có thể bảo là sau lưng?

Giọng nữ:

- . . .

Đinh Hạo:

- . . .

Giọng nam nói:

- Như vậy đi, tiểu tử, về sau ngươi xưng hô ta là kiếm tổ, bà điên là đao tổ tránh cho nói năng lộn xộn không biết người đang nói với ai.

- Cái đầu ngươi! Lão nương tuổi xuân phơi phới, đao tổ quá già, kêu đao tiên tử đi, ha ha ha ha ha ha!

- Đao tiên tử? Ta phi, bà điên không biết ngược xưng là tiên tử?

- Lão nương thích, sao? Tốt hơn ngươi tự xưng là tiện tổ nhiều. Ha ha ha ha ha ha! Tiện ôtr, đúng là tiện.

- Bà nội nó, bà điên muốn đánh lộn phải không?

Kiếm Tổ đã giận điên.

Đao Tổ cuồng cười nói:

- Lão nương không thềm so tiện với ngươi!

- Đinh Hạo:

- . . .

* * *

Hôm sau.

Đình Hạo như ngày thường cùng Trương Phàm đi cơm xá ăn điểm tâm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm mặt ủ mày chau.

Trương Phàm tu luyện Thái Huyền Vắn Kiếm Khí Thiên đã một ngày hai đêm nhưng không có tiến triển gì, không phát hiện cả khí cảm. Trương Phàm rút chót trong bốn trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Đình Hạo an ủi, cổ vũ một phen Trương Phàm mới lấy lại tinh thần.

- Chào buổi sáng, Đình sư huynh!

- Chào Đình sư huynh!

Trên đường đi liên tục có đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhiệt tình chào Đình Hạo. Chưa đến cơm xá Thanh Sam Đông Viện mà bên cạnh Đình Hạo đã tụ tập năm, sáu chục người xin chỉ dạy các vấn đề khó trong quá trình tu luyện.

Đình Hạo tươi cười không giấu giếm, kiên nhẫn giải đáp những gì mình biết.

Đợi đến cơm xá đã có người chuẩn bị bữa sáng cho Đình Hạo, gần trăm người ngồi quanh hắn vừa ăn cơm vừa hỏi vấn đề, giao lưu tâm đắc tu luyện, không khí sôi nổi.

Tình hình như vậy khiến vài người thấy hâm mộ, ghen tỵ.

Một góc cơm xá, một thiếu niên mày đao mũi ưng nhíu mày nói với mấy đồng bạn:

- Không ngờ có vài ngày ngắn ngủi Đình Hạo đã lôi kéo nhiều đệ tử đi theo, tâm kế và thủ đoạn thật lợi hại.

Thiếu niên tên Kỷ Tín, là một trong mười tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện.

Thực lực của Kỷ Tín không tầm thường, kiểm tra nhập tông của Vắn Kiếm tông tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm trên Đình Hạo, đứng hạng tám mươi ba, tu vi huyền khí đạt đến chuẩn nhị khiếu Võ Đồ cảnh. Nghe nói Kỷ Tín có lai lịch không nhỏ, đến từ đại gia tộc dưới núi, cơ sở vững chắc, tài lực hùng hậu, bên người có nhiều chó săn theo đuôi.

Một đệ tử thân cận với Kỷ Tín lạnh lùng cười:

- Hừ! Tuy kiếm pháp của Đình Hạo kinh người nhưng chỉ có kiếm pháp, tu vi huyền khí thua xa Kỷ sư huynh. Đình Hạo không vênh váo được mấy ngày, chờ tới lúc những tên vì ân huệ nhỏ tụ tập bên cạnh Đình Hạo sớm muộn gì tự đi hết.

Một đệ tử khác ngồi bên Kỷ Tín cười nói:

- Đúng vậy. Muốn vượt qua cuộc thi cuối cùng ở lại Vắn Kiếm tông phải dựa vào là thực lực của mình, lôi kéo những thùng cơm kia có ích gì? Kỷ sư huynh không cần lo lắng, Đình Hạo kém xa sư huynh.

Kỷ Tín nghe vậy vẻ mặt dễ chịu hơn chút.

* * *

Cùng lúc đó.

Khu cư ngụ Thanh Sam Đông Viện, đại viện số một, phòng ôs một.

- Cái gì? Đình Hạo xuất thân tiện dân thấp kém lại ban ơn huệ nhỏ trong cơm xá chiêu lãm lòng người?

Một thiếu niên khoanh chân luyện công trên bờ đoàn mở mắt ra, tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt gã.

Thiếu niên mặt mày trắng nõn, rõ ràng là nam nhân nhưng chân mày thanh tú lá liễu, mắt hẹp dài thói uyên híp lại mềm mại như nữ nhân, cho người cảm giác khôn ngoan sâu sắc, giỏi về tâm kế.

Tên của thiếu niên là Lý Lan.

Một cái tên rất nữ tính.

Sự thật là Lý Lan đứng đầu trong mười tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện.

Lý Lan kiểm tra nhập tông của Vắn Kiếm tông xếp hạng ba mươi lăm trên tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm, thiên phú, tư chất cực kỳ kinh người, được nhiều trưởng lão Vắn Kiếm tông xem như đệ nhất cao thủ trong Thanh Sam Đông Viện. Lý Lan ở trong gian phòng số một sân số một tất nhiên có khí độ riêng.

Nghe nói Lý Lan là trực hệ của trưởng lão nội môn nào đó có thực quyền trong Vắn Kiếm tông, lai lịch rất lớn.

Tại sao Lý Lan bị phân vào Thanh Sam Đông Viện thực lực tổng hợp yếu nhất? Vấn đề này khiến nhiều người biết thân phận của Lý Lan thấy khó hiểu, vì với thực lực, quan hệ của gã dù vào Bạch Sam Trung Viện được gọi là mạnh nhất năm viện đông, tây, nam, bắc, trung cũng không khó khăn.

Sau khi vào Thanh Sam Đông Viện, nhiều đệ tử kỳ danh Thanh Sam Đông Viện biết tin tức nội bộ tự động tập trung bên cạnh Lý Lan, nguyện hiệu trung với gã.

Lúc này có bốn, năm người cung kính đứng trước mặt Lý Lan.

Trong đó hai người là tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện tham gia năm viện đại tái, tên là Cát Âm, Trương Thiên Luân. Hai người thực lực không yếu nhưng ngoan ngoãn đứng trước mặt Lý Lan, không dám thở mạnh.

Cát Âm nêu đề nghị:

- Lý sư huynh, hay là hai chúng ta đi dạy tiểu tử này một bài học, khiến hắn mất mặt trước mọi người, sau này không còn mặt mũi chỉ dạy ai?

- Không cần.

Lý Lan nhấm mắt lại, lắc đầu, nói:

- Làm như vậy sẽ khiến các đệ tử khác trong Thanh Sam Đông Viện phản cảm các người, làm hỏng chuyện.

Mặt Cát Âm cứng lại.

Lý Lan suy nghĩ giây lát, dặn:

- Đinh Hạo chỉ là tiểu nhân vật, tên ngu ngốc ngây thơ. Đinh Hạo cho rằng chút ân huệ nhỏ đó có thể khiến người khác nghe theo hắn sao? Đinh Hạo không biết trong Vắn Kiếm tông lấy thực lực làm chủ, chỉ cường giả mới có tư cách lên tiếng. Đinh Hạo phân tâm vào chuyện vật vãnh này tất nhiên làm lỡ tu luyện, hoàn toàn chính là bỏ dưa hấu nhặt hạt mè, tầm mắt không cao, khí phách không đủ, không đáng lo.

Trương Thiên Luân phụ họa:

- Sư huynh nói đúng.

Lý Lan nhấm mắt lại, hỏi:

- Năm viện đại tái lần này mới là việc lớn. Ta muốn các người đi điều tra thực lực tuyển thủ hạt giống bốn viện khác có kết quả chưa?

Cát Âm vội đáp:

- Trong năm viện thì Bạch Sam Trung Viện có thực lực mạnh nhất, mười tuyển thủ hạt giống có bảy là huynh đệ kết nghĩa gọi là Thất Nghĩa Minh. Người dẫn đầu tên Lý Mục Vân, thực lực sâu không lường được, nhận định trên tam khiêu Võ Đồ cảnh. Sáu người dưới trưởng mỗi tên thực lực không tầm thường, có cơ hội tranh hai mươi hạng đầu năm viện. Cụ thể cảnh giới thực lực, tu luyện chiến kỹ công pháp thì ta đã âm thầm điều tra ghi trong quyển sổ nhỏ này, xin Lý sư huynh nhìn xem.

Cát Âm nói rồi đưa lên một cuốn sổ nhỏ màu xanh.

Lý Lan nhận lấy, giở ra nhìn một lúc, vừa lòng gật đầu, nói:

- Người làm khá lắm, rất tốt. Tiếp tục điều tra Lý Mục Vân, tìm tư liệu kỹ càng hơn.

Cát Âm sướng rơn gật đầu, nói:

- Lý sư huynh yên tâm, ta sẽ cố gắng nhanh chóng tìm hiểu rõ ràng.

Trương Thiên Luân không cam tuột hậu vội báo cáo thu hoạch của mình.

45. Chương 45: Nhất Dao Khải Trình Quyết

- Trong Tử Sam Nam Viện trước mắt đệ nhất nhân tên là Lữ Cuồng, bên cạnh tụ tập đám người Nam Cung Chính đi theo, nghe nói đã âm thầm nắm giữ hơn một phần tư đệ tử trong Tử Sam Nam Viện. Lữ Cuồng được ủng hộ nhiều nhất, hoạt động sôi nổi nhất. Trừ Lữ Cuồng ra còn có mấy người nam Mộng Chính, Đông Nghị, Vương Tiểu Thạch cũng có thực lực nhất định.

- Hoàng Sam Bắc Viện thì không đồng lòng nhưng có một tên mập gọi là Nhậm Tiêu Dao, một thiếu niên tên Lâm Tín mấy ngày nay rất sôi nổi, thực lực khá mạnh đang liên hệ với đệ tử Bắc Viện.

- Còn Hồng Sam Tây Viện thì không có chỗ đặc biệt, không điều tra ra ai đáng chú ý. Nghe đồn mười tuyển thủ hạt giống Hồng Sam Tây Viện hình như không quá mạnh.

Trương Thiên Luân một hơi báo cáo hết, dâng lên ba cuốn sổ nhỏ ghi chép tình hình cụ thể của tuyển thủ hạt giống ba viện khác.

Lý Lan vừa lòng gật đầu, nói:

- Rất tốt, các người làm khá lắm. Ta ghi nhớ công lao của các người, chờ khi thúc thúc của ta xuất quan chắc chắn sẽ thưởng cho hai người.

Cát Âm, Trương Thiên Luân mừng như điên nói:

- Đa tạ Lý sư huynh nói lời hay trước mặt Lý trưởng lão.

* * *

Một ngày trôi nhanh.

Chớp mắt đèn lên cao, ánh trắng mê người.

Đinh Hạo trở về phòng của mình chăm chỉ tu luyện.

Huyền khí băng sương trong đan điền dưới bụng đã cô đọng gần đến chất lỏng, trình độ hoàn mỹ.

Hạt giống huyền khí lực lượng băng giống như ngôi sao đóng băng vạn năm, lóng lánh trong suốt chẳng có một chút tạp chất, liên tục cung cấp huyền khí băng sương thấm nhuần thân thể.

Trong trung đan điền, viêm diễm huyền khí cũng lớn mạnh nhiều.

Hạt giống huyền khí lực lượng lửa lớn mạnh hơn đêm qua gấp đôi, từ vàng nhạt thành vàng sẫm liên tục phóng ra huyền khí cải tạo trung đan điền hải, cung cấp lực lượng kỳ dị.

Đinh Hạo tu luyện cùng lúc hai loại huyền khí băng hỏa khác hẳn nhau cho hắn ích lợi khó tả.

Lực lượng băng, hỏa trong hạ đan điền, trung đan điền, hai loại lực lượng hoàn toàn tương phản, tương sinh tương khắc, hỗ trợ lẫn nhau phù hợp lý luận âm dương của võ đạo thể giới này. Về mặt chải vuốt thân thể có hiệu quả khá thần kỳ hơn huyền lực đơn nhất nào.

Đinh Hạo có ảo giác dường như mỗi phút mỗi giây hắn càng mạnh hơn.

Đinh Hạo bật thốt cảm thán rằng:

- Dao kiếm song thánh thể quả nhiên là thể chất tuyệt thế, gọi là thánh thể cũng không đủ. Giống như gắn hai động cơ siêu cấp cho chiếc xe đua, rõ ràng một cái bay vút đi.

Đinh Hạo mới cùng lúc tu luyện hai đan điền, hai loại huyền khí chưa đến một ngày đã cảm nhận được trong đó vô cùng ảo diệu.

Đao Tổ im lặng thật lâu lại lên tiếng:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây mới chỉ là bắt đầu, khi cảnh giới võ đạo của ngươi không ngừng tăng tiến sẽ càng cảm nhận được thánh thể ảo diệu ra sao.

Kiểm Tổ cô đơn đã lâu tìm được cơ hội cãi lộn, cố ý trêu chọc Đao Tổ:

- Ủa? Bà điên xuất quan rồi? Vậy là ngươi đã nghĩ ra ảo diệu của Nhất Dao Khải Trình Quyết?

Đinh Hạo thân xác cũng tràn ngập mong đợi.

Nếu Đao Tổ có thể bổ sung đủ Nhất Dao Khải Trình Quyết thì Đinh Hạo có thể thuận lợi trùng kích nhâm mạch huyết khiếu đứng đầu lục kỳ kinh.

Đao Tổ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tất niên rồi. Một quyển đao quyết nhân gian nhỏ nhỏ sao có thể làm khó lão nương?

Kiểm Tổ trào phúng khinh thường nói:

- Một quyển đao quyết nhân gian nhỏ nhỏ khiến ngươi suy nghĩ cả ngày còn không biết ngượng thối phồng.

- Bà nói nó tiện tổ, ngươi gây sự phải không?

Đao Tổ tức giận quát:

- Ngươi biết cái gì? Càng là đao quyết cơ sở thì bên trong ẩn chứa ảo nghĩa càng khó lay động. Cái gọi là đại đạo chỉ giản chẳng lẽ lão tiểu tử nhà ngươi chưa nghe nói qua?

Khó được Kiểm Tổ im lặng một lúc.

Hiển nhiên lời Đao Tổ nói không có chỗ cãi.

Thấy địch thủ già cầm nín, Đao Tổ đắc ý hừ hừ vài tiếng.

Đao Tổ tiếp tục bảo:

- Tiểu Đỉnh Tử cần một bộ công pháp đao quyết hoàn mỹ đủ sánh bằng Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên để mở ra đan điền thứ hai đao kiếm song thánh thể, cho nên lão nương phải tốn chút sức lực hoàn thiện Nhất Dao Khải Trình Quyết.

Đinh Hạo nghe vậy rất cảm động.

Đao Tổ thật sự khổ công khổ tâm giúp Đỉnh Hạo.

- Đao quyết này rất khá, từ đầu ta đã thấy nó uyên thuộc. Ta bổ sung đủ cho ngươi rồi, tốt lắm Tiểu Đỉnh Tử, nghe cẩn thận đây là đao quyết ta bổ sung đủ . . .

Đao Tổ đắc ý một lúc mới giảng giải Nhất Dao Khải Trình Quyết cho Đỉnh Hạo nghe.

Hiển nhiên Kiểm Tổ biết lúc này rất quan trọng, không nói xen vào.

Một lúc sau Đỉnh Hạo gật đầu ý bảo đã hiểu hết ảo diệu của đao quyết.

Trong lòng Đỉnh Hạo thật sự vô cùng cảm kích, hần bước xuống giường cung kính hành lễ với Đao Tổ trong đầu.

- Đa tạ Đao tiên tử tiền bối khổ tâm, tiểu tử vô cùng cảm kích.

Bởi vì bộ đao quyết hoàn toàn mới này tuy vẫn đặt tên là Nhất Dao Khải Trình Quyết nhưng tâm pháp cơ bản đến từ gốc Nhất Dao Khải Trình Quyết tàn phá nhưng ảo nghĩa thì khác hẳn một trời một vực, cơ hồ chính là Đao Tổ chuyên môn đỉnh ché riêng tâm pháp đao quyết mới hoàn toàn cho hắn.

Nhất Dao Khải Trình Quyết mới đã vượt qua đẳng cấp củ ỉu ngạo nghễ với 7v đỉnh giai nhân gian, xem như công pháp hoàn mỹ đao pháp võ lòng.

Chắc Đạo Tổ tốn nhiều công sức cho bộ công pháp này.

Đạo Tổ rất đắc ý cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử ngươi có mắt biết hàng.

Kiểm Tổ nhìn nhin thời gian lâu rồi cuộc có thể cãi nhau:

- Một bộ công pháp tầm thường miễn cưỡng xem như đỉnh giai nhân giai chứ có phải huyền công thần giai đâu mà đắc ý cái gì!

- Tiệt tổ ngươi có bản lĩnh cũng sáng chế ra một bộ công pháp đao quyết đi.

- Đại gia ta giỏi kiếm pháp . . .

- Nếu ngươi không thể sáng chế công pháp đao pháp thì câm miệng cho lão nương!

- Ngươi . . .

Kiểm Tổ, Đạo Tổ lại đấu võ mồm kịch liệt.

Trần Đinh Hạo nổi gân xanh, không còn cảm giác sùng bái tiền bối cao nhân như trước mà thấy giọng nam, giọng nữ lai lịch bí ẩn giống một con người hơn, càng thêm thân thiết.

Chờ hai vị tổ tông khó khăn lắm mới im miệng, Đinh Hạo bắt đầu tu luyện Nhất Đao Khải Trình Quyết.

Theo tâm pháp đao quyết yêu cầu, Đinh Hạo dẫn động hạt giống huyền khí viêm diễm huyền khí trung đan điền chia ra từng lỗ viêm chi lực từ nhâm mạch xếp thứ nhất trong lục kỳ kinh bắt đầu trùng kích đường kinh mạch.

Sức linh ngộ và tốc độ tu luyện yêu nghiệt của Đinh Hạo một lần nữa thể hiện ra.

Nhâm mạch xếp thứ nhất trong lục kỳ kinh khởi đầu từ chính giữa trung đan điền, dài hơn bất cứ kinh mạch nào trong thập nhị chính kinh, bên trong bao gồm mười tám huyết khiếu, nhiều hơn huyết khiếu ẩn chứa trong đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh thập nhị chính kinh gấp đôi.

46. Chương 46: Nước Năm Viện Đại Tái Đã Khuấy

viêm chi lực chỉ tốn gần một canh giờ đã mở ra chiều dài một phần mười tám đoạn đầu nhâm mạch đi tới trung cực huyết khiếu thứ nhất.

Theo tâm pháp ghi trong Nhất Đao Khải Trình Quyết, viêm chi lực không ngừng mà trùng kích trung cực huyết khiếu ngưng kết, luyện hóa tạp chất bên trong.

Thời gian trôi nhanh như bay.

Chớp mắt trời lại sáng.

Trong người Đinh Hạo chớp lóe ánh sáng đỏ nóng hổi như đang trong lồng hấp, nhiệt độ không khí trong phòng dần nóng cháy.

Khi tia nắng ban mai thứ nhất từ cửa sổ chiếu vào rơi trên người Đinh Hạo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cơ thể Đinh Hạo run lên, mở hai mắt lộ ra vui sướng.

- Ha ha ha ha ha ha! Rồi cuộc thành công!

Trung cực huyết khiếu đầu tiên trong nhâm mạch thuộc lục kỳ kinh rốt cuộc bị luyện hóa hoàn toàn.

Huyệt khiếu chứa đầy tạp chất ứ đọng bây giờ hỗn độn như vũ trụ loại nhỏ, viêm chi lực hóa thành hỏa cầu giống như hàng tinh hùng hùng thiêu đốt tỏa sáng. Huyền lực tuần hoàn chu thiên trong trung cực huyệt khiếu, vận tốc quay cũng là mỗi giây mười vòng.

Lòng Đinh Hạo máy động.

Vù vù vù vù vù!

Một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay phải của Đinh Hạo, nháy múa như tinh linh màu vàng.

Nhìn mặt ngoài thì ngọn lửa không có sức sát thương gì nhưng bên trong nóng kinh người đủ tan rã đồng thau trong chớp mắt.

Luyện hóa trung cực huyệt khiếu đầu tiên của nhâm mạch được rất nhiều ích lợi.

Không chỉ ý nghĩa từ nay Đinh Hạo có thể khống chế ngọn lửa mà hắn trở thành người duy nhất từ xưa đến nay một mình tu luyện ngưng kết ra hai hạt giống huyền khí thuộc tính khác hẳn nhau, nắm giữ hai lực lượng băng và lửa thuộc tính tương sinh tương khắc.

Đây thật là sáng tạo ra một kỳ tích đánh vỡ định luật võ đạo của Vô Tận đại lục.

Bây giờ trung đan điền hay hạ đan điền, dù là lục kỳ kinh hoặc thập nhị chính kinh thì tu vi của Đinh Hạo đều đạt đến nhất khiếu Vô Đồ cảnh.

Ích lợi của song cảnh giới ở chỗ mặt ngoài nhìn như tu vi của Đinh Hạo vẫn là nhất khiếu Vô Đồ cảnh nhưng sức chiến đấu thật sự đã là nhị khiếu Vô Đồ cảnh. Khi đánh nhau với người Đinh Hạo sẽ nhất mình kinh nhân.

Đinh Hạo vừa lòng gật đầu, nói:

- Đáng tiếc hiện tại không có một thanh đao tốt không thì có thể tu luyện đao pháp rồi.

Nay trung đan điền đạt đến nhất khiếu Vô Đồ cảnh nghĩa là Đinh Hạo đã thỏa mãn hạn chế tu luyện của đao kiếm song thánh thể, có thể tiếp tục luyện lực lượng băng tuyết hạ đan điền, đẩy kiếm pháp lên đẳng cấp mới, tiếp tục trùng kích huyệt khiếu thứ hai đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh mệnh tuyến huyệt khiếu trong thập nhị chính kinh.

Đinh Hạo không định lộ bí mật tu luyện trung đan điền lục kỳ kinh.

Bởi vì nếu Đinh Hạo để lộ ra điều này sẽ chấn động toàn Vãn Kiếm tông, rất có thể bị bắt làm thí nghiệm như chuột bạch. Dù sao chuyện Đinh Hạo có thể hệ thống tu luyện thứ hai thật sự là quá mức kinh thế hãi tục, khó tránh khỏi dấy vào một ít tai bay vạ gió.

Lúc này ngoài cửa vang tiếng đập cửa đúng giờ của Trương Phàm.

Lại đến lúc ăn sáng.

Hôm nay thiếu niên thợ săn tâm tình rất tốt.

Trên đường đi cơm xá, Trương Phàm hưng phấn nói:

- Rốt cuộc ta đã cảm nhận được khí cảm tồn tại!

Qua mấy ngày đêm tu luyện Vãn Kiếm tông cộng với Đinh Hạo chỉ điểm kỹ càng, thiếu niên thợ săn Trương Phàm rốt cuộc lần đầu tiên cảm nhận được khí lưu trong đan điền, dù rất yếu ớt nhưng đối với gã tựa như rê mây đen thấy mặt trời. Trương Phàm nhìn thấy một chút hy vọng có động hạt giống huyền khí, nắm giữ huyền lực.

Đinh Hạo thấy mừng cho Trương Phàm:

- Ta đã nói rồi, chắc chắn ngươi làm được.

Trương Phàm hưng phấn hỏi:

- Ngày mai là năm viện đại tái, nghe nói trừ trưởng lão ngoại môn ra còn có rất nhiều trưởng lão nội môn đến xem, sẽ là một cuộc thịnh hội. Đinh sư huynh là tuyển thủ hạt giống của Thanh Sam Đông Viện chúng ta, không biết Đinh sư huynh chuẩn bị thế nào rồi?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Trong lòng ta không mấy nắm chắc, dù sao trong hai ngàn đệ tử ký danh ngoại hồ tàng long, thiên tài lớp lớp, ta chỉ có thể làm hết sức!

Trương Phàm rất tin tưởng Đinh Hạo:

- Đinh sư huynh là giỏi nhất!

Trong phút chốc Trương Phàm, Đinh Hạo đã đến cơm xá.

Có gần trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện về mặt mong đợi chờ ở cửa.

Hai ngày trước giao lưu tâm đắc tu luyện với Đinh Hạo khiến nhiều người được lợi vô cùng, phá mở mờ mịt trong lòng bọn họ, đập đổ bình chương tu luyện. Ngày càng nhiều đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khâm phục, kính trọng Đinh Hạo hơn.

Mỗi buổi sáng tụ tập càng nhiều đệ tử ký danh chờ ở cơm xá thảo luận tâm đắc tu luyện với Đinh Hạo, thỉnh giáo các loại vấn đề.

- Đinh sư huynh đến rồi!

- Chào Đinh sư huynh!

- Mau lấy cơm cho Đinh sư huynh, món ngon nhất! Ta ra tiền, thêm đồ ăn!

Đám người hưng phấn.

* * *

Một ngày sau, năm viện đại tái mọi người mong chờ rốt cuộc đến.

Sáng sớm các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện tụ tập ở võ xá quảng trường. Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng thói uyên dạy dỗ kéo thù hận, sau đó xếp hàng đi vào sân đại tái, Diễn Võ Đường ngoại môn.

Diễn Võ Đường ngoại môn là nơi các đệ tử ngoại môn Vấn Kiếm tông tỷ võ, so kiếm, giải quyết tranh chấp. Sơn môn Vấn Kiếm tông từ thấp đến cao chia sáu khu vực cấp bậc.

Đệ tử ký danh sinh hoạt ở bậc thứ nhất. Diễn Võ Đường ngoại môn nằm ở khu vực bậc thứ hai, là một quảng trường rộng rãi, diện tích cực lớn. Trên quảng trường có năm mươi lồi đài đá xanh lớn nhỏ khác nhau, quy mô khác biệt. Bốn phía có cây cổ trăm năm, pho tượng võ sĩ đủ kiểu đủ hình, nhìn từ xa rất có khí thế.

Nhóm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện Đinh Hạo đến Diễn Võ Đường ngoại môn đã có đông đúc người tụ tập.

Có nhân vật nắm thực quyền tông môn, trưởng bối chủ trì năm viện đại tái lần này. Có đệ tử tam đại đến xem náo nhiệt, có trưởng lão ngoại môn, một ít đệ tử chân truyền nội môn. Có người phụ trách giữ trật tự, có y sư chờ trong quá trình tỷ võ ai bị thương thì kịp lúc chữa trị. Các tượng sư, minh văn sư bảo vệ kán đài nghỉ ngơi.

Đưa mắt nhìn thật là biến người, ồn ào hơn cái chợ.

Tất nhiên số người nhiều nhất là đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

Hai ngàn đệ tử ký danh mặc trường sam võ sĩ các màu xanh, đỏ, tím, vàng, trắng mới là nhân vật chính thịnh hội hôm nay. Đặc biệt tuyển thủ hạt giống tuyển từ năm viện đông, tây, nam, bắc, trung hận không thể lập tức nhảy lên lồi đài đá xanh biểu hiện, được các trưởng bối sư môn xem trọng.

Khoảng nửa nén nhang sau, một tiếng chuông cổ du dương êm tai vang vọng khắp Vấn Kiếm tông.

Từng làn khói thơm bao phủ Diễn Võ Đường ngoại môn.

Ngọn núi phương xa chớp lóe ánh sáng, từng khí thể hùng hồn dâng lên. Kiếm quang chói mắt xé rách không gian, vết sáng ẩn xuống lõi đài đá xanh lớn nhất, trang nghiêm nhất chính giữa Diễn Võ Đường ngoại môn.

Cường giả chủ trì năm viện đại tái đệ tử ký danh lần này đã đến.

47. Chương 47: Sóng Ngâm Năm Viện Đại Tái

Bọn họ mặc trường bào vàng nhạt, lớn nhất khoảng ba mươi tuổi, biểu tình uy nghiêm, râu dài rũ trước ngực, huyền khí dao động quanh người, thân thể vạm vỡ, ánh sáng chiếu vào bọn họ cũng vận vẹo.

Toàn bộ đệ tử ký danh không dám thở mạnh.

Đình Hạo cảm giác áp lực ngột thở ập vào mặt, như có ba ngọn núi cổ đè.

Trong trung đan điền, hạ đan điền, hai loại huyền khí băng và hỏa bị áp chế bắt đầu kịch liệt phản kháng, chạy chồm, vận chuyển nhanh trong kinh mạch, huyết khiếu. Chúng nó phát ra tiếng sấm rền, bản năng chống cự.

Đình Hạo vội vàng vận công áp chế buộc huyền khí chậm rãi ổn định lại.

Đình Hạo thầm khen:

- Thật đáng sợ, thực lực của ba nam nhân trung niên này chắc đã vượt qua cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông rồi, đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng. Vấn Kiếm tông đúng là cao thủ như mây.

Đạo Tổ ở trong đầu Đình Hạo khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Xì, mấy tiểu tử cảnh giới Đại Tông Sư chứ có gì lạ. Nhớ năm đó lão nương ta một ngón tay đè chết mấy ngàn thứ như vậy.

Kiểm Tổ không cam tuột hậu bắt đầu nổ:

- Đúng vậy. Môn phái nhỏ quả nhiên là môn phái nhỏ, đệ tử tam đại mới chỉ có cảnh giới Đại Tông Sư. Ha ha ha ha ha! Không chịu nổi một kích!

Đình Hạo không đồng ý vuốt mũi, không đáp lời hai 'tổ tông'.

Hai tổ tông lại lịch thần bí, là lão quái vật mấy chục vạn năm. Trong mắt bọn họ không đáng một đồng nhưng với Tuyết Châu bây giờ thì là siêu cao thủ hùng bá một phương.

Trong đệ tử ký danh có người nhận ra thân phận ba cường giả áo vàng trên lõi đài đá xanh, nhỏ giọng xì xầm:

- Ba người đó là đại đệ tử chân truyền trong đệ tử tam đại, không ngờ người có thân phận như vậy đến chủ trì năm viện đại tái lần này.

Vấn Kiếm tông khai tông lập phái vào một ngàn năm trăm năm trước, sinh ra vô số đại đệ tử. Theo quy tắc đời đời thì lấy một người có bối phận cao nhất hiện thời làm nhất đại đệ tử rồi theo thời gian vào tông trước sau chia làm nhị đại, tam đại thậm chí là thất đại, bát đại đệ tử.

Bây giờ lão tổ tông bối phận cao nhất Vấn Kiếm tông nghe đâu sống hơn sáu trăm năm, ẩn thế không ra.

Chương môn hiện thời Lý Tả Kiếm là nhị đại đệ tử.

Lý Tả Kiếm cai quản Vấn Kiếm tông hơn ba trăm năm, thực lực sâu không lường được, nghe nói trừ lão tổ tông kia ra không ai trong Vấn Kiếm tông sánh bằng, là một trong các Đại Tông Sư nổi danh toàn Tuyết Châu.

Lý Tả Kiếm có uy tín rất cao trong Vãn Kiếm tông, nhưng ngày thường chuộng môn ru rú trong nhà. Đám đệ tử ký danh Đình Hạo không có tư cách gặp đại nhân vật này.

Trừ vài trưởng lão thực quyền cùng thế hệ với trưởng môn Lý Tả Kiếm ra đệ tử tam đại có địa vị rất cao trong Vãn Kiếm tông.

Đặc biệt là đệ tử hạch tâm chân truyền trong đệ tử tam đại gần như là nhân tuyển cao tầng tương lai của Vãn Kiếm tông, thân phận địa vị đứng sau nhị đại đệ tử số người ít ỏi. Đệ tử tam đại đứng ra chủ trì năm viện đại tái lần này đủ thấy Vãn Kiếm tông rất xem trọng đệ tử ký danh so đầu.

Xung quanh Diễn Võ Đường ngoại môn, mọi người cùng khom lưng hành lễ, biểu tình cung kính nói:

- Bái kiến ba vị sư huynh (sư thúc)!

Trên lôi đài đá xanh thứ nhất, một nam nhân trung niên mặt vuông tai to đứng chính giữa phất tay, lực lượng nhu hòa khuếch tán đỡ mọi người dậy. Người này khí thế sâu thẳm, cực kỳ uy nghiêm, mắt sáng như đốm lửa, không ai dám nhìn thẳng vào nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên quét mắt đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, nhẹ gật đầu.

Một cao thủ đệ tử tam đại mặc trường bào vàng nhạt khác cao giọng tuyên bố:

- Bây giờ bắt đầu năm viện đại tái, hy vọng các vị đệ tử có thể chú trọng tỷ võ lần này, dốc sức ứng đối, lấy ra trạng thái mạnh nhất tăng cường uy Vãn Kiếm tông ta. Đừng sợ đầu sợ đuôi, không trước lo sau khiến các vị trưởng lão, sư huynh và trưởng môn thất vọng.

Tiếp theo, đệ tử tam đại thứ ba đọc quy tắc, phần thưởng đại tái, sau đó năm viện đại tái chính thức bắt đầu.

Các viện tuyển ra tuyển thủ hạt giống trong ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ của hơn hai ngàn đệ tử ký danh nhìn chăm chú chậm rãi bước ra từ trong đám người, tới dưới lôi đài đá xanh thứ nhất. Các tuyển thủ hạt giống rút thăm để chia tổ tỷ võ.

* * *

- Ủa?

Trên lôi đài đá xanh thứ nhất, nam nhân trung niên mặt vuông tai to râu dài bỗng kinh ngạc bật thốt.

Đệ tử tam đại cao thủ Lỗ Kỳ kiêu lời chột cười hỏi:

- Như thế nào? Chẳng lẽ Doãn sư huynh phát hiện cái gì không đúng sao?

Nam nhân trung niên mặt vuông tai to râu dài Doãn Nhất Phi lắc đầu, nói:

- Mới rồi ta bỗng có cảm giác rất lạ, trong năm mươi tuyển thủ hạt giống các viện bên dưới lôi đài có một người cho ta hơi thở cực kỳ lạ, khi ta cẩn thận cảm ứng thì lại không có gì. Không lẽ ta ảo giác rồi sao?

Lỗ Kỳ rất kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Một đệ tử tam đại khác Trình Phi mỉm cười:

- Có lẽ là Doãn sư huynh tai điếc mắt hoa, luyện công ra vấn đề chứ có gì mà làm ầm lên?

Trình Phi bĩu môi nói:

- Hơn hai ngàn đệ tử ký danh đều là hạt giống tông môn sàn lọc tuyển chọn có chỗ nào kỳ?

Lỗ Kỳ tức giận quát:

- Ngươi . . .!

Doãn Nhất Phi phất tay ý bảo Lỗ Kỳ đừng cãi cộ cùng Trình Phi.

Đệ tử hạch tâm có chia phe phái, Trình Phi không thuộc đoàn thể Doãn Nhất Phi, thường hay chọc phá nhau. Mặc dù Doãn Nhất Phi tức giận trong lòng nhưng hôm nay tình hình nghiêm túc, ở trước mặt mấy ngàn đệ tử ký danh, các trưởng lão không cần gây lớn chuyện.

* * *

Đinh Hạo lĩnh thẻ số mười màu xanh.

Giao thẻ bài đại biểu của mình ột đệ tử phụ trách công tác, Đinh Hạo tạm thời trở về hàng đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện chờ kết quả đối chiến cuối cùng.

Mới rồi khi Đinh Hạo đi qua lô đài đá xanh thứ nhất bỗng có khí thế cực mạnh lướt qua người hắn, suýt khiến hắn bại lộ. Đinh Hạo còn tưởng là trạng thái kỳ dị của mình khiến đệ tử tam đại nào đó trên lô đài đá xanh phát hiện.

Đinh Hạo đắm chiêu.

Rất nhanh các tuyển thủ hạt giống rút thăm xong trở về.

Đám tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện Kỷ Tín, Lý Cự Linh giao thẻ bài quay về, biểu tình sốt ruột muốn thể hiện mình trong năm viện đại tái. Bọn họ hưng phấn tràn ngập tự tin nói chuyện với đệ tử có quan hệ thân thiết đứng bên cạnh mình.

Lý Lan biểu hiện điệu thấp, bình tĩnh đứng trong đám người, nhắm mắt dưỡng thần.

bên cạnh Lý Lan, hai tên Cát Âm, Trương Thiên Luân nhìn quanh, bộ dáng sốt ruột mong tỷ võ mau đến.

Đinh Hạo sâu sắc phát hiện khi Cát Âm, Trương Thiên Luân liếc hướng hắn thì tăng phần địch ý, xem khí thế của hai người khác với mấy hôm trước.

- Cha nó, không lẽ mặt dễ bị ăn hiếp của lão tử lại có tác dụng? Hai người này . . .

Đinh Hạo thăm đề phòng.

48. Chương 48: Truy Điện Trung Cung Kiếm

Cùng lúc đó.

Ba cao thủ đệ tử tam đại hạch tâm chân truyền Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi đứng trên đài cao xem lễ bên cạnh Diễn Võ Đường ngoại môn.

Ba cao thủ đệ tử tam đại hạch tâm chân truyền Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi cùng hai, ba mươi trưởng lão nội môn, trưởng lão ngoại môn, cao thủ đệ tử tam đại khác của Vãn Kiếm tông và tục gia trưởng lão bên ngoài Vãn Kiếm tông chào hỏi lẫn nhau, sau đó ngồi trên đài cao chờ bắt đầu so đấu.

Nửa nén nhang sau, lại vang lên tiếng chuông du dương ngân xa trong Diễn Võ Đường ngoại môn.

Năm viện đại tái kích động lòng người rất cuộc chính thức bắt đầu .

Rất nhanh, trên bia đá thông báo chính giữa Diễn Võ Đường ngoại môn dán tranh vẽ hình thức đối trận vòng thứ nhất. Năm mươi tuyển thủ hạt giống của năm viện chia hai mươi lăm đôi, từng đôi đánh nhau thi đấu vòng thứ nhất.

Cường giả mạnh nhất Thanh Sam Đông Viện Lý Lan đấu với một đệ tử ký danh của Hoàng Sam Bắc Viện.

Phụ tá đắc lực dưới tay Lý Lan là Cát Âm, Trương Thiên Luân thì đấu với đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện, Bạch Sam Trung Viện.

Mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khác cũng có đối thủ.

Đinh Hạo nhìn thấy trên bia đá thông báo địch thủ trận thứ nhất.

Thanh thập đối trận hồng lục!

Đối thủ của Đinh Hạo là một đệ tử ký danh xếp hạng sáu đến từ Hồng Sam Tây Viện.

Lúc này các đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung không cần tiếp tục xếp hàng chờ đợi, bọn họ được quyền hoạt động tự do, có thể xem cuộc đấu ủng hộ tuyển thủ hạt giống mình thích.

* * *

Lôi đài đá xanh số ba mươi sáu.

Đinh Hạo bước lên bậc thang lôi đài đá xanh, đi từng bước một. Đối thủ của Đinh Hạo mất kiên nhẫn đứng chờ giữa lôi đài đá xanh.

- Ha ha ha ha ha ha! Ta thật may mắn, gặp đối thủ Thanh Sam Đông Viện yếu nhất năm viện, còn là phế vật xếp thứ mười, ha ha ha ha ha ha!

Đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện mặc áo đỏ nhìn thấy Đinh Hạo thì cười phá lên.

Đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện mất kiên nhẫn quát to:

- Mau lên, mau lên, đừng câu giờ! Đánh bại ngươi rồi lão tử còn phải chuẩn bị đợt so đấu thứ hai!

Thiếu niên này người gầy như gậy tre, vừa ốm vừa cao, mặt đầy mụn, mắt cao hơn đầu, căn bản không để Đinh Hạo vào mắt.

Mặt Đinh Hạo không thay đổi đi tới giữa lôi đài đá xanh.

Có đệ tử nội môn phụ trách làm trọng tài bước tới kiểm tra kỹ thân thể hai người, không thấy ám khí độc ác hay binh khí tà môn nào, lại dặn vài chuyện cần chú ý mới gật đầu ý bảo bắt đầu đấu.

Thiếu niên gầy tre lạnh lùng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, gặp phải ta xem như ngươi không hay ho.

Thiếu niên gầy tre từng bước một tới gần Đinh Hạo.

Đinh Hạo tro kiếm rỉ sét bên hông, thờ ơ bình tĩnh.

Lúc này dưới lôi đài đá xanh bỗng vang sóng hò reo rầm rộ điếc tai.

- Đinh sư huynh cố lên!

- Đinh sư huynh một kiếm đánh bay hắn!

- Đè bẹp gậy tre đỏ vênh vào đó ngay đi!

- Đinh sư huynh, chúng ta đều đến ủng hộ sư huynh, cố lên cố lên!

- Đinh sư huynh tất thắng! Tất thắng!!!

Tiếng cổ vũ đợt sau lớn hơn đợt trước, tiếng người ồn ào, trận thế cực kỳ kinh người khiến nhiều người xung quanh chú ý. Rất nhiều đại nhân vật xem lễ trên đài cao phía xa cũng phát hiện tình hình, nhìn qua.

- Không ngờ tiểu tử nhà ngươi rất được yêu thích, tiếc rằng vô dụng. Tỷ võ không phải so số người được thích, thắng bại quyết định bằng thực lực.

Thiếu niên gầy trúc áo đỏ bị các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhiệt tình reo hò tụ tập quanh lôi đài đá xanh hù giật nẩy mình, trong lòng hơi ghen tỵ. Thiếu niên gầy trúc áo đỏ cười lạnh áp sát.

Đinh Hạo nói:

- Nếu ngươi nói nhắm xong rồi thì bắt đầu tỷ võ đi.

Thiếu niên gầy trúc áo đỏ tức giận quát:

- Ngươi . . . Tiểu tử thôi! Sốt ruột chờ ăn đòn sao? Vậy thì biến xuống đi!

Tay phải thiếu niên gậy trúc áo đỏ nắm vỏ kiếm, ngón cái búng. Đinh một tiếng, trường kiếm hóa thành vệt sáng bạc bắn ra.

Hai chân thiếu niên gậy trúc áo đỏ giẫm đất bùng nổ khí kinh đáng sợ, gã như con báo phóng ra ngoài. Tay phải thiếu niên gậy trúc áo đỏ nhanh như chớp chớp trên không trung bắt lấy chuôi kiếm, nhân kiếm hợp nhất hóa thành tia chớp.

Kiểm thuật đáng sợ.

Trên cả thiếu niên lạnh lùng Phương Thiên Dực.

Tuyển thủ hạt giống đến từ năm viện đông, tây, nam, bắc, trung quả nhiên không dễ đối phó.

Kiểm khí ập vào mặt, tóc dài đen của Đinh Hạo bay rồi.

Nhưng biểu tình của Đinh Hạo cực kỳ bình tĩnh.

Đinh Hạo bất động như nãi, chờ mũi kiếm sắp đâm vào người mới nhanh như chớp nghiêng người né thân kiếm. Ngón tay như kiếm, Liêu Vân, kiếm pháp cơ bản hiện ra.

Một vật sương bạc lạnh giá bao phủ bàn tay Đinh Hạo.

Trong phút chốc không khí trên lôi đài đá xanh rét lạnh.

Thiếu niên gậy trúc áo đỏ cảm giác hướng đối thủ chỉ kiếm thế nhưng xương sườn có cảm ứng thấy đau, gã biến sắc mặt.

Thiếu niên gậy trúc áo đỏ không thể ngờ một tên xếp hạng mười Thanh Sam Đông Viện lại có thể ung dung tránh sát chiêu Truy Điện Trung Cung Kiếm của gã.

Nên biết rằng chiêu Truy Điện Trung Cung Kiếm từ rút kiếm đến kiếm nhanh như chớp mắt, là sát chiêu cực kỳ lợi hại trong nguyên bộ kiếm pháp. Thiếu niên gậy trúc áo đỏ không ngờ chẳng những đối thủ tránh được còn lấy kiếm pháp cơ bản thành linh phản kích.

Đinh Hạo tóc đen như suối, kiếm chỉ phủ lên lớp sương lạnh kỳ dị giống như băng kiếm.

Thiếu niên gậy trúc áo đỏ tim rớt cái bịch, biết rằng gã đã gặp phải cao thủ.

Vù vù vù vù vù!

Trường kiếm trong tay thiếu niên gậy trúc áo đỏ liên tục biến chiêu, một bộ Truy Điện Trung Cung Kiếm liên miên bất tận sử dụng.

Kiểm quang cuộn cuộn lóa mắt, người ngoài chỉ thấy ánh bạc liên miên ập đến. Kiếm quang đáng sợ bao phủ Đinh Hạo vào trong, nhấn chìm hẳn.

Dưới lôi đài đá xanh, hình ảnh này làm các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện căng thẳng im miệng.

Đinh Hạo vẫn không rút kiếm.

Đinh Hạo không nhanh không chậm, bàn tay phủ băng bạc nhẹ vỗ vào thân kiếm của thiếu niên gậy trúc áo đỏ. Mắt Đinh Hạo sáng ngời quan sát, nghiền ngẫm đường kiếm pháp của thiếu niên gậy trúc áo đỏ.

Trên lôi đài đá xanh tràn ngập tiếng chưởng kiếm va nhau phát ra tiếng giòn vang.

Kiểm thế của thiếu niên gậy trúc áo đỏ càng lúc càng nhanh, dốc sức thi triển.

Thiếu niên gậy trúc áo đỏ cảm thấy trước giờ chưa từng phát huy Truy Điện Trung Cung Kiếm đến cảnh giới tuyệt vời tột đỉnh như vậy. Thiếu niên gậy trúc áo đỏ chìm trong kiếm pháp, một chiêu một thức sắp đến mức tùy tâm tùy ý, bình thường luyện kiếm không được trạng thái như vậy.

Dần dần thiếu niên gậy trúc áo đỏ Tống Phi Hùng kinh ngạc phát hiện trước kia gã luyện kiếm sẽ gặp sơ hở, trực trắc trong bộ kiếm pháp dần biến mất, chiêu thức kiếm pháp nối liền đến cảnh giới hoàn mỹ.

Người dưới đài nhìn mê mẩn.

Đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện đặc ý nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tổng Phi Hùng sư huynh quả nhiên lợi hại, một bộ Truy Điện Trung Cung Kiếm trung giai lô hỏa thuần thanh, đệ tử Thanh Sam Đông Viện kia sắp không chống nổi nữa rồi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm là người hâm ộ số một của Trương Phàm lập tức trả đũa:

- Nói nhảm! Đỉnh sư huynh của chúng ta chỉ cố ý nhường gậy tre đó, đến bây giờ Đỉnh sư huynh còn chưa rút kiếm!

49. Chương 49: Khiến Đối Thủ Kính Phục

- Không rút kiếm? Theo ta thấy là không có cơ hội rút kiếm đi? Ha ha ha ha ha ha!

- Đúng vậy. Làm kiếm khách đối chiến mà không kịp rút kiếm ra, đại biểu Thanh Sam Đông Viện đúng là mất mặt!

Các đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện cười to.

- Người . . .!

Trương Phàm không giỏi ăn nói, đành cầm gậy bảo:

- Nói miệng vô dụng, chờ xem ai cười đến cuối cùng!

Đám đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện Vương Tiểu Thất ủng hộ Đỉnh Hạo thân xác cũng trợn to mắt nói:

- Đúng vậy. Chờ xem, chắc chắn Đỉnh sư huynh sẽ khiến tên gậy tre đó đứt gãy!

Trong khi các đệ tử ký danh hai viện nói chuyện thì trên lôi đài đá xanh xảy ra biến dị.

Đỉnh!

Một tiếng kim loại rung động chợt vang trên lôi đài đá xanh.

Kiếm quang, khí lạnh cuộn cuộn không dứt chợt ngừng.

Mọi người giương mắt nhìn. Chỉ thấy thiếu niên gậy trúc áo đỏ Tổng Phi Hùng hét một tiếng lùi mấy chục bước, biểu tình sợ muốn chết khó tin nhìn Đỉnh Hạo.

Không biết từ khi nào trường kiếm bay khỏi tay thiếu niên gậy trúc áo đỏ Tổng Phi Hùng cắm vào mặt đá lôi đài đá xanh, trường kiếm run bần bật kêu vù vù.

Dưới đài.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Hồng Sam Tây Viện vốn khắc khẩu mĩa mai nhau chợt ngừng lời.

Trương Phàm là người kịp phản ứng đầu tiên, hưng phấn hét to:

- Đỉnh sư huynh thắng!

- Ha ha ha ha ha ha! Ta sớm biết chắc Đỉnh sư huynh sẽ thắng!

- Đỉnh sư huynh vô địch!

- Hu ra! Chúng ta thắng rồi, ha ha ha ha ha ha!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hưng phấn nhảy cẫng lên.

- Sao có thể như vậy? Rõ ràng Tổng Phi Hùng sư huynh chiếm ưu thế. Xảy ra chuyện gì?

Vốn các đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện phần chần sung sướng chờ chiến thắng giờ ngơ ngác nhìn nhau, không thể tin điều mình nhìn thấy. Kết quả cuối cùng đảo ngược quá nhanh, không thể tin nổi.

Trên lối đài đá xanh.

Về mặt thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng cười khổ nói:

- Ta . . . Người thắng!

Mãi khi bị Đinh Hạo đánh văng ra thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng mới ngạc nhiên phát hiện cánh tay phải cầm trường kiếm chẳng biết từ bao giờ đã phủ sương bạc, cơ bắp tê dại, huyền khí vận chuyển trong người không suôn sẻ.

Đây là do thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng bị huyền khí bằng sương của Đinh Hạo xâm nhập.

Đến lúc này thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng mới nhận ra chứng minh thực lực của đối thủ hơn xa gã.

Cũng trong lúc này thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng chưa xót phát hiện từ đầu đến cuối Đinh Hạo đứng giữa lối đài đá xanh, không nhúc nhích một bước.

Điều này nói lên nhìn như Truy Điện Trung Cung Kiếm của thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng chiếm ưu thế hoàn toàn, kiểm quang bao phủ khắp lối đài đá xanh nhưng sự thật là không hề tạo thành chút uy hiếp nào cho Đinh Hạo.

Tuy nhiên thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng cũng có thu hoạch.

Thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng nghĩ đến lĩnh ngộ về kiếm, đột phá kiếm pháp trong cuộc chiến này, gã thấy rung động.

Bởi vì thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng ngạc nhiên phát hiện dường như Đinh Hạo phát ra hơi thở rất kỳ lạ, hơi thở này kéo theo gã dễ dàng rơi vào rạng thái kiếm pháp huyền huyền phá mở bình cảnh nhiều ngày. Loại cảm giác này chỉ tồn tại mỗi giây, rất khó nói rõ.

Thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng xoay người rút lên trường kiếm của mình, thu về huênh hoang, cung kính chấp tay.

Thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng nói:

- Chiến đấu với người giúp ta lĩnh ngộ cảnh giới mới của Truy Điện Trung Cung Kiếm, được đột phá. Ta thua trận không oan chút nào, người thắng danh đúng với thực. Người rất mạnh!

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Kiếm pháp của người cũng không sai!

Lý do Đinh Hạo không tốc chiến tốc thắng chủ yếu là vì quan sát kiếm pháp của thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng.

Truy Điện Trung Cung Kiếm là một kiếm pháp trung giai nhân giai, inh hơn kiếm pháp cơ bản, Thập Tự Khoái Kiếm không biết bao nhiêu lần. Đinh Hạo quan sát Truy Điện Trung Cung Kiếm bốn, năm lần mới nhớ sơ chiêu thức bộ kiếm pháp đó.

Còn cụ thể huyền khí phối hợp thúc đẩy pháp môn thì Đinh Hạo từ từ lĩnh ngộ sau.

Nhưng đây cũng xem là thu hoạch không nhỏ!

- Một ngày nào đó ta sẽ lại đứng trước mặt người, ta sẽ khiến người rút ra trường kiếm đấu cùng ta!

Thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng nghiêm túc nói:

- Thực lực của người rất mạnh nhưng trong tuyển thủ hạt giống năm viện ngoại hồ tàng long, người phải cẩn thận. Ta hy vọng người có thể đi càng xa.

Đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng này huênh hoang, vênh váo bị phong độ của Đinh Hạo thần phục, nghiêng hướng hẳn.

Thiếu niên gây trúc áo đỏ Tống Phi Hùng nói xong nhảy người xuống lối đài đá xanh.

Trọng tài trên lôi đài đá xanh cao giọng tuyên bố kết quả thắng thua cuối cùng:

- Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo thắng!

Dưới đài, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện vỗ tay như sấm.

* * *

Khi Đinh Hạo quay về khu vực Thanh Sam Đông Viện thì tỷ võ vòng thứ nhất năm viện đại tái cơ bản xong hết.

Mười tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện có sáu vị bị đào thải, chỉ bốn người thắng. Trừ Đinh Hạo ra ba người khác là Lý Lan, hai tâm phúc của gã là Cát Âm, Trương Thiên Luân.

Lý Lan và Đinh Hạo thắng không ra ngoài dự đoán của nhiều người.

Lúc trước Đinh Hạo tích lũy nhiều người hâm mộ, biểu hiện ra kiếm pháp nổi bật hơn người, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện rất tin vào hắn.

Lý Lan thì lai lịch bí ẩn, ngày thường đầy khí thế, đánh với người thường không dùng chiêu thứ hai. Lúc trước trong quá trình tỷ võ khiêu chiến chọn tuyển thủ hạt giống gã để lại ấn tượng rất sâu ọi người.

Nhưng Cát Âm, Trương Thiên Luân chiến thắng làm nhiều người bất ngờ.

Dù sao lúc trước khiêu chiến tuyển thủ hạt giống Cát Âm, Trương Thiên Luân không biểu hiện ra mạnh nhất. Phút cuối Trương Thiên Luân thắng một đối thủ đến từ Bạch Sam Trung Viện càng làm tất cả té ngửa. Mọi người đều cho rằng Cát Âm, Trương Thiên Luân may mắn gặp đối thủ thực lực thấp.

Chỉ có Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nhạy cảm phát hiện đáy mắt Cát Âm, Trương Thiên Luân lóe tia tử khí rất không bình thường, chắc là dùng đan dược kích phát tiềm lực tạm thời tăng thực lực.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng lắc đầu không hỏi han cái gì.

Dùng đan dược kích phát tiềm lực, thực lực tăng siêu nhanh trong thời gian ngắn nhưng sẽ sinh ra di chứng.

Tuy nhiên con đường do mình chọn, Vương Tuyết Phong là Tổng giáo viên, chỉ phụ trách tu luyện, giảng dạy, quản lý sơ các đệ tử ký danh. Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng tuyệt đối không chõ mũi vào việc tư của đệ tử ký danh.

- Ủa? Thật không ngờ qua vòng thứ nhất đám phế vật các ngươi không toàn quân bị diệt, thế nhưng có bốn người phá ải được bốn điểm. Hừm, thật khiến bản giáo viên bất ngờ. Ha ha ha ha ha ha! Nhưng các ngươi dùng vội mừng, theo ta thấy vòng thứ hai các ngươi sẽ không may mắn như vậy, chuẩn bị chờ đánh đi.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nói chuyện vẫn câu mâu như trước.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng nói một câu tổng kết chiến tích của Thanh Sam Đông Viện khiến các đệ tử ký danh hận ghiến răng.

Đinh Hạo bĩu môi không nói.

Cách vòng thứ hai còn hai canh giờ, Đinh Hạo tìm một gốc cây bóng râm vừa nghỉ ngơi vừa nhắm mắt nghiền ngẫm kiếm pháp Truy Điện Trung Cung Kiếm vừa rồi.

50. Chương 50: Lý Lan

Càng suy nghĩ thì Đinh Hạo càng thấy bộ kiếm thuật này inh.

Thiếu niên gầy trọc áo đỏ Tổng Phi Hùng đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện chưa lĩnh ngộ được tinh túy của kiếm pháp Truy Điện Trung Cung Kiếm, chỉ có hình chứ không được thần.

Mấy chục đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhóm Trương Phàm vây quanh một vòng tròn lớn bên Đình Hạo, cầm bắt cứ ai đến quấy rầy hấn nghỉ ngơi dưỡng thần, chuẩn bị cho đợt tỷ võ lần thứ hai.

* * *

Phía xa, Cát Âm không phục nói:

- Không ngờ Đình Hạo thân xác cũng thắng.

Trương Thiên Luân không thích Đình Hạo thắng, nói:

- Chẳng qua hấn may mắn gặp bao cở Hồng Sam Tây Viện.

Tuy cùng là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhưng Đình Hạo thắng chia đi ánh sáng đặc biệt duy nhất vốn nên thuộc về ba người Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân làm hai tên này chuẩn bị, tính toán trước khi năm viện đại tái bắt đầu giờ khó nắm giữ được kế hoạch.

Lý Lan khoanh chân dưỡng sức mở mắt ra, nhúu mày nói:

- Mặc kệ hấn đi, hai người hãy nghỉ ngơi chuẩn bị tích sức cho đợt tỷ võ thứ hai, trước đại tái đừng để tâm tình nóng nảy bộp chộp.

- Vâng, Lý sư huynh!

- Đa tạ Lý sư huynh nhắc nhở.

Lòng Cát Âm, Trương Thiên Luân run lên vội vàng vận khí điều dưỡng, hồi phục sức chiến đấu.

Lý Lan lại nhắm mắt.

Thật ra trong lòng Lý Lan hơi kinh ngạc, tức giận vì Đình Hạo thắng.

Lý Lan khó khăn lắm mới xin được hai viên Thôi Lực đan từ tay trưởng lão thúc thúc xuất quan cho Cát Âm, Trương Thiên Luân uống. Trong thời gian ngắn tăng lực lượng của Cát Âm, Trương Thiên Luân, phải trả cái giá không nhỏ.

Theo kế hoạch ban đầu của Lý Lan thì chỉ cần gã và hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân thắng vòng đầu tỷ võ, thành nhóm Thanh Sam Đông Viện duy nhất là sẽ thuận lý thành chương được các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện công nhận, có thiện cảm. Lý Lan thuận thế đè ép Đình Hạo được các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện yêu thích.

Đợt năm viện đại tái qua đi, Lý Lan sẽ sử dụng vài thủ đoạn không lo không thể thu bốn trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện vào tay, tiện cho sau này gã tranh giành vị trí viện thủ Thanh Sam Đông Viện.

Ai ngờ Đình Hạo thân xác cũng thắng vòng tỷ võ thứ nhất.

Cái này khiến kế hoạch của Lý Lan thất bại.

Lý Lan lắc đầu, lúc trước điều tra không quá tỉ mỉ. Thanh Sam Đông Viện với thực lực xếp chót năm viện, trừ Lý Lan ra vốn nên toàn quên bị đào thải ngay vòng thứ nhất, không ngờ ra biển số Đình Hạo.

Nói thật là Lý Lan vốn hơi khinh thường Đình Hạo.

Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân biết rõ lai lịch của Đình Hạo, chỉ là một hạ nhân tập đoàn hậu cần bên ngoài Vãn Kiếm tông, liên tục tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông bốn năm đều rớt. Lần này Đình Hạo ngẫu nhiên thành công, ai ngờ hạ nhân dễ tiện thể mà có xu hướng bay lên trời.

Lý Lan âm thầm lạnh lùng cười:

- Nhưng vòng tiếp theo người sẽ không may mắn như vậy.

* * *

Hai canh giờ sau, năm viện đại tái đợt thứ hai bắt đầu.

Qua vòng thi đấu thứ nhất, thứ hạng năm viện đông, tây, nam, bắc, trung đã xếp xong.

Bạch Sam Trung Viện được công nhận là mạnh nhất biểu hiện đặc sắc, trong mười tuyển thủ hạt giống trừ đệ tử ký danh bị Trương Thiên Luân đánh bại hơi oan ra không ngờ chỉ người đều thắng, được chín điểm đứng đầu.

Tiếp theo là Tử Sam Nam Viện, sáu người nhóm Lữ Cuồng thắng đối thủ, chiếm sáu điểm cho Tử Sam Nam Viện.

Thanh Sam Đông Viện vốn bị công nhận là yếu nhất làm mọi người rút tông mắt, vì đám người Đinh Hạo, Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân biểu hiện mạnh mẽ thắng bốn trận không xếp chót, xếp hạng ba với bốn điểm.

Còn lại Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện mỗi viện có ba đệ tử ký danh lọt vào vòng tỷ võ thứ hai, được ba điểm cùng xếp hạng bốn.

Lúc này trên bia đá thông cáo dán bản đồ đối trận so đấu vòng hai. Đối thủ thứ hai của Đinh Hạo lộ mặt.

Thanh thập đối tử tam.

Đối thủ của Đinh Hạo là đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện số ba.

Lý Lan bất trúng đối thủ cũng đến từ Tử Sam Nam Viện.

Cát Âm, Trương Thiên Luân hết may, rút trúng đối thủ là cường giả trong Thất Nghĩa Minh từ Bạch Sam Trung Viện. Lúc nhận được tin Cát Âm, Trương Thiên Luân mặt sa sầm, biểu tình cực kỳ khó xem.

Cùng lúc đó, thiếu niên mập Nhậm Tiêu Dao đến từ Hoàng Sam Bắc Viện khiến nhiều người hâm mộ, ghen tỵ.

Bởi vì Nhậm Tiêu Dao siêu may mắn thành người may nhất trong hai mươi lăm người không cần tham gia thi đấu lọt thẳng vào vòng thứ ba.

Còn lại hai mươi bốn người lại bắt đầu từng đôi chém giết.

* * *

Lôi đài đá xanh số mười.

Một thiếu niên vạm vỡ mặc trường sam màu tím biểu tình kiêu ngạo đánh giá đối thủ từ trên xuống dưới.

Thiếu niên vạm vỡ mặc trường sam màu tím biểu tình kiêu ngạo cười to bảo:

- Không ngờ bộ dáng người ẻo lả như nữ mà có thể lọt vào vòng hai, ta là nam Mộng Chính của Tử Sam Nam Viện. Này ẻo lả, ngươi là ai?

Lý Lan biểu tình bình tĩnh báo tên:

- Lý Lan.

Nhưng đáy mắt Lý Lan lóe tia sắc bén, bị nam Mộng Chính gọi là ẻo lả chọc giận gã.

Nam Mộng Chính không hề hay biết.

Nghe tên đối thủ xong nam Mộng Chính càng cười to hơn:

- Lý Lan? Tên cũng gái quá, ha ha ha ha ha ha!

Nam Mộng Chính định nói gì thêm chợt biến sắc mặt hoàn toàn.

Bởi vì chớp mắt khí thế siêu mạnh ập vào mặt nam Mộng Chính.

Bóng người chợt lóe, Lý Lan vọt tới bên cạnh nam Mộng Chính, tốc độ nhanh như u hồn vượt qua tốc độ phản ứng của người bình thường.

Nam Mộng Chính hốt hoảng.

Nam Mộng Chính không kịp phản ứng thì một đôi tay trắng nõn dài nhẹ ấn ngực gã.

- A! Phụt!

Mắt nam Mộng Chinh tràn ngập khó tin.

Đối thủ ảo lá lại có thực lực khó tin như vậy?

Ta trêu vào quái vật gì đây?

Suy nghĩ cuối cùng lóe trong đầu nam Mộng Chinh, cổ họng gã ngứa há mồm phun búng máu. Nam Mộng Chinh giống đạn pháo bay vèo ra ngoài đập mạnh xuống đất cách ba, bốn chục thước, tay chân co giật rồi ngất xỉu.

Một chiêu!

Lý Lan nổi giận không thêm điệu thấp nữa.

Lý Lan bày ra thực lực làm cho người ta sợ hãi, giống như bạo long chỉ dùng một chiêu đã dứt khoát đánh bay cường giả tốp ba Tử Sam Nam Viện.

Dưới lời đài đá xanh.

Dù là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hay Tử Sam Nam Viện đều ngơ ngẩn.

Đám thiếu niên biểu tình hoảng sợ nhìn thiếu niên mặt đẹp như gái đứng trên đài, há hốc mồm.

Một giây trước còn chưa bắt đầu so đấu.

Một giây sau đã kết thúc chiến đấu.

Bọn họ thậm chí không hiểu trên lời đài đá xanh xảy ra chuyện gì.

Lý Lan!

Thực lực thật mạnh!

Thủ đoạn quá độc!

Lý Lan!

Cái tên này rung động mọi người.

* * *

Lời đài đá xanh số mười bốn.

- A! Phụt!

Cát Âm không chống nổi một phút đã há mồm hộc máu, thụt lùi.

Cát Âm lão đảo hoảng sợ nhìn đối thủ trước mặt.

Võ sư Trần Thắng xếp hạng ba Thất Nghĩa Minh đến từ Bạch Sam Trung Viện chiến thắng. Thiếu niên lùn gầy da ngăm đen luôn cười tùm tùm nhe hàm răng trắng.

51. Chương 51: Chiến Đấu Dã Man, Kinh Dịch

- Người kém quá xa, không đã tay chút nào.

Võ sư Trần Thắng lắc đầu thiếu hứng thú.

Cát Âm tức giận rồi lại không biết làm sao.

Trước mặt đối thủ như vậy Cát Âm không dăng lên nổi một chút đấu chí.

Người đau đớn làm mặt Cát Âm ủ rũ chủ động nhận thua, kết thúc cuộc đấu.

Cùng lúc đó, lôi đài đá xanh số mười tám, một tuyển thủ hạt giống khác đến từ Thanh Sam Đông Viện, Trương Thiên Luân cũng thua trận kết thúc hành trình năm viện đại tài của mình.

- Thất Nghĩa Minh Lương Phi Tuyết quá đáng sợ!

Trương Thiên Luân đứng dưới lôi đài đá xanh nhớ lại cuộc đấu kinh tâm động pachhs chưa đến bốn, năm phút. Trương Thiên Luân ngẩng đầu nhìn thiếu niên áo trắng, tóc đen như suối, trong lòng lạnh run.

Trương Thiên Luân nuốt Thôi Lực Đan Lý Lan ban cho, thực lực tăng vọt gấp đôi đạt đến đỉnh nhất khiếu Võ Đồ cảnh, dù đối mặt địch thủ nhị khiếu Võ Đồ cảnh cũng không thua kém. Nhưng với Lương Phi Tuyết xếp hạng hai Thất Nghĩa Minh của Bạch Sam Trung Viện thì Trương Thiên Luân không có cả cơ hội giấy dựa.

Một chiêu!

Bốn phút đầu toàn là Trương Thiên Luân công kích.

Đến phút thứ bốn một giây, khi Lương Phi Tuyết phản kích chỉ trong một chiêu dễ dàng đánh bay Trương Thiên Luân ra lôi đài đá xanh.

Hai bên chênh lệch đến không thể đo lường.

* * *

Lôi đài đá xanh số sáu.

Đối diện Đinh Hạo đứng địch thủ trận thứ hai.

tuyển thủ hạt giống số ba đến từ Tử Sam Nam Viện, Đông Nghị.

Đó là một thiếu niên anh dũng lộ mũi nhọn, hiếm khi tóc ngắn đầu đỉnh, mắt sáng miệng rộng, lưng ong, tay dài tới đầu gối, hai cánh tay to khỏe hơn người bình thường một vòng. Đông Nghị như một cục đá to cho người cảm giác cứng rắn, chắc chắn không dễ lay động.

Bốn phía lôi đài đá xanh vây quanh năm, sáu trăm đệ tử ký danh đến từ Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện.

Tính tình Đông Nghị ngay thẳng, có uy vọng rất cao trong Tử Sam Nam Viện, đứng sau đệ nhất nhân Nam Viện Lữ Cuồng. Đinh Hạo được yêu thích trong Thanh Sam Đông Viện thì k o cần nói nhiều. Cộng với lúc trước Tử Sam Nam Viện Nam Cung Chính chặn được cơn xá khiến Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện xung đột. Đinh Hạo đánh bại mười đệ tử ký danh nhóm Nam Cung Chính khiến Tử Sam Nam Viện cực kỳ xấu hổ.

Cho nên trận chiến này hấp dẫn nhiều đệ tử ký danh của Thanh Sam Đông Viện, Huyền Vũ kiểm đồ chú ý.

- Đông sư huynh, đánh bại Đinh Hạo, đánh gục hắn, sửa danh cho Nam Viện chúng ta!

Các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện reo hò cổ vũ hy vọng Lý Lan đập bẹp Đinh Hạo, rửa hận cũ.

- Đinh sư huynh đừng khách sao, đập tắt đáng về huênh hoang của đám rùa này đi!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không thua kém cũng vật lại.

Hai người trên lôi đài đá xanh chưa chiến đấu, dưới đài đã đầy mùi thuốc súng.

Xem tình hình nếu không có trọng tài trấn áp thì đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện đã nhào vô đánh lộn.

Trên lôi đài đá xanh.

Ánh mắt Đông Nghị sắc bén như đao, chiến ý hừng hực hồi:

- Nghe nói người được gọi là ‘đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện’, chẳng những một chiêu đánh bại Nam Cung Chính còn tuyên bố một người một kiếm đơn độc khiêu chiến Tử Sam Nam Viện ta?

Đinh Hạo mỉm cười hồi:

- Nghe nói? Là nghe ai nói?

- Ha ha ha ha ha ha! Cái này người không cần biết, hôm nay ta sẽ cho người biết vênh váo phải trả giá đắt. Không thể sỉ nhục Nam Viện!

Đông Nghị không rút trường kiếm sau lưng, hai tay siết chặt từng bước một tới gần, khí thế kinh người ập vào mặt.

- Ai nhục người thì bị người nhục nhã.

Chân Đinh Hạo như đóng đinh, thân hình sừng sững như núi cao đối chọi lại Đông Nghị, cũng không rút kiếm ra.

Ầm!

Trong phút chốc Đông Nghị sải bước chạy nhanh đánh ra một đấm, lực lượng cuồng bạo bay tứ tung. Khí lưu trong không khí ma sát rối loạn, có tiếng hổ gầm rống ngâm đánh nổ không khí.

Quyền pháp thật trực tiếp!

Lực lượng cực kỳ hùng hồn!

Các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện dưới đài diên cuồng hoan hô la hay.

Mặt Đinh Hạo không thay đổi, không hề trốn tránh. Đinh Hạo thân xác cũng đạp một bước, tay phải giơ ngang bụng, ôc tay xoay đánh ra một chưởng, khí lưu nổ ầm ầm.

Trong phút chốc quyền chưởng giao nhau không thua kém chút nào.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai chấn các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện xung quanh lôi đài đá xanh cảm giác có tiếng sấm đánh ngang tai.

Nhiều đệ tử ký danh mặt tái chột, đầu óc ù vang.

Gió mạnh rít gào, bóng người chớp lóe.

Đám đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện tưởng tượng cảnh Đinh Hạo bị một đấm của Đông Nghị đánh bay không xuất hiện. Về mặt đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lộ vui sướng.

Bởi vì tình hình trên lôi đài đá xanh đã rõ ràng.

Lông tóc Đông Nghị dựng đứng, thân như bạo long liên tục lùi ba, bốn bước.

người Đinh Hạo lắc lư nhưng chỉ lùi một bước nhỏ.

Hai bên so sánh ai mạnh ai yếu đã quá rõ ràng.

Không ai ngờ Đông Nghị với lực lượng thân thể cuồng bạo, khí thế kinh người nổi danh Tử Sam Nam Viện nhưng lần này so đấu sức mạnh cơ thể lại rơi vào thế yếu.

Kết quả này không chỉ làm đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện bất ngờ, chính Đông Nghị cũng khó tin.

Đông Nghị không khục, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Lại đến!

Đông Nghị vung vẩy cánh tay bị chấn tê rần, tụ tập lực lượng, cơ bắp toàn thân nhô ra. Đôi tay Đông Nghị như hai cái búa sắt, người giống man thú. Cơ thể Đông Nghị tỏa một tầng sắt đen nhạt lần thứ hai chạy nhanh xông lên, lại là một quyền xé gió nhanh như chớp tung ra.

Trong không khí vang tiếng sấm ầm ầm.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Hay!

Đinh Hạo vỗ một chưởng, chưởng thanh như lời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong phút chốc trên lôi đài liên tục truyền đến tiếng nổ quyền chưởng giao nhau.

Quyền chưởng va chạm phát ra tiếng nổ như chuông lớn gióng lên, vài dặm nghe rõ ràng, chấn các đệ tử ký danh quanh lôi đài đá xanh mặt trắng bệch. Một vài thiếu niên thực lực hơi thấp không kiềm được vội thụt lùi ra xa khỏi lôi đài đá xanh, bịt lỗ tia.

Trên lôi đài đá xanh khí lưu tứ tán, bóng người chớp lóe. Từ đầu đến cuối Đỉnh Hạo, Đông Nghi không rút kiếm chỉ dùng sức mạnh.

Tình cảnh này như nồi sắt đựng bàn chải thép, mũi kim đựng râu, một chiêu một thức đều đánh cứng, hỏa hoa bắn tung tóe, cực kỳ nóng bỏng. Đỉnh Hạo, Đông Nghi không chịu nhường nửa bước, dũng mãnh xông lên.

- Lực lượng thật đáng sợ, hai người đó là man thú khoác da người sao?
- Tại sao cơ thể người có lực lượng đáng sợ như thế?
- Cách chiến đấu dã man quá?
- Trời ạ, làm sao bọn họ luyện ra lực lượng cơ thể như vậy được?

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện xung quanh lôi đài đá xanh đều ngẩn ngơ, không thể tin hình ảnh tổng thấy.

Đặc biệt là khi các đệ tử ký danh thấy Đông Nghi đánh hụt một quyền đập xuống đất, đập bể sàn đá. Đỉnh Hạo một chưởng ấn trên mặt đất, trong phạm vi ba tấc đá vụn rạn vỡ. Bốn phía vang lên tiếng hút ngụm khí lạnh.

Ai đều nhìn ra được Đỉnh Hạo, Đông Nghi tung ra một chiêu, một thức đều không thúc đẩy huyền khí, chỉ dựa vào lực lượng cơ thể.

Đây mới là chỗ đáng sợ.

Bên ngoài lôi đài đá xanh, ba người Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân, Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện, Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện, Nhậm Tiêu Dao và Lâm Tín của Hoàng Sam Bắc Viện, các cường giả Hồng Sam Tây Viện đã chiến đấu xong đều tới gần lôi đài đá xanh. Các cường giả quan sát cuộc chiến đấu dã man kinh thiên động địa kéo dài nửa canh giờ vẫn chưa kết thúc.

52. Chương 52: Danh Tiếng Của Thất Nghĩa Minh

Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân, Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện, Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện, Nhậm Tiêu Dao và Lâm Tín của Hoàng Sam Bắc Viện, các cường giả Hồng Sam Tây Viện đến để tìm hiểu đối thủ có lẽ mình sẽ gặp.

Đối với cuộc chiến đấu hoàn toàn mới lạ này có người nhìn tim đập chân run, có lẽ khinh thường.

- Hừ! Võ giả là tồn tại cao quý tu luyện huyền khí, liều đấu như người dã man thể này làm mất mặt võ giả Văn Kiếm tông.
- Có thể tu luyện lực lượng cơ thể đến trình độ này quá kinh người. Xem ra hai người này âm thầm tu luyện huyền công kim thân tăng cường cơ thể, tuyệt đối không được xem thường!

- Cơ thể mạnh mẽ là căn bản phát huy sức chiến đấu lớn nhất, hai người này có tiềm lực vô cùng!

- Hừ! Hai kẻ dã man tứ chi phát đạt đầu óc đơn giản, không xứng làm đối thủ của ta.

Các tuyển thủ hạt giống Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân, Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện, Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện, Nhậm Tiêu Dao và Lâm Tín của Hoàng Sam Bắc Viện, các cường giả Hồng Sam Tây Viện đã lọt vào vòng thứ ba nhìn chiến đấu trên lôi đài đá xanh có cách nhìn khác nhau. Một số người miệng thì khinh thường nhưng vẻ mặt khó chịu, nếu gặp phải kiểu bạo long hình người này sẽ gặp rắc rối nhất định.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Không biết là tiếng nổ thứ mấy vang trên lôi đài đá xanh.

Hai thân hình nhanh như chớp quần quýt nhau rồi cuộc tách ra.

Trường sam tím rách rưới vất trên người Đông Nghị dính đầy tro bụi, gã lùi ra mấy chục bước mới từ từ đứng lại. Dù là lúc này Đông Nghị vẫn đứng thẳng tắp như tiêu thương.

Áo xanh của Đinh Hạo cũng rách vào lỗ, đôi tay đầy vết đỏ nổi gân xanh chảy máu, run khê.

Đông Nghị cười to tỏ vẻ sảng khoái:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt! Lần đầu tiên Đông Nghị ta gặp đối thủ có thể cùng ta quyền đối quyền, chưởng đối chưởng chiến đấu thời gian dài như vậy. Đinh Hạo, đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện, người, rất tốt, rất tốt!

Khí độ này khiến các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện dưới đài kiếm không được máu nóng sục sôi lớn tiếng la hay.

Nhưng chớp mắt biến dị xảy ra.

Đông Nghị nói xong thân hình lắc lư, há mồm phun búng máu té ngã ra sau.

Có người ở dưới đài hét to:

- Đông sư huynh!

Đệ tử ký danh đỏ nhảy lên đài diu Đông Nghị, nhìn kỹ thì thấy miệng mũi gã chảy máu, cánh tay và cổ nổi gân xanh như rết đầy da thịt, cực kỳ đáng sợ.

Đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện tức giận trừng Đinh Hạo, quát to:

- Thanh Sam Đông Viện khinh người quá đáng, thế nhưng làm Đông sư huynh bị thương nặng như vậy?

Đinh Hạo vẻ mặt bình tĩnh không giải thích.

Trương Phàm, Vương Tiểu Thất nhảy lên lôi đài đá xanh đứng bên cạnh Đinh Hạo, sợ hãi chịu thiệt.

- Gây rối vô lý. Tỷ võ trên lôi đài khó tránh khỏi bị thương, hẳn chỉ là bị chấn xui. Tài nghệ không bằng người, chỉ có thể trách bản thân hẳn.

Trọng tài trên lôi đài đá xanh cao giọng tuyên bố kết quả cuộc tỷ võ:

- Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo thắng!

Dưới lôi đài đá xanh, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hò reo, sốt ruột nhảy lên đài hưng phấn bao vây Đinh Hạo.

Các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện ủ rũ mang theo Đông Nghị xuống lôi đài đá xanh.

Cuộc tỷ võ này Đông Nghị thua lĩnh vực gã sở trường nhất, không có lời nào để nói. Điều duy nhất khiến các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện khó thể chấp nhận là Đông Nghị vốn là một trong ba người nắm chắc lọt vào vòng ba nhất Tử Sam Nam Viện, thế nhưng bây giờ bất ngờ thua ngựa ô Đinh Hạo.

Phía xa.

Lão tam Võ si Trần Thắng Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện nhìn cuộc đấu xong nhe răng trắng cười nói:

- Thú vị, hì hì, đúng là thú vị. Ta hy vọng vòng đấu thứ ba ngày mai sẽ rút trúng Đinh Hạo.

Võ si Trần Thắng là võ si, thích đối thủ cứng rắn.

Lão nhị Lương Phi Tuyết hơi tiếc nói:

- Đinh Hạo này đã là nỗ lực hết đà, liều đấu quá mức. Mặc Đinh Hạo đánh bại Đông Nghị Tử Sam Nam Viện nhưng bản thân bị nội thương không nhẹ, ngày mai tỷ võ dù có rút trúng ai thì Đinh Hạo thua chắc.

Võ si Trần Thắng bộ dáng háo hức mong chờ nói:

- Sớm muộn gì ta sẽ tìm Đinh Hạo đánh. Ha ha ha ha ha ha! Còn có Đông Nghị kia, hì hì, ta thích hai người này.

- Đi, quay về.

Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh xoay người đi.

Đệ nhất nhân tuyển đoạt quán quân năm viện đại tái, Lý Mục Vân trời sinh nho nhã anh tuấn, dáng người thon dài, mặt luôn treo nụ cười cho người ân tượng thân thiết, hiền hòa. Lý Mục Vân đặc biệt có đôi mắt đào hoa hiếm thấy trong nam nhân, lúc cười hút hồn bất cứ thiếu nữ nào, có sức hấp dẫn khó tả.

Sáu đệ tử ký danh khác đi theo sau lưng Lý Mục Vân rời đi.

Bảy người áo trắng bay bay, khí độ bất phàm sớm khiến các đệ tử ký danh xung quanh chú ý.

- Nhìn kìa, chắc đó là Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện đại danh đỉnh đỉnh!

- Đúng vậy. Bảy người vừa vào Vấn Kiếm tông liền kết bái, thực lực mỗi người rất mạnh, đã xông vào tỷ võ vòng ba, khiến người hâm mộ quá!

Đệ tử ký danh các viện bàn tán xôn xao, trong đó đệ tử Bạch Sam Trung Viện tỏ rõ tự hào.

- Hừ! Thất Nghĩa Minh? Ta chờ xem các ngươi có thể đắc ý tới khi nào.

Lý Lan sắc mặt âm trầm ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo đứng trên lôi đài đá xanh được các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bao quanh, đáy mắt lóe tia sáng lạnh.

Lý Lan mang theo Cát Âm, Trương Thiên Luân xoay người rời đi.

* * *

- Thực lực của Đông Nghị ít nhất nên vào vòng đấu thứ bốn nhưng thua Đinh Hạo không nghe tên tuổi. Hừm, thật đáng tiếc, thiếu vài khâu trong kế hoạch.

Lữ Cuồng được gọi là đệ nhất nhân Tử Sam Nam Viện được các đệ tử ký danh áo tím vây quanh, hai hàng chân mày dính vào nhau nhướng lên, mắt chớp lóe không biết đang nghĩ gì. Giấy lát sau Lữ Cuồng mang người rời đi.

* * *

- Thật tiếc, Đinh Hạo này không có kinh nghiệm gì đi chọn kiểu chiến đấu ngốc như thế, tiêu hao quá lớn. Cuộc chiến ngày mai sẽ là kết thúc với hắn.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện cũng rời đi.

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao mỉm cười nói:

- Nếu vậy thì ông trời phù hộ cho ta ngày mai bắt thăm trúng hắn đi.

Lâm Tín suýt vấp té, nói:

- Hôm nay ngươi lần thứ hai không cần đánh đã may mắn thấy sợ, còn muốn ngày mai rút trúng đối thủ nửa tàn phế? Người nằm mơ đi!

Nhậm Tiêu Dao cười gian hỏi:

- A! Làm gì phản ứng lớn quá vậy? Không lẽ người ghen tỵ với may mắn của ta?

Lâm Tín nói:

- Sao người không chết cho rồi?

* * *

Quay về sân số tám, Trương Phàm dìu Đinh Hạo về phòng lo lắng hỏi:

- Đinh sư huynh có sao không?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta không sao, yên tâm đi.

Vương Tiểu Thất cùng Trương Phàm đưa Đinh Hạo trở về cười xấu xa nói:

- Vậy Đinh sư huynh sớm nghỉ ngơi sáng sớm mai còn tham gia tỷ võ vòng thứ ba. Hì hì, hôm nay Đinh sư huynh quá nổi bật, các huynh đệ Đông Viện rất hưng phấn. Đặc biệt là mấy nữ đệ tử sùng bái Đinh sư huynh đến điên cuồng, làm ta rất ghen tỵ.

53. Chương 53: Vương Tiểu Thất Thay Đổi

Thiếu niên Vương Tiểu Thất tâm cao khí ngạo, đầy tật xấu đã sửa đổi nhiều. Mấy ngày nay Vương Tiểu Thất ở chung với Đinh Hạo, Trương Phàm, ba người quan hệ thân thiết.

Nói vài câu xong Trương Phàm, Vương Tiểu Thất không dám quấy rầy Đinh Hạo nghỉ ngơi, đứng dậy từ biệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cửa đá đóng lại từ bên ngoài.

Đinh Hạo thở phào, khoanh chân ngồi trên giường đá bắt đầu vận công điều dưỡng.

Lần này Đinh Hạo đánh nhau với Đông Nghị Tử Sam Nam Viện thật là sướng mê li.

Từ khi Đinh Hạo gặp kỳ ngộ trong hang núi Địa Huyệt Thâm Uyên chứa rác sau núi, cơ thể hắn mạnh đến cực độ, chưa gặp địch thủ nào chính diện so đấu ngang ngửa với hắn. Đông Nghị là ngoại lệ, đánh với Đinh Hạo tận một canh giờ.

Tuy cuối cùng Đinh Hạo làm Đông Nghị xui nhưng trong người hắn để lại nhiều vết thương ngầm.

Đụng độ kịch liệt làm lực phủ ngũ tạng của Đinh Hạo sắp lệch vị trí.

Trạng thái thân thể Đinh Hạo hiện nay khá tệ.

Nhưng Đinh Hạo không lo lắng gì, thúc đẩy lực lượng hỏa, huyền khí bằng sương trong hai đan điền, đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh thập nhị chính kinh, nhâm mạch lục kỳ kinh đã xông mở một phần đường kinh mạch tẩm bổ cơ thể, chữa trị vết thương.

Huyền khí dâng trào kích động như sóng xô bờ lần lượt gột rửa thân thể Đinh Hạo.

Năng lực bàng bạc rất nhanh quét sạch các vết thương ngầm.

Hai loại huyền khí băng và hỏa tương khắc khi phối hợp có thần hiệu trị thương khó tin.

Đinh Hạo vừa lòng gật đầu, đang định tu luyện tiếp thì trong người hắn chợt sinh ra biến dị.

Vốn thân thể Đinh Hạo vì chiến đấu kịch liệt mà rã rời bỗng sinh ra lực lượng mới, nước âm cuộn cuộn cùng sinh ra từ hạ đan điền dưới bụng, trung đan điền ở ngực. Đường như vô hình lại đường như hữu hình, chảy dọc theo con đường bí ẩn huyền ảo không ngừng tẩy rửa thân thể Đinh Hạo.

Đường như dòng nước âm này có thể chắt vớt tổ chức xương cốt, da thịt, lông tóc, mỗi tế bào khắp người Đinh Hạo.

Đinh Hạo cực kỳ kinh ngạc nói:

- Đây là . . .

Chuyện như vậy cũng từng xảy ra khi Đinh Hạo rời khỏi hang núi bên vách đá chứa rác cheo leo, leo núi thoát khốn. Nhưng mức độ dòng nước âm, tuyến đường chảy mấy lần đó không rõ mồn một như lần này.

Dòng nước âm chảy khoảng năm, sáu phút.

- Giống mấy lần trước, lực lượng cơ thể ta vì có dòng nước âm này mà tăng lên gấp đôi, bây giờ đã gần ba ngàn cân. Đánh ra một quyền có thể làm nổ không khí, đây là lực lượng cơ thể chỉ võ giả Vô Địch cảnh tam khiếu mới có!

Đinh Hạo đuổi người, cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng không gì sánh kịp.

Kiểm Tổ im lặng thật lâu không nói kiểm không được lên tiếng:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, đây chính là diệu dụng của đạo kiếm song thánh thể.

Đạo Tổ giải thích cụ thể hơn:

- Trong thân thể người hấp thu thiên địa tinh hoa trong hang núi, năng lực khổng lồ tích lũy chưa hoàn toàn hấp thu hết. Dòng nước âm này là quá trình hấp thu chuyển hóa năng lượng.

Đinh Hạo nghe ra ẩn ý, dở khóc dở cười nói:

- Ý là ta liên tục bị đánh mệt thì mới có thể hấp thu chuyển hóa những năng lượng này được?

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng vậy, chỉ khi thân thể mệt mỏi đến mức tận cùng mới kích phát ra năng lượng ẩn giấu.

- Tiểu tử, sau này người có nhiều cơ hội bị đánh, đừng sót ruột.

Kiểm Tổ, Đạo Tổ kẻ tung người hứng, Đinh Hạo chợt cảm thấy con đường tu luyện sau này rất gian khổ đây.

Đinh Hạo nói giỡn với hai vị tổ tông trong đầu một lúc, hần bắt đầu vận chuyển Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên luyện hóa huyết khiếu thứ hai trong đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh, mệnh tuyến huyết khiếu.

Lần này khi huyền khí băng sương tới gần mệnh tuyến huyết khiếu quả nhiên không xảy tình trạng kỳ dị đột nhiên biến mất nữa. Lực lượng băng tuyết chia thành ác sọc tơ từng mép ngoài cùng thẩm thấu vào mệnh tuyến huyết khiếu, từng chút một luyện hóa tạp chất, tắc nghẽn bên trong.

Quá trình khá là chậm chạp.

Thời gian bay nhanh.

Khi tia nắng thứ nhất từ cửa sổ chiếu vào, Đinh Hạo mở mắt ra. Từng tia sáng lóng lánh trong mắt Đinh Hạo, khí thể thay đổi hẳn. Toàn thân Đinh Hạo toát ra hấp dẫn khó tả.

Tạp chất kẹt trong mệnh tuyến huyết khiếu bị luyện hóa sạch, nguyên huyết khiếu lóng lánh trong suốt đẹp như bông tuyết.

huyền khí băng sương tuần hoàn vận chuyển nhanh trong hai huyết khiếu đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh, giống băng tuyết tuần như suối.

- Ha ha ha ha ha ha! Rốt cuộc vào nhị khiếu Vô Địch cảnh, vận tốc quay huyền khí đạt đến mỗi giây hai mươi chuyển, đây là cảnh giới mới. Hôm nay tỷ võ vòng thứ ba có nắm chắc hơn rồi.

Nhị khiêu Vô Đồ cảnh!

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, cực kỳ vừa lòng.

Vô Đồ cảnh chia làm cửu trọng tiểu cảnh giới.

Mỗi luyện hóa một huyết khiêu chính là một cảnh giới mới.

Bước vào cảnh giới mới chẳng những lực lượng, thân thể phản ứng, tốc độ tăng gấp đôi mà huyền khí càng thêm hùng hồn dài dặc, vận tốc quay tăng gấp đôi. Điều đó ý nghĩa khi đánh nhau người càng nhanh bùng nổ và trùng kích mạnh mẽ, hơn nữa tu luyện, thúc đẩy chiến kỹ huyền công cao đẳng hơn.

Đinh Hạo đạp bước vào nhị khiêu Vô Đồ cảnh, thực lực tăng vọt hơn trước gấp đôi.

Vui sướng qua đi, Đinh Hạo lảo nhử người trước bước nhanh ra sân mức một thùng nước lạnh đổ ập xuống đầu, sáng khoái tắm rửa tẩy bụi bặm. Đinh Hạo về phòng thay bộ áo xanh sạch sẽ, kêu bạn cùng phòng Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đi cơm xá.

Hôm nay thiếu niên thợ săn có vẻ rất vui.

- Đêm qua rốt cuộc ta dẫn động khí cảm, cảm ứng được đan điền hải, bước tiếp theo hẳn chắc là có thể ngưng tụ hạt giống huyền khí.

Loại tiến bộ này có lẽ không đáng là gì trong mắt người khác nhưng Trương Phàm cười toe toét.

- Có là gì, ta . . .

Vương Tiểu Thất bản năng định phản bác nhưng lời đến bên môi gã ngẫm nghĩ, im miệng. Vương Tiểu Thất không kích thích Trương Phàm, xoay người cẩn thận móc một cuốn sách nhỏ ra khỏi ngực.

Vương Tiểu Thất đưa sách cho Đinh Hạo, nói:

- Đinh sư huynh, đây là thứ tốt, sư huynh hãy nhìn xem có gì cần dùng không.

Đinh Hạo nghi hoặc nhận lấy giở ra xem, giật nảy mình.

Quyển sách nhỏ ghi chép tư liệu tỉ mỉ về mười ba tuyến thủ vòng so đấu thứ ba năm viện đại tái, bao gồm phán đoán thực lực, phong cách chiến đấu, rất kỹ càng.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Người lấy từ đâu ra?

Vương Tiểu Thất cười gian, tự hào lái nhai:

- Máy cái này không phải bí mật gì, ngày hôm qua ta bỏ chút tiền tìm vài đệ tử Đông Viện kêu bọn họ quan sát ghi chép từng trận đấu. Tối hôm qua ta lại mời vài đệ tử các viện một bữa ở 'đệ nhất lâu' moi ra sổ tin này.

54. Chương 54: Đệ Tử Tam Đại Cá Cược

Trong nhà Vương Tiểu Thất làm nghề thương đoàn, rất có tiền, vàng bạc hắt ra bên ngoài như nước cũng không thấy đau lòng.

Đinh Hạo cất sách nhỏ đi, gật đầu, vỗ vai Vương Tiểu Thất.

Đinh Hạo nói:

- Vương sư đệ có lòng, ta nhớ kỹ tấm lòng này.

Trương Phàm vứt bỏ khúc mắc trong lòng, hưng phấn ôm vai Vương Tiểu Thất nói:

- Vương sư huynh thật lợi hại.

- Có tứ này thì Đinh sư huynh thêm vài phần thắng trong tỷ võ hôm nay!

Vương Tiểu Thất cười tủm tỉm.

Vương Tiểu Thất cũng rất vui vẻ.

Đặc biệt là Đinh Hạo tỏ thái độ khiến Vương Tiểu Thất thở phào nhẹ nhõm.

Vương Tiểu Thất là con nhà thương nhân, tuy gia tộc bồi dưỡng gã học võ nhưng từ nhỏ mưa dầm thấm đất, có chút thiên phú đạo kinh thương. Ánh mắt Vương Tiểu Thất nhìn người đặc biệt sắc bén.

Từ khi Vương Tiểu Thất vào Vãn Kiếm tông đến nay luôn quan sát mỗi người bên cạnh chọn đối tượng đáng giá đầu tư.

Dù sao mỗi đệ tử ký danh vào Vãn Kiếm tông đều có khả năng cuối cùng bước vào cao tầng Vãn Kiếm tông. Vương Tiểu Thất tự hiểu gã không có thiên phú kinh người nhưng nếu trở thành bằng hữu đệ tử nào đó có tương lai vô hạn thì sau này dính chút lộc, cả gia tộc thu được ích lợi.

Mới đầu Vương Tiểu Thất không xem trọng Đinh Hạo.

Dù sao Đinh Hạo khi đó chỉ là một tiểu tử nghèo không có gốc gác gì, mặc dù thứ hạng trên tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm không tệ nhưng chưa thể hiện tiềm lực đáng đầu tư.

Cho nên Vương Tiểu Thất tiêu phí sức lực vào Trác Nhất Phong tự cho là mình siêu phàm trong đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, tìm cách trà trộn vào trong vòng.

Nhưng từ lần khiêu chiến tuyển chọn tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo một hơi đánh bại đám người Trác Nhất Phong, Phương Thiên Dực biểu lộ kiếm kỹ kinh người thì Vương Tiểu Thất hiểu rằng gã nhìn lầm.

Vương Tiểu Thất nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, tìm cách tới gần Đinh Hạo.

Trong thời gian ngắn Vương Tiểu Thất đã mò rõ tính tình Đinh Hạo.

Vương Tiểu Thất kiểm không được bị khí độ chính khí của Đinh Hạo thần phục.

Đặc biệt là Đinh Hạo tốt với tiểu tử ngốc Trương Phàm dần khiến Vương Tiểu Thất thấy xấu hổ, bất giác vứt bỏ thương nhân tính kế, thật lòng muốn kết bằng hữu với Đinh Hạo.

Cho nên Vương Tiểu Thất tốn nhiều công sức, tâm kế suốt đêm tổng kết ra quyển tư liệu này.

Đinh Hạo tỏ thái độ tương đương với tiếp nhận bạn cùng phòng Vương Tiểu Thất như với Trương Phàm khiến lòng gã phơi phơi.

* * *

Mặt trời lên cao ba sào.

Tiếng chuông cổ du dương vang vọng khắp khu vực bậc hai Vãn Kiếm tông.

Diễn Võ Đường ngoại môn lại tụ tập biển người.

Cuộc so đấu năm viện đại tái ngày thứ hai trong năm thứ nhất sắp bắt đầu.

Qua ngày thi đấu thứ nhất, năm mươi tuyển thủ hạt giống đến từ năm viện đông, tây, nam, bắc, trung bây giờ chỉ còn lại mười ba cường giả, hôm nay sẽ chia cặp đấu tiếp vào thất cường.

Thứ hạng năm viện đông, tây, nam, bắc, trung gồm Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện đậu hết, cực kỳ mạnh mẽ chiếm hai mươi ba điểm cho Bạch Sam Trung Viện, một mình đứng nhất. Nhóm Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch Tử Sam Nam Viện thắng cấp. Mỹ thiếu niên Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện biểu hiện nổi bật, ngược lại tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao vì đợt rút thăm thứ hai phiếu trúng vào thắng mười ba cường. Đinh Hạo, Lý Lan thuộc Thanh Sam Đông Viện nổi trội.

Thảm nhất là Hồng Sam Tây Viện, vòng thứ hai qua đi bị diệt sạch.

Trong mười ba cường mọi người thấy hấp dẫn nhất ngay từ đầu chỉ có ngựa ô Đinh Hạo, Nhậm Tiêu Dao. Nhưng Nhậm Tiêu Dao chỉ xem như quá may còn Đinh Hạo là vàng thật một đường xông ải liên tục đánh bại cường địch. Đinh Hạo là ngựa ô đen nhất, hấp dẫn nhiều người chú ý.

Mọi ánh mắt nhìn mười ba cường giả bước ra từ chỗ ngồi các viện, theo thường lệ đi tới dưới lồi đài đá xanh số một bắt thăm.

* * *

Cùng lúc đó.

Trên đài xem lễ, các đại nhân vật dữ đoán tuyển thủ có khả năng thắng vòng ba.

- Ha ha ha ha ha ha! Theo lão phu thấy thì Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện sẽ là đệ nhất nhân trong đại tía.

- Lữ trưởng lão nói sai rồi, tuy Lữ Cuồng là đệ tử ưu tú trong gia tộc của trưởng lão nhưng ta thấy Lý Lan Thanh Sam Đông Viện thâm tàng bất lộ, có tướng quán quân.

- Ha ha ha ha ha ha! Hai vị trưởng lão đều nghiêng về hạt giống gia tộc của mình, e rằng đó là lòng ích kỷ riêng. Ta cảm thấy không ai ngăn được Thất Nghĩa Minh của Bạch Sam Trung Viện, Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh hình rồng thể phượng, có phong độ vương giả sẽ là đệ nhất nhân cuối cùng.

- Chẳng lẽ mọi người không chú ý ngựa ô Đinh Hạo sao?

- Tiểu tử này có vận đạo tốt nhưng đừng quên còn người tốt hơn, đó là Nhậm Tiêu Dao. Sợ là vận may của Đinh Hạo sẽ bị Nhậm Tiêu Dao khắc.

Ngồi trên đài xem lễ toàn là đại nhân vật, trưởng lão nội, ngoại môn, một ít trưởng lão tục gia, thân thích, trưởng bối gia tộc mười ba tuyển thủ hạt giống. Mỗi người một ý kiến, khắc khẩu không dứt.

Thanh âm tranh cãi lọt vào tai ba đệ tử tam đại hạch tâm chân truyền chủ trì năm viện đại tái lần này.

Lỗ Kỳ tò mò hỏi:

- Không biết Doãn sư huynh nhìn trúng mấy vị đệ tử?

Doãn Nhất Phi vuốt râu dài, mắt lướt qua mười ba đệ tử ký danh, lời ít ý nhiều nói:

- Trong Thất Nghĩa Minh có ít nhất bốn người vào thất cường. Lý Lan Thanh Sam Đông Viện, Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện, Lữ Cuồng và Vương Tiểu Thạch Tử Sam Nam Viện đều là đệ tử có hy vọng. Nhưng lần rút thăm này vẫn có người một phiếu trống, khó nói ai sẽ là người may mắn.

Lỗ Kỳ kinh ngạc hỏi:

- A? Vậy Đinh Hạo thì sao? Chẳng lẽ Doãn sư huynh không xem trọng ngựa ô ngày hôm qua nổi bật nhất sao?

Doãn Nhất Phi gật đầu, nói:

- Đinh Hạo chỉ là may mắn, thực lực mới là nhất khiêu Võ Đồ cảnh tuyệt đối không qua được vòng này, không có giá trị bồi dưỡng.

- Ha ha ha ha ha ha! Tại sao Doãn sư huynh khẳng định như vậy?

Đệ tử tam đại khác, Trình Phi nghe vậy chợt cười to bảo:

- Ta thì nhìn tưng Đinh Hạo, nên biết may mắn cũng là một phần của võ đạo.

- Hừ! Trình Phi, múa mép khua môi không là gì, ngươi có dám đánh cuộc với ta không?

Đáy mắt Doãn Nhất Phi lóe tia tức giận, Trình Phi cứ tìm cớ gây chuyện với gã, thật đáng ghét.

Trình Phi mỉm cười hỏi:

- A? Cá cược? Tốt, Doãn sư huynh định đánh cuộc như thế nào?

Trình Phi thăm nhủ nếu người biết Đinh Hạo chính là người sư thúc quái vật Khí Thanh Sam nhìn túng thì sẽ sợ đến chết.

Doãn Nhất Phi vuốt râu dài, chậm rãi nói:

- Nghe nói Trình sư đệ gần đây được đến một cân Thái Ất Tinh Sa, có dám lấy ra đặt cược không?

Trình Phi ngăn người giầy sau cười to bảo:

- Được, thì ra Doãn sư huynh mớ ước một cân Thái Ất Tinh Sa. Tốt, tốt thôi, chỉ cần Doãn sư huynh lấy ra báu vật sánh bằng Thái Ất Tinh Sa thì tất nhiên Trình Phi theo tới cùng.

Thái Ất Tinh Sa xếp hạng mười trong bảng dị vật Tuyệt Châu, là thần vật luyện chế huyền binh, rất là hiếm hoi.

55. Chương 55: Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng Pháp

Trình Phi khá may mắn, gần đây rèn luyện trong hoang dã vô tình tiêu diệt một ổ yêu ma được một cân Thái Ất Tinh Sa. Trong đệ tử hạch tâm nội môn nhiều người biết, âm thầm thềm thường.

Doãn Nhất Phi nghe vậy nở nụ cười, xòe tay ra, ánh sáng chớp lóe. Một thanh song thủ trăm đao tạo hình kỳ lạ xoay tròn hiện ra.

Thanh trăm đao này dài một thước rưỡi, gần cuối có hơn bốn mươi li, quần vải đỏ sậm, lưỡi đao sắc bén, hai bên chỗ lõm thiết kế cực kỳ xảo diệu, thân đao rộng hai ngón tay, do huyền thiết đỏ sậm chế tạo ra, hình long tường, nặng cỡ trăm cân, thổi đứt lông mày. Tuy không tính là huyền binh nhưng đây là vũ khí cực kỳ sắc bén.

Trăm đao vừa xuất hiện trong không khí nhiệt độ nóng lên.

- Đao tốt!

Trình Phi liếc sơ, cười nói:

- Chắc lưỡi đao này từ tay cùng một minh văn đại sư, mặc dù kém xa huyền binh nhưng cũng không phải vật thường. Tuy nhiên . . .

Nói đến đây Trình Phi từ từ lắc đầu, nói:

- Ta tu luyện chiến kỹ huyền công tập trung vào kiếm pháp, mặc dù đao này tốt nhưng ta không thể dùng, huống chi một thanh đao sao bằng một cân Thái Ất Tinh Sa của ta?

Lỗ Kỳ cũng tham gia:

- Cộng với viên Hư Không Giới Thạch của ta thì sao?

Lỗ Kỳ xòe tay ra, một cục đá cỡ móng tay cái tỏa ánh sáng bạc lấp lánh cực kỳ xinh đẹp.

Trình Phi cười to bảo:

- Hư Không Giới Thạch, thứ đồ chơi con nít đó mà Lỗ sư đệ không biết ngượng đưa ra? Thôi, nếu các người đã nghèo như vậy không thể lấy ra thứ gì tốt thì Trình Phi ta không làm khó, lấy nửa cân Thái Ất Tinh Sa đánh cược một ván với các người.

Lỗ Kỳ bị Trình Phi trào phúng, tức giận quát:

- Người . . . !

Doãn Nhất Phi phát tay ngăn Lỗ Kỳ lại, gạt đầu, nói:

- Được, thế thì nửa cân Thái Ất Tinh Sa, cực!

Doãn Nhất Phi mới nói xong chợt có tiếng cười sang sảng từ bên cạnh vang lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu mấy vị sư đệ có hứng thú như vậy thì để ta làm nhân chứng được không?

Một người mặc trường bào màu xanh đứng bên cạnh Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi lớn tiếng hỏi.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi giật mình đứng dậy nhìn, khom lưng hành lễ nói:

- Lãnh sư huynh!

Người này chính là Lãnh Nhất Toàn có địa vị, thân phận rất cao trong đệ tử tam đại, thực lực cao thâm khó dò, nghe nói đủ xếp vào tốp năm đệ tử tam đại. Lãnh Nhất Toàn là một nam nhân giống như gió, khí chất phiêu phiêu, nắm bắt không được.

Các trưởng lão trên đài xem lễ cũng vội hành lễ với đệ tử tam đại nắm thực quyền này.

- Không cần đa lễ, ta chỉ tình cờ đi ngang qua.

Lãnh Nhất Toàn tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống. Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi ngồi kế bên. Sắc mặt Doãn Nhất Phi, Lỗ Kỳ hơi khó xem bởi vì Lãnh Nhất Toàn thuộc phe Trình Phi.

Ba người Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi giao lên song thủ trăm đao, Hư Không Giới Thạch, Thái Ất Tinh Sa cho Lãnh Nhất Toàn xem như tiền cược.

Doãn Nhất Phi mặc không biểu tình nhưng trong lòng thầm suy đoán:

- Không biết Lãnh Nhất Toàn đột nhiên đến đây là có ý gì, không lẽ trong đệ tử ký danh năm viện có người hấn nhìn trúng?

Đối với mỗi một phe phái đệ tử chân truyền hạch tâm thì lực lượng hậu bị cực kỳ quan trọng.

Từ ngày đệ tử mới tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông thì mỗi phe phái đệ tử chân truyền hạch tâm sẽ chú ý hạt giống biểu hiện nổi bật trong cuộc thi, âm thầm chăm sóc, bồi dưỡng, lôi kéo thành hạt giống cho phe mình.

Doãn Nhất Phi cảm thấy lần này Lãnh Nhất Toàn đến là để quan sát tình hình hạt giống phe mình.

Trình Phi biết rõ tại sao Lãnh Nhất Toàn đến, là vì nhìn ngựa ô tên Đinh Hạo. Chỉ số ít mấy người Lãnh Nhất Toàn vì nhân duyên tình cờ mới biết Đinh Hạo lọt vào mắt xanh của lão quái vật tông môn Khí Thanh Sam, nên tất nhiên âm thầm chú ý.

* * *

Rất nhanh công bố mười ba cường đấu với ai.

Kết quả lần này dẫn đến ồn ào.

Bởi vì tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao một lần nữa không thể tin được rút phiếu trống, lọt vào thất cường.

Vận may khiến người khó tin, nếu không phải mọi người đều biết kết quả rút thăm tuyệt đối công bằng thì đã nghi ngờ có người ăn gian.

- Ha ha ha ha ha ha! Lão tử lại không cần đấu nữa! Ha ha ha ha ha ha! May quá là may. Ha ha ha ha ha ha! Không được rồi, ta cần tìm chỗ ăn ngon khao chính mình.

Tên mập Nhậm Tiêu Dao thật vô sỉ trước bao ánh mắt ghen tỵ, hâm mộ chạy nhanh hướng cơm xá.

- Quá may mắn!

- Tên mập này rất nghịch thiên.

- Tên mập dễ dàng vào thất cường, vòng sau đấu tứ cường chắc sẽ không lại nghỉ trận nữa đi?

Các đệ tử ký danh xem cuộc chiến xì xầm với nhau, bao gồm mười ba đệ tử ký danh mười ba cường cũng kiềm không được lác đầu.

Trên đời này không thiếu người có siêu may mắn, trời sinh vận may tốt hơn người khác rất nhiều, có thể gặp dữ hóa thành, có cơ duyên lớn không gì sánh bằng. Tên mập Nhậm Tiêu Dao có vẻ thuộc loại người này.

Mọi người bàn tán, bằng đồ quyết đấu cuộc chiến thất cường vén rèm che.

Lý Lan đấu với lão lục trong Thất Nghĩa Minh, Trần Khải Đông.

Lữ Cuồng đấu với lão nhị trong Thất Nghĩa Minh, Lương Phi Tuyết.

Vương Tiểu Thạch đấu với đại ca trong Thất Nghĩa Minh, Lý Mục Vân.

Lâm Tín đấu với lão tam trong Thất Nghĩa Minh, Vô si Trần Thắng.

Thất Nghĩa Minh tàn sát nội bộ, lão ngũ Phùng Hành quân đấu với lão thất Hà Phi Ngự.

Đối thủ của Đinh Hạo là lão tứ trong Thất Nghĩa Minh, Tôn Cửu Thiên.

Vòng so đấu này không bắt đầu cùng lúc. Theo quy tắc năm viện đại tái của Văn Kiếm tông sẽ tổ chức theo thứ tự trước sau, bảo đảm ọi người xem mỗi một trận.

Trận đầu tiên là tỷ võ giữa Lý Lan và Trần Khải Đông.

Trần Khải Đông xếp thứ sáu trong Thất Nghĩa Minh, luôn rất điệu thấp.

Thân hình Trần Khải Đông hơi gầy gò, mặt có phong độ thư sinh trí thức, trắng trẻo, khi cười có vẻ hơi ngại ngùng. Lúc trước so đấu Trần Khải Đông nổi danh vì nắm giữ đấu khí nhiều, hai trận so đấu Trần Khải Đông ít thay đổi kỹ pháp vô môn huyền công.

* * *

Lôi đài đá xanh số một.

Trần Khải Đông ôn hòa có lễ nói:

- Mời.

Lý Lan nhẹ gật đầu, nói:

- Mời.

Trong phút chốc Lý Lan không nói nhiều chân nhún một cái, gió bay phần phật, gã nhanh như chớp xông lên. Đôi tay nổi lên màu ngọc trắng tinh, chưởng ấn đầy trời như mưa to trút xuống.

Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng!

Đây là một môn chưởng pháp thiên thượng trung giai nhân giai.

Nghe nói luyện chưởng pháp này đến trạng thái cao nhất thì đôi tay trần có thể đập kim vỡ ngọc, sánh bằng thần binh lợi khí. Khi vận công bàn tay nổi lên màu giống ngọc ngà, xinh đẹp khuynh thành nên được gọi là Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng.

Không ngờ Lý Lan nắm giữ chưởng pháp thâm ảo đó.

Xem Lý Lan vừa ra tay đã là Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng đầy trời, như bướm bướm trắng trong lồng lánh bay múa, áp lực tựa gió giạt mưa rào hiển nhiên gã luyện đến cảnh giới không tầm thường.

Đây mới là lực lượng thật sự của Lý Lan sao?

56. Chương 56: Thiên Tài Lốp Lốp

Mọi người đứng ngoài xem kinh kêu.

Trần Khải Đông biểu tình trầm trọng, gã không đón đỡ mà đập bộ pháp quái dị như lá mỏng lác lư trong sấm chớp mưa rào không ngừng biến đổi hương hướng, áo trắng để lại tàn ảnh trên đài.

Trận tỷ võ này mới bắt đầu đã là cao trào.

Chớp mắt đã qua một nén nhang.

Lý Lan thúc đẩy Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng lên đến cực hạn bản thân, đánh ra mỗi chưởng để lại một chuỗi chưởng ấn ngọc trên không trung, ngừng mà không tán. Phất một chưởng chấn vỡ tay áo, tóc dài của Trần Khải Đông, chưởng phong như thần binh lợi khí cực kỳ đáng sợ.

Từ đầu đến cuối Trần Khải Đông dùng thân pháp tránh né.

Đến tận bây giờ Trần Khải Đông đã đổi ba bộ pháp khác nhau, mỗi bộ pháp tinh diệu trên cả Kinh Hồng Bộ, như chiếc thuyền con lênh dênh trên mặt biển. Nhìn như mỗi lần phong ba sóng thần sẽ nhấn chìm con thuyền nhưng sau đó thuyền vẫn lướt sóng.

Áo võ sĩ trắng của Trần Khải Đông bị từng chưởng ấn cắt vỡ ngọt như dao.

Mái tóc dài tiêu sái cũng đứt nhiều bay trên không trung hóa thành vụn đen.

Nhưng thân pháp của Trần Khải Đông cực kỳ ưu mỹ giống tiên nữ múa, Lăng Ba Vi Bộ, làm người nhìn say mê.

Thời gian trôi nhanh.

Hai nén nhang qua đi.

Trần Khải Đông bỗng nhanh chóng lùi lại tựa lữ khói trắng lùi đến bên cạnh lôi đài đá xanh.

Trần Khải Đông mỉm cười nói:

- Đa tạ Lý sư huynh giúp ta đột phá bình cảnh bộ pháp. Chưởng pháp của lý sư huynh tinh diệu, thực lực siêu tuyệt, đối kháng ngay mặt thì ta không phải đối thủ, sư huynh đã nhường.

Trần Khải Đông nói xong lắc người tư thế cực kỳ ưu mỹ xoay trên không trung chậm rãi đáp xuống lôi đài đá xanh.

Không ngờ Trần Khải Đông nhận thua.

Lý Lan mặt không biểu tình, không biết gã nghĩ gì. Bàn tay như ngọc bóng loáng dần trở về màu thịt bình thường.

- Thanh Sam Đông Viện, Lý Lan thắng!

Trận thứ nhất cuộc chiến thất cường đã có kết quả.

Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện hơi thất vọng thì Trần Khải Đông thua.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hưng phấn nhảy nhót. Lý Lan mạnh mẽ, thông dong như liều thuốc trợ tiếp chích vào mỗi đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, từ một khía cách đánh tan tin đồn ‘Thanh Sam Đông Viện yếu nhất năm viện’.

Trần Khải Đông đi đến trước mặt đám người Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh, cười xin lỗi nói:

- Tiểu đệ đã khiến các ca ca thất vọng rồi.

Lão nhị Lương Phi Tuyết gật đầu, cười nói:

- Lực đệ làm rất tốt, thực lực của Lý Lan đúng là trên người. Mới rồi Lý Lan chuẩn bị ra chiêu tuyệt sát Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng, dù lực đệ đỡ được cũng sẽ bị thương nặng, cuối cùng vẫn thua, chẳng bằng chủ động rút lui là lựa chọn hoàn mỹ.

Võ si lão tam Võ si Trần Thắng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lão lục, dù sao người đã thăm dò ra thực lực thật sự của Lý Lan, chịu đựng áp lực lại đột phá bộ pháp, một hòn đá trúng hai chim, quá lợi.

Trần Khải Đông vẫn là bộ dạng phong độ trí thức xấu hổ gãi mũi nói:

- Thậm chí tam ca cũng nhìn ra sao? Phải rồi nhị ca, chút nữa đối thủ của ngươi là Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện, không thể khinh thường người này, hãy cẩn thận chút.

Lương Phi Tuyết mỉm cười gật đầu.

* * *

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Từng tiếng huyền khí nổ kịch liệt truyền từ lôi đài đá xanh.

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt, Lương Phi Tuyết, không ngờ ngươi cứng xương như vậy, để xem ngươi đỡ được mấy chiêu của ta!

Thân hình Lữ Cuồng vạm vỡ, mái tóc tím bay rối, tiếng cười như tiếng sấm liên tục, bá vương hung bạo. Toàn thân Lữ Cuồng chớp lóe ánh lửa đỏ sậm, một chiêu một thức tràn ngập sóng nhiệt nóng người.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng đã cô đọng ra huyền khí thuộc tính hoa phù hợp thể chất của mình.

Lữ Cuồng đánh ra mỗi chiêu thì trong không khí tràn ngập khoả lửa nóng bức, hỏa hoa bắn tứ tung, nóng khiếp người.

Phía đối diện, biểu tình Lương Phi Tuyết thản nhiên.

Thân thể Lương Phi Tuyết không cao to thậm chí hơi mảnh khảnh nhưng tràn ngập sức bật khó tả. Mỗi chiêu Lương Phi Tuyết đánh ra đều là quyền pháp cơ bản nhất nhưng gã sử dụng nắm bắt đúng chỗ, như linh dương quải giác không thể kiểm tìm.

So sánh tình hình thì rất giống cuộc chiến giữa Đinh Hạo và Trần Khải Đông, đều là cứng đối cứng, hai bên không ai chịu lùi một bước.

Bỗng nhiên . . .

Vù vù vù vù vù!

Một vệt sáng tím lóe lên từ tay Lữ Cuồng.

Đó là một thanh trường đao dị hình màu tím đỏ.

Đao mang như tia chớp tím xẹt qua không trung bao phủ Lương Phi Tuyết.

Lữ Cuồng cuồng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tuy ngươi rất mạnh nhưng chưa xứng làm đối thủ của Lữ Cuồng ta, hãy kêu đại ca Lý Mục Vân của ngươi ra mới khiến ta dùng hết lực lượng!

* * *

Đinh Hạo ở dưới lôi đài đá xanh quan sát.

Đinh Hạo bỗng cảm thấy có đôi mắt sáng nhìn chăm chăm vào mình.

Đinh Hạo quay đầu lại thấy một thiếu niên diện mạo đường đường nhìn chăm chú. Thiếu niên mi thanh mục tú nhưng hơi mập, da trắng bóc, tóc đen nhiều, trong mắt không hề che giấu khiêu khích.

Là lão tứ Tôn Cửu Thiên trong Thất Nghĩa Minh.

Đối thủ tỷ võ tiếp theo của Đinh Hạo.

Thấy Đinh Hạo quay đầu nhìn qua, Tôn Cửu Thiên cười khiêu khích, gơ ngón út chìa xuống dưới tỏ ý khinh thường.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên nụ cười lạnh, quay đầu không thèm nhìn Tôn Cửu Thiên.

Lúc này cuộc đấu trên lôi đài đá xanh đã chia thắng bại.

Kết quả làm nhiều người lú lờ.

Đệ nhất nhân Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện thua.

Bị lão nhị Thất Nghĩa Minh, Lương Phi Tuyết một kiếm đánh bay xuống lồi đài đá xanh.

Toàn trường xôn xao.

Lữ Cuồng là đệ nhất nhân Tử Sam Nam Viện, luôn được ủng hộ rầm rộ, làm người bá đạo gần như thống nhất toàn Tử Sam Nam Viện, thực lực cao thâm khó dò. Hai vòng trước Lữ Cuồng một chiêu giải quyết đối thủ, đặc biệt là gã tu luyện ra huyền khí thuộc tính hỏa phù hợp bản thân, tu luyện bộ đao pháp trung giai nhân giai Bạo Viêm Chiến Nhật Đao đến cảnh giới cực cao, không ngờ Lữ Cuồng thua.

Lương Phi Tuyết!

Lúc này rất nhiều người bắt đầu nhìn thẳng nam nhân mắt phượng gầy gò đứng trên lồi đài đá xanh.

Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện nổi tiếng như cồn, đặc biệt Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh, thực lực sâu không lường được, có phong thái vương giả sáng như mặt trời trên cao che lấp ánh sáng của sáu người khác. Ánh mắt mọi người tập trung vào Lý Mục Vân nên bỏ qua nhân vật số hai Lương Phi Tuyết.

Trận chiến này Lương Phi Tuyết thắng Lữ Cuồng tỏa ánh sáng chói mắt.

Khiến người ta không thể không nhìn lại Lương Phi Tuyết.

Dưới lồi đài đá xanh, Lữ Cuồng im lặng giây lại vẫn không sửa tính cuồng, ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Giỏi, giỏi cho Lương Phi Tuyết, ta đã xem thường ngươi. Nhưng trận chiến hôm nay là ta quá mức khinh địch, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ chém ngươi!

Lữ Cuồng không mặt xám mày tro hay quê quá hóa khùng như nhiều người đã đoán, vẫn đầy đặn chí cười to rời đi.

57. Chương 57: Mỹ Nam Tử, Vua Hâm Mộ

Cuộc tỷ võ tiếp tục.

Vòng so đấu thứ ba đối với Tử Sam Nam Viện là vòng đấu không có đường cứu chữa.

Lữ Cuồng có hy vọng vào thất cường nhất bất ngờ thua Lương Phi Tuyết, còn lại một mình Vương Tiểu Thạch nổi tiếng bên bờ, kiếm tẩu thiên phong, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, đáng tiếc gã gặp Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh.

Nam nhân rực rỡ chói mắt này chỉ dùng một chiêu đã đá Vương Tiểu Thạch xuống lồi đài đá xanh.

Tử Sam Nam Viện toàn quân bị diệt sau Hồng Sam Tây Viện.

Bạch Sam Trung Viện vẫn giữ thể mạnh mẽ không làm người ủng hộ thất vọng.

* * *

Trận tỷ võ tiếp theo là mỹ thiếu niên Lâm Tín đến từ Hoàng Sam Bắc Viện đấu với lão tam Võ si Trần Thắng của Thất Nghĩa Minh.

Trận so tài này hấp dẫn các nữ đệ tử ký danh chú ý.

Bởi vì mỹ thiếu niên Lâm Tín có sức sát thương quá lớn với nữ giới. Trừ nữ đệ tử ký danh Hoàng Sam Bắc Viện ra có rất nhiều nữ đệ tử từ bốn viện khác cổ vũ mỹ thiếu niên Lâm Tín.

Trong đám người còn xuất hiện mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược hạt tiêu nhỏ đến từ Tịch Dương trấn.

Lý Y Nhược có khuôn mặt kiều diễm vô song, rực rỡ như mặt trời.

Lý Y Nhược đi đến đâu là trở thành tiêu điểm đến đó.

Lý Y Nhược xuất hiện hấp dẫn nhiều thiếu niên đệ tử ký danh chú ý.

Một số thiếu niên đệ tử ký danh tự ình siêu phàm hay tới gần bắt chuyện nhưng bị Lý Y Nhược lờ đi.

Hạt tiêu nhỏ kiều ngạo Lý Y Nhược cùng biểu ca Lý Tàn Dương, đám người Tiêu Thừa Tuyên được phân vào Hồng Sam Tây Viện hết. Lý Tàn Dương thậm chí làm một trong mười tuyển thủ hạt giống Hồng Sam Tây Viện tiếc rằng thua ngay vòng thứ nhất.

Thành tích thê thảm của Hồng Sam Tây Viện làm mấy thiếu niên này vô cùng thất vọng, nhưng nghĩ đến vòng đấu loại thứ ba là cuộc quyết đấu giữa những cường giả mạnh nhất đệ tử ký danh có thể tham khảo, cho nên mấy người hẹn nhau cùng đến xem.

Giữa Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên vốn có chút mâu thuẫn nhưng sau khi cùng vào Hồng Sam Tây Viện thì đã hóa thù thành bạn, đi chung với nhau.

Trong khi mọi người nói chuyện thì tỷ võ trên lôi đài đá xanh bắt đầu.

Trận tỷ võ kéo dài hơn một canh giờ xem như dài nhất trong ba vòng so đấu.

Cuối cùng mỹ thiếu niên Lâm Tín ngoài dự đoán mọi người đánh bại Võ si Trần Thắng.

Phong cách chiến đấu của Võ si Trần Thắng giản đơn thô bạo, cực kỳ cuồng dã, thói uyên lấy khí thể nghiền áp đối thủ. Mỹ thiếu niên Lâm Tín thì giỏi tính toán, chiến thuật linh hoạt, kiên nhẫn kinh người, có siêu thiên phú bất giữ chiến cơ, không chế tiết tấu. Mỹ thiếu niên và Võ si Trần Thắng đại chiến một canh giờ sau cuối cùng Lâm Tín với sức nhẫn nại kinh người đánh gục Võ si Trần Thắng chấm dứt.

Võ si Trần Thắng nhăn nhó la ó:

- Không thú vị, không thú vị, tiểu tử nhà ngươi như miếng đá trâu khó vớt, lão Trần ta đánh không vui, chẳng thú vị chút nào!

Tính cách của Võ si Trần Thắng là như vậy, không có tâm kế, đơn thuần, hơi ngốc nghếch nhưng có thiên phú rất cao về võ đạo.

Lâm Tín vẫn mỉm cười đầy phong độ, không giải thích.

Bộ dáng không ăn nhân gian khói lửa làm các nữ đệ tử ký danh dưới lôi đài đá xanh hét chói tai, điên cuồng kêu tên Lâm Tín.

Cái tên mỹ thiếu niên Lâm Tín này thật là kẻ thù của toàn bộ nam nhân.

* * *

Tiếp theo là cuộc đấu nội bộ của Thất Nghĩa Minh. Cuối cùng lão Phùng Hành Quân chiến thắng lão thất Hà Phi Ngự.

Trận so đấu này làm Bạch Sam Trung Viện rất bất mãn nhưng đành chịu, dù sao Thất Nghĩa Minh quá mạnh, chiếm bảy danh ngạch vào mười ba cường, không thể không có trận đào thải nội bộ.

Năm trận đấu qua đi rồi cuộc đến ngựa ô Đình Hạo lên sân khấu.

Lúc này bầu trời đã sập tối, đoạn thời gian mát mẻ.

Tiếng người ồn ào, trong phạm vi ngàn thước quanh lôi đài đá xanh số một đen kịt đầu người. Mỗi người đều chờ đợi trận tỷ võ cuối cùng.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện theo Vương Tiểu Thất, Trương Phàm tổ chức dẫn dắt rống to tên Đình Hạo, kêu gào trợ uy, khí thế hùng hực rất kinh người.

Làm nhiều nam đệ tử ký danh không ngờ là Đình Hạo rất được nữ đệ tử ký danh yêu thích, sắp sánh bằng mỹ thiếu niên Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện.

- Đinh sư huynh cố lên!
- Đinh sư huynh, ta yêu người!
- Đinh sư huynh quá đẹp trai!

Các nữ đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không thèm che giấu hảo cảm với Đinh Hạo, hét chói tai cổ vũ, cười đùa ồn ào.

Nữ đệ tử ký danh la hét khiến nhiều nam đệ tử ký danh chú ý nhận ra ngoại hình của Đinh Hạo không thua gì Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện.

Đặc biệt là làn da ngàn voi khỏe mạnh của Đinh Hạo, lại còn khuôn mặt tuấn tú mà không mịn, khí độ thông dong như mây bay nước chảy, ngày hôm qua thể hiện lực lượng cơ thể cường đại trong cuộc chiến với Đồng Nghị, đường cong cơ bụng hoàn mỹ . . .

Tất cả tạo nên sức hấp dẫn trí mạng với nữ giới.

Dưới lời dài.

Nhìn Đinh Hạo chậm rãi đi lên lời dài, chỉ phất tay một cái đã khiến các nữ đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện và viện khác hoan hô, ba người Lý Y Nhược, Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên đứng trong đám người tâm trạng vô cùng phức tạp, rối ren.

Lý Y Nhược kiêu ngạo như thiên nga nhỏ oán giận thầm nghĩ:

- Thì ra tên khốn đó cũng đẹp trai, có thể đi đến bước này xem như vô cùng lợi hại.

Không hiểu sao Lý Y Nhược bỗng phát hiện Đinh Hạo cười đến mê người thì tim nàng đập siêu nhanh.

- Lúc trước bên Tẩy Kiếm Trì thiếu niên suy sút bây giờ khiến ta chỉ có thể ngược nhìn bóng lưng, đây là vận mệnh sao?

Lý Tàn Dương nhìn Đinh Hạo đứng sừng sững trên lời dài đá xanh, trong lòng cực kỳ không cam lòng. Sẽ có một ngày Lý Tàn Dương ta cũng đứng trên lời dài cao kia khiến người khác cổ vũ trợ uy, hét chói tai điên cuồng vì ta!

Tiêu Thừa Tuyên nhường hai hàng chân mày đao, thầm nghĩ:

- Ta không nhìn lầm, quả nhiên Đinh Hạo không tầm thường, mới vào tông môn không lâu đã bộc lộ tài năng, không biết hắn có thể đi tới đâu trong năm viện đại tái lần này? Có thể đứng thế chân vạc với mấy thiên tài Lương Phi Tuyết, Lý Lan, Lý Mục Vân không?

Giờ phút này, trừ nam đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện ra, gần như mọi người hoan hô, kêu gào cho Đinh Hạo, bao gồm hắn cũng không ngờ bất giác đã được ủng hộ nhiều như vậy. Đám đệ tử ký danh quanh lời dài đá xanh đều cổ vũ cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo không biết rằng chính vì trước năm viện đại tái hắn không có danh tiếng, với thân phận ngựa ô xông vào mười ba cường một cách bất ngờ, phù hợp lòng mong chờ kỳ tích của đa số đệ tử ký danh. Nhiều người tưởng tượng mình là Đinh Hạo, xem hắn như đại biểu cho đệ tử bình thường.

Bởi vậy bất giác Đinh Hạo có xu hướng thành vua hâm mộ trong năm viện đại tái.

Chính lúc này, không ai chú ý thấy ngoài cùng lời dài đá xanh, một đôi mắt vô cùng xinh đẹp lạng lẽ nhìn Đinh Hạo. Trong mắt đẹp như trời sao ẩn chứa vui sướng, phức tạp.

58. Chương 58: Nhất Kiếm Định Thắng Bại

Trên lời dài.

Khóe môi Tôn Cửu Thiên cong lên nụ cười khinh thường nói:

- Không ngờ ngươi có gan đứng trên này.

Tôn Cửu Thiên hơi mập nhưng không quá béo, mày rậm mắt to, trông cũng anh tuấn nhưng ánh mắt nhìn Đinh Hạo thì tràn ngập khinh thường, khiêu khích.

Lòng Đinh Hạo tĩnh như nước không dao động.

Ngược lại các nữ đệ tử kỳ danh mê trai dưới lồi đài đá xanh kiêu không được hết chói tai chỉ trích, cho rằng Tôn Cửu Thiên quá mức cuồng vọng!

Lão lục Trần Khải Đông sờ cằm, kinh ngạc nói:

- A! Mấy hôm nay tứ ca rất được các nữ đệ tử hoan nghênh không ngờ gặp Đinh Hạo liền bị xem là kẻ địch.

- Hừ! Một tên mặt trắng sao là đối thủ của tứ ca được?

- Nữ nhân, các người là động vật ánh mắt hạn hẹp.

Mấy người khác trong Thất Nghĩa Minh dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Lương Phi Tuyết lắc đầu, biểu tình nghiêm túc nói:

- Lão tử phải cẩn thận, tak o nhìn thấu Đinh Hạo sâu cạn.

Lý Mục Vân gật đầu, nói:

- Người ta xem Đinh Hạo là ngựa ô may mắn gặp đối thủ thực lực yếu hơn hẳn, thật ra đây đều là thành kiến. Người này được gọi là đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện, một đường qua vòng chưa từng dùng kiếm thuật sở trường nhất, e rằng hắn còn giấu giếm gì.

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết có địa vị cao trong Thất Nghĩa Minh, thực lực mạnh nhất, hai người nói vậy mấy người khác không đùa giỡn nữa, nghiêm túc xem cuộc chiến.

Trên lồi đài đá xanh.

Các trọng tài kiểm tra trang bị của Đinh Hạo, Tôn Cửu Thiên.

Tôn Cửu Thiên vẫn không quên trào phúng khiêu khích Đinh Hạo:

- Hay là ngươi tự mình nhảy xuống đi, miễn cho bị ta một kiếm hất xuống quá chật vật, sẽ mất hình tượng trong lòng các cô nương.

Đinh Hạo vẫn hờ hững không dao động.

Tôn Cửu Thiên khiêu khích tiếp tục bảo:

- Như thế nào? Tiễn dân thân phận khu rác rưởi nhà ngươi có thể vào mười ba cường đã là rất may mắn, không lẽ mơ tưởng viễn vọng đoạt giải nhất năm viện đại tái sao?

Đinh Hạo vẫn bình tĩnh nhìn Tôn Cửu Thiên dường như không nghe thấy lời khiêu khích.

Tôn Cửu Thiên kênh kiệu nhìn xuống Đinh Hạo, không ngừng huyền thuyên:

- Xem ra ngươi ôm lòng may mắn. Ta khuyên ngươi buông bỏ đi, ngươi xếp hạng một trăm trên tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm còn ta là thứ sáu mươi bốn, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta. Ta sẽ khiến ngươi thua thật khó xem, biết điều thì tự nhảy xuống lồi đài nhận thua đi.

Lúc này trọng tài kiểm tra hành trang của Đinh Hạo, Tôn Cửu Thiên, không phát hiện có ám khí gì chậm rãi lui ra, ý bảo bắt đầu đấu. Không khí trên lồi đài đá xanh bỗng căng thẳng.

Tôn Cửu Thiên cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, cho ngươi cơ hội cuối cùng, tự mình nhảy xuống lồi đài, nếu không thì ngươi sẽ thua thê thảm!

Tôn Cửu Thiên chậm rãi rút trường kiếm treo bên hông ra.

Một vệt sáng lạnh như thủy ngân rơi xuống đất.

Tư thế vênh vác của Tôn Cửu Thiên kích thích cá nữ đệ tử ký danh mê Đình Hạo, nhóm người tôn sùng ủng hộ hẳn. Đặc biệt là mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện Trương Phàm, Vương Tiểu Thất chửi ầm lên. Bốn phía ồn ào chộn rộn.

Đình Hạo giơ tay lên làm động tác dè xuống.

Hình ảnh quái dị xuất hiện.

Tiếng ồn ào ngừng bật theo bàn tay Đình Hạo.

Những nữ đệ tử ký danh hét chói tai, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ngừng la ó, yên lặng nhìn Đình Hạo đứng trên lôi đài đá xanh tẩm trong ánh nắng.

Hình ảnh này khiến đám người Lý Lan, Lý Mục Vân biến sắc mặt.

Đám người Lý Lan, Lý Mục Vân hiểu hình ảnh này có ý nghĩa gì. Đây là uy vọng đạt đến trình độ nhất định mới làm được, đối lại người khác bắt chước Đình Hạo sẽ đối lại mắng chửi, trào phúng không nề mặt.

Trên lôi đài.

Đình Hạo trở tay rút kiếm rỉ sét từ sau lưng ra giơ trước ngực, làm động tác ‘một nén nhang hướng lên trời’, ánh mắt trong suốt nhìn Tôn Cửu Thiên.

Lão tứ Thất Nghĩa Minh Tôn Cửu Thiên thấy da đầu tê dại.

Loại cảm giác này như bị một yêu thú nhìn chăm chú, cơ bắp toàn thân Tôn Cửu Thiên căng cứng.

Đình Hạo chậm rãi nói:

- Một kiếm.

Tôn Cửu Thiên khó hiểu hỏi:

- Cái gì?

Đình Hạo gần từng chữ:

- Nếu ngươi đỡ được một kiếm của ta thì xem như ngươi thắng.

Tôn Cửu Thiên ngẩn ra, giận dữ bật cười nói:

- Cuồng vọng! Đây chính là ngươi tự mình tìm cái chết, cũng đừng trách ta xuống tay quá nặng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng chuông vang lên.

Tỷ vô chính thức bắt đầu .

Vù vù vù vù vù!

Đình Hạo đạp Kinh Hồng Bộ, áo xanh bay phất phớt xé gió như mũi tên rời cung phá mở không khí cản trở, tóc đen bay sau gáy, vạt áo bay lên lao nhanh tới chỗ Tôn Cửu Thiên.

- Ha ha ha ha ha ha! Kinh Hồng Bộ bình thường cũng dám khoe trước mặt ta?

Ánh mắt Tôn Cửu Thiên lộ khinh miệt cười to.

Tôn Cửu Thiên không thèm tránh né.

Trường kiếm tinh cương giống như thất luyện chĩa xéo xuống đất, mũi kiếm phản xạ ánh nắng chói mắt. Tôn Cửu Thiên mặc cho gió mạnh ập vào mặt thổi bay tóc dài, tay áo của gã.

Tôn Cửu Thiên đợi Đình Hạo cách gã chưa tới một thước mới hành động.

Mắt Tôn Cửu Thiên bắn ra hai tia sáng.

Một vệt sáng lạnh chói mắt vọt ra từ tay Tôn Cửu Thiên, trường kiếm tinh cương rung động vù vù như rồng ngâm nga, huyền hóa ra từng luồng võng kiếm trước mặt gã. Sáng như điện, nửa ảo nửa thật, bí ẩn khó bắt.

Cùng lúc đó, khí thể mạnh mẽ khiếp người đổ sầm bùng phát từ thân hình đầy đặn của Tôn Cửu Thiên.

Trong không khí tăng phần nóng cháy.

Du Long kiếm thức!

Huyền khí thuộc tính hỏa!

Xung quanh lôi đài đá xanh xôn xao.

Thất Nghĩa Minh quả nhiên ai nấy là thiếu niên cao thủ siêu tuyệt.

Tôn Cửu Thiên chỉ xếp thứ bốn trong Thất Nghĩa Minh nhưng khoảnh khắc này gã biểu hiện ra cảnh giới là sơ giai tam khiếu Vô Đờ cảnh, còn nắm giữ kiếm kỹ trung phẩm thượng nhân giai Du Long kiếm thức, cô đọng ra huyền khí thuộc tính hỏa thuộc về mình. Thực lực như vậy đã dần sâu vào đường huyền công võ đạo.

Đám người đứng xem kiếm không được kinh kêu.

Du Long kiếm thức phối hợp với nhiệt độ cao của huyền khí thuộc tính hỏa, uy lực không thua gì một kiếm kinh diễm của lão nhị Thất Nghĩa Minh Lương Phi Tuyết lúc trước đánh bay đệ nhất nhân Tử Sam Nam Viện Cuồng Nhân Lữ Cuồng.

Đinh Hạo có thể chống đỡ được sao?

Chớp mắt biến đổi nhanh khó tả ọi người đáp án.

Khi mọi người cho rằng một kiếm của Tôn Cửu Thiên không thể đỡ thì Đinh Hạo lao nhanh tới không thềm dừng lại, vẫn một tay nắm kiếm rỉ sét tùy thời gây nghênh đón đối thủ. Đinh Hạo chém một kiếm nhìn như hồ hững không nhanh không chậm.

Một kiếm này, không có chương pháp gì!

Trông như người thường không thông kiếm thuật tùy ý vung.

59. Chương 59: Nhất Kiếm Đóng Bằng

Lại giống như động tác duỗi lưng bình thường.

Nhưng khi trái tim đa số người dưới lôi đài đá xanh sắp nhảy lên tới cổ thì số ít cường giả trong đệ tử ký danh như Lý Lan, Lý Mục Vân, Lữ Cuồng, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng cảm giác tim đập chân run.

Một kiếm tùy ý cho cả thiếu niên cao thủ Lý Lan, Lý Mục Vân, Lữ Cuồng, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng cảm giác khó tả.

Phương xa.

Đám người Quan Phi Độ đệ tử tam đại tinh anh trên đài xem lễ trong khoảnh khắc này lộ biểu tình giật mình, đứng bật dậy, cực kỳ kinh ngạc nhìn thiếu niên tuấn tú mặc áo xanh trên lôi đài đá xanh.

Trên lôi đài.

Con người Tôn Cửu Thiên co rút.

Trong phút chốc sinh tử, giống mèo mù gặp chuột chết, kiếm rỉ sét của Đinh Hạo vô cùng ‘may mắn’ bắt giữ một vệt sáng lạnh chân thật duy nhất trong hư chiều ảo ảnh Du Long kiếm thức.

Bùm!

Một tiếng vật cứng va chạm không lớn không nhỏ vang lên giữa lõi đài đá xanh.

Hình ảnh kỳ dị xuất hiện.

Trông như trên lõi đài đá xanh có một ngọn núi băng khổng lồ vô hình bị Đinh Hạo, Tôn Cửu Thiên bắt cản đánh vỡ. Trong phút chốc băng tuyết bạc bắn tung tóe, bay khắp nơi. Khí lạnh phong sương từ vị trí hai kiếm giao nhau bùng nổ, bao tổ thổi bốn phía.

Lạnh lẽo!

Rét căm căm!

Đây là phản ứng đầu tiên của mọi người quanh lõi đài đá xanh.

Dường như thời gian từ cuối mùa hè đầu mùa thu bỗng nhiên chuyển hoá đến mùa đông lạnh nhất Tuyết Châu.

Có người thậm chí kinh ngạc phát hiện lỗ mũi và miệng thở khí thành mù sương, lông mũi đông cứng.

Trên sàn lõi đài đá xanh, sương tuyết bạc điên cuồng lan tràn như dây mây trắng tinh, lấy Đinh Hạo và Tôn Cửu Thiên làm trung tâm không thể ngăn chặn tràn ra, chớp mắt bao phủ khắp lõi đài đá xanh.

Ánh mặt trời chiếu xuống, sàn lõi đài đá xanh bị băng tuyết kỳ dị phủ lên giống như một tấm gương bạc khổng lồ phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Trên lõi đài đá xanh còn có bông tuyết trong suốt bay quanh Đinh Hạo, tựa tinh linh trắng tuyết đẹp bay múa.

Đối diện Đinh Hạo là một ‘tượng băng’.

Tôn Cửu Thiên bị khí lạnh phong tuyết đột nhiên bùng nổ đóng băng.

Tôn Cửu Thiên tự hào huyền khí nóng cháy không phát huy chút tác dụng nào. Khi huyền khí băng sương biến dị của Đinh Hạo ập đến trước mặt thì toàn thân Tôn Cửu Thiên đã phủ một tầng băng cứng trắng toát.

Tôn Cửu Thiên vẫn giữ tư thế vững kiêu tiêu sái ưu mỹ.

Nhưng xuyên qua tầng băng thì thấy thiếu niên cường giả xếp hạng bốn Thất Nghĩa Minh, Tôn Cửu Thiên kiêu ngạo không ai bì nổi trong Bạch Sam Trung Viện biểu tình động lại giật mình, khủng hoảng, luống cuống, biểu tình cuối cùng trước khi thua kinh kêu.

Tôn Cửu Thiên thất bại bị đóng băng vào giờ phút này.

Đinh Hạo một kiếm đóng băng Tôn Cửu Thiên?

Rung động!

Không thể tin!

Quanh lõi đài đá xanh đầy tiếng hút ngậm khí lạnh.

Yên tĩnh thật lâu sau lõi đài đá xanh vang tiếng vỗ tay sấm dậy như núi lửa ngừng mấy ngàn năm nay bùng nổ, không khí từ giật mình yên lặng đến sôi sục chỉ trong chớp mắt.

Thậm chí các nữ đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện cũng không quan tâm mặt mũi sư huynh viện của mình mặt ửng hồng cùng nữ đệ tử ký danh viện khác hét chói tai, điên cuồng kêu tên Đinh Hạo.

Đám đệ tử ký danh đến từ Thanh Sam Đông Viện như Vương Tiểu Thất, Trương Phàm đều điên rồi.

Một kiếm kia kinh diễm phong tình, phong tuyết băng sương thần dị, thân hình thon dài áo xanh sừng sững, đóng băng lõi đài và đối thủ.

Nhìn thấy chưa? Đây là sư huynh của chúng ta, Đinh Hạo sư huynh của Thanh Sam Đông Viện!

Bây giờ còn ai dám nói câu ‘Thanh Sam Đông Viện là yếu nhất trong năm viện’.

Giờ phút này, Lý Lan biểu tình cực kỳ khó xem.

Đinh Hạo phát huy vượt qua Lý Lan dự đoán.

Trong một kiếm như kinh hồng đỏ ẩn chứa thần vận Lý Lan không làm được.

huyền khí bằng sương phong tuyết đáng sợ rung động thần kinh Lý Lan, ngạc nhiên phát hiện thực lực cá nhân của tiểu tử thấp hèn xuất thân từ khu rác thải bị gã khinh thường đã có năng lực đánh ngang với gã.

Đinh Hạo dùng cách mộng ảo bẻ gãy nghiền nát đánh bại cao thủ của Thất Nghĩa Minh, Tôn Cửu Thiên. Đinh Hạo kéo danh tiếng, uy vọng của mình trong Thanh Sam Đông Viện, thậm chí là năm viện đông, tây, nam, bắc, trung lên đến độ cao hoàn toàn mới.

Đây là đả kích trí mạng đối với kế hoạch tiếp theo của Lý Lan.

Khi các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hoan hô nhảy nhót thì mặt Lý Lan xanh mét mang theo hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân xoay người phất tay áo bỏ đi, biến mất trong đám người.

Những thiên tài thiếu niên đã vào vòng trong như Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lâm Tín cũng lộ biểu tình trầm trọng.

Trận chiến này đã chứng minh Đinh Hạo không phải ngựa ô mà thật sự có bản lãnh, đối thủ cường đại tạo thành uy hiếp cho bọn họ.

Không còn ai dám xem thường tuyển thủ đến từ Thanh Sam Đông Viện.

Trọng tài giật mình qua đi lớn tiếng tuyên bố:

- Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo thắng!

Tuyên bố kết quả cuối cùng khiến đám người lại hoan hô liên tục như thủy triều.

Bóng trắng chớp lóe, sáu thiếu niên khác trong Thất Nghĩa Minh, sáu thiên tài thiếu niên nhảy lên lôi đài đá xanh đi tới bên cạnh Tôn Cửu Thiên bị đóng băng.

Ngón tay thon dài Lương Phi Tuyết nhẹ gõ tầng băng.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, từng vệt nứt như mạng nhện sinh ra, băng vụn từ trên người Tôn Cửu Thiên rớt xuống không còn một miếng.

Con người Đinh Hạo co rút.

Lương Phi Tuyết danh chấn năm viện đông, tây, nam, bắc, trung quả nhiên có thực lực khó nắm bắt.

Cái gọi là éch ngòi đáy giếng là đây. Nhìn như Lương Phi Tuyết túy ý gõ một chỉ tan rã Tôn Cửu Thiên bị đóng băng, không tổn thương thân thể chút nào thể hiện ra trình độ khống chế huyền khí hơn người một bậc, làm người ta kinh thán.

- Phụt.

Tôn Cửu Thiên phun ra búng máu đen, mặt ủ rũ.

Lý Mục Vân hơi nhú mày, đột nhiên nhẹ vỗ hai cái lên vai Tôn Cửu Thiên.

Có thể thấy một vệt sáng tím rớt vào người Tôn Cửu Thiên.

Chớp mắt mặt Tôn Cửu Thiên từ ủ rũ biến hồng hào, ngực phập phồng kịch liệt bình ổn lại. Tôn Cửu Thiên không cần ai dìu đã tự mình đứng vững, huyền khí nhanh chóng hồi phục.

- Tiểu tử, ngươi xuống tay áu độc rồi.

Lão ngũ Phùng Hành Quân của Thất Nghĩa Minh tính tình nóng nảy, thấy tứ ca Tôn Cửu Thiên bị thương không nhẹ thì trừng mắt Đinh Hạo chỉ trích.

Mấy người khác nhìn Đinh Hạo ẩn chứa đối địch.

Đinh Hạo khê cười, không giải thích.

Lý Mục Vân khoát tay ý bảo mấy người khác bình tĩnh.

Lý Mục Vân bước tới một bước nhìn chăm chăm giấy lát, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Trên lôi đài, cùng thi triển sở trường, tử thương là không thể tránh được. Tử đệ của ta tài nghệ không bằng người, không lời nào để nói. Nhưng ta thật lòng hy vọng trong tứ cường vòng tiếp theo có thể tự mình so tài với Đinh sư đệ.

Lý Mục Vân nói xong bảy huynh đệ nhảy xuống lôi đài, biến mất trong đám người.

60. Chương 60: Ai Không Muốn Trở Thành Người Thắng, Anh Hùng?

Đinh Hạo không nói gì nữa, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện vây quanh hẳn xuống lôi đài đá xanh. Lại ồn ào tiếng chúc mừng, các đệ tử ký danh vui sướng ném Đinh Hạo lên cao.

Đinh Hạo luôn hiền hòa không kên kiệu, rất được các đệ tử ký danh bình thường hoan nghênh.

Đệ tử ký danh có cảm giác thân thiết với Đinh Hạo, dám đùa giỡn với hắn.

Không như tuyển thủ hạt giống khác hoặc nhiều hoặc ít bề vệ kẻ cả, từ chối người cách xa ngàn dặm, làm các đệ tử ký danh bình thường khó tới gần.

Trong đám người.

Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược, Tiêu Thừa Tuyên từ xa nhìn Đinh Hạo được đệ tử ký danh vây quanh, mắt bắt gặp lộ ra hâm mộ.

Ai không muốn là trung tâm đám đông?

Ai không muốn nghe tiếng hoan hô vì mình?

Ai không muốn trở thành anh hùng, người thắng được mọi ánh mắt nhìn?

Trong lòng mỗi thiếu niên đều có giấc mơ cường giả, anh hùng thể hiện vào phút này, chiến thắng đối thủ trên lôi đài, thắng năm viện đại tái nhận hoan hô.

Giống như Đinh Hạo đã làm.

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược nghiêng răng nói:

- Quả nhiên tên khốn này lại thắng!

Nhưng trong lòng Lý Y Nhược bớt lo lắng, lúc trước khi Tôn Cửu Thiên bùng nổ thực lực nàng suýt kêu ra tiếng vì lo cho Đinh Hạo.

Lý Y Nhược cắn môi siết vạt áo, tìm cơ hội:

- Không phải ta tha thứ cho tên khốn thô lỗ kia, ừm, đúng vậy. Chẳng qua ta không yên nhìn Tôn Cửu Thiên quá kiêu ngạo, không hy vọng Tôn Cửu Thiên thắng . . .

Dáng vẻ ngây thơ này của Lý Y Nhược khiến nhiều thiếu niên đệ tử ký danh lại ngẩn ngơ.

Chỉ lấy màu tím, dùng từ 'diễm tuyệt năm viện' không đủ hình dung Lý Y Nhược, thiếu nữ kiêu ngạo như thiên nga nhỏ trời sinh có sức quyến rũ hút hồn người.

Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên liếc nhau, thấy đầu chí rục cháy trong mắt đối phương.

Hai thiếu niên Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên thầm thề trong lòng:

- Một ngày nào đó ta cũng sẽ như Đinh Hạo trở thành trung tâm, tiêu điểm!

Phía xa hơn, một thiếu nữ thân hình yêu kiều, mặc trường bào rộng lớn, xinh đẹp mà bí ẩn âm thầm xoay người rời đi.

- Người, rốt cuộc trở thành tiêu điểm của mọi người rồi sao?

Thiếu nữ quay đầu liếc nhìn, ánh mắt rơi vào người Đinh Hạo đứng trên lôi đài đá xanh số một. Khuôn mặt tuấn tú mỉm cười giống y như trong ký ức của thiếu nữ.

- Ta chờ chúng ta lại gặp mặt.

Thiếu nữ biến mất trong đám người.

* * *

Trên đại xem lễ.

Lãnh Nhất Toàn chậm rãi ngồi xuống, mặt mày không chút che giấu vui sướng.

Trình Phi không thèm rụt rè, cười to bảo:

- Hay cho Đinh Hạo, một kiếm kia thật khiến người giật mình, sắp chạm đến kiếm ý chi cảnh. Huyền khí băng sương biến dị thật là lợi hại. Ha ha ha ha ha ha! Hình như ta đặt cược đúng chỗ rồi, có vài người khi đó thua dường quá khó xem.

Mặt Doãn Nhất Phi cực kỳ âm trầm.

Lỗ Kỳ đau lòng viên Hư Không Giới Thạch, cắn răng giọng căm hận nói:

- Trình sư huynh đừng nói quá tròn vẹn. Tuy Đinh Hạo đánh bại Tôn Cửu Thiên nhưng muốn đoạt quán quân thì còn thua xa. Lương Phi Tuyết, Lý Lan, Lý Mục Vân ai cũng là thiên tài hiếm thấy mấy năm nay, chưa chắc Đinh Hạo đánh bại được bọn họ.

Trình Phi tràn đầy tin tưởng Đinh Hạo:

- Ha ha ha ha ha ha! Vậy chúng ta hãy chờ xem đi, chỉ sợ hai vị trộm gà không được còn mất nắm gạo. Không chỉ không lấy được Thái Ất Tinh Sa của ta mà còn . . . Ha ha ha ha ha ha! Mất luôn Hư Không Giới Thạch và Long Văn Bảo Đạo, khi ấy đừng không nhận thua. Ha ha ha ha ha ha!

Một thiên tài sắp nắm giữ kiếm ý chi cảnh chẳng lẽ không thể đoạt hạng nhất năm viện đại tái sao?

Trình Phi không tin.

Đinh Hạo chính là nhân vật lão quái vật Khí Thanh Sam nhìn trúng.

* * *

Sau khi Đinh Hạo đấu với Tôn Cửu Thiên xong thất cường năm viện đại tái lần đầu đã sinh ra.

Bạch Sam Trung Viện vẫn giữ ưu thế tuyệt đối.

Ba người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Hành Quân chiếm một nửa danh ngạch thất cường. Đặc biệt là Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết ứng cử viên nặng ký cho chức quán quân, danh chấn các phương, về tổng điểm đoàn thể thì Bạch Sam Trung Viện đứng đầu.

Hoàng Sam Bắc Viện bị cho rằng rải rác như cát đem lại niềm vui bất ngờ ọi người, hoặc nên nói là mỹ thiếu niên Lâm Tín, tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao cho tất cả một bất ngờ.

Lâm Tín bình ổn đi tới cuối cùng đánh bại Võ si Trần Thắng trong Thất Nghĩa Minh được chú ý.

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao thì may mắn đến làm người ta lú lờ.

Từ lúc ban đầu đến hiện tại Nhậm Tiêu Dao mập thuận lợi mấy lần được phiếu trông vào thất cường. Nhiều người tò mò chờ đợi lần rút thăm thất cường, muốn biết Nhậm Tiêu Dao mập may mắn nghịch thiên có kéo dài đến phút cuối, nắm chắc danh ngạch cuối cùng lọt vào vòng trong không phải đấu hay không?

Đương nhiên nếu nói thành tích của Hoàng Sam Bắc Viện là niềm vui bất ngờ thì thành tích Thanh Sam Đông Viện đảo điên hiểu biết của mọi người.

Tuy rằng cá thể thăng cấp biểu hiện không bằng Bạch Sam Trung Viện mạnh mẽ nhưng thành tích tổng điểm đoàn thể xếp hạng hai đủ đánh nát tin đồn ‘Thanh Sam Đông Viện yếu nhất năm viện’. Lý Lan, Đinh Hạo mạnh mẽ biểu hiện đủ khiến nhiều người suy nghĩ lại xếp bọn họ vào ứng cử viên nặng ký giải quán quân.

Đặc biệt là Đinh Hạo.

Nụ cười hấp dẫn, khuôn mặt điển trai, phong độ ưu nhã, rất được yêu thích, phong thái siêu tuyệt, kiếm pháp nhập thần, huyền khí băng sương phong sương tuyệt đẹp. Hình tượng đầy đủ của Đinh Hạo phù hợp điều kiện hình thức ban đầu của một vị tuyệt đại kiếm khách, được vô số đệ tử ký danh tôn sùng, kính yêu.

So sánh thì Hồng Sam Tây Viện, Tử Sam Nam Viện thua rất xa.

Rất nhiều đệ tử ký danh thất vọng tuyển thủ hạt giống của viện mình bắt đầu ủng hộ ngựa ô Đinh Hạo.

Sự thật thì bản thân bọn họ khó nói rõ tại sao trong bảy thiếu niên thiên tài tuyệt thế họ lại nghiêng hướng Đinh Hạo.

Lý Mục Vân có khí thế vương giả. Lương Phi Tuyết điệu thấp khiêm tốn. Lý Lan đẹp như con gái. Lâm Tín cứng cỏi có mưu kế. Phùng Hành Quân lạnh lùng, quyết đoán. Lâm Tín may mắn vô địch.

Những người này là đối tượng dễ khiến người hâm mộ, ghen tỵ, tôn sùng.

Nhưng một người bình thường như Đinh Hạo lại trở thành vua hâm mộ năm viện đại tái lần này. Nghe nói mới so tài xong có ắt nhiều nữ đệ tử ký danh tôn Đinh Hạo làm tình nhân trong mộng, còn tranh giành đánh nhau.

* * *

Hôm đó sau khi kết thúc tỷ võ, Đinh Hạo bị các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện vây quanh chặt như nêm cối.

Một số đệ tử xuất thân giàu có như Chung Đại Tuấn đã sớm bỏ tiền túi ra tổ chức tiệc mừng phong phú tại cơm xá, mời đệ tử ký danh toàn viện tham gia, muốn chúc mừng cho anh hùng Thanh Sam Đông Viện, Lý Lan và Đinh Hạo.

- Thật ngại quá, ta còn có việc, e rằng không thể tham gia.

Lý Lan nhận các sư huynh đệ mời, ngần ngại một lúc cuối cùng từ chối.

61. Chương 61: Tôn Cửu Thiên Lại Đến

Tuy Lý Lan biết nên cùng các đệ tử ký danh bình thường náo nhiệt chúc mừng, vậy thì có thể bồi dưỡng danh tiếng trong Thanh Sam Đông Viện. Nhưng Lý Lan ngần ngại một lúc cuối cùng vẫn rời đi.

Một mặt là Lý Lan cần điều dưỡng hồi phục thực lực để ngày mai đối diện trận đấu gian khổ hơn, gã cần điều chỉnh thân thể với trạng thái tốt nhất.

Mặt khác là sâu trong lòng Lý Lan tồn tại kiên ngạo lâu năm khiến gã bài xích trường hợp như vậy.

Lý Lan từ chối làm các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lúng túng, mất vui.

May mắn khi đám đệ tử ký danh đôi mắt trông mong nhìn Đinh Hạo, hần liền mỉm cười nói:

- Được, ta đang muốn cùng mọi người cùng nhau chơi đùa, vừa lúc mượn hoa hiến phật, cảm tạ tất cả hôm nay hết sức hò reo cổ vũ cho ta và Lý Lan sư huynh suốt vòng đấu hôm nay.

- Oa, Đình sư huynh vạn tuế!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hưng phấn hoan hô.

Vương Tiểu Thất cổ ý hơi cao giọng nói:

- Vẫn là Đình sư huynh coi trọng chúng ta! Hừ, không giống ai kia.

Lý Lan đang xoay người đi nghe vậy khựng lại.

Cát Âm trừng Vương Tiểu Thất:

- Tiểu tử, ngươi nói cái gì?

Vương Tiểu Thất không yếu thế vật lại:

- Như thế nào? Nói chuyện cũng không cho?

- Ngươi . . .

Cát Âm, Trương Thiên Luân là tâm phúc của Lý Lan rất tức giận, ai cũng nhìn ra Vương Tiểu Thất cổ ý mượn cơ hội gây chuyện trấn áp Lý Lan, muốn suy yếu sức ảnh hưởng của gã trong Thanh Sam Đông Viện.

- Thôi, chúng ta đi.

Lý Lan không thềm quay đầu lại, phất tay mang theo hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân rời xa.

Vương Tiểu Thất nhìn bóng lưng ba người Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân rời đi, nở nụ cười đắc ý.

Vương Tiểu Thất quay đầu lại thấy ánh mắt Đình Hạo kỳ lạ nhìn mình thì giật nảy mình, vội vàng giải thích nói:

- Đình sư huynh, người tuyệt đối đừng hiểu lầm. Không phải ta châm ngòi quan hệ giữa Đình sư huynh với Lý sư huynh nhưng mà . . . Sư huynh sẽ nhanh chóng biết điều Vương Tiểu Thất ta làm tuyệt đối là vì tốt cho sư huynh.

Đình Hạo lắc đầu không nói.

Mọi người náo nhiệt vui cười vây quanh Đình Hạo đi hướng cơm xá Thanh Sam Đông Viện.

Ở đó có càng nhiều đệ tử ký danh chờ đợi anh hùng của Thanh Sam Đông Viện đến, tiếng cười vui ngập trời khiến đệ tử ký danh các viện khác hâm mộ nhìn.

* * *

Thời gian trôi nhanh.

Hoàng hôn đỏ rực rơi xuống đường chân trời, sơn môn Vãn Kiếm tông yên tĩnh lạ.

Cơm xá Thanh Sam Đông Viện và các đệ tử ký danh cùng viện ồn ào hơn hai canh giờ sau Đình Hạo tìm cơ rời đi, một mình điều chỉnh tâm tình.

Đình Hạo đi trong đường nhỏ rợp bóng cây, cảm nhận gió mát buổi tối phất mặt như bàn tay tình nhân vuốt ve, kiềm không được trầm cảm thán.

Một tháng trước Đình Hạo còn là học sinh cấp 3 mới tốt nghiệp trên địa cầu.

Bây giờ Đình Hạo trở thành đệ tử ưu tú của môn phái trong dị thời không.

Tuy Đình Hạo lưu luyến sinh hoạt cũ nhưng hẳn phát hiện càng thích hợp và hưởng thụ thân phận, cuộc sống bây giờ hơn. Đình Hạo đã chấp nhận mọi thứ, say mê trong đó.

Vô Tận đại lục là thế giới kỳ lạ tràn ngập khả năng vô hạn.

Từ nhỏ đến giờ Đình Hạo có giấc mơ hiệp khách kiếm tiên, trong không gian khả năng vô hạn này hẳn thực hiện giấc mộng.

Không hiểu sao lúc này Đình Hạo chợt nhớ đến thiếu nữ xinh đẹp bí ẩn Tạ Giải Ngưu bên Tây Kiếm Trì.

Đặc biệt là giây phút thiếu nữ Tạ Giải Ngữ tắm xong.

Khi Tạ Giải Ngữ mặc trường bào rộng lớn xuất hiện trước mắt Đinh Hạo, kinh diễm trong giây phút đó, mắt trong veo tựa dòng suối, biểu tình rụt rè, xinh đẹp khiến thiên địa vạn vật mất sắc màu. Đặc biệt là đôi mắt trong suốt động lòng người khắc sâu trong đầu Đinh Hạo.

- Không biết nàng đi nơi nào, không biết nàng sống thế nào? Không biết cô bé Đinh Đình trưởng thành sớm có sống khỏe không.

Đinh Hạo khẽ thở dài.

Trong thế giới yêu ma tung hoành này vận mệnh nhân tộc bi thảm, chỉ có thể tụ tập sau tường thành chắc chắn. Một khi hai tỷ muội không thành công bái vào Vắn Kiếm tông thì chỉ có thể quay về hoang dã, chết chắc, Đinh Hạo muốn gặp lại Tạ Giải Ngữ là chuyện không thể.

Đinh Hạo lắc đầu xua tan buồn phiền trong lòng, không suy nghĩ chuyện liên quan đến thiếu nữ bí ẩn Tạ Giải Ngữ nữa.

Bóng cây loang lổ dưới ánh trăng, Đinh Hạo nhớ đến trưởng lão ngoại môn Đinh Khả Nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện lý kỳ mất tích, nhớ lời hứa với Đinh Hạo thân xác cũ.

Mỗi lần nghĩ đến điều này là trong người Đinh Hạo sinh ra cảm giác huyết mạch liên nhau, lan tràn toàn thân.

Đinh Hạo siết chặt nắm tay, ý chí chiến đấu sục sôi.

- Mặc kệ phải trả cái giá gì ta nhất định sẽ tìm về Khả Nhi!

Cho đến bây giờ Đinh Hạo đang từng bước thực hiện kế hoạch của mình.

Thực lực của Đinh Hạo nhanh chóng tăng lên, cứ tiếp tục như vậy rồi sẽ có ngày hắn có đủ thực lực đi ra Vắn Kiếm tông, không sợ yêu thú, yêu tướng uy hiếp tự do đi trong hoang dã đến nam Vực xa xôi bí hiểm tìm muội muội Đinh Khả Nhi mất tích.

Chờ sau khi hoàn thành tâm nguyện Đinh Hạo sẽ du lịch khắp thiên hạ, ngắm thế giới thần kỳ, hết sức trèo lên đỉnh vô đạo, đứng trên đỉnh cao nhìn xuống con kiến.

Trượng kiếm hành thiên hạ, thả hành thả túng ca!

Dù có chuyện bất bình, nhất kiếm phá hết!

Đây mới là chuyện nam nhi nhiệt huyết nên làm.

Suy nghĩ dần dần rõ ràng, đầu chí trong lòng Đinh Hạo lại đốt lên.

Ý chí của Đinh Hạo biến vô cùng vững vàng, tay cầm chặt chuôi kiếm rỉ sét. Khí chất của Đinh Hạo lại thăng hoa trong ánh trăng sáng ngời.

Lúc này . . .

Đinh Hạo cảm ứng được cái gì, dừng bước, cảnh giác hỏi:

- Ai đó?

Trong rừng cây đối diện, một bóng người áo trắng chậm rãi đi ra.

Người này hơi mập, mày rậm mắt to.

Chính là lão tứ trong Thất Nghĩa Minh, Tôn Cửu Thiên.

Ban ngày trên lôi đài đá xanh thiên niên thiên tài Tôn Cửu Thiên Bạch Sam Trung Viện mới bị Đinh Hạo đánh bại, nhờ Lương Phi Tuyết, Lý Mục Vân chữa trị sắc mặt hồi phục bình thường, hơi thở ổn định không có dấu hiệu mới bị thương.

Tôn Cửu Thiên đứng đối diện Đinh Hạo, ánh trăng chiếu trên mặt gã, biểu tình cực kỳ bình tĩnh.

Đinh Hạo nhìn hướng khác.

- Đừng hiểu lầm.

Tôn Cửu Thiên cười khổ nói:

- Không ngờ ta để lại ấn tượng xấu như vậy với người. Yên tâm, là một mình ta đến tìm người. Tuy Thất Nghĩa Minh không phải cường giả danh chấn Vãn Kiếm tông nhưng ít nhất có tự tôn, giới hạn của mình, tuyệt đối sẽ không vì ban ngày thất bại mà thẹn quá thành giận, liên hợp lại phục kích một vị đệ tử đồng môn.

62. Chương 62: Dã Tâm Của Thiếu Niên Dưới Ánh Trăng

Đình Hạo nhẹ gật đầu.

Đúng vậy, người trong Bạch Sam Trung Viện toàn kiêu căng, tự phụ nhưng đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết tuyệt đối không phải kẻ tiểu nhân âm mưu tính kế. Thất Nghĩa Minh ai cũng phong thái bất phàm, có sự kiêu ngạo của riêng họ.

Đình Hạo bình tĩnh nói:

- Vậy thì người tìm ta có chuyện gì?

Tôn Cửu Thiên nói một câu kinh người:

- Cố ý xin lỗi người.

Đình Hạo kinh ngạc hỏi:

- Xin lỗi?

Tôn Cửu Thiên gật đầu, biểu tình chân thành nói:

- Đúng vậy. Ta xin lỗi người vì những hành động khiêu khích, lời nói trào phúng trên và dưới lời đài ngày hôm nay. Ta thích diễn trò trước khi so tài quấy nhiễu đối thủ. Người khác không rõ thực lực của người nhưng ta biết người mạnh mẽ, từ khi có kết quả rút thăm, hành động ngôn ngữ trên và dưới đài của ta chỉ vì quấy rối lòng người, ảnh hưởng người phát huy, rất đáng tiếc là ý chí của người kiên định, kế sách của ta thất bại. Nếu là kẻ sách thì sau khi tỷ võ xong, mặc kệ thắng hay thua ta phải xin lỗi người.

Khóe môi Đình Hạo cong lên, gật đầu, nói:

- Vậy ta chấp nhận lời xin lỗi của người.

Tôn Cửu Thiên cười chấp tay nói:

- Đa tạ.

Tôn Cửu Thiên nói xong dứt khoát xoay người đi.

Tôn Cửu Thiên đi được hai bước chợt nhớ cái gì, dừng lại, xoay người nghiêm túc nhìn nhìn Đình Hạo.

Tôn Cửu Thiên nói:

- Đình Hạo, đại ca và nhị ca của ta rất bao che, cho nên người gặp bọn họ trong tứ cường phải cẩn thận.

Tôn Cửu Thiên nói xong lắc người biến mất trong rừng cây.

Khóe môi Đình Hạo càng nhếch cao.

Tôn Cửu Thiên là một người thú vị.

Đình Hạo nhớ câu nói sau cùng của Tôn Cửu Thiên. Hừm, bao che sao?

Ý của Tôn Cửu Thiên là nếu Đình Hạo trong tứ cường gặp phải Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết sẽ bị hai thiên tài bao che nhất Thất Nghĩa Minh đánh bầm dập vì tội làm Tôn Cửu Thiên bị thương?

Đinh Hạo cười rất vui.

Đinh Hạo muốn chiến đấu kịch liệt nhất.

Nói thật là nếu có thể Đinh Hạo càng hy vọng gặp Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết trong tứ cường để tìm hiểu thiếu niên thiên tài yêu tú nhất Thất Nghĩa Minh.

Đinh Hạo xuyên qua rừng cây nhỏ rậm rạp, đập ánh trăng đi hướng ký túc xá của mình.

Chơi đùa với các đệ tử ký danh làm trễ thời gian, Đinh Hạo phải tranh thủ hồi phục thể lực và thực lực, đột phá hết mức có thể để tiến sâu hơn vào cuộc tỷ võ ngày mai.

Nhưng tối nay đã định sẽ không bình tĩnh.

Bởi vì con đường phía trước có người đang chờ Đinh Hạo.

* * *

Bóng cây loang lổ, gió thổi cây rì rào. Trên đường nhỏ lát đá xanh dưới ánh trăng, Lý Lan và hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân chặn đường Đinh Hạo.

Lý Lan chậm rãi bước ra từ bóng tối, nhìn Đinh Hạo nói:

- Chờ người đã lâu.

Đinh Hạo ngẩng đầu lộ vẻ nghi hoặc.

Đinh Hạo không có hảo cảm với thiếu niên thiên tài Lý Lan này, cùng là tuyển thủ hạt giống Thanh Sam Đông Viện lọt vào thất cường, gã cho người cảm giác ảo lả, giỏi tính kế, không nói cười, cho ấn tượng cao tại thượng. Rõ ràng Lý Lan và Đinh Hạo không hợp nhau.

Đương nhiên Đinh Hạo không có ác cảm với Lý Lan.

Dù sao hai người cùng là đệ tử ký danh của Thanh Sam Đông Viện.

- Hôm nay người biểu hiện rất giỏi.

Lý Lan bình tĩnh nói:

- Đinh Hạo, bây giờ ta quyết định cho người một cơ hội, đi theo ta thì người sẽ được đến tất cả.

Đinh Hạo ngăn người, kiềm không được xì cười.

Được đến tất cả?

Câu này sao giống kiếp trước của Đinh Hạo mà giáo nào đó dụ dỗ thì khoát lác lớn lối.

Đinh Hạo nghiêm túc nhìn Lý Lan dưới ánh trăng, trông có vẻ gã không nói đùa.

Đinh Hạo nín cười, thử hỏi:

- Người khẳng định không nói đùa?

Lý Lan rất nghiêm túc nói:

- Đương nhiên không phải đùa giỡn, người rất xuất sắc. Ta thật sự hy vọng người tham gia trận doanh của ta, chúng ta cùng nhau cai quản Thanh Sam Đông Viện. Sau một năm chúng ta sẽ nắm giữ tất cả đệ tử, Thất Nghĩa Minh, Lâm Tín, Lữ Cuồng, những thiên tài đó sẽ quỳ dưới chân chúng ta. Tương lai chúng ta thậm chí đánh vào trung tâm quyền thế Vãn Kiếm tông.

Lý Lan không chút che giấu dã tâm của mình.

Khi Lý Lan thổ lộ mắt lóe tia sáng cuồng nhiệt, như tín đồ thành kính nhất nói về tín ngưỡng của mình, kiên định mà tự tin.

Đinh Hạo rút đi nụ cười, nghiêm túc.

Không phải vì Đinh Hạo bị Lý Lan miêu tả “Hoàng đồ bá nghiệp” hấp dẫn .

Đinh Hạo cảm thấy hẳn không nên cười nhạo Lý Lan thiếu niên có lý tưởng, khát vọng, lòng tạo dựng sự nghiệp, có xúc động. Giống như kiếp trước một học sinh kém không có lòng tiến tới không nên cười nhạo học sinh giỏi phần đầu.

Bởi vì Đinh Hạo biết rõ so với hẳn không nhiệt tình quyền thế, bá nghiệp thì Lý Lan càng thích hợp thể giới lạnh lùng, quy tắc rừng rậm này. Lý Lan càng uyên thuộc quy tắc trò chơi của Vô Tận đại lục.

Nhưng dù biết rõ điều đó Đinh Hạo sẽ không chọn Lý Lan.

Đinh Hạo nhẹ lắc đầu.

Lý Lan biến sắc mặt nói:

- Đinh Hạo, không lẽ ngươi thật sự muốn tranh mãi với ta?
- Tranh với ngươi?

Đinh Hạo sờ mũi, cười nói:

- Tranh cái gì? Ta không có hứng thú với thứ ngươi nói. Có người thích nắm giữ quyền thiên hạ, có người chọn nhân văn dã hạc. Ta là người sau.

Lý Lan ngậy ra, ánh mắt kỳ lạ đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới.

Dường như Lý Lan muốn nhìn rõ Đinh Hạo đang nói thật hay lừa dối.

Một lúc sau, Lý Lan nhẹ gật đầu.

Lý Lan tin tưởng Đinh Hạo.

- Có lẽ ngươi cũng không muốn tranh với ta nhưng trực giác cho ta muốn rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ đứng đối diện nhau.

Dưới ánh trăng Lý Lan giống như nhà tiên tri, chắc chắn nói:

- Nhưng ngươi không phải đối thủ của ta, vì cơ sở của ngươi quá mỏng.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Vì sao Lý Lan từ một thiếu niên tinh minh, mưu kế, âm trầm nói một hồi phát triển thành bà đồng?

- Đừng nghi ngờ, ta nói đều là thật. Lần đầu tiên chúng ta giao phong sẽ là sau khi năm viện đại tái kết thúc, cuộc chiến viện thủ.

Lý Lan tiếp tục bảo:

- Thân phận của ta không giống ngươi cho nên ta sẽ sử dụng thủ đoạn khác giành lấy chức viện thủ. Ta nói trước với ngươi một tiếng để ngươi chuẩn bị, tránh cho ta thắng không quang minh.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Cuộc chiến viện thủ? Viện thủ là gì?

Lý Lan không định giấu giếm, nói ra điều mình biết:

- Viện thủ tất nhiên là đứng đầu một viện.

63. Chương 63: Quyết Đoán Của Nhà Dã Tâm

Thì ra mỗi một quý đệ tử ký danh nhập Văn Kiếm tông, sau năm viện đại tái đầu tiên chờ các đệ tử uyên thuộc rồi, theo quy định của môn phái mỗi một viện đông, nam, tây, bắc, trung sẽ chọn ra đệ tử có tài năng, tư cách nhất trong bốn trăm đệ tử ký danh trở thành viện thủ.

Viện thủ phụ trách quản lý việc vật hàng ngày của các đệ tử ký danh, đi ra ngoài rèn luyện, phân phối tài nguyên nhận được từ môn phái. Đối ngoại thì phụ trách việc từ các viện thậm chí là chuyện trong môn phái, không nói khoa trương là quyền lực của viện thủ không dưới Tổng giáo viên.

Đây là chức vị hiển hách làm người thêm muốn.

Lý Lan nửa cười nửa không nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Như thế nào? Biết quyền lực và chức vị viện thủ rồi người có động lòng không?

Đinh Hạo mỉm cười, vẫn không chút do dự lắc đầu.

Lý Lan hơi kinh ngạc hỏi:

- Sao? Không lẽ người thật sự không chút hứng thú?

Đinh Hạo dứt khoát nói:

- Ta nói rồi, có người muốn trở thành vương hầu, cũng có người chỉ nguyện ý làm nhân vãn dã hạc, ta là người sau.

Lý Lan lắc đầu, nói:

- Ở trong môn phái thân bất do kỷ, đến lúc đó người sẽ hiểu rất khó làm nhân vãn dã hạc. Trên thế giới này muốn tự do thì phải có đủ quyền thế.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Rước kiếm của ta thì tất cả là tự do.

Lý Lan khựng lại, không phản bác lời của Đinh Hạo.

Lý Lan tiếp tục bảo:

- Tông môn khổ tâm bày kiếm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông, xếp hạng tổng bằng xếp hạng trắc nghiệm đệ tử ký danh, chia năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, thiết kế năm viện đại tái, thiết kế viện thủ, các loại thi thử sinh ra cạnh tranh kích phát lòng tiến bộ của các đệ tử ra, quan trọng nhất là muốn chọn nhân vật có năng lực thống soái, lãnh tụ, mưu lược, võ lực mạnh mẽ, sức hấp dẫn cá nhân từ trong nhóm thiếu niên. Chỉ có người như vậy mới được môn phái dùng tài nguyên bồi dưỡng, được công pháp hạch tâm nhất môn phái, trở thành cường giả, trở thành nhân vật có một không hai nâng dậy Vãn Kiếm tông, không chế vận mệnh Vãn Kiếm tông, phát dương quang đại Vãn Kiếm tông. Nhân vãn dã hạc sẽ bị môn phái vứt bỏ.

Đinh Hạo ngẩn ngơ, hẳn không ngờ có chuyện này.

Lý Lan phân tích một hồi, Đinh Hạo biết gã không nói sai.

Vãn Kiếm tông bồi dưỡng lực lượng mới đúng là có ẩn ý rất sâu xa.

Thông qua vô số lần thi như sóng xô bờ đào ra vàng thật, phân biệt thiên tài thật sự và tài trí bình thường, sử dụng mọi thứ có giá trị. Thiên tài thật sự mới nắm giữ vận mệnh môn phái, những người tài trí bình thường sẽ bị môn phái không chế.

Mạnh ăn thịt yếu.

Đây là luật thép của Vô Tận đại lục.

- Bởi vậy dù người không muốn tranh với người nhưng khi người lộ ra giá trị, mũi nhọn thì môn phái sẽ đẩy người bước lên đường cạnh tranh.

Cuối cùng Lý Lan tổng kết:

- Muốn trở thành nhân vãn dã hạc càng khó hơn tay nắm quyền cao. Người phải có tư cách 'nhàn' trước. Đinh Hạo, nói thật cho người biết đi, người đã bị môn phái xếp vào danh sách chú trọng bồi dưỡng trong đệ tử ký danh. Cho nên người không thể 'nhàn' được. Thôi, lời đến đây đã cạn, người tự giải quyết cho tốt. Khi cạnh tranh với người ta sẽ không nương tay vì chúng ta là đệ tử cùng một viện. Người, nhất định sẽ hối hận.

Nói xong Lý Lan mang theo hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân tiêu sái đạp ánh trăng rời đi.

Đình Hạo nhìn theo Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân khuất bóng cuối con đường nhỏ lót đá.

Tối nay Lý Lan thật là kỳ, nói nhiều lời không nói nên, nhắc nhở cho Đình Hạo rất nhiều, lộ mấy tin tức hữu dụng. Chắc Lý Lan có lai lịch phi phàm, người bình thường không thể biết nhiều như vậy.

Lý Lan không giống thiếu niên âm nhu mưu tính sâu sa như bình thường.

Đình Hạo lắc đầu cười, lầm bầm:

- Tuy đêm nay Lý Lan hơi kỳ lạ một chút nhưng đáng yêu hơn ngày thường âm trầm, ẻo lả nhiều.

Ngay lúc này biến dị xảy ra.

Một luồng gió mạnh quỵ mị xẹt qua người Đình Hạo, hần chưa kịp phản ứng đã thấy nhẹ hẫng, kiếm rỉ sét treo sau lưng bị mất.

- Là ai?

Đình Hạo ngẩng đầu nhìn lên.

Một cái bóng đen nhanh nhẹn nhảy nhót trong rừng cây, tay múa may kiếm rỉ sét của Đình Hạo.

Đuổi theo!

Cướp lại kiếm rỉ sét!

Đình Hạo không nghĩ nhiều, bản năng nhắc chân chạy theo.

* * *

Trên đường đá dưới ánh trăng, Trương Thiên Luân tức giận bất bình nói:

- Đình Hạo thật không biết điều, dám từ chối Lý sư huynh mời. Một tiểu tử đệ tiện khu rác rưởi cũng mơ đối địch với Lý sư huynh. Hừ, rồi sẽ có ngày hần khóc!

Cát Âm ôm cục tức phụ họa:

- Đúng vậy. Ta đoán nếu hần biết thân phận thật của Lý sư huynh chắc sẽ hối hận đứt ruột, chạy tới khóc cầu gia nhập vào chúng ta.

Lý Lan đi chính giữa, không lên tiếng.

Trương Thiên Luân kiềm không được hỏi ra nghi vấn đã lâu:

- Tại sao Lý sư huynh nói tình hình cuộc chiến viện thủ cho Đình Hạo biết làm gì? Vậy thì hần sẽ khoe khoang thu mua lòng người nhiều hơn, chuẩn bị sớm hơn.

Cát Âm cũng nghi hoặc hỏi:

- Đúng vậy. Lý sư huynh quá lương thiện, nói tin nội bộ đáng giá như vậy cho Đình Hạo chiếm lợi.

Lý Lan dừng bước lại, xoay người nhìn Cát Âm, Trương Thiên Luân.

Cát Âm, Trương Thiên Luân bị Lý Lan nhìn chăm chăm dần cúi đầu, thậm chí lo không biết mình nói sai cái gì.

Lý Lan gần từng chữ:

- Nhớ kỹ, cường giả có kiêu ngạo của cường giả, dã tâm gia cũng có khí phách của dã tâm gia. Ta muốn chinh phục toàn Vãn Kiếm tông!

Dưới ánh trăng mắt Lý Lan sáng ngời.

Giờ phút này, thiếu niên ẻo lả mảy lông, đáy mắt lóe tia cuồng nhiệt, tự tin. Khí thế hùng hồn mạnh mẽ không tương xứng với thân hình mảnh mai lẳng lẽ đáng lên.

Cát Âm, Trương Thiên Luân trở mắt lú lười.

Cát Âm, Trương Thiên Luân không hiểu sao đối diện Lý Lan như vậy lần đầu tiên làm bọn họ thấy rung động, ngược nhìn.

- Lý Lan ta nhất định sẽ cạnh tranh công bằng với Đinh Hạo, đấu công bình với hắn. Nếu ta không thể đánh bại một Đinh Hạo nhỏ nhỏ thì làm sao chinh phục Văn Kiếm tông to lớn? Làm sao đánh bại tám đại tông môn khác xưng bá Tuyệt Châu?

Lý Lan nửa như đáp lại câu hỏi của hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân nửa như tự nhủ lòng.

Giọng Lý Lan kích động vang vọng trong rừng cây thật lâu không tan.

* * *

Bên tai là tiếng xé gió vù vù, hai hàng cây cối nhanh chóng thụt lùi.

Lần đầu tiên Đinh Hạo biết chỉ dựa vào lực lượng cơ thể có thể chạy nhanh như vậy, một bước nhảy xa bốn, năm thước, trong một giây có thể chạy ra năm, sáu chục thước, tốc độ hơn đa số huyền công khinh thân hạ phẩm nhân giai.

64. Chương 64: Quái Khách Áo Xanh

Nhưng bóng đen trước mắt luôn cách Đinh Hạo hai mươi thước.

Đến tận bây giờ Đinh Hạo vẫn không thấy rõ người cướp đi kiếm rỉ sét đồng nát của hắn là ai, thậm chí không phân rõ bóng đen đó là người hay động vật.

Bởi vì bóng đen quá nhanh nhẹn.

Bóng đen như yêu thú khỉ đã thành tinh trong rừng cây.

Không biết Đinh Hạo đuổi theo bao xa, dốc bằng phẳng thành đường núi gập ghềnh, hai bên xuất hiện vách núi, từng cây cổ thụ đứng thẳng, rừng đá bắt đầu xuất hiện.

Huyền khí hạ đan điền trong người Đinh Hạo bị kích thích rít gào lao nhanh trong đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh. Trong hai huyết khiếu thần hải, mệnh tuyến, huyết khiếu xoay tròn mỗi giây hai mươi một vòng liên miên cung cấp lực lượng mới cho Đinh Hạo.

Mắt thấy một nén nhang qua đi nhưng không thể rút ngắn khoảng cách với bóng đen trước mắt, Đinh Hạo nhú mày, nhận ra có điều không thích hợp.

Đinh Hạo ngừng bước.

Không thể tiếp tục đuổi theo.

Quân tử không đứng trong nguy hiểm!

Chuyện này có vẻ quái dị.

Nói không chừng đây là âm mưu gài bẫy Đinh Hạo. Vì một thanh kiếm mò từ đồng rác, chỉ vì dùng uyên tay tiếc không đổi nhưng không cần thiết vì kiếm rỉ sét đó mạo hiểm tính mạng.

Trong phút chốc bóng đen biến mất trong màn đêm.

Đinh Hạo quan sát một lúc phát hiện hắn chạy nhanh đi tới khu vực bậc hai sơn môn Văn Kiếm tông, một khu vực vách đá nổi tiếng hiểm trở.

Nơi này hiểm có dấu chân người, núi um tùm, sương mù lượn lờ. Dưới ánh trăng trông có vẻ hẻo lánh, vắng vẻ, tiếng thú thu từ sơn cốc dưới đáy vực sâu phía xa vọng về.

Gió đêm lạnh lẽo như đao cắt vào mặt.

Đêm tối âm u dễ khiến người không thấy an toàn.

Đinh Hạo không chút do dự xoay người đi.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm treu chọc bất mãn không chút báo hiệu vang bên tai Đinh Hạo:

- Này, tiểu tử nhà ngươi sao gan nhỏ quá vậy?

Đinh Hạo giật nảy mình.

Giống như bị người gõ một búa vào tim.

Đinh Hạo nhảy căng lên cao bốn, năm tấc. Đinh Hạo né sang một bên, ở trên không trung kích thích huyền khí băng sương phong sương, cực kỳ cảnh giác ngoái đầu nhìn.

Chỗ Đinh Hạo từng đứng trống trơn không một bóng quỷ.

- Như thế nào? Không lẽ mình bị lãng tai?

Đinh Hạo sợ hãi nổi da gà.

Mới rồi rõ ràng Đinh Hạo nghe có người nói chuyện sau lưng, người đâu?

Khi Đinh Hạo nghi ngờ thì thanh âm kia lại vang lên sau gáy hắn.

- Ui chà, tiểu tử phản ứng khá nhanh.

Đinh Hạo cảm giác hơi thở người nói chuyện phả vào gáy.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Tổ cha nó!

Đinh Hạo giật mình quá buột miệng chửi thề, trở tay vỗ một chưởng, trong không khí đột ngột rét lạnh, mấy trăm bông tuyết băng giá sáng long lánh bắn bốn phương tám hướng.

Ai biết một chưởng này vẫn đánh hụt.

Thanh âm kia lại vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Không bắt được ta, ngươi không bắt được ta!

Kinh khủng nhất là Đinh Hạo cảm giác có người luôn dạt sau lưng hắn, khi nói chuyện hô hấp phả vào da nhưng hắn không bắt được kẻ đó.

- Là người hay quỷ?

Đinh Hạo xoay tròn bảy trăm hai mươi độ.

Đinh Hạo vẫn không thấy gì cả.

Gặp quỷ?

Hay là cao thủ tuyệt thế?

Đinh Hạo nói:

- Nếu các hạ không xuất hiện thì ta đi đây.

Đinh Hạo co giò chạy nhanh hướng võ xá, một hơi ra xa mấy ngàn thước.

Thanh âm kia lần thứ hai truyền đến:

- Thôi, không hù dọa ngươi nữa, gan bé quá.

Đinh Hạo chợt cảm giác bị người nhấc bổng lên như túm cổ gà, hai chân cách mặt đất bay nhanh ra sau như cưỡi mây lướt gió. Đinh Hạo không thấy rõ phong cảnh, gió vù vù thổi vào miệng.

Không biết trong khoảng khắc đã bay bao xa, thật như đang bay lượn. Đinh Hạo chưa kịp quyết định là cứu mạng thì kết thúc chuyến bay.

Đinh Hạo cảm giác hai chân chấm đất, phát hiện đứng trên vùng núi cheo leo không biết tên.

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn. Một nam nhân trung niên thân hình thon dài, mặc áo vải thô màu xanh đứng sau lưng Đinh Hạo đang vuốt cằm, vẻ mặt không hài lòng nhìn hắn.

Nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi rất bình thường, bỏ vào trong đám người cũng không gây chú ý. Tóc đen dài xõa tung, một hồ lô rượu màu đen cột sau lưng mài mòn sáng bóng, tạo hình khá giống tên bươm bướm lông thôi lệch thêch.

Khiến người ẩn tượng khó quên chỉ có đôi mắt nam nhân trung niên.

Đôi mắt cực sáng, sánh bằng ngôi sao trên trời. Nhìn kỹ thì con ngươi sâu thẳm, có thứ gì tan bên trong, như ẩn chứa quá trình vũ trụ diễn biến, làm người nhìn chìm linh hồn vào trong.

Đinh Hạo càng chú ý đến kiếm rỉ sét bị mất đang lủng lẳng bên hông nam nhân trung niên.

Thì ra bóng đen cướp đi kiếm rỉ sét, dẫn Đinh Hạo đến chỗ hẻo lánh chính là nam nhân trung niên lông thôi bươm bướm trước mắt.

Kết hợp vụ việc trước sau, Đinh Hạo khẳng định khinh thường nói:

- Tên này cố ý mang mình đến đây.

Đinh Hạo cẩn thận đánh giá hoàn cảnh bốn phía thấy đang đứng trên bình đài một đỉnh núi.

Đây là một tuyệt địa.

Xung quanh là vách núi sâu không thấy đáy.

Hai người đứng trên đỉnh núi, một bình đài chưa đến nửa mẫu đất, không một ngọn cỏ, mặt đá bóng loáng như bị người một kiếm đại thần thông chém ra, vết cắt bằng phẳng giống nhân công mài ra.

Nhìn từ xa đường núi gấp gheh Đinh Hạo từng đi qua không biết đã cách bao xa, kiến trúc sơn môn Văn Kiếm tông mệnh mông cũng chỉ còn đường nét xa xa.

Điều duy nhất khiến Đinh Hạo thấy yên tâm là hắn không cảm giác địch ý từ Quái Khách Áo Xanh. Mặc dù Quái Khách Áo Xanh vẻ mặt khó chịu, biểu tình tiếc nuối như đi hàng chợ chọn mấy món hư thối nhìn Đinh Hạo.

Quan trọng hơn, Đinh Hạo phát hiện vải thô nam nhân trung niên Quái Khách Áo Xanh mặc hình dạng giống Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo muốn nói gì:

- Tiền bối . . .

Dẫn Khí quyết không khách sáo đánh gãy lời Đinh Hạo:

- Đừng gọi lão tử là tiền bối!

Quái Khách Áo Xanh tức giận quát:

- Tiểu tử nhà ngươi có tư chất không tệ nhưng sao gan bé vậy? Ha, vũ khí quý giá nhất bị người ta cướp, rớt một nửa tự nhiên từ bỏ. Người còn có giác ngộ làm một kiếm khách không?

65. Chương 65: Quái Nhân Quái Sự Quái Vật

Đinh Hạo buồn bực vò đầu:

- A!

Đinh Hạo thầm nhủ: Giác ngộ kiếm khách cái đầu người. Sao lão tử biết người có ác ý không? Vì kiếm rí sét nhất từ đồng rác mạo hiểm có đồ ngu mới làm.

- Nhìn người đi, đứng không thành hình, sợ hãi rụt rè, tay chân múa may, eo lả như đàn bà, xấu xa, hư vinh, gian xảo. Người có chỗ nào giống nam nhân?

Quái Khách Áo Xanh bỗng nhiên ổi giận mắng Đinh Hạo thúi đầu như phụ thân gai mắt nhi tử không biết tiến tới.

Đến cuối cùng Quái Khách Áo Xanh nhập vai phụ thân rắn dạy nhi tử, nước miếng phun đầy.

Đinh Hạo nhẫn nhịn không nổi giận.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lúc trước Quái Khách Áo Xanh lộ ra thực lực tuyệt đối không phải Đinh Hạo bây giờ đối kháng nổi, hẳn ngoan ngoãn về đáng thương đi, xem nam nhân trung niên này muốn làm cái gì.

Trong đầu Đinh Hạo, Kiếm Tổ im lặng đã lâu vui sướng khi người gặp họa vô lương tâm cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử người xui thật, tối nay ra cửa không nhìn lịch sao? Gặp phải tên điên . . .

- Đồ ngu ngốc, vui sướng khi người gặp họa cái quỷ gì. Nếu Tiểu Đinh Tử gặp nguy hiểm tính mạng thì hai chúng ta tiêu đời. Bà nội nó đúng là tiện hết sức, hèn chi gọi là tiện tổ!

Đao Tổ không để ý hình tượng ‘mỹ thiếu nữ’ cố gắng tạo ra, giơ chân tức giận chửi Kiếm Tổ.

- Lão bà thối, người muốn đánh nhau phải không? Một tên điên bợm nhậu Võ Vương cảnh có là gì, không lẽ lão tử sợ hấn?

Kiếm Tổ bị chọc giận thốt ra cảnh giới thực lực của Quái Khách Áo Xanh.

Đinh Hạo thầm hút ngụm khí lạnh.

Cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh!

Thì ra Quái Khách Áo Xanh là cường giả Võ Vương cảnh!

Tuy Võ Vương cảnh không lọt vào mắt lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ sống mấy ngàn năm nhưng đối với Đinh Hạo nhị khiếu Võ Đờ cảnh thì Quái Khách Áo Xanh giống thần thoại núi cao ngắt ngưỡng.

- Một vài người đừng thổi phồng quá đáng. Người có bản lĩnh đi giết tên điên Võ Vương cảnh đó xem?

Đao Tổ biết rõ Kiếm Tổ trừ nỏ ra không có thủ đoạn gì khác nhưng vẫn không nể tình chột chỗ hiểm.

Quả nhiên Kiếm Tổ im lặng ba giây.

Ba giây sau Kiếm Tổ lòi ra lý do phản bác khác, bữu môi nói:

- Bà điên tóc dài đầu ngắn, người biết cái gì? Ta thấy tên điên bợm nhậu không có ý đồ xấu gì. Hừm, theo kinh nghiệm nhiều năm của ta phán đoán thì chắc tiểu tử này nhìn trúng Tiểu Đinh Tử .

- Nhìn trúng Tiểu Đinh Tử? Không lẽ tên điên bợm nhậu này thích mỹ thiếu nam? Tổ cha nó, người nhìn ra điều này sao?

Đao Tổ ngạc nhiên, giây sau trầm ngâm nói:

- Cũng hết cách. Vì sống, Tiểu Đinh Tử, người hy sinh sắc tướng đi.

Đinh Hạo:

- . . .

- Bà bà bà bà nội nó! Trong đầu bà điên nhà người chứ suy nghĩ dâm uế gì vậy?

Kiểm Tổ trợn mắt lú lười nói:

- Ý của lão tử là tên điên Võ Vương cảnh muốn thu Tiểu Đinh Tử làm đồ đệ.

Đao Tổ ngậy người, giây sau nghiêm túc nói:

- Tại người quá dâm nên nói chuyện cũng dâm dăng, ta bị người lừa.

Kiểm Tổ:

- . . .

Kiểm Tổ nói:

- Người còn có mặt không vậy?

* * *

Bị hai lão quái vật trong đầu gây lộn muốn chóng mặt.

Đinh Hạo ngẩng đầu thấy Quái Khách Áo Xanh vẫn đang lải nhải mắng hấn.

Không hiểu sao trong đầu Đinh Hạo đột nhiên khó kiềm chế cơn tức, bản năng nói:

- Tiền bối, chẳng không phải vì ban đầu người không dụ ta đến nơi này được, cuối cùng không thể không mạnh mẽ bắt đi, cảm thấy mất mặt vì che giấu chính mình thất bại nên tỏ ra tức giận?

Quái Khách Áo Xanh ngừng lời.

Con mắt sau mái tóc rối phản chiếu ánh trăng âm u, mắt Quái Khách Áo Xanh sắc bén như đao nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo.

Cha mẹ ơi, không lẽ tên này then quá thành giận rồi?

Đinh Hạo nói một câu xong thấy hối hận.

Ai ngờ ánh mắt Quái Khách Áo Xanh bỗng dịu đi.

- Cha nó, không ngờ tiểu tử nhà ngươi . . . Không lừa được người. Bà nội nó, có đoán được người cũng đừng nói ra, may mắn nơi này chỉ có hai người chúng ta. Không ai thấy lão tử mất mặt trước hậu bối.

Quái Khách Áo Xanh nói xong tháo hồ lô rượu bên hông xuống, giật nút ra uống ừng ực mấy hớp lớn.

Mùi rượu thơm ngát tận ruột gan lan tỏa trên đỉnh núi.

Đinh Hạo thấy rối loạn.

- Được rồi, nếu đã bị nhìn thấu thì lấy về đi, binh khí của người là thanh kiếm tốt, hãy quý trọng nó.

Quái Khách Áo Xanh lau giọt rượu dính trên khóe môi, gơ tay ném trả kiếm rỉ sét cho Đinh Hạo.

- Kiếm tốt?

Đinh Hạo nhỏ giọng nói:

- Chỉ là kiếm nát nhặt từ đồng rác.

- Người nói cái gì?

Quái Khách Áo Xanh không bình tĩnh nói:

- Người nhặt thanh kiếm này từ đồng rác?

Quái Khách Áo Xanh nhìn Đinh Hạo, thở ngắn than dài, cuối cùng mất hồn mất vía nói:

- Bà nội nó tiểu tử nhà ngươi không sợ giảm thọ, tùy tiện mò đồng rác nhặt một kiếm cũng có thể may mắn như vậy. Hèn chi lúc trước người mất kiếm không hề sốt ruột, đau lòng, lão tử đã hiểu lầm người.

Đinh Hạo không bình tĩnh nói:

- Như thế nào? Không lẽ thanh kiếm nát này là bảo bối?

- Tin tưởng ta.

Quái Khách Áo Xanh dí sát mũi to gần mặt Đinh Hạo, biểu tình cực kỳ chân thành, đôi mắt long lanh nói:

- Nhóc con, sau này người đừng bao giờ nhặt ‘kiếm’ nào như vậy nữa.

- Ha? Không lẽ kiếm rỉ sét thật sự là bảo bối?

Đinh Hạo nửa tin nửa ngờ cầm kiếm rỉ sét quan sát ngấm ngấm.

Kiếm rỉ sét đúng là thứ Đinh Hạo thân xác cũ nhặt từ đồng rác, thân loang lổ màu đỏ, từng vết nứt như mạng nhện tùy thời sẽ gãy. Nhìn hình dạng thì bán sắt vụn cũng không ai mua kiếm rỉ sét.

Bản thân Đinh Hạo ichri cảm thấy dùng uyên tay, khá cứng nên tạm giữ lại. Đinh Hạo không ngờ kiếm rỉ sét ở trong mắt cường giả Võ Vương cảnh là bảo bối.

Được rồi, nếu là cường giả Võ Vương cảnh nói thì không chừng kiếm rỉ sét thật sự là bảo bối.

Đinh Hạo cười thâm trong bụng, cẩn thận treo kiếm rỉ sét sau lưng.

Đinh Hạo và Quái Khách Áo Xanh tròng nhau một lúc sau không hiểu sao Đinh Hạo bỗng thấy Quái Khách Áo Xanh trở nên thân thiết hơn.

Trực giác của Đinh Hạo rất linh.

Đinh Hạo thử hỏi:

- Tiền bối có ý dẫn ta đến đây là vì . . . ?

- Khoan nói nhiều.

Quái Khách Áo Xanh không muốn nói, mắt kiên nhẫn phát tay, ngửa đầu uống rượu ừng ực. Quái Khách Áo Xanh lấy ra một cái nồi đen như biển ảo thuật, mấy chục loại nguyên liệu, thậm chí có đủ giá đỡ, củi gỗ ném xuống đất.

Quái Khách Áo Xanh hỏi:

- Chạy rồi lại mắng nửa ngày miệng khô, đói rồi. Tiểu tử có biết nấu cơm không? Làm bữa cơm cho lão tử trước đi.

Đinh Hạo càng rối rắm.

66. Chương 66: Nhất Chiêu Kiếm Thuật

Nhưng Đinh Hạo ngấm ngấm rồi xắn tay ai nấu ăn.

Sau một nén nhang.

Trên bình đài đỉnh núi tràn ngập mùi thơm kỳ dị.

- Ui chà, không ngờ tiểu tử có bản lĩnh này. Mau lên, chín chưa? Đã chín chưa?

Quái Khách Áo Xanh ngạc nhiên nhìn Đinh Hạo, không ngờ tài nấu ăn của hắn không tệ.

Quái Khách Áo Xanh giống con mèo tham ăn ngửi mùi cá, hít hà mùi thơm hấp dẫn người, thèm nhều nước miếng, kiếm không được giục mãi.

Đinh Hạo múc một vá canh lên, tiếc nuối nói:

- Toàn là rau, hừm, nếu có hai món thịt thì tốt rồi.

Quái Khách Áo Xanh cười tủm tỉm:

- Cái này dễ.

Quái Khách Áo Xanh duỗi tay ra, sức mạnh vô hình hùng hồn dâng lên đánh xuống vách núi, chớp mắt có tiếng dã thú giãy dụa gầm rống vang lên.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong phút chốc một con gấu to nặng ngàn cân sắp thành tinh, một con lợn rừng to khỏe lông đen như gai thép từ dưới đáy vực ‘bay’ lên rớt xuống trước mặt Đinh Hạo.

Hai dã thú khổng lồ đều là bá chủ trong rừng sâu, cực kỳ hung mãnh, nặng hơn một tấn. Chiến đấu một đối một đủ khiến Đinh Hạo sợ hãi, vậy mà Quái Khách Áo Xanh cách không chẳng biết bao nhiêu thước túm chúng nó từ dưới vực sâu không biết bao nhiêu thước lên dễ như xách một con gà.

Đinh Hạo há to miệng, trố mắt lú lười.

Má ơi, đây chính là thực lực của cường giả Võ Vương cảnh sao?

Quá khủng bố!

Giống như phép thần!

Quái Khách Áo Xanh nhìn biểu tình của Đinh Hạo, lòng hư vinh rất thỏa mãn. Quái Khách Áo Xanh hớn hờ nhưng làm bộ không thèm để ý, rất là khiêm tốn nói:

- Hi hi, đừng sùng bái ta như vậy, thủ đoạn nhỏ, nhỏ xíu. Bà nội nó, người còn ngây ra làm gì? Sao không mau nấu cơm?

Đinh Hạo giật mình tỉnh táo lại.

May mắn trong ký ức dung hợp Đinh Hạo thân xác cũ có kỹ năng mổ bụng làm thịt thú vật rất phong phú, cộng với kỹ năng nấu món ngon ở địa cầu, Đinh Hạo vận chuyển huyền khí ngưng kết thành abung đao sắt bén trong lòng bàn tay bình tĩnh mổ hai con thú to.

Đinh Hạo nhú mày nói:

- Chỗ này không có nước rửa thịt thú.

Quái Khách Áo Xanh vẫy tay một cái, một đoàn sáng am từ chỗ cao hai thước chớp lóe như đám mây. Rào rào, giọt nước rơi xuống như mưa chớp mắt rửa sạch gấu to và heo rừng.

- Ui cha má ơi.

Một lần nữa Đinh Hạo mắt tròn mắt dẹt.

Quái Khách Áo Xanh này chắc không phải là long vương giáng trần đi? Vẫy tay đã có mưa rơi? Thực lực cường giả Võ Vương cảnh khủng khiếp vậy sao? Có thể khống chế thời tiết, thay đổi tự nhiên?

Kiểm Tổ ở trong đầu Đinh Hạo khinh thường nói:

- Xì, có gì ngạc nhiên. Tên điên bọm nhậu này vốn có thể chất quỳ thủ, lại tu luyện huyền công thủy hệ. Sau khi đạt đến Võ Vương cảnh khống chế mưa rơi trong phạm vi nhỏ dễ như chơi.

Hiếm khi Đạo Tổ khen ngợi:

- Nhưng tên điên bọm nhậu khống chế huyền khí khá tinh diệu, thú vị.

Kiểm Tổ im lặng, lạ là không phản bác lời của Đạo Tổ.

Đinh Hạo càng kinh ngạc hơn.

Khó được Kiểm Tổ, Đạo Tổ “Miệng hạ lưu tình” không có mĩa mai, chứng minh Quái Khách Áo Xanh là cao thủ đỉnh giai trong Võ Vương cảnh.

Đinh Hạo kiềm nén ngạc nhiên trong lòng, càng dốc sức nấu nướng.

Kiếp trước Đinh Hạo là ăn hàng, tự học nhiều kỹ xảo nấu nướng hôm nay lôi ra hết.

Quái Khách Áo Xanh thèm chảy nước miếng, không đợi Đinh Hạo kêu đã nhào tới ôm nồi ăn.

Đinh Hạo hơi dói, không khách sáo ngồi bên đồng lửa nhai ngồm ngoàm.

Thời gian bay nhanh.

Khi trăng lên giữa trời, một già một trẻ càn quét sạch, no bụng nằm dưới đất, ngửa đầu ngắm sao, vuốt bụng, dùng xương thú xĩa răng rất là thoải mái.

Kiểm Tổ không biết nên nói cái gì

- A! Không đúng, sao ta cảm thấy hai tiểu tử này nguư tầm nguư, mã tầm mã?

- Đâu chỉ là nguư tầm nguư, mã tầm mã, chính là nòi nào úp vung nấy.

Đao Tổ chắc chắn gật đầu, nói:

- Lão nương lo suông cho Tiểu Đinh Tử rồi, sau này bọn họ là tổ hợp ăn hàng số một Vãn Kiếm tông.

Kiểm Tổ bồng phũ nhận:

- Không đúng.

- Có cái gì không đúng?

Đao Tổ bất mãn bị Kiểm Tổ phũ định, sắp nổi khùng. Nếu Kiểm Tổ không cho lý do thích hợp thì sẽ lại bùng nổ cuộc chiến vô mồm.

- Nói đến ăn hàng phải cộng thêm tên mập Hoàng Sam Bắc Viện.

- À, cũng đúng.

Nói đến tên mập Nhậm Tiêu Dao siêu may mắn thì Đao Tổ miễn cưỡng chấp nhận.

Đoạn đối thoại diễn ra trong đầu Đinh Hạo.

Nói đến tên mập Nhậm Tiêu Dao siêu may mắn Nhậm Tiêu Dao Đinh Hạo chợt nhớ tới ngày mai hẳn phải tham gia năm viện đại tái, trời đã tối muộn hẳn cần mau chóng trở về tu luyện.

Đinh Hạo đứng dậy từ biệt Quái Khách Áo Xanh.

- Muốn quay về? Hừm, vì tiểu tử nguư làm một nồi đồ ăn ngon, lão tử có thân phận gì? Không thể ăn không, cho nguư chút đáp lễ đi.

Quái Khách Áo Xanh vuốt bụng đứng lên, ngẩng trắng suy nghĩ tới lui, rốt cuộc quyết định nói:

- Vậy đi, lão tử dạy cho nguư một chiêu kiếm thuật.

Một chiêu kiếm thuật?

Mắt Đinh Hạo sáng ngời.

Cường giả Võ Vương cảnh truyền dạy kiếm thuật không giống người thường, nếu nắm giữ được nói không chừng sẽ ảnh hưởng ngày mai năm viện đại tái!

- Ủm! Lão tử dạy cho nguư một chiêu này.

Quái Khách Áo Xanh ngửa đầu uống vài hớp rượu, giọt rượu dính đầy râu và tóc rất cuồng. Quái Khách Áo Xanh vẩy tay, một nhánh cây chưa đốt hết bay vào tay gã.

Quái Khách Áo Xanh hét to một tiếng:

- Tiểu tử nhìn kỹ đây, ta chỉ dạy nguư ba lần! Lần thứ nhất!

Quái Khách Áo Xanh chưa nói hết câu đã nâng cổ tay lên, nhánh cây cháy lửa khê run vạch một đóa hoa lửa xinh đẹp rực rỡ chói mắt trong trời đêm.

Quái Khách Áo Xanh cầm nhánh cây chậm rãi vạch từng đường cong kỳ diệu trên không trung, giống như linh dương quải giác, không thể tìm kiếm rồi lại phù hợp chí lý trong thiên địa. Như mặt trời và mặt trăng luân phiên mọc rồi lặn, lại như ngôi sao vận chuyển, kỳ diệu khó tả chỉ có thể cảm nhận.

Đinh Hạo nhìn lần đầu đã đứng ngây như trời trồng.

Đinh Hạo khó thể kiềm chế chìm trong thế giới ẩn chứa một thức kiếm pháp này, không thể thoát ra.

Quái Khách Áo Xanh hét to một tiếng:

- Lần thứ hai!

Quái Khách Áo Xanh không quan tâm Đinh Hạo nắm giữ bao nhiêu, bắt đầu thi triển lần thứ hai.

67. Chương 67: Bế Môn Tạ Khách Kiếm Thức

Lần này Đinh Hạo bắt giữ cảm giác đã có thay đổi.

Không còn là hình ảnh, quỹ tích rực rỡ mà khí thế đậm đặc ập tới bao phủ Đinh Hạo, khiến hắn chìm trong thế giới chỉ có kiếm, chỉ còn lại kiếm.

Một ngọn núi, đồng lửa, thiên địa vạn vật đều biến mất, toàn thế giới chỉ có một thanh trường kiếm huyền hóa ra đường cong kỳ dị.

Đinh Hạo ngây ngốc đứng tại chỗ, dường như quên hít thở, biểu tình như say như mê.

Thấy hình ảnh đó Quái Khách Áo Xanh gật gù, đáy mắt lóe tia vừa lòng, vui mừng.

- Lần thứ ba.

Quái Khách Áo Xanh không nhanh không chậm thi triển kiếm thức lần thứ ba.

Lần thứ ba này Đinh Hạo cảm thấy cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Tất cả ảo giác, ý cảnh trước đó hoàn toàn biến mất, trong mắt Đinh Hạo chỉ có chiêu thức, nhánh cây đường đi rõ ràng diễn hóa diễn biến. Đây là chiêu thức ngay ngắn không chứa ý cảnh nào.

- Được rồi, ba lần kết thúc, có thể nắm giữ bao nhiêu phải xem ngộ tính, tạo hóa của người.

Quái Khách Áo Xanh biểu thị kết thúc, không giảng giải thêm. Quái Khách Áo Xanh ném nhánh cây về đồng lửa, lấy hồ lô rượu xuống uống mấy hớp rượu.

Đinh Hạo như không nghe thấy đứng ngây tại chỗ giống tượng đất.

Quái Khách Áo Xanh vui mừng, gật gù lầm bầm:

- Ha ha ha ha ha ha! Không sai, không sai, trẻ nhỏ dễ dạy!

Quái Khách Áo Xanh không nói gì thêm, quay về bên nồi vớt đồ cặn ăn ngon lành.

Thời gian trôi nhanh.

Trăng rơi, mặt trời lên.

Phía đường chân trời lộ ra vệt trắng, từng luồng sương lượn lờ trong núi. Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, phương xa sóng gợn, lầu các ẩn hiện, giống như tiên cảnh.

Khi tia nắng thứ nhất chiếu rọi trên người, Đinh Hạo giật mình tỉnh táo khỏi trạng thái vong ngã.

Đinh Hạo kiểm không được cảm thán rằng:

- Hay ột thức kiếm pháp phòng thủ đáng sợ. Như phong tự bế, phong tỏa hết thủy sơ hở, thần diệu tới cực điểm, vô cùng tinh xảo. Khó thể tưởng tượng trên đời này còn có kiếm thức phòng ngự không kể hở, càng khó tin thể gian này có kiếm pháp gì công phá được chiêu này.

Phẩm cấp một thức kiếm pháp này vượt qua nhân giai, địa giai rất xa.

Kiếm pháp đạt đến thiên giai hay thần giai thì ánh mắt hiện giờ của Đinh Hạo khó đoán ra.

- Ha ha ha ha ha ha! Lão tử ngẫu nhiên ngộ ba thức kiếm pháp vô danh, không thuộc về bất cứ môn phái, bởi vậy người nắm giữ bao nhiêu cứ sử dụng bấy nhiêu, không cần e ngại cái gì. Vừa rồi truyền thụ cho người một thức tên là Bế Môn Tạ Khách kiếm thức, chiêu thủ duy nhất trong ba thức kiếm pháp vô danh. Hì hì, trong toàn Vãn Kiếm tông chỉ có vài người phá được chiêu này của lão tử.

Quái Khách Áo Xanh thấy biểu tình khen nức nở của Đinh Hạo thì phổng mũi, chịu khó giải thích.

Đinh Hạo biểu tình nghiêm túc, trong lòng tràn ngập cảm kích.

Đinh Hạo biết rõ một thức kiếm pháp này có ý nghĩa gì với kiếm khách, định quỳ hai gối xuống đất dùng lễ tiết lớn nhất tiết biểu thị cảm tạ.

- Này, đừng đừng đừng, người muốn làm gì?

Quái Khách Áo Xanh thấy bộ dạng của Đinh Hạo thì biểu tình kinh khủng nhảy sang bên.

Đinh Hạo ngăn người muốn quỳ tiếp.

Quái Khách Áo Xanh vội vàng giơ tay lên, lực lượng vô hình tuôn ra nâng Đinh Hạo dậy.

Quái Khách Áo Xanh lắc mái tóc đen rối nguầy nguậy la làng:

- Tuyệt đối đừng quỳ! Người không thể hại ta! Lão tử không thu thành nhóc nhất gan như người làm đồ đệ, ban đầu nói rồi truyền cho người một chiêu là thù lao trả lại người làm đồ ăn ngon cho lão tử. Vì vậy chúng ta không ai nợ ai!

Đinh Hạo nghe vậy bất đắc dĩ đứng lên.

Không thể thu đồ đệ?

Thật là quái nhân!

Ngừng một lúc, Đinh Hạo chợt nhớ ra cái gì cười to tới gần Quái Khách Áo Xanh.

Đinh Hạo cười tươi như hoa, hỏi:

- Tiền bối, mới rồi người nói kiếm thức vô danh này có tổng cộng ba chiêu? Hì hì, người làm chuyện tốt làm đến cùng, tiền phạt đưa đến tây. Hay là truyền luôn hai thức kiếm pháp vô danh khác cho ta đi?

Quái Khách Áo Xanh trợn tròn mắt trừng Đinh Hạo, cuối cùng cười to bảo:

- Tiểu tử nhà ngươi thật tham, ha ha ha ha ha ha! Muốn học hai thức khác của lão tử phải xem cơ duyên!

Quái Khách Áo Xanh nói xong lắc người bỗng nhiên biến mất trước mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngây người muốn nói thêm cái gì đã muộn.

Một cơn gió thổi qua, Đinh Hạo tỉnh táo lại liếc vách núi bốn phía, giật mình nghĩ đến điều gì, sốt ruột.

- Này, này! Đừng đi, lừa người chết! Chỗ quỷ quái cao như vậy, tốt xấu gì tiền bối cũng mang ta xuống đi! Làm sao bây giờ? Bà nội nó, chỉ có thể từ từ bò xuống. Không lẽ lão tử xuyên tới đây có số leo núi sao?

Vì quay về trước khi bắt đầu cuộc chiến tứ cường năm viện đại tái, Đinh Hạo lần thứ hai mạo hiểm.

May mắn lần này thu hoạch không nhỏ.

Lại lịch Quái Khách Áo Xanh bí ẩn, truyền dạy một thức kiếm pháp Bế Môn Tạ Khách kiếm thức có uy lực phi phàm. Khi Đinh Hạo hoàn toàn nắm giữ, đối diện cao thủ nào dưới Võ Sĩ cảnh đều không thua được.

Đinh Hạo còn mơ hồ nghiêng ngả ra Quái Khách Áo Xanh chuyên môn đến vì hần, ‘truyền một thức kiếm pháp làm thù lao nấu cơm’ chỉ là cái cớ. Quái Khách Áo Xanh muốn tìm lý do dạy Bể Môn Tạ Khách kiếm thức cho Đinh Hạo.

Quái Khách Áo Xanh rốt cuộc là ai?

Tại sao Quái Khách Áo Xanh tốt với Đinh Hạo như vậy?

Quái Khách Áo Xanh có mục đích gì?

Đinh Hạo bầu đá nhô ra, vừa tò mò suy đoán vừa bò xuống vách núi.

* * *

Mặt trời đỏ rực chậm rãi nhô đầu từ ngọn núi phía đông.

Năm viện đại tái đến ngày thứ ba là giai đoạn kích động lòng người nhất.

Bởi vì hôm nay không chỉ sinh ra tứ cường còn tranh đoạt hạng nhất, nhìn, ba, bốn, quyết định người số một năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

Năm viện đại tái lần đầu có ảnh hưởng sâu xa với vận mệnh đệ tử ký danh sẽ kết thúc vào hôm nay.

Nhiều người sáng sớm đã tụ tập quanh lối đài đá xanh số một Diễn Võ Đường ngoại môn, chiếm vị trí xem tốt nhất, cự ly gần nhìn đám thiếu niên thiên tài quyết đấu kịch liệt.

Cách cuộc chiến tứ cường còn một canh giờ nguyên Diễn Võ Đường ngoại môn đã chật như nêm.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều người chen lấn lối đài đá xanh số một Diễn Võ Đường ngoại môn.

Trừ đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung ra còn có đệ tử quý trước, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, người xem lễ, bán hàng rong hạt dưa, nước ngọt và các loại thân phận khác. Quanh lối đài đá xanh ồn ào chen rộn đang chờ đợi ngày lễ lớn gì.

Thời gian trôi qua vừa nhanh vừa chậm.

Cách cuộc chiến tứ cường còn ba nén nhang.

Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện, mỹ thiếu niên Lâm Tín, tên mập ham ăn Lâm Tín của Hoàng Sam Bắc Viện, Lý Lan Thanh Sam Đông Viện, các thiếu niên thiên tài đều xuất hiện trong mắt mọi người.

Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện, mỹ thiếu niên Lâm Tín, tên mập ham ăn Lâm Tín của Hoàng Sam Bắc Viện, Lý Lan Thanh Sam Đông Viện, các thiếu niên thiên tài đều là tiêu điểm, trung tâm chú ý ngày hôm nay.

68. Chương 68: Hầy Giáng Thiên Lôi Xuống Đánh Chết Tên Khốn Này Đi

- Ủa? Sao Đinh sư huynh chưa đến?

- Đinh sư huynh! Đinh sư huynh ở đâu?

Trong thất cường chỉ có Đinh Hạo chưa lộ mặt khiến vài người chú ý, suy đoán. Các nữ đệ tử ký danh sốt ruột muốn ngắm phong thái của Đinh Hạo càng nóng lòng la hét.

Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cũng bất an tìm Đinh Hạo.

Trương Phàm, Vương Tiểu Thất là nửa bạn cùngp hòng của Đinh Hạo bị nhiều người hỏi mãi về Đinh Hạo, đành đáp thế này:

- Không biết Đinh sư huynh đi nơi nào, sáng hôm nay thức dậy đã không thấy Đinh sư huynh.

- Chẳng lẽ tiểu tử này ngày hôm qua bị Lý Mục Vân hù vài câu sợ quá núp không dám tham gia thi đấu?

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Cái tên không ra gì này!

Công lực kéo thù hận của Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng vẫn lợi hại như ngày nào.

Câu nói này chọc vô số người tôn sùng Đinh Hạo trùng Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng, nếu không phải gã mặc y phục đệ tử tam đại chắc đã sớm bị đám thiếu niên kéo sang một góc đánh bầm dập.

Giọng trọng tài hùng hồn truyền ra qua huyền khí khuếch tán âm thanh che lấp thanh âm ồn ào trong Diễn Võ Đường ngoại môn, vang bên tai mỗi người.

- Xin các đệ tử thất cường đến khu nghỉ ngơi chuẩn bị rút thăm.

- Làm sao đây? Đinh sư huynh chưa trở về.

- Không lẽ thật sự bỏ quyền?

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện sốt ruột.

Lý Lan vẻ mặt kỳ dị thầm nghĩ:

- Đinh Hạo không phải người gan nhỏ sợ phiền phức, chắc chắn sẽ không vì lời Lý Mục Vân nói mà hốt hoảng. Là chuyện gì làm hắn chậm trễ?

Trong tiếng xôn xao giọng trọng tài thúc giục lại cất lên lần thứ ba.

Trừ Đinh Hạo ra sáu tuyển thủ thất cường đều đến khu nghỉ ngơi hôm nay đặc biệt đứng lên chờ rút thăm.

- Không lẽ Đinh Hạo vừa hâm mộ mùa này sẽ bỏ quyền?

* * *

Trên đài xem lễ.

- Không ngờ Đinh Hạo là kẻ nhất gan sợ chiến không dám tới.

Lỗ Kỳ, một trong những người chủ trì năm viện đại tái không kiềm được đắc ý cười nói:

- Vậy là đã thấy kết quả ván cược, nửa cân Thái Ất Tinh Sa của Trình sư đệ đổi chủ rồi.

Trình Phi cười lạnh phản bác một câu:

- Lỗ sư đệ đứng mừng quá sớm.

Trong lòng Trình Phi nóng nảy. Đinh Hạo có chuyện gì mà đến bây giờ chưa xuất hiện? Năm viện đại tái quan trọng như vậy.

Doãn Nhất Phi hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Đến bây giờ còn chưa có mặt rõ ràng không để năm viện đại tái tông môn tổ chức vào mắt!

Doãn Nhất Phi gõ mặt bàn, nói:

- Ta đề nghị bỏ tư cách thất cường của Đinh Hạo, do Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện thay thế.

Lỗ Kỳ cười to bảo:

- Được, ta đồng ý!

Người phụ trách năm viện đại tái lần này có ba người, chỉ cần hai phiếu đồng ý thì dù Doãn Nhất Phi nghiêng hướng Đinh Hạo có phản đối cũng vô ích.

Khi Đinh Hạo mất tư cách ý nghĩa ván cược giữa Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi đã có thắng bại. Nửa cân Thái Ất Tinh Sa thuộc về Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi.

Trình Phi không nói.

Lãnh Nhất Toàn, một nhân vật nặng ký khác mở mắt ra, lắc đầu, nói:

- Không được, chờ chút.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi biểu tình cực kỳ khó xem.

Cùng là đệ tử hạch tâm nhưng thân phận, địa vị của Lãnh Nhất Toàn cao hơn Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi nhiều, lời nói nặng ký.

Mặt Doãn Nhất Phi không được tự nhiên nói:

- Lãnh sư huynh không phải người chủ trì năm viện đại tái lần này, sợ là không có quyền lợi tham gia vào chuyện này.

Mắt Lỗ Kỳ sáng lên.

Không sai!

Mặc dù Lãnh Nhất Toàn có địa vị cao trong tam đại đệ tử hạch tâm chân truyền, ngày thường nổi danh nói một không hai, Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi không thể đối đầu. Tuy nhiên Lãnh Nhất Toàn không phải người chủ trì năm viện đại tái lần này, danh không chính, ngôn không thuận, gã không có quyền lên tiếng.

- Ta nói không được là không được.

Lãnh Nhất Toàn phớt lờ lý do của Doãn Nhất Phi, nhắm mắt lại.

Ngữ điệu của Lãnh Nhất Toàn bình thản nhưng khí phách nói:

- Không phục thì hai người thử xem.

- Người . . . !

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi giận xì khói.

Đây căn bản là cố chấp không nói lý!

Chính lúc này . . .

Mắt Trình Phi chợt sáng lên, mỉm cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Ba vị không cần cãi, sự việc giải quyết rồi.

Bởi vì Trình Phi thấy trong đám người phía xa Đình Hạo đầy bùn đất như bò ra từ đồng rác ướt đầm mồ hôi vội vàng chạy đến.

Doãn Nhất Phi thấy vậy chỉ có thể không cam lòng hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Doãn Nhất Phi không nói gì thêm.

Trình Phi thâm cười lạnh, hừ khỉ mốc!

May mắn hôm nay Đình Hạo đã đến, nếu hắn bị người xóa tư cách thất cường, người đắc tội Lãnh sư huynh có lẽ may mắn sống sót nhưng Đình Hạo là hạt giống lão quái vật Khí Thanh Sam nhìn trúng. Đắc tội lão quái vật đó thì Doãn Nhất Phi người không chết cũng lột da!

* * *

Trong đám người có một tiếng hét hưng phấn vang lên:

- Đình sư huynh đến rồi!

Nguyên Diễn Võ Đường ngoại môn như chảo dầu sôi lên, ồn ào điếc tai.

Trương Phàm, Phương Thiên Dục, Vương Tiểu Thất, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kích động muốn khóc.

Đám người không rảnh hỏi nhiều lập tức hành động, dạt đám đông mở ra con đường để Đinh Hạo vượt qua biển người trong thời gian nhanh nhất đi tới khu tuyển thủ nghỉ ngơi dưới lồi đài đá xanh số một.

- A, dù Đinh sư huynh người đầy tro bụi vẫn đẹp trai quá đi!

Trong đám người có một nữ đệ tử ký danh mê trai mắt thành hình trái tim.

Trọng tài kiểm tra thân thể Đinh Hạo xong tiếng chuông vang lên, lập tức bước vào giai đoạn rút thăm cuộc chiến tứ cường.

Mọi người chăm chú nhìn, bản đồ trận đấu vén rèm dán thông báo trên bia đá.

Lý Lan Thanh Sam Đông Viện đấu với Lương Phi Tuyết Bạch Sam Trung Viện.

Lý Mục Vân Bạch Sam Trung Viện đấu với Phùng Hành Quân Bạch Sam Trung Viện.

Đinh Hạo Thanh Sam Đông Viện đấu với Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện.

Nhậm Tiêu Dao Hoàng Sam Bắc Viện . . . Khởi đấu!

Nhìn tên của Nhậm Tiêu Dao ham ăn mập mập lại không phải chiến đấu, mọi người sắp điên. Bản thân Nhậm Tiêu Dao, khuôn mặt mở cũng tràn ngập ngạc nhiên.

Không đấu?

Lại là hán?

Làm sao có thể?

Không lẽ tên mập này là kẻ siêu may mắn, vận mệnh chi tử làm ông trời cũng phải ghen tỵ trong truyền thuyết.

Có còn thiên lý không hả trời?

Liên tục ba trận không đấu, trong khi người ta liều mạng thì Nhậm Tiêu Dao một đường cắn đuôi gà dễ dàng vào tứ cường?

Ông trời ơi, giáng sét xuống đánh chết tên khốn này đi!

Ánh mắt mọi người nhìn tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao như nhìn thịt đường tăng, không chừng ăn một miếng sẽ được may mắn nghịch thiên?

69. Chương 69: Chưởng Định Thắng Bại

Tên mập Nhậm Tiêu Dao hú lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ lại không đấu, không được rồi, ta phải đi ăn chúc mừng!

Nhậm Tiêu Dao nhanh như chớp chạy hướng cơm xá.

Các đại nhân vật trên đài xem lễ cũng mắt tròn mắt dẹt.

Năm viện đại tái rút thăm bắt số rất công bằng, tuyệt đối không ăn gian. Chỉ có thể nói Nhậm Tiêu Dao mập thật là ‘siêu may mắn’, có được vận may người khác không dám mơ.

Các đại nhân vật trên đài xem lễ cùng thầm nghĩ:

- Tên mập này là phúc tinh, phải chú ý nhiều hơn.

Các đại nhân vật trên đài xem lễ thấy rõ ràng, biết nhiều, biết trên đời này còn hóm người như Nhậm Tiêu Dao mập may mắn đến nghịch thiên, phúc duyên thâm hậu, cho dù không cố gắng bao nhiêu thì kỳ ngộ nói gát đến đủ cho gã trở thành cường giả.

* * *

Tiếng chuông lần thứ hai vang lên.

Tên mập ăn hàng Nhậm Tiêu Dao dẫn đến sóng to gió lớn dần dần tán đi.

Mọi người một lần nữa đặt chú ý vào bản đồ sáu người chiến đấu.

Trận Lý Lan đấu với Lương Phi Tuyết bắt đầu trước.

Đây là một trận long tranh hổ đấu!

Lý Lan, cao thủ có đôi mày lá liễu thanh tú, khí chất mềm yếu của Thanh Sam Đông Viện qua mấy trận tỷ võ lộ ra thực lực cường đại, Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương kinh tài tuyệt diệu, thần bí khó lường, làm người kinh sợ.

Ban đầu trong Thất Nghĩa Minh Lương Phi Tuyết điệu thấp không có tiếng tăm, trong trận đánh bại Cuồng Nhân Lữ Cuồng của Tử Sam Nam Viện thì danh chấn năm viện đông, tây, nam, bắc, trung. Một đường đi tới, thực lực Lương Phi Tuyết sâu như vực thẳm không thể nhìn thấu, khí thế rộng lớn hùng hồn tựa núi cao, cũng là ứng cử nặng ký cho hạng nhất năm viện đại tái.

Hai thiếu niên thiên tài cùng đứng trên một lô đài đá xanh sẽ va chạm ra hỏa hoa chói mắt.

Các đệ tử ký danh đến từ Bạch Sam Trung Viện điên cuồng kêu gào cổ vũ cho Lương Phi Tuyết:

- Lương sư huynh cố lên, đừng khách sáo với ảo lả Thanh Sam Đông Viện!

- Lý sư huynh tất thắng! Bóp nát kỳ tích đi! Cái gì mà Lương Phi Tuyết danh chấn ngũ viện, chẳng qua là cái đuôi sau lưng Lý Mục Vân! Đụng tới Lý sư huynh là hấn xui rồi!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không yếu thế cũng trợ uy cho Lý Lan.

Ánh mắt mọi người từ bốn phương tám hướng nhìn chăm chú vào hai thiếu niên thiên tài trên lô đài đá xanh.

Đình Hạo chờ bắt đầu tỷ võ.

Đình Hạo không biết cuối cùng ai sẽ thắng, hai người tỷ võ đều là sáu không lường được.

* * *

Đình đình đình đình đình!

Tiếng chuông vang lên, trọng tài ớn tiếng tuyên bố bắt đầu trận đấu.

Gió nhẹ thổi qua, làm tóc và tay áo hai thiếu niên thiên tài phất phơ. Lương Phi Tuyết, Lý Lan thân hình mạnh mẽ nhẹ nhàng như bay, vô cùng tiêu sái.

Lương Phi Tuyết, Lý Lan nghe bốn phương tám hướng hoan hô, kêu gào nhưng không định ra tay trước.

Từng kinh khí vô hình như hai vòng xoáy chậm rãi sinh ra, lặng lẽ va chạm trên lô đài đá xanh.

Khí lưu xoay tròn, rối loạn tóc dài.

Mắt phượng lóe tia sáng, Lương Phi Tuyết đột nhiên mỉm cười mở miệng nói:

- Ta đang muốn thỉnh giáo Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương của Lý sư huynh, rốt cuộc có may mắn đấu với Lý sư huynh. Hay chúng ta ước định ba chương ba chiêu định thắng bại, như thế nào?

Lý Lan ngẫm nghĩ, gật đầu, nói:

- Được.

Lý Lan và Lương Phi Tuyết đối thoại nhờ trận pháp minh văn trên lô đài đá xanh rõ ràng phát ra ngoài, rơi vào tai người xung quanh.

Ba chương định thắng bại?

Mọi người hưng phấn.

Đây là va chạm thực lực thật sự, không có mưu kế gì, làm người ta sôi sục máu nóng.

Trong đám người rộ lên tiếng la hét, gào la dồn dập.

Trên lôi đài.

Lý Lan khẽ quát:

- Chương thứ nhất!

Lý Lan vận chuyển huyền khí.

Khí thể sắc bén bùng nổ từ thân hình mềm mại, khí kinh xanh như sóng gợn lấy Lý Lan làm trung tâm lan tràn ra, mắt thường trông thấy. Hai tay thon dài từ màu thịt dần biến thành trơn bóng như ngọc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lý Lan lắc người chột vọt lên kéo một đường cong trên không trung, hai tay ấn ngực Lương Phi Tuyết.

Lương Phi Tuyết hét to:

- Đến hay!

Lương Phi Tuyết dào dạt khí phách.

Lúc này Lương Phi Tuyết đã vận chuyển huyền công lên trạng thái cao nhất, từng tầng ánh sáng màu vàng đất nhạt như ẩn như hiện, dưới chân như cắm cọc đập đất. Khí thể của Lương Phi Tuyết giống ngọn núi nguy nga sừng sững, đôi tay lấp lánh ánh sáng vàng nhạt nghênh đón Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương của Lý Lan.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đécc tai mọi người.

Đệ tử ký danh cách lôi đài đá xanh gần nhất cảm thấy gió lốc ập vào mặt sắp hất bay bọn họ, càng như cây búa gõ đầu người đau nhức.

Trên lôi đài đá xanh, kinh phong xanh và vàng bay tứ tán.

Lý Lan, Lương Phi Tuyết cùng lắc người lùi ra sau ba bước, mặt ửng hồng.

Chỗ Lý Lan lùi ra để lại sáu dấu chân như bị điêu khắc đại sư từng chútông môn ột khắc ra, thấy rõ ràng. Lương Phi Tuyết đập bể sàn đá, sáu lỗ trứng xuống, sàn đầy vết rạn nhỏ.

Chương thứ nhất, hai bên ngang tài.

* * *

- Thực lực của hai người này đều đến tam khiếu Võ Đồ cảnh, đã cô đọng ra huyền khí thuộc tính phù hợp thân thể mình. Lý Lan với huyền khí mộc hệ màu xanh nổi danh linh độc, sức sống kéo dài. Lương Phi Tuyết thì là huyền khí thổ hệ nổi danh trầm ổn, phong phú.

Dưới lôi đài đá xanh, Đinh Hạo nhìn ra một chút huyền diệu.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Nhưng Lý Lan sử dụng huyền khí công pháp Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương còn Lương Phi Tuyết thì không nhìn ra sử dụng huyền công gì, không có chỗ đặc biệt. Điều này nghĩa là . . . Lương Phi Tuyết mạnh hơn một chút?

Đinh Hạo là đệ tử Thanh Sam Đông Viện, dĩ nhiên hẳn hy vọng Lý Lan sẽ thắng.

* * *

- Chương thứ hai!

Lý Lan hơi điều chỉnh, không nói nhằm lập tức đánh ra chiêu thứ hai.

Lần này đôi tay Lý Lan càng trơn mượt hơn.

Chỉ tay rõ ràng đã biến mất, không còn cảm giác tịt người mà như tác phẩm nghệ thuật tạc từ mỹ ngọc. Lý Lan tung chiêu không có kinh phong bốn phía, hai tay chậm rãi đẩy tới, từng chút một như không ẩn chứa chút lực lượng.

Biểu tình của Lương Phi Tuyết càng trầm trọng.

Lương Phi Tuyết hít sâu, biến to một vòng, người lấp lóe ánh sáng màu cam. Hai tay từ dưới bụng chậm rãi nhấc lên vạch nửa vòng tròn. Đôi tay Lương Phi Tuyết như cây xúc nhanh như chớp đâm ra.

Mọi người nhìn chăm chú hai đôi tay một nhanh một chậm va chạm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ càng dữ dội hơn đợt đầu vang như sấm sét.

Đệ tử ký danh đứng gần lối đài đá xanh bật tai, mặt trắng bệch thụt lùi.

70. Chương 70: Nhất Niệm Chi Nhấn Cùng Tan Tác!

Quá đáng sợ!

Đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung không thể tin nhìn hai bóng người trên lối đài đá xanh. Lý Lan và Lương Phi Tuyết mạnh đến mức nào?

Trong khoảnh khắc vừa rồi đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung thậm chí có ảo giác trái tim bị tiếng nổ điếc tai kia chấn nát.

Trên lối đài.

Hai đôi tay vẫn dán vào nhau.

Kéo dài ba, bốn giây mới có biến đổi.

Chợt vang tiếng rên, một bóng người không chống nổi nghiêng ngã lùi ra sau.

Là Lương Phi Tuyết!

Đám người dưới lối đài đá xanh không kiềm được phát ra tiếng kinh kêu.

Lương Phi Tuyết thua?

Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện bật miệng lộ biểu tình khó tin.

Các Thất Nghĩa Minh cũng không nín được, chỉ có đại ca Lý Mục Vân vẫn giữ bình tĩnh ngăn cản lão tằm Vĩ si Trần Thắng xông lên lối đài đá xanh. Không biết Lý Mục Vân đang nghĩ gì.

* * *

Đình Hạo mở miệng nói:

- Lương Phi Tuyết thua?

Không hiểu sao Đình Hạo cảm giác sự việc không đơn giản.

Thiếu niên mắt phượng một kiếm đánh bay Cuồng Nhân Lữ Cuồng, danh chân năm viện đông, tây, nam, bắc, trung không thể nào dễ bị đánh bại như vậy.

* * *

Trên lôi đài.

- Người thua.

Lý Lan không vì chiến thắng mà mừng như điên.

Thiếu niên mảnh mai biểu tình bình tĩnh nhìn đối thủ như đang nói chuyện không liên quan đến mình.

Đối diện.

Một giọt máu từ đầu ngón tay Lương Phi Tuyết rũ xuống nhỏ xuống sàn đá.

Mười ngón tay Lương Phi Tuyết vì va chạm kịch liệt rách ra từng kẽ nứt, giọt máu ứa ra, gân xanh nổi trên cổ tay, cánh tay, mạch máu nhô lên.

- Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương thiết kim đoạn ngọc, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Lương Phi Tuyết cúi đầu nhìn hai tay mình, khen từ tận đáy lòng.

Lương Phi Tuyết mỉm cười nói:

- Nhưng hình như ta còn có thể đỡ thêm một chương của người.

Lý Lan nhú mày nói:

- Lại đỡ một chương thì hai tay của người sẽ phế.

Lương Phi Tuyết mỉm cười nói:

- Đã nói là ba chương thì chính là ba chương, dù hai tay tàn cũng phải tiếp.

Lý Lan nghiêm túc nhìn thiếu niên mắt phượng trầm ổn, thấy gã không có vẻ nói đùa, biểu tình kiên quyết. Lý Lan trầm nghi hoặc nhưng không nói gì thêm.

Lý Lan gật đầu, nói:

- Ta sẽ không nường tay.

Lương Phi Tuyết mỉm cười nói:

- Cầu còn không được.

Lý Lan hít một hơi không khí trong lành, năm ngón nhanh nhẹn bấm thủ ấn phức tạp trước ngực, tựa như đoá sen trắng nở rộ.

Sắc ngọc trơn bóng tràn ngập ai tay chậm rãi lan đến cổ tay Lý Lan, ăn lên cánh tay. Bàn tay ngọc trắng có sắc xanh mơn mẩn giống mạch máu xuất hiện trong lòng bàn tay Lý Lan.

- Đây là . . . Lấy thuộc tính huyền khí bản thân kích phát Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương xuất hiện dị trạng.

Đinh Hạo ở dưới lôi đài đá xanh nhảy bén bắt giữ được điều này, thầm giật mình kêu lên:

- Lý Lan thấm nhuần bộ chương pháp này đã đến đỉnh cao.

Lương Phi Tuyết cũng biết sẽ đối mặt đòn công kích như thế nào.

Lương Phi Tuyết vẻ mặt trầm trọng hít sâu, thân thể chợt trầm xuống, hai đầu gối cong lại. Huyền khí tam khiếu Võ Đồ cảnh vận chuyển đến cực hạn, người tỏa ánh sáng từ vàng nhạt chuyển sang cam.

Trong khoảnh khắc này đôi chân Lương Phi Tuyết như cắm rễ mặt đất, hơi nghiêng tới trước. Mái tóc đen dài bay trong gió che mắt phượng và khuôn mặt Lương Phi Tuyết, gã như thú hung mãnh ăn thịt người.

Dưới lôi đài đá xanh.

- Còn chiến đấu nữa? Lương sư huynh điên rồi, không thể tiếp tục!

- Lương sư huynh không nắm giữ công pháp huyền khí, cái này không công bình! Tên ẻo lả Thanh Sam Đông Viện nếu không có huyền công Ngọc Sắc Khuynh Thành Chương thì tuyệt đối không phải đối thủ của Lương sư huynh!

- Quá nguy hiểm, tiếp tục thế này thì hai tay Lương sư huynh sẽ phế!

Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện sót ruột hét to.

Các huynh đệ trong Thất Nghĩa Minh cũng không ngồi yên. Võ si Trần Thắng nhảy cẫng lên định bay lên lôi đài đá xanh ngăn cuộc tỷ võ nhưng Lý Mục Vân cản gãi lại.

Không khí căng thẳng.

Tuy mỗi người đều hiểu tỷ võ lôi đài phải có thắng bại nhưng lúc này cảm thấy bi tráng cho Lương Phi Tuyết.

* * *

Lý Lan hét to một tiếng:

- Chương thứ ba!

Lý Lan phóng ra xoay tít như kiếm bén rời cung bắn hướng Lương Phi Tuyết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lý Lan xoay tròn trên không trung tạo thành lốc xoáy to, kinh khí xanh như xúc tua và roi kèm theo lực lượng vô thượng, khí lưu điên đảo làm người nhìn mê mẩn.

Lương Phi Tuyết ngửa đầu gầm lên vận chuyển toàn bộ lực lượng, đôi bàn tay nở rộ ánh sáng vàng chói mắt, bộ dạng dốc hết sức tăng phần bi tráng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai lực lượng đối với đệ tử ký danh khó thể chạm tới mạnh va chạm.

Dường như minh văn gia cổ lôi đài đá xanh do minh văn sư tứ giai tự mình khắc cũng bị dao động. Khán giả cảm giác tầm mắt chao đảo như có động đất, người đứng trước nhất lỗ tai chảy máu.

* * *

- Lý Lan thắng.

Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén bắt giữ hình ảnh trên lôi đài đá xanh đầy gió lốc.

Đôi tay ngọc quần từng sợi tơ như phi thúy xanh biếc của Lý Lan bẻ gãy nghiền nát phá hủy huyền khí vàng Lương Phi Tuyết phát ra, từng giọt máu bắn tung như động tác chậm. Đinh Hạo thậm chí thấy bàn tay Lương Phi Tuyết xé rách lộ xương trắng hếu.

Lúc này Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện mắt Lý Lan lóe tia ngàn ngôi.

Tơ xanh biếc quần quanh lòng bàn tay Lý Lan bỗng biến mất.

Cùng lúc đó, biến đổi kỳ lạ không ai ngờ xuất hiện. Trong đôi tay Lương Phi Tuyết sắp bị phá hủy bỗng tỏa ánh sáng đỏ nhạt chói mắt.

Đó là lực lượng vượt qua tứ khiêu Võ Đồ cảnh.

- Nguy rồi!

Tim Đinh Hạo treo cao.

* * *

- Nguy rồi!

Lý Lan đánh rùng mình.

Lý Lan vốn định tha cho Lương Phi Tuyết ai ngờ . . .

Không chờ Lý Lan phản ứng lại gã cảm giác lực lượng đáng sợ từ lòng bàn tay Lương Phi Tuyết vốn nên không có sức phản kháng liên miên tuôn ra. Lực lượng trong khoảnh khắc đập nát Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng, điên cuồng nhập vào đôi tay Lý Lan.

- A! Phụt!

Lý Lan giữa hòng giữa đầu phun máu, trước mắt tối sầm bay ngược ra ngoài như điều đứt dây.

Biến dị trong giây lát, không ai ngờ sẽ có thay đổi như vậy.

Mọi người dưới lôi đài đá xanh thậm chí không kịp hét lên.

Lương Phi Tuyết lúc này dường như chìm trong hỗn loạn, cuồng bạo, mắt bắn ra ánh sáng đỏ. Lương Phi Tuyết lắc người đuổi theo, đôi tay liên tục đâm ra khí kinh đáng sợ muốn đuổi tận giết tuyệt!

71. Chương 71: Kiểm Thuật Của Đình Hạo, Ân Oán

Thế cục thay đổi bằng cách không ai ngờ tới.

Mắt thấy Lý Lan không còn sức chống cự sẽ mất mạng, khán giả dưới lôi đài đá xanh đứng ngây như phỗng, không kịp cứu viện.

Vào phút chốc màn treo chuông . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh.

- Dừng tay!

Trong tiếng hét vang, một bóng người bay ra khỏi khu tuyến thủ nghỉ ngơi.

Trong khoảnh khắc bóng người vọt lên lôi đài đá xanh ôm eo Lý Lan hôn mê, tay phải bắn ra từng luồng kiếm quang đỏ thẫm rực rỡ chói mắt, múa vòng kiếm kỳ dị trên không trung phong lại Lương Phi Tuyết trong trạng thái cuồng bạo muốn giết người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí kinh kịch liệt điên cuồng nổ.

Đệ tử ký danh cách lôi đài đá xanh gần nhất trong vòng hai mươi thước giống hồ lô lăn lông lốc ra ngoài, bị lực lượng cường đại lúc hai người chiến đấu thổi bay.

Trương Phàm, Vương Tiểu Thất kích động hét to:

- Là Đình sư huynh!

Vào phút mấu chốt nhảy lên lôi đài, cứu Lý Lan chính là tuyến thủ cũng đến từ Thanh Sam Đông Viện, Đình Hạo.

Chỉ thấy lướt kiếm từng tầng đỏ thẫm tỏa kiếm quang rực rỡ phát ra từ kiếm rỉ sét trong tay đao. Lương Phi Tuyết cuồng bạo đánh ra kinh khí đều bị phong cách thân thể một thước.

Lực lượng siêu tứ khiêu Vô Đồ cảnh chớp mắt đánh bay Lý Lan nhưng không thể xâm nhập một li qua vòng kiếm của Đình Hạo, chỉ có thể đẩy hẳn không ngừng bay ngược.

Lúc này mấy người khác cũng phản ứng lại.

Nhóm huynh đệ Thất Nghĩa Minh Lý Mục Vân xông lên lôi đài đá xanh trước tiên bao vây Lương Phi Tuyết lại. Đường như liên tục bùng nổ lực lượng siêu tự nhiên khiến Lương Phi Tuyết kiệt sức, tia đỏ trong mắt tán đi trở về bình thường, suy yếu gục trong vòng tay Lý Mục Vân.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đình Hạo hư thiên thạch rớt xuống bên ngoài lôi đài đá xanh, đập một cái hố to.

Chớp mắt bụi đất tung tóe, mặt đất rung rinh nứt cái hố to. Đình Hạo như man thú ôm Lý Lan lại nhảy lên lôi đài đá xanh.

Mãi đến lúc này đệ tử ký danh xung quanh lôi đài đá xanh mới lấy lại tinh thần từ tình hình kinh hồn. Bọn họ ồ lên như sóng, rối loạn.

- Như thế nào?

- Tại sao Lý Lan đột nhiên thua?

- Lương Phi Tuyết sao vậy? Không lẽ hắn ăn gian?

Đệ tử ký danh không hiểu chuyện gì, xì xầm rối loạn. Bọn họ không biết kết quả như vậy nên tính ai thua ai thắng, tình hình quá quái dị.

* * *

Phía xa, trên đài xem lệ.

Đám người Lãnh Nhất Toàn, Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi chậm rãi ngồi xuống.

Tình hình do đệ tử ký danh tự giải quyết thì không còn gì tốt hơn, không cần đám người Lãnh Nhất Toàn, Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Trình Phi ra tay, phù hợp tôn chỉ Văn Kiếm tông bồi dưỡng, thử thách đệ tử ký danh.

Lỗ Kỳ kiểm không được hỏi Doãn Nhất Phi ngồi bên cạnh:

- Mới rồi Đình Hạo sử dụng một thức kiếm pháp là gì? Tại sao ta không nhìn thấu?

Doãn Nhất Phi biểu tình nghiêm túc lắc đầu.

Lãnh Nhất Toàn, Trình Phi liếc nhau, trong mắt có giạt mình, hai người cùng nghĩ đến một người.

* * *

- Tội tệ!

Đình Hạo một tay ôm eo Lý Lan nửa hôn mê, lạnh lùng nhìn bảy huynh đệ Thất Nghĩa Minh phía đối diện, trong mắt tràn đầy xem thường.

Lão ngũ Phùng Hành Quân tính tình nóng nảy bị thái độ khinh thường của Đình Hạo chọc giận, quát to:

- Tiểu tử, ngươi không nên nói lung tung, có gì tội tệ? Nhị ca của ta thắng quang minh chính đại, là người Thanh Sam Đông Viện các ngươi tài nghệ không bằng người!

Đình Hạo lạnh lùng cười:

- Hừ! Quang minh chính đại? Nếu không phải phút cuối Lý Lan sư huynh lòng bất nhẫn có ý nhường thì bây giờ Lương nhị ca của các ngươi đã bị phế rồi! Chẳng những không cảm ơn, ngược lại thừa cơ tập kích, thật là tội tệ vô sỉ. Cái gọi là Lương Phi Tuyết danh chấn ngũ viện chỉ có thể, thật khiến người thất vọng.

Lúc trước vào phút cuối cùng chương thứ ba Đình Hạo thấy rõ Lý Lan không nhẫn tâm phế bỏ thiên tài tông môn như Lương Phi Tuyết, hơi thu lực Ngọc Sắc Khuynh Thành Chưởng, rút khí kinh xanh biếc phủ thùy định nương tay.

Ai ngờ Lương Phi Tuyết bỗng bùng nổ phản kích chớp mắt đánh Lý Lan bị thương, lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt!

Lần này thì Võ sư Trần Thắng cũng tức giận quát:

- Người ngậm máu phun người . . .

- Như thế nào? Muốn ý nhiều hiệp ít sao?

Cánh tay trái Đinh Hạo ôm Lý Lan tỉnh lại nhưng khó đứng vững, tay phải cầm kiếm, mặt đối mặt bảy người vẫn không sợ hãi. Đinh Hạo cười nhạt.

Bóng người chột lóe, Cát Âm, Trương Thiên Luân, Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất, một đám người nhảy lên lôi đài đá xanh đứng sau lưng.

Đám người Cát Âm, Trương Thiên Luân, Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất tức giận quát:

- Thanh Sam Đông Viện chúng ta không dễ ăn hiệp!

- Các người . . . Tiểu tử ngươi tìm cái chết . . .

Phùng Hành Quân, Võ si Trần Thắng không chịu nổi Đinh Hạo trào phúng Lương Phi Tuyết, nổi điên muốn đánh nhau.

- Đừng . . . Đừng đánh . . .

Lương Phi Tuyết suy yếu miễn cưỡng kéo lại hai huynh đệ, lại há mồm học máu, mặt vàng vọt lắc đầu. Lý Mục Vân nâng Lương Phi Tuyết nhìn Đinh Hạo, Lý Lan, thở hổn hển.

Lương Phi Tuyết nói:

- Xin lỗi, ta không . . . Không chế được lực lượng . . . Mỗi . . . Lỗi lần đều vậy . . . Ta không cố ý . . .

Lý Lan hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Lý Lan kiêu ngạo cường ép vận chuyển huyền khí lại học máu, vùng khỏi vòng tay Đinh Hạo, đứng thẳng dậy. Xem tình hình thì Lý Lan ghi hận Lương Phi Tuyết.

Đinh Hạo cảm thấy thân hình Lý Lan quá mạnh mai, đứng sát bên không góp lời.

Xem tia sáng đỏ kỳ lạ trong mắt Lương Phi Tuyết và trạng thái vừa rồi thì lời giải thích của gã hơi đáng tin, nhưng trận đấu này Thanh Sam Đông Viện và Lý Lan thua rất kỳ cục, quá oan.

Lý Lan bình tĩnh, lạnh lùng gần từng chữ:

- Lương Phi Tuyết, sớm muộn gì giữa ngươi và ta đấu một trận. Hy vọng đến lúc đó ngươi vẫn may mắn như vậy!

Khóe môi Lý Lan chảy vệt máu, lão đảo được Cát Âm, Trương Thiên Luân dìu xuống lôi đài đá xanh.

Lương Phi Tuyết lộ nụ cười khổ nhưng không nói gì thêm.

Đinh Hạo nhìn theo Lý Lan rời đi, vẫy tay mang theo đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đám người Cát Âm, Trương Thiên Luân, Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất xuống lôi đài đá xanh, không dây dưa nhiều.

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố kết quả cuộc tỷ võ:

- Bạch Sam Trung Viện Lương Phi Tuyết thắng!

Lý Lan bị đánh té xuống lôi đài đá xanh, mất khả năng chiến đấu trước nên bị phán thua.

* * *

Cuộc chiến của Lý Lan, Lương Phi Tuyết dấy lên tranh cãi trong đệ tử ký danh.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không phục nhưng không có cách nào thay đổi kết quả cuối cùng.

Đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện vẫn vênh váo.

Lúc đó mọi người không hiểu nổi phút cuối Lương Phi Tuyết bị thương đã xảy ra chuyện gì, dường như trong người thiếu niên điệu thấp ẩn chứa lực lượng đáng sợ không thể khổng chế, một khi bị kích phát sẽ xảy ra chuyện đáng sợ.

72. Chương 72: Thật Sự Có Thiên Tài

Trong những cuộc bàn cãi, trận đấu thứ hai cuộc chiến tứ cường bắt đầu.

Trận này là nội bộ Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện chém giết. Đại ca Lý Mục Vân đấu với lão ngũ Phùng Hành Quân.

Đây là trận đấu ngắn nhất trong cuộc chiến tứ cường.

Bởi vì Phùng Hành Quân dứt khoát nhận thua, bỏ trận.

Lý Mục Vân trực tiếp lọt vào vòng sau.

Nhìn ra được lúc Phùng Hành Quân nhận thua Lý Mục Vân rất ngạc nhiên, trước đó gã không biết ngũ đệ sẽ bỏ cuộc. Vốn hai người ước hẹn mặc kệ thực lực cao thấp phải thỏa sức đấu một trận, ia ngờ Phùng Hành Quân mỉm cười nhảy xuống lôi đài.

Vậy là người được lợi lớn nhất chính là Lý Mục Vân.

Chẳng những Lý Mục Vân vào tứ cường còn không trải qua chiến đấu kịch liệt, không tiêu hao thực lực, có thể dĩ dật đãi lao, tiếp nhận khiêu chiến vòng tiếp theo.

Trong đệ tử ký danh khen chê đủ điều đối với hành động này của Phùng Hành Quân.

Nhưng hết cách, thực lực của Bạch Sam Trung Viện thật sự quá mạnh, chỉ Thất Nghĩa Minh mới có tư cách, thực lực làm ra hành động đó.

Trận đấu nhanh chóng kết thúc ý nghĩa trận thứ ba đến sớm.

Đinh Hạo Thanh Sam Đông Viện đấu với Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện.

Đây là trận so đấu hai vua hâm mộ của năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

* * *

Tiếng hoan hô, kêu gào phân biệt rõ ràng bùng nổ như núi lửa quanh lôi đài đá xanh.

Đinh Hạo, Lâm Tín, hai thiếu niên tuấn tú chiến đấu đã bắt đầu một nén nhang.

Trường sam may múa, kiếm quang tung hoành. Vừa bắt đầu tỷ võ Đinh Hạo, Lâm Tín không hẹn cùng dùng vũ khí bắt đầu cuộc so tài kiếm thuật đơn thuần nhất.

Hai thiếu niên tuấn tú, khí độ siêu phàm, kiếm thuật phi phàm, thân tiêu sái, kiếm quang chớp lóe động tác như đang múa bay bay. Trên lôi đài đá xanh thiếu phần khói lửa, tăng cảm giác mộng ảo.

Cuộc so đấu tuyệt đẹp làm người say mê, các nữ đệ tử ký danh chìm trong đau khổ ngọt ngào không biết nên ủng hộ ai.

Bởi vì hai người trên đài đều được đệ tử ký danh mới nhập tông công nhận là ‘tình nhân trong mộng’, rất được các thiếu nữ yêu thích.

Đương nhiên đa số người tập trung tinh thần quan sát tỷ võ.

Trận đấu này là trận kiếm thuật trình độ cao nhất từ khi năm viện đại tái bắt đầu đến nay. Cơ hồ có thể nói là cuộc chiến kinh điển đại biểu cho trình độ kiếm thuật đệ tử ký danh, làm nhiều người nhìn như say như mê.

Một thanh trường kiếm tinh cương bình thường vào tay mỹ thiếu niên Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện như có sự sống, kiếm quang phun ra nuốt vào để lại một chuỗi ảo ảnh giữa không trung.

Lâm Tín thi triển một bộ kiếm pháp dài dòng tinh diệu.

Ít người nhận ra lai lịch kiếm pháp đó, cho người cảm giác kiếm quang rậm rạp liên miên mất tận, không nhanh không chậm, giống như mưa mùa thu chẳng có một chút sơ hở. Có cảm giác chìm trong đó, bị khổng chế tiết tấu, tinh thần.

kiếm rỉ sét giống cây củi trong tay Đinh Hạo di động nhanh tựa ngọn lửa cháy hừng hực nhấp nháy.

Đinh Hạo lần lượt thi triển ba bộ kiếm pháp hần nắm giữ hoàn chỉnh nhất là kiếm pháp căn bản, Thập Tự Khoái Kiếm, Truy Điện Trung Cung Kiếm. Đinh Hạo phát huy chữ quyết ‘nhanh’ trong kiếm thuật đến cực độ.

Cuối cùng đệ tử ký danh bình thường dưới lôi đài đá xanh khó thể dời mắt khỏi kiếm rỉ sét trong tay Đinh Hạo.

Mỗi lần đệ tử ký danh cho rằng bọn họ nhìn thấy hình dáng kiếm rỉ sét thì rất nhanh biến thành cái bóng dần tan, đó chỉ là ảo ảnh Đinh Hạo múa kiếm nhanh để lại.

- Đáng sợ, kiếm thể nhanh đến mức này không thể thấy được làm sao phòng ngự?
- Chỉ có thể giống như Lâm Tín sư huynh, không cầu có công, chỉ cầu vô quá, lấy bản thân làm chủ không bị khoái kiếm của Đinh Hạo sư huynh quấy nhiễu phân tán mới không thua trước kiếm.
- Các ngươi sai rồi, chủ đạo tiết tấu thật ra là Lâm Tín sư huynh. Không phải Đinh Hạo sư huynh cầu nhanh mà là bị buộc, ai đều biết Lâm Tín sư huynh giỏi tính toán, sở trường bố cục và khổng chế tiết tấu, giống như chơi cờ khiến đối thủ bất giác rơi vào lưới đã bày sẵn. Thật ra Lâm Tín sư huynh đã tính toán hết.
- Đúng vậy. Đối thủ khó đối phó như Lâm Tín sư huynh chỉ có thể giống Đinh Hạo sư huynh dùng kiếm thuật nhanh đến cực điểm chống đỡ, không cho Lâm Tín sư huynh có thời gian suy tính, bố cục, đây xem như ngang tài ngang sức.
- Nói vậy là trận tỷ võ này hai bên cố gắng khắc chế đối phương, vậy sẽ kết thúc ngang tay sao?
- Chưa chắc. Lâm Tín sư huynh tính toán bố cục hay Đinh Hạo sư huynh với khoái kiếm tuyệt luân cũng có cực hạn. Chờ xem trong bọn họ ai đột phá cực hạn trước, một khi đột phá tức là lúc chia ra thắng bại.
- Mọi người hãy chú ý xem đi, quyết đấu kiếm pháp như vậy là cơ hội khó gặp cho đệ tử ký danh chúng ta. Nếu có thể lĩnh ngộ một phần trong đó là được lợi cả đời.
- Đúng vậy. Đúng đúng.
- Ha ha ha ha ha ha! Hình như ta hiểu được một chút.

Đám đệ tử ký danh nhìn say mê, bàn tán xôn xao, có ý kiến riêng, giao lưu tâm đắc cái nhìn. Trong đó có nhiều đệ tử ký danh cơ sở vững chắc, ánh mắt sáng suốt nhìn ra chỗ tinh diệu trong cuộc quyết đấu giữa Đinh Hạo, Lâm Tín.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ánh mắt sùng bái dính chặt vào bóng áo xanh bay múa trên lôi đài đá xanh.

Lúc trước Lý Lan bị đánh bại gặp nguy hiểm, Đinh Hạo đứng ra ngay phút mấu chốt khiến các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện càng tôn sùng hần hơn. Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhớ lại ngày thường Đinh Hạo bình dị, gần gũi, khiêm tốn, thân thiện, bọn họ không chút nghi ngờ nếu bản thân gặp nguy hiểm thì Đinh Hạo sư huynh cũng sẽ đứng ra bảo vệ.

Trong lòng đám thiếu niên tự cho là mình siêu phàm nhưng chỉ là đứa trẻ mười ba, bốn tuổi ra xa nhà, Đinh Hạo cho bọn họ cảm giác an toàn như đại ca.

Đặc biệt là đám người Vương Tiểu Thất, Trương Phàm, Phương Thiên Dực nhìn chăm chú vào cuộc so tài kịch liệt trên lôi đài đá xanh.

Vương Tiểu Thất, Trương Phàm vốn chính là người hâm mộ cứng của Đinh Hạo, Phương Thiên Dực thì vị trận khiêu chiến nội bộ Thanh Sam Đông Viện lúc trước so kiếm cùng Đinh Hạo mà kết duyên, xem như không đánh không uyên biết. Phương Thiên Dực cũng có thiên phú, sức lĩnh ngộ kiếm thuật siêu tuyệt.

Lúc này Phương Thiên Dực nhìn Đinh Hạo, Lâm Tín so đấu, gã chìm trong cuộc tỷ võ.

Đường kiếm của Đinh Hạo, Lâm Tín đều có phong cách vô cùng xuất sắc. Nhưng không hiểu sao Đinh Hạo nghiêng về đường kiếm nhanh như tia chớp, thể như sấm sét, cực kỳ bá khí của Đinh Hạo.

Chính Phương Thiên Dực cũng không nhận ra hôm nay, trong cuộc tỷ võ này, Đinh Hạo thể hiện phong cách kiếm thuật ảnh hưởng thành tựu sau này của gã không thể bỏ qua. Nhiều năm sau, khi Phương Thiên Dực lấy kiếm thuật dương danh thiên hạ, được vô số đại lão tông sư công nhận là đệ nhất nhân có phong cách gần với Đinh Hạo nhất trong toàn Bắc Vực về lĩnh vực kiếm.

73. Chương 73: Tứ Cường!

Trong đám người, Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên chìm đắm trong thế giới kiếm quang cuộn cuộn của Đinh Hạo, Lâm Tín.

Trước khi Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên vào Vấn Kiếm tông đều là thiên tài lãnh địa của mình, có tiếng tăm, gặp nhau trước khi Đinh Hạo vào tông, chứng kiến thực lực khi đó của hắn. Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên không ngờ mấy ngày ngắn ngủi Đinh Hạo tiến cảnh nhanh như vậy, có thể nói là siêu tốc.

- Thì ra trên thế giới này thật sự có quái vật siêu thiên tài.

Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên thấy nản lòng.

Thiên nga nhỏ Lý Y Nhược thì không nghĩ nhiều.

Rất nhiều nam đệ tử ký danh nhìn chăm chú Lý Y Nhược nhú mày, tập trung quan sát tỷ võ. Trong lòng Lý Y Nhược nhắc đi nhắc lại: Lâm Tín đẹp trai hơn Đinh Hạo nhiều, chắc chắn Lâm Tín sẽ thắng, tư thế của Lâm Tín thật tiêu sái.

Khi Lâm Tín ngẫu nhiên chiếm ưu thế Lý Y Nhược sẽ cố ý cười ré lên.

Điều này làm nhiều nam đệ tử ký danh rất tức giận, một đóa hoa năm viện đông, tây, nam, bắc, trung tuyệt đẹp đã khuyh tâm vì mỹ thiếu niên Lâm Tín.

Nhưng sự thật là gì?

Chỉ Lý Y Nhược mới biết nhiều lần hình tượng thiếu niên bên Tẩy Kiếm Trì tổn mất với nàng, vì một nữ nhân lưu lạc đề tiện quát mắng nàng không ngừng khắc sâu trong tim nàng.

Lý Y Nhược thầm nhủ:

- Đây là bởi vì hận, nhất định là bởi vì hận. Đinh Hạo khốn kiếp dám mắng ta, là kẻ thù của ta!

* * *

Đình đình đình đình đình!

Một chuỗi hỏa hoa chói mắt nở tung, tiếp theo là tiếng kim loại nhanh chóng va nhau xé gió vang lên.

Hai bóng người ưu mỹ như thiên tiên dấy dưa lấp lóe ba nén nhang rót cuộc tách ra.

Lâm Tín, Đinh Hạo đối diện nhau, thấy khen ngợi trong mắt đối phương.

Chiến đấu kịch liệt thời gian dài làm Lâm Tín, Đinh Hạo tiêu hao huyền khí, thở hơi gấp. Tu vi huyền khí của Lâm Tín trên Đinh Hạo, đạt đến sơ giai tam khiêu Võ Đò cảnh. Nhưng Đinh Hạo thắng lực lượng cơ thể mạnh hơn. Vì vậy Đinh Hạo và Lâm Tín đánh ngang tay.

Nếu tiếp tục chiến đấu thì trong thời gian ngắn không thể chia thắng bại.

- Tiếp tục so đấu kiếm thuật thì khó phân thắng bại trong thời gian ngắn.

Đinh Hạo nhẹ gật đầu, cổ tay mỗi bởi vì hơn bốn ngàn lần đâm kiếm nhanh.

Đinh Hạo cực kỳ nghiêm túc nói:

- Hay là người trực tiếp nhận thua đi.

Đinh Hạo thốt lời dấy lên tiếng kinh kêu, bàn tán quanh lồi đài đá xanh.

Vài đệ tử ký danh đến từ Hoàng Sam Bắc Viện lớn tiếng la lối Đinh Hạo quá vênh váo.

Ai biết Lâm Tín trên lồi đài đá xanh không hề thẹn quá thành giận, hơi tiếc nuối thở dài. Lâm Tín không nói gì thêm, chấp tay xoay người nhận thua, nhảy xuống lồi đài.

Tình hình này khiến vô số đệ tử ký danh quanh lồi đài đá xanh mắt tròn mắt dẹt.

- Có chuyện gì? Xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Lâm Tín sư huynh đột nhiên nhận thua?

- Chẳng lẽ lúc trước đã phân ra thắng bại? Nhưng sao ta không nhận ra?

- Rốt cuộc là sao?

Mọi người đều không nhìn ra cục diện ngang ngửa nhau tại sao Lâm Tín đột nhiên chọn nhận thua, chẳng lẽ mỹ thiếu niên giỏi tính toán đã tính ra tiếp tục đấu thì sẽ thua sao?

Trọng tài mặt không biểu tình hét lên kết quả cuộc đấu kiếm thuật kinh tâm động phách nhưng kết thúc đầu voi đuôi chuột.

- Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo thắng!

Mặc kệ đa số người không hiểu ra sao nhưng các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cực kỳ hưng phấn hoan hô nhảy nhót lên, hấp tấp nhảy lên lồi đài đá xanh bao quanh Đinh Hạo ném hắc lên cao liên tục.

* * *

- Tại sao Lâm Tín bỗng nhiên nhận thua?

Võ sư Trần Thắng sờ cằm suy tư.

Tôn Cửu Thiên bộ dáng lòng còn sợ hãi chậm rãi nói:

- Còn nhớ ta thua như thế nào không?

Mắt Võ sư Trần Thắng sáng lên:

- A?

Một tia chớp xẹt qua đầu Võ sư Trần Thắng, gã hiểu ra điều gì.

* * *

Lý Lan mặt tái nhợt đứng ở phía xa nhỏ giọng nói:

- Bởi vì huyền khí biến dị của Đinh Hạo sao?

Không biết Lý Lan trở về Diễn Võ Đường ngoại môn từ bao giờ, vết thương trên người chưa lành hẳn nhưng có thể đi bình thường. Lý Lan nhìn Lâm Tín đột nhiên chịu thua, cúi đầu đăm chiêu.

Cát Âm, Trương Thiên Luân đứng bên cạnh nghe Lý Lan nói mắt chợt sáng lên, nghĩ đến điều gì.

* * *

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao nhìn Lâm Tín cười tủm tỉm, vừa nhai gà đùi nướng vừa vô tâm vô phế hỏi:

- Ài, tại sao lại nhận thua? Không lẽ người sợ vào tứ cường trận đấu sau sẽ gặp ta?

- Bởi vì Đinh Hạo nói so đấu kiếm thuật không thể phân ra thắng bại, hắn muốn dùng cách chiến đấu khác ta không thể phá giải.

Lâm Tín hơi tiếc nuối nói:

- Trước mắt ta chưa nghĩ ra cách phá giải công kích khác của Đinh Hạo.

- Có thứ gì tên quỷ tính kẻ nhà ngươi không thể khắc chế được?

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao hờ hởi hỏi dồn:

- Mau cho ta biết, sau này ta không sợ người nữa, ha ha ha ha ha ha!

Lâm Tín liếc tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao, khinh thường nói:

- Có nói cho người cũng vô dụng, người có thể nắm giữ huyền khí phong tuyết băng sương sao?

- A? Vì nó?

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao ử rử như bong bóng xì hơi.

Lâm Tín tiếc nuối giải thích rằng:

- Ủm! Trước đó Đinh Hạo so kiếm với ta không phát ra huyền khí biến dị đáng sợ kia, nên chúng ta mới lực lượng ngang nhau. Một khi Đinh Hạo phóng ra huyền khí băng sương phong sương, khí lạnh đáng sợ đó cho dù không đánh bại ta ngay lập tức nhưng có thể dần xâm nhập vào người ta, đông cứng thân thể ta, khiến phản ứng, động tác của ta chậm lại khó thể ngăn cản khoái kiếm không chỗ không lọt nhanh như chớp của Đinh Hạo.

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao không cam tâm cắn đuôi gà nói:

- Nói vậy là huyền khí băng sương phong sương biến dị của hắn chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi?

Lâm Tín mỉm cười nói:

- Chưa chắc. Nếu có huyền khí thuộc tính hỏa hệ là có thể tương sinh tương khắc, một số công pháp huyền khí kỳ dị khác có thể chặn được khí lạnh của Đinh Hạo. Tiếc rằng ta tạm thời không có hai thứ đó.

Tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao tiếp tục cắn đuôi gà:

- Cũng đúng. Nhưng nói thật thì Tiểu Lâm Tử, người chuẩn bị lúc nào cô đọng huyền khí thuộc tính của mình đây? Không thể nào cứ ức chế mãi.

- Chờ một lúc nữa, chưa chuẩn bị xong. Ta vẫn không nắm chắc cô đọng huyền khí thuộc tính hoàn mỹ nhất.

Lâm Tín siết tay, cao giọng quát:

- Nhưng không lâu nữa, lần sau ta nhất định sẽ không thua Đinh Hạo!

Sau khi thi đấu kịch liệt rốt cuộc sinh ra tứ cường.

Lý Mục Vân!

Lương Phi Tuyết!

Đinh Hạo!

Nhậm Tiêu Dao!

Bốn cái tên này khắc sâu trong lòng mỗi một đệ tử ký danh, thành ngọn núi cao không thể trào lên.

74. Chương 74: Chiến Đấu Kỳ Lạ

Đương nhiên tên mập ham ăn Nhậm Tiêu Dao là ngoại lệ. So đấu bốn sà hai không có danh ngạch trống, điều này nghĩa là Nhậm Tiêu Dao không thể không đối diện một trong ba cường giả Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Đinh Hạo.

Là lừa là ngựa, Nhậm Tiêu Dao phải bộc lộ tài năng.

Nhiều người nghiêng rằng nghiêng lợi chờ đợi tên mập Nhậm Tiêu Dao lộ nguyên hình.

Hết cách, Nhậm Tiêu Dao may mắn quá chọn người hận.

* * *

Bởi vì phải kết thúc so đấu trong hôm nay nên cuộc chiến tứ cường mới chấm dứt không lâu thì vòng đấu tiếp theo bắt đầu.

Bản đồ trận đấu rất nhanh dán trên bia đá bên cạnh lôi đài đá xanh số một.

Lương Phi Tuyết đấu với Nhậm Tiêu Dao.

Lý Mục Vân đấu với Đinh Hạo.

Hai cường giả trong Bạch Sam Trung Viện đấu với hai cao thủ đến từ Thanh Sam Đông Viện, Hoàng Sam Bắc Viện.

Đối trận như vậy nằm trong dự tính của nhiều người.

Nghỉ ngơi chốc lát sau vòng bán kết chính thức bắt đầu.

Trận thứ nhất, Lương Phi Tuyết đấu với Nhậm Tiêu Dao.

Khi hai bên bước lên lôi đài đá xanh, nhiều đệ tử ký danh ở phía dưới gấp gáp kêu to, la ó muốn nhìn cảnh tên mập ăn hàng Nhậm Tiêu Dao bị đánh bầm dập như chuối.

Nhiều đệ tử ký danh cảm thấy tên mập Nhậm Tiêu Dao không đẹp trai như ta, khí chất không bằng ta, mập như con heo tại sao chỉ đánh một trận có thể vào tứ cường? Xứng đáng bị đánh!

Cuộc so tài bắt đầu trong tiếng hò hét căm giận ‘đả đảo mập’.

Rất nhanh, tiếng hò hét ngừng bật.

Khi các đệ tử ký danh quanh lôi đài đá xanh nhìn Nhậm Tiêu Dao di chuyển nhanh nhẹn không xứng với thân hình mập mỡ liên tục né kiếm chiêu tất sát của Lương Phi Tuyết thì từng tiếng hút ngụm khí lạnh vang lên.

Có người tán thán thân pháp Nhậm Tiêu Dao mập nhanh nhẹn:

- Trời ạ, tên mập này kiếp trước là con khỉ sao?

Khi thấy Nhậm Tiêu Dao mập đạp bước mộng ảo suýt chết né một chiêu kiếm pháp của Lương Phi Tuyết hôm qua đánh bay Cuồng Nhân Lữ Cuồng của Tử Sam Nam Viện thì mọi người hiểu đã xem thường Nhậm Tiêu Dao mập.

Thì ra Nhậm Tiêu Dao là thằng khờ vác cái lu chạy, không nói gì khác, chỉ bằng thân pháp này đủ để gã đi tới thất cường.

Lương Phi Tuyết chiến đấu với Lý Lan bị thương không nhẹ nhưng đã được chữa trị, lúc này lành hẳn, không bị ảnh hưởng sức chiến đấu. Lương Phi Tuyết vẫn phát huy thực lực trăm phần trăm.

Một thanh trường kiếm bình thường phát ra uy lực đáng sợ trong tay Lương Phi Tuyết, kinh khí vờn quanh trên lôi đài đá xanh như gió rít gào.

Đệ tử ký danh bốn phía cảm giác gió mạnh sắc bén đáng sợ ập vào mặt, không mở mắt ra được, giống như đao cắt.

Nhưng Nhậm Tiêu Dao mập như gấu trúc nhảy tới nhảy lui trong kiếm quang, tựa chiếc thuyền con trên biển rộng bị sấm chớp bão tố sóng thần tấn công, hết lần này tới lần khác sắp bị lật úp chìm trong biển lạnh sâu thẳm rồi lại mạo hiểm hóa nguy thành an.

Càng khiến người đỡ khóc đỡ cười là Nhậm Tiêu Dao mập vừa né vừa hú hét như gà mái mập sợ chết, kinh hoảng co giò chạy lung tung. Tuy nhiên Nhậm Tiêu Dao luôn thoát hiểm an toàn.

Lúc không thể né được Nhậm Tiêu Dao mới dùng trường kiếm đỡ một đòn.

Mỗi lần Nhậm Tiêu Dao đỡ đòn trên lôi đài đá xanh sẽ vang tiếng kim loại va chạm như pháo nổ.

Thịt mỡ trên người Nhậm Tiêu Dao rung theo tiếng va chạm.

Bộ dạng Nhậm Tiêu Dao rất chặt vật nhưng trường kiếm luôn đỡ được lực lượng của Lương Phi Tuyết, vẫn kiên trì đấu tiếp.

Trong chớp mắt này, cuộc tỷ võ đã qua một canh giờ.

Những đệ tử ký danh ban đầu hét to ‘đả đảo mập vạn ác’ thành rùa đen rút đầu, sợ bị Nhậm Tiêu Dao ghi hận sau này tính sổ. Mặc kệ Nhậm Tiêu Dao thắng hay thua cuộc tỷ võ. Gã lộ ra thực lực vượt hơn người một bậc, cá đệ tử ký danh không thể trêu chọc.

Một số người bỗng thấy Nhậm Tiêu Dao mập mập đáng yêu.

Lương Phi Tuyết không ngờ tên mập ăn hàng Nhậm Tiêu Dao sẽ trơn trượt như vậy, trong phút chốc gã có cảm giác khó thể giải quyết.

Trên lôi đài đá xanh, Nhậm Tiêu Dao mặc áo vàng như cục thịt tròn xoe. Tiện nhân này một bên la hét cứu mạng một bên lăn qua lăn lại trong kiếm quang, nhìn như cục kỳ mạo hiểm nhưng mỗi lần đều hóa nguy thành an.

Tạo nghệ thân pháp của Nhậm Tiêu Dao vượt qua lão lục khí chất thư sinh Trần Khải Đông trong Thất Nghĩa Minh nổi tiếng về tốc độ thân pháp.

Các đệ tử Hoàng Sam Bắc Viện vừa mừng vừa kinh.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín thua trong tay đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện Đình Hạo làm đệ tử ký danh Hoàng Sam Bắc Viện cực kỳ thất vọng, vốn tưởng thế là hết. Nhậm Tiêu Dao tham gia đấu tứ cường căn bản là tự rước lấy nhục, nhưng không ngờ tên mập diện mạo bình thường không lộ ra đặc sắc này có thực lực kinh người đến vậy.

Trong phút chốc lại một canh giờ qua đi.

Trán Lương Phi Tuyết toát mồ hôi.

Chiến đấu cường độ cao kéo dài tọa áp lực rất lớn, tiêu hao huyền khí nhiều.

Nhậm Tiêu Dao mập vô cùng chặt vật hú hét, khuôn mặt nhỏ sợ trắng bệch, dường như rất sợ nhưng vẫn cố gắng.

Nhậm Tiêu Dao đổ mồ hôi đầm đìa, ướt trường sam vàng dán sát người lộ thịt mỡ. Thậm chí quần lót đỏ rực như ẩn như hiện làm một số đệ tử ký danh dưới lôi đài đá xanh lưu manh suýt sáo.

Trận chiến đấu này biến thành cuộc chiến tiêu hao.

Trong khoảnh khắc lại làm ột canh giờ.

Nhậm Tiêu Dao mập vẫn như con khỉ bị chọc nhảy lên hụp xuống, rất chặt vẫn nhưng còn đứng trên lôi đài đá xanh.

Nhậm Tiêu Dao ăn hàng bên bỉ trên cả mỹ thiếu niên Lâm Tín nổi danh cơ giã, nhưng gã cố chống thời gian dài trong kiếm quang đầy trời của Lương Phi Tuyết chứng minh thực lực mạnh mẽ.

Người Lương Phi Tuyết cũng ướt mồ hôi.

Dù sao lúc đầu với Lý Lan làm Lương Phi Tuyết bị thương không nhẹ, có tiêu hao. Nhậm Tiêu Dao mập một đường nghỉ ngơi vào tứ cường, có thể nói là dĩ dật đãi lao. Cứ tiếp tục như vậy Nhậm Tiêu Dao là người thắng.

Dưới lời đài đá xanh, vài người đầu óc sáng suốt nhìn ra manh mối thắng bại.

- Không lẽ tên mập này sẽ vào chung kết hai người sao?

Nhiều người cảm thấy khó thể chấp nhận được.

Bao gồm Đinh Hạo thân xác cũng không tin nổi. Nhậm Tiêu Dao mập thật là kỳ diệu, vừa la cứu mạng vừa chiến đấu, phong rách lạng lẹ. Nhìn ra được Nhậm Tiêu Dao càng sợ thì càng phát huy thực lực đến mức tận cùng, tránh né nguy hiểm.

Cán cân chiến thắng dần nghiêng hướng Nhậm Tiêu Dao mập.

75. Chương 75: Là Điệu Thấp Hay Kỹ Tận?

Khi mọi người thấy thương tiếc cho Lương Phi Tuyết thì xảy ra biến đổi không ai ngờ, làm người ta mắt tròn mắt dẹt.

Nhậm Tiêu Dao mập bỗng không né nữa.

Nhậm Tiêu Dao dùng trường kiếm cứng đối cứng đỡ ba chiêu của Lương Phi Tuyết xong thừa cơ hội kéo giãn khoảng cách, luồng cuồng xua tay.

Nhậm Tiêu Dao cao giọng quát:

- Ngừng, ngừng! Không đánh, không đánh! Má ơi, không được rồi, đối chết mất, nếu không ăn gì thì ta sẽ chết đói! Thôi, người thắng, không đánh!

Nhậm Tiêu Dao nói xong nhảy xuống lời đài đá xanh ngay.

Mọi người trợn to mắt nhìn Nhậm Tiêu Dao mập như ngựa hoang thoát cương sốt ruột xông vào khu tuyển thủ lấy một con gà nướng vàng xốp tỏa mùi hấp dẫn từ trong bao đồ ra, nhanh nhẹn xé gà nhét vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Đinh Hạo kiềm không được trán nổi gân xanh:

- Tổ cha nó!

Cái quái gì đây?

Lương Phi Tuyết đứng ngơ người trên lời đài đá xanh.

Lão nhị Thất Nghĩa Minh luôn trầm ổn, điệu thấp cũng không ngờ cuối cùng sẽ thắng như thế này, đôi mắt phượng lộ vẻ dở khóc dở cười.

Im lặng giây lát sau quanh lời đài đá xanh vang lên tiếng cười rần rần.

Các đệ tử ký danh Hoàng Sam Bắc Viện gục đầu hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Nhậm Tiêu Dao mập chết tiệt trời sinh ăn hàng, vào lúc này làm mất mặt, Hoàng Sam Bắc Viện không còn mặt mũi nào. Quá mất mặt, quá vô sỉ!

Mỹ thiếu niên Lâm Tín luôn cùng Nhậm Tiêu Dao ăn hàng Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu lúc này ngồi trong khu tuyển thủ, ánh mắt hung dữ trừng tên mập. Về mặt Lâm Tín là 'từ nay tuyệt giao, cắt tay áo đứt tình, từ nay về sau ta không biết mập nhà người'.

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố thắng bại cuộc tỷ võ:

- Bạch Sam Trung Viện Lương Phi Tuyết thắng!

Trận tỷ võ này là trận đấu kỳ lạ nhất từ khi năm viện đại tái bắt đầu thi đấu tới nay. Có lẽ mọi người dự đoán được kết cuộc nhưng không ngờ nổi quá trình, càng không đoán ra nhân tố quyết định thắng bại sẽ là ‘đới’, cái lý do không là lý do này.

Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện hoan hô nghênh đón Lương Phi Tuyết.

Lương Phi Tuyết thắng khiến Bạch Sam Trung Viện cách mực tiêu tuyệt vời ‘hai tuyển thủ bản viện sẽ gặp nhau trận chung kết’ càng gần một bước.

Còn Lý Mục Vân?

Tuy Đinh Hạo rất mạnh nhưng không ai cho rằng Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh, thần bí khó lường, có phong độ vương giả sẽ thua.

Bởi vì Lý Mục Vân có thực lực tuyệt đối.

* * *

- Đặt cược, đặt cược đi. Năm viện đại tái, Lý Mục Vân đấu với Đinh Hạo, còn một nén nhang bắt đầu tỷ võ, mua xong rời tay!

Trong một góc tối bên ngoài Diễn Võ Đường ngoại môn không ngừng vang tiếng rao.

Vài người mở cược, xem năm viện đại tái như cơ hội kiếm tiền. Cá cược đúng là hấp dẫn nhiều đệ tử ký danh thậm chí là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn tham gia, buôn may bán đắt.

Đương nhiên nhà cái có thể tổ chức đặt cược ít nhất là đệ tử nội môn Vấn Kiếm tông, thân phận hiển hách, có độ tin cậy.

Tuy Vấn Kiếm tông khá rộng rãi với môn nhân, cung cấp các loại tài nguyên tu luyện, nhưng tu luyện võ đạo cần tài nguyên khổng lồ không thể đo lường. Bất cứ cường giả võ đạo nào đều dùng tiền bạc, tài nguyên đáp nần ra, người nghèo và tán tu muốn trở nên nổi bật thật tình rất khó khăn.

Thông qua các loại thi trong môn phái, đặt cược kiếm tiền là con đường nhiều đệ tử nội môn thích thú.

Hơn nữa tông môn không quy định cấm cá cược.

* * *

Trương Phàm bắt mắt nhìn Vương Tiểu Thất:

- Đây, còn một nén nhang là Đinh sư huynh bắt đầu tỷ võ, người kéo ta tới nơi này làm gì?

Hai người lén lút đi trong đám người chen chúc.

Wương Tiểu Thất cười gian:

- Hì hì, tất nhiên là kiếm tiền rồi.

Wương Tiểu Thất liếc lia mấy quầy hàng.

Trương Phàm nghe vậy cẩn thận đề nghị:

- Người muốn đặt cược? Đến khi đó đừng để thua tiền.

- Phi phi phi phi, sao ta thua tiền được?

Wương Tiểu Thất đã chọn một quầy quy mô lớn nhất, chen lấn vào trong rất yên miệng nói:

- Lão bản hãy nói xác suất bồi tiền đi. Đinh sư huynh và Lý sư huynh ai xác suất cao hơn?

Chủ quầy nhiệt tình giới thiệu:

- Đinh Hạo một bồi mười, Lý Mục Vân một bồi một phẩy năm. Mua xong buông tay!

Trương Phàm nghe mù mờ, hỏi:

- A? Là sao?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thật đơn thuần, không biết xác suất bởi là gì.

Vương Tiểu Thất kiên nhẫn giải thích vài câu.

Trương Phàm tức giận quát:

- Cái gì? Khinh thường Đinh sư huynh? Xác suất cao như vậy? Tiểu Thất, chúng ta đặt cho Đinh sư huynh đi! Người có bao nhiêu tiền?

Vương Tiểu Thất ngây người, không ngờ thiếu niên thợ săn Trương Phàm thay đổi nhanh như vậy. Vương Tiểu Thất móc mấy tấm kim phiếu ra khỏi ngực, còn có hàng đồng vàng lá ném lên bàn.

Vương Tiểu Thất quát to:

- Một vạn lượng hoàng kim đặt Đinh Hạo thắng!

Trương Phàm và người xung quanh hút ngậm khí lạnh.

Một vạn lượng?

Vương Tiểu Thất quá rộng rãi đi?

Chủ quầy cười tươi như hoa, nói:

- Vị huynh đệ này thật rộng rãi, kim phiếu Văn Kiếm tông đã kiểm qua? Không thành vấn đề, vừa lúc một vạn lượng, đây là bằng chứng đặt cược hãy giữ đi.

Vương Tiểu Thất hưởng thụ ánh mắt bốn phía giật mình, đắc ý nhận bằng chứng.

Trương Phàm tăng nhiều hảo cảm với Vương Tiểu Thất, nói:

- Tiểu Thất, thì ra người tin tưởng Đinh sư huynh như vậy. Ta cũng tin Đinh sư huynh thắng chắc, khi đó người phát tài.

Vương Tiểu Thất cười nói:

- Không phải ta mà là chúng ta, còn có Đinh sư huynh. Nếu một vạn lượng tiền cược thắng thì chúng ta chia ba.

Trương Phàm giật mình kêu lên:

- Vậy sao được? Ta không ra một lượng bạc . . .

Vương Tiểu Thất kéo Trương Phàm đi:

- Ta nói được là được.

Vương Tiểu Thất dứt khoát nói:

- Mau quay về, Đinh sư huynh sắp thi đấu rồi, chúng ta phải cổ vũ cho Đinh sư huynh.

Vương Tiểu Thất nói đến đây làm Trương Phàm sốt ruột.

- Ui da, ôi chao . . .

Mới đi vài bước Vương Tiểu Thất bỗng ôm bụng nói:

- Không được rồi, đau bụng quá, ta sắp tiêu chảy. Người chạy về cổ vũ cho Đinh sư huynh ngay đi, ta đi vệ sinh tới sau.

Trương Phàm không nghi ngờ Vương Tiểu Thất, dặn dò một câu rồi đẩy đám đông chạy hướng lối đài đá xanh số một.

Vương Tiểu Thất nhìn Trương Phàm đi xa, cười gian chạy về quầy cũ, trong ánh mắt giật mình, hăm mộ của mọi người lại ném ra ba vạn lượng hoàng kim.

Vương Tiểu Thất cười to bảo:

- Mau mau mau, ba vạn lượng đặt Lý Mục Vân thắng. Lão bản mau đưa bằng chứng cho ta!

Chốc lát sau Vương Tiểu Thất cười tủm tỉm rời khỏi đám đông.

- Hì hì. Đinh sư huynh, mặc dù ta rất tin tưởng ngươi nhưng thương nhân không thể treo cổ một thân cây, ta làm vậy là vì kiếm tiền. Khi có lời mọi người cùng nhau chia, Đinh sư huynh đừng trách ta không tin tưởng ngươi.

Vương Tiểu Thất lăm bằm rồi cất bằng chứng, chạy nhanh hướng lôi đài đá xanh số một.

76. Chương 76: Cường Đại Là Người Ta Tuyệt Vọng

Tiếng chuông đã vang lên.

Trận đấu long tranh hổ đấu sắp bắt đầu.

* * *

Trên lôi đài.

Đinh Hạo nhìn đối thủ của mình, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực nghẹt thở.

Lý Mục Vân là đối thủ mạnh nhất Đinh Hạo gặp, duy nhất.

Thiếu niên dần có danh hiệu Vua áo trắng trong Bạch Sam Trung Viện có phong thái vương giả, cho người cảm giác long hổ tùy hành, khí độ cao quý uy nghiêm. Lý Mục Vân đứng đầu Thất Nghĩa Minh danh chấn năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, là niềm kiêu hãnh của Bạch Sam Trung Viện, cũng là hóa thân cường đại.

Ít có ai thấy Lý Mục Vân dốc sức ứng chiến.

Nhưng mọi người đều biết Lý Mục Vân rất mạnh, siêu mạnh.

Nếu Lý Mục Vân không mạnh thì sao Lương Phi Tuyết cam nguyện xếp hạng hai trong Thất Nghĩa Minh? Những huynh đệ kiệt ngạo bất thuần khác trong Thất Nghĩa Minh như Phùng Hành Quân, Trần Khải Đông, Võ si Trần Thắng, Tôn Cửu Thiên sẽ răm rắp nghe theo Lý Mục Vân, sai đâu đánh đó?

Nhiều lúc Lý Mục Vân chỉ đứng đối diện đã khiến địch thủ áp lực khó mà chống đỡ.

Trong năm viện đại tái lần này Lý Mục Vân một đường đi tới đê bẹp đối thủ, thắng không có gì ngoài ý muốn, không có tranh luận.

Nhiều đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện, người hâm mộ Lý Mục Vân, một số trưởng lão ngoại môn đều vững tin cho rằng năm viện đại tái lần đầu tiên trong đệ tử ký danh hoàn toàn chuẩn bị vì thiếu niên này. Năm viện đại tái là điển lễ đưa thiên tài tuyệt thế Lý Mục Vân lên ngôi số một.

Đinh Hạo rất mạnh.

Trước đó Đinh Hạo thể hiện ra nhiều điểm làm người giật mình.

Nhưng trong lòng đa số người cái mạnh của Đinh Hạo chưa đủ để uy hiếp Lý Mục Vân.

Lúc này khi Đinh Hạo đứng đối diện Lý Mục Vân, hắn cảm nhận được cảm giác của các đối thủ khi gặp gã. Cái cảm giác gần như tuyệt vọng, một người bình thường đối diện ngọn núi, con chim nhỏ trước biển rộng, không thể vượt qua, không thể bay lên.

Người nam nhân này trời sinh có một loại khí chất chỉ liếc mắt một cái đủ khiến đối thủ tuyệt vọng.

- Nếu ta là người sẽ chủ động nhận thua.

Lý Mục Vân nhìn Đinh Hạo, bình tĩnh nói:

- Đừng mong chờ có may mắn gì, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta.

Lời này thốt ra từ miệng Lý Mục Vân không khiến người thấy bị sỉ nhục hay xem thường, giống như vạch một sự thật.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không thử thì sao biết được?

Lý Mục Vân lắc đầu, nói:

- Cho người một cơ hội nữa, nhận thua đi. Ta không muốn phá hủy võ đạo chí tâm của một thiên tài còn đang trưởng thành. Chúng ta chênh lệch vượt qua người tưởng tượng, Đinh Hạo, người chưa có tư cách khiêu chiến cùng ta.

- Vậy sao?

Đinh Hạo siết chặt kiếm rỉ sét, hỏi:

- Nếu như người nói thì ai mới có tư cách khiêu chiến với người?

- Trong ngũ viện có lẽ chỉ có một người hoặc không có ai.

Lý Mục Vân nhìn động tác của Đinh Hạo, lắc đầu, nói:

- Xem ra người đã lựa chọn, vậy thì xuất chiêu đi. Ta nhường người ba chiêu, trong vòng bao chiêu nếu người khiến ta nhúc nhích một bước thì xem như ta thua.

Ăn nói thật lớn lối!

Giọng điệu quá cuồng!

Tư thế kiêu ngạo của Lý Mục Vân làm các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện chửi ầm lên.

Đinh Hạo không nói gì, kiếm rỉ sét giơ trước ngực làm thế thủ, khí thế thay đổi. Từng luồng khí lạnh lấy Đinh Hạo làm trung tâm phóng ra ngoài.

Ngay sau đó như mùa đột nhiên biến đổi.

Từng luồng khói trắng quay quanh người Đinh Hạo, trong sương khói, giọt nước ngưng kết thành bông tuyết trong suốt giống ám khí tinh xảo lại tựa tinh linh thủ hộ màu trắng chậm rãi xoay tròn quanh Đinh Hạo.

Đây là lực lượng huyền khí băng sương mạnh nhất Đinh Hạo hiện có.

Thực lực đỉnh nhị khiêu Võ Đồ cảnh.

Kiếm rỉ sét khê rung trong tay Đinh Hạo, phát ra một chuỗi kiếm ngân.

Một giọt sương lỏng lạnh rực rỡ phủ lên thân kiếm.

Lúc này Đinh Hạo bùng nổ hoàn toàn lực lượng mạnh nhất của mình.

Đệ tử ký danh quanh lôi đài đá xanh mười thước toàn thân run lẩy bẩy tránh xa, vẻ mặt giật mình. Sớm nghe nói huyền khí băng sương biến dị của Đinh Hạo cực kỳ bá đạo nhưng các đệ tử ký danh không ngờ nó bá đạo đến mức này.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí thế bùng nổ.

Sáu hơi hạt tuyết tinh xảo bắn ra vạch độ cong hoàn mỹ khác nhau trên không trung, xoay tròn từ bốn phương tám hướng bao phủ Lý Mục Vân.

Quanh lôi đài đá xanh vang tiếng kinh kêu.

Huyền khí băng sương biến dị ngưng kết mảnh vụn băng tuyết giống ám khí chế tạo bằng tinh cương bay đầy trời thật sự rất kinh người. Đệ tử nhị khiêu Võ Đồ cảnh bình thường gặp chiêu thức kỳ dị như vậy chắc chớp mắt đã hoảng hốt luống cuống.

Lý Mục Vân mỉm cười nói:

- Loại kỹ xảo này có lẽ có thể quấy nhiễu nhiều người khác nhưng với ta . . . Vô dụng.

Một vệt sáng tím xẹt qua người Lý Mục Vân.

Bông tuyết lấp lánh bay đầy trời dường như gặp nhiệt độ cực nóng, chớp mắt hòa tan bốc hơi trở thành hơi nước, biến mất trong không khí.

Vù vù vù vù vù!

Lúc này trường kiếm của Đinh Hạo đã đến.

Đinh Hạo nhảy lên cao, như một tia chớp bạc, thân thể và mặt đất gần như thành đường thẳng song song.

Trường kiếm như hồng, khí lạnh bạc theo thân thể Đinh Hạo hóa thành bão tố rồng dài. Khi Lý Mục Vân tan bông tuyết tập kích thì kiếm của Đinh Hạo cách trán gã một tấc.

Mọi thứ nắm chắc thời gian không chệch một ly, Đinh Hạo đã tính kỹ từ trước.

Nhưng vẻ mặt Lý Mục Vân không có gì là ngạc nhiên.

Lý Mục Vân vẫn mỉm cười, giơ tay, hai ngón tay nhìn chậm nhưng rất nhanh vạch tàn ảnh giữa hư không. Trong tích tắc kẹp huyền khí bằng sương có thể xuyên qua tường đá hao cương dày nửa thước.

Lý Mục Vân nhẹ nhàng như bắt lấy con mèo nhỏ nghịch ngợm.

Đinh Hạo ở trên không trung, cổ tay run lên, trường kiếm không thể đâm tới nửa phần.

Công kích lại lần nữa vô hiệu!

Nhưng mắt Đinh Hạo càng sáng, không có vẻ gì là thất vọng.

Bởi vì trong khoảnh khắc huyền khí bằng sương lại bùng nổ, một tầng sương bạc không thể ngăn chặn dọc theo mũi kiếm an trần hướng ngón tay, bàn tay, cổ tay, cánh tay, bả vai Lý Mục Vân.

- Đây chính là huyền khí thuộc tính biến dị siêu đẳng thần giai của người?

Lý Mục Vân cười khẽ nói:

- Chỉ có thể.

Khi Lý Mục Vân nói chuyện thì lòng bàn tay tỏa ánh sáng tím nhạt.

Không biết huyền khí tím là thuộc tính gì, không có hơi nóng, uy nhiếp trung chính hết như Lý Mục Vân. Nhưng khi tia sáng tím chớp lóe lại giống nước sôi đổ vào tuyết chớp mắt xau đuổi sương bạc đông trên cánh tay.

Lý Mục Vân cường đại làm người ta tuyệt vọng.

77. Chương 77: Mỗi Người Có Kiêu Ngạo Riêng

Lúc này Đinh Hạo bỗng xoay tít trên không trung.

Kiểm rỉ sét giống mũi khoan to bùng phá ra lực lượng mạnh mẽ thoát khỏi ngón tay Lý Mục Vân khống chế, tiếp tục đâm trán gã xâm nhập nhanh như chớp.

Khí lạnh đáng sợ tràn ngập trên mặt Lý Mục Vân.

Đệ tử ký danh dưới loi đài đá xanh kinh kêu. Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện giật mình. Đệ tử ký danh thì Thanh Sam Đông Viện hưng phấn. Theo cục diện này Lý Mục Vân không thể không lùi một bước.

Vậy thì xem như Lý Mục Vân thua.

Đinh Hạo ra ba chiêu này phát huy kết cấu chặt chẽ, bố cục khéo léo, thực lực bản thân đến cực hạn, thật sự quá đáng sợ.

Lý Mục Vân lộ vẻ ngạc nhiên.

Đường như Lý Mục Vân rất bất ngờ kiếm rỉ sét có thể vùng thoát hai ngón tay gã kẹp chặt.

Bởi vì Lý Mục Vân thấy rõ ràng thực lực thật sự của Đinh Hạo chỉ cỡ đỉnh nhị khiêu Võ Đồ cảnh, vận tốc quay huyền khí cao nhất là mỗi giây hai mươi chuyển. Nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi kiếm rỉ sét của Đinh Hạo bùng nổ huyền khí vận tốc quay vượt qua hai mươi mốt chuyển mỗi giây, lên đến tam khiêu Võ Đồ cảnh.

Đương nhiên đối với Lý Mục Vân thì chuyện này chỉ đáng giá kinh ngạc.

Trong chớp mắt hai ngón tay Lý Mục Vân bị hất ra nhanh chóng rụt về, co lại búng, chính xác búng vào mũi kiếm của Đinh Hạo.

Keng keng keng!

Thanh âm đáng sợ như hai rìu sắt công thành khổng lồ va nhau.

Sóng âm như vật hữu hình lấy lôi đài đá xanh làm trung tâm lan tràn bốn phía.

Đinh Hạo chỉ cảm thấy lòng bàn tay rung mạnh, giống như đang cầm dung nham. Đinh Hạo không thể cầm chắc kiếm rỉ sét, thanh kiếm bay lên trên cao.

Đinh Hạo bị lực búng của Lý Mục Vân chấn nửa bên người tê dại, thân bắt do kỷ bay ngược ra ngoài bảy, tám thước mới cố gượng đứng lại.

* * *

Dưới lôi đài đá xanh như núi lửa sục sôi, đám thiếu niên bùng nổ tiếng reo hò.

Một số người không kiềm được nhảy cẫng lên. Thật không tưởng tượng nổi sẽ xảy ra cảnh gió mưa thay đổi như vậy. Đinh Hạo cách thắng lợi chưa đến một tấc, Lý Mục Vân bày ra thực lực cường đại nhảy mắt xoay chuyển chiến cuộc.

Cường đại!

Đáng sợ!

Đây chính là thực lực thật sự của thiên tài đứng đầu Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện sao?

Dù là Đinh Hạo nhiều lần sáng tạo kỳ tích, dù là Đinh Hạo thiết kế ba chiêu liên hoàn tinh diệu cũng khó khiến Lý Mục Vân nhúc nhích một bước?

Trong đám người, Lý Tàn Dương, Tống Kiếm Nam, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Lý Lan, tất cả đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kiềm không được tiếc nuối kêu lên. Quá đáng tiếc, suýt chút nữa nhưng đó là lạch trời vĩnh viễn khó vượt qua.

Thiên nga nhỏ kiêu ngạo Lý Y Nhược cũng kêu lên.

Ai cũng nghe ra thiếu nữ đẹp nhất năm viện tràn ngập tiếc nuối, không cam lòng. Lý Tàn Dương rất ngạc nhiên liếc biểu muội của mình, thậm chí chẳng phải người hận Đinh Hạo đến nghiêng răng sao?

Bên ngoài đám đông.

Chủ nhân đôi mắt đẹp luôn chú ý cuộc so tài khê lặc đầu, thở dài.

- Đáng tiếc, có lẽ sau này người có cơ hội khiêu chiến Lý Mục Vân nhưng hôm nay . . . Người khởi bước chậm hơn hẳn nhiều, kém quá xa, loại thực lực này chênh lệch cảnh giới xa xôi, chiêu thức và tính toán không thể bù đắp.

* * *

Trên đài xem lễ.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi đắc ý cười to.

Lý Mục Vân càng biểu hiện xuất sắc, cường đại thì càng phong kín đường đoạt giải nhất của Đinh Hạo. Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi chẳng những thắng ván cược với Trình Phi được nửa cân Thái Ất Tinh Sa còn khiến Lãnh Nhất Toàn ngày thường không ai bì nổi phải ngậm bồ hòn, đây là chuyện vui sướng biết mấy.

Trình Phi thật sự mất kiên nhẫn.

Đinh Hạo ơi Đinh Hạo, người đang làm gì? Tại sao không sử dụng kiếm ý? Chẳng phải lúc trước người đã bắt giữ được hình thức ban đầu của kiếm ý rồi sao? Tại sao không thể buộc Lý Mục Vân lùi một bước?

Lãnh Nhất Toàn vẫn giữ bình tĩnh, khuôn mặt không có biểu tình.

* * *

Trên lôi đài.

Đinh Hạo lắc người đón lấy kiếm rỉ sét từ trên trời giáng xuống.

Biểu tình Đinh Hạo trầm trọng.

Lý Mục Vân cường đại vượt qua cực hạn lực công kích mạnh nhất của Đinh Hạo.

Ba chiêu vừa rồi đúng là lực công kích cường đại nhất hiện nay Đinh Hạo có thể tung ra nhưng không thể buộc Lý Mục Vân lùi một bước.

Khuyết điểm của Đinh Hạo trong võ đạo lại bị lộ ra, căn cơ không sâu, không có chiến kỹ huyền công tương xứng với huyền khí, huyền lực của bản thân như các tuyển thủ hạt giống khác.

Tuy đao kiếm song thánh thể không có chương ngại tu luyện nhưng hạn chế bẩm sinh rất khắc nghiệt, muốn đột phá trong chiến đấu vô cùng khó. Nếu không thì Đinh Hạo sẽ liệu thử có thể bùng nổ trong chiến đấu không.

Chẳng lẽ hôm nay phải nhận thua sao?

Trong đầu Đinh Hạo chợt vang giọng Kiếm Tổ nghe đáng ghét:

- Tiểu Đinh Tử, người gặp rắc rối?

- Đối diện tiểu tử mặt mốc thích ra vẻ oách này dù không đáng lọt vào mắt lão nương nhưng đối với người bây giờ dường như không có khả năng chiến thắng.

Lời của Đao Tổ không khác nào tuyên án tử hình cho Đinh Hạo.

Kiếm Tổ vẫn đáng ghét nói:

- Hay là nhận thua đi, đánh tới nước này rồi không có gì mất mặt, hì hì.

Đao Tổ trêu chọc:

- Hì hì, đúng đúng, đợi đến về sau thánh thể đại thành thì đánh tiếp.

Đao Tổ hòa với Kiếm Tổ trêu chọc Đinh Hạo.

Đinh Hạo bị tức chọc cười:

- Hai người nói mát đủ rồi đi, hãy đề nghị cái gì hữu dụng.

Đinh Hạo chậm rãi vận chuyển huyền công, thanh trừ cảm giác tê nhức trên cánh tay phải và thân thể.

Đinh Hạo dò hỏi trong đầu:

- Ví dụ có thể truyền dạy kiếm pháp lợi hại hay huyền công gì đó cho ta giả quyết rắc rối trước mắt được không?

- Không được. Ta biết một, hai kỹ pháp huyền công cường đại nhưng cảnh giới huyền khí trước mắt của người không thể vận dụng nữa.

Kiểm Tổ lắc đầu ra vẻ xem thường Đinh Hạo.

- Hơn nữa thứ chúng a biết không thích hợp đao kiếm song thánh thể tu luyện nhất.

Lời của Đao Tổ dập tắt tâm lý may mắn của Đinh Hạo.

- Nhưng chúng ta có chuẩn bị món quà siêu lớn cho ngươi, tiếc rằng bây giờ ngươi không đi tới đó được.

Kiểm Tổ luôn rất đáng đánh, làm Đinh Hạo thất vọng rồi ném ra mồi nhử sau đó tiếp tục đập người xuống vực.

Thứ được lão tổ tông gọi là siêu lễ vật thì tất nhiên là rất kinh người.

Đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần.

Đao Tổ lại nhắc nhở tình cảnh trước mắt của Đinh Hạo.

- Tiểu Đinh Tử, hiện tại ngươi có thể làm chỉ có nước nhận thua.

Nhận thua sao?

Đinh Hạo không cam tâm nắm chặt chuôi kiếm.

Bà nội nó ghét nhất thua!

Đinh Hạo chưa từng nhận thua khi đối diện cường địch!

Không được, đây là lần đầu tiên, không thể làm một kẻ thất bại!

Nhất định, tuyệt đối, ngàn vạn lần không thể thua, dù có chết!

Đáy mắt Đinh Hạo hừng hực đấu chí, biểu tình nghiêm túc chột không còn.

Lý Mục Vân đứng đối diện chú ý thấy biểu tình Đinh Hạo thay đổi, nhẹ lắc đầu, nói:

- Như thế nào? Vẫn không nhận thua sao? Đinh Hạo, ta đã cho ngươi cơ hội, nếu ngươi tiếp tục chấp mê bất ngộ thì hôm nay ngươi sẽ gặp thảm bại . . . Suốt đời khó quên.

78. Chương 78: Mỗi Người Có Kiêu Ngạo Riêng (2)

- Vậy sao? Ta thấy hơi rối cuộc rồi, đến đi!

Đinh Hạo liếm môi, trong mắt rực cháy đấu chí điên cuồng.

Đinh Hạo trong khoảnh khắc này cho ngươi cảm giác giống thanh trường kiếm sắc bén, có lẽ không đánh lại nhưng thà gãy không cong.

Kiểm khách có lòng kiêu ngạo của kiếm khách.

Đinh Hạo có sự kiêu ngạo của Đinh Hạo.

Dường như bị đấu chí đốt cháy trong mắt Đinh Hạo tổn thương, đáy mắt Lý Mục Vân hoảng hốt, chột nhớ đến người nào, chuyện gì.

Lý Mục Vân ngẩng đầu nhìn chân trời dường như chìm vào hồi ức, một lúc lâu sau biểu tình của gã biến sắc bén.

Lý Mục Vân nghiêm túc gật đầu, nói:

- Vẫn là ba chiêu, lần này đến lượt ta tấn công. Nếu ngươi đỡ được ba chiêu của ta coi như ngow thắng.

Lý Mục Vân nói xong rút trường kiếm bên hông ra.

Mũi kiếm sáng tỏ, giống như một ngân hà thất uyện bỗng nhiên xuất hiện trên lối đồi đá xanh, rét lạnh thấu xương.

Dưới lối đồi đá xanh, các huynh đệ Thất Nghĩa Minh biến sắc mặt. Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy đại ra rút kiếm, rốt cuộc sắp dùng hết sức rồi sao?

Lúc trước Đinh Hạo nói khiến đại ca nhớ đến cái gì mà bỗng làm ra quyết định đó?

Mấy người khác hét lên.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Lý Mục Vân rút kiếm trong năm viện đại tái.

Trong đám người, mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược bị vây quanh chính giữa tim treo cao, thấy bất an vô cùng.

Khi Lý Mục Vân không rút kiếm Đinh Hạo đã rất vất vả, nếu gã bùng nổ lực lượng thật sự thì hẳn chống đỡ nổi không?

Có lẽ Đinh Hạo sẽ bị thương. Tên ngu óc heo này tại sao không nhận thua cho rồi?

Trên lối đồi.

Lý Mục Vân giờ kiếm ngang trước ngực, ngón tay trượt trên thân kiếm. Một vết sáng tím nhạt bám vào thân kiếm.

- Kiếm thứ nhất!

Chưa dứt lời Lý Mục Vân đã như u linh đến trước mặt Đinh Hạo, trường kiếm đốt cháy ngọn lửa tím không chút hóa mỹ hóa thành sao băng bắn vào mặt Đinh Hạo nó như nỗ tiễn loại lớn bắn ra khi công thành.

Vù vù vù vù vù!

Không khí bị trường kiếm bay nhanh cắt ra, phát ra tiếng rít chói tai.

Gió mạnh thổi như muốn cắt rời sàn đá trên lối đồi.

Nhanh!

Một kiếm này nhanh tới cực điểm.

So với một kiếm này thì lúc trước Đinh Hạo ra kiếm không tính là khoái kiếm.

Đây là thực lực vượt qua đỉnh tam khiêu Võ Đồ cảnh, mỗi giây hơn ba mươi chuyển huyền khí thúc đẩy. Thực lực của Lý Mục Vân nhanh đến cực điểm, đệ tử ký danh tam khiêu Võ Đồ cảnh bình thường không ngăn được chứ nói gì đến Đinh Hạo là đỉnh nhị khiêu Võ Đồ cảnh.

Đinh Hạo cảm thấy như có vòi rồng oai nhỏ ập vào mặt, áo xanh và tóc dài bay ra sau.

- Không ngăn được, không thể ngăn cản. Quá nhanh, trốn không thoát, căn bản trốn không thoát! Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào? Phải làm thế nào?

Trong khoảnh khắc này đầu óc Đinh Hạo xẹt qua vô số suy nghĩ nhưng không bắt được một chút linh cảm. Đối diện một kiếm trực tiếp, bá đạo, hủy diệt của Lý Mục Vân, Đinh Hạo không tìm ra cách phá giải.

Vào phút nguy cấp thân thể Đinh Hạo hành động trước khi lý trí kịp nghĩ.

Kiếm rỉ sét rung vù vù theo cổ tay Đinh Hạo chuyển động vạch từng đường cong quái dị trên không trung. Tựa như sao băng rực rỡ, giống như sơn ca bay múa rơi rụng từng vệt vòng kiếm trước mặt Đinh Hạo.

Đinh đinh đinh đinh!

Chớp mắt hai thanh kiếm va chạm liên miên, tốc độ khó nắm bắt, tiếng kim loại ngân vang.

Không trung bỗng bùng nổ hỏa hoa trong phút chốc.

Trường kiếm của Lý Mục Vân trong hỏa hao từng chút một đến gần trán Đinh Hạo.

Toàn quá trình như quay động tác chậm, kỳ tích dần xuất hiện. Một kiếm bá đạo không gì sánh được đột phá một tầng vòng kiếm Đinh Hạo múa thì tốc độ sẽ chậm hơn một phần, khí thể yếu đi một phần.

Giống như một người siêng năng gõ cửa, go cở nào vẫn không được chủ nhân đáp lại.

Bế Môn Tạ Khách kiểm thức!

Một vệt sáng chột lóe trong đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo bản năng thi triển ra một chiêu chính là Bế Môn Tạ Khách kiểm thức trong bộ kiếm thể vô danh đêm hôm qua trên đỉnh núi Quái Khách Áo Xanh dạy cho, được gọi là một chiêu tuyệt đỉnh phòng ngự.

Trong chiêu thức này ẩn chứa vô cùng ảo diệu, ngộ tính của Đinh Hạo như yêu nghiệt nghĩ suốt đêm vẫn chưa thấu triệt.

Lúc trước khi cứu Lý Lan Đinh Hạo định hoàn thành chiêu này, tiếc rằng mỗi lần chỉ được một nửa kiếm thức, hơi ngần cản Lương Phi Tuyết giống như dã thú truy kích nhưng cũng bị chấn xuống lõi đài đá xanh.

Vì vậy lúc đối diện Lý Mục Vân, Đinh Hạo không nghĩ đến sẽ dùng Bế Môn Tạ Khách kiểm thức.

Đinh Hạo không ngờ bản năng khiến thân thể lựa chọn tốt nhất.

Áp lực quá nặng nề, đầu óc Đinh Hạo trống rỗng, chìm vào trạng thái chân không. Thế nhưng ma xui quỷ khiến Đinh Hạo hoàn thành Bế Môn Tạ Khách kiểm thức cực kỳ phức tạp thâm ảo bảy phần.

Tuy chỉ có bảy phần nhưng đủ đỡ một kiếm hủy diệt của Lý Mục Vân.

Hèn chi Quái Khách Áo Xanh tự tin như vậy, dám tuyên bố toàn Vãn Kiếm tông không bao nhiêu người phá được Bế Môn Tạ Khách kiểm thức.

Phía đối diện, Lý Mục Vân lại lộ biểu tình bất ngờ.

Con người Lý Mục Vân phản chiếu từng tầng vôong kiếm kiếm rỉ sét múa trên không trung, cuối cùng chuôi ảnh ngược động lại thành kinh ngạc trên mặt gã.

Đây là kiếm thức, kiếm pháp gì? Lực lượng kỳ lạ, không ngờ . . . Không ngờ với thực lực nhị khiếu Võ Đồ cảnh ngăn cản một kiếm vượt qua đỉnh tam khiếu Võ Đồ cảnh của Lý Mục Vân. Không lẽ Đinh Hạo che giấu thực lực?

Bộp bộp bộp bộp bộp bộp!

Đinh Hạo liên tục lùi bảy, tám bước mới dừng lại.

- Ta đỡ được một kiếm của Lý Mục Vân?

Đinh Hạo rời khỏi trạng thái chân không, suy nghĩ sơ đã hiểu chuyện xảy ra.

Phía đối diện, Lý Mục Vân không công kích.

Về kinh sợ đã biến mất trên mặt Lý Mục Vân, lại trở về bình tĩnh. Lý Mục Vân cảm trường kiếm lấp lóe ngọn lửa tím từng bước một đến gần Đinh Hạo.

- Người cho ta niềm vui bất ngờ nhưng đáng tiếc, dừng ở đây .

* * *

Mãi đến lúc này người quanh lõi đài đá xanh mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện kinh kêu, đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hò reo cùng lúc vang lên. Trận tỷ võ có quá nhiều biến chuyển bất ngờ. Khi Lý Mục Vân bùng nổ thực lực trên đỉnh tam khiếu Võ Đồ cảnh thì trong lòng nhiều người nghĩ tỷ võ đã đặt dấu chấm hết, tuyên án Đinh Hạo thất bại.

Nhưng không ngờ vào phút cuối Đinh Hạo thi triển kiếm pháp chưa từng nghe hoặc thấy, không thể tưởng tượng nổi nghịch chuyển tuyệt cảnh.

Đám người Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực nhảy căng lên, còn có mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược.

Lý Lan ở phía xa đứng xem lộ biểu tình nhẹ nhõm.

79. Chương 79: Ước Định Ba Kiếm

Phía xa hơn, chủ nhân đôi mắt đẹp, khuôn mặt tuyệt trần lộ vui mừng.

- Kiếm pháp như vậy . . . Thì ra người còn óc cơ duyên khác, nói vậy là người đã nắm được tia sáng chiến thắng?

Trên đài xem lễ, các đại nhân vật kinh ngạc bàn tán. Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi biểu tình lúng túng. Trình Phi không khách sáo cười to. Tuy Lãnh Nhất Toàn vẫn hí mắt nhưng khóe môi cong lên.

Những người này là cường giả thật sự, ánh mắt sắc bén tất nhiên nhìn ra được mới rồi Đinh Hạo thi triển kiếm thức kinh diễm biết bao.

Chỉ một kiếm này đủ cho Đinh Hạo tranh thủ cơ hội thắng trận.

* * *

- Kiếm thứ hai.

Người Lý Mục Vân dâng lên ngọn lửa tím nhạt, song tím khuếch tán bốn phía. Khí thế của Lý Mục Vân tăng vùn vụt chớp mắt vượt qua trung giai tứ khiếu Vô Đồ cảnh, đạp một bước, vùng trường kiếm lên.

Mọi người nheo mắt lại.

Bởi vì trường kiếm của Lý Mục Vân tỏa ánh sáng rực rỡ như mặt trời nhỏ màu tím. Một thanh kiếm biến thành hai, ba, bốn, mười!

Hình ảnh cực kỳ quái dị.

Kiếm của Lý Mục Vân tựa mảnh vỡ ánh nắng làm tầm mắt, thị giác mọi người cắt lát không thể bắt giữ bóng kiếm trí mạng.

* * *

Thái Nhất Phân Kiếm Quang!

Ngoài cùng đám đông, Lý Lan cực kỳ giật mình kiếm không được kinh hô ra tiếng.

Lý Lan có lai lịch bí ẩn, học thức uyên bác nên nhận ra ngay kiếm pháp Lý Mục Vân thi triển chính là chiến kỹ huyền công cực phẩm nhân giai nổi tiếng lẫy lừng trong Vãn Kiếm tông, Thái Nhất Phân Kiếm Quang.

Kiếm pháp Thái Nhất Phân Kiếm Quang vốn cất trong Tầng Kiếm Đường của Vãn Kiếm tông, là một trong sau trăm tám mươi chín loại kiếm thuật độc môn của Vãn Kiếm tông.

Trong chiến kỹ huyền công nhân giai, Thái Nhất Phân Kiếm Quang tuyệt đối là cực phẩm, uy lực sánh bằng hạ phẩm địa giai. Đối với đệ tử ký danh bình thường, đệ tử ngoại môn thì phải có điểm công hiến ôn phái cực cao, hoặc nguyên nhân rất đặc biệt mới học được.

Làm sao Lý Mục Vân học được kiếm kỹ huyền công này?

Rốt cuộc Lý Mục Vân có thân phận gì?

Cùng lúc đó, trên đài xem lễ, rất nhiều người biết lai lịch kiếm kỹ Thái Nhất Phân Kiếm Quang lộ vẻ giật mình.

* * *

Keng!

Trường kiếm bị ném ra giống như cầu vòng cắm phập xuống sàn lôi đài đá xanh, xuyên thấu qua tầng đá minh văn sư gia cổ, rung vù vù.

Lý Mục Vân ném ra trường kiếm, nhìn Đinh Hạo, bình tĩnh nói:

- Người thắng, ta không phá được một thức kiếm pháp của người.

Đinh Hạo ngạc nhiên nhìn đối thủ.

Ước hẹn ba kiếm còn một kiếm cuối.

Không ngờ lúc này Lý Mục Vân thế nhưng chủ động nhận thua.

Giây trước đệ nhất nhân Thất Nghĩa Minh trong Bạch Sam Trung Viện thi triển ra Thái Nhất Phân Kiếm Quang uy lực kinh người, liên tục đột phá hai mươi một tầng võng kiếm Bế Môn Tạ Khách kiếm thức của Đinh Hạo, buộc hắn lùi hơn mười bước.

Nhưng cuối cùng Thái Nhất Phân Kiếm Quang không thể phá giải Bế Môn Tạ Khách kiếm thức.

- Ta tạm thời không nghĩ ra có kiếm pháp gì phá được kiếm thức quái lạ của người nên người thắng trận tỷ võ này.

Mặt Lý Mục Vân không hề ủ rũ, biểu tình bình tĩnh nói:

- Nhưng ước định ba kiếm của chúng ta còn hiệu lực, một kiếm còn lại chờ sau này có một ngày ta tìm ra cách phá giải sẽ dùng kiếm cuối cùng đánh bại người.

Nói thật là lúc này Đinh Hạo bị thiên tài phong độ võng giả trước mắt khuất phục.

Khí độ, phong dung, sự kiêu ngạo này không ai bắt chước được.

Đối với Lý Mục Vân dường như năm viện đại tái không đủ để gã cuồng nhiệt như đệ tử ký danh khác.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được, còn một kiếm, ta chờ người.

Lý Mục Vân gật đầu, lắc người, thân hình uyển chuyển như con chim tự do nhảy xuống lôi đài đá xanh. Trong tiếng ồn ào, Lý Mục Vân dần đi xa khuất.

Trọng tài ngẩng ra nửa ngày mới do dự cao giọng quát:

- Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo thắng!

- Ui cha!

- Đinh sư huynh quá giỏi!

- Vạn tuế! Đinh sư huynh vạn tuế! Thanh Sam Đông Viện vạn tuế!

Dưới lôi đài đá xanh bùng nổ tiếng hoan hô, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khó kiềm nén lòng hưng phấn kích động, điên cuồng hoan hô reo hò. Quá trình tỷ võ khúc chiết làm bọn họ từng cho rằng Đinh Hạo thua chắc, tuy biết cuối cùng Đinh sư huynh kính yêu sẽ sáng tạo kỳ tích, trở thành người thắng cuối cùng.

Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện biểu tình phức tạp.

Giác mộng hai cường giả Bạch Sam Trung Viện gặp nhau vòng chung kết năm viện đại tái lần đầu tiên đã tan vỡ.

Tuy rằng người sáng suốt nhìn ra được chỉ tính cảnh giới huyền khí, sức chiến đấu đối địch thì Đinh Hạo thua xa Lý Mục Vân, nhưng bọn họ phải công nhận vào phút cuối hắn hai lần dùng một thức kiếm pháp chặn công kích của Lý Mục Vân quá khó tin.

Đổi lại bất cứ ai, dù thực lực cao hơn Lý Mục Vân cũng không thể phá giải một thức kiếm pháp phòng thủ của Đinh Hạo.

Đây là thể hiện thực lực.

Đinh Hạo tiến vào chung kết danh xứng với thực.

Lý Mục Vân quá kiêu ngạo, ngạo đến nếu không thể đánh bại Đinh Hạo theo lời đã tuyên bố thì gã thà rằng nhận thua!

Hai thiên tài đụng độ, cuối cùng người may mắn thắng.

* * *

Còn khoảng ba canh giờ là trời tối.

Mặt trời đỏ treo trên dãy núi phía tây tỏa ra ánh sáng cuối cùng, khoảng một tháng nữa là mùa thu ngắn ngủi kết thúc. Mảnh đất Tuyết Châu sẽ tiến vào mùa đông dài dòng rét lạnh, lúc đó không có ánh nắng ấm áp như vậy.

Diễn Võ Đường ngoại môn bậc hai lúc này tụ tập nhiều người nhất.

Ngoài cùng, một số người thường thường xóm nghèo khu rác đã làm xong công tác quét dọn lục tục xuất hiện, xa xa nhìn lồi dài đá xanh sẫm một ở chính giữa. Bởi vì bọn họ nghe nói một vị thiếu niên thiên tài cũng đến từ xóm nghèo một đường kinh tài tuyệt diệu, đánh bại các đối thủ cuối cùng tiến vào chung kết năm viện đại tái đệ tử ký danh.

Nhiều năm qua lần đầu tiên có chuyện này.

Tuy trong bọn họ không ai biết Đinh Hạo nhưng lúc này cảm thấy phấn chấn và kiêu ngạo.

Điều bọn họ có thể làm là đứng từ xa nhìn, dùng cách thấp hèn cổ vũ cho thiếu niên đến từ khu bần dân xóm rác.

Trong đám người có phụ mẫu của Triệu Tinh Thành và gã.

Bá vương khu bần dân, thiếu niên này từ sau khi khiêu khích Đinh Hạo bị đánh bầm dập thì thay đổi hẳn, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng. Lúc trước Triệu Tinh Thành tham gia kiểm tra nhập tông của Vãn Kiếm tông rốt cuộc vào được Vãn Kiếm tông, bị phân đến Hồng Sam Tây Viện toàn quân bị diệt, thay đổi cá tính nôn nóng bạo lực, thanh tu khổ luyện, cũng biết hiếu thuận phụ mẫu.

80. Chương 80: Chung Kết

Còn Tổng Kiếm Nam đệ tử ký danh lúc thi năm đã bị rớt, rời khỏi sơn môn Vãn Kiếm tông.

Có lẽ kết cuộc của Tổng Kiếm Nam khiến Triệu Tinh Thành suy nghĩ lại, là nguyên nhân xúc tiến gã lãng tử quay đầu.

Triệu Đại Hải khó tin nói:

- Trước kia Tiểu Đinh Tử ở xóm nghèo bộ dáng ngơ ngác, không ngờ người khờ có phúc của nó, đột nhiên thông suốt, thế nhưng trở thành thiên tài vào chung kết năm viện đại tái.

- Đinh sư huynh kỳ tài ngút trời, ba năm không lên tiếng nhất minh kinh nhân.

Triệu Tinh Thành nói:

- Nhưng phụ thân yên tâm, một ngày nào đó ta cũng sẽ trở thành cao thủ giống Đinh sư huynh. Khi đó được tông môn ban thưởng, ta sẽ khiến phụ thân và mẫu thân rời khỏi khu rác này đi trước núi sống hưởng phúc.

Triệu Đại Hải vui mừng nói:

- Tốt, tốt.

Trước kia nhi tử của gã hoành hành bá đạo, gây nhiều tai họa, Triệu Đại Hải không yên tâm. Không ngờ sau khi bị Đinh Hạo đánh một trận Triệu Tinh Thành đã tốt lên nhiều.

Triệu Đại Hải hơi lo lắng hỏi:

- Đúng rồi, người đã từng gây chuyện với Tiểu Đình Tử nhiều lần, bây giờ hắn nổi tiếng có làm khó dễ người không?

Triệu Tinh Thành cười thoải mái nói:

- Phụ thân yên tâm, đều là chuyện đã qua. Đình sư huynh khoan dung rộng lượng, cực kỳ thân thiện. Bây giờ không chỉ có Thanh Sam Đông Viện, tất cả đệ tử ký danh năm viện đa phần khen Đình sư huynh là người tốt. Gần đây ta mới xin Đình sư huynh chỉ dạy vài khó khăn tu luyện, sư huynh đều giải đáp cho ta.

- Tiểu tử nhà ngươi phải nhớ Tiểu Đình Tử tốt bụng, người ta là thần long sẽ bay lượn chín tầng trời. Người nhớ đừng thành sâu là phụ thân ta đây yên tâm nhiều.

- Biết rồi, làm gì có phụ thân nào nói nhảm tử mình như vậy. Cho dù ta không thành rồng cũng sẽ là một con giao, hi hi.

Đối thoại tương tự lan nhanh trong đám người khu bồn dân đứng bên ngoài cùng. Có người nhớ lại những chuyện lý thú trước kia với Đình Hạo, có người vô cùng hâm mộ. Tâm tình của bọn họ giống nhau, đó là hy vọng trong trận chung kết sắp bắt đầu Đình Hạo sẽ đoạt giải nhất.

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Giàu, giàu, Trương Phàm, chúng ta giàu rồi!

Vương Tiểu Thất kéo Trương Phàm cuồn cười chạy nhanh hướng quây đặt cược. Đình Hạo nghịch chuyển chiến thắng, tỷ lệ bồi khổng lồ khiến lúc trước Vương Tiểu Thất đặt một vạn lượng hoàng kim chớp mắt thành tám vạn lượng. Cái này chính là một đêm phát nhanh, trên đời làm gì có đầu tư kiếm lời nhiều như vậy.

Trương Phàm mừng rỡ cười không khép miệng.

Trong ánh mắt ghen tỵ, hâm mộ, nhà cái ai oán khóc không ra nước mắt, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất nhanh chóng đổi kim phiếu, nghênh ngang rời đi.

- Ha ha ha ha ha ha! Một vạn kiếm tám vạn. Ta hai vạn, người hai vạn, Đình sư huynh bốn vạn. Hi hi, lần này chúng ta giàu thật, với số tiền này có thể mua nhiều linh dược, linh thảo khiến chúng ta tiến bộ hơn trên đường tu luyện. Ha ha ha ha ha ha!

Vương Tiểu Thất cười muốn toét mang tai.

Trương Phàm vội từ chối:

- Có ta? Ta không ra sức gì, không thể nhận . . .

- Đây, lúc trước đã nói rồi, chừng nào thắng mọi người chia tiền. Người làm vậy không lẽ là không xem Vương Tiểu Thất ta là huynh đệ? Hay người còn ghi hận ngày đầu nhập tông ta miệng thối nói mấy lời đó với người và phụ thân của người?

Vương Tiểu Thất cố ý hỏi gắt thiếu niên thợ săn.

Trương Phàm chưa từng thấy nhiều vàng như vậy, lúng túng không biết nên nói cái gì.

- Ta không có, chuyện đã qua . . . Ta . . . Người . . .

Vương Tiểu Thất vỗ mạnh vai Trương Phàm, kiên quyết nói:

- Cứ vậy đi. Nếu xem trọng Vương Tiểu Thất ta thì hãy nhận hai vạn im này. Con người ta miệng thối, đặc tội nhiều người nhưng bụng không xấu. Số vàng này xem như thay ta xin lỗi người chuyện hôm đó. Huynh đệ, người có thể mua nhiều linh thảo, linh dược cấp bậc thấp giúp người nhanh chóng đột phá, ngưng tụ hạt giống huyền khí. Đợi khi nào thực lực của người biến mạnh thì quay về giúp ta.

Trương Phàm ngần ngại:

- Cái này . . .

Trương Phàm ngẫm nghĩ tình trạng chậm chạp hiện giờ cũng vì tư chất quá bình thường, gãi lại nhớ đến phụ mẫu, thúc thúc trong nhà mong chờ. Nếu Trương Phàm cầm sổ kim phiếu này tương đương có vốn liếng đột phá thực lực, cuối cùng thiếu niên thợ săn gặt đầu nhận.

Trương Phàm nghiêm túc nói:

- Ta thiếu người một nhân tình lớn, thợ săn Bách Man sơn có ân phải trả, sau này người chính là huynh đệ của ta.

Vương Tiểu Thất đắm Trương Phàm một cú, cười nói:

- Vậy mới được, chúng ta sớm là huynh đệ. Đi, đi cổ vũ cho Đinh sư huynh, sắp bắt đầu trận chung kết.

Vương Tiểu Thất sẽ không ngu nói có đặt Lý Mục Vân ba vạn lượng, chia tiền như vậy tương đương gãi lỗ một vạn. Tuy nhiên so với kim tiền thì Vương Tiểu Thất càng xem trọng tương lai Đinh Hạo, Trương Phàm hơn. Đinh Hạo thì lộ rõ mũi nhọn, chắc chắn sẽ thành đối tượng Vấn Kiếm tông trọng điểm bồi dưỡng. Trương Phàm mặc dù tư chất kém nhưng nghị lực kinh người, có quan hệ tốt với Đinh Hạo khiến Vương Tiểu Thất không thể không chú trọng.

Đương nhiên sâu trong lòng Vương Tiểu Thất, mấy ngày tiếp xúc khiến gã chấp nhận bạn cùng phòng bình thường như Trương Phàm.

Đây là tình bạn thứ nhất không gì phá nổi Vương Tiểu Thất nhận được trong Vấn Kiếm tông.

* * *

năm viện đại tái lần một đệ nhất nhân trong đệ tử ký danh sẽ sinh ra từ cuộc quyết đấu giữa Lương Phi Tuyết và Đinh Hạo.

Có thể nói trận chiến này gió nổi mây phun, hấp dẫn mọi người chú ý.

So tài chưa bắt đầu nhưng đài xem lễ đã chật ních. Một số đệ tử nội môn cao đẳng không có hứng thú đệ tử ký danh chiến đấu cũng chạy tới nhìn chung kết.

Đặc biệt là lúc trước Đinh Hạo thể hiện một thức kiếm pháp kinh diễm tuyệt luân đồn ra ngoài, hấp dẫn nhiều người đến quan sát, muốn thấu triệt một hai.

Ba vị minh văn sư đang tranh thủ thời gian sửa chữa lỗi đài đá xanh bị trận chiến lúc trước làm tổn hại, kiểm tra các loại trang bị. Minh văn sư khắc các loại phù võ siển huyền ảo trên tảng đá, tăng mạnh độ cứng cho đá để bảo đảm chung kết diễn tiến suôn sẻ.

Quanh đài đá số một đã là biển người, vô cùng ồn ào bàn tán, dự đoán thắng bại cuối cùng.

- Ta thấy Đinh sư huynh thắng chắc. Lý Mục Vân còn nhận thua, Lương Phi Tuyết xếp thứ hai trong Thất Nghĩa Minh chẳng lẽ mạnh hơn Lý Mục Vân sao?

- Chưa chắc. Lý Mục Vân nhận thua là vì lúc đầu hắn nói quá trọn vẹn, nếu không có ước định ba kiếm thì thực lực Lý Mục Vân cường đại có thể đánh bay Đinh Hạo xuống đài.

- Đừng quên cuối cùng Đinh sư huynh bày ra một thức kiếm pháp quái dị.

- Trong người Lương Phi Tuyết ẩn chứa lực lượng đáng sợ, một khi hắn kích phát ra thì khó đoán kết cuộc.

Đám đông bàn tán ồn ào, tỷ võ diễn biến đến bây giờ đã lên cao trào, mọi người sốt ruột muốn biết người cuối cùng đánh bại tất cả đối thủ gom ngàn vạn vinh diệu, đứng trên cao ngai số một năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, nhận tất cả quỳ bái sẽ là ai?

Khu tuyến thủ nghỉ ngơi, Đinh Hạo và Lương Phi Tuyết cùng ở bên trong.

Các đại biểu Thanh Sam Đông Viện vây quanh Đinh Hạo. Các huynh đệ Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện thì vòng quanh Lương Phi Tuyết, chuẩn bị cuối cùng cho trận tỷ võ sau một nén nhang. Không khí nóng rực, gương cung bặt kiếm.

81. Chương 81: Đến Đây, Chiến Đấu Sảng Khoái!

Lúc trước Lương Phi Tuyết đấu với Lý Lan, Nhậm Tiêu Dao đã hao tổn nhiều, bây giờ đang giành giật từng giây lấy sức. Tuy nhiên Lương Phi Tuyết có thời gian nghỉ ngơi dài hơn Đinh Hạo. Đinh Hạo chiến đấu với Lý Mục Vân cũng tốn sức, tính ra thì hai bên ngang nhau.

Vương Tiểu Thất, Trương Phàm một trái một phải xoa bóp giúp Đinh Hạo buông lỏng cơ bắp.

Đinh Hạo nhắm mắt dưỡng thần.

Theo lý thì vượt ải Lý Mục Vân rồi Đinh Hạo không cần lo gì nữa, nhưng không hiểu sao hắn trực giác không thể thả lỏng. Lực lượng ẩn giấu trong thân thể Lương Phi Tuyết khiến người ta giật mình.

Cònn hớ lúc Đinh Hạo chiến đấu với Lý Mục Vân, gã từng nói nếu trong đệ tử ký danh có người có thể đánh bại gã thì chỉ có một.

Đinh Hạo nghi ngờ người đó chính là Lương Phi Tuyết.

Lương Phi Tuyết danh chấn năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, thiếu niên bí ẩn.

Đi đến bước này rồi tất nhiên Đinh Hạo muốn tiến tới giật giải nhất, được cơ hội vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường của Vãn Kiếm tông chọn một chiến kỹ huyền công.

Một nén nhang nhanh chóng trôi qua.

Giọng trọng tài vang lên trong khu nghỉ ngơi.

Chung kết đã đến.

Lôi đài số một mới sửa lại tắm trong ánh hoàng hôn rất đẹp, ánh sáng lấp lánh như tấm bia to, một ngai vua chờ người chiến thắng cuối cùng ngồi trên đó, hưởng thụ vinh diệu duy nhất.

Trong tiếng kêu gào như sóng thần, mọi ánh mắt chăm chú nhìn, Đinh Hạo và Lương Phi Tuyết đi lên lôi đài.

Đinh Hạo là vua hâm mộ đệ tử ký danh lần này, thanh thế người hâm mộ vượt trội Lương Phi Tuyết. Nghiêng tai lắng nghe đa số người reo hò cái tên Đinh Hạo.

Sự thật là sau khi Đinh Hạo may mắn qua ải Lý Mục Vân thì càng nhiều người ủng hộ hắn.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng chuông chiến đấu vang lên.

Tiếng kêu gào chói tai làm người ta sôi sục máu nóng.

Hai thiếu niên thiên tài cách nhau mười thước ngừng lại, đánh giá đối phương.

- Hãy thoải mái chiến đấu đi, Đinh Hạo.

Mắt phượng đột cháy chiến ý, Lương Phi Tuyết nói:

- Bạch Sam Trung Viện không thua, Thất Nghĩa Minh có kiêu ngạo của mình. Hôm nay ta không chiến đấu vì bản thân nên sẽ không chút do dự sử dụng lực lượng cấm kỵ đó.

- Là lực lượng đã đánh bị thương Lý Lan sao?

Đinh Hạo nắm chặt kiếm rì sét, mỉm cười nói:

- Người có kiêu ngạo của các người, ta cũng có tín niệm của mình. Thanh Sam Đông Viện tuyệt đối không kém hơn Bạch Sam Trung Viện, người đánh bại Lý Lan sư huynh chẳng qua nhờ may mắn.

- Rất nhanh sẽ biết ai may mắn.

Một vết đỏ hiện lên trong mắt Lương Phi Tuyết.

Giống như mỗi lần trước Lương Phi Tuyết sử dụng lực lượng này, ký ức và khả năng suy nghĩ chậm rãi biến mất trong người gã. Sát ý bạo ngược chưa từng có dâng lên óc, phút cuối cùng Lương Phi Tuyết nhìn các huynh đệ Thất Nghĩa Minh đứng dưới lời đài số một, thấy ánh mắt bọn họ chăm chú nhìn mình, thấy Lý Mục Vân ra vẻ bình tĩnh nhưng rất lo lắng.

Chỉ mình Lương Phi Tuyết biết tại sao Lý Mục Vân dễ dàng từ bỏ trận bán kết, tại sao không đặt nặng vinh diệu đệ nhất nhân năm viện đại tái lần đầu.

Bởi vì Lý Mục Vân vững tin Lương Phi Tuyết sẽ thắng giải nhất.

Cũng bởi vì Lý Mục Vân không muốn trên lời đài số một rút kiếm chĩa vào huynh đệ thân thiết nhất.

Bảy người Thất Nghĩa Minh thân như một thể, dù là ai cuối cùng giành giải nhất sẽ là vinh diệu của Thất Nghĩa Minh, là kiêu hãnh của bảy người.

Lương Phi Tuyết rống to:

- Vì các huynh đệ ta sẽ sử dụng lực lượng cấm kỵ, Đỉnh Hạo, hãy chuẩn bị thất bại đi!

Trong khoảnh khắc này toàn thân Lương Phi Tuyết lượn lòe điểm sáng đỏ, ngọn lửa đỏ thẫm đáng sợ tràn ngập hai mắt gã. Từng luồng khói thành vòng kinh khí lan tràn ra ngoài, khiến người run sợ.

Trong giây lát Lương Phi Tuyết như mãnh thú phát cuồng xông hướng Đỉnh Hạo.

* * *

Lý Lan ở trong đám người con người co rút:

- Đây là . . .

Tình trạng của Lương Phi Tuyết rất kỳ lạ, hơi thở như con yêu thú phát cuồng, giống chiến sĩ huyết mạch mở ra thể chất huyết mạch trong truyền thuyết. Nhưng rõ ràng chiến sĩ huyết mạch sẽ không đánh mất sự khống chế, lý trí như Lương Phi Tuyết, chuyện là sao?

Doãn Nhất Phi nghi hoặc nhìn hướng Lỗ Kỳ:

- Lực lượng vượt qua đỉnh tam giai, đây là thiếu niên huyết mạch nào từ cao tầng môn phái truyền xuống muốn chúng ta chú ý sao? Nhưng trạng thái của hắn không tốt lắm.

Trong đệ tử ký danh lần này có rất nhiều đệ tử lai lịch bí ẩn rất hiển hách, nghe nói đã sớm bị môn phái chú trọng rất kỹ. Tin tức về những người này là bí mật trong môn phái, Lỗ Kỳ và Doãn Nhất Phi tuy nổi bật trong đệ tử tam đại nhưng chưa đủ tư cách biết những điều đó.

Dù là Lãnh Nhất Toàn với thân phận đệ tử hạch tâm chân truyền cũng không hơn Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi bao nhiêu.

Các đại nhân vật khác trên đài xem lễ cũng rất giật mình.

Vấn Kiếm tông thật là đông đúc thiên tài. Chung kết đệ tử ký danh kịch liệt hơn xa bọn họ tưởng tượng. Khiến đám nhóc này lớn lên, sau này Vấn Kiếm tông lại tăng một bậc trùng kích thất cấp môn phái, đứng thể chân vạc với đệ nhất tông phái Tuyết Châu, Thanh Bình học viện.

* * *

- Đến đây, chiến đấu sáng khoái!

Đỉnh Hạo không hề sợ hãi còn rực cháy đấu chí.

Đỉnh Hạo như mãnh thú thượng cổ xông lên, mỗi bước đạp mặt đất cho người cảm giác như đạp bẹp lời đài số một. Khí lạnh gió tuyết bay quanh Đỉnh Hạo đụng vào Lương Phi Tuyết hóa thân cuồng thú.

Mãi đến lúc này đám người xem mới nhớ tới trong trận chiến cùng Đông Nghị Tử Sam Nam Viện Đỉnh Hạo thể hiện lực lượng cơ thể cường đại ra sao.

Cũng cho đến lúc này mọi người mới nhận ra Đinh Hạo không phải thiếu niên yếu ớt có kiếm thuật kinh người, lo cơ thể của hắn rất mạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm kinh người không ngừng phát ra từ trung tâm lôi đài số một.

Lực lượng màu đỏ bí ẩn bao phủ, hai tay Lương Phi Tuyết cứng như sắt thép bay múa nhanh như chớp chính xác chặn trường kiếm của Đinh Hạo. Lực lượng cường đại va đụng, tứ chi va chạm nguyên thủy nhất. Trong phút chốc chiến đấu lên cao trào khiến người lú lờ.

Vù vù vù vù vù!

Một đám hoa máu nở rộ trên không trung.

Trong tiếng quần áo rách, ngực trái Đinh Hạo để lại ba vết máu đỏ, cơ ngực rần chắc lộ ra, áo xanh tung bay như bướm bướm máu.

Dưới lôi đài số một vang tiếng kinh kêu.

Bị thương!

Mới chiến đấu đã bị thương?

Trong người Lương Phi Tuyết rốt cuộc có lực lượng gì mà mạnh dữ vậy?

82. Chương 82: Rung Động, Đinh Hạo Kiên Trì

Mọi người bắt đầu lo lắng cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo thì mặc áo chảy, không định lùi bước.

Đinh Hạo quay người, kiếm rỉ sét như điện, đẩy Truy Điện Trung Cung Kiếm lên đến cực độ chớp mắt xong sáu kiếm.

Kiếm ảnh như điện mang thành công để lại vết máu cạn trên tay Lương Phi Tuyết phát cuồng.

Cùng lúc đó cánh tay Đinh Hạo lại phun máu, bị vuốt nhọn xé rách.

Lấy thương đổi thương.

Trên người Đinh Hạo có hai chỗ bị thương nhưng hắn không sợ, đây đâu chỉ cười to.

Đinh Hạo không sử dụng Bế Môn Tạ Khách kiếm thức.

Đinh Hạo không muốn nuôi dưỡng ý lại Bế Môn Tạ Khách kiếm thức phòng ngự chắc chắn. Trong số tài đệ tử đồng môn thế này không phải liều mạng sinh tử, Đinh Hạo cần chiến đấu kịch liệt nhất tích lũy kinh nghiệm thực chiến, bù đắp điểm yếu của mình.

Lương Phi Tuyết biến thành cuồng thú bị lực lượng bí ẩn thúc đẩy thực lực lên cao đến tứ khiếu Võ Đò cảnh, vượt qua trình độ trung bình đệ tử kỳ danh gấp mấy lần, hơn xa Đinh Hạo.

Nhưng lý trí, khả năng phán đoán của Lương Phi Tuyết bị lực lượng bí ẩn quấy nhiễu, chỉ còn lại bản năng chiến đấu nên mới dây dưa cùng Đinh Hạo một lúc.

Vù vù vù vù vù!

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiểm rì sét rạch không trung phát ra tiếng rít, thanh âm vuốt nhọn và mũi kiếm va nhau, tiếng sắt đâm vào thịt. Các loại thanh âm khiến người tim đập chân run liên miên truyền từ giữa lồi đài số một như khúc nhạc giao hưởng bão tố.

Kèm theo khúc nhạc dồn dập là hoa tuyết.

Đinh Hạo liên tục bị đối thủ đánh trúng để lại từng vết máu trên người, thậm chí bị đẩy lùi ra.

Nhưng mỗi lần Đinh Hạo sẽ vọt trở về, cầm kiếm rì sét kết hợp khí lạnh đáng sợ để lại ấn ký trên người Lương Phi Tuyết mới cam lòng.

Điên cuồng!

Khổ chiến!

Triệt để điên cuồng!

Khổ chiến không dứt!

Đinh Hạo biết rõ thực lực không bằng Lương Phi Tuyết nhưng chìm trong điên cuồng, thân thể ngày càng nhiều vết thương bị hấn dùng huyền khí băng sương phong tuyết đóng băng. Đinh Hạo như chiến sĩ không biết mệt, không tiếc mình xung phong.

Tiếng kêu gào trợ uy đã ngừng từ lâu.

Mỗi người tròn mắt nhìn trận đấu thảm liệt trên lồi đài số một.

Từ khi bắt đầu năm viện đại tái đến giờ Đinh Hạo tham gia mỗi trận chiến đều khiến người cảm động, trận chiến này hẳn thể hiện ra thứ gọi là đấu chí và không khuất phục.

Hoa tuyết tán loạn như từng đốm lửa đốt cháy.

Chiến đấu cường độ mạnh thế này Lương Phi Tuyết bị lực lượng bí ẩn khống chế, mất hết lý trí dần thấy mệt mỏi, kiệt sức, ngực thở dồn dập.

Bùm!

Đinh Hạo bị trúng một vuốt vào ngực, miệng học máu.

Nhưng khi Đinh Hạo bay ra kiếm rì sét gần như cắt đứt một ngón tay của Lương Phi Tuyết.

Chiến đấu tạm ngừng.

Trong mắt Lương Phi Tuyết vẫn đỏ rực nhưng tăng thêm nghi hoặc, thân thể gã cảm giác thể lực xói mòn. Trước kia mỗi lần Lương Phi Tuyết ở trong trạng thái này sẽ không có cảm nhận kỳ dị như vậy.

Toàn thân Lương Phi Tuyết có hai mươi mấy vết thương lớn nhỏ, cơ bắp căng cứng như sắt khóa mạch máu nên không có máu chảy ra.

Đinh Hạo phía đối diện thân hình thon dài đứng sừng sững trên lồi đài số một như tiêu thương.

So sánh với Lương Phi Tuyết thì Đinh Hạo càng thảm, áo xanh rách bươm, khắp người đầy vết thương chảy máu nhưng bị hấn dùng huyền khí băng sương phong lại rách ắt máu quá nhiều mất đi sức chiến đấu. Nhìn từ xa trông như Đinh Hạo mặc chiến giáp đỏ lóe ánh bạc.

Lúc này mọi người mới phát hiện Đinh Hạo có rất nhiều vết thương, kiếm không được kinh kêu.

- Trời ạ, chắc cỡ một trăm vết thương . . .
- Vết thương ở phần eo suýt xé rách nội tạng rồi. Đáng sợ quá!
- Bị như vậy vẫn tiếp tục chiến đấu sao?
- Còn đánh nữa sẽ chết người.

- Tại sao trọng tài không ngăn cản tỷ võ như vậy? Máu me quá, dã man quá. Đây là tỷ võ không phải giác đấu!

- Tại sao? Tại sao Đinh Hạo sư huynh không thi triển thức kiếm thuật đó? Lương Phi Tuyết sẽ không đột phá được kiếm thuật kia, Đinh Hạo sư huynh sẽ không bị thương nặng như vậy.

Các nữ đệ tử ký danh hâm mộ Đinh Hạo mắt ngấn lệ, không dám nhìn hình dạng người tình trong mộng thâm đến nhường này. Các nữ đệ tử ký danh hét to khuyên Đinh Hạo từ bỏ.

Đinh Hạo đồng dạng tuyên bố như giải đáp các đệ tử ký danh dưới đài nghi vấn:

- Ta đến chiến đấu chứ không phải biểu diễn. Nếu chiến đấu sao có thể không chảy máu? Không qua bão táp làm sao thấy cầu vồng? Muốn trở thành cường giả nhất định phải trải qua máu và lửa tẩy lễ, là đệ tử Vãn Kiếm tông không nên sợ bị thương!

Khi Đinh Hạo quyết định không thi triển Bế Môn Tạ Khách kiếm thức thì đã dự đoán được sẽ có cục diện khó khăn như vậy.

Nhưng Đinh Hạo không hối hận.

Dù có rút khỏi lôi đài số một cũng không hối hận.

Đinh Hạo phải thắng thật đẹp!

Lý Mục Vân kiêu ngạo kích thích lòng kiêu hãnh của Đinh Hạo.

Tóc đen của Đinh Hạo bay lên, phóng khoáng vô song, ha ha cười to, giơ tay xé vải áo xanh dính trên người, lửa nửa thân trần.

Đường cong cơ bắp rắn chắc kích thích thị giác dưới ánh hoàng hôn cuối cùng, đẹp như pho tượng. Các vệt sẹo lớn nhỏ ứa máu càng rung động thị giác.

* * *

Nam đệ tử ký danh ngậy ngốc nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo nói chuyện, xé áo hóa thành thứ gì đó đập mạnh vào ngực nam đệ tử ký danh, đốt cháy máu nóng.

Đúng vậy, chúng ta đến Vãn Kiếm tông là để biến thành cường giả chứ không phải chơi đùa.

Muốn trở thành cường giả nhất định phải trải qua máu và lửa tẩy lễ!

Không qua bão táp làm sao thấy cầu vồng?

Trước khi nhập tông, sau khi vào Vãn Kiếm tông, thậm chí trong mấy ngày này mỗi người lặp lại nhiều lần, thậm chí với mình bao nhiêu lần hai câu trên. Nhưng bây giờ, Đinh Hạo người đầy vết sẹo, tử chiến không lùi nói ra chấn động nam đệ tử ký danh, bọn họ xem xét lại bản thân.

Các đệ tử ký danh lúc trước được gia tộc của mình bảo vệ qua tốt, chưa từng trải qua tàn khốc. Các đệ tử ký danh nhận ra tiến vào Vãn Kiếm tông là bọn họ sẽ đối mặt đào thải, cơ chế chọn lựa càng tàn khốc.

Hình ảnh hôm nay cho các đệ tử ký danh bài học đầu tiên.

Trong đám người, Lý Lan ngơ ngẩn nhìn thân hình thon dài vạm vỡ đổ máu.

Lý Lan nhớ đến lúc mới chiến đấu Đinh Hạo từng nói:

- Người có kiêu ngạo của người, ta có lý do của ta. Người chiến thắng Lý Lan sư huynh chẳng qua là may mắn.

Thiếu niên âm nhu đầy dã tâm đáy mắt lóe tia sáng chưa từng có.

83. Chương 83: Đến Đây, Lại Chiến!

Trong đầu Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên, Phương Thiên Dực, Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao và các tuyển thủ hạt giống năm viện đông, tây, nam, bắc, trung thủa trong tay Đinh Hạo có cùng một ý nghĩ: Ta không bằng Đinh Hạo.

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược đứng ngây như phỗng.

Trong đầu Lý Y Nhược hiện ra hình ảnh hôm bên Tẩy Kiếm Trì tên khốn kiếp này không lưu tình quát mắng thẳng vào mặt nàng. Tuy Lý Y Nhược không muốn thừa nhận chút nào, so với tên khốn Đinh Hạo thì những người trước kia ve vãn, nịnh bợ nàng, cái gọi là thiếu niên thiên tài bày ra phong phạm nam tử hán gì đó không bằng một móng út.

Các huynh đệ Thất Nghĩa Minh Bạch Sam Trung Viện hơi lo Lương Phi Tuyết sẽ gặp rắc rối. Trong mắt Lý Mục Vân có tia sáng.

Phương xa, bóng dáng yêu kiều phong hoa tuyết đại chỉ xuất hiện khi Đinh Hạo chiến đấu, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú Đinh Hạo lửa nửa người. Ánh mắt dịu dàng, có vài lần nàng muốn lao ra giúp Đinh Hạo nhưng lý trí buộc nàng kiềm chế.

* * *

Đinh Hạo quần áo xanh đầm máu quanh eo.

Người Đinh Hạo có vô số vết thương làm thể lực nhanh chóng xói mòn.

May mắn đao kiếm song thánh thể là thể chất huyết mạch siêu mạnh, tuy chưa hoàn toàn mở ra nhưng độ mạnh cơ thể giúp Đinh Hạo miễn cưỡng sánh bằng tam khiếu Vô Đồ cảnh. Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện thân thể lành rất biến thái, vết thương nào chạm chỉ chốc lát chỉ còn dấu đỏ.

Trận chiến đấu này là trận chiến gian khổ nhất Đinh Hạo từng gặp.

Từ khi Đinh Hạo xuyên qua Vô Tận đại lục đến nay đây là lần đầu hắn bị thương nặng như vậy, rơi vào khổ chiến không thấy ánh sáng.

Chiến đấu với Lý Mục Vân rất thoải mái, cuộc chiến này thì tàn khốc.

Nhưng nhờ nó mà Đinh Hạo thu hoạch phong phú.

Mặc kệ Đinh Hạo có thiên phú kiếm thuật yêu nghiệt cỡ nào nhưng kiếm khách tuyệt thế thật sự là tích lũy, thăng hao từ chiến đấu. Sau khi Đinh Hạo chiến đấu với Lương Phi Tuyết đã cuồng hóa, hắn hiểu biết về kiếm, nắm chắc tiết tấu chiến đấu, trực giác chiến đấu tăng tiến như tên lửa.

Đinh Hạo không chế, hiểu biết huyền khí bằng sương trong người càng sâu hơn.

- Đến đây, lại chiến đi!

Đinh Hạo vận chuyển huyền khí, mái tóc đen bay rối trong gió đêm. Đinh Hạo sải bước chủ động xuất kích, phóng khoáng vô song.

Thân thể Lương Phi Tuyết cảm nhận uy hiếp, bản năng gầm lên, mắt càng đỏ rực lao lên.

So đấu càng tàn nhẫn hơn trước lại bắt đầu.

Máu tươi tung tóe, tiếng gầm không dứt.

Kiếm quang giống như cầu vòng xé gió.

Tứ chi móng vuốt như rìu chiến nặng nề đập vào.

Máu tươi phá mở khí lạnh phong tỏa tràn ra từ miệng vết thương, chảy dọc theo cánh tay, cổ tay, bàn tay Đinh Hạo đến trường kiếm loảng lổ rỉ sét. Máu từng chút một lan tràn tới khe hở kiếm rỉ sét làm trường kiếm giống cây củi biến đỏ thẫm.

Kiếm rỉ sét đầm máu.

Máu theo trường kiếm múa bay khắp không gian.

Đinh Hạo chìm trong chiến đấu điên cuồng.

Đinh Hạo không thể giải thích tại sao kiếp trước hắn chỉ là học sinh cấp ba bình thường vào lúc này điên cuồng chiến đấu như vậy. Linh hồn kiếp trước dung hợp với huyết mạch kiếp này, mầm móng mạo hiểm, hiếu chiến từ linh hồn và xương cốt bị kích thích.

Thế nên Đinh Hạo không nhận ra máu thẩm thấu vào kiếm rỉ sét như cây củi trong tay hắn đang lột xác kinh người.

Từng khối sét dường như tồn tại từ ngàn năm bị máu thẩm thấu, hòa tan rớt khỏi thân kiếm, bay trên không trung.

Người quanh lời dài số một không chú ý thấy hình ảnh quái dị đó, bọn họ cho rằng là máu của Đinh Hạo văng ra.

Chiến đấu điên cuồng diễn ra.

Đinh Hạo đã hoàn toàn kích phát tiềm năng của mình.

Huyền khí băng sương tàn phá khiến sàn lời dài số một đóng băng dày cỡ ngón tay, trơn trượt. Khí lạnh thấu xương lấy lời dài số một làm trung tâm muốn đóng băng tất cả.

Huyền khí biến dị siêu thần đẳng phát huy ra uy lực định nghĩa phù hợp chữ "Siêu thần đẳng.

Dần dần, Lương Phi Tuyết bị lực lượng bí ẩn chi phối cuồng hóa không nhanh và mạnh như ban đầu.

Vì băng phủ lên mặt đất khiến Lương Phi Tuyết di chuyển khó khăn, mấy lần suýt té. Khí lạnh không chỗ không ở theo vết thương tăng nhiều trên người dọc theo khe nứt xâm nhập vào người, khiến cơ năng thân thể ẩn chứa lực lượng khủng bố biến chậm chạp.

Mất Lương Phi Tuyết đã không có lý trí chất chứa nghi hoặc dày đặc.

Đó là thân thể bản năng nghi hoặc tại sao đối thủ thực lực thua mình rất xa vậy mà chiến đấu khó khăn như vậy, bản thân rơi vào nguy hiểm yếu thế.

Những người đứng xem nhạy cảm phát hiện điều này.

Lúc này, Lương Phi Tuyết luôn chiếm ưu thế bỗng nhiên đảo ngược. Làm sao Đinh Hạo chịu bỏ qua sơ hở rõ ràng như vậy? Đinh Hạo không chút do dự xông lên, kiếm rỉ sét rít gào giáng xuống đối thủ.

Keng keng keng!

Keng keng keng!

Một chuỗi tiếng va chạm vang lên. Thân hình Lương Phi Tuyết khổng lồ sau khi cuồng hóa vắng ngược ra ngoài đập mạnh xuống đất, băng tuyết bắn tung. Nếu không phải Lương Phi Tuyết vội bầu vọt vào mặt đất thì đã trượt khỏi lời dài số một.

- Lương Phi Tuyết sắp thua . . .

- Khí lạnh, Đinh Hạo sư huynh kiên trì được đến hồi báo rồi. Đây chính là chỗ đáng sợ của huyền khí băng sương phong tuyết biến dị sao? Âm thầm hạ thấp cơ năng, tốc độ phản ứng của đối thủ?

- Lực lượng bí ẩn trong người Lương Phi Tuyết không thể chống cự huyền khí biến dị của Đinh sư huynh!

Đệ tử ký danh nhìn ra manh mối có người hưng phấn hét to.

Không hiểu sao so tài đến lúc này mọi người nghiêng hẳn về Đinh Hạo.

Lấy trình độ nhị khiếu Võ Đồ cảnh chiến đấu cùng đối thủ tứ khiếu Võ Đồ cảnh thời gian dài như vậy, toàn thân có mấy trăm vết thương vẫn tử chiến bất khuất, thiếu niên như thể mới xúng là số một năm viện đại tái lần này.

Tuyệt đối xứng đôi!

Các đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện im lặng. Chỉ có trong mắt huynh đệ Thất Nghĩa Minh tràn ngập nóng nảy, tuy bọn họ kaham phục Đình Hạo nhưng lại tuyệt đối không hy vọng người thua là nhị ca.

Trên lôi đài.

Lương Phi Tuyết cuồng hóa phát ra tiếng gầm giận dữ.

Trong tiếng gầm ẩn chứa đau đớn khó kiềm chế.

Ngọn lửa đỏ lượn lơ quanh thân Lương Phi Tuyết càng đậm đặc, đôi mắt như ngâm trong máu, thân thể vốn khổng lồ càng biến to hơn.

84. Chương 84: Đình Cao Đệ Nhất Ngũ Viện

Kèm theo là khí thế lực lượng tăng vọt.

Trong phút chốc Lương Phi Tuyết từ trung giai tứ khiêu Võ Đồ cảnh lên đỉnh, vẫn đang dâng lên, có xu thế vượt qua ngũ khiêu Võ Đồ cảnh.

Trong đám người, Lý Mục Vân luôn bình tĩnh bỗng biến sắc mặt nói:

- Lão nhị, dừng!

Dường như Lý Mục Vân nghĩ đến điều gì, lắc người, bất chấp tất cả xông lên lôi đài số một.

Cùng lúc đó, mọi người cảm thấy mắt hoa lên, một người khác đã xuất hiện trên lôi đài số một.

Là Lãnh Nhất Toàn, đệ tử hạch tâm chân truyền luôn ngồi trên đài xem lễ.

Lãnh Nhất Toàn mặc áo trắng, xuất hiện trên lôi đài số một như u linh, một tay đặt lên vai Lương Phi Tuyết.

Không thấy Lãnh Nhất Toàn làm gì, Lương Phi Tuyết vốn tăng lên sơ giai ngũ khiêu Võ Đồ cảnh không có sức giãy dụa chớp mắt từ trạng thái cuồng hóa, thân hình khổng lồ rút nhỏ lại. Máu đỏ trong mắt Lương Phi Tuyết tán đi, máu loãng rút hẳn, khí thế rút xuống tam khiêu Võ Đồ cảnh.

Lương Phi Tuyết rút khỏi trạng thái cuồng hóa người mềm nhũn kiệt sức xỉu.

Lúc này Lý Mục Vân đã nhảy lên lôi đài số một diu nhị đệ của mình. Rất nhanh, năm huynh đệ Thất Nghĩa Minh cũng nhảy lên lôi đài bao vây Lương Phi Tuyết vào giữa.

Đám người Lý Mục Vân, Tôn Cửu Thiên, Phùng Hành Quân, Võ si Trần Thắng cung kính hành lễ với Lãnh Nhất Toàn, nói:

- Đa tạ sư thúc cứu.

- Quá miễn cưỡng, trước khi tìm ra cách giải quyết cố gắng khiến hắn ít sử dụng lực lượng này nếu không thì sẽ không sống qua mười tám tuổi.

Lãnh Nhất Toàn thương tiếc nhìn Lương Phi Tuyết hôn mê, tiếp tục bảo:

- Trận tỷ võ này Bạch Sam Trung Viện thua, các người lui xuống đi!

- Vâng!

Đám người Lý Mục Vân, Tôn Cửu Thiên, Phùng Hành Quân, Võ si Trần Thắng không thể không chấp nhận kết quả, mang theo Lương Phi Tuyết bị thương xuống lôi đài số một.

Không ngờ Đình Hạo có thể buộc Lương Phi Tuyết đến mức này.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Bóng người chớp lóe, ba đệ tử chân truyền chủ trì năm viện đại tái đệ tử ký danh lần này xuất hiện trên lôi đài số một.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi biểu tình cực kỳ khó xem. Hai người thua ván cược, nghĩ đến sắp mất vài thứ là lòng lại đau nhói.

Trình Phi thì mặt mày hớn hở, không đợi trọng tài tuyên bố đã đến bên cạnh Đinh Hạo, kéo tay trái của hắn lên cao.

Trình Phi cướp lời hét to:

- Ta tuyên bố người đạt được vinh diệu đệ nhất nhân năm viện đại tái lần này là . . . Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo!

Xung quanh lôi đài số một như có cơn lũ lại giống núi lửa bùng nổ vang tiếng vỗ tay rầm rầm như sấm.

Đặc biệt là đệ tử ký danh 8 Thanh Sam Đông Viện, bọn họ hưng phấn ôm nhau, hoan hô nhảy nhót. Nếu không phải trên lôi đài số một đứng bốn vị sư thúc chắc các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đã giống như mây lần trước nhào lên ném Đinh Hạo trên trời.

Trên lôi đài số một, Đinh Hạo thả lỏng thần kinh.

Rốt cuộc . . . Thắng.

* * *

Chuyện tiếp theo như mọi người đã đoán, Đinh Hạo được vinh diệu đệ nhất nhân năm viện đại tái, điều này khiến thứ hạng của hắn trong hơn hai ngàn đệ tử ký danh nhanh chóng tăng lên, từ lúc trước một trăm siêu tốc vọt lên thứ hai mươi mốt.

Trên Đinh Hạo chỉ có hai mươi thiên tài tuyệt thế, chiến sĩ huyết mạch bí ẩn.

Từ hôm nay trở đi, Đinh Hạo nhìn xuống năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, trở thành đệ nhất nhân đệ tử ký danh đã lộ tên tuổi.

Trước năm viện đại tái không ai ngờ kết quả này.

Đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lữ Cuồng, Lý Lan siêu nổi bật cuối cùng đều gục ngã. Đây chính là con đường vô đạo tàn khốc, mặc cho người có danh tiếng nổi cỡ nào, cường đại vô địch ra sao, người đứng cuối cùng mới là người thắng, xứng đôi hao tươi và tiếng vỗ tay.

Kể thất bại trừ được đồng tình ra không có gì khác.

Bởi vì Đinh Hạo biểu hiện ổi bật kinh diễm, Lý Lan cố gắng nên Thanh Sam Đông Viện trong năm viện đại tái này đánh bật danh xưng nhục nhã ‘Thanh Sam Đông Viện yếu nhất ngũ viện’, đứng sau Bạch Sam Trung Viện trên bảng điểm.

Tiếp theo là đôi Nhậm Tiêu Dao, Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện.

Tiếp nữa là Tử Sam Nam Viện.

Cuối cùng mới là Hồng Sam Tây Viện rời rạc.

Xếp hạng đoàn thể cuối cùng này ý nghĩa bắt đầu từ ngày mai cho đến cuối tháng Bạch Sam Trung Viện được cung ứng các loại tài nguyên tu luyện lớn nhất giới hạn Vấn Kiếm tông, Thanh Sam Đông Viện thứ hai. Hồng Sam Tây Viện thắm nhất, bọn họ được cung ứng các loại tài nguyên chỉ miễn cưỡng đủ cho tu luyện thường ngày.

Đây là kẻ sách kích thích cạnh tranh của Vấn Kiếm tông.

Đinh Hạo là đệ nhất nhân năm viện đại tái được thưởng phong phú.

Trừ đã định trước một viên Tự Huyền Đan, mười điểm cống hiến môn phái, một lần vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường của tông môn chọn vũ khí huyền công, Đinh Hạo còn được hai món quà bất ngờ.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, đây là ba chúng ta cá cược về người, một viên Hư Không Giới Thạch, một thanh bách luyện lợi nhẫn Long Văn Hỏa Diễm Dao, không có tác dụng gì lớn cho ta nên mượn hoa hiến phật tặng hết cho người xem như chúc mừng.

Tâm tình Trình Phi vui sướng thuận tay ban thưởng cho Đinh Hạo mấy thứ thắng được của Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi là Hư Không Giới Thạch, trường đao đỏ.

- Đa tạ Trình sư thúc.

Đinh Hạo không biết Hư Không Giới Thạch là cái gì, không biết diệu dụng của Long Văn Hỏa Diễm Dao nhưng thứ được đệ tử tam đại chân truyền xem như báu vật làm tiền cược thì giá trị không nhỏ. Nếu đã đưa lên cửa thì Đinh Hạo không từ chối, hần cung kính cảm ơn Trình Phi, nhận đồ.

Hướng chi tu luyện tu luyện trung đan điền lục kỳ kinh, đi tuyển huyền khí đao pháp. Hình dạng Long Văn Hỏa Diễm Dao không tệ, có thể dùng.

Đinh Hạo không ra vẻ ta đây khiến Lãnh Nhất Toàn âm thầm quan sát gật gù.

Trình Phi vui vẻ, cảm thấy Đinh Hạo biết làm người, nể mặt gã, không uống là người được lão quái vật Khí Thanh Sam xem trọng. Trình Phi càng chú ý đến Đinh Hạo hơn.

Trình Phi ở trước mặt nhiều người tặng quà quý giá cho Đinh Hạo là vì lôi kéo quan hệ, nói không chừng sau này sẽ có tác dụng lớn.

Sắc mặt Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi vô cùng khó xem, bọn họ hận Trình Phi bao gồm luôn Đinh Hạo.

Mắt Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi chớp lóe, không ai biết trong lòng hai người tính kế cái gì.

* * *

Năm viện đại tái đã kết thúc đầu voi đuôi chuột như vậy.

Cuối cùng lúc trao giải làm Đinh Hạo hoảng hốt nhớ lại lúc ở trái đất, mỗi lần thi giữa học kỳ xong trường cấp 3 sẽ tổ chức đại hội thưởng, người được thứ hạng đi lên lĩnh thưởng. Ai xếp mười hạng đầu cá nhân, ba hạng đầu đoàn thể đều được phần thưởng.

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng Thanh Sam Đông Viện cười tươi như đóa hoa bị người giầy xéo.

85. Chương 85: Tặng Được, Kiểm Rỉ Sét Thay Đổi

Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng cười như không cười nói:

- A! Chắc chắn là ảo giác. Thanh Sam Đông Viện ra một người đệ nhất đại tái? Đoàn thể thì xếp hạng hai trong năm viện? Hừm, chắc chắn là may mắn, lần sau đám nhóc các ngươi sẽ không ăn may như vậy!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bao gồm Đinh Hạo hận không thể xông lên đập bẹp Tổng giáo viên Vương Tuyết Phong xấu bụng kéo thù hận này.

Bởi vì Đinh Hạo bị thương khá nặng trong chung kết nên buổi tối, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không tổ chức ăn uống chúc mừng rình rang. Vương Tiểu Thất, Trương Phàm dìu Đinh Hạo quay về sân số tám tu dưỡng.

Trên đường đi Đinh Hạo gặp nhiều người nói chúc mừng.

Trong đó có 'lão bằng hữu' gặp một bên bên Tẩy Kiếm Trì là đám người Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên.

Nhưng Đinh Hạo không ngờ là hạt tiêu nhỏ kiêu ngạo Lý Y Nhược đi theo biểu ca đến, đáng vẻ kênh kiệu lấn át người. Lý Y Nhược liếc mắt hinh mũi, không nói một lời. Đinh Hạo cảm thấy chắc nha đầu này tiếc là hần không bị Lương Phi Tuyết đánh gần chết.

Trước cửa sân số tám, Đinh Hạo ngạc nhiên gặp Lý Lan chờ sẵn.

Thiếu niên ân hận đầy dẫy tâm Lý Lan mặt không biểu tình nhét một bình ngọc tỏa mùi thơm vào tay Đinh Hạo.

Lý Lan nói:

- Thuốc trị thương, muốn tranh địa vị viện thủ với ta thì dưỡng thương lành đi, ta không muốn cùng nửa tàn phế tranh đoạt cái gì.

Lý Lan nói xong bay đi.

Đinh Hạo nhìn bình ngọc màu xanh trong tay, lắc đầu cười khẽ.

Lý Lan thật thú vị.

Đinh Hạo bỗng cảm thấy thiếu niên âm nhu lạnh lùng Lý Lan có nét đáng yêu người khác không chú ý thấy.

Vương Tiểu Thất nghi ngờ nhìn bình ngọc:

- Bên trong chứa cái gì? Chắc không phải là độc dược đi?

Vương Tiểu Thất nhắc nhở Đinh Hạo:

- Đinh sư huynh, tiểu tử này trong tối ngoài sáng luôn đấu với sư huynh, coi chừng hắn âm mưu gì đó.

Trương Phàm đồng ý gật đầu.

Đinh Hạo cười đăm Vương Tiểu Thất, Trương Phàm, nói:

- Hai người đừng đoán mò.

Đinh Hạo, Trương Phàm Vương Tiểu Thất vào sân.

Vương Tiểu Thất cười tủm tỉm đưa một chồng kim phiếu cho Đinh Hạo, nói:

- Đinh sư huynh, cho người.

- Cái gì? Kim phiếu chứng thực của Văn Kiếm tông . . . Bốn vạn lượng?

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Cho ta nhiều như vậy làm gì?

Vương Tiểu Thất đá lông nheo nói:

- Hi hi, Trương Phàm, nói cho Đinh sư huynh biết đi.

Trương Phàm cẩn thận kể nguồn gốc kim phiếu, cuối cùng nói:

- Đinh sư huynh hãy nhận đi, tiểu Thất có lòng. Bây giờ sư huynh đã là đệ nhất năm viện đại tái, sau này thành trung tâm gió bão cần nhiều tài nguyên tu luyện, rất tốn tiền.

Đinh Hạo cầm kim phiếu, nhìn Vương Tiểu Thất lại ngó Trương Phàm, suy nghĩ giây lát, gật đầu cười nói:

- Được, ta nhận kim phiếu này.

- Oa, tốt quá!

Vương Tiểu Thất, Trương Phàm hưng phấn nhảy cẫng lên, trái tim treo cao đã thả xuống.

Bọn họ sợ Đinh Hạo từ chối, giờ thì tốt rồi, điều này nói lên Đinh sư huynh xem Vương Tiểu Thất, Trương Phàm như huynh đệ.

* * *

Đinh Hạo quay về phòng của mình, ánh trăng chiếu vào từ khung cửa sổ, tĩnh lặng.

Đinh Hạo cất phần thưởng Hư Không Giới Thạch, Long Văn Hỏa Diễm Dao vào buồng trong, không vội xem xét mà trở ra đại sảnh vận chuyển huyền khí chữa trị thân thể bị thương.

Qua trận chiến thảm liệt, người Đinh Hạo bị các vết thương lớn nhỏ hơn một trăm cái. Tuy rằng chỉ là bị thương ngoài da nhưng Đinh Hạo trừ khuôn mặt hoàn chỉnh ra chỗ khác giống bị lột da. Mặc dù đao kiếm song thánh thể tự động hồi phục thể chất nhưng Đinh Hạo cần tĩnh dưỡng.

Đinh Hạo cởi đồ ra, trần truồng ngồi trên bồ đoàn.

Giọng Kiếm Tổ đáng đánh vang trong đầu Đinh Hạo:

- Không ngờ lúc Tiểu Đinh Tử người chiến đấu cũng khá nam nhân.

Đao Tổ cũng hòa theo sau đó:

- Đúng vậy. Hi hi, cơ ngực rắn chắc, sáu khối cơ bụng. Hi hi, lão nương nhìn tim rung rinh.

Đinh Hạo bị đùa giỡn, đỏ khốc đỏ cười, chịu hết nổi hai lão tổ tông quậy này. Đinh Hạo nhắm mắt lại mặc kệ Kiếm Tổ, Đao Tổ, chữa trị vết thương ngoài người.

Trước khi vận công Đinh Hạo lấy bình ngọc màu xanh Lý Lan tặng cho, mở nắp bình ra. Mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập trong phòng, Đinh Hạo hít vào cảm thấy phần chấn tinh thần.

Xem ra bình ‘thuốc trị thương’ này có giá trị không nhỏ.

Bình ngọc to cỡ nửa bàn tay, trơn bóng tỏa sáng dưới ánh trăng, chạm trổ tỉ mỉ, chất liệu thanh sương ngọc thượng đẳng bảo vệ được lực không tiết ra ngoài trong hạn độ lớn nhất. Bên trong chứa chất lỏng màu ngọc trong suốt lỏng lẻo tựa quỳnh tương.

Đinh Hạo đổ chất lỏng ra một ít bôi lên người.

Cảm giác mát mẻ tê dại truyền lên não, Đinh Hạo thúc đẩy huyền khí băng sương phối hợp, vết thương nhanh chóng lành lại, cảm giác đau đớn mất ngay.

- Được lực thật mạnh!

Giờ Đinh Hạo mới hiểu Lý Lan rộng rãi thế nào, gã cho hắn bình dược này tuyệt đối là linh dược trị thương hiếm thấy, ngàn kim khó mua.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo tiếc không dùng tiếp chất lỏng cứu mạng. Bây giờ Đinh Hạo chỉ bị thương ngoài da, huyền khí và đao kiếm song thánh thể có năng lực tự lành rất nhanh sẽ chữa khỏi, không cần lãng phí linh dược quý giá như vậy, không chừng sau này sẽ có lúc cần dùng nó.

Đinh Hạo cất bình ngọc, vận chuyển huyền khí băng sương phong sương hạ đan điền chậm rãi tiến lên trong hai huyệt khiếu đường đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh.

Chiến đấu liên tục ba ngày khiến cảnh giới của Đinh Hạo chưa đột phá về chất nhưng vận dụng huyền khí, nắm chắc, khống chế thì hơn trước gấp mấy lần, đến cảnh giới mới tinh.

Huyền khí băng sương chạy trong kinh mạch, mệnh tuyến huyệt khiếu, thần hải trơn mượt như ngọc, sâu thăm bí ẩn như sao, ẩn chứa lực lượng kỳ dị, có tia sáng phát ra từ người Đinh Hạo.

Đây là dấu hiệu đỉnh nhị khiếu Võ Đồ cảnh.

Tiếp theo Đinh Hạo tu luyện trung đan điền lục kỳ kinh đao pháp huyền khí, thực hiện đao pháp huyền khí vào nhị khiếu Võ Đồ cảnh mới tiếp tục thúc đẩy đệ nhất kinh mạch võ đạo thủ thiếu âm đệ nhất kinh vào tam khiếu Võ Đồ cảnh.

Chính lúc này, Đinh Hạo chú ý một hiện tượng kỳ lạ.

- A? Có chuyện gì? Kiểm sét biến đổi? Vết rỉ sét rớt xuống? Chuyện khi nào?

Một luồng sáng âm u đập vào mắt Đinh Hạo, hắn ngạc nhiên phát hiện kiếm rỉ sét loang lổ không biết từ khi nào tăng ngoài rớt xuống lộ ra mũi kiếm sáng ngời như thất luyện lạnh giá.

86. Chương 86: Kho Vũ Khí Tàng Kiếm Đường

Thân kiếm lộ ra sáng như gương phản chiếu ánh trăng khiến phòng khách gian nhà đá tràn ngập trong ánh sáng nước gợn, lấp lánh.

Kiểm rỉ sét biến đổi.

Đinh Hạo nhớ đến lời Quái Khách Áo Xanh nói, hẳn hiểu ra điều gì. Đinh Hạo cầm kiếm rỉ sét, quan sát kỹ. Thân kiếm sáng ngời lộ ra, trơn bóng không thấy dấu hiệu năm tháng ăn mòn, giống như mới được chế tạo ra. Thân kiếm trơn bóng phản chiếu khuôn mặt Đinh Hạo.

Không lẽ kiếm rỉ sét ẩn giấu bí ảm nào đó, nó là bảo bối?

Đinh Hạo thầm mừng trong lòng.

Điều đáng tiếc duy nhất là thân kiếm chưa rút hết rỉ sét, có khoảng hai phần ba còn dính trên kiếm. Đinh Hạo muốn cạy rỉ sét xuống nhưng dùng hết cách vẫn không được.

Kiểm Tổ ở trong đầu Đinh Hạo đặc ý lên tiếng:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, buông bỏ đi, vết sét trên thanh kiếm này không dễ cạy mở.

- Người sớm biết bí mật của thanh kiếm này?

Đinh Hạo hiểu ra, nói:

- Vậy ta phải làm sao?

- Ha ha ha ha ha ha! Người tưởng biệt danh Kiếm Tổ của lão nhân gia ta đây là kêu chơi sao? Kiếm trong thiên hạ, kiếm thuật không cái nào chạy thoát hạp nhãn của lão nhân gia ta. Tên diên bọm nhậu kia có thể nhìn ra thanh kiếm này thanh kiếm này không tầm thường chẳng lẽ lão nhân gia ta không thấy ra?

Đinh Hạo buồn bực hỏi:

- Vậy sao người không nói sớm?

Kiểm Tổ đặc ý khoe khoang:

- Nhưng thực lực của tiểu tử ngươi quá thấp, nói sớm cũng vô dụng. Kiếm rỉ sét của ngươi thú vị, đủ dùng trước khi ngươi thành tựu Vô Hoàng.

Kiểm Tổ tổng kết:

- Yên tâm, vết sét sớm muộn gì sẽ tự mình đi, ngươi không cần lo lắng. Hình dạng thanh kiếm như bây giờ không khiến người chú ý gây tai họa cho ngươi, rất tốt.

Đinh Hạo thờ người, ngẫm nghĩ thấy Kiếm Tổ nói đúng.

Nếu kiếm rỉ sét là báu vật thì thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, không chừng sẽ bị nhiều người dòm ngó.

kiếm rỉ sét rách rưới như bây giờ sẽ không hấp dẫn hai.

Đinh Hạo trò chuyện với hai lão tổ tông Kiếm Tổ, Dao Tổ một lúc, hẳn tập trung tinh thần vận chuyển huyền khí tiếp tục chữa thương.

Thời gian trôi nhanh.

* * *

* * *

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo thu kiếm đứng, biểu tình vừa lòng.

Từ ngày năm viện đại tái kết thúc đã qua sáu ngày.

Trong sáu ngày này Đinh Hạo vừa tổng kết kinh nghiệm chiến đấu vừa vận chuyển huyền công trị liệu vết thương. Đến hôm nay Đinh Hạo đã lành hẳn, vết sẹo lớn nhỏ trên người biến mất chỉ để lại vết đỏ nhạt, tin tưởng không lâu sau sẽ không còn, không cản trở Đinh Hạo phát huy thực lực.

Dư âm năm viện đại tái dần tán đi.

Đệ tử ký danh t hăng ngày tiến vào quỹ đạo.

Đinh Hạo không biết bốn viện khác tu luyện như thế nào nhưng các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bị Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng giống như đại tinh tinh động dục độc thức, mỗi sáng sớm mặt trời chưa mọc đã bị dựng đầu dậy, rèn luyện các kiểu cơ bắp đau khổ, hử chút là chạy dài, hạt cát, gánh đồ nặng.

Buổi chiều có hai tiết học lý thuyết.

Trừ Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong xấu bụng ra Thanh Sam Đông Viện có sáu giáo viên dạy môn khác. Bọn họ dạy đệ tử bao gồm chú kiếm, gieo trồng linh dược, khắc minh văn, các loại trận pháp, đủ mọi tri thức.

Bởi vì Thanh Sam Đông Viện xếp hạng hai trong năm viện đại tái nên được khá nhiều tài nguyên tu luyện.

Mỗi đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện mỗi ngày được một viên ngọc thạch huyền khí hạ phẩm để hấp thu, rèn luyện huyền khí bản thân, tốt hơn là tay không tu luyện nhiều. Thực lực mỗi đệ tử ký danh nhanh chóng thăng lên.

Đinh Hạo khao khát hấp thu các tri thức võ đạo của thế giới này.

Cánh cửa bí ẩn chậm rãi mở ra cho Đinh Hạo.

Hôm nay Đinh Hạo đã lành vết thương.

Đinh Hạo quyết định đi lấy phần thưởng đệ nhất năm viện đại tái, đi kho vũ khí Tàng Kiếm Đường chọn vũ khí huyền công thích hợp ình tu luyện để bù đắp khuyết điểm.

* * *

* * *

Vấn Kiếm tông có nhiều chi nhánh bộ môn chức năng quan trọng.

Ví dụ Chú Kiếm Đường chế tạo vũ khí ôn phái sử dụng. Vấn Hình Đường phụ trách hình luật, hình pháp, phòng vệ trong môn phái. Linh Thảo Đường có luyện đan phức tạp, minh văn, nuôi dưỡng linh thảo. Diễn Võ Đường phụ trách truyền thụ huyền công, giám sát đệ tử. Kho vũ khí Tàng Kiếm Đường cất giữ bí tịch huyền công.

Lúc này Đinh Hạo đang trên đường đi tới kho vũ khí Tàng Kiếm Đường.

Đinh Hạo đoạt giải nhất trong năm viện đại tái trừ được một viên Tụ Huyền Đan, mười điểm cống hiến môn phái không rõ tác dụng ra còn được cơ hội vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường, lựa chọn một môn vũ khí bí tịch huyền công để tu luyện.

Đinh Hạo muốn đi kho vũ khí Tàng Kiếm Đường chọn lựa bí tịch.

Đây là cơ hội vô số đệ tử ký danh tha thiết ước mơ.

Trong kho vũ khí Tàng Kiếm Đường cất giữ phong phú huyền công vũ khí bí tịch, là kho báu lớn nhất Vấn Kiếm tông. Đối với người tập võ đó là nơi nằm mơ cũng muốn vào, lựa ra một bộ bí tịch huyền công thích hợp ình đủ để người bay vọt lên trong cạnh tranh môn phái kịch liệt.

Nghĩ tới đây tâm tình Đinh Hạo sung sướng, ngâm nga hát.

Trên đường đi Đinh Hạo gặp nhiều đệ tử ký danh các viện.

Trừ đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện đa số hoặc nhiều hoặc ít có địch ý với Đinh Hạo ra, đệ tử ký danh của các viện khác nhiệt tình chào hỏi hẳn. Đinh Hạo mỉm cười chào lại.

Có một, hai nữ đệ tử ký danh to gan chạy đến thổ lộ tình cảm với Đinh Hạo.

Có thể thấy sau năm viện đại tái thì Đinh Hạo được uy vọng, nổi danh trong đệ tử ký danh cao đến người ta chỉ có thể ngược nhìn.

Đinh Hạo hơi bị mù đường.

May mắn dọc theo đường đá xanh rộng rãi đi có các bảng hướng dẫn rõ ràng.

Đinh Hạo thông dong rời khỏi khu bậc một sơn môn, bước trên thềm đá xanh chậm rãi đi khoảng một nén nhang đến tầng thứ ba, kho vũ khí Tàng Kiếm Đường số hai mươi tám.

- Kho vũ khí trong truyền thuyết chính là nơi này.

Đinh Hạo ngẩng đầu quan sát kỹ.

Đây là một tòa kiến trúc đá xanh cực kỳ rộng lớn, hình bát giác tháp cổ chia làm sáu tầng.

Càng lên cao cổ tháp càng nhỏ hẹp, nhìn từ xa như trường kiếm cổ kính cắm xéo trên mặt đất. Ánh nắng chiếu rọi cổ tháp tỏa ánh sáng xanh nhạt, hấp dẫn kỳ lạ.

Bề ngoài có vẻ nơi này canh gác lỏng lẻo, không có cả người canh cửa.

87. Chương 87: Lão Nhân Tóc Trắng

Nhưng hỏi bất cứ người nào trong Văn Kiếm tông cũng biết mỗi một kho vũ khí Tàng Kiếm Đường có ít nhất một cường giả trưởng lão nội môn thực lực Tiên Thiên Đại Tông Sư trấn thủ, cộng với minh văn sư cao giai khắc mình văn bí ẩn khó lường trên trận pháp. Cho nên kho vũ khí Tàng Kiếm Đường phòng ngự cực kỳ kiên cố.

Đinh Hạo dọc theo thềm đá xanh kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp đi tới lối vào.

Đinh Hạo nhìn thấy một lão nhân lớn tuổi tóc hoa râm ngồi trên ghế mây tre dưới bóng cây trước cửa tháp cổ, tay cầm quyển sách cổ trang giấy màu xanh không biết tên, chăm chú đọc.

Ánh nắng len lõi qua kẽ lá chiếu xuống, ghế mây màu vàng lác lác.

Đây là cảnh đẹp tràn ngập năm tháng tang thương.

Lão Nhân Tóc Trắng cảm ứng có người đến, khẽ hỏi:

- A? Đệ tử ký danh? Muốn vào kho vũ khí?

Lão Nhân Tóc Trắng không ngẩng đầu lên, vẫn nhìn chăm chăm quyển sách.

Đinh Hạo cung kính nói:

- Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện Đinh Hạo dựa theo môn phái thường, tiến đến kho vũ khí chọn lựa huyền công bí tịch.

Rốt cuộc lão Nhân Tóc Trắng ngẩng đầu lên:

- Vậy sao?

Đó là một khuôn mặt rất bình thường, không phải kiểu tóc bạc mặt trẻ như đã tưởng, không có bá khí phát ra ngoài. Mặt lão Nhân Tóc Trắng có nếp nhăn năm tháng, khóe mắt còn dính ghèn vàng.

Nhưng con ngươi đục kia chợt lóe ánh sáng làm người nghệt thở, như đang nói lên lão Nhân Tóc Trắng trước mắt Đinh Hạo không đơn giản.

Lão Nhân Tóc Trắng nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới vài lần, một lúc sau nhẹ gật đầu lộ vẻ khen ngợi.

Lão Nhân Tóc Trắng gật đầu, nói:

- Được rồi, vào đi. Nhớ kỹ, người có hai canh giờ chọn lựa bí tịch, không được leo lên từ tầng thứ bốn trở đi.

Đinh Hạo gật đầu:

- Đa tạ trưởng lão.

Lão Nhân Tóc Trắng gật đầu, chợt nhớ đến cái gì lên tiếng:

- Thuận tiện bổ sung một câu, người có thể chọn ba quyển bí tịch huyền công.

- A?

Đinh Hạo ngây người:

- Nhưng thưa . . . Trưởng lão, theo quy định thường của môn phái thì dường như . . . Ta chỉ có thể lựa chọn sử dụng một quyển?

- Tiểu tử ngươi thành thật, không tệ.

Lão Nhân Tóc Trắng cười híp mắt ngẩng đầu lên, chợt biến sắc mặt, trừng mắt thối râu nói:

- Hôm nay lão già ta vui đặc biệt cho ngươi hai quyển, như thế nào? Không muốn?

Đinh Hạo chạy vắt giò lên cổ:

- Muốn muốn, đa tạ trưởng lão, đệ tử vô cùng cảm kích.

* * *

- Lại thật, tại sao trưởng lão trần thủ sẽ ỉnh thêm hai quyển lựa chọn? Không lẽ ta có mặt mũi giống người thân thất lạc nhiều năm của trưởng lão?

Đinh Hạo vui vẻ nghĩ, đi vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiếm tháp.

Trừ lối vào ra không có đường nào khác đi vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiếm tháp, không có cả cửa sổ. Nhờ minh văn sư quỹ phủ thần công nên bên trong rộng rãi, sáng sủa, vách tường màu xanh vàng toát ra màu cam nhạt như ngọn đèn chiếu sáng không gian không nhiễm một hạt bụi.

Không hiểu sao hôm nay không phải ngày đóng cửa nhưng trong kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiếm tháp trừ Đinh Hạo ra không có ai.

Đập vào mắt Đinh Hạo là từng hàng giá sách gỗ xưa màu cam.

Trên giá sách bày đầy sách cổ đóng tập.

- Đại Lực Khai Bi Thủ, Hồ Khiếu quyền pháp, Thập Tự Khoái Kiếm, Nghênh Phong Nhất Dao Trảm, Long Ngâm Thương Pháp, Kinh Hồng Bộ, Bồi Huyền Quyết . . .

Đinh Hạo lướt qua những chữ nhỏ tên quyển sách.

Toàn là bí tịch huyền công.

Đinh Hạo thấy hoa mắt.

Đây chính là bí tịch huyền công trăm phần trăm, xếp đầy tầng một kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiếm tháp. Biển sách làm người ta hoa mắt, Đinh Hạo có cảm giác như nhà quê lên tỉnh.

Kiểm Tổ ở trong đầu Đinh Hạo khinh thường nói:

- Xì, đừng thấy tên sách oai thế nhưng chỉ là phế phẩm miễn cưỡng vào giai, có cái không đáng vào hàng. Xem người không có tiền đồ gì cả, không có kiến thức, dốt nát.

Đạo Tổ cũng hòa theo xem thường Đinh Hạo.

Kiểm Tổ trào phúng một lúc sau nghiêm túc đề nghị:

- Tiểu Đinh Tử hãy nhìn kỹ, trong tầng thứ nhất đặt sách toàn là bí tịch thô sơ, đa phần là thứ bình thường có đầy đường, một số miễn cưỡng vào phẩm cấp. Không có tác dụng gì với ngươi, đừng nhìn, đi lên tầng hai đi.

Đinh Hạo gật đầu, lập tức bước lên cầu thang tầng hai.

Đinh Hạo đi lên ba mươi sáu bậc thang bước lên tầng hai kho vũ khí Tầng Kiếm Đường kiểm tháp.

Cảm giác đầu tiên là không gian tầng hai nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút, đặt ngay ngắn mười giá sách to màu đỏ chế tạo bằng kim ti nam mộc. Chắc chắn rằng tài liệu, công nghệ tinh xảo của những giá sách này quý báu hơn tầng thứ nhất vô số lần.

Trong không khí tràn ngập mùi hương nhàn nhạt khiến người tỉnh táo, chắc có tác dụng ngừa sâu.

- Huyết Diễm Quyết, Kim Cương thân pháp, Đại Lực Hộ quyền, Ngưu Tam Chấn thức, Truy Điện Trung Cung Kiếm, Cửu Cửu phá Thiên Kiếm, Thập Lục Kiếm Quyết, Liệt Hỏa Kiếm . . .

Lần này Đinh Hạo bình tĩnh nhiều, quét sơ giá sách. Đinh Hạo phát hiện tầng thứ hai cất giữ huyền công bí tịch phẩm cấp cao hơn tầng thứ nhất nhiều, tất cả đều là nhập giai phẩm huyền công.

Nhưng dù là vậy thì sách tầng này đa số là nhân giai hạ phẩm, nhân giai trung phẩm, đối với Đinh Hạo hiện giờ không giúp gì nhiều.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, leo lên tầng ba kho vũ khí Tầng Kiếm Đường kiểm tháp.

- Ủa? Hình như chỗ này có cấm chế.

Đinh Hạo bước lên tầng thứ ba liền cảm giác vai trầm xuống, trọng lực tăng gấp mấy lần. Người bình thường bước vào sẽ lão đảo không đứng vững.

Mùi thơm trong không khí càng đậm.

So với tầng thứ hai thì diện tích tầng ba nhỏ gấp đôi.

Giữa không gian đặt sáu giá sách ngọc thạch to tỏa ánh sáng xanh nhạt, khoảng hơn sáu trăm quyển sách. Mỗi quyển sách cất trong hộp nhỏ nam mộc màu vàng, bảo vệ kỹ.

Mặt ngoài hộp nhỏ dùng đao công tinh diệu vô song khắc từng hàng chữ nhỏ rậm rạp giới thiệu phẩm cấp, uy lực, thuộc tính, các thứ khác của quyển sách.

Đây là tầng cao nhất Đinh Hạo được cho phép vào.

- Ủm! Phải chọn bí tịch huyền công thích hợp mình trong tầng này.

Đinh Hạo thở phào, kiểm chế tâm tình kích động. Đinh Hạo bước tới giá sách ngọc thạch rút ra hộp gỗ thứ nhất

88. Chương 88: Ba Quyển Bí Tịch

- Thanh Hồng Truy Nhật Quyết, bí tịch huyền công phụ trợ loại thân pháp. Nhân giai trung phẩm thượng phẩm giai, thích hợp đệ tử Võ Đồ cảnh, Võ Sĩ cảnh tu luyện, không yêu thuộc thuộc tính huyền khí. Tu luyện đến mức tận cùng có thể lẳng không bay ba mươi thước, tốc độ mỗi giây bốn mươi thước, như lông chim xẹt qua không gian.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, đặt Thanh Hồng Truy Nhật Quyết trở về.

Tuy Thanh Hồng Truy Nhật Quyết có uy lực không tầm thường nhưng so với yêu cầu của Đinh Hạo thì thiếu một chút.

Đinh Hạo lại rút ra một quyển bí tịch huyền công khác.

- Sơ Trần Yếu Yếu thân pháp, bí tịch huyền công thân pháp loại phụ trợ, nhân giai cao phẩm hạ phẩm giai, thích hợp đệ tử từ nhị khiếu Vô Đồ cảnh trở lên tu luyện. Thuộc tính huyền khí phong hệ tu luyện là tốt nhất, thuộc tính kim, mộc, thổ đều được. Huyền khí thuộc tính hỏa, thủy tu luyện thì làm nhiều công ít. Tu luyện đến mức tận cùng lãng không vượt qua bốn mươi thước, tốc độ mỗi giây bốn mươi thước, như hạt bụi mơ hồ bất định, thân hình yếu yếu . . .

Đinh Hạo lắc đầu, vẫn khác với trong lòng hân mong muốn. Đinh Hạo đặt bí tịch huyền công về chỗ cũ.

Đinh Hạo xoay người đến bên một giá sách ngọc thạch khác, rút ra cái hộp nhỏ trước mắt.

- Bát Phương Kim Hỏa Thân, bí tịch huyền công rèn luyện cơ thể loại phụ trợ, nhân giai trung phẩm thượng phẩm giai, thích hợp đệ tử từ Vô Đồ cảnh trở lên tu luyện. Huyền khí thuộc tính kim, hỏa tu luyện tốt nhất, cấm huyền khí thuộc tính mộc hệ tu luyện. Tu luyện đến mức tận cùng có thể được cửu tầng kim hỏa chi thân chịu đựng lửa dưới một trăm độ đốt hoặc phạm binh của đối thủ cùng giai chém mà không có vết thương . . .

Kim thân pháp môn thật lợi hại!

Đinh Hạo kinh thán. Chồng được lửa đốt, đao, kiếm chặt chém, Bát Phương Kim Hỏa Thân không tầm thường.

Nhưng Đinh Hạo không phải kim hệ, đao pháp huyền khí thuộc tính hỏa trung đan điền tạm thời không thể lộ ra. Đinh Hạo đắn đo nhiều lần, lưu luyến đặt Bát Phương Kim Hỏa Thân bí tịch huyền công trở về chỗ cũ.

Đinh Hạo muốn tìm ra bí tịch huyền công thích hợp cho hắn trong hơn sáu trăm quyển sách không hải dễ, sẽ bị hoa mắt. Đã qua nửa canh giờ, Đinh Hạo còn một canh giờ rưỡi.

Lúc này hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ rốt cuộc nhìn không được.

Kiểm Tổ nghiêm túc nói:

- Tiểu Đinh Tử, người cứ thế này là không đúng.

Đao Tổ trầm thái nói:

- Đầu tiên người nên phân tích rõ sở trường, khuyết điểm của mình, nhận rõ cần bí tịch loại gì nhất.

Kiểm Tổ tiếp tục dạy:

- Có hướng đi rõ ràng người mới chọn ra bí tịch thích hợp mình nhất.

Đao Tổ còn muốn nói điều gì đột nhiên phát hiện Kiếm Tổ giành nói hết, chỉ có thể oán hận gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Đinh Hạo nghe Kiếm Tổ, Đao Tổ nói xong cảm giác sét đánh ngang mày, đầu óc mở mang ra.

Đúng vậy, Đinh Hạo cứ lựa tới lựa lui hoa cả mắt nhưng không suy nghĩ hẳn cần chiến kỹ huyền công gì.

- Hay là hai vị tiền bối cho chút ý kiến đi?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Hai vị đều là thế ngoại cao nhân, ánh mắt, kiến thức không phải kẻ đần độn như ta có thể so sánh. Hai tiền bối nói bí tịch nào thích hợp thì chắc chắn nó hợp với ta nhất.

Kiểm Tổ được vượt mong ngựa mừng rỡ nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, không sai, người thật có ánh mắt.

Đao Tổ cũng cười toe toét nói:

- Hì hì, tiểu tử, tuy rằng biết rõ người đang vượt mong ngựa nhưng ta rất thưởng thức phong cách nói thật của người.

Hai kẻ đầy lòng hư vinh lên mặt một lúc rồi ngấm ngấm, cho đề nghị.

Kiểm Tổ nói:

- Tình hình hiện tại của người cần một quyển bí tịch thân pháp, một quyển huyền công kim thân rèn luyện thân thể, một quyển kiếm pháp tăng cường lực công kích.

- Đúng vậy. Về tu luyện huyền khí thì người có Thái Huyền Văn Kiếm Khí Thiên, Nhất Dao Khảm Trình Quyết . . . Hai quyển này có thể nói là tâm pháp cơ bản hoàn mỹ nhất, đủ cho người lên cửu khiếu Vô Sĩ cảnh, không cần sửa đổi. Trừ chúng ra người còn được tên diên bộm nhậ truyền dạy Bế Môn Tạ Khách kiếm thức, chỉ cần bỏ công thấu triệt nó thì không lo phòng ngự. Tính ra người không có kim thân pháp môn nào rèn luyện cơ thể, thân pháp thì Kinh Hồng Bộ, mấy thứ kiếm pháp như Thập Tự Khoái Kiếm, Truy Điện Trung Cung Kiếm gì đó đã khó xứng với thực lực và tiến bộ hiện tại của người. Cho nên một quyển bí tịch thân pháp, một quyển bí tịch kim thân, một quyển bí tịch kiếm pháp lực công kích siêu mạnh là lựa chọn tốt nhất cho người.

Đao Tổ sợ bị Kiểm Tổ cướp lời nên nói một tràng dài.

Kiểm Tổ muốn nói gì thêm nhưng không thấy có gì để nói, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận bổ sung một câu:

- Bà diên này nói đúng.

Mắt Đinh Hạo sáng lên.

Không uống là lão quái vật, phân tích có lý, không chút sơ hở.

Đinh Hạo không rảnh chú ý hai lão quái vật lại đấu võ mồm, hần dáo dạt hứng thú đi trong tầng ba kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiếm tháp, chọn lựa theo yêu cầu của mình.

- Ngọc Thanh Bách Hoa thân pháp? Hừm, kém một chút.

- Thương Thiên Bạch Hạc thân pháp, vẫn thiếu chút nữa.

- Bàn Cổ Thất Sát kim thân . . .

- Bôn lôi Chuyển Sinh kim thân . . .

- Lôi Hỏa Lam San kiếm pháp . . .

- Lưu Quang Đan Hà kiếm pháp . . .

- Thanh Liên phi Điều kiếm pháp.

Đinh Hạo không ngừng lật xem, bỏ lại từng hộp nhỏ vào chỗ cũ. Trong lòng có mục tiêu rõ ràng, tốc độ Đinh Hạo chọn đồ nhanh gấp mấy lần.

Thời gian trôi mau.

Không biết qua bao lâu rốt cuộc Đinh Hạo nhìn hết sáu trăm hộp bí tịch, tìm trong đồng bí tịch phức tạp mệnh mông tựa biển ra ba quyển bí tịch vừa lòng nhất.

- Yên Đào Mê Ly Quyết.

Bí tịch thân pháp loại phụ trợ, nhân giai cực phẩm hạ phẩm giai, có bốn chữ quyết yên, đào, mê, ly, thích hợp huyền khí toàn thuộc tính tu luyện. Khi tu luyện đến mức tận cùng sẽ mở mị như khói không thể nắm bắt, thân pháp huyền ảo, giống u linh, trợ giúp tăng tốc độ phản ứng cho người tu luyện. Phối hợp kiếm pháp thi triển có hiệu quả cao, khuyết điểm là cần người tu luyện có ngộ tính, thiên phú cực cao.

Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết.

Bí tịch rèn luyện cơ thể loại phụ trợ, nhân giai cực phẩm hạ phẩm giai, thích hợp huyền khí thuộc tính thủy hệ, hỏa hệ, chia chín tầng. Mỗi tầng là một chuyển, sau chín chuyển có thể thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, tăng cường năng lực hồi phục. Khuyết điểm là quá trình tu luyện thống khổ, tốc độ tu luyện chậm, cần hoàn cảnh tu luyện riêng.

Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

Kiểm pháp có lực công kích siêu mạnh, nhân giai cực phẩm trung phẩm giai, thích hợp huyền khí thuộc tính thủy hệ, chia chín chiêu ba mươi sáu thức. lực công kích mạnh mẽ hơn xa kiểm pháp cùng giai, có hiệu quả chống uy lực, huyền hóa ra hơi thở chân long. Khuyết điểm là cần thiên phú, ngộ tính kiểm thuật cực mạnh, yêu cầu đẳng cấp thuộc tính cơ thể trên siêu đẳng giáp mới tu luyện kiểm pháp này đến đại thành.

Đây là ba quyển bí tịch Đỉnh Hạo lựa chọn.

89. Chương 89: Khu Phố Thương Mại' Của Vấn Kiếm Tông

Cơ bản Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết, Long Vương Ly Thủy kiểm pháp, Yên Đào Mê Ly Quyết là ba quyển bí tịch phẩm cấp cao nhất trong tầng ba kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ vừa lòng Đỉnh Hạo lựa chọn.

Bấm tay tính đã đến thời gian chỉ định, Đỉnh Hạo cẩn thận cầm ba hộp gỗ quay về đường cũ. Đỉnh Hạo đi tới cửa kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp, lại gặp lão Nhân Tóc Trắng nằm trên ghế mây chăm chú đọc sách.

- Chọn xong rồi? Cho ta xem.

Lão Nhân Tóc Trắng cầm ba hộp gỗ từ tay Đỉnh Hạo.

Lão Nhân Tóc Trắng lộ vẻ mặt vừa lòng nói:

- Ừm! Tiểu tử có ánh mắt khá, dã tâm không nhỏ. Trong tầng ba kho vũ khí kiểm tháp bí tịch có uy lực lớn nhất, tu luyện khó khăn nhất chính là ba quyển bí tịch này, đều bị người chọn trúng.

Lão Nhân Tóc Trắng ngừng một lúc, trầm thái nói:

- Tiểu tử, tuy ánh mắt của ngươi khá nhưng ta khuyên ngươi nên chọn lại đi, đừng chọn ba quyển này.

Đỉnh Hạo ngậy người hỏi:

- Tại sao?

Biểu tình lão Nhân Tóc Trắng nghiêm túc nói:

- Điều kiện tu luyện chúng rất khắc nghiệt, chu kỳ dài dặc, không thể thấy hiệu quả trong thời gian ngắn, sẽ khiến thực lực của ngươi tăng trưởng rất chậm. Bây giờ ngươi là đệ nhất năm viện đại tái, đối mặt vô số khiêu chiến, nếu không đột phá thực lực rõ ràng trong thời gian ngắn thì sẽ làm người mệt mỏi.

Đỉnh Hạo nở nụ cười, cảm kích nói:

- Đa tạ trưởng lão chỉ điểm, nhưng đệ tử cho rằng con đường võ đạo là tích lũy rồi bùng phát, cần xem trọng ích lợi lâu dài, không nên truy cầu tốc thành dẫn đến căn cơ bất ổn. Đệ tử vẫn muốn chọn ba quyển này.

Lão Nhân Tóc Trắng lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Quả nhiên tính tình bướng như lão quái vật kia. Được rồi, ta không miễn cưỡng ngươi. Ta cho ngươi một ngày, nếu đổi ý có thể đến tìm ta, đặc biệt cho ngươi một cơ hội thay đổi.

Đỉnh Hạo vô cùng cảm kích hành đại lễ nói:

- Đa tạ trưởng lão quan tâm.

- Được rồi, đi bên cạnh đăng ký vào sách mượn đọc rồi cầm về tham ngộ đi. Có thể tự mình sao chép nhưng nhớ kỹ, không được Tổng giáo viên của viện ngươi cho phép thì tuyệt đối không thể truyền nội dung trong bí tịch cho đệ tử khác. Nếu không thì môn quy nghiêm ngặt, không ai cứu ngươi được.

- Đệ tử biết rồi.

Đinh Hạo điền vào sách đăng ký mượn đọc, lại cảm ơn lão Nhân Tóc Trắng sau đó xoay người đi.

* * *

Lão Nhân Tóc Trắng nhìn bóng lưng Đinh Hạo biến mất phía xa, lão nằm trên ghế mây tre.

Lão Nhân Tóc Trắng bỗng nói với không khí trước mặt:

- Người nhìn túng tiểu tử này không tệ, thú vị, không uống bốn tọa đi chuyến này.

Trong không khí vang lên thanh âm Đinh Hạo cực kỳ uyên thuộc:

- Ha ha ha ha ha ha! Người ta xem trúng tất nhiên là mầm tốt. Lần này đa tạ người, khiến đệ nhất chương tọa kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp các hạ tự mình làm người canh gác một lần.

- Bốn tọa vất vả một chuyến không tính cái gì, nhưng người cần trông chừng hạt mầm này cho tốt. Trong đệ tử ký danh lần này không thiếu các đường thần tiên rực rạch, đừng để thảm kịch trước kia lặp lại. Thiên tài luôn dễ chết yểu.

Lão Nhân Tóc Trắng nói xong ánh lửa bạc chợt lóe, lão và cái ghế biến mất.

- Hừ! Lần này ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, ai dám đụng vào người của ta thì ta giết kẻ đó!

Thanh âm trong không khí lạnh băng đáng sợ, không khí giảm nhiệt độ.

Đằng trước kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp trở về bình tĩnh.

Nửa nén nhang sau, một trưởng lão nội môn bình thường đi tới kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp làm nhiệm vụ canh gác.

Lục tục có các đệ tử đi vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp mượn sách hoặc trả lại bí tịch.

Trưởng lão làm nhiệm vụ tuyên bố cái giá để xem và mượn đọc bí tịch huyền công:

- Tầng thứ nhất ở lại một canh giờ cần thanh toán năm điểm cống hiến môn phái, tầng thứ hai là mười điểm cống hiến, tầng thứ ba là mười lăm . . .

* * *

Đinh Hạo mới trở về phòng, chưa kịp nhìn kỹ ba quyển bí tịch huyền công chọn lựa sàng lọc thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đứng ngoài cửa.

Mấy ngày qua đi, Trương Phàm dùng tiền thắng cược mua một ít thảo dược thúc đẩy tiềm lực thân thể. Sau khi dùng Trương Phàm thành công kích phát hạt giống huyền khí, sơ bộ nắm giữ lực lượng huyền khí, tiến cảnh nhanh hơn trước gấp mấy lần. Trương Phàm có vẻ phấn chấn tinh thần, càng chăm chỉ tu luyện hơn.

Vương Tiểu Thất bước chân vào trình độ trung giai nhất khiếu Vô Đồ cảnh.

Nhưng Vương Tiểu Thất không chăm chỉ tu luyện như thiếu niên thợ săn Trương Phàm, với tư chất như gã so trình độ tiến bộ như vậy chỉ có thể xem như trung đẳng.

Trương Phàm nhiệt tình mời:

- Đỉnh sư huynh, Tổng giáo viên Vương Tuyệt Phong phái người đến truyền lời ba ngày sau chúng ta sẽ lần đầu ra ngoài rèn luyện, chọn khu vực rèn luyện cửu đẳng gần Ván Kiếm tông, yêu ma ít, nguy hiểm thấp. Ta và Vương sư huynh muốn đi khu phố thương mại của môn phái chọn mua vật phẩm cần thiết cho chuyến đi, Đỉnh sư huynh có muốn đi chung không?

Đinh Hạo vui mừng. Đi ra ngoài rèn luyện? Rất cuộc có cơ hội nhìn thấy thế giới bên ngoài Ván Kiếm tông rồi sao?

Đinh Hạo có ý định mua đồ:

- Được, đi chung.

Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất hẹn nhau cùng đi, nói cười hướng tới khu phố thương mại Văn Kiếm tông.

* * *

Khu phố thương mại là khu vực tập trung các loại sinh hoạt, tu luyện, giao dịch vật phẩm trong sơn môn Văn Kiếm tông.

Trên dưới sơn môn Văn Kiếm tông có chín bậc.

Đệ tử ký danh ở năm viện đông, tây, nam, bắc, trung là khu vực bậc chín thấp nhất, ngoài cùng. Khu phố thương mại tông môn cách năm viện đông, tây, nam, bắc, trung gần nhất ở khu bậc bảy, quy mô không nhỏ nhưng vật phẩm, quy mô không thể sánh bằng khu phố thương mại trung tâm tông môn lên trên nữa.

Lần đầu tiên Đinh Hạo đến khu phố thương mại.

Nơi này người đến người đi, ồn ào không dứt, rất giống khu phố thương mại trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo.

Con đường rộng rãi, bằng phẳng, hai bên cửa hàng san sát nhau cổ phong, treo bảng hiệu vàng. Chúng nó đủ các loại giao dịch, đều là cửa hiệu lâu đời. Như Linh Đan đường, Linh Dược cư, Thần Kiếm đường, Phúc Duyệt hiệu cầm đồ. Tự Do Trao Đổi đại sảnh, vân vân, nhiều không đếm xuể.

Trừ những cửa hàng trang trí tỉ mỉ ra ven đường có các quầy hàng nhỏ đủ kiểu đủ dạng, người buôn bán lớn tiếng rao hàng.

Làm ăn ở chỗ này có đệ tử ký danh, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn Văn Kiếm tông, thậm chí một số đại nhân vật đẳng cấp trưởng lão. Tất nhiên trừ người Văn Kiếm tông ra còn có rất nhiều người ngoài được bằng chứng vào ở, có thể mua bán giao dịch tại đây.

Buôn bán trong khu phố thương mại này phát đạt hơn Đinh Hạo nghĩ nhiều.

90. Chương 90: Mua Sắm Trước Ngày Rèn Luyện

- Bách điệp tinh cương trường kiếm đây, một thanh chỉ một trăm kim, chém sắt như chém bùn, tuyệt đối lợi khí phòng thân!

- Này này, mọi người hãy đến nhìn, áo giáp nhẹ do chú tào đại sư Luyện Phong Hào đúc đây, mặt trên khắc mình văn sơ giai, mặc vào rồi đao thương bất nhập, thân nhẹ như yển!

- Dẫn Khí Đan bán rẻ như bèo đây! Người bình thường ăn vào một viên cũng có thể sinh ra khí cảm, vị giòn rất ngon, mau đến mua đi!

Hàng rong bên đường lớn tiếng rao hấp dẫn khách qua lại.

Vương Tiểu Thất đã đến chỗ này nhiều lần, uyên thuộc cười giải thích rằng:

- Hôm nay là ngày chợ nên người đi đường nhiều hơn bình thường gấp mấy lần, nhưng hàng rong bán đồ không bảo đảm, rất có thể gặp hàng giả. Chỉ có trong cửa tiệm lớn là chắc ăn, không sợ bị lừa.

Đinh Hạo gật gù.

Khu phố thương mại trật tự so sánh với chợ đen khu rác thải sau núi tựa như con nít và người lớn.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Hai người định mua cái gì?

- Hi hi, chúng ta đã lên lịch sẵn rồi.

Trương Phàm lấy ra một tờ giấy nhỏ ghi đề hai ngoiwfim uốn mua. Có áo giáp phòng thân, binh khí, dược phẩm trị thương, được tề vào phút mấu chốt bổ sung huyền khí, lều cần cho cắm trại, đồ dùng sinh hoạt, được tề đuổ muỗi và vân vân.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Oa, trời, các người đi du lịch đúng không?

Nhưng lần rèn luyện này là đi dã ngoại, chuẩn bị mấy thứ này không quá chút nào.

Đinh Hạo nhanh chóng quyết định:

- Nhân tiện mua một bộ giùm ta.

Vương Tiểu Thất có đầu óc buôn bán, uyên đường chọn một vài cửa tiệm lớn lâu đời, tuy giá hơi mắc chút nhưng tuyệt đối chính tông. Vương Tiểu Thất, Trương Phàm, Đinh Hạo rà danh sách mua đồ, đi dạo trong khu phố thương mại một canh giờ, hơn một vạn lượng vàng như nước chảy ra ngoài.

Trương Phàm công một túi da yêu ma to như gánh ngọn núi nhỏ, bên trong chứa đồ của ba người.

Trương Phàm vui vẻ cười nói:

- Ha, mua đủ đồ rồi chỉ còn thiếu vũ khí dự phòng, áo giáp.

Vương Tiểu Thất đề nghị:

- Ta biết đằng trước có một cửa hàng chuyên kinh doanh vũ khí, áo giáp, hình thức khéo léo, đồng tấu vô khi. Chúng ta đi xem không?

Đinh Hạo cúi đầu suy nghĩ giây lát, gật đầu nói:

- Cũng tốt.

Trong khi nói chuyện Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đi tới cửa hàng có tên là Chú Đỉnh Đường.

Bên trong mơ hồ vang tiếng gõ sắt đinh đang, có tiết tấu như âm nhạc. Trong đại sảnh rộng rãi sáng sủa người đến người đi chọn lựa các loại binh khí. Đa số là đệ tử ký danh từ các viện, xem ra mọi người đều đang chuẩn bị cho đợt rèn luyện ba ngày sau.

Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất bước vào cửa hàng, đập vào mắt là đủ các kiểu binh khí treo trên vách tường, cột trụ.

- Kiểm tốt!

Đinh Hạo tùy tay cầm một thanh trường kiếm tinh cường, búng nhẹ. Độ mềm dẻo cực tốt, phát ra tiếng kiếm ngân như có như không liên miên bên tai.

Vương Tiểu Thất đi theo bên Đinh Hạo báo cáo những gì mình biết:

- Chú Đỉnh Đường là cửa hiệu lâu đời của Vãn Kiếm tông chúng ta, lịch sử hơn năm trăm năm. Nơi này bày ra mỗi một binh khí đều có ấn ký của Chú Đỉnh Đường, tinh phẩm trăm phần trăm. Nghe nói trừ buôn bán ra Chú Đỉnh Đường và Chú Kiếm Đường của tông môn hợp tác với nhau, có thể thấy tay nghề các sư phụ rèn của bọn họ trình độ rất cao.

Bên cạnh chợt vang lên giọng nói sáng sủa:

- Hay, tiểu huynh đệ này nói hay!

Một nam nhân trung niên mặt trắng nho nhã mặc trường bào gấm xuất hiện bên cạnh ba người Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất.

Nam nhân trung niên mặt trắng nho nhã mặc trường bào gấm cười nói:

- Tại hạ là chương quỹ tiểu hào, Quý Khứ Lai. Hoan nghênh ba vị thiếu hiệp đến tiểu hào chọn lựa binh khí. Không ngờ vị huynh đệ này hiểu biết Chú Đỉnh Đường của chúng ta như vậy.

Ba người Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đáp lễ.

- Thì ra là chưởng quỹ.

Nam nhân trung niên mặt trắng nho nhã mặc trường bào gấm tên là Quy Khứ Lai, thật hiếm thấy.

Quy Khứ Lai rất nhiệt tình với ba người Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất vì những lời Vương Tiểu Thất đã nói, tự mình hỏi:

- Không biết ba vị muốn loại binh khí nào?

Vương Tiểu Thất kể rõ yêu cầu của mình:

- Ta cần khinh kiếm một tay, một bộ giáp nhẹ.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngẫm nghĩ, nói:

- Ta cần thanh trọng kiếm một trăm cân trở lên, một áo giáp rắn chắc. Hừm, thêm một cây cung cứng, năm mươi tên to nanh sói.

Trương Phàm là thợ săn, trời sinh có thần lực, thích dùng binh khí nặng, tiễn thuật cao siêu. Từ khi Trương Phàm vào tông không có không gian phát huy, hy vọng đi ra ngoài rèn luyện gã sẽ có cơ hội thi triển sở trường.

- Hai vị chờ chút.

Quy Khứ Lai gọi hai thiếu nữ trẻ dẫn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đi chọn đồ.

Đinh Hạo chợt nhận ra trong đại sảnh có nhiều thiếu nữ mặc váy sa cung trang vàng nhạt, giọng như chim vàng anh, êm tai dễ nghe đáp lại các câu hỏi của khách, kiên nhẫn đề cử các loại vũ khí. Dân buôn bán trong thế giới này không ngu, biết mỹ nữ kích thích nam nhân bỏ tiền mua đồ.

Quy Khứ Lai cười tủm tỉm nhìn Đinh Hạo, thái độ rất là nhiệt tình hỏi:

- Không biết vị tiểu huynh đệ này cần cái gì?

- Ta . . . Để xem đã.

Đinh Hạo không biết Quy Khứ Lai đường đường là chưởng quỹ Chú Đỉnh Đường tại sao nhiệt tình với hắn như vậy, nhưng tạm thời hắn chưa biết cần mua gì.

- Được rồi, vậy tiểu huynh đệ cứ nhìn, xem trúng cái gì nói thẳng ra. Không hiểu sao ta thấy hơi thân thiết với tiểu huynh đệ, hôm nay tiểu huynh đệ chọn mua bất cứ thứ gì được giảm ba phần trăm.

Quy Khứ Lai biết nắm bắt chừng mực, vừa biểu hiện ra nhiệt tình nhưng sẽ không khiến người phản cảm.

Quy Khứ Lai mỉm cười nói xong xoay người đến chỗ khách khác.

Một mỹ thiếu nữ được chỉ định theo bên Đinh Hạo há to môi hồng hấp dẫn, nàng không biết tại sao lão bản luôn mặt sắt vô tư hôm nay rộng rãi với đệ tử ký danh như vậy.

Thiếu nữ dáng người quyến rũ, tú sắc ngon cơm dẫn Đinh Hạo đi xem đao, kiếm, áo giáp trong hành lang đại sảnh.

- Mời đi bên này.

Vô Tận đại lục là thế giới cường giả làm vua, vũ khí lạnh phát đạt hơn xa Đinh Hạo tưởng tượng. Trừ mười tám món binh khí trong ký ức kiếp trước của Đinh Hạo ra hắn còn thấy nhiều vũ khí không biết tên, không biết sử dụng.

Thương phẩm trong Chú Đỉnh Đường đại khái chia làm binh khí bình thường, binh khí kỳ môn, áo giáp phòng cụ, ám khí.

Mỹ thiếu nữ tên thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh giới thiệu, đề cử, Đinh Hạo mua một bộ hộ giáp da thú xanh nhạt, áo giáp thép nhẹ phủ cổ tay, cánh tay, ngực, bụng, thân dưới, đầu gối, hai chân.

91. Chương 91: Phi Dao, Trước Đêm Rèn Luyện

Đương nhiên thứ tốt thì giá tiền không rẻ.

Đinh Hạo chọn bộ phòng cụ nhẹ này có tổng giá trị là tám ngàn lượng hoàng kim, đối với người bình thường đó là con số thiên văn.

Võ giả quả là nghề đắt tiền.

- Thiếu hiệp không cần mua vũ khí đao, kiếm dự bị sao?

Thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh mỉm cười đề nghị:

- Theo ta được biết, mỗi lần các đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông ra ngoài rèn luyện sẽ gặp chút rắc rối. Vuốt yêu ma có thể bẻ gãy trường kiếm, cương đao. Chuẩn bị hai, ba thanh binh khí dự phòng khi cần thì dùng tốt hơn.

Đinh Hạo lắc đầu.

Kiểm rì sét xảy ra biến dị chứng minh nó phẩm chất phi phạm, sau khi Đinh Hạo giành giải nhất được Trình Phi sư thúc tặng cho Long Vãn Hỏa Diễm Đao càng là vũ khí cực kỳ cứng, sắc bén. Có kiếm rì sét, Long Vãn Hỏa Diễm Đao là đủ rồi, Đinh Hạo không cần phí tiền mua thêm.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Hình như cô nương rất hiểu quá trình đệ tử Vãn Kiếm tông rèn luyện?

Thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh đỏ mặt nói:

- Bởi vì mỗi lần có hoạt động tông môn rèn luyện quy mô lớn thì chỗ chúng ta sẽ bán đắt hơn. Sau khi kết thúc rèn luyện có vài người cầm đao, kiếm bị hư hao đi Chú Đỉnh Đường tu sửa. Từ mười tuổi ta đã làm việc trong Chú Đỉnh Đường, làm sáu năm nên nhiều ít có nghe về nhiều chuyện rèn luyện.

Thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh trầm nghĩ:

- Trời ạ, thiếu niên này cười thật hấp dẫn.

Đinh Hạo có thể mê hoặc nhiều nữ đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, thậm chí nghe đồn sư tỷ đệ tử nội môn sau khi xem năm viện đông, tây, nam, bắc, trung cũng mê mẩn hẳn. Thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh chỉ là một nhân viên bán hàng nho nhỏ, đứng cách Đinh Hạo gần tất nhiên bị sức hấp dẫn của hắn hấp dẫn. Bất giác mặt thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh đỏ tới mang tai, nai con nhảy trong ngực.

Bên tai Đinh Hạo chợt vang tiếng kinh kêu:

- Ủa? Đinh sư huynh cũng ở đây?

Đinh Hạo quay đầu thấy Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên, Lý Y Nhược đi vào trong Chú Đỉnh Đường mua vũ khí. Ba người bao lớn bao nhỏ hiển nhiên cũng chuẩn bị cho rèn luyện. Người lên tiếng là thiếu niên mày rậm mắt to Tiêu Thừa Tuyên.

So với hôm gặp nhau bên Tẩy Kiếm Trì thì thực lực của Tiêu Thừa Tuyên tăng lên nhiều, lúc này đã đến nhị khiếu Võ Đồ cảnh. Tư chất Tiêu Thừa Tuyên không tệ, chắc mấy ngày nay chăm chỉ khổ luyện.

Ngay từ đầu Lý Tàn Dương muốn tranh tài với Đinh Hạo lúc này đã đến sơ giai tam khiếu Võ Đồ cảnh, tiến bộ kinh người. Lý Tàn Dương mỉm cười chào hỏi Đinh Hạo.

Chỉ có mỹ thiếu nữ đẹp nhất năm viện đông, tây, nam, bắc, trung Lý Y Nhược mặc váy sa đai lưng một màu trắng, đẹp như tiên giáng trần ánh mắt không tốt nhìn Đinh Hạo. Lý Y Nhược quét tới quét lui Đinh Hạo và thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh, lạnh lùng hừ một tiếng, nghiêng đầu không nói.

Các nam đệ tử âm thầm chú ý Lý Y Nhược thấy vậy thầm thở phào: Tốt qua, Lý nữ thần không có hứng thú với Đinh Hạo sư huynh sát thủ nữ đệ tử đệ nhất ngũ viện. Vậy là chúng ta còn có cơ hội được lòng Lý nữ thần.

Đinh Hạo lắc đầu chào hai người Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên.

- Thì ra ba ngày sau Hồng Sam Tây Viện cũng rèn luyện, hai vị hãy bảo trọng.

- Rèn luyện lần này hình như do trưởng lão Diễn Võ Đường sắp xếp, tông môn cực kỳ chú trọng. Không chỉ đệ tử ngũ viện tham gia, nghe nói hai mươi đệ tử huyết mạch bí ẩn hai mươi hạng đầu tổng bảng xếp hạng trắc nghiệm cũng tham gia.

Nhóm Tiêu Thừa Tuyên trò chuyện với Đinh Hạo vài câu rồi chấp tay từ biệt.

- Đinh sư huynh là đệ nhất năm viện đại tái, khi đó sẽ tung cánh chim bằng, hãy bảo trọng.

Mỹ thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh đứng một bên nghe mấy người đối thoại, thầm chép miệng.

Giờ thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh mới biết thiếu niên nhã nhặn, lịch thiệp, thân thiện trước mắt là thiên tài đệ nhất đệ tử ký danh năm viện đại tái lần này, Đinh Hạo được các khách ghé tiệm bàn tán nhiều nhất.

Hèn chi đám người nhìn thiếu niên này

Ánh mắt lão bản sắc bén chắc đã nhìn ra Đinh Hạo tương lai rộng mở, tranh thủ kết giao sớm. Nếu được thiếu niên thiên tài có khả năng nổi bật sau này sẽ vào trung tâm quyền thế Văn Kiếm tông thân thiết, dù có phải tặng hết đồ trong tiệm chắc lão bản cũng cam lòng.

* * *

Lý Tàn Dương ra khỏi Chú Đỉnh Đường, mỉm cười hỏi:

- Biểu muội, sao nàng lạnh lùng với Đinh sư huynh vậy? Mấy ngày nay chẳng phải nàng luôn nhắc tên Đinh sư huynh sao?

Lý Y Nhược giẫm chân ngọc nói:

- Biểu ca nói lung tung gì vậy? Ta nhắc tên khốn đó hồi nào? Hừ, nhìn hẩn háo sắc nhìn cô nương nhân viên đó là ta đã thấy buồn nôn. Hừ hừ hừ!

- Ha ha ha ha ha ha! Nàng oan uổng Đinh sư huynh rồi.

Tiêu Thừa Tuyên nháy mắt nói:

- Theo ta thấy là cô nương đó háo sắc nhìn Đinh sư huynh mới đúng, hay là người nào đó đang ghen?

- Đáng ghét, nói bậy bạ! Ta không thèm ghen, không nam nhân nào đáng giá cho ta ghen!

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược sốt ruột lỗ nói tục, trở lại bản tính nóng nảy.

Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên cười to.

Nhiều nam đệ tử bị Lý Y Nhược hớp hồn điên đảo tinh thần đi theo sau lưng ba người nhưng không dám đi lên bắt chuyện.

* * *

Vương Tiểu Thất, Trương Phàm chọn phòng cụ, binh khí vừa lòng khi trở về thì Đinh Hạo thân xác cũng chọn xong.

Trừ bộ giáp nhẹ sắt cứng ra Đinh Hạo chọn một bộ áo khí phi đao.

Thật ra Đinh Hạo không tinh thông bất cứ áo khí nào, hẩn tổn một ngàn lượng hoàng kim tuyển chọn bộ áo khí tổng cộng ba mươi sáu thanh phi đao nhỏ vì ảnh hưởng khẩu hiệu kiếp trước “Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát”. Nếu có thể luyện tuyệt kỹ ném phi đao không hụt một cái nào chắc sẽ rất oai?

Cộng với thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh kích động nói một câu ăn cây táo, rào cây sung “Lão bản của chúng ta rất ít khi rộng rãi giảm giá, hôm nay người không mua thắng tay thì chắc chắn sẽ lỗ”. Cho nên Đinh Hạo quyết định xa xỉ.

Đương nhiên trong tiềm thức Đinh Hạo vì Trương Phàm chọn cung tên mà nhận ra tinh thông một ám khí vào phút mấu chốt có hiệu quả.

Thiếu nữ bán hàng Lệnh Hồ Doanh Doanh cộng sổ, cười nói:

- Ba vị chọn mua vũ khí, áo giáp, tổng cộng là ba vạn năm ngàn lượng hoàng kim, nếu đổi huyền thạch thì tổng cộng ba mươi lăm viên hạ phẩm huyền thạch.

Đinh Hạo cười nói:

- Chúng ta không có huyền thạch, thanh toán hoàng kim đi.

Huyền thạch là một loại tinh thạch quý giá ẩn chứa năng lượng huyền khí, cho võ giả hấp thu năng lượng huyền khí trong đó tăng tu vi. Một viên hạ phẩm huyền thạch giá trị hai lượng hoàng kim. So với hoàng kim thì huyền thạch sẽ không giảm giá trị, có thể bán ngang giá, được võ giả và các đại thế lực hoan nghênh, xem như tiền lưu thông trên hoàng kim.

92. Chương 92: Mỹ Nữ Giáo Viên Ngự Tỷ

Đám người mới vào Văn Kiếm tông, địa vị thấp tất nhiên không thể có được bảo bối huyền thạch.

Trong lúc nói chuyện, chương quỹ Quy Khứ Lai từ xa đi đến, cười nói:

- Trước đó tại hạ đã hứa với Đinh Hạo huynh đệ nên trừ ba phần trăm tổng cộng hai vạn bốn ngàn năm trăm lượng, trừ số lẻ năm trăm tính ba vị hai vạn bốn ngàn lượng hoàng kim.

Biểu tình Vương Tiểu Thất khao trương nói:

- Oa oa, mặt mũi Đinh sư huynh lớn thật. Ta đến Chú Đỉnh Đường mấy lần chưa từng được ưu đãi giảm giá.

Trương Phàm sùng bái Đinh Hạo mù quáng sâu vào xương cốt rồi nên không thấy có gì lạ.

Đinh Hạo vội trả kim phiếu nhanh hơn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất.

Ban đầu cá cược Đinh Hạo không làm gì nhưng được chia nhiều nhất, lúc này hẳn nên chia xẻ với hai đồng bạn, chủ yếu là giúp Trương Phàm. Thiếu niên thợ săn tư chất không tốt đã định con đường tu luyện vô cùng vất vả, hao phí nhiều tài vật. Vương Tiểu Thất thì con nhà giàu, tiền đối với gã chỉ là một ký hiệu.

* * *

Lúc chạng vạng Thanh Sam Đông Viện xếp một tiết học gieo trồng linh thảo.

Giáo viên giảng bài là một sư tỷ mỹ nữ đệ tử nội môn lạnh như băng, nổi danh cao quý lãnh diễm, váy xanh đẹp không thua gì hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược. Nữ đệ tử nội môn có phần khí chất ngự tỷ trưởng thành, khiến đám nam đệ tử ký danh rục rịch nhều nước miếng, không ai vắng mặt trong môn này.

Ba người Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất ngoan ngoãn đi học.

Băng sơn mỹ nữ sư tỷ tên là Tây Môn Thiên Tuyết, thật sự như người tuyết, không nói cười, cực kỳ nghiêm túc.

Nghe nói Tây Môn Thiên Tuyết năm nay mới vào đệ tử nội môn, xem như thiên tài số một về linh dược, linh thảo, rất có thiên phú, được tông môn chú trọng. Mấy vị trưởng lão có tạo nghệ sâu về linh dược, luyện đan đều giành giật muốn thu Tây Môn Thiên Tuyết làm đồ đệ.

Cho nên Tây Môn Thiên Tuyết được công tác tốt là dạy đệ tử ký danh môn cơ bản để có điểm cống hiến môn phái.

Trong lớp dạy đại khái quy tắc, chia cấp bậc thảo dược, linh thảo, đặc tính quan trọng, cách luyện chế linh dược.

Mấy thứ này nội dung chung chung, không tỉ mỉ.

Đinh Hạo nghe ngáp ngủ, hẳn không có hứng thú về cái này. Giống trường học cấp 3 kiếp trước của Đinh Hạo, môn hóa học với các danh từ chuyên nghiệp, nhiều tên thảo dược làm người ta váng đầu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất thì hào hứng nghe, bộ dáng cực kỳ nghiêm túc.

Trương Phàm nắm bắt mọi cơ học tập các loại tri thức biến mạnh. Vương Tiểu Thất thì . . . Cái tên này háo sắc nhìn eo và ngực Tây Môn Thiên Tuyết sư tỷ suốt, rõ ràng là trong đầu đen đặc.

Một tiết học nhanh chóng trôi qua.

Sắp hết giờ, sư tỷ cao quý lãnh diễm biến ra một đồng túi vải màu xanh, lạnh lùng cười:

- Nơi này là hạt giống Ngưng Huyết Thảo, linh thảo cứu phẩm. Mỗi người lĩnh một túi đem về trồng như cách ta đã dạy, sau nửa tháng ta muốn thấy thành quả của các ngươi. Tan học!

Tây Môn Thiên Tuyết nói xong tiên nữ bay đi không muốn ở lại lâu hơn một giây.

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Gì đây? Bài tập về nhà sao?

Nhưng lúc trước sư tỷ đại nhân dạy cách trồng hạt giống Ngưng Huyết Thảo như thế nào?

Đinh Hạo đột nhiên cảm thấy hẳn phải trả giá cho lên lớp không nghe giảng bài.

Trong kh đó Trương Phàm đã lĩnh hạt giống Ngưng Huyết Thảo giúp Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất.

Đinh Hạo dở khóc dở cười lắc đầu, nói:

- Xem ra về sau phải chăm chú nghe giảng, sư tỷ thích cho ‘bài tập’.

Vấn Kiếm tông bồi dưỡng đệ tử hậu bối có hệ thống ngay ngắn, không thua gì hệ thống giáo dục khổng lồ, phức tạp trên trái đất. Cũng khó trách, đây là văn minh lực lượng huyền khí thế giới vũ khí lạnh đã tồn tại mấy vạn năm.

* * *

Ăn tối xong Đinh Hạo chỉ dạy các loại khó khăn khi tu luyện cho các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trong cơm xá, chia nhau tâm đắc tu luyện. Xong xuôi Đinh Hạo mới có thời gian quay về chỗ ở.

Lúc này ánh trăng mờ lung, sương phủ mặt đất.

Đinh Hạo lấy ba hộp gỗ chứa bí tịch huyền công ra, cầm bí tịch.

Lúc trước ở kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiếm tháp Đinh Hạo chỉ liếc sơ, không có thời gian đọc kỹ. Đinh Hạo thấp đèn, sắp giấy ra, mài mực. Đinh Hạo sao chép ba quyển bí tịch huyền công, mượn đọc sách gốc phải trả sau một ngày, nếu vượt qua thời hạn cần nộp điểm cống hiến môn phái, mất nhiều hơn được.

Đinh Hạo chép bài từng chữ thật cẩn thận.

Yên Đào Mê Ly Quyết, Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết, Long Vương Ly Thủy kiếm pháp đều là bí tịch huyền công nhân giai cực phẩm giai vị, nội dung thâm ảo rất nhiều. Trong quyển sách nhỏ không chỉ có chữ giảng giải còn có vài đồ án vừa nhỏ vừa ảo, một vài chú giải tâm đắc tu luyện của cường giả, rất kỹ càng.

Thật là chỉ nam tu luyện sách giáo khoa.

Đương nhiên dù chỉ dẫn đầy đủ nhưng ngoiwfb ình thường không thể lĩnh ngộ được.

Bất cứ huyền công nào, đặc biệt huyền công xếp phẩm cấp yêu cầu tư chất người tu luyện rất cao, đây là nguyên nhân tại sao Vấn Kiếm tông chọn lựa môn nhân đệ tử khắc nghiệt đến vậy.

Đinh Hạo vừa chép bài vừa nghĩ, mất một đêm mới chép hết Yên Đào Mê Ly Quyết, Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết, Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

May mắn kiếp trước Đinh Hạo tích lũy bản lĩnh vẽ tranh, chép lại hết đồ án phức tạp tạo ra ba quyển sổ hoàn mỹ.

- Phù, mệt quá.

Đinh Hạo đặt bí tịch trở vào hộp gỗ, đóng kín, thấy mệt mỏi.

- Trời sắp sáng rồi, không có thời gian ngủ vậy tu luyện một lúc.

Đinh Hạo nhìn ngoài khung cửa sổ đã tờ mờ sáng, hần tới đại sảnh khoanh chân ngồi trên bồ đoàn. Mắt nhìn mũi mũi hướng ngực, tinh thần Đinh Hạo vào trung đan điền ở ngực, bắt đầu tu luyện viêm điểm huyền khí.

Đinh Hạo đã hoàn toàn luyện hóa trung cực huyết khiếu, huyết khiếu thứ nhất của nhâm mạch đứng đầu lục kỳ kinh, trung đan điền đến đỉnh nhất khiếu Võ Đồ cảnh. Đinh Hạo vận chuyển tâm pháp Nhất Dao Khải Trình Quyết bắt đầu thử dẫn động viêm điểm huyền khí trùng kích huyết khiếu thứ hai, huyết khiếu đan trung.

Tâm pháp Nhất Dao Khải Trình Quyết không uống là tác phẩm lão tổ tông Đạo Tổ sáng tác, tinh diệu vô song.

Càng tu luyện Đinh Hạo càng cảm nhận tâm pháp huyền công này tinh diệu. Tâm pháp thúc đẩy Đinh Hạo dẫn động viêm điểm huyền khí chạy tới chạy lui trong kinh mạch, không thấy tắc nghẽn, suôn sẻ như cánh tay. Có thể cùng lúc vận chuyển huyền khí và tư duy, không hề sai lệch.

93. Chương 93: Lão Nhân Tóc Trắng Ngạc Nhiên

Viêm điểm huyền khí không ngừng luyện hóa đan trung huyết khiếu, từng chút một làm mềm nút chặn to và dung hợp nó.

Trong phút chốc lại qua hơn nửa canh giờ.

- Hôm nay ngừng tại đây.

Đinh Hạo hơi điều chỉnh, khiến huyền khí tự động tuần hoàn trong trung cực huyết khiếu, đứng dậy.

Tu luyện huyền khí quả nhiên là ảo diệu vô cùng, mới nửa canh giờ ngắn ngủi toàn thân Đinh Hạo không còn mệt mỏi, cảm thấy tinh thần phấn chấn, dạt dào sức sống.

Bên ngoài vọng vào tiếng chim hót véo von, một ngày mới bắt đầu.

Tính thời gian thì còn hai canh giờ mới đến môn học sáng minh văn, theo thói quen thường ngày Đinh Hạo đi ra sân tập sáng.

- Mỗi ngày mặt trời mọc là lúc thiên địa chuyển đổi âm dương, trong dương uẩn âm, âm dương điều hòa. Có thái dương chân hỏa thuần nguyên chi lực và thái âm chân huyền thuần nguyên chi lực, là thời cơ tốt nhất để tu luyện đệ nhất chuyển Bỉ Mô kim thân trong Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết.

Đệ nhất chuyển Băng Hỏa Cửu Chuyển Kim Thân Quyết thật tự nhiên hiện lên trong đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo cởi áo khoác, lỏa nửa người trên rắn chắc vạm vỡ đón ánh đỏ từ khe núi phía đông mới ló lên, đứng im tham ngộ tâm pháp đệ nhất chuyển Băng Hỏa Cửu Chuyển Kim Thân Quyết, lấy thần dẫn khí, khí uẩn thần, tâm thần hợp nhất.

Tiếp theo thân thể Đinh Hạo không nhanh không chậm, giống như múa yoga chậm rãi bày ra tư thế cực kỳ quái dị huyền ảo thứ nhất của tâm pháp đệ nhất chuyển Băng Hỏa Cửu Chuyển Kim Thân Quyết.

Đệ nhất hỏa thức.

Đây là tư thế thứ nhất để tu luyện trong Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết.

Đinh Hạo lập tức cảm giác từng tia thái dương chân hỏa thuần nguyên chi lực trong thiên địa vô hình lúc trước không thể cảm giác được xuất hiện quanh người, thi nhau ồa vào lỗ chân lông, lỗ tai Đinh Hạo.

Làn da thấy nóng cháy, tê dại, giống như Đinh Hạo bị nướng trên đồng lửa.

Sau một nén nhang, cảm giác tê dại nóng bức càng lúc càng mãnh liệt dần biến thành đau khổ. Lớp da ngoài giống bị nướng chín, giống như ngàn vạn con kiến cắn da thịt.

Đây là cực hạn của lửa.

Đinh Hạo hít sâu, chậm rãi dời bước, thân thể nghiêng tới trước, đạp bước chân huyền ảo đối tư thế yoga khác càng quái dị hơn.

Đệ nhất băng thức.

Tư thế thay đổi, thái dương chân hỏa chi lực trong thiên địa biến mất, thay thế là thái âm chân huyền thuần nguyên chi lực như tơ nhện chưa tán đi trong bình minh. Khí lạnh thái âm chân huyền thuần nguyên chi lực từng lũ chui vào lỗ chân lông của Đinh Hạo, tham lam thẩm thấu da thịt.

Lúc này sức nóng trong người Đinh Hạo chưa tan thì khí lạnh bỗng nhiên tham gia. Băng hỏa giao nhau sinh ra hiệu quả phá hủy, đau đớn trong khoảnh khắc làm người ta không muốn sống.

Đinh Hạo suýt hét ra tiếng.

Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết quả nhiên là pháp môn kim thân tu luyện khó khăn và tu luyện rất đau khổ.

Nhưng khi tu luyện trả giá càng lớn thì cuối cùng được báo đáp càng cao.

Đinh Hạo cắn chặt răng cố nén đau khổ người thường khó chịu đựng.

Lại qua một nén nhang, cùng với thái dương chân hỏa thuần nguyên chi lực và thái âm chân huyền thuần nguyên chi lực không ngừng điều hòa dung hợp, âm dương dung hợp, đau khổ như bị kiến cắn chậm rãi rút xuống như thủy triều, thay thế là tê dại thoải mái khó tả. Làm người lâng lâng như sắp cưỡi gió bay đi.

Ngoài người Đinh Hạo dần dâng lên từng lũ ánh sáng bạc và đỏ.

Thoạt trông cơ thể Đinh Hạo không có gì thay đổi nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy da hằn cằn mịn màng, dưới ánh nắng chiếu rọi giống pho tượng sáng bóng, tràn ngập sức bật, lực lượng.

- Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết đệ nhất chuyển luyện da thịt, gọi là Bì Mô kim thân, khiến da thịt kiên cường dẻo dai, đao kiếm bình thường chém không rách, sau khi bị thương công pháp tự và da sẽ nhanh chóng khép lại. Theo bí tịch chú thích ta đoán đã luyện đệ nhất chuyển Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết đến cảnh giới tiểu thành.

Đinh Hạo nhanh chóng phán đoán.

Đây chính là chỗ biến thái của đao kiếm song thánh thể.

Khi cùng lúc tu luyện hạ đan điền dưới bụng, trung đan điền ở ngực khiến huyền khí kiếm pháp, đao pháp hỗ trợ nhau, trong trạng thái đó tu luyện pháp quyết, huyền công, bí tịch phụ trợ nào sẽ không gặp bình cảnh gì, suôn sẻ đi tới.

Lần đầu Đinh Hạo tu luyện Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết thể mà có hiệu quả tốt như vậy.

Đổi lại người khác đừng nói tu luyện đệ nhất chuyển Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết Bì Mô kim thân đến tiểu thành, mới hoàn thành động tác đệ nhất hỏa thức, phát hiện thái dương chân hỏa thuần nguyên chi lực trong thiên địa cũng cần thử trăm ngàn lần, dẫn thái dương chân hỏa chi lực nhập thể càng tốn hơn mười ngày mới xong.

Đây chính là sự khác nhau giữa thiên tài và người thường.

Đinh Hạo múc thùng nước to lạnh lẽo từ dưới giếng lên đổ uống đầu, rửa mồ hôi và tạp chất tiết ra ngoài người trong quá trình tu luyện. Tu luyện cảm thấy toàn thân sảng khoái, lúc này Trương Phàm, Vương Tiểu Thất cũng bước ra khỏi phòng chắc chưa tu luyện.

Đinh Hạo trở về phòng cầm ba hộp gỗ bí tịch dọc theo đường đá đi tới kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp ngày hôm qua.

- Tiểu tử, xem ra ngươi đã làm lựa chọn.

Lão Nhân Tóc Trắng ngày hôm qua ngồi ghế mây hôm nay vẫn canh gác kho vũ khí Tàng Kiếm Đường kiểm tháp. Lão Nhân Tóc Trắng ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Lão Nhân Tóc Trắng gật đầu, nói:

- Xem ra bốn tọa . . . Lão phu xem thường ngươi, trong một đêm đã tu luyện đệ nhất chuyển Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân quyết Bì Mô kim thân đến cảnh giới tiểu thành, quả nhiên là tiểu biến thái đẳng cấp thiên tài. Ha ha ha ha ha ha! Nói vậy là hai bí tịch khác cũng không thể làm khó ngươi.

- Trưởng lão sư thúc khen thật rồi.

Đinh Hạo rất cảm kích lão Nhân Tóc Trắng, cung kính giao ba hộp bí tịch.

Theo lý thì khi mượn bí tịch huyền công lúc trả lại cần kiểm tra kỹ có đánh tráo gì không, ai ngờ lão Nhân Tóc Trắng không thèm nhìn, tùy tiện ném ba bí tịch quý giá lên bàn đá.

Lão Nhân Tóc Trắng cười càng tươi nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Nói thật là nếu không phải có người sớm nhắm trúng ngươi thì lão phu thật muốn thu ngươi làm đồ đệ. Thôi, có hạt giống như ngươi là may mắn của Vấn Kiếm tông ta. Nhưng tiểu tử hãy nhớ một câu, cây to đón gió lớn, lúc thích hợp ngươi cần hiểu ẩn giấu.

Đinh Hạo lần thứ hai cung kính thi lễ:

- Đệ tử nhớ kỹ trong lòng.

Lão Nhân Tóc Trắng gật đầu, nói:

- Ừm! Ngươi đi đi.

Lão Nhân Tóc Trắng cúi đầu đọc sách.

Đinh Hạo lại hành lễ mới xoay người đi.

94. Chương 94: Yêu Ma Yêu Ma

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã qua hai ngày.

Trong hai ngày này Đinh Hạo trù lên lớp, học linh thảo, đan dược, minh văn, các loại tri thức ra đa số tinh thần tập trung vào tu luyện ba quyển bí tịch.

Về Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân Đinh Hạo đã dần đạt đến cảnh giới viên mãn đệ nhất chuyển Bì Mô kim thân, hiệu quả không tệ.

Yêu Đào Mê Ly thân pháp thì Đinh Hạo cũng có tiểu thành. Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân luyện quen thuộc tầng thứ nhất tự quyết yên trong bốn tự quyết yên, đào, mê, ly có nghĩa là rốt cuộc Đinh Hạo có pháp môn khinh thân, sau này không cần dựa vào lực lượng cơ thể thô bạo nhảy tới nhảy lui như con chuột túi, mỗi lần nhảy là mặt đất thủng một lỗ to.

Long Vương Ly Thủy kiếm pháp có chín chiêu ba mươi sáu thức, Đinh Hạo nắm giữ đệ nhất chiêu Long Vương Hiện Thế gồm bốn thức đến cảnh giới quen tay, đang lần mò lĩnh ngộ vận ý sâu xa hơn. Đinh Hạo không sót ruột tu luyện tám thức khác, hẳn muốn đạp vững vàng từng bước.

Trừ mấy cái này ra sau khi Đinh Hạo luyện hóa huyết khiêu thứ hai trong lục kỳ kinh nhâm mạch, dần trung huyết khiêu có thể bắt đầu tu luyện huyết khiêu thứ ba trong thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh, linh đạo huyết khiêu. Đinh Hạo luyện hóa xong chính thức bước vào cảnh giới tam khiêu Vô Đồ cảnh.

Thực lực của Đinh Hạo tăng nhanh vùn vụt.

* * *

Khi mặt trời ngày thứ ba dâng lên, vô số đệ tử ký danh mong đợi rèn luyện lần đầu tiên rốt cuộc bắt đầu.

Lần rèn luyện này là thử thách tiếp theo sau đại tái năm viện. Từ cơ sở đại tái năm viện những tuyển thủ nổi bật nếu ai trong rèn luyện tranh thủ được các sư huynh đệ ủng hộ thì có thể leo lên vị trí viện thủ của năm viện.

Mỗi một thiếu niên có dã tâm đều phấn chấn tinh thần.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong sắp đặt, bốn trăm đệ tử ký danh chia làm hai mươi tiểu tổ, mỗi tổ gồm hai mươi người. Các tổ tự động tuyển cử một vị đội trưởng, được đến một tấm bản đồ, xuất phát lúc mặt trời mọc, rời khỏi sơn môn đi vào khu vực rèn luyện đã đánh dấu.

Hoạt động mạo hiểm bắt đầu trong khi các nghé con vừa thấp thỏm vừa hưng phấn.

* * *

Vô Tận đại lục đầy rẫy trăm tộc nhưng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối là nhân tộc và yêu ma.

Đây là thế giới nhân tộc, yêu ma đứng đầu.

Yêu ma có nhiều chủng loại, trừ nhân loại ra sinh linh cường đại vạn thú trăm khoa đều xếp vào hàng yêu ma.

Yêu ma có tốc độ sinh sản hơn nhân loại, tuy sức mạnh không đồng đều nhưng chủng loại, số lượng hơn xa nhân loại rất nhiều. Yêu ma trời sinh có thần thông, chiếm ưu thế trên cơ rõ rệt trong toàn Vô Tận đại lục.

Mấy vạn năm nay nhân tộc và nhân loại bùng nổ thánh chiến vô số lần, hai phe tử thương thảm trọng.

Hiện tại cách lần thánh chiến gần nhất đã là ức vạn năm trước.

Nhân tộc thua trong thánh chiến, nguyên khí đại thương, bởi vậy gần vạn năm nay yếu thế chắc trong cuộc chiến tranh nhân yêu. Đa số nhân tộc chỉ có thể co đầu rút cổ trong các cứ điểm, thành lớn sinh tồn, hoang dã bị yêu ma chiếm cứ.

Nếu không phải nhân tộc có mấy vị võ đạo chí tôn đẳng cấp thần thánh chấn nhiếp yêu tộc, chỉ sợ nhân loại sớm đã bị yêu ma diệt tộc.

Trong người yêu ma tồn tại kinh mạch không thể tu luyện như nhân loại, nhưng chúng nó trời sinh có yêu khí, nên chủ yếu tu luyện yêu khí.

Dựa theo mức cường đại của yêu khí mà yêu ma chia làm mãnh thú, yêu thú, yêu binh, yêu tướng, yêu soái, yêu quân, yêu vương, yêu hoàng, yêu đế, yêu thánh, yêu thần và yêu tiên, mười hai cảnh giới tu luyện tương ứng với thực lực nhân loại.

Trong đó cảnh giới trên yêu soái là đã có trí tuệ.

Trên yêu vương thì có ngoại hình nhân loại.

Còn yêu thần, yêu tiên là cao cao tại thượng, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhân vật giáo chủ tọa trấn một phương. Một ngón tay của bọn họ cách mấy vạn dặm có thể tiêu diệt thế lực tổng phái quy mô như Vãn Kiếm tông.

Yêu ma có quá nhiều, như hằng hà sa số rải rác trong hoang dã nằm vực mấy trăm châu trên Vô Tận đại lục.

Tông phái nhân loại bình thường dựa theo mức độ nguy hiểm phân chia hoang dã có vài yêu ma thấp kém sống thành đẳng cấp khác nhau, thỉnh thoảng phái đệ tử trong môn đi ra chém yêu trừ ma, rèn luyện môn phái tăng kinh nghiệm thực chiến cho đệ tử.

Dĩ nhiên tông phái yêu ma, vài yêu ma có thực lực cũng làm chuyện tương tự, phái hậu bối tuổi trẻ tài cao trong yêu tộc đến khu vực tông phái nhân tộc rèn luyện, săn giết cường giả nhân loại.

May mắn cao tăng chí tôn hai tộc cho phép hành động săn giết này, chỉ cần không chiến đấu quy mô lớn thì chém giết riêng tư không sao.

Lần này đám người Đinh Hạo đi khu vực rèn luyện cửu giai gần Vấn Kiếm tông.

Khu vực rèn luyện này là một vùng đồi núi lớn, cách Vấn Kiếm tông không quá xa, khoảng mấy ngàn dặm. Cường giả Vấn Kiếm tông mấy lần thanh trừ, bảo vệ quy mô lớn chỉ để lại một ít mảnh thú yêu ma thấp kém, lấy thực lực hiện tại của đám đệ tử ký danh chỉ cần đồng tâm hiệp lực ứng phó thì sẽ không có thương vong.

Tất nhiên chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Cái gọi là rèn luyện dĩ nhiên là có mức độ nguy hiểm nhất định. Lần rèn luyện đầu tiên của đệ tử ký danh quý này sẽ có tình huống chết người, tỷ lệ tử vong là ba, bốn phần ngàn, đây mới chỉ là sơ bộ để đám nghe con thích ứng thể giới nguy hiểm này.

Đội sau này đẳng cấp rèn luyện càng lúc càng cao thì đệ tử ký danh sẽ bị đưa đi khu vực nguy hiểm hơn để tôi luyện.

Chỉ có cường giả thật sự mới có thể sống tiếp.

Kẻ yếu sẽ bị tàn khốc đào thải.

Máu và lửa rèn luyện, lựa chọn sống và chết, có như thế các tinh anh mới trở thành đệ tử thật sự của Vấn Kiếm tông, được nhiều tài nguyên, môn phái nâng đỡ, bồi dưỡng.

Bất cứ chủng tộc nào sinh sản trong thể giới lạnh lùng này phải trả giá máu tanh, kẻ yếu không có tư cách sinh tồn.

* * *

Đinh Hạo được đề cử làm đội trưởng tiểu đội hai mươi người là điều tất nhiên. Phương Thiên Dục, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất rất may mắn cùng Đinh Hạo một tiểu tổ. Những đệ tử ký danh có thể đi theo bên cạnh Đinh Hạo đều cảm thấy rất hưng phấn. Theo bên cạnh đệ nhất nhân đại tái năm viện sẽ an toàn hơn một chút.

Liên tục cưỡi ngựa nửa ngày sau một hàng hai mươi nhân xuất hiện trong khu vực rèn luyện.

Yêu cầu rèn luyện rất đơn giản, không cần giết yêu ma chỉ định, chỉ cần tồn tại ba ngày trong hoang dã có lẽ có mảnh thú cấp thấp cư ngụ thì xem như hoàn thành nhiệm vụ, được ba điểm cống hiến ôn phái an toàn quay về môn phái.

- Đến rồi, trong phạm vi trăm dặm chính là địa điểm chúng ta rèn luyện!

Đinh Hạo mặc áo giáp xanh nhạt loại nhẹ ghìim tuần mã, cẩn thận so sánh bản đồ, đưa mắt nhìn.

Địa hình xung quanh trập trùng nhưng không cheo leo.

Từng ngọn núi nhăm thạch cao trăm thước dựng đứng như cột trụ chống trời.

Nhìn xa hơn bởi vì gần cuối thu nên đa số thảm thực vật đã khô vàng, cỏ khô cao đến eo đầy rẫy. Gió thổi nhẹ, cỏ khô như sóng hoa vàng dao động. Phía xa có con sông lớn chạy chồm hướng tây.

Một số dã thú bình thường nhưng chắc chắn hung dữ lúc ẩn lúc hiện phía xa, có tiếng thú gầm vang vang.

95. Chương 95: Dã Ngoại Đáng Sợ

Phong cảnh như tranh, không cảm giác đến chút nguy hiểm tồn tại.

Thật giống như đang đi du lịch.

Là đi rèn luyện nên chọn chỗ không có nhân tộc cư ngụ hay thành thị.

Một đệ tử ký danh kiểm không được khen rằng:

- Ui cha, phong cảnh đẹp thật.

Đệ tử ký danh khác cũng ồ lên.

So với phong cảnh bình tĩnh như tranh trong sơn môn Vãn Kiếm tông thì hoang dã thiếu đi tinh tế, có phần thô kệch, cuồng dã, mới mẽ. Đối với đám ngé con trước khi vào Vãn Kiếm tông sống trong chỗ cư trú nhân loại, sau khi vào Vãn Kiếm tông cũng không đi đâu thì rất có sức hấp dẫn mới mẻ.

Giờ phút này, các đệ tử ký danh có cảm giác trời ặc chim bay lượn.

Rất hào hứng.

Lúc này chỉ có thiếu niên thợ săn Trương Phàm dường như nhận ra điều gì.

Biểu tình Trương Phàm nghiêm túc từ trên ngựa nhảy xuống, nửa ngồi xổm trên mặt đất, mũi hít hà hưởng ngược gió.

Trương Phàm quay đầu nói:

- Nguy rồi, phía trước có khả năng có bầy thú to đến gần, chúng ta cần tìm vùng cao rộng né đi.

Một đệ tử ký danh cười nói:

- Đùa sao? Dã thú? Chúng ta đường đường là võ giả mà sợ mấy con dã thú bình thường?

Một đệ tử ký danh khác hớn hỡ nói:

- Đúng vậy. Để chúng nó đến đi, vừa lúc đại khai sát giới. Ha ha ha ha ha ha! Gần đây ta học được mấy món kiếm pháp còn chưa thi triển lần nào

Trương Phàm quay về, biểu tình nghiêm túc khuyên nhủ:

- Hãy tin ta, lúc trước ta là thợ săn chuyên nghiệp, biết bầy thú khổng lồ đáng sợ, không phải một con dã thú có thể so. Tránh đi là hơn, để khỏi có thương vong không cần thiết.

Đệ tử ký danh trẻ tuổi bông bột, trong lòng tràn ngập cảm giác ưu việt cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đừng so chúng ta với thợ săn, chúng ta là võ giả tôn quý!

Có người biểu tình trào phúng nói:

- Này Trương Phàm, chẳng lẽ ngươi sợ?

Mặt thiếu niên thợ săn Trương Phàm đỏ lên:

- Các người . . .!

Vương Tiểu Thất ngăn lại mấy đệ tử ký danh quá đáng:

- Được rồi, đừng cãi nữa, chúng ta nghe theo Đinh sư huynh.

Các đệ tử ký danh chuyển ánh mắt ý hỏi hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nghe Trương Phàm đi. Trước khi tìm hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh cẩn thận là tốt hơn.

Đinh Hạo nói với thiếu niên thợ săn Trương Phàm:

- Người có kinh nghiệm săn bắn dã ngoại phong phú, bắt đầu từ bây giờ người hãy dẫn dắt chúng ta.

Mắt thiếu niên thợ săn Trương Phàm lóe tia cảm kích.

Đinh Hạo tin tưởng khiến thiếu niên thợ săn Trương Phàm luôn bực bội vì tiến triển tu luyện chậm tìm thấy giá trị tồn tại của mình.

Đệ tử ký danh khác không nói gì thêm.

Đinh Hạo có uy vọng siêu cao trong lòng các đệ tử ký danh, cùng một câu nói người khác và Đinh Hạo nói ra có hiệu quả cách biệt xa.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhìn xung quanh, quyết định.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm mang các đệ tử ký danh đi lên gò núi nhô cao đá lởm chởm, địa thế hơi gập ghềnh, ba mặt là bụi cỏ hoang dã, một mặt khác là con sông chạy chồm, không cần lo bị bầy thú bao vây.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thậm chí rất cẩn thận xóa dấu vết mọi người đi qua, còn rắc chút thuốc bột khử mùi.

Hàng loạt hành động lộ rõ tố chất thợ săn ưu tú của Trương Phàm.

Đám đệ tử ký danh mới lên núi đã thấy phía xa có rậm rạp bóng đen dã thú chạy nhanh như thủy triều ập đến, ít nhất hơn vạn con. Đó là mãnh thú dị hình cực kỳ hung tàn, chúng đi qua đâu là chỗ đó xương trắng, máu chảy. Lũ dã thú khác không kịp chạy trốn bị bầy mãnh thú ăn thịt.

Khi đệ tử ký danh thấy một con mãnh thú dị hình một vuốt nhẹ nhàng bẻ gãy cây thô cỡ miệng chén, mặt đất run rẩy dưới chân bầy mãnh thú dị hình. Mấy đệ tử ký danh lúc trước nêu ý kiến phản đối mặt trắng bệch.

Không chút nghi ngờ, nếu bị một đám dã thú thể này bao vây ở bình nguyên thì tiểu tổ hai mươi người tuyệt đối không chống đỡ được lâu.

Ánh mắt đệ tử ký danh nhìn thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã thay đổi.

Lúc trước các đệ tử ký danh khinh thường thiếu niên thợ săn Trương Phàm tư chất ngu dốt, tiến bộ chậm, cho rằng gã chỉ là cục nợ, nhưng bây giờ . . .

Thiếu niên đệ tử ký danh cười nhạo thiếu niên thợ săn Trương Phàm đứng dậy xin lỗi gã.

- Xin lỗi Trương Phàm, lúc trước ta sai rồi, người đã cứu chúng ta.

Mọi người là thiếu niên mười bốn, năm tuổi, lại là đồng môn sư huynh đệ, không hẹp hòi so đo tính toán. Sai chính là sai, cũng không sợ nhận sai.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gật đầu không biết làm sao, cười khờ:

- Đừng . . . Đừng . . . Thật ra ta không làm gì . . .

Đinh Hạo nở nụ cười.

Qua nốt nhạc nhỏ này thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã được đồng bạn chấp nhận, tiểu đội hai mươi người cũng nhận ra hoang dã nguy hiểm thể nào, xóa đi nôn nóng căng đoàn kết hơn.

Đây là bài học đầu tiên hoang dã cho đám ghé con.

Khu rèn luyện cứu giai mặc dù nguy hiểm không lớn nhưng không phải không có, so sẩy là sẽ chết người.

Lúc này đã là hoàng hôn, chân trời phương xa, một vầng mặt trời dần chìm xuống.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm có trật tự chỉ huy mọi người dựng lều:

- Trong hoang dã buổi tối nguy hiểm hơn ban ngày gấp mấy lần. Một số yêu ma mãnh thú cường đại thói quen đi ra vào ban đêm. Nhân lúc chời trưa tối chúng ta phải đặt cạm bẫy này nọ quanh đồi, mọi người thay nhau gác đêm, tuyệt đối đừng rời khỏi khu này . . .

Lúc này các đệ tử ký danh đều tin phục thiếu niên thợ săn Trương Phàm, bao gồm Đinh Hạo ngoan ngoãn nghe theo gã chỉ huy tranh thủ thời gian lắp đặt các loại phòng ngự.

May mà trước khi đi mọi người chuẩn bị đầy đủ. Bọn họ mua các loại vũ khí, công cụ đủ kiểu đủ dạng, bận rộn một lúc sau làm xong hết trước khi mặt trời khuất núi.

Khi tia sáng cuối cùng biến mất phía chân trời, mọi người đánh rùng mình.

Trong khoảnh khắc mặt đất bị phủ tấm màn đen, ma tính như có như không dâng lên. Hơi thở nguy hiểm khó tả làm mỗi đệ tử ký danh dựng đứng lông tơ.

Giờ phút này, hoang dã lộ ra bộ mặt thật của nó.

Đồng lửa đốt tí tách không thể xua tan bóng đêm vô tận và sợ hãi.

Đám người vội vã ăn tối. Theo phân công trước đó Vương Tiểu Thất và một đệ tử ký danh khác gác đêm, những người còn lại dựng lều giữa đá lổm chổm nghỉ ngơi, tu luyện nhưng rất khó đi ngủ.

Đinh Hạo nhảy qua một khối đá cao vút, vừa cảnh giác bốn phía vừa tu luyện.

Buổi tối trong thiên địa có thái âm huyền chân chi lực, là thời gian tốt nhất tu luyện đệ nhất băng thức trong Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân. Đinh Hạo thi triển tư thế dẫn động từng luồng khí lạnh rèn luyện bản thân, tranh thủ trong hai ngày hoàn thành đại viên mãn đệ nhất chuyển Bì Mô Kim Thân, vào cảnh giới đệ nhị chuyển Cân Nhục Kim Thân.

Bốn phía không ngừng vang vọng tiếng dã thú gầm rống.

Thời gian trôi chậm chạp, mọi người sốt ruột chờ trời sáng.

Bỗng nhiên . . .

Leng keng!

Trang bị đặt bên ngoài phát ra tiếng cảnh báo.

96. Chương 96: Nguy Hiểm, Gặp Ma Thú

Toàn bộ đệ tử ký danh căng thẳng đứng bật dậy.

Đinh Hạo mở mắt ra nhìn hướng phát ra thanh âm.

Rất nhanh vang lên thanh âm chân chất làm người tin tưởng của thiếu niên thợ săn Trương Phàm:

- Không sao, mọi người đừng căng thẳng, là một con dã thú bình thường rơi vào cạm bẫy.

Mọi người thở phào.

Bóng đêm có ma lực làm người ta biến nhất gan, sợ hãi.

Nửa đêm đầu các đệ tử ký danh sống trong không khí cẩn thận, căng thẳng. Thỉnh thoảng tiếng cảnh báo vang lên, cuối cùng chỉ là dã thú bình thường.

Sau nửa đêm, nhiều người không chịu nổi mệt mỏi rút cuộc đi vào giấc ngủ.

Đệ tử ký danh gác đêm cũng gật gù.

Chỉ mình Đinh Hạo ngồi trên cao, thỉnh thoảng đứng dậy tuần tra bốn phía một lần.

Nhìn Đinh sư huynh tinh thần tỉnh táo ở bên cạnh, các đệ tử ký danh thấy an toàn và rất cảm kích.

Trong lòng đệ tử ký danh sáng như gương.

Theo lý thì Đinh Hạo là đệ nhất cường giả trong đám người nên hưởng thụ mọi người phục vụ, nhưng kẻ hưởng thụ ngược lại là các đệ tử ký danh. Chỉ Đinh sư huynh mới như vậy, đổi lại tiểu đội trưởng khác sẽ không để các đệ tử ký danh thoải mái như vậy.

Về đêm nhiệt độ không khí hạ thấp, xung quanh nổi lên nhiều tiếng dã thú gầm gừ hơn.

Một vầng trăng bạc trên cao núp sau tầng mây dày.

Ánh sao nhạt nhòa.

Đinh Hạo nhíu mày, đứng dậy.

Cảm giác bất an tràn ngập trong lòng Đinh Hạo, dường như sắp có chuyện không may.

Bỗng nhiên . . .

Thanh âm kim loại rất nhỏ rơi vào tai Đinh Hạo.

- Nguy rồi!

Đinh Hạo nhận ra điều gì, lắc người hóa thành luồng khói trong bóng đêm bay nhanh hướng phát ra thanh âm.

Một cảnh tượng làm người đứng đứng lông tơ đập vào mắt Đinh Hạo.

Không biết tại sao hai đệ tử ký danh gác đêm đã ngủ say như chết.

Một con quái vật giống hồ giống sói, toàn thân bao phủ trong màu đen nhạt, tư thế nhẹ nhàng vượt qua cạm bẫy mọi người sắp đặt như đang múa. Nó lặng lẽ tới gần đệ tử ký danh gác đêm đang ngủ say.

Răng quái vật vừa bén vừa đầy dưới ánh trăng như thanh chủy thủ, mắt đỏ rực chớp lóe tia sáng đáng sợ.

Là yêu ma

Khói đen nhạt là yêu khí.

Con quái vật này là mãnh thú đẳng cấp thấp nhất trong yêu ma.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Mau đứng dậy!

Mắt thấy mãnh thú há to mồm máu nhào hướng hai đệ tử ký danh gác đêm ngủ say, Đinh Hạo không rảnh quan tâm có phải là đối thủ của nó không, tự quyết yên trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp bùng nổ. Đinh Hạo tựa luồng khói trong màn đêm chớp mắt đến gần mãnh thú.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo đâm ra một kiếm cắm vào mãnh thú.

mãnh thú giật mình ngẩng đầu lên, trong con ngươi đỏ đáng sợ phản chiếu bóng dáng Đinh Hạo lao tới.

Mãnh thú không ẩn giấu thân hình nữa, ngửa đầu gầm lên, vượt trước vung nhanh như chớp vũ hướng Đinh Hạo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai lực lượng mạnh mẽ va chạm cùng một chỗ.

Lực lượng như thủy triều ập đến, Đinh Hạo lảo đảo nhưng không rút lui.

Lúc này vuốt cứng rắn như sắt của mãnh thú chộp mũi thanh kiếm rỉ sét của Đinh Hạo, nhấn mạnh. Yêu lực đen nhạt dâng lên muốn nghiền nát thanh kiếm rỉ sét.

Đinh Hạo rống to:

- Chết đi!

Không khí tràn ngập khí lạnh, thanh kiếm rỉ sét chớp lóe ánh bạc xoẹt một tiếng tước mất một nửa đôi vuốt cứng như thép.

Mùi máu tanh hôi bắn ra từ vuốt của mãnh thú như mũi tên.

Mãnh thú đau đớn gào thét:

- Grao! Grao!

Vuốt của nó sánh bằng tinh cương, có thể bẻ nát vũ khí kiếm, đao bình thường.

Nhưng thanh kiếm rỉ sét trong tay Đinh Hạo là thần binh đẳng cấp Võ Vương cảnh còn phải khen, cộng với Đinh Hạo thúc đẩy huyền khí nên thanh kiếm rỉ sét chém sắt như chém bùn. Mãnh thú sợ ỷ ăn bở hồn.

Mãi đến lúc này các đệ tử ký danh mới tỉnh ngủ.

Đặc biệt là hai đệ tử ký danh gác đêm ngủ mơ màng sợ hãi mất tái nhợt, phản ứng đầu tiên không phải chiến đấu mà là kinh hoàng hét chói tai, bò lăn dưới đất.

Trong bóng đêm có người tức giận quát:

- Chạy cái gì? Mau giúp Đinh sư huynh, nhanh!

Là giọng của thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Tiếp theo, dưới ánh sao, Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất xông ra ngay tới gần chiến trường.

Lúc này Đinh Hạo đã chiến đấu với mãnh thú đứt vuốt.

* * *

Trận chiến này không như tỷ võ trên lôi đài. Mãnh thú không theo quy tắc nào, đặc biệt là sau khi nó bị thương càng hung tàn hơn. Khắp người mãnh thú chỗ nào cũng là vũ khí, vuốt, răng, đuôi. Đau đớn làm mãnh thú điên cuồng, nó cuồng hóa bất chấp sống chết xông hướng Đinh Hạo.

Trong phút chốc tay chân cụt bay ra, bụi đất bốc lên bao phủ một người một thú.

Người Đinh Hạo cũng có vết thương.

Nếu là Đinh Hạo trước kia thì đã sớm da tróc thịt bong, nhưng sau khi hắn đại thành Bì Mô Kim Thân, làn da cứng như da thuộc, cơ bắp càng rắn chắc. Dù trường bào trên người Đinh Hạo bị xé tưa nhưng trầy da hắn hầu như trắng ra hắn không bị vết thương gì.

Theo thời gian trôi qua, Đinh Hạo rất nhanh thích ứng chiến đấu thể này, cao giọng quát:

- Hay, tầng thứ nhất Bì Mô Kim Thân Bằng Hỏa Cửu Chuyển kim thân đã lợi hại như vậy, một khi tu thành toàn bộ cửu chuyển thì chẳng phải là kim cương bất hoại thể? Ha ha ha ha ha ha!

Lúc này trong đầu Đinh Hạo không có suy nghĩ gì khác.

Chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Giết chết con yêu thú này!

Hơn nữa ban đầu hỗn loạn qua đi, Đinh Hạo phát hiện thực lực con yêu thú này không đáng sợ như đã tưởng.

Đinh Hạo dần tìm về trạng thái.

Một thanh thanh kiếm rỉ sét nhìn như sắp gãy nằm trong tay Đinh Hạo tỏa kiếm hoa rực rỡ chói mắt, như sao nhấp nháy. Kiếm chiêu quen thuộc liên miên bất tận như sông chảy dài thi triển ra.

- Long Vương Ly Thủy kiếm pháp . . . Long Vương Hiện Thế, giết!

Đinh Hạo nổi giận gầm lên một tiếng, rút cuộc sử dụng kiếm mạnh nhất hiện nay. Thanh kiếm rỉ sét vung lên, kiếm quang như điện vạch giữa không trung mơ hồ hiện hình vuốt thần long chớp mắt chọc thủng phòng ngự của dã thú.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng hú chói tai vang lên.

Xoẹt!

Tiếng vật nhọn đâm thủng da.

Mãnh thú thống khổ kêu gào:

- Grao! Grao!

Thân hình điên cuồng công kích đột nhiên cứng lại.

Trong mắt mãnh thú chớp lóe ánh đỏ nhưng ngực, bụng, cổ họng đầu tiên là tràn ngập sương trắng sau đó phun ra một đồng máu tanh, dựng đứng lên như con lợn rừng khổng lồ, nó lắc lư té cái rầm, động đất, bụi đất bay lên.

97. Chương 97: Chiến Thần, Đinh Hạo Sáng Tạo Kỳ Tích

Chết rồi!

Đinh Hạo thả lỏng.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng xé gió chói tai vang lên, vài luồng gió mạnh xẹt qua tai Đinh Hạo làm tóc dài bay lên.

Là thiếu niên thợ săn Trương Phàm bắn tên.

Sau đó tai Đinh Hạo nghe tiếng gầm rống.

Đinh Hạo xoay người nhìn, trái tim lại treo cao.

Lại có bốn con mãnh thú giống như con súc sinh lúc trước bị Đinh Hạo làm thịt, toàn thân đầy yêu khí đen nhạt giống xe tăng ầm ầm xông hướng bên này.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm lại bắn ra bốn mũi tên.

Trong đó một mũi tên nanh sói cắm vào mắt một con mãnh thú làm nó đau đớn phát cuồng.

- Đừng rối loạn! Mọi người hợp thành trận hình, lưng tựa lưng đứng phòng ngự. Có gan chiến đấu thì cùng ta đi giết bầy súc sinh này!

Đinh Hạo hét to ổn định sĩ khí, làm đội trưởng khiến hấn không lùi mà còn tiến tới. Đinh Hạo phát ra khí lạnh, tay nắm kiếm bén cực ý dừng mãnh xông hướng bốn con mãnh thú.

Phải ngăn bốn con mãnh thú đến gần, nếu bị chúng nó xâm nhập vào đám người, các đệ tử ký danh Văn Kiếm tông tinh thần hoảng loạn sẽ phải trả giá bằng máu, có người chết.

Đinh Hạo một người một kiếm không quay đầu xông tới gần bốn con mãnh thú đáng sợ.

Biểu hiện như vậy kích thích niết huyết của các đệ tử ký danh.

Đệ tử ký danh nhìn bóng lưng Đinh Hạo xung phong, cảm thấy trong máu có thứ gì đang thiêu đốt.

- Sợ cái gì? Lên, cùng Đinh sư huynh giết chúng nó!

- Mọi người cùng lên, cùng Đinh sư huynh chiến đấu!

- Vì vinh diệu võ giả!

Sau cơn sợ hãi, Đinh Hạo kích thích can đảm của các đệ tử ký danh, bọn họ gầm rống chạy vào chiến trường.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm như con báo nhanh nhẹn không ngừng thay đổi vị trí, cầm cung cứng liên tục bắn tên. Tên nanh sói như nổi liền một đường công kích bốn con mãnh thú.

Mãnh thú là yêu ma đẳng cấp thấp nhất, tuy không có trí tuệ như nhân loại nhưng có bản năng chiến đấu đáng sợ.

Thuật tên của thiếu niên thợ săn Trương Phàm cỡ đẳng cấp thành xạ thủ nhưng không thể bảo đảm trúng trăm phần trăm. Một phần bị bốn con súc sinh nhanh nhẹn đổi hướng né đi, phần khác bị chúng nó giờ vuốt tát bay. Mười tên khoảng hai, ba mũi trúng mãnh thú nhưng không thể trí mạng.

Trong phút chốc Đinh Hạo chỉ cách con mãnh thú đằng trước nhất cỡ lông tay.

- Long Vương Hiện Thế!

Vì tốc chiến tốc thắng, Đinh Hạo dùng sát chiêu ngay.

Thanh kiếm rỉ sét chớp lóe màu bạc, băng vụn lượn vòng bắn ra. Trên không trung kiếm quang vẽ ra hình vuốt thần long vô cùng huyền ảo, có hơi thở chân lòng làm yêu thú thấy ghệt thở phát ra từ hình vẽ.

Đây chính là áo nghĩa trong Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

Vào phút mấu chốt này Đinh Hạo chỉ cảm thấy cả người thoải mái, rơi vào trạng thái kỳ lạ. Đinh Hạo bỗng lĩnh ngộ một thức Long Vương Hiện Thế trong Long Vương Ly Thủy kiếm pháp sâu thêm một tầng, uy lực tăng gấp đôi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đinh Hạo và con mãnh thú dẫn đầu va chạm mạnh.

Lực lượng huyền khí tam khiêu Võ Đồ cảnh trải qua chất lỏng bí ẩn trong hang núi dưới vực phạt mao tủy tủy tăng mạnh lực lượng cơ bắp, cộng với uy lực Bì Mô Kim Thân tầng thứ nhất Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân vào lúc này phát huy tác dụng lớn của nó.

Đinh Hạo dùng cơ thể đỡ yêu thú công kích.

Giây sau kiếm quang từ thanh kiếm rỉ sét chợt lóe lên, khí thế như hồng, một kiếm chấn mở phòng ngự hai vuốt của mãnh thú. Thanh kiếm rỉ sét nhanh như chớp xẹt qua hai chỗ hiểm bụng và cổ họng mãnh thú.

Trong tiếng hét thê lương, máu tanh phun trào.

Con mãnh thú hung thần ác sát lần đầu đối mặt đã bị Đinh Hạo một kiếm đánh bay, rớt sang góc.

Đám đệ tử ký danh lao tới sau lưng Đinh Hạo cùng hút ngụm khí lạnh, như bị sét đánh rúng.

Mãnh thú này nặng ít nhất cỡ sáu, bảy trăm cân, nhờ tốc độ mỗi giây gần hai mươi thước, lực lượng công kích đó không thua gì ba ngàn cân lại bị Đinh Hạo một kiếm dứt khoát hất bay.

Kiểm pháp thật đáng sợ!

Lực lượng thật cường đại.

Máu nóng thiêu đốt trong lực thiếu niên đệ tử ký danh.

Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất xông vào chiến trường.

Nhưng chớp mắt ba con mãnh thú thành hình tam giác như cái kiếm kẹp Đinh Hạo vào giữa.

Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực lớn tiếng nhắc nhở:

- Đinh sư huynh cẩn thận!

Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực chạy càng nhanh.

Trong chiến trường.

Đinh Hạo cũng nhận ra nguy hiểm.

Yêu khí đen nhạt như vật hữu hình ập vào mặt, mùi hôi khiến người ngộp thở, vận chuyển huyền khí trúc trắc hơn. Làn da lộ ra ngoài cảm giác hơi ẩm phun ra từ mồm máu của mãnh thú.

Thật là nguy hiểm tột độ.

Nhưng không hiểu sao càng nguy hiểm Đinh Hạo càng bình tĩnh.

Đinh Hạo hơi khựng lại, khi đã hoàn toàn bị bao vây thì áo nghĩa tự quyết yên bùng nổ. Trong bóng đêm mơ hồ Đinh Hạo thành luồng khói không thể bắt giữ, chớp mắt đã đổi hướng đến gần mãnh thú phía bên phải.

Phản ứng nhanh như chớp này ở trong mắt đám đệ tử ký danh thật là thần hồ kỳ kỹ, thuần di.

Đinh Hạo hét to:

- Bể Môn Tạ Khách kiếm thức!

Đinh Hạo sử dụng chiêu phòng thủ mạnh nhất của mình từ góc bốn mươi lăm độ bên cạnh xông lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng cơ thể siêu mạnh cộng với tu luyện pháp môn kim thân vào phút này đem đến tác dụng quyết định cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo như chiến thần sừng sững đứng trên mặt đất.

Mãnh thú phía bên phải đánh vào người Đinh Hạo như đập vào tường thành sắt thép, khựng lại. Mãnh thú tựa tàu tốc hành trật đường ray bay lên lẫn lông lốc sang một bên.

Mãnh thú kinh hoàng gào thét:

- Grao! Grao!

mãnh thú rút xuống vừa lúc đập trúng con mãnh thú bên trái Đinh Hạo.

Tiếng gào thấu trời, máu bay tứ tung.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất không chịu nổi rung bần bật.

Hai con súc sinh lẫn lộn ra ngoài, bụi bặm bay lên, hỗn động, tiếng gào thét điên cuồng.

Đinh Hạo rời khỏi mặt đất bay lên trên, vừa lúc tránh con mãnh thú cuối cùng húc đầu.

Tất cả nằm trong tính toán của Đinh Hạo.

Đám đệ tử ký danh lao tới kinh kêu. Đinh Hạo khựng giữa không trung, thúc đẩy tự quyết yên, dầu chĩa xuống, chân treo trên trời bay xuống. Thanh kiếm rỉ sét chấn động, lại một ảo ảnh vuốt thần long xuất hiện bao phủ con mãnh thú.

98. Chương 98: Thiếu Niên Bình Thường Đạt Được Tôn Kính

Hơi thở chân long lại hiện ra.

Lần này hình vuốt rồng rõ ràng hơn hai lần trước Đinh Hạo thi triển Long Vương Hiện Thế, hơi thở chân long đậm đặc.

Qua thực chiến sinh tử trong chớp mắt, Đinh Hạo lĩnh ngộ Long Vương Hiện Thể nhanh chóng khắc sâu.

- Grao! Grao!

Mãnh thú chính giữa cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Mãnh thú đứng thẳng lên, võ ngực găm rỗng, hai vuốt toát ra yêu khí đen đậm đặc chưa từng có. Mãnh thú vùng vuốt vồ ra.

Chớp mắt vuốt nhọn và thanh kiếm rỉ sét va chạm nhau.

Xoẹt phập!

Trong thanh âm khê khằng, hai vuốt của mãnh thú bị thanh kiếm rỉ sét cắt đứt.

Huyền khí băng sương phong tuyết của Đinh Hạo bùng nổ, khí lạnh đáng sợ xâm nhập. Mãnh thú đang suy yếu, không kịp kêu gào, toàn thân từ trên xuống dưới bị sương bạc phủ trùm, hoàn toàn đóng băng.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm khí gào thét, Đinh Hạo đáp xuống đất chém ngang, kiếm khí như sương xẻ đôi mãnh thú bị đóng băng vẫn vùng vẫy muốn thoát khốn.

Lúc này đệ tử ký danh khác xông vào chiến trường.

Từ lúc Đinh Hạo phát hiện mãnh thú xâm nhập một hơi giết ba con mãnh thú chỉ trong chớp mắt nhưng quá đủ kinh tâm động phách. Đối lại ai khác chắc đã thành bữa cơm trong miệng mãnh thú rồi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất quan tâm hỏi:

- Đinh sư huynh có sao không?

Đinh Hạo lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không sao, yên tâm.

Hai con mãnh thú bị hất bay ra ngoài tức giận gào thét:

- Grao! Grao!

Hai mãnh thú bị ném khá đau, một con thì chân trước gãy lộ xương, con khác mình đầy vết thương, đá vụn sắc nhọn rạch phá bụng. Hai mãnh thú vùng vẫy muốn đứng dậy nhưng bất lực ngã xuống.

Đinh Hạo chỉ vào hai con mãnh thú cuối cùng, nói với đệ tử ký danh khác:

- Giao hai chúng nó cho các người.

Lần này đi ra là vì rèn luyện, nếu hai con mãnh thú không có uy hiếp gì lớn thì để đồng bạn luyện tay cũng được. Đinh Hạo giải quyết xong rắc rối lớn, những đệ tử ký danh khác nên thích ứng quá trình giết chóc tàn khốc này.

Đám đệ tử ký danh hào hứng vây quanh.

Đinh Hạo hít một hơi, trong đầu nhớ lại quá trình chiến đấu vừa rồi.

Nói thật là Đinh Hạo cũng rất kinh ngạc biểu hiện vừa rồi của mình. Từ lúc ban đầu đến kết thúc có thể nói mọi thứ hoàn mỹ, Đinh Hạo không chế tiết tấu chiến đấu, như siêu cường giả có kinh nghiệm sẵn giết trăm trận.

Nhưng Đinh Hạo chỉ là người bình thường từ trái đất xuyên qua, dù có chút thiên phú nhưng lần đầu tiên chiến đấu hẳn có thể làm ra lựa chọn hoàn mỹ như vậy sao?

Tại sao như vậy?

Giọng Kiếm Tổ vang trong đầu Đinh Hạo:

- Đây chính là chỗ bắt phàm của đao kiếm song thánh thể. Người có thể chất đó trời sinh là thiên tài chiến đấu.

- Tổ cha ông, lại cướp lời của lão nương!

Đao Tổ tức giận quát:

- Tiểu Đinh Tử, chậm rãi cảm nhận đi. Đao kiếm song thánh thể không phải thể chất đơn giản, sau này ngươi sẽ phát hiện được nhiều ảo diệu hơn.

Đinh Hạo thầm gật đầu, lòng hưng phấn được thỏa mãn nhiều, lòng dâng lên hào hùng.

Bên tai vang tiếng mãnh thú sắp chết hung tàn kêu gào, Đinh Hạo quay đầu lại thấy hai con mãnh thú nửa tàn phế đã bị các đệ tử ký danh bầm chặt, máu tanh bắn tứ tung.

Các đệ tử ký danh biểu hiện khác nhau.

Một số đệ tử ký danh hưng phấn rống to, vài người lần đầu tiên thấy tình hình máu me thể này mặt trắng bệch suýt ói ra mật.

Hai đệ tử ký danh gác đêm phập phồng lo sợ chạy lại cảm ơn và xin lỗi Đinh Hạo.

- Đinh sư huynh, thật xin rồi, mới rồi chúng ta . . .

Trong khi gác đêm hai đệ tử ký danh này ngủ quên suýt gây ra họa lớn, khi Đinh Hạo chặn mãnh thú giúp bọn họ thì hai người lại sợ tè ra quần chạy trốn, quá mất mặt.

Đinh Hạo nhẹ vỗ vai hai đệ tử ký danh:

- Đừng áy náy, đó là phản ứng bình thường của con người, không ai trách các ngươi. Huống chi mới rồi các ngươi cũng cùng huynh đệ khác xông lên.

Đinh Hạo cười nói:

- Có rất nhiều cách chứng minh lòng can đảm, lựa chọn cuối cùng đã chứng minh tinh thần của các ngươi.

Hai đệ tử ký danh cảm động suýt bật khóc.

Hai đệ tử ký danh vốn tưởng sẽ bị đội trưởng Đinh Hạo quát mắng, dù sao là sai sót của bọn họ suýt khiến nguyên đội gặp tai họa ngập đầu. Ai ngờ Đinh Hạo còn đặt mình vào hoàn cảnh người khác an ủi, khích lệ.

- Chúng ta bảo đảm với mọi người tuyệt đối không có lần sau!

Hai đệ tử ký danh trịnh trọng thề với trời.

Các đệ tử ký danh vốn thầm trách hai đệ tử ký danh thấy bọn họ biết hối lỗi thì tha thứ. Đúng vậy, dù ai to gan cỡ nào mới mở mắt ra hoảng hốt thấy mãnh thú đáng sợ xuất hiện trước mắt mình, phản ứng đầu tiên sẽ là nhanh chóng chạy trốn.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhận ra lai lịch của mãnh thú, nói:

- Hì hì, lần này thu hoạch không nhỏ, năm con Hồ Lang Thú, toàn thân là bảo bối.

Năm mãnh thú này có tên là Hồ Lang Thú, chi nhánh hai tộc cực mạnh trong yêu ma là hồ tộc, lang tộc tạp giao ra, yêu lực có hạn, số lượng rất nhiều. Hồ Lang Thú chỉ mạnh hơn dã thú bình thường một chút, hay kết bầy đi kiếm ăn, trông kích cỡ năm con Hồ Lang Thú này chắc chưa trưởng thành.

Đẳng cấp yêu thú thường phân biệt bằng màu yêu khí.

Năm Hồ Lang Thú toàn thân phủ yêu khí đen nhạt, đó là tượng trưng mãnh thú cấp thấp nhất, tương đương với Vô Đồ cảnh bên nhân loại. Nếu yêu khí của năm Hồ Lang Thú có màu đen như mực thì tính là yêu thú, đẳng cấp cao nhất, cỡ võ sĩ cảnh nhân loại.

Gặp phải yêu thú thì nhóm Đinh Hạo chết chắc.

- Ha ha ha ha ha ha! Máu yêu thú ẩn chứa huyết khí cực kỳ cường đại, là nguyên liệu tốt nhất cho võ giả luyện thể, có thể bổ sung nhiều năng lượng. Da lông là tài liệu quan trọng chế tạo áo giáp, xương, răng cũng là tài liệu chế tạo vũ khí, trận pháp minh văn, có thể bán đến hai ngàn kim.

Đệ tử ký danh trợn mắt lú lười nhìn thiếu niên thợ săn Trương Phàm cầm cây đao nhọn quen tay giải phẫu xác Hồ Lang Thú không đầu, lột da, tách thịt và xương phân loại.

Đao mổ trâu ở trong tay thiếu niên thợ săn Trương Phàm như đoàn sáng lạnh tràn ngập mỹ cảm khó tả.

Lúc này các thiếu niên đệ tử ký danh đã nhìn thiếu niên thợ săn Trương Phàm với cặp mắt khác.

Trước kia nhiều người khác sáo với thiếu niên thợ săn Trương Phàm bởi vì gã có quan hệ tốt cùng Đinh Hạo. Bình thường Đinh Hạo hay che chở thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Nhưng trong cuộc chiến vừa rồi thiếu niên thợ săn Trương Phàm là người duy nhất giúp đỡ, thuật bắn tên xuất thần nhập hóa khiến người kính sợ.

Nói thật lòng là trừ Đinh Hạo ra, mười tám thiếu niên đệ tử ký danh khác có lẽ về tu vi huyền khí thì hơn xa thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nhưng nếu đấu khoảng cách xa thì tuyệt đối không chịu nổi thuật bắn tên đáng sợ của gã.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm dùng thực lực khác được mọi người công nhận.

99. Chương 99: Biến Đổi Lớn, Nguy Cơ Đến

Theo quy định rèn luyện, ba người Đinh Hạo, Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực, đệ tử ký danh không thể ở lại lâu một chỗ.

Cho nên sáng sớm ngày thứ hai các đệ tử ký danh vội vàng ăn sáng xong thu lều, mặc y phục, áo giáp vàng bò xuống ngọn đồi đi sâu vào hoang dã.

Hai đệ tử ký danh đêm qua gác đêm ngủ gật vì bù đắp sai lầm xung phong nhận việc công đa số thịt, da lông Hồ Lang Thú, làm hậu cần cho tiểu đội.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cảm thán rằng:

- Nếu chúng ta có nhẫn trữ vật như các sư huynh đệ nội môn thì tốt rồi, nhẹ nhàng mang nhiều đồ đi.

Đệ tử ký danh khác hòa theo đồng ý.

Chỉ có người mạo hiểm hoang dã mới biết công cụ không gian trữ vật quý giá cỡ nào, tiết kiệm đa số rắc rối. Như đêm qua giết năm con Hồ Lang Thú có thể mang đi hết chứ như bây giờ, mọi người chỉ mang một phần tinh hoa còn lại vứt nơi hoang dã.

Đinh Hạo nhẹ gật đầu, thầm nghĩ có cơ hội tìm nhẫn trữ vật.

Bỗng nhiên giọng Kiếm Tổ vang lên trong đầu Đinh Hạo:

- Tiểu tử, làm trữ vật giới chỉ rất đơn giản, không cần cưỡi lừa còn tìm lừa.

Đinh Hạo ngẩn người, chợt hiểu ý của Kiếm Tổ.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Ý của người là . . .

Đao Tổ cười cảm thán rằng:

- Ý của lão già này là người có tài liệu cũng như điều kiện làm trữ vật giới chỉ, có thể chế tạo ra trữ vật giới chỉ, không cần nhờ vào ai.

- Đại tá năm viện lần trước tiểu tử tên Trình Phi tặng đồ cho người có một thứ gọi là Hư Không Giới Thạch, còn nhớ không?

Đinh Hạo trầm gật đầu, nói:

- Tất nhiên ta nhớ.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Không lẽ Hư Không Giới Thạch này là . . .

- Đúng vậy.

Kiểm Tổ sợ bị Dao Tổ cướp lời nữa, vội tiếp tục bảo:

- Loại đá này tuy không xếp vào bảng kỳ vật nhưng cũng là một trong các kỳ vật nổi tiếng. Tác dụng lớn nhất của Hư Không Giới Thạch là đạo cụ dùng để luyện chế không gian. Người được một khối Hư Không Giới Thạch mặc dù phẩm chất bình thường nhưng dư sức chế tạo mấy trũ vật giới chỉ cấp thấp.

Đinh Hạo hiểu ra:

- Thì ra là vậy.

Tuy nhiên lắc đầu, nói:

- Tiếc rằng ta không phải minh văn sư, dù có tài liệu cũng không luyện được.

- Phi, minh văn sư tính cái gì? Nhớ năm xưa lão tử . . . Hừm,thôi, ta sẽ dạy người làm sao rèn luyện, bảo đảm thành công.

Kiểm Tổ khí phách hăng hái nhớ lại huy hoàng năm xưa, suýt buột miệng nói gì đó nhưng kịp kiềm lại.

Đinh Hạo biết Kiểm Tổ không muốn nhắc chuyện năm cũ phần lớn là vì bảo vệ hãn, thế nên Đinh Hạo cố nén tò mò không hỏi nhiều.

Đinh Hạo hỏi tới:

- Xin tiền bối Kiểm Tổ chỉ điểm cho.

- Ừm! Tiểu Đinh Tử, người là đạo kiếm song thánh thể, nắm giữ huyền khí băng, hỏa, trung đan điền trong ngực có viêm diễm huyền khí chính là một trong mười thần hỏa rèn luyện huyền khí. Tuy bây giờ người chỉ là nhị khiêu Võ Đồ cảnh nhưng có thể thử luyện chế huyền khí.

Kiểm Tổ trầm ngâm nói:

- Đợi ta suy nghĩ một lúc chuẩn bị bộ pháp quyết luyện khí thích hợp cho người, tối nay ta sẽ truyền dạy cho.

Đinh Hạo mừng rỡ nói:

- Đa tạ tiền bối.

Nói đến đây Đinh Hạo chợt nhớ một chuyện, kinh ngạc hỏi:

- A! Tại sao nãy giờ không nghe Dao Tổ tiền bối nói chuyện? Thấy kỳ kỳ.

Kiểm Tổ đắc ý cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Bà điên không biết luyện khí nên chỉ có giương mắt nhìn, không chen vào được. Người tưởng nàng không muốn nói sao?

Dao Tổ không nhin nữa, tức giận quát to:

- Tiện tổ nhà người có bản lĩnh thì so linh thảo đan dược với lão nương, người biết Thần Châu bằng linh dược có mấy loại linh dược dương tính, âm tính không? Người biết phân biệt mười huyền hỏa, mười chân hỏa, mười âm hỏa không? Người có biết . . .

Kiểm Tổ ho khan:

- Khụ khụ . . .

Kiểm Tổ đánh gãy lời Dao Tổ, nghiêm túc nói:

- Vị phu nhân này hãy nghiêm túc, đừng gây rối, chúng ta đang nói về luyện khí.

Đao Tổ:

- . . .

Đinh Hạo:

- . . .

* * *

Ánh sáng cho vô số người can đảm.

Mặt trời ấm áp chiếu vào người, các đệ tử ký danh lấy lại tự tin tràn đầy.

Mọi người đi dọc theo bờ sông, nói cười vui đùa.

Vương Tiểu Thất cười gian đề nghị:

- Đúng rồi, ta cảm thấy đội ngũ của chúng ta nên có một danh hiệu vang dội.

Có đệ tử ký danh lớn tiếng hòa theo:

- Đúng, gọi là đội Chiến Thần thì sao?

- Phi phi phi, đội Chiến Thần quá tục, hay gọi là đội Thần Kiếm đi! Ha ha ha ha ha ha!

- Cút xéo, đội Thần Kiếm càng tục hơn!

Có đệ tử ký danh nêu ý kiến:

- Hay là để Đinh sư huynh đặt tên đi?

Mọi người đồng ý.

Vương Tiểu Thất tới gần hỏi Đinh Hạo, ánh mắt các đệ tử ký danh tập trung vào hắn.

Đinh Hạo đang giao lưu với Kiếm Tổ trong đầu, nói ra không chút suy nghĩ:

- Gọi là đội Thiếu Niên Tiên Phong đi!

Nói xong Đinh Hạo mới phát hiện không đúng nhưng chuyện đã muộn.

Bởi vì các đệ tử ký danh đồng ý tên này.

- Được rồi, đội Thiếu Niên Tiên Phong. Ha ha ha ha ha ha! Đội tiên phong, cái tên này hay!

Đám người Vương Tiểu Thất cười to.

- Sau này chúng ta tên là đội Thiếu Niên Tiên Phong!

Đang lúc các đệ tử ký danh nói chuyện thì bỗng nhiên . . .

Vù vù vù vù vù!

Một tiếng xé gió chói tai vang lên chân trời phía tây nam.

Mọi người ngoái đầu nhìn, thấy ánh sáng đỏ rực bay lên ấy ngàn thước rồi nổ tung như pháo hoa xinh đẹp huyền hóa ra đồ án kiếm to cứng cáp chất phác, cách mấy ngàn dặm vẫn thấy rõ, rất to lớn và đẹp.

- Là tín hiệu của đệ tử tông môn, có người từ bỏ rèn luyện.

- Kiếm to màu đỏ, là đệ tử của Hồng Sam Tây Viện. Xem ra bọn họ gặp rắc rối ko ứng đối được nên buộc phải từ bỏ rèn luyện.

- Ha ha ha ha ha ha! Đám tiểu tử Hồng Sam Tây Viện thật là một đám người nhu nhược, không chống được một ngày đã từ bỏ, mất mặt quá.

Các đệ tử ký danh bàn tán xôn xao.

Đồ án kiếm to màu đỏ trên bầu trời chính là tín hiệu cầu viện của đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông tham gia rèn luyện. Một khi gặp rắc rối bản thân không thể giải quyết thì đệ tử ký danh rèn luyện dùng cách đó nhanh chóng truyền vào tay cường giả bảo vệ trong môn đến đón, bảo đảm sẽ không nguy hiểm sinh mạng.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là từ bỏ cơ hội rèn luyện, không được môn phái thưởng ngược lại còn bị xem thường.

Bình thường nếu không bị buộc đến đường cùng thì rất ít có đệ tử Vãn Kiếm tông chọn cầu cứu.

Đinh Hạo nhìn hướng tây nam, chắc có một đội đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện gặp rắc rối to. Không biết ba người Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược có nằm trong đó không?

Đúng lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Hướng càng xa hơn phía tây nam chợt có vài luồng sáng đỏ rực bắn lên cao huyền hóa ra hình kiếm to cứng cáp cổ kính.

100. Chương 100: Thay Đổi Bất Ngờ

- Như thế nào? Trong thời gian ngắn lại có bốn tiểu đội rèn luyện Hồng Sam Tây Viện cầu cứu?

- Hướng tây nam xảy ra chuyện gì?

Lúc này mọi người cảm thấy vấn đề nghiêm trọng.

Các đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông sản lọc kỹ càng tuyển ra, có ý chí năng lực không tệ. Nếu một, hai tiểu đội tham sống sợ chết phát ra tín hiệu thì còn thông cảm được nhưng trong phút chốc năm, sáu tiểu đội tổng cộng hơn một trăm người đều từ bỏ rèn luyện. Chắc chắn hướng tây nam xảy ra chuyện gì không thể chống lại.

Mọi người nhìn nhau, biểu tình trầm trọng.

Ai biết lúc này xảy ra chuyện làm người ta càng giật mình hơn.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Phía đông bắc có một chuỗi ánh sáng tím bắn lên cao, trên bầu trời hiện ra từng thanh kiếm to màu tím chói mắt dễ thấy.

- A? Màu tím? Đó là tín hiệu cầu cứu của Tử Sam Nam Viện.

- Như thế nào? Đột nhiên tiểu đội rèn luyện Tử Sam Nam Viện cũng từ bỏ?

- Chết tiệt, rốt cuộc xảy ra việc gì? Tại sao?

Bao gồm Đinh Hạo, trong lòng các Đệ tử ký anh không kiềm được sợ hãi trong lòng.

Thật rõ ràng khu vực rèn luyện cửu giai xảy ra biến cố không biết tên đang từng bước nguy hiểm hơn. Các đệ tử ký danh Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện gặp nguy hiểm gì rất lớn mới buộc phải từ bỏ rèn luyện. Nếu tình huống càng xấu hơn thì sợ là đã có người chết trong hoang dã.

Tình huống bỗng nhiên biến hóa.

Nguy hiểm không biết tên đang từng bước đến gần các đệ tử ký danh.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, ra quyết định:

- Trong vòng nửa nén hương mọi người lập tức thay trang bị mạnh nhất, vứt bỏ vật phẩm linh tinh thân nhẹ tiến lên, đi hướng vùng núi phái đông.

Một mặt là khu vực rèn luyện của Bạch Sam Trung Viện mạnh nhất nằm viện ở hướng đông, có thể nương tựa, cộng với . . .

Trực giác của Đinh Hạo rất chính xác, trong lòng hắn có một thanh âm không chút lý do kêu hắn đi hướng đông.

Mọi người lập tức điều chỉnh lên trạng thái tốt nhất, vứt bỏ thứ không cần thiết, giục ngựa dưới thân chạy nhanh hướng đông.

Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực đi trước mở đường, Đinh Hạo đoạn hậu sau lưng.

Một đám người như con thỏ bị hù sợ chống hông khom lưng chạy nhanh hướng núi non trập trùng phía đông.

Lúc này nguyên khu rèn luyện cửu giai thay đổi bất ngờ.

Sự việc phát triển ngày càng tệ hại.

Trên bầu trời yên tĩnh bị từng luồng đạn tín hiệu cầu cứu đánh vỡ.

Từng hỏa hoa nổ rộ như bữa tiệc pháo hoa không dứt xé gió bay lên, các màu đạn tín hiệu, Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện, Thanh Sam Đông Viện, lần lượt có các tiểu đội bỏ rèn luyện cầu cứu tông môn.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Biến đổi dữ dội như vậy?

Chẳng lẽ là yêu ma đại quy mô xâm nhập?

Đoàn người Đinh Hạo ra roi thúc ngựa, tăng tốc chạy như điên.

May mắn môn phái cho đệ tử ký danh là Truy Phong Thú được gọi là thiên lý mã nửa yêu, tốc độ siêu nhanh. Đại khái một canh giờ đã chạy hơn hai trăm dặm, ra khỏi biển thảo nguyên khô vàng, đoàn người Đinh Hạo đi tới gần rừng rậm sơn mạch phương đông.

Lúc này đạn tín hiệu trên bầu trời dần thưa thớt.

Nhưng mỗi đệ tử ký danh đều hiểu không phải tình huống chuyển biến tốt đẹp mà bởi vì đa số tiểu đội đều phát ra tín hiệu, tính sơ có ít nhất bảy mươi cái, điều này nghĩa là có một ngàn bốn trăm đệ tử ký danh bỏ rèn luyện.

Rốt cuộc xảy ra chuyện đáng sợ gì?

Đám người Đinh Hạo không thể suy đoán.

Trong tình huống này lựa chọn tốt nhất là cũng phát ra tín hiệu cầu cứu chờ cường giả bảo vệ trong môn phái đến đón rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng nhóm Đinh Hạo chưa gặp nguy hiểm không thể chống cự, nếu làm như vậy thì không hay.

Đinh Hạo cùng các đội viên bàn bạc, biểu quyết đồng ý cố gắng chống cự, không dễ dàng từ bỏ.

Hướng chi đa số người bỏ cuộc, nếu đội Thiếu Niên Tiên Phong chống đến cuối cùng thì sẽ được môn phái nhìn với con mắt khác và thưởng cho. Cái gọi là có gan mới làm giàu, nếu đã bước trên đường võ giả phải có giác ngộ làm võ giả.

Đinh Hạo quyết định:

- Tìm chỗ bỏ ngựa lại, chúng ta đi bộ nào núi.

Sơn mạch rừng rậm trước mắt dốc đứng cheo leo, không thể cưỡi ngựa vào, dắt ngựa theo chỉ vướng víu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm có kinh nghiệm phong phú mang theo hai đệ tử ký danh giải quyết ngựa.

Đám người Đỉnh Hạo cảnh giác hồi phục thể lực, tập trung nhìn chăm chăm bốn phía đề phòng nguy hiểm đột ngột. Mỗi đệ tử ký danh căng thẳng thần kinh.

Qua một lát nhóm ba người thiếu niên thợ săn Trương Phàm quay về.

- Vào núi.

Trực giác trong lòng Đỉnh Hạo càng rõ ràng hơn, hơi thở cực kỳ nguy hiểm đang dần vươn tới sau lưng hắn.

Đây là rừng rậm đầy cây cối, địa hình dốc, bình thường ít có ai đi vào. Tiếng chim hót, núi âm u, cây cối thô to um tùm xòe trên cao hai mươi mấy thước che đầy mọi thứ. Chỉ có từng luồng sáng nhỏ chiếu xuống qua khe hở.

Mặt đất đầy rêu xanh đen, thân cây quấn quanh thực vật như dây leo, quyết.

Từng tiếng dã thú gầm rống vọng từ sâu trong sơn cốc.

Đoàn người Đỉnh Hạo bồi thừ kỳ lạ thiếu niên thợ săn Trương Phàm đưa cho lên người, giống như làm nguy trang, chậm rãi tiến lên.

Kế hoạch ban đầu của các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện là tìm nơi địa thế cao, ẩn khuất tạm dừng lại nhìn tình huống, tìm hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra mới quyết định tiếp tục rèn luyện hay không.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đi đằng trước dò đường chọt ra dấu:

- Ủa? Nghe kia, hình như đằng trước có tiếng đánh nhau?

Các đệ tử ký danh im tiếng, nghiêng tai yên lặng nghe.

Phía đông bắc bên tay trái đúng là văng vẳng tiếng đánh nhau, binh khí, chửi mắng.

Đỉnh Hạo đã nhập vai đội trưởng, nghĩ một lúc rồi ra lệnh:

- Tới gần xem thử. Mọi người cẩn thận, tạm thời dừng lộ hành động của chúng ta.

Đoàn người rón ra rón rén cẩn thận đi hướng phát ra thanh âm.

Khoảng một phần sáu nén nhang sau khu rừng rậm rạp xuất hiện đất trống.

Một hồ nước xanh biếc, mặt cỏ xanh đập vào mắt các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện. Trên cỏ có hơn ba mươi người đánh nhau kịch liệt, kiếm quang chớp lóe, tiếng gầm rống không dứt bên tai.

101. Chương 101: Xung Đột, Sát Khí Bắn Ra

Đỉnh Hạo liếc sơ liền nhận ra thân phận một phe.

- Là đệ tử của Văn Kiếm tông, người Hồng Sam Tây Viện.

Các thành viên đội Thiếu Niên Tiền Phong lặng lẽ núp sau đá to và cây cối, cẩn thận quan sát thế cục phía xa.

Đám người Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nhìn Đỉnh Hạo, hỏi:

- Làm thế nào đây, giúp hay không?

Đỉnh Hạo không chút do dự nói:

- Giúp, tất nhiên phải giúp.

Tuy năm viện cạnh tranh nhưng cùng là đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông, cần đứng chung chiến tuyến đối phó bên ngoài, Thanh Sam Đông Viện tuyệt đối không thể khoan tay đứng nhìn.

* * *

Nữ thần Lý Y Nhược trong lòng đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông sắp mệt muốn đứt tay.

Bình thường Lý Y Nhược để ý dáng vẻ, hình tượng nhất nhưng lúc này toàn thân mồ hôi đầm đìa, tóc rối loạn. Khuôn mặt mềm mại, cánh tay bị gai trong rừng rậm va quệt rách da trong lúc vội vàng chạy trốn, mắt cá chân bị trật đau nhức tận xương, Lý Y Nhược cực kỳ chật vật.

Nhưng Lý Y Nhược phải liều mạng chiến đấu.

Bên cạnh Lý Y Nhược, cánh tay và chân biểu ca Lý Tàn Dương đã trúng kiếm, chảy máu không ngừng. Một vị bằng hữu khác, Tiêu Thừa Tuyên trên mặt có một vết máu, bị hủy dung hoàn toàn. Tám đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện bị thương, có hai người đã mất đi sức chiến đấu được đồng đội bảo vệ sau lưng.

Quan trọng là có sáu đồng bạn vĩnh viễn ngã xuống dưới đồ đạo của đám kẻ thù huênh hoang này.

Bên cạnh là các đồng bạn lục tục trúng kiếm gục ngã.

Lý Y Nhược vừa giận vừa hận.

Nói đến thì do Lý Y Nhược gây ra sự việc.

Nhưng không thể trách Lý Y Nhược.

Đệ tử Thanh Bình học viện chết tiết ánh mắt đầu tiên thấy Lý Y Nhược đã háo sắc đùa giỡn, cuối cùng nhân lúc nàng không chú ý muốn chuốc thuốc cường bức nàng. Hừ, thứ mặt người dạ thú còn dám nói là đệ tử thiên tài của Thanh Bình học viện đứng đầu chín tông phái nhân loại trong Tuyết Châu, cực kỳ vô sỉ.

May mắn Lý Y Nhược sớm phát hiện nên không gặp nguy, nàng hoảng hốt giết chết tên khốn háo sắc kia.

Một nhát kiếm của Lý Y Nhược gây họa lớn.

Tiểu đội rèn luyện Thanh Bình học viện hoàn toàn trở mặt, hai bên giết nhau. Tiểu đội Hồng Sam Tây Viện không đấu lại kẻ địch, chớp mắt liên tục có mấy đồng bạn bị giết. Nhóm Hồng Sam Tây Viện Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược bắt đầu chạy trốn nhưng không có cách nào cắt đuôi đám vô sỉ Thanh Bình học viện, còn bị chặn bên cạnh hồ nước trong rừng.

Càng nguy là nhóm Hồng Sam Tây Viện Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược trên đường bỏ chạy đánh mất đạn tín hiệu, không có cách nào cầu cứu môn phái.

Thanh Bình học viện đứng đầu chín tông phái nhân loại trong Tuyết Châu, miệng nói nhân nghĩa đạo đức ai ngờ bồi dưỡng ra đệ tử tồi tệ hạ lưu, hung tàn độc ác, quả thực chính là một đám cướp cạn cổ chấp không nói lý.

Nếu lại có cơ hội thì Lý Y Nhược vẫn không chút do dự giết súc sinh kia.

Nhưng trong lòng hạt tiêu nhỏ kiêu ngạo cảm thấy hơi xin lỗi những đồng bạn vì nàng mà chết.

Bên tai Lý Y Nhược nghe tiếng kêu rên.

Lý Y Nhược quay đầu nhìn, thấy biểu ca Lý Tàn Dương bị đối thủ một kiếm đâm xuyên qua đầu vai, thân hình lắc lư sắp té.

Lý Y Nhược muốn giúp đỡ nhưng bị hai đệ tử Thanh Bình học viện cười gian quần quýt không rảnh tay, trong mắt hai người đó chớp lóe tia sáng âm ô. Lý Y Nhược hiểu rằng hai đệ tử Thanh Bình học viện muốn bắt sống nàng.

Bên người là đồng bạn hét thảm ngã xuống.

Chân Tiêu Thừa Tuyên bị thương nặng, máu tươi tuôn như suối nhưng không từ bỏ, cắn răng cố đấu. Trong phút chốc Tiêu Thừa Tuyên lại trúng vài kiếm, người đầm máu.

- Dừng tay, dừng tay!

Lý Y Nhược bỗng ném trường kiếm, tức giận quát:

- Người các ngươi muốn bắt là ta, là ta giết tên cầm thú kia. Ta đi với các ngươi, hãy tha cho sư huynh đệ của ta!

Giờ phút này, hạt tiêu nhỏ ngày thường điệu ngoa, bướng bình, cay nghiệt không còn nữa, thay thế là võ giả can đảm.

Bản thân Lý Y Nhược cũng không tin nàng sẽ làm hành động ngu xuẩn đứng ra.

Trong khoảnh khắc này không hiểu sao bên tai Lý Y Nhược lại nghe thấy lời thiếu niên nói năng đồng dạng trách mắng nàng bên bờ Tây Kiếm Trì trong Vãn Kiếm tông vào một buổi trưa nắng chói chan.

Ngay sau đó, trường kiếm lạnh lẽo gác lên cái cổ thiên nga non mềm.

Mũi kiếm lạnh lẽo đẩy ra áo ngoài xóc xếch của Lý Y Nhược lộ xương quai xanh trắng trẻo, xấu xa cợt cợt.

Chủ nhân thanh kiếm là một thiếu niên tuấn tú nhưng mắt âm hiểm.

Thiếu niên khoảng mười sáu tuổi, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai nhưng vì mũi ưng, mắt âm hiểm phá hủy khí chất. Thiếu niên nghe Lý Y Nhược nói khoe môi cong lên tàn nhẫn, ánh mắt nóng cháy nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Thiếu niên vừa lòng gật đầu, phát tay với đằng sau:

- Dừng tay.

Thiếu niên này là thủ lĩnh mười chín người Thanh Bình học viện.

Thiếu niên nói một câu, các đệ tử Thanh Bình học viện dừng tay.

- Tiểu bảo bối, nếu ngay từ đầu đã ngoan như vậy thì mọi chuyện không tệ hại thế này, các sư huynh đệ phế vật của nàng cũng không chết.

Thiếu niên đẹp trai không sợ đám người Lý Y Nhược bỏ trốn, dứt trường kiếm vào vỏ.

Thiếu niên nắm cầm trắng thon của Lý Y Nhược, trêu đùa:

- Ta nói rồi, ta nhìn trúng nữ nhân nào thì người đó không trốn thoát.

Mắt Lý Y Nhược tóe lửa trừng thiếu niên.

Thiếu niên thu tay về đặt dưới mũi hít hà, đồng thanh kêu lên:

- Được rồi, đừng lãng phí thời gian. Trói đám phế vật Vãn Kiếm tông lại cho ta.

Lý Y Nhược vừa kinh vừa tức giận quát:

- Ngươi . . . Mới rồi ngươi đã hứa sẽ thả bọn họ!

- Đúng vậy. Ta có đồng ý thả bọn họ, với điều kiện . . .

Thiếu niên nhìn mỹ thiếu nữ vì tức giận mà ngực phập phồng kịch liệt, cười dâm:

- Điều kiện là phải xem lát nữa nàng biểu hiện thế nào. Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, hầu hạ sư huynh đệ chúng ta thỏa mãn thì . . . Hừm, sẽ thả bọn chúng.

Các đệ tử Thanh Bình học viện cười dâm dâm.

Nói ra thật khó tin, đường đường là đệ tử của tông phái nhân loại Tuyệt Châu nhưng đều là đám dâm tà, tồi tệ vô sỉ, xấu xa hơn cả yêu ma. Càng tệ hơn là đối với mười mấy đệ tử Thanh Bình học viện thì chuyện này rất thường thấy, không phải lần đầu tiên họ làm.

Mắt Lý Y Nhược trắng bệch.

Lý Tàn Dương bị thương nặng giận dữ nguyên rửa:

- Vô sỉ . . . Súc sinh! Cầm thú!

Thiếu niên đẹp trai không thấy xấu hổ, ngược lại cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Trên thế này vốn chính là cường giả có quyền lợi hưởng thụ hết thảy.

Cười xong biểu tình của thiếu niên âm trầm nói:

- Đám ngu ngốc các ngươi có biết cô nương đó giết ai không? Là ca ca ruột của Mục sư huynh Mục Thiên Đường! Ngươi có biết đã mang đến rắc rối lớn cỡ nào cho ta không?

Lúc này chợt có một thanh âm từ xa truyền đến.

- Ta không biết đã mang đến rắc rối lớn cỡ nào cho ngươi nhưng ta biết từ nay ngươi sẽ không thấy phiền nữa.

Thanh âm không chút báo trước nhưng chất chứa sát ý.

Thiếu niên đẹp trai ngoái đầu:

- Là ai?

Phía xa, Đinh Hạo chậm rãi bước ra từ rừng cây.

102. Chương 102: Thanh Kiếm, Giận Dữ Giết Người

Một bộ áo xanh, giáp nhẹ phản chiếu ánh mặt trời, tóc đen như mực, trường kiếm treo bên hông, Đinh Hạo như thần tiên đi giữa nhân gian khiến người mù lòa. Đinh Hạo đón ánh nắng, một bước chợt lóe tựa luồng khói, không nắm bắt được thân hình. Đinh Hạo nhún người bốn lần sau đã xuất hiện bên cạnh Lý Y Nhược.

Đinh Hạo có nghe thấy một chút đoạn đối thoại của đám người, mặt hắn lạnh băng.

Lần đầu tiên Lý Y Nhược thấy biểu tình đáng sợ đầy sát khí từ khuôn mặt luôn cười, cho người cảm giác như gió xuân.

- Đinh Hạo?

- Đinh sư huynh? Đinh sư huynh đến, chúng ta được cứu rồi!

Các đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện vốn rơi vào tuyệt vọng khi thấy Đinh Hạo xuất hiện thì không kiềm được hoan hô, như người chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng. Các đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện hưng phấn.

Hiện giờ có ai không biết Đinh Hạo sư huynh chính là đệ nhất nhân đại tái năm viện? Kiếm pháp kinh người, thực lực siêu đẳng, có hắn ở không cần sợ đám cầm thú tội tặc Thanh Bình học viện.

Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương liếc nhau, thở phào.

Không biết từ khi nào Đinh Hạo cho bọn họ ấn tượng là bốn chữ ‘tuyệt đối đáng tin’, hôm nay hắn xuất hiện có lẽ sẽ giải quyết được sự việc.

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược thì không hiểu sao suýt khóc, chuyện nàng không dám mơ xa nhất thật sự xảy ra vào phút tuyệt vọng nhất. Lý Y Nhược quay đầu đi không nhìn Đinh Hạo nhưng trái tim đập nhanh.

Thiếu niên đẹp trai của Thanh Bình học viện nhảy bén phát hiện biến đổi. Mới rồi khi Đinh Hạo xuất hiện thì triển thân pháp inh làm thiếu niên đẹp trai thềm cảnh giác.

Thiếu niên đẹp trai đánh giá kỹ Đinh Hạo, nghiêm túc hỏi:

- Lại là đệ tử Văn Kiếm tông? Tiểu tử, báo tên đi.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Thứ rác rưởi như ngươi không xứng biết tên của lão tử!

- Hả? Ha ha ha ha ha ha!

Thiếu niên đẹp trai ngẩn ra, giật dữ bật cười nói:

- Tốt, người rất cuồng, đáng tiếc, cuồng vọng không thể cho người sống tiếp. Tiểu tạp chủng, ta quyết định lát nữa đùa với cô nàng Văn Kiếm tông này rồi sẽ chặt tứ chi của người xuống nấu chín rồi cho người ăn.

Thật là biến thái.

Đinh Hạo lười nói nhảm với người như vậy, hắn rút trường kiếm ra xông hướng thiếu niên đẹp trai.

Mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, nhìn như Đinh Hạo đi tùy ý nhưng bước chân rất có tiết tấu.

Mỗi bước Đinh Hạo đạp ra là khí thế tăng một bậc, cho các đệ tử Thanh Bình học viện đứng đối diện ảo giác một bức tường thành ập vào mặt.

Thiếu niên đẹp trai biến sắc mặt nói:

- Lên, làm thịt hắn!

Thiếu niên đẹp trai phất tay.

Vù vù vù!

Ba bóng người xông lên, bóng kiếm chớp lóe bao phủ Đinh Hạo.

Đệ tử Thanh Bình học viện tự tin tuyệt đối vào thân phận, thực lực của bản thân, tự cho là tông phái đệ nhất Tuyết Châu, không để mắt đến đệ tử Văn Kiếm tông. Huống chi ba người hợp sức công kích, ở trong mắt bọn họ thì Đinh Hạo đã là một người chết.

Tuy nhiên . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng kiếm ngân chói tai vang lên, một lũ hồng mang vụt qua, giống như ánh sao băng rực rỡ nhất trong trời đêm.

Ba đệ tử Thanh Bình học viện té xuống đất, cứng ngắc giống cột băng.

Đinh Hạo mặt không biểu tình trông như hắn đã làm một chuyện nhỏ bé không đáng gì.

Đinh Hạo vẫn chậm rãi tới gần, từng bước một rất có tiết tấu. Thanh kiếm rỉ sét chìa xéo mặt đất, Đinh Hạo đi qua ba đệ tử Thanh Bình học viện, phớt lờ bọn họ.

Răng rắc! Răng rắc!

Lúc này ba đệ tử Thanh Bình học viện nằm dưới đất mới phát ra thanh âm.

Nếu có thể nhìn đối diện sẽ thấy người ba đệ tử Thanh Bình học viện cứng ngắc như bị hút hết lực lượng, mặt trắng bệch tuyệt vọng. Ba đệ tử Thanh Bình học viện như con gà bị bóp cổ phát ra thanh âm kỳ quặc thân thể ba đệ tử Thanh Bình học viện lắc lư, té xuống đất, máu phun như suối.

Giết ngay tại chỗ?

Một kiếm diệt ba người?

Trong không khí vang tiếng hút ngậm khí lạnh.

Thiếu niên đẹp trai qua một lúc mới phản ứng lại, khó tin tròn to mắt nói:

- Người . . . Người thế nhưng dám giết bọn họ? Tiểu tạp chủng, người có biết đã làm cái gì không?

Cổ tay Đinh Hạo rung lên, một giọt máu nóng hổi từ mũi kiếm nhỏ xuống mặt đất.

Đinh Hạo nhếch môi cười nói:

- Giết ba tên dê hèn chứ có gì? Người xem người hỏi thật ngây thơ, không lẽ người cho rằng bọn họ đang ngủ?

Thiếu niên đẹp trai tức giận chỉ trích:

- Người . . . Người có biết người đang làm cái gì? Người chết chắc rồi, đệ tử Vãn Kiếm tông đệ tiện dám giết người của Thanh Bình học viện ta? Đồ óc heo nhà người đang khiêu khích uy nghiêm của Thanh Bình học viện, hai tông phái sẽ bùng nổ chiến tranh. Người là tội nhân, người sẽ chết không có chỗ chôn.

Thiếu niên đẹp trai nhìn Đinh Hạo như nhìn người chết.

- Ai quy định chỉ cho người Thanh Bình học viện các người giết đệ tử Vãn Kiếm tông chúng ta? Còn người Vãn Kiếm tông chúng ta không thể giết người Thanh Bình học viện? Huống chi, theo ta thấy ta thật sự thay Thanh Bình học viện trừ căn bã, bảo vệ danh dự đệ nhất đại phái Tuyết Châu. Thanh Bình học viện nên cảm ơn ta mới đúng.

Đinh Hạo không nhường một bước đầy sát khí đến gần.

Tuy Đinh Hạo không biết nguyên nhân hai bên đánh nhau nhưng theo điều hắn thấy thì mười mấy đệ tử Thanh Bình học viện trăm phần trăm là căn bã.

Đối với loại căn bã ỷ thế hiếp người, đâm tã thì Đinh Hạo chỉ có một lập trường.

Chém tận giết tuyệt!

Huống chi trong cuộc chiến trước đó đã có đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông chết dưới kiếm của đệ tử Thanh Bình học viện.

Máu báo lại bằng máu, đao kiếm trả bằng đao kiếm.

Nợ máu thì nên trả bằng máu!

- Cha nó, cùng nhau lên giết tên điên này!

Thiếu niên đẹp trai biết hôm nay gặp phải kẻ khủng, nói nhiều vô dụng. Thiếu niên đẹp trai nổi máu độc vùng tay lên, mười mấy người còn lại cùng vọt tới.

Đinh Hạo cười to, trường kiếm đâm nhanh.

Tự quyết yên trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp bùng nổ.

Đinh Hạo cho người cảm giác mơ hồ không thể nắm bắt, khí lạnh thấu xương khuếch tán từ người hắn chớp mắt đông thành băng vụn lóng lánh trong không khí rít gào đầy trời, tựa ám khí bắn ra.

Lúc đại tái năm viện, huyền khí băng sương phong tuyết của Đinh Hạo chỉ đến nhị khiêu Võ Đồ cảnh, ngưng kết thành năm, sáu chục bông tuyết lóng lánh.

Bây giờ Đinh Hạo đạt đến cảnh giới viên mãn tam khiêu Võ Đồ cảnh kích phát ra hàng trăm hoa tuyết.

Hoa tuyết lấp lánh vạch đường cong quái dị xé gió bay hướng đệ tử Thanh Bình học viện, như tinh linh trắng công kích bọn họ.

103. Chương 103: Kế Hoạch

Công kích đột ngột khiến các đệ tử Thanh Bình học viện luống cuống tay chân.

Chỉ có số ít ba, bốn người là bùng nổ lực lượng huyền khí chặn mở bông tuyết công kích Đinh Hạo.

Biểu hiện như tay mơ này khiến Đinh Hạo nhanh chóng phán đoán rõ ràng thực lực của các đệ tử Thanh Bình học viện. Đa số là nhị khiêu Võ Đồ cảnh, chỉ năm người đạt đến tam khiêu Võ Đồ cảnh, trong đó bao gồm thiếu niên đẹp trai thủ lĩnh.

Nếu là vậy thì . . .

- Chết đi!

Mắt Đinh Hạo đầy tia sáng lạnh, trường kiếm không chút nường tay.

Chiêu Long Vương Hiện Thế mạnh nhất trong Long Vương Ly Thủy kiếm pháp đánh ra.

Hơi thở chân long khuếch tán.

Kiểm quang vẽ vuốt long vương rõ ràng trên không trung, rõ ràng hơn mấy lần trước Đinh Hạo thi triển kiếm thức, thậm chí huyền hóa ra vẩy vuốt rồng ẩn chứa vận ý kỳ dị.

- Phụt.

- A!

Giữa tiếng kêu gào thê thảm la hai đệ tử Thanh Bình học viện tam khiếu Vô Đồ cảnh trở thành vong hồn. Hai đệ tử Thanh Bình học viện cảm thấy cổ họng lạnh lẽo, giờ kiếm đỡ đòn cũng không kịp, trúng kiếm. Hai đệ tử Thanh Bình học viện hét thảm bay ra ngoài, máu phun đầy, té xuống đất.

Trong phút chốc toàn thân hai đệ tử Thanh Bình học viện phủ khí lạnh lẽo, không thể nhúc nhích, đã chết.

Giờ phút này, Đinh Hạo biến thành sát thần máu lạnh vô tình không chút nường tay, lại tiến tới.

Chiêu Long Vương Hiện Thế lại tung ra.

- Phụt.

- A!

Lại có hai bóng người phun máu văng ra ngoài.

Thật sự là bễ gãy nghiền nát!

Chỉ hai chiêu Đinh Hạo đã sạch sẽ tiêu diệt bốn đệ tử Thanh Bình học viện tam khiếu Vô Đồ cảnh, đối thủ thậm chí không chạm được một cọng lông của hắn. Đinh Hạo như hổ vào bầy dê, không thể so sánh.

Những đệ tử Thanh Bình học viện còn sống ngây ngẩn.

Quả thực là quái vật!

Quá cường đại!

Không thể dựa vào ưu thế nhiều người để thắng.

Đây thật sự là đệ tử ký danh do môn phái như Vấn Kiếm tông bồi dưỡng ra sao?

Có đệ tử Thanh Bình học viện sợ hãi muốn rút lui, âm thầm chuồn ra sau.

Thiếu niên đẹp trai sợ bay mất ba hồn bảy vía, cao giọng quát:

- Lên cho ta, vây chết hắn, dùng ám khí!

Hơn mười đệ tử Thanh Bình học viện kiên trì lại xông lên, ám khí gào thét như châu chấu bao phủ Đinh Hạo.

Thiếu niên đẹp trai thì âm thầm chuồn đi.

May mắn ngay từ đầu gã không xông lên tuyến trên, nếu không thì gã đã là cái xác còn hơi ấm.

Chết tiệt, trông tên này chỉ mười bốn, năm tuổi, nên là đệ tử ký danh bình thường nhưng tại sao có thực lực cường đại như vậy? Chẳng lẽ hắn là võ sĩ huyết thống huyết mạch đẳng cấp cao nhất trong Vấn Kiếm tông theo truyền thuyết?

Bên tai thiếu niên đẹp trai nghe một chuỗi tiếng hét thê thảm.

Kiểm quang chớp lóe, từng đệ tử Thanh Bình học viện ngã xuống như nông dân gặt lúa.

Các đệ tử Thanh Bình học viện ném ra ám khí bay đầy trời đừng nói trúng đệ tử ký danh Vấn Kiếm tông chết tiệt này, không thể bắt được cái bóng của hắn.

Thiếu niên đẹp trai liên tục thụt lùi, cắn răng, duỗi tay móc một thứ giống hộp quẹt sáng loáng từ trong ngực ra lắc hướng gió ném lên trời.

Vù vù vù vù vù!

Một tiếng rít chói tai vang lên.

Vật sáng đó là đạn tín hiệu của đệ tử Thanh Bình học viện kéo theo cái đuôi màu lam u ám, bay vút lên trên bầu trời như tên lửa.

Đinh Hạo biến sắc mặt thảm than nguy rồi.

Nếu có cường giả bảo vệ Thanh Bình học viện chạy tới thì hôm nay rắc rối, nhưng Đinh Hạo có muốn ngăn cản cũng không kịp.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Lại một tiếng rít xé gió chói tai vang lên.

Một mũi tên nanh sói đi sau mà đến trước như sao băng rạch phá không gian đuổi theo đạn tín hiệu chưa nổ trúng ngay chính giữa, bắn rớt nó. Đạn tín hiệu chưa bay lên đủ cao, cách mặt đất hơn bốn mươi nước, nó nổ tung, hỏa hoa màu xanh âm u nổ từng vòng đồ án hình sách.

Là thần tiên của thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Đinh Hạo nhẹ lòng.

Thiếu niên đẹp trai hoàn toàn biến sắc mặt, không do dự nữa cắn răng xoay người chạy nhanh vào rừng sâu.

Làm sao Đinh Hạo chịu để kẻ đầu sỏ cận bã trốn thoát.

Tự quyết yên bình nổ, Đinh Hạo tựa làn khói nhún nhảy vài cái đã đón đầu thiếu niên đẹp trai. Đinh Hạo vạch một kiếm hất thiếu niên đẹp trai bay ngược về, té vào nhóm đệ tử Thanh Bình học viện chỉ còn ba, bốn người.

Trong phút chốc Đinh Hạo quay về.

Thiếu niên đẹp trai thấy tình hình không ổn nên chẳng còn vẻ kèn kiệu ngang ngược như trước, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

- Tha mạng, chúng ta thua, chúng ta thua . . .

Thiếu niên đẹp trai không ngốc, nhìn ra được đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông tên Đinh Hạo này là ma vương không quan tâm điều gì, lòng độc tay ác, không để mất biển vàng Thanh Bình học viện.

Gặp kẻ điên như vậy chỉ có thể tự nhận là xui, nhanh chóng chịu thua có giữ được mạng.

Đinh Hạo nhíu mày chưa kịp nói gì thì bên cạnh lóe kiếm quang, một thanh trường kiếm tinh cương đâm vào ngực thiếu niên đẹp trai.

Đôi tay mịn màng cầm chuôi kiếm, ngón tay thon dài tựa ngọc.

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược.

- Phi! Người giết sư đệ Phùng Cương, Mã Nghĩa Quân, Trương Vĩ, mấy chục đệ tử Vãn Kiếm tông thì có từng nghĩ đến tha cho bọn họ một mạng? Người chém tứ chi, ngược giết bọn họ rồi . . . Nhận thua? Phi, tạp chủng, người cho rằng đang tỷ võ sao?

Đôi mắt Lý Y Nhược rực cháy ngọn lửa giận dữ.

Lý Y Nhược cầm trường kiếm, vừa chất vấn vừa đâm sâu từng tấc cho đến khi xuyên thủng thân thể thiếu niên đẹp trai.

Mắt thiếu niên đẹp trai như cá chết lòi ra, tuyệt vọng, giận dữ nguyên rửa Lý Y Nhược:

- Người . . . Kỹ nữ . . . Người giết ta . . . Sẽ . . . Hối hận . . . Ta là . . . Ta là . . .

- Ai cần biết người là ai? Người chết chắc rồi!

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược giờ một cước đạp ngực thiếu niên đẹp trai, từ từ rút trường kiếm nhuộm máu ra. Khi Lý Y Nhược hoàn toàn rút trường kiếm ra, thiếu niên đẹp trai đệ tử Thanh Bình học viện kênh kiệu không ai bì nổi co giật rồi tắt thở.

Còn lại mấy đệ tử Thanh Bình học viện sợ hãi run bần bật.

Các đệ tử Thanh Bình học viện chưa kịp xin tha đã bị đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện giận dữ lao tới chặt chém giết chết.

Phía xa, đám người Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực vọt ra khỏi khu rừng.

Kế hoạch của đội Thiếu Niên Tiền Phong là Đinh Hạo ra mặt tìm cách dụ đám đệ tử Thanh Bình học viện vào rừng, dùng các loại cạm bẫy giết chết. Ai biết đệ tử của tông phái đệ nhất Tuyết Châu vô dụng như vậy, bị một mình Đinh Hạo mạnh mẽ trấn áp thế là không cần thực hiện kế hoạch.

104. Chương 104: Truyền Kỳ, Thiên Tài Của Thanh Bình Học Viện

- Chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi đây.

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Mới rồi tuy tín hiệu cầu cứu không phóng ra hết nhưng rất có thể bị cường giả Thanh Bình học viện gần đó thấy được.

- Mọi người đi trước đi, để ta nguy trang hiện trường.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chợt nghĩ đến điều gì, có mấy đệ tử ký danh khác giúp đỡ kéo xác đệ tử Thanh Bình học viện tụ tập lại một chỗ, đổ bột phấn màu đỏ nhạt có vị kỳ lạ lên.

Đám người Đinh Hạo mang theo đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện bị thương đi sâu vào rừng.

Chốc lát sau chợt nghe sau lưng có tiếng dã thú gầm rống.

Nhóm thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhanh chóng chạy theo.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm báo cáo với Đinh Hạo:

- Xác của bọn họ đã bị ta dụ bầy dã thú đến xé xác, trong thời gian ngắn sẽ không bị người phát hiện ra cái gì. Nhưng nếu Thanh Bình học viện phái cao thủ khảo sát đến phân tích sẽ phát hiện ra nguyên nhân cái chết thật sự.

Đinh Hạo yên lòng nói:

- Kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Đoàn người chạy nhanh hơn bốn mươi dặm mới ngừng lại thở lấy hơi.

Các thành viên đội Thiếu Niên Tiền Phong lấy kim sang được ra trị thương ười ba đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện. May mắn trong đội Thiếu Niên Tiền Phong có hai nữ đệ tử ký danh có thể giúp hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược bôi thuốc.

Đa số đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện bị chút vết thương ngoài da, Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương thực lực mạnh nhất vì bảo vệ đồng bạn nên bị thương nặng nhất.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Lý huynh, Tiêu huynh, rốt cuộc có chuyện gì? Nơi này là khu vực rèn luyện của Văn Kiếm tông chúng ta, tại sao xuất hiện người Thanh Bình học viện? Tại sao các người chọc đến bọn họ?

- Nói thì dài.

Lý Tàn Dương cười khổ nói:

- Chúng ta cũng không biết tại sao nơi này có người Thanh Bình học viện. Ngày hôm qua, trước buổi tối chúng ta gặp bọn họ. Nếu không phải đám súc sinh khinh người quá đáng thì chúng ta cũng không muốn trở mặt với người Thanh Bình học viện, dù sao bọn họ thuộc đệ nhất tông phái Tuyết Châu, bình thường huênh hoang bá đạo, ai dám chọc? Nói thật, lúc đầu gặp mấy tên kia còn thân thiện, chúng ta không quá cảnh giác, mọi người cùng nhau cắm trại. Ai biết đám súc sinh mặt người dạ thú lên bờ được muốn lãng nhục Lý Y Nhược . . .

Lý Tàn Dương kể đại khái tình huống.

- Nói vậy là giết đám cầm thú này xem như nhân danh trừ hại.

Nghe vậy Đinh Hạo không còn thấy bất an, hôm nay dưới kiếm của hắn toàn giết kẻ đáng chết.

Mới rồi Đinh Hạo biểu hiện làm hắn một lần nữa thấy kinh ngạc.

Theo lý thì Đinh Hạo không phải kẻ hiếu sát, trước đó hắn chưa từng giết người nhưng tại sao biểu hiện dứt khoát như vậy với đám cầm thú kia? Sau khi giết người Đinh Hạo không thấy khó chịu gì, không giống vài người lần đầu giết người, sau khi xong việc thì nôn mửa.

Không lẽ đây cũng là ảo diệu của thể chất đao kiếm song thánh thể?

Đinh Hạo trầm suy nghĩ.

- Không ngờ Thanh Bình học viện gọi là danh môn chính phái nhưng đệ tử tồi tệ hạ lưu như vậy, khiến người thất vọng quá.

- Đinh sư huynh giết hay, lòng người sáng khoái!

- Hừ! Thứ tạp chủng này nếu gặp lần nữa chúng ta cũng giết sạch!

- Đúng, chúng ta không sai, giết hay!

Các thành viên đội Thiếu Niên Tiền Phong lòng đầy giận dữ.

Vốn giết đệ tử Thanh Bình học viện tạo gánh nặng trong lòng mọi người dù ít hay nhiều. Bọn họ giết đệ tử của danh môn chính phái chứ không là mãnh thú, trộm cướp gì. Nhưng bây giờ xem ra nhóm người đó vốn đáng chết, có chết một vạn lần cũng không đủ.

Tiêu Thừa Tuyên cười khổ nói:

- Lần này nếu không có Đinh sư huynh xuất hiện cứu thì chúng ta sẽ không thể thấy mặt trời ngày mai. Kể Lý Y Nhược giết là ca ca ruột của Mục Thiên Dương gì đó, sợ là lai lịch không nhỏ . . .

- Mục Thiên Dương?

Đinh Hạo nghe tên quen quen, ngẫm nghĩ, chợt biến sắc mặt.

Mục Thiên Dương?

Không lẽ là thần đồng Mục Thiên Dương đó của Thanh Bình học viện?

Đinh Hạo còn nhớ ngày đầu tiên xuyên qua thế giới này từng nghe đệ tử ở khu thông báo bàn tán. Bốn kiếm khách đỉnh cao của bốn đại phái bao gồm Văn Kiếm tông từng so kiếm trên đỉnh Thiên Hàn Tuyết phong. Vốn Quan Phi Độ của Văn Kiếm tông đoạt đệ nhất nhưng cuối cùng bị một thiếu niên mười bốn tuổi nhanh như chớp đánh bại, nghe nói thiếu niên này là thần đồng Mục Thiên Dương của Thanh Bình học viện.

Sau này Đinh Hạo từng chú ý đến thiên tài sáng chói của Tuyết Châu này.

Nghe nói Mục Thiên Dưỡng là một trong hai đứa trẻ bị vứt bỏ trong ổ dĩa thú, sau được trưởng lão Thanh Bình học viện ngẫu nhiên anหုံ được. Mục Thiên Dưỡng không cha không mẹ, chỉ có một ca ca đồng bào. Mục Thiên Dưỡng uống sữa dĩa thú, lớn lên được đặt tên thiên dưỡng ý là ông trời nuôi lớn.

Người này thiên phú dị bẩm, tư chất võ đạo siêu tuyệt, có huyết mạch trong truyền thuyết. Mục Thiên Dưỡng tu luyện huyền công trấn tông của Thanh Bình học viện là Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh, tiến cảnh một ngày ngàn dặm, nguyên Thanh Bình học viện bồi dưỡng gã như trụ cột tương lai của môn phái, có địa vị siêu cao.

Đây đúng là siêu thiên tài đẳng cấp minh tinh.

Người Lý Y Nhược giết là ca ca ruột của Mục Thiên Dưỡng, chuyện này rắc rối đây.

Ca ca của Mục Thiên Dưỡng tên là Mục Thiên Phong, nghe nói không có tài trong võ đạo, không một chút thiên phú. Nhưng Mục Thiên Dưỡng nhớ tình đồng bào, rất quan tâm Mục Thiên Phong, muốn gì được nấy. Dần dần Mục Thiên Phong bị nuôi thành kẻ hoàn khổ, vì có Mục Thiên Dưỡng nên không ai dám nói gì.

Một khi Mục Thiên Dưỡng biết ca ca ruột bị giết chắc chắn sẽ điên lên.

Đoàn người Đinh Hạo cộng lại cũng không ngăn được một ngón tay của Mục Thiên Dưỡng.

Lý Tàn Dương quan sát sắc mặt Đinh Hạo, lòng chìm xuống.

Lý Tàn Dương dò hỏi:

- Không lẽ Đinh sư huynh biết lai lịch của Mục Thiên Dưỡng?

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua mặt từng người, thấy bọn họ đều nhìn mình, chắc không hiểu tình hình bên trong.

Đinh Hạo lắc đầu, cười nói:

- Chưa từng nghe qua người này, chắc không phải thứ tốt, không cần lo.

Nếu nói ra sẽ chỉ tăng thêm áp lực cho đồng bạn.

Lúc này mọi người mới yên lòng.

Đinh Hạo chuyển đề tài:

- Nghỉ ngơi đủ rồi, các vị hãy ráng nhịn chút. Vì đệp hồng vạn nhất, chúng ta cần đi xa hơn.

Đoàn người lại bắt đầu lên đường.

* * *

Một canh giờ trước.

Trên bầu trời có hai thân hình vạm vỡ mặc trường bào đỏ rực của Thanh Bình học viện bay trên không trung, xé rách không khí từng đợt sóng bay tới bay lui trên thảo nguyên, biểu tình sốt ruột dường như đang tìm ai.

Võ giả có thể bay trên không trung đều là đột phá của ai sinh tử, kém nhất cũng đánh thông năm kinh mạch đầu trong võ đạo thập nhị chính kinh, siêu cường giả đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Võ Tông cảnh.

105. Chương 105: Truy Sát, Đường Giải Quyết

Võ giả ở cảnh giới này tuyệt đối xem như cao cao tại thượng, hưởng thụ ngàn vạn vinh diệu và tâng bốc, dù trong nhiều thế lực môn phái cũng đủ năng lực đứng một cõi.

Nhưng hai người này không có phong độ siêu cường giả, vẻ mặt sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

- Chết tiệt, rốt cuộc bọn họ đi đâu rồi?
- Mặc kệ thế nào, trước khi trời tối phải tìm ra tên phé vật kia. Nếu bị chủ nhân trách tội thì chúng ta không chịu nổi.
- Tại ta quá sơ sẩy để vị tổ tông chỉ có cảnh giới nhất khiếu Vô Đờ cảnh này chạy khỏi tầm mắt. Tiểu tổ đó không biết trời cao đất rộng, thực lực thấp đến tội, mỗi lần đều lên ra ngoài. Số chúng ta thật khổ, bị chủ nhân phái đến chăm sóc cho tên phé vật này.
- Suyt, người nhỏ giọng chút, muốn chết sao? Nếu bị chủ nhân nghe chúng ta nói về ca ca bảo bối của hần như thế thì hai ta chết trăm lần cũng không đủ. Không phải người không biết chủ nhân yêu thương ca ca phé vật cỡ nào.
- Hi hi, nói đi phải nói lại đây là cơ hội, chỉ cần chúng ta hầu hạ tốt phé vật đó, dù hần nói vài lời hay trước mặt chủ nhân là hai huynh đệ chúng ta một bước lên mây. Ha ha ha ha ha ha!
- Được rồi, mau tìm người đi, lửa sém lông mày rồi còn rảnh nằm mơ giữa ban ngày.

Đây là hai cường giả nôn nóng đối thoại.

Trong hai canh giờ bọn họ tuần tra khắp thảo nguyên một lần nhưng không có thu hoạch.

Lúc này trong rừng rậm rìa thảo nguyên phía xa đột nhiên vang tiếng rít cực kỳ quan thuộc. Hai cường giả cùng biến sắc mặt.

- Đó là . . .
- Là đạn tín hiệu của tiểu tổ tông đó?
- Nguy rồi, chắc gặp yêu thú cường đại gì, đạn tín hiệu thậm chí không bay lên cao được.

Hai cường giả liếc nhau, khí thể tăng vọt như mũi tên rời dây cung xé gió lao hướng rừng rậm sơn mạch. Hai cường giả như trường đao sắp bén cắt hai luồng khí lẳng dài trên không trung. Bầu trời như bị xé ra hai khe hở thấy ghê người.

Tiếc rằng đạn tín hiệu không bay lên cao, hai cường giả chỉ nghe tiếng gió rít cách mấy trăm dặm, không thể xác định vị trí cụ thể, đành tìm hướng đại khái từ từ lung sục.

Một nén nhang sau, hai cường giả bay đến khu vực rừng rậm.

Lại mất một canh giờ hai cường giả ở bên hồ nước phát hiện chút vụn xác chết và quần áo, là trang phục đệ tử Thanh Bình học viện. Hơn mười cái xác bị dã thú xé nát, máu thịt bị cắn sạch, cực kỳ thê thảm.

Mặt hai cường giả đen như lọ nôi.

Trong đó một nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác biểu tình âm trầm vung tay giết chết mấy chục dã thú đang ăn xác. Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác ngồi xổm xuống cẩn thận lục tìm xương trên mặt đất.

Cuối cùng nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác lắc đầu, nói:

- Bị phá hư nát hết, không thể phân biệt ra thân phận, nhưng chắc chắn là đệ tử Thanh Bình học viện. Không thể biết nguyên nhân cái chết là gì.

Nam nhân lùn mập râu xồm mặt trầm như nước, nhìn bốn phía, chợt phát hiện cái gì tay hút hư không cách hai mươi mấy thước chộp cái ống bạc vào tay.

Nam nhân lùn mập râu xồm vừa giận vừa kinh nói:

- Đây là tín hiệu cầu cứu của tiểu tông kia, xem ra đã là dữ nhiều lành ít, chẳng lẽ bọn họ thật sự gặp yêu ma cường đại bị giết hết?

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác là chuyên gia truy tung, liếc sơ nhìn ra manh mối ngay:

- Không đúng, người nhìn ống tín hiệu đi, mé bên có hõm một lỗ nhỏ. Hừm, kiểu va chạm này rõ ràng là vũ khí nhân tộc, là cung tên va chạm.

- Nhân loại? Có người giết đệ tử Thanh Bình học viện ta?

Nam nhân lùn mập râu xồm tức giận quát:

- Mặc kệ là ai ta quyết bắt hần trả giá đắt! Chết tiệt, thực lực bọn họ không cao chắc chưa đi xa. Mau, mau đuổi theo, đuổi theo bám vằm hung thủ chết tiệt đó ra cho chủ nhân lời giã thích.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nghiêng rằng nói:

- Nhất định phải bắt sống bọn họ, nếu không thì hai chúng ta đừng mơ sống trước mặt chủ nhân.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác tìm tòi dấu vết kẻ thù bỏ trốn để lại trên mặt đất.

- A? Có phát hiện, bọn họ đi hướng này . . .

Kỹ thuật truy tung của nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác đúng là cao, quan sát giấy lát phát hiện hướng đám người Đinh Hạo rời đi.

- Đuổi theo!

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm bay lên cao nhanh như chớp rượt đuổi.

- Là ai giết người Thanh Bình học viện chúng ta? Hãy ngoan ngoãn lăn ra đây cho ta! Nếu bị chúng ta bắt được sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong!

Tiếng gầm tức giận nhờ lực lượng huyền khí cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh đáng sợ đẩy đi thật xa, như sấm rền vang vọng trên bầu trời cách mấy trăm dặm đều nghe rõ ràng.

* * *

Một thành viên đội Thiếu Niên Tiên Phong thở hổn hển nói:

- Phù, mệt chết. Đinh sư huynh, nghỉ ngơi một chút đi, thật sự chạy không nổi nữa.

Trước đó nghỉ ngơi một lần rồi đám người đã liên tục chạy như điên hơn nửa canh giờ, rất nhiều đội viên đội Thiếu Niên Tiên Phong còn công những đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện bị thương không tiện di chuyển. Hiện giờ bọn họ đã chạy ra năm, sáu chục dặm, thể lực đã cạn kiệt.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, gạt đầu đồng ý.

Mấy người khác mệt dừ ngã xuống đất, thở hồng hộc. Mọi người ướt đầm mồ hôi, tay chân rút gân.

- Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, ít nhất phải rời khỏi hồ nước hơn hai trăm dặm mới xem như tạm thời an toàn. Nếu thật sự có cao thủ truy tung của Thanh Bình học viện tìm tới thì chắc chắn sẽ phát hiện ra chúng ta.

Nhân lúc nghỉ ngơi Đinh Hạo dựa vào thân cây, nhíu mày vắt óc.

Lý Y Nhược biểu tình phức tạp đến gần.

Dù lúc này chật vật nhưng hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược vẫn đẹp tuyệt trần, toát ra sức hấp dẫn quyến rũ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Hạt tiêu nhỏ, ta không tên 'ê'.

Nói thật là lúc trước Đinh Hạo không có hảo cảm gì với Lý Y Nhược kiêu ngạo, thậm chí hơi ghét. Nhưng bên hồ trong tình huống đó Lý Y Nhược đứng ra làm Đinh Hạo nhìn với cặp mắt khác xưa, thay đổi thành kiến với nàng.

- Phi, ta không phải hạt tiêu!

Lý Y Nhược tức giận giậm chân, chợt cảm thấy thể này hơi giống làm nũng vội thay đổi vẻ mặt trở về lạnh nhạt.

Lý Y Nhược nói với Đinh Hạo:

- Người đừng nghĩ nhiều, ta đến cảm tạ người đã cứu chúng ta.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Nàng cũng đừng nghĩ nhiều, thật sự là ta không nghĩ gì hết.

- Người . . .

Lý Y Nhược chán nản, không kiềm được lại giẫm chân nói:

- Ta biết người đang lo cái gì. Mang theo chúng ta đúng là vướng víu, hay người và các sư huynh Thanh Sam Đông Viện mau rời đi, dù cao thủ Thanh Bình học viện có đuổi theo tự chúng ta gánh hậu quả, dù sao là chúng ta gây họa.

106. Chương 106: Quyết Đoán, Đinh Hạo Quyết Định

- A! Hạt tiêu nhỏ nghĩ nhiều vậy?

Đinh Hạo pha trò trêu:

- Yên tâm đi, chúng ta sẽ không bỏ lại đồng môn của mình.

Đinh Hạo nhìn ra được Lý Y Nhược nói thật, không phải dùng ngôn ngữ giảng bày hấn. Đinh Hạo có ấn tượng tốt hơn với công chúa kiêu ngạo Lý Y Nhược.

- Ta không có ý đó . . .

Lý Y Nhược sốt ruột nhưng nhìn khuôn mặt cười cợt nhả của Đinh Hạo thì tức giận quất:

- Người . . . Hừ, người ta có lòng tốt mà nghĩ thành lòng muôn dạ thú, người đừng hối hận!

Lý Y Nhược nói xong hăm hừ quay đi.

Thật ra lúc xoay người Lý Y Nhược hơi hối hận.

Tại sao như vậy? Ta đã quyết định sẽ nói chuyện đằng hoàng, chân thành cảm tạ tên kia nhưng sao mở miệng ra không nói hai, ba câu đã kiềm không được tranh luận? Tại tên khốn đó, cười cợt nhả, còn kêu ta là hạt tiêu nhỏ? Có thấy hạt tiêu nào dịu dàng đẹp như vậy chưa? Hừ, không thể tha thứ.

Công chúa kiêu ngạo nghĩ vậy nhưng lòng thì mừng thầm.

Bởi vì Lý Y Nhược thấy được thái độ của Đinh Hạo đối với nàng đã thay đổi, lúc trước trong mắt hắn ẩn chứa khinh thường, coi rẻ nay không còn.

Đinh Hạo trêu chọc với Lý Y Nhược mấy câu sau đó biểu tình trầm trọng.

Bởi vì trực giác sâu sắc với nguy hiểm nói với lòng Đinh Hạo rằng có nguy hiểm đáng sợ nhanh chóng đến gần, phải tìm cách.

Chính lúc này, biến dị xảy ra.

- Là ai giết người Thanh Bình học viện chúng ta? Hãy ngoan ngoãn lăn ra đây cho ta! Nếu bị chúng ta bắt được sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong!

Thanh âm đáng sợ liên tục như sấm từ đằng sau truền đến, ẩn chứa tức giận, sát khí không gì sánh kịp.

Các đệ tử ký danh biến sắc mặt.

Cao thủ Thanh Bình học viện truy sát đến!

Tình huống tệ nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

Nghe thanh âm này chắc chắn là siêu cao thủ mọi người không thể chống lại, một khi bị phát hiện thì tất cả chỉ có một con đường chết.

Nỗi sợ chết chóc như bệnh dịch lan tràn trong lòng các đệ tử ký danh.

Đinh Hạo hít sâu, ra quyết định.

Đinh Hạo vỗ tay nêu đề nghị:

- Mọi người nghe ta nói, chúng ta chia làm hai đường đi.

Đinh Hạo chưa nói hết kế hoạch thì trong đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện có một đệ tử mặt trắng bệch, vết thương nhẹ nhất hú lên như heo bị thọc tiết.

Đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện này kinh hoàng chỉ trích:

- Không, người không thể bỏ lại chúng ta. Người . . . Đinh Hạo, đừng quên là người giết đệ tử Thanh Bình học viện, người là đầu sỏ gây tội sao có thể vứt bỏ chúng ta . . .

Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương đồng thanh kêu lên:

- Tào Kha, thằng khốn này nói cái gì vậy?

- Mau xin lỗi Đinh sư huynh đi!

- Cha nó, chó tạp chủng lấy oán trả ơn! Nếu không phải Đinh sư huynh vì các người thì có cần xung đột với người Thanh Bình học viện không? Thứ ăn cháo đất bát, bây giờ được cứu liền muốn đẩy trách nhiệm lên người Đinh sư huynh sao?

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bất mãn trừng mắt, không ngờ liều mạng cứu con gà phải mổ.

Đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện tên Tào Kha mắt chớp lóe, đỏ mặt tía tai phản bác:

- Ta . . . Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Vốn là hán giết người . . .

Lý Y Nhược nóng nảy nói:

- Bà nội nó người có phải là nam nhân không? Tào Kha, chúng ta đã nhìn lầm người! Thứ phải mổ như gà!

Lý Y Nhược không ngờ trong Hồng Sam Tây Viện ra một tên yếu hèn vô dụng như vậy.

Ánh mắt Đinh Hạo như dao băng cắt mặt Tào Kha, hán lạnh lùng cười không nói thêm.

Đinh Hạo vỗ tay nói:

- Được rồi mọi người dừng cãi, hãy nghe ta nói đây. Chúng ta cứ tiếp tục như vậy rất có thể sẽ bị kẻ thù đuổi theo, bây giờ chúng ta bình chia làm hai đường, Tiểu Thất, Tiểu Phàm, Thiên Dục, các huynh đệ đội tiên phong khác mang theo sư huynh đệ Hồng Sam Tây Viện đi bên phải. Đừng đi quá nhanh, cẩn thận che giấu tung tích. Sau khi đi ra trăm dặm tìm chỗ an toàn phát đạn tín hiệu chờ cường giả bảo vệ của sư môn đến đón.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm lớn tiếng hỏi:

- Vậy còn Đinh sư huynh?

Mọi người tập trung nhìn vào Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười bí hiểm nói:

- Ta? Hi hi, tất nhiên là cùng kẻ địch chơi trốn tìm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nóng nảy:

- Không được, Đinh sư huynh làm vậy là lấy thân phạm hiểm, ta biết sư huynh sẽ chủ động lộ mặt dụ kẻ địch đi.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cũng sốt ruột.

Tào Kha thấy các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện phản đối rất sợ Đinh Hạo đổi ý, sốt ruột lớn tiếng nói:

- Cách hay tại sao phản đối? Vốn là hấn giết người nên do hấn dụ kẻ truy tung đi, có gì không được?

Vương Tiểu Thất tức điên:

- Bà nội nó người có lương tâm hay không?

Vương Tiểu Thất vung tay.

Bốp một tiếng, Tào Kha bị tát té xuống đất.

Nhưng Tào Kha rất có tâm kế, không đánh trăn hưng mắt chớp lóe tia độc ác căm hận.

Một số đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện xấu hổ cúi đầu.

- Phi, Hồng Sam Tây Viện chúng ta không có thứ hèn nhát như vậy!

Về mặt Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Được rồi, việc gấp gáp, cứ quyết định vậy đi. Nếu các người còn xem ta là sư huynh, đội trưởng thì nghe lời ta.

Đám người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không dám đối diện.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Yên tâm đi, ta có nắm chắc dụ kẻ địch đi vẫn có thể an toàn trở về, ta không làm chuyện ngốc mạo hiểm sinh mạng.

Phương Thiên Dực chột lên tiếng:

- Đinh sư huynh, làm như vậy quá mạo hiểm. Hay bây giờ chúng ta bắn đạn tín hiệu khiến cao thủ tông môn đến cứu, không sợ đám người truy sát.

Mắt các đệ tử ký danh sáng lên.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Không được, bây giờ phóng đạn thì cao thủ tông môn chưa đến Thanh Bình học viện đã tới rồi, một khi tín hiệu làm lộ vị trí của chúng ta, không đến một nén nhang sẽ bị kẻ thù phát hiện.

Ánh sáng vụt tắt trong mắt các đệ tử ký danh.

Đúng vậy, kẻ truy sát cách càng gần, một khi lộ vị trí của mọi người, không đợi cao thủ tông môn đến cứu đã bị bắt rồi.

Lý Y Nhược chột đứng ra không tha nghi ngờ nói:

- Vậy ta đi cùng người.

Đinh Hạo dứt khoát từ chối Lý Y Nhược:

- Nàng? Thôi, nàng có đi cũng vướng víu, nhưng ta thật muốn mang theo đồng bạn.

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua mọi người cuối cùng ngừng ở Tào Kha, mặc kệ vẻ mặt gã kinh khủng.

Đinh Hạo cười nói:

- Tào sư đệ hầu như không có vết thương gì, mới rồi được chúng ta dìu suốt chắc giờ thể lực rất tốt, hay là đi chung với ta đi?

Tào Kha nhìn thấy ánh mắt Đinh Hạo lạnh như dao thì nhảy cẫng lên, cuống quýt phản đối:

- Không . . . Ta . . . Người đang trả thù . . . Người . . .

107. Chương 107: Dụ Dỗ, Lừa Ranh Sinh Tử

Các đệ tử ký danh khác mơ hồ hiểu tại sao Đinh Hạo mang theo Tào Kha đi nhưng không ai cầu tình giúp đỡ.

Đinh Hạo cười lạnh, một chưởng ấn vào thân cây thô cỡ miệng chén, chớp mắt cây phủ sương lạnh rụng sạch cành lá.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Người ngoan ngoãn đi theo ta là hơn, nếu không thì . . . Hì hì.

Tào Kha bị hù ngậy người.

Tào Kha nhìn cây bị đóng băng, khí lạnh chạy dọc sống lưng lên não. Tào Kha nhớ đến bộ dạng Đinh Hạo điên cuồng giết đệ tử Thanh Bình học viện, gã không dám nói câu nào nữa.

Lý Y Nhược che trước mặt Đinh Hạo, vẫn kiên quyết nói:

- Ta muốn đi cùng người.

Đinh Hạo mắt kiên nhẫn, cố ý hung dữ nói:

- Biến sang bên đi, ta đã nói nàng vướng víu đừng cản trở ta!

- Không cần biết, ta phải đi!

Lý Y Nhược vẫn bướng bỉnh, trong mắt thiếu nữ chớp lóe tia sáng làm người đau lòng.

Đinh Hạo thở dài một hơi, nghiêm túc nói:

- Nếu nàng muốn ta sống trở về Vãn Kiếm tông thì hãy nghe lời, đừng gây rối. Nàng đi theo ta thật sự vướng víu, khi đó nàng chết, ta cũng không thể sống.

Lý Y Nhược cắn môi nhìn Đinh Hạo, cuối cùng ngoan ngoãn nghe theo.

Hiếm khi Lý Y Nhược dịu giọng nói:

- Đinh Hạo, tên khốn nhà ngươi . . . Bảo trọng.

Các đệ tử ký danh bàn bạc, đám người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong mau chóng mang người bệnh cẩn thận đi hướng nam. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chỉ huy mọi người xóa dấu vết đi qua, chớp mắt bọn họ đã biến mất trong rừng sâu.

Chỉ còn lại Đinh Hạo, Tào Kha.

Đinh Hạo cười với Tào Kha.

Tào Kha sợ mất hồn mất vía thân bất do kỷ lùi ra sau, hét to một tiếng:

- Người . . . Người muốn làm gì?

Tào Kha định bỏ chạy.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Đồ hèn.

Đinh Hạo lách người rượt theo chặt cổ Tào Kha, tên nhát gan ngất xỉu.

Đinh Hạo xách Tào Kha nhắm một hướng nhảy hướng đông.

Đinh Hạo chạy ra khoảng ba, bốn dặm tìm nơi ẩn khuất tháo bao đồ sau lưng xuống, lấy ra trường bào kiểu đệ tử Thanh Bình học viện, đó là hẩn lột từ người đệ tử Thanh Bình học viện đã chết.

Đinh Hạo giấu quần áo, lệnh bài tông môn, thanh kiếm rỉ sét vào hốc cây ẩn khuất, thay trường bào Thanh Bình học viện, cõng thanh trường đao đỏ, cẩn thận hóa trang. Sau đó Đinh Hạo xách Tào Kha ngất xỉu tiếp tục chạy nhanh hướng đông.

Đinh Hao cười gian:

Đinh Hao tiếp tục chạy nhanh hướng đông.

Đinh Hạo hoàn toàn giải phóng lực lượng, như vượn to xuyên toa nhanh giữa các nhánh cây, tốc độ siêu mau.

Đinh Hao chọn phương hướng lung tung tạo thành khó khăn lớn cho kẻ đuổi theo.

Đến lúc rồi.

Đinh Hao đặt Tào Kha hôn mê sang bên, tung hai huyền khí băng, hỏa tạo thành dấu vết chiến đấu.

- Hùm, uy lực đệ nhất chuyển Bì Mô Kim Thân của Bạng Hỏa Cửu Chuyển kim thân đúng là bá đạo, đao kiếm sắc bén thế mà phải gồng sức mới cắt vỡ ra được.

Nếu có người nhìn, nghe thấy lời Đinh Hao sẽ tưởng hắn bị điên.

Tào Kha sơ hãi hét to:

Đinh Hao cười nhe răng trắng, nói:

Tào Kha nhìn nụ cười của Đinh Hạo chẳng những không yên tâm mà như thấy ma quỷ chào hỏi mình, càng sợ hơn.

- Đinh sư huynh, là ta sai rồi, người đừng chấp nhứt với ta! Ta là tên hèn, nhát gan, ta không có chút tác dụng . . .

298

Đinh Hạo vẫn cười rất đáng sợ, ném trường kiếm dính đầy máu cho Tào Kha.

Tào Kha bản năng đón lấy trường kiếm, hơi thả lỏng nói:

- Đa tạ Đinh sư huynh, đa tạ người khoan hồng độ lượng . . .

Đinh Hạo đánh gãy lời Tào Kha:

- Khoan hồng độ lượng?

Đinh Hạo cười âm trầm:

- Đúng vậy. Ta rất khoan hồng độ lượng với bằng hữu nhưng đối mặt kẻ địch thì chẳng những bụng dạ hẹp hòi, hơn nữa chưa bao giờ nương tình. Thứ cặn bã heo chó không bằng như người không xứng làm đệ tử Vãn Kiếm tông, ở trong mắt người ta chỉ thấy độc ác, oán hận. Chắc người tưởng trở về Vãn Kiếm tông sẽ tìm cơ hội trả thù chúng ta đi? Đáng tiếc, ta không cho người có cơ hội đó!

- Ta . . . Người . . .

Tào Kha cảm thấy không may, xoay người định bỏ chạy.

Đinh Hạo đứng lên cổ ỷ hét to một tiếng:

- Ha ha ha ha ha ha! Tên giặc Vãn Kiếm tông kia, trốn đi đâu? Chết cho ta, ta phải giết người báo thù cho Mục sư huynh!

Giọng Đinh Hạo lan xa, nhanh như chớp đuổi theo Tào Kha sợ gần chết. Trường đao đỏ như búa to mở núi không lưu tình chém xuống, máu hun ra chặt tiểu nhân vong ân phụ nghĩa thành hai nửa.

Máu phun đầy người Đinh Hạo.

Trong phút chốc tiếng xé gió, áp lực hùng hồn tới ngay sau lưng Đinh Hạo.

Trong bão tố gió lốc, Đinh Hạo thấy người nặng nề, áp lực khó tả như núi to đè lên người hắn.

Một thanh âm khàn khàn như rắn độc từ đằng sau Đinh Hạo vang lên:

- Tiểu tử, người là ai?

108. Chương 108: Chu Toàn, Man Thiên Quá Hải

Đinh Hạo cố chống cự, ngẩng đầu lên.

Đinh Hạo thấy hai nam nhân trung niên mặc trường bào dấu hiệu Thanh Bình học viện đứng lơ lửng giữa trời, hần lộ biểu tình mừng muốn khóc.

Đinh Hạo té xuống, gào khóc:

- Hu hu hu, hai vị sư thúc rốt cuộc cũng đến! Tại sao hai sư thúc không đến sớm hơn? Thiên Phong sư huynh, Lý Ngọc sư huynh đã chết rồi . . .

- A? Người là đệ tử của Thanh Bình học viện?

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác đánh giá cách Đinh Hạo ăn mặc, nhìn vết máu, vết kiếm trên người hắn thì sắc mặt hơi dịu đi. Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác chậm rãi thu lại áp lực, cùng nam nhân lùn mập râu xồm đáp xuống đất.

- Đệ tử tên Tôn Phi, là đệ tử ký danh lần này học viện chiêu vào.

Đinh Hạo thuận miệng bịa một cái tên, chắc cường giả đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh cao cao tại thượng ngày thường tuyệt đối không chú ý trong sổ đệ tử ký danh của học viện có người tên Tôn Phi không.

Đinh Hạo chưa dứt lời đã thấy trước mắt hoa lên.

Nam nhân lùn mập râu xồm vọt tới trước mặt Đinh Hạo, duỗi tay ra bắt lấy cánh tay hắn. Huyền khí mạnh mẽ nhập vào người Tôn Phi.

- A? Tu luyện huyền khí hỏa hệ, cách vận chuyển thuộc loại đao pháp, không phải Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên của Vãn Kiếm tông. Thực lực chỉ mới là nhị khiếu Vô Đồ cảnh, tư chất không tệ.

Sắc mặt nam nhân lùn mập râu xồm thân thiện chút.

Nam nhân lùn mập râu xồm nhìn chằm chằm Đinh Hạo, mắt chớp lóe tia sáng xanh, giọng điệu kỳ dị hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã là đệ tử của học viện thì sao không tu luyện mà là một bộ huyền công đao pháp phế phẩm?

Đinh Hạo bị ánh mắt kỳ lạ nhìn thấy mờ mịt, định há mồm nói thật. Lúc này giọng Kiếm Tổ, Đao Tổ vang trong đầu Đinh Hạo, ẩn chứa năng lượng kỳ dị kéo hắn thoát khỏi ảo cảnh.

Đinh Hạo giả bộ mờ mịt nói:

- Đệ tử tư chất ngu dốt, không có tư cách tu luyện Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh.

Nam nhân lùn mập râu xồm tiếp tục bảo:

- Ngươi tham gia vào học viện như thế nào?

- Là Lý Mục sư thúc đề cử đệ tử gia nhập.

Đinh Hạo nói tên 'chim mồi' dụ hắn vào Thanh Bình học viện lúc hắn tham gia thi Vãn Kiếm tông.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm liếc nhau, gật gù. Lý Mục đúng là người của tông môn, thân phận đặc biệt. Nếu thiếu niên này nói ra được tên Lý Mục thì chắc đúng rồi.

Giọng nam nhân lùn mập râu xồm càng thân thiện truy hỏi tiếp:

- Tốt, ngươi hãy nói rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Thiên Phong và Lý Ngọc chết như thế nào? Các người gặp được chuyện gì?

Đinh Hạo biết thủ đoạn nói dối tốt nhất là lẫn lộn thật giả, nên hắn không chút nghĩ ngợi kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra.

Nam nhân lùn mập râu xồm thở phào nói:

- Tiểu tử này không nói dối.

Mới rồi nam nhân lùn mập râu xồm thi triển huyền công kỳ dị tên là Cửu U Thần Vãn, chuyên môn thẩm vấn, không chế tinh thần đối thủ thành thật kể ra. Một tiểu tử nhị khiếu Vô Đồ cảnh không chịu nổi nam nhân lùn mập râu xồm thi triển huyền công này, nên gã cảm thấy Tôn Phi không thể nào nói dối.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác buồn bực khẽ thở dài:

- Ài, tiểu tử tông đó ham chơi lại còn quen thói phong lưu, muốn nhúng chàm nữ đệ tử Vãn Kiếm tông.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm hiểu rõ nhất tính tình của tiểu tử tông Mục Thiên Phong, lý do bị nữ sắc giết không chút sơ hở.

Nam nhân lùn mập râu xồm nhìn chằm chằm Đinh Hạo, hỏi:

- Nói vậy là hai mươi đệ tử học viện bị tập kích chỉ mình ngươi sống sót, một đường truy sát tên giặc Vãn Kiếm tông đến chỗ này?

Đinh Hạo mờ mịt nói ra lời chuẩn bị sẵn:

- Đúng vậy. Tuy đệ tử học nghệ không tin nhưng tuyệt đối không thể để học viện mất mặt, thề báo thù cho Mục sư huynh. Đệ tử một đường bám theo, truy sát tên giặc Vãn Kiếm tông, mới rồi rốt cuộc bị đệ tử giết một tên lạc đội. Tiếc rằng hung thủ thật sự giết Mục Thiên Phong sư huynh, Lý Ngọc sư huynh đã trốn thoát . . .

Nam nhân lùn mập râu xồm đi tới bên cạnh xác Tào Kha tùy tiện quan sát, gật đầu, nói:

- Đúng là đệ tử của Vãn Kiếm tông, quần áo, lệnh bài đúng rồi. Nhìn độ cứng của nội tạng chắc đã mở hai huyết khiếu, hẳn tu luyện Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên. Đáng tiếc thân thể bị phá hỏng quá nặng, không điều tra ra manh mối khác.

- Quả nhiên là người Vãn Kiếm tông hạ độc thủ.

Về mặt nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác độc ác nói:

- Mấy năm nay Vãn Kiếm tông nổi thanh thế ra nhiều thiên tài, có xu hướng đứng ngang với Thanh Bình học viện chúng ta. Chuyện này rắc rối đây, huống chi là tiểu tổ tông đó chuốc thốc. Chúng ta đuổi lý trước, không tiện đến gõ cửa đòi công bằng.

- Mặc kệ đi, nếu như bị chủ nhân biết chuyện thì hai chúng ta không có cách nào ăn nói.

Nam nhân lùn mập râu xồm cắn răng nói:

- Mấy tên hung thủ chưa đi xa, chúng ta đuổi theo bắt người trước khi về tông môn, đem đến trước mặt chủ nhân xem như hết phận sự.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác gật đầu, nói:

- Đành vậy.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác hỏi Đinh Hạo:

- Tiểu tử, bọn họ trốn hướng nào?

Đinh Hạo chỉ hướng chính đông, biểu tình chắc chắn nói:

- Là hướng này, đại khái hai nén nhang.

- Đi!

Hai cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh lác người bay lên trời, chớp mắt biến mất trước mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhìn nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm biến mất trên bầu trời, trái tim treo cao chậm rãi rơi xuống.

- Nguy hiểm quá.

May mắn Đinh Hạo có đao kiếm song thánh thể, hai bộ hệ thống tu luyện. Trong lúc vội vã Đinh Hạo lấy ra một tờ xiếc Kiếm Tổ dạy, co rút hạ đan điền và huyền khí bằng sương phong tuyết tu luyện từ Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên, khiến huyền khí đao pháp trung đan điền chiếm cứ thân thể mới vừa được hai cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm có nằm mơ cũng không nghĩ ra trong thân thể một người cùng tu luyện hai loại tâm pháp huyền công.

Đổi lại bất cứ ai khác, dù thực lực mạnh hơn Đinh Hạo cũng sẽ bị vạch mặt.

Đương nhiên lần này Đinh Hạo rất mạo hiểm.

Nếu không nhờ Kiếm Tổ, Đao Tổ đánh tỉnh Đinh Hạo vào phút mấu chốt thì hẳn bị trúng Cửu U Thần Vấn thật sự lộ ra hết.

Kiếm Tổ ở trong đầu Đinh Hạo trách móc:

- Ta nói này Tiểu Đinh Tử, sau này gia không chơi trò ú tim nữa được không? Sợ sẩy một cái người bị người ta đập bẹp thì lão tử cũng đi bán muối theo người.

Đao Tổ thở hắt hắt vẫn còn sợ nói:

- Đúng vậy. Nay ba chúng ta là châu chấu cùng một sợi dây, nếu người chết thì hai chúng ta cũng xong đời. Bà nội nó mới rồi nguy hiểm quá.

109. Chương 109: Miệng Quạ, Phức Tạp

Kiểm Tổ huyền thuyên:

- Đúng rồi, làm anh hùng là tốt nhưng phải lượng sức mà làm. Lão tử ta rất không dễ dàng chọn ra truyền nhân vừa lòng, người đừng làm bấy nữa. Tổ cha nó, tim lão tử đập nhanh muốn chết.

Đinh Hạo cười đắc ý, giao lưu bằng thần niệm:

- Yên tâm, cuối cùng bình an chứ có bị gì? Hi hi, sợ cái gì? Không lẽ hai tên kia sẽ quay lại sao?

Đinh Hạo chưa dứt lời trên bầu trời chợt vang tiếng rít chói tia.

Nam nhân lùn mập râu xồm Thanh Bình học viện thật sự quay về, nhanh như chớp xuất hiện không nói câu nào túm vai Đinh Hạo vèo một tiếng bay lên.

Đinh Hạo giật mình, trái tim lại treo cao.

Trong đầu Đinh Hạo yên lặng như chết.

Một lát sau, Kiểm Tổ, Dao Tổ nổi điên cùng rống to:

- Cha nó, Tiểu Đinh Tử người thật là miệng quạ đen!

Đinh Hạo:

- . . .

Đinh Hạo bình tĩnh nổi lòng, thử hỏi:

- Sự thúc . . . Chuyện này là . . . ?

Nam nhân lùn mập râu xồm bay đi, giải thích một câu:

- Đại thái tử của Yêu Thần Cung, Hư Không công tử và thần đồng của học viện đã săn bắn, rèn luyện tại đây. Bây giờ trong khu vực này trừ cao thủ Thanh Bình học viện chúng ta khắp nơi là cường giả yêu ma của Hư Không công tử, cực kỳ nguy hiểm. Để một mình người lại đây là chết chắc, người đi theo chúng ta cùng đi đi.

Ra là vậy.

Đinh Hạo hiểu ra.

Đinh Hạo có nghe nói về Yêu Thần Cung, là một tông phái rất nổi tiếng trong tông phái yêu tộc Tuyết Châu, thanh thể không kém gì Thanh Bình học viện, Vãn Kiếm tông. Yêu ma cao đẳng trong Yêu Thần Cung nhiều như mây.

Hư Không công tử gì đó nếu có danh hiệu là đại thái tử thì cũng là siêu đại nhân vật, không biết sao cùng thần đồng Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện săn bắn rèn luyện.

Cái này đúng là thần tiên đánh nhau phạm nhân gặp nạn.

Hèn chi nhiều tiểu đội rèn luyện của Vãn Kiếm tông từ bỏ, chắc gặp phải yêu ma Yêu Thần Cung hoặc bị cao thủ Thanh Bình học viện ăn hiếp, bắt đắc dĩ cầu cứu Vãn Kiếm tông.

Lúc này Đinh Hạo bị xách trên không trung, nhìn xuống dưới là rừng núi mênh mông vô bờ, mây mù lượn lờ bên người, gió rít gào, cảm giác như cưỡi mây về gió, rất mạo hiểm, kích thích. Đinh Hạo dần thích cảm giác này.

Biểu hiện của Đinh Hạo khiến nam nhân lùn mập râu xồm hơi thích.

Đổi lại đệ tử bình thường khác bỗng nhiên bị kéo lên cao chắc sẽ bị hù đến hoang mang lo sợ.

Trong phút chốc nam nhân lùn mập râu xồm đuổi theo nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác đang truy tìm đằng trước.

Nam nhân lùn mập râu xồm hỏi:

- Như thế nào? Vẫn không phát hiện ra?

Về mặt nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nôn nóng lắc đầu.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nhìn Đinh Hạo, nghiêm túc hỏi:

- Tiểu tử, có phải người đang nói dối?

Tim Đinh Hạo rút cái bịch, mặt ngoài bình tĩnh nói:

- Đúng trăm phần trăm, đệ tử tuyệt đối không che giấu gì. Chắc đám tạp chủng đó núp ở đâu rồi, trong bọn chúng có một tên làm thợ săn giỏi lẫn trốn và trừ mùi vị, rất khó đuổi theo.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác tin lời Đinh Hạo, nói:

- Ra là thế, ta đã thấy nghi một đám đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông nho nhỏ sao khó tìm vậy?

Nam nhân lùn mập râu xồm hơi kiêu ngạo nói:

- Đành chậm rãi tìm, trong thời gian ngắn thế này bọn họ tuyệt đối trốn không thoát quá xa, vẫn trong phạm vi trăm dặm. Hừ, ta không tin mười mấy con kiến nhỏ có thể thoát khỏi chúng ta tìm tòi.

Lúc này Đinh Hạo không tiện nói chen vào, lòng thầm kêu khổ.

Đinh Hạo phải nhanh chóng nghĩ cách thoát thân, không thì sớm muộn gì sẽ làm lộ.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm tìm mỗi góc bí ẩn trong trăm dặm nhưng không thấy manh mối gì, biểu tình càng lúc càng nôn nóng, ánh mắt nhìn Đinh Hạo chất chứa nghi ngờ.

Chính lúc này . . .

- Grao!

Tiếng yêu ma hú thê lương từ xa truyền đến, còn có vài đợt huyền khí cực kỳ mạnh mẽ.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm thầm mừng, liếc nhau. Hai cường giả Tiên Thiên Võ Tông cảnh túm Đinh Hạo xé gió bay đi.

Nhìn từ xa thấy một đoàn huyền khí nhiều màu cực kỳ mạnh mẽ không ngừng nổ.

Cây cối trong rừng liên tục ngã xuống, có siêu cường giả đấu với yêu ma cao giai, đánh tóe bụi.

Hai bên chiến đấu từ dưới đất đánh lên trời, khí thế cực kỳ kinh người. Yêu ma có hai cánh, thể hình như trâu rừng, phun lửa, toàn thân bao phủ yêu khí màu tím. Nhìn màu yêu khí thì đây là đại yêu cảnh giới yêu tướng.

Một người một đại yêu hỏa hoa tứ tung, trời sập đất nứt.

Dư âm đáng sợ như bão tố khuếch tán bốn phía.

- A? Là người của Vãn Kiếm tông, chắc chắn là hung thủ.

Nam nhân lùn mập râu xồm nhìn từ xa thấy chiêu thức, trang phục một phe trong cuộc chiến, lòng mừng rỡ bay nhanh tới gần.

Ngay lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Trung tâm chiến trường phía xa một luồng kiếm khí màu lưu ly chói lòa chọt phóng lên cao.

Kiểm khí lưu ly giống như thần binh lợi khí chém vào Yêu Tướng Dã Ngưu ngay phút nguy cấp, cắt người đại yêu ra, một bãi máu rơi xuống.

Yêu Tướng Dã Ngưu rít gào vô cùng thê lương, yêu khí tím tan biến, thân hình to lớn té từ trên trời xuống.

Đinh Hạo thâm ngạc nhiên.

- Kiểm khí lưu ly thật đáng sợ, một kiếm giết ngay một yêu tướng, rốt cuộc là loại người nào?

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thấy cường giả và yêu ma cao giai chiến đấu làm người hoa mắt say mê, tựa như thần thoại. Đinh Hạo có thực lực đệ nhất đại tái năm viện đệ tử ký danh, tiêu diệt đệ tử tông phái cấp thấp như xắt rau nhưng đối mặt cuộc chiến như vậy thì không là cái đỉnh gì.

Hình ảnh đó khiến Đinh Hạo sâu sắc cảm giác thực lực của mình yếu, càng sôi sục máu nóng, ý chí hướng võ kiên quyết hơn.

Hai cường giả Thanh Bình học viện nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm cũng bị một kiếm kinh người phía xa chấn nhiếp.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm liếc nhau, thả chậm tốc độ, không hung ác như lúc đầu.

Ba người đến gần, tình hình đập vào mắt Đinh Hạo.

Trên mặt đất có sáu người, hai nữ bốn nam.

Trong bốn nam có ba người khoảng mười bốn, năm tuổi, bằng tuổi Đinh Hạo. Một người lớn tuổi khoảng bốn mươi. Hai nữ giới, một người hai mươi bảy, tám tuổi mặc váy dài cung trang vàng nhạt, thân hình yêu kiều, khuôn mặt diễm lệ, có khí chất ung dung hoa quý. Một nữ nhân khác mặc giáp nhẹ đỏ rực, mười bốn, năm tuổi, đẹp tuyệt trần.

Sáu người đều mặc trang phục Văn Kiếm tông.

110. Chương 110: Gặp Lại Nữ Nhân Đẹp Như Nước Kia

Bốn thanh niên mặc trang phục đệ tử nội môn, hai người lớn tuổi một nam một nữ thì địa vị cao hơn, khí thế không tầm thường, chắc cỡ trưởng lão nội môn.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm biểu tình trầm trọng tới gần, cách sáu người khoảng hai, ba chục thước thì đáp xuống đất.

Đinh Hạo theo sau nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm, hẩn ngẩng đầu nhìn thiếu nữ mặc giáp đỏ rực trong số sáu người.

Đinh Hạo chợt phát hiện điều gì, mắt nhìn đăm đăm, óc như bị sét đánh. Nào Đinh Hạo tưởng rằng không thể suy nghĩ.

Không phải vì thiếu nữ mặc giáp nhẹ màu đỏ xinh đẹp thiên hạ vô song.

Bởi vì Đinh Hạo quen thiếu nữ này.

Tạ Giải Ngữ!

Chính là thiếu nữ lưu lạc bí ẩn bên Tẩy Kiếm Trì, Tạ Giải Ngữ.

Chính là thiếu nữ lưu lạc bí ẩn Đinh Hạo vẫn nhớ mãi không quên, Tạ Giải Ngữ.

Tạ Giải Ngữ mặc y phục Văn Kiếm tông.

Thì ra Tạ Giải Ngữ không bị đào thải trong trắc nghiệm nhập tông của Văn Kiếm tông mà thuận lợi thi vào.

Xem Tạ Giải Ngữ ăn mặc, khí chất, đặc biệt huyền khí cường đại vây quanh thân thể mềm mại xinh đẹp kia, hai trưởng lão nội môn trong tông môn cẩn thận bảo vệ bên cạnh nàng, mọi thứ chứng minh Tạ Giải Ngữ bây giờ không phải kẻ ăn xin ngày hôm đó. Tạ Giải Ngữ là phượng hoàng bay trên cành, chói mắt rực rỡ không thể nhìn.

Trong phút chốc đầu óc Đinh Hạo lóe tia sáng, hẳn đã đoán được điều gì.

- Chắc nàng là một trong số thiên tài tuyệt thế hai mươi hạng đầu trên bảng xếp hạng bị giấu tên, con cưng trời sinh tu luyện võ đạo?

- May mắn vận mệnh ưu ái thiếu nữ này, nàng có được tương lai, nên mừng cho nàng.

Khóe môi Đinh Hạo bất giác cong lên, nhưng không hiểu sao hắn luôn rộng lượng bây giờ trong lòng có chút buồn bã.

Chợt có tiếng gầm khinh miệt vang lên từ phía đối diện:

- Tiểu tạp chủng, bà nội nó người nhìn cái gì? Còn nhìn nữa ta móc mắt người!

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, thấy một thiếu niên cao to khóe môi có nốt ruồi đen to đứng bên cạnh Tạ Giải Ngữ. Trong mắt thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi tràn ngập cảnh cáo, rõ ràng muốn độc chiếm Tạ Giải Ngữ.

Không chỉ thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi hung ác, hai thiếu niên khác ánh mắt không tốt nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo không lộ biểu tình thâm nghĩ:

- Chắc ba tên này đều theo đuổi Tạ Giải Ngữ, quá bá đạo. Nhưng ba người này mới mười ba, bốn tuổi chắc cũng là đệ tử ký danh. Bọn họ lại ở bên cạnh Tạ Giải Ngữ, vậy chắc là hạt giống huyết mạch, huyết thống trong lần tuyển nhận này của Vấn Kiếm tông.

Khi Đinh Hạo lại ngẩng đầu thì thấy Tạ Giải Ngữ mặc giáp nhẹ màu đỏ, giống nữ võ thần đẹp nhất trên trời giáng trần. Ánh mắt Tạ Giải Ngữ kỳ dị đánh giá Đinh Hạo.

Tạ Giải Ngữ đã nhận ra Đinh Hạo.

Đôi mắt trong suốt mơ hồ có kinh ngạc sau đó biến thành ý cười, dường như Tạ Giải Ngữ hiểu điều gì. Tạ Giải Ngữ không nói thẳng ra, nhẹ gật đầu với Đinh Hạo, không ai chú ý thấy.

Không hiểu sao trong khoảnh khắc này tâm tình Đinh Hạo ấm áp chưa từng có tựa như ánh nắng ban mai chiếu vào.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi tức giận quát:

- Tiểu tử thối, tạp chủng đệ tiện như ăn xin, bà nội nó người còn nhìn Tạ sư tỷ nữa? Muốn chết!

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi lắc người bay lên như con chim to đánh ra một đám. Một quyền ấn màu bạc trong suốt ngưng kết trên bầu trời đập xuống.

Lực lượng thật mạnh!

Đinh Hạo thâm giật mình.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi tung cú đám huyền hóa ra quyền ấn rõ ràng là chiến kỹ huyền công cực kỳ sắc bén.

Thực lực của thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi thấp nhất cũng trên ngũ khiếu Võ Đồ cảnh, trong huyền khí bạc ẩn chứa lực lượng rất quái lạ hơn xa trình độ huyền khí Võ Đồ cảnh bình thường.

Đây là điểm đáng sợ của võ sĩ huyết mạch sao?

Không đợi Đinh Hạo ra tay, nam nhân lùn mập râu xồm hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Tiểu tử mất dạy, cút về đi!

Nam nhân lùn mập râu xồm phát tay.

Lực lượng vô hình bay ra như bão táp.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi rên một tiếng lão đảo văng ngược về, đáp xuống đất. Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi liên tục lùi ba, bốn bước mới miễn cưỡng đứng vững, biểu tình kinh sợ.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác âm trầm cười nói:

- Đám hậu bối Vấn Kiếm tông đúng là ngày càng không lễ phép. Một đệ tử ký danh huyết mạch nhỏ nhỏ dám can rở trước mặt lão già chúng ta?

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nhìn hướng Tạ Giải Ngữ, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu nha đầu, có phải là người giết đệ tử của Thanh Bình học viện chúng ta?

Thì ra nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác hiểu lầm.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác bị Đinh Hạo lừa, nhìn Tạ Giải Ngữ dung mạo vô song, phương hoa tuyệt đại, tuyệt đối là mẫu người khiến tiểu tử tông Mục Thiên Phong thần hồn điên đảo. Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác cho rằng Tạ Giải Ngữ là thiếu nữ bị Mục Thiên Phong chuốc thốc không thành công, gã khẳng định nàng là hung thủ.

Tạ Giải Ngữ nghe nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác chất vấn hơi nhú mày, dường như đoán được cái gì.

Tạ Giải Ngữ không quan tâm nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác mà quay đầu nói khê với mỹ phụ ung dung hoa quý bên cạnh, sau đó quay đầu nghịch ngợm nháy mắt với Đinh Hạo.

Đinh Hạo chột hiểu cái gì.

Trong khoảnh khắc . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chiến đấu bỗng nhiên bùng nổ.

Mỹ phụ ung dung hoa quý và một trưởng lão nội môn không nói không rằng bỗng nhiên làm khó dễ, hết sức ra tay công kích nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm.

Huyền khí đáng sợ nổ tung.

Bốn người đều là cường giả từ Tiên Thiên Vô Tông cảnh trở lên, siêu mạnh.

Thân hình bốn người nhanh như chớp kéo một chuỗi cái bóng trên bầu trời, Đinh Hạo không thể bắt giữ. Dư âm chiến đấu, gió mạnh huyền khí lan tràn bốn phương tám hướng.

Đinh Hạo cách chiến trường rất gần, cảm giác hơi thở hủy diệt ập đến.

Đinh Hạo vội thả lỏng toàn thân vạn tự quyết yên, hần như luồng khói mất sức nặng bị gió mạnh thổi bay lên.

Trong phút chốc trước mắt Đinh Hạo chớp lóe bóng đỏ, cổ tay bị nắm, cảm giác hơi lạnh tiếp xúc. Lực lượng nhu hòa mang theo Đinh Hạo bay ra ngoài, hần ngoái đầu nhìn. Người nắm tay Đinh Hạo là Tạ Giải Ngữ, mỹ thiếu nữ mặc giáo nhẹ màu đỏ mắt tinh nghịch nhấp nháy nhìn hần.

Giờ phút này, Đinh Hạo cảm thấy thời gian ngừng lại.

Bên tai là tiếng huyền khí nổ do cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh đánh nhau nhưng giờ đây biến mất, thế giới không còn, trong mắt Đinh Hạo chỉ có thiếu nữ mỉm cười với hần, chỉ khắc đôi mắt trong suốt vào lòng.

111. Chương 111: Chăm Chú Nhìn, Tâm Hữu Linh Tê Nhất Điểm Thông

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên tai Đinh Hạo có tiếng nổ dữ dội, sau đó bóng người chớp lóe, chiến đấu bỗng nhiên ngừng.

Bóng người tách ra.

Đinh Hạo đáp xuống đất thoát khỏi nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm kiềng chế đứng bên mấy người Vãn Kiếm tông.

Mỹ phụ ung dung hoa quý và một nam nhân trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông đã lùi về.

Đinh Hạo nhìn Tạ Giải Ngữ, nói:

- Đa tạ nàng.

Thiếu nữ này dường như có liên kết tâm hồn với Đinh Hạo, chỉ nhìn hắn một cái đã đoán được tình cảnh của hắn, nghĩ cách cứu hắn. Là tâm hữu linh tê nhất điểm thông sao?

Tạ Giải Ngữ chỉ cười nhìn Đinh Hạo, không nói.

Phía đối diện.

Nam nhân lùn mập râu xồm la làng:

- Đáng ghét, dám ra tay tập kích lại cướp đi đệ tử của Thanh Bình học viện ta, các người có ý gì?

Nam nhân lùn mập râu xồm hoàn toàn không hiểu sự việc, tức giận chất vấn.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác lơ mớ iểu ra.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nhìn Đinh Hạo, khẽ thở dài:

- Giỏi, giỏi, thật là bản nhận cả đời hôm nay bị nhận mỗ mù mắt, bị tiểu tử chưa ráo máu đầu nhà người lừa. Nói vậy thì người không phải Tôn Phi của Thanh Bình học viện mà là đệ tử Vãn Kiếm tông? Nếu ta không đoán sai, người giết Mục Thiên Phong, Lý Ngọc, các đệ tử khác của Thanh Bình học viện chính là người?

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo.

Mỹ phụ hoa quý, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông, ba thiếu niên vênh váo ngạc nhiên nhìn. Cho đến nay mỹ thiếu nữ lạnh băng Tạ Giải Ngữ không bao giờ quan tâm khác phái thế nhưng cười cầm tay thiếu niên toàn thân dính máu bản, bàn tay từ nãy đến giờ không rời ra.

Đặc biệt là ba thiếu niên kiêu ngạo kênh kiệu như thiên nga mắt tóe lửa, trông bọn họ như trái tim bị người móc ra.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Đinh Hạo chủ động rút tay ra bước tới một bước.

Đinh Hạo hành lễ võ giả đứng mực, nói:

- Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện Vãn Kiếm tông Đinh Hạo kính chào hai vị sư thúc, hai tiền bối Thanh Bình học viện.

- Đinh Hạo?

Mỹ phụ ung dung hoa quý kinh ngạc hỏi:

- Người chính là Đinh Hạo đệ nhất đại tái năm viện sao? Vì sao mặc trang phục đệ tử Thanh Bình học viện? Thật là càn quấy!

Đinh Hạo cười khở nói:

- Chuyện dài dòng, xin nghe đệ tử báo cáo.

Đinh Hạo không dấu giếm kể lại mọi chuyện.

Đương nhiên Đinh Hạo có thay đổi chi tiết như gánh cái chết của Mục Thiên Dương lên vai mình, dù sao hẳn giết nhiều đệ tử Thanh Bình học viện, tính thêm Mục Thiên Dương cũng không sao. Cái gọi là nhiều nợ không sợ thêm, Đinh Hạo thấy không cần lôi kéo Lý Y Nhược và đồng bạn khác vào ân oán.

Nói thật là Đinh Hạo không chút hối hận khi giết đám đệ tử Thanh Bình học viện.

Thứ cần bà đó là bại hoại trong võ giả, có gặp lại một trăm lần Đinh Hạo cũng không nương tay giết hết.

Nghe Đinh Hạo nói, tình hình tĩnh lặng, không ngờ là câu chuyện kinh tâm động phách như vậy.

Mỹ phụ ung dung hoa quý chợt cười nói:

- Tốt, giết tốt!

Mỹ phụ ung dung hoa quý vỗ tay khen Đinh Hạo:

- Không uống là trạng nguyên đại tái năm viện của Vãn Kiếm tông ta, có gan có thức, có gánh vác có quyết đoán. Bại hại như vậy giết chết đã là may cho bọn họ. Nếu để Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ gặp phải sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết! Hừ!

Thì ra mỹ phụ ung dung hoa quý tên gọi Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ là nữ nhân, nghe nói đệ tử Thanh Bình học viện chuốc thuốc định hiếp nữ đệ tử Vãn Kiếm tông thì giận điên, đứng bên cạnh Đinh Hạo.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác âm trầm cười nói:

- Hừ! Người Vãn Kiếm tông thật lớn lối, không để Thanh Bình học viện ta vào mắt! Tiểu tử này chỉ nói một phía, ai tin? Chắc đệ tử Vãn Kiếm tông các người làm chuyện gì xấu xa bị phát hiện nên giết người diệt khẩu đúng không?

Tuy trong lòng nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác hiểu rõ nhưng gã tuyệt đối không thừa nhận, ngược lại đổ nước bẩn vào Đinh Hạo, định đổi trắng thay đen.

Đinh Hạo cười lạnh lùng, không giải thích gì.

Lòng Đinh Hạo bằng phẳng, hẳn không thẹn với lòng.

Huống chi nếu hai cường giả của Thanh Bình học viện, nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm rõ ràng muốn chỉ hươu bảo ngựa thì dù nói nhiều cũng vô dụng.

Nam nhân lùn mập râu xồm lạnh lùng cười:

- Ta khuyên các người hãy giao ra tiểu tử này, mọi chuyện bỏ qua. Nếu không thì các người phải gánh vác trách nhiệm này! Có biết hẳn giết ai không? Trừ ca ca ruột của chủ nhân ta ra còn có Lý Ngọc, tôn tử ruột dòng độc đinh của Lý Thuần Phong trưởng lão, viện chương tọa thứ ba của Thanh Bình học viện. Vãn Kiếm tông không ột giải thích thì hãy chờ hai tông phái chiến đấu đi!

Vốn nam nhân lùn mập râu xồm có chút thích Đinh Hạo nhưng đó là trên cơ sở Tôn Phi là đệ tử của Thanh Bình học viện. Bây giờ sự thích biến thành sát ý, nam nhân lùn mập râu xồm muốn bắt Đinh Hạo về cho thần đông Mục Thiên Dương.

Nam nhân lùn mập râu xồm thốt lời làm Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông biến sắc mặt.

Địa vị như Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông dĩ nhiên biết viện chương tọa thứ ba của Thanh Bình học viện có ý nghĩa gì. Nếu như nam nhân lùn mập râu xồm nói, Đinh Hạo thật sự đâm thủng trời, sơ sẩy có thể khiến Vãn Kiếm tông, Thanh Bình học viện xung đột lớn!

- Đúng là thứ gây chuyện!

- Chọc rắc rối lớn như vậy ôn phái, sao chối!

Ba thiếu niên sau lưng xì xầm, thanh âm khá lớn rơi vào tai đám người Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông.

Đừng nhìn Tạ Giải Ngữ dịu dàng với Đinh Hạo nhưng không mềm mỏng với người khác chút nào.

Tạ Giải Ngữ nghe nói xấu lập tức xoay người quát to:

- Câm miệng!

Mắt Tạ Giải Ngữ lóe tia thất vọng, chán ghét.

Ba thiếu niên như chuột thấy mèo ngoan ngoãn câm miệng, không dám nói câu nào.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ trầm ngâm giây lát, đôi mắt lóe tia kiên quyết.

- Đệ tử Vãn Kiếm tông dù làm sai cũng nên do Vãn Kiếm tông ta trừng phạt, tuyệt đối không để các người muốn mang đi liền đi. Muốn tìm hiểu sự việc thì kêu Mục Thiên Dương, Lý Thuần Phong đến sơn môn Vãn Kiếm tông đòi người đi, còn hôm nay đừng mong có ai mang Đinh Hạo đi!

Mỹ phụ ung dung hoa quý yểu điệu này có quyết đoán, dứt khoát, Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ giữ vững nguyên tắc không nhường một bước.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nói:

- Vậy thì đánh đi, lát nữa các người đừng hối hận!

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác vươn tay chỉ, một luồng sáng lam âm u bắn lên cao.

Luồng sáng lam siêu nhanh, hơn cả tốc độ âm thanh. Khi luồng sáng bay lên trời cao nổ tung thành hình sách to, tiếng xé rách không khí chói tai vang lên.

- Chết tiệt, đây là tín hiệu bao vây. Mau, chúng ta hãy rời khỏi đây!

Trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông nam biến sắc mặt, vội vàng muốn dẫn đám người Tạ Giải Ngữ rời đi.

112. Chương 112: Giáng Xuống, Kẻ Địch Đáng Sợ Nhất

Bây giờ trong khu rèn luyện cửu giai này thần đồng Mục Thiên Dương Thanh Bình học viện cùng đại thái tử Hư Không công tử của Yêu Thần Cung đang sẵn bản rèn luyện, giết chóc nhau, có nhiều đệ tử Thanh Bình học viện. Một khi thần đồng Mục Thiên Dương kia nghe tin đến đây thì hai trưởng lão Vãn Kiếm tông không phải đối thủ của thần đồng nghe nói kinh tài tuyệt diệu, trên Thiên Hàn Tuyệt phong một kiếm đánh bại đám người Quan Phi Độ.

- Ha ha ha ha ha ha! Muốn đi? Không dễ vậy!

Trong tiếng cười lớn, nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác và nam nhân lùn mập râu xồm nhanh như chớp xông lên.

Tuy nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm không thể đánh bại đối thủ nhưng hai chọi hai, quần lấy Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông nam khiến hai người này không thoát được, không thể mang năm đệ tử ký danh đạp gió trốn đi. Chỉ cần nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm kéo dài thời gian, chủ nhân Mục Thiên Dương nhìn thấy tín hiệu sẽ chạy tới.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ chửi thề:

- Mau lên, tốc chiến tốc thắng!

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ bùng nổ huyền khí, thi triển Bách Hoa đao pháp chiến kỹ địa giai trung phẩm đặc ý nhất. Trên bầu trời huyền hóa ra từng đóa hoa xinh đẹp, trong không khí tràn ngập se lạnh đầu xuân. Ý cảnh cực kỳ ưu mỹ áp chế nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác.

Nam trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông hai tay cầm kiếm, mỗi đâm ra kiếm có tiếng hổ gầm đánh bạo không khí, cũng là đao pháp huyền công cực kỳ lợi hại buộc nam nhân lùn mập râu xồm tay chân luống cuống.

Nhưng đã không kịp thời gian.

Bởi vì, ngay sau đó là . . .

Trên bầu trời bỗng vang tiếng hú dài ẩn chứa sát ý lâm liệt.

Trên bầu trời không chút dấu hiệu nổ tung, mây cuộn cuộn. Bầu trời bỗng thay đổi, vạn dặm trời xanh kéo đám mây xám bạc che đi mặt trời, mảng lớn bóng râm bao phủ mặt đất, trong không khí tràn ngập rét lạnh thấu xương.

Mọi người cảm thấy mắt hoa lên.

Một thiếu niên áo trắng mười bốn, năm tuổi bỗng xuất hiện trên bầu trời.

Mái tóc dài màu bạc như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi, lông mày giống như ngân châm, mặt trắng bệch như làm bằng băng. Áo trắng bay phấp phật, sau lưng công hai thanh trường kiếm trắng, chuôi kiếm một màu trắng.

Trừ sắc trắng ra không thấy màu nào khác trên người thiếu niên.

Đôi mắt thiếu niên không phải màu đen như người bình thường mà là bạc trắng, cực kỳ đáng sợ.

Ánh mắt thiếu niên như kiếm đâm thấu hồn người.

Tuy thiếu niên không phát ra lực lượng cường đại là bao nhưng gã lơ lửng trên cao trăm thước ọi người cảm giác mình giống con kiến nhỏ bé lúc này thần lòng trên chín tầng trời nhấm trũng.

Dường như không khí bị đóng băng trong chớp mắt, khiến người nghẹt thở.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Thực lực thật cường đại, trên cơ Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, nam trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông nhiều, không lẽ thiếu niên này đạt trình độ Đại Tông Sư?

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm là cao thủ có thực lực gì? Thế nhưng biểu tình của nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm căng thẳng, lập tức quỳ một gối xuống, không dám thở mạnh.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm cao giọng quát:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.

Chủ nhân?

Đinh Hạo khẳng định suy đáng trong lòng.

Thiếu niên màu trắng đáng sợ này quả nhiên là thiên tài tuyệt thế được gọi là ngàn năm khó gặp của Thanh Bình học viện, thần đồng Mục Thiên Dương.

Đám người Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông biểu tình cực kỳ khó xem.

Không ngờ tiểu ma đầu đến nhanh như vậy, chớp mắt đã tới nơi, rắc rối đây.

Đinh Hạo thầm giật mình.

Trên bầu trời ánh mắt Mục Thiên Dương như cột băng, giọng gã cũng giống khối băng. Mục Thiên Dương liếc mắt mọi người cuối cùng ngừng ở hai thuộc hạ.

Mục Thiên Dương nói:

- Hai người tốt nhất cho ta giải thích đằng hoàng.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác run rẩy, quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu nói:

- Khởi bẩm chủ nhân . . . Chúng ta không dám tùy ý quấy rầy chủ nhân rèn luyện . . . Phát ra tín hiệu gấp như vậy . . . Là bởi vì . . . Bởi vì . . . Thiên Phong thiếu gia . . . Thiên Phong thiếu gia . . . Đã bị hại.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác chưa dứt lời . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí lãng vô hình đáng sợ sinh ra.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nói một câu như chìa khóa mở chiếc hộp Pandora, thiên địa nháy mắt biến sắc, gió mây cuộn cuộn.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, đám người Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Văn Kiếm tông tựa tấm da trong bão tố không có đường vùng vẫy bị khí lãng gió mạnh thổi bay ra hơn mười thước, nghiêng ổn định thân hình.

Mắt hoa lên.

Mục Thiên Đường đã đến trước mặt nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, xách cao thủ Tiên Thiên Võ Tông cảnh như xách cổ gà. Khuôn mặt trắng bệch cực kỳ dữ tợn, như núi lửa sắp bùng nổ.

Mục Thiên Đường gần từng chữ:

- Nói - Rõ - Ràng!

Ai đều nghe ra thanh âm lạnh thấu xương.

Cảm xúc của Mục Thiên Đường vì tin tức nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nói mà sắp điên cuồng.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác run lẩy bẩy, mặt không chút máu, lắp bắp kể ra chuyện mình biết.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác không dám che giấu.

Vì nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác biết rõ nói dối trước mặt chủ nhân sẽ có kết cuộc gì.

Mục Thiên Đường cực kỳ kiên nhẫn nghe nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác nói xong, cả quá trình khoảng một, hai phút.

Khi nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác dứt lời, khiến người bất ngờ là vẻ mặt Mục Thiên Đường từ dữ tợn đã trở về bình tĩnh lạnh lùng.

Tim Đinh Hạo rút cái bịch.

Trong hai phút ngắn ngủi lấy lại bình tĩnh từ đau khổ mất ca ca ruột, trở về lý trí, Mục Thiên Đường đứng là người vô cùng đáng sợ.

Hận ý trong không khí dần tan biến.

Hơi thở đáng sợ như rồng nổi giận từng chút một loãng dần.

Mục Thiên Đường hoàn mỹ giấu đi giận dữ, hoảng hốt.

- Chuyện này, không trách các người.

Mục Thiên Đường tạm dừng giây lát rồi nói, giọng lạnh băng như đang nói đến chuyện không liên quan đến mình.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm không biết chủ nhân có ý gì, bản năng run cầm cập.

- Ca ca không muốn bị các người bảo vệ trói buộc, lén chạy ra ngoài lại vì nữ sắc mà mất mạng chỉ có thể trách số hần không may. Nhiều năm qua không tiến bộ chút nào, kẻ vô dụng như hần chết rồi cũng tốt.

Nói đến đây Mục Thiên Đường thở dài, lầm bầm:

- Ta đã nói bao nhiêu lần nhưng người không nghe, rốt cuộc ta không thể che chở người cả đời, ca ca của ta. Nam nhân lùn mập râu xồm lấy hết can đảm chỉ hướng Đinh Hạo:
- Chủ nhân hãy nén bi thương, hung thủ giết Thiên Phong thiếu gia là đệ tử Vãn Kiếm tông kia!

113. Chương 113: Rút Kiếm, Dựa Dẫm Vào Nhau

Mục Thiên Dương giương mắt nhìn qua.

Đinh Hạo cảm thấy ánh mắt Mục Thiên Dương rơi vào người hắn, cảm giác bị ngọn núi đè lên lưng.

Mục Thiên Dương xoay người, chậm rãi từng bước một đi đến gần.

- Người giết hắn?

Đám người phe Vãn Kiếm tông biến sắc mặt. Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ cắn răng, gờ tay. Vèo một tiếng Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ cũng phóng đạn tín hiệu, trên bầu trời nổ rộ đờn án kiếm cổ màu bạc chói mắt.

Mục Thiên Dương như không trông thấy, không ngăn cản Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ.

Mọi người hiểu rằng không phải Mục Thiên Dương không ngăn được mà không thèm để ý, sự phớt lờ này thành lập trên tự tin cường đại, dù là ai cũng không thể ngăn cản gã.

Đinh Hạo mặc cho Tạ Giải Ngữ cản trở, lờ đi Kiếm Tổ, Đao Tổ liều mạng can ngăn, cố chịu áp lực như núi cao đè gian nan bước ra một bước.

Đinh Hạo không hề sợ hãi nhìn thẳng Mục Thiên Dương, cất cao giọng nói:

- Đúng vậy. Là ta giết hắn!

Khiến người bất ngờ là không có cơn giận sầm sét đổ ập xuống giết Đinh Hạo.

Mục Thiên Dương hơi khen ngợi gật gù nói:

- Hay, người có gan, không làm ta thất vọng. Ca ca chết trong tay người như người không tính nhục nhã, không ngờ trong Vãn Kiếm tông có nhân vật như người.

Đinh Hạo ngậy người.

Tập thể ngẩn ngơ.

Không ngờ Mục Thiên Dương sẽ nói như vậy.

Không lẽ Mục Thiên Dương giống như mọi người tưởng tượng hiểu đại nghĩa, không tùy cữu, không định báo thù cho ca ca của mình?

Đinh Hạo không nói, bình tĩnh nhìn thiếu niên thiên tài danh tiếng hiển hách trong Tuyết Châu.

Sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

- Nếu là lúc khác thì có lẽ ta sẽ mời người uống một ly. Cuộc đời Mục Thiên Dương ta khâm phục nhất là những kẻ điên làm việc không e sợ gì.

Mục Thiên Dương nhìn Đinh Hạo, bình tĩnh nói:

- Nhưng người người giết là ca ca của ta, cho nên ta sẽ không tìm người khác trút giận, người hãy tự sát đi.

Mục Thiên Dương nói câu cuối chứa đầy sát ý.

Đinh Hạo cười nhạt, chậm rãi vận chuyển huyền khí rút trường đao đỏ sau lưng ra. Đinh Hạo làm tư thế chiến đấu tỏ rõ lựa chọn của mình.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ vội hét lên:

- Người đã nghe rồi, chuyện này chỉ có thể trách ca ca của người háo sắc mất trí. Bên người đuối lý, dù Đinh Hạo có sai cũng không đáng chết . . .

-Ồn ào.

Mặt Mục Thiên Dưỡng lạnh băng không thèm nhìn Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, bỗng nhiên làm khó dễ với một chưởng.

Một trường long băng sống động như thật chui ra khỏi tay Mục Thiên Dưỡng, rồng ngâm nhanh như chớp lao hướng Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ giật nảy mình.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ tay, kiếm quang lấp lóe.

Từng đóa hoa tỏa mùi thơm huyền hóa ra từ mũi kiếm như tấm thuẫn ngăn trước mặt Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đóa hoa và băng tuyết trường long va chạm cùng một chỗ, cánh hoa rụng bay đầy.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ rên rỉ, thể xác và tinh thần giống như lá liễu văng ra ngoài, vết máu đỏ chảy từ khóe môi nàng.

Một kích đã bị thương, Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ bị thương không nhẹ.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ là trưởng lão nội môn của Vãn Kiếm tông thế nhưng không địch nổi một chiêu của Mục Thiên Dưỡng. Đinh Hạo nhìn ra được mới rồi Mục Thiên Dưỡng không ra tay hết sức, nếu hai người liều đấu sinh tử thì sợ là Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ không chống nổi ba chiêu.

Thực lực đối đầu đã chứng minh rõ ràng cho dù cộng Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, nam trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông, thậm chí năm thanh niên Đinh Hạo lại cũng không là đối thủ của thần đồng Thanh Bình học viện Mục Thiên Dưỡng.

Đặt trước mặt Đinh Hạo hình như chỉ có một con đường chết.

Tuyệt cảnh!

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi và hai đệ tử huyết mạch khác liếc nhau, âm thầm lùi lại cố gắng tránh xa Đinh Hạo một chút để khỏi bị liên lụy.

Nam trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông đứng im tại chỗ nhưng biểu tình muốn thụt lùi.

Chỉ có thiếu nữ võ thần Tạ Giải Ngữ mặc giáp nhẹ màu đỏ là không nói tiếng nào đạp ra một bước đứng cạnh Đinh Hạo.

Từng đoàn khí sắc lưu ly phát ra từ thân thể phong hoa tuyết đại, thiếu nữ Tạ Giải Ngữ võ xuống đất. Ánh sáng đỏ lấp lánh, một chiếc hộp cao năm thước, rộng ba thước, dày hai thước bỗng xuất hiện bên cạnh.

Không biết hộp làm bằng tài liệu gì một màu đỏ rực như lửa, mình vẫn lóe ánh vàng toát ra hơi thở khó tả.

Keng keng keng!

Trong thanh âm như kiếm ngân, Tạ Giải Ngữ dùng thủ pháp cực kỳ linh rút thanh kiếm đỏ mỏng cỡ hai chỉ tay ra khỏi chiếc hộp.

Tạ Giải Ngữ dùng hành động biểu lộ lập trường của mình.

Mặt dù trông như thiêu thân lao đầu vào lửa nhưng Tạ Giải Ngữ không chút do dự, quyết tuyệt.

Tạ Giải Ngữ cầm kiếm mỏng, anh khí bừng bừng, biểu tình kiên cường không chút sợ hãi, cười lạnh chỉ trích:

- Mục Thiên Phong làm nhiều việc ác, tự tìm đường chết. Người có tài trong Thanh Bình học viện nhưng không phân trắng đen, không hiểu lý lẽ, lấy thế đệ nhất nhân thế hệ trẻ Tuyết Châu hưởng thụ danh tiếng thần đồng, thật khiến người thất vọng.

Mục Thiên Dương nhìn cái hộp đỏ, con người co rút, chợt nghĩ ra điều gì nghiêm túc quan sát Tạ Giải Ngữ. Đáy mắt thiếu niên lạnh băng chợt lóe tia kinh diễm, dường như lúc này gã mới chú ý thấy có một mỹ thiếu nữ áo đỏ tồn tại.

Hiếm khi Mục Thiên Dương giải thích một câu:

- Cho dù có làm nhiều việc ác thì đó là ca ca của ta.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm lộ biểu tình khó tin.

Đây không phải phong cách của chủ nhân.

Tạ Giải Ngữ lạnh lùng cười:

- Chỉ vì hần là ca ca của người nên có thể gây họa thiên hạ, muốn làm gì thì làm cái đó?

Có lẽ thái độ khinh miệt của Tạ Giải Ngữ chọc giận thần đồng Thanh Bình học viện.

Mục Thiên Dương, nhượng chân mày trắng hừ lạnh một tiếng:

- Đúng vậy. Bởi vì hần là ca ca của Mục Thiên Dương nên mọi thứ hần nhìn trúng thì nên có được, thứ hần muốn thì nên thỏa mãn hần. Nữ nhân nào hần thích nên ngoan ngoãn nghe theo, thà hần phụ người trong thiên hạ không để thiên hạ phụ hần! Hừ, chỉ là nữ đệ tử Vãn Kiếm tông bình thường, ca ca ta muốn nàng là vinh hạnh của ả ta!

Tạ Giải Ngữ lạnh lùng quát:

- Cuồng vọng!

- Chỉ cường giả mới có tư cách cuồng vọng.

Mặt Mục Thiên Dương lạnh lùng nói:

- Tiểu nha đầu hãy tránh sang bên, bây giờ ta còn chưa giết nàng hãy mau cút đi!

Tạ Giải Ngữ cười lạnh không nói, đứng sát bên Đinh Hạo, không rời một ly.

Đinh Hạo mỉm cười, lắc đầu, bước tới một bước che Tạ Giải Ngữ sau lưng.

Đinh Hạo thương hại nói:

- Ta đột nhiên hiểu thật ra người không quan tâm ca ca người sống chết thế nào, người chỉ để ý tự kỷ, tự tôn, mặt mũi gần như biến thái của mình. Vốn ta rất khâm phục người nhưng bây giờ xem ra người quá đáng thương.

114. Chương 114: Cứu Binh, Tương Tiên Hà Quá Cấp

Đinh Hạo thốt ra lời này khiến mọi người cùng biến sắc mặt.

Cái tên này sợ không chết đủ nhanh sao? Dám khiêu khích Mục Thiên Dương như thế?

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác tức giận quát:

- To gan, muốn chết!

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác định công kích Đinh Hạo.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

trên không trung vang tiếng gió rít.

Bóng người chớp lóe, các luồng sáng mờ đáp xuống đất, hỏa hoa tứ tung, hai người xuất hiện trong sân.

Viện quân của Vãn Kiếm tông rốt cuộc thấy Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ bắn tín hiệu chạy đến vào phút mấu chốt.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ mừng rỡ kêu lên:

- Doãn sư huynh, Lỗ sư huynh . . .

Bởi vì hai người này là cường giả trong tam đại đệ tử hạch tâm, tuy không phải địa vị trưởng lão nhưng chẳng qua là vì tông môn càng hy vọng bọn họ đặt chú ý vào tu luyện võ đạo mà không phải bị chuyện trong tông môn chậm trễ.

Vãn Kiếm tông, thậm chí nhiều nhiều tông môn trong Tuyết Châu chỉ có những đệ tử thực lực không cao không thấp, tiềm lực không ỏi được trao chức trưởng lão. Đệ tử tam đại như Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, nòng tu luyện đến bước này không còn nhiều tiềm lực, thế nên trở thành trưởng lão nội môn phục vụ cho Vãn Kiếm tông.

Những đệ tử tam đại có tiềm lực siêu cao thì dốc lòng tu luyện, tuy không có danh hiệu trưởng lão nhưng thực lực hay địa vị trong tông môn đều trên trưởng lão. Ví dụ như hai người trước mắt Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ.

Nhìn thấy viện quân tông môn nhưng Đinh Hạo không quá vui mừng mà hơi lắc đầu.

Bởi vì hai người này chính là đệ tử tam đại chủ trì đại tái năm viện lần trước, Lỗ Kỳ cùng Doãn Nhất Phi. Không biết tại sao Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi có ấn tượng không tốt với Đinh Hạo, sợ là lát nữa không thật lòng muốn bảo vệ hắn.

- Như thế nào?

Biểu tình Doãn Nhất Phi kiêu ngạo liếc bốn phía.

Khi Doãn Nhất Phi thấy Mục Thiên Dưỡng như khối băng thì mặt cứng đờ.

Trong khoảnh khắc biểu tình kiêu ngạo không còn, thay thế là cười nịnh.

Doãn Nhất Phi chấp tay nói:

- Thì ra là Thiên Dưỡng sư huynh, không biết có chuyện gì kinh động Thiên Dưỡng sư huynh đại giá?

Chín tông môn nhân loại Tuyết Châu mặc dù ngầm tranh đấu gay gắt nhưng bề ngoài giả bộ rất hay, gọi là đồng khí liên chi, cùng ngự yêu ma. Cho nên Doãn Nhất Phi kêu Thiên Dưỡng sư huynh cũng hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên thái độ của Doãn Nhất Phi khó thể che giấu nịnh nọt làm Đinh Hạo hơi nhú mày.

Doãn Nhất Phi luôn cúi hơi quá.

Ai ngờ Mục Thiên Dưỡng đứng đối diện chỉ hừ lạnh, lơ đi gã.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, một trong hai thuộc hạ của thần đồng Mục Thiên Dưỡng không chút sợ hãi quát mắng:

- Đệ tử của Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo giết ca ca của chủ nhân nhà ta, Vãn Kiếm tông các người không cho chúng ta một giải thích thì chờ hai tông môn chiến đấu đi!

- Đinh Hạo? Lại là Đinh Hạo?

Về mặt Doãn Nhất Phi tức giận giây sau cười âm trầm, không hỏi đỏ đen đã vỡ một chuông hướng Đinh Hạo.

Doãn Nhất Phi tức giận quát:

- Lại là tên gây chuyện nhà người, đáng chết!

Doãn Nhất Phi dùng bốn phần công lực tung chưởng.

Chớp mắt kinh phong bao phủ Đinh Hạo, không cho hắn cơ hội giải thích, rõ ràng muốn lấy mạng hắn.

- Tên khốn này muốn giết ta? Tại sao?

Hơi thở khiến người sợ hãi chớp mắt bao phủ Đinh Hạo, làm hắn muốn nâng tay lên còn khó khăn. Đinh Hạo nhìn đầy mắt Doãn Nhất Phi dâng lên sát khí, hắn vừa kinh vừa giận. Đinh Hạo không hiểu hắn đã làm gì đắc tội đệ tử tam đại có địa vị hiển hách trong tông môn Vãn Kiếm tông?

Tạ Giải Ngữ đứng một bên nóng nảy nhưng bị gió mạnh thổi ra không thể nhúng tay.

- Doãn sư huynh thủ hạ lưu tình . . .

Vào phút mấu chốt Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ vội vã vỗ một chưởng ngăn cản Doãn Nhất Phi rõ ràng muốn giết Đinh Hạo, giải thích rằng:

- Chuyện này không thể trách Đinh Hạo, trong đó có nội tình . . .

- Nội tình gì?

Doãn Nhất Phi không khách sáo ngắt lời Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, lạnh lùng cười:

- Giết đệ tử tông phái đồng minh tương đương với tay chân tương tàn, tội ác tày trời, nên giết tại chỗ không lưu tình!

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ còn muốn nói gì:

- Nhưng mà . . .

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ chưa nói hết câu.

Không ai chú ý thấy vẻ mặt Đinh Hạo chợt biến kỳ dị.

Tiếp theo . . .

- Tổ cha nó! Doãn Nhất Phi khốn kiếp, cái thứ bán luôn tổ tông mười tám đời nhà người! Muốn giết ta? Nghe người khác nói một câu đã muốn giết ta? Người là trưởng bối tông môn không bảo vệ đệ tử bản tông thế nhưng không hỏi đồ đen đã muốn giết ta? Còn nói năng đường hoàng, ta phi, thứ trâu sanh chó đẻ chỉ bằng vào người cũng xếp hàng đệ tử tam đại Vãn Kiếm tông? Người xứng sao? Ta phi!

Đinh Hạo như sư tử xù lông nhảy cẫng lên chỉ vào mũi Doãn Nhất Phi mắng thúi mắng.

Có thể nói Đinh Hạo chửi Doãn Nhất Phi như tát nước vào mặt.

Hoàn toàn là xé rách da mặt.

Doãn Nhất Phi có địa vị cao, thực lực siêu đẳng trong khoảng khắc không lấy lại tinh thần, gã chứa từng bị một đệ tử ký danh nho nhỏ nhục mạ như vậy. Doãn Nhất Phi không dám tin điều nghe được, tức giận đến người run rẩy.

Doãn Nhất Phi chỉ vào Đinh Hạo, lắp bắp:

- Người . . . Người . . .

- Ta gì? Ta cái đầu người! Lúc đại tái năm viện người đã gai mắt lão tử rồi, hôm nay muốn mượn đao giết người? Cần gì giả bộ đường hoàng, còn chụp mũ lão tử. Người muốn giết ta đúng không? Nói thẳng ra lão tử còn xem trọng người một chút. Cái thứ lắp bắp ló ló làm người buồn nôn. Nói thật là tuy đại tái năm viện cuồng vọng đáng ghét nhưng tốt xấu người ta cuồng ngoài mặt, người so với hắn không bằng một cọng lông chân!

Đinh Hạo không hề sợ hãi.

Tính cách Đinh Hạo là đầu trọc không sợ bị nắm tóc.

Mục Thiên Dưỡng muốn giết Đinh Hạo là có lý do nên hắn không tức giận, thế nhưng Doãn Nhất Phi là trưởng bối cùng tông môn lại giúp đỡ người ngoài tàn sát đệ tử Vãn Kiếm tông. Hành động ăn cháo đá bát này chọc tức Đinh Hạo.

Nếu đã không đánh lại người vậy hôm nay lão tử mạng sống miêng.

Dù chết cũng không cúi đầu.

Đinh Hạo không muốn tạm lùi một bước nhường nhịn, đó không phải tính cách của hắn.

Huống chi . . .

Đinh Hạo nhớ đến thanh âm vang trong đầu mình, hắn không cần lo lắng.

- Người . . . Muốn chết! Muốn chết!

Doãn Nhất Phi tức giận run bần bật.

Lỗ Kỳ đứng bên cạnh Doãn Nhất Phi đã mặt mày xanh mét vọt ra, bùng nổ hết sức đánh một đấm. Huyền khí đáng sợ như biển dâng trào sóng ập xuống Đinh Hạo.

Lỗ Kỳ không chừa đường sống nói:

- Trong mắt không có người trên kẻ dưới, lấy hạ phạm thượng, chết!

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ kinh kêu:

- Đừng . . . !

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ muốn ngăn cản nhưng bị Doãn Nhất Phi giơ tay chặn lại.

Tạ Giải Ngữ biến sắc mặt điên cuồng muốn xông lên che trước mặt Đinh Hạo nhưng thực lực kém quá xa, bị gió mạnh thổi bay ra ngoài khó thể đến gần. Tạ Giải Ngữ trơ mắt nhìn nắm đấm có thể hủy diệt một ngọn núi nhỏ của Lỗ Kỳ đánh vào người Đinh Hạo.

115. Chương 115: Kỳ Tích, Đinh Hạo Phản Kích

Trong trong khoảnh khắc này đầu óc Tạ Giải Ngữ trống rỗng.

Phía đối diện Mục Thiên Dưỡng muốn làm gì nhưng đáy mắt lóe tia giật mình, dường như gã phát hiện điều gì nên đứng im tại chỗ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cú đấm huyền khí đáng sợ vô tình đánh vào người Đinh Hạo.

Mọi người như trông thấy cảnh thiếu niên kiên cường tan xương nát thịt hóa thành bãi máu.

Nhưng mà . . .

- A! Phụt!

Tiếng hét thảm, người văng ra ngoài, nhưng chính là đệ tử tam đại hạch tâm của Vãn Kiếm tông, Lỗ Kỳ.

Trên mặt Lỗ Kỳ là biểu tình kinh sợ khó tả, gã ngửa đầu phun búng máu nhuộm đỏ không gian. Lỗ Kỳ đập mạnh xuống đất, há mồm học vài bãi máu. Lỗ Kỳ bị tổn thương nặng khó tả, vết thương cực kỳ trầm trọng.

Mọi người giật mình.

Xảy ra chuyện gì?

Tại sao như vậy?

Tại sao . . . Lỗ Kỳ bị thương?

Lỗ Kỳ là đệ tử tam đại hạch tâm của Vãn Kiếm tông, thực lực không biến thái bằng thiên tài tuyệt thế Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện nhưng tuyệt đối siêu thoát phạm tục. Lỗ Kỳ đã ở cảnh giới nưđab owcs Đại Tông Sư vậy mà bị một đệ tử ký danh nhỏ nhỏ không nhúc nhích chấn thương?

- Người . . .

Lỗ Kỳ chỉ vào Đinh Hạo như thấy quỷ, không nói nổi một câu đã xỉu.

Mọi người tập trung nhìn vào Đinh Hạo.

Trừ Mục Thiên Đường hơi có phát hiện ra không ai thấy rõ mới rồi xảy ra chuyện gì.

Không lẽ đệ tử tam đại nhỏ bé này là cao thủ thâm tàng bất lộ, ở đây chơi trò giả nai?

- Đinh Hạo, người không sao, tốt quá!

Trong khoảnh khắc vừa rồi đầu óc Tạ Giải Ngữ trống rỗng, suýt nhào lên người Đinh Hạo. Tuy nhiên lý trí không chế tình cảm của thiếu nữ, lúc này Tạ Giải Ngữ mừng hết sức hỏi han.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không sao, yên tâm.

Có người vui cũng có người kinh và giận.

Doãn Nhất Phi nhìn cổ tay Lỗ Kỳ gãy xương, biểu tình cực kỳ khó xem.

Doãn Nhất Phi hít thở sâu một hơi, dần dần tỉnh táo lại.

Doãn Nhất Phi không tin Đinh Hạo che giấu thực lực, Lỗ Kỳ bị quyền kinh của mình đánh bay, mới rồi xảy ra chuyện gì?

Không lẽ là . . .

Doãn Nhất Phi chợt nghĩ đến cái gì, quét mắt bốn phía, cao giọng hỏi:

- Là cao nhân phương nào giả thần giả quỷ, xin ra đây!

Mọi người chợt hiểu ra.

Không lẽ có cao nhân âm thầm giúp Đinh Hạo một phen?

Hèn chi.

Tuy nhiên có người núp trong chỗ tối nhờ vào thân thể Đinh Hạo nháy mắt thần không biết quỷ không hay chấn thương cao thủ đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh như Lỗ Kỳ, thực lực đó quá khủng bố. Ít nhất toàn Tuyết Châu số cường giả cỡ đó đếm trên đầu ngón tay, không biết sẽ là ai?

Nhưng không có đáp lại.

Mấy vị cao thủ cảm ứng, xem xét một lúc nhưng không ai phát hiện ra dấu vết.

Về mặt Doãn Nhất Phi cực kỳ âm trầm, liên tục to tiếng hỏi mấy câu nhưng không ai đáp.

- Hừ! Các hạ cần gì giả thần giả quỷ? Nên biết rằng đệ tử Vãn Kiếm tông không phải hạng sợ rắc rối, nếu đã không chịu lộ mặt thì Doãn Nhất Phi ta không sợ kẻ co đầu rút đuôi, quý quá không thấy mặt.

Doãn Nhất Phi nói đến đây mặc kệ cường giả bí ẩn, quay đầu nhìn Đinh Hạo.

Doãn Nhất Phi lạnh lùng cười:

- Sớm biết thằng anh ành người không phải thứ tốt, giờ còn lên cầu kết với tà ma yêu nghiệt không dám lộ mặt, không thể tha thứ. Hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ, tiêu diệt tiểu nghiệt súc phản bội tông môn nhà người!

Doãn Nhất Phi chưa dứt lời đột nhiên vỡ chưởng.

Trong không khí vang tiếng sấm nổ mạnh.

Một bàn tay lôi điện sấm màu kích thước cỡ tay người thật bay ra khỏi tay Doãn Nhất Phi nhanh như chớp ẩn trái tim Đinh Hạo.

Lôi Điện Thiên Sát Chưởng.

Vũ khí địa giai trung phẩm thượng, quỷ thần khó lường.

Khác với lúc trước Lỗ Kỳ công kích, Doãn Nhất Phi tung ra một chưởng ẩn giấu không lộ ra, nhìn như không ẩn chứa khối lửa nhưng vô cùng sắc bén, bá đạo. Lực lượng lôi điện ẩn chứa độc ác, Doãn Nhất Phi đánh ra ít nhất tám phần công lực. Doãn Nhất Phi không chỉ muốn buộc cao thủ bí ẩn lộ mặt mà còn cố ý giết chết Đinh Hạo trong một chiêu.

Bên kia, mắt Mục Thiên Dương chớp lóe không biết suy nghĩ cái gì.

Mọi người nhìn chăm chú. Chỉ thấy mặt Đinh Hạo biến nổi giận, rồi như nhận ra điều gì, lại trở về bình tĩnh. Đinh Hạo siết trường đao đỏ, hít sâu, hét to một tiếng. Cổ tay Đinh Hạo rung lên, xuất đao.

Trường đao long văn đỏ chấn động biến ảo trên không trung, có tiếng rỗng ngâm.

Đinh Hạo lấy trường đao thi triển kiếm pháp, thuận lợi thi triển ra chiêu Long Vương Hiện Thế. Trong hư không vẽ ra ảo ảnh vuốt long vương hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó, trong tiếng đao như rỗng ngâm, hơi thở chân long đậm đặc tựa cái chuông đồng xuất hiện quanh thân Đinh Hạo, bảo vệ hắn.

Long Vương Ly Thủy kiếm pháp!

Khác với mấy lần trước Đinh Hạo thi triển Long Vương Hiện Thế Long Vương Ly Thủy kiếm pháp, lần này vẽ vuốt long vương rõ ràng, màu sắc cảm giác sống động giống như thật.

Lần này Đinh Hạo thi triển ra một kiếm đạt đến đỉnh cảnh giới kiếm thức, huyền lực hùng hồn, cực kỳ bá đạo. Mơ hồ đạt đến cảnh giới đỉnh Tiên Thiên Vô Tông cảnh, phát huy ra toàn bộ kiếm ý.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vuốt long vương đấu với lôi điện thủ chưởng.

Hai chiêu cực đạo mạnh va chạm.

Nhưng trong giây phút này hình ảnh Đinh Hạo bị đánh bay không xuất hiện như mọi người tưởng tượng.

Giây phút căng thẳng, trung tâm cú va chạm bùng nổ vòng sáng năng lượng chói mắt rồi vang tiếng nổ điếc tai. Từng đợt lôi điện tán loạn như rắn nhỏ khủng hoảng chạy trốn bốn phía, chém vào thân cây.

Cây cối xung quanh dấy lên ngọn lửa.

- Cái gì? Sao có thể . . . ?

Trong ánh lửa chớp lóe, tất cả cường giả cao giai có mặt cùng rung động, há hốc mồm, kinh kêu hét to.

Lôi Điện Thiên Sát Chưởng thua?

Thua Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

Chiến kỹ huyền công địa giai mà thua chiến kỹ nhân giai?

Chỉ có một lời giải thích: Đinh Hạo phát ra một kiếm kia ẩn chứa lực lượng, trình độ huyền khí vượt qua Doãn Nhất Phi trạng thái mạnh nhất.

Càng khiến mọi người không ngờ là cú va chạm chưa xong.

Trong tiếng kinh kêu, Doãn Nhất Phi đẩy ra khỏi điện thủ chương chớp mắt bị vuốt chân long của Đinh Hạo rách phá tán trên không trung, vuốt chỉ hơi mờ chút, còn lại dư lực như miếng kính xệt qua tai Doãn Nhất Phi bất ngờ không kịp đề phòng

Trong khoảnh khắc từng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm, vài lọn tóc đen dài rơi xuống vai Doãn Nhất Phi.

116. Chương 116: Câu Thơ, Tồn Tại Bí Ẩn

Doãn Nhất Phi không tránh đi?

Thực lực như Doãn Nhất Phi nhưng không né, bị kiếm khí đáng sợ vừa rồi xé rách huyền khí hộ thân, âm thầm cắt đứt một lọn tóc bên mép tai gã.

Đối với cường giả đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh thì tóc bị cắt là nỗi sỉ nhục to lớn khó chịu đựng.

Mặt Doãn Nhất Phi đỏ rực.

Kết cuộc như vậy giống vị vua cao cao tại thượng bị tên ăn mày trên đường tát một bạt tai. Đinh Hạo không chút khách sáo giật tôn nghiêm, kiêu ngạo đệ tử tam đại cao cao tại thượng của Doãn Nhất Phi xuống, giẫm nát chúng dưới đất bùn. Doãn Nhất Phi tức giận người run rẩy.

Nhưng lúc này không ai cười nhạo Doãn Nhất Phi.

Mọi người, bao gồm thần đồng Mục Thiên Dưỡng Thanh Bình học viện vô cùng cuồng ngạo, biểu tình cực kỳ trầm trọng.

Giờ phút này, mọi người hiểu rằng người bí ẩn sau lưng Đinh Hạo ít nhất là siêu cường giả từ đỉnh cảnh giới Đại Tông Sư trở lên.

Một siêu cường giả đáng sợ.

Ánh mắt mọi người nhìn Đinh Hạo thay đổi.

Không lẽ đệ tử ký danh nho nhỏ của Thanh Sam Đông Viện Văn Kiếm tông có lai lịch gì sao?

- Cấu kết yêu nghiệt ngoại giáo? Cái mũ lớn thật.

Đinh Hạo một kích đánh trúng, lạnh lùng cười:

- Doãn Nhất Phi, ngươi là đệ tử tam đại, vốn ta nên kêu ngươi một tiếng sư thúc nhưng ngươi là sư thúc lại không phân tốt xấu, không bảo vệ đệ tử tông mình còn khom lưng uốn gối trước đệ tử môn phái khác. Vì nịnh nọt người ngoài không tiếc giết đệ tử tông mình, có người khiến ta hỏi ngươi một tiếng có còn xứng với thân phận đệ tử tam đại Văn Kiếm tông không?

- Cần rõ!

Mày Doãn Nhất Phi rung rung, gã đã giận đến tột độ.

Nhưng Doãn Nhất Phi lo tồn tại cường đại sau lưng Đinh Hạo, gã không thể không hết sức ức chế giận dữ.

Doãn Nhất Phi khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Một đệ tử ký danh nho nhỏ như ngươi là cái thứ gì? Cũng xứng chất vấn ta?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Phong tuyết văn kiếm đoạn trường thiên, bạch hạc lãnh dạ trứ thanh sam. Doãn Nhất Phi, chủ nhân câu này khiến ta hỏi giùm, nếu đệ tử ký danh nho nhỏ không có tư cách thì hẳn có tư cách hỏi người không?

- Cái gì?

Doãn Nhất Phi như bị sét đánh, hoàn toàn biến sắc mặt.

Giây trước Doãn Nhất Phi còn kiêu ngạo như sư tử giờ đứng ngơ như phỗng, cảm giác khí lạnh chạy dọc sống lưng, da đầu tê dại.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông, Lỗ Kỳ cũng biến sắc mặt.

Mấy người này là cường giả có địa vị không tầm thường trong Vãn Kiếm tông.

Nhưng lúc này trong mắt Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông, Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi tràn ngập giết mình, rung động, như thấy điều gì khó tin nhất trên đời. Đặc biệt là Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, không biết là vì sợ hãi hay hưng phấn mà toàn thân run rẩy.

Bùm!

Bốn cao thủ Vãn Kiếm tông cùng quỳ hướng Đỉnh Hạo, không dám thở mạnh, cúi đầu nói:

- Chúng đệ tử không biết Khí sư thúc đã đến, lỗ mãng vô lễ, có gì sơ xuất xin sư thúc trách phạt.

Biến cố đột ngột.

Biến cố kỳ lạ làm Tạ Giải Ngữ, ba đệ tử huyết mạch Vãn Kiếm tông nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Thiếu nữ Tạ Giải Ngữ huệ chất lan tâm, phản ứng siêu nhanh, chỉ hơi ngần ngại một lúc rồi nhẹ nhàng tới gần Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, cùng quỳ xuống.

Biểu tình trên mặt Đỉnh Hạo rất kỳ lạ.

Đúng vậy, thật sự có một vị bí ẩn đứng sau lưng Đỉnh Hạo.

Lúc trước khi đám người Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi xuất hiện không lâu thì bên tai Đỉnh Hạo chợt nghe một thanh âm cực kỳ quen thuộc chỉ mình hắn nghe được. Vì vậy mọi chuyện diễn ra Đỉnh Hạo làm theo thanh âm bí ẩn chỉ dẫn.

Đỉnh Hạo không thể ngờ lai lịch người bí ẩn sẽ lớn đến vậy.

Hay thật, chỉ một câu thơ bình thường không thấy ra có ý nghĩa gì lại khiến đám người Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi cao cao tại thượng như gặp gia gia, ngoan ngoãn quỳ xuống đất.

Phong tuyết vãn kiếm đoạn trường thiên, bạch hạc lãnh dạ trứ thanh sam!

Đằng sau câu thơ này đại biểu cho nhân vật gì mà có uy lực lớn đến vậy?

Đỉnh Hạo rất là khó hiểu, lắc đầu bỏ cuộc.

Xem ra Đỉnh Hạo hiểu biết quá ít về các tin tức lẻ tẻ trong Tuyết Châu.

Đỉnh Hạo khẳng định một điều là đám người Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vãn Kiếm tông gọi người bí ẩn là Khí sư thúc thì tất nhiên thuộc Vãn Kiếm tông, còn là lão quái vật đẳng cấp cỡ chương môn Lý Kiếm Ý.

Thanh âm bí ẩn lại vang bên tai Đỉnh Hạo.

Đỉnh Hạo nghe xong biểu tình càng kỳ dị.

Đỉnh Hạo ngừng một chút, hắng giọng lớn tiếng nói:

- Tiểu nha đầu Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ lúc nguy nan bảo vệ đệ tử bốn môn, lòng trung tâm với tông môn sáng như gương. Sau khi trở về có thể vào kho vũ khí Tàng Kiếm Đường số hai lĩnh một quyển chiến kỹ huyền công đệ giai trung phẩm. Đệ tử tam đại Lư Luân sợ đầu sợ đuôi, khi đoạn thì không đoạn, không thường. Thứ chó chết Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi làm hồ thẹn đệ tử tam đại Vãn Kiếm tông, ăn cây táo, rào cây sung, thật sự rác rưởi. Cút về Ẩn Kiếm Phong diện bích một tháng cho lão tử. Hì hì, tiểu nha đầu Tạ Giải Ngữ rất lanh trí, hì hì, khi về đến Linh Thảo Đường lĩnh một viên Huyền Nguyên Huyết Khí Đan. Ba đệ tử huyết mạch khôn kiếp kia không được thứ tốt gì. Hừm, bây giờ thì trừ Đỉnh Hạo ra cút hết cho lão tử!

Giọng điệu Đỉnh Hạo bắt chước lời tòn tại bí ẩn trong bóng tối.

Đinh Hạo biểu đạt rất là thô lỗ, đáng ghét.

Nhưng bốn cường giả Vấn Kiếm tông Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vấn Kiếm tông không dám bắt măn.

Đặc biệt là Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi đã đổ mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo, nghe Đinh Hạo ‘tuyên án’. Đường như Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi cảm thấy hình phạt nhẹ hơn tưởng tượng nhiều, thở phào trút gánh nặng.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi lạy ba cái:

- Đa tạ Khí sư thúc khai ân.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi đứng dậy, không nói tiếng nào, trên người chớp lóe tia huyền khí. Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi nháy lên hóa thành luồng sáng biến mất nơi cuối trời như chó nhà có tang.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ được thưởng nên biểu hiện trái ngược, vẻ mặt vui sướng đứng dậy. Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ nhìn Đinh Hạo, lòng phức tạp.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ không ngờ thiếu niên này được quái vật kia xem trọng, nói vậy thì sau này hẳn có tiền đồ không thể đo lường, không thua gì đám đệ tử ký danh huyết mạch hai mươi hạng đầu tổng bảng.

Vậy thì . . .

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ nghĩ đến đây nhìn thiếu nữ Tạ Giải Ngữ cười tươi như hoa đứng bên cạnh, nhìn ra chút manh mối. Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ lộ biểu tình nhu hòa, lòng thầm nhẹ nhõm cho tiểu chủ nhân Tạ Giải Ngữ.

117. Chương 117: Đồi Chiến, Cao Thủ So Kè

- Đinh Hạo, người hãy bảo trọng.

Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ dặn dò xong cùng trưởng lão nội môn Vấn Kiếm tông tên Lư Lư Luân không dám làm trái ý cường giả bí ẩn, mang theo Tạ Giải Ngữ, ba đệ tử ký danh huyết mạch bay lên trời, xẹt qua không gian biến mất hướng sơn môn Vấn Kiếm tông.

Trước khi đi Tạ Giải Ngữ nghịch ngợm nháy mắt với Đinh Hạo.

Tuy không nói chuyện nhưng vô thanh hơn có thanh, ngầm hiểu.

Đinh Hạo không kiềm được khẽ cười, lòng ngọt ngào.

Nói thật là Đinh Hạo cũng không ngờ gần một tháng lo lắng mong gặp lại, chờ khi gặp mặt sẽ là trong tình cảnh này.

Vật còn đây mà người đã khác, thân phận, địa vị thay đổi. Cô nương gặp nạn ngày xưa bên Tây Kiếm Trì nay là võ sĩ huyết mạch cao cao tại thượng, thân phận trên cả Đinh Hạo là đệ nhất đại tái năm viện, xếp trong hai mươi hạng đầu bí ẩn tổng bảng.

Mọi chuyện đều thay đổi.

Nhưng người xưa còn đó.

Trái tim không thay đổi.

- Loại cảm giác này . . . Chẳng lẽ ta đã thích thiếu nữ này sao?

Trong lòng Đinh Hạo có cảm tình khó tả, hần lắc đầu, khẽ thở ra.

Cho đến nay Đinh Hạo thói quen chấp hành mọi chuyện theo kế hoạch, xác định mục tiêu, bước đi tương lai. Nhưng chuyện tình cảm không nằm trong kế hoạch của Đinh Hạo.

Phía đối diện.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm thu lại khí thế, biểu tình nghiêm túc.

Đột nhiên xuất hiện siêu cường giả bí ẩn, lộ ra khí thế mạnh mẽ làm cục diện nghiêng về một bên dần biến thành bất lợi cho nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm, Mục Thiên Đường phe Thanh Bình học viện.

Không chút nghi ngờ, lúc trước Đinh Hạo được người bí ẩn trợ giúp, lộ ra trình độ thực lực chớp mắt đánh bại Doãn Nhất Phi. Hiện giờ dù là thần đồng Mục Thiên Đường có muốn giết Đinh Hạo trả thù cho ca ca cũng không thể qua ải cường giả bí ẩn đứng sau lưng hắn.

Mục Thiên Đường sẽ lùi bước sao?

Khi người ta nghi ngờ thì thần đồng Mục Thiên Đường dùng hành động nói ra lựa chọn của mình.

- Mỗi thù giết huynh không thể không báo!

Thiên tài bá đạo của Thanh Bình học viện biết rõ cường giả sau lưng Đinh Hạo đáng sợ nhưng Mục Thiên Đường không lùi, biểu tình hăng hái mong chờ.

Toàn thân Mục Thiên Đường chớp lóe huyền khí bạc chậm rãi tới gần Đinh Hạo.

Bước chân nhẹ nhàng đạp đất, cỏ xanh khô vàng, hàn băng ngưng kết, mùa thay đổi dưới chân Mục Thiên Đường. Từ cuối thu chớp mắt vào đông rét, khí thế đáng sợ như ngọn núi lồng lộng sắp sụp đổ đè ép Đinh Hạo.

Không khí lại trở nên căng thẳng.

Đinh Hạo không sợ chút nào.

Vì sh lại cảm nhận sau lưng có sức nóng cách không rót vào trong cơ thể.

Giống y như lúc Đinh Hạo đánh bại Doãn Nhất Phi, cảm giác cường đại này tựa như một đao chém ra xé rách cả thiên địa. Trình độ lực lượng của Đinh Hạo từ Vô Địch cảnh tăng vọt lên trình độ khó thể tính toán.

Rất giống cách không truyền công trong truyền thuyết.

Hiển nhiên là cường giả bí ẩn truyền lực lượng cho Đinh Hạo.

Chiến đấu tùy thời bùng nổ.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân làn mập râu xồm không dám chậm trễ, âm thầm tụ tập huyền khí, vận chuyển huyền công, chuẩn bị tiếp ứng Mục Thiên Đường, liều mạng chiến đấu.

Nhưng vào phút chốc màn treo chuông này bỗng xảy ra biến dị không ai ngờ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên bầu trời tối đen bỗng nhiên có một tia chớp tím xẹt qua.

Tia chớp siêu nhanh giống sao băng, ánh mắt khó nhìn thấy. Trong khoảnh khắc tia chớp xé màn trời xanh thành hai, từ chính giữa siêu nhanh giáng xuống đầu Mục Thiên Đường.

Đinh Hạo bản năng nhắm mắt lại.

Trong phút chốc lòng Đinh Hạo giật mình, phát hiện không thích hợp.

Không!

Đó không phải là tia chớp.

Đó là kiếm quang rực rỡ nhanh hơn tia chớp.

- Hư Không công tử, ngươi dám đánh lên ta? Ngươi - Đang - Tìm - Chết!

Mục Thiên Đường biến sắc mặt, trong tiếng hét giận dữ gã di chuyển nhanh như thun di xuất hiện cách chỗ cũ ba thước. Mục Thiên Đường phản ứng kịp thời trước đòn công kích tất sát.

Con người Đinh Hạo co rút.

Đinh Hạo không nhìn rõ Mục Thiên Đường có động tác rút kiếm nào.

Đinh Hạo không thể thấy Mục Thiên Đường xuất kiếm như thế nào.

Đinh Hạo cảm giác mắt đau nhức, trong giây lát một thanh trường kiếm xích lượn tỏa sáng bạc nằm trong tay Mục Thiên Đường. Trường kiếm bạc chớp óe biến hóa trong nháy mắt, nở rộ từng vệt kiếm quang bạc rực rỡ chói mắt kịch liệt va chạm với kiếm quang như tia chớp tím.

Trong phút chốc từng tia hỏa hao bạc và tím bắn tung tóe pháo hoa đẹp nhất, quý dị nhất thế gian.

Trong pháo hoa là tiếng kiếm bạc, kiếm tím va chạm liên tục.

Trên bầu trời vang tiếng nổ liên miên không dứt như thần linh đang giận dữ.

Lại một giây phút kiếm quang tách rời.

Trong không khí, yêu khí tím tràn ngập, một thân hình nhân loại cao to vạm vỡ đứng giữa không trung cười to, cầm thanh kiếm lớn lượn lửa đỏ. Thân hình nhân loại kia như ẩn như hiện đấu với Mục Thiên Đường.

Từng đoàn yêu khí tím như tầng mây cuộn cuộn kéo đến.

Trong chớp mắt này yêu khí che đầy hơn một nửa bầu trời, như mực tím chảy xuôi, yêu đã quá dị. Mơ hồ thấy đốm sáng tím đậm chớp lóe trong yêu khí phát ra ánh sáng tím rực rỡ.

Đinh Hạo nhìn hình ảnh đó, lòng cực kỳ rung động. Đinh Hạo liên tưởng ngay đến truyền thuyết về yêu ma.

yêu ma thật cường đại.

Đốm sáng phát ra ánh sáng chói mắt kia chính là tượng trưng cho yêu ma cao đẳng cảnh giới kết đan.

Trong thiên địa mệnh mông này thực lực, cảnh giới tôn ti trên dưới của yêu ma phân chia nghiêm khắc.

Yêu ma cấp thấp phân chia bằng màu, ví dụ như mãnh thú, yêu thú, yêu binh, yêu tướng vân vân. Yêu ma cao cấp thì ngưng kết yêu khí thành đan, yêu đan phân chia cảnh giới, công sở công nhận. Bất cứ yêu ma nào có thể lấy yêu khí kết ra yêu đan đều có thần thông khó thể tưởng tượng.

Đinh Hạo mơ hồ hiểu biết về ma tộc thì yêu ma cảnh giới kết đan thấp nhất chính là yêu quân.

Bởi vì yêu ma cảnh giới yêu quân ít ra yêu đan chỉ có ý nghĩa hình thức nên gọi là hư đan.

Hư đan chỉ cảnh chính là yêu quân chỉ cảnh.

Thực lực yêu quân chỉ cảnh trong yêu ma mệnh mông xem như bá chủ một phương.

118. Chương 118: Kinh Diễm, Thiên Lý Nhất Kiếm Lý Kiếm Ý

Theo truyền thuyết thì yêu ma cảnh giới yêu quân chẳng những có trí tuệ, tư duy như người trưởng thành mà đặc điểm thân thể thoát khỏi bản thể cầm thú trời buộc, chuyển thành hình dạng nhân loại. Chỉ có tia, đuôi hay chỗ nào khó phát hiện là cảnh giới yêu quân còn giữ lại đặc điểm bản thể yêu ma.

Theo thực lực của yêu ma cảnh giới yêu quân tăng tiến, một khi đột phá vào yên vonwg chỉ cảnh, những đặc điểm loài thú hoàn toàn biến mất.

Phân chia theo cách này thì yêu ma tập kích Mục Thiên Đường có yêu đan màu tím cho nên thấp nhất cũng là cường giả cảnh giới yêu quân.

Cảnh giới yêu quân tương đương với cường giả cảnh giới Đại Tông Sư trong võ giả nhân loại, thực lực mạnh mẽ trên cả Tiên Thiên Vô Tông cảnh, xem như siêu cường giả trấn giữ một phương.

Đối diện cường địch như vậy nhưng Mục Thiên Đường không hề sợ hãi.

Mục Thiên Đường nhẹ nhàng lắc người chủ động giết vào đoàn yêu khí trên bầu trời.

Uy danh thần đồng Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện bày rõ ra vào phút này.

Mục Thiên Đường mặc áo trắng bay trên trời, trác nhiên bắt quần, kiếm quang gào thét, một mình không dính hạt bụi. Yêu khí màu tím tà mị không thể đến gần Mục Thiên Đường, ngân kiếm giống như trường long, mỗi một kiếm đâm ra khí lạnh lại rét hơn xé rách yêu khí. Kiếm quang tung hoành tới lui, khí thế như hồng.

Mục Thiên Đường đối diện cường giả tộc yêu ma cảnh giới yêu quân nhưng không chút yếu thế.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai bên cứng đối cứng va chạm.

Song kiếm va nhau, năng lượng đáng sợ tựa gió lốc tản ra bốn phía.

Thiên hỏa và huyền băng tung tóe giống như trời sụp đất nứt, mảng lớn huyền băng rơi xuống như tận thế đã đến, cùng thiên hỏa đốt cháy vạn vật. Nơi chúng đi qua đá cây rừng rậm bị hủy diệt, cây ổi bị đốt tụi.

Một thanh âm kiệt ngạo bất thuần như tiếng sấm vang trên bầu trời, làm trời rung động:

- Ha ha ha ha ha ha! Như vậy cũng không giết được ngươi, Mục Thiên Đường, ngươi quả nhiên là con riêng của ông trời sao?

Trong yêu khí tím đậm đặc, thái tử của Yêu Thần Cung, Hư Không công tử đứng giữa không trung, mái tóc tím bay rối.

Đây là một nam nhân cao to hai thước ba, bốn, mày kiếm mắt hổ, miệng vui mũi rộng, toàn thân lượn lờ lửa tím nhạt, người khoác thần khải lân giáp. Hư Không công tử như ma quỷ bước ra từ địa ngục, có khí thế nhiếp hồn người.

Đây chính là thái tử của Yêu Thần Cung.

Trời sinh Hư Không công tử có huyết mạch cao quý, có huyết thống yêu ma cao đẳng. Lúc này Hư Không công tử biến thành hình dạng nhân loại hoàn toàn, không nhìn ra gã tiến hóa từ loại yêu ma nào.

Mục Thiên Đường đã trở lại trên mặt đất.

Trong tay thần đồng Mục Thiên Đường nắm ngân kiếm lượn lờ khí lạnh trắng giống lửa nhấp nháy. Áo trắng như tuyết, tóc trắng tung bay, Mục Thiên Đường giống như một pho tượng băng giá vạn năm, sắc bén lạnh lùng đáng sợ.

Mục Thiên Đường nhanh chóng tỉnh táo lại, nói:

- Ta còn có việc. Hư Không công tử, sẵn bần rên luyện lần này dừng ở đây, coi như ngươi may mắn lại một mạng. Cút đi, lần sau gặp mặt sẽ chặt cái đầu chó của ngươi!

Thái độ của Mục Thiên Đường cực kỳ kiêu ngạo, không để thái tử Yêu Thần Cung Hư Không công tử đứng trên bầu trời vào mắt.

- Ha ha ha ha ha ha! Nhân loại thật đáng thương, tội nghiệp, thích chiếm lợi ngoài miệng. Ngươi chưa đột phá đệ thất tầng Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh, Yêu Thần Quyết của bản thái tử đã là đỉnh lực giai, hai bên tám lạng nửa cân. Ta có bản thể yêu thần, về lực lượng cơ thể còn cao hơn ngươi một bậc, ngươi vẫn huênh hoang sao? Tha cho ta một mạng? Ha ha ha ha ha ha! Thật là quá cuồng vọng, vô tri!

Diện mạo Hư Không công tử thô lỗ nhưng tâm kế không thô chút nào, không bị Mục Thiên Đường chọc giận, đầu khẩu chẳng nhường ai.

Mục Thiên Đường hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Mục Thiên Đường không muốn cãi vả.

- Chuyện rắc rối của người không lẽ là con kiến nhỏ này?

Hư Không công tử chợt phát hiện ra Đinh Hạo, xoay tròn mắt liếc qua. Đôi mắt tím như ngọn lửa đốt cháy phát ra tia sáng tím, từ trên cao nhìn xuống Đinh Hạo.

Ánh mắt Đinh Hạo bình tĩnh đối diện Hư Không công tử.

Hư Không công tử khinh thường cười nói:

- Đây chỉ là con kiến nhân tộc, dường như không có điểm đặc biệt gì vậy mà khiến người thấy rắc rối? Mục Thiên Đường, người thật khiến ta thất vọng.

Tuy nhiên Hư Không công tử lập tức nhận ra điều gì, mắt lóe tia kiêu ngạo.

Hư Không công tử ngạc nhiên cười nói:

- Nhìn lắm, thì ra sau lưng con kiến nhỏ có núi dựa lớn. Mục Thiên Đường, người không làm gì được một Vấn Kiếm tông nho nhỏ, thật không xứng làm đối thủ của bản thái tử. Chờ khi nào người giải quyết tiểu tử này rồi lại cùng ta so đấu đi, ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cuồng cười, Hư Không công tử lắc người thành luồng sáng tím cùng với yêu khí tím đầy trời bay nhanh hướng chân trời.

Hư Không công tử bỏ trốn.

Đinh Hạo cứ cảm thấy thái tử Yêu Thần Cung Hư Không công tử giây trước rất là huênh hoang hình như cảm ứng cái gì làm gã rất sợ, bị hù hốt hoảng vội vàng bỏ chạy.

Mục Thiên Đường không định truy kích nhưng lúc này lại có biến dị khác.

Một thanh âm tràn ngập uy nghiêm từ chân trời vọng đến:

- Hừ! Khu rèn luyện của Vấn Kiếm tông ta sao có thể để yêu ma nhà người nói đến là đến, nói đi là đi!

Lời còn chưa dứt . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang chói lòa từ hướng sơn môn Vấn Kiếm tông ở phía xa xuất hiện xẹt qua bầu trời, lướt qua khe nứt to trên bầu trời rồi dễ dàng đâm vào tầng mây yêu khí tím đang chạy trốn.

Một tiếng kinh kêu tức giận phát ra từ mây yêu khí.

Vài giọt máu tím rớt xuống.

Giọng Hư Không công tử phát ra từ cuối trời:

- Lý Kiếm Ý, người dám bị thương ta? Sau này bản thái tử đại thành Yêu Thần Quyết sẽ diệt Vấn Kiếm tông người báo thù!

yêu khí tím bay càng nhanh hơn, chớp mắt đã biến mất.

Đinh Hạo há hốc mồm nhìn hướng sơn môn Vấn Kiếm tông, lòng thâm giật mình.

Lý Kiếm Ý!

Cái tên này đại biểu chương môn hiện tại của Vấn Kiếm tông.

Đây là thực lực của chương môn Vấn Kiếm tông sao?

Cách xa ngàn dặm phát ra một luồng kiếm khí đã dễ dàng tổn thương đến thái tử Yêu Thần Cung Hư Không công tử không ai bì nổi, thực lực như vậy đủ chen vào số ít nhân vật thủ lĩnh toàn Tuyết Châu.

Một kiếm kinh diễm khiến Đinh Hạo say mê.

Đây mới là kiếm pháp mà Đinh Hạo hướng tới.

Rõ ràng đối với chuyện xảy ra trong khu vực rèn luyện này không phải Vấn Kiếm tông cách xa ngàn dặm không hay biết gì, các cường giả cao tầng đều chú ý đến tình hình bên này.

119. Chương 119: Sự Việc, Ước Hẹn Ba Năm

Nếu không thì Hư Không công tử chết tại đây chắc chắn Yêu Thần Cung sẽ chiến đấu với Vấn Kiếm tông.

Mục Thiên Dương khinh thường lạnh lùng cười:

- Hừ, bây giờ mới ra tay . . . Ngoài mạnh trong yếu!

Mục Thiên Dương nói rồi mặc kệ chuyện lúc trước, xoay người đến gần Đinh Hạo.

Mục Thiên Dương lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, mặc kệ ai bảo vệ ngươi thì ngươi chết chắc rồi. Cho dù hôm nay có người che chở ngươi nhưng nhân danh kiếm trong tay, Mục Thiên Dương ta thề một ngày nào đó sẽ chém ngươi ra thành thịt vụn. Bằng hữu, sư huynh đệ, thân nhân của ngươi cũng bị ta từng kiếm đuổi tận giết tuyệt, ta sẽ tự tay phá hủy những thứ ngươi quan tâm ngay trước mặt của ngươi!

Mắt Mục Thiên Dương chớp lóe tia sáng, ngón tay xẹt qua trường kiếm bạc, đầy sát khí.

Cha nó, ngươi không làm bộ làm tịch sẽ chết sao?

Đinh Hạo thầm chửi thề trong lòng.

Nói nửa ngày Mục Thiên Dương vẫn e ngại cường giả bí ẩn sau lưng Đinh Hạo, không dám đánh nhau nhưng vì mặt mũi nên hăm dọa hấn. Trong lòng Đinh Hạo biết oán hận đã kết, hấn và Mục Thiên Dương không chết không ngừng.

Đinh Hạo cắn răng nhanh chóng quyết định.

- Mục Thiên Dương, thực lực của ngươi cao hơn ta, có thể nhẹ nhàng đánh chết ta, đây là lợi thế của ngươi. Sau lưng ta đúng là có cường giả tuyệt thế bây giờ ngươi không thể nào sánh bằng, chỉ cần ta nói một câu thì ngươi có là thần đồng chó chết gì đó cũng sẽ bị giết, đây là lợi thế của ta.

Nói đến đây Đinh Hạo giắt trường đao vào bên hông, xòe tay tiếp tục bảo:

- Cho nên hai chúng ta ngươi này không thể làm gì được người kia, hoặc là ta lòng dạ âm hiểm độc ác chút cầu xin cường giả sau lưng ra tay ngươi sẽ phun máu tại chỗ ngay, sau này ta không còn rắc rối gì nữa.

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm căng thẳng.

Mục Thiên Dương nghe vậy mắt lóe tia độc ác.

Đúng vậy, Mục Thiên Dương không ngốc. Lúc trước Mục Thiên Dương âm thầm thăm dò nhìn ra được người bí ẩn sau lưng con kiến nhỏ Vấn Kiếm tông này có thực lực trên cơ gã, nếu hôm nay không xử lý tốt thì sẽ có cuộc chiến sinh tử.

Đinh Hạo thấy đã hù sợ đối phương, khoe môi cong lên.

- Hay là như vậy đi, ước hẹn ba năm, sau ba năm vào đêm trăng tròn, trên đỉnh Thiên Hàn Tuyết phong của Tuyết Châu, ngươi và ta quyết tử chiến. Không có người thứ ba tham gia, dựa vào bản lĩnh của mình, ai kỹ cao thắng, ai kỹ yếu thì chết, ngươi cảm thấy như thế nào?

Đinh Hạo muốn ước chiến với Mục Thiên Dương.

Phản ứng đầu tiên của nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác là khinh thường, lạnh lùng cười:

- Hừ! Thứ con kiến dê tiện nhà ngươi có tư cách gì ước chiến với chủ nhân ta?

Nam nhân lùn mập râu xồm bĩu môi khinh thường nói:

- Nếu mèo chó gì khiêu chiến chủ nhân ta đều đồng ý thì chẳng phải là trò cười? Nếu chủ nhân nhà ta đồng ý thì đã để con kiến ngươi chiếm được danh dự khiêu chiến đệ nhất nhân thế hệ trẻ Tuyết Châu.

Đinh Hạo không quan tâm hai chó ghẻ, nhìn Mục Thiên Dương, tiếp tục kích tướng:

- Như thế nào? Được gọi là thiên tài ngàn năm hiếm gặp của Thanh Bình học viện mà cũng sợ sao?

Mục Thiên Dương nhướng chân mày trắng, đáp:

- Được, ta hứa với ngươi.

Mục Thiên Dương vươn tay, trường kiếm bạc chột lóe, biến mất, thu hơi thở lại.

Mục Thiên Dương nghi hoặc hỏi:

- Ta hứa với ngươi không phải vì phép kích tướng vụng về mà để ngươi hiểu làm võ giả, dựa vào người khác là chuyện đáng buồn nhất trên đời. Coi như cơ hội để ngươi kéo dài cơ tàn, sau ba năm ta vẫn có thể một kiếm nhẹ nhàng giết ngươi thành cặn.

Mục Thiên Dương nói xong dường như nhìn Đinh Hạo lâu hơn một giây là bản mắt, gã lắc người, một đoàn khí trắng tản ra. Mục Thiên Dương bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

- Tiểu tử hãy bảo quản cái đầu chó của ngươi cho tốt, sau ba năm chủ nhân nhà ta sẽ đến lấy!

Nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm yên lòng, độc ác trừng Đinh Hạo, cười nhạt bay lên trời đi mất.

Trên mặt đất chỉ còn lại một mình Đinh Hạo.

Rắc rối tạm thời giải trừ.

- Phù, coi như tạm thời ứng phó qua.

Đinh Hạo thở phào, bình tĩnh lại.

Sức nóng rót vào người Đinh Hạo không biết từ bao giờ đã biến mất, cảm giác tràn ngập lực lượng không còn.

Đinh Hạo cung kính xoay người, quỳ lạy hướng truyền sức nóng sau lưng.

Đinh Hạo lớn tiếng nói:

- Đệ tử Đinh Hạo đa tạ tiền bối Đinh Hạo ra tay trợ giúp, xin hãy hiện thân cho ta gặp mặt, để tiểu tử ta biết ân nhân của mình có hình dạng gì.

Nhưng Đinh Hạo không được đáp lại, bốn phía yên lặng như màn đêm.

Cường giả bí ẩn không xuất hiện.

- Tiền bối? Tiền bối . . .

Đinh Hạo liên tục kêu mấy tiếng nhưng không ai đáp lời.

Sơn cốc âm trầm, rừng cây tĩnh lặng không một bóng người.

- Xem ra tiền bối tông môn này không muốn để ta biết thân phận, đã âm thầm đi rồi.

Đinh Hạo thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy tiếc nuối.

Nhưng Đinh Hạo cung kính quỳ, dập đầu hướng truyền sức nóng, thành tâm cảm ơn rồi mới đứng dậy. Đinh Hạo sửa sang lại y phục, ngẩng đầu nhắm một hướng nhảy vọt đi.

Đinh Hạo cầm lấy lại quần áo, lệnh bài, thanh kiếm rỉ sét lúc trước giấu trong rừng.

Lúc này đã là hoàng hôn.

Ánh sáng trong rừng u ám, ma tính thô dã lại tràn ngập mặt đất. Nửa canh giờ sau bóng đêm hoang dã sẽ lại buông xuống, nguy hiểm tăng lên.

* * *

Ngay sau khi Đinh Hạo rời khỏi, một bóng người tiêu thái thon dài xuất hiện.

- Không tệ, tiểu tử này có chính nghĩa, trách nhiệm, tâm kế nhưng không chỉ lo làm người tốt, sát phạt quyết đoán, giết Tào Kha, dập tắt mối họa, không làm kẻ phụ người. Hì hì, độc hơn lão tử năm đó, tốt, tốt, ha ha ha ha ha ha! Ta thật sự không nhìn lầm người!

Thân hình thon dài kia cười to bảo:

- Tiểu tử, hãy để lão tử nhìn xem niềm tin của ngươi đến từ đâu? Dám ước hẹn ba năm? Nên biết rằng đối thủ của ngươi là siêu thiên tài ngàn năm có một của Thanh Bình học viện, ngươi trưởng thành thì đối thủ cũng tiến bộ. Thậm chí tốc độ trưởng thành của đối thủ càng nhanh hơn ngươi, trừ phi ngươi là yêu nghiệt vạn năm hiếm gặp, biến thái hơn thiên tài ngàn năm mới có một. Ha ha ha ha ha ha! Trong một năm ngươi sẽ trưởng thành đến đâu? Ha ha ha ha ha ha! Lão tử rất mong chờ.

Bóng dáng thon dài lắc người biến mất.

* * *

- Phù, may quá, đồ đạc còn đây không mất cái nào.

Đinh Hạo đi tới hốc cây giấu đồ, thở phào.

Quần áo, thanh kiếm rỉ sét còn đó.

Đinh Hạo cởi đồng phục Thanh Bình học viện dính đầy máu đối trường bào xanh Thanh Sam Đông Viện, thanh kiếm rỉ sét và trường đao đỏ đều công sau lưng. Đinh Hạo sửa sang xong mới lao ra ngoài rừng.

120. Chương 120: Nghĩ Lại, Tăng Tiến Thực Lực

Một canh giờ sau, bóng đêm hoàn toàn buông xuống.

Chạy trong bóng đêm quá nguy hiểm. Đinh Hạo suy nghĩ nhiều lần, quyết định tìm một chỗ qua một đêm, ngày mai lại chạy về Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo thăm dò chọn một gốc cây to cao trăm thước.

Đinh Hạo nhanh nhẹn trèo lên nhánh cây, làm công cụ cảnh báo trong lá cây um tùm. Đinh Hạo khoanh chân ngồi trên một chạc cây rộng lớn, nhắm mắt suy nghĩ.

Đinh Hạo có một thói quen rất tốt.

Mỗi buổi tối Đinh Hạo sẽ rút ra một thời gian ngắn suy nghĩ lại những chuyện lớn nhỏ trong ngày, phân tích từng cái, tổng kết kinh nghiệm, học được bài học.

- Chuyến đi rèn luyện lần này tuy buộc phải ngừng ngang, xảy ra nhiều thăng trầm nhưng đối với mình có tác dụng tôi luyện.

- Lần đầu tiên biết được hoang dã trong thế giới này đáng sợ, lần đầu tiên đánh chết mãnh thú, lần đầu tiên giết người, lần đầu tiên đối diện cường giả không thể đánh lại, lần đầu tiên kết thù với người. Không muốn đối địch nhưng thân bất do kỷ tìm một kẻ địch nặng ký, đây chính là giang hồ sao?

- Tuy gặp rắc rối to nhưng cuối cùng còn lo được, hì hì, tự cho chín điểm, biểu hiện không tệ.

- Mười năm mài một kiếm, chưa thử sương tuyết, hiện giờ đưa cho người, ai có chuyện bất bình?

- Thanh kiếm rỉ sét nhuốm máu, ta không hề hối hận giết đám cận vệ Thanh Bình học viện, dù có thể chọn lại một lần thì ta vẫn sẽ không do dự vung kiếm. Xuyên đến thế giới kỳ dị này là ông trời cho ta một cơ hội khoái ý ân thù, tuyệt đối không thể lãng phí, ta muốn trở thành một cường giả thật sự!

- Mục Thiên Đường, đó là đối thủ rất cường đại. Thiên tài tuyên thể ngàn năm có một của Thanh Bình học viện, tuy nhiên ta là đạo kiếm song thánh thể càng hiếm thấy hơn. Trong đầu ta có đôi lão gia gia, lão nai nai biến thái, hì hì. Khi đến ước hẹn ba năm ta tuyệt đối sẽ không thua!

Đối thủ cường đại mới tăng áp lực cho ta!

- Chỉ có biến áp lực thành động lực mới kích phát ra tiềm lực trong người ta.

- Người kính ta một thước, ta kính hắn một trượng!

- Kiếm, đao của ta vĩnh viễn sẽ không cúi đầu trước khiêu khích, âm mưu. Ta không hối hận đã giết Tào Kha.

- Thực lực hiện tại của ta có thể càn quét đối thủ cùng cảnh giới nhưng so với địch thủ như Mục Thiên Đường còn quá yếu, thậm chí không bằng tên mặt tam giác, tên râu xồm. Thậm chí trong Mục Thiên Đường ta thắng Lý Mục Vân chỉ là ăn may.

- Vì vậy phải tăng cường tu luyện, không thể thả lỏng một giây. Từ hôm nay trở đi cần dốc sức tu luyện.

Nghĩ đến đây trong lòng Đinh Hạo nổi lên cảm giác nguy cơ.

Đinh Hạo bản năng ngẩng đầu thấy vàng trắng bạc tinh thuần trên bầu trời, lòng hắn chợt mềm xuống, kiếm không được nhớ đến thiếu nữ xinh đẹp mặc chiến giáp đỏ rực, lưng công hộp kiếm.

Đinh Hạo lắc đầu xua tan suy nghĩ trong lòng.

Hồng nhan họa thủy, bây giờ không phải lúc để Đinh Hạo nghĩ tư tình.

Đinh Hạo cẩn thận chỉnh lý chuyện xảy ra hôm nay nhiều lần, tổng kết được và mất trong biểu hiện của mình, tìm ra điểm yếu. Kết luận xong Đinh Hạo tập trung, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, ngực nhìn ý, ý chìm đan điền. Đinh Hạo tu luyện.

Hạ đan điền huyền khí kiếm pháp dưới bụng đã đạt đỉnh tam khiếu Võ Đồ cảnh.

Tiếp theo với hạn chế đạo kiếm song thánh thể Đinh Hạo phải tu luyện trung đan điền trong ngực, tăng huyền khí đạo pháp lên tam khiếu Võ Đồ cảnh mới tiến tới một bước.

Đinh Hạo như lão tăng nhập định, tâm thần hợp nhất, dùng pháp môn Nhất Dao Khởi Trình Quyết dẫn động đạo pháp viêm diễm huyền khí trong nhâm mạch đứng đầu lục kỳ kinh. Đinh Hạo không nhanh không chậm làm theo tình tự trùng kích huyết khiếu mấu chốt thứ ba trong mười hai huyết khiếu nhâm mạch.

Ngọc đường huyết khiếu.

Thời gian trôi nhanh trong tiếng dã thú gầm rống.

Dưới ánh trăng, toàn thân Đinh Hạo tỏa ánh sáng bạc tựa như pho tượng điêu khắc ngồi trên ngọn cây, hấp thu nguyệt hoa, phun nuốt huyền khí. Đinh Hạo tập trung tinh thần vào tu luyện.

Không biết qua bao lâu Đinh Hạo đột nhiên mở mắt.

Mắt Đinh Hạo chớp lóe tia vui mừng.

Từng luồng sáng đỏ nhạt bắn ra từ người Đinh Hạo, trong không khí tràn ngập khí nóng cháy, thân cây và nhánh giòn quanh người hắn biến khô vàng.

Đinh Hạo lộ biểu tình vừa lòng.

- Ha ha ha ha ha ha! Đã luyện hóa ngọc đường huyết khiếu, đạo pháp huyền khí tiến vào cảnh giới tam khiếu Võ Đồ cảnh. Uy lực viêm diễm huyền khí tăng lên một tầng, tiếp theo có thể tiếp tục tu luyện đạo pháp huyền khí hạ đan điền dưới bụng!

Hai đan điền bị hạn chế phải tu luyện cùng lúc mặc dù khiến Đinh Hạo không thể một hơi xâm nhập một môn huyền khí nhưng mang đến ích lợi rõ ràng.

Đinh Hạo tin tưởng chờ khi hai mạch thập nhị chính kinh, lục kỳ kinh trong hạ, trung đan điền đều đại thành thì thực lực của hắn vượt xa đối thủ cùng cảnh giới.

Lúc này vẫn còn trong đêm dài.

Bốn phía vắng vắng tiếng các loại mãnh thú gào thét.

- Vốn kế hoạch tối nay khiến Kiếm Tổ dạy ra pháp môn rèn trữ vật giới chỉ nhưng bây giờ không có sư huynh đệ thủ vệ, trong quá trình rèn ánh lửa dễ hấp dẫn một số yêu ma cường đại chú ý. Thôi, cứ tiếp tục tu luyện kiếm pháp huyền khí, quay về Vấn Kiếm tông rồi từ từ rèn ra trữ vật giới chỉ thuộc về mình.

Đinh Hạo trao đổi với Kiếm Tổ xong tiếp tục tu luyện.

Trong hạ đan điền, ba huyết khiếu đầu trong thủ thiếu âm kinh đứng đầu thủ thiếu âm đệ nhất kinh là thần hải, mệnh tuyền, linh đạo đã luyện hóa xong, giờ đến thiếu phủ huyết, huyết khiếu thứ bốn.

Có kinh nghiệm trùng kích, luyện hóa huyết khiếu mấy lần trước nên Đinh Hạo ngựa quen đường cũ.

Đinh Hạo lại nhập định, tâm thần hợp nhất, vận chuyển Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên dẫn động bằng tuyệt huyền khí, từ từ tới gần thiếu phủ huyết. Đinh Hạo không vội vã trùng kích, biểu tình thản nhiên như cao tăng tọa hóa ngồi im không nhúc nhích, tiến vào trạng thái tu luyện không linh.

Thời gian trôi nhanh.

Mặt trăng lặn, mặt trời lên.

Khi tia sáng ban mai thứ nhất chiếu lên mặt Đinh Hạo mang đến cảm giác ấm, hắn chậm rãi mở mắt ra. Khí lạnh hơn trước gấp đôi tỏa ra từ người Đinh Hạo.

Luyện hóa xong thiếu phủ huyết!

Đinh Hạo lại bước ra một bước vững chắc, đạp chân vào tứ khiếu Võ Đồ cảnh.

Võ giả tứ khiếu Võ Đồ cảnh mỗi giây huyền khí xoay tròn bốn mươi chuyển, tốc độ ra chiêu dùng sức nhanh hơn, lực lượng thân thể cỡ bốn ngàn cân, không cần khinh công thân pháp mỗi lần nhảy bay lên ba, bốn mươi thước, sức chiến đấu tăng gấp mấy lần.

121. Chương 121: Trở Về, Lửa Giận Ngút Trời

Càng quan trọng hơn là sau khi vào tứ khiếu Võ Đồ cảnh thì huyền khí có thể tản ra tứ chi, đến vị trí máu chốt nội tạng, bảo vệ chặt chẽ hơn, dù bị thương cũng nhanh chóng lành.

Có thể nói vào tứ khiếu Võ Đồ cảnh là bước tăng vọt cho võ giả Võ Đồ cảnh.

Đinh Hạo đứng trên nhánh cây, cảm giác cường đại chưa từng có tràn ngập toàn thân hắn.

Nếu bây giờ đối mặt đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, dù Đinh Hạo không dùng lực lượng cơ thể biến thái, chỉ sử dụng lực lượng huyền khí cũng có thể đánh một trận đã tay.

- Cũng tới thời gian rồi, trên người không có ống cầu viện, không thể thông báo với cao thủ tông môn, phải đi bằng hai chân về Vấn Kiếm tông . . . A?

Đinh Hạo đứng trên cây vui sướng một lát rồi bỗng thờ người ra.

Đinh Hạo phát hiện một vấn đề tí mạng.

- A! Hình như . . . Ta mù đường, nên đi hướng nào?

Kiếp trước Đinh Hạo mù đường, trong thành phố có các loại bảng hướng dẫn nên không sao nhưng bây giờ . . . Bốn phía là cây xanh biếc không thấy cuối, Đinh Hạo nên đi đâu?

Rất nhanh, trong rừng cây vang tiếng hét thảm tiết của Đinh Hạo.

Khi Đinh Hạo quay về Vãn Kiếm tông đã là sáu ngày sau.

Không biết Đinh Hạo lạc đường đi tới đi lui khu rèn luyện bao nhiêu lần, đi vòng vèo bao nhiêu chặng đường rồi cuộc nhờ mặt trời chỉ dẫn, ẩn tượng mơ hồ phương hướng Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo từng bước một quay về.

Trong sáu ngày này Đinh Hạo màn trời chiếu đất, không biết đánh chết bao nhiêu mãnh thú, không biết gặp nguy hiểm bao nhiêu lần. Đinh Hạo không ngừng rèn luyện, ổn định cảnh giới, xem như hữu kinh vô hiểm. Đinh Hạo cắn răng vượt qua hết.

Nhờ rèn luyện sinh tử mấy ngày nay thực lực của Đinh Hạo đã tăng lên một cảnh giới mới.

Khi Đinh Hạo nhìn sơn môn Vãn Kiếm tông từ xa, hân suýt khóc.

Rốt cuộc trở lại.

Bùm!

Đinh Hạo nhảy vào Tẩy Kiếm Trì tắm mát mẻ, tẩy vết máu và vết sẹo trên người, gội tóc dài rối thành ổ quạ. Đinh Hạo dùng trường kiếm gọt tĩa một phen, từ tên ăn mày đen thui trở về hình tượng thiếu niên phong lưu tiêu sái ngày xưa.

Đinh Hạo công bao da thú to như núi, trên đường gặp vô số người kinh ngạc chỉ trở. Khi Đinh Hạo quay về cửa sơn số tám thì thấy đám người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất hưng phấn nghênh đón.

- Đinh sư huynh, người . . . Rốt cuộc trở lại!

Vương Tiểu Thất ẻ mặt mừng rỡ lao đến ôm chặt Đinh Hạo, vô cùng hưng phấn.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khác cũng vô cùng nồng nhiệt vây quanh Đinh Hạo.

Trong sáu ngày qua nghe nói tông môn có lực tặc phái ra một số cao thủ ngoại môn đi khu rèn luyện cứu giải tìm Đinh Hạo nhưng không được tin tức, nhiều người cho rằng trạng nguyên đệ nhất đại tái năm viện mùa này đã đi châu trời.

Rất nhiều đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, thiếu niên thợ săn Trương Phàm Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực lo lắng muốn chết.

Mấy ngày này mỗi một phút mỗi một giây bọn họ như kiến bò chảo nóng, nếu không phải Vãn Kiếm tông cấm không cho các đệ tử ký danh tự tiện rời khỏi sơn môn thì đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đã tự tụ tập đi khu rèn luyện cứu giải tìm Đinh Hạo.

Trông chờ ngóng đợi mãi giờ Đinh Hạo đã an toàn trở về.

Mấy người Vương Tiểu Thất không để ý đang giữa chừng tiết linh thảo, như ong vỡ tổ đón Đinh Hạo.

Đinh Hạo cảm giác các sư đệ nhiệt tình, trong lòng ấm áp.

Đinh Hạo vỗ mạnh vai các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, cười nói:

- Chẳng qua lạc đường nên về muộn chút . . . Ủa? Tiểu Thất, người đánh nhau với ai sao? Bị đánh thành mất gấu mèo? Ha ha ha ha ha ha! Phải rồi, tiểu Phàm đâu? Sao không thấy hắn?

Đinh Hạo không thấy thiếu niên thợ săn Trương Phàm trong đám người.

Vốn Đinh Hạo tưởng thiếu niên thợ săn Trương Phàm gặp chuyện gì chậm trễ nhưng không ngờ nhắc đến tên Trương Phàm thì sắc mặt đám người Vương Tiểu Thất, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện thay đổi ngay. Các đệ tử ký danh ấp a ấp úng, đang che giấu điều gì đó.

- Rốt cuộc có chuyện gì?

Đinh Hạo linh cảm không may.

Hai hốc mắt Vương Tiểu Thất bầm đen không dám nhìn thẳng mắt Đinh Hạo, lắp bắp nói:

- Đinh sư huynh, chuyện này . . . Ài, Đinh sư huynh hãy mặc kệ đi. Cũng không có gì, Tiểu Phàm không cần thận té ngã, hiện tại đang tỉnh dưỡng, không có gì lớn.

Đinh Hạo nghe Vương Tiểu Thất nói liền biết là nói xạo, quát mắng:

- Nói nhảm! Thể chất của tiểu Phàm đi tự do trong hoang dã, té một cái thành hình dáng gì mà cần chuyên môn tu dưỡng? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nói thật cho ta biết!

Wương Tiểu Thất cười nịnh nói:

- Đinh sư huynh, thật sự không có gì . . .

Đinh Hạo sốt ruột, sắc mặt âm trầm nói:

- Vương Tiểu Thất, Đinh Hạo ta xem ngươi là huynh đệ, rốt cuộc có chịu nói xảy ra chuyện gì không?

Wương Tiểu Thất thấy Đinh Hạo tức giận, lời đến bên môi ngừng bật, cúi đầu nghe chửi.

Đinh Hạo nhìn hướng một đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khác:

- Chu Thanh, nói đi.

Chu Thanh rất kính và sợ Đinh Hạo, lắp bắp không biết nên nói sao:

- Cái này . . . Đinh sư huynh . . . Trương Phàm . . . Hấn . . . Hấn . . . Bị người ta . . . Bị . . .

Wương Tiểu Thất chợt hét lên:

- Chu Thanh, ngậm miệng! Không thể nói!

Wương Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, nói:

- Đinh sư huynh, ta biết tính của sư huynh, rất bao che, không thể nhìn các huynh đệ bị khi dễ. Nhưng lần này dù có bị sư huynh đánh chết ta cũng không thể nói, chúng ta không chọc vào đối phương nổi, Đinh sư huynh cũng vậy. Chúng ta không bị tổn thương gì lớn, cho qua đi.

Đinh Hạo nhìn Vương Tiểu Thất, trong lòng tức giận vì lời gã nói mà dằn dụa đi.

Đinh Hạo vỗ vai Vương Tiểu Thất, ném bao đồ trên người xuống, không nói tiếng nào bước vào ký túc xá sân số tám.

Phòng của thiếu niên thợ săn Trương Phàm là nhà đá mé tây.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị thương đang nằm trong phòng.

Cửa két một tiếng mở ra, Đinh Hạo bước nhanh vào.

Nương ánh hoàng hôn sau lưng chiếu vào, đập vào mắt Đinh Hạo là thiếu niên thợ săn Trương Phàm toàn thân bao vải trắng loang lổ vết máu. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nằm trên giường như xác ướp, không thể nhúc nhích, hôn mê.

Có lẽ bị tiếng mở cửa đánh thức, thiếu niên thợ săn Trương Phàm mở con mắt sưng húp, khi thấy Đinh Hạo thì lộ biểu tình rất vui.

- Đinh . . . Đinh sư huynh . . .

- Rốt cuộc . . . Đinh sư huynh . . . Trở về rồi?

Trong giọng nói của thiếu niên thợ săn Trương Phàm có vẻ nhẹ nhõm, hiển nhiên gã ngày đêm lo cho Đinh Hạo.

Biểu tình của Đinh Hạo bình tĩnh đến đáng sợ.

- Đúng vậy, ta đã trở về, trở về muộn.

122. Chương 122: Đáng Buồn, Đệ Tử Ngoại Môn Bị Thương

Đinh Hạo nhẹ nhàng đi tới, nắm lấy tay thiếu niên thợ săn Trương Phàm, dịu giọng an ủi vài câu. Đinh Hạo cẩn thận kiểm tra vết thương của thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Động tác của Đinh Hạo chậm rãi, bình tĩnh.

Chỉ có lửa trong mắt Đinh Hạo càng cháy càng nóng trong quá trình kiểm tra vết thương.

Thủ đoạn thật ác độc!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị thương rất nặng.

Xương sườn gãy bốn cây, cánh tay phải gãy xương, xương chân trái gãy. Trừ mấy cái đó ra cơ bắp toàn thân xé rách, nội tạng bị đánh mạnh mà hơi lệch vị trí.

Đây đúng là bị thương nặng.

Nhìn ra được nhờ có cách chữa trị cực kỳ inh, linh dược nên thiếu niên thợ săn Trương Phàm mới được như vậy. Theo Vương Tiểu Thất nói thì thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị thương bốn, năm ngày, tức là lúc trước gã càng bị thương nặng hơn nữa.

Có thể tưởng tượng bộ dạng thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị đánh lúc đó.

Vết thương như vậy đã ảnh hưởng con đường võ giả của thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Nếu vết thương xương, nội tạng không lành tốt thì sau này thiếu niên thợ săn Trương Phàm tu luyện huyền khí, chiến kỹ sẽ bị ảnh hưởng.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thấy mặt Đinh Hạo âm trầm như núi lửa sắp bùng nổ, thều thào lặp lại một câu duy nhất:

- Đinh sư huynh, ta không sao . . . Ta thật sự không sao . . .

Biểu tình thiếu niên thợ săn Trương Phàm sốt ruột.

Hiển nhiên thiếu niên thợ săn Trương Phàm cũng có nỗi lo như Vương Tiểu Thất.

Đinh Hạo chỉ nhẹ vỗ vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng lo lắng gì, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi, sẽ không để lại di chứng nào. Ngươi sẽ nhanh chóng đứng lên được, ta bảo đảm.

Đinh Hạo ấn huyệt khiêu sau đầu thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thiếp ngủ.

Đinh Hạo xoay người, chậm rãi ra khỏi phòng.

Nắng chiều thu ấm áp chiếu trên mặt Đinh Hạo, rực rỡ, tôn lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng càng tuấn tú bất phàm.

Nhưng lửa giận đốt cháy trong mắt, khóe môi nhếch lên lộ răng trắng khiến Vương Tiểu Thất, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trong sân cảm thấy đang đối mặt mãnh thú đáng sợ sắp bùng nổ.

Đinh Hạo nhìn Vương Tiểu Thất, bình tĩnh nói:

- Nói đi, chuyện gì xảy ra? Nói hết mọi thứ cho ta, yên tâm, ta tự biết chừng mực.

Vương Tiểu Thất vẫn ngần ngừ:

- Cái này . . . Ta . . . Nhưng mà . . .

Đệ tử ký danh Chu Thanh không kiềm được tức giận, mặt đỏ rực nói:

- Mặc kệ nó, nói đi Vương sư huynh, nếu sư huynh không nói thì để ta!
- Trương Phàm bị người đánh . . .

Đinh Hạo gật đầu, hỏi:

- Là ai?

- Một đám đệ tử ngoại môn lũng đoạn thị trường, người dẫn đầu tên là Đoạn Thiên Lý, vào Vãn Kiếm tông đã năm, sáu năm, nắm giữ đoàn thể nhỏ có thể lực trong đệ tử ngoại môn tên gọi Thiên Lý Lâu. Nghe nói sau lưng bọn họ có mấy trưởng lão ngoại môn chống lưng, luôn kiêu căng.

Đệ tử ngoại môn?

Đinh Hạo đã hiểu.

Hèn chi Vương Tiểu Thất không muốn cho Đinh Hạo biết kẻ thù là ai, thì ra là đệ tử ngoại môn. Đây xem như là đệ tử chính thức của Vãn Kiếm tông, một đệ tử ký danh bình thường không thể trêu vào. Tuy nhiên . . .

Khóe môi Đinh Hạo cong lên.

Lão tử cũng không phải đệ tử ký danh bình thường, không sợ người!

Đinh Hạo tiếp tục hỏi:

- Tại sao?

- Đinh sư huynh có còn nhớ trong lúc rèn luyện chúng ta giết năm con Hồ Lang Thú, Trương Phàm giải phẫu thi thể được đến một ít răng, xương, da mảnh thú không? Lúc đó mọi người rất vui, tưởng đâu sẽ làm giàu. Ai ngờ sau khi về tông môn, đám đệ tử ngoại môn với Đoạn Thiên Lý cầm đầu muốn lấy giá thấp một phần sáu so với giá chợ thị trường bắt ép thu mua. Trương sư huynh không chịu đồng ý kết quả bị đối phương đánh.

- Đoạn Thiên Lý tuyên bố muốn giết gà dọa khỉ, hạ độc thủ đánh Trương Phàm sư huynh bị thương nặng hôn mê. Không chỉ Trương sư huynh bị thương, Phương Thiên Dực sư huynh, Trác Nhất Phong sư huynh, rất nhiều sư huynh đệ đội Thiếu Niên Tiên Phong đều bị đánh trọng thương, đến hôm nay vẫn còn nằm trên giường.

- Đúng vậy. Mấy tên kia thật là quá độc ác, tàn nhẫn!

- Rất nhiều đệ tử ký danh rèn luyện trở về đều bị bọn họ tùy ý khi dễ, cưỡng ép cướp đồ có được từ rèn luyện. Ai chống đối sẽ bị đánh bầm dập.

- Trong ngũ viện chỉ có Thất Nghĩa Minh của Bạch Sam Trung Viện là bọn họ không trêu vào được, không dám làm gì.

- Đúng là một đám cướp!

- Rất vô sỉ, bá đạo!

Chu Thanh là người thứ nhất lên tiếng, ngày càng nhiều đệ tử ký danh 6v không kiềm được giận dữ vây quanh Đinh Hạo. Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện như thấy người thân có thể bệnh mình, kể ra đoạn thời gian bị ăn hiếp.

Đinh Hạo không nói xen vào, yên lặng nghe.

Ngọn lửa đốt cháy trong mắt Đinh Hạo càng dữ dội hơn.

Chờ mọi người nói xong hết, Đinh Hạo gật đầu. Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua mọi người, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời rực rỡ.

Đinh Hạo nhẹ nhàng nói như đang lầu bầu:

- Bọn họ không dám trêu vào Thất Nghĩa Minh nhưng dám đụng vào Đinh Hạo ta sao? Xem ra lúc trước ta cho người ẩn tượng quá hiền lành, như vậy thật không tốt.

Đinh Hạo nói xong tách đám đông ra, biểu tình bình tĩnh chậm rãi đi ra ngoài.

Vương Tiểu Thất phản ứng đầu tiên là muốn đuổi theo ngăn lại.

Nhưng Vương Tiểu Thất nghĩ đến cái gì, chân khựng lại, cuối cùng lắc đầu theo sau Đinh Hạo.

Mấy chục đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khác nhìn nhau, đều hiểu ý Đinh Hạo. Biểu tình các đệ tử ký danh vừa hưng phấn vừa lo lắng kéo nhau đi theo.

* * *

Từ ý nghĩa nào đó thì đệ tử ký danh không xem như đệ tử chính thức của Vãn Kiếm tông.

Bởi vì chỉ có trải qua các loại kiểm tra, qua ngũ quan, trăm lục tướng, trong cuộc thi lớn một năm được môn phái thừa nhận bỏ đi hai chữ ‘ký danh’ mới xem như chính thức tiến vào Vãn Kiếm tông.

Lúc này mới tính là đệ tử chính thức của Vãn Kiếm tông, tức là đệ tử ngoại môn.

Đương nhiên trở thành đệ tử ngoại môn không có nghĩa đã an toàn.

Bởi vì đệ tử ngoại môn chỉ xem như tầng chót nhất kim tự tháp Vãn Kiếm tông.

Bọn họ phải trải qua các cuộc thi, chỉ người xuất sắc trong số đệ tử ngoại môn mới có tư cách tiếp tục leo lên trở thành đệ tử nội môn, lại lên trên nữa trở thành đệ tử chân truyền, đệ tử hạch tâm. Nếu không thể tiến bộ trong cạnh tranh kịch liệt thì đành kẹt lại ở tầng đệ tử ngoại môn suốt đời, không có ngoại lệ sống trong Vãn Kiếm tông đến chết.

Nhưng cái này không cản trở các đệ tử ngoại môn kiêu ngạo và chiếm ưu thế trước mặt các đệ tử ký danh.

123. Chương 123: Đoạn Thiên Lý, Thiên Lý Lâu Mạnh Mẽ

Trong cạnh tranh tàn khốc nhiều đệ tử ngoại môn mất đi hy vọng tiến thêm một bước, địa vị trong tông môn không trên không dưới khá là lúng túng. Cho nên đệ tử ngoại môn tổ thành các loại tiểu đoàn thể, không chăm chỉ tiến tới mà dùng các loại thủ đoạn luôn cúi mưu lợi, mưu toan đi đường tắt trên đường võ đạo hoặc ham mê quyền tài, thường thích chen ép đệ tử ký danh làm vui.

Những người này trở thành sâu nhọt của môn phái.

Nhiều người suy đoán cao tầng tông môn biết tập đoàn ung nhọt đó tồn tại nhưng vẫn mặc kệ rất có thể là vì thử thách năng lực các đệ tử ký danh, đây là một phần kiểm tra.

Nên biết rằng có nơi nào có người là chỗ đó có tranh đấu ích lợi.

Đệ tử tông môn không chỉ đối diện đánh giết, tu luyện võ đạo mà còn cần học đối mặt các âm mưu người lừa ta gạt. Chỉ người thắng trong các cuộc tranh đấu mới đáng cho toàn tông môn dốc tâm huyết ra bồi dưỡng.

Nhóm đệ tử ngoại môn hợp thành đủ các tiểu đoàn thể buôn bán chiếm lợi ích trong phạm vi môn quy cho phép.

Bình thường tiểu đoàn thể này đa số có tụ điểm cố định, những nơi cố định đó đa phần nằm trong khu thương mại.

Thiên Lý Lâu là một cứ điểm như vậy.

Nói đến Thiên Lý Lâu thì khu thương nghiệp bậc ba Vãn Kiếm tông không ai không biết, đó là cứ điểm đoàn thể đệ tử ngoại môn rất có thể lực, trong khu trung tâm phồn hoa thương nghiệp Thiên Lý Lâu chiếm diện tích lớn với lầu cao gỗ sắt đỏ bốn tầng, cực kỳ dễ thấy.

Thiên Lý Lâu xếp ba hàng đầu trong chợ toàn bậc ba Vãn Kiếm tông.

Tổ chức Thiên Lý Lâu có rất nhiều thành viên, có mấy cao thủ, nghe nói vài trưởng lão ngoại môn cũng lên tham gia.

Trương Nghị chính là một trong các tiểu đầu mục của Thiên Lý Lâu.

Trương Nghị trở thành đệ tử ngoại môn đã bốn năm vẫn không thể vào nội môn nên tự sa đoạ vào Thiên Lý Minh. Vì Trương Nghị giỏi luân cú, đầu óc nhanh nhẹn, tâm ngoan thủ lạt nên được chức tiểu đầu mục phụ trách cưỡng ép thu mua thứ các đệ tử ký danh có được trong rèn luyện. Nói là thu mua nhưng thật ra là cướp trắng trợn.

Bởi vì Trương Nghị cho giá cả thấp quá đáng.

Chớp mắt đến buổi chiều.

Trương Nghị ăn uống no nê xong ợ chua, xoay ghế bành lười biếng ngồi trước cửa Thiên Lý Lâu.

Dưới bậc thang có mấy chục đệ tử Thiên Lý Lâu xếp mấy chục bàn vuông, phô vải đỏ thành quầy tạm thời, hung ác thu mua.

- Sáu răng Hùng Bi thú lưng đen rác rưởi chỉ đáng bạc vụn, cầm rồi biến đi!
- Chỉ nửa lượng bạc? Đây chính là răng hoàn chỉnh của mãnh thú tam giai, mới rồi Kỳ Hàng Cư yết giá ba trăm lượng, các người cướp trắng trợn. Quá đáng hết sức, ta không bán!
- Ô tiểu tử, to gan thật, ngươi ngứa da sao? Ăn đòn chưa đã? Cướp trắng trợn rồi sao? Cho ngươi nửa lượng đã đủ mặt mũi, không muốn? Để răng lại rồi biến!
- Các người . . .

Thiên Lý Lâu mạnh mẽ thô bạo cuối cùng đệ tử ký danh bị bóc lột chỉ có thể nuốt máu và răng vào miệng, không dám phản kháng. Đệ tử ký danh bỏ lại hàng hóa vào sòng ra chết, mang nửa lượng bạc ít đến tội bất đắc dĩ rồi đi.

Trương Nghị nhìn thấy tất cả.

- Hì hì, đám nghe con đừng oán giận, hãy thích ứng thế giới mạnh ăn thịt yếu đi!

Trương Nghị nhìn các đệ tử ký danh mặt mũi bầm dập, vẻ mặt không cam lòng nhưng không có cách nào bán các loại tài liệu mãnh thú, linh thảo có được trong quá trình rèn luyện với giá cực thấp cho Thiên Lý Lâu. Trương Nghị ngồi trên ghế thái sư, vui sướng khi người gặp họa.

Một đệ tử ngoại môn như khỉ ốm đứng bên cạnh Trương Nghị phe phẩy quạt mo cho gã mát, cười nịnh nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Lần này lời một mớ, toàn nhờ Trương sư huynh inh.

Trương Nghị đắc ý nói:

- Cái này có là gì? Đây mới chỉ là đám nghe lần đầu rèn luyện. Ha ha ha ha ha ha! Còn các lần rèn luyện sau, khi đám tay mơ quen thuộc rèn luyện rồi thì sẽ thu hoạch nhiều hơn, Thiên Lý Lâu sẽ thu mua được nhiều tài liệu giá rẻ.

Đệ tử ngoại môn khỉ ốm đắc ý nói:

- Đúng đúng đúng, Trương sư huynh inh, ha ha ha ha ha ha! Nhìn đám đáng thương giống con cừu ngờ ngác bị chúng ta lần lượt cắt lông cừu rồi lại không biết làm sao thật là sướng. Ha ha ha ha ha ha!

Các thành viên Thiên Lý Lâu dưới bậc thang điệu võ dương oai cũng cười đắc ý.

Trương Nghị xĩa mấy thịt vụn dính ở kẽ răng, uống hớp rượu.

Trương Nghị lạnh lùng cười:

- Nói đến phải cảm ơn mây tên xương cứng Thanh Sam Đông Viện, muốn tiền không muốn mạng dám đi đầu đối kháng Thiên Lý Minh. Ha ha ha ha ha ha! Vừa lúc giết gà dọa khỉ, bị chúng ta đánh gần chết trước mặt mọi người, lần này không còn ai dám phản kháng.

- Lần trước đánh sướng tay thật, hì hì.

- Ta nói tiểu tử nhà ngươi xuống tay thật độc, cái tên Trương Phàm suýt bị đánh chết, dù không chết thì sau này cũng phế, chắc không thể tu luyện võ đạo được nữa. Sau này mọi người chú ý một chút, xuống tay có chừng mực đừng đánh chết người, nếu bị môn phái trách tội thì cả đám rắc rối.

- Ha ha ha ha ha ha! Sợ cái gì? Là Đoạn Thiên Lý sư huynh ra tay, lại nói phế vật tên Trương Phàm thực lực thấp thấy tội, tuyệt đối không có gì nổi bật, dù đánh chết cũng không vấn đề lớn.

Nhóm người này cực kỳ kiêu căng.

Lúc này trong đám người truyền ra một giọng nói trầm thấp.

- Một đám cướp vênh vào cái gì? Chờ Đinh Hạo sư huynh trở về chắc chắn đám tạp chủng các ngươi muốn khóc cũng khóc không được!

Tuy thanh âm nhỏ nhưng bị mọi người nghe thấy.

Đám người Trương Nghị biến sắc mặt.

Đệ tử ngoại môn khỉ ồm đứng trên bậc thang hét to:

- Ai? Mới rồi ai nói bước ra cho lão tử!

Không ai đáp lời.

Ánh mắt đệ tử ngoại môn khỉ ồm lần lượt quét qua các đệ tử ký danh.

Đệ tử ngoại môn khỉ ồm phát hiện điều gì nhảy xuống bậc thang, kéo cổ áo một đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ra.

Đệ tử ngoại môn khỉ ồm cười âm trầm:

- Đồ đệ tiện, nói, có phải vừa rồi là ngươi nói không?

Thiếu niên bị lôi ra khoảng mười ba, bốn tuổi, mặc áo xanh chắc là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện. Thân hình thiếu niên hơi mảnh khảnh, mặt đỏ lên. Thiếu niên hừ một tiếng, cúi đầu, giận mà không dám nói gì.

- Bà nội nó, không phải mới rồi ngươi gan lắm sao? Bây giờ rụt vùi?

Đệ tử ngoại môn khỉ ồm xách cổ áo thiếu niên lơ lửng, lạnh lùng cười:

- Đồ đệ tiện, ngươi không phục phải không? Có ngon thì lặp lại lời lúc này một lần nữa. Đinh Hạo chó chết gì đó không biết đã chết ở đâu trong hoang dã, ha ha, dù có quay về cũng sẽ ngoan ngoãn quỳ xuống liếm chân lão tử!

124. Chương 124: Tát Tai, Ngươi Là Ai?

Thiếu niên Thanh Sam Đông Viện trong lòng có bốc đồng chưa bị thể giới tàn khốc nghiền nát.

Huống chi đệ tử ngoại môn khỉ ồm sỉ nhục thần tượng của thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo.

Cho nên thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bị chọc giận.

Mặc dù thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bị xách lơ lửng cách mặt đất nhưng không cúi đầu nữa, mắt tóe lửa trừng đệ tử ngoại môn khỉ ốm không lùi bước.

Thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện gần từng chữ:

- Thứ a dua nịnh hót hãy chờ đi, sẽ có lúc người khác! Đợi khi Đinh Hạo sư huynh trở về người còn dám nói như vậy xem như người có can đảm!

Không biết sao đệ tử ngoại môn khỉ ốm bị ánh mắt thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nóng bỏng nhìn kiếm không đọc run sợ.

Giây lát sau đệ tử ngoại môn khỉ ốm lấy lại tinh thần, quē quá nổi khùng.

Bốp!

Một bạt tai vang dội.

Mặt thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện có một dấu tay rõ ràng, nửa bên mặt sưng lên, khóe miệng chảy ra tơ máu.

Các đệ tử ký danh khác xếp hàng thấy tình hình nảy giận ứa gan nhưng không dám nói gì, thâm siết nắm tay cổ nén, nghiêng răng thầm nguyện rửa đám cướp.

Trên bậc thang cửa Thiên Lý Lâu, đám người Trương Nghị cười to hả hê.

Đệ tử ngoại môn khỉ ốm càng đắc ý hơn.

- Ha ha ha ha ha ha! Dù Đinh Hạo đến thì sao? Chỉ là một đệ tử ký danh nho nhỏ may mắn được đệ nhất đại tái năm viện một lần. Chỉ có đám đáng thương các người mới xem Đinh Hạo là nhân vật, ở trong mắt Thiên Lý Lâu thì hắn là trò hề. Ha ha ha ha ha ha! Lão tử tát người một bàn tay bây giờ còn muốn đánh nữa, Đinh Hạo sư huynh của người ở đâu sao không ra cứu người? Ha ha ha ha ha ha! Hắn ở đâu?

Đệ tử ngoại môn khỉ ốm nói rồi vung mạnh tay lên.

Bàn tay này bao trùm ánh huyền khí kèm tiếng gió rít, nếu tát vào mặt dù là con trâu cũng sẽ xỉu.

Trái tim thật độc ác, đệ tử ngoại môn khỉ ốm không nương tình.

Đám người Trương Nghị trên bậc thang lạnh lùng nhìn không có vẻ gì muốn ngăn cản.

Các đệ tử ký danh không nhẫn tâm nhắm mắt lại.

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên.

Không phải tiếng tát tai nhưng mọi người tưởng.

Các đệ tử ký danh nhắm mắt nghi hoặc mở ra, ngạc nhiên thấy một người mặt áo xanh chẳng biết xuất hiện từ bao giờ. Một bàn tay trắng mềm lại như kiếm sắt bắt chặt cổ tay đệ tử ngoại môn khỉ ốm.

Đó là . . .

Một số đệ tử ký danh bị Thiên Lý Lâu ép buộc bán thứ có được từ rèn luyện, đặc biệt là các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kinh ngạc, nghi hoặc ngẩn ngừ qua đi người run rẩy.

Bởi vì bọn họ đã nhận ra người xuất hiện này là ai.

Đệ tử ngoại môn khỉ ốm tưởng tượng cảm giác sung sướng khi tát vào mặt thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhưng ngược lại cổ tay đau đớn bị gãy. Đệ tử ngoại môn khỉ ốm ngạc nhiên phát hiện bàn tay gã bị người bắt lại.

Chết tiệt, có kẻ dám ngăn cản gã?

Lúc này có ai dám cản gã?

Người này chỉ mặc trang phục đệ tử ký danh đệ tiện.

Đệ tử ngoại môn khi ốm giận xì khói.

Đệ tử ngoại môn khi ốm thấy trong mắt đệ tử ký danh đệ tiện, đáng thương này chất chứa khiêu khích khiến gã cảm giác uy nghiêm bị coi rẻ. Đệ tử ngoại môn khi ốm tức giận người run run.

Đệ tử ngoại môn khi ốm cảm thấy mình đầy sát khí hỏi:

- Tiểu tạp chủng, bà nội nó ngươi là ai? Muốn chết sao? Dám ngăn ta? Ngươi có biết ta là ai không?

Bốp!

Đáo lại đệ tử ngoại môn khi ốm là một bạt tai.

Một bạt tai rất vang.

Trong tiếng tát tai, thân thể đệ tử ngoại môn khi ốm không nặng như điều trong bão tố dán mặt đất bay vèo ra ngoài.

Nhiều người thấy trong lúc đệ tử ngoại môn khi ốm bay thì răng kèm máu loãng bay ra khỏi miệng gã.

Khuôn mặt dữ tợn bị tát hôm xuống biến hình.

- A!

Đệ tử ngoại môn khi ốm như trái bóng da đập mạnh vào mặt bàn, bắn ngược lên té xuống đất, bản năng hét thảm.

Sướng!

Một vài đệ tử ký danh thầm oan hô.

Cái tát này quá sướng, quá hả hê.

Chỉ đứng nhìn tình trạng thê thảm của đệ tử ngoại môn khi ốm thấy sướng như mùa hè ăn dưa hấu ướp lạnh, sướng đến tận xương. Người đột nhiên xuất hiện làm chuyện mà bọn họ rất muốn làm nhưng không dám làm.

Hết giận!

Thật là hả hê!

Các đệ tử ký danh hưng phấn gào thét.

Nhưng đám người Trương Nghị đứng trên bậc thang Thiên Lý Lâu thì biểu tình trái ngược lại.

Phản rồi, một đệ tử ký danh nho nhỏ dám trước cửa Thiên Lý Lâu khiêu khích uy nghiêm của nhiều đệ tử ngoại môn, thật là muốn chết!

Một đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng bật dậy:

- Tổ cha nó, thật sự có tiểu tạp chủng không sợ dám đến Thiên Lý Lâu gây chuyện, mù mắt chó nhà ngươi! Hôm nay không giết ngươi thì lão tử không xem như đệ tử ngoại môn!

Đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng bật dậy.

Thân hình đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng vạm vỡ nhìn người áo xanh bên dưới, gã đầy sát khí. Một tiếng nổ âm ỉ, đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng nhảy khỏi bậc thang. Đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng ở giữa không trung phát ra ánh sáng huyền khí thổ hệ màu cam, gã như núi cao đè xuống.

Thực lực của đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng này cao hơn đệ tử ngoại môn khi ốm trước đó nhiều.

Đám người Trương Nghị chờ đợi đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng đánh gã đệ tử ký danh áo xanh ăn gan hùm mật gấu.

Nhưng mà . . .

Bốp!

Vẫn là một cái tát vang dội.

Không ai thấy người mặc áo xanh đứng dưới bậc thang ra tay như thế nào.

Mọi người chỉ cảm thấy áo xanh chợt lóe, hao mất lên.

Sau đó đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng đầy khí thế bị tát tai, nới gót theo đệ tử ngoại môn khi ốm không có đường chống cự như trái bóng da bay nhanh hơn ra ngoài.

Vẫn là gương mặt biến hình!

Vẫn là răng và máu loăng tung toé!

Vẫn là đập mạnh xuống bàn rồi té dưới đất, vụn gỗ và bụi đất văng khắp nơi.

Đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng và khi ốm đụng vào nhau, ngất xỉu.

- Ui ui.

Trong không khí liên tục vang tiếng hút ngậm khí lạnh.

Lần này dù là ngu ngốc cũng nhìn ra được đệ tử ký danh mặc áo xanh tuyệt đối là cao thủ thật sự, ra tay không chừa đường sống, hiển nhiên có chuẩn bị mới đến. Đây là đá quán!

Đám người Thiên Lý Lâu trên bậc thang biểu tình cực kỳ khó xem.

Trương Nghị là tiểu đầu mục biểu tình trầm trọng đứng dậy đánh giá người áo xanh từ trên xuống dưới.

Trương Nghị hơi khách sáo hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

125. Chương 125: Tát Tai, Chịu Côn Giận Của Đình Hạo

Trương Nghị chưa dứt lời . . .

- Đình Hạo sư huynh? Sư huynh trở về rồi? Sư huynh thật sự quay về? Tốt quá, tốt quá . . .

Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lúc trước bị đệ tử ngoại môn khi ốm tát sưng mặt hưng phấn đứng bên cạnh người áo xanh, hét to:

- Lần này có người bênh vực cho Thanh Sam Đông Viện chúng ta rồi!

Đình Hạo!

Mọi người ngộ ra.

Thì ra là Đình Hạo.

Đệ nhất nhân đại tái năm viện đệ tử ký danh lần đầu tiên, Đình Hạo!

Hèn gì.

Chỉ trạng nguyên đại tái năm viện mới có thực lực, quyết đoán đi tới cửa Thiên Lý Lâu ra tay tát bay hai thành viên của Thiên Lý Lâu.

Danh tiếng của Đình Hạo sớm lan khắp năm viện, cực kỳ nổi tiếng trong đệ tử ký danh. Trừ người Thiên Lý Lâu nhóm Trương Nghị không biết mặt ra nhiều đệ tử ký danh nhận ra thân phận của Đình Hạo, chẳng qua mới rồi tất cả biến đổi quá nhanh, bọn họ chưa kịp kêu tên hắn.

Con người Trương Nghị co rút:

- Đinh Hạo? Thì ra người là Đinh Hạo. Nghe nói người là đệ nhất đại tái năm viện đệ tử ký danh, nhưng đó chỉ là đệ tử ký danh, muốn bày uy phong trước Thiên Lý Lâu thì người tìm sai chỗ rồi!

Khỏe môi Đinh Hạo cong lên, phớt lờ Trương Nghị.

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn biển chữ Thiên Lý Lâu trên cửa tòa lầu gỗ đỏ, nhắc chân bước tới.

Trương Nghị hét to:

- Hừ! Sao? Người thật sự muốn đối nghịch với Thiên Lý Lâu? Đinh Hạo, người phải suy nghĩ kỹ . . . Bà nội nó, đứng lại cho ta!

Trương Nghị nhìn động tác của Đinh Hạo không có chút nào nhường bước, trong lòng gã thầm lo âu, thụt lùi một bước.

- A!

Thấy vậy khỏe môi Đinh Hạo cong lên nụ cười khinh thường, chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt mọi người theo Đinh Hạo nhìn lên tám biển uy phong, bắt mắt treo trên cửa.

Trong chớp mắt mọi người đoán được Đinh Hạo định làm gì.

Quả nhiên . . .

Trong khoảnh khắc Đinh Hạo bỗng vận chuyển huyền khí, tự quyết yên trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp bùng nổ. Đinh Hạo tựa tia chớp lác người một cái như quỷ quái.

Mọi người chỉ thấy trước mắt hoa lên.

Nhìn kỹ lại không biết từ khi nào tám biển vàng Thiên Lý Lâu bị Đinh Hạo hái xuống.

Dưới ánh mặt trời ba chữ to Thiên Lý Lâu rồng bay phượng múa vênh vào phản xạ ánh vàng chói mắt, tràn đầy khí thế như rồng bay.

Nó là tượng trưng của Thiên Lý Lâu.

- To gan, người . . . Người làm gì? Đinh Hạo, người có biết người đang làm cái gì không? Người to gan lấy bằng hiệu xuống . . . Người . . .

- To gan, mau thả xuống!

- Người muốn khai chiến Thiên Lý Lâu chúng ta thật sao? Thật là bộ ngựa đầu xe, không biết tự lượng sức mình!

Trương Nghị và các thành viên Thiên Lý Lâu khác đã đoán được Đinh Hạo muốn làm gì, ai nấy tức giận rống to. Có mấy đệ tử ngoại môn không quan tâm mặt mũi rút binh khí ra vội hét to bao vây Đinh Hạo, muốn giật lại bằng hiệu từ tay hắn.

Vũ khí chớp lóe ánh sáng lạnh, bọn họ vứt bỏ tôn nghiêm đệ tử ngoại môn, chọn vô sỉ đánh hội đồng.

Đùa giỡn cái gì!

Nếu tám biển bị vỡ thì mặt Thiên Lý Lâu bị người giẫm xuống vũng bùn.

Thiên Lý Lâu không thể chịu nổi.

- Đinh sư huynh cẩn thận!

- Tội tề, mười mấy người cùng bao vây một người . . .

- Các người có còn mặt không vậy?

Một vài đệ tử ký danh gào lên muốn chạy tới giúp đỡ Đinh Hạo.

Đệ tử ký danh Thiên Lý Lâu có tai như diếc, những người này đã sớm vứt đi kiêu ngạo, vinh diệu của võ giả, tự cam đoạ lạc. Bọn họ chọn sống hèn, chỉ cần đánh gục Đinh Hạo thì đánh hội đồng có là gì? Bọn họ có thể làm chuyện càng tồi tệ hơn.

Ánh sáng lạnh chớp lóe bao vây Đinh Hạo.

Nhưng mà . . .

Bốp bốp bốp!

Đinh Hạo phát tay.

Trong không khí vang một chuỗi tiếng tát tai vang dội.

Các thành viên Thiên Lý Lâu lao lên bị Đinh Hạo tát bay văng ra ngoài càng nhanh hơn.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo một tay cầm bằng hiệu tay kia vỗ ra như phủ ruồi, trên không trung hiện một chuỗi cái bóng. Không ai né được bàn tay kia, vì đường đi và tốc độ quá nhanh, quá huyền diệu. Nhiều đệ tử ký danh trông thấy người Thiên Lý Lâu giồng như đưa mặt lên cho Đinh Hạo đánh.

Chỉ vài giây, mấy chục đệ tử ngoại môn diều vô dương oai bị tát bay.

Trên bậc thang chỉ còn lại Trương Nghị và một thành viên Thiên Lý Lâu mặt trắng trông mắt xoay tròn há hốc mồm, biểu tình khó xem đứng tại chỗ, vẻ mặt sợ hãi.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo không nói một câu.

Nhưng một loạt hành động của Đinh Hạo cho người cảm nhận được giận dữ trong lòng hẩn.

Bàn tay liên tiếp tát người Thiên Lý Lâu muốn sống muốn chết.

- Người . . . Người . . .

Chân Trương Nghị run lập cập chỉ vào Đinh Hạo, vừa tuthj lùi vừa lắp bắp nói:

- Người gây chuyện lớn rồi, người có biết đã làm gì không? Người có biết sau lưng Thiên Lý Lâu chúng ta là ai không? Người chết chắc rồi, người chết chắc rồi . . . Người . . .

Trương Nghị chưa dứt lời chợt thấy hoa mắt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên tai Trương Nghị nghe tiếng sấm nổ, gã thấy đầu như bị búa sắt đập trúng, mắt tóe sao, cảnh vật và bóng người trong tầm mắt điên đảo bay múa. Thân hình Trương Nghị đập mạnh xuống mặt đất cứng, gã đau đớn và tiếng xương gãy vang lên.

Trong đám người vang lên tiếng kinh kêu.

Mọi người chính mắt thấy Đinh Hạo lộ biểu tình không iên nhẫn, hẩn tựa làn khói xuất hiện trên bậc thang một tay nhẹ nhàng tát bay Trương Nghị.

Lại là bàn tay!

Trương Nghị là tiểu đầu mục, thực lực không tầm thường, bình thường gã tác uy tác phúc làm ác nhiều, coi như đầu lĩnh trong đệ tử ngoại môn. Bây giờ Trương Nghị bị Đinh Hạo tát bay như con quay trước mặt mọi người.

Máu loãng tung toé, răng rụng.

Trương Nghị và mấy đệ tử ngoại môn khác không có gì khác, lúc trước bọn họ kiêu ngạo và có chỗ dựa dẫm không là gì trước mặt Đinh Hạo.

Không khí lạnh lan tràn ra.

Rầm bịch!

Thành viên mặt trắng cuối cùng của Thiên Lý Lôu nhìn Đinh Hạo đứng trước mắt, cảm giác như xúc tua của tử thần bóp cổ họng không nói nên lời, đầu óc gã trống rỗng sợ đến sắp xỉu.

Đinh Hạo nhíu mày.

- A! Đừng, đừng đánh ta . . .

Chân đệ tử ngoại môn này run run, mắt hồn mất vía sợ hãi hét to, chân mềm nhũn té xuống đất, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc rống.

Đệ tử ngoại môn này sắp bị hù ngu.

126. Chương 126: Cường Đại, Đi Kêu Người

- Sao có thể như vậy? Thì ra chỉ là một đám phế vật miệng cộp gan thỏ.

Một vài đệ tử ký danh nhìn hình ảnh này bỗng cảm thấy cái gọi là sư huynh, đệ tử ngoại môn trừ lớn hơn mình vài tuổi ra chẳng có gì đáng sợ.

Dưới ánh mặt trời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đinh Hạo đặt bảng hiệu rộng nửa thước, dài một thước năm sáu nặng nề xuống thềm đá xanh.

Ánh nắng chiều ấm áp chiếu trên người Đinh Hạo, thân hình thon dài, khuôn mặt thanh tú đĩnh trãi, quần áo phần phật. Đinh Hạo toát ra sức hấp dẫn khó tả, hấn trở thành trung tâm của thế giới.

Lúc này tụ tập ngày càng nhiều người nghe tin đến nơi, bàn tán xôn xao.

Đinh Hạo quay đầu nói với đệ tử ngoại môn mặt trắng ngã ngồi dưới đất:

- Nay đừng khóc, đi kêu người đi!

Đệ tử ngoại môn mặt trắng ngây ngốc:

- A? Cái gì?

Đinh Hạo nói:

- Đi kêu cao thủ trong Thiên Lý Lôu đặc biệt là người tên Đoạn Thiên Lý đến đây. Nói với hắn trong vòng một nén nhang không chạy tới thì tấm biển này sẽ thành củi nhóm lửa cho các đệ tử Thanh Sam Đông Viện ta.

Huyền khí phun ra từ bàn tay Đinh Hạo.

Huyền khí bạc bắn ra, mọi góc nhỏ tấm biển phủ lớp băng lạnh.

Đinh Hạo nói xong chậm rãi ngồi vào ghế thái sư lúc trước Trương Nghị ngồi, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tĩnh chờ đợi.

Đệ tử ngoại môn mặt trắng ngây như phỗng.

Đệ tử ngoại môn mặt trắng không biết sát thần Đinh Hạo nói thật hay đùa gã. Đệ tử ngoại môn mặt trắng ngây người ngồi trên bậc thang, mặt lúc xanh lúc trắng thay đổi liên tục. Đệ tử ngoại môn mặt trắng liếc trộm Đinh Hạo vài lần, một lúc sau quyết định cắn răng bò xuống cầu thang, như chó cụp đuôi nhanh chóng chạy đi.

Đám đông đứng xem kinh ngạc, hưng phấn.

Có trò hay để xem.

Đinh Hạo này thật là đầy abs khí.

Chẳng những đánh người Thiên Lý Lâu còn cho đi kêu cứu viện, rõ ràng Đinh Hạo không để đối thủ vào mắt, muốn chọc thủng trời.

Nhiều người nhìn ra được Đinh Hạo lộ rõ tư thế không tha ai, không đánh sập Thiên Lý Lâu quyết không bỏ qua. Nhưng Đinh Hạo lấy đầu ra tự tin dám một mình khiêu chiến nguyên Thiên Lý Lâu?

Trong tiếng bàn tán tụ tập ngày càng nhiều người hơn.

Tin tức từ khu thương mại truyền ra.

Theo thời gian trôi qua, số người bao quanh Thiên Lý Lâu đã hơn một ngàn. Trong đó có đệ tử ký danh, có đệ tử ngoại môn, một vài thương nhân, thậm chí có khuôn mặt quen thuộc. Lữ Cuồng, đông Nghị, Vương Tiểu Thạch của Tử Sam Nam Viện. Lâm Tín, tên mập may siêu may mắn Nhâm Tiêu Dao của Hoàng Sam Bắc Viện, cao thủ các viện lúc trước từng đấu với Đinh Hạo đều có mặt trong đám người.

Có vài thành viên Thiên Lý Lâu nghe tin chạy tới nhưng bọn họ là tôm tép riu, hù dọa trông chừng còn được, trong trường hợp này không dám lộ mặt chỉ biết núp lén trong đám người quan sát.

Tình trạng thê thảm của đám người Trương Nghị, đệ tử ngoại môn khỉ ốm, đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng hù những kẻ bắt nạt người yếu sợ vỡ tim. Trước khi cao thủ thật sự của Thiên Lý Lâu chưa tới, bọn họ không có gan đi lên khiêu khích người áo xanh ngồi trước cửa, nhắm mắt chờ đợi.

Nữ nhân né nhang sau.

Một tiếng rống tức giận phát ra từ bên ngoài đám đông.

- Là tên chó chết nào dám gây sự trong Thiên Lý Lâu của ta? Muốn chết!

Đám người xôn xao. Một bóng người toàn thân lấp lóe ánh sáng vàng mang theo gió rít sắc bén như chim to lăng không bay tới, nhanh như chớp công kích Đinh Hạo nằm trên ghế nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Đây là một cao thủ.

Cao thủ của Thiên Lý Lâu rốt cuộc xuất hiện!

Người này có huyền khí kim hệ sắc bén, sắp đến cảnh giới bao phủ quanh người chứng minh tu vi huyền khí ít nhất là đỉnh tam khiếu Võ Đồ cảnh. Gã đánh ra một đấm không khí có tiếng nổ.

Dù là một tảng đá cũng sẽ bị nắm đấm đánh nát.

Lúc trong đại tái năm viện Đinh Hạo chỉ lộ ra thực lực đỉnh nhị khiếu Võ Đồ cảnh, bây giờ hẳn có thể là đối thủ của cao thủ Thiên Lý Lâu không?

Mọi người kiềm không được nghi ngờ.

Đáp án lập tức công bố.

Có thể!

Đinh Hạo thậm chí không thèm đứng dậy, phát tay như đuổi ruồi.

Vù vù vù vù vù!

Một chuỗi ánh bạc bay nhanh ra khỏi tay Đinh Hạo, xé gió kèm theo khí lạnh nhập xương nhanh như chớp tát má phải cao thủ Thiên Lý Lâu.

Bốp!

Lại là tiếng tát tai.

Cao thủ Thiên Lý Lâu có huyền khí kim hệ sắc bén như con diều đứt dây hét thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài, khéo sao té xuống bên cạnh đám người đệ tử ngoại môn chân mày dựng đứng, Trương Nghị, đệ tử ngoại môn khỉ ốm.

- Người . . .

Cao thủ Thiên Lý Lâu chỉ kịp nói ra một chữ chợt bị khí lạnh bao phủ, nửa người ánh bạc. Cao thủ Thiên Lý Lâu há mồm hộc máu, xỉu.

Bốn phía vang tiếng kinh kêu khó tin và tiếng hút ngậm khí lạnh.

Một bàn tay . . . Tát bay?

Bọn họ không hoa mắt đi?

Đây chính là cao thủ đẳng cấp đỉnh tam khiếu Vô Đồ cảnh chứ không phải rau cải ven đường, nói bay là bay sao?

Trong đám người, mỹ thiếu niên Lâm Tín đến từ Hoàng Sam Bắc Viện hơi giật mình kêu lên:

- Hấn biến mạnh!

Một chưởng của Đinh Hạo biểu hiện ra thực lực làm Lâm Tín giật mình, gã vốn tưởng mấy ngày nay được cơ duyên tiến bộ siêu tốc nhưng so với Đinh Hạo vẫn cách xa nhiều.

Tên mập Nhậm Tiêu Dao đứng bên cạnh vô tư cắn đùi gà, gật đầu, nói:

- Tiểu Lâm tử chưa đuổi kịp hấn, hi hi.

* * *

Cuồng Nhân Lữ Cuồng của Tử Sam Nam Viện nhú mày nói:

- Chết tiệt, tại sao tiểu tử này bỗng biến mạnh như vậy?

Đinh Hạo lộ ra cường đại khiến bọn họ thấy áp lực mạnh.

Giờ phút này, tĩnh lặng.

Chỉ có tĩnh.

Gần ngàn người nhìn thiếu niên áo xanh nhắm mắt ngồi trên ghế thái sư tựa cửa Thiên Lý Lâu, giật mình không nói nên lời.

Không biết ai là người thứ nhất rống lên sau đó không khí sôi sục. Một số đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện rụt rè giờ không kiềm được chủ động chen khỏi đám người đứng bên Đinh Hạo, trong mắt tràn ngập kiêu ngạo, tự hào.

Bọn họ muốn sống vai chiến đấu với Đinh sư huynh.

Không thể lùi!

Cho dù sau đó Thiên Lý Lâu phản kích như sóng triều, bọn họ không dám khẳng định Đinh sư huynh có đánh lại Thiên Lý Lâu không nhưng các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kiên quyết đứng sau lưng Đinh Hạo.

Các đệ tử ký danh của viện khác thì ánh mắt hâm mộ nhìn đám đệ tử ký danh mặc áo xanh.

Giờ phút này, có thể đứng bên cạnh thiếu niên đó cũng là một loại vinh diệu.

Chính lúc này, phương xa vang tiếng bước chân hùng hổ, tiếng quát mắng.

Viện quân Thiên Lý Lâu rốt cuộc đến.

127. Chương 127: Đầu Mục, Đoạn Thiên Lý Đoạn Thiên Lý

Đám đông lại rộ lên kinh kêu, tự động tách ra con đường.

Người vội vàng đến là bốn, năm chục đệ tử ngoại môn Thiên Lý Lâu.

Người dẫn đầu khoảng hai mươi tuổi, mặc áo lam, khuôn mặt chưa ngoa, mắt hẹp dài thường lóe tia sáng, mũi ưng cao càng tăng thêm khí chất độc ác.

- Mau nhìn, đến rồi, đầu mục của Thiên Lý Lâu, Đoạn Thiên Lý.

- Nghe nói Đoạn Thiên Lý trở thành đệ tử ngoại môn đã sáu năm. Khi Đoạn Thiên Lý mới vào tông môn cũng coi như một tiểu thiên tài, đáng tiếc lòng hiếu thắng quá mạnh. Vì vượt qua mấy vị đệ tử ưu tú nhất quý đó chọn dùng cách kích thích tiềm lực, tuy tăng vọt trong thời gian ngắn trở thành đệ nhất nhanh đệ tử ký danh quý đó nhưng vì tiềm lực cạn kiệt khiến đường võ đạo cắt đứt, cuối cùng kẹt tại đỉnh ngũ khiếu Võ Đồ cảnh, không thể tiến tới nữa.

- Nói vậy thì Đoạn Thiên Lý cũng đáng thương thật.

- Đáng thương? Đáng thương cái gì? Nên biết người đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

- Đúng vậy. Con người Đoạn Thiên Lý thủ đoạn rất ác, vì áp chế đối thủ cạnh tranh không tiếc trả giá hết thảy, từng âm thầm hủy bao nhiêu đệ tử ký danh cùng giới có thiên phú. Những người này bị cắt đứt đường võ đạo nên tâm lý biến thái, càng ác hơn, sau khi xây dựng Thiên Lý Lâu thì khi dễ cướp bóc, không biết làm bao nhiêu chuyện xấu xa trong trời đất. Nếu Đỉnh Hạo có thể đánh sập Thiên Lý Lâu cũng xem như trừ bỏ tai hại.

- Suyt, nhỏ giọng chút, nếu như bị Đoạn Thiên Lý nghe thấy thì sao? Người không muốn sống?

- Đoạn Thiên Lý, Đoạn Thiên Lý tên này quá đúng, thật là đoạn mất thiên lý, là tên biến thái.

Đám người xì xầm bàn tán, nhưng khi nhóm Đoạn Thiên Lý đến thì thanh âm nhỏ dần. Đa số người ngậm miệng lại, rõ ràng rất sợ mũi ưng Đoạn Thiên Lý độc ác vô cùng.

Đoạn Thiên Lý chạy nhanh đến.

Sau khi đệ tử ngoại môn mặt trắng báo tin, Đoạn Thiên Lý biết hôm nay gặp rắc rối. Đoạn Thiên Lý vội tập trung tất cả cao thủ Đoạn Thiên Lý đến đây ngay.

Đoạn Thiên Lý cảm nhận người xung quanh sợ hãi, cảm thấy rất thỏa mãn.

Đoạn Thiên Lý thích loại cảm giác này.

Đệ tử ngoại môn mặt trắng lúc trước sợ đến suýt té xỉu hiển nhiên có thiên phú chó quấy đuôi, lúc này lại trở về kiêu ngạo, ngang ngược đứng bên cạnh Đoạn Thiên Lý, điều võ dương oai.

Đệ tử ngoại môn mặt trắng chỉ vào Đỉnh Hạo, nói với Đoạn Thiên Lý:

- Chính là hắn! Chính là tiểu tạp chủng này muốn đập bể chiêu bài của chúng ta!

- Đoạn sư huynh . . . Nươi (người) . . . Nươi (người) phải báo thù (thù) cho chúng ta!

Trương Nghị nằm dưới cầu thang giả chết nửa ngày như chó dữ thấy chủ nhân lăn lộn bật dậy đi tới bên Đoạn Thiên Lý. Trương Nghị ôm nửa bên mặt sưng húp như trái đào chín rớt xuống đất bị đập, rớt mấy cái răng, há mồm lọt gió không nói rõ ràng.

Trương Nghị dời mắt khỏi Đỉnh Hạo nhìn Trương Nghị.

Đoạn Thiên Lý thấy Trương Nghị chật vật như vậy, đặc biệt là vết thương thì gã nhú mày, không nói. Đoạn Thiên Lý xoay người đi tới trước mặt các thành viên Thiên Lý Lâu bị Đỉnh Hạo tát bay té xuống đất xỉu, gã ngồi xổm xuống quan sát vết thương của những người này.

Khi Đoạn Thiên Lý phát hiện vết thương của các đệ tử ngoại môn là dấu tay rõ ràng thì đáy mắt lóe tia tức giận.

Dùng tay tát là cực kỳ nhục nhã với võ giả.

Cuối cùng ánh mắt Đoạn Thiên Lý ngừng lại trên người thiếu niên đệ tử ngoại môn đỉnh tam khiếu Võ Đồ cảnh huyền khí hệ kim sắc bén.

Rốt cuộc Đoạn Thiên Lý phát hiện thứ khác trừ dấu tay.

Sương lạnh màu bạc.

Sương bạc như một miếng băng mỏng từ dầu tay trên mặt lan tràn nửa người cao thủ Thiên Lý Lâu, năng lượng huyền khí rất đáng sợ. Phơi dưới ánh mặt trời gần một nén nhang nhưng tầng băng không có vẻ gì là hòa tan.

Nhìn đây đây giận dữ trong mắt Đoạn Thiên Lý đọng lại nghiêm túc.

Thực lực của Đinh Hạo trên Đoạn Thiên Lý dự đoán.

Đoạn Thiên Lý ngồi xuống, vận chuyển huyền công, thúc giục công thể vỗ vào người thiếu niên đệ tử ngoại môn đỉnh tam khiếu Vô Đồ cảnh huyền khí hệ kim sắc bén, vỗ bộp bộp liên tục mười một chưởng. Lòng bàn tay Đoạn Thiên Lý phát ra từng luồng hơi nóng kỳ dị miễn cưỡng hòa tan tầng băng mỏng từ từ.

Làm xong Đoạn Thiên Lý đứng dậy.

Khi Đoạn Thiên Lý đứng dậy biểu tình của gã đã bình tĩnh.

Nhưng ai quen thuộc Đoạn Thiên Lý đều biết đó là điềm báo có bão sắp đến.

Đoạn Thiên Lý tới trước cửa cái Thiên Lý Lâu, mắt lướt qua tấm biển chữ vàng bị đóng băng tại cửa, nhìn chằm chằm Đinh Hạo.

Đoạn Thiên Lý lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, ngươi chính là Đinh Hạo? Đến báo thù cho bằng hữu của ngươi? Đúng là tiểu tử trẻ tuổi ngậy thơ. Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể lật tung Thiên Lý Lâu sao?

Đinh Hạo mở mắt ra, từ trên cao nhìn xuống Đoạn Thiên Lý, không nói.

Đoạn Thiên Lý tiếp tục lạnh lùng nói:

- Đừng ngây thơ như vậy. Tiểu tử, nếu thật sự làm được thì gần mười năm qua Thiên Lý Lâu sớm biến mất. Không sợ nói thật cho ngươi biết, xương của huynh đệ ngươi bị ta tự mình đánh gãy, nghe bọn họ kêu gào vừa đánh gãy từng cái, hì hì, ta không chỉ đánh một đệ tử Thanh Sam Đông Viện!

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, chậm rãi đứng dậy.

Thấy Đinh Hạo rút cuộc dao động cảm xúc, mắt Đoạn Thiên Lý lóe tia đắc ý.

Đoạn Thiên Lý lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, hôm nay ta nói thẳng tại đây mặc kệ là đệ tử viện nào, bằng hữu của ai, chỉ cần bọn họ có bất mãn chống đối Thiên Lý Lâu thì ta sẽ đánh gãy từng khúc xương của bọn họ. Ta muốn nhìn xem là xương của chúng cứng hay ta cứng!

Vênh vao không kiêng nể gì!

Đây là phong cách thường thấy của Đoạn Thiên Lý, không biết đã hù sợ bao nhiêu người.

Nhưng Đinh Hạo không có biểu hiện gì, hần chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống, từng bước một đến gần gã.

Về mặt Đoạn Thiên Lý có ngạc nhiên.

Đinh Hạo đến gần khiến Đoạn Thiên Lý bỗng cảm thấy dường như có nhân tố không nghe gã khổng chế đang diễn cuồng sinh ra.

Cách trước kia luôn thuận lợi vào lúc này có xu hướng mất hiệu lực.

Đoạn Thiên Lý ngừng một lúc, ngẫm nghĩ, tiếp tục bảo:

- Nhưng Thiên Lý Lâu ta dù gì là mở cửa buôn bán, không muốn có tranh chấp ồn ào. Chuyện hôm nay ngươi bồi thường mười vạn lượng vàng cho Thiên Lý Lâu rồi phụ trách tiền thuốc men cho các huynh đệ, bày tiệc rượu xin lỗi Thiên Lý Lâu, tự tay gắn tấm biển về, làm mấy chuyện này xong thì coi như bỏ qua.

Đoạn Thiên Lý dứt lời, trong đám người rộ lên âm ỉ.

128. Chương 128: Nghiền Áp, Thổi Máu Lăn Từ Năm Đám

Vốn có nhiều người cho rằng Đoạn Thiên Lý tàn nhẫn, độc ác tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho Đinh Hạo, ít nhất đánh hẳn hấp hối. Nhưng ai ngờ Đoạn Thiên Lý nói một tràng hăm dọa xong không như trước kia mỗi lần gặp khiêu khích sẽ chơi tới cùng, gã chọn thủ đoạn khá ôn hòa chỉ cần bồi thường.

Đây không phải phong cách của Đoạn Thiên Lý và Thiên Lý Lâu.

Chỉ bồi thường vàng cộng thêm xin lỗi?

Điều kiện như vậy khá nhân từ so với phong cách của Thiên Lý Lâu.

Có lẽ Đoạn Thiên Lý chỉ tạm bình ổn Đinh Hạo, sau lưng chậm rãi tính sổ?

Đương nhiên có một số người đầu óc nhanh nhạy tìm thấy thứ sâu hơn chôn dưới biểu hiện, lời nói của Đoạn Thiên Lý.

Bọn họ nhìn Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, lòng hoảng sợ. Không lẽ đệ tử ký danh này đã mạnh đến mức Thiên Lý Lâu không thể đối kháng, hơi thỏa hiệp.

Đinh Hạo bước đến cách Đoạn Thiên Lý mười bước rồi cuộc ngừng lại.

Mọi người cho rằng Đinh Hạo chưa từng lên tiếng lần này sẽ nói gì đó.

Nhưng bọn họ chỉ thấy khoe môi Đinh Hạo cong lên khinh thường, hẳn chậm rãi nâng hai nắm tay nhẹ lắc hướng Đoạn Thiên Lý.

Một tầng ánh bạc chợt lóe mang theo khí lạnh thấu xương từ từ bao lấy hai nắm tay của Đinh Hạo.

Trong không khí lại tràn ngập rét lạnh.

Trong phút chốc bên cạnh Đinh Hạo có từng hạt tuyết trắng tinh rơi.

Khí lạnh và không khí ẩm gặp nhau sinh ra hơi nước trắng mỏng lung lượn lơ bên cạnh Đinh Hạo, mơ hồ thân hình. Trông như một đoàn lửa bạc đốt cháy bên cạnh Đinh Hạo, tạo cảm giác cường đại đáng sợ.

Đoạn Thiên Lý biến sắc mặt nói:

- Người . . . !

Đoạn Thiên Lý chưa nói hết câu thì . . .

Ầm!

Trong không khí vang tiếng nổ.

Đinh Hạo tung cú đấm.

Nắm tay Đinh Hạo phủ tầng sáng bạc chớp mắt xé mở không khí đấm mạnh vào mặt Đoạn Thiên Lý.

Lúc này mọi người đã hiểu đệ tử ký danh của Thanh Sam Đông Viện này ngay từ đầu không có ý định đàm phán hay nói lẽ phải với Thiên Lý Lâu, hẳn đến đá quán, lưỡi nói một câu với đám đệ tử sa đọa này.

Mạnh mẽ!

cường đại cố chấp không nói lý.

Đoạn Thiên Lý vừa kinh vừa tức giận quát:

- Người . . . !

Nhưng Đoạn Thiên Lý không thể nói gì thêm vì nắm đấm của Đinh Hạo dấy lên gió mạnh ập vào mặt, tóc lên tóc dài. Đoạn Thiên Lý há mồm có gió chui vào làm gã thấy nghẹt thở.

Cho nên Đoạn Thiên Lý chỉ có thể vận công, xuất quyền.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai nắm tay nặng nề va nhau.

Trong khoảnh khắc gió mạnh đáng sợ bùng nổ từ trung tâm hai nắm tay. Trương Nghị, đệ tử ngoại môn mặt trắng, một số đệ tử ngoại môn Thiên Lý Lâu đứng gần bất ngờ không kịp đề phòng, kinh kêu. Bọn họ như chiếc lá trong cơn bão bị thổi bay ngược ra ngoài.

Ánh mắt mọi người tập trung vào hai nắm tay chạm nhau.

Chỉ thấy nắm tay thậm chí cánh tay Đinh Hạo lóe ánh vàng nhạt, tràn ngập cảm giác kim loại. Đoạn Thiên Lý thì gân xanh nổi lên, cổ tay, cánh tay chảy ra giọt máu.

So sánh cao thấp đã rõ ràng.

Không lẽ Đoạn Thiên Lý đỉnh ngũ khiêu không phải địch thủ của Đinh Hạo?

Thấy hình ảnh này vài người suýt rớt tròng mắt.

Trong phút chốc quả nhiên mặt Đoạn Thiên Lý ửng đỏ, dường như không thể chống đỡ lực lượng mạnh mẽ, mặt liên tục thay đổi. Huyền khí đỏ chớp lóe nhanh trên người Đoạn Thiên Lý nhưng vẫn không thể chịu nổi lực lượng như thủy triều từ nắm đấm của Đinh Hạo.

- A! Phụt!

Đoạn Thiên Lý ngửa đầu hộc ngụm máu, thân bắt do kỷ bay ngược ra ngoài.

Thua!

Chiêu thứ nhất đã thua.

Trong tiếng kinh kêu khó tin xung quanh, mặt Đinh Hạo không biểu tình vận chuyển tự quyết yên trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp đã đạt trình độ đỉnh cao hóa thành luồng khói đuổi theo Đoạn Thiên Lý. Đinh Hạo đấm nhanh như điện không lưu tình công kích Đoạn Thiên Lý.

Mặt Đoạn Thiên Lý hoàn toàn thay đổi, ở trên không trung chẳng có chỗ mượn lực, buộc phải giơ chưởng đỡ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong một chuỗi tiếng va chạm khá to, Đinh Hạo và Đoạn Thiên Lý một người rượt theo một kẻ vội vã lùi, nắm đấm như sao băng không ngừng va chạm.

Rồi hoa máu bắn tung trên không trung.

Giây lát sau cuộc va chạm phân thắng bại bằng cách rất rõ ràng.

Đoạn Thiên Lý như dã thú bị thương dốc hết sức, gầm rú liên tục. Nhưng Đoạn Thiên Lý không thể đỡ hết nắm tay của Đinh Hạo, rất nhanh bị thiết quyền vô tình phá mở phòng ngự.

Từ khi Đoạn Thiên Lý bay ra ngoài đến té xuống đất mới có nửa giây.

Đoạn Thiên Lý trúng mười một cú đấm của Đinh Hạo.

Rầm!

Bụi đất bay lên, máu tứ tung.

Đoạn Thiên Lý té cái bịch xuống đất kéo vết máu trượt hơn mười thước. Mặt Đoạn Thiên Lý hoàn toàn biến hình, ọc máu. Đoạn Thiên Lý thành người máu dử tợn.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh!

Tĩnh lặng đáng sợ!

Hơn bốn mươi thành viên Thiên Lý Lâu theo Đoạn Thiên Lý hùng hổ đến giờ đứng ngậy như phỗng, mất hồn mất vía, không ai chạy lại nâng Đoạn Thiên Lý bị thương nặng.

Mọi người ngơ ngẩn.

Quá tàn bạo!

Đinh Hạo đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cho người ẩn tượng là kiếm pháp không tầm thường, lực lượng huyền khí tối đa cỡ trung giai thiên thượng.

Trong đại tái năm viện, Đinh Hạo với kiếm pháp siêu tuyệt đánh bại đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết cuối cùng lên ngôi, cơ duyên xảo hợp thành đệ nhất năm viện. Tuy trong cuộc chiến với Đông Nghị Tử Sam Nam Viện Đinh Hạo từng lộ ra lực lượng cơ thể cường đại nhưng không khiến ai chú ý.

Bây giờ mọi người rút cuộc nhận ra bọn họ vẫn xem thường thiếu niên luôn mỉm cười hiền.

Hay cho Đinh Hạo!

Thì ra Đinh Hạo chẳng những có kiếm thuật tuyệt vời còn có lực lượng cơ thể không gì sánh bằng.

Lực lượng cơ thể đáng sợ đủ để đánh bại võ giả trình độ đỉnh ngũ khiếu Vô Địch cảnh trong chớp mắt.

Quá khủng bố.

Đinh Hạo đã tu luyện pháp môn kim thân gì mà rèn luyện lực lượng cơ thể đến mức độ này?

Xem ra trong vòng mười mấy ngày sau khi đại tái năm viện kết thúc thực lực của trạng nguyên tiến bộ nhanh với tốc độ làm người lú lờ. Biểu hiện như vậy khiến các đệ tử ký danh định cướp ngôi trong đại tái năm viện lần hai thấy chua xót và nặng nề.

- Phù.

Đinh Hạo đứng bên cạnh Đoạn Thiên Lý, nhìn xuống gã, thổi nắm tay.

Đinh Hạo thổi giọt máu dính trên nắm tay.

Những vết máu này đều là của Đoạn Thiên Lý.

Nắm tay Đinh Hạo trơn trượt như ngọc phủ một tầng sương mỏng chẳng có chút vết trầy hay thậm chí là vết đỏ.

Còn Đoạn Thiên Lý?

Hai nắm tay của Đoạn Thiên Lý đã da tróc thịt bong, lộ ra xương trắng.

129. Chương 129: Khuất Phục, Lạnh Lùng Đáng Sợ

Tựa búa gỗ và búa sắt liên tục va chạm kết quả không cùng một đẳng cấp.

Không chỉ như vậy, chỉ mình Đoạn Thiên Lý biết rõ xương sườn của gã gãy ít nhất bốn, năm khúc, nội tạng bị quyền kinh đáng sợ chấn lệch.

- Người . . . Người dám bị thương ta . . . Người chết chắc rồi . . . Thiên Lý Lâu . . . Sẽ không tha người . . . Ta thề . . . Nhất định sẽ báo thù . . . Ta sẽ hủy người . . . Ha ha . . . Phụt . . .

Đau đơn và giận dữ khiến Đoạn Thiên Lý như dã thú bị thương.

Mặt Đoạn Thiên Lý không còn bình tĩnh như trước, mũi ưng run run, trong mắt đầy độc ác.

Đoạn Thiên Lý gào thét:

- Người, những người bên cạnh người sẽ bị Thiên Lý Lâu trả thù, mỗi một đệ tử Thanh Sam Đông Viện . . .

Lời nói của Đoạn Thiên Lý độc ác làm người ta dựng đứng lông tơ, không rét mà run.

Người xung quanh thấy lo cho Đinh Hạo.

Vì nhiều người biết Đoạn Thiên Lý là kẻ rất âm hiểm, độc ác, như con rắn độc tồ tộ. Từng có nhiều đệ tử thực lực cao hơn Đoạn Thiên Lý đều bị gã hại, kết cuộc rất thảm.

Dính vào một tên độc ác như vậy như thuốc dán da chó, rất nhức đầu.

Nhưng lời nguyên rửa đó không làm Đinh Hạo thay đổi biểu tình.

Đinh Hạo cúi đầu, ánh mắt thương hại coi thường nhìn Đoạn Thiên Lý nằm dưới đất biểu tình độc ác. Đinh Hạo chậm rãi nhấc chân đạp cẳng chân gã.

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng xương gãy khiến người tim đập chân run vang lên, cẳng chân Đoạn Thiên Lý bị đạp cong vẹo.

- A! Không . . . Đừng . . .

Oán độc biến thành kinh khủng và sợ hãi, Đoạn Thiên Lý kêu gào xin tha.

Đinh Hạo không bị dao động, biểu tình lạnh nhạt nhấc chân từ từ đạp gãy cẳng chân kia của Đoạn Thiên Lý.

Tiếng gào giống heo bị thọc tiết vang vọng bên ngoài Thiên Lý Lâu.

Người Thiên Lý Lâu mặt trắng bệch, run rẩy.

Không ai dám đi qua giúp Đoạn Thiên Lý, chuyện xảy ra trước mắt giống như cơn ác mộng đáng sợ. Đoạn sư huynh bình thường cao cao tại thượng không ai bì nổi bây giờ nước mắt nước mũi tèm lem, cầu xin tha thứ như con chó bông.

Bao gồm người ủng quanh đứng xem đầy ngây ngẩn.

Đây còn là Đinh Hạo luôn cười hiền, đối xử với ai cũng khiêm tốn, thân thiện sao? Thủ đoạn tàn nhẫn sấm sét hành hạ Đoạn Thiên Lý thành như vậy mà mặt hắn không biểu tình, như lỗ chân đạp chết con kiến. Biểu tình Đinh Hạo lạnh lùng đến đáng sợ, hắn như đổi thành con người khác.

Chẳng lẽ đây mới là bộ mặt thật của Đinh Hạo?

Bỗng có tiếng bước chân vang lên, đám đông tách ra.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhóm Vương Tiểu Thất nâng mấy cái cang xuất hiện.

Trên cang nằm thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực, mấy Đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bị đánh mình đầy vết thương.

Người bọn họ bao như xác ướp, rõ ràng bị thương rất nặng. Đặc biệt là thiếu niên thợ săn Trương Phàm đầu to gấp hai, con mắt lộ ra ngoài sưng húp.

- Đinh sư huynh, chúng ta đến rồi.

Về mặt Vương Tiểu Thất hưng phấn nói:

- Tiểu Phàm và Thiên Dực cũng đến, chúng ta muốn sống vai chiến đấu với người!

Trước khi đến đây Vương Tiểu Thất đã thông báo cho Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nghĩ các loại kế sách.

Nhưng Vương Tiểu Thất không ngờ các đệ tử ngoại môn cao cao tại thượng không ai bì nổi lại không đỡ nổi một kích, hèn chi bọn họ không dám trêu vào người Thất Nghĩa Minh của Bạch Sam Trung Viện, chỉ là một đám bắt nạt kẻ yếu.

Đinh Hạo quay đầu lại.

Khuôn mặt lạnh băng rốt cuộc nở nụ cười như gió xuân.

Nụ cười này khiến lạnh lẽo biến mất, trong không khí trở về ấm áp.

Mọi người thấy Đinh Hạo lại trở về thiếu niên mỉm cười như ngọc, cho cảm giác thân thiết, nhã nhặn, khiêm tốn giống bằng hữu thân quen.

- Thì ra Đinh Hạo đến báo thù cho bằng hữu.

- Sớm nghe nói mấy ngày trước người Thiên Lý Lâu đánh đệ tử Thanh Sam Đông Viện bầm dập, không ngờ người bị đánh là mấy bằng hữu thân nhất của Đinh Hạo.

- Nhìn vết thương mấy thiếu niên trên cánh thì người Thiên Lý Lâu ra tay độc ác thật, đánh người Thanh Sam Đông Viện không thành hình, hèn chi Đinh Hạo nổi giận. Đoạn Thiên Lý thật đáng đời, càn rỡ, vênh vào thời gian dài như vậy rốt cuộc đụng phải đinh cứng.

- Trương Phàm, Thiên Dực bị thương đều là bạn thân của Đinh Hạo, hèn chi trạng nguyên giận đến thế. Gậy ông đập lưng ông, Đinh Hạo làm không sai!

- Có thể làm bằng hữu của Đinh Hạo đúng là may mắn.

- Đây chính là báo ứng! Đoạn Thiên Lý xứng đáng!

Đám người xì xầm, vài người thấy thủ đoạn của Đinh Hạo quá độc ác lúc này hiểu ngọn nguồn câu chuyện. Trước kia nhóm Đoạn Thiên Lý vênh vào ngang ngược kết thù nhiều, cho nên bọn họ càng kiên quyết đứng về phía Đinh Hạo.

Đinh Hạo quay đầu lại, ánh mắt lướt qua bốn mươi mấy thành viên Thiên Lý Lâu đi theo Đoạn Thiên Lý.

Đinh Hạo nhẹ nhàng nói:

- Cút.

Một chữ như ma lực, bốn mươi đệ tử ngoại môn ngần ngừ giây lát, có người dẫn đầu tập thể xoay người bỏ chạy, cụp đuôi như chó có tang.

Đinh Hạo đến bên cạnh Đoạn Thiên Lý.

- Bốn mươi vạn lượng vàng trả tiền thuốc cho huynh đệ của ta.

Đây là một câu hoàn chỉnh từ khi Đinh Hạo xuất hiện đến giờ. Đinh Hạo nhìn Đoạn Thiên Lý kêu gào giãy dụa, bình tĩnh nói.

- Bốn mươi vạn lượng vàng?

Đoạn Thiên Lý cổ nén đau, tức giận gào thét:

- Ta lấy đâu ra nhiều vàng như vậy?

Đinh Hạo gật gù, lạnh nhạt nói:

- À, vậy là chưa đến phút cuối người chưa chịu thôi? Thiên Lý Lâu chèn ép, lưng đoạn thị trường gần mười năm, trấn lột đệ tử ký danh hơn số bốn mươi vạn lượng vàng đi? Ta không muốn nói lần thứ hai, một câu, có đồng ý không?

Nói rồi một chân Đinh Hạo từ từ nhấc chân.

Đoạn Thiên Lý biến sắc mặt, trán toát mồ hôi lạnh.

Hàng loạt chuyện xảy ra trước đó khiến Đoạn Thiên Lý hiểu rằng thiếu niên trước mắt có vẻ nhỏ tuổi hơn già nhiều không nói chơi. Đinh Hạo cưỡng ngạo hơn già nhiều, Đoạn Thiên Lý hơi do dự hay làm trái thì một chân đạp xuống cánh tay già sẽ gãy.

Đoạn Thiên Lý nhìn Đinh Hạo bình tĩnh như băng ngàn năm, lần đầu tiên già thấy sợ hãi.

Cho nên Đoạn Thiên Lý khuất phục.

Đệ tử ngoại môn mặt trắng lại bị hù sợ ngồi bệch xuống đất nghe Đoạn Thiên Lý ra lệnh, phập phồng lo sợ chạy vào Thiên Lý Lâu. Một lúc sau đệ tử ngoại môn mặt trắng ôm chồng kim phiếu chạy ra giao cho Vương Tiểu Thất đứng một bên.

Wang Xiao Shi đếm tiền, nói với Đinh Hạo:

- Ừm! Tổng cộng hai mươi tám vạn đồng môn chứng thực kim phiếu, còn kém mười hai vạn.

Đinh Hạo lại nhìn Đoạn Thiên Lý.

130. Chương 130: Can Đảm, Võ Giả Kiên Trì

- Không còn, thật sự hết rồi!

Đoạn Thiên Lý bị Đinh Hạo nhìn sợ, vội giải thích rằng:

- Trần lột từ tay đệ tử ký danh thật tình không nhiều, chúng ta chỉ gây sự nhỏ nhen. Hơn nữa đa phần Thiên Lý Lâu có được đều đi hiếu kính vài trưởng lão ngoại môn nếu không thì môn quy sẽ chế tài chúng ta . . .

Đám người Vương Tiểu Thất gật đầu, Đoạn Thiên Lý nói đúng.

Tổ chức đệ tử ngoại môn giống như Thiên Lý Lâu muốn né môn quy sống tiếp cần dùng tiền lót đường, không thì những trưởng lão ngoại môn lấy việc công làm tư sẽ không cho nó tồn tại lâu. Đoạn Thiên Lý nói đa số thu nhập của Thiên Lý Lâu cầm đi lấp đầy túi tiền trưởng lão ngoại môn thì nhiều người tin.

Ai ngờ Đinh Hạo nhẹ lắc đầu, mặt không biểu tình nhắc chân lên.

Đoạn Thiên Lý bay mất ba hồn bảy vía hết lên:

- Không . . . Đừng, để ta nghĩ, để ta nghĩ!

Đoạn Thiên Lý sợ Đinh Hạo thật sự đập xuống, gãi cổ nén đau nhức gãy xương.

Trán Đoạn Thiên Lý toát mồ hôi hột nói:

- Có có, còn có chút đồ chắc chắn Đinh huynh đệ sẽ vừa lòng!

Nói rồi Đoạn Thiên Lý cẩn thận móc ra một hộp nhỏ màu đen to cỡ bàn tay ra khỏi ngực, biểu tình lưu luyến run rẩy mở ra.

Một luồng sáng trắng như hòa không gì sánh kịp phát ra từ cái hộp hấp dẫn vô số ánh mắt.

Tiếng ồn ào ngừng bật, mọi người im miệng, mắt bị ánh sáng hút hút vào. Mắt vài người bắn ra tia tham lam.

- Là huyền tinh thạch!

Lòng Đinh Hạo run lên, nhận ra ngay sáu cục đá màu bạc hình trứng lông lánh chỉ to cỡ ngón cái là huyền tinh thạch trong truyền thuyết.

Cục đá này châu tròn ngọc sáng, trong suốt, bên trong chứa tia sáng kỳ lạ như dòng nước. Trông như tia sáng sẽ di chuyển theo ánh nắng phản chiếu toát ra mỏng lung mê người.

Không ngờ trong tay Đoạn Thiên Lý có thứ tốt như vậy.

Tuy Đinh Hạo không thể phán đoán ra phẩm chất của huyền tinh thạch này nhưng bản thân huyền tinh thạch là thứ rất hiếm thấy, thường vô giá. Nhìn sáu cục đá trơn trượt như vậy chắc chắn phẩm chất không thấp, đáng giá mười hai vạn lượng vàng.

Thật ra Đinh Hạo chỉ cố ý hù dọa Đoạn Thiên Lý ai ngờ trần lộ ra thứ tốt như vậy.

Đinh Hạo ra hiệu Vương Tiểu Thất cất hộp đen, hần xoay người chậm rãi bước lên cầu thang tới cửa chính Thiên Lý Lâu. Tấm biển bị đóng băng đứng thẳng trên tảng đá. Một tay Đinh Hạo vịn tấm biển, từ trên cao nhìn xuống Đoạn Thiên Lý.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Ta biết trong lòng ngươi không phục, trong bụng thầm lên kế hoạch trả thù ta, dùng thủ đoạn độc ác mà ngươi đã quen không tiếc mọi cái giá lấy lại tài vật hôm nay đánh mất và mặt mũi bị ta đập dưới chân, có đún không?

Mắt Đoạn Thiên Lý chớp lóe không dám đối diện Đinh Hạo.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất rút tay lại, nếu không muốn mất mạng thì ngoan ngoãn làm đệ tử ngoại môn suốt đời không lo cơm áo gạo tiền, tốt hơn người bình thường. Nói thật ra ta không hiểu nổi sao ngươi vênh váo, ngang ngược như vậy. Thiên Lý Lâu chó chết gì đó chỉ là ổ chó của một đám bị bị đào thải kéo dài ời tàn. Các ngươi chỉ là kẻ thất bại giẫy dụa nhiều năm nhưng không thể trở thành đệ tử nội môn. Còn ta là ngôi sao mới có tiềm lực được môn phái xem trọng, tương lai sẽ vào nội môn. Tương lai của ta có khả năng vô hạn, đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi, ngươi cho rằng môn phái sẽ vì phế vật vô dụng nhà ngươi mà khó xử thiên tài có tiềm lực vô hạn như ta đây?

Mắt Đoạn Thiên Lý biến xanh mét.

Đoạn Thiên Lý biết Đinh Hạo nói thật.

Đây là lý do tại sao lúc trước Đoạn Thiên Lý không dám đi gây sự với Thất Nghĩa Minh của Bạch Sam Trung Viện.

Từ tiềm lực hôm nay Đinh Hạo biểu hiện không thua gì đám người Lý Mục Vân Thất Nghĩa Minh, nếu hần thật muốn giết Đoạn Thiên Lý thì cùng lắm chỉ bị môn phái trách phạt diện bích nửa năm, một năm. Chỉ cần thực lực của Đinh Hạo tiến bộ mãi thì sớm muộn gì sẽ lại được tông môn chú trọng bồi dưỡng, Đoạn Thiên Lý chết uống.

Đoạn Thiên Lý vô lực phát hiện gã thật sự không có cách nào trả thù.

Đối thủ quá độc, quá mạnh, quá bình tĩnh.

- Ngươi đánh Trương Phàm, Phương Thiên Dực huynh đệ của ta tổng cộng gãy tám xương sườn, gãy xương đùi, chấn nội tạng lệch nên ta trả lại ngươi cả vốn lẫn lời. Nếu ngươi thật sự không biết tiến lùi thì ta không ngại một kiếm giết ngươi.

Nói đến đây Đinh Hạo liếc đám đông, cao giọng nói:

- Và còn những tổ chức đệ tử ngoại môn khác trừ Thiên Lý Lâu ra, khuyên các ngươi một câu, tốt nhất đừng chọc ta, nếu không thì Thiên Lý Lâu chính là tấm gương!

Bốn phía yên lặng, nhìn mọi thứ xảy ra ngày hôm nay không ai dám xem lời của Đinh Hạo như gió thoảng bên tai.

Những tập đoàn nhỏ đệ tử ngoại môn vốn định bắt chước Thiên Lý Lâu giờ bị bóp nát từ trong trứng nước. Nhiều đệ tử ngoại môn thầm mừng bọn họ không chọc vào Đinh Hạo, nếu không thì sẽ giống như đám người Đoạn Thiên Lý. Đệ tử ký danh tên Đinh Hạo sau này sẽ không là vật trong ao.

Đinh Hạo nói xong bàn tay bỗng bùng phát lực lượng màu bạc.

Răng rắc!

Răng rắc!

Tấm biển to màu vàng chớp mắt bị một tầng huyền băng phong lại, tiếp đó phát ra từng gãy vụn. Mặt băng nứt ra khe hở như mạng nhện, nguyên cột băng vỡ thành từng khối nhỏ. Băng hiệu Thiên Lý Lâu chữ vàng bị đóng băng cũng thành từng khối vỡ vụn.

- Từ nay về sau không có Thiên Lý Lâu.

Lời của Đinh Hạo tuyên án tử hình cho tập đoàn đệ tử ngoại môn này.

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua một số đệ tử ký danh mặc quần áo các viện đứng xem.

- Bất cứ lúc nào, võ giả không nên vứt bỏ kiếm trong tay, cũng không nên bỏ lòng can đảm. Đối diện bất công, khi dễ nếu các đệ tử ký danh hợp sức lại chống đối thì hôm nay người đập sập Thiên Lý Lâu không phải ta! Những tên này giãy dụa nhiều năm không thể vào ội môn, nếu các người đã tự cam đoan lạc, buông bỏ cố gắng giống như Thiên Lý Lâu thì các người thật sự xong rồi.

Đinh Hạo nói xong mang theo Vương Tiểu Thất, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện tách ra đám đông, rời khỏi Thiên Lý Lâu.

Quần chúng đứng xem im lặng.

Nhiều người từng nói câu tương tự như Đinh Hạo.

Nhưng trong trường hợp hôm nay, trải qua một loạt sự việc, thốt ra từ miệng Đinh Hạo có sự rung động làm mọi người suy nghĩ lại.

Bất cứ lúc nào, võ giả không nên vứt bỏ kiếm trong tay, cũng không nên bỏ lòng can đảm.

Câu nói này như hạt giống mọc rễ sâu trong tâm hồn nhiều đệ tử ký danh, bắt đầu chậm rãi bén rễ nảy mầm.

Một số đệ tử ngoại môn từ bỏ cố gắng, đôi mắt mê mang dần có tia sáng, xoay người rời đi. Các đệ tử ngoại môn cảm trường kiếm bên hông, đi hướng diễn võ trường đã lâu chưa đi. Bây giờ cố gắng có lẽ còn kịp đi?

Không có lớn tiếng ồn ào, đám người yên lặng tản đi.

Mỗi người đắm chiêu.

Bọn họ hiểu rằng từ nay về sau ít nhất khu vực bậc ba Vãn Kiếm tông không người nào dám chọc vào Đinh Hạo và các bằng hữu của hắn.

131. Chương 131: Mạnh Nha, Tình Yêu Nảy Mầm

Đinh Hạo mỉm cười, lại trở về thiếu niên ôn nhuận như ngọc.

Lúc này nhiều người bắt đầu hiểu câu thiền ngoài miệng của Đinh Hạo ‘đối với bằng hữu thì ấm áp như mùa xuân, đối với kẻ địch thì phải lạnh lẽo như gió thu thổi lá rụng’ có ý nghĩa gì.

Các thiếu niên thấy kiêu ngạo thì là một thành viên của Thanh Sam Đông Viện.

Chuyện hôm nay chứng minh Đinh Hạo sẽ như đại ca bảo vệ bọn họ.

Đinh Hạo kế hoạch, mỉm cười nói:

- Tiểu Thất, chút nữa người thống kê danh sách đệ tử ký danh bản viện bị Thiên Lý Lâu khi dễ cướp giật, cứ tính bồi thường tổng thất gấp bốn lần phát kim phiếu. Huynh đệ bị thương mỗi người tám ngàn, Thiên Dực và tiểu Phàm mỗi người năm vạn. Còn lại tạm cất, người quen khu thương mại, lát nữa vất vả một chuyến mua dược nói xương, trị thương tốt nhất. Chúng ta cần trị khỏi thân thể Thiên Dực và tiểu Phàm với tốc độ nhanh nhất.

Vương Tiểu Thất ưỡn ngực bảo đảm:

- Đinh sư huynh cứ yên tâm, ta bảo đảm hoàn thành công việc!

Vương Tiểu Thất chợt nghĩ đến điều gì, rừ mi mắt nói:

- Đỉnh sư huynh, thật xin lỗi. Mới đầu ta không nên nghi ngờ thực lực của Đỉnh sư huynh, không nên tự quyết định. Đỉnh sư huynh sẽ không trách ta đi?

Đỉnh Hạo đắm vai Vương Tiểu Thất, cười nói:

- Nghĩ tình người có lòng tốt nên ta tha thứ cho người lần này.

Wang Xiao Shi khoa trương nhảy căng lên:

- Ôi chào, đa tạ Đỉnh sư huynh!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xung quanh cười to.

Hôm nay ra một hơi thật sung sướng, sau này còn ai dám khi dễ các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện?

Chính lúc này . . .

- Đỉnh Hạo.

Một thanh âm trong trẻo êm tai vang lên.

Mọi người ngoái đầu nhìn lại, một thiếu nữ mặc váy dài màu trắng đẹp như tiên giáng trời cười gọi tên Đỉnh Hạo.

Chính là đệ nhất mỹ nữ được công nhận trong các đệ tử ký danh năm viện bản, trung, tây, nam, đông, Lý Y Nhược.

Lý Y Nhược cười tủm tỉm nhìn Đỉnh Hạo, rõ ràng là đến tìm hắn.

Wang Xiao Shi khoa trương la lên:

- Ôi chào, có giai nhân đến tìm!

Wang Xiao Shi nháy mắt với các huynh đệ:

- Mọi người đi mau, đừng phá hỏng chuyện tốt của Đỉnh sư huynh!

- Oa, Đỉnh sư huynh thật lợi hại, âm thầm quen đệ nhất mỹ nữ!

- Tim ta nát rồi, không ngờ Lý tiên ỡm có người trong lòng.

- Thôi đi, nát tim cái gì, không lẽ người muốn giành với Đỉnh sư huynh?

- Cũng đúng, nếu Lý tiên nữ chọn Đỉnh sư huynh thì ta còn chấp nhận được, nếu là người khác chắc chắn ta sẽ quyết đấu sinh tử!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trêu đùa cười giỡn nâng thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dục đi vòng qua một bên, chủ động nhường không gian cho Đỉnh Hạo, Lý Y Nhược.

Nói thật là trong các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện có nhiều người hâm mộ Lý Y Nhược.

Nhưng từ tận đáy lòng bọn họ chúc phúc Đỉnh Hạo, họ cảm thấy chỉ thiên tài như hắn mới xứng đôi thiếu nữ Lý Y Nhược xinh đẹp vô song.

Rất nhanh, trên đường nhỏ giữa rừng chỉ còn Đỉnh Hạo, Lý Y Nhược.

Gió nhẹ thổi, ánh nắng vụn vỡ xuyên qua tán cây chiếu xuống mặt đất lấp ló theo gió.

- Đỉnh Hạo, người về rồi?

Bị các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trêu ghẹo làm mặt hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược đỏ hồng, hiếm khi lộ vẻ xấu hổ. Lý Y Nhược vốn có nhiều chuyện muốn nói nhưng lúc này không biết nói sao.

Đỉnh Hạo cười gật đầu, nói:

- Ừm! Hôm nay mới trở về tông môn.

Qua nhiều chuyện trong rèn luyện, Đỉnh Hạo đã thay đổi cách nhìn về Lý Y Nhược rất nhiều. Tuy bình thường Lý Y Nhược điệu ngoa, đánh đá một chút, có bệnh công chúa nhưng trái phải rõ ràng biểu hiện kiên

cường, can đảm hơn nhiều nam nhân. Lý Y Nhược có nguyên tắc, điểm giới hạn mặt trái phải của mình, là võ giả hợp cách.

Lý Y Nhược từ từ bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói:

- Thời gian dài như vậy . . . Người có sao không? Ta và biểu ca, Tiêu đại ca từng đi khu rèn luyện tìm người mấy lần tiếc rằng không thấy. Sau này không hiểu sao tông môn cũng không phái cường giả đi khu rèn luyện tìm kiếm nữa, mọi người cho rằng người đã . . .

Đinh Hạo cười nói:

- Không sao, sau này ta thoát khỏi cao thủ Thanh Bình học viện truy tung nhưng tiếc là bị lạc trong rừng.
- Lạc đường?

Lý Y Nhược mở to đôi mắt đẹp, cười khúc khích.

Đinh Hạo và Lý Y Nhược nói cười kể vai đi trên đường nhỏ dưới bóng cây.

Tuy Đinh Hạo không mê mẩn sắc đẹp của Lý Y Nhược như nhiều đệ tử ký danh nhưng không bài xích vật đẹp, hướng chỉ qua rèn luyện khó khăn quan hệ của hai người dịu đi nhiều.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, kể lại kỹ càng chuyện trong rừng.

- Người ôm chuyện giết Mục Thiên Phong và những đệ tử Thanh Bình học viện vào người mình?

Lý Y Nhược rung động, hiểu lắm điều gì khó nén ngọt ngào, cúi đầu nói:

- Thật ra Đinh sư huynh không cần làm vậy.

Đinh Hạo không phát hiện hạt tiêu nhỏ khác lạ, mỉm cười nói:

- Chuyện đã xảy ra rồi, trong tình huống đó dù có lời nàng và huynh đệ Tà Dương vào cũng vô ích, để ta gánh vác cũng tốt.
- Đa tạ người, Đinh sư huynh.

Lý Y Nhược càng cúi thấp đầu, bất giác gần sát một chút, vai chạm vào cánh tay Đinh Hạo.

Mùi thơm thân thể và tóc xủ nữ chui vào chóp mũi Đinh Hạo.

Được một mỹ thiếu nữ vưu vật dựa vai, dù Đinh Hạo có định lực kinh người cũng kiềm không được đỏ mặt.

- Ủa? Tiểu muội, Đinh sư huynh, thì ra các người ở đây?

Một thanh âm quen thuộc từ bên cạnh vang lên.

Đinh Hạo ngẩng đầu thấy Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương từ xa vội vã chạy lại.

- Vừa nghe nói Đinh huynh trở về ta và Tà Dương chạy đến ngay. Người có sao không? Sau này xảy ra chuyện gì?

Vết sẹo trên mặt Tiêu Thừa Tuyên vẫn còn nhưng gã không quan tâm, thoải mái la hét:

- Ủa? Không ngờ hạt tiêu nhỏ cũng ở, còn chạy tới trước chúng ta. Mấy ngày nay nàng luôn nhắc Đinh huynh, nghe nói nằm ơ cũng gọi tên Đinh Hạo, ha ha, lần này nàng yên lòng rồi đi?

Mặt Lý Y Nhược đỏ rực tức giận giậm chân, quát:

- Họ Tiêu, người nói nhảm cái gì, có bao giờ ta nằm mơ . . .

132. Chương 132: Lý Lan, Thân Phận Bí Ẩn

- Ài, là bạn cùng phòng quý bí của nàng nói, chẳng lẽ không có . . .

Tiêu Thừa Tuyên là trai tơ không có kinh nghiệm yêu đương nên không hiểu tình huống.

Lý Tàn Dương thấy biểu muội hiếm khi xấu hổ rụt rè thì hiểu ra:

- À, ra là như vậy, chúng ta không nên xuất hiện, hì hì. Chúng ta đi đây, hai người tiếp tục, hì hì, tiếp tục đi.

Lý Tàn Dương nói rồi kéo theo Tiêu Thừa Tuyên về mặt mờ mịt quay đi.

- Này, sao phải đi? Chúng ta đến cảm tạ ân cứu mạng của Đinh huynh, này, này . . . Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Tiêu Thừa Tuyên mờ mịt bị lôi đi, lớn tiếng hét:

- Đinh huynh, lát nữa ta sẽ đến, chúng ta sắm khoái nhậu một bữa, ta muốn cảm tạ người . . .

Cuối cùng Tiêu Thừa Tuyên bị Lý Tàn Dương lôi đi.

- Đinh sư huynh đừng . . . Đừng nghe tên kia nói nhảm . . .

Lý Y Nhược thấy mặt nóng ran, tâm sự thiếu nữ bị người vạch ra nàng không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đa tạ Y Nhược quan tâm.

Tim Lý Y Nhược đập nhanh, đầu càng cúi xuống. Lần đầu tiên Lý Y Nhược nghe Đinh Hạo gọi mình như vậy, đầu óc trống rỗng.

Đinh Hạo, Lý Y Nhược vai kề vai đi ra đường nhỏ, chẳng biết từ bao giờ đến gần cơm xá Thanh Sam Đông Viện. Lại nói mấy câu, Lý Y Nhược phát tay từ biệt, lưu luyến rồi đi.

Đinh Hạo đứng tại chỗ nhìn hạt tiêu nhỏ biến mất ở ngã rẽ thềm đá xanh phương xa, thở dài một hơi.

Đinh Hạo vội vàng quay về chỗ ở, tìm thuốc trị thương Lý Lan từng đưa tặng trợ giúp thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực chữa trị. Đinh Hạo khiến Vương Tiểu Thất bỏ số tiền lớn tìm y sư giỏi nhất khu thương mại không rời một tắc chăm sóc thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực.

Đinh Hạo lấy ra mấy Long Tâm Huyền Thảo hái được dưới vách vực sau núi rác, dùng dược lực linh dược kích thích thân thể thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực lành lại.

- Yên tâm đi tiểu huynh đệ, hai người này tuy rằng bị thương nặng nhưng chữa trị kịp lúc lại có linh thảo thấm nhuần. Bình được trị thương người đưa không tầm thường, lão hủ cho rằng tối đa bốn, năm ngày là bọn họ có thể xuống giường, sẽ không để lại di chứng gì.

Lời của y sư xóa đi lo âu trong lòng Đinh Hạo, hẩn thở phào một hơi.

* * *

Chớp mắt một ngày bận rộn đã qua.

Ăn xong cơm chiều, Đinh Hạo ngồi lại cơm xá giải đáp nghi hoặc trong quá trình tu luyện cho các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện. Đinh Hạo định về phòng mình tập trung tu luyện.

Đinh Hạo không ngờ trên đường về gặp một bóng áo xanh, người đó chân mày liễu cong cong, là một cao thủ khác của Thanh Sam Đông Viện, Lý Lan.

Có giao tình tặng thuốc trong đại tái năm viện, Đinh Hạo xem thiếu niên tập hợp hai khí chất bá đạo âm trầm và thanh tú yếu ớt thành bằng hữu.

- Người đã về?

Lý Lan đứng dưới trăng, giọng điệu bình tĩnh như thường ngày.

Đinh Hạo cười khổ nói:

- Ủm! Nhặt một cái mạng trở về.

Đối diện Lý Lan luôn làm Đinh Hạo thấy luống cuống kỳ lạ, như đối mặt một bằng hữu thân thiết nhiều năm. Trực giác nhạy bén khiến Đinh Hạo cảm nhận được lòng thân thiết Lý Lan che giấu rất sâu.

- Giết ca ca ruột của Mục Thiên Dương, có thể sống sót quay về trước mặt Mục Thiên Dương, người đứng là nhặt mạng trở về.

Giọng điệu của Lý Lan không biết là cười nhạo hay bất đắc dĩ.

Đinh Hạo duỗi eo, tới gần mấy bước, cười nói:

- Tin tức của người nhạy thật, người biết luôn mấy chuyện này.

Mặt Lý Lan không biểu tình nói:

- Ta không chỉ biết bấy nhiêu, ta còn biết người và Mục Thiên Dương ước chiến ba năm sau quyết tử chiến trên Thiên Hàn Tuyết phong.

Đinh Hạo ngạc nhiên nhìn Lý Lan, lộ biểu tình kinh ngạc hỏi:

- Mấy tin tức này người cũng biết? Khó tin thật, ta tưởng chỉ có ta và Mục Thiên Dương biết.

- Người cho rằng chuyện này không quan trọng gì sao?

Lý Lan lắc đầu, lạnh lùng cười:

- Bây giờ cao tăng Vần Kiếm tông đều biết chuyện này. Nghe nói bên Thanh Bình học viện rất chú trọng, tin tưởng không lâu sau toàn Tuyết Châu đều biết trận chiến của người và Mục Thiên Dương.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Ta được chú ý như vậy?

Lý Lan bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Tỉnh táo lại đi, được chú ý là Mục Thiên Dương được gọi thần đồng. Ai cũng biết Mục Thiên Dương từng đánh bại Tuyết Châu tứ khoái kiếm trên Thiên Hàn Tuyết phong, trong đó có Quan Phi Độ sư huynh của Vần Kiếm tông ta. Nhiều người cảm thấy người khiêu chiến với hãn đại biểu toàn Vần Kiếm tông, trận chiến này đã leo thang lên Vần Kiếm tông và Thanh Bình học viện lại quyết đấu.

- Không thể nào!

Đinh Hạo nghiêm túc, cười khổ nói:

- Ta chỉ là một đệ tử ký danh nho nhỏ.

- Người cũng là đệ nhất nhân đại tái năm viện đệ tử ký danh, người cho rằng danh hiệu này thật sự không đáng một đồng sao?

Về mặt Lý Lan rất muốn đánh Đinh Hạo một trận:

- Dù sao chuyện này đã gây sóng gió trong cao tăng Tuyết Châu, tin tưởng rất nhanh sẽ bị nhiều người chú ý hơn.

Đinh Hạo cười cười, hỏi ngược lại:

- Chú ý thì kệ nó, sớm muộn gì cũng đấu. Hừm, có người ủng hộ ta thắng không?

Lý Lan nghiêm túc lắc đầu, nói:

- Không một ai, bao gồm ta.

- A! Người thật thành thực.

Đinh Hạo bĩu môi bất mãn:

- Không thể tin tưởng ta một chút sao?

Lý Lan chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Người cho rằng Mục Thiên Dưỡng là ai? Người . . . Ài, thôi, nói nhiều với người cũng nước đổ lá môn. Dù sao bây giờ người đã bị gác lên giá nường, không còn đường lui.

Lý Lan nói xong ném quyển sách nhỏ qua, tiếp tục bảo:

- Tuy hơi lo thứ ghi chép bên trong đã kích lòng tin của người nhưng ta cảm thấy nên cho người xem. Trước khi trận chiến đến ít nhất cho người biết sẽ đối diện địch thủ gì.

Đinh Hạo nhận lấy cuốn sách.

Đó là quyển sách ghi chép kỹ càng tư liệu về thần đồng Mục Thiên Dưỡng, giới thiệu các loại sự tích sáng sủa sau lưng đệ nhất thiên tài Tuyết Châu, tốc độ trưởng thành kinh người.

Đinh Hạo chấp tay với Lý Lan:

- Đa tạ.

- Hy vọng người đừng bị nội dung bên trong hù sợ, tuy ta cũng không thấy người sẽ thắng nhưng vẫn mong đợi người có thể sáng tạo kỳ tích.

Lý Lan nhìn Đinh Hạo, đánh giá một lúc sau tiếp tục bảo:

- Đúng rồi, nhắc nhở người một tiếng, ngày mai cao tầng tông môn sẽ kêu người, hãy chuẩn bị đi.

Lý Lan nói xong xoay người đi.

Đinh Hạo giật mình trầm nghĩ:

- Cao tầng kêu gọi ta?

Đinh Hạo hỏi bóng lưng Lý Lan:

- Vì việc gì?

- Đến lúc đó người sẽ biết, hôm nay ta đã lộ ra quá nhiều.

Giọng Lý Lan vang vọng trên không trung, gã đã biến mất trong bóng tối phía xa.

133. Chương 133: Luyện Khí, Tác Phẩm Đầu Tay Của Đinh Hạo

Đinh Hạo lắc đầu.

- Thật là mây đen che thành thành sắp sập, mưa núi sắp đến phong mãn lâu. Tiếp theo rắc rối đây. Cao tầng môn phái kêu ta có lẽ liên quan đến cuộc chiến với Mục Thiên Dưỡng, hoặc là Tào Kha bị ta giết. Cửa ải này khó vượt qua đây.

Đinh Hạo vừa nường ánh trăng lật xem quyển sách nhỏ Lý Lan đưa vừa chậm rãi quay về ký túc xá của mình.

- Mục Thiên Dưỡng, trẻ mồ côi được viện trưởng tiền nhiệm của Thanh Bình học viện thu dưỡng, thiên phú không gì sánh bằng, ngàn năm hiếm thấy. Mục Thiên Dưỡng tu luyện tuyệt học trấn phái Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh của Thanh Bình học viện, một năm tiểu thành, đột phá tầng thứ nhất, hai năm đột phá tầng thứ hai . . .

- Mục Thiên Dưỡng ngầm được nhận định là nhân tuyển viện trưởng Thanh Bình học viện sáu mươi năm sau.

- Mục Thiên Dưỡng đột phá kỷ lục tốc độ tu luyện nhanh nhất trong lịch sử Thanh Bình học viện.

- Mục Thiên Đường là cường giả đột phá tiên thiên chi cảnh nhỏ nhất trong lịch sử Tuyết Châu.
- Không ai biết Mục Thiên Đường có thể chất huyết thống gì nhưng chắc chắn là thượng phẩm hiếm hoi, cực kỳ đáng sợ.
- Mục Thiên Đường là đệ nhất nhân thế hệ trẻ toàn Tuyết Châu, dù trong ba mươi sáu châu Bắc Hoang vực cũng có ảnh hưởng rất lớn. Mục Thiên Đường có tên trong sách xếp hạng của kỳ nhân tiền bối Bắc Hoang Vực Thiên Cơ Tiên Sinh, hạng mười bảng sức chiến đấu dưới mười bốn tuổi trong Tiềm Long bảng.
- Mục Thiên Đường bị yêu tộc Tuyết Châu cho rằng kẻ địch và là đối thủ lớn nhất toàn yêu tộc trong trăm năm sau.
- Lúc Mục Thiên Đường mười ba tuổi từng giết một yêu ma đẳng cấp yêu soái, liên tục nửa năm sinh hoạt trong hoang dã, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú . . .

Đinh Hạo tùy ý lật xem ghi chép liên quan đến Mục Thiên Đường, hắn bắt đầu hiểu sắp đối mặt địch thủ như thế nào. Mục Thiên Đường đúng là siêu mạnh. Trời cho Mục Thiên Đường thiên phú tu luyện không gì sánh bằng nhưng nói thật là ban đầu Đinh Hạo đã đoán được nên không có áp lực gì.

Chủ yếu là Đinh Hạo cực kỳ tự tin thể chất huyết mạch đao kiếm song thánh thể của mình.

Thời gian ba năm đã rất đầy đủ.

- Chờ lúc đó ta sẽ đánh toi bởi đệ nhất thiên tài Tuyết Châu, xé nát những thành kiến, làm rớt bao nhiêu tròng mắt! Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo tràn đầy hào khí.

Đinh Hạo ném quyển tập sang bên, như thường ngày ngồi trên bồ đoàn trong phòng khách giành giật từng giây tu luyện.

Năm, sáu ngày rèn luyện trong hoang dã giúp Đinh Hạo tiến bộ nhiều.

Đinh Hạo tu luyện tự quyết yên trong bốn tự quyết Yêu Đào Mê Ly thân pháp đến trạng thái đại viên mãn. Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân đã đẩy lên cảnh giới đại thành tầng thứ nhất Bì Mô Kim Thân, bắt đầu giai đoạn đệ nhị chuyển Căn Nhục Kim Thân. Đinh Hạo cũng luyện chiêu thứ nhất Long Vương Hiện Thế trong chín kiếm chiêu Long Vương Ly Thủy kiếm pháp cực kỳ quen tay, bắt đầu tu luyện chiêu thứ hai Long Vương Liên Trảm.

Trừ mấy cái này ra trong lúc chiến đấu với yêu ma lại kích phát ra năng lượng chất lỏng trắng động trong người Đinh Hạo. Sức nóng kỳ dị chỉ xuất hiện khi cực hạn lại tuần hoàn trong cơ thể Đinh Hạo, cải tạo thịt và tế bào, kết hợp với Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân khiến lực lượng cơ thể hắn lại tăng vọt.

Bây giờ trong tình huống không bùng nổ huyền khí, ít nhất Đinh Hạo có lực lượng từ tám ngàn cân trở lên.

Chỉ tính điều này Đinh Hạo đã tương đương với võ giả đỉnh ngũ khiêu Võ Đồ cảnh.

Đây cũng là một nguyên nhân hôm nay Đinh Hạo thô bạo nghiền nát Đoạn Thiên Lý.

- Qua cuộc rèn luyện trong hoang dã bây giờ huyết khiêu thứ bốn tự quyết huyết trong nhâm mạch đứng đầu lục kỳ kinh trung đan điền ở ngực đã thông, đao pháp viêm diễm huyền khí tiến vào cảnh giới tứ khiêu Võ Đồ cảnh. Hư, thập nhị chính kinh và lục kỳ kinh đều đến cảnh giới đại viên mãn tứ khiêu Võ Đồ cảnh.

Đinh Hạo lâm bầm, vươn tay phải, một ngọn lửa màu da cam như tinh linh nhảy múa rồi dần biến to cỡ nắm tay.

Viêm diễm huyền hỏa!

Đây là ngọn lửa rất kỳ diệu, sẽ không toát ra sức nóng.

Dù đến gần viêm diễm huyền hỏa một ly cũng không thấy nóng chút nào.

Nhưng nếu dính phải ngọn lửa này thì dù là sắt cũng sẽ bị hòa tan biến thành nước thép.

Theo cảnh giới trung đan điền phần ngực Đinh Hạo tăng lên, huyết khiếu, kinh mạch từng tầng thông, luyện hóa, uy lực viêm diễm huyền hỏa sẽ càng ngày càng lớn mạnh.

Theo như Đạo Tổ nói thì lục kỳ kinh một trăm lẻ tám huyết khiếu đều thông hết sinh ra viêm diễm huyền hỏa có thể hòa tan bất cứ vật chất nào trên thế giới, dù là đẳng cấp chí tôn nếu dính một chút ngọn lửa sẽ bị đốt thành tro ngay.

- Kiếm Tổ, tôi nay chúng ta bắt đầu luyện khí đi!

Đinh Hạo trao đổi với Kiếm Tổ trong đầu, chuẩn bị mở ra con đường rèn mình văn.

Dù sao trên đời này địa vị võ giả cao quý, tôn sùng nhưng mình văn sư, đan được sư bởi vì số lượng thừa thớt, địa vị thậm chí trên cả võ giả. Mình văn sư rèn huyền khí thần binh, đan được sư tinh luyện linh được chế đan. Nói theo quan hệ cung cầu thì mình văn sư, đan được sư nắm mệnh mạch của võ giả.

Có lúc huyền khí thần binh cao đẳng, linh được quý hiếm có thể sau này tạo ra một cao thủ.

Trong đại tông phái như Văn Kiếm tông chuyên môn có Chú Kiếm Đường, Linh Thảo Đường để bồi dưỡng mình văn sư, đan được sư của mình, cung cấp các loại huyền khí, đan được cho tông môn. Đây xem như một nhân tố quan trọng tính toán thực lực, tiềm lực của một tông phái.

Đinh Hạo muốn khiêu chiến Mục Thiên Dưỡng thì phải chuẩn bị mọi mặt.

Thể chất kinh mạch, cảnh giới tu luyện võ đạo là một mặt, những phụ trợ huyền khí, đan được tăng cường thực lực cũng không thể thiếu. Nếu hai lão gia gia, lão nãi nãi tông sư biến thái Kiếm Tổ, Đạo Tổ có ở đây thì Đinh Hạo quyết định tự lực cánh sinh, cơm no áo ấm.

Giọng Kiếm Tổ sột ruột vang lên trong đầu Đinh Hạo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, rốt cuộc ngươi bắt đầu luyện khí rồi sao? Rất tốt, ta đã đặc biệt tạo ra một bộ pháp môn luyện khí cho ngươi có tên là Cửu Cửu Chú Huyền Phẩm. Với thực lực hiện tại của ngươi bắt đầu học tập đệ cửu phẩm huyền khí rèn. Hừm, nghe kỹ đây, đệ cửu phẩm pháp quyết tâm kinh là . . .

Một chuỗi áo nghĩa pháp quyết kinh văn rèn khó hiểu như nước chảy khắc vào trí nhớ của Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhắm mắt lại cảm nhận, lĩnh ngộ một nén nhang sau hần bỗng mở mắt ra.

Mắt Đinh Hạo lóe tia hiểu ra, hần ngộ được một chút trong kinh văn Cửu Cửu Chú Huyền Phẩm.

Có Kiếm Tổ chỉ đạo, Đinh Hạo khoanh chân ngồi, hai tay xòe ra hướng lên trên. Trong lòng bàn tay, đốm lửa viêm diễm huyền khí nhỏ từ nhỏ đến lớn, lại từ lớn đến nhỏ, không ngừng biến đổi, đây là đang rèn luyện độ quen thuộc khống chế lửa.

Trong các loại năng lực một mình văn sư chuyên nghiệp thì khống chế, nắm giữ ngọn lửa xếp hạng nhất trong việc rèn.

134. Chương 134: Thủ Ấn, Thiên Phú Không Gì Sánh Bằng

Đừng nhìn năng lực khống chế lửa chỉ ở tầng thấp nhất cửu phẩm cảnh trong Cửu Cửu Chú Huyền Phẩm Đinh Hạo tu luyện. Ngọn lửa biến đổi chia làm đại hỏa, tiểu hỏa, văn hỏa, âm hỏa, hư hỏa, cấp hỏa, dương hỏa, thai hỏa, tâm hỏa, minh hỏa, ám hỏa, thăng hỏa, hàng hỏa, tự hỏa, loạn hỏa, tổng cộng chia bảy mươi hai loại biến hóa.

Chính vì đây là các loại tổ hợp, biến đổi luân phiên chủng loại lửa mới cấu thành trọn bộ rèn huyền khí.

Nắm giữ bảy mươi hai loại lửa đối với người có thiên phú trên đường mình văn sư cũng là một quá trình dài dòng mà bức bội.

Nhưng Đinh Hạo có linh hồn hai kiếp hòa cùng, linh ngộ tuyệt vời, qua chất dịch thần kỳ trong hang động cải tạo thân thể hắn cũng mạnh mẽ vô cùng. Cho nên Đinh Hạo tốn ba nén nhang bằng người thường một phần một trăm, hắn đã nắm giữ được bảy mươi hai loại lửa biến đổi.

Khỏe môi Đinh Hạo cong lên hỏi:

- Có thể vào bước tiếp theo được không?

Tay Đinh Hạo xòe ra như ảo thuật gia, mỗi ngón tay nhúc nhích là ngọn lửa nhảy, màu sắc hoàn toàn khác nhau. Theo ý niệm của Đinh Hạo khống chế, mười đốm lửa nhỏ không ngừng thay đổi, luân phiên tổ hợp vừa lúc chia làm bảy mươi hai loại.

Nếu có minh văn sư cao đẳng trông thấy chắc chắn sẽ ngạc nhiên hết to.

Nên biết rằng khác với tu luyện võ đạo, minh văn sư chia phẩm cấp mạnh yếu, từ nhất giai đến thập nhị giai, mười hai cảnh giới. Nhưng vì đường minh văn sư yêu cầu thiên phú, thể chất người tu luyện rất cao nên đã định số lượng minh văn sư thừa thớt. Đặc biệt tu luyện thời kỳ đầu tiến độ không chỉ cần tích lũy nhiều tri thức cơ bản, cần rèn luyện kỹ năng khống chế tới lui nhiều lần, cho nên tốc độ tu luyện rất chậm.

Một minh văn sư nhị giai rất có thể không là đối thủ của võ giả Võ Đồi cảnh.

Nhưng khi minh văn sư tu luyện đến đỉnh, minh văn sư thập nhị giai quen tay có thực lực không gì sánh bằng, có thể luyện hóa ra thần khí, thậm chí chế tạo sinh mệnh, có năng lực như thần rèn rất nhiều vũ khí huyền khí hủy diệt thế giới, địa vị sánh bằng tiên, ma, thần.

Nhiều minh văn sư hơn hai mươi tuổi mới bắt đầu bộc lộ tài năng, đường nhập thất.

Có thể cùng lúc khống chế mười ngọn lửa, mức khống chế này đã vượt trình độ minh văn sư đỉnh nhất giai.

Đinh Hạo mới chỉ mười bốn tuổi.

Minh văn sư đỉnh nhất giai mười bốn tuổi?

Nếu đồn ra sẽ chấn động toàn Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo sẽ bị những trưởng lão có quyền lực trong Chú Kiếm Đường điên cuồng giành giật, tranh nhau thu Đinh Hạo làm truyền nhân y bát.

- Biến thái quá má ơi, tốc độ nhanh hơn lão tử lúc trước. Mỗi lần thấy loại thiên tài này là ta rất muốn đập đầu vào tường.

Bao gồm Kiếm Tổ cũng kiếm không được hâm mộ, ghen tỵ thiên phú của Đinh Hạo.

Đao Tổ tìm được một cơ hội lên tiếng, cười to bảo:

- Tiện tổ, rốt cuộc người chịu thừa nhận chính mình không được. Ha ha ha ha ha ha! Đập đi, lão nương ủng hộ người đập đầu, đập vài cái không ngừng sẽ bình thường một chút.

Kiếm Tổ:

- . . .

Đinh Hạo:

- . . .

Được rồi, đừng đùa nữa, bắt đầu từ bây giờ ta dạy người cách rèn trữ vật giới chỉ, tài liệu trong tay người cũng đủ rồi.

Kiếm Tổ đầu võ mồm với Đao Tổ xong đổi giọng nghiêm túc nói:

- Đầu tiên người cần kết thủ ấn, dùng lửa nhỏ, hư hỏa, âm hỏa, mạn hỏa, mỗi giây luân phiên biến đổi, chậm rãi tôi luyện ra tạp chất trong Hư Không Giới Thạch.

Đinh Hạo gật đầu, duỗi tay ra. Lực lượng vô hình nâng Hư Không Giới Thạch màu bạc to cỡ nắm tay lên cao, mười ngón di chuyển nhanh như đóa sen không ngừng khép mở, cực kỳ yêu dã.

Đây là Ôn Nhu Ấn.

Trong kinh văn Cửu Cửu Chú Huyền Phẩm ghi lại Ôn Nhu Ẩn thuộc thủ ấn không chế lửa.

Ôn Nhu Ẩn có thể không chế mọi ngọn lửa hỏa tính ôn hòa, như vòng tay tình nhân nên mới gọi là Ôn Nhu Ẩn. Ôn Nhu Ẩn là một loại thủ ấn không chế lửa cơ bản để rèn luyện tài liệu tạp chất, chiết xuất tài liệu.

Theo thủ ấn của Đinh Hạo biến đổi, từng đoàn lửa màu sắc, kích cỡ khác nhau với quy luật kỳ dị không ngừng biến đổi, không nhanh không chậm nung Hư Không Giới Thạch cỡ nắm tay.

Ánh trắng như sương xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lửa nung Hư Không Giới Thạch một lúc sau nó phập phồng như chất lỏng, có bột phấn đen rớt ra khỏi cục đá. Kích cỡ Hư Không Giới Thạch thu nhỏ dần.

Thực tiễn giúp Đinh Hạo quen tay hơn.

Đinh Hạo khép mở mười ngón như tinh linh múa, tràn ngập mỹ cảm khó tả, quanh lòng bàn tay hắt để lại tàn ảnh mơ hồ, như đám hoa lại giống bóng kiếm, khiến người nhìn say mê.

Thời gian trôi qua, trán Đinh Hạo dần toát ra mồ hôi.

Đây là quá trình tiêu hao huyền khí, tinh thần rất nhiều.

Khoảng một canh giờ sau, Hư Không Giới Thạch thu nhỏ cỡ một phần mười ban đầu, màu từ bạc nhẹ đến sáng bóng, tỏa ra sắc hồng lung như mộng ảo, lỏng lẻo tựa chất lỏng.

Quá trình chiết xuất rất cuộc hoàn thành.

Giọng Kiếm Tổ cực kỳ nghiêm túc vang trong đầu Đinh Hạo:

- Tiếp theo là quá trình rèn. Tiểu Đinh Tử, thủ ấn phải biến thành Cầu Hình Ẩn, ở trong đầu tưởng tượng hình thù chiếc nhẫn người thích nhất rồi không chế lửa và hơi thở cải tạo bề ngoài Hư Không Giới Thạch cho đến khi người vừa lòng. Quá trình này hao phí nhiều viên viên diễm huyền khí, tinh thần lực, không thể ngừng nghỉ. Vậy nên người hãy nghỉ ngơi giấy lát, hoặc dùng mấy viên viên diễm huyền hỏa ban ngày có được bổ sung năng lượng huyền khí.

Đinh Hạo một tay bắt ấn Ôn Nhu Ẩn không chế lửa, tay kia móc một hộp nhỏ từ trên người ra. Đinh Hạo lấy một viên viên diễm huyền hỏa nằm trong lòng bàn tay, hấp thu năng lượng huyền khí.

Chớp mắt lực lượng huyền khí liên miên chảy ra từ viên diễm huyền hỏa rớt vào ngời Đinh Hạo, bổ sung huyền khí lúc trước tiêu hao.

Đinh Hạo nhắm mắt, trong đầu tưởng tượng hình dạng nhẫn, tay phải liên tục biến hóa. Ôn Nhu Ẩn biến thành Cầu Hình Ẩn từng chút một áp súc, cải tạo Hư Không Giới Thạch, tay kia nắm viên diễm huyền hỏa hấp thu năng lượng.

Kiếm Tổ ngơ ngác:

- Chết tiệt, một tay ấn? Phân tâm nhị dụng?

Kiếm Tổ cố gắng không chế tinh thần dao động để không ảnh hưởng Đinh Hạo rèn, trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

135. Chương 135: Thần Huyết, Tác Phẩm Đầu Tay Của Đinh Hạo (2)

Mặc dù Kiếm Tổ đã đánh giá cao điểm biến thái của đao kiếm song thánh thể, nhưng lão quái vật thấy nhiều biệt rộng này vẫn bị rung động. Ban đầu Kiếm Tổ chọn được minh văn sư được gọi là thiên tài biến thái nhưng không có tốc độ tiến bộ như Đinh Hạo.

- Xem ra trước kia chúng ta hơi xem nhẹ tiểu tử này.

Hiếm khi Đạo Tổ không tranh luận với Kiếm Tổ, trầm ngâm nói:

- Ta cũng nên tìm cách để hần học đan dược linh thảo học với ta, vậy thì y bát kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu của lão nương có truyền nhân.

Kiếm Tổ nâng cao cảnh giác:

- Bà diên muốn cướp đồ đệ với ta?

Đạo Tổ tức giận quát:

- Cướp cái đầu người!

- Ngay từ đầu là hai chúng ta chọn Tiểu Đình Tử!

Kiếm Tổ ngây người:

- A! Cũng đúng.

Kiếm Tổ, Đạo Tổ không chế dao động tinh thần lực rất tốt, không ảnh hưởng Đình Hạo rèn ra huyền khí thứ nhất trong đời.

Theo thời gian trôi qua, trán Đình Hạo chảy càng nhiều mồ hôi.

Người Đình Hạo ướt đầm mồ hôi, áo xanh dán sát cơ bắp săn chắc, tôn lên thân hình đường cong các cơ đầy lực lượng. Dưới ánh trắng như sương, thân hình Đình Hạo hấp dẫn khó tả.

Khối viêm diễm huyền hỏa trong tay Đình Hạo chậm rãi tối đi.

Rèn huyền khí, đặc biệt là lấy huyền hỏa bản thân rèn huyền khí đối với bất cứ ai cũng là thử thách và tiêu hao lớn.

Đột nhiên . . .

Đình Hạo mở mắt ra lộ vẻ vui mừng:

- Thành công!

Đình Hạo chậm rãi thu về thủ ấn khổng chế lửa, ngọn lửa màu da cam dần tắt vào da. Lực lượng rút về, hai tiếng đinh đinh khe vang, hai chiếc nhẫn bạc rơi vào tay Đình Hạo.

Một Hư Không Giới Thạch cỡ nắm tay chỉ rèn ra hai chiếc nhẫn bạc nhỏ.

Nhẫn lấp lóe ánh sáng bạc linh động như vẩn nước, mặt trên không có hoa văn hay đồ án gì. Chiếc nhẫn trông đơn giản nhưng lại hấp dẫn khó tả sánh bằng các chiếc nhẫn có bề ngoài tinh xảo.

Nhẫn một lớn một nhỏ sáng tạo theo ý niệm của Đình Hạo, rõ ràng là nhẫn cặp.

Đây là lần đầu tiên Đình Hạo luyện khí nên cặp nhẫn này có ý nghĩa rất quan trọng với hắn.

Nhưng cái nhỏ nên tặng cho ai?

Trong đầu Đình Hạo hiện ra bóng dáng mỹ thiếu nữ Tạ Giải Ngữ mặc giáp đỏ, nhưng không hiểu sao bên cạnh nàng có khuôn mặt Lý Y Nhược cười tươi như hoa, mặc áo trắng tựa tiên giáng trần.

Đình Hạo chậm rãi đeo chiếc nhẫn to vào ngón tay, phóng ra chút tinh thần lực. Trước mắt Đình Hạo sáng lên, xuất hiện một không gian bạc cỡ mười thước vuông.

Đây chính là không gian trữ vật của trữ vật giới chỉ.

Hư Không Giới Thạch vốn có thuộc tính không gian, là tài liệu tuyệt vời tinh luyện rèn không gian trữ vật. Một nguyên thạch Hư Không Giới Thạch chỉ cỡ nắm tay bị Đình Hạo luyện ra hai chiếc trữ vật giới chỉ, không gian mười thước vuông chứng minh tác phẩm đầu tay của hắn rất thành công.

Kiếm Tổ cũng khen không ngớt:

- Không sai, tiểu tử ngươi có tiền đồ, chỉ kém hơn lão tử hồi xưa một chút, hì hì.

Đao Tổ khinh thường nói:

- A! Không biết mới rồi ai nói Tiểu Đinh Tử mạnh hơn mình hồi xưa rất nhiều?

Kiểm Tổ nghiêm nghị nói:

- Chắc chắn không phải là ta!

Đao Tổ nói:

- Lão nương không còn lời gì để nói với tiện nhân.

Kiểm Tổ, Đao Tổ tranh luận nửa ngày đã miệng, không rảnh chú ý Đinh Hạo.

Kiểm Tổ đánh giá trừ vật giới chỉ Đinh Hạo chế tạo, chỉ ra vài chi tiết, sửa chữa sai lầm, nơi nào cần thay đổi.

Đây là bình luận đẳng cấp tông sư.

Đinh Hạo nghe xong ngộ ra, cảm giác như bị sét đánh.

Kiểm Tổ tổng kết:

- Hai chiếc nhẫn này chỉ có thể xem như cừu phẩm trung huyền khí, hơn nữa chỉ là huyền khí loại phụ trợ, trên cơ bản không có giá trị. Chờ khi nào ngươi có thể luyện chế ra huyền khí loại công kích hoặc phòng ngự cỡ lục phẩm trở lên thì ngươi sẽ trở thành nhân vật đứng sau chương môn Vãn Kiếm tông. Nguyên Tuyệt Châu có minh văn sư chế tạo ra huyền khí lục phẩm đáng cho người nịnh bợ lời kéo.

- Nói vậy là huyền khí cũng chia phẩm cấp?

Đinh Hạo không biết chút gì về huyền khí.

- Nhảm nhí! Trên Vô Tận đại lục vạn vật chia phẩm cấp cao thấp, huyền khí là công cụ có tác dụng đặc biệt vào công cụ bình thường, ngàn vạn chủng loại, tác dụng khác nhau. Nhưng dù thiên biến vạn hóa thế nào thì phân loại phẩm cấp như nhau, từ cừu phẩm đến nhất phẩm, cực phẩm, siêu phẩm, tuyệt phẩm, tổng cộng chia mười hai phẩm cấp. Cừu phẩm thấp nhất, tuyệt phẩm cao nhất. Huyền khí tuyệt phẩm cái nào cũng là cướp tạo hóa thiên địa, có uy lực hủy thiên diệt đi. Thôi, bây giờ có nói nhiều với ngươi cũng vô dụng, trong đó ảo diệu vô cùng, về sau ngươi sẽ biết.

Kiểm Tổ chỉ đạo biểu thị quyền uy của mình về mặt luyện khí, bộ dáng ra vẻ sư phụ của người.

Đinh Hạo gật đầu, cảm ơn Kiểm Tổ, vượt mong ngựa khiến lòng hư vinh của lão gia gia được thỏa mãn nhiều.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy thay đồ mới, cảm giác diệu dụng của trừ vật giới chỉ. Đinh Hạo đi một vòng trong phòng, bỏ hết đồ quý giá vào trừ vật giới chỉ.

Đinh Hạo nhìn từng vật phẩm đột nhiên biến mất theo ý niệm của mình giây sau xuất hiện trong không gian nhẵn, lòng hân hoan thể kiểm chế thấy tự hào.

- Vậy thì tiện hơn nhiều.

Đinh Hạo bỏ thanh kiếm rỉ sét, huyết sắc long văn trường đao vào trừ vật giới chỉ, lặp lại động tác rút kiếm, rút đao liên tục. Làm như vậy nhanh hơn rút kiếm ra khỏi vỏ rất nhiều. Ánh sáng chọi lóe, thanh kiếm rỉ sét và long văn huyết đao nằm trong tay Đinh Hạo.

- Quá trình rèn huyền khí cũng là tu luyện, bốn huyết khiếu nhâm mạch đã luyện hóa trong trung đan điền ở ngực càng lấp lánh, tràn đầy, hình như viêm diễm huyền khí tinh thuần hơn.

Đinh Hạo kiểm tra thân thể được niềm vui bất ngờ.

Giây lát sau thanh kiếm rỉ sét luôn im lặng chọi lên tiếng:

- Tiểu Đinh Tử, ngồi xuống, chúng ta cần tâm sự.

Đinh Hạo ngẩn người, nghe ra trong giọng nói của Đạo Tổ nghiêm túc, hần khoanh chân ngồi trên bồ đoàn lắng tai nghe.

- Trước tiên chúng ta tâm sự tình hình hiện giờ của người.

Đạo Tổ dụ giọng nói:

- Không thể không thừa nhận, người đã tìm một đối thủ cường đại ỉnh. Mục Thiên Đường rất đáng sợ, có thể chất huyết mạch rất hiếm thấy, ta và tiện tổ đều không nhìn thấu được, tuy nhiên vẫn có thể thắng. Trong cơ thể Mục Thiên Đường có một loại ma tính, chỉ thần dân thời thượng cổ mới có đặc điểm này, rất có thể hần chảy thần huyết viễn cổ.

136. Chương 136: Lý Kiếm Ý, Thủ Tịch Trùm Ngầm Của Vấn Kiếm Tông

- Thần huyết?

Đinh Hạo mờ mịt.

- Đúng vậy. Cho nên ước chiến ba năm sau không phải chuyện dễ dàng cho người.

- A! Chẳng phải người nói đao kiếm song thánh thể siêu lắm sao? Đừng làm ta sợ.

- Ngu ngốc, lão nương ta nói nhiều như vậy mà người chưa hiểu? Phải đánh giá cao đối thủ, nghe chưa? Tâm tính của người bây giờ không đúng, phải hết sức ứng đối mới được, hiểu không?

- A! Ta vẫn đang cố gắng tu luyện đây. Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

- Ta muốn nói là rất nhiều cao thủ tăng tiến siêu nhanh, trừ thiên phú, cố gắng ra thì đan dược, linh thảo cũng chiếm tỷ lệ rất lớn. Những cường giả chỉ tôn đều dựa vào đan dược đắp nặn ra, vì vậy muốn tăng thực lực trong thời gian ngắn, đuổi theo Mục Thiên Đường người phải tu luyện, uống dược nhiều, không thể một chân đi đường.

- Tiền bối, ta có nghĩ đến điều này, chuẩn bị ngày mai đi khu thương mại chọn mua một ít linh dược để tu luyện.

Đạo Tổ tức giận quát:

- Vớ vẩn! Khu thương mại của Vấn Kiếm tông bán thảo dược gì đó là phé phẩm đám đan dược sư cấp thấp tạo ra, có tác dụng gì? Nếu người dùng những đan dược đó thì đời này đừng hòng đuổi theo Mục Thiên Đường, chuẩn bị chết trong cuộc chiến Thiên Hàn Tuyệt phong đi!

Đinh Hạo ngẩn ngơ, sao Đạo Tổ đột nhiên kỳ lạ quá? Đạo Tổ áp a áp ứng nói nửa ngày mà Đinh Hạo không hiểu gì, cái này không hợp tính tình thẳng thắn của nàng.

Lúc này Kiếm Tổ không nhìn được nữa, cười to huych toẹt ra:

- Bà điên muốn khiến Tiểu Đỉnh Tử đi theo người học thảo dược, luyện đan thì nói thẳng ra, làm gì vòng vo?

Đạo Tổ tức giận quát:

- Dụ lão nương ta cũng là thần đan tông sư, sao có thể mở miệng cầu người ta làm đồ đệ!

Kiếm Tổ bĩu môi khinh thường nói:

- Si diện khổ cái thân.

Giờ Đinh Hạo mới hiểu.

Thật ra Đinh Hạo không có hứng thú với linh thảo, đan dược trước khi kết thù với Mục Thiên Đường.

Thường xuyên nhớ ngàn vạn loại đơn thuốc luyện đan, danh xưng không phải chuyện dễ như kiếp trước cấp 3 hẳn học thuộc lòng các phương trình hóa học. Nhưng sau khi ước chiến Thiên Hàn Tuyệt phong thì Đinh Hạo nhảy bén nhận ra đạo đan được đem lại tính chất quan trọng cho hắn tăng nhanh thực lực.

Nếu có nhiều đan dược, linh dược tăng cường thực lực cộng với thể chất thiên phú đặc biệt, Đinh Hạo tin chắc trong vòng ba năm sẽ đuổi kịp và vượt qua Mục Thiên Dưỡng.

Cho nên đề tài đã nói đến tận đây Đinh Hạo lập tức không cần tiền nính hót, tung hứng Dao Tổ mặt mày ớn hở thuận nước đẩy thuyền nhận Đinh Hạo làm đồ đệ ngay.

- Đạo luyện đan và chế dược phức tạp thâm ảo không thua gì minh văn sư. Từ hôm nay trở đi ta sẽ dạy người một chút tri thức cơ sở.

Dao Tổ giống sư phụ hơn Kiếm Tổ.

* * *

Ngày thứ hai.

Đinh Hạo dậy sớm, xem xét tình hình vết thương của thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực mới cùng đám người Vương Tiểu Thất đi võ xá lên lớp.

Mấy ngày nay các loại tin tức thi tuyển viện thủ lan tràn trong các đệ tử. Mỗi người đều biết ý nghĩa, quyền lợi chức viện thủ trong học viện. Bọn họ bàn tán năm viện đông, tây, nam, bắc, trung sẽ là ai trở thành năm viện đông, tây, nam, bắc, trung các viện.

Trên đường đi võ xá Đinh Hạo nghe nhiều đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bàn luận về chuyện này.

- Ta không biết viện khác tuyển như thế nào nhưng Thanh Sam Đông Viện chúng ta chỉ có một người xứng chức viện thủ, đó là Đinh Hạo sư huynh!

- Đúng vậy. Trừ Đinh Hạo sư huynh ra Ngư Tiểu Minh ta không phục ai!

- Hì hì, ta muốn xem ai có da mặt cùng Đinh Hạo sư huynh tranh chức viện thủ.

- Không thể nói vậy, Lý Lan sư huynh cũng có thực lực chắc sẽ tranh hơn thua với Đinh sư huynh.

- Lý Lan sư huynh đúng là có thực lực không tệ, trong đại tái năm viện giúp Thanh Sam Đông Viện chúng ta tranh một hơi nhưng so với Đinh Hạo sư huynh thì còn kém khoảng lớn.

Đám đông xì xầm bàn tán.

Đinh Hạo lắc đầu, cười cười. Chức viện thủ không chút hấp dẫn với Đinh Hạo, huống chi lúc trước hắn đã tuyên bố với Lý Lan sẽ không tranh giành chiếc ghế nặng này.

Trong tiếng bàn tán, môn học thứ nhất dạy tâm pháp đã xong. Lúc tan học, Đinh Hạo bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong giữ lại.

- Tiểu tử hay thật, dám ước chiến với Mục Thiên Dưỡng, không biết người tự tin hay ngu ngốc. Hừm, mặc dù người chết chắc nhưng lão tử phục người có can đảm.

Công lực kéo thù hận của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong không giảm, há mồm nói một câu đã khiến Đinh Hạo muốn đánh gã.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới, kinh ngạc nói:

- Ủm! Không tệ, hai ngày nay người một hơi xông lên đỉnh tứ khiếu Võ Đồ cảnh, hơi có tài. Đi theo ta.

Đinh Hạo hỏi:

- Đi đâu?

- Có người muốn gặp người.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong rất là đáng đánh nói:

- Ha ha, đừng hỏi là ai, ta sẽ không cho biết. Người đoán thử?

Đoán cái đầu người!

Khóe môi Đinh Hạo giật giật buồn bực đi theo Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong.

Đinh Hạo, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong xuyên qua võ xá, khu diễn võ, dọc theo đường nhỏ bậc thang đá xanh đi lên, đi qua khu vực bậc ba, bốn, năm, sáu, đi tới khu vực trung tâm sơn môn mà Đinh Hạo không được vào.

Quay đầu nhìn xa xa, khu vực các đệ tử ký danh sinh hoạt đã bị mây mù mênh mông ngăn cách.

Nơi này là khu bậc bảy tông môn Văn Kiếm tông. Càng lên cao địa thế càng rõ ràng, hoàn cảnh càng đẹp. Trong không khí đậm đặc linh khí, là chỗ tu luyện tốt nhất. Hai bên đường rộng rãi có một pho tượng vô giả ấy trăm thước chạm trổ tỉ mỉ sống động như thật, từ xa đã có hơi thở khác biệt như pho tượng là sống.

Nơi này tĩnh lặng, không nhiều người qua lại.

Ngẫu nhiên gặp hai, ba người đi đường đều mặc trang phục đệ tử nội môn cao cấp, huyền khí trên người dao động rộng như biển, sâu không lường được, cực kỳ cường đại.

Đinh Hạo đi theo sau Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong chậm rãi tiến tới một canh giờ mới đến trước đại diện bằng ngọc thạch trắng to cao ngất đâm mây, từng cây cột hành lang điêu khắc tượng thần linh khác nhau, phong cách như thần mộ Ai Cập cổ, rộng lớn đại khí tựa điện thiên thần trong truyền thuyết.

- Đến nơi, người tự đi vào đi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong xoay người liếc Đinh Hạo, bước đi.

Đinh Hạo biết có hỏi cũng như không cộng với tối hôm qua Lý Lan lộ ra tin tức, hẳn đã mơ hồ đoán ra là ai muốn gặp mình.

Đinh Hạo không để ý đến Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, ngẩng đầu nhìn đại diện ngọc thạch trắng rộng lớn thần thánh trước mắt.

- A? Người không hỏi ta là ai muốn gặp người?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đi mấy bước không nhin nổi xoay người lại, ánh mắt 'người thẳng' nhìn Đinh Hạo.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong bất mãn nói:

- Được rồi, người không hỏi ta càng muốn nói, hừ chết người. Là chương môn muốn gặp người, ha ha ha ha ha ha! Bị hù sợ đi? A? Tiểu tử, về mặt người vậy là sao? Tại sao không hề giật mình kinh sợ?

137. Chương 137: Thần Điện, Kết Giới Minh Văn

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì nhìn Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đại nhân. Đinh Hạo thầm nhủ lão nhân gia muốn quây cái gì đây? Có thể đường rảnh quá không?

- Bà nội nó, người thẳng, thật sự thẳng . . .

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhìn mặt Đinh Hạo xong tuyệt vọng, xoay người rời đi, chớp mắt biến mất trong mây mù trắng trần ngập trong không gian.

Đinh Hạo hít sâu, nhắc chân bước lên bậc thang.

Là chương môn Lý Kiếm Ý muốn gặp hẳn?

Nói thật là dù đã được Lý Lan nhắc nhở nhưng Đinh Hạo vẫn hơi giật mình.

Bí tịch Văn Kiếm tông nhân loại, thân phận tôn quý biết bao, là một trong các bá chủ Tuyết Châu to lớn, nuốt thiên ăn địa, có được đại thần thông, trong phạm vi mấy ngàn dặm duy ngã độc tôn vậy mà có rảnh và hứng thú tiếp kiến tiểu nhân vật Đinh Hạo?

Chắc có liên quan đến lần rèn luyện trước.

Đinh Hạo thầm nghĩ, bước chân ổn định bước qua tám mươi một bậc thêm bạch ngọc đi tới trước cửa đại điện ngọc rắng. Hai nam đệ tử mặc trường bào màu vàng đệ tử tam đại biểu tình trạng nghiêm gác cửa. Bọn họ là cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh tu vi siêu cao, huyền khí dao động rất là kinh người.

Trông thấy Đinh Hạo, một đệ tử tam đại gương mặt lên, ánh mắt như tia chớp quét khắp người hắn giây sau không thèm nhìn.

Đinh Hạo thầm giật mình.

Mắt của đệ tử tam đại như có công năng thấu thị làm người ta có cảm giác mọi bí mật bị nhìn thấy.

Đinh Hạo hít sâu, thông dong đi vào đại điện.

Không khí bên người Đinh Hạo dao động kỳ dị, hắn cảm giác như xuyên qua đầm lầy không khí trong suốt rồi trước mắt sáng lên. Một hình ảnh Đinh Hạo không bao giờ tưởng tượng được đập vào mắt.

Rõ ràng Đinh Hạo bước vào đại điện ngọc thạch trắng nhưng trước mắt là cỏ xanh um tùm, cây xanh biếc, thác nước bạc. Hạc trắng bay, linh thú chim quý hiếm ở các góc, đỉnh núi, vách đá. Mây trắng trôi lững lờ, vách núi lồng lộng. Gió xanh phất vào mặt mát dịu ẩm ướt, tựa như tiên cảnh.

Làm gì có thạch điện lâu các điêu vũ khung đỉnh thạch trụ như Đinh Hạo tưởng tượng?

Không lẽ là kết giới không gian minh văn?

Quá thần kỳ.

Một thanh âm dịu dàng vang lên:

- Người đến rồi?

Một thân hình thon dài mặc trường bào màu trắng đứng trước vách núi đưa lưng hướng Đinh Hạo.

Người Đinh Hạo chấn động, trước khi thanh âm phát ra hắn chưa từng phát hiện chỗ đó có người đứng. Sau khi Đinh Hạo nghe thanh âm, dường như toàn thể giới chỉ còn lại người đó. Bóng lưng thon dài tiêu sái cướp hết nhan sắc trong thiên địa, có sức hấp dẫn khó tả làm Đinh Hạo bị hút hồn.

Thật đáng sợ!

Đinh Hạo lắc đầu buộc mình thoát khỏi ảo giác.

Đinh Hạo đã đoán ra người kia là ai, cung kính khom lưng hành lễ:

- Đệ tử Đinh Hạo tham kiến chương môn nhân.

Chương môn Văn Kiếm tông, Lý Kiếm Ý không quay người lại nói:

- Đứng dậy đi.

Đinh Hạo biết Lý Kiếm Ý đang quan sát hắn kỹ càng. Thực lực cỡ như Lý Kiếm Ý quan sát sự vật không cần dùng mắt, một ý niệm đã đủ nhìn thấu hết thấy.

- Hãy kể kỹ càng nguyên nhân ngọn nguồn người và Mục Thiên Dưỡng ước chiến.

Giọng Lý Kiếm Ý dịu dàng khiến Đinh Hạo không thể suy đoán gã đang nghĩ gì.

- Vâng, đệ tử tuân lệnh.

Đinh Hạo kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra ngày hôm đó, bao gồm Lý Y Nhược giết Mục Thiên Phong, hắn dụ nam nhân trung niên râu dê mặt tam giác, nam nhân lùn mập râu xồm đi xa, giết Đệ tử ký danh Tào Kha của Văn Kiếm tông. Sau này có người bí ẩn giúp đỡ, Đinh Hạo ước hẹn ba năm với Mục Thiên Dưỡng. Đinh Hạo nói ra hết không che giấu chút nào.

- Người rất thành thật.

Lý Kiếm Ý đứng bên vách núi lồng lộng, áo trắng như tuyết, tóc dài như như suối, chấp hai tay sau lưng.

Giọng điệu Lý Kiếm Ý bình tĩnh nói:

- Đánh chết đệ tử đồng môn, người không sợ môn quy sao?

Đinh Hạo không thể phán đoán ra manh mối từ câu nói của chương môn Lý Kiếm Ý, cũng không biết gã tức giận hay hồ hững. Đinh Hạo cúi đầu, im lặng chờ Lý Kiếm Ý nói tiếp.

Lý do Đinh Hạo không che giấu là bởi vì không thể giấu giếm.

Đinh Hạo không ngu, năng lực của Vấn Kiếm tông lớn biết bao? Thông qua khảo sát hiện trường, thu tin tức các nơi, cao thủ tình báo của Vấn Kiếm tông sớm tìm hiểu ngọn nguồn vụ việc, bao gồm cái chết của Tào Kha. Nếu bây giờ Đinh Hạo che giấu thủ kết quả hoàn toàn ngược lại, tội tệ.

Theo câu nói đầy ẩn ý của chương môn Lý Kiếm Ý, Đinh Hạo đã đoán đúng.

Lý Kiếm Ý sớm biết tất cả.

Đối diện tông sư võ đạo đẳng cấp bá chủ Tuyết Châu Lý Kiếm Ý, lần đầu tiên Đinh Hạo thấy thấp thỏm.

Chỉ một bóng lưng, Lý Kiếm Ý không cố ý phóng ra dao động huyền khí hay lực lượng, nhưng thần vận, khí chất khó tả đó làm Đinh Hạo nghẹt thở.

Đây chính là tông sư võ đạo hôm ấy cách xa ngàn dặm phát ra một kiếm đánh bị thương thái tử Yêu Thần Cung, Hư Không công tử! Vô số người phải ngưỡng mộ ngược nhìn Lý Kiếm Ý!

Lý Kiếm Ý bỗng đổi đề tài:

- Đinh Hạo, người quen Khí sư huynh từ khi nào?

Đinh Hạo thả lỏng tinh thần.

Nếu chương môn Lý Kiếm Ý không quan tâm cái chết của Tào Kha đã nói lên chuyện này bỏ qua, tông môn sẽ không có ai truy cứu Đinh Hạo. Rõ ràng là Lý Kiếm Ý không để ý đến cái chết của một đệ tử ký danh nho nhỏ, gã chỉ để ý cường giả bí ẩn đó tức là Khí sư thúc mà đám Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ, trưởng lão nội môn Vấn Kiếm tông đã gọi.

Đinh Hạo nói thật:

- Đệ tử không quen vị tiền bối tông môn này.

Đinh Hạo và cao nhân tông môn họ Khí đó thật sự không liên quan gì.

Người được Lý Kiếm Ý gọi là sư huynh, cường giả bí ẩn họ Khí này có thân phận không nhỏ.

Lý Kiếm Ý trầm ngâm:

- À . . .

Đinh Hạo nghe ra được trong câu nói chất chứa thất vọng.

Sau đó là im lặng thời gian dài.

Dường như Lý Kiếm Ý chìm trong hồi ức nào đó, gió xanh thổi vạt áo trắng bay phấp phật như sắp lên trời thẳng tiên. Khoảng nửa nén nhang sau Lý Kiếm Ý mới tỉnh táo lại.

Lý Kiếm Ý phát tay nói:

- Được rồi, người trở về đi.

- Đệ tử tuân mệnh.

Đinh Hạo đứng dậy chậm rãi trở về.

Đinh Hạo thầm lấy làm lạ, không lẽ chương môn Lý Kiếm Ý ngày ngày bận rộn tìm hắc chỉ vì nói mấy câu như vậy?

Đặc biệt trước đó Đinh Hạo quây sập Thiên Lý Lô nhưng Lý Kiếm Ý không nói câu nào.

Chợt nghe giọng Lý Kiếm Ý vang bên tai Đinh Hạo:

- Từ hôm nay trở đi ngươi tự do ra vào được phố, Chú Kiếm Đường của tông môn, ta hy vọng ba năm sau ngươi có thể đánh bại Mục Thiên Đường.

Đinh Hạo ngẩn ra, mừng rỡ vội bái cảm ơn, vui sướng rời đi.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ. Trong được phố của Vãn Kiếm tông có rất nhiều linh dược, thần thảo thập phẩm. Trong Chú Kiếm Đường có nhiều công cụ rèn huyền khí, đan dược. Bao nhiêu người ước mơ mấy thứ này không ngờ hôm nay miễn phí mở cửa cho Đinh Hạo.

Tại sao chương môn Lý Kiếm Ý tốt với Đinh Hạo như vậy?

Chương 137: Lạc đường, lạc vào trọng địa.

Có lẽ vì Lý Kiếm Ý không muốn thấy ba năm sau Đinh Hạo thua quá thảm làm Vãn Kiếm tông mất mặt?

Đinh Hạo cảm thấy bóng lưng, khí chất của Lý Kiếm Ý rất giống người nào đó nhưng hắc tạm thời không nghĩ ra là ai.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thấy chương môn Vãn Kiếm tông.

Cũng là lần khiến Đinh Hạo suốt đời khó quên.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo chỉ thấy bóng lưng Lý Kiếm Ý làm ảnh hưởng sâu sắc đến con đường võ đạo tương lai của hắn, một kiếm đạo tông sức khắc sâu vào ký ức hắn.

Áo trắng như tuyết, tóc huyền.

Bóng lưng kia tiêu sái biết mấy.

* * *

Đinh Hạo không biết rằng sau khi Đinh Hạo rời đi, Lý Kiếm Ý luôn đưa lưng đứng bên vách núi chậm rãi xoay người.

Kiểm ý ngút trời đâm thủng tầng mây chấn động đất Tuyết Châu.

Lý Kiếm Ý nhỏ giọng nói:

- Nhiều năm qua Khí sư huynh còn canh cánh trong lòng chuyện năm đó sao? Bây giờ thời cuộc Tuyết Châu thay đổi, chín môn phái bằng mắt không bằng lòng. Thanh Bình học viện xảy ra biến đổi, liên minh nhân tộc sắp rạn nứt, thế lực yêu tộc rục rịch e rằng thánh chiến lại dấy lên. Sư huynh nên trở về!

Lý Kiếm Ý bước ra một bước, lắc người biến mất.

* * *

Đinh Hạo đi ra từ thần điện ngọc thạch trắng quay về theo đường cũ.

Hoàn cảnh chỗ này rất đẹp, hành lang gấp khúc, khói trắng lượn lờ lâu các, tiên cảnh trần gian. Nhưng Đinh Hạo không có lòng ngắm, hắn đi một lúc sau nhú chặt mày.

- Khỉ gió, lại lạc đường.

Không ai dẫn đường Đinh Hạo lại phát bệnh mù đường.

Nơi này thủy tạ liên miên, lầu đài cong queo, tuyến đường vốn đã phức tạp giờ cộng với mây mù mịt mờ càng rắc rối hơn rừng rậm khu rèn luyện. Đinh Hạo dẫn lạc hướng hoàn toàn quên đường đi, không biết nên hướng chỗ nào.

- A! Có người không? Có ai không? Cho hỏi đường!

Đinh Hạo đáng thương kêu một lúc không nghe ai trả lời.

Đinh Hạo đành nhờ vào ấn tượng lơ mơ từng bước một đi tới trước, mấy phút sau hắn hoàn toàn lạc đường.

* * *

- Chết tiệt, không lẽ khu bậc thang bảy này trừ chương môn ra không có một người sống sao?

Đinh Hạo lại đi một nén nhang nhưng không ai gặp ai để hỏi đường, thậm chí không thấy biển hướng dẫn. Đinh Hạo như con ruồi nhặng xị lên.

Lại một lúc sau, Đinh Hạo không biết hắn đến đâu.

Trước mắt có tiếng luyện võ gào thét.

Đinh Hạo mừng rỡ bước nhanh đi tới, thấy trước mắt có một quảng trường nhỏ, trong không khí đậm đặc linh khí, thực vật bốn phía xanh biếc có mùi được. Trường thành trong hoàn cảnh như vậy dù là được thảo bình thường cũng sẽ bị kích thích thành linh được.

Trong quảng trường nhỏ có mười mấy người đang luyện võ.

Toàn là thanh niên mười mấy tuổi chắc thuộc về đệ tử ký danh nhưng mặc trang phục không phải năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, khá tùy ý. Hơi thở rất mạnh, hơn xa trình độ đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

Đinh Hạo thấy một người rất quen thuộc trong đám thiếu niên.

Tạ Giải Ngữ!

Mỹ thiếu nữ áo đỏ hai tay cầm kiếm to màu đỏ sẫm rộng một bàn tay, dài gần hai thước. Thân hình mềm mại và trường kiếm to nặng hình thành đối lập, Tạ Giải Ngữ nương lực quán tính và chuyển động xoay tròn như gió mùa kiếm to đỏ như mũi khoan. Từng luồng kiếm khí với sức phá hoại cực mạnh bắn ra.

Kiểm pháp rất đặc biệt.

Đinh Hạo thầm gật gù. Kiếm pháp này trên cơ Long Vương Ly Thủy kiếm pháp của Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ lộ ra thực lực khoảng đỉnh ngũ khiêu Võ Đồ cảnh, cao hơn hắn một bậc.

- Các thiếu niên chỗ này chắc là những người có thân thể chảy huyết mạch thần dân thượng cổ xếp năm mươi hạng đầu tổng bảng, võ sĩ huyết mạch kỳ dị. Quả nhiên là trời sinh cao quý hơn người bình thường, được Vãn Kiếm tông sắp xếp tu luyện trong hoàn cảnh tốt đẹp như vậy.

Đinh Hạo đoán ra lai lịch của đám thiếu niên.

Chính lúc này . . .

- Ai đang rình ngó? Quỷ xuống cho ta!

Trong tiếng hét một bóng người nhanh như chớp từ bên cạnh xẹt qua mang theo gió lốc cam dày đặc tựa tường thành đổ ập xuống đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo bản năng phản kích.

Đinh Hạo xòe tay ra, rút thanh kiếm rỉ sét từ trữ vật giới chỉ. Cổ tay rung lên, Đinh Hạo vạch từng luồng kiếm quang trong không khí.

Một chuỗi va chạm, người bay tới lại bay trở về.

- A! Tên giặc này rình ngó chúng ta luyện công còn dám bị thương người?

Người đáp xuống đất tức giận chỉ trích là một thiếu niên đen gầy cỡ mười mấy tuổi, mặc áo đỏ, vừa kinh vừa giận nhìn Đinh Hạo.

Tình hình ồn ào bên này hấp dẫn các thiếu niên chú ý.

Vốn các võ sĩ huyết mạch đang luyện công đều nhìn sang, có vài người vẫn không ngừng động tác, xem bộ dáng dù trời có sập xuống cũng không khiến họ mất tập trung.

Tạ Giải Ngữ nhận ra Đinh Hạo:

- Đinh Hạo?

Đôi mắt trong suốt như khe núi lộ mừng rỡ, kéo lê kiếm to màu đỏ cao lớn hơn bản thân dưới miếng đá tóe ra hỏa hoa. Tạ Giải Ngữ bước nhanh tới gần Đinh Hạo, hưng phấn nhìn hấn.

Tạ Giải Ngữ hỏi:

- Sao ngươi đến đây?

Đinh Hạo cũng không ngờ sẽ gặp Tạ Giải Ngữ tại đây, hấn mở miệng định nói gì.

Một thanh âm kỳ lạ gai nhọn phát ra từ bên cạnh:

- Hừ! Lại là tiểu tử nhà ngươi? Lén lút xuất hiện ở quảng trường võ giả huyết mạch luyện công không lẽ muốn trộm nghề?

Chính là thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi xảy ra xung đột với Đinh Hạo trong rừng rậm rèn luyện ngày hôm đó.

Đinh Hạo lắc đầu, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi như chó điên, hấn lười để ý.

Lúc này mười mấy thiếu niên võ sĩ huyết mạch vây quanh bọn họ.

Thấy đệ nhất mỹ nữ Tạ Giải Ngữ bình thường không thèm nhìn nam đệ tử vậy mà nhiệt tình với một đệ tử ký danh đệ tiện như vậy. Các thiếu niên cao cao tại thượng thấy chưa xót, vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Như thế nào? Tiểu tạp chủng, ngươi lén xâm nhập vào đây chẳng lẽ không có câu giải thích nào sao?

Rõ ràng thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi muốn gây sự, cười độc ác nói:

- Xem ra ta phải kêu đội chấp pháp của tông môn đến thẩm vấn.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi chưa nói hết câu . . .

Vù vù vù vù vù!

Kiếm to đỏ trong tay Tạ Giải Ngữ hóa thành luồng sáng không lưu tình chém trán thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi vừa kinh vừa giận hét lên:

- Giải Ngữ, làm gì vậy!

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi giờ trường kiếm lên.

Keng keng keng!

Trường kiếm của thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi bị chém thành hai khúc, một khúc rớt xuống đất. Kiếm to đỏ của Tạ Giải Ngữ sắp chém trúng trán thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi thì ngừng lại, một tia kiếm khí sắc bén cắt vỡ da gã chảy vết máu.

138. Chương 138: Sóng Vai, Cái Gọi Là Võ Sĩ Huyết Mạch

- Đinh Hạo là bằng hữu của ta, ngươi có thể không thích hấn nhưng tốt nhất đừng uy hiếp hấn.

Khuôn mặt Tạ Giải Ngữ mềm búng ra sữa giống như huyền băng vạn năm, lạnh lùng, dứt khoát.

- Ta . . . Ta . . .

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi run rẩy, sợ hãi mặt trắng bệch.

Tạ Giải Ngữ lạnh lùng cười:

- Hừ!

Tạ Giải Ngữ giơ tay rút kiếm to đỏ trở về, ngẩng đầu nhìn các thiếu niên khác.

Tạ Giải Ngữ gần từng chữ:

- Đinh Hạo là bằng hữu của ta, ta mời hắn đến đây, các ngươi có vấn đề gì không?

Các thiếu niên lắc đầu.

- Thì ra là bằng hữu của Tạ sư tỷ, chúng ta hoan nghênh, hoan nghênh, hì hì.

- Vương Dũng, ngươi thật là không hiểu chuyện, đi uy hiếp bằng hữu của Tạ sư tỷ.

Thì ra tên của thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi là Vương Dũng, thật là tục không chịu nổi. Nhìn bộ dáng thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi vênh vác, kiêu căng không có chút khôn khéo chắc không phải đến từ thế gia lớn gì, không có giáo dục. Có lẽ thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi tham gia vào Vấn Kiếm tông chỉ vì trong người có một chút huyết mạch thần dân.

Đinh Hạo mỉm cười gật đầu với các thiếu niên.

Đinh Hạo thấy trong mắt các thiếu niên có che giấu, gục trang, ghen tỵ ẩn sâu. Trong mười mấy người chỉ có một, hai người là chân thành chào hỏi ra, những người khác xem Đinh Hạo như tình địch.

Tạ Giải Ngữ có sức hấp dẫn thật lớn, khiến hơn một nửa đệ tử võ sĩ huyết mạch say mê.

- Một đệ tử ký danh đệ tiện sao xứng làm bằng hữu của nàng? Giải Ngữ, phẩm vị quen bằng hữu của nàng quá kém, bằng hữu như vậy khiến hắn cút đi tốt hơn.

Lúc này một thanh âm vô cùng kiêu ngạo vang lên từ bên cạnh, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Đinh Hạo quay đầu nhìn.

Lại là một thiếu niên khoảng mười bốn, năm tuổi, vóc dáng thon dài, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai, mày kiếm đậm thái dương, vai vược lưng ong, cánh tay dài. Hai bên eo thiếu niên giắt thanh loan đao kỳ dị, chuôi đao treo một cái chuông vàng. Thiếu niên bước đi phát ra tiếng đinh đang trong trẻo.

- Viên Thiên Cương, ngươi lại muốn gây chuyện?

Mắt Tạ Giải Ngữ không chút che giấu lộ ra chén ghét, không có chút hảo cảm với thiếu niên tuần tú này.

Nhưng thực lực của Viên Thiên Cương không tầm thường, vì vẻ mặt Tạ Giải Ngữ nghiêm túc chứ không hề hững hờ với thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng.

Mắt đám người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi lộ biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Lần này có trò hay xem rồi.

Viên Thiên Cương xếp hạng ba trong hai mươi Viên Thiên Cương, cũng là thiên tài số ba trên tổng bảng hơn hai ngàn đệ tử. Huyết mạch của Viên Thiên Cương siêu mạnh, tốc độ tu luyện kinh người, siêu tuyệt. Viên Thiên Cương tính tình cực kỳ bá đạo, thô bạo, bình thường không chỉ một lần tuyên bố đệ nhất mỹ nữ Tạ Giải Ngữ sớm muộn gì là của gã, cấm người khác nhúng chàm.

Trừ quái vật xếp hạng nhất ra Viên Thiên Cương không sợ bất cứ người nào.

- Ta là vì tốt cho nàng.

Viên Thiên Cương đi tới, ánh mắt kiêu ngạo nhìn Đinh Hạo như thấy ăn mày, khinh thường lắc đầu.

Viên Thiên Cương đương nhiên cười nói với Tạ Giải Ngữ:

- Giải ngữ, không phải ta nói nàng thật sự không nên ở chung với cái tên không có tương lai này. Chỉ có người xuất thân siêu đẳng, thiên phú kinh người như ta, tương lai hơn xa đệ tử huyết mạch cao đẳng mới có tư cách đứng bên nàng. Tiểu tử này cút đi!

Đinh Hạo kinh ngạc.

Cái tên này đúng là cực phẩm, tự sướng hơi quá.

Đinh Hạo thì thầm bên tai Tạ Giải Ngữ:

- Này, ta chỉ là lạc đường, nàng có thể cho ta biết làm sao quay về khu vực đệ tử ký danh được không?

Đinh Hạo lười so đo với một đám đệ tử gọi là võ sĩ huyết mạch gì đó, lỡ như xung đột gây lớn chuyện sẽ khiến Tạ Giải Ngữ bị đồng bọn.

Nhưng động tác thân mật của Đinh Hạo khiến đám người hâm mộ Tạ Giải Ngữ phun lửa.

Mấy ngày qua có ai dám đến gần đệ nhất mỹ nữ Tạ Giải Ngữ?

Cố tình Tạ Giải Ngữ không có vẻ gì khó chịu, đám thiếu niên cảm thấy đó là nàng mặc cho đệ tử ký danh đề tiện này lợi dụng.

Tạ Giải Ngữ che môi cười nói:

- Ta mang người đi.

Tạ Giải Ngữ không ngờ thiên tài như Đinh Hạo mà cũng lạc đường, thật thú vị.

- Tiểu tạp chủng, người dám . . . Người muốn chết!

Thấy một tên như ăn xin vậy mà thân thiết với nữ nhân mình nhắm trúng, khuôn mặt tuần tú của Viên Thiên Cương tức giận vụn vỡ. Viên Thiên Cương không thể kiềm nén ngọn lửa ghen tỵ, rút loan đao bên hông ra chém xuống.

Con người Đinh Hạo co rút.

Đinh Hạo thấy một đao kia nhìn như tùy ý nhưng ẩn chứa vận ý đao đao chí giản, có dấu hiệu đao ý trong truyền thuyết. Đám người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi không thể sánh bằng Viên Thiên Cương, quá đáng sợ.

Đinh!

Tạ Giải Ngữ giơ tay, kiếm to đỏ rực vàng đỡ đao.

Mắt mỹ thiếu nữ Tạ Giải Ngữ thiêu đốt giận dữ và chiến ý, nếu Viên Thiên Cương còn dằng dãi nữa thì nàng thật sự tức giận.

Đệ tử võ sĩ huyết mạch đều đã chứng kiến sức chiến đấu đáng sợ của Tạ Giải Ngữ khi tức giận, dù không mở lực lượng huyết mạch thì nàng cũng vững vàng đỡ một chiêu gần như đao ý của Viên Thiên Cương. Một khi Tạ Giải Ngữ mở ra lực lượng huyết mạch thì Viên Thiên Cương không phải là đối thủ.

Nhưng mặt Viên Thiên Cương sa sầm không quan tâm Tạ Giải Ngữ.

Viên Thiên Cương bị giận dữ làm mù mị đầu óc, nghiêng răng nhìn Đinh Hạo.

Viên Thiên Cương khiêu khích nói:

- Tạp chủng, núp sau lưng nữ nhân thì ra gì? Có ngon cùng ta đại chiến một trận!

Đinh Hạo bĩu môi không quan tâm tên biến thái Viên Thiên Cương tự sướng, kêu Tạ Giải Ngữ một tiếng, hai người vai kề vai xoay người rời đi.

Viên Thiên Cương cảm giác bị phớt lờ, tức giận quát:

- Người . . . Các người . . . Đồ hèn, nhát gan . . .

Đinh Hạo không quan tâm, cho rằng chó đang sủa.

Đình Hạo sốt ruột quay về khu vực đệ tử ký danh, hẳn phải giành giật từng giây tu luyện. Đình Hạo không muốn lãng phí thời gian so đo với đám người nhàm chán này.

Thì ra đây chính là đệ tử võ sĩ huyết mạch sao? Trời sinh cao cao tại thượng, có thể kích phát đại thần thông, được nguyên tông môn xem trọng, hết sức bồi dưỡng. Ai ngờ võ sĩ huyết mạch chỉ là thứ không ra gì, đấu đá nhau, âm mưu tính kế.

Khiến Đình Hạo vô cùng thất vọng.

Những đệ tử võ sĩ huyết mạch này không bằng đệ tử ký danh bình thường, ít nhất tuy trong đệ tử ký danh có cạnh tranh nhưng là khích lệ lành mạnh. Trong cạnh tranh có tình, làm người thấy ấm áp, tuyệt đối lạnh lẽo như mười mấy võ sĩ huyết mạch.

Đình Hạo bỗng thấy kiêu ngạo vì là đệ tử ký danh bình thường.

Tạ Giải Ngữ đã cất kiếm to đổ vào dụng cụ trữ vật của mình từ bao giờ, cười tươi đi bên cạnh Đình Hạo.

Sau lưng Tạ Giải Ngữ, Đình Hạo, đám người trong mắt phun lửa, ghen tỵ muốn điên.

Vai kề vai đi cùng đệ nhất mỹ nữ Tạ Giải Ngữ là chuyện bọn họ nằm mơ bao nhiêu lần đều không dám tưởng tượng.

139. Chương 139: Tin Tưởng, Chắc Chắn Người Sẽ Thắng

Lại thêm cùng là đệ tử võ sĩ huyết mạch, bọn họ biết rõ Tạ Giải Ngữ không chỉ có sắc đẹp tuyệt trần càng có tiềm lực không gì sánh bằng. Nghe nói Tạ Giải Ngữ có tiên hoàng thần thể cực kỳ hiếm thấy, là thiên tài trong thiên tài, nếu cùng nhau song tu thì vô cùng diệu dụng.

Bây giờ một đóa thần hoa bị một đệ tử ký danh dè tiện hái đi sao?

Thật là không có thiên lý!

Viên Thiên Cương tức giận không có chỗ trút, tức giận quát:

- Phế vật, là người nhất gan, hèn! Đệ tử ký danh các người đều là đám phế vật, vô dụng, rác rưởi! Là đá lót chân cho chúng ta, một ngày nào đó người sẽ quỳ dưới chân ta xin tha . . .

Đình Hạo bỗng đứng lại.

Đình Hạo chậm rãi xoay người nhìn Viên Thiên Cương như dã thú phát cuồng, ánh mắt như đao.

Khóe môi Đình Hạo cong lên:

- Người nói đệ tử ký danh đều là rác rưởi vô dụng?

Viên Thiên Cương thấy rõ cuộc chọc giận đối thủ, cười to bảo:

- Đúng vậy. Rác rưởi, các người chính là một đám đá kê chân đáng thương, phế vật vô dụng!

- Vậy sao?

Đình Hạo cười tủm tỉm:

- Thế thì người hãy mở mắt nhìn thực lực của đệ tử ký danh đi!

Đình Hạo chưa dứt lời đã lắc người hóa thành luồng khói tới trước mặt Viên Thiên Cương, bàn tay trắng như ngọc nhẹ ấn.

Viên Thiên Cương quát to:

- Muốn chết!

Cánh tay Viên Thiên Cương kéo một chuỗi cái bóng trên không trung, chớp mắt rút hai thanh loan đao ra, chuông vang kêu gấp gấp quấy rối tâm hồn.

Viên Thiên Cương sắp thi triển đao pháp đặc ý nhất.

Nhưng hai tay Viên Thiên Cương bỗng cứng lại, song đao như rơi vào đầm lầy biến chậm chạp, không còn cảm giác trôi chảy như bình thường. Viên Thiên Cương ngây người, kinh ngạc phát hiện không biết tại sao bàn tay đối thủ đã nhẹ nhàng ấn vào điểm song đao giao nhau.

Đinh Hạo quát to:

- Cút!

Mọi người nghe rõ ràng thanh âm.

Trong phút chốc đám người thấy cổ tay Đinh Hạo run lên.

Viên Thiên Cương hoàn toàn biến sắc mặt, cảm giác lực lượng hùng hồn xâm nhập. Viên Thiên Cương như bị búa công thành đánh trúng dấn mặt đất bay ra ngoài.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Viên Thiên Cương đập mạnh vào rò rỉ chấn quảng trường phía xa, đụng gãy bốn, năm lan can ngọc thạch. Mặt Viên Thiên Cương trắng bệch té xuống đất, phun ra ngụm máu đỏ. Biểu tình Viên Thiên Cương dữ tợn nhìn Đinh Hạo, mắt tràn ngập khó tin.

Đám người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng há to mồm đến tận mang tai.

Làm sao có thể?

Đệ tử võ sĩ huyết mạch xếp hạng ba tổng bảng, Viên Thiên Cương được xem là nhân vật thống lĩnh Văn Kiếm tông trong tương lai, được ngàn vạn yêu thương trong tông môn bị một đệ tử ký danh nho nhỏ nhẹ nhàng vỗ chưởng đã té lăn quay?

Đang . . . Đùa sao?

Có mấy thiếu niên võ sĩ huyết mạch khó tin dụi mắt, cảm giác như mặt bị tát một cái.

Mặt Viên Thiên Cương xám xịt.

Viên Thiên Cương không ngờ sẽ thua hoàn toàn, đối phương lấy thực lực mạnh mẽ nghiền nát gã, hề có kỹ xảo âm mưu, bày ra thực lực rõ ràng.

Sao đệ tử ký danh có thể mạnh như vậy được?

Vốn Viên Thiên Cương cho rằng ban đầu Đinh Hạo không đấu võ với gã là vì sợ nên khinh thường.

Đả kích mãnh liệt làm mỗi một đệ tử võ sĩ huyết mạch sắp không ngẩng đầu lên được.

Chỉ có Tạ Giải Ngữ mặc giáp nhẹ màu đỏ như nữ võ thần giáng trần là lộ biểu tình 'sớm biết sẽ như vậy'. Ngay từ đầu Tạ Giải Ngữ đã không nghi ngờ thực lực của Đinh Hạo, không tiếp xúc với hắn sẽ không hiểu được trong người hắn ẩn chứa lực lượng thế nào.

Ánh mắt Đinh Hạo quét qua mặt các thiếu niên, quét sách khí thế hùng hổ vênh vao của bọn họ. Không ai dám ngẩng đầu đối diện Đinh Hạo.

- Cái gọi là đệ tử huyết mạch cũng chỉ có thế, bây giờ các ngươi đã biết thực lực của đệ tử ký danh rồi đi?

Đinh Hạo cười khê, lắc đầu xoay đi.

Lúc này, phía xa có một thiếu niên tóc tím ngay từ khi Đinh Hạo xuất hiện vẫn không có động tác gì, yên lặng ngồi trên tảng đá cao hai mươi thước tu luyện công pháp nào đó liếc bóng lưng hắn một cái.

Đinh Hạo ở phía xa lập tức cảnh giác.

Đinh Hạo xoay người lại, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung bắn ra một chuỗi hỏa hoa vô hình.

Đinh Hạo giật mình nghi hoặc hỏi:

- Người này là một kinh địch.

Thiếu niên tóc tím không giống đệ tử huyết mạch khác, hơi thở bình tĩnh không hề nôn nóng, bình tĩnh như hồ nước sâu không thấy đáy. Thiếu niên tóc tím thu dao động huyền khí vào người càng hiện ra sâu không lường được.

Đinh Hạo thấy rõ chiến ý dày đặc trong mắt thiếu niên tóc tím.

Nhưng rất nhanh thiếu niên tóc tím nhắm mắt lại như ngủ, hơi thở biến bình tĩnh.

Đinh Hạo xoay người đi.

Trực giác nói cho Đinh Hạo sớm muốn gì sẽ chiến đấu với thiếu niên tóc tím này.

* * *

Nhờ có Tạ Giải Ngữ hướng dẫn, Đinh Hạo mù đường rốt cuộc ra khỏi bậc bảy mông lung trong mây, thuận lợi đi tới khu hoạt động của đệ tử ký danh khu vực bậc ba.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Được rồi, ngừng ở đây đi. Hôm nay đa tạ nàng.

- Ta cũng rất vui khi gặp người.

Tạ Giải Ngữ tự nhiên thẳng thắn nói:

- Mỗi ngày ở chung với cái đám đấu đá lẫn nhau làm ta chán chết.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Đây chính là tệ đoan của môn phái.

Đinh Hạo khê thở dài:

- Bọn họ đều là đứa trẻ bị làm hư, dù sao còn quá trẻ, các trưởng bối cường chiêu khiến họ mất đi trái tim bình thường. Cứ thế này thì trời sinh có thể chất huyết mạch thần dân không phải chuyện tốt.

- Người nói chuyện già dặn làm như già lắm vậy, nhưng người phải chú ý một người, hẳn không đơn giản.

- Ý nàng nói là thiếu niên tóc tím ngồi trên pho tượng kia?

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Ừm! Đúng là hẳn khác với người thường. Trong hai mươi đệ tử huyết mạch trừ nàng ra thì ta cũng không nhìn thấu tên đó tên đó. Nhưng mà . . . Hi hi.

Nói đến đây Đinh Hạo cười nói:

- Ta dám chọc cả Mục Thiên Dương thì chẳng lẽ sợ người khác sao?

- Nói cũng đúng.

Tạ Giải Ngữ liếc Đinh Hạo, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Chuyện này đã đồn ra ngoài, tin tưởng không lâu sau tất cả mọi người sẽ biết. Đinh Hạo, chuyện trong Vấn Kiếm tông không đơn giản như mặt ngoài, bây giờ sống ngầm đã dâng lên, e rằng có vài người âm thầm hại người. Bình thường người phải cẩn thận một chút.

Đinh Hạo gật đầu không nghĩ nhiều chuyện như lúc đầu, cố ý trêu đùa nói:

- Sao nói đến ước chiến ba năm hình như nàng không lo cho ta?

Tạ Giải Ngữ cười tươi với Đinh Hạo, chắc chắn nói:

- Đó là bởi vì ta vững tin người cuối cùng chiến thắng là người chứ không phải Mục Thiên Dương!

140. Chương 140: Đan Dược, Trái Tim Tây Môn Thiên Tuyệt

Đinh Hạo ngậy người.

Nói thật là từ khi xảy ra chuyện ước chiến tại Thiên Hàn Tuyệt phong, tất cả thanh âm nghi ngờ, lo lắng. Lần đầu tiên Đinh Hạo nghe có người nói ‘người nhất định có thể thắng!’

Nhìn ra được Tạ Giải Ngữ không nói an ủi mình.

Mỹ thiếu nữ biểu tình vô cùng chắc chắn, nghiêm túc nói lên Tạ Giải Ngữ nói thật.

Không biết sao lòng Đinh Hạo ấm áp, nhìn thiếu nữ Tạ Giải Ngữ đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân tỏa ánh sáng ấm áp nhu hòa cười tươi như hoa. Đinh Hạo không kiềm được muốn ôm Tạ Giải Ngữ vào lòng.

* * *

Phía xa có ba người đứng.

Trừ đệ nhất mỹ nữ năm viện đông, tây, nam, bắc, trung đệ tử ký danh Lý Y Nhược ra còn có Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương theo xu hướng tiêu không rời mạnh, mạnh không rời tiêu.

Mặt Tiêu Thừa Tuyên còn có vết sẹo gãi cằm, giọng điệu đáng đánh trầm ngâm nói:

- A! Thì ra Đinh huynh đệ đã có cô nương mình thích. Cô nương đó đẹp thật nhưng sao thấy quen mắt quá. Y Nhược muội muội hình như có đối thủ rồi?

Lý Tàn Dương tức giận chột Tiêu Thừa Tuyên, thậm chí không lẽ không nhìn ra Lý Y Nhược từ sau khi rèn luyện đã yêu Đinh Hạo, thế mà Tiêu Thừa Tuyên còn đổ dầu vào lửa, thật đáng ghét.

Lý Y Nhược chỉ nhìn đôi trai tài gái sắc đứng dưới ánh nắng ở phía xa, không nói.

Lý Tàn Dương hơi lo, miễn cưỡng nói:

- Biểu muội, đừng lo lắng. Có lẽ Đinh huynh đệ và cô nương kia là bằng hữu bình thường.

Lúc này Tiêu Thừa Tuyên cũng nhận ra điều gì, vội vàng mất bò mới lo làm chuồng gặt đầu:

- Đúng đúng, Y Nhược muội muội đừng buồn, đừng nản lòng. Nếu nàng thích Đinh Hạo thì hãy nói thẳng, đẹp như nàng lại có ta và Tà Dương trợ giúp nhất định có thể bắt lấy tiểu tử này.

- Các người đang nói gì vậy?

Lý Y Nhược dở khóc dở cười giậm chân, hất tóc, cực kỳ tự tin nói:

- Ta không sợ có ai cạnh tranh, Đinh sư huynh nhất định sẽ chọn ta.

Lý Y Nhược nói xong tiêu sái hất mái tóc dài ngang eo, xoay người rời đi.

- A? Thì ra nàng thật sự thích Đinh huynh đệ?

Tiêu Thừa Tuyên như phát hiện vùng đất mới, cười gian:

- Đám ong bướm bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn chắc sẽ hạn chết Đinh Hạo, ha ha ha ha ha ha!

Lý Tàn Dương trán nổi gân xanh vỗ ót Lý Tàn Dương, lắc đầu rời đi.

- Đây, tại sao đánh đầu ta?

Tiêu Thừa Tuyên bắt mẫn đuối theo.

* * *

Cuối cùng Đinh Hạo vẫn không ôm Tạ Giải Ngữ vào lòng.

Một chút lý trí khiến Đinh Hạo kiềm chế xúc động.

Đinh Hạo cười hỏi:

- Phải rồi, Đỉnh Đỉnh đâu? Cô bé trưởng thành sớm đó sao ta chưa thấy mặt?

Mặt Tạ Giải Ngữ hơi đỏ sẫm, nói:

- Cô bé còn đang trưởng thành thân thể, giờ sống sung sướng mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn giống như heo. Lần sau ta mang con bé đến gặp người.

Đinh Hạo gật đầu, ngược lên nhìn sắc trời, bất giác đã đến buổi học chiều.

Đinh Hạo cười nói:

- Đa tạ nàng hôm nay đưa ta xuống, mau trở về đi. Đệ tử bình thường chúng ta không dám trốn học, nếu bị giáo viên phát hiện sẽ phạt nặng.

- Được, hẹn gặp lại.

Tạ Giải Ngữ tiêu sái vẫy tay, xoay người, vạt chiến váy bay lên như áng mây hồng xinh đẹp không thể nhìn ngó bay xa, chớp mắt đã biến mất sau khe núi.

Đinh Hạo khẽ thở phào, xoay người đi hướng vô xá. Chiều hôm nay là tiết linh thảo của băng sơn mỹ nữ ngự tỷ Tây Môn Thiên Tuyết, không ai dám chậm trễ.

* * *

Tây Môn Thiên Tuyết được các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hoan nghênh nhất trong số các giáo viên giảng dạy, mới đầu chỉ vì nàng quá đẹp và tuổi gần bằng bọn họ. Sau này vì tri thức uyên bác trong môn linh thảo của Tây Môn Thiên Tuyết, bao gồm ví dụ thực tế trôi chảy như nước.

Cho nên môn học vốn không được các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện yêu thích bây giờ bọn họ bắt đầu thấy hứng thú.

Đáng tiếc là trong số các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không bao gồm Đinh Hạo.

Ít nhất Tây Môn Thiên Tuyết thấy trạng nguyên đại tái năm viện trong tiết học của nàng không phấn chấn chút nào, hay thần thờ, chống cằm ngẩn người trong giờ học. Không biết Đinh Hạo suy nghĩ cái gì nhưng chắc chắn là không nghe Tây Môn Thiên Tuyết giảng bài.

Biểu hiện như vậy là đã kích niềm tin của Tây Môn Thiên Tuyết.

Thật ra từ tiết học đầu tiên Tây Môn Thiên Tuyết đã chú ý đến Đinh Hạo, dù sao khi đó hắn đã nổi danh. Sau này Đinh Hạo là đệ nhất nhân đại tái năm viện, xem như đệ tử thiên tài. Tây Môn Thiên Tuyết hy vọng Đinh Hạo sẽ phát triển mặt thiên tài này trong thảo dược học.

Tây Môn Thiên Tuyết cực kỳ say mê thuật đan dược và thảo dược học, gần như thành kính.

Rất sớm trước kia Tây Môn Thiên Tuyết đã lập chí trở thành một linh thảo đan dược sư vĩ đại, hy vọng có thể phát dương quang đại Linh Thảo Đường. Vì đạt đến mục tiêu này Tây Môn Thiên Tuyết hy vọng có nhiều thiếu niên thiên tài hơn cùng nàng chung chí hướng, cố gắng cùng nhau.

Đinh Hạo là một trong các mục tiêu Tây Môn Thiên Tuyết chọn.

Nhưng biểu hiện từ đó đến giờ của Đinh Hạo làm Tây Môn Thiên Tuyết hơi thất vọng.

- Hôm nay dạy đến đây, tan học. Còn ba ngày là đến lúc các người nộp bài, hy vọng khi đó các người đừng khiến ta thất vọng.

Giọng Tây Môn Thiên Tuyết trong trẻo kết thúc khóa học, liếc Đinh Hạo thù người ngồi.

Tây Môn Thiên Tuyết nhíu mày, thêm một câu:

- Đinh Hạo, người đi theo ta.

Đinh Hạo còn đang ngẩn người.

Vương Tiểu Thất vội vàng đẩy Đinh Hạo, liên tục nháy mắt.

- A? Chuyện gì?

Tốt cuộc Đinh Hạo tỉnh táo lại, mở mắt đứng dậy, thấy Vương Tiểu Thất nháy mắt, nhìn mỹ nữ ngự tỳ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết liền hiểu vụ việc. Đinh Hạo buồn bực đứng dậy theo Tây Môn Thiên Tuyết đi ra võ xá.

- Ô ô ô!

- Ha ha ha ha ha ha! Không lẽ mỹ nữ giáo viên cũng bị Đinh sư huynh chinh phục?

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trêu chọc.

Đinh Hạo ngoan ngoãn theo sau lưng Tây Môn Thiên Tuyết, mùi thơm thoang thoảng phát ra từ mỹ nữ ngự tỳ chui vào mũi Đinh Hạo, khiến hắn nhìn chằm chằm vào nàng.

Tây Môn Thiên Tuyết không phải kiểu đơn thuần đáng yêu vô địch như Tạ Giải Ngữ, cũng không mỹ lệ kiều diễm vô song như Lý Y Nhược. Tây Môn Thiên Tuyết là khí chất trang nhã như đóa hoa sen trắng nở ộ trong nước, mùi thơm ưu nhã cho người cảm giác chỉ nhìn xa chứ không dám vấy bẩn.

Trừ điều đó ra có lẽ vì tuổi tác lớn nên Tây Môn Thiên Tuyết phát dục đáng người cực kỳ hoàn mỹ.

Bộ ngực cao vút banh căng trường bào giáo viên màu trắng như sắp nhảy ra ngoài, eo nhỏ đến một tay ôm hết. Cặp mông vêu đầy co giãn, tỷ lệ ba vòng khoa trương mà hợp lý, bất cứ ai nhìn thấy sẽ không kiềm được bị hấp dẫn ánh mắt.

Dáng người nóng bỏng thể này phối hợp khuôn mặt trang nhã, lạnh lùng, hai cảm giác khác nhau kết hợp lại hình thành sức hấp dẫn đặc biệt, hơi thở thực nữ khiến người say mê.

141. Chương 141: Thời Kỳ, Viện Thủ Năm Viện

Đinh Hạo kiềm không được nhìn thân hình ngự tỳ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết mấy lần.

Hai người một trước một sau đi tới một khu vườn trồng trọt tĩnh lặng sau nửa nén nhang.

Hàng rào xanh vòng quanh khu vườn, một gian nhà gỗ, một dòng suối nhân tạo chảy qua khu vườn, nước róc rách khiến khu vườn càng yên lặng, đẹp hơn.

Tây Môn Thiên Tuyết đẩy cửa gỗ, bước vào.

Khuôn mặt luôn lạnh băng khi thấy chồi được xanh trong vườn ươm thì lộ nụ cười dịu dàng tận đáy lòng.

Chắc đây là vườn thuốc thực nghiệm Tây Môn Thiên Tuyết tự tay tạo ra, bên trong toàn gieo trồng thảo dược cấp bậc thấp thường thấy nhưng cũng rậm rạp um tùm, tràn ngập sức sống. Trong không khí lan tỏa hương thảo dược thơm nồng.

Đinh Hạo ngần ngừ một chút, theo vào.

Tây Môn Thiên Tuyết im lặng mãi rồi cuộc lên tiếng:

- Đinh Hạo, người không thích môn thảo dược sao?

Đinh Hạo cười xòa nói:

- A! Không, rất thích.

Tây Môn Thiên Tuyết vạch thẳng:

- Người đang nói dối.

Đôi mắt trong suốt như nhìn thấu hồn người, Tây Môn Thiên Tuyết hơi thất vọng nói:

- Nếu thích thì tại sao ngây người trong lớp của ta?

- A!

Đinh Hạo im lặng, thầm nhủ: Nếu ta nói không phải đang ngăn người mà học với lão nãi nãi tự xưng là thần đan sư thì nàng có tin không?

Mỗi một học nhìn như Đinh Hạo thần thờ nhưng sự thật là hắn đang học tri thức linh thảo với Đạo Tổ. Tuy Tây Môn Thiên Tuyết rất có thực lực, thiên phú đạo đan được nhưng so với quái vật tổ tông Đạo Tổ thì kém xa lắm.

- Ta thử đoán lý do người không thích học môn này xem.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn thẳng mắt Đinh Hạo, thản nhiên nói:

- Chắc người cảm thấy thảo dược và luyện đan quá mức rườm rà, sẽ làm người phân tâm, không như tu luyện huyền khí, kiếm thuật giúp người cường đại, vô địch trong thời gian có đúng không?

Đinh Hạo còn có thể nói cái gì?

Tây Môn Thiên Tuyết tận tình khuyên nhủ:

- Thật ra đây là người bình thường hiểu lầm nghề đan dược sư. Đúng vậy, khởi bước thì đan dược sư chậm hơn võ đạo một chút, hiệu quả trễ hơn nhưng nếu người trông thấy dù là đẳng cấp tông sư thực lực siêu tuyệt cũng phải kính sợ với đan dược sư. Nếu nói lực lượng là gốc của võ giả thì đan dược là sinh mạng thứ hai, theo ta được biết sức chiến đấu của đan dược sư cao giai không thua gì võ giả.

Đinh Hạo gật đầu.

Không biết Đạo Tổ dạy đạo lý này cho Đinh Hạo bao nhiêu lần.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn biểu tình của Đinh Hạo, bắt đầu nói:

- Nếu người đã biết thì tại sao không chăm chú nghe giảng bài? Ta cảm thấy người có tiềm chất trở thành đan dược sư, người nên suy nghĩ kỹ, dù đan võ song tu cũng sẽ không lãng phí bao nhiêu thời gian của người.

Đinh Hạo sốt ruột muốn quay về thực hiện kế hoạch tu luyện mỗi ngày, vỗ ngực bảo đảm:

- Tây Môn lão sư, ta sẽ chăm chỉ học.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn ra được Đinh Hạo qua loa đối phó, bắt đầu lắc đầu.

Tây Môn Thiên Tuyết chán nản nói:

- Được rồi, người đi đi.

Đinh Hạo vội hành lễ, nói cảm ơn rồi đi ngay.

Tây Môn Thiên Tuyết thở dài, vẫn thấy đáng tiếc.

Tây Môn Thiên Tuyết ngẫm nghĩ, nói:

- Chờ đã, chỗ ta có một quyển đề cương linh dược, là ta tự mình biên soạn ra tâm đắc, người cầm lấy nhìn đi. Người sẽ phát hiện môn linh thảo, đan dược tuyệt đối không như người tưởng tượng!

Đinh Hạo xoay người nhận quyển sách màu lam dày.

Trong giây phút đó tay Đinh Hạo đụng vào ngón tay Tây Môn Thiên Tuyết trắng như ngọc, cảm giác lạnh lẽo truyền đến.

Tây Môn Thiên Tuyết như bị điện giật vội rút tay về.

Đinh Hạo lại cảm ơn, bước nhanh rời khỏi vườn thuốc hẻo lánh.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn bóng lưng Đinh Hạo, buồn bực lắc đầu. Về mặt Tây Môn Thiên Tuyết thất vọng thở dài, xoay người đi vào trong vườn thuốc. Tây Môn Thiên Tuyết duỗi tay ra, một đốm sáng đỏ nhạt thoáng hiện, một công cụ như đan lô màu đỏ to cỡ nắm tay xoay tròn trong lòng bàn tay nàng.

Từng luồng khói xanh nhạt mỏng lung phun ra từ đan lô đỏ tràn ngập trong vườn thảo dược.

Gió nhẹ thổi qua, linh thảo vốn xanh biếc càng mọng nước hơn.

Nếu Đinh Hạo có mặt chắc chắn sẽ kiếm không được thất thanh kêu lên. Trông Tây Môn Thiên Tuyết yếu đuối nhưng huyền khí dao động trên Võ Đồ cảnh, khổng chế đan lô đạt đến nhập vi chi cảnh mà Đạo Tổ nói.

* * *

Mấy ngày tiếp theo Đinh Hạo trừ đi học, tu luyện ra tốn nhiều thời gian chăm sóc cho thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực.

Sóng gió Thiên Lý Lâu bị Đinh Hạo một người một kiếm đánh sập dần tĩnh lặng, cao tăng tông môn không truy cứu chuyện này. Các trưởng lão ngoại môn sau lưng Thiên Lý Lâu trong tin đồn cũng không có dấu hiệu gây sự với Đinh Hạo, như chuyện không hề xảy ra.

Đoạn Thiên Lý bị thương nặng, mất hết mặt mũi không thể nhặt lại, sau khi chữa lành vết thương xám xịt rời khỏi Vãn Kiếm tông, không biết tung tích. Thiên Lý Lâu đóng cửa, bị người ta bán với giá cao.

Bởi vì chuyện này khiến một số đệ tử ngoại môn tổ chức buôn bán thành thật nhiều, không khi dễ bóc lột các đệ tử ký danh nữa.

Cái tên Đinh Hạo lại trở thành đề tài nóng của các phương.

Mấy ngày sau thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực hoàn toàn lành vết thương, không để lại di chứng gì.

Đặc biệt là thiếu niên thợ săn Trương Phàm có Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất không tiếc tiền dùng các loại linh dược kích động ngược lại đã gặp họa được phước, phẩm chất kinh mạch của thiếu niên thợ săn Trương Phàm vốn rất thấp kém nhờ được lực tăng một bậc, tuy chưa đến tình trạng thay da đổi thịt nhưng tốt hơn trước kia rất nhiều.

Lúc này ngày bầu cử chọn viện thủ rốt cuộc đến.

Viện thủ là người quản lý hai trăm đệ tử ký danh mỗi viện, có các loại quyền lợi làm người đỡ mắt. Viện thủ có thể một câu quyết định nhiều chuyện trong viện, bao gồm phân phối tài nguyên tu luyện, quyền lực nặng không thua gì Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong. Bởi vậy với bất cứ đệ tử ký danh nào viện thủ có sức hấp dẫn trí mạng.

Cách sinh ra viện thủ vô cùng đơn giản.

Không phải cao tăng tông môn chỉ định, không quyết định bằng tỷ võ.

Là các đệ tử ký danh mỗi viện tự đề cử, bầu người được nhiều đệ tử ủng hộ nhất là sẽ trở thành đứng đầu một viện.

Từ khi tin bầu viện thủ truyền ra có rất nhiều người phấn đấu vì giành lấy chức vị quyền thế hiển hách. Có người bỏ nhiều tiền mời các sư huynh đệ uống rượu ăn cơm, có người tổ chức các đội nhỏ nói chuyện kéo phiếu, có người hứa rất nhiều rằng khi mình làm viện thủ sẽ thế này thế kia.

142. Chương 142: Diễn Thuyết, Tự Rước Lầy Nhục

Lúc này có thể thấy rõ ràng ai được các sư huynh đệ hoan nghênh tôn sùng nhất, ai không được thích.

Trong Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo được ủng hộ nhiều nhất.

Từ ngày đầu tiên Đinh Hạo vào Vãn Kiếm tông để lại ấn tượng cho các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện là thân thiện, khiêm tốn, thích giúp người, rất rộng rãi. Mỗi ngày Đinh Hạo ở trong cơm xá giải đáp các thắc mắc của đệ tử ký danh, được hạng nhất trong đại tái năm viện giành tài nguyên tu luyện cho

Thanh Sam Đông Viện, mỗi người đều được lợi. Lúc rèn luyện Đinh Hạo xả thân bảo vệ người khác, đập sập Thiên Lý Lâu trút giận cho các sư huynh đệ.

Tất cả khiến Đinh Hạo được ủng hộ trong Thanh Sam Đông Viện chưa từng có.

So sánh thì cao thủ khác trong Thanh Sam Đông Viện như Lý Lan, Cát Âm, Trương Thiên Luân, Phương Thiên Dực, Trắc Nhất Phong thua Đinh Hạo rất xa về mặt này, không cùng đẳng cấp.

Nhiều người cảm thấy chức viện thủ trong Thanh Sam Đông Viện, Bạch Sam Trung Viện sẽ không có gì bất ngờ.

Lý Mục Vân trong Bạch Sam Trung Viện, Đinh Hạo trong Thanh Sam Đông Viện, đây là tồn tại không ai sánh bằng được, có thể nhẹ nhàng thắng bầu cử.

Về Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện tuy có các đệ tử ký danh nổi bật có sức cạnh tranh nhưng không có ưu thế tuyệt đối giống Lý Mục Vân, Đinh Hạo. Cuối cùng hoa rơi vào nhà ai thật khó đoán.

Hôm nay mặt trời rực rỡ, gió nhẹ thổi, lá khô từ ngọn cây rơi xuống rực rỡ sắc vàng trải đường đá xanh giữa rừng.

Ấn sáng xong các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện tâm tình hưng phấn tốp năm tốp ba đi vô xá. Giống như lần đầu tập hợp vào hai mươi ngày trước, các đệ tử ký danh ngồi trên thềm đá xung quanh lôi đài chờ đến canh giờ.

Rốt cuộc sắp bắt đầu bầu viện thủ.

Đa phần các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đã quyết định.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cười tủm tỉm đứng trên lôi đài, trong miệng ngậm một cọng cỏ, tay khoanh trước ngực. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong lướt qua mỗi một đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong đầu bọn họ.

Giấy lát sau các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đều đến đông đủ.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói:

- Ha, nhìn đám nhãi ranh các ngươi hưng phấn xem. Chẳng qua là tuyển viện thủ, có cần như vậy không? Huống chi đám nhóc các ngươi biểu hiện quá kém, bầu cử chỉ là quá trình, trong các ngươi có ai thắng được tên mặt trắng này không?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong chỉ vào Đinh Hạo ngồi chung với đám người Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm trong đám đông.

Tổ cha nó!

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Công lực kéo thù hận của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đúng là siêu đẳng, há mồm liền có người muốn đập gã. Người mới là mặt trắng!

- Được rồi, nếu mọi người đã hưng phấn như vậy thì chúng ta bắt đầu đi, mau chóng bầu xong ta còn trở về uống rượu đi ngủ.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vừa nói vừa ngáp, mắt kiên nhẫn nói:

- Bây giờ cho đám nhóc các ngươi một cơ hội, có ai muốn làm viện thủ thì đi lên kiểm môn phái hiệu. Hừm, hãy nói sau khi các ngươi làm viện thủ thì sẽ làm sao khiến mọi người không hối hận hôm nay bỏ phiếu.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói xong nhảy xuống lôi đài, nhường võ đài to lớn cho các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

Không như lần đầu tiên tập hợp tại võ xá ngồi lung tung, lần này các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện chọn chỗ ngồi lộ ra mấy phần huyền cơ, chia thành trận doanh đoàn thể nhỏ khác nhau. Trong đó Đình Hạo, Lý Lan, mấy đệ tử ký danh ưu tú có tư cách cạnh tranh viện thủ Thanh Sam Đông Viện đều có người ủng hộ quay quanh bên người.

Thật rõ ràng bên cạnh Đình Hạo nhiều người nhất.

Bốn trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trong gần một tháng hơn phân nửa thành người ủng hộ trung thành của Đình Hạo.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực mới lãnh lặn cũng ngồi bên cạnh Đình Hạo.

Xem sắc mặt của Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm hồng hào khỏe khoắn.

Đặc biệt là Trương Phàm làm thợ săn từ nhỏ, ra vào hoang dã vừa rừng sâu, tố chất thân thể rất tốt. Gần đây thiếu niên thợ săn Trương Phàm được Đình Hạo, Vương Tiểu Thất không tiếc bỏ vốn gốc dùng các loại linh thảo trị liệu, khiến thiên phú thể chất kém của gã được cải tạo từ từ, trông bộ dáng tốt hơn trước nhiều.

Rất nhiều người cho rằng Đình Hạo sẽ là người đầu tiên lên đài cạnh tranh.

Bao gồm những đệ tử ký danh ưu tú định cạnh tranh viện thủ cũng nhìn hướng hắn, bọn họ bản năng thừa nhận hắn có địa vị, ưu thế tuyệt đối.

Nhưng Đình Hạo chỉ nhỏ giọng nói chuyện với Vương Tiểu Thất ngồi kế bên, không có vẻ gì muốn lên đài.

Trong đám người phái đối diện, Lý Lan được hai tâm phúc Cát Âm, Trương Thiên Luân vây quanh, có khá nhiều người ủng hộ tụ tập gần đó. Ánh mắt Lý Lan kỳ dị nhìn Đình Hạo, cuối cùng gật đầu dường như xác nhận, hiểu ra cái gì.

Bỗng có người hét to một tiếng:

- Ha ha ha ha ha ha! Chán chết, nếu không dám lên thì để ta!

Có đệ tử ký danh nhảy lên lôi đài.

Đệ tử ký danh này xương gò má nhô lên, thiếu niên thân hình gầy gò khoảng mười bốn tuổi, ột thước bảy tên là Từ Đào.

Thực lực của Từ Đào không tệ, sơ giai tam khiêu Vô Đồ cảnh, một trong mười tuyển thủ hạt giống của Thanh Sam Đông Viện tham gia đại tái năm viện lần đầu tiên. Chỉ tiếc ngay vòng thứ nhất Từ Đào đã rút đài, bình thường tính tình hơi kiêu ngạo, bên cạnh có mấy đệ tử ký danh theo đuôi.

Tiếc rằng Từ Đào có chỉ vài cái đuôi.

- Ta tên là Từ Đào, tin tưởng bên dưới ai cũng nhận ra ta. Ha ha ha ha ha ha! Cái khác ta không dám nói nhưng nếu ta trở thành viện thủ của đông viện chúng ta thì ta nhất định sẽ khiến các người kinh ngạc. Ta sẽ . . . Cuối cùng, xin hãy tin ta chưa tới nửa năm ta sẽ khiến Thanh Sam Đông Viện lớn mạnh, vô địch nguyên Vãn Kiếm tông.

Từ Đào ở trên đài to mồm diễn thuyết.

Tiếc rằng các thiếu niên dưới đài không ngốc, qua gần một tháng quan sát đã có lựa chọn, không bị Từ Đào dụ.

- Hừ! Trở thành vô địch Vãn Kiếm tông? Kiểu nói chuyện đó chỉ có đồ ngu mới nói ra.

- Từ Đào tính cách vui buồn thất thường, con người kiêu ngạo, nếu để hắn trở thành viện thủ chắc sẽ đối xử với chúng ta như con cháu, ích lợi đều bị một mình hắn nuốt.

- Dám nhảy lên đài đầu tiên? Từ Đào nghĩ hắn là ai? Cho rằng mấy hôm trước mời đám người đi tẩu lâu khu thương mại ăn mấy bữa là thu phục hết mọi người rồi sao, buồn cười! Chút tâm kế, khí phách như vậy mà dám thề muốn chức viện thủ?

- Trò hề, dám cướp trước Đình Hạo sư huynh!

Dưới đài liên tục vang tiếng cười nhạt, đặc biệt là mấy đệ tử ký danh gai mắt Từ Đào không thèm che giấu, giọng rõ to vang vọng khắp võ xá.

143. Chương 143: Bầu Cử, Mục Tiêu Của Đình Hạo

Trên lôi đài Từ Đào kích động vẻ mặt lúng túng lúc xanh lúc đỏ. Từ Đào diễn thuyết hơn nửa ngày nhưng không ai phụ họa, bao gồm mấy người đứng về phe gã bị các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện phun nước miếng dè không dám nói câu nào, tình hình lạnh lẽo.

Biểu tình Từ Đào lúng túng.

Trong tình huống như vậy dù mặt Từ Đào dày đến đâu cũng không nói nổi nữa.

Từ Đào hung tợn trừng mắt mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nói mát, Từ Đào không cam lòng nhưng đành vội vàng kết thúc ‘bản thảo chính trị’ của mình xám xịt vội vàng nhảy xuống lôi đài.

Quá mất mặt, đúng là tự rước lấy nhục.

Người thứ nhất nhảy lên giành viện thủ gặp tình trạng lúc túng thế này khiến đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ôm lòng may mắn tỉnh táo hoàn toàn.

Tuy cạnh tranh viện thủ tốt nhưng không phải bất cứ ai cũng có thể lên đài lấy vinh quang.

Bởi vì mỗi phần cạnh tranh đều là võ đài của thiên tài thật sự, muốn dựa vào may mắn giành chức viện thủ là chuyện không thể nào. Trừ phi là tên mập Nhậm Tiêu Dao vận đạo phi thường, người bình thường đừng nằm mơ giữa ban ngày nếu không sẽ chết rất khó xem.

Từ Đào là ví dụ tốt nhất.

Cho nên tiếp theo một số người định đi lên cầu may đều rút lui.

Nguyên võ xá tĩnh lặng.

Mọi người nhìn nhau.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong thấy tình hình như vậy khoanh tay trước ngực, vô tâm vô phách cười phá lên.

- Đã nói rồi, không có chút tài năng thì đừng đi lên mất mặt nhưng vẫn có kẻ không sợ chết ha ha ha ha ha ha! Người thứ nhất lăn xuống đài rồi còn ai dám không?

Tiền nhân Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong lại kéo thù hận.

Mọi người trợn mắt nhìn, vẫn không có người nào đi lên.

- Phi, thật là một đám không có ‘trứng’, chẳng lẽ không ai dám lên sao? Lão tử nhắc nhở các ngươi một câu, hôm nay bầu cử viện thủ không phải giỡn chơi, đừng vì quan hệ thân xa mà quyết định lung tung. Chọn viện thủ thích hợp nhất mới tranh thủ lợi ích tu luyện lớn nhất cho các ngươi, khiến các ngươi đi trước trong năm viện tranh đấu. Bầu chọn một viện thủ phế vật sẽ làm con đường võ đạo giai đoạn đầu của các ngươi sau này thành kẻ thua cuộc. Cho nên các ngươi hãy nghiêm túc lựa chọn đi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cười lạnh tiếp tục sự nghiệp kết thù.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trước tiên là trừng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong sau đó suy tư.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói đánh thức người trong mộng, khiến các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xem xét lại viện thủ đem đến điều gì cho toàn Thanh Sam Đông Viện.

Lúc này quan hệ tư nhân phải gác sang bên, bao gồm yêu thích cá nhân. Dù là đối tượng ngày thường người không thích nhưng nếu hẳn là nhân tuyển viện thủ hợp cách thì tốt nhất là người hãy bỏ phiếu cho hẳn. Có ai muốn con đường võ đạo khởi đầu trong Văn Kiếm tông vì một viện thủ phế vật mà bị hủy?

Giờ phút này, bỏ phiếu bầu người khác thật ra là bỏ phiếu con đường võ đạo một năm sắp tới của mình.

Rõ ràng đây là cuộc thử thách của Văn Kiếm tông cho các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Lần thử thách đặc biệt.

Trong phút chốc nguyên võ xá im lặng, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện suy nghĩ lại lựa chọn của mình.

Ánh mắt nhìn hướng Đinh Hạo ngày càng nhiều.

Không chút nghi ngờ, trong hai mươi mấy ngày qua không ai biểu hiện càng có sức thuyết phục hơn Đinh Hạo. Nếu Đinh Hạo trở thành viện thủ thì đúng là sự lựa chọn số một.

Nhưng Đinh Hạo không có ý gì là tham gia bầu cử.

Ngay sau đó, Lý Lan luôn ngồi đối diện Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy nhảy người lên lôi đài.

Lý Lan không như Từ Đào diễn thuyết một tràng dài, cũng không vỗ ngực hứa hẹn cái gì. Ánh mắt Lý Lan bình tĩnh nhìn tất cả mọi người rồi liếc hướng Đinh Hạo.

Lý Lan bình tĩnh nói:

- Ta, Lý Lan, muốn trở thành viện thủ.

Không ai huyết gió xì xào.

Không ai hò reo.

Lý Lan tham gia bầu cử nằm trong dự đoán của mọi người.

Dù sao Lý Lan cũng là người lấy vinh dự cho Thanh Sam Đông Viện trong đại tái năm viện, được rất nhiều sư huynh đệ ủng hộ. Lý Lan xử sự rất công bình, thực lực tuyệt vời, Ngọc Sắc Khuynh Thành chưởng pháp cực kỳ tuyệt vời. Lý Lan không hề kiêu căng, mặc dù tính cách hơi lạnh nhưng không khiến người ghét.

Hướng chi bên cạnh Lý Lan có Cát Âm, Trương Thiên Luân cũng nằm trong mười tuyển thủ hạt giống lọt vào vòng hai đại tái năm viện, là người ủng hộ kiên quyết của Lý Lan.

Nếu Thanh Sam Đông Viện không có Đinh Hạo càng rực rỡ chói mắt thì Lý Lan chính là thiên tài không thể lung lay trong lòng mọi người. Không chút nghi ngờ, Lý Lan là lựa chọn tốt nhất cho viện thủ trong mắt mọi người.

Tất cả phục điểm này.

Nhưng bây giờ . . .

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện một lần nữa nhìn Đinh Hạo.

Cuối cùng Đinh Hạo đứng dậy.

Trong đám người vang lên tiếng hoan hô.

Nhưng Đinh Hạo chỉ đứng dưới đài không muốn bước lên.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn thiếu niên áo trắng có đôi mày liễu cho người cảm giác yếu đuối. Đinh Hạo mỉm cười, gật đầu.

Đinh Hạo nhận vô số ánh mắt nhìn chăm chú, bình tĩnh mà chậm rãi nói:

- Ta ủng hộ Lý Lan sư huynh.

* * *

Sau này rất nhiều người khó hiểu vì sao Đinh Hạo dễ dàng từ bỏ vị trí viện thủ?

Tình hình lúc đó rõ ràng là chỉ cần Đinh Hạo đi lên lôi đài đấu một trận, dù hắn không nói câu nào, hơi chứng minh thái độ là dễ dàng nắm lấy viện thủ Thanh Sam Đông Viện với ưu thế tuyệt đối.

Nhưng cuối cùng Đinh Hạo lựa chọn nhường quyền lực mọi người thêm muốn cho Lý Lan.

Lý Lan trở thành viện thủ của Thanh Sam Đông Viện.

Chỉ có Đinh Hạo biết rõ hắn không tham gia tranh giành viện thủ Thanh Sam Đông Viện không phải vì nổi hứng, tuyệt đối không phải vì buổi nói chuyện dưới ánh trăng cùng Lý Lan, không phải tùy hứng. Thật ra trong thời gian này Đinh Hạo luôn suy nghĩ về viện thủ, cuối cùng hắn quyết định từ bỏ.

Bởi vì viện thủ nhìn như có quyền lợi hiển hách đủ cùng ăn cùng ngồi với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, phụ trách quản lý nguyên Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhưng các loại quyền lợi cần người trả giá nhiều hơn. Nó thành lập trên cơ sở người phải phân tâm và sức lực quản lý chuyện vật không liên quan võ đạo.

Bất cứ ai đều sức lực có hạn.

Khi người lãng phí một phần sức lực vào chuyện vật nghĩa là thời gian, công sức tu luyện của người sẽ bị cắt một phần.

Đinh Hạo có mục tiêu rất xa là đứng trên đỉnh võ đạo, một kiếm tung hoành thiên hạ, sớm đi Nam Vực tìm kiếm muối muối của mình. Mục tiêu gần của Đinh Hạo ước chiến ba năm với thần đồng Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện.

Hai mục tiêu này là khiêu chiến cực kỳ gian nan với Đinh Hạo.

144. Chương 144: Loạn Tượng, Những Thiên Tài Cùng Lựa Chọn

Nếu không thể tập trung sức lực tu luyện võ đạo, dùng tốc độ nhanh nhất tăng thực lực thì e rằng ba năm sau Đinh Hạo sẽ nuốt hận ở Thiên Hàn Tuyệt phong.

Ba năm này Đinh Hạo phải giành giật từng giây, tập trung hết sức vào tu luyện.

Đinh Hạo định ngày đêm phấn đấu kéo dài ba năm thành sáu năm, chín năm.

Đinh Hạo không chỉ tu luyện võ đạo còn phải đi theo Kiếm Tổ học rèn, theo Đạo Tổ nghiên cứu đan dược. Một người cùng lúc chọn ba con đường càng tốn nhiều thời gian hơn.

Tất cả đều vì biến mạnh, vì sinh tồn.

Bởi vậy Đinh Hạo không có sức lực xử lý các chuyện vụn vặt trong Thanh Sam Đông Viện.

Huống chi dù không có những ràng buộc này thì Đinh Hạo đã sớm quyết định con đường ‘một người một kiếm, hoành hành thiên hạ’.

Đinh Hạo muốn có thực lực cá nhân cường đại vứt bỏ mọi trói buộc, chứ không phải dựa vào siêu thế lực tiểu ngạo thiên hạ.

- Ta muốn khiến đao kiếm trong tay là lực lượng cường đại nhất thế giới này, dù có thân phận cao quý nhất, quyền thế nhất từ xưa đến nay cũng phải run rẩy dưới đao kiếm của ta.

Đinh Hạo không hối hận bỏ viện thủ.

Có người truy đuổi cực độ lực lượng cá nhân, có người truy cầu quyền khuynh thiên hạ hiển hách, đây là hai con đường khác nhau.

Đinh Hạo chọn con đường thứ nhất, hắn kiên quyết đi tiếp.

Chuyện tiếp theo chứng minh Đinh Hạo không phải người duy nhất có tín niệm này.

Bởi vì cuối cùng Bạch Sam Trung Viện chọn viện thủ làm mọi người rất trông mắt. Ban đầu mọi người cho rằng đại ca Thất Nghĩa Minh, Lý Mục Vân, lão nhị Lương Phi Tuyết, thậm chí là võ si lão tam Trần Thắng đều không là viện thủ.

Cuối cùng viện thủ của Bạch Sam Trung Viện là lão tứ Tôn Cửu Thiên của Thất Nghĩa Minh.

Với thực lực, danh vọng của Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết mà không trở thành viện thủ thì chỉ có một khả năng.

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết giống như Đinh Hạo, chủ động từ bỏ.

Ba thiên tài Đinh Hạo, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết đối diện quyền thế hấp dẫn vứt bỏ như cỏ rác khiến các đệ tử ký danh ngược nhìn. Thiên tài chính là thiên tài, khác với người bình thường, lựa chọn cũng giống nhau. Đối diện vô số người ham thích quyền thế địa vị, Đinh Hạo, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết tiêu sái xoay đi khiến người kinh thán.

Trong phút chốc dường như chủ động từ bỏ tranh giành viện thủ trở thành chuyện đáng giá khoe khoang hơn là làm viện thủ.

Cùng lúc đó, cuộc chiến viện thủ trong Tử Sam Nam Viện kịch liệt hơn mọi người tưởng. Vốn Cuồng Nhân Lữ Cuồng nổi tiếng như cồn rất có sức hấp dẫn, nhưng ngày thường gã quá bá đạo đắc tội nhiều sư huynh đệ, chọc nhiều người âm thầm bất mãn. Trong cạnh tranh viện thủ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng cực kỳ yếu thế thua cao thủ khác trong Tử Sam Nam Viện, Vương Tiểu Thạch.

So với Thanh Sam Đông Viện, Bạch Sam Trung Viện bầu cử bình tĩnh thì Tử Sam Nam Viện tràn ngập mùi thuốc súng. Tuy cuối cùng Vương Tiểu Thạch thắng nhưng Tử Sam Nam Viện rơi vào trạng thái phân liệt, đồn rằng các đệ tử ký danh ủng hộ Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch không ai phục ai suốt hỗn chiến. Cuối cùng Tổng giáo viên Tử Sam Nam Viện dùng võ lực trấn áp, tuyên bố kết quả cuối cùng có hiệu lực.

So sánh thì quá trình bầu cử bên Hoàng Sam Bắc Viện rất nhẹ nhàng.

Nhậm Tiêu Dao siêu may mắn vác thịt mỡ lên đài vừa cắn đùi gà vừa nói:

- Nếu chọn ta, nếu ta may mắn thì không chừng có thể truyền cho các ngươi, mọi người cùng nhau phát tài . . .

Tiếp theo tên mập nghịch thiên được hơn một nửa phiếu bầu.

Tất nhiên với điều kiện là mỹ thiếu niên Lâm Tín không tham gia bầu cử mới được như vậy.

Cùng lúc đó, tuy cuộc chiến viện thủ bên Hồng Sam Tây Viện kịch liệt nhưng không đến mức rạn nứt. Dù sao Hồng Sam Tây Viện không có thiên tài quá chói lọi, cuối cùng từ thiếu chủ Tịch Dương Trần Lý Tàn Dương đánh bại mười mấy đối thủ cạnh tranh, trở thành viện thủ của Hồng Sam Tây Viện.

Lúc trước danh tiếng của Lý Tàn Dương không quá nổi, xem như danh nhân không lớn không nhỏ.

Rất nhiều người cho đến lúc này mới bắt đầu chú ý thiếu niên không nghe tên tuổi này.

Đương nhiên Đinh Hạo không ngạc nhiên với kết quả này. Kinh mạch, thiên phú của Lý Tàn Dương đều tuyệt vời, có tâm kế lại được cơ hữu Tiêu Thừa Tuyên không đánh không quen biết rất là nóng nảy ủng hộ, cộng với muội muội Lý Y Nhược cực kỳ xinh đẹp ảnh hưởng, gã trở thành viện thủ là tất nhiên.

Cho nên trong một ngày, viện thủ của các đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung Văn Kiếm tông đã sinh ra.

Lý Lan, Tôn Cửu Thiên, Vương Tiểu Thạch, Nhậm Tiêu Dao, Lý Tàn Dương thoáng chốc thành cái tên tất cả đệ tử ký danh nhớ kỹ.

* * *

- A? Không ngờ nhìn thấu như vậy, chịu được chức viện thủ dụ dỗ?

Trong một đại điện rộng lớn khu vực bậc tám Vắn Kiếm tông, Doãn Nhất Phi đang diện bích nghe tin tức ngồi xếp bằng trên ghế đá tử ngọc biểu tình hơi giật mình mở mắt ra.

Lỗ Kỳ ngồi một bên cười âm trầm nói:

- Nhìn thấu thì sao? Chỉ ba năm, đấu với Mục Thiên Dương của Thanh Bình học viện thì Đinh Hạo chết chắc.

- Cho dù có lão quái vật kia bảo vệ Đinh Hạo, ta không tin sau ba năm trên Thiên Hàn Tuyết phong lão quái vật còn có thể bảo vệ mạng hắn.

Bây giờ Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi hận Đinh Hạo thấu xương.

Một đệ tử ký danh nho nhỏ lần lượt khiến Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi mất mặt, đây là sỉ nhục to lớn.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi chưa dứt lời chợt có dị biến.

Trong đại điện bỗng có đoàn sáng vàng xuất hiện.

Một thân hình thon dài cao ráo tiêu sái phiêu dật bước ra từ ánh sáng vàng.

Toàn thân người đó dâng trào khí thế cường đại như biển cả vô tận lan tràn khắp đại điện, khiến người ta hoảng loạn. Giây tiếp theo khí thế cường đại biến mất, ánh sáng vàng chậm rãi chui vào thân thể người đó.

Đó là một thanh niên khuôn mặt thân thiện, bình thường, khoảng hai mươi bốn, năm tuổi. Thanh niên mặc trường bào vào vàng, im lặng, nho nhã, cho người cảm giác như lão nhị Lương Phi Tuyết của Thất Nghĩa Minh khi trưởng thành. Tuy nhiên thực lực của thanh niên này mạnh hơn Lương Phi Tuyết vô số lần.

Tuy người này đã thu lại huyền khí dao động vẫn tạo áp lực khiến người nghệt thở như nhìn núi cao.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi biểu tình kinh sợ, vội vàng cung kính hành lễ:

- Đông Lưu sư huynh!

Thanh niên thân thiện này tên là Phiếm Đông Lưu, một trong các đệ tử tam đại của Vắn Kiếm tông, địa vị thân phận cực kỳ tôn quý, trên hai người Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi.

- Hai vị sư đệ.

Thanh niên Phiếm Đông Lưu thân thiện gật đầu, nói:

- Công tử đã biết chuyện các người kể, tạm thời đừng trêu vào lão quái vật kia, sẽ có người đối phó lão ta. Còn Đinh Hạo thì có nỗi tội cỡ nào cũng chỉ là đệ tử bình thường, một tiểu nhân vật. Nếu bên kia đã lựa chọn lôi kéo hắn thì chúng ta không cần uống phí sức lực vào đệ tử bình thường đó.

145. Chương 145: Loạn Tượng, Tăng Tiến Thực Lực

Lỗ Kỳ mừng rỡ nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Nói vậy là công tử quyết định từ bỏ Đinh Hạo?

Phiếm Đông Lưu gật đầu, nói:

- Một kẻ táo bạo ước chiến với Mục Thiên Dương đã là người chết, không có giá trị lôi kéo. Nếu nhóm Quan Phi Độ muốn thì để cho bọn họ đi, khiến bọn họ hết sức bồi dưỡng, bọn họ gà bay trứng vỡ. Mục tiêu của chúng ta vẫn là hai mươi đệ tử võ sĩ huyết mạch, đặc biệt là Viên Thiên Cương, Tạ Giải Ngừ, Phùng Ninh, phải lôi kéo vào.

Doãn Nhất Phi mừng rỡ, cười đắc ý nói:

- Chuyện này thì xin Đông Lưu sư huynh hãy chuyển lời cho công tử là yên tâm đi, Viên Thiên Cương đã là người của chúng ta. Về Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh chúng ta đã điều tra rõ ràng lai lịch, chẳng là mấy tên lính mới. Hi hi, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc là sẽ khiến bọn họ đầu vào.

Phiếm Đông Lưu thở phào một hơi:

- Ủm! Vậy thì tốt.

Phiếm Đông Lưu nhắc nhở:

- Võ sĩ huyết mạch mới là hạt giống có tiềm lực thật sự, là người khổng chế tương lai thế giới này nên các người tuyệt đối đừng cầu thả, sơ ý. Người bên kia sẽ có hành động, tuyệt đối đừng để bọn họ giành trước.

Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi bảo đảm:

- Đông Lưu sư huynh yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Phiếm Đông Lưu nói tên vài đệ tử bình thường:

- Tốt lắm, công tử muốn hai người chú ý mấy người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết bên Thất Nghĩa Minh.

Lương Phi Tuyết nghiêm túc nói:

- Bây giờ gần Tây Nham sơn mạch Tuyết Châu xuất hiện trời thủng đất sụp, một di tích tông phái thượng cổ cực kỳ bí ẩn hiện thế, các tông phái và tông phái yêu ma tập trung chú ý vào chuyện này. Công tử tự mình dẫn cao thủ đi Tây Nham sơn, không rảnh lo gì khác, các người tuyệt đối đừng để công tử thất vọng!

Phiếm Đông Lưu nói xong người tỏa ánh sáng vàng, biến mất tại chỗ.

Doãn Nhất Phi cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu công tử đã quyết định không lôi kéo Đinh Hạo nữa thì chúng ta có thể tìm chút rắc rối cho hắn!

Lỗ Kỳ nhú mày nói:

- Nhưng lão quái vật đó . . .

Mắt Doãn Nhất Phi lóe tia độc ác, nói:

- Không sao, chúng ta chỉ tọa chút rắc rối cho tiểu tạp chủng Đinh Hạo, chậm trễ tiến bộ tu luyện của hắn. Sau ba năm mượn tay Mục Thiên Dưỡng giết chết Đinh Hạo! Lại nói ta nghi ngờ cường giả bí ẩn xuất hiện trong rừng không phải lão quái vật Khí Thanh Sam.

- Nhưng câu thơ kia . . .

- Một câu thơ không nói lên cái gì, hôm đó không thấy cường giả bí ẩn lộ mặt. Lỡ như tiểu tạp chủng Đinh Hạo không biết từ đâu nghe câu đó rồi nói lung tung thì sao?

Mắt Lỗ Kỳ sáng lên nói:

- Nói vậy cũng đúng, dù sao năm xưa lão quái vật đại náo một trận, nhiều năm qua chưa từng xen vào chuyện trong môn phái tại sao bây giờ bỗng quan tâm chết sống của một đệ tử ký danh nho nhỏ?

- Vì vậy chúng ta cần thử một lần. Tốt nhất đừng để ta tra ra tất cả là giả, không thì ta sẽ khiến tiểu tạp chủng Đinh Hạo chết cực thảm!

Doãn Nhất Phi là đệ tử tam đại hạch tâm, có thân phận rất cao, đây là lần đầu tiên gã bực mình vì một đệ tử ký danh nho nhỏ.

Lỗ Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Vậy tiếp theo nên làm sao?

- Viên Thiên Cương đã là người của chúng ta đúng không? Viên Thiên Cương là đệ tử huyết mạch, thân phận tôn quý, trước tiên khiến hắn gây sự với Đinh Hạo, dù không giết chết hắn nhưng đánh hấp hối là

được. Để tiểu tạp chủng đó biết có một số người không thể trêu chọc, hì hì. Không lẽ lão quái vật kia sẽ da mặt dày nhúng tay vào đệ tử cấp thấp tranh đấu sao?

Biểu tình Doãn Nhất Phi độc ác.

* * *

Tham gia bầu cử viện thủ xong ngày hôm đó sau buổi trưa không có lớp học.

Đinh Hạo cùng đám người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất ở lại võ xa tu luyện kiếm kỹ một trận, đặc biệt hỏi thiếu niên thợ săn Trương Phàm dạy bí quyết về thuật bắn tên. Xong xuôi Đinh Hạo về chỗ mình.

Lần trước Đinh Hạo mua một đám phi đao chế tạo tinh xảo ở Chú Đỉnh Hào, hắn luôn muốn tu luyện rành rọt một môn ám khí, bây giờ là lúc nghiên cứu.

Lấy thực lực đỉnh tứ khiếu Vô Địch cảnh hiện tại của Đinh Hạo tùy tay phát ra phi đao trong năm mươi bước giết mục tiêu trạng thái tĩnh không thành vấn đề. Nhưng muốn giống như trong kiếp trước tiểu thuyết Cổ Long viết đối với bất cứ địch thủ nào đều làm được cảnh giới “Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát” thì Đinh Hạo còn kém xa.

Cho nên Đinh Hạo hỏi thiếu niên thợ săn Trương Phàm bí quyết thần xạ, muốn thử dung hội quán thông vào thuật phi đao.

Đinh Hạo luyện tập trong sân một lúc, mơ hồ sờ được chút môn đạo.

- Thuật ám khí cũng cần bí tịch tu luyện, đóng cửa tu luyện sẽ không có tạo nghệ sâu. Đáng tiếc trong tay ta hiện tại không có bí tịch kiểu này, phải tìm thời gian tiêu phí điểm cống hiến ôn phái đi khi vũ khí tông môn lựa chọn một bộ bí quyết ám khí mới được.

Đinh Hạo đặt quyết tâm, lau khô hết phi đao rồi cất vào, bước vào phòng.

Mấy hôm nay Đinh Hạo tu luyện có thành công, huyền khí trong người kích động bốn huyết khiếu hạ đan điền đã đến cảnh giới “Tinh oánh ngọc nhuận, no đủ tràn đầy”. Đinh Hạo biết đây là điềm báo cảnh giới đột phá, không thể ức chế nữa.

Đinh Hạo khoanh chân ngồi trên bồ đoàn trong phòng khách, nhắm mắt nhập định, rất nhanh tiến vào trạng thái không minh. Đinh Hạo vận chuyển Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên, bắt đầu dẫn đạo huyền khí trùng kích hạ đan điền bụng, thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh huyết khiếu thứ năm, thần môn huyết khiếu.

Huyền khí bằng sương phong tuyết kích thích.

Từng mảng bông tuyết trắng trong suốt lấp lánh xinh đẹp từng chút một hình thành quanh người Đinh Hạo, chậm rãi xoay tròn xung quanh hắn như tinh linh nhỏ màu trắng bảo vệ hắn.

Giống như hình thành một tầng hộ giáp băng tuyết xoay tròn bên người Đinh Hạo.

Dị tượng này lần đầu tiên xuất hiện.

Đây là một trong các minh chứng thực lực của Đinh Hạo tăng lên dần đến mức cảnh giới sâu hơn.

Theo thực lực võ giả lên cao, khi vận công nhập định thân thể bản năng sinh ra trạng thái phòng ngự tránh cho bên ngoài quấy nhiễu, tập kích. Thực lực càng cao thì trạng thái phòng ngự càng mạnh.

Nghe nói cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh sau khi nhập định bản năng sản sinh huyền khí vòng bảo hộ phòng ngự dù là thần binh lợi khí cũng khó phá vỡ.

Thực lực hiện tại của Đinh Hạo chưa đạt đến trình độ đó, sinh ra vòng khí lạnh bông tuyết ngưng mà không phóng cách xa hắn một thước là không còn chút gì, không xem như vòng bảo hộ huyền khí chỉ có hình thức ban đầu, nên không cần sợ phá hỏng nhà cửa.

Theo thời gian trôi qua, toàn thân Đinh Hạo càng rục rờ hơn.

Chỉ thấy bụng, eo, sườn phải, ngực phải của Đinh Hạo có bốn điểm sáng màu bạc, lực lượng vô hình thành tia sáng dâng lên. Đến ngực phải, đốm sáng thứ năm dần hình thành, ánh sáng ngày càng mãnh liệt.

Bỗng nhiên . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một sóng xung kích vô hình lấy Đinh Hạo làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tia sáng rớt cuộc liên thông đốm sáng thứ năm.

Nhất khí quán thông!

Tóc đen của Đinh Hạo như suối bay lên, quần áo bay phần phật bốn phía.

146. Chương 146: Kiếm Ý, Thủ Đọa Khiêu Chiến Huyết Mạch

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh đứng dậy, vừa lòng gật đầu.

- Ha ha ha ha ha ha! Rốt cuộc lại đột phá. Xông mở thần môn huyết tiến vào ngũ khiếu Võ Đồ cảnh huyền khí kiếm pháp, thực lực như vậy trong đệ tử ký danh chắc xem như số một rồi. Ha ha ha ha ha ha! Cho dù tái chiến với đám người Lương Phi Tuyết, Lý Mục Văn cũng sẽ không chột vật như lần trước!

Thật ra tốc độ tu luyện của đao kiếm song thánh thể vốn nên nhanh hơn bây giờ rất nhiều.

Chẳng qua trong khoảng thời gian này Đinh Hạo cố ý ức chế tốc độ tăng tiến cảnh giới của mình.

Trong lòng Đinh Hạo biết rõ tuy ước chiến ba năm có áp lực rất lớn nhưng củng cố cơ sở võ đạo vững chắc, tăng tiến cường giả đều quan trọng như nhau. Không thể vì mong muốn nhanh mà tẩu hỏa nhập ma, nên mỗi lần vào tiểu cảnh giới mới của võ đạo là Đinh Hạo sẽ tốn một chút thời gian cẩn thận củng cố và nghiền ngẫm, bảo đảm đạt đến đại viên mãn mỗi tiểu cảnh giới sau đó tiếp tục trùng kích cảnh giới tiếp theo.

Thái độ cẩn thận của Đinh Hạo được Kiếm Tổ, Đao Tổ ủng hộ.

Con đường võ đạo kiên quyết dám nghĩ dám làm cũng cần mài giũa.

Vì muốn nhanh rất có thể lạc lối, chỉ có đặt nền móng mới bước đi ổn định.

Dù là vậy thì Đinh Hạo tốn một tháng từ người bình thường lên ngũ khiếu Võ Đồ cảnh, tiến bộ như vậy thật kinh người.

Tu luyện xong Đinh Hạo hoạt động thân thể, lại bắt đầu tu luyện Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân, Yêu Đào Mê Ly thân pháp, Long Vương Ly Thủy kiếm pháp. Khi Đinh Hạo đẩy cửa bước ra sân thì đã là sao mọc, ánh trăng mờ người. Bất giác trời đã vào đêm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất chưa trở về, không biết hai người đi đâu làm gì.

Đinh Hạo ở trong sân nướng ánh trăng luyện phi đao. Không biết sao Đinh Hạo chợt nhớ mấy ngày trước ở khu bậc bảy gặp mấy đệ tử võ sĩ huyết mạch.

Đám võ sĩ huyết mạch là đệ tử bí ẩn xếp hai mươi hạng đầu tổng bảng.

Tuy Đinh Hạo rất thất vọng về phẩm hạnh, khí độ của các đệ tử võ sĩ huyết mạch nhưng không có nghĩa là hắt bỏ qua bọn họ.

Điểm cường đại của võ sĩ huyết mạch ở chỗ trong cơ thể bọn họ chảy dòng máu thượng cổ thần dân. Sau khi kích phát ra huyết mạch này mới nắm giữ thần thông cường đại mà người bình thường không thể tu luyện có được.

Đây là trời ban ân.

Đối diện địch thù cùng cảnh giới hay cao hơn một, hai cảnh giới, võ sĩ huyết mạch có thể vượt cấp khiêu chiến ngược.

Rõ ràng là đến bây giờ huyết mạch trong người đả Viên Thiên Cương chưa bị kích phát ra.

Bởi vậy Đinh Hạo đấu với bọn họ mới có năng lực đánh nhau.

Một khi lực lượng huyết mạch trong người Viên Thiên Cương bị kích phát ra, nắm giữ thần thông thiên phú, khi đó lại đối chiến ai thua ai thắng rất khó nói.

Muốn phá giải thần thông huyết mạch của võ sĩ huyết mạch thì phải tìm ra một pháp môn cũng có thể vượt cấp khiêu chiến.

Không hiểu sao khi nghĩ đến điều này Đinh Hạo nhớ lại một đạo Viên Thiên Cương vung ra.

Loan đao vạch độ cong kỳ dị tràn ngập vạn ý trên không trung, quỹ tích tả ý khó nắm bắt, có chút ‘đạo ý’ trong truyền thuyết. Nếu không phải Tạ Giải Ngữ giờ trường kiếm đỡ một đao thì Đinh Hạo buộc phải dốc hết sức ngăn đỡ.

- Dao ý? Kiếm ý?

Mắt Đinh Hạo sáng lên, hần nhận ra cái gì.

Nói từ phạm trù võ học thì đạo ý và kiếm ý không thuộc về bí tịch huyền công, không thể như chiêu thức bình thường, tâm pháp thông qua người đi trước truyền dạy, học tập bí tịch dung hội quán thông.

Muốn nắm giữ phải xem tạo hóa, cơ duyên, ngộ tính của một người.

Trên đời có rất nhiều Đại Tông Sư cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh chưa chắc có thể lĩnh ngộ ra đạo ý, kiếm ý.

Nhưng từng có một vài thiếu niên đệ tử bình thường Vô Đền cảnh, võ sĩ cảnh trong lúc vô tình lĩnh ngộ ra áo nghĩa của kiếm pháp, đao pháp.

Đạo ý, kiếm ý khiến vô số người thêm muốn nhất là trừ thi triển chiến kỹ huyền công có uy lực vô cùng ra còn có một điều, nắm giữ đạo ý và kiếm ý có thể không vô hạn chế vượt cấp khiêu chiến, uy lực không kém gì lực lượng huyết mạch.

Dùng cách này đối kháng lực lượng huyết mạch.

Từ xưa đến nay hễ người nào nắm giữ đạo ý hay kiếm ý thì cuối cùng đều thành bá chủ một phương, ngạo nhìn thiên hạ, là thiên tài tuyệt thế trong truyền thuyết.

- Ta phải nắm giữ đạo ý và kiếm ý mới không uổng danh đao kiếm song thánh thế, xác suất sau ba năm cuộc chiến ở Thiên Hàn Tuyệt phong chiến thắng Mục Thiên Dưỡng lớn hơn một chút.

Đinh Hạo siết chặt nắm tay.

Kiểm Tổ cảm ứng được suy nghĩ trong đầu Đinh Hạo, nói:

- Tiểu tử, suy nghĩ không sai. Bây giờ ngươi cùng đi ba con đường võ đạo, mình vẫn, đan dược mới có thể đuổi kịp Mục Thiên Dưỡng trong thời gian ngắn. Nhưng không phải lão tử đã kích ngươi, đạo ý và kiếm ý không dễ lĩnh ngộ, chỉ ngộ chứ không thể cầu.

Đạo Tổ kiềm không được nhắc nhở Đinh Hạo:

- Không sai, tiện tử nói đúng. Tiểu Đinh Tử, đạo ý và kiếm ý chỉ có thể cảm nhận, không nói ra được. Dù hai chúng ta từng thấy có người thi triển hai loại tuyệt kỹ này nhưng không thể dạy cho người. Từ xưa đến nay trên thế giới không có pháp môn tu luyện tuyệt kỹ đạo ý và kiếm ý, rất nhiều thiên tài nắm giữ chúng nó nhờ cơ duyên xảo hợp trong quá trình tu luyện ngẫu nhiên nắm được, mỗi người có tạo hóa riêng, không thể theo quy luật.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta biết điều này, nhưng tóm lại phải thử một lần. Các người cũng nói là Mục Thiên Đường rất có thể chính là võ sĩ huyết mạch. Đao kiếm song thánh thể của ta có ưu thế tu luyện, nhưng thời gian tu luyện muộn hơn hẳn mười năm, muốn tăng nắm chắc thì phải mở con đường khác.

- Tốt, có khí phách. Nếu Tiểu Đinh Tử đã nói vậy thì chúng ta ủng hộ người.

Kiểm Tổ, Đao Tổ bàn bạc giây lát cảm thấy cách này có thể làm được.

Kiểm Tổ nói:

- Tiểu tử, chỗ của ta có một đoạn ký ức từng vô tình ghi lại cảnh tượng một cường giả tuyệt thế thời thượng cổ nắm giữ kiếm ý, có lẽ sẽ giúp ích cho người. Hãy mở rộng tinh thần nhận lấy, cảm ngộ đi, ha ha ha ha ha ha!

Kiểm Tổ dâng lên tinh thần lực truyền ký ức vào não Đinh Hạo.

Đinh Hạo thấy hoa mắt, tiếp theo như thời không chuyển hoá. Đinh Hạo đi tới một thế giới hư vô, trên dưới trái phải đều là vũ trụ hư không vô biên vô hạn, thời gian và không gian chẳng còn ý nghĩa. Đinh Hạo ở trung tâm nhất, một mảnh hư vô.

Sau đó trước mắt Đinh Hạo xuất hiện một bóng người mờ lung.

Rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm!

Một chuỗi động tác vô cùng bình thường, đơn giản.

147. Chương 147: Đao Ý Và Kiếm Ý, Tiểu Lan Giỏi

Đinh Hạo bị rung động.

Động tác xuất kiếm vô cùng đơn giản khi bóng người mờ lung thi triển lại như ẩn chứa vũ trụ tang thương, thiên địa huyền hoàng vô thượng chí lý, có một loại huyền diệu khó giải thích, vận ý diệu không thể tả xiết, kiếm ý tung hoành. Đinh Hạo chìm đắm vào trong đó, mê mẩn, linh hồn lảo đảo sắp lạc lối.

- Đó là kiếm ý sao? Cái loại đại đạo chí giản, huyền ảo không thể nói ẩn ý, ẩn chứa vũ trụ tinh thần biến đổi đó . . .

Đinh Hạo hoàn toàn mất hồn khi bóng dáng kia rút kiếm, xuất kiếm.

Trong chớp mắt đó như khoảnh khắc vĩnh hằng, vạn vật qua tất cả, giam cầm hết thảy.

Gió lạnh thổi đến, Đinh Hạo tỉnh táo lại khỏi rung động.

Đinh Hạo mở mắt ra, giật nảy mình.

Đã qua bảy, tám canh giờ, bình minh lên.

Chân trời có một tia nắng nhu hòa chiếu tới, bình minh mê người, áng mây hồng, con chim không biết tên ở trên bầu trời hót ríu rít êm tai như chuông gió.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Ta nghĩ chỉ là một chớp mắt thế nhưng qua thời gian dài như vậy?

Trong đầu Đinh Hạo từ khi Kiểm Tổ truyền lại hình ảnh đến hẳn say mê rồi tỉnh táo, hẳn cảm thấy khoảng một, hai phút là cùng. Nhưng trong thế giới hiện thực đã là một đêm.

Chuyện này là sao?

Không ngờ người may mắn như vậy, rơi vào trạng thái ngộ đạo.

Một thanh âm quen thuộc vang bên tai Đinh Hạo.

Là Lý Lan.

Đình Hạo quay đầu lại, ngạc nhiên thấy Lý Lan, hiện là viện thủ Thanh Sam Đông Viện không biết từ bao giờ khoanh tay trước ngực, thoải mái dựa vào gốc cây cổ lá vàng rơi rụng trong sân. Lá vàng rơi khỏi nhánh cây đáp xuống vai Lý Lan, như một bức tranh. Về mặt Lý Lan bình tĩnh nhìn Đình Hạo.

Đình Hạo hỏi:

- Ngộ đạo?

- Thế nhân đều có tuệ căn, đáng tiếc đa số phủ bụi trần. Một chớp mắt gió thổi bay bụi có thể thấy Như Lai . . .

Lần đầu tiên giọng điệu Lý Lan hơi hâm mộ nói:

- Phật gia chú trọng cảm ngộ vô thượng trong khoảnh khắc gọi là ngộ đạo. Vô giả vào thời gian, không gian nào đó chớp mắt hiểu vài võ đạo chí lý, gọi là ngộ đạo. Ngộ đạo có dài có ngắn, có người ngộ ngàn năm bỗng thành chí tôn, có người chỉ chớp mắt đã hơi được lợi. Người vào trạng thái ngộ đạo một đêm chắc được thu hoạch nhiều?

- Thu hoạch?

Đình Hạo động ý niệm lấy thanh kiếm rỉ sét ra khỏi trữ vật giới chỉ, nhắm mắt cảm ngộ trong lòng, vung ra một kiếm.

Xẹt xẹt xẹt xẹt!

Thanh kiếm rỉ sét rạch phá không gian chẳng có tiếng hú mà là tiếng vang khê như xé vải.

Quỹ tích thân kiếm có ý mệnh mông.

Nhưng nó không phải kiếm ý mà Đình Hạo mong chờ.

Lý Lan giật mình bước tới vài bước, lá vàng trên vai rơi xuống.

Lý Lan cực kỳ kinh ngạc nhìn Đình Hạo, hỏi:

- Người . . . Lĩnh ngộ . . . Viện thủ?

Giọng Lý Lan run run khác với bình thường, có chút trong trẻo.

Đình Hạo tiếc nuối lắc đầu, nói:

- Còn kém xa lắm, căn bản là trông mèo vẽ hổ, có hình nhưng không phải kiếm ý.

Làm gì có chuyện dễ dàng lĩnh ngộ kiếm ý như vậy?

Mấy trăm vạn năm nay, trong ức vạn thiên tài chỉ có vài người đếm trên đầu ngón tay là nắm giữ kiếm ý. Số người khác nói mình nắm kiếm ý nhưng chẳng qua biết sơ, nếu trong một đêm Đình Hạo lĩnh ngộ ra kiếm ý thì càng khoa trương.

Biểu tình Lý Lan phức tạp nhìn Đình Hạo, rung động còn đọng trong lòng:

- Tuy chỉ có hình nhưng đã có chút ý.

Đình Hạo lấy làm lạ phát hiện hình như Lý Lan có cảm tình với kiếm ý vượt xa người thường. Nếu không thì tính cách Lý Lan bình tĩnh, trầm ổn thế nhưng khi thấy Đình Hạo múa kiếm đã biến sắc mặt. Lý Lan làm sao vậy?

Lý Lan cũng nhận ra đã hoảng loạn.

Lý Lan lùi lại một bước, búng tay phủi lá cây vàng trên vai, biểu tình trở về lạnh lùng.

Lý Lan hỏi:

- Tối hôm qua đến tìm thấy người tiến vào trạng thái ngộ đạo, đám người Trương Phàm, Vương Tiểu Thất không dám đánh thức người, canh giữ suốt đêm. Sáng sớm ta kêu bọn họ đi tham gia tập buổi sáng rồi đi học.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Tối hôm qua gọi đến? Canh một đêm?

Đinh Hạo cười hỏi:

- Lý Lan đại nhân tìm ta không lẽ là có chuyện gì?

Lý Lan không quen giọng điệu trêu chọc của Đinh Hạo, nhíu mày nói:

- Tất nhiên là có chuyện.

Lý Lan chậm rãi bước tới gần, nhìn Đinh Hạo, nghiêm túc nói:

- Ta vừa mới trở thành viện thủ tất nhiên là phải đến viếng đệ nhất cao thủ của Thanh Sam Đông Viện chúng ta trước, lôi kéo quan hệ, nếu không thì ta không thể phát huy kế hoạch tiếp theo.

Đinh Hạo ngạc nhiên cười nói:

- Không ngờ người cũng biết đùa.

- Ai đùa với người?

Lý Lan trừng Đinh Hạo, nói:

- Không lẽ người không biết có uy vọng cao cỡ nào trong các sư huynh đệ? Nếu không thể thuyết phục người đứng ra ủng hộ thì viện thủ như ta có danh không có quyền, bọn họ chỉ phục một mình người.

Đinh Hạo cười gãi mũi, bộ dáng lòng hư vinh rất thỏa mãn.

Lý Lan hừ lạnh một tiếng:

- Như thế nào? Hối hận? Có cần ta nhường lại chức viện thủ cho người không?

Đinh Hạo kiềm không được cười to bảo:

- A! Người cũng biết nói đùa rồi? Rồi rồi, nói đi, muốn ta ủng hộ người như thế nào? Chắc chắn sẽ hết sức. Đây, bộ dáng hờn dỗi của người làm ta nghi người có phải là nữ nhân không?

Lý Lan trừng Đinh Hạo, lạnh lùng nói:

- Trò đùa của người không buồn cười chút nào. Đại tái năm viện tháng thứ hai rất nhanh sẽ bắt đầu.

Lý Lan nói rồi xoay người đi, không quay đầu lại bảo:

- Đinh Hạo, ta hy vọng cao thủ đệ nhất Thanh Sam Đông Viện của người có thể kéo dài huy hoàng đại tái năm viện lần đầu, có như vậy mới tăng lực ngưng tụ Thanh Sam Đông Viện hơn. Ta cần người tạo ra lá cờ cho toàn Thanh Sam Đông Viện.

- Đại tái năm viện lần sao? Yên tâm.

Đinh Hạo tràn đầy tự tin, cười nói:

- Đây, tiểu Lan, dạ tạ.

Đêm qua Đinh Hạo rơi vào trạng thái ngộ đạo, tuy hẳn không lĩnh ngộ ra kiếm ý nhưng cũng có thu hoạch. Nếu không nhờ Lý Lan luôn canh giữ bên cạnh, bị ai nóng nảy làm Đinh Hạo bừng tỉnh thì hẳn sẽ tổn thất lớn.

Nhưng Đinh Hạo nói câu này khiến Lý Lan đi vững vàng suýt vấp té.

Lý Lan xoay người, trợn mắt nói:

- Còn gọi ta là tiểu Lan thì ta xé miệng người ra!

- Rồi, tiểu Lan!
- Đình Hạo, người . . .!
- Tiểu Lan đừng giận, ta chỉ đùa một chút, tiểu Lan . . .

Lý Lan:

- . . .

148. Chương 148: Gian Dối, Bài Tập Nhà Của Đình Hạo

Đình Hạo dù gì cũng là đệ nhất đại tái năm viện cộng với viện thủ mới Lý Lan thả lỏng, ngẫu nhiên không tham gia luyện tập sáng cũng sẽ không bị các giáo viên trách. Khi Đình Hạo tới cơm xá ăn sáng vừa lúc gặp đám đệ tử ký danh thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất luyện tập xong đi ăn.

- Hôm nay là ngày Tây Môn Thiên Tuyết giáo sư yêu cầu giao bài tập, mọi người bồi dưỡng hạt giống Ngưng Huyết Thảo ra sao rồi?
- Cha nó, đừng nhắc nữa. Đến bây giờ hạt giống Ngưng Huyết Thảo của ta vẫn chưa nảy mầm, sợ là chết rồi. Xem ra ta không có thiên phú làm linh thảo đan dược sư . . .
- Ta thì nhú lá rồi, tiếc rằng chỉ dài nửa tấc, kém xa tiêu chuẩn, nửa chết nửa sống.
- Ha ha ha ha ha ha! Các người đều không được sao? Ta đã thành công chăm Ngưng Huyết Thảo nở hoa rồi. Ha ha ha ha ha ha! Ta nghĩ Tây Môn giáo sư sẽ hài lòng với ta.
- Cha nó, ta quên mất cái này, không hề chăm bón, không biết ném hạt giống Ngưng Huyết Thảo đến đâu rồi. Chết tiệt, giờ làm sao đây? Tây Môn Thiên Tuyết giáo sư nhìn như dịu dàng nhu mì chắc sẽ không đánh ta đi?

Trong cơm xá rất náo nhiệt. Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nói cười, có kẻ vui có người buồn.

Đình Hạo hơi biến sắc mặt.

Không tốt!

Đình Hạo đã quên bồi dưỡng cử phẩm linh thảo Ngưng Huyết Thảo!

Đình Hạo tưởng tượng ngự tử giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết xinh đẹp thanh nhã hình như kỳ vọng rất lớn vào hắn, vậy mà hắn quên bài tập nâng cho. Đình Hạo nên làm sao đây?

Vương Tiểu Thất cắn chặt môi mãnh thú kho, cười gian nhìn Đình Hạo hỏi:

- Hi hi, có phải là Đình sư huynh quên chuyện gì không?

Các võ giả mỗi ngày kiên trì tu luyện không nghỉ cần nhiều huyết khí, năng lượng, một ngày ba bữa cơm bọn họ toàn ăn thịt. Về mặt này thì Văn Kiếm tông rất chu đáo, thật nhiều mảnh thú cấp thấp bị săn thành năng lượng cung cấp sức lực cho các đệ tử trên bàn cơm.

Đình Hạo nhìn Vương Tiểu Thất, hỏi:

- Nhìn người cười dâm đãng như vậy chẳng lẽ có cách gì?
- Sư huynh nhìn xem đây là gì?

Vương Tiểu Thất lấy ba bông hoa nhỏ bên dưới vạt áo ra, bên trong là thực vật rậm rạp um tùm giống kiếm lan, lá dài có quy luật rũ ra ngoài. Chính giữa một cành thô cỡ ngón tay mềm mại mọc lên, trên đầu có nụ hoa. Hoa nở tỏa mùi thuốc thơm.

Chính là cử phẩm linh thảo Ngưng Huyết Thảo.

Ngưng Huyết Thảo là một loại linh dược cấp thấp chỉ có tác dụng ngừng máu.

Sau khi bị thương vò nát lá và cánh hoa đắp lên vết thương trong giây lát có thể cầm máu, dù động mạch chủ bị cắt vỡ cũng có thể cầm máu. Vì Ngưng Huyết Thảo có giá trị thực dụng cao nên là thuốc hay được nhiều võ giả cấp thấp chuẩn bị khi đi du lịch, đi trong hoang dã.

Đinh Hạo lấy làm lạ hỏi:

- Người lấy đâu ra?

Vương Tiểu Thất chỉ vào thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngồi bên cạnh.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thói quen vò đầu, cười nói:

- Là ta nuôi. Trước kia ta khá thích hoa cỏ, trăn thợ săn có nhiều thảo dược toàn do con nít trồng, bởi vì người lớn không có thời gian làm mấy chuyện lật vật này. Bởi vậy nuôi Ngưng Huyết Thảo không khó với ta, thuận tiện giúp Vương sư huynh, Đinh sư huynh.

Đinh Hạo cười to.

* * *

- Ba chậu Ngưng Huyết Thảo này cành lá rất lớn, cành lỏng lẻo, nụ hoa nở mà không bung, rễ cắm sâu xuống đất vừa lúc hai tắc, râu phát triển trên dưới rõ ràng, dược tính tập trung vào không thất thoát, có thể được đánh giá siêu đẳng giáp.

Tây Môn Thiên Tuyết chỉ vào ba gốc Ngưng Huyết Thảo, vừa lòng gật đầu, hỏi:

- Là ba vị đệ tử nào bồi dưỡng ra?

Vương Tiểu Thất ngồi bên dưới sốt ruột đứng lên.

Vương Tiểu Thất cười nịnh nọt nói:

- Thiên Tuyết giáo sư, đây là ta và Trương Phàm, Đinh Hạo sư huynh bồi dưỡng ra. Hì hì, nói thật với Thiên Tuyết giáo sư, vì nuôi ba gốc Ngưng Huyết Thảo này hại ba chúng ta tốn công rất nhiều. Mỗi ngày có thời gian là tưới nước, chăm bẵm đất đai, toàn làm theo yêu cầu của Thiên Tuyết giáo sư. Đây là bởi vì chúng ta tôn kính Thiên Tuyết giáo sư.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nghe Vương Tiểu Thất nịnh che miệng cười.

Ngư ngốc cũng nhìn ra được Vương Tiểu Thất miệng loiw tron tru đang nịnh hót Tây Môn Thiên Tuyết.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện có chút hảo cảm với nữ giáo viên xinh đẹp chỉ lớn hơn mình vài tuổi. Trong thế giới này không cấm sư trò yêu nhau, các thiếu niên trong lứa tuổi tình yêu chớm nở nên tất nhiên là mơ mộng.

Hôm nay Tây Môn Thiên Tuyết mặc y phục giáo viên màu trắng không nhiễm bụi trần, bộ ngực đầy đặn sắp làm nứt vải, eo nhỏ, mông vêu hấp dẫn chết người. Từng động tác của Tây Môn Thiên Tuyết biểu lộ ra sức hấp dẫn, hơi thở trang ảnh đẹp tuyệt ập vào mặt muốn nghẹt thở.

Tây Môn Thiên Tuyết nghe Vương Tiểu Thất nói, mặt không biểu tình lạnh lùng nói:

- A! Phải không? Nuôi theo yêu cầu của ta? Ta không nói Ngưng Huyết Thảo cần mỗi ngày chăm đất tưới nước. Linh thảo này chịu rét chịu nóng, mỗi ngày tưới một nửa nước, không cần dặm đất, chỉ cần mỗi ngày sưởi nắng. Lại thật, các người tưới nước hàng ngày nhưng chúng vẫn sống được.

Nụ cười đông trên mặt Vương Tiểu Thất.

Chết tiệt, nói lỗ miệng!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cười to.

Tây Môn Thiên Tuyết tiếp tục bảo:

- Tuy ba chậu Ngưng Huyết Thảo này có phẩm chất rất cao nhưng nhìn kiểu chậu hoa, thói quen sinh trưởng của thảo dược, độ sáng của cành lá, kích cỡ lớn nhỏ, độ rộng, cách bảo vệ nói lên chúng nó từ cùng một người chứ không phải ba người khác nhau dưỡng ra. Vậy thì Vương Tiểu Thất sư đệ, người còn nhất định nói là người và Đinh Hạo, Trương Phàm dưỡng chúng nó không?

Mặt Vương Tiểu Thất ủ rũ, đáng thương nói:

- Chết tiệt, ánh mắt của Thiên Tuyết giáo sư thật inh, là Trương Phàm sư đệ một mình nuôi.

- A? Trương Phàm?

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn hướng thiếu niên thợ săn Trương Phàm không chút bắt mắt, lộ vẻ kinh ngạc.

Tây Môn Thiên Tuyết vốn tưởng Vương Tiểu Thất mua ba chậu Ngưng Huyết Thảo từ vườn thuốc khu thương mại, dù sao nhìn cách gieo trồng, chu kỳ sinh trưởng, cành lá um tùm, phẩm chất đóa hoa, mùi thuốc tỏa ra chúng nó đều đạt trình độ siêu giáp đẳng, không phải tay mơ mới nhập môn làm được. Tây Môn Thiên Tuyết không ngờ nó thật sự từ tay một đệ tử ký danh.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn thiếu niên thợ săn Trương Phàm lộ vẻ cục xúc, nhẹ gật đầu.

Tây Môn Thiên Tuyết có ấn tượng với thiếu niên này, mỗi lần người nghe giảng bài nghiêm túc nhất chính là thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

149. Chương 149: Khiêu Khích, Ai Là Người Mạnh Nhất

Đây là một đệ tử rất khác khổ, chắc sẽ không nói dối. Mặc dù thực lực của thiếu niên thợ săn Trương Phàm thấp nhưng có thiên phú về linh thảo như vậy, nếu có thể Tây Môn Thiên Tuyết quyết định chú ý bồi dưỡng gã.

Nghĩ đến đây Tây Môn Thiên Tuyết nhìn hướng Đinh Hạo.

- Đinh Hạo, người cũng lừa lọc?

Trong giọng nói của Tây Môn Thiên Tuyết có vẻ 'giận có tài nhưng không nên thân'.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhìn ra được Tây Môn Thiên Tuyết giáo viên xinh đẹp, trang nhã đặc biệt chú ý Đinh Hạo. Một số đệ tử ký danh suy đoán không lẽ Đinh Hạo sư huynh hấp dẫn đến lão sư cũng bị mê hoặc?

Đối diện Tây Môn Thiên Tuyết chất vấn, Đinh Hạo đành đứng dậy, ngoan ngoãn cúi đầu nghe dạy.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lại cười to.

Sự thật là đến nay Đinh Hạo cho các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cảm giác không phải cao thủ thiên tài cao cao tại thượng không thể với tới mà là bình dị gần gũi, giống như huynh đệ thân thiết, đáng tin. Nhìn Đinh Hạo làm lỗi, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện chẳng những không xem nhẹ mà còn cảm thấy Đinh sư huynh như vậy mới có sức thuyết phục, là bằng hữu sống động bên người chứ không phải tượng gỗ lạnh băng.

Nhưng lúc này . . .

Một thanh âm tràn ngập mỉa mai, cười nhạo cất cao giọng:

- Ô, đây chính là đệ nhất đại tài năm viện đệ tử ký danh sao? Không thể trồng một chậu Ngưng Huyết Thảo còn ăn gian, thứ đạo đức xấu này làm sao trà trộn vào Văn Kiếm tông của ta? Quá mất mặt.

Câu này là mắng luôn các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Tất cả đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện ngạc nhiên trợn mắt nhìn ra đằng sau hướng phát ra âm thanh.

Không biết từ khi nào, cánh cửa cuối phòng học có ba, bốn người vênh váo đứng.

Mấy người kia khoảng mười bốn, lăm tuổi, lứa tuổi đệ tử ký danh nhưng mặc trang phục không phải Thanh Sam Đông Viện hay Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện, Bạch Sam Trung Viện, ăn mặc tự do.

Huyền khí dao động cực kỳ mạnh trên thân thể bốn người, biểu tình kênh kiệu, ánh mắt nhìn các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cao cao tại thượng như hoàng đế thấy đám ăn xin.

Thiếu niên dẫn đầu khoảng mười bốn, lăm tuổi, vóc dáng thon dài, cực kỳ đẹp trai, mày kiếm xéo vào thái dương, vai vượn eo ong, cánh tay thon dài, bên hông treo loan đao dị hình, chuôi dao cột một chuông nhỏ màu vàng.

Thiếu niên lưng treo loan đao từng bước một đi tới, chuông vàng phát ra tiếng đình đàng trong trẻo, tiết tấu kỳ dị vang trong lòng mọi người kéo theo trái tim bọn họ nhảy.

Trong các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện một số người thực lực hơi thấp mặt trắng bệch.

Đây là loại công pháp sóng âm cực kỳ bá đạo.

Đình Hạo hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Thanh âm ẩn chứa thực lực ngũ khiêu Vô Địch cảnh xen lẫn huyền khí chấn động truyền bá ra ngoài.

Tiết tấu chuông bị phá hỏng đánh tan tiếng chuông dụ dỗ linh hồn người.

Rất nhiều người kinh kêu, thể mới phản ứng lại bất giác bản thân suýt bị tiết tấu chuông vàng làm trọng thương. Bí kỹ sóng âm rất đáng sợ, bốn người này rốt cuộc là ai?

Đình Hạo chậm rãi bước ra khỏi chỗ ngồi:

- Viên Thiên Cương, ngươi đến làm gì?

Bốn thiếu niên đều là võ sĩ huyết mạch, là hai mươi đệ tử cao quý bị giấu tên. Từ khi bọn họ vào tông môn đã đứng trên tất cả đệ tử ký danh bình thường. Đám người này là Viên Thiên Cương, nhóm thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng xung đột với Đình Hạo ở khu bậc bảy mấy hôm trước.

Nốt ruồi đen trên mặt Vương Dũng nhảy lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Làm gì, đương nhiên là đến tìm ngươi.

Biểu tình Đình Hạo sa sầm nói:

- Chúng ta đang học, trong vòng mười giây rút ra ngoài cho ta.

Viên Thiên Cương như không nghe thấy Đình Hạo cảnh cáo.

Ánh mắt Viên Thiên Cương lướt qua Đình Hạo nhìn Tây Môn Thiên Tuyết đứng trên bục giảng, mắt có tia kinh diễm, giây sau là dục vọng mãnh liệt muốn chiếm hữu xẹt qua con ngươi hẹp dài. Đình Hạo thấy hết.

Viên Thiên Cương lắc đầu, nói:

- Ô, không ngờ một đám đệ tử bình thường đề tiện lại có một giáo viên xinh đẹp ưu ái như vậy.

Viên Thiên Cương mỉm cười hỏi:

- Vị sư tỷ này tên là gì? Chắc nàng thấy rất bức bối khi mỗi ngày phải đối diện đám phê vật, đề tiện này đúng không?

Một câu nói làm các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bốc lên lửa giận, đập bàn đứng dậy.

- Ngươi nói cái gì?

- Tên tự kỷ này từ đâu ra?

- Ngươi là cái thứ gì? Mặt xấu xa cũng xứng nói chuyện với Tây Môn giáo sư của chúng ta?

Thiếu niên máu nóng bị kích thích, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đứng dậy trợn mắt vây quanh nhóm Viên Thiên Cương, Hoan Hoan Vương Dũng.

Viên Thiên Cương cực kỳ kiêu ngạo nói:

- Một đám gà đất đối diện phượng hoàng mà muốn chơi trò lấy nhiều thắng ít sao? Thật đáng thương.

Viên Thiên Cương để mắt đến các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, mắt nhìn chăm chăm vào Tây Môn Thiên Tuyết, trong mắt tràn đầy tính độc chiếm. Viên Thiên Cương là người trực tiếp, háo sắc gan to bằng trời, không thèm che giấu.

Tây Môn Thiên Tuyết nhũ mào, ngũ diệu lạnh nhạt mà kiên quyết:

- Chúng ta đang lên lớp, mời các người . . . Ra ngoài!

Mỹ nữ ngự tử giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết cũng là người có tính tình, chưa bao giờ che giấu thích hay ghét. Ai cũng nhìn ra được Tây Môn Thiên Tuyết rất ghét mấy vị khách không mời. Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi, Viên Thiên Cương.

- Cô nương có biết đang đối diện với ai không?

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng cười âm trầm nói:

- Chúng ta đều là đệ tử võ sĩ huyết mạch thật sự, tổng bằng hai mươi hàng đầu. Dù một vài trưởng lão nội môn cũng không dám nói kiêu đó với chúng ta, nàng chỉ là giáo viên đệ tử ký danh nho nhỏ. Có tin là Viên sư huynh chúng ta nói một câu sẽ khiến nàng mất công việc tốt kiếm điểm cống hiến ôn phái không?

Câu nói này như thả bom trong đám người, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đầu óc choáng váng.

Cái gì?

Đệ tử võ sĩ huyết mạch trong truyền thuyết.

Hai mươi thiên tài bí ẩn bị che tên!

Bốn kẻ ngang ngược, vênh váo, vô lễ trước mắt cũng nằm trong số đó?

Vài đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bỗng thấy thất vọng chưa từng có.

Thật là vì có những thiên tài bình thường Đinh Hạo, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lâm Tín vân vân biểu hiện lóe đường nên mọi người tràn đầy mong chờ võ sĩ huyết mạch tổng bằng hai mươi hạng đầu. Nhưng bây giờ biểu hiện của bốn người Viên Thiên Cương, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng khiến tất cả thất vọng. So với đám người Đinh Hạo, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lâm Tín thì những thiên tài huyết mạch này đúng là đám lưu manh.

Một đám lưu manh được ông trời thương.

150. Chương 150: Sóng Vai, Hai Thiên Tài Của Thanh Sam Đông Viện

- Phi, thì ra cái gọi là võ sĩ huyết mạch chính là như thế này, thật khiến người thất vọng!

Không biết là ai lên tiếng phỉ nhổ, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cùng cười to.

Viên Thiên Cương biến sắc mặt. Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng rất quê, ánh mắt lạnh băng trừng đám người.

Hoan Hoan Vương Dũng lạnh lùng cười:

- Ai nói? Mới rồi là ai? Biến ra đây cho ta!

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lần này không hề sợ hãi, ngẩng cao đầu.

Đinh Hạo đứng trong đám người hơi nhú mào, hần suy nghĩ sâu xa hơn.

Viên Thiên Cương tự ình siêu phàm, hữu dũng vô mưu, mấy ngày trước bị Đinh Hạo một chiêu đánh bại. Lẽ ra cho dù Viên Thiên Cương nóng lòng muốn lấy lại mặt mũi cũng không nên cách ba, bốn ngày lại đến khiêu khích. Viên Thiên Cương không nên mạo hiểm vi phạm môn quy tới gây rối trên lớp học, trừ phi . . .

Trừ phi Viên Thiên Cương bỗng tăng thực lực, có người ở sau lưng xui khiến. Cho nên Viên Thiên Cương mới xuất hiện vào lúc này, nơi này vốn gĩa không nên đến.

Đinh Hạo mơ hồ cảm thấy nội bộ Vấn Kiếm tông không vững chắc như hần tưởng tượng, cũng có sóng ngầm vô hình, cái loại gió mưa quý bí người thường không thấy. Quả nhiên chỗ nào có người là có giang hồ.

Nhưng dù Đinh Hạo nghĩ ra điều này vẫn dứt khoát đứng đây.

- Cho các người cơ hội cuối cùng, bây giờ rút đi . . . Ngay!

Đinh Hạo không muốn nói nhảm với mấy tên khốn này, từng bước một đến gần Viên Thiên Cương. Bốn mắt giao nhau trên không trung tóe lửa.

Viên Thiên Cương hơi biến sắc mặt nhưng giây sau khinh thường cười.

- Ngu xuẩn, một kẻ ăn gian cả việc trồng thảo dược nhỏ cũng dám hung hăng trước mặt chúng ta? Nói cho người biết ba ngày trước người đắc thắng là vì tập kích trước, hôm nay ta sẽ không cho người cơ hội như vậy. Ta bây giờ không phải là ba ngày trước, bởi vì . . .

Viên Thiên Cương nói đến đây bỗng đắc ý cười phá lên, khí thế thay đổi.

- Ha ha ha ha ha ha! Bởi vì bây giờ ta đã kích phát thần chi huyết mạch trong người!

Trong đám người vang lên tiếng kinh kêu.

Kích phát thần chi huyết mạch?

Không lẽ cái tên đẹp trai vênh váo này đã từ người thường chuyển hóa thành chiến sĩ huyết mạch có đại thần thông trong truyền thuyết?

Đinh Hạo nhú mào.

Trong giây phút này Đinh Hạo có cảm giác được lực lượng kỳ dị trong người Viên Thiên Cương, không phải huyền khí bình thường dao động mà là lực lượng đẳng cấp cao hơn, cực kỳ sắc bén đáng sợ.

Khóe môi Viên Thiên Cương cong lên càng lộ rõ khinh miệt:

- Như thế nào? Người cũng cảm giác được rồi sao?

- Sợ không? Hôm nay, trước mặt đám heo sùng bái người, ta sẽ đập người dưới chân ọi người biết trước mặt ta, thứ thiên tài giả nhà người không xứng xách giày!

Ánh mắt Đinh Hạo biến sắc bén:

- Vậy sao? Thế thì thử xem.

Không khí bỗng căng thẳng.

Tùy thời bùng nổ.

- Dừng tay, bốn người các người rời khỏi đây ngay!

Tây Môn Thiên Tuyết vội đứng trước mặt Đinh Hạo, nàng đang sợ phe hần chịu thiệt.

Thân hình mảnh mai của mỹ nữ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết che các học sinh sau lưng, đôi mắt đẹp nhìn bốn người Viên Thiên Cương, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng.

Tây Môn Thiên Tuyết kiên quyết nói:

- Ta nhất định sẽ bẩm báo chuyện hôm nay với đội chấp pháp môn phái, tuy các người là đệ tử võ sĩ huyết mạch nhưng khuấy rối lớp học sẽ chịu trừng phạt.

Bốn người Viên Thiên Cương, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng nhìn nhau, cười phá lên.

- Trừng phạt? Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

- Gà mái bảo vệ gà con sao? Đây là trò cười ta thấy buồn cười nhất. Nữ nhân ngốc, nàng có biết cái gì là võ sĩ huyết mạch không? Có biết võ sĩ huyết mạch quý giá không nàng có biết tại sao ta tham gia vào Vấn Kiếm tông không là vì Vấn Kiếm tông phái một vị trưởng lão nội môn ra, ba lần ồm lượt cầu xin ta nên ta mới từ chối tông môn khác mời miễn cưỡng vào Vấn Kiếm tông. Nữ nhân ngốc, có tin ta nói một câu khiến nàng bị Vấn Kiếm tông đuổi ngay lập tức không?

Vênh váo!

Quá vênh váo.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xung quanh tức xì khói.

Tại sao thứ người như vậy trở thành đệ tử Vấn Kiếm tông?

Trong lòng Viên Thiên Cương không có chút trung thành với môn phái, không có lòng kiêu ngạo làm đệ tử Vấn Kiếm tông.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tây Môn Thiên Tuyết vẫn bình tĩnh. Ánh mắt Tây Môn Thiên Tuyết lạnh lùng khiến Viên Thiên Cương mất hứng thú và lúng túng.

Tây Môn Thiên Tuyết chờ Viên Thiên Cương cười xong mới nhẹ nhàng nói:

- Ta . . . Không tin.

Câu này như một nữ nhân không ăn khói lửa nhân gian.

Mọi uy hiếp, vênh váo biến thấp kém đề tiện trước sự bình tĩnh, lạnh lùng này.

- Nàng . . .

Khuôn mặt cười cứng ngắc của Viên Thiên Cương có quê độ, hăm dọa nói:

- Vậy thì thử xem, nữ nhân ngốc, ta sẽ khiến nàng hối hận!

Cái này là hăm dọa rõ ràng rành.

Cho nên có người đứng dậy.

- Tây Môn sư tỷ, bỏ đi, dùng miệng nói đạo lý với đám vô lại này cũng không lọt tai được.

Lý Lan vẫn không nói câu nào chậm rãi bước ra từ trong đám người, vai kề vai đứng bên Đinh Hạo.

Lý Lan nhíu mày nói:

- Chỉ có nắm đấm mới biến đạo lý đơn giản, dễ hiểu hơn trong mắt đồ vô lại như vậy.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện hưng phấn reo hò.

Viện thủ Lý Lan rút cuộc đứng ra.

Đinh Hạo và Lý Lan, hai thiên tài chói mắt nhất Thanh Sam Đông Viện sắp sống vai chiến đấu rồi sao?

Nhưng đối phương có đến bốn người!

Thế là càng nhiều thiếu niên đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đứng sau lưng Đinh Hạo, Lý Lan bao vây Tây Môn Thiên Tuyết vào giữa.

Tuy không có câu nào hùng hồn khí thế nhưng các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện dùng hành động sinh ra khí thế cường đại, khí thế mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng. Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng bỗng thấy sợ hãi.

Viên Thiên Cương cười nhạt, biến sắc mặt nói:

- Một đám không biết chết sống . . .

Viên Thiên Cương chưa dứt lời thì . . .

- Đông dài!

Vù vù vù vù vù!

Nắm đấm của Đinh Hạo nhanh như chớp nhắm vào khoe môi Viên Thiên Cương, quyền kinh sắc bén xé gió đánh ra một chuỗi khí nổ trên không trung.

Đinh Hạo đã sớm mất kiên nhẫn.

Cùng với tiếng quyền kinh xé gió là giọng Đinh Hạo trêu chọc:

- Tên hôi miệng này để ta đánh. Này tiểu Lan, lo ba tên kia giùm!

Lý Lan vốn rục rịch chuẩn bị lao lên lão đảo suýt té.

Lý Lan lắc người như thuần di xuất hiện bên cạnh Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng, đánh ra một chưởng.

Lý Lan nóng máu tức giận quát:

- Đinh Hạo, tên khốn nhà ngươi! Ta nói rồi, ngươi còn gọi ta là tiểu Lan thì ta xé nát miệng của ngươi!

Chưởng ấn như huyễn, bay múa như cánh bướm ngọc, kinh phong dâng trào bao phủ Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng.

Chiến đấu lập tức bắt đầu.

* * *

Viên Thiên Cương lạnh lùng cười:

- Hừ! Lại muốn tập kích sao?

Viên Thiên Cương giơ tay lên nhanh như chớp chụp hư không, khám phá ảo ảnh bắt lấy tay Đinh Hạo ngay phút ngàn cân treo sợi tóc.

Viên Thiên Cương nói:

- Ta bảo rồi, hôm nay ta sẽ giẫm ngươi dưới chân, thực lực của ngươi bây giờ thật đáng thương trong mắt ta.

151. Chương 151: Sóng Vai, Đệ Tử Ký Danh Nghịch Tập

- Vậy sao?

Đinh Hạo cười nhạt, nắm tay bỗng nhiên phát lực.

Viên Thiên Cương biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Bởi vì có lực lượng đáng sợ khiến Viên Thiên Cương run rẩy như nước lũ bắn tung ra từ nắm tay của đối thủ, chớp mắt chấn cổ tay gã tê dại. Năm ngón tay Viên Thiên Cương bất giác mở ra, không thể cầm được tay Đinh Hạo.

Bùm!

Trong phút chốc nắm tay va chạm phát ra tiếng cơ thể đụng vào nhau trầm đục.

Viên Thiên Cương cảm thấy đầu như bị búa sắt đập trúng, gã nghe thấy tiếng xương tai kêu rắc một tiếng, gãy. Mắt Viên Thiên Cương đầy sao, cảnh vật mơ hồ.

Sau đó trong mắt Viên Thiên Cương ngập màu máu.

Viên Thiên Cương thân bắt do kỷ bay ngược ra ngoài.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhìn tình hình đó thấy hưng phấn, vô cùng hả hê.

Nắm đầm của Đinh Hạo sư huynh với thế phá thiên quân dễ dàng chấn mở tay Viên Thiên Cương đập mạnh vào khuôn mặt vênh váo kia. Nửa bên mặt tiếp xúc với nắm đầm chậm rãi biến hình, như cà chua thối bị cây búa đập trúng. Làn da Viên Thiên Cương gợn sóng, máu loãng phun ra từ đôi môi, nửa bên mặt kia là biểu tình kiêu căng đông lại dần biến thành kinh sợ.

Viên Thiên Cương hét thảm:

- A! Phụt!

Viên Thiên Cương như cọc gỗ bị búa công thành đánh trúng văng ra ngoài.

Cùng lúc đó . . .

- A!

- Người . . .

- Phụt.

Ba tiếng hét thảm vang lên gần như cùng lúc.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng và hai đồng bạn mặc dù dốc hết sức nhưng bọn họ chưa kích phát lực lượng huyết mạch, thực lực bình thường, dưới ‘Ngọc Sắc Khuynh Thành chưởng pháp’ của Lý Lan không đỡ nổi một chiêu. Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng và hai đồng bạn nằm bẹp dưới đất, mặt trắng bệch rên la.

Bốn phía yên lặng như chết.

Mới dụng độ mà Đinh Hạo, Lý Lan đã giải quyết xong đối thủ của mình?

Mặc dù Đinh Hạo và Lý Lan là niềm kiêu hãnh của Thanh Sam Đông Viện, lần đầu tiên sóng vai chiến đấu nhưng nên biết rằng đây chính là đệ tử võ sĩ huyết mạch cao cao tại thượng, thế nhưng không chịu nổi một kích. Bốn tên này không phải là hàng giả đi?

- Ô ô ô, vô địch!

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là võ sĩ huyết mạch sao?

- Cười chết người!

Các các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện im lặng giây lát sau phản ứng lại, hưng phấn nhảy cẫng lên, hoan hô nhảy nhót.

Rất hả hê!

Cái gì mà võ sĩ huyết mạch, vênh váo không ai bì nổi nhưng trước mặt Đinh sư huynh, Lý sư huynh thì bị đánh như con chó chạy đầy đất.

Lúc này phía đối diện . . .

- Đinh Hạo!

Một tiếng gầm giận dữ như dã thú bị thương đột nhiên vang lên.

Viên Thiên Cương nửa bên mặt sưng như trái đào đập tay vịn ghế đá chậm rãi đứng lên, trong mắt gã chất chứa lửa giận sắp phun ra ngoài. Khuôn mặt điển trai vì bị thương và tức giận mà biến cực kỳ dữ tợn, Viên Thiên Cương như yêu thú ăn thịt người.

- Người chết chắc rồi! Ta muốn giết người, ta phải giết tạp chủng đê tiện nhà người!

Viên Thiên Cương tức giận người run run, một luồng khói đỏ nhạt chậm rãi phun ra từ người gã.

Khói đỏ đỏ không phải máu.

Mà là khí!

Huyền khí màu đỏ.

Trong chớp mắt nửa khuôn mặt bị đánh nát nhanh chóng lành lại, da thịt sưng đỏ bỗng xẹp xuống biến trắng, máu bên khóe môi biến mất. Trông Viên Thiên Cương như chưa từng bị trúng cú đấm, khí thể tăng vọt một tầng.

Lực lượng bí ẩn ngủ đông trong người Viên Thiên Cương đã bùng nổ.

Lửa đỏ như sóng gợn lấy Viên Thiên Cương làm trung tâm từ từ khuếch tán bốn phương tám hướng.

Trường bào của Viên Thiên Cương không gió tự bay, vạt áo bay phất phơ, sợi tóc bay lên.

Đây là . . . Lực lượng huyết mạch sao?

- Đáng sợ.

- Con kiến dê tiện, đây mới là lực lượng thật sự của ta. Người đã chọc giận ta, ta . . . Muốn người chết!

Mắt Viên Thiên Cương bị sắc đỏ bao phủ, gã từ từ vươn hai tay nắm đôi loan đao dị hình treo bên hông, chậm rãi rút ra.

Hai vệt thất luyện bạc như vàng trắng khuyết đập vào mắt mọi người.

Sát khí âm trầm phát ra từ loan đao trắng khuyết.

Hai thanh loan đao này không phải vật bình thường.

Biểu tình mọi người đông lại, từ vui sướng biến trầm trọng.

Mọi người đều là võ giả, cảm nhận được Viên Thiên Cương bây giờ lực lượng hơn lúc trước gấp ba lần, như biến thành một người khác. Khí thể khiếp người đập vào mặt làm da số đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viên thấy áp lực ngột thở, không thể nổi lên đấu chí.

Đây chính là sự cường đại của võ sĩ huyết mạch sao?

Người thường và con cưng của ông trời thật sự có lệch rời không thể vượt qua sao?

Tia sáng trong mắt vài người vụt tắt.

Ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi, Vương Dũng bò dậy đứng sau lưng Viên Thiên Cương, hung hăng khiêu khích:

- Ha ha ha ha ha ha! Các người tiêu đời rồi. Hôm trước Viên Thiên Cương sư huynh đã kích phát ra lực lượng huyết mạch, sư huynh có phẩm chất huyết mạch 'ấm sát viêm huyết' thượng phẩm đẳng ất, tuy mới thức tỉnh một phần mười nhưng đám dê tiện các người không thể ngăn cản!

- Đặc biệt là Đinh Hạo và Lan gì đó, dám ra tay với võ sĩ huyết mạch cao quý như chúng ta, các người chết chắc rồi!

- Ta muốn bấm báo cho trưởng lão nội môn khiến tông môn khai trừ hai tên không biết sống chết các người, ha ha ha ha ha ha!

Viên Thiên Cương bùng nổ lực lượng huyết mạch khiến ba tên thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng bị Lý Lan đánh như chó lại vênh váo, ngang ngwc. Bọn họ cảm giác trời sinh cao quý, không để đệ tử bình thường vào mắt.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Mọi người lùi lại đi!

Tay phải Đinh Hạo chộp không trung, một thanh thanh kiếm rỉ sét loang lỗ nửa lấp lánh từ từ vật giới chỉ rơi vào tay hắn.

Biểu tình của Đinh Hạo biến nghiêm túc.

Trường kiếm chỉ xéo mặt đất, vẻ mặt Đinh Hạo không chút sợ hãi:

- Bùng nổ lực lượng huyết mạch thì sao? Thôi được, hôm nay sẽ cho người biết ta có thể đánh bại người một lần thì có thể hạ gục người mười lần, trăm lần, ngàn lần!

Tóc dài màu đen bay múa như suối trong không khí, từng bông tuyết trắng lấp lánh sáng âm thầm ngưng kết, quay quanh người Đinh Hạo như tinh linh trắng đang múa. Sương bạc màu trắng lan tràn dưới chân Đinh Hạo.

Khí thế của Đinh Hạo không kém chút nào từng bước một đến gần Viên Thiên Cương.

Mọi người hồi hộp nín thở.

Đệ tử bình thường có thể khiêu chiến với võ sĩ huyết mạch không?

Thần thoại vô địch của võ giả huyết mạch có thể bị đánh vỡ không?

Lý Lan hơi nhúc nhích nhưng cuối cùng ngừng lại, trên bàn tay trắng lóe lên ánh sáng ngọc. Lý Lan đứng sau lưng Đinh Hạo, chuẩn bị lỡ như hắn không đánh lại thì ra tay cứu viện.

152. Chương 152: Huyết Mạch, Tật Phong Thiểm Điện Dao

Vù vù vù vù vù!

Trong phút chốc không khí vang lên tiếng binh khí xé gió.

Viên Thiên Cương hành động trước, lắc người, tay cầm hai thanh loan đao như hai con mãng xà độc ác. Viên Thiên Cương tiến tới với đường cong quái dị nhanh như chớp vòng quanh Đinh Hạo, sắp phát ra nộ hồn thần chết.

Đinh Hạo đứng im tại chỗ bất kiếm quyết, thanh kiếm rỉ sét lấy thế nén nhang cắm thẳng làm dẫn. Hai tay Đinh Hạo cầm kiếm đứng im.

Loan đao tử vong quần quanh đánh ngay vào người Đinh Hạo.

Rốt cuộc Đinh Hạo nhúc nhích.

Cổ tay Đinh Hạo rung động với tần suất mắt người khó nắm bắt, thanh kiếm rỉ sét chia thành hai thành luồng sáng, khí lạnh trút ra nhanh như chớp.

Đinh đinh!

Tia chớp bạc va chạm vào mãng xà tử vong phát ra thanh âm êm tai như tiếng chuông.

Hai tiếng khê vang mở màn dàn nhạc.

Mọi người chưa kịp chuẩn bị tâm lý đã nghe một chuỗi tiếng binh khí va chạm nhanh như bão tố chớp giật.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Thanh âm gõ vào màng tai và tâm hồn mỗi người.

Viên Thiên Cương bị đao quang bao phủ.

Đinh Hạo hóa thành đoàn kiếm quang cuộn cuộn.

Bóng người chớp lóe như đốm sáng.

Kiếm quang sinh diệt!

Đao ảnh tung hoành!

Đoàn sáng đỏ và bạc với chiêu thức nhanh đến mức mọi người không thể bắt giữ.

Động tác của Đinh Hạo, Viên Thiên Cương nhanh như chớp, vượt qua cực hạn mắt người trông thấy. Kinh phong kinh người tản ra, khí lưu sắc bén rạch không khí rạch từng vết ghê người trên ghế đá xung quanh, trên thạch bàn.

Khoái đao đầu với khoái kiếm!

Đinh Hạo, Viên Thiên Cương đều theo kiểu ‘nhanh’.

Mới mười giây chiến đấu đã đến mức độ gya cần, Đinh Hạo, Viên Thiên Cương dần không thể khống chế lực lượng và hơi thở. Lực lượng phát ra càng đáng sợ hơn, từng đợt kiếm khí, đao khí bắn ra khiến ghế đá bị cắt vụn.

Tây Môn Thiên Tuyết, Lý Lan, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cùng lùi lại nhường vòng chiến để tránh bị dính miếng.

Đây là cuộc chiến đấu đáng sợ.

Mức độ kịch liệt hơn chung kết đại tái năm viện lần đầu gấp mấy lần.

Keng keng keng!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi tiếng va chạm chói tai, từng bông hỏa hoa văng tung tóe, cuối cùng hai bóng người tách ra.

- Không ngờ người có thể ngăn được Tật Phong Thiểm Điện Đao của ta!

Hai tay Viên Thiên Cương cầm song đao gồng sức giữ đi sương bạc dính trên thân đao, khinh miệt nhìn Đinh Hạo như mèo vờn chuột.

Viên Thiên Cương lắc đầu, nói:

- Nhưng người tự hào huyền khí bằng sương phong tuyết vô hiệu với ta. Huyền khí huyết mạch của ta gần như xâm thực trường kiếm của người, kỹ đã tận, phế vật, người thua chắc!

Ánh mắt Đinh Hạo bình tĩnh, không hề quan tâm.

Trường kiếm trong tay Đinh Hạo đúng là tràn ngập một tầng đỏ nhạt như bị ô nhiễm, dần không nhẹ như trước mà nặng nề, trúc trắc, khi thi triển chiêu thức bị cản trở nhiều.

Đây chính là chỗ đáng sợ của lực lượng huyết mạch sao?

Trong tuyền thuyết lực lượng huyết mạch chia thành nhiều loại, mỗi loại có đặc tính riêng. Không biết lực lượng huyết mạch của Viên Thiên Cương thuộc loại nào?

Đinh Hạo trầm gật mình.

Lúc trước Đinh Hạo yếu thế, vào phút nguy cấp phải dùng dùng Bế Môn Tà Khách kiếm thức của Quái Khách Áo Xanh dạy phong lại khoái đao của Viên Thiên Cương công kích, không đến nỗi thua.

Tật Phong Thiểm Điện Đao là địa giai hạ đao pháp.

Nhưng Viên Thiên Cương kích phát lực lượng huyết mạch, huyền khí đẳng cấp cao phát động Tật Phong Thiểm Điện Đao tăng uy lực gấp đôi, đạt đến chiến kỹ địa giai trung. Đinh Hạo chỉ nắm giữ ba chiêu đầu của Long Vương Ly Thủy kiếm pháp, không thể hoàn toàn phòng ngự. Đinh Hạo bất đắc dĩ dùng Bế Môn Tà Khách kiếm thức.

Quả nhiên chiêu này là cực độ kiếm thức phòng thủ.

Nhưng chỉ thủ không tấn công thì không thể chiến thắng đối thủ.

- Viên sư huynh chỉ mới làm nóng người mà người sắp không ngăn được. Ha ha ha ha ha ha! Quá nhiên là đồ ngu không thể nuôi một gốc thảo được cứu phẩm hạ đơn giản đến nỗi phải ăn gian. Thứ phế vật đáng thương như người lại có thể giành được đệ nhất đại tái năm viện . . .

- Ta nói rồi, đệ tử bình thường chính là đệ tử bình thường, vĩnh viễn là đá lót chân của đệ tử huyết mạch chúng ta. Tông môn dùng nhiều tài nguyên tu luyện cho đám phế vật của ngươi đúng là lãng phí đáng xấu hổ.

Đám người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng cười nhạt chỉ tay múa chân, cực kỳ kiêu căng.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xung quanh giận xì khói, hận không thể xông lên đánh hội đồng đập bẹp mấy kẻ vênh váo này.

Về mặt Đinh Hạo bình tĩnh.

Đinh Hạo không bị khiêu khích ảnh hưởng, ngón cái tay trái vuốt thân kiếm.

Động tác nhẹ nhàng lại làm Viên Thiên Cương ngây người như gặp quỷ.

Bởi vì Đinh Hạo nhẹ nhàng vuốt một cái đã xóa đi giọt máu dính trên thân kiếm, không ngờ lau sạch màu máu dính thanh kiếm rỉ sét, khói đỏ biến mất trên không trung.

- Làm . . . Làm sao có thể?

Người khác không nhìn ra đường lối nhưng Viên Thiên Cương rung động khó tả.

Lực lượng huyết mạch của Viên Thiên Cương chủ yếu là xâm thực, ô nhiễm, gọi là âm sát viêm huyết. Trường kiếm bị lực lượng huyết mạch loại này xâm nhập trường kiếm dù có là bách luyện tinh cương hay thần binh lợi khí cũng bị dính, biến thành phế phẩm. Một khi lực lượng này xâm nhập vào thân thể sẽ ăn mòn huyền khí, đường kinh mạch của đối thủ, trong thời gian ngắn thực lực rút mất lớn, thậm chí kinh mạch bị phế.

Thế nhưng lực lượng âm sát viêm huyết lại bị một đệ tử bình thường dễ dàng dùng ngón tay xóa đi?

Sao có thể như vậy?

- Chỉ mới làm nóng người? Nếu vậy thì bây giờ chấm dứt màn đó đi.

Trông Đinh Hạo như đang làm chuyện nhỏ bé không đáng kể, khép mắt cảm ứng cái gì.

Trong chớp mắt khi Đinh Hạo lại mở mắt ra, ánh mắt không vui không buồn, trong trẻo.

Không hiểu sao khi Viên Thiên Cương thấy ánh mắt đó thì lòng thầm sợ.

Trong khoảnh khắc Đinh Hạo vùng kiếm, thì triển kiếm thức Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Tiếng xé gió kỳ dị vang lên.

Như tiếng vải bị xé.

Kiểm thức của Đinh Hạo không nhanh không chậm nhưng tràn ngập ý mệnh mông, tựa như ảo mộng cho người cảm giác nói không ra lời.

Lý Lan đứng xem khẽ run.

Viên Thiên Cương đứng đối diện Đinh Hạo hoàn toàn biến sắc mặt.

Trong giây phút này Viên Thiên Cương thấy tim đập chân run, tay cầm hai thanh loan đao như ngân hà bạc chảy ngược rác không gian, liên tục rít gào sắp bùng nổ lực lượng mạnh nhất. Ảo ảnh mãnh xà đỏ rực sống động hiện giữa không trung.

Đây là lực lượng mạnh nhất của Viên Thiên Cương.

Lực lượng huyết mạch âm sát viêm huyết thúc đẩy đến cực độ, sắp kích phát ra thượng cổ thần thú viêm huyết độc mãnh.

Bây giờ Viên Thiên Cương chỉ mới kích phát một phần mười lực lượng huyết mạch nên chỉ thúc giục được ảo ảnh. Nếu Viên Thiên Cương kích phát ra trăm phần trăm huyết mạch thì thượng cổ thần thú viêm huyết độc mãnh sẽ vượt qua thời không tái hiện lại, cực kỳ đáng sợ.

153. Chương 153: Sát Chiêu, Không Chịu Nổi Mệt Kịch

Viên Thiên Cương gào thét:

- Kết thúc đi!

Viên Thiên Cương bùng nổ với trạng thái mạnh nhất.

Viên Thiên Cương như thấy đối thủ trước mắt đáng ghét sắp bị gã phá hủy.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xung quanh thấy chiêu đáng sợ của Viên Thiên Cương thì cũng run.

Đạo pháp đề giai sắp đến đỉnh lục khiêu Võ Đồ cảnh ẩn chứa lực lượng âm sát huyết mạch, ảo ảnh thượng cổ thần thú viêm huyết độc mãng trong không khí như thực chất khiếp hồn người. Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đứng xa nhìn đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, mơ màng sắp té.

Chiêu tất sát siêu như vậy làm sao Đinh Hạo sư huynh đỡ được?

Lý Lan biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi!

Lý Lan lắc người vọt lên, sát chiêu mạnh nhất trong Ngọc Sắc Khuynh Thành chuẩn bị đánh ra cứu viện Đinh Hạo.

Không ai tin tưởng Đinh Hạo vẫn đứng vững trước chiêu biến thái của Viên Thiên Cương.

Nhưng mà . . .

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Tiếng vải bị xé trong không khí càng lúc càng cao vút sắc nhọn.

Cánh tay Đinh Hạo cầm kiếm bỗng bùng nổ lực lượng kỳ dị, ống tay áo xanh bên tay phải bị lực lượng vô hình từ trong ra ngoài chấn rách thành những cánh bướm tung bay.

Thanh kiếm rỉ sét trong tay phải chột tủa vàng sáng bạc nhu hòa, yên tĩnh, bình hòa ở trên không trung tạo thành thị giác mâu thuẫn giữa chậm chạp và gấp gáp nhẹ vạch ra.

Đây là chiêu thứ hai trong Long Vương Ly Thủy kiếm pháp, Long Vương Kinh Không.

Kiểm quang như tia chớp rạch phá màn đêm.

Thanh kiếm rỉ sét nhẹ nhàng phá khí thể đạo pháp bàng bạc màu đỏ của Viên Thiên Cương.

Cũng chém vỡ ảo ảnh thượng cổ thần thú viêm huyết độc mãng.

Vang tiếng hút ngưng khí lạnh, rớt tròng mắt đầy đất.

Mọi người hỗn loạn. Sao có thể? Giống như là Viên Thiên Cương dùng hết lực lượng âm sát viêm huyết bùng nổ ra chiêu tất sát Tật Phong Thiểm Điện Dao chỉ là bọt bong bóng, chạm nhẹ một cái liền vỡ.

Trong lòng mọi người dâng lên cảm giác không thật, thấy buồn cười như bị lừa.

Không lẽ sóng xung kích đầy sát khí, gần như đỉnh lục khiêu Võ Đồ cảnh, ảo ảnh thượng cổ thần thú viêm huyết độc mãng nhiếp hồn người chỉ là trò chơi của con nít sao?

Lý Lan bay ra nửa đường khựng tại chỗ.

Không biết là vì Lý Lan vui sướng hay kích động mà thân hình khẽ run.

Lý Lan trầm nghĩ:

- Đây là . . . Kiểm ý sao?

- Không, vẫn chưa phải kiếm ý, chỉ hơi ần chứa kiếm ý, còn trong giai đoạn bắt chước. Nhưng so với sáng sớm hôm nay lần đầu tiên Đinh Hạo thi triển trong sân thì có tiến bộ rồi, đủ phá giải huyết mạch sát chiêu cũng chỉ có hình của Viên Thiên Cương.

Lý Lan nhìn Đinh Hạo, ánh mắt phức tạp, kiếm không được giật mình vì ngộ tính, thiên phú của thiếu niên này.

- Hắn luôn tiến bộ, mỗi giây mỗi phút tiến bộ đáng sợ, không chừng ba năm sau hắn thật sự có tư cách chính diện quyết đấu với Mục Thiên Đường?

* * *

- A!

Về mặt Viên Thiên Cương như thấy ma bị lực lượng vô hình đánh trúng, hét thảm bay ra ngoài.

Tiếng hét chói tai đánh thức mọi người dậy, bọn họ mới nhận ra chiến đấu vẫn chưa kết thúc.

Nhưng cũng xem như kết thúc rồi.

Bởi vì Đinh Hạo một kiếm phá địch xong lập tức vận dụng tự quyết yên nhanh như chớp đuổi theo Viên Thiên Cương. Đinh Hạo nhảy lên cao đạp xuống ngay mặt Viên Thiên Cương.

Rầm!

Ưuán tính mạnh mẽ khiến Viên Thiên Cương đập xuống đất, một ghế đá bị cái đầu bao phủ huyền khí huyết mạch đụng bể, mặt đất nứt rạn như mạng nhện.

Gió mạnh đẩy lên bụi bặm như sóng gầm phong ba bao phủ Đinh Hạo, Viên Thiên Cương.

Một lúc sau bụi lắng xuống.

Thân hình Đinh Hạo, Viên Thiên Cương dần biến rõ ràng.

Chân Đinh Hạo đạp trên mặt Viên Thiên Cương.

Trước mắt bao người, lòng bàn chân dính đầy đất đạp mặt thiên tài võ sĩ huyết mạch đẹp trai kiêu căng huênh hoang gần như biến hình.

Chiến đấu vào lúc này đã không còn gì để nói.

Từ lúc bắt đầu đến kết thúc chỉ khoảng bốn, năm phút nhưng toàn quá trình pháp phòng hồi hộp.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cực kỳ giật mình, trợn to mắt, lú lười nhìn Đinh Hạo đạp Viên Thiên Cương. Các đệ tử ký danh cảm thấy như đối diện một chiến thần không thể chiến thắng, người nóng hừng hực, ngực sắp nổ tung, máu bốc cháy.

Thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng và hai người đồng bạn thì sợ hãi mặt trắng bệch.

Đầu gối ba người run cầm cập, môi run run suýt quỵ tại chỗ.

Viên sư huynh . . . Thua?

Còn thua thảm như vậy, không chịu nổi một kích?

Không thể nào!

Tại sao như vậy?

Một đệ tử bình thường làm sao có thể đánh bại đệ tử huyết mạch được ông trời cưng yêu?

Nên biết rằng dù ngẫu nhiên có đệ tử bình thường chiến thắng đệ tử huyết mạch thì cũng là trường hợp thực lực của đệ tử bình thường cao hơn đệ tử huyết mạch bốn tiểu cảnh giới, không thì ưu thế bẩm sinh của đệ tử huyết mạch không thể lay động.

Nhưng hôm nay thần thoại đã bị phá.

Nhìn Viên Thiên Cương bị giẫm dưới chân Đinh Hạo, Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng cảm thấy mặt và lòng kiêu ngạo của mình cũng bị giẫm lên. Khi ba người nhìn Đinh Hạo, thấy sợ hãi chưa từng có, khí lạnh chạy dọc sống lưng, sợ hãi sắp bật lên.

Đinh Hạo không có ý định rút chân khỏi mặt Viên Thiên Cương, từ trên cao nhìn xuống gã như nhìn con chó.

- A a a a, không, ta sẽ không nhận thua! Đinh Hạo, ta có chết cũng không nhận thua một đệ tử ký danh đệ tiện! Người có thể làm nhục ta nhưng đừng mơ khiến ta xin tha!

Viên Thiên Cương điên cuồng vịn vẹo thân hình, hai tay chống mặt đất muốn đứng dậy.

Đinh Hạo đồng dạng nói:

- Ông trời ban cho người huyết mạch nhưng không cho người lòng khiếm tốn của cường giả, hôm nay ta lấy thân phận đệ tử bình thường đập nát cảm giác ưu việt chó chết của đám đệ tử võ sĩ huyết mạch vô tri các người, khiến các người biết rằng thiên phú không phải duy nhất. Cùng là đệ tử Văn Kiếm tông, ta không giết người, nếu người không phục thì sau này đến đánh nữa.

Tất cả đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện thấy máu nóng sục sôi, niềm tin bị đả kích rớt xuống thung lũng vào giây phút này bị lời nói của Đinh Hạo đốt cháy lên. Đúng vậy, thiên phú không phải duy nhất, sau này cố gắng cũng quan trọng, bọn họ không cần tự xem nhẹ mình.

Viên Thiên Cương vùng vẫy như đồ điên nhưng không thể thoát ra bàn chân đạp mặt.

Ánh mắt Viên Thiên Cương bắn ra tia sáng độc ác giận dữ trừng Đinh Hạo, vừa tức vừa xấu hổ hộc máu.

154. Chương 154: Dư Âm, Lại Bị Kêu Đi

- Ta sẽ báo thù, ta sẽ báo thù, ta sẽ báo thù, ta sẽ báo thù, ta thề ta nhất định sẽ báo thù a a a a a!

Viên Thiên Cương giận điên, như núi lửa phun trào muốn hủy cả võ xá.

Ánh mắt Đinh Hạo thương hại nhìn Viên Thiên Cương, lắc đầu, chân nhấc lên đá một cái. Viên Thiên Cương bị đá tới chỗ Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng, cả bốn đụng vào nhau lăn lông lốc dưới đất.

Đinh Hạo không để Viên Thiên Cương vào mắt:

- Ta nói rồi, nếu người không phục thì lại đến chiến đi.

Chỉ có thiên tài tuyệt thế như thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện mới tạo áp lực Đinh Hạo bây giờ được, thứ không biết nặng nhẹ như Viên Thiên Cương không thể lọt vào mắt hắn.

Đinh Hạo hờ hững khiến Viên Thiên Cương bực bực lửa giận rồi lại không biết làm sao.

Viên Thiên Cương nhìn ra được Đinh Hạo thật sự không để gã vào mắt chứ không phải giả bộ.

- Ha ha ha ha ha ha! Gì mà đệ tử võ sĩ huyết mạch, không chịu nổi ột kích, không xứng xách giày cho Đinh sư huynh của chúng ta!

- Không biết là tên nào vừa rồi còn nói muốn giẫm đệ tử bình thường dưới chân. Tên kia, mặt người bây giờ còn đau không?

- Ha ha ha ha ha ha! Tất nhiên là không đau, da mặt ai đó dày bằng tường thành. Mọi người không thấy sao? Sàn đá còn bị đập thủng kia!

- Ài, nếu ta là tên kia đã mau chóng cắt cổ tự sát, mặt bị đập dưới đất mà còn sủa vậy, không biết hai chữ mặt mặt viết như thế nào.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cùng chung mối thù, trong đó mấy đệ tử miệng lưỡi chanh chua phối hợp nhau trào húng không vượt mặt nể mũi, từng chữ tựa bàn tay vô hình tát mặt bốn đệ tử võ sĩ huyết mạch.

Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng sớm bị Đinh Hạo hù teo tim, cúi đầu không dám cãi một câu.

Viên Thiên Cương thì tức giận muốn gầm rú.

Viên Thiên Cương đường đường xếp hạng ba trên tổng bảng đệ tử mới của Vãn Kiếm tông, trước tiên là bị đánh bại tan nát, bây giờ bị một đám đệ tử bình thường trào phúng nhưng không thể phản bác. Viên Thiên Cương giận đến máu dồn lên não, mắt tối đen lại hộc máu.

- A! Đinh Hạo . . . Thanh Sam Đông Viện . . . Ta sẽ không tha các ngươi . . . Tức chết ta . . . Phụt!

Viên Thiên Cương liên tục hộc mấy búng máu, hai chân giật giật, mắt trợn trắng ngã ngửa ra sau, gã tức quá đã xỉu.

Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng không dám dìu Viên Thiên Cương, liếc hướng Đinh Hạo.

Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng mắt cún như con chó chờ chủ ra lệnh.

Đinh Hạo không kiên nhẫn phát tây, Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng thở phào nhanh chóng nâng Viên Thiên Cương lên. Nhóm ba người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng như chó cụp đuôi không dám quay đầu, chỉ hận phụ mẫu sinh thiếu hai chân bỏ chạy khỏi võ xá.

- Cút đi!

- Ha ha, Đinh sư huynh vạn tuế!

- Đinh sư huynh quá đẹp trai!

- Ha ha ha ha ha ha! Chúng ta thắng rồi! Đệ tử võ sĩ huyết mạch gì đó cụp đuôi cút đi!

Lúc này các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không kiềm được lòng hưng phấn xông lên bao quanh Đinh Hạo quăng lên cao, mỗi người hưng phấn mặt đỏ bừng.

Tuy là Đinh Hạo đánh bại đám người Viên Thiên Cương, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng nhưng cùng là đệ tử bình thường, đặc biệt là đệ tử bình thường học chung Thanh Sam Đông Viện với Đinh Hạo, trong lòng mỗi đệ tử ký danh tràn đầy cảm giác kiêu ngạo, trung thành khó kiềm chế.

Lý Lan mỉm cười nhìn Đinh Hạo bị các sư huynh đệ ném lên cao.

Trong trận chiến này thái độ dứt khoát, thủ đoạn sắc sảo của Đinh Hạo khiến mạnh như Lý Lan phải thừa nhận hấn cường đại, ưu tú.

Phía xa, Mỹ nữ ngự tỷ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết đẹp như đóa sen trắng trên mặt nước dường như bị không khí náo nhiệt của các thiếu niên lây nhiễm, khuôn mặt lạnh lùng bất giác cười khẽ.

Đinh Hạo biểu hiện mạnh mẽ khắc sâu trong lòng Tây Môn Thiên Tuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết ở Vãn Kiếm tông ba, bốn năm, quen mắt các loại tranh đấu trong tông môn. Tây Môn Thiên Tuyết cũng nhìn quen các thiên tài lớn nhỏ. Xưa nay thiên tài đan dược Tây Môn Thiên Tuyết không thích chiến đấu, đổ máu, tranh đoạt, đây là lần đầu tiên thấy đệ tử bình thường đối diện đệ tử võ sĩ huyết mạch lộ ra tư thế mạnh mẽ áp đảo như vậy.

- Đinh Hạo, hình như thiếu niên này khác với người lúc trước ta gặp.

Không hiểu sao trong lòng Tây Môn Thiên Tuyết nổi lên suy nghĩ kỳ lạ.

Tây Môn Thiên Tuyết đứng yên giây lát, nụ cười hiem thấy chậm rãi tán đi.

Tây Môn Thiên Tuyết tăng hắng, dùng ngữ điệu lạnh lùng trong trẻo nói:

- Đùa đủ chưa? Còn một nén nhang mới tan học, quay về chỗ ngồi ngay, chúng ta học tiếp.

- A? Còn phải đi học?

Có người mượn cơ hội muốn thân cận mỹ nữ:

- Tây Môn giáo sư, hay chúng ta cùng nhau đi đập thanh chúc mừng Đình sư huynh chiến thắng đệ tử huyết mạch đi? Ý này thế nào?

- Đầu heo, bây giờ cuối mùa thu đi đập thanh cái khi gì?

- Người mới là heo, không biết tình thú, ngu ngốc!

Các thiếu niên huyền thuyên chưa đã bị ánh mắt Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh đầy uy hiếp nhìn, ngoan ngoãn gục đầu quay về chỗ ngồi. Vì lúc trước chiến đấu hủy hoại nhiều bàn ghế đá xanh, các thiếu niên buộc phải tụ cùng một chỗ học tiếp.

Tây Môn Thiên Tuyết không tha cho Đình Hạo vì đoạn khúc chiết này.

Trước mặt các học sinh, Tây Môn Thiên Tuyết không mẫn không nhạt phê bình Đình Hạo. Tây Môn Thiên Tuyết nhìn Đình Hạo cúi đầu nhận sai, làm gì có bộ dáng mạnh mẽ vô địch lúc trước, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện che miệng cười khúc khích. Bọn họ thích một Đình Hạo có máu có thịt như vậy, âm áp đáng tin như đại ca hàng xóm.

Trong một nén nhang Tây Môn Thiên Tuyết cực kỳ nghiêm túc giảng bài.

Có lẽ vì sóng gió lần này ảnh hưởng, quan hệ giữa các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện và mỹ nữ ngự tỷ bằng diễm giáo sư Tây Môn Thiên Tuyết kéo gần nhiều. Vài đệ tử ký danh lúc trước không nghiêm túc nghe giảng bây giờ nghiêm chỉnh lắng nghe, bao gồm Vương Tiểu Thất cũng ngoan hơn nhiều.

Vẫn chỉ có Đình Hạo là ngoại lệ.

Đình Hạo chống cằm ngậy người, thần thờ, dường như mở mắt ngủ, tâm mắt không có tiêu cự. Bộ dáng Đình Hạo lười biếng làm Tây Môn Thiên Tuyết bình thường không để tâm bây giờ có chút tức giận.

Một nén nhang nhanh chóng qua đi.

- Hôm nay ngừng ở đây, Đình Hạo, người đi theo ta.

Tây Môn Thiên Tuyết trừng Đình Hạo, xoay người đi.

Các đồng bạn trêu cợt, Đình Hạo lấy lại tinh thần về mặt nhăn nhó gục đầu theo sau lưng mỹ nữ ngự tỷ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết đi ra ngoài.

Về mặt Vương Tiểu Thất dám đang nói:

- Ta dám khẳng định giáo sư Thiên Tuyết có ý với Đình sư huynh.

155. Chương 155: Tức Giận, Tây Môn Thiên Tuyết Hiểu Lầm

Một nam đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cực kỳ đau thương nói:

- A! Nữ thần trong tim ta lại bị Đình Hạo sư huynh cướp đi.

Câu nói này khiến cộng minh.

Có người oán hận cầu nhàu:

- Đình sư huynh thật là kẻ địch của tất cả nam tính!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gãi đầu nói:

- Sao nói vậy? Ta cảm thấy Đinh sư huynh và giáo sư Thiên Tuyết đứng chung rất xứng.

- Xì.

Các nam đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện giờ ngón dừa với khúc gỗ thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

* * *

Không ngờ dự đoán của Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết lại mang hẳn đến vườn thuốc hẻo lánh.

Không như lần trước, lúc này vườn thuốc đã nở từng đóa hoa đẹp như gấm vóc, cực kỳ rực rỡ. Cuối thu cỏ cây điêu linh bỗng thấy hoa rực rỡ nhiều màu làm người phần chấn tinh thần.

Đây chính là thủ đoạn inh của đan dược sư.

Trong phạm vi nhỏ nắm giữ tập tính của thảo dược có thể gieo trồng ra linh thảo trái mùa.

Mấy ngày nay Đinh Hạo bị Đạo Tổ ở trong đầu nhồi nhét biết khá nhiều bản lĩnh 20, thậm chí kể Tây Môn Thiên Tuyết. Thiếu nữ trang nhã như sen trắng có tạo nghệ rất sâu về thảo dược, không bình thường như nàng biểu hiện trên lớp.

Vườn thuốc trước mắt Đinh Hạo trồng hơn mười loại linh thảo cứu phẩm trái mùa, chưa đến nửa tháng đã sắp đến mùa thu hoạch.

Tây Môn Thiên Tuyết quay lại, đứng trong muôn hoa đua nở nhìn Đinh Hạo, ánh mắt có trách móc và tiếc:

- Đinh Hạo, người suy nghĩ kỹ lời lúc trước ta nói chưa?

- A! Cái này . . .

Đinh Hạo gãi đầu, gật gù nói:

- Ta cho rằng Tây Môn giáo sư nói rất đúng, s linh thảo đan dược học là một môn học vẫn rất hữu dụng, ta rất muốn phân ra tinh lực học tập nó.

- Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tây Môn Thiên Tuyết vạch thẳng Đinh Hạo qua loa, nói:

- Đinh Hạo, ta công nhận người là thiên tài nhưng trên đời này có rất nhiều thiên tài. Hôm nay người có thể đánh bại đệ tử võ sĩ huyết mạch là vì bọn họ chưa lớn lên, không có nghĩa là sau này người cũng làm được như hôm nay. Khi những tên kia mở ra kho báu trong người thì người sẽ biết võ sĩ huyết mạch thật sự đáng sợ như thế nào. Đinh Hạo, người phải cố gắng, hết sức cố gắng mà không phải hoang phí năm tháng và thiên phú!

Đinh Hạo nghe được quan tâm trong lời nói của Tây Môn Thiên Tuyết, biểu tình nghiêm túc gật đầu, nói:

- Ta nhớ kỹ lời của Tây Môn giáo sư.

Tây Môn Thiên Tuyết gật đầu, hơi bất đắc dĩ nói:

- Hy vọng lần sau người nghiêm túc nghe giảng bài, người có đọc quyển sách tâm đắc thảo dược ta cho người không?

Đinh Hạo cười hì hì nói:

- Có xem nhưng . . .

Tây Môn Thiên Tuyết trừng Đinh Hạo:

- Nhưng cái gì?

Tây Môn Thiên Tuyết duỗi tay ra nói:

- Lấy sách ra cho ta xem.

Đinh Hạo khó xử nhún mày nói:

- A! Cái này . . .

Mắt Tây Môn Thiên Tuyết trong suốt nhìn Đinh Hạo, bình tĩnh nói:

- Đưa ta.

- Được rồi.

Đinh Hạo lấy một quyển sách có mùi thảo dược ra khỏi trữ vật giới chỉ, đưa cho Tây Môn Thiên Tuyết.

- A! Xem ra lần người người không nói dối, thật sự có đọc.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn mép sách hơi cong lên, cái này chứng minh Đinh Hạo thật sự lật xem quyển sách. Tây Môn Thiên Tuyết bất ngờ ồ lên, vừa lòng gật đầu. Nhưng khi Tây Môn Thiên Tuyết sờ ra trang thứ nhất thì biến sắc mặt.

Tây Môn Thiên Tuyết liên tục lật vài trang, mặt sa sầm.

Lòng Tây Môn Thiên Tuyết lạnh lẽo.

Thì ra quyển sách bị Đinh Hạo cong vẹo viết lung tung, có vài chỗ bị mực đen xóa mất. Cuốn sách tổng kết tâm đắc của Tây Môn Thiên Tuyết bị Đinh Hạo bôi xóa lung tung như đồ bỏ, uống phí năng nhọc lòng.

- Người . . . Thật khiến ta quá thất vọng.

Tây Môn Thiên Tuyết không nghĩ ra tại sao đệ tử như Đinh Hạo rõ ràng có thiên phú, rất thông minh, làm người luôn hiền hòa nhưng không chịu cố gắng, lãng phí thời gian của mình?

Vốn Tây Môn Thiên Tuyết có hảo cảm với Đinh Hạo qua chuyện đám người Viên Thiên Cương, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi nhưng lúc này thấy lòng lạnh lẽo.

Tây Môn Thiên Tuyết nắn lòng khoát tay đuổi người:

- Người đi đi, sau này ta không lo đến người nữa.

- Nhưng . . . Không phải như giáo sư nghĩ . . .

Đinh Hạo trợn tròn mắt trầm nghĩ: Nàng thật không biết nhìn hàng, ca không vẽ lung tung.

Nhưng Tây Môn Thiên Tuyết không muốn nghe Đinh Hạo giải thích, xoay người đi vào phòng trúc nhỏ sâu trong vườn thuốc, bỏ mặc Đinh Hạo đứng bên ngoài.

Đinh Hạo bắt đắc dĩ lắc đầu, hít mùi thuốc trong không khí, xoay người đi.

* * *

Buổi chiều có môn thực chiến, do Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong râu ria giảng bài.

Khác với Tây Môn Thiên Tuyết hiền hòa, lạnh nhạt, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong kháo bạo lực. Mỗi lần trong tiết thực chiến Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không vừa mắt ai là lấy danh nghĩa ‘luân bàn’ kêu đi đấu đối.

Đám nghe con tất nhiên không phải đối thủ của đệ tử tam đại, mỗi lần đều bị đánh kêu cha gọi mẹ.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong thì bộ dáng muốn mà không được thỏa mãn.

Hôm nay người Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong gai mắt là Đinh Hạo.

Một môn học chỉ hai canh giờ nhưng Đinh Hạo bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong hung hăng đánh ba lượt.

Chờ tan học Đinh Hạo bị đánh thành mắt gấu mèo, vành mắt có dấu nắm đấm đen nhánh, toàn thân ứ máu hồng hồng tím tím. May là năng lực chịu đòn của Đinh Hạo rất mạnh, thể chất đao kiếm song thánh thể khi gặp đau đớn ngoài da cũng nâng cao trình độ.

Đinh Hạo đã quen cách một đoạn thời gian bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đánh bầm dập.

Đinh Hạo xem kiểu chịu ngược này là rèn luyện năng lực thực chiến.

Bởi vì mặc dù Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhiều chuyện chút, thích kéo thù hận nhưng thực lực cá nhân, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, không uổng là đệ tử tam đại của Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo từng rất tò mò cảnh giới thật của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, thả mấy lần nhưng không thể thăm dò ra.

Bởi vì mỗi lần đấu đơn toàn là Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong ức chế thực lực, khiến Đinh Hạo cảm thấy gã chỉ mạnh hơn hắn một chút. Mỗi khi Đinh Hạo đột phá, nghĩ rằng hai người ngang ngửa nhau rồi, đi khiêu chiến với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vẫn thấy cách biệt một chút.

Bây giờ Đinh Hạo khẳng định trăm phần trăm thực lực của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không kém gì đám người Doãn Nhất Phi, Lỗ Kỳ.

Lấy thực lực, thân phận như Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong mà chịu thiệt cho đám nghe con đệ tử ký danh thật khiến người khó hiểu.

Không lẽ vì Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong lắm mồm, miệng đáng đánh, khoái kéo thù hận nên đắc tội cao tăng tông môn Văn Kiếm tông?

Mỗi lần Đinh Hạo bị đánh mặt bầm tím sẽ ác ý phỏng đoán như vậy.

- Ha ha ha ha ha ha! Hôm nay hơi đã tay, tiểu tử, bản lĩnh chịu đòn của ngươi tiến bộ nhiều.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong siết nắm tay nhìn quanh thâm mắt Đinh Hạo, vừa lòng cười to bảo:

- Không tệ, ha ha ha ha ha ha! Dấu tay trái phải đối xứng, có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật.

Tác phẩm nghệ thuật cái đầu ngươi!

Đinh Hạo sờ hốc mắt, nghe răng nhếch môi hút ngậm khí lạnh. Tiện nhân này hôm nay ra tay ác quá.

156. Chương 156: Nhiều Chuyện, Ngươi Hãy Chú Trọng Hình Tượng Một Chút Đi

- Này này này, coi bộ ngươi không hài lòng? Không lẽ nắm tay của đại gia không hầu hạ ngươi thỏa mãn sao? Muốn thêm vài cú?

Đinh Hạo vội thỏa mãn lòng hư vinh của tiện nhân Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, nói:

- Đa tạ Vương tổng giáo viên chỉ điểm, đệ tử được ích lợi không nhỏ.

Đinh Hạo nói câu này là thật lòng.

Mặc dù Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong hơi lắm mồm, miệng độc chút, cách giảng bài bạo lực nhưng con người không tệ, ít nhất chưa từng khi dễ các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện. Dù là ai sau mỗi lần bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đánh sẽ có thu hoạch.

Cho nên các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện thà bị đánh thành gấu trúc cũng muốn đấu đơn với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong.

Mỗi người nhìn ra được đệ tử ký danh càng chăm chỉ, chịu khổ thì Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong càng ‘chăm sóc’ nhiều hơn.

Đinh Hạo rất là được Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong chú ý, bởi vì hắn được ‘chăm sóc’ nhiều nhất, cơ bản mỗi lần có môn thực chiến là hắn sẽ có cặp kiếng đen.

- Ha ha ha ha ha ha! Chẳng qua là tay lão tử ngứa muốn đánh ngươi, có gì mà chỉ điểm, nói giả tạo quá, ha ha ha ha ha ha!

Ngoài miệng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói vậy nhưng lại cười đắc ý nói:

- Đúng rồi, tiểu tử, nghe nói hôm nay ngươi vì chim nhỏ xinh đẹp đáng yêu thân hình nóng bỏng Tây Môn giáo sư ghen với tình địch Viên Thiên Cương gì đó suýt lật nóc võ xá đúng không? Thật là tạo thành tổn thất lớn cho Thanh Sam Đông Viện. Nhưng ngươi yên tâm, ta đã phái người đi chỉnh sửa võ xá, lát nữa ngươi trả chi phí là được.

Tranh giành ghen tỵ cái đầu ngươi!

Đinh Hạo biện giải:

- Này, có làm không vậy? Là Viên Thiên Cương chủ động khiêu khích trước, ta chỉ vì bảo vệ vinh diệu của Thanh Sam Đông Viện mới đứng lên phản kích, ngươi nên tìm Viên Thiên Cương đòi phí sửa chữa . . .

- Cha nó, Viên Thiên Cương là đệ tử võ sĩ huyết mạch, lão tử không thể trêu vào, lão tử chỉ có thể khi dễ ngươi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong phất bàn tay to, xấu xa nói:

- Như thế nào, ngươi không phục? Lại đấu thử đi?

Đinh Hạo:

- . . .

Sợ ngươi rồi.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh xoay người đi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong lắc người cười tủm tỉm đến bên cạnh Đinh Hạo, vẽ mặt xấu xa hỏi nhỏ:

- Này tiểu tử, hai ta tâm sự chút. Nghe nói Tây Môn giáo sư nhìn ngươi với con mắt khác, liên tục hai lần kêu ngươi đi vườn thuốc của nàng. Tiểu tử, ngươi giỏi thật, có phải các ngươi có gì đó không?

Đinh Hạo suýt té xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Đây là trường bối giáo viên quái quỷ gì vậy? Hãy chú ý hình tượng được không? Nhiều chuyện quá đi!

* * *

Sau khi Đinh Hạo quay về chỗ ở, hắn nằm trên giường suy nghĩ về cuộc chiến với Viên Thiên Cương hôm nay.

Đệ tử võ sĩ huyết mạch đúng là rất đáng sợ.

Ba, bốn ngày trước ở khu bậc bảy Viên Thiên Cương không địch nổi một chiêu của Đinh Hạo. Thế nhưng Viên Thiên Cương chỉ kích phát một phần mười lực lượng huyết mạch đã có thể hoàn toàn áp chế Đinh Hạo trong chiến đấu thường quy, biến đổi này hơn người khác khổ tu mấy năm.

Nếu không phải Đinh Hạo đánh bại đánh bại sở được lớp ngoài kiểm ý thì hôm nay sẽ thua dưới đao của Viên Thiên Cương.

Rõ ràng Viên Thiên Cương không phải duy nhất, ngay cả đám người thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng không chịu nổi một kích nếu bọn họ kích phát ra lực lượng huyết mạch thì cũng sẽ tăng vọt thực lực ngay, một hơi bỏ xa đệ tử bình thường.

Võ sĩ huyết mạch đúng là con cưng của ông trời.

Hèn chi tông môn dung túng đám người Viên Thiên Cương, thiếu niên có nốt ruồi to đen bên môi Vương Dũng đến thế, cho bọn họ tu luyện ở khu bậc bảy đầy linh khí, thậm chí khiến các trưởng lão nội môn như Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ hộ giá trong lúc bọn họ rèn luyện. Che chở như hòn ngọc quý trên tay, cũng khiến các võ sĩ huyết mạch vênh váo, kiêu căng vì vậy.

- Phải giành giật từng giây tu luyện, tranh thủ nắm giữ đao ý và kiếm ý mới đối kháng nổi với võ sĩ huyết mạch.

Đinh Hạo siết chặt nắm tay, nói:

Nếu ngay cả thứ như Viên Thiên Cương mà ta cũng không thể làm gì được thì ba năm sau làm sao leo lên Thiên Hàn Tuyệt phong đối kháng với siêu thiên tài ngàn năm hiếm gặp của Thanh Bình học viện, thần đồng Mục Thiên Đường?

Nghĩ đến đây Đinh Hạo bật dậy, bước nhanh đi tới bờ đoàn, khoanh chân tu luyện.

Đinh Hạo chậm rãi vận chuyển huyền khí, luyện thể một phen, tiêu trừ vết bầm và sưng bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong đánh. Quần thâm ở hốc mắt Đinh Hạo dần tan, trở về bình thường.

Đinh Hạo vận chuyển huyền khí bằng sương phong tuyết ở hạ đan điền ba mươi sáu chu thiên.

- Ủm! Lực lượng tăng không đến hai mươi cân.

Đinh Hạo đứng dậy hoạt động thân thể, cẩn thận kiểm nghiệm thực lực của mình tăng cao.

- Nhưng gần đây tăng lực lượng cơ thể càng lúc càng chậm. Trước kia mỗi lần bị cái tên xấu bụng kia đánh xong sẽ tăng khoảng một trăm cân lực lượng, nhưng bây giờ . . .

Đinh Hạo phát hiện dùng cách tu luyện ngoại công bình thường tăng lực lượng đã cực kỳ khó khăn.

- Xem ra phải như người khác dùng cách luyện hóa được lực kích thích tiềm lực thân thể, lát nữa đi khu thương mại chọn mua vài loại thượng phẩm dược cao luyện thể luyện cốt.

Đinh Hạo tu luyện Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân đã hoàn thành đệ nhị chuyển kim thân.

Đây là một bộ huyền công tăng cường thân thể, sự co giãn, lực phòng ngự, tăng cao sức mạnh rõ rệt. Cho nên Đinh Hạo muốn tăng mạnh lực lượng cơ thể hơn, khám phá ra tiềm lực của mình thì cần bước trên con đường luyện hóa được lực ngoài thân như các võ giả khác.

Trong thiên hạ này tu luyện bất cứ bí tịch huyền công nào đều yêu cầu nhất định về độ mạnh của thân thể.

Tâm pháp huyền công cao đẳng nào phẩm chất càng cao thì yêu cầu độ mạnh thân thể cũng cao hơn.

Cho nên võ giả muốn tăng thực lực, tu luyện công pháp cao đẳng thì phải khiến cơ thể, kinh mạch của mình chắc chắn dẻo dai đã.

Muốn làm được điều này pháp môn kim thân, linh dược tối thể không thể thiếu.

Hầu hết võ giả đều có pháp môn kim thân tu luyện thích hợp với mình, lựa chọn linh dược hợp thuộc tính cơ thể để tối thể.

Đi đường bằng hai chân có hiệu quả tốt hơn là nhảy một chân.

- Nhưng lúc này chắc số tiền sẽ cao gấp vô số lần, những linh dược, dược cao luyện thể phẩm chất cao có giá không thấp, có thể nói là vàng mềm. Võ giả đúng là chức nghiệp đốt tiền.

Đinh Hạo trầm thổ dài, hắn gom lại chút ít kim phiếu không biết có thể chống được bao lâu.

Lúc này trong đầu Đinh Hạo vang lên giọng cười sang sảng của Kiếm Tổ:

- Đần quá, có một núi vàng mà không tự biết lại đi nghĩ mua những dược cao thấp kém. Tiểu Đinh Tử, người ngốc quá.

Đinh Hạo ngây người, nghe hiểu ẩn ý của Kiếm Tổ.

Đinh Hạo khiêm tốn thỉnh giáo:

- A? Tiền bối nói vậy là sao?

157. Chương 157: Sau Núi, Vô Định Huyền Vũ Học Viện

Không đợi Kiếm Tổ mở miệng Đao Tổ đã sốt ruột nói:

- Tiểu Đinh Tử, ngươi có còn nhớ hang động bí ẩn bí ẩn bên dưới vách núi khu bản dân rác không?

Kiếm Tổ bị cướp lời, khó chịu nói:

- Cha nó, bà điên lại cướp lời của lão tử!

Đao Tổ rất đắc ý:

- Ha ha ha ha ha ha! Tại ngươi phản ứng chậm, trách gì lão nương?

Đinh Hạo không xen vào hai lão già cô đơn nhiều năm đầu khẩu, mắt hấn sáng ngời chợt nhận ra thứ đã luôn bỏ qua. Trong hang động bí ẩn, cái hố đá hình vuông kia, những chất lỏng trắng bí ẩn chưa dùng hết.

Đinh Hạo hưng phấn vỗ đùi nói:

- Ta quên mất cái này!

kiếm quang, thể chất của Đinh Hạo đều nhờ ngâm trong chất lỏng kia mới có được.

Tuy Kiếm Tổ, Đao Tổ luôn sâu không lường được, không muốn nói gì nhiều nhưng Đinh Hạo dám khẳng định chất lỏng trắng kia là thiên tài địa bảo rất hiếm hoi. Có một thời gian Đinh Hạo luôn nghĩ đến hang động bí ẩn, nhưng hấn không có thời gian đi. Bây giờ có trừ vật giới chỉ, Đinh Hạo có thể đi lấy chút chất lỏng màu trắng trở về.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo không chút do dự thay đồ, đi hướng xóm nghèo sau núi.

* * *

Mặt trời chiều rơi xuống tia sáng cuối cùng dưới mặt đất.

Lá thu điêu linh, đưa mắt nhìn khắp đồi núi là một mảnh vàng kim.

Đây là mùa đẹp nhất trong một năm Tuyết Châu, lại qua hai, ba mươi ngày nữa khi lá vàng rụng hết, mùa đông sẽ đến. Mặt đất sẽ phủ trong tuyết trắng ngần, giá rét và màu trắng thành chủ yếu trong Tuyết Châu.

Xóm nghèo không có gì khác với trước, vẫn tràn ngập sức sống trong hỗn độn, người sống tại đây như cỏ dại trong đồng rác, rất là kiên cường.

Vì cần đi hang động bí ẩn, Đinh Hạo không muốn bị người nhận ra thân phận.

Đầu Đinh Hạo đội mũ bằng tre xanh, trường bào vải thô màu đen bóng đêm từ từ đi dọc theo đường mòn gập ghềnh trong xóm nghèo. Đinh Hạo nhìn nhà tranh cũ nát, ống khói bốc lên từ nhà bếp, cảm giác quen thuộc tràn ngập trong lòng Đinh Hạo. Đinh Hạo như trở lại mấy ngày đầu vừa xuyên việt tới.

Khi Đinh Hạo đi qua đồng rác, hấn thấy sân nhỏ hàng rào và nhà tranh từng cư ngụ.

Bây giờ chỗ này đã đổi chủ nhân, khói bếp bay ra từ ống khói, chậu hoa trong sân bị dời đi hết, mặt đất đập bằng phẳng dựng một số cọc gỗ để luyện công. Ngoài cửa hàng rào treo một miếng gỗ đen, bên trên viết mấy chữ ngoằn ngoèo.

Vô định Huyền Vũ học viện.

Đinh Hạo suýt cười thành tiếng.

Trong khu bản dân thường có vài người hiểu một hay nửa chiêu, vì sống qua ngay mà dựng vài lớp võ đạo như trường tư. Có phụ mẫu hy vọng con cái của mình như cá chép vượt long môn rời khỏi xóm nghèo, đưa con trẻ vào lớp võ đạo giá rẻ để đặt nền móng.

Nhưng trước mắt Đinh Hạo là một chỗ xám xịt vô định sau núi Vắn Kiếm tông, còn gọi là học viện, quá to gan.

Chủ nhân lò võ đạo này nếu không phải lừa gạt thì chính là bệnh thần kinh.

Đình Hạo liếc sơ rồi tiếp tục đi trong đồng rác trập trùng như ngọn núi nhỏ.

Đình Hạo nhìn bốn phía vắng lặng, hấn theo ký ức đi tuyến đường an toàn xuyên qua khí độc, đầm lầy có độc. Đình Hạo quẹo trái quẹo phải đến bên vách núi Địa Huyệt Thâm Uyên. Bên dưới là từng đoàn khói đen cuộn cuộn bốc mùi hôi, gió rít, cực kỳ đáng sợ.

- Chính là chỗ này.

Lúc trước tại đây Đình Hạo té xuống vách núi, nhờ đó hấn có kỳ ngộ.

Hôm nay trở lại chốn cũ, Đình Hạo kiểm không được cảm thán.

Đình Hạo bây giờ đã là cao thủ ngũ khiếu Vô Đồ cảnh, không cần leo dây thừng. Cái gọi là kẻ tài cao gan cũng lớn, Đình Hạo nhắm một hướng nhảy xuống Địa Huyệt Thâm Uyên.

Bên tai Đình Hạo là gió kêu vù vù.

Rớt xuống khoảng mười thước Đình Hạo rút thanh kiếm rỉ sét từ trữ vật giới chỉ ra cắm vào vách đá. Tự quyết đào trong Long Vương Ly Thủy kiếm pháp bùng nổ, Đình Hạo như giọt nước không chút trọng lượng treo lơ lửng trên vách đá.

Đình Hạo hít sâu, cúi đầu nhắm một điểm dừng chân, rút thanh kiếm rỉ sét ra tiếp tục rơi xuống.

Đình Hạo không dám chậm trễ, vận chuyển huyền khí, toàn thân lấp lóe ánh sáng màu bạc hết sức đối kháng lực hút đáng sợ trong sương mù.

Đình Hạo pháp phòng lên xuống khoảng sáu, bảy trăm thước rồi cuộc đến cửa hang động bí ẩn.

Cửa hang động bí ẩn rất ẩn khuất, có một tầng sáng nhạt che chắn, dù đến gần trong mười thước vẫn khó thể phát hiện. Nếu không nhờ lần trước Đình Hạo đến một lần, có Kiếm Tổ, Đạo Tổ chỉ dẫn thì hấn phải tìm một lúc.

Vù vù vù vù vù!

Đình Hạo xuyên qua màn sáng vào trong hang động bí ẩn.

Giống như lần trước Đình Hạo đến, con đường vẫn lạnh lẽo khô ráo, hần nhiên thiên thành, quanh co hướng sâu vào hang động bí ẩn.

- Bà nội nó, lại đến đây.

- Nhìn màu vách đá này là lão nương ta muốn ói ra.

Kiếm Tổ, Đạo Tổ bị nhốt mấy chục vạn năm trong hang động bí ẩn, bị ám ảnh tâm lý, bây giờ trở về chốn cũ thì tất nhiên không có tâm trạng tốt. Kiếm Tổ, Đạo Tổ than thở một câu sao đó im lặng.

Tâm tình Đình Hạo rất tốt.

Bởi vì khi Đình Hạo đến trước cái hố đá hình chữ nhật như quan tài nằm giữa hang động bí ẩn, hấn kinh ngạc phát hiện chất lỏng màu trắng bên trong vốn hơi xám đi nhưng bây giờ lại trở về trắng như sữa, trong suốt. Trông chất lỏng màu trắng như được lọc một lần, vẫn hút lượng nước khoảng một tấc nhưng lực quan hơn trong tưởng tượng của Đình Hạo.

- Không biết chất lỏng này có hiệu quả luyện thể như thế nào, nên uống hay thoa ngoài da?

Đình Hạo ngần ngừ.

Kiếm Tổ ở trong đầu Đình Hạo lên tiếng nhắc nhở:

- Ngốc, cải thiện thể chất thì uống, rèn luyện cơ thể thì thoa ngoài da.

Đình Hạo ngộ ra.

Thuộc tính thể chất của Đình Hạo đã bị cải thiện đến cực độ, lúc này đương nhiên là cần rèn luyện cơ thể.

Đinh Hạo cúi đầu lấy chút chất lỏng màu trắng từ trong hốc đá ra thoa toàn thân, giây sau dùng tâm pháp Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân thi triển bằng thức thứ ba dẫn động thái dương chân hỏa chỉ lực trong thiên địa rèn luyện thân mình, dung hợp năng lượng kỳ dị trong chất lỏng màu trắng.

Quả nhiên, ngay sau khi huyết mạch nhập vào người nóng cháy, Đinh Hạo thấy ngoài da lạnh lẽo, tê dại.

Chất lỏng màu trắng đang chậm rãi luyện đến cơ xương.

Bởi vì tu luyện hỏa thức thứ ba, vận dụng đao pháp huyền khí thuộc tính hỏa trong trung đan điền ở ngực có hiệu quả tốt nhất.

Huyền khí nóng cháy của Đinh Hạo vận chuyển trong bốn huyết khiếu trung cực, đàn trung, ngọc đường, cự quyết ba mươi sáu chu thiên. Ai ngờ qua hai canh giờ, Đinh Hạo cảm thấy viêm diễm huyền khí trong người càng đậm đặc, tinh thuần, có xu hướng trưởng lên, đã đến cảnh giới đỉnh đại viên mãn tứ khiếu Vô Đồ cảnh.

158. Chương 158: Bàn Cờ Minh Văn Bí Ẩn

- Viêm diễm huyền khí đao pháp thuộc tính hỏa vốn chỉ có trình độ trung giai tứ khiếu Vô Đồ cảnh tại sao bỗng nhiên nhảy lên đại viên mãn? Chẳng lẽ liên quan đến chất lỏng màu trắng? Hiệu quả này quá kinh người, bá đạo.

Lòng Đinh Hạo máy động, chuẩn bị đột phá cảnh giới. Đinh Hạo dẫn động viêm diễm huyền khí trùng kích huyết khiếu thứ năm trong nhâm mạch đứng đầu lục kỳ kinh.

Huyết khiếu thứ năm này có tên là hoa cái, khó trùng kích hơn bốn huyết khiếu trước.

Định luật võ đạo là mặc kệ kinh mạch hay huyết khiếu xếp hạng càng sau thì càng kiên cố, chắc chắn hơn. Muốn trùng kích, luyện hóa nó càng tăng độ khó.

Vốn Đinh Hạo đã chuẩn bị tinh thần sẽ trùng kích lâu dài.

Ai biết viêm diễm huyền khí trưởng lên lực xung kích cường đại chưa từng có, không đến nửa canh giờ Đinh Hạo đã cảm thấy hoa cái huyết khiếu rộng mở. Một luồng sáng đỏ từ vị trí hoa cái huyết khiếu ngực Đinh Hạo bắn ra.

Viêm diễm huyền khí suôn sẻ xoay tròn trong hoa cái huyết khiếu tự động vận chuyển chu thiên tuần hoàn.

Vận tốc quay huyền khí bỗng tăng lên đạt đến mỗi giây năm mươi chuyển.

Đây chính là tiêu chí huyết khiếu thứ năm nhâm mạch đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Đột phá!

Đinh Hạo mở mắt ra, mừng quá đỗi:

- Tốt quá, huyền khí đao pháp rốt cuộc cũng vào ngũ khiếu Vô Đồ cảnh, vậy là ta có thể tiếp tục tu luyện kiếm pháp bằng tuyết huyền khí tiến tới lục khiếu Vô Đồ cảnh, ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười to Đinh Hạo chợt phát hiện ra điều gì.

- A? Hay quá, lực lượng của ta tăng lên đến năm trăm cân. Bây giờ chỉ tính lực lượng cơ thể đã đến chỉ ngàn cân, tương đương lực lượng đỉnh lục khiếu Vô Đồ cảnh, nếu tính thêm lực lượng viêm diễm huyền khí, huyền khí bằng sương phong tuyết thì thực lực hiện tại của ta có thể đấu với đỉnh thất khiếu Vô Đồ cảnh. Cho dù vượt cấp đánh với sơ giai bát khiếu Vô Đồ cảnh cũng không sợ.

Hiệu quả của chất lỏng màu trắng bí ẩn thật là cường đại đến biến thái.

Lần này Đinh Hạo tu luyện chỉ dùng lượng ba, bốn centimet đã sinh ra hiệu quả kinh người. Không chỉ giúp Đinh Hạo đệ tam chuyển Cốt Nhục Kim Thần trong Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân đạt đến cảnh giới tiểu thành còn một hơi luyện hóa huyết khiếu thứ năm nhâm mạch đứng đầu lục kỳ kinh.

Được hiệu như vậy không kém hơn đan dược cực phẩm trong truyền thuyết.

- Ha ha ha ha ha ha! Giàu, giàu rồi. Thu thu, thu hết!

Đinh Hạo hưng phấn hoa tay múa chân, cười nhe hàm răng, suýt ngoác đến mang tai. Đinh Hạo dùng trử vật giới chỉ nhỏ gió cuốn mây tán thu hết chất lỏng màu trắng bí ẩn trong hồ đá, không thừa một giọt.

Làm xong tất cả Đinh Hạo mới dặc ý chậm rãi mặc đồ vào ngay ngắn, lục tìm trong hang động bí ẩn.

Tuy lần trước Đinh Hạo có lục lợi rồi nhưng hang động bí ẩn thật sự là vô cùng bí hiểm. Đinh Hạo không chết tâm, hẳn hy vọng có phát hiện gì khác. Đinh Hạo thậm chí phóng ra dao động huyền khí, cẩn thận quét mỗi một tấc đất, vách tường trong hang động bí ẩn. Đáng tiếc Đinh Hạo không có thu hoạch gì.

Trong quá trình lạ là Kiếm Tổ, Đạo Tổ im miệng không nói.

Đinh Hạo ở trong đầu kêu mấy lần nhưng hai tên nhiều chuyện Kiếm Tổ, Đạo Tổ không đáp lại, thật là quái.

Đinh Hạo đi một vòng cuối cùng đến bên bàn và ghé đá trong hang động bí ẩn.

Trên bàn đá hình vuông khắc ngang dọc các vết dài cái cạn cái sâu, như thiên nhiên hình thành rồi lại tràn ngập huyền ảo khó tả. Còn nhớ lần trước Đinh Hạo nhìn bàn đá hơi lâu chút là choáng váng.

Lần này khi Đinh Hạo lại nhìn chăm chú thì xảy ra chuyện kỳ lạ.

Đinh Hạo cảm thấy trước mắt bỗng xuất hiện một vòng xoáy thời gian đen ngòm, sức hút đáng sợ tuôn ra sắp kéo linh hồn của hắn vào.

Đinh Hạo kinh ngạc, lập tức vận chuyển huyền công, cố gắng chống lại, cắt đứt liên hệ với bàn đá mới miễn cưỡng thoát khỏi. Mặt Đinh Hạo trắng bệch như bị bệnh nặng.

- Đây là . . . Minh văn, minh văn thần giai. Trời ạ, là minh văn ít nhất thập giai trở lên, tuyệt đối là tác phẩm minh văn sư thần giai để lại!

Đinh Hạo hiểu ra cái gì, rất rung động.

Cường giả vô đạo là chủ yếu trong các cường giả trên Vô Tận đại lục. Nhưng đan dược sư cao giai, minh văn sư cường đại không thể bỏ qua. Bởi vì hai chức nghiệp này tu luyện yêu cầu thiên phú, căn cốt rất khắc nghiệt, có thành quả chậm khiến số lượng người theo học không nhiều. Nhưng đan dược sư, minh văn sư cao giai cực kỳ đáng sợ.

Minh văn sư chia làm mười hai giai.

Minh văn sư trên thập giai được gọi là thần giai.

Minh văn sư thần giai có thể tùy ý khắc minh văn ở bất cứ nơi đâu, bày ra trận pháp có uy lực thay trời đổi đất. Ví dụ đơn giản là Tuyết Châu to lớn có chín tông phái nhân loại, cho dù toàn bộ cường giả, cao thủ tụ tập lại cũng không bằng một minh văn sư thần giai vung tay một cái.

Đinh Hạo không ngờ các đường nét trên bàn đá là tác phẩm của một vị minh văn sư thần giai. Đinh Hạo rất rung động.

Tác phẩm minh văn thần giai đối với bất cứ minh văn sư nào là kho báu ngàn kim khó mua. Nếu được chút linh ngộ, dẫn dắt trong đó đủ khiến minh văn sư bình thường chớp mắt trở thành siêu cấp đại sư chạm tay có thể bùng nổ.

Nhưng tiếc rằng dù Đinh Hạo đi theo Kiếm Tổ học rèn và minh văn mấy ngày nay thì trình độ vẫn kém quá xa, không thể nghiên cứu minh văn thần giai.

- Không lẽ hang động bí ẩn này là chỗ ở của một vị minh văn sư thần giai? Nhưng tồn tại đẳng cấp chí tôn này quá nghèo, keo kiệt, trừ chất lỏng màu trắng bí ẩn ra không thừa lại thứ gì. Mấy minh văn này đối

với ta bây giờ là thiên thư, không thể nghiên cứu, chỉ có thể tạm thời buông bỏ. Chờ sau này thực lực đại thành ta lại đến nghiên cứu, có lẽ sẽ thu hoạch kinh người. Nhưng trong hang động bí ẩn linh khí sung túc là nơi rất thích hợp để bế quan.

Đinh Hạo oán thăm mấy câu, trong lòng làm kế hoạch, xoay người rời đi. Lúc này xảy ra chuyện khó tin.

Đinh Hạo bỗng nghe có tiếng mèo kêu rất yếu.

- Thanh âm gì vậy? Không lẽ chỗ này có một con mèo? Không phải ta đã nghe lầm rồi đi?

Đinh Hạo cực kỳ giật mình. Mới rồi Đinh Hạo cực kỳ cẩn thận tìm kiếm khắp hang động bí ẩn, dù là một con kiến cũng bị tìm ra, sao hắn có thể bỏ qua một con mèo? Nhưng mới rồi thanh âm đó rõ ràng là . . . Không lẽ Đinh Hạo bị lãng tai?

- Mèo . . .

Trong khi Đinh Hạo sững sờ thì thanh âm nhỏ yếu kia lại vang lên sau lưng hắn.

- Gặp quỷ gặp quỷ gặp quỷ . . .

Đinh Hạo dựng đứng lông tơ sợ hãi nhìn hướng phát ra thanh âm.

Đinh Hạo ngạc nhiên đến ngây người.

159. Chương 159: Miêu Thần Tượng, Lão Nhân Xấu Xa

Không biết từ khi nào trên bàn đá không dính hạt bụi có một con mèo ngồi chồm hổm, lông trắng to cỡ bàn tay. Lông mèo xù như bông tuyết không dính bụi bẩn hay màu nào khác, đôi mắt to như thủy tinh làm lòng người mềm mại, mũi nhỏ màu hồng như tác phẩm nghệ thuật đại sư điêu khắc. Tai nhỏ tròn tròn cụp xuống, bộ dáng tội nghiệp ướt nước, đôi mắt hòa tan lòng người và đá cứng ngắc đầu nhìn Đinh Hạo.

Là một con mèo con màu trắng tai cụp.

Một con mèo tai cụp?

Đinh Hạo sắp điên rồi. Chuyện gì đây?

Một giây trước trên bàn đá không hề có cái gì, hắn mới xoay người đã có một con mèo cụp đuôi màu trắng nếu ở trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo là con mèo có huyết mạch thuần khiết cực kỳ hiếm thấy. Là thiên sứ đại tỷ đùa với Đinh Hạo sao? Con mèo này chỉ là mèo con cụp tai sao? Con mèo từ đâu chui ra?

Dường như cảm nhận được Đinh Hạo giật mình, mèo con khẽ ngẩng đầu kêu lên:

- Mèo . . .

Tiếng kêu trong trẻo yếu ớt làm tim người đập nhanh, muốn ôm mèo con vào lòng xoa vuốt.

Bộ dáng mèo con ngây thơ vô hại.

Đinh Hạo do dự. Chuyện này rất quái dị, chắc mèo con không phải là yêu thú hung tàn nào đó biến ra đi? Cái miệng nhỏ hồng kia có khi nào há ra sẽ to như bồn máu nuốt trọn hắn vào không?

- Mèo meo meo . . .

Mèo con mềm nhũn làm nũng với Đinh Hạo, nghiêng ngả bò tới, một chân đạp không khí nó té xuống.

Đinh Hạo bản năng vươn tay ra đón lấy mèo con.

Xúc giác mềm mại, ấm nóng truyền đến từ lòng bàn tay, như làn da mềm mại của nữ nhân xinh đẹp nhất trên thế giới. Đinh Hạo chỉ do dự không phẩy một giây đã ôm mèo con vào ngực.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu như bông gòn trắng mềm kêu một tiếng:

- Meo . . .

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu thè lưỡi hồng thân thiết liếm lòng bàn tay Đình Hạo.

- Cha mẹ ơi, chịu không nổi, dễ thương chết mất, nhóc con này đúng là trời sinh vật đáng yêu!

Đình Hạo cảm thấy trái tim bị hòa tan.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu quá đáng yêu, bất cứ động tác nào đều khiến người yêu thương. Mặc dù không rõ lai lịch nhưng trực giác nói cho Đình Hạo rằng mèo con màu trắng tai gập đáng yêu không có chút uy hiếp nào với hắn.

Đình Hạo cẩn thận tìm kiếm khắp hang động bí ẩn, không thấy mèo mẹ hay thứ gì khác. Cuối cùng với tinh thần không sợ chết, Đình Hạo giữ lại mèo con màu trắng tai gập đáng yêu đáng yêu tùy thời bị đói chết.

- Cha nó, không thể trơ mắt nhìn nhóc con bị đói chết trong hang đi?

Đình Hạo tự tìm lý do ình, quyết định nuôi mèo con màu trắng tai gập đáng yêu.

Kiểm Tổ, Đào Tổ trong đầu Đình Hạo vẫn đang giả chết, có kêu gọi thế nào cũng không được đáp lại. Đình Hạo đành ngừng tìm tòi hang động bí ẩn, tính thời gian đã qua một đêm, hắn chuẩn bị quay về.

Đình Hạo đi tới cửa hang động bí ẩn, nhét mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vào ngực. Đình Hạo vận chuyển công thể nhảy lên, đập các góc đá nhô ra mượn lực leo lên.

Thực lực của Đình Hạo tăng nhiều dễ dàng đối kháng gió và lực hút đáng sợ của sương mù.

Đình Hạo mất gần nửa nén nhang trở về mặt đất.

Lúc này chân trời đã có mặt trời nhô lên, mây trắng lượn lờ ngọn núi, sương mù như tấm màn trắng xinh đẹp quần quanh dãy núi. Trong thiên địa dào dạt sức sống.

Đình Hạo thở ra một hơi, nhanh như chớp xẹt qua khí độc, đầm lầy có độc, rất nhanh ra khỏi khu vực đồng rúc.

Trong ngực Đình Hạo có tiếng mèo con màu trắng tai gập đáng yêu làm nũng:

- Meo . . .

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu mấp máy thò đầu ra, đôi mắt to trong veo như thủy tinh pha lê tò mò đánh giá thế giới.

- Mèo con đáng yêu nhỏ như vậy chắc chỉ có thể uống sữa, cần đi khu bản dân mua một con mèo cái có sữa cho nó.

Đình Hạo túm mèo con màu trắng tai gập đáng yêu ra nâng trong lòng bàn tay, cười gian nói:

- Đây nhóc con, người là đực hay cái?

- Meo meo meo!

Dường như mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nghe hiểu được Đình Hạo trêu chọc, tức giận meo mấy tiếng, rất nhân tính kẹp chặt chân sau, bộ dáng xấu hổ.

Chết tiệt, người sẽ không là yêu ma biến ra đi? Quá thông nhân tính!

Đình Hạo tò mò và máu gian ác nổi lên, cố ý vươn tay khều chân sau của mèo con màu trắng tai gập đáng yêu.

Đình Hạo cười gian nói:

- Đừng xấu hổ, để chủ nhân ta nhìn xem là đực hay cái.

- Meo!

- Ui da, người là chó sao?

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu phản kích, cắn ngón tay Đình Hạo không chịu nhả.

Trong khi nói chuyện Đinh Hạo đã đến trước sân hàng rào lúc trước cư ngụ, nghe bên trong có tiếng luyện công hít hà. Đinh Hạo quay đầu nhìn, thấy hai mươi mấy đứa trẻ bảy, tám, chín tuổi xếp thành hàng luyện công trên cọc gỗ trong Vô địch Huyền Vũ học viện.

Đều là con nít xóm nghèo mặc đồ rách rưới, có nam có nữ nhưng biểu tình cực kỳ nghiêm túc đứng trên cọc gỗ đứng trung bình tấn, khuôn mặt nhỏ chảy mồ hôi, vung quyền, la hét.

Một lão nhân mặt mày xấu xa đứng bên cạnh lớn tiếng hét.

- Có phải cảm thấy eo, chân đau không? Có thấy ngực nóng không? Có phải cảm thấy sắp không thể kiên trì được nữa? Có phải muốn từ bỏ không?

Dưới ánh ban mai, lão nhân xấu xa lớn tiếng rống.

- Dù có gặp thống khổ gì thì các ngươi phải kiên trì! Muốn giống như thiên tài Đinh Hạo trong Vãn Kiếm tông đi ra khỏi ổ bình dân rác rưởi này thì các ngươi phải cố gắng gấp trăm lần. Nhớ kỹ, các ngươi là người hạ đẳng, rất thấp hèn, các ngươi không có gia thế hùng mạnh. Muốn thay đổi vận mệnh của mình thì các ngươi chỉ có cố gắng, đổ mồ hôi! Hiện tại ta hỏi các ngươi, có thể kiên trì tiếp không?

- Có thể!

- Ta muốn giống Đinh Hạo ca ca trở thành đệ tử Vãn Kiếm tông!

- Ta muốn ra khu bần dân!

- Ta muốn phụ mẫu không vất vả xuống ngày nữa!

Tiếng trẻ con non nớt bay trong gió, dù đôi chân run, dù vẻ mặt buồn nhỏ đau đớn nhưng vẫn cắn răng cố chống. Vài đứa trẻ cắn rách môi, chúng đứng trên cọc gỗ đứng tấn, vừa ra quyền vừa rống to.

Đinh Hạo đứng bên ngoài sân nhỏ hàng rào.

Không hiểu sao Đinh Hạo thấy cảm động.

Có lẽ vì Đinh Hạo bước ra từ xóm nghèo rác thĩa này, có lẽ vì trong ký ức có xót xa mấy năm qua, cho nên Đinh Hạo rất hiểu khát vọng của bọn nhỏ. Từng tiếng hét non nớt làm máu nóng trong lòng Đinh Hạo sục sôi.

160. Chương 160: Cha Nó, Giành Bát Cơm Sao

- Ủa? Người là ai? Dám nhìn lên đệ tử của “Vô địch Huyền Vũ học viện” chúng ta luyện võ?

Lão nhân xấu xa phát hiện ra Đinh Hạo.

Đinh Hạo hơi bất ngờ. Tuy Đinh Hạo không cố ý giấu người nhưng thuật khinh thân Yêu Đào Mê Ly thân pháp có tiểu thành sẽ ảnh hưởng cảm giác người thường. Người bình thường rất khó phát hiện ra Đinh Hạo, lão nhân xấu xa như kẻ lừa gạt phát hiện ra Đinh Hạo?

Lão nhân xấu xa nói thẳng thân phận Đinh Hạo:

- Ủa? Mặt ơi quen, tiểu tử ngươi là . . . Ha ha ha ha ha ha! Ngươi là Đinh Hạo?

Đinh Hạo từ bất ngờ biến thành kinh hoàng.

Lão nhân xấu xa này không phải người quen lúc trước Đinh Hạo nhận ra, chắc gần đây mới đến xóm nghèo vậy mà dễ dàng phát hiện hẳn sau khi hóa trang, rốt cuộc lão nhân xấu xa là ai?

Đinh Hạo lấy mũ tre xanh xuống, nhìn kỹ giây lát.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- A! Là người? Gian thương chào hàng phế phẩm trong chợ đen?

Đinh Hạo đã nhận ra lão nhân xấu xa chính là siêu gian thương bán các loại bí tịch phế phẩm trong chợ đen xóm nghèo, quyền Nhất Dao Khởi Trình Quyết quyền thiếu là mua từ tay lão, khi đó làm Đinh Hạo tốn nhiều tiền.

- Gian thương?

Lão nhân xấu xa tức giận quát:

- Tiểu tử, con mắt nào của ngươi thấy gian thương tốt như ta?

Nói đến đây tông mắt lão nhân xấu xa xoay tròn, cười to bảo:

- Các tiểu tử, có thấy không? Ta đã nói là có quen Đinh Hạo, tiểu tử ngốc trước mắt chính là thiên tài ra từ khu bần dân, thần tượng của các ngươi, Đinh Hạo!

Bọn nhỏ với ánh mắt khao khát nhìn Đinh Hạo.

Ánh ban mai chiếu rọi, từng đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh sáng.

Có một đoạn thời gian danh tiếng Đinh Hạo truyền khắp xóm nghèo. Trước đó ít có thiếu niên khu nghèo vào được Vãn Kiếm tông chứ đừng nói giành quán quân trong đại tái năm viện. Một chuỗi chiến tích huy hoàng khiến Đinh Hạo trở thành thần tượng của các thiếu niên xóm nghèo.

Trong lòng mỗi một thiếu niên đều có giấc mơ vô hiệp.

Đối với thiếu niên xóm nghèo thì con đường Đinh Hạo đi qua là mộng tưởng bọn họ khao khát thực hiện.

Dù bọn họ xuất thân thấp hèn, không thể tiếp xúc võ học cao thâm nhưng bọn họ cũng có quyền lợi theo đuổi mộng tưởng.

Bọn họ nhìn các thiếu niên, mỉm cười chào hỏi.

Nụ cười thân thiết như gió xuân bỏ đi chút dè dặt, do dự cuối cùng trong lòng các thiếu niên, bọn họ khó thể kiềm chế hưng phấn. Các thiếu niên nhảy xuống cọc gỗ, hưng phấn chạy vây quanh Đinh Hạo.

- Đinh Hạo ca ca . . .

- Đinh Hạo ca ca, bây giờ ca ca lợi hại đến đâu?

- Đinh Hạo ca ca, nghe nói các thiên tài thiếu gia từ chỗ khác đến đều gọi ca ca là sư huynh đúng không?

- Đinh Hạo ca ca còn nhớ ta không? Chúng ta từng cùng nhau đào bảo bối trong đồng rác, ta là tiểu Nhị Hắc!

- Đinh Hạo ca ca, ta nhất định sẽ vào Vãn Kiếm tông giống như ca ca!

- Đinh Hạo ca ca và Thiên Xu lão sư ai lợi hại hơn?

- Ngụ ngôn, đương nhiên là Đinh Hạo ca ca lợi hại, Thiên Xu lão sư không có tư cách gia nhập Vãn Kiếm tông.

Hai đứa bé cuối cùng đối thoại khiến lão nhân xấu xa nhướng mày, lão chính là Thiên Xu lão sư mà chúng nói. Đám nhóc con thấy nường tử quên mẫu thân, gặp Đinh Hạo đã biếm lão xuống.

Đám thiếu niên không chú ý đến biểu tình của lão nhân xấu xa, như chim sẻ líu ríu bên cạnh Đinh Hạo, tranh nhau cướp lời vì có thể nói một câu với thần tượng trong lòng.

Đinh Hạo mỉm cười, kiên nhẫn đáp lời.

Mấy vấn đề có vẻ ấu trĩ nhưng chất chứa giấc mộng của bọn nhỏ xóm nghèo.

Một cô bé khoảng tám tuổi mặc quần áo vải thô đầy vết bẩn, đi chân trời, mặt mũi rất đẹp, da ngăm đen ngứa đầu, đôi mắt to tròn ngập hy vọng nhìn Đinh Hạo.

- Đinh Hạo ca ca lợi hại như vậy có thể dạy chúng ta không?

Câu hỏi này làm đám nhóc nín thở.

Đúng vậy, nếu Đinh Hạo ca ca có thể dạy chúng ta học võ chắc chắn hơn Thiên Xu lão sư rất nhiều, sau này chúng ta có thể giống như Đinh Hạo ca ca vào Vãn Kiếm tông.

Trong lòng bọn nhỏ tràn ngập mong chờ.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư đứng bên cạnh nhảy dựng lên mắng:

- Một đám khốn kiếp, các người biết cái thá gì? Huyền công, tâm pháp, võ kỹ của Vãn Kiếm tông không được truyền ra ngoài, nếu Đinh Hạo dạy võ kỹ cho các người chắc chắn sẽ bị trục xuất sư môn, các người muốn hại Đinh Hạo sao? Lại nói Đinh Hạo bận rộn tu luyện làm gì có rảnh dạy bọn nhóc các người?

Tia sáng mong chờ trong mắt đám nhóc vụt tắt.

Cô bé thất vọng, mắt ngấn lệ. Cô bé rất hiểu chuyện lúc đầu.

Cô bé ngoan ngoãn nói:

- Ta biết, là Hoan Hoan hư, Hoan Hoan không nên hỏi vấn đề ngốc như vậy. Không sao, chúng ta học với Thiên Xu lão sư cũng rất tốt . . .

Đinh Hạo thấy đau lòng, đưa trẻ hiểu chuyện biết mấy.

Đinh Hạo nghĩ đến Đinh Hạo cũ từng vì muốn vào Vãn Kiếm tông mà đổ mồ hôi sôi nước mắt, thống khổ, mờ mịt, kiên trì, bị người khinh bỉ, năm tháng bị thảm.

Đinh Hạo không chút do dự vuốt đầu cô bé tên Hoan Hoan, mỉm cười nói:

- Đừng nghe lão già gian thương nói nhảm, ai bảo ta không thể dạy các người? Cô bé đừng khóc, ta hứa sau này mỗi ngày Đinh Hạo ca ca sẽ rút một canh giờ đến đây dạy các người học tập võ kỹ.

Bọn nhỏ ngẩn ngơ.

Cô bé Hoan Hoan ngây người.

Hạnh phúc đến quá đột ngột, đám nhóc không thể tin.

Qua thật lâu sau, bọn nhóc phản ứng lại hưng phấn nhảy cẫng lên, hét chói tai hoan hô. Có mấy đứa bé mừng đến rơi nước mắt.

Bọn họ xuất thân thấp hèn, không có điều kiện huấn luyện võ đạo chính quy từ nhỏ, dù có chút thiên phú như từ bước khởi đầu đã thua bạn đồng lứa trong đại gia tộc. Một khi bỏ lỡ thời kỳ hoàng kim đặt nền móng thì cả đời vô duyên với võ đạo, người có kỳ ngộ nghịch thiên thay đổi vận mệnh như Đinh Hạo là rất hiếm hoi.

Tuy đám nhóc còn nhỏ, không hiểu chuyện nhưng trong thế giới tàn khốc mạnh ăn thịt yếu này, sống trong áp lực và rèn luyện khiến bọn họ hiểu rõ rất nhiều việc.

Giờ phút này, vận mệnh thay đổi.

Ánh sáng hy vọng chiếu sáng tâm hồn bọn họ.

- Cha nó, người đang cướp bát cơm của lão tử!

Lão nhân xấu xa tức giận quát:

- Đinh Hạo, người rất thất đức!

161. Chương 161: Chắc Người Sẽ Không Từ Chối Tây Môn Giáo Sư Đi

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Mỗi ngày ta chỉ có thể dạy bọn họ một canh giờ, thời gian còn lại do gian thương nhà người phụ trách. Cái tên ăn xương còn muốn hút khô tủy nhà người không phải miễn phí làm chuyện tốt đúng không? Chắc chắn có thu phí từ phụ huynh.

Mặt gian thương lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư ử rử.

- Mỗi tháng Thiên Xu lão sư thu mười đồng tiền.

Mặt cô bé Hoan Hoan còn ngẩn lệ kéo vạt áo Đinh Hạo, cười vạch áo lão nhân xấu xa cho người xem lưng.

Mười đồng tiền, không nhiều. Lúc trước Đinh Hạo quan sát thấy gian thương lão nhân xấu xa này không qua loa cho xong, rất nghiêm túc huấn luyện bọn nhỏ, tuy rằng cách hơi thô lỗ nhưng dùng được.

Đinh Hạo nhìn lão nhân xấu xa, cười nói:

- Tạm được, lần này xem như gian thương nhà người có lương tâm.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư trợn mắt nói:

- Cha nó, lão tử luôn có lương tâm!

Đinh Hạo mặc kệ lão nhân xấu xa phản đối, cười nói:

- Tốt, cứ quyết định vậy đi. Bắt đầu từ ngày mai, một canh giờ trước khi mặt trời mọc ta sẽ đến đây dạy bọn nhỏ, những lúc khá do người phụ trách huấn luyện. Học phí thì . . .

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Mỗi tháng người thu mười đồng tiền đúng không? Ta trả thay, hàng tháng mỗi người hai mươi đồng tiền, người chăm sóc bọn nhỏ thay ta.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư gian thương định nói gì nhưng nghe câu sau cùng thì mắt tỏa sáng, cười tủm tỉm nói:

- Hai mươi đồng tiền? Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt, hoàn toàn không thành vấn đề. Đinh gia yên tâm đi, ta chắc chắn sẽ chăm sóc bọn họ, đối xử như tôn tử, tôn nữ ruột của mình.

Đinh Hạo gật đầu.

Lúc này, hai mươi đứa nhóc vui sướng không biết nên nói cái gì, nhảy nhót quanh Đinh Hạo, hưng phấn sắp bay lên.

Đinh Hạo ở lại trong sân hàng rào một lúc rồi từ biệt, đám nhóc lưu luyến vẫy tay chào. Đinh Hạo rời khỏi xóm nghèo.

* * *

Khi Đinh Hạo đến võ xá Thanh Sam Đông Viện thì các đệ tử ký danh đã luyện tập buổi sáng xong.

Buổi sáng có một môn thảo dược cơ bản của Tây Môn Thiên Tuyết.

Đinh Hạo đặt mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu trong nhà mình, định dứt cho nó miếng sữa vừa mau ai ngờ con mèo có bệnh công chúa, trông rất đối nhưng không thích sữa có sẵn. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu không chịu uống, Đinh Hạo bất đắc dĩ đặt nó ở trong nhà, hẳn vội vã đi học.

Lúc đi học Đinh Hạo phát hiện ngự tử Tây Môn giáo sư xinh đẹp phớt lờ hắn, trong lớp học không thèm nhìn hắn cái nào, có vẻ nàng vẫn còn giận.

Đinh Hạo mặc kệ, cùng Đạo Tổ thảo luận các tri thức thảo dược đan thuật trong đầu.

người ngoài thì thấy Đinh Hạo lại bắt đầu thần thờ.

Chớp mắt đã xong một tiết học.

Tan học rời khỏi võ xá, lúc Tây Môn Thiên Tuyết đi ngang qua Đinh Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, mặt lạnh băng rời đi.

Vương Tiểu Thất thập thò tới gần, vẻ mặt tò mò hỏi:

- Nay Đinh sư huynh, không lẽ sư huynh làm gì với giáo sư Thiên Tuyết rồi? Hay là sư huynh từ chối giáo sư Thiên Tuyết tỏ tình, sao ta thấy thái độ của giáo sư với người đã thay đổi?

Đinh Hạo cú trán Vương Tiểu Thất nhiều chuyện một cái:

- Từ chối cái đầu người.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cười to.

Lý Lan ngồi ngoài đám đệ tử ký danh liếc Đinh Hạo, ánh mắt kỳ dị không biết đang nghĩ gì.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Buổi chiều trong môn thực chiến Đinh Hạo bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong dùng cái cố vô sỉ ‘ngựa tay mà người khác không chịu nổi một kích’ lôi đi đánh tới bời.

Đinh Hạo kéo lê thân tàn về nhà, phát hiện mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu yên lặng nằm trên giường của hắn, cuộn lại thành cục tròn đang ngủ.

Ánh trăng trong trẻo xuyên qua song cửa sổ chiếu trên người mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lấp lánh ánh sáng trắng, bí ẩn mà thánh khiết, khiến căn nhà mát mẻ thoải mái hơn.

Đinh Hạo nhìn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu một lúc rồi quay về phòng khách, xếp bằng trên bồ đoàn bắt đầu bài tập mỗi đêm phải làm

Đầu tiên là vận công trị liệu bầm tím trên người, dùng tâm pháp Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên vận chuyển huyền khí bằng sương phong tuyết ở hạ đan điền, huyết khiếu tuần hoàn ba mươi sáu chu thiên trong năm huyết khiếu, không ngừng củng cố cảnh giới đang có, lần lượt chiết xuất ra huyết khiếu, gột rửa huyết khiếu.

Chỉ có đường kinh mạch và huyết khiếu đạt đến trình độ ‘Không bụi bẩn, trong suốt lỏng lẻo’, đóng nền móng rồi Đinh Hạo mới trùng kích lục khiếu Võ Đò cảnh.

Đợi khi Đinh Hạo tu luyện xong hàng loạt bài tập quen thuộc thì đã là nửa đêm.

Đinh Hạo xách thanh kiếm rỉ sét đi vào sân bắt đầu tu luyện chiến kỹ, chiêu thức. Đối với võ giả thì tâm pháp, chiêu thức quan trọng như nhau, không thể thiếu một thứ.

Đinh Hạo diễn luyện Long Vương Ly Thủy kiếm pháp một lần, rất nhanh tiến vào trạng thái không minh. Hôm nay trạng thái của Đinh Hạo rất tốt, bất giác hoàn mỹ thi tởn năm chiêu trong Long Vương Ly Thủy kiếm pháp là Long Vương Hiện Thế, Long Vương Kinh Không, Long Vương Tham Trảo, Long Vương Hấp Thủy, Long Vương Xuất Hải.

- Phù.

Đinh Hạo thu kiếm đứng thẳng, huyền khí trong người cuộn cuộn, lực lượng ngưng mà không phát. Đinh Hạo cảm thấy vui mừng vô cùng.

Lòng Đinh Hạo máy động, cất thanh kiếm rỉ sét vào tủ vật giới chỉ. Đinh Hạo bắt đầu tu luyện Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

Bộ pháp môn khinh thần này Đinh Hạo đã nắm giữ tự quyết yên, đào đến trình độ thân nhanh như khói, nhẹ như giọt nước, như sóng. Tiếp theo là tự quyết mê và ly, Đinh Hạo nắm giữ được hai tự quyết đó sẽ làm được cảnh giới thân pháp như mê huyền, thân ly thể. Lúc đối chiến Đinh Hạo sẽ không thua.

Chớp mắt hai canh giờ đã qua.

Đinh Hạo ở dưới ánh trăng như ảo ảnh không thể nắm bắt, vượt qua phạm vi mắt người trông thấy, lúc đông lúc tây, chợt nam chợt bắc. Đinh Hạo để lại một chuỗi cái bóng như câu đố cao thâm, người tuyệt đối không đoán ra đáp án, không thể bắt được chân thân.

Tự quyết mê tiểu thành!

Đinh Hạo đứng lại trong sân, vừa lòng gật gù.

Đinh Hạo vận công hít thở tại chỗ, một mỗi tan mất, Đinh Hạo bày ra đệ tam băng thức, hấp thu thái âm chân khí cực lạnh trong thiên địa, tu luyện đệ tam tầng Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân. Đêm qua trong hang động bí ẩn, Đinh Hạo lấy viên diễm huyền khí tu luyện xong đệ tam hỏa thức, lúc này là thời gian lạnh nhất trong đêm, thời gian tốt nhất để tu luyện đệ tam băng thức.

Thời gian chậm rãi trôi qua, làn da Đinh Hạo lộ ra ngoài hơi nhấp nhô, từng tia sương bạc cực kỳ lạnh không ngừng ngưng tụ, hòa tan ngoài lớp da, cứ thế lập lại.

Mặt Đinh Hạo dần hiện vẻ thống khổ.

Băng hỏa luyện thể, cái loại thống khổ đó không phải người bình thường có thể chịu được.

162. Chương 162: Bí Ẩn, Mèo Con Phá Sản

Lại qua một canh giờ, khí lạnh ngoài người Đinh Hạo dần tán đi. Đinh Hạo chậm rãi mở to mắt, há mồm thở hắt ra. Chỉ thấy một vầng sáng vàng nhạt tràn ngập kim loại xẹt qua cơ bắp Đinh Hạo.

Đinh Hạo vừa lòng gật đầu, nói:

- Đệ tam Chuyển Kim Thân rốt cuộc đại thành!

Đinh Hạo tu luyện Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân, Yêu Đào Mê Ly thân pháp, Long Vương Ly Thủy kiếm pháp đối với đệ tử bình thường đó toàn là công pháp siêu lợi hại. Mỗi ngày Đinh Hạo tu luyện không ngừng nghỉ, tiến cảnh không tầm thường, thực lực tăng nhanh vùn vụt.

Kế hoạch của Đinh Hạo là tu luyện ba pháp quyết Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân, Yêu Đào Mê Ly thân pháp, Long Vương Ly Thủy kiếm pháp đến viên mãn rồi đi kho vũ khí trong tông môn chọn huyền công chiến kỹ càng lợi hại hơn.

Nền móng võ đạo lập hải từng bước một đi tới, bất cứ võ giả nào đều từ chiêu thức, tâm pháp, chiến kỹ cơ sở học dần, tiến bộ, mãi khi đột phá Tiên Thiên Võ Tông cảnh mới có tư cách tu luyện võ kỹ cao giai hơn. Đi từng bước một mới không ngừng hiểu sâu hơn về nguyên lý, chiêu thức võ đạo, hình thành phong cách chiến đấu của riêng mình.

Muốn tu luyện thần công vô địch ngay từ đầu là không thể nào.

Kiểm Tổ, Đào Tổ chưa từng bàn luận công pháp võ đạo cao thâm trước mặt Đinh Hạo chắc cũng vì nguyên nhân này.

Khoảng ba, bốn canh giờ là trời sáng. Đinh Hạo ngồi khoanh chân dưới tán cây khô vàng, vận chuyển Thái Huyền Vắn Kiếm Khí Thiên. Đinh Hạo hít thở, ôn dưỡng thân thể, tinh thần, rất nhanh lại tràn trề sức sống.

Đinh Hạo nghiêng ngmã kiểm ý.

Trừ xem hình ảnh ký ức cường giả tuyệt thế bí ẩn vùng kiếm mà Kiểm Tổ lần thứ hai truyền cho, Đinh Hạo cứ rút kiếm, múa kiếm, nắm chắc vận ý chỉ cảm nhận chứ không thể nói ra.

Đinh Hạo vững tin rằng bất cứ cảnh giới võ đạo nào đều có được từ hai cách lĩnh ngộ, tu luyện. Chuyện ngộ đạo trong một phút tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên người Đinh Hạo, chỉ có đổ máu, đổ mồ hôi tu luyện, trả giá vất vả mới nắm chắc trạng thái, vận ý huyền diệu khó giải thích.

Trong phút chốc lại ba canh giờ qua đi.

Đinh Hạo múc thùng nước lạnh dưới giếng đổ từ đầu xuống chân. Đinh Hạo tắm nước lạnh mát mẻ xong quay về phòng, thay đồ sạch. Đinh Hạo tính thời gian tới lúc đi xóm nghèo dạy học cho bọn trẻ.

Trong phong ngủ vang tiếng mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kêu đầy sức sống:

- Meo . . .

- A! Nhóc này cả ngày không ăn gì nhưng sao bỗng có tinh thần như vậy?

Đình Hạo thầm ngạc nhiên, đi vào buồng trong nhìn xem. Đình Hạo thấy mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thoải mái nằm trên giường, thè lưỡi hồng liếm vuốt mềm, đáng vẻ ăn uống no nê. Đình Hạo nhìn bên cạnh mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu có một cái hộp đen bị mở ra, nắp đặt một bên.

Chết tiệt.

Đình Hạo có linh cảm xấu.

Đình Hạo nhìn thật kỹ, hộp đen chính là công cụ chứa bốn viên huyền tinh thạch hắc dùng còn sót lại, hộp bị Đình Đình mở ra. Đình Hạo lại nhìn kỹ nữa, hắc rất muốn khóc, bên trong chỉ có ba huyền tinh thạch, thiếu một viên.

- Vật nhỏ này ăn huyền tinh thạch?

Đình Hạo thấy thật khó tin, bắt lấy mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nằm ngồi trên giường, quan sát kỹ. Đình Hạo thấy bên miệng và vuốt lông xù của mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu có một ít bột phấn lấp lánh, chính là cặn huyền tinh thạch.

- Không lẽ thật sự bị người ăn? Vật nhỏ, người là mèo con mà có thể cắn nát huyền tinh thạch cứng rắn?

Đình Hạo rất rung động, thầm nhu rớt cuộc người là quái vật gì? Sữa bình thường không chịu ăn lại ăn huyền tinh thạch, quá phá sản, sao lão tử nuôi nổi người?

- Meo! Meo . . .

Dường như mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhận ra mình làm sai, chạy từ cánh tay Đình Hạo lên vai hắc. Ngồi trên vai Đình Hạo yếu ớt kêu, thường thè lưỡi hồng liếm mặt Đình Hạo.

Đình Hạo hơi sợ nói:

- Kiếm Tổ, Đạo Tổ, hai vị có biết lai lịch của tiểu tử này là gì không?

- Tiểu tử này . . .

Kiếm Tổ tắc lưỡi, âm ừ nói:

- Có lai lịch rất bí ẩn, người cứ nuôi đi, rất thú vị.

- Thật là đáng yêu, ta rất muốn ôm vào ngực sờ nhưng tiếc là bây giờ chưa có thân thể.

Đạo Tổ bị bề ngoài siêu đáng yêu của mèo con chinh phục, mẩu tính lan tràn không nghe Đình Hạo hỏi.

Đình Hạo không bài trừ khả năng Đạo Tổ cố ý giả ngu.

Thái độ rõ ràng như vậy khiến Đình Hạo hiểu hắc sẽ không được tin tức hữu dụng từ hai lão quái vật, đành buồn bực bỏ qua. Đình Hạo thay đồ, đặt mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu dính người trên vai, đẩy cửa phòng ra. Trong ánh ban mai mỏng lung Đình Hạo lao nhanh hướng óm nghèo.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu hưng phấn kêu lên:

- Meo!

* * *

Khi Đình Hạo đến xóm nghèo vừa đúng thời gian.

Đình Hạo bị giật nảy mình.

So với ngày hôm qua, sân nhỏ hàng rào biến dạng. Nhà tranh thành ba gian nhà gỗ mới tinh, diện tích sân mở rộng gấp ba, bốn lần, sửa sang ngay ngắn, xung quanh chất lên tường đất, thật là rục rở, trong một đêm đổi thành hình dạng khác.

Trong sân là biển người.

Hôm qua mới có hai mươi thiếu niên hôm nay thành sáu, bảy mươi người. Phụ mẫu của bọn họ đứng đây, ai nấy trông mong chờ đón.

Không biết là ai mắt sắc thấy Đinh Hạo, hét to một tiếng:

- Đến rồi!

Trong phút chốc sân nhỏ hàng rào sôi trào.

Mọi người hưng phấn cười tươi xông ra nghênh đón Đinh Hạo.

Thấy Đinh Hạo, cô bé Hoan Hoan vui sướng hỏi:

- Đinh Hạo ca ca thật sự đến?

Đinh Hạo mỉm cười gật đầu.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, lão tử phát hiện cái tên của ngươi rất hữu dụng tại đây. Mấy người này nghe nói ngươi tự mình dạy đám nhóc này, dưới mười bốn tuổi đều được đưa đến. Bà nội nó, lúc trước lão tử chiêu sinh vất vả biết mấy mới lừa . . . Phi phi phi, mới chiêu được hai mươi người!

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư hưng phấn cười to.

- Đinh gia, Ny nhi nhà ta năm nay mới tám tuổi chắc còn có thể luyện võ? Ngươi có nhớ không? Ta là Vương lão Tứ, trước kia chúng ta có quen nhau.

Một nam nhân trung niên gầy gò, thái dương đầy tóc bạc kéo nữ nhân về mặt trẻ con của mình từ trong đám người đi ra, cuồn ịch nộ trông chờ lôi kéo tình cảm với Đinh Hạo, sợ hấn không chịu dạy con mình.

- Lão Vương thúc đừng làm ta giảm thọ, cứ gọi ta là Đinh ca nhi đi.

Đinh Hạo thân thiết vuốt đầu cô bé tên Ny nhi, nói:

- Năm nay Ny nhi mới tám tuổi tất nhiên có thể luyện võ, ngươi yên tâm đi.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu đứng trên vai Đinh Hạo cũng kêu lên:

- Meo meo meo!

- Ài, vậy là tốt rồi, tốt rồi. Đinh gia . . . À không, Đinh ca nhi, Vương lão Tứ ta không có gì giỏi, đáng thương Ny nhi tử nhỏ không có mẫu thân chịu nhiều uất ức. Nếu có thể luyện võ vào Vãn Kiếm tông thì tốt quá rồi . . .

Wương lão Tứ vui sướng nói năng lộn xộn.

Đinh Hạo đứng là ra từ xóm nghèo.

Nhưng Đinh Hạo bây giờ đã trở thành thiên tài đếm trên đầu ngón tay trong các đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông, nghe nói rất được môn phái chú trọng, tương đương với cá chép thành rồng, nhảy lên trời cao. Thân phận, địa vị của Đinh Hạo đã khác, thành thượng đẳng trong thế giới này. Lúc trước nhiều người xóm nghèo rất lo Đinh Hạo thay đổi, bài xích những kẻ dễ tiện bản thủ như mình. Bây giờ xem ra mọi người đã lo quá nhiều.

163. Chương 163: Đan Đạo, Tây Môn Thiên Tuyệt Hối Hận

Thái độ của Đinh Hạo đối với Vương lão Tứ ọi người viên thuốc an thần.

- Như thế nào? Ta nói đúng không? Đinh ca nhi nhân nghĩa, lần này mọi người đã tin tưởng rồi đúng không?

- Đinh ca nhi, Cửu Đản cũng chưa đến mười bốn tuổi, người thu hần đi.

- Vô cùng đa tạ Đinh ca nhi chúng ta sẽ giao học phí hai mươi đồng tiền cho Thiên Xu lão sư, không cần Đinh ca nhi tốn tiền . . .

- Đúng vậy. Đừng nói là hai mươi, dù là bốn mươi đồng tiền thì chúng ta cũng giao. Chỉ cần Đinh ca nhi bớt chút thời gian dạy bọn nhỏ, cho đám trẻ con xóm nghèo chúng ta có chút hy vọng thì người chính là đại ân nhân của khu bần dân chúng ta.

Các phụ huynh đua nhau nói, có khen Đinh Hạo, biểu hiện ra nhiệt tình. Bọn họ không ngốc, lòng hiểu rõ ràng nhân vật như Đinh Hạo bình thường ngàn kim cũng không mời được, cơ hội như vậy đúng là ngàn năm một thuở.

Lúc này Đinh Hạo mới biết tin hần dạy bọn nhỏ xóm nghèo truyền ra làm cả xóm lật nóc. Lão nhân xấu xa dụ dỗ một số phụ huynh tự nguyện bỏ công bỏ sức suốt đêm cải tạo lại sân nhỏ hẹp thành phòng học, sân luyện công lớn, chế tạo một ít công cụ tu luyện đơn giản.

Đinh Hạo chiêu đãi xong phụ huynh nhiệt tình đã qua nửa canh giờ.

Các phụ huynh vô vàn cảm ơn rồi đi, Đinh Hạo đánh giá sáu mươi sáu đứa trẻ độ tuổi khác nhau.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư cười tủm tỉm nói:

- Hi hi, ta làm việc thì người cứ yên tâm, ta đã trải nghiệm tuổi tác rồi, hoàn toàn phù hợp, căn cốt và thiên phú phù hợp, có tài luyện võ.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Người biết trải nghiệm thiên phú căn cốt?

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư nhếch môi cười nhe răng vàng không đồng đều, giọng điệu bỉ ổi nói:

- Đó là tất nhiên, Thiên Xu ta mà làm việc thì người yên tâm, tuyệt đối không sai lầm. Phải rồi, người định dạy bọn họ như thế nào?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tất nhiên ta có cách của mình.

Cách của Đinh Hạo rất đơn giản, khiến bọn nhỏ đặt nền móng trước, cường thân kiện thể, huyết khí vượng thịnh, tiếp theo mới thử dẫn khí. Vì môn quy nên Đinh Hạo không thể dạy Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên, nhưng quyển Dẫn Khí Quyết xem như công pháp huyền khí võ lòng cho bọn trẻ, tâm pháp huyền khí Nhất Dao Khởi Trình Quyết do Dao Tổ lần mò ra cũng có thể dạy.

Đinh Hạo móc một tờ danh sách ra khỏi ngực đưa cho Thiên Xu gian thương, nói:

- Làm cơm theo cái này, ta bỏ tiền người, mỗi ngày cho bọn nhỏ ăn thịt mới huyết khí vượng thịnh, cường thân kiện thể.

- Chắc chắn chắc, được rồi, tiểu tử người thật sự bỏ vốn gốc. Lão tử phục người, vì một đám con nít không thân không quen, mỗi tháng ít nhất chi ra trăm lượng vàng, đáng giá không?

Khuôn mặt xấu xa của Thiên Xu gian thương khó được lộ biểu tình nghiêm túc.

Đinh Hạo rất oách nói một câu:

- Chỉ cầu ý niệm thông đạt.

Đây là câu đám nhân vật chính thức ra vẻ oách hay dùng trong tiểu thuyết võ hiệp huyền huyền kiếp trước Đinh Hạo đọc.

Quả nhiên Thiên Xu gian thương bị chấn động, nghiêm túc gật đầu, nói:

- Tốt, vậy lão già ta sẽ cùng người đi một lần, ta ngược lại muốn xem các người dẫn dắt đám nhóc này đến trình độ nào.

* * *

Không hiểu sao mấy ngày nay Tây Môn Thiên Tuyết cứ thấy lòng buồn chồn, huyết khí cuộn cuộn, khó thể tập trung tinh thần. Thế nên khi luyện đan Tây Môn Thiên Tuyết phân tâm mấy lần suýt nổ lò, lãng phí nhiều nguyên liệu, linh thảo.

Vù vù vù vù vù!

Lòng Tây Môn Thiên Tuyết máy động, thu về đan lô nhỏ chạm rỗng màu đỏ bèn bồng trước mắt. Tây Môn Thiên Tuyết thở dài, chậm rãi đứng dậy bước ra nhà gỗ nhỏ, đi vào vườn thuốc của mình.

Trong nắng sớm, gió thu se lạnh thổi qua. Vườn thuốc hoa điều linh bay theo gió.

Được thảo đã đến lúc gặt, đóa hoa phải bay đi.

Qua hai ngày nữa là có thể hái linh thảo trong vườn thuốc nhỏ này.

Không biết sao lòng Tây Môn Thiên Tuyết nhớ đến một người khiến nàng cực kỳ thất vọng, những chuyện xảy ra trong lớp học.

- Không ngờ ta nhớ đến hắn . . .

Thiếu nữ xinh đẹp thở dài. Mới đầu Tây Môn Thiên Tuyết chỉ thấy tiếc vì một thiên tài lãng phí thời gian, nếu đã quyết định từ bỏ tại sao nàng vẫn không kiếm được nhớ đến?

- Sư phụ nói trong số mạng của ta đã định có một cửa ải, đập qua mới một hơi đột phá bình cảnh vào hàng tiên thiên đan dược sư, không lẽ thiếu niên này chính là kiếp nạn của ta sao?

Tây Môn Thiên Tuyết chậm rãi lấy quyển sách nhỏ màu lam ra khỏi trữ vật giới chỉ, tùy tay giở ra xem.

Đây là quyển sách kết tinh tâm đắc của Tây Môn Thiên Tuyết, là tâm huyết của nàng bây giờ bị vẽ lung tung đen tuyền, hoàn toàn vô dụng, quá tiếc. Đây là sách gốc, Tây Môn Thiên Tuyết không sao chép lưu trữ, cho nên hôm đó nàng mới tức giận như vậy, giận dữ đuổi Đinh Hạo đi.

Tính cách Tây Môn Thiên Tuyết lạnh nhạt không thích tranh chấp với người, hơi lạnh lùng, ít khi tức giận.

Nhưng đối diện Đinh Hạo làm Tây Môn Thiên Tuyết liên tục hốt hoảng, chính nàng cũng thấy khó tin.

Bất giác ánh mắt Tây Môn Thiên Tuyết nhìn quyển sách nhỏ trong tay.

Đây là trang thứ mười, giới thiệu Tây Môn Thiên Tuyết nghiên cứu ba loại dược phẩm thuộc tính dương bát phẩm, dược lực, dược lý trong chúng nó diễn hóa tương sinh tương khắc, là một trong những thành quả nghiên cứu đặc ý nhất của Tây Môn Thiên Tuyết. Bây giờ nó bị Đinh Hạo vẽ bậy lung tung, khoanh tròn nhiều chỗ, tự động chú thích bậy bạ.

- A? Không thể nào?

Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn đồ án, chữ nhỏ bị nàng cho rằng là vẽ bậy. Tây Môn Thiên Tuyết đột nhiên phát hiện thứ khiến nàng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc . . . Những gì Đinh Hạo viết hình như không hoàn toàn sai.

A, trời ơi, không phải không có sai lầm mà là có chút đạo lý.

Tây Môn Thiên Tuyết chợt nhận ra điều gì.

Tây Môn Thiên Tuyết thở dồn dập.

Tây Môn Thiên Tuyết nghiêm túc xem xét những hàng chữ xiêu vẹo, chữ xấu xen vào. Tây Môn Thiên Tuyết chìm đắm trong đó, đứng ngây như phỗng, bất giác đã qua một canh giờ.

- Không lẽ là như vậy? Phần hoa Điện Cực Dương Hoa và bột phần cảnh Thiên Tinh Thảo có thể dùng thủ pháp Âm Triện Tam Diệp Lăng vào lò? Cái này hoàn toàn không hợp với lẽ thường, mới đầu . . .

Tây Môn Thiên Tuyết xoay người vào nhà gỗ, lấy chút bột phần trắng và đỏ từ hai bình ngọc, xòe tay phải ra. Đan lô màu đỏ chạm rỗng xuất hiện trong lòng bàn tay Tây Môn Thiên Tuyết, đan lô xoay tròn trứ vụt qua tay trái, bỏ hai loại bột phần vào trong.

Sau đó đan lô quay tròn trong hư không trước mặt Tây Môn Thiên Tuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết nín thở tập trung tinh thần, bàn tay thon dài không ngừng biến ảo thành cái bóng, thủ ấn huyền ảo chính là thủ pháp Âm Triện Tam Điệp Lãng.

Theo lý luận của rất nhiều đan dược sư cao giai có quyền uy trong Tuyết Châu đều dùng thủ pháp Âm Triện Tam Điệp Lãng luyện chế đan dược, dược thảo thuộc tính âm. Nếu dùng thủ pháp Âm Triện Tam Điệp Lãng luyện chế nguyên vật liệu thuộc tính dương rất có thể sẽ khiến đan lô nổ, nguyên vật liệu báo hỏng. Âm dương không thể điều hòa, đây là một trong định luật đan đạo mà các đan đạo quyền uy của Tuyết Châu công nhận.

Tây Môn Thiên Tuyết ôm chút tin tưởng cuối cùng với Đinh Hạo đã thử nghiệm.

164. Chương 164: Trong Rừng, Thổ Lô Đột Ngột

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Tây Môn Thiên Tuyết vận chuyển U Hỏa Huyền Khí đặc biệt của mình, từng đốm lửa màu tím nhảy múa trong tay nàng, nướng đan lô. Ngọn lửa biến đổi theo thủ ấn của Tây Môn Thiên Tuyết.

Biểu tình Tây Môn Thiên Tuyết căng thẳng.

Nhưng đan lô không nổ như Tây Môn Thiên Tuyết tưởng tượng.

Trong đan lô dần toát ra mùi thơm thấm ruột gan.

- Thành công?

Tây Môn Thiên Tuyết vừa kinh vừa mừng ngừng thủ ấn.

Lửa màu tím biến mất, đan lô chậm rãi đáp xuống bàn tay tinh xảo như ngọc, nắp lô tự động mở ra. Đáy lô từ từ nhô lên một đoàn bột phấn màu hồng nhỏ cỡ ngón tay tỏa ánh sáng mờ lung hấp dẫn người.

- Đây là . . . Thất phẩm thôi hóa bột phấn? Hai loại nguyên liệu bát phẩm hạ lại luyện chế ra thất phẩm thôi hóa bột phấn?

Tây Môn Thiên Tuyết giật nảy mình, nàng nhận ra có lẽ đã phạm một sai lầm rất lớn.

Tây Môn Thiên Tuyết đã trách lầm Đinh Hạo.

* * *

Trong khi Tây Môn Thiên Tuyết hối hận về sai lầm của mình thì một thiếu nữ khác trực tiếp xuất hiện trước mặt Đinh Hạo, thẳng thắn nói ra lòng mình.

- Đinh Hạo sư huynh, ta thích người.

Trong mùa thu lá cây bay đầy, núi đầy sắc vàng, lá theo gió bay múa như bướm bướm vàng. Nữ đệ tử tam đại Lý Y Nhược đẹp nhất trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung ngăn lại Đinh Hạo đi qua rừng cây đường núi, giọng trong trẻo thổ lộ.

Tia nắng sớm thứ nhất xuyên qua dãy núi và rừng cây chiếu lên mặt mỹ thiếu nữ, vẽ ra khuôn mặt đẹp tuyệt trần.

Đinh Hạo ngây như phỗng, đầu óc trống rỗng.

Tỏ tình?

Theo đuổi ngược?

Hay . . . Đang đùa?

Nhưng mọi chuyện đến quá đột ngột.

Chẳng phải trước kia hạt tiêu nhỏ rất hận hấn sao? Chẳng phải võ ngực bảo sẽ cho hấn một bài học sao? Tại sao nàng đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng nói ra câu khiến trai tơ là hấn tìm đập chân run?

Từ hạn sang yêu?

Đinh Hạo cảm thấy hấn không phải thánh nhân.

Cho nên phản ứng đầu tiên của Đinh Hạo là hưng phấn.

Được một mỹ thiếu nữ kiều diễm được vô số đệ tử ký danh thăm mến khiến lòng hư vinh của trai tơ Đinh Hạo được đến thỏa mãn.

Sau đó Đinh Hạo suy nghĩ nên đáp lại như thế nào.

Nói thật là nghe thiếu nữ đẹp như vậy thổ lộ, nói Đinh Hạo không động lòng là giả. Nhân loại bản năng thích có được vật tốt đẹp, trong rèn luyện Đinh Hạo có chút thưởng thức Lý Y Nhược. Đinh Hạo nghiêm túc suy nghĩ khả năng quen nhau với mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược.

Nhưng trong chớp mắt đó đầu óc Đinh Hạo xuất hiện một bóng dáng mỹ thiếu nữ khác cũng xinh đẹp vô cùng, mặc chiến giáp màu đỏ.

Rồi một bóng dáng áo trắng, lông mày tóc tai đều một màu trắng, toàn thân trắng như tuyết chiếm đầy não Đinh Hạo, đó là đối thủ sau ba năm sẽ quyết đấu sinh tử với hấn, thần đồng Mục Thiên Đường.

Lý Y Nhược luôn quan sát biểu tình của Đinh Hạo.

Tính cách Lý Y Nhược hơi ‘cái tôi’ chút, có bệnh công chúa, cho rằng mình là trung tâm. Nhiều khi Lý Y Nhược cố chấp không nói lý, nhưng điều đó không có nghĩa nàng ngốc. Thiên phú võ đạo đáng kiêu ngạo, bề ngoài hoàn mỹ không khuyết điểm, từ ngữ băng tuyết thông minh rất hợp với Lý Y Nhược.

Lý Y Nhược rất hồi hộp.

Lý Y Nhược chưa từng thấy tim mình đập nhanh như vậy.

Nhưng khi Lý Y Nhược nhạy bén bắt giữ biểu tình Đinh Hạo im lặng thì nàng hiểu ra điều gì.

- Không sao. Đinh Hạo sư huynh, ta biết giữa chúng ta có chút hiểu lầm, dù bây giờ ngươi không thích ta thì một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi thật sự thích ta!

Lý Y Nhược cười tươi, biểu tình không hề buồn bã, thất vọng.

Lý Y Nhược vẫn là hạt tiêu nhỏ, dù đối với bất cứ chuyện gì cũng tràn ngập tự tin.

Nói xong Lý Y Nhược kiêu ngạo xoay người, hất mái tóc như thác nước, ngâm nga điệu nhạc vui vẻ đi xa như con nai vô tư. Lý Y Nhược không cho Đinh Hạo thời gian lên tiếng.

Cuối cùng Đinh Hạo vẫn không nói gì.

Đinh Hạo chỉ có ba năm, trong thời gian này đã định sẽ tràn ngập mồ hôi, máu loãng thậm chí là nguy hiểm. Đối diện một thiên tài tuyệt thế đệ thiếu niên tài tuấn trong nhân loại, yêu tộc toàn Tuyết Châu nghệt thở, Đinh Hạo không có thời gian nói chuyện trăng gió. Đinh Hạo chỉ có thể đi trên con đường tu luyện cô đơn.

Hơn nữa . . .

hấn mới có mười bốn tuổi!

Chuyện ân ân ái ái phải chờ đến tuổi trưởng thành rồi tính.

Trong lòng Đinh Hạo tìm nhiều cái cớ chớ mình, mãi nhìn theo bóng lưng Lý Y Nhược biến mất sau hàng cây vàng lá bị gió thổi. Hình ảnh đó khắc trong ký ức của Đinh Hạo.

Bỗng nhiên . . .

- Ai đó?

Đinh Hạo phát hiện điều gì, chợt quay đầu nhìn ra sau lưng.

Hai người thập thà thập thò đi ra khỏi một thân cây thô to, cười lúng túng, chính là Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương. Không ngờ Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương núp sau thân cây nghe lén.

- Chào, Đỉnh huynh đệ, thật là ở đâu cũng có tình cờ, không ngờ chúng ta gặp nhau tại đây.

Vì lần trước rèn luyện làm Tiêu Thừa Tuyên bị thương nên để lại một vết sẹo nhạt trên mặt, may là gã luôn hướng về con đường đầy chất nam nhân, ngược lại thích có sẹo như vậy.

Tên này cười gian vẫy tay nói:

- Thời tiết hôm nay thật tốt, gió mát, trời sáng . . .

Đỉnh Hạo suýt phun nước miếng.

Lý Tàn Dương thì vẻ mặt lúng túng.

Bây giờ Lý Tàn Dương là viện thủ của Hồng Sam Tây Viện vậy mà bị bằng hữu xấu Tiêu Thừa Tuyên kéo đi nghe lén biểu muội tỏ tình với người ta, nếu bị đồn ra ngoài thì gã không còn đường sống trong Hồng Sam Tây Viện.

Lý Tàn Dương chỉ có thể cắn răng nói:

- À thì . . . Ta lo cho Y Nhược . . . Nên mới . . .

Đỉnh Hạo có thể nói cái gì?

Đỉnh Hạo đổi đề tài trò chuyện vài câu với Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương. Đỉnh Hạo ngạc nhiên chú ý thấy thực lực của Lý Tàn Dương đã đến trung giai tứ khiếu Võ Đồ cảnh, cách đại viên mãn đỉnh cao chỉ một bước. Tiêu Thừa Tuyên cũng ngang ngửa. Còn nhớ lúc Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương tham gia trắc nghiệm nhập môn có thiên phú rất khá, trong một tháng nay hai người không lãng phí thời gian, thực lực tăng vọt.

Xem ra không chỉ có một mình Đỉnh Hạo tăng nhanh thực lực, đồng bạn xung quanh cũng giành giật từng giây đề cao chính mình.

* * *

Đỉnh Hạo thở dài tận đáy lòng nói:

- Đại tái năm viện lần sau có lẽ hai vị sẽ nhất minh kinh nhân.

Tiêu Thừa Tuyên không chút khiêm tốn đặc ý nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng rồi, đúng rồi. Cả tháng nay ta cố gắng xông một hơi, phải cố gắng có thành tựu gì đó trong đại tái năm viện, không thể để mình Đỉnh huynh người nổi được.

165. Chương 165: Bàn Tán, Tin Tức Lan Tràn

So sánh thì Lý Tàn Dương lão luyện, trưởng thành nhiều.

Lý Tàn Dương lắc đầu, mỉm cười nói:

- Hở thẹn, Đỉnh huynh người tiến bộ siêu tốc hơn, không uống có thiên phú thuộc tính thần giai. Đến hôm nay ta không thể nhìn thấu thực lực của Đỉnh huynh, e rằng tiêu điểm đại tái năm viện lần hai vẫn ở giữa Đỉnh huynh và lão đại, lão nhị của Thất Nghĩa Minh. Có tin đồn nói Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết đã đột phá thất khiếu Võ Đồ cảnh. Còn nữa, Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao của Hoàng Sam Bắc Viện không thể xem thường. Từ Sam Nam Viện thì rơi vào nội loạn, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch tranh quyền đoạt lợi, tu vi chậm chạp e rằng tuột hậu trong đại tái năm viện.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta có nghe nói mấy tin đồn này. Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết đều là rỗng trong cõi người, có đột phá là tất nhiên. Lâm Tín và Nhậm Tiêu Dao cũng là thiên phú dị bẩm, không thể xem thường. Tử Sam Nam Viện sao? Thôi không nhắc nữa, lần này chắc Hồng Sam Tây Viện sẽ được như mong muốn.

Lý Tàn Dương mỉm cười, lộ ra niềm tin và bá khí một thiếu niên nên có.

Lý Tàn Dương siết nắm tay nói:

- Lần này Hồng Sam Tây Viện nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc.

Đinh Hạo cười to, thấy vui cho thành tựu của hai lão bằng hữu.

- A! Phải rồi.

Về mặt Lý Tàn Dương bỗng biến nghiêm túc nói:

- Ngày hôm qua ta nghe nhiều người thảo luận một chuyện, muốn thỉnh giáo Đỉnh huynh.

Đỉnh Hạo nói:

- Mời nói.

Lý Tàn Dương ngập ngừng:

- Nhiều đệ tử ký danh sôi nổi nói ba năm sau Đỉnh huynh sẽ chiến đấu một trận với thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện trên Thiên Hàn Tuyết phong, chuyện này . . .

Đỉnh Hạo mỉm cười nói:

- Có tật.

Rốt cuộc cũng lan tràn trong đệ tử bình thường hạ tầng rồi sao?

Nhanh quá, chắc sau lưng có người trợ giúp, tạo áp lực vô hình cho Đỉnh Hạo?

Lý Tàn Dương nhìn biểu tình nghiêm túc của Đỉnh Hạo, biết hẳn không nói giỡn.

Lý Tàn Dương vội la lên:

- Không lẽ là vì rèn luyện lần trước nên mới . . . Nhưng chuyện đó rõ ràng là vì chúng ta gây ra, Đỉnh huynh . . .

- Việc đã đến nước này có tranh luận về lý do cũng không ý nghĩa gì.

Đỉnh Hạo cắt đứt lời Lý Tàn Dương, cười nói:

- Đường vô giả dám nghĩ dám làm, chỉ là một trận chiến có gì đáng sợ? Lý huynh, đừng lo cho ta. Ta cũng mượn chuyện này tạo áp lực ình.

Lý Tàn Dương ngẩng người, gật đầu, nói:

- Đỉnh huynh hào khí ngút trời, ta không bằng. Trong ba năm này nếu Đỉnh huynh có gì cần xin nói thẳng, huynh muội Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược tuyệt đối không chối từ.

Tiêu Thừa Tuyên tức giận, bất mãn nói:

- Còn ta nữa, tính luôn ta, chúng ta là một nhóm, ta cũng tuyệt đối không chối từ.

Lòng Đỉnh Hạo ấm áp, cười to bảo:

- Tốt, khi nào cần ta sẽ nói thẳng.

* * *

- Nay, nghe nói không? Đỉnh Hạo và thần đồng của Thanh Bình học viện ước chiến?

- Cái gì? Đinh Hạo của Thanh Sam Đông Viện? Với Mục Thiên Đường? Giỡn sao? Hai người đâu có cùng một đẳng cấp?

- Chắc chắn không sai, tin này truyền trong nội môn, nghe nói là vì Lý Y Nhược của Hồng Sam Tây Viện, Đinh Hạo chủ động ước chiến với Mục Thiên Đường. Sau ba năm trên Thiên Hàn Tuyệt phong, quyết sinh tử.

- Đinh Hạo điên sao?

- Đúng vậy. Mục Thiên Đường là kỳ tài ngút trời đánh vỡ vách tường thiên nhân tiến vào tiên thiên, nghe nói nhiều cường giả đẳng cấp Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong thế hệ trước đều không phải đối thủ của Mục Thiên Đường. Cách năm đại cảnh giới, hơn bốn mươi tiểu cảnh giới giống như con kiến và cự long thế mà Đinh Hạo chủ động ước chiến?

- Hi hi, ta sớm gai mắt tên Đinh Hạo, chẳng qua may mắn được đại tái năm viện một lần thế mà không biết trời cao đất rộng đến mức này. Hi hi, cứ theo đà này thì nănnăm, một năm sau có khi nào hắn muốn ước chiến với cường môn của Vãn Kiếm tông ta không?

- Giọng điệu của ngươi là sao? Đinh Hạo sư huynh làm người như thế nào tất cả có mắt nhìn. Hừ, theo ta thấy chắc chắn trong đó có nguyên nhân chưa biết.

- Đúng vậy, nghe nói Mục Thiên Đường bá đạo, kiêu căng, không phải thứ tốt.

- Ta thấy nguyên nhân rất đơn giản, hồng nhan họa thủy, nữ nhân tên Lý Y Nhược chắc không phải thứ tốt gì, mê hoặc Đinh Hạo làm hai thiên tài đánh nhau. Nam nhân thật đáng thương.

Đám người tới lui đặc biệt hưng phấn bàn luận chuyện cực lớn đột nhiên xảy ra ngày hôm nay.

Buổi sáng hôm nay không biết từ đâu bắt đầu truyền tin Đinh Hạo khiêu chiến Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện, như gió lốc quét khắp Vãn Kiếm tông. Đặc biệt gây sóng gió trong các đệ tử ký danh.

Hầu hết không ai xem trọng Đinh Hạo. Tuy Đinh Hạo là đệ nhất đại tái năm viện nhưng so với Mục Thiên Đường siêu thiên tài danh chấn Tuyệt Châu thì kém quá xa, hai người không phải đối thủ cùng đẳng cấp.

Có đủ cách nói về chuyện này.

Đinh Hạo trở về từ xóm nghèo, trên đường đi nghe rất nhiều bàn tán giống như vậy.

Nhiều người thấy Đinh Hạo bản năng nhỏ giọng lại, một số đệ tử ký danh đối địch với hắn như Bạch Sam Trung Viện thì cố ý nói lớn tiếng để cho Đinh Hạo nghe.

Đinh Hạo mỉm cười không quan tâm đám người đệ tử ký danh rảnh rỗi.

Yến tước an tri hồng học chỉ chí. Ba năm sau chờ xem đi!

Dường như mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu cảm giác được tâm tình của Đinh Hạo, nằm trên vai hắn ngọt ngào kêu mấy tiếng như làm nũng:

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu théo quen thè lưỡi hồng mềm ướt liếm gò má Đinh Hạo.

Đinh Hạo thân thiết xoa đầu mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biểu thị cảm ơn.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu vui vẻ cọ đầu lông xù quai quai trong lòng bàn tay Đinh Hạo, ngọt ngào đáp lại:

- Meo meo meo!

Thân thể mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu có mùi hương nhạt, rất sạch sẽ như không dính bụi, thông nhân tính, linh khí tứ tán, luôn dính người.

Đương nhiên đối tượng mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu dính người chỉ có Đinh Hạo, đối với người khác nó biến lãnh diêm, cao quý, híp mắt dừng dừng. Đa số thời gian mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thích nằm trên vai Đinh Hạo, vừa phơi nắng vừa lười biếng ngủ.

Hôm đó không có lớp học.

Đinh Hạo quay về chỗ ở, không biết thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đi đâu, không có trong sân.

Đinh Hạo đóng cửa sân lại, tu luyện tiếp.

Thời gian này cực kỳ quý giá với Đinh Hạo, cho nên bọn nhỏ xóm nghèo không biết rằng mỗi ngày hắn rút một canh giờ dạy bọn họ quý giá biết bao.

Thời gian trôi nhanh.

Trong phút chốc mặt trời đã khuất sau núi.

Có tiếng bước chân vang lên, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất như con chồn thành công ăn vụng, hưng phấn từ bên ngoài đi vào.

Lòng Đinh Hạo máy động, vậy tay nói:

- Tiểu Phàm, Tiểu Thất, hai người các người lại đây.

166. Chương 166: Yếu Tố, Tài Lữ Pháp Địa

- Đinh sư huynh về rồi!

- Đinh sư huynh có nhà sao? Bên ngoài ồn ào, sư huynh thật sự quyết đấu với Mục Thiên Dương vì Lý Y Nhược?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đến trước mặt Đinh Hạo, nói tới chuyện này thì vẻ mặt đều lộ quan tâm. Hôm nay thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất mới biết thì ra Đinh Hạo gặp nhiều chuyện như vậy trong đợt rèn luyện.

Đinh Hạo lắc đầu, mỉm cười nói:

- Chuyện này là thật sự, đừng nhắc đến nữa. Ta tẩy hai người có vẻ rất vui, có phải là có chuyện gì không?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất liếc nhau.

Vương Tiểu Thất cười nói:

- Đang định nói với Đinh sư huynh đây. Hôm nay ta và Tiểu Phàm làm một vụ mua bán nhỏ, mua một tòa lầu trong khu thương mại khu bạc bạc ba . . .

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Một tòa lầu?

Vương Tiểu Thất cười nói:

- Đúng vậy. Chính là Thiên Lý Lâu. Từ lần trước Đinh sư huynh đại hiển thần uy, giải quyết đám đệ tử ngoại môn chó chết lấy Đoạn Thiên Lý dẫn đầu rồi tình hình Thiên Lý Lâu ngày càng xuống dốc, mấy ngày nay không chống được nữa nên bán đi. Ta và tiểu Phàm bàn bạc, mua nó.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gãi ót nói thật:

- Thật ra ta không hiểu gì, Tiểu Thất cảm thấy không sai, cũng là hắn bỏ ra tiền, một trăm vạn kim. Tiểu Thất nói sau này quyền kinh doanh mọi người đều có phần.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chỉ theo bên cạnh Vương Tiểu Thất làm nền.

Đinh Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên cảm thấy đây là một cơ hội.

Đường cường giả trừ thiên phú ra chú trọng bốn chữ . . . Tài, lực, pháp, địa.

Tài là tiền tài lót đường, khiến người có được các loại tài nguyên tu luyện như đan dược, huyền khí, đi trước người khác.

Lực ý chỉ đồng bạn đồng nghiệp, là cột chống lớn nhất trên đường tu luyện của người, cho người niềm tin và lực lượng.

Pháp là tu luyện công quyết tâm pháp, ở mỗi giai đoạn cảnh giới võ đạo có được tâm pháp tốt nhất, thích hợp nhất. Công quyết chính là cơ sở võ đạo vững chắc cho người.

Địa là thân phận, địa vị. Bình thường những đệ tử đại thế gia, đại tông môn càng tu luyện thuận lợi, vì có lực lượng cường đại chống đỡ sau lưng người. Còn người nghèo khó cơm ăn không đủ nó chứ đừng nói là tu luyện.

Bây giờ Đinh Hạo là đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông, tu luyện tâm pháp Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên, có chiến kỹ nhân giai đỉnh cấp, về pháp và địa đã đầy đủ. Đinh Hạo xuất thân xóm nghèo, tài là khuyết điểm. Thử nghĩ nếu Đinh Hạo giàu đến nỗi luôn dùng huyền tinh thạch tu luyện thì lực lượng huyền khí tăng cao, tất nhiên là một ngày ngàn dặm.

Cho nên Đinh Hạo phải tìm cách bù đắp khuyết điểm của mình.

Có lẽ làm ăn là cách không tệ.

Dù sao sau lưng Đinh Hạo có hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ chống đỡ, tri thức đan dược, rèn khí khổng lồ. Nếu vận dụng đúng chúng sẽ đem lại của cải ào ào cho Đinh Hạo.

Vương Tiểu Thất thấy mặt Đinh Hạo không biểu tình, vội nói:

- Vốn muốn bàn bạc với Đinh sư huynh nhưng ta và Tiểu Phàm không tìm thấy sư huynh lại lo Thiên Lý Lâu sẽ bị người ta nhanh chân đoạt trước nên mới . . . Đinh sư huynh cũng biết ta không mấy hứng thú với luyện võ, tham gia Vãn Kiếm tông cũng là vì bị phụ thân ép buộc. Ta thích làm ăn hơn, hì hì.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Là người bỏ tiền mau tại sao cần hỏi ý ta? Ta không có vốn hùng hậu cùng người thu mua.

Nói đến đây Đinh Hạo phát tay ngăn lời Vương Tiểu Thất, nói:

- Ta biết người muốn nói cái gì, nhưng không có công không dám nhận. Ta sẽ không tham gia vào việc quản lý Thiên Lý Lâu, nhưng ta muốn gửi bán vài thứ ở chỗ người.

Vương Tiểu Thất thấy thái độ Đinh Hạo kiên quyết biết là trong một lúc khó thể thuyết phục hẳn, đành từ từ tính, nhưng hợp tác với Đinh Hạo cũng không tệ.

Vương Tiểu Thất tò mò hỏi:

- Gửi đồ bán? Là cái gì?

Đinh Hạo bí hiểm cười cười, làm người tò mò nói:

- Sau này người sẽ biết.

Vương Tiểu Thất không hỏi nữa, trầm ngâm nói:

- Cái tên Thiên Lý Lâu chẳng những khó nghe mà danh tiếng cũng hôi, hay Đinh sư huynh đặt tên mới cho nó đi.

Đinh Hạo hỏi ngược lại:

- Người muốn buôn bán cái gì?

Vương Tiểu Thất kể ra kỹ càng:

- Dao kiếm, đan dược, linh thảo, da lông yêu thú . . . Chắc là rất phức tạp, cơ bản cái gì đều liên quan đến võ giả, dù sao nơi này là Vãn Kiếm tông.

Vương Tiểu Thất rất có lòng tin, xem ra không phải gã nổi hứng trong phút chốc mà nghiêm túc đắn đo.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, biểu tình hơi kỳ lạ nói:

- Gọi là Thiên Thượng Nhân Gian đi.

- Thiên Thượng Nhân Gian?

Vương Tiểu Thất lầm bầm lặp lại mấy lần, giây lát sau cười to vỗ tay nói:

- Không sai, vậy thì Thiên Thượng Nhân Gian, ha ha ha ha ha ha! Chỗ chúng ta mua bán chỉ trên trời mới có, nhân gian hiếm thấy, ha ha ha ha ha ha! Tên này hay!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đứng một bên vui vẻ nghe Vương Tiểu Thất, Đinh Hạo đối thoại.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chợt nhớ một chuyện, nói:

- Phải rồi, ngày mai là ngày cuối tháng, nghe nói tông môn sẽ trắc nghiệm một lần, kiểm tra tiến độ tu luyện trong một tháng của các đệ tử ký danh. Chúng ta nên chuẩn bị đi.

Vương Tiểu Thất cười tủm tỉm nói:

- Hi hi, ngày hôm qua ta vừa mới đột phá nhị khiếu Võ Đồ cảnh, ta hỏi thăm rồi, thành tích này chắc chắn hợp cách, không cần lo.

Đinh Hạo không lo cho hàng này, Vương Tiểu Thất có thiên phú không tệ, khi bái vào sơn môn đã là nửa bước nhất khiếu Võ Đồ cảnh. Trong một tháng Vương Tiểu Thất tăng một rưỡi tiểu cảnh giới chỉ tính bình thường nhưng gã không có chí luyện võ nên không có gì đáng trách.

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn xuống thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm hơi lo lắng, gãi đầu, đỏ mặt nói:

- Ta . . . Ta mới lấp đầy chảo vuốt hạt giống huyền khí, chưa kịp trùng kích thủ thiếu âm đệ nhất kinh, càng đừng nói tới mở huyết khiếu, không biết ngày mai có bị đào thải không?

Cảnh giới hạt giống huyền khí tràn đầy?

Thực lực như vậy sợ là xếp chót trong hai trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Nhưng nghĩ đến tư chất kinh mạch, thiên phú thuộc tính thân thể của thiếu niên thợ săn Trương Phàm thật sự rất kém, tiến bộ như vậy đã là khá, cộng với thuật thần xạ, lực lượng cơ thể của gã chắc ngang ngửa với đệ tử nhất khiếu Võ Đồ cảnh.

Đinh Hạo an ủi:

- Yên tâm đi, ngày mai chỉ là trắc nghiệm, sẽ không đào thải. Cố gắng tu luyện đi, sau một năm ta tin tưởng ngươi có thể nhất minh kinh nhân.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiên quyết gật đầu, nói:

- Ừm! Ta sẽ cố gắng gấp đôi, vì phụ mẫu, gia gia, nãi nãi, đệ đệ và toàn thôn thợ săn, dù có phải trả bất cứ cái giá nào ta quyết ở lại Vãn Kiếm tông!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói câu này chém đinh chặt sắt, không gì có thể dao động.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Đinh Hạo nói chuyện một lúc, hẹn nhau đi ăn cơm tối rồi tự về phòng tu luyện.

Một đêm trôi qua.

167. Chương 167: Trắc Nghiệm, Khiêu Khích Trong Trắc Nghiệm Võ Đạo

Ngày hôm sau.

Điểm trắc nghiệm ở võ xá Thanh Sam Đông Viện.

- Trắc Nhất Phong, tam khiêu Võ Đồ cảnh sơ giai, tiến độ tu luyện ắt gia. Hừm, chỉ tính bình thường, thiếu niên, người đang uống phí sinh mạng.
- Lý Thừa, trung giai nhị khiêu Võ Đồ cảnh, tiến độ tu luyện ắt giảm. Hừm, tuy tiến bộ bình thường nhưng tính đến thiên phú đáng thương của người thì không xem như xếp chót.
- Phương Thiên Dực, tứ khiêu Võ Đồ cảnh sơ giai, tiến độ tu luyện giáp gia. Đừng quá đắc ý, ta chỉ có thể nói tiểu tử người không lãng phí thiên phú của mình.
- Vương Tiểu Thất, độ tiến bộ bình giảm. Tiểu tử tham lam, nếu tiến độ tu luyện của người theo kịp thể trọng của người tăng trưởng thì người không nên chỉ có trình độ như vậy. Cha nó, sau khi kiểm tra xong đi khu diễn võ chạy hai mươi vòng cho lão tử!

Trong võ xá không ngừng vang lên tiếng của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, khi ra thành tích sẽ thuận tiện thêm câu bình phẩm cực đoan kéo thù hận. Cơ bản không ai được Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong khen.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lần lượt lên đài nhận các giáo viên trắc nghiệm.

Công cụ trắc nghiệm rất đơn giản, là một cột ngọc đá loại nhỏ có thể kiểm tra đẳng cấp thiên phú thuộc tính thân thể. Các thiếu niên được hai giáo viên kiểm tra xong tay đặt lên cây cột, hết sức vận chuyển huyền khí. Cột có các vạch sẽ từ từ thăng lên, mỗi vạch có con số phản ánh tiến độ tu luyện của các thiếu niên.

Hai, ba nén nhang qua đi, có hơn một trăm đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trắc nghiệm xong.

Có người vui có người buồn.

Trong đó biểu hiện kinh người nhất là thiếu niên mặt trắng Phương Thiên Dực xem kiếm như mạng, một hơi đột phá tứ khiêu Võ Đồ cảnh, vượt ba tiểu cảnh giới. Phương Thiên Dực có thực lực cao nhất trong các đệ tử ký danh nhận trắc nghiệm, người duy nhất được đánh giá giáp gia.

Không ngừng có tiếng kinh kêu trong võ xá.

Ngày càng nhiều thiếu niên lộ ra tiến bộ kinh người.

Một số thiếu niên mới đầu biểu hiện không bắt mắt lúc này nhận trắc nghiệm tỏa sáng kinh người.

Rốt cuộc kỷ lục của Phương Thiên Dực bị đánh vỡ. Đó là một thiếu niên tên Lư Bằng Phi, ngày thường biểu hiện rất điệu thấp, thấy ai đều khách sáo chào hỏi. Lúc Lư Bằng Phi mới tham gia vào Vấn Kiếm tông chỉ là tay mơ dẫn khí kỳ, ngày thường mỗi khi ăn cơm sẽ ở bên cạnh Đình Hạo, rất khiêm tốn thỉnh giáo các vấn đề tu luyện.

Lúc Lư Bằng Phi lên đài đa số người không mấy để ý.

Nhưng khi vệt đỏ trên cột đá ngọc chậm rãi vượt qua số bốn thì các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kinh ngạc nhìn Lư Bằng Phi, khó tin há hốc mồm.

Tứ khiêu Võ Đồ cảnh?

Trong một thoáng tiểu tử dẫn khí kỳ bay vọt lên tứ khiêu Võ Đồ cảnh sơ giai?

Tiếng kinh kêu, hút ngưng khí lạnh vang lên trong võ xá.

Bọn họ không bị hao mất đi?

- Lư Bằng Phi, tứ khiêu Võ Đồ cảnh sơ giai, tiến độ tu luyện . . . Siêu đẳng giáp!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nhìn Lư Bằng Phi kiểm không được vui mừng, gãi hừ một tiếng, nhẹ gật đầu, lần đầu tiên không phun nọc độc.

Lư Bằng Phi mừng vui hớn hở bước xuống đài.

Lư Bằng Phi ngẩng cao đầu như con gà trống kiêu ngạo, không chút che giấu vẻ đắc ý của mình. Càng khiến người kinh ngạc là mấy bằng hữu khá thân với Lư Bằng Phi chào hỏi nhưng gã ngẩng đầu như không nhìn thấy họ.

Mọi người nhìn chằm chằm Lư Bằng Phi đi thẳng tới trước mặt Đinh Hạo, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Không biết Đinh Hạo sư huynh chút nữa có được đánh giá tu luyện tiến độ siêu đẳng giáp không.

Trong lời nói của Lư Bằng Phi tràn ngập khiêu khích, đồ ngốc cũng nghe ra được.

Đám người Vương Tiểu Thất, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực biến sắc mặt.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ghét nhất người nào bất kính với Đinh Hạo, biểu tình giận dữ đứng bật dậy.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm quát:

- Lư Bằng Phi, ngươi có ý gì? Không lẽ ngươi muốn khiêu khích Đinh sư huynh sao?

Lư Bằng Phi hừ mũi, lạnh lùng cười:

- Trương Phàm, ngươi là cái thứ gì? Có tư cách gì hỏi ta? Ha ha ha ha ha ha! Ngươi có thiên phú kém cỏi như vậy nếu không phải lúc trước dựa vào Đinh Hạo ban ân trong thi nghị lực thì ngươi không thể vào Vấn Kiếm tông được. Ta đoán bây giờ ngươi còn chưa đến nhất khiếu Võ Đồ cảnh, muốn xen vào chuyện bất bình? Còn kém quá xa!

- Ngươi . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không giỏi ăn nói, tức giận người run rẩy, không biết nên nói cái gì.

Phương Thiên Dực đứng một bên không nhìn được, đứng lên trợn to mắt nói:

- Lư Bằng Phi, mới có chút tiến bộ đã sốt ruột lên mặt? Đừng quên một tháng qua là ai mỗi ngày da mặt dày kêu Đinh sư huynh, thỉnh giáo các loại vấn đề kém cỏi!

Lư Bằng Phi khinh thường liếc Phương Thiên Dực, trào phúng nói:

- A? Phương Thiên Dực, ngươi nói vậy là ghen tỵ ta đánh vỡ kỷ lục tiến bộ tu luyện chưa đến nửa canh giờ của ngươi đúng không?

Keng!

Phương Thiên Dực không phải người thành thật như thiếu niên thợ săn Trương Phàm, rút trường kiếm ra, lạnh lùng cười:

- Họ Lư, ngươi có gan nói thêm một câu nữa!

Lư Bằng Phi biến sắc mặt.

Dù sao Phương Thiên Dực là tứ khiếu Võ Đồ cảnh, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, Lư Bằng Phi hơi e dè.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong ở trên lôi đài không xen vào cuộc cãi vã, hai giáo viên khác nhìn kịch vui, rõ ràng là không muốn nhúng tay.

Trong đám người dưới lôi đài, Lý Lan là viện thủ Thanh Sam Đông Viện nhưng không có vẻ muốn đứng ra, chỉ cười nhạt nhìn Lư Bằng Phi.

Trong lòng Lý Lan biết không cần gã tham gia với thân phận viện thủ.

Bởi vì không cần thiết.

Đinh Hạo là nhân vật như thế nào?

Lư Bằng Phi có chút tâm cơ, mấy ngày trước biểu hiện điệu thấp, biến người khác thành công cụ ình nhưng đó chỉ xem như khôn vặt. Bởi vì Lư Bằng Phi rất thiếu kiên nhẫn, mới có chút thành tích đã sốt ruột muốn khiêu khích Đinh Hạo, còn kém quá xa.

Quả niên Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy trong ánh mắt mọi người nhìn chăm chú.

Đinh Hạo bình tĩnh nhìn Lư Bằng Phi, ánh mắt nghiêm túc xem xét lại một con người.

Không hiểu sao vốn Lư Bằng Phi tràn đầy tự tin khi đối diện ánh mắt bình tĩnh nhưng thấu suốt của Đinh Hạo thì thấy lo, không dám đối diện, quay đầu đi.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên khinh thường.

Đinh Hạo hiểu ra điều gì. Chết tiệt, tại sao như vậy? Rõ ràng là Lư Bằng Phi muốn khiêu chiến Đinh Hạo nhưng trong lúc này gã không có cả can đảm đối diện, tại sao?

Lư Bằng Phi lập tức quay đầu, buộc mình ngẩng lên hung dữ trừng Đinh Hạo hòng biểu hiện ra mình bình tĩnh, can đảm.

168. Chương 168: Hung Tợn Tát Mặt

Nhưng Lư Bằng Phi chỉ giữ được giây lát.

Khi Lư Bằng Phi đối diện ánh mắt của Đinh Hạo, nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng, ma xúi quẩy khiến bản năng cúi đầu xuống.

Lý Lan ở phía xa thấy vậy mắt hứng thú quan sát tiếp.

Vốn Lư Bằng Phi có chút thiên phú, một ít tâm kế, tiến độ tu luyện nhanh coi như có chút giá trị. Tiếc rằng Lư Bằng Phi đứng trước mặt Đinh Hạo liên tục lộ ra nhất gan khó che giấu khiến Lý Lan khẳng định trăm phần trăm gã không đáng dùng.

Thấy hình ảnh này trong đám người có đệ tử ký danh cười lạnh.

Lư Bằng Phi bị tiếng cười nhạt kích thích.

Trong lòng Lư Bằng Phi thầm hét to khích lệ chính mình, không cần sợ, không cần sợ, bây giờ ta là tứ khiêu Võ Đồ cảnh. Thực lực của ta tuyệt đối không thấp hơn Đinh Hạo, tại sao ta phải sợ hắn? Ta nhẫn nhịn một tháng chẳng phải vì ngày hôm nay sao? Hôm nay là lúc đánh vỡ thần thoại của Đinh Hạo trong Thanh Sam Đông Viện. Hãy đối diện, hãy đối diện, người sẽ thắng.

Lư Bằng Phi nổi lên can đảm lại ngẩng đầu nhìn thẳng mắt Đinh Hạo.

Nhưng Lư Bằng Phi đã không còn cơ hội.

Bởi vì Đinh Hạo thất vọng lắc đầu, không nhìn Lư Bằng Phi cái nào. Đinh Hạo nhẹ nhàng ung dung bước lên lôi đài, đi hướng cột đá ngọc.

Lư Bằng Phi chết đứng.

Khó chịu như đâm vào không khí, Lư Bằng Phi suýt hộc máu.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện khác thì hưng phấn.

Rốt cuộc Đinh Hạo sư huynh trắc nghiệm.

Đệ nhất cường giả Thanh Sam Đông Viện bây giờ đến cảnh giới nào rồi?

Lư Bằng Phi một mình đứng nguyên tại chỗ.

Lư Bằng Phi cắn răng nhìn Đinh Hạo, hấn phốt lờ làm gã thấy tức giận, nhục nhã. Lư Bằng Phi không để ý đến ánh mắt ghét, khinh thường xung quanh, gã nhìn bóng lưng Đinh Hạo.

Lư Bằng Phi què quá tức giận quát:

- Đinh sư huynh có thiên phú siêu tuyệt, kém nhất cũng được đánh giá tiến độ siêu đẳng gấp đi? Nếu không bằng ta thì quá mất mặt.

Đinh Hạo đứng trước cột đá ngọc, quay lại liếc Lư Bằng Phi sau đó xoay người, một bàn tay đặt lên cột đá.

Trên cái bề đá trắng như ngọc một vết bạc mỏng lung chạm rãi kéo lên, chớp mắt vượt qua vạch một, hai, ba . . . Cột bạc lên chậm dần, chậm dần, gian nan đến gần vạch bốn.

Mọi người nín thở nhìn cột bạc từng chút một vượt qua vạch bốn chậm rãi ngừng.

Mắt Lư Bằng Phi sáng lên, vẻ mặt kích động đỏ ửng.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Vạch bốn, tứ khiếu Võ Đồ cảnh. Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, người chỉ mới có tứ khiếu Võ Đồ cảnh! Ha ha ha ha ha ha! Ta còn nhớ lúc trong đại tái năm viện được đệ nhất thì thực lực của người đã là nhị khiếu Võ Đồ cảnh, một tháng qua đi người mới chỉ được tứ khiếu Võ Đồ cảnh? Quá chậm, thật sự là quá chậm, chắc không đạt tới cả đánh giá tiến độ tu luyện ắt gia. Ha ha ha ha ha ha!

Lư Bằng Phi cuồng cười, tất cả sợ hãi, phập phồng trong lòng không còn.

Nhưng chính lúc này . . .

Lư Bằng Phi thấy khoe môi Đinh Hạo cong lên trào phúng.

Lư Bằng Phi giật mình, chưa kịp nói gì . . .

Chỉ thấy bàn tay Đinh Hạo đặt trên cột đá ngọc chớp một đoàn sáng bạc, cột bạc nhạt tượng trưng cảnh giới cao thấp như hăng tiết gà tăng nhanh vùn vụt, xông qua vạch năm rồi thể như chẻ tre đột phá vạch sáu.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện reo hò.

Nụ cười đắc ý đông trên mặt Lư Bằng Phi, gã rất lúng túng, thấy rát mặt như bị ăn tát. Tuy nhiên ngay sau đó Lư Bằng Phi nhận ra điều gì, mắt sáng lên.

Cho dù qua vạch sáu thì sao? Tiến độ tu luyện chỉ vượt bốn tiểu cảnh giới, giống như gã.

Lư Bằng Phi hưng phấn ngẩng đầu, muốn tranh luận cái gì:

- Đây cũng là gì, mới . . .

Nhưng lúc này cột bạc nhạt chính giữa cột đá ngọc không dừng lại, nhìn như chậm rãi qua vạch sáu vẫn chưa hết hơi, như ngựa hoang thoát cương điên cuồng dâng lên vượt vạch bảy rồi khựng lại.

Không sai, là bỗng nhiên ngừng lại chứ không phải chậm rãi ngừng..

Cái này nói lên Đinh Hạo còn có sức chứ chưa đến cực hạn.

Đinh Hạo bình tĩnh nhìn Lư Bằng Phi, lạnh nhạt nói:

- Có muốn ta lại lên trên chút nữa không?

Lư Bằng Phi khẽ run, không biết nên nói cái gì.

Nếu lúc này Đinh Hạo trào phúng châm chọc thì có lẽ trong lòng Lư Bằng Phi bình tĩnh chút, cho rằng Đinh Hạo chỉ là tiểu nhân đắc chí liền cần rồi. Nhưng Đinh Hạo không mắng chửi người ngược lại lạnh nhạt, phốt lờ khiến Lư Bằng Phi thấy mình thật buồn cười.

Thì ra đối phương từ đầu đến cuối không để Lư Bằng Phi vào mắt.

- Thất khiếu Võ Đồ cảnh sơ giai, tiến độ tu luyện thần giai.

Biểu tình Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong kinh ngạc nhìn Đinh Hạo, bộ dáng muốn độc miệng nhưng không thấy có điểm nào để rửa.

Cuối cùng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong mắng một câu:

- Bà mợ nó, đúng là quái vật.

Đinh Hạo nhe răng cười với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, xoay người xuống đài, lướt qua Lư Bằng Phi, hẳn không có biểu thị gì tiêu sái ra khỏi võ xá.

Nếu đã trải nghiệm xong thì Đinh Hạo không cần ở lại đây phí thời gian.

Lư Bằng Phi đông cứng đứng tại chỗ, người lạnh băng.

- Phi, thứ gì cũng dám khiêu khích Đinh Hạo sư huynh?

- Tiểu nhân đắc chí!

- Thật là mù mắt rồi, trước kia ta còn xem hần là bằng hữu.

- Thứ lấy oán trả ơn. Mấy ngày nay nếu không có Đinh Hạo sư huynh chẳng ngại phiền docks lòng chỉ điểm thì Lư Bằng Phi sao có thành tích như hôm nay được? Nếu không phải Đinh Hạo sư huynh thắng được quyền tài nguyên tu luyện thứ hai cho Thanh Sam Đông Viện chúng ta trong đại tái năm viện lần đầu thì Lư Bằng Phi có thể tiến bộ ạnhnh như vậy không?

- Sau này nhớ cách xa loại tiểu nhân này, bà nội nó, thấy hần là xui rồi.

Các sư huynh đệ xung quanh Lư Bằng Phi không chút khách sáo lên tiếng, từng câu chui vào tai gã.

Lư Bằng Phi mờ mịt ngẩng đầu, thấy từng đôi mắt ngày thường thân thiết giờ đây khinh thường, coi rẻ nhìn gã. Bọn họ đều bỏ đi xa.

- Tại sao sẽ như vậy? Những tên kia đều hướng về Đinh Hạo? Hừ, ta biết rồi, chắc là vì thực lực của ta không đủ mạnh, chờ khi ta vượt qua Đinh Hạo sẽ khiến những kẻ khinh thường, sỉ nhục ta quỳ xuống khóc trước mặt ta!

169. Chương 169: Gặp Lại Cô Bé Đinh Đinh

Mắt Lư Bằng Phi lóe tia độc ác, hừ lạnh, xoay người đi ra võ xá.

Không ai quan tâm Lư Bằng Phi.

Lúc này, sau lưng vang lên giọng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong đánh giá đệ tử ký danh khác trải nghiệm.

- Trương Phàm, hạt giống huyền khí tràn đầy, nửa bước nhất khiêu Võ Đồ cảnh, tiến độ tu luyện ắt gia. Hừm, tuy rằng thực lực thấp đến đáng thương nhưng với điều kiện thiên phú không bằng chớ ị của người thành công dẫn khí đủ khiến người bất ngờ. Rất tốt, thiếu niên, tiếp tục cố gắng đi!

Dưới đài rộ lên tiếng hò reo, chúc mừng.

Lư Bằng Phi ngừng bước.

Lư Bằng Phi không ngờ người thứ nhất được Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong chết tiệt khích lệ lại chính là kẻ đáng thương thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Chết tiệt, thợ săn nhỏ đó chỉ là cái đuôi của Đinh Hạo, ngu như heo, chỉ mới kích phát hạt giống huyền khí không lẽ quan trọng hơn đệ tử tứ khiêu Võ Đồ cảnh như mình sao?

Hơn nữa cái tên này được yêu thích như vậy, được người ta chúc mừng!

Lư Bằng Phi ở trong lòng oán hận nguyên rủa.

Có gì ghê gớm? Dù sao ta đã vào tứ khiếu Vô Đồ cảnh, là cao thủ thứ hai đứng sau Đinh Hạo. Một ngày nào đó ta sẽ đứng sau Đinh Hạo, vượt qua mọi người!

Nghĩ vậy trong lòng Lư Bằng Phi cân bằng hơn.

Nhưng lúc này giọng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong lại vang lên sau lưng Lư Bằng Phi.

- Lý Lan, thất khiếu Vô Đồ cảnh trung giai, tiến độ tu luyện . . . Thần giai!

Lư Bằng Phi lão đảo suýt trượt té ngay cửa võ xá.

Lư Bằng Phi cảm giác bị chậu nước lạnh tạt từ đầu xuống chân, trong một thoáng người lạnh lẽo. Lý Lan? Viện thủ ẻỏ là đó được thất khiếu Vô Đồ cảnh? Cao hơn ta nhiều như vậy? Cũng là thần giai . . .

Tại sao lại thế này?

Tất cả tự tin của Lư Bằng Phi hóa thành mây đen tan tác.

* * *

- Phù, không ngờ cột đá trắc nghiệm không chỉ kiểm tra cảnh giới huyền khí còn có sức chiến đấu thật sự. Hừm, may quá, may quá, nếu không nhờ nó thì không nay không thể hù sợ Lư Bằng Phi ăn cháo đá bát.

Đinh Hạo đi trên con đường quay về chỗ ở.

Đinh Hạo không để chuyện này trong lòng, hần suy nghĩ đến mấy ngày nay nên bớt thời gian đi được phố, Chú Kiếm Đường của môn phái nhìn xem. Dù sao Đinh Hạo đã theo hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ học tri thức lý luận thời gian dài như vậy, là lúc bắt đầu rèn luyện thức tế.

Dù sao chương môn Lý Kiếm Ý đã hứa là được phố, Chú Kiếm Đường sẽ mở cửa cho Đinh Hạo.

Cơ hội tốt như vậy không lợi dụng mới là đồ ngu.

- Meo!

Hình như mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu tỉnh ngủ, nó bò ra khỏi ngực Đinh Hạo, thói quen ngồi trên vai hần làm nũng duỗi eo.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kêu bên tai Đinh Hạo:

- Meo, meo meo, meo!

Đinh Hạo hiểu là tiểu tổ tông lại đói.

Nhưng tiểu tổ tông mở miệng chỉ ăn huyền tinh thạch làm sao nuôi nổi?

Đinh Hạo nhức đầu, bản thân hần tu luyện chưa xa xỉ đến mức sử dụng huyền tinh thạch.

- Meo meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu cọ đầu nhỏ lông xù nóng hổi vào gò má Đinh Hạo, liên tục làm nũng lăn lộn.

Đinh Hạo thở dài một hơi, vẻ mặt đau khổ lấy một viên huyền tinh thạch từ trữ vật giới chỉ ra, dùng thanh kiếm rỉ sét cắt miếng nhỏ ném ề con màu trắng tai gấp đáng yêu. Lòng Đinh Hạo nhỏ máu, quá xa xỉ, quá phá sản, có ai thấy dùng huyền tinh thạch nuôi vật cưng chưa?

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu phát ra tiếng kêu vui vẻ:

- Meo!

Răng sữa nhọn nhọn nho nhỏ phát ra lực lượng khó tin nhai mảnh nhỏ huyền tinh thạch cứng rắn như đang ăn đường, mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhai nát rôm rốp rồi nuốt.

May mắn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu khá hiểu chuyện.

Đường như mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biết chủ nhân của mình nghèo, ăn nửa khối tuy không no nhưng nó không quấy thôi, thè lưỡi hồng chải lông bàn chân và mặt. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu vừa lòng meo mấy tiếng, thân thiết dụi mặt Đinh Hạo, thoải mái nằm trên vai hắn ngủ khò khò.

Đinh Hạo kiểm không được bật cười.

Vật nhỏ này lai lịch bí ẩn, hình như Kiếm Tổ, Dao Tổ biết gì đó nhưng kín miệng không muốn nói nhiều.

Đinh Hạo rất tò mò, sau khi mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lớn lên sẽ biến thành hình dạng gì? Mèo ăn trác nghiệm chắc sau này sẽ biến cực kỳ lợi hại, khi đó Đinh Hạo sẽ được trợ thủ đắc lực.

Trên đường đi có rất nhiều đệ tử ký danh của viện khác khi thấy Đinh Hạo tự động dạt ra xa như né ôn dịch.

Thật ra từ mấy ngày trước truyền ra chuyện Đinh Hạo và Mục Thiên Dưỡng ước chiến thì nhiều đệ tử Văn Kiếm tông, dù là đệ tử ký danh hay đệ tử ngoại môn, thậm chí một số đệ tử nội môn đều tránh xa Đinh Hạo.

Mọi người cảm thấy Đinh Hạo không có chút phần thắng.

Lại nói Mục Thiên Dưỡng là nhân vật thiên tài ngút trời cỡ nào, Đinh Hạo giết ca ca ruột của gã kết thù không đội trời chung. Tuy nhờ có ước hẹn ba năm nên Đinh Hạo tạm thời bình an, nhưng sau ba năm hẳn chết chắc. Nhiều người không muốn kết thân với Đinh Hạo, tránh cho bị ai đồn là bằng hữu của hắn.

Nghe nói Mục Thiên Dưỡng đã tuyên bố sau ba năm chẳng những chém nát Đinh Hạo còn khiến những ai gần gũi với hắn phải trả giá đắt.

Vậy là sau này Đinh Hạo quyết đấu chết là xong, một khi Mục Thiên Dưỡng truy cứu thì bằng hữu của hắn sẽ gặp vạ.

Đinh Hạo thấy vậy nhẹ lắc đầu, không có vẻ gì thất vọng.

Trong thế giới mạnh ăn thịt yếu này thế thái nhân tình càng rõ rệt. Tránh hại gần lợi là phép tắc của mỗi người nhưng sẽ có một ngày bọn họ phải hối hận.

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhe răng với người vô đường, vẻ mặt cao quý lãnh diễm, không thèm quan tâm.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm non nớt phát ra từ bên phải Đinh Hạo.

- Oa, mèo con đáng yêu quá!

Giọng này rất quen thuộc với Đinh Hạo.

Đinh Hạo quay đầu nhìn, quả nhiên là cô bé Đinh Đinh cột hai sừng, trưởng thành sớm. Đinh Đinh mặc váy đỏ rực, khuôn mặtp hân điều ngọc mài, cầm hồ lô đường đỏ rực, biểu tình hâm mộ nhìn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu.

Đinh Đinh nhận ra Đinh Hạo ngay, chân nhỏ chạy tới, vẻ mặt vui sướng nhào vào người hắn.

- A? Là Hạo ca ca!

- Ui, chậm một chút, cô bé này, coi chừng té!

Đinh Hạo mỉm cười ngồi xuống ôm bé quây, cười hỏi:

- Sao người ở đây đi lung tung, tỷ tỷ đâu?

Đinh Đinh chu môi đỏ, hằm hừ nói:

- Hừ! Ta biết ngay ca ca chỉ nhớ mỹ nữ tỷ tỷ của ta, không nhớ người ta chút nào. Đinh Đinh mặc kệ ca ca!

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh, lời cái gì vậy.

Con nít đừng trưởng thành quá sớm.

- Hạo ca ca, con mèo con bông này là ca ca nuôi?

Cô bé Đinh Đinh rất nhanh dờ sự chú ý, mắt to ngập nước nhìn mèo con màu trắng tai gập đáng yêu.

Đinh Đinh cười nói:

- Thật đáng yêu, cho ta mượn chơi vài ngày được không?

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu tự mình từ chối:

- Meo meo meo!

170. Chương 170: Tiểu Ma Vương Đinh Đinh

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu tai cụp biểu tình căng thẳng, lông trắng trên lưng dựng đứng, đuôi cong lên, miệng phát ra tiếng kêu thị uy, có vẻ rất sợ Đinh Đinh.

Đinh Đinh nói:

- Hi hi, nhóc con thật nhất gan, cho ta sờ!

Đinh Đinh vươn bàn tay mập mạp ra.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu hét to một tiếng:

- Meo meo meo!

Hình như mèo con màu trắng tai gập đáng yêu sợ hãi, thò ra vuốt nhọn sắc bén giấu dưới thịt móng để lại ba vết máu trên mu bàn tay Đinh Đinh.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Bởi vì biểu hiện của mèo con màu trắng tai gập đáng yêu khiến Đinh Hạo cực kỳ ngoài ý muốn. Đối với cô bé Đinh Đinh nhỏ xíu vô hại này thế nhưng mèo con màu trắng tai gập đáng yêu tỏ ra rất sợ.

Chuyện càng khiến Đinh Hạo thấy lạ hơn chớp mắt xảy ra.

Ba vết cào trên mu bàn tay Đinh Đinh nhanh như chớp khép lại, không có một vết sẹo, vẫn mũm mĩm mềm mại. Dường như Đinh Đinh không biết đau, vươn tay bắt lấy mèo con màu trắng tai gập đáng yêu cố sức vùng vẫy.

- Meo meo meo meo!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu bị bắt giữ nh cô dâu nhỏ chịu khi dễ, hét chói tai vùng vẫy nhưng không dám cào lung tung, mặc cho Đinh Đinh ôm vào lòng xoa vuốt.

Chuyện sẽ như vậy?

Đinh Hạo cực kỳ ngạc nhiên.

Nên biết rằng trông mèo con màu trắng tai gập đáng yêu bé xíu vô hại nhưng lai lịch bí ẩn, một vuốt có thể đập nát trắc nghiệm, răn nhai trắc nghiệm, sánh bằng thần binh lợi khí. Bình thường mèo con màu trắng tai gập đáng yêu cao quý lãnh diễm, trừ Đinh Hạo ra nó không quan tâm ai, con vật nhỏ rất là kinh khủng.

Bây giờ mèo con màu trắng tai gập đáng yêu không được tự nhiên thích ra vẻ đáng yêu bị một cô bé ba, bốn tuổi hù sợ ngoan ngoãn.

Hơn nữa vết sẹo trên tay Đinh Đinh tự động khép lại.

Mọi chuyện quá kỳ lạ.

Rốt cuộc trên người hai vật đáng yêu này ẩn giấu bí mật gì?

Đinh Hạo tò mò tới gần.

- Hạo ca ca, mèo con thật đáng yêu, cho ta mượn chơi một lúc được không?

Cô bé lắc tay Đinh Hạo, hôn gò má hần.

Đinh Đinh cười nói:

- Lần này được rồi đi? Nếu không thì ta giúp người theo đuổi tỷ tỷ của ta được không? Hì hì, người nên biết rằng tỷ tỷ của ta là siêu mỹ nữ.

Đinh Hạo đỡ khóc đỡ cười, đầu hàng tiểu ma vương trưởng thành sớm.

Đinh Hạo cười đồng ý:

- Được, cho người mượn chơi một lúc, nhớ trời tối nhớ trả cho ta.

Đinh Hạo rất muốn xem giữa hai vật nhỏ đáng yêu này sẽ xảy ra chuyện gì.

- Đa tạ Hạo ca ca, Hạo ca ca tốt nhất.

Đinh Đinh hôn Đinh Hạo một cái rồi nhảy xuống, ôm mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu liếm mút quả chạy đi chơi.

Đinh Đinh chạy mấy bước quay đầu lại, nháy mắt nghịch ngợm cười nói:

- Hạo ca ca, Đinh Đinh nói giữ lợi, nhất định sẽ giúp người theo đuổi Giải Ngừ tỷ tỷ, hì hì.

Đinh Hạo buồn cười.

Đinh Đinh trưởng thành sớm, năng lực khép miệng vết thương càng biến thái hơn không giống nhân loại. Đinh Hạo chợt nhận ra có lẽ Tạ Giải Ngừ ẩn giấu bí mật gì đó.

Đinh Hạo nhìn theo cô bé Đinh Đinh biến mất phía xa, xoay người đi hướng chỗ ở của mình.

P phía xa, mấy đệ tử nội môn biểu tình kinh ngạc chỉ trỏ bóng lưng Đinh Hạo.

- Đây chính là Đinh Hạo kia? Có thể chơi với tiểu ma vương, siêu thật.

- Giờ thì tốt rồi, tiểu ma vương tìm được đồ chơi chắc sẽ không gây sự với chúng ta nữa. Mau khiến con bé lừa gạt này cút đi, nếu không phải Bách Hoa Kiếm Lục Vũ Kỳ bảo vệ nó thì ta thật muốn bán cho rồi, đáng sợ quá . . .

- Một cô bé ba, bốn tuổi suýt thành ác mộng cho các đệ tử Vãn Kiếm tông.

- Ta rất nghi ngờ cô bé đó thật ra là yêu ma khoác da người.

Đinh Hạo không lén đi theo Đinh Đinh, cũng không lo lắng cho cô bé trưởng thành sớm này. Với địa vị, tâm kế của Tạ Giải Ngừ nếu đã yên lòng để Đinh Đinh một mình đi trong sơn môn chứng minh nàng không lo cô bé sẽ đi lạc.

Đinh Hạo về chỗ ở vẫn tĩnh tâm tu luyện.

Trong thời gian này Đinh Hạo tích lũy đầy đủ, các loại võ kỹ, công pháp khinh thần đều có đột phá giai đoạn. Qua sáu, bảy ngày nữa là tới đại tái năm viện lần hai, trong lòng Đinh Hạo có dã tâm. Đinh Hạo muốn giữ hạng nhất này cho nên càng phải chăm chỉ khổ luyện hơn.

Lần này Đinh Hạo quyết dùng lực lượng thật sự đường đường chính chính đánh bại đám cường giả Lý Mục Vãn.

Mấy hôm nay trở về Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo từng hỏi thăm ý nghĩa câu thơ phong tuyết vãn kiếm đoạn trường thiên, bạch hạc lãnh dạ trừ thanh sam, người đại biểu cho nó là ai. Tiếc rằng câu thơ đó là cảm ký của Vãn Kiếm tông, đệ tử cấp thấp không biết, người có địa vị cao hơn khi nhắc đến câu thơ đó liền biến sắc mặt không muốn nói chuyện. Dù là Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cũng cắn chặt răng không nói.

Đinh Hạo tìm hiểu nhiều mặt không được đành thôi.

Quái Khách Áo Xanh truyền dạy vô danh kiếm thức cho Đinh Hạo không xuất hiện nữa.

* * *

Chớp mắt ba ngày trôi qua.

Cô bé Đinh Đinh có mang trả mèo con màu trắng tai gập đáng yêu một lần. Không biết cô bé Đinh Đinh ra bản lĩnh gì mà đôi vật nhỏ đáng yêu thể như nước với lửa bỗng thành hồ bằng cầu hữu, mèo con màu trắng tai gập đáng yêu về mặt kiêu kỳ chiêu vào ngực Đinh Hạo làm nũng.

Khiến Đinh Hạo yên lòng là cô bé Đinh Đinh giàu hơn hẳn tưởng nhiều, dứt cho mèo con màu trắng tai gập đáng yêu ăn huyền tinh thạch như dứt kẹo.

- Thiếu niên, diễm phúc quá, tỷ tỷ của ta cũng nhớ người.

Cô bé Đinh Đinh cười trêu Đinh Hạo:

- Nhưng mấy hôm nay tỷ tỷ đang kích phát lực lượng huyết mạch trong người đến phút mấu chốt không thể ra gặp mặt được, thiếu niên, của gái tuyệt đối không thể sốt ruột.

Đinh Đinh nói xong cô bé trưởng thành sớm cười toe mang theo mèo con màu trắng tai gập đáng yêu về mặt kiêu kỳ đi chơi.

Đinh Hạo lắc đầu, cười cười.

Rốt cuộc Tạ Giải Ngữ sắp kích phát ra lực lượng huyết mạch của mình rồi?

Không biết lần sau gặp mặt mỹ thiếu nữ mặc giáo nhẹ màu đỏ sẽ tăng thực lực đến trình độ nào?

Thời gian tiếp theo mỗi ngày Đinh Hạo sắp xếp thời gian chặt chẽ.

Trừ đi học ra Đinh Hạo tu luyện ngày đến đêm.

Mỗi ngày Đinh Hạo phải rút thời gian ra dạy đám nhóc xóm nghèo.

Thiên Xu gian thương lai lịch bí ẩn có trách nhiệm, tuy thói quen cắt xén một, hai đồng tiền nhưng đối xử khá tốt với bọn nhỏ. Thiên Xu gian thương nhận tiền chỗ Đinh Hạo xong xây dựng lại Vô địch Huyền Vũ học viện, chuẩn bị đủ vũ khí đơn giản, sắp xếp thức ăn hợp lý cho bọn nhỏ.

Mỗi ngày có thịt ăn, đám nhóc thân thể suy dinh dưỡng dần mập mạp cao lớn hơn, khuôn mặt có thịt.

Như vậy thì dù sau này bọn họ không thể trở thành võ giả nhưng thân thể khỏe mạnh, học được một chiêu nửa thức để tự vệ là dư dả.

171. Chương 171: Tây Môn Giáo Sư Không Tức Giận?

Nhưng không nói thứ khác, trong đám nhóc địa vị thấp này có mấy hạt giống không tệ, tiến bộ cực nhanh, năng lực linh ngộ siêu mạnh. Trong đó có cô bé xinh đẹp tên Hoan Hoan, nữ nhi của Vương Lam Tam Ny nhi, hai tỷ muội này xương cốt tốt, ngộ tính mạnh, mới bốn, năm ngày mà đã như hạc trong bầy gà.

Đinh Hạo cho rằng cứ tiếp tục phát triển, sáu mươi mấy thiếu niên, thiếu nữ xóm nghèo sau một, hai năm không chừng có sáu, bảy ngày sẽ thi đậu cuộc thi khắc nghiệt vào Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo nhìn các thiếu nữ, thiếu niên mỗi ngày nghiêm túc tu luyện, đổ mồ hôi, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập hy vọng. Đinh Hạo cảm thấy rất là thành tựu.

Đinh Hạo không nghĩ làm chúa cứu thế gì đó, nhưng với sức nhỏ bé của mình thay đổi vận mệnh vài người, ban cho bọn họ hy vọng, loại cảm giác này khiến người hưng phấn như đột phá cảnh giới.

Đương nhiên Đinh Hạo rất chú trọng tâm tính, phẩm chất của bọn nhỏ.

Chuyện Lư Bằng Phi cho Đinh Hạo đòn cảnh cáo, không phải mọi người đều hiền lành như thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Không phải ai cũng giống Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực trong lòng có máu nóng. Không ít kẻ ăn cháo đá bát như Lư Bằng Phi, sau này Đinh Hạo có giúp người cũng phải có chừng mực.

* * *

Hôm nay đến môn linh thảo Tây Môn Thiên Tuyết dạy.

Khi nữ giáo viên xinh đẹp thanh nhã đi vào võ xá, Đinh Hạo phát hiện rõ ràng sắc mặt Tây Môn Thiên Tuyết không tốt, hình như mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi. Bên dưới xinh đẹp che giấu mệt mỏi, nhưng trong mắt Tây Môn Thiên Tuyết có chút hưng phấn như con nít có được đồ chơi mình yêu quý nhất chơi liên tục ba ngày ba đêm.

Đinh Hạo còn phát hiện thái độ Tây Môn Thiên Tuyết đối với hắn bỗng thay đổi.

Tuy Tây Môn Thiên Tuyết không nói gì nhưng nét mặt chẳng còn chán ghét hay tiếc nuối, thay thế là tò mò.

Tuy nhiên trong buổi học Đinh Hạo vẫn như bình thường, sau khi bắt đầu giảng bài mấy phút thì hai tay chống cằm, thần thờ, mắt không có tiêu cự như đang ngủ. Đinh Hạo bận rộn học tri thức đan dược, được thảo với Đạo Tổ trong đầu.

Trong chớp mắt một tiết học kết thúc.

Tây Môn Thiên Tuyết cười tươi đứng trước mặt Đinh Hạo, ngón tay thuôn dài gõ mặt bàn.

- Đinh Hạo.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xung quanh cười ồ lên.

Đinh Hạo ngẩng đầu, giờ mới nhận ra đã tan học, vội vàng cắt đứt tham khảo với Đạo Tổ trong đầu.

Đinh Hạo đứng dậy, cười hỏi:

- A! Tây Môn giáo sư có chuyện gì không?

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn khuôn mặt cười trước mắt, nhớ lại bộ dáng thần thờ trên lớp học của Đinh Hạo, nàng rất muốn cốc đầu tên này nhưng cố kiềm chế.

Tây Môn Thiên Tuyết lạnh nhạt nói:

- Người, đi theo ta.

Đinh Hạo ngoan ngoãn theo sau lưng Tây Môn Thiên Tuyết.

Xem ra đại mỹ nữ Tây Môn Thiên Tuyết đã phát hiện giá trị thật sự trong quyển sách nhỏ bị Đinh Hạo tẩy xóa.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhìn nhau, nhìn mỹ nữ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết và Đinh Hạo biến mất phía xa, kiềm không được buồn bực. Mấy lần giảng bài trước Tây Môn Thiên Tuyết lão sư ghét cay ghét đắng Đinh sư huynh ra mặt, sao bây giờ trông như quan hệ hai người trở nên tốt đẹp hơn?

- A, ta biết, Đinh sư huynh thật là inh.

Vương Tiểu Thất vỗ trán, bộ dáng ngộ ra.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện rất tò mò hỏi:

- Biết cái gì?

- Ha ha ha ha ha ha! Thủ đoạn tán gái của Đinh sư huynh quá cao siêu. Mọi người nghĩ xem người hăng hái tiến tới như Đinh sư huynh tại sao chỉ có trong tiết linh dược của Thiên Tuyết giáo sư là lười biếng như vậy?

Vương Tiểu Thất cười gian nói:

- Đây là lạ mềm buộc chặt, cố ý dùng cách này khiến Tây Môn Thiên Tuyết lão sư chú ý rồi từ từ đến gần, mở trái tim của mỹ nữ giáo sư ra. Ha ha ha ha ha ha! Đỉnh sư huynh lợi hại!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm khinh thường bĩu môi nói:

- Nói bậy bạ cái gì, Đỉnh sư huynh không phải người như vậy.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm xoay người rời đi.

- Thật nhàm chán.

Phượng Thiên Dực cũng rời đi.

Nhưng đa số người trong lớp mắt sáng rỡ, rất đồng ý phán đoán của Vương Tiểu Thất.

Đám người kia rất vô sỉ thầm nghĩ có nên học theo thủ đoạn cao siêu của Đỉnh sư huynh không? Tất nhiên bọn họ không dám mơ tới Tây Môn Thiên Tuyết lão sư, đó là người trong lòng của Đỉnh sư huynh. Nhưng bọn họ có thể thử với nữ đệ tử ký danh năm viện khác, hì hì.

* * *

Tây Môn Thiên Tuyết sốt ruột chỉ vào thứ vẽ vờ trong trang sách, hỏi:

- Người biết mấy thứ này từ đâu?

Địa điểm vẫn là vườn thuốc nhỏ nhưng bây giờ đã hơi điêu linh, linh thảo gieo trồng bị hái với cách chuyên nghiệp, không rực rỡ hoa nở như lần trước. Mặt đất đầy cỏ dại, đất màu trắng. Gió nhẹ thổi mang theo mùi thơm bùn đất.

Đỉnh Hạo cười toiw hỏi:

- A! Là ta vẽ lung tung. Như thế nào? Chẳng lẽ Tây Môn giáo sư phát hiện cái gì?

Đỉnh Hạo khó thể giải thích rõ vấn đề này, không lẽ nói trong đầu ta có lão quái vật như kho sách cư ngụ?

Cho nên Đỉnh Hạo làm bộ ngu.

Tây Môn Thiên Tuyết kéo tóc dài bị gió thổi rối, bất đắc dĩ hừ lạnh một tiếng:

- Người . . . Tiểu tử thôi, không muốn nói thì thôi.

Tây Môn Thiên Tuyết nói xong chợt nhận ra động tác vừa rồi hơi giống làm nũng, mặt đỏ lên.

Thật kỳ lạ, bình thường tâm tình Tây Môn Thiên Tuyết lạnh nhạt nhưng tại sao liên tục rối loạn, hoảng hốt trước mặt thiếu niên này?

Đây không phải dấu hiệu tốt.

Giờ phút này, Đỉnh Hạo ngây người. Trong chớp mắt đó Tây Môn Thiên Tuyết hờn dỗi, gió thổi sợi tóc, khuôn mặt xinh đẹp tỏa sáng khiến thiên địa vạn vật mất sắc. Khí chất trang ảnh của Tây Môn Thiên Tuyết tăng phần kiều mỹ, khí chất thay đổi làm miệng lưỡi Đỉnh Hạo khô khốc.

Tây Môn Thiên Tuyết có khí chất xuất trần, khuôn mặt trang nhã xinh đẹp, dáng người nóng bỏng đường cong gợi cảm, hai vận ý khác nhau phối hợp lại vốn đã hút hồn người. Ít ai thấy bộ dáng hờn dỗi của Tây Môn Thiên Tuyết, ngay thơ trong giây lát đủ chinh phục mắt cứ nam nhân bình thường nào.

Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh tâm tình, chỉ vào quyển sách nhỏ bị bôi tèm lem, tò mò hỏi:

- Làm sao người nghĩ ra mấy thứ này được?

Đỉnh Hạo nhe răng cười nói:

- Chẳng là lúc xem thấy chán bỗng nhiên nghĩ ra. A, Thiên Tuyết giáo sư không giận nữa?

172. Chương 172: Thử Đan, Phương Thuốc Bản Hoàn Mỹ

- Tùy tiện nghĩ ra có thể phá vỡ định lý đan đảo, chính xác trăm phần trăm sao?

Tây Môn Thiên Tuyết thở dài, nghiêm túc nhìn Đinh Hạo, nói:

- Nếu người không muốn nói thì ta sẽ không hỏi, dù sao mỗi người có bí mật không muốn ai biết.

Đinh Hạo thâm thở phào.

Nếu Tây Môn Thiên Tuyết thật sự muốn hỏi tới hay báo cáo lên sư môn thì Đinh Hạo không biết giải thích như thế nào. Đinh Hạo viết vào sách chẳng qua là vì thảo luận với Đạo Tổ kịch liệt nổi hứng viết.

Nhưng thiên phú của Tây Môn Thiên Tuyết là thật, Đạo Tổ còn khen không dứt miệng.

- Nhưng chuyện này không thể cho qua.

Bỗng Tây Môn Thiên Tuyết lộ ra nụ cười nghịch ngợm hiếm thấy, đi tới cửa nhà gỗ, vẫy tay nói:

- Chỗ ta có mấy vấn đề khó vẫn không thể giải quyết được. Đinh Hạo, nếu như người phá giải giúp ta thì ta sẽ giữ bí mật cho người.

Trong khoảnh khắc Tây Môn Thiên Tuyết ngoái đầu cười làm trái tim trai tơ của Đinh Hạo đập nhanh.

Đinh Hạo đi theo Tây Môn Thiên Tuyết vào nhà gỗ nhỏ.

Trang sức bên trong nhà gỗ rất đơn giản, trông như một ô vuông, vách tường bằng gỗ trù treo mấy bó hoa còn có các ô vuông vức lớn nhỏ bày đầy bình, chậu hoa trồng hoa cỏ đủ kiểu đủ dạng. Mùi thuốc thoang thoang trong không khí.

Đây là chính sảnh.

phía bên phải có một hành lang nhỏ nối liền một gian phòng khác.

Phòng nhỏ bị màn cửa trắng chặn.

Đinh Hạo đoán đó là phòng của Tây Môn Thiên Tuyết.

Gian phòng trang trí kiểu này là điển hình nhà đan dược sư.

Tây Môn Thiên Tuyết nhẹ nhàng đi tới trước bàn gỗ cao nửa thước giữa đại sảnh, trải một tờ giấy ra, cầm bút lông giờ cao cổ tay, vừa suy nghĩ vừa viết. Động tác của Tây Môn Thiên Tuyết trang nhã, ngọt ngào. Rất nhanh Tây Môn Thiên Tuyết viết xong, ngẩng đầu, vẫy tay kêu Đinh Hạo lại xem.

Đinh Hạo khen:

- Chữ thật đẹp.

Đinh Hạo nghiêm túc đọc.

Đây là một phương thuốc viết mười lăm loại tài liệu phối hợp. Mười hai tài liệu ghi rõ ràng trọng lượng, thứ tự vào lò trước sau. Nhưng ba dược liệu cuối đánh dấu hỏi nhỏ, có điều nghi vấn.

Đinh Hạo nhìn, nở nụ cười.

Phương thuốc này Đinh Hạo có thảo luận với Đạo Tổ, là một phương thuốc Dẫn Khí Đan, đan dược cửu giai. Dẫn Khí Đan công hiệu y như tên, người ới luyện võ đạo uống nó kích động kinh mạch trong người dẫn phát huyền khí. Võ giả mới tu luyện dùng Dẫn Khí Đan có thể trăm phần trăm dẫn khí thành công.

Đây là phương thuốc có giá trị rất cao.

Tiếc rằng bây giờ các đan dược sư Tuyết Châu luyện chế ra Dẫn Khí Đan có một sai sót trí mạng, đó là võ giả dùng Dẫn Khí Đan dẫn phát huyền khí vì tác dụng phụ của đan dược mà tiềm lực tu luyện bị giảm mạnh, sau này tiến độ tu luyện khó bằng võ giả tự dẫn khí thành công.

Thiếu sót này khiến nhiều người chùn bước không sử dụng Dẫn Khí Đan.

Trừ những võ giả không có hy vọng tự dẫn khí ra ít ai chủ động chọn Dẫn Khí Đan để dẫn phát huyền khí của mình.

Thiếu sót đó khiến Dẫn Khí Đan thành một gân gà khó cũng được, không có chẳng sao.

Mấy trăm năm qua từng có vô số đan được sư cao giai trong Tuyết Châu định thay đổi phương thuốc này nhưng cuối cùng thất bại. Cho nên Trần Nam Triều địa sư được gọi là đan vương Tuyết Châu nói thẳng rằng phương thuốc, suy nghĩ Dẫn Khí Đan là một hướng sai lầm, không thể thay đổi.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn Tây Môn Thiên Tuyết, không ngờ nàng lấy ra một phương thuốc bị phán tử hình thỉnh giáo hẳn.

Chắc Tây Môn Thiên Tuyết muốn thử Đinh Hạo.

Nhưng Tây Môn Thiên Tuyết thật sự giỏi, nàng đã thay đổi phương thuốc một chút.

Với ánh mắt của Đinh Hạo nhìn phương thuốc Tây Môn Thiên Tuyết viết ra định thay đổi Dẫn Khí Đan, tuy chỉ dựa vào bản thân nàng nghiên cứu nhưng đã bắt được một chút môn đạo. Phương thuốc Dẫn Khí Đan gốc lấy mười hai tài liệu, Tây Môn Thiên Tuyết thêm vào ba vị tuy không thể ghi chép trọng lượng, thứ tự bỏ được nhưng đúng là ba tài liệu cần thiết để thay đổi Dẫn Khí Đan.

Đinh Hạo khẳng định như vậy là vì phương thuốc Dẫn Khí Đan hoàn mỹ đã sớm được Đào Tổ dạy cho.

Mắt Tây Môn Thiên Tuyết sáng long lanh, trông mong nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, trong lòng có kế hoạch rõ ràng. Đinh Hạo không từ chối, ngẫm nghĩ, cầm bút lông vung lên, viết trọng lượng chính xác ba tài liệu cuối cùng, điều chỉnh thứ tự bỏ được.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn động tác quen thuộc tiêu sái chắc chắn của Đinh Hạo, mắt nàng sáng rực lên.

Quả nhiên tiểu tử này không phải vẽ bậy trong sách nhỏ.

Nhưng khi Tây Môn Thiên Tuyết thấy nội dung Đinh Hạo viết thì lộ biểu tình nghi hoặc.

Lượng thuốc và thứ tự điều chế này bản thân Tây Môn Thiên Tuyết từng thử nhưng tiếc rằng thất bại. A? Điều chỉnh trọng lượng, thứ tự mười hai loại tài liệu, lại thêm vào một loại, là . . . Bột phấn Dạ Lăng Thảo, bỏ ba phần vào. Dạ lăng Thảo là bột phấn ôn hòa, trung âm tính, ẩn chứa ám độc, có hại cho thân thể người, tại sao . . . Không lẽ . . .

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn nhìn chợt nhớ ra điều gì, khuôn mặt bình tĩnh biến mừng như điên, kích động.

Tây Môn Thiên Tuyết hiểu ra điều gì.

Bộp!

Đinh Hạo ném bút lên bàn, mỉm cười nói:

- Thiên Tuyết giáo sư, ta lại đoán mò, giáo sư có muốn thử bây giờ không?

Đinh Hạo viết ra một phương thuốc Dẫn Khí Đan hoàn mỹ.

Lý do Đinh Hạo viết ra phương thuốc Dẫn Khí Đan hoàn mỹ là vì có suy tính ra, ngoài ra hẳn muốn thấy quá trình Tây Môn Thiên Tuyết luyện đan. Dù sao Đào Tổ nắm giữ tri thức phong phú nhưng không thể làm mẫu thực tế cho Đinh Hạo. Tây Môn Thiên Tuyết được gọi là tiểu thiên tài đan được sẽ là đối tượng học tập rất tốt cho Đinh Hạo.

Tây Môn Thiên Tuyết sáng khoái đồng ý lời đề nghị của Đinh Hạo.

Nhìn ra được mỹ nữ ngự tỷ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết rất si mê đan dược, điên cuồng vì đan. Hèn chi Tây Môn Thiên Tuyết còn trẻ như vậy đã làm đan dược sư khiến toàn Vấn Kiếm tông cực kỳ chú trọng.

Bàn tay trắng trẻo như ngọc lật lại, một đan lô đỏ nhạt xoay tròn trong lòng bàn tay Tây Môn Thiên Tuyết.

Mắt Đinh Hạo sáng lên.

Đan lô!

Đây là chén cơm quan trọng nhất của đan được sư.

Thực lực một đan được sư trừ kinh nghiệm, học thức, huyền khí ra thì phẩm chất đan lô cao thấp cũng là tiêu chuẩn quan trọng để phán đoán.

173. Chương 173: Khổng Chế Lửa, Thủ Đoạn Của Tây Môn Thiên Tuyết

Nhìn từ bản chất thì đan lô thuộc loại huyền khí phụ trợ, có thể chia làm thập nhị phẩm, đan lô có phẩm chất cao thì luyện chế ra đan được phẩm càng cao, xác suất thành đan càng lớn.

Đan lô màu đỏ hình dạng hư hồ lô âm dương của Tây Môn Thiên Tuyết tinh xảo nhỏ nhắn, chạm rồng đồ án phức tạp thâm ảo, sáng lóng lánh, trơn mượt, công nghệ tinh mỹ cho người cảm giác châu tròn ngọc sáng. Quan trọng hơn là đầy linh khí, ánh mắt chú tạo sư gà mờ như Đinh Hạo khẳng định nó là tinh phẩm trong đan lô, ít nhất cũng cỡ từ phẩm huyền khí.

Thứ tốt!

Một ngọn lửa tím nhạt toát ra từ lòng bàn tay Tây Môn Thiên Tuyết bao đan lô đỏ lại bắt đầu đun nóng.

Lúc này biểu tình của Tây Môn Thiên Tuyết nghiêm túc mà thánh khiết, nàng tập trung vào quá trình luyện đan, quên hết tất cả. Tay trái thuôn dài như ngọc nhẹ phẩy trong hư không, một bình ngọc nhỏ nằm trong ô vuông trên vách tường bị hút tới, nghiêng miệng bình xuống.

Một nhúm bột phấn màu tím sậm bay ra khỏi miệng bình đổ vào đan lô màu đỏ hồ lô âm dương.

Vù vù vù vù vù!

Tây Môn Thiên Tuyết không ngừng vẩy tay, các nguyên liệu trong ô vuông theo thứ tự bay tới, tự động đổ vào đan lô màu đỏ hồ lô âm dương.

Quá trình này thể hiện sự tự tin và thực lực cường đại của Tây Môn Thiên Tuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết như đang múa nhưng mắt nhìn thì chăm chú vào đan lô màu đỏ hồ lô âm dương. Lấy thuốc làm thuốc, mỗi một động tác như mây bay nước chảy, cực kỳ chính xác. Tây Môn Thiên Tuyết vung tay một cái là đo trọng lượng tài liệu cực kỳ chính xác rót vào đan lô màu đỏ hồ lô âm dương.

Đinh Hạo ngồi một bên quan sát, mắt tỏa sáng.

- Tiểu nha đầu này ghê gớm thật.

Đạo Tổ kiểm không được tặc lưỡi khen:

- Có phong độ đan đạo đại sư tương lai, động tác lấy thuốc nhập đan này có tên là Hạc Vũ, nhìn như đơn giản nhưng rất khó khăn, không khổ luyện mười mấy năm tuyệt đối không thể làm được trình độ như mây bay nước chảy thể này. Trông nàng chỉ khoảng mười tám tuổi đã có tạo nghệ như vậy nói lên một vấn đề.

Đinh Hạo bản năng hỏi:

- Cái gì?

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ có thể nói nha đầu này là một thiên tài đan đạo, thành tựu tương lai vô hạn.

Đạo Tổ hơi tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc lão nương ta không thể hiện thân thu đồ đệ không thì rất muốn thu nàng làm truyền nhân y bát.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh lăm lăm:

- Lão nhân gia đã có đệ tử thiên tài như ta rồi đừng dụ tiểu cô nương người ta.

- Nói vậy cũng đúng.

Đạo Tổ nghĩ Đinh Hạo bày ra thiên phú về mặt này cũng rất nghịch thiên, hơi tiếc nói:

- Tiếc thật, tiểu nha đầu này không tệ, bây giờ còn có thể đào tạo, nếu bị đám lão nhân cứng nhắc Vấn Kiếm tông dạy dỗ vài năm nữa cảnh xuân trôi mất. Cùng mấy tên đan dược sư gà mờ Vấn Kiếm tông lãng phí thời gian tu luyện hoàng kim, qua vài năm sẽ phế.

Đinh Hạo ở trong đầu đáp lại:

- Chẳng phải còn có ta sao? Ha ha, lão nhân gia nói, mượn miệng của ta chỉ điểm mấy câu là được rồi.

Đạo Tổ nổi cảnh giác nói:

- Tiểu tử nhà ngươi có ý đồ gì? Không lẽ nhìn trúng nha đầu này?

Kiểm Tổ kiểm không được cũng trêu:

- Không nhìn ra Tiểu Đinh Tử thích nữ nhân lớn tuổi hơn mình, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo mặt đen, im miệng.

Trong phút chốc mười sáu nguyên vật liệu dựa theo thứ tự, số lượng Đinh Hạo ghi bỏ vào đan lô màu đỏ hồ lô âm dương.

Tây Môn Thiên Tuyết ngồi trên bồ đoàn, bàn tay mềm mại liên tục bắt ấn cực kỳ đẹp, là Âm Dương Khổng Hỏa Ấn chính tông, dùng tâm pháp Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên thúc giục không chút sơ sẩy.

Ngọn lửa tím hấp dẫn Đinh Hạo chú ý.

- Chắc đây chính là Tử Minh Ly Hỏa Đạo Tổ đã nói, một tong mười cực phẩm luyện đan hỏa diễm, chỉ người tu luyện có thể chất thuộc tính tử minh hỏa mới kích phát đó. Từ đó thấy được thiên phú tu luyện của Thiên Tuyết lão sư rất tốt, tuy Tử Minh Ly Hỏa còn trong giai đoạn sơ luyện nhưng đã rất kinh người, sau này thực lực cá nhân tăng lên thì tiền đồ vô hạn.

Đinh Hạo âm thầm khen, mắt nhìn chăm chăm Tây Môn Thiên Tuyết.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo nhìn đan dược sư luyện đan ở khoảng cách gần như vậy.

Tây Môn Thiên Tuyết khởi lô, khống hỏa, làm thuốc, phong lô, dẫn hỏa, đoàn đan, làm tử mĩ đằng hoàng, thủ pháp chính tông thường thấy. Nhìn ra được Tây Môn Thiên Tuyết làm việc quang minh chính đại, có ý nghĩa tham khảo với Đinh Hạo.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Biểu tình Tây Môn Thiên Tuyết nghiêm túc quên hết mọi chuyện bên ngoài, hoàn toàn chìm đắm trong luyện đan.

Điều này nói lên dưới đáy lòng Tây Môn Thiên Tuyết bản năng tin tưởng Đinh Hạo, nếu không thì vào phút mấu chốt như vậy đối với đan dược sư để người ngoài bên cạnh là chuyện rất nguy hiểm.

Đinh Hạo nín thở nhìn chăm chăm, có thu hoạch phong phú.

Bỗng nhiên . . .

Tây Môn Thiên Tuyết khẽ quát:

- Mở!

Đôi tay Tây Môn Thiên Tuyết liên tục biến hóa thủ ấn, lửa tím chớp lóe mấy lần, chột cao chột thấp rồi biến mất. Đan lô màu đỏ hồ lô âm dương nghiêng, ba luồng sáng bay ra khỏi miệng hồ lô.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát.

- Thu!

Tây Môn Thiên Tuyết phát tay trên không trung, tư thế cực kỳ tiêu sái xinh đẹp chính xác xẹt qua miệng đan lô màu đỏ hồ lô âm dương, nắm ba luồng sáng vàng trong tay.

Thủ pháp thật giỏi!

Đinh Hạo thầm khen.

Thu đan là khâu quan trọng nhất trong toàn quá trình luyện đan.

Cái gọi là đan được đều là thành quả nghịch thiên địa đoạt tạo hóa, bản thân có chút linh tính, sau khi thành đan sẽ như có sinh mệnh bỏ chạy. Một khi đan lô dời đi, đan được sư thu không kịp thì đan được bỏ chạy, muốn tìm về là muôn vàn khó khăn.

Đặc biệt những đan được phẩm chất cao bên trong ẩn chứa đan linh, trừ đan được sư có kinh nghiệm phong phú thì người bình thường khó thể bắt giữ.

Thủ pháp thu đan của Tây Môn Thiên Tuyết gọi là Thư Vân Phúc Thiền Quyên, trường tụ như thư vân, đan hoa tự thiên quyên, rất có ý thơ. Thư Vân Phúc Thiền Quyên là thủ đoạn cực kỳ ỉn, đan được dưới cửu phẩm xác suất thu đan lên đến trăm phần trăm nhưng rất khó luyện, cần thiên phú siêu cao để học.

Ngự tỷ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết trước mắt Đinh Hạo sử dụng Thư Vân Phúc Thiền Quyên như mây bay nước chảy, tràn ngập mỹ cảm và lực lượng, đủ thấy tạo nghệ Thư Vân Phúc Thiền Quyên của nàng đã đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

- Thành.

Tây Môn Thiên Tuyết xòe tay ra, ba viên đan được vàng nhạt tỏa ánh sáng lóng lánh như mộng ảo nhiếp hồn người.

174. Chương 174: Kế Hoạch Của Đinh Hạo

Đinh Hạo cười nói:

- Chúc mừng Thiên Tuyết giáo sư luyện chế ra Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ.

- Vẫn chưa biết có hoàn mỹ thật không.

Tây Môn Thiên Tuyết liếc Đinh Hạo, miệng nói vậy nhưng nét mặt khó giấu vẻ kích động.

Tây Môn Thiên Tuyết là đan được sư có kinh nghiệm, ánh mắt, kiên thức không phải người bình thường có thể so. Trong toàn quá trình luyện đan, dị tượng thành đan, nhìn hình dạng ba viên đan được này cơ bản khẳng định Đinh Hạo viết phương thuốc không sai.

Nếu không có gì ngoài ý muốn ba viên Dẫn Khí Đan này là đan được phiên bản hoàn mỹ không có khuyết điểm trong truyền thuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết không chút do dự ngón tay thon dài cầm một viên đan được bỏ vào miệng mình.

Thử đan cũng là kỹ năng của đan được sư.

Tây Môn Thiên Tuyết cảm thấy đan được hình tròn trơn bóng cỡ đầu ngón tay tan ngay trong miệng, thành khí nóng lan tràn khắp thân thể. Đây là khí lưu làm người ta rất thoải mái, không ghét chút nào. Một luồng huyền khí yếu ớt sinh ra ở đan điền trong bụng Tây Môn Thiên Tuyết, nhanh chóng chui vào hạt giống huyền khí.

Được tính quá rõ rệt!

Hoàn mỹ!

Ôn hòa trơn bóng, hiệu quả hơn xa Dẫn Khí Đan bản thiếu sót, xác suất thành công dẫn khí của Dẫn Khí Đan này đạt đến trăm phần trăm.

Quan trọng nhất là Tây Môn Thiên Tuyết không cảm giác có tác dụng phụ.

Tức là bài toán khó Dẫn Khí Đan mà đan vương Tuyết Châu cũng không thể giải đã bị mở ra.

- Người . . . Sao người làm được?

Tây Môn Thiên Tuyết không nghi ngờ nữa, biểu tình giật mình nhìn Đinh Hạo, lòng dậy sóng.

Nên biết trăm năm nay vô số đan dược sư của Tuyết Châu định nghiên cứu, chế tạo ra Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ nhưng không thành công. Trần Nam Triều đại sư có danh hiệu là đan vương Tuyết Châu, đan dược sư ngũ phẩm đỉnh cao đan dược Tuyết Châu đều thất bại.

Bài toán này trở thành hóc búa đan dược sư không thể giải.

Nhưng bây giờ bài toán khó đó bị một thiếu niên không có cả danh hiệu đan dược sư, ngủ gật trong tiết linh thảo dễ dàng giải. Cái này thật khiến người khó tin.

Đinh Hạo tiếp tục giả ngu:

- A! Cái này . . . Trùng hợp, hì hì, là trùng hợp.

Tây Môn Thiên Tuyết rất muốn đánh vào cái mặt cười đó.

Trùng hợp?

Nhiều đan đạo đại sư có kinh nghiệm vô cùng phong phú thực nghiệm trăm ngàn lần không thăm dò ra, người trùng hợp một hơi giải quyết khó khăn cực kỳ hóc búa, làm gì có trùng hợp nghịch thiên như thế?

Lại nói những bức tranh đầy ngã nhiều thường thức đan đạo nhưng Tây Môn Thiên Tuyết thực nghiệm cho ra kết quả là chính xác trong quyển sách nhỏ kia cũng là trùng hợp sao?

Tây Môn Thiên Tuyết suy đoán sau lưng Đinh Hạo có một cao thủ đan đạo đại sư đẳng cấp nghịch thiên.

Vì rất khó tin tuổi Đinh Hạo rất trẻ liên tục làm nhiều chuyện kinh thế như vậy. May mắn tính tình Tây Môn Thiên Tuyết lạnh lùng, dù rất muốn tìm ra đan đạo đại sư bí ẩn kia nhưng nếu Đinh Hạo không muốn nói nhiều thì nàng không gặng hỏi.

Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Người định làm gì với phương thuốc đan dược này?

Đinh Hạo không chút suy nghĩ nói:

- Nếu viết cho Thiên Tuyết giáo sư xem thì tặng nó cho nàng.

Tính cách Tây Môn Thiên Tuyết lạnh lùng thế nhưng nghe Đinh Hạo nói xong người run lên, há hốc mồm kinh ngạc nhìn Đinh Hạo.

- Tặng cho ta? Người có biết giá trị phương thuốc này lớn cỡ nào không? Nó đủ khiến chín đại tông phái nhân loại toàn Tuyết Châu thèm muốn. Một viên Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ có thể sớm cho ra một vị võ giả chuẩn huyền khí, mở ra không gian cho đệ tử cấp thấp trong tông môn tăng tiến vô hạn. Nếu người nắm giữ phương thuốc Dẫn Khí Đan thì kiếm được tiền tài đủ cho người giàu trong một đêm, suốt đời không lo áo cơm.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thiên Tuyết lão sư cũng có nói lập hương thuốc này đủ khiến chín đại tông phái nhân loại toàn Tuyết Châu thèm muốn, đệ tử ký danh nho nhỏ như ta không thể độc chiếm nó. Nếu là nghịch đoạt tạo hóa không chừng sẽ kéo tai họa đến, còn không bằng giao cho Thiên Tuyết lão sư rồi từ tay nàng chuyển giao tông phái. Hì hì, ta chỉ cần một chút ích lợi là được rồi.

Tây Môn Thiên Tuyết không ngờ, nghe ra ẩn ý trong lời nói của Đinh Hạo. Tây Môn Thiên Tuyết nhìn Đinh Hạo như xem quái vật, bỗng cười rộ rỡ.

Tây Môn Thiên Tuyết hỏi:

- Người muốn lấy ta làm lá chắn?

Đinh Hạo càng cười toe toét:

- Thiên Tuyết lão sư cười thật đẹp.

Mặt Tây Môn Thiên Tuyết đỏ hồng, hờn giận nói:

- Đừng dối bề tôi. Đinh Hạo, rốt cuộc ngươi còn biết cái gì? Rộng rãi đem Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ qua tay ta giao cho tông môn, chắc ngươi còn giữ phương thuốc có giá trị lớn hơn nữa đúng không?

Đinh Hạo chỉ cười.

Đinh Hạo gật đầu đồng ý Đinh Hạo, nói:

- Nói đi, ngươi yêu cầu cái gì?

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Ta sắp mở một cửa hàng tên là Thiên Thượng Nhân Gian tại khu thương mại khu vực tầng thứ ba, hy vọng khi tông môn có được phương thuốc Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ rồi một khi Linh Thảo Đường của tông môn luyện ra đan dược sẽ cho ta quyền bán Dẫn Khí Đan trong tầng ba sơn môn.

Tây Môn Thiên Tuyết chậm rãi đứng thẳng, nói:

- Ta không thể quyết định chuyện này, phải do cao tăng tông môn quyết định.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta nghĩ chắc chắn cao tăng tông môn sẽ đồng ý. Phải rồi, cứ nói phương thuốc Dẫn Khí Đan là Thiên Tuyết lão sư tự mình điều chế ra, khi Thiên Thượng Nhân Gian bán đan dược lời được tiền sẽ chia ba phần cho Thiên Tuyết lão sư, như vậy được không?

Tây Môn Thiên Tuyết lắc đầu, nói:

- Ta không cần.

Đinh Hạo cười nói:

- Thiên Tuyết lão sư đừng vội từ chối, ta biết đối với thiên tài lập chí trở thành đan đạo đại sư thì tiền tài không hấp dẫn. Nhưng ta biết linh thảo đan dược sư chính nghề dùng tiền đắp nặn ra. Những linh thảo quý hiếm, phương thuốc đan dược, các loại nguyên vật liệu đều mua bằng tiền. Từ xưa đến nay người nghèo không thể trở thành đan đạo đại sư đỉnh cao.

Nói đến đây Đinh Hạo liếc qua phương thuốc Dẫn Khí Đan đặt trên bàn, chậm rãi nói:

- Huống chi chỗ ta còn có rất nhiều ý tưởng muốn giao lưu với Thiên Tuyết lão sư, nếu nàng cũng trở thành một trong các chủ nhân Thiên Thượng Nhân Gian thì chẳng phải càng tiện hơn?

Khi Đinh Hạo nói câu này như ác ma nhỏ ngoe nguẩy đuôi nhon.

Rõ ràng là Tây Môn Thiên Tuyết bị câu nói cuối cùng của Đinh Hạo đánh động.

175. Chương 175: Vương Tiêu Sái Phong Lưu Tiêu Sái

Tây Môn Thiên Tuyết không quan tâm tiền bạc nhưng để ý đến các ý tưởng của Đinh Hạo, đối với đan dược sư thì những suy nghĩ đảo điên như độc dược, đã trúng độc rồi là không có thuốc cứu.

Tây Môn Thiên Tuyết trầm ngâm giây lát, gật đầu, nói:

- Được, vậy người hãy chờ tin.

Tây Môn Thiên Tuyết nói xong nhìn bên ngoài cửa sổ, mặt trời sắp lặn, đêm sẽ đến, ánh sáng trong phòng tối hơn một chút.

Đinh Hạo hiểu ý, đứng dậy chào Tây Môn Thiên Tuyết.

Trời chập tối, cô nam quả nữ ở chung một chỗ đúng là không quá thích hợp.

Tây Môn Thiên Tuyết đi theo sau lưng Đinh Hạo:

- Ta tiễn người.

Cửa gỗ kết một tiếng mở ra, tâm tình Đinh Hạo rất tốt.

Đinh Hạo thăm tính toán mục đích lần này đã hoàn thành. Tây Môn Thiên Tuyết là tiểu thiên tài đan dược của tông môn, thời kỳ đầu dùng nàng làm lá chắn là thích hợp nhất. Trừ Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ ra Đinh Hạo còn nắm giữ một số đan dược hoàn mỹ đảo điên thường thức, giá trị hơn xa Dẫn Khí Đan. Đinh Hạo cần từ từ tung ra.

Đây là một trong các kế hoạch Đinh Hạo đã thiết kế sẵn.

Thông qua đan dược giành lấy món tiền đầu tiên, trả chi phí cho tu luyện.

Có cộng tác viên hoàn mỹ Tây Môn Thiên Tuyết, Đinh Hạo không cần lo những đan dược đẩy lên sóng gió sẽ ảnh hưởng hấn tu luyện. Thêm nữa việc này không có chỗ hỏng cho Tây Môn Thiên Tuyết, chẳng những khiến mỹ thiếu nữ thiên tài đan dược càng nổi còn trên giữa ánh mắt, kiến thức về đan dược, linh thảo.

Đi ra nhà gỗ, Đinh Hạo hít sâu không khí mát mẻ, tâm tình nhẹ nhàng.

Tây Môn Thiên Tuyết đứng sau lưng Đinh Hạo, biểu tình phức tạp.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn bóng lưng Đinh Hạo, mặt ngoài nàng thản nhiên nhưng trong lòng rất tò mò về thiếu niên này. Dường như kỳ tích nào xảy ra trên người Đinh Hạo cũng không lạ, nếu là người khác thì đã hỏi gốc gác. Nhưng tính cách Tây Môn Thiên Tuyết rất lạnh lùng, nếu không thì nàng đã chẳng dễ dàng đồng ý điều kiện của Đinh Hạo, không cò kè mặc cả.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Đinh Hạo chọn Tây Môn Thiên Tuyết.

Gió nhẹ thổi tóc hai người chạm vào khuôn mặt, trong không khí có mùi thảo dược, mùi đất bùn.

Màn đêm cuối thu thật đẹp, yên tĩnh, trong trẻo.

Nhưng lúc này . . .

Một giọng nói thô lỗ vang lên từ đằng trước, giọng nói đầy chất vấn:

- Tiểu tử thối, người là ai? Tại sao ra từ phòng của Thiên Tuyết sư muội? Bà nội nó người làm gì ở bên trong?

Đinh Hạo ngẩng đầu lên.

Đinh Hạo thấy năm thanh niên mặc trường bào đệ tử nội môn Vãn Kiếm tông, khoảng mười bảy, tám tuổi từ xa vội vàng chạy tới.

Thanh niên dẫn đầu mập mạp như bí đao xấu xí, tóc đầy mỡ xỏa tung, mặt to đẹp như đít nồi, mụn đỏ rải rác trên mặt, cằm nóng, mũi đỏ, mắt nhỏ đỏ rực hung tợn trừng Đinh Hạo.

Năm người e ngại không xông vào vườn thuốc nhỏ mà dằng hàng ngang chặn đường Đinh Hạo, bộ dạng như sợ hấn chạy trốn.

Ui dà, tình huống gì đây?

Thiên Tuyết sư muội?

Đinh Hạo thắc mắc nhìn Tây Môn Thiên Tuyết đứng bên mình.

Ai ngờ vẻ mặt Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh như không thấy mấy thanh niên kia, như không nghe câu Thiên Tuyết sư muội. Tây Môn Thiên Tuyết gật đầu với Đinh Hạo rồi xoay người vào nhà gỗ của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bí đao hươ tay, biểu tình thất vọng:

- Này, Thiên Tuyết sư muội? Đừng đi . . . Này!

Đinh Hạo hiểu ra.

Bí đao này là người theo đuổi Tây Môn Thiên Tuyết, đã gọi nàng là sư muội chắc là đệ tử Vãn Kiếm tông cùng quý với nàng. Nếu bí đao là đệ tử nội môn chắc không kém đi đâu.

Nhưng tên này mập mạp bộ dáng thật buồn cười, dám theo đuổi Tây Môn Thiên Tuyết đại mỹ nhân như phù dung trong nước, can đảm đáng khen.

Đinh Hạo gật đầu, đây mới là bình thường. Ta đã nói Vãn Kiếm tông không phải tông phái cứng nhắc cấm dục vọng con người, đại mỹ nhân yếu điệu như Thiên Tuyết giáo sư làm sao không có ai theo đuổi? Giờ có một người xuất hiện nhưng chất lượng quá kém.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo kiềm không được nở nụ cười.

- Này, tiểu tử thôi, bà nội nó người cười cái gì? Xéo ra đây cho lão tử, dám vào khuê phòng của Thiên Tuyết, người chết chắc rồi! Hôm nay lão tử sẽ đánh người tè ra quần!

Xem ra bí đao bị Tây Môn Thiên Tuyết từ chối trút giận lên người Đinh Hạo.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- A! Ta nghĩ người đã lầm, ta chỉ là đệ tử của Tây Môn giáo sư.

- Đệ tử?

Bí đao ngẩn ra:

- Người là học sinh của Thiên Tuyết sư muội? A, chắc người là đệ tử ký danh? Ha ha, ta hiểu rồi, chắc người có thiên phú về đan dược học, nếu không thì Thiên Tuyết sư muội sẽ không mang người đến vườn thuốc. Nói vậy là lão tử đã hiểu lầm người?

Biểu tình tức giận, ghen tỵ trên mặt bí đao bớt một chút.

Đinh Hạo xoa trán, hấn phát hiện đầu óc bí đao hơn bị ngốc.

Không hiểu sao Đinh Hạo cảm thấy bí đao không phải loại người ác độc, hơi đáng yêu.

- Tiêu Sái sư huynh tuyệt đối đừng nghe tiểu tử này nói, đệ tử ký danh sao có thể chạy vào trong phòng?

- Đúng vậy. Tiêu Sái sư huynh đừng bị tiểu tử này nói ba hoa chích chòe lừa!

- Dù thế nào thì vào khuê phòng của Thiên Tuyết sư muội là không thể tha thứ, đánh một trận rồi tính!

Bốn đệ tử nội môn đi theo bí đao ở bên cạnh đánh trống reo hò, cực lực xúi giục, không ngừng châm lửa góp gió.

Đinh Hạo nghi hoặc, vốn tưởng năm thanh niên là một nhómn hưng xem biểu tình của bốn tên này rõ ràng là xem kịch vui ngại không ồn ào, biểu tình vui sướng khi người gặp họa, không chút tôn kính bí đao. Trông bọn họ như sốt ruột muốn đẩy bí đao xuống nước.

- Cũng đúng.

Bí đao lùn vồ trán, đổi ý biến thành nỗi khủng nhìn Đinh Hạo, quát to:

- Tiểu tử, suýt bị người lừa, lăn ra đây cho ta! Vương Tiêu Sái ta nhất định sẽ đánh người tè ra quần!

- Phụt.

Đinh Hạo suýt cười ra tiếng.

Vương Tiêu Sái?

Bí đao lùn tên là Vương Tiêu Sái?

Lúc phụ thân của gã đặt tên thật là rất dũng cảm.

Nhưng dường như đầu óc Vương Tiêu Sái không mấy thông minh, thiếu một dây thần kinh?

- Cười, hắc cười kìa, Tiêu Sái sư huynh nhìn xem, hắc cười, rõ ràng là khinh thường sư huynh!
- Tiểu tử này đang cười nhạo sư huynh. Tiêu Sái sư huynh, không biết sư huynh nghĩ sao chứ ta tuyệt đối sẽ không nhận.

Bốn thanh niên cười gian, ánh mắt nhìn Đinh Hạo tràn ngập vui sướng khi người gặp họa, hết sức đổ dầu vào lửa, thổi gió.

176. Chương 176: Bí Đao Lùn Là Chú Khí Sư?

Đinh Hạo đã nhìn ra bốn thanh niên này không phải thứ tốt, chẳng lẽ sau lưng có ẩn tình?

Nghĩ đến đây Đinh Hạo không để ý bốn thanh niên kia, lòng tính toán.

Đinh Hạo mỉm cười nói với bí đao lùn:

- Thì ra các hạ chính là Vương Tiêu Sái ngọc thụ lâm phong, đẹp hơn Phan An, một cánh lê hoa áp hải đường, đệ nhất đệ tử nội môn trong truyền thuyết? Tiểu đệ tên Đinh Hạo, thất kính thất kính!
- A? Đẹp trai số một? À, tất nhiên là ta, ha ha ha ha ha ha!

Vương Tiêu Sái hơi ngạc nhiên, không khách sáo nhận biệt danh này. Vương Tiêu Sái không còn tức giận, hưng phấn đến mặt đỏ ửng.

Vương Tiêu Sái nói:

- Tiểu tử, ngươi rất biết điều. Không sai không sai, xem ra mọi người đều biết danh tiếng anh tuấn tiêu sái của ta.
- Đương nhiên rồi, hơn hai ngàn đệ tử ký danh năm viện có ai không biết uy danh của Tiêu Sái sư huynh? Vô số nữ đệ tử ký danh trẻ tuổi xinh đẹp năm mơ đều muốn nhìn sư huynh một lần.

Đinh Hạo liếc bốn thanh niên cứng lưỡi, tiếp tục nhìn Vương Tiêu Sái lên tận mây xanh.

- Thật không? Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, ngươi rất có ánh mắt và thành thực. Ha ha ha ha ha ha! Không hiểu sao ta đột nhiên rất thưởng thức ngươi.

Vương Tiêu Sái tươi cười, mũi đỏ sắp lún trong thịt mỡ, cười hỏi:

- Ngươi nói mấy chuyện này đều là thật?
- Đương nhiên là thật, bao gồm . . .

Đinh Hạo liếc cửa gỗ chùa chút khe hở nhỏ, cố ý nhỏ giọng nói:

- Bao gồm Thiên Tuyệt giáo sư đều rất thích Tiêu Sái sư huynh.
- Thật không?

Vương Tiêu Sái hưng phấn, vẫy tay nói:

- Huynh đệ, tới gần nói chuyện. Thiên Tuyệt sư muội thật sự nói như vậy?

Đinh Hạo đi ra tường rào vườn thuốc, hai người đắp vai đứng gần nhau, như hồ bằng cầu hữu quen nhiều năm, rất thân thiết.

Vương Tiêu Sái sột uột hỏi:

- Huynh đệ hãy nói mau, Thiên Tuyết sư muội còn nói cái gì không?

Đinh Hạo dốc hết những từ nghĩ hình dung ca ngợi nam nhân có trong đầu ra:

- Nói Tiêu Sái sư huynh thiên phú tuyệt vời, bên ngoài anh tuấn, phong lưu tiêu sái, trong vạm người không có một, trung trinh chung thủy, có tình có nghĩa . . .

- Oa, chỉ có Thiên Tuyết sư muội hiểu ta.

Vương Tiêu Sái làm bộ dáng cuộc đời có được một tử kỳ đời này không còn ham gì nữa.

Vương Tiêu Sái tịch mịch như tuyết nói:

- Tuy trong Vấn Kiếm tông có vô số nữ đệ tử khóc đòi gả cho ta nhưng tiếc rằng ta chỉ si tình với Thiên Tuyết sư muội. Ta biết ngay là Thiên Tuyết sư muội thích ta.

Nói đến đây Vương Tiêu Sái vỗ vai Đinh Hạo bồi bồi, nhiệt tình nói:

- Huynh đệ, đa tạ người nói lời thật. Người có ánh mắt, chân thành, sau này ca bảo kê người. Nếu có ai khi dễ người cứ báo tên Vương Tiêu Sái Linh Thảo Đường, sáu phong sáu tòa trong nội môn này danh ‘Tiểu Lỗ Ban’ của ca vẫn có chút tác dụng.

Đinh Hạo liên tục gật đầu.

Sự việc phát triển làm bốn thanh niên châm chọc háng hái phải trợn tròn mắt.

Tình huống gì đây?

Chết tiệt, tình tiết không nên phát triển như vậy.

Vương Tiêu Sái đầu đất chẳng lẽ không nhìn ra tiểu tạp chủng gian xảo này đang lừa người sao?

- Tiêu Sái sư huynh, tiểu tạp chủng đang gạt người, đừng bị lừa!

- Đúng vậy. Tiêu Sái sư huynh, tiểu tạp chủng này đã vào khuê phòng của Thiên Tuyết sư muội, không thể nhìn!

Mặt bốn thanh niên sa sầm, cố gắng châm chọc, ánh mắt nhìn Đinh Hạo rất hung dữ đầy uy hiếp. Thanh niên cao gầy còn độc ác cười với Đinh Hạo, làm động tác cắt cổ.

Không đợi Vương Tiêu Sái nói gì Đinh Hạo đã lạnh lùng cười:

- Lừa? Tiêu Sái sư huynh anh minh thần võ như vậy ta có thể lừa được không? Lại nói chẳng lẽ vừa rồi ta không nói thật sao? Tiêu Sái sư huynh không anh tuấn phi phàm? Không có tình có nghĩa? Không thiên phú siêu tuyệt? Chẳng lẽ các người cho rằng Thiên Tuyết giáo sư không thích Tiêu Sái sư huynh? Không nói tốt về Tiêu Sái sư huynh?

Vốn Vương Tiêu Sái còn định truy hỏi nghe Đinh Hạo nói liên tục gật đầu, nhìn bốn thanh niên, nói:

- Đúng vậy. Không lẽ mới rồi Đinh huynh đệ không nói thật sao?

Bốn thanh niên trợn to mắt nói:

- Cái này . . .

Bà mợ nó tất nhiên là không nói thật! Nhưng thật khó nói rõ với cái tên thiếu dây thần kinh, vừa càn quấy vừa siêu tự kỷ.

Đinh Hạo lại lạnh lùng cười:

- Không có gì để nói đúng không? Ta đoán là mấy người các người châm lửa thổi gió lừa Tiêu Sái sư huynh đến đây đúng không? Chắc nói xấu Thiên Tuyết giáo sư rất nhiều? Lại nói nhà gỗ nhỏ này không phải khuê phòng của Thiên Tuyết giáo sư, nó chỉ là đan thất tạm thời. Các người thổi lửa góp gió chắc chắn là vì hâm mộ, ghen tỵ muốn phá hỏng cảm tình của Thiên Tuyết giáo sư và Tiêu Sái sư huynh, các người quá tồi tệ!

chú khí sư nghe vậy trờng bốn thanh niên, nói:

- Ta đã thấy lạ, bốn tên khốn các người bình thường trốn tránh lão tử sao hôm nay bỗng nhiên nhiệt tình, thì ra là cố ý phá rối. Chắc các người hâm mộ ta và Thiên Tuyệt sư muội thần tiên quyến rũ nên muốn chia rẽ chúng ta đúng không? Lão tử suýt tin lời dối trá của các người.

Bốn thanh niên thấy tình huống không nằm trong tầm tây thì rất tức giận.

Thanh niên cao gầy lúc nãy lên uy hiếp Đinh Hạo vừa tức giận quát:

- Vương Tiêu Sái, đầu heo nhà ngươi hãy tỉnh táo lại đi, tiểu tạp chủng đang lừa ngươi! Có khi nào Tây Môn Thiên Tuyệt cười với ngươi bao giờ? Sao có thể nói tốt về ngươi!

Câu này chọc giận Vương Tiêu Sái:

- Cái gì? Ngươi nói lão tử là đầu heo? Lão tử đánh chết ngươi!

Keng keng keng!

Một chuỗi thiết khí ma sát như đậu nổ vang lên.

Hai tay Vương Tiêu Sái duỗi ra, một tầng sóng gợn đen như vẩy cá lan tràn vai gã, chớp mắt phủ nguyên cánh tay. Vẩy giáp đen là do kim loại kỳ lạ nào đó tạo ra, giống như có sự sống kéo dài từ cánh tay ra ngoài, dài bốn, năm thước hóa thành nắm đấm cực to đầy áp lực, cảm giác kim loại.

Chết tiệt!

Đinh Hạo ngạc nhiên.

Đây là . . . Huyền khí?

Tên mập bí đao lùn này là minh văn sư?

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể đo lường.

Đôi nắm đấm kim loại màu đen là bao tay huyền khí, sau khi kích phát có lực công kích rất lớn. Nó là huyền khí thật sự, nắm tay sinh động như thật, cảm giác cực kỳ áp lực. Nắm đấm múa trên vù vù trên không trung theo ý nghĩ của Vương Tiêu Sái, nhanh như sao băng gió cuốn lá khô dưới đất, đầy khí thế.

- Bà nội nó, dám nói lão tử là đầu heo, hôm nay lão tử phải đánh các người tè trong quần! Xem Hắc Thiết Lưu Tinh Hộ Tay của ta đây, đập!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nắm đấm sắt đen to lớn như núi cao đè đầu từ trên không trung dấy lên khí lưu rõ ràng cuốn lá vàng rơi loạn đánh hướng bốn thanh niên.

177. Chương 177: Thật Ngon, Đa Tạ Nàng

- Dừng tay, ngươi phát điên rồi!

- Vương Tiêu Sái, đồ điên!

Bốn thanh niên biến sắc mặt, không dám đỡ ngay mặt mà tản ra bốn phía như con thỏ.

Chùy sắt đập xuống đất, mặt đất rung rinh ầm ầm như động đất,

- Giỏi thật, thiết quyền này có lực công kích cỡ lực khiêu Võ Đồ cảnh, có thể khống chế huyền khí Hắc Thiết Lưu Tinh Hộ Tay đến cảnh giới dễ dàng sai khiến, Vương Tiêu Sái ít nhất cỡ minh văn sư nhị giai.

Đinh Hạo đứng nhìn thâm giật mình.

Không ngờ tên mập này có khả năng như vậy.

Vương Tiêu Sái tức giận quát:

- Bà mợ nó, còn dám tránh. A a a a, ta đập đập đập đập đập đập, ta đập đập đập đập đập đập!

Đôi quyền sắt đen khổng lồ như sao băng điên cuồng đập xuống đất, tiếng nổ điên cuồng vang vọng. Bốn thanh niên không phải đối thủ, vừa kinh vừa giận tránh né. Đối diện tên mập nổi khùng, bốn thanh niên có khổ không nói nên lời.

Đinh Hạo kiềm không được bật cười.

Bức tranh này giống như trò chơi con nít khá thú vị trong kiếp trước của Đinh Hạo, đập chuột chũi.

Kiểm Tổ bỗng lên tiếng:

- Tên mập này khá thú vị.

Đao Tổ cười to bảo:

- Như thế nào? Có phải người cảm thấy tên xấu xa đáng vẻ vô sỉ này có phong độ giống người lúc còn trẻ không?

- Bà điên, cố ý gây chuyện phải không?

Kiểm Tổ tức giận quát:

- Ta nói tên mập này có thủ pháp khổng chế mình văn huyền khí thú vị. Hắc Thiết Lưu Tinh Hộ Tay chỉ là huyền khí nhất phẩm hạ cấp, chẳng qua thủ đoạn rèn và ý tưởng có chỗ đáng học hỏi. Hừm, mặc dù người hơi xấu nhưng có chút thiên phú.

Đinh Hạo kiềm không được hỏi:

- Đây, không lẽ lão nhân gia nhà người có ý đồ gì với tên mập?

Kiểm Tổ đắc ý cười to bảo:

- Thôi đi, người tưởng ta sẽ như bà điên tóc dài não ngắn thấy gì cũng giết mình, thấy kẻ có chút thiên phú thì kiềm không được muốn thu đồ đệ sao?

Đao Tổ nổi giận.

Kiểm Tổ và Đao Tổ đấu võ mồm trong đầu Đinh Hạo, thanh âm dần che giấu.

Đinh Hạo đỡ khóc đỡ cười, lực chú ý lại trở về cuộc chiến trước mắt.

Vương Tiêu Sái phát huy thực lực mình văn sư đến cực độ, bốn thanh niên không phải là đối thủ. Năm đám to Hắc Thiết Lưu Tinh Hộ Tay đập lung tung dưới đất, bốn thanh niên cao gầy bị dư âm quyền kinh chấn rách quần áo như ăn mỳ, tóc rối xù la hét bỏ chạy.

- Tiểu tạp chủng, người chờ xem, người gặp rắc rối to rồi!

- Dám phá hỏng chuyện của Trầm Khổ sư huynh, người tiêu rồi.

- Vương Tiêu Sái, này, đồ điên, mau dừng tay!

Bốn thanh niên hú hét chỉ hận phụ mẫu sinh hai chân chạy vắt giò lên cổ, vừa chạy vừa mắng. Bốn thanh niên rất hận Đinh Hạo, chớp mắt đã biến mất trong rừng cây phía xa.

Vương Tiêu Sái ôm cục tức không chịu dừng tay, khổng chế Hắc Thiết Lưu Tinh Hộ Tay rượt theo.

- Tiểu huynh đệ, nhớ kỹ, nếu có ai khi dễ người thì báo tên Vương Tiêu Sái Tiểu Lỗ Ban ta ra ha ha ha ha ha ha! Ta thích người rồi. Đứng lại, bốn tên khốn kiếp kia, hôm nay lão tử phải đánh các người tề ra quân!

Vương Tiêu Sái mập khổng chế đôi Hắc Thiết Lưu Tinh Hộ Tay dài như trái bóng da nhảy từng từng biến mất ở phía xa.

Đinh Hạo há hốc mồm, lắc đầu cười. Đinh Hạo không ngờ gặp một người vui như vậy, Vương Tiêu Sái đúng là diệu nhân, hợp với Nhậm Tiêu Dao siêu may mắn trong Hoàng Sam Bắc Viện, không lẽ mập mạp trong thế giới này đều đáng yêu như vậy sao?

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn cửa nhà gỗ đã đóng kín, xoay người bước nhanh đi.

* * *

Một canh giờ sau.

Cơm xá Thanh Sam Đông Viện.

- Hạo ca ca, ta tự tay làm cho người, nếm thử xem?

Mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược mặc y phục võ sĩ màu đỏ dán sát người lấy bốn, năm đĩa ăn trông tinh xảo ra khỏi hộp cơm, vẻ mặt mong chờ ngồi đối diện Đinh Hạo, cười tươi như hoa.

Hạo ca ca?

Đinh Hạo nuốt sặc nước miếng.

Xảy ra chuyện gì? Hạt tiêu nhỏ điều ngoa Lý Y Nhược đang kêu ta sao?

Từ sau khi Lý Y Nhược tỏ tình với Đinh Hạo thì mất tích năm, sáu ngày. Đinh Hạo cứ tưởng chuyện đã xong, ai ngờ mới từ vườn thuốc nhỏ về cơm xá, định qua loa ăn cái gì rồi trở về tu luyện đã thấy Lý Y Nhược mặc áo đỏ như áng mây rực rỡ xách hộp cơm tinh xảo ngồi xuống trước mặt hắn.

- Ta nhất định sẽ khiến người thích ta.

Đinh Hạo chợt nhớ tới lời Lý Y Nhược đã nói, xem ra mỹ thiếu nữ không chỉ nói chơi.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn thiếu nữ cười tươi tắn, lại liếc mắt bốn phía nhìn mình chăm chăm. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, mỉm cười nói cảm ơn, cầm đĩa gấp thức ăn bỏ vào miệng.

- Như thế nào? Ta tự tay làm, trước kia chưa từng nấu cơm, mấy hôm nay luôn cùng một sư muội học, nếu làm không ngon thì Đinh sư huynh đừng ghét bỏ . . .

Biểu tình Lý Y Nhược căng thẳng, mắt to như suối nước nhìn chăm chăm Đinh Hạo.

Thì ra mấy hôm nay nha đầu này không xuất hiện là học nấu ăn.

Hạt tiêu nhỏ học nấu ăn?

Nụ cười trên mặt Đinh Hạo vẫn không thay đổi, gật đầu, nói:

- Rất ngon, đa tạ Y Nhược.

- A? Thật không? Thật sự rất ngon?

Lý Y Nhược cười rạng rỡ như con nít vui vẻ hoa tay múa chân, mặc kệ vô số người xung quanh biểu tình ngưỡng mộ, ai oán, đau thương.

Lý Y Nhược hưng phấn nói:

- Ta còn đang lo Đinh sư huynh không thích ăn, tốt quá rồi, sau này mỗi ngày ta làm cho sư huynh.

Đinh Hạo cười cứng ngắc, muốn nói cái gì nhưng thấy Lý Kiếm Ý cười tươi như con nít, ma xui quỷ khiến gật đầu, nói:

- Được.

Đinh Hạo và Lý Y Nhược trò chuyện, các nam đệ tử ký danh trong cơm xá nát tim.

Lý Y Nhược là mỹ thiếu nữ có dung nhan kiều diễm nhất năm viện đông, tây, nam, bắc, trung công nhận, nhiều người ngưỡng mộ gọi là tiên nữ. Vô số nam đệ tử ký danh chỉ cần được Lý Y Nhược nói một câu là lảng lảng, nhưng bây giờ trái tim tiên nữ đã có chủ. Ánh mắt các nam đệ tử ký danh cực kỳ ai oán.

Phía xa, bên cạnh chiếc bàn gần cửa cơm xá.

Không biết từ khi nào Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên đã ngồi chung với nhau.

Giọng điệu Tiêu Thừa Tuyên khoa trương nói:

- Này, hần ăn rồi? Hần thật sự ăn! Thấy không? Đinh Hạo thật sự ăn!

Tiêu Thừa Tuyên khó tin nói:

- Không lẽ tài nấu nướng của Y Nhược bỗng tăng vọt? Không đúng, hôm qua ta ăn đồ nàng làm suýt bị độc chết, mùi vị đó . . . Bà nội nó, báo hại ta tiêu chảy suốt buổi tối.

178. Chương 178: Ta Có Chuyện, Đi Trước

Lý Tàn Dương trừ đồng bạn, lộ biểu tình nghi hoặc nói:

- Không thể phủ nhận đồ Y Nhược làm đúng là khó ăn nhưng không đến nỗi tệ như người nói.

Lý Tàn Dương nói vậy nhưng khóe môi giật giật. Thứ biểu muội của gã làm, mùi vị đó . . . Lý Tàn Dương thề dù mỗi ngày chanh cũng không muốn nếm món đó lần thứ hai.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm lạnh lùng phát ra từ bên cạnh Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên.

- Lý viện thủ của Hồng Sam Tây Viện mà cũng xuất hiện trong cơm xá của Thanh Sam Đông Viện ta, thật là khách hiếm thấy.

Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương quay đầu lại nhìn, không biết từ bao giờ thiếu niên mặc áo xanh, dáng người gầy gò, mặt trắng, có chân mày liễu đứng bên cạnh Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương. Hai người không hề hay biết.

Lý Tàn Dương chớp tay nói:

- Thì ra là Lý Lan viện thủ.

Lý Tàn Dương nhận ra thiếu niên trông yếu ớt này chính là viện thủ của Thanh Sam Đông Viện, Lý Lan, một thiếu niên thiên tài cũng sâu không lường được như Đinh Hạo.

Khóe mắt Lý Lan liếc Đinh Hạo, Lý Y Nhược ở phía xa nói cười, giọng điệu không khách sáo nói:

- Chưa đến bốn, năm ngày là tới đại tái năm viện lần hai, lúc này hai vị xuất hiện trong cơm xá của Thanh Sam Đông Viện thật khiến người phải suy nghĩ.

Lý Tàn Dương cười nói:

- Xá muội và Đinh Hạo sư huynh đồng viện có hẹn, ta làm ca ca tất nhiên phải cùng nàng đến.

Lý Lan nhẹ gật đầu làm động tác mời.

Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Lý Lan đi tới bên cạnh Đinh Hạo, chào hỏi, ngồi cùng bàn.

Trong giọng nói của Lý Lan có chút châm chọc:

- Giai nhân làm bạn, Đinh huynh thật là có hứng thú.

Đinh Hạo chỉ cười không nói.

Ngược lại Lý Tàn Dương nhạy bén bắt giữ được trong lòng nói của Lý Lan ẩn chứa sự khó chịu. Không lẽ viện thủ Thanh Sam Đông Viện cũng là người âm thầm ngưỡng mộ biểu muội của gã, cho nên mới hơi thất lễ?

Lý Lan nhanh chóng đổi đề tài, lạnh nhạt nói:

- Năm ngày sau chính là đại tái năm viện lãnh ai, không biết Đinh huynh chuẩn bị thế nào rồi?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chắc không thành vấn đề.

Đinh Hạo đưa đĩa cho Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Lý Lan, cười nói:

- Cùng nếm thử đi, tay nghề của Y Nhược không tệ.

Được Đinh Hạo khen, Lý Y Nhược cười tươi.

Lý Lan ngần ngừ nhận lấy đĩa.

Tiêu Thừa Tuyên biến sắc mặt như gặp phải chuyện gì cực kỳ khủng bố, vội trăn nói:

- A, ta đột nhiên nhớ ra còn có chuyện quan trọng phải làm, ta xin đi trước. Đinh huynh, lần sau mời người uống rượu.

Tiêu Thừa Tuyên nói rồi không quay đầu lại chạy trốn.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, hẳn biết tại sao Tiêu Thừa Tuyên bỏ chạy nhưng không nói ra.

Lý Tàn Dương há mồm cuối cùng khó khăn nhận lấy đĩa từ tay Đinh Hạo, nhưng chỉ cầm chứ không chịu gấp đồ ăn.

Lý Lan không hiểu ra sao, vốn gã đến cơm xá là để ăn cơm cộng với thấy đói. Đĩa ăn trước mặt Lý Lan trông hình dạng không tệ, gã gấp một miếng đút vào miệng.

Đinh Hạo, Lý Tàn Dương lộ nụ cười kỳ dị.

Quả nhiên chớp mắt Lý Lan nhai vài cái rồi cứng người như bị sét đánh, mặt đen, trán toát mồ hôi lạnh như đang nhai độc dược chứ không phải thức ăn.

Chỉ trong giây lát Lý Lan ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, Lý Tàn Dương, sau đó như không có việc gì xảy ra tiếp tục nhai rồi nuốt.

Làm xong Lý Lan bưng ly rượu nhạt trước mắt lên uống một hơi cạn sạch, đặt đĩa trên bàn không ăn tiếp.

Tuy nhiên Đinh Hạo, Lý Tàn Dương thấy rõ khi Lý Lan đặt đĩa xuống thì ngón tay run run.

- Ủa? Sao vậy? Sao mặt các người như thế?

Lý Y Nhược không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy không khí hơi lạ. Lý Y Nhược nhìn mặt Đinh Hạo, Lý Tàn Dương, Lý Lan, biểu tình khó hiểu.

Đinh Hạo cười to, chậm rãi kẹp đồ ăn, từ từ nhai nuốt.

Động tác Đinh Hạo nhàn nhã, tư thế tiêu sái, ăn từng miếng rất cẩn thận như ăn một thứ tốt nhất trên đời này.

Lý Lan nhìn Đinh Hạo một lúc lâu sau khẽ thở dài, lắc đầu, nói:

- Ta thật sự không bằng người.

Biểu tình Lý Tàn Dương khó tin nhìn Đinh Hạo như nhìn quái vật.

Đinh Hạo cười hì hì nói:

- Đừng nhìn ta sùng bái như vậy.

Đáy mắt Đinh Hạo lóe tia vui sướng khi người gặp họa gấp mấy miếng cho Lý Lan, Lý Tàn Dương.

Đinh Hạo cười nói:

- Nếu đã ngồi xuống thì hãy thử tay nghề của Y Nhược đi.

Lý Tàn Dương biến sắc mặt, không thể ngồi yên nữa.

Lý Tàn Dương đứng bật dậy, nói:

- Ta chợt nhớ tây viện còn có một số viện cần giải quyết. Đình Hạo, người từ từ ăn, ta đi trước.

Lý Lan cũng đứng dậy nói:

- Hình như ta có chút chuyện, không kịp rồi, phải mau chóng xử lý.

- A! Đúng rồi, Đình Hạo, có tin tức cần cho người biết. Gần đây ồn ào về di tích tông phái thượng cổ ở Tây Nham sơn mạch Tuyết Châu nghe nói đã bị công phá, phát hiện nhiều báu vật khiến các đại môn phái thêm muốn ở bên trong.

Lý Tàn Dương bỗng xoay người, nghiêm túc nói:

- Người có biết người công phá di tích đó là ai không?

Đình Hạo lập tức nghĩ đến một người, cười hỏi:

- Chắc không phải là Mục Thiên Dưỡng đi?

Lý Tàn Dương ngậy ra:

- Người đã biết tin tức này?

- Cha nó, không lẽ thật sự là hắn?

Đình Hạo cảm thấy hắn rất có thiên phú miệng quạ.

- Mục Thiên Dưỡng công phá di tích thượng cổ Tây Nham rung động Tuyết Châu, nhờ có Thanh Bình học viện ủng hộ hắn được đến đa số linh thảo, thần đan, huyền khí trong đó. Có người đồn rằng hắn thậm chí được đến một huyền khí lục phẩm hiếm thấy.

Lý Lan cũng biết chuyện này, ánh mắt ‘hãy tự cầu phúc’ nhìn Đình Hạo, nói:

- Ta đến là vì muốn nói cho người chuyện này không ngờ Tà Dương huynh cũng biết. Đình Hạo, tình huống rất bất lợi cho người.

Lý Tàn Dương gật đầu, nói:

- Nghe nói lần này Mục Thiên Dưỡng thể hiện ra thực lực vượt qua Tiên Thiên Vô Tông cảnh, ít nhất đến trình độ Đại Tông Sư cao giai. Sau khi có được báu vật di tích thượng cổ Tây Nham, thực lực của Mục Thiên Dưỡng sẽ tăng vọt trong thời gian.

Nói thật là Lý Lan, Lý Tàn Dương không cảm thấy sau ba năm Đình Hạo có thể chiến thắng Mục Thiên Dưỡng, bây giờ càng không ủng hộ hắn.

179. Chương 179: Xuất Chinh, Tây Nham Sơn Mạch

Thần đồng của Thanh Bình học viện đúng là con của thần được ông trời chăm sóc, chẳng những tốc độ tu luyện thiên phú kinh người, gặp gỡ cơ duyên khiến vô số người thêm muốn. Mặc dù Đình Hạo có căn cốt kinh người, thế nhưng hắn thua ngay từ vạch xuất phát. Đình Hạo muốn đánh bại Mục Thiên Dưỡng trong vòng ba năm gần như là chuyện không thể.

- Các người đang nói cái gì vậy? Thế thì sao? Chắc chắn Hạo ca ca sẽ đánh thắng thần thông gì đó!

Lý Y Nhược trừng Lý Lan, Lý Tàn Dương, đôi mắt nhìn Đình Hạo tràn ngập tin tưởng.

Vốn Đình Hạo nhai nuốt chậm, mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược nói một câu Hạo ca ca làm hắn sắp phun ra.

Lý Lan, Lý Tàn Dương thì cúi đầu, lòng thầm nói cá cược ra tên điên, tình trường có đồ ngốc. Nữ nhân rơi vào bẫy tình quân hiên biến ngốc, mất khả năng phán đoán cơ bản.

- Đa tạ.

Đinh Hạo ăn xong miếng cuối cùng trong đĩa, cười với thiếu nữ Lý Y Nhược cười tươi trước mặt mình.

Đinh Hạo nói:

- Bữa tối rất ngon.

Không hiểu sao khi hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược không chút nghĩ ngợi nói ra câu kia, trong lòng Đinh Hạo tăng lên cảm động. Cảm giác bị ngàn vạn người chất vấn nhưng chỉ có một người tin tưởng thì ra tốt đẹp như vậy.

- Vậy sao?

Mắt Lý Y Nhược thành hình trái tim, hưng phấn nói:

- Hạo ca ca là người thứ nhất nói ta nấu ngon, nếu người đã thích ăn thì sau này mỗi ngày ta làm cho người.

Lý Y Nhược nói xong không đợi Đinh Hạo đáp lời mỹ thiếu nữ nữ nhanh chóng dọn đĩa, xách hộp cơm hát ngâm nga, nhảy chân sáo như bướm đỏ bay.

- Đây!

Đinh Hạo vươn tay muốn nói gì nhưng nhìn bóng lưng Lý Y Nhược hưng phấn đi xa, cuối cùng lắc đầu.

Lý Lan, Lý Tàn Dương lộ vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Tài nấu nướng của hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược thật sự là kinh thiên động địa, quý khốc thần sầu. Lý Y Nhược dùng nguyên liệu bình thường nấu ra món ăn có vị trước không ai sau không có ai làm được, xem như đầu độc một con yêu thú cũng không thành vấn đề. Nếu không vì vậy thì Lý Tàn Dương không đến mức sợ chạy vắt giò lên cổ. Lý Lan luôn bình tĩnh trời sập cũng không đổi sắc chỉ ăn một miếng suýt người run rẩy. Có thể tưởng tượng vị thức ăn đó đáng sợ cỡ nào.

Lý Lan, Lý Tàn Dương nhìn Đinh Hạo sắc mặt bình thường ăn từng miếng đồ ăn khủng khiếp đó, ăn sạch sẽ thì đã khâm phục sự nhẫn nại siêu mạnh của hắn, muốn quý vãi. Nhưng lúc này thấy Đinh Hạo lộ biểu tình khó xử, Lý Lan, Lý Tàn Dương thấy cân bằng hơn.

Thì ra mới rồi quái vật Đinh Hạo cố nhịn.

Ha ha, người ráng nhịn đi, sau này mỗi ngày đều ăn đồ ăn như vậy để xem người chịu được bao lâu?

Lý Lan lên tiếng:

- Đúng rồi, trưa hôm nay môn phái triệu tập viện thủ các viện, về đại tái năm viện mấy ngày sau sẽ có thay đổi theo chuyện Mục Thiên Dương công phá di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch.

Đinh Hạo hơi nhú mày nói:

- Biến đổi mới? Là cái gì?

Lý Lan chậm rãi nói:

- Tông môn quyết định tạm thời gác lại ngũ viện, các viện phái ra ba đệ tử đi di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch. Nghe nói Mục Thiên Dương và Thanh Bình học viện công phá di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch xong mặc dù cướp đi hết báu vật, tài nguyên cao giai nhưng còn một số mật thất nhỏ chưa bị thăm dò. Chín đại môn phái Tuyết Châu quyết định phái một ít đệ tử ký danh ưu tú đi di tích, xem như rèn luyện đặc biệt.

* * *

Tin tức rèn luyện di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Thời gian vội vã, tối hôm sau mười lăm đệ tử ký danh ưu tú nhất năm viện đông, tây, nam, bắc, trung theo tổng giáo viên các viện cùng đệ tử tam đại đi di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch cách vạn dặm.

Chuyến này đi không cưỡi ngựa mà là huyền khí tứ phẩm loại bay.

Huyền khí tứ phẩm này tên gọi Huyền Cương Thanh Ứng, có ngoại hình rất giống chim ưng to, cánh duỗi ra đến hai mươi thước, màu xanh, lưng rộng dư sức cho hai mươi lăm, sáu người ngồi. Cảm giác kim loại tràn đầy, toàn thân chim khắc minh văn huyền ảo, ánh sáng xanh nhạt chảy xuôi.

Chỉ cần đưa vào huyền khí là huyền khí khổng lồ này sẽ bay lượn, có thể phóng ra vòng cương khí bảo vệ người ngồi trên đó không bị xóc nảy, gió thổi.

Mỗi cách một canh giờ sẽ có một cao thủ đệ tử tam đại của Văn Kiếm tông đứng trên vuốt ưng truyền huyền khí vào không chế Huyền Cương Thanh Ứng xé tầng mây rít gào bay đi.

Đinh Hạo ngồi trên lưng Huyền Cương Thanh Ứng.

Năm viện đông, tây, nam, bắc, trung phái ra ba đệ tử ký danh ưu tú, tất nhiên Đinh Hạo sẽ không rớt danh ngạch. Thanh Sam Đông Viện trừ Đinh Hạo ra chắc chắn có Lý Lan, đệ tử cuối cùng trúng tuyển lại là Lư Bằng Phi biểu hiện kinh người trong rèn luyện cuối tháng.

Danh ngạch xác định dựa theo thành tích. Tuy Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong Thanh Sam Đông Viện không thích Lư Bằng Phi nhưng về mặt tuyển chọn thì không dính cảm tình cá nhân, tất cả dựa vào thực lực.

Hôm qua lúc chạng vạng cô bé Đinh Đình trả mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lại thuận tiện mang theo một chiếc khăn gấm dính mực của Tạ Giải Ngữ.

[Nghe nói quân theo sư trưởng môn phái vào di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch, trân trọng mong bình an trở về.]

Chữ viết xinh đẹp, phiêu dật tiêu sái, mùi mực ập đến. Đinh Hạo nhìn chiếc khăn vui mừng nửa ngày.

Trước khi rời đi cô bé Đinh Đình trưởng thành sớm nói thể này:

- Ha ha, nhìn bộ dáng cười khờ của người kia. Hi hi, cho người biết, tuy tỷ tỷ có hảo cảm với người nhưng chưa chắc sẽ gả cho người. Tỷ tỷ nói bây giờ mình còn đang hết sức kích phát lực lượng huyết mạch nên không có cách nào giúp người, chờ tỷ tỷ xuất quan chắc chắn sẽ đến tìm người.

* * *

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nằm trên vai Đinh Hạo, ngáy khò khò.

- Meo!

Đinh Hạo lấy lại tinh thần.

Ánh mắt Đinh Hạo quét qua người xung quanh.

Ba đệ tử ký danh Bạch Sam Trung Viện không có gì bất ngờ, toàn là Thất Nghĩa Minh, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng.

Hồng Sam Tây Viện có Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương và một nữ đệ tử ký danh trẻ diện mạo thanh thú, khí chất bình tĩnh, Đinh Hạo không quen mặt.

Hoàng Sam Bắc Viện chọn mỹ thiếu niên Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao siêu may mắn, và một thiếu niên mày rậm mắt to cao hơn hai thước, cơ bắp cứng như sắt. Nếu chỉ xem thân thể thiếu niên này thì sẽ tưởng là nam nhân trưởng thành hai, ba mươi tuổi nhưng khuôn mặt non nớt, có chút ngại ngùng. Thiếu niên ngồi bên cạnh Lâm Tín, thường nhỏ giọng hỏi gì đó.

180. Chương 180: Nam Nhân Xấu Xa Diêm Dứa

Viện thủ của Tử Sam Nam Viện, Vương Tiểu Thạch và Cuồng Nhân Lữ Cuồng, một vị khác là thiên tài mới toát ra, nữ giới, mặt mũi bình thường, da trắng, thân hình yếu đuối. Nữ nhân này luôn nhắm mắt, cũng là

kể tu luyện cuồng, từ sau khi lên lưng Huyền Cương Thanh Ưng nàng vẫn luôn tu luyện.

Trừ mười lăm đệ tử ký danh, Tổng giáo viên năm viện đông, tây, nam, bắc, trung còn có ba đệ tử tam đại của Văn Kiếm tông.

Đây là toàn bộ thành viên Văn Kiếm tông đi di tích thượng cổ Tây Nam sơn mạch.

Tốc độ của Huyền Cương Thanh Ưng siêu nhanh, xuyên qua tầng mây, hai cánh khép mở như cây kéo to màu xanh cắt biển mây mênh mông thành khe hở to. Đinh Hạo cảm thấy cảnh vật trước mắt nhanh chóng trôi đi, cúi đầu nhìn, trên mặt đất núi non trùng điệp, sông nước uốn khúc, hoang dã mênh mông. Thế giới kỳ huyền thật đẹp.

Đây là thế giới bị yêu ma, mãnh thú chiếm cứ chủ đạo, bởi vậy ít thấy dấu vết nhân loại hoạt động trên mặt đất. Ngẫu nhiên có một, hai thành quách tường cao dày, bên trong là một số nhân tộc sinh hoạt.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Tứ phẩm huyền khí này nhanh cỡ máy bay phản lực tiên tiến nhất trong kiếp trước, siêu thật.

Đinh Hạo ước lượng thực lực các đồng bạn.

Gần một tháng không gặp, thực lực của Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết càng sâu không lường được. Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết cùng là áo trắng như tuyết, tóc đen bay, đứng thẳng trên lưng Huyền Cương Thanh Ưng, khí thế sâu thẳm. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, áo trắng phản chiếu ánh sáng cho người cảm giác không thể nhìn gần.

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết đều là thiên tài thật sự, tỏa hào quang.

Võ sư Trần Thắng thoát ra huyền khí dao động cũng khá mạnh, trình độ cỡ đỉnh lục khiêu Võ Đồ cảnh, lộ mũi nhọn.

Tổ hợp ba người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Võ sư Trần Thắng là mạnh nhất năm viện đông, tây, nam, bắc, trung.

Bên Hoàng Sam Bắc Viện, thiếu niên đẹp trai Lâm Tín làm người điểu thấp, hơi thở thu giấu đi không nhìn ra sâu cạn. Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn vẫn mập mập như vậy, miệng nhai đùi gà. Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn phát ra khí thế đỉnh tứ khiêu Võ Đồ cảnh, nhưng không ai wóc lượng được lúc chiến đấu gã sẽ phát ra lực lượng gì. Còn thiếu niên vạm vỡ như kim cương thì tu vi huyền khí khoảng đỉnh tứ khiêu Võ Đồ cảnh, nhưng sức chiến đấu chắc không chỉ có bấy nhiêu.

Bên Hồng Sam Tây Viện, thực lực của Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương tiến bộ rõ rệt. Nữ đệ tử ký danh diện mạo thanh tú hình như trên cơ Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương.

So sánh thì thực lực Tử Sam Nam Viện yếu hơn chút. Viện thủ Vương Tiểu Thạch chỉ là trung giai tứ khiêu Võ Đồ cảnh. Cuồng Nhân Lữ Cuồng từng không ai bì nổi cao hơn Vương Tiểu Thạch một bậc nhưng chưa đến đỉnh tứ khiêu Võ Đồ cảnh. Ngược lại nữ đệ tử ký danh diện mạo bình thường sắp đột phá ngũ khiêu Võ Đồ cảnh, trên cơ Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch.

Đinh Hạo quét mắt một vòng, lòng có tính toán.

Tin đồn Tử Sam Nam Viện sắp phân liệt là thật sự. Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch đều là tiểu thiên tài có thiên phú rất tốt, tiếc rằng bỏ nhiều sức lực vào tranh đấu kéo bè kéo lũ, bỏ lỡ tu luyện tuyệt hậu phía sau. Nếu Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch không nhanh chóng tỉnh ngộ thì sợ là hơn một năm tiếp theo sẽ bị người khác bỏ xa hơn.

Văn Kiếm tông âm thầm sắp đặt một cuộc trắc nghiệm đã bắt đầu có tác dụng.

Chính lúc này, bỗng nhiên . . .

Tiếng chim hú thê lương sắc nhọn phát ra từ đằng trước.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, thấy bốn, năm yêu thú khổng lồ biết bay đuổi cánh ra dài cỡ mười thước, toàn thân bao phủ yêu khí đỏ thẫm như tia chớp đỏ bay hướng Huyền Cương Thanh Ưng.

Yêu thú này giống chó mà không phải chó, lưng có hai cánh, tứ chi, vuốt giống đao kiếm, há mồm gào thét. Từng chuỗi yêu khí lợi nhọn nửa vòng tròn màu đỏ nhạt sẫm chớp công kích mọi người.

- Meo meo meo!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu dựng đứng lông lên, bản năng cong người phát ra tiếng gầm trầm thấp như tùy thời sẽ xông lên.

Đinh Hạo vội ôm mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vào lòng vuốt ve dỗ dành.

Lý Lan nhỏ giọng nói:

- Là Thiên Cầu Yêu.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Hèn chi.

Mèo và chó trời sinh là oan gia, hèn gì mèo con màu trắng tai gập đáng yêu kiêu kỳ phản ứng lớn như vậy.

Một đoạn tư liệu về Thiên Cầu Yêu xem qua trong đầu Đinh Hạo. Thiên Cầu Yêu, một loại yêu thú trời sinh biết bay, tính cách bạo ngược, yêu thích tàn sát cắn nuốt, tụ năm tụ ba, là yêu ma sống theo đàn. Thiên Cầu Yêu trưởng thành có thực lực Tiên Thiên Vô Tông cảnh, cực kỳ đáng sợ.

Năm con Thiên Cầu Yêu trước mắt thân hình khổng lồ hiển nhiên là yêu ma trưởng thành, toàn thân toát ra khí yêu khí khiến người nín thở, cực kỳ đáng sợ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lợi nhọn yêu khí đỏ nhạt đánh vào vòng bảo hộ trên Huyền Cương Thanh Ứng, tầng sóng gợn vòng bảo hộ dao động. Lực xung kích đáng sợ chấn Huyền Cương Thanh Ứng xóc nảy.

Đám đệ tử ký danh lòng tràn ngập hoảng sợ.

Yêu ma thật đáng sợ.

Đừng nói là năm con Thiên Cầu Yêu, dù chỉ có một con thì mười lăm đệ tử ký danh ưu tú nhất Vấn Kiếm tông hợp sức lại cũng không phải đối thủ, sẽ bị xé nát ngay.

Trong hoang dã quả nhiên là thế giới của yêu ma.

Chợt có tiếng hừ lạnh:

- Hừ! Yêu ma vừa đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh cũng dám hiện thân, thật là tìm chết!

Một luồng kiếm quang xanh rực rỡ nhanh như chớp từ trên lưng Huyền Cương Thanh Ứng bắn ra xé rách khung trời.

Trong khoảnh khắc trên bầu trời máu bay đầy, lông chim tung tóe, một chuỗi tiếng kêu thê lương vang lên.

Năm con Thiên Cầu Yêu thực lực ngang ngửa với Tiên Thiên Vô Tông cảnh bị một kiếm giết sạch, không có con nào trốn thoát. Kiếm quang xanh đáng sợ đó như bùa đòi mạng của tử thần, rất đáng sợ.

Các đệ tử ký danh trở mắt lú lờ nhìn người xuất kiếm. Nam nhân đó phất tay, nắm hòn đá lăng giác trong suốt lấp lánh ánh sáng màu đỏ bay ra từ đầu Thiên Cầu Yêu rớt xuống dưới rơi vào tay gã.

Đinh Hạo cũng bị rung động.

Vì người xuất kiếm chính là Tổng giáo viên của Thanh Sam Đông Viện, nam nhân xấu bụng nhiều chuyện, Vương Tuyết Phong.

Tuy lúc trước Đinh Hạo có suy đoán thực lực của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong rất cao nhưng không bao giờ ngờ gã mạnh đến mức này. Một kiếm kia kinh diễm, kiếm quang giống như thất luyện, chém ngang núi cao thương khung, khắc sâu vào đầu các đệ tử ký danh. Dù là Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết cũng lộ biểu tình kinh ngạc.

Trong đám người chỉ có Lý Lan là biểu tình bình tĩnh không thấy lạ.

Tổng giáo viên của Hồng Sam Tây Viện, một nam nhân trung niên luôn cười tủm tỉm nay cười nói:

- Cư Hợp Trảm của Vương sư huynh lại tinh tiến, chúc mừng.

- Ha ha ha ha ha ha! Tất nhiên, đây là chiêu kiếm pháp thích hợp khoe oách nhất, ta tu luyện mỗi ngày, hì hì.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không chút khách sáo nhận lời khen.

181. Chương 181: Long Hồ Tụ Hội Phong Vân Khởi

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cảm trường kiếm tinh cương trở về vỏ kiếm, năm viên nhiệt tinh thạch đỏ nhạt lần qua lần lại trong tay Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong xoay người cười nhe răng với các đệ tử ký danh, nói:

- Các tiểu tử có phải là nhìn ngu người không? Có phải chưa từng thấy kiếm pháp oai như vậy không? Ha ha, ta biết các người đang rất tôn sùng ta nhưng ta nói cho các người biết ta vẫn chưa sử dụng chiêu thức lợi hại nhất.

Cha nó!

Trần Đình Hạo nổi gân xanh, khóe môi giật giật.

Rốt cuộc Lý Lan cũng biến sắc, vội che mắt cúi đầu ra vẻ ‘ta không quen tên này’.

Đình Hạo, Lý Lan ở trong lòng mắng: Tới nữa rồi, cái tên xấu bụng nhà người không giả đáng yêu sẽ chết sao? Sẽ chết sao?

Các đệ tử ký danh khác ngây ngốc nhìn Tổng giáo viên của Thanh Sam Đông Viện, trong phút chốc khó thể tiêu hóa một kiếm cực kỳ kinh diễm kia do tên ngốc trước mắt thi triển. Một chút sùng bái trong lòng tan biến, các đệ tử ký danh thầm nhủ: Tên này không đáng tin chút nào, không có phong độ sư thúc tiền bối.

- Hừ!

Tổng giáo viên Tử Sam Nam Viện, một nam nhân trung niên đẹp trai mặt âm trầm hừ lạnh, không nói chuyện.

Mấy Tổng giáo viên khác có thân phận tương đương với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, đã sớm thấy vị này hoạt bát, không đáng tin nên không có biểu tình gì.

* * *

Sáng sớm xuất phát từ Vãn Kiếm tông bay đi sáu canh giờ, đến giữa trưa Tử Sam Nam Viện mới tới bên trên Tây Nham sơn mạch.

Trên đường đi đám người gặp nhiều yêu ma, yêu thú bay, tong đó không thiếu xương cứng thực lực trên Thiên Cầu Yêu. May mắn Tổng giáo viên năm viện đông, tây, nam, bắc, trung và ba đệ tử tam đại khác đều có thực lực tuyệt vời, chiến đấu giết yêu ma, đám người thuận lợi đi tới mục đích.

Các đệ tử ký danh từ lúc ban đầu giết mình đến sau này bình tĩnh, rốt cuộc biết thực lực của võ giả cao giai là gì.

Huyền Cương Thanh Ứng giảm tốc độ, chậm rãi đáp xuống.

Tây Nham sơn mạch là đất cổ sâu thẳm, núi cao chọc trời, sâu trong sơn mạch không thiếu yêu ma cường đại đẳng cấp yêu tướng, yêu vương. Bay nhanh trên bầu trời nếu rơi vào lĩnh vực của các yêu ma cường đại sẽ dễ dàng gặp công kích hủy diệt, dù là đám người Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cũng không dám sơ sẩy.

Mọi người đáp xuống bên ngoài Tây Nham sơn mạch, chuẩn bị đi bộ vào núi.

Keng keng keng!

Keng keng keng!

Một chuỗi tiếng kim loại ma sát rậm rạp truyền đến, Huyền Cương Thanh Ứng bắt đầu thay đổi.

Huyền Cương Thanh Ứng đập lông chim hai cánh hóa thành ngàn vạn đoản kiếm nhỏ, không ngừng co rút ma sát. Mỗi phần thân thể Huyền Cương Thanh Ứng biến đổi kỳ dị toát ra hỏa hoa thô. Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện huyền khí tứ phẩm Huyền Cương Thanh Ứng toàn do các thiết kiếm kích cỡ, hình dạng khác nhau hợp thành.

Trong biểu tình giật mình của các đệ tử ký danh, Huyền Cương Thanh Ứng sắt thép khổng lồ cuối cùng biến thành ưng tượng khoảng nửa thước, bị một cao thủ mặt trắng có ba chòm râu đen dài phất tay thu vào không gian trữ vật.

Đệ tử tam đại mặt trắng râu đen này tên là Liễu Tỳ Phong, nói:

- Chúng ta đi.

Liễu Tỳ Phong cất bước đi đằng trước nhất.

Mọi người nhanh chóng đi theo.

* * *

Vì Tây Nham sơn mạch nằm ở tây thùi Tuyết Châu, vì nham thạch hoàn chỉnh liên miên nên được tên này, là một trong mười hiểm địa Tuyết Châu.

Đoàn người đi trong khe núi nhỏ bé như con kiến.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy từng ngọn núi cao vạn thước dựng đứng như lợi kiếm, trường đao đâm vào bầu trời, che ánh nắng, rất là hiểm trở.

Đất Tuyết Châu còn lưu truyền một truyền thuyết. Sơn mạch hiểm này hình thành từ mấy trăm vạn năm trước. Khi đó trên bầu trời sấm giạt bão bùng như thần ma đang chiến đấu đánh đến trời sụp đất nứt, vô số lưỡi đao kiếm từ trên bầu trời rớt xuống mặt đất hóa từng từng khối nham thạch to biến thành Tây Nham sơn mạch hiện giờ.

Từ xưa đến nay trong Tây Nham sơn mạch tràn ngập hiểm địa.

Nơi này từng có nhiều di tích thượng cổ, động phủ của tiên nhân, ra nhiều báu vật. Bây giờ vài huyền khí thượng cổ được các đại tông phái xem như báu vật trấn tông lừng lẫy tiếng tăm trong Tuyết Châu có sáu cái là lấy từ Tây Nham sơn mạch.

Cho nên bình thường sẽ có một số võ giả rất tự tin vào thực lực của mình đến Tây Nham sơn mạch thử vận may.

Lần này phát hiện một di tích thượng cổ nằm bên ngoài Tây Nham sơn mạch, nghe nói là một tiểu đội võ sĩ lưu lạc đến đây thám hiểm vô tình kích phát một số cấm chế không nhạy dẫn đến ánh sáng ngập trời, dị tượng hiện ra, kinh động nhân loại, yêu ma gần đó.

Dựa theo minh ước thái cổ là cường giả chí tôn hai tộc yêu ma, nhân tộc ký kết, nếu là võ giả nhân loại phát hiện di tích thượng cổ trước thì thuộc về nhân loại điều tra.

Nhưng dù là ngoài rìa Tây Nham sơn mạch cũng vẫn vô cùng nguy hiểm với nhân loại.

Bây giờ trăm vạn năm trôi qua, sơn mạch trụi lủi mọc đầy các loại thảo thực vật, tảng đá không có một cọng cỏ mọc rêu xanh dày. Rất nhiều chỗ chất đọng bụi mọc các loại thực vật kỳ dị, dây leo, quyết rất tươi tốt. Trên mặt đất đạp bùn dày, độc trùng sinh ra, không khí ẩm ướt âm trầm thành chướng khí kịch độc tích lũy qua năm tháng trong rừng núi.

Đinh Hạo chính mắt thấy một con yêu ma cảnh giới yêu binh chỉ vì bị một luồng khí độc màu trắng dính trúng lông, giây lát sau hết thảy bị ăn mòn trở thành một bãi nước mủ.

Cực kỳ đáng sợ.

Người Liễu Tùy Phong phát ra khối bạc khuếch tán bao phủ mười lăm đệ tử ký danh vào trong tránh cho chúng khí xâm hại.

Liễu Tùy Phong và bốn đệ tử tam đại khác vì kiếm điểm cống hiến ôn phái mới hộ tống đám ghé con đi thám hiểm di tích thượng cổ, cho nên cần phải bảo vệ an toàn của đệ tử ký danh, đây là trách nhiệm cơ bản.

Khó được Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong biểu tình nghiêm túc nhắc nhở một câu:

- Nơi này yêu thú tung hoành, bao gồm thực vật rất có thể là sinh linh cần nuốt, cực kỳ nguy hiểm. Đám chim non các ngươi theo sát đừng rời lại phía sau.

Năm vị Tổng giáo viên cũng biểu tình nghiêm túc nhìn xung quanh, năm người xoay quanh đoàn người bảo vệ các đệ tử ký danh.

Đừng nghĩ mới chỉ ngoài rìa Tây Nham sơn mạch, mức độ nguy hiểm ở đây không phải các đệ tử ký danh như Đinh Hạo có thể đối phó.

May mắn đệ tử tam đại tên Liễu Tùy Phong có thực lực cực kỳ mạnh, phát ra hơi thở huyền khí dao động cường đại, huyết khí vượng thịnh giống như thượng cổ cự thú chấn nhiếp bốn phía, yêu ma lớn nhỏ xung quanh cảm nhận lực lượng này không dám đến gần, lựa chọn tránh xa, cho nên trên đường đi không gặp nhiều rắc rối.

Xuyên qua núi non trập trùng, tốc độ đoàn người chậm rất nhiều.

Có nhiều đường cùng ngõ cụt cần thi triển khinh thân công pháp vượt qua hoặc leo lên, hao phí huyền khí rất nhiều.

Chỉ khi thực lực của đệ tử ký danh không thể ứng đối được các đệ tử tam đại mới ra tay giúp đỡ.

Với thể chất, thực lực vượt xa người thường của các đệ tử ký danh, đoàn người đi đến chạng vạng bắt đầu thở hổn hển.

Trong quá trình thực lực mười lăm đệ tử ký danh chia cao thấp.

Bốn người Đinh Hạo, Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết từ đầu đến cuối biểu tình không thay đổi, nhàn nhã, có vẻ còn sức. Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Võ sư Trần Thắng khá nhẹ nhàng. Những người còn lại hơi chật vật, trong đó Lư Bằng Phi, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch là vất vả nhất, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Tuy lúc này mặt trời chưa xuống núi nhưng tầm mắt bị núi non cao ngất xung quanh ngăn cản, đường núi âm u.

Giọng Liễu Tùy Phong dịu dàng phát ra từ đằng trước khiến mọi người phấn chấn tinh thần.

- Đến rồi.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn. Đằng trước là vách đá, cao ngất đâm mây thẳng vào khung trời, không có đường mòn hay cửa hang gì, không có dấu vết nhân loại hoạt động. Đinh Hạo thầm lấy làm lạ, chẳng lẽ đây chính là di tích thượng cổ sao?

Đang lúc Đinh Hạo ngạc nhiên thì Liễu Tùy Phong búng tay bắn ra một đoàn kiếm khí màu bạc, tiếng xé gió vang vọng khắp núi rừng.

Chuyện khó tin xảy ra.

Vách đá nham thạch trước mắt như làn nước dao động tầng tầng trong suốt, bên trong phát ra tiếng cười to sang sảng.

- Hay ột chiêu Đan Kiếm Vấn Thiên Kiếm Khí, thì ra là bằng hữu Vấn Kiếm tông đã đến, mời vào.

Liều Tuy Phong không nói một lời, cất bước đi vào sóng gợn, xuyên qua vách đá nham thạch. Liều Tuy Phong thì triển kiếm khí màu bạc rực rỡ có tên là Đan Kiếm Vần Thiên, một thứ kiếm khí rất nổi tiếng của Vần Kiếm tông. Liều Tuy Phong làm như vậy là để chứng minh thân phận đoàn người với kẻ trông cửa.

Đinh Hạo ngộ ra:

- Hóa ra chỗ này đã bày trận pháp minh văn.

Đinh Hạo đi theo mọi người hướng vách đá nham thạch, quả nhiên không thấy có chướng ngại nào, như xuyên qua tầng nước mỏng manh. Mắt Đinh Hạo sáng lên, phong cảnh thay đổi, hẳn đứng trên sườn núi khá là bằng phẳng.

Sườn núi địa hình phẳng, không khí mát mẻ, cỏ dại khô vàng trải dưới đất, phong cảnh xinh đẹp so với bên ngoài sơn cùng thủy tận khiến người thoải mái gấp vô số lần.

Đưa mắt nhìn hàng đồng lúa cháy bập bùng, các lều đủ màu lớn nhỏ, tiếng người ồn ào. Sườn núi có ít nhất ngàn người.

Chỗ này như một khu kinh doanh buôn bán khổng lồ, võ sĩ nhân loại mặc trang phục đủ loại tới lui. Có thân hình mạnh mẽ, biểu tình bá đạo, đeo bội đao kiếm, các loại binh khí ngoại môn hình dạng kỳ lạ, thực lực khá mạnh. Bọn họ kết thành nhóm, đều có đoàn thể nhỏ riêng.

Nhiều ánh mắt nhìn sang đánh giá đám người Đinh Hạo.

Những ánh mắt này có hâm mộ, ghen tỵ, khinh thường, kính sợ.

Vần Kiếm tông là đại tông phái Tuyết Châu nên tiến đến đã hấp dẫn mọi người chú ý.

Đinh Hạo cẩn thận quan sát ác võ giả nhân loại rải rác trên sườn núi, lòng hơi hiểu ra.

Đinh Hạo vốn tưởng rằng chỉ có đệ tử chín đại môn phái đến đây, bây giờ xem ra rất nhiều võ giả thủ hộ thành trấn nhân loại cư ngụ, võ giả lưu lạc, tán tu cũng tụ tập lại. Chín đại môn phái không dám quá can rở cướp đoạt đa số báu vật trân quý vẫn để lại chút vụn vặt cho đám võ giả lưu lạc chia một chén canh, tránh chọc nhiều người tức giận.

- Ha ha ha ha ha ha! Cuối cùng người Vần Kiếm tông cũng đến, tốt lắm, lần này chín môn phái đều đến đủ. Sáng sớm ngày mai có thể mở ra di tích để mọi người vào trong thám hiểm.

Tiếng cười to vang lên bên ngoài vách đá nham thạch lại xuất hiện, một lão nhân tóc đỏ râu dài uy mạnh tiến tới.

Lão nhân cười nói:

- Không biết là vị cao thủ nào của Vần Kiếm tông dẫn đội?

Liều Tuy Phong mặt trắng râu đen chấp tay nói:

- Đệ tử tam đại Vần Kiếm tông, Liều Tuy Phong.

Lão nhân uy mãnh biểu tình ngạc nhiên cười nói:

- Không ngờ Nhất Kiếm Lăng Trần tới rồi, thất kính thất kính. Nghe đồn Lăng Trần kiếm pháp của Lăng huynh quý thần khó lường, là cao thủ dòng khoái kiếm hiếm có trong đệ tử tam đại của Vần Kiếm tông, hôm nay gặp mặt đúng là diện mạo bất phàm, danh đúng với thật. Kính ngưỡng!

Liều Tuy Phong mỉm cười gật đầu, khách sáo với lão nhân.

Liều Tuy Phong là nhân vật hạch tâm trong đệ tử tam đại của Vần Kiếm tông, có Lăng Trần kiếm pháp xuất thần nhập hóa. Ba mươi năm trước Liều Tuy Phong thành danh trong Tuyết Châu, được mỹ danh Nhất Kiếm Lăng Trần, nổi tiếng như cồn, là một trong các cường giả đỉnh giai của nhân tộc Tuyết Châu.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm kỳ cục khiêu khích vang lên từ bên cạnh:

- Cao thủ dòng khoái kiếm? Nhất Kiếm Lăng Trần tính cái gì? Còn nhớ Vãn Kiếm tông có một tên gọi là Quan Phi Độ Nhất Kiếm Truy Phong gì đó rất vênh váo, cuối cùng bị thần đồng tiểu sư thúc của chúng ta đánh cho chạy trốn chết.

Các đệ tử Vãn Kiếm tông trợn mắt nhìn.

Phía đối diện có bốn, năm thanh niên mặc áo đỏ đứng, lứa tuổi khoảng mười bốn, năm. Các thiếu niên cười nhạt, người mới rồi lên tiếng trào phúng là một thiếu nữ mặt mày thanh tú có mái tóc dài màu bạc, khuôn mặt đẹp nhưng mắt mày ẩn chứa lệ khí. Về mặt thiếu nữ cao quý lãnh diễm, ánh mắt nhìn đám người Vãn Kiếm tông tràn ngập khiêu khích.

- Là người của Thanh Bình học viện.

Đinh Hạo nhìn trang phục nhận ra lai lịch của nhóm người này.

Vãn Kiếm tông xếp hạng hai trong chín tông phái nhân loại Tuyết Châu. Ba, bốn mươi năm nay Vãn Kiếm tông càng nổi tiếng hơn, nhân tài lớp lớp, có xu hướng tiến một bước đuổi theo Thanh Bình học viện tự nhận là chính thống nhân tộc Tuyết Châu. Vãn Kiếm tông sắp trở thành tông phái nhân loại bát giai uy hiếp địa vị cao lớn của Thanh Bình học viện.

Cho nên quan hệ giữa hai phái rất căng thẳng.

Mãi khi Thanh Bình học viện ra một thần đồng Mục Thiên Dưỡng mới trấn được Vãn Kiếm tông.

Đặc biệt là không lâu trước đó bốn cường giả đỉnh cao trẻ tuổi nhất, Tứ Khoái Kiếm Tuyết Châu tụ tập trên Thiên Hàn Tuyết phong tỷ võ. Thần đồng Mục Thiên Dưỡng một người một kiếm đánh bại Tứ Khoái Kiếm Quan Phi Độ. Lúc trước Quan Phi Độ được cho rằng đệ nhất nhân khoái kiếm của Vãn Kiếm tông, chiến tích như vậy làm Vãn Kiếm tông thấy xấu hổ.

Quan hệ hai phái vẫn căng thẳng, các đệ tử khiêu khích, so tài nhau là chuyện bình thường.

Đây cũng là vì sao nữ nhân tóc bạc đệ tử của Thanh Bình học viện trước tiên khiêu khích.

Xem bộ dạng của bọn họ rõ ràng đã chờ sẵn.

Liễu Tùy Phong liếc qua mấy đệ tử Thanh Bình học viện, thấy chỉ là vài tiểu tử hậu bối thì lắc đầu mặc kệ. Liễu Tùy Phong nói mấy câu với lão nhân râu tóc đỏ ối uy mãnh, mang theo đoàn người đi lên sườn núi.

Các đệ tử Thanh Bình học viện đặc ý kêu gào, cười to.

- Ha, thì ra người Vãn Kiếm tông đều là đám rùa nhát gan, ha ha ha ha ha ha!

- Đúng vậy. Một đám người nhu nhược, gan nhỏ như vậy còn đến thăm dò di tích thượng cổ? Quay về ngực mẫu thân uống sữa đi!

- Câm chế di tích này bị Thiên Dưỡng sư thúc của chúng ta công phá rồi. Hì hì, một đám kẻ đáng thương, đôi mắt trông mong uống nước rửa chân của Thanh Bình học viện chúng ta.

Nữ nhân tóc bạc ra hiệu, mấy đệ tử Thanh Bình học viện hết sức khiêu khích, thanh âm xen lẫn huyền khí vang xa rõ ràng.

Tất cả người có mặt đều nghe thấy chuyện xảy ra. Nhiều võ giả lưu lạc, người môn phái khác lộ biểu tình xem náo nhiệt tụ lại muốn nhìn Vãn Kiếm tông, Thanh Bình học viện ma sát kiểu gì.

Các đệ tử ký danh theo sau lưng Liễu Tùy Phong không nhịn được nữa.

Nữ nhân tóc bạc lỗ mãng nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Sợ rồi sao? Nếu sợ thì rút mau! Di tích này là Thiên Dưỡng sư thúc chúng ta mở, không hoan nghênh các người!

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm vào người Vãn Kiếm tông.

Bị đối thủ cạnh tranh ác ý khiêu khích, nếu cụp đuôi đi thì Vãn Kiếm tông sẽ mất hết mặt mũi, huống chi chỗ này có nhiều võ giả lưu lạc, tán tu.

Nhưng đám người Liễu Tùy Phong là cao thủ đệ tử tam đại không có biểu thị gì, vẫn đi hướng sườn núi.

Đình Hạo đột nhiên dừng bước lại, hừ lạnh một tiếng. Đình Hạo đột nhiên xoay người đi hướng năm đệ tử Thanh Bình học viện.

Gió nhẹ thổi vào mặt, vạt áo Đình Hạo bay lên, khuôn mặt nho nhã, bước đi mạnh mẽ uy vũ long hành, có hơi thở nhả nhận.

Mọi người nhìn chằm chằm vào Đình Hạo, cảm thấy thiếu niên này có khí thế kỳ dị.

Lý Lan không chút do dự xoay người đi theo sau Đình Hạo.

Hai đại thiên tài trong đệ tử ký danh là Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết không lên tiếng, dường như mọi chuyện không xảy ra đi theo Liễu Tùy Phong lên sườn núi.

Võ si Trần Thắng thấy vậy đành theo sau hai vị ca ca.

Mười một đệ tử ký danh khác Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, thiếu nữ diện mạo thanh tú Hồng Sam Tây Viện cũng xoay người đi theo Đình Hạo. Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn Hoàng Sam Bắc Viện chỉ đứng yên tại chỗ nhìn từ xa. Thiếu niên thân hình vạm vỡ, khuôn mặt ngai ngùng thì đứng sau lưng Lâm Tín.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch của Tử Sam Nam Viện đều bước đi theo Liễu Tùy Phong.

Ngược lại thiếu nữ da trắng khuôn mặt bình thường, thân hình yếu điệu của Tử Sam Nam Viện lộ nét mặt hứng thú đi theo Đình Hạo.

Một vị đệ tử ký danh khác của Thanh Sam Đông Viện, Lư Bằng Phi quay đầu nhìn Đình Hạo, mắt chớp lóe có vẻ vui sướng khi người gặp họa. Lư Bằng Phi khựng lại một chút, theo sát ba người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng Bạch Sam Trung Viện. Lư Bằng Phi cười nịnh nọt, không biết gã đang nói gì.

Trong đám người đứng xem có một thiếu niên mặt có vết đao nhạt trầm ngâm nói:

- A? Đệ tử Vãn Kiếm tông dường như không đồng lòng.

Thân hình thiếu niên vạm vỡ, mày rậm mắt kiếm, mặt chữ điền, cho người cảm giác thô kệch. Từng vết sẹo không phá hỏng khí chất của thiếu niên còn tăng cảm giác bí ẩn yêu dị. Thiếu niên khoanh tay trước ngực, tay ôm một thanh trường đao, vỏ đao màu lam to hơn cương đao bình thường gấp đôi. Vải đỏ rực quần quanh vỏ đao bay phấp phất trong gió.

Bên cạnh thiếu niên mặt chữ điền có bốn, năm thiếu niên khác mặc trường sam màu xanh, ai nấy khí vũ hiên ngang, đầu vai gác vỏ đao to, vải đỏ rực như lửa đang đốt cháy.

Người quen thuộc chín môn phái Tuyết Châu đều biết đó là có ăn mặc của đệ tử Trảm Nhật thành nổi tiếng về đao pháp.

Trừ Trảm Nhật thành ra trong đám người có mấy nhóm thiếu niên mặc trang phục kiểu cách khác nhau.

Có người mặc y phục võ sĩ đỏ thẫm dán sát người là đệ tử Lôi Âm phái, có người mặc trang phục đạo sĩ là đệ tử của Vô Niệm phái, Thái Hư phái. Có đệ tử mặt mày thanh tú, diện mạo tuấn tú là Duyên Sinh tông. Có đệ tử mặc trang phục các loại túi da lớn nhỏ, mang bao tay da lộc là Tinh Vãn tông. Có đệ tử người công trường kiếm, như tuyết núi trắng, tuấn nam mỹ nữ là Minh Tâm thành.

Có người liền có giang hồ.

Hôm nay đệ tử chín môn phái đi tới di tích thượng cổ ngoài rìa Tây Nham sơn mạch đều là thiên tài ưu tú trong số đệ tử ký danh, đại biểu cho tương lai và tiềm lực của tông môn mình. Ai nấy tự ỉnh siêu phàm, tự ỉnh rất cao, trong lòng không chịu thua nên tất nhiên muốn mượn cơ hội này nhìn đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông, Thanh Bình học viện số một số hai trong chín môn phái có trình độ gì.

Giờ phút này, phong vân tụ tập, truyền thuyết về các thiếu niên thiên tài Tuyết Châu giương buồm ra khơi đã mở màn.

* * *

Các các đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông theo đến đứng thành hình cong sau lưng Đinh Hạo, Lý Lan, cách đệ tử ký danh của Thanh Bình học viện năm, sáu thước.

- Ô, không ngờ trong đám người nhất gan Vãn Kiếm tông có kẻ dám đứng ra.

Nữ nhân tóc bạc cười nhạt, trong đôi mắt đẹp tràn ngập trứ xem nhẹ và khinh miệt.

Nữ nhân tóc bạc đầy kiêu ngạo ngoắc ngón tay nói:

- Can đảm đáng khen. Cho các người một cơ hội, cùng nhau lên đi, một mình ta có thể giải quyết các người.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Thanh Bình học viện được gọi là đệ nhất học viện Tuyết Châu, Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh là võ học thánh nhân, chú trọng trầm ổn hạo nhiên, tâm vi thân phạm, thân vi hành phạm, hành vi khí phạm, khí vi ý phạm, tâm ý hợp nhất, hạo nhiên mà ngoại tà bất khả xâm, nội tà không có chỗ che giấu, nội ngoại vô tà mới đạt đến ý ‘thanh bình’. Nếu nàng là đệ tử nổi bật trong Thanh Bình học viện lại là thân nữ nhi không có phụ đức cũng đành thôi, tại sao không biết ý nghĩa võ học của môn phái mình? Nhảy loi nhoi, nói năng lỗ mãng, tự cho là trên đầu người nhưng không biết ở trong mắt người ngoài rõ ràng là nội ngoại tà khí quấy nhiễu, như diễn trò hề. Thật đáng thương.

Nữ nhân tóc bạc biến sắc mặt nói:

- Người . . . Người mới là diễn trò hề . . . Người . . .

Nữ nhân tóc bạc đứng ngây tại chỗ, biểu tình cực kỳ khó xem, muốn phản bác nhưng không biết nói thế nào.

Đinh Hạo nói mấy câu đó không có một chữ thô tục nhưng từng chữ thấu tim, cố tình là xuất phát từ góc độ chân ý võ học của Thanh Bình học viện, không thể cãi lại. Đinh Hạo mắng nữ nhân tóc bạc và Thanh Bình học viện.

Đoạn nói chuyện này khiến đám người đứng xem bàn tán.

Mặt nữ nhân tóc bạc lúc xanh lúc trắng, tức giận người run rẩy, nàng như cảm thấy mọi người đều đang cười nhạo mình.

182. Chương 182: Sát Chiêu Bùng Nổ

Keng!

Nữ nhân tóc bạc rút ra trường kiếm bên hông, lớn tiếng tức giận quát:

- Đám phế vật Vãn Kiếm tông không lẽ chỉ múa mép khua môi? Tiểu tử, đừng nói nhảm, là nam nhân thì rút kiếm ra! Ta chẳng những muốn người miệng mũi bén nhọn phải quỳ dưới đất xin tha còn muốn mọi người biết Vãn Kiếm tông ở trước mặt Thanh Bình học viện chúng ta không là cái đinh gì!

- Đàn bà thôi, nói gì vậy?

- Vênh váo, không biết sống chết!

Các đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông đi theo Đinh Hạo đến tức giận xì khói, nữ nhân tóc bạc thật là quá kiêu ngạo, quá cuồng vọng.

Đám người đứng xem ồn ào, lớn tiếng hò reo.

Vãn Kiếm tông và Thanh Bình học viện đều là danh môn đại phái, đám võ giả lưu lạc xem náo nhiệt không ngại nhiều việc, muốn nường chuyện này xem chiến kỹ huyền công của hai đại phái có lợi hại như trong truyền thuyết không?

Đinh Hạo chậm rãi đi tới trước một bước, lắc đầu nói:

- Ta sửa lại vài điều. Thứ nhất, người miệng lưỡi bén nhọn khiêu khích đầu tiên là nàng, không phải Vấn Kiếm tông ta. Thứ hai, nàng không thể đại biểu Thanh Bình học viện, ta cũng không thể đại biểu Vấn Kiếm tông, chúng ta chỉ có thể đại biểu chính mình. Thứ ba . . .

Đinh Hạo khẽ mỉm cười lắc đầu nói:

- Cô nương không phải đối thủ của ta, đừng tự rước nhục.

Nụ cười đó khiến nữ nhân tóc bạc thấy xấu hổ hơn là bị cười nhạo.

- Đừng nói nhảm nữa, xem kiếm!

Nữ nhân tóc bạc quē quá đâm ra một kiếm, ánh sáng lạnh chớp lóe.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Kiểm ảnh giống như tia chớp, rần bạc vụn vụn, cực kỳ độc ác cuốn ánh bạc đâm hướng chỗ hiểm của Đinh Hạo.

Nụ cười trên mặt Đinh Hạo không thay đổi, hai chân như mọc rễ dưới đất không nhúc nhích.

- Meo meo meo!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu cũng hiểu chiến, bầu chặt vai Đinh Hạo không có vẻ gì sợ hãi ngược lại nó hưng phấn kêu lên.

Trong phút chốc kiếm ảnh tới gần người.

Lại trong khoảnh khắc không biết Đinh Hạo dùng cách gì mà bóng người rõ ràng chợt biến hư ảo như khói.

Trường kiếm của nữ nhân tóc bạc kiếm thế như điện, mỗi một kiếm đâm trúng người Đinh Hạo nhưng như ảnh ngược trong mặt nước không có cảm giác chắc chắn, không có máu bắn ra.

Vù vù vù vù vù!

Trong phút chốc nữ nhân tóc bạc đã đâm ra mười tám kiếm, kiếm thức như tia chớp, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước.

Nhưng kết quả mỗi kiếm đều giống nhau.

Trường kiếm đâm vào chỉ là ảo ảnh của Đinh Hạo.

Đám người đứng xem hoảng sợ.

Những võ giả lưu lạc thực lực cao hơn đệ tử ký danh nhưng chỉ nhìn ra được Đinh Hạo dùng thân pháp kỳ dị lúc trường kiếm tới gần người thì né tránh nhanh đến khó tin. Tuy nhiên võ giả lưu lạc không thấy được nó là thân pháp háp gì mà biến thái như thế.

Trong đám người, đệ tử ký danh các phái chú ý đến cuộc so đấu hoặc là kinh ngạc, hoặc khinh thường, hoặc cười nhạt, tâm tình khác nhau.

Chỉ có Lý Lan nhìn ra lai lịch thân pháp của Đinh Hạo.

- Yêu Đào Mê Ly thân pháp!

Lý Lan nghe nói Đinh Hạo ở trong kho vũ khí Tàng Kiếm Đường chọn một bộ thân pháp cực kỳ khó luyện, vốn tưởng toeng một năm hẳn không thể lĩnh ngộ hoàn toàn bộ công pháp này nhưng . . . Đinh Hạo thật sự luyện thành rồi sao? Thân hình giống như đoàn khói mỏng lung, khiến ánh mắt đối thủ không thể bắt giữ được thân thể, rõ ràng là cảnh giới tự quyết mê đại thành. Tốc độ tu luyện thật đáng sợ.

Đinh Hạo là yêu nghiệt.

Tuy Lý Lan không chỉ một lần thấy Đinh Hạo biến không thể thành có thể nhưng lần này gã hơi giật mình.

* * *

Lúc này, đối diện.

- Học học học . . .

Nữ nhân tóc bạc vịn eo thở gấp.

Nữ nhân tóc bạc dốc hết sức một hơi đâm ra hơn một trăm kiếm, chẳng những không đụng được một sợi tóc của đối thủ thậm chí mèo con màu trắng tai gập đáng yêu trên vai Đinh Hạo còn nhàn nhã ra vẻ đáng yêu, làm nàng mệt đến thở không ra hơi.

Lần này dù là đồ ngọc cũng nhìn ra nữ nhân tóc bạc kiêu kỳ này không phải đối thủ của Đinh Hạo.

Thực lực hai người kém quá xa.

Theo lý thì nữ nhân tóc bạc theo người Thanh Bình học viện đến đây chắc là nổi bật trong thế hệ trẻ, đối diện đệ tử Vãn Kiếm tông lại yếu thế như vậy, chẳng lẽ đây chính là chênh lệch giữa Thanh Bình học viện và Vãn Kiếm tông sao?

Mọi người bàn tán xôn xao.

- Ha, thú vị.

Trong đám người, thiếu niên mặt có vết đao Trảm Nhật thành khoe môi cong lên. Các đệ tử ký danh Trảm Nhật thành quen thuộc thiếu niên đó đều biết biểu tình này của đại sư huynh là thấy mỏi sẵn.

Cách không xa, một thiếu niên đẹp trai tay nắm phát trần, lưng công trường kiếm, đôi mắt nhìn Đinh Hạo, không biết suy nghĩ cái gì.

Thiếu niên này truyền nhân đến từ Thái Hư phái một trong chín đại môn phái Tuyết Châu, bên cạnh thiếu niên đứng quanh mấy thiếu niên cũng mặc đạo bào. Trang phục phát trần, trường kiếm, đạo bào rất bắt mắt trong đám người.

Dễ thấy còn có các nữ ni cô đến từ Vô Niệm phái, ai nấy xinh đẹp yếu điệu không có sự trầm tĩnh của người xuất gia, xì xào lúi rúi như chim sẻ. Các nữ ni cô cười nhỏ giọng nói cái gì vừa chỉ vào Đinh Hạo, như các thiếu nữ ngoài đời tình yêu chớm nở khiến những người bên cạnh liếc mắt nhìn.

Người Duyên Sinh tông, Tinh Vãn tông, Minh Tâm thành thì biểu tình khác nhau, không biết nghĩ gì.

Điều giống nhau là lúc này tiêu điểm bọn họ nhìn chăm chú là Đinh Hạo.

Đệ tử của Vãn Kiếm tông quả nhiên không phải bao cớ.

* * *

Nữ nhân tóc bạc chỉ trường kiếm vào Đinh Hạo mắng to:

- Người . . . Có bản lĩnh thì cùng ta quang minh chính đại quyết đấu, dựa vào thân pháp mèo ba càng né tới né lui có gì hay?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ta không tránh không né vẫn đứng nguyên tại chỗ, là tại nàng kiếm pháp không tinh một đầu vầng mắt hoa không đâm trúng người.

- Câm miệng, người nói ta kiếm pháp không tinh?

Nữ nhân tóc bạc tức giận người run run:

- Người dám nói ta kiếm pháp không tinh?

- A?

Đinh Hạo cố ý giật mình, cười hỏi:

- Nói vậy là nàng đã luyện kiếm pháp đến cực kỳ tinh thông?

Nữ nhân tóc bạc hàm hồ nói:

- Tất nhiên rồi.

- A! Thế thì ta hiểu.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Thì ra không đâm trúng người không phải vì nàng kiếm pháp không tinh mà bởi vì kiếm pháp của Thanh Bình học viện các người quá tệ, không thể trách nàng.

Mọi người cùng cười to.

- Người . . . Đồ lưu manh, ta giết người!

Nữ nhân tóc bạc chợt hiểu ra bị Đinh Hạo đùa, tức giận nhún chân quất, nhảy lên xông hướng Đinh Hạo.

Gió mạnh vù vù, quần áo bay bay.

Nữ nhân tóc bạc bùng nổ lực lượng mạnh nhất.

Nữ nhân tóc bạc như bướm trắng đang bay, trường kiếm hoa lệ bỗng chấn động, mũi kiếm rít phát ra ánh sáng chói mắt như mặt trời. Kiếm thanh gào thét, huyền hóa ra ngàn vạn ảo ảnh bạc cắt đứt hư không công kích Đinh Hạo.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm thức chân chân giả giả, hư hư huyền huyền. Trong phút chốc bao phủ mấy chục chỗ hiểm trên người Đinh Hạo vào kiếm ảnh bạc như mộng như ảo.

Trong khoảnh khắc thực lực của nữ nhân tóc bạc tăng vọt gấp đôi, như biến thành người khác.

Sát chiêu!

Này là kiếm pháp sát chiêu!

Giây phút chỉ mảnh treo chuông, mọi người như thấy ảo giác thời không bỗng nhiên thác loạn, thu đông giao mùa. Bọn họ thấy tuyết bay đầy trời tựa bướm bướm, từng mảnh màu trắng như tinh linh phủ lên thiên địa mệnh mỏng.

Không xinh đẹp mà trí mạng.

Nữ nhân tóc bạc nháy mắt phát động sát chiêu.

Trong đám người có một thiếu niên đến từ Minh Tâm thành hét ra lai lịch của kiếm pháp:

- Đây là . . . Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm của Thanh Bình học viện!

183. Chương 183: Búng Tay, Kiếm Gãy

Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm là kiếm pháp rất nổi tiếng của Thanh Bình học viện, có thể nói là một trong mười kiếm thuật đại biểu của họ, thuộc chiến kỹ địa giai trung giai, tuyệt đối không truyền ra ngoài. Chỉ có đệ tử có thiên phú siêu tốt trong môn phái mới được dạy cho.

Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm phải dùng tâm pháp độc môn Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh để thúc giục mới có uy lực vô cùng, lưng lẩy khắp Tuyết Châu.

Nữ nhân tóc bạc vừa ra tay đã thể hiện năng lực ngạo Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm.

Mũi kiếm bắn ra ánh sáng rực rỡ như mặt trời có thể tổn thương ánh mắt kẻ địch, quấy nhiễu phán đoán. Kiếm ảnh hư hư huyền huyền, giả giả chân chân, giống như tuyết bay đầy trời, quỹ tích khó bắt được, mơ hồ lơ lửng, đạt đến cảnh giới tinh thông.

Có thể luyện Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm đến cảnh giới này xem như là một tiểu thiên tài kiếm thuật.

Hèn chi nữ nhân tóc bạc tự tin vào kiếm thuật của mình nh vậy.

Trong không khí gió rít, từng bóng kiếm ánh bạc bắn ra, tiếng rít chói tai như tên phá giáp bay ra từ cường cung ngạnh nổ.

Kiểm thức như vậy đừng nói là xác thịt, dù có là tấm thép cũng sẽ bị đâm thủng.

Kiểm ảnh chưa đến áo xanh của Đinh Hạo đã bị gió mạnh thổi bay phồng lên, vạt áo bay ra sau, tóc đen rối tung. Đinh Hạo như ở trong vòi rồng, trong một chuỗi thanh âm bùm bùm, mấy chục tảng đá bên cạnh Đinh Hạo vỡ thành từng khối nhỏ.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vốn nhà nhã ngồi xồm trên vai Đinh Hạo bị gió thổi suýt bay đi. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu bầu y phục của Đinh Hạo như thuốc dán màu trắng dính chặt vào người hẳn. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vẫn rất hưng phấn kêu meo meo.

Nhưng Đinh Hạo chỉ mỉm cười, đứng thẳng như đao tại chỗ, không có ý định xuất kiếm.

Lần này Đinh Hạo không dùng thân pháp tránh né.

Đinh Hạo đứng tại chỗ như bị hù ngốc, dường như hắn định lấy xác thịt cứng rắn đỡ một kích trí mạng này.

Trong đám người có kẻ kiếm không được kinh kêu.

Kiểm ảnh tới gần người.

Ngay lúc này, mắt Đinh Hạo lóe tia sáng.

Đinh Hạo nhúc nhích.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Tiếng kim loại va chạm như mưa to dồn dập vang trên không trung.

Có người không thấy rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Lại nghe có tiếng kinh kêu vang lên, nữ nhân tóc bạc như gặp tổn hại nặng, thân hình mạnh mẽ tấn công khựng giữa chừng không trung rồi nghiêng ngã bay ngược về như điều đứt dây.

Nữ nhân tóc bạc cực kỳ chặt vật đáp xuống đất, không đứng vững lại lùi ra sau suýt ngồi bịch xuống đất, tóc tai bù xù.

Không đợi nữ nhân tóc bạc đứng vững, một chuỗi tiếng vang keng keng vang lên, vài luồng sáng bạc bay tới trước mặt nàng.

Mọi người nhìn kỹ thì thấy trường kiếm bạc trong tay nữ nhân tóc bạc chẳng biết từ khi nào chỉ còn nửa tấc. Vài luồng sáng bạc rơi xuống trước mặt nữ nhân tóc bạc chính là mấy khúc mũi kiếm gãy.

Bốn phía tĩnh lặng.

Mọi người kinh ngạc ngậy như phồng. Đinh Hạo chuyển bại thành thắng trong chớp mắt làm đám người thấy không đúng thật.

Yên tĩnh ngắn ngủi qua đi, đám người hò reo quấy rối.

Trong đầu vào võ giả lưu lạc, tán tu nhớ lại cuộc quyết đấu vừa rồi, định trộm học chút chiến kỹ của danh môn đại phái. Bọn họ huyết sáo cười to, muốn xem tiếp cuộc tỷ võ như vậy, dù sao thực lực của bọn họ cao hơn đám đệ tử ký danh rất nhiều, thông qua quan sát đệ tử ký danh so đấu có lẽ sẽ học được một chiêu nửa thức.

Nhưng võ giả lưu lạc, tán tu chưa từng tiếp xúc huyền công cao đẳng, cho dù tu vi cao thâm nhưng về chiến kỹ huyền công thì ánh mắt, kiến thức có hạn, không nhìn rõ vừa rồi chiến thắng như thế nào.

Chỉ có các tiểu thiên tài đến từ chín môn phái được dựa lý luận võ đạo uyên bác là nhìn ra manh mối.

Khi kiếm ảnh đến gần chắn qua Đinh Hạo búng tay bắn nhanh như chớp sáu lần trên thân kiếm.

Sáu lần này vừa lúc bắt giữ sáu sơ hở trong kiếm thức Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm. Kiếm pháp vốn không có sơ hở nhưng nữ nhân tóc bạc chưa đạt đến trình độ hoàn mỹ, thực lực không đủ thi triển kiếm pháp này, không thể làm Thanh Bình Lạc Tuyết Kiếm viên mãn. Cho nên sáu cái búng nhẹ nhàng của Đinh Hạo dễ dàng bắn tung trường kiếm.

Sáu cái búng làm gãy trường kiếm.

Chỉ lực đáng sợ!

Tinh cương đều bị búng gãy, nếu búng vào người bình thường thì chẳng phải là . . .

Chỉ hơi tưởng tượng đã khiến một số người bắt đầu cảm thấy không lạnh mà run.

Hướng chi Đinh Hạo giơ tay nhắc chân phá hủy kiếm pháp địa giai hạ phẩm giai, tuy là vì thực lực của thiếu niên tiêu sái Vấn Kiếm tông này hươu xa nữ nhân tóc bạc Thanh Bình học viện, nhưng thiên phú chiến đấu vượt xa người thường đó thật là không thể khinh thường.

Đám đông bắt đầu xì xầm.

- Ha, hóa ra đệ tử Thanh Bình học viện cũng chỉ có thể.

- Cầm kiếm đi thua người không cầm kiếm, tiểu cô nương tóc bạc này quá mất mặt.

- Ta thấy tiểu tử Vấn Kiếm tông này khí độ bất phàm, làm người trầm ổn, chắc tương lai tiền đồ vô hạn.

- Ha ha ha ha ha ha! Hèn chi mấy năm nay mọi người luôn nói Vấn Kiếm tông sắp vượt qua Thanh Bình học viện, trở thành đệ nhất đại tông môn Tuyết Châu. Ta vốn không tin nhưng hôm nay thấy thì tin tám, chín phần. Thế hệ trẻ hai bên chênh lệch quá rõ ràng, qua hai, ba mươi năm nữa Tuyết Châu sẽ trở thành thiên hạ của Vấn Kiếm tông.

Những lời bàn tán này rõ ràng rơi vào tai các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện, khiến bọn họ vừa xấu hổ vừa tức giận. Sự việc phát triển không như kế hoạch của bọn họ.

Từ khi nào Vấn Kiếm tông ra một tiểu quái vật như vậy?

- Người . . . Người dám làm gãy kiếm của ta? Đây là Dương Hạo Kiếm Mục Thiên Dương sư thúc ban cho ta, người chết chắc rồi!

Nữ nhân tóc bạc què quã hóa khùng hươu kiếm gãy muốn xông lên.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Nếu nàng còn không biết tốt xấu thì đừng trách ta không nương tay.

Đinh Hạo rút qua kẻ rặng, hấn trầm ổn, nghiêm túc khiến ai cũng nhìn ra được hấn không nói đùa mà là nói được thì làm được.

Nữ nhân tóc bạc kiêu không được thấy sợ, khựng bước, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong, cực kỳ lúng túng.

- Dương Hạo Kiếm? Ta đoán cái tên của nó là nuôi dưỡng tính tình ngay thẳng. Mục Thiên Dương ban thanh kiếm này cho nàng vì để nàng tập trung nghiên cứu Thái Bình Tịch Diệt Tâm Kinh, đi con đường hạo nhiên chính khí chứ không phải cáo mượn oai hùm. Nếu nàng đã lạc lối, hôm nay ta làm gãy kiếm này ngược lại là thành toàn nàng.

Đinh Hạo mỉm cười, mỉm cười nói:

- Chín đại môn phái Tuyết Châu chính là lực lượng nền tảng để nhân tộc ta đối kháng yêu ma. Đệ tử của chín môn phái nên lấy võ đạo làm tín niệm, mấy vị là đệ tử đệ nhất tông phái nhân loại Tuyết Châu nhưng hôm nay biểu hiện ra khiến người quá thất vọng.

184. Chương 184: Tên Của Hắc Là Đinh Hạo

Đinh Hạo nói mấy lời này chiếm điểm cao đạo đức, nói năng leng keng khiến người ủng quanh gật đầu công nhận, lại xem trọng hắc mấy phần.

Trong đám người có một nam nhân trung niên vạm vỡ râu ria đỏ xồm xoàm dính đầy bụi lớn tiếng hét hay:

- Vị tiểu huynh đệ này nói hay!

Nam nhân trung niên này cao hai thước ba, mặc trường sam vải thô, tóc dài đỏ rực cột bằng dây thừng sau gáy, đi giày cỏ, cánh tay và chân lộ ra cơ bắp chắc như thép, tràn ngập sức bật, mạnh mẽ thô cuồng. Sau lưng nam nhân trung niên cõng một thanh trường đao màu đỏ sậm cũng lớn gã. Nam nhân trung niên đứng trong đám người giống như hạc trong bầy gà, áp lực rất lớn.

Mấy đệ tử Thanh Bình học viện tức giận nhìn qua.

Người đứng bên cạnh nam nhân trung niên râu dài nhanh chóng tránh đi biểu thị mình không quen với người lỗ mãng này, tránh cho bị Thanh Bình học viện ghi hận sau này tính sổ. Ai cũng biết mấy năm nay phong cách của Thanh Bình học viện bá đạo cỡ nào, bọn họ dám âm thầm chê trách nhưng không đại biểu bọn họ dám lớn tiếng đứng ra trào phúng Thanh Bình học viện.

Nữ nhân tóc bạc hung dữ liếc nam nhân trung niên, nhớ kỹ diện mạo người này.

Nữ nhân tóc bạc cười lạnh nói với Đinh Hạo:

- Phi, người là cái thứ gì nói năng lớn lối, người cũng xứng ra vẻ sư trưởng tông môn dạy ta? Làm gãy Dưỡng Hạo Kiếm của ta, đây lập hồi kiếm Mục Thiên Dưỡng tự mình ban cho ta, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Tiểu tử, người chờ coi, Thanh Bình học viện sẽ không tha cho người!

Nữ nhân tóc bạc tuyên bố làm ánh mắt mọi người nhìn Đinh Hạo tăng sự đồng tình.

Bây giờ bất cứ ai, bất cứ chuyện gì trong Tuyệt Châu dính đến nhân quả không vọt ới thần đồng Mục Thiên Dưỡng là sẽ gặp rắc rối to.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Thật là ngu ngốc cứng đầu.

Đinh Hạo lắc đầu, không có tâm tình dây dưa. Đinh Hạo xoay người đi, thanh âm lạnh lùng vang bên tai mỗi người.

- Được rồi, nếu Thanh Bình học viện các người không muốn tha ta thì hãy kêu Mục Thiên Dưỡng đến tìm ta.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nằm trên vai Đinh Hạo cũng rất có nhân tính lộ vẻ khinh thường, kiêu kỳ quay đầu trêu một tiếng như trêu chọc mấy đệ tử Thanh Bình học viện:

- Meo!

Một đôi kẻ dở hơi.

Thật lớn lối.

- Người . . . Người bị điên? Bà nội nó người là cái thứ gì dám kêu thẳng tên Mục sư thúc? Còn dám kêu ta khiến Mục sư thúc tự mình đi tìm người?

Mấy đệ tử ký danh Thanh Bình học viện tức giận muốn cười.

Biểu tình Lý Lan thương hại lắc đầu.

Thanh Bình học viện bây giờ đã không còn là học viện biết thế học vấn, thanh liêm, một lòng vì nhân tộc như xưa. Thanh Bình học viện biến thành tập đoàn đầy dã tâm, cường quyền, bá đạo thô bạo. Đệ tử Thanh Bình học viện bây giờ thật là bị chiều hư, biến thành coi trời bằng vung, vênh váo ngang ngược.

Các người luôn mồm cáo mượn oai hùm Mục Thiên Đường có lẽ hù sợ người khác nhưng không làm gì được quái thai trước mắt.

Bởi vì . . . Hắc đã ước chiến ba năm với Mục Thiên Đường, thiên chi kiêu tử chói sáng của các người.

Ba năm sau, Thiên Hàn Tuyết phong, Lý Lan bỗng mong chờ cuộc so đấu này.

Lý Lan lắc đầu xoay người đi.

Đi vài bước, Lý Lan đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người nhìn nữ nhân tóc bạc.

Lý Lan chớp mắt, trêu chọc nói:

- A! Quên nói với người, tên của hắc là Đinh Hạo.

Đinh Hạo?

Nữ nhân tóc bạc mở miệng nói:

- Đinh Hạo là cái gì? Trước giờ ta chưa nghe . . .

Nhưng có tia chớp xẹt qua não nữ nhân tóc bạc, nàng im miệng.

Đinh Hạo, tên này rất quen. Không . . . Không lẽ là cái tên đệ tử Vãn Kiếm tông ước chiến ba năm trên Thiên Hàn Tuyết phong với thần đồng Mục Thiên Đường Mục sư thúc?

Cái tên nhờ chuyện đó mà võ giả toàn Tuyết Châu đều biết đến, chính là hắc?

Nữ nhân tóc bạc nhìn bóng lưng Đinh Hạo, không hiểu sao nàng không nói gì nữa.

Đáy lòng nữ nhân tóc bạc nổi lên sợ hãi.

Một kẻ điên dám giết Mục Thiên Phong như giết gà, quái vật dám can đảm khiêu chiến Mục sư thúc, cho dù là đi tìm chết thì cũng có bản lĩnh đó, nàng không thể khiêu khích được. Nhưng mà . . . Hừ, ba năm sau mặc kệ người là ai đều sẽ bị Mục sư thúc chém làm thịt băm, nhất định!

Mấy đệ tử ký danh Thanh Bình học viện khác vẻ mặt xấu hổ, lòng thầm sợ.

Hôm nay thật sự không nên đi theo đại tiểu thư khiêu khích người Vãn Kiếm tông, chẳng ngờ gặp phải tên điên Đinh Hạo, đó là kẻ dám giết chết Mục Thiên Phong. Nếu Đinh Hạo nổi khùng giết mấy người bọn họ thì thật là không có chỗ khóc.

Các võ giả lưu lạc, tán tu đứng xem thì ồ lên.

Hóa ra tên này là Đinh Hạo.

Các đệ tử chín môn phái khác đứng trong đám người biểu tình kỳ dị.

Thời gian gần đây Đinh Hạo là nhân vật được giới võ đạo Tuyết Châu bàn tán xôn xao, cái tên mọi người đều biết. Mọi người đoán đó là kẻ điên thể nhưng lại chính một thiếu niên ôn nhu, hòa nhã như vậy.

Đáng tiếc!

Thiếu niên này xứng với hai chữ thiên tài nhưng so với Mục Thiên Đường thì . . .

Ba năm sau thiên tài này của Vãn Kiếm tông chưa kịp trưởng thành đã chết trong Thiên Hàn Tuyết phong.

* * *

Đinh Hạo đi tới nơi Vãn Kiếm tông cắm trại.

Vãn Kiếm tông là tông phái thứ hai tại Tuyết Châu, địa vị cao thượng nên được khối đất cực kỳ rộng rãi, thoải mái.

Sau này Đinh Hạo mới biết lão nhân uy mãnh râu tóc đỏ là đệ thành chủ của Triều Dương Hoa thành, một thành thị lớn nhất trong số nơi nhân loại Tuyết Châu cư ngụ. Tên lão nhân này là Xích Kinh Thành, rất có địa vị, thân phận trong Tuyết Châu, nghe nói thực lực khá cao, đứng sau chưởng môn chín môn phái. Xích Kinh Thành chen vào mười lăm hạng đầu trên bảng Tuyết Châu Thiên bảng do Thiên Cơ viện tuyên bố.

Quan trọng nhất là Xích Kinh Thành rất có tình có nghĩa, làm người vô tư, thích giúp người khác, có danh dự tốt trong võ đạo Tuyết Châu.

Trước đó Thanh Bình học viện, chín môn phái khác cơ bản đã gom hết đa số kho báu trong di tích thượng cổ, còn lại một phần nhỏ chén cạnh để cho võ giả rải rác trong Tuyết Châu. Những tông phái nhỏ, thành quách nhân loại cư ngụ phân chia kho báu. Vì tránh cho xảy ra cướp bóc, giết chóc quy mô lớn, chín môn phái bắt tay nhau tổ chức sự kiện khám phá di tích thượng cổ lần thứ hai.

Để công bằng, chín môn phái không xuất hiện trong thân phận người tổ chức mà mời thành chủ của Triều Dương Hoa thành Xích Kinh Thành chủ trì.

Xích Kinh Thành nổi danh như cồn, thực lực cao, có uy vọng nên là nhân tuyển thích hợp nhất.

Trước khi Vấn Kiếm tông đến, các phái khác, các võ giả lưu lạc, tán tu từ những thành quách nhân loại cư ngụ trong Tuyết Châu đã đến đông đủ. Theo kế hoạch định trước của chín đại môn phái, ngày hôm sau mọi người sẽ thám hiểm di tích thượng cổ tông môn.

Khi đám người Đinh Hạo trở về, các cao tăng Vấn Kiếm tông như Liễu Tùy Phong, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không hỏi thắng thua trận đấu, không trách phạt hay truy cứu, như không có chuyện gì xảy ra.

185. Chương 185: Đêm Trăng, Lý Lan

Đã dựng lều xong, ba đệ tử Thanh Sam Đông Viện ở chung một lều.

Nhưng Lý Lan có tính ưa sạch sẽ không muốn cùng người khác chung một lều nhỏ. Thân phận, lai lịch của Lý Lan bí ẩn, rất hiên hách. Lý Lan đã sớm chuẩn bị tự dựng một lều bên cạnh lều Thanh Sam Đông Viện, cái lều hoa lệ thoải mái. Lý Lan đi vào nghỉ ngơi.

Một đệ tử ký danh khác của Thanh Sam Đông Viện, Lữ Bằng Phi đã sớm cùng Đinh Hạo xé da mặt, lúc này không dám ở một mình với hắn. Lữ Bằng Phi vắng mặt trong lều suốt, không biết gã đã đi đâu.

Đinh Hạo rất thích một mình ở trong cái lều to.

Hình như lúc trước mèo con màu trắng tai gập đáng yêu ra vẻ đáng yêu quá nhiều làm nó thấy mệt, vừa vào lều liền cuộn người ngủ.

Đinh Hạo nhắm mắt dưỡng thần, nắm chặt thời gian tu luyện, ôn nhuận huyền khí trong trung, hạ đan điền.

Thời gian trôi nhanh.

Không biết bao lâu sau Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra.

Đinh Hạo thấy hơi đói, định kiểm đồ ăn. Nhưng khi Đinh Hạo vén rèm cửa lên thì thấy ngạc nhiên.

Không biết từ bao giờ trên bầu trời rơi xuống bông tuyết, tuyết trắng dày nửa tấc phủ mặt đất. Đưa mắt nhìn sườn núi khô vàng phủ tuyết trắng tinh khiết. Sơn mạch nguy nga phía xa cũng một mảnh trắng ngần, thế giới một màu trắng cực kỳ đẹp, như mộng ảo.

- Đợt tuyết thứ nhất của Tuyết Châu rốt cuộc buông xuống sao?

Đinh Hạo đứng ở cửa lều, hít vào khí lạnh lẽo, lòng thầm hưng phấn.

Trong truyền thuyết mùa đông Tuyết Châu vừa dài vừa lạnh lẽo, khắp mặt đất bị băng tuyết phủ lên, biến thành thế giới băng tuyết. Với Đinh Hạo một kẻ kiếp trước ít khi thấy tuyết rơi thì rất có sức hấp dẫn.

Đột nhiên sau lưng Đinh Hạo có tiếng bước chân.

Đinh Hạo xoay người, thấy Lý Lan mặc áo choàng da cừu màu xanh.

- Sáng sớm ngày mai sẽ vào di tích thượng cổ thám hiểm, đây là bản đồ và Liễu Tùy Phong sư thúc dặn các chuyện cần chú ý.

Lý Lan đưa một quyển sách nhỏ cho Đinh Hạo, nói:

- Lúc trước thấy người đang tu luyện nên không quấy rầy.

Đinh Hạo nhận sách, cảm ơn, tiếp tục bảo:

- Cảnh đẹp tuyệt như thế này ta đang định đi tìm ăn. Này tiểu Lan, có muốn đi chung không?

Khóe môi Lý Lan giật giật, bất đắc dĩ nói:

- Ta đã nói rồi, còn gọi kiểu đó ta sẽ xé miệng người ra.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Được rồi được rồi, chỉ là một cái xưng hô, người cũng có thể gọi ta là tiểu Đinh hay tiểu Hạo, ta tuyệt đối không để bụng. Lại nói người uy hiếp bao nhiêu lần nhưng miệng ta vẫn còn nguyên. Đi, tiểu Lan, ở trong lều rất chán, cùng nhau ngắm tuyết cũng hay.

Lý Lan nghiêng răng đi theo Đinh Hạo.

Lý Lan, Đinh Hạo chậm rãi đi trong tuyết, tán gẫu, tránh đi chỗ nhiều người đến bên con suối nhỏ chảy xiết. Nước sông trong thấy đáy, đá trắng phủ kín đáy, bông tuyết lấp lánh rơi trên mặt nước, trong khoảnh khắc hòa tan . . .

Đinh Hạo dào dạt hứng thú.

Đinh Hạo ngâm nga, quen tay nhặt vài hòn đá nhỏ bên bờ sông chất thành cái bếp, nhặt cành cây khô, búng tay. Một đốm huyền hỏa từ đầu ngón tay Đinh Hạo rơi vào củi, tí tách đốt cháy. Ánh lửa bập bùng chiếu khuôn mặt Lý Lan, Đinh Hạo lúc sáng lúc tối.

Lý Lan trải áo choàng da cừu xuống xuống tuyết, ngồi bên đồng lửa.

Lấy thực lực hiện tại của Lý Lan dù lột thân cũng không sợ nhiệt độ không khí cỡ này, nhưng gã vẫn bản năng duỗi hai tay gần đồng lửa sưởi ấm, khuôn mặt dịu đi nhiều.

Đinh Hạo chạy đến bờ sông dầm ẩy con cá to vui vẻ chạy về, quen tay rửa sạch ghim trên cành cây, cẩn thận nướng.

- Meo meo meo meo meo!

Không biết từ khi nào mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu đi theo đến, mèo con luôn kiêu kỳ nay hưng phấn nhảy nhót trong tuyết. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thấy Đinh Hạo đang nướng cá, mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhào quá há mồm uốn cổ.

- Thôi thôi thôi, chưa nướng chín, đi sang bên chơi!

Đinh Hạo phúi mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kiêu kỳ háu ăn ra.

- Meo meo meo meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu tức giận hảy lên cắn cánh tay Đinh Hạo không nhả, treo lủng lẳng.

Nhưng mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biết chừng mực, không cắn thật, chỉ cắn vài tay áo Đinh Hạo chứ không cắn vào da thịt.

Nếu không thì dù Đinh Hạo đã tu luyện Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân đến cảnh giới đệ ngũ chuyển Chân Huyết Kim Thân trước hàm răng có thể cắn nát huyền tinh thạch của mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thì chỉ không là gì.

Đinh Hạo vẫy vài cái không hất mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu ra được, chịu thua nói:

- Ài, cha nó, thua người. Chờ chút, chờ chút nữa được không? Nướng chín ăn ngon hơn.

Thế này mèo con màu trắng tai gập đáng yêu mới kêu ngạo nhả ra, có lẽ bị Đinh Hạo vung tay làm văng đầu, nó lảo đảo như uống say đi ngang vài bước. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu tỉnh táo lại, lăn lộn trên tuyết tự chơi, người dính đầy bông tuyết. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu hưng phấn kêu to.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu chơi đùa một lúc rất là tự nhiên nhảy vào ngực Lý Lan, ngồi trên đùi gã ngủ khò khò.

Hiếm khi Lý Lan không vì sạch sẽ mà ném mèo con màu trắng tai gập đáng yêu đi, ngược lại gãi ngứa cho nó. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu thoải mái lật người đưa bụng nhỏ ra, kêu hừ hừ khiến Lý Lan gãi bụng.

Đinh Hạo cười hì hì, không ngờ một người một mèo đều có bệnh kiêu kỳ lần đầu tiên gặp mặt đã ở chung tốt như vậy.

Rất nhanh trong không khí tỏa mùi hương thơm ngát hấp dẫn.

Lý Lan khen thật lòng:

- Không ngờ người có tay nghề này.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nhảy ra khỏi ngực Lý Lan, vây quanh đồng lửa kê, nhìn chăm chăm cá nướng trên cành cây, nhều nước miếng đầy đất. Nếu không phải Đinh Hạo quát mắng chắc mèo con màu trắng tai gập đáng yêu đã vọt tới.

Đinh Hạo cười nhe răng, vừa lật cá vừa nói:

- Hết cách, từ nhỏ ta sinh ra trong xóm nghèo, rất sớm không có phụ mẫu, chỉ có một đệ tử tam đại dựa vào nhau. Nếu không biết nấu ăn thì sớm chết đói, cái này gọi là con nhà nghèo trưởng thành sớm, ha ha.

Lý Lan hâm mộ nói:

- Có lẽ đây cũng là một trải nghiệm cuộc sống, không ai kiểm soát, tự do tự tại. Không như ta từ ngày sinh ra đã định không thể sống vì mình.

Nói đến đây Lý Lan chợt nghĩ ra điều gì, cười đối đề tài hỏi:

- Phải rồi, người còn có một muối muối vậy giờ nàng ở đâu? Sao ta chưa từng gặp?

Theo tin tức Lý Lan có được thì hình như không nhắc đến Đinh Hạo có một muối muối tồn tại.

186. Chương 186: Khám Phá Bí Mật Di Tích Thượng Cổ Lần Hai

Về mặt Đinh Hạo buồn bã, lắc đầu, nói:

- Mấy năm trước Khả nHi đã mất tích.

Linh hồn và tư duy Đinh Hạo hoàn toàn dung hợp, khiến hắn kế thừa cảm tình của Đinh Hạo cũ. Sâu trong lòng Đinh Hạo lưu luyến với muối muối mất tích, cảm giác huyết mạch liên nhau đó theo thời gian trôi qua chẳng những không giảm bớt mà càng mãnh liệt hơn.

- A!

Lý Lan xin lỗi nói:

- Xin lỗi, ta không biết . . .

Đinh Hạo lắc đầu, cười nói:

- Không sao, dù Khả Nhi có đi nơi nào thì một ngày nào đó ta sẽ tìm nàng về, chắc chắn.

Đinh Hạo nói cực kỳ khẳng định, không thể dao động.

- Thì ra muối muối của người tên là Đinh Khả Nhi, cái tên rất đẹp. Ta đoán nàng rất ngoan, rất đẹp đúng không?

Gió lạnh thổi rối tóc dài của Lý Lan, tay nhẹ kéo tóc dài, động tác thật tự nhiên.

Đinh Hạo ngẩn người, đưa cá mập đã nướng chín cho Lý Lan.

Đinh Hạo cười nói:

- Nay tiểu Lan, nếu không phải thấy người có hầu kết, không có ngực thì ta thật sự nghĩ người là một nữ nhân.

Lý Lan ngậy người, lạ là không tức giận.

Lý Lan cười nói:

- Ta cũng hy vọng chính mình là nữ nhân, vậy thì không cần sinh ra đã gánh nhiều thứ nặng nề.

Lý Lan nói rồi cắn nhẹ miếng cá nước, cảm thấy miệng thơm ngọt.

Lý Lan khen thật lòng:

- Ui chà, vị khá ngon.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Đó là đương nhiên.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kêu to một tiếng, đồ nhỏ dụi chân Đinh Hạo, ra vẻ đáng ui, đầu lưỡi hồng chảy nước miếng.

Đinh Hạo vội ề con màu trắng tai gấp đáng yêu một con cá nướng.

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhảy lên thân thiết liếm gò má Đinh Hạo, vừa lòng ăn phần của mình.

Lý Lan nhìn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu, mặt lộ nụ cười dịu dàng:

- Vật nhỏ vui thật.

Đinh Hạo, Lý Lan vừa ăn vừa trò chuyện, bắt giắc kéo gần khoảng cách nhiều. Đinh Hạo ngồi chồm hổm thấy không thoải mái thế là ngồi lên áo choàng da cừu của Lý Lan. Lý Lan nhú mày, dịch sang bên một chút, cuối cùng vẫn ngằm đồng ý.

Đinh Hạo cười hì hì nói:

- Ta biết người thích sạch sẽ nhưng yên tâm, ta rất sạch, người không tin thì nhìn xem?

Lý Lan hầm hừ đáp Đinh Hạo một cái, ăn xong cá nướng mới mở miệng nói:

- Phải ngồi, ngày mai rèn luyện di tích phải cẩn thận. Sau khi đi vào học đi theo giáo sư, các sư thúc. Đám võ giả lưu lạc, tán tu không dám đối phó đệ tử chín môn phái ngay mặt nhưng âm thầm ngăn chân thì có. Bọn họ đều là hạng liều mạng, tài nguyên tu luyện thiếu thốn, vì tranh giành bí tịch bọn họ dám làm mọi chuyện.

Đinh Hạo nhú mày nói:

- Nếu vậy thì tại sao chín môn phái còn cho phép bọn họ khai thác di tích rồi lại phái các đệ tử ký danh đến? Đây chẳng phải là khiến đệ tử ưu tú chịu chết sao?

- Cho tán tu, võ giả lưu lạc đến đương nhiên là vì không chọn nhiều người tức giận, dù sao những người này có lực lượng không nhỏ trong giới võ đạo Tuyệt Châu. Hơn nữa hẳn có đường rẫn, chuột có đường chuột. Trong đám tán tu, võ giả lưu lạc không thiếu một ít kỳ nhân dị sĩ, quyết đấu chính diện có lẽ không phải đối thủ danh môn đại phái nhưng về mặt thăm dò di tích lại có bản lĩnh kỳ lạ. Chín đại môn phái cho bọn họ đi vào là hy vọng mượn tay những người này cướp sạch sẽ di tích thượng cổ, này, tránh bỏ sót cái nào. Nói

cho cùng là xem bọn họ như vật hy sinh, nếu thật sự có báu vật nào bỏ sót bị bọn họ phát hiện tốt chút thì chín đại môn phái thu mua giá cao, nếu các tán tu không biết điều, chín môn phái sẽ âm thầm cướp đoạt.

Lý Lan bình tĩnh kể ra tình huống nghe lạnh gáy.

Đinh Hạo chợt nhận ra thế giới này mạnh ăn thịt yếu tàn khốc cỡ nào.

- Những võ giả lưu lạc, tán tu không gốc, biết chín môn phái có ý đồ gì. Nhưng bọn họ không có lựa chọn, muốn biến mạnh thì phải mạo hiểm, đến nơi này mạo hiểm là một cơ hội.

Lý Lan ngừng một chút, tiếp tục bảo:

môn phái chọn mấy đệ tử ưu tú đến đây là vì rèn luyện. Đệ tử càng ưu tú càng cần rèn luyện, không môn phái nào hy vọng mình tốn nhiều công sức bồi dưỡng ra người thừa kế là hoa trong nhà kín chịu không nổi gió táp mưa sa. Đương nhiên vẫn có bảo đảm an toàn cho chúng ta, đây là vì sao có đến năm vị đệ tử tam đại đi cùng.

Lý Lan phân tích rõ ràng.

Đinh Hạo nghe vậy gật gù, đúng là phong cách bồi dưỡng của Vãn Kiếm tông.

- Ngày mai chúng ta sẽ vào di tích thượng cổ, Cự Kim là sơn môn có lịch sử mấy vạn năm, một siêu đại tông môn. Không biết tại sao tông môn này diệt vong, những cấm chế bảo vệ sơn môn nên còn lưu trữ rất tốt. Nhưng qua năm tháng dài dặc đã có một nửa chôn giấu dưới lòng đất, tổng cộng chia ba tầng. Môn phái phát quyển sách nhỏ có ghi rõ ràng cơ quan, địa hình bên trong. Tám, chín mươi trong một trăm phần kho báu đã bị đại môn phái phân chia, trong đó Thanh Bình học viện và Mục Thiên Dưỡng chiếm đa số. Có lẽ sẽ còn một ít kho báu chưa bị phát hiện, nếu ai may mắn sẽ phát tài nho nhỏ.

Lý Lan từ tốn ăn xong một con cá mập, cũng nói xong hết chuyện cần nói. Lý Lan đứng lên nhúc nhích thân thể, nói câu bảo trọng rồi xoay người đi trong tuyết đầy trời.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Này tiểu Lan, áo choàng da cừu của người!

Lý Lan không quay đầu lại, vẫy tay:

- Tặng người.

Chớp mắt bóng dáng Lý Lan đã biến mất trong gió tuyết mênh mông.

Đinh Hạo lầm bầm:

- Thật rộng rãi.

Tuy Đinh Hạo không biết lai lịch thật của Lý Lan nhưng tùy ý tặng tấm áo choàng da thanh hồ yêu tướng chế tạo thượng đẳng cho người, có thể thấy gia thế của gã trên cậu ấm Vương Tiểu Thất. Huống chi Lý Lan luôn biết nhiều tin tức cao tầng tông môn Vãn Kiếm tông trước một bước.

Đinh Hạo suy đoán thân phận của Lý Lan có quan hệ rất lớn đến nội môn Vãn Kiếm tông.

Rất nhanh, gió bắc rít gào.

Trên bầu trời đổ tuyết ngày càng nhiều, càng lớn, trong bóng đêm tầm mắt mờ hồ.

Đợt tuyết thứ nhất của Tuyết Châu sẽ đổ mấy ngày mấy đêm.

Mùa đông đến.

Mùa tàn khốc nhất Tuyết Châu giáng xuống, trong mùa đông dài điều kiện khí hậu biến khắc nghiệt. Cổ cây điêu tàn, sông núi đóng băng, giữa yêu tộc và nhân tộc sẽ vì thiếu thực vật mà ma sát càng nhiều, chiến tranh trong phạm vi nhỏ quá thường thấy.

Theo quy tắc trước kia chín môn phái sẽ phái cao thủ đi trấn giữ mỗi thành thị nhân loại cư ngụ để tránh bị yêu tộc tàn sát.

187. Chương 187: Đinh Hạo Và Quách Nộ

Kiếp trước Đinh Hạo chưa từng gặp tuyết lớn mênh mông như vậy, thấy hưng phấn hẳn ra. Đinh Hạo cười to, duỗi eo, nằm nghiêng trên da cừu rộng lớn, lấy một bình rượu mạnh ra khỏi trữ vật giới chỉ. Đinh Hạo tự rót tự uống, rất là thoải mái.

- Thế nhân cười ta quá điên khùng, ta cười thế nhân nhìn không thấu . . .

Đinh Hạo nhớ đến ba năm sau sẽ quyết đấu với Mục Thiên Dương, nhớ lại hôm qua mọi người nhìn hắn như nhìn người sắp chết. Đinh Hạo không thấy sa sút mà cảm giác hưng phấn, sau ba năm hẳn nhất định sẽ khiến mảnh đất này chấn động.

Bỗng sau lưng Đinh Hạo vang tiếng bước chân.

Một thanh âm thô to vang lên:

- Ủa? Rượu thơm quá!

Khóe môi Đinh Hạo cong lên ném bình rượu trong tay đi.

Đinh Hạo từ thanh âm nghe ra người đến là ai.

- Ha ha ha ha ha ha! Đa tạ.

Người ở phía sau đón lấy bình rượu uống hớp lớn, hét to quá đã. Mặt đất khẽ run, một thân hình khổng lồ xuất hiện bên cạnh Đinh Hạo.

Nam nhân đưa trả bình rượu, xấu hổ nói:

- A! Đinh huynh đệ, thực xin lỗi, cái bình nhỏ quá, ta lỡ uống hết . . .

Người nói chuyện chính là ban ngày hét to ủng hộ Đinh Hạo, nam nhân trung niên tóc dài màu đỏ to lớn.

Nam nhân trung niên tóc đỏ lưng công thanh trường đao đỏ rực khổng lồ, nặng cỡ năm trăm cân.

Đây là một nam nhân điển hình nhanh mồm tâm ngay thẳng, hôm nay chỉ có một mình nam nhân trung niên này dám đắc tội đệ tử Thanh Bình học viện, hoan hô cho Đinh Hạo. Điều này chứng minh một vấn đề, nam nhân trung niên là đáng kết bằng hữu.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không sao.

Đinh Hạo duỗi tay ra, lại một bình rượu ngon xuất hiện, tùy tay ném nam nhân trung niên tóc đỏ.

Lần này đi du lịch Đinh Hạo tới khu thương mại mua nhiều rượu ngon, rượu có tên là Xích Diễm Nhưỡng, một loại rượu thuốc khá nổi tiếng trong Văn Kiếm tông. Vị thuần hậu, quan trọng nhất là có thể tẩm bổ cơ thể, một trong tài nguyên phụ trợ tu luyện cần có của rất nhiều người tu luyện pháp quyết thân pháp. Đinh Hạo tu luyện Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân, loại rượu mạnh này phụ trợ cho hắn nên có mua một ít.

Một bình Xích Diễm Nhưỡng có giá trên một ngàn kim, khá xa xỉ.

Nam nhân trung niên vạm vỡ này là tên mê rượu, nhận lấy bình rượu, mở nắp ra ngửi ngửi, vẻ mặt say mê thèm muốn nhều nước miếng.

Nhưng nam nhân trung niên tóc đỏ đóng nắp bình lại, lắc đầu, nói:

- Chắc giá rượu này không nhỏ, ngươi và ta không quen, ta đã uống một bình của ngươi, không thể uống nữa. Nếu uống thì có bán lão Quách ta cũng không đáng giá bình rượu này.

Đinh Hạo không nhận lấy, cười to bảo:

- Gặp nhau cần gì so đo quen hay không? Chỉ bằng một câu hoan hô hôm nay của người đã đáng giá một bình rượu.

Nam nhân trung niên tóc đỏ vẫn ngần ngừ:

- Nhưng mà . . .

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Vốn tưởng người là một nam nhân hào sảng ai ngờ gà mẹ như vậy? Giống như đàn bà, làm ta thất vọng quá. Chỉ là một bình rượu, ta mời người uống cần gì so đo cái khác? Không lẽ ta bỏ được trong rượu hại người sao?

Đinh Hạo nói mấy lời này hào khí ngút trời.

Trong lời nói của Đinh Hạo có chút khích tướng. Từ khi Đinh Hạo đến thế giới này, tiếp xúc người trong xóm nghèo hoặc sư huynh đệ đồng nhân, hiếm khi đi ra ngoài gặp một người hợp tính, Đinh Hạo muốn kết giao bằng hữu.

Nam nhân trung niên tóc đỏ đúng là nam nhân tính tình táo bạo, bị Đinh Hạo khích liền không do dự nữa.

Nam nhân trung niên tóc đỏ cười to bảo:

- Tốt, nếu Đinh huynh đệ hiếu khách như vậy thì lão Quách ta không từ chối!

Nam nhân trung niên tóc đỏ nói rồi ngửa đầu uống cạn bình Xích Diễm Nhượng.

Uống hết rồi nam nhân trung niên tóc đỏ cười to, rầm một tiếng cầm trường đao to xuống đất. Nam nhân trung niên tóc đỏ cởi áo trên lộ ra cơ bắp rắn chắc như sắt, từng khối cơ như đao công điêu khắc ra. Nam nhân trung niên tóc đỏ xoay người nhảy vào sông nước trong, bọt nước bắn tung, thân hình gã nhanh nhẹn bơi bắt sáu, bảy con cá trắng dài một thước xách lên bờ.

Thật là nam nhân!

Đinh Hạo thầm khen.

Nam nhân trung niên tóc đỏ cao hai thước ba, bốn, như thần khổng lồ. Trong đêm tuyết lạnh lẽo này nam nhân trung niên tóc đỏ lỏa nửa người trên, giọt nước chảy từ cơ bắp xuống, người bốc sương mù. Tay nam nhân trung niên tóc đỏ cầm cá trắng to như quả vật, nhìn từ xa trông đầy ma tính, khiến người khen.

- Ha ha ha ha ha ha! Uống rượu của người rồi ta mời người ăn cá.

Nam nhân trung niên tóc đỏ cười to ném cá trắng lên một tảng đá bằng phẳng, tùy tay rút một con dao nhỏ lóe ánh bạc, cực kỳ quen tay cạo sạch sáu, bảy con cá trắng. Nam nhân trung niên tóc đỏ rắc gia vị không biết là gì lên, dùng khúc gỗ đâm xuyên cá gác trên đồng lửa nướng.

Đinh Hạo lại lấy hai bình Xích Diễm Nhượng ra, một bình ném cho nam nhân trung niên tóc đỏ, một bình hẳn tự rót tự uống, mỉm cười không nói.

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu lười biếng ngáp, ánh mắt khinh thường liếc nam nhân trung niên tóc đỏ, cuộn người trong áo da cừu thoải mái ngủ, hiển nhiên tay nghề của gã không bằng Đinh Hạo nên mèo con màu trắng tai gập đáng yêu không thèm.

Rất nhanh nam nhân trung niên tóc đỏ nướng xong hai con cá to.

Nam nhân trung niên tóc đỏ đưa cho Đinh Hạo một con.

Đinh Hạo không khách sáo, nhận lấy, ăn từ từ.

Nam nhân trung niên tóc đỏ thế mới yên lòng, cầm con cá khác nhai ngồm ngoàm.

Chờ Đinh Hạo ăn nửa con cá ngẩng đầu nhìn thấy trước mặt nam nhân trung niên tóc đỏ xếp năm khúc xương cá ngay ngắn. Nam nhân trung niên tóc đỏ ăn hết số cá, có vẻ còn chưa no.

Nam nhân trung niên tóc đỏ nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của Đinh Hạo, cười hì hì giải thích rằng:

- Ta ăn cơm khá nhiều.

Đinh Hạo buồn cười, lại là một diệu nhân, thế giới này vô cùng kỳ diệu.

Nam nhân trung niên tóc đỏ đứng dậy hoạt động thân thể, nói:

- Ta tên là Quách Nộ.

- Ta đến từ Thung Lũng thôn, là võ giả thủ hộ duy nhất ở đó. Ta biết người tên Đinh Hạo, dám khiêu chiến Mục Thiên Đường, ghê gớm thật. Ha ha ha ha ha ha! Rượu của người men say thật nồng, ta thấy người nóng hổi rồi. Học học, không được, ta phải hoạt động chút.

Quách Nộ nói rồi rút trường đao to cắm dưới đất lên, múa đao to như cầm cọng cỏ.

Đinh Hạo mỉm cười.

Quách Nộ uống ba, bốn bình Xích Diễm Nhuộm, trong người tích tụ được tính lớn tất nhiên cần hoạt động để hóa giải, hấp thu được lực thành lực lượng của mình.

Đinh Hạo quan sát kỹ thực lực, chiêu pháp của nam nhân trung niên tóc đỏ Quách Nộ.

tu vi huyền khí của Quách Nộ chắc đã đột phá Vô Đề cảnh, cỡ võ sĩ cảnh, cao hơn Đinh Hạo bốn, năm tiểu cảnh giới.

Nhưng Quách Nộ trời ính thần lực, lực lượng cơ thể ít nhất bốn, năm ngàn cân. Quách Nộ múa trường đao to màu đỏ nặng bốn, năm trăm cân không chút phí sức. Đao chiêu chắc là Quách Nộ dựa vào lĩnh ngộ và tự mình nghiên cứu ra, không có kỹ pháp gì. Đinh Hạo thấy sơ hở chổng chất nhưng khá thực dụng, dư sức đối phó với yêu ma cảnh giới yếu hơn.

188. Chương 188: Bắt Đầu Thăm Dò Di Tích Thượng Cổ

Đây chính là thiếu sót bẩm sinh của võ giả lưu lạc.

Đa số bọn họ không có truyền thừa võ đạo môn phái, không được tâm pháp huyền khí, chiến kỹ huyền công cao thâm, chỉ có thể dựa vào bản thân chiến đấu sinh tử với yêu ma lĩnh ngộ rồi hoàn thiện. Cho nên thực lực tăng trưởng có hạn, không thể có chiêu thức hoa lệ phụ trợ.

Nhìn thấy Quách Nộ, lòng Đinh Hạo máy động.

- Lấy thân làm trục thuận thế đi, đi trung cung, thấp bát hoang, trục cong vô vi, dụng binh vu nhất, huyền khí chấn động, thủ thiếu âm tam toàn là chính, lấy đao làm đi ngoại môn, đập thất tinh, đưa thân vào hiểm địa dụng binh vi tam, huyền khí ẩn, thủ thiếu dương tam toàn, là kỳ . . .

Đinh Hạo không nhanh không chậm đọc một câu khẩu quyết huyền ảo.

Nam nhân trung niên tóc đỏ Quách Nộ đang múa đao người run lên, cảm giác như trúng sét đánh. Trước kia nhiều chỗ trúc trắc khó hiểu bỗng nhiên rộng mở, đao thức tăng uy lực diễn biến theo lời Đinh Hạo nói. Quách Nộ cảm thấy toàn thân thông thuận, chỗ đao pháp trúc trắc bỗng chốc trơn trượt.

Cùng lúc đó, trong người Quách Nộ, huyền khí vốn vô vọng tăng tiến bỗng rực rích trùng kích huyết khiếu thứ hai trong đệ nhị kinh thủ thiếu dương kinh võ đạo.

Phối hợp hơi rượu vào một câu chân ngôn của Đinh Hạo, Quách Nộ di chuyển ngày càng nhanh trong tuyết bay gió mạnh, hóa thành đoàn sáng đỏ cuốn đồng tuyết trên mặt đất lên.

Không biết qua bao lâu, Quách Nộ thấy thân thể rung động mạnh. Huyết khiếu thứ hai trong đệ nhị kinh thủ thiếu dương kinh võ đạo quán thông, tu vi huyền khí bình cảnh hơn hai năm một hơi đột phá vào nhị khiếu võ sĩ cảnh.

- Ha ha ha ha ha ha! Sảng khoái!

Quách Nộ đứng thẳng, cười to bảo:

- Đa tạ Đinh huynh đệ truyền thụ huyền công tâm pháp, ta rốt cuộc lại đột phá, ha ha ha ha ha ha! Ủa? Đinh huynh đệ đâu?

Không biết từ khi nào trong gió tuyết đầy trời không còn thiếu niên ôn nhu như ngọc và mèo con màu trắng tai gập đáng yêu kiêu kỳ.

Bên cạnh đồng lửa đã bị gió tuyết dập tắt có một hàng chữ xiêu vẹo.

[Quách huynh, gặp nhau là có duyên, trân trọng.]

Đây là hàng chữ Đinh Hạo để lại trước khi đi.

Quách Nộ nhìn một lúc sau lộ biểu tình cảm kích, lẩm bầm:

- Đầu nói các đệ tử chín môn phái ai nấy mắt cao hơn đầu, ngang ngược kiêu ngạo. Nhưng đinh huynh đệ không giống người thường, tựa như cao nhân xuất trần. Ân tình truyền thụ huyền công tâm pháp hôm nay Quách Nộ ta ghi nhớ, ơn một giọt nước trả bằng cả thùng!

* * *

Sau khi Đinh Hạo trở về lều khu Vấn Kiếm tông, hắn bắt đầu giành giật từng giây tu luyện.

Mấy ngày nay ôn nhuận tu dưỡng huyền khí bằng sương phong tuyết trong hạ đan điền dưới bụng đã trơn trượt căng đầy, năm huyết khiếu đầu đã có cơ sở vững chắc, luyện hóa viên mãn. Ngày mai Đinh Hạo sẽ đi tích tụ thượng cổ đầy nguy hiểm, tối nay hắn định thử trùng kích lục khiếu Võ Đồ cảnh, tăng thực lực lên một phần thì chuyển đi ngày mai có một phần bảo đảm.

Mới rồi ở bờ sông Đinh Hạo truyền dạy huyền công cho Quách Nộ chính là Nhất Dao Khởi Trình Quyết.

Tâm pháp đạo quyết Nhất Dao Khởi Trình Quyết ngang ngửa với Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên không đến từ Vấn Kiếm tông cho nên Đinh Hạo có thể tùy ý dạy người khác.

Quách Nộ là nam nhân sáng sủa, tâm tính không tệ, khuyết điểm duy nhất là thiếu tâm pháp cao đẳng để tu luyện. Dù là kiếp trước hay kiếp này Đinh Hạo đều là thiếu niên tốt thích giúp người, không khư khư giữ của mình. Đinh Hạo tặng tâm pháp Nhất Dao Khởi Trình Quyết cho Quách Nộ.

Ngoài ra Quách Nộ là võ giả thủ hộ duy nhất của Thung Lũng thôn, gã tăng cao thực lực một chút có lẽ thôn nhỏ sẽ dễ sống hơn trong mùa đông dài.

Thời gian trôi nhanh.

Ngoài lều trời dần sáng.

Trong một đêm Đinh Hạo đã sơ bộ luyện hóa huyết khiếu thứ sáu trong thủ thiếu âm đệ nhất kinh, thanh linh.

Đối với người bình thường mỗi vượt qua một tiểu cảnh giới dù có đặt nền móng cũng sẽ gặp một bình cảnh không lớn không nhỏ. Muốn xông mở bình nhỏ, dù là những thiếu niên thiên tài cũng mất mấy ngày. Nhưng đối với Đinh Hạo có đạo kiếm song thánh thể thì chỉ cần thỏa mãn điều kiện hạ đan điền ở bụng, trung đan điền ở ngực khắc chế nhau thì không tồn tại bình cảnh gì.

Chỉ cần một đêm đã nước chảy thành sông thẳng lên một cảnh giới.

Lục khiếu Võ Đồ cảnh!

Tiến vào cảnh giới này khiến thực lực của Đinh Hạo lại tăng nhiều.

Vận tốc quay huyền khí đạt đến mỗi giây sáu mươi chuyển, không sợ giá rét, bệnh tật bình thường không thể nhập vào người. Nếu Đinh Hạo không bị thương nặng đến căn nguyên thì tuổi thọ kéo dài đến tám mươi, không bệnh không tai. Vận chuyển huyền khí nhún nhẹ một cái là nhảy ra sáu mươi thước, tốc độ tăng vọt cộng với lực lượng cơ thể mạnh mẽ không gì sánh bằng của Đinh Hạo.

Đinh Hạo bây giờ có thể càn quét bất cứ đối thủ ở cảnh giới Nhất Dao Khởi Trình Quyết Võ Đồ cảnh, đánh bại địch thủ thất khiêu Võ Đồ cảnh cũng không thành vấn đề. Dù phải đấu với bát khiêu Võ Đồ cảnh thì Đinh Hạo cũng dư sức.

Ngoài lều có đủ tiếng la hét, đám đông bắt đầu tụ tập.

Lúc Đinh Hạo đi ra trên bầu trời vẫn là tuyết rơi mênh mông, tầm mắt ngoài năm mươi thước mông lung. Thật nhiều võ giả lưu lạc, tán tu nịt đai giắt kiếm chọn rộn nhón nháo, sốt ruột chạy nhanh lên đỉnh đồi.

Bắt đầu thmá hiểm di tích thượng cổ.

Chín môn phái biểu hiện rất có kiên nhẫn, không dẫn đầu vào trong mà chờ đám vật hy sinh thuận lợi đi qua mới chậm rãi vào, tránh cho gặp một vài cấm chế chưa bị kích phát xảy ra chuyện bất trắc. Hơn nữa chín môn phái đã thăm dò địa hình bên trong, cực kỳ quen thuộc, dù đi sau vẫn có thể đến trước.

Dọn dẹp lều, chờ bên ngoài khoảng ba nén nhang, tất cả võ giả lưu lạc, tán tu đã vào hết. Trong chín môn phái có năm, sáu nhà đi theo. Đám người Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong và Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong ra lệnh, mang theo các đệ tử ký danh của Vấn Kiếm tông đi hướng lối vào di tích thượng cổ.

Trên mặt tuyết đầy dấu chân biến mất trong miệng hang nham thạch đen nhánh.

Miệng hang này là lối vào di tích thượng cổ.

Đinh Hạo có cảm giác kỳ lạ, trong gió tuyết, cửa hang đen thui kéo dài uổng lòng đất như quái thú há to mồm muốn nuốt hết người vào trong.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong quay đầu dặn dò đám lính mới một câu:

- Tất cả cẩn thận.

Người Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong sáng lên huyền khí ánh bạc chiếu sáng hang động tối đen, dẫn đầu đi vào lỗ đen.

Thân hình Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong thẳng tắp, bả vai dày rộng ọi người cảm giác an toàn.

Đám người theo sát Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong bước vào đường hầm tối đen.

Đoàn người đi sâu vào, ánh sáng ngày càng tối. Quay đầu nhìn lại, cửa hang bên trên đã thành một đốm sáng trắng.

189. Chương 189: Kỳ Tích, Thành Lớn Dưới Đất

Đường này cao khoảng hai mươi mấy thước, rộng mười mấy thước, nhìn sơ là hình trứng, vách tường là nham thạch cứng rắn màu đen. Không biết đây là đường hầm thiên nhiên hay nhân công tạo ra trải qua năm tháng biến thành như vậy.

Càng đi vào sâu thì tiếng gió ngừng.

Khí lạnh âm trầm như bay từ dưới lòng đất bao phủ mọi người.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong đi đằng trước nhất, toàn thân phát ra ánh sáng nhu hòa bao phủ mọi người vào trong, xua tan bóng tối và lạnh lẽo.

Tốc độ của Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong không nhanh.

Đi một nén nhang sau trước mặt có mùi máu gay mũi.

Lòng mọi người thít chặt.

Đám người cẩn thận cảnh giác, tới gần xem.

Bón, năm cái xác nằm dưới đất, máu còn đang toát ra khỏi nóng chảy ra từ vết thương, dọc theo vằn nham thạch thành bãi máu, hình dạng thê thảm.

Đinh Hạo liếc sơ, xem ăn mặc đều là võ giả lưu lạc.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong ngồi xuống cạnh thi thể, nhìn một lúc sau lắc đầu, nói:

- Toàn bộ chết vào ám khí, là người Tinh Vãn tông ra tay. Hừm, không biết hai bên xảy ra xung đột gì, đám tôn tử chơi ám khí này ác quá, không chừa người sống.

Trong đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông có người mặt trắng bệch nhìn xác chết.

Giây trước còn sống đi chạy bây giờ nằm yên không người nhặt xác, đây là thế giới lạnh băng, tàn khốc.

Đây chính là vận mệnh của võ giả sao?

Trong đám người, đại ca Thất Nghĩa Minh Lý Mục Vân luôn im lặng bỗng thở dài, gơ tay đánh ra một ngọn lửa huyền khí màu tím nhiệt độ cao đốt cháy thi thể, tránh cho sau khi chết bị dã thú xé người ăn, giữ tôn nghiêm của võ giả.

Mọi người tiếp tục đi tới.

Trên đường đi đám người gặp nhiều cái xác của võ giả lưu lạc và tán tu.

Nguyên nhân chết khác nhau, nhưng cùng một lý do là bị nhân loại giết, xem ra cấm chế bên ngoài di tích thượng cổ đã bị trừ hết, không có yêu ma cường đại tập kích. Từng sự sống võ giả trôi đi theo lỗ máu lạnh băng trong hang đá này.

Lý Mục Vân rất có kiên nhẫn đốt hết xác chết.

Toàn bộ đệ tử ký danh đều cố ý giữ thực lực tránh cho uống phí huyền khí để ứng đối tình huống nguy hiểm đột ngột, hành động của Lý Mục Vân khiến Đinh Hạo thầm khen.

Không biết đi bao lâu, bỗng nhiên . . .

Đằng trước vang lên giọng Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong ôn hòa bình tĩnh nói:

- Đến rồi.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, trong lòng rung động khó tả. Có người kêu ra tiếng.

Bọn họ đi đến tận cùng hang tối tăm là một không gian cực rộng lớn, cho người cảm giác đến một thế giới hắc ám khác rộng lớn hơn. Rung động hơn là trước mắt mọi người có một tòa thành to hùng vĩ như quái thú tiền sử núp trong bóng đêm phía cuối đường.

Nương ánh sáng bạc chớp lóe trên người Nhất Kiếm Lăng Trần 41 có thể thấy được tường thành cao hai trăm thước như dãy núi ngăn đàng trước, vách tường xanh biếc chớp lóe lửa ma trơi. Dấu vết kiếm, đao, búa, rìu loang lổ trên mặt tường tạo cảm giác tức sát ập vào mặt. Chính giữa là cửa thành địch lâu rộng lớn san sát nối tiếp nhau trên mặt thành như răng cửa quái thú. Bên dưới là cửa thành cao trăm thước, rộng hơn bốn mươi thước.

Huyền khí hàn băng đậm đặc bên trên thành lớn.

Đinh Hạo phân biệt ra ngay đây là lực lượng của thần đồng Mục Thiên Dưỡng.

Đinh Hạo và Mục Thiên Dưỡng từng giảng co, chính mắt thấy gã chiến đấu với thái tử của Yêu Thần Cung, Hư Không công tử. Đinh Hạo rất quen thuộc huyền khí hàn băng gần giống với huyền khí băng sương phong tuyết của hắn.

Đinh Hạo suy đoán hơi thở đậm đặc này chắc động lại lúc Mục Thiên Dưỡng thi triển thần thông công phá di tích thượng cổ nơi này.

Bước chân mọi người đi tới, càng đến gần tường thành trong lòng mỗi người càng rung động, kinh ngạc hơn. Tòa cổ thành rộng lớn, khổng lồ vượt xa tưởng tượng, tràn ngập phong cách thô kệch bá khí thời thượng cổ, trải qua năm tháng xa xưa xâm nhập vẫn rất chắc chắn.

Cách tường thành năm trăm thước có một con sông hộ thành đã khô cạn.

Lòng sông thâm trăm thước, rộng ba trăm thước, dùng đại thần thông cắt nguyên khúc trên mặt đất nham thạch, vết cắt bóng loáng.

Lấy thực lực của các đệ tử kỳ danh không thể vọt qua, chỉ đành nhảy xuống lòng sông rồi leo lên vách mới đến gần tường thành được.

Không hiểu sao lúc anhỷ xuống lòng sông Đinh Hạo thấy rợn tóc gáy, như bị u linh núp ở đâu đó nhìn chăm chăm, người toát khí lạnh.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu trên vai Đinh Hạo cũng cùng cảm giác, biểu hiện của nó cực kỳ quái dị.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vốn lười biếng rên rỉ bỗng nhiên toàn thân căng thẳng, móng vuốt bầu chặt vai Đinh Hạo.

Đinh Hạo không biết có phải là ảo giác, hắn cảm thấy có hơi thở khó tả toát ra từ người mèo con màu trắng tai gập đáng yêu. Đôi mắt như bảo thạch lóe ánh sáng quét lòng sông u ám, dường như đang tìm tòi cái gì.

Nhưng trừ Đinh Hạo, mèo con màu trắng tai gập đáng yêu ra những người khác không phát hiện gì, bao gồm Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong có thực lực cao nhất cũng biểu tình bình thường.

Trong đầu Đinh Hạo chợt vang thanh âm của Kiếm Tổ, giọng điệu nghiêm túc nói:

- Nơi này hơi tà môn.

Đao Tổ lên tiếng:

- Ủm! Loại bố cục này làm ta thấy . . . Không quá tốt.

Đinh Hạo ở trong đầu bất mãn nói:

- Đây hai vị, nếu phát hiện ra cái gì thì cứ nói, hùa dọa người ta là không đúng.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử sợ?

Kiếm Tổ cười gian nói:

- Không sao, ta chỉ nhìn ra một chút manh mối, vấn đề không lớn, có lẽ là cơ duyên với người.

Đao Tổ sửa giọng trầm trọng, cười nói:

- Ủm! Đa số thời gian tiện tổ không đáng tin nhưng lần này nói đúng tiếng người. Nếu thật sự là cách cục trong truyền thuyết thì có lẽ người rất may đây.

Kiếm Tổ tức giận quát:

- Cha nó, bà điên, lão tử có chỗ nào không đáng tin? Người không đáng tin mới là người!

Đao Tổ cười to bảo:

- Ui chao, giận rồi? Hay là lão nương kể chuyện anh hùng không đáng tin của người ra?

Kiếm Tổ tức điên, không có chút phong phạm tiền bối cao nhân, chửi ầm lên:

- Nói, nói hết đi, không phải người không có chuyện xấu hổ. Đến đây, ai không nói thì kẻ đó là tôn tử!

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh thô như cọng dưa, vội cắt đứt liên lạc tránh cho bị hai lão quái ngày nào cũng thời mẫn kinh cái lộn bề đầu.

May là Kiếm Tổ, Đao Tổ cãi nhau một trận khiến Đinh Hạo bình tĩnh tâm tình.

190. Chương 190: Thần Dao, Cường Nhân Của Vấn Kiếm Tông

Dưới đáy sông có ba, bốn mươi cái xác võ giả lưu lạc, vết máu đỏ dọc theo vằn nham thạch và khe hở chảy ra ngoài, không khí nồng nặc mùi máu gay mũi, âm trầm quái dị.

- Lại là đám tôn tử bá đạo Tinh Vấn tông xuống tay.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong liếc sơ vết thương nhìn ra nguyên nhân cái chết.

Không hiểu sao Đinh Hạo bỗng bài xích, khinh thường cái tên Tinh Vấn tông.

Lý Mục Văn lầm bầm điều gì đó, bắn ra lửa tím đốt xác.

Đinh Hạo vận chuyển huyền công cảnh giác, âm thầm tới gần Lý Lan, nhỏ giọng nói:

- Chỗ này có chút lạ, cẩn thận.

Lý Lan nhẹ gật đầu.

Cường Nhân Lữ Cường Tử Sam Nam Viện đi ở đằng trước cười khẩy:

- Xì.

Cường Nhân Lữ Cường coi rẻ lời Đinh Hạo nói, trào phúng hần quá nhất gan.

Đinh Hạo không nói chuyện.

Đinh Hạo rất hy vọng là do hần nghĩ nhiều, cảm giác sai lầm.

Đám người dọc theo lòng sông leo lên bờ bên kia, đi tới cửa thành lớn. Khí lạnh u linh rớt cuộc biến mất khỏi cảm giác của Đinh Hạo như chưa từng xuất hiện.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu biểu hiện bình thường một chút, lại lười biếng ngáy.

Mọi người đạp đá lót bề đi vào thành lớn, đạp vào mặt là phế tích tĩnh lặng.

Đây là một tòa cổ thành đã hoàn toàn hoang phế, một số thần tượng, lầu các sụp đổ, trên mặt đất còn giữ dấu vết chiến đấu gần đây. Huyền khí các loại thuộc tính dây dưa trong không khí, có thể thấy trước đó khi các môn phái công phá cấm chế di tích thượng cổ đã tổn nhiều lực lượng.

Từng đoàn ma trời lơ lửng trong phế tích mang đến một chút ánh sáng nhạt.

Nơi này đúng là một tòa quỷ thành.

Nhưng chỗ này từng lưu trữ các loại thần binh, đan dược, huyền khí, bí tịch và kho báu, đều bị chín môn phái quét sạch không chừa cái gì.

Lúc trước mấy vạn võ giả lưu lạc và tán tu, các đệ tử cao thủ chín môn phái tuôn vào không biết đã đi đâu. Tòa thành to lớn trống trơn, thậm chí không nghe thấy tiếng bước chân, không khí quái dị.

Trong phút chốc mọi người đã tới một quảng trường thập tự trung tâm thành lớn.

Trung tâm quảng trường dựng một pho tượng khổng lồ cao trăm thước. Mặt pho tượng đã mờ hồ, tay cầm kiếm to bằng đá từ giữa nứt thành ba khúc, nhưng vẫn có hơi thở sắc bén ập vào mặt. Hơi thở hồng hoang tang thương xa xưa khiến người nghẹt thở, như pho tượng đá khổng lồ này tùy thời sống lại.

- Đọc rồi, để ta nói sắp xếp kế tiếp.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong nhìn lướt qua pho tượng to, xoay người ngẩng đám các đệ tử ký danh.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong nói:

- Hiện chúng ta đang ở tầng thứ nhất di tích thượng cổ tông phái, các góc chỗ này đã bị tìm tòi hết không bỏ sót cái gì, nên không có giá trị mạo hiểm. Mục tiêu chủ yếu của chúng ta là tầng thứ hai, ba dưới lòng đất.

Mọi người im lặng lắng nghe.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong tiếp tục bảo:

- Quảng trường thập tự này có năm con đường đi thông khu vực khác nhau dưới lòng đất tầng hai. Bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ chia thành năm tiểu đội, giáo viên các viện và đệ tử ký danh, thêm một đệ tử tam đại tự chọn một hướng. Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc rồi lập tức xuất phát đi tầng hai di tích thượng cổ.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong là thủ lĩnh lần rèn luyện này, sẽ không ai phản đối lời của gã.

Mọi người ở trên quảng trường nghỉ ngơi, vận công điều tức, bổ sung nước và thực vật. Đoàn người chia năm tiểu đội, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong và một đệ tử tam đại tên Mã Nhất Phi mang theo ba đệ tử ký danh Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi chọn hướng chính đông.

Liễu Tùy Phong, Tổng giáo viên Bạch Sam Trung Viện mang theo Thất Nghĩa Minh, Lương Phi Tuyết, Vô si Trần Thắng chọn hướng tây nam.

Hồng Sam Tây Viện chọn hướng tây.

Tử Sam Nam Viện chọn hướng chính nam.

Hoàng Sam Bắc Viện chọn chính bắc.

Năm tiểu đội có một vị Tổng giáo viên, một đệ tử tam đại, phân tổ như vậy là hợp lý nhất.

Không chút nghi ngờ, đứng ở góc độ tông môn đây là cuộc khảo sát đặc biệt với các đệ tử ký danh năm viện.

* * *

Hướng chính đông, lối vào tầng hai dưới lòng đất là bên mé bậc thang thần điện cực kỳ rộng lớn sau khi đi khoảng mười dặm.

Đây là cái hố bị một lực lượng cường đại đánh ra, một cầu thang xoắn ốc giữ gìn rất hoàn chỉnh xoay tròn kéo dài xuống hắc ám.

Đừng nhìn Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong ngày thường cười giỡn thích kéo thù hận, không đứng đắn nhưng lúc này gã biểu hiện rất đáng tin. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vận chuyển huyền công, toàn thân bốc cháy ánh sáng vàng nhạt bao phủ Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong phát ra khí thể cường đại.

Năm người bước xuống bậc thang xoay tròn.

Cảm giác như đi trong địa ngục hắc ám, mọi người chỉ nghe thấy tiếng bước chân, tiếng hít thở của mình.

Không biết đi xuống dưới bao lâu, Đinh Hạo cho rằng đã xuống năm trăm thước lòng đất.

Rốt cuộc phải tây phương truyền đến tiếng chiến đấu la hét kịch liệt.

- Cút, ai dám giành với lão tử? Ta phát hiện thanh thần đao này trước!

- Ha ha ha ha ha ha! Ai có tài thì có báu vật. Vương Hồ, ta khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn để lại thanh đao rồi đi đi, đừng vì một phút tham lam mà chôn vùi sinh mạng.

- Nói nhảm với hần nhiều như vậy làm gì? Mọi người cùng xông lên chém hần, cướp thanh đao!

Sau các tiếng rống là mây tiếng hét, binh khí va chạm vang lên không dứt. Mơ hồ có kim loại ma sát kịch liệt trong bóng tối toát ra hỏa hoa chớp tắt.

- Khoan đánh, có người đến nữa!

Nhận ra đám người Đinh Hạo đến, hai bên chiến đấu bỗng còn thở gấp lùi ra, tràn ngập địch ý nhìn hướng phát ra tiếng bước chân, sợ có người tranh giành cái gọi là thanh đao của bọn họ.

Nhưng rất nhanh mắt nhóm người này lờ ra, về mặt ủ rũ.

Vấn Kiếm tông!

Không ngờ là người Văn Kiếm tông đến.

Khoan nói uy thế hiển hách của Văn Kiếm tông, chỉ nói nam nhân trung niên râu ria hơi tao bao đi đằng trước nhất toàn thân thiêu đốt lửa huyền khí màu vàng kim như chiến thần bước ra từ hắc ám, cách xa hai, ba mươi thước toát ra khí thể đủ khiến

bọn họ cảm thấy run rẩy.

Xem ra không giữ được thần đao rồi.

Hai bên cười khỏ nhìn nhau, dịch ý tan biến. Sớm biết như vậy mọi người đã ngồi xuống thương lượng với nhau, bây giờ gọi người Văn Kiếm tông đến làm tất cả trắng tay.

Hai nhóm người đang định ngoan ngoãn đưa qua thần đao, nhanh chóng rời đi.

Chính lúc này . . .

191. Chương 191: Tập Kích, Ngụy Cơ Ẩn Giấu

- Ô, chào các vị, buổi sáng tốt lành. Đã ăn gì chưa? Đánh nhau trong này làm gì?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cười tủm tủm chào hỏi:

- Không sao không sao, các người tiếp tục, chúng ta chỉ là đi ngang qua, hì hì, đi ngang qua.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không dừng bước mang theo đám người Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi, Mã Nhất Phi lướt qua giữa hai nhóm người, biến mất trong bóng tối mênh mông.

Hai nhóm người trở mắt liú lười một lúc sau, xác định người Văn Kiếm tông không có ý đồ cướp đoạt thần đao mới thở phào một hơi, đột nhiên hét một tiếng lao qua chém giết tiếp.

* * *

Đinh Hạo trầm buồn cười.

Thần đao quái quỷ gì đó chỉ là một thanh cổ đao sắc bén một chút, còn bị hỏng, chỉ xem như đồ cổ niên đại xa xưa, kém hơn thanh long văn huyết đao của Đinh Hạo một bậc. Một đám người vì thanh đao như vậy giành giết chảy máu đầu, thứ này dù là đệ tử ký danh Văn Kiếm tông cũng không lọt vào mắt.

Do đó thấy được tài nguyên tu luyện của võ giả lưu lạc và tán tu thiếu thốn đến nhường nào.

Chỉ có đại môn phái mới là lẽ phải.

Tận cùng bậc thang xoắn ốc là các con đường cong cong quẩn quẩn như mê cung thông bốn phương. Mỗi lối rẽ có ba, bốn con đường đi hướng khác nhau. Càng đi sâu vào xác chết dưới đất càng nhiều, đều là võ giả lưu lạc mới chết không lâu, chắc vì tranh giành gì đó mà đánh nhau.

Không có ánh sáng bao phủ trên mặt đất và quy tắc trò chơi, trong bóng tối mọi chuyện khủng bố đều có thể xảy ra.

Nơi này mạng người rẻ như cỏ rác.

Trong không khí nồng nặc mùi máu.

Đột nhiên . . .

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đi đằng trước nhất hừ lạnh một tiếng, lưng gã bắn ra một luồng kiếm quang rực rỡ nhanh như chớp vòng quanh Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi.

Trong không trung vang lên một chuỗi tiếng kim loại va nhau khe khẽ.

Đinh Hạo dựng đứng tóc gáy, cảm giác nguy hiểm chưa từng có tràn ngập toàn thân. Tay phải Đinh Hạo hư không siết lại, thanh kiếm rỉ sét nằm trong tay. Một tia khí lạnh màu bạc ngưng kết ra bông tuyết lượn lơ quanh thân Đinh Hạo.

Lý Lan ở bên cạnh cũng hành động.

Một tầng sáng bạc nhạt như ẩn như hiện từ bao tay cổ kính màu bạc bao phủ Lý Lan vào trong, tràn ngập hơi thở tinh thuần thánh khiết.

Trong ba đệ tử kỳ danh chỉ có Lư Bằng Phi là đứng ngây như phỗng, không biết chuyện gì xảy ra.

Đinh Hạo, Lý Lan thấy rõ ràng trong khoảnh khắc vừa rồi có vô số ngân châm như lông trâu từ bóng tối xung quanh bắn vù vù tới, âm thầm bao phủ năm người Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi, Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi.

Nếu không nhờ Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong sớm phát hiện lấy kiếm quang thất luyện quét ngân châm thì lúc này mọi người đã bị nguy hiểm.

- Bà nội nó, tạp chủng Tinh Vãn tông, dám đánh lén lão tử!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong như con gấu bị chọc giận nhảy cẫng lên chửi mắng, tay nắm trường kiếm, kiếm quang đầy trời như cá voi hút nước hút vào trường kiếm. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong chém ra tựa một vệt ánh sao bay vào hắc ám.

Cùng lúc đó, Mã Nhất Phi cao thủ đệ tử tam đại khác lắc người như u linh biến mất tại chỗ, nhập vào bóng tối.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong xuyên qua vách đá bên cạnh, không gian vang tiếng nham thạch rớt xuống như sấm rền.

Trong tiếng nổ, Đinh Hạo, Lý Lan nhảy bén nghe được một tiếng khê kêu, hiển nhiên kẻ địch giấu trong bóng đêm đã bị thương.

Không đợi Đinh Hạo, Lý Lan có phản ứng gì đã thấy hoa mắt, Mã Nhất Phi xách một người áo đen mặc y phục võ sĩ dán sát thân trở về chỗ cũ.

Mã Nhất Phi ném người áo đen xuống đất:

- Chạy ba tên, bắt được một.

Mã Nhất Phi không uống là đệ tử tam đại của Vãn Kiếm tông, phối hợp với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong chặt chẽ. Thân pháp chột lóe đó cực kỳ kinh diễm.

Lần phối hợp này thể hiện hiệu quả Vãn Kiếm tông tầng tầng thử thách đệ tử, khi gặp tập kích Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi không hề hoảng loạn thậm chí không giao lưu, chớp mắt đã phân công xong, phản kích như đã diễn luyện vô số lần.

Từ binh là một thanh niên mặt trắng bệch, xấu xí, bộ dáng đanh đá.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cười nhe răng có vẻ ngu đầu, hươu nắm tay:

- Bà mẹ nó, người tốt nhất là ngoan ngoãn khai ra, đừng để lão cho người muốn sống không được.

- Hì hì, các người chết chắc rồi . . .

Mắt người áo đen lóe tia độc ác, cúi đầu cười hì hì mấy tiếng. Hơi thở kỳ dị dâng lên từ người gã, bỗng nhiên thân thể gã trương to như khí cầu thổi phồng.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong biến sắc mặt nói:

- Bà nội nó, cẩn thận!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong phóng ra ánh sáng bảo vệ Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Thanh niên áo đen nổ tung, máu thịt và xương trắng như nganh nổ bắn bốn phương tám hướng. Xương vụn màu trắng nhanh như tia chớp đâm vào ánh sáng vàng rồi bật ra ngoài, xuyên thủng vách đá bên cạnh để lại những cái lỗ sâu.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong lắc đầu, nói:

- Con chó này cũng độc ác thật.

Người áo đen chết, tất cả manh mối đều đứt đoạn.

Nhìn từ mặt ngoài dường như có kẻ âm thầm lên kế hoạch đối phó đoàn người Vãn Kiếm tông, nhưng nơi này long xà hỗn tạp, chín đại môn phái tranh đấu gay gắt. Mới rồi ngân châm bạc bắn ra là thủ đoạn của Tinh Vãn tông nổi tiếng về ám khí, nhưng không thể bài trừ khả năng có người giả họa.

Tuy nhiên Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi không vì chuyện này mà bối rối.

Thời gian trước kia không biết Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi đã bao nhiêu lần gặp chuyện tương tự, không để uy hiếp của người áo đen vào lòng. Đám người nghỉ ngơi một lúc sau mang ba lính mới đệ tử ký danh tiếp tục đi tới.

Mã Nhất Phi hưng phấn hỏi:

- Mười năm, rốt cuộc có thể cùng Vương sư huynh kể vai chiến đấu một lần nữa.

Đó là một thanh niên hai mươi lăm, sáu tuổi, hơi ngại ngùng, có vẻ Mã Nhất Phi rất tôn kính Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không nói chuyện.

Mã Nhất Phi tiếp tục bảo:

- Thật nhớ mười năm trước, nếu Đường sư huynh còn ở . . .

Bỗng nhiên Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nổi giận, cực kỳ thô bạo đánh gãy lời của Mã Nhất Phi:

- Câm miệng!

Trong khoảnh khắc này Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong luôn cười giỡn bỗng nhiên phát ra khí thế cực kỳ mạnh mẽ, lạnh băng, như con yêu thú phát cuồng. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong thay đổi thành người khác, lạnh lùng mà âm trầm.

Đinh Hạo cảm giác như có một ngọn núi cổ đè lên trái tim.

Lý Lan cúi đầu, khẽ thở dài.

Bằng Hỏa Cửu Chuyển kim thân ngậy ra, chẳng những không giận mà còn cúi đầu rụt rè nói:

- Xin lỗi, Vương sư huynh, ta không nên . . .

192. Chương 192: Nói Nhiều, Thương Khó Không Gian Nửa Đông Lại

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong thở dài một hơi, không chút dấu hiệu trở về con người giỡn hớt.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhẹ vỗ vai Mã Nhất Phi, quay đầu nói với ba người Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi.

- Này ba tên lính mới, nói thật cho ta biết vừa rồi có sợ không? Hì hì, bây giờ đã hiểu rồi đi? Đây chính là Tuyệt Châu, chính là giang hồ, ở mặt ngoài gió êm sóng lặng, ai nấy thân thiện nhưng sóng ngầm dữ dội. Có khi người chết cũng không biết mình chết như thế nào, là ai giết chính mình.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong ngừng một lúc, vuốt cằm tiếp tục bảo:

- Mới rồi Đinh Hạo, Lý Lan biểu hiện không tệ. Này Lư Bằng Phi, tiểu tử ành người nếu không tiến bộ một chút thì lần sau có lẽ chính là người chết. Mỗi lần rèn luyện trong di tích đều có đệ tử ký danh chết. Ha ha ha ha ha! Sợ không?

Đinh Hạo, Lý Lan bất đắc dĩ lắc đầu, tiện nhân này lại kéo thù hận.

Lư Bằng Phi bị hù sợ mặt trắng bệch. Từ sau khi vào di tích thượng cổ tối tăm này Lư Bằng Phi đã phập phồng lo sợ, trận đánh bất ngờ vừa rồi hù gã sợ hết sức. Bây giờ Lư Bằng Phi tiếp tục bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong vô lương tâm hù dọa, gã cảm giác bắp chân bị chuột rút.

- Tốt rồi, chúng ta tiếp tục.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong cất bước đi vào đường hầm tối tăm.

- Đi, các chàng trai. Đừng quá lo, nguy hiểm và cơ duyên cùng tồn tại, tông môn phái các người vào chỗ nguy hiểm này tuyệt đối không phải để các người chịu chết. Trừ muốn rèn luyện tâm tính, thực lực của các người ra còn thử thách may mắn, cơ duyên. Khi ta và Vương sư huynh còn là đệ tử ký danh cũng từng đi nhiều chỗ nguy hiểm.

Mã Nhất Phi cười khích lệ ba lính mới.

Mã Nhất Phi vừa đi vừa mỉm cười nói:

- Các người là đệ tử ưu tú nhất Thanh Sam Đông Viện, bình thường đệ tử có thiên phú không tệ thì vận may cũng khá. Trong hư vô luôn có lực lượng bí ẩn khống chế vận mệnh của mỗi người, môn phái hy vọng các người có thể dựa vào may mắn của mình thu hoạch trong di tích thượng cổ này.

Đinh Hạo kiềm không được hỏi:

- Nhưng chẳng phải di tích thượng cổ đã bị cao thủ chín môn phái sư tầm hết rồi sao? Chúng ta còn khám phá được gì không?

Mã Nhất Phi vừa đi vừa nói:

- Chính vì đã bị cao thủ tìm kiếm một lần nên mới phái các người đi thử vận may. Nếu các người rất may mắn thì có lẽ sẽ được chút thu hoạch tại đây. Nếu đưa các người vào di tích chưa được tìm kiếm, dù các người có vận may nghịch thiên nhưng thực lực không tốt không thể phá mở các tầng cấm chế sẽ gặp họa sát thân, đó là hại các người.

Mã Nhất Phi rất có kiên nhẫn giải thích rằng:

- Tông môn nắm chắc khó khăn rèn luyện có chừng mực, điểm này thì Vấn Kiếm tông chúng ta tốt nhất trong chín môn phái.

Trong lời nói của Mã Nhất Phi rõ ràng tự hào, khen ngợi môn phái của mình tuyệt đối.

Hiếm khi gặp một sư thúc đệ tử tam đại thân thiện, hỏi gì đáp nấy, Đinh Hạo bị nhiễm tật nói nhiều của Kiếm Tổ, Đạo Tổ.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Nói vậy thì chẳng phải là tên mập Nhậm Tiêu Dao nghịch thiên rồi? Nhậm Tiêu Dao rất may mắn, không chừng hắn sẽ phát hiện điều gì tại đây.

- Ủm! Môn phái rất xem trọng Nhậm Tiêu Dao, nếu lần này có ai được thứ gì tại đây thì hắn sẽ là một người trong số đó. Vận may của Nhậm Tiêu Dao thật sự quá tốt.

Mã Nhất Phi nói xong nhìn Đinh Hạo, cười cười:

- Nhưng môn phái hy vọng rất lớn vào người, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết và Lý Lan.

Mã Nhất Phi liệt kê tên vài người nhưng không có Lư Bằng Phi.

Thiếu niên tâm kế âm trầm cúi đầu, không muốn bị người khác thấy trong mắt dâng lên độc ác, không cam lòng.

Đinh Hạo khó hiểu hỏi:

- Nhưng chúng ta cứ đi lung tung cầu may sao?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong bỗng quay đầu lại chửi ầm lên:

- Tiểu tử thôi, tối hôm qua ngươi đi đâu làm chi? Lão đoán ngươi lại ngứa da thêm đánh đúng không?

- Ngày hôm qua phát quyển sách nhỏ đâu? Bà nội nó ngươi có nhìn không? Mặt trên ghi rõ ràng chúng ta cần tra xét mấy chỗ vậy mà ngươi không biết?

Đinh Hạo bị mắng xối xả, cúi đầu ra vẻ đáng thương.

Đêm qua bận rộn cả đêm, Đinh Hạo chưa kịp đọc quyển sách Lý Lan đưa cho.

Trong khi nói chuyện đằng trước có tiếng người ồn ào đánh vỡ bóng tối tĩnh lặng.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong gật đầu, nói:

- Ủm! Được rồi, đến điểm tra xét thứ nhất. A, đã có người phát hiện trước rồi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong bước nhanh hơn.

Chốc lát sau năm người Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi, Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi đến tận cùng đường hầm.

Phía trước đông đúc đầu người, mấy chục ngọn đuốc đốt cháy chiếu sáng hắc ám vô tận.

Đây là một vách đá đen thui.

Vách đá một mặt kéo lên tầng trên không gian, cao cỡ mấy ngàn thước. Dưới vách đá đứng khoảng hơn một trăm người chia thành vài nhóm, không khí căng thẳng đậm mùi thuốc súng, bọn họ đang tranh giành gì đó. Dưới đất có mấy chục cái xác còn hơi ấm, vừa chết không lâu.

Đều là vài võ giả lưu lạc và tán tu, không có người chín môn phái.

Nghe tiếng bước chân của nhóm Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi, Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi, trong đám người có kẻ thô lỗ quát lớn.

- Là ai? Không muốn chết thì cút đi, chỗ này đã là của chúng ta!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cười toe toét bước ra, toàn thân đốt cháy ánh lửa vàng, rất là đáng đánh chào hỏi:

- Chào mọi người, à, chắc bây giờ đã là giữa trưa. Hừm, mọi người ăn trưa ngon miệng, đã ăn chưa? Mới rồi ai kêu ta cút? Bà mợ nó, còn ngang hơn đại gia ta? Đứng ra cho đại gia ta nhìn xem.

Trong đám người vang tiếng hút ngụm khí lạnh.

Người của Vãn Kiếm tông!

Người có danh, cây có bóng. Chín đại môn phái cao cao tại thượng, cao thủ như mây, thế lực thâm sâu. Những võ giả lưu lạc và tán tu như bọn họ không thể sánh bằng.

Lại thêm Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong phát ra hơi thở huyền khí cao cỡ mấy tầng lầu, mạnh mẽ đáng sợ, đủ cần quét mọi người có mặt. Người vừa rồi không hỏi đồ đen đã chửi thề đánh rùng mình, núp trong đám người không dám hó hé, sợ bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhận ra.

Một người bộ dạng văn sĩ trung niên đứng ra, khép cây quạt lại, chấp tay nói:

- Thì ra là bằng hữu Vãn Kiếm tông, chúng ta thất kính.

Một lão nhân râu tóc màu vàng mập mạp cười híp mắt nói:

- Tại hạ là thành chủ Hoàng Tín của Vân Hải thành, mấy vị này đều là võ giả thủ hộ Vân Hải Thành, xin chào bằng hữu Vãn Kiếm tông.

Một nam nhân vạm vỡ hai tay cầm kích to cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đến đúng lúc, phát hiện chỗ này có một thương khố không gian nửa ngưng tụ, chúng ta vì giành quyền sở hữu nên giằng co không dứt, nếu cao nhân Vãn Kiếm tông đã tới thì không ngại chủ trì công bằng giúp chúng ta được không? Tin tưởng cao nhân danh môn đại phái có thể xử lý sự việc công bằng.

Nam nhân vạm vỡ nói câu này khiến văn sĩ trung niên, lão nhân mập Vân Hải Thành nhú mày.

193. Chương 193: Mèo Bài, Nam Nhân Xấu Xa Vô Sĩ

Lúc này bên dưới vách đá đen đứng là ẩn giấu một thương khố không gian nửa ngưng tụ lúc trước chưa bị phát hiện, chắc là một võ khố nhỏ của thương cổ tông môn. Theo thời gian trôi qua đã rách nát, không gian bên trong thương khố không gian nửa ngưng tụ hỗn loạn, thần thức không thể thăm dò. Muốn có được thứ cất giữ bên trong chỉ có thể dùng cách nguyên thủy sờ mó trong không gian hỗn loạn, nếu may mắn sẽ mò được một thứ hiếm hoi.

Lối vào thương khố không gian nửa ngưng tụ nằm dưới vách đá, là một đốm sáng đen, đường kính chưa đến ba tấc, vừa lúc cho một cánh tay luồn vào.

Đám tán tu vì giành giành quyền sở hữu thương khố không gian nửa ngưng tụ đã ra tay quá nặng, mấy chục người chết. Phe nam nhân cầm kích yếu thế, sắp bị gạt ra vừa lúc đám người Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, Mã Nhất Phi, Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi đến. Đùng thấy bề ngoài nam nhân cầm kích thô cuồng nhưng trong thô có tế, nói rõ chuyện thương khố không gian nửa ngưng tụ có lẽ bọn họ có cơ hội chia một chén canh.

- Ô, thương khố không gian nửa ngưng tụ ẩn giấu? Thứ tốt đây.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong cười hì hì bước tới dưới vách đá, quan sát một lúc. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong thò tay vào đốm sáng đen, vẽ mặt dâm đảng, lăm bằm cái gì đó, sờ mó lung tung.

Đám tán tu nhìn Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong không khách sáo bá chiếm thương khố không gian nửa ngưng tụ, trong lòng rất không cam tâm nhưng không biết làm sao.

- Cha nó, bên trong không có gì.

Ba, bốn phút sau Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong biến sắc mặt, rút tay ra, chửi ầm lên. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong không may mắn, sờ nửa ngày không mò được cái gì, tức giận giậm chân.

Đám tán tu thở phào một hơi.

Bọn họ sợ vị này cuồn đi bảo bối bên trong, giờ thì tốt rồi, vẫn còn cơ hội.

- Được rồi, cất binh khí đi, đánh lộn ầm ĩ còn ra thể thống gì? Đây, nói người đấy, nhìn cái gì? Cất vũ khí đi. Ta đếm một hai ba mọi người xếp hàng, lần lượt đi lên sờ.

Bộ dạng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong cố chấp không nói lý, võ trăn nghĩ ra một cách, buộc tất cả xếp hàng.

Đám tán tu sợ Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nên đành cười khổ xếp hàng.

Nhưng đây cũng là cách tốt, hơn là dao trắng đâm vào rút ra dao đỏ.

Mới đầu có người muốn chen ngang, trật tự rối loạn. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong ra tay nhắc mấy tên không giữ quy tắc lên ném xuống hàng chót, thế là đám tán tu ngoan ngoãn hơn. Rất nhanh một hàng dài trăm người đã xong.

Xếp đằng trước nhất là lão nhân mập, xếp thứ hai là văn sĩ trung niên, nam nhân cầm kích vạm vỡ xếp thứ bảy.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vừa lòng gật đầu, nói:

- Ủm! Không sai, ngoan ngoãn xếp hàng mới là hài tử ngoan. Con người ta ghét nhất là chen lấn và không giữ trật tự.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vẫy tay với đám người Đinh Hạo xếp giữa hàng, cười nói:

- Qua đây, chúng ta sờ trước, ha ha ha ha ha ha!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói xong rất là vô sỉ lại thò tay vào đống sáng đen.

Đám người lão nhân mập sa sầm nét mặt.

Quá vô sỉ, táng tận lương tâm!

Chẳng phải bảo không cho chen ngang sao? Chẳng phải đã nói ghét nhất không giữ trật tự sao? Tại sao người Văn Kiếm tông có thể lấn hàng mò trước? Bản thân người còn sờ hai lần?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong mặc kệ bọn họ, miệng lầm bầm ‘bảo bối bảo bối mau vào tay ta’ vừa sờ soạng trong đoàn sáng. Khoảng ba, bốn phút sau biểu tình của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cực kỳ khó xem.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong giờ chân mắng:

- Tổ cha nó thật là phản khoa học, thực lực của lão tử cao như vậy tại sao không sờ được cái gì?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong tức giận nhìn đám người lão nhân tóc vàng mập mạp, văn sĩ trung niên, nam nhân vạm vỡ cầm kích.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong hỏi:

- Nói thật đi, có phải là các người đã lấy hết thứ ở bên trong không?

- Không có không có, chúng ta còn chưa kịp sờ.

- Đúng đúng, thật tình không có!

- Không tin thì người đến soát người đi.

Lão nhân tóc vàng mập mạp, văn sĩ trung niên, nam nhân vạm vỡ cầm kích mặt nhăn nhó vội giải thích với bệnh thần kinh Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong. Đúng vậy, văn sĩ trung niên, nam nhân vạm vỡ cầm kích, lão nhân tóc vàng mập mạp đã xem Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong Văn Kiếm tông không có chút phong độ cao nhất là bệnh thần kinh.

- Bà nội nó, chắc chắn là vì sáng hôm nay xuất phát lão tử không rửa tay!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong hùng hổ, hậm hực dừng tay kêu Đinh Hạo lại sờ.

Đinh Hạo hơi tò mò.

Một thương khố không gian nửa ngưng tụ, bên trong không có vật gì tốt nếu không thì chín môn phái lần đầu tiên sâu tâm đã không bỏ qua nó, nhưng thử vận may cũng tốt.

Đinh Hạo vươn tay thò vào đống sáng đen.

Loại cảm giác này như thò tay vào hồ nước lạnh.

Bởi vì thương khố không gian nửa ngưng tụ qua năm tháng xâm thực đã biến hỗn loạn, không thể thấy tình hình cụ thể bên trong, chỉ có thể sờ lung tung xem vận may. Đinh Hạo mò nửa ngày không bắt được vật gì, trống rỗng.

Đình Hạo lắc đầu cười khổ, rút tay ra.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong trợn to mắt nói:

- Không phải đâu? Lại không sờ được? Thật vô dụng! Không lẽ hôm nay tiểu tử nhà ngươi cũng không rửa tay?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong rất bất mãn với biểu hiện của Đình Hạo.

Chính lúc này . . .

- Meo meo meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu luôn ngồi trên vai Đình Hạo đột nhiên hưng phấn nhảy lên bầu vào vách đá, luồn vuốt lông xù vào đốm sáng đen, cũng sờ mó.

Đình Hạo ngẩn ra.

Những người khác không ngờ có chuyện này.

Lòng đám tán tu nhỏ máu.

Khốn kiếp quá, người Văn Kiếm tông lẩn hàng, tại sao mèo của Văn Kiếm tông cũng chen vào giữa? Vô sỉ ời là vô sỉ!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu bỗng hưng phấn kêu lên:

- Meo meo!

Vuốt mèo rút khỏi đoàn sáng, có một thứ màu đen bị lấy ra.

Mọi người trợn tròn mắt.

- Ô, bên trong thật sự có đồ, bị súc sinh này sờ được. Ha ha ha ha ha ha! Đình Hạo, tổ cha nó ngươi còn không bằng một con mèo.

Miệng Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vẫn đáng đánh như cũ, không chút do dự bắt đầu gây thù.

Ngươi muốn gì đây? Chẳng phải ngươi cũng không sờ được gì sao?

Ngươi cũng không bằng con mèo!

Đình Hạo xoa trán, cảm thấy đen từ vuốt mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu.

Đình Hạo nhìn kỹ đó là một tấm thẻ hình trứng, to cỡ bàn tay, mép rìa bị mài trơn nhẵn, chín gihữa hơi thô ráp như thủy ma thạch. Một mặt là đồ án ba ngôi sao, mặt kia là một thập tự.

Thẻ hình bầu dục này không tinh xảo, khá nặng, trừ điều đó ra không có gì lạ.

Đình Hạo nhìn hồi lâu không biết thẻ này dùng làm gì.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhận lấy quan sát hết nửa ngày cũng không biết là gì, cuối cùng ném trả cho Đình Hạo.

- Chúc mừng ngươi, quà kỷ niệm. Ta đoán thứ này chắc là tấm thẻ phân rõ thân phận của các đệ tử tông phái cổ, chất liệu bình thường, không có giá trị gì lớn, có thể tưởng nhớ cổ nhân. Hừm, chính là như vậy.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu rất bất mãn kêu một tiếng:

- Meo!

Vốn Đình Hạo không ôm hy vọng gì, nghe Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói vậy thì cười hì hì, xoa mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu.

Đình Hạo cười nói:

- Không sao, ngươi mau lớn lên, chờ ngươi lớn hơn một chút ta sẽ làm thẻ mèo độc nhất vô nhị cho ngươi, hì hì.

194. Chương 194: Trộn Tròn Mắt, Ai Nói Ta Không Sờ Được?

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu rất vừa lòng liếm lòng bàn tay Đinh Hạo sau đó nhảy lên vai hắn, ngáy ngủ.

- Xem kia!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong lăm bằm, tiếp tục bảo:

- Người tiếp theo, Lý Lan, mau sờ, lên!

Mặt Lý Lan tối sầm bước lên, sờ đốm sáng đen nửa ngày cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, lắc đầu rời đi.

- Ài.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong còn thất vọng hơn Lý Lan, thở dài thườn thượt như chết phụ chết mẫu. Chờ Mã Nhất Phi cũng đi sờ vẫn không có thu hoạch, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong càng thở dài hơn phát tay kêu Lư Bằng Phi.

Trong lòng Lư Bằng Phi cực kỳ kích động, bước tới trước đốm sáng đen, người run run.

Lư Bằng Phi chậm rãi dứt tay vào, lòng thầm cầu nguyện, sờ soạng.

Lư Bằng Phi bỗng hưng phấn la lên:

- A! Hình như ta đụng trúng thứ gì!

Lư Bằng Phi rút tay ra, tay gã nắm một thanh trường kiếm đen nhạt, thân kiếm tối tăm đầy vân như nham thạch, mũi kiếm mơ hồ, dài khoảng một thước sáu, hình thức cổ kính toát ra năm tháng tang thương.

Đây là một thanh kiếm đá.

Trông không có chút sức sát thương, chỉ cần chạm nhẹ là kiếm sẽ gãy.

Như có linh tính mách bảo, Lư Bằng Phi thử rút huyền khí vào thân kiếm.

Bỗng kiếm tỏa ánh sáng đỏ rực làm mọi người mù mắt, lửa nóng cháy khiến người tỏa ra. Lư Bằng Phi vùng tay lên, xèo một tiếng kiếm đá chém ngang một khối nham thạch cao nửa thước như chém vào bùn, không phí sức chút nào.

Rất sắc bén!

Huyền khí!

Chắc chắn đây là trường kiếm huyền khí.

Đám đông kinh kêu, đám tán tu xếp hàng đôi mắt nhìn thèm nhều nước miếng, trong mắt khó thể che giấu hâm mộ, ghen tỵ. Chết tiệt, nếu cho bọn họ sờ trước thì không chừng kiếm đá huyền khí này thuộc về bọn họ.

Đây chính là huyền khí, huyền khí! Hoàn toàn luyện hóa nó rồi đủ để bất cứ ai có lực lượng vượt cấp khiêu chiến.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Lư Bằng Phi cực kỳ hưng phấn, điên cuồng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta sờ được rồi, một thanh thạch kiếm huyền khí, ha ha ha ha ha ha! Ta thật may mắn, các người thấy không? Ta có được một thanh trường kiếm huyền khí, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo và Lý Lan liếc nhau, ngậm cười, không nói gì.

Mã Nhất Phi mặt không biểu tình.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong thì nhảy tới trước mặt Lư Bằng Phi, vẫy tay nói:

- Cha nó, là huyền khí, mau cho ta nhìn xem, ha ha ha ha ha ha!

Lư Bằng Phi cười cứng ngắc, bản năng muốn từ chối. Nhưng Lư Bằng Phi nghĩ đến thân phận, thực lực của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đành miễn cưỡng đưa kiếm đá ra.

Lư Bằng Phi nhỏ giọng nói:

- Giáo sư sư thúc, là đệ tử phát hiện kiếm này, dựa theo môn quy nên thuộc về đệ tử . . .

- Biết biết, nói nhiều.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong mất kiên nhẫn khoát tay, cầm kiếm đá quan sát kỹ rồi tiếc nuối gật đầu, trả lại Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi vội ôm trường kiếm vào lòng, sợ nó bay đi.

Trong mắt Lư Bằng Phi tràn ngập đắc ý, liếc Đinh Hạo, Lý Lan. Lư Bằng Phi thầm quyết định nếu Đinh Hạo đòi xem thì gã sẽ mượn cơ hội trào phúng hắn.

Nhưng khiến Lư Bằng Phi thất vọng là từ đầu đến cuối Đinh Hạo không nhìn gã một lần, không có vẻ gì muốn xem kiếm.

- Được rồi, chúng ta đã sờ xong.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhìn đám tán tu, nói:

- Bây giờ các người sờ đi, ừm, xếp hàng từng người lên, ai dám không giữ trật tự thì lão tử diệt kẻ đó!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói rồi vỗ một chưởng, một luồng kiếm khí bắn ra vỗ một lỗ thủng sâu không thấy đáy đường kính nửa thước trên vách đá đen.

Lực lượng đáng sợ.

Mọi người đánh rùng mình, ngoan ngoãn theo trình tự đi lên sờ.

Ai đều nhìn ra được tên thần kinh này vì không sờ được bảo bối này ôm cục tức, không ai muốn đập mình.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vung tay lên:

- Chúng ta đi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong mang theo mấy người Mã Nhất Phi, Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi rời đi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đi vài bước, ngoái đầu lại gần giọng:

- Đừng để ta phát hiện các người không xếp hàng.

Đám tán tu bị tổ tông này vật vã sắp khóc, thầm nhu người đi mau, đi lẹ giùm.

Bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong uy hiếp, mãi khi đoàn người Vãn Kiếm tông đi xa đám tán tu không dám rối loạn trật tự, ngoan ngoãn xếp hàng sờ. Ngẫu nhiên có người được bảo bối, trong đám người vang tiếng reo hò.

Tâm tình Lư Bằng Phi cực kỳ tốt.

Đinh Hạo, Lý Lan không có được thứ gì, Lư Bằng Phi siêu may mắn được một thanh trường kiếm huyền khí. Điều này nói lên cái gì? Nói lên khí vận võ đạo của Lư Bằng Phi hơn xa Đinh Hạo, Lý Lan, gã vượt qua hai người này trong trắc nghiệm vận may của môn phái, xếp hạng nhất.

Chờ khi về sơn môn, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện sẽ không mất với gã nữa.

Lại nói có thanh kiếm này, chờ kết thúc rèn luyện, trong đại tái năm viện lần hai gã có thể đánh bại cao thủ các viện khác, rất có hy vọng vượt trội tất cả.

Lư Bằng Phi tưởng tượng mọi người nhìn chăm chú gã đánh bại đám người Đinh Hạo, Lý Mục Vân là gã thấy lằng lằng, miệng ngậm nga.

Lư Bằng Phi thậm chí đi tới trước mặt Đinh Hạo, không ngừng rút huyền khí vào kiếm đá kích phát lực lượng, khoe khoang uy lực đáng sợ của kiếm đá, khoe rõ ra mặt. Đinh Hạo như không nhìn thấy, Lư Bằng Phi cố ý cho rằng trong lòng hắn rất hâm mộ, ghen tỵ cố tình tỏ vẻ không quan tâm.

Lư Bằng Phi kiếm không được chủ động mở miệng, giả bộ đùa giỡn nói:

- Không ngờ hôm nay thật may mắn. Phải rồi, Đinh sư huynh, bây giờ ta cảm thấy thạch kiếm huyền khí này chắc người cũng không là đối thủ của ta được.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên trào phúng, lắc đầu, nói:

- Ta cảm thấy không thể nào.

- Không thể nào?

Lư Bằng Phi cố nén tức giận, trào phúng:

- Chẳng lẽ Đinh sư huynh cảm thấy thanh kiếm rỉ sét như cục than của người sắc bén hơn trường kiếm huyền khí của ta sao?

Đinh Hạo rất nghiêm túc gật đầu, còn nghiêm trang nói:

- Đó là một mặt, còn nguyên nhân khác là thật ra ta mới sờ được một thứ.

Đinh Hạo nói rồi xòe tay ra, ánh sáng chợt lóe.

Lư Bằng Phi trợn to mắt, cứng lưỡi.

Lư Bằng Phi suýt rớt tròng mắt.

Bởi vì trong tay Đinh Hạo cũng có một thanh kiếm đá.

Một thanh kiếm đá giống y hệt như kiếm đá huyền khí của Lư Bằng Phi.

Thậm chí nhìn hình dáng, độ rộng, độ dày, mức độ tinh xảo, các mặt thì kiếm đá của Đinh Hạo hơn xa kiếm đá huyền khí của Lư Bằng Phi.

- Chẳng . . . Chẳng phải là người không sờ được cái gì sao? Vậy là sao?

Nụ cười đông trên mặt Lư Bằng Phi, gã không hiểu nổi tại sao lại như vậy? Rõ ràng Đinh Hạo không sờ được thứ gì.

195. Chương 195: Biến Dịch, Thanh Âm Trong Di Tích Thượng Cổ

Đinh Hạo nói:

- A! Người nói chuyện vừa rồi? Chẳng qua ta phối hợp với Tổng giáo viên sư thúc lừa đám tán tu.

Đinh Hạo rút một chút huyền khí bằng sương phong tuyết vào kiếm đá, thanh kiếm biến trong suốt lấp lánh. Một đoàn sáng lạnh đáng sợ bắn ra thân kiếm. Trong không khí bỗng chốc lạnh lẽo, vách tường và mặt đất kết một tầng băng lam nhạt.

Uy lực thanh kiếm này trên cả trường kiếm của Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi ử rừ.

Càng khiến Lư Bằng Phi tan vỡ là Đinh Hạo thử uy lực kiếm đá xong chưa ngừng lại, không biết hắn lấy đâu ra một thanh trường đao bằng đá, rồi trường thương đá, trường cung đá. Đinh Hạo một hơi đổi bảy, tám binh khí bằng đá, mỗi một cái có uy lực không thua gì kiếm đá của Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi ngơ ngẩn.

Lư Bằng Phi hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ai ngờ Lư Bằng Phi chưa thoát khỏi ác mộng.

Không chỉ là Đinh Hạo, Lý Lan cười tủm tỉm lấy mấy món ra khỏi bao tay trữ vật của mình. Kiếm đá, đao đá, chùy đá, các loại binh khí. Lý Lan đầy hứng thú nghiên cứu, tuy gã không nói gì nhưng rõ ràng là cố ý đả kích Lư Bằng Phi.

- Ha ha ha ha ha ha! Xem ra mọi người đều có thu hoạch khá khẩm.

Không biết từ khi nào Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nắm một đôi chùy đá bát giác to, gã rút vào huyền khí phóng ra khí thế khiến người hoảng loạn.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong vui sướng khoe khoang:

- Ha ha ha ha ha ha! Hãy xem đôi chùy đá của ta, to nhất. Ha ha ha ha ha ha! Chắc chắn uy lực cũng mạnh nhất, các người có ai may hươn ta? Ha ha ha ha ha ha! Đao đá, kiếm đá cái gì không đáng giá, chùy to mới là vua!

Mã Nhất Phi lặng lẽ lấy từ trong không gian trữ vật một thanh kiếm đá dài hai thước, rộng một thước hươ.

- Được rồi, người thắng.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong hậm hực cất chùy đá của mình, không khoe nữa. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong phát hiện chùy đá của gã so với kiếm đá to của Mã Nhất Phi thì kích cỡ còn kém một bậc.

- Chuyện . . . Chuyện này là sao?

Lư Bằng Phi muốn học máu, hét to:

- Sao các người . . . Sao đều . . . Đều . . .

- A! Chẳng qua là người quá thành thật.

Lý Lan thản nhiên nói:

- Người đứng là không hiểu rõ Tổng giáo viên sư thúc, đã khi nào hắn chịu thiệt chưa? Hôm nay liên tục sờ hai lần, người nghĩ rằng hắn không lấy được gì? Ta đoán lần này thu hoạch lớn nhất chắc là Tổng giáo viên sư thúc đúng không? Lão nhân gia đã sờ đến hai lần.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong ra về nhà giàu mới nổi cuống cuồng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng vậy, lần này lão tử giàu rồi. Một trước một sau tổng cộng được đến hơn hai mươi thạch binh. Ha ha ha ha ha ha! Nếu cầm về giao ôn phái không biết sẽ đổi được bao nhiêu điểm cống hiến ôn phái. Ha ha ha ha ha ha! Sau này có thể ăn sung mặc sướng rồi, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo đếm, nói:

- Ta sờ được bảy cái.

Lý Lan mỉm cười nói:

- Sáu cái.

Mã Nhất Phi cũng báo số:

- Năm cái.

- Ta . . .

Lư Bằng Phi mặt lúc xanh lúc trắng liên tục biến đổi, không biết nên nói cái gì.

Lư Bằng Phi cho rằng sờ được một kiếm đá đẳng cấp huyền khí, có thể nổi tiếng một lần ai ngờ kẻ ngốc nhất, bị thảm nhất vẫn là gã. Người ta được bảo bối dù là ô s lượng hay chất lượng vẫn hơn Lư Bằng Phi gấp mấy lần, gã như đồ ngốc chạy đi khoe khoang.

Lư Bằng Phi giậm diên lên:

- Các . . . Các người cố ý . . . Cố ý đả kích ta!

Lý Lan liếc Lư Bằng Phi:

- Cố ý đả kích người?

Lý Lan khinh thường nói:

- Mọi người không rảnh chơi với người. Ở trước mặt nhiều tán tu mò được thứ tốt dĩ nhiên là điệu thấp ẩn giấu đi, tránh cho bị người ta mơ ước.

Nói đến đây Lý Lan liếc Đinh Hạo, nói:

- Đinh sư huynh là người thứ hai đi lên sờ, trong thời gian ngắn nhìn ra biểu diễn của Vương sư thúc chẳng lẽ người là người cuối cùng, có một đồng thời gian quan sát nhưng không nhìn thấu, còn muốn trách người khác?

Lư Bằng Phi câm nín:

- Ta . . .

- Đúng vậy. Tiểu tử, sau này học khôn chút, tăng ánh mắt đi. Mới rồi người biểu diễn rất ngu.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong trợn mắt trừng Lư Bằng Phi, gã dần mất hứng thú với đệ tử kỳ danh này có chút khôn vặt nhưng không đáng làm việc lớn.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong tới trước mặt Đinh Hạo, cười hỏi:

- Tiểu Đinh Tử, mới rồi làm sao người nhìn thấu biểu diễn của ta? Không lẽ lão tử diễn không giống thật sao?

Đinh Hạo thành thật nói:

- À, thật ra người diễn rất giống, không ai nhìn thấu được. Nhưng chúng ta rất hiểu sư thúc, biết tính cách của người là ‘chỉ chiếm lợi, không tổn thất’. Với tính tình của người nếu không mò được bảo bối gì thì sao có thể cho tán tukhác lên? Điều kiện duy nhất thiết công kê chịu vật lông đó là nó đã ăn rất no.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong:

- . . .

Lý Lan, Mã Nhất Phi kiềm không được cười phá lên.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nói:

- Tổ cha nó người đang khen hay chê ta? Ta quyết định rồi, chờ trở về tông môn mỗi ngày sẽ huấn luyện người mười lần!

Đinh Hạo:

- . . .

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu:

- Meo!!!

Một đám người nói cười, không khí cực kỳ hòa hợp.

Chỉ có Lư Bằng Phi là sắc mặt âm trầm không nói câu nào, gã phát hiện không thể dung nhập vào tiểu đoàn thể này. Ánh mắt Lư Bằng Phi nhìn đám người Đinh Hạo dâng lên độc ác, ghen ghét rồi lại cẩn thận che giấu.

Lư Bằng Phi nhân lúc không ai chú ý đút tay vào ngực áo, sờ vòng bạc, gã quyết định.

Chính lúc này . . .

Biến dị đột nhiên xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Không hiểu sao không gian di tích thượng cổ chợt vang tiếng nổ đieếc tai, mặt đất rung động dữ dội, đá vụn và bụi đất rớt xuống như có động đất, vô cùng đáng sợ.

Một thanh âm điên cuồng vang bên tai mỗi người trong không gian di tích thượng cổ.

- Khục khục khục khục, mùi sinh linh, ta ngửi được mùi sinh linh. Hiện tại trò chơi bắt đầu, đám sâu ti tiện dám xâm nhập vào sơn môn Thiên Thần Cung của ta, bây giờ hãy dùng máu ngọt ngào và sinh mạng ti tiện của các người lấy lòng ta đi.

Thanh âm này tràn ngập tang thương và bạo ngược, như quái thú ngủ say nhiều năm thức tỉnh gầm rống. Khí thế khó tả tràn ngập các góc không gian di tích thượng cổ tối đen. Mọi người, dù thực lực cao hay thấp đều cảm thấy trong bóng tối có bàn tay u linh bóp cổ mình, hít thở khó nhọc.

- Có chuyện gì?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong biến sắc mặt, gã cảm nhận được hơi thở đáng sợ này, dường như thanh âm kia không phải phát ra từ sinh vật sống.

196. Chương 196: Truyền Tống, Thế Giới Xa Lạ

Vù vù vù vù vù!

Một vầng sáng đỏ sẫm đột nhiên xuất hiện dưới chân Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong.

Với thực lực của Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhưng không có chút sức chống cự. Vầng sáng đỏ sẫm chớp lóe, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong biến mất tại chỗ, không biết gã đã bị truyền tống tới nơi nào.

Mã Nhất Phi kinh kêu:

- Vương sư huynh . . .

Trong phút chốc dưới chân Mã Nhất Phi cũng có vầng sáng đỏ, gã bị truyền tống đi.

Biến cố đột ngột khiến Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi ngơ ngẩn.

Chớp mắt . . .

- Xảy ra chuyện gì . . .

Đinh Hạo chưa nói hết câu bỗng thấy người nhẹ hẫng, cảm giác xuyên qua đường hầm thời không truyền đến, bên tai có tiếng vù vù khe khẽ. Mắt Đinh Hạo hoa lên, phong ảnh thay đổi hoàn toàn.

* * *

Khi mọi thứ trước mắt lại biến chân thật Đinh Hạo mới có cảm giác đạp đất.

Phong cảnh thay đổi, không còn là đường hầm và không gian tối đen, không có vách đá đen, không khí ẩm ướt âm u. Trước mặt Đinh Hạo là ánh sáng đỏ nhạt như máu loãng, không khí tràn ngập mùi máu.

Đinh Hạo lập tức vạn chuyển huyền công cảnh giác, sau đó quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đường như chỗ này là một con đường thành ôcr cực kỳ lớn, bốn phía còn giữ lâu các, tượng đá, thạch điện, đường lát đá bằng phẳng hoàn chỉnh. Không biết con đường sẽ kéo dài đi đâu, hai bên là cửa hàng liên miên. Trước cửa treo vài tên tiệm, bên trên viết chữ triện cổ.

Đinh Hạo không biết ý nghĩa chữ triện cổ nhưng phân biệt ra cửa hàng có gì. Có bán binh khí, đan dược, áo giáp, đồ dùng hằng ngày, một vài tiệm rượu trang hoàng đẹp đẽ.

Quái dị là nguyên khu phố im lặng không có một bóng người.

Thậm chí không có luồng gió.

Đường như trong khoảnh khắc mọi người trên đường biến mất chỉ để lại tòa thành trống quỉ quái.

Không khí đỏ . . .

Không thành . . .

Người biến mất . . .

Mọi thứ thật kỳ dị.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu khê kêu lên:

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu bầu chặt vai Đinh Hạo.

Bốn phía yên tĩnh, Đinh Hạo nghe thấy nhịp tim đập và tiếng hít thở của chính mình.

Đinh Hạo ra vào mấy cửa tiệm, bên trong trống rỗng, chẳng những không có người, binh khí, vải vóc, các hoàng hóa bày trên kệ cũng biến mất, không để lại thứ gì có giá trị.

Đáng sợ là bàn ghế mỗi cửa tiệm không dính hạt bụi, bóng loáng như gương, trông như luôn có người quét dọn.

Đinh Hạo đi ra cửa hàng, lòng máy động, nhảy lên một nóc nhà. Đinh Hạo đứng trên cao nhìn ra xa bốn phương tám hướng.

Đinh Hạo ngơ ngác.

Bốn phương tám hướng nơi tầm mắt nhìn thấy đầy rẫy đường cái, từng cửa hàng san sát nhau, từng tượng đá nối tiếp nhau, rõ ràng là một thành thị rất phồn hoa. Nhắm mắt lại có thể tưởng tượng người người đông như cửi, ồn ào nhộn nhịp, nhưng không biết vì sao đã biến thành một tòa quỉ không thành.

- Đây là nơi nào? Vẫn là di tích thượng cổ tông môn hay ta bị truyền tống đến nơi khác?

Đinh Hạo cố gắng bình tĩnh lại.

Vào phút quan trọng này Kiếm Tổ, Đạo Tổ trong đầu Đinh Hạo không lên tiếng, không thể liên lạc, không biết có chuyện gì.

Bỗng nhiên trên một con đường cách bốn, năm trăm thước chợt lóe một luồng sáng đỏ.

Đinh Hạo thầm mừng hóa thành luồng khói bay nhanh hướng có ánh sáng đỏ nhấp nháy giống như mũi tên rời dây cung.

Quả nhiên có một bóng người quen thuộc xuất hiện trên con đường.

Một bóng người rất quen.

Người đó ở trên không trung lặng lẽ đáp xuống một nóc ành cửa hàng. Đinh Hạo nhìn kỹ, thầm giật mình, nhận ra người này là một đệ tử khác của Thanh Sam Đông Viện, Lư Bằng Phi.

- Ai ở bên kia? Là ai? A, Đinh sư huynh? Là người sao?

Bộ dáng Lư Bằng Phi rất khủng hoảng, bị hù sợ teo tim. Lư Bằng Phi thấy Đinh Hạo từ trên nóc nhà nhảy xuống, gã nhận ra hấn, lộ biểu tình mừng muốn chết. Lư Bằng Phi chạy nhanh tới bên Đinh Hạo.

Đột nhiên gặp biến cố làm Lư Bằng Phi sợ muốn chết, không rảnh so đo ân oán gút mắt trước kia, bản năng muốn dựa vào Đinh Hạo.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Là ta.

Đinh Hạo đánh giá Lư Bằng Phi giây lát, xác nhận không có gì lạ.

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Sao người đến đây? Có phát hiện người khác không?

- Không . . . Không có.

Lư Bằng Phi chưa lấy lại bình tĩnh, lắp bắp nói:

- Ta mới bị truyền đến, không biết xảy ra chuyện gì. Đinh sư huynh, chỗ này . . . Là đâu?

Đinh Hạo thấy Lư Bằng Phi không giống như nói dối, tin gã.

Đinh Hạo đáp:

- Ta cũng không biết đây là nơi nào.

Đinh Hạo lờ Lư Bằng Phi đi, thúc giục huyền khí lại nhảy lên nóc nhà một tòa lầu ba tầng. Đinh Hạo nhìn ra xa, tất cả cảnh tượng đập vào mắt hắn.

Chỗ này thật là rất quái dị.

Tại sao Đinh Hạo và Lư Bằng Phi bị truyền tống đến đây?

Bốn phía không có ai, yên lặng như chết.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong và một vị cao thủ khác của Vấn Kiếm tông, đệ tử tam đại Mã Nhất Phi bị vàng sáng đỏ truyền tống đi ngay trước mắt Đinh Hạo. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi đã bị đưa đi đâu? phải chăng ở một góc nào đó trong tòa không thành quỷ dị này?

Trước đó có chấn động như động đất, thanh âm khủng bố kia là do ai phát ra?

Không lẽ trong di tích thượng cổ tông môn đã bị vỡ vét một lần còn ẩn giấu bị mất không ai biết? Là ai đặt bẫy? Hay là có người không cần thận kích phát cấm chế khiến quái vật đang ngủ say thức tỉnh?

197. Chương 197: Nữ Đệ Tử Của Vấn Kiếm Tông

Đinh Hạo thử liên hệ Kiếm Tổ, Đạo Tổ trong đầu nhưng tiếc rằng vẫn không được đáp lại.

Hai người này vào phút mấu chốt mất liên lạc làm Đinh Hạo vừa sốt ruột vừa tức giận và không biết làm sao.

Đinh Hạo đứng trên tòa lầu ba tầng cao cao, nhìn bốn phương tám hướng. Trừ từng con đường nối tiếp nhau, lửa quỷ màu lam lúc ẩn lúc hiện trong bóng tối.

Rằng Lư Bằng Phi va lập cập vào nhau tới gần Đinh Hạo, cười nịnh hỏi:

- Đinh . . . Đinh sư huynh . . . Chúng ta . . . Làm sao đây?

Đinh Hạo liếc Lư Bằng Phi, mặt không biểu tình hừ lạnh một tiếng:

- Tìm xem có thể gặp người khác không.

- A? Được, được, ta đi với Đinh sư huynh.

Lư Bằng Phi vâng dạ theo đuôi.

Lúc này Đinh sư huynh biểu hiện xem Đinh Hạo như thiên lôi sai đâu đánh đấy, trong hoàn cảnh quái dị khắp nơi lộ ra nguy hiểm, gã không dám hành động một mình, sợ bị Đinh Hạo bỏ lại.

Đinh Hạo nhún người nhảy xuống nóc một gian cửa hàng cách xa hai mươi thước.

Đinh Hạo đoán chắc không chỉ có hắn và Lư Bằng Phi bị truyền tống đến đây.

Đinh Hạo nhớ lúc trong đường hầm tối đen vang tiếng nổ điếc tai, thanh âm tàn bạo lạnh lùng nói xong người thứ nhất bị truyền tống đi là Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong có thực lực cao nhất. Tiếp đó là Mã Nhất Phi thực lực cao thứ hai, tiếp theo là hắn.

Truyền tống như vậy không phải ngẫu nhiên mà là có quy luật nhất định.

Tức là truyền tống trước sau dựa theo thực lực, nếu đúng như vậy thì Lư Bằng Phi và Đinh Hạo bị truyền tống đến đây thì Lý Lan cũng sẽ ở nơi nào đó trong quỹ thành này.

Lư Bằng Phi theo sát Đinh Hạo.

Lư Bằng Phi hơi bất mãn thái độ lạnh nhạt của Đinh Hạo nhưng không dám lộ ra, gã âm thầm chôn giấu dưới đáy lòng.

Đi trong không khí tĩnh lặng này, bốn phía không có một luồng gió, Đinh Hạo và Lư Bằng Phi có cảm giác rất kỳ lạ. Dường như trong bóng tối có đôi mắt tàn nhẫn nhìn họ chằm chằm, ma quỷ, ác thú ẩn núp theo dõi con mồi, khiến người dựng tóc gáy.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu trên vai Đinh Hạo bầu chặt vải áo, bộ dáng ngoan ngoãn.

Lư Bằng Phi rút kiếm đá huyền khí ra cầm trong tay, đề phòng bất trắc.

Chính lúc này . . .

Đình đình đình đình đình!

Đằng trước bỗng vang tiếng binh khí va chạm gấp gáp như mưa to đánh vào lá cây.

Từng đốm hỏa hoa lúc ẩn lúc hiện trong hắc ám vô biên đặc biệt dễ thấy.

- Có người!

Đinh Hạo, Lư Bằng Phi phản chấn tinh thần.

- Đi xem.

Đinh Hạo lắc người, tự quyết yên bồng nổ hóa thành luồng khói nhẹ hòa cùng bóng tối bay nhanh hướng có chiến đấu.

Lư Bằng Phi căng thẳng sợ bị Đinh Hạo bỏ lại vội dốc hết sức đuổi theo.

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Ta không ngờ ở đây gặp cô nương Vấn Kiếm tông. Ha ha ha ha ha ha! Hai tiện tỳ các người hãy từ bỏ giấy dựa đi, nếu không thì lát nữa sẽ làm các người muốn sống không được, muốn chết không xong!

Trong ánh sáng đỏ rực, nơi ngã rẽ hai con đường.

Một thiếu niên mười lăm tuổi mặc giáp da đỏ nhạt, tay đeo bao da lộ biểu tình dữ tợn, vênh vóa ngang ngược cười to. Thiếu niên bị chột mắt, một con mắt che miếng bịt mắt hình trứng màu đỏ đậm, gã nha ma quỷ dạ xoa người đầm máu.

Sau lưng thiếu niên là mười mấy thiếu niên mặc giáp đỏ tương tự.

Phía đối diện.

Một thiếu nữ khuôn mặt bình thường nhưng dáng người nóng bỏng, da dẻ như ngọc tỏa sáng thở hồng hộc. Thiếu nữ cầm kiếm đứng thẳng, mồ hôi như mưa, tóc đen dài ướt sũng dán trên vai, bên vai và đùi nàng bị vũ khí bén đánh trúng chảy máu ròng ròng.

Thiếu nữ thở hổn hển, mặt tái xanh, từng giọt máu chảy dọc theo trường sam tím.

Phía sau thiếu nữ áo tím, một thiếu nữ khác mặc áo đỏ khoảng mười ba, bốn tuổi, diện mạo xinh đẹp bụng đỏ rực khoanh chân ngồi tại chỗ vận chuyển huyền công, đang cố hết sức không chế vết thương nào đó trong người. Một đốm xanh đen hiện trên khuôn mặt xinh đẹp, môi đen thui, chắc thiếu nữ đã trúng độc.

Hai thiếu nữ này là đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông.

Thiếu nữ xinh đẹp cười thê lương:

- Mộ Dung sư tỷ, người đi đi, mặc kệ ta . . .

Từ khi thiếu nữ vào Vãn Kiếm tông, trở thành võ giả thì nàng đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ bước lên con đường gió tanh mưa máu. Hoặc là một bước lên mây trở thành cường giả siêu đẳng, hoặc bị giang hồ gió mây quỷ bí làm cho hương tiêu ngọc vãn, trở thành đá lót chân của người khác.

Nhưng thiếu nữ không ngờ này ngày đến nhanh như vậy, nàng chỉ mới vào Vãn Kiếm tông hơn một tháng.

Mộ Dung Yên Chức thở hồng hộc, kiên quyết nói:

- Muốn đi thì cùng đi, có chết cùng chết.

Thiếu niên một mắt dẫn đầu con mắt kia lóe tia tham lam, liếm môi nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiện tỳ, nói hay lắm, phải cùng nhau, ha ha ha ha ha ha! Nhưng các người yên tâm, ta không nỡ để các người chết. Ta chỉ muốn lột sạch các người rồi từ từ hưởng dụng, để các người cùng hầu hạ các sư huynh đệ Tinh Vãn tông chúng ta, ha ha ha ha ha ha!

Mấy thiếu niên Tinh Vãn tông khác bên cạnh thiếu niên độc nhãn cười dâm tà, biểu tình lưu manh.

- Vậy thì các người hãy đến hỏi kiếm của ta đi!

Thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức đến từ Tử Sam Nam Viện siết kiếm, biểu tình kiên quyết lạnh lùng cười:

- Tinh Vãn tông xếp trong chín đại tông phái Tuyết Châu không ngờ dạy ra một đám súc sinh heo chó không bằng!

Thiếu niên độc nhãn hung tợn nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiện tỳ, bây giờ người miệng lưỡi bén nhọn nhưng lát nữa các lão tử sẽ khiến người khóc kêu!

Thiếu niên độc nhãn chậm rãi đến gần.

- Chết đi!

Mộ Dung Yên Chức gồng người, trường kiếm bắn ra kiếm quang đâm hướng thiếu niên độc nhãn long.

- Ha ha ha ha ha ha!

Thiếu niên độc nhãn long lắc người như cành liễu trong gió dễ dàng né tránh kiếm quang, cười to bảo:

- Giãy dụa đi! Trúng Tiêu Dao Phi Tiên Châm của ta người càng vùng vẫy thì càng mất hết sức lực, chút nữa người sẽ chủ động quỳ dưới thân ta!

Thiếu niên độc nhãn long nói rồi mười ngón bàn tay biến đổi mấy động tác.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Từng tia sáng lạnh cực nhỏ bay ra từ đôi tay thiếu niên độc nhãn long.

Mộ Dung Yên Chức múa trường kiếm như đoàn sáng, trong tiếng keng keng đánh bật mấy cương châm dài nửa tấc. Nhưng cùng lúc đó, Mộ Dung Yên Chức cảm giác người tê dài, cánh tay và đùi lại trùng mấy châm.

Thiếu niên độc nhãn long thật sự là quá tồi tệ vô sỉ.

Thiếu niên độc nhãn long bắn ra ám khí đều nhắm vào vị trí bụng dưới, ngực, đùi.

198. Chương 198: Đinh Hạo, Lực Lượng Niềm Tin

- Mộ Dung sư tỷ, mau chạy đi . . .

Nữ đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện nhỏ nhắn khoanh chân ngồi trên mặt đất há mồm phun gợn máu đen, lão đảo sắp té, hiển nhiên vận chuyển huyền công trừ độc đã thất bại.

Nữ đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện vội la lên:

- Còn không đi thì . . . Không kịp!

Mộ Dung Yên Chúc cắn răng nói:

- Đệ tử Vãn Kiếm tông tuyệt đối không bỏ lại đồng bạn. Giác Dao, yên tâm đi, chỉ cần cố chống một lát nữa ta tin tưởng sẽ có các sư huynh đệ tới cứu chúng ta!

Mộ Dung Yên Chúc múa trường kiếm bắn ra từng đoàn sáng bạc gian nan cố chống.

- Ha ha ha ha ha ha! Dù có người khác đến thì sao? Cho dù là sư thúc đệ tử tam đại của các người cũng khó bảo đảm bản thân, đệ tử bình thường đến thì chúng ta sẽ giết sạch.

Thiếu niên độc nhãn long to tiếng cười tà.

Thiếu niên độc nhãn long vừa bắn độc châm vừa quát với đồng bạn:

- Cùng lên đi, đừng lãng phí thời gian! Bắt hai tiện tỳ này, bọn chúng sắp chống hếtn ỏi rồi. Chỗ này có nhiều phòng ở, hì hì, tìm một chỗ vui vẻ đi.

Mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông cười dâm tà bao vây hai thiếu nữ vào giữa.

- Mộ Dung sư tỷ!

Ngọc Giác Dao hét to một tiếng:

- Tuy chúng ta mới biết nhau mấy phúc nhưng . . . Kiếp sau Ngọc Giác Dao ta còn muốn làm tỷ muội với người. Ta tuyệt đối không thể rơi vào tay đám súc sinh này!

Ngọc Giác Dao nói rồi cố rút trường kiếm bên hông ra giờ ngang cổ định tự sát.

- ĐỪNG . . .

Mộ Dung Yên Chúc muốn ngăn Ngọc Giác Dao lại nhưng không kịp.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng bạc rạch phá không gian đánh vào trường kiếm trong tay Ngọc Giác Dao, lực lượng mạnh mẽ làm trường kiếm bay ra ngoài.

Lực lượng thật mạnh!

Ánh sáng rất chói mắt!

Đó là cái gì?

Một cây phi đao?

Mọi người chưa kịp phản ứng thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng xé gió chói tai liên tục vang lên.

Năm ánh sáng bạc rực rỡ chói mắt rạch phá bóng đen nhanh như tia chớp vô tình bay hướng đệ tử ký danh Tinh Vãn tông, thiếu niên độc nhãn long.

- Là ai? Biến ra đây cho lão tử!

Đám người thiếu niên độc nhãn long giật nảy mình, lắc người tránh khỏi từng luồng sáng lạnh trong phút ngàn cân treo sợi tóc.

Một đệ tử ký danh Tinh Vãn tông sau lưng thiếu niên độc nhãn long ỷ vào mình giỏi, khinh thường cười giơ tay đỡ luồng sáng lạnh kia. Chớp mắt đệ tử ký danh Tinh Vãn tông đó hét thảm thiết, máu phun ra, lòng bàn tay thủng một lỗ xuyên suốt.

Thiếu niên độc nhãn long biến sắc mặt nói:

- Ám khí phi đao! Là ai?

Tinh Vãn tông nổi tiếng khắp Tuyết Châu về ám khí, giỏi sử dụng các loại ám khí. Đệ tử trong Tinh Vãn tông chẳng những chuyên nghiên cứu về ám khí cũng quen thuộc pháp môn đỡ ám khí. Như các loại ám khí phi đao, phi kiếm, đồng tiền xem như chủng loại cấp thấp nhất, không ngờ đệ tử ký danh Tinh Vãn tông kia không đỡ được.

- Người giết đám súc sinh các người.

Trong thanh âm trong trẻo, một thiếu niên tuấn tú mặc áo xanh bước ra từ bóng tối.

Trong phút chốc thiếu niên áo xanh đi tới giữa sân.

Hai thiếu nữ vẻ mặt mừng như điên hét to:

- Đinh sư huynh!

* * *

Dù là Mộ Dung Yên Chức hay Ngọc Giác Dao trong lúc này vẻ mặt mừng như điên, giống như người trong sa mạc khát nước sắp chết khô thấy có người đưa nước, như người trong bóng tối mệnh mông thấy ngọn đèn chỉ đường.

Áp lực chết chóc đè nặng hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao sắp nghẹt thở lúc này tan biến hết.

Tất cả chỉ vì thiếu niên xuất hiện trước mắt Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao tên là Đinh Hạo.

Đinh Hạo!

Cái tên này đối với các đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông đại biểu ý nghĩa không đơn giản là tên người.

Đây không chỉ vì Đinh Hạo là đệ nhất nhân đại tái năm viện Vãn Kiếm tông, là danh từ tuyệt vời, mũi nhọn lộ rõ.

Càng bởi vì cho đến nay lời nói, việc làm, các sự tích của Đinh Hạo cho các đệ tử ký danh cảm giác an toàn, tin tưởng.

Vì đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện giết Mục Thiên Phong.

Vì sư huynh đệ của mình đơn độc đánh sụp Thiên Lý Lâu.

Vì danh dự Vãn Kiếm tông mà đứng ra phản kích Thanh Bình học viện khiêu khích.

Thiếu niên này trước giờ chưa từng khiến bằng hữu và người ủng hộ của hắn thất vọng.

Lần này Đinh Hạo đến, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao cảm thấy như có tường thành che mưa che gió cho bọn họ. Mọi nguy hiểm, tai nạn đều bị ngăn cách bên ngoài.

* * *

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao đến từ Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện, là hai đệ tử ký danh ưu tú của hai viện. Vốn Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao đi theo Tổng giáo viên, ba cao thủ của viện mình đi khu vực khác trong di tích thượng cổ thám hiểm.

Nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không lâu trước đó vang tiếng nổ đécc tai, thanh âm khủng bố xuất hiện, Mộ Dung Yên Chức và Ngọc Giác Dao bị vàng sáng đỏ truyền tống đến quy vực trống trải âm trầm này.

Mộ Dung Yên Chức và Ngọc Giác Dao vừa may vừa xui.

Nói may là vì sau khi Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao bị truyền tống tình cờ cách nhau chưa đến mười thước.

Nói Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao xui là vì cách bọn họ một trăm thước có mười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông cũng bị truyền tống đến.

Lâu này Tinh Vãn tông, một trong chín đại tông phái nhân loại Tuyết Châu có danh tiếng khá tệ.

Trên dưới Tinh Vãn tông chủ yếu tu luyện ám khí, độc dược, có lẽ bị phong cách võ đạo ảnh hưởng nên đa số đệ tử trong tông môn tính tình quái dị, vênh váo, kiêu căng không ai bì nổi.

Chủ yếu nhất là mười mấy năm nay Tinh Vãn tông và Thanh Bình học viện thân thiết nên quan hệ với Vãn Kiếm tông khá kém, hai bên ma sát nhiều lần. Nhiều người xem Tinh Vãn tông như tiên phong thay Thanh Bình học viện đối kháng Vãn Kiếm tông tích cực nhất.

Thám hiểm di tích thượng cổ lần này Tinh Vãn tông nhiều lần độc ác giết chết không ít võ giả lưu lạc và tán tu, từng có sát thủ đường như là Tinh Vãn tông âm thầm công kích tiểu đội Vãn Kiếm tông. Có thể thấy mâu thuẫn hai bên lên đến mức độ như thế nào.

Bởi vậy khi mười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông bị truyền tống đến nhìn Ngọc Giác Dao, Mộ Dung Yên Chức, hai nữ đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông bị lạc đơn. Xuất phát từ mâu thuẫn môn phái hay dục vọng xấu xí cá nhân của Tinh Vãn tông, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đối phương thì hai bên đã có xung đột không thể điều hòa.

Với điều kiện thực lực cá thể ngang ngửa nhau, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao không phải đối thủ của mười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông.

Ngọc Giác Dao bị trúng ám khí có độc, Mộ Dung Yên Chức cũng bị thương không nhẹ, cục diện cực kỳ bị động. Cứ tiếp tục như vậy thì Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao không thể thoát được.

Giờ thì tốt rồi.

Đỉnh Hạo đến.

Người mạnh nhất, đáng tin nhất trong đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông đã đến.

Mặc dù Đỉnh Hạo chỉ có một mình nhưng mọi lo lắng, sợ hãi trong lòng Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao tan biến hết.

Đây chính là lực lượng niềm tin.

199. Chương 199: Đừng Sợ, Ta Đến Đây

- Hai vị đệ tử tam đại đừng sợ, ta đến đây.

Đỉnh Hạo cười với Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao, nụ cười như mặt trời chiếu vào lòng hai thiếu nữ.

Chớp mắt khi Đinh Hạo xoay người đối diện đệ tử ký danh của Tinh Vãn tông thì nụ cười mỉa mai hóa thành khối băng, hắn không chút che giấu sát khí.

Từ lúc Đinh Hạo vào di tích thượng cổ tông môn đến nay trên đường đi chính mắt thấy vô số võ giả lưu lạc và tán tu nhân loại bị người Tinh Vãn tông tàn sát, thi thể chảy máu. Đinh Hạo dần bất mãn với Tinh Vãn tông.

Nên biết rằng nhân tộc và yêu ma giằng co và còn rơi vào thế yếu, mỗi một võ giả tán tu nhân loại đều là tài phú của nhân tộc. Trên đường đi Tinh Vãn tông giết chóc thả tay, môn phái này đúng là bại hoại trong chín môn phái.

Mới rồi mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông lộ bộ mặt xấu xa càng khiến Đinh Hạo muốn giết người.

Kẻ gây họa cho nhân tộc, giết!

Kẻ khi dễ cùng tộc, giết!

Tay phải Đinh Hạo bóp hư không, ánh sáng chớp lóe, thanh kiếm rỉ sét màu đỏ xuất hiện trong tay hắn.

Đinh Hạo nhắc chân bước tới.

Đinh Hạo mang theo khí thế áp đảo khó tả thông dong đi hướng đám người thiếu niên độc nhãn long.

Một màu áo xanh ười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông cảm giác dãy núi xanh nguy nga áp vào mặt.

Thiếu niên độc nhãn long biến sắc mặt, cắn răng phun ra hai chữ:

- Đinh Hạo!

Các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông cùng biến sắc mặt, thấy áp lực.

Ngày hôm qua khi Vãn Kiếm tông và Thanh Bình học viện xung đột có nhiều người đứng xem, bên trong dĩ nhiên có đệ tử ký danh Tinh Vãn tông.

Bọn họ chính mắt thấy lực lượng mạnh mẽ không gì sánh bằng của Đinh Hạo đánh bại tiểu tổ tông tộc bạc của Thanh Bình học viện. Với nhiều người xem cuộc chiến đó, điều đáng sợ nhất là bọn họ nhìn ra được Đinh Hạo rất mạnh, nhưng bọn họ không thể phán đoán thực lực của hắn mạnh đến mức nào.

Bây giờ, khi bọn họ đối diện thiếu niên có gan khiêu chiến với Mục Thiên Đường vẫn có cảm giác đó.

Thiếu niên giờ kiếm trước mặt bọn họ rất mạnh.

Mạnh đến mức các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông không thể đo lường.

Thiếu niên độc nhãn long thay đổi sắc mặt nhìn bốn phía, chỉ thấy một mình Đinh Hạo, không có người Vãn Kiếm tông khác đi ra thì lấy lại can đảm.

Thiếu niên độc nhãn long nhe răng thử thăm dò:

- Một mình ngươi? Dám đứng ra? Ha ha, không biết nên nói ngươi can đảm hay ngu ngốc, xem ra Vãn Kiếm tông sắp thiếu một thiếu niên.

Ai biết Đinh Hạo không thèm nhìn thiếu niên độc nhãn long.

- Bạn già, ngày hôm nay cho ngươi uống máu no nê.

Đinh Hạo cúi đầu, nhẹ búng thanh kiếm rỉ sét.

Kiếm ngân như rồng ngâm vang trong không gian u ám trống trải.

Trong khoảnh khắc Đinh Hạo ngẩng đầu lên, mắt bắn ra tia sáng lạnh sắc bén như đao lóc xương. Đinh Hạo khẽ quát, lắc người, một chuỗi tàn ảnh xanh nhạt như tên lờ dầy cung bắn hướng thiếu niên độc nhãn long.

Ánh sáng lạnh đến trước sau đó là kiếm ra như rồng.

Thiếu niên độc nhãn long hoảng hốt.

Đập vào mặt thiếu niên độc nhãn long là băng khí sắc bén như tia chớp công kích, hơi thở đáng sợ tựa búa sắp gõ vào đầu làm trán gã đau đớn sắp vỡ ra.

Đinh Hạo xuất hiện trước mặt thiếu niên độc nhãn long.

Tốc độ quá nhanh, như quy quái.

Trường kiếm đâm thẳng, mũi kiếm và thân kiếm thành một tuyến như sao băng trong bóng đêm.

Thiếu niên độc nhãn long vội vàng không kịp kích phát ám khí đã sẵn sàng trong bao da lột.

Thiếu niên độc nhãn long bản năng giơ hai cánh tay che trước trán, nhún chân, huyền công bùng nổ. Thiếu niên độc nhãn long như lá cây vội vàng trượt ra sau, muốn tránh thoát công kích trời sụp đất nứt này.

Nhưng đã quá muộn.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Tiếng kim loại va vào nhau như mưa rơi trên lá cùng với một chuỗi hỏa hoa trong không gian yên tĩnh.

Là mũi kiếm của Đinh Hạo trong chớp mắt liên tục chỉ vào bao da lột.

Bao da lột có phủ một lớp tài kim loại mềm, cực kỳ cứng rắn cho nên mới bắn ra hỏa hoa. Đây là lý do tại sao thiếu niên độc nhãn long dùng hai tay ngăn trường kiếm của Đinh Hạo.

Nhưng thiếu niên độc nhãn long nhanh chóng hối hận thì hành động của mình.

Bởi vì hai tay thiếu niên độc nhãn long bị mũi kiếm đâm cảm giác như bị chùy công thành liên tục đập xuống, xương tay đau muốn nứt ra, sắp vỡ.

Cùng lúc đó, khí lạnh màu bạc như con giòi trên xương chân từ phía mũi kiếm va chạm lan tràn, bao phủ tầng ngoài bao da lột. Bao tay như phủ một lớp ngân bạc, hai cánh tay, hai bàn tay thiếu niên độc nhãn long cứng ngắc.

Vốn thiếu niên độc nhãn long chủ động thụt lùi nhưng bây giờ đã mất đi sự thông dong, tiêu sái của khinh công thân pháp.

Thân hình run rẩy!

Hai chân hồng lên.

Thân hình ngã ra sau!

Trông thiếu niên độc nhãn long giống bao cát bị quất, chặt vật không chịu nổi.

Càng khiến thiếu niên độc nhãn long bay mất ba hồn bảy vía là trong trường kiếm thanh kiếm rỉ sét truyền đến lực lượng mạnh mẽ, một kiếm nhanh hơn kiếm, bá đạo hơn, mãnh liệt hơn. Chớp mắt Đinh Hạo đã đâm ra năm mươi sáu kiếm, tầng kim loại mềm giấu trong bao tay da lột của thiếu niên độc nhãn long sắp bị đâm thủng.

Thiếu niên độc nhãn long sợ bay mất hồn vía, vừa vội vã thụt lùi vừa tức giận quát:

- Tổ cha nó còn đứng được mặt ra đó? Cùng nhau lên đi, làm thật tạp chủng Văn Kiếm tông này!

Đến lúc này các đệ tử ký danh Tinh Văn tông mới phản ứng lại.

Đệ tử ký danh Tinh Văn tông hành động.

Trong khoảnh khắc tiếng xé gió chói tai vang lên, các loại ám khí kỳ dị bao phủ Đinh Hạo.

Ngọc Giác Dao kiếm không được lên tiếng nhắc nhở:

- Đinh sư huynh cẩn thận!

Trái tim Mộ Dung Yên Chức treo cao:

- Tội tệ!

Tuy nhiên giây sau hai thiếu nữ đệ tử ký danh của Văn Kiếm tông yên bụng.

Bởi vì Đinh Hạo dứt khoát bỏ tủy kích thiếu niên độc nhãn long.

Đinh Hạo phát động thân pháp tự quyết mê, lắc người huyền hóa ra mười mấy ảo ảnh, trong không khí đỏ hồng trải của quỷ thành càng mơ hồ. Đinh Hạo nhanh như chớp tránh thoát ám khí như mưa to, xông hướng các đệ tử ký danh Tinh Văn tông.

Đinh Hạo như cọt vào bầy dê.

Sau đó vén màn cuộc đồ sát.

Phập!

Kiểm quang lấp lóe, một dòng suối máu phun lên cao.

Bay lên cùng suối máu là cái đầu đệ tử ký danh Tinh Văn tông còn kinh khủng trợn to mắt.

Máu nóng phun ra từ thân hình mất đầu. Hai đệ tử ký danh Tinh Văn tông đứng bên cạnh bị dính máu đầy mặt, máu làm mờ hồ tâm mắt. Nỗi sợ hãi chưa từng có như bàn tay tử thần bóp cổ họng hai đệ tử ký danh Tinh Văn tông, bọn họ bản năng muốn hét to.

Nhưng cùng lúc đó, cổ họng hai đệ tử ký danh Tinh Văn tông được một nụ hôn tử thân lạnh lẽo lấy đi khả năng nói chuyện vĩnh viễn.

200. Chương 200: Vô Địch, Người Và Mèo Phối Hợp

Trong mắt người bên ngoài là trường kiếm của Đinh Hạo mang theo khí lạnh mông lung xẹt qua cổ họng hai đệ tử ký danh Tinh Văn tông, để lại một vết trắng nhạt chấm dứt sự sống. Biểu tình sợ hãi xấu xí động trên mặt hai đệ tử ký danh Tinh Văn tông.

Một đệ tử ký danh Tinh Văn tông kinh kêu:

- Không!

Chớp mắt thanh kiếm rỉ sét xẹt qua cổ họng đệ tử ký danh Tinh Văn tông đó.

Một đệ tử ký danh Tinh Văn tông khác hét chói tai:

- Mọi người mau tản ra!

Sau đó kiếm quang chớp lóe, đệ tử ký danh Tinh Văn tông này cũng đi bán máu.

- Đừng, tha mạng, ta sai rồi!

- Người không thể giết chúng ta, chúng ta là đệ tử của Tinh Văn tông! Người giết chúng ta thì Tinh Văn tông sẽ không tha cho người!

- Ác ma, người là ác ma đồ sát cùng tộc!

Áp lực chết chóc khủng bố, từng suối máu bắn lên cao khiến các đệ tử ký danh Tinh Văn tông mất hết can đảm chống cự. Trong giây phút này các đệ tử ký danh Tinh Văn tông không còn sự kiêu căng trước kia, ai nấy lộ rõ trò hề. Có người quỳ xuống cầu xin tha thứ, có kẻ độc ác uy hiếp, cũng có tên không cam lòng phát ra lời nguyền độc ác.

Nhưng về mặt Đinh Hạo bình tĩnh, bước đi nhẹ nhàng, trong nháy mắt này hắn không có lòng thương hại.

Đinh Hạo đến thế giới này ngay từ đầu tay chân co cứng đến hiện tại sát phạt quyết đoán, hắn đã nhanh chóng thích ứng được phép tắc lạnh lẽo mạnh ăn thịt yếu của Vô Tận đại lục. Đinh Hạo cũng thích ứng được . . . Giết người.

Đối với một đám cận bã Đình Hạo chưa bao giờ nhân từ.

Không có bất cứ dao động, Đình Hạo hóa thành lưỡi hái lấy mạng. Áo xanh bay, tóc đen bay bay, kiếm quang như điện, băng tinh tung toé, quỷ mị xuyên toa trong các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông. Hơi thở băng giá phát ra không thể ngăn cản, nhiệt độ không khí giảm trong vòng mấy trăm thước.

Khí lạnh này là cực kỳ trí mạng với các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông.

Lạnh lẽo khiến các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông cứng người, đôi tay nhanh nhẹn biến vụng về, thân pháp linh hoạt mà bọn họ kiêu ngạo trở nên cồng kềnh. Không thể phát huy ra ưu thế mình sở trường nhất, có đệ tử ký danh Tinh Vãn tông ngẫu nhiên phát ra ám khí bị kiếm quang quét bay, không thể tạo thành uy hiếp cho Đình Hạo.

Tất cả chỉ diễn ra trong hai, ba giây.

Đình Hạo đã đột phá vòng phong tỏa, lướt qua mười một đệ tử ký danh Tinh Vãn tông.

Tóc đen của Đình Hạo bay như suối, mặt hắc lạnh băng, mắt sáng ngời, trường sam màu xanh bay ra sau người, thân hình như mũi tên, kiếm quang mơ hồ rực rỡ đầy trời thu lại hóa thành một điểm sao băng nhanh như chớp bắn hướng thiếu niên độc nhãn long.

Lúc này thiếu niên độc nhãn long chỉ mới lao đảo đáp xuống đất.

Thiếu niên độc nhãn long không có cả thời gian hít thở, kiếm quang khiến người gã rét run lại tới trước mặt.

Mười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông không tranh thủ thời gian cho thiếu niên độc nhãn long dù chỉ một giây điều chỉnh, cái bóng chết chóc vô tình buông xuống.

Thiếu niên độc nhãn long như dã thú bị thương điên cuồng giãy dụa.

- Người . . . Khinh người quá đáng!

Mặt thiếu niên độc nhãn long bỗng ửng hồng, mỗi khớp xương vặn vẹo góc độ kỳ dị. Ám khí kịch độc quái dị như mưa bão bắn ra từ vai, khuỷu tay, chân, eo, lưng, cổ, cổ tay, mắt cá chân, ngực, hông của thiếu niên độc nhãn long, lạng lẽ bùng nổ.

Số lượng sóng ám khí quá nhiều.

Thật giống như bão tố kim loại hình người màu xanh thổi quét hướng Đình Hạo.

Mặt Đình Hạo không thay đổi, trường kiếm bỗng rung lên kêu vù vù. Từ một điểm sao băng hóa thành kiếm quang cuộn cuộn, thanh kiếm rỉ sét màu đỏ như sóng biển bao phủ cả người Đình Hạo không lộ một khe hở nào.

Đình đình đình đình đình!

Từng hỏa hoa bắn ra, ám khí vỡ vụn, bị kiếm quang chém nát bay ra ngoài.

Bước chân của Đình Hạo không ngừng lại, vẫn lao tới trước.

Độc truyện nhanh nhất tại

Thiếu niên độc nhãn long như người say rượu thân hình lắc lư dữ dội, gã như con bù nhìn mỗi khớp xương run run. Mỗi một lần thiếu niên độc nhãn long run rẩy là người gã sẽ bắn ra các loại ám khí kỳ dị, thân thể gã như là máy bắn ám khí. Thiếu niên độc nhãn long bắn ra ám khí tựa bão tố không có lúc ngừng.

Phát ra ám khí với tần suất cao như vậy là tiêu hao lớn với thiếu niên độc nhãn long, tổn thương thân thể rất nhanh. Khóe môi, miệng mũi thiếu niên độc nhãn long chảy máu.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Trong không khí liên tục vang lên tiếng rít sắc nhọn chói tia.

Giữa Đinh Hạo và thiếu niên độc nhãn long là ám khí đòi mạng rậm rạp vô số kể, như bạo long kim loại vụn vụn phát uy lần cuối.

Cái bóng đó đến gần Đinh Hạo tám tấc thì bị kiếm quang nghiền nát, thành hỏa hoa rực rỡ nhất tựa như pháo hoa, xinh đẹp mà quái dị trong không khí màu đỏ này.

Giống như ác ma mỉm cười.

Dù ngẫu nhiên có một, hai ám khí xuyên qua kiếm quang bay vào thì bị mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu ngồi trên vai Đinh Hạo huơ vuốt hất bay.

Lúc này mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biểu hiện ra cường đại không tương xứng với bề ngoài đáng yêu.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biểu hiện năng lực vượt qua phạm trù một con mèo nên có.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu như một Đinh Hạo phiên bản nhỏ, vuốt duỗi ra lộ móng vuốt bạc sắc bén dưới thịt mềm với tốc độ siêu nhanh để lại cái bóng trong không trung.

Ám khí rèn bằng tinh cương bị mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu vung vuốt chém thành mấy khúc rớt xuống đất.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu càng lúc càng hưng phấn đứng thẳng trên vai Đinh Hạo, phần khởi kêu lên:

- Meo, meo!

Một người một mèo phối hợp không có khuyết điểm.

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao bị tình huống này hù giật mình.

Tinh Vãn tông được gọi là tông phái lấy ám khí thành đạo không phải nói chơi.

Thuật ám khí của thiếu niên độc nhãn long tuyệt đến không thể tưởng, khắp người đều bắn ra ám khí thành bão tố kim loại nghiền nát sinh linh. Nếu đổi lại là Ngọc Giác Dao, Mộ Dung Yên Chức chắc sẽ không thể như Đinh Hạo sư huynh lấy kiếm quang vô thượng hoàn toàn đánh bật bão tố kim loại ngăn cách thân thể mình, vẫn xông lên như thường.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Long Vương Ly Thủy!

kiếm quang biến đổi.

Áo nghĩa cao nhất của Long Vương Ly Thủy kiếm pháp vào lúc này hoàn toàn nở ộ.

Sóng băng giá màu bạc chợt xuất hiện, trong đó khí vang thanh âm tựa thủy triều, băng vụn bắn khắp nơi, khí lạnh sắc bén lan tràn, có tiếng rùng rợn. Giấy tiếp theo, một ảo ảnh hình rồng bạc sống động như thật bay ra từ trường kiếm của Đinh Hạo, nhanh như chớp xông hướng thiếu niên độc nhãn long.

Răng rắc! Răng rắc!

Nơi ảo ảnh rồng bạc bay qua không khí bỗng nhiên kết băng.

Bão tố ám khí như không bao giờ ngừng lại bỗng chốc bị đóng băng.

201. Chương 201: Đinh Sư Huynh Cũng Thông Hiểu Đan Thảo Chi Đạo?

Thiếu niên độc nhãn long biểu tình sợ hãi, định làm ra phản ứng thì rồng bạc đã bay tới, chớp mắt nhập vào người gã. Thiếu niên độc nhãn long uốn éo vụn vụn chợt khựng lại như bị điểm huyệt.

Một tảng băng bạc đóng băng thân thể gã trừ cái đầu.

Chớp mắt trường kiếm của Đinh Hạo đã gác lên vai thiếu niên độc nhãn long.

Cùng với trường kiếm của Đinh Hạo còn có vuốt nhọn từ mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhảy lên vai thiếu niên độc nhãn long, miệng hưng phấn hú. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu huơ vuốt trước mặt thiếu niên độc nhãn long làm gã sợ hãi suýt đá dầm.

Đây là móng vuốt cào nát cương châm, nhẹ nhàng rạch một đường lên cổ thiếu niên độc nhãn long là sẽ có một lỗ máu.

Chiến đấu kết thúc.

Đến lúc này tiếng kiếm ngân lúc trước Đinh Hạo bùng kiếm còn văng vẳng trong không khí.

Chiến đấu từ lúc ban đầu đến kết thúc chỉ có mười giây.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kêu một tiếng:

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lăn lộn ra vẻ đáng yêu tranh công.

Trong phút chốc . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông đứng gần đó té bịch bịch xuống đất.

Thân thể các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông lạnh lẽo, trừ mấy người sớm chết trước ra còn lại các đệ tử ký danh đứng thẳng, đó là vì kiếm của Đinh Hạo quá nhanh và lạnh cắt cổ họng giải quyết xong ngay.

Thiếu niên độc nhãn long ngây ra như phỗng, trong ánh mắt có tia sợ hãi cầu xin.

Thua.

Thua hoàn toàn.

Thiếu niên độc nhãn long chợt hiểu tại sao đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông này có gan khiêu chiến với thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện, bởi bọn họ cùng một loại người.

Có lẽ Đinh Hạo không mạnh bằng Mục Thiên Dưỡng, có lẽ trận ước chiến ba năm sau hắn vẫn chết trận. Nhưng loại người này bên trong chảy dòng máu điên cuồng khó ức chế.

Bọn họ đều là rồng trong cối người.

Từ lúc sinh ra đã định sẽ tiểu ngạo cửu thiên, không cam nguyện bình phàm.

- Ta . . . Người . . . Ta . . .

Thiếu niên độc nhãn long cảm giác khí lạnh từ trường kiếm gác trên cổ, ánh mắt Đinh Hạo đầy sát khí khiếp người. Thiếu niên độc nhãn long sợ hãi teo tim, lắp bắp không biết nên nói cái gì. Thiếu niên độc nhãn long muốn muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ nhưng thân hình bị đóng băng, thân bất do kỷ.

Đáo lại thiếu niên độc nhãn long là mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kêu lên ác ý:

- Meo meo meo meo meo meo!

- Người . . . Người không thể giết ta . . . Ta . . .

Thiếu niên độc nhãn long không còn uy phong, đau khổ van xin:

- Phụ thân của ta là thập nhất trưởng lão nội môn của Tinh Vãn tông, Trương Minh Đức, người giết ta rồi phụ thân sẽ không tha cho người. Người yên tâm, vừa rồi người giết mấy đệ tử bình thường Tinh Vãn tông nhưng chỉ cần người tha cho ta, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không truy cứu chuyện này. Nói là . . . Nói là bọn họ chết trong cơ quan di tích thượng cổ. Ta sẽ làm chứng cho người!

Thiếu niên độc nhãn long bị hù sợ chảy nước mắt nước mũi, không còn dáng vẻ kiêu căng, vênh váo.

Tiếc rằng trường kiếm của Đinh Hạo lại dán tới mấy phân.

Tia sáng lạnh sắc bén cắt vỡ lớp da.

Thiếu niên độc nhãn long cực kỳ khủng hoảng:

- Không . . . Khoan . . . Đứng!

- Đinh sư huynh . . .

Ngọc Giác Dao ở phía xa kiếm không được hét to:

- Tha hắn đi.

Tuy Ngọc Giác Dao hận không thể băm vằm thiếu niên độc nhãn long ra nhưng nằng lo lẫn như Đinh Hạo giết người này sẽ đem lại rắc rối cho hắn.

Mộ Dung Yên Chức cũng khuyên nhủ.

Hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao không muốn vì chính mình mang đến rắc rối cho Đinh Hạo, dù sao năng lực một trưởng lão nội môn Tinh Vãn tông cực kỳ khủng bố.

Trường kiếm của Đinh Hạo hơi khựng lại.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu như nghe hiểu tiếng người, thu về vuốt, nhảy lên vai Đinh Hạo. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu cọ đầu lông xù vào mặt Đinh Hạo, miệng rên rĩ.

Thiếu niên độc nhãn long thấy vậy thẫn thờ phào.

- Chỉ cần lần này có thể sống sót quay về . . .

Thiếu niên độc nhãn long độc ác thầm lên kế hoạch, khi già sống sót sẽ tìm mấy cao thủ thiên thiên ám khí trong Tinh Vãn tông tìm cơ hội làm thịt Đinh Hạo, lấy lại sỉ nhục hôm nay.

Ai ngờ trong chớp mắt . . .

Đinh Hạo cười to bảo:

- Giết một cận vệ có gì phải sợ đầu sợ đuôi?

Kiểm quang lấp lóe, kiếm thanh gào thét.

Nụ cười đông trên mặt thiếu niên độc nhãn long, một tia sáng lạnh như sợi tơ xẹt qua cổ thiếu niên độc nhãn long mang đi sự sống, không chút do dự, dứt khoát.

Đinh Hạo không chút hối hận.

Nhiều nợ không sợ nặng. Đã có một Mục Thiên Dương thêm vào thiếu niên độc nhãn long thì ngại gì?

Huống chi Đinh Hạo có nguyên tắc của mình, tuyệt đối không trái lương tâm nhường bước. Trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang không cầu vĩnh thế trường tồn, chỉ cầu có thể không thẹn với lòng. Chỉ có ý niệm thông suốt thì đường võ đạo mới tinh tiến kiên quyết.

Ngón tay Đinh Hạo vuốt thân kiếm.

Tia sáng trên thanh kiếm rỉ sét tán đi lộ ra thân kiếm loang lổ, Đinh Hạo cắt kiếm vào trụ vật giới chỉ.

Phía đối diện.

Hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao giật mình vì Đinh Hạo quyết tuyệt, gan góc, cũng bị biểu hiện nghịch thiên của mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu hù ngơ ngẩn, không biết nên nói cái gì.

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao ôm rung động liên tục cảm ơn Đinh Hạo.

Hôm nay nếu Đinh Hạo không xuất hiện vào phút nguy cấp, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao rơi vào tay đám súc sinh đó thì kết cuộc thê thảm hơn chết vô số lần.

Đinh Hạo trấn an Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao, lục tìm trên xác các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông, thiếu niên độc nhãn long thấy một số ám khí tẩm độc, các bình lọ nhỏ nhỏ các loại.

Mãi đến lúc này Lư Bằng Phi núp trong góc phía xa mới chạy ra, lớn tiếng nói:

- Đỉnh sư huynh, ta đến rồi . . . A? Đỉnh sư huynh thật lợi hại, đã giải quyết xong kẻ địch?

Đinh Hạo hừ lạnh, không thèm nhìn Lư Bằng Phi.

Mộ Dung Yên Chức luôn cố chống lúc này lão đồa, mặt trắng bệch ngã xuống.

Ngọc Giác Dao giật mình kêu lên:

- A! Mộ Dung sư tỷ làm sao vậy?

Ngọc Giác Dao vùng vẫy tới gần dìu Mộ Dung Yên Chức, thấy vết thương trên người nàng chảy ra máu đen tanh hôi.

Ngọc Giác Dao giật mình kêu lên:

- Sư tỷ cũng trúng độc, ám khí đó có độc. Sư đệ, làm sao đây?

Ngọc Giác Dao nói rồi cảm giác tức ngực, tay chân mềm nhũn.

- Hai vị sư muội đừng lo, ta đoán giải được nằm ở đây.

Đinh Hạo cẩn thận nhìn đồng bình lọ, dựa theo tri thức về đan dược, thảo dược nhanh chóng phân biệt ra mấy dược cao toát mùi thơm thắm gan là thuốc giải độc cho Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao.

Đinh Hạo nói câu này khiến Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao căng thẳng thần kinh được thả lỏng.

Nếu có giải được thì không cần lo.

- Đỉnh sư huynh cũng thông hiểu đan thảo chi đạo?

Ngọc Giác Dao là thiếu nữ thân hình nhỏ xinh, khuôn mặt xinh đẹp, mắt to lấp lánh nhìn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu trên vai Đỉnh Hạo. Trông Ngọc Giác Dao đơn thuần xinh đẹp.

202. Chương 202: Đừng Nói, Chúng Ta Tin Tưởng Đỉnh Sư Huynh

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chỉ hiểu sơ.

Mộ Dung Yên Chức suy yếu khoanh chân ngồi dưới đất, vận công chống lại kịch độc.

Mặc dù diện mạo Mộ Dung Yên Chức bình thường nhưng thân hình nóng bỏng, tính cách cứng rắn nói một không hai. Đầu chân mày Mộ Dung Yên Chức có ánh khí hiem thấy ở thiếu nữ, cân nhắc không thua tu mi. Đôi mắt Mộ Dung Yên Chức sáng tỏ mờ liếc trộm Đỉnh Hạo.

Có thiếu niên nào không đa tình, có thiếu nữ nào không mộng mơ?

Mười ba, bốn tuổi là lúc thiếu nữ mơ mộng.

Từ lần trước Đỉnh Hạo đoạt giải nhất đại tái năm viện đã nổi tiếng như cồn trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung Vãn Kiếm tông, cộng với mặt hấn đẹp trai, tính tình dịu dàng, luôn cười tủm tỉm cho người cảm giác quân tử khiêm khiêm như ngọc. Không biết bao nhiêu nữ đệ tử ký danh thăm thương trộm nhớ, có hảo cảm với Đỉnh Hạo.

Bao gồm mỹ thiếu nữ số một năm viện đông, tây, nam, bắc, trung, Lý Y Nhược cũng vì một vài cơ duyên yêu Đỉnh Hạo say đắm.

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao là đệ tử thiên tài trong viện của mình, nếu không thì đã chẳng có cơ hội thăm dò di tích thượng cổ.

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao là thiên tài thì ít nhiều gì có chút kiêu ngạo.

Mấy ngày nay tuy Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao nghe mấy bạn gái thân thiết lúi rúi tên Đinh Hạo nhưng lòng bọn họ hướng về võ đạo, mỗi khi nghe các sư muội nói Đinh Hạo đẹp trai, tiêu sái như thế nào thì đều âm thầm khinh thường, không để ý. Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao thậm chí cố gắng tu luyện sau đó so cao thấp với Đinh Hạo.

Nhưng khi Đinh Hạo diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân xong thể hiện sát phạt quyết đoán, kiếm thuật làm người say mê, giờ nhìn khuôn mặt tuấn tú mỉm cười ở khoảng cách gần, không biết sao trái tim hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao đập nhanh.

Gặp Đinh Hạo một lần làm cả đời!

Ma xui quỷ khiến trong lòng Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao cùng nhớ đến câu thơ truyền trong đám nữ đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo hít ngửi giấy lát, kết luận:

- Mấy đệ tử Tinh Vãn tông bôi độc được trên ám khí tên là Thát Trùng Thát Hoa, dùng bảy loại độc trùng, bảy loại độc hoa luyện chế thành, rất độc ác. Được cao có thể giải độc nhưng cần vận công đẩy ra, dùng huyền khí thúc giục được lực trừ kịch độc trên miệng vết thương.

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao giật mình trước tri thức uyên bác của Đinh Hạo, ánh mắt nhìn hân càn ngưỡng mộ hơn.

Lư Bằng Phi thấy vậy thâm ghen tỵ.

Đặc biệt là Ngọc Giác Dao mắt sáng rực trắng, khuôn mặt thanh tú như táo xanh mọng nước, làm Lư Bằng Phi nuốt nước miếng.

Lúc này Lư Bằng Phi đã quên hành động hèn hạ núp trong góc không dám ra mặt, cảm thấy là Đinh Hạo giành sự nổi tiếng của mình. Hừ, một kẻ hay bị phê bình trong tiết linh thảo dược của Tây Môn giáo sư dám ở đây khoe khoang tri thức thảo dược, chẳng qua là nói lung tung lừa gạt hai nữ nhân ngu ngốc.

Lư Bằng Phi giả bộ giật mình kêu lên:

- Thát Trùng Thát Hoa? Cái này nguy rồi, Đinh sư huynh không biết chứ nghe Thát Trùng Thát Hoa khá đơn giản nhưng có nhiều cách điều chế và khả năng, muốn phá giải phải tìm hiểu bảy loại độc trùng, bảy loại độc hoa nào. Lỡ sai một cái là chẳng những không thể giải độc, ngược lại sẽ trúng độc nặng hơn.

Thật tổng Lư Bằng Phi quan tâm hai sư muội nhưng sự thật là ngầm cười nhạo Đinh Hạo biết nửa vời.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Không sao.

- Đây không phải vấn đề khó, ta đã phân rõ bảy loại độc hoa, độc trùng nào.

- Đinh sư huynh đừng lấy sinh mạng của hai sư muội ra thử, ta nhớ bình thường sư huynh hay lẫn lộn tên và dược tính của thảo dược mà bị Tây Môn giáo sư phê bình . . .

Lư Bằng Phi mỉm cười nói:

- Thành tích linh thảo đan dược của ta tốt hơn sư huynh một chút, hay là để ta thử?

Lư Bằng Phi vừa hạ thấp Đinh Hạo vừa tăng bốc mình.

Lòng dạ hiểm độc.

Đinh Hạo lười quan tâm Lư Bằng Phi, lấy một bình dược cao thuần ngọc từ đồng bình lọ đưa cho hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao.

Đinh Hạo nói:

- Nếu hai vị sư muối tin tưởng ta thì mau bôi được cao này vào miệng vết thương sau đó vụn công đẩy ra, không qua một khắc là sẽ giải trừ độc tố trong người.

Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao không chút do dự nhận lấy bình được àu ngọc.

Mặt Lư Bằng Phi đỏ lên, vừa sốt ruột vừa tức giận quát:

- Hai vị sư muối hãy cẩn thận là hơn . . .

Lư Bằng Phi chưa nói xong Mộ Dung Yên Chúc đã mất kiên nhẫn ngắt lời:

- Đừng nói nữa, ta tin tưởng Đinh sư huynh.

Ngọc Giác Dao, thiếu nữ xinh đẹp hơi hiểu lòng người hiểm ác thì nói thẳng:

- Nay sư đệ Thanh Sam Đông Viện kia, mới rồi khi Đinh Hạo sư huynh đứng ra thì người núp ở chỗ nào? Hiện tại nói lời như vậy? Hừ, người đừng nói thêm nữa, tránh cho nói nhiều mất mặt, làm hỏng tình đồng môn của người và ta.

- Ta . . .

Lư Bằng Phi thấy mặt nóng ran như bị tát mấy bạt tia, mặt sắp sưng.

Dù là đồ ngốc cũng nghe ra Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao không có chút hảo cảm với Lư Bằng Phi. Thậm chí bởi vì Lư Bằng Phi hạ thấp Đinh Hạo nên Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao bất mãn với gã.

- Meo meo meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thè lưỡi, tiếng kêu đầy trào phúng hướng Lư Bằng Phi.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thật là quá thông minh lanh lợi.

- Vật nhỏ khôn quá!

Ngọc Giác Dao, Mộ Dung Yên Chúc kiềm không được muốn ôm cục bông trắng vào lòng xoa nắn, bề ngoài của mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu có sức sát thương trí mạng với con gái.

Đinh Hạo đứng dậy, mỉm cười nói:

- Thời gian gấp rút, ta cảnh giác xung quanh, hai vị sư muối hãy lau giải được cho nhau rồi đi. Dùng tay thua, dùng huyền công hòa tan được lực, tin tưởng không đến một chén trà là giải trừ khí độc.

Đinh Hạo nói rồi đứng dậy đi xa.

Vị trí bị thương của Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao hơi kín, nam nữ thụ thụ bất thân. Hai thiếu nữ bôi thuốc, Đinh Hạo, Lư Bằng Phi không tiện đứng nhìn.

Lư Bằng Phi lưu luyến theo sau Đinh Hạo rời đi.

* * *

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo xem như Lư Bằng Phi không tồn tại, hắn nhảy lên một tòa nhà hai tầng bên đường. Đinh Hạo tuần tra bốn phương tám hướng, không thấy có gì khác lạ mới khoanh chân ngồi trên nóc nhà, sửa sang lại đồ vật lục từ người các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông.

Trừ mớ bình lọ độc được, giải được ra còn có kim phiếu số tiền lớn, một ít ám khí kỳ dị, mấy quyển sách nhỏ in ấn rất đẹp, chất liệu trang sách tốt.

- A? Lạc Nhận quyết? Bần Tinh Liên Kích? Bích Hàn Vãn Tinh quyết?

Đinh Hạo lật sách phát hiện đó là pháp môn, công pháp tu luyện kỹ xảo ám khí, sách ghi chép cá nhân các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông tu luyện. Tuy trong đó không có Cửu Thiên Vãn Tinh quyết trong truyền thuyết chính tông nhất Tinh Vãn tông, nhờ nó khiến tông môn này đứng vững trong Tuyệt Châu về lấy ám khí thành đạo. Đó là pháp môn tu luyện ám khí rất đặc sắc.

203. Chương 203: Trị Thương Kiều Diễm

Trong lòng Đinh Hạo thầm mừng rỡ.

Đinh Hạo sớm muốn tu luyện phi đao phi kiếm nhưng không may là không có pháp môn tu luyện, chỉ có thể tự mình suy ngẫm, tâm chí tham khảo thuật thần xạ của thiếu niên thợ săn Trương Phàm, tiến triển không lớn. Tuy mấy quyển sách nhỏ này phẩm chất không cao nhưng rất quan trọng với Đinh Hạo.

Chỉ cần tập luyện quen pháp môn ám khí cơ bản thì Đinh Hạo tin tưởng thuật phi đao của hắn sẽ vượt một bậc cao.

Đinh Hạo cất quyển sách nhỏ, kiểm kê thứ khác lục tìm được.

Trong chớp mắt bên tai Đinh Hạo nghe tiếng Mộ Dung Yên Chức kêu:

- Đinh sư huynh, Đinh sư huynh . . . Đinh sư huynh có thể lại đây một lúc không?

Đinh Hạo giật mình tưởng xảy ra chuyện gì, đứng bật dậy bay hướng Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao.

Lư Bằng Phi thấy vậy cũng vận khinh công đuổi theo.

- Sư đệ kia . . . Đứng qua đây, mau về đi, một mình Đinh sư huynh là được . . .

Mặt Mộ Dung Yên Chức lạnh băng phát tay với Lư Bằng Phi ý bảo gã mau đi.

Sư đệ kia?

Lư Bằng Phi tức giận cắn răng, thậm chí không kêu tên gã. Tại sao Đinh Hạo có thể qua nhưng gã thì không được?

Lư Bằng Phi không dám không nghe.

Vì Đinh Hạo ngoái đầu, ánh mắt sắc bén liếc qua như trường đao rút xương.

Lư Bằng Phi cực kỳ tức giận nhưng chỉ đành ngoan ngoãn quay về.

* * *

- Đinh sư huynh . . . Cái kia . . . Cái kia . . . Sư huynh . . .

Mặt Ngọc Giác Dao trong ngăm đen ảm sắc hồng lấp bắp không nói rành rọt một câu, cúi đầu không dám nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo lấy làm lạ hỏi:

- Ngọc sư muội, có chuyện gì? Chẳng lẽ giải được xảy ra vấn đề?

- Không . . . Không . . . Không . . . Không phải!

Ngọc Giác Dao vội xua tay, nói:

- Giải được không có vấn đề nhưng . . . Nhưng . . . Nhưng . . .

Thiếu nữ nói đến đây biểu tình xấu hổ ngượng ngùng không nói thêm.

Đinh Hạo xoa trán không hiểu chuyện gì xảy ra.

Mộ Dung Yên Chức ở một bên cắn răng dứt khoát nói:

- Giang hồ nhi nữ, không câu nệ tiểu tiết. Đinh sư huynh, để ta nói thẳng. Vừa rồi ta và Ngọc sư muội chiến đấu kịch liệt, huyền khí bị tiêu hao gần hết cộng với độc khí xâm nhập kinh mạch không thể lấy huyền khí nghiền thức giục được cao, cho nên chúng ta muốn nhờ Đinh sư huynh hỗ trợ . . .

- A?

Đinh Hạo há hốc mồm nhét được quả trứng.

Nhờ Đinh Hạo hỗ trợ?

Nếu là dùng huyền lực trợ giúp Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao thúc giục được cao thì không sao.

Nhưng vị trí bị thương của Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao toàn là vị trí ẩn như vai, ngực, bụng, đùi vân vân. Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu làm như vậy là Đinh Hạo sờ hết người Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao.

Mặc dù linh hồn Đinh Hạo đến từ địa cầu kiếp trước rất là phóng khoáng nhưng hấn do dự.

- Nếu Đinh sư huynh không tiện thì thôi.

Đáy mắt Mộ Dung Yên Chúc lóe tia buồn bã, Ngọc Giác Dao cũng cúi đầu xuống không dám ngẩng lên.

Đinh Hạo quét người Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao, thấy màu đen trên mặt hai thiếu nữ càng đậm, đó là dấu hiệu độc khí sắp công tâm. Nếu Đinh Hạo không cứu, chậm trễ giây lát thì dù có thuốc giải cũng mất mạng.

- Được rồi, hai vị sư muội, hôm nay vì tình thế bất đắc dĩ, Đinh Hạo xin mạo phạm.

Đinh Hạo không phải loại người nhản nhó, trong lòng hiểu nên lấy hay bỏ. Đinh Hạo suy nghĩ một lúc, quyết định ngay.

- Mộ Dung sư muội bị thương nặng hơn, ta giúp sư muội trước.

Đinh Hạo quyết định xong không ngần ngại nữa nhanh chóng bước tới trước mặt Mộ Dung Yên Chúc, khoanh chân ngồi xuống. Đinh Hạo đỡ được àu ngọc ra khỏi bình ngọc đổ xuốngl ồng bàn tay, tay kia giơ lên xé một mảnh nhỏ vải áo miệng vết thương trên vai Mộ Dung Yên Chúc. Tay Đinh Hạo chậm rãi ấn vào.

Mộ Dung Yên Chúc kinh kêu:

- A!

Dù sao Mộ Dung Yên Chúc là thiếu nữ băng thanh ngọc khiết, từ nhỏ đến lớn chưa từng tiếp xúc gần với khác giới gần như vậy.

Đặc biệt là vai áo bị xé ra, da thịt trắng như ngọc lóa lồ, bàn tay nóng hổi chạm vào thân thể khiến toàn thân Mộ Dung Yên Chúc nóng rực. Mộ Dung Yên Chúc thấy xấu hổ, luống cuống chưa từng có, hốc mắt ướt nước.

Nhưng Mộ Dung Yên Chúc ngẩng đầu nhìn mắt Đinh Hạo chính chắn không có dục niệm thì trong lòng bình tĩnh lại, lúc trước xấu hổ không còn, trong lòng có chút ngọt ngào, hân hoan.

Ngọc Giác Dao ở bên cạnh xem, tính nàng yếu đuối, nghe tiếng vải rách thì khê kêu. Ngọc Giác Dao ngẩng đầu thấy tay Đinh Hạo ấn trên vai Mộ Dung sư tỷ, mặt nàng đỏ rực, vùi đầu vào hai tay, tim đập nhanh.

- Đinh sư huynh . . . Đinh sư huynh cũng sẽ . . . Trị thương với ta như vậy . . . A . . . Xấu hổ chết mất . . .

Ngọc Giác Dao úy nghĩ lung tung, không hiểu sao nàng hơi mong chờ rồi lại lo lắng giây phút đó đến. Tân nương chờ tân lang vào động phòng cũng không bối rối như Ngọc Giác Dao.

* * *

Bàn tay Đinh Hạo chạm vào làn da như bạch ngọc hoàn mỹ nhất trên đời, trơn mềm khiến người hoảng loạn, xúc cảm ấm áp mềm mịn khiến Đinh Hạo kích động.

Diện mạo của Mộ Dung Yên Chúc xem như bình thường nhưng thân thể nóng bỏng, hơn cả mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược. Làn da trắng co giãn, không chút tỳ vết, Mộ Dung Yên Chúc đúng là mỹ nhân bại hoại làm người ta không kiềm được nghi ngờ có phải nàng dùng bí pháp gì cố ý làm khuôn mặt xấu xí?

Thân hình hoàn mỹ như vậy không nên chỉ có khuôn mặt bình thường.

Đinh Hạo vận chuyển huyền công, lòng bàn tay chậm rãi xoa càng cảm nhận da thịt như ngọc ấm áp.

Mộ Dung Yên Chức muốn vận công phối hợp Đinh Hạo nhưng bàn tay dán vào gần xương quai xanh có ma lực khó tả, khiến nàng không thể tĩnh tâm, người mất hết sức lực. Mộ Dung Yên Chức miễn cưỡng cắn răng không để thân hình xụi lơ.

Cảm giác thoải mái mát mẻ từ lòng bàn tay Đinh Hạo truyền vào vết thương của Mộ Dung Yên Chức.

Dần dần vết thương tê dại như gỗ mục ba phần đau, ba phần tê, bốn phần thoải mái. Mộ Dung Yên Chức hiểu rằng được tính đã phát huy, độc khí dần bị tiêu trừ.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Tay Đinh Hạo nhấc lên, lòng bàn tay ấn xuống, ba vết ánh bạc rớt xuống mặt đất.

Là ba cương châm ám khí thô cỡ sợi tóc.

Chính là ba cương châm tẩm độc này dính vào gần xương quai xanh Mộ Dung Yên Chức giờ bị huyền khí hùng hồn của Đinh Hạo hút ra.

204. Chương 204: Lư Bằng Phi Hâm Mộ Ghen Ty

- Đa tạ Đinh sư huynh . . .

Giọng Mộ Dung Yên Chức nhỏ như mũi kèn nói:

- Hay là Đinh sư huynh vận công điều chỉnh gân cốt rồi lại chữa trị cho chúng ta.

Mộ Dung Yên Chức biết vận công thúc giục được lực rồi lại hút ám khí mỏng nhỏ ra khỏi miệng vết thương tiêu hao huyền khí rất nhiều.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Không sao, trị thương cần gấp hơn.

Mặt Mộ Dung Yên Chức đỏ rực cúi đầu.

Bởi vì vết thương tiếp theo ở rốn Mộ Dung Yên Chức, đối với thiếu nữ thì đó là vị trí càng bí ẩn hơn cả xương quai xanh, bây giờ để khác giới sờ qua sờ lại . . .

* * *

Lư Bằng Phi nhìn muốn rớt tròng mắt.

Lư Bằng Phi đoán hai nữ đệ tử ký danh kêu Đinh Hạo đi qua làm gì, giờ thì gã đã biết, thì ra là chữa thương.

Khi Lư Bằng Phi thấy Đinh Hạo chữa vết thương trên vai Mộ Dung Yên Chức rồi lại khiến nàng nằm thẳng, tay đặt lên bụng xoa tới xoa lui thì Lư Bằng Phi thấy máu xông lên não, xúc động bao phủ toàn thân. Lư Bằng Phi chào cờ, đứng thẳng tắp.

Lư Bằng Phi nghiêng răng mắt:

- Bà nội nó, đôi cậu nam nữ!

Trên đường đi di tích thượng cổ Lư Bằng Phi có cẩn thận quan sát mấy nữ đệ tử ký danh đi cùng.

Lư Bằng Phi thấy rõ ràng khuôn mặt Mộ Dung Yên Chức hơi bình thường chút nhưng những chỗ khác thì là vũ vật tuyệt thế, đặc biệt là bộ ngực to tròn, vòng eo nhỏ xinh, mông co giãn, đôi chân thon dài, da thịt trắng không tỳ vết.

Nữ nhân như vậy buổi tối tắt đèn chính là vũ vật làm nam nhân sướng muốn chết.

Lư Bằng Phi vốn định tìm cơ hội thân cận với thiếu nữ vưu vật này, ai ngờ bị Đinh Hạo giành trước. Chết tiệt, lại là tên khốn Đinh Hạo, tại sao hắn luôn che trước mặt gã? Chỗ tốt gì cũng bị hắn giành trước?

Phải tìm cách trừ bỏ khắc tinh này!

Nghĩ đến đây Lư Bằng Phi siết vòng bạc trong ngực, lại đặt quyết tâm.

Lư Bằng Phi kiềm không được nhìn phía xa, bàn tay Đinh Hạo chậm rãi xoa bụng Mộ Dung Yên Chức. Lư Bằng Phi tưởng tượng ra trong bụng Đinh Hạo dắc ý cỡ nào, bộ dáng Mộ Dung Yên Chức yêu kiều thỏ, rên rỉ dụ người.

Sự thật đúng là Mộ Dung Yên Chức có thỏ gáp.

Nếu không phải Mộ Dung Yên Chức có ý chí kinh người thì đã sớm rên rỉ.

Bàn tay Đinh Hạo có ma lực khó tả với Mộ Dung Yên Chức, nhẹ nhàng chạm vào, cảm giác mát lạnh không ngừng đánh vào thân thể nàng. Từ khi ra đời lần đầu tiên Mộ Dung Yên Chức không thể khống chế thân thể, nàng không ngờ mình mãi cảm như vậy.

May mắn lần này Đinh Hạo không xé vải áo mà cách y phục xoa thúc giục được lực.

Trong lòng Mộ Dung Yên Chức thầm cảm kích Đinh Hạo.

Vì Mộ Dung Yên Chức hiểu làm như vậy sẽ tiêu hao nhiều huyền công huyền lực hơn, Đinh Hạo trị thương càng mệt nhọc. Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy lãng phí công lực là hành động cực kỳ nguy hiểm.

May mắn Đinh Hạo không xé vải phần bụng của nàng ra chữa trị.

Vì Mộ Dung Yên Chức cảm giác chân mình ẩm ướt, phản ứng thân thể khiến nàng xấu hổ không dám mở mắt ra.

* * *

Đinh Hạo trị thương cho Mộ Dung Yên Chức mất một chén trà.

Đinh Hạo không chút giữ lại hết sức thúc giục huyền khí băng sương phong tuyết, hễ chỗ nào quá nhạy cảm thì hắn không tiếc tiêu hao huyền lực cách quần áo thúc giục được lực, tránh cho hai bên lúng túng.

Đến cuối cùng Mộ Dung Yên Chức xụi lơ như bãi nước, sắp không ngồi dậy nổi. Đặc biệt dấu vết ẩm ướt giữa hai chân khiến thiếu nữ kiên cường không còn mặt mũi nào, may mắn Mộ Dung Yên Chức cẩn thận che giấu nên Đinh Hạo không trông thấy.

Đinh Hạo làm xong không dừng lại xoay người đi tới bên cạnh Ngọc Giác Dao.

- A! Đinh . . . Đinh sư huynh . . . Sư huynh tiêu hao nhiều công lực rồi, nghỉ ngơi một chút đi, ta . . .

Mặt Ngọc Giác Dao càng bầm đen hơn, bộ dáng yếu ớt thể nhưng vẫn lo cho Đinh Hạo.

- Không sao.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đã lỡ mất thời gian một chén trà, độc khí trong người sư muội cần phải nhanh chóng bị trục xuất. Ngọc sư muội, tình hình bất buộc, Đinh Hạo dắc tội!

Đinh Hạo ngồi sau lưng Ngọc Giác Dao, ngón tay nhẹ xé vải áo chỗ vết thương nghiêm trọng nhất, bôi được ầu ngọc vào lòng bàn tay, vận chuyển huyền khí băng sương phong tuyết chậm rãi ấn vào lưng Ngọc Giác Dao.

- Ui chao . . .

Ngọc Giác Dao khẽ kêu, thân hình nhỏ xinh run run.

Tính cách Ngọc Giác Dao mềm yếu hơn Mộ Dung Yên Chức nhiều, không dám mở mắt ra. Rèm mi dài run run, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập màu đen, lỗ tai như ngọc khắc đồ rực, mặc cho bàn tay Đinh Hạo xoa miêng vết thương trên lưng. Đôi tay trắng trơn dài siết chặt vào nhau.

Lúc này Mộ Dung Yên Chức lấy lại sức nhiều.

Mộ Dung Yên Chức khoanh chân vận chuyển một chu thiên huyền khí bằng sương phong tuyết, thể lực hồi phục phần lớn. Mộ Dung Yên Chức vội lấy một bộ trường sam màu tím kiểu nữ ra khỏi không gian trữ vật, tìm một gian phòng trống ven đường. Sau đó Mộ Dung Yên Chức trở về bên cạnh Đình Hạo, Ngọc Giác Dao, cảnh giác hộ pháp cho hai người.

Mộ Dung Yên Chức chợt nhận ra điều gì.

Mộ Dung Yên Chức nhíu mày, mũi chân hất một cục đá.

Bộp!

Cục đá đánh vào một góc tường phía xa.

Mặt Mộ Dung Yên Chức lạnh băng nói:

- Đứng xa chút, không được nhìn lên.

Biểu tình Lư Bằng Phi lúng túng chui ra, xoay người đi xa hơn. Không ai thấy lúc Lư Bằng Phi xoay người đôi mắt tràn đầy độc ác, bất mãn, lòng nguyên rửa.

Lư Bằng Phi thầm chửi:

- Hừ! Tiện nhân, bị Đình Hạo sờ khắp người, thấy hết bây giờ còn giả bộ thánh nữ, ta phi!

Mộ Dung Yên Chức thấy Lư Bằng Phi biến mất trong góc khuất, chân mày nhíu chặt giãn ra.

Theo lý thì Lư Bằng Phi cũng là đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông, giống như Đình Hạo nhưng không hiểu sao nàng không thích thiếu niên mất luôn lấp lóe cái gì. Mộ Dung Yên Chức trực giác Lư Bằng Phi có loại hơi thở khiến nàng khó chịu.

Mộ Dung Yên Chức lại nhìn hướng Đình Hạo.

Lúc này Đình Hạo hết sức vận chuyển huyền khí bằng sương phong tuyết, toàn thân có bông tuyết trắng lấp lánh vờn quanh, khí lạnh lượn lờ, tràn ngập cảm giác thần thánh. Đây là dấu hiệu Đình Hạo vận chuyển công lực đến cực độ.

205. Chương 205: Đình Sư Huynh Người, Không Phải Là Yêu Quái Đi?

Mắt Đình Hạo không chút tà niệm, trong veo như nước nhìn vết thương trên lưng Ngọc Giác Dao. Bàn tay Đình Hạo xoa có quy luật, thúc giục được lực lớn nhất vào người thiếu nữ.

Mộ Dung Yên Chức thể mới phát hiện huyền khí của huyền khí cực kỳ hùng hồn.

Theo lý thì dù trình độ đỉnh Võ Đồ cảnh hao phí huyền khí chữa thương cho Mộ Dung Yên Chức xong e rằng tiêu hao gần hết huyền khí. Nhưng Đình Hạo không nghỉ ngơi, tiếp tục trị thương cho Ngọc Giác Dao sư muội. Chẳng những không thấy Đình Hạo mệt mỏi mà huyền khí vẫn dâng trào cuộn cuộn như chưa từng tiêu hao.

Cường!

Thật là cường đại.

Phát hiện này khiến Mộ Dung Yên Chức cực kỳ giật mình.

Đình Hạo đúng là quái vật, hèn chi trong đại tái năm viện lần đầu lấy thực lực thấp hai cảnh giới đánh bại hai thiên tài xuất sắc Lương Phi Tuyết, Lý Mục Vân, lên ngôi quán quân. Hơn một tháng nay Đình Hạo lại tăng vùn vụt, không biết thực lực hiện tại của hắn đến trình độ gì.

Trong đại tái năm viện sắp tới Đình Hạo vẫn là tuyển thủ nặng ký cho ngôi quán quân.

Mộ Dung Yên Chức nghĩ đến đại tái năm viện lần hai, Mộ Dung Yên Chức rất nhanh nhận ra bọn họ rơi vào quỷ thành âm trầm này không biết có cơ hội ra ngoài không.

Không biết bao lâu sao.

Ngọc Giác Dao khê kêu:

- Ừm . . . ư!

Khuôn mặt Ngọc Giác Dao không còn bầm đen, sắc mặt hồng hào.

Đinh Hạo đã chữa trị hết bốn, năm vết thương trên người Ngọc Giác Dao.

Trong đó bao gồm vết thương ám khí trên ngực ba lóng tay đã tổn thương đến xương, Ngọc Giác Dao bị thương rất nặng, Đinh Hạo không thể chữa trị cách quần áo. Đinh Hạo đành cởi ra áo khoác, cách yếm xoa bóp thúc giục được lực.

Trong quá trình rìa tay Đinh Hạo thường chạm đến cặp ngực nhú lên như nắm thanh xuân, đầy co giãn.

Dù Đinh Hạo có định lực cao cũng không chịu nổi người nóng hừng hực, tim đập nhanh.

Xét cho cùng thì dù kiếp trước hay kiếp này Đinh Hạo chỉ là trai tơ, làm gì gặp chuyện hương diễm đến thế?

Đinh Hạo chậm rãi rút tay ra, nhắm mắt lại không nhìn Ngọc Giác Dao quần áo xốc xếch.

Hành động này khiến Mộ Dung Yên Chức càng kính nể Đinh Hạo hơn.

Mộ Dung Yên Chức nâng Ngọc Giác Dao xui lơ đi vào một gian nhà, vô tình thấy bắp đùi tiểu sư muội nhỏ xinh yếu đuối ướt chất dịch. Mộ Dung Yên Chức nhớ đến lúc trước cũng bị như vậy, mặt nàng đỏ rần, tim đập nhanh.

Qua nửa ngày hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao bước ra.

Ngọc Giác Dao đã thay quần áo sạch sẽ, mặt không còn độc khí màu đen nhưng đỏ đến tận mang tai. Ngọc Giác Dao liếc Đinh Hạo từ xa, cúi đầu sát ngực, nhẩn nhá như cô dâu mới ngại ngùng.

Mộ Dung Yên Chức thì bình tĩnh lại, vẻ mặt không có gì lạ.

Phía đối diện.

Đinh Hạo đang vận công điều tức.

Từng mảnh bông tuyết tinh thể sáu góc đẹp như quỷ phủ thần công điêu khắc bay quanh Đinh Hạo, như tinh linh trắng bướng bình vuốt ve hần, bao phủ hần trong vòng ba thước. Lực lượng vô hình khuếch tán bảo vệ Đinh Hạo.

Lực lượng thật cường đại!

- A! Hình như . . . Đinh sư huynh đang trùng kích huyết khiếu tiếp theo, sắp đột phá!

Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao rung động vì điều mình suy đoán.

Đinh Hạo liên tục vận công chữa thương cho Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao chẳng những không mệt gục, cũng không tiêu hao hết huyền khí mà ngược lại còn dư sức trùng kích cảnh giới cao hơn. Đinh Hạo đúng là quái vật không thể dùng lẽ thường đo lường.

Trước kia Ngọc Giác Dao, Mộ Dung Yên Chức hơi kiêu ngạo, tự hào vì mình có thiên phú tu luyện, nhưng bây giờ so sánh với Đinh Hạo mới biết cái gì gọi là ‘ngoài người có người, ngoài trời có trời’.

Lư Bằng Phi ở phía xa dám chậm rãi tới gần.

Khi Lư Bằng Phi thấy Đinh Hạo thì khó tin thờ người ra.

- Chết tiệt, Đinh Hạo lại sắp . . . Đột phá? Tại sao vậy? Chẳng phải Đinh Hạo nên mệt dừ sao? Vậy mà hần đột phá. Chết tiệt, cứ tiếp tục như vậy ta muốn vượt qua hần trong Thanh Sam Đông Viện là vĩnh viễn không thể. Khốn kiếp, kẻ nào ngăn cản vinh quang của ta đều đáng chết, đáng chết, đáng chết a a a!

Lư Bằng Phi cảm hận gầm rống trong lòng, ngoài mặt không lộ ra ngược lại cười chào hỏi hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao.

* * *

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong đầu nổ vang, người Đinh Hạo run lên.

Trong phút chốc Đinh Hạo cảm thấy huyền khí băng sương phong tuyết trong thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh ầm vang như sông vỡ đê, xông đến huyết khiếu thứ bảy, thiếu xung. Chớp mắt huyết khiếu thiếu xung rộng mở, biến mất, huyền khí bay nhanh xoay tròn trong huyết khiếu, tốc độ mỗi giây bảy mươi chuyển.

Vận tốc quay huyền khí quyết định lúc ra tay chậm hay nhanh, cũng quyết định tốc độ thúc giục chiến kỹ huyền công. Nhiều lúc ra tay nhanh hoặc chậm quyết định kết quả cuối cùng cuộc chiến đấu giữa hai võ giả lực lượng, cảnh giới tương đương nhau.

Cho nên vận tốc quay huyền khí là một phần quan trọng để biết thực lực võ giả cao hay thấp.

Bình thường mỗi khi đột phá luyện hóa một huyền khí thì vận tốc quay huyền khí sẽ lên ít nhất mỗi giây mười chuyển.

Nhưng từ khi Đinh Hạo luyện hóa huyết khiếu thứ nhất thần hải đã phát hiện tốc độ huyền khí mỗi giây mười một chuyển. Sau này Đinh Hạo nhận ra mỗi khi Đinh Hạo đột phá một cảnh giới thì vận tốc quay huyền khí sẽ tăng lên ít nhất mười một chuyển, nhiều hơn người khác một chuyển.

Đến bây giờ Đinh Hạo luyện hóa thiếu xung huyết khiếu, tốc độ nhanh nhất là mỗi giây bảy mươi bảy chuyển, nhiều hơn người khác mỗi giây bảy chuyển.

Đừng xem thường bảy chuyển này, vào phút mấu chốt nó có thể cứu mạng, cũng đủ trí mạng.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, nhắm mắt cảm nhận lực lượng mới trong người.

Từ khi Đinh Hạo thăng lên thất khiếu Vô Địch cảnh chỉ tính lực lượng huyền khí đã đạt đến bảy ngàn cân, kéo dài tuổi thọ, gần như không bị bệnh, nhảy cao năm, sáu mươi thước. Cộng với lực lượng thân thể Đinh Hạo vốn rất biến thái, hẳn cảm thấy có thể đơn độc khiêu chiến cao thủ đại viên mãn cửu khiếu Vô Địch cảnh.

Đinh Hạo thở hắt ra, mở mắt.

- Đinh sư huynh . . . Thật sự thành công?

Ngọc Giác Dao mở to mắt suýt chạy tới sờ soạng Đinh Hạo. Chưa đến nửa nén nhang Đinh Hạo đã xông quanh thành công, không hề gặp bình cảnh.

- Cái này . . . Đinh sư huynh sẽ không là yêu quái đi?

Đinh Hạo cười to, thân thiết vuốt đầu Ngọc Giác Dao, nói:

- Nha đầu ngốc, cái này có gì lạ?

206. Chương 206: Quỷ Vực, Lại Trùng Phùng

Thân hình Ngọc Giác Dao nhỏ xinh, đơn thuần đáng yêu. Đinh Hạo nhìn Ngọc Giác Dao cứ cảm thấy như gặp muội muội đã mất tích, cảm giác thân thiết.

Ngọc Giác Dao đỏ mặt nhe răng khểnh nói:

- Ta trùng kích huyết khiêu thứ sáu thần môn mấy chục lần, mấy ngày ôm trước mới hơi thả lỏng. Đinh sư huynh đúng là quái vật, trùng kích một lần liền thành công.

Mộ Dung Yên Chức, Lư Bằng Phi vẻ mặt quái dị nhìn Đinh Hạo, biểu tình rung động.

- À . . .

Đinh Hạo không muốn biểu hiện nổi bật, nói:

- Nha đầu ngốc, ta cũng thử mười ba lần trùng kích, lúc trước sắp luyện hóa xong huyết khiêu, lần này may mắn thành công. Trước đó cố gắng lót đường nhưng sư muội không thấy.

Thì ra là vậy.

Mộ Dung Yên Chức gật đầu.

Giải thích thế này mới hợp lý, không thì Đinh Hạo biểu hiện quá yêu nghiệt.

Lư Bằng Phi thở phào, giây sau kiểm không được đặc ý. Nói vậy thì Đinh Hạo không quá đáng sợ, còn nhớ lúc Lư Bằng Phi trùng kích huyết khiêu thứ bốn chỉ mất ba lần là thành công.

Mộ Dung Yên Chức trưng cầu ý kiến của Đinh Hạo:

- Đinh sư huynh, tiếp theo chúng ta nên làm sao?

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Người bị truyền tống đến không thành quỷ vực này chắc không chỉ có chúng ta, tất cả tìm kiếm bốn phía xem, tốt nhất là tìm đến mấy sư huynh, sư thúc giáo sư khác. Chờ nhiều người rồi tụ tập lại lực lượng, ta nghĩ lúc đó có thể nghĩ ra cách rời khỏi đây.

Lư Bằng Phi làm bộ làm tịch gật đầu:

- Tuy là cách ngu ngốc nhưng tạm được.

- Cách ngu ngốc?

Mộ Dung Yên Chức lạnh lùng cười:

- Không biết vị sư đệ này có cách nào hay hơn không?

Mặt Lư Bằng Phi cứng đờ, cười lạnh không nói.

Đinh Hạo liếc Lư Bằng Phi, lòng thầm lấy làm lạ. Lúc trước Lư Bằng Phi ra vẻ nghe theo Đinh Hạo răm rắp, bị hù sợ teo tim, tại sao bây giờ lại biến kiểu căng lên? Không lẽ Lư Bằng Phi có chỗ dựa?

Việc khác lạ tức có bí ẩn.

Đinh Hạo âm thầm ghi nhớ.

Lúc này bỗng nhiên . . .

Ngọc Giác Dao vô tình quay đầu, bỗng biến sắc mặt kinh kêu:

- Ủa? Sao không thấy . . . Mấy cái xác?

Lúc trước có xác các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông đã chết nằm dưới đất không biết từ khi nào biến mất sạch, chỉ để lại mười mấy bộ quần áo. Máu thịt được y phục bao bọc biến mất như đã tan vào không khí.

Đinh Hạo, Ngọc Giác Dao, Mộ Dung Yên Chức, Lư Bằng Phi giật mình.

Mười mấy cái xác chỉ cách ba, bốn mươi bước biến mất từ lúc nào mà không có chút thanh âm, chẳng lẽ chỗ này thật sự có quỷ? Hoặc là tồn tại hắc ám đáng sợ nào đó lặng lẽ cắn nuốt?

Đinh Hạo cẩn thận đến gần, quan sát.

Đúng vậy, mười bốn cái xác đều biến mất.

Càng quái dị là những bộ đồ còn đây, bao tay da lộ, giáp nhẹ, thậm chí đồ che mắt của Ngọc Giác Dao nằm dưới đất. Thế nhưng thân thịt thì biến mất, xung quanh không có dấu vết cắn nuốt xé rách hay di chuyển.

Thậm chí lúc trước máu chảy dưới đất cũng không có.

- Như thế nào?

- Không lẽ có quỷ thật?

- Tà môn quá, chỗ này lạ đây.

Không khí đỏ rực, từng đốm lửa ma trôi đốt cháy lúc ẩn lúc hiện. Cửa hàng và đường đi không có ai, không khí yên lặng đáng sợ cộng với hình ảnh khó tin trước mắt. Đinh Hạo, Lư Bằng Phi, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao tim đập chân run. Chẳng lẽ nơi này thật sự là quỷ vực, âm thầm nuốt tất cả sinh linh?

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Đi, mau rời khỏi đây, chúng ta đi tìm người khác.

Bốn người Đinh Hạo, Lư Bằng Phi, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao lập tức vận chuyển khinh công nhảy lên nóc nhà biến mất ở phía xa.

Sau khi Đinh Hạo, Lư Bằng Phi, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao rời đi không lâu, chợt có gió nhẹ thổi qua con đường, thổi quần áo các đệ tử ký danh Tinh Vãn tông để lại dưới đất. Trên mặt đất nhấp nháy lần đỏ sậm hợp thành một trận pháp minh văn cực kỳ tà ác, kỳ dị, chợt lóe rồi biến mất.

Tiếng cười trầm thấp trong họng vang lên trong hư không.

* * *

Đinh Hạo không đoán sai.

Rất nhanh, trong quỷ vực âm trầm bốn người Đinh Hạo, Lư Bằng Phi, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao gặp người khác.

Trừ hai, ba mươi tán tu thực lực không quá cao ra, có sáu nữ đệ tử ni cô Vô Niệm phái mặc áo tu, tay cầm phát trần, lưng công trường kiếm. Bốn, năm đệ tử trẻ đến từ Trảm Nhật thành, trong đó có đại sư huynh mặt có vết đao nhật, áo xanh, khí chất sáng sủa.

Giao lưu đơn giản xong đám người tụ tập lại thành tiểu đoàn thể tạm thời, thăm dò không thành.

Hầu như không có tranh chấp gì, Đinh Hạo trở thành thủ lĩnh tiểu đoàn thể.

Thiếu niên mặt có vết đao, áo lam tên là Đao Khuynh Thành sớm có hứng thú với Đinh Hạo, gã khiêu chiến:

- Chờ khi nào ra ngoài sẽ có một ngày ta đấu với ngươi, để xem Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên của Vãn Kiếm tông và Lạc Nhật Trường Hà Trảm Pháp của Trảm Nhật thành ta ai cao hơn.

Tuy nhiên Đao Khuynh Thành biết nghĩ cho đại cục, không hành động lỗ mãng.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Tốt, ta cũng rất muốn kiến thức uy lực Ủy Lam Bắc Đẩu Bảo Đao của Đao huynh.

Đinh Hạo có ấn tượng với Đao Khuynh Thành rất tốt, muốn ném uy lực thượng đẳng huyền công đao quyết Lạc Nhật Trường Hà Trảm Pháp nổi danh Tuyệt Châu.

Dù sao Đinh Hạo là đao kiếm song thánh thể, bây giờ hẳn chỉ tu Lý Tàn Dương, trong Vãn Kiếm tông ít có đao quyết thành danh. Nếu Đinh Hạo cảm ngộ được điều gì từ Lạc Nhật Trường Hà Trảm Pháp nói không chừng sẽ lại tiến bộ một bậc.

Đoàn người sưu tầm trong quỷ vực hư không nửa ngày mới lại thấy vài người khác.

Khiến Đinh Hạo vui vẻ là thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, thiếu niên vạm vỡ như kim cương của Hoàng Sam Bắc Viện, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Vương Tiểu Thạch của Tử Sam Nam Viện đều bị truyền tống đến quỷ vực tụ hợp lại với đoàn người.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng hùng hổ nói:

- Nơi này quỷ quái, to lạ lùng. Bà mẹ nó, sao chỗ nào cũng là đường, vĩnh viễn không có cuối!

Tâm tình mọi người không tốt.

Đúng vậy, quỷ thành trống này quá lớn, như không có giới hạn.

Mọi người đi bộ khoảng mấy trăm dặm, đi qua toàn là con đường liên miên bất tận, cửa hàng không có bóng người. Đứng ở chỗ cao nhìn bốn phương tám hướng trừ không khí đỏ rực, lửa mưa trời lơ lửng ra không có gì thay đổi.

207. Chương 207: Quỷ Vực, Cách Đối Phó

Lần này mọi người cảm thấy có điều lạ.

Một tán tu mặt trắng bệch hỏi:

- Nơi này . . . Có phải là địa ngục không? Chẳng lẽ chúng ta bị truyền tống đến địa ngục?

Một tán tu vạm vỡ khác mắng:

- Đừng nói bậy bạ, làm gì có địa ngục? Chúng ta là người sống sao có thể bị đưa đi địa ngục? Chỗ này không có đầu trâu mặt ngựa, cũng không có Diêm La phán quan.

Tuy nhiên về mặt tán tu vạm vỡ sợ hãi, hiển nhiên trong lòng gã cũng lo sợ.

Không khí áp lực nặng nề bao phủ lòng mọi người.

- Ta nghĩ có lẽ chúng ta bị truyền tống vào ảo trận mình vẫn.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện chưa từng nói chuyện chậm rãi nói:

- Trên đường đi ta quan sát địa hình con đường, cửa hàng hai bên, ở mặt ngoài dường như thay đổi nhưng thật ra nhiều nơi giống nhau. Ví dụ tiệm binh khí bên cạnh chúng ta, tuy lúc trước nó không có biển hiệu nhưng cách sắp xếp, trang trí bên trong từng xuất hiện nhiều lần.

Đinh Hạo ngăn người, hắn đi vào trong cửa hàng vũ khí quan sát kỹ, bước ra, gật đầu.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín nói đúng.

Một câu bình tĩnh người trong mộng.

Mấy người khác cẩn thận quan sát, lao nhao ồn ào nói ra điểm nghi ngờ trong lòng mình.

Đám người dần hiểu bọn họ thật sự rơi vào mình vẫn ảo trận cực kỳ cao, quỷ vực hư không này không lớn như vậy mà do mình vẫn ảo trận đánh lừa tai mắt của mọi người. Có lẽ bọn họ chỉ đi lòng vòng mấy trăm dặm.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín liếc từng khuôn mặt, nói:

- Trừ phi là cảnh giới mình vẫn sư thất giai mới sắp đặt ra mình vẫn ảo trận sống động như thật thế này. trận pháp mình vẫn sư thất giai thì với thực lực của chúng ta không thể cứng rắn xông ra, trừ phi trong số chúng ta có người là mình vẫn sư.

Đám người lắc đầu.

Các tán tu không có sự thừa môn phái, chỉ tự mình lần mò. Có lẽ thực lực của tán tu tạm được nhưng không thể làm mình văn sư. Nữ đệ tử ký danh ni cô Thái Hư phái, các đệ tử ký danh Trảm Nhật thành thì một người nổi tiếng kỹ pháp phát trần khinh công, người kia nổi danh đao pháp, không phải tông phái mình văn.

- Nếu vậy thì chúng ta đành bàn bạc thật kỹ.

Đinh Hạo cao giọng nói:

- Cứ đi lung tung thì không thể thoát khỏi, hay là tạm nghỉ ngơi. Ta nghĩ bây giờ các đại môn phái ở bên ngoài cũng biết chuyện xảy ra nơi đây, sẽ có cao thủ đến cứu chúng ta.

- Hừ! Ngồi chờ chết? Ta không ngu như vậy!

Hình như Cuồng Nhân Lữ Cuồng luôn gai mắt Đinh Hạo, cười lạnh phủ quyết đề nghị của hắn. Không biết Cuồng Nhân Lữ Cuồng nói gì với mấy tán tu bên cạnh, bốn, năm người tách khỏi đội rồi đi.

Đinh Hạo muốn ngăn lại nhưng bị Mộ Dung Yên Chức giật tay áo, lắc đầu.

Tiếp theo có năm, sáu tán tu tự hào thực lực không tầm thường không muốn ở lại, bọn họ muốn tiếp tục tìm kiếm. Về mặt các tán tu này không có gì là lo lắng, chắc xem chỗ này là góc ẩn khuất nào đó trong di tích thượng cổ, muốn tìm ra kho báu, bí tịch. Bọn họ đã bị lòng tham che mờ mắt.

Các nữ ni Thái Hư phái ở lại.

Các thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp tuy mặc áo tu, cạo tóc nhưng vẫn trẻ trung xinh đẹp, như chim sẻ lú riu, hoạt bát đáng yêu. Các thiếu nữ tò mò nhìn đám người Đinh Hạo, thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, Đào Khuynh Thành. Một thiếu nữ thanh nhã, khí chất xuất trần như tiên dẫn dắt các nữ ni ở lại.

Các thiếu niên đao khách áo lam Trảm Nhật thành thì theo Đào Khuynh Thành dẫn đầu đều ở lại.

Đoàn người có ba mươi lăm người, tìm khách sạn trống bên đường tạm cư ngụ.

Mọi người bày cạm bẫy quanh khách sạn, chia vài tốp tuần tra, những người khác đi vào phòng nghỉ ngơi.

Một nhọc thời gian dài lại sợ hãi, hết hồn, nhiều người vừa vào phòng liền thấy mệt đi ngủ, dưỡng sức.

Đinh Hạo quay về phòng mình. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu buồn ngủ nhảy lên giường thiếp đi, Đinh Hạo thì không hề thấy mệt.

Nếu nơi này là trận pháp mình văn thì Đinh Hạo không quá lo.

Bởi vì Kiếm Tổ trong đầu Đinh Hạo là một chuyên gia mình văn, chắc chắn đã nhìn thấu hư ảo. Đinh Hạo lại thử liên hệ với lão quái vật.

Kiếm Tổ vẫn luôn im lặng rồi cuộc lên tiếng:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, đừng lo. Ta nói rồi, đây là cơ duyên của ngươi, cứ bình tĩnh. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, chúng ta sẽ cho ngươi biết nên làm gì.

Đinh Hạo không yên tâm, hỏi:

- Rồi cuộc là sao? Bây giờ chúng ta còn ở trong di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch không?

Kiếm Tổ mỉm cười nói:

- đương nhiên là còn. Lâm Tín nói đúng, chỗ này là mình văn ảo trận. Hì hì, tuy là ảo trận bát giai nhưng chưa đáng vào mắt lão tử. Hì hì, yên tâm đi, có chúng ta đây.

Sau đó Kiếm Tổ im lặng, dường như bận rộn chuẩn bị cái gì.

Ảo trận bát giai?

Đinh Hạo giật nảy mình, không ngờ chỗ này là ảo trận bát giai, vượt xa mọi người dự đoán.

Chỉ mình văn sư bát giai mới bày ra ảo trận mình văn bát giai được. Thực lực mình văn sư bát giai tương đương với cường giả đẳng cấp Võ Hoàng cảnh. Theo Đinh Hạo được biết, chín môn phái trong Tuyệt Châu to lớn bây giờ không có cường giả đẳng cấp Võ Hoàng cảnh, quá đáng sợ.

Đinh Hạo càng nghĩ càng không thấy có cách gì hay, hắn đành đặt hy vọng vào hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân trên giường tu luyện, ôn nhuận thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh huyết khiếu thứ bảy thiếu xung, nắm chặt thời gian tăng cao thực lực.

Sau khi Đinh Hạo ôn nhuậ thiếu xung xong lại lĩnh ngộ đạo ý và kiếm ý.

Thời gian dài như vậy Đinh Hạo chưa lộ ra thành tựu về đạo ý và kiếm ý, bởi vì lĩnh ngộ hai tuyệt kỹ này còn ở mức nửa hiểu nửa không, chẳng thể đột phá chạm vào chân lý sau bình ảnh. Lại thêm đạo ý và kiếm ý là đòn sát thủ để Đinh Hạo đối kháng với Mục Thiên Đường, hắn không muốn ra quá sớm, chỉ âm thầm tu luyện.

Mỗi ngày Đinh Hạo sẽ tốn hai canh giờ đột phá đạo ý và kiếm ý.

Tiếc rằng tiến bộ rất chậm, không như Đinh Hạo mong đợi.

Hôm nay cũng vậy. Sau hai canh giờ, Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra. Đinh Hạo cảm giác lĩnh ngộ ‘ý’ lại sâu mấy phần nhưng cách nắm giữ đạo ý và kiếm ý hoàn toàn còn có một khoảng cách xa, cảm giác như nhìn núi ngựa chạy đứt hơi.

May mắn tâm tình của Đinh Hạo bình tĩnh, không nóng nảy sốt ruột, không có nóng lòng cầu tiến. Hai canh giờ sau Đinh Hạo không rối rắm về đạo ý và kiếm ý nữa

208. Chương 208: Nội Loạn, Cuồng Nhân Lữ Cuồng

Đinh Hạo vẫn ở trong phòng bắt đầu luyện tập kiếm pháp và đao pháp, đương nhiên, chủ yếu nhất là kiếm pháp.

Bởi vì pháp môn tu luyện trong tay Đinh Hạo có nhiều kiếm pháp nhất. Đinh Hạo đã hoàn toàn hiểu chín chiêu hai mươi bảy thức Long Vương Ly Thủy kiếm pháp, hiểu hết bốn chữ quyết trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp. Lần trước Đinh Hạo đi kho vũ khí Tàng Kiếm Đường chọn bí quyết chỉ còn lại Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân là ở cảnh giới đệ thất chuyển Huyết Thủy Kim Thân.

Kim thân pháp môn vốn rất khó luyện, không phải dựa vào ngộ tính là được. Đinh Hạo vẫn chưa đến đỉnh đại viên mãn xem như hợp tình hợp lý.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Rất nhanh bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân và tiếng nói chuyện.

Đinh Hạo tu luyện xong thay áo xanh sạch sẽ đẩy cửa đi ra, thấy đại sảnh dưới lầu, đám võ giả tán tu lúc trước lôi kéo nhau rời đi đã quay về. Từ mười mấy tán tu biến thành bốn người, loang lổ vết máu rõ ràng bọn họ đã chiến đấu kịch liệt.

- Chuyện gì? Chẳng lẽ nơi này có nguy hiểm không phát hiện ra?

Đinh Hạo chậm rãi bước xuống thang lầu.

Đinh Hạo nghe rõ ràng mọi người trong đại sảnh nói chuyện.

- Chúng ta gặp tập kích, một đám sinh vật hình người, không thấy mặt mũi. Bọn họ như u linh chui ra từ địa ngục, quá nhanh. Các đồng bạn của ta đã chết, mấy người chúng ta trốn về.

- Quá đáng sợ, ta căn bản nhìn không rõ đó là cái gì.

- Trương lão Tam khổ luyện công phu đao thương không xâm thể nhưng quái vật kia xé thành hai cái rệt.

Mấy tán tu quay về bộ dáng mất hồn mất vía kể chuyện.

Đinh Hạo liếc mắt mấy tán tu, quan sát biểu tình, vết thương trên người bọn họ, hơi nhú mày.

Đinh Hạo phát hiện chuyện thú vị. Những người này luôn miệng nói chính mình gặp u linh quái vật móng vuốt sắc bén nhưng biểu tình không quá khủng hoảng, trên người có vài vết thương là binh khí đao thương để lại.

Bọn họ đang nói dối.

Lúc này rầm một tiếng, cửa chính khách sạn bị đá vỡ ra. Cuồng Nhân Lữ Cuồng của Tử Sam Nam Viện Vấn Kiếm tông người đầm máu, tay cầm trường đao lao đảo đi vào.

Rầm!

Cuồng Nhân Lữ Cuồng đặt một cái bao dính máu lên bàn vuông, chống trường đao ngồi xuống thở hổn hển, không quan tâm ánh mắt người khác.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng thở đều đều, chợt ngửa đầu cười to như chốn không người:

- Sảng khoái, giết quá đã!

Cười làm cơ vết thương co giật, máu chảy ra từ vết thương. Trông Cuồng Nhân Lữ Cuồng như bò ra từ ao máu.

Không biết tại sao Đinh Hạo thấy Cuồng Nhân Lữ Cuồng tà mị thế này chợt cảm thấy cái tên Tử Sam Nam Viện này không phụ chữ cuồng. Tuy cho đến nay Cuồng Nhân Lữ Cuồng đối đầu với Đinh Hạo nhưng đặt ở ngoài sáng, không âm hiểm ám toán sau lưng. Cuồng Nhân Lữ Cuồng mạnh hơn tiểu nhân Lữ Bằng Phi rất nhiều lần.

Một võ giả tán tu bỗng kinh kêu:

- Ủa? Đó chẳng phải là bao quyền bạch ngân của võ giả thủ hộ Thái Bình Thành Vương Chí Giang sao? Tại sao nằm trong tay thiếu niên áo tím người đầm máu?

Mọi người nhìn theo ánh mắt của tán tu kia.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng tùy tay ném cái bao lên bàn mở ra, thứ đồ bên trong rớt ra ngoài. Đó là một số vũ khí chất liệu tốt dính máu, trong đó có một, hai huyền khí cấp thấp, một số quyền sách bí tịch in ấn tinh xảo, huyền tinh thạch lấp lánh ánh sáng, toàn là báu vật không tầm thường.

- Đó là . . . Phần Khúc Chi Cung huyền khí tàn tồn Hà Tuấn Thanh Giang Thanh mới có!

- Cự chiến đao của một trong võ giả thủ hộ Thổ Môn thành Vương Vinh!

- Còn có ba viên trung phẩm huyền tinh thạch của Tôn Phi Tứ Phương thành . . .

Mọi người nhìn báu vật dính máu rải rác trên bàn vuông, mắt lộ tia tham lam. Bọn họ liều mạng đi đến di tích thượng cổ quái dị này chỉ vì làm giàu, tìm báu vật. Nếu thứ trên bàn vuông thuộc về họ thì chuyện này lời to.

Bất giác có vài người, đặc biệt là những tán tu nói năng đông dặc trên đại sảnh đều nê lặng, nhìn chăm chăm đồng báu vật, thở gấp.

Bỗng có người tròn mắt xoay tròn nghĩ đến điều gì, vỗ bàn đứng dậy, bộ dáng căm hận nói:

- Người đã giết nhóm Tôn Phi, Hà Tuấn? Quá tồi tệ, cùng là võ giả nhân tộc mà người đi mơ ước tài phú của người khác, giết người cướp bảo?

- Đúng vậy. Thật vô sỉ, tàn sát đồng tộc, nên giết!

- Hừ! Giết nhiều đồng tộc mà còn dám trở về, quá cuồng vọng.

- Mọi người cùng nhau lên đi, tiêu diệt cuồng ma giết người vô sỉ tồi tệ này!

- Đúng vậy. Đối phó thứ tiểu nhân vô sỉ này không cần nói đạo nghĩa gì, cùng lên!

Ngày càng nhiều tán tu lòng đầy căm phẫn đứng lên, sát khí đằng đằng, cười lạnh vây quanh Cuồng Nhân Lữ Cuồng. Các tán tu bề ngoài đầy chính khí muốn lấy lại công đạo cho tán tu nhân loại đã chết.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Mặt Cuồng Nhân Lữ Cuồng không thay đổi, rõ ràng gã bị thương nặng, môi đen thui, vì mất máu nhiều mà mặt trắng bệch nhưng gã không chút e ngại.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng ngửa đầu cười phá lên:

- Một đám gà rừng chó nhà, giả mạo trang nghiêm, ngoài miệng nói thật dễ nghe, ta phi phi phi! Còn không phải là vì đồng bấu vật trước mặt lão tử?

Trong giọng nói của Cuồng Nhân Lữ Cuồng tràn ngập khinh thường, một câu điểm phá huyền cơ.

Sắc mặt đám tán tu hoàn toàn biến đổi, quē quá nổi giận, làm liều.

Vang lên tiếng rống giận dữ:

- Giết hắn!

Đám tán tu rút vũ khí ra bao vây Cuồng Nhân Lữ Cuồng.

Các đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông như thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao đều xuất hiện, quan sát tình hình biến đổi.

Nói thật ra cùng là đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông, trong lòng bọn họ nghiêng hướng Cuồng Nhân Lữ Cuồng. Nhưng nếu Cuồng Nhân Lữ Cuồng tàn sát nhân loại được đến đồng bấu vật dính máu thì là gã làm sai, mọi người không tiện giúp đỡ. Vậy nên thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao chờ đợi Cuồng Nhân Lữ Cuồng lên tiếng giải thích.

Thế nhưng Cuồng Nhân Lữ Cuồng chỉ lạnh lùng liếc đồng bạn Vãn Kiếm tông, không chịu giải thích hay cầu cứu.

Lưng Cuồng Nhân Lữ Cuồng thẳng như trường kiếm, cười lạnh ngồi trên ghế dài. Máu dọc theo cánh tay Cuồng Nhân Lữ Cuồng chảy xuống trường đao, dọc theo lưỡi đao nhỏ xuống đất, tụ lại bãi máu trên sàn đá xanh.

Một tán tu cầm trường đao chém xuống:

- Làm thịt hắn!

Cuồng Nhân Lữ Cuồng muốn giơ đao đỡ nhưng bởi vì thương thế quá nặng, cánh tay nâng một nửa, máu tươi nứt ra. Cuồng Nhân Lữ Cuồng rên rỉ, không thể giơ đao lên. Mắt Cuồng Nhân Lữ Cuồng tức giận trừng tán tu như muốn chính mắt nhìn trường đao kia chém vào cổ mình.

209. Chương 209: Thậm Chí Không Nói Một Tiếng Cảm Ơn

Chính lúc này . . .

Đình!

Một đốm hỏa hoa, một tiếng khê vang.

Đình Hạo như u hồn xuất hiện bên cạnh Cuồng Nhân Lữ Cuồng, thanh kiếm rỉ sét chắn mở trường đao của tán tu kia.

Đình Hạo che trước mặt Cuồng Nhân Lữ Cuồng, mắt lướt qua từng tán tu, ánh mắt như hai thanh kiếm bén đâm vào lòng bọn họ. Đám tán tu không dám đối diện Đình Hạo.

Đinh Hạo xoay người nhìn Cuồng Nhân Lữ Cuồng, nói:

Chân mày rậm của Cuồng Nhân Lữ Cuồng nhướng lên bình tĩnh nhìn Đinh Hạo, một lúc sau mới cười to bảo:

- Ta không đoán sai, người thứ nhất và cũng là duy nhất đứng ra quả nhiên là Đinh Hạo người. Hừ, ta nên nói người ngu xuẩn hay trượng nghĩa?

Đinh Hạo nhìn chằm chằm vào Cuồng Nhân Lữ Cuồng, không nói.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng nhúc nhích ngón tay, mặt lộ biểu tình thống khổ.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng cắn răng nói:

- Lý do rất đơn giản, bọn họ thèm muốn thứ trên người ta và các bằng hữu nên tập kích, còn giết chết bằng hữu của ta. Cho nên ta liều mạng giết chúng, dám cạy bã đó nên chết hết!

Đinh Hạo gật đầu.

Đáp án giống như Đinh Hạo nghĩ, quả nhiên là đám tán tu không có ý tốt lên tập kích đệ tử tông môn muốn cướp bí tịch hoặc báu vật cao đẳng. Tiếc rằng đám người Tôn Phi, Hà Tuấn đặt mục tiêu vào Cuồng Nhân Lữ Cuồng, khổ chiến xong trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Điều này cũng chứng thực người bị truyền tống đến đây thực lực không cách biệt quá xa, những tán tu yếu chắc là dựa vào tán tu cường đại mới đi đến di tích thượng cổ Tây Nam sơn mạch.

Nhân viên hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn đương nhiên là dẫn đến âm thầm tranh đấu.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng bị thương nặng chọn trở về là vì sâu trong lòngm uốn nhờ vào lực lượng tông môn, tiếc rằng tính tình của gã quá cuồng, cứng đầu. Cuồng Nhân Lữ Cuồng làm được đến nước này là cực hạn, kêu gã lên tiếng xin các đệ tử ký danh Vắn Kiếm tông khác giúp đỡ là chuyện không thể.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng thật là cuồng đến cực độ.

- Phi! Người nói cái gì liền là cái đó? Tình huống bây giờ là người sống, đám Tôn Phi, Hà Tuấn đã chết. Chắc chắn người thấy báu vật nổi máu tham âm thầm tập kích xuống tay!

- Đúng vậy. Nói năng bừa bãi, tưởng làm như vậy là phủi sạch tội của người sao?

- Hôm nay người phải chết, cho các võ sĩ cùng tộc chết thảm người tay người một lời giải thích!

Đám tán tu xúm lại ồn ào, rút vũ khí bao vây, đao thương chớp lóe ánh sáng lạnh. Các tán tu hùng hổ hát đệm muốn chụp mũ Cuồng Nhân Lữ Cuồng, cùng nhau đánh hội đồng, bao gồm Đinh Hạo cũng bị bao vây.

Mặt Đinh Hạo lạnh lùng, tùy tay vung thanh kiếm rỉ sét.

Keng keng keng! Keng keng keng!

Một chuỗi tiếng kim loại va nhau vang lên.

Đám tán tu cảm thấy khí lạnh đập vào mặt, tay nhẹ hẫng. Nhìn kỹ lại thì đao thương trường kiếm trong tay bọn họ bị Đinh Hạo nhẹ nhàng chặt đứt, một nửa rớt xuống đất.

Một trường long băng tinh bạc gầm rống theo quỹ tích trường kiếm.

Sợi tóc, đuôi mày đám tán tu dính huyền sương bạc, khí lạnh đáng sợ làm người bọn họ cứng ngắc, vận chuyển huyền khí trở nên trúc trắc.

Áp lực cường đại làm khí thế của đám tán tu tuột xuống, lùi ra sau, biểu tình hoảng sợ.

Cùng lúc đó, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao thấy Đinh Hạo đã ra tay thì biểu tình kiên quyết đứng sau lưng hắn.

Có lẽ hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao không đồng ý hành động của Cuồng Nhân Lữ Cuồng, không thích cách nhìn của gã nhưng nếu Đinh Hạo đã chọn bảo vệ tông môn thì hai nàng sẽ ủng hộ hắn.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín và thiếu niên thân hình như kim cương Hoàng Sam Bắc Viện cũng đứng dậy.

Năm viện đông, tây, nam, bắc, trung cạnh tranh là mâu thuẫn nội bộ, khi đối diện kẻ địch bên ngoài phải đứng chung chiến tuyến, đây là một trong nguyên tắc cả bản để Vấn Kiếm tông đứng vững trong Tuyệt Châu trăm ngàn năm nay.

- Người . . . Các người . . .

Tán tu lúc này vung đao mặt trắng bệch hỏi:

- Các người có còn nói lý không?

Một tán tu khác lạnh lùng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Đại môn phái chính là đại môn phái, thật bá đạo, chẳng lẽ giết người không cần đề mạng sao?

Có kẻ quái dị nói:

- Ha ha, mọi người nhìn kỹ đi, đây chính là mặt thật của Vấn Kiếm tông, đúng là bá khí.

Mặt Đinh Hạo không thay đổi, mỉm cười nói:

- Chuyện này mai sau Vấn Kiếm tông sẽ ọi người một lời giải thích, ai phải ai trái sẽ có rõ ràng. Nếu Lữ Cuồng thật sự vô cớ tàn sát đồng tộc thì chúng ta tuyệt đối sẽ không bao che cho hắn, nhưng . . . !

Nói đến đây ánh mắt Đinh Hạo biến sắc bèn nói:

- Nếu có người vì tham lam tùy tiện lấy cớ giết oan đệ tử Vấn Kiếm tông ta thì phải dẫn do kỹ cái đầu của mình có cứng hơn trường kiếm không!

Đinh Hạo dứt lời, đám người Ngọc Giác Dao, Mộ Dung Yên Chúc, thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, thiếu niên thân hình cứng như kim cương rút trường kiếm ra.

Không khí biến căng thẳng.

- Được, chuyện này Vấn Kiếm tông phải cho chúng ta lời giải thích, dù tán tu chúng ta thấp hèn cũng sẽ không chết dễ như vậy!

Đám tán tu không dám chống lại Vấn Kiếm tông.

Đặc biệt mới rồi Đinh Hạo vung một kiếm thể hiện thực lực, cường đại khiến tim bọn họ đập nhanh. Nếu đánh nhau thì sợ là bọn họ sẽ đoàn diệt, hơn nữa chỉ có vài người là xấu bụng, đa số tán tu không phải đồ ngốc. Tán tu nào cũng gian xảo gừng già, trong lòng hiểu có chuyện gì xảy ra, nói mấy câu uy hiếp rồi tự tách ra.

Đinh Hạo lắc đầu, móc một bình thuốc trị thương ra khỏi ngực đưa cho Cuồng Nhân Lữ Cuồng.

Ai biết Cuồng Nhân Lữ Cuồng cười lạnh, cắn răng đứng dậy, người chảy máu, trán toát mồ hôi lạnh xách bao đồ trên bàn lên. Cuồng Nhân Lữ Cuồng từng bước một lên cầu thang, tìm một gian phòng trống đẩy cửa đi vào.

Nơi Cuồng Nhân Lữ Cuồng đi qua để lại một chuỗi dấu chân máu.

Ngọc Giác Dao nhún mũi:

- Hừ! Người này chết cũng đáng, không nói cả tiếng cảm ơn.

Ngọc Giác Dao rất bất mãn thái độ của Cuồng Nhân Lữ Cuồng đối với Đinh Hạo.

Mộ Dung Yên Chúc cũng hừ lạnh.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín không lộ vẻ gì, mang theo thiếu niên đệ tử ký danh Hoàng Sam Bắc Viện thân như kim cương, biểu tình ngại ngùng như thiếu nữ trở về phòng mình.

Đinh Hạo biểu tình như thường, không lộ vẻ tức giận. Đinh Hạo cất lọ thuốc, nói cảm ơn Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao. Đinh Hạo lấy chút lương khô, nước trong ra khỏi không gian trữ vật, cùng Mộ Dung

Yên Chúc, Ngọc Giác Dao ngồi xuống bàn ăn uống. Tính thời gian từ khi bọn họ bị truyền tống đến mình vẫn ảo trận quỷ vực bí ẩn này đã qua một ngày một đêm.

Trong quá trình xung đột Lữ Bằng Phi không ra mặt, không biết gã đang làm gì.

Chớp mắt lại qua nửa ngày.

Đến lượt Đinh Hạo, Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao tuần tra quanh khách sạn.

210. Chương 210: Biến Dị, Người Đeo Mặt Nạ Quỷ Thanh Đồng

Đứng trên chỗ cao nhất nóc nhà nhìn bốn phương tám hướng vẫn là không khí đồ rợn, phương xa có ma trôi lúc ẩn lúc hiện, bốn phía tĩnh lặng rùng rợn.

Theo thời gian trôi qua, có chuyện kỳ lạ xảy ra.

Không hiểu sao trong lòng Đinh Hạo bỗng thấy nóng nảy, sát ý bốc lên.

- Như thế nào? Trước kia chưa từng gặp chuyện như vậy?

Đinh Hạo vận chuyển huyền khí bằng sương phong tuyết bình tĩnh tinh thần, loại trừ tạp niệm mới đỡ hơn chút.

Qua một lát cảm giác nóng nảy vẫn xuất hiện trong lòng Đinh Hạo làm hắn biến cực kỳ khát máu, rất muốn rút kiếm xông vào khách sạn giết đã tay.

- Sao có thể như vậy?

Đinh Hạo khẳng định vấn đề không phải tại hắn.

Bởi vì rất nhanh trong khách sạn có tiếng đánh nhau.

Khi Đinh Hạo chạy qua thì chiến đấu đã kết thúc. Một võ sĩ tán tu phơi thây tại chỗ, chết vào tay đồng bạn gã tin tưởng nhất. Chỉ vì cãi cọ vài câu, hai bên đánh lộn tạo thành thảm kịch.

- Tại sao lại như vậy? Ta chưa từng muốn giết hắn, hắn là bằng hữu tốt nhất của ta. Nhưng . . . Mới rồi ta không khống chế được bản thân . . . Rốt cuộc là sao?

Hai tay kẻ giết người dính đầy vết máu, run rẩy bẫy quỷ trong vũng máu, biểu tình khủng hoảng, không giống ngụy trang.

Đám người chưa kịp nói gì thì hung thủ phát cuồng gào to, chớp lấy kiếm dính máu đâm vào ngực mình, miệng học máu, gã tự sát.

Tình huống đó khiến cả đám ngẩn ngơ.

Không khí khủng hoảng lan tràn trong lòng mọi người.

Bởi vì chuyện này rất kỳ lạ.

Mỗi người cảm giác được bức bối ngày càng khó kiềm nén, muốn rút kiếm giết người, muốn thấy máu, muốn nghe tiếng hét, tiếng gào. Đáy mắt mọi người lan tràn màu đỏ.

Chợt có tiếng hét chói tai chui vào lỗ tai mọi người:

- Xác đâu, cái xác đâu rồi?

Đám người hoảng ợ phát hiện cái xác tán tu thứ nhất chết đi không biết biến mất từ lúc nào, như hòa tan trong không khí, chỉ để lại vũ khí, y phục trên mặt đất.

Con người Đinh Hạo co rút.

Tình huống này giống như lúc mười mấy đệ tử ký danh Tinh Vãn tông chết, cái xác lặng lẽ biến mất.

Lần này càng quái dị hơn, ly kỳ mất tích trong khi nhiều người vây quanh.

- Mau nhìn, cái xác đang hòa tan . . .

Có người chỉ vào xác vô giả tự sát. Mọi người nhìn chăm chú, thấy rợn tóc gáy.

Thì ra trên sàn đá xanh chui ra ánh sáng đỏ rực như dây leo quấn quanh cái xác, da thịt, máu me, xương cốt người chết từ từ thấm vào khe đá, chớp mắt chỉ còn lại quần áo và binh khí.

Biến mất cùng hai cái xác còn có máu trên mặt đất.

Mọi người cảm thấy lạnh thấu xương, luồng điện chạy từ sống lưng lên tận não. Hình ảnh nay quá quái dị, đáng sợ. Mặt đất như yêu thú khát máu âm thầm nuốt thân thể và máu người chết, ánh sáng đỏ rực kia . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Đám kiến hèn mọn kia, hãy dùng sinh mạng đê tiện và dòng máu ngọt ngào của các người lấy lòng ta đi!

Thanh âm khùng bố, âm trầm, bạo ngược lúc trước lại hiện lên trong đầu mọi người.

Quý vực âm trầm này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, hình như nó cố ý dụ mọi người tàn sát nhau, hấp thu lực lượng máu và ác chết. Tình huống này khiến đám người nghĩ đến huyết tể trong truyền thuyết, dựa vào máu thịt của người chế tạo thành điều kiện nào đó thành tựu lực lượng tà ác.

Chính lúc này . . .

- Khục khục khục khục khục!

Tiếng cười âm trầm khùng bố như cú đâm từ bên ngoài vọng vào.

- A?

Đinh Hạo phản ứng nhanh nhất lắc người hóa thành làn khói bay ra ngoài.

Mấy người khác cũng phản ứng lại, nhưng mũi tên rời dây cung xông ra ngoài cửa cái.

* * *

Đinh Hạo mới lao ra cửa khách sạn, đập vào mặt là một thứ như măng xà to đỏ rực mang theo hơi nóng khiếp người tấp tới.

Đinh Hạo không né tránh, tung nắm đấm:

- Là ai giả thần giả quỷ? Lăn ra đây cho ta!

Trong tiếng gió rít, nắm đấm của Đinh Hạo bay ra một nửa, trên cánh tay phải cú đấm đã bao phủ bằng tinh bạc như thủy tinh, băng vụn tựa bão tố khuếch tán. Khi Đinh Hạo đánh nắm đấm thẳng ra thì cột sáng do băng tinh vụn hợp thành phần đầu tạo hình nắm đấm trong suốt đánh ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lửa đỏ tung tóe, băng vụn bay múa.

Bốn phía hỗn loạn.

Trên nóc nhà đối diện, trong luồng sáng nhạt đỏ rực, một thân hình thon dài đứng sừng sững.

Người ấy mặc trường bào màu trắng, không gió tự phồng lên. Tóc dài màu đỏ như ngọn lửa đốt cháy hoặc như máu lượn lờ. Khuôn mặt bị mặt nạ quỷ thanh đồng che giấu, như cười như không, như khóc như không, rất quái dị. Người ấy đứng đó như lệ quỷ đi trong hắc ám.

Cùng lúc đó, những người khác chạy ra khỏi khách sạn.

- Người là ai?

Quanh thân Đinh Hạo rơi bông tuyết bạc, thúc giục huyền khí băng sương phong tuyết.

Đinh Hạo không dám lơ là vì mới đầu một chiêu đã đủ cho hắn biết người này là kinh địch.

- Trong các người ai là Đinh Hạo?

Thanh âm phát ra từ khe hở dưới mặt nạ quỷ thanh đồng tăng phần âm trầm.

Đinh Hạo chậm rãi bước tới trước:

- Chính là ta.

- Khục khục khục khục, vậy ta là người giết chết người!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lắc người nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Đinh Hạo.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhẹ nhàng vỗ một chưởng, bàn tay bao phủ trong ngọn lửa đỏ, nhiệt độ nóng cháy đốt không khí kêu xèo xèo.

Mặt Đinh Hạo không thay đổi cũng vỗ ra một chưởng.

Một chưởng này dẫn động lực lượng huyền khí băng sương phong tuyết, bàn tay bị băng tinh rục rờ phủ trùm, khí trắng bạc luôn lơ lửng theo khí lạnh thấu xương.

211. Chương 211: Thực Lực Của Đinh Hạo

Đinh Hạo không nói tiếng nào chớp hư không, nắm thanh kiếm rỉ sét trong tay.

Bản lĩnh của Đinh Hạo toàn bộ nằm ở kiếm. Có kiếm trong tay, khí thế của Đinh Hạo tăng cao. Kiếm quang nổ ộ trên không trung, băng tinh bắn tung. Trong tiếng rỗng ngậm, một ảo ảnh vuốt long vương sống động như thật từng chi tiết hiện ra, hơi thở chân long tràn ngập không khí.

Đinh Hạo ngay từ đầu đã dùng Long Vương Ly Thủy kiếm pháp hắn sở trường nhất, có thể thấy hắn rất chú trọng đối thủ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cười khùng khục một hơi vỗ ra hai mươi một chưởng, hai mươi một đoàn chưởng ẩn hỏa diễm liên tiếp không ngừng va chạm vào vuốt băng tinh ảo ảnh long vương. Một chuỗi tiếng nổ lực lượng đáng sợ vang lên, cuối cùng chưởng ẩn chặn được vuốt long vương kiếm ảnh khựng bố.

Lửa nóng cháy và hàn băng thấu xương không ngừng va chạm.

Một mặt là đốm lửa bay loạn, một mặt là băng tinh tung toé hình thành kỳ quan khí tượng hiếm thấy. Hơi nước trắng dâng lên một nửa bị đóng băng, băng vụn chưa rơi xuống đất đã bị hòa tan thành hơi nước nóng cháy.

Nóng lạnh luân phiên tạo thành gió lốc bên cạnh Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, lan tràn bốn phía.

Đám người đứng ở cửa khách sạn ngậy ngẩn nhìn cuộc chiến đấu.

Biểu tình Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao căng thẳng nhìn hai bóng người chớp lóe, sợ Đinh Hạo xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tay Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao siết chặt chuôi kiếm, một khi Đinh Hạo không đỡ nổi thì hai thiếu nữ sẽ hợp sức công kích.

Trong đám người, Lư Bằng Phi biến mất đã lâu cũng lộ mặt, biểu tình căng thẳng nhìn cuộc chiến đấu.

* * *

- Phụt.

Trường kiếm trong tay Đinh Hạo vung lên xé rách ống tay áo của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Một vệt sương bạc từ ống tay áo lan tràn lên trên, chớp mắt phủ nguyên cánh tay phải.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hừ lạnh, lùi nhanh ra sau, tay trái vuốt tay phải. Lửa tiêu trừ lực lượng sương lạnh, hai tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chớp hừ không. Một đôi loan đao hình dạng kỳ lạ xuất hiện trong tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, ngọn lửa đỏ tràn ngập tay gã, giấy lát lan khắp người.

Rốt cuộc người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cũng dùng vũ khí.

Đó là đôi viên nguyệt loan đao rất hiếm thấy.

Trong phút chốc Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đánh vào nhau.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Tiếng vũ khí va chạm nhanh như mưa to trong quỹ vực yên tĩnh, cực kỳ chói tai.

Bóng người chớp lóe, đao quang kiếm ảnh như mộng như ảo, như huyền như thật, không thể phân biệt rõ.

Cuối cùng trong sân chỉ có ánh sáng đao, kiếm, băng tinh bạc và huyền hỏa đỏ tung tóe. Sương trắng bốc hơi hình thành cột khí thẳng lên cao bao phủ Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng. Đám người đứng xem mắt thường không thể thấy tình hình chiến đấu.

Đám tán tu lúc trước suýt đánh nhau với Đinh Hạo hoảng sợ liếc nhau.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Đinh Hạo chiến đấu, thế mới biết thiếu niên nhìn như nhả nhận có thực lực cao đến vậy. Đám người nghĩ lại mà run, nếu lúc trước bọn họ không để ý chết sống chọc giận Đinh Hạo thì không cần đệ tử khác của Vấn Kiếm tông hỗ trợ, một mình hắn đủ giết sạch bọn họ.

Đám tán tu lại nhớ đến một mình Cuồng Nhân Lữ Cuồng giết mấy chục tán tu, bọn họ vốn không phục giờ thì đã hiểu chỗ đáng sợ của tông môn.

Trong vòng chiến chợt vang tiếng rên.

Một cột máu phun ra.

Bóng người tách rời. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lão đảo, đầu vai chảy máu. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bị thanh kiếm rỉ sét của Đinh Hạo phá mở phòng thủ viên nguyệt loan đao, đâm bị thương bả vai.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhảy vọt lên thoáng hiện trên nóc nhà ven đường, bay đi xa.

Đinh Hạo lắc người hóa thành luồng khói siêu nhanh đuổi theo người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Mộ Dung Yên Chúc lên tiếng ngăn lại:

- Đinh sư huynh, giặc cùng đường đừng đuổi theo!

Mộ Dung Yên Chúc và Ngọc Giác Dao muốn đi lên hỗ trợ nhưng tốc độ của Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng quá nhanh. Khi hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao mới nhảy lên nóc nhà, đưa mắt nhìn đã không thấy bóng dáng Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đâu.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín Hoàng Sam Bắc Viện cao giọng nói:

- Hai vị sư muội hãy quay về trước đi, đừng tách ra. Thực lực của Đinh sư huynh sâu không lường được, sẽ không có nguy hiểm gì.

Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao bất đắc dĩ quay về.

- Hy vọng Đinh sư huynh sẽ không gặp ngoài ý muốn.

* * *

Đinh Hạo phát huy tự quyết yên đến cực độ, như luồng khói không thể nắm bắt rượt theo người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Đinh Hạo cảm ứng được hơi thở kỳ lạ trên người người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, khá quen rồi lại xa lạ. Tuy rằng đao pháp của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rất thần diệu nhưng chuyển đổi chiêu thức có gì

đó trúc trắc. Đinh Hạo bản năng cảm giác nếu người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng dùng trường kiếm thì uy lực sẽ càng lớn.

Mặc dù giọng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng mơ hồ nhưng Đinh Hạo cứ thấy là cố ý che giấu.

Chắc chắn người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đang giấu cái gì đó.

Đinh Hạo rất tự tin vào thực lực của mình.

Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng một đuổi một chạy chớp mắt đã bay đi bốn, năm ngàn thước chạy trên đường cái, nóc nhà, cửa hàng, thân pháp siêu nhanh.

Yêu Đào Mê Ly thân pháp của Đinh Hạo là tâm pháp cực kỳ cao thâm, thúc giục đến cực độ nhanh tới mức không thể nhìn thấy.

Nhưng khinh công của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rất giỏi, tựa hồn ma lúc ẩn lúc hiện, không thua gì Yêu Đào Mê Ly thân pháp.

- Ở lại cho ta!

Đinh Hạo chạy nhanh, lòng máy động, cổ tay rung lên. Vèo vèo mấy tiếng, vài luồng sáng bạc bay ra. Ba thanh phi đao thành hàng ngang bắn vào lưng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Quả nhiên người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xoay người múa loạn đao.

Đinh đinh đinh!

Hỏa hoa tung tóe, tiếng kim loại vang lên, phi đao bị đánh bay.

Nhân lúc người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tạm dừng, Đinh Hạo vọt lên kéo gần khoảng cách vài trăm thước.

Phía đối diện.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không chạy trốn nữa, đứng yên tại chỗ.

Hơi thở quái dị lượn lờ quanh thân người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như ma quỷ, gã thả lỏng bàn tay. Hai thanh loạn đao rút xuống đất, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng ném đao đi. Lòng bàn tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lấp lóe ánh sáng lạnh, gã đối hai thanh trường kiếm sắc bén sáng choang.

Cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên trong lòng, mí mắt Đinh Hạo co giật.

Quả nhiên đối lại trường kiếm.

Lúc trước người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thi triển ra là kiếm pháp, cố ý dùng loạn đao là vì tránh cho bị người phát hiện điều gì. Không lẽ trong đám người lúc trước có ai quen người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng?

- Khục khục khục khục, trên trời có đường người không đi, địa ngục không cửa người xông vào. Đinh Hạo, mạng sống của người chấm hết tại đây!

212. Chương 212: Sát Thức, Vô Tận Sát Chiêu

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bật cười, song kiếm rung lên giao nhau trước ngực. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như đạn pháo bắn hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo hét to:

- Long Vương Ly Thủy kiếm pháp Sát Thức!

Đinh Hạo không dám chậm trễ, thanh kiếm rỉ sét msua nhanh thi triển chiêu mạnh nhất trong cửu chiêu Long Vương Ly Thủy kiếm pháp.

Trong không hí vang tiếng sóng như có sóng thần hùng dũng ập xuống. Một ảo ảnh cự long bằng tinh bạc dài ba trượng gầm rống xuất hiện, dù là vảy hay vuốt, mắt, sừng, răng, râu rồng đều sống động như thật, giống chân long. Hơi thở ẩn mà không lan tỏa, con rồng bay nhanh tới.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hét chói tai:

- Rửa vong thập tự giáo sát!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xông lên, song kiếm lấy tiết tấu kỳ dị liên tục vẽ thập tự bạc trước ngực gã, như đôi thần tiên ngân thoa bện ra kiếm vong thập tự màu bạc rậm rạp.

Võng kiếm tầng tầng bay ra như cái lưới mềm bao phủ trường long bạc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bằng long quẫy đuôi, võng kiếm khóa chặt, năng lượng bằng hỏa kịch liệt xung đột, nổ tung.

Sóng xung kích khủng bố chấn sập mấy gian nhà dưới chân Đình Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng. Bụi đất bay lên, đá vụn tràn ngập như có động đất.

Bụi chưa lắng xuống vài luồng kiếm quang hóa thành sao băng xuyên qua tro bụi âm thầm chụp xuống đầu Đình Hạo.

Kiếm quang bay tán loạn như cánh hoa.

Đình Hạo hét to:

- Đến đúng lúc!

Cổ tay Đình Hạo rung lên, thanh kiếm rỉ sét kêu vù vù đâm ra một kiếm.

Thật là ánh sáng lạnh bay trước sau đó là kiếm thức như long.

Đình đình đình đình đình!

Trong một thoáng mũi kiếm nhanh chóng va chạm, mũi nhọn chạm nhau, sao băng va đụng bắn ra từng đoàn hỏa hoa.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm trường kiếm không phải vật bình thường, trong giây phút sinh tử không biết va chạm bao nhiêu lần với thanh kiếm rỉ sét. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng giằng co với Đình Hạo, không chút yếu thế.

Không biết ba thanh trường kiếm va chạm bao nhiêu lần rốt cuộc dần phân ra cao thấp.

Xẹt xẹt!

Hai tiếng khe vang, hai luồng kiếm khí đột phá lưới kiếm quang thanh kiếm rỉ sét xẹt qua gò má Đình Hạo.

Trong phút chốc mấy sợi tóc đen rớt xuống đầu vai, một vệt máu chảy từ gò má Đình Hạo.

Đình Hạo bị thương.

Đây là lần đầu tiên Đình Hạo so kiếm với người mà yếu thế.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thành công chiếm ưu thế, kiếm thức miên miên bất tuyệt, giống như sóng xô bờ một thức nhanh hơn một thức, một kiếm mau hơn một kiếm, tựa bão tố rậm rạp đổ ập xuống Đình Hạo.

Đình Hạo hết sức thúc giục huyền khí bằng sương phong tuyết, toàn thân phủ bông tuyết bằng tinh, thanh kiếm rỉ sét như rồng. Cửu chiêu hai mươi một thức Long Vương Ly Thủy kiếm pháp liên hoàn thi triển, kiếm quang lúc sáng lúc tối rơi vào thế thủ. Chân Đình Hạo dùng tự quyết mê, từng cái bóng lúc thật lúc giả, khó thể nắm bắt.

- Người này dùng song kiếm, kiếm pháp đúng là ình, trên cả Long Vương Ly Thủy kiếm pháp, không biết đến từ đâu? Tại sao chỉ tên muốn giết ta?

- Hắn cố ý tỏ ra yếu thế dụ ta đến đây mới thi triển ra bản lĩnh thật. Một mặt là tránh cho đệ tử Văn Kiếm tông khác giúp ta, một mặt là không để lại ấn tượng cho nhiều người.

- Hắn tự tin có thể giết ta tại đây nên mới dốc hết sức.

- Có thể nắm giữ kiếm pháp inh như vậy tuyệt đối không phải tán tu, chắc là người trong đại môn phái. Tông phái lừng danh về kiếm pháp trong Tuyệt Châu trừ Văn Kiếm tông ra còn có Thái Hư phái, Vô Niệm phái, Duyên Sinh tông. Người này đến từ tông phái nào?

Trong lòng Đinh Hạo suy nghĩ thật nhanh, vừa hết sức phòng thủ vừa cẩn thận quan sát kiếm pháp của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Đinh Hạo có được linh hồn hai kiếp, lại có đạo kiếm song thánh thể, lĩnh ngộ kiếm pháp có thể nói là yêu nghiệt. Bất cứ kiếm pháp gì Đinh Hạo nhìn một lần sẽ nhớ chiêu thức. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng dùng kiếm pháp siêu nhanh, như mưa đổ nhưng Đinh Hạo đã ghi nhớ mấy chục chiêu. Tuy nhiên chỉ biết kiếm thức, không rõ tâm pháp, trong thời gian ngắn Đinh Hạo khó thể trăm phần trăm trả lại những chiêu thức này.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Lại qua giây lát, kiếm phong vô hình thổi qua cắt rách ống tay áo, vạt áo của Đinh Hạo.

Vai Đinh Hạo lại phun máu.

Lại bị thương!

Đinh Hạo không thể phong lại kiếm thức của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Đinh Hạo thầm hoảng sợ, trong kiếm pháp của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng ẩn chứa mấy kiếm thức kỳ lạ. Mỗi lần người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đột nhiên thi triển là Long Vương Ly Thủy kiếm pháp không thể ngăn cản kiếm phong, bị thương người vô hình, thật là cực kỳ quái dị.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Bé Môn Tạ Khách kiếm thức!

Đinh Hạo thi triển ra chiêu phòng thủ mạnh nhất Quái Khách Áo Xanh dạy cho.

Bé Môn Tạ Khách kiếm thức này được gọi là dưới Vô Hoàng cảnh không ai phá được', vô cùng thần ảo. Bé Môn Tạ Khách kiếm thức đánh ra, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đâm liên tục mấy chục lần bỗng lại thi triển kiếm thức kỳ lạ bị thương người vô hình nhưng không cách nào đột phá Bé Môn Tạ Khách kiếm thức.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thấy không thể phá mở Bé Môn Tạ Khách kiếm thức của Đinh Hạo thì hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Kiếm thức không thể phá nhưng lực lượng thì cách biệt, Trường Giang Thất Diệp Lăng Trảm!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đổi kiếm pháp.

Kiếm quang như sao đầy trời chợt thu lại, song kiếm hợp nhất thành một mũi kiếm, như một đường ngân hà, sắc bén không gì sánh được, như có thể xẻ đôi hư không. Tầng tầng khí lãng mất thường trông thấy bị mũi kiếm rẽ ra, một luồng ánh bạc trí mạng chém xuống đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo vẫn dùng Bé Môn Tạ Khách kiếm thức đón đỡ.

Đinh!

Cổ tay run lên, Đinh Hạo đánh bật một kiếm này.

Ai ngờ Cân Nhục Kim Thân người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm song kiếm hợp nhất với quy luật vượt qua vật lý tốc độ càng nhanh chặt xuống.

Đinh Hạo lại đỡ.

Đinh!

Lực lượng kiếm thứ hai mạnh hơn nhất đầu gấp đôi.

Đinh Hạo cảm thấy cổ tay tê dại, thân bắt do kỷ lui lại một bước, nhưng cũng miễn cưỡng đánh bật trường kiếm của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Tiếc rằng còn chưa kết thúc.

Song kiếm hợp nhất bám riết không tha, nhanh như chớp chém nhất thứ ba.

Lực lượng một nhất nay mạnh hơn kiếm thứ hai gấp đôi, cổ tay Đinh Hạo bị chấn rách, có vết máu chảy ra. Đinh Hạo lùi hai bước.

Trong phút chốc kiếm thứ bốn chém ra.

Đinh Hạo cảm thấy đối thủ tăng khí thế vùn vụt, thực lực lên cao gấp mấy lần, vẫn đang tăng lên tỏa định hẳn. Đinh Hạo không thể tránh né kiếm thức như vậy.

Trong đầu Đinh Hạo chợt lóe tia sáng.

Đinh Hạo đã hiểu áo nghĩa của Trường Hà Thất Diệp Lăng. Liên tục bảy kiếm, kiếm sau sẽ có lực lượng gấp đôi kiếm trước, một kiếm đáng sợ hơn kiếm. Sau khi đánh ra kiếm thứ bảy sẽ ẩn chứa lực lượng của sáu kiếm đầu, thật là một kích trời sụp đất nứt.

Đây tuyệt đối là kiếm pháp đẳng cấp địa giai.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thấy không thể phá mở Bế Môn Tạ Khách kiếm thức nên dùng cách bạo lực, lấy lực lượng mạnh mẽ phá hủy phòng ngự của Đinh Hạo.

213. Chương 213: Uy Lực Thật Sự Của Đạo Kiếm Song Thánh Thể

Đình đình đình đình đình!

Keng keng keng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi kiếm thứ bảy đánh ra, quả nhiên Đinh Hạo không thể ngăn cản. Đinh Hạo cảm giác như cánh tay bị đánh trúng, lực lượng không thể đỡ truyền từ thân kiếm. Đinh Hạo ngửa họng, há mồm phun búng máu. Đinh Hạo như trái bóng da bị hất bay ra.

Lúc rớt xuống đất cánh tay phải của Đinh Hạo đã mềm oặt xuống, sắp không cầm được thanh kiếm rỉ sét.

Cổ tay Đinh Hạo rách, gân xanh nổi trên cánh tay, lớp da đâm máu, tay áo bị chấn rách, khoe môi chảy máu.

- Kiếm pháp hay!

Đinh Hạo chậm rãi vận chuyển huyền công chữa trị vết thương cánh tay phải, liếm máu nơi khoe môi, cười tà.

- Người sắp chết, có di ngôn gì?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chậm rãi đến gần Đinh Hạo, không thấy rõ biểu tình mặt gã, thanh âm như rít qua kẽ răng, âm trầm lạnh băng, quái dị khó tả.

- Di ngôn? Để ta nghĩ xem.

Đinh Hạo nhúc nhích ngón tay phải, hỏi:

- Hay là nói cho ta biết ngươi là ai, tại sao muốn giết ta?

- Khục khục khục khục, tiểu tử, muốn kéo dài thời gian sao? Ta không ngu nói cho người biết tất cả. Chờ người chết rồi xuống âm tào địa phủ hỏi Diêm La vương đi, ha ha ha ha ha ha!

Miệng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng kín hơn con trai, rất cảnh giác, dưới tình huống này vẫn không chịu lộ ra.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tiếc thật. Nếu người không muốn nói thì đành thóa mặt nạ của người xuống rồi từ từ hỏi.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cười quái dị như chim cú:

- Bắt ta? Khục khục, trò đùa này không buồn cười . . .

Nhưng ngay sau đó con người người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng co rút, tiếng cười ngừng bật.

Bởi vì phái đối diện, không biết từ khi nào tay trái Đinh Hạo cầm một cây đao đá.

Đây là một cây đao đá tạo hình cổ kính, hoa văn rõ ràng, thân đao tinh mỹ, đao dẫn dày nặng toát ra hơi thở chỉ huyền khí mới có. Băng tinh lan tràn trên thân đao, chảy xuôi sự cường đại và sắc bén khó tả.

Con người người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng co rút lộ vẻ cực kỳ giật mình kêu lên:

- Huyền khí? Người có một huyền khí?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng mắng một câu:

- Chết tiệt!

Không biết vì lý do gì người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có vẻ rất tức giận.

Trong khoảnh khắc giọng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thay đổi cho Đinh Hạo ảo giác rất quen thuộc.

Lòng Đinh Hạo máy động suy đoán một khả năng.

Chớp mắt cánh tay phải của Đinh Hạo đã gần lạnh lẽo. Tay trái Đinh Hạo cầm đao, tay phải nắm kiếm, lắc người thành cuồng phong chủ động xông hướng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Chiến đấu lần thứ hai bắt đầu.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Một chuỗi tiếng vang khê, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm trường kiếm thượng phẩm bị đao đá huyền khí chém thành bốn khúc.

Uy lực huyền khí không phải vật bình thường sánh bằng được. Thanh đao đá này là một trong các huyền khí Đinh Hạo mò được trong thương khố không gian nửa ngưng tụ. Rót huyền khí băng sương phong tuyết vào đao đá, nguyên thân đao tỏa ánh sáng bạc rực rỡ, chém sắt như chém bùn, nháy mắt chặt đứt vũ khí của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Vù vù vù vù vù!

Đao mang vệt qua, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bất ngờ không kịp đề phòng bị rạch một vết máu phủ băng sương trên vai trái.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tức giận quát:

- Chết tiệt!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhanh chóng thụt lùi nhẹ như lá liễu, chớp hư không, hai thanh trường kiếm phẩm chất cao hơn xuất hiện liên tục đỡ đao đá.

Đinh đinh!

Chỉ hai tiếng vang khê, trường kiếm của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lại gãy.

Đinh Hạo thể như thần long không thể ngăn cản, dùng đao và kiếm, tay phải dùng Long Vương Ly Thủy kiếm pháp, tay trái sử dụng Nhất Đao Khởi Trình Quyết.

Không biết cóp hải Đinh Hạo bị ảo giác, hẳn cảm thấy uy lực đao pháp, kiếm pháp khi sử dụng cùng lúc sinh ra cộng minh kỳ lạ, uy lực tăng gấp đôi.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lại ra một đôi chùy to hình dạng không tầm thường ra khỏi không gian trữ vật, múa nhanh như gió.

Keng keng keng!

Keng keng keng!

Va chạm vào nhau, hỏa hoa bắn tứ tung, thân chùy bị tước một nửa.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không quan tâm, dường như gã mang theo một kho vũ khí di động, liên tục lấy ra các loại binh khí ra. Tiếc rằng đao đá huyền khí trong tay trái của Đinh Hạo dễ dàng chém đứt các vũ khí nặng chỉ một nhát duy nhất.

Hơn nữa Đinh Hạo dùng cả đao và kiếm sinh ra biến đổi kỳ dị, dù là khí thể hay uy lực chiêu thức đều tăng lên gấp mấy lần. Có vẻ như Đinh Hạo tử thất khiếu Vô Đồ cảnh nhảy vọt lên võ sĩ cảnh, toát ra khí thể siêu cường đại nghiền ép người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, không thể ngăn cản.

Bản thân Đinh Hạo chìm đắm trong cảm giác kỳ diệu khó nói nên lời.

Một kiếm một đao trong tay khiến Đinh Hạo có cảm giác như trên trời dưới đất, cửu thiên thập địa, Thần Châu vạn lý, duy ngã độc tôn.

Cùng lúc đó, viêm diễm huyền khí trong trung đan điền ở ngực Đinh Hạo bị lực lượng kỳ dị lôi kéo rục rịch xông ra, chủ động chảy vào đao đá trong tay trái.

Chắc đây là uy lực ban đầu của đao kiếm song thánh thể?

Thể chất thật bá đạo.

Đinh Hạo trực giác hiểu rõ nhiều hơn.

Đinh Hạo có thể khẳng định nếu dùng viêm diễm huyền khí múa đao pháp, dùng huyền khí băng sương phong tuyết múa kiếm pháp thì đao kiếm hợp bích hoàn chỉnh nhất tăng uy lực gấp mấy lần, sinh ra uy lực mới khó tả.

Nhưng Đinh Hạo kiềm chế bản thân, không dùng viêm diễm huyền khí ở trung đan điền thúc giục đao đá.

Mỗi người đều có lá bài tẩy chỉ vào phút mấu chốt sử dụng mới có hiệu quả bất ngờ.

Bây giờ Đinh Hạo chỉ lấy huyền khí băng sương phong tuyết thúc giục đao kiếm đã hoàn toàn áp chế người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, hẳn không cần lộ ra nhiều bí mật hơn.

Rầm!

Trong chiến đấu kịch liệt Đinh Hạo hoàn toàn chiếm ưu thế, sống đao chém ra đập vào lưng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

- Oa . . .

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng há mồm hộc máu, lắc ngewời bay đi xa.

Đinh Hạo dùng đao kiếm cho người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cảm giác không thể ngăn cản, mắt thấy hôm nay thất bại, gã nhanh chóng quyết định bỏ chạy.

- Hừ! Người đi được sao?

Đinh Hạo như con chim to bay lên cao đuổi theo người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không bỏ.

Đinh Hạo nắm đao và kiếm tiến vào trạng thái kỳ diệu, bao gồm khinh công thân pháp cũng nhanh gấp đôi. Chớp mắt Đinh Hạo đã tới sau lưng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, đâm ra một kiếm.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không ngờ Đinh Hạo sẽ đến nhanh như vậy.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vội vã vạy người tránh né mũi kiếm này vào phút chốc chỉ mình treo chuông. Tuy nhiên mũi kiếm cắt dây mặt nạ quỷ thanh đồng, mặt nạ rơi xuống lộ ra khuôn mặt.

Đinh Hạo mừng rỡ.

Rốt cuộc người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cũng lộ ra mặt thật.

Có giống như Đinh Hạo suy đoán không?

Ai ngờ Đinh Hạo nhìn thấy mặt của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì ngây ngẩn.

214. Chương 214: Cơ Duyên, Rốt Cuộc Là Ai?

Thì ra bên dưới mặt nạ quỷ thanh đồng người này còn đeo một mặt nạ mỏng mềm, trắng đen giao nhau, đỏ xanh lẫn lộn dán sát khuôn mặt, che kín mít.

Vù vù vù vù vù!

Không biết người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng dùng bí bảo gì thân hình nhanh như hồn ma nhún ba lần đã biến mất tại chỗ, xuất hiện trên nóc nhà đá tòa lầu hai tầng cách xa năm trăm thước.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nghiêng răng nói:

- Lần này là ta nhận định sai sót, nhưng lần sau, Đinh Hạo, ngươi sẽ không may mắn như vậy!

Đinh Hạo thấy không thể giữ chân người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, mở miệng hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng trả lời là nụ cười khùng bố như cú kêu:

- Khục khục khục khục, một người mà ngươi vĩnh viễn không ngờ đến. Ngươi ngoài sáng, ta trong tối, có một ngày ta sẽ giết ngươi!

- Hừ! Ngươi nghĩ ta đoán không được sao?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Ngươi không phải là người của Mục Thiên Đường hay môn phái khác.

Nói đến đây Đinh Hạo gần từng chữ:

- Chắc chắn ngươi là người của Vạn Kiếm tông ta?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng giật mình kêu lên:

- Sao ngươi biết?

Nói xong người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cứng người, biết là đã lọt vào bẫy, bản năng lộ ra thân phận.

- Quả nhiên.

Đinh Hạo thuận miệng hỏi đã khẳng định suy đoán trong lòng, tiếp tục bảo:

- Là ai phái ngươi đến? Lỗ Kỳ? Doãn Nhất Phi?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cười to bảo:

- Hay cho Đinh Hạo, quả nhiên là thông minh, nhưng ta sẽ không bị ngươi lừa nữa. Khục khục khục khục, ngươi từ từ đoán đi, trên đời này có rất nhiều kẻ muốn giết ngươi!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng dứt lời có một luồng sáng bạc bao phủ toàn thân, chớp mắt gã đã bị truyền tống đi đâu đó.

Đinh Hạo đứng tại chỗ, dăm chiêu.

Không ngờ thật sự là người trong Vắn Kiếm tông, hắc đoán đúng?

Đinh Hạo nhú mày, chợt nhận ra điều gì, lắc người bay hướng tây nam sau lưng.

Đinh Hạo quát to:

- Là ai ở đó? Cút ra đây!

Một thanh âm hoảng hốt truyền ra từ trong góc:

- Đừng đánh, là ta, Đinh sư huynh, đừng đánh, là ta!

Không ngờ là Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi cười nịnh nói:

- Là ta, Đinh sư huynh. Ta lo Đinh sư huynh ra ngoài ý muốn nên luôn bám theo, ông trời phù hộ rất cuộc sư huynh đánh bại tên kia. Phải rồi, Đinh sư huynh có biết hắc là ai không?

Ánh mắt của Đinh Hạo sắc bén như đao xẹt qua người Lư Bằng Phi, một lúc sau lắc đầu, nói:

- Hắc đã trốn, không tìm hiểu được thân phận.

Đinh Hạo nói rồi cất huyền khí băng sương phong tuyết, đao đá vào trử vật giới chỉ.

Lư Bằng Phi cười nịnh nói:

- Vậy thì tiếc quá. Tên kia đội mặt nạ quỷ thanh đồng, giả thần giả quỷ chắc sẽ bám riết không tha, phải cẩn thận.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Vậy sao? Ta không biết rõ thân phận người đó hình như khiến ngươi nhẹ lòng?

Lư Bằng Phi cười xoa mũi, dường như ra quyết định gian nan gì đó.

Hiếm khi Lư Bằng Phi nghiêm túc nói:

- Ta biết lúc trước đã làm những chuyện khiến người khinh thường, Đinh sư huynh có thành kiến với ta là bình thường. Nhưng ta quyết định sửa đổi, lần này liều mạng chạy tới vốn là muốn giúp Đinh sư huynh. Ai ngờ Đinh sư huynh thần công vô địch, đã đánh bại người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Đinh Hạo tin tưởng Lư Bằng Phi mới là lạ.

Đinh Hạo nghi ngờ hỏi:

- Vậy sao? Những người khác không đuổi theo kịp nhưng ngươi làm được, xem ra khinh công của ngươi có tiến bộ lớn.

Lư Bằng Phi tiếp tục cười nịnh:

- Ta may mắn tình cờ mới đến đây.

- Được rồi, không rảnh dài dòng với ngươi.

Đinh Hạo định quay về chợt khựng lại, nghĩ ra điều gì, không kiên nhẫn phát tay:

- Ngươi đi về trước đi, ta còn có chút chuyện.

- Đinh sư huynh có việc gì . . .

Đinh Hạo la lên:

- Cút!

Đinh Hạo không có kiên nhẫn với đồ khốn như Lư Bằng Phi, thậm chí lưỡi giả vờ giả vệt.

- Vâng vâng vâng vâng . . .

Đáy mắt Lư Bằng Phi lóe tia độc ác nhưng gã hoàn mỹ giấu đi, miệng liên thanh, xoay người bay nhanh hướng khách sạn.

Lúc trước Lư Bằng Phi núp ở phía xa thấy Đinh Hạo dùng đao kiếm phát ra uy lực đáng sợ thì rất rung động, gã định nhân cơ hội này hòa hoãn quan hệ với hắn, lấy niềm tin của hắn, giành nhiều cơ hội và ích lợi hơn. Chẳng ngờ Đinh Hạo không hề dao động, Lư Bằng Phi bị hắn không nể mặt quát mắng, trong lòng rất hận hắn.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng Lư Bằng Phi đi xa, khóe môi cong lên cười nhạt.

- E rằng lần này người đeo mặt nạ quý thanh đồng có liên quan đến tên đó. Ha ha ha ha ha ha! Nghĩ tình sư huynh đệ đồng môn nên ta lần lượt tha cho ngươi, Lư Bằng Phi, nếu ngươi thông minh thì sau này đừng chọc vào ta.

Đinh Hạo không phải người dễ chọc, vào lúc máu chốt hắn thà phụ người.

Chờ khi bốn phía không còn ai, Đinh Hạo nhắm một hướng chính đông chạy nhanh đi.

Đinh Hạo nhanh như chớp chọt lóe đã biến mất.

- Được rồi, hai vị tổ tông, bây giờ có thể nói chuyện rồi đi? Các người kêu ta đi hướng chính đông chắc là phát hiện ra điều gì?

Đinh Hạo vừa chạy nhanh vừa liên lạc với Kiếm Tổ, Đao Tổ trong đầu.

Mới rồi Đinh Hạo định quay về khách sạn nhưng Kiếm Tổ bỗng kêu hắn đuổi Lư Bằng Phi đi, chạy hướng chính đông không gian quỷ vực.

- Đương nhiên là phát hiện ra thứ tốt. Tiểu Đinh Tử, cơ duyên của ngươi đến.

Đao Tổ nói lấp lửng:

- Ngươi khoan hỏi nhiều, thời gian gấp gáp, ngươi cứ làm theo lời chúng ta là được.

Đao Tổ cũng trêu Đinh Hạo:

- Đừng quá vui sướng.

Đinh Hạo bắt đầu đi lắc đầu, theo lời hai lão quái vật chạy nhanh hướng chính đông.

Trên đường đi Kiếm Tổ không ngừng lên tiếng sửa hướng Đinh Hạo đi. trận pháp minh văn bát giai ảnh hưởng cảm quan con người, vạn vạn phương hướng, cao thấp, trái phải bình thường. Nếu không nhờ Kiếm Tổ, chuyên gia nhìn thấu hư ảo trong minh văn trận pháp thì Đinh Hạo vĩnh viễn sẽ không thấy hướng chính đông thật sự.

Đinh Hạo đi bốn, năm ngàn thước, con đường vô biên vô hạn đã biến mất.

Rốt cuộc Đinh Hạo đến vòng ngoài đường cái, đó là một nơi giống như hoang dã. Trong không khí vẫn là ánh sáng đỏ máu, bốn phía tĩnh lặng, phương xa đầy lửa ma trời.

- Chính là nơi này.

Trong giọng nói của Kiếm Tổ ẩn chứa trầm trọng, ngừng một lúc mới tiếp tục bảo:

- Tiểu Đinh Tử, tiếp theo ngươi phải bước đi chính xác theo lời ta, không thể sai một chút nào, nếu không thì sẽ bị minh văn trận pháp phản phệ, có biết không?

Hiếm khi Đao Tổ không lên tiếng trêu Kiếm Tổ.

Đinh Hạo gật đầu.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nghiêm chỉnh kêu lên:

- Meo!

Kiếm Tổ chậm rãi nói:

- Tốt, bây giờ bắt đầu đi đằng trước năm bước, mỗi bước dài bảy tấc. Bắt đầu!

215. Chương 215: Bí Mật Trong Di Tích

Đinh Hạo hít một hơi thật sâu, cất bước đi tới trước năm bước, tổng cộng đi ra ba mươi lăm tấc, đứng tại chỗ. Đứng xem thường ba mươi lăm tấc ngắn ngủi lại như vượt qua vô số không gian, Đinh Hạo cảm thấy cảnh tượng trước mắt hoàn toàn thay đổi. Hoang dã đỏ và đường cái vô biên không còn nữa, thay thế là bóng tối vô tận, không biết đây là đâu.

Mình vẫn trận pháp thật đáng sợ.

- Tiếp tục bước sang phải mười bước, mỗi một bước dài bảy tấc. Bắt đầu.

Đinh Hạo gật đầu, tìm đúng phương hướng, lại lần nữa cất bước.

Đinh Hạo đi xong mười bước trước mắt vẫn tối đen không thấy gì, nhưng bên tai có gió thổi vù vù, sợi tóc bay lên. Đinh Hạo hít vào không khí mát mẻ hơn nhiều, không nghẹt thở như trước.

- Rất tốt, nghe kỹ đây, bước nhanh tới trước ba bước, mỗi một bước cách bảy tấc. Sau đó lùi ra sau sáu bước, mỗi bước mười tấc, động tác nối liền hoàn thành trong một giây, không thể ngừng.

Giọng Kiểm Tổ càng nghiêm túc hơn.

Đinh Hạo hít sâu, nhớ lại một lần, dứt khoát cất bước. Trước ba sau sáu, khoảng cách nối liền, nhanh chóng hoàn thành.

Khi Đinh Hạo đạp bước cuối cùng, trước mắt sáng lên, bóng tối vô biên biến mất. Từng đoàn sáng màu cam nhu hòa xuất hiện, Đinh Hạo đưa mắt nhìn. Đinh Hạo đang ở trong một kiến trúc cung điện, khung đỉnh màu cam phát ra ánh sáng nhạt chiếu rọi toàn không gian.

Hai bên người Đinh Hạo có một hàng đá hình rồng hoành người cao hai mươi thước, cách nhau hai mươi bước xếp một hàng dài kéo ra xa.

Mé trong cột đá là hai cừ đá, nước trong suốt chảy rào rào, có thể thấy cá trắng nhàn nhã bơi trong đó. Mắt Đinh Hạo sáng lên. Đêm hôm trước Đinh Hạo từng thấy con cá trắng này trong con suối nhỏ, chẳng qua kích cỡ hơi nhỏ.

Nếu vậy thì chứng minh con suối ànny thông hướng ra ngoài.

- Đứng im đừng nhúc nhích, đây là phút mấu chốt.

Giọng Kiểm Tổ lại vang lên:

- Nhìn thấy một khối đá vụn màu trắng nằm trên mặt đấtp hái trước không? Chỉ có nơi đó là an toàn, người phải nhảy lên nó.

Đinh Hạo nhìn kỹ, thấy trên mặt đất cách xa ba mươi thước có một cục đá màu trắng to cỡ bàn tay. Khác với các miếng đá xanh vuông vức được trải đều, cục đá trắng xen lẫn vào trong, nếu không quan sát kỹ thì rất khó phát hiện.

Nhưng cục đá trắng này quá nhỏ, chỉ to cỡ bàn tay, làm sao Đinh Hạo đứng trên nó?

Đinh Hạo thở ra một hơi, rút thanh kiếm rỉ sét. Đinh Hạo lắc người, như chim khổng lồ nhảy lên. Đinh Hạo lướt qua ba mươi thước, khi hấn đáp xuống thì đột nhiên chúi đầu xuống, trường kiếm chỉ xuống. Thanh kiếm rỉ sét cắm vào miếng đá trắng, ngừng lại.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu kêu meo meo, bầu chặt vai Đinh Hạo, cũng ngã ngược xuống.

Đinh Hạo sốt ruột hỏi:

- Bước tiếp theo nên làm như thế nào? Nói mau, ta sắp dồn máu lên não rồi!

Kiểm Tổ cười to bảo:

- Tiểu tử giỏi, cách nghĩ như vậy cũng nghĩ ra được. Chuyện kể tiếp rất đơn giản, mỗi cách ba mươi thước thì con đường đá này sẽ có một khối đá trắng, cứ tiếp tục đi tới.

Chết tiệt!

Đinh Hạo oán thầm một câu, cổ tay dùng sức bay lên cao vọt tới trước. Đinh Hạo lại dùng chiêu cũ, thanh kiếm rí sét cắm vào miếng đá trắng thứ hai, sau đó thay đổi.

Đinh Hạo liên tục bay hơn ba mươi lần rốt cuộc đi hết con đường có các cột đá rồng bảo vệ.

Hai chân Đinh Hạo đáp xuống đất.

Đinh Hạo đưa mắt nhìn, thầm giật mình.

Đằng trước thạch điện đã đến cuối, là một không gian sâu không thấy đáy. Mơ hồ thấy bên dưới lóe từng luồng sáng đỏ, hơi cực nóng bốc lên. Vực sâu rộng hai trăm thước, có năm, sáu khối anh姆 thạch màu đen kỳ dị bất quy tắc bành bồng như miếng gỗ nổi, không biết làm bằng chất liệu gì mà có thể lơ lửng trên không.

Giọng Kiểm Tổ vui sướng khi người gặp họa nói:

- Đạp mấy khối đá treo này sang bên kia.

Kiểm Tổ nói bằng giọng điệu đó ngược lại khiến Đinh Hạo thấy nhẹ nhõm hơn, nói lên ải này không nguy hiểm.

Đinh Hạo lấy một sợi dây dài ra khỏi trữ vật giới chỉ, một đầu cột vào cục đá nổi gần đó, kéo nhẹ rồi nhảy lên. Đinh Hạo nhảy xa năm, sáu chục thước, khi đáp xuống vừa lúc đạp trên đá nổi. Đinh Hạo nhún chân mượn sức lại bay lên, dây thường bị ném nhanh ra, lại trùng vào một cục đá nổi kéo gần điểm mượn lực.

Cứ thế lặp lại, khoảng bốn lần sau Đinh Hạo thành công vượt qua vực sâu nóng cháy.

Trước mặt Đinh Hạo là một cổ điện, không biết là cao thủ đại thần thông nào dùng kiếm chém thành hai nửa. Khác với lúc trước là trong cổ điện không có cột đá rồng mà là từng pho tượng võ giả to lớn, vạt áo bay lên sống động như thật. Quanh thân pho tượng đầy vết đao kiếm, dường như trải qua cuộc đại chiến.

Trên mặt đất cổ điện bày đầy đao kiếm gãy, áo giáp rách nát. Đốm lửa ma trôi phập phồng, vài khúc xương trắng hếu rải rác dưới đất.

Khi còn sống những khúc xương trắng này là cường giả ít nhất đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh, nếu không thì đã chẳng đến trình độ xương không hủ, tồn tại với thời gian. Nhìn mức độ hoàn chỉnh được giữ gìn thì lúc đó bọn họ cố gắng chiến đấu đến chết, có xương sọ nứt gãy, có xương cổ bị bể, có bị chém eo thành hai khúc, có xương ngực nát bét.

Đinh Hạo có thể tượng chỗ này từng xảy ra cuộc chiến đấu thảm khốc cỡ nào. Xương trắng chống thành núi, cường giả lớp lớp.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Không lẽ tông môn thượng cổ này là bị cừu gia diệt môn, nơi này chính là chỗ chiến đấu ngày xưa?

Đinh Hạo theo Kiểm Tổ chỉ dẫn cẩn thận đi qua cổ điện đầy xương, phía trước lại là một vực sâu không thấy đáy. Nhưng lần này bên dưới bốc lên khí lạnh thấu xương, từng khối huyền băng xanh biếc lơ lửng chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải, không chút quy luật.

Đinh Hạo hơi điều chỉnh rồi lặp lại chiêu cũ, dùng dây thừng trợ giúp vượt qua vực sâu hàn băng.

- Chú ý, tiếp theo phải xem vật nuôi của người biểu hiện. Trước ba sau bốn, trái sáu phải bảy, mỗi một bước đều là bảy tấc. Đi xong lập tức ném tiểu tử trên vai người đi.

Trong giọng nói của Kiểm Tổ ẩn chứa hưng phấn.

Đinh Hạo thăm lấy làm lạ:

- Mèo con đáng yêu? Nó có thể làm gì?
- Ha ha ha ha ha ha! Đừng xem thường tiểu tử đáng yêu này.

Hiếm khi Đạo Tổ xen lời:

- Lai lịch của nó không đơn giản.

Kiểm Tổ không thể kiềm nén hưng phấn, liên tục thúc giục:

- Được rồi, đừng hỏi nhiều quá. Thời gian gấp gáp, mau làm theo lời ta nói!

216. Chương 216: Khắc Tinh Thượng Cổ Hồn Thể

Đinh Hạo gật đầu, giao lưu với mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu trên vai.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nghe hiểu, thân thiết dụi đầu lông xù vào mặt Đinh Hạo.

- Meo!

Đinh Hạo không nói gì thêm, hít sâu một hơi. Đinh Hạo bước nhanh theo lời Kiểm Tổ chỉ.

Đinh Hạo đi xong bước cuối cùng, phong cảnh trước mắt lại thay đổi, tiếng sấm ầm ầm, ánh sáng lam chớp lóe, một vật kiến trúc mơ hồ xuất hiện trước mắt Đinh Hạo.

Chính lúc này . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Thật không ngờ có một con kiến nhỏ yếu có thể xuyên qua Quỷ U Minh ảo trận của bốn tọa đến đây, tiếc rằng ngừng tại đây . . . A, cơ thể thật hoàn mỹ, ha ha ha ha ha ha! Đúng là trời cũng giúp ta, vừa lúc tặng cho ta một thân xác hoàn mỹ.

Tiếng cười to hùng hồn vang bên tai Đinh Hạo.

Chớp mắt gió mạnh đáng sợ ập vào mặt khiến Đinh Hạo nghệt thở.

Đinh Hạo không chút úy nghi ném mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu trên vai đi.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu hưng phấn kêu lên:

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu uvi như thấy chuột.

Trong phút chốc tiếng cuồng cười hưng phấn biến thành hét chói tai.

- Cái gì? Đây là cái gì? Một con mèo có thể xé hồn thể của ta? Điều này sao có thể? Trên thế giới tại sao tồn tại thứ như vậy? Chết tiệt, cút đi . . .

Gió mạnh đáng sợ chợt biến mất.

Khi Đinh Hạo mở mắt ra nhìn, hắn thấy một không gian to lớn kỳ dị. Trên bầu trời có tia chớp từng cơn, từng tia sét tựa rắn bạc múa may. Tiếng sấm ầm ầm, bốn phía là vách núi ngọc thạch màu bạc trắng chạm khắc hoa văn kỳ dị, là đồ án minh văn rất thâm ảo. Minh văn bao chặt mọi năng lượng trong không gian không lộ ra một chút gì.

Chính giữa không gian có một tế đàn âm dương to lớn đứng thẳng cao vút, chia làm chín tầng, dưới rộng trên hẹp. Trên đỉnh cao nhất có hai luồng sáng đỏ và lam bắn lên cao, quẩn quanh hóa thành âm dương song ngư sinh ra lưỡng cực, ẩn chứa đạo ý, cổ kính huyền ảo khó thể nói rõ, rất đẹp mắt.

Bên dưới tế đàn, một bóng sáng màu lam âm u như chó cụp đuôi hổth oảng chạy trốn trong hư không.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu như tia chớp bạc đuổi theo phía sau.

Đinh Hạo nhìn bóng sáng màu lam dường như không phải thực vật mà là ảo ảnh, dù vậy thì nó có lực lượng cực kỳ cường đại. Lúc trước gió mạnh ập vào mặt là bóng sáng lam này phát ra, cỡ Võ Hoàng cảnh trở nê, Đinh Hạo không thể dấu lại được.

Nhưng dường như mèo con màu trắng tai gập đáng yêu là khắc tinh trời sinh của bóng sáng màu lam âm u, năng lượng cực kỳ mạnh mẽ của bóng sáng không làm gì được con mèo.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vui vẻ kêu lên:

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu cong lưng nhảy lên, vuốt rạch hư không như khoai đao cắt đậu hủ xệt qua một tay bóng sáng màu lam âm u. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu ấn tay dứt lìa xuống, nhai nhồm nhoàm rồi tiếp tục đuổi theo bóng sáng màu lam âm u.

Bóng sáng màu lam âm u mất cánh tay rất nhanh lại mọc ra tay mới, nhưng thân hình mờ đi nhiều.

Bóng sáng màu lam âm u vô cùng sợ hãi mèo con màu trắng tai gập đáng yêu như chuột thấy mèo, bị hù ngu, hoảng loạn mất trí. Bóng sáng màu lam âm u chỉ chạy vòng vòng quanh tế đàn, vừa chạy với hét chói tai. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nhanh chóng đuổi theo bóng sáng màu lam âm u, lại xé một tay kia của nó.

Đinh Hạo tắc lưỡi lấy làm lạ, cẩn thận đề phòng, một mặt cổ vũ mèo con màu trắng tai gập đáng yêu.

Trong phút chốc bóng sáng màu lam âm u cường đại liên tục bị thương nặng, biến ngày càng tối đi, cuối cùng mơ hồ không thấy rõ ràng. Bóng sáng màu lam âm u hóa thành một đốm sáng xanh trôi lơ lửng.

Bóng sáng màu lam âm u ghen ngào hét to:

- Không! Ta chờ một vạn năm, một vạn năm! Mất thấy đại sự sắp thành công nhưng tại sao biến thành như vậy? Ta không cam tâm, không cam tâm. Ta không thể chết! Con mèo khốn kiếp này là quái vật gì? Tại sao nuốt hồn thể? Chẳng lẽ trời không dung ta?

Bóng sáng màu lam âm u nói xong câu cuối bị mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nhào tới đè dưới móng vuốt, cắn xé ra nuốt vào bụng.

Bóng sáng màu lam âm u cường đại sánh bằng Võ Hoàng cảnh nhưng bị một con mèo tiêu diệt.

Nếu Đinh Hạo không chính mắt thấy tình cảnh này thì hẳn rất khó tin.

Kiểm Tổ sốt ruột giục Đinh Hạo:

- Được rồi, đừng đứng đắn ra đó, mau lên tế đàn lấy báu vật xuống đây, chậm một bước là tiêu.

Đinh Hạo tỉnh táo lại, nhún nhảy vài cái lên đỉnh tế đàn.

- Đây là thanh niên

Trên đỉnh tế đàn có một minh văn hoa văn đá khắc chữ âm dương, hình tròn bị một lần cong chia thành hai trở thành âm dương song ngư. Chỗ âm dương song ngư bên phải dương cực là một ngọn lửa vàng, bên trái âm cực là một đoàn băng viêm màu bạc, tổng như hai tinh linh nhảy múa.

Đây chính là cơ duyên mà Kiểm Tổ, Đạo Tổ nói?

Không hiểu sao khi Đinh Hạo thấy lửa vàng và ngân viêm thì không kiềm được thân thiết đến từ tận linh hồn.

Giống như hai thứ này chờ đợi Đinh Hạo qua vô số năm tháng.

- Mau, đừng ngăn người, cùng vận chuyển Thái Huyền Văn Kiểm Khí Thiên, Nhất Đạo Khởi Trình Quyết thúc giục huyền khí thủ thiếu âm và nhâm mạch. Tay trái âm, tay phải dương dẫn lửa và băng viêm vào người, dung hợp cùng hạt giống huyền khí.

Giọng Kiểm Tổ vang trong đầu Đinh Hạo hướng dẫn từng bước đi.

Đinh Hạo chậm rãi vươn hai tay ra chạm vào lửa vàng và ngân viêm nhảy múa.

Trong phút chốc cháy bỏng vô biên và lạnh lẽo đau đớn từ ngón tay nhấn chìm Đinh Hạo.

* * *

- Tại sao Đinh sư huynh vẫn chưa quay về?

Ngọc Giác Dao đi tới đi lui trong đại sảnh khách sạn, khó thể che giấu nỗi quan tâm Đinh Hạo.

Bên kia, biểu tình Mộ Dung Yên Chức lộ ra nôn nóng ngồi trên ghế dài, trông như vận công điều chỉnh nhưng mày nhíu chặt chứng minh nàng rất sốt ruột không thua gì Ngọc Giác Dao.

Hai thiếu nữ được Đinh Hạo lại có quan hệ xác thịt, Ngọc Giác Dao và Mộ Dung Yên Chức quan tâm hẳn hơn người khác rất nhiều.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín đến từ Hoàng Sam Bắc Viện lên tiếng an ủi:

- Yên tâm đi, Đinh sư huynh là quái vật gấp mạnh sẽ càng mạnh, không sao đâu. Lại nói lúc trước mọi người cũng thấy là người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không phải đối thủ của Đinh sư huynh.

Sau khi trải qua chuyện thì thể mặt tích ly kỳ, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, bây giờ mọi người tụ tập trong đại sảnh không dám tản ra.

Đa số người nhắm mắt vận công ức chế sát ý ngày càng nóng nảy, mới rồi qua một canh giờ có người không thể ức chế sát ý nóng nảy gây sự, xảy ra đổ máu.

217. Chương 217: Song Kiều Ngày Xưa Của Vấn Kiếm Tông

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín chậm rãi nói:

- Chờ thêm một canh giờ nếu Đinh Hạo vẫn chưa trở về thì chúng ta phải tìm cách rời đi, không thể ngồi đây chờ chết.

Ngọc Giác Dao nhe răng khểnh cắn môi, kiên quyết nói:

- Nếu đi thì các ngươi đi, ta và Yên Chức sư tỷ nhất định sẽ ở đây chờ Đinh sư huynh trở về.

Mộ Dung Yên Chức không nói tiếng nào ngầm đồng ý Ngọc Giác Dao.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín lộ nụ cười khổ.

Nói thật là thiếu niên đẹp trai Lâm Tín hơi hâm mộ, ghen tỵ Đinh Hạo.

Bàn về bề ngoài thì Lâm Tín cũng là mỹ thiếu niên hiếm thấy, phong độ phiêu phiêu, thông dong tự tin, thực lực càng là số một trong toàn Hoàng Sam Bắc Viện. Cho đến nay thiếu niên đẹp trai Lâm Tín rất có duyên với nữ nhân, đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng mọi thứ so sánh với Đinh Hạo thì kém quá xa, từ khi thiếu niên đẹp trai Lâm Tín vào Vấn Kiếm tông so về thực lực, sức hấp dẫn thiếu nữ gần đều thua Đinh Hạo.

* * *

Kiểm quang gào thét, giống như cửu thiên ngân hà đổ ập xuống, ánh sáng bạc lóe lên sau đó là tiếng xé gió sắc bén.

- Ha ha ha ha ha ha! Một đám si mê vọng lượng, diễn trò hề cũng dám đến chịu chết, thật là không biết sống chết.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cười to, tay cầm thanh trường kiếm tinh cương bình thường phát ra thần uy vô thượng, từng luồng kiếm quang tung hoành rít gào bao phủ phạm vi trăm thước.

Phía đối diện, mấy chục người áo đen không né kịp bị một luồng kiếm quang chém nát bấy.

Một thanh âm mơ hồ âm trầm như phát ra từ bốn phương tám hướng:

- Vương Tuyệt Phong, hôm nay không giết được ngươi nhưng đừng vội đắc ý, hãy xem Mã Nhất Phi bên cạnh ngươi sẽ chống được bao lâu.

Bên cạnh Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, vai Mã Nhất Phi cắm một ám khí hình dạng kỳ lạ như một con ma trùng khát máu xâm nhập vào xương. Từng dòng máu đen trào ra từ miệng vết thương, mặt Mã Nhất Phi đen thui, da thịt lộ ra ngoài cũng đen như mực, rất đáng sợ. Rõ ràng Mã Nhất Phi bị trúng độc ám khí cực nặng.

- Ha ha ha ha ha ha! Hẳn kéo dài được bao lâu thì mắc mớ gì đến ta? Dù hẳn chết rồi chờ chút nữa lão tử làm thịt ngươi xem như báo thù cho hắc.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong cười to, không bị dao động. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong không ngừng lên xuống cổ găng bắt giữ vị trí người nói chuyện trong bóng tối.

Đột nhiên!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong vung trường kiếm, một luồng kiếm quang nhanh như chớp bay ra biến mất trong bóng tối phía bên trái.

Trong hắc ám vang tiếng kêu rên:

- Phụt.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Bắt được ngươi rồi! Lý Lan, còn không mau ra tay!

Chớp mắt trong bóng tối vang tiếng vũ khí va nhau, rất nhanh ngừng lại. Bóng người chớp lóe, thiếu niên mày liễu Lý Lan mặc áo xanh chậm rãi bước ra khỏi bóng tối, tay xách một người áo đen trung niên đã hôn mê.

Lý Lan ném nam nhân trung niên áo đen xuống trước mặt Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, bình tĩnh nói:

- Sao ngươi biết ta ở gần đó?

- Ha ha ha ha ha ha! Có gì đâu, một nén nhang trước ta đã biết ngươi tới gần.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong đắc ý nói:

- Tiểu tử giỏi, không khiến ta thất vọng.

Lý Lan bó tay với Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong không có giống giáo viên một chút nào.

Lý Lan cúi kính nói:

- Ngươi tin tưởng ta như vậy? Lỡ như ta không phải đối thủ của cao thủ Tinh Vãn tông này thì sao?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong khinh thường nói: truyện được copy từ

- Xì, ngươi có thể giấu giếm ta sao? Tất nhiên ta biết tiểu tử nhà ngươi có bao nhiêu vũ khí bí mật.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong khom người lục tìm trên thân thể nam nhân trung niên áo đen. Rất nhanh Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong tìm ra giải dược, xoay người giao cho Mã Nhất Phi. Một bình uống, một bình thoa ngoài da, tiếp đó Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong vận công trợ giúp sư đệ Mã Nhất Phi chữa thương.

Lý Lan đứng bên cạnh hộ pháp.

Lý Lan thở dài trầm nghĩ:

- Vương Tuyết Phong không uống là một trong Vấn Kiếm Song Kiều ngày xưa, vốn là một trong thiên tài đỉnh cao nhất Tuyết Châu, tiếc rằng sau chuyện năm đó thì tính cách thay đổi. Người ngày xưa kiêu ngạo giờ đây biến thành như vậy . . .

- May mắn mấy năm đòi phế nhưng thực lực của hắn có tăng tiến, mạnh hơn đám người Mã Nhất Phi cùng thế hệ rất nhiều.

Chốc lát sau người Mã Nhất Phi không còn vết đen.

- Bà nội nó, lần này chúng ta xui quá.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nhăn nhó huyền thuyên:

- Ai ngờ di tích thượng cổ này ẩn giấu bí mật như vậy. Tổ cha nó, xem ra tầng nhóc Mục Thiên Dương chỉ công phá một di tích giả, di tích thật ở sâu bên trong. Rắc rối thật, e rằng di tích thượng cổ này không đơn giản như mặt ngoài, có cổ nhân sống âm thầm khổng chế chỗ này, chúng ta muốn xông ra thì hơi khó.

Lý Lan nhú mày liễu hỏi:

- Không có cách nào sao?

- Co một cách, trừ phi tìm ra trung tâm khổng chế cơ quan ảo trận di tích thượng cổ, xử lý cường giả thượng cổ âm thầm khổng chế rồi phá hủy cơ quan đi.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong nghiêng răng nói:

- Nhưng cái này còn khó hơn cả xông ra ngoài, trừ phi chúng ta may mắn nghịch thiên.

May mắn nghịch thiên?

Nói đến đây trong đầu Lý Lan hiện lên hai người.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn của Hoàng Sam Bắc Viện hay cắn đùi gà.

Và . . . Đinh Hạo.

* * *

- Học học học . . .

Quách Nộ thở dốc, gã cảm thấy ngực sắp nứt ra, vết thương trên tay phải sâu thấy xương, bụng trái cũng có một vết rách, máu chảy ra từ miệng vết thương khiến người gã nhẹ hẫng. Quách Nộ dựa vào kiên cường cổ chống.

Quách Nộ đang chạy trốn.

Người truy sát Quách Nộ là nữ nhân tóc bạc của Thanh Bình học viện hai ngày trước kiêu căng bá đạo.

Lý do chỉ vì hôm đó Quách Nộ là tán tu duy nhất đứng ra khen Đinh Hạo hay.

Sau khi vào di tích thượng cổ tông môn, Quách Nộ và mấy tán tu có quan hệ khá thân ợp thành một tiểu đội thăm dò, bọn họ chọn hướng nam tăng hai di tích ngầm. Mới đầu thăm dò khá thuận lợi, dù sao đây là nơi chín môn phái đã tìm tòi, các cơ quan, trận pháp đều bị công phá, trên đường đi không gặp nguy hiểm gì.

Quách Nộ khá may mắn, được một thanh cổ đao tàn tồn, cực kỳ sắc bén, khá to, thích hợp cho gã sử dụng.

Tiếc rằng may mắn của Quách Nộ đã chấm dứt.

Khi vang tiếng nổ đieếc tai và thanh âm khủng bố lọt vào tai mọi người, truyền tống đột ngột đưa mỗi người tong di tích thượng cổ đến chốn xa lạ.

Sau khi Quách Nộ bị đưa đi rất nhanh gặp phải đoàn người Thanh Bình học viện nữ nhân tóc bạc.

Nữ nhân tóc bạc có thù trả ngay sớm nhớ kỹ mặt mũi Quách Nộ, cái này đúng là oan gia ngõ hẹp. Hai bên không nói mấy câu đã đánh nhau, nữ nhân tóc bạc đặt quyết tâm giết chết Quách Nộ, xuống tay không lưu tình.

218. Chương 218: Chư Thánh Chinh Phạt, Uẩn Thần Địa Mạch

Rất nhanh một mình Quách Nộ không đánh lại cả đám, bị trọng thương.

Quách Nộ chỉ có thể trốn.

Tiếp đó Quách Nộ bị truy sát một ngày một đêm.

Lúc này Quách Nộ cực kỳ suy yếu, thân hình vạm vỡ vì mất máu trầm trọng mà không còn sức chiến đấu, thậm chí không thể cầm chặt đao. Quách Nộ đi lảo đảo, đầu nặng nề. Sau lưng Quách Nộ là tiếng các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện kêu gọi giết.

- Học học học, ta . . . Ta không thể . . . Không thể chết . . . Ta muốn sống . . . Ta chết rồi múa đông dài đặc ai bảo vệ người trong Thung Lũng Thôn . . . Mất đi võ giả thủ hộ thì Thung Lũng thôn sẽ bị mãnh thú công phá tàn sát, khi đó hơn một trăm người trong thôn đều phải chết. Ta . . . Nhất định phải sống a a a!

Tín niệm duy nhất trong lòng khiến Quách Nộ cắn răng chạy như điên.

Một chuỗi dấu chân dính máu kéo dài trong hắc ám.

* * *

- Phù.

Người Đinh Hạo đầm mồ hôi như mới tắm, ngửa đầu nằm dưới đất thở gấp.

Mới rồi Đinh Hạo làm theo lời Kiếm Tổ, Đao Tổ thúc giục Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên, Nhất Đao Khởi Trình Quyết từng chút một dẫn lửa vàng, băng diễm trên đỉnh tế đàn vào thân thể. Cảm giác đó như lắng trì, linh hồn cháy bỏng, cực nóng và đông lạnh sinh mệnh, hai cảm giác đau đớn cực độ khác nhau cùng xuất hiện trong người khiến Đinh Hạo nếm mùi sống không bền chết.

Trong quá trình Đinh Hạo không thể hôn mê, hẳn phải giữ tỉnh táo từng chút một dẫn lửa vàng, băng viêm dọc theo kiếm quang vào người.

Tuy không đến một nén nhang nhưng đối với Đinh Hạo tựa như hai kỷ nguyên.

Quái lạ là quá trình dẫn lửa vàng, băng viêm vào người rất đau khổ nhưng hai đoàn năng lượng kỳ dị này dung hợp vào hạt giống huyền khí rồi Đinh Hạo không thấy đau đớn nữa.

Đinh Hạo vận công nội thị sẽ thấy trong hạ đan điền dưới bụng, băng viêm đang ở trung tâm hạt giống huyền khí huyền sương nhấp nháy, tỏa ra sương mỏng lung nhuộm hạt giống huyền khí căng đầy, sắp đồng hóa nó.

Lửa vàng trong hạt giống viêm diễm huyền khí trung đan điền ở ngực cũng đang chớp lóe, tốc độ lửa vàng rất chậm đồng hóa hạt giống huyền khí thuộc tính hỏa.

Tuy hai đốm sáng này rất yếu nhưng Đinh Hạo biết uy lực của chúng nó. Nếu Đinh Hạo không làm theo bí pháp Kiếm Tổ, Đao Tổ nói thu lửa vàng, băng viêm vào người, đổi lại bất cứ ai, dù có thực lực trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh cũng sẽ bị đốt thành tro.

- Học học . . .

Đinh Hạo cảm thấy toàn thân đau xót, không có sức nhúc nhích một ngón tay. Đinh Hạo nằm trên mặt đất há mồm thở dốc, lấy lại sức lực.

Vẻ mặt mèo con màu trắng tai gập đáng yêu lo lắng đứng bên cạnh Đinh Hạo, cọ đầu lông xù vào gò má hắn, lưỡi liếm mồ hôi trên mặt hắn. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu thường dùng vuốt đẩy đầu Đinh Hạo.

- Ha ha, tiểu tử . . .

Đinh Hạo cảm động, cố gượng ngồi dậy ôm mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vào lòng, gãi bụng nhỏ mềm.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu thoải mái rên:

- Ừ ừ . . .

Lúc này đầu với bóng sáng màu lam âm u giúp mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nuốt nhiều ánh lửa năng lượng màu lam, nó như say rượu cuộn tròn nằm trong ngực Đinh Hạo, hôn mê.

Đinh Hạo hơi lo lắng hỏi:

- Nó sẽ không sao chứ?

Kiểm Tổ như con chồn thành công ăn trộm gà, cười gian nói:

- Hì hì, yên tâm, tiểu tử đáng yêu này được đến ích lợi không nhỏ hơn người, chờ khi nó tỉnh dậy thì người sẽ biết.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- À phải rồi, rốt cuộc lửa vàng, băng viêm đỏ là gì? Dẫn chúng vào trong hạt giống huyền khí chúng ta sẽ được đến ích lợi gì?

Đao Tổ bỗng cuồng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Về ích lợi to lớn nỗi người không thể tưởng tượng được.

Đao Tổ cướp lời Kiểm Tổ:

- Tiểu Đinh Tử, người còn nhớ hai vực sâu lúc trước đi qua không?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ừm! Một cái vực lửa, một cái vực băng sâu trong lòng đất. Nếu không nhờ mấy băng, đá nổi thì ta không đến đây được.

Đao Tổ vẫn giành lời:

- Đúng rồi đấy, di tích thượng cổ tông môn địa thể kỳ lạ, vừa vịn nằm trên uẩn thần địa mạch hiếm thấy trên đời.

Kiểm Tổ ở bên cạnh nhần hết nửa ngày, rốt cuộc không nhịn được la lên:

- Ừm! Bà diên nói đúng. Cái gọi là uẩn thần địa mạch ý nói chung thiên địa chi thần tú, thậm chí dựng dựng ra thần linh nghịch thiên. Tức chính là thượng mang đại địa khí vận, linh năng, các loại phúc duyên tụ tập mà thành tinh hoa tạo hóa . . .

- Tiệp tổ nói đúng, càng hiếm thấy là hai uẩn thần địa mạch một cái băng mạch, một cái hỏa mạch, âm dương hợp rồi lại tương sinh tương khắc, vô cùng ảo diệu. Ha ha ha ha ha ha! Thật đúng là từ xưa đến nay ít thấy, xem như ở thời đại chúng ta cũng có vô số đại thần thông đánh bể đầu vì chúng.

- Ta suy đoán hai uẩn thần địa mạch tồn tại rất nhiều năm, sau này bị tông môn thượng cổ phát hiện xây dựng sơn môn tại đây, độc chiếm hai kho báu.

- Ừm! Tiệp tổ chưa già lú lẫn, suy đoán khá chính xác. Nắm giữ hai uẩn thần địa mạch dù là người bình thường tu luyện ở đây cũng tăng tốc độ vũ vũ. Tông môn thượng cổ này được ích lợi không nhỏ, nhìn quy mô di tích có lẽ năm xưa tông môn thượng cổ cực kỳ mạnh, ít nhất chín môn phái Tuyết Châu bây giờ chỉ là một ngón út của tông môn thượng cổ.

- Tổ cha nó, bà diên đừng cướp lời ta mãi! Nhưng thành cũng địa mạch, bại cũng địa mạch, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội. Có lẽ vì chuyện uẩn thần địa mạch lộ ra nên tông môn thượng cổ bị bao vây tiêu trừ sau đó hủy diệt.

- Cha nó, tiệp tổ nói bấy bạ, ta không tin người đoán trúng luôn điều này!

- Bà điên mù mắt rồi, không thấy trên đường đi chiến trường thượng cổ chất đầy xương trắng, các loại công pháp để lại dấu vết trên cột đá rồng và tượng đá sao? Còn có vết thương trên mấy cổ thi, rõ ràng chết trong loạn chiến chư thánh chinh phạt.

- A! Không ngờ người không già lú lẫn, giống y như ta đoán.

Kiểm Tổ tức giận xì khói:

- Người còn có mặt hay không?

Đao Tổ cười to, mặc kệ Kiểm Tổ.

Đao Tổ nói với Đinh Hạo:

- Tông môn thượng cổ này bị hủy vì loạn chiến chư thánh chinh phạt, chắc năm xưa nhiều người chết đánh đến thiên điện đằng trước tan vỡ, đại khái cuối cùng đồng quy vu tận. Nếu không thì nhìn quy mô di tích, các loại cấm chế, cơ quan lúc thời kỳ đỉnh cao, chín môn phái Tuyệt Châu không thể nào phá vỡ nó.

219. Chương 219: Cực Dương Cực Âm Chi Hỏa

- Qua vạn năm, các loại cơ quan buồng lồng, chắc tại vậy nên chỗ này bị phát hiện. Nhưng dù là ta và bà điên cũng không ngờ qua thời gian dài như vậy, trong chiến đấu năm xưa vẫn còn một tia chấp niệm của đại thần thông giả bất diệt, để lại hồn thể âm thầm khổng lồ chế chỗ này, bày ra cạm bẫy giết chóc. Hắn muốn nhờ vào lực lượng giết, thù hận, tử khí, máu người chết phục sinh.

- Đại thần thông giả?

Đinh Hạo ngăn người, hỏi:

- Không lẽ . . .

- Đúng vậy. Chính là hồn thể bóng sáng màu lam âm u bị mèo con đáng yêu xé nát. Lúc còn sống thực lực của hắn trên Tà Giải Ngự Thiên Vô Tông cảnh, cho nên sau khi thi thể bị đánh nát để lại một chấp niệm bất diệt, hình thành hồn thể. Người này thật giỏi, thể nhưng bị hắn tìm được thần vật ‘Cực dương thiên hỏa chi tinh’ và ‘Cực âm ngục băng chi tinh’, bày Quỷ U Minh ảo trận, dùng tế đàn Sinh Sinh Diệt Diệt âm dương luyện hóa hắn, hấp thu linh hồn, máu thịt của một ngàn võ giả là có thể đúc thân hình, chuyển sinh sống lại.

Hiếm khi Đao Tổ nói có chút khâm phục ai.

Kiểm Tổ gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Người này thật giỏi, chắc năm xưa cũng là nhân vật bùng bá một phương, tài trí mưu lược xuất sắc. Lại nói, Tiểu Đinh Tử, mới rồi người hấp thu lửa vàng ‘Cực dương thiên hỏa chi tinh’, băng viêm là ‘Cực âm ngục băng chi tinh’, đừng xem thường nó nhỏ cỡ đầu ngón tay nhưng địa thế nơi này đặc biệt, hai âm dương uẩn thần địa mạch qua bao nhiêu vạn năm mới dựng dục ra một chút đó. ‘Cực dương thiên hỏa chi tinh’ và ‘Cực âm ngục băng chi tinh’ là tinh hoa của hai uẩn thần địa mạch này, là vật tạo hóa nghịch thiên nhất trong thiên địa.

- Đúng vậy. Nếu ai được một trong hai ‘Cực dương thiên hỏa chi tinh’ và ‘Cực âm ngục băng chi tinh’, cho dù hắn là đồ孽 cũng có thể trùng kích đến đỉnh võ đạo. Nếu yêu ma có được một trong hai ‘Cực dương thiên hỏa chi tinh’ và ‘Cực âm ngục băng chi tinh’ là có thể thức tỉnh huyết mạch yêu thần thượng cổ thuần khiết nhất, lập tức thành thánh.

Đao Tổ cảm thán rằng:

- Trước kia ta chỉ nghe nói trong thiên địa có thần vật như vậy nhưng chưa từng gặp. Thời hoang cổ nhiều người từng nghi ngờ hai thần vật xếp hạng nhất trên bảng Thái Cổ Thiên Cơ Thần Vật không tồn tại trong

thế gian, không ngờ hôm nay bị người chiếm được. Tiểu Đinh Tử, lão nương ta hơi hâm mộ vận may của người.

Đinh Hạo cười ngây ngô.

Tuy Đinh Hạo ù ù cạc cạc nghe Kiếm Tổ, Đạo Tổ nói nhưng ít nhất hắn được đến ích lợi lớn, loại cảm giác này rất sung sướng.

Kiếm Tổ cũng cảm thán rằng:

- Đúng vậy. Vận may khi đã đến thì không ngăn được.

Hai lão quái vật không thể không cảm thán.

Bọn họ mắt sáng như đuốc, nhìn thấu suốt việc lạ xảy ra trong di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch.

Rõ ràng đại thần thông giả bày Quỷ U Minh ảo trận là muốn dùng trận pháp thúc giục ý giết chóc, dụ hoặc lòng người, khiến người ở trong trận pháp biến nóng nảy, tàn sát nhau do đó có nhiều xác chết, máu, lực lượng oan hồn, phối hợp tề đàn âm dương chế tạo ra thân thể mới để phục sinh.

Đại thần thông giả cực kỳ cẩn thận, dù sao trải qua mấy vạn năm, lực lượng hồn thể đã suy yếu nhiều. Lúc cao thủ chín môn phái tấn công vào bóng sáng màu lam âm u không nhúc nhích, bởi vì sợ người bị vây trong trận pháp có thực lực quá mạnh phá vỡ trận pháp.

Mãi khi đám tay mơ Đinh Hạo đến bóng sáng màu lam âm u mới mở ra Quỷ U Minh ảo trận.

Bóng sáng màu lam âm u lựa chọn đám cường giả thực lực cao như Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đến hiểm địa đầy rẫy cơ quan, các đệ tử ký danh cấp thấp như Đinh Hạo, tán tu thì bị truyề tổng đến gần trung tâm trận pháp, cũng là nơi trận pháp yếu nhất.

Bóng sáng màu lam âm u cảm thấy thực lực của đám Đinh Hạo tuyệt đối sẽ không tạo thành uy hiếp cho gã.

Nhưng đại thần thông giả kéo dài hơi tàn mấy vạn năm không ngờ Đinh Hạo như con kiến trong mắt gã lại đi ra khỏi ảo trận vây khốn, càng không ngờ bên cạnh hắn có mèo con màu trắng tai gập đáng yêu, khắc tinh chuyên khắc hồn thể. Các loại nguyên nhân kém một cái thì sẽ tạo thành kết quả khác, từng khâu từng khâu đều là tiền định, đây chính là cơ duyên và khí vận!

Thật đúng là người tính không bằng trời tính!

Tuy Đinh Hạo không biết các loại trùng hợp bên trong nhưng hắn biết đã nhận được ích lợi lớn.

Lúc trước Mục Thiên Dưỡng công phá nơi này, nghe nói gã lấy được nhiều báu vật, tài bảo nhưng so với kỳ ngộ của Đinh Hạo thì đúng là kém không biết bao nhiêu lần. Đinh Hạo cười vui vẻ, ông trời cũng giúp hắn.

Đạo Tổ không nhìn được mở miệng nói:

- Được rồi, đừng tự sướng nữa, như ăn mỳ nhật được bánh bao thịt, thật mất mặt.

Kiếm Tổ cũng nói:

- Ủm! Hoàn cảnh chốn này rất an toàn, rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng vận công tu luyện ‘Cực dương thiên hỏa chi tinh’ và ‘Cực âm ngục băng chi tinh’ hoàn toàn, hợp thành của người mới chân chính cảm nhận được ích lợi, thực lực tăng vọt.

Đinh Hạo gật đầu, cảm ơn hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ. Đinh Hạo khoanh chân ngồi trên mặt đất, bắt đầu tu luyện.

Thời gian trôi qua từng giây.

Đinh Hạo luyện hóa đầu tiên là băng viêm ở hạ đan điền, cực âm ngục băng chi tinh. Đinh Hạo vận chuyển Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên, kích phát lực lượng hạt giống huyền khí, không ngừng dung hợp lửa vàng chớp lóe.

Đinh Hạo cố gắng, bằng viêm bắt đầu hợp cùng hạt giống huyền khí hàn sương. Hạt giống huyền khí vốn có màu bạc nhạt giờ thành thuần ngân. Theo thời gian trôi qua, hạt giống huyền khí từ dạng khí biến càng tinh thuần, lóng lánh, cứng cõi hơn, có xu hướng hóa lỏng.

Không biết qua bao lâu, hạ đan điền trong bụng Đinh Hạo nổ rộ ánh sáng bạc rực rỡ, ánh bạc bay ra khỏi người.

Hạt giống huyền khí hàn sương mặt ngoài lóe một tầng bạc rực rỡ, kích cỡ thu lại một phần mười, đã hóa lỏng, hình dạng như quả cầu thủy tinh xoay tròn.

Huyền khí băng sương phong tuyết chảy trong đường kinh mạch, bảy huyết khiếu thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh không ngừng xông hướng thể lỏng huyền khí, như nhũ yển về tổ. Hạt giống huyền khí thể lỏng nhỏ nhỏ dung nạp tất cả, nuốt hết huyền khí băng sương phong tuyết trong người Đinh Hạo.

Trong khi Đinh Hạo ngây người, hạt giống huyền khí thể lỏng hơi rung lên, từ trong đó phân ra một lũ huyền khí thể lỏng mỏng như sợi tóc, giống con suối chảy róc rách chảy ngược về bảy huyết khiếu, kinh mạch.

- Huyền khí hóa lỏng?

Đinh Hạo mừng như điên, bị hưng phấn nhấn chìm.

Không ngờ thực hiện huyền khí hóa lỏng.

Trong truyền thuyết chỉ có cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh mới hấp thu năng lượng thiên địa càng tinh thuần rèn luyện thân mình, tinh luyện huyền khí trong người đến độ tinh thuần khó tin, tiến vào trạng thái thể lỏng.

220. Chương 220: Quan Hệ Xú Chi Hỏa Của Chúng Ta

Huyền khí hóa lỏng là tượng trưng của Tiên Thiên Vô Tông cảnh, của cường giả.

Đinh Hạo không thể ngờ sau khi hắn luyện cực âm ngục bằng chi tinh sẽ đạt đến trình độ này.

Tuy điều đó không có nghĩa là thực lực Đinh Hạo lên đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh nhưng ích lợi của huyền khí hóa lỏng khó thể tưởng tượng. Lợi ích rõ rệt nhất là huyền khí càng tinh thuần, ngưng kết hơn. Khi trùng kích đường kinh mạch, huyết khiếu thì tốc độ nhanh hơn, huyền khí thể lỏng quay nhanh trong huyết khiếu, bổ dưỡng càng lớn cho võ giả.

Trước huyền khí thể lỏng cao đẳng thì huyền khí dạng khí cấp thấp yếu ớt mỏng manh.

Đây là đòn sát thủ khiêu chiến vượt cấp.

Đinh Hạo kiểm không được cười to, ngón tay chỉ lên trời, một đóa hoa băng tinh nổ rộ trên ngón tay hắn. Cánh hoa rực rỡ lóng lánh, hoàn mỹ vô khuyết hút hồn người, chớp lóe ánh sáng lam nhạt yêu nhã.

Đinh Hạo thối nhẹ.

Một cánh hoa băng tinh hóa thành tia sáng bạc bay ra ngoài, đập xuống một tảng đá cao cỡ thân người.

Chuyện khó tin xảy ra.

Nham thạch không biết tồn tại bao nhiêu năm khi ánh sáng bạc rơi xuống liền bị đóng băng, trong không khí rét căm căm. Nham thạch kêu ken két giòn vang, giây sau bùng một tiếng nổ tung. Băng tinh bắn tung, nham thạch bị lạnh cực độ đóng băng vỡ thành bột phần tứ tán.

Thật đáng sợ!

Cường đại hơn huyền khí băng sương phong tuyết trước kia của Đinh Hạo gấp mười lần.

Hoa băng tinh nếu rơi vào thân người . . . Đinh Hạo đoán dù là cao thủ nhất khiêu võ sĩ cảnh cũng sẽ bị đông chết.

Kiểm Tổ há hốc mồm giật mình kêu lên:

- Không uổng là lực lượng sau khi dung hợp bấu vậ thiên địa cực âm ngục băng chi tinh, phối hợp với thuộc tính huyền khí biến dị thần giai của người, thể chất hằng cổ vô song đao kiếm song thánh thể đúng là siêu đáng sợ. Ta không thể tưởng tượng tương lai người sẽ đạt được thành tựu gì.

Đao Tổ hưng phấn tự phong inh là ‘Đao tiên nữ’, cười như điên:

- Ha ha ha ha ha ha! Xem ra lão nương ta đã tạo ra một quái vật tu hành.

Kiểm Tổ tức giận quát:

- Chết tiệt, bà điên đừng có mặt dày quá, rõ ràng là ta tạo ra Tiểu Đinh Tử . . .

Đao Tổ trả đũa:

- Ta phi, lão nương lần đầu tiên nghe nói nam nhân có thể sáng tạo sinh mệnh.

Kiểm Tổ nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Cái này là vì người không có kinh nghiệm, chủ nhân của ta nói không có nam nhân thì nữ nhân cũng không làm ra con nít được.

Đao Tổ hừ mũi:

- Vớ vẩn!

Kiểm Tổ đắc ý khoe:

- Ha ha ha ha ha ha! Cho nên chủ nhân của người đúng là xử nữ già vạn năm, tuy rằng thực lực biến thái nhưng không hiểu chuyện nam nữ mới dạy gười thành ngu ngốc. Ha ha ha ha ha ha!

Đao Tổ mất bình tĩnh, rất què:

- Lão nương ta liều mạng với người!

Đinh Hạo:

- . . .

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Ta có nên phổ cập tri thức sinh lý cho tiền bối Đao Tổ không?

Nhưng hai lão quái vật mới nhắc đến chủ nhân của mình, hừm, Kiểm Tổ, Đao Tổ đã biến thái rồi chủ nhân của họ sẽ biến thái đến cỡ nào? Nghe giọng điệu của Kiểm Tổ, Đao Tổ thì hình như bên trong chứa ân oán.

Hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ cãi lộn trong đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo thử mấy lần không xen lời được đành tập trung sức lực vào tu luyện.

Đinh Hạo tốn khoảng ba nén nhang rốt cuộc dung nhập cực dương thiên hỏa chi tinh trong trung đan điền ở ngực vào hạt giống viêm diễm huyền khí. Như Đinh Hạo đã đoán, sau khi luyện hóa hoàn toàn hạt giống viêm diễm huyền khí cũng hóa lỏng thành một chất dịch vàng.

Kích cỡ hạt giống huyền khí rút lại một phần mười.

Viêm diễm huyền khí trong sáu huyệt khiêu đầu nhâm mạch lực kỳ kinh bởi vì quá trình thực hiện hóa lỏng, uy lực tăng gấp mấy lần, không thua gì huyền khí băng sương phong tuyết sau khi biến dị.

Đinh Hạo làm xong mọi thứ, kinh ngạc phát hiện Kiểm Tổ, Đao Tổ đấu miệng dữ dội, dường như thật sự nổi giận, không ai nhường ai.

- Được rồi, đành chờ.

Không có Kiếm Tổ, Đạo Tổ chỉ đạo Đinh Hạo không thể rời khỏi không gian thiên điện kỳ dị này. Đinh Hạo đành tĩnh tâm, bỏ thời gian tu luyện.

Đinh Hạo dẫn động viêm diễm huyền khí trong trung đan điền trùng kích huyết khiêu thứ bảy nhâm mạch đứng đầu lục kỳ kinh, tử cung huyết khiêu.

Đinh Hạo vận chuyển Nhất Đạo Khởi Trình Quyết, cực kỳ kinh ngạc phát hiện huyền khí thể lỏng quả là vô cùng thần diệu kỳ bí. Lòng Đinh Hạo máy động, huyền khí thể lỏng mỏng như sợi tóc đã vận chuyển với hạn độ lớn nhất, đạt đến trạng thái ‘Tâm cùng ý hợp, ý cùng khí hợp’.

Huyền khí vận chuyển không chút chậm chạp.

Vui sướng còn ở phía sau.

Sự đáng sợ của huyền khí thể lỏng trùng kích huyết khiêu chớp mắt hiện rõ ràng. Mấy chục lần trùng kích, viêm diễm huyền khí tinh thần mỏng như sợi tóc xông mở tử cung huyết khiêu, xoay tít bên trong.

Huyền khí đao pháp tiến vào thất khiêu Vô Đồ cảnh.

Đinh Hạo có xúc động tiếp tục tiến tới, một hơi đẩy huyền khí kiếm pháp lên bát khiêu Vô Đồ cảnh. Nhưng Đinh Hạo kiềm chế, dù sao huyền khí kiếm pháp tiến vào thất khiêu Vô Đồ cảnh mới chỉ một, hai ngày, căn cơ chưa ổn định. Tùy tiện cầu tiến sẽ tạo thành nền móng võ đạo của Đinh Hạo không ổn định.

May mắn lúc này Kiếm Tổ, Đạo Tổ, hai ‘đứa trẻ’ trong đầu Đinh Hạo ngừng khắc khẩu.

- Quan hệ của chúng ta xấu.

Đạo Tổ thề thốt nói:

- Chúng ta quyết định mặc kệ đối phương, còn đạt thành hiệp nghị mỗi ngày chia ra nhiều đoạn thời gian. Khi nào tới lúc ta nói thì hẳn không được nói, thời gian hẳn nói thì ta không nói. Hừm, vì là người thắng nên bây giờ là thời gian ta nói.

Đinh Hạo lau mồ hôi hột, thâm nhủ: Hai vị tổ tông, các người muốn chơi trò gì đây?

- Được rồi, đã đến lúc. Tiểu Đinh Tử, người hấp thu cực dương thiên hỏa chi tinh, cực âm ngục băng chi tinh xong rồi, chúng nó là tinh hoa của uẩn thần địa mạch, mất đi chúng thì hai chỗ uẩn thần địa mạch cũng bị hủy, không tồn tại.

Đạo Tổ ngẫm nghĩ, tiếp tục bảo:

- Hơn nữa không có đại thần thông giả khổng chế, Quỷ U Minh ảo trận sắp mất hiệu lực, di tích thượng cổ không có lực lượng chống đỡ sẽ nhanh chóng sụp đổ, chúng ta nên đi mau.

Đinh Hạo ngăn ra:

- Nơi này sắp sụp? Vậy . . . Những người khác thì sao? Bọn họ sẽ bị chôn sống?

221. Chương 221: Được Cứu Và Tuyệt Cảnh

Đạo Tổ khẳng định:

- Ủm! Về lý luận là như vậy.

- Có thể cứu bọn họ được không?

Đinh Hạo không muốn một mình chạy trốn, nơi này có giáo sư, bằng hữu, sư môn của hắn, và rất nhiều võ giả nhân loại.

- Ài, ta biết ngay là ngươi sẽ nói như vậy. Then chốt khổng chế Quy U Minh ảo trận ở trong không gian này, lực lượng còn sót lại chắc đủ tùy cơ truyền tống mọi người ra ngoài di tích.

Đao Tổ bữu môi nói:

- Tiếp theo làm theo lời ta nói, nhưng người phải tiêu hao nhiều lực lượng.

* * *

Trong bóng tối.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong cường đại lúc này mặt đỏ rực khoanh chân ngồi dưới đất, khắp người tỏa sáng rực rỡ. Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong vận công ngăn chặn sát ý dâng trào trong lòng, trường kiếm tinh cương cắm bên cạnh. Từ trước tới nay lần đầu tiên Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong không muốn đụng vào chuôi kiếm. xem tại

Bởi vì trong lòng có sát ý, cầm kiếm là Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong sẽ giết người.

Bên cạnh Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi biểu hiện càng tệ hơn, mặt lộ vẻ đau khổ giãy dụa. Mã Nhất Phi nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng còn sót chút tinh táo bắt chặt giới hạn, không rút kiếm chém giết người bên cạnh.

Lý Lan ngồi giữa Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi.

Lý Lan biểu hiện thông dong hơn Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi một chút. Bao tay cổ kính tỏa ánh sáng bạc nhạt bao bọc Lý Lan vào, dường như có thể ngăn cách sát ý dụ dỗ người.

Trong không gian hắc ám, phía xa vọng về tiếng hét kêu đánh kêu giết.

Đã có người không thể ức chế sát ý tàn sát lẫn nhau.

Không gian chìm trong hỗn loạn.

- A a a, Vương sư huynh, ta sắp không chịu nổi nữa!

Mã Nhất Phi nhảy vọt lên nắm trường kiếm, leng keng rút ra cửa cổ mình.

Lúc này mặt đất rung rinh mãnh liệt, sát ý sôi trào rút lui nhanh như thủy triều. Vầng sáng đỏ sinh ra dưới chân Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Lý Lan, Mã Nhất Phi, truyền tống bọn họ ra khỏi không gian hắc ám.

Chuyện tương tự xảy ra trên người các cao thủ đang cố gắng chống cự sát ý trong lòng, và những người tàn sát lẫn nhau.

* * *

Mộ Dung Yên Chức ngồi trên băng ghế dài, tay cầm trường kiếm đã rút một nửa khỏi vỏ. Mồ hôi từ mái tóc huyền nhỏ giọt, mặt đất bên cạnh Mộ Dung Yên Chức đọng vũng nước.

Mộ Dung Yên Chức anh tư hiên ngang, ý chí vững vàng như thép lúc này vận công chống cự sát ý như thủy triều ập đến.

Bên cạnh Mộ Dung Yên Chức là Ngọc Giác Dao nhỏ xinh đã tự đánh xui mình tránh cho trâm ma giết chóc khổng chế làm chuyện không thể cứu vãng.

Phía xa có mấy chục tán tu hôn mê.

Chẳng qua bọn họ bị người ta đánh ngất.

Người đánh ngất các tán tu là đệ tử ký danh Hoàng Sam Bắc Viện thân như kim cương, mặt xấu hổ.

Khiến người thấy kỳ lạ là thiếu niên thực lực chỉ ở đỉnh tứ khiếu Vô Đồ cảnh nhưng không bị ý giết chóc ảnh hưởng, cực kỳ bình tĩnh. Cho nên thiếu niên đánh xui các tán tu chìm trong hỗn loạn, miễn cho bọn họ phát cuồng giết người.

Đám người thiếu niên đẹp trai Lâm Tín, Cuồng Nhân Lữ Cuồng thực lực cao hơn thiếu niên rất nhiều hi cực kỳ chặt vật, khổ sở vận công chống lại tâm ma giết chóc.

Lúc này một vầng sáng đỏ xuất hiện dưới chân mọi người, truyền tống bọn họ đi.

* * *

Tây Nham sơn mạch, nơi các võ giả nhân loại cư trú vào hai ngày trước.

Bên bờ suối.

Nơi này đã phủ đầy tuyết, tuyết trắng dày nửa thước phủ lên dãy núi rừng rậm, trong tầm mắt toàn là thế giới tuyết.

Toàn thân Quách Nộ đầm máu ở bên khe suối.

Máu chảy ra từ mấy trăm miệng vết thương lớn nhỏ nhuộm đỏ tuyết trắng trong phạm vi ba thước, màu đỏ chói mắt cùng trắng tinh khiết nổi bật càng rừng rợn. từ nguồn

Một phần sáu nén nhang trước Quách Nộ bị ánh sáng truyền tống rời khỏi di tích thượng cổ, vốn tưởng thế là thoát khỏi Thanh Bình học viện truy sát. Quách Nộ không ngờ quá xui, đoàn người nữ nhân tóc bạc cũng bị truyền tống đến gần gã.

Biểu tình nữ nhân tóc bạc đầy lệ khí, cười đắc ý:

- Ha ha ha ha ha ha! Tên to xác, để xem ngươi còn chạy trốn đi đâu được?

Tuy không thể hành hạ Đinh Hạo để trút ra cơn giận nhưng ngược giết Quách Nộ lỗ mãng ủng hộ hắn cũng đủ để thiếu nữ tóc bạc tâm ngoan thủ lạt thấy thoải mái.

Mấy chục đệ tử Thanh Bình học viện đứng bên cạnh nữ nhân tóc bạc, tong đó có hai đệ tử nội môn thực lực không tầm thường, là võ sĩ cảnh.

Nữ nhân tóc bạc có thân phận hiển hách, đoàn người xem nàng như thiên ôi sai đâu đánh đó.

Truy sát Quách Nộ chỉ như trò chơi vờn chuột đối với bọn họ. Mấy trăm vết thương trên người Quách Nộ là trò chơi của bọn họ, ngược sát võ giả thủ hộ thôn xóm nhỏ đơn giản như bóp chết một con kiến.

Quách Nộ thở hồng hộc.

Quách Nộ mất nhiều máu khiến gã đầu váng mắt hoa, dựa vào trường đao chống đất mới đứng vững, sắp không còn hơi để nói.

Nữ nhân tóc bạc cười độc ác:

- Ô, nhanh vậy đã không còn sức nói? Hai ngày trước chẳng phải ngươi rất lớn giọng sao?

Nữ nhân tóc bạc nhẹ nhàng đến gần Quách Nộ, vung kiếm bén.

Một chuỗi giọt máu bắn ra.

Gò má Quách Nộ bị rạch một vết sâu.

Nam nhân vạm vỡ rên một tiếng, người khê run, không có sức chống cự.

Nữ nhân tóc bạc không có lòng thương hại, cười khúc khích. Nữ nhân tóc bạc múa kiếm liên tục như đang điêu khắc cà rốt, để lại vết thương mới trên người Quách Nộ, dùng cách ác độc làm dục nam nhân vạm vỡ.

- Ài, thật chán.

Qua một lát nữ nhân tóc bạc thở dài. Chậm rãi nói:

- Không còn sức chống cự, như khúc gỗ, chơi chán thật.

Trông mắt nữ nhân tóc bạc xoay tròn, chợt cười tươi nói:

- Hay là như vậy đi, tên to xác kia, ngươi quỳ xuống cầu ta, dập đầu lạy ta thì ta sẽ tha cho ngươi!

Thật ra là nữ nhân tóc bạc cố ý làm nhục Quách Nộ.

Nữ nhân tóc bạc thấy rất nhiều kẻ thô lỗ như Quách Nộ, tính cách cứng rắn, nhiều lúc có chết cũng không cầu xin kẻ thù. Đối với võ giả thì quỳ trước kẻ thù là chuyện sỉ nhục suốt đời.

Nhưng . . .

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, toàn thân Quách Nộ đầm máu, nam nhân vạm vỡ trù mắt ra không có một miếng thịt đầy đủ chậm rãi bỏ trường đao, cong đầu gối từ từ quỳ xuống.

222. Chương 222: Tên Hèn Sợ Chết?

- A?

Nữ nhân tóc bạc ngẩn người:

- Thật sự quỳ xuống? Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Thật sự quỳ! Tên to con kia, thì ra người sợ chết? Ha ha ha ha ha ha! Đúng là mĩa mai. Cứ tưởng người là nam nhân xương cứng, hóa ra sợ chết, muốn quỳ xin tha. Mọi người nhìn đi, đây là đồ hèn, làm võ giả mà lại quỳ xuống!

Đám đệ tử Thanh Bình học viện cười phá lên, không ai thấy Quách Nộ quỳ dưới đất mắt chảy dòng lệ. Quách Nộ siết chặt nắm đấm.

Nữ nhân tóc bạc cười đủ mới đi tới trước mặt Quách Nộ, lắc đầu, nở nụ cười độc ác rực rỡ:

- Thật tiếc là nếu người cứng rắn chống thì có lẽ ta sẽ tha cho, tại sao người lại là đồ yếu hèn sợ chết? Loại người như người có sống cũng dư thừa, không bằng chết đi!

Nữ nhân tóc bạc dứt lời múa kiếm quang tàn nhẫn đâm thẳng ngực Quách Nộ.

- Chúng ta đi.

Nữ nhân tóc bạc rút trường kiếm ra, mang theo đệ tử ký danh Thanh Bình học viện xoay người nghênh ngang đi.

Trong tuyết, một luồng sáng đỏ chợt lóe, Đinh Hạo xuất hiện.

- Cha nó, suýt bị hút khô.

Đinh Hạo thở hổn hển. Vì truyền tống mọi người trong di tích thượng cổ ra ngoài, Đinh Hạo mạo hiểm thúc giục Quỷ U Minh ảo trận gần như tiêu hao hết lực lượng rút cuộc miễn cưỡng thành công. Khi di tích thượng cổ hoàn toàn sụp đổ, Đinh Hạo kịp truyền tống mình đi.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đất rung rinh từ xa lan đến gần, đất tuyết sụp xuống lộ ra nham thạch nâu đen, bụi mù khí lãng bắn lên cao. Trong phạm vi trăm dặm đều cảm nhận chấn động đáng sợ. Di tích thượng cổ tông môn hoàn toàn sụp xuống. Hai uẩn thần địa mạch một âm một dương đã bị hủy, còn có Quỷ U Minh ảo trận, cổ điện, chiến trường chư thanh, tế đàn âm dương, mọi thứ liên quan đến bí mật di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch đều bị che giấu, vĩnh viễn không còn ai phát hiện, không ai biết Đinh Hạo có được thứ gì tại đây. Đây là kết cuộc tốt nhất.

Đinh Hạo khoanh chân ngồi trên đất tuyết, điều chỉnh giấy lát, hồi phục thực lực mới nhắm một hướng đi đến sườn núi mấy ngày trước mọi người tụ tập.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu ngủ say sưa, cuộn tròn trong ngực Đinh Hạo.

Vì truyền tống tùy cơ, trên đường đi Đinh Hạo không thấy ai khác, không biết đám người Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong đã bị đưa đi đâu.

Bỗng nhiên . . .

- Ủa? Đây là . . .

Đinh Hạo nhìn đằng trước thấy một bãi máu chói mắt. Đinh Hạo giật mình, lắc người tới gần, nhìn kỹ, kêu ra tiếng. Một thân thể vạm vỡ máu thịt nhầy nhụa nằm trong tuyết, thanh trường đao to cắm một bên. Đó là đao to của Quách Nộ, bằng hữu Đinh Hạo mới quen.

Cảm giác không amy dâng lên trong đầu Đinh Hạo, hần nâng thân thể còn có chút hơi ấm, cẩn thận nhìn kỹ. Đinh Hạo xác định thân thể máu thịt bầy nhầy vô cùng thê thảm này chính là Quách Nộ.

- A? Còn có mạch đập?

Đinh Hạo phát hiện thân thể trong ngực còn dấu hiệu sự sống, hần mừng như điên. Đinh Hạo liên tục rút huyền khí vào muồn cứu mạng Quách Nộ. Rất nhanh, cổ găng của Đinh Hạo có hiệu quả.

Quách Nộ hôn mê thở ra một hơi:

- Phù . . .

Đinh Hạo mừng rỡ tiếp tục rút huyền khí vào, vừa lấy một giọt chất lỏng màu trắng trong hang động bí ẩn dưới Địa Huyệt Thâm Uyên sau bãi rác Vắn Kiếm tông ra khỏi trữ vật giới chỉ nhỏ vào miệng Quách Nộ.

- Ta . . . Còn . . . Sống? Ta . . . Người . . . Đỉnh huynh đệ . . . Là người?

Hơi thở Quách Nộ mỏng manh miễn cưỡng mở mắt ra, trông thấy Đinh Hạo.

Đinh Hạo nói:

- Quách đại ca khoan nói chuyện, yên tâm đi, ta sẽ cứu người, nhất định sẽ cứu sống người!

Quách Nộ là bằng hữu thứ nhất Đinh Hạo quen ngoài Vắn Kiếm tông. Từ khi Đinh Hạo xuyên qua đến nay hần rất trân trọng mỗi một bằng hữu trong thế giới lạnh lùng này, hướng chi nam nhân thô kệch, ngay thẳng Quách Nộ rất hợp tính với hần. Ai ngờ bằng hữu mới quen ba, bốn ngày đã gặp chuyện bi thảm như vậy.

- Đỉnh . . . Đỉnh huynh đệ . . . Người . . . Đừng lãng phí huyền khí . . . Ta . . . Ta không được.

Quách Nộ ọc ra ngụm máu xen lẫn mảnh vụn nội tạng. Lòng Đinh Hạo lạnh lẽo, vết thương quá nghiêm trọng, sợ là Quách Nộ không qua khỏi.

Quách Nộ mỉm cười, thều thào nói:

- Có thể . . . Nhìn thấy người . . . Trước khi chết . . . Là . . . Ông trời thương tình . . . Ta không yên lòng người Thung Lũng thôn . . . Ta . . . Ta là võ giả thủ hộ duy nhất ở đó . . . Ta chết rồi . . . Bọn họ không qua khỏi . . . Qua khỏi mùa đông này . . . Ta . . . Ta cần người . . .

Mắt Đinh Hạo ẩm ướt, lớn tiếng nói:

- Quách đại ca yên tâm, sau này Đỉnh Hạo ta chính là võ giả thủ hộ Thung Lũng thôn! Mùa đông này Thung Lũng thôn tuyệt đối sẽ không có ai chết! Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Người nhất định sẽ không chết, ồc gắng lên!

Đinh Hạo lại lấy ra một ít chất lỏng màu trắng nhỏ vào miệng Quách Nộ nhưng gã mím chặt môi, quay đầu từ chối.

- Ta . . . Ta biết thân thể . . . Mình hết . . . Hết thuốc chữa . . . Đừng lãng phí . . . Lãng phí thiên tài địa bảo . . . Ha . . . Ha ha . . . Thung lũng thôn có võ giả thủ hộ mới như người . . . Ta yên tâm rồi . . . Quách Nộ ta . . . Chỉ là nam nhân thô lỗ lùn cổ . . . Võ sĩ tầng dưới chót . . . Không ngờ có thể kết . . . Kết bạn với thiên . . . Thiên chi kiêu tử như Đỉnh huynh đệ . . . Kiếp sau . . . Ta làm huynh đệ với Đỉnh huynh đệ!

Lòng Đinh Hạo bi thương, lệ tuôn trào. Quách Nộ là tán tu cả đời không có hy vọng bước lên đỉnh võ đạo, nhưng gã làm võ giả vào phút cuối sự sống vẫn bảo vệ thôn xóm nhân tộc, tấm lòng đó khiến Đinh Hạo cảm động. Võ giả bảo vệ chủng tộc của mình, trong khoảnh khắc này câu nói đó không phải nói suông. Nhiều đệ tử thiên tài danh môn đại phái lãng quên khẩu hiệu mình ước thái cổ. Trong võ giả tầng chót nhất vẫn khổ sở giữ vững nguyên tắc.

- Không cần kiếp sau, đời này Quách đại ca chính là huynh đệ tốt của ta!

Đinh Hạo vuốt mặt đất, ba cột băng rực rỡ bóng loáng nâng Quách Nộ ngồi trước mặt, Đinh Hạo thì quỳ hai gối nói:

- Hôm nay Đinh Hạo ta và Quách đại ca lạy kết nghĩa kim lan.

Nói xong Đinh Hạo lạy ba lần địa lễ, làm xong mới nghiêm mặt nói:

- Quách đại ca hãy nói cho ta biết là ai ra độc thủ? Dù có phải đuổi tới chân trời góc biển thì Đinh Hạo cũng tìm ra bằng được, từng kiếm tiêu diệt!

223. Chương 223: Hãy Chôn Cùng Quách Đại Ca Của Ta Đi.

Chưa từng có lúc nào như bây giờ Đinh Hạo muốn rút kiếm giết người.

Quách Nộ không chịu nói, cười to bảo:

- Không ngờ Quách Nộ ta cuộc đời cô đơn . . . Trước khi chết . . . Có thể kết bạn với một vị thiếu niên thiên tài ha ha ha ha ha ha! Không uống kiếp này . . . Không uống kiếp này . . .

Tiếng cười làm ảnh hưởng vết thương toàn thân Quách Nộ, máu phun ra như suối nhuộm đỏ tuyết trần, nhuộm trường sam của Đinh Hạo. Quách Nộ ngừng cười, nụ cười trên mặt bỗng tan biến.

Đinh Hạo muốn cứu Quách Nộ nhưng bất lực.

- Quách đại ca không muốn nói kẻ thù là ai vì lo gây rắc rối cho ta sao?

Đinh Hạo khê thở dài:

- Đáng tiếc, từ vết thương, huyền khí tổn hại còn sót lại trong người Quách đại ca ta đã nhìn ra, là người của Thanh Bình học viện đúng không? Yên tâm đi, dù là ai ta cũng sẽ khiến bọn họ trả giá đắt!

Đinh Hạo nói xong đứng thẳng dậy, bi thương hú. Tiếng hú như tên xé gió liên miên bất tận quanh quẩn trong rừng rậm núi tuyết. Long văn huyết đao đào một cái hố to dưới đất, Đinh Hạo vận dụng huyền khí bằng sương phong tuyết kết một quan tài bằng tử đồng tuyết, đặt xác Quách Nộ vào trong rồi chôn xuống. Trường đao của Quách Nộ cắm trước ngôi mộ xem như mộ bia. Đinh Hạo lấy thanh kiếm rỉ sét thay bút xẹt xẹt khắc một hàng chữ.

[Hiệp chi đại giả, Quách Nộ Thung Lũng thôn chi mộ. Đinh Hạo Văn Kiếm tông lập]

Làm xong Đinh Hạo mặc áo xanh dính máu cần thận tuần tra xung quanh, phân biệt một hàng dấu chân sắp bị tuyết che lấp. Đinh Hạo nhanh như chớp đuổi theo.

Không ai ngờ cái chết của Quách Nộ ảnh hưởng lớn như thế nào đối với Đinh Hạo trong thế giới lạnh lùng này. Đời sau rất nhiều điển tịch ghi chép sự tích của Đinh Hạo Dao Kiếm Thần Hoàng đều giới thiệu và khen Quách Nộ, một tiểu nhân vật vốn nên biến mất trong Vô Tận đại lục mệnh mông vô tận.

Cách hai dặm, trên một ngọn đồi, đoàn người Thanh Bình học viện đang nhàn nhã ngắm cảnh.

Một đệ tử nội môn Thanh Bình học viện cười nhỉnh nói:

- Tiên Nhi sư muội, cũng tới lúc chúng ta nên quay về. Trong di tích thượng cổ xảy ra chuyện lớn như vậy chắc các trưởng bối tông môn rất lo lắng.

Nữ nhân tóc bạc cười nói:

- Trở về? Về làm gì? Năm nay đổ đợt tuyết lớn đầu tiên, ta còn muốn chơi. Hi hi, không ngờ tên tán tu to con đó buồn cười thật, cứ tưởng hấn cứng rắn lắm ai ngờ cuối cùng quỳ xuống xin tha. Phi, sớm biết như vậy ngay từ đầu đã một nhát đâm chết hấn, làm lãng phí nhiều thời gian của ta.

- Ha ha ha ha ha ha! Trước thủ đoạn của Tiên Nhi sư muội thì dù là người sắt cũng phải xin tha chứ nói gì đến một tán tu đê tiện?

Một đệ tử nội môn khác ton hót theo:

- Đúng vậy. Chết dưới kiếm của Tiên Nhi sư muội là vinh hạnh của hần.

- Tiên Nhi sư muội nhân từ, nhanh như vậy đã chấm dứt hần. Đổi lại là ta sẽ hành hạ hần mười ngày mười đêm. Hừ, to gan ủng hộ tạp chủng Đinh Hạo, xứng đáng hần xui xẻo!

Các đệ tử Thanh Bình học viện nịnh nọt bợ đỡ Tiên Nhi sư muội, rõ ràng là thực lực của nữ nhân tóc bạc tuy bình thường nhưng có địa vị rất cao. Những đệ tử ngoại môn, nội môn rất khách sáo với nữ nhân tóc bạc, liên tục nịnh thố.

Nữ nhân tóc bạc đắc ý cười khúc khích.

Lục Tiên Nhi nghiêng răng cười nói:

- Tiểu súc sinh tên Đinh Hạo đó, sớm muộn gì ta cũng sẽ khiến hần muốn sống không được, muốn chết không xong!

Chính lúc này . . .

- Vậy sao? Chỉ sợ người không có ngày đó!

Một thanh âm lạnh lùng mang theo sát khí lạnh băng vang bên tai đám đệ tử Thanh Bình học viện. Lục Tiên Nhi biến sắc mặt, mấy người khác lòng thót chặt. Trước mắt bọn họ hoa lên, một bóng người áo xanh nhuộm máu xuất hiện ngoài trăm thước, đạp một bước lóe một lần, sau mười bước đã đến gần nhóm đệ tử Thanh Bình học viện.

Lục Tiên Nhi rút cái tên Đinh Hạo qua kẽ răng:

- Đinh Hạo!

- A? Tên mặt trắng này chính là Đinh Hạo? Không phải ba đầu sáu tay gì mà dám khiêu chiến Thiên Đường sư thúc? Thật là không biết sống chết!

Một đệ tử nội môn thân hình cao gầy bước ra, biểu tình khinh thường nói:

- Tiểu tử, người điên sao? Dám khiêu chiến với Thiên Đường sư huynh chúng ta để nổi tiếng?

Khiêu chiến cao thủ thành danh là cách nổi tiếng nhanh nhất với đám võ giả không có tiếng tăm gì.

Đinh Hạo không thèm nhìn đệ tử nội môn Thanh Bình học viện một lần nào, mắt nhìn chăm chăm vào nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Là các người giết Quách Nộ?

- Quách Nộ? Quách Nộ là ai?

Lục Tiên Nhi cười hờ hững, chợt nhớ ra điều gì, cười hỏi:

- A! Người đang ói đến tán tu ngu ngốc, đề tiện kia? Đúng vậy, ta giết hần, như thế nào? Hần là bằng hữu của người? Thật đáng tiếc, người đã đến muộn, không thấy vở kịch hay.

Trong lòng Đinh Hạo sôi sục sát ý, chậm rãi đến gần, hỏi:

- Kịch hay?

- Hừ hừ hừ, tất nhiên là kịch hay. Người không thấy bằng hữu của người bị chúng ta từng kiếm cắt nát cơ bắp toàn thân, càng không thấy hần vì sống sót, vứt bỏ tôn nghiêm võ giả quỳ trước mặt ta khóc lóc van xin.

Lục Tiên Nhi cười độc ác:

- Như thế nào? Có phải là rất hối hận?

Lục Tiên Nhi không sợ, trừ bởi vì bên cạnh nàng có hai đệ tử nội môn thực lực vào võ sĩ cảnh ra cũng bởi nàng không tin trong hoàn cảnh này Đinh Hạo làm gì đệ tử Thanh Bình học viện. Huống chi thân phận của nàng rất tôn quý. Lục Tiên Nhi nói như vậy là để kích thích Đinh Hạo, ngấm nhìn biểu tình hấn đau khổ rồi lại không biết làm sao.

- Phải rồi, người thấy thanh trường đao này thế nào?

Lục Tiên Nhi lấy một trường đao thiên thạch tàn tồn to lớn ra khỏi trữ vật giới chỉ, tiếp tục cười đồ dầu vào lửa:

- Huynh đệ tốt của người có được đồ bỏ này từ di tích thượng cổ. Cái tên nhất gan yếu đuối đó vì sống, khi van xin đã tặng cho ta.

Đinh Hạo hít sâu, mặt càng lạnh lùng:

- Nọc rắn lục, kim độc ong chúa không phải độc nhất, độc nhất là lòng đàn bà. Hôm nay ta tin câu này. Tiệp nhân, nếu người đã thừa nhận thì hôm nay hãy chôn cùng Quách đại ca đi!

Đinh Hạo dứtl ời hai tay chộp hư không, ánh sáng lóe lên. Tay trái Đinh Hạo cầm long văn huyết đao, tay phải nắm thanh kiếm rỉ sét, toàn thân dâng lên kinh khí, bông tuyết băng tinh lấp lánh lượn lờ. Sát ý cuộn trào trong lòng, Đinh Hạo quyết định tốc chiến tốc thắng, dùng cả đao và kiếm.

- Ha? Ha ha ha ha ha ha!

Đệ tử nội môn Thanh Bình học viện ngửa đầu cuồng cười, khinh thường nói:

- Khiến chúng ta chôn cùng? Một mình người? Ha ha ha ha ha ha! Đây là lời nói buồn cười nhất ta từng nghe.

224. Chương 224: Quỷ Xuống, Không Thì Chết

Biểu tình đệ tử nội môn Thanh Bình học viện kiêu ngạo bước ra mây bước, rút trường kiếm bên hông ra.

- Tiểu súc sinh, người ước chiến với Thiên Dưỡng sư thúc nên hôm nay ta không giết người, miễn cho làm hỏng danh tiếng của Thiên Dưỡng sư thúc. Tuy nhiên cần phải dạy cho người một bài học.

Đệ tử nội môn Thanh Bình học viện chưa nói hết câu thì bỗng có gió rít ập đến, nơi gió thổi qua kéo theo tuyết dày dưới đất, băng tinh tung tóe. Các đệ tử Thanh Bình học viện chỉ cảm thấy cuồng phong dâng lên trước mắt, Đinh Hạo và đệ tử nội môn Thanh Bình học viện đã chiến đấu với nhau.

Rất nhanh, một chuỗi tiếng xèo xèo như mưa to đập vào lá cây liên tục vang lên, xen lẫn với tiếng vũ khí keng keng va chạm, hỏa hoa văng khắp nơi. Tuyết dưới đất bắn tung lên kèm theo giọt máu đỏ.

Vù vù vù vù vù!

Thanh âm cuối cùng biến mất. Đinh Hạo chậm rãi bước ra từ bông tuyết và hoa máu đầy trời. Người dm đầm máu, áo anh nhuộm máu, từng giọt máu nhuộm nửa bên mặt, máu loảng lắn từ thanh kiếm rỉ sét, khe rãnh long văn huyết đao xuống đất. Đinh Hạo như ác ma bò ra từ địa ngục tới gần các đệ tử Thanh Bình học viện.

Sau lưng Đinh Hạo, đệ tử nội môn Thanh Bình học viện đứng cứng đờ trong tuyết. Cao thủ võ sĩ cảnh kiêu ngạo cầm trường kiếm bị nghiền nát vụn, tinh cương rải đầy, vải áo rách rưới rậm rạp đao thương và kiếm thương. Trông như đệ tử nội môn Thanh Bình học viện bị lăng trì, xương trắng lộ ra, máu hòa tan trong tuyết trắng chảy xuống đất, rất thê thảm.

- Khắc . . . Khắc . . . A . . .

Cổ họng đệ tử nội môn Thanh Bình học viện phát ra tiếng ú ớ không như tiếng người. Các đệ tử Thanh Bình học viện bị hù ngây ngốc.

Sao lại như vậy? Vương sư huynh là đệ tử nội môn, có thực lực đỉnh nhất khiêu võ sĩ cảnh, tại sao bị Đinh Hạo đánh bại trong chớp mắt?

- Người . . . Người dám . . .

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi cũng ngậy người, nàng không bao giờ ngờ Đinh Hạo dám xuống tay với người của Thanh Bình học viện, thực lực của hắn lại cao đến như vậy. Kinh ngạc, khủng hoảng vượt qua kiểm soát dâng lên từ đáy lòng nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi. Đặc biệt là đối diện đôi mắt Đinh Hạo lạnh băng như tử thần, nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nhận ra nàng đã phạm một sai lầm lớn.

- Mọi người . . . Đừng sợ, hắn chỉ có một người, cùng nhau xông lên. Đinh Hạo dám đánh chết trưởng lão nội môn của Thanh Bình học viện ta, có giết hắn thì chúng ta cũng chiếm lý!

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nghiêng răng quát to:

- Ai giết hắn sau khi trở về bản tiên tử bầm báo lên phụ thân của ta, Lục trưởng lão thưởng hậu hĩnh!

Có phần thưởng tất nhiên có dũng phu.

Lời của nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi kích thích can đảm của các đệ tử Thanh Bình học viện. Đúng vậy, Đinh Hạo chỉ có một người, dù toàn thân hắn làm bằng sắt thì sao? Sợ gì hắn? Đặc biệt là đệ tử nội môn Thanh Bình học viện còn sống cho rằng thực lực của mình cao hơn người bị Đinh Hạo đánh bại, gã cuồng cười rút ba cây gậy sắt dài nửa thước từ sau lưng ra, nhanh chóng ráp lại thành cây thương sắt hai mũi nhọn, múa kêu vù vù. Đệ tử nội môn Thanh Bình học viện xông tới chỗ Đinh Hạo. Các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện cũng rút vũ khí ra, như ong vỡ tổ vọt lên. Chỉ có nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nhìn tình hình, không tùy tiện xông lên mà âm thầm lùi lại. Không hiểu sau nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi có cảm giác bất an.

Chiến đấu bắt đầu.

Đinh Hạo hú dài, bông tuyết băng tinh bạc bay quanh thân, hắn nhảy lên trước va chạm với đệ tử nội môn Thanh Bình học viện cầm thương hai đầu.

Keng keng keng!

Keng keng keng!

Răng rắc! Răng rắc!

Một chuỗi tiếng kim loại và tiếng gậy vỡ vang lên, máu bắn tung, thịt bay đầy. Đệ tử nội môn Thanh Bình học viện sợ hãi hét thảm. Thương sắt thô cỡ cổ tay bị cắt từng tấc, thanh kiếm rỉ sét và Nhất Dao Khởi Trình Quyết hóa thành bão binh khí cắt luôn hai tay đệ tử nội môn Thanh Bình học viện cầm thương. Tiếng hét chưa ngừng thì đau đớn như bị ngàn vạn nhất đao cắt nhún chìm đệ tử nội môn Thanh Bình học viện, trước mắt gã một màu máu, mất đi cảm giác, té cái bịch xuống đất như điều đứt dây.

Chỉ một va chạm trên không trung Đinh Hạo đã giải quyết xong cao thủ có thực lực mạnh nhất. Sử dụng đao kiếm dù đối mặt địch thủ hơn Đinh Hạo ba tiểu cảnh giới rưỡi vẫn không đỡ nổi khí thế, sát khí từ hắn.

Cho đến lúc này các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện kêu gào mới lao đến vòng chiến. Khi thân hình đệ tử nội môn Thanh Bình học viện bay nhảy từ giữa không trung rớt xuống mắt họ, mấy chục các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện ngậy như phồng. Rét lạnh thấu xương từ xương sống chạy dọc lên não các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện, đầu óc họ trống rỗng.

Tại sao . . . Như vậy? Lại là một chiêu giết chết! Đệ tử nội môn cao cao tại thượng không thể chống đỡ nổi một chiêu, quá đáng sợ. Vậy thì mấy chục người bọn họ có đánh hội đồng cũng không phải đối thủ của tên cuồng ma này.

Trong khoảnh khắc can đảm trong lòng các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện tan biến. Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén như đao lạnh lũng liếc qua, các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện cảm giác như bị đóng băng, không dám nhúc nhích, không thể dâng lên suy nghĩ bỏ chạy. Có người thậm chí nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi trong bụng.

Đều tại tiện nữ nhân này ỷ vào có thân phận gây họa khắp nơi, bây giờ chọc vào đại ma đầu không sợ thứ gì như Đinh Hạo. Tai họa sắp ngập đầu, phải làm sao đây?

Các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện bị hù ngáy ngốc.

Đinh Hạo chậm rãi đến gần, lạnh lùng nói:

- Quỳ xuống!

Giọng Đinh Hạo lạnh băng như đến từ chín tầng địa ngục.

- A?

Các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện ngẩn ra, không phản ứng lại Đinh Hạo có ý gì, ngơ ngác nhìn nhau.

- Quỳ xuống thì ta sẽ tha cho các người.

Đinh Hạo thối giọt máu trên đao kiếm, lạnh nhạt nói:

- Câu này các người từng nói với Quách đại ca, bây giờ trả lại cho các người.

Đám đệ tử ký danh Thanh Bình học viện đã hiểu ra.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Không đợi Đinh Hạo nói lần ba, các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện không chút do dự đều quỳ xuống. Đối với bọn họ chỉ cần sống sót, quỳ xuống thì có sao? Huống chi bọn họ quỳ trước một cường giả lợi hại hơn rất nhiều.

Về mặt Đinh Hạo không có gì là hưng phấn trả thù, ngược lại thở dài.

Đinh Hạo đau buồn nói:

- Đáng tiếc! Quách đại ca anh hùng khí khái lại chết trong tay đám tiểu nhân các người.

- Chúng ta đã quỳ rồi, hãy tha cho chúng ta!

- Chúng ta thậm chí từ bỏ tôn nghiêm võ giả, chúng ta đã sai, Đinh Hạo đại hiệp!

Một đám người khổ sở cầu xin, hoàn toàn không để ý Đinh Hạo trào phúng. Vì sống sót, bọn họ sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì.

- Tốt, ta nói chuyện giữ lời. Nếu các người đã muốn quỳ thì ta sẽ tha cho.

Đinh Hạo từng bước một đi trong đám người quỳ rạp, giọng bình tĩnh đến đáng sợ, sát ý lạnh băng đáng sợ.

Đinh Hạo nhìn nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi đứng ở phía xa, hỏi:

- Tiệp tỳ, còn người?

Mặt nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi trắng bệch muốn chạy nhưng không dám xoay người, vì nàng biết rõ khinh công không lợi hại bằng Đinh Hạo. Quan trọng hơn nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi cảm giác khí thế của Đinh Hạo tỏa định nàng chẳng qua ngưỡng chứ chưa phát. Một khi nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nhúc nhích sẽ gặp phải đòn sấm sét, công kích đáng sợ nuốt lấy nàng.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi run rẩy hỏi:

- Người . . . Người thật sự dám giết ta?

Ánh mắt Đinh Hạo lạnh lùng, sát khí bắn ra:

- Quỳ xuống!

- Quỳ?

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi bị ánh mắt Đinh Hạo nhìn nàng như nhìn rác rưởi đâm vào tim, nỗi sợ khủng khiếp, người nàng run bắn bật.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi cuống loạn hét to:

- Ta sao? Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, người là cái thứ gì mà muốn ta quỳ? Ha ha ha ha ha ha! Người tưởng ai cũng cầu xin người sao? Nằm mơ đi, ta sẽ không như Quách đại ca chó chết gì đó của người, từ đầu ra về cứng rắn đến cuối cùng lại quỳ xin tha!

- Vậy sao? Tiệm tỳ, người cho rằng Quách đại ca chọn quỳ xuống là vì sợ chết?

Mắt Đinh Hạo ướt nước, cười lắc đầu, nói:

- Sai, đám căn bã các người tuyệt đối không biết rằng Quách đại ca từ bỏ tự tôn võ giả tuyệt đối không phải bởi vì sợ chết mà vì hắn là võ giả thủ hộ một sơn thôn nhỏ, phải sống để bảo vệ mấy trăm sinh mạng vô tội qua mùa đông dài đặc!

Mặt nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi trắng bệch.

- Cho nên, tiệm tỳ, đừng so sánh Quách đại ca với người! Bởi vì . . . Người - Không - Xứng!

Đinh Hạo nói xong cúi đầu nhìn các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện quỳ bên cạnh, nói:

- Tội chết có thể tha nhưng tội sống khó thoát, các người không xứng làm võ giả, ngoan ngoãn làm người bình thường thống khổ sống đi!

Đinh Hạo dứt lời xoay người, đao kiếm đều xuất hiện, hóa thành một đoàn bão kim loại quét qua các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện. Mấy chục kiếm quang, đao quang bắn ra.

- Phụt.

- A!

- Không . . . Đan điền của ta . . . Bị hủy!

- Đinh Hạo . . . Người . . . Thật độc ác, phế công lực của chúng ta!

Mấy chục đệ tử ký danh Thanh Bình học viện mặt xám xịt, đôi mắt oán độc nhìn Đinh Hạo. Đối với võ giả bị phế đan điền tương đương với tuyên án tử hình, suốt đời không thể tu luyện võ đạo, trừ phi có tuyệt thể thiên tài địa bảo tu sửa đan điền. Nhưng bọn họ chỉ là đệ tử ngoại viện bình thường, không đời nào có cơ hội đó.

Mắt Đinh Hạo như đao, hét chói tai như tiếng sấm:

- Cút!

Tha cho các đệ tử ký danh Thanh Bình học viện sống là Đinh Hạo nhân từ, hắn không muốn thành kẻ cuồng giết người, hắn chỉ tiêu diệt kẻ đầu sỏ. Đám thiếu niên bị phế bỏ Đinh Hạo lão đảo như chó cụp đuôi mặt trắng bệch chạy tứ tán, trong lòng bọn họ oán hận nhưng càng tiếc mạng hơn. Bọn họ sợ chọc giận Đinh Hạo nữa thì sẽ mất mạng. Không biết trong số đó có bao nhiêu người thật sự tỉnh ngộ, bao nhiêu người đánh chết cái nết không chừa. Nhưng tất cả không liên quan gì Đinh Hạo, hắn lại nhìn hướng nữ nhân tóc bạc mặt trắng bệch.

Chỉ tiêu diệt đầu xỏ! Nữ nhân tóc bạc này chính là hung thủ chính.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Nếu người không quỳ thì đi chết đi!

Đinh Hạo không muốn kéo dài thời gian, hắn nhảy lên như con chim khổng lồ, long văn huyết đao lấp lóe trường kiếm, kiếm khí thanh kiếm rỉ sét lạnh lẽo. Không có đường sống!

Đao kiếm chém xuống, trên mặt nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi bỗng lộ vẻ dữ tợn quái dị.

225. Chương 225: Lưu Kim Như Ý Tráo

Keng!

Long văn huyết đao chém xuống đầu nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi phát ra tiếng kim loại chấn động. Hỏa hoa chói bỏng bắn tung tóe, Đinh Hạo cảm giác cổ tay rung lên, long văn huyết đao bị phản lực chấn mở.

Chuyện gì?

Đinh Hạo giật mình.

Nhìn kỹ thì một tầng sáng vàng nhạt toát ra cảm giác cứng rắn kim loại bao phủ quanh thân Lục Tiên Nhi nửa tắc. Ánh sáng rực rỡ như quả trứng vàng to lớn bao phủ nữ nhân tóc bạc.

Chính là quần sáng màu vàng nhạt này ngăn cản long văn huyết đao chém sắt như chém bùn của Đinh Hạo.

Lưỡi đao chặt vào như chém trúng tấm thuẫn bách luyện tinh cương, hỏa tinh văng khắp nơi, màn sáng ngoài màu vàng kim chảy xuôi như sóng gợn. Đinh Hạo không thể xé nó ra, kinh lực ẩn chứa trong long văn huyết đao bị cách ly hết.

Màn sáng thật cường đại!

Đinh Hạo sử dụng đao kiếm, thực lực tăng vọt, tuy cảnh giới vẫn cảnh giới thất khiếu Vô Đồ cảnh nhưng sức chiến đấu cỡ tam khiếu, tứ khiếu võ sĩ cảnh cũng không thể ngăn được hắn. Từ đó thấy được mức độ cứng cỏi của màn sáng vàng ít nhất cũng cỡ đỉnh võ sĩ cảnh hoặc Võ Sư cảnh.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, cho dù thực lực của ngươi cao hơn ta thì có thể làm gì được ta?

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi cười to bảo:

- Lưu Kim Như Ý Tráo là huyền khí loại phòng ngự tam giai, dù là cao thủ đỉnh võ sĩ cảnh cũng không thể phá mở, ngươi muốn giết ta? Thật là mơ mộng hão huyền!

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi cười đắc ý vô cùng.

Lưu Kim Như Ý Tráo là món đồ phụ thân tặng cho nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi giữ mạng vào phút mấu chốt, một khi kích phát ánh sáng vàng có thể kéo dài ba nén nhang che chắn mọi công kích của cao thủ dưới đẳng cấp Võ Sư cảnh, không sợ mọi võ lực, nội kinh va chạm.

Thiếu sót duy nhất là muốn kích phát ra huyền khí tam giai này cần thời gian, quá trình nhất định, hơi rườm rà.

Đây là vì sao ngay từ đầu nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi không kích phát Lưu Kim Như Ý Tráo ngay hoặc bỏ chạy. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi biết thực lực của nàng không bằng Đinh Hạo, chạy trốn cũng không có cơ hội. Nếu nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi rục rịch thì đối tượng thứ nhất Đinh Hạo giết chết là nàng, bởi vậy nàng khiến các sư huynh đệ Thanh Bình học viện ra tay trước còn nàng thì đứng một bên kích phát Lưu Kim Như Ý Tráo.

Giờ thì tốt rồi, Lưu Kim Như Ý Tráo đã khởi động, Lục Tiên Nhi sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi rất đắc ý.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi không tin Đinh Hạo chỉ là đệ tử ký danh Vô Đồ cảnh sẽ có thủ đoạn gì phá Lưu Kim Như Ý Tráo của nàng.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Mơ mộng hão huyền? Bất kể như thế nào, hôm nay ngươi chết chắc rồi! Thử xem ta có chém vỡ mai rùa của ngươi xong!

Đinh Hạo xoay tròn, tay phải cầm đao, tay trái nắm kiếm, hắn thành gió lốc mũi kiếm.

Đao quang như điện!

Kiếm ảnh như thoi đưa!

Đinh Hạo giống con quay bạc xoay tít.

Trong một chuỗi tiếng kim thạch va nhau, hỏa hoa chói mắt bắn tung tóe. Trường kiếm loang lổ và long văn huyết đao liên tục chém vào màn sáng vàng, kinh khí đáng sợ chắn nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi iên tục thụt lùi.

Kinh khí sắc bén như đao khuếch tán bốn phía.

Tuyết dưới đất xoay tròn như sóng tầng tầng trong sông lớn.

Tiếc rằng vòng bảo hộ màu vàng lấp lánh Lưu Kim Như Ý Tráo mặc cho gió thổi mưa đổ vẫn vững vàng, không lay động hay suy tàn.

- Ha ha ha ha ha ha! Từ bỏ đi. Ta đã nói rồi, Lưu Kim Như Ý Tráo là huyền khí loại phòng ngự tam giai, lấy thực lực đáng thương hiện tại của ngươi căn bản không làm gì được ta. Không sợ nói thật cho ngươi biết, vừa rồi ta đã phát tín hiệu cầu cứu, cao thủ Thanh Bình học viện rất nhanh sẽ đến. Đinh Hạo, ngươi hãy suy nghĩ chút nữa nên cầu xin ta như thế nào mới được tha mạng đi!

Mắt nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi tràn ngập độc ác.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi đã quyết định, khi nào cao thủ học viện đến nàng sẽ phế võ công của Đinh Hạo, hành hạ hấn tới bởi, từng kiếm từng kiếm ngược sát hấn từ từ. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi muốn chém tận giết tuyệt, bởi vì vừa rồi Đinh Hạo biểu hiện khiến tiểu ma nữ quen nói ngang ngược, kiêu ngạo sinh ra sợ hãi và cảnh giác. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi định nhổ cỏ tận gốc.

Dường như bị nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi đả kích, Đinh Hạo nhíu mày ngừng tay.

Độ cứng của huyền khí phòng ngự tam giai đúng là Đinh Hạo không thể phá mở.

Mới rồi Đinh Hạo hóa thành gió lốc mũi kiếm một hơi đánh ra một trăm lẻ tám đao chín mươi bảy kiếm, nhìn như không có mục tiêu nhưng không phải như vậy.

Ba mươi sáu đao, hai mươi một kiếm đầu chém các góc Lưu Kim Như Ý Tráo, Đinh Hạo tìm nhược điểm của huyền khí phòng ngự. Sau đó bảy mươi hai đao bảy mươi sáu kiếm chém chính xác một vị trí, đó là Đinh Hạo tìm ra chỗ yếu nhất của Lưu Kim Như Ý Tráo.

Dù vậy thì Đinh Hạo vẫn không thể xé vòng bảo hộ vàng ra để giết nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Không còn nhiều thời gian.

Nếu Đinh Hạo bỏ qua cơ hội này, chờ cao thủ Thanh Bình học viện đến, bọn họ chặt chẽ bảo vệ thì hấn không thể giết yêu nữ nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi. Đinh Hạo sẽ không trả được nợ máu cho Quách đại ca.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, quyết tâm.

Liều!

Hai tay Đinh Hạo lóe ánh sáng, hấn cắt thanh kiếm rỉ sét, long văn huyết đao vào trụ vật giới chỉ. Ánh sáng lấp lánh, Đinh Hạo đổi kiếm, đao đá lấy được từ thương khố không gian nửa ngưng tụ trong di tích thượng cổ.

Một luồng khí kinh thương mang sắc bén chảy xuôi trên lưỡi đao kiếm.

Chúng nó cũng là huyền khí nhưng qua năm tháng xâm thực miễn cưỡng ở nhất giai.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi kinh ngạc giây lát sau biểu tình khinh thường cười nhạo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây là lá bài của ngươi sao?

- Đúng là . . . Quá tội nghiệp. Xem ra Vấn Kiếm tông thật sự nghèo mạt rệp, huyền khí rách rưới như vậy không biết ngưng tụ ban cho đệ tử môn hạ. Từ bỏ đi Đinh Hạo, ngươi sẽ không gây thơ cho rằng dùng thứ đồng nát vứt dưới đất cũng không ai thèm mua phá mở huyền khí Lưu Kim Như Ý Tráo tam giai của ta đi?

Nói đến cuối cùng nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi ôm bụng cười to.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi hoàn toàn vững lòng, không sợ Đinh Hạo uy hiếp. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi khinh thường, coi rẻ nhìn Đinh Hạo giễu trò hề.

Nhưng chớp mắt . . .

Nụ cười đông trên mặt nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Bởi vì nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi thấy một hình ảnh khó tin.

Một đoàn lửa đỏ thắm dọc theo tay trái Đinh Hạo tràn xuống thân đao đá, màu đỏ yêu dã như máu, hơi thở khủng bố khó tả.

Cùng lúc đó, khí lạnh như thủy ngân, tiên khí thánh khiết lan tràn bên tay phải Đinh Hạo. Ánh sáng lấp lánh, dị tượng sinh ra, trong phút chốc lan tràn trên thân kiếm đá.

226. Chương 226: Lực Lượng Khủng Bố Mới

Hỏa diễm!

Hàn khí!

Một người có hai huyền khí chủng loại hoàn toàn trái ngược . . . Sao có thể?

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi tưởng đã hoa mắt, bản năng dụi mắt.

Nhưng nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nhìn tới nhìn lui, hình ảnh trước mắt cho nàng biết nàng tuyệt đối không nhìn lầm. Hàn khí và hỏa diễm đan vào thật kinh khủng, vượt qua khả năng hiểu biết của nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Nên biết rằng nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi là hậu đại trực hệ của cao tăng Thanh Bình học viện, từ lúc hiểu chuyện đã bắt đầu tiếp xúc lý luận võ đạo cao thâm, được trưởng bối gia tộc bồi dưỡng tỉ mỉ, kiến thức uyên bác hơn đệ tử bình thường của chín môn phái rất nhiều.

Dù là vậy, mười bốn, năm năm qua nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi tiếp xúc tất cả huyền công võ đạo cao thâm, dù là huyền công thần giai trong truyền tuyệt cũng không nghe nói một người cùng lúc tu luyện bằng và lửa, hai loại huyền khí thuộc tính hoàn toàn khác.

Nước lửa khó dung.

Đây là chân lý vĩnh hằng từ xưa không thay đổi.

Tu luyện cùng lúc hai huyền khí thuộc tính tái ngược này dễ vì lực lượng bài xích mà tẩu hỏa nhập ma, quả thực chính là tự chịu diệt vong. Đừng nói là hai loại huyền khí khác nhau, dù là huyền khí thuộc tính thổ và mộc tương sinh cũng cấm kỵ cùng tu luyện.

Nhưng Đinh Hạo đánh vỡ luật thép kia.

Ngọn lửa đỏ rực, hàn khí như thủy ngân hiện ra hai bên người Đinh Hạo, thể hiện trạng thái kỳ dị nước lửa giao hòa. Hai loại năng lượng hoàn toàn khác biệt lại có hiện tượng cộng minh không thể tin nổi.

Dù nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi trợn muốn lồi mắt ra cũng không thấy hơi thở năng lượng bài xích, không hài hòa trên người Đinh Hạo, càng không có vụ năng lượng xung đột, nổ.

- Sao có thể như vậy?

Đầu óc nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi trống rỗng.

Trong khoảnh khắc này, cảm giác bất an dâng lên trong lòng nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Đinh Hạo biểu hiện trạng thái kỳ dị bất ngờ làm tiểu ma nữ độc ác bản năng thấy uy hiếp chưa từng có.

Không đợi nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi kịp phản ứng, lửa và băng lượn lờ quanh Đinh Hạo, xuất chiêu.

Băng kiếm viem đao trong tay Đinh Hạo chợt chậm lại, mang theo nóng cháy, rét lạnh không gì sánh kịp chậm rãi chém xuống. Tốc độ Đinh Hạo rất chậm như động tác chậm, cho người cảm giác hần năng hai núi cổ nặng thiên quân từ từ ấn xuống.

Cử khinh nhược trọng!

Nhìn chậm nhưng nhanh.

Tim nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi đập nhanh.

Nàng cảm giác đến uy hiếp.

Không đợi nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi phản ứng lại, long văn huyết đao tràn ngập lửa màu máu kỳ dị, thanh kiếm rỉ sét phát ra băng khí éo ảo ảnh tàn nhẫn rõ ràng trong hư không, đè ép vỏ ánh sáng vàng Lưu Kim Như Ý Tráo.

Vô số ảo ảnh đó đè lên một điểm.

Dao kiếm cùng chém xuống, băng và hỏa phân biệt rõ ràng va chạm vào nhau.

Băng cùng hỏa ngâm xương, giống như khúc giao hưởng của tử vong lạnh lẽo, nhiệt tình sự sống, sinh ra lực lượng hoàn toàn mới rất kỳ dị.

Đinh Hạo hét to:

- Mở - Cho - Ta!

Trong khoảnh khắc này, Đinh Hạo bùng nổ lực lượng mạnh nhất của mình.

Hai lực lượng cực âm ngực băng chi tinh, cực dương thiên hỏa chi tinh bị Đinh Hạo điên cuồng thúc giục, không chút giữ lại nổ rộ ra. Trong thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh, nhâm mạch, hơn mười huyết khiếu lấp lánh sáng rực như ngôi sao. Huyền khí thể lỏng trong người Đinh Hạo chuyển động nhanh thúc giục lực lượng kỳ dị vô tận.

Loại lực lượng kỳ dị bí ẩn này là hai uẩn thần địa mạch tạo hóa phong thủy cách cục hiếm thấy trong di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch. Mấy vạn năm nay tụ tập lực lượng tinh hoa thiên địa sáng tạo ra cực âm ngực băng chi tinh, cực dương thiên hỏa chi tinh, có được uy lực vô cùng. Trong đó Đinh Hạo chưa khám phá hết các loại lực lượng bí ẩn, dù là vậy cũng đã rất kinh người.

Lực lượng đáng sợ này lần đầu tiên bùng nổ thế gian.

Trong chớp mắt sinh tử, dường như thế giới đang chúc mừng, hoan hô, trên bầu trời sinh ra các loại dị tượng, từng tia chớp tím xé rách màn trời, sương mỏng lung.

Giờ phút này, Đinh Hạo như biến thành người khác.

Băng và hỏa lượn lờ quanh người Đinh Hạo, tóc đen sau đầu bay rối, mắt sáng như lưỡi kiếm, toàn thân nổi cơ bắp. Dường như Đinh Hạo cao lên hơn mười ly thước, trạng thái điên cuồng giống như ma thần hạ phàm.

Đinh Hạo quát to:

- Mở cho ta!

Thanh âm của Đinh Hạo như tiếng sấm ầm ầm, chấn lớp tuyết trên đá và cây rớt xuống rào rào.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi hoảng hốt, không thể hiểu nổi chuyện xảy ra trước mắt. Tại nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi ù đặc như có cái chuông to gõ ngay bên cạnh.

Chớp mắt băng kiếm viêm đao trong tay Đinh Hạo va chạm vào nhau.

Huyền hỏa, huyền băng vốn ở chung rất hài hòa giờ thì như đôi tình nhân từ nhiệt tình tiến vào giai đoạn chán nhau, cãi lộn ầm ĩ, điên cuồng bài xích, đấu tranh.

Vụ nổ liên tục sinh ra lực lượng mới kỳ dị.

Lực lượng này nho nhỏ như tơ nhện nhưng lực phá hoại rất khủng bố.

Ba đợt công kích đã đem lại uy lực hơn lúc trước Đinh Hạo tấn công nhiều lần.

Lưu Kim Như Ý Tráo cực kỳ cứng rắn, chỉ cao thủ trong võ sĩ cảnh mới phá hủy huyền khí phòng ngự tam giai này chậm rãi có vết nứt trắng như mạng nhện, tựa vết tử vong uốn lượn.

- Rách . . . Rách rồi . . . Sao . . . Sao có thể?

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi như bị sét đánh, từng vết rạn màu trắng như trái tim nàng nứt ra, bay mất hồn vía.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xung lực và lực va chạm đáng sợ xuyên qua vòng bảo hộ vàng Lưu Kim Như Ý Tráo đụng vào người nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

- Oa!

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi ngựa hòng suýt hộc máu.

May mắn là tuy Lưu Kim Như Ý Tráo bị nứt nhưng chưa vỡ.

Chớp mắt huyền khí tam giai tự sửa chữa và chống đỡ, chớp lóe sắc vàng liên tục, phát ra uy lực khủng khiếp hóa giải lực lượng mới kỳ dị. Hai đao kiếm có thuộc tính lực lượng khác nhau nhấp nháy bị ngăn cách bên ngoài Lưu Kim Như Ý Tráo.

Linh hồn nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi quay về thể xác.

Nhưng cùng lúc đó, Đinh Hạo hít một hơi thật sâu.

Ngực Đinh Hạo trướng lên, lực lượng càng đáng sợ hơn tuôn trào từ thân thể hắn ra ngoài.

Chân Đinh Hạo giẫm mạnh mặt đất, đất rung rinh, xuất hiện một hố sâu.

227. Chương 227: “thư”, “kiếm”, “họa”

Mặt đất bần đá vỡ ra, bốn phía nứt thành mạng nhện. Đinh Hạo như cối xanh gió xoay tít, một kiếm một đao như cánh to lớn.

Đinh Hạo xoay tròn ba trăm sáu chục độ, đao kiếm lần thứ hai hung hăng chém vào vỏ Lưu Kim Như Ý Tráo.

Bùm!

Giống như tia chớp diệt thế giáng xuống từ chín tầng trời.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi há mồm muốn hét chói tai, nhưng không có tanh âm nào phát ra. Vô số kinh khí băng hỏa như cương châm đâm vào người nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi, bay tán loạn, cổ họng ngựa bị chất lỏng ngọt chặn lại.

Bên tai nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nghe tiếng thủy tinh bể, miệng trào máu. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nhìn Lưu Kim Như Ý Tráo vàng trước mặt bị chém một lỗ hổng lớn cỡ ngón tay, chợt lóe rồi qua.

Càng nhiều lực lượng mới kỳ lạ băng hỏa sinh ra phá mở vòng bảo hộ vàng Lưu Kim Như Ý Tráo, sốt ruột chui vào lỗ hổng nhỏ xâm nhập người nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi hét chói tai:

- A!

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi cảm thấy như bị thiên đao vạn quả, đau nhức khó tả như sóng ập đến, trước mắt nàng tối đen.

Sợ hãi khôn cùng bao phủ nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Lần đầu tiên từ khi sinh ra nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi đến gần tử thần như vậy, xúc giác lạnh lẽo như lưỡi hái thần chết âm u cắt qua cái cổ trắng như thiên nga.

- Ta thật sự . . . Không nên trêu vào quái vật Đinh Hạo . . . Ta rất hối hận . . .

Trong lòng nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi vô cùng hối hận.

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận.

Chớp mắt Đinh Hạo học bài máu, người nàng như cưỡi mây về gió, bên tai nghe tiếng xé gió, phong cảnh thụt lùi. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi như trái bóng bị đá bay ra ngoài.

- Chết đi!

Đinh Hạo không thương hương tiếc ngọc.

Màu đỏ và bạc lượn lờ, Đinh Hạo nhướng mày kiếm, mắt sáng ngời, khuôn mặt lạnh lùng vô tình như sắt thần giáng thế. Đinh Hạo sải bước tới gần, sát khí phun ra, đao kiếm lại giờ lên muốn kết thúc trận chiến đầu.

- Không . . . Ta sai rồi . . . Ta nguyện đánh đổi tất cả . . . Tha cho ta.

Đối diện Đinh Hạo đáng sợ, nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi không còn kiêu ngạo, khinh miệt như trước. Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi hét rầm lên xin tha, sợ hãi toàn thân run rẩy, nước mắt nước mũi chảy ra, nàng gào khóc.

- Muộn rồi, hãy dùng mạng sống của người chuộc tội đi!

Lòng Đinh Hạo cứng như sắt.

Mắt thấy mối thù của Quách Nộ được trả nhưng phía chân trời có dị biến.

Mấy tiếng gió rít lâu dài chấn động tầng mây phát ra từ núi tuyết liên miên phía xa.

Ba luồng sáng màu sắc khác nhau xé gió bay nhanh tới.

Tốc độ luồng sáng siêu nhanh phát ra tiếng rít chói tai, như cái kéo to cắt đứt biển mây để lại ba vết rách thật lâu không tan, đọng lại ba vết nứt ghê người trên bầu trời.

Lông mày Đinh Hạo giật giật:

- Khí thế thật đáng sợ, là cao thủ trên tiên thiên.

Đó là cao thủ Thanh Bình học viện đến cứu viện.

- Đi!

Đinh Hạo nhanh chóng quyết định, không chút do dự xoay người đi.

Lực lượng huyền khí trong trung, hạ đan điền bùng nổ. Huyền khí thể lỏng trong mười bốn huyết khiếu nhâm mạch, thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh điên cuồng xoay tròn. Đinh Hạo thúc giục huyền công đến cực điểm, thân hình như luồng khói biến mất trong tuyết mênh mông.

Đinh Hạo phải đi.

Vì từ lúc luồng sáng rách phá thiên địa, gào thét vân hải, xé khung trời, cao thủ Thanh Bình học viện có trận pháp thấp nhất cũng từ Tiên Thiên Vô Tông cảnh trở lên. Đối mặt cao thủ như thế dù Đinh Hạo dùng cả đao và kiếm, băng hỏa đều xuất hiện cũng không đỡ được một chỉ của đối phương.

Nếu Đinh Hạo ở lại chẳng những không thể giết chết còn vùi ác tại đây.

Sự thật chứng minh Đinh Hạo lựa chọn rất chính xác.

Vì khi Đinh Hạo vừa biến mất, ba bóng người đã xuất hiện tại chỗ.

Nếu Đinh Hạo còn do dự thì sẽ bị ba người chặn lại, không thể chạy đi.

Ba người đều là trung niên khoảng ba mươi mấy, mặt trắng râu dài, đẹp trai, khuôn mặt rất giống nhau, chít khăn thư sinh, mặc nho bào thư sinh đơn giản, trông như ba thư sinh du sơn ngoạn thủy.

Trong đó một người dẫn đầu lưng công giò sách màu đỏ, tay cầm một quyển sách. Người bên trái lưng đeo trường kiếm, người bên phải công bàn vẽ, hai tay cầm cọ vẽ.

Nếu ai hiểu biết tin tức nhiều nhìn ba nam nhân trung niên này sẽ kinh kêu.

Ba đại tài quyết chấp pháp giả của chấp háp viện nội viện Thanh Bình học viện!

“Thư”, “Kiếm”, “Họa”!

Tuy tên của ba nam nhân trung niên này tràn ngập thi tình họa ý, cực kỳ văn nhã, nhưng từ ba mươi năm trước bọn họ xuất đạo đến nay nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt, giết người vô tính, phụ trách thanh lý môn hộ, đánh chết đối đầu của Thanh Bình học viện. Mỗi lần ba nam nhân trung niên ra tay đều không thất bại.

- Thư kiếm họa, trăm thiên nhai!

Câu này chính là bình luận của cường giả nhân loại Tuyết Châu tặng cho ba người, nơi bọn họ đi qua gà chó không tha, không có cọng cỏ. Dù đối thủ chạy đến góc bể cũng sẽ bị bọn họ chém giết, có thể nói là hung danh hiển hách.

Họa đứng đầu ba nam nhân trung niên mắt sáng như điện, ánh mắt sắc bén quét bốn phía, lạnh nhạt nói:

- Mới rồi tín hiệu cầu cứu ở đây nhưng chúng ta đến chậm một bước, kẻ địch đã bỏ trốn.

Trên đồng tuyết phía xa tràn ngập vết máu ghê người, hai đệ tử nội môn nằm dưới đất máu thịt bầy nhầy. Nhìn xa hơn có một cái hồ to, nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nằm hôn mê. Lưu Kim Như Ý Tráo quanh thân nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi đã tự động chữa lành, vẫn phát ra ánh sáng vàng nhạt, không có bóng dáng ai khác.

Cảnh tượng như vậy đã nói lên tất cả.

- Là ai? Dám giết đệ tử Thanh Bình học viện ta?

Kiếm nhưng mây. So với Thư thì sát khí trên người Kiếm càng nặng, đôi mắt sáng lóe tia sắc bén sát phạt không tương xứng với cách ăn mặc.

Kiếm như con nhím tùy thời dựng đứng gai nhọn đâm người:

- Vết máu chưa đông lại, đuổi theo, dù truy sát ngàn dặm cũng quyết tìm ra người này!

Kiếm nói rồi lắc người định đuổi theo.

Họa luôn im lặng kiệm lời chột lên tiếng:

- Khoan, cứu người quan trọng hơn.

Họa lắc người ôm nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi nằm trên tuyết.

Năm ngón thon dài trắng trẻo duỗi ra xuyên qua vân nước, bàn tay của Họa dễ dàng xuyên thấu tầng sáng vàng Lưu Kim Như Ý Tráo huyền khí tam giai phủ lên trán Lưu Kim Như Ý Tráo, đưa vào người nàng luồng sáng xanh biếc nhu hòa.

228. Chương 228: Tập Kết, Biểu Tình Của Mọi Người

Nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi có thân phận không nhỏ, nàng tuyệt đối không thể ra ngoài ý muốn. Dù ba nam nhân trung niên này có địa vị hiển hách cũng không dám khinh thường.

Họa lộ biểu tình ngạc nhiên, kêu lên:

- A?

- Như thế nào?

Kiếm, Thư giật mình, hai người rất ít thấy khuôn mặt Họa luôn nắm chắc mọi thứ trong tay lộ biểu tình ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Hạo không nói, ý bảo Thư, Kiếm tự mình cảm nhận.

Kiếm, Thư vội đi tới, xòe tay ra kiểm tra vết thương trên người Lục Tiên Nhi. Hai người lộ biểu tình giật mình, Kiếm và Thư nhìn nhau, biểu tình nghi ngờ.

- Trong người Tiên Nhi có một loại năng lượng phá hư kỳ dị.

- Thật khó hiểu, chưa từng thấy năng lượng như vậy.

- Đúng vậy. Giống lửa không phải lửa, giống băng không phải băng, tương sinh tương khắc, sinh sinh không dứt. Tuy độ mạnh yếu chỉ là cảnh giới võ sĩ cảnh nho nhỏ nhưng nếu bàn về chất lượng phẩm cấp lực lượng thì . . . Hình . . . Trên . . . Trên huyền khí tiên thiên.

Kiếm nói đến cuối thì ngập ngừng.

Bản thân Kiếm khó tin điều mình suy đoán.

- Người nói không sai, đám Tiên Nhi gặp phải kẻ địch không nhỏ, chúng ta không thể sơ sẩy.

- Giờ làm sao đây? Khó thể tưởng tượng lấy thực lực như chúng ta nhưng không thể hóa giải lực lượng này. Chắc chắn Tiên Nhi biết hung thủ là ai, nhưng bây giờ nàng hôn mê . . .

- Mới rồi ta tuần tra bốn phía không thấy gì, có lẽ kẻ địch đã bỏ trốn.

- Chuyện này hơi quái, tạm thời khó biết thực lực kẻ địch cao thấp, rất bí ẩn, không đơn giản như chúng ta nghĩ. Rất có thể là cao thủ tuyệt thế hoặc là đệ tử thế gia của châu khác, võ giả Tuyết Châu không thể nào có lực lượng như vậy. Chúng ta tuyệt đối không được hành động qua loa.

- Đúng vậy. Giờ cần làm nhất là mau chóng cứu Tiên Nhi, nếu lực lượng này tiếp tục lan tràn trong người nàng thì sẽ dần dần hủy diệt hết thầy sinh cơ, chặt đứt căn cơ võ đạo sau đó là mạng sống, hậu quả không thể chịu nổi.

- Quay về học viện đi, xin đệ tử nội môn ra tay cứu người.

- Còn các đệ tử khác thì làm sao?

- Đệ tử khác của học viện đều có cao thủ nội viện tiếp ứng, không sao. Tin tưởng bọn họ rất nhanh sẽ bình an trở về, nhưng mà . . .

Nói đến đây Thư gương mặt nhìn hai đệ tử nội môn thân thể rách nát nằm phía xa, lắc đầu, nói:

- Hai người này không cứu sống được, đi.

Ba nam nhân trung niên hóa thành luồng sáng ôm nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi hôn mê rời đi.

* * *

Đinh Hạo không trốn quá xa.

Đinh Hạo chạy ra khoảng một dặm liền núp dưới ao tuyết sâu ba thước, dùng cách liễm tức Dao Tổ dạy giấu đi hơi thở, không nhúc nhích núp dưới đất.

Chỉ có làmn hư vậy mới trốn khỏi cao thủ Thanh Bình học viện truy sát.

Nếu không thì Đinh Hạo dốc hết công pháp huyền khí ra là dễ bộc lộ hơi thở lực lượng nhất. Đối với các cao thủ võ đạo thì huyền khí dao động tựa như ngọn đuốc trong bóng đêm, rất bắt mắt, dễ bị phát hiện. Một khi Đinh Hạo bị phát hiện thì không còn hy vọng dù là chạy trốn hay đánh.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu cuộn người trong ngực Đinh Hạo.

Từ khi mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nuốt hồn thể cường giả thượng cổ xong nó như uống rượu say, đầu ngất ngây không tỉnh lại. Ngẫu nhiên mèo con màu trắng tai gập đáng yêu rên ư ử hoặc nhúc nhích.

Khiến Đinh Hạo yên tâm là nhịp tim đập của mèo con màu trắng tai gập đáng yêu luôn vững vàng.

Tiếng tim đập thậm chí hơi mạnh quá, thùng thùng như gõ trống. Nghe không như một con mèo mà càng giống trái tim cự long khí huyết thịnh vượng.

Con này . . .

Chắc không phải đang tiến hóa như trong truyền thuyết đi?

Lai lịch của mèo con màu trắng tai gập đáng yêu siêu bí ẩn, Kiếm Tổ, Đạo Tổ không muốn nói nhiều. Đinh Hạo cứ cảm thấy chuyện gì kỳ lạ xảy ra trên người mèo con màu trắng tai gập đáng yêu đều không quái.

Thời gian chậm rãi trôi.

Đinh Hạo cẩn thận núp dưới tuyết hai, ba canh giờ. Đinh Hạo tính thời gian, chắc các cao thủ Thanh Bình học viện đã mang Lục Tiên Nhi rời đi, hắn cẩn thận chui lên.

Vẫn là tuyết bay đầy trời, gió bắc rít gào.

Trong thiên địa một mảnh sương mù, bông tuyết lớn như lông ngỗng.

Bốn phía hoang dã núi rừng, hơi thở đã tính mệnh mông dăng lên, bí ẩn mà nguy hiểm. Thường có tiếng yêu thú, dã thú gầm rống khiến người hoảng loạn.

- Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc, cuối cùng vẫn không thể công phá Lưu Kim Như Ý Tráo của tiểu yêu nữ kia báo thù rửa hận cho Quách đại ca. Nhưng không thể bỏ qua món nợ máu này, sẽ có ngày ta tự mình đến Thanh Bình học viện, dùng đao kiếm trong tay lấy lại công bằng cho Quách đại ca.

Đinh Hạo thầm tiếc nuối nhưng tuyệt đối không nản lòng.

Đinh Hạo cực kỳ nghiêm túc tổng kết điều có được và mất đi trong cuộc chiến, nhìn từ một mặt thì nội tình của hắn vẫn chưa đủ.

- Quân tử báo thù, mười năm không muộn, ta không thể nóng vội.

Lục Tiên Nhi là dòng chính cao tăng Thanh Bình học viện, mang nhiều trọng bảo có thể bảo vệ nàng. Nếu Lục Tiên Nhi núp trong Thanh Bình học viện không ra ngoài thì trong thời gian ngắn Đinh Hạo không làm gì được nàng.

Nhưng trong trận chiến này Đinh Hạo giết mấy đệ tử ký danh ngoại viện của Thanh Bình học viện, sẽ gây rắc rối to. Khi trở về Đinh Hạo cần nhờ lực lượng Vãn Kiếm tông dàn xếp.

May mắn Vãn Kiếm tông, Thanh Bình học viện có nhiều mâu thuẫn, hay giết nhau. Trường hợp đệ tử hạch tâm, nội viện chết nhiều không đếm xuể, cho nên Đinh Hạo giết đệ tử ký danh không phải chuyện khó giải quyết.

Đinh Hạo vừa suy nghĩ vừa chạy nhanh ra vài dặm.

* * *

Không lâu sau, Đinh Hạo tìm đến người trong Vãn Kiếm tông ở nơi lúc trước ước hẹn tập hợp.

Đinh Hạo là đệ tử cuối cùng đến chỗ tập kết.

Các cao thủ Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong, đệ tử ký danh khác đang tụ tập lại mong ngóng, thấy Đinh Hạo trở về thì mừng rỡ, yên lòng.

Biểu tình Lý Lan vui mừng nói:

- Đinh Hạo, người đã về.

Mấy người Lý Tàn Dương, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao cũng sớm xem Đinh Hạo là bằng hữu tốt, biểu tình quan tâm. Lý Tàn Dương hưng phấn vỗ vai Đinh Hạo. Hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao thấy Đinh Hạo không bị thương gì thì trái tim luôn treo cao nay hạ xuống, nhẹ gật đầu với Đinh Hạo.

Thiếu niên đẹp trai Lâm Tín chào Đinh Hạo. Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn đứng bên cạnh Lâm Tín như quỷ đói đầu thai cắn đuôi gà nướng vàng rực, ăn nhồm nhoàm phồng má như dân chạy nạn mấy chục năm chưa ăn thịt.

229. Chương 229: Dư Âm Diên Cuồng

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn vừa nhai vừa chào Đinh Hạo:

- Đinh . . . Sư huynh . . . Đến . . . Rồi . . .

Tuy nhiên vì miệng Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn đầy thức ăn nên không nghe rõ gã nói cái gì.

Đinh Hạo cười đáp lại.

Đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng đứng trong đám người, thấy Đinh Hạo trở về mấy người đó gật đầu nhưng không nhiệt tình bao nhiêu.

Lòng Đinh Hạo máy động, nhớ đến người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lúc ở trong U Minh Quy ảo trận, cẩn thận quan sát Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng giây lát. Đinh Hạo không phát hiện điều gì, thất vọng lắc đầu.

Lư Bằng Phi Thanh Sam Đông Viện đứng bên cạnh ba cao thủ Thất Nghĩa Minh, thấy Đinh Hạo trở về gã không chào hỏi, luôn cúi gầm mặt, không biết gã suy nghĩ điều gì.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng Tử Sam Nam Viện vẫn là biểu tình kiêu ngạo không để ai vào mắt.

Người Cuồng Nhân Lữ Cuồng quần đầy vải trắng thấm máu đỏ, vết thương chưa lành. Tuy Đinh Hạo có an cứu mạng nhưng Cuồng Nhân Lữ Cuồng chỉ nhìn hắn vài cái, nhẹ gật đầu, không nói.

Đinh Hạo không trách móc gì, thấy mọi người còn sống hắn thậm thở phào.

Tuy trong quá trình di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch liên tục xảy ra biến cố ngoài ý muốn, vô số võ giả chết thảm dưới lòng đất nhưng Văn Kiếm tông phái đệ tử ký danh đến rèn luyện không một ai chết đã là may mắn.

Như hai đại tông phái Tinh Vãn tông, Thanh Bình học viện tổn thất thảm trọng.

Tính sơ thì đệ tử chết trong tay Đinh Hạo hơn hai mươi, đều là hạt giống mới tham gia môn phái không lâu, hết yếu trong rèn luyện là đã kích khá lớn với ỉa đại tông môn.

- Ủa? Vương giáo sư đâu?

Đinh Hạo không thấy Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong trong đám người, thậm giật mình. Không lẽ . . .

- Giáo sư chờ người mãi không thấy, lo lắng xảy ra chuyện gì, không muốn cứ đứng chờ, tự mình ra ngoài tìm người.

Lý Lan thấy ngay suy nghĩ trong lòng Đinh Hạo, cười nói:

- Không cần lo, thực lực của Vương giáo sư sâu không lường được, sẽ không ra ngoài ý muốn.

Lý Lan chưa dứt lời thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong búng tay, một luồng kiếm khí rục rờ rạch hư không.

Trên bầu trời vang tiếng xé gió chói tai như đáp lại Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong. Mọi người cảm thấy trước mắt hoa lên, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đã quay về.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đáp xuống đất lập tức nhìn hướng Đinh Hạo.

Ánh mắt Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong sắc bén như điện lộ rõ quan tâm.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới, thấy hắn khỏe mạnh gã mới gật đầu, nói:

- Có câu nói tai họa ở ngàn năm, quả nhiên người còn sống. Ta đã nói tên khốn kiếp ành người sẽ không dễ dàng chết.

Bà nội nó!

Không độc miệng người sẽ chết sao?

Trần Đình Hạo nổi gân xanh, nhưng hắn vẫn cung kính cúi đầu trước Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong hay kéo thù hận, chân thành nói cảm ơn.

Ai đều nhìn ra Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong miệng cứng lòng mềm, không lạnh nhạt như vẻ ngoài.

Lúc trước Đình Hạo chưa về Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong sót ruột hươu ai hết, tự mình đi bốn phía tìm kiếm. Lúc Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong đáp xuống đất, ánh mắt quan tâm không phải giả vờ, đó là lo lắng từ tận đáy lòng. Đình Hạo biết rõ nên làm sao hắn có thể không cảm kích.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, nếu mọi người đã an toàn trở về thì kết thúc rèn luyện, chỗ này không thể ở lâu, bây giờ chúng ta về tông môn.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc, Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong dẫn đầu phát ra khí thể cường đại bảo vệ mọi người đi bên ngoài Tây Nham sơn mạch. Đám người theo sát.

Vì đường lúc trước đến bị băng tuyết phủ trùm nên mọi người đi chậm rất nhiều.

Đến sáng ngày thứ hai đám người mới ra khỏi Tây Nham sơn mạch.

Nhất Kiếm Lăng Trần Liễu Tùy Phong kêu gọi con chim ưng huyền khí khổng lồ kia, rót huyền khí vào. Mấy tiếng kim loại ma sát vang lên, hỏa hoa bắn tung. Huyền Cương Thanh Ưng trưởng to gấp mấy lần, từng thanh trường kiếm khắc mình văn dưới ra như đôi cánh. Huyền Cương Thanh Ưng sống lại, khí thế khiến người sợ hãi lan tràn.

Mọi người leo lên lưng Huyền Cương Thanh Ưng.

Trong tiếng chim ưng hú trong trẻo rách phá bầu trời, Huyền Cương Thanh Ưng khổng lồ bay lên cao.

* * *

Khi mọi người quay về Vãn Kiếm tông đã qua ba ngày.

Di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch biến dị khiến chín tông môn nhân loại Tuyết Châu thậm chí là thể lực yêu tộc chú ý. Các đại thể lực hoặc minh hoặc ám điều tra, đặc biệt là tin tức lộ ra từ tán tu may mắn sống sót, các đệ tử đại môn phái khiến nhiều cường giả thế hệ trước thâm giết mình.

Nhiều người hiểu rằng di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch không đơn giản như ban đầu họ nghĩ.

Thần đồng Mục Thiên Dương công phá cấm chế chỉ là một khu vực bình thường nhất, bên trong còn có nhiều bí mật chưa bị khám phá.

Ít nhất theo tin tức hiện có thì bên trong còn cường giả thời đại thượng cổ sống âm thầm khổng chế di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch, đây đúng là tin tức chấn động.

Trong phút chốc gió nổi mây phun, vô số cường giả Tuyết Châu tụ tập tại Tây Nham sơn mạch.

Trong sơn môn Vãn Kiếm tông, các đệ tử ký danh trải qua biến dị như Đình Hạo bị mấy chục trưởng lão cao tầng tông môn tự mình triệu kiến, hỏi kỹ càng điều bọn họ nghe, thấy được, muốn tìm kiếm dấu vết manh mối.

Thậm chí những tán tu còn sống cũng bị cao thủ các phái hỏi han.

Chương môn Lý Kiếm Ý của Vãn Kiếm tông cố ý kêu Đình Hạo đến, gã mơ hồ thấy trên người thiếu niên này có bí mật gì đó nên muốn hỏi toàn quá trình.

Dĩ nhiên Đinh Hạo sẽ không kể chuyện hẩn xử lý hồn thể cường giả thượng cổ, được hai năng lượng tinh hoa uẩn thần địa mạch. Đinh Hạo không nói vì chuyện Quách Nộ nổi khùng gần như giết sạch đệ tử ký danh của Thanh Bình học viện.

Đinh Hạo chọn lọc nói chuyện thời kỳ đầu trong Quy U Minh ảo trận, giống như những người khác đã kể, chẳng có một chút sơ hở.

Cuối cùng Văn Kiếm tông bỏ mặc chuyện này.

Trong đoạn thời gian sau có nhiều cường giả ôm lòng may mắn đi Tây Nham sơn mạch cầu may.

Bọn họ lật tung đất đai ở đó.

Di tích thượng cổ tông môn sụp xuống bị hoàn chỉnh khai quật ra, tiếc rằng bọn họ tốn nhiều công sức nhưng không được gì.

Khiến các cường giả phát điên bên dưới di tích thượng cổ sụp đổ phát hiện cung điện, cảnh tượng kỳ lạ, bao gồm uẩn thần địa mạch đã khô cạn. Xem thời gian thì uẩn thần địa mạch khô cạn chính là lúc di tích thượng cổ tông môn biến dị không lâu.

230. Chương 230: Dư Âm Diên Cuồng

Vô số người đắm ngực giậm chân, rất hối hận đã bỏ qua cơ duyên lần này.

Trừ điều đó ra, các cường giả mong đợi kho báu di tích thật sự không hề có, dù họ đã đào ba thước nhưng trong phế tích không có thứ gì đáng giá.

Khiến mọi người thất vọng hơn là cường giả thượng cổ trong truyền thuyết, vô cùng bí ẩn ở sau lưng không chế tất cả như tan trong không khí, chẳng có dấu vết.

Các tin đồn truyền ra.

Có người nói cường giả thượng cổ bí ẩn này đã hoàn thành mục đích, mang theo kho báu di tích thượng cổ rời đi.

Cs người nói chính là cường giả thượng cổ bí ẩn cắt đứt uẩn thần địa mạch, hấp thu lực lượng tinh hoa mới khiến địa mạch khô kiệt.

Có người nói là cường giả thượng cổ bí ẩn lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, xung đột với hai uẩn thần địa mạch, đồng quy vua tận nên mới khiến di tích thượng cổ biến dị và sụp đổ.

Theo thời gian trôi qua, mọi người dần giảm bớt chú ý di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch, cuối cùng lãng quên.

Đối với Đinh Hạo thì đây mới là kết cuộc hoàn mỹ.

Không ai ngờ bố cục mấy vạn năm cuối cùng thành quả bị Đinh Hạo lấy đi, không ai nghi ngờ lực lượng tinh hoa tạo hóa hai uẩn thần địa mạch bị một đệ tử ký danh nho nhỏ chiếm lấy.

Thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện có được kho báu so với thứ Đinh Hạo lấy được thì chẳng đáng là gì.

Không chỉ có một tin tức tốt.

Thanh Bình học viện truyền tin nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi bị cường giả bí ẩn tập kích, bị thương nặng. Dù cường giả đẳng cấp Võ Hoàng cảnh của Thanh Bình học viện ra tay nhưng không thể trừ đi lực lượng bí ẩn rất quái dị trong người nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi.

Cho nên thiếu nữ điêu ngoa, độc ác nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi rơi vào hôn mê, không ai biết lúc nào nàng sẽ tỉnh lại.

Bởi vì các đệ tử ký danh khác của Thanh Bình học viện đi theo nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi không ai sống sót, đều chết trong Tây Nham sơn mạch. Vậy nên hôm đó đoàn người đã gặp kẻ địch như thế nào, là ai xuống tay, với lực lượng như Thanh Bình học viện cũng không thể điều tra ra.

Cơn giận của Thanh Bình học viện trở thành trò cười cho toàn Tuyết Châu rồi lại không biết làm sao.

Đến cuối cùng sự việc thành vụ án bí ẩn.

Ngay cả ông trời cũng giúp Đinh Hạo, tuyết lớn che giấu tất cả dấu vết, manh mối. Nếu sự thật bị lộ ra thì Đinh Hạo sẽ gặp rắc rối to.

* * *

Sau khi các đệ tử ký danh trở về Vãn Kiếm tông, sinh hoạt như cũ.

Các đệ tử ký danh có được các loại vật phẩm trong di tích thượng cổ trừ mỗi người giữ lại hai cái mình thích nhất ra, những thứ khác bị yêu cầu nộp lên tông môn. Tất nhiên sẽ không nộp miễn phí, tính theo độ quý hiếm của vật phẩm có thể đổi số điểm cống hiến ôn phái nhất định.

Đinh Hạo sở được mấy thạch khí huyền binh trong thương khố không gian nửa ngưng tụ.

Đinh Hạo chọn một đôi đao, kiếm giữ gìn tốt nhất, còn lại hơn mười cái nộp hết lên tông môn, đổi được bốn ngàn năm trăm điểm cống hiến ôn phái.

Đối với Đinh Hạo là thu hoạch to lớn.

Bởi vì điểm cống hiến ôn phái có thể lấy vô số kỳ trân trong kho vũ khí tông môn, quý giá hơn cả huyền tinh thạch.

Bất cứ đệ tử Vãn Kiếm tông nào đều có thể dùng điểm cống hiến ôn phái đổi lấy huyền tinh thạch, huyền công bí tịch, đan

Dược, áo giáp, vũ khí, các loại tài nguyên tu luyện, thậm chí thanh toán điểm cống hiến ôn phái để thuê mình văn đoàn tạo sư trong tông môn, đặc biệt chế tạo vũ khí, áo giáp ình. Có thể thuê cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh trong tông môn chuyên môn chỉ đạo mình tu luyện võ đạo trong thời gian ngắn.

Nói đơn giản là điểm cống hiến ôn phái hầu như thực hiện mọi nguyện vọng của người.

Đồn rằng chỉ cần người thanh toán đủ nhiều điểm cống hiến ôn phái thì thậm chí khiến chưởng môn Lý Kiếm Ý tự mình chỉ điểm.

Bởi vì điểm cống hiến ôn phái đại biểu ột người cống hiến cho Vãn Kiếm tông, người càng cống hiến nhiều thì được đến càng nhiều. Những người làm ra cống hiến lớn cho Vãn Kiếm tông xứng đáng được tông môn đáp lại và tôn kính.

Trừ Đinh Hạo ra, đám người Lý Lan, Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyết Phong, Mã Nhất Phi cũng lấy thạch khí huyền khí đổi điểm cống hiến ôn phái ở mức nhất định, số lượng ngang ngửa với Đinh Hạo.

Chỉ có Lư Bằng Phi là khổ.

Lư Bằng Phi chỉ được có một thạch kiếm tàn phẩm nhất, gã tiếc không chịu nộp ôn phái nên không vớt được điểm cống hiến ôn phái.

Các đệ tử ký danh, giáo viên rèn luyện cũng được thu hoạch không nhỏ.

Đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Võ si Trần Thắng đều có cơ duyên.

Nhưng bên trong nghịch thiên nhất vẫn là Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn bị vô số người nguyện rửa nên trúng sét đánh.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn thích ăn đùi gà, một mình được mấy trăm huyền khí tác dụng khác nhau, còn được mấy chục bí tịch thượng cổ tông môn. Cộng lại Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn đổi được bảy vạn điểm cống hiến ôn phái, giàu đến nỗi không ai theo kịp.

Rất nhiều trưởng lão tông môn vất vả khổ cực dốc sức làm mấy trăm năm cũng bị Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn trong một đêm vượt qua, bọn họ khóc không ra nước mắt.

Quá trình Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn có được báu vật, bí tịch làm người nghe muốn ngủ mà phân thân gã.

Nghe nói hôm đó khi biến dị xảy ra, những người khác bị truyền tống đến các loại không gian giết nhau, gặp nguy hiểm vô cùng, suýt mất mạng, liều mạng lắm mới được đến chút đỉnh báu vật. Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn thì bị ánh sáng bí ẩn đưa vào một kho vũ khí không gian chưa bị phát hiện, chẳng những không gặp nguy hiểm ngược lại báu vật bên trong đều vào túi gã.

Cuối cùng khi Đinh Hạo không chế ảo trận truyền tống những người khác đi ra Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn cũng ra theo.

Quá nghịch thiên!

Khiến người hận ngứa răng!

Tên mập này là con riêng của thần linh nào đó đúng không?

Đinh Hạo nghe đồn cũng hâm mộ, ghen tỵ Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn.

Nhưng Đinh Hạo nghĩ lại có được cực âm ngục bằng chí tinh, cực dương thiên hỏa chí tinh quý giá hơn xa Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn.

Dù sao thiên tài địa bảo như vậy chỉ ngộ chứ không thể cầu, dù có nhiều điểm cống hiến ôn phái cung không đổi được. Tính ra thì hình như Đinh Hạo may mắn hơn Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn.

* * *

Thời gian trôi qua.

Dư âm di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch biến dị dần biến mất trong Vãn Kiếm tông.

Trừ những cường giả cao tầng còn ôm may mắn ra, các đệ tử ký danh năm viện tập trung vào tu luyện gian khổ, căng thẳng.

Sau khi Đinh Hạo trở về Vãn Kiếm tông luôn biểu hiện điệu thấp.

231. Chương 231: Đinh Hạo Lên Kế Hoạch

Trừ vì thạch khí huyền binh khiến mọi người hâm mộ, ghen tỵ ra, Đinh Hạo im lặng hơn trước. Mỗi ngày Đinh Hạo đến lớp đều đều, vẫn cùng các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất giao lưu tâm đắc tu luyện, đúng hạn bị Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong lôi đi đánh.

Mỗi ngày sáng sớm Đinh Hạo đi khu chứa rác dạy võ công cho đám trẻ em xóm nghèo.

Lão nhân Thiên Xu gian thương tuy hơi xấu xa, keo kiệt nhưng rất nghiêm túc với chuyện này, sửa sang sân nhỏ Vô địch Huyền Vũ học viện ngay gần. Nơi này có sáu, bảy mươi đứa trẻ tuổi khác nhau tu luyện. Sáng sớm Đinh Hạo đến giảng bài nhìn các đôi mắt khát vọng, vùng vẫy vận mệnh khiến Đinh Hạo cảm giác sự cố gắng, gian khổ ngày xưa.

Biểu tình cảm kính, tôn kính trên mặt phụ mẫu đám trẻ khiến Đinh Hạo thấy thành tựu.

Mặc dù muốn giữ tiểu học viện này cần có tiền, là gánh nặng không nhỏ cho Đinh Hạo nhưng hắn không chùn tay trả tiền.

Đương nhiên có chuyện thú vị khác.

Từ ngày đầu tiên Đinh Hạo quay về Vắn Kiếm tông, mỗi ngày cơm trưa và cơm tối tiểu tiên nữ xinh đẹp của Hồng Sam Tây Viện Lý Y Nhược sẽ mang đến ‘bữa cơm tình yêu’ tự mình nấu trước bao ánh mắt náo lòng của đám nam đệ tử kỳ danh, cùng Đinh Hạo ăn cơm.

Đinh Hạo khổ không nói nên lời.

Đinh Hạo nghĩ rằng theo thời gian trôi qua tài nấu ăn của Lý Y Nhược sẽ khá hơn trước, ai ngờ ngược lại ngày càng kém. Nếu nói ban đầu thứ Lý Y Nhược nấu miễn cưỡng hình dung là nhạt như nước ốc thì hai ngày nay Đinh Hạo cảm giác đang ăn kịch độc hoàng liên.

Tuy nhiên Đinh Hạo nhìn ra được mỗi ngày Lý Y Nhược hết sức cố gắng nấu ăn.

Gia vị kinh thiên động địa thì . . .

Hừm, bởi vì dùng một số thảo dược quý báu kích phát huyền khí, huyết khí trong người võ giả, tăng tốc độ tu luyện nhưng cách nấu không giỏi mới như vậy.

Mặc dù vị đắng chút nhưng hiệu quả rất thần kỳ.

Mỗi lần Đinh Hạo mặt không đổi sắc ăn hết thức ăn thì Lý Y Nhược sẽ cười rất vui vẻ, ngọt ngào cười với hắn. Lý Y Nhược không nói gì thêm, dọn dẹp rồi rời đi.

Lý Y Nhược biết ba năm sau Đinh Hạo phải đối mặt kẻ thù như thế nào, vậy nên nàng chưa bao giờ làm chậm trễ thời gian của hắn.

Sau này trong cơm xá Thanh Sam Đông Viện luôn có phong cảnh đặc biệt trên.

Một đôi trai đẹp gái xinh ngồi cùng một chỗ. Lý Y Nhược tuyệt đẹp, Đinh Hạo tuấn tú tiêu sái ngồi chung với nhau thành không khí đặc biệt, như đôi tình nhân trong thần thoại, nhìn xa cũng rất mát mắt.

* * *

Thời gian trôi qua, chỉ còn năm, sáu ngày là tới lúc đại tái năm viện lần hai.

Đinh Hạo nhớ kỹ lời trăng trối của Quách Nộ trước khi chết.

Mấy ngày nay Đinh Hạo tính ngày, lên kế hoạch kinh người.

Hôm nay sau khi xong tiết linh thảo, mỹ nữ ngự tỷ giáo viên Tây Môn Thiên Tuyết lại một mình kêu Đinh Hạo đi.

- Ta đã giao phương thuốc Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ lên tông môn, các vị trưởng lão Linh Thảo Đường rất rung động, xếp phương thuốc này vào điển tàng kho vũ khí đặc cấp của tông môn. Các trưởng lão trác nghiệm nhiều lần, công nhận quan điểm của ngươi. Toàn Tuyết Châu chỉ dựa vào thành phẩm Dẫn Khí Đan tuyệt đối sẽ không có ai làm ra phương thuốc nguyên vẹn, cho nên ra lệnh Linh Thảo Đường luyện chế số lượng nhiều. Trưởng lão tông môn cũng đồng ý yêu cầu ngươi hy vọng Thiên Thượng Nhân Gian được quyền tiêu thụ.

Tây Môn Thiên Tuyết chậm rãi đi trên thềm đá phủ băng tuyết, cây tùng bách có sắc xanh cổ kính. Tây Môn Thiên Tuyết đi sóng vai bên Đinh Hạo, từ tốn nói.

Tuyết Châu đã bắt đầu mùa đông giá rét dài dặc.

Tây Môn Thiên Tuyết mặc áo choàng tím nhạt, vạt áo rộng thùng thịch không khiến nàng có vẻ mập mà càng tôn lên thân hình mỹ nữ ngự tỷ, đường cong ẩn hiện khiến người ta mơ màng kiêu diễm.

Áo choàng lông màu tím đội lên đầu, gò má trơn nhẵn hơi ửng hồng. Khi Tây Môn Thiên Tuyết nói chuyện phần mùi thơm kèm theo đoàn khí trắng, bây giờ nàng cho người cảm giác như tinh linh màu tím trong thế giới tuyết.

- Ha ha ha ha ha ha! Đây là tin tốt, vậy thì kế hoạch phát tài của chúng ta thuận lợi tiến hành rồi.

Đinh Hạo cười nịnh hót:

- Chắc Tây Môn giáo sư cũng tốn nhiều công sức mới thuyết phục được các trưởng lão Linh Thảo Đường cố chấp.

Tây Môn Thiên Tuyết vừa đi vừa lạnh nhạt nói:

- Người đừng nghĩ trưởng lão tông môn là ngoan cố cứng đầu cổ hủ, bọn họ đồng ý làm chuyện gì có lợi với tông môn. Chủ yếu là người cung cấp phương thuốc đan dược thật sự hoàn mỹ, có cống hiến không thể đo lường cho Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo gật đầu.

Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ tuy chỉ là đan dược cấp thấp nhưng ý nghĩa rất quan trọng.

Dẫn Khí Đan tăng lớn xác suất thành công cho đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông dẫn khí, nghĩa là Vãn Kiếm tông có thể khuếch đại quy mô tuyển nhận đệ tử, tăng nhanh số lượng đệ tử cơ bản, khiến đệ tử cơ bản tăng tiến tốc độ tu luyện. Bởi vì một môn phái cường đại trừ nhiều cao thủ chống đỡ ra còn cần các đệ tử cấp thấp.

Ngoài ra một mình Vãn Kiếm tông nắm giữ phương thuốc Dẫn Khí Đan hoàn mỹ có thể lũng đoạn nguyên Tuyết Châu, giao dịch bên ngoài. Dẫn Khí Đan như cây đề tiền không ngừng kiếm tiền.

Tây Môn Thiên Tuyết thở ra khói trắng, bình tĩnh nói:

- Bởi vì cống hiến phương thuốc nên trưởng lão chưởng tọa Linh Thảo Đường ban cho bốn ngàn điểm cống hiến ôn phái, thứ này vốn thuộc về người. Mặc dù ta không thể chuyển điểm cống hiến ôn phái cho người nhưng sau này nếu người muốn dùng điểm cống hiến ôn phái đổi thưởng thì ta sẽ thanh toán giúp.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thiên Tuyết giáo sư nói gì xa lạ vậy? Quan hệ của chúng ta còn cần phân chia rõ ràng vậy sao?

Không biết Tây Môn Thiên Tuyết nghĩ đến điều gì, mặt càng đỏ, cắn răng nói:

- Chúng ta . . . Chúng ta có quan hệ gì?

Đinh Hạo mỉm cười nhìn trời, đổi đề tài:

- Thời gian còn sớm, hay chúng ta đi Thiên Thượng Nhân Gian ở khu thương mại nhìn xem? Tây Môn giáo sư xem như một trong các chủ nhân của nó, nên đi tuần tra.

- Ta . . . Ta không đi được không?

Tây Môn Thiên Tuyết ngân ngữ, nàng không quá thích không khí trong Thiên Thượng Nhân Gian người đông như mắc cửi, ồn ào náo nhiệt.

232. Chương 232: Tán Dóc

- Nhất định phải đi, cũng để cho đám tiểu nhị biết chủ nhân của bọn họ là ai. Nếu Thiên Tuyết giáo sư không thích thì sau này ít đi.

Đinh Hạo cười kéo tay áo mỹ nữ ngự tỷ Tây Môn Thiên Tuyết đi hướng Thiên Thượng Nhân Gian.

Tây Môn Thiên Tuyết giaoat mình, bắt đắ dĩ lắ đầu, mặc cho Đinh Hạo lôi kéo đi theo sau hắ.

* * *

Thiên Thượng Nhân Gian.

Đây là cửa hàng thành lập mới nhất trong Thiên Thượng Nhân Gian bậc ba Vãn Kiếm tông.

Trước đó Thiên Thượng Nhân Gian là Thiên Lý Lâu bị đoàn thể đệ tử nội môn Đoạn Thiên Lý bá chiếm, hoành hành khắp nơi, khối u tai họa toàn Thiên Thượng Nhân Gian, nhiều người giận mà không dám nói gì.

Nhưng không lâu về trước Thiên Lý Lâu chọc phải cái đình cùm.

Bởi vì đám người Thiên Lý Lâu ép mua thứ đệ tử ký danh có được trong rèn luyện đánh bị thương mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, chọc giận tiểu thiên tài Đinh Hạo mới nổi gần đây trong các đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo một người một kiếm đánh sụp Thiên Lý Lâu, hủy diệt đoàn thể kiêu căng bá đạo.

Chuyện này từng là đề tài hấp dẫn nhiều người trong khu thương mại bàn luận, mọi người đều vỗ tay mừng Thiên Lý Lâu sụp đổ. Danh tiếng Đinh Hạo nổi hơn các đệ tử ký danh năm viện đông, tây, nam, bắc, trung khác truyền ra từ khu vực đặc biệt nhất trong Vãn Kiếm tông, khu thương mại.

Đám người Đoạn Thiên Lý tan tác khiến Thiên Lý Lâu cây đổ bầy khỉ tan.

Thiên Lý Lâu trống.

Cửa hàng trong khu thương mại đắt như tôm tươi.

Bình thường chờ mấy chục năm cũng chưa chắc có một cửa hàng trống, trong phút chốc nhiều thương nhân có đầu óc buôn bán, thế lực các nơi muốn mua cửa hàng có vị trí rất hoàn mỹ này.

Nhưng mọi người tranh qua tranh lại, dùng đủ chiêu trò cuối cùng bị một thương nhân bí ẩn vung tiền như rác chiếm cục thịt mỡ làm người ta hâm mộ, ghen tỵ.

Thế là Thiên Thượng Nhân Gian thay cho Thiên Lý Lâu đứng sừng sững ở khu phồn hoa nhất khu thương mại.

Đã là hoàng hôn.

Trên bầu trời rơi tuyết trắng, ánh nắng mùa đông lạnh lẽo rơi xuống đất khiến khu thương mại náo nhiệt cả ngày tăng phần nhau hòa hiếm gặp.

- Nghe nói không? Nghe đồn có một tiểu thiên tài tuyệt thế tên là Tây Môn Thiên Tuyết điều chế ra Dẫn Khí Đan hoàn mỹ, sau khi dùng không bị tác dụng phụ gì, có thể trăm phần trăm thành công dẫn khí, đã được các đại sư đan đạo Linh Thảo Đường kiểm nghiệm.

- Ta có nghe nói chuyện này, tuy hơi khó tin nhưng truyền từ Linh Thảo Đường chắc không phải giả.

- Đúng vậy. Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ, đúng là quá khó tin. Ngay cả Trần Nam Triều địa sư đan vương Tuyết Châu đều bó tay trước bài toán khó vậy mà bị một đệ tử hậu bối phá giải.

- Tây Môn Thiên Tuyết có lai lịch gì mà yêu nghiệt quá vậy?

- Vãn Kiếm tông sắp nổi dậy rồi, trước trước kia có một Đinh Hạo giờ ra một Tây Môn Thiên Tuyết, đều là đẳng cấp yêu nghiệt. Thiên tài lớp lớp, đây là điềm báo cả tông môn đi lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Chuyện tốt, Vãn Kiếm tông hưng thịnh thì là việc siêu tốt với thương đoàn chúng ta. Khi đó nhờ vào thế lực Vãn Kiếm tông địa vị của chúng ta cũng nước lên thì thuyền lên, có thể mở rộng đến thành trấn, nơi nhân loại cư ngụ trong Tuyết Châu.

- Ủm! Phải tìm cách trèo lên hai cây cao Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết. Trước giờ ta không nhìn lầm, mọi người không tin thì chờ xem. Tuy bây giờ hai người vẫn là đệ tử cơ bản nhưng sớm muộn gì sẽ trở thành trụ cột vững vàng của toàn Vãn Kiếm tông!

- Ha ha ha ha ha ha! Trương chương quỹ, chuyện này người mù đều nhìn ra được, không cần người nói.

- Nhưng bây giờ ta càng để ý quyền tiêu thụ Dẫn Khí Đan, đám người chúng ta có lấy được không? Chắc chắc, nếu được quyền sở hữu thì giàu to, ngồi trên núi vàng núi bạc.

Trong khu thương mại lúc này buôn bán hơi hẻo lánh, chường quầy, tiểu nhị vài cửa hàng ngồi trước thư giãn sau một ngày bận rộn, trò chuyện với nhau. Cùng là người trong nghề, ngày thường rất quen thuộc nhau. Như thường khi mọi người bắc ghế quây một vòng, trò chuyện.

Hai ngày nay lời đồn liên quan đến Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ như tiếng sấm giữa trời xanh nhanh chóng chiếm vị trí đề tài hấp dẫn nhất thay vì Thiên Thượng Nhân Gian thành lập.

Chính lúc này, hướng Thiên Thượng Nhân Gian phía xa có tiếng ồn ào xen lẫn tiếng chửi mắng, kêu gào, khiến nhiều người chú ý.

- A? Lại có người đi Thiên Thượng Nhân Gian gây sự?

- Chắc là đám Tôn Lượng kiêu căng ngang ngược, đây là lần thứ mười sáu ngày đúng không? Mỗi ngày đi tới cửa Thiên Thượng Nhân Gian gây sự rõ ràng là không cho người ta làm ăn, thật quá đáng.

- Huynh đệ Tôn Lượng, Tôn Tân không phải thứ tốt lành gì, trước kia đã thêm thường vị trí Thiên Lý Lâu. Bọn chúng không dám giành với đám người Đoạn Thiên Lý, bây giờ Thiên Lý Lâu đổi thành Thiên Thượng Nhân Gian, lão bản sau lưng đổi thành thương đoàn họ Vương nên mới sốt ruột nhảy ra gây sự.

- Hai tên đó ỷ vào biểu ca là đệ tử nội môn lại được trưởng lão trong tông môn ưu ái, cáo mượn oai hùm khắp khu thương mại, làm xằng làm bậy. Hừ, ta thấy rồi sẽ có ngày báo ứng Thiên Lý Lâu bị hủy diệt sẽ rơi trên đầu bọn họ.

- Sợ là khó, hai tên đó rất gian, toàn bắt nạt kẻ yếu, sẽ không trêu vào nhân vật như Đinh Hạo.

Đám người ngồi trước cửa thở dài, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Trong khu thương mại Vấn Kiếm tông trừ cạnh tranh buôn bán kịch liệt ra các loại quy tắc ngầm, thế lực ngầm hay so kè với nhau. Mặc dù Vấn Hình đường của Vấn Kiếm tông đã đặt ra nhiều quy tắc, mỗi thương đoàn tại đây đều có thực lực nhưng vẫn thường xảy ra chuyện quần thể yếu chịu thiệt.

Ví dụ như huynh đệ Tôn Lượng, Tôn Tân chỉ là hai tiểu nhị trong khu thương mại, sau này bởi vì biểu ca của bọn họ cá chép vượt long môn trở thành đệ tử nội môn Vấn Kiếm tông, lại được một vị trưởng lão nội môn ưu ái thế là biến hình xây dựng thương đoàn ình lên cao vèo vèo. Huynh đệ Tôn Lượng ỷ vào thế lực biểu ca cá chép vượt long môn thường xuyên lưng đoạn thị trường khu thương mại, là ác bá trong này.

Khi mọi người nói chuyện đều bắt đầu dĩ lắc đầu, thấy tiếc và tội nghiệp lão bản Thiên Thượng Nhân Gian. Bị hai ác bá Tôn Lượng vô sỉ quấy rối, chắc không lâu sau Thiên Thượng Nhân Gian sẽ đóng cửa, phá sản.

Chính lúc này . . .

Một đôi thiếu niên thiếu nữ bắt mắt thân mật như người yêu, nhỏ giọng nói chuyện sóng vai chậm rãi đi trên đường. Một đôi trai tài gái sắc hấp dẫn ánh mắt nhiều người.

233. Chương 233: Đạp Tiệm Gian Dối Này Cho Ta

Nam nhân khoảng mười bốn, lăm tuổi, thân cao thon dài, tóc đen như suối, vai rộng eo thon, phong thái như ngọc. Nam nhân mặc áo xanh, mặt như quan ngọc, mặt mày tuấn tú, mày kiếm xéo vào thái dương, khóe môi cong lên cười thân thiết. Nam nhân toát ra sự tự tin nắm giữ mọi thứ khiến người khâm phục.

Nữ nhân mặc váy bông màu tím nhạt, áo choàng tím, yểu điệu thục nữ như đoá mai nở, thanh nhã tú mỹ, diễm tình dịu dàng. Tóc huyền tản ra bên mép áo choàng như gấm vóc, ánh nắng chiếu xuống toát ra hơi thở thần thánh không thể khinh nhờn, đẹp mộng ảo.

- Đây là . . .

Trong đám người, chưởng quầy trẻ Diệp Thần của Tụ Bảo trai mắt sáng ngời, kích động đứng bật dậy, gã nhận ra thân phận thiếu niên tuần tú kia.

Chưởng quầy, tiểu nhị khác đều có mắt sắc, thấy thế ngẩn người thoáng chốc đứng dậy, nhận ra thân phận của thiếu niên đó.

Nói đùa, bây giờ khu thương mại cấp thấp có ai không nhận ra tiểu gia này?

* * *

Trước cửa đại đường Thiên Thượng Nhân Gian.

Lệnh Hồ Doanh Doanh tức giận tròn to mắt nói:

- Cái này không phải Diệp Cương kiếm tiệm chúng ta bán ra, các người thật là . . . Cố tình gây sự!

- Phi, cô nương kia, đừng nói nhảm nhiều. Hôm qua đại gia ta đến chỗ các người mua Diệp Cương kiếm, không lẽ sẽ nói oan cho các người?

Một nam nhân vạm vỡ mặt dữ tợn, để râu dựng đứng như cương châm cười nhạt.

- Đúng vậy. Cô nương kia, hôm qua ta chính mắt thấy nàng bán Diệp Cương kiếm cho vị huynh đệ này, không lẽ muốn chối?

- Thiên Thượng Nhân Gian các người làm ăn như vậy sao? Lấy đồ dỏm gian lận lừa gạt, ông trời khó tha, rút khỏi khu thương mại đi!

- Đúng rồi, gian thương rút ra khu thương mại!

Sau lưng nam nhân vạm vỡ có mấy chục tên côn đồ đi theo đốt lửa thổi gió. Vài người đứng xem không rõ chuyện cũng hò reo, tình cảm quần chúng bị người cố ý kích động, thế cục dần mất khống chế. Mọi người chen chúc vào cửa hàng.

Lệnh Hồ Doanh Doanh uất ức hốc mắt ửng đỏ:

- Người . . . Các người nói nhảm, không có chuyện đó, các người . . .

Thiếu nữ yếu đuối đối diện một đám người vạm vỡ ngang ngược thấy hơi run, nhưng nàng vẫn cắn răng giải thích với người xung quanh.

- Xin mọi người đừng nghe bọn họ, Thiên Thượng Nhân Gian chúng ta chưa từng bán Diệp Cương kiếm loại này, nếu không tin thì mọi người hãy vào cửa hàng xem.

- Đàn bà thối, người còn cãi?

Nam nhân vạm vỡ tức giận quát:

- Lão tử nói mau ở đây là tại đây, mua ở chỗ này!

Nam nhân vạm vỡ xoay người, vung tay, nhe răng cười nói:

- Các huynh đệ, đập cho ta. Thiên Thượng Nhân Gian chó chết gì đó dám lừa Tôn Lượng ta, hôm nay không cho lão tử giải thích thì đập phá tiệm gian dối này!

* * *

- Thiên Xu lão sư, Đinh Hạo ca ca kêu chúng ta mau đồ cho học viện bây giờ đã mau đủ rồi tại sao chúng ta chưa trở về?

Ny Tử và Hoan Hoan, hai cô bé đi theo bên cạnh lão nhân xấu xa Thiên Xu gian thương, ánh mắt tò mò nhìn xung quanh.

Ny Tử và Hoan Hoan sống trong khu bản dân, đây là lần đầu tiên bọn họ đến khu thương mại phồn hoa. Thế giới bên ngoài rực rỡ khiến hai cô bé Ny Tử và Hoan Hoan mở rộng tầm mắt, thấy không kịp nhìn.

Tất cả đều nhờ Đinh Hạo ca ca mang đến.

Nếu không có Đình Hạo thì có lẽ Ny Tử và Hoan Hoan vĩnh viễn ở trong xóm nghèo, mỗi ngày làm bạn bên đồng rác, lớn lên gả cho nam nhân bình thường, thành công cụ sinh con dưỡng cái, sống nghèo khổ. Mỗi ngày sẽ căng thẳng thần kinh, mặc người đánh chửi, suốt đời không có duyên đi dạo trong khu thương mại sạch sẽ, xinh đẹp như vậy.

Quan trọng nhất là Đình Hạo ca ca cho Ny Tử và Hoan Hoan cơ hội thay đổi vận mệnh.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư xoay tròn mắt gian tà liếc mỗi cửa hàng, quây ven đường, biểu tình xấu xa cười nói:

- Hi hi, khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, không đi dạo sao được? Như thế nào? Hai nha đầu không thích chỗ này sao?

- Không phải, chỗ này thật đẹp, lại sạch sẽ, nhiều người, ta rất thích nơi này.

- Đúng vậy. Không khí cũng thơm, không như khu bần dân khắp nơi đầy mùi hôi. Oa, chỗ này có nhiều thứ vui thật.

Ny Tử và Hoan Hoan mắt lộ tia hâm mộ nhìn đám người đi qua lại mặc quần áo, áo giáp sạch đẹp. Ny Tử và Hoan Hoan lại nhìn người mặc vải thô đầy miếng vá, đi trên đường cái rộng rãi khu thương mại, thật giống như nằm mơ.

Đối với Ny Tử và Hoan Hoan, so sánh xóm nghèo bọn họ sinh ra và lớn lên thì khu thương mại sạch sẽ, sáng sủa tựa như thiên đường.

- Nếu tốt như vậy thì tại sao sốt ruột đi về?

Lão nhân xấu xa Thiên Xu gian thương không biết trong bụng nghĩ gì, dắt hai cô bé Ny Tử và Hoan Hoan chậm rãi đi lướt qua mỗi cửa hàng, quây ven đường, nhìn như không có mục đích, giết thời gian.

- Cần quay về tu luyện.

Ny Tử và Hoan Hoan đồng thanh kêu lên:

- Đình Hạo ca ca nói chịu khổ trong mới là người trên người. Chúng ta muốn thay đổi xuất thân, vận mệnh của mình thì cần cố gắng hơn người ta gấp ngàn vạn lần.

- Các người trúng độc của tên mặt trắng Đình Hạo rồi, quá sâu.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu gian thương hậm hực gật đầu, nói:

- Sùng bái hần như vậy sao? Xem mỗi câu hần nói như lời thánh, quả thực là bị tẩy não.

Ny Tử và Hoan Hoan tiếp tục đồng thanh kêu lên:

- Những gì Đình Hạo ca ca nói toàn là tốt cho chúng ta.

Trong lời nói của hai cô bé không chút che giấu tôn sùng Đình Hạo cuồng nhiệt.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu gian thương:

- . . .

- Được rồi, phục hai đứa.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu gian thương lộ biểu tình các ngươi thắng, nghiêng răng nói:

- Mua thêm mấy món nữa rồi về, yên tâm, sẽ không chậm trễ thời gian các ngươi tu luyện. A, bên kia có trò hay xem. Ha ha ha ha ha ha! Rất cuộc có thể góp vui. Đi, chúng ta đi xem.

Mắt lão nhân xấu xa Thiên Xu gian thương sáng lên nhìn đám người tụ tập quanh Thiên Thượng Nhân Gian, kéo hai cô bé Ny Tử và Hoan Hoan chạy tới.

* * *

- Rất cuộc các ngươi muốn giải thích cái gì?

Cửa chính sảnh Thiên Thượng Nhân Gian.

Lệnh Hồ Doanh Doanh thấy tình hình ngày càng tệ, nhiều người không biết sự thật tụ tập lại, không khí bị kích động biến nóng nảy. Lệnh Hồ Doanh Doanh lựa chọn nhún nhường, lau giọt lệ vương khóe mắt, cắn răng hỏi.

Giờ phút này, Lệnh Hồ Doanh Doanh bề ngoài yếu đuối nhìn đáng thương lộ ra mặt ngoài mềm trong cứng. Mắt Lệnh Hồ Doanh Doanh ngấn lệ, đứng thẳng người như cọng cỏ trong gió táp mưa sa.

234. Chương 234: Giải Thích Và Đội Chấp Pháp

- Giải thích thì . . .

Khuôn mặt dữ tợn của nam nhân vạm vỡ Tôn Lượng lộ biểu tình âm mưu thành công, vuốt cằm, mắt xoay tròn.

Tôn Lượng cười âm trầm nói:

- Đây dễ nói, chỉ cần nàng bồi thường tổn thất năm trăm huyền tinh thạch cho ta thì bỏ qua chuyện này.

Năm trăm huyền tinh thạch?

Không khí nhốn nháo vì câu nói của Tôn Lượng biến tĩnh lặng.

Vang lên một chuỗi tiếng hút ngậm khí lạnh.

Một cây Địch Cương kiếm bình thường mà Tôn Lượng hét giá năm trăm huyền tinh thạch bồi thường, rõ ràng là trần lột. Dù là vũ khí bách luyện tinh cương chém sắt như chém bùn cũng không có giá năm trăm huyền tinh thạch. Đây là thu nhập hươu một năm của thương đoàn cỡ trung.

Một Tôn Lượng không biết ngượng nói ra miệng.

Lệnh Hồ Doanh Doanh giật mình kêu lên:

- Năm trăm huyền tinh thạch?

Tuy Lệnh Hồ Doanh Doanh đã đoán được Tôn Lượng sẽ hét giá cao nhưng cao đến mức này thì thật là mất trí rồi. Cộng hết đồ trong Thiên Thượng Nhân Gian cũng không đáng giá năm trăm huyền tinh thạch, rõ ràng Tôn Lượng muốn đuổi tận giết tuyệt .

- Như thế nào? Không bồi thường? Không bồi thường thì hôm nay lão tử đập nát tiệm lừa đảo các ngươi!

Tôn Lượng nhe răng cười, gã đến vì gây sự, không quan tâm bồi thường. Tôn Lượng chỉ cần cửa hàng.

- Người . . .

Lệnh Hồ Doanh Doanh tức giận người run run, nghiến răng nói:

- Các ngươi . . . Đừng quá đáng.

Tôn Lượng độc ác cười to bảo:

- Quá đáng? Ha ha ha ha ha ha!

Tôn Lượng kiêu căng, vênh váo nói:

- Hôm nay đại gia ta quá đáng rồi nàng làm gì ta? Như thế nào? Không bồi thường đúng không? Các huynh đệ, đập cho ta!

Tôn Lượng dứt lời, một đám người du côn lao ra khỏi đám người. Ai nấy thân hình vạm vỡ, hung thần ác sát, tay cầm gậy, đại đao hùng hổ lao vào Thiên Thượng Nhân Gian, định đập phá.

Chính lúc này . . .

Giọng thiếu niên đầy khí thế vang lên:

- Khoan đã!

A?

Mọi người nhìn sang, thấy một thiếu niên cao khoảng một thewơcs bảy, mặc trường sam màu xanh, lưng đeo trường kiếm, mặt trắng, tóc đen, mắt hẹp dài, mũi mỏng, mũi ưng hơi thở âm trầm chậm rãi đi ra từ hậu đường Thiên Thượng Nhân Gian.

- Vị bằng hữu này, sự thật như thế nào trong lòng ngươi và ta biết rõ, ta bồi thường cho ngươi một viên hạ phẩm huyền tinh thạch, chuyện này bỏ qua đi. Cái gọi là mọi chuyện chữa một đường, sau này để gặp mặt, cần gì làm việc tuyệt đường như vậy?

Thiếu niên mũi ưng mỉm cười bình tĩnh rất có khí chất, chậm rãi nói chuyện.

Tôn Lượng đánh giá thiếu niên mũi ưng từ trên xuống dưới, khinh thường nói:

- Ngươi là cái thứ gì?

Thiếu niên mũi ưng không tức không giận, biểu tình như thường bình tĩnh nói:

- Tại hạ là một trong chủ sở hữu Thiên Thượng Nhân Gian, chỉ là một đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bình thường.

Thanh Sam Đông Viện?

Tôn Lượng giật mình, bản năng nghĩ đến một thiếu niên không thể trêu vào.

Nhưng Tôn Lượng nhìn kỹ thiếu niên mũi ưng trước mắt, bề ngoài khác với người kia quá xa. Mặc dù khí chất có chút giống, nhưng thiếu niên mũi ưng so với người đó thì kém rất nhiều, chắc không phải cùng một người. Tôn Lượng thở phào.

Biểu tình Tôn Lượng kiêu căng nói:

- Như thế nào? Một đệ tử ký danh đệ tiện cũng dám nhúng tay vào chuyện của lão tử?

Không đợi Vương Tiểu Thất nói gì Tôn Lượng đã khoát tay, mát mẻ nhấc nói:

- Thôi thôi, mặc kệ ngươi là cái thứ gì hôm nay nếu bồi thường năm trăm huyền tinh thạch cho đại gia ta thì bỏ qua chuyện này. Nếu không, lão tử không cần biết ngươi là ai, sẽ đập nát tiệm lừa đảo này!

- Xem ra các hạ thật sự muốn dón chuyện vào đường cùng? Nhưng trước khi gây chuyện hãy hỏi cho rõ ràng dù là đệ tử ký danh nhưng có vài người không phải tiểu nhân vật như ngươi ó thể trêu vào.

Biểu tình trên mặt Vương Tiểu Thất chợt biến kiêu ngạo, hùng hổ nói:

- Cây Diệp Cương kiếm của ngươi vốn không phải Thiên Thượng Nhân Gian ta bán ra, nếu thật sự làm lớn chuyện thì không được bồi thường dù chỉ là một huyền tinh thạch!

Tôn Lượng thấy thiếu niên mũi ưng bỗng cứng miệng, trong lòng gã nổi lên nghi ngờ.

Nhưng Tôn Lượng ngẫm lại lai lịch Thiên Thượng Nhân Gian, mấy ngày trước gã đã phái người điều tra rõ ràng, sau lưng tuyệt đối không có thế lực lớn gì. Thiếu niên mũi ưng trước mắt qua thời gian dài mới dám đi ra chắc chỉ phô trương thanh thế. Ha ha, tưởng gã sẽ bị hù sợ sao?

- Ha ha ha ha ha ha! Lão tử nói mua ở chỗ của ngươi thì chính là tại đây!

Tôn Lượng bá đạo nhe răng nói:

- Nếu ngươi là đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện Đình Hạo thì hôm nay lão tử không nói hai lời lập tức xin lỗi rồi đi. Ha ha, đáng tiếc ngươi không phải. Vậy nên lão tử khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn bồi thường năm trăm huyền tinh thạch, nếu không thì . . . Hi hi, lão tử sẽ dùng năm nắm nói đạo lý với ngươi.

Nói đến đây Tôn Lượng siết nắm tay, đã mất đi kiên nhẫn.

Vương Tiểu Thất thầm mừng rỡ nhưng không nói toạc ra, lạnh lùng cười:

- Nơi này là khu thương mại Vãn Kiếm tông, các người du côn vô lại cũng dám ngang ngược như vậy, thật là không biết sống chết. Không sợ nói thật cho người biết, ta đã phái người đi mới chấp pháp kiếm sĩ đội chấp pháp, chắc bọn họ sắp đến.

Vì giữ trật tự các nơi trong tông môn, đặc biệt là khu thương mại, Vãn Kiếm tông chuyên môn tuyển một số đệ tử ngoại, nội môn có thực lực khá hợp thành đội chấp pháp số lượng nhất định, giải quyết các loại mâu thuẫn trong thương nhân.

Đội chấp pháp pháp luật nghiêm ngặt, là tổ chức có quyền lực cao nhất nơi này.

Mới đầu Vương Tiểu Thất ở trong nội đường, gã xuất hiện chậm như vậy là vì kêu đội chấp pháp đến. Vương Tiểu Thất xuất thân từ thế gia thương nhân, gặp ác bá vô lại như Tôn Lượng có thể lực nhất định không thể cứng đối cứng, dùng đầu óc giải quyết mới là cách Vương Tiểu Thất thích nhất.

Nghe Vương Tiểu Thất nói, Lệnh Hồ Doanh Doanh và vài nhân viên bán hàng trong Thiên Thượng Nhân Gian thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đội chấp pháp đến thì chắc có thể giữ lẽ công bằng.

Ai ngờ Tôn Lượng nghe xong không sợ còn ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đội chấp pháp? Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt quá, ta cũng hy vọng đội chấp pháp mau đến . . .

Tôn Lượng chưa nói xong thì đám đông xôn xao.

Đám người đứng xem biểu tình sợ hãi tránh ra một con đường.

Mười mấy thanh niên mặc đồng phục giáp nhẹ đỏ rực, lưng đeo trường kiếm đỏ cùng kiểu, mặt không biểu tình đi tới, khí thế ạnh băng âm u khiến người nghe thở.

Thanh niên cao gầy mặt tam giác dẫn đầu mặt đen như sắt, không biểu tình, lạnh băng.

Thanh niên cao gầy mặt tam giác cực kỳ uy nghiêm đánh giá bốn phía, lạnh lùng quát:

- Như thế nào? Không làm ăn mà dám tụ tập gây sự? Không lẽ muốn chết?

235. Chương 235: Hai Cô Bé

Người tên là Chu Chí Hạo, một trong mười tiểu đội trưởng đội chấp pháp. Chu Chí Hạo lòng dạ hiểm độc lạnh lùng, thủ đoạn độc ác, rất nổi tiếng trong khu thương mại.

- Chu đội trưởng . . .

Vương Tiểu Thất thở phào, vội mỉm cười kể lại chuyện đã xảy ra.

Cuối cùng Vương Tiểu Thất bổ sung:

- Mọi chuyện ta nói đều là thật, xin Chu đội trưởng trả lại công bằng cho Thiên Thượng Nhân Gian ta. Việc này chúng ta hoàn toàn bị vu oan.

Chu Chí Hạo nghe xong không lộ vẻ gì, mặt lạnh băng, ánh mắt như đao nhìn Tôn Lượng.

- Đó chỉ là lời nói một phía.

Tôn Lượng cười nhạt tới gần Chu Chí Hạo, biểu tình lòng đầy căm hận biện giải:

- Chu đội trưởng, hôm qua huynh đệ của ta tổn trăm lượng bạc mua một thanh Địch Cương kiếm trong Thiên Thượng Nhân Gian đi hoang dã săn bắn. Lúc chiến đấu với dã thú bỗng nhiên Địch Cương kiếm gãy,

huynh đệ của ta bất ngờ không kịp đề phòng bị thương nặng. Sau này chúng ta phát hiện Điệp Cương kiếm dùng sắt vụn chế tạo, không thể sử dụng, rõ ràng là lừa người, không quan tâm mạng sống của võ giả, cực kỳ đáng giận. Chu đội trưởng, tuyệt đối không thể dung túng cho gian thương như vậy làm hỏng danh dự của Vãn Kiếm tông ta, nên trừng trị nghiêm khắc!

Hai bên mỗi người nói có lý.

Mặt Chu Chí Hạo không biểu tình, không biết trong đầu gã nghĩ gì. Chu Chí Hạo cầm lấy Điệp Cương kiếm gần như vỡ ra, quan sát kỹ, tay nhẹ búng. Leng keng một tiếng, Điệp Cương kiếm gãy thành hai rớt xuống đất.

Thấy vậy tiểu đội trưởng đội chấp pháp Chu Chí Hạo tức giận quát:

- Đúng là kiếm gãy, đáng giận! Võ giả chúng ta ra sống vào chết, sẵn bắt yêu ma bảo vệ an toàn cho nhân loại vậy mà có gian thương tổn hại mạng sống võ giả, tạo ra vũ khí không chịu nổi một kích, đáng bị băm vằm ra!

Chu Chí Hạo nói câu này tràn đầy chính khí, chém đinh chặt sắt.

Vương Tiểu Thất biến sắc mặt. Vương Tiểu Thất nghe ra ý của Chu Chí Hạo muốn bảo vệ ác bá vô lại Tôn Lượng.

- Người đâu, hãy bắt đám người Thiên Thượng Nhân Gian buôn bán gian dối, bán ra kiếm gãy hại võ giả cho ta! Lấy xiềng xích hắc thiết trăm cân ra đưa đi Vãn Hình ngoại đường giam giữ, tra khảo mạnh tay vào. Tuyệt đối không thể khoan dung chuyện này!

Chu Chí Hạo phát tay, quả nhiên ra phát quyết nghiêng hướng đoàn người Tôn Lượng.

- Chu đội trưởng, người . . .

Vương Tiểu Thất vừa tức vừa sốt ruột, lòng lạnh lẽo.

Tại sao chuyện như thế này?

Vương Tiểu Thất xuất thân từ thế gia thương nhân, hiểu nhiều các loại quy tắc, trước đó lên tiếng nhiều tiểu đội trưởng đội chấp pháp, đưa tặng lễ vật, tự cho rằng đã khơi thông quan hệ.

Đặc biệt là Chu Chí Hạo, Vương Tiểu Thất đưa lễ vật đắt tiền ba, bốn lần, gã từng ovô ngực bảo đảm sẽ không khó xử Thiên Thượng Nhân Gian. Tại sao vào phút mấu chốt này Chu Chí Hạo lật kèo, đứng về phía Tôn Lượng?

Tôn Lượng thấy vậy cười độc ác, đắc ý nói:

- Hi hi, tiểu tử mới đến tự cho là thông minh, người cho rằng chút sắt vụn của người có thể giấu diếm được lão tử? Chu đội trưởng có nhận quà của người nhưng đây là thế giới thực lực làm vua, người có đưa nhiều lễ vật tiền tài cũng không bằng một câu của biểu ca ta . . .

Tôn Lượng nói nhỏ bên tai Vương Tiểu Thất, giọng điệu trêu chọc vui sướng khi người gặp họa.

Vương Tiểu Thất đã hiểu ra, sốt ruột, bất chấp cái khác đây thành viên đội chấp pháp ra.

Vương Tiểu Thất lớn tiếng nói:

- Ta không phục! Điệp Cương kiếm chất liệu dỏm căn bản không phải tiệm ta bán!

- To gan!

- Càn rỡ!

Tiếng quát mắng thi nhau vang lên.

Biểu tình Chu Chí Hạo tức giận tím cổ áo Vương Tiểu Thất gần như rách gã lên, lạnh lùng cười:

- Như thế nào? Người dám chống lại lệnh bắt? Tiểu tử, hãy nghĩ rõ ràng hậu quả. Đội chấp pháp có quyền giết tại chỗ kẻ dám chống lệnh.

- Người . . .

Lòng Vương Tiểu Thất lạnh lẽo, không dám chống cự nữa.

Vương Tiểu Thất biết đã rơi vào hố.

Lúc trước Vương Tiểu Thất chỉ giải quyết chút chuyện trong gia tộc, tự cho rằng đã tốt nghiệp, nhìn thấu lòng người. Thật ra Vương Tiểu Thất không có nhiều kinh nghiệm, còn quá non, nghĩ sự việc rất đơn giản.

Lần này ngay từ đầu là cái bẫy.

Đối phương đã đặt bẫy chờ sẵn, Tôn Lượng và Chu Chí Hạo là cá mè một lứa, buồn cười Vương Tiểu Thất tự cho rằng nắm tất cả trong tay, còn kêu người mời đội chấp pháp đến. Vương Tiểu Thất không biết rằng không phải mời người giúp đỡ đến mà là đồng lõa.

Đinh sư huynh, ta khiến người thất vọng.

Vương Tiểu Thất thấy buồn khổ vô cùng, nhớ đến ban đầu gã khí phách hăng hái, Đinh Hạo mong chờ Thiên Thượng Nhân Gian. Vương Tiểu Thất buồn bã. Mục đích ban đầu là Vương Tiểu Thất muốn Thiên Thượng Nhân Gian trở thành cây tiền, kiếm tiền giúp ích cho tu luyện, ai ngờ . . .

Ai ngờ Vương Tiểu Thất đã làm hỏng chuyện.

Hai thành viên đội chấp pháp đi tới, thô bạo tròng xích hắc thiết lên người nhóm Vương Tiểu Thất. Xích sắt leng keng, mười mấy tiểu nhị, thị nữ, Lệnh Hồ Doanh Doanh sợ hãi mặt trắng bệch, run lấy bẫy trở thành tù nhân.

- Ha ha ha ha ha ha! Chu đội trưởng quả nhiên là tuệ nhân như đước, nhìn sơ đã biết ai sai ai trái. Người làm quá đúng, không chỉ là tiểu tử điều ngoa này mà tất cả tiểu nhị, thị nữ Thiên Thượng Nhân Gian, mấy tiện tỳ trợ giúp kẻ ác cũng ên bị bắt hết.

Tôn Lượng cười to, biểu tình thách ọi nói:

- Thứ gian thương xấu xa bán vũ khí rách nát hại võ giả nên bị nghiêm trị, tuyệt không thể nhân nhượng!

Chu Chí Hạo mỉm cười, gật đầu định nói gì thì trong đám người chợt có giọng cô bé non nớt vang lên.

- Người xấu! Người mau kiếm từ chỗ Bách Phong phường, là tự người làm gãy, ta trông thấy!

Tuy thanh âm nhỏ nhưng rõ ràng rơi vào tai mọi người.

Đám người biến sắc mặt, nhìn hướng phát ra thanh âm.

Một cô bé mặc áo vải thô màu đen đầy mụn vá, khoảng mười tuổi chẳng biết từ khi nào chen lên trước, trợn to đôi mắt đen láy cực kỳ chắc chắn nói.

Bên cạnh cô bé có đồng bạn cột tóc đuôi ngựa nắm chặt tay nàng, khoảng mười tuổi.

Hai cô bé ăn mặc nghèo nàn, trang phục cộng lại không đủ nửa đồng tiền, rõ ràng là đến từ khu bản dân. Nhưng hai cô bé rất xinh đẹp, da trắng búng ra sữa, đôi mắt đo ngáp nước trong veo, phần điều ngọc mài, đáng yêu ngoan ngoãn.

236. Chương 236: Quan Uy Thật Lớn

Điều duy nhất không hài hòa là đứng bên cạnh hai cô bé như tinh linh là một lão nhân bề ngoài trừ xấu xa ra không thấy giống gì khác.

Chính là Tử Ny, Hoan Hoan, lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư trong khu bản dân, Vô địch Huyền Vũ học viện.

Lời của cô bé khiến mọi người ngậy ra.

Tiểu đội trưởng đội chấp pháp Chu Chí Hạo hơi biến sắc mặt.

Tôn Lượng liếc qua thấy hai cô bé xinh đẹp làm mắt gã lóe tia dâm tà, tức giận quát:

- Tiểu tạp chủng ăn mày từ đâu chui ra nói bậy cái gì?

- Ta . . .

Bị Tôn Lượng dữ tợn hung ác trừng, Ny Tử tính cách yếu đuối sợ hãi lùi lại một bước.

Thấy bạn nhỏ bị ăn hiếp, Hoan Hoan thì tính cách cứng rắn che trước mặt Ny Tử, ngẩng đầu, ưỡn ngực can đảm nói:

- Người la lối cái gì? Giữa trưa chúng ta chính mắt thấy người mua Điệp Cương kiếm mười lượng bạc trong Bách Phong hường, sau khi mua đi ra cửa tự mình làm rất nhiều vết rạn. Cái này không phải mua trong Thiên Thượng Nhân Gian lại chạy đến nơi đây lừa bịp tổng tiền, thật là vô sỉ!

Cái gọi là con nít vô tư.

Nếu người trưởng thành nói những lời này có lẽ sẽ có người nghi ngờ, nhưng hai cô bé ngây thơ nói ra lại khiến mọi người vô điều kiện tin tưởng. Trong phút chốc ánh mắt nhìn đám người Tôn Lượng biến khinh thường, coi rẻ.

- Thì ra là vậy, quá vô sỉ.

- Đi ngang lưng đoạn thị trường còn nói người ta là lừa đảo.

- Vừa ăn cướp vừa la làng, các người nên rút khỏi khu thương mại!

- Đội chấp pháp không điều tra đã tùy tiện quyết định, oan uổng người tốt, dung túng ác đồ, thật khiến người chạnh lòng.

Trong đám người rộ lên tiếng chửi mắng.

Thế cục vốn đã quyết định chỉ vì mấy câu Ny Tử, Hoan Hoan nói lại biến hỗn loạn, nghịch chuyển trong chớp mắt. Một số người không rõ sự thật lúc này môi hở răng lạnh, dần nghiêng hướng Thiên Thượng Nhân Gian.

Hành động xấu xa của đám người Tôn Lượng hoàn toàn phá hủy quy tắc khu thương mại, làm mọi người e ngại nhất.

Xung quanh đầy tiếng mắng.

Đám người Tôn Lượng dù có mặt dày, bụng xấu đến đâu cũng không chịu nổi.

Thành viên đội chấp pháp Chu Chí Hạo biểu tình lúng túng.

Thật là đáng chết!

Mọi thứ diễn biến theo kế hoạch ai ngờ bỗng có bé gái nào chạy ra phá rối, trước mặt công chúng đội chấp pháp công nhiên làm việc tư, trái pháp luật. Nếu lọt vào tai cao tầng tông môn thì đội chấp pháp khó thể ăn nói.

Chu Chí Hạo nhú mày, nháy mắt với Tôn Lượng.

Tôn Lượng què quá nổi giận, làm liều bước tới gần Ny Tử, Hoan Hoan.

Tôn Lượng nhe răng cười nói:

- Hai tạp chủng dê tiện ra từ xóm nghèo nghe ai sai khiến dám chạy ra nói bậy bạ? Nói đi, có phải người được Thiên Thượng Nhân Gian mua chuộc . . .

Hai cô bé Ny Tử, Hoan Hoan bị khí thế của Tôn Lượng hù mặt tái nhợt nhưng không sửa miệng.

- Ui chao, vị đại gia này, bớt giận, bớt giận, tiểu hài tử không hiểu chuyện, thuận miệng nói lung tung. Ta làm chứng, chúng ta chưa từng đến Bách Phong phường, cũng không thấy đại giá dùng búa sắt đập gãy Điệp Cương kiếm . . .

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư biểu tình hoảng loạn đứng ra, cúi đầu khom lưng cười làm lành, tiếp đó quát mắng hai cô bé bên cạnh:

- Sao không mau xin lỗi đại gia này đi? Các người không thấy gì hết!

- Không chịu!

Ny Tử ngoài mềm trong cứng, siết tay nói:

- Hạo ca ca nói không thể khuất phục trước cái ác, chúng ta thật sự thấy hấn làm hỏng Điệp Cương kiếm!

- Đúng đúng, chính là tên này, đồ xấu xa, còn hung dữ như vậy!

Hoan Hoan tức giận nói:

- Ta có thể làm chứng, ta không thể làm Hạo ca ca thất vọng.

Hai cô bé can đảm làm nhiều người xung quanh thấy xấu hổ.

Sự việc phát triển đến mức này mọi người đã hiểu, có nhiều người giống như Ny Tử, Hoan Hoan chính mắt thấy âm mưu của đám người Tôn Lượng nhưng không dám đứng ra bên vực Thiên Thượng Nhân Gian. So với hai cô bé Ny Tử, Hoan Hoan thì bọn họ cảm thấy không có mặt mũi.

Một số người thầm kinh ngạc. Hạo ca ca là ai mà khiến hai cô bé linh khí thoát tục như vậy sùng bái.

Tôn Lượng nói:

- Khốn kiếp, hai tiểu đệ tiện không biết trời cao đất rộng, tuổi nhỏ đã xảo quyết như vậy, coi như xinh xắn. Ha ha, lão tử phế các người, để xem Hạo ca ca của các người có xuất hiện không?

Vù vù vù vù vù!

Bàn tay kèm tiếng gió rít tát hướng Ny Tử, Hoan Hoan.

Rõ ràng Tôn Lượng dùng hết sức, gió kêu vù vù, dù là tảng đá cũng bị đập bẹp. Nếu túng hai cô bé non nớt ày chắc sẽ hương tiêu ngọc vãn.

Tôn Lượng nổi sát tâm với hai cô bé.

Trong đám người vang lên tiếng kinh kêu.

Hai cô bé Ny Tử, Hoan Hoan còn nhỏ, bị gió mạnh bao phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch quên tránh né.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư đứng bên cạnh Ny Tử, Hoan Hoan dường như cũng sợ, đứng ngây tại chỗ. Không ai thấy bàn tay gầy gò dưới tay áo nâng lên muốn làm gì, nhưng rất nhanh, lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư phát hiện điều gì, chậm rãi rũ xuống.

Trong khoảnh khắc . . .

Một tiếng lạnh lùng quát:

- Dừng tay!

Mọi người thấy hoa mắt, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc một bóng người áo tím như hồn ma xuất hiện trước mặt hai cô bé. Cổ tay như ngọc, năm ngón thon dài duỗi ra nhẹ nhàng vỗ một chưởng mang theo tử ý va chạm với bàn tay Tôn Lượng.

Bùm!

Một tiếng trầm đục, gió tán loạn.

Tôn Lượng hét to:

- A!

Đinh Hạo như bị điện giật lùi nhanh ra sau, một tay mềm oặt xuống.

Phía đối diện, thân hình yêu kiều đứng thẳng.

- A . . . A . . . Tay của ta . . . Tay của ta gãy rồi . . .

Tôn Lượng ôm tay hét thảm thiết, đau đến mặt nhăn nhú vàng như thoa phấn vàng, la hét giống heo bị thọc tiết.

- Là ai? Dám hành hung bị thương người trước mặt ta?

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp biến sắc mặt, lắc người tới trước mặt bóng người màu tím, khí thế tăng vọt muốn ra lệnh bắt người.

Không khí căng thẳng.

Mười mấy thành viên đội chấp pháp rút kiếm khỏi vỏ bao vây lại, phát ra hơi thở huyền khí. Khí thế hung hăng dâng trào, bốn phía như biến thành chiến trường.

Đám đông sợ teo tim, thụt lùi lại.

Nhưng mà . . .

Bóng dáng yêu kiều màu tím lơ đi kiếm sĩ đội chấp pháp như sói như cọp bao vây, nhú mào, nhẹ giọng nói:

- Chu đại đội trưởng, quan uy lớn thật.

237. Chương 237: Đại Nhân Vật Thật Sự

Mơ hồ thấy giọng Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp khá quen, gã thầm giật mình. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhìn kỹ người đó, có tia sét xẹt qua não gã, khí lạnh từ xương sống chạy lên đầu. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp như rơi vào hầm băng.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp lắp bắp không nói trọn câu:

- Tây . . . Tây . . . Tây Môn sư tỷ . . . Ta . . .

Lúc này nữ nhân trang nhã, trong trắng như đoá sen trắng không trách móc gì Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, chỉ nhú mào, nói một câu đủ khiến gã, tiểu đội trưởng đội chấp pháp tim đập chân run.

Bởi vì Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhận ra thân phận của nữ nhân này.

Tây Môn Thiên Tuyết!

Thiên tài đan đào chói lọi nhất thế hệ trẻ trong Vãn Kiếm tông, được vô số trưởng lão trong tông môn xem là nhân tuyển chủng tọa Linh Thảo Đường trong tương lai.

Đặc biệt là thời gian này thiên tài nữ đan đạo Tây Môn Thiên Tuyết phá giải, bù đắp thiếu sót Dẫn Khí Đan mà Trần Nam Triều đan vương Tuyết Châu đều không làm được, trở thành bảo bối độc nhất vô nhị toàn cao tầng Vãn Kiếm tông hận không thể nâng trong tay. Tây Môn Thiên Tuyết muốn gì được nấy, nổi như cồn trong Vãn Kiếm tông.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp từng là đệ tử vào Vãn Kiếm tông cùng thời với Tây Môn Thiên Tuyết, gã có chút thiên phú nên mới nổi bật trong mấy ngàn đệ tử trở thành một trong mười tiểu đội trưởng đội chấp pháp khu thương mại. Tuy nhiên so với yêu nghiệt Tây Môn Thiên Tuyết thì Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp là bùn với chim bằng, đom đóm và sao sáng. Tây Môn Thiên Tuyết và Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp chênh lệch cách biệt một trời một vực.

Năm đó là đệ tử cùng thời, Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp từng ngưỡng mộ Tây Môn Thiên Tuyết nhưng không dám thổ lộ, chỉ nhìn từ xa. Bởi vậy Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp rất hiểu tính cách thiếu nữ không ăn nhân gian khói lửa này.

Mới rồi Tây Môn Thiên Tuyết biểu hiện tuy không quá đáng, nói nặng nhưng Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp biết rõ đã là biểu hiện nàng rất giận. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp không chút nghi ngờ, Tây Môn Thiên Tuyết nhẹ nhàng nói một câu đủ khiến cao tăng tông môn rút lại vị trí tiểu đội trưởng của gã, thậm chí kết cuộc càng thảm.

Mấy năm nay Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhìn quen đủ tình hình nhưng lúc này đầu óc trống rỗng.

Sao Tây Môn sư tỷ . . . Xuất hiện tại đây?

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp ngây như phỗng.

thành viên khác trong đội chấp pháp ai nấy đều là cáo, thấy bộ dạng của Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cảm giác không thích hợp.

Chỉ có Tôn Lượng là chưa chú ý đến.

Tôn Lượng gian ác quen thói còn đồ cảm giác cánh tay đau thấu óc, gã nổi giận hừ sư tử đang trong thời kỳ phát tình bị cướp đi phối ngẫu, đánh mất lý trí.

Tôn Lượng điên cuồng gào thét:

- Còn ngần ra đó làm gì? Tổ cha nó, lên cho ta, giết tiện nhân này!

Đám chó săn của Tôn Lượng múa đao thương trường kiếm vây quanh Tây Môn Thiên Tuyết.

Lúc này Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp tỉnh táo lại.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhìn đám người không biết sống chết dám ra tay với Tây Môn Thiên Tuyết, gã đánh rùng mình, toát mồ hôi lạnh rùng rùng. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp tát mấy bạt tai làm ba, năm nam nhân vạm vỡ văng ra xa.

Mặt Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp trắng bệch quát to:

- Một đám chó chết, dám đánh Tây môn sư tỷ, chán sống rồi sao? Bắt cho ta, bắt hết . . .

Tôn Lượng thể mới nhận ra sự việc không như gã tưởng:

- Chu đội trưởng có phải là lầm . . .

- Lầm bà nội người!

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp tát mạnh, Tôn Lượng khóc kêu cha gọi mẹ, mắt sưng như đầu heo.

Nói thật là lúc này Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp chỉ muốn giết Tôn Lượng.

Nếu không tại tên khốn kiếp này thì sao Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp bị Tây Môn Thiên Tuyết thấy trong tình huống như vậy? Gã sẽ không chọc Tây Môn sư tỷ bất mãn. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cảm thấy tương lai u ám trong Vãn Kiếm tông.

- Tây Môn sư tỷ, không ngờ là người, ta . . . Người bị sợ hãi!

Mới rồi Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp còn hung thần ác sát không ai bì nổi giờ thì hiền như con thỏ, cúi đầu khom lưng cười nịnh.

Trong không gian tĩnh lặng vang lên một chuỗi tiếng hút ngậm khí lạnh.

Lúc này dù là đồ ngọc cũng hiểu thì ra thiếu nữ trang nhã mặc áo choàng tím nhìn như yếu đuối nhưng là một đại nhân vật siêu tôn quý, Chu Chí Hạo là đội trưởng đội chấp pháp cũng không dám chọc.

Tôn Lượng quên đau, ngây như phỗng.

Tây môn sư tỷ?

Không lẽ là . . . Cô nãi nãi Tây Môn Thiên Tuyết thiên tài đan đạo gần đây nổi như cồn?

Trời ạ, gã đã chọc phải người gì vậy?

* * *

Biểu tình trên mặt Tây Môn Thiên Tuyết lộ rõ chán ghét.

Vốn Tây Môn Thiên Tuyết chỉ bị động theo Đinh Hạo đi Thiên Thượng Nhân Gian một vòng không ngờ gặp chuyện như vậy.

Không nói đầu đuôi câu chuyện như thế nào, chỉ nói phút cuối Tôn Lượng xuống tay với hai cô bé nhỏ xíu không có sức đánh trả đủ khiến mỹ nữ ngự tỷ lạnh lùng tức giận chưa từng có.

Cho nên Tây Môn Thiên Tuyết mới lao lên trước Đinh Hạo.

Còn Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp kêu Tây Môn Thiên Tuyết là Tây Môn sư tỷ thì nàng hoàn toàn không có ấn tượng, có lẽ cùng viện lúc nàng là đệ tử ký danh. Nhưng chuyện đó không quan trọng, Tây Môn Thiên Tuyết hoàn toàn không muốn có một sư đệ như vậy.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cười nịnh, lại nhíu mày. Tây Môn Thiên Tuyết không nói chuyện, quay đầu nhìn Đinh Hạo đứng bên cạnh.

Lúc này Đinh Hạo biểu tình bình tĩnh.

Nhưng không hiểu sao Tây Môn Thiên Tuyết cảm giác có khí lạnh đáng sợ phát ra từ người thiếu niên tuấn tú, như yên lặng trước bão tố, khiến người nghẹt thở.

Lúc này Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp mới chú ý thấy thiếu niên tuấn tú như ngọc đứng bên cạnh Tây Môn Thiên Tuyết, nhưng bây giờ trong lòng gã rất khủng hoảng, vô cùng lo âu, không chú ý nhiều. Phản ứng đầu tiên là Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cho rằng thiếu niên là được đồng gì đó của Tây Môn Thiên Tuyết, vì vậy gã không chsu trọng.

- Hạo ca ca!

Ny Tử, Hoan Hoan nhận ra Đinh Hạo, vui vẻ chạy tới ôm hai tay hắn.

Vài người tập trung vào người Đinh Hạo.

Thì ra thiếu niên anh khí bừng bừng này chính là Hạo ca ca mà hai cô bé nói, xem cách ăn mặc chắc là đệ tử ký danh. A? Hắn là . . . Vài người tin tức nhạy dần nhận ra thiếu niên là ai, hút ngụm khí lạnh rồi biến thành cười thâm. Đám ác bá Tôn Lượng lần này đập đing rồi.

238. Chương 238: Ôn Thần Vương Tiểu Thất

- Hạo ca ca sao lại đến đây?

Hai cô bé tính cách khác nhau và các đồng bạn trong Vô địch Huyền Vũ học viện đều thích gọi Đinh Hạo là Hạo ca chứ không phải Đinh lão sư.

Đinh Hạo cúi đầu, nở nụ cười, cưng chiều vuốt đầu hai cô bé.

- Ta đã nhìn thấy hết, các ngươi thật can đảm.

Hai cô bé biểu tình kiêu ngạo, được Hạo ca ca khích thế khiến Ny Tử, Hoan Hoan lâng lâng như bay trên mây.

Đinh Hạo ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn hướng Vương Tiểu Thất bị gông xiềng khóa, cười nói:

- Như thế nào?

- Chuyện là thế này . . . Có mấy bằng hữu mắc bệnh đỏ mắt, thấy chúng ta buôn bán khảm khá nên ghen ghét, cố ý đến thử thực lực của Thiên Thượng Nhân Gian chúng ta.

Toàn thân Vương Tiểu Thất bị trôi bằng xích, biểu tình gã nhẹ nhàng, nhấn mạnh chữ ‘chúng ta’ vì muốn nói ọi người biết Thiên Thượng Nhân Gian thuộc về Đinh Hạo. Vương Tiểu Thất kể rõ chuyện xảy ra lúc trước.

Trái tim luôn treo cao của Vương Tiểu Thất rốt cuộc rơi xuống bụng, gã thấy nhẹ nhõm, hay thậm chí là hưng phấn.

Có Tây Môn giáo sư và Đinh sư huynh trông chừng, để xem hôm nay còn ai dám đụng vào Thiên Thượng Nhân Gian?

Đinh Hạo nghe xong không tức giận mà vô cùng nghiêm túc gật đầu, nói:

- A! Nếu Chu đội trưởng đội chấp pháp muốn người phối hợp điều tra thì người hãy đi nhà giam Vấn Hình ngoại đường ở mấy ngày đi. Không nên vội đi ra, ta nghĩ cao tăng tông môn sẽ cho chúng ta lời giải thích hợp lý.

Wương Tiểu Thất ngăn người giấy sau hiểu ý.

Đinh sư huynh muốn gây lớn chuyện.

Hay, cách hay.

Thiên Thượng Nhân Gian được quyền bán Dẫn Khí Đan, sau này sẽ khiến vài người hâm mộ, ghen tỵ, âm thầm chơi xấu. Hôm nay mượn cơ hội này lập uy, để những kẻ có bụng dạ xấu xa hiểu rằng Thiên Thượng Nhân Gian không dễ bị người ăn hiếp.

Wương Tiểu Thất cười gian nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ phối hợp Chu đội trưởng điều tra.

Wương Tiểu Thất nhấn mạnh chữ ‘phối hợp’, kẻ gốc cũng nghe ra được bên trong chất chứa trào phúng.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp thấy Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất kẻ xướng người hòa, trong lòng gã hơi tức giận.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp thầm nghĩ:

- Tây Môn sư tỷ được môn phái chú trọng nên ta không trêu vào được, nhưng hai đứa các người mặc trang phục đệ tử ký danh, là cái đinh gì? Dám chỉ câu đầu mắng cây hòe lão tử? Thật là không biết trời cao đất rộng, về sau sẽ cho các người biết tay.

Nhưng Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp không dám nói lời đó trước mặt Tây Môn Thiên Tuyết.

Tuy nhiên ánh mắt Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhìn Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất tràn ngập uy hiếp.

Đinh Hạo không thèm nhìn Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, hần chậm rãi đi tới gần mấy tiểu nhị, thị nữ Lệnh Hồ Doanh Doanh sợ hãi run lấy bầy.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Mọi người bị sợ hãi, một mình tiểu Thất đi phối hợp điều tra là được, các người không cần vào lao tù lạnh lẽo ẩm ướt chịu tội.

Đinh Hạo nói xong nhẹ ấn tay vào xích hắc thiết trên cổ tay Lệnh Hồ Doanh Doanh.

Một luồng sáng màu bạc chợt lóe, sương lạnh mỏng manh phủ lên sắt đen. Đinh Hạo bóp nhẹ, răng rắc một tiếng, xích thô như cánh tay con nít đứt ra từng khúc tựa củi mục rớt xuống đất.

- To gan!

- Tiểu tử càn rỡ!

Các kiếm sĩ đội chấp pháp vừa kinh vừa giận quát mắng, làm hồng xiềng xích chấp pháp tương đương kháng pháp, đúng là không để bọn họ vào mắt. Đinh Hạo làm như vậy không khác gì tát mặt đội chấp pháp trước mắt bao người.

Tôn Lượng mặt sưng như heo thềm mừng rỡ, mắt tràn ngập độc ác, căm hận. Tôn Lượng chờ đợi Đinh Hạo gây họa.

Trong lòng Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp dâng lên giận dữ.

Biểu tình Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp âm trầm định nói cái gì, chợt có tia chớp lóe lên trong đầu. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhìn sương bạc phủ xích hắc thiết, lại ngó thiếu niên tuần tú mặc áo xanh đệ tử ký danh.

Đệ tử ký danh!

Thanh Sam Đông Viện!

Huyền khí băng sương phong tuyết!

Mấy đặc điểm rõ ràng tổ hợp lại khiến Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp hút ngum khí lạnh, một cái tên như mặt trời ban trưa hiện ra trong đầu gã.

Đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện!

Đinh Hạo!

Nghĩ đến tên này Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp như rơi vào hầm băng, chân run cầm cập.

Chu Chí Hạo là một trong mười đội trưởng đội chấp pháp khu thương mại, tuy gã không chính mắt thấy Đinh Hạo nhưng tin tức nhanh nhạy, biết cái tên Đinh Hạo có ý nghĩa gì. Tuy Đinh Hạo chỉ là một đệ tử ký danh nhưng vì thiên phú siêu đẳng được cao tăng tông môn chú trọng, nghe nói chưởng môn đích thân gặp mặt hẳn hai lần.

Nhân vật như vậy dù thân phận, địa vị hiện tại không cao nhưng tương lai tiền đồ sáng lạn, đội trưởng đội chấp pháp như Chu Chí Hạo không thể đụng chạm vào Đinh Hạo.

Càng khiến Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp sợ là không như Tây Môn Thiên Tuyết tính tình lạnh nhạt, không ham tranh đấu, cái tên Đinh Hạo nức tiếng khu thương mại, mọi người đều biết. Kết cuộc thê thảm của đám người Đoạn Thiên Lý rõ ràng như ngày hôm nay xảy ra. Nếu bị Đinh Hạo gây lớn chuyện lên cao tăng tông môn thì đó sẽ là tai nạn cho hơn mười thành viên đội chấp pháp.

Đáng chết, sao lại chọc phải đại gia này?

Nghe Đinh Hạo và thiếu niên mũi ưng đối thoại thì dường như Thiên Thượng Nhân Gian là cửa hàng của Đinh Hạo? Vậy mà gã và tên khốn Tôn Lượng chủ động đi lên gây sự với Thiên Thượng Nhân Gian.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cảm thấy lúc sáng sớm xuống giường chắc chắn đã đập phân chó, nếu không thì sao xui đến thế?

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp lau mồ hôi trán, chợt nghĩ ra điều gì, nhìn thiếu niên mũi ưng bị gông xiềng trói lại.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp lắp bắp:

- Người . . . Người là . . .

Thiếu niên mũi ưng cười nói:

- Ta tên là Vương Tiểu Thất.

Vương Tiểu Thất!

Quả nhiên là Vương Tiểu Thất!

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp thềm rít gào, đã khẳng định suy đoán trong lòng.

Lần trước Thiên Lý Lâu trong một phút sụp đổ tan tành là bởi vì Đoạn Thiên Lý đánh Vương Tiểu Thất, thiếu niên thợ săn Trương Phạm chọc giận Đinh Hạo. Sau này nhiều người xem Vương Tiểu Thất như ôn thần, tránh không kíp, không nghĩ tới hôm nay bị xiềng xích trói là một trong hai ôn thần đó.

Tên ôn thần quả nhiên là danh bất hư truyền!

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp nhìn Vương Tiểu Thất cười tủm tỉm, gã muốn quỳ xuống, teo tim.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp thề sau này phải mời họa sĩ chuyên nghiệp nhất vẽ mặt Vương Tiểu Thất ồ một kiếm sĩ đội chấp pháp dưới tay nhìn mấy trăm lần mỗi ngày, xem rõ ràng để không trêu vào ôn thần này nữa.

239. Chương 239: Chuyện Âm U Hầy Để Ta Làm Thay

- Tây Môn sư tỷ, xin nghe ta giải thích. Chuyện này là chúng ta sơ sẩy, trước khi đến không điều tra rõ. Đội chấp pháp chúng ta nguyện xin lỗi Đinh huynh đệ, xin sư tỷ nể tình từng cùng học nói tốt giùm trước mặt Đinh huynh đệ.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp muốn khóc.

Chuyện hôm nay là đội chấp pháp sai trước, đã làm trái môn quy. Nếu gây lớn chuyện, Văn Hình Đường điều tra sơ là biết sự thật ngay, khi đó đám người Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp không chịu nổi.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, lắc đầu, im miệng. Tây Môn Thiên Tuyết yếu điệu như áng mây tím theo sau đám người Đinh Hạo vào đại đường Thiên Thượng Nhân Gian.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp đứng im tại chỗ.

Lúc này đám người Tôn Lượng đã hiểu chọc vào ai, sợ đến sắp tè ra quần. Mấy người liếc nhau, Tôn Lượng bắt chấp xương tay gãy, mặt sưng như heo, gã muốn co giò chạy.

- Khốn kiếp, các ngươi muốn chạy? Người đâu, bắt lại đánh toi tã cho ta!

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp thấy vậy thì tức điên lao qua túm cổ hung thủ Tôn Lượng đâm đá.

Mười mấy kiếm sĩ đội chấp pháp lúc này hiểu ý Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, không nói câu nào tròng xích vào người đám côn đồ, hành hung.

Tiếng kêu gào vang vọng khắp khu thương mại.

Người đứng xem trợn mắt há hốc mồm nhìn tình huống này, cảm thấy như nằm mơ ly kỳ hấp dẫn, có ai ngờ đến cuối cùng sẽ là kết cục như vậy?

Đám ác bá Tôn Lượng xem như trộm gà không thành còn mất nắm gạo, xui như mắc sao quả tạ. Đắc tội hai thiên tài của tông môn Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết, cho dù biểu ca của Tôn Lượng có là đệ tử nội môn ưu tú cũng không che chở được gã.

Nhìn cái tên ngày thường hoành hành bá đạo bị người ta đánh thê thảm như con chó, nước mắt nước mũi chảy ra van xin, mọi người thấy thỏa lòng, rất sung sướng.

- Vương huynh đệ thấy hài lòng chưa? Nếu còn không hài lòng thì chúng ta đánh tiếp!

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp không dám tìm Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Vương Tiểu Thất còn ở bên ngoài.

- A? Ta vừa lòng?

Vương Tiểu Thất kéo cánh tay khiến xiềng xích kêu loảng xoảng, vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Chu đội trưởng nói gì ta nghe không hiểu? Ta chỉ là một đệ tử ký danh nho nhỏ, dù bọn họ có bị đánh chết cũng không liên quan đến ta, sao có thể hỏi ta vừa lòng hay không?

- Vâng vâng vâng, ta biết rồi.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp gật đầu, xoay người vung tay lên, nói:

- Đánh, đánh tiếp cho ta! Đám khốn kiếp hoành hành lũng đoạn thế trường này Chu Chí Hạo ta sớm muốn giải quyết chúng, hôm nay mượn cơ hội này chinh đốn đảng hoàng!

Các kiếm sĩ đội chấp pháp lại quyền đâm cước đá, đánh đám người Tôn Lượng khóc nức nở, đến nỗi hận phụ mẫu sinh ra mình làm gì?

Các kiếm sĩ đội chấp pháp cũng hận, đám khốn kiếp khu thương mại không có mắt, bọn họ xứng đáng nhưng lại kéo theo đội chấp pháp. Lần này tốt lắm, báo hại Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp và bọn họ cùng chịu tội.

Đắc tội người nếu gây lớn chuyện thì Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp gặp xui xẻo, mười mấy kiếm sĩ đội chấp pháp cũng lột da.

Bọn họ nghĩ đến khó khăn lắm mới có được địa vị kiếm sĩ đội chấp pháp vì điều này mà thất bại trong gang tấc là khó nén lửa giận trong lòng, ra tay càng ác hơn.

Một lát sau người đám Tôn Lượng đầm máu, xỉu.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cười nhỉnh nói:

- Vương sư đệ, bây giờ ngươi thấy thoải mái hơn chưa? Nếu còn khó chịu thì ta đánh tiếp.

Vương Tiểu Thất nhìn đám người Tôn Lượng nằm bẹp dưới đất như chó chết, lại nhìn Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cười nhỉnh nọt.

Vương Tiểu Thất lắc đầu, nói:

- Thôi, nếu đánh chết đám côn đồ này sẽ gây rắc rối, ta không muốn khiến Chu đội trưởng khó xử.

Vương Tiểu Thất nói câu này hiển Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, các kiếm sĩ đội chấp pháp thở phào.

Tốt, tốt quá, chỉ sợ ngươi không chịu, nếu đã thả lỏng miệng nghĩa là chuyện này thành công một nửa.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cười như hoa cúc nở, cúi đầu, khom lưng nói:

- Vương huynh đệ thật nhân từ, nếu là ta thì đã đánh chết đám khốn kiếp này. Hi hi, Vương sư đệ, ta có mắt không trông, đắc tội Đình sư đệ, ngươi nhớ nói giúp ta. Nếu biết Thiên Thượng Nhân Gian là sản nghiệp của hắn và Tây Môn sư tỷ thì sẽ không xảy ra chuyện vừa rồi.

Vương Tiểu Thất nhìn Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp cười tươi, lòng thâm chán ghét nhưng không lộ ngoài mặt.

Cái gọi là thù gây sự với quân tử chứ không chọc tiểu nhân, người như Chu Chí Hạo tuy không đáng tin nhưng dù gì gã là một trong các tiểu đội trưởng đội chấp pháp khu thương mại. Nếu Vương Tiểu Thất đắc tội Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp, gã chó cùng rứt giậu khiến các kiếm sĩ đội chấp pháp khác cùng chung mối thù thì không tốt cho Thiên Thượng Nhân Gian phát triển.

Vương Tiểu Thất thành lập Thiên Thượng Nhân Gian trừ muốn phát triển sản nghiệp gia tộc vào Văn Kiếm tông ra mục đích lớn nhất là nghĩ cho Đình Hạo. Vương Tiểu Thất biết Đình Hạo xuất thân từ xóm nghèo, rất là nghèo nàn. Vô giả có thiên tài cỡ nào trên đường trưởng thành không thể thiếu kim tiền tài bảo phụ trợ, Vương Tiểu Thất hy vọng Thiên Thượng Nhân Gian thành hậu đãi vững chắc cho Đình Hạo phát triển, cung cấp tài nguyên không dứt.

Đối với Vương Tiểu Thất thì quan hệ cùng Đình Hạo quan trọng hơn buôn bán của gia tộc.

Vì Vương Tiểu Thất biết rõ khi Đình Hạo trưởng thành, tiến vào cao tầng Văn Kiếm tông sẽ giúp ích cho gã và gia tộc lớn lao vô cùng.

Thiên tài như Đinh Hạo tu luyện tăng cao thực lực mới là số một, sẽ không đặt nhiều công sức vào xử lý chuyện lẻ tẻ. Đinh Hạo kiêu ngạo, sẽ không kết bạn với tiểu nhân, vậy nên những mặt âm u hãy để Vương Tiểu Thất già xử lý thay hắn.

Nghĩ đến đây biểu tình của Vương Tiểu Thất dịu đi, nói:

- Ta tin tưởng trong chuyện này chắc là Chu đội trưởng và các huynh đệ bị Tôn Lượng lừa gạt, ta sẽ nói rõ với Đinh sư huynh, còn về . . .

Vương Tiểu Thất liếc đám người Tôn Lượng giả chết nằm dưới đất.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp hiểu ý, nói:

- Vương sư đệ yên tâm, ta sẽ nhốt mấy tên này vào ngục Vấn Hình Đòng thật lâu, ta bảo đảm sau này không bao giờ có cuồng đồ mất mùa nào quấy rối Thiên Thượng Nhân Gian nữa.

240. Chương 240: Lại Đến Xóm Nghèo, Dận Dò

Vương Tiểu Thất vừa lòng gật đầu, nói:

- Vậy vất vả Chu đội trưởng, không biết Chu đội trưởng có thời gian không? Lát nữa ta làm chủ mời Chu đội trưởng và các vị huynh đệ nể mặt, mọi người cùng nhau chè chén vài cốc, như thế nào?

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp mừng rỡ, nói:

- Vậy thì tốt quá, sao dám để Vương huynh đệ tốn kém?

Nói thật là nếu không liên quan đến Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết thì một trăm Vương Tiểu Thất đứng trước mặt Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp già cũng không để ý, nhưng bây giờ . . .

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp hận không thể xem thiếu niên mũi ưng trước mắt là ca ca ruột, kết thân với thiên tài tông môn như Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết thì sau này khó thể tính toán đến ích lợi. Sau này Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp có thể hãnh diện trong mười đội trưởng đội chấp pháp.

- Các người nghe kỹ đây, bản đội trưởng tự mình điều tra, Thiên Thượng Nhân Gian trong sạch. Đám người Tôn Lượng lũng đoạn thị trường, giải vào ngục Vấn Hình Đường nhốt sáu ngày.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp quát với đám người đứng xem rồi tự mình gõ xiềng xích trên người Vương Tiểu Thất, ra lệnh thuộc hạ áp giải đám du côn Tôn Lượng vào ngục. Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp và mấy tâm phúc cùng Vương Tiểu Thất đi tứ lôn lớn nhất khu thương mại.

- Chắc chắc chắc, không ngờ Thiên Thượng Nhân Gian có chỗ dựa không nhỏ.

- Đúng vậy. Lòng người ấm lạnh, thế giới này chủ yếu thực lực là mạnh, Chu đội trưởng đó biến sắc mặt nhanh thật.

Thiên tài như Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết có lực ảnh hưởng khá lớn, là đại nhân vật trong khu thương mại cấp thấp như chúng ta. Hừm, nhưng khu thương mại trung giai khu bậc ba nước càng sâu, có một số việc không phải bọn họ có thể ảnh hưởng.

- Đó là chuyện sau này, trước mắt nhìn xem sau này còn ai dám gây rắc rối với Thiên Thượng Nhân Gian?

- Khu thương mại cấp thấp chúng ta lại có thể lực mới sinh ra, nhưng con người Đinh Hạo sẽ không vênh vào kiêu căng như Tôn Lượng, là tin tức tốt cho dân buôn bán chúng ta.

* * *

Đinh Hạo không ở lại Thiên Thượng Nhân Gian quá lâu.

Đinh Hạo trấn an đám người Lệnh Hồ Doanh Doanh bị sợ hãi, giới thiệu Tây Môn Thiên Tuyết ọi người, tuyên bố Thiên Thượng Nhân Gian được quyền buôn bán Dẫn Khí Đan. Đinh Hạo tuyên bố xong tin tức rung động liền rời khỏi khu thương mại.

Tai họa ngập đầu bởi vì cơ duyên xảo hợp ngược lại biến thành buổi tuyên truyền cho 1'khu thương mại, đám người Lệnh Hồ Doanh Doanh mừng như điên.

Đặc biệt là Lệnh Hồ Doanh Doanh, nàng thuộc một trong các nhân viên bán hàng giỏi nhất Chú Đỉnh Hào, sau này vì một số việc riêng cần gấp một món tiền. Vương Tiểu Thất biết được, bỏ ra số tiền lớn kéo Lệnh Hồ Doanh Doanh đến Thiên Thượng Nhân Gian. Ban đầu Lệnh Hồ Doanh Doanh phập phồng lo sợ, giờ biết lão bản thật sự thì thầm mừng quá may mắn.

Trong thế giới lạnh băng mạnh ăn thịt yếu này chỉ có chủ nhân cường đại thì những người đi theo yếu ớt cần dựa dẫm như bọn họ mới được che chở tốt hơn.

Trong một buổi tối mọi người trong khu thương mại đều biết chủ nhân thật sự của Thiên Thượng Nhân Gian là hai đại nhân vật Tây Môn Thiên Tuyết, Đinh Hạo.

Chu Chí Hạo tiểu đội trưởng đội chấp pháp càng tuyên bố rùm beng là Vương Tiểu Thất Thiên Thượng Nhân Gian chính là bằng hữu của gã, ai dám đến cửa hàng gây sự nghĩa là kiếm chuyện với gã, đừng trách gã không nể mặt.

Cùng lúc đó, Thiên Thượng Nhân Gian có được quyền bán Dẫn Khí Đan bản hoàn mỹ khiến người thêm thuồng.

Tin tức này lặng lẽ khuếch tán chấn động khu thương mại.

Điều này nói lên năng lực của Thiên Thượng Nhân Gian không đơn giản, ít nhất có mấy vị trưởng lão nội môn, trưởng lão có quyền lực trong Linh Thảo Đường ủng hộ mới được đãi ngộ lớn như vậy.

Tin tức truyền ra, những thế lực rục rịch muốn đối phó Thiên Thượng Nhân Gian lập tức chìm xuống, tìm đủ cách kéo gần quan hệ với cửa hàng mới, lôi kéo Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết ngôi sao mới tiềm lực vô hạn.

* * *

Khi Đinh Hạo trở về từ khu thương mại đã là nửa mặt trời lặn xuống núi bạc phía xa.

Trên bầu trời gió lạnh rít gào, tuyết rơi.

Đinh Hạo từ biệt Tây Môn Thiên Tuyết ở nửa đường, cùng hai cô bé Ny Tử, Hoan Hoan, lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư đi đến xóm nghèo khu chứa rác sau núi.

Hàng rào nhà tranh nhỏ Đinh Hạo từng sinh sống được phụ huynh khu bản dân sửa chữa liên tục mấy ngày giờ trở thành kiến trúc sạch sẽ, gọn gàng, hùng vĩ nhất xóm.

Bởi vì các phụ mẫu biết nơi này là cơ hội duy nhất đến con cái của mình đi ra xóm nghèo, trở thành một võ giả có địa vị cao thượng. Xóm nghèo nhờ có một thiên tài như Đinh Hạo, nếu không thì con cái của bọn họ vĩnh viễn như chính họ, là nô lệ đáng thương, không có ngày trở mình.

Cho nên bọn họ mới nhiệt tình như vậy, tìm hết cách cung cấp các điều kiện tiện lợi cho bọn nhỏ.

Trong gió tuyết ráng chiều, mười mấy gian nhà gỗ rộng rãi đứng trong tuyết, sân mở rộng gấp mấy chục lần, hùng vĩ mà trang nghiêm.

Đây chính là Vô địch Huyền Vũ học viện.

Lão nhân xấu xa Thiên Xu lão sư tuy là gian thương, cho người cảm giác không đáng tin nhưng bro nhiều công sức vào Vô địch Huyền Vũ học viện, làm việc đàng hoàng. Khi Đinh Hạo đến trong sân có rất nhiều đứa trẻ kiên trì rèn luyện cơ thể, có một số người lớn đứng bên cạnh cùng đám nhóc rèn luyện.

Tuy vì tuổi tác nên bọn họ không có cơ hội vào Vãn Kiếm tông nhưng luyện công rèn thân thể khỏe mạnh.

Đinh Hạo đến khiến mọi người hoan hô.

Trong xóm nghèo này uy vọng của Đinh Hạo lớn không thể tả, từ người lớn đến con nít đều xem hắn là chúa cứu thế.

Triệu Tinh Thành từng có mâu thuẫn, xung đột với Đinh Hạo lần trước thông qua trắc nghiệm tông môn, trở thành đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông. Có lẽ bị Đinh Hạo tác động, Triệu Tinh Thành cũng trở thành giáo viên của Vô địch Huyền Vũ học viện. Mỗi ngày Triệu Tinh Thành bỏ ra thời gian nhất định chỉ điểm bọn nhỏ tu luyện. Côn đồ ngày xưa trong xóm nghèo giờ cũng trở thành thiếu niên người người tôn kính.

Triệu Tinh Thành mỉm cười chào hỏi:

- Đinh sư huynh!

Đinh Hạo cười chào lại:

- Vất vả.

Triệu Tinh Thành xua tay nói:

- Có gì đâu, ta nên làm những điều này. Ta cũng hy vọng bọn trẻ khu bản dân chúng ta cố gắng thay đổi vận mệnh, trở thành võ giả thật sự. So với điều Đinh sư huynh làm thì điều ta làm rất nhỏ bé. Bây giờ ta hưởng thụ bạn rộn như thế này, mỗi lần nghĩ đến chuyện khốn nạn lúc trước đã làm thì ta không còn mặt mũi nào.

Triệu Tinh Thành nói thật sự.

241. Chương 241: Vương Tuyệt Phong Dặn Dò

Trước kia Triệu Tinh Thành ỷ vào biết một vài chiêu thức tự tập một đám thiếu niên du con làm mưa làm gió trong khu bản dân, hưởng thụ cảm giác ai nấy sợ hãi mình. Triệu Tinh Thành cho rằng đó là cảm giác cường đại, nhưng trong thời gian này khi gã cải tà quy chính, thấy sự tôn kính, cảm ơn trên mặt mọi người thì Triệu Tinh Thành mới thấy lúc trước gã ấu trĩ cỡ nào.

Đinh Hạo vỗ vai Triệu Tinh Thành, nói:

- Cùng nhau cố gắng lên!

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Đinh Hạo kiểm tra tiến độ tu luyện của đám nhỏ khoảng một canh giờ, mang theo bọn chúng tu luyện. Trong phút chốc ngoài sân tràn ngập tiếng cười đùa, khu bản dân bình bình sức sống. Mỗi người đều cảm giác hy vọng, không còn buồn bã nặng nề.

Mặt trời đã xuống núi.

Trên cây cột to bốn phía sân tu luyện cắm ngọn đuốc đốt lửa kêu tí tách, chiếu sáng sân.

Đinh Hạo chỉ đạo bọn nhỏ xong ngâm nghĩ, kêu Triệu Tinh Thành tới gần.

Đinh Hạo nói:

- Tinh Thành, mấy ngày nữa ta sẽ rời khỏi Vãn Kiếm tông một đoạn thời gian, nơi này giao cho người trông chừng. Chúng ta đều lớn lên từ đây, người đã là đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông, tin tưởng người có thể chăm sóc đám trẻ. Có người ở ta cũng yên tâm nhiều.

Triệu Tinh Thành ngăn ra:

- Đinh sư huynh định . . . Xuống núi?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta có chút chuyện cần xuống núi giải quyết.

- Nhưng mà . . .

Triệu Tinh Thành vô cùng kinh ngạc nói:

- Còn bốn ngày nữa là đại tái năm viện thứ hai, không lẽ Đinh sư huynh không tham gia? Theo ta được biết bình thường tông môn sẽ không cho đệ tử ký danh vô cớ đi ra ngoài.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đại tái năm viện đã không có ý nghĩa gì lớn với ta.

Triệu Tinh Thành ngẫm nghĩ thấy đúng, trong năm viện đông, tây, nam, bắc, trung chỉ có Đinh Hạo và một số người có tư cách nói câu này, người khác mà nói thì càng như trò cười.

Đinh Hạo ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Sau khi ta đi nếu gặp chuyện gì không giải quyết được thì tìm đám Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực Thanh Sam Đông Viện hoặc Vương Tuyệt Phong, Tây Môn Thiên Tuyệt giáo sư.

Triệu Tinh Thành hưng phấn gật đầu, nói:

- Đinh sư huynh yên tâm đi, ta chắc chắn sẽ chăm sóc cho này thật tốt!

Triệu Tinh Thành không thể không hưng phấn, Đinh Hạo giao trách nhiệm ý nghĩa gã bước vào vòng tròn phe Đinh Hạo, được hẳn công nhận. Mặc dù Triệu Tinh Thành không được lợi gì nhưng đối với gã có được tình bạn với Đinh Hạo đã đủ kiêu ngạo, vinh diệu.

Đinh Hạo nhìn dáng vẻ của Triệu Tinh Thành, mỉm cười nói:

- Đương nhiên người cũng đừng chậm trễ tu luyện, chắc sẽ không ai đến chỗ này gây rối.

* * *

Chớp mắt đã qua hai ngày.

Đinh Hạo âm thầm chuẩn bị rất nhiều, tốn điểm cống hiến ôn phái đổi nhiều vật phẩm. Đinh Hạo dặn dò với các bằng hữu như thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên, Lý Y Nhược, kế hoạch đã chuẩn bị gần hết.

Đinh Hạo định tìm Tạ Giải Ngữ chào hỏi.

Tiếc rằng thiếu nữ huyết mạch Tạ Giải Ngữ vẫn đang trong giây phút mấu chốt kích phát lực lượng huyết mạch. Trên dưới tông môn cực kỳ chú trọng đệ tử huyết mạch, phái trưởng lão bảo vệ, từ chối mọi người viếng thăm. Đinh Hạo đi hai, ba lần không gặp được Tạ Giải Ngữ đành quay về.

Hôm nay Đinh Hạo đến tìm Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, yêu cầu xuống núi tự do rèn luyện.

- Tự do rèn luyện?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong hơi bất ngờ, lần đầu tiên không độc miệng.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nhíu mày nói:

- Xem ra ước định ba năm với Mục Thiên Dương tọa áp lực lớn cho người. Khá lắm, đi hoang dã tự do rèn luyện, nhận sinh tử kích thích có thể giúp võ giả tăng nhanh thực lực nhưng tỷ lệ chết khá cao, hơn nữa thực lực của người . . . Ta đề nghị sau khi người lên đến võ sĩ cảnh rồi hãy đi ra ngoài rèn luyện, đó mới là hành động sáng suốt.

Đinh Hạo mỉm cười nhẹ nhàng vỗ một chưởng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một khối đá to cách Đinh Hạo không xa vỡ vụn.

Mắt Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong sáng rỡ nhìn chằm chằm Đinh Hạo giây lát, cười to bảo:

- Tiểu tử giỏi, tuy chỉ có tu vi thất khiếu Võ Đồ cảnh nhưng phát ra lực công kích tương đương nhất khiếu võ sĩ cảnh, quả nhiên là yêu nghiệt quái vật. Được rồi, nếu người có thể làm được điều này thì lão tử đồng ý người. Ra ngoài trải nghiệm sự đời cũng tốt, mặt hồ bình tĩnh không thể rèn luyện ra thủy thủ thật sự. Người nên đi hoang dã rèn luyện.

Đinh Hạo khom người nói:

- Đa tạ Vương giáo sư.
- Cảm tạ ta làm gì?

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong sờ cằm râu ria, cười gian nói:

- Còn sống trở về là tốt rồi. Bà nội nó, người đi rồi chắc chắn thứ hạng Thanh Sam Đông Viện trong đại tái năm viện rất chắc. Tổ cha nó, nghĩ tới là lão tử khó chịu.

Đinh Hạo cười khờ không nói gì.

- Ừm, lúc trước người gây ra nhiều rắc rối, nếu bị người ta biết người đi ra ngoài rèn luyện không chừng sẽ bị đánh lén.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong râu xồm vuốt cằm trầm ngâm nói:

- Vậy đi, người đừng kinh động ai, lặng lẽ xuống núi là được. Ta sẽ tuyên bố với bên ngoài là người luyện công bế quan, không gặp ai. Như vậy sẽ bớt nguy hiểm, rắc rối cho người.

Đinh Hạo cười nói:

- Lúc trước ta đã nghĩ đến chuyện này, nếu Tổng giáo viên đã nhiệt tình giúp thì ta xin đa tạ.
- Bà nội nó, thằng nhóc nhà người quả nhiên sớm tính kế bọn họ tử!

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong trừng Đinh Hạo, ngẫm nghĩ, lấy ba miếng đá to cỡ bàn tay ra khỏi ngực.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong đưa chúng cho Đinh Hạo, nghiêm túc nói:

- Ba Thanh Ngọc Thạch Bàn này là huyền khí loại phụ trợ lực giai, mỗi cái có thể phát ra một kích ta đánh hết sức, nhưng nó là vật phẩm tiêu hao chỉ dùng được một lần. Người giữ bên người, vào phút mấu chốt có thể cứu mạng.

Đinh Hạo nhận lấy Thanh Ngọc Thạch Bàn nhìn kỹ, ngọc thạch màu xanh hình dạng như miếng bánh, giống đĩa bay thu nhỏ vô số lần. Mặt ngoài Thanh Ngọc Thạch Bàn khắc minh văn vô cùng phức tạp, lớn nhỏ, dài ngắn khác nhau, như trời sao rậm rạp, phong phú phát ra lực lượng khủng bố không dễ phát hiện.

Đinh Hạo cực kỳ cảm kích Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong.

Tuy bình thường Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong nói chuyện độc miệng, biểu tình đáng ghét nhưng luôn quan tâm các đệ tử, đặc biệt là với Đinh Hạo. Cho đến nay Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong luôn đặc biệt chăm sóc Đinh Hạo, hôm nay tặng cho vật quý giá như vậy.

Đinh Hạo cúi đầu chân thành nói:

- Đa tạ giáo sư.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong khề thở dài:

- Người sống quay về là lời cảm ơn lớn nhất với lão tử.

Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong ngừng một chút, tiếp tục bảo:

- Vậy đi, ta truyền tâm pháp Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên phần sau cho người, người có thể tự tu luyện trong viên diễm huyền khí. Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên là tâm pháp cơ bản nhân giai đỉnh giai, đối với võ giả Võ Đồ cảnh, võ sĩ cảnh là hoàn mỹ không khuyết điểm. Nó còn là tâm pháp thủ thiếu dương đệ nhị kinh người tu luyện, chờ khi người hoàn toàn đã thông thủ thiếu âm, thủ thiếu dương, cô đọng mười tám huyết khiếu rồi tổng môn sẽ chuẩn bị công pháp tốt hơn cho người.

242. Chương 242: Bất Bình Phồn Hoa Thái Bình Thành

Dựa theo truyền thống, mỗi ngày vào phút cuối trước khi mặt trời khuất núi bốn cánh cổng chủ yếu Thái Bình thành sẽ đóng kín để phòng yêu ma, mãnh thú xâm nhập.

Hôm nay đã là lúc mặt trời lặn.

Trên bầu trời tuyết trắng bay bay, trời chiều như máu, chân trời trôi áng mây đỏ yêu dã.

Cánh cửa hướng tây nam, binh sĩ phủ thành chủ gác thành bắt đầu đóng cửa. Cơ quan đóng cửa thành sắt cao trăm thước khởi động tiếng vang như dã thú gào thét, cửa từ từ khép kín.

Chờ khi cửa sắt đóng lại, mặt sau có lồng chụp to nặng năm mươi ngàn cân buông xuống khiến Thái Bình thành không thể phá vỡ.

Một binh sĩ phát hiện điều gì, chỉ về phía xa, kinh ngạc nói:

- A? Các người nhìn chỗ kia . . .

Mấy chục binh sĩ gác thành khác ngoái đầu nhìn. Cánh đồng tuyết phía xa có khói bốc lên dài như trường long, nhanh như mũi tên bắn chớp mắt vượt qua vài dặm đến gần.

Một binh sĩ gác thành hồi hộp nói:

- Nhanh quá vậy? Không lẽ là yêu ma?

- Không, là một vị kỵ sĩ.

Tiểu đội trưởng binh sĩ gác thành biểu tình kinh sợ nói:

- Tốc độ thật nhanh.

Các binh sĩ gác thành thấy hoa mắt, gió mạnh như sóng biển ập vào mặt, ngựa hí dài. Một kỵ sĩ thiếu niên đến gần đám binh sĩ gác thành.

Thiếu niên khoảng mười bốn, năm tuổi, mặt như quan ngọc, mi như kiếm bén bay xéo vào thái dương, mắt sáng như sao ẩn chứa ánh sáng. Vóc dáng thiếu niên thon dài đầy khí phách, phát ra ánh khí khiếp người. Một con mèo trắng nhỏ tai gập nằm trên vai thiếu niên nửa tỉnh nửa ngủ, như cục tuyết, cực kỳ đáng yêu. Ngựa trắng dưới thân thiếu niên cao hai thước rưỡi, răng giống như lợi nhai, toàn thân cơ bắp như nghệ thuật đại sư điêu khắc bạch ngọc tạo ra, tràn ngập sức bật. Một đốm đỏ trên trán ngựa đầy dã tính, như sư như rồng, rất thần tuấn, giống linh thú trên trời.

Đúng là người như ngọc, kiếm như hồng, ngựa như rồng.

Tiểu đội trưởng binh sĩ gác thành quay năm đóng giữ cửa thành, thấy nhiều nhân vật thiên tài ra vào nhưng chưa từng gặp thiếu niên đẹp trai tuyệt vời như vậy. Đám binh sĩ gác thành cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn, suy nghĩ duy nhất trong lòng đó là thiếu niên này có suy nghĩ duy nhất đó là thiếu niên này có lai lịch phi phàm, chắc là đệ tử truyền kỳ hạch tâm của tông môn nào đó vào đời rèn luyện.

Thiếu niên cười biểu tình thân thiết mỉm cười như gió xuân phất vào mặt:

- Các vị đại ca, tại hạ chạy đi suốt ngày làm lỡ một chút thời gian, muốn vào thành, có thể giúp giùm được không?

- Ha ha ha ha ha ha! Không sao, cửa thành chưa đóng kín, thiếu hiệp có thể vào. Mời!

Tiểu đội trưởng binh sĩ gác thành cười tươi ra lệnh cho người nhường đường.

Thiếu niên chấp tay cảm tạ, giục ngựa như rồng vào thành, biến mất phai cuối đường.

- Không lẽ thiếu niên là thiên tài của Vãn Kiếm tông?

- Chắc là có lai lịch lớn, không nói cái khác, tuần mã thiếu niên cười chính là thần tuần trong truyền thuyết. Nguyên Tuyết Châu này nó xếp ba hàng đầu, giá trị mấy vạn cân, chúng ta tiết kiệm suốt đời cũng không mau nổi một con ngựa như vậy.

- Ha ha ha ha ha ha! Vương Ngũ ta gác thành sáu năm, thấy nhiều công tử thế gia, thiên tài môn phái. Ai nấy ngang ngược kiêu ngạo không gì sánh được, tự cho là phong lưu tiêu sái nhưng so với Thiếu hiệp vừa rồi thì đúng là gà đất chó nhà và thần long trên trời.

- Đúng vậy. Càng khó được là hần rất khiêm tốn, nho nhã lễ độ với binh sĩ gác thành cấp thấp chúng ta. Đây mới là thiếu niên anh hùng thật sự.

Đám binh sĩ gác thành tặc lưỡi lấy làm lạ kỳ ngộ hôm nay, bàn tán xôn xao. Thiếu niên kia một người một ngựa hiên ngang, thoáng nhìn một lần có lẽ vĩnh viễn khắc ghi trong đầu bọn họ, thành câu chuyện tán gẫu khoe khoang khi rảnh rỗi.

* * *

Thiếu niên vào thành tất nhiên là Đinh Hạo.

Đinh Hạo rong ruổi một đường trước khi mặt trời lặn đến Thái Bình thành tìm quan trọ qua đêm.

Đây là lần đầu Đinh Hạo đến nơi nhân loại tập trung. Đinh Hạo ngồi trên lưng ngựa nhìn bốn phía, rất tò mò.

Đường cái Thái Bình thành dùng đá to màu xanh lót đường, bằng phẳng, rộng hơn hai mươi thước, hai chiếc xe ngựa chạy song song dư dả. Mỗi cách năm trăm thước có một ngã tư phân cách Thái Bình thành như bàn cờ vuông vức, rất tiện đi lại.

Có thể tưởng tượng khi xảy ra chiến tranh với yêu ma con đường cái rộng rãi như vậy giúp nhân loại trong thời gian ngắn tụ tập nhiều võ giả, nhân lực ở tường thành, sẽ không có chuyện chen lấn.

Ngàn năm qua nhân loại vì sống sót mà tôi luyện trong máu và lửa, kiến trúc Thái Bình thành ưu tiên nhất là tiện lợi trong chiến tranh.

Mặt trời đã xuống núi, bóng đêm bao phủ mặt đất. Người đi đường khá nhiều, tốp năm tốp ba. Hai bên lầu các treo đèn lồng, nhìn từ xa như ngân hà rực rỡ, đèn sáng sữa, ánh sáng màu cam từng vòng vòng mờ lung trong bóng đêm tuyết trắng rơi rất đẹp.

Vài quán hàng rong chưa nghỉ bán, vẫn hét to mời chào khách hàng hy vọng trước khi về nhà sẽ kiếm được một món tiền.

Có võ giả mạo hiểm trở về, kết thúc một ngày nguy hiểm căng thẳng thần kinh. Võ giả trở về từ hoang dã hoặc phong trần vất vả bước đi nhanh, hoặc giơ chén nhậu nhẹt từng bình, hoặc bàn bạc tốp năm tốp ba bàn bạc thứ có được đổi lấy vật dụng hàng ngày. Dù mọi loại người tới lui trên đường ồn ào, náo động.

Nếu nói sinh hoạt trong sơn môn Văn Kiếm tông bình tĩnh như ở dị thế thì Thái Bình thành cho Đinh Hạo cảm giác hồng trần, càng gần với cuộc sống người thường, có hơi thở con người.

Đinh Hạo đi một lúc sau con đường trước mặt hẹp dần, người qua lại nhiều hơn, đèn đuốc sáng trưng, kêu la rao hàng không ngừng.

Chắc chỗ này là chợ đêm.

Đinh Hạo xuống ngựa, dắt ngựa đi tới. Đinh Hạo không vội tìm quán trọ, khó khăn lắm mới đi ra một lần, còn nhiều thời gian, hần muốn cảm nhận phần hoa nơi nhân loại cư ngụ trong Vô Tận đại lục.

Trên đường đi Đinh Hạo thấy các quầy hàng nhỏ. Nặng tượng đất, thổi đường, bán nghề, làm xiếc, biểu diễn võ công, bán ra các loại vật nuôi, dã thú nhỏ ngoan ngoãn. Có tiệm mì, quán trà, tiệm quần áo, tiệm vũ khí, tiệm áo giáp, các tiệm bán quà vật.

Mùi thơm nồng nặc tràn ngập trong chợ đêm, tiếng người ồn ào.

Đinh Hạo hỏi thăm người qua đường thế mới biết hần thật may mắn tình cờ đến chợ đêm sáu năm một lần cho nên mới ồn ào như vậy. Người đến người đi náo nhiệt, Đinh Hạo nhìn thấy sự phồn hoa của Thái Bình thành.

243. Chương 243: Gặp Chuyện Bất Bình

Đinh Hạo cảm thấy như đang đi trong phim truyền hình kịch cổ trang kiếp trước, có ảo giác xuyên thời không đến.

Đinh Hạo đi trong đám người, khí chất xuất trần và tuấn tuấn ngửa trắng hấp dẫn nhiều ánh mắt.

Đinh Hạo chọn một quầy đồ ăn sạch sẽ, cột ngựa vào cọc gỗ, vẫy tay kêu lão bản:

- Lão bá, ột tô mì.

Chủ nhân quầy hàng nhỏ là đôi phu thê khoảng sáu mươi tuổi, tóc trắng xóa. Lưng lão gia gia hơi còng nhưng tinh thần quắc thước, mặt hồng hào, nói chuyện với khách. Lão bà bà tay chân lanh lẹ nấu mì, tuy hai người mặc đơn giản không phải nhà giàu có nhưng biểu tình rất thỏa mãn. Lão gia gia thường lau mồ hôi cho lão bà bà, ân ái làm người ta ghen tỵ.

Mùi thơm nồng lan tỏa trong quầy, khá đông khách. Đinh Hạo đến đây cũng vì mùi thơm.

Lão nhân lớn giọng nói:

- Được rồi, chàng trai, chàng trai, mì của người đây!

Lão nhân đặt một bát mì đủ sắc, hương, vị trước mặt Đinh Hạo. Bát mì nóng hổi trong ngày đêm tuyết rơi cho người thấy ấm áp.

Đinh Hạo khịt mũi, thềm ăn. Đinh Hạo định cầm đũa ăn thì nghe bên cạnh có tiếng nuốt nước miếng.

Đinh Hạo quay đầu nhìn thấy một đứa trẻ ăn mặc rách rưới đứng bên cạnh tiệm, đôi mắt to đen láy nhìn chằm chằm cái bát của Đinh Hạo, trong mắt đầy khao khát.

Đứa trẻ này gầy gò suy dinh dưỡng, mặc vải rách nhiều chỗ, giống như nhiều mảnh vải ghép lại thành bộ đồ. Đứa trẻ lấm lem bùn đất, bàn tay lộ ra ngoài đông lạnh xanh tím trông rất đáng thương. Có vẻ nó bị đói lâu, mặt ngơ ngác.

Năm, sáu người trưởng thành đứng bên cạnh đứa trẻ, bộ dáng xanh xao vàng vọt suy dinh dưỡng, mặc rách rưới. Không khí chợ đêm náo nhiệt ồn ào không liên quan đến họ, vẻ mặt họ lúng túng, xấu hổ, có lẽ người được mùi thơm nên đến đây. Đám người nuốt nước miếng.

Đứa bé nhỏ giọng nói:

- Phụ thân, ta đói . . .

Giọng con nít trong trẻo êm tai như chim vàng anh, đó là một cô bé chẳng qua đầu xù tóc rối, suy dinh dưỡng không phát dục nên trông như con trai.

Người cô bé gọi là phụ thân là nam nhân trung niên khoảng ba mươi tuổi rất gầy, da bọc xương, môi xanh. Nam nhân trung niên đỏ run người nghe cô bé nói biểu tình lúng túng, nhìn trong ngực, cuối cùng buồn bã lắc đầu.

Nam nhân trung niên vuốt trán cô bé, nói:

- Tuyết Nhi ngoan, ráng nhịn chút nữa, lát nữa phụ thân sẽ mua đồ ăn cho người.

Nam nhân trung niên nói rồi nhìn xung quanh, thấy có đồ người ta ăn thừa gã nổi lên can đảm đi xin. Tiếc rằng mỗi lần nam nhân trung niên đều bị mắng như kẻ ăn mày, một số người bán hàng phía xa chán ghét phất tay đuổi mấy người đi.

- Bà nội nó, ăn xin thối tha giành đồ của lão tử, muốn chết sao?

Một võ giả trẻ tuổi thân hình cao to đứng dậy chửi, phất tay đẩy phụ thân của cô bé ngã, chỉ vì nam nhân trung niên muốn xin chút nước canh gã ăn xong cho cô bé.

Nam nhân trung niên té xuống đất cái rầm, khoe môi chảy máu.

Năm, sáu đồng bạn vội dìu nam nhân trung niên đứng dậy, vừa tức vừa giận nhưng không dám nói gì.

Cô bé kinh hoàng chạy tới trước mặt phụ thân, giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Cô bé khóc kêu:

- Phụ thân, phụ thân, Tuyết Nhi không đói, Tuyết Nhi không đói chút nào!

Đinh Hạo nhìn tình huống này thâm thể dài.

Nhìn từ bản chất thì Vô Tận đại lục là thế giới lạnh lùng mạnh ăn thịt yếu. Chợ đêm phồn hoa không thể che giấu bí kịch của kẻ yếu, ở đâu cũng có chuyện ỷ mạnh hiếp yếu. Không hiểu sao tâm tình Đinh Hạo vốn rất tốt bị hình ảnh trước mắt phá hỏng.

- Bà nội nó, đụng vào đồ của lão tử rồi định đi sao? Đứng lại, đền tiền cho lão tử!

Vô giả trẻ tuổi hùng hổ hù người, hung thần ác sát. Vô giả trẻ tuổi chỉ vì chút canh trong bát há mồm đòi phụ thân của cô bé bồi thường mười lượng bạc.

Nam nhân trung niên bị hù sợ run rẩy:

- Ta . . . Ta không có tiền. Đại gia, ta không dám nữa . . .

- Không có tiền? Vậy trong ngực ngươi cất cái gì?

Vô giả trẻ tuổi cười xấu xa, chộp ngực nam nhân trung niên. Nam nhân trung niên không biết võ đạo làm sao trốn tránh? Ngực nam nhân trung niên bị chộp, vải áo cũ nát xẹt một tiếng rơi xuống mấy nén bạc trắng.

- Không, đừng, đây là tiền cứu mạng cho thôn chúng ta. Chúng ta cần dùng nó thuê vô giả thủ hộ!

Nam nhân trung niên như phát điên lao lên muốn giành lại bạc. Mấy đồng bạn khác của nam nhân trung niên sốt ruột, không tiếc liều mạng vây quanh vô giả trẻ tuổi.

Vô giả trẻ tuổi cười nhạt, vỗ bàn:

- Ha ha ha ha ha ha! Đám nhà quê này muốn lấy nhiều thắng ít sao?

Vù vù vù vù vù!

Mười mấy nam nhân cao to vạm vỡ mặc trang phục võ sĩ, mang vũ khí biểu tình dữ tợn, khí thế hùng hổ nhìn là biết từng giết người dính máu. Bọn họ cười lạnh bao vây bảy, tám nông dân lem luốc như ăn mày.

- Ngươi . . . Ta . . .

Nhóm nam nhân trung niên bị hù sợ, hết sức van xin:

- Các vị đại gia hãy rủ lòng thương, số bạc này là tiền cứu mạng. Vô giả thủ hộ thôn chúng ta mất tích, chúng ta cần nó thuê vô giả thủ hộ mới. Không có vô giả thủ hộ thì mấy trăm người trong thôn không chịu nổi ngày đông.

- Ta không cần biết người trong thôn các ngươi chết sống thế nào! Đụng đồ của lão tử thì phải đền tiền, đừng nói nhảm, không thì lão tử giết các ngươi dễ như giết chó!

Vô giả trẻ tuổi nhe răng cười, không chút cảm thông.

Đám nam nhân trung niên trong mắt đầy tuyệt vọng.

Đinh Hạo thở dài, ngồi yên, nhẹ vẫy tay, lực lượng vô hình tuôn ra.

Vô giả trẻ tuổi thấy tay bỗng nhẹ hẫng, đồng bạc trong tay bay ra thành luồng sáng bạc rơi vào tay Đinh Hạo cách ba, bốn thước.

Đinh Hạo đặt bạc lên bàn, không quay đầu lại nói:

- Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cần gì đuổi tận giết tuyệt?

- Độ lượng cái đầu người! Tiểu tạp chủng, người tính cái gì? Cũng dám xen vào chuyện Văn Tâm ta?

Võ giả trẻ tuổi tức giận báo tên, dường như gã khá nổi tại đây, nếu không đã chẳng khiến những người đứng xem hút ngậm khí lạnh.

244. Chương 244: Tình Cờ Gặp Thôn Dân Thung Lũng Thôn

- Meo?

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu đang ngủ ngon bị đánh thức, nó rất bất mãn quay đầu liếc võ giả trẻ, khóe môi cong lên rất là nhân tính hóa.

- Meo . . . Meo!

Giọng Đinh Hạo rần rần:

- Một đám đồ bỏ, trước khi ta chưa đổi ý hãy rút!

Đinh Hạo không quay đầu lại, cười nhạt.

- Dám mắng lão tử? Tìm cái chết. Tất cả cùng lên, bắt tiểu tử này ra!

Võ giả trẻ tuổi tức giận, lúc trước Đinh Hạo tay không hút vật làm gã rung động. Võ giả trẻ tuổi vung tay, một đám võ giả dữ tợn rút vũ khí tấn công sau lưng Đinh Hạo.

Cô bé hét to:

- Cẩn thận!

Đinh Hạo không quay đầu, vung tay.

Vù vù vù vù vù!

Một sáng nóng cháy như tia chớp hồng hồng thuở ban đầu xẹt qua hư không.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Một chuỗi tiếng vải rách vang lên.

Chớp mắt võ giả trẻ tuổi và đồng bạn đứng ngây như phỗng nhìn vũ khí trong tay gãy thành hai khúc. Bọn họ cảm thấy lạnh như rơi vào hầm băng.

Quá đáng sợ!

Thiếu niên này không quay đầu lại giơ tay chém một đao đã chặt gãy vũ khí của sáu, bảy người. Bọn họ không kịp phản ứng lại, thực lực, kỹ xảo như vậy không thể tưởng tượng nổi.

Cao thủ!

Cao thủ đáng sợ!

Mọi người nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên nhìn nho nhỏ tuần tú lại là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Đao quang màu đỏ sậm nhiếp hồn người, siêu nhanh, trong không khí tràn ngập hơi thở nóng cháy rõ ràng là công lực siêu cao.

Đinh Hạo đặt long văn huyết đao bên bàn, vẫn không quay đầu quát to:

- Một đám cặn bã, rút!

Đám người võ giả trẻ tuổi dù bị mắng là cặn bã cũng không dám bất mãn cái gì, như nghe đại xá, không nói câu hăm dọa đã gục đầu chạy vắt giò lên cổ.

Người xung quanh hoan hô.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Hấp nên ma nhất kiếm, san bằng chuyện bất bình, đây chính là cảm giác hành hiệp trượng nghĩa sao? Ha ha ha ha ha! Lão bá, thêm mười tô mì, ta muốn mời khách.

Đình Hạo mỉm cười, vẫy tay với cô bé:

- Tiểu muội muội, lại đây, ca ca mời người ăn được không?

Cô bé ngẩn ngơ, ngoái đầu nhìn phụ thân rồi lại ngó Đình Hạo cười tươi, cuối cùng cô bé đi từng bước một đến gần.

Cô bé tới gần Đình Hạo, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy trong suốt như suối, đơn thuần nói:

- Đại ca ca, Tuyết Nhi nhìn ra được người là người tốt.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thật ngoan, vậy đại ca ca người tốt mời người ăn mì. Nào, người đói rồi, ăn trước đi.

Đình Hạo đẩy tô mì trước mặt mình tới gần cô bé. Cô bé ngẩn ngơ một lúc, cuối cùng không ngăn được đồ ăn hấp dẫn, bưng bát to nhai ngồm ngoàm.

- Ha ha ha ha ha ha! Cô bé, ăn chậm một chút, đừng để nghẹn.

Tâm trạng Đình Hạo bỗng biến tốt hơn.

Phụ thân của cô bé biểu tình cảm kích cùng đồng bạn vội vàng cúi đầu cảm tạ.

- Đa tạ công tử ra tay giúp đỡ.

- Chỉ là tiện tay, thấy gai mắt đám sói đói.

Đình Hạo vừa nói vừa chỉ tô mì nóng hổi bưng lên bàn, nói:

- Ta thấy các vị đại ca đã đói, hay là ăn rồi lại nói tiếp?

Đám người xấu hổ nói:

- Sao có thể không biết ngượng . . .

- Không sao, gặp mặt là có duyên, cần gì nhảm nhí? Huống chi nhiều tô mì đã đưa lên, một mình ta không ăn hết. Các vị đại ca, mời.

Đình Hạo chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình, không nói nhiều, ăn tô mì.

Đám người nam nhân trung niên thấy Đình Hạo rộng rãi, họ ngần ngừ một lúc rồi cảm ơn, ngồi xuống ăn ngấu nghiến.

Nhóm người này đói lả, nhanh chóng ăn hết, liếm sạch tô. Đình Hạo mỉm cười, kêu lão nhân chủ tiệm liên tục bưng mì lên. Một bọn họ ăn hết ba mươi tám tô, những người đứng xem trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Chờ đám người ăn no Đình Hạo mới mỉm cười đẩy mớ bạc trả nam nhân trung niên, hỏi:

- Nghe nói các người cần dùng số bạc này mời võ giả thủ hộ?

- Đúng, đúng.

Nam nhân trung niên biểu tình kích động nói:

- Hai mươi ngày trước võ giả thủ hộ của thôn chúng ta đi di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch thám hiểm do chín môn phái tổ chức, ai ngờ . . . ai ngờ không quay về nữa, không biết sinh tử. Thấy tuyết trắng rơi, mùa đông đến, không còn võ giả thủ hộ toàn thôn xóm nằm trong vòng nguy hiểm bị yêu ma ăn thịt. Chúng ta đành gom lại ngân lượng hy vọng có thể thuê một vị võ giả thủ hộ bảo vệ người trong thôn qua mùa đông dài.

Đinh Hạo nhìn mớ bạc chưa đến mười lăm lượng, lắc đầu.

Chút tiền này quá ít, thậm chí không đủ mời một võ giả nhất khiêu võ sĩ cảnh.

Nhưng Đinh Hạo không tiện đả kích mấy người đó, lòng máy động, lên tiếng:

- Thôn xóm các ngươi tên là gì?

Nam nhân trung niên cung kính nói:

- Thôn xóm xa xôi rất ít người biết, chúng ta tự đặt tên, cách hai trăm dặm.

Thung Lũng thôn?

Cách hai trăm dặm?

Đinh Hạo thầm mừng, giống y như trên bản đồ, quả nhiên là Thung Lũng thôn. May mắn Đinh Hạo thuận miệng hỏi nếu không thì đã bỏ lỡ mấy người này.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, ngồi xuống, chậm rãi nói:

- Võ giả thủ hộ mất tích có phải tên là Quách Đại ca không?

- Công tử biết Quách Đại ca?

Nhóm người nam nhân trung niên mừng rỡ, nói nhanh:

- Đúng đúng, Quách Đại ca chính là võ giả thủ hộ. Bốn năm qua nếu không có Quách Đại ca bảo vệ thì chúng ta đã bị xóa sổ, hẳn là thân thủ hộ của chúng ta. Tiếc rằng lần này Quách Đại ca đi bắt vô âm tín, chúng ta rất lo cho hắn nhưng không có khả năng đi Tây Nham sơn mạch tìm hắn . . .

Vậy là đúng rồi.

Đinh Hạo gật đầu, hiện hắn không thể báo tin Quách Đại ca chết rồi, sợ đả kích bọn họ.

Đinh Hạo cúi đầu suy nghĩ, cầm mười lăm lượng bạc, nói:

- Ta nhận mười lăm lượng này, ta là bằng hữu của Quách Đại ca. Nếu các ngươi không chê thì mùa đông này để ta làm võ giả thủ hộ của các ngươi được không?

- Cái gì?

Đám người nam nhân trung niên đứng ngây như phỗng.

Đinh Hạo có thực lực gì? Dù bọn họ không hiểu võ công nhưng mới rồi thấy rõ ràng mười mấy võ giả kia sợ hắn đến không dám thở mạnh. Cao thủ như vậy đồng ý làm võ giả thủ hộ nho nhỏ cho Thung Lũng thôn?

245. Chương 245: Thăng Cấp Bát Khiêu Võ Đồ Cảnh

Trong phút chốc mấy thôn dân đứng ngây ra, không thể tin điều nghe được.

Loại cảm giác này như bị vàng từ trên trời rơi trúng đầu, không giống thật.

Đinh Hạo nhìn biểu tình của đám người, mỉm cười nói:

- Như thế nào? Các vị cảm thấy tại hạ thực lực, không đáng giá mười lăm lượng bạc sao?

Nam nhân trung niên vội lắc đầu, nói:

- Không . . . Không phải . . .

Nam nhân trung niên mừng rỡ nói:

- Chúng ta chỉ gom được mười lăm lượng, vốn định tìm . . . Tìm một võ giả lưu lạc bình thường đã là hy vọng xa vời, ai ngờ . . . Ta thấy công tử khí vũ hiên ngang, xuất thân bất phàm, chắc là xuất thân từ nhà giàu có thể nhưng đồng ý đi thôn nhỏ chúng ta . . . Chúng ta không dám tin.

Có người biểu tình kích động nói:

- Đúng vậy. Nếu công tử đi được thì tốt quá rồi!

Có người quỳ xuống, mừng rỡ nước mắt chảy ra:

- Ta đại biểu một trăm sáu mươi người trong thôn đa tạ đại ân đại đức của công tử.

Cô bé đen nhẻm Tuyết Nhi nhảy nhót nói:

- Đại ca ca là người tốt.

Đinh Hạo mỉm cười nâng mọi người đứng dậy:

- Cứ quyết định vậy đi, các vị đại ca đừng khách sáo.

Đám người này là huynh đệ, thân nhân của Quách Nộ. Tuy rằng địa vị không cao, nghèo rớt mồng tơi nhưng Đinh Hạo cũng xuất thân từ xóm nghèo, ở chung với đám người này thấy thoải mái, thân thiết hơn. Mới trò chuyện một lúc cả đám đã quen thuộc, Đinh Hạo được biết nam nhân trung niên gầy guộc tên Cao Phong, là thôn trưởng. Mấy thanh niên khác cùng họ Cao, Thung Lũng thôn hơn một trăm người có tám mươi phần trăm họ Cao.

* * *

Thời gian trôi qua, chợ đêm phồn hoa dần tan.

Đinh Hạo dẫn đám người Cao Phong tìm một phòng trọ sạch sẽ bên cạnh chợ đêm. Đám thôn dân vừa mệt vừa đói, lo âu hoảng hốt cả ngày rất nhanh đã ngủ say.

Đinh Hạo quay về phòng, nghỉ ngơi một lúc rồi bắt đầu tu luyện.

* * *

Lần này đi ra Đinh Hạo không muốn gây chú ý, không muốn bị ai nhận ra thân phận thật nên lúc trước ra tay hắn không sử dụng thanh kiếm rỉ sét. Đinh Hạo dùng long văn huyết đao thúc giục đao pháp viêm diễm huyền khí ở trung đan điền phần ngực.

Trước khi quay về Vãn Kiếm tông Đinh Hạo định dùng đao pháp xông xáo giang hồ.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân trên giường, ý niệm chìm vào trung đan điền, vận chuyển, bắt đầu tu luyện viêm diễm huyền khí.

Sau khi dung hợp, hạt giống viêm diễm huyền khí trong trung đan điền phần ngực biến thành màu vàng kim, hình quả cầu, như ngôi sao vĩnh hằng bất diệt tỏa sáng rực rỡ.

Nguyên thức hải đan điền, thậm chí thân thể Đinh Hạo giống như không gian vũ trụ. Bấy huyết khiếu bị luyện hóa trong nhâm mạch tỏa sáng nhấp nháy, vĩnh hằng tự xoay, có liên hệ bí ẩn với hạt giống huyền khí, như hành tinh xoay quanh hằng tinh.

Hèn chi Kiếm Tổ, Đao Tổ hay nói vũ trụ chí lý, đại đạo vô hình, rồi lại có đường lần theo, thiên địa vạn vật ẩn chứa trong thân thể người.

Từ mặt nào đó thì cơ thể người là một vũ trụ loại nhỏ, ẩn chứa huyền bí vô tận.

Đợi khi một trăm lẻ tám huyết khiếu trong người hoàn toàn luyện hóa, tình cờ phù hợp chu thiên một trăm lẻ tám tinh tú, giao hòa với thiên địa vũ trụ, đó là cảnh giới bất tử bất diệt, có thể điều động tất cả lực lượng trong vũ trụ thiên địa, thành chí tôn vạn vật.

Đao pháp huyền khí của Đinh Hạo đã là thất khiếu Vô Đồ cảnh, hắn đang vận chuyển viêm diễm huyền khí thể lỏng trùng kích huyết khiếu thứ tám trong nhâm mạch lục kỳ kinh.

Huyền khí xoay tròn trong mỗi huyết khiếu, mỗi khi hoàn thành một chu thiên thì gọi là tiểu chu thiên.

Nếu xoay tròn nguyên kinh mạch thì gọi là đại chu thiên.

Bây giờ Đinh Hạo chưa hoàn toàn thông suốt kinh mạch nên không có khả năng vận chuyển đại chu thiên. Huyệtkhiếu chỉ có thể tuần hoàn tiểu chu thiên trong mỗi huyệt khiếu.

Mỗi một lữ huyền khí từ hạt giống huyền khí sâu trong đan điền bị kích phát, đi qua một huyệt khiếu là sẽ trưởng to một phần. Khi nó đi qua huyệt khiếu thứ bảy nhâm mạch đa từ một sợi tóc thô thành mười sợi nhập lại, như măng xà thần dị trùng kích huyệt khiếu thứ tám liên tục.

Không biết bao lâu sau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đầu óc Đinh Hạo ù vang, người run lên, đường huyền khí trong nhâm mạch đã rộng mở.

Huyền khí thể lỏng như măng xà vui vẻ rít gào chui vào, một hành tinh huyệt khiếu mới chậm rãi hình thành, như vũ trụ nổ sau đó dần có tinh cầu. Thần thức của Đinh Hạo thấy hết quá trình, chậm rãi mà lại nhanh chóng, chớp mắt tỏa sáng rực rỡ.

Điểm tinh hoàn thành.

Bát khiếu Võ Đò cảnh!

Đinh Hạo duỗi lòng bàn tay ra, một đốm lửa vàng nhạt như thủy tinh lại giống tinh linh vui vẻ nhấp nháy.

Giây sau theo ý niệm của Đinh Hạo, ngọn lửa có linh tính dọc theo bàn tay như nước chảy phủ hết nguyên bàn tay. Trông như Đinh Hạo đeo bao tay vàng, chỉ có một tầng mỏng manh, nhiệt độ nội liễm không hề nóng.

Một tay khác Đinh Hạo lấy ra lá chắn sắt từ trong trữ vật giới chỉ, nắm đấm trái đánh ra.

Xèo một tiếng, nắm đấm phủ lửa vàng xuyên qua lá chắn sắt nửa tắc dễ như đâm vào đậu hủ non, không có chút lực cản. Từng giọt nước thép đỏ thẫm chảy xuống mặt đất, giây sau đông lại thành khối sắt đen.

Đây chính là viêm diễm huyền khí thể lỏng trải qua dung hợp cải tạo ẩn chứa nhiệt độ siêu đáng sợ, chớp mắt tiêu diệt dung kim, một quyền này nếu đánh vào thịt người . . . Tưởng tượng hình ảnh đó khiến người không rét mà run.

Theo ý niệm của Đinh Hạo, viêm diễm huyền khí thể lỏng không ngừng biến đổi hình dạng, hoặc là đao nhỏ, hoặc là tấm thuẫn to cỡ bàn tay, hoặc là bao tay dựng ngược, thiên biến vạn hóa, cực kỳ thần diệu.

Đây chính là chỗ tốt của viêm diễm huyền khí thể lỏng và bát khiếu Võ Đò cảnh.

Theo cảnh giới tu vi nâng cao, huyền khí hóa lỏng mô phỏng ra nhiều thứ, những cường giả thực lực trên Tiên Thiên Võ Tông cảnh có huyền khí cực kỳ hùng hồn thậm chí huyền hóa ra một bộ giáp phủ lên toàn thân, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, cực kỳ khủng bố

Đinh Hạo được trợ giúp huyền khí hóa lỏng nhưng độ hùng hồn thì không thể bằng cường giả Tiên Thiên Võ Tông cảnh, cho nên hấn huyền hóa ra tối đa to cỡ bàn tay, tuy nhiên uy lực vẫn rất kinh người.

Nên dùng như thế nào trong chiến đấu thì Đinh Hạo cần từ từ chiêm nghiệm.

Bên ngoài ồn ào tiếng người, dần sáng sủa lên.

246. Chương 246: Huyệtk Long Trại, Tăng Tiên Võ Đò

Đinh Hạo đẩy cửa phòng ra nhìn, trời đã sáng.

Một đêm qua đi.

* * *

Đinh Hạo rửa mặt súc miệng xong ra khỏi phòng. Đám người Cao Phong đã chờ sẵn bên ngoài, thấy Đinh Hạo đi ra liền cung kính chào hỏi. Cô bé Tuyết Nhi sửa sạch bùn đất lộ ra khuôn mặt trắng xinh xắn, như thay đổi người khác. Cô bé lớn tiếng chào Đinh Hạo.

Đoàn người ăn sáng trong khách sạn xong lên đường.

Trước khi đi Đinh Hạo mua nhiều thứ, đa phần là áo giáp, vũ khí lương thực. Đinh Hạo thuê một chiếc xe ngựa to mới chở hết đồ.

Mặt trời sáng sủa, tuyết vẫn rơi, đoàn người ra cửa bằng.

* * *

Thung Lũng thôn

Thung Lũng thôn giống như nhiều thôn xóm nhân loại ở quy mô nhỏ, thôn không lớn, chiếm diện tích chưa đến sáu mươi mẫu.

Thung Lũng thôn ở trong vùng đồi núi, lưng dựa Tuyết Long sơn, trên núi quanh năm đóng băng. Trước thôn là thảo nguyên, lùm cây bị tuyết phủ lên. Một vực sâu mấy ngàn thước như vết nứt bị đại năng thượng cổ một kiếm chém trúng, gió lạnh rít gào, tuyết tràn ngập.

Thung Lũng thôn dựa núi xây dựng thành hình hẹp dài.

Một con đường chính từ đầu đông thôn đến đầu tây thôn, hai bên là nham thạch, khối băng dựng thành phòng ốc.

Bên ngoài Thung Lũng thôn dùng nham thạch, gỗ to, băng khối chất thành tường cao hơn năm mươi thước, các loại gai đông trong tầng băng, nhìn từ xa như nhím trắng. Tường băng lóe ánh sáng dưới mặt trời trông khá uy phong, có thể chống đỡ vài yêu ma thấp kém xâm nhập.

Mùa đông dài đặc đến, dù là nhân loại hay yêu ma đều rơi vào nguy cơ thiếu thức ăn.

Mỗi năm trên đất Tuyết Châu sẽ tăng con số xung đột giữa nhân loại và yêu ma, gần như mỗi ngày có đổ máu. Vì kéo dài chủng tộc và sinh tồn, hai bên không thể không chém giết nhau.

Mặt trời mới lên, Cao Lâm năm nay bảy mươi ba là người lớn tuổi nhất trong Thung Lũng thôn mang theo vài thanh niên võ trang leo lên lầu phía nam tường băng quan sát, vừa cảnh giới vừa nhìn hướng nam xa xôi.

Hôm nay là ngày thứ bốn, năm từ khi thôn trưởng Cao Phong cùng mấy thanh niên trai tráng đi mời võ giả thủ hộ. Theo ước định lúc trước ngày hôm qua đám người Cao Phong nên trở về.

- Yêu ma trong Tuyết Long sơn càng lúc càng táo bạo, rất nhanh chúng sẽ tràn xuống đây. Hy vọng nhóm thôn trưởng thuận lợi trở về, mời được võ giả thủ hộ có thực lực không tệ.

Cao Lâm không dám nghĩ theo chiều hướng xấu.

Nếu không có võ giả thủ hộ thì có lẽ mùa đông này là ngày Thung Lũng thôn bị xóa sổ.

Có nhiều thôn dân lục tục đứng trên tường cao, ánh mắt mong chờ nhìn đường núi phương nam.

Thời gian chậm rãi trôi trong sự chờ đợi nôn nóng.

Dần dần trời giữa trưa, con đường duy nhất đi thông bên ngoài vẫn không có bóng người.

Một thanh niên mười mấy tuổi máy rậm mắt to có chút anh khí chờ mất kiên nhẫn, tay cầm trường mâu sắc nhọn mở miệng nói:

- Trưởng lão, sao nhóm thôn trưởng còn chưa về?

- Không lẽ trên đường gặp yêu ma . . .

Cao Lâm nhướn chân mày trắng đánh gãy lời Cao Kiếm:

- Cao Kiếm, không nên nói lung tung.

Cao Kiếm há mồm, không dám cãi lại Cao Lâm.

Có người mừng rỡ hét to:

- Mau nhìn, phía xa có gì đó!

Mọi người nhìn hướng đường núi phía nam, thấy nơi chân trời và đất nối liền mơ hồ có mười mấy bóng đen. Bóng đen ngày càng rõ ràng, không phải yêu ma hay động vật khác mà là bóng người di chuyển nhanh.

- Là nhóm thôn trưởng trở về?

Cao Lâm mừng rỡ, đôi mắt và khuôn mặt đầy nếp nhăn từ vui sướng biến thành kinh khủng.

- Mau, lập tức phòng ngự, chuẩn bị lâu quan sát, là người . . .

Một dải cờ trắng dài đột nhiên bay lên trên đường núi, lá cờ in trường long đỏ giương nanh múa vuốt bị gió bắc thổi vù vù như vật sống bay lượn trên không trung, ngập mùi máu.

Một kỵ sĩ mặc giáp đen nhẹ cầm cờ.

Sau lưng kỵ sĩ thân hình vạm vỡ là đội kỵ binh ba mươi người rầm rập lao đến, như gió độc nổi lên trong thiên địa trắng, tốc độ siêu nhanh. Trong tiếng vó ngựa như sấm nổ, chớp mắt đội kỵ sĩ đã đến bên dưới tường bằng.

Nhìn gần càng thấy rõ những kỵ sĩ dữ tợn.

Mỗi người mặc giáp đen dính máu, ngựa to lông đen, dưới đầu ngựa treo mấy cái đầu đã bị đông cứng. Cái đầu biểu tình kinh khủng, giận dữ hiển nhiên mới bị giết không lâu.

Đám người kia như quân đội tử thần bước ra từ địa ngục.

Trên giáp sắt kỵ sĩ dính vết máu đỏ và tầng băng bạc, trang nghiêm túc mục. Kỵ sĩ thở ra khói trắng như sương quý, con ngựa thở phì phì tăng không khí kinh dị, tràn ngập sát khí khó tả.

Trên tường thành, người Thung Lũng thôn bị hù sợ.

Đa số người sợ đến không nói nổi một câu, số ít run lẩy bẩy, tay cầm trường mâu run run, mặt trắng bệch, mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Mọi người đều nghe các loại tin đồn về nhóm kỵ sĩ này.

Bọn họ là cướp núi lớn nhất trong vòng năm trăm dặm, nổi danh khát máu vô tình, đến đi như gió xoáy tung hoành vùng Tuyết Long sơn, không ai dám chọc. Bọn họ cướp thương đội, cướp sạch thôn xóm, cướp người và tiền, không chuyện ác nào không làm. Nơi băng cướp đi qua gặp hơi chống cự là thiêu giết sạch, chó gà không tha.

Nhưng đám giặc hung tàn này cũng biết không thể tát ao bắt cá, đối với thôn xóm trong trăm dặm chỉ cần biểu thị phục tùng, mỗi năm bốn mùa trưng thu một lần thì sẽ không cướp nữa. Rất nhiều thôn xóm nhân loại nhờ thế mới sống nổi.

Dưới thành.

Kỵ sĩ giáp đen dẫn đầu cao to nhất, cỡ hai thước rưỡi, người như tháp sắt. Gã ngồi trên con ngựa bán yêu to khao trương, đầu trọc, mặt và đầu xăm hình bụi gai thú màu xanh, hung tợn đáng sợ.

Kỵ sĩ giáp đen neho mắt, đáy mắt lóe tia sáng xanh lạnh băng không giống mắt nhân loại.

247. Chương 247: Dưới Thành Ngụy Cấp

Cái tên xăm hình đầu tọc này là thủ lĩnh đội kỵ sĩ.

Gã ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt thôn dân Thung Lũng thôn sợ hãi, có vẻ gã thích như thế.

Một vị hắc kỵ sĩ từ bên cạnh thủ lĩnh giục ngựa tiến tới rước, vó ngựa đạp trên đường băng đặc biệt chói tai.

Kỵ sĩ ngẩng đầu quát to:

- Người bên trong nghe đây, trong vòng một khắc giao ra mười xử nữ, hai trăm lượng bạc, qua thời gian thì gà chó không tha!

Thanh âm như tiếng sấm vang lên trên bầu trời.

Trên tường thành.

Các thôn dân Thung Lũng thôn lấy lại tinh thần, rối loạn.

Thôn trưởng Cao Phong không có nhà, võ giả thủ hộ mất tích, không còn trụ cột. Đối mặt đám cướp hung ác thế này khiến mọi người trong Thung Lũng thôn run sợ.

Cao Kiếm siết chặt trường mâu, gã còn tuổi trẻ nóng nảy, ghé con không sợ hổ lớn tiếng quát:

- Chúng ta đã giao hàng mùa đông rồi tại sao còn thu nữa?

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đen bay lên cao.

- A! Khắc kahực . . .

Cao Kiếm che cổ họng, trợn to mắt.

Máu dọc theo kẽ tay Cao Kiếm chảy xuống, mũi tên đen vô tình xuyên thủng cổ gã bay ra sau gáy kéo theo vết máu cướp đi sinh mạng quý giá của thanh niên này.

- Còn dám chống cự thì đồ diệt toàn thôn!

Hắc kỵ sĩ thanh âm lạnh băng vang vọng dưới tường thành.

- Đám dân đen kia, các ngươi còn thời gian chưa đầy nửa nén nhang.

Trong mắt bọn chúng thì thôn dân như cỏ dại tùy ý mình ngắt.

- Hài tử, hài tử . . .

Trên tường thành, trưởng lão Cao Lâm không thể ngăn cản thảm kịch xảy ra, ôm thi thể Cao Kiếm còn ấm áp, rơi lệ.

Chỉ vì nói một câu mà một mạng sống dễ dàng mất đi.

- Trưởng lão, chúng ta làm sao đây?

- Liều mạng với chúng đi!

- Đúng vậy. Có tường thành ngăn chặn có lẽ chúng ta sẽ chống lại bọn chúng được.

- Chúng ta không thể giao nhiều tiền như thế hay đưa con cái mình vào tay đám ác ma kia!

- Đúng, liều mạng với chúng, cùng lắm thì chết!

Mọi người đứng bên cạnh xác Cao Kiếm dần lạnh băng, lửa giận đốt cháy.

Nỗi sợ ban đầu tán đi, nhìn đồng bạn từ nhỏ chơi giỡn sống cùng nhau không tỉnh dậy nữa, trong mắt thanh niên chớp lóe tia lửa giận dữ và thù hận, tìm lại can đảm.

Đôi mắt trưởng lão Cao Lâm khàn đục chậm rãi nhìn từng thanh niên, suy nghĩ tỉnh táo lại.

Liều?

Lấy cái gì liều?

Đã định trước sẽ là cuộc đồ sát.

Sống trong loạn thế này, là kẻ yếu có nhiều lúc phải có giác ngộ của kẻ yếu, không nhận được thì chết. Trưởng lão Cao Lâm đã hơn bảy mươi tuổi, chết cũng không sao, nhưng từng khuôn mặt trẻ tuổi trước mắt . . .

Bọn họ đều là huyết mạch và hy vọng.

Trưởng lão Cao Lâm lắc đầu, quyết định. Lúc này dưới tường thành vang thanh âm vô tình đếm ngược.

- Còn mười giây, sau mười giây giao tiền và xử nữ ra, không thì huyết tẩy toàn thôn, chó gà không tha.

Giọng kỵ sĩ giáp đen lạnh như huyền băng quanh quẩn trong gió tuyết:

- Mười . . . Chín . . . Tám . . . Bảy . . .

Mùi máu tràn ngập trong không gian.

Từng tiếng đếm như búa tạ gõ vào tim các thôn dân Thung Lũng thôn, làm mặt mọi người trắng bệch, tim đập nhanh.

Như là tử thần dán bên tai bọn họ đếm ngược thời gian.

Trưởng lão Cao Lâm là trí nhỏ lớn tuổi nhất Thung Lũng thôn, biểu tình lão buồn bã. Trưởng lão Cao Lâm nghĩ đến trong Thung Lũng thôn còn để lại một thứ, lão phải ra quyết định khó khăn. Bỗng nhiên ma quỷ xui khiến khóe mắt trưởng lão Cao Lâm liếc đường núi phía nam xa xôi.

Con người trưởng lão Cao Lâm co rút.

Vì trên con đường phía xa chẳng biết từ bao giờ có mấy chục đốm đen đang chậm rãi tới gần.

Tim trưởng lão Cao Lâm đập nhanh.

Thôn trưởng trở lại!

Chắc chắn là thôn trưởng Cao Phong mang người về.

Chết tiệt, tại sao về ngay lúc này?

Một nén nhang trước mọi người cầu nguyện đoàn người thôn trưởng Cao Phong mau về nhưng bây giờ trưởng lão Cao Lâm hy vọng bọn họ đừng xuất hiện. Dù dùng mười lăm lượng mồi võ giả thủ hộ cũng không phải đối thủ hơn ba mươi tên cướp mạnh mẽ trước mắt, có đến chỉ là chịu chết.

Trưởng lão Cao Lâm di hị làm điều gì cảnh báo nhưng lúc này . . .

- Hí hí hí!

Tiếng ngựa hí vui vẻ xuyên qua gió tuyết từ xa vọng đến.

Kỵ sĩ giáp đen dưới thành thấy ngay đám đông từ xa đến gần.

Lòng trưởng lão Cao Lâm lạnh lẽo, xem ra đoàn người thôn trưởng Cao Phong hôm nay không thể tránh khỏi tai họa này. Tuy nhiên, trưởng lão Cao Lâm không ngờ rằng . . .

Xảy ra chuyện không ai ngờ nổi.

Nghe tiếng ngựa hí, tọa kỵ dưới thân đám cướp Huyết Long Trại biến táo bạo, có mấy con ngựa đen chịu không nổi 'đi' bậy, gào rú, quỳ dưới đất. Đội ngũ chỉnh tề trong phút chốc cực kỳ hỗn loạn.

May mắn thuật cưỡi ngựa của kỵ sĩ rất giỏi, thực lực không tệ, phản ứng rất nhanh.

Trong tiếng chửi thề, đám kỵ sĩ nắm dây cương kéo tọa kỵ đứng dậy.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình biến sắc mặt.

Bởi vì nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình giết mình phá hiện ngựa bán yêu dưới thân mới rồi cũng biểu hiện kinh khủng, bất an. Nếu nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình không phản ứng nhanh thì mới rồi cũng bị xấu mặt.

Nên biết rằng ngựa bán yêu xếp vào loại mãnh thú, rất hung hăng, chiến mã bình thường vừa đến gần sẽ bị hù sợ phát điên. Tại sao hôm nay chỉ nghe ngựa hí khiến ngựa bán yêu hoảng loạn như vậy? Không lẽ . . .

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình ngẩng đầu nhìn, một người một ngựa, ngựa trắng áo xanh như gió lốc chạy tới gần.

Chớp mắt đã đến gần tường thành.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ diện mạo kỳ sĩ ngồi trên lưng ngựa. Đó là một thiếu niên mười bốn, năm tuổi, khuôn mặt còn vẻ non nớt. Nhưng thiếu niên thật là khí chất xuất trần, anh tuấn phi phàm, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng. Con ngựa trắng rất thần tuấn, một người một ngựa khí thế hư hổng.

Mắt nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chớp lóe tia sáng xanh nhìn chăm chăm ngựa trắng của thiếu niên . . .

- Không lẽ . . . Thật sự là . . . ?

Ánh mắt nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình sắc bén nhận ra ngay huyết thống ngựa trắng. Một tiếng hí có thể khiến ngựa bán yêu kinh khủng bất an thì chỉ có ngựa quý thần tuấn xếp ba hạng đầu mới làm được.

248. Chương 248: Tia Chớp Đoạt Mệnh

- Người kia hãy đứng lại!

Một kỳ sĩ giáp đen bước ra khỏi đám người định ngăn thiếu niên đến gần.

Khóe môi thiếu niên cong lên như có như không, nhẹ giật dây cương. Tuấn mã trắng bốn vó nhảy lên như mọc cánh từ trăm thước qua đầu đám kỳ sĩ giáp đen, ổn định đáp xuống dưới tường thành.

Ngựa trắng thật thần tuấn.

Mọi người kinh thán.

Thiếu niên tuấn tú giật mạnh ngựa, hỏi:

- Vị lão bá trên thành chính là trưởng lão trưởng lão Cao Lâm sao?

Giọng thiếu niên không lớn nhưng ở trong gió tuyết ngưng mà không tán, rõ ràng như tơ nhện rơi vào tai mỗi người. Công lực này khiến đám kỳ sĩ giáp đen thầm giật mình, không dám xem thường thiếu niên.

Trưởng lão Cao Lâm ở trên thành chứng kiến tình hình đó, lòng dấy lên một tia hy vọng, vội vàng lớn tiếng nói:

- Đúng là lão hủ, vị tiểu huynh đệ này là . . .

- Tại hạ là võ giả thủ hộ gần đây Cao Phong thôn trưởng mời đến, những người dưới thành là ai?

Giọng thiếu niên rõ to vọng từ dưới thành lên khiến trưởng lão Cao Lâm mừng rỡ, nói vậy là mấy người Cao Phong mời được võ giả thủ hộ, nhưng . . .

Trưởng lão Cao Lâm nhìn thiếu niên dưới thành, lão thấy nghi ngờ.

Một người trẻ như vậy không biết thực lực như thế nào, chắc không phải đối thủ của đám cướp hung dữ này. Tuổi còn trẻ đang ở lứa thanh xuân, có lẽ sau này tiền đồ rộng mở, thiếu niên không nên bỏ mạng tại đây.

Trong phút chốc trưởng lão Cao Lâm không biết nên đáp như thế nào.

* * *

Dưới thành.

- Tiểu tử, ngươi là người mới đến?

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chậm rãi đến gần đánh giá Đinh Hạo, một lúc sau vô cùng kiêu ngạo nói:

- Chúng ta là kỵ sĩ. Đến nơi này dĩ nhiên là vì trưng thu. Tiểu tử, ngươi từ đâu đến?

Đinh Hạo nhú mày.

Đám kỵ sĩ giáp đen ăn mặc và hơi thở tuyệt đối không phải người lương thiện, mấy cái đầu đóng băng treo dưới đầu ngựa nói lên tất cả.

- Tên của ta gọi là Nhất Dao Khải Trình, võ giả thủ hộ mới của Thung Lũng thôn.

Đinh Hạo cười nói:

- Các ngươi sẽ nhớ tên này.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình lạnh lùng cười:

- Nhất Dao Khải Trình? Quá cuồng vọng.

Bỗng nhiên mùi máu từ phía trên bay xuống, Đinh Hạo hít hà, ánh mắt như đao liếc nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- A? Mới rồi các ngươi giết người tại đây?

- Ha ha ha ha ha ha! Đám cỏ đó giết một, hai người có sao?

Một kỵ sĩ giáp đen bên cạnh nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình cười to bảo:

- Thời gian còn chưa đến năm giây, nếu không giao đúng quy định thì bao gồm cả ngươi, tất cả phải chết!

- A! Mạng người ở trong mắt các ngươi như là cắt cỏ?

Đinh Hạo gật gù, nhìn nỗ tiến đen trên người kỵ sĩ giáp đen chốc lát.

Đinh Hạo nói:

- Vậy là thanh niên trên thành bị ngươi giết?

Kỵ sĩ giáp đen bị ánh mắt đáng sợ của Đinh Hạo chọc giận, hừ lạnh một tiếng:

- Đúng vậy. Là lão tử giết rồi sao? Lão tử chỉ dùng một mũi tên xuyên thủng cổ tiểu tạp chủng đó!

Kỵ sĩ giáp đen không để Đinh Hạo vào mắt.

Nhưng giây sau . . .

- Nếu vậy thì ngươi hãy chết đi.

Đinh Hạo bỗng giơ tay lên, luồng sáng bạc bay ra.

Đó là một cây phi đao.

Kỵ sĩ giáp đen ung dung cười nhạt, thuật ám khí trình độ này cũng dám khoe ra?

Kỵ sĩ giáp đen nắm chặt chuôi đao định rút ra đánh tan tía sáng kia.

Nhưng chớp mắt phi đao bỗng tăng tốc khó tin, như luồng sáng rực rỡ nhất trong bóng đêm, nhiếp hồn người.

Kỵ sĩ giáp đen thấy hoa mắt rồi cổ họng lạnh lẽo, cứng ngắc trên lưng ngựa. Sức lực của kỵ sĩ giáp đen tan biến như luồng khói trong gió, trường đao đánh đâu thắng đó chỉ kịp rút ra khỏi vỏ một tấc rồi ngừng.

- Khắc khắc . . .

Cổ họng kỵ sĩ giáp đen phát ra thanh âm dã thú trước khi chết, biểu tình khó tin . . .

- Sao có thể như vậy? Đột nhiên . . . Nhanh quá.

Kỵ sĩ giáp đen té xuống lưng ngựa, tắt thở.

Một cây phi đao, chuôi đao tinh xảo lộ ra từ cổ họng kỵ sĩ giáp đen, đâm thủng cổ họng và cần cổ gã, giống y như cái chết của thiếu niên Cao Kiêm lúc trước bị kỵ sĩ giáp đen giết.

Cả quả trình nhanh như chớp.

Kỵ sĩ giáp đen khác, bao gồm nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình nằm mơ cũng không ngờ trong tình huống số người đông thế mạnh bất lợi vậy mà thiếu niên một lời không hợp liền ra tay, thế nên bọn họ không kịp cứu viện đồng bạn.

Chờ khi các kỵ sĩ giáp đen phản ứng lại thì kỵ sĩ giáp đen kia đã chết.

Đám kỵ sĩ giáp đen trợn tròn mắt.

- Thật to gan!

Mắt nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chớp lóe ánh sáng xanh, tức giận quát:

- Người dám giết kỵ sĩ của ta? Tiểu tạp chủng, người xong đời, người chết chắc rồi. Lên trời xuống đất không ai cứu được người, ta muốn lột da rút gân người ra, phơi thầy hoang dã!

Kỵ sĩ giáp đen lấy lại tinh thần què quá hóa khùng vây quanh Đinh Hạo vào giữa, đao kiếm ra khỏi vỏ, sát khí đằng đằng.

Không khí căng thẳng nghẹt thở.

Các thôn dân Thung Lũng thôn trên tường thành ngẩn ngơ.

Đinh Hạo ra vẻ làm một chuyện không quan trọng gì, mặt không biểu tình nói:

- Giết loại tạp chủng này làm bẩn tay ta, các người chỉ là một đám cướp không biết trời cao đất rộng, dám giương oai trước mặt ta? Nếu các người đã không phải là thứ tốt lành gì thì ta giết người không thấy tội lỗi. Hừm, quyết định vậy đi, hôm nay các người đều ở lại đây đi!

Đinh Hạo hoàn toàn không để hơn ba mươi kỵ sĩ giáp đen mạnh mẽ vào mắt.

Thái độ khinh thường ra mặt chọc nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình giận điên lên.

Trước giờ là đám kỵ sĩ giáp đen khi dễ người ta, từ khi nào có kẻ dám coi thường bọn họ?

Vốn thấy Đinh Hạo ăn mặc bất phàm nên hơi e ngại giờ bị lửa giận đốt cháy sạch, mặc kệ hắn là truyền nhân địa môn phái hay đệ tử thế gia gì, hôm nay đồ sát chỗ này rồi còn ai biết?

- Lên, giết tiểu tạp chủng này trước, gà chó không tha!

Mặt mũi nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình bặm trợn, rút đao to bên hông ra:

- Coi chừng ám khí của tạp chủng này!

Đầu chân mày Đinh Hạo đậm đặc sát ý:

- Đã đánh nhau rồi còn nói nhiều làm gì?

Vù vù vù vù vù!

Cùng với Đinh Hạo giơ tay, bốn luồng sáng lạnh không chia trước sau hóa thành tia chớp bạc bắn hướng bốn kỵ sĩ giáp đen lao đến.

- A!

- Phụt.

- Không . . .

- A . . .

Bốn tiếng rên rỉ vang lên cùng lúc.

249. Chương 250: Mèo Con Đáng Yêu Biến Đổi

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình như gặp sét đánh lùi lại năm, sáu bước, đao to kéo lê dưới đất tóe lửa. Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình dùng đao ngừng lại thân hình, khoe môi trần tơ máu, biểu tình khó tin và rung động nhìn Đinh Hạo.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình hoảng sợ nói:

- Người . . . Người . . .

- A! Người muốn hỏi tại sao thực lực của ta mạnh như vậy?

Đinh Hạo hoạt động cổ tay thổi long văn huyết đao, nói:

- Xin lỗi, vừa rồi quên cho các người biết ta chỉ luyện chơi phi đao, trường đao mới là vũ khí thật của ta.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình muốn học máu.

Còn lại mười sáu kỵ sĩ giáp đen hoảng sợ nhìn nhau, như rơi vào hầm băng.

- Lên, làm thử hửn! Chúng ta có nhiều người, sợ gì?

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình cứng lại, găm lên. Cảm giác bị Đinh Hạo chơi đùa như con khỉ khiến nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình tức điên lên, toàn thân tỏa ánh sáng xanh điên cuồng. Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình vận chuyển huyền khí lần nữa xông lên.

Còn lại mười sáu kỵ sĩ giáp đen liếc nhau, điên cuồng kêu gào xông lên.

Đám kỵ sĩ giáp đen là loại treo đầu bên hông, bọn họ cảm thấy về nhân số chiếm ưu thế, hướng chỉ dù thực lực của nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình thấp hơn thiếu niên nhưng không cách biệt bao nhiêu, chiến đấu dây dưa thì cuối cùng người ngã xuống sẽ là Đinh Hạo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình và Đinh Hạo va chạm vài đao.

Từng đóa hỏa hao chói mắt rực rỡ trong trời tuyết.

Nhưng thân hình nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình khổng lồ như gấu, cự đao càng là thế đại lực trầm, giống như sóng thần điên cuồng ập đến. Thân hình Đinh Hạo thon dài như cột đồng vững vàng mặc cho nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình công kích vẫn không ngã.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo đứng im tại chỗ chưa từng di chuyển dù là một bước nhỏ.

Hai tay Đinh Hạo cầm long văn huyết đao, không nhanh không chậm chém ra từng đao.

Mỗi đao ẩn chứa sức mạnh to lớn khủng bố, nắm bắt thời cơ siêu tốt đánh vào điểm yếu của nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình làm gã bực tức muốn học máu. Trước giờ nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chưa từng khó chịu như vậy, một bộ đao pháp bình thường thi triển dễ dàng nhưng lúc này khó thể nổi lên.

Đinh Hạo, nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chiến đấu tạo thành khí kinh mạnh mẽ như gió lốc khuếch tán, cát bay đá chạy, làm kỵ sĩ giáp đen khác không thể tham gia.

Trên tường thành.

Đám người trưởng lão Cao Lâm lấy lại tinh thần đứng ngậy như phỗng.

- Cái này . . .

Trưởng lão Cao Lâm râu tóc bạc phơ kích động nói không nên lời.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên trông thật trẻ tuổi thế nhưng thực lực khủng bố như vậy, quay ba mươi mấy kỵ sĩ giáp đen như dễ. Thủ đoạn này dù có võ giả thủ hộ Quách Nộ cũng không làm được.

Các thanh niên ôm xác Cao Kiếm lạnh băng kích động run bần bật.

Đường như trong ngực bọn họ có đoàn lửa đốt cháy.

Trong lòng mỗi một người trẻ tuổi có giấc mơ anh hùng hành hiệp trượng nghĩa. Bọn họ như thấy giấc mơ của mình trên người Đinh Hạo.

- Cố lên!

- Giết, giết đám súc sinh đó!

Không biết là ai đi đầu, các thôn dân Thung Lũng thôn trên thành hò hét.

* * *

- Để lại mười người giúp ta bám chân tiểu tử này, mấy người khác lên thành giết đám heo không biết sống chết!

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình găm lên, gã định dựa vào ưu thế nhiều người bám chân Đinh Hạo, tiêu hao huyền khí của hắn.

Bởi vì nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình nhìn ra được bàn về cảnh giới huyền khí thì Đinh Hạo còn ở dưới cơ gã, nhưng bởi vì hắn tu luyện công pháp mạnh hơn gã nhiều nên lực công kích rất mạnh.

Ha ha, ngươi muốn bảo vệ đám tiện dân như cỏ dại?

Ta phải người giết bọn họ phân tán sức chú ý của ngươi.

Mấy kỵ sĩ giáp đen hiểu ý, cười nanh tranh lao nhanh hướng tường thành, thân hình nhanh nhẹn mau lẹ chạy như bay. Với thực lực của các kỵ sĩ giáp đen rất nhanh sẽ leo lên tường thành.

Đinh Hạo biến sắc mặt, rốt cuộc hắn động.

Đinh Hạo một đao chấn văng nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình, xoay tròn, chân liên tục đá đập bay đao đao trong tay hai kỵ sĩ giáp đen đã chết.

Vèo vèo!

Hai tiếng rít gào, trường đao hóa thành tia chớp.

Hai kỵ sĩ giáp đen mới nhảy lên bất ngờ không kịp đề phòng, bị trường đao xuyên thủng từ sau lưng, xuyên qua áo giáp đóng đinh trên tường bằng.

- Tiếp tục cho ta!

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình tức xì khói, thúc giục đấu khí mặc hệ đến cực độ, toàn thân chìm trong ánh sáng xanh. Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình như ác quỷ xông hướng Đinh Hạo, muốn bám chặt hắn.

Đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng kim loại va chạm như trong cửa hàng rèn sắt vang trong bão tố cuồng phong.

Càng nhiều kỵ sĩ giáp đen thừa dịp xông hướng tường thành.

Mắt thấy thôn dân trên tường thành sắp bị đồ sát . . .

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Nếu thái độ các người ác liệt không chịu phối hợp thì ta chơi với các người.

Đinh Hạo định xuống nay giết chết thì chợt có chuyện khó tin xảy ra.

- Meo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu luôn nằm ngủ trên vai Đinh Hạo dường như bị đánh thức, chợt mở mắt ra.

Không hiểu sao mắt mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu từ xanh biếc như ngọc bỗng tràn ngập màu đỏ, lạnh giá như băng.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu há mồm phát ra tiếng gầm tức giận, thanh âm không phải meo mà là . . .

- Grao!

Thanh âm như cộp hú rỗng ngậm, mặt đất rung rinh.

Chớp mắt có chuyện khó tin xảy ra.

Đầu mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu như bong bóng thổi căng to ra, từ cổ nắm tay biến thành cổ chiếc xe ngựa. Cái miệng nhỏ đáng yêu trong thoáng chốc thành mồm máu, răng nanh sáng choang sắc bén tựa thần kiếm lóe tia sáng lạnh khiến người hoảng loạn.

Hình dạng này trông rất buồn cười vì thân thể mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu vẫn chỉ cỡ bàn tay.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chưa kịp phản ứng lại đã thấy trước mắt tối sầm, au đó không biết gì nữa.

Người khác nhìn thấy hình ảnh đó lại cực kỳ khủng hoảng.

Cái đầu mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu to lớn nhanh chóng duỗi ra tấp nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chỉ còn lại hai cái chân lắc lư bên ngoài. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu vung đầu, nuốt trọn nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì cái đầu to chớp mắt thu nhỏ lại biến trở về cỡ nắm tay.

250. Chương 251: Mèo Con Trở Tài

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biến về kích cỡ bình thường rất đáng yêu, ngây thơ vô hại. Lưỡi hồng thè ra liếm môi, mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lưỡi biếng ngáp một cái như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người ngơ ngẩn.

Chuyện này . . . Là sao?

Một con mèo . . . Sao có thể . . . Nuốt một nam nhân cao hai thước?

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu này trông chỉ cỡ hai bàn tay, bụng không phồng ra, làm sao nó nuốt được khổ người to như vậy? Không elx mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu là yêu ma? Yêu ma cao cấp?

Đinh Hạo cũng trợn mắt há hốc mồm.

Từ lần trước trong di tích thượng cổ tông môn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nuốt hồn thể bóng sáng màu lam âm u luôn biểu hiện không bình thường, ủ rũ như ngủ đông. Đinh Hạo đoán mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu đang tiêu hóa năng lượng từ hồn thể cường giả thượng cổ, sau khi tiêu hóa xong không chừng nó sẽ tiến hóa.

Đinh Hạo đã suy đoán đủ loại.

Ví dụ như thân hình mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu tăng vọt, đầu mọc sừng, hẳn thậm chí đoán khả năng lạ lùng như lưng nó mọc đôi cánh.

Điều duy nhất Đinh Hạo không nghĩ đến là mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biến đầu to khủng bố một hơi nuốt một cao thủ nhất khiêu võ sĩ cảnh.

Cái quái gì đây?

Đinh Hạo thói quen mắng một câu:

- Người có biết bắn hay không? Thật buồn nôn, cái gì cũng ăn, không biết là không tốt cho tiêu hóa sao?

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu mở miệng nói:

- Meo, người nói vậy ta mới thấy vị thịt người đúng là khó ăn.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lắc đầu lại biến to ra, há mồm phun ra một đoàn sáng xanh.

Đó là nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình còn sống nhưng rất thảm, giáp đen bị loại chất lỏng bạc ăn mòn sạch, cơ chân, tay bị ăn mòn một chút. Nếu không nhờ dấu khí hộ thể chắc nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình đã sớm bị dịch dạ dày của mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu tiêu hóa thành bãi chất lỏng.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình bị hù sợ, thần kinh gào thét:

- A a yêu ma . . . Yêu ma!

Nhưng không ai quan tâm đến nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình.

Ánh mắt mọi người tập trung vào mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu.

Đinh Hạo đứng ngây như phỗng.

Cái quỷ gì đây?

Sao . . . Ta vừa rồi . . . Nghe thấy . . . Con mèo . . . Đang nói chuyện?

Chết tiệt, nó thành tinh rồi sao?

Kiểm Tổ cười gian:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta đã nói rồi, cái con này lai lịch không tầm thường, bây giờ người đã biết rồi đi?

Kiểm Tổ nhìn Đinh Hạo giật mình ngây người thì rất làk hoảng.

Đinh Hạo nhức đầu nói:

- Tại sao một con mèo bỗng dưng cái đầu to ra, biết nói chuyện? Cái này quá sức rồi đi?

- Ngu, ai nói nó là con mèo?

Đao Tổ cười trách:

- Lại nói nó nuốt hồn thể cường giả thượng cổ kia, dung hợp trí tuệ nên biết nói không khó khăn. Hì hì, Tiểu Đinh Tử, Đao Tiên Tử ta sớm nói rồi, người rất may, thu được một vật nuôi hiếm thấy. Yên tâm, đây chỉ là bắt đầu, sau này còn có nhiều việc rung động, ha ha ha ha ha ha!

Tâm tình Đao Tổ rất tốt, hiếm khi không tự xưng lão nương.

Kiểm Tổ bắt được cơ hội mỉa mai:

- Chết tiệt, mấy chục vạn tuổi còn không biết ngượng tự xưng là tiên tử. Làm ơn đi, lão tử sắp ới hết cơm trong bao tử.

- Lão nương muốn, liên quan gì tiện tổ nhà người?

Đạo Tổ nổi giận:

- Lại nói mấy chục vạn năm người không ăn cái gì lấy đầu ra cơm trong bụng? Thật giả dối!

Kiểm Tổ:

- . . .

Đinh Hạo:

- . . .

Nữ nhân quả nhiên là động vật không thể nói lý.

Đinh Hạo yên tâm hỏi:

- Phải rồi, tiểu tử này chắc không phải là yêu ma cao cấp gì biến thành hình mèo con gạt người đi?

Hai lão quái vật đồng thanh kêu lên:

- Yên tâm đi, không phải yêu ma, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo yên lòng gạt đầu, quay lại thấy mèo con màu trắng tai gập đáng yêu đáng thương nhìn hần.

Mặt Đinh Hạo đen như lọ nôi nói:

- Sau này không được ăn thịt người, quá bạo lực và dễ bị tiêu chảy.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu gập gà gập gù:

- Meo meo, ta cố gắng.

Đinh Hạo nhìn mắt mèo con màu trắng tai gập đáng yêu gian xảo, bỗng cảm thấy sau này khó thể quản lý nó.

Khi Đinh Hạo và mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nói chuyện thì mười bốn kỵ sĩ giáp đen còn lại teo tòm, thừa dịp hần không chú ý rón rén mang theo nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình bỏ chạy. Nhưng sao Đinh Hạo chịu bỏ qua cho họ?

- A? Bây giờ thì co vòi? Muốn chạy? Không kịp!

Đinh Hạo lắc người chặn đường đám kỵ sĩ giáp đen.

- Ha ha ha ha ha ha! Cướp bóc! Đứng tại chỗ không được nhúc nhích, người, người và người, mau lên, trên người có huyền tinh thạch huyền khí gì không? Ngoan ngoan giao ra hết cho bản miếu, không thì cắn chết các người!

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nhảy tới nhảy lui trên vai Đinh Hạo.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu nói rồi nhe răng lộ ra răng sữa sáng lấp lánh.

Một con mèo ăn cướp?

Trông buồn cười làm người ta thác loạn.

Khi đám kỵ sĩ giáp đen nhìn thấy nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình bị nuốt trọn thì chúng không cười nổi, cảm giác duy nhất là lạnh run. Kỵ sĩ giáp đen ngoan ngoãn đứng tại chỗ, sợ tiểu tông này mất hứng nuốt mình vào bụng.

Đối với thứ chưa biết luôn dễ khiến người sợ hãi.

Đinh Hạo trấn nổi gân xanh.

Chuyện quái quỷ gì đây? Chúng ta là đệ tử danh môn sao có thể nói trắng trợn ăn cướp như thế? Thật mất phong độ. Nhưng . . . Được rồi, dù sao đám kỵ sĩ giáp đen không phải thứ tốt lành gì, cướp của bọn chúng xem như thay trời hành đạo.

Đinh Hạo bỗng thấy đang học xấu theo mèo con màu trắng tai gập đáng yêu.

Kỵ sĩ giáp đen bị mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu hù sợ muốn chết, nếu bọn họ có huyền khí hay huyền tinh thạch thì còn cần trời lạnh đi tìm đám cỏ cướp bóc sao? Sẽ thua Đinh Hạo sao? Nhưng sợ mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nên đám cướp ngoan ngoãn móc ra thứ đáng giá nhất trên người.

- Ngân phiếu? Kim phiếu? Bạc vụn?

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu khều chiến lợi phẩm, rất là đại gia hết to:

- Huyền tinh thạch đâu? Huyền khí đâu? Thiên tài địa bảo đâu? Meo meo, dám lấy đồ bỏ ra lừa ta? Đáng ghét, cắn chết hết, cắn chết hết!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nói rồi nhe răng nhanh sắc bén ra, đầu có xu hướng trưởng to.

Bùm!

Đám kỵ sĩ giáp đen sợ vỡ mặt quỳ xuống, run cầm cập, mặt như đĩa đám suýt nói một câu: Anh hùng, tha chúng ta đi, thật sự chỉ có bấy nhiêu . . .

- Cởi ra, cởi áo giáp ra, mau!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nổi khùng lên, mất trí gào thét:

- Các người giấu báu vật trong quần áo đúng không? Cởi ra hết, trần truồng!

Thế là trong gió rét căm căm một đám kỵ sĩ giáp đen ai oán cởi áo giáp, quần áo, run cầm cập như gà bị nhổ lông. Bao gồm nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình nửa hôn mê cũng bị thuộc hạ lột sạch.

Các thôn dân Thung Lũng thôn trên tường thành kiểm không được cười to.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh. Mèo con, người muốn quây cái gì đây?

- Đồ bỏ, đồ bỏ, đồ bỏ, hết thấy đều là rác rưởi!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu nhảy tới nhảy lui trong đồng quần áo, hít hà như chó săn.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu không tìm được thứ mình thích, tức giận quát:

- A a a, một đám khốn kiếp, ta sẽ cắn chết các người!

Đinh Hạo kiểm không được xách cổ mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu lên ném sang một bên.

Quá mất mặt.

Không lẽ mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu kiếp trước là ăn cướp đầu thai?

251. Chương 252: Ta Muốn Nhận Bọn Họ Làm Hảo Bằng Hữu

Gió bắc vù vù, tuyết bay.

Thiên địa đông lạnh, mười mấy kỵ sĩ giáp đen cởi sạch chỉ còn lại quần lót tùm lại cùng nhau, không còn vẻ kên kieu lúc trước.

Đinh Hạo mím môi, suy nghĩ nên giải quyết đám kỵ sĩ giáp đen thế nào.

Giết bọn họ thì quá tiện, dù sao mười mấy người này là võ giả Võ Đồ cảnh, tên đầu trọc có thực lực nhất khiếu võ sĩ cảnh. Trong mùa đông dài dặc này giữ lại đám kỵ sĩ giáp đen có tác dụng hơn.

Nếu có thể khống chế kỵ sĩ giáp đen . . .

Trong đầu Đinh Hạo thầm hỏi Kiếm Tổ, Đạo Tổ.

Kiếm Tổ cười to chỉ cách khống chế không quá khó khăn:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, cái này dễ, ta dạy ngươi một thủ đoạn đơn giản.

Đinh Hạo cảm ơn Kiếm Tổ, cất đi long vân huyết đao. Đinh Hạo duỗi tay ra, một đoàn lửa vàng nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đinh Hạo làm theo pháp môn Kiếm Tổ truyền dạy, hơi biến đổi, búng tay.

Ngọn lửa bay ra hóa thành mười đốm nhỏ như sao băng bay vào người kỵ sĩ giáp đen.

Đám kỵ sĩ giáp đen tội nghiệp bị mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biến xấu xa hù sợ không dám động đậy, trơ mắt đốm lửa vàng nhập vào người. Biểu tình các kỵ sĩ giáp đen cực kỳ kinh khủng, quỳ dưới đất van xin, hy vọng Đinh Hạo tha cho bọn họ một mạng.

- Ta đã gieo ấn ký lửa trong thân thể các ngươi, nếu không có huyền khí của ta pha loãng mỗi ngày một lần thì không đến một ngày một đêm ấn ký lửa sẽ đốt các ngươi thành tro, như cây đao này!

Khóe môi Đinh Hạo cong lên ngoảnh tay, đao to của nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình nằm dưới đất bị hút hướng hắn.

Huyền khí vận chuyển, một đốm lửa vàng nhạt như sóng nước dọc theo bàn tay Đinh Hạo tràn ngập thân đao. Vang tiếng xèo xèo, trường đao nặng trăm cân trong khoảnh khắc thành một bãi nước thép rơi xuống đất, nhanh chóng đông lại thành đĩa sắt đen.

Đám kỵ sĩ giáp đen há hốc mồm, đao to chế tạo tinh cường bị đốt thành nước thép, vậy xác thịt như bọn họ chắc chỉ trong khoảnh khắc đã thành tro rồi?

Vốn vài kỵ sĩ giáp đen ôm lòng may mắn khi thấy hình ảnh này thì dập tắt ý tưởng trốn về báo tin.

- Ngoan ngoan nghe lời thì mỗi ngày ta sẽ làm dịu ấn ký lửa cho các ngươi, nếu không . . .

Đinh Hạo cười như ác ma:

- Thân thể từ trong đến ngoài thiêu đốt, cảm giác thống khổ đó đáng sợ hơn lăng trì gấp ngàn lần. Ta bảo đảm trừ ta ra không ai giải mở ấn ký lửa được.

- Nghe lời, chúng ta tuyệt đối nghe lời!

- Thiếu hiệp tại thượng, từ hôm nay trở đi ngươi là chủ nhân của chúng ta, ngươi muốn chúng ta làm gì thì bọn ta làm cái đó!

- Cảm tạ thiếu hiệp, nói thật là ta sớm muốn từ bỏ bóng tối trở về ánh sáng. Tốt quá rồi, hôm nay nguyện vọng của ta thực hiện được rồi!

- Thật ra ta luôn muốn làm người tốt, thiếu hiệp hãy chờ xem biểu hiện của ta!

Trong khoảnh khắc này, đám kỵ sĩ giáp đen tội ác chồng chất vỗ ngực bảo đảm, hạn không thể nói mình trắng trong thuần khiết người gặp người thích, thay đổi hoàn toàn.

Đinh Hạo chán ghét phát tây, lại nhìn mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu biểu tình phản đối.

Đinh Hạo nói:

- Từ hôm nay trở đi từ ngươi giáo dục đám này.

- Mèo? Tốt quá, mèo. Ngươi yên tâm, ta muốn nhận bọn họ làm hảo bằng hữu, mèo. Ha ha ha ha ha ha! Chắc chắn sẽ khiến bọn họ nghe lời trong thời gian ngắn, mèo!

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu rất vừa lòng nhiệm vụ này, chỉ muốn nhảy cẫng lên vỗ ngực bảo đảm.

Đám kỵ sĩ giáp đen nghe nói rơi vào tay con mèo ác quỷ thì thầm than khổ, không dám lộ vẻ mặt gì.

Trong khi cả đám nói chuyện thôn trưởng Cao Phong đã mang theo đám người Cao Tuyết Nhi từ xa chạy lại. Lão nhân trưởng lão Cao Lâm trên tường thành kêu người mở cửa ra, hai bên gặp nhau, biểu tình kích động, mừng như điên, ánh mắt nhìn Đinh Hạo như thấy chúa cứu thế.

- Đa tạ anh hùng!

- Mau mời anh hùng vào thôn!

Mọi người reo hò, cô bé Cao Tuyết Nhi hưng phấn kéo tay Đinh Hạo, biểu tình kiêu ngạo giới thiệu với mọi người là nàng mời hẳn đến.

* * *

Chớp mắt một ngày qua đi, Đinh Hạo được sắp xếp vào ở trong tòa lầu mười tầng giữa thôn, đó là gian phòng tốt nhất Thung Lũng thôn, địa thế cao nhất. Từ cửa sổ bốn phía căn phòng nhìn ra ngoài thấy toàn cảnh Thung Lũng thôn.

Mặt trời lộ ra từ hướng đông, hôm nay hiếm thấy không có tuyết rơi, bầu trời xanh biếc rất đẹp.

Đinh Hạo chậm rãi ngồi dậy từ giường đá trải da thú, nhúc nhích thân thể.

Ngày hôm qua chiến đấu giúp Đinh Hạo thu hoạch nhiều, đêm qua hẳn chỉ chớp mắt giây lát rồi tranh thủ thời gian tu luyện. Đến rạng sáng Đinh Hạo hoàn toàn xông mở huyết khiếu thứ tám trong lục kỳ kinh, đẩy lên huyền khí trong huyết khiếu, điểm tinh thành công.

Điều này có nghĩa là huyền khí bằng sương phong tuyết kiếm pháp hạ đan điền ở bụng rớt cuộc tiến vào bát khiếu Vô Đồ cảnh.

Đinh Hạo lại luyện hóa huyết khiếu thứ chín là tương đương với đại viên mãn Vô Đồ cảnh, bước chân vào nửa bước võ sĩ cảnh, có thể tuần hoàn đại chu thiên trong huyết khiếu, thực lực sẽ tăng vọt vượt bậc.

Đinh Hạo đứng trước khung cửa sổ, nhìn xuống Thung Lũng thôn.

Tuyết trắng phủ lên Thung Lũng thôn rất đẹp, tĩnh lặng. Các thôn dân thói quen dậy sớm đi lại khắp nơi, nhưng mùa đông dài đặc không thể làm nhiều chuyện, bọn họ nhàn nhã hơn ngày thường. Trên tường thành phía xa thấy mèo con màu trắng tai gập đáng yêu vênh vao huấn luyện một đám kỵ sĩ giáp đen thay đồ bình thường, hét ra lửa vang vọng Thung Lũng thôn.

Khó môi Đinh Hạo cong lên.

Từ sau khi mèo con màu trắng tai gập đáng yêu tiến hóa, biết nói chuyện thì hoàn toàn lộ ra sở thích nghịch ác. Ví dụ như thích làm giáo viên, làm nhiều chuyện nghịch ngợm, hơi tham, thích thứ sáng lấp lánh như huyền tinh thạch.

Đám kỵ sĩ giáp đen đáng thương, từ sau khi đầu hàng không có cả quyền được ngủ, bị mèo ác quỷ dào dạt hứng thú túm đi rèn luyện đủ thứ như quân đội chính quy, các tông môn huấn luyện. Đám kỵ sĩ giáp đen mệt mỏi xỉu.

Rầm rầm rầm!

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Đinh Hạo chậm rãi xoay người:

- Vào đi.

- Khải Trình ca ca, là ta.

Cô bé Cao Tuyết Nhi nhảy nhót chạy vào.

252. Chương 253: Một Kiếm Câu Hồn, Phùng Huyết Y

Không biết tại sao mỗi khi Đinh Hạo thấy cô bé Cao Tuyết Nhi là bất giác nhớ đến muội muội Đinh Khả Nhi đã mất tích, cảm thấy đặc biệt hợp với Cao Tuyết Nhi. Trước khi đi Đinh Hạo cố ý mau mấy bộ đồ cho cô bé, lúc này Cao Tuyết Nhi mặc váy bông màu xanh nhạt chính là đồ hẳn mua. Cô bé tắm rửa sạch sẽ đáng yêu như thiên sứ nhỏ.

- Phụ thân và gia gia kêu ta mời Khải Trình ca ca ăn sáng.

Ánh mắt Cao Tuyết Nhi nhìn Đinh Hạo tràn ngập sùng bái.

Cao Tuyết Nhi dẫn Đinh Hạo ra khỏi nhà đá, dọc theo đường đá xanh, đạp lên tuyết đọng đêm qua qua qua tới trước cửa nhà thôn trưởng Cao Phong.

- Thiếu hiệp đến rồi, mời vào mời vào.

Cao Phong, trưởng lão trưởng lão Cao Lâm, những người có địa vị trong Thung Lũng thôn đã chờ sẵn.

Đinh Hạo vừa đi vừa cười nói:

- Các vị đại thúc không cần khách sáo, kêu ta Khải Trình là được.

Đinh Hạo thay đổi một người khác, trong thời gian này hắn tự xưng là Nhất Dao Khải Trình.

Đinh Hạo đi vào trong phòng, ngồi xuống, rất nhanh các món ăn nóng hổi bưng lên.

Thực vật đặt trước mặt Đinh Hạo phong phú nhất, đặt trong đồ sứ thô sơ. Đa số là thịt nấu chín chế biến sơ, giống món sơn trại bọn cướp mồm to ăn thịt, uống rượu

Đinh Hạo nhìn lướt qua thấy thực vật trước mặt những người khác rất ít ỏi, cộng lại không bằng một phần mười của hắn, toàn nước canh và rau dại. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hiểu ra.

Chắc lúc này đồ ăn trong Thung Lũng thôn rất thiếu thốn, không thì Cao Phong là thôn trưởng không đến mức nghèo nàn như vậy.

- Ta không thể một mình ăn thực vật toàn thôn.

Đinh Hạo vung tay, huyền lực tuôn ra chia đồ ăn thành mười phần đưa đến trước mặt mọi người.

Đinh Hạo giữ lại một phần nhỏ ình, nói:

- Mọi người cùng nhau ăn đi.

Trưởng lão Cao Lâm vuốt râu trắng dài, nói:

- Khải Trình thiếu hiệp là người tu luyện, sao có thể ăn thiếu thịt? Sau này an toàn trong thôn trông nhờ vào thiếu hiệp, chúng ta chịu đói không sao nhưng phải bảo đảm thiếu ngày ăn no ba bữa.

Thôn trưởng Cao Phong và những người khác hòa cùng:

- Đúng vậy. Khải Trình thiếu hiệp, đây là một phần tấm lòng của chúng ta.

- Không sao, ta có cách giải quyết vấn đề thực vật, không cần tiết kiệm.

Đinh Hạo ăn thịt cũ hơi khô khốc, nói:

- Bây giờ chúng ta chú trọng nhất là uy hiếp đến từ bên ngoài. Mặc dù đám người bị chúng ta thu phục nhưng Huyết Long Trại phản ứng lại nhất định sẽ điều tra chuyện này, một khi bọn họ tìm hiểu thì sẽ trả thù máu me.

Đinh Hạo nói xong nhìn từng khuôn mặt, quan sát phản ứng của bọn họ.

Trừ vài người hơi sợ ra đa số người ánh mắt đầy lửa giận.

Đinh Hạo thâm vừa lòng.

Có lửa giận chứng minh có lòng phản kháng, nếu bọn họ chỉ biết sợ hãi và lùi bước thì dù Đinh Hạo che chở Thung Lũng thôn qua mùa đông này, mai sau có ngày bọn họ khó thể trốn thoát vận mệnh bị bên ngoài khi dễ, tiêu diệt.

- Có Khải Trình huynh đệ tương trợ, chúng ta dựa vào tường cao, cây gỗ đầu với chúng một trận!

- Đúng vậy. Từ đêm qua ta đã kêu các thôn dân gia cố tường thành lên cao, rót nước băng và khối băng lên. Bây giờ đang là mùa đông giá rét, dùng cách này tạo tường băng rất nhanh, tường thành đã lên cao ba, bốn thước.

- Nếu không được nữa thì chuyển dời già yếu đi chỗ khác, thanh niên trai tráng ở lại, liều mạng cá chết lưới rách.

Mọi người nói xong mắt rực cháy lửa giận, mấy năm nay bọn họ bị áp bức, ngày hôm qua Cao Kiêm chết thảm gieo hạt giống thù hận kích thích cả đám.

Đinh Hạo bình tĩnh chờ bọn họ nói xong mới rừ rừ bên tai cô bé Cao Tuyết Nhi.

Cao Tuyết Nhi nhảy nhót ra ngoài.

Một lát sau mèo ác quỷ giờ cao đuôi nghênh ngang đi vào.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình khom lưng cười nịnh cúi đầu đi theo mèo con màu trắng tai gập đáng yêu. Hôm qua nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình bị mèo ác quỷ nuốt vào bụng suốt tiêu hóa, đầu gã như bị lửa thiêu, hình xăm trên đầu không còn, tay chống gậy. Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình không dữ tợn như trước mà hơi buồn cười.

- Meo, ta mang người đến rồi, dùng xong mau đưa về, meo. Cái tên này chơi vui nhất.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu chơi ghẹo, nhẩn nha với Đinh Hạo xong nhanh như chớp chạy ra ngoài đi hành hạ đám kỵ sĩ giáp đen.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình cười khó xem hơn cả khổ qua, nơm nớp lo sợ nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo không ngần ngại lên nói:

- Hãy nói tình hình thực lực Huyết Long Trại đi.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình đã bị Đinh Hạo, mèo ác ma loay hoay muốn khùng, nghe vậy thù người ra sau đó vội nói tỉ mỉ.

- Huyết Long Trại có hơn sáu trăm người, trừ bỏ cu li, lâu la, đầu bếp, một số nữ nhân ra, khoảng ba trăm người có sức chiến đấu. Trong đó một trăm hai mươi võ giả Võ Đồ cảnh, hai mươi võ giả võ sĩ cảnh.

- Trong Huyết Long Trại có ba trại chủ. Tam trại chủ ngoại hiệu là Tô Long, tam khiêu võ sĩ cảnh, kiếm pháp nhanh như du long, tâm ngoan thủ lạt. Nhị trại chủ Hàn Vũ, năm gần đây ít khi ra tay, thực lực cao thâm khó dò, nghe nói tinh thông một vài minh văn tông phái. Cho đến giờ nhị trại chủ là quân sư trong Huyết Long Trại, con người âm độc, quỷ kế đa đoan.

- Đáng sợ nhất là đại trại chủ Phùng Huyết Y, một thanh kiếm mỏng, thân kiếm như mực, mũi kiếm như ngân. Ba năm trước thực lực của Phùng Huyết Y đã đến bát khiêu võ sĩ cảnh, có người nói bây giờ hẳn là cường giả Võ Sư cảnh, xem như là cao thủ nổi danh trong ngàn dặm Tuyết Long sơn.

- Ngoài ra trong Huyết Long Trại đặt nhiều cơ quan, cạm bẫy rất lợi hại, vài trăm thước ngoài trại có minh văn tông phái. Một khi mở tông phái ra, bất cứ ai tiến vào trong sẽ bị nghiền nát.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình kể kỹ càng, cơ bản hình dung toàn bộ thực lực.

Đinh Hạo lại hỏi mấy câu, nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình không giấu giếm một lời.

- Được rồi, người đi đi.

Đinh Hạo hiểu rõ, vẫy tay khiến nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình đi xuống.

Các thành viên cốt cán trong phòng nghe nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình nói xong biểu tình cực kỳ khó xem, lúc trước máu nóng sục sôi bây giờ thật nhỏ bé trước thực lực cường đại. Nếu thật sự liều mạng, chỉ mình Phùng Huyết Y đã có thể một người một kiếm san bằng Thung Lũng thôn. Tưởng thành to lớn, số người đông không thể ngăn cản những cường giả Võ Sư cảnh đến.

253. Chương 254: Bác Học Cũng Là Tội

Cô bé Cao Tuyết Nhi cũng nhận ra không khí nặng nề, đôi mắt to như trái nho nhìn chăm chăm Đinh Hạo.

Chân này trắng của trưởng lão Cao Lâm giật giật, mắt mong chờ nhìn Đinh Hạo. Trưởng lão Cao Lâm cảm thấy thiếu hiệp Nhất Dao Khải Trình chắc xuất thân từ đại thế gia hoặc là môn phái, nếu hắn chịu phát ra tin tức mời một số cường giả đến hỗ trợ thì chuyện đơn giản rất nhiều.

- Theo lời đầu tọc nói thì tin tức chỗ này truyền về Huyết Long Trại cần ít nhất mười ngày. Mười ngày sau Huyết Long Trại sẽ có phản ứng, tức là chúng ta có mười ngày chuẩn bị,

Đinh Hạo không tăng áp lực ọi người, cười nói:

- Mười ngày cũng đủ rồi, nhưng điều kiện là các vị đại ca phải hết sức phối hợp với ta.

- Khải Trình huynh đệ cứ nói đi, chúng ta hoàn toàn nghe lời người.

- Đúng vậy. Nói đi, lần này Thung Lũng thôn quyết đấu tranh đến cùng.

Mọi người, bao gồm thôn trưởng Cao Phong đều vỗ ngực tỏ thái độ.

Những người này sinh hoạt trong thế giới mạnh ăn thịt yếu này lâu hơn Đinh Hạo, quen cách sinh tồn trong này. Bọn họ khổ sở cầu sinh trong hoang dã, thời gian lâu sinh ra dã tính, mạnh mẽ, lúc bị buộc vào đường cùng sẽ thể hiện ra.

- Cứ như vậy đi.

Đinh Hạo uống hết giọt canh cuối cùng, mỉm cười nói:

- Chuyện ta muốn các người làm rất đơn giản.

* * *

Thôn trưởng Cao Phong nhìn bóng lưng Đinh Hạo đi hướng tháp đá, biểu tình gã quái dị.

- Chúng ta cần làm chuyện như vậy sao?

Trưởng lão Cao Lâm không hiểu nổi tại sao Đinh Hạo sẽ ọi người làm chuyện đơn giản đến thế.

- Chúng ta có thể tin tưởng thiếu niên này không?

Một trưởng giả năm mươi mấy tuổi biểu tình nghi hoặc hỏi:

- Phải chăng hắn đến đây cũng vì thứ trong truyền thuyết kia?

Trưởng lão Cao Lâm hơn bảy mươi tuổi vuốt râu trắng dài, khẳng định gật đầu, nói:

- Không hiểu sao mắt cho ta biết thiếu niên này đáng tin tưởng, chắc hắn không biết thứ kia, giống như Quách Nộ. Đã bao nhiêu năm trong tộc nhân Cao thị đáng thương không xuất hiện thiên tài thật sự, chúng ta đã không kịp đợi. Ài, nếu không phải Quách Nộ không đủ thiên phú thì ta sớm nói cho Quách Nộ biết bí mật đó. Bây giờ thiếu niên này hoàn toàn phù hợp điều kiện tổ tiên đặt ra . . .

Biểu tình thôn trưởng Cao Phong kỳ dị nói:

- Trưởng lão thật sự quyết định như vậy?

- Vẫn chưa.

Trưởng lão Cao Lâm lắc đầu, nói:

- Ta phải nhìn xem . . . Nhìn xem . . .

* * *

Đinh Hạo trở về lầu đá, đứng trước khung cửa sổ nhìn thế giới tuyệt phía xa, nhanh chóng đặt kế hoạch.

Đinh Hạo hỏi Kiếm Tổ, Dao Tổ trong đầu:

- Ta định khiến mèo ác quỷ mang đám kỵ sĩ giáp đen ra ngoài săn dã thú, yêu ma cấp thấp tạm giải nguy cơ thiếu lương thực trong thôn, các người cảm thấy thế nào?

- Có thể tin tưởng thực lực của tiểu ác ma, dù gặp cường giả đẳng cấp tiên thiên bình thường nó cũng sống được.

Kiểm Tổ thân nhiên nói:

- Đám kỵ sĩ giáp đen không phải thứ tốt, dù gặp dã thú cường đại chết cũng là xứng đáng. Theo ta thấy người không nên đến nơi nhỏ bé này làm võ giả thủ hộ gì đó, chậm trễ thời gian, tu luyện. Người nên biết rằng người chỉ có ba năm, đối thủ là quái vật Mục Thiên Đường.

- Võ giả cầm đao kiếm, trong lòng cần có tín niệm. Không cầu oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu không thẹn với lòng, không làm trái bản tâm mới ý niệm thông đạt.

Đinh Hạo nói mấy câu câu, hẳn không phải thánh nhân nhưng nếu trước khi chết Quách Nộ trần trối Thung Lũng thôn cho hắn, Đinh Hạo là bằng hữu của gã không thể không có trách nhiệm.

Kiểm Tổ kêu chọc hỏi:

- Vậy tín niệm của người là gì? Thiên hạ đệ nhất? Đại ma đầu? Hoặc là thần thủ hộ nhân tộc?

Đinh Hạo bị Kiểm Tổ hỏi ngây người:

- Ta chưa suy nghĩ.

Nhìn lại thì Đinh Hạo đến thế giới này mới hai tháng ngắn ngủi, mục tiêu ban đầu là tìm về muối muối Đinh Khả Nhi mất tích mới vào Vãn Kiếm tông tăng cao thực lực, phấn đấu thoát khỏi vận mệnh kẻ yếu rồi vào giang hồ, sinh tử không do mình, trêu chọc các loại rắc rối, phải giành giật từng giây tu luyện.

Đinh Hạo chưa nghĩ ra sau khi tìm được muối muối sẽ làm gì.

Nhưng Quách Nộ chết, nhân tộc khổ sở cầu sinh trong vùng đất lạnh băng làm Đinh Hạo rung động, dẫn dắt hắn.

- Không nói mấy chuyện này, lo trước mắt đi.

Đinh Hạo xoa trán nói:

- Các người cũng nghe thấy mới rồi tên đầu trọc nói gì, có cách nào giải quyết Huyết Long Trại rắc rối không đặc biệt là nhị trại chủ, đó là minh văn sư, không thể xem thường.

- Ha ha ha ha ha ha! Minh văn sư gì? Minh văn sư thật sự đều có kính ý với thiên địa, thành tâm thành ý, sao có thể làm ăn cướp tai họa người khác? Huống chi các đại môn phái tôn sùng minh văn sư, quý mưu sĩ gì đó nếu có tạo nghệ xuất sắc thì đã chẳng cần đi ăn cướp.

Kiểm Tổ khinh thường nhị trại chủ Huyết Long Trại, xem gã là kẻ làm bẩn vinh diệu minh văn sư.

- Yên tâm đi, từ hôm nay trở đi ta sẽ dạy người đạo minh văn thật sự, bảo đảm trong vòng mười ngày người có thể nhẹ nhàng đè bẹp quý mưu sĩ gì đó.

- Ừm! Tính thời gian thì Tiểu Đinh Tử nên hiểu minh văn, luyện khí, đan đạo, khi tu vi đến cảnh giới cao thâm có thể cùng võ đạo cùng nhau phát huy đại đạo pháp môn. Tiểu Đinh Tử là đao kiếm song thánh thể, cùng tu bốn đạo hỗ trợ lẫn nhau mới có thể so đấu với Mục Thiên Đường trong người chảy dòng máu thần vào ba năm sau.

Nói đến con đường tu đạo của Đinh Hạo thì Đạo Tổ cũng biến nghiêm túc.

Hai lão quái vật vốn còn chần chừ, sợ Đinh Hạo cùng tu đan, khí, võ, minh văn sẽ tham nhiều mà không tinh. Nhưng trong thời gian này Đinh Hạo biểu hiện ra thiên phú yêu nghiệt khiến Kiểm Tổ, Đạo Tổ đặt quyết tâm.

Mấy chục ngày qua Kiểm Tổ, Đạo Tổ lén bàn bạc nhiều lần nên dạy Đinh Hạo như thế nào, giờ cùng đồng ý với nhau.

- Minh văn sao? Ta cũng rất mong chờ, rốt cuộc có thể tu luyện, tốt quá.

Đinh Hạo mừng rỡ. Trong bốn đạo đan, võ, minh văn, luyện khí thì chỉ có đạo minh văn là hắn chưa tiếp xúc, giờ Kiếm Tổ đã đồng ý dạy cho Đinh Hạo.

- Bắt đầu từ tối nay.

Kiếm Tổ tặc lưỡi, cười đáng đánh nói:

- Trong đầu đại gia ta có quá nhiều thứ cần sửa sang lại làm sao từ cạn vào sâu dạy cho người chim non không biết gì về minh văn. Hừm, trước kia không ngờ bác học cũng là tội.

254. Chương 255: Ba Yếu Tố Đạo Minh Văn

Đạo Tổ ngửa đầu cười dài:

- Nói thật, nếu mặt dày là loại tội thì tiện tổ ành người đã là tội không thể tha.

Đinh Hạo:

- . . .

Lại thương lượng giấy lát, Đinh Hạo thầm quyết định. Đinh Hạo hú dài kêu mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu đến, sắp xếp một phen, khiến mèo ác mang mang theo đám tù binh kỵ sĩ giáp đen đi ngoài thôn săn bắn.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu rất vui vẻ:

- Meo, meo thích săn bắn, meo ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo có dự cảm không may.

- Đừng chạy quá xa, cũng đừng bắt mãnh thú quá mạnh. Đám kỵ sĩ giáp đen này giữ lại có tác dụng, đừng chơi chết bọn họ.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu không kiên nhẫn nói:

- Meo, ta biết meo.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu bay nhanh mang theo mười mấy kỵ sĩ giáp đen tội nghiệp, vài thợ săn trong thôn có kinh nghiệm phong phú đi ra ngoài Thung Lũng thôn.

Đinh Hạo ngồi trong lầu đá bắt đầu tu luyện.

* * *

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã qua ba ngày.

Mỗi ngày Đinh Hạo đều ngồi trong lầu đá, không ra ngoài cửa bước, tập trung tu luyện.

Huyền khí kiếm pháp, đạo pháp trong trung đan điền phần ngực, hạ đan điền ở bụng đã đến cảnh giới đại viên mãn bát khiêu. Hai huyết khiêu thiếu hải, khí hải cô đọng trơn mượt tỏa sáng như sao, đến trạng thái csăng đầy.

Cùng lúc đó, hai chiến kỹ Yêu Đào Mê Ly thân pháp, Long Vương Ly Thủy kiếm pháp bị Đinh Hạo tu luyện đến cảnh giới viên mãn.

Chỉ có Băng Hỏa Cửu Chuyển kim thân còn tầng cuối cùng Huyết Tủy Kim Thân là Đinh Hạo chưa tu luyện. Công pháp kim thân này uy lực đại thành đã đến cảnh giới địa giai hạ phẩm, chỉ vì yêu cầu thể chất tu luyện, hoàn cảnh, cơ duyên qua cao nên ít có người luyện thành, bị rút xuống đẳng cấp nhân giai.

Còn chuyển cuối cùng Huyết Tùy Kim Thân nếu Đinh Hạo cô đọng máu, xương cốt biến đổi từ chất cần rèn luyện cực độ bằng, lửa mới đại viên mãn. Đinh Hạo định chờ khi viêm diễm huyền khí, huyền khí bằng sương phong tuyết đều đến võ sĩ cảnh mới trùng kích cảnh giới viên mãn.

Trừ tu luyện những công pháp này, mấy hôm nay Đinh Hạo tốn nhiều thời gian theo Kiếm Tổ học tri thức minh văn trận pháp.

Môn học vấn này đúng là phong phú, rườm rà phức tạp, Đinh Hạo có linh ngộ, thiên phú như vậy phải mất ba ngày hiểu đại khái, chưa đến mức nhìn rõ con đường.

Cùng lúc đó, có Đinh Hạo tọa trấn, các thôn dân Thung Lũng thôn trở về cuộc sống bình thường. Mỗi ngày bọn họ trừ gieo trồng một số loại bản thảo lực thái, còn cùng mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu, đám kỵ sĩ giáp đen ra ngoài săn bắn. Mỗi ngày giữa trưa đội săn ra Thung Lũng thôn, trở về trước khi trời tối, thu hoạch phong phú, đồ ăn trong thôn dư dả.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thể hiện thiên phú săn kinh người, mỗi lần đều tìm ra bầy thú yếu, tránh mấy mãnh thú cường đại. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu còn tìm được linh thảo dễ giai hoang đại rất trong đất tuyết hiếm có dấu chân người, đồ ăn dự trữ của Thung Lũng thôn sung túc phong phú lên.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu thích chơi xấu suốt ngày vênh váo, sắp bị các thôn dân cung phụng như thần thú tường thụ.

Thôn dân ăn cơm no thân thể khỏe mạnh hơn, huyết khí vượng thịnh, không còn bị suy dinh dưỡng mặt vàng không cơ bắp nữa. Một số trai tráng tự nguyện tham gia vào huấn luyện khốn khổ chuyên môn dành cho kỵ sĩ giáp đen, học được chút chiêu thức võ công.

Đinh Hạo chưa từng keo kiệt, thông qua miệng mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu dạy Nhất Dao Khởi Trình Quyết cho thôn dân, hy vọng tăng khả năng tự bảo vệ cho bọn họ.

Mấy ngày gần gũi Thung Lũng thôn đã biến bưng bưng sức sống.

* * *

Sáng sớm ngày thứ tư, thời tiết sáng sủa, trời xanh không mây.

Đinh Hạo ra khỏi lâu đài cùng thôn dân ăn sáng, chào hỏi đám người thôn trưởng Cao Phong. Một mình Đinh Hạo rời đi Thung Lũng thôn đến nơi hoang dã cách năm dặm.

Địa thế chỗ này bằng phẳng, mặt đất phủ tuyết đọng dày một thước, ánh nắng chiếu sáng như có tấm giấy trắng trải trong thiên địa.

- Chính là đây.

Đinh Hạo đứng trên lớp tuyết.

Với thực lực hiện tại của Đinh Hạo có thể không để lại dấu vết trên tuyết, nhẹ như lông hồng. Quần áo phân phát, Đinh Hạo tựa lần khói.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, trong đầu nhớ đạo minh văn mấy ngày nay Kiếm Tổ truyền dạy. Đinh Hạo lại mở mắt ra, trong mắt tỏa sáng rực rỡ, hai tay duỗi ra. Thanh kiếm rỉ sét, long văn huyết đao xuất hiện trong tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo sắp bắt đầu tu luyện đạo minh văn.

- Đạo minh văn cơ bản nhất là ba nguyên tố văn lộ, văn pháp, văn ý. Minh văn thần thông thiên biến vạn hóa, cơ bản nhất diễn biến từ ba nguyên tố này. Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ bước vào đạo minh văn.

Đinh Hạo chậm rãi bước ra một bước, súc thế.

Kiếm Tổ ở trong đầu Đinh Hạo lên tiếng:

- Bình thường thì minh văn sư rèn luyện văn lộ khởi đầu bằng giấy bút, tu luyện đạo tinh thâm mới bắt đầu lấy khí chuyên dụng, đáp hẳn là thần bút huyền khí loại phụ trợ, có như thế mới nắm giữ văn lộ trong thời gian ngắn, linh ngộ văn pháp, dưỡng thành văn ý, cấu thông lực lượng thiên địa. Đinh Hạo, người hãy nghĩ

kỹ, thật sự muốn dùng đao kiếm thay bút, lấy tuyết thiên địa làm giấy bước ra bước đầu tiên sao? Cần biết rằng một bước này vô cùng quan trọng, tuy khi thành công thì uy lực vô cùng, nhưng nếu thất bại hậu quả rất nghiêm trọng. Trong thời gian ngắn ngươi khó có thành tựu trong đạo minh văn.

Đinh Hạo kiên quyết gật đầu, nói:

- Tiền bối đừng khuyên nữa, ta đã nghĩ kỹ rồi.

Đinh Hạo dứt lời.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo lắc người đập ra một bước, đao kiếm trong hai tay vung lên vẽ mười chữ ‘nhất’ to dưới tuyết.

Cái gọi là văn lộ là minh văn cơ bản nhất cấu thành, tựa như cấu thành từng nét bút văn tự, vạch một đường như phác họa, như tổ thành điện lộ từng hồi lộ. Mấy thứ này nhìn như đơn giản nhưng tác dụng dựa theo phép tắc, quy tắc khác nhau, tổ hợp trước sau sinh ra uy lực vô cùng.

Đinh Hạo liên tục dùng đao kiếm viết trong tuyết, mặt ngoài nhìn như kích cỡ, dài ngắn, độ thô nhỏ mười chữ ‘nhất’ khác biệt nhưng thực ra nó là mười văn lộ khác biệt.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Chỉ có bề ngoài, còn kém xa.

Đinh Hạo gật đầu, tu luyện minh văn không phải một lần là xong. Đinh Hạo nghĩ hẳn đã hiểu từ lâu nhưng khi dùng đao kiếm khắc ra thì kém một chút, mười một chữ ‘nhất’ chưa đến đẳng cấp văn lộ.

255. Chương 256: Trong Khoảnh Khắc Lĩnh Ngộ

- Nếu còn kém xa thì lại thử nữa.

Đinh Hạo không hề nản lòng, hần cười to, trong lòng dâng lên hào khí.

Đao kiếm lại vung lên, Đinh Hạo nhẹ nhàng bay như du long kinh phượng, trong một chuỗi tiếng xoẹt xoẹt tuyết động tung toé, cánh tay trái, phải không vung tiếp tục khắc dấu trên tuyết.

Kiểm Tổ đánh giá rất khắt nghiệt, không nể mặt:

- Hơi tiến bộ nhưng vẫn chưa là văn lộ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Vậy tiếp tục.

Lòng Đinh Hạo rất bình tĩnh, không hề nôn nóng, tiếp tục khắc. Đinh Hạo vừa nghiền ngẫm vừa vung đao kiếm, không như lúc trước đao kiếm bay múa. Một đao, một kiếm của Đinh Hạo lần này rất chậm, mũi nhọn khắc trên lớp tuyết đầy sức mạnh như rơi vào sắt cứng.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Một chuỗi thanh âm khê vang trên cánh đồng tuyết.

Kiểm Tổ:

- Có tiến bộ nhưng thiếu chút nữa.

Đinh Hạo:

- Tiếp tục.

* * *

- Vẫn hơi thiếu . . .

- Tiếp tục!

* * *

- Vẫn hơi thiếu . . .

- Tiếp tục!

* * *

- Vẫn hơi thiếu . . .

- Tiếp tục!

* * *

- Vẫn còn hơi thiếu . . .

- Tiếp tục!

* * *

- Hừm, thú vị hơn nhưng chưa hoàn mỹ.

- Tiếp!

* * *

Đoạn đánh giá, đáp lời này không ngừng lặp lại.

Kiểm Tổ như hóa thành giám khảo bởi lông tìm vết, Đinh Hạo vẫn giữ bình tĩnh không nóng nảy. Dù luôn bị phủ định Đinh Hạo vẫn mỉm cười, vận đao vận kiếm cực kỳ bình tĩnh. Đinh Hạo chìm đắm vào một vạch, một quét, một cong, một gấp, một hình cung, một điểm, các đường nét bút đơn giản trở thành thế giới thần kỳ.

Thời gian trôi nhanh.

Không biết từ lúc nào Đinh Hạo tập trung tinh thần rơi vào trạng thái không minh.

Đinh Hạo quên tiếng gió, quên tuyết trắng, quên mình ở đâu, quên Kiếm Tổ và Đao Tổ trong đầu, quên đao kiếm, quên màu tuyết trắng, thậm chí quên bản thân. Trong đầu Đinh Hạo chỉ có văn lộ nét bút đơn điệu, thiên địa trước mắt chỉ là tờ giấy to trắng ngà cho hắn vẽ.

Đinh Hạo say sưa viết, khắc, quên thời gian trôi qua.

- Nay Kiếm Tổ, đừng làm quá, yêu cầu cao vậy? Ta cảm giác tuy Tiểu Đinh Tử khắc ra văn lộ chưa đến mức hoàn mỹ nhưng đã quen tay, đạt đến cấu trúc văn pháp rồi.

Đao Tổ hơi bất mãn Kiếm Tổ nghiêm khắc với Đinh Hạo.

- Tóc dài mà óc trái nhỏ, bà điên biết cái gì?

Kiểm Tổ khinh thường nói:

- Đừng thấy văn lộ chỉ là đường nét đơn giản, bên trong ẩn chứa đại đạo chí giản áo nghĩa. Ai đều biết đạo mình văn thân thông vạn thiên, uy lực cùng tạo hóa thiên địa, cứu hồng hoang năm tháng. Nhưng nên biết rằng về căn cơ thì chính nhưng văn lộ đơn giản nhất này như ngôi nóc nhà, lực lượng nguyên tố là thứ cơ bản nhất. Chỉ có căn cơ hoàn mỹ mới đạt đến thần thông hoàn hảo. Hôm nay ta yêu cầu khắc nghiệt với Tiểu Đinh Tử, sau này hắn đại thành đạo mình văn đao kiếm sẽ khắc sâu trong lòng.

- Người . . .

Đao Tổ bị Kiếm Tổ răn dạy rất là tức, nhưng lời lão nói chính là đại đạo chí lý. Đó không chỉ đối với đạo mình văn, võ đạo, đan đạo, đạo luyện khí cũng như vậy. Đao Tổ muốn phản bác rồi lại không tìm thấy lý do.

Kiểm Tổ làm Đạo Tổ á khẩu, lòng càng đắc ý:

- Nói đến thì về đường đan được người cũng không thả lỏng Tiểu Đình Tử, luôn nghiêm khắc đốc thúc. Cần biết nghiêm sư ra cao đồ, ha ha ha ha ha ha!

Đạo Tổ kiểm không được nổi khùng:

- Phi, trời sinh tiện chủng! Lão nương dạy đồ đệ có cách của mình, không đến lượt người xen vào! Chúng ta cười lừa nhìn xem khi đó Tiểu Đình Tử có tạo nghệ đao pháp và đan được cao hay người dạy kiểm pháp, mình vẫn, luyện khí cao hơn.

- Ui chao, bà điên đang khiêu khích sao? Được, chúng ta thử xem.

Kiểm Tổ rất tự tin vào mình.

Đạo Tổ còn định nói gì chợt chú ý đến trạng thái của Đình Hạo, giật mình.

Kiểm Tổ cũng chú ý đến tình trạng Đình Hạo lạ thường, im miệng.

* * *

- Đại mặc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.

Tay phải Đình Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét chớp lóe ánh đỏ, một hơi khắc danh ngôn thiên cổ tại địa cầu kiếp trước lên mặt tuyết, viết chữ hán, vạch từng đường nét vuông vức trơn trượt. Kiểm Tổ, Đạo Tổ nhìn cảm thấy có pháp độ khí tượng khó tả.

- Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên!

Tay phải Đình Hạo vận chuyển long văn huyết đao bay nhanh như chớp vạch từng nét bút trên tuyết khắc câu danh ngôn của đại thi nhân Lý Thương Ẩn trên địa cầu kiếp trước, vẫn là chữ hán, lối cuồng thảo, phiêu dật như rồng, quyền huê như phong, như muốn thoát khỏi cánh đồng tuyết bay lên trời cao.

Linh hồn hai kiếp chồng chất khiến Đình Hạo có thể nhất tâm nhị dụng, tay trái đao tay phải kiếm khắc hai câu danh ngôn lưu truyền thiên cổ trong địa cầu kiếp trước.

Không phải Đình Hạo cố ý viết ra, nó là chuyện ngẫu nhiên.

Đình Hạo dùng đao kiếm khắc cấu tạo văn lộ đơn giản nhất trên tuyết liên tục là chuyện khô khan nhạt nhẽo, kéo dài suốt ngày không ngừng nghỉ phân tâm nhị dụng cầm đao kiếm. Nơi Đình Hạo vạch qua cỡ hai, ba dặm, hần chìm đắm trong quá trình lặp đi lặp lại. Càng hiểu sâu về văn lộ thì lòng Đình Hạo càng bình tĩnh.

Sau khi Đình Hạo rơi vào trạng thái ‘nhập thần vong mình’, vào trong khoảnh khắc nào đó phúc chí tâm linh, bất giác hần dùng chữ hán ở địa cầu viết bốn câu thơ cổ.

Nên biết rằng tuy chữ trong Vô Tận đại lục rất phát đạt nhưng hệ thống khác hẳn với chữ hán trên địa cầu.

Bốn câu thơ cổ này là linh cảm trong khoảnh khắc của Đình Hạo, hần chưa nhận ra điều gì. Nhưng với Kiểm Tổ, Đạo Tổ như bị sét đánh, nhìn thấy chuyện khó tin nổi.

Chớp mắt xảy ra chuyện khó tin.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đình Hạo khắc xong chữ cuối cùng bỗng có hai mươi bốn tiếng nổ. Hai mươi bốn chữ hán khắc trên tuyết đột ngột nổ tung, bông tuyết bắn tung. Từng luồng sóng năng lượng gần bằng một kích dục hết sức của võ giả Vô Đồ cảnh tứ tán trên hai mươi bốn cái hố.

256. Chương 257: Sau Đây Người Là Tà Nguyệt

Kiểm Tổ cười to bảo:

- Không sao. Người mới tu luyện đạo mình vẫn một ngày đã có thành quả người ta tốn bốn, năm tháng mới làm được đã là biến thái. Đồ án mình vẫn nổ là bởi vì thần thức của người chưa đủ cường đại, người mới nắm giữ mặt ngoài văn ý, khắc ra mình vẫn không thể chịu nổi lực lượng trong đó. Chờ khi người nắm giữ rành rẽ quy tắc văn lộ, văn pháp, văn ý, đặc biệt cô đọng ra văn ý của mình rồi khắc mình vẫn thì sẽ không có tình trạng như vậy nữa.

Hiếm khi Kiểm Tổ khen không dứt miệng.

Có thể thấy Kiểm Tổ rất vừa lòng tiến bộ hôm nay của Đinh Hạo.

Đinh Hạo gật đầu, tâm tình bình tĩnh lại.

Hôm nay Đinh Hạo mèo mù vớ cá rán. Đinh Hạo không ngờ thi văn chữ hán trong ký ức kiếp trước có công năng như vậy, trở thành mình vẫn đặc biệt hiếm thấy. Nếu vậy thì chẳng phải là sau này Đinh Hạo không cần giống kiếp trước học tiếng anh ghi nhớ từ đơn, ngữ pháp phức tạp mà bước lên con đường đạo mình vẫn thuộc về bản thân?

- Được rồi, người tiến bộ vượt xa ta tưởng tượng, ta cần điều chỉnh lại nội dung sắp tới dạy cho người. Bây giờ về đi, người có thể học môn khác. Ha ha ha ha ha ha! Với tốc độ tiến bộ như vậy không tới mười ngày sau ta có thể biến người thành mình văn sư nhất giai. Ha ha ha ha ha ha! Minh văn sư gà mờ quý mười sĩ gì đó của Huyết Long Trại ở trước mặt người không xứng xách giày!

Kiểm Tổ rất thỏa mãn.

Đạo Tổ im lặng.

Đạo Tổ hơi hối hận mới rồi không nên đánh cá với Kiểm Tổ, hình như nàng sắp thua. Thật bỏ mớ nó, tại sao Tiểu Đinh Tử biểu hiện ra thiên phú siêu đẳng về đạo mình văn? Bỏ xa đàn được mấy con phở. Không lẽ lúc tiểu tử này học đạo đàn được đã làm biếng?

Đạo Tổ cắn răng hung tợn nghĩ lát nữa nàng phải tìm cách huấn luyện Đinh Hạo thật nghiêm khắc, không thể bị Kiểm Tổ vượt qua.

Đinh Hạo đánh rùng mình.

Mặt trời hoàn toàn lặn xuống, trên bầu trời tuyết rơi xuống, gió thổi mạnh. Văn pháp Đinh Hạo khắc trong phạm vi mấy dặm hoàn toàn bị tuyết đọng phủ lên.

* * *

Đinh Hạo trở về Thung Lũng thôn, đám người chất lông màu trắng đang chờ hắn ăn cơm chiều.

Trong thời gian tiếp xúc gần trẻ lớn bé trong Thung Lũng thôn hiểu rõ tính cách Đinh Hạo, biết thiếu niên rất thân thiện này, từ lòng kính sợ biến thành tôn kính. Các thanh thiếu niên trong thôn cười vây quanh Đinh Hạo, hỏi vài vấn đề tu luyện Nhất Đạo Khởi Trình Quyết.

Hôm nay đội săn bắn thu hoạch phong phú, săn được mấy con dã thú to, nhưng mười sáu kỵ sĩ giáp đen có một tên chết.

Mấy ngày nay mèo ác quỷ đổi khẩu vị không kiên quyết phải ăn huyền tinh thạch hay thiên tài địa bảo nữa. Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu bắt đầu ăn thịt, người hôm nay cùng nó đi săn trở về mặt trắng bệch. Nghe nói mèo con màu trắng tai gập đáng yêu trưởng to mười thước, há mồm nuốt trọn một con yêu ma xui xẻo yêu bình cảnh cao giai.

- Đây, đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ muốn ném thử vị thịt. Hừm hừm, vị khá ngon, ăn ngon hơn thịt người nhiều.

Mèo con màu trắng tai gập đáng yêu chép miệng có vẻ thèm thuồng.

Nghe câu này mặt nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình không còn chút máu, run cầm cập như nhớ lại ác mộng.

Ai cũng thấy mấy hôm nay người bị mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu ăn chỉ có nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình, nếu không phải Đinh Hạo kịp thời răn dạy khiến mèo ác quỷ phun gã ra thì không chừng nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình sớm bị tiêu hóa thành bãi phân mèo.

- Mèo, nói đến thì ta suýt quên một chuyện, hôm nay nuốt trọn Lục Tí Ác Vượn đó là cảnh giới cao giai yêu binh, đã cô động ra yêu đan. Người . . .

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu vượn vuốt mèo chỉ vào nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình, vuốt khác chống cằm, trầm ngâm nói:

- Người mau đi vào nhà vệ sinh tìm xem có lẽ ta đã ị nó ra, tìm coi có yêu đan không.

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình mắc ói.

Đi nhà vệ sinh tìm phân mèo?

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình không dám cãi lệnh mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu, gã nhăn nhó đứng dậy chần chừ rời đi.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu khó chịu nói:

- Mèo, vẻ mặt đó là sao? Cho người đi nhìn bản meo ị là coi trọng người!

Cao Tuyết Nhi nhú mày nói:

- Miêu miêu thật là buồn nôn.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu bất mãn nói:

- Mèo, bản meo xuất thân cao quý, khí chất vô song, thực lực cường đại, chính nghĩa anh minh, buồn nôn chỗ nào?

Đinh Hạo dở khóc dở cười lắc đầu. Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu đã nuốt phải hồn thể thượng cổ gì mà thức tỉnh, tiến hóa xong biến thành như vậy? Đi hướng xấu bụng.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Người nghịch ngợm phá phách như vậy ta đặt tên cho người là Tà Nguyệt đi.

- Mèo? Tà Nguyệt? Ánh trăng tà ác sao? Tên này hay, meo.

Mèo con màu trắng tai gấp đáng yêu hưng phấn chấp nhận.

Mọi người bật cười.

Lúc này . . .

- Tìm được rồi, thật sự tìm được, một cục to!

Nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình từ xa hưng phấn chạy lại, người hơi thối cầm một cục tinh thạch có góc cạnh màu xanh biếc sáng lấp lánh to cỡ đá cuội.

- Hôi quá!

- Oa, sao thối quá vậy?

- Miêu miêu ị buồn nôn quá.

Mọi người bịt mũi bỏ chạy.

- Mèo, bản meo cao quý đi ị sao có thể thối được?

Mắt Tà Nguyệt tràn ngập bất mãn xoay người nhìn nam nhân vạm vỡ trọc đầu xăm hình chạy tới gần, mũi hít hà, bỗng mắt nó trợn to.

Tà Nguyệt té cái bịch ngất xỉu.

- A! Đừng tới đây, hơi quá . . .

* * *

Chớp mắt đã qua ba ngày.

Sáng sớm hôm nay trong lầu đá Thung Lũng thôn có tiếng hú dài đầy vui sướng.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, cười to trong nhà đá.

Rốt cuộc đại viên mãn!

Mấy ngày nay Đinh Hạo đã luyện hóa huyết khiêu cuối cùng trong thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh hạ đan điền ở bụng, thần quan huyết khiêu. Đinh Hạo hoàn thành chín huyết khiêu thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh đại viên mãn, cửu âm ngục huyền khí bằng sương phong tuyết có thể vận chuyển đại chu thiên trong kinh mạch này.

Cùng lúc đó, huyết khiêu thứ chín nhâm mạch trong lục kỳ kinh trung đan điền phần ngực, khúc cốt huyết khiêu cũng bị Đinh Hạo luyện hóa. Dương viêm điểm huyền khí nóng cháy có thể tuần hoàn trong nhâm mạch.

Huyền khí kiếm pháp, đao pháp đều đến đại viên mãn Vô Địch cảnh.

Song mạch Vô Địch cảnh!

- Đao kiếm song thánh thể thật là biến thái, từ xưa đến nay có ai cùng lúc tu luyện thập nhị chính kinh và lục kỳ mạch?

- Bây giờ cảnh giới mặt ngoài của ta tuy chỉ là đại viên mãn Vô Địch cảnh nhưng cùng tu hai mạch, dù là cao thủ dưới ngũ khiêu võ sĩ cảnh cũng bị ta đè bẹp. Nếu dùng đao kiếm, thì triển cực âm ngục bằng huyền khí, cực dương viêm điểm huyền khí thì có khả năng đấu với cao thủ cửu khiêu võ sĩ cảnh.

- Tối lúc rồi, lại chuẩn bị một, hai ngày là có thể đi Huyết Long Trại giải quyết rắc rối.

Lòng Đinh Hạo dâng trào hào khí.

257. Chương 258: Thành Linh Đến Bức Hôn

Bây giờ thực lực của Đinh Hạo đã đủ, không cần lo bị Huyết Long Trại trả thù, có thể thực hiện kế hoạch lúc trước Đinh Hạo đặt ra.

- Hy vọng ba trại chủ Huyết Long Trại đừng quá yếu, không thì sẽ không đạt được mục tiêu rèn luyện bản thân.

Lần này Đinh Hạo rời khỏi Vãn Kiếm tông trừ bảo vệ Thung Lũng thôn ra còn ôm mục đích sinh tồn trong hoàn cảnh khắc nghiệt rèn luyện bản thân. Chỉ có đi trong sinh tử, lần lượt hấp thu kinh nghiệm chiến đấu mới kích phát tiềm lực của Đinh Hạo, đột phá trời buộc, tôi luyện tâm tình, tăng cường thực lực.

Nên biết thực lực võ giả không chỉ là cảnh giới huyền khí, chiến kỹ, còn có kinh nghiệm.

Mục Thiên Dưỡng được gọi là thần đồng Thanh Bình học viện, xuất đạo nhiều năm, chiến đấu trăm ngàn trận lớn nhỏ. Cao tăng Thanh Bình học viện có tâm kế hao tổn, sắp xếp cho Mục Thiên Dưỡng rèn luyện thậm chí lấy thái tử của Hư Không công tử, Yêu Thần Cung là đối tượng để Mục Thiên Dưỡng rèn luyện. Cho nên kinh nghiệm chiến đấu của Mục Thiên Dưỡng rất phong phú.

Đó là kinh nghiệm tích lũy từ chiến đấu thảm khốc sống còn sinh tử rất đáng sợ.

Đinh Hạo muốn khiêu chiến Mục Thiên Dương, dù là cảnh giới thực lực, huyền công chiến kỹ, bảo bối huyền khí hay kinh nghiệm chiến đấu đều không thể thua gã.

Cái cách bồi dưỡng đệ tử có hệ thống dần dần của Vấn Kiếm tông không thích hợp với Đinh Hạo cần tăng mạnh thực lực ngay. Vấn Kiếm tông cũng không có ý định bồi dưỡng, nâng đỡ Đinh Hạo, vậy nên hắn phải tự mình làm.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn mặt trời dần lên cao, như bình thường đi cánh đồng tuyết ngoài Thung Lũng thôn tu luyện mình vẫn.

Chính lúc này . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

Cao Tuyết Nhi phấn điều ngọc mài khóc lóc xông vào ôm Đinh Hạo, uất ứ gào khóc:

- Hạo ca ca giúp ta, giúp ta với! Tuyết nhi không muốn gả cho người khác, ta không muốn làm tiểu thiếp cho người ta! Ta muốn luyện võ, ta muốn trở thành võ giả như Hạo ca ca, hu hu hu hu!

Gả cho người?

Trở thành tiểu thiếp?

Đinh Hạo mờ mịt hỏi:

- Ai kêu người muội muội đi? Muội muội mới có mười ba tuổi, chuyển gì vậy?

- Hu hu hu hu!

Cao Tuyết Nhi khóc sừng mắt như trái đào, đứt quãng kể chuyện.

Thì ra cách Thung Lũng thôn hơn năm mươi dặm về phía tây nam có một chỗ nhân loại tụ cư gọi là Thanh Giang trấn, nhân khẩu hơn một ngàn người, quy mô lớn hơn Thung Lũng thôn. Thanh Giang trấn nằm trong quyền quản lý của gia tộc Lý thị, thực lực mạnh hơn Thung Lũng thôn gấp vô số lần.

Trưởng trấn Thanh Giang trấn tên là Lý Anh, dưới gối có năm nhi tử. Trưởng tử tên Lý Vân Phi, là võ giả Võ Đồ cảnh, đã cõng thê tử ba năm nhưng không có con. Không biết nghe ở đâu nói thôn trưởng Cao Phong Thung Lũng thôn có một nữ sinh trời sinh lệ chất, bằng tuyết thông minh. Lý Vân Phi muốn cưới Cao Tuyết Nhi làm thiếp nối dõi, sáng sớm hôm nay phái người đến mai mối.

Không biết thôn trưởng Cao Phong suy nghĩ cái gì thế nhưng đồng ý, hứa gả Cao Tuyết Nhi mười ba tuổi cho Lý Vân Phi làm thiếp.

Cao Tuyết Nhi có chút thiên phú, muốn trở thành võ giả như Đinh Hạo. Đặc biệt là trong thời gian này Đinh Hạo tự mình chỉ dạy, cô bé tiến bộ rất nhanh. Tính theo tốc độ tu luyện hiện nay sau này Cao Tuyết Nhi có hy vọng vào chín môn phái trở thành đệ tử danh môn nên dĩ nhiên không muốn làm tiểu thiếp, chôn vùi hy vọng một đời.

Đinh Hạo an ủi cô bé Cao Tuyết Nhi hoảng loạn:

- Không cần lo, để ta đi xem.

Đinh Hạo ra khỏi lầu đá tìm thôn trưởng Cao Phong.

* * *

- Cao thôn trưởng quả nhiên là thức thời, nếu người đồng ý gả nữ nhi cho đại ca của ta thì sau này Thanh Giang trấn chúng ta và Thung Lũng thôn các người trở thành sui gia. Ha ha ha ha ha ha! Yên tâm, sau này chúng ta sẽ chiều cổ các người.

Trong đại sảnh, một thanh niên hai mươi tuổi nghênh ngang nói:

Thanh niên này mặc áo giáp da thú, lưng cõng hai cây rìu to, râu ria cứng như châm, biểu tình kiêu ngạo. Gã là nhị thiếu chủ Thanh Giang trấn, Lý Vân Dương.

Mặt thôn trưởng Cao Phong âm trầm nhưng không nói gì. truyện mới nhất chỉ có tại .

- Nhị thiếu chủ, chuyện này có thể cho Thung Lũng thôn ta bàn bạc một lúc được không? Chúng ta vốn cùng hân hạnh được kết thân với Thanh Giang trấn, nhưng năm nay Cao Tuyết Nhi tuổi mới mười ba, chưa đến tuổi thành hôn sinh con.

Trưởng lão trưởng lão Cao Lâm mỉm cười thử điều giải:

- Không dám dấu diếm, Thung Lũng thôn ta còn có mấy nữ nhân có sắc đẹp chờ gả, hay là . . .

Nói thật là trưởng lão Cao Lâm, thôn trưởng Cao Phong đều không muốn gả Cao Tuyết Nhi đi.

Nếu là trước kia, nữ nhi có thể gả vào Thanh Giang trấn là nơi chốn vững vàng.

Dù sao Thung Lũng thôn bây giờ không như trước, ít người, đến mùa đông tất cả phải chịu đói, ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Gần đây Thung Lũng thôn mất đi võ giả thủ hộ Quách Nộ, mùa đông dài đặc, hoàn toàn không thấy tương lai, hy vọng. Cao Tuyết Nhi ở lại trong Thung Lũng thôn nếu không bị chết đói thì sẽ chết dưới vuốt của yêu ma.

Nhưng vấn đề là Đinh Hạo xuất hiện.

Đinh Hạo đến không chỉ cho Thung Lũng thôn hy vọng sống tiếp mà còn cho Cao Tuyết Nhi hy vọng.

Mấy ngày nay Đinh Hạo nói thẳng vài lần là Cao Tuyết Nhi có thiên phú võ đạo rất tốt, tu luyện hơn một năm chắc sẽ vượt qua trắc nghiệm nhập môn của chín môn phái Tuyết Châu, trở thành đệ tử.

Đinh Hạo là nhân vật thế nào?

Mấy hôm nay Đinh Hạo biểu hiện làm toàn bộ Thung Lũng thôn phục sát đất. Mọi người thầm nhận định thân phận của Đinh Hạo chắc là đệ tử tinh anh đến từ chín môn phái Tuyết Châu, lời hắn nói được người Thung Lũng thôn xem như khuôn vàng thước ngọc.

Vậy nên trưởng lão Cao Lâm, Cao Phong cần suy nghĩ lại.

Nếu Thung Lũng thôn có một đệ tử chín môn phái thì sẽ được môn phái che chở, thế lực như Huyết Long Trại tuyệt đối không dám trêu vào. Nó có ý nghĩa với tương lai cán cân Cao Tuyết Nhi hay Thung Lũng thôn đều hoàn mỹ hơn là đi làm thiếp cho Thanh Giang trấn Lý Vân Phi.

Năm đó Thanh Giang trấn chỉ là bộ lạc nhỏ không bằng Thung Lũng thôn, tại sao có thể không đến ba, bốn năm trở thành thế lực lớn đứng sau Thái Bình thành? Đó là vì đứa con thứ bốn của Trưởng trấn Lý Anh, Lý Vân Phong, đứa con thứ năm Lý Vân Kỳ có tư chất khá lần lượt tham gia vào Trảm Nhật thành, Vắn Kiếm tông, được đại tông môn che chở.

Bây giờ Cao Tuyết Nhi là hy vọng của Thung Lũng thôn.

Đương nhiên đám người thôn trưởng Cao Phong không dám đắc tội Thanh Giang trấn nên cố gắng nói chuyện mềm mỏng.

Ai ngờ trưởng lão Cao Lâm chưa nói hết câu Lý Vân Dương đã mất kiên nhẫn lạnh lùng cười:

- Cao lão đầu, đại ca của ta nói trừ Cao Tuyết Nhi ra không muốn người khác. Ha ha, nói khó nghe một chút thì chỉ có Cao Tuyết Nhi là nữ nhi của thôn trưởng mới khiến đại ca của ta đồng ý nạp làm tiểu thiếp. Trừ Cao Tuyết Nhi ra đám nữ nhân đề tiện trong thôn xóm thô bỉ các người xứng sao?

258. Chương 259: Lý Vân Kỳ Thanh Sam Đông Viện

Trưởng lão Cao Lâm vẫn muốn cố gắng:

- Nhưng mà . . .

Lý Vân Dương tức giận quát:

- Câm miệng!

Lý Vân Dương đập tay xuống bàn, gỗ vỡ ra.

Lý Vân Dương đứng bật dậy, lạnh lùng cười:

- Lão thất phu, đừng được một tắc tiến một thước. Đại ca của ta nhìn trúng Cao Tuyết Nhi là may mắn của nàng, các người còn không muốn? Ngoan ngoãn nhận sinh lễ đi. Ha ha, ngày mai chúng ta đến đón người, nếu các người dám phá rối thì đừng trách chúng ta không khách sáo!

Một thanh niên đứng bên cạnh thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm tức giận hỏi:

- Người . . . Các người đến cướp hay cưới đây? Quá ngang ngược!

- A?

Lý Vân Dương biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng:

- Người là cái thứ gì dám xen vào, cút!

Tiếng cuối cùng Lý Vân Dương vận dụng lực lượng huyền khí.

Mọi người nghe như có tiếng sấm nổ bên tai.

- A!

Thanh niên mặt trắng bệch, lão đảo, khoe môi chảy máu.

Thôn trưởng Cao Phong luôn nhường nhịn lộ biểu tình giận dữ:

- Nhị thiếu chủ đừng có khinh người quá đáng!

Lý Vân Dương cười to bảo:

- Khinh người quá đáng? Ha ha, hôm nay bản thiếu chủ khi dễ các người rồi sao?

Biểu tình Lý Vân Dương đầy trào phúng, khinh thường nói:

- Đừng tưởng rằng ta không biết võ giả thủ hộ của Thung Lũng thôn các người, Đại Địa Chi Hùng Quách Nộ đến bây giờ còn chưa trở về, chắc đã chết trong di tích thượng cổ Tây Nham sơn mạch. Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ Thung Lũng thôn không chịu nổi một kích, một mình ta đủ quét sạch các người!

Một thanh âm lạnh lùng từ ngoài sảnh vọng vào:

- Vậy sao?

Thân hình Đinh Hạo cao ráo dắt tay Cao Tuyết Nhi chậm rãi bước vào.

Những thanh niên Thung Lũng thôn bỗng bột trong đại sảnh sớm không nhịn được nữa, trông thấy Đinh Hạo đi vào thì mắt sáng rỡ, phấn chấn tinh thần. Có Nhất Dao Khải Trình huynh đệ cao thâm khó dò thì Lý Vân Dương ngang ngược, kiêu ngạo kia sẽ không phải là đối thủ.

Lý Vân Dương nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Người là ai?

Ánh mắt Đinh Hạo nh điện quét đại sảnh, lạnh nhạt nói:

- Người là cái thứ gì xứng đáng hỏi tên ta?

Vênh váo!

Các thanh niên Thung Lũng thôn thấy hết giận.

Lý Vân Dương kiêu ngạo nói năng lỗ mãng, cố ý làm ra vẻ như nhà giàu mới nổi thô lỗ. Nhất Dao Khải Trình kiêu ngạo lại là khí chất tự nhiên, cho người cảm giác Lý Vân Dương đường đường là nhị thiếu chủ Thanh Giang trấn tất nhiên không xứng biết của hân.

- Người . . .

Lý Vân Dương tức điên, gã định nói gì thì con người co rút, ánh mắt lạnh lẽo nhìn tay Đinh Hạo.

Tay Đinh Hạo nắm tay Cao Tuyết Nhi.

Dám chạm vào nữ nhân của đại ca?

Mặt Lý Vân Dương dữ tợn nói:

- Tiểu tử, nếu người còn muốn sống thì hãy chặt tay người!

Khóe môi Đinh Hạo cong lên nụ cười nghiền ngẫm:

- A? Chặt bàn tay nào?

- Bàn tay bần thủ nào của người đụng Cao Tuyết Nhi thì chặt tay đó!

Lý Vân Dương chậm rãi tới gần, càng dữ tợn nói:

- Chỉ trách người không nên chạm vào nữ nhân đại ca ta chọn, nếu người không muốn thì ta sẽ chém cả hai tay bần thủ kia.

Đinh Hạo thở dài một hơi, chậm rãi vươn tay phải ra.

Đinh Hạo nói:

- Tay của ta ở đây nhưng sợ là người không có bản lĩnh chém xuống.

- Không biết sống chết, vậy ta sẽ chặt móng chó của người!

Lý Vân Dương lắc người, vèo một tiếng rút trường đao bên hông ra khỏi vỏ. Luồng sáng lạnh như thất luyện hiện ra nhanh như chớp chém cổ tay Đinh Hạo.

Trong đại sảnh vang tiếng kinh kêu.

Chớp mắt đó . . .

Đinh Hạo không trốn tránh, co tay lại nhẹ búng đao phong sắc bén.

Đinh!

Tay thịt và cương phong đụng vào, mọi người thối quan tưởng tượng máu bắn tung tóe nhưng không có chuyện gì. Tiếng đao ngâm vù vù không dứt quanh quẩn trong đại sảnh.

Một luồng đao quang bay ngược ra xẹt qua thái dương Lý Vân Dương cắm trên nóc đại sảnh.

Tĩnh lặng như chết.

Vốn các võ sĩ Lý Vân Dương ôm tâm tình xem náo nhiệt trộn mắt há hốc mồm.

Lý Vân Dương đứng ngây tại chỗ, trán toát mồ hôi lạnh.

Vài lọn tóc đen rơi trên vai Lý Vân Dương, thái dương cảm giác lạnh lẽo làm tim gã đập nhanh. Lý Vân Dương nhìn trường đao trong tay bị gãy làm đôi từ hân giữa. Ngón tay thon dài của thiếu niên nhẹ búng làm gãy đao.

Ngón tay cắt đứt cương đao?

Lý Vân Dương biết đã đập phải đỉnh, gặp một cao thủ vô cùng đáng sợ. Lòng Lý Vân Dương run lên, ném đao gãy đi, bản năng thò ra sau lưng cầm đôi cán búa to. Lý Vân Dương muốn nói cái gì.

Đinh Hạo hét to:

- Cút!

Thanh âm này giống như khi Lý Vân Dương quát thanh niên kia, ẩn chứa sóng âm huyền khí công kích.

Nhưng do Đinh Hạo thi triển ra tinh diệu hơn Lý Vân Dương nhiều. Người khác không cảm giác cái gì, Lý Vân Dương nghe vào tai như có trống diệt thể làm gã hoa mắt ù tai, choáng váng, người lão đảo. Mặt Lý Vân Dương vàng vọt như dán một tầng bạc kim.

- Đi!

Lý Vân Dương giật mình, lòng sợ hãi không còn đấu chí, gã xoay người chạy ra cửa đại sảnh.

Các võ sĩ Thanh Giang trấn đi theo Lý Vân Dương ngay ra, bị ánh mắt Đinh Hạo liếc qua thoáng chốc cảm giác như bị cường cung ngạnh nổ nhảm, người lạnh lẽo. Không biết là võ sĩ Thanh Giang trấn nào bản năng hét một tiếng, mấy chục người như chó cụp đuôi chạy theo sau lưng Lý Vân Dương.

Lý Vân Dương quê quá hét to từ bên ngoài:

- Chuyện này chưa xong, hừ, ngày mai chúng ta sẽ đến nữa. Đệ đệ của ta sẽ tự mình đến đón người!

Trưởng lão Cao Lâm, thôn trưởng Cao Phong nhìn nhau, không ngờ Lý Vân Dương kiêu ngạo, ngang ngược sẽ chạy vất giò lên cổ.

Về mặt Cao Tuyết Nhi hưng phấn.

Đinh Hạo nhìn thôn trưởng Cao Phong, nói:

- Tuy ta không nên xen vào chuyện nhà của thôn trưởng nhưng bây giờ Tuyết Nhi mới mười ba tuổi, gả cho người hơi sớm và còn gả cho kẻ ba mươi mấy tuổi. Ta thấy người Thanh Giang trấn hành động ngang ngược, kiêu ngạo, mất dạy, sợ là Lý Vân Phi không phải người tốt gì.

- Khải Trình huynh đệ không biết.

Thôn trưởng Cao Phong cười khổ nói:

- Tuyết Nhi là nữ nhi duy nhất của ta, dĩ nhiên ta muốn nàng có nơi chốn tốt đẹp. Nhưng Thung Lũng thôn ta không thể chọc vào Thanh Giang trấn, không nói đến cao thủ trong trấn nhiều, chỉ tính Lý Vân Phong bá vào Trầm Nhật thành, Lý Vân Kỳ bá vào Vãn Kiếm tông thì dù là người Thái Bình thành cũng phải kinh sợ mấy phần. Đặc biệt là Lý Vân Kỳ thiên phú siêu tuyệt, năm nay mới vào Vãn Kiếm tông, tuy chỉ là đệ tử ký danh nhưng nghe nói hần biểu hiện xuất sắc đã trở thành một trong các đệ tử tinh anh Thanh Sam Đông Viện, tiền đồ vô lượng.

259. Chương 260: Ngày Mai Tự Mình Đến Đón Người

Đinh Hạo lộ biểu tình quái dị:

- Đệ tử ký danh? Còn là đệ tử tinh anh của Thanh Sam Đông Viện?

- Đúng vậy.

Thôn trưởng Cao Phong cho rằng Đinh Hạo thấy hơi run, tiếp tục vẽ mặt đau khổ nói

- Hơn nữa nghe nói trong đại tái năm viện lần hai của Vãn Kiếm tông Lý Vân Kỳ có thứ hạng không tệ, được thưởng. Hai ngày nay Lý Vân Kỳ trở về Thanh Giang trấn, sợ là ngày mai tiểu thiên tài này sẽ đến Thung Lũng thôn chúng ta đón người.

Nghe thôn trưởng Cao Phong nói xong không khí trong đại sảnh trầm lắng.

Vãn Kiếm tông là tồn tại cao cao tại thượng, đối với người trong phạm vi mấy vạn dặm thì Vãn Kiếm tông như hoàng đế. Dù là một đệ tử ký danh nho nhỏ của Vãn Kiếm tông thì thân phận, địa vị cũng khác với người bình thường, giống như hoàng đế phái khâm sai ra. Thung Lũng thôn, thế lực nhỏ bé vùng vẫy để sống không thể đối kháng được.

Nếu ngày mai thật sự là tiểu thiên tài Lý Vân Kỳ Vãn Kiếm tông tự đến đón người thì Thung Lũng thôn đành giao Cao Tuyết Nhi ra, nhân nhượng Thanh Giang trấn.

Trong mắt mọi người thì dù Đình Hạo có thực lực siêu đến đâu cũng không chống lại được tồn tại siêu đẳng như Vãn Kiếm tông.

Tuy Cao Tuyết Nhi còn nhỏ nhưng nhìn biểu tình người Thung Lũng thôn khiến nàng hiểu rằng người tên Lý Vân Kỳ đến, từ đó vận mệnh của nàng sẽ thay đổi. Cô bé Cao Tuyết Nhi khùng hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cao Tuyết Nhi bản năng giật tay áo Đình Hạo, trông như con vẹt nhỏ tội nghiệp sắp đổi mặt bão táp.

Đình Hạo vỗ vai Cao Tuyết Nhi, mỉm cười nói:

- Yên tâm, mọi chuyện đã có ta.

* * *

Cách xa Thung Lũng thôn ba, bốn dặm Lý Vân Dương mới dám đứng lại thở.

Các võ sĩ Thanh Giang trấn chạy theo sau lưng Lý Vân Dương cũng thở hồng hộc.

Một tùy tùng không cam lòng hỏi:

- Nhị gia, chúng ta cứ quay về như vậy sao?

Nói thật là từ khi Thanh Giang trấn phát lên, mỗi lần bọn họ đi ra đều là điều võ dương oai không người dám trêu vào, ai ngờ hôm nay đạp đỉnh trong Thung Lũng thôn nho nhỏ. Nghĩ đến là thấy tức, nhưng thiếu niên bí ẩn kia quá đáng sợ, bọn họ không dám đối chọi.

- Tên đó là cao thủ.

Lý Vân Dương còn đang hoảng loạn nói:

- Một cao thủ giết nhiều người, chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Ta cảm giác được hắn không ngại giết người. Nếu tiếp tục gây sự thì hắn sẽ không chút do dự giết chúng ta.

Có tùy tùng chửi tục:

- Bà mợ nó, không biết Thung Lũng thôn kiếm đâu ra quái vật như vậy?

Có võ sĩ Thanh Giang trấn khó chịu hỏi:

- Không lẽ cứ mặc cho hắn vênh váo như vậy?

Lý Vân Dương nghiêng răng cười nói:

- Không đơn giản như vậy. Ha ha, vừa lúc ngũ đệ Lý Vân Kỳ của ta ngày hôm qua về trấn, ngày mai khiến ngũ đệ tự mình đi Thung Lũng thôn đón người, coi hắn có gan ngăn cản không?

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu ngũ gia tự mình đi thì không thành vấn đề, Thung Lũng thôn làm sao dám chống lại Vãn Kiếm tông?

- Nghe nói ngũ gia nổi bật rất nhiều trong đại tái năm viên lần hai đệ tử ký danh, ngày mai tiểu tử kia tiêu rồi. Khiến ngũ gia giải quyết hắn, dám làm Thanh Giang trấn chúng ta mất mặt, không biết chữ chết viết như thế nào!

- Ha ha ha ha ha ha! Ta sốt ruột muốn nhìn tiểu tử kiêu ngạo đó đau khổ quỳ xin tha trước mặt ngũ gia. Ha ha ha ha ha ha!

Nghĩ đến ngày mai Lý Vân Kỳ là đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông tự mình đến, Lý Vân Dương và các tùy tùng hưng phấn lên, hận không thể giục thời gian qua nhanh để bọn họ trở lại Thung Lũng thôn.

* * *

Giải quyết chuyện Lý Vân Dương xong Đình Hạo như bình thường đi ra Thung Lũng thôn, tu luyện mình văn trên cánh đồng tuyết.

Qua mấy ngày nghiền ngẫm khổ tu, lại được đại gia minh văn Kiếm Tổ chỉ điểm, Đinh Hạo tiến bộ nhanh như máy bay. Những văn lộ phức tạp đã khắc sâu trong lòng Đinh Hạo, kết hợp câu thơ chữ hán trên địa cầu kiếp trước, hẳn có thể khắc ra minh văn thuộc về mình.

- Như thử tinh thần phi tạc dạ, vi thù phong lộ lập trung tiêu!

Thanh kiếm rỉ sét bay múa, Đinh Hạo một hơi khắc ra câu thơ nổi tiếng trên tuyết.

Nét bút cuối cùng hoàn thành, hơi thở kỳ dị chuyển động, ánh nắng chiếu sáng mười bốn chữ hán trên mặt tuyết có luồng sangs lấp lánh ngưng mà không phát.

- Hay, rốt cuộc Tiểu Đinh Tử có thể khắc ra minh văn hoàn chỉnh của mình, mười bốn đồ án minh văn này xem như minh văn thành hình. Tuy nhiên người đừng quá đắc ý, người lĩnh ngộ văn ý còn rất ít. Trước mắt mười bốn minh văn chỉ miễn cưỡng làm đến ngưng mà không phát, trong đó ẩn chứa lực lượng, ý niệm tạp mà không thuần, uy lực không cao. Đối thủ hơi chú ý đến những minh văn trước là có thể phá hư nó.

Kiếm Tổ bình luận.

Đinh Hạo đã quen đánh giá nghiêm khắc.

Bàn về công lực độc miệng tuy Kiếm Tổ là lão quái vật sống lâu không biết bao nhiêu năm nhưng kém xa Tổng giáo tập xấu xa Vương Tuyệt Phong, Đinh Hạo đã nghe quen tai.

Bản thân Đinh Hạo biết rõ từ khi hắn nhập môn minh văn sư, muốn khắc ra minh văn hoàn chỉnh cần hơn một âm mới được. Lý do Đinh Hạo tiến bộ nhanh như vậy là nhờ chữ hán.

Kiếp trước trên địa cầu chữ hán phát triển mấy ngàn năm, hệ thống hoàn chỉnh, lấy pháp môn minh văn thúc giục dù khắc bản minh văn cũng dễ dẫn động lực lượng thể giới này.

Mấy ngày nay Đinh Hạo liên tục thăm dò, hẳn kinh ngạc phát hiện chữ hán bình thường hỗn độn xếp chung không có hiệu quả gì, nếu tổ hợp lại thành một câu nói thì có xác suất rất lớn dẫn động lực lượng thiên địa. Nếu là thơ cổ lưu truyền thiên cổ, ai ai cũng thích hoặc thành ngữ bốn chữ thì xác suất dẫn động lực lượng thiên địa càng lớn, uy lực mạnh hơn.

- Không lẽ vì ý cảnh từ thi thơ lưu truyền thiên cổ phù hợp yêu cầu văn ý nên mới có hiệu quả đột xuất như vậy?

Đinh Hạo âm thầm phỏng đoán.

Lòng Đinh Hạo máy động, lấy thần thức kích phát mười bốn chữ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mười bốn tiếng nổ vang lên cùng lúc.

Lần này sinh ra năng lượng tương đương với võ giả ngũ khiêu Vô Địch cảnh dốc sức đánh ra một kích.

Kiếm Tổ thấy mấy ngày chỉ đạo có thành quả, đắc ý nói:

- Minh văn không đơn giản như thế, sau này người sẽ biết.

Đinh Hạo mặc kệ Kiếm Tổ, tiếp tục khắc minh văn trên tuyết, nghiền ngẫm vạn ý trong đó, thăm dò danh ngôn thơ từ chữ hán phù hợp, cộng minh với minh văn. Nếu đã quyết định đi con đường chữ hán minh văn thì Đinh Hạo phải tìm hiểu rõ bí ẩn bên trong, biết ưu khuyết điểm của nó.

260. Chương 261: Đưa Thanh Kiếm Rỉ Sét Cho Hắn Xem

Chớp mắt đã qua nửa ngày.

Trên tuyết đọng phạm vi hai, ba dặm lại bị Đinh Hạo hoàn chỉnh khắc.

Kiểm Tổ thăm cảm thán:

- Tiểu Đinh Tử có thiên phú thật yêu nghiệt nhưng cố gắng cũng rất khủng bố. Sáu ngày nắm giữ nhất giai mình vẫn thành lập trên cơ sở hần hần như mỗi ngày không ngủ không nghỉ tu luyện. Người ta thấy thực lực của hần tăng nhanh rất oai nhưng không thấy phía sau Tiểu Đinh Tử trả giá bao nhiêu mồ hôi và nước mắt.

Hiếm khi Đạo Tổ không cãi lại Kiểm Tổ:

- Đúng vậy. Tiểu tử này vừa có thiên phú vừa chịu khổ, vận may cũng khá. Tiểu Đinh Tử mà vượt qua ải Mục Thiên Đường sau ba năm thì có thể minh kinh nhân, nhất phi xung thiên. Vấn Kiểm tông, Tuyết Châu nhỏ nhỏ không thể trói buộc thiên tài như vậy.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã qua hai canh giờ.

Đinh Hạo trong trạng thái ‘tập trung tinh thần’ khắc mình văn chữ hán trên tuyết, tiêu hao rất lớn. Bây giờ người Đinh Hạo ướt đầm mồ hôi, vì vận động nhiều làm hai tay hần sưng sắp mất cảm giác.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân trên tuyết, vận chuyển huyền khí liên tục ba mươi sáu đại chu thiên xua tan mệt mỏi.

- Nếu người đã tự sáng tạo ra văn lộ, văn pháp, đi lên con đường mình văn của mình thì ta không dạy người thứ cũ kỹ nữa.

Kiểm Tổ chờ Đinh Hạo lấy lại sức mới chậm rãi nói:

- Nay người chỉ thiếu nắm giữ cô đọng Huyết Long Trại. Ta dạy cho người một bộ Thất Huyền Uẩn Thần quyết, nó là công pháp duyên dùng để cô đọng thần thực. Tu luyện Thất Huyền Uẩn Thần quyết ngày đêm khiến thần thức của người cực mạnh, đối với một minh văn sư thì thần thức cường đại cho người tùy ý giao văn ý inh văn, câu thông năng lượng thiên địa. Có thể thúc giục lực lượng minh văn dễ như tay với chân, ngoài ra có ích cho người tu luyện kiếm ý.

Đinh Hạo hơi tò mò hỏi:

- Thất Huyền Uẩn Thần quyết là gì?

Kiểm Tổ cố ý mập mờ:

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu ta nói nó là công pháp thần giai thì người tin không?

Đinh Hạo nghiêng rằng:

- Quỷ mới tin!

Nói đùa, công pháp thần giai không phải râu cải vĩa hè, đừng nói là Tuyết Châu hay Minh Tâm tông, dù là khắp Vô Tận đại lục cũng chỉ có vài bộ công pháp thần giai. Tuy lai lịch của Kiểm Tổ bí ẩn nhưng Đinh Hạo không tin lão nắm giữ công pháp thần giai.

Kiểm Tổ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Không tin là đúng.

Kiểm Tổ dạy khẩu quyết tâm pháp Thất Huyền Uẩn Thần quyết cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo không giỡn nữa, nghiêm túc nghiền ngẫm.

Mãi khi mặt trời xuống núi Đinh Hạo mới nhớ khẩu quyết Thất Huyền Uẩn Thần quyết, nghe Kiểm Tổ giảng dạy, hoàn toàn thấu hiểu nó.

Cánh đồng tuyết ngoài Thung Lũng thôn chứng kiến thời gian thiếu niên khổ luyện, chứng kiến một vị thiên tài bước lên đoạn đường cường đại. Gió tuyết ngày càng lớn, Đinh Hạo quay về Thung Lũng thôn.

* * *

Ngày thứ nhất.

Đêm qua Đinh Hạo chỉ ngủ khoảng hai canh giờ, thời gian khác tập trung vào tu luyện. May mắn bản thân tâm pháp huyền công là tinh dưỡng thân thể, có Thất Huyền Uẩn Thần quyết ôn nhuận thần thức, hiệu quả rõ rệt. Đinh Hạo vận chuyển một canh giờ tương đương ngủ năm, sáu canh giờ.

Đây là tin tức siêu tốt với Đinh Hạo, có nghĩa là hắn gần như không cần ngủ mà tu luyện suốt.

Sáng sớm lúc ăn điểm tâm, Đinh Hạo thấy rõ trên mặt các thôn dân Thung Lũng thôn chất chứa lo âu.

Cô bé Cao Tuyết Nhi đôi mắt long lanh nhìn Đinh Hạo, hy vọng hắn sẽ thực hiện điều hôm qua nói, cứu vận mệnh của nàng.

Đinh Hạo biết có nói nhiều chỉ dư thừa. Đinh Hạo ăn sáng xong, ngẫm nghĩ, lấy thanh kiếm rỉ sét ra khỏi trữ vật giới chỉ, vẫy tay kêu cô bé Cao Tuyết Nhi đến gần.

Đinh Hạo đưa thanh kiếm rỉ sét, nói:

- Chút nữa đoàn người Thanh Giang trấn đến người hãy đưa thanh kiếm rỉ sét này cho bọn họ nhìn.

Đinh Hạo nói xong đứng dậy rời đi, quay về lầu đá tu luyện.

Người Thung Lũng thôn nhìn nhau rồi quan sát kỹ thanh kiếm rỉ sét như lấy ra từ đồng rác nằm trong tay cô bé Cao Tuyết Nhi, bọn họ không thấy nó có gì lạ. Không biết Nhất Dao Khải Trình huynh đệ làm cái trò gì, hôm nay người đến Thung Lũng thôn cướp người chính là tiểu thiên tài Lý Vân Kỳ bái vào Vãn Kiếm tông. Không lẽ một thanh kiếm rỉ sét bình thường tùy thời đều gãy sẽ có tác dụng gì?

Vài người đoán phải chăng Nhất Dao Khải Trình sợ, không dám đối diện Lý Vân Kỳ nên dùng một thanh kiếm rỉ sét lừa người?

Không chừng đám người Lý Vân Kỳ chưa đến Nhất Dao Khải Trình đã bỏ chạy.

Thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm cũng lộ biểu tình nghi ngờ. Bọn họ nghĩ nguyên Tuyết Châu không có cao thủ nào dựa vào thanh kiếm rỉ sét nổi danh, càng không có tông phái nào lấy thanh kiếm rỉ sét nổi danh thiên hạ. Tại sao Nhất Dao Khải Trình chắc chắn như vậy? Chẳng phải Đinh Hạo là cao thủ đạo pháp sao? Vì sao hắn có thanh kiếm rỉ sét?

Như thế này mọi người càng lo âu hơn.

Chỉ có cô bé Cao Tuyết Nhi cầm thanh kiếm rỉ sét là ánh mắt kiên quyết, tin tưởng Đinh Hạo trăm phần trăm.

Thời gian chậm rãi trôi trong khi người Thung Lũng thôn thấp thỏm nghi ngờ.

Rốt cuộc đến lúc mặt trời lên cao ba sào.

Thanh niên ở trên lầu quan sát kinh hoàng hét to:

- Đến rồi, người Thanh Giang trấn đã đến!

Đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm nhanh chóng leo lên tường thành bằng tinh nhìn ra ngoài.

Ngoài Thung Lũng thôn ồn ào, một đội khoảng mấy trăm người từ đường núi phủ tuyết chậm rãi đến. Khua chiêng gõ trống, giăng đèn kết hoa. Mười chiếc ngựa to màu đỏ do một con ngựa to lớn kéo, hơn bốn mươi kỵ sĩ mặc giáp da đỏ tinh thần hăng hái, khí phái phi phàm.

Không uống là đại thế lực, với trận thế như vậy Thung Lũng thôn có đập nồi bán sắt cũng làm lại.

Chớp mắt đoàn người đã đến dưới thành.

Cửa thành mở sẵn, đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm không dám chậm trễ, vội vàng ra nghênh đón đoàn người vào Thung Lũng thôn.

Lý Vân Dương ngày hôm qua bị Đinh Hạo hù sợ tè trong quần cũng có mặt, lại biến trở về kiêu căng, sốt ruột quét mắt đám người nhưng không thấy Đinh Hạo đâu.

Thiên Xu đại gia xấu xa lạnh lùng cười:

- Cái tên vênh vác ngày hôm qua đâu? Kêu hắn đi ra, ta muốn nhìn trước mặt ngũ đệ thì tán tu nho nhỏ như hắn còn dám kiêu ngạo như vậy không?

Một thiếu niên lưng đeo trường kiếm, mặc áo xanh đứng bên cạnh Lý Vân Dương.

Thiếu niên khoảng mười bốn, năm tuổi, khuôn mặt đoan chính, mày kiếm xéo vào thái dương, không quá đẹp trai nhưng anh khí bừng bừng, khí chất rất xuất sắc. Thiếu niên đứng trong đám người giống như hạc trong bầy gà, mặt không biểu tình. Nhìn là biết thiếu niên không phải tán tu vùng núi mà là đệ tử ưu tú đến từ danh môn đại phái.

261. Chương 262: Thanh Kiếm Này Từ Đâu Ra?

Thôn trưởng Cao Phong chấp tay cười hỏi:

- Vị này chắc là ngũ gia thiên tài của Vân Kiếm tông?

Thiếu niên không thèm nhìn thôn trưởng Cao Phong, ánh mắt không có tiêu cự lướt qua Thung Lũng thôn. Thôn trưởng Cao Phong nhú chặt mày không che giấu biểu tình ghét, mắt kiên nhẫn, như hoàng đế cao cao tại thượng đến xóm nghèo hỏi thối dơ bẩn, không muốn nói một câu với đám ăn mày.

Thôn trưởng Cao Phong cười lúng túng.

- Họ Cao, lúc này đừng nói mấy câu sáo rỗng. Ha ha, hôm nay ngũ đệ của ta tự mình đến đón người. Thế nào? Nữ nhi của người đâu? Mau kêu nàng trang điểm rồi đi theo chúng ta.

Lý Vân Dương cười to bảo:

- Phải rồi, còn có tiểu tán tu không biết trời cao đất rộng kia, kêu hắn mau lăn ra đây dập đầu xin lỗi ngũ gia thì sẽ bỏ qua chuyện ngày hôm qua.

- Cái này . . .

Về mặt thôn trưởng Cao Phong lúng túng.

Nét mặt Lý Vân Dương sa sầm, lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào? Còn muốn từ chối? Đừng được nước lấn tới.

Thiếu niên anh khí nhú mày, mắt kiên nhẫn nói:

- Nhị ca, ta bận.

Lý Vân Dương vội cười gật đầu, nói:

- Lão ngũ yên tâm, sẽ không làm mất nhiều thời gian của người.

Lý Vân Dương nói xong biến sắc mặt, quay đầu nhìn thôn trưởng Cao Phong.

Lý Vân Dương sắc mặt âm trầm nói:

- Nghe chưa? Họ Cao, đừng dằng dai nữa, không thì đừng trách ta không khách sáo.

Thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm nhìn nhau, thầm thở dài, xem ra không thể câu giờ được nữa. Thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm định nhận mệnh đồng ý.

Chính lúc này . . .

Một giọng non nớt từ bên cạnh vang lên:

- Ta có một thứ muốn các người nhìn.

Hai tay cô bé Cao Tuyết Nhi nâng một thanh kiếm rỉ sét chậm rãi đi tới.

Thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm nhìn cô bé Cao Tuyết Nhi, tức ói máu, thầm nhủ: Người còn đi ra gây rối? Một thanh kiếm rỉ sét giúp được gì? Có lẽ Nhất Dao Khải Trình chỉ cố ý làm màu. Nhưng sâu trong lòng thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm ôm chút hy vọng cuối cùng và niềm tin mấy ngày nay với Đinh Hạo. Thế là thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm không quát mắng hay ngăn cản cô bé Cao Tuyết Nhi.

- Nhìn cái gì?

Nhất Dao Khải Trình quay đầu liếc cô bé Cao Tuyết Nhi, cười nói:

- A! Đây là tân nương tử của chúng ta. Ha ha, tiểu nha đầu hãy mau tắm rửa chuẩn bị đi, sắp gả đi còn ôm thứ rác rưởi. Lát nữa người thành người của Lý gia ta, kêu đại ca cho người một thanh trường kiếm bách luyện tinh cương chơi.

Cô bé Cao Tuyết Nhi cắn chặt răng nói:

- Người yã nhìn kỹ thanh kiếm này, chủ nhân của kiếm nói khi các người nhìn nó sẽ đổi ý.

Cô bé Cao Tuyết Nhi rất hồi hộp.

Dù sao cô bé Cao Tuyết Nhi chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, đối diện kỵ sĩ Thanh Giang trấn như sói như cọp làm nàng rất sợ, trong đó còn có một đệ tử Văn Kiếm tông cao cao tại thượng. Giọng cô bé Cao Tuyết Nhi run run, thân hình nhỏ xinh run bần bật.

Cô bé Cao Tuyết Nhi nắm chặt chuôi thanh kiếm rỉ sét, xúc giác hơi lạnh cho nàng nhiều can đảm hơn.

Lý Vân Dương ôm bụng cười to bảo:

- Kiếm? Cái thứ rách nát này là một thanh kiếm? Ha ha ha ha ha ha! Cười chết mất. Các huynh đệ tới nhìn đi. Ha ha ha ha ha ha! Các người có từng thấy thanh kiếm như vậy chưa?

- Đây là thứ rác rưởi gì cũng dám lấy ra mắt?

- Thậm chí không bằng dao chẻ củi trong hậu viện nhà ta mà dám nói nó là một thanh kiếm?

- Ha ha ha ha ha ha! Coi như nó là một thanh kiếm, này, chủ nhân thanh kiếm rách nát này chắc là tên ăn mày nghèo mặt rệp đi? Cũng dám lấy ra khoe khoang, đầu bị lừa đá khùng rồi?

Đám kỵ sĩ Thanh Giang trấn cười chảy nước mắt, quá buồn cười. Một thanh kiếm đồng nát cũng dám lấy ra, kiêu ngạo nói là sẽ khiến bọn họ đổi ý, đồ điên cũng không dám nói như vậy.

Lý Vân Dương mắt kiên nhẫn nói:

- Được rồi được rồi, tiểu nha đầu, nhanh chóng trở về thay quần áo, nhị gia ta không có thời gian dây dưa với người. Đại ca đã mở tiệc lớn ở Thanh Giang trấn đang chờ người, ha ha ha ha ha ha!

Trong lòng đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm thầm than. Quả nhiên là Nhất Dao Khải Trình cố ý làm màu, thanh kiếm rỉ sét không thể nói rõ vấn đề gì.

Ai, nhận mệnh đi.

- Không, xin . . . Xin các người nhìn kỹ lại.

Hốc mắt cô bé Cao Tuyết Nhi ướt nước, trong lòng nàng tuyệt vọng. Nhưng cô bé Cao Tuyết Nhi nghĩ đến buổi tối gió tuyết trong Thái Bình thành, Đinh Hạo mỉm cười và một tô mì nóng, không hiểu sao nàng càng tin tưởng hẳn hơn.

Lý Vân Dương không còn kiên nhẫn:

- Nhìn cái gì, tiểu nha đầu, nhị gia không rảnh đùa với người . . .

Chỉ là tiểu thiếp của đại ca, không phải chính thất, Lý Vân Dương không kiêng dè gì.

Nhưng không ai ngờ chính lúc đó . . .

Lý Vân Kỳ luôn thả hồn theo gió rớt cuộc nhìn hướng thanh kiếm rỉ sét, phát ra tiếng kêu sừng sốt:

- Ủa?

Thanh âm này hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đám người nhìn mặt Lý Vân Kỳ, thiếu niên Vãn Kiếm tông kiêu ngạo này lộ biểu tình kinh ngạc, rung động không thể tin, thậm chí là một chút kinh khủng.

- Người . . . Cho ta xem thanh kiếm đó.

Trong các cặp mắt ngạc nhiên, Lý Vân Kỳ tách đám người ra, biểu tình nghiêm túc nhận lấy thanh kiếm rỉ sét từ tay cô bé Cao Tuyết Nhi. Lý Vân Kỳ cung kính cầm thanh kiếm rỉ sét, quan sát kỹ.

Mọi người không hiểu ra sao.

Chỉ là thanh kiếm rỉ sét tùy thời sẽ gãy không lẽ có huyền cơ gì khiến tiểu thiên tài Vãn Kiếm tông chú trọng như vậy?

Lý Vân Dương biến sắc mặt nhưng không quá quan tâm. Lý Vân Dương cảm thấy một cây kiếm đồng nát chẳng lẽ có thể khiến đệ đệ thiên tài ra quyết định kinh người gì sao?

Trưởng lão Cao Lâm, thôn trưởng Cao Phong liếc nhau, thấy rung động trong mắt đối phương. Giây phút này trái tim thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm đập nhanh, suy nghĩ nhiều hơn.

Trong phút chốc . . .

- Là nó, đúng rồi.

Lý Vân Kỳ nhìn kỹ thật lâu sau, biểu tình càng trầm trọng hơn, thái độ iêu ngạo cao cao tại thượng biến mất ngay.

Lý Vân Kỳ mỉm cười hỏi:

- Tiểu muội muội lấy thanh kiếm này ở đâu ra?

Cô bé Cao Tuyết Nhi lau nước mắt nơi khóe mắt, trong trẻo nói:

- Là Khải Trình ca ca đưa cho ta.

Biểu tình Lý Vân Kỳ kỳ dị, dừng một chút, cung kính trả thanh kiếm rỉ sét cho cô bé Cao Tuyết Nhi bằng hai tay.

Về mặt Lý Vân Kỳ càng hiền hòa nói:

- Tiểu muội muội, ta có thể gặp Khải Trình ca ca kia được không?

Cô bé Cao Tuyết Nhi ngần ngừ nói:

- Cái này . . . Ta phải hỏi Khải Trình ca ca đã.

Lý Vân Kỳ thân thiện nói:

- Được, không vội, ta chờ.

Cô bé Cao Tuyết Nhi cầm thanh kiếm rỉ sét xoay người đi hướng lầu đá phía xa.

Lúc này, mọi người đều nhìn ra không thích hợp.

262. Chương 263: Lý Vân Kỳ Bảo Đảm

Lý Vân Kỳ biểu hiện khác biệt trước và sau đã nói rõ vấn đề.

Lý Vân Dương kiềm không được hỏi:

- Ngũ đệ, tại sao ngươi khách sáo quá vậy? Một cây kiếm loang lổ đồng nát chẳng lẽ có lai lịch gì?

Lý Vân Kỳ quát to:

- Câm miệng!

Lý Vân Kỳ xoay người nhìn nhị ca chẳng làm được tích sự gì, nghiêng răng nói:

- Nhớ kỹ, nếu không muốn Thanh Giang trấn chúng ta cửa nát nhà tan thì hôm nay ngậm miệng lại, nếu gây ra họa thì chính ta cũng không giữ được ngươi.

Lý Vân Dương như bị sét đánh, gã hiểu ra sự việc nghiêm trọng.

Có thể làm ngũ đệ của gã sợ như vậy không lẽ chủ nhân thanh kiếm rỉ sét là siêu đại nhân vật gì?

Lúc trước đám võ giả Thanh Giang trấn trào phúng giờ thì sợ mặt trắng bệch, run cầm cập, không còn vẻ kên kiệu. Bọn họ không dám thở mạnh, ngoan ngoãn đứng im.

Đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm trái tim sắp nhảy ra ngoài, không kiềm được kích động, hưng phấn.

Không ngờ là thật.

Thì ra vị huynh đệ Nhất Dao Khải Trình không lừa bọn họ, hẳn thật sự có nắm chắc. Bây giờ nhớ lại lúc trước bọn họ nghi ngờ, không tin tưởng, trong lòng thấy xấu hổ.

Trong phút chốc không khí kỳ dị.

Trên bầu trời đổ tuyết lông ngỗng, bông tuyết lấp lánh xoay tròn như tinh linh trắng nhảy múa.

Tiểu thiên tài Vãn Kiếm tông Lý Vân Kỳ đứng im trong gió tuyết, không có vẻ gì là mất kiên nhẫn.

Mọi người thấy vậy đành cùng Lý Vân Kỳ đứng trong tuyết.

Chốc lát sau cô bé Cao Tuyết Nhi quay về, mang đến đáp án Lý Vân Kỳ chờ đợi.

- Chủ nhân thanh kiếm kêu ngươi một mình đi thạch lâu.

Lý Vân Kỳ thở phào, chấp tay cười nói:

- Nhờ Tuyết Nhi cô nương.

Lý Vân Kỳ nói xong sửa sang lại y phục, kéo ống tay áo xanh, chỉnh sửa đầu tóc rồi mới sột ruột đi hướng lầu đá phía xa.

Mọi người nhìn bóng lưng Lý Vân Kỳ, ánh mắt càng nghi hoặc hơn.

* * *

- Quả nhiên là Đinh sư huynh.

Trong lầu đá, Lý Vân Kỳ cung kính đứng bên cạnh Đinh Hạo, giọng điệu tràn ngập sùng bái.

Lý Vân Kỳ là thành viên Thanh Sam Đông Viện Vãn Kiếm tông, ở trong mắt đám người Thung Lũng thôn, Thanh Giang trấn là thiên tài cao cao tại thượng. Nhưng Lý Vân Kỳ biết rõ so với Đinh Hạo thiếu niên thiên tài thật sự thì gã kém rất xa.

Bốn trăm người Thanh Sam Đông Viện không ai không khâm phục thiếu niên Đinh Hạo.

Đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện!

Danh hiệu này không phải chơi, đó là đúc kết từ mấy chục trận chiến lớn nhỏ.

Lý Vân Kỳ tò mò hỏi:

- Người ta chỉ nói Đinh sư huynh bế quan tu luyện nhưng không nói rõ ràng, không ngờ người đến thôn nhỏ hẻo lánh xa xôi ngàn dặm này.

- Ta hứa với một bằng hữu quá cố phải ở đây bảo vệ một mùa đông, che chở người Thung Lũng thôn vượt qua mùa dài đặc nguy hiểm này.

Đinh Hạo đứng bên cửa sổ lầu đá nhìn tuyết trắng bên ngoài, thiên địa mênh mông.

- Thì ra là vậy.

Lý Vân Kỳ không dám gặng hỏi, gật đầu phụ họa:

- Mỗi khi đến mùa đông là nhân tộc sẽ cực khổ hơn nhiều. Có nhiều cứ điểm nhân loại rơi vào gian nguy, nếu không có võ giả thủ hộ thì thôn nhỏ như Thung Lũng thôn mỗi năm có mấy ngàn thôn biến mất.

Lý Vân Kỳ ở trong Thanh Sam Đông Viện không phải đệ tử đặc biệt xuất sắc, gã biểu hiện cần cù, nhiều lần hỏi Đinh Hạo về vấn đề tu luyện, quan hệ của hai người khá tốt.

Nhưng nếu nói ai có quan hệ thân với Đinh Hạo thì trừ thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, hai bạn cùng phòng của hắn ra còn có các đội viên đội thiếu niên Tiên Phong cùng tham gia rèn luyện lần đầu. Lý Vân Kỳ không có tư cách bước vào vòng quan hệ Đinh Hạo.

Không ngờ hôm nay gặp Đinh Hạo tại đây, Lý Vân Kỳ rất hưng phấn.

Nếu có thể nương cơ hội này kéo gần quan hệ với Đinh Hạo thì sau khi trở về Vãn Kiếm tông Lý Vân Kỳ có thể bước vào vòng quan hệ Đinh Hạo.

Lý Vân Kỳ ngần ngừ một lúc, rốt cuộc không kiềm được mời Đinh Hạo đi Thanh Giang trấn để gã chiêu đãi chủ nhà.

Lý Vân Kỳ vỗ ngực bảo đảm:

- Đinh sư huynh xin yên tâm, Thanh Giang trấn sẽ phái ít nhất năm mươi võ sĩ tinh nhuệ đến đóng giữ Thung Lũng thôn, bảo đảm thôn dân an toàn.

Đinh Hạo xoay người nhìn Lý Vân Kỳ, mỉm cười nói:

- Tam xin nhận ý tốt của Lý sư đệ, nhưng lần này ta đi ra không muốn ai biết, cộng với chỗ này còn chút chuyện chưa làm xong, tạm thời không đi được. Xin lỗi, e rằng không có cơ hội đi thăm bá phụ bá mẫu ở Thanh Giang trấn, nhờ Lý sư đệ hỏi thăm thay ta, mong đừng trách.

Lý Vân Kỳ hơi thất vọng, cười xòa nói:

- Không trách, không trách. Phải rồi, không biết Đinh sư huynh có chuyện gì? Nếu cần giúp thì Đinh sư huynh cứ nói, tuy Thanh Giang trấn ta thế lực không bao nhiêu nhưng trong trấn có hơn một ngàn binh sĩ tinh nhuệ nguyện nghe Đinh sư huynh điều khiển.

Đinh Hạo cúi đầu suy nghĩ một lúc sau nói:

- Cũng tốt, đang có chuyện cần Lý sư đệ hỗ trợ.

Lý Vân Kỳ vui mừng nói:

- Thật không? Tốt quá rồi!

Lý Vân Kỳ chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Đinh Hạo nhờ vả gã. Đây là cơ hội tốt kéo gần quan hệ với Đinh Hạo, nếu Lý Vân Kỳ làm tốt thì không chừng gia tộc Lý gia toàn Thanh Giang trấn sẽ được lợi.

Huống chi có thể giúp sức cho Đinh Hạo làm Lý Vân Kỳ thấy vô cùng vinh hạnh.

Lý Vân Kỳ vỗ ngực bảo đảm:

- Không biết là chuyện gì? Mời Đinh sư huynh nói, Vân Kỳ bảo đảm nếu làm được thì toàn Thanh Giang trấn sẽ hết sức ủng hộ.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Ta chuẩn bị san bằng Huyết Long Trại.

- A? San bằng Huyết Long Trại?

Dù Lý Vân Kỳ có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn kinh ngạc, không ngờ Đinh Hạo có suy nghĩ này.

Đối với Vãn Kiếm tông thì Huyết Long Trại như con kiến, chỉ cần phái một đệ tử tam đại trong tông môn là có thể hủy diệt Huyết Long Trại trong khoảnh khắc. Nhưng đối với cứ điểm nhân loại quanh Tuyết Long sơn thì Huyết Long Trại là vật khổng lồ khổng bố.

Dù Lý Vân Kỳ và Đinh Hạo là đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông nhưng muốn hoàn toàn tiêu diệt Huyết Long Trại không phải chuyện dễ.

Nếu Thanh Giang trấn đối đầu với Huyết Long Trại sợ là giết địch một ngàn cũng sẽ tổn hại tám trăm, tổn thất trầm trọng.

Lý Vân Kỳ so đo tính toán, cuối cùng cắn răng quyết định:

- Xin Đinh sư huynh yên tâm, Thanh Giang trấn ta sẽ hết đối phó Huyết Long Trại, phái ra lực lượng mạnh nhất, tuyệt đối không thụt lùi!

263. Chương 264: Trước Nay Chỉ Nghe Người Mới Cười

Đinh Hạo mỉm cười vỗ vai Lý Vân Kỳ, nói:

- Không cần rắc rối như vậy. Ta không cần Thanh Giang trấn xuất binh hỗ trợ ta, chờ khi nào ta giết tên trùm Huyết Long Trại thì các người lo dọn dẹp là được.

Lý Vân Kỳ được Đinh Hạo vỗ vai làm gã lâng lâng.

Người quen Đinh Hạo đều biết chỉ với bằng hữu thân thiết nhất hắn mới có động tác thân thiết như vậy. Nguyên Thanh Sam Đồng Viện người được Đinh Hạo vỗ vai chỉ có Vương Tiểu Thất, thiếu niên thợ săn Trương Phạm, ít ỏi vài người khác. Đây đúng là vinh diệu, bởi vì nó đại biểu Đinh Hạo thừa nhận.

Lý Vân Kỳ hưng phấn nói:

- Làm vậy sao được? Ba trại chủ có thực lực rất mạnh, một vị minh văn sư tọa trấn. Huyết Long Trại kinh doanh mấy chục năm giờ sơn trại như tường đồng vách sắt, đầm rồng hang hổ. Ta không thể ngồi xem Đinh sư huynh một mình vào nơi nguy hiểm.

Trong phút chốc thiếu niên cảm giác dù là tinh duệ toàn Lý gia chiến tàn vì Đinh Hạo cũng đáng giá.

Đây là sức hấp dẫn lòng người vô hình.

Bản thân Lý Vân Kỳ không nhận ra trong hai tháng ở Vãn Kiếm tông, gã bất giác trở thành người tôn sùng Đinh Hạo điên cuồng.

- Một Huyết Long Trại nho nhỏ sao tính là đầm rồng hang hổ? Nó không đáng vào mắt ta.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chút nữa ta sẽ khiến thôn dân liên lạc với Huyết Long Trại nên tiếp ứng như thế nào, chờ khi đó bàn bạc kỹ hơn.

Huyết Long Trại nho nhỏ?

Chỉ Đinh sư huynh mới nói ra lời như vậy được.

Lý Vân Kỳ biết Đinh Hạo không phải loại người hành động lỗ măng, nếu hắn đã nói vậy thì có nắm chắc tuyệt đối. Lý Vân Kỳ không khuyên nữa, thầm nghĩ sau khi trở về phải thuyết phục phụ thân Lý Anh không thể bỏ qua cơ hội này.

Ngừng một lúc, Đinh Hạo chợt nhớ cái gì, cười hỏi:

- Phải rồi, nếu Lý sư đệ đến từ tông môn thì có biết kết quả đại tái năm viện lần hai ra sao không?

- A! Ta đang định báo cáo với Đinh sư huynh. Bởi vì Đinh sư huynh vắng mặt nên số một đại tái năm viện lần này bị Lý Mục Vân Bạch Sam Trung Viện nhẹ nhàng cướp đi. Bạch Sam Trung Viện thành người thắng lớn nhất đại tái năm viện lần này. Lương Phi Tuyết được hạng hai. Lý Lan sư huynh Thanh Sam Đông Viện chúng ta hạng ba. Nói đến thật đáng tiếc, nếu không phải trong bán kết Lý Lan sư huynh gặp tên biến thái Lý Mục Vân thì rất có khả năng Lý Lan sư huynh đi tới chung kết.

Đinh Hạo gật đầu.

Thứ tự không khác gì Đinh Hạo đã đoán.

Thực lực của Lý Mục Vân ở trong năm viện bắc, nam, đông, tây, trung là hạc trong bầy gà, Lương Phi Tuyết không muốn tranh đoạt với đại ca kết nghĩa cho nên Lý Mục Vân giành chức quán quân là không có gì bất ngờ.

Ngược lại Lý Lan biểu hiện làm Đinh Hạo ngạc nhiên.

Theo thực lực Lý Lan thể hiện thì ngang ngửa với đám người Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao, vậy mà gã đến tận bán kết. Không lẽ trong thời gian Đinh Hạo rời đi thực lực của Lý Lan lại tăng vọt?

- Mỹ thiếu niên Hoàng Sam Bắc Viện Lâm Tín xếp hạng bốn, tên mập Nhậm Tiêu Dao hạng năm. Hai người đã vào cảnh giới lục khiếu Võ Đồ cảnh, thực lực cực kỳ kinh người. Ngoài ra Cuồng Nhân Lữ Cuồng lần trước ngoài ý muốn sớm ra khỏi vòng lần này bùng nổ, xếp hạng sáu. Nghe nói trong khoảng thời gian này Cuồng Nhân Lữ Cuồng đại triệt đại ngộ, giải tán nhóm của mình trong Tử Sam Nam Viện, một lòng chìm vào võ đạo, không cùng viện thủ Vương Tiểu Thạch tranh quyền đoạt lợi.

- Viện thủ Lý Tàn Dương của Hồng Sam Tây Viện cũng nhất minh kinh nhân lọt vào mười lăm hạng đầu, cùng hạng còn có Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao, Phương Thiên Dực sư đệ của Thanh Sam Đông Viện ta.

Lý Vân Kỳ chậm rãi báo cáo kết quả đại tái năm viện lần hai cho Đinh Hạo.

Nghe nói Phương Thiên Dực cũng vào mười lăm hạng đầu, Đinh Hạo thầm mừng cho thiếu niên trong lòng chỉ có kiếm.

Từ ban đầu Đinh Hạo và Phương Thiên Dực tranh giành danh ngạch đại biểu Thanh Sam Đông Viện tham gia đại tái năm viện lần đầu, Đinh Hạo chiến đấu với Phương Thiên Dực xong hẳn cảm giác được gã sinh ra vì kiếm. Thiên phú tu luyện kiếm đạo của Phương Thiên Dực rất biến thái, rốt cuộc gã dựa vào cố gắng tiến vào mười lăm hạng đầu năm viện bắc, nam, đông, tây, trung. Đây là phần thưởng tốt nhất cho Phương Thiên Dực cần cù hai tháng nay.

- Có nhiều thiên tài mới lên như Lữ Bằng Phi của Thanh Sam Đông Viện chúng ta, Đông Nghị, Lý Bằng Tử Sam Nam Viện, Kim Cương Tiểu Ngốc Hoàng Sam Bắc Viện. So sánh với bọn họ thì lúc trước vài người được thứ hạng đều rất dài, cạnh tranh thứ hạng kịch liệt, đúng là người mới thay người cũ . . .

Lý Vân Kỳ nói đến cuối cùng kiếm không được cảm thán.

Con đường võ đạo tàn khốc như vậy đấy.

Những thiên tài lúc mới vào Vãn Kiếm tông biểu hiện ra thực lực cường đại, thể hiện mình trong đại tái năm viện lần đầu. Mới đến hai tháng rất nhanh đã bị người phía sau đuổi theo, đánh bại, ánh sáng trên người tối đi, người mới thay thế người cũ.

Thậm chí bởi vì Đinh Hạo không tham gia đại tái năm viện nên có tin đồn là hẳn biết không thể đoạt giải nhất, thua chắc, không dám đối kháng với đám Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết nên tìm cơ bề quan, chẳng qua làm rùa rút đầu.

Trước nay chỉ nghe người mới cời, có ai nghe người cũ không?

Lúc trước Lý Vân Kỳ cũng nghi ngờ, nhưng chính mắt thấy Đinh Hạo xuất hiện thì mọi câu đồn đều giải quyết. Lời đồn không đáng tin, Đinh Hạo thật sự có chuyện không thể tham gia đại tái năm viện.

Có lẽ Lý Vân Kỳ giống như rất nhiều đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện tôn sùng Đinh Hạo kiên trì cho rằng đại tái năm viện đã không đủ trình độ khiêu chiến với hắn?

Lý Vân Kỳ lại nói vài cái tên lạ, đều là người mới trong đại tái năm viện lần hai. Đinh Hạo chưa từng nghe, không quá để ý.

Lại nói chuyện một lúc, Lý Vân Kỳ thấy Đinh Hạo không nói gì thêm thì biết điều chấp tay tề biệt.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tuổi của Cao Tuyết Nhi quá nhỏ, không hợp xuất giá. Ta thấy tư chất võ đạo của nàng không tệ, định để cử nàng vào Vãn Kiếm tông. Mong lệnh huynh nể mặt ta có thể gior cao đánh khẽ.

Lý Vân Kỳ vội nói:

- Nếu là người Đinh sư huynh nhìn trúng thì tất nhiên mọi chuyện đều nghe theo Đinh sư huynh, sau khi ta trở về sẽ khiến ca ca từ bỏ ý định!

- Đa tạ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta không muốn bị ai biết mình ở đây, mong Lý sư đệ giữ bí mật giùm.

* * *

Gió tuyết ngày càng lớn, gió bắc rít gào như đao cắt vào mặt.

Đằng trước lầu đá.

Dù là Lý Vân Dương, các võ sĩ Thanh Giang trấn lúc trước kiêu ngạo không ai bì nổi hay đám người trưởng lão Cao Lâm, thôn trưởng Cao Phong Thung Lũng thôn đều đứng im, trên đầu và vai phủ một tầng tuyết dày nhưng bọn họ không có tâm tình phỉ đi.

Mỗi người chờ đợi hai thiếu niên trong lầu đá đối thoại.

Chắc chắn cuộc trò chuyện này quyết định vận mệnh của cô bé Cao Tuyết Nhi.

264. Chương 265: Trong Lòng Có Oán Hận

Thời gian trôi qua, đám người càng lúc càng nôn nóng.

Lý Vân Dương lo lắng liếc thôn trưởng Cao Phong, cắn răng hăm dọa:

- Họ Cao, tốt nhất các ngươi đừng làm quỷ kế gì lừa gạt ngũ đệ của ta, nếu không thì ta bảo đảm Thung Lũng thôn các ngươi sẽ biến mất khỏi Tuyết Long sơn.

Thôn trưởng Cao Phong lờ Lý Vân Dương đi, thật ra trong lòng rất căng thẳng.

Chính lúc này . . .

Cánh cửa dưới cùng lầu đá kết một tiếng mở ra, một bóng người đi trong tuyết lất phất.

Một võ giả Thanh Giang trấn hét to:

- Là ngũ gia!

Lý Vân Dương thở phào mang người chạy qua, quan tâm hỏi:

- Ngũ đệ có sao không? Bên trong có ai mà lớn lối như vậy? Khiến người tự đi . . .

Lý Vân Kỳ vội quát:

- Mau im miệng!

Lý Vân Kỳ chặn lại nhị ca lỗ mãng nói tiếp, sợ Đinh Hạo nghe được khó chịu.

Hoan Hoan nói nhỏ bên tai Lý Vân Dương:

- Nhị ca đừng nói bậy bạ, Thanh Giang trấn chúng ta không thể trêu vào người bên trong, người đừng ăn nói lỗ mãng gây họa cho Lý gia ta.

Lần đầu tiên thấy đệ đệ thiên tài căng thẳng đến thế, Lý Vân Dương ngoan ngoãn không dám nói gì, lòng hoảng hốt.

Lý Vân Dương nhỏ giọng nói:

- Vậy tiếp theo chúng ta làm sao? Còn đón tân nương không?

Lý Vân Kỳ dặn dò:

- Người đừng nói gì, mọi chuyện hãy nghe ta sắp xếp.

Lý Vân Kỳ dặn Lý Vân Dương xong, tiểu thiên tài Thanh Giang trấn cười tươi như hoa đi hướng đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm.

Lý Vân Kỳ rất là khách sáo nói:

- Cái này đúng là nước lên ngập miếu long vương, không ngờ Thung Lũng thôn có vị quý nhân tọa trấn. Nhị ca của ta lỗ mãng, lúc trước có đắc tội cái gì mong Cao thôn trưởng và các vị đừng để ý.

Thôn trưởng Cao Phong không dám lơ là, vội vàng chấp tay hoàn lễ:

- Ngũ thiếu gia quá khách sáo.

Đám người Thung Lũng thôn không biết trong lâu đài xảy ra chuyện gì, không biết thân phận thật sự của Nhất Dao Khải Trình huynh đệ nhưng có thể khiến tiểu thiên tài Thanh Giang trấn Lý Vân Kỳ kiêu ngạo hình mũi nhọn nhìn đời hạ thấp thân phận thế này chứng minh lai lịch của Nhất Dao Khải Trình không tầm thường. Người Thung Lũng thôn cực kỳ hưng phấn, cười toe toét.

Không ngờ trong lúc vô tình leo cảnh cao như vậy, chẳng lẽ vận mệnh bắt đầu hướng về tộc nhân Cao thị?

Lý Vân Kỳ liếc qua cô bé Cao Tuyết Nhi, cười nói:

- Tuyết Nhi muội muội rất may mắn, được vị quý nhân kia nhìn trúng, sau này đường vô giả sẽ thuận buồm xuôi gió, gia nhập chỉ là vấn đề thời gian. Không chừng sau này chúng ta sẽ xưng nhau là sư huynh muội.

Lý Vân Kỳ nói câu này làm đám người trưởng lão Cao Lâm, thôn trưởng Cao Phong giật mình mặt cứng ngắt.

Gia nhập Vấn Kiếm tông chỉ là vấn đề thời gian?

Nhất Dao Khải Trình có năng lực cường đại như vậy?

Không lẽ trông Nhất Dao Khải Trình trẻ tuổi vậy mà là đại nhân vật trong Vấn Kiếm tông sao? Cũng đúng, nghe nói một vài cao nhân võ công tuyệt thế có thể phản lão hoàn đồng, tuy rằng tuổi thật hơn trăm nhưng giữ khuôn mặt thiếu niên mãi mãi.

Đinh Hạo càng thêm bí ẩn trong mắt người Thung Lũng thôn.

Cô bé Cao Tuyết Nhi cười tươi như hoa, ngẩng đầu, rụt rè hỏi:

- Vậy ta còn phải gả cho ca ca của ngươi không?

Lý Vân Kỳ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Dĩ nhiên là không cần.

Lý Vân Kỳ cảm thấy tiểu sư muội tương lai ngày thơ đáng yêu, nói:

- Sau này Tuyết Nhi muội muội có cần gì thì trực tiếp phái người đến Thanh Giang trấn tìm nhị ca của ta, từ nay mọi chi phí tu luyện của đệ tử tam đại đều do Thanh Giang trấn cung ứng.

Thôn trưởng Cao Phong giật mình kêu lên:

- Vậy sao được?

Lý Vân Kỳ rộng rãi nói:

- Không sao, đây xem như chút lễ vật của sư huynh tương lai ta tặng tiểu sư muội.

Lý Vân Kỳ có ý định bù đắp quan hệ với đám người Cao Tuyết Nhi. Cô bé Cao Tuyết Nhi là người Đinh Hạo nhìn trúng, sau này thiên phú sẽ rất xuất sắc, cộng với ngày nào hần còn sống thì cô bé Cao Tuyết Nhi ở trong Vấn Kiếm tông sẽ thuận buồm xuôi gió, không ai dám bắt nạt nàng. Không chừng tương lai cô bé Cao Tuyết Nhi sẽ thành tựu hơn Lý Vân Kỳ, hôm nay gã làm như vậy là kết thiện duyên cho Thanh Giang trấn.

Thế giới này . . . Đừng khi dễ thiếu niên nghèo.

Nói xong Lý Vân Kỳ thì thầm bên tai Lý Vân Dương.

Lý Vân Dương ngần ngừ giây lát, cuối cùng ngoan ngoãn xoay người đi tới trước lầu đá, cúi gập đầu, lớn tiếng nói:

- Lý Vân Dương Thanh Giang trấn có mắt mà không thấy Thái Sơn, hôm qua nói năng vô lễ đã đắc tội nhiều, mong các hạ đừng trách!

Không ngờ Lý Vân Dương xin lỗi.

Lý lão nhị của Thanh Giang trấn nóng tính cứng đầu biết mấy vậy mà khom người xin lỗi.

Nếu là ngày hôm qua thì trong vòng bốn, năm trăm dặm Tuyết Long sơn không ai tin, nhưng cố tình lại xảy ra trước mắt bao người.

Một thanh âm trong trẻo vọng ra từ lầu đá:

- Không sao.

* * *

Trên đường quay về Thanh Giang trấn.

Lý Vân Kỳ giục ngựa đi bên cạnh Lý Vân Dương, mở miệng hỏi:

- Ta khiến nhị ca xin lỗi người trong lầu đá trước mắt bao người, có phải trong bụng nhị ca trách tiểu đệ không?

- Có một chút.

Lý Vân Dương gục đầu nói:

- Nhưng ngũ đệ luôn thông minh hơn ta, suy tính kỹ càng hơn ta. Nếu là vì tốt cho Lý gia chúng ta thì dù có chặt đầu ta xuống ta cũng không nhú mày, mất mặt có là gì? Nhưng người đó lợi hại như vậy sao?

- Nhị ca luôn như vậy.

Lý Vân Kỳ cảm kích nói:

- Nếu mấy năm trước tứ ca chưa vào Trảm Nhật thành một trong chín môn phái thì Thanh Giang trấn chúng ta cũng như Thung Lũng thôn ngày nay, ăn bữa hôm lo bữa mai. Là phụ thân mang theo nhị ca, đại ca mỗi ngày xuất sinh nhập tử, vô số lần thoát khỏi tay tử thần cho ta và tứ ca có hoàn cảnh, tài nguyên tu luyện tốt nhất để được vào chín môn phái. Nhị ca bỏ lỡ thời gian tu luyện tốt nhất, đại ca thì bị tật . . .

Đó là năm tháng rất gian khổ.

Thanh Giang trấn có ngày hôm nay ai cũng nghĩ là công lao của lão tứ, lão ngũ nhưng không biết trước kia nếu không có lão đại, lão nhị, lão tam khổ sở chống đỡ thì lão tứ, lão ngũ đã sớm chết đói.

- Đang yên lành nói cái này làm gì?

Lý Vân Dương xấu hổ gãi đầu nói:

- Chuyện quá khứ rồi, hơn nữa ta thấy như vậy cũng tốt. Vào tông môn phải vất vả khổ cực tu luyện. Bây giờ ta là nhị thiếu gia Thanh Giang trấn, mỗi ngày có nhiều người hầu hạ, mỹ nhân trong ngực, ăn uống chơi bời, ha ha ha ha ha ha! Ta thấy thỏa mãn rồi.

Lý Vân Kỳ mỉm cười nói:

- Nhị ca thật là, vậy cũng tốt. Nếu sửa tật xấu lỗ măng càng tốt hơn.

Cái gọi là ‘một giọt máu đào hơn ao nước lã’, huynh đệ trong hoạn nạn không có ngăn cách gì.

Nói một hồi Lý Vân Dương cười hì hì, một chút ai oán trong lòng tan mất.

265. Chương 266: Huyết Long Tuyệt Sát Lệnh

Nhưng tò mò thì ngày càng nồng, Lý Vân Dương tới gần Lý Vân Kỳ, nhỏ giọng nói:

- Lão ngũ, lên cho ca ca ta biết đi. Chủ nhân thanh kiếm rỉ sét có lai lịch gì? Để ca ca ta biết hôm nay mình rút đầu có oan không.

Lý Vân Kỳ bắt đầu dĩ thử dài, thì thầm:

- Ta không thể nói tí mả bởi vì quý nhân kia không muốn để ai biết hẩn ở đây. Ta chỉ có thể nói chủ nhân thanh kiếm rỉ sét rất có thể tương lai chi phối vận mệnh và quyền thế Vãn Kiếm tông.

Người chi phối vận mệnh và quyền thế Vãn Kiếm tông?

Lý Vân Dương rung động.

Nói vậy thì hôm nay Lý Vân Dương xin lỗi, co rút đầu không oan. Trong lòng Lý Vân Dương thầm run, nghĩ mà sợ. May mắn ngũ đệ trở về từ Vãn Kiếm tông, nếu không thì Thanh Giang trấn vô tình chọc vào rắc rối to.

Nghĩ đến đây, Lý Vân Dương xưa nay không sợ trời không sợ đất đánh rùng mình, lưng toát mồ hôi lạnh ướt áo.

* * *

Trải qua chuyện Thanh Giang trấn, nguyên Thung Lũng thôn xem Đình Hạo như thần linh cao cao tại thượng.

Thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm ở trước mặt Đình Hạo biến căng thẳng.

Chỉ có cô bé Cao Tuyết Nhi vẫn kêu Đình Hạo là Khải tình ca ca, đi theo bên hẩn suốt ngày, xin hẩn chỉ dạy vấn đề tu luyện. Đôi mắt to tròn xoe trong suốt của cô bé Cao Tuyết Nhi lóe tia sáng lạ.

Trong phút chốc đã qua ba ngày.

Huyết Long Trại cũng phát hiện ra đội kỵ sĩ giáp đen mấy chục người có đi không về. Huyết Long Trại âm thầm điều tra đã tìm hiểu đầu đuôi sự việc, bắt đầu hành động.

* * *

Sáng sớm ngày thứ bốn.

Một kỵ sĩ giáp đen như mũi tên rời dây cung xẹt qua bình minh tới trước cửa Thung Lũng thôn.

Vù vù vù vù vù!

Một tiễn nanh sói đỏ rực bắn vào cột gỗ lâu quan sát.

Kỵ sĩ giáp đen bắn tên xong không nói không rằng xoay ngựa, tiếng vó ngựa như sấm vang lên, rất nhanh gã biến mất ở phía xa đường núi như u hồn lấy mạng.

- Là Huyết Long Trại! Huyết long tuyệt sát lệnh!

Trên tên nanh sói cột một huyết thư, phần trên cùng vải trắng viết một chữ ‘sát’ đỏ rực. Nét bút như đao, kim qua thiết mã, tựa như tử thần há mồm. Sát khí ngút trời ập vào mặt, rõ ràng là viết bằng máu người, nhìn là run.

Đám người thôn trưởng Cao Phong đọc thư xong biểu tình cực kỳ khó xem.

- Huyết Long Trại ra lệnh cho Thung Lũng thôn chúng ta tập hợp nam giới từ hai mươi tuổi trở lên, cao hơn một thước hai ngoan ngoãn đi Thăng Long phong nhận tội vào rạng sáng ngày mốt. Bọn họ muốn huyết tể huyết long kỳ, chỉ có như vậy mới tha cho phụ nữ, trẻ con trong thôn. Không thì Huyết Long Trại sẽ huyết tẩy Thung Lũng thôn.

Thôn trưởng Cao Phong đọc nội dung huyết thư trên vải trắng cho Đình Hạo, mọi người nghe.

Lâu dài đến nay Huyết Long Trại tích lũy uy hiếp khiến các thôn dân Thung Lũng thôn lộ biểu tình kinh khủng.

Huyết long tuyệt sát lệnh là tiêu chí của Huyết Long Trại, một khi phát ra sẽ tạo thành biển máu ngập trời. Mười mấy năm qua Huyết Long Trại phát ra huyết long tuyệt sát lệnh chín lần, mỗi lần đều tạo thành mưa máu, thây chất thành núi, các thảm án giết chóc. Chín thôn xóm nhân loại trong phạm vi sáu trăm dặm Huyết Long sơn hoàn toàn biến mất vì Huyết Long Trại.

Nó tượng trưng cho thống khổ, máu me, khủng bố, tàn nhẫn, giết chóc, tất cả chuyện đáng sợ liên quan đến chết chóc.

Không ngờ hôm nay huyết long tuyệt sát lệnh xuất hiện trong Thung Lũng thôn.

Trong phút chốc mọi người đặt hết hy vọng vào Đình Hạo.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Sáng sớm ngày mốt? Thời gian cũng đủ rồi. Cao thôn trưởng kêu mọi người chuẩn bị đi, ngày mốt chúng ta đi bái phỏng Huyết Long Trại nổi tiếng xa gần này. Ổ cướp làm nhiều việc ác nên biến mất trên bản đồ Tuyệt Châu.

Đình Hạo cầm huyết long tuyệt sát lệnh, một đốm lửa mông lung phun ra nuốt chửng huyết long tuyệt sát lệnh.

- Cái này . . . Chỉ có chúng ta đi, không mời người khác trợ giúp sao?

Trưởng lão Cao Lâm hơi lo lắng nói:

- Huyết Long Trại cao thủ như mây, nhiều người . . .

Đình Hạo phất tay nói:

- Không sao, chỉ là một đám gà đất chó nhà.

Đình Hạo xoay người đi lầu đá.

Thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm nhìn nhau, tuy trong lòng hơi lo nhưng cuối cùng cắn răng dặn mọi người:

- Thông báo tất cả chuẩn bị, làm theo lời Nhất Dao Khảm Trình huynh đệ nói.

* * *

Huyết Long Trại.

Huyết Long Trại xây dựng dựa núi, trong đó nhà đá tháp tên san sát nhau, không khí trang nghiêm, sắp xếp có trật tự, không như ổ cướp bình thường.

Kiến trúc bắt mắt nhất nằm giữa Huyết Long Trại là đại điện nghị sự.

Đại diện chiếm hai mẫu, cao hơn mười thước hình lập phương, xây bằng nham thạch đỏ đen, bốn góc sừng sững pho tượng mình người đầu thú dữ tợn. Hình pho tượng có đầu lộ, hổ, ngựa, heo, ười thước cộng với nền nham thạch đen thì tổng cộng là mười hai thước.

Bốn phía pho tượng cắm đuốc phát ra tiếng reo tí tách.

Kinh khủng nhất là thật nhiều xác chết chồng chất trên bốn pho tượng.

Đầu lộ thì có mấy chục cái đầu dính máu treo trên chiếc sừng. Vuốt đầu cọp bóp ba, bốn cái xác máu thịt bầy nhầy. Răng đầu heo xuyên qua trái tim bốn cái xác, treo sừng. Dưới đầu ngựa đầy lông sắt dựng ngược, bên trong có mấy khung xương hoàn chỉnh bị gió tohỏi khô.

Gió lạnh rít gào, tuyết bay lất phất.

Huyết Long Trại ở trong khe núi cao trên Tuyết Long sơn như cánh cửa đại ngục thông hướng nhân gian, cực kỳ âm trầm, đáng sợ.

Trong đại diện nghị sự đang có cuộc họp.

- Hừ! Thung Lũng thôn gì đó dám giết kỵ sĩ chúng ta phái ra, thật là không biết sống chết. Theo ta thấy nên trực tiếp phái người giết hết bọn chúng, huyết tẩy toàn thôn, chó gà không tha. Chúng ta còn ở nơi này thương lượng cái gì!

Một nam nhân vạm vỡ như tháp sắt, ba mươi mấy tuổi, mày rậm mắt báo, mặt như nồi sắt, lời nói đầy sát khí.

Nam nhân trung niên chính là Tam trại chủ Tô Long.

Người ngồi trên ghế to chính giữa đặt ở nơi cao là Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Đây là một nam nhân trung niên mập mạp bốn mươi tuổi, trong tiết trời giá rét vạch áo hở ngực lộ lồng ngực trắng to mọng. Đại trại chủ Phùng Huyết Y như phật Di Lặc, mắt sắp lún vào lớp mỡ luôn chứa ý cười thân thiết, già không khác gì phú ông thân thiện.

266. Chương 267: Dã Tâm Diên Cuồng

Rất khó liên tưởng nam nhân trung niên mập mạp như phú ông lại chính là Đại trại chủ Phùng Huyết Y Huyết Long Trại tội ác chồng chất.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nghe Tam trại chủ Tô Long nói nhưng chỉ cười tủm tỉm.

Một văn sĩ mặc trường sam màu trắng ngồi phía dưới bên trái Đại trại chủ Phùng Huyết Y, diện mạo thanh tú, nho nhã, cằm quặt lông hạc trắng đen, ba chòm râu dài rũ trước ngực. Văn sĩ theo quen nhói mắt lại, bờ má bắt động như núi, nắm chắc mọi thứ.

Đây là Nhị trại chủ quý mưu sĩ Hàn Vũ.

Nhị trại chủ quý mưu sĩ Hàn Vũ mỉm cười, lên tiếng hỏi:

- Tam đệ có còn nhớ đã bao lâu chúng ta không sử dụng huyết long tuyết sát lệnh không?

- Chắc khoảng hai năm?

Tam trại chủ Tô Long hỏi ngược lại:

- Hỏi chuyện này làm gì?

- Đúng vậy. Đã hai năm.

Nam nhân trung niên văn sĩ lộ biểu tình hồi ức, cười nói:

- Hai năm trước Huyết Long Trại chúng ta có thanh thế cỡ nào? Huyết long tuyệt sát lệnh xuất hiện là bốn phương khuất phục, đi qua đâu là cứ điểm nhân loại lớn nhỏ đều nơm nớp lo sợ quỳ phục. Không nói khao trương chứ dù Huyết Long Trại chúng ta xua một con chó ra thì người ta cũng không dám trừng mắt, nhưng bây giờ lại có kẻ dám giết kỵ sĩ của chúng ta, điều này nói lên cái gì?

Tam trại chủ Tô Long ngần người:

- Cái gì?

- Hừ! Nói lên đám tội nghiệp đó không sợ chúng ta nữa, đã quên Huyết Long Trại cường đại và khủng bố, quên uy lực huyết long tuyệt sát lệnh. Ha ha, nếu vậy thì lần này chúng ta cần chuẩn bị bữa tiệc lớn, để đám đáng thương kia biết chúng ta khủng bố cỡ nào.

Nam nhân trung niên văn sĩ nói đến đây đáy mắt lóe tia sáng đỏ đáng sợ.

Tam trại chủ Tô Long vỗ mạnh bàn đá trước mặt, hét to:

- Bởi vậy mới nói để ta dẫn đội huyết tẩy Thung Lũng thôn chó chết, gà chó không tha! Khiến đám yếu đuối quanh Tuyết Long sơn nhớ lại Huyết Long Trại chúng ta đáng sợ!

- Đây chỉ là hạ sách.

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ phe phẩy quạt lông, cười tà nói:

- Bây giờ thế lực Thanh Giang trấn ngày càng lớn, Thái Bình thành được Văn Kiếm tông chú trọng, thế cục quanh Tuyết Long sơn phức tạp hơn trước rất nhiều. Cứ dựa vào sức mạnh đánh giết thì sớm muộn gì sẽ gặp họa, ha ha, lần này chúng ta cần lấy lý phục người.

- Lấy lý phục người?

Tam trại chủ Tô Long tròn to mắt, khuôn mặt đen như lọ nôi:

- Huyết Long Trại chúng ta là cướp mà cũng cần lấy lý phục người? Có phải nhị ca đã hồ đồ rồi không?

Mặt mập của Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười nham nhở mắng Tam trại chủ Tô Long:

- Nói bậy bạ, hãy nghe lão nhị nói xong!

Nam nhân trung niên văn sĩ Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ phe phẩy quạt, chậm rãi nói:

- Người Thung Lũng thôn giết hắc kỵ sĩ của chúng ta là có lỗi trước, ta khiến bọn họ tới cửa đền mạng, giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây là tất nhiên. Dù là Văn Kiếm tông cũng không thể nói gì. Ta đã phái người phát thiệp mời rộng rãi, vài tông phái Thanh Giang trấn, Thái Bình thành đều nhận được. Ta muốn lột da huyết tề từng tên yếu đuối đó trước mặt các thế lực, ha ha, tức là giết gà dọa khỉ.

- Đây đúng là cách hay, không ai tìm ra cớ bắt bẻ được lại khiến Huyết Long Trại chúng ta nổi danh trong võ lâm Tuyết Long sơn. Ha ha, khi đó lão tử sẽ treo từng tên ra lột da sống. Nhưng chỉ giết nam nhân? Bỏ qua nữ nhân và con nít? Nên biết rằng không nhổ cỏ tận gốc gió xuân thổi lại mọc . . .

Tam trại chủ Tô Long luôn miệng nói giết, đúng là kẻ vô cùng ác.

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ cười to, lúc này gã không còn khí chất thanh quắc xuất trần mà như ác quỷ.

Giọng Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ như tiếng cú nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tất nhiên là không tha. Người nghĩ đi, khi nam nhân trong thôn đều chết, đám yếu đuối còn lại sẽ có ai lo cho bọn họ chết sống? Khi đó mặc cho chúng ta xoa bóp.

Khuôn mặt như sắt đen của Tam trại chủ Tô Long rớt cuống nhe răng cười vừa lòng.

- Đúng vậy. Hi hi, ta hiểu rồi. Khi đó lén phái người đón bọn họ, nữ nhân thì cho các huynh đệ chơi bởi mười ngày mười đêm, nếu chưa chết thì bán vào kỹ viện. Con nít cứ đút cho chó ăn.

- Tốt, quyết định vậy đi.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y vẫn cười hiền hòa nhưng tốt lời khủng bố:

- Lần này chẳng những tiêu diệt Thung Lũng thôn mà còn . . . Ha ha, thuận tiện rút luôn Thanh Giang trấn. Ha ha ha ha ha ha! Có Vần Kiếm tông chống lưng thì sao? Ha ha ha ha ha ha! Mùa đông này Tuyết Long sơn sẽ nhuộm máu, đã lâu rồi không nếm mùi máu người.

- Cái gì? Địa ca định đối phó cả Thanh Giang trấn?

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ giật mình kêu lên:

- Thanh Giang trấn được hai vật khổng lồ Vần Kiếm tông, Trảm Nhật thành ủng hộ, nếu chọc giận bọn họ thì hậu quả không thể tưởng tượng, Huyết Long Trại chúng ta không gánh nổi!

- Ha ha ha ha ha ha! Yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị điều này. Sẽ có người đối phó Vần Kiếm tông, Trảm Nhật thành.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười bí hiểm:

- Yên tâm đi, hiện giờ thế cục Tuyết Châu rối loạn, các đại thế lực vươn xức tua mưu tính đã lâu, đây là cơ hội tốt cho Huyết Long Trại chúng ta rồi đây. Chỉ cần nắm chắc thì chín đại tông môn có là gì? Không chừng chúng ta có thể giành lấy, ha ha ha ha ha ha!

Tam trại chủ Tô Long, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ giật mình vì sự điên cuồng của Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Thay thế chín tông môn?

Quá điên cuồng, Huyết Long Trại sẽ có ngày như vậy sao? Vần Kiếm tông phái ra một đệ tử tam đại hạch tâm, một người một kiếm là có thể quét sạch Huyết Long Trại. Tại sao Đại trại chủ Phùng Huyết Y có niềm tin lớn như vậy? Không lẽ . . .

Ấu khi Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ giật mình qua đi đầu óc xoay chuyển nhanh, gã nhận ra điều gì:

- Không lẽ đại ca tìm thấy . . . Chỗ dựa cường đại?

- Đúng vậy. Ha ha ha ha ha ha! Ta được một siêu đại thế lực nhận lời.

Trong tiếng cười của Đại trại chủ Phùng Huyết Y tràn ngập điên cuồng và dã tâm:

- Nếu phát triển thuận lợi thì không đến một năm Huyết Long Trại ta sẽ trở thành đệ nhất thế lực Tuyết Long sơn, khi ấy Thái Bình thành cũng nằm trong sự khống chế của chúng ta, ha ha ha ha ha ha!

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ ngộ ra:

- Hóa ra lúc trước đại ca đồng ý kế hoạch của ta phát thiệp mời giang hồ đồng đạo, thậm chí Thanh Giang trấn cũng có trong danh sách, đồng ý tổ chức đại hội huyết tề trên Thăng Long phong cũng là vì chuyện này sao?

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ được gọi là túc trí đa mưu, quân sư trí tuệ trong Huyết Long Trại nhưng lúc này lòng gã thâm buồn bực. Đại trại chủ Phùng Huyết Y đột nhiên nêu kế hoạch, lúc trước không có bất cứ dấu hiệu, hết thấy đều giấu diếm gã.

- Đúng vậy. Nếu không thì người cho rằng một Thung Lũng thôn nho nhỏ đáng giá để ta tốn công như vậy sao?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười to bảo:

- Cái gọi là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương. Chờ người Thanh Giang trấn đến thì sẽ khiến bọn họ có đến mà không có về.

267. Chương 268: Thiếu Nữ Nguyên Rửa

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ nói:

- Nhưng mà . . . Nếu lão nhân Lý Anh Thanh Giang trần không tham gia bữa tiệc lần này thì sao?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y tràn đầy tự tin cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Yên tâm, hắn sẽ đến. Ta rất hiểu tính tình của lão nhân Lý Anh.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y chưa nói xong chợt có tiếng khóc thét chói tai từ ngoài đại điện truyền vào.

Có tiếng bước chân vang lên, rất nhanh hai kỵ sĩ mặc giáp đen hung ác kéo một thiếu nữ mười sáu, bảy tuổi đi đến. Thiếu nữ mặc áo ngắn vải đơn giản lộ ra cánh tay, chân đông lạnh tím xanh, mơ hồ thấy đường cong hoàn mỹ. Ngực thiếu nữ ôm chặt cậu bé năm, sáu tuổi.

Cậu bé vùng vẫy:

- Không, xấu xa, người xấu, thả tỷ tỷ của ta ra . . .

Hai chị em ôm chặt nhau cho nên hai kỵ sĩ giáp đen không thể tách bọn họ ra ngay.

Một kỵ sĩ giáp đen buổi tình huống hoảng, nơm nớp lo sợ nói:

- Trại chủ, huyết thực của người đến rồi, nhưng không thể tách tiểu tử này ra . . .

Kỵ sĩ giáp đen sợ hãi như thể tên mập thân thiện Đại trại chủ Phùng Huyết Y ngồi trên ghế chính là ác ma không có tính người.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười phất tay:

- Ha ha ha ha ha ha! Đi đi, đi đi, nơi này không liên quan đến các người.

Hai kỵ sĩ giáp đen sợ hãi đứng dậy, xoay người chạy ra ngoài. Hai kỵ sĩ giáp đen không dám quay đầu lại hay thở mạnh.

Nên biết rằng trước kia bọn họ có mấy đồng bạn vì sai sót nhỏ bị Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhìn như thân thiện xé vụn ra. Hai kỵ sĩ giáp đen tưởng tượng một kích sấm sét tùy thời sẽ đánh vào sau lưng mình, trong lòng rất sợ hãi. Hai kỵ sĩ giáp đen dìu dắt nhau chân mềm đi ra đại sảnh thì toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Xem ra hôm nay tâm tình Đại trại chủ Phùng Huyết Y không tệ, không tức giận.

Không biết cậu bé lấy đâu ra can đảm chạy tới trước mặt Đại trại chủ Phùng Huyết Y, ôm chân gã.

Cậu bé cầu xin:

- Bá bá mập, bá bá, các người hãy thả tỷ tỷ của ta đi.

Có lẽ cậu bé bị vẽ ngoài cửa Đại trại chủ Phùng Huyết Y lừa gạt.

Bùm!

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười, vung tay lên, vỗ nát đầu cậu bé. Đại trại chủ Phùng Huyết Y duỗi tay ra lấy não giữa phần đỏ trắng nhét vào miệng, ăn ngon lành như ném món ngon nhất trên đời.

- Không!

Thiếu nữ tuyệt vọng gào thét:

- Đệ đệ, đệ đệ của ta! Ác ma, các người giết phụ mẫu của ta giờ lại giết đệ đệ của ta, ta liều mạng với người!

Thiếu nữ xông lên như con kiến tuyệt vọng nổi điên khiêu khích cự long.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y không thèm nhìn thiếu nữ, vung tay lên, lực lượng vô hình hút thiếu nữ thân thể gãy gò lên không trung. Vải áo bị xé rách lộ ra thân thể mảnh mai trong không khí lạnh lẽo.

- A! Thân thể xử nữ sức sống thanh xuân, thật là kiệt tác hoàn mỹ biết bao.

Khóe môi Đại trại chủ Phùng Huyết Y còn dính óc đê đê của thiếu nữ, mắt lún trong thịt mỡ phát ra tia sáng xanh như đang ngắm tác phẩm nghệ thuật. Đôi mắt tuần tra thân hình thiếu nữ, Đại trại chủ Phùng Huyết Y không chế lực lượng chậm rãi kéo nàng tới gần.

Hai tay Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhẹ vuốt bộ ngực thiếu nữ không căng đầy.

Giống như xương tay ác ma vuốt đóa hoa hồng chớm nụ.

- Ác ma, súc sinh, ma quỷ, người sẽ xuống địa ngục. Dù có chết ta cũng sẽ nguyên rửa người, sớm muộn gì có ngày một vị hiệp khách tuyệt thế tự tay bóp gãy cổ người, báo thù cho người vô tội chết thảm trong tay người! Lửa từ địa ngục sẽ đốt người thành tro, người sẽ cảm nhận được thống khổ vô tận!

Thiếu nữ không thể nhúc nhích, tức giận nguyên rửa trong tuyệt vọng.

- Báo thù? Có nhiều người muốn báo thù nhưng tiếc rằng bọn họ đến trước mặt ta sẽ chết ngay.

Khuôn mặt mập của Đại trại chủ Phùng Huyết Y vắn vẹo dữ tợn, gã búng tay, xé lồng ngực thiếu nữ ra đâm vào trong.

Máu trở thành hoa hồng đỏ đẹp nhất trên đời phun ra, dính đầy quần áo Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Huyết y!

Đây chính là nguồn gốc cái tên Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Thiếu nữ cắn răng không phát ra tiếng hét, trong mắt tràn ngập oán độc, nguyên rửa nhìn chăm chăm Đại trại chủ Phùng Huyết Y móc trái tim ra khỏi lồng ngực. Trái tim còn hơi ấm, đập thành thịch.

Thiếu nữ thều thào thanh âm nguyên rửa cuối cùng:

- Người . . . Nhất định . . . Sẽ . . . Sẽ . . . Bị báo ứng . . . Người sẽ . . . Sẽ bị . . . Bị lửa . . . Đốt cháy . . . Chết . . . Thê . . . Thảm . . .

Thiếu nữ vĩnh viễn khép mắt lại.

Trong đại điện vang tiếng nhai nuốt.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y người đầm máu, hai tay cầm trái tim thiếu nữ nhai nhồm nhoàm, máu me, tình hình cực kỳ khủng bố.

Nhưng Tam trại chủ Tô Long, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ biểu tình như thường, hiển nhiên bọn họ đã nhìn quen mắt.

Từ mười năm trước Đại trại chủ Phùng Huyết Y luyện công tẩu hỏa nhập ma, cách một đoạn thời gian cần máu xử nữ mới mẽ nhất hóa giải hàn độc trong người. Ban đầu Đại trại chủ Phùng Huyết Y bị động khó khăn nuốt đến bây giờ thích thú như ăn đồ ngon. Đại trại chủ Phùng Huyết Y đã biến thành ma vương ăn thịt người.

Mấy năm nay không biết Đại trại chủ Phùng Huyết Y ăn sống bao nhiêu người.

Toàn Huyết Long Trại không có ai không sợ Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Phùng Huyết Y, 'nhất kiếm câu hồn'.

Gặp mặt liền bị câu hồn.

* * *

Thời gian trôi nhanh.

Trong ba ngày qua tin Huyết Long Trại phát huyết long tuyệt sát lệnh cho Thung Lũng thôn đã lan khắp phạm vi mấy trăm dặm Tuyết Long sơn. Bao gồm một ít đoàn thể dong binh, đại thương đội, võ quán và tiểu tông môn trong Thái Bình thành, rất nhiều thế lực lớn nhỏ trong Thanh Giang trấn đều nhận được Huyết Long Trại mời.

Ngày tám tháng mười hai.

Thăng Long phong.

Khi mặt trời mọc.

Huyết Long Trại sắp cử hành nghi thức huyết tế lớn, báo thù cho hắc kỵ sĩ đã chết.

Tin tức lan nhanh như bão.

Trong phạm vi sáu trăm dặm võ giả lớn nhỏ có chút tiếng tăm đều biết sự kiện lớn này. Góp vui là bản tính của nhân loại, các võ giả không được mời từ trăm dặm đi Thăng Long phong quan sát nghi thức huyết tế.

Vài người xem chuyện này là sự kiện quan trọng.

Còn về Thung Lũng thôn dã định trước sẽ thành cá nằm trên thớt thì mọi người không quá chú ý. Huyết Long Trại bày ra một lý do thoát trông đáng tin lại mời đông đảo các đại thế lực, đồng nghiệp, bày ra tư thế nói lý khiến nhiều người không bài xích ồ trộm cướp này.

Bởi vì thế giới này vốn là nơi lạnh lùng mạnh ăn thịt yếu.

268. Chương 269: Vô Sĩ Cùng Chờ Đợi

Thật ra những thế lực nhìn như trong sạch nhưng có liên hệ không nhỏ với Huyết Long Trại.

Thế lực nhân loại rắc rối phức tạp, mặt ngoài là quang minh liên minh nhưng ngầm thì không thiếu chuyện ỷ mạnh hiếp yếu.

Trong phạm vi mấy trăm dặm Tuyết Long sơn vì chuyện này bỗng biến sôi sục.

* * *

Trước bình minh.

Thăng Long phong.

Đây là một ngọn núi khá nổi tiếng trong bảy mươi hai núi lớn nhỏ của Tuyết Long sơn. Thế núi khá bằng phẳng, không quá cao, nhìn từ xa như băng long uốn lượn cuộn người chuẩn bị bay lên trời nên mới có tên là Thăng Long phong.

Một ngày trước Huyết Long Trại đã sắp đặt huyết tế đàn, băng điện trắng lớn nhỏ để chiêu đãi võ giả từ các nơi đến.

Có vẻ như băng cướp thật sự muốn hoàn lương, làm mọi chuyện có lớp có lan. Bao gồm đám kỵ sĩ giáp đen hung thần ác sát cũng nhiệt tình tiếp đón.

Đây là thời gian đen tối nhất rước bình minh.

Cũng là lúc lạnh lẽo nhất.

Nhưng trên khu vực bình đài to lớn phủ tuyết đỉnh Thăng Long phong đã tụ tập mấy ngàn người. Trừ năm trăm kỵ sĩ giáp đen Huyết Long Trại ra còn có võ giả từ khác nơi gần đó.

Một tòa tế đàn băng ười thước đứng thẳng trong đám người.

Đỉnh tế đàn, một ngọn cờ trắng bay phấp phật trong gió, lá cờ thêu một con rồng dài màu đỏ máu ở trong gió như đang bay lượn, giương nanh múa vuốt rất hung tợn.

Cái gọi là huyết tế tức là dùng máu kẻ thù nhuộm đỏ cờ xí.

Ba trại chủ Huyết Long Trại đều đứng dưới tế đàn, mặc giáo giáp tinh mỹ chế tạo từ da yêu ma cao đẳng, võ trang đầy đủ, toàn thân dâng lên huyền khí mạnh mẽ. Năm mươi võ sĩ tinh nhuệ nhất đứng sau lưng

Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ, sát khí đằng đằng sẵn sàng cảnh giác, không thể khinh thường.

Bốn phía đã đặt sẵn bốn mươi ghế băng.

Trong võ giả được mời những thủ lĩnh các đại thế lực, võ giả địa vị cao đều chiếm cứ một phương, các thuộc hạ, thân tín vây quanh. Có nhiều võ giả chủ động đến góp vui chỉ có thể đứng chờ màn kịch vén lên.

Mọi người đều lẫn lộn trong Tuyết Long sơn, quen biết lẫn nhau, trong khi chờ đợi trò chuyện rất vui.

Nhưng đến giờ phút này, Thung Lũng thôn là một trong hai đương sự vẫn chưa xuất hiện, dường như không để huyết long tuyết sát lệnh vào mắt.

Thời gian bình minh ngày càng đến gần.

Tiếng người xì xầm dần ngừng lại, mọi người nhìn hướng chính giữa tế đàn băng.

- Các vị.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y bỗng mở mắt ra, thân hình mập mạp đứng dậy.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y quét mắt bốn phía, chấp tay nói:

- Phùng Huyết Y tại hạ cảm tạ các bằng hữu đồng đạo nỗ lực đến Thăng Long phong chứng kiến nghi thức huyết tế lần này, chủ trì công đạo cho Huyết Long Trại ta. Lần này trong Huyết Long Trại ta có ba mươi võ giả vô tội bị ác đồ Thung Lũng thôn giết chết. Mặc dù Phùng Huyết Y vô năng nhưng thề sẽ lấy lại công bằng cho huynh đệ đã chết!

Kẻ độc ác Đại trại chủ Phùng Huyết Y hai tay dính đầy máu cười tùm tùm, giọng nói tràn ngập bá đạo không tha nghi ngờ như chuông vang vọng trong tiếng gió rít gào trên đỉnh Thăng Long phong.

Cần phải có tu vi huyền khí cực mạnh mới làm được.

Các võ giả lộ biểu tình nghiêm nghị.

Thực lực tên nguy hiểm này không thể xem thường, nhiều năm qua Đại trại chủ Phùng Huyết Y không ra tay, chẳng lẽ gã có tiến bộ?

- Phùng trại chủ nói quá lời!

- Giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Nếu Thung Lũng thôn giết kỵ sĩ trong trại thì nên đền mạng!

- Sơn cùng thủy tận có nhiều điều dân, mấy năm nay Huyết Long Trại vì bảo vệ trật tự khu vực Huyết Long Trại, làm nhiều chuyện như che chở kẻ yếu. Thung Lũng thôn dám tàn sát kỵ sĩ của quý trại thật là tội đáng muôn chết, ta ủng hộ cách làm của trại chủ!

Nơi tà ác như Thung Lũng thôn không nên tồn tại!

Trong đám người rõ lên tiếng la ó phụ họa, đa số là hạng người không biết xấu hổ, thường giao dịch ngầm với Huyết Long Trại nên hết sức ủng hộ.

Một số võ giả có chút lương tri thì im miệng.

Trong đám người có lão trưởng trấn Lý Anh đến từ Thanh Giang trấn. Ba thanh niên anh tư hiên ngang đứng sau lưng Lý Anh. Trừ lão nhị Lý Vân Dương, lão ngũ Lý Vân Kỳ ra còn có lão tam Lý Vân Nguyên. Lão đại Lý Vân Phi bị tật nên không đến. Lão tứ Lý Vân Phong bái vào Trảm Nhật thành tu luyện, lần này không xuống núi.

Lý Anh là một lão nhân năm mươi tuổi quá thước.

Thân hình Lý Anh cao to vạm vỡ, râu tóc rậm rạp bị năm tháng nhuộm bạc. Lý Anh như sư tử già ngồi trên ghế, đôi mắt sắp bị chân mày hoa râm che mất lóe tia sáng lạnh làm người run sợ.

Người Thanh Giang trấn là một trong đại thế lực ngang ngửa với Huyết Long Trại biểu hiện cực kỳ kiêu ngạo.

Các võ sĩ Thanh Giang trần mặc áo giáp da thú màu xanh cùng kiểu, xếp hàng ngay ngắn có trật tự hình thành trận nhỏ, như quân đội tinh nhuệ. Lý Anh chưa nói chuyện, mọi người im miệng không nói, lạnh lùng nhìn các võ sĩ bộ đồ Huyết Long Trại, biểu tình khinh thường.

Bản thân Lý Anh là một truyền kỳ nhỏ gần Tuyết Long sơn.

Nghe nói năm đó Lý Anh chỉ là nhi tử một tiểu phu, sớm mất phụ mẫu, xuất thân bần hàn. Lý Anh cố gắng làm ăn người thường khó thể tưởng tượng, bao nhiêu năm bò lặn bên rìa sinh tử mới có thành tựu hôm nay. Một tay Lý Anh tạo ra Thanh Giang trần, tứ nhi tử, ngũ nhi tử được đưa vào chín môn phái học nghệ.

Nhìn chung thì lịch sử làm giàu của Lý Anh là kinh nghiệm tôi luyện máu cùng lửa.

Sự rèn luyện người thường khó thể tưởng tượng khiến Lý Anh luyện ra đôi mắt nhìn thấu tất cả, nhìn người và sự chính xác.

Từ mấy hôm trước ngũ nhi tử Lý Anh quay về kể chuyện Thung Lũng thôn thì Lý Anh luôn mong chờ chuyện hôm nay.

Mặc dù Lý Anh không kiên quyết đứng về phía sư huynh thần bí của ngũ nhi tử nhưng lão rất vui thấy Huyết Long Trại bị diệt vong. Huyết Long Trại là thế lực ác duy nhất có thể uy hiếp Thanh Giang trần trong hơn trăm dặm Tuyết Long sơn. Nếu lần này sư huynh thần bí kia thật sự có năng lực diệt Huyết Long Trại thì Lý Anh rất vui lòng trợ giúp.

Sư tử già Lý Anh mắt lạnh nhìn Đại trại chủ Phùng Huyết Y biểu diễn, không nói chuyện.

Lý Anh đang chờ.

Đợi người Thung Lũng thôn đến.

Nói chính xác hơn thì Lý Anh đợi người mà Lý Vân Kỳ nói.

* * *

- Còn chưa đến một nén nhang là mặt trời mọc, sắp huyết tể. Bây giờ người Thung Lũng thôn vẫn không đến, cái này không chỉ không để Huyết Long Trại chúng ta vào mắt . . .

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhìn chân trời lộ vệt sáng trắng, mỉm cười nghiền ngẫm.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y tiếp tục bảo:

- Cũng là không để mắt các vị đồng đạo đến đây, không thể tha thứ!

Châm ngòi quá rõ ràng!

269. Chương 270: Viêm Dao Phán Hình, Nhất Dao Khải Trình

- Nếu đám nhà quê dê tiện đó không biết điều, không quý trọng cơ hội này thì chúng ta trực tiếp xông vào Thung Lũng thôn san bằng bọn họ, báo thù cho các huynh đệ đã chết!

- Đúng vậy. Trực tiếp đi Thung Lũng thôn huyết tể cờ!

- Không lẽ đám điều dân kia lén bỏ chạy rồi?

- Trốn? Hừ, bọn họ có thể trốn đến đâu? Xem như đến chân trời góc biển cũng quyết đuổi tận giết tuyệt!

- Đáng tiếc là ba vị trại chủ nhân từ, vốn muốn cho Thung Lũng thôn cơ hội sống sót, chỉ giết đầu sỏ tội ác, không giết phụ nữ và trẻ em. Nếu bọn họ đã không biết quý trọng thì có giết hết cũng không sao, thôn này là nơi tà ác, không chừng lên cầu kết cùng yêu ma.

Trong đám người lại ồn ào lên, phối hợp biểu diễn với Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Tam trại chủ Tô Long nghe rằng cười nói:

- Đa tạ mọi người hiểu và ủng hộ. Các vị đồng đạo bằng hữu cũng thấy rồi, không phải Huyết Long Trại ta không nói lý, chúng ta muốn giải quyết vấn đề êm thấm. Nhưng, Thung Lũng thôn kiều căng tự đại, vậy cũng hết cách. Nếu bọn họ chưa đến Thăng Long phong trước khi mặt trời mọc thì . . . Hì hì, Huyết Long Trại ta đành đại khai sát giới . . .

Tam trại chủ Tô Long chưa nói hết câu . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Hay cho câu kiều căng tự đại, đại khai sát giới, ha ha ha ha ha ha! Buồn cười quá. Một đám diễn trò hài, cùng một giuộc gian xảo vậy mà huênh hoang ở đây, thật là không biết sống chết!

Yanh âm lạnh lùng bỗng vang vọng trong gió tuyết.

Thanh âm này ngưng như sợi tơ, kéo dài không dứt như vang bên tai mỗi người, lẫn át tiếng gió rít. Đám người có mặt chịu không nổi tinh thần kích động, huyết khí cuộn cuộn.

Cao thủ!

Chắc chắn là cao thủ!

Không ai ngờ đột nhiên có một siêu cao thủ xuất hiện, nghe giọng điệu thì dường như đối lập với Huyết Long Trại.

Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ biến sắc mặt.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cao giọng quát:

- Các hạ là ai? Nếu đã đến tại sao không lộ mặt, lén lút lấp ló không phải anh hùng!

Giọng Đại trại chủ Phùng Huyết Y xen lẫn huyền khí truyền khắp Thăng Long phong, chấn tuyết động bay loạn.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Đáp lại Đại trại chủ Phùng Huyết Y là tiếng cuồng cười, trong thanh âm tràn ngập lực lượng nhiếp hồn người. Vô giả có thực lực hơi thấp cảm thấy huyền khí trong người kích động, huyền khí cuộn cuộn không thể khống chế, đầu vầng mắt hoa, mặt trắng bệch.

Vù vù vù vù vù!

Một vệt sáng đỏ rạch phá chân trời bay đến.

Vệt sáng đỏ như nhát chém khai thiên bắn hướng Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ của Huyết Long Trại đứng dưới huyết tré đàn.

Mọi người đều giật nảy mình, là ai mà dám cuồng vọng như vậy? Vừa ra tay đã thẳng hướng ba tên nguy hiểm máu lạnh?

Tam trại chủ Tô Long lạnh lùng quát:

- To gan!

Bên hông Tam trại chủ Tô Long kêu keng một tiếng, Du Long kiếm ra khỏi vỏ, thân hình khổng lồ như tháp sắt chợt lóe bay lên cao như không có trọng lượng. Một tia sáng lạnh phun ra huyền hóa thành du long bạc trên bầu trời chém hướng vệt sáng đỏ.

Du Long kiếm!

Bản lĩnh của Tam trại chủ Tô Long toàn bộ nằm ở Du Long kiếm bên hông. Du Long đao pháp cực kỳ sắc bén, Tam trại chủ Tô Long ra tay, tuyết trong một trường bị quét sạch, khí thế khổng lồ khuếch tán làm nhiều người biểu tình kinh sợ, đúng là không tầm thường.

Keng!

Ánh sáng đỏ và lạnh lẽo va chạm cùng một chỗ.

Không xảy ra hiện tượng ánh sáng đỏ bị xé rách như mọi người tưởng tượng.

Lại nghe tiếng một chuỗi binh khí va chạm vang lên. Trong hỏah oa tứ tung, ánh sáng đỏ xoay tít không ngừng va chạm, cực kỳ sắc bén, chủ động công kích.

Lúc này mọi người mơ hồ thấy rõ ánh sáng đỏ đó là một thanh huyết sắc long văn trường đao.

Thân đao như giao long màu đỏ thẫm bao bọc trong ánh lửa đỏ nhạt cháy rực rỡ, huyền hỏa tung toé, bốn phía nóng cháy, tuyết đọng dưới đất bị hòa tan.

Tam trại chủ Tô Long khí thế như rồng bị long văn huyết đao vô chủ công kích một hồi liên tục thụt lùi bay ngược ra sau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại là tiếng va chạm điên cuồng.

Một tiếng hét vang lên:

- A! Phụt.

Tam trại chủ Tô Long há mồm hộc máu, tay cầm Du Long kiếm vụt tắt ánh sáng, gã văng ra ngoài.

Vù vù vù vù vù!

Long văn huyết đao ngừng tấn công.

Ánh sáng đỏ lại lóe lên, trường đao xoay tròn keng một tiếng cắm xéo vào mặt đất. Ánh lửa trên thân đao vẫn đốt cháy hừng hực, nhiệt độ Thăng Long phong lên cao như có mặt trời rơi xuống núi.

Tam trại chủ Tô Long nghiêng ngã lùi mấy chục bước mới đứng vững.

Biểu tình Tam trại chủ Tô Long hoảng sợ nhìn long văn huyết đao, tức giận quát:

- Là ai?

Mọi người đều kinh hoàng.

Thực lực của Tam trại chủ Tô Long xếp hai mươi hàng đầu trong mấy trăm người có mặt nơi đây, xem như cao thủ đứng một phương. Thế nhưng Tam trại chủ Tô Long bị một lưỡi đao đánh bay . . . Là ai có thực lực như vậy?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ hoàn toàn biến sắc mặt.

Bên dưới lông mày xám trắng, mắt Lý Anh lóe tia sáng.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cuồng cười lại vang lên:

- Nhật xuất đông phương, duy ta quảng chiếu, si mị vôong lượng, Nhất Đao Khải Trình!

Tiếng cười dứt.

Mọi người thấy mắt hoa lên, trên chuôi đao cắm dưới đất chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một bóng người nhẹ hẫng như u linh đạp trên chuôi đao. Quần áo bay theo gió, nhẹ nhàng như hùng ưng bay lượn trên bầu trời.

Người này đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rất kỳ lạ, biểu tình nửa cười nửa không, giống khóc mà không khóc, dưới ánh lửa và tuyết trắng rất là quỷ dị.

Nhưng không hiểu sao khi thấy người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, trong lòng mọi người dâng lên nỗi sợ, như thấy phán quan bắt hồn dưới đáy địa ngục.

- Người là ai? Giả thần giả quỷ . . .

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ nhẹ phẩy quạt hét to:

- Không lẽ là yêu ma cầu kết với Thung Lũng thôn?
- Viêm đao phán hình!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng phớt lờ Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ chân vắn, mắt có tia đỏ không giống nhân loại, giọng nói như tiếng sắt thép:

- Tuyên hình: Huyết Long Trại làm nhiều việc ác, tai họa Tuyết Long sơn. Tam trại chủ Tô Long mất trí phát cuồng, tội ác chồng chất, ban người tử hình, Nhất Đao Khải Trình!

Lời thốt ra, mọi người ngây ngẩn.

Viêm đao phán hình?

Nhất Đao Khải Trình?

Cao thủ từ đâu chui ra, tại sao chưa từng nghe nói đến người này trong Tuyết Châu?

- Phán hình?

Tam trại chủ Tô Long người sau đó cuồng cười:

- Viêm đao phán hình? Người ình là ai, khốn kiếp! Phán quan? Thật là không biết chết sống, lão tử tội ác chồng chất thì sao? Ta muốn nhìn xem hôm nay người làm sao phán ta tử hình!

270. Chương 271: Hành Hình Chi Liệt Hỏa Tuyết Sát

Tam trại chủ Tô Long chưa dứt lời . . .

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đứng trên chuôi long văn huyết đao hành động, như mũi tên rời dây cung bắn hướng Tam trại chủ Tô Long. Giữa đường người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vẩy tay sau lưng, long văn huyết đao cắm xéo dưới đất phát ra tiếng đao ngâm. Long văn huyết đao chợt lóe bay vào tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Trảm!

Nắm đao, vận cổ tay, chém xuống!

Động tác cực kỳ đơn giản nhưng vào tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì tràn ngập tiết tấu khó tả.

- Có vậy mà muốn giết ta? Nằm mơ!

Tam trại chủ Tô Long thi triển Dug Long kiếm pháp phản kích.

Chính lúc này, mọi người thấy hoa mắt, bỗng không thấy người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đâu. Tam trại chủ Tô Long mất mục tiêu công kích, trong lòng giống chuông cảnh báo. Tam trại chủ Tô Long định rút lui thì bỗng thấy sau cổ nóng rực, đứng ngửa như phỗng.

Trong phút chốc . . .

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như linh hồn quay về chỗ cũ.

- Hình xong!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lạnh lùng phun ra từ ngữ lạnh băng.

Từ ngữ khiến con người mọi người co rút.

Hình xong?

Không lẽ . . .

Vô số cặp mắt nhìn Tam trại chủ Tô Long cầm Du Long kiếm.

- Ha ha ha ha ha ha! Người nói cái gì? Hình xong? Người không thể tổn thương một cọng lông của ta . . .

Tam trại chủ Tô Long nhìn toàn thân mình không có cảm giác gì lạ, gã cười to. Nhưng tiếng cười kia mới cất lên không lâu thì mặt Tam trại chủ Tô Long đông cứng.

Phụt!

Một ngọn lửa đỏ rực bỗng bắn ra từ cổ họng Tam trại chủ Tô Long.

Càng nhiều tơ lửa như từng cổ đỏ khủng bố tranh nhau chui ra dưới lớp da Tam trại chủ Tô Long.

Lửa để lại vết rạn như mạng nhện trên da Tam trại chủ Tô Long khiến người run sợ. Chớp mắt Tam trại chủ Tô Long thành lòng sông khô cạn nứt ra, thành từng mảnh vụn rớt xuống đất. Trong quá trình mảnh vụn rơi bị lửa đỏ đốt thành tro.

Tam trại chủ Tô Long không kịp kêu la, giấy dựa. Tam trại chủ Tô Long Huyết Long Trại Du Long kiếm nổi tiếng như cồn biến thành đồng tro.

Cái này . . .

Mọi người bị hình ảnh khủng bố hù ngậy ngốc.

Nhất Dao Khải Trình!

Thật đúng là Nhất Dao Khải Trình!

Chỉ một đao tiễn Tam trại chủ Tô Long Du Long kiếm lên đường.

Nhiều người không thấy rõ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chém đao nào. Rõ ràng Tam trại chủ Tô Long đỡ được nhưng tại sao có kết quả như vậy? Ngọn lửa đỏ rực kia quá đáng sợ.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ giật mình biến sắc mặt, không kịp cứu người.

- Tam đệ!

- Người chết chắc rồi, người dám hành hung giết người trước mặt nhiều đồng đạo giang hồ?

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ xoay tròn mắt, lạnh lùng nói:

- Giả thần giả quỷ, không dám gặp người. Chắc chắn người là yêu ma hóa thân, hôm nay mọi người có mặt ở đây có tư cách giết người!

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ lại châm lửa thổi gió.

- Viêm đao phán hình!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng dời mắt nhìn hướng Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ, trong đôi mắt đỏ lạnh lùng không thêm che giấu khinh thường, coi rẻ. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không muốn cãi lại, thanh âm tràn ngập sát khí sắt thép.

- Tuyên hình: Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ Huyết Long Trại vẽ đường cho hươu chạy, giết người vô tình, âm hiểm tồi tệ, hãm hại đồng bào. Ban người tử hình, Nhất Dao Khải Trình!

Đến nữa!

Có Tam trại chủ Tô Long bị một đao kinh diễm chém thành tro, không ai dám xem người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tuyên hình như gió thổi qua tai.

Bao gồm Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ cũng đánh rùng mình, huyền khí dâng lên, trường bào không gió tự phồng. Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ giờ quặt lông sẵn sàng phòng thủ, bộ dáng như lâm đại địch.

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ tính tình gian xảo ác độc, không giống như Tam trại chủ Tô Long đối kháng ngay mặt mà lùi ra sau bốn, năm bước đứng cạnh Đại trại chủ Phùng Huyết Y, nanh vuốt sau lưng bọn họ xông lên bao quanh hai người.

Lúc này người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lại nhúc nhích.

Nhoáng một cái người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tựa tèn khói đến gần Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ, kỵ sĩ giáp đen.

Thân pháp thật nhanh!

Mọi người cùng kinh thán.

Trảm!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lại rút đao. Trên long văn huyết đao tràn ngập ngọn lửa đỏ rực tỏa sáng, một luồng đao ảnh lửa dài ba, bốn thước chém xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đao ảnh lửa cắt vào đám đông. Mấy kỵ sĩ giáp đen dẫn đầu bị chém thành hai khúc cùng với kiếm. Động đất, đao ảnh bùng nổ, vô số đốm lửa to cỡ bàn tay với nhiệt độ nóng cháy nổ tung trong đám người Huyết Long Trại. Kỵ sĩ giáp đen che đàng trước bất ngờ không kịp đề phòng nháy mắt bị đốt cháy, thê thảm gào rú. Đội hình ngay ngắn rối loạn.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hóa thành cái bóng lén vào đám người.

Chớp mắt Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ cảm nhận hơi nóng khó tả ập vào mặt.

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ cuồng cười nói:

- Để xem người giết ta như thế nào, ha ha ha ha ha ha!

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ phát quật lông, mặt đất bên cạnh gã hai thước dâng lên luồng sáng ánh âm u. Nhìn kỹ thì thấy không biết từ khi nào mặt đất chạm khắc mình văn màu xanh, chia làm hai hàng, mỗi hàng ba đồ án, kích cỡ như hạt đậu.

Ánh sáng âm u phát ra từ vạch mình văn.

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ hét to:

- Minh văn, thị huyết lực mạn giảo sát!

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ điên cuồng thúc giục mình văn xanh bên người.

Trong hư không, ánh sáng xanh kia hóa thành dây mây khát máu màu xanh có gai sắc bén lan tràn từ đồ án mình văn, chúng nó như vật sống nghiền người xung quanh, không phân địch ta. Chúng nó chưa quần lấy người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng mà cuốn kỵ sĩ giáp đen đứng bên cạnh.

Dây mây đỏ sắc bén như đao hùng hổ xuyên thấu áo giáp da thú đâm thủng người kỵ sĩ giáp đen, nuốt máu thịt, chỉ còn lại bộ giáp và da người.

Dây leo điên cuồng sinh trưởng bao quanh người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, thít chặt.

Mắt thấy cao thủ bí ẩn sắp bị trói, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ, Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười nanh tranh.

Mọi người đứng nhìn kiêu không được kêu lên.

Mọi người sớm nghe danh Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ là một minh văn sư nhưng ít ai thấy gã ra tay, hôm nay gặp quả là khác với người thường. Minh văn trận pháp kia khiến người nghe kinh sợ. Nhiều người có mặt lần đầu thấy thủ đoạn của minh văn sư, đúng là khủng bố, khiến người lạnh lòng.

Một minh văn sư kích phát minh văn trận pháp đúng là ác mộng của võ giả.

Nhờ vào trận pháp dẫn động lực lượng thiên địa, minh văn sư chuẩn bị hoàn chỉnh có thể giết võ giả cùng cấp ngay, thậm chí là khiêu chiến vượt cấp.

271. Chương 272: Phá Võ Minh Văn, Chém Quỷ Mưu

Đối với võ giả nếu không thể giết mình văn sư trước khi mình văn sư đó bày trận pháp thì cố gắng chạy thật xa.

Hình như người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đã bị lừa, bị giam trong minh văn trận pháp, có vẻ dữ nhiều lành ít. Một số người nghiêng hướng Huyết Long Trại phát ra tiếng reo hò.

* * *

Lý Vân Kỳ đứng sau lưng Lý Anh lộ biểu tình sốt ruột.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rất có thể là Đinh sư huynh. Làm thế nào? Giúp hay không? Nếu ra tay thì Lý Vân Kỳ không chắc sẽ ngăn được nhất kiếm câu hồn Đại trại chủ Phùng Huyết Y đứng bên cạnh Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ, nhưng nếu gã không hành động thì Đinh sư huynh sẽ . . .

Kệ nó, vì Đinh sư huynh!

Tay Lý Vân Kỳ ấn chuôi kiếm, vận chuyển huyền công định lao lên nhưng bị lão phụ thân Lý Anh phát hiện. Lý Anh kéo gã lại, lắc đầu ý bảo Lý Vân Kỳ bình tĩnh.

Lý Vân Kỳ nóng nảy, vùng vẫy nhưng không thoát khỏi Lý Anh được.

Lúc này chiến đấu trong sân thay đổi làm người kinh ngạc.

* * *

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng ở trong minh văn trận pháp thị huyết đằng mạn giáo sát hừ lạnh một tiếng:

- Tài mọn!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vung long văn huyết đao nhanh như chớp vạch sáu đao trên mặt đất vừa vụn ngay trên đồ án minh văn lấp lóe ánh sáng xanh.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Trong tiếng kêu kỳ dị, dây leo xanh ảo ảnh khùng bố tràn ngập mười thước biến mất trong không khí, không để lại chút dấu vết.

Nụ cười nanh tranh đông trên mặt Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ:

- Cái gì?

Không thể nào!

Một khi bày ra minh văn sư trận pháp tuyệt đối không thể bị phá hư, chỉ có lực lượng cao hơn tam giai mới cưỡng ép phá hủy được. Một khi kích phát minh văn thì sẽ không dễ dàng bị xóa như vẽ đồ án dưới đất.

Trong khi Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ ngây người thì người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đã đến trước mặt.

Đao phong nóng cháy phóng to trong con người Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ.

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ rống to:

- Minh văn, chiêu trạch hãm tịnh!

Quạt lông trong tay Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ tách ra, mỗi cọng lông trắng đen giao nhau nở rộ ánh sáng chói mắt, minh văn kỳ lạ trên lông chim tỏa sáng bành bồng bên cạnh gã như tám thuẫn tổ hợp lại bảo vệ Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ.

Lông chim này cũng là một vật huyền khí minh văn, là báu vật quan trọng hộ thân, số lần sử dụng có hạn. Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ khổ tâm luyện chế nó nhiều năm, hôm nay nguy hiểm ngay trước mắt, không thể không thi triển ra.

Lực hút kỳ lạ xuất hiện bên người Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ.

Không khí như đông lại, long văn huyết đao dấy lên ngọn lửa cũng bị đóng băng kẹt trong cạm bẫy lực hút.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vốn nhanh như chớp nhưng giờ thì khựng lại, giống ốc sên rơi vào đầm lầy, ánh mắt có thể nhìn thấy.

- Chính là lúc này!

Nhất kiếm câu hồn Đại trại chủ Phùng Huyết Y đứng im bên cạnh Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ lúc này xuất chiêu.

Không thấy Đại trại chủ Phùng Huyết Y rút kiếm đã nghe tiếng kiếm ngân, luồng sáng bạc bắn ra. Thất luyện hiện ra trong tay Đại trại chủ Phùng Huyết Y, ánh sáng bạc chói mắt làm mọi người bản năng nhắm mắt lại.

Khi mọi người lại mở mắt ra thì vừa lúc thấy kiếm quang thất luyện bạc xẹt qua cổ họng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chém thành hai.

Thành công rồi?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bị giết?

Nhất kiếm câu hồn!

Kiểm thuật quá đáng sợ!

Kiểm ra khỏi vỏ đã câu hồn, không thể ngăn cản.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tội nghiệp, thực lực không tầm thường nhưng vẫn mất mạng trong tay hai trại chủ Huyết Long Trại gừng già gian xảo. Cái gọi là viêm đao phán hình giờ như vở kịch hài.

- Ha ha ha ha ha ha! Phán hình? Phán tử hình cho chính ngươi đi, ha ha ha ha ha ha!

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ cuồng cười, một cường địch đáng sợ đã bị giết. Tuy nhiều năm không ra tay nhưng Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ vẫn phối hợp ăn ý vô cùng.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn cũng nở nụ cười.

Nhất Đao Khảm Trình đột nhiên xuất hiện có thực lực đúng là quỷ thần khó lường, cũng không biết có lai lịch gì. Bọn họ một mình đấu với Nhất Đao Khảm Trình chưa chắc thắng, tiếc rằng mọi chuyện kết thúc tại đây. Đó là kết cuộc khi thiếu kinh nghiệm chiến đấu.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm lạnh lẽo từ phía xa vọng tới:

- Hình xong.

Thanh âm này như tiếng sấm nổ bên tai mọi người, làm đầu bọn họ kêu ù ù.

Nhìn hướng phát ra thanh âm, mọi người trợn mắt há hốc mồm. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bị Đại trại chủ Phùng Huyết Y cắt đứt cổ đang đứng ngoài mười thước, người lạnh lặn. Long văn huyết đao trong tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vẫn tràn ngập lửa đỏ rực, mặt nạ quỷ nửa cười không cười, giống khóc không khóc quá dị vô cùng. Đôi mắt người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như đốm lửa đốt cháy, ánh đỏ tràn ngập.

Nụ cười đông trên mặt Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ.

- Sao ngươi có thể . . .

Trong mắt Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ tràn ngập khó tin, rung động. Rõ ràng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bị cắt cổ mà vẫn sống, còn nói . . . Hình xong gì? Không lẽ . . .

Một vệt lửa đỏ thẫm như máu phun ra từ cổ Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ.

- Khắc khắc . . . Ngươi . . . Ta . . . Không . . .

Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ tội ác chồng chất điên cuồng giãy dụa, hai tay bịt cổ mình như muốn ấn lửa trở về cổ. Nhưng lửa đỏ rực nhanh chóng chui ra khỏi người Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ, đốt da, thịt, xương gĩa thành tro.

Cơn gió thổi qua, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ nhanh chóng hóa thành tro bụi biến mất trước mặt mọi người.

Trên đỉnh Thăng Long phong yên lặng như chết.

Mọi người nhìn người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như thấy hồn ma đến từ địa ngục.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn sống lưng lạnh lẽo. Đại trại chủ Phùng Huyết Y cực kỳ tự tin vào kiếm thuật của mình, rõ ràng một kiếm kia xuyên qua cổ người bí ẩn này nhưng tại sao người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không bị tổn thương chút gì? Không biết từ khi nào người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm long văn huyết đao giết chết Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ dễ dàng. Không lẽ gã đánh hụt?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y khàn giọng hỏi:

- Chuyện này . . . Là sao?

Mắt người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đỏ như lửa lại giống máu nhìn Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y Huyết Long Trại cảm thấy như có một ngọn núi đè lên người, áp lực nặng nề. Mặt nạ quỷ thanh đồng che giấu biểu tình, huyền khí dao động trên người hẳn không mạnh bao nhiêu nhưng chiến kỹ bí ẩn khó lường khiến Đại trại chủ Phùng Huyết Y cảnh giác cao.

272. Chương 273: Vây Công Cùng Nghịch Sát

- Viêm đao phán hình.

Đoạn thoại tương tự lại vang lên.

- Tuyên hình: Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn giết người vô số, nuốt người sống, lấy máu người luyện công, không chuyện ác nào không làm, tội ác chồng chất. Ban người tử hình, Nhất Đao Khải Trình!

Thanh âm này như tử thần tuyên án không có cảm tình nhân loại.

Lúc này không còn ai xem lời Nhất Đao Khải Trình là trò cười. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn trước mắt có năng lực phán hình, long văn huyết đao và huyền khí lửa nóng cháy cực kỳ khủng bố. Hai đao chấm dứt mạng sống hai cao thủ nổi tiếng như cồn trong phạm vi năm trăm dặm Tuyết Long sơn, xứng đáng với bốn chữ Nhất Đao Khải Trình.

Một luồng đao quang đưa người lên đường, bước lên đường hoàng tuyền.

- Giết ta?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y là loại người bỏ mạng giết người vô tình, rất nhanh tỉnh táo lại.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười nanh tranh như dã thú:

- Sợ là ngươi không có bản lĩnh đó.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y liếc người ngồi xung quanh, cao giọng quát:

- Mọi người còn ngần ra làm gì? Không lẽ chờ tên tội đồ này giết sạch người Huyết Long Trại ta rồi đưa các người lên đường?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nói xong trong đám người ầm ĩ lên.

Một số thế lực có quan hệ ích lợi với Huyết Long Trại bắt đầu đánh trống reo hò, bọn họ không thể nhìn Huyết Long Trại bị diệt, nếu không thì khó tính hết ích lợi bị thất thoát. Bọn họ đứng lên vây quanh người đeo mặt nạ quý thanh đồng, biểu tình ác độc, đao thương ra khỏi vỏ, muốn lấy nhiều thắng ít.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười đắc ý:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta muốn nhìn xem người có thể giết bao nhiêu người?

Mắt người đeo mặt nạ quý thanh đồng như lửa lướt qua từng võ sĩ, thanh âm lạnh lùng không chút cảm tình:

- Các người muốn tự cam đoạ lạc, tiếp tay cho người xấu, trợ giúp bọn cướp tội ác chồng chất?

Đối diện người đeo mặt nạ quý thanh đồng chất vấn, có người cúi đầu, có kẻ cười gian ác.

- Huyết Long Trại là bằng hữu của chúng ta, tất nhiên ta không thể để người giết bọn họ!

- Phi, kẻ giết người tàn ác như! Tuy Huyết Long Trại là cướp nhưng tội không đáng chết, còn người giết bậy vô tội, tội đáng muôn chết!

- Đội mặt nạ không dám gặp ai, có ai biết đằng sau mặt nạ phải chăng là khuôn mặt yêu ma nào?

- Người giết nhiều người như vậy, chúng ta giết người là trừ hại cho dân!

Từng tiếng kêu gào đổi trắng thay đen từ miệng đám võ giả ngày thường tự cho là hiệp nghĩa. Khuôn mặt giả dối biến dữ tợn, ích lợi thúc đẩy khiến những thứ trong bóng tối biến trần trụi.

Viêm đao phán hình!

Đây đúng là khởi đầu đáng sợ. Nhiều người có mặt nếu đã chọn đi đến Thăng Long phong chứng minh có liên quan Huyết Long Trại, có bí mật không thể lộ ra. Ai dám bảo đảm sau khi Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quý mưu sĩ Hàn Vũ chết rồi người đeo mặt nạ quý thanh đồng không tuyên hình với bọn họ?

Cho nên phải bóp nát nguy hiểm từ trong chứng nước.

Không thể giữ lại người đeo mặt nạ quý thanh đồng!

- Chỉ hươu bảo ngựa, chẳng biết xấu hổ! Tốt, nếu các người đã chọn rồi thì cứ thế đi, hôm nay đưa các người lên đường! Giết đám con sâu làm rầu nồi canh các người rồi có lẽ từ nay Tuyết Long sơn sẽ trong lành hơn!

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng bị đám người bao vây, thanh âm vẫn lạnh băng, ánh mắt sắc bén nhìn bọn họ như thấy đám chó mèo ven đường.

Cùng với thanh âm, ngọn lửa lại cháy rực lên trên long văn huyết đao.

Chính lúc này, Lý Anh luôn im lặng bỗng nhiên đứng dậy, đôi mày xám trắng nhếch lên lộ ra con người bình tĩnh nhìn thấu sự đời.

Lý Anh gạt đầu, nói:

- Ra tay!

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Các võ sĩ Thanh Giang trấn bình tĩnh như núi nghe lệnh thì hùng hổ rút đao thương ra khỏi vỏ, từ đằng sau vọt hướng đám võ giả vây quanh người đeo mặt nạ quý thanh đồng, công kích đâm máu. Chớp mắt tràn ngập máu tanh, Thăng Long phong bình tĩnh vang lên tiếng kêu gào thảm thiết.

Máu loãng dọc theo tuyết động lan tràn.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y tức giận quát:

- Lão thất phu Lý Anh, người đang làm gì?

Lý Anh cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tất nhiên là xóa sạch bọn cướp Tuyết Long sơn! Thanh Giang trấn ta sao có thể cùng các người hợp ô?

Hai tay Lý Anh nắm một cây búa to hình dạng dữ tợn, vung một cái có mấy kỵ sĩ giáp đen trước mặt lão bị chém thành hai khúc.

- Lão thất phu chết tiệt, giết cho ta!

Đại trại chủ Phùng Huyết Y vừa sốt ruột vừa giận dữ.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y vốn cảnh giác với người Thanh Giang trấn, hôm nay là đại hội huyết tề trừ giết hết nam nhân Thung Lũng thôn giết gà dọa khỉ ra trong lòng nhất kiếm câu hồn thầm nghĩ suy yếu lực lượng Thanh Giang trấn. Trước đó Đại trại chủ Phùng Huyết Y âm thầm chuẩn bị nhiều, nhưng gã không ngờ bỗng nhiên xuất hiện người đeo mặt nạ quý thanh đồng phá hủy mọi kế hoạch, khiến Thanh Giang trấn không đánh mà thắng chiếm ưu thế.

Trong phút chốc tình hình rối loạn.

Tiếng chém giết ngập trời, máu bắn tung tóe, tay chân gãy bay lên, trình diễn màn giết chóc nguyên thủy nhất.

- Giết!

Lý Vân Kỳ cảm trường kiếm tinh cương lao vào đám người.

Thiếu niên này có kiếm pháp tinh diệu, thân hình bay bay như bướm bướm xuyên qua lướt trong đám người. Đây chính là chỗ tốt làm đệ tử tông môn, tuy tu vi huyền công không siêu quần nhưng Lý Vân Kỳ nắm giữ chiến kỹ rất tinh diệu, hoàn toàn áp chế đối thủ cùng cảnh giới.

Thanh Giang trấn đã chuẩn bị trước khi đến, toàn là võ sĩ tinh nhuệ nhất đi, có thuật hợp kích thô sơ dần chiếm ưu thế trong đối kháng.

Hướng chỉ mấy trăm người đến Thăng Long phong không phải tất cả đều về phe Huyết Long Trại. Theo thể cục biến đổi, một số người thông minh đứng trung lập, không nắm chắc hoàn toàn thì bọn họ sẽ không làm chuyện được ăn cả ngã về không.

Lý Anh cao giọng quát:

- Không phải người của đám cướp Huyết Long Trại nếu ai lùi ra thì không giết!

Các võ giả Thanh Giang trấn đồng thanh kêu lên:

- Nếu ai lùi ra thì không giết!

Thế cục dần nghiêng hướng bất lợi cho Huyết Long Trại. Kế hoạch của Đại trại chủ Phùng Huyết Y hoàn toàn bị rối loạn. Khoảng hơn hai trăm kỵ sĩ giáp đen đi Thăng Long phong, trong trại có một nửa kỵ sĩ giáp đen ở lại giữ nhà. Trong kế hoạch của Huyết Long Trại thì lực lượng như thế đã đủ đối phó hết thảy, nhưng mà . . .

- Đều tại người đeo mặt nạ quý thanh đồng chết tiệt kia, cái tên đó từ đâu chui ra?

Đại trại chủ Phùng Huyết Y vừa tức vừa giận nhìn thân tín ngày càng ít đi, gã không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cảm giác được đã bị khí cơ của đối phương tỏa định, nếu gã rục rịch sẽ trúng công kích sấm sét. Hai đối thủ thực lực ngang nhau nếu có bên nào rơi vào tình thế bị động thì nghĩa là thất bại thảm hại.

273. Chương 274: Cuồng Ngưu Yêu Soái

- Giết!

Trường kiếm của Lý Vân Kỳ như rồng một kiếm giết kỵ sĩ giáp đen cuối cùng của Huyết Long Trại.

Bữa tiệc giết chóc đầm máu vào lúc này chợt ngừng lại.

Mấy trăm kỵ sĩ giáp đen của Huyết Long Trại cộng với thể lực các nơi, võ sĩ đứng về phía Huyết Long Trại cộng lại gần ba trăm người bị đồ sát sạch. Dưới băng tuyết tề đàn vốn là để biểu hiện uy phong của Huyết Long Trại chỉ có mình Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn cô đơn đứng.

Cục diện này lúc trước Đại trại chủ Phùng Huyết Y nằm mơ cũng không thấy.

Lý Anh cười to bảo:

- Thiên đạo sáng tỏ, thiện ác có báo. Huyết Long Trại làm nhiều việc ác, hôm nay rốt cuộc thu nhận hủy diệt. Đại cục đã định, Phùng Huyết Y, ngươi còn có lời gì để nói?

Lý Anh tin vào phán đoán của ngũ nhĩ tử Lý Vân Kỳ đặt cược vào người bí ẩn thật sự đặt đúng rồi, một hơi rút thể lực ác Huyết Long Trại. Từ nay khu vực Tuyết Long sơn trừ Thái Bình thành ra là thiên hạ của Thanh Giang trấn.

Lúc này Đại trại chủ Phùng Huyết Y đã bình tĩnh lại.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y biết Huyết Long Trại tiêu rồi.

Lực lượng Đại trại chủ Phùng Huyết Y cực khổ chế tạo mấy chục năm bị chôn vùi trên Thăng Long phong.

Nhưng mà . . .

Đại trại chủ Phùng Huyết Y ngửa đầu cuồng cười:

- Ha ha ha ha ha ha!, đại cục đã định? Ai nói? Ngươi cho rằng giết chết mấy con tôm tép của ta là có thể tiêu diệt Huyết Long Trại sao? Ha ha ha ha ha ha! Ngây thơ quá. Ta vốn không định lộ ra lực lượng thật sự, tiếc rằng là các ngươi ép ta. Hôm nay, các ngươi đều phải chết!

Đại trại chủ Phùng Huyết Y bỗng móc ra một vật màu bạc tròn từ trong ngực ra, ném hướng gió. Một vầng sáng bạc hiện lên trên bầu trời.

Màu bạc như tơ lan tràn, không khí biến thành gợn sóng nước. Sóng dao động ngày càng kịch liệt như có quái vật đáng sợ sắp chui ra từ gợn sóng.

Lực lượng huyền khí dao động không giống nhân loại phát ra từ trong đó.

Yêu khí!

Lý Anh biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi, là yêu khí! Đây là huyền khí mình văn truyền tống không gian, nó đang triệu hoán yêu ma. Chết tiệt, Phùng Huyết Y, ngươi là nhân tộc nhưng cấu kết với yêu ma?

yêu khí lan tỏa từ vòng bạc đó đậm đặc rất đáng sợ, không khí bị lực lượng ảnh hưởng biến dĩnh đặc.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cuồng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Là các ngươi ép ta . . .

Gió mạnh thổi bốn phía, trên đỉnh Thăng Long phong yêu khí giăng đầy. Trong tiếng răng rắc, băng tuyết tề đàn to lớn không chịu được nứt ra. Một số võ giả thực lực yếu một chút không đứng vững nổi, bị yêu phong thổi bật ra ngoài, vô số tiếng hét thảm vang lên.

- Lại còn cấu kết với yêu ma, quả nhiên ngươi đáng chết!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm long văn huyết đao, toàn thân như đốt cháy lên. Lửa cháy hừng hực kêu ầm ầm, yêu khí đậm đặc tới gần người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng một thước rồi khựng lại, hình thành quả cầu ánh sáng kỳ lạ.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y tức giận nguyên rủa:

- Ta đáng chết còn người thì phải chết. Ta sẽ cởi bỏ mặt nạ của người trước khi người chết, nhìn xem rốt cuộc người là ai!

Một thanh âm như sấm rền truyền ra từ sóng bạc mờ mịt:

- Phùng Huyết Y, người triệu hoán bản tôn tiến đến tốt nhất nên có lý do thích hợp.

Một quái vật đầu trâu thân người cao ba trượng, toàn thân lượn lờ yêu khí màu đen đứng giữa không trung, lực lượng đáng sợ dao động khiến mọi người có mặt thấy như bị vạ cân đè người.

Yêu soái!

Đó là yêu ma đẳng cấp yêu soái.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cung kính nói:

- Cuồng Ngưu Yêu Soái, có cao thủ nhân loại làm hỏng chuyện lớn của ta, sắp đập tan Huyết Long Trại của ta. Tại hạ bất đắc dĩ mới triệu hoán người đi ra, dựa theo tại hạ cùng Hư Không thái tử của Yêu Thần cung hiệp nghị, xin Cuồng Ngưu Yêu Soái giết kẻ địch cho ta.

- Hừ! Thành sự không đủ bại sự có thừa, mấy con kiến bình thường mà người cũng không làm xong, còn cần bốn soái tự mình ra tay, phé vật. Thôi, bốn soái nể Hư Không thái tử ra tay một lần, hy vọng sau này người biểu hiện đừng khiến thái tử thất vọng.

Giọng Cuồng Ngưu Yêu Soái ồm ồm như sấm, yêu khí kích động.

Mấy võ sĩ bị thương nay bị yêu khí xâm nhập, gào thét rồi thân thể trương to ra, nổ tung.

Trong khoảnh khắc này không khí trên đỉnh Thăng Long phong căng thẳng. Một yêu ma cảnh giới yêu soái có thực lực sánh bằng Tiên Thiên Võ Tông cảnh của nhân loại. Trong mọi người có mặt Cuồng Ngưu Yêu Soái là cao thủ tuyệt thế không thể ngăn cản, dù tám trăm người trong Thăng Long phong cộng lại cũng không đỡ nổi một ngón tay của Cuồng Ngưu Yêu Soái yêu ma.

Mặt Lý Anh dần ra.

Lý Vân Kỳ thầm than nguy rồi. Có ai ngờ Đại trại chủ Phùng Huyết Y gan to bằng trời mạo hiểm lớn cấu kết với yêu ma? Lần này vấn đề rất lớn, có thể hôm nay Thanh Giang trấn sẽ chôn vùi trên đỉnh Thăng Long phong.

Thậm chí là Đỉnh sư huynh . . .

Lý Vân Kỳ nhìn hướng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, lòng thầm cầu nguyện: Đỉnh sư huynh ơi Đỉnh sư huynh, lúc này chỉ có thể nhờ vào người. Người nổi tiếng thần kỳ, sáng tạo kỳ tích trong Vấn Kiếm tông, hy vọng bây giờ Đỉnh sư huynh sẽ lại sáng tạo kỳ tích.

Mặc dù không quá đáng tin nhưng với biến cố trước mắt Lý Vân Kỳ đành hy vọng như vậy.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y cười nanh tranh chỉ hướng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng:

- Chính là hắn.

- Một con kiến cũng dám phá hỏng chuyện lớn của Yêu Thần cung ta?

Mắt Cuồng Ngưu Yêu Soái như đôi thần đăng nhìn xuyên qua yêu khí, hai luồng sáng như kiếm bén đâm phá hư không bao phủ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng khễ rên, thụt lùi một bước.

Long văn huyết đao trong tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tỏa sáng rực rỡ, lửa đỏ tăng vọt thoáng chốc bao phủ toàn thân hắn ngăn chặn áp lực đáng sợ.

Cuồng Ngưu Yêu Soái lớn lối nói:

- Hừ! Một con trâu yêu cũng dám ngông xưng tôn? Không biết sống chết xen vào chuyện của nhân tộc ta, mau cút còn hy vọng sống, nếu không thì hôm nay Yêu Thần cung sẽ mất đi một yêu soái!

- Càn rỡ! Chết!

Cuồng Ngưu Yêu Soái chưa từng bị một con kiến nhỏ nhỏ khinh thường như vậy, nó tức giận đuổi chân ra, yêu khí đậm đặc như mực hóa thành một sừng trâu to lớn như thần phật từ trên trời giáng xuống đập người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Chân chưa đập xuống nguyên Thăng Long phong đã lắc lư kịch liệt sắp nứt vỡ.

Vô giả nhân loại trên Thăng Long phong cùng la hét bị đè dưới đất không thể nhúc nhích.

274. Chương 275: Sóng Trước Chưa Ổn Sóng Sau Lại Ấp Đến

- Đây là tự ngươi tìm chết!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng giang ngang, ep trầm xuống, hai tay nắm đao giơ cao qua đầu, chém xuống rất là đơn giản. Lửa đao ảnh to lớn bay ra khỏi long vân huyết đao chém chân trâu yêu khí to lớn.

Nhưng uy thế đao đó rất bình thường.

Lửa đao ảnh so với chân trâu yêu khí như tấm xia răng và núi cao, nhỏ đến không nhìn thấy.

Cuồng Ngưu Yêu Soái khinh thường nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Không biết sống chết . . .

Đại trại chủ Phùng Huyết Y ôm bụng cười to. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nói chuyện lớn lối chẳng qua là phô trương thanh thế, dù là Đại trại chủ Phùng Huyết Y còn đỡ được một đao kia chứ nói gì đến yêu ma cảnh giới yêu soái? Ha ha ha ha ha ha! Đại thế đã định!

Phụ tử Lý Anh, Lý Vân Kỳ lộ biểu tình bi quan tuyệt vọng.

Chính lúc này . . .

- A! Không!

Tiếng hét kinh thiên động địa làm mọi người đứng ngây ra.

Trên bầu trời Cuồng Ngưu Yêu Soái vốn uy phong vô hạn bỗng hét rầm lên, một lửa đao ảnh nhìn như vô hại giống cặp gập than đâm vào đầu hủ non, dễ dàng xé chân trâu to lớn do yêu khí đen đặc ngưng kết thành. Đao không giảm nhanh như chớp xuyên qua yêu khí đâm vào trán Cuồng Ngưu Yêu Soái

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cuồng Ngưu Yêu Soái khổng lồ lơ lửng trên bầu trời thoáng chốc như con cá chết vô lực từ trên trời giáng xuống mặt đất, đập mạnh xuống đất, hiện ra nguyên hình.

Một con trâu đen mắt đỏ cao hơn hai mươi thước, dài trăm thước, loại yêu thú trời sinh là yêu ma, tu luyện ít nhất ba trăm năm mới có thân hình như vậy. Cơ bắp toàn thân Cuồng Ngưu Yêu Soái như đồ bê tông, đao thương không xâm, lấp lóe ánh sáng đen yêu dã. Từng luồng yêu khí kinh người tỏa ra từ thân thể to lớn của Cuồng Ngưu Yêu Soái, hòa tan trong không khí.

Cuồng Ngưu Yêu Soái chết.

Hình ảnh này khiến Thăng Long phong rơi vào không khí kỳ dị.

Đám người Thanh Giang trấn Lý Anh, Lý Vân Kỳ phản ứng đầu tiên không phải vui sướng mà là liếc tới liếc lui thân thể Cuồng Ngưu Yêu Soái khổng lồ, muốn khẳng định chuyện trước mắt là thật chứ không phải yêu khí xoay tròn kịch liệt tạo thành ảo giác.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn đứng ngây như phỗng, khuôn mặt mập tràn ngập khó tin, biểu tình đó còn kinh khủng hơn khi thấy Tam trại chủ Tô Long, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ sống lại.

Mấy võ giả khác cũng cứng đờ tại chỗ.

Lý Vân Kỳ khó nhọc hé môi phun ra một chữ:

- Chết . . . Chết rồi?

Lý Vân Kỳ cũng không biết mình muốn nói gì.

Lúc này . . .

Một thanh âm ngọt ngào cao vút chui vào tai mọi người.

- Meo? Đánh xong rồi? Chết sạch? A? Sao chỗ này có con trâu chết? To quá, bản meo chưa từng thấy con trâu nào to như vậy, trông khá ngon miệng, không biết ăn vào có vị như thế nào?

Các võ giả bản năng ngoái đầu lại, thấy mười mấy người cơ bắp cục cụ mặc áo giáp rách rưới xếp hàng chỉnh tề từ xa đi tới. Dẫn đầu là một nam nhân đầu trọc, rất cao to nhưng mặt xấu xí như bị phỏng nước sôi.

Mười mấy nam nhân vạm vỡ nâng một cái cồng tre.

Ngồi trên cồng tre là một con mèo con trắng to cỡ bàn tay, lông trắng như ngọc xõa tung. Dưới ánh bình minh, lông mèo trắng tỏa ánh sáng thánh khiết rất hấp dẫn người. Càng quái dị là mèo con đứng thẳng, một móng vuốt chống cằm. Thanh âm ngọt ngào cao vút phát ra từ miệng mèo con trắng nhỏ.

Một con mèo biết nói?

Mọi người cảm thấy thần kinh thác loạn.

Mới có một con trâu yêu Cuồng Ngưu Yêu Soái chết giờ lại có một con mèo đến?

- Oa oa, trông rất ngon miệng, hay ném thử xem?

Mèo con trắng nhỏ ngồi trên cồng tre lăm bằm.

Giây sau, trước khi mọi người lấy lại tinh thần bỗng mèo con trắng nhỏ gầm lên, cái đầu đáng yêu trướng to không giới hạn, cái miệng hồng xinh xắn thành mồm máu mấy chục thước ngửa lên không trung hút một hơi. Xác Cuồng Ngưu Yêu Soái khổng lồ bị hút vào mồm máu, đầu to lắc hai cái nuốt trọn như rắn nuốt voi.

Chớp mắt cái đầu mèo khổng lồ thu nhỏ lại biến trở về to cỡ bàn tay.

Mèo con trắng nhỏ thè lưỡi hồng liếm môi, bộ dáng thèm thuồng trầm ngâm nói:

- Ủm! Mùi vị bình thường, xem ra yêu soái cũng không ngon gì, không biết hương vị yêu hoàng thế nào?

Mọi người đã hóa đá.

- Vương Phong, người . . . Người còn sống? Tốt quá!

Đại trại chủ Phùng Huyết Y ở phía xa ngơ ngác nhìn tất cả, khi thấy nam nhân đầu trọc vạm vỡ, thuộc hạ vốn đã chết nay còn sống và đi theo con mèo yêu đáng sợ.

Mặt đầu trọc Vương Phong không biểu tình, không thèm nhìn trại chủ cũ.

Lúc này Đại trại chủ Phùng Huyết Y không rảnh quan tâm nhiều, gã như người chết đuối bắt lấy cọng cỏ cứu mạng biểu hiện rất là nhiệt tình. Đại trại chủ Phùng Huyết Y luôn miệng chào hỏi Vương Phong, nếu có thể lôi kéo quan hệ với mèo yêu đáng sợ thì không chừng hôm nay gã sẽ sống.

- Meo, đừng có chấp nôi, bây giờ bọn họ là người của bản meo.

Con mèo trắng nhỏ khinh miệt hươ vuốt.

- Không biết các hạ . . . Tại hạ là Phùng Huyết Y, người của Hư Không thái tử Yêu Thần cung . . .

Đại trại chủ Phùng Huyết Y lập tức biểu lộ thân phận kéo da Hư Không thái tử. Đại trại chủ Phùng Huyết Y cảm thấy con mèo trắng nhỏ chắc là yêu ma, sẽ nể mặt Hư Không thái tử.

Đám người Lý Anh, Lý Vân Kỳ, Lý Vân Nguyên thấy vậy trái tim lại treo cao.

Mới có một con Cuồng Ngưu Yêu Soái chết lại một con mèo yêu đến, trông càng hung hãn hơn cả trâu yêu. Nếu mèo yêu đứng về phía Đại trại chủ Phùng Huyết Y thì người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có thể đánh lại con mèo yêu này không?

Ai ngờ . . .

- Hư Không thái tử là cái gì? Người là người của hắn liên quan gì mèo?

Con mèo trắng nhỏ khinh thường hươ vuốt, quay đầu hướng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đứng một bên.

Mèo con ngọt ngào kêu làm nũng:

- Meo!

- Sao bây giờ mới đến?

Lần đầu tiên giọng của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có độ ấm nói:

- Những người khác đâu?

Mèo con trắng nhỏ ngoan ngoãn nói:

- Mèo, đường bằng khó đi, mấy người đó không có võ công, đi rất chậm, nhưng sắp đến rồi.

275. Chương 276: Báo Ứng, Không Thích Thì Lên

Chỉ vài câu đối thoại làm mặt Đại trại chủ Phùng Huyết Y trướng hồng biếc xanh mét, trái tim chùng xuống. Thì ra con mèo yêu này thuộc phe người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, vậy là toan tính của Đại trại chủ Phùng Huyết Y bị hủy rồi.

Đám người Lý Anh, Lý Vân Kỳ, Lý Vân Nguyên thở phào.

Trong khi nói chuyện phía xa truyền đến tiếng bước chân, lần này là vài thôn dân mặc áo bông, cầm đao kiếm gậy gộc rách nát, có người cầm vũ khí lưỡi liềm biểu tình kính sợ xen lẫn tò mò. Bước chân nặng nề không biết huyền công, bọn họ chỉ là người thường.

Lý Vân Dương nói nhỏ vào tai phụ thân Lý Anh:

- Là người Thung Lũng thôn.

Lý Anh gật đầu không nói.

Các thôn dân vây quanh, hai tay thôn trưởng Cao Phong chấp vào nhau chào các võ giả.

- Tại hạ là thôn trưởng Cao Phong của Thung Lũng thôn nhận lời mời tiến đến.

Lời nói của thôn trưởng Cao Phong như một bàn tay tát tai mọi người có mặt.

Trước khi buổi lễ huyết tể bắt đầu không ai chú ý đến chết sống của các thôn dân bình thường này, bọn họ bị xem như cỏ rác. Không ai quan tâm đến kẻ yếu con kiến đã định sẽ chết thảm trên băng tuyết tể đàn. Nhưng bây giờ người mù cũng nhìn ra được người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đứng về phía các thôn dân, Thung Lũng thôn trở thành phe cường đại nhất.

Huyết Long Trại tính toán, sắp đặt thánh điển trở thành giá y cho Thung Lũng thôn.

Trải qua trận này trong phạm vi trăm dặm Tuyết Long sơn còn ai dám can đảm khiêu khích Thung Lũng thôn?

- Đâu có, Cao thôn trưởng khách sáo rồi.

- Có nghe tiếng Cao thôn trưởng từ lâu, hôm nay gặp còn hơn tin đồn.

- Cao thôn trưởng diện mạo bất phàm, về sau chúng ta phải quen biết nhiều.

- Huyết Long Trại hoành hành vô đạo, hôm nay chúng ta đến Thăng Long phong là hy vọng vào phút mấu chốt ngăn chặn tội ác, giúp Thung Lũng thôn một tay. Không ngờ Cao thôn trưởng đã nắm hết mọi thứ, có vị bằng hữu đeo mặt nạ gips đỡ, Huyết Long Trại bị hủy diệt là cái chắc.

Vài thủ lĩnh thế lực ngã theo chiều gió lập tức bày ra vẻ thân thiện, thôn trưởng Cao Phong chỉ là người bình thường giờ biến thành cục đường.

Thôn trưởng Cao Phong hơi căng thẳng, lòng rất kích động. Lúc trước trong Thái Bình thành gã thậm chí không có tiền ăn cơm vậy mà giờ được nhiều đại nhân vật nịnh nọt.

Bên kia.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn thấy đại thế đã mất, muốn nhân dịp loạn xoay người bỏ chạy.

- Muốn đi? Muộn rồi.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lắc người, nhiệt độ nóng cháy đuổi theo Đại trại chủ Phùng Huyết Y.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chặn đường đi của Đại trại chủ Phùng Huyết Y, giọng lạnh băng không chút tình cảm:

- Người bị viêm đao tuyên hình đã định chỉ có một con đường chết, chuẩn bị nhận lấy thẩm phán lửa đi!

Đại trại chủ Phùng Huyết Y đau khổ van xin:

- Phải làm sao . . . Người mới chịu tha ta?

Lúc này Đại trại chủ Phùng Huyết Y đã không còn chiến ý. Ngay cả Cuồng Ngưu Yêu Soái còn bị người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng một đao chém chết, làm sao Đại trại chủ Phùng Huyết Y là đối thủ của người trước mắt?

Đáp lại Đại trại chủ Phùng Huyết Y là tiếng quát to vô tình:

- Trảm!

Viêm đao như điện, nghênh đầu chém xuống.

Đại trại chủ Phùng Huyết Y bị động đánh trả.

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chạm nhau, đao quang kiếm ảnh nổi lên như ánh bạc nổ tung.

- A! Trên đời này . . . Không lẽ . . . Thật sự có . . . Báo ứng sao . . .

Đại trại chủ Phùng Huyết Y bịt cổ ngăn ngọn lửa không ngừng lan ra, không hiểu sao gã nhớ đến mấy ngày trước thiếu nữ nguyên rửa trong đại điện nghị sự Huyết Long Trại trước khi bị gã giết.

Ngọn lửa từ địa ngục sẽ đốt người thành tro!

Nguyên rửa linh ứng rồi sao?

Vào phút cuối sinh mạng, ác nhân Đại trại chủ Phùng Huyết Y tội ác chồng chất sinh ra chút hối hận.

Nỗi đau khổ lửa cháy bỏng như đốt từ tận linh hồn, khiến Đại trại chủ Phùng Huyết Y liều mạng gằm rống. Ngọn lửa kỳ dị từ trong ra ngoài thiêu đốt tất cả, huyền khí bị thiêu cháy nổ trong đường kinh mạch. Đại trại chủ Phùng Huyết Y thề gã thà chết vì lăng trì cũng không muốn chịu đau khổ như vậy dù chỉ một giây.

Tiếng gào rú thê lương vang vọng trong Thăng Long phong.

Mọi người nhìn thấy tất cả, không lạnh mà run!

Ngọn lửa đốt cháy lâu hơn Tam trại chủ Tô Long, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ một chút. Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn bị đốt nửa nén nhang mới chậm rãi hóa thành luồng khói biến mất trong gió tuyết rít gào.

Từ bên dưới mặt nạ quỷ thanh đồng phát ra thanh âm lạnh băng:

- Hình xong.

Mọi người rùng mình.

Đây là lần thứ ba bọn họ nghe thanh âm này, mỗi lần đại biểu ột cao thủ thành đồng tro tàn.

Thật giống như Diêm La xử án, nhất đao khởi trình, đưa đi suốt vàng.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thu về long văn huyết đao lửa, gặt đầu với đám người thôn trưởng Cao Phong:

- Chuyện còn lại, các người chính mình giải quyết.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hóa thành luồng khói bay xuống Thăng Long phong.

Lý Vân Kỳ hét to:

- Chờ một chút, xin đợi một chút.

Lý Vân Kỳ thì triển khinh công đuổi theo.

Những người khác liếc nhau, cuối cùng nhìn trấn trưởng Lý Anh Thanh Giang trấn và thôn trưởng Cao Phong Thung Lũng thôn. Chuyện còn lại chỉ có Lý Anh và thôn trưởng Cao Phong quyết định. Lý Anh là người không chế thể lực một phương. Thôn trưởng Cao Phong được cường giả người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chống lưng, ai dám làm trái?

Đỉnh Thăng Long phong lộn xộn.

Nhưng Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ đã chết, Huyết Long Trại là con dê chờ bị làm thịt. Chỉ cần san bằng Huyết Long Trại thì tiền tài đám cướp tích lũy nhiều nằm rơi vào túi mọi người.

Hiệp nghị đơn giản xong Lý Anh, thôn trưởng Cao Phong dẫn đầu một đám người hùng hổ giết vào bản doanh Huyết Long Trại cách không xa.

* * *

Lý Vân Kỳ hét to:

- Chờ một chút, xin đợi một chút.

Lý Vân Kỳ đuổi theo người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Rốt cuộc bóng người nhẹ như khói ngừng lại.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xoay người, mắt như ngọn lửa:

- Có chuyện gì?

Lý Vân Kỳ tràn đầy tò mò hỏi:

- Là người sao? Là Đình sư huynh đúng không?

Giọng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không chút dao động:

- Người nghĩ sao?

Lý Vân Kỳ ngập ngừng:

- Cái này . . .

Mới đầu Lý Vân Kỳ cho rằng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chắc chắn là Đinh Hạo, nhưng chiến cuộc phát triển, gã dao động. Ai cũng biết Đinh Hạo nổi tiếng có thanh kiếm rỉ sét, huyền khí bằng sương phong tuyết, kiếm pháp siêu tuyệt, huyền khí thuộc tính hàn băng siêu thần giai quý bí khó lường. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì đao pháp siêu tuyệt, thuộc tính huyền khí là ngọn lửa kỳ dị vô cùng đáng sợ. Nhìn đường võ công thì người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không thể là Đinh Hạo sư huynh.

Một người không thể cùng nắm giữ hai loại huyền khí trái ngược nhau.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bình tĩnh nói:

- Ta chỉ là bằng hữu của Đinh Hạo, nhận hấn nhờ vả đến giải quyết chuyện này.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhìn thiếu niên Lý Vân Kỳ, nói:

- Đinh Hạo đã đi Thái Bình thành, có lẽ mấy ngày nữa sẽ quay về Vấn Kiếm tông. Đinh Hạo nhờ ta nói cảm ơn người.

276. Chương 277: Nhìn Xem Thế Cục

- A, không dám không dám. Thi ra tiền bối là bằng hữu của Đinh sư huynh, thất kính.

Lý Vân Kỳ vội hành lễ nói:

- Không biết tiền bối là cao thủ phái nào?

- Ha ha ha ha ha ha! Không môn không phái, nhân văn dã hạc. Ha ha ha ha ha ha! Nhật xuất đông phương, duy ta quảng chiếu, si mị vô lượng, nhất đao khởi trình. Tên của ta gọi là Nhất Đao Khải Trình!

Trong tiếng cười to, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lắc người biến mất trong gió tuyết mênh mông.

Lý Vân Kỳ thở dài, xoay người rời đi.

- Không ngờ Đinh sư huynh có bằng hữu cường đại như vậy, thậm chí yêu ma cảnh giới yêu soái cũng đỡ nổi một kích nhẹ nhàng của hắn. Thực lực của tiền bối này chắc đã trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Đinh sư huynh thật bí ẩn.

Lý Vân Kỳ sùng bái, kính trọng Đinh Hạo hơn.

* * *

Ánh nắng vàng ấm áp như kiếm bén rạch phá đêm dài hiện ra từ phương đông phía xa trong dãy Tuyết Long sơn.

Trên vách băng cách Thăng Long phong không xa, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chậm rãi tháo mặt nạ xuống.

Khuôn mặt anh khí bừng bừng, mày kiếm bay xéo thái dương, khuôn mặt trẻ tuổi rất điển trai. Ánh nắng chiếu rọi khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cực kỳ tuấn tú. Thiếu niên toát ra vẻ đẹp kỳ lạ.

Thiếu niên này không phải Đinh Hạo thì là ai?

- Tin tưởng bắt đầu từ sáng hôm nay cái tên Nhất Đao Khải Trình sẽ chấn động bắc Tuyết Châu, viêm đao phán hình sẽ chấn nhiếp đám giặc cỏ. Hi hi, sắm vai thật thú vị, có lẽ sau này ta vẫn giữ như vậy. Có ai ngờ Nhất Đao Khải Trình chính là ta?

- Nếu đổi lại cao thủ bình thường không chừng thật sự bị minh văn trận pháp của quỷ mưu sĩ Hàn Vũ giam cầm, tiếc rằng Kiếm Tổ truyền dạy đạo minh văn cho ta inh biết mấy. Người khác thấy trận pháp của Hàn Vũ nhưng ở trong mắt ta thì sơ hở chồng chất, ngược lại bị ta lợi dụng sơ hở một hơi giết chết.

- Thực lực của Phùng Huyết Y đã gần Võ Sư cảnh, chỉ vì sợ võ mật nên bị ta một đao giết chết. Có thể thấy được trong võ giả quan trọng là cần kinh nghiệm, tâm tính. Phải tôi luyện tâm võ giả cứng như đá mới trở thành võ giả thật sự.

- Chiến kỹ đao pháp còn cần tăng cường, hiện giờ trong tay ta chỉ nắm giữ một bộ Tật Phong Thiểm Điện Đao học lên từ chỗ Viên Thiên Cương, tuy là chiến kỹ địa giai hạ giai nhưng chưa đủ.

Đinh Hạo nhớ lại lần chiến đấu trước, mỉm cười.

Cái mặt nạ quỷ thanh đầu là sau khi Đinh Hạo đánh bại người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng trong di tích thượng cổ tông môn dưới lòng đất đã nhặt được. Đinh Hạo giữ lại nó là hy vọng tìm ra manh mối từ chiếc mặt nạ, vừa lúc cần dùng trong đợt nhỏ Huyết Long Trại.

Đinh Hạo cất mặt nạ quỷ thanh đồng vào trữ vật giới chỉ, lấy Thanh Ngọc Thạch Bàn ra khỏi ngực.

Thanh Ngọc Thạch Bàn là vật giữ mạng Đinh Hạo được Vương Tuyệt Phong xâu xa tặng cho trước khi rời khỏi Vãn Kiếm tông, có ba cái. Mỗi một Thanh Ngọc Thạch Bàn ẩn chứa lực lượng dốc hết sức ra một kích của Vương Tuyệt Phong xâu xa. Bây giờ miếng Thanh Ngọc Thạch Bàn này đã nứt rạn, hoa văn minh văn biến mờ hồ, không còn trơn bóng như trước, ảm đạm không ánh sáng.

Đinh Hạo có thể giết Cuồng Ngưu Yêu Soái ngay lập tức là nhờ vào lực lượng của Thanh Ngọc Thạch Bàn, chẳng qua hắn sử dụng rất xảo diệu, mọi người trên Thăng Long phong không phát hiện ra. Nếu không thì với thực lực hiện tại của Đinh Hạo sao có thể là đối thủ của yêu ma cảnh giới yêu soái?

Đinh Hạo không ngờ Đại trại chủ Phùng Huyết Y nhất kiếm câu hồn cấu kết với Yêu Thần cung còn triệu hoán ra Cuồng Ngưu Yêu Soái, nếu hắn không có chỗ dựa vào thì hôm nay thật sự gặp nguy hiểm trên Thăng Long phong.

- Ba Thanh Ngọc Thạch Bàn đã dùng một còn lại hai, sau này phải thật cẩn thận. Thứ giữ mạng này dùng hết một cái thiếu một cái.

Đinh Hạo nhớ đến tình hình Đại trại chủ Phùng Huyết Y kêu gọi Cuồng Ngưu Yêu Soái, điều này gợi ý cho hắn.

Còn nhớ lúc ở di tích thượng cổ tông môn dưới lòng đất, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có lai lịch bí ẩn, không thuộc phe hồn thể thượng cổ. Thế nhưng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thông dong rời đi sau khi bị Đinh Hạo đánh bị, chắc gã cũng dùng huyền khí loại chuyển đổi thời không. Nhưng là ai lợi dụng loại huyền khí này triệu hoán người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vào Quỷ U Minh ảo trận?

Mới đầu Đinh Hạo nghi ngờ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rất có thể đến từ Vãn Kiếm tông, bây giờ hắn càng thấy nghi ngờ.

Nhưng trong phút chốc Đinh Hạo không tìm ra chứng cứ gì.

- Nhân tộc và yêu ma luôn đối lập nhau, ân oán tích lũy vạn năm sớm không thể điều hòa. Tuy có minh ước thái cổ ràng buộc nhưng cho đến nay không giao thiệp với nhau. Bây giờ Huyết Long Trại nhỏ nhỏ dám mạo hiểm lớn như vậy lên cấu kết với Yêu Thần cung, không lẽ Tuyệt Châu sắp hỗn loạn rồi? Sóng ngầm dữ dội đến mức này sao?

- Yêu Thần cung là một trong thế lực yêu ma lớn nhất Tuyệt Châu lên bày ra thủ đoạn như vậy, chắc có tính toán gì đó rất nguy hiểm, nhưng không hiểu muốn đối phó với ai? Thanh Bình học viện hay Vãn Kiếm tông? Không lẽ như nhiều người suy đoán, thánh chiến mới của Tuyệt Châu sắp bắt đầu?

Đinh Hạo nghĩ đến sóng ngầm trong Vãn Kiếm tông, hắn thấy thật hỗn loạn. Thời đại tàn khốc sắp đến, Đinh Hạo muốn sinh tồn trong bão tố đó phải mau chóng tăng cao thực lực của mình.

- Có lẽ không thể ở lại Thung Lũng thôn lâu, hay là sắp xếp bọn họ vào Thái Bình thành, giải quyết tận gốc an toàn cho các thôn dân. Xong xuôi rồi ta có thể vào Tuyệt Long sơn, không còn gì vướng bận tập trung

tu luyện, chém giết với yêu ma, rèn luyện thân mình.

- Tiếc thi thể Cuồng Ngưu Yêu Soái quá, toàn là báu vật vậy mà bị con mèo ham đùa Tà Nguyệt nuốt trọn. Nhưng chờ khi Tà Nguyệt tiêu hóa xong chắc sẽ thải ra yêu tinh. Hừm, lát nữa phải nhớ kêu đầu trọc đi tìm xem.

Đinh Hạo quyết định xong hóa thành luồng khói biến mất trong bóng đêm mênh mông.

* * *

Cuối cùng Huyết Long Trại bị đám võ giả công phá.

Kỵ sĩ giáp đen Huyết Long Trại chống cự quyết liệt bị đám võ giả giết đỏ mắt. Trong quá trình mèo ác quỷ Tà Nguyệt lại ọi người thấy nó tàn bạo. Kỵ sĩ giáp đen nào ngoan cố can đảm chống cự cản đường là Tà Nguyệt sẽ há mồm máu nuốt trọn.

Có người thầm thống kê. Không tính xá Cuồng Ngưu Yêu Soái, chỉ tính con mèo trắng hung tàn nuốt mười hai người sống toàn là cao thủ tu luyện ra huyền khí, thật khó tin. Bụng Tà Nguyệt chỉ to cỡ bàn tay làm sao chứa nhiều thứ như vậy? Không lẽ bên trong là hang không đáy?

277. Chương 278: Khai Thát

Hơn nữa con mèo ác quỷ Tà Nguyệt dường như có thiên phú tìm kho báu.

Kho báu mấy năm nay Huyết Long Trại cướp giạt đều ở trong mật thất rất bí ẩn nằm dưới đại điện nghị sự, mới đầu không ai tìm ra. Chẳng ngờ mèo ác quỷ qua lại hai, ba lần là tìm được lối vào. Mọi người theo Tà Nguyệt vào trong, bị ánh vàng chói lọi làm mù mắt.

Ai cũng biết mấy năm nay Huyết Long Trại tích lũy tiền tài khá nhiều nhưng không ngờ sẽ nhiều như vậy.

Kim ngân châu báu, ưu chất binh khí, huyền tinh thạch, huyền công tâm pháp, chiến kỹ bí tịch phẩm chất khá . . .

Trong mật thất chiếm nửa mẫu đất chất đống báu vật làm người hao mắt.

Đám người tiến vào mật thất bị rung động, có người muốn nổi điên cướp giạt nhưng bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt trấn áp, một hơi nuốt một cao thủ thất khiếu Vô Đồ cảnh. Những người còn lại không dám rục rịch nữa.

- Mèo, thật không có nghĩa khí. Là lão tử phát hiện kho báu, ai dám giành giật thì lão tử cắn chết các ngươi!

Mèo hung ác Tà Nguyệt nhếch môi lộ ra răng sữa nhỏ, nó còn mài răng.

nếu là mèo con khác vênh váo như vậy đã sớm bị mọi người đánh bay, nhưng tiểu gia trước mắt . . . Nếu không muốn bị Tà Nguyệt tùy thời biến to nuốt trọn thì hãy ngoan ngoãn nghe lời. Huống chi sau lưng Tà Nguyệt đứng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng một đao giết chết Cuồng Ngưu Yêu Soái.

Trả giá giảng co qua đi, Thanh Giang trấn, Thung Lũng thôn mỗi người được bốn phần kho báu, hai phần thì do võ giả tán tu, tiểu tông phái chia đều.

Chia chác xong mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhận ra điều gì:

- Mèo, sao cảm thấy hôm nay ta làm sai cái gì?

Cô bé Cao Tuyết Nhi lén lút nói:

- Mèo con người nên đợi bọn họ đi mới mở mật thất ra, vậy thì kho báu bên trong đều là của chúng ta, không cần chia với ai.

- Mèo!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt lộ biểu tình vô cùng hối hận, mài răng sữa mất trí nói:

- Vậy bây giờ ta có nên cắn chết hết cả đám cướp về kho báu không?

Mọi người có mặt rùng mình, thần kinh căng thẳng.

Cô bé Cao Tuyết Nhi lắc đầu, nói:

- Thôi đừng, không thể giết người tốt, nếu Khải Trình ca ca biết sẽ tức giận.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tỉnh táo lại bỏ qua:

- Meo, vậy thì thôi.

Các võ giả thở phào, rơi lệ đầy mặt. Bọn họ hận không thể ôm cô bé đáng yêu để cảm ơn, thật biết nói chuyện. Mọi người bàn bạc, nhanh chóng mang theo kho báu của mình rời đi. Con mèo này là ai nuôi mà tàn bạo quá, cách xa nó thì hơn.

* * *

Trở về Thung Lũng thôn, đám thôn dân cười toe toét tới tận mang tai.

Từ nhỏ đến lớn bọn họ chưa từng hân diện như hôm nay. Các đại nhân vật trước kia cao cao tại thượng không thèm nhìn bọn họ một cái hôm nay vẻ mặt nịnh nọt như chó bông, loại cảm giác này quá sướng!

Hơn nữa công phá Huyết Long Trại được nhiều lương thực, binh khí, tiền tài, Thung Lũng thôn qua mười mùa đông cũng dùng không hết.

Hèn chi lúc xuất phát Nhất Dao Khải Trình kêu bọn họ kéo theo xe ngựa, bao gồm xe cút kít. Mới đầu các thôn dân Thung Lũng thôn không hiểu ý giờ mới ngộ ra, đây là tiết tấu phát tài!

Thôn trưởng Cao Phong kích động nói năng lộn xộn:

- Nhất Dao Khải Trình đại hiệp, lần này Thung Lũng thôn ta có thể thoát khỏi kiếp nạn toàn nhờ vào người. Người có ơn tái tạo Thung Lũng thôn, là đại ân nhân của chúng ta. Toàn thôn chúng ta quỳ tạ người!

Các thôn dân Thung Lũng thôn quỳ xuống.

Mấy ngày nay Đinh Hạo cố gắng nhìn cho Thung Lũng thôn cái gì người có mắt đều thấy. Một thôn nhỏ nghèo khó giấy dựa cầu sinh, mất đi võ giả thủ hộ rồi cuộc nhìn ánh sáng đến hy vọng. Nếu không có Đinh Hạo thì làm gì có Thung Lũng thôn bây giờ?

- Các vị thúc bá đừng khách sáo.

Đinh Hạo vung tay, lực lượng vô hình tuôn ra nâng người Thung Lũng thôn đứng dậy.

Biểu tình thôn trưởng Cao Phong chân thành không hề ngụy trang nói:

- Những kho báu này đều dựa vào Nhất Dao Khải Trình đại hiệp mới có được, mọi người Thung Lũng thôn ta nguyện dâng lên hết cho đại hiệp.

Người Thung Lũng thôn đứng bên cạnh thôn trưởng Cao Phong không lộ vẻ gì bất ngờ, có vẻ như trên đường về đã bàn bạc từ trước.

Đây là một đám thôn dân thành thật.

Đinh Hạo liếc mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt giật mình kêu lên:

- Meo?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt trợn to mắt, ra vẻ đáng yêu, vô tội nói:

- Tại sao nhìn meo với ánh mắt như thế? Tuy meo thích thứ sáng lấp lánh nhưng tuyệt đối không buộc bọn họ nói như vậy!

Cô bé Cao Tuyết Nhi xoa bụng mèo ác quỷ Tà Nguyệt, nói:

- Miêu miêu thật biết điều, còn cho ta sờ bụng nhỏ.

Đinh Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ, khẽ thở dài:

- Việc đến bây giờ ta không giấu các người, không phải ta tình cờ đến Thung Lũng thôn. Tháng trước lúc thám hiểm di tích thượng cổ tông môn ở Tây Nham sơn mạch ta kết bạn cùng Quách Nộ đại ca, ý hợp tâm đầu, kết thành huynh đệ. Vốn tưởng có thể bàn luận võ kỹ của nhau, uống rượu cười đùa, ai ngờ Quách Nộ đại ca bị kẻ ác giết hại, lúc ta chạy tới thì đã không thể cứu Quách đại ca. Lúc Quách đại ca hấp hối cầu ta đến Thung Lũng thôn làm võ giả thủ hộ, bảo vệ thôn xóm qua mùa đông này. Sau gặp Cao thôn trưởng ở Thái Bình thành là trùng hợp.

Thôn trưởng Cao Phong ngần ngại:

- Cái gì? Quách đại ca đã . . .

- Không sai, Quách đại ca đã mất đi.

Đinh Hạo lấy trường đao to của Quách Nộ ra khỏi trữ vật giới chỉ, lại lấy đao bén gã đạt được từ di tích thượng cổ giao hết cho thôn trưởng Cao Phong.

Đinh Hạo nói:

- Mấy ngày nay ta quan sát trong thôn bây giờ người có thiên phú trở thành võ giả chỉ một mình Tuyết Nhi. Cao thôn trưởng hãy giữ hai cây binh khí này, chờ mai sau Tuyết Nhi tu luyện có thành tựu có thể sử dụng chúng nó.

Mắt thôn trưởng Cao Phong ướt nước.

Thấy vật nhớ người. Mấy năm nay Quách Nộ bảo vệ Thung Lũng thôn rất được kính yêu, mỗi người xem gã như phụ như huynh. Mấy năm qua Thung Lũng thôn và Quách Nộ có cảm tình thâm sâu, từ khi gã mất tích các thôn dân rất sốt ruột nhưng cứ ôm một tia hy vọng, mong đợi có ngày nam nhân thân hình vạm vỡ sẽ như trước kia vác đao to xuất hiện ở cửa thôn, nhưng bây giờ . . .

278. Chương 279: Uy Danh Truyền Xa

Rốt cuộc tin dữ vẫn đến.

- Hu hu hu, ta không muốn Quách thúc thúc chết, hu hu hu, Quách thúc thúc . . .

Cô bé Cao Tuyết Nhi rơi lệ như mưa.

- Hài tử ngoan, đừng khóc, hãy chăm chỉ luyện võ trở thành võ giả cường đại nhất. Quách thúc thúc đã đi, thân nhân của người càng cần người bảo vệ. Hãy mau cường đại, một ngày nào đó người phải dùng trường đao mở ra không gian sinh tồn cho tộc nhân của mình.

Đinh Hạo lau nước mắt trên mặt Đinh Hạo.

Mắt cô bé Cao Tuyết Nhi bắn ra tia sáng hận thù:

- Hu hu hu, Khải Trình ca ca nói cho ta biết là ai giết Quách thúc thúc? Tuyết nhi nhất định sẽ báo thù cho Quách thúc thúc, ta thề!

Đinh Hạo vuốt đầu cô bé Cao Tuyết Nhi, mỉm cười nói:

- Kẻ thù quá lợi hại, bây giờ người không phải là đối thủ. Hãy chăm chỉ tu luyện, ta sẽ tìm những hung thủ thanh toán mối thù của Quách đại ca.

Đinh Hạo lại an ủi cô bé Cao Tuyết Nhi một lúc sau cùng các thôn dân Thung Lũng thôn quay về đại sảnh lầu đá.

* * *

- Ta sẽ lấy đi một phần kho báu, để lại một phần trong thôn. Nhưng vấn đề bây giờ là Thung Lũng thôn được quá nhiều báu vật, là chuyện tốt cũng xấu. Nếu tin tức lan truyền ra ngoài sẽ khiến các phương mơ ước, không chắc có xuất hiện kẻ liều mạng vì kho báu mà làm liều không.

Đinh Hạo nhìn thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm, nói:

- Không biết tiếp theo mọi người có tính toán gì?

Trưởng lão Cao Lâm khẽ thở dài:

- Đánh giết nhiều năm, tộc Cao thị Thung Lũng thôn luôn giãy dụa cầu sinh, trừ Tuyết Nhi ra không có đệ tử nào có thiên phú xuất sắc, muốn bắt chước Lý thị Thanh Giang trấn là không được.

- Đúng vậy. Nhiều kho báu như vậy thì dù chúng ta giữ lại cũng không tiêu hóa được, ngược lại sẽ dẫn đến tai họa.

Hưng phấn qua đi, đám người thôn trưởng Cao Phong trợn mắt há hốc mồm.

Mọi người bàn bạc nhưng không ra kết luận gì, cuối cùng ánh mắt cầu cứu nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo dò hỏi:

- Nếu ta khiến mọi người chuyển vào Thái Bình thành thì sao?

- Chuyển vào Thái Bình thành?

Thôn trưởng Cao Phong ngẩn ra sau đó cười khổ nói:

- Nếu thật sự có thể chuyển vào Thái Bình thành thì cầu còn không được. Thái Bình thành có thành chủ, Vấn Kiếm tông che chở sẽ không gặp yêu ma mãnh thú tập kích, cuộc sống như thần tiên, nhưng . . .

Trưởng lão Cao Lâm hăm mộ nói:

- Không phải muốn vào Thái Bình thành là vào được, xét duyệt nghiêm khắc vô cùng, nghe nói chỉ được phủ thành chủ, Vấn Kiếm tông cho phép mới có quyền định cư trong Thái Bình thành. Như chúng ta một lúc chuyển vào gần trăm người là không thể nào.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Nếu các người đồng ý vào thành thì ta có thể kêu bằng hữu của ta giúp các người hỏi một câu, có lẽ có hi vọng.

Chuyện này muốn làm cũng không khó, có thể xin Vương Tuyết Phong xấu xa hay Tây Môn Thiên Tuyết đang nổi như cồn trong Vấn Kiếm tông ra mặt giúp đỡ, giải quyết quyền cư ngụ cho gần trăm người Thung Lũng thôn, vấn đề không lớn. Lấy được kho báu từ Huyết Long Trại có thể vào thành mua nhà cửa, vậy thì các thôn dân không phải lo cuộc sống.

Đinh Hạo nói câu này khiến đám người thôn trưởng Cao Phong thấy ánh sáng.

Mọi người mừng quá đổi.

Trưởng lão Cao Lâm thì gật gù, đôi mắt đục lóa tia nhẹ nhõm, dường như lão đã có quyết định khó khăn.

* * *

Không đến một ngày ngắn ngủi, chuyện xảy ra trên Thăng Long phong đã truyền khắp khu vực Tuyết Long sơn.

Câu chuyện truyền kỳ đêm đó cũng truyền vào Thái Bình thành.

Theo thời gian trôi qua, tin tức như ôn định lan khắp Tuyết Châu.

Không lâu sau giang hồ đạo Tuyết Châu ai cũng biết mới có một vị cường giả tuyệt đao pháp thế Nhất Đao Khải Trình, viêm đao vô địch một chiêu giết Cuồng Ngưu Yêu Soái.

Không ai biết môn phái sư thừa của Nhất Dao Khải Trình, không ai biết tuổi tác của hắn, càng không biết hắn đến từ đâu, sẽ đi đâu.

Viêm đao phán hình, nhất đao khởi trình!

Tám chữ này thành điểm óng trong miệng mọi người.

Mỗi một võ giả tham gia huyết tể đại điển, sống sót trở về Thăng Long phong trong một thời gian dài đều đắc ý giải thích, tuyên dương tám chữ này ọi người.

Nhiều thuyết thư tiên sinh ở các nơi say sưa nói về chuyện này.

- Lại nói hôm đó trên Thăng Long phong dị tượng lộ ra, trên bầu trời sấm chớp âm ầm, rồi một thanh âm nhật xuất đông phương, duy ta quảng chiếu, si mị vô窮 lượng, nhất đao khởi trình vang vọng trên đỉnh Thăng Long phong như tiếng thần linh gầm. Mọi người chưa hiểu có chuyện gì thì một cường giả mạnh mẽ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xuất hiện trên đỉnh Thăng Long phong, chỉ một đao đã giết chết Tam trại chủ Tô Long Du Long kiếm Huyết Long Trại.

- Chắc chắc, thật ghê gớm, thực lực của người này quá mạnh, Hoàng Dung bị một đao chém chết.

- Viêm đao phán hình, cái này không phải nói chơi. Ta dám nói sau này nếu ai bị hắn nhắm trúng thì chỉ có được chết.

- Ha ha, lần này đám gây tội ác sẽ căng thẳng treo tim, nếu bị Nhất Dao Khải Trình tìm tới cửa viêm đao phán hình tương đương với bị tử thần đánh dấu.

- Không biết cao thủ đao pháp này có xuất hiện lần nữa không?

- Khó nói. Giết cao thủ Cuồng Ngưu Yêu Soái của Yêu Thần cung e rằng sẽ bị trả thù, Hư Không thái tử kiêu căng, nuốt hận sẽ trả.

- Nghe nói bây giờ có nhiều người đang tìm kiếm Nhất Dao Khải Trình.

- Nghe nói hắn nuôi con mèo thích ăn thịt người.

Uy danh Nhất Dao Khải Trình do Đinh Hạo hóa trang đã lan truyền trong dân gian. Mọi người rất tò mò người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn hành động như Diêm La phán quan, cả đám suy đoán sau này người bí ẩn kia sẽ làm gì.

Vớ người lo Nhất Dao Khải Trình giết yêu soái của Yêu Thần cung, nếu Yêu Thần cung trả thù, tính tình của Hư Không thái tử như thế, tương lai Nhất Dao Khải Trình quả là đáng lo.

Có người rất hứng thú với mèo ác quy của Nhất Dao Khải Trình, lúc tán dóc luôn nhắc đến. Một con mèo nhỏ biết nói, con mèo nhỏ khủng bố nuốt người và yêu ma.

Nhất Dao Khải Trình một hơi nổi danh, nhiều người đều đang tìm kiếm hắn. Nhưng Nhất Dao Khải Trình biến mất, người tìm Nhất Dao Khải Trình chỉ nghe tiếng chứ không thấy người đâu.

Nhất Dao Khải Trình sẽ ở đâu? Hắn đang làm gì?

279. Chương 280: Giành Giật Từng Giây Tu Luyện

Vù vù vù vù vù!

Một lũ kiếm quang vụt qua.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cức Bối Tư Yêu cao ba trượng như pho tượng nặng nề đập xuống đất, cổ họng có vết thương dài nửa thước, máu đen như nước lũ chảy ào ạt ra ngoài.

Đây là một con yêu ma yêu thú cảnh giới viên mãn, toàn thân đầy gai xương đen như bụi gai, năng lực phòng ngự đáng sợ nhất, nghe nói có thể ngăn cản công kích của Võ Sĩ cảnh đại viên mãn hay thậm chí là cao thủ sơ giai Võ Sư cảnh. Nó đấu với Đinh Hạo hơn hai canh giờ hần mới bắt giữ sơ hỏ một kiếm đoạt hồn.

- Học học học.

Đinh Hạo chống đao kiếm khom lưng thở hổn hển.

Mồ hôi ẩm áp thành sương khói trong không khí lạnh. Chiến đấu khiến quần áo trên người Đinh Hạo rách nát như giẻ rách ướt đẫm máu sát người hần.

Cánh tay, lưng Đinh Hạo là từng vết thương khủng khiếp, máu loãng đỏ thắm tuôn ra như suối khiến bộ dạng Đinh Hạo cực kỳ chật vật.

Con mỗi lần này của Đinh Hạo là yêu ma yêu thú cảnh đại viên mãn tương đương với nhân loại Võ Sĩ cảnh đại viên mãn, không dễ đối phó.

Đinh Hạo hồi phục chút thể lực, tìm một khe núi tránh gió bắt đầu vận chuyển huyền công điều dưỡng, khép lại miệng vết thương.

Đã qua một tháng từ khi Đinh Hạo san bằng Huyết Long Trại.

Một tháng trước Đinh Hạo thông qua Lý Vân Kỳ nhấc nhủ Vương Tuyết Phong xấu xa, đã giải quyết quyền cư ngụ tại Thái Bình thành cho các thôn dân Thung Lũng thôn.

Thung Lũng thôn chuyển vào thành lớn vô cùng an toàn. Đinh Hạo sắp xếp khiến bọn họ dùng kho báu lấy từ Huyết Long Trại mua cửa hàng trong Thái Bình thành đủ để tự cấp tự túc, chỉ cần kinh doanh ổn định thì sẽ tích lũy được tài sản, con cháu sống vô tư.

Cô bé Cao Tuyết Nhi được đưa vào võ quán rất nổi tiếng trong Thái Bình thành học võ, theo kế hoạch của Đinh Hạo thì một năm sau cô bé có thể tham gia kiểm tra vào Vấn Kiếm tông sau đó học nghệ.

Xử lý xong tất cả xem như Đinh Hạo hoàn thành lời hứa với Quách Nộ.

Tộc Cao thị sinh hoạt vô lo, không cần Đinh Hạo ở lại làm võ giả thủ hộ.

Giải quyết xong mọi chuyện Đinh Hạo không vội vã trở về Vấn Kiếm tông.

Hơn một tháng nay Đinh Hạo luôn ở trong Tuyết Long sơn, mỗi ngày tu luyện đơn điệu khô khan, không ngừng khiêu chiến, săn giết các loại yêu ma mãnh thú, tôi luyện kinh nghiệm, kỹ xảo chiến đấu. Đinh Hạo thu hoạch khá nhiều.

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Con heo rừng này có vẻ ngon . . .

Không biết mèo ác quỷ Tà Nguyệt từ đâu chui ra thấy Cức Bối Tư Yêu to lớn nằm dưới đất thói quen biến đầu to ra nuốt heo yêu thể trọng to hơn nó gấp một ngàn lần vào bụng.

- Phù.

Đinh Hạo thở ra, chậm rãi mở to mắt, đứng lên.

Qua một nén nhang điều dưỡng, hai năng lực cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí giúp chữa lành vết thương khủng khiếp trên người Đinh Hạo, chỉ còn lại từng vết sẹo hồng nhạt, ngày mai các vết sẹo sẽ không còn.

Qua một tháng tu luyện, thực lực của Đinh Hạo đã đến thập nhị chính kinh thủ thiếu dương đệ nhị kinh, nhâm mạch lực kỳ kinh song mạch ngũ khiếu Võ Sĩ cảnh, tăng tiến nhanh như tên lửa. Cộng với thân thể Đinh Hạo được chất lỏng trắng bí ẩn cải tạo khả năng chữa lành rất biến thái, cho nên trong thời gian ngắn đã xóa đi vết sẹo trên người.

- Lần sau tìm giúp ta đối thủ càng cường đại hơn đi, yêu thú đại viên mãn đã không có tác dụng rèn luyện.

Nhìn mèo ác quỷ Tà Nguyệt biểu tình gian xảo ngó mình, lắc đầu, nói:

- Có lẽ nên tìm yêu ma cảnh giới yêu binh.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt có bản lĩnh khá lạ lùng.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt luôn có thể tìm ra chỗ yêu ma ẩn nấp, còn dựa theo yêu cầu của Đinh Hạo chọn yêu ma có thực lực nhất định cho hắn sẵn giết lấy kinh nghiệm chiến đấu.

Dường như cái này diễn biến từ năng lực kiếm thiên tài địa bảo của mèo ác quỷ Tà Nguyệt, rất khủng bố.

Một tháng nay Đinh Hạo dựa vào năng lực của mèo ác quỷ Tà Nguyệt mới tìm ra yêu ma cảnh giới yêu thú mình cần trong Tuyệt Long sơn mênh mông, tránh cho vô huyệt hoặc gặp phải yêu ma thực lực quá kinh khủng, rơi vào nguy hiểm.

- Meo? Yêu ma cảnh giới yêu binh? Cái này tương đương với cao thủ nhân loại cảnh giới Vô Sư cảnh, người xác định bây giờ có thể đối phó được?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt lười biếng ợ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo cất thanh kiếm rỉ sét, long văn huyết đao, phớt lờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

Con mèo này ngày càng xấu xa.

Kế hoạch rèn luyện hôm nay đã xong, sắc trời đã chập tối, Đinh Hạo thấy phía chân trời một tầng mây dày như băng dày dầy núi từ xa trôi đến, bão tuyết sắp đến.

- Trở về đi.

* * *

Đinh Hạo trở về chỗ ở tạm, đó là trên một ngọn núi băng cách Thăng Long phong năm mươi dặm. Nơi đây đã nằm sâu trong Tuyệt Long sơn, Đinh Hạo lấy viêm diễm huyền khí hòa tan một hang băng diện tích vừa phải, cư ngụ cũng thoải mái.

- Đinh gia đã trở về? Làm xong cơm chiều rồi.

Vương Phong đầu trọc cười nịnh, eo cột tạp dề, cúi đầu khom lưng, cười tươi như hoa. Bộ dáng Vương Phong đầu trọc hiền lành như nội trợ.

Mười mấy kỵ sĩ giáp đen lúc đầu bị bắt coi như may mắn.

Cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, từ khi Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ bị viêm đao phán hình, trên dưới Huyết Long Trại bị các người giang hồ tàn sát hết. Mười mấy kỵ sĩ giáp đen này vì hoàn lương trước hết nên nhặt một mạng.

Trừ Vương Phong đầu trọc ra mười mấy người khác bị đưa vào Thái Bình thành thành bảo tiêu, khổ sai cho các thôn dân Thung Lũng thôn. Vương Phong đầu trọc thì được mèo ác quỷ Tà Nguyệt giữ lại, thành người hầu iêu đại gia.

- Meo, tiểu đầu trọc, mau qua đây bóp vai cho gia.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhảy vào hang băng, nhảy lên giường băng trải da thú ấm áp. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt làm động tác chéo chân hươu vuốt với Vương Phong đầu trọc.

Vương Phong đầu trọc cười tươi vội chạy qua, ngón tay thô như cà rốt cẩn thận xoa bóp lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt, không dám lơ là.

Rất nhanh mèo ác quỷ Tà Nguyệt phát ra tiếng rên thoải mái, ngủ say.

Đinh Hạo lắc đầu.

Đúng là con mèo xấu bụng.

Vương Phong đầu trọc gặp mèo ác quỷ Tà Nguyệt như đụng phải khắc tinh trong đời, xứng đáng xui xẻo. Vương Phong đầu trọc bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt vật đến không còn tính tình, sợ là già hầu hạ phụ thân ruột chưa chắc hết lòng như vậy.

Đây cũng xem như người ác gặp mèo ác.

Nhưng nói đi phải nói lại qua mấy ngày hành hạ, tài nấu nướng của Vương Phong đầu trục tiến bộ nhiều, làm ra đồ ăn miễn cưỡng xem như ngon miệng.

Qua loa ăn cơm tối xong Đinh Hạo vào bằng thất hắc đào ra dành cho tu luyện, lại bắt đầu giành giật từng giây điền cường tu luyện.

280. Chương 281: Cuộn Tranh Bí Ẩn

Bây giờ Đinh Hạo cùng tu bốn đạo là võ đạo, minh văn, đan dược và luyện khí. Đinh Hạo như con quay bện rộn mỗi ngày chỉ ngủ một, hai canh giờ, thời gian khác tu luyện khô khan. Nếu có đột phá nhỏ hay bình cảnh thì Đinh Hạo sẽ đi ra ngoài săn giết yêu ma tu luyện khẳng định mình tu luyện được gì.

Thật là sinh hoạt như khổ hạnh tăng.

May mắn có Kiếm Tổ dạy Thất Huyền Uẩn Thần quyết cho Đinh Hạo, tu luyện giấy lát là lấy lại sức lực giúp hắn tiếp tục chống chọi.

Chớp mắt lại qua một đêm.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt thức dậy thấy Đinh Hạo đã tu luyện buổi tối xong xuôi, đang ngồi trên hòn đá bên đồng lửa ngắm người nhìn cuộn tranh giấy da ố vàng.

- Mèo, không lẽ ngươi tin lời lão nhân Xao nói trong cuộn tranh rách nát này ẩn giấu cơ duyên kinh thiên động địa gì?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhe răng, biểu tình cao quý lãnh diễm đi bước mèo, đuôi nhếch lên như cột cờ bước ra ngoài.

Vương Phong đầu trục theo sau lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

Mỗi sáng sớm miêu gia sẽ thải chất độc ra ngoài, công tác của Vương Phong đầu trục là theo sau chờ miêu gia đi xong chịu đựng mùi hôi dùng giấy lật qua lật lại tìm yêu tinh trong đó, rửa sạch sẽ cất giữ.

Đinh Hạo nhìn đôi chủ tớ không ra gì, cười lắc đầu. Đinh Hạo lại nhìn cuộn tranh giấy da ố vàng.

Lúc trước khi chia tay, trưởng lão Cao Lâm Thung Lũng thôn tặng cuộn tranh cho Đinh Hạo.

- Cuộn tranh thượng cổ này truyền đời đời trong tộc Cao thị chúng ta, có lịch sử lâu dài. Trong tộc đồn rằng bên trong cuộn tranh ẩn giấu cơ duyên kinh thiên động địa, nếu phá giải được là có thể nhất phi xung thiên, trở thành tuyệt thế cường giả . . .

- . . . Tiếc rằng đến bây giờ đã mấy trăm năm nhưng không ai khám phá ra huyền bí bên trong. Nhiều tộc nhân không tin vào bí mật này, có lẽ tổ tiên lừa dối chúng ta. Khi ta nhận cuộn tranh này từ tay trưởng lão đời trước thì trưởng lão cho ta biết nếu tộc Cao thị giữ cuộn tranh lâu dài như vậy, chúng ta không được cơ duyên mà cứ suy sụp nói lên cơ duyên không thuộc về chúng ta. Sau này nếu gặp người hữu duyên hãy tặng cuộn tranh đi, không chừng làm như thế giúp tộc Cao thị kết thiện duyên.

- . . . Ta vốn định tặng cuộn tranh cho Quách Nộ nhưng tiếc rằng thiên phú của hắn không cao, tư chất có hạn và đã . . . Ài, bây giờ tộc Cao thị được thiếu hiệp che chở có thể vào Thái Bình thành, không còn lo gì nữa. Vì để cảm tạ, ta nên tặng cuộn tranh này cho thiếu hiệp.

Đây là nguyên câu trưởng lão Cao Lâm nói khi tặng cuộn tranh.

Đinh Hạo từ chối một lần nhưng trưởng lão Cao Lâm nhiệt tình đưa, cuối cùng đành nhận cuộn tranh.

Nói thật là ban đầu Đinh Hạo không để cuộn tranh vào lòng.

Thung Lũng thôn Cao gia suy sụp thậm chí không mời nổi võ giả thủ hộ, nghe nói khi Thung Lũng thôn xuất hiện trên Tuyết Châu chỉ khoảng trăm năm, không phải di tộc xa xưa hay đại thế gia suy đồi, làm gì có bí mật?

Nhưng hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ rất có hứng thú với cuộn tranh.

Theo Đạo Tổ nói thì cuộn tranh vỏ vàng này mặt ngoài nhìn bình thường nhưng có lịch sử cỡ vạn năm, dùng chất liệu như da như kim rất hiếm thấy. Bản thân Đạo Tổ cũng không nắm rõ được, chưa biết chừng thật sự có nguyên nhân gì.

Vậy nên Đinh Hạo chú ý nhiều đến cuộn tranh.

Tuy Đinh Hạo không phải loại người cả ngày nằm mơ mong quà từ trên trời rớt xuống, không làm mà hưởng nhưng nếu trong cuộn tranh thật sự ẩn giấu cơ duyên kinh thiên động địa thì rất đáng giá suy nghĩ.

Một khi phá giải bí mật cuộn tranh Đinh Hạo càng có tin tưởng ba năm sau khiêu chiến Mục Thiên Dưỡng.

Nhưng trông cuộn tranh rất bình thường, không phải bản đồ kho báu gì, chất liệu ổ vàng, vẽ ba ngọn núi sát bên nhau như ba người sóng vai cùng đi. Nét vẽ thô ráp nhưng tả ý rõ ràng, trông ngọn núi cực kỳ hiểm trở nguy nga.

Có hai thác nước bạc to lớn chảy xuống từ giữa ba ngọn núi như ngân hà đảo ngược, rất đẹp, mộng ảo gần như không thực.

Cuộn tranh cho Đinh Hạo cảm giác rất lạ.

Bởi vì tỷ lệ ngọn núi và thác nước hơi khoa trương. Thác nước rất rộng lớn, như cầu bạc treo giữa khe núi. Tin tưởng nếu trên đời có thác nước lớn như vậy và ở trên dãy núi cao như thế thì nguồn nước vô tận từ đâu ra?

Cuộn tranh hấp dẫn chú ý nhất là giữa sườn núi, chính giữa thác nước có ý khoanh tròn màu đỏ, không có chữ ghi chú, không biết là gì.

- Theo trưởng lão Cao Lâm Thung Lũng thôn nói thì vị trí cuộn tranh khoanh tròn là trong Tuyết Long sơn, nhưng qua hơn một tháng ta đi hết bảy mươi hai núi cũng không tìm ra ba ngọn núi cuộn tranh vẽ. Thác nước thì càng chưa từng nghe nói, bí mật cuộn tranh thật khó phá giải.

Đinh Hạo suy nghĩ nhiều ngày nhưng không ra lý do.

- Meo, ngươi vẫn vất óc phá giải bí mật cuộn tranh sao?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt bước mèo từ bên ngoài băng thất đi vào trong.

- Nếu thật sự có bí mật thì tộc Cao thị đã không như suy đồi như hôm nay, theo ta thấy chắc là lão tổ tông Cao thị chơi ác đùa với hậu đại.

- Có lẽ người nói đúng.

Đinh Hạo đắm chiêu, cất cuộn tranh.

- Meo, yêu tinh của Cúc Bối Trư Yêu to chết được, suýt bị bón rồi, báo hại bản meo gần như chảy máu.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhe răng đối đề tài, nghiêm túc nói:

- Có lẽ sau này ta cần chú ý ẩm thực, không thể một hơi nuốt thứ to.

Đinh Hạo:

- . . .

Cùng lúc đó, Vương Phong đầu trục vui vẻ chạy vào, tay cầm một khối thủy tinh vàng nhạt to cỡ bàn tay.

Vương Phong đầu trục lớn tiếng nói:

- Đinh gia, Miêu gia, một khối cực to, yêu tinh yêu thú đỉnh giai, ít nhất có thể bán năm mươi vạn kim!

Đó là yêu tinh của Cúc Bối Trư Yêu.

Đinh Hạo bịt mũi phát tay:

- Đừng qua đây, cắt đi.

Vương Phong đầu trục đứng lại ngay, cười nít bỏ yêu tinh của Cực Bối Trư Yêu vào trong túi đặt hú chuyên dụng.

Trong túi chứa yêu tinh của yêu ma một tháng nay bị Đinh Hạo giết, cỡ mấy trăm cái, kích cỡ khác nhau, phẩm chất có cao có thấp, đa số là hàng tốt. Nếu đổi thành vàng ít nhất bán được sáu, bảy trăm vạn kim.

281. Chương 282: Lĩnh Ngộ Kiếm Ý

Trước kia Vương Phong đầu trục xem như tiểu đội trưởng trong kỵ sĩ giáp đen, địa vị không thấp. Tuy nhiên Vương Phong đầu trục chưa từng thấy nhiều bảo bối như vậy, sau khi được Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt đồng ý thì mỗi ngày gã đều gói đầu trên túi bảo bối này.

Đúng là chủ nào tố nấy.

Quả nhiên là nam nhân bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhìn trúng giữ lại hầu hạ.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt lưỡi biếng liếm vuốt, vừa rửa mặt vừa xác nhận lại:

- Meo, hôm nay ngươi thật sự muốn khiêu chiến yêu ma cảnh giới yêu binh sao?

Đinh Hạo gật đầu.

- Meo, vậy xuất phát đi.

* * *

Ba canh giờ sau.

Trên đỉnh cao băng nhai, băng nham đứng thẳng lấp lóe ánh sáng lam cực kỳ chói mắt như cương đao trường kiếm cắm ngược dưới đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một con gấu to người lượn lơ yêu khí đỏ rực không cam lòng rồng to:

- Grao!

Thân thể to lớn ngã xuống đập khe nứt lớn như mạng nhện trên tầng băng.

- Kiếm ý . . . Ha ha ha ha ha ha! Thành!

Đinh Hạo thành công trong một chiêu bỗng ngậy ra, hiểu ngay. Đinh Hạo không quan tâm vết thương trong người, ngửa đầu cười to.

Kiếm ý!

Rốt cuộc Đinh Hạo lĩnh ngộ kiếm ý.

Con gấu to này toàn thân bao phủ yêu khí đỏ kinh người, nó là yêu ma cảnh giới yêu binh tương đương với cao thủ nhân loại chuẩn Võ Sư cảnh.

Nó trời sinh là yêu ma, trong người chảy huyết mạch tổ tiên yêu tộc xa xưa, tuy rất mỏng nhưng sở hữu thần thông thần lực mà yêu ma bình thường không có, lực lượng cực lớn, giờ tay nhắc chân có thể đập nứt mặt đất.

Sức chiến đấu thật sự của con súc sinh này thậm chí trên cả cao thủ nhân loại chuẩn Võ Sư cảnh.

May mắn nó có khuyết điểm trời sinh của gấu dó là không nhanh nhẹn, Đinh Hạo mới dám ỷ vào Yêu Đào Mê Ly thân pháp đấu câu giờ với nó.

Dù là vậy thì mức độ nguy hiểm cuộc chiến như nhảy múa trên lưỡi hái tử thần, sơ sẩy một cái là Đinh Hạo sẽ bị vuốt gấu có lực phá hủy đáng sợ đập tủng, hấn không chết cũng trọng thương.

May mắn Đinh Hạo mạo hiểm đạt được đáp lại.

Trong chiến đấu vong ngã Đinh Hạo đã chạm được cảm giác kiếm ý huyền diệu.

Đó là . . .

Kiếm ý!

Vào phút chiến đấu cuối cùng Đinh Hạo đánh ra một kiếm mông lung không thể nắm bắt, tràn ngập đạo vận chi ý, vô hình chung phù hợp cảnh giới kiếm ý. Đinh Hạo một kiếm vượt cấp giết yêu thú cảnh giới yêu binh.

Cười to xiong Đinh Hạo nín thở tập trung, nhớ lại cảm giác lúc vung kiếm. Đinh Hạo đứng yên trên băng nhai thật lâu không nhúc nhích, chìm đắm trong cảm giác kia.

Thời gian trôi qua.

Tuyết rơi trên tóc, vai Đinh Hạo, ngày càng dày, cuối cùng nhuộm trắng mái tóc dài, phủ lên hấn. Đinh Hạo thành người tuyết.

Không biết bao lâu sau, bỗng nhiên . . .

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Đinh Hạo chợt động, tay cầm thanh kiếm rỉ sét nhẹ vung, mũi kiếm cắt đứt hư không, phát ra tiếng vải rách, không có hơi thở khói lửa, kiếm quang mông lung xẹt qua.

Đinh Hạo lộ biểu tình vừa lòng.

Đinh Hạo đã hoàn toàn nắm giữ cảm giác vừa rồi.

Đây chính là kiếm ý.

Tuy kiếm ý này kém xa với trong đoạn ký ức Kiếm Tổ cho Đinh Hạo xem, vị cường giả thượng cổ kia biểu hiện ra kiếm ý, nhưng đó là đột phá vượt bậc với hấn.

- Tốt, rốt cuộc tiểu tử ngươi nắm giữ kiếm ý rồi, cần cù được đền đáp.

- Thật không dễ dàng, Tiểu Đinh Tử cố gắng rất cuộc có thành quả.

Kiếm Tổ, Đạo Tổ ở trong đầu Đinh Hạo quan sát hấn vất vả tu luyện bấy lâu nay, hai lão quái vật phát ra cảm thán.

Mấy ngày nay Đinh Hạo điên cuồng tu luyện, Kiếm Tổ, Đạo Tổ đều thấy hết.

Vốn Đinh Hạo là đạo kiếm song thánh thể trời ính có thiên phú tu luyện đạo kiếm rất biến thái lại được Kiếm Tổ dẫn đạo, mơ hồ biết kiếm ý.

Mấy ngày nay Đinh Hạo chăm chỉ tu luyện Thất Huyền Uẩn Thần quyết, có cách tu luyện mình văn chữ hán thơ cổ từ địa cầu, mơ hồ lĩnh ngộ không thể nói nên lời, cái gọi là văn ý mình văn và ý thơ có điểm chung.

Nhiều mặt nhân tố tổng hợp lại, Đinh Hạo nắm giữ kiếm ý là hợp tình hợp lý.

- Nhưng bây giờ ngươi nắm giữ kiếm ý chỉ có thể xem như nửa bước kiếm ý, chưa đến mức hoàn chỉnh.

Khen xong Kiếm Tổ trở về vai nghiêm sư, tạt gáo nước lạnh vào mặt Đinh Hạo hưng phấn.

Đinh Hạo ngẩn ra:

- Nửa bước kiếm ý?

Kiểm Tổ giải thích kỹ càng:

- Đúng vậy. Tức là nói người chỉ mới chạm vào mép kiếm ý, miễn cưỡng khiêu chiến vượt cấp. Xem biểu hiện mới rồi người đánh bại Xích Diễm hùng thì chỉ vượt qua bốn tiểu cảnh giới. Kiếm ý thật sự có thể vượt cấp khiêu chiến một đại cảnh giới, đó gọi là cửu cấm.

Đinh Hạo đắm chiêu gặt gù.

Kiểm Tổ tiếp tục bảo:

- Nhưng Tiểu Đinh Tử đừng nản lòng, nắm giữ nửa bước kiếm ý tương đương với đẩy ra cánh cửa người khác không thể mở. Chỉ cần người tiếp tục cố gắng, cơ duyên đến lĩnh ngộ sâu hơn do đó nắm sẽ một phần, hai phần, ba phần kiếm ý thậm chí đại viên mãn kiếm ý, hoàn toàn mở cửa ra. Đối với người chuyện này không quá xa xôi.

Đao Tổ cũng vui vẻ xen vào khích lệ:

- Người mới học võ bốn, năm tháng có thành tựu như hôm nay rất đáng quý, hướng chỉ kiếm ý, đao ý tương tự nhau. Người là đao kiếm song thánh thể cùng tu đao pháp, kiếm pháp, nắm giữ kiếm ý thòi cách đao ý cũng không xa.

Nghe hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ giải thích, lòng Đinh Hạo rõ ràng.

- Meo, con gấu chó này trông khá ngon miệng.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt từ xa chạy lại thềm nhieu nước miếng nhìn thi thể Xích Diễm hùng yêu nằm bên cạnh băng nhai.

- Ngồi không sợ bị yêu tinh của đại yêu cảnh giới yêu binh làm no nứt bụng thì cứ ăn.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì với tiện mèo này. Nói đến thì hơn một tháng nay mèo ác quỷ Tà Nguyệt đã nuốt mấy trăm con yêu thú, mãnh thú lớn nhỏ, hấp thu vô số năng lực nhưng hình thể vẫn không có gì thay đổi.

- Meo . . . Ta . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt lười biếng muốn nói gì bỗng híp mắt, lông trên cổ dựng đứng lên.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt con người nói:

- Chạy mau, ta nghĩ được mùi nguy hiểm . . . !

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chưa nói hết câu thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang lấp lóe.

Đinh Hạo cảm thấy hoa mắt, kiếm khí đáng sợ sắc bén cực kỳ như thực chất từ phía sau ập đến. Nơi kiếm khí đi qua băng vụn tung tóe, vạch khe nứt sâu hai thước trên băng nhai chất băng ngàn vạn năm.

282. Chương 283: Sát Thủ Biến Thái Kiếm Bất Bình

Nguy hiểm!

Cảm giác nguy hiểm chưa từng có bao phủ mỗi một dây thần kinh toàn thân Đinh Hạo.

Tự quyết yên trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp bùng nổ.

Đinh Hạo lác người, chớp mắt mười mấy cái bóng như thật tách ra khỏi người hần bắn ra bốn phương tám hướng.

Đinh Hạo không thể chống lại lực lượng này.

Cho nên Đinh Hạo chỉ có thể tránh né.

Tuy Đinh Hạo làm vậy nhưng vẫn bị kiếm khí kích động khí lưu cuốn lấy, hấn cảm giác như có một cái chùy nặng ngàn cân đập vào người. Cổ họng ngứa, Đinh Hạo há mồm hộc máu.

- Mấy chục năm qua tu nhất kiếm, ra khỏi vỏ lay động trong thiên địa, không hỏi thị phi cùng ân oán, chỉ hỏi mai cốt nhuận kiếm tiền!

Một tiếng ca trong trẻo từ xa truyền đến.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn lại, thấy bóng người thon dài trong gió tuyết chân đạp hư không cách mặt đất một thước nhanh chóng đến gần bằng nhai.

Người này mặc trường sam xanh nhạt, tay áo phát phới, từng đóa hoa tuyết nở rộ dưới chân gã như hao sen. Một bước một sen, nhìn động tác có vẻ chậm nhưng chỉ một chớp mắt đã là vài trăm thước, trong khoảnh khắc người này đi xa hai trăm thước.

Mới rồi kiếm khí đáng sợ chính là người này tùy ý phát ra.

- Đinh Hạo?

Người đó đến gần, nhìn Đinh Hạo, cẩn thận đánh giá. Ánh mắt đỏ sắc bén như thợ săn nhìn con mồi.

Đinh Hạo không dám thả lỏng, thăm cảnh giác:

- Người là ai?

Kiếm khách áo xanh mỉm cười nói:

- Vãn Kiếm tông, Kiếm Bất Bình.

Thoạt trông nam nhân hai mươi bốn, năm tuổi, mặt trắng, góc cạnh rõ ràng, khóe môi cong lên phát ra kiêu ngạo xen lẫn bất đắc dĩ, khóe mắt hẹp dài ẩn chứa lệ khí.

- Vãn Kiếm tông?

Đinh Hạo thăm giật mình, nhú mày hỏi:

- Người là đệ tử của Vãn Kiếm tông? Người đến giết ta?

Kiếm Bất Bình gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

- Không hỏi thị phi cùng ân oán, chỉ hỏi mai cốt nhuận kiếm tiền . . .

Đinh Hạo hiểu thân phận của người này:

- Người là sát thủ nhận tiền bán mạng?

Kiếm Bất Bình rất có kiên nhẫn mỉm cười nói:

- Đúng vậy.

- Đường đường là đệ tử Vãn Kiếm tông mà vì tiền tài đi làm sát thủ?

Trong giọng nói của Đinh Hạo không chút che giấu nghi ngờ, trào phúng.

Kiếm Bất Bình đáp lời luôn rõ ràng dứt khoát:

- Đúng vậy.

Kiếm Bất Bình búng tuyết rơi trên vai, tư thế cực kỳ tiêu sái, nụ cười không chút thay đổi:

- Nghĩ tình người cũng là đệ tử Vãn Kiếm tông, ta cho người mười giây chuẩn bị.

Đinh Hạo lấy lại bình tĩnh:

- Người biết ta là đệ tử Vãn Kiếm tông vẫn đến giết ta?

- Sát thủ chỉ hỏi giá tiền, không hỏi thị phi ân oán.

Kiểm Bất Bình cười nói:

- Người còn tám giây.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Là ai khiến người đến giết ta?

- Hãy suy nghĩ kẻ thù của người.

Kiểm Bất Bình vẫn cười, rõ ràng gã đến giết người nhưng thân thiện như lão bằng hữu.

Kiểm Bất Bình rất có kiên nhẫn nói:

- Trước khi chết người hãy suy nghĩ đã kết thù với ai không chết không ngừng? Có lẽ người sẽ đoán ra. Ta tìm người trong Tuyết Long sơn suốt một tháng rồi cuộc cũng tìm ra. Phải rồi, người còn năm giây chuẩn bị.

Đinh Hạo thật sự cúi đầu, nghiêm túc nghĩ:

- A! Là kẻ thù của ta?

* * *

Kiểm Bất Bình lộ biểu tình ngạc nhiên.

Kiểm Bất Bình không ngờ trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy mà Đinh Hạo thật sự không lo lắng sống chết của mình, suy nghĩ vấn đề Kiểm Bất Bình nêu ra. Không lẽ Đinh Hạo cho rằng Kiểm Bất Bình không thể giết chết hắn?

Hoặc nên nói . . . Đinh Hạo nắm chắc chạy thoát?

Kiểm Bất Bình tu luyện trong Vãn Kiếm tông hơn mười năm, gã từng tỏa sáng rực rỡ, là đệ nhất đại tái năm viện, thiên phú kiếm đạo cực kỳ kinh người, được sư môn cưng chiều, bị các sư huynh đệ hâm mộ.

Tiếc rằng Kiểm Bất Bình trẻ tuổi không hiểu chuyện, nóng lòng cầu thành, lúc ban đầu bước lên đường võ đạo dựa vào Dẫn Khí Đan có sai sót kích phát hạt giống huyền khí nên sau khi tới cảnh giới đại viên mãn Võ Sư cảnh thì không thể phá bình cảnh thành tựu Đại Võ Sư cảnh giới.

Từ huy hoàng đến tuột dốc, không phải ai cũng chấp nhận được chuyển đổi như vậy.

Bên dưới khuôn mặt cười của Kiểm Bất Bình ẩn giấu trái tim đầy lệ khí. Mấy năm nay Kiểm Bất Bình từng là thiên tài dần bước vào sát đạo, giết người luyện kiếm, trở thành kẻ thích giết người.

Chỉ có giết chóc tùy ý, kinh khủng và van xin trước khi chết, máu ấm áp bắn vào người, xương trắng hếu gãy mới khiến trái tim Kiểm Bất Bình vì gặp trắc trở mà biến thái được đến cảm giác thỏa mãn, thành tựu.

Kiểm Bất Bình giết rần nhiều người.

Có khi giết người chỉ vì muốn giết, có khi bởi vì thù lao mà rút kiếm.

Dù sao Kiểm Bất Bình đã đứng lại tại chỗ, gã cần nhiều tài nguyên, đan dược, linh thảo giúp vượt ải, khắc khổ hơn người bình thường nhiều.

Giết Đinh Hạo cho Kiểm Bất Bình số tiền thù lao rất lớn.

Quan trọng hơn là Đinh Hạo giống như Kiểm Bất Bình, từng là số một đại tái năm viện. Giết một đệ tử trẻ có kinh nghiệm giống như mình khiến trái tim điên cuồng của Kiểm Bất Bình được an ủi.

Trước khi Kiểm Bất Bình nhận mỗi làm ăn này đã nghiêm túc nghiên cứu tư liệu về Đinh Hạo.

Kiểm Bất Bình tốn thời gian dài tìm tung tích của Đinh Hạo.

Đối với Kiểm Bất Bình thì đây không phải cuộc giết chóc đơn giản.

Đây là sự hưởng thụ vô cùng.

* * *

Mười giây nhanh chóng qua đi.

Trước khi Kiếm Bất Bình xuất hiện thì mèo ác quỷ Tà Nguyệt đã nằm ngay đơ dưới đất, nó là chuyên gia giả chết, dù là cường giả đẳng cấp Tiên Thiên Đại Võ Tông cảnh cũng sẽ không phát hiện con mèo trắng nhỏ nằm ngay đơ còn sống.

Kiếm Bất Bình không chú ý đến một con mèo.

Vào giây cuối cùng, Đinh Hạo ngẩng đầu, rút kiếm, xuất kiếm, một loạt động tác nối liền. Tia ban mai và ánh sao rực rỡ chậm rãi khuếch tán từ kiếm quang, từ tay hắn.

Vừa ra tay Đinh Hạo đã sử dụng kiếm ý.

Đối diện địch thủ cảnh giới vượt qua mình vô số lần nếu che giấu vũ khí thì chẳng khác gì tìm đường chết.

Con người Kiếm Bất Bình co rút, biểu tình giật mình.

Kiếm Bất Bình là kiếm khách siêu đẳng tu kiếm hơn mười năm trong Vãn Kiếm tông, gã cảm giác được kiếm của Đinh Hạo không giống bình thường. Kiếm quang mông lung rồi lại rực rỡ như sao, không ăn khói lửa nhân gian, ẩn chứa nguy hiểm làm tim Kiếm Bất Bình đập nhanh.

Nhưng Kiếm Bất Bình tự nhận là kiếm khách nổi tiếng, bản năng kiêu ngạo khiến gã không thể chấp nhận mình tránh né hậu bối thực lực thua xa mình.

Vậy nên Kiếm Bất Bình rút kiếm, đón đỡ.

Đinh!

Ban đầu chỉ là tiếng kim loại va chạm.

Thậm chí không sinh ra năng lượng kinh khí.

283. Chương 284: May Mắn Chạy Trốn Kiếm Bất Bình

Trong lúc Kiếm Bất Bình ngạc nhiên thì hai người nghe bên tai có tiếng ầm ầm như mìn chôn dưới đất nổ, đầu ù vang.

Hai loại kinh khí khác nhau bùng nổ khi hai thanh kiếm va chạm.

Trong đó một lực lượng hùng hồn như núi chính là huyền khí Kiếm Bất Bình khổ luyện hơn mười năm, lực lượng khác tuy yếu hơn nhưng sắc bén rất nhiều, chính là kiếm ý băng sương của Đinh Hạo.

Kiếm Bất Bình cảm giác hơi thở lạnh băng sắc bén như cương châm xuyên thấu huyền khí hộ thân đâm vào lòng bàn tay gã, đau đớn thật lâu chưa từng cảm nhận khiến gã suýt không cầm chắc được kiếm.

Đinh Hạo thì vắng ra ngoài.

Đinh Hạo bay giữa không trung hộc búng máu.

Tuy Đinh Hạo có kiếm ý, có thể khiêu chiến vượt cấp tạo thành tổn thương cho Kiếm Bất Bình nhưng dù sao chỉ là nửa bước kiếm ý, lượng huyền khí thua xa đối phương. Đinh Hạo cứng rắn va chạm, huyền khí kích động suýt lệch nội tạng.

May mắn là mấy ngày nay Đinh Hạo tích lũy vô số kinh nghiệm chiến đấu, phát hiện không địch lại Kiếm Bất Bình lập tức dùng tự quyết ly, nhẹ nhàng như liễu không chịu trọng lực giảm tổn thương từ huyền khí hùng hồn của Kiếm Bất Bình đến mức thấp nhất.

Kiểm Bất Bình điên cuồng quát to:

- Kiểm ý? Người luyện thành kiểm ý? Không thể nào!

Kiểm Bất Bình phát hiện điều gì, mặt nạ cười giả dối biến thành rung động khó tin. Kiểm Bất Bình không còn ung dung mèo vờn chuột như trước. Kiểm Bất Bình nghĩ đến mười mấy năm tu kiếm, ngày đêm ôm kiếm ngủ nhưng không chạm được một chút kiểm ý. Một hậu bối đã định sẽ chết dưới kiếm của gã thế nhưng nắm giữ kiểm ý trong truyền thuyết?

Lửa giận vận mệnh bất công đốt cháy trong ngực Kiểm Bất Bình.

Nhưng Kiểm Bất Bình chưa phát ra kiếm thứ hai thì bằng nhai dưới chân rung lắc, phát ra tiếng giong vang khiến người tim đập chân run. Vết rạn mạng nhện lan tràn trên mặt bằng.

Như có bàn tay khổng lồ vô hình ẩn chứa sức mạnh to lớn bóp chặt bằng giá đóng băng ngàn vạn năm. Bằng nhai vỡ nát, khối băng to sụp xuống vực sâu không thấy đáy.

- Nguy rồi!

Kiểm Bất Bình ngạc nhiên, không rảnh đuổi giết Đinh Hạo. Trong phút nguy cấp, Kiểm Bất Bình cắn đầu lưỡi, đau đớn kích thích huyền khí điên cuồng vận chuyển. Kiểm Bất Bình như mũi tên rời dây cung lù nhanh hướng khu vực an toàn phía xa.

Trước thiên nhiên nổi giận trời sập đất nứt dù có là cao thủ đại viên mãn Võ Sư cảnh cũng yếu ớt như con gà.

Băng tuyết và vụn tuyết bay lên cao bao phủ phạm vi một dặm.

* * *

Phía đối diện, Đinh Hạo bị tuyết chôn vùi, cảm thấy bốn phía mông lung, trong một thước không nhìn thấy gì. Khối băng dưới chân Đinh Hạo sụp xuống, hắn không có chỗ mượn sức. Đinh Hạo rớt xuống đáy vực sâu.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đang giả chết kinh kêu:

- Meo . . . Meo tới cứu người.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhanh như chớp lao hướng Đinh Hạo.

Thân hình mèo ác quỷ Tà Nguyệt vốn nhỏ xíu, nó gào lên, nháy mắt bành trướng gấp mấy trăm lần. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt biến thành con thú to màu trắng, khối băng to rớt xuống so với thân hình của nó trở nên nhỏ bé tựa hạt cát.

Tiếc rằng lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt không mọc cánh, không thể bay. Rất nhanh mèo ác quỷ Tà Nguyệt mất trọng tâm, thân thể cao lớn rớt nhanh như sao băng.

May mắn là vực sâu này không biết bao sâu, Đinh Hạo và mèo ác quỷ Tà Nguyệt rơi xuống nửa ngày chưa thấy đáy.

Đinh Hạo vừa điều chỉnh huyền khí giảm thể rớt xuống vừa hét lên:

- Xem như người có nghĩa khí!

- Meo . . . Bây giờ mèo hơi hối hận có nghĩa khí.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt bốn vó giang rộng trên không trung, cái đuôi ngoe nguẩy điều chỉnh góc độ giảm thể rơi.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt kinh hoàng nói:

- Sâu như vậy lỡ rớt xuống thì mèo biến thành mèo chết rồi!

Một người một mèo rơi nhanh như lọt vào vô cùng tận, không thấy đáy.

Không biết qua bao lâu sau.

Rốt cuộc Đinh Hạo tỉnh dậy.

Đinh Hạo nghe tiếng ngáy quen thuộc, cúi đầu nhìn. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt biến về cỡ bàn tay, thân thể mềm mại cuộn tròn, đầu gối lên bụng ấm áp đang thoải mái ngủ say.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt . . . Ngủ . . . Ngon như vậy?

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì với mèo ác quỷ Tà Nguyệt thần kinh thô.

Đinh Hạo nhúc nhích thân thể, chậm rãi đứng lên. Đinh Hạo ngạc nhiên thấy tay chân lạnh lặn không bị thương, đầu hơi nặng nề, di chứng não chấn động.

Đinh Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét, lòng nâng cao cảnh giác. Đinh Hạo quan sát hoàn cảnh bốn phía.

Nơi này dường như là ao băng to, hắc ngẩng đầu mơ hồ thấy chân trời nối liền một mảnh, trước sau là khe nứt băng tầng tối đen, rộng năm mươi thước, không biết đi hướng nào. Hai bên là vách băng bóng loáng như gương.

Màu xanh âm u trong veo, nhìn thấy dưới đáy mấy chục thước. Tiếc rằng vách băng dày cỡ mấy trăm dặm, không thể thấy tận cùng là gì.

Vị trí Đinh Hạo đang đứng là phía cuối khe nứt dài, khối băng dưới chân hắc hõm xuống, mơ hồ thấy hình dạng con mèo.

- Có vẻ như Tà Nguyệt rơi xuống tạo thành. Hừm, ta rơi xuống từ chỗ cao như vậy mà không bị thương, không lẽ . . .

- Meo, bà nội nó, suýt té bẹp dí rồi!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt ngủ say như chết rốt cuộc tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, làm bộ đáng đáng thương:

- Ài, người thì tốt rồi, xem ta như cái đệm không bị gì, bản meo té xương cốt rã rời.

Đinh Hạo hiểu ra.

Nếu không có mèo ác quỷ Tà Nguyệt biến thành mèo khổng lồ chắc Đinh Hạo té xuống thành đồng thịt nát. Ha ha, mèo ác quỷ Tà Nguyệt biến to ra cái bụng lông rất là mềm.

Nhưng nói đi phải nói lại, rơi xuống từ trên à mèo ác quỷ Tà Nguyệt lại bị Đinh Hạo té đè lên, mèo ác quỷ không rụng một cọng lông, đập tầng băng cứng như kim cương hõm xuống, xong rồi ngủ ngon lành . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đúng là quái vật.

Đinh Hạo tùy tay ném một huyền tinh thạch. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hờn hờ kêu meo nhảy lên vai Đinh Hạo, hai vuốt ôm huyền tinh thạch nhai rôm rốp như nhai đậu.

- Lần này rơi xuống vực may mắn thoát khỏi Kiếm Bất Bình truy sát, nhưng bị nhốt ở đây không phải kế lâu dài, cần tìm cách ra ngoài.

284. Chương 285: Âm Thầm Làm Giàu

Đinh Hạo thử trèo lên hai vách băng nhưng không thể, băng này là huyền băng tích lũy ngàn vạn năm, cứng như tinh cương, trơn trượt. Dù Đinh Hạo đâm thanh kiếm rỉ sét vào cũng chỉ được nửa tấc.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vừa nhai huyền tinh thạch vừa đề nghị:

- Meo, cứ đi tới đi, dọc theo khe hở có lẽ sẽ tìm thấy đường ra.

Chỉ có thể như vậy .

Đinh Hạo gói ghém hành trang mang theo mèo ác quỷ Tà Nguyệt dọc theo khe hở băng tầng đi tới trước.

Nơi này như thế giới tử linh, gió không thổi vô sào được, gần như không có thanh âm gì. Tiếng bước chân của Đinh Hạo vang vọng cực kỳ chói tai.

Đi khoảng mấy ngàn thước Đinh Hạo thấy thứ khác ngoài băng tuyết.

Đó là một cái xác măng xà to màu trắng đóng băng trong khối băng.

Đường kính măng xà bốn thước, dài hơn năm trăm thước cuộn tròn lại, toàn thân phủ vảy bạc lóe ánh sáng, trán có cái sừng nhỏ xu hướng biến giao.

Nhìn những đặc thù này thì giao măng cỡ đại yêu cảnh giới yêu tướng, không biết vì nguyên nhân gì nó rớt xuống khe nứt băng tầng, mất mạng.

Giao măng trắng bị đóng băng cỡ ngàn vạn năm, sống động như đang ngủ đông, thân hình to lớn cho thị giác Đinh Hạo rung động.

- Meo, một con măng xà bạc sắp hóa giao, có vẻ ngon miệng!

Mắt mèo ác quỷ Tà Nguyệt tỏa sáng nhảy xuống vai Đinh Hạo đi vòng quanh xác giao măng, nước miếng nhều xuống đất. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt mài răng sữa, đang tìm chỗ nào để cắn.

Lòng Đinh Hạo máy động.

Đại yêu cảnh giới yêu tướng toàn thân là bấu vật, trừ yêu tinh ra chắc chắn óc yêu đàn. Giao măng bị đóng băng nhiều năm chắc máu thịt rất mới mẻ, mật rắn, da rắn, mắt rắn . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Giàu, giàu rồi!

Đinh Hạo cười toét mang tai.

cực dương thiên hỏa huyền khí dâng lên từ lòng bàn tay Đinh Hạo, ngọn lửa vàng nhạt lan tràn trên khối băng hòa tan tầng băng phủ người xà yêu.

Đinh Hạo lầm bầm:

- Ài, thật ra ta là một người rất chính trực, đều tại mèo ác quỷ Tà Nguyệt, ở cùng nó lâu ta bị nó làm hư . . .

- Meo . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt khinh thường liếc Đinh Hạo.

Rất nhanh băng phủ xác xà yêu to lớn tan hoàn toàn.

- A! Da rắn cứng thật, không uống là đại yêu sắp hóa giao.

Đinh Hạo chọt thanh kiếm rỉ sét trên xác xà yêu nhưng không thể cắt da ngược lại tóe lửa, cổ tay hấn tê dại.

- Để ta, để ta!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chảy nước miếng, mắt sáng rõ nhào lên.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhe răng cười đắc ý với Đinh Hạo, hươ móng vuốt sắc bén dưới thịt hồng rạch da rắn.

Da rắn thanh kiếm rỉ sét không thể đâm thủng thể nhưng như đậu hủ dưới vuốt của mèo con, tách thành hai lộ ra thịt trắng còn dính máu, tỏa mùi hương thơm ngát.

- Meo meo, thơm quá, meo chịu không nổi a a a a . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhều nước miếng xé thịt rắn.

Đinh Hạo thấy đầu mèo ác quỷ Tà Nguyệt sắp biến to muốn nuốt trọn xác xà yêu, hấn vội túm gáy mèo ác quỷ ném sang một bên.

- Meo meo . . . ư ư!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt cực kỳ tức giận nhào tới cắn giày Đinh Hạo không nhả.

- Này, này, người là mèo hay chó vậy? Mau nhả ra . . .

Đinh Hạo bất đắc dĩ lắc đầu cười nói:

- Được rồi được rồi, trước tiên giải phẫu xác xà yêu, chúng ta chia đôi, muốn ăn thịt thì còn nhiều.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt dùng ánh mắt buộc Đinh Hạo thề sau đó hậm hực nhả ra.

Cò kè mặc cả xong mèo ác quỷ Tà Nguyệt vung vuốt nhỏ làm theo lời Đinh Hạo xẻ xác xà yêu, tốn ba nén nhang mới làm xong hết.

Xà yêu là cảnh giới yêu tướng, sắp hóa giao, trong thịt ẩn chứa lực lượng hùng hồn, ăn một miếng giúp ích rất lớn cho người tu luyện. Mấy tấn thịt tươi một nửa vào bụng mèo ác quỷ Tà Nguyệt, một nửa khác bị Đinh Hạo cắt vào trữ vật giới chỉ.

Da rắn, mật rắn, yêu tinh thì tạm thời do Đinh Hạo bảo quản.

Chờ sau khi trở về Văn Kiếm tông, Đinh Hạo dùng hoặc bán đi đều là của cải lớn.

Một người một mèo bận rộn xong nghỉ ngơi một lúc, ăn uống no nê, vuốt bụng tròn vừa lòng tiếp tục đi tới. Đinh Hạo và mèo ác quỷ Tà Nguyệt cảm thấy thế giới tĩnh lặng dưới khe nứt băng tầng không đáng sợ.

Lại đi mười dặm.

Trước mặt Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt là xác đại yêu khác trong khối băng, một con Quỷ Ngưu cực to, toàn thân màu xanh, sừng như đao còn giữ tư thế ngửa đầu hú dài. Nó như pho tượng do nghệ thuật đại sư xuất sắc nhất thế giới tạc ra, tràn ngập cảm xúc không cam lòng.

- Ha ha ha ha ha ha! Đây là đại yêu đẳng cấp yêu soái, còn là Quỷ Ngưu! Nghe nói trong người Quỷ Ngưu chứa huyết mạch thần thú thượng cổ đậm đặc. Ha ha ha ha ha ha! Trông ngon miệng đây . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt há mồm, cái đầu vừa biến to ra đã bị Đinh Hạo cốc đầu rụt về.

- Mèo nhỏ tham ăn, đừng nuốt bậy. Người Quỷ Ngưu toàn là bảo bối tu luyện, giải phẫu nó ra bỏ tài liệu tu luyện sang một bên rồi sẽ cho người ăn no.

- Meo, sao meo cảm giác biến thành nô lệ của người . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hậm hực biến về nguyên hình, theo lời Đinh Hạo dùng vuốt có thể rạch phá mọi thứ giải phẫu xác Quỷ Ngưu cảnh giới yêu soái.

Rất nhanh, một người một mèo lại bắt đầu cuồng cười trong thế giới băng tầng.

- Thịt Quỷ Ngưu không ngon mấy.

- Ha ha ha ha ha ha! Nhiều tài liệu thế này về sau luyện đan hay luyện khí đều không cần lo thiếu nguyên vật liệu, ha ha ha ha ha ha!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt và Đinh Hạo cười sắp rút gân.

* * *

Lại qua một canh giờ.

- Ha ha ha ha ha ha! Giàu, giàu rồi. Một con thanh phong lang yêu đỉnh giai yêu soái, ha ha ha ha ha ha!

- Đỉnh giai yêu soái nhìn ngon miệng đây.

Một người một mèo hận không thể ôm nhau vừa múa vừa hát, cảm thấy không phải rơi vào thế giới dưới lòng đất tĩnh lặng mà là hầm lạnh tràn ngập kho báu.

285. Chương 286: Bóng Dáng Lửa Cháy Bập Bùng Trong Huyền Băng

- Ha ha ha ha ha ha! Yêu vương . . . Một cái xác bạch hồ yêu vương, ha ha ha ha ha ha! Đã có sáu cái đuôi. Giàu, ta giàu, giàu thật rồi!

- Bạch hồ yêu vương sao, nhìn cũng ngon miệng.

* * *

Lại một canh giờ.

- Ủa? Đằng trước có cái gì? Lại một xác yêu đóng băng, nếu không nhìn lầm thì là cảnh giới yêu vương . . .

- Ừm! Trông rất ngon miệng.

* * *

Một nén nhang sau.

- A? Sao lại vẫn là yêu vương? Tại sao không phải yêu quân, yêu hoàng hoặc yêu đế?

- Nhìn cũng . . . Hơi ngon.

Lại qua nửa canh giờ.

- Cha nó, lại là xác yêu vương, tại sao không phải yêu hoàng a a a?

- Ài, xác yêu vương không ngon mấy, ta không muốn ăn.

* * *

Lại hai nén nhang sau.

- Ài, vẫn là yêu vương nhưng hình là đỉnh yêu vương.

- Không được, no nứt bụng rồi, dù đặt yêu hoàng trước mặt meo thì meo cũng không muốn ăn!

- Sao ta cảm thấy hai đứa mình hơi quá đáng?

- Meo? Có không?

- Thật sự. Mới đầu một xác yêu tướng đã khiến chúng ta mừng hết sức, bây giờ không thèm để xác yêu vương vào mắt, hơi tham lam quá.

- Người nói vậy meo cũng thấy quá đáng thật, nhưng meo thật tình không ăn nổi nữa . . .

- Trừ vật giới chỉ của ta cũng sắp không chứa nổi.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vượt bụng tròn, ợ no. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt như bóng da màu trắng tròn xoe nằm trên vai Đinh Hạo. Đinh Hạo rầu rĩ nhìn hai trữ vật giới chỉ tay mình, nếu cứ tiếp tục đi tới thì chúng nó không đủ chứa đồ.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chột phát ra thanh âm hưng phấn như trong mùa động dục:

- Meo, đó là cái gì?

Đinh Hạo nhìn theo ánh mắt mèo ác quỷ Tà Nguyệt, ngây ngốc tại chỗ như gặp sét đánh.

Thứ xuất hiện trước mắt khiến Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt ngẩn ngơ.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tròn to mắt nói:

- Meo, meo nhìn đến cái gì? Một con . . . Hỏa . . . Hỏa phượng hoàng?

Đinh Hạo ngây người nói:

- Không phải là phượng hoàng thật đi? Sao . . . Sao có thể?

Cách Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt năm trăm thước, trong một khối băng to sáu cạnh đông một con chim đỏ to lớn. Lông chim đỏ rực hoa lệ dù bị phong trong huyền băng vẫn cực kỳ chói lọi, đuôi dài tỏa sáng chói mắt, ánh sáng thánh khiết, đường cong thân thể tràn ngập mỹ cảm. Trông như thế cái gì hoàn mỹ nhất trong thiên địa đều tập trung vào người con chim đỏ khổng lồ.

Ngoại hình chim đỏ khổng lồ rất giống với thượng cổ thần thú phượng hoàng trong truyền thuyết.

Con chim bị đóng băng không có chút huyền khí dao động, không biết nó đã chết bao nhiêu năm trở thành cái xác lạnh băng.

Đinh Hạo cắn lưỡi nói:

- Không lẽ phượng hoàng thật sự tồn tại trên đời?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhều nước miếng ròn ròn:

- Meo, trông ngon quá . . .

Một người một mèo nhìn nhau, hưng phấn cuồng cười, lao qua ôm khối băng, quan sát kỹ.

- Mau mau mau, tạo lửa hòa tan băng đi để meo giải phẫu.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hưng phấn xoa vuốt:

- Meo meo, chưa từng ăn thịt phượng hoàng lần nào, không biết nướng lên có ngon hơn không?

- Để ta nghĩ xem trên người phượng hoàng có bảo bối gì.

Đinh Hạo cười ngu ngốc, thúc giục cực dương thiên hỏa huyền khí cắn thận hòa tan huyền băng trên người phượng hoàng.

- Meo, chắc con chim này chết thật rồi đi? Sao cảm giác như đang sống. Người hãy nhìn lông chim, meo, vẫn đang tỏa sáng. Nếu ta có lông chim đẹp như vậy thì tớ biết mấy . . .

Mắt mèo ác quỷ Tà Nguyệt sáng rỡ xoa vuốt, đang tìm chỗ nào để ăn.

- Đúng vậy. Trong truyền thuyết phượng hoàng là chim bất tử, có thể sống lại . . .

Đinh Hạo bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt ảnh hưởng, miệng cũng chảy nước miếng.

Keng!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt sốt ruột vung vuốt nhưng ai ngờ khi rạch vào lông chim phượng hoàng thì tóe lửa vàng như đao kiếm giao nhau.

- Đau chết bỏ! Lông chim to này cứng quá!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhảy căng lên, tức giận thối vuốt, ngón tay nó suýt đứt.

Đinh Hạo cũng hút ngụm khí lạnh.

Vuốt của mèo ác quỷ Tà Nguyệt xúng với danh từ vô địch không gì phá nổi, thứ cứng rắn đến mấy bị mèo con rạch một cái là dễ dàng như cắt đậu hủ. Không ngờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt không làm gì được phượng hoàng đã chết.

- Meo, meo không tin tà!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nổi máu, há mồm cắn. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt che miệng rên rỉ, răng sữa nhọn suýt gãy. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chỉ để lại nước miếng trên lông chim, không có chút dấu răng nào. xem tại

Đinh Hạo cười to, khoe mắt chột thấy cái gì, đánh rùng mình:

- Tại sao ta trông thấy mắt phượng hoàng nhúc nhích?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhe răng khinh thường nói:

- Meo, làm sao có thể, người hao mắt rồi.

- Có lẽ.

Đinh Hạo cũng cảm thấy không thể nào. Một con chim to bị đóng băng không biết bao nhiêu năm làm sao sống được? Ai ngờ Đinh Hạo ngẩng đầu lên thấy mắt phượng hoàng chuyển động nhìn hướng hắn.

- Meo . . . Thật sự sống!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt cũng tổng thấy. Mèo ác quỷ không sợ trời không sợ đất dựng đứng lông mèo, nhảy ra sau lưng Đinh Hạo.

Đinh Hạo cũng sợ hãi.

Thật sự sống lại.

Không lẽ phượng hoàng là con chim bất tử có thể sống lại như trong truyền thuyết.

Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhìn chăm chú. Mắt phượng hoàng như hồng ngọc đẹp nhất trên đời nhúc nhích, năng lượng từ trên đầu lan xuống. Sức sống dào dạt phát ra từ thân hình to lớn xinh đẹp, lông chim không gió tự nhúc nhích, tiết tấu đẹp khó tả.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt sợ hãi lấp bắp:

- Sống . . . Sống . . . Sống . . .

Đinh Hạo ực kỳ rung động, từ từ thụt lùi, cẩn thận cảnh giác. Phượng hoàng là thần thú trong truyền thuyết, huyết mạch cao quý. Nhưng nếu tìm hiểu sâu xa thì phượng hoàng thiên hướng yêu tộc, mới rồi mèo ác quỷ Tà Nguyệt vừa cẩn vừa cào nó, không chừng phượng hoàng rất tức giận.

Hơi thở chảy xuôi từ người phượng hoàng càng ngày càng lớn mạnh, tăng vùn vụt. Khí thể đáng sợ từ từ dâng lên trong trăm thước, các khối băng xung quanh mất sức hút trái đất bay lên rồi hòa tan thành hơi nước.

286. Chương 287: Phượng Hoàng Giương Cánh Trên Chín Tầng Mây.

Phượng hoàng ngũ hành thuộc lửa, trời ính nắm giữ năng lượng hỏa cực kỳ cường đại.

Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt không thấy không khí nóng bao nhiêu nhưng huyền băng bốn phía đang hòa tan.

Phượng hoàng thức tỉnh từ giấc ngủ say, nhẹ vung cánh dài xinh đẹp. Lông chim chảy xuôi ánh sáng rực rỡ khiến xung quanh mất màu.

Đôi mắt đẹp có sự uy nghiêm vua trên ngôi sao, khí cao quý lộ rõ.

Đây là phượng hoàng có thực lực vô cùng cường đại, ít nhất vượt qua sự hiểu biết của Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

Tiếp theo lời phượng hoàng nói khiến Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt suýt trượt té.

Phượng hoàng nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Bà nội nó, rốt cuộc lão nương sống lại!

Đó là ngôn ngữ Vô Tận đại lục mấy vạn năm trước nhưng cho đến hiện nay tiếng Vô Tận đại lục không thay đổi nhiều, cho nên Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt có thể nghe hiểu, chẳng qua ngữ điệu hơi sai biệt.

Đúng là một con phượng hoàng . . . Lưu manh.

Đây là phản ứng đầu tiên của Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

- Hai tiểu bò sát kia, mới rồi là ai cào cắn người lão nương?

Phượng hoàng duỗi thân hình xinh đẹp, cái đuôi dài như mảnh sao rơi. Phượng hoàng liếc mắt qua, áp lực vô hình sinh ra.

- Là hân!!!

- Là hân!!!

Nghe phượng hoàng hỏi, Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt không hện mà cùng chỉ hướng đối phương.

Đinh Hạo trừng mèo ác quỷ Tà Nguyệt:

- Cha nó, không nghĩa khí, dám bán đứng chủ nhân?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt cũng không yếu thế quát lại:

- Meo, ngươi mới không có nghĩa khí! Vật nuôi đáng yêu như ta mà ngươi bỏ được lấy ra gánh trách nhiệm . . .

Đinh Hạo bắt đầu xắn tay áo lên:

- Phản phản! Ta muốn bóp chết ngươi!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vung vuốt:

- Meo, ta cũng sớm không nhận ngươi được nữa, chủ nhân phế vật, meo!

Một người một mèo vật lộn.

Tuyết bắn tung tóe, vụn băng bắn ra bốn phía. Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt dần lẫn đi xa, chớp mắt biến mất sau ngã rẽ cách trăm thước.

Phượng hoàng lưu manh nói:

- Muốn trốn? Chiêu này lão nương ta chơi chán rồi, còn dám múa búa trước cửa Lỗ Ban?

Phượng hoàng không làm động tác gì đã thuận di đi đến trước mặt Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt. Thân hình khổng lồ chặn đường một người một mèo.

- Meo, liều mạng! Meo chán, Tiểu Đinh Tử mau chạy đi!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt gầm lên, lắc người trưởng to ra, chớp mắt ấy chục, trăm thước. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt như con hổ yêu thành tinh, ánh sáng trắng bao phủ người nó, khí thế tăng vọt. Tiếng gầm làm vụn băng tung tóe đối kháng khí thế của phượng hoàng.

- Meo, là ngươi tự tìm! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi muốn vô sào!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đầy khí thế lắc đầu, há mồm máu, răng nanh bén lóe tia sáng. Niềm tin dâng trào, mèo ác quỷ Tà Nguyệt tuyên bố làm thịt phượng hoàng lưu manh.

Tay Đinh Hạo nắm đao kiếm nhìn hình ảnh này thầm thở phào.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt có lai lịch bí ẩn, có nhiều năng lực khó tin. Tuy nhiều lúc mèo ác quỷ Tà Nguyệt không đáng tin nhưng vào phút mấu chốt thì rất tin cậy.

Không ngờ lúc này . . .

- Một mèo con không mọc răng mà dám vênh váo trước mặt lão nương?

Phượng hoàng lưu manh khinh thường xì một tiếng, giơ vuốt to lên đập mèo ác quỷ Tà Nguyệt thân hình to cỡ nó.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hét to:

- Meo!

Thân hình khổng lồ tràn ngập khí thế như khí cầu bị kim đâm thủng, mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhanh chóng thu nhỏ lại trở về cỡ bàn tay. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt bị phượng hoàng lưu manh đập dưới chân.

Đinh Hạo ngây như phỗng.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt thua . . . Mau quá đi?

Được rồi, ta rút lại lời nói. Vào phút mấu chốt con mèo tham lam này cũng không đáng tin.

Vù vù vù vù vù!

Đao kiếm trong tay Đinh Hạo rung động, cực dương thiên hỏa huyền khí trong trung đan điền phần ngực, cực âm ngực băng huyền khí trong hạ đan điền ở bụng vận chuyển điên cuồng.

Giờ phút này, lực lượng băng hỏa lại xuất hiện trên thế giới. Băng viêm bạc và lửa vàng tràn ngập trên người Đinh Hạo, hấn như vô địch thần ma xuyên thấu thời gian và không gian xuất hiện trên thế giới này.

Hơi thở lực lượng khó tả từ người Đinh Hạo lan tràn ra bốn phương tám hướng.

- Ủa?

Ánh mắt hồ hững của phượng hoàng lưu manh khi thấy lửa vàng nhạt trên người Đinh Hạo chợt biến trầm trọng, nó hiểu ra điều gì.

Phượng hoàng lưu manh nhỏ giọng nói:

- Thì ra là chuyện như thế, lực lượng đó . . . Ha ha ha ha ha ha! Đúng là ông trời cũng giúp ta, hi hi.

Phượng hoàng lưu manh dứt lời . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng hú đinh tai nhức óc vang lên.

Cánh phượng vũ, phượng hoàng lưu manh biến mất trước mặt Đinh Hạo.

* * *

Chớp mắt luồng sáng đỏ phóng lên cao như thần linh xé gió bay ra, khí thế không gì sánh bằng lay động cánh đồng tuyết, thậm chí là toàn Tuyết Châu.

Sinh linh trong phạm vi vạn dặm lo sợ.

Cùng lúc đó, các cường giả cao cao tại thượng Tuyết Châu đều ngây người, cảm ứng lực lượng hủy diệt, cùng biến sắc mặt, ánh mắt nghiêm túc.

Vấn Kiếm tông.

Lý Kiếm Ý khoanh chân ngồi trong đại điện trống trải, toàn thân phủ ánh sáng bạc mông lung chợt mở mắt ra.

Biểu tình Lý Kiếm Ý giật mình kêu lên:

- Hơi thở này . . . Dự ngôn sắp linh nghiệm rồi sao? Hạo kiếp giáng xuống, Khí sư huynh, đến bây giờ không lẽ sư huynh vẫn còn hận sư tôn sao?

Thanh Bình học viện.

Một nam nhân trung niên nho sinh ngồi trong hoa viên kết giới, ôm quyển sách gật gù đọc trong rừng hoa chợt ngừng bước, thần thờ. Nam nhân trung niên nho sinh bắt lấy một cánh hoa hồng nhẹ thổi, biểu tình vừa nghi hoặc vừa hưng phấn.

- Ngày này cuối cùng vẫn đến? Ha ha ha ha ha ha!

Trầm Nhật thành.

Đỉnh Trầm Nhật Thần Đa phong, một nữ nhân xinh đẹp mặc váy dài cung trang màu đen ôm đao chợt mở mắt ra, trong con ngươi vạn đao tan biến. Ánh mắt nữ nhân xuyên thấu hư không như thần đao sắc bén chém nát tầng mây để lại hai lỗ hồng màu vàng to trên bầu trời.

Tinh Vấn tông.

Trong đường hầm sao bằng to, ánh sáng âm u như quỷ.

Sâu dưới lòng đất, hắc ám đậm đặc như bùn lầy không thể xua tan. Thanh âm như tiếng cú kích động vang trong bóng đêm.

- Khục khục khục khục, hỗn loạn, ta nghĩ được hơi thở hỗn loạn. Âm sát giả mong đợi loạn thế cuối cùng sắp bùng xuống rồi sao? Mùa xuân của Tinh Vãn tông ta sắp đến, khục khục khục khục.

287. Chương 288: Người Hóa Kiếp Ở Phương Bắc.

Duyên Sinh tông.

Tiếng thông reo réo rất, trong phạm vi trăm dặm kết giới Duyên Sinh tông che chở ẩm áp như xuân, trong tầm mắt một mảnh xanh biếc.

Nham thạch to màu trắng, từng bách cổ xưa, một đôi trai tài gái sắc như thần tiên quyến rũ ngồi dưới thương tùng, vẻ mặt thản nhiên.

Nam nhân mặt như quan ngọc, mày kiếm xéo vào thái dương, khe thở dài:

- Rốt cuộc đến. Duyên tới duyên mất duyên như thủy. Một nửa thủy là non sông nước biếc, một nửa kia là Tu La huyết ngục.

- Nhân quả tuần hoàn, Ma Vực mở ra, ngày này rốt cuộc đến.

Nữ nhân vóc dáng yêu kiều, da trắng như ngọc tỏa sáng, mặt mày thanh tú đoan trang thánh khiết, đẹp gần như không chân thực.

- Hy vọng Duyên Sinh tông ta sẽ tránh thoát kiếp này.

- Người hóa kiếp ở tây bắc.

- Tây bắc chẳng phải là hướng Vãn Kiếm tông sao?

* * *

Cùng lúc đó, các cường giả bá chủ chín tông môn Tuyết Châu đều có cảm ứng, phản ứng khác nhau.

Trong thánh địa lớn nhất yêu tộc Tuyết Châu, Yêu Thần cung, một bóng người cao to vạm vỡ, uy mãnh không gì sánh được, tóc đỏ như lửa bao phủ trong màu đỏ mông lung. Ánh sáng, không gian đều bị màu đỏ vẩn vơ, đôi mắt đỏ rực chớp lóe như thần kiếm, kèm theo thanh âm ồm ồm tựa tiếng sấm.

- Truyền Yêu Thần lệnh của ngô, thỉnh Thanh Giao Yêu Vương của Phong Lôi cung, Cửu Vĩ Yêu Vương của Tà Tâm Cốc, Thanh Dực Yêu Vương của Huyết Lâm . . . Tổng cộng hai mươi bốn vị yêu vương đến Yêu Thần cung của ta bàn việc lớn!

* * *

Đinh Hạo cảm thấy hoa mắt sau đó không thấy phượng hoàng lưu manh đâu.

- Ui da, meo, mau đến cứu ta.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt bị đập lún xuống khối băng cứng, mắt trợn trắng giấy dựa bờ ra.

- Meo, eo bị đập gãy rồi. Sau này gặp lại con gà mái lưu manh này ta sẽ nướng nòng lên ăn sạch. Meo meo, eo meo, mau xoa eo!

Đinh Hạo thu về lực lượng trên đao kiếm và thân thể, xách mèo ác quỷ Tà Nguyệt đặt trên vai mình.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt là quái thai, nếu đổi lại sinh vật khác bị phượng hoàng lưu manh ột vuốt đã nát như tương. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt không bị gì hết, như cao su đất dẻo có ký ức nặn thành hình, sau khi nó bị đập biến hình nhấc chân lên lại trở về hình dạng cũ.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt khó hiểu hỏi:

- Tại sao con gà mái rục rở đó bỗng nhiên rời đi?
- À thì bị ta hù bỏ chạy, thấy bỗng đại gia sắp nổi nóng nên vội chạy đi.

Đinh Hạo thuận miệng nói:

- Làm sao giống như người giả bộ nửa ngày, nhìn thì đầy bá khí, ta còn tưởng người có thể đảo ngược thế cục, kết quả bị người ta đập bẹp.

Thật ra Đinh Hạo cũng không biết tại sao phượng hoàng lưu manh bỗng rời đi.

- Meo, không có nghĩa khí! Ta làm vậy là vì yểm hộ người!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tức giận nói:

- Hơn nữa bản meo không muốn so đo với gà mái lông rục rở đó chứ đánh thật thì ta một vuốt đập chết nàng!
- Thôi đi.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Mau rời khỏi đây đi, lũ phượng hoàng lưu manh trở về thì làm sao?
- Dám trở về meo sẽ giẫm chết nàng.
- Là người ta giẫm chết người đi?

Một người một mèo cãi nhau nhanh chóng từ phía cuối vết nứt đi tới trước.

* * *

Không biết Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt đi bao lâu.

Trên đường đi Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt gặp một số xác đại yêu bị đóng băng, sau này còn gặp xác cường giả nhân tộc đã chết, đều bị đóng băng, sớm chết từ lâu.

Sau khi trải qua chuyện phượng hoàng lưu manh, Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt rất cẩn thận, may mắn không đụng phải vật sống nữa.

Không biết trong băng tầng thời đại xa xưa đã xảy ra chuyện gì, có nhiều cường giả nhân tộc, yêu tộc chết, đều rất cường đại. Trên đường đi Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhặt được nhiều thứ rất quý giá.

Trừ xác đại yêu yêu tộc ra còn có vũ khí, trữ vật giới chỉ cường giả nhân loại để lại, tính sơ khoảng ba, bốn mươi cái.

Tiếc rằng chủ nhân trữ vật giới chỉ lúc sống có tu vi cường đại cỡ nào? Cường giả bày ra phong ấn trữ vật giới chỉ, thực lực hiện giờ của Đinh Hạo không thể giải mở. Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt đành nhìn trữ vật giới chỉ thở dài thở ngắn, trước tiên cứ nhặt lấy chờ sau này thực lực tăng tiến trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh rồi mở phong ấn sở hữu thứ chứa bên trong.

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã qua năm, sáu ngày từ khi Đinh Hạo rơi vào khe nứt băng tầng sâu không thấy đáy.

Từ ban đầu hưng phấn đến bây giờ chết lặng, Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt thấy chán phong cảnh đầy băng tuyết. Mỗi ngày ăn thịt đại yêu, trữ tuyết bạc ra không thấy sắc màu gì khác, chỗ này như tù ngục.

Đinh Hạo dần không sốt ruột đi ra ngoài, bỏ nhiều thời gian hoàn thành kế hoạch tu luyện định ra mỗi ngày.

Trong thịt đại yêu ẩn chứa nhiều tinh hoa năng lượng có thể cung cấp huyền khí vô cùng vô tận, có ích lợi khó đánh giá cho Đinh Hạo tu luyện.

Bảy ngày ngắn ngủi thực lực của Đinh Hạo lại tăng lên.

Sương hội huyết, huyết khiếu thứ sáu trong thủ thiếu dương đệ nhị kinh đã cô đọng, huyết khiếu thứ mười lăm thiên đột huyết trong nhâm mạch lục kỳ kinh cũng bị luyện hóa hoàn toàn.

Đinh Hạo tiến vào song mạch lục khiếu Võ Sĩ cảnh.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt ăn nhiều thứ siêu bổ thân thể có chút tay đổi, mập hơn trước một vòng, càng thêm đáng yêu không chịu nổi. Lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt mọc sáu cục u cỡ ngón cái, không biết nó sẽ có biến đổi gì?

* * *

Ngày hôm nay.

Kết thúc một ngày tu luyện, Đinh Hạo, mèo ác quỷ Tà Nguyệt dọc theo khe nứt đi tới trước.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đứng trên đầu Đinh Hạo nhìn ra xa, vui sướng nói:

- Meo, hình như đằng trước là tận cùng khe nứt?

Đinh Hạo lên tinh thần:

- Vậy sao?

Rốt cuộc đã đến cuối khe nứt bằng tầng?

Tốt quá, nhiều ngày sinh hoạt trong băng cốc một mảnh tuyết trắng, đưa mắt nhìn khắp nơi là màu trắng, trừ băng chính là tuyết, rốt cuộc có thể thấy thứ khác rồi sao?

Một người một mèo bước nhanh đi đến tận cùng.

Trước mắt quả nhiên là tận cùng khe nứt, thay thế là tầng băng trập trùng như vách đá kéo dài ên trời, mắt không nhìn tới cuối, thành chín mươi góc với mặt đất, bằng lổm chổm.

288. Chương 289: Uy Danh Truyền Xa.

Rốt cuộc tin dữ vẫn đến.

- Hu hu hu, ta không muốn Quách thúc thúc chết, hu hu hu, Quách thúc thúc . . .

Cô bé Cao Tuyết Nhi rơi lệ như mưa.

- Hải tử ngoan, đừng khóc, hãy chăm chỉ luyện võ trở thành võ giả cường đại nhất. Quách thúc thúc đã đi, thân nhân của ngươi cần ngươi bảo vệ. Hãy mau cường đại, một ngày nào đó ngươi phải dùng trường đao mở ra không gian sinh tồn cho tộc nhân của mình.

Đinh Hạo lau nước mắt trên mặt Đinh Hạo.

Mắt cô bé Cao Tuyết Nhi bắn ra tia sáng hận thù:

- Hu hu hu, Khải Trình ca ca nói cho ta biết là ai giết Quách thúc thúc? Tuyết nhi nhất định sẽ báo thù cho Quách thúc thúc, ta thề!

Đinh Hạo vuốt đầu cô bé Cao Tuyết Nhi, mỉm cười nói:

- Kẻ thù quá lợi hại, bây giờ ngươi không phải là đối thủ. Hãy chăm chỉ tu luyện, ta sẽ tìm những hung thủ thanh toán mối thù của Quách đại ca.

Đinh Hạo lại an ủi cô bé Cao Tuyết Nhi một lúc sau cùng các thôn dân Thung Lũng thôn quay về đại sảnh lầu đá.

* * *

- Ta sẽ lấy đi một phần kho báu, để lại một phần trong thôn. Nhưng vấn đề bây giờ là Thung Lũng thôn được quá nhiều báu vật, là chuyện tốt cũng xấu. Nếu tin tức lan truyền ra ngoài sẽ khiến các phương mơ ước, không chắc có xuất hiện kẻ liều mạng vì kho báu mà làm liều không.

Đinh Hạo nhìn thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm, nói:

- Không biết tiếp theo mọi người có tính toán gì?

Trưởng lão Cao Lâm khê thở dài:

- Đánh giết nhiều năm, tộc Cao thị Thung Lũng thôn luôn giãy dụa cầu sinh, trừ Tuyết Nhi ra không có đệ tử nào có thiên phú xuất sắc, muốn bắt chước Lý thị Thanh Giang trấn là không được.

- Đúng vậy. Nhiều kho báu như vậy thì dù chúng ta giữ lại cũng không tiêu hóa được, ngược lại sẽ dẫn đến tai họa.

Hưng phấn qua đi, đám người thôn trưởng Cao Phong trợn mắt há hốc mồm.

Mọi người bàn bạc nhưng không ra kết luận gì, cuối cùng ánh mắt cầu cứu nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo dò hỏi:

- Nếu ta khiến mọi người chuyển vào Thái Bình thành thì sao?

- Chuyển vào Thái Bình thành?

Thôn trưởng Cao Phong ngẩn ra sau đó cười khổ nói:

- Nếu thật sự có thể chuyển vào Thái Bình thành thì cầu còn không được. Thái Bình thành có thành chủ, Vấn Kiếm tông che chở sẽ không gặp yêu ma mãnh thú tập kích, cuộc sống như thần tiên, nhưng . . .

Trưởng lão Cao Lâm hăm mộ nói:

- Không phải muốn vào Thái Bình thành là vào được, xét duyệt nghiêm khắc vô cùng, nghe nói chỉ được phủ thành chủ, Vấn Kiếm tông cho phép mới có quyền định cư trong Thái Bình thành. Như chúng ta một lúc chuyển vào gần trăm người là không thể nào.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Nếu các người đồng ý vào thành thì ta có thể kêu bằng hữu của ta giúp các người hỏi một câu, có lẽ có hi vọng.

Chuyện này muốn làm cũng không khó, có thể xin Vương Tuyết Phong xấu xa hay Tây Môn Thiên Tuyết đang nổi như cồn trong Vấn Kiếm tông ra mặt giúp đỡ, giải quyết quyền cư ngụ cho gần trăm người Thung Lũng thôn, vấn đề không lớn. Lấy được kho báu từ Huyết Long Trại có thể vào thành mua nhà cửa, vậy thì các thôn dân không phải lo cuộc sống.

Đinh Hạo nói câu này khiến đám người thôn trưởng Cao Phong thấy ánh sáng.

Mọi người mừng quá đổi.

Trưởng lão Cao Lâm thì gạt gù, đôi mắt đục lóa tia nhẹ nhõm, dường như lão đã có quyết định khó khăn.

* * *

Không đến một ngày ngắn ngủi, chuyện xảy ra trên Thăng Long phong đã truyền khắp khu vực Tuyết Long sơn.

Câu chuyện truyền kỳ đêm đó cũng truyền vào Thái Bình thành.

Theo thời gian trôi qua, tin tức như ôn định lan khắp Tuyết Châu.

Không lâu sau giang hồ đạo Tuyệt Châu ai cũng biết mới có một vị cường giả tuyệt đạo pháp thể Nhất Dao Khải Trình, viêm đao vô địch một chiêu giết Cuồng Ngưu Yêu Soái.

Không ai biết môn phái sư thừa của Nhất Dao Khải Trình, không ai biết tuổi tác của hắn, càng không biết hắn đến từ đâu, sẽ đi đâu.

Viêm đao phán hình, nhất đao khởi trình!

Tám chữ này thành điểm óng trong miệng mọi người.

Mỗi một võ giả tham gia huyết tể đại điển, sống sót trở về Thăng Long phong trong một thời gian dài đều đặc ý giải thích, tuyên dương tám chữ này ọi người.

Nhiều thuyết thư tiên sinh ở các nơi say sưa nói về chuyện này.

- Lại nói hôm đó trên Thăng Long phong dị tượng lộ ra, trên bầu trời sấm chớp ầm ầm, rồi một thanh âm nhật xuất đông phương, duy ta quảng chiếu, si mị vô lượng, nhất đao khởi trình vang vọng trên đỉnh Thăng Long phong như tiếng thần linh gầm. Mọi người chưa hiểu có chuyện gì thì một cường giả mạnh mẽ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xuất hiện trên đỉnh Thăng Long phong, chỉ một đao đã giết chết Tam trại chủ Tô Long Du Long kiếm Huyết Long Trại.

- Chắc chắc, thật ghê gớm, thực lực của người này quá mạnh, Hoàng Dung bị một đao chém chết.

- Viêm đao phán hình, cái này không phải nói chơi. Ta dám nói sau này nếu ai bị hắn nhắm trúng thì chỉ có được chết.

- Ha ha, lần này đám gây tội ác sẽ căng thẳng treo tim, nếu bị Nhất Dao Khải Trình tìm tới cửa viêm đao phán hình tương đương với bị tử thần đánh dấu.

- Không biết cao thủ đao pháp này có xuất hiện lần nữa không?

- Khó nói. Giết cao thủ Cuồng Ngưu Yêu Soái của Yêu Thần cung e rằng sẽ bị trả thù, Hư Không thái tử kiêu căng, nuốt hận sẽ trả.

- Nghe nói bây giờ có nhiều người đang tìm kiếm Nhất Dao Khải Trình.

- Nghe nói hắn nuôi con mèo thích ăn thịt người.

Uy danh Nhất Dao Khải Trình do Đinh Hạo hóa trang đã lan truyền trong dân gian. Mọi người rất tò mò người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn hành động như Diêm La phán quan, cả đám suy đoán sau này người bí ẩn kia sẽ làm gì.

Vớ người lo Nhất Dao Khải Trình giết yêu soái của Yêu Thần cung, nếu Yêu Thần cung trả thù, tính tình của Hư Không thái tử như thế, tương lai Nhất Dao Khải Trình quả là đáng lo.

Có người rất hứng thú với mèo ác quy của Nhất Dao Khải Trình, lúc tán dóc luôn nhắc đến. Một con mèo nhỏ biết nói, con mèo nhỏ khùng bố nuốt người và yêu ma.

Nhất Dao Khải Trình một hơi nổi danh, nhiều người đều đang tìm kiếm hắn. Nhưng Nhất Dao Khải Trình biến mất, người tìm Nhất Dao Khải Trình chỉ nghe tiếng chứ không thấy người đâu.

Nhất Dao Khải Trình sẽ ở đâu? Hắn đang làm gì?

289. Chương 290: Giành Giật Từng Giây Tu Luyện.

Vù vù vù vù vù!

Một lũ kiếm quang vụt qua.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cức Bối Tư Yêu cao ba trượng như pho tượng nặng nề đập xuống đất, cổ họng có vết thương dài nửa thước, máu đen như nước lũ chảy ào ạt ra ngoài.

Đây là một con yêu ma yêu thú cảnh giới viên mãn, toàn thân đầy gai xương đen như bụi gai, năng lực phòng ngự đáng sợ nhất, nghe nói có thể ngăn cản công kích của Võ Sĩ cảnh đại viên mãn hay thậm chí là cao thủ sơ giai Võ Sư cảnh. Nó đấu với Đinh Hạo hơn hai canh giờ hần mới bắt giữ sơ hỏ một kiếm đoạt hồn.

- Học học học.

Đinh Hạo chống đao kiếm khom lưng thở hổn hển.

Mồ hôi ẩm áp thành sương khói trong không khí lạnh. Chiến đấu khiến quần áo trên người Đinh Hạo rách nát như giẻ rách ướt đẫm máu sát người hần.

Cánh tay, lưng Đinh Hạo là từng vết thương khủng khiếp, máu loãng đỏ thắm tuôn ra như suối khiến bộ dạng Đinh Hạo cực kỳ chật vật.

Con mỗi lần này của Đinh Hạo là yêu ma yêu thú cảnh đại viên mãn tương đương với nhân loại Võ Sĩ cảnh đại viên mãn, không dễ đối phó.

Đinh Hạo hồi phục chút thể lực, tìm một khe núi tránh gió bắt đầu vận chuyển huyền công điều dưỡng, khép lại miệng vết thương.

Đã qua một tháng từ khi Đinh Hạo san bằng Huyết Long Trại.

Một tháng trước Đinh Hạo thông qua Lý Vân Kỳ nhả nhủ Vương Tuyết Phong xấu xa, đã giải quyết quyền cư ngụ tại Thái Bình thành cho các thôn dân Thung Lũng thôn.

Thung Lũng thôn chuyển vào thành lớn vô cùng an toàn. Đinh Hạo sắp xếp khiến bọn họ dùng kho báu lấy từ Huyết Long Trại mua cửa hàng trong Thái Bình thành đủ để tự cấp tự túc, chỉ cần kinh doanh ổn định thì sẽ tích lũy được tài sản, con cháu sống vô tư.

Cô bé Cao Tuyết Nhi được đưa vào võ quán rất nổi tiếng trong Thái Bình thành học võ, theo kế hoạch của Đinh Hạo thì một năm sau cô bé có thể tham gia kiểm tra vào Vãn Kiếm tông sau đó học nghệ.

Xử lý xong tất cả xem như Đinh Hạo hoàn thành lời hứa với Quách Nộ.

Tộc Cao thị sinh hoạt vô lo, không cần Đinh Hạo ở lại làm võ giả thủ hộ.

Giải quyết xong mọi chuyện Đinh Hạo không vội vã trở về Vãn Kiếm tông.

Hơn một tháng nay Đinh Hạo luôn ở trong Tuyết Long sơn, mỗi ngày tu luyện đơn điệu khô khan, không ngừng khiêu chiến, săn giết các loại yêu ma mãnh thú, tôi luyện kinh nghiệm, kỹ xảo chiến đấu. Đinh Hạo thu hoạch khá nhiều.

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Con heo rừng này có vẻ ngon . . .

Không biết mèo ác quỷ Tà Nguyệt từ đâu chui ra thấy Cức Bối Tư Yêu to lớn nằm dưới đất thói quen biến đầu to ra nuốt heo yêu thể trọng to hơn nó gấp một ngàn lần vào bụng.

- Phù.

Đinh Hạo thở ra, chậm rãi mở to mắt, đứng lên.

Qua một nén nhang điều dưỡng, hai năng lực cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí giúp chữa lành vết thương khủng khiếp trên người Đinh Hạo, chỉ còn lại từng vết sẹo hồng nhạt, ngày mai các vết sẹo sẽ không còn.

Qua một tháng tu luyện, thực lực của Đinh Hạo đã đến thập nhị chính kinh thủ thiếu dương đệ nhị kinh, nhâm mạch lực kỳ kinh song mạch ngũ khiếu Võ Sĩ cảnh, tăng tiến nhanh như tên lửa. Cộng với thân thể Đinh Hạo được chất lỏng trắng bí ẩn cải tạo khả năng chữa lành rất biến thái, cho nên trong thời gian ngắn đã xóa đi vết sẹo trên người.

- Lần sau tìm giúp ta đối thủ càng cường đại hơn đi, yêu thú đại viên mãn đã không có tác dụng rèn luyện.

Nhìn mèo ác quỷ Tà Nguyệt biểu tình gian xảo ngó mình, lắc đầu, nói:

- Có lẽ nên tìm yêu ma cảnh giới yêu binh.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt có bản lĩnh khá lạ lùng.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt luôn có thể tìm ra chỗ yêu ma ẩn núp, còn dựa theo yêu cầu của Đinh Hạo chọn yêu ma có thực lực nhất định cho hắn sẵn giết lấy kinh nghiệm chiến đấu.

Dường như cái này diễn biến từ năng lực kiếm thiên tài địa bảo của mèo ác quỷ Tà Nguyệt, rất khủng bố.

Một tháng nay Đinh Hạo dựa vào năng lực của mèo ác quỷ Tà Nguyệt mới tìm ra yêu ma cảnh giới yêu thú mình cần trong Tuyết Long sơn mênh mông, tránh cho vô huyệt hoặc gặp phải yêu ma thực lực quá kinh khủng, rơi vào nguy hiểm.

- Meo? Yêu ma cảnh giới yêu binh? Cái này tương đương với cao thủ nhân loại cảnh giới Võ Sư cảnh, người xác định bây giờ có thể đối phó được?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt lười biếng ợ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo cất thanh kiếm rỉ sét, long văn huyết đao, phớt lờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

Con mèo này ngày càng xấu xa.

Kế hoạch rèn luyện hôm nay đã xong, sắc trời đã chập tối, Đinh Hạo thấy phía chân trời một tầng mây dày như băng dầy dầy núi từ xa trôi đến, bão tuyết sắp đến.

- Trở về đi.

* * *

Đinh Hạo trở về chỗ ở tạm, đó là trên một ngọn núi băng cách Thăng Long phong năm mươi dặm. Nơi đây đã nằm sâu trong Tuyết Long sơn, Đinh Hạo lấy viêm diễm huyền khí hòa tan một hang băng diện tích vừa phải, cư ngụ cũng thoải mái.

- Đinh gia đã trở về? Làm xong cơm chiều rồi.

Vương Phong đầu trọc cười nịnh, eo cột tạp đề, cúi đầu khom lưng, cười tươi như hoa. Bộ dáng Vương Phong đầu trọc hiền lành như nội trợ.

Mười mấy kỵ sĩ giáp đen lúc đầu bị bắt coi như may mắn.

Cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, từ khi Tam trại chủ Tô Long, Đại trại chủ Phùng Huyết Y, Nhị trại chủ quỷ mưu sĩ Hàn Vũ bị viêm đao phẫn hình, trên dưới Huyết Long Trại bị các người giang hồ tàn sát hết. Mười mấy kỵ sĩ giáp đen này vì hoàn lương trước hết nên nhặt một mạng.

Trừ Vương Phong đầu trọc ra mười mấy người khác bị đưa vào Thái Bình thành thành bảo tiêu, khổ sai cho các thôn dân Thung Lũng thôn. Vương Phong đầu trọc thì được mèo ác quỷ Tà Nguyệt giữ lại, thành người hầu iêu đại gia.

- Meo, tiểu đầu trọc, mau qua đây bóp vai cho gia.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhảy vào hang băng, nhảy lên giường băng trải da thú ấm áp. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt làm động tác chéo chân hươu vuốt với Vương Phong đầu trọc.

Vương Phong đầu trọc cười tươi vội chạy qua, ngón tay thô như cà rốt cẩn thận xoa bóp lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt, không dám lơ là.

Rất nhanh mèo ác quỷ Tà Nguyệt phát ra tiếng rên thoải mái, ngủ say.

Đinh Hạo lắc đầu.

Đúng là con mèo xấu bụng.

Vương Phong đầu trọc gặp mèo ác quỷ Tà Nguyệt như đụng phải khắc tinh trong đời, xứng đáng xui xẻo. Vương Phong đầu trọc bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt vật đến không còn tính tình, sợ là gã hầu hạ phụ thân ruột chưa chắc hết lòng như vậy.

Đây cũng xem như người ác gặp mèo ác.

Nhưng nói đi phải nói lại qua mấy ngày hành hạ, tài nấu nướng của Vương Phong đầu trọc tiến bộ nhiều, làm ra đồ ăn miễn cưỡng xem như ngon miệng.

Qua loa ăn cơm tối xong Đinh Hạo vào bằng thất hắc đào ra dành cho tu luyện, lại bắt đầu giành giật từng giây điền cuồng tu luyện.

290. Chương 291: Kỳ Ngộ Trong Thủy Tinh Cung

- Không chỉ có lai lịch, tiểu tử, cái này có lai lịch rất lớn!

Kiểm Tổ rơi vào trạng thái điên cuồng, nói năng lộn xộn rống to:

- Người có biết hay không? Công pháp đáng sợ nhất trong ba thời đại viễn cổ, thái cổ, thượng cổ là công pháp nào? Người có biết công pháp khiến tiên, hoàng, chí tôn là công pháp nào không? Người có biết bộ công pháp duy nhất không nằm trong bốn bậc thân, thiên, địa, nhân từ xưa đến nay trong Vô Tận đại lục là công pháp nào không?

Lòng Đinh Hạo máy động:

- Không lẽ chính là Huyền Chiến Thắng quyết?

Kiểm Tổ khó tin gào thét:

- Sao ngươi biết?

Lòng Đinh Hạo hỗn loạn.

Đinh Hạo thầm nghĩ: Người đã nói đến mức này nếu ta không hiểu thì chẳng phải là đồ ngu?

Nhưng lúc này Đạo Tổ hình như cũng trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, hiếm khi bro qua cơ hội trào phúng chỉ số thông minh của Kiểm Tổ.

Đạo Tổ cuồng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ là thật, đúng là âm dương sông, thiên thư ngọc bích, thủy linh long cung ngầm. Truyền thuyết là thật sự? Thật sự có những chỗ này?

Đinh Hạo không nói câu nào chậm rãi tiêu hóa tin tức hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ trong cơn điên lộ ra.

Từ khi Đinh Hạo bị hai lão quái vật bí ẩn bám vào người, hắc độn tới báu vật, cao thủ nào thì Kiểm Tổ, Đạo Tổ đều tỏ ra coi rẻ. Bao gồm Lý Kiếm Ý, tông sư đẳng cấp bá hủ Tuyết Châu cũng không được Kiểm Tổ, Đạo Tổ để vào mắt.

Nhưng bây giờ hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ vì bốn chữ Huyền Chiến Thắng quyết mà điên cuồng chứng minh lai lịch công pháp này kinh thiên động địa quỷ thần khốc, xưa nay chưa từng có.

Âm dương sông chính là con sông chia màu đỏ và bạc.

Thiên thư ngọc bích chắc là miếng ngọc trắng phản chiếu sóng nước ra chữ viết mơ hồ.

Long cung thủy tinh ngầm là chỉ . . . Không gian hồ băng sâu dưới lòng đất?

Nghe Đạo Tổ nói thì những cái tên này có lai lịch lớn, liên quan truyền thuyết Đinh Hạo chưa từng nghe nói.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, bà nội nó người may mắn không thể ta, bị người tìm ra công pháp này. Ha ha ha ha ha ha! Mau lên, còn đực mặt ra đó làm gì? Hãy mau ghi nhớ chữ viết trên thiên thư ngọc bích. Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là Huyền Chiến Thắng quyết!

Kiểm Tổ vẫn điên cuồng.

Đạo Tổ thúc giục:

- Đúng vậy. Tiểu Đinh Tử mau ghi nhớ. Ha ha ha ha ha ha! Tiệp tổ, ta đột nhiên cảm thấy chúng ta có hy vọng báo thù rồi.

Đinh Hạo cố nén thắc mắc và kích động, hít một hơi thật sâu, vận chuyển cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí tràn ngập thân thể. Cảnh vật nhanh chóng lướt qua trong mắt Đinh Hạo, một mắt lóe ánh đỏ, mắt kia là ánh bạc.

Hai cột sáng nhạt bắn ra từ mắt Đinh Hạo nhìn phía đối diện.

Đinh Hạo vận dụng thị lực thấy rõ dù là con kiến cách trăm thước.

Chữ viết phản chiếu sáng gợn trên thiên thư ngọc bích từ mơ hồ biến rõ ràng.

- Đạo khả đạo, phi hằng đạo, danh khả danh, phi hằng danh, vô, danh thiên địa chi thủy, có, danh vạn vật chi mẫu, cách cũ vô dục, lấy quan kỳ diệu, thường có dục, lấy quan kỳ triệt. Hai thứ này cùng ra mà dị danh, đồng gọi chi huyền, huyền diệu khó giải thích, chúng diệu chi môn... Lấy bản làm tinh, lấy vật làm thô, lấy có tích làm không đủ, trầm tĩnh sống một mình thần minh cư . . . Chi lấy thường vô có. Chủ chi cho rằng thái nhất, lấy nhu nhược khiêm hạ làm biểu, lấy hư không không hủy vạn vật làm thực . . . Sinh từ vô . . . Xử vô làm chi sự, hành không nói chi giáo, thủ nhất, tâm tề, tọa vong, phục khí . . .

Từng câu huyền diệu ngâm nga từ miệng Đinh Hạo.

Mới đầu Đinh Hạo hoàn toàn không biết từ ngữ có ý nghĩa gì, nhưng rồi không hiểu sao hần rơi vào trạng thái không minh. Linh hồn bay ra ngoài lượn lờ trong thiên địa vũ trụ, ngược dòng năm tháng hoàng hoang, ngược dòng căn nguyên. Một tia thần niệm đi trong thiên địa, một ánh mắt thấy rõ vũ trụ tứ cực, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vô tri vô giác, không có mục đích.

Kiểm Tổ, Đạo Tổ vốn điên cuồng kịch động nghe Đinh Hạo ngâm nga thì bình tĩnh lại.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vẽ mặt chán nản cũng ngồi im trên vai Đinh Hạo, nhắm mắt lại, dáng vẻ hưởng thụ, hít thở đều đều. Hai vuốt mèo ác quỷ Tà Nguyệt vô tình huơ trong không khí vẽ quỹ tích mỏng lung.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Không biết bao lâu sau Đinh Hạo thoát ra âm cuối cùng, người run lên. Đinh Hạo thoát khỏi trạng thái không minh huyền diệu, trong thấy huyệt hắc chưa đã, như mất đi điều gì vô cùng tiếc nuối.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt cũng tiếc nuối tỉnh táo lại:

- Meo . . .

Đinh Hạo từ từ thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn chữ viết trên thiên thư ngọc bích. Ai ngờ Đinh Hạo ngược mắt nhìn, giật nảy mình.

Thiên thư ngọc bích trắng tinh chẳng biết từ khi nào đầy vết rạn mạng nhện nhanh chóng vỡ ra. Mấy giây sau thiên thư ngọc bích tự hủy, mảnh vụn ngọc rớt xuống âm dương sông, tan mất.

Thiên thư ngọc bích tự hủy?

Nguy rồi, vậy là từ nay Huyền Chiến Thắng quyết thất truyền?

Đinh Hạo giật mình, muốn cứu nhưng không kịp. Đinh Hạo nhanh chóng lục tìm trí nhớ để xem đọc một lần Huyền Chiến Thắng quyết nhớ được bao nhiêu phần trăm.

Có một chuyện Đinh Hạo không ngờ đã xảy ra.

Huyền Chiến Thắng quyết gồm mấy ngàn chữ, khó hiểu, trúc trắc, cực kỳ phức tạp, thâm ảo. Nhưng không hiểu sao Huyền Chiến Thắng quyết khắc sâu trong đầu Đinh Hạo như đã đọc ngàn vạn lần, mỗi chữ rõ ràng, trở thành một phần trí nhớ không thể xóa nhòa.

- Đừng thấy lạ.

Giọng Kiếm Tổ lại vang lên:

- Huyền Chiến Thắng quyết chính là bất thể công pháp, chỉ người có duyên, đức, hành, tính mới có được. Nếu không thì tộc Cao thị giữ cuộn tranh mấy trăm năm nhưng không được Huyền Chiến Thắng quyết ngược lại suy đồi, đây chính là tạo hóa. Công pháp nghịch thiên vốn không nên tồn tại trên thế giới này, một người được truyền đã là cực hạn thế giới cho phép. Vậy nên sau khi người đọc hết nội dung thì thiên thư ngọc bích tự hủy, sau này Huyền Chiến Thắng quyết chỉ thuộc về một mình người, chỉ người sở hữu nó.

291. Chương 292: Nhất Pháp Tam Quyết Tinh Khí Thần

- Đúng vậy. Đây chính là điểm thần kỳ đặc biệt của Huyền Chiến Thắng quyết. Bao nhiêu năm qua, mấy kỷ nguyên từ sau khi thánh hoàng chết thì trên đời không có Huyền Chiến Thắng quyết nữa. Nhiều chí tôn cho rằng Huyền Chiến Thắng quyết theo thánh hoàng đó thất truyền, sau này công pháp trở thành truyền thuyết nhiều người kể lại. Còn về Cuồng Ngưu Yêu Soái, thiên thư ngọc bích, long cung thủy tinh ngầm . . .

Đao Tổ dùng giọng điệu tang thương nói:

- Nhiều người xem những truyền thuyết đó là người kể chuyện nói đùa, không ngờ tất cả thật sự tồn tại.

- Luyện thành Huyền Chiến Thắng quyết là có thể cứu thiên thập địa, trên trời dưới đất vô địch, nuốt trời bắn trăng, duy ngã độc tôn!

- Tuy rằng đây chỉ là truyền thuyết nhưng không có lửa làm sao có khói, truyền thuyết cũng có nguồn gốc của nó. Ví dụ như âm dương sông, thiên thư ngọc bích, long cung thủy tinh ngầm vẫn vẫn hôm nay thật sự xuất hiện trước mắt chúng ta. Đã mấy kỷ nguyên không ai luyện thành Huyền Chiến Thắng quyết, nếu người có cơ duyên thì hãy quý trọng. Một khi tu thành là có thể quân lâm thiên hạ, người như Mục Thiên Đường chỉ là chó nhà trước mặt người.

Kiếm Tổ, Đao Tổ luân phiên oanh tạc Đinh Hạo, hai người rất hưng phấn.

Đinh Hạo nghe hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ nói, hắn rất mong chờ vào Huyền Chiến Thắng quyết.

Đinh Hạo chợt nhớ ra điều gì, hỏi:

- Phải rồi, tiền bối vừa nói trên đời này chỉ có mình ta ghi nhớ bộ công pháp kia, vậy ta có thể dạy cho người khác không?

Kiếm Tổ ngẫm nghĩ rồi cho đáp án hình tượng:

- Cái này . . . Người thử xem, nhưng chưa chắc đối phương nắm giữ được. Ví dụ như người vào trạng thái không mình ngâm công pháp, ta và bà diên, con mèo trắng đều nghe hết nội dung công pháp nhưng chỉ nhớ bốn, năm phần. Chỉ một mình người nhớ hoàn toàn, đây chính là duyên pháp. Tư chất, thiên phú mỗi người có hạn, dù người có đọc lại lần nữa thì chúng ta chỉ ghi nhớ được bấy nhiêu.

Hiếm khi Đao Tổ đồng ý với Kiếm Tổ:

- Đúng vậy. Thiên phú con người như cái bình, đã chứa đầy nước rồi có rót thêm cũng không tăng dung lượng. Thiên phú, tư chất con người có cực hạn như chiếc bình.

Đao Tổ lại hỏi:

- Như thế nào? Người ta có được công pháp như vậy hận không thể trên trời dưới đất chỉ một mình mình biết, người muốn dạy Huyền Chiến Thắng quyết cho ai?

Đinh Hạo cười nói:

- Mới rồi ta nghe Đạo Tổ tiên bối nói nếu sớm có được bộ công pháp kia thì các ngươi có hy vọng báo thù nên mới . . .

- Người muốn truyền Huyền Chiến Thắng quyết cho chúng ta?

Kiểm Tổ không ngờ nhận được đáp án này, lão còn tưởng Đinh Hạo sẽ nói tên tiểu tình nhân Tạ Giải Ngừ hay hồng nhan Lý Y Nhược.

Đinh Hạo kahững định gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Kiểm Tổ, Đạo Tổ im lặng một lúc sau khẽ thở dài:

- Tiểu Đinh Tử, quả nhiên chúng ta không nhìn lầm ngươi. Nhưng ta và bà diên thể chất đặc biệt, không cách nào tu luyện Huyền Chiến Thắng quyết. Nếu ngươi có lòng thì sau này hoàn thành một tâm nguyện cho chúng ta là báo đáp tốt nhất.

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Hai vị tiền bối có gì sai bảo? Đinh Hạo tuyệt đối k ơtf chối.

- Ừm! Thế thì tốt.

Đạo Tổ rất vui nói:

- Bây giờ điều ngươi cần nhất chính là thời gian, nhanh chóng bắt đầu tu luyện đi. Trong long cung thủy tinh ngầm có đầy đủ linh khí, là thánh địa tu luyện. Trong âm dương sông ẩn giấu huyền cơ, hay là ngươi ở lại đây tu luyện, chờ khi Huyền Chiến Thắng quyết có tiểu thành rồi nghĩ cách ra ngoài cũng không muộn.

Đinh Hạo gật đầu, lập tức khoanh chân trên băng nham bên bờ sông, nhắm mắt suy ngẫm.

* * *

Huyền Chiến Thắng quyết!

Trong đầu Đinh Hạo lặp đi lặp lại nghiền ngẫm, nghiền cứu Huyền Chiến Thắng quyết.

Dần dần Đinh Hạo hiểu sâu hơn về Huyền Chiến Thắng quyết.

Thật ra nói Huyền Chiến Thắng quyết là một bộ công pháp tu luyện không chính xác, vì nó là do ba nội dung công pháp cấu thành, có thể chia ra là Huyền Tự Quyết, Chiến Tự Quyết, Thắng Tự Quyết. Ba phần này là tu luyện tâm pháp, chiến kỹ và thần thức.

Nội dung Huyền Tự Quyết là tu luyện tâm pháp.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện Huyền Tự Quyết không phải công pháp tu luyện theo ý nghĩa tuyền thống mà là pháp môn đặc biệt phụ trợ tiến hóa từ công pháp, có diệu dụng tâm pháp dung hợp, chia làm mười hai tầng.

Muốn tu luyện Huyền Tự Quyết đệ nhất giai thành công thì phải tu luyện kim, mộc, thủy, hỏa, thổ nhân giai trung phẩm tâm pháp đến mức tận cùng, sau đó Huyền Tự Quyết dung hợp ra một loại tâm pháp đặc biệt không có cái thứ hai, uy lực vô hình liên miên bất tận, cực kỳ khủng bố.

Nghe thì hơi phức tạp nhưng Đinh Hạo nhanh chóng hiểu rõ chỗ khủng bố của Huyền Tự Quyết.

Bây giờ Đinh Hạo tu luyện cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí, tuy tình cờ phù hợp đạo âm dương sinh hợp trong thiên địa nhưng từ bản chất không thể thoát khỏi hạn chế ngũ thành thuộc thủy, hỏa. Nếu cực âm ngục băng huyền khí gặp đối thủ có huyền khí thuộc tính thổ sẽ bị hạn chế. Nếu cực dương thiên hỏa huyền khí gặp đối thủ huyền khí thuộc tính thủy thì cũng sẽ bị hạn chế.

Nếu Đinh Hạo tu thành Huyền Tự Quyết thì sẽ không có điểm yếu bẩm sinh này.

Một khi Đinh Hạo dung hợp thành công, dù là cực dương thiên hỏa huyền khí hay cực âm ngục băng huyền khí đều có đặc tính lực lượng ngũ hành tương đồng. Hỏa thổ, hỏa thủy, hỏa mộc, hỏa kim, hỏa hỏa, băng thổ, băng hỏa, băng mộc, băng kim, băng thủy, thiên biến vạn hóa, từ đó về sau sẽ không bị huyền khí thuộc tính nào khắc chế. Ngũ hành chuyển hóa chỉ trong một ý niệm, cái gọi là ‘vận dụng kỳ diệu, một lòng chuyên tâm’.

Huyền Tự Quyết đáng sợ ở chỗ nó có thể dung hợp pháp môn tương khắc lại sinh ra tác dụng hóa học khó tin.

Sau khi Huyền Tự Quyết dung hợp huyền khí càng có lực công kích khủng bố hơn.

Quan trọng nhất là phần thứ hai trong Huyền Chiến Thắng quyết, Chiến Tự Quyết có mười hai chiến kỹ sát chiêu phải dùng huyền khí sau khi dung hợp Huyền Tự Quyết mới phát huy uy lực được.

Chiến Tự Quyết là phần thứ hai trong Huyền Chiến Thắng quyết.

So với Huyền Tự Quyết hơi phức tạp thì Chiến Tự Quyết đơn giản rất nhiều, chỉ có mười hai sát chiêu, gọi là chiến kỹ quét hết cùng giai, có hiệu quả khác nhau. Tuy nhiên huyền khí bình thường không thể thúc giục Chiến Tự Quyết, phải dùng tâm pháp Huyền Tự Quyết sau khi dung hợp.

Cuối cùng Thắng Tự Quyết là bí pháp rèn luyện thần thức.

292. Chương 293: Ngũ Hành Hỏa Viêm Thông Huyền Quyết

So với Thất Huyền Uẩn Thần quyết lúc trước Kiếm Tổ, Dao Tổ dạy thì Thắng Tự Quyết inh hơn gấp vô số lần. Cũng chia làm mười hai tầng, trừ rèn luyện thần thức ra còn âm thầm nâng cao ngộ tính, thiên phú, trực giác của người tu luyện. Thậm chí thấy rõ tiên cơ, bản năng nhìn thấu áo nghĩa gần như vu yêu.

- Cái gọi là thắng ở chỗ chế địch tiên cơ, thấy rõ áo nghĩa, hết thấy nằm ở một chữ ‘trước’. Liếc mắt qua mọi bí mật không thể che giấu, cùng một chiêu thức thì triển lần hai không có hiệu quả chính là ‘thắng’.

Đây là một câu quy tắc chung mở đầu Huyền Chiến Thắng quyết, thể hiện rõ Thắng Tự Quyết đáng sợ cỡ nào.

Huyền, chiến, thắng!

Ba chữ đã nói lên uy lực của bộ công pháp này.

* * *

Không biết qua bao lâu.

Đinh Hạo thở hắt ra, mở mắt, vẻ mặt mệt mỏi.

Không uổng là Huyền Chiến Thắng quyết duy ngã độc tôn, quân lâm thiên hạ trong truyền thuyết. Đinh Hạo chỉ suy ngẫm áo nghĩa trong đó sơ sơ đã thấy tinh thần mệt mỏi, tiêu hao nhiều sức lực. Muốn một hơi hoàn toàn lĩnh ngộ áo nghĩa là chuyện không thể.

Đinh Hạo an ủi mình:

- Ăn cơm phải từng miếng, tu luyện công pháp phải từng tầng một, không thể nóng nảy.

Đinh Hạo lại nhắm mắt, chọn tu luyện Thắng Tự Quyết trước.

Thắng Tự Quyết chủ yếu tu luyện thần thức, thay đổi nâng cao thiên phú người tu luyện, tăng nhanh tốc độ tu luyện. Đinh Hạo cảm thấy trong ba tự quyết thì Thắng Tự Quyết nên là bước đầu tu luyện.

Đinh Hạo từ từ trôi.

Đinh Hạo chìm đắm trong tu luyện.

Ngực Đinh Hạo phập phồng theo tiết tấu kỳ dị, khuôn mặt an tường như phật đà nhập định, dần dần có thể nghe thấy nhịp tim đập.

Cùng với Đinh Hạo hít thở, hai luồng tinh khí bạc phun ra từ mũi hắn như rồng bạc, màu bạc mông lung trắng hoa lan tràn toàn thân hắn.

Cuối cùng tiếng tim đập nhỏ dần, Đinh Hạo hít thở đều đều như thai nhi trong bụng mẹ, hỗn độn tường hòa, toàn thân lượn lờ khói bạc như ở trong nước ối ẩn chứa khí hỗn độn từng chút một cải tạo tâm linh, thân hình Đinh Hạo.

Long cung thủy tinh ngằm không có năm tháng.

Không biết bao lâu sau khói mờ mịt hỗn độn quanh người Đinh Hạo đều nhập vào trong cơ thể hắn, hắn chậm rãi mở mắt ra.

Hơi thở tinh thuần kỳ dị xuất hiện trên người Đinh Hạo.

- Đệ nhất giai Thăng Tự Quyết Hỗn Độn Mẫu Thai đã có tiểu thành, khiến người tu luyện trở về bụng mẹ, nhận khí tiên thiên hỗn độn cải tạo, bù đắp sinh mệnh, tinh thần thiếu sót, thấm nhuần mệnh cách, tương đương tiêu trừ khuyết điểm bẩm sinh. Thăng Tự Quyết quả nhiên là quý thần khó lường! Ta tiếp tục kiên trì tu luyện cho đến khi Hỗn Độn Mẫu Thai đại thành là có thể sửa chữa bù đắp hết thấy khuyết điểm bẩm sinh.

Đinh Hạo hiểu ra, mới rồi tu luyện giúp hắn hiểu sâu hơn Huyền Chiến Thăng quyết.

Thăng Tự Quyết thấm nhuần tinh thần quả nhiên là siêu phàm thoát tục.

Lúc này Đinh Hạo cảm thấy toàn thân dồi dào sức khỏe, không hề mệt mỏi, như mới ngủ no nê tỉnh lại. Thần thức từ cảnh giới nhất giai trung phẩm tăng vọt đến nhị giai hạ phẩm, tương đương công hiệu tu luyện Thất Huyền Uẩn Thần quyết một tháng.

Hiệu quả tu luyện như vậy khiến Đinh Hạo mừng rỡ như điên.

- Meo, cuối cùng ngươi cũng tu luyện xong.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhảy lên vai Đinh Hạo, hai vuốt xoa gò má hắn.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hét to:

- Có biết ngươi nhập định bao lâu rồi không?

Đinh Hạo hỏi:

- Bao lâu?

- Ngươi nhìn chỗ kia.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chỉ hai vết cào sâu trên vách băng.

- Tròn hai ngày hai đêm! Meo, mau mau mau, ngươi nên làm cơm, meo đói.

Đinh Hạo bực mình kéo mèo ác quỷ Tà Nguyệt xuống:

- Xì, mèo mập, tướng đầu ngươi quan tâm chủ nhân thì ra là đói.

Lần đầu tiên tu luyện Thăng Tự Quyết tương đương với đặt nền móng, thời gian dài một chút là hiện tượng bình thường. Sau này Đinh Hạo tu luyện mỗi ngày chắc sẽ không lâu như vậy.

- Mau mau mau, meo đói, meo muốn ăn cơm, ngươi không thể ngược đãi vật nuôi!

- Rồi rồi, nấu đây này, thật là con mèo tham ăn!

* * *

Thời gian tiếp theo Đinh Hạo luôn tu luyện trong long cung thủy tinh ngằm.

Kiểm Tỏ, Đào Tỏ tổn sức hồi lâu mới miễn cưỡng gom ra công pháp thuộc tính thổ, kim, mộc. Ba quyển công pháp này là nhân giai hạ phẩm, phối hợp Thái Huyền Vắn Kiếm Khí Thiên, Nhất Dao Khởi Trình Quyết đầy đủ ngũ hành, cuối cùng Đinh Hạo có thể tu luyện Huyền Tự Quyết.

Bởi vì Đinh Hạo đã là song mạch Võ Sĩ cảnh, nền móng vững chắc nên rất nhanh tu luyện xong đệ nhất giai Huyền Tự Quyết.

Vù vù vù vù vù!

Một đốm lửa màu cam lấp lóe trên ngón tay Đinh Hạo.

Theo suy nghĩ của Đinh Hạo, đốm lửa liên tục thay đổi.

Lúc thì nóng cháy như lửa, khi thì sắc bén như kim, có lúc dày nặng như đất, đôi khi bùng bùng sức sống như mộc, rồi vô hình như thủy.

Nếu có ai cảm giác được sẽ kinh ngạc rớt cằm, một loại huyền khí nhưng có năm ngũ hành đánh vỡ định lý võ đạo của thế giới này.

- Đây chính là năm loại biến đổi hỏa viêm, hỏa kim, hỏa thổ, hỏa mộc, hỏa thủy Huyền Tự Quyết miêu tả.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Rõ ràng là lửa cháy nhưng có hoàn chỉnh lực lượng ngũ hành, sinh sinh không ngừng, thiên biến vạn hóa. Trên về sau không có lực lượng huyền khí nào có thể khắc chế ta, ha ha ha ha ha ha! Điều này ý nghĩa sau khi dung hợp thì cực dương thiên hỏa huyền khí không chỉ thúc giục chiêu chiến kỹ thứ nhất Hữu Ta Vô Địch trong Chiến Tự Quyết cũng có thể thúc giục bất cứ công pháp thuộc tính nào trên đời này.

- Bắt đầu từ ngày mai ta sẽ tu luyện chiêu chiến kỹ thứ nhất Hữu Ta Vô Địch trong Chiến Tự Quyết!

Đinh Hạo quay đầu nhìn vết rạch trên vách đá phía xa, đã có mười lăm vết tức là nói hắn ở trong long cung thủy tinh ngâm tròn mười lăm ngày.

- Từ khi rời đi Vắn Kiếm tông đến bây giờ đã hai tháng rưỡi, mùa đông Tuyết Châu khoảng năm tháng mới hết. Ta chỉ cần quay về tông môn trước kỳ thi cuối năm của đệ tử ký danh là được. Không biết Vương Tiểu Thất, Trương Phàm, Lý Lan, Lý Y Nhược, các bằng hữu quen thuộc đã tiến bộ gì không?

Nhớ đến các bằng hữu trong Vắn Kiếm tông, khoe môi Đinh Hạo cong lên nụ cười dịu dàng.

- Ta phải ở lại đây tu luyện tiếp, ha ha ha ha ha ha! Chờ tới lúc đó ta sẽ ọi người niềm vui bất ngờ. Mục Thiên Đường, hãy chờ đi, ước hẹn ba năm ta sẽ cung động chín môn phái!

293. Chương 294: Hữu Ta Vô Địch Bá Khí

Kỳ ngộ lần này khiến Đinh Hạo tràn đầy tự tin

Có Huyền Tự Quyết, thời gian tiếp theo Đinh Hạo hầu như không ngủ không nghỉ, trừ ăn cơm kế hoạch tu luyện mỗi ngày chặt chẽ. Nào là tu luyện võ đạo, minh văn, đan đạo, luyện khí rồi kiếm ý, đao ý. Đinh Hạo như con quay tu luyện điên cuồng.

* * *

Dưới lòng đất không có năm tháng, thời gian chậm rãi trôi.

Chớp mắt đã qua một tháng.

Bên bờ âm dương sông, Đinh Hạo cầm đao kiếm đang thi triển chiêu thức.

Mái tóc đen dài đến eo rối xù, quần áo rách rưới, râu ria mọc đầy, Đinh Hạo như người rừng. Tu luyện thời gian dài khiến Đinh Hạo không có thời gian sửa soạn ithub, cũng không cần thiết, trong long cung thủy tinh ngầm có một mình hắn dù ở trường cũng chẳng sao.

Lúc này toàn thân Đinh Hạo tràn ngập huyền khí băng hỏa, băng viêm bạc, lửa màu cam như sóng gợn chảy xuôi trên người hắn. Ánh sáng lấp lánh bao phủ toàn thân Đinh Hạo, đó là dấu hiệu Võ Sĩ cảnh đại thành.

Võ Đồ cảnh chỉ có thể tu luyện ra huyền khí, phóng ánh sáng huyền khí ra ngoài người, ở mức độ nhất định tăng khả năng cơ thể chịu lực. Võ Sĩ cảnh thì huyền khí như sóng gợn ngưng kết, lấp lánh trong suốt hơn, là một cái màng bảo hộ. Đạo kiếm, nỗ tiến bình thường không thể đâm thủng vòng bảo hộ huyền khí.

Đây là một trong những điểm mạnh của Võ Sĩ cảnh.

Trên người Đinh Hạo đang chảy hai huyền khí dị chủng biến thái cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí như tầng vật chất dính đặc bao phủ hắn, dày ba ngón tay, đó là dấu hiệu Võ Sĩ cảnh đại viên mãn.

- Bắt đầu dung hợp đi, chung cực áo nghĩa đệ nhất giai Huyền Tự Quyết!

Đinh Hạo khép mắt lại vận chuyển tâm pháp đệ nhất giai Huyền Tự Quyết, dung hợp lại năm tâm pháp kim, mộc, thủy, hỏa, thổ lúc trước tu luyện. Băng viêm biến thánh khiết, viêm diễm toát ra hơi thở cao quý, hai loại lực lượng khác nhau cùng biến đổi không ngừng lộ ra đặc tính lực lượng ngũ hành, cuối cùng dần ngưng kết thành lực lượng mới.

- Đây chính là lực lượng sau khi dung hợp Huyền Tự Quyết, từ nay gọi nó là Thiên Hỏa và Ngục Băng đi, đây là lực lượng của ta!

Đinh Hạo cảm nhận lực lượng mới cường đại, đặt tên cho nó.

Tu luyện hơn bốn mươi ngày Đinh Hạo tu luyện đệ nhất giai Huyền Tự Quyết đến cảnh giới đại viên mãn, hoàn toàn dung hợp huyền khí trong người. Đinh Hạo có thể dùng lực lượng Thiên Hỏa và Ngục Băng thúc giục đệ nhất thần kỹ sát chiêu Hữu Ta Vô Địch trong Chiến Tự Quyết.

Vậy thì . . . Thử uy lực chiêu này đi!

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Đệ nhất thần kỹ sát chiêu Chiến Tự Quyết . . . Hữu - Ta - Vô - Địch!!!

Đinh Hạo đứng yên, chớp mắt trở nên trong suốt, biến mất trong hư không. Khi Đinh Hạo xuất hiện đã tiến lên năm, sáu chục thước, thanh kiếm rỉ sét và long văn huyết đao như xúc tua u linh cùng chém ra.

Không có kinh khí tứ tán.

Không có thanh thế kinh thiên động địa.

Càng không có ánh sáng huyền khí chói lọi.

Chỉ nghe không khí vang hai tiếng xèo xèo, nước âm dương sông chảy xiết cách năm thước chợt bị lực lượng vô hình đáng sợ chặt thành mấy khúc.

Trong đó một khúc nước sông bỗng nhiên bị bốc hơi lộ ra đáy âm dương sông băng tinh.

Một khúc khác thì chớp mắt đông thành khối băng chặn âm dương sông lại như đê đập.

Vang tiếng nổ đéctại.

Nguyên long cung thủy tinh ngầm rung rinh.

Nhìn kỹ thì vách huyền băng vạn năm phía đối diện ban đầu có thiên thư ngọc bích xuất hiện hai hố sâu đường kính một thước, tối đen, một cái tỏa khí lạnh thấu xương, cái kia thì sương mù mông lung.

Hai hố đen sâu không thấy đáy chỉ là bị dư âm lực lượng đánh thủng.

Đinh Hạo há hốc mồm.

- Tuyệt, quá lợi hại! Hay cho chiêu Hữu Ta Vô Địch! Đây đã không phải lực lượng Vô Sĩ cảnh mà gần bằng lực công kích của Đại Võ Sư cảnh giới!

Lực công kích kiểu này vượt qua một đại cảnh giới!

Đây mới chỉ là chiêu thứ nhất trong mười hai chiến kỹ thần chiêu Chiến Tự Quyết đã có uy lực như vậy, nếu thi triển ra mười một chiêu còn lại sẽ đáng sợ cỡ nào nữa?

Đinh Hạo kiểm không được cười to.

Nhìn uy lực vừa rồi thì Hữu Ta Vô Địch chắc là chiêu ám sát.

Chiêu pháp kiểu này có thể âm thấp tới gần đối thủ rồi gây sau bùng nổ lực công kích cường đại, dù là địch thủ có thực lực cao hơn mình gấp mấy lần cũng không phát hiện ra ngay, chờ khi cảnh giác thì đã muộn.

Chỉ dựa vào một chiêu Hữu Ta Vô Địch, nếu Đinh Hạo gặp lại Kiếm Bất Bình là có thể giết gã ngay.

Đinh Hạo tràn ngập mong chờ mười hai chiêu thần kỹ khác trong Huyền Chiến Thắng quyết. Trừ chiêu ám sát Hữu Ta Vô Địch ra chắc mấy chiêu thần kỹ khác cũng có công hiệu.

Chiến kỹ đáng sợ.

Bây giờ Đinh Hạo đại viên mãn đệ nhất giai Huyền Tự Quyết, hoàn thành đệ nhất chiêu thần kỹ sát chiêu Chiến Tự Quyết, cũng đại viên mãn đệ nhất giai Hỗn Độn Mẫu Thai Thắng Tự Quyết. Đây là thành quả tu luyện của Đinh Hạo trong bốn mươi ngày.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nằm trên da lông yêu vương ngủ say bị Đinh Hạo tập luyện đánh thức, vừa mở mắt đã la lên:

- Meo, meo đói, mau mau mau, chuẩn bị đồ ăn!

Con mèo này cũng có phúc duyên dày.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nghe Đinh Hạo ngâm thiên thư ngọc bích ghi nhớ nội dung tám phần Thắng Tự Quyết thứ ba trong Huyền Chiến Thắng quyết, mấy hôm nay nó tu luyện chăm chỉ. Cách mèo ác quỷ Tà Nguyệt tu luyện rất đơn giản, đó là ngủ.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vô sỉ la lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Meo là thiên tài, hoàn toàn lĩnh ngộ Thắng Tự Quyết rồi, ha ha ha ha ha ha! Ngủ chứ gì? Ta muốn ngủ thành cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn cao thủ!

Có lẽ mỗi sinh linh hiểu công pháp khác nhau. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt mở ra con đường khác, ngủ Thắng Tự Quyết có hiệu quả không nhỏ, thần thực đã vô cùng cường đại càng biến thái hơn. Bây giờ thần thức của mèo ác quỷ Tà Nguyệt mạnh trên Đinh Hạo gấp mấy lần.

Theo Kiếm Tổ, Đạo Tổ phán đoán thì mèo ác quỷ Tà Nguyệt tu luyện Thắng Tự Quyết đã viên mãn ba cảnh giới Hỗn Độn Mẫu Thai, Ý Như Lưu Thủy, Đệ Lục Thức, đạt đến cảnh giới Hư Vọng Ma Chương.

294. Chương 295: Càng Ngày Càng Tăng Tu Vi

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt có thiên phú dị bẩm, thần thức là điểm mạnh của nó, mấy ngày nay tập trung tu luyện Thắng Tự Quyết nên có thành tựu như vậy cũng nằm trong dự đoán của Đinh Hạo.

Chẳng qua cách tu luyện của mèo ác quỷ Tà Nguyệt quá đặc biệt, toàn ngủ, cả ngày lười biếng không mở mắt ra nổi, rất tham ăn. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chiếm trọn vẹn chữ ‘tham’ và ‘lười’.

- Thật không biết ai mới là chủ nhân, chuyện gì cũng là ta làm. Người ăn no rồi ngủ ngủ lại ăn, sao ta cảm giác mình như vật nuôi hầu hạ người?

Đinh Hạo bắt đắ dĩ lắ đầu chuẩ bị đồ ă.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt mặt dày nói:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Đứg vậy, người là vật nuôi của ta!

- Xem ra người cần tỉnh táo lại.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình xách cổ mèo ác quỷ Tà Nguyệt lên ném đi. Mèo mập kinh hoảng vạch một đường cong hoàn mỹ trên không trung, bùm một tiếng rớt vào âm dương sông.

- Meo . . . Hắt xì . . .

Một lát sau mèo ác quỷ Tà Nguyệt run run bò lên, nó rơi vào âm sông suýt bị đóng băng.

- Meo, liệu mang với người!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tức giận huơ vuốt xông lên.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo lại xách cổ mèo ác quỷ Tà Nguyệt ném ra ngoài.

Bùm rầm!

Lần này mèo mập rớt vào dương sông suýt bị nấu chín, nó vùng vẫy bò lên như con heo bị bỏ vào nồi chảo.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt buồn bực nói:

- Meo kháng nghị! Người đang ngược đãi vật nuôi!

Đinh Hạo vừa khồng chế lửa nướng thịt xà yêu trắng vừa cười nói:

- Ha ha, đừng không biết đủ. Nước sông âm dương sông có tạc dụng gột rửa bụi bặm thân thể, ngâm trong đó có hiệu quả khiến người thường tha thiết ước mơ, người nên mừng đi. Thịt chín rồi, có muốn ă không?

- Meo meo, đương nhiên muốn ă!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt cắn thịt xà yêu vàng ươm ngoài giòn trong mềm, lâu bầu hỏi:

- Meo, khi nào chúng ta ra ngoài? Đã lâu như vậy, ở trong này chán quá.

Đinh Hạo cắn thịt rắn vàng, nói:

- Ba tháng nữa đi.

* * *

Thời gian chậm rãi trôi.

Đinh Hạo cực kỳ cố kiên nhẫn tu luyện trong long cung thủy tinh ngầm.

Đinh Hạo đã chìm đắm trong cuộc sống tu luyện như khổ hạnh tăng, quên thời gian trôi. Trừ ă uống vệ sinh ra Đinh Hạo không ngủ không nghỉ, tu luyện Thăng Tự Quyết giúp Đinh Hạo giữ sức lực dồi dào đột phá cực hạn người thường, từng giây từng phút chăm chỉ tu luyện.

Chớp mắt bốn tháng đã qua.

Đối với Đinh Hạo thì bốn tháng này quý hơn vàng.

Thực lực của Đinh Hạo tăng vọt nhảy vào cảnh giới sơ giai Đại Võ Sư cảnh. Trong thập nhị chính kinh, hai mươi bảy huyết khiếu thủ thiếu âm đệ nhất kinh và thủ thiếu dương đệ nhị kinh, túc thiếu âm đệ tam kinh đã thông suốt, rực rỡ như hai mươi bảy ngôi sao sáng rực trong người Đinh Hạo, cung cấp lực lượng bất tận.

Huyết khiếu thứ nhất trong túc thiếu dương đệ tứ kinh, dương trì đã cô đọng, huyết khiếu thứ hai ti trúc còn đang trùng kích.

Trong nhâm mạch, mười tám huyết khiếu lục kỳ kinh đã bị điểm hóa. Lục kỳ kinh tuần hoàn đại chu thiên, mười huyết khiếu đầu đốc mạch đã bị điểm hóa. Huyền khí thiên hỏa trong trung đan điền phần ngực tiến vào nhất khiếu Đại Võ Sư cảnh.

Song mạch Đại Võ Sư cảnh!

Đây chính là một trong các thành quả tu luyện bốn tháng nay của Đinh Hạo.

Ngoài ra Đinh Hạo hoàn thành đại viên mãn dung hợp đệ nhị tầng Huyền Tự Quyết trong Huyền Chiến Thắng quyết.

Đinh Hạo chưa hoàn thành đệ tam giai là bởi vì thiếu công pháp thuộc tính ngũ hành đệ giai trung phẩm thích hợp. Bao gồm Thái Huyền Vắn Kiếm Khí Thiên đệ nhị giai, Nhất Đao Khởi Trình Quyết qua tay Đao Tổ thay đổi đều không thỏa mãn yêu cầu tu luyện.

Đinh Hạo đành chờ trở về Vắn Kiếm tông lại đi kho vũ khí Tàng Kiếm Đường tông môn chọn một số bí tịch thích hợp mới tăng lên đệ tam giai Huyền Tự Quyết.

Đinh Hạo vẫn đang nghiên cứu diệu dụng dung hợp tâm pháp ngũ hành của Huyền Tự Quyết, nó không chỉ có một chút như hắc lĩnh ngộ.

Cùng lúc đó, Chiến Tự Quyết bị tâm pháp Huyền Tự Quyết hạn chế, Đinh Hạo miễn cưỡng được tiểu thành sát chiêu thần kỹ đệ nhị chiêu Vương Giả Quân Lâm trong mười hai sát chiêu. Khác với chiêu ám sát Hữu Ta Vô Định, Vương Giả Quân Lâm là chiêu khí thế, mục đích không chiến cũng khuất phục người, tan rã đầu chí kẻ địch.

tu luyện Thắng Tự Quyết bộ thứ ba khá thuận lợi, Đinh Hạo vượt hai đại cảnh giới Hỗn Độn Mẫu Thai, Ý Như Lưu Thủy, tiến vào cảnh giới tam giai Đệ Lục Thức.

Không nói khoa rằng thực lực hiện giờ của Đinh Hạo tăng gấp ba, bốn chục lần trước khi rớt xuống vực băng.

- Là lúc nên rời khỏi đây.

Đinh Hạo đứng bên bờ âm dương sông, nhìn khắp long cung thủy tinh ngầm, lòng lưu luyến.

Đây là nơi rất có lợi cho tu luyện, linh khí đầy đủ, trong âm dương sông ẩn chứa khí âm dương có diệu dụng vô cùng. Tiếc rằng thời gian có hạn, Đinh Hạo không thể lợi dụng âm dương sông để tu luyện.

- Có lẽ chờ ngày thăng lên Tiên Thiên Vô Tông cảnh rồi đến nơi này bề quan một lần sẽ có thu hoạch lớn.

Đinh Hạo đặt ra kế hoạch.

- Meo, đi mau, meo sốt ruột muốn rời khỏi đây.

Mèo mập Tà Nguyệt không có ấn tượng tốt với long cung thủy tinh ngầm, nó hơi nhớ người hầu đầu trọc của mình.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đi đi.

Đinh Hạo lấy chút nước từ âm dương sông bỏ vào trũ vật giới chỉ, đặt mèo mập lên vai, nhẹ nhảy lên võ chưởng đánh vào cột băng rũ xuống trên đỉnh, nắm lấy một cột ngọc hình nón đóng băng bên trong.

Đinh Hạo đã sớm phát hiện cơ quan trận pháp duy nhất ra khỏi long cung thủy tinh ngầm.

Răng rắc!

Cơ quan minh văn trận pháp khê kêu, ánh sáng bạc lấp lóe bao phủ một người một mèo.

Không gian lấp lóe.

Bóng người biến mất.

* * *

Băng nhai Tuyết Long sơn.

Mùa đông dài dòng sắp kết thúc, trên bầu trời mặt trời ngày càng nóng cháy. Lớp băng dưới đất hòa tan thành nước lũ chảy qua khe núi, vài chỗ tuyết tan dần lộ lên chồi non xanh.

Đây là thời gian Tuyết Châu lạnh nhất trước khi xuân đến.

Nhưng vạn vật đã thức tỉnh.

Một bầy yêu lộc nhàn nhã ăn cỏ mới nhú đầu bên dưới băng nhai.

295. Chương 296: Tin Vía Hè

Đột nhiên một con lộc đực giật mình, ánh mắt nghi hoặc rồi giật mình, phát ra một chuỗi tiếng hú ngắn. Bầy lộc kinh hoàng chạy rầm rập đi xa.

Trong phút chốc . . .

- Rốt cuộc đi ra, phù!

Một chuỗi tiếng hú dài vui sướng từ bên dưới băng nhai vọng lên.

Một bóng người vọt lên, như mũi tên rời dây cung từ dưới băng nhai đáp xuống mép vực.

Đó là Đinh Hạo bị nhốt dưới khe nứt băng tầng năm tháng.

- Meo, meo rốt cuộc thấy bầu trời.

Mèo mập Tà Nguyệt hưng phấn hú như đang động dục, nhảy xuống vai Đinh Hạo, lăn lộn trên bãi cỏ.

Đinh Hạo cũng hú dài.

Đúng vậy, rốt cuộc thấy bầu trời.

Năm, sáu tháng sau lại thấy mặt trời trên cao, dãy núi và cánh đồng tuyết mênh mông vô bờ. Mặt đất thức tỉnh, mùa mới sắp đến.

Đinh Hạo ra khỏi long cung thủy tinh ngầm, thực lực tăng vọt, lấy đao kiếm chém vách băng không ngừng leo lên. Đinh Hạo tốn mười ngày từ dưới khe nứt băng tầng sâu không thấy đáy bò lên.

- Nên trở về . . . Vãn Kiếm tông, ta sắp về!

Đinh Hạo nhắm một hướng sỏi bước xuống núi.

* * *

Thái Bình thành.

Mùa đông dài sắp qua, đây là tin tốt cho nhân loại trong Thái Bình thành.

Mùa xuân đến nghĩa là mặt đất lại biến phù nhiều, nhân tộc, yêu tộc không còn lo rầu về thực vật, không khí căng thẳng dịu lại. Thái Bình thành bỏ lệnh cấm, thương đội tới lui dần tăng lên, đường cái náo nhiệt hơn.

Thao Thiết Cư là một tửu lâu rất nổi tiếng trong Thái Bình thành.

Thao Thiết Cư mới mọc năm tháng nhưng vì thức ăn ngon, giá vừa túi tiền nên buôn bán đắt khách.

Giữa trưa hôm nay đang giờ ăn cơm, trong Thao Thiết Cư ồn ào tiếng người. Lệnh cấm Thái Bình thành đã mất, thật nhiều võ sĩ tán tu, dong binh, thương đội ủa vào thành. Các khách sạn, tửu lâu bận rộn chật ních không chỗ đứng.

Nơi nào có người là chỗ đó có giang hồ.

Nơi có giang hồ là có các loại tin tức.

- Nghe nói không? Mấy tháng trước Vãn Kiếm tông và Thanh Bình học viện lại xung đột trong Thiên Nhân cốc, lần này hai bên đánh rất dữ, tử thương nhiều. Có cường giả đẳng cấp Tiên Thiên cũng chết. Ài, bây giờ chín tông phái nhân tộc hục hặc như nước với lửa, chắc sắp bắt đầu nội đấu rồi.

- Nghe nói ban đầu Vãn Kiếm tông chiếm ưu thế, tiếc rằng sau đó Mục Thiên Dưỡng tự mình ra trận giết Mã Nhất Phi cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh của Vãn Kiếm tông, gần như đồ sát hết tiểu đội cao thủ của Vãn Kiếm tông.

* * *

Mọi người không hay biết tin Mã Nhất Phi chết khiến một người ngồi gần cửa sổ tầng hai khẽ run.

Bên cạnh cái bàn hình vuông màu xanh chỉ có một người ngồi, có vẻ khá cô đơn. Người đó mặt áo xanh đã tẩy trắng, rất cũ nát, vài chỗ vá thô ráp. Vạt áo và ống tay áo bị mài đồ lông, bộ dạng nghèo nàn.

Trên bàn bày đầy thức ăn phong phú, một con mèo trắng mập mạp đai nhai ngồm ngoàm.

* * *

- Vãn Kiếm tông và Thanh Bình học viện xung đột quy mô lớn như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

- Không biết, chắc lại là tranh đoạt cái gì thiên tài địa bảo đi!

- Ha ha ha ha ha ha! Các người không biết, nghe nói cuộc chiến Thiên Nhân cốc cũng có mặt Tinh Vãn tông, sau lưng ám toán nhiều người Vãn Kiếm tông.

- Thế cục càng lúc càng loạn.

- May mắn yêu tộc xuất hiện một kẻ nổi loạn, nghe nói tự xưng là Tiên Hoàng Đại Thánh, không biết từ đâu chui ra huênh hoang xây dựng Tiên Hoàng cung ở phía nam Tuyết Châu, tuyên bố muốn thống nhất yêu tộc, dấy lên nội chiến. Yêu tộc không thể phân tâm, nếu không bị yêu tộc thừa dịp tấn công thì nhân gian thật sự hỗn loạn.

- Đây đúng là mùa đông không yên phận.

- Các đại môn phái ra thiên tài lớp lớp, sắp rơi vào loạn thế. Mỗi khi loạn thế là lúc anh hùng hào kiệt nổi danh nhưng là địa ngục Tu La cho sinh linh bình thường.

- Nói đến thiên tài thì Thanh Bình học viện có thần đồng Mục Thiên Dưỡng, Tam Thư Sinh. Tinh Vãn tông có Tứ Ứng. Trầm Nhật thành có Lục Thanh Dao. Minh Tâm thành có Tam Tú. Duyên Sinh tông có Song Tuấn. Vãn Kiếm tông có Phong Tuyết Lôi Điện tứ kiếm, toàn là cao thủ thời đại mới. Những người này sẽ là bá chủ tương lai Tuyết Châu.

- Đúng vậy. Nhưng mấy năm nay Vãn Kiếm tông ra nhiều thiên tài sắp đuổi kịp Thanh Bình học viện, nghe nói năm trước trong đệ tử mới tuyển nhận có hai thiên tài long hổ là Lương Phi Tuyết và Thất Nghĩa Minh, khá tài hoa.

- Ủa? Sao ta nghe có người nói trong Vãn Kiếm tông còn có một đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện Đình Hạo cũng không thua kém hai người này?

Mọi người đang nói chuyện sừng miệng thì một nhóm võ giả mặc áo xanh trắng thơm, bên trong có một kiếm sĩ tuần tú cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tin tức của các người nghe là biết lỗi thời. Bây giờ trong đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông đã thay đổi nhiều.

- A?

Đám người bị kiếm sĩ tuần tú khơi lòng tò mò.

Dù sao chuyện về những thiên tài các môn phái đều được mọi người yêu thích nghe.

Có người đứng dậy vỗ tay nói:

- Nghe vị huynh đài này nói thì hình như biết tình hình gần đây của đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông? Huynh đài không ngại nói ra cho chúng ta mở mắt!

Kiểm sĩ tuần tú có lòng khoe khoang, cười ngạo nghễ:

- Đinh Hạo mà các người nói không còn phong cảnh nữa. Từ đại tái năm viện lần hai bắt đầu hắn đã lấy có bề quan không tham gia đại tái năm viện, biến mất không tung tích. Có người nói Đinh Hạo khinh thường đệ tử ký danh tranh đấu, có người bảo thực lực của hắn giảm sút sợ mất vinh diệu ngày xưa. Có người nói Đinh Hạo đã chết . . . Dù sao trong sáu tháng qua Đinh Hạo không hề xuất hiện.

- Mất tích?

- Bề quan?

- Không lẽ sợ ước chiến ba năm với Mục Thiên Đường nên giả chết?

Lần đầu mọi người nghe tin tức này.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú hưởng thụ nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú chờ đám người tập trung nhìn mình chằm chằm mới chậm rãi tiếp tục bảo:

- Từ khi Đinh Hạo mất tích, đệ nhất cao thủ Thanh Sam Đông Viện chính là Ngọc Diện Thần Chưởng Lý Lan. Nhất Kiếm Phi Tuyết Lương Phi Tuyết, Vân Quyển Thiên Hạ Lý Mục Vân của Bạch Sam Trung Viện, ba người này được gọi là đệ tử ký danh tam kiệt. Ba người chỉ dùng bốn tháng đã vào đại viên mãn Võ Sĩ cảnh, được cường giả sáu phong sáu tòa nội môn nhìn trúng, một hơi thành đệ tử nội môn chân truyền, cùng cao nhân tu hành.

296. Chương 297: Thanh Sam Đông Viện Kịch Biến

- Ta có nghe nói về ba người này.

- Thật khiến người thẩn thất. Trước kia Đinh Hạo một thanh kiếm rỉ sét đè ép các thiên tài không ngờ bây giờ đã thành chuyện quá khứ, không còn oai hùng ngày xưa. Xem ra tiểu thiên tài này không lên được, rất xuống rồi.

- Một triều phong vân khởi, bao nhiêu thiếu niên lang, anh hùng không còn.

Mọi người chưa từng nghe chuyện như vậy, đều cảm thán.

Người lúc trước mở miệng hỏi kiểm sĩ áo xanh tuần tú lại chấp tay nín nói:

- Vị huynh đệ này, người thật lợi hại, tin tức nhanh nhạy quá. Không biết trừ mấy người kia ra Vãn Kiếm tông còn có cao thủ nào nữa không? Hãy nói ra ọi người cùng nghe.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú cười to bảo:

- Từ khi Đinh Hạo mất tích, tam kiệt vào lục phong lục tọa tu hành, hiện giờ trong năm viện Vãn Kiếm tông tính hàng cao thủ là Bát Hoang Tà Dương Lý Tàn Dương của Hồng Sam Tây Viện, Cuồng Nhân Lữ Cuồng của Tử Sam Nam Viện, Truy Phong Nhất Kiếm Phương Thiên Dực của Thanh Sam Đông Viện, vân vân. Tuy nhiên mấy người này chỉ tầm thường, theo ta thấy thì đệ nhất cao thủ chính là Kinh Thiên Kiếm Lư sư huynh, Lư Bằng Phi!

- Lư Bằng Phi?

- Kinh Thiên Kiếm?

Mọi người cực kỳ kinh ngạc.

Có kẻ buồn bực nói:

- Sao ta chưa từng nghe nói qua người này?

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú lộ biểu tình bực mình, lạnh lùng cười:

- Hừ! Mùa đông giao thông không tiện, yêu ma phong dã, tin tức không lưu thông là bình thường. Huống chi hạng dê tiện các người làm sao biết hết chuyện Vãn Kiếm tông? Lữ Bằng Phi sư huynh độc tôn đại tái năm viện đã ba tháng. Ha ha, chờ đi, không lâu sau cái tên Kinh Thiên Kiếm sẽ truyền khắp Tuyệt Châu!

- Kinh Thiên Kiếm? Khoác lác.

Một thanh âm lạnh lùng không biết từ đâu quanh quẩn bên tai mọi người, rõ ràng như có kẻ nói sát bên tai.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú tức giận quát:

- Ai? Dám càn rỡ như vậy? Lăn ra đây cho ta!

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú nhìn xung quanh nhưng không thấy nguồn thanh âm.

Mấy người khác không dám nói chuyện với kiểm sĩ áo xanh tuần tú nữa.

Mọi người không ngốc, từ đoạn đối thoại nghe ra kiểm sĩ áo xanh tuần tú gọi Kinh Thiên Kiếm Lữ Bằng Phi là sư huynh thì chắc cũng là người đệ tử kỷ danh Thanh Sam Đông Viện.

Có người chạy lên lầu.

Lại là mấy võ giả trẻ mặc trường sam cùng kiểu, khoảng mười lăm, sáu tuổi, có người nhỏ hơn. Người đi đầu mặt chữ điền, da ngăm đen, khá lớn tuổi, khoảng hai mươi. Sau lưng nam nhân mặt chữ điền công cây kiếm to màu đen một thước sáu, bảy, rộng sáu lòng tay, bước đi trầm ổn đầy khí thế.

- Diên sư huynh!

- Diên sư huynh đến rồi!

Nam nhân mặt chữ điền xuất hiện, kiểm sĩ áo xanh tuần tú và đồng bạn cùng đứng dậy cung kính chào.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Diên Hoàn gật đầu, hỏi:

- Có nghe rõ ràng tin tức phản đồ Trương Phàm chưa?

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói:

- Diên sư huynh yên tâm, chúng ta đã tìm hiểu tin tức Trương Phàm, hẩn ẩn thân trong một khách sạn xóm nghèo Thái Bình thành. Hẩn bị thương, chạy không xa, ta đã kêu hai sư đệ Chung Lâm, Vương Tú theo dõi khách sạn, mọi chuyện tiến hành theo kế hoạch.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Diên Hoàn gật đầu bước tới cạnh bàn, ngồi xuống.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Diên Hoàn vừa lòng nói:

- Vậy thì tốt, chờ chuyện thành công Lô sư huynh sẽ thưởng xứng đáng cho người.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú mừng rỡ gật đầu, nói:

- Đây đều là công của Diên sư huynh, ta không dám chiếm công.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú nói rồi cũng ngồi một bên, ngần ngừ một lúc tò mò hỏi:

- Trương Phàm tu luyện ma công, phản bội tông môn đã có chứng cứ chính xác, bây giờ chúng ta có thể bắt hẩn về, tại sao cứ giám thị mà không hành động?

Nam nhân áo xanh mặt vuông Diên Hoàn cười càn rỡ:

- Đây chính là điểm inh của Lô sư huynh. Ai cũng biết Trương Phàm tu luyện ma công, Tổng giáo sư phái người bắt nhốt Trương Phàm nhưng trong Thanh Sam Đông Viện có người thâm quỹ rồi ích kỷ thả hẩn chạy. Mấy tên phản nghịch đó đều đáng chết, Lô sư huynh làm như vậy là muốn dùng Trương Phàm làm mồi bắt hết bọn chúng.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu kinh ngạc hỏi:

- Kể ích kỷ thả thợ săn dê tiện Trương Phàm không phải là Vương Tiểu Thất thất học sao? Còn có đồng bọn?

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn lạnh lùng cười:

- Hừ! Làm gì đơn giản như vậy? Nơi nhốt Trương Phàm có ít nhất hai mươi sư huynh đệ đại viên mãn Vô Đồ cảnh nhưng hắn được người cứu ra thần không biết quỷ không hay. Vương Tiểu Thất chỉ là phế vật thất khiếu Vô Đồ cảnh, một mình hắn làm sao hành động?

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nghĩ ra điều gì.

- Không lẽ . . .

- Giờ ngươi mới hiểu?

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn uống ly rượu đầy, lạnh lùng cười:

- Phương Thiên Dực, Lý Vân Kỳ, Lục Bác Văn, Vương Tiểu Thất, Lý Y Nhược, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao, đám người này là bằng hữu của Đinh Hạo. Trương Phàm là bằng hữu tốt nhất của Đinh Hạo, còn cần đoán sao? Chắc chắn bọn họ xen lẫn bên trong. Hừ, đám ích kỷ thả phản nghịch phản bội tông môn, đám người này đều đáng chết.

- Lô sư huynh muốn đối phó bọn họ?

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu giật mình kêu lên:

- Biểu huynh của Lý Y Nhược là Lý Tàn Dương làm viện thủ Hồng Sam Tây Viện, thế lực không yếu. Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao cũng không dễ đối phó.

- Ha ha ha ha ha ha! Lô sư huynh có diệu kế, không cần chúng ta quan tâm. Hơn nữa hắn bội tông môn là tội chết, ai đánh phải sẽ lột da, dù Lý Tàn Dương có là viện thủ Tây Viện thì . . . Hì hì.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn cười càn rỡ lộ rõ độc ác:

- Lô sư huynh đã đứng đầu đại tái năm viện ba quý, có thể nói là đệ nhất nhân ngũ viện, được cường giả tông môn lục phong lục tọa nhìn trúng, dù Đinh Hạo có tái sinh cũng không làm gì được. Ha ha, sợ cái gì?

- Cũng đúng.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu gạt gù, yên lòng.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn dặn dò kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu:

- Kêu các sư huynh đệ nhanh chóng ăn uống nghỉ ngơi, lập tức làm việc!

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn lớn tiếng kêu tiểu nhị bưng đồ ăn lên.

Bây giờ là lúc ăn cơm, trong tửu lâu có nhiều khách khứa, không còn bàn trống. Năm người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn, kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu ngồi một bàn, còn lại sáu thiếu niên áo xanh đánh giá bốn phía cuối cùng nhìn hướng người ngồi cô đơn bên cửa sổ, chỗ đó còn mấy ghế trống.

Một thiếu niên áo xanh đi tới cạnh bàn, cất cao giọng nói:

- Vị bằng hữu này, chúng ta muốn dùng cái bàn, người mau đi đi.

Người cô đơn nghèo nàn luôn cúi đầu, chậm rãi ăn làm như không nghe thiếu niên áo xanh nói.

Bao gồm con mèo mập lông trắng lười biếng nằm bên cạnh người đó cũng híp mắt nằm im.

297. Chương 298: Tru Sát Phản Nghịch

- Này, nói người đó, đã ăn xong chưa? Mau ăn rồi cút đi, các đại gia muốn dùng bàn này!

Một thiếu niên khác bước ra khỏi nhóm thiếu niên áo xanh đi tới gõ mặt bàn dùng dùng. Thiếu niên áo xanh không kiên nhẫn nói.

Kẻ nghèo thở dài, lầm bầm:

- Đại gia? Ha ha, buồn cười. Từ khi nào đệ tử ký danh của Vãn Kiếm tông biến thành một đám mất dạy?

Tuy giọng nhỏ nhưng rơi vào tai đám thiếu niên áo xanh.

Đám thiếu niên áo xanh biến sắc mặt.

Một thiếu niên áo xanh nói:

- To gan quá, người dám lặp lại lần nữa . . .

Thiếu niên áo xanh vỗ vào vai người nghèo.

Một chương này ẩn chứa ám kình, người bình thường bị vô trùng dù xương vai không gãy cũng sẽ nằm liệt giường nửa tháng. Thiếu niên áo xanh nghe người nghèo này vô lễ nhục nhã Vãn Kiếm tông nên muốn dạy ột bài học.

Ai ngờ thiếu niên áo xanh vỗ huyệt vào bàn tinh cương.

Lực phản chấn truyền đến, răng rắc một tiếng, mặt thiếu niên áo xanh trắng bệch bay ra ngoài như trái bóng đập bay mấy đồng bạn, lăn lông lốc. Thiếu niên áo xanh đau đớn la hét, cúi đầu thấy cổ tay bị trật khớp.

Trong đại sảnh hỗn loạn.

- Có chuyện gì?

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu biểu tình giật mình đứng dậy.

- Điền sư huynh, Trương sư huynh, tiểu tử kia đánh bị thương người của chúng ta . . . A? Người đâu rồi?

Thiếu niên áo xanh tức giận chỉ hướng cửa sổ chợt ngẩn ra, vì gã ngạc nhiên thấy người nghèo và con mèo trắng mập đã biến mất.

- Gặp quỷ, rõ ràng mới rồi còn ở . . .

- Trong khoảnh khắc đã biến mất . . .

- Có chuyện gì?

Đám thiếu niên áo xanh nhìn nhau. Mới rồi người còn ngồi cạnh bàn chớp mắt đã biến mất, ban ngày ban mặt không lẽ . . . Gặp quỷ? Hoặc người này là siêu cường giả?

- Thôi thôi, mau ăn cơm nghỉ ngơi, đừng gây chuyện cho ta nữa.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn vẫy tay ý bảo đám thiếu niên áo xanh mau chóng ăn cơm, không để bụng chuyện này.

Một lát sau có một thiếu niên áo xanh từ dưới lầu chạy lên, nói nhỏ vào tai nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn.

- Tốt lắm, cá đã cắn câu, có thể thu lưới. Chúng ta đi, lập tức hành động.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn đứng dậy, mang theo các võ sĩ thiếu niên rời khỏi tử lâu.

* * *

Một khách sạn lụp xụp trong khu bình dân Thái Bình thành.

Vách tường dựng lên trên khối đất mấy chục mẫu, rậm rạp dựng mấy trăm nhà gỗ nhà tranh lợp súp xem như nhà trọ. Người đến người đi rất phức tạp, ồn ào tiếng người, đủ mọi hạng người.

Trong một nhà cỏ không bắt mắt nằm tận cùng phía tây có một thiếu niên lỏa nửa người trên quần băng vải thấm máu ngồi dưới đất.

Ánh nắng loang lổ xuyên qua nhà tranh chiếu vào người thiếu niên. Đó là khuôn mặt rất bình thường, kiên cường, cơ tay nhô ra, da ngăm đen, rất vạm vỡ. Băng trắng quấn quanh người thiếu niên thấm máu, gĩa bị thương khá nặng.

Thiếu niên này chính là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Thiếu niên thợ săn đến từ Bách Man sơn có vẻ chật vật, mặt tái nhợt, môi khô nứt, mệt mỏi.

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm như pho tượng vận công trị thương.

Công pháp thiếu niên thợ săn Trương Phàm tu luyện rất kỳ lạ, không cảm ứng chút huyền khí nào nhưng tầng ngoài cơ bắp như có mấy con sâu rậm rạp bò, nổi lên mấy cục u. Ngực thiếu niên thợ săn Trương Phàm phập phồng kịch liệt, trái tim đập nhanh muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Trong tiếng động vô thanh, nhà tranh khẽ rung.

Ánh nắng chiếu rọi, từng đoàn khí đỏ như có như không lóe lên từ người thiếu niên thợ săn Trương Phàm như hoa sen máu nở rộ.

Đó là tượng trưng khí huyết sôi trào.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bỗng cảm ứng được cái gì, ngừng luyện công.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm mở mắt ra, cười khổ nói:

- Rốt cuộc lại tìm đến, thời gian dài như vậy vẫn không chịu buông tha ta sao?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cầm lấy trường đao bách chiến bên cạnh, lấy trường cung tinh cương và tên nanh sói treo trên tường tòng vào người. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm rời đi ngay.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chọn nhà trọ này trong khu bản dân, người ra vào hỗn độn, vốn tưởng đối phương sẽ không tìm đến nhanh như vậy, đáng tiếc May mắn Trương Phàm xuất thân thợ săn, thói quen cảnh giác, chọn phòng gần cửa tây tường vây khách sạn. Chỉ cần thiếu niên thợ săn Trương Phàm thuận lợi ra khỏi tường vây thì xóm nghèo người đông như mắc cửi, gã muốn thoát không khó.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm khom lưng, chân nhẹ nhàng bước đi. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm mặc áo choàng đen trùm đầu, bước chân nhanh nhưng không hoảng loạn đi hướng cửa tây.

Tiếng bước chân sau lưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngày càng dồn dập.

Có người hét to:

- Thấy tên phản đồ rồi, ở đằng kia . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bước đi nhanh hơn.

- Đi đâu?

Tiếng gió rít gào, bóng người màu xanh như chim to nhảy lên đâm kiếm vào lưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không quay đầu lại tránh sang phải, né thoát một kiếm. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm lấy eo làm trục, bách chiến trường đao gào thét chém ra, khí huyết toàn thân giống như phong ba gào thét, đao quang lấp lóe tựa thất luyện.

Vang tiếng nổ đécc tai, kẻ tập kích dùng kiếm bị một đao hất bay người và kiếm ra xa mấy chục thước.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm mượn sức đã chạy nhanh ra ba mươi thước.

- Chết tiệt, đuổi theo cho ta!

- Đừng để hắn chạy!

Hàng loạt tiếng hét giận dữ vang lên.

Cuộc chiến đột ngột khiến người quanh khách sạn kinh ngạc, nhưng nhiều người quá quen với chém giết nên chỉ hơi rối loạn rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

* * *

- Học học học.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thở hổn hển.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chạy nhanh như bay, vết thương mới lành bởi vì dùng sức quá độ lại rách ra, máu thấm băng vải. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cảm giác thể lực như hạt cát đổ ngược nhanh chóng trôi đi.

Trước mặt thiếu niên thợ săn Trương Phàm là ngõ nhỏ rất sâu.

Vượt qua ngõ nhỏ lại đi tới là một chợ lớn, mỗpxi ngày có vài vạn người đi trong đó. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vào chợ nhờ đám đông yểm hộ thì sẽ thoát khỏi truy binh.

Đây là tuyến đường chạy trốn thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã đặt sẵn.

Trương Phàm sinh sống bằng nghề thợ săn nhiều năm, theo các trưởng bối đi trong khu rừng đầy nguy hiểm, chơi trốn tìm tử vong với yêu ma khiến thiếu niên này có kỹ xảo và năng lực chạy trốn siêu đẳng.

298. Chương 299: Hiệp Lộ Tương Phùng Dững Giả Thắng

Dù cảm giác thân thể đã rất yếu nhưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm không tạm dừng.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chui vào trong ngõ nhỏ.

Sau lưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm nghe tiếng truy binh hò hét.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm tính toán thầm nghĩ:

- Còn năm mươi thước.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm rút áo choàng xanh da trời ra khỏi bách bảo nang trong ngực, chỉ cần gã trà trộn vào đám đông là có thể thay đổi y phục ngay.

Còn ba mươi thước . . .

Hai mươi thước . . .

Mười thước . . .

Lối ra đã rất gần, thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhìn thấy đám đông chen chúc trong chợ.

Gần ngay trước mắt.

Nhưng không hiểu sao cảm giác nguy hiểm bao phủ thiếu niên thợ săn Trương Phàm khiến gã dừng đứng lông tơ, ngừng bước bày ra tư thế phòng ngự.

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay trong trẻo vang trong ngõ nhỏ.

- Sau khi tu luyện ma công quả nhiên cảm quan rất nhanh nhạy. Ha ha, đã bị kẻ phản nghịch đại nghịch bắt đạo ành người nhận ra ta.

Một bóng người chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, chặn đường thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Người này mặt chữ điền, trường sam màu xanh, chính là Điền Hoàn.

Hai tay thiếu niên thợ săn Trương Phàm nắm chặt đao, gần từng chữ dính chính:

- Ta tu luyện không phải ma công!

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn nhìn thiếu niên khuôn mặt bình thường nhàn nhã như mèo vờn chuột:

- Bao gồm Tổng giáo sư cũng khẳng định rồi ngươi còn trả treo? Thật là tự cam đoạ lạc!

Nói thật là nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn hơi kinh ngạc. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm tư chất rất kém, vào Vấn Kiếm tông sáu, bảy tháng chỉ mới vào nhất khiếu Vô Đồ cảnh thể nhưng hơn nửa tháng qua liên tục thoát khỏi đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn có thực lực cao hơn thiếu niên thợ săn Trương Phàm gấp mấy chục lần đã mười mấy lần. Tuy tất cả nằm trong kế hoạch nhưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm thể hiện lực lượng cầu sinh khiến mọi người giật mình.

- Đó là hãm hại!

Ngực thiếu niên thợ săn Trương Phàm lại phập phồng như đánh trống.

- Tổng giáo sư cao cao tại thượng mà thêm hãm hại kẻ đáng thương tư chất thấp kém như ngươi?

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn lạnh lùng cười:

- Tuy ngươi rất gian xảo nhưng dừng ở đây, ta biết trước ngươi sẽ chọn con đường này nên đã mai phục người sẵn. Trương Phàm, hãy ngoan ngoãn chịu trói đi, nếu không thì . . . Ha ha, Lô sư huynh đã truyền lệnh, nếu phản kháng thì giết không tha.

Bên trên hai vách tường quả nhiên có mấy chục người ló đầu ra, tay cầm đao kiếm, hơi thở khá mạnh bao quanh thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nghiêng răng phun ra cái tên:

- Lư Bằng Phi!!!

Đôi mắt bình tĩnh nổi lên căm hận đậm đặc, thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiên quyết nói:

- Sẽ có một ngày, chờ Đinh sư huynh trở về Lư Bằng Phi sẽ phải trả giá đắt cho chuyện đã làm!

- Đinh Hạo? Ha ha ha ha ha ha!

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn cười to bảo:

- Thời đại Đinh Hạo đã sớm không còn, ngươi còn mơ mộng hấn đến cứu sao?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm mím môi không nói, đã sẵn sàng liều mạng.

Lồng ngực thấm máu phập phồng càng kịch liệt như bên trong bao bọc trái tim cự long, đập nhanh đầy lực lượng. Thanh âm kỳ dị có tiết tấu, mắt thường có thể thấy bụi bặm trong không khí quanh thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị lực lượng vô hình kích động dâng trào.

Da thịt của thiếu niên thợ săn Trương Phàm biến đỏ như máu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhe răng nanh trắng bén như đao.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm sống ma vương ở trong bóng đêm gặt hái sinh mạng.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn là đại viên mãn Vô Sĩ cảnh cũng cảm giác uy hiếp, gã tháo kiếm to màu đen sau lưng ra kéo dài dưới đất.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn nói:

- Quả nhiên là ma công tà ác, có hiệu quả như vậy.

Truy binh phía sau đã chạy tới chặn đường thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Chính là đoàn người kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu.

Trong khoảnh khắc này thiếu niên thợ săn Trương Phàm chuẩn bị xong, khí thế tăng lên đến đỉnh.

Hai chân thiếu niên thợ săn Trương Phàm giẫm đất. Trong tiếng ầm ầm, đá xanh vỡ vụn bắn tung tóe, gió lốc nổi lên, động đất. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bỗng biến mất, chớp mắt đã tới trước mặt nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, bách chiến trường đao chém xuống.

Tốc độ thật nhanh!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đơn thuần dựa vào lực lượng cơ bắp bùng nổ uy lực.

Không ai ngờ lúc này thiếu niên thợ săn Trương Phàm chọn điểm đột phá chính là nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành có thực lực cao nhất trong đám người.

- Nằm xuống cho ta!

Cảm giác tức giận vì bị khinh thường tràn ngập trong lòng nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, gã vùng kiếm to đen chém ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hỏa hoa rực rỡ nhất lóe lên trong bóng tối.

Vang tiếng nổ đécc tai liên tục trong ngõ hẹp. Mọi người cảm thấy sét đánh ngang tai, mặt trắng bệch.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm khựng lại, vết thương rách ra, máu loãng tung tóe nhưng gã không lùi một bước.

Ngược lại nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành tu luyện huyền khí thổ hệ, nổi danh có sức mạnh cực lớn bị chấn liên tục thụt lùi. Kiếm to đen ma sát mặt đất đất tóe lửa.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành lớn tiếng kinh kêu:

- Người . . .

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhất khiêu Vô Đồ cảnh bùng nổ sức chiến đấu đáng sợ như vậy.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không nói một lời, thất luyện hàn quang lấp lóe lại chém ra một đao.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành đỡ đòn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm to đen và thất luyện trường đao không ngừng va chạm.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành bị chấn liên tục thụt lùi, miệng tràn máu, biểu tình kinh sợ khó tin.

Băng vãi trên người thiếu niên thợ săn Trương Phàm rách nát lộ ra da thịt chằng chịt vết thương. Có chỗ thịt nát, có chỗ nhìn thấy xương trắng làm người ta không thể tin thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị thương nặng như vậy làm sao chống chọi nổi.

Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu hét to một tiếng:

- Ngần ra làm gì, đối phó loại phản đồ này không cần nói quy tắc gì, mọi người cùng nhau lên!

Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu rút trường kiếm khỏi vỏ cùng đồng bạn sau lưng nhảy lên nhanh như chớp bay vào cuộc chiến.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm như không nghe thấy gì.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đưa lưng hướng đám người kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu, hoàn toàn tống trái. Bách chiến trường đao vẫn liên tục chém vào kiếm to đen nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành sắp không cầm nổi.

Hiệp lộ tương phùng đừng giả thắng!

Chỉ cần thiếu niên thợ săn Trương Phàm đẩy lùi nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành ra năm bước là già có thể vào khu chợ phía xa.

- Chết đi!

Thực lực của kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu đứng sau nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, tốc độ siêu nhanh, nhún nhảy vài cái đã tới sau lưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Kiếm quang như điện đâm vào lưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu ra tay tàn nhẫn không nương tình.

Lúc này thiếu niên thợ săn Trương Phàm dường như không có cơ hội xoay người đỡ.

Có vẻ như thiếu niên thợ săn Trương Phàm định dùng xác thịt đón đỡ một kiếm này .

Mất thấy thiếu niên thợ săn Trương Phàm cực kỳ nguy hiểm, chỉ mảnh treo chuông.

299. Chương 300: Khi Người Đó Còn Ở

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi hỏa hoa rơi rụng, vẻ mặt kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu hoảng sợ lão đảo lùi lại.

Một bóng người như hồn ma xuất hiện sau lưng thiếu niên thợ săn Trương Phàm, kiếm quang như sao băng đầy trời đẩy lùi một kiếm của kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu.

Người này thân hình mảnh khảnh thon dài, mặc trường sam màu đen, đeo khăn che mặt đen. Nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen như tường thành không thể leo lên che trắng chắn gió cho thiếu niên thợ săn Trương Phàm, thanh kiếm mỏng xuất chiêu cực nhanh, ánh mắt khó thể bắt giữ. Nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen một kiếm đánh bay kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu, kiếm quang vung lên liên tục đánh bay đám thiếu niên áo xanh chạy tới.

- Đi!

Nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen dìu thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiệt sức nhảy vọt lên lao nhanh ra ngoài.

Cửa hẻm từ khi nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành bị thiếu niên thợ săn Trương Phàm bùng nổ chắn toàn thân tê dại thì không còn sức ngăn chặn nữa.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành cũng không định ngăn trở.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành nở nụ cười quái dị.

Bởi vì khi thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen sắp chạy ra khỏi hẻm thì xảy ra biến cố. Hai người đụng vào vách tường vô hình bay ngược về, chặt vật té xuống đất.

- Có mai phục?

- Mấy chục năm qua tu nhất kiếm, ra khỏi võ lay động trong thiên địa, không hỏi thị phi cùng ân oán, chỉ hỏi mai cốt nhuận kiếm tiền!

Trong thanh âm trong trẻo, một thanh niên mỉm cười bình tĩnh đứng lơ lửng cách mặt đất nửa thước. Thanh niên đạp chân xuống, tro bụi bay lên như đóa sen, một bước một hoa sen, từng bước sinh sen như thần tiên đi tới bên cạnh nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành.

Người này phát ra huyền khí dao động không quá cường đại.

Nhưng nam nhân đứng đó, thân hình gầy gò giống như thiên sơn nguy nga chặn cửa hẻm, ngăn mọi đường ra, thậm chí lá ánh sáng khiến con hẻm âm u.

Đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu biến sắc mặt, cúi đầu hành lễ cung kính nói:

- Kiếm Bất Bình sư huynh!

Thanh niên xuất hiện như đệp hoa sen đến chính là một trong mấy đệ tử nội môn nổi tiếng của Vãn Kiếm tông, cường giả đẳng cấp viên mãn Đại Võ Tông cảnh, Kiếm Bất Bình. Khác với đệ tử nội môn bình thường, Kiếm Bất Bình nổi tiếng như cồn, thực lực mạnh mẽ, chỉ thiếu một bước là đệ tử chân truyền hạch tâm, địa vị rất cao. Đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu không dám chậm trễ.

Kiếm Bất Bình nhẹ gạt đầu, mắt nhìn thiếu niên thợt sấn Trương Phàm, nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen.

Kiếm Bất Bình mỉm cười nói:

- Bỏ tay chịu trời đi. Có ta ở, các người không trốn thoát.

Không ai nghi ngờ câu nói này.

Bao gồm thiếu niên thợt sấn Trương Phàm chưa từng bỏ hy vọng đáy mắt lóe tia buồn bã.

Nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen giờ kiếm ngang ngực, khí thế tăng lên:

- Nếu đã không thoát được thì tử chiến đi!

Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu bước tới nửa bước, ra vẻ thương tiếc nói:

- Phương sư huynh cần gì như vậy? Vì một tên phản đồ phản bội sư môn liên lụy tương lai tốt đẹp của mình, đáng giá không?

- Tất nhiên là đáng, bởi vì hắn là bằng hữu của ta.

Nam nhân mặc áo đen đeo khăn che mặt đen tháo khăn ra, lộ khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo. Mắt mày sáng sủa, mày kiếm mắt sáng, chính là cao thủ kiếm thuật nổi tiếng của Thanh Sam Đông Viện, Phương Thiên Dục.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành khinh thường trào phúng nói:

- Tự cam đoạ lạc!

Phương Thiên Dục cười to bảo:

- Nô tài giống như người khom lưng uốn gối với Lữ Bằng Phi làm sao hiểu tình cảm giữa nam nhân với nhau? Người nói ta tự cam đoạ lạc, ta lại cảm thấy người thật đáng thương, vì chút tài nguyên tu luyện và lời hứa mờ mịt mà bất chấp tôn nghiêm sư huynh nội môn, mặc cho tiểu nhân hậu bối Lữ Bằng Phi sai khiến, còn không bằng một con chó!

- Người . . .

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành tức giận mặt không còn chút máu, run bần bật.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành là đệ tử nội môn nhưng nghe theo đệ tử ký danh Lữ Bằng Phi điều khiển bị nhiều người lên án, nó là điểm yếu của gã giờ bị Phương Thiên Dục vạch ra làm gã tức muốn nín thở.

- Điền sư huynh cần gì so đo với đồ ngu hữu dũng thất phu?

Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu cười âm trầm:

- Phương Thiên Dực, người có biết rằng Lư sư huynh sớm thấy rõ người có lòng phản trắc, cố ý tung tin dụ người đến cứu Trương Phàm, chỉ chờ người tự chui đầu vô lưới. Ha ha, tội nghiệp là người không hay biết gì còn ở đây ngu ngốc cho rằng anh hùng, nếu nói đáng thương theo ta thấy người mới là đáng thương nhất.

- Ha ha ha ha ha ha!

Phương Thiên Dực cất tiếng cười to bảo:

- Trương Văn Chiêu, người là tên hề tự ỉnh thông minh. Sao ta không đoán ra tên ngục quân tử Lư Bằng Phi? Nhưng đại trượng phu có cái nên làm có việc không nên làm, biết rõ bằng hữu gặp nạn sao ta có thể ngồi yên ngó? Chui đầu vô lưới thì sao? Phương Thiên Dực ta làm việc chỉ cầu không thẹn với lòng. Nếu hôm nay ta không đến mới là đáng thương!

- Người . . .

Đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu cùng biến sắc mặt.

Câu trên rất buồn cười, thật ngốc nhưng thiếu niên Phương Thiên Dực thốt ra không hiểu sao rung động lòng người, tất cả đệ tử Văn Kiếm tông tham gia kế hoạch bắt giết đều thấy xấu hổ.

Kiểm Bất Bình khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ngu xuẩn.

Nhưng không ai thấy đáy mắt Kiếm Bất Bình lóe cảm xúc phức tạp.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị thương nặng thở ra một hơi, có sức nói chuyện.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chống bách chiến trường đao, khẽ thở dài:

- Thiên Dực, người không nên đến.

Phương Thiên Dực lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Ta phải đến.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói:

- Biết rõ là cạm bẫy của Lư Bằng Phi bây giờ người có xuất hiện chỉ khiến hắn tìm ra điểm yếu đối phó với người. Một khi người bị chụp mũ phản loạn tông môn thì có lẽ Thanh Sam Đông Viện sẽ thành thiên hạ của Lư Bằng Phi. Người nên giữ mình dẫn dắt các sư huynh đệ còn lòng chính nghĩa đối kháng Lư Bằng Phi, chờ Đinh Hạo sư huynh trở về.

Phương Thiên Dực nói:

- Nếu hôm nay ta không đến thì sau này không biết ăn nói sao với Đinh sư huynh.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói:

- Nhưng Thanh Sam Đông Viện . . .

Phương Thiên Dực kiên quyết:

- Chuyện sau này để mai sau tính, hôm nay ta chỉ lo cho người.

Nghe hai thiếu niên đối thoại ngắn ngủi, không hiểu sao trong lòng nhiều người nhớ đến bóng dáng đã biến mất bốn, năm tháng. Thanh kiếm rỉ sét như điện không thể ngăn cản, khuôn mặt luôn mỉm cười dịu dàng. Bất cứ ai giao tiếp với hắn cũng thấy ấm áp.

Lúc người kia còn ở Thanh Sam Đông Viện nổi bật hơn vô cùng, nội bộ đoàn kết.

Các sư huynh đệ một lòng tu luyện, mọi người cảm giác có năng lượng hào hứng dâng lên, bây giờ . . .

Lư Bằng Phi đột nhiên nổi trội không mang đến ích lợi gì cho các đệ tử Thanh Sam Đông Viện ngược lại gã vớt được nhiều thứ tốt, chia rẽ Thanh Sam Đông Viện nhiều mảnh, mù mịt chướng khí. Trong năm viện bắc, nam, đông, tây, trung thì Thanh Sam Đông Viện hoàn toàn bị Bạch Sam Trung Viện áp chế. Thanh

thể Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện trên cơ Thanh Sam Đông Viện.

300. Chương 301: Khuôn Mặt Quen Thuộc Kia

Đó là đoạn thời gian tốt đẹp biết bao.

Cho tới hôm nay, dù nhiều đệ tử Thanh Sam Đông Viện bị áp lực không thể không cúi đầu trước Lư Bằng Phi nhưng trong lòng vẫn mong chờ, kính sợ người kia.

- Đinh Hạo?

Kiểm Bất Bình lạnh lùng cười:

- Đừng mơ ước viễn vông nữa, hắn chết rồi, không trở về được.

- Cái gì?

Người Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm run lên.

- Ta nói Đinh Hạo đã chết.

Kiểm Bất Bình cười, gã thưởng thức biểu tình khủng hoảng trên mặt Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Kiểm Bất Bình nhấn mạnh từng chữ:

- Ta chính mắt thấy Đinh Hạo rớt xuống băng nhai, té chết.

- Người nói dối!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm khẽ run, tin tức này làm gã đau đớn hơn là toàn thân đầy vết thương.

Phương Thiên Dực kích động nói:

- Không thể nào!

Người đó luôn sáng tạo kỳ tích, người khiêu chiến thần đồng Mục Thiên Dưỡng sao có thể chết?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhìn thẳng ánh mắt giễu cợt của Kiểm Bất Bình, thân hình khẽ run dần vững vàng. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thẳng sống lưng, ánh mắt kiên quyết, gã mỉm cười.

- Người cố ý kích thích chúng ta? Ha ha ha ha ha ha! Mặc kệ người nói gì, ta luôn tin, tin tưởng cho rằng Đinh Hạo sư huynh không chết! Dù rớt xuống băng nhai thì sao? Một băng nhai nho nhỏ sao có thể làm khó Đinh sư huynh? Mặc kệ người nói gì thì ta vĩnh viễn tin tưởng Đinh sư huynh sẽ lại xuất hiện!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bình thường ít nói một hơi tuôn ra nhiều câu, thái độ kiên quyết chưa từng có.

Đó là phẩm chất bẩm sinh.

Điều này giải thích vì sao thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiên quyết chọn tu luyện bộ công pháp bị Lư Bằng Phi hãm hại nói là ma công, trả giá nhiều chuyện. Trong lòng thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã quyết định chuyện gì thì mặc cho có phải trả giá đắt cỡ nào gã cũng không dao động, hối hận.

Nghe thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói, Phương Thiên Dực dần bình tĩnh trở lại.

Kiểm Bất Bình mỉm cười chất chứa tức giận:

- Nếu các người đã tin tưởng Đinh Hạo như vậy thì ta tiễn các người đi địa ngục gặp hắn!

Không hiểu sao chuyện và người nào liên quan đến Đinh Hạo luôn khiến Kiểm Bất Bình dễ nổi nóng.

Kiểm Bất Bình nhẹ vỗ eo, luồng sáng lạnh bắn ra từ vỏ kiếm, nhanh như chớp để lại cái bóng trên không trung bay hướng thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực. Tốc độ kiếm ảnh quá nhanh, tiếng xé gió mới vang lên thì kiếm ảnh đã đến gần thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực.

- Cẩn thận!

Phương Thiên Dực bước ra một bước che trước mặt thiếu niên thợ săn Trương Phàm, kiếm mỏng rung lên như chim công xòe đuôi bày ra tường kiếm rực rỡ.

Đây là võ kỹ đặc ý nhất của Phương Thiên Dực, Tường Kiếm Quang.

Nhưng chim công kiếm quang chưa hoàn toàn nở rộ đã bị kiếm ảnh bay tới đập vỡ.

Thực lực giữa Phương Thiên Dực, Kiểm Bất Bình cách biệt quá lớn, thậm chí không thể làm kiếm ảnh ngừng một lúc. Kiếm khí đáng sợ thổi bay tóc dài của Phương Thiên Dực, cắt mặt gã, máu ứa ra.

May mắn thiếu niên thợ săn Trương Phàm kịp phản ứng.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm hạ eo, trọng tâm đặc ở vùng eo, bách chiến trường đao nhìn chậm nhưng nhanh, nặng nề mà nhẹ nhàng nhắc bổng vỏ xuống, ra sau mà đến trước vỗ vào kiếm ảnh sắp đâm thủng trán Phương Thiên Dực.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí kinh đáng sợ bùng nổ, khí lưu hỗn loạn tản ra.

Bách chiến trường đao trong tay thiếu niên thợ săn Trương Phàm vỡ thành mấy khúc, mảnh vụn bay tứ tung như bướm bướm.

Khí kinh đáng sợ hất bay hai thiếu niên, trong không khí có tiếng xương gãy. Người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực đầm máu như điều đứt dây bay xéo ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

- Lực lượng thật đáng sợ!

Đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu trợn mắt há hốc mồm nhìn Kiểm Bất Bình.

Một chiêu đã nhẹ nhàng khiến Truy Phong Nhất Kiếm Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm tu luyện ma công mất đi sức chiến đấu. Đây chính là lực lượng của Đại Võ Sư cảnh sao?

- Chỉ là hai tép riu, giết bọn họ làm bẩn kiếm của ta.

Kiểm Bất Bình kiêu ngạo mỉm cười nói:

- Chuyện còn lại tự các ngươi giải quyết đi.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn vui mừng nói:

- Đa tạ Bất Bình sư huynh.

Tự tay giết Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm giúp nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn trút ra bức tức, dù sao hai người đã nằm trong tội phản nghịch không được tông môn che chở, có giết cũng không sao. Nếu ai chất vấn thì đã có Lư Bằng Phi, viện thủ Thanh Sam Đông Viện chống giữ nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn.

Mặt kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu dữ tợn quát to:

- Một người một tên, giết!

Lần này đi ra Lư Bằng Phi âm thầm dặn kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm không thể trở về Vãn Kiếm tông. Bây giờ giết chết Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm xong cứ lấy cớ dồn đẩy trách nhiệm. Quan trọng là giết Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm giúp kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu lấy lòng tin của Lư Bằng Phi.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu cầm kiếm bén từng bước một chậm rãi tới gần.

Phía đối diện.

- Phụt.

Phương Thiên Dực vùng vẫy bò dậy, hộc búng máu, xương cốt toàn thân tan vỡ, không thể cầm kiếm.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thì nằm ngửa dưới đất.

Vốn thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã bị thương nặng lúc này người cầm đầy mảnh vỡ trường đao. Ngực không có một miếng da hoàn chỉnh, máu chảy ra từ người thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhuộm đỏ mặt đất thành ao máu.

Sắp chết rồi sao?

A ba, a mỗ, các thúc bá thợ săn Bách Man sơn, xin lỗi, đã để các người thất vọng. Cuối cùng ta vẫn không thể trở thành cường giả bảo vệ Bách Man sơn.

Đinh sư huynh, rất xin lỗi. Từ ngày Đinh sư huynh rời đi ta luôn cố gắng nhưng không thể tiến bộ trong việc tu luyện Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên.

Nhưng công pháp ta đang tu luyện không phải ma công mà là ra ngoài rèn luyện được đến bộ công pháp nhân tộc viễn cổ. Lữ Bằng Phi đáng hận vì không thể có được công pháp của ta nên thiết kế hãm hại. Ta không hối hận, ta chỉ tiếc là không thể chờ người trở về.

Đinh sư huynh, xin yên tâm, ta luôn nhớ lời sư huynh nói.

Dù lúc chạy trốn nguy hiểm nhất ta cũng không giết một sư huynh đệ Thanh Sam Đông Viện nào.

Nếu có thể trước khi chết gặp lại Đinh sư huynh thì tốt biết mấy!

Lúc nằm dưới đất thiếu niên thợ săn Trương Phàm suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Có lẽ vì mất máu quá nhiều nên tâm mất thiếu niên thợ săn Trương Phàm biến mơ hồ.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời, không hiểu sao gã ngạc nhiên thấy khuôn mặt quen thuộc không biết từ khi nào hiện ra trên đầu. Khuôn mặt mỉm cười ôn nhuận như ngọc cúi đầu nhìn gã.

301. Chương 302: Rốt Cuộc Người . . . Là Ai?

Nhất định là ảo giác!

Đều nói trước khi chết người ta sẽ nhìn thấy người mình nghĩ trong lòng, ta thấy Đinh sư huynh!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cố gắng mở to mắt, ngậy người.

Không phải . . . Không phải ảo giác?

Thật sự là . . . Đinh sư huynh?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm dùng hết sức hơi quay đầu nhìn Phương Thiên Dực nằm bên cạnh cũng ngẩn ngơ, thân hình run rẩy vì kích động.

Cùng lúc đó, khước mắt thiếu niên thợ săn Trương Phàm lướt qua Đinh Hạo nhìn thấy trường kiếm của nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu như tia chớp đâm vào lưng Đinh sư huynh.

- Cẩn . . . Cẩn thận!

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu, nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành gần như ra tay cùng lúc.

Kiểm to màu đen, trường kiếm tinh cương không chia trước sau, một trái một phải đâm vào Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm nằm im dưới đất. Biểu tình của kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu, nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành dữ tợn.

Nhưng khi nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu múa kiếm thì hai người bỗng thấy hoa mắt.

Một ngời bỗng xuất hiện trước mặt nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu, tấm lưng rộng chặn kiếm trong tay hai người.

Kiểm to màu đen, trường kiếm tinh cương cùng đâm vào tấm lưng rộng nhưng không cảm nhận được cảm giác quen thuộc kiếm bén đâm vào da thịt, thay vào đó là cổ tay đau đớn. Giống như nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu không phải đâm vào xác thịt mà là tường đồng vách sắt.

Lực phản chấn truyền đến, nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu hét lên, hai người văng ra ngoài.

Không ai ngờ đến biến đổi này, mọi người giật mình.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu lão đảo đứng vững, trợn to mắt nói:

- Là người . . .

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nhận ra người đột nhiên xuất hiện chính là kẻ nghèo ngồi một mình một bàn trong Thao Thiết Lâu. Trường sam xanh tấy trắng rách rưới đầy mảnh vá, vạt áo và tay áo đỏ lông. Nếu không phải y phục sạch sẽ thì trông nam nhân này như ăn xin.

Người bí ẩn sau khi đánh bị thương một đệ tử Thanh Sam Đông Viện trong Thao Thiết Lâu thì mất tích, không ngờ xuất hiện tại đây.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành sắc mặt âm trầm nói:

- Các hạ, Vãn Kiếm tông bắt phản đồ, ngươi liệu hồn mau chóng rời đi tránh cho bị liên lụy!

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành vừa nói vừa ra hiệu bằng tay. Mấy chục đệ tử áo xanh âm thầm vây quanh.

- Ha ha ha ha ha ha! Bất phản đồ? Tại sao ta lại thấy là một đám vô sỉ tàn hại đồng môn?

Người kia không quay lại mà chậm rãi ngồi xuống, bàn tay ấn trên người Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Huyền khí hùng hồn chậm rãi rót vào cơ thể Phương Thiên Dực, Trương Phàm.

Thái độ này rõ ràng là không để mọi người vào mắt.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu độc ác nói:

- Không biết chết sống, ngươi dám xem vào chuyện của Vãn Kiếm tông? Thật là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nếu ngươi đã không muốn đi thì hãy ở lại!

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu ra hiệu với đồng bạn, nhân lúc người bí ẩn chữa trị cho Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, bốn, năm người nhảy lên cao cùng rút kiếm. Mấy chục thanh kiếm bén chớp lóe ánh sáng lạnh dưới ánh nắng đâm vào lưng người bí ẩn.

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!

Lần này trường kiếm không bị đánh bay mà đâm vào lưng người bí ẩn, máu đỏ chảy dọc theo thân kiếm rơi xuống đất.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu mừng rỡ nói:

- Là người muốn chết . . .

Chính lúc này bên tai kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nghe tiếng nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn kinh hoàng hét to:

- Trương sư đệ, cẩn thận có trá!

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu ngậy người, chưa hiểu có chuyện gì thì bỗng cảm nhận lực lượng cường đại bùng phát từ lưng người bí ẩn. Như có từng cây búa giã vào người mình, thoáng chốc bốn, năm người lão đảo văng ra như bóng bị gậy đập.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu phun bãi máu, biểu tình hoảng sợ.

- Phụt.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu đập vào tường, cảm giác cột sống gãy vụn, trượt dọc bức tường xuống đất. Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay, ngơ ngác.

Trường kiếm bách luyện tinh cương chỉ còn lại cái chuôi.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu ngẩng đầu lên thấy người bí ẩn vẫn ngồi xồm dưới đấ, huyền khí hùng hồn rót vào Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, ổn định vết thương, lực lượng nhanh chóng trở về.

Lưng người bí ẩn không hề có vết thương, bao gồm trường sam rách rưới kia không có thêm lỗ thủng.

- Tại sao lại như vậy? Mới rồi . . . Rõ ràng bốn, năm thanh trường kiếm đâm vào người hấn, không lẽ . . .

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nhìn mặt đất dưới chân người bí ẩn, bốn, năm khối cứng màu đen bốc khói.

Người kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu hiểu ra điều gì.

Trường kiếm bị hòa tan.

Khi trường kiếm của bốn, năm người kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu tới gần thân thể người bí ẩn thì bị nhiệt độ cao khủng khiếp hòa tan, chất lỏng đỏ chảy xuống là nước thép trường kiếm bị hòa tan chứ không phải máu.

Quá đáng sợ!

Rốt cuộc là cảnh giới đáng sợ gì nắm giữ huyền khí nhiệt độ cao chớp mắt hòa tan trường kiếm tinh cương?

Hơn nữa khổng chế lực lượng tinh diệu đến nỗi kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu không phát hiện ra huyền khí lửa tồn tại, không cảm giác nhiệt độ.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu bỗng thấy gã vừa đi dạo một vòng cửa địa ngục.

Thực lực của người bí ẩn đáng sợ cỡ này nếu hấn muốn giết người thì bây giờ kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu đã bị đốt thành tro.

Giọng kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu run run:

- Người . . . Rốt cuộc là ai?

Người bí ẩn không đáp lại.

- Vắn Kiếm tông đang bắt phản nghịch, các hạ, ta khuyên người tốt nhất đừng nhiều chuyện.

Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn chậm rãi bước ra một bước, biểu tình trầm trọng. Lúc này ai cũng hiểu người bí ẩn là cao thủ cực mạnh, không thể khinh thường.

- Ha ha ha ha ha ha! Trừ lấy Vắn Kiếm tông ra hù người người còn có gì nữa?

Người bí ẩn chậm rãi đứng dậy.

Khí thế khiến người sợ hãi bùng nổ. Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành đứng cứng ngắc tại chỗ, không dám nói thêm.

Phía xa.

- Thú vị, thật thú vị. Không ngờ trong Thái Bình thành nho nhỏ cũng có cao thủ như ngươi.

Kiểm Bất Bình luôn im lặng hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi bước tới trước.

Kiểm Bất Bình mỉm cười nói:

- Ta nghĩ nếu giết cao thủ như ngươi chắc là chuyện rất thú vị.

Kiểm Bất Bình nhẹ vỗ vỗ kiếm bên hông.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang rực rỡ chói mắt xé gió bay ra.

Chính là chiêu này giúp Kiểm Bất Bình giờ tay nhắc chân bị thương nặng Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

302. Chương 303: Kêu Hấn Rửa Sạch Cổ Đi

- Tuy giết người không vui gì nhưng hôm nay, Kiểm Bất Bình, người chết chắc rồi!

Người bí ẩn cười nhạt, đôi mắt kiếm quang khiến người run sợ hấn chỉ nhẹ phát tây như đuổi ruồi.

Trong phút chốc . . .

Đình!

Một tiếng giòn vang, kiếm quang rực rỡ như sấm chớp bị đánh bay.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng rít xó chói tai vang lên, kiếm quang bay ngược trở lại rơi trên đầu Kiểm Bất Bình. Kiếm nhỏ màu bạc chỉ dài nửa thước, ánh sáng lấp lánh vẫn không ngừng run rẩy, rít gào.

Cảm nhận dư kinh trên kiếm nhỏ bạc, giọng Kiểm Bất Bình nghiêm túc hỏi:

- Ngươi . . . Rốt cuộc là ai?

Kiểm Bất Bình cảm thấy người này khá quen.

- Ta chính là . . . Người giết ngươi!

Người bí ẩn chợt ngừng đầu, ánh mắt sắc bén như tia chớp rạch phá không gian tối tăm.

Mọi người chưa kịp thấy rõ mặt người bí ẩn thì hắn đã biến mất tại chỗ.

- A? Nguy rồi . . . Ngân long không phá hộ thể!

Tim Kiểm Bất Bình đập nhanh, cảm giác nguy hiểm chưa từng có bao phủ toàn thân gã. Kiểm Bất Bình vội thụt lùi, kiếm bạc nhỏ trên đầu Kiểm Bất Bình xoay tít huyền hóa ra vòng bảo hộ màu bạc bao phủ gã.

Nhưng mà . . .

Đình!

Kiểm nhỏ bạc lại phát ra tiếng rít, từ xoay nhanh đến ngừng lại rồi thành luồng sáng lạnh bay đi.

Ngân long không phá hộ thể bao phủ người Kiểm Bất Bình chợt biến mất.

Người bí ẩn xuất hiện trước mặt Kiếm Bất Bình như thuẩn di, mặt hai người dán sát nhau. Thời gian tĩnh lặng.

Từ động đến tĩnh chỉ trong một chớp mắt.

Nhanh đến mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra.

Trừ Kiếm Bất Bình.

- Người . . .

Kiếm Bất Bình khó tin cúi đầu nhìn ngực mình, không biết từ khi nào ngực gã thủng một cái lỗ cỡ ngón tay, máu trào ra ngoài. Sương lạnh lan tràn xung quanh cái lỗ, hơi lạnh thấu xương nháy mắt tràn ngập đến toàn thân Kiếm Bất Bình.

Kiếm Bất Bình không thể tin bị trúng kiếm.

Một chiêu đã thua.

- Người là . . . Là . . . Người . . . Đỉnh . . .

Sự sống nhanh chóng xói mòn, mắt Kiếm Bất Bình mơ hồ nhìn kiếm trong tay người bí ẩn. Một thanh kiếm rỉ sét lăm lăm vết rỉ sét, đầy vết đỏ rực. Kiếm Bất Bình nhận ra thân phận của người bí ẩn.

Đỉnh Hạo!

Đỉnh Hạo vốn nên chết dưới băng nhai.

Người bí ẩn ngẩng đầu lên:

- Là ta.

Ánh nắng chiếu rọi, tóc dài đen rối loạn, khuôn mặt tuần tú, chính là Đỉnh Hạo.

- Không . . . Không thể nào . . . Không phải người đã . . . Đã . . .

Kiếm Bất Bình lão đảo không đứng vững, trong mắt tràn ngập sợ hãi, khó tin. Không hiểu sao vào lúc này Kiếm Bất Bình nghĩ đến lời thiếu niên thợ săn Trương Phàm như con kiến trong mắt gã.

Đỉnh Hạo sẽ không chết!

Chẳng lẽ không thể giết Đỉnh Hạo được sao?

- Tại sao . . . Tại . . .

Kiếm Bất Bình khó thể đứng vững, gã chậm rãi khụy xuống, người khác thấy như gã đang quỳ trước mặt người bí ẩn.

Đỉnh Hạo hiểu Kiếm Bất Bình hỏi cái gì.

Năm tháng trước Đỉnh Hạo không có sức đánh lại Kiếm Bất Bình.

Năm tháng sau Đỉnh Hạo một chiêu giết chết Kiếm Bất Bình.

Chênh lệch lớn như vậy làm Kiếm Bất Bình giật mình và thấy vô cùng nghi hoặc. Tại sao sẽ như vậy? Vào phút cuối cuộc sống, đây là đáp án duy nhất Kiếm Bất Bình muốn biết.

Đỉnh Hạo không nói, hắn xoay người đi hướng thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dục.

Đỉnh Hạo không thể nói cho Kiếm Bất Bình bây giờ hắn đã là cảnh giới song mạch tam khiếu Đại Võ Sư cảnh, càng sẽ không cho gã biết dù là viên mãn Đại Võ Sư cảnh, trung giai Tiên Thiên Võ Tông cảnh đối mặt chiêu ám sát Hữu Ta Vô Định trong mười hai thần kỹ Chiến Tự Quyết cũng không thoát khỏi.

Đỉnh Hạo không có hảo cảm với võ giả đọa lạc như Kiếm Bất Bình.

Hãy mang theo nghi vấn của ngươi xuống địa ngục đi.

* * *

- Đinh . . . Đinh Hạo . . .

- Đinh . . . Sư huynh . . . Sư . . .

Các đệ tử Văn Kiếm tông ngơ ngác.

Mọi người cảm thấy như đang nằm mơ, không thể ngờ rằng người bí ẩn cường đại không gì sánh bằng chính là Đinh Hạo mất tích năm, sáu tháng, từng là đệ nhất kiếm Thanh Sam Đông Viện.

Thiếu niên truyền kỳ, sáng tạo kỳ tích đã trở lại?

Đinh Hạo quay về giết chết Kiếm Bất Bình cảnh giới viên mãn Đại Võ Sư cảnh?

Đây là . . . Vương giả trở về sao?

Đặc biệt là nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu sợ đến mất hồn mất vía.

Đinh Hạo là thần tượng nhiều người tôn kính, cũng là ác mộng của nhiều người. Đặc biệt nhóm nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu luôn ủng hộ Lữ Bằng Phi không mong muốn thấy thiên tài ngày xưa trở về.

Trải qua chuyện Thiên Lý Lôu, mọi người hiểu tính cách của Đinh Hạo là gì.

Đinh Hạo là bằng hữu tốt nhất, kẻ địch đáng sợ nhất.

Đinh Hạo chưa từng nhân từ, thương hại kẻ thù.

Đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu không dám chạy trốn.

Không biết ai là người đầu tiên quỳ xuống, rất nhanh những kẻ tham gia bao vây bắt thiếu niên thợ săn Trương Phàm đều phập phồng lo sợ khuỵu xuống, bao gồm nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu lúc trước rất huênh hoang. Đám người như tù phạm chờ phán xét.

- Cút đi, hôm nay không giết các ngươi. Trở lại nói cho Lữ Bằng Phi là ta đã về, kêu hắn rửa ôc chờ ta.

Đinh Hạo không thèm nhìn đám người đó, khoát tay mất kiên nhẫn nói.

Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu xoay tròn mắt, gió chiều nào theo chiều nấy:

- Không . . . Chúng ta . . . Đinh Hạo, chúng ta bị buộc, cầu xin Đinh sư huynh hãy tha thứ cho chúng ta. Chúng ta nguyện ý đi theo Đinh sư huynh, chúng ta . . .

Ai đều thấy được Đinh Hạo thể hiện ra thực lực khủng bố, khi hắn trở về Văn Kiếm tông thì Lữ Bằng Phi tuyệt đối không phải đối thủ.

- Ta không muốn nói lần thứ hai, cút!

Đinh Hạo không quay đầu lại, phất tay. Lực lượng hùng hồn tuôn trào, đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu lăn ra ngoài.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Nói với Lữ Bằng Phi là ta cho hắn thời gian chuẩn bị, hãy lấy ra tất cả bản lĩnh của hắn. Ta sẽ khiến hắn . . . Chết tâm phục khẩu phục!

Kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu khó khăn bò dậy, mặt lúc đỏ lúc trắng, oán hận cắn răng mang theo đám người cụp đuôi bỏ chạy.

* * *

Trong hẻm chỉ còn lại Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực.

Ánh hoàng hôn từ ngoài hẻm chiếu vào ba thiếu niên, kéo cái bóng ra thật dài.

Mãi đến lúc này Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn thấy khó tin. Đinh sư huynh sẽ xuất hiện tại đây.

Ba thiếu niên đứng im thật lâu sau nở nụ cười hiểu ý.

303. Chương 304: Thanh Sam Đông Viện Biến Đổi

Đinh Hạo kiềm không được nói:

- Xin lỗi, ta đến chậm!

Đinh Hạo bước tới đâm vào vai Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, đây là thói quen của hắn.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gãi đầu nói:

- Không không, đến vừa lúc.

Trong khoảnh khắc này, thiếu niên thợ săn Trương Phàm đối diện cao thủ như Kiếm Bất Bình vẫn dám đông đặc phần bác như trở về lúc mới vào Vãn Kiếm tông, ngại ngần xấu hổ.

Phương Thiên Dực cười toe toét:

- Đinh sư huynh xuất hiện thì tốt quá. Ha ha ha ha ha ha! Lần này tên hề Lư Bằng Phi tiêu đời rồi.

- Nói đến thì sao bây giờ Lư Bằng Phi lớn lối như vậy?

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Mấy ngày qua trong tông môn đã xảy ra chuyện gì?

- Ài, chuyện rất dài. Chúng ta đều xem thường tiểu nhân Lư Bằng Phi, con người hắn có chút tài năng. Mấy tháng trước Lý Lan được Ngư Quy Nhân trưởng lão cử đi tọa Ngư Ẩn phong trong nội môn hạch tâm lục phong lục tọa nhìn túng thu làm đệ tử chân truyền, từ chức viện thủ. Từ đó Thanh Sam Đông Viện dần rơi vào tay Lư Bằng Phi.

Phương Thiên Dực nhíu mày nói:

- Bây giờ Lư Bằng Phi đã là viện thủ mới của Thanh Sam Đông Viện.

- Viện thủ mới?

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Không thể nào! Với tính tình của Tổng giáo sư Vương Tuyết Phong không thể nào đồng ý người như Lư Bằng Phi trở thành viện thủ.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cười khổ nói:

- Nếu Vương Tuyết Phong sư thúc vẫn là Tổng giáo sư Thanh Sam Đông Viện thì tốt rồi, đáng tiếc Tổng giáo sư đã đổi người.

- Đổi Tổng giáo sư?

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Rốt cuộc là sao?

Phương Thiên Dực cắn răng căm hận nói:

- Ba tháng trước Vãn Kiếm tông và Thanh Bình học viện xung đột lớn trong Thiên Nhân cốc, hai bên hoàn toàn xé rách da mặt, nhiều người chết. Ban đầu chúng ta chiếm ưu thế, tiếc rằng sau này thần đồng Mục

Thiên Đường xuất hiện trong Thiên Nhân cốc, cần quét cao thủ tông môn. Mã Nhất Phi sợ thúc vì yểm hộ các đệ tử đã . . . Chết rồi.

Đinh Hạo gật đầu.

Hôm nay trong Thao Thiết Lâu Đinh Hạo nghe đám người trò chuyện đã biết tin Mã Nhất Phi sợ thúc chết.

Đinh Hạo đã mong đó là tin bậy nhưng bây giờ hy vọng cuối cùng đã tan biến.

Lúc rèn luyện ở di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch Mã Nhất Phi để lại ấn tượng rất sâu cho Đinh Hạo. Đó là nam nhân im lặng kiệm lời, quan tâm chăm sóc đệ tử ký danh, là sư huynh đệ cùng thời với Vương Tuyệt Phong xấu xa. Mới chia tay mây tháng đã . . .

Mục Thiên Đường!

Lại là Mục Thiên Đường!

Đinh Hạo tạm ghi nhớ khoản nợ này.

Phương Thiên Dục tiếp tục bảo:

- Mã Nhất Phi sợ thúc chết khiến tính tình Vương Tuyệt Phong giáo sư thay đổi, mất tích mười một ngày sau cuối cùng bị sợ thúc khác nâng lên núi. Nghe người ta nói Vương Tuyệt Phong giáo sư xuống núi khiêu chiến Mục Thiên Đường kết quả thua. Tuy Vương Tuyệt Phong giáo sư thua nhưng vinh dự, là người duy nhất sống sót trở về trong số người chủ động khiêu chiến với thần đồng Mục Thiên Đường từ sáu năm qua. Nghe nói Mục Thiên Đường cũng bị thương trong cuộc chiến.

Wương Tuyệt Phong khiêu chiến Mục Thiên Đường?

Đinh Hạo lặng im. Đây là phong cách của Vương Tuyệt Phong giáo sư, có vẻ cái chết của Mã Nhất Phi sợ thúc kích thích gã quá lớn. Cảm tình sư huynh đệ của bọn họ không hề như mặt ngoài.

- Vương Tuyệt Phong giáo sư trọng thương trở về núi không thể dạy chúng ta, cao tăng tông môn đổi Tổng giáo sư mới cho Thanh Sam Đông Viện. Tổng giáo sư mới là một trong ba chủ trì đại tái năm viện lần đầu, Lỗ Kỳ Lỗ sợ thúc.

Lỗ Kỳ?

Đinh Hạo ngây người. Tại sao là Lỗ Kỳ?

Lỗ Kỳ và Doãn Nhất Phi từng có khúc mắc với Đinh Hạo, luôn ghi hận hằn. Lỗ Kỳ trở thành Tổng giáo sư Thanh Sam Đông Viện, vụ việc sẽ không đơn giản.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm tiếp tục bảo:

- Sau khi Lỗ Kỳ trở thành Tổng giáo sư Thanh Sam Đông Viện thì mọi chuyện thay đổi. Lúc trước Lý Lan sư huynh đặt ra nhiều quy tắc bị phá bỏ, dường như hắn không thích những người có quan thân với Đinh sư huynh. Lư Bằng Phi trở thành người Lỗ Kỳ thích nhất. Có Lỗ Kỳ nâng đỡ, thực lực của Lư Bằng Phi tăng vọt liên tục đứng đầu ba lần đại tái năm viện.

Đinh Hạo gật đầu.

Tính cách Lư Bằng Phi dễ tiện nhưng tư chất võ đạo không tầm thường, không thì gã đã chẳng lấy được danh ngạch trong chuyến đi di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch. Có đệ tử nội môn chân truyền hạch tâm như Lỗ Kỳ chống lưng, các thủ lĩnh Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyệt vắng mặt, Lư Bằng Phi liên tục giành hạng nhất không quá lạ lùng.

Phương Thiên Dục khẽ thở dài:

- Sau khi Lư Bằng Phi trở thành viện thủ thì tiêu diệt kẻ chống đối, tùy ý phân phối tài nguyên tu luyện. Hễ ai nịnh nọt Lư Bằng Phi thì được ưu đãi, những người gai mắt hoặc không đồng ý về phe Lư Bằng Phi thì nhận được tài nguyên tu luyện thiếu đến tội. Lỗ Kỳ Tổng giáo sư hoàn toàn bao che cho Lư Bằng Phi. Ài, Thanh Sam Đông Viện bây giờ bị Lư Bằng Phi làm cho chướng khí mù mịt, đã triệt để biến chất.

Phương Thiên Dục gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Ta và Thiên Dực liên tục hai tháng không được tài nguyên tu luyện, thậm chí không được đệ tam giai tâm pháp Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên. Ba tháng nay nếu không nhờ Tây Môn giáo sư giúp đỡ thì các sư huynh đệ đội thiếu niên Tiên Phong bị chèn ép đến không có cơm ăn. Nhân tình ấm lạnh, rất nhiều đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện nhận ân huệ của Đình sư huynh đều ngã hướng Lư Bằng Phi. Ngược lại viện thủ Lý Tàn Dương của Hồng Sam Tây Viện nhiều lần lên tiếp tế cho chúng ta. Mộ Dung Yên Chức và Ngọc Giác Dao sư tỷ giúp đỡ. Bao gồm Cuồng Nhân Lữ Cuồng bên Tử Sam Nam Viện cũng giúp một tay.

Đường xa biết sức ngựa, lâu ngày biết lòng người.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm kể Lý Tàn Dương, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao là người từng nhận ơn của Đình Hạo, biết tri ân báo đáp, là người đáng tin. Còn Cuồng Nhân Lữ Cuồng làm Đình Hạo bất ngờ, hẳn nhớ lúc trong khách sạn U Minh Quỷ ảo trận đã cứu gã, Cuồng Nhân Lữ Cuồng không nói một tiếng cảm ơn ai ngờ chịu vờ tay giúp.

- Mây đen không thể che mặt trời, mọi chuyện đã qua.

Đình Hạo lạnh lùng cười:

- Lư Bằng Phi đúng không? Ta sẽ tự mình đi nhìn xem bản lĩnh đệ nhất đại tái năm viện của hắn là như thế nào.

Phương Thiên Dực vội nói:

- Đình sư huynh, bây giờ cánh chim của Lư Bằng Phi đã lớn, lại có đệ tử chân truyền hạch tâm như Lỗ Kỳ chống lưng, không thể khinh thường. Lư Bằng Phi mặt ngoài thể hiện thực lực là đại viên mãn Võ Sĩ cảnh nhưng ta từng đánh nhau với hắn, sợ là cỡ Võ Sư cảnh.

- Ha ha ha ha ha ha! Không sao, chỉ là trò hề.

Không phải Đình Hạo tự tin mù quáng, hẳn tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình.

Phương Thiên Dực nói xong nhận ra gã quan tâm bị rối loạn.

304. Chương 305: Bằng Hữu Của Lý Y Nhược

Cao thủ như Kiếm Bất Bình ở trước mặt Đình sư huynh còn bị giết ngay, hẳn đối phó với Lư Bằng Phi không thành vấn đề, chỉ cần tổng giáo sư Lỗ Kỳ không nhúng tay vào . . . Phương Thiên Dực không biết Đình Hạo bây giờ đã là trung giai Đại Võ Sư cảnh, tiến tới một bước là đạp qua giới hạn thiên nhân tiến vào Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Đình Hạo đã có tư cách để kiêu ngạo, dù đối mặt Lỗ Kỳ cũng có sức chiến đấu.

Đình Hạo nói:

- Được rồi, không nói nữa, mau tìm chỗ trị thương cho hai người. Dưỡng thương xong chúng ta lập tức lên đường đi Vãn Kiếm tông.

Phương Thiên Dực phân chấn tinh thần, chợt nhớ cái gì vội la lên:

- Không được, chúng ta phải đi về mau. Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ còn bị nhốt trong nhà tù, nếu đến muộn sợ là bọn họ gặp nguy hiểm.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Không sao, ta đã sắp xếp rồi. Ta còn có chuyện trong Thái Bình thành, vừa lúc đợi hai người lành bệnh.

Phương Thiên Dực cực kỳ tin tưởng Đình Hạo, nghe hắn nói vậy thì hoàn toàn yên lòng.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm muốn nói cái gì, do dự một chút cuối cùng im miệng.

Đinh Hạo nhìn rõ ràng.

* * *

- Lý Y Nhược ta muốn gặp người chẳng lẽ còn cần tiểu nhân Lư Bằng Phi đồng ý? Cút cho ta!

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược mặt lạnh băng, bộ dáng cố chấp không nói lý.

Hai đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện canh gác cửa nhà tù lộ biểu tình khó xử.

Ai cũng biết thiếu nữ xinh đẹp trước mắt không dễ chọc, không chỉ vì nàng có nhiều người ngưỡng mộ, không chỉ vì biểu ca của nàng là viện thủ Hồng Sam Tây Viện Lý Tàn Dương, một trong các thủ lĩnh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung, càng vì bản thân Lý Y Nhược có thực lực, thiên phú tu luyện cường đại, tình hình nóng nảy.

- Sao chưa cút?

Lý Y Nhược cầm hộp đồ ăn xông vào nhà tù.

Một thanh âm kỳ dị từ bên trong vọng ra:

- Ô, chẳng phải là Lý tiên nữ của Hồng Sam Tây Viện sao? Chuyện gì khiến người tức giận như vậy?

Một thiếu niên mặc áo xanh bước ra, mặt trắng không râu, mắt gian xảo, hơi bệnh hoạn cười giễu cợt.

Hai đệ tử ký danh gác cổng vội hành lễ, có vẻ rất sợ thiếu niên mặc áo xanh này.

- Giang Phong sư huynh!

Giang Phong cực kỳ kiêu ngạo hừ lạnh, không thèm nhìn hai đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Giang Phong lướt qua Lý Y Nhược, đáy mắt lóe tia âm ô nhưng cẩn thận giấu đi. Bây giờ Giang Phong rất được Lư Bằng Phi yêu thích, đã tâm trưởng lớn lên, muốn vậy bắn đóa hoa đẹp nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung.

- Lý tiên nữ muốn đi vào thăm hai phản đồ tông môn Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ? Ha ha, không được rồi, Lư sư huynh sớm dặn không cho phép bất cứ ai đi vào thăm, ha ha.

Giang Phong cố ý cười gian chờ Lý Y Nhược cầu xin mình.

Khiến tiên nữ xinh đẹp cao cao tại thượng cúi đầu trước mình là chuyện vui sướng biết mấy?

Giang Phong rất là mong chờ.

Ai ngờ . . .

Bốp!

Một cái tát mạnh vang dội quát Giang Phong xoay một vòng như con quay, đầu văng mắt hoa. Một dấu tay in rõ trên mặt Giang Phong.

- Người . . .

Giang Phong ngây người.

Mặt Lý Y Nhược lạnh băng, khinh thường nói:

- Phi, một con chó săn dê tiện cũng dám lớn lối trước mặt ta? Không muốn chết thì xéo sang bên, chọc giận bản cô nương thì một kiếm lấy mạng chó của ngươi!

Giang Phong quê quá nổi khùng:

- Lý Y Nhược, ngươi dám đánh ta?

- Cút, nếu không thì sẽ khiến ngươi hối hận không kịp!

Lý Y Nhược rút trường kiếm bên hông ra, ánh sáng lạnh lóe lên, sát khí ngút trời.

Giang Phong liên tục đổi sắc mặt lúc xanh lúc đỏ. Lý Y Nhược có tư chất rất tốt, bây giờ thuộc hàng cao thủ trong năm viện bắc, nam, đông, tây, trung, Giang Phong không phải đối thủ của nàng. Nếu đánh nhau thì chính Giang Phong sẽ chịu thiệt.

Nghĩ đến đây Giang Phong không có can đảm ngăn Lý Y Nhược.

Giang Phong trở mắt nhìn Lý Y Nhược như thiên nga kiêu ngạo lướt qua gã.

Lý Y Nhược đi vào nhà tù, mùi mốc meo ẩm ướt xộc vào mũi, ánh sáng tối tăm khiến người sợ hãi. Lý Y Nhược nhíu mày, bước trên đá đen thô ráp lót đường. Lý Y Nhược quẹo vài lần, ánh sáng bên trong càng thêm tối.

Lý Y Nhược đi đến tận cùng.

Lý Y Nhược xuyên qua hàng rào gỗ sắt đen thấy Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ bị nhốt bên trong.

Lúc Lư Bằng Phi vu oan thiếu niên thợ săn Trương Phàm tu luyện ma công bắt ngay trong đêm, ngày thứ hai định xử tử buộc mọi người không thể không âm thầm cướp ngục. Đó đúng là cái bẫy, nếu không nhờ Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ vào p hút máu chốt đoạn hậu thì mọi người tham gia hành động đó đã là tù phạm.

Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ bị xích sắt trói chặt trên giá gỗ, áo ngoài màu xanh bị cởi ra, áo lót trắng tràn đầy vết roi, loang lổ vết máu. Bọn họ bị hành hạ nhiều.

- Y Nhược? Sao nàng đến đây?

Môi Vương Tiểu Thất khô nứt, mặt vàng vọt, biểu tình mệt mỏi.

Lý Vân Kỳ cũng bị thương nặng, đã hôn mê.

- Thân thể các người . . . Chết tiệt, bọn họ thật là vô pháp vô thiên, dám dùng hình phạt với các người? Thật là đáng chết!

Lý Y Nhược nhìn vết máu chưa đông lại rõ ràng Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ mới bị hành hạ, nàng vừa tức vừa giận. Lý Y Nhược rút trường kiếm ra, vài đóa hỏa hoa nổ rộ. Trường kiếm chặt đứt xích sắt trói Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ. Lý Y Nhược dìu Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ ngồi xuống, kiểm tra thân thể hai người. May mắn Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ không bị thương. Lý Y Nhược lấy một bình kim sang được ra khỏi ngục bôi lên miệng vết thương Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ.

Vương Tiểu Thất cố nâng tinh thần cười nói:

- Ha ha, không ngờ đời này ta được tẩu tử tự bôi thuốc cho . . .

Lý Y Nhược cốc đầu Vương Tiểu Thất, tức giận quát:

- Sắp bị người đánh ngu còn không dâng hoàng? Yên tâm, ta sẽ cứu các người ra ngoài. Cao tăng tông môn chưa có quyết định về chuyện này. Tên chó săn Giang Phong dám hành hạ các người, thật là đáng chết, ta sẽ không tha cho bọn họ.

Lý Vân Kỳ đã tỉnh lại, tựa vào tường đá lạnh lẽo vội khuyên:

- Y Nhược sư tỷ đừng làm vậy, tránh cho bị tiểu nhân Lư Bằng Phi bắt điểm yếu liên lụy.

Lý Y Nhược không nói, đánh giá Lý Vân Kỳ từ trên xuống dưới.

Lý Y Nhược nói:

- Không ngờ tiểu tử nhà người bình thời sợ đầu sợ đuôi vào phút mấu chốt đứng bên Hạo ca ca. Được lắm, Lý Vân Kỳ, người là nam nhân chân chính! Sau này người chính là bằng hữu của Lý Y Nhược ta.

Lý Vân Kỳ cười cười:

- Hi hi.

Nói thật là ban đầu Lý Vân Kỳ khá do dự.

305. Chương 306: Bản Tâm Vô Giả

Dù sao Lư Bằng Phi đoạt hạng nhất đại tái năm viện ba lần lại có Tổng giáo viên Lỗ Kỳ chống lưng. Đối đầu với tiểu nhân độc ác âm hiểm như vậy sẽ có kết quả rất thảm. Nhưng không hiểu sao Lý Vân Kỳ nhớ lại trong lầu đá tại Thung Lũng thôn, Đình Hạo mỉm cười nhẹ vỗ vai gã. Lúc đó Lý Vân Kỳ được giao nhiệm vụ trông chừng nhà tù, cuối dùng đứt khoát chọn nội ứng ngoại hợp cùng đám người Phương Thiên Dực cứu thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Đến bây giờ Lý Vân Kỳ bị bắt, nhận hết hành hạ, tương lai và vận mệnh tối tăm nhưng trong lòng gã không còn do dự mà càng kiên quyết hơn.

Trước rèn luyện, Lý Vân Kỳ giữ vững bản tâm vô giả.

Điều này khiến lòng Lý Vân Kỳ bình thản.

Trong lòng bình tĩnh vượt qua đau đớn.

Chỉ có mình Lý Vân Kỳ biết Đình Hạo đi đâu, cũng biết thực lực của hắn tăng tiến khủng bố đến cỡ nào. Lý Vân Kỳ giữ kín bí mật không nói cho ai, dù là đám người Vương Tiểu Thất, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực.

Lý Vân Kỳ tin tưởng thiên tài áo xanh từng một kiếm tung hoành năm viện bắc, nam, đông, tây, trung sẽ ngạo nghễ trở về.

Thời đại Đình Hạo đã qua?

Chỉ có tên gốc mới nghĩ vậy.

Lý Vân Kỳ rất kiêu ngạo, gã thấy tự hào vì điều mình đã làm.

Đặc biệt khi đệ nhất mỹ nữ năm viện bắc, nam, đông, tây, trung Lý Y Nhược nói:

- Từ nay ngươi là bằng hữu của Lý Y Nhược ta.

Lý Vân Kỳ bỗng thấy những gì mình đã làm được đền đáp xứng đáng.

Cảm giác được công nhận này khiến Lý Vân Kỳ quên đi thân thể đau đớn.

Nhờ Lý Y Nhược giúp đỡ, Vương Tiểu Thất và Lý Vân Kỳ ăn một bữa cơm no, bổ sung thể lực, tinh thần đỡ hơn nhiều.

- Y Nhược, bây giờ thể lực Lư Bằng Phi lớn, mấy ngày nay nàng đừng đến thăm chúng ta tránh cho tiểu nhân đó bắt được điểm yếu.

Vương Tiểu Thất xuất xoa ngồi dậy đụng chạm miệng vết thương làm gã đau hút ngụm khí lạnh.

Vương Tiểu Thất nói:

- Phải rồi, có tin tức của tiểu Phàm không? Hắn đã an toàn chưa?

Lý Y Nhược lắc đầu, nói:

- Tạm thời vẫn không có tin tức gì, Thiên Dực sư huynh đã âm thầm bám theo tủy binh Lư Bằng Phi phái ra. Thực lực của Thiên Dực sư huynh mạnh mẽ, chắc sẽ bảo vệ được tên thợ săn kia. Lại nói đường Trương Phàm trốn đi do biểu ca của ta tự mình vạch, chắc không có vấn đề, các ngươi yên tâm đi.

Vương Tiểu Thất gật đầu, nói:

- Cũng đúng. Bát Hoang Tà Dương Lý Tàn Dương viện thủ Hồng Sam Tây Viện nổi tiếng như cồn được người gọi là tiểu thiên cơ, làm việc cẩn thận. Có Lý Tàn Dương sắp xếp thì tiểu Phàm an toàn rồi. Ha ha, thật không ngờ lần đầu tiên gặp nhau bởi vì ta xem thường tên thợ săn đó còn bị Đình sư huynh răn dạy,

không ngờ chưa có ngày hôm nay. Ha ha, ta vì hấn thành tù nhân, bà nội nó, từ khi lão tử sinh ra chưa từng chịu khổ như vậy. Sau này nếu có cơ hội gặp lại nhất định khiến tiểu tử đó bồi thường ta!

- Ta nữa.

Lý Vân Kỳ nhăn nhó nói:

- Khuôn mặt tuần tú của ta bị tên khốn Giang Phong quất nát, sau này phải kêu tiểu Phàm bồi thường cho ta!

Lý Y Nhược nhìn Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ làm bộ làm tịch, bật cười nói:

- Sao ta cảm thấy lúc hai người nói chuyện rất là tự hào? Yên tâm, những gì hai người phải chịu ta sẽ khiến chó săn Giang Phong trả lại gấp trăm ngàn lần!

Lý Y Nhược nói đến đây không khí nhẹ nhàng hơn.

Lý Y Nhược khẽ thở dài:

- Được rồi, ta biết hai người nói vậy là cố ý làm ta vui. Yên tâm, trong lòng ta hiểu hết, sẽ không hành động lỗ mãng.

Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ nhìn nhau, cười khổ.

Trong năm viện bắc, nam, đông, tây, trung có ai không biết đệ nhất mỹ nữ Lý Y Nhược không chỉ đẹp tuyệt trần mà tính nóng vô cùng. Chuyện gì Lý Y Nhược đã quyết định thì chín con yêu ma cũng không kéo lại được, nếu nàng không hành động lỗ mãng mới là lạ.

Trong lúc ba người nói chuyện có tiếng bước chân truyền đến.

Giang Phong phụ trách công nhà tù ở bên ngoài một lúc sau kiểm không được đi vào, thấy tình hình này vừa kinh vừa giận nói:

- Lý Y Nhược, người quá to gan, dám thả hai tên phản nghịch ra, còn chặt đứt xích sắt? Người muốn cướp ngục thả chúng đi sao? Người sẽ chịu trách nhiệm?

Lý Y Nhược đang cười nói với Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ, thấy Giang Phong vào thì khuôn mặt nghiêm nghị lạnh băng.

Lý Y Nhược nhìn chằm chằm Giang Phong, khóe môi cong lên:

- Đến đúng lúc.

Giang Phong thấy không ổn:

- Người . . . Người . . . Người muốn làm gì?

- Người sẽ biết ngay.

Lý Y Nhược lắc người chớp mắt đến trước mặt Giang Phong.

Bàn tay mỹ thiếu nữ như ngọc vỗ chưởng, Giang Phong hốt hoảng vội vàng duỗi cánh tay ngăn trở. Ai ngờ cánh tay Lý Y Nhược chợt mềm mại không có xương như con rắn quấn cánh tay Giang Phong nhanh như chớp vỗ mấy cái vào ngực gã.

- Oa . . . Võ kỹ đệ giai hạ phẩm Kim Xà Triền Ti Thủ?

Giang Phong há mồm học bùng máu, cảm thấy mấy huyết khiếu trong thập nhị chính kinh thủ thiếu âm đệ nhất kinh bị phong ấn, vận chuyển huyền khí gặp trắc trở.

Giang Phong kinh hoàng la lên:

- Người . . . Người đừng làm vậy. Người muốn làm gì?

Lý Y Nhược cười lạnh, nhún chân hất xích sắt gãy bay lên, vung tay.

Xích sắt như măng xà đen trói Giang Phong lại cột vào khúc gỗ chữ thập.

- Người dám hành hạ Tiểu Thất và Vân kỳ, bây giờ ta sẽ cho chó săn nhà ngươi ném mùi roi!

Lý Y Nhược lấy cây roi tẩm nước muối trên giá dụng cụ quất vào mặt Giang Phong. Tiếng gió kêu vù vù, trong phút chốc da tróc thịt bong, máu thịt tứ tung.

Giang Phong hét như giết heo:

- A! Người dám đánh ta . . . Tiện nhân . . .

Lý Y Nhược không nói một lời tiếp tục quất mấy chục roi.

- A! Đau chết mất . . . A . . . Đừng đánh . . . Ta . . . Ui da . . . Ta không dám nữa . . . Người là cô nãi nãi . . .

Giang Phong hèn hạ vài giây sau không chịu nổi kêu cha gọi mẹ xin tha.

- Cho người nhớ kỹ, dám khi dễ bằng hữu của Hạo ca ca!

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược không nường tay.

Giang Phong gào thét như heo bị chọc tiết vang vọng trong phòng giam.

Chốc lát sau . . .

Có tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào, mười mấy người chạy tới.

Một thanh âm uy nghiêm cao cao tại thượng chậm rãi lên tiếng:

- Lý Y Nhược, đủ rồi.

Phương Thiên Dục, thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị thương khá nặng.

306. Chương 307: Thật Lớn Lỗi

Đinh Hạo tìm một khách sạn yên tĩnh trong Thái Bình thành, sắp xếp chỗ ở cho Phương Thiên Dục, thiếu niên thợ săn Trương Phàm xong hắn tìm tộc nhân Cao thị đã định cư trong thành, kêu bọn họ mua giúp chút linh dược. Xong xuôi tất cả, Đinh Hạo tìm luyện khí phường mau đan lò nhỏ bình thường, tốn một ngày luyện chế ra một lò Hồi Thiên Đan.

Hồi Thiên Đan vốn chỉ là đan dược đỉnh nhị phẩm có thể chữa nội, ngoại thương cho võ giả, hiệu quả rõ rệt.

Nhưng Đinh Hạo được Dao Tổ dạy cách luyện chế Hồi Thiên Đan, hắn dùng lửa là cực dương thiên hỏa huyền khí sau khi dung hợp tâm pháp Huyền Tự Quyết trải qua trung đan điền phần ngực, lại bổ thêm chất lỏng trắng bí ẩn có được trong hang động dưới đáy vực khu đồ bỏ Vãn Kiếm tông vào nguyên vật liệu. Vậy nên hiệu quả đan dược hơn xa Hồi Thiên Đan bình thường.

Sau khi đan thành ánh sáng rực rỡ, đột phá một phẩm cấp, Hồi Thiên Đan thành đan dược tam phẩm trung giai.

Đinh Hạo dùng huyền khí đánh tan huyền khí trong người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dục, có thêm Hồi Thiên Đan phụ trợ, vết thương của hai người nhanh chóng lành lại.

Trong quá trình Đinh Hạo bỏ thời gian gặp đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm.

Bây giờ tộc Cao thị Thung Lũng thôn đã thoát khỏi trạng thái nghèo khó, qua năm tháng bọn họ đứng vững gót chân trong Thái Bình thành. Các loại buôn bán đã vào quỹ đạo, xem như giàu có. Thao Thiết Lâu chính là cửa tiệm Cao thị.

Đám người thôn trưởng Cao Phong, trưởng lão Cao Lâm vô cùng mang ơn Đinh Hạo, đại ân nhân thay đổi vận mệnh của Thung Lũng thôn.

Đinh Hạo không kể chuyện gặp kỳ ngộ trong khe nứtets băng tầng cho tộc Cao thị, không nhắc đến cuộn tranh chứa kho báu. Về Huyền Chiến Thắng quyết thì Đinh Hạo, Kiếm Tổ, Đạo Tổ từng bàn bạc, giữ kín là hơn. Một khi tin tức này lan ra, cái gọi là thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, sẽ gây rắc rối nhiều cho Đinh Hạo.

Sau này khi nào Đinh Hạo có đủ thực lực, không sợ gì nữa thì có thể truyền Huyền Chiến Thắng quyết cho cô bé Cao Tuyết Nhi, xem như báo đáp tộc Cao thị.

Thông qua một cửa tiệm Cao thị, Đinh Hạo bán một số vật phẩm không quan trọng lấy từ xác yêu tướng, yêu vương, cường giả nhân loại trong khe nứt băng tầng bán ra ngoài, được đến hơn năm trăm vạn kim. Hơn phân nửa Đinh Hạo đổi thành huyền tinh thạch để sau này sử dụng tu luyện.

Làm xong tất cả đại khái làm lỗ năm, sáu ngày thời gian của Đinh Hạo.

Vết thương của Phương Thiên Dực, thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhờ linh dược nên đã lành lặn. Đinh Hạo tìm đến võ quán gặp cô bé Cao Tuyết Nhi, sắp xếp xong mới đi Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo mang cô bé Cao Tuyết Nhi theo bên người.

Qua năm tháng tu luyện võ lòng, Cao Tuyết Nhi từ cô bé gầy yếu suy dinh dưỡng trở thành thân thể chắc khỏe, huyết khí vượng thịnh, thỏa mãn điều kiện cơ bản tu luyện huyền khí. Cô bé Cao Tuyết Nhi đã có thể bắt đầu kích phát hạt giống huyền khí.

Đinh Hạo đồng ý đề cử cô bé Cao Tuyết Nhi vào Vãn Kiếm tông, lần này trở về hẳn đem nàng theo để quen thuộc hoàn cảnh trong tông môn. Qua bốn tháng là đến lúc Vãn Kiếm tông tuyển nhận đệ tử mới mỗi năm một lần, cô bé Cao Tuyết Nhi có thể chính thức nhập tông học nghệ.

* * *

Sáng sớm, mặt trời rực rỡ, bốn người Đinh Hạo cưỡi ngựa ra Thái Bình thành, giục ngựa chạy nhanh.

* * *

Nghe thanh âm quen thuộc, Lý Y Nhược hừ lạnh ném roi đi, xoay người nhìn.

Hai mươi mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện vây quanh thiếu niên mặc áo xanh biếc, đầu đội minh ngọc võ quan hình vuông.

Thiếu niên biểu tình tức giận nhìn trong nhà tù. Thiếu niên khoảng mười bốn, năm tuổi, ột thước sáu, bảy, khuôn mặt trắng trẻo. Thiếu niên neho mắt lấp lóe ánh sáng lạnh, khóe môi cong lên bảy phần giận ba phần uy nghiêm. Eo treo trường kiếm vô ngọc, long văn kiếm thôn, chỉ đỏ quấn quanh chuôi kiếm hình mai hoa, phần đuôi cột tơ rực rỡ. Thiếu niên phát ra khí thể khiến người sợ hãi, huyền khí dao động như vực sâu như biển rộng.

Thiếu niên ăn mặc xa hoa cao quý hơn đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện bình thường nhiều.

Thiếu niên chính là viện thủ hiện giờ của Thanh Sam Đông Viện, Lư Bằng Phi.

So với hình tượng đáng khinh trước kia thì Lư Bằng Phi như chim sẻ lột xác, có chút uy nghiêm. Lư Bằng Phi đứng đó cho người cảm giác áp lực, đặc biệt đôi mắt híp lại như rắn độc thè lưỡi. Lư Bằng Phi liếc mắt qua khiến người sợ hãi.

Liên tục đoạt giải nhất đại tái năm viện ba lần nuôi dưỡng chút khí thể cho Lư Bằng Phi.

Nhưng có lẽ vì Lư Bằng Phi thích tính kẻ người khác nên gã toát ra hơi thở âm trầm. So với hai thiên tài cũ của Thanh Sam Đông Viện, Lư Bằng Phi không có cảm giác sáng sủa, thân thiết như Đinh Hạo, không có sự nhả nhận nắm chắc tất cả như Lý Lan. Tuy nhiều đệ tử nghe theo Lư Bằng Phi nhưng đó là vì sợ gã chứ không phải bản năng muốn thân thiết.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đứng quanh Lư Bằng Phi rõ ràng rất sợ gã, không dám tới gần, cúi đầu im lặng.

Nhưng người khác sợ Lư Bằng Phi không có nghĩa là hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược sẽ sợ.

Lý Y Nhược kêu thẳng tên Lư Bằng Phi:

- Lư Bằng Phi, người đến đúng lúc!

Lý Y Nhược chỉ vào Giang Phong bị đánh hấp hối, lạnh lùng cười:

- Người nuôi con chó dữ ày dám dùng hình phạt trong nhà tù, đánh Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ bị thương đầy người. Thật to gan, người dạy dỗ thuộc hạ như thế nào?

Lư Bằng Phi lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ thấy Lý Y Nhược nàng đánh Giang Phong đệ tử Thanh Sam Đông Viện ta bị thương nặng chứ không thấy Giang Phong sử dụng hình phạt riêng.

Lư Bằng Phi cắn ngược lại Lý Y Nhược:

- Lý Y Nhược, hôm nay nàng không cho ta lời giải thích rõ ràng thì đừng hòng rời khỏi nhà tu này!

- Giải thích?

Lý Y Nhược tức giận bật cười nói:

- Tiểu nhân âm hiểm nhà người nhân lúc Hạo ca ca của ta không ở làm loạn Thanh Sam Đông Viện chướng khí mù mịt còn không biết ngược đời giải thích? Nếu không có người cho phép thì con chó Giang Phong làm sao dám sử dụng hình phạt riêng với Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ? Người ta sợ người, giận mà không dám nói gì. Lý Y Nhược ta không để mất thứ lấy oán trả ơn hèn hạ như người! Hôm nay bản cô nương chủ trì công đạo, ta đánh chết con chó Giang Phong thì người làm gì được ta?

Lư Bằng Phi mở to mắt ra:

- Tiện tì vô tri!

Hai luồng sáng lạnh bắn ra, nhiệt độ không khí nhà tù giảm thấp.

Nói thật là trước kia Lý Y Nhược cũng mơ ước Lý Y Nhược. Mỹ thiếu nữ đẹp nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung như hoa hồng có gai, hấp dẫn chết người, làm nhiều sư huynh đệ năm viện bắc, nam, đông, tây, trung thậm chí nội, ngoại môn muốn nịnh Lý Y Nhược vui vẻ, Lư Bằng Phi cũng không ngoại lệ.

Tiếc rằng Lý Y Nhược thích Đinh Hạo, chủ động tới gần hắn.

Trước kia Lư Bằng Phi không dám lộ ra cảm xúc, bây giờ gã là đệ nhất đại tái năm viện ba quý, cai quản Thanh Sam Đông Viện. Lư Bằng Phi ném mùi vị quyền lực, nổi khát vọng Lý Y Nhược bị quyền lực ảnh hưởng trở nên ỉn ỏi thái. Lư Bằng Phi hận Đinh Hạo nên cũng hận Lý Y Nhược, gã không có kiên nhẫn giành được trái tim nữ nhân này mà muốn chiếm thân thể nàng.

Lư Bằng Phi cứ tưởng tượng cảnh đề đoá hoa đẹp nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung dưới thân, tận tình chà đạp.

Nhưng trong thời gian ngắn Lư Bằng Phi phải kiềm nén mình.

Lư Bằng Phi biết rõ trước khi thi cuối năm đệ tử ký danh thì gã phải nhẫn nhịn, chờ kế hoạch kia thành công, gã thuận lợi trở thành đệ tử nội môn hạch tâm của Vấn Kiếm tông thì nữ nhân như Lý Y Nhược sẽ lọt vào tay gã.

Lư Bằng Phi không ngờ hôm nay, trước mặt nhiều người, Lý Y Nhược dám trả treo với gã.

Đã bao lâu Lư Bằng Phi từ khi gã bị người không nể mặt?

Trong khoảnh khắc đó Lư Bằng Phi suýt không kiềm chế được.

Nhưng mắt Lư Bằng Phi từ từ khép, hai luồng sáng lạnh như lưỡi rắn chậm rãi biến mất.

Lư Bằng Phi thở hắt ra, gần từng chữ:

- Nàng không có quyền can thiệp chuyện nội bộ Thanh Sam Đông Viện. Lý Y Nhược, cho nàng cơ hội cuối cùng, rút đi, nếu không thì đừng trách ta không khách sáo!

- Lư viện thủ thật lớn giọng, ta muốn xem ngươi làm sao không khách sáo với biểu muội của ta?

Một thanh âm uy nghiêm lạnh nhạt phát ra từ phía sau.

Tim mọi người run lên.

Lại một vị đại nhân vật đến.

307. Chương 308: Trương Phàm Khác Lạ

Tuyết như ngân, kiếm như hồng, mã như long!

Đinh Hạo mặc trường sam màu xanh, cưỡi con tuần mã màu trắng cao to thần tuấn hiếm thấy, chính là Tuyết Vực Sư Long Thú.

Con tuần mã này có huyết mạch yêu ma phải tốn số tiền mới mua về. Trước khi Đinh Hạo vào Tuyết Long sơn rèn luyện hẳn gửi con ngựa nuôi trong một chỗ chăn ngựa tại Thái Bình thành, con ngựa thoải mái qua một mùa đông, thân hình mập ra một vòng, càng thần tuấn hơn, nhìn từ xa như con rồng trắng nhỏ.

Thú vị là con ngựa càng thông linh hơn, cách sáu tháng gặp lại chủ nhân nhỏ Đinh Hạo nó biểu hiện cực kỳ thân thiết, trên đường vui vẻ thổ phỉ phỉ.

Cô bé Cao Tuyết Nhi tò mò hỏi:

- Khải Trình ca ca, chúng ta phải đi bao lâu mới đến Vãn Kiếm tông?

Cô bé Cao Tuyết Nhi mặc áo khoác đỏ bọc kín, bên trong là giáp da dày, đội mũ da đỏ, cưỡi tuần mã đỏ rực, đôi mắt to tròn nhìn bốn phương tám hướng.

Đây là lần đầu tiên cô bé Cao Tuyết Nhi đi xa nhà, mọi thứ trong hoang dã rất mới mẻ với nàng, trên đường đi mắt nhìn không đủ. Cô bé Cao Tuyết Nhi như con chim nhỏ bị nhốt trong lồng, lú rú hồi này hồi nọ rất là hoạt bát.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Theo tốc độ hiện nay thì khoảng ba ngày nữa.

Tọa kỵ của cô bé Cao Tuyết Nhi, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dục và Vương Phong đầu trục cũng toàn là ngựa tốt đắt tiền mua trong Thái Bình thành, tuy không thần tuấn như con Tuyết Vực Sư Long Thú của Đinh Hạo nhưng một ngày đi một, hai ngàn dặm dễ như chơi. Nếu không phải vì lo cho cô bé Cao Tuyết Nhi, đoàn người thường phải nghỉ ngơi một lúc thì không cần đến ba ngày, chỉ cần một ngày rưỡi là đến nơi.

- Khải Trình ca ca, Vãn Kiếm sơn thật sự như trong truyền thuyết bốn mùa xanh ngắt, phong cảnh như tranh giống tiên cảnh thật sao?

- Khải Trình ca ca, có phải đến Vãn Kiếm tông rồi ta sẽ gặp Vân Kỳ ca ca ngay không?

- Ài, năm nay phải tháng sáu mới thi nhập tông, vậy là Tuyết Nhi còn phải chờ hơn ba tháng.

- Khải Trình ca ca ở trong Vãn Kiếm tông có nhiều bằng hữu tốt không? Giống như Tiểu Phàm ca ca và Thiên Dục ca ca.

- Khải Trình ca ca . . .

- Khải Trình ca ca . . .

Cô bé Cao Tuyết Nhi luôn hỏi các vấn đề trên đường đi, Đinh Hạo thấy nhức đầu. May mắn bên cạnh có thiếu niên thợ săn Trương Phàm luôn đầy kiên nhẫn, sau này toàn là gã đáp lại các vấn đề của cô bé Cao Tuyết Nhi.

- Đúng rồi, Tuyết Nhi, Nhất Dao Khải Trình là tên giả của ta, tên thật là Đinh Hạo. Khi nào đến tông môn đừng gọi ta là Khải Trình ca ca nữa.

Đinh Hạo thấy cần phải sửa chữa cô bé Cao Tuyết Nhi.

- Hì hì, được, sau này Tuyết Nhi sẽ kêu Hạo ca ca.

Cô bé Cao Tuyết Nhi bằng tuyết thông minh biết nặng nhẹ, không hỏi nhiều.

Trong phút chốc một ngày đã qua.

Khi màn đêm buông xuống, mọi người tìm một khe núi cản gió cắm lều.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm rất óc kinh nghiệm bày các loại cảnh báo, phòng ngự quanh lều tránh cho buổi tối bị yêu ma tập kích.

Đinh Hạo nhìn thiếu niên thợ săn Trương Phàm bận rộn, không hiểu sao nhớ đến năm, sáu tháng trước lần đầu từ Vãn Kiếm tông đi ra rèn luyện. Khi đó các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cùng nhau, không có kinh nghiệm cắm trại hoang dã, cũng là một mình thiếu niên thợ săn Trương Phàm bận rộn chuẩn bị tất cả.

Nửa năm đã qua, xảy ra nhiều chuyện cảnh còn người mất.

Tuy mấy ngày nay thiếu niên thợ săn Trương Phàm không nói gì nhưng Đinh Hạo cảm giác được trải qua chuyện phản nghịch gã có chút thay đổi. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngày xưa chân chất, hăm hở tiến lên đang từ từ lột xác.

Trên đường đi không biết có phải Đinh Hạo bị ảo giác không mà có mấy lần cảm nhận thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhìn hẩn, ngần ngừ muốn nói lại thôi, đôi khi gã nhìn chân trời và dãy núi phía xa, tâm sự nặng nề.

Ăn cơm chiều xong, trong khi mọi người nghỉ ngơi Đinh Hạo đi ra ngoài dạo một phòng. Đinh Hạo dùng thanh kiếm rỉ sét làm bút viết nửa câu thơ khác nhau trên đất ướt đông nam tây bắc.

- Sơn trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh lại nhất thôn!

Minh văn khắc trên đất đen chưa tan bắc rất nhạt hầu như không thấy nét bút, lóe ánh sáng bạc âm u như sương chảy xuôi trong vết khắc. Có lực lượng bí ẩn trong chữ viết, dù là yêu ma dã thú mắt nhạy bén nhất cũng không thể nhìn ra.

Câu thơ minh văn.

Đây là đạo minh văn đặc biệt của Đinh Hạo.

Năm mươi sáu chữ viết ẩn trong bóng tối có tác dụng lớn hơn cạm bẫy thiếu niên thợ săn Trương Phàm bày ra, chẳng những trước tiên phát hiện yêu ma đến gần, sau khi minh văn bị kích phát sẽ khởi yêu ma tại chỗ. Uy lực của minh văn cỡ cao thủ cảnh giới Võ Sĩ cảnh đại viên mãn đánh một kích hết sức.

Làm xong tất cả Đinh Hạo quay về lều, trông thấy Phương Thiên Dục, thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngồi quanh đồng lửa nói cười. Đinh Hạo cũng ngồi xuống.

Đồng lửa đốt cháy ánh lên mặt thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dục, Đinh Hạo, lúc sáng lúc tối.

Nói một hồi không hiểu sao nhắc tới lúc bọn họ mới vào Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo cảm thán, lấy rượu ngon ra khỏi trữ vật giới chỉ. Phương Thiên Dục, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Đinh Hạo không yếu nhiều nhưng đã hơi say.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bình thường kiêu lời tối hôm nay nói khá nhiều.

Mới đầu là Phương Thiên Dục, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Đinh Hạo nói chuyện nhưng sau này là Trương Phàm kéo tay Phương Thiên Dục, Đinh Hạo, hai người nghe gã nói.

Nói đến lúc nhỏ săn bắn trong Bách Man sơn, khóe môi thiếu niên thợ săn Trương Phàm luôn nở nụ cười dịu dàng. Nói đến cùng đám người Đinh Hạo tu luyện, chơi đùa trong Vãn Kiếm tông thiếu niên thợ săn

Trương Phàm tỏ ra hưng phấn. Nói đến đi ra rèn luyện, cơ duyên xảo hợp được Thập Hoàng Thể Tôn Công thì thiếu niên thợ săn Trương Phàm hao tay mua chân.

- Tên của ta là Trương Phàm, có lẽ vận mệnh đã định ta như cái tên, rất là bình thường, không có tư chất siêu đẳng như Đinh sư huynh, Phương sư huynh, nhìn kiếm pháp gì một lần là học được . . .
- Gần một năm qua ta cố gắng không thua ai, ta đổ mồ hôi không ít hơn ai nhưng ta có cố gắng cỡ nào vẫn không tiến bộ trong tu luyện huyền khí. Mọi người cùng nhau tu luyện Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên, ta tiến bộ chậm nhất. Trong hơn hai ngàn đệ tử ký danh sơn môn thì ta là người xếp chót nhất.

308. Chương 309: Thập Hoàng Thể Tôn Công

Nghe thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói đến đây Đinh Hạo, Phương Thiên Dực định an ủi mấy câu nhưng gã mỉm cười xua tay chặn lại.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm tiếp tục bảo:

- Nhưng lần trước đi rèn luyện trong một di tích hoang phế, ta ngẫu nhiên có được Thập Hoàng Thể Tôn Công khiến ta thấy niềm hy vọng khó tả. Thập Hoàng Thể Tôn Công như chuyên môn tạo ra cho ta, chỉ cần tu luyện một tháng là ta có thể bùng nổ lực công kích Võ Sĩ cảnh.

Đinh Hạo chú ý đến lúc thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhắc Thập Hoàng Thể Tôn Công, ánh lửa đỏ chiếu rọi mặt gã sáng bừng lên, có khí thế phát ra từ người gã.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cười nói tiếp:

- Lư Bằng Phi biết đến Thập Hoàng Thể Tôn Công liên tục uy hiếp dụ dỗ ta, muốn ta dâng ra bí tịch. Ha ha ha ha ha! Làm sao ta không biết cái tên này ngay từ đầu đã muốn đối đầu Đinh sư huynh, sao ta có thể truyền dạy công pháp đáng sợ kia cho hắn? Lư Bằng Phi nổi khùng ý vào chức viện thủ lén dùng thủ đoạn vu oan ta tu luyện công pháp yêu ma. Lư Bằng Phi không biết dù ta chết cũng sẽ không nói nửa câu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vừa nói vừa uống rượu.

Chớp mắt thiếu niên thợ săn Trương Phàm uống năm, sáu bình Xích Diễm Nhượng.

Đây là lần đầu tiên thiếu niên thợ săn Trương Phàm uống nhiều rượu như vậy, men say lâng lâng, gã nói ngọng.

- Nhưng chuyện này liên lụy rất nhiều huynh đệ, hại Tiểu Thất và Vân Kỳ bị nhốt trong tù, không biết ra sao rồi . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói đến cuối cùng nhìn hai bằng hữu tốt nhất, nghiêm túc nói:

- Đinh sư huynh, Thiên Dực, hôm nay ta truyền Thập Hoàng Thể Tôn Công cho các người, sau này cùng nhau tu luyện.

Đinh Hạo, Phương Thiên Dực ngẩn ra, lòng dâng lên dòng nước ấm.

Đây chính là huynh đệ.

Đây chính là bằng hữu.

Liều mạng bảo vệ công pháp, thà chết không cho Lư Bằng Phi, bây giờ thiếu niên thợ săn Trương Phàm không keo kiệt muốn dạy Đinh Hạo, Phương Thiên Dực.

Đinh Hạo vỗ vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm, mỉm cười nói:

- Người đã nói như vậy thì Thập Hoàng Thể Tôn Công là chuyên môn dành cho người, một mình người tu luyện đi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm sốt uột nói:

- Đinh sư huynh, người và Mục Thiên Dưỡng ước chiến ba năm bây giờ đã qua gần một năm. Nay thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện uy chấn Tuyết Châu có thể nói là đệ nhất nhân thế hệ trẻ, thực lực cao thâm khó dò, tốc độ tu luyện nhanh kinh khủng. Đinh sư huynh muốn đuổi kịp Mục Thiên Dưỡng trong thời gian ngắn rất là khó khăn. Thập Hoàng Thể Tôn Công là công pháp tốc hành, ta chỉ tu luyện một tháng đã tương đương Vô Sĩ cảnh. Với thiên phú của Đinh sư huynh nếu tu luyện công pháp này trong vòng hai năm sẽ vượt qua Tiên Thiên Vô Tông cảnh . . .

Đinh Hạo phát tay ngăn thiếu niên thợ săn Trương Phàm lại, cười nói:

- Tiểu Phàm yên tâm đi, mỗi người có duyên pháp và tọa hóa của họ, ta không cần Thập Hoàng Thể Tôn Công cũng có thể khiêu chiến Mục Thiên Dưỡng. Còn người không tu luyện được Thái Huyền Vắn Kiếm Khí Thiên, vậy hãy tập trung vào Thập Hoàng Thể Tôn Công đi, không chừng tương lai nhất phi xung thiên, thành tựu trên cả chúng ta.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn muốn nói gì:

- Nhưng mà . . .

Phương Thiên Dực cười phụ họa:

- Tiểu Phàm, Đinh sư huynh nói đúng, mỗi cá nhân có tạo hóa, duyên pháp của mình. Ta cũng không muốn tu luyện Thập Hoàng Thể Tôn Công tập trung lực lượng cơ thể như người vì . . .

Nói đến đây Phương Thiên Dực cười tự hào, chậm rãi rút trường kiếm bên hông ra, ngón tay nhẹ vuốt ve như đang sờ da thịt mềm mại của người tình.

Phương Thiên Dực say mê nói:

- Kiếm mới là sinh mệnh, linh hồn của ta. Đời này Phương Thiên Dực chỉ tu đạo kiếm thuật, nhất kiếm phá vạn pháp mới là đạo của ta.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm há mồm không biết nên nói gì.

* * *

Lư Bằng Phi nhú mày.

Không cần xoay người Lư Bằng Phi cũng biết là ai đến.

Trong đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung kẻ dám nói giọng điệu đó với Lư Bằng Phi chỉ đếm trên đầu ngón tay, gọi Lý Y Nhược là biểu muội thì chỉ có một người.

Viện thủ Hồng Sam Tây Viện, Bát Hoang Tà Dương Lý Tàn Dương.

Đây là ngựa ô nổi bật sau.

Trong đại tái năm viện lần đầu Lý Tàn Dương không thể vào danh sách mười tuyển thủ hạt giống Hồng Sam Tây Viện, biểu hiện không tiếng tăm gì. Mãi khi đại tái năm viện lần hai, ba Lý Tàn Dương mới dần nổi bật, một bộ Bát Hoang Tà Dương kiếm pháp vô cùng tinh diệu, xem như cao thủ kiếm pháp xếp năm hàng đầu trong hai ngàn đệ tử ký danh. Càng thêm có là Lý Tàn Dương trẻ tuổi nhưng mưu tính sâu xa, rất khôn ngoan, làm việc không lọt kẽ hở. Lý Tàn Dương được gọi là tiểu thiên cơ, rất khó đối phó.

- Ta tưởng là ai, thì ra Lý viện thủ đại giá tới rồi.

Lư Bằng Phi chậm rãi xoay người, cười lạnh nói:

- Lý viện thủ thật là uy phong, lớn giọng thật.

Phía đối diện, mấy chục đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện khí thế mạnh mẽ vây quanh Lý Tàn Dương ngày càng chính chắn, gã kiêu ngạo đứng thẳng, mặt lạnh lùng.

Lý Tàn Dương mặc áo đỏ, lưng đeo trường kiếm, mặt như quan ngọc, mắt sáng hơn sao, tóc đen dày cột sau ót bằng vòng vàng khảm ngọc đỏ. Lý Tàn Dương tuần tú nhỏ nhả như ngọn lửa đốt cháy, có phong cách tự tin chắc chắn.

Lý Tàn Dương cho người cảm giác như tắm gió xuân, dễ khiến người thân thiết hơn Lư Bằng Phi lạnh lùng gian xảo.

- Giọng của bản viện không lớn như Lư viện thủ.

Lý Tàn Dương chậm rãi đi tới, mỉm cười nói:

- Xá muối chỉ đến thăm bằng hữu ngày xưa đã bị người bắt nhốt lại, qua mấy ngày nữa sợ là viện thủ Hồng Sam Tây Viện như ta cũng bị người tìm tội danh nào đó nhốt vào tù đi?

Lư Bằng Phi lạnh nhạt nói:

- Nếu chỉ là thăm bằng hữu đương nhiên không có vấn đề, nhưng đánh bị thương đệ tử Thanh Sam Đông Viện ta thì ta là đứng đầu một viện không thể không hỏi tới.

Đồ ngọc cũng gửi được hai đại nhân vật đối thoại tràn ngập mùi thuốc súng.

Bát Hoang Tà Dương Lý Tàn Dương và Lư Bằng Phi quan hệ không hòa thân, nhiều người trong lòng hiểu rõ.

Nguyên nhân căn bản Bát Hoang Tà Dương Lý Tàn Dương và Lư Bằng Phi đối lập là vì Đinh Hạo biến mất nửa năm.

Lý Tàn Dương là bằng hữu của Đinh Hạo, bằng hữu rất tốt nên tất nhiên gã nghiêng hướng đám người Vương Tiểu Thất. Từ sau khi Lư Bằng Phi nổi lên ban đầu còn gây thơ lời kéo thiếu niên viện thủ Lý Tàn Dương nắm giữ một phần năm lực lượng đệ tử ký danh. Tiếc rằng mỗi lần Lư Bằng Phi đều bị từ chối.

- Đạo khác nhau không chung lối.

Đây là câu trả lời Lý Tàn Dương đưa cho Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi rất tức giận.

Mấy ngày qua Lý Tàn Dương, Lư Bằng Phi từ trong tối ngoài sáng ngấm ngấm đấu nhau. Về thực lực cá nhân thì Lư Bằng Phi chiếm ưu thế một chút, nhưng Lý Tàn Dương có sức kêu gọi, ngưng tụ đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện. Hai bên giằng co dần khiến quan hệ Thanh Sam Đông Viện, Hồng Sam Tây Viện cũng căng thẳng theo.

309. Chương 310: Một Con Mèo Mập Màu Trắng

- Phi, chó dữ như Giang Phong nếu là lão tử sớm lấy mạng chó của hắn rồi. Lư tiểu nhân, bà nội nó người đừng không biết ngượng nói, ta phi!

Lý Tàn Dương chưa nói gì thì một thiếu niên vạm vỡ, mặt có một vết đao nhạt, mặc áo đỏ lớn giọng cười to.

Lư Bằng Phi nhú mày, không trả lời.

Bởi vì Lư Bằng Phi nhận ra thiếu niên mặt sẹo này.

Là Tiêu Thừa Tuyên.

Nhân vật thứ hai đứng sau Bát Hoang Tà Dương Lý Tàn Dương trong Hồng Sam Tây Viện, cũng là cánh tay phải của gã và là người thân tín nhất.

Tiêu Thừa Tuyên ắt lỗ mãng, thô lỗ, trái ngược với Lý Tàn Dương khôn khéo. Tiêu Thừa Tuyên nhanh mồm nhanh miệng, chuyện gì cũng dám nói. Tiêu Thừa Tuyên dám làm điều người khác không dám, thiên phú và tư chất siêu mạnh, thực lực cường đại, đánh nhau không sợ chết. Nếu chọc vào Tiêu Thừa Tuyên thì như dính miếng da trâu đường, kéo không ra. Không thể nói phải trái với người như vậy.

Cho nên Lư Bằng Phi cố nén lửa giận trong lòng.

Lư Bằng Phi cảm thấy thân phận, địa vị của gã nếu đấu miệng với người lỗ mãng như Tiêu Thừa Tuyên thì hạ giá, hẹp hòi. Nhưng hôm nay Lý Y Nhược cho Lư Bằng Phi tìm được cơ hội, gã quyết tâm nắm bắt không thả, dù có gây lớn chuyện đến cao tăng tông môn cũng không sao.

Chỉ cần trừng phạt Lý Y Nhược là tương đương khiến Lý Tàn Dương mất mặt.

Lư Bằng Phi muốn cho các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung thấy rõ ai mới là số một hiện giờ, ai nói chuyện nặng ký.

Lư Bằng Phi thầm quyết định, chậm rãi nói:

- Mọi người đều thấy Lý Y Nhược đánh Giang Phong, ta phải lấy lễ công bằng cho Thanh Sam Đông Viện. Tuy Lư Bằng Phi ta không biết ăn nói như Lý viện thủ nhưng cũng biết ra mặt vì huynh đệ của mình. Có vài người chó cạy mặt chủ muốn khi dễ đệ tử Thanh Sam Đông Viện ta? Đừng mơ!

Lư Bằng Phi không quan tâm Tiêu Thừa Tuyên, gã híp mắt lóe tia sáng lạnh, bộ dáng đầy chính nghĩa, cười lạnh nhìn Lý Tàn Dương.

Lời này thốt ra từ người đứng đầu đại tái năm viện ba lần, Lư Bằng Phi cố ý biểu diễn kích động, không chỉ Giang Phong bị đánh gần chết mà bao gồm mười mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đi bên cạnh gã cũng kích động.

Nhưng . . .

Tiêu Thừa Tuyên làm bộ muốn ỏi:

- Oe, lấy đâu ra lời buồn nôn quá vậy? Ói chết, để ta ỏi đã.

Tiêu Thừa Tuyên khinh thường nói:

- Nếu Đinh Hạo nói câu này thì ta sẽ tin nhưng Lư Bằng Phi người . . . Tiểu nhân ích kỷ vì mình, miệng mồm nhanh nhẩu thu mua lòng người. Ta phi! Thanh Sam Đông Viện bị người làm thành bộ dạng gì còn không biết xấu hổ nói câu đó?

Mặt Lư Bằng Phi đen thui.

Tiêu Thừa Tuyên đúng là thứ nên bị kéo xuống địa ngục từng xẻo, công lực kéo thù hận không thấp hơn Vương Tuyệt Phong xấu xa. Tiêu Thừa Tuyên nói một câu phá hoại Lư Bằng Phi cực khổ tạo ra không khí hiên ngang lẫm liệt.

- Bà nội nó, người nói gì?

- Tiểu tử mặt sẹo, dám vu tội Lư sư huynh? Người muốn chết!

- Như thế nào? Tiêu sư huynh chúng ta không thể nói lời thật sao?

- Một đám chó săn nịnh bợ Lư tiểu nhân, khi Đinh Hạo sư huynh còn ở sao không thấy các người nhiệt tình như vậy? Ta phi, làm đệ tử ký danh Vấn Kiếm tông ta mất hết mặt mũi!

Không khí căng thẳng.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Hồng Sam Tây Viện cãi lộn trong nhà tù, hai bên giương cung bạt kiếm, rút vũ khí ra. Ánh sáng lạnh chớp lóe, huyền khí tuôn trào.

Lư Bằng Phi hét to một tiếng:

- Câm miệng lại hết cho ta!

Thanh âm như sấm rền chấn động nhà tù nhỏ hẹp kêu vù vù, thanh âm không dứt.

Chớp mắt khí thế mạnh mẽ tuôn trào từ người Lư Bằng Phi.

Ánh sáng xanh biếc tràn ngập toàn thân Lư Bằng Phi, sóng gợn lẫn tẩn hoa mắt người, dâng trào như sóng thần. Mọi người ảo giác rơi vào rừng rậm vô biên, từng cây cối ngàn năm rì rào hát. Áp lực nghẹt thở phát ra từ người Lư Bằng Phi khiến tất cả im miệng.

Đệ tử kỷ danh thực lực thấp chút mặt tái nhợt không đứng vững.

- Nếu không nói thông đạo lý được thì hãy dùng thực lực nói chuyện đi!

Lư Bằng Phi chậm rãi bước ra, kiêu ngạo đứng thẳng, mắt hẹp dài tràn ngập kiêu ngạo khinh thường.

Lư Bằng Phi thản nhiên nói:

- Hôm nay bản viện muốn bắt Lý Y Nhược, có ai không phục? Đi ra đấu một trận!

Lư Bằng Phi nhìn bốn phía, dừng lại ở Lý Tàn Dương. Lư Bằng Phi cười nhạt đầy khiêu khích.

Trong khoảnh khắc này, thực lực và bá đạo của đệ nhất đại tái năm viện ba lần lộ rõ ràng.

Lư Bằng Phi liên tục giành hạng nhất đại tái năm viện ba lần, gã không còn là cái đuôi núp sau lưng Đinh Hạo. Lư Bằng Phi đột nhiên biến bá đạo, mọi người có mặt tự hỏi lòng không ai một chọi một có nắm chắc đánh bại gã.

Bao gồm viện thủ Hồng Sam Tây Viện Lý Tàn Dương cũng vậy.

- Ha ha ha ha ha ha! Lý viện thủ có Bát Hoang Tà Dương kiếm pháp tinh diệu vô song, hôm nay trước mặt nhiều sư huynh đệ, Lư Bằng Phi ta muốn lĩnh giáo xem người có xứng với danh hiệu Bát Hoang Tà Dương không?

Lư Bằng Phi cười lạnh, chủ động đến gần Lý Tàn Dương.

Tiêu Thừa Tuyên biến sắc mặt nói:

- Tiểu nhân vô sỉ, người chỉ là viện thủ một viện. Ha ha, người có tư cách gì khiêu chiến với viện thủ của Tây viện ta? Hãy để lão tử dạy người bài học!

Tiêu Thừa Tuyên cắn răng bước tới một bước, định đánh nhau.

Đừng thấy ngày thường Tiêu Thừa Tuyên làm việc lỗ mãng nhưng trong thâm tâm có tế, lòng sáng như gương. Tiêu Thừa Tuyên biết hôm nay quyết không thể để Lý Tàn Dương và Lư Bằng Phi đánh nhau, vì nếu thua thì uy vọng của Lý Tàn Dương trong năm viện bắc, nam, đông, tây, trung sẽ giảm mạnh, sau này yêu ma uốn kéo lại là rất khó khăn.

Lư Bằng Phi muốn dùng lực phá xảo.

Tiêu Thừa Tuyên tuyệt đối không cho Lư Bằng Phi có cơ hội đó.

Nếu hôm nay Tiêu Thừa Tuyên bị Lư Bằng Phi đánh bại thì uy vọng của Lý Tàn Dương không hao tổn, sau này gã còn cơ hội khổng chế cục diện.

Ai ngờ Tiêu Thừa Tuyên chưa ra tay thì . . .

- Meo!

Một tiếng mèo kêu trong trẻo vang trong nhà tù chật hẹp.

Xảy ra chuyện khó tin.

Lư Bằng Phi đầy bá đạo khi nghe tiếng mèo kêu, đôi mắt kiêu căng toát ra tia ngạc nhiên. Huyền khí dao động mạnh mẽ vô cùng chợt đông lại, Lư Bằng Phi đứng im tại chỗ.

Tiêu Thừa Tuyên nhìn theo ánh mắt Lư Bằng Phi rơi vào vai Lý Tàn Dương.

Một con mèo mập trắng ngồi trên vai Lý Tàn Dương.

Tiêu Thừa Tuyên ngẩn người.

Lý Y Nhược đứng bên cạnh, đôi mắt trong suốt lộ tia hân hoan, người khẽ run.

310. Chương 311: Niềm Tin Tan Vỡ Và Rời Đi

Một số đệ tử ký danh Hồng Sam Tây Viện không hiểu ẩn ý lộ vẻ nghi hoặc.

Chỉ là một con mèo, mập tròn, không có dao động lực lượng gì, có vẻ như mọi người tại đây một tay đủ bóp chết nó. Con mèo nhỏ như vậy tại sao khiến không khí nhà tù biến quái dị?

Không nói đến biểu tình vài đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện kỳ lạ, bao gồm Lư Bằng Phi vênh vác kiêu căng trong chớp mắt này lộ vẻ mặt vừa giận vừa sợ.

Không lẽ con mèo mập trắng đại biểu cho thế lực khủng khiếp nào đó?

Càng khiến các đệ tử ký danh các đệ tử ký danh ngạc nhiên là đệ nhất mỹ nữ năm viện bắc, nam, đông, tây, trung Lý Y Nhược mặt luôn lạnh băng khi thấy con mèo này thì lần đầu tiên nở nụ cười trong nửa năm qua, như băng vạn năm hòa tan, xuân về hoa nở.

Bao gồm hai tù phạm thâm nhất Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ mắt lạnh nhìn mọi chuyện khi trông thấy con mèo mập trắng cũng lộ biểu tình mừng như điên. Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ nhìn nhau, cùng cười to, trong tiếng ngaoài trần ngập vui sướng, đắc ý, ấm áp, dễ chịu.

- Ha ha ha ha ha ha! Lư Bằng Phi, người không ngờ đúng không? Ngày này rốt cuộc đến, hần trở về, người tàn đời rồi!

Vương Tiểu Thất không còn vẻ sa sút, kích động người run run.

Lý Vân Kỳ ở một bên tuy không nói nhưng khuôn mặt hưng phấn đỏ lên.

Càng lạ là đôi mắt Vương Tiểu Thất trào phúng, Lư Bằng Phi là đứng đầu đại tái năm viện ba quý, viện thủ Thanh Sam Đông Viện như kẻ gốc đứng ngây ra, biểu tình liên tục thay đổi, không đáp trả lại câu nào.

Ánh mắt Lý Tàn Dương thương hại nhìn Lư Bằng Phi, nói:

- Ba ngày nữa hần sẽ trở về, kêu ta nói người biết hãy chuẩn bị đi. Có thủ đoạn gì cứ lấy ra hết, đây là cơ hội cuối cùng của người.

Lư Bằng Phi như chìm trong ác mộng giật mình tỉnh lại, biểu tình ngẩn ngơ sau đó là nổi khùng lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Cơ hội? Cơ hội cuối cùng? Cười chết người. Hần có tư cách gì nói câu đó? Hần trở về thì sao? Có thể thay đổi mọi thứ sao? Bây giờ ta đã không còn là Lư Bằng Phi trước kia, ta là đệ nhất đại tái năm viện ba quý, là đệ tử ký danh mạnh nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung còn là viện thủ Thanh Sam Đông Viện, mạnh hơn trước kia, có quyền thế hơn. Dù hần trở về thì sao? Ta sẽ cho hần biết thời đại của hần đã qua rồi!

Người xung quanh ngăn ra.

Ba, bốn tháng nay Lư Bằng Phi cho người ẩn tượng gã khôn ngoan âm hiểm, buồn vui không lộ ra, tâm ngoan thủ lạt, nói một không hai. Khuôn mặt Lư Bằng Phi âm trầm như con rắn chuẩn bị táp mồi, khiến người kính sợ.

Đây là hình tượng Lư Bằng Phi cố ý đắp nặn ra.

Lư Bằng Phi hy vọng không chỉ có thực lực, địa vị khiến người hâm mộ mà khí chất sẽ như kiêu hùng, làm người kính sợ.

Nhưng lúc này Lư Bằng Phi hoảng loạn.

Thời gian dài Lư Bằng Phi cố ý tạo ra hình tượng bỗng nhiên sụp đổ, rất nhiều người lần đầu thấy gã tức giận, hoảng hốt đến vậy.

Lư Bằng Phi như người chết chìm vùng vẫy lần cuối, như dã thú bị nhốt trong bẫy kêu gào trước khi chết, càng lún càng sâu.

Bản thân Lư Bằng Phi không hiểu sao chẳng qua là con mèo Đình Hạo nuôi xuất hiện đã làm gã rơi vào sợ hãi, bất an.

Lư Bằng Phi cho rằng thời gian huy hoàng xóa tan cái bóng trong lòng gã, đã có đủ can đảm đối diện người kia. Nhưng lúc này, nỗi sợ hãi vừa xa lạ vừa quen thuộc như thủy triều lan tràn nhấn chìm Lư Bằng Phi.

Mắt Lý Tàn Dương càng lộ rõ thương hại, nhìn Lư Bằng Phi như ngó tên hề lừa mình dối người.

Lý Tàn Dương lắc đầu. Đình Hạo nhờ một con mèo đến nhắn tin khiến gã bất ngờ, nhưng điều này cho gã cảm giác tự hào vì được tin tưởng. Đặc biệt là được người như Đình Hạo tin tưởng, cảm giác thật tuyệt vời. Điều Lý Tàn Dương cần làm là bảo vệ Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ. Bây giờ Lý Tàn Dương đã làm được, một con mèo dễ dàng đánh tan khí thế của Lư Bằng Phi.

Lý Tàn Dương dời mắt khỏi Lư Bằng Phi nhìn hướng biển muối, nói:

- Y Nhược, chúng ta đi, đã hết chuyện.

Một người đánh mất đầu chí không có gì đáng sợ.

Ai ngờ Lý Y Nhược kiên quyết lắc đầu, nói:

- Không, ta muốn ở lại đây chờ hấn trở về! Trước khi hấn quay về ta tuyệt đối không để bằng hữu của hấn lại bị tổn thương.

Lý Tàn Dương ngăn ra, trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói:

- Cũng tốt.

* * *

Đình Hạo nhìn tờ giấy trong tay, thở dài.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã đi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiên cường bị đóng dấu phản nghịch cuối cùng lựa chọn rời khỏi Vãn Kiếm tông.

Sáng sớm Đình Hạo ra lều không thấy bóng dáng thiếu niên thợ săn Trương Phàm đâu, cuối cùng Phương Thiên Dực tìm thấy thư từ biệt trong lều của Trương Phàm.

Nội dung lá thư rất đơn giản.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm viết rằng vì vẫn không thể tu luyện Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên, không tiến bộ tu vi huyền khí, không thể dung nhập vào tập hợp thiên tài, cạnh tranh kịch liệt trong Vãn Kiếm tông. Sau khi có được Thập Hoàng Thể Tôn Công, thiếu niên thợ săn Trương Phàm tìm thấy con đường mới, gã quyết định ra đi tìm con đường cường giả thuộc về mình.

[Ta đột nhiên cảm thấy Đình sư huynh nói rất đúng, mỗi cá nhân có duyên pháp, con đường của mình. Nửa năm qua chứng minh duyên pháp, con đường của ta không ở trong Vãn Kiếm tông.]

[Đình sư huynh, khi chọn rời đi ta không biết mình sẽ đi đâu. Có lẽ ta sẽ về Bách Man sơn, quay về nơi sinh ra. Có lẽ ta không thể mang vinh diệu Vãn Kiếm tông cho bộ lạc săn Bách Man sơn, nhưng đạo của ta cho bọn họ an toàn, có thể tìm ra con đường của mình.]

[Ta biết đường tán tu rất vất vả nhưng điều này giúp ta thanh thản, ta có cảm giác thân thiết với núi rừng.]

[Ta không giỏi thủ đoạn, suy nghĩ nhanh nhẹn như Tiểu Thất, cung cấp tài nguyên tu luyện cho Đình sư huynh. Ta cũng không như Thiên Dực sư huynh có thiên phú kiếm thuật siêu đẳng, có thể cùng Đình sư huynh luận bàn cùng tiến bộ. Ta cố vùng vẫy một năm đến bây giờ chưa được nhất khiếu Vô Đô cảnh.]

[Đinh sư huynh, đã bao nhiêu lần ta muốn làm điều gì đó cho sư huynh, ta cũng muốn trở thành trợ thủ cho sư huynh chứ không phải gánh nặng. Ta càng không muốn Đinh sư huynh phân tâm vì ta, ta biết rõ sư huynh không cách nào phân tâm vì ước chiến cùng Mục Thiên Đường trên Thiên Hàn Tuyết phong. Ta ở lại tông môn chỉ khiến Đinh sư huynh càng vất vả.]

[Cho nên ta quyết định rời đi.]

311. Chương 312: Lại Là Người . . . Bốn Phương

[Thập Hoàng Thể Tôn Công trời sinh phù hợp với ta, ta sẽ tiếp tục tu luyện. Trước khi đi ta chép lại một bản khẩu quyết pháp môn Thập Hoàng Thể Tôn Công để trong lều, Đinh sư huynh cầm nó về tông môn rồi có thể báo cáo lên cao tăng tông môn.]

[Trong thời gian ở Vãn Kiếm tông điều ta may mắn nhất là quen Đinh sư huynh, Tiểu Thất và Thiên Dực. Các bằng hữu. Rồi sẽ có ngày lại gặp gỡ nhau, sâu trong lòng ta vĩnh viễn là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện. Hẹn gặp lại, chúng ta chắc chắn sẽ gặp lại.]

[Cuối cùng, sau hai năm, ước hẹn Thiên Hàn Tuyết phong, dù khi đó Trương Phàm ta không có tiếng tăm hay nổi danh Tuyết Châu thì ta sẽ leo lên Thiên Hàn Tuyết phong chiến đấu vì Đinh sư huynh!]

Chữ viết trên tờ giấy lúc liền lúc ngắt, có vài chỗ lộn xộn. Chắc tối hôm đó thiếu niên thợ săn Trương Phàm suy nghĩ rối loạn cỡ nào, ngàn lời vạn chữ ghi trên giấy, chấp nổi lung tung, nói đông dài rồi lại khiến người rung động.

Đinh Hạo, Phương Thiên Dực đọc thư xong lặng im thật lâu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm luôn kiên cường, chuyện gì gã đã quyết định thì sẽ kiên trì đi tới, chín cựa long cũng không kéo lại được. Nếu thiếu niên thợ săn Trương Phàm quyết định rời khỏi Vãn Kiếm tông cho dù Đinh Hạo, Phương Thiên Dực chạy theo giữ lại cũng không thể thay đổi suy nghĩ của Trương Phàm.

Cuối cùng thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn đi sao?

Nhớ lại biểu hiện kỳ lạ của thiếu niên thợ săn Trương Phàm mấy ngày nay, Đinh Hạo bỗng cảm giác có lẽ gã đã suy nghĩ chuyện này từ lâu. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ở lại thêm mấy ngày vì quý trọng thời gian cuối cùng ba người bên nhau.

Phương Thiên Dực khẽ thở dài:

- Có lẽ rời đi là lựa chọn tốt nhất cho tiểu Phàm.

Vãn Kiếm tông cạnh tranh kiểm tra rất khắc nghiệt, tiến độ tu luyện của Trương Phàm sẽ bị đào thải vào kỳ thi cuối năm, không cách nào vào trung tâm Vãn Kiếm tông như ngoại môn, nội môn, lục phong lục tọa.

Đinh Hạo nhẹ gật đầu.

Trong lều thiếu niên thợ săn Trương Phàm quả nhiên có bản sao Thập Hoàng Thể Tôn Công.

Đinh Hạo nhìn chữ viết quen thuộc trang tên sách, hần chỉ liếc mắt qua, không đọc kỹ nội dung.

Đinh Hạo lắc đầu, cầm quyển sách, mười ngón tay lóe ánh sáng. Trang giấy rách bay đi như bướm bướm trắng đầy trời, giấy sau hóa thành bột phấn biến mất.

Đinh Hạo nhỏ giọng nói:

- Nếu tiểu Phàm đã nói Thập Hoàng Thể Tôn Công trời sinh phù hợp với hắn thì từ nay nó chỉ thuộc về hắn!

Thập Hoàng Thể Tôn Công có thể khiến thiếu niên thợ săn Trương Phàm tư chất bình thường trong hai tháng ngắn ngủi bùng phát thực lực tương đương với cường giả đại viên mãn Võ Sĩ cảnh như nam nhân áo

xanh mặt vương Diên Hoàn, Thập Hoàng Thể Tôn Công không đơn giản là công pháp tu luyện cơ bản. Nếu tính phẩm cấp chắc Thập Hoàng Thể Tôn Công đủ xếp vào hàng thiên giai.

Công pháp hiếm thấy như vậy nhưng Đinh Hạo không thèm nhìn một cái, trực tiếp hủy diệt.

Từ nay trong thiên địa chỉ một mình thiếu niên thợ săn Trương Phàm nắm giữ công pháp Thập Hoàng Thể Tôn Công.

- Chúng ta tăng tốc độ quay về Vãn Kiếm tông.

Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén lạnh băng.

Phương Thiên Dực gật đầu.

Rồng có nghịch lân. Lữ Bằng Phi, người không nên đụng vào Trương Phàm, lần này người thật sự chọc giận Đinh sư huynh.

* * *

- Cái gì? Một kiếm giết chết Kiếm Bất Bình?

Lữ Bằng Phi tưởng đầu tai mình nghe lầm.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nơm nớp lo sợ đứng sau lưng Lữ Bằng Phi, chắc chắn nói:

- Đúng vậy. Không sai chút nào. Ta và Diên Hoàn sư huynh chính mắt thấy, các sư huynh đệ đi cùng cũng thấy. Không biết Đinh Hạo học đâu ra kiếm pháp quái dị lắt người một cái, một kiếm đã giết Kiếm Bất Bình sư huynh.

Nam nhân áo xanh mặt vương Diên Hoàn gật đầu lia.

- Một chiêu giết Kiếm Bất Bình không thể chỉ dựa vào kiếm pháp quái dị là được, tu vi huyền khí của Đinh Hạo ít nhất cũng cỡ cảnh giới Vô Sư cảnh.

Lữ Bằng Phi cắn răng không cam lòng thừa nhận.

Tin tức này đánh vỡ mọi chuẩn bị trước đó của Lữ Bằng Phi, gã phải lên kế hoạch lại.

Lữ Bằng Phi ngẩng đầu nhìn nóc đại điện đen, khuôn mặt vặn vẹo.

- Đinh Hạo, mặc kệ lần này người ra ngoài có thu hoạch gì, chỉ cần người dám trở về Vãn Kiếm tông thì ta sẽ cho người chết! Huống chi người muốn bình an quay về Vãn Kiếm tông? Không dễ vậy! Ha ha, không chỉ một mình ta muốn giết người!

Lữ Bằng Phi siết chặt nắm tay.

Lữ Bằng Phi phát tay:

- Ra ngoài đi.

Nam nhân áo xanh mặt vương Diên Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu liếc nhau, cung kính hành lễ rồi lùi ra.

Trong lòng nam nhân áo xanh mặt vương Diên Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu thấy nặng nề chưa từng có.

Đối với thế lực Lữ Bằng Phi mới nổi lên thì Đinh Hạo trở về sẽ là cuộc khiêu chiến cực kỳ nghiêm túc, sinh tồn hay diệt vong? Đó là vấn đề hóc búa không thể bỏ qua.

Sau khi nam nhân áo xanh mặt vương Diên Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu rời đi, Lữ Bằng Phi lấy một vật điêu khắc hình chim nhỏ màu bạc ra khỏi trữ vật giới chỉ quăng lên cao.

Phù điêu tỏa sáng hóa thành một con chim thật kêu to bay ra đại điện hướng tới sâu trong lục phong lục tọa sơn môn Vãn Kiếm tông.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, có lẽ người không qua được ải này!

* * *

Trên bầu trời tối tăm, mây đen che đầy, không khí ẩm thấp.

Nhìn từ xa thấy sơn môn Vấn Kiếm tông nguy nga trập trùng. Phương Thiên Dực, cô bé Cao Tuyết Nhi lộ biểu tình vui sướng. Đinh Hạo nhíu mày, chợt ngừng lại.

Đinh Hạo quay đầu liếc rừng cây nằm bên tay phải, nói:

- Ra đi.

Lúc này là đầu xuân, trời se lạnh. Tuyết đọng trên cây cối đã hòa tan, cạch cây mọc ra chồi non xanh, nhìn từ xa như mặc áo xanh. Rừng cây này rậm rạp xào xạc trong gió lạnh.

Phương Thiên Dực, cô bé Cao Tuyết Nhi nhìn theo ánh mắt Đinh Hạo nhưng không thấy gì.

Đinh Hạo cười nhạt, mắt bắn ra tia sáng bạc.

Ánh mắt Đinh Hạo như hai cột sáng bạc xuyên qua, trên ngọn cây vốn không có ai khi bị ánh sáng bạc bắn trúng thì dao động gợn sóng trong suốt. Một bóng người áo đỏ thon dài chậm rãi lộ mặt.

Tim Phương Thiên Dực run lên.

Bây giờ Phương Thiên Dực là võ giả cao giai Võ Sĩ cảnh, tai thính mắt tinh, cảm ứng được mấy chục thước. Tiếng sâu bọ kêu không thể thoát khỏi cảm giác của Phương Thiên Dực, nhưng lần này nếu không phải Đinh Hạo lên tiếng thì gã không phát hiện trên ngọn cây giấu một người.

Từ đó thấy được thực lực người áo đỏ hơn xa Phương Thiên Dực.

Đinh Hạo nhìn người áo đỏ.

- Lại là người.

312. Chương 313: Người Không Có Cơ Hội

Vẫn là mặt nạ quỷ thanh đồng vô cùng quen thuộc, nửa cười nửa khóc ẩn chứa hơi thở kỳ dị, giống y như người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xuất hiện trong di cớ thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch.

Hơi thở huyền khí lửa dao động vô cùng quen thuộc nói lên người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng mặc áo đỏ chính là người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng ngày hôm đó truy sát Đinh Hạo.

- Khục khục khục khục, không sai, lại là ta, ta lại tới. Hôm nay ngươi phải chết!

Thanh âm khàn khàn như cú đem phát ra từ khe hở mặt nạ, sát ý rõ ràng.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người thật xui xẻo, vì bây giờ tâm tình của ta không tốt, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại vào. Lần trước ngươi trốn thoát nên co đầu rút cổ giữ mạng chó của mình, không ngờ người không thấy quan tài không đổ lệ, còn dám xuất hiện trước mặt ta. Thôi được, lần này sẽ cho người có đến mà không có về.

Đinh Hạo dứt lời bỗng biến mất trên lưng Tuyết Vực Sư Long Thú.

Đinh!

Hỏa hoa lóe sáng trên ngọn cây cách mấy chục thước.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng kêu lên, vội thụt lùi.

Đinh Hạo như u linh xuất hiện trước mặt người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, như bóng với hình. Không thấy Đinh Hạo rút kiếm đã có một chuỗi kiếm quang mờ lung bao phủ toàn thân người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Trong phút chốc tiếng vũ khí va nhau như bão tố liên miên bất tận.

Từng đóa hỏa hoa nổ tung trong không khí âm trầm, đồ án xinh đẹp nở rộ trong thoáng giây tôn lên hai thân hình mơ hồ vi di chuyển nhanh càng bí ẩn.

Một đốm hỏa hoa rơi xuống đốt cháy lá cây khô vàng.

Nguyên thân cây cháy lên, cây khô xung quanh bị lửa cuốn sạch cả khu rừng.

Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng kịch đấu như thiên thần lúc ẩn lúc hiện trong rừng lửa.

Không nói nhảm, kiếm thức của Đinh Hạo dồn dập, sát chiêu liên tục.

Lần này Đinh Hạo quyết tâm vạch thân phận thật sự của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, không ai muốn bị sát thủ thực lực đáng sợ núp trong bóng tối như hổ rình mồi.

Nếu đến giết ta thì hãy sẵn sàng bị giết đi!

Kiểm thức như bão tố cuồng phong, thực lực Đinh Hạo tăng vọt dù là kiếm pháp Thập Tự Khoái Kiếm bình thường vào tay hắn biến cực kỳ đáng sợ. Từng chữ thập bạc huyền hóa trong hư không.

Vòng kiếm rậm rạp khiến người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cảm giác như cá mắc lưới, vùng vẫy, không gian sinh tồn thu hẹp lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ngọn lửa bùng nổ trên bầu trời, năng lượng đáng sợ lan tràn từ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng. Ngọn lửa đỏ sậm che nửa bầu trời nướng rừng cây cháy, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có cơ hội thở dốc.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vội thụt lùi, cực kỳ chật vật tránh khỏi lưới kiếm của Đinh Hạo.

- Không người làm ta thất vọng, khục khục, quả nhiên người biến mạnh. Nhưng hôm nay ngươi vẫn phải chết!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng kéo giãn khoảng cách, cười quái dị.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đã dồn sẵn sát chiêu.

Đinh Hạo hừ lạnh một tiếng:

- Chết cái đầu người!

Đinh Hạo lắc người, lại xuất hiện trước mặt người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Lão tử lưỡi nói nhảm với ngươi.

Kiểm thức thay đổi chuyển thành Truy Điện Trung Cung Kiếm. Đinh Hạo đâm ra, thân thanh kiếm rỉ sét kêu vù vù, mờ lung, khó nắm bắt quỹ tích, như mộng ảo không chân thực.

Vù vù vù vù!

Máu bắn lên cao.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hét to:

- A!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không thể đỡ được nhát kiếm đó, tay phải cầm trường kiếm bị chặt đứt cổ tay. Bàn tay cụt và trường kiếm rớt xuống, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lao đảo lùi lại. Con người giấu sau mặt nạ tràn ngập khó tin.

- Đây là . . . Kiếm ý, ngươi nắm giữ được kiếm ý?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng một tay bịt cổ tay cụt, dùng lực lượng hỏa diễm phong miệng vết thương tránh ất máu nhiều. Toàn thân người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng run rẩy.

- Nói nhảm nhiều quá.

Đinh Hạo không cho người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thời gian thở, lại đâm kiếm ra. Thanh kiếm rỉ sét đỏ thẫm hóa thành kiếm quang đỏ mông lung không thể nắm bắt, vẫn ẩn chứa nửa bước kiếm ý.

Hôm nay Đinh Hạo đặt quyết tâm, dù không thể bắt giữ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì giết chết cũng tốt, tuyệt đối không để gã thoát.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cười thảm, ánh bạc lóe trên người gã. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tránh thoát một kiếm chỉ mảnh treo chuông, xuất hiện cách năm mươi thước như thuẩn di.

Lại là pháp môn chạy trốn đó.

Lần trước trong U Minh Quỷ ảo trận trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhờ ánh sáng bạc bí ẩn thoát khỏi Đinh Hạo dùng đao kiếm cùng lúc truy sát.

Đinh Hạo cảm giác rõ ràng so với lần trước thì thực lực của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tăng gấp vô số lần, có lẽ đây là điểm khiến gã dăm ám sát hần lần nữa. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không ngờ thực lực Đinh Hạo tăng trưởng nhanh như vậy, hơn xa gã. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng buộc lòng lại sử dụng ánh sáng bạc chạy trốn.

Đinh Hạo tính toán khoảng cách hai bên, hần chậm rãi đến gần.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng phát ra tiếng cú kêu căm hận nguyên rủa:

- Hay cho Đinh Hạo, không ngờ người nắm giữ kiếm ý, là ta tính sai, nhưng . . . Khục khục, người đã lộ bài tẩy của mình mà vẫn không biết ta là ai. Người ở ngoài sáng, ta trong tối, ha ha ha ha ha ha! Hôm nay không giết được ta thì ngày sau ta sẽ giết người!

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Ngày sau? Sợ rằng người đã không có cơ hội.

- Cái gì?

Con người người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng co rút.

Trong phút chốc cảm giác nguy hiểm chưa từng có bao phủ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, gã bản năng thúc giục ánh sáng bạc lần hai. Thân hình người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhanh chóng mơ hồ sắp tan biến trong không khí.

Nhưng cùng lúc đó, thanh kiếm rỉ sét xuất hiện đâm thủng người người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Kiếm khí đáng sợ dư âm không dứt rạch một vết dài một thước, sâu mười thước trên mặt đất xa xa đằng sau lưng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Tuy nhiên trong lúc đó người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đã biến mất.

Đinh Hạo bỗng xuất hiện.

Đinh Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét.

Mọi chuyện nói thì chậm khi đó xảy ra nhanh, hết thấy diễn ra trong khoảnh khắc. Phương Thiên Dực, cô bé Cao Tuyệt Nhi ở đằng xa nhìn cuộc chiến không hiểu gì thì chiến đấu đã xong.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn mũi thanh kiếm rỉ sét nhỏ giọt máu, hần biết đã chém trúng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

313. Chương 314: Đinh Hạo Tính Toán

Nhưng ánh sáng bạc bí ẩn đó đúng là lợi hại, đối diện chiêu ám sát Hữu Ta Vô Dịch trong mười hai chiêu thần kỹ Chiến Tự Quyết của Huyền Chiến Thắng quyết vẫn không thể đánh gãy nó, truyền tống người đeo mặt nạ quý thanh đồng ra xa trăm thước.

- Không nhiều người biết ta quay về Vãn Kiếm tông, người này nắm rõ bước đi của ta, chẳng lẽ là sát thủ Lư Bằng Phi phải đến?

Đinh Hạo đánh giá bốn phía. Người đeo mặt nạ quý thanh đồng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng ngấm lại thực lực của người đeo mặt nạ quý thanh đồng cực kỳ khủng bố, cỡ cao giai Vô Sư cảnh, hơn Lư Bằng Phi nhiều. Dù Lư Bằng Phi có mấy cánh chim cũng không thể chỉ huy được cao thủ như vậy, còn về người đeo mặt nạ quý thanh đồng có phải là Lư Bằng Phi không . . .

Đinh Hạo lắc đầu phủ định.

- Đinh sư huynh có sao không?

Phương Thiên Dục chạy tới gần hỏi:

- Tên kia trốn rồi?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ủm! Suýt chút nữa, hắn đã thoát.

Chiêu ám sát Hữu Ta Vô Dịch trong mười hai chiêu thần kỹ Chiến Tự Quyết của Huyền Chiến Thắng quyết có thể chớp mắt dịch chuyển trăm thước, chẳng qua Đinh Hạo phát động muộn một chút nên ánh sáng bạc đã cứu người đeo mặt nạ quý thanh đồng một mạng.

Trận chiến này Đinh Hạo ra hai sát chiêu nửa bước kiếm ý, Hữu Ta Vô Dịch vẫn không thể giết người đeo mặt nạ quý thanh đồng, Đinh Hạo thấy hơi tiếc. Xem ra trong thực chiến Đinh Hạo vận dụng kiếm ý, Chiến Tự Quyết chưa tới.

Tuy nhiên người đeo mặt nạ quý thanh đồng bị chặt tay rồi bị Đinh Hạo đâm một kiếm thủng ngực, vết thương rất nặng, phải tu dưỡng ít nhất nửa năm, một năm.

Đặc biệt là huyền khí băng sương phong tuyết, kiếm ý xâm nhập vào người người đeo mặt nạ quý thanh đồng tạo thành tổn thương ngầm, dù có là cường giả đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh không chết cũng lột da.

Đinh Hạo không lo lắng.

Cường giả có thực lực như vậy không phải loại không nổi danh, chờ Đinh Hạo trở về Vãn Kiếm tông rồi âm thầm hỏi thăm gần đây có cường giả nào đứt cổ tay là sẽ tìm ra dấu vết, chậm rãi điều tra.

Phương Thiên Dục nghiêng răng nói:

- Nhất định là Lư Bằng Phi ở sau lưng phá rồi.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Rất có thể.

Không chút nghi ngờ, Lư Bằng Phi là người không muốn thấy Đinh Hạo trở về Vãn Kiếm tông nhất, có lẽ gã không chỉ huy được cao thủ như người đeo mặt nạ quý thanh đồng nhưng có thể mượn đao giết người. Lư Bằng Phi chỉ cần thả tin Đinh Hạo về núi, những người luôn muốn giết hắn sẽ có hành động.

Vậy cũng tốt, trúng ý Đinh Hạo.

Đinh Hạo không tập kích mà cố ý khiến đám người nam nhân áo xanh mặt vuông Điện Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu mang tin tức về cho Lư Bằng Phi không phải vì hân tự kiêu ngông cuồng, phách lối gì. Đinh Hạo muốn đánh rần động cổ, khiến những kẻ thù núp trong bóng tối xuất hiện.

Đinh Hạo mượn cơ hội này giết hết bọn chúng.

Quả nhiên người đeo mặt nạ quý thanh đồng lộ mặt.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn sơn môn Vãn Kiếm tông nguy nga hiễm trở phía xa, cách tông môn còn khoảng một ngày đường. Đinh Hạo thầm tính toán, nở nụ cười. Ra hết đi, ra hết, càng nhiều càng tốt, nương cơ hội này giết hết các người.

* * *

Lục phong lục tọa.

Trong nội môn Vãn Kiếm tông, nơi trung tâm nhất.

Lục phong lục tọa ở khu bậc ba sơn môn, sáu ngọn kiếm phong quanh năm đứng thẳng trong mây mù vây quanh thành, là chỗ ở của nhiều cường giả Vãn Kiếm tông. Cả đời đa số đệ tử bình thường chỉ có thể nhìn lục phong lục tọa từ xa.

Trên Thiên Kiếm phong trong lục phong, một nhà đá ẩn khuất.

- Chết tiệt chết tiệt chết tiệt!

Trong ao máu sôi sục như dung nham, một người điên cuồng vùng vẫy như dã thú nổi giận, thanh âm tràn ngập tức giận, không cam lòng. Vì ao máu nên toàn nhà đá một màu đỏ rực nhưng không có mùi máu.

- Không ngờ hần nắm giữ kiếm ý . . . A a a a, tại sao? Và chiêu cuối cùng kia . . . Ngay cả Thâu Thiên Ngân Quang của Khúc Kính Thông U Thâu Thiên Hoàn huyền khí cửu giai cũng suýt bị đánh gãy. Đinh Hạo, tại sao thực lực của hần biến mạnh như vậy?

Người đó chậm rãi đứng lên trong ao máu.

Máu loãng chảy xuống nhuộm đỏ người đó, tóc và mặt dính máu không thấy rõ mặt mũi, chỉ có hàm răng trắng phối hợp máu tươi trông như dã thú khát máu.

Người này bị cụt một tay, nửa thân hình bên trái tàn phá như giẻ rách, máu thịt chậm rãi mọc ra lộ xương trắng hếu.

Chính là người đeo mặt nạ quý thanh đồng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Hơn nửa người người đeo mặt nạ quý thanh đồng bị một chiêu Hữu Ta Vô Dịch của Đinh Hạo nổ nát, như búp bê rớt dưới đất vỡ ra. Nhưng sức sống mạnh mẽ giúp người đeo mặt nạ quý thanh đồng chống chọi, ao máu có công hiệu rất quái dị, gã dựa vào lực lượng máu từng chút một tu sửa thân thể.

- Một núi không chứa hai hổ. Đinh Hạo, ta thề, có một ngày ta sẽ giết ngươi a a a a!

Tiếng gầm tức giận quanh quẩn trong nhà đá.

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng chậm rãi lặn xuống ao máu, trong nhà đá vắng vắng tiếng máu sôi sục rất là đáng sợ, quái dị.

* * *

Đinh Hạo trở lại!

Khi một thiếu niên quét dọn bên Tây Kiếm Trì thấy bóng lưng Đinh Hạo, chưa đến một nén nhang sau tin tức này bùng nổ khắp ba bậc thang Vãn Kiếm tông.

Mới đầu không có người tin.

Vì đề tài Đinh Hạo trở về trong vòng nửa năm có mấy lần được nhắc đến, cuối cùng luôn là trò đùa.

Nhưng lần lượt có nhiều đệ tử ký danh chính mắt thấy thiếu niên điển trai ôn nhu như ngọc ngày xưa, thân hình như phong như ngọc đó xuất hiện trên sơn môn Vãn Kiếm tông, thấy hần mang theo cô bé đáng yêu phần điều ngọc mài cùng với Truy Phong Nhất Kiếm Phương Thiên Dực đi hướng Thanh Sam Đông Viện.

Cho nên mọi người điên cuồng.

Các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung không bình tĩnh giờ như chảo dầu sôi sùng sục.

Tin tức truyền ra, càng lúc càng nhiều người tụ tập hướng Thanh Sam Đông Viện.

Đinh Hạo trở về.

Thiên tài ngày xưa, từng là đệ nhất nhân đại tái năm viện, cách biệt nửa năm lại xuất hiện ở nơi hắc từng nhìn xuống. Nhưng vua Thanh Sam Đông Viện đã đổi thành người khác, một kẻ từng chạy theo sau đuôi Đinh Hạo bây giờ là đứng đầu năm viện bắc, nam, đông, tây, trung.

Kinh Thiên Kiếm Lư Bằng Phi thay thế mọi thứ của Đinh Hạo.

314. Chương 315: Huynh Đệ Của Ta

Càng nghiêm trọng hơn, dường như Lư Bằng Phi thù Đinh Hạo, nửa năm qua viện thủ mới này đối phó bằng hữu của hắn, giữa hai người đã định sẽ có cuộc đụng độ không thể tránh khỏi.

Đây là suy nghĩ của mọi người.

Người ưa hướng Thanh Sam Đông Viện dù là các đệ tử ký danh, đệ tử nội môn, ngoại môn, người tò mò từ khu thương mại đều muốn nhìn thấy cuộc chiến đấu không thể tránh khỏi, như sao băng đụng địa cầu sẽ có kết quả như thế nào.

Là vị vua cũ đoạt lại vinh diệu?

Hay bá chủ hiện giờ bảo vệ tôn nghiêm của mình?

* * *

Đinh Hạo không che giấu tung tích của mình.

Thật ra nửa ngày trước khi Đinh Hạo đến Tẩy Kiếm Trì dưới sơn môn đã gặp mười một đợt cao thủ chặn giết, trong đó có một số tán tu không rõ lai lịch, một ít đệ tử Vãn Kiếm tông đã mất tích thật lâu, còn lại là sát thủ nổi tiếng trong Tuyết Châu.

Kết cuộc của những người này là một kiếm cắt cổ.

Đinh Hạo không hề núng tay.

Lúc Đinh Hạo đi đến Tẩy Kiếm Trì, thanh kiếm rỉ sét đã dính đầy vết máu.

Đinh Hạo đứng lại bên Tẩy Kiếm Trì nửa nén nhang để tẩy vết máu trên thanh kiếm rỉ sét.

Một đệ tử lao công nhận ra Đinh Hạo, truyền tin ra dẫn đến chấn động trong sơn môn. Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, dọc theo đường cái bên Tẩy Kiếm Trì vừa ngắm phong cảnh quen thuộc vừa từng bước một chậm rãi đi lên sơn môn.

Khi gặp người quen Đinh Hạo sẽ mỉm cười chào hỏi.

Đối phương sẽ lộ biểu tình kinh ngạc, lúng túng.

Đinh Hạo càng đi sâu vào sơn môn Vãn Kiếm tông càng có nhiều người tụ tập, bọn họ không dám đến gần mà xa xa đi theo hắn, như cái đuôi dài. Mỗi khi Đinh Hạo tới quảng trường đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông thì sau lưng đã có ba, bốn trăm người đi theo.

- Hạo ca ca, những người này là bằng hữu của ca ca sao?

Cô bé Cao Tuyết Nhi tò mò nhìn xung quanh, ngó đám người bám đuôi Đinh Hạo.

Đinh Hạo mỉm cười vuốt đầu cô bé Cao Tuyết Nhi:

- Từng là như vậy, bây giờ ta không biết thế nào.

Đinh Hạo bình tĩnh nhìn qua.

Trong đám người không thiếu các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện. Bọn họ từng ăn uống trò chuyện về võ học, giao lưu tâm đắc tu luyện. Nhưng bây giờ ánh mắt các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện do dự, không dám thoải mái đứng ra chào hỏi Đinh Hạo. Khi Đinh Hạo nhìn qua, đa số đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện xấu hổ gục đầu xuống, không có can đảm nhìn hắn.

Đinh Hạo mới rời đi nửa năm, nơi này thay đổi quá lớn.

Thanh Sam Đông Viện đã không phải là Thanh Sam Đông Viện trước kia.

Phương Thiên Dực nhỏ giọng thì thầm bên tai Đinh Hạo:

- Đinh sư huynh, lúc trước đệ tử Thanh Sam Đông Viện có quan hệ tốt nhất với sư huynh bị Lư Bằng Phi tìm đủ cớ làm chuyện gian khổ, nhiều người không thể tới đây ngay. Người xuất hiện tại đây đều là nghiêng hướng Lư Bằng Phi trong nửa năm qua.

Phương Thiên Dực lo tình cảnh trước mắt sẽ khiến Đinh Hạo lạnh lòng, thấy buồn.

Đinh Hạo thu lại tầm mắt, biểu tình bình tĩnh nhắc chân đi hướng khu vực nhà tù đệ tử ký danh.

Đinh Hạo vừa đi vừa mỉm cười nói:

- Lần này xuống núi ta bỗng nhiên hiểu một điều.

Phương Thiên Dực hỏi dò:

- Hiểu chuyện gì?

- Trong thế giới lạnh lùng này không cần nhiều bằng hữu chân chính, không thể mong đợi quá nhiều. Có mấy tri tâm là đủ rồi.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Ta không phải đô la, không thể nào khiến mọi người cam tâm tình nguyện đi theo ta.

Phương Thiên Dực nghi hoặc hỏi:

- Đô la? Là cái gì?

Đinh Hạo cứng người, cười to bảo:

- A! Người không biết sao? Đó là một loại kim loại thần liệu hiếm thấy có ma lực thần kỳ, truyền thuyết nó khiến Võ Đế, Võ Tiên phải điên cuồng.

Phương Thiên Dực trầm ngâm, gã chưa từng nghe nói có kim loại thần liệu này. Nhưng khi Phương Thiên Dực thấy Đinh sư huynh mỉm cười quen thuộc, biết gã không bị đám người ngả theo chiều gió ảnh hưởng thì yên tâm.

Trong phút chốc ba người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, cô bé Cao Tuyết Nhi đã đến cửa tù đệ tử ký danh.

Còn có đám người ngày càng nhiều đi theo đến.

* * *

- Đinh Hạo đi nhà tù?

Lư Bằng Phi ngồi trên bờ đoàn, gật gù.

Không ngoài suy đoán của Lư Bằng Phi, Đinh Hạo vẫn là Đinh Hạo, tính cách không thay đổi. Đinh Hạo quá để ý bằng hữu, không thể nào siêu thoát, sẽ bị tình cảm thế tục vô dụng trói buộc.

Người như vậy dù cường đại đến đâu cũng có điểm yếu trí mạng.

Đinh Hạo sống đi đến sơn môn.

Nói vậy là Lư Bằng Phi bỏ số tiền lớn phái những sát thủ đều chết trong tay Đinh Hạo.

- Ha ha ha ha ha ha! Bọn họ chết thì cứ chết, Lư Bằng Phi không trông chờ họ giết được Đinh Hạo. Bọn họ chỉ là vật hy sinh, tác dụng duy nhất là để Đinh Hạo trút ra sát ý, trừ bớt thế trong lòng hắn.

Khi đã xóa đi kiên quyết, tức giận chất chồng trong lòng Đinh Hạo từ lâu thì Lư Bằng Phi sẽ chiếm chút ưu thế trong quyết đấu.

Chuyện tiếp theo dễ làm.

Trong đại điện yên lặng đáng sợ.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nhìn Lư Bằng Phi ẩn trong bóng tối như ác quỷ địa ngục, ngần ngừ giây lát tiếp tục bảo:

- Chắc bây giờ Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ đã được Đinh Hạo thả ra, cái tên này đúng là không biết trời cao đất dày. Hừ, Đinh Hạo tưởng rằng nơi này vẫn là thiên hạ của hắn sao? Lư sư huynh, tiếp theo chúng ta nên làm sao? Có khi nào Đinh Hạo xông thẳng vào đây không?

Câu nói sau cùng lộ ra kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu sợ hãi Đinh Hạo.

Trong bóng tối đại điện, giọng Lư Bằng Phi âm trầm vang lên:

- Trực tiếp giết vào đây? Ha ha ha ha ha ha! Ta cầu còn không được.

* * *

Vương Tiểu Thất khó thể che giấu hân hoan:

- Đinh sư huynh . . . Cuối cùng cũng về.

Vương Tiểu Thất thấy hốc mắt nóng ướt, vội cúi đầu làm bộ dụi mắt, nói:

- Có hạt cát vào mắt, hơi ngứa . . . Hi hi, ta sớm biết Đinh sư huynh sẽ trở về. Phải rồi, tiểu Phàm đâu?

Vương Tiểu Thất ngẩng đầu không thấy thiếu niên thợ săn Trương Phàm đi sau lưng Đinh Hạo, thầm giật mình, không lẽ . . .

- Tiểu Phàm không sao, yên tâm.

Đinh Hạo đắm nhẹ vai Vương Tiểu Thất và Lý Vân Kỳ.

- Đinh Hạo không có nhiều huynh đệ, sau này người chính là trong số đó.

Lý Vân Kỳ kích động người run rẩy.

Động tác đơn giản, một câu nói đã đủ làm Lý Vân Kỳ muốn ngửa đầu hú dài, mấy ngày nay chịu hành hạ đều tan biến hết.

315. Chương 316: Vĩnh Viễn Ở Lại Chỗ Này Đi

Rất nhiều người đứng bên cạnh hâm mộ nhìn Lý Vân Kỳ.

Ở trước mặt nhiều người được Đinh Hạo gọi một tiếng huynh đệ là vinh diệu hiếm có.

Tuy không biết tiếp theo đụng độ với Lư Bằng Phi có phải là người cười cuối cùng không, nhưng lúc này rất nhiều người khâm phục khí độ thiếu niên áo xanh trước mắt phát ra.

Cuối cùng Đinh Hạo nhìn mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược:

- Y Nhược, đa tạ nàng.

Liên tục ba ngày sinh hoạt trong nhà tù âm u, thiếu ánh sáng và nước khiến mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược hơi uể oải. Tuy nhiên, khuôn mặt đẹp tuyệt trần nở nụ cười chiếu sáng khắp nhà tù.

Váy dài cung trang đỏ tôn lên thiếu nữ như ngọn lửa nóng bỏng, yêu kiều ĩnh tươi, đôi mắt to tròn lóe ánh sáng. Lý Y Nhược chăm chú vào Đinh Hạo.

Vương Tiểu Thất ở một bên hoa tay múa chân kể chuyện xảy ra trong nhà giam.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Y Nhược, vất vả cho nàng.

Đinh Hạo phẩy mấy cọng cỏ dính trên vai thiếu nữ Lý Y Nhược, ngón tay xuyên qua mái tóc xõa vai, cảm xúc mềm mại như gấm lay động lòng người.

Lý Y Nhược cúi đầu:

- Hạo ca ca.

Ngàn lời vạn ý hóa thành một tiếng xưng hô đơn giản. Nửa năm lo lắng, nhớ nhung, suy nghĩ tan biến hết. Mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược trước giờ dám nghĩ dám làm mất như thu thủy, trong suốt, muốn nói mà quên lời.

Lúc này một người lén lút lẫn trong đám người.

- Người là Giang Phong đúng không?

Mắt Đinh Hạo như điện liếc người đó.

- Đinh . . . Đinh sư huynh . . .

Giang Phong cứng người, biết không thể chạy trốn. Giang Phong xoay người, cười còn xấu hơn khóc. Giang Phong tim đập chân run, cả người lạnh lẽo. Lúc này bị Đinh Hạo kêu tên không phải chuyện tốt.

- Đinh sư huynh? Không ngờ người còn cho rằng có tư cách gọi ta như vậy.

Giọng Đinh Hạo lạnh nhạt, lời nói thì khủng bố. Trong nụ cười dịu dàng chứa sát khí, coi rẻ.

Trong khoảnh khắc này nhiều người quen thuộc Đinh Hạo chợt cảm thấy hân thay đổi.

Đinh Hạo ôn nhuận như ngọc, trên mặt luôn cười mỉm chi, khiêm khiêm quân tử, làm chuyện gì cũng nghĩ cho người khác trước, khi nói chuyện luôn nhường nhịn người. Bây giờ Đinh Hạo quay về tông môn, hẳn trở nên sắc bén.

Đinh Hạo giống như kiếm cùn vô hại trải qua thời gian rèn giữa tỏa sáng khiếp người.

Chân Giang Phong run cầm cập:

- Ta . . .

Đinh Hạo nói:

- Nghe nói người chủ động xin Lư Bằng Phi, muốn đến đây trông chừng. Ha ha ha ha ha ha! Nếu người đã thích trông nhà tù như vậy thì vĩnh viễn ở lại đây đi!

Đinh Hạo búng tay.

Một bóng tuyết xinh đẹp hình dạng sáu cạnh hoàn mỹ nhất thế giới phản chiếu ánh mặt trời nhiều màu bay ra, nhìn chậm nhưng nhanh rơi trên vai Giang Phong.

Trong phút chốc từ điểm rơi có tầng sương lấp lánh lan tràn, tiếng rầm rắc là băng tầng ngưng kết. Mọi người chưa kịp phản ứng thì Giang Phong nhanh chóng bị huyền băng trong suốt đông lại, thành pho tượng người xinh đẹp.

Ánh nắng đầu xuân ấm áp chiếu rọi pho tượng băng trong suốt sống động, như tác phẩm hoàn mỹ nhất của điêu khắc đại sư. Mọi người xuyên qua tầng băng thấy rõ trên mặt Giang Phong còn giữ nụ cười nịnh nọt.

Giang Phong khom lưng uốn gối đứng lúc đứng ở cửa nhà tù.

Từ nay Giang Phong sẽ giữ nụ cười nịnh này vĩnh viễn canh gác cửa nhà tù.

Bị huyền khí băng sương phong tuyết lạnh thấu xương đông lại không ai sống được.

Cho nên Giang Phong đã chết.

Luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng lên não mọi người, tiếng hút ngậm khí lạnh vang lên.

Đinh Hạo hạ sát thủ!

Ra tay không nường tình!

Đây là mở màn cho khúc nhạc bão tố.

Một đóa hoa tuyết sáu góc lấp lánh bay ra tấu lên khúc nhạc kịch liệt. Mọi người hiểu rõ tiếp theo là bão tố cuồng phong.

Giết người trước mặt đám đông.

Đinh Hạo muốn lật tung Văn Kiếm tông sao?

- Đi, là lúc gặp Lư Bằng Phi.

Đinh Hạo vỗ tay như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười bước ra nhà tù. Đinh Hạo tắm mình trong ánh nắng đi hướng Lư Bằng Phi.

Mọi người cảm giác lạnh lẽo khi nhìn Đinh Hạo cười.

* * *

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân.

Ngày càng nhiều tiếng bước chân.

Các thiếu niên áo xanh đứng trong đại điện ngày càng căng thẳng, trán toát mồ hôi lạnh. Ai cũng hiểu bọn họ chọn ở trong đại điện có ý nghĩa gì, càng hiểu rõ tiếng bước chân bên ngoài là gì.

Lư Bằng Phi vẫn ngồi trên bồ đoàn xanh ngọc sâu trong đại điện.

Lư Bằng Phi chậm rãi mở mắt ra, khoe môi cong lên lạnh lùng, ánh mắt lướt qua các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện.

Lư Bằng Phi cười nói:

- Mở cửa điện cho hắn vào.

Kiểm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu gật đầu, bước nhanh tới trước, đẩy cánh cửa đá nặng nề ra.

Trong tiếng ầm ầm, ánh nắng chói mắt vội vàng chiếu vào, từng hạt bụi bay trong ánh bạc.

Một thân hình thon dài từ ánh nắng chói chang từng bước một tới gần.

Con người Lư Bằng Phi co rút.

Lư Bằng Phi nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn. Bóng người quen thuộc khiến Lư Bằng Phi mất ngủ suốt cuộc xuất hiện.

Ánh mặt trời chiếu từ sau lưng làm mờ khuôn mặt, dường như ánh sáng đều sợ hãi không dám vuốt ve Đinh Hạo.

Cộp cộp cộp cộp cộp!

Cộp cộp cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân rõ ràng trong thình lạng như đập trên trái tim mọi người.

- Đinh Hạo, cuối cùng ngươi đã đến.

Lư Bằng Phi đứng dậy, chậm rãi bước xuống bồ đoàn xanh ngọc.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trong đại điện biểu tình căng thẳng núp sau lưng Lư Bằng Phi. Phía xa, thanh âm ồn ào như sóng vỗ không ngừng vọng tới, bóng người đông đúc, ngày càng nhiều người xuất hiện. Bọn họ đứng xa xa ngoài đại điện, không dám đến quá gần, biểu tình căng thẳng nhìn.

Phút mấu chốt đã đến.

Lư Bằng Phi cười rạng rỡ như bạn thân lâu ngày gặp lại:

- Cách biệt nửa năm phong thái của Đinh sư huynh vẫn như ngày nào.

Đinh Hạo đứng lại.

316. Chương 317: Không Muốn Chết Thì Biến

Đinh Hạo không có vẻ gì muốn nói chuyện với Lư Bằng Phi, ánh mắt không thèm nhìn gã. Đinh Hạo lướt qua từng đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện trong đại điện, dường như muốn nhớ kỹ mặt bọn họ.

Lư Bằng Phi cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh sư huynh trở về kịp lúc, thật tốt qua. Cuối cùng Thanh Sam Đông Viện ta lại thêm một cao thủ. Ha ha ha ha ha ha! Người và ta hợp sức, nửa tháng sau trong đại tái năm viện cuối cùng cần quét tất cả.

Lư Bằng Phi không trách Đinh Hạo lạnh lùng, vẫn tỏ ra rất nhiệt tình.

Đinh Hạo không thèm nhìn Lư Bằng Phi.

Đinh Hạo lên tiếng:

- Không muốn chết thì biến.

Đinh Hạo nói với các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đứng sau lưng Lư Bằng Phi.

Xì xà xì xầm!

Tiếng ồn ào rộ lên.

Không ai ngờ Đinh Hạo sẽ trực tiếp xé rách tình cảm ngày xưa. Đinh Hạo nói câu này chứng tỏ từ hôm nay trở đi hẳn không xem các đệ tử ký danh mặc áo xanh này là sư huynh đệ của mình nữa.

Mọi chuyện đã không thể quay về như xưa.

Không khí im lặng, nặng nề.

Phía sau lưng Lư Bằng Phi có mấy đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện lặng lẽ đi ra.

Lư Bằng Phi biến sắc mặt, cười lạnh.

Tiếng cười âm trầm tỏ rõ uy hiếp làm mấy thiếu niên áo xanh định rời đi cứng ngắc tại chỗ, toát mồ hôi hột. Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đó liên tục thay đổi biểu tình, rất là khủng hoảng.

Đinh Hạo tiến tới một bước.

Không biết có phải là ảo giác, Lư Bằng Phi và mọi người cảm thấy như nghe có tiếng nổ, cả đại điện lắc lư theo bước chân Đinh Hạo đạp ra.

Khí thế hùng hồn khó tả như sông lớn dâng lên từ thân hình thon dài, sóng thần nhấn chìm đại điện.

Lư Bằng Phi biến sắc mặt.

Lư Bằng Phi cảm giác vai bị núi cao ngàn vạn cân đè nặng làm gã hơi khụy xuống.

Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện đứng sau lưng Lư Bằng Phi thì lặn lông lốc ngã nhào. Khí thể phát ra từ người Đinh Hạo hóa thành thực chất, không khí trong đại điện đông lại. Huyền khí dâng trào tựa biển cả, các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện không chịu nổi.

Hai cao thủ như nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu cũng bị đè khom lưng, đổ mồ hôi như tắm, dốc sức vận chuyển huyền khí trong người cố gắng vùng vẫy không té xuống đất.

Mọi người kinh hoàng.

Thực lực của Đinh Hạo đã khủng khiếp như vậy?

Dự đoán bảo thủ cũng cỡ . . . Đại viên mãn Võ Sĩ cảnh.

Giọng Đinh Hạo lại vang trong đại điện:

- Một lần cuối cùng, không muốn chết thì rút!

Lần này các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện tụ tập bên cạnh Lư Bằng Phi, lòng can đảm như hạt cát bay trong gió, trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện cụp đuôi chạy vắt giò lên cổ ra ngoài, không còn chút đầu chí.

Trong lòng các đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện rất hối hận.

Vào thời gian quan trọng nhất đời bọn họ xuất hiện ở đại điện, đối lập với Đinh Hạo rõ ràng là lựa chọn sai lầm trí mạng.

Rất nhanh, trong đại điện đứng đối diện Đinh Hạo chỉ còn ba người Lư Bằng Phi, nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu.

Thể lực dùng sức mạnh, sợ hãi ngưng tụ lại ít có lòng trung thành. Trước áp lực lớn mạnh hơn quả nhiên thể lực đó không chịu nổi một kích, cây chưa ngã bầy khỉ đã tan.

Mọi chuyện nằm trong dự đoán của Đinh Hạo.

Nhưng Lư Bằng Phi lại mỉm cười.

- Đinh sư huynh có ý gì?

Lư Bằng Phi biết còn hỏi, cười kiêu ngạo. Một tầng sáng xanh yêu dã chậm rãi tràn ra từ người Lư Bằng Phi, dào dạt sức sống. Màu xanh mông lung tràn ngập hình thành vòng tròn ánh sáng bao phủ Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi đứng thẳng người.

Cùng là hơi thở đỉnh Võ Sĩ cảnh, Lư Bằng Phi đứng vững như cây cột mặc cho Đinh Hạo phát ra khí thể ngập trời mãnh liệt vẫn không dao động.

Hai người đánh ngang tay?

Mọi người không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Nếu Đinh Hạo chỉ có trình độ bấy nhiêu thì cuộc chiến sắp tới rất bất lợi cho hắn. Dù sao Lư Bằng Phi giỏi thu mua, gã hoạt động trong Thanh Sam Đông Viện nửa năm, cánh chim đã đầy.

* * *

Đinh Hạo không nói.

Đinh Hạo đạp tới trước một bước.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí kinh càng đáng sợ hơn bùng nổ.

Trong phút chốc nguyên đại điện lắc lư.

Lần này khí thể tuôn ra từ người Đinh Hạo mạnh hơn gấp đôi, hùng hồn hơn, mắt thường có thể thấy. Trong không khí dính đặc, có hai tiếng bùm ồm. Nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu cố gắng chống cự đã gục ngã, hai tay chống đất quỳ xuống sàn đá đen.

Người Lư Bằng Phi run lên.

Ánh sáng xanh biếc bao phủ quanh thân Lư Bằng Phi co rút lại gấp đôi, lưng mới ưỡn thẳng lại cong.

- Đinh sư huynh cần gì hùng hổ dọa người như vậy? Có chuyện gì mọi người ngồi xuống bàn bạc không được sao? Dù sao chúng ta chính là sư huynh đệ một thời gian. Cứng đối cứng không giải quyết được vấn đề.

Lư Bằng Phi cười giễu cợt.

Như thị uy với Đinh Hạo, từ thân thể Lư Bằng Phi lại bùng phát ra huyền khí càng cường đại hơn. Ánh sáng xanh biếc phun trào như núi lửa, Lư Bằng Phi cười tươi lại thẳng người.

Áo giáp rừng rậm xanh biếc chậm rãi hiện ra sau lưng Lư Bằng Phi.

Nửa bước Vô Sư cảnh.

Đây là hiện tượng tu luyện huyền khí thanh mộc đến nửa bước Vô Sư cảnh mới xuất hiện dị tượng.

Lư Bằng Phi lại đảo ngược tình thế.

Lư Bằng Phi cười đầy khiêu khích, đắc ý.

Lư Bằng Phi nhìn Đinh Hạo, lắc đầu, nói:

- Đinh sư huynh, ta nói rồi, cứng đối cứng không giải quyết được vấn đề. Bây giờ ta đã không phải kẻ đáng thương mặc cho người nhào nặn . . .

Ngoài đại diện mọi người ồn ào.

Gần đây Lư Bằng Phi liên tục đoạt giải nhất đại tái năm viện ba lần, thể hiện ra thực lực mới là đỉnh đại viên mãn Vô Sĩ cảnh. Lư Bằng Phi nhờ nắm giữ địa giai thượng phẩm kiếm pháp Kinh Thiên Kiếm Điển Thần kiếm thuật không biết lấy từ đâu ra nên mới đánh đâu thắng đó, tung hoành trong năm viện bắc, nam, đông, tây, trung không gặp địch thủ.

Nhưng lúc này huyền khí của Lư Bằng Phi thăng lên đến nửa bước Vô Sư cảnh.

Thì ra Lư Bằng Phi có giấu nghề trong đại tái năm viện.

Lư Bằng Phi nhần nhin thời gian dài như vậy là vì ngày hôm nay?

Lư Bằng Phi đúng là đáng sợ.

Mọi người lại nhìn hướng Đinh Hạo.

317. Chương 318: Người Còn Kém Xa Lắm

Đối diện Lư Bằng Phi khiêu khích Đinh Hạo vẫn im lặng.

Đinh Hạo đáp lại là bước tới một bước.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi chân Đinh Hạo đạp xuống xảy ra chuyện khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Khí thể mạnh gấp đôi phát ra từ người Đinh Hạo.

Lần này đám người không hoảng hốt nữa.

Vì bọn họ thấy rõ khí thế hùng hồn của Đinh Hạo va chạm đại diện thật sự lắc lư, vết nét trắng lan tràn như mạng nhện từ chân hắc, trên sàn đá đen khuếch tán ra ngoài. Trên cột trụ chống đại diện cũng đầy vết nứt, tiếng rầm rắc nham thạch vỡ không ngừng vang bên tai.

Nơi Đinh Hạo đi qua đều hủy diệt.

Đại diện sắp sụp.

- Đây là . . . Lực lượng Võ Sư cảnh thật sự, là tam khiêu Võ Sư cảnh trở lên. Chỉ bằng vào khí thế chấn sập đại diện, thực lực của Đinh Hạo quá đáng sợ!

- Đây là lá bài của Đinh Hạo sao?

- Mới chỉ nửa năm mà Đinh Hạo mạnh đến mức này?

Người đứng ngoài đại diện đều ngây ngẩn.

Không biết từ khi nào đám người Lý Tàn Dương, Tiêu Thừa Tuyên, Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao, Cuồng Nhân Lữ Cuồng xuất hiện trong đám người. Còn có lão tam Trần Thắng, lão tứ Tôn Cửu Thiên, lão ngũ Phùng Quân Thất Nghĩa Minh trong Bạch Sam Trung Viện.

Những đệ tử ký danh nổi bật từng đấu với Đinh Hạo trên lôi đài đại tái năm viện lần đầu biểu tình khác nhau nhìn chăm chăm cuộc so tài.

Bọn họ rất muốn biết cách nửa năm, thiên tài ngày xưa rực rỡ chói mắt đối diện ngôi sao mới của Thanh Sam Đông Viện có thể giành lại vinh diệu thuộc về mình không?

* * *

Lư Bằng Phi càng cười đắc ý hơn:

- Thực lực của Đinh sư huynh quả nhiên không khiến người thất vọng.

Tuy Lư Bằng Phi chịu không nổi run lấy bối, áp lực khí thế đáng sợ khiến nham thạch nứt toác đều dồn lên người gã, nhưng trong tình huống này gã không ngã xuống đã là đáng quý.

- Thế nhưng, Đinh sư huynh của ta ơi, áp lực cỡ này dường như chưa đủ khiến ta nhận thua.

Lư Bằng Phi cười gian nói:

- Ta nói rồi, ta bây giờ không phải kẻ theo đuôi người như trước. Vậy thì, Đinh Hạo, bây giờ ta cho người biết thực lực thật sự của ta!

Cột sáng xanh từ người Lư Bằng Phi phóng lên cao.

Trong tiếng ầm vang, cột sáng xanh đâm thủng nóc đại diện bay thẳng lên trời, từng dây leo xanh chui ra từ ô cửa sáng lan tràn bốn phương tám hướng. Nơi dây leo đi qua như xích sắt xẻ đứt hủ đập nát áp lực khí thế Đinh Hạo tạo ra.

- Sao có thể như vậy?

- Đây là . . . Thực lực ngũ khiêu Võ Sư cảnh trở lên!

- Lư Bằng Phi có trình độ như vậy sao?

- Không thể nào! Một tháng trước hắn mới chỉ là đại viên mãn Võ Sĩ cảnh!

Đám người đứng a nhìn kiêu không được kinh kêu.

Hình ảnh trước mắt khiến mọi người thấy khó hiểu. Tốc độ tăng thực lực của Lư Bằng Phi đã vượt qua khả năng hiểu biết của mọi người. Không lẽ thiên tài đủ sức sánh bằng Mục Thiên Dương sắp sinh ra trong Vãn Kiếm tông sao?

Trong đại diện, đá vụn rơi rớt đầy.

Từng hạt bụi bị hai lực lượng va chạm bay lên cao. Lực lượng kỳ dị sinh ra trong cú va chạm, khí lưu quái dị mắt thường trông thấy chảy xuôi như vòng xoáy ngầm.

Lư Bằng Phi ngửa đầu cuồng cười.

Lư Bằng Phi bùng phát ra huyền khí dao động, khí thể chiếm một phần hai không gian đại điện, hoàn toàn đảo ngược thể cực. Ánh sáng xanh vòng quanh Lư Bằng Phi, trông gã như ma thần, khí thể hung hăng vô song.

Tiếng mọi người kêu la chui vào tai Lư Bằng Phi, gã càng cười đắc ý hơn.

Một năm nay gã khổ sở mong chờ chỉ vì hiện tại.

Đinh Hạo, nhìn thấy chưa?

Cuối cùng ta có thể đứng ngang hàng với người!

Không, nói đúng hơn là giờ ta đã áp chế người!

Ha ha ha ha ha ha! Chắc bây giờ người rất tức giận?

Hùng hổ chạy tới hỏi tội, người tự cho rằng mình vẫn là vô địch như nửa năm trước. Tiếc rằng người quá tin vào mình, quá kiêu ngạo. Xem thường Lư Bằng Phi ta là sai lầm lớn nhất đời người, người sẽ vì sai lầm này mà vĩnh viễn không thể xoay người!

Lư Bằng Phi cười đến cuối cùng hơi điên.

Thanh âm điên cuồng vang vọng trong đại điện.

Đinh Hạo vẫn đứng im.

Đinh Hạo nhìn Lư Bằng Phi biểu hiện cuồng ngạo như xem tên hề biểu diễn.

Chờ Lư Bằng Phi ngừng cười Đinh Hạo mới chậm rãi nói:

- Hôm nay người vẫn như trước kia, ngây thơ như vậy. Người cho rằng một viên Bạo Huyền đan thấp kém sẽ giúp người can rở trước mặt ta sao? Thế thì ta không ngại cho người biết cái gì là lực lượng thật sự. Người tự hào khôn vặt trước thực lực tuyệt đối không chịu nổi một kích! Lư Bằng Phi, hãy trả giá tội nghiệt người đã làm, quỳ xuống cho ta!

- Sao người biết?

Trong lòng Lư Bằng Phi dâng trào bất an.

Đúng vậy, Lư Bằng Phi có thể bùng nổ huyền khí dao động ngũ khiểu Võ Sư cảnh là vì nhận được một viên Bạo Huyền đan khiến người dùng tăng thực lực gấp ba, bốn lần trong thời gian ngắn từ tay Tổng giáo viên Lỗ Kỳ.

Loại đan dược này có tác dụng phụ và tác dụng rất rõ ràng, tương đương kích thích tiềm lực sinh mệnh, sau khi bùng nổ thì trong một tháng thực lực người dùng rút xuống một phần ba bình thường.

Nhưng vì hoàn toàn đánh bại, nhục nhã Đinh Hạo nên Lư Bằng Phi mạo hiểm dùng Bạo Huyền đan.

Lư Bằng Phi tin tưởng một viên Bạo Huyền đan có thể giúp gã phá nát ám ảnh lâu này bao phủ gã.

Nhưng mà . . .

Trong phút chốc xảy ra chuyện khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm như bị sét đánh.

Đinh Hạo phát ra khí thể vốn đã mạnh nhưng bỗng nhiên vẫn tăng lên, mau như tên lửa, cứ tăng, tăng, tăng, dường như không có lúc ngừng.

Khí thể hùng hồn mau chóng đánh tan ưu thế của Lư Bằng Phi.

Thế cực bỗng nhiên đảo ngược.

So với khí thể đó thì Lư Bằng Phi dùng Bạo Huyền đan thể hiện huyền khí dao động ngũ khiểu Võ Sư cảnh yếu đến tội nghiệp, chênh lệch như đom đóm và vầng trăng.

Trong khoảnh khắc dây leo xanh lan tràn tan biến như trắng trong nước.

Nghiền nát và hủy diệt rõ ràng rành rành.

- Phụt.

Lư Bằng Phi học bùng máu, ngã xuống.

318. Chương 319: Một Cái Tròng?

Lư Bằng Phi liều mạng vùng vẫy nhưng không làm nên chuyện gì.

Áp lực hùng hồn khiến Lư Bằng Phi tuyệt vọng từ từ cong người, giọt máu chảy ra từ lớp da. Huyền khí thanh mộc chói lòa trên người Lư Bằng Phi tan biến.

- A a a a a . . . Không thể nào . . . Không thể nào . . . Tại sao sẽ như vậy? Tại sao? A a a!!!

Biểu tình Lư Bằng Phi kinh hoàng điên cuồng gào rống, vùng vẫy như con thú bị trói.

Nhưng Lư Bằng Phi đã không thể phát ra lực lượng cường đại hơn đánh trả.

Mọi người nhìn chăm chú, Lư Bằng Phi không tự chủ được co người, đầu gối bùm một tiếng quỵ xuống sàn đá đen đầy vết rạn trắng.

Răng rắc! Răng rắc!

Nham thạch vỡ, tiếng xương gãy cùng vang lên.

Gần người Lư Bằng Phi, nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu vốn không thể chịu nổi từ tư thế quỵ thành nằm sấp dưới đất.

Áp lực đáng sợ như sóng thần nghiền thân thể nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu biến hình, cơ thịt nứt toác lộ ra xương trắng, vô cùng thê thảm.

- Tha mạng . . . Đình . . . Đình sư huynh . . .

- Người không thể giết chúng ta . . . Sẽ phạm môn quy . . . Người . . .

Trong mắt nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu tràn ngập tuyệt vọng, cầu xin. Thân thể nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu như búp bê vải, há mồm giống con cá mắc lưới chỉ có thể thều thào.

Trong lòng nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu vô cùng hối hận.

Lúc này Lư Bằng Phi không thể cứu nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu.

Giọng Đình Hạo lạnh băng tuyên án chậm rãi vang vọng trong đại điện sụp xuống:

- Nếu hôm đó ta không chạy đến kịp thì các ngươi hãy tự hỏi lòng có nương tay với tiểu Phàm bị thương nặng không? Từ nay về sau, ta tuyệt đối sẽ không cho người nào có cơ hội tổn thương huynh đệ của ta. Vậy nên các ngươi phải chết!

Hai tiếng bùm bùm vang lên, máu phun tung tóe.

Thân thể nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu nổ tung như trái dưa hấu, máu thịt và xương trắng vụn vỡ bắn tứ tung, khắp đại điện thành chiến trường Tu La tàn nhẫn.

Một giọt máu bắn lên mặt Lư Bằng Phi.

Lư Bằng Phi rùng mình sau đó cười to.

- Ha ha ha ha ha ha! Người giết bọn họ, ha ha ha, rất tốt, người thật sự giết họ. Đinh Hạo, người dám tàn sát đồng môn, hôm nay, người chết chắc rồi, ai cũng không thể nào cứu được người!

Lư Bằng Phi, người đứng đầu đại tái năm viện ba lần bị áp lực đáng sợ từ người Đinh Hạo đè ép, chặt vật quỳ dưới đất. Đầu gối Lư Bằng Phi đập hai lỗ thủng sâu dưới sàn đá đen, máu chảy ra từ đầu gối thành ao máu. Hai tay Lư Bằng Phi chống mặt đất, mồ hôi đầm đìa ướt đầm áo xanh. Lư Bằng Phi cuồng cười, mắt lóe tia đắc ý mất trí.

- Có vẻ người rất đắc ý cạm bẫy người vất vả toan tính mới vừa rồi hoàn thành khâu mấu chốt nhất người vô cùng mong chờ?

Đinh Hạo nở nụ cười mèo vờn chuột, chậm rãi nói:

- Ta sớm nói rồi, trước khi giết người ta sẽ khiến người tuyệt vọng, cho nên . . .

Đinh Hạo lướt qua Lư Bằng Phi nhìn bóng tối sâu trong đại điện.

Chỗ đó trống rỗng không tồn tại dao động sinh mệnh nào.

Bóng tối không quá tối tăm, không gian nhỏ hẹp tuyệt đối không có người ẩn núp được.

Nhưng Đinh Hạo chậm rãi siết tay, một bông tuyết lấp lánh xinh đẹp nhanh chóng hiện ra trên nắm đấm như đám tinh linh trắng hoạt bát. Đinh Hạo tung cú đấm.

Đinh Hạo hét to:

- Lăn ra đây cho ta!

Bão tố băng tinh đáng sợ bắn ra từ quyền phong của Đinh Hạo.

Khí lạnh đậm đặc như mùa đông lại quay về.

Đáp lại Đinh Hạo, sâu trong bóng tối đại điện trống rỗng có một đốm đỏ chớp lóe, khí nóng cháy tuôn ra va chạm với bão băng tinh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năng lượng đáng sợ tung tóe.

Hơi nước nóng cháy kêu xèo xèo, khuếch tán.

Giờ phút này, đại điện chông chênh không chịu nổi dư âm kinh khí thêm nữa, mấy cây cột đá ầm ầm sụp đổ.

Từng tảng đá đen to rớt xuống đất, bụi bặm bốc lên, đất rung rinh như trời sụp đất nứt, tận thế đến.

Mọi người đứng ngoài đại điện kinh kêu thục lùi.

Bụi bặm lan tràn như mây năm sau vụ nổ lấp đại điện, che tầm mắt mọi người. Mặt đất ngừng rung rinh.

Qua một phần tư nén nhang, bụi bặm rơi xuống.

Đại điện sụp đổ hiện ra trước mắt mọi người.

Đinh Hạo đứng thẳng tắp như kiếm, đối diện hẳn là Lư Bằng Phi nửa quỳ, bên cạnh gã có một người khác.

Một nam nhân trung niên thân hình vạm vỡ, mặt hồng hào, dưới cằm có vài sợi râu đen dài. Nam nhân trung niên mặc trường bào tím vàng, ngực đeo một thanh kiếm cổ ánh vàng rực rỡ rất bắt mắt.

- Là Lỗ Kỳ sư thúc!

- Trường bào kiếm vàng màu tím? Đó là tiêu chí đệ tử tam đại chân truyền tông môn!

- Lỗ Kỳ sư thúc bây giờ là Tổng giáo sư Thanh Sam Đông Viện, hèn chi Lư Bằng Phi không sợ. Lỗ Kỳ sư thúc luôn rất thích hẳn.

- Hóa ra Lỗ Kỳ sư thúc vẫn ẩn núp trong đại điện. Nguy rồi, Đinh Hạo giết Trương Văn Chiêu, Điền Hoàn bị Lỗ Kỳ sư thúc ẩn núp nhìn thấy, không thể chạy thoát tội tàn sát đồng môn.

- Đinh Hạo quá lỗ mãng, bị Lư Bằng Phi tính kế.

Trong đám người vang lên tiếng xì xầm.

Sự việc phát triển đến bây giờ vượt qua mọi người dự đoán, cường giả tông môn cũng nhúng tay vào.

Có người bỗng hiểu ra tất cả đã sớm thiết kế trước.

Một cái tròn.

Lư Bằng Phi, Lỗ Kỳ chờ Đinh Hạo nhảy vào cạm bẫy.

Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ kêu ra tiếng.

Mặt Lý Y Nhược trắng bệch.

* * *

- Đinh Hạo, người bó tay chịu trời hay đợi bổn tọa giết?

Lỗ Kỳ cười dữ tợn.

Đáy mắt Lỗ Kỳ lóe tia giận dữ. Lỗ Kỳ ý vào thực lực trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh cố ý giấu mình không ngờ bị Đinh Hạo phát hiện ra, một đấm đánh nát bình chướng ẩn thân buộc gã lộ mặt. Cách Lỗ Kỳ xuất hiện thế này hơi chật vật.

319. Chương 320: Đinh Hạo Vô Pháp Vô Thiên

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, khinh thường nói:

- Thân phận như sư thúc lén lút núp trong đại điện cùng Lư Bằng Phi diễn trò hề, bày ra cái tròn thấp kém hợp sức gài bẫy đối phó đệ tử bình thường như ta. Lỗ Kỳ sư thúc, người thật là càng ngày càng tiến bộ.

- Càn rỡ, người dám nói kiểu đó với bản tọa!

Lỗ Kỳ dễ bị chọc giận, dừng một chút, cười lạnh nói:

- Đinh Hạo, tuổi người còn nhỏ đã tâm ngoan thủ lạt, tàn sát đồng môn, làm sao Văn Kiếm tông chứa chấp người được? Bổn tọa chính mắt nhìn thấy người giết chết Trương Văn Chiêu và Điền Hoành, người còn lời gì để nói?

- Ha ha ha ha ha ha! Đương nhiên là không lời nào để nói.

Đinh Hạo vẫn thản nhiên, chậm rãi nói:

- Nhưng Lư Bằng Phi xem bọn họ như vật hy sinh đẩy ra cho ta giết, nếu ta không giết thì thật có lỗi với lòng tốt của hắn.

Từ sau khi Lỗ Kỳ xuất hiện Đinh Hạo ra vẻ bình tĩnh khó nhìn thấu, không có vẻ gì là kinh hoàng, tức giận như người ta nghĩ.

- Đinh Hạo, người đang nói bậy bạ cái gì?

Người Lư Bằng Phi đầm máu, cực kỳ chật vật đứng sau lưng Lỗ Kỳ. Mặt Lư Bằng Phi đỏ ửng hệt với Đinh Hạo.

Bây giờ có thực lực của Lỗ Kỳ đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, chống lại áp lực khí thể liên miên từ Đinh Hạo, Lư Bằng Phi lại đứng dậy. Lư Bằng Phi nghe Đinh Hạo vạch trần tâm kế của mình, gã vừa kinh vừa giận hét to tiếng.

Lư Bằng Phi không muốn thừa nhận trước mặt nhiều người là gã cố ý khiến hai thân tín chịu chết.

- Dám làm không dám nhận, xem ra người vẫn như trước kia, không tiến bộ gì. Tiếp tục quỳ đi.

Khối đá bạch ngọc thượng đẳng sáng bóng, trơn trượt như tờ giấy trải ra. Tay Cuồng Nhân Lữ Cuồng cầm trường đao, gãi củi đầu suy tư cái gì. Một lúc sau, cổ tay Cuồng Nhân Lữ Cuồng rung lên, lấy đao làm bút chậm rãi khắc một chữ trên khối đá.

Cuồng.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng nhìn chăm chăm chữ này, biểu tình hơi phức tạp.

Cho đến này Cuồng Nhân Lữ Cuồng nghĩ làm việc không quan trọng bề ngoài, chỉ cầu bản tâm, khinh thường nịnh hót giả dối. Cuồng Nhân Lữ Cuồng cho rằng chỉ có gã mới xứng với chữ cuồng. Trước đó Cuồng Nhân Lữ Cuồng cho rằng Đinh Hạo là người chỉ biết người.

Nhưng bây giờ . . .

- Cuồng, cái gì gọi là cuồng? Vui cười tức giận mắng là cuồng? Miệt thị lễ giáo là cuồng? Làm theo ý mình là cuồng? Đều không phải. Giận dữ rút kiếm vì bằng hữu, nhiệt huyết trong lòng không giảm sút ý. Kiếm phong chỉ hướng tuyệt không lùi bước, có cái nên làm có việc không nên làm. Giống như Đinh Hạo mới là cuồng thật sự.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng cảm thấy sống vài chục năm đã uổng phí.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng dùng đao như bút xẹt xẹt khắc chữ Đinh Hạo lên mặt sau khối ngọc.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng nhìn ba chữ kia, một lúc sau gã khẽ thở dài. Cuồng Nhân Lữ Cuồng vỗ một chưởng đánh nát khối đá.

Từ này Cuồng Nhân Lữ Cuồng thay đổi hoàn toàn, thu lại vẻ cuồng, biến kiêu lời, im lặng, chẳng qua thần vận đao pháp của gã càng điên cuồng tùy tiện.

* * *

Trong rừng cây yên tĩnh, chạc cây xanh biếc, cảnh mềm mại.

Hai thân hình yếu diệu vai kề vai đi cùng một chỗ, im lặng thật lâu.

Chính là Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao.

Mộ Dung Yên Chúc bỗng ngừng lại, khẽ thở dài:

- Hắn đã trở về, như chúng ta phỏng đoán, nửa năm qua thực lực của hắn cường đại đến mức chúng ta không tưởng tượng nổi. Loại người này chính là thiên tài.

Thiếu nữ Mộ Dung Yên Chúc diện mạo bình thường, mắt thất thần nhìn nhánh cây bị gió xuân thổi.

Ngọc Giác Dao cười tủm tỉm loay hoay mái tóc dài của mình, nói:

- Hi hi, Yên Chúc sư tỷ nói thật đi, tỷ sớm thích Đinh sư huynh rồi đúng không?

Mộ Dung Yên Chúc cúi kính nói:

- Tiểu cô nương, tự hỏi người trước đi.

- Biết làm sao? Khi đó người ta cũng vì tình thế bất đắc dĩ, thân thể băng thanh ngọc khiết bị Đinh sư huynh nhìn hết, sờ khắp nơi.

Đôi mắt to của Ngọc Giác Dao đưa làn thu ba.

Nhớ lại ngày đó trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch, hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao cảm thấy đỏ mặt tía tai, tim đập nhanh.

Mộ Dung Yên Chúc đổi đề tài, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Phải rồi, kêu người tìm tin tức có kết quả chưa? Lần này tông môn định xử lý Đinh sư huynh như thế nào?

- Bây giờ rất khó nói, Đinh sư huynh gây họa lớn, Lữ Bằng Phi không phải người khác. Lữ Bằng Phi là đệ nhất đại tái năm viện ba lần, được mấy trưởng lão tông môn xem trọng, nghe nói đã được một đại phái hệ

trong đệ tử tam đại hạch tâm thu làm vòng ngoài. Bây giờ phe kia rất tức giận, buộc tông môn phạt Đình sư huynh theo môn quy.

Ngọc Giác Dao tức giận chu môi nói:

- Bao gồm cả ca của ta cũng nói năng cẩn thận chuyện này, cao tăng còn chưa quyết định xong.

Mộ Dung Yên Chúc gật đầu, mặt mày ưu sầu nói:

- Tin tức ta nghe được giống như ngươi, chuyện này không đơn giản là xúc phạm môn quy mà biết thành chỗ cho các thế lực đại phái hệ trong tông môn đấu sức. Đây không phải tin tức tốt cho Đình sư huynh.

Ngọc Giác Dao nói:

- Nếu chuyện đó là thật thì có lẽ Đình sư huynh sẽ thoát kiếp nạn này.

Mộ Dung Yên Chúc hỏi:

- Ý ngươi nói đến Khí sư tổ?

Ngọc Giác Dao nói:

- Ủm! Có người bảo Đình sư huynh là người Khí sư tổ chọn.

Mộ Dung Yên Chúc nói:

- Nếu vậy thì tốt nhất, nhưng chúng ta không thể ký thác sinh mạng Đình sư huynh vào tin đồn hư ảo đó. Giác Dao, hai chúng ta phải dốc hết sức, dùng mọi thủ đoạn bảo vệ Đình sư huynh!

Ngọc Giác Dao hứa hẹn:

- Khi trở về ta sẽ lại năn nỉ ca ca không thích nói chuyện kia. Hừ, mặc kệ thế nào, ca ca phải trông nom chuyện này!

Mộ Dung Yên Chúc nói:

- Ủm! Tốt, ta cũng quay về, cố gắng thuyết phục mẫu thân đứng ra nói lời công bằng.

Hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chúc, Ngọc Giác Dao bàn bạc một lúc, trao đổi tin tức, khích lệ nhau xong vội vàng ra khỏi rừng cây.

322. Chương 323: Dư Âm Và Lòng Người (2)

- Này, từ khi trở về ngươi cứ nhìn kiếm mãi, chẳng lẽ ngươi bị thực lực của Đình Hạo kích thích?

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nhai đùi gà nhìn mỹ thiếu niên Lâm Tín ngồi ở phía xa, nói ngọng chậm chạp.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín nhìn chăm chú trường kiếm trong tay, biểu tình phức tạp, nghe Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nói thì liếc gã.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín bực mình nói:

- Từ lúc nhìn Đình Hạo, Lư Bằng Phi đấu xong ngươi đã liên tục ăn bốn mươi một miếng gà nướng. Tần suất này gấp bốn lần thời gian bình thường, ngươi bị kích động không chỉ có ta.

- Ài, ca thật sự bị kích thích.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn buông xuống một nửa chân gà, tức giận bất bình nói:

- Thật sự không nghĩ ra cái tên Đình Hạo tu luyện như thế nào mà tiến vào cảnh giới đó. Không lẽ vận may của hắn nghịch thiên hơn ca?

Mỹ thiếu niên Lâm Tín nghe Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nói thì chậm rãi đứng dậy dứt kiếm vào vỏ, cười to bảo:

- Không ngờ Nhậm Tiêu Dao nhà ngươi cũng có lúc ghen tỵ người khác. Ta không biết vận may của Đinh Hạo như thế nào nhưng ta biết rõ một điều.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn kinh ngạc hỏi:

- Cái gì?

Mỹ thiếu niên Lâm Tín không chút khách sáo gần từng chữ:

- Đinh Hạo cố gắng, trả giá gian khổ tu luyện nhiều hơn nhà ngươi ăn cơm ngủ khi rảnh mới tu luyện gấp ngàn vạn lần.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn xé đùi gà, cười gian nói:

- Cái này ta công nhận.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín trầm trọng nói:

- Công nhận thì tốt, đừng ở đây hâm mộ nữa. Ta biết cho đến nay ngươi tham gia đại tái năm viện luôn không dốc hết sức, không muốn lộ mũi nhọn. Tuy nhiên xem Đinh Hạo đấu trận đó xong chúng ta nên suy nghĩ kỹ. Nếu muốn tiếp tục làm hạc trong bầy gà đẻ tử ký danh thì có một ngày đừng nói là đuổi kịp Đinh Hạo, ta sợ là chúng ta sắp không nhìn thấy bóng lưng của Lương Phi Tuyết, Lý Mục Vân, Lý Lan.

Nhìn ra được Đinh Hạo biểu hiện thực lực chấn động rất lớn đến cao thủ số một Hoàng Sam Bắc Viện.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn gơ đùi gà lên thề:

- Được rồi, bắt đầu từ ngày mai ta sẽ cố gắng tu luyện.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín đá Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn một cước:

- Nếu ta là người thì bây giờ đã bắt tay hành động.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Đáng tiếc, lần này Đinh Hạo tức giận giết người chọc thùng trời, không biết tông môn sẽ giải quyết hắn như thế nào. Chắc trách phạt không nhẹ.

- Cái này ngươi yên tâm.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn sung sướng gặm sạch đùi gà, biểu tình vô tư nói:

- Trực giác cho ta biết lần này Đinh Hạo chỉ kinh không hiểm.

Mỹ thiếu niên Lâm Tín ngẩn người, lòng nhẹ nhõm.

Nếu người khác nói câu này thì mỹ thiếu niên Lâm Tín không tin, nhưng Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nói ra thì rất có thể là sự thật.

* * *

Bạch Sam Trung Viện.

Bảy cao thủ Thất Nghĩa Minh trừ lão đại Lý Mục Vân, lão nhị Lương Phi Tuyết vì bị thu vào lục phong lục tọa tu luyện nên vắng mặt, năm người khác tụ tập đầy đủ. Năm người ngồi quanh bàn đá, biểu tình trầm trọng.

- Không ngờ Đinh Hạo đã cường đại như vậy.

- Đại ca và hắn còn có ước hẹn một kiếm, e rằng . . .

- Sợ cái gì, đại ca là thiên tài ngút trời, chắc chắn đại ca sẽ thắng.

- Bốn tháng đã qua, không biết nhị ca đã khống chế được lực lượng trong người chưa, Thất Nghĩa Minh chúng ta lắng đọng quá lâu rồi.

- Đại tái năm viên cuối cùng cuộc thi cuối năm là thời cơ tốt cho chúng ta nổi lên.
- Biến cố duy nhất là Đinh Hạo.
- Đinh Hạo giết người trước mặt công chúng, tông môn giận dữ. Chưa chắc Đinh Hạo vượt qua được ải này.
- Ta cảm thấy Đinh Hạo không phải loại người lỗ mãng như thế, hẳn làm vậy chắc đã suy nghĩ cách đối phó. Kiếp nạn này không khó với Đinh Hạo.
- Yên lặng theo dõi đi. Trước khi địa ca và nhị ca trở về chúng ta không thể lười biếng, mọi người cố lên.
- Cố lên!

* * *

- Đinh Hạo, cái tên đệ tử ký danh đệ tiện.

Sâu trong Vắn Kiếm tông, đại diện màu đen, đệ tử tam đại hạch tâm Doãn Nhất Phi biểu tình giận dữ đập bẻ một ly đá.

Lỗ Kỳ ngồi trên bờ đoàn bên cạnh Doãn Nhất Phi, sắc mặt kém, mắt lóe tia căm thù.

- Là Thanh Ngọc Thạch Bàn của Vương Tuyệt Phong, nếu không thì thực lực của Đinh Hạo dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh sao có thể một chiêu làm ta bị thương? Vương Tuyệt Phong là một trong song kiêu ngày xưa của Ấn Kiếm Phong, tuy đã bị trục xuất ra nhưng tình cảm khá sâu với lão quái vật Khí Thanh Sam. Vương Tuyệt Phong chịu đưa vật quý giá Thanh Ngọc Thạch Bàn cho Đinh Hạo chắc là do lão quái vật chỉ thị.

Lỗ Kỳ hận không thể băm vằm Đinh Hạo ra trăm ngàn mảnh.

Trước mặt bao nhiêu người Lỗ Kỳ bị Đinh Hạo đánh ngất xỉu, xách cổ như chó ném đi, quá nhục nhã. Lỗ Kỳ trở thành trò cười lớn nhất trong đệ tử tam đại chân truyền Vắn Kiếm tông.

Nhưng Lỗ Kỳ phải kiềm nén cơn giận, gã báo cáo tin tức mình biết, không dám thêm mắm thêm muối.

Bởi vì có công tử.

Đó là sự tồn tại đứng trên đỉnh cao nhất toàn phái hệ, nói một không hai. Công tử hận nhất là thuộc hạ xen lẫn cảm xúc vào tình báo.

Nghe đến ba chữ Khí Thanh Sam, Doãn Nhất Phi im lặng.

Tuy Doãn Nhất Phi có địa vị trong Vắn Kiếm tông không thấp, sau này đầu vào phe phái hiển hách nhưng ngay mặt khiêu khích lão quái vật Khí Thanh Sam thì gã còn chưa đủ tư cách. Dù là chỗ dựa của Doãn Nhất Phi đối diện lão quái vật Khí Thanh Sam cũng phải nhường bước.

Doãn Nhất Phi nói:

- Không lẽ cho qua chuyện này? Lữ Bằng Phi là quân cờ công tử chọn, bị Đinh Hạo giết trước mắt bao nhiêu người, công tử và chúng ta biết giấu mặt đi đâu?

Doãn Nhất Phi cực kỳ tức giận đập một cái, bàn đá trước mặt gã nát bầy.

Một thanh âm trong trẻo chọt vang lên trong đại diện:

- Đương nhiên không thể bỏ qua.

Ánh sáng vàng chớp lóe, một thân hình thon dài toàn thân phát ra hơi thở mãnh mẽ bước ra khỏi đoàn sáng, chớp mắt đi tới trước mặt Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi.

Phiếm Đông Lưu!

Doãn Nhất Phi, Lỗ Kỳ không dám lơ là vội hành lễ cung kính nói:

- Phiếm Đông Lưu sư huynh!

Phiếm Đông Lưu gật đầu, nhìn hướng Lỗ Kỳ.

Phiếm Đông Lưu gật đầu, hỏi:

- Vết thương của Lỗ sư đệ sao rồi?

Lỗ Kỳ xấu hổ nói:

- Cảm tạ Đông Lưu sư huynh quan tâm, đã không sao.

Phiếm Đông Lưu gật đầu, nói:

- Trong Thanh Ngọc Thạch Bàn đó ẩn chứa một kích hết sức thời kỳ đỉnh của Vương Tuyệt Phong. Ha ha ha ha ha! Vương Tuyệt Phong đó là một trong song kiêu Ẩn Kiếm Phong ngày xưa, thực lực sớm ở cảnh giới Đại Tông Sư nên người thua không oan. Không cần để bụng lời nói của người khác, đừng sa sút ủ rũ. Huống chi công tử không hề trách người.

323. Chương 324: Dư Âm Và Lòng Người (3)

Mấy câu Phiếm Đông Lưu nói khiến Lỗ Kỳ lộ biểu tình cảm kích.

Phiếm Đông Lưu xòe tay ra, một đan dược to cỡ mắt mèo màu xanh xoay tròn xuất hiện.

Đan dược sáng bóng trong suốt, tầng ngoài có một đoàn sương xanh mỏng lung chảy xuôi, rất đẹp, như ảo mộng. Đan dược tỏa mùi hương thơm ngát.

Phiếm Đông Lưu mỉm cười nói:

- Đây là Hồi Huyền Thánh Xuân Đan, ta tình cờ có được, chữa trị nội thương huyền khí thuộc tính kim là hiệu quả nhất. Lỗ sư đệ đừng từ chối, hãy nhận lấy.

Lỗ Kỳ kinh ngạc, rất cảm động nói:

- Sao ta dám nhận?

Hồi Huyền Thánh Xuân Đan là đan dược trị thương ngũ phẩm, rất quý giá. Một viên Hồi Huyền Thánh Xuân Đan giá vạn kim, vô giá, chỉ có thể dùng điểm cống hiến ôn phái lớn mới đổi được. Tuy Lỗ Kỳ là đệ tử tam đại chân truyền nhưng gã bị thương lần này không nỡ tốn nhiều điểm cống hiến ôn phái đổi Hồi Huyền Thánh Xuân Đan để chữa trị.

Phiếm Đông Lưu tùy tay tặng một viên Hồi Huyền Thánh Xuân Đan khiến lòng Lỗ Kỳ ấm áp.

Doãn Nhất Phi ở một bên cũng tỏ vẻ mong chờ.

- Là sư huynh đệ đồng môn, người và ta cùng trung thành với công tử, chỉ là một viên đan dược cần gì khách sáo?

Phiếm Đông Lưu luôn cười ấm áp, gã phát ra lực lượng vô hình đẩy Hồi Huyền Thánh Xuân Đan vào tay Lỗ Kỳ.

Lỗ Kỳ cảm động đến rơi nước mắt, nửa quỳ xuống đất lớn tiếng thề trung thành:

- Đa tạ Đông Lưu sư huynh, Lỗ Kỳ sẽ móc tim móc gan ra toàn tâm hết sức vì công tử và sư huynh!

Phiếm Đông Lưu mỉm cười đổi đề tài:

- Công tử quyết định tự mình lo chuyện Đinh Hạo. Đã nhiều năm Vấn Kiếm tông không xảy ra sự việc ác liệt đồng môn tương tàn như vậy, càng khiến người đau lòng là trong cao tầng tông môn có người nói giúp cho Đinh Hạo. Công tử quyết định chính đồn môn quy đây là cơ hội rất tốt. Hai ngày sau trưởng bối tông môn đông đủ, công tử muốn người đi kể lại chuyện hôm đó, cứ nói thật ra, đừng quá khoa trương cũng đừng nhún nhường.

Lỗ Kỳ nghe vậy mừng rỡ nói:

- Đông Lưu sư huynh yên tâm, Lỗ Kỳ hiểu ý của công tử.
- Vậy thì tốt.

Phiếm Đông Lưu gật đầu, nói:

- Nửa năm đã qua, hai mươi đệ tử ký danh huyết mạch chắc cũng hoàn thành nghi thức, rèn luyện, hoàn toàn kích phát ra lực lượng huyết mạch của mình. Các người đã làm chuyện công tử dặn chưa?

Doãn Nhất Phi giành nói:

- Ta đang định báo cho sư huynh. Trong hai mươi đệ tử huyết mạch chúng ta đã lôi kéo bảy người, trong đó bao gồm Viên Thiên Cương xếp hạng ba.
- Ừm! Làm không tệ.

Phiếm Đông Lưu gật đầu, nói:

- Nhưng người công tử chú trọng nhất là Phùng Ninh và Tạ Giải Ngữ, hai người này mới là thiên tài trong đám đệ tử huyết mạch. Các người có tiến triển gì không?

Doãn Nhất Phi lau mồ hôi trán, xấu hổ nói:

- Tính cách Phùng Ninh cuồng ngạo, bất tuân, mấy lần từ chối chúng ta lôi kéo. Tạ Giải Ngữ vẫn luôn hờ hững với chúng ta, nghe đồn nàng có dây dưa với Đinh Hạo. Chắc vì nguyên nhân này nên muốn lôi kéo Tạ Giải Ngữ là rất khó.
- Lại là Đinh Hạo?

Phiếm Đông Lưu nhú mày dăm chiêu, gật đầu, nói:

- Xem ra công tử lo đúng, Đinh Hạo là tai họa phải nhanh chóng nhổ bỏ.

* * *

Ánh sáng trong nhà đã hơi âm u.

Lúc Đinh Hạo đẩy cửa vào trong nghe mùi thảo dược gay mũi, trong sân tràn ngập màu xanh, xung quanh trang trí đơn giản.

Một thân hình vạm vỡ quần băng vải như xác ướp đang vùng vẫy kiểm luyện tập động tác chặt chém khô khan, nhật nhèo. Máu và mồ hôi thấm ướt băng vải nhỏ giọt xuống đất lát đá.

Đinh Hạo ngẩn người, khẽ hừ một tiếng.

- Tiểu tử thôi, đến thì đến, hừ cái gì? Không lẽ ngươi nghĩ lão tử bị thương nặng đến mức không phát hiện có người đến gần trong năm mươi thước?

Người quần băng như xác ướp quay lại lộ khuôn mặt thô kệch đầy râu.

Chính là Vương Tuyết Phong xấu xa.

Đinh Hạo dở khóc dở cười chào:

- Tổng giáo sư.

Trước khi gặp Vương Tuyết Phong xấu xa Đinh Hạo tưởng tượng nhiều trường hợp.

Đinh Hạo nghĩ sẽ thấy Vương Tuyết Phong xấu xa bị thương nặng nằm liệt giường, ho ra máu. Ai ngờ Vương Tuyết Phong xấu xa độc miệng có thể vùng vẫy kiểm luyện nặng năm trăm cân, vẫn rất khỏe mạnh, hoạt bát.

Trong phút chốc một đồng lời an ủi ghen trong họng Đinh Hạo.

- Ha ha ha ha ha ha! Xem như tiểu tử ngươi có lương tâm, chưa bị chó ăn hết, còn biết đến thăm lão tử.

Vương Tuyết Phong xấu xa tùy tiện ném trọng kiếm rút cái rằm xuống đất, làm vỡ bốn, năm miếng gạch đá. Vương Tuyết Phong xấu xa chỉ ghế đá bên cạnh ý bảo Đinh Hạo ngồi, gã bước nhanh vào nồi sắt đen giữa sân, cầm gáo hồ lô mức nước thuốc xanh lên uống ừng ực.

Đinh Hạo gãi mũi.

Mấy ngày nay Đinh Hạo theo Đạo Tổ học đạo linh thảo nuôi thói quen và kinh nghiệm khiến hắn chớp mắt qua mùi hương phân biệt được thành phần nước thuốc màu xanh. Tổng cộng hai mươi bảy loại thảo được nấu chung, đều là thuốc hay chữa nội, ngoại thương.

Nhưng cách Vương Tuyết Phong xấu xa chế biến nguyên thủy đến đáng thương, đa phần tinh hoa, được tính đều biến mất hết.

Vương Tuyết Phong xấu xa cười gian nói:

- Tiểu tử, nghe nói ngươi vừa về liền gây họa lớp ngạt trời. Như thế nào, chạy đến chỗ lão tử tránh nạn?

Vương Tuyết Phong xấu xa quen tay cởi từng vòng băng vải ra.

Đinh Hạo ngây người.

Dưới lớp vải lộ ra thân hình đầy vết thương. Toàn thân Vương Tuyết Phong xấu xa không có miếng da hoàn chỉnh, xương sườn bên phải trắng phau lộ ra ngoài, xuyên qua xương sườn có thể thấy nội tạng bên trong mấp máy. Trông Vương Tuyết Phong xấu xa như kẻ bị lăng trì một nửa mà không chết, vết thương thật đáng sợ.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm Vương Tuyết Phong xấu xa mức chất lỏng xanh đổ lên người mình như đang tắm.

Chất lỏng nóng bỏng sôi trào đổ lên thân thể máu me bầy nhầy kêu xèo xèo, khói trắng bốc lên, mùi thịt nửa chín tràn ngập trong viện nhỏ.

Có thể tưởng tượng lúc này Vương Tuyết Phong xấu xa chịu đựng đau đớn cỡ nào, nhưng biểu tình của gã bình tĩnh như không có gì, vui vẻ trêu chọc Đinh Hạo.

Đúng là cách trị thương dã man.

Đây đúng là Vương Tuyết Phong xấu xa, đối lại người khác chắc đã đau ngất xỉu.

Có thể thấy chiến đấu với thần đồng Mục Thiên Dương hại Vương Tuyết Phong xấu xa bị thương nặng đến mức nào. Vương Tuyết Phong xấu xa có cảnh giới đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh nhưng không thể dựa vào tu vi huyền khí cường đại trị thương, chỉ có thể nhờ vào ngoại lực và thảo dược.

324. Chương 325: Vi Tình Mà Chiến

Đinh Hạo hiểu ra. Vừa rồi Vương Tuyết Phong xấu xa vung trọng kiếm không phải luyện tập kiếm thuật mà là thúc giục được lực trong người, tăng tuần hoàn máu đạt đến hiệu quả trị liệu tốt nhất.

Qua chốc lát Vương Tuyết Phong xấu xa lại quấn từng vòng băng vải như xác ướp mới đến trước mặt Đinh Hạo, đánh giá hắn giây lát, vừa lòng gật đầu.

- Tiểu tử thôi, ta thấy thần ý của ngươi ngưng mà không tán, huyền khí nội liễm nhập thể, hơi thở bình tĩnh như yên, hô hấp dài chậm, xem ra ngươi đã vào cảnh giới Đại Võ Sư cảnh?

Đinh Hạo thành thật nói:

- Lục khiêu Đại Võ Sư cảnh, nửa bước kiếm ý.

Vương Tuyết Phong xấu xa cười toe toét nghe Đinh Hạo nói nửa câu sau thì đứng im như tượng, qua một lúc mới hú lên:

- Cái gì cái gì? Nửa bước kiếm ý? Người lĩnh ngộ kiếm ý? Tiểu tử nhà ngươi trước kia không hay khoe khoang, sau mới xuống núi rèn luyện nửa năm trở nên khoác lác quá vậy? Tiểu tử thôi, như vậy là không tốt, làm người phải thành thật. Ta biết ngươi chịu áp lực lớn nhưng mơ mộng xa vời là không đúng . . .

Đinh Hạo xòe tay ra, thanh kiếm rỉ sét xuất hiện. Đinh Hạo vung tay lên, quy tích ánh đỏ như mộng ảo hút hồn người rạch hư không.

Vương Tuyết Phong xấu xa ngừng bật.

- Tổ cha nó!

Vương Tuyết Phong xấu xa trợn to mắt nói:

- Ngươi thật sự nắm giữ kiếm ý? Cái này . . . Sao ngươi làm được?

Đinh Hạo định trả lời.

- Thôi thôi, ngươi tự mình biết là được, đừng nói ra.

Vương Tuyết Phong xấu xa phất tay, biểu tình hưng phấn cười gian:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, lần này tốt rồi. Mấy ngày nay lão tử đang vất óc nghĩ làm sao giúp tiểu tử thôi nhà ngươi vượt qua kiếp này, không ngờ . . .

Vương Tuyết Phong xấu xa nói câu này lộ ra chân tình.

Đinh Hạo rất cảm động. Từ khi Đinh Hạo vào Vãn Kiếm tông luôn được Vương Tuyết Phong xấu xa quan tâm, là trưởng bối duy nhất hân hạ cùng tôn kính. Nhìn Vương Tuyết Phong xấu xa thô bạo, hung dữ nhưng thật ra trải đường sẵn cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo muốn đổi đề tài:

- Tổng giáo sư và Mục Thiên Dưỡng chiến đấu có thu hoạch gì không?

Vương Tuyết Phong xấu xa cười tủm tỉm ngồi xuống, vươn hai ngón tay nói:

- Ngươi là người thứ hai hỏi ta vấn đề này.

Đinh Hạo thuận miệng hỏi:

- Người thứ nhất là ai?

- Còn ai nữa? Chính là tiểu tình nhân như hoa như ngọc của ngươi.

Vương Tuyết Phong xấu xa cười rất đáng đánh, trong mắt đầy chế nhạo.

Cái đầu ngươi!

Tình nhân của ta . . . A, không, ta làm gì có tình nhân!

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh loại to.

- Ha ha ha ha ha ha! Ngươi vẫn không thừa nhận? Một trong song bích đệ tử huyết mạch mới của tông môn, có huyết mạch phượng hoàng, Tạ Giải Ngữ. Chắc chắn chắc, không ngờ, tiểu tử nhà ngowoi nhìn thì nghiêm trang nhưng cũng là kẻ phong lưu hảo sắc. Nữ đệ tử xuất sắc trong Vãn Kiếm tông hầu hết bị ngươi dụ dỗ.

Trong mắt Vương Tuyết Phong xấu xa lấp lóe hai chữ: Nhiều chuyện.

Già mà không nên nét!

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Vương Tuyết Phong xấu xa làm biểu tình ghen tỵ nói:

- Nhưng lão tử không thể không thừa nhận, tiểu tử nhà ngươi có sức hấp dẫn đáng sợ. Thiên chi kiêu nữ như Tạ Giải Ngữ đều nguyện mạo hiểm vì ngươi đi khiêu chiến thần đồng Mục Thiên Dưỡng.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Người nói cái gì? Giải Ngữ đi khiêu chiến Mục Thiên Dương? Tại sao nàng làm vậy?

Vương Tuyết Phong xấu xa nghe hỏi, nhìn Đinh Hạo như ngó ngu ngốc, khinh thường nói:

- Dương nhiên là thăm dò thực lực thật sự của thần đồng Mục Thiên Dương. Gần một năm nay Mục Thiên Dương đã trở thành thiên tài chói mắt nhất Tuyết Châu, đối thủ nào cũng không đỡ được ba chiêu của hắn, không ai nhìn rõ Mục Thiên Dương sâu cạn. Các loại truyền thuyết về Mục Thiên Dương khó phân thật giả, không ai biết bây giờ Mục Thiên Dương đã đến cảnh giới gì. Người đấu với đối thủ không biết sâu cạn thì cực kỳ nguy hiểm. Nếu có người thăm dò ra thực lực thật sự, phong cách chiến đấu, các loại vũ khí bí mật của Mục Thiên Dương, tin tức đó tương đương pháp bảo cứu mạng người.

Đinh Hạo hiểu ra.

Nhưng giây sau Đinh Hạo lộ biểu tình sốt ruột nói:

- Mục Thiên Dương đã sớm là cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh, tung hoành thế hệ trẻ Tuyết Châu không gặp địch thủ, chẳng phải là Giải Ngữ gặp nguy hiểm lớn?

Vương Tuyết Phong xấu xa lộ biểu tình quái dị.

Đinh Hạo không hiểu.

Vương Tuyết Phong xấu xa khẽ thở dài, tức giận nói:

- Mới đầu lão tử tưởng cô nương đó điên rồi, đi khiêu chiến với Mục Thiên Dương đúng là tìm chết nên hết sức khuyên nhủ, dù sao là tình nhân của người. Ai ngờ . . .

Đinh Hạo vội vàng hỏi:

- Ai ngờ cái gì?

Vương Tuyết Phong xấu xa chỉ vách tường nhà đá phía xa.

Đinh Hạo nghi hoặc nhìn trên vách đá sắc xanh có một chữ nhỏ ẩn nho nhỏ.

Không lẽ trong chữ ẩn chứa huyền cơ gì?

Đinh Hạo đến gần quan sát, phát u tình vá,Đ gâ phá o H hứa

Mãi khi bóng dáng Đinh Hạo biến mất sau đường núi, biểu tình Vương Tuyệt Phong xấu xa trầm trọng lắm lắm:

- Một năm, từ người thường đến Đại Võ Sư cảnh còn có thể thông dong bình tĩnh luyện ra đan dược như Hồi Huyền Thánh Xuân Đan, người ẩn giấu bao nhiêu bí mật? Người yêu người nguyện chết vì người, người hận người tính kẻ người từng giây từng phút. Yêu nghiệt nhà người rốt cuộc có đáng giá Ẩn Kiếm Phong lại mở cửa vì người không?

* * *

Đinh Hạo quay về chỗ ở của mình, tu luyện cho trôi qua ngày tháng.

Trừ tu luyện ra mỗi ngày Đinh Hạo bỏ thời gian nhất định đi khu rác sau núi dạy cho đám nhỏ Vô địch Huyền Vũ học viện. Cách cuộc thi nhập tông mỗi năm một lần của Vãn Kiếm tông đã rất gần, Đinh Hạo ký thác kỳ vọng rất cao với đám nhóc.

Cùng lúc đó, các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung diên cuồng tu luyện, hai tháng nữa là thi cuối năm quyết định vận mệnh của mọi người. Cái gọi là lâm trận mới mài gươm, bọn họ không thể nào không diên cuồng.

So sánh thì đám người Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất, Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược ít khi tu luyện, mỗi ngày bọn họ bận rộn bốn ba. Đám người Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất, Lý Tàn Dương, Lý Y Nhược biết rõ mình không có địa vị gì nhưng vẫn cố gắng thông qua các loại thủ đoạn, hỏi thăm cao tăng tông môn có cách nhìn, xu hướng xử phạt Đinh Hạo như thế nào. Bọn họ hy vọng sẽ giúp ích cho Đinh Hạo.

Sơn môn mặt ngoài bình tĩnh nhưng ẩn giấu sóng ngầm.

Mười mấy năm nay lần đầu tiên không khí Vãn Kiếm tông căng thẳng như vậy.

Nhiều người nhận ra chuyện phát triển đến mức này đã không còn đơn giản mà thành phe phái tông môn rắc rối phức tạp đầu đuôi.

Đinh Hạo chỉ là mối lửa.

Nhưng nhiều lúc mối lửa chính là vật hy sinh, các đại phái hệ so kè và hiệp nghị rất có thể chấm dứt bằng cách Đinh Hạo bị hy sinh.

327. Chương 328: Lục Điện Hội Thảm

Không còn Đinh Hạo, Lý Lan, Lư Bằng Phi, Thanh Sam Đông Viện không có nhân vật chống đỡ. Lão Kỳ Tổng giáo viên sau khi bị Đinh Hạo đánh bại thì không còn xuất hiện, Thanh Sam Đông Viện trở thành năm bè bảy mảng.

Một tháng sau là thi cuối năm năm viện bắc, nam, đông, tây, trung, Thanh Sam Đông Viện trở thành viện không được xem trọng nhất.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Rất nhanh, cao tăng tông môn truyền tin xác thực.

Hai ngày sau, chuông môn Lý Kiếm Ý sẽ ở đại điện Chấp Pháp tông môn chủ trì lục điện hội thảm. Đến lúc đó cao tăng tông môn sẽ hỏi chuyện Đinh Hạo giết đồng môn.

Tin tức truyền ra, sơn môn chấn động.

Mấy năm nay chuông môn Lý Kiếm Ý là một trong các cường giả bá chủ Tuyệt Châu rất ít hỏi đến việc nhỏ giữa đệ tử cấp thấp. Chuyện Đinh Hạo giết đám người Lư Bằng Phi, nam nhân áo xanh mặt vuông

Điền Hoàn, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu chứng cứ rõ ràng, không có gì tranh luận vậy mà khiến chưởng môn tự mình hối. Không ai ngờ chuyện này xảy ra.

Chỗ Đinh Hạo bị cao thủ Vắn Hình Đường Vắn Kiếm tông giám thị.

Các tin đồn lan rộng trong đám người.

Đinh Hạo không lên tiếng.

Dường như Đinh Hạo đã nhận mệnh, không có hành động gì, không xin ai giúp đỡ. Đinh Hạo trừ tồn nửa ngày thanh toán điểm cống hiến ôn phái không nhỏ mượn mười lăm quyển tâm pháp tu luyện huyền khí ngũ hành từ kho vũ khí Tàng Kiếm Đường ra, mỗi ngày hẩn ru rú trong nhà.

Ngày hôm nay.

Đinh Hạo ngồi trên bờ đoàn như cao tăng đắc đạo nhập định, biểu tình bình tĩnh không vui không buồn, toàn thân tỏa khí lạnh màu bạc.

Ánh nắng vàng chiếu vào từ khung cửa sổ rơi trên người Đinh Hạo.

Nhà đá tràn ngập giá rét thấu xương, mặt đất và vách tường kết băng tầng thủy tinh dày, lóe tia sáng thnánh khiết. Càng đến gần Đinh Hạo thì khí lạnh càng rét căm căm.

Từng băng tinh trong suốt lấp lánh như tinh linh trắng hoạt bát quay quanh Đinh Hạo, hợp thành vòng bảo hộ hàn băng rực rỡ.

Trong người Đinh Hạo có ba mươi ba đốm sáng lấp lánh như ẩn như hiện, rực rỡ như sao trong vũ trụ rải rác với quỹ tích kỳ dị. Có từng sợi ánh sáng nối liền các đốm sáng vẽ thành bản đồ sao trên bầu trời.

Thời gian trôi qua, dị biến trên người Đinh Hạo càng lúc càng rõ ràng.

Sợi ánh sáng nối đốm sao ngày càng sáng rõ, càng rộng ra, từ đốm sáng ba mươi ba vươn ra, co rút kéo dài với tiết tấu kỳ lạ trùng kích khu vực hắc ám.

Cứ như vậy vòng đi vòng lại.

Không biết qua bao lâu, khi đốm sáng đến cực điểm thì thân hình Đinh Hạo rung lên, xuất hiện đốm sao thứ ba mươi bốn.

- Thành, cảnh giới Đại Võ Sư cảnh huyết khiêu thứ bảy huyền tinh đã thành công cô đọng điểm tinh!

Đinh Hạo mở mắt ra, biểu tình vui mừng.

Trước khi rắc rối đến Đinh Hạo lại tăng một tiểu cảnh giới.

Lòng Đinh Hạo máy động, lấy bốn quyển bí tịch ra khỏi trữ vật giới chỉ, lật xem. Tu luyện đệ tam giai Huyền Tự Quyết trong Huyền Chiến Thắng quyết cần nắm giữ huyền khí ngũ hành nhân giai cực phẩm. Hôm trước Đinh Hạo ngâm mình trong kho vũ khí Tàng Kiếm Đường Vắn Kiếm tông nửa ngày đã tìm ra bí tịch cần thiết.

Bây giờ Đinh Hạo đã là cao thủ thất khiêu Đại Võ Sư cảnh cộng với có thiên phú siêu cao, tu luyện tâm pháp nhân giai cực phẩm huyền khí. Tốc độ siêu nhanh. Mỗi lần Đinh Hạo lật xem một quyển xong chỉ tốn một, hai canh giờ là hoàn toàn nắm giữ.

Khi mặt trời sắp uống núi thì Đinh Hạo đã hoàn toàn dung hội quán thông bốn bí tịch kim, mộc, hỏa, thổ. Đinh Hạo nắm giữ bốn môn huyền khí.

Đương nhiên thể chất Đinh Hạo là thuộc tính băng biến dị, tu luyện bốn tâm pháp này hiệu quả kém xa huyền khí băng sương phong tuyết nhưng đủ thỏa mãn điều kiện tu luyện Huyền Tự Quyết.

Đinh Hạo vận chuyển áo nghĩa Huyền Tự Quyết, bắt đầu cô đọng dung hợp ngũ hành tâm pháp.

Thời gian trôi nhanh.

Mặt trăng lặn, mặt trời lên.

Chớp mắt một đêm qua đi.

Nhánh cây, ngọn cỏ trong sân đọng giọt sương phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng nhiều màu. Loài chim không biết tên bay lượn hót riu rít êm tai.

Đinh Hạo đẩy cửa đi ra, mỉm cười.

Đinh Hạo tốn một đêm rối cuộc thành công dung hợp ngũ hành huyền khí, tu luyện xong tâm pháp đệ tam giai Huyền Tự Quyết. Cực âm ngực bằng huyền khí trong hạ đan điền ở bụng, cực dương thiên hỏa huyền khí trong trung đan điền phần ngực lại được tôi luyện.

Hai huyền khí âm dương điều hòa, tương sinh tương khắc như dòng suối khủng khiếp nhất thế giới với vận tốc quay siêu nhanh chảy trong thủ thiếu dương, thủ thiếu âm, túc thiếu dương, túc thiếu âm, nhâm mạch, đốc mạch, cung cấp lực lượng cường đại liên miên cho thân thể Đinh Hạo.

Bình thường thì Lý Y Nhược bình thường có thần thông người thường khó thể tưởng tượng.

Chẳng những không bị bệnh tật còn hưởng hai trăm tuổi thọ, thân thể có lực lượng mười vạn cân, một hơi nhảy lên năm trăm thước, tốc độ nhanh như chớp. Nước lửa bình thường không xâm, đao thương không nhập. Huyền khí có thể ngưng kết ra áo giáp, vũ khí huyền khí. Lại nữa, càng thông nhiều huyết khiếu Lý Y Nhược thì độ mạnh áo giáp, độ sắc bén vũ khí và số lượng sẽ càng nhiều.

Hiện giờ sức chiến đấu của Đinh Hạo không thể tính toán bằng Đại Võ Sư cảnh bình thường.

Bản thân Đinh Hạo là đao kiếm song thánh thể, cùng tu song đan điền song mạch, trong người có hai huyền khí chí âm chí dương. Đinh Hạo còn tu luyện công pháp kỳ dị Huyền Chiến Thắng quyết từ xưa đến nay hiếm thấy, ít nhất hưởng tuổi thọ bốn trăm năm. Đinh Hạo không chỉ là trăm bệnh không xâm mà còn bách độc bất xâm, nhảy lên ngàn thước, tốc độ nhanh hơn cao thủ Đại Võ Sư cảnh bình thường gấp đôi. Đinh Hạo có thể cô đọng áo giáp nước lửa bảo vệ toàn thân.

Đinh Hạo là thất khiếu Đại Võ Sư cảnh có thể biến huyền khí như đao, cô đọng ra một trăm vũ khí huyền khí.

Bỏ qua cảnh giới thì Đinh Hạo đã lên đến tiên thiên, sánh bằng sức chiến đấu cường giả Tiên Thiên Võ Tông cảnh.

Nếu phối hợp chiêu thần kỹ Hữu Ta Vô Dịch trong Chiến Tự Quyết, nửa bước kiếm ý bùng nổ lực công kích thậm chí sánh ngang cường giả Đại Tông Sư cảnh.

Mặt trời rực rỡ chiếu rọi Đinh Hạo đứng trên bậc thang trước cửa phòng, thân hình thon dài, tóc đen như suối. Đinh Hạo thể nghiệm thần thông mới có.

Một tầng áo giáp huyền khí màu bạc lấp lánh hiện ra trên người Đinh Hạo.

Áo giáp màu bạc trắng, biến đổi theo ý Đinh Hạo.

Mũ giáp bạc, lấp lánh, hình dạng thần thánh trôi chảy, toàn thân chỉ lộ ra đôi mắt, sống gợn như vảy rồng phủ lên cổ tay, mắt cá chân, đầu gối, khuỷu tay, cổ, các vị trí quan trọng trên người Đinh Hạo. Nhìn từ xa, Đinh Hạo đứng trên bậc thềm giống chiến thần mặc giáp bạc phát ra khí thế cường đại.

328. Chương 329: Huyền Khí Thần Bình

Đinh Hạo vừa lòng gật đầu, nói:

- Có áo giáp huyền khí này dưới Đại Võ Sư cảnh đừng mơ phá hỏng phòng ngự của ta. Cường giả cùng cảnh giới phải cao hơn ta hai tiểu cảnh giới mới xuyên qua áo giáp huyền khí tổn thương cơ thể của ta được.

Giây tiếp theo, bàn tay giáp bạc đầy vảy rồng duỗi ra, một thanh trọng kiếm bạc ngưng kết bằng huyền khí như thực chất nằm trong tay Đinh Hạo.

Đó chưa phải là cực hạn của Đinh Hạo.

Đinh Hạo chia ra thần thức tiếp tục khống chế huyền khí, không ngừng huyền hóa ra binh khí.

Trong khoảnh khắc đó, cảnh tượng đồ sộ xuất hiện. Không khí quanh người Đinh Hạo gợn sóng nhè nhẹ, từng thanh thần binh bạc tạo hình kỳ lạ không ngừng hiện ra.

Đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, xoa . . .

Đủ loại thần binh bạc hơi thở trầm trọng như hộ vệ trung thành nhất lơ lửng quanh người Đinh Hạo, bảo vệ hắn, khí thế âm trầm, ánh bạc lấp lóe khiến người sợ hãi.

Mãi khi vũ khí đến con số chín mươi chín Đinh Hạo mới ngừng lại.

- Với tu vi huyền khí hiện giờ của ta sau khi huyền hóa ra áo giáp huyền khí thì chín mươi chín thần binh bạc chính là cực hạn. Nếu tăng lên tiếp thì uy lực thần binh bạc sẽ giảm, ta khó thể khống chế chúng hoàn toàn. Tất nhiên nếu thu về áo giáp huyền khí thì con số tăng lên gấp đôi.

Đinh Hạo thăm dò ra cực hạn của mình.

- Uy lực của mỗi thanh thần binh bạc có thể giết võ giả nào dưới cảnh giới Đại Võ Sư cảnh trong một chiêu, nhưng không uy hiếp được Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Có cách nào tăng uy lực của mỗi thanh thần binh bạc lên không?

Đinh Hạo không thỏa mãn.

Nếu không thể nhanh chóng đột phá cảnh giới thì tăng mạnh sức chiến đấu là mục tiêu Đinh Hạo đặt ra.

Đinh Hạo vắt óc nghĩ giấy lát, hắn tìm ra một cách về mặt lý luận thì được.

Đinh Hạo rút về đa số thần binh hàn sương màu bạc, chỉ để lại một thần binh hàn sương màu bạc kiếm to. Đinh Hạo vận chuyển thần thức, cẩn thận khống chế huyền khí chậm rãi vẽ ra mình văn thơ hán nho nhỏ trên lưỡi thần binh hàn sương màu bạc kiếm to.

Khắc mình văn thơ hán đặc biệt của mình lên thần binh hàn sương màu bạc là cách Đinh Hạo nghĩ ra để tăng mạnh sức sát thương.

Đinh Hạo thử mấy chục lần rồi cuối cùng có thể dùng thần thức vẽ mình văn thơ hán một câu hoàn chỉnh trên lưỡi một thần binh hàn sương màu bạc kiếm to.

- Mười năm rưỡi một kiếm.

Đây là câu đầu trong thơ Kiếm Khách lưu truyền thiên cổ thuộc thi nhân Đường triều ở địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo. Nó ẩn chứa hạo nhiên chính khí lại có sát ý kim qua thiết mã. Có năm chữ hán mình văn gia cố, uy lực thần binh hàn sương màu bạc bỗng tăng gấp đôi.

Càng khiến người bất ngờ là ánh sáng lấp lánh, thần binh hàn sương màu bạc kiếm to biến đổi chất, phát ra hơi thở kỳ dị.

Thử nghiệm thành công khiến Đinh Hạo nghiên cứu ra hướng mới.

Rất nhanh, Đinh Hạo khắc ba câu thơ còn lại lên ba thanh thần binh hàn sương màu bạc kiếm to, “Sương nhân chưa thử”, “Hiện giờ bả kỳ quân”, “Ai hữu chuyện bất bình”.

Vù vù vù vù vù!

Khi khắc xong mình văn thì xảy ra chuyện khó tin.

Bốn thần binh hàn sương màu bạc kiếm to chợt run bần bật phát ra tiếng kiếm ngân trầm thấp như rồng ngâm, thần binh hàn sương màu bạc như có ính mệnh và linh hồn. Bốn thần binh hàn sương màu bạc kiếm hợp lại thành trận thế kỳ dị có liên hệ bí ẩn khiến uy lực tăng lên gấp mấy lần.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Đinh Hạo không ngờ khắc bốn câu thơ Kiếm Khách lưu truyền thiên cổ thuộc thi nhân Đường triều ở địa cầu kiếp trước lên thần binh hàn sương màu bạc sẽ có biến đổi kỳ dị như vậy.

Không lẽ vì bốn câu nói liên vận ý khiến bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc kiếm to hình thành kiếm trận nhỏ?

Kiểm trận!

Đinh Hạo mừng rỡ:

- Đúng là niềm vui bất ngờ!

Đinh Hạo chưa hoàn toàn hiểu rõ chữ hán minh văn thần diệu, hắn còn nghĩ đến nếu dùng trường ca trăm câu nối kết một trăm thanh thần binh hàn sương màu bạc thì phải chăng lẽ hợp thành siêu kiếm trận?

Nếu khắc thơ chữ hán minh văn lên huyền khí áo giáp thì phải chăng huyền khí áo giáp sẽ có biến đổi thần diệu gì?

Đinh Hạo hưng phấn.

Đinh Hạo sốt ruột thử nghiệm, nhưng đột nhiên có biến dị.

Phía xa, hơi thở hùng hồn như cầu vồng rạch phá chân trời nhanh như chớp đáp xuống sân của Đinh Hạo. Một nam nhân trung niên vạm vỡ mặc áo vàng, khí thế như vực sâu như núi, cực kỳ đáng sợ.

Lòng Đinh Hạo máy động, huyền khí áo giáp, thanh thần binh hàn sương màu bạc biến mất ngay.

Nam nhân trung niên quét mắt Đinh Hạo, đáy mắt lóe tia kinh ngạc.

Nam nhân trung niên đã nhận ra hơi thở mạnh mẽ trên người Đinh Hạo.

Nam nhân trung niên áo vàng gật gù, biểu tình thương thức dịu giọng hỏi:

- Người chính là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, Đinh Hạo?

Đinh Hạo không nóng nảy không kiêu ngạo hành lễ, gật đầu, nói:

- Đúng là đệ tử, xin hỏi tiền bối là?

- Ta là một trong thập nhị chưởng hình của Vãn Hình Đường, đệ tử tam đại hạch tâm Nam Cung Chính phụng lệnh chưởng môn mang người đi đại diện Vãn Hình Đường nhận lục điện hội thẩm.

Nam nhân trung niên áo vàng biểu tình nghiêm túc nói:

- Đinh Hạo, người còn có gì cần chuẩn bị hay lời nào nhắn nhủ với ai thì hãy mau hoàn thành trong một nén nhang.

Không ngờ là thập nhị chưởng hình của Vãn Hình Đường tự mình đến áp giải.

Đinh Hạo rất giật mình.

Lần này lục điện hội thẩm sẽ vô cùng nguy hiểm đây.

Nhưng thập nhị chưởng hình của Vãn Hình Đường tên Nam Cung Chính này rõ ràng có ấn tượng tốt với Đinh Hạo, cho phép hắn chuẩn bị. Nên biết rằng Vãn Hình Đường Vãn Kiếm tông nghiêm ngặt, phạm nhân bị thẩm vấn làm gì được hậu đãi như vậy?

Đinh Hạo cung kính nói:

- Đệ tử không cần chuẩn bị, đa tạ Nam Cung sư thúc.

- Vậy tốt, xuất phát đi.

Nam Cung Chính áo vàng nói xong huyền khí hùng hồn tuôn ra, nặng nề như núi, mệnh mông bao phủ Đinh Hạo hai người bay lên cao lao vào sâu trong sơn môn.

Trong khoảnh khắc này khu vực các đệ tử ký danh đều thấy ánh sáng vàng từ sân Đinh Hạo bay lên cao.

- Lục điện hội thẩm . . . Rốt cuộc bắt đầu rồi sao?

- Không biết Đinh sư huynh có thể vượt qua kiếp này không?

- Hạo ca ca phải bình an trở về!

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, vinh quang của ngươi sắp hết rồi! Lục điện hội thẩm, chết chắc, sau này ta sẽ không sống trong cái bóng của ngươi nữa!

- Đối tượng lục điện hội thẩm lại là một đệ tử ký danh, đây là lần thứ hai từ khi Vãn Kiếm tông khai tông lập phái đến nay. Đinh Hạo, ngươi có giống như người đó lật tung lục điện hội thẩm không?

329. Chương 330: Vãn Tâm Thiên Thê

Giờ phút này, trong khu vực đệ tử ký danh, vô số người ngẩng đầu nhìn, âm thầm cầu nguyện hoặc vui mừng trong lòng.

Nhưng các đệ tử ký danh phải công nhận rằng Đinh Hạo vẫn là Đinh Hạo, dù là trước kia hay hiện tại vẫn là trung tâm của mọi ánh mắt. Chuyện Đinh Hạo làm ra người khác không dám làm hay thậm chí là nghĩ.

Đinh Hạo chính là trung tâm.

* * *

Trọng địa tông môn siêu quan trọng, quyền lực mạnh nhất Vãn Kiếm tông là Vãn Hình Đường.

Cái gọi là tông môn lục phong lục tọa, ‘Vãn Hình Đường chính là một trong lục tọa đó.

Đinh Hạo không ngờ vô tình chọc một người có địa vị cao, ngực Trầm Khổ không rộng lớn chút nào, tiếp theo sẽ vẫn tìm cơ gây sự.

Đinh Hạo có chút buồn bực.

Lục điện hội thẩm chính thức bắt đầu.

Trong quá trình trừ mới đầu chương môn Lý Kiếm Ý nói một câu ra sáu đoàn sáng khác không phát ra thanh âm, ngược lại hai mươi mấy người đứng trong đại điện lục tục lên tiếng, bàn luận khác khẩu.

Đinh Hạo bị lừa một bên.

Có lẽ những người này cảm thấy chuyện Đinh Hạo giết người có chứng cứ chắc chắn, không cần lãng phí thời gian quý giá của họ. Mọi người bàn bạc đề tài xoay quanh chuyện lớn khác trong tông môn.

Ví dụ như chuyện quan trọng nhất là năm tháng sau, đại hội luận phẩm tông môn mười năm một lần trong Tuyệt Châu sắp bắt đầu. Khi đó một số siêu tông môn Bắc vực sẽ phái sứ giả đến chủ trì luận phẩm. Vấn Kiếm tông sắp chọn cường giả các cấp tham gia, giành phẩm chất tông môn tăng lên một bậc.

Lần đầu tiên Đinh Hạo nghe nói có chuyện đại hội luận phẩm tông môn.

Thì ra đẳng cấp phẩm chất chín môn phái Tuyệt Châu là từ cách này, nhưng không biết cấp bậc cao thấp do ai xác định, có ích lợi đặc biệt gì cho tông môn.

Trong quá trình sáu đoàn sáng sáu trong đại điện ít khi lên tiếng, toàn do hai mươi mấy người đứng dưới nói. Liên quan đến vấn đề mấu chốt nào thì khác khẩu càng dữ dội, có dùng ngôn ngữ châm chích làm Đinh Hạo mở mắt.

Đinh Hạo dần nhìn ra đường lối.

Hai mươi mấy người chia bảy phái hệ. Ngọc Công Tử là thủ lĩnh phái hệ nhiều người nhất, thái độ rất cứng rắn, nhiều lúc chiếm ưu thế. Trầm Khổ là thành viên bình thường một phái hệ nhỏ khác, nói chuyện không nặng ký.

Trừ hai phái hệ đó ra số người phái hệ khác sàn sàn nhau, lực lượng tương đương, lập trường khác biệt. Có lúc hợp tác hoặc đối lập giành ích lợi về phía mình.

Trong đó có một phái hệ khiến Đinh Hạo chú ý.

Phái hệ này ít người hơn bên Ngọc Công Tử, đa số im lặng, điệu thấp, rất ít phát biểu ý kiến. Người dẫn đầu là một thanh niên mặc trường bào trắng, diện mạo bình thường nhưng đôi mắt sáng như sao trong trời đêm ẩn chứa tang thương biến ảo. Thanh niên áo trắng ôm trường kiếm tinh cương, biểu tình thần nhiên dịu dàng như tình nhân.

Đinh Hạo có trực giác kỳ lạ.

Thực lực của thanh niên áo trắng chắc xếp ba hạng đầu trong hai mươi mấy người Vấn Hình Đường, dù là Ngọc Công Tử cũng không phải đối thủ của gã. Nhưng không hiểu sao về mặt thanh niên áo trắng cô đơn, không nhiều hứng thú, trong lòng chất chứa tâm sự.

Quá trình tranh luận hợp hành kéo dài hai, ba canh giờ.

Đinh Hạo hoàn toàn bị quên đi.

Đinh Hạo vui vẻ đứng nhìn, mở rộng kiến thức.

Đinh Hạo chẳng những thấy kiểu họp kỳ lạ của cao tăng Vấn Kiếm tông còn nghe nhiều tin tức ngày thường không biết, hiểu sâu hơn về tông phái Vấn Kiếm tông bá chủ Vấn Kiếm tông.

Xuôi cùng chương môn Lý Kiếm Ý, sáu đoàn sáng khác lục tục lên tiếng, giao lưu sơ đặt dấu chấm hết cho hai mươi mấy người tranh luận.

Cuối cùng quyền quyết định nằm trong tay bảy thủ lĩnh.

Nhưng Đinh Hạo có cảm giác kỳ kỳ.

Đinh Hạo phát hiện chương môn Lý Kiếm Ý là chí cao vô thượng Vắn Kiếm tông nhưng trong quá trình không được ủng hộ trăm phần trăm, gã thường nhún nhường mới được lục điện khác đồng ý.

Trong khi Đinh Hạo buồn chán nghĩ lung tung thì cuộc họp dài kết thúc.

Các đại nhân vật cao cao tại thượng chợt nhớ ra trong đại diện còn có một người chờ đợi bọn họ tuyên án vận mệnh.

Phái Ngọc Công Tử chiếm được nhiều ích lợi trong cuộc tranh luận, tâm tình gã khá tốt.

Ngọc Công Tử không thèm nhìn Đinh Hạo, lạnh nhạt nói:

- Chuyện hôm nay ngừng ở đây, đệ tử ký danh tên Đinh gì đó phạm tội, chứng cứ chắc chắn, không cần hỏi nhiều, giao cho Vắn Hình Đường, theo phép luật tông môn phế công xử tử đi.

Phế công xử tử?!

Một câu băng quơ tuyên án tử hình Đinh Hạo.

Tuy Đinh Hạo không phải loại người có thù phải trả nhưng bị Ngọc Công Tử tính kế, hần cười nhạt chậm chọc. Đinh Hạo nhìn chăm chăm Ngọc Công Tử, âm thầm xếp gã vào danh sách kẻ địch.

- Điểm này thì ta đồng ý công tử.

Trầm Khổ biểu tình cay nghiệt hiên ngang nói:

- Nhưng phế công xử tử quá nhân từ. Đinh Hạo lần lượt tàn sát ba đệ tử tông môn, đặc biệt là Kinh Thiên Kiếm Lữ Bằng Phi liên tục đoạt hạng nhất đại tái năm viện ba lần, là tài năng đáng đào tạo hiếm thấy. Lữ Bằng Phi bị Đinh Hạo tàn nhẫn giết chết, hành động hủy căn cơ tông môn ta thật sự đáng giận. Ta cho rằng trước khi phế công xử tử nên giam Đinh Hạo vào Vắn Hình Huyết Ngục mười ngày để răn đe.

Về mặt mọi người khác nhau.

Vắn Hình Huyết Ngục là nơi nhốt kẻ phạm tội ác tày trời trong Vắn Kiếm tông, nằm sâu dưới chủ điện Vắn Hình Đường ngàn thước. Nghe nói bên trong gió rít gào, nóng lạnh luân phiên. Võ giả dưới Tiên Thiên Võ Tông cảnh vào trong đó sẽ bị ăn mòn từng tác thịt da gân cốt, thảm thiết như khổ hình lăng trì.

Trên dưới Vắn Kiếm tông nhắc đến Vắn Hình Huyết Ngục là biến sắc mặt.

Từ khi Vắn Kiếm tông khai tông lập phái tới nay đã hơn một ngàn năm, chỉ có gần hai mươi người trong tông môn vì phạm tội lớn không thể tha thứ mới bị đẩy vào Vắn Hình Huyết Ngục chịu khổ đến chết. Bình thường thì Vắn Hình Huyết Ngục bắt nhốt yêu ma tay nhuộm đầy máu.

332. Chương 333: Kiếm Công Tử Và La Phong Chủ

Trầm Khổ nêu đề nghị cực kỳ độc ác.

Đinh Hạo cười lạnh không nói, lòng thầm gật gù.

Rất tốt, Trầm Khổ, ta nhớ kỹ ngươi. Đây là người chính mình tìm cái chết, từ nay về sau ngươi nằm trong sổ đen của ta. Có ngày ngươi sẽ khóc lóc hối hận vì những lời hôm nay đã nói.

Lúc này thanh niên áo trắng bỗng ngừng đầu liếc Đinh Hạo, đáy mắt lóe tia kỳ lạ.

Thanh niên áo trắng lời ít ý nhiều nói:

- Giết ba người, tội chưa đến.

Đinh Hạo không ngờ thanh niên áo trắng sẽ nói giúp cho hắn.

Vẻ mặt Trầm Khổ lúng túng, hiển nhiên địa vị của thanh niên áo trắng trên gã nhiều. Thanh niên áo trắng nói một câu tương đương phủ quyết đề nghị của Trầm Khổ, hoàn toàn không nề mặt.

Ngọc Công Tử phẩy quạt ngọc, đầy ẩn ý mỉm cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ Quan Phi Độ sư huynh hôm nay lần đầu tiên lên tiếng là bào chữa cho tù đồ đáng chết này.

Thanh niên áo trắng Quan Phi Độ lạnh nhạt nói:

- Chỉ nói lời thật.

Đinh Hạo hiểu ra, hẳn mới biết thì ra thanh niên áo trắng chính là Quan Phi Độ, Kiếm công tử trong Tứ Công Tử đệ tử chân truyền hạch tâm Văn Kiếm tông.

Trong Văn Kiếm tông môn phái chủ tu kiếm pháp có được xưng hô Kiếm công tử hiển nhiên thực lực của Quan Phi Độ rất mạnh. Quan Phi Độ đứng đầu Tứ Công Tử, tiếc rằng sau này thua thần đồng Mục Thiên Đường nên uy vọng, danh tiếng rớt xuống, một năm nay điệu thấp nhiều.

- Chắc không phải Quan sư huynh vì Đinh Hạo và Mục Thiên Đường có ước chiến ba năm nên sinh ra đồng bệnh tương liên đi?

Ngọc Công Tử phẩy quạt, mỉm cười lắc đầu, nói:

- Không ngờ nhất kiếm vô tình Quan sư huynh cũng trở nên đa sầu đa cảm như vậy.

Lời của Ngọc Công Tử đâm vào lòng người.

Trong tình huống này nhắc đến Mục Thiên Đường tương đương đâm đâm dao vào tim Kiếm công tử Quan Phi Độ.

Đáy mắt Kiếm công tử Quan Phi Độ bắn ra tia sáng lạnh rồi chìm xuống, ôm chặt trường kiếm không nói.

Thấy vậy nhiều người than thở.

Thiếu niên kiếm khách ngày xưa siêu nhất Tứ Công Tử hào khí biết mấy, mũi nhọn không người dám tranh phong trong thế hệ trẻ. Ngọc Công Tử ngang ngược đến mấy cũng không dám khiêu khích Kiếm công tử Quan Phi Độ, ai ngờ bị Mục Thiên Đường đánh bại rồi không còn hào khí, sa sút đến tận đây.

Thật là hổ lạc bình nguyên bị khuyển khi!

Thấy Kiếm công tử Quan Phi Độ im lặng, Ngọc Công Tử lộ biểu tình đắc ý. Ngọc Công Tử là người trầm ổn nhưng đề đầu được Kiếm công tử Quan Phi Độ làm gã hơi lộ đuôi ra.

Đinh Hạo nhú mày, định nói gì thì . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, tại sao ngươi chặn giết ba đệ tử cùng viện Trương Văn Chiêu, Điền Hoàn, Lưu Bằng Phi? Trong đó có nội tình gì? Ngươi đừng căng thẳng, hãy nói đi, nếu tội có thể tha thì sẽ có người làm chủ cho ngươi.

Một thanh niên thân hình cao gầy, đầu đội cao quan vàng bóng lên tiếng.

Ngọc Công Tử biến sắc mặt.

Ngọc Công Tử há mồm quyết định xử lý Đinh Hạo rồi, ai ngờ thanh niên đội cao quan lên tiếng rõ ràng thiên vị hắn, tương đương với đối đầu gã.

Ngọc Công Tử lạnh lùng hỏi:

- Lãnh Nhất Toàn, ngươi có ý gì?

Thanh niên đội cao quan Lãnh Nhất Toàn mỉm cười nói:

- Không có ý gì. Như Quan Phi Độ sư huynh đã nói, chỉ nói lời thật. Cái gọi là không có lửa làm sao có khói, không hang thì không có gió. Đinh Hạo giết người dĩ nhiên có nguyên nhân, phải hỏi rõ để tránh giết lầm người vô tội.

Lãnh Nhất Toàn xoay người cười với Đinh Hạo, biểu tình thân thiết nói:

- Đinh Hạo, người có nỗi khổ gì hãy nói ra đi, chỗ này có nhiều sư thúc, trưởng bối hiểu lý lẽ sẽ làm chủ cho người. Có vài người muốn một tay che trời, ha ha, đúng là nằm mơ.

- Đa tạ Lãnh sư thúc chủ trì công đạo.

Đinh Hạo hành lễ, không vội vàng cảm động rút nước mắt giải thích ình ngay. Đinh Hạo chỉ đứng im, dường như đang chuẩn bị cái gì.

Ngọc Công Tử thấy vậy lạnh lùng cười:

- Xem ra bản thân hẳn biết tội lỗi của mình nặng, không có lời nào để nói.

Lãnh Nhất Toàn mỉm cười hỏi:

- Đinh Hạo, người lo chuyện gì sao?

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Đệ tử khắc sâu ghi nhớ Lãnh sư thúc quan tâm, đệ tử không có gì lo lắng. Nhưng điều đệ tử làm là thanh lý môn hộ cho tông môn chứ không phải tàn sát đồng môn. Hành động của đám người Lư Bằng Phi trời giận người oán, Thanh Sam Đông Viện yên lặng bị hấn khuấy động mù mịt chướng khí. Mấy chuyện này tông môn hơi kiểm tra là được đến đáp áp. Đệ tử nói chuyện không ặng ký, dù giải thích thế nào rơi vào tai một số người sẽ thành gụy biện, vậy nên đệ tử không lời nào để nói.

- Giải cho người nhanh mồm nhanh miệng, nói nhiều như vậy còn dám bảo là không có lời để nói?

Trầm Khổ lạnh lùng cười:

- Đinh Hạo, người phải hiểu rõ ràng chỗ này là chủ điện Vãn Hình Đường tông môn, luật pháp nghiêm ngặt không tha cho kẻ ngụy biện. Người hãy ngoan ngoãn nhận tội đi, đừng mơ may mắn.

Đinh Hạo cười lạnh, không thèm nhìn Trầm Khổ.

Trầm Khổ tức giận định quát tháo.

Chính lúc này, một vị mỹ phụ trung niên mặc la sam màu xanh, dáng người nhu mì, khí chất trang nhã xuất trần chậm rãi đi ra, gật đầu với Đinh Hạo.

Mỹ phụ trung niên xoay người đối diện với mấy người khác, cất cao giọng:

- Chuyện này ta từng tò mò sai người điều tra kỹ, đúng là như Đinh Hạo đã nói. Tuy tư chất của Lư Bằng Phi không tệ nhưng phẩm chất ác liệt, ích kỷ thiết kế hại đệ tử cùng viện Trương Phàm, đã xúc phạm môn quy. Các loại nhân chứng vật chứng chính xác, nếu các vị không tin có thể gọi một trong thập nhị chưởng hình sử Nam Cung Chính mang vật chứng lên.

Trong phút chốc không có người nói chuyện.

Mọi người lộ biểu tình kinh ngạc.

Bởi vì không ai ngờ mỹ phụ trung niên sẽ đứng ra nói giúp Đinh Hạo, nên biết rằng lúc trước trong cuộc họp chuyện gì quan trọng đến mấy nàng cũng không xen lời. Đinh Hạo chỉ là đệ tử ký danh nho nhỏ thế nhưng kinh động đến mỹ phụ trung niên?

Mặt Ngọc Công Tử lộ vẻ kinh ngạc, biểu tình thay đổi dường như nghĩ đến điều gì.

Trầm Khổ lúng túng. Thân phận như Trầm Khổ chỉ miễn cưỡng đứng đây, không có quyền lên tiếng việc lớn, không dám phản bác lời mỹ phụ trung niên. Lúc trước Trầm Khổ châm chích Đinh Hạo coi như đối lập với mỹ phụ trung niên, sợ là gã đã chọc nàng khó chịu.

Cái này Trầm Khổ thật là mất nhiều hơn được.

Nghĩ đến đây Trầm Khổ càng hận Đinh Hạo, mắt lóe tia độc ác. Trầm Khổ âm thầm lùi vào trong đám người.

Một lão nhân hói đầu mỉm cười nói:

- Nếu là La phong chủ nói thì tất nhiên chúng ta hoàn toàn tin tưởng, không cần kêu nhân chứng vật chứng làm gì.

333. Chương 334: Chứng Minh Và Thiên Tài

Một lão nhân mũi sư miệng rộng, bộ dáng uy mãnh trầm ngâm nói:

- Nếu Lư Bằng Phi đã ác liệt như vậy thì là chết chưa hết tội, Đinh Hạo chẳng những vô tội mà còn có công với tông môn.

Hai người này vừa mở miệng những người khác cũng hòa theo La phong chủ.

Đây chính là điều Đinh Hạo dẫn đo.

Với thân phận đệ tử ký danh, dù Đinh Hạo nói thật thì vì lời nói nhẹ ký sẽ không ai tin, hoặc nên nói trong lòng nhiều người biết rõ sự thật nhưng không muốn vì chuyện nhỏ đối đầu cùng Ngọc Công Tử.

Cùng một lời nói thốt ra từ miệng La phong chủ thì lại khác. Thân phận mỹ phụ trung niên La phong chủ rất đặc biệt, thực lực đáng sợ. Mọi người không cần vì một Đinh Hạo đệ tử ký danh nho nhỏ đắc tội La phong chủ.

Mọi người trong khoảnh khắc cùng đồng ý, không cần xem chứng cứ.

Trừ Ngọc công tử.

Ngọc Công Tử xòe quạt ngọc ra, thói quen phe phẩy.

Ngọc Công Tử nhíu mày nói:

- Ta rất khó hiểu quan điểm của các vị, một kẻ hung ác tàn sát đệ tử tông môn mà được khen. Mặc kệ Lư Bằng Phi có phải vi phạm môn quy hay không, điều ta muốn hỏi là Đinh Hạo chỉ là đệ tử ký danh nho nhỏ lấy đầu ra quyền chấp pháp? Ta cảm thấy đây là đầu riêng báo thù, tính chất cực kỳ ác liệt. Nếu hôm nay tha cho Đinh Hạo, sau này người người trong tông môn làm phản thì còn cần Văn Hình Đường làm gì?

Mọi người cùng biến sắc mặt.

Không ngờ La phong chủ đã lên tiếng mà Ngọc Công Tử vẫn quyết muốn xử phạt Đinh Hạo, bọn họ lấy làm lạ vì sao Ngọc Công Tử kiên quyết trong chuyện nhỏ như vậy? Không lẽ sau lưng có ẩn tình gì không ai biết?

Hay là . . . Hai phái hệ trong tông môn ăn ý thỏa hiệp mấy chục năm sau phá vỡ cân bằng?

Đinh Hạo thầm tức giận.

Trầm Khổ cố ý khó xử Đinh Hạo là có nguyên nhân, hần mơ hồ đoán ra. Nhưng Ngọc Công Tử và Đinh Hạo xưa nay không liên quan, không oán không thù thế nhưng cứ kiểm chuyện với hần, bám riết không thả. Vì sao?

La phong chủ mặt không biểu tình nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Người có gì trả lời chất vấn của Ngọc Công Tử?

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Nói bậy bạ.

Đây đúng là kiểu không nói thì thôi nói ra là chết người, Đinh Hạo ném một câu vào đám người đứng đầu tông môn như quăng cục đá to vào mặt hồ tĩnh lặng, dấy lên sóng gợn tầng tầng.

Nói thật là trước khi Đinh Hạo lên tiếng có vài người bản năng nghĩ đệ tử ký danh này sẽ nói cái gì đó. Có lẽ là cầu xin tha thứ, có lẽ là biện giải, nhưng không ai ngờ cuối cùng Đinh Hạo đáp ba chữ.

Nói bậy bạ!

Ngọc Công Tử quên phẩy quạt.

La phong chủ xưa nay lạnh nhạt cũng ngẩn ngơ, khó tin hỏi:

- Đinh Hạo . . . Người . . . Nói cái gì?

Đinh Hạo hít sâu.

Đinh Hạo đối mặt các đôi mắt ngạc nhiên, bình tĩnh nói:

- Đệ tử nói Ngọc Công Tử tiên bối nói bậy bạ, vì đệ tử giết mấy người Lư Bằng Phi chẳng những không vi phạm môn quy mà ngược lại làm theo môn quy!

Lời thốt ra biểu tình của đám người càng kinh ngạc hơn.

La phong chủ như những người khác biểu lộ đầy hứng thú. La phong chủ muốn biết đệ tử ký danh nho nhỏ này trong bụng tính toán cái gì.

- A!

Ngọc Công Tử giận dữ bật cười, gật đầu liên tục nói:

- Tốt, tốt, tốt. Người nói đi, rốt cuộc người làm theo môn quy thế nào?

Trong khoảnh khắc mọi người cảm giác áp lực đến từ Ngọc Công Tử.

Đinh Hạo không hề sợ hãi, bình tĩnh nói:

- Theo môn quy Vắn Kiếm tông thì thực lực đạt đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh có quyền tự thanh lý môn hộ, đặc biệt là đệ tử bình thường làm bằng dưới nội môn, có thể tùy cơ ứng biến, tiên trăm hậu tấu.

- Đúng là có môn quy này.

Ngọc Công Tử gật gù định nói gì chợt khựng lại, mắt sáng rực nhìn Đinh Hạo, nghiêm túc hỏi:

- Ý người là thực lực của người đạt đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh?

Mọi người trong đại điện mắt tròn ngáp rung động.

Lúc trước Đinh Hạo đánh bại Lỗ Kỳ dựa vào Thanh Ngọc Thạch Bàn của Vương Tuyệt Phong xấu xa, ai cũng biết điều này, nó không có nghĩa là thực lực Đinh Hạo đã đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Nên biết rằng Đinh Hạo mới vào tông môn chưa đến một năm, với thân phận đệ tử ký danh tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, thiên tài tuyệt vời như vậy chưa từng có trong lịch sử Vắn Kiếm tông, không ai ngờ đến. Không lẽ . . .

Hai mươi mấy ánh mắt sắc bén bao phủ Đinh Hạo.

Một lát sau, mọi người, bao gồm La phong chủ, Ngọc Công Tử đều lộ biểu tình nghi hoặc.

Vì mãi đến lúc này bọn họ mới kinh ngạc phát hiện không nhìn thấu đệ tử ký danh nho nhỏ sâu cạn.

Đây không phải là hiện tượng bình thường.

Lấy cảnh giới, ánh mắt, kinh nghiệm của đám người này dù đối diện cao thủ đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh thì bọn họ liếc mắt một cái nhìn thấu sâu cạn ngay. Tình trạng Đinh Hạo kỳ lạ đáng giá suy ngẫm. Có lẽ Đinh Hạo có dị bảo nào đó, có lẽ hắn tu luyện công pháp liêm tức thần diệu, hay thậm chí vì thực lực của hắn đã vượt qua bọn họ.

La phong chủ vung tay thon, trên không trung huyền hóa huyền khí tím thuần màu xanh, hoa văn rõ ràng, phức tạp thâm ảo, tỏa sáng mờng lung, như kim loại phát ra khí thế cường đại.

La phong chủ nhẹ nhàng nói:

- Cái này là thanh mộc huyền khí thần thuần, có thể đỡ một kích hết sức của cao thủ nửa bước Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Đinh Hạo, ngươi hãy đánh hết sức vào tấm thuẫn, nếu đánh nát chứng minh ngươi nói thật. Nhớ kỹ, không thể nhờ vào ngoại lực.

Đinh Hạo gật đầu. Mọi người nhìn chăm chú Đinh Hạo nhẹ búng tay.

Một đóa bông tuyết sáu góc rực rỡ như tinh linh chậm rãi bay ra.

Ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm.

Hoa tuyết bạc nhìn chậm nhưng nhanh rơi vào thanh mộc huyền khí thần thuần. Một tầng khí lạnh mát thường trông thấy lan tràn, bao phủ thanh mộc huyền khí thần thuần. Tiếng răng rắc giòn vang, thanh mộc huyền khí thần thuần như hạt cát trong bão tố nhanh chóng tan rã hóa thành bột mịn, biến mất trên không trung.

Đại diện tĩnh lặng.

Các cường giả Vãn Kiếm tông nhìn quen sóng gió ngơ ngác ngó Đinh Hạo như thấy quỷ, khó thể che giấu rung động trong mắt. Lúc này bọn họ biết phải xem lại đệ tử ký danh nho nhỏ lúc trước hoàn toàn bị bỏ qua.

Không đến một năm từ người thường tu luyện thành cường giả Tiên Thiên Võ Tông cảnh, kỷ lục đáng sợ nói lên một điều.

334. Chương 335: Tranh

Đinh Hạo là thiên tài siêu đẳng!

Một thiên tài tuyệt thế từ khi Vãn Kiếm tông khai tông lập phái tới nay chưa từng có được.

Một thiên tài bị bọn họ bỏ quên.

- Ngươi . . . Không lẽ ngươi là . . . Võ giả huyết mạch?

Lão nhân hỏi đầu lúc trước nói chuyện nghi ngờ hỏi, không đợi Đinh Hạo đáp lão đã tức giận quát:

- Tra, phải điều tra ra là ai phụ trách kiểm tra nhập tông cho Đinh Hạo! Lại có sơ hở như vậy, khiến Vãn Kiếm tông suýt nữa bỏ qua một vị tuyệt thế thiên tài, thật là đáng chết!

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt, Đinh Hạo nhà ngươi, tốt lắm, một hạt giống tốt, đáng giá tông môn hết sức bồi dưỡng.

- Kỷ lục tu luyện như vậy chưa bao giờ có trong Vãn Kiếm tông, theo ta thấy nên trực tiếp xếp Đinh Hạo vào hàng đệ tử hạch tâm tông môn.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, bổn tọa là phong chủ Thiên Kiếm phong, ngươi có muốn bái vào môn hạ của ta không? Ta bảo đảm nếu ngươi vào Thiên Kiếm phong thì từ nay linh thảo đan dược mặc ngươi chọn, tài nguyên huyền khí tùy ngươi điều phối, trừ bổn tọa ra ngươi không chịu ước thúc gì trong Thiên Kiếm phong.

- Phi! Mới đây Thiên Kiếm phong của ngươi cướp một thiên tài tên Lý Mục Vân trong đệ tử ký danh còn chưa thỏa mãn, bây giờ lại giành Đinh Hạo với chúng ta? Lòng tham quá. Đinh Hạo, ngươi đến Thần Kiếm phong đi, bổn tọa nhận ngươi làm người thừa kế phong chủ Thần Kiếm phong tương lai. Chờ ngày nào ngươi đánh bại bổn tọa thì ngươi là chủ Thần Kiếm phong.

- Lão già nhà ngươi có cần mặt không? Nói miệng nhận lời đã muốn lừa đi một vị tuyệt thế thiên tài? Đinh Hạo, đừng nghe lão bắt tử này dụ, ngươi đến Linh Thảo Đường đi. Hi hi, chỗ lão phu không có gì khác nhưng linh đan, đan dược dùng hoài không hết, ngươi tùy tiện dùng.

- Này, người có lộn không vậy? Đinh Hạo là thiên tài tu luyện, không phải luyện đan sư. Linh Thảo Đường các người cướp Đinh Hạo đi có tác dụng gì?

- Ai cần người quan tâm lão tử muốn dùng đan dược nặn ra một yêu nghiệt càng biến thái, người có ý kiến sao?

Trong đại diện vắng vẻ bỗng náo nhiệt.

Các thủ lĩnh Vấn Kiếm tông ôm suy nghĩ xem náo nhiệt bây giờ không còn sự kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Đinh Hạo tha thiết như thấy nhũ tử ruột mắt tích đã lâu. Ai nấy giành nhau đưa ra các điều kiện tốt, giành giật nhận Đinh Hạo làm đồ đệ.

Bao gồm La phong chủ khí chất trang nhã cũng kiềm không được mở miệng hỏi:

- Đinh Hạo, người có muốn bán vào Nhân Kiếm phong của ta không? Ta sẽ dốc túi dạy cho người tất cả tài học của mình, các kho vũ khí Tàng Kiếm Đường lớn nhỏ trong tông môn mở rộng cho người, không bị trói buộc, tự do tu luyện.

La phong chủ chỉ nói một câu thản nhiên nhưng đã là ngoại lệ.

Đám người kia giật mình, nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng. Tư chất như Đinh Hạo trong Vấn Kiếm tông chưa từng có, nếu phong hoặc hệ nào có được thiên tài như vậy, dốc sức bồi dưỡng thì sau này vị trí tông chủ Vấn Kiếm tông không phải chuyện khó, phái hệ hưng thịnh.

Đinh Hạo không ngờ sự việc phát triển như vậy.

Ba ngày trước khi giết đám người Lữ Bằng Phi, nam nhân áo xanh mặt vuông Điền Hoành, kiếm sĩ áo xanh tuần tú Trương Văn Chiêu thì Đinh Hạo đã tính đến đường thoát tội. Đinh Hạo lợi dụng nội quy Vấn Kiếm tông, nhưng không ngờ sau khi bày ra thực lực khiến các người đứng đầu tông môn điên cuồng.

Thật ra Đinh Hạo chưa dốc hết sức.

Đinh Hạo xảo diệu khống chế lực công kích bùng tuyết nhất khiêu Tiên Thiên Vô Tông cảnh, chỉ cần thỏa mãn môn quy là được. Nếu Đinh Hạo bùng nổ hoàn toàn thì sức chiến đấu hiện giờ lên đến Đại Võ Sư cảnh, sẽ khiến đám người này điên thật.

Đang khi Đinh Hạo suy nghĩ nên ứng đối như thế nào . . .

- Đinh Hạo, lúc trước bốn tọa khó xử người chỉ là về công việc chứ không nhằm vào người. Nếu hành động của người phù hợp môn quy thì bốn tọa không truy cứu nữa, nói thật ra bốn tọa rất thưởng thức người. Ta tìm thấy cuồng vọng và tự tin lúc mình còn trẻ trên người người. Chuyện lúc trước bỏ qua đi, bốn tọa hứa với người chờ khi người vào Đại Võ Sư cảnh có thể ntuần mục tông môn, cai quản quyền to văn hình, trách nhiệm bất quản. Sau này đứng đầu Vấn Hình Đường chính là người.

Ngọc Công Tử mỉm cười, bộ dáng rất chân thành.

Không ai ngờ trước đó Ngọc Công Tử châm chích Đinh Hạo, muốn dồn hấn vào chỗ chết hiểm khi nhún nhường, đổi thái độ nhiệt tình mời mọc.

Đinh Hạo cũng ngây người.

Giờ Đinh Hạo mới biết Ngọc Công Tử là hệ Vấn Hình Đường, hèn chi thế lớn như vậy. Nên biết Vấn Hình Đường cai quản hình luật tông môn, quyền binh nặng nhất. Mấy năm nay thế lực Vấn Hình Đường ngày càng lớn, có xu hướng lấn át mạch chuỗi môn Lý Kiếm Ý.

Mọi ánh mắt tập trung vào Đinh Hạo, tiếng hít thở dồn dập.

Đệ tử ký danh nho nhỏ quyết định ảnh hưởng thế cục Văn Kiếm tông, ý nghĩa từ nay hẳn một bước lên mây, thành một trong mấy người có quyền thế nhất Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo không do dự quá lâu.

Lúc này nếu không bái sư thì đúng là ngốc nhất đời. Hai chân Đinh Hạo quỳ xuống trước mặt lão quái vật Khí Thanh Sam, cung kính hành lễ lớn bái sư ba quỳ chín lạy.

Đinh Hạo cao giọng nói:

- Đệ tử Đinh Hạo bái iến sư tôn!

- Tốt! Ha ha ha ha ha ha! Tốt lắm! Khí Thanh Sam ta cuối cùng lại có đồ đệ!

Lão quái vật Khí Thanh Sam cười dài, tiếng cười như thần lôi quanh quẩn trong đại điện.

Khí thế khiến người sợ hãi thoáng chốc lấp đầy không gian đại điện.

Cao thủ như Ngọc Công Tử, La phong chủ kiếm không được bít tai. Mọi người cảm thấy như con thuyền trong bão biển, tùy thời bị lật tung trong tiếng cười kia.

Đinh Hạo không thể không vận công chống đỡ sóng âm tiếng cười đáng sợ.

Lúc này thể hiện rõ thực lực mọi người trong đại điện cao thấp thế nào.

Trầm Khổ là người biểu hiện vất vả trong đám người, trán ướt đầm mồ hôi, mặt tái nhợt lão đảo, khóe môi tràn tơ máu. Ánh mắt Trầm Khổ gian nan lướt qua mọi người, phát hiện La phong chủ, Ngọc Công Tử biểu hiện dễ dàng nhất, hai tay bít tai hơi nhú máu. Những người khác nhiều ít biểu tình đau khổ.

Khi Trầm Khổ nhìn Đinh Hạo thì con ngươi co rút.

Trầm Khổ tưởng tượng kẻ thực lực lẽ ra thấp hơn gã nhiều, hơi đáng ghét thế nhưng nhẹ nhàng hơn gã, chỉ hơi đỏ mặt. Không lẽ lão quái vật Khí Thanh Sam lúc thoải mái cười không quên bảo vệ đồ nhi của mình?

337. Chương 338: Mau Lại Đây Kêu Sư Thúc

Rất nhanh Trầm Khổ không chống nổi, đầu choáng váng phun búng máu ngắt xiu.

Một chén trà sau lão quái vật mới nhận ra không đúng, ngừng cười.

- A! Lỗi lỗi, quên mất. Ha ha ha ha ha ha! Đồ nhi ngoan, không ngờ thực lực của ngươi không tệ, lông tóc không tổn hao gì chống đỡ tiếng cười của lão nhân ta. Tốt, có triển vọng.

Lão quái vật Khí Thanh Sam cười gian, vẫy tay với mấy người khác.

- Mau qua đây bái kiến sư thúc mới của các ngươi đi. Ha ha ha ha ha ha! Chào hỏi Đinh Hạo sư thúc đi.

Khí Thanh Sam nói một câu làm mọi người mặt đen.

Đinh . . . Đinh Hạo sư thúc?

khiến bọn họ kêu đệ tử ký danh chưa mọc đủ lông là sư thúc?

Khí sư thúc, ngươi đừng quậy nữa được không?

Còn có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này không?

Nên biết rằng mới này bọn họ từng cao cao tại thượng xem Đinh Hạo như con kiến, không thèm để bụng nhưng bây giờ . . . Tiểu tử này nhảy lên làm trưởng bối của mình?

Đinh Hạo cũng ngây người, giây sau hẳn hiểu ra.

Đúng vậy, tính theo bói phận thì Khí Thanh Sam là sư thúc tổ của cá đại nhân vật, gã thu Đinh Hạo làm đệ tử thì tất nhiên hẳn ngang hàng với đám chưởng môn Lý Kiếm Ý. Đa số người có mặt nên gọi Đinh Hạo là sư đệ hoặc sư thúc.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo cười đắc ý.

Cái này đúng là sông có khúc người có lúc.

Thú vị!

Thật là thú vị!

Nghĩ đến đây tiểu nhân Đinh Hạo không từ chối, thẳng sống lưng, cười cười nhìn mọi người. Đinh Hạo chờ các đại nhân vật cao cao tại thượng cúi đầu chào hỏi.

Đại diện im lặng.

Hai mươi mấy người biểu tình cực kỳ khó xem, không ai chịu mở miệng trước.

Lão quái vật Khí Thanh Sam biến sắc mặt, mắt đỏ lên như trâu đực che chở con, tức giận quát:

- Như thế nào? Lời lão tử nói không đáng nghe phải không? Bà nội nó, hôm nay ai không ngoan ngoãn qua đây kêu một tiếng sư thúc thì lão tử giết hẳn!

Đinh Hạo toát mồ hôi hột.

Sư phụ mới này không phải người dễ chọc.

- Đinh . . . Đệ tử tên Hà Bất Ngữ kính chào Đinh Hạo sư thúc.

Trong đám người một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi mấy rụt rè gật đầu với Đinh Hạo, mỉm cười cung kính chào.

Nam nhân trung niên tên Hà Bất Ngữ là một trong những người lúc trước kiên quyết phạt nặng Đinh Hạo.

Đối diện lão quái vật Khí Thanh Sam dã man, Hà Bất Ngữ là người thứ nhất đứng ra, biểu tình nịnh nọt. Tất nhiên Hà Bất Ngữ nịnh nọt Khí Thanh Sam chứ không phải Đinh Hạo, tiếc rằng mặt lão quái vật không chút biểu tình.

Hà Bất Ngữ mắt mặt định xoay người bỏ đi.

Lão quái vật Khí Thanh Sam lên tiếng:

- Khoan đã.

Hà Bất Ngữ vẻ mặt mừng rỡ, thâm nhủ cuối cùng lão quái vật chịu nói, chắc sẽ khen ta vài câu, dù sao ta là người thứ nhất đứng ra phối hợp.

Lão quái vật Khí Thanh Sam trừng Hà Bất Ngữ:

- Ngươi cứ đi như vậy?

Khí Thanh Sam mỉm cười nói:

- Có phải ngươi đã quên gì không?

- A?

Hà Bất Ngữ ngây người:

- Không có, sư thúc tổ, Bất Ngữ không quên gì.

Lão quái vật Khí Thanh Sam chắc chắn nói:

- Không, ngươi đã quên cái gì, hãy suy nghĩ đi.

- Vâng . . . Nhưng . . . Sư thúc tổ . . . Đệ tử . . . Dường như không quên gì.

Hà Bất Ngữ kiểm tra toàn thân mấy lần nhưng không phát hiện thiếu cái gì.

- Khốn kiếp, quà gặp mặt đâu?

Lão quái vật Khí Thanh Sam kiểm không được nổi khùng lên:

- Người biết còn có hỏi? Lần đầu gặp Đinh Hạo sư thúc chẳng lẽ không có quà biếu gì sao? Không thể đưa một món quà gặp mặt còn không biết ngưỡng gọi sư thúc?

Hà Bất Ngữ dần mặt ra.

Đinh Hạo sùi bọt mép suýt té ngựa.

Cái này quá thẳng thắn đi?

Mấy người khác ánh mắt kỳ dị nhìn lão quái vật Khí Thanh Sam. Bao nhiêu năm không tiếp xúc với đại gia này nhiều người sắp quên cả hành động thô bạo, đơn giản đến mặt dày của lão quái vật Khí Thanh Sam.

Hà Bất Ngữ tội nghiệp, là một trong cao tăng đỉnh Vắn Kiếm tông bị lừa chóng mặt, gần người nửa ngày mới lấy một gốc Tử Kim Long Tham năm trăm năm tuổi tỏa mùi hương từ không gian trừ vật ra, biểu tình đau đớn cố nộ.

Thứ tốt!

Đinh Hạo rất vui.

Tuy Tử Kim Long Tham không vào mười hàng đầu bảng xếp hạng thần dược Tuyệt Châu nhưng là một trong các nguyên liệu cần thiết cho nhiều loại đan dược cao giai. Tử Kim Long Tham có công hiệu thần kỳ mọc thịt trên xương cốt. Một cọng Tử Kim Long Tham ẩn chứa năng lượng tinh thuần, giúp tu luyện giả bình thường tăng một tiểu cảnh giới, là bảo bối hiếm thấy.

Đinh Hạo cười tươi như hoa định nhận lấy.

Chính lúc này, một bàn tay to bồng che tầm mắt Đinh Hạo nhanh như chớp giắt lấy Tử Kim Long Tham thô cỡ tay trẻ sơ sinh từ lòng bàn tay Đinh Hạo.

Chính là tay của lão quái vật Khí Thanh Sam.

Lão quái vật Khí Thanh Sam cực kỳ nghiêm túc nói:

- Vì sư giữ thay người.

Đinh Hạo có cảm giác lên nhằm thuyền giặc.

Về mặt Hà Bất Ngữ đau đớn như cắt thịt ử rử rời khỏi chủ điện Vắn Hình Đường. Có sư thúc tổ như thế này đúng là tú tài gặp bình, có lý cũng không nói rõ được.

Tất nhiên Hà Bất Ngữ không phải là người duy nhất bị buộc cắt thịt.

Thời gian tiếp theo hai mươi mấy người trong đại điện rời Trầm Khố ngất xỉu bị nâng ra ngoài, còn lại các đại nhân vật tuổi nhỏ gục đầu chào Đinh Hạo sư thúc mới, ngoan ngoãn dâng lên quà gặp mặt trước áp lực của lão quái vật Khí Thanh Sam.

Vũ khí, bí tịch, đan dược, tâm đắc tu luyện, tài liệu luyện khí, minh khải giáp, thậm chí có người tặng áo lót, quần lót chế tạo bằng thiên tâm tì.

Đinh Hạo nhìn nhều nước miếng.

Tiếc rằng các bảo bối bị sư phụ già không nên nét Khí Thanh Sam cất hết. Đinh Hạo rất là ai oán.

Bình tĩnh, ta phải bình tĩnh!

Đinh Hạo thầm khuyên mình.

Đinh Hạo ta trước kia là thanh niên chân thành, đáng yêu, tin cậy biết bao, chưa bao giờ lấy đồ gì của ai vậy mà lại chảy nước miếng với nhiều bảo bối. Hừ, chắc chắn là tại vì gần mực thì đen gần đèn thì sáng, đi theo mèo ác quỷ Tà Nguyệt, sư phụ lão quái vật Khí Thanh Sam làm ta trở nên không trong sáng.

Lúc này La phong chủ mặc cung trang yểu điệu đi tới.

La phong chủ tặng quà cho Đinh Hạo là một thanh trường kiếm huyền khí.

Thân kiếm lấp lánh như ngọc, rộng bốn ngón tay, dài một thước năm. Mũi kiếm có gợn sóng như nước, mơ hồ nghe tiếng suối róc rách. Sau khi rút huyền khí vào thân kiếm hóa thành vầng nước vô hình, bách luyện thành cương nhiều chỉ nhu, theo ý của người cầm kiếm chuyển đổi. Sóng nước gợn, cực kỳ sắc bén.

338. Chương 339: Sóng Gió Lại Dấy Lên

Kiểm này tên là Ngọc Khê, huyền khí ngũ giai, là binh khí ta sử dụng trước khi trưởng thành. Năm đó Ngọc Khê thay ta giết tứ phương, dương oai Tuyết Châu, uống nhiều máu thiên tài chín môn phái, giết vô số yêu ma cường đại đáng sợ. Bây giờ Ngọc Khê không có tác dụng lớn với ta, ta tặng cho người, hy vọng theo thời gian trợ giúp người nhất phi xung thiên, ngạo thị Thiên Hàn Tuyết phong.

La phong chủ mỉm cười khiến người thấy thoải mái như gió xuân.

Đinh Hạo rất cảm kích La phong chủ, vội từ chối:

- A! Sao có thể làm vậy, quân tử không cướp thứ người yêu thích. Nếu nó là binh khí La phong chủ từng thích nhất thì sao Đinh Hạo có thể lấy thứ trong lòng người?
- Không sao, thực lực bây giờ của ta không còn cần dùng Ngọc Khê, nó ở trong tay ta chỉ là vật kỷ niệm, mất đi giá trị thật sự của nó.

La phong chủ mỉm cười nói:

- Thuộc tính huyền khí của người là huyền băng biến dị, trong ngũ hành thuộc thủy. Ngọc Khê có thể phát huy sức chiến đấu của người lên mạnh nhất, cái gọi là bảo kiếm tặng anh hùng. Đừng từ chối nữa, hãy nhận lấy.

Đinh Hạo cảm ơn:

- Nếu ta còn từ chối nữa thì bất kính.

Đinh Hạo nhận lấy huyền khí Ngọc Khê ngũ giai.

Lão quái vật Khí Thanh Sam đứng một bên lần đầu tiên không ‘giữ gìn’ bảo vật cho Đinh Hạo.

Ngọc Công Tử chậm rãi đi tới, cung kính hành lễ tông môn với Đinh Hạo, xòe tay ra lộ một ngọc thạch màu xanh hình dạng kỳ lạ cỡ ngón cái, trông như loan đao tỏa ánh sáng hút hồn, mát lạnh thoải mái.

Ngọc Công Tử mỉm cười nói:

- Cổ ngọc này là ta ngẫu nhiên tìm thấy trong một di tích thượng cổ Thanh Châu, đại châu khác ở Bắc Hoang Vực. Tuy không phải là thứ mới lạ gì nhưng đeo bên người có tác dụng ngưng thần thanh não, cường hóa thần thức, tăng tiến độ tu luyện cho võ giả. Nó hơi thần kỳ, xin Đinh sư thúc nhận cho.

Cuối cùng Ngọc Công Tử cung kính kêu ba chữ Đinh sư thúc.

Bộ dáng của Ngọc Công Tử cho người ảo giác gã là bằng hữu tốt thân thiết của Đinh Hạo, không thấy ra một nét nhang trước gã còn hùng hổ quyết xử chết hắn.

Đinh Hạo gật đầu, giành cầm lấy ngọc thạch xanh trước khi lão quái vật Khí Thanh Sam kịp lấy mất, bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Đinh Hạo lên giọng trưởng bối đáng đánh nói:

- Ủm! Khối ngọc này đúng là không phải thứ gì tốt, nếu người nghèo như vậy thì sư thúc ta không làm khó, nể mặt người nên ta mới nhận.

Những người có mặt nhin không được nhắm mắt lại.

Quá vô sỉ!

Đinh Hạo đúng là người ghi hận, cái này rõ ràng là tát mặt.

Bình thường Ngọc Công Tử kiêu căng, tội nghiệp gã gặp phải đôi sư đồ xấu bụng, chủ động tặng quà còn bị người ta soi mói, quá đau.

Mặt Ngọc Công Tử không đổi sắc, vẫn mỉm cười. Ngọc Công Tử giao ngọc thạch cho Đinh Hạo xong cười to xoay người đi.

Đinh Hạo thầm đặt biệt danh cho Ngọc Công Tử quý khí.

- Rắn độc!

Loại người khẩu phật tâm xà này rất khôn ngoan, như con rắn độc khoanh tròn tùy thời chuẩn bị phát ra một kích trí mệnh, nếu ai bị lừa mất cảnh giác thì kết cuộc sẽ là vạn kiếp bất phục.

Hôm nay các đại nhân vật vào chủ điện Vãn Hình Đường tham gia lục điện hội thẩm đều bị sư đồ lão quái vật Khí Thanh Sam, Đinh Hạo trấn lột. Lúc đi mặt ai nấy như đưa đám, không ai ngờ cuối cùng sự việc sẽ biến thành như vậy.

Bao gồm mấy lão nhân tóc trắng có bối phận siêu cao, hơn một trăm tuổi hoặc tình nguyện hoặc không thừa Đinh Hạo là sư đệ. May là bọn họ đã quen tính tình của lão quái vật Khí Thanh Sam, cười tặng vài món quà cho Đinh Hạo, cổ vũ vài câu rồi xoay người rời đi.

* * *

Đinh Hạo sống trở ra chủ điện Vãn Hình Đường.

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo là đề tài nóng nhất mấy ngày nay, sống chết của hắn sau lục điện hội thẩm trở thành màn cá cược lớn nhất trong sơn môn. Đương nhiên nhiều dân cờ bạc chuyên nghiệp đều cho rằng Đinh Hạo sẽ bị tông môn xử tử.

Trong lịch sử Vãn Kiếm tông hình như không ai bởi vì thù riêng, ban ngày ban mặt giết đồng môn xong còn sống. Huống chi người Đinh Hạo giết là Lư Bằng Phi đứng nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung các đệ tử ký danh, là tiểu thiên tài được nhiều thế lực phái hệ tông môn nhìn trúng.

Tội lớn như thế tuyệt đối là khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng Đinh Hạo không mất một cọng lông khỏe mạnh trở ra từ chủ điện Vãn Hình Đường.

Trong phút chốc vô số người nhìn rớt tròng mắt.

Mỗi người đều muốn biết trong chủ điện Vãn Hình Đường đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ chương môn Lý Kiếm Ý từng gặp Đinh Hạo hai lần hết sức che chở hắn?

Hoặc là chủ tọa Vãn Hình Đường nổi tiếng lạnh lùng, khắc nghiệt bỗng nổi lòng nhân từ?

Người tham gia lục điện hội thẩm Vãn Hình Đường hôm đó toàn là cao tăng trong tông môn, bị lão quái vật Khí Thanh Sam trấn lột thấy mặt mặt nên không chủ động tuyên truyền chuyện ngày hôm đó. Nửa tháng đầu chuyện này thành vụ án khó hiểu, bản thân Đinh Hạo cũng im miệng không nói.

Nhưng có thay đổi rõ ràng là mọi người trong Vãn Kiếm tông kính sợ Đinh Hạo.

Thực lực Đinh Hạo đúng là siêu đẳng, nhưng khiến người nhìn không thấu là địa vị hiện tại của hắn trong Vãn Kiếm tông. Nếu lục điện hội thẩm không thể làm gì được Đinh Hạo thì sau này còn ai dám đối đầu với hắn?

Đám người trước kia đi theo sau đuôi Lư Bằng Phi lúc này hối hận thất ruột, đặc biệt vài người từng có quan hệ khá tốt với Đinh Hạo sau này bởi vì các loại lợi ích chuyển sang Lư Bằng Phi. Bọn họ có muốn cứu vẫn mối quan hệ cũng không kịp.

Cơ bắp vạm vỡ nhô ra theo động tác nâng tạ như từng cục đá phản chiếu ánh nắng, tràn ngập mỹ cảm bạo lực cho người cảm giác áp lực đập vào mặt.

341. Chương 342: Tin Tức Tốt Và Tin Tức Xấu

Vương Tuyệt Phong xấu xa thấy Đinh Hạo tiến vào, gã cười gian ném huyền thuật sang bên đập thủng một lỗ to.

Vương Tuyệt Phong xấu xa cười tùm tùm nói:

- Như thế nào? Tiểu tử, lại kiếm không được đến hỏi tin tức tiểu tình nhân của ngươi? Tiếc rằng lần này vẫn như cũ, Tạ Giải Ngữ không xuất hiện, bên Mục Thiên Đường cũng không có tin gì đặc biệt.

Đinh Hạo gật đầu, ngồi xuống.

Mấy ngày nay Đinh Hạo rất lo cho an toàn của Tạ Giải Ngữ.

Với thực lực, kinh nghiệm hiện giờ của Tạ Giải Ngữ đi khiêu chiến Mục Thiên Đường không khác gì tự sát. Nay chuyện trong Vãn Kiếm tông đã xong, Đinh Hạo định xuống núi tìm Tạ Giải Ngữ.

- Ta biết ngươi đang nghĩ gì nhưng ta khuyên ngươi hãy bỏ ý định đó đi.

Vương Tuyệt Phong xấu xa tạt gáo nước lạnh lên người tẩy trôi mồ hôi, biểu tình nghiêm túc.

Vương Tuyệt Phong xấu xa nhìn thẳng vào mắt Đinh Hạo, nghiêm túc nói:

- Tiểu tình nhân của ngươi vô cùng an toàn, ta cam đoan với ngươi. Bởi vì tông môn sẽ không để thiên tài tuyệt thế như vậy chết sớm, sẽ dùng thủ đoạn âm thầm bảo vệ nàng. Nhưng nếu bây giờ ngươi xuống núi thì tình hình cực kỳ nguy hiểm, bởi vì tin tức bên Thanh Bình học viện truyền về, Lục Tiên Nhi đã tỉnh.

Đinh Hạo thăm giạt mình.

Nữ nhân độc ác kia đã tỉnh?

Nói vậy là từ miệng Lục Tiên Nhi Thanh Bình học viện đã biết Đinh Hạo giết nhiều đệ tử học viện gần di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch. Hành động trả thù khủng bố sấm sét sắp bắt đầu.

Vương Tuyệt Phong xấu xa không chút khách sáo nói:

- Ba cao thủ viện chấp pháp Thanh Bình học viện đang trên đường đến Vãn Kiếm tông. Tuy bọn họ không dám xông vào Vãn Kiếm tông giết ngươi nhưng nếu tiểu tử nhà ngươi xuống núi thì sẽ gặp bọn họ truy sát không chết không ngừng. Với thực lực hiện giờ của ngươi tối đa chỉ đối phó được một trong ba người, nếu cả ba hợp sức thì ngươi chết chắc.

Đinh Hạo gật gù.

Vương Tuyệt Phong xấu xa cười, giọng điệu vui sướng khi người gặp họa tiếp tục bảo:

- Còn một tin tức không hay nữa là chuyện ngươi giết độc nhãn long Tinh Vãn tông không hiểu sao đã truyền ra. Phụ thân của độc nhãn long là trưởng lão Tinh Vãn tông, thế sẽ lấy lại nợ máu, đã phái sát thủ đáng sợ nhất dưới trướng đến đối phó ngươi.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Biết cũng tốt, sớm muộn gì sẽ có ngày này.

- A? Không lẽ ngươi nghe tin xong không sợ chút nào sao?

Vương Tuyệt Phong xấu xa rất thất vọng khi thấy Đinh Hạo thản nhiên, âm trầm nói:

- Tinh Văn tông nổi tiếng với thuật ám khí, ám sát khắp Tuyết Châu. Bọn họ không bao giờ đầu ngay mặt, ám khí hạ độc bắt cóc âm mưu, rất khó đề phòng. Dù là siêu cường giả khi đối mặt tông phái hắc ám như Tinh Văn tông cũng phải cẩn thận.

- Có thể dạy ra đệ tử như độc nhãn long thì Tinh Văn tông cũng không phải thứ tốt lành, ta giết hẳn không có gánh nặng tâm lý. Bọn họ muốn đến giết ta thì phải sẵn sàng bị ta giết lại.

Đinh Hạo nhe hàm răng trắng, mỉm cười nói:

- Huống chi ta lực được bí tịch ám khí trên người độc nhãn long giờ không đủ dùng, ta đang thiếu bí tịch ám khí để tiến bộ hơn.

Hăm dọa thất bại, Tiên Thiên Vô Tông cảnh thấy buồn bực:

- Tiểu tử ngươi từ khi nào biến xấu bụng như vậy?

Đinh Hạo cười vô tội.

- Ngươi cũng biết là ta nuôi một con mèo ác quỷ xấu tính vô lương tâm, mấy ngày nay còn nhận sự phụ già không nên nét, hoành hành bá đạo. Vậy nên tuy cho đến giờ ta rất đơn thuần, lương thiện nhưng ở chung lâu với người như vậy không tránh khỏi bị nhiễm thói quen xấu. Hơn nữa Tổng giáo sư cũng không phải người hiền lành gì, ta đi theo người lâu không học xấu được không?

- Bà nội nó, người mới là thứ xấu xa!

Vương Tuyết Phong xấu xa tức giận quát:

- Tổ cha nó, ta đã nhìn ra! Ngay từ đầu tiểu tử ngươi không phải thứ tốt, mặt ngoài thân thiện nhưng thật ra là mầm họa xấu từ trong gốc, hèn chi nhiều người đều gục dưới tay ngươi. Bọn họ bị bề ngoài giả tạo của ngươi lừa gạt!

Đinh Hạo cười to bảo:

- Này đại thúc, nói chuyện khách sáo chút đi. Bây giờ ta là đồ đệ của lão quái vật đó, theo bối phận thì ngươi phải gọi ta một tiếng sư thúc. Là văn bối sao ngươi dám vô lễ như vậy?

Vương Tuyết Phong xấu xa khinh thường nói:

- Trước mặt lão tử vĩnh viễn đuôi cái gì? Chờ khi ngươi vào Ấn Kiếm Phong sẽ biết . . .

Nói đến đây Vương Tuyết Phong xấu xa bỗng im miệng.

- Biết cái gì?

Vương Tuyết Phong xấu xa cười đắc ý nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tổ cha nó, suýt nói lỡ miệng. Bây giờ lão tử không thèm nói, cho ngươi sốt ruột chết, ha ha ha ha ha ha!

Mắt Đinh Hạo tròn trắng.

Đinh Hạo, Vương Tuyết Phong xấu xa nói chuyện một lúc, tâm tình của hắn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Từ lần đầu gặp nhau trên lôi đài Thanh Sam Đông Viện đến nay Vương Tuyết Phong xấu xa từ nghiêm sư cao cao tại thượng biến thành bằng hữu cười giỡn. Ở chung với Vương Tuyết Phong xấu xa quen thói độc miệng, Đinh Hạo cảm thấy tâm tình rất vui.

- A phải rồi, lần trước ngươi nhờ ta hỏi thăm một việc đã có kết quả. Cao thủ thực lực trên Đại Võ Sư cảnh, dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh trong Văn Kiếm tông có ít nhất năm, sáu trăm người. Ta chỉnh lý sơ, bên trong không có ai đột nhiên bị thương trong thời gian này, cũng không bị gãy tay gãy chân gì. Có bốn đệ tử nội môn hợp điều kiện đi ra ngoài săn bắn mạo hiểm bị yêu ma trong hoang dã xé nát.

Vương Tuyết Phong xấu xa lấy một trang giấy ra khỏi không gian trữ vật, bên trong ghi chép tên và tư liệu kỹ càng về bốn đệ tử nội môn đã chết.

Đinh Hạo nhận lấy nhìn giầy lát, khẳng định bốn đệ tử nội môn đã chết tuyệt đối không phải là người đeo mặt nạ quý thanh đồng. Xem ra sát thủ ẩn núp trong bóng tối che giấu rất tốt, người đeo mặt nạ quý thanh đồng có thể né tránh Vương Tuyết Phong xấu xa điều tra, thế lực không nhỏ.

Chuyện này phải từ từ điều tra.

Trước khi đi Đinh Hạo lại lải nhải:

- Được rồi, ta sẽ tạm ở lại sơn môn, nếu có tin tức gì về Tạ Giải Ngữ phải báo trước cho ta biết.

Wương Tuyết Phong xấu xa có một năng lực rất thần kỳ.

Có lẽ vì trời sinh nhiều chuyện nên Vương Tuyết Phong xấu xa có thể hỏi thăm mọi chuyện lớn nhỏ trong Tuyết Châu, dù là việc nhỏ nhất nằm trong góc nào đó cũng không thoát khỏi tai mắt gã.

Đây là lý do Đinh Hạo nhờ Vương Tuyết Phong xấu xa hỗ trợ nhiều chuyện.

Wương Tuyết Phong xấu xa khinh thường Đinh Hạo trong lòng chỉ có người yêu:

- Được rồi, ta biết, nhanh chóng rút đi.

Thế là Đinh Hạo nhanh chóng chạy thật.

342. Chương 343: Lý Lan Xin Lỗi

Thời gian trôi qua.

Cách ngày thi cuối năm các đệ tử ký danh càng lúc càng gần.

Cùng lúc đó, từ lục phong lục tọa truyền tin Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết vì biểu hiện xuất sắc mà gia nhập lục phong lục tọa cũng trở về khu vực các đệ tử ký danh.

Dựa theo tông môn yêu cầu, Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết sẽ thể hiện trong cuộc thi.

Đối với nhiều người thì đây không phải tin tức tốt.

Vì theo quy tắc thi trước kia mười lăm người đứng hàng đầu sẽ vào thẳng nội môn, trở thành đệ tử nội môn chân truyền, từ nay cả vượt long môn, một bước lên trời. Chẳng những được hưởng nhiều tài nguyên tu luyện còn được tông môn hết sức bồi dưỡng, thân phận, địa vị tăng vọt.

Nếu có đủ cơ duyên và may mắn lại tiến tới một bước là vào trung tâm tông môn, vị trí quyền lực nhất Vãn Kiếm tông.

Đám người Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết trở về thi cuối năm là chiếm bốn trong mười lăm danh ngạch, cơ hội cho người khác nhỏ hơn nhiều.

Ngoài ra sau lần thi cuối cùng này Vãn Kiếm tông sẽ dựa vào biểu hiện nhiều lần thi trong một năm đánh giá hơn hai ngàn đệ tử ký danh, tổng hợp xếp hạng thành tích.

Từ hạng mười sáu đến hai trăm vào thẳng nội môn.

Thứ hai trăm lẻ một đến năm trăm vào ngoại môn.

Các đệ tử ký danh ngoài hạng năm trăm là mất giá trị bồi dưỡng, Đinh Hạo sẽ không lãng phí tài nguyên tu luyện có hạn cho bọn họ.

Những đệ tử thi rớt vận mệnh lao đao.

Bọn họ hoặc là quay về gia tộc của mình, hoặc thành võ giả lưu lạc không chốn nương thân, hoặc là dong binh đi trong làn ranh sinh tử. Người may mắn nhất có thể ở lại Vãn Kiếm tông thành nhân viên tạp vụ ngoài biên chế.

Đối với nhiều người thì có một công việc lâu dài trong Văn Kiếm tông, ví dụ thành người quản lý các tiệm buôn bán trong thành quách lớn nhân loại cư ngụ vẫn được Văn Kiếm tông che chở là lựa chọn không tệ.

Quá trình này hiện rõ phép tắc tàn nhẫn mạnh thắng yếu thua.

Trong thế giới Vô Tận đại lục lạnh băng chỉ cường giả mới có tư cách nắm giữ vận mệnh của mình, kẻ yếu sẽ bị sóng thần nuốt.

* * *

Thời gian cuộc thi ngày càng gần, không khí trong sơn môn Văn Kiếm tông căng thẳng lên.

Đặc biệt là khu vực các đệ tử ký danh giường cung bệ kiếm.

Bằng hữu ngày thường thân thiết bây giờ vì cạnh tranh mà hờ hững, vì dù là bằng hữu tốt nhất rất có thể thành hòn đá ngáng chân mình trong cuộc thi.

Trước vận mệnh lựa chọn khắc nghiệt, tình cảm bị gió thổi tan. Chỉ có tình nghĩa trải qua thử thách mới lâu dài, đáng giá dùng mạng sống và linh hồn bảo vệ.

Cuộc thi cuối năm là quan trọng nhất với các đệ tử ký danh trên dưới Văn Kiếm tông.

Trừ các đệ tử ký danh khốn khổ chờ mòn mỏi, các phái hệ lớn hỏ Văn Kiếm tông, lục phong lục tọa, những tiểu phong không nghe tên tuổi, các cơ cấu lớn trong tông môn, thậm chí một vài trưởng lão không có quyền lực cũng sẽ xuất hiện trong cuộc thi này.

Bọn họ như đi chợ lựa đồ, ôm hy vọng một phần vận mệnh quan sát toàn quá trình cuộc thi, mong sẽ đào được khối ngọc giữ lại bên cạnh mình, bồi dưỡng hoặc lợi dụng.

Thời gian trôi đi trong sự náo động.

Ngày hôm nay, trong sân số tám, Đình Hạo gặp lại Lý Lan cách biệt nửa năm.

Đình Hạo mỉm cười mời Lý Lan ngồi:

- Ô tiểu Lan, đã lâu không gặp, người vẫn ốm như vậy.

Lý Lan mặc trường sam màu xanh sạch sẽ, mảnh mai một cơn gió có thể thổi bay, vai gầy, mặt hơi tái, vẻ mặt mệt mỏi. Lý Lan không có vẻ gì là phấn chấn học nghệ từ Phiêu Miểu Phong trong lục phong lục tọa trở về, chỉ có đôi mắt càng sáng, sâu thẳm như vực, nhấn chìm tất cả.

Lý Lan cúi kính mừng:

- Người vẫn hay gây chuyện như vậy.

Mặc kệ Lý Lan phản đối cỡ nào thì biệt danh tiểu Lan nữ tính vẫn đóng dấu lên người gã, nhưng toàn Văn Kiếm tông chỉ có mình Đình Hạo dám kêu. Nếu người khác gọi Lý Lan như thế gã sẽ xé miệng kẻ đó ra.

Lý Lan im lặng giây lát, lên tiếng xin lỗi:

- Chuyện tiểu Phàm . . . Ta thành thật xin lỗi . . .

Lý Lan biết trong lòng Đình Hạo quan tâm điều gì.

Ngày xưa trước khi Đình Hạo rời khỏi Đình Hạo từng gặp riêng ủy thác Lý Lan, hy vọng gã sẽ quan tâm đến các bằng hữu thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất. Dù sao khi đó Lý Lan là viện thủ Thanh Sam Đông Viện, có năng lực lo lắng.

Tiếc rằng sau này Lý Lan bị lục phong lục tọa Phiêu Miểu phong chọn, đành tạm thời rời khỏi Thanh Sam Đông Viện. Lý Lan không ngờ trong thời gian ngắn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Lý Lan không thể bảo vệ tình cảm bạn cho Đình Hạo.

Đình Hạo cười cợt nói:

- Đây là lời xin lỗi xử nữ của tiểu Lan đúng không? Hi hi, được rồi, rồi, ta tha thứ người.

Nói thật là ban đầu Đinh Hạo hơi thất vọng với Lý Lan. Trước khi xuống núi Đinh Hạo tin tưởng Lý Lan sẽ sửa sang Thanh Sam Đông Viện ngang nắp, ai ngờ kết quả cuối cùng lại làm người ta thất vọng.

Nhưng Đinh Hạo nhanh chóng nghĩ thông.

Dù sao Phiêu Miểu Phong một trong lục phong lục tọa mời, không để tử ký danh nào từ chối được. Đinh Hạo không có quyền yêu cầu Lý Lan vì lời hứa từ bỏ cơ hội tốt, như vậy là rất ích kỷ.

Lời xin lỗi xử nữ?

Lý Lan chán nản.

Lý Lan phát hiện không thể nghiêm túc với tên đáng ghét Đinh Hạo. Lý Lan định tâm sự với Đinh Hạo, ai ngờ không khí bị hấn phá hỏng hoàn toàn.

- À đúng rồi, tiểu Lan, chúng ta nói chuyện của người trước đi. Hì hì, nghe nói Phiêu Miểu phong có rất nhiều mỹ nữ, người có thâm mền sư tỷ nào không? Nói ọi người nghe.

Đinh Hạo kêu Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ tới gần kéo ghế ngồi quanh Lý Lan, bộ dáng tò mò nhiều chuyện.

Lần này Lý Lan không tức giận.

Lý Lan đánh giá kỹ Đinh Hạo, lên tiếng:

- Đinh Hạo, người thay đổi.

- A?

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Tiểu Lan đúng là có ánh mắt tốt, ta càng đẹp trai, trưởng thành đúng không?

Lý Lan cau kính hừ lạnh một tiếng:

- Phi! Càng lúc da mặt càng dày!

Lý Lan buông bỏ lo âu, lòng nhẹ nhàng hơn.

Lý Lan trầm ngâm nói:

- Thay đổi cũng tốt, người đã nghĩ thông vài chuyện, nhìn thấu nhiều thứ, vậy là tốt. Đừng giống như trước kia, không thì với tính cách của người vào Ấn Kiếm Phong sẽ cảm thấy rất mệt.

- A! Hình như tiểu Lan biết rất nhiều chuyện, nói kỹ càng xem?

Lòng Đinh Hạo máy động, nghe được chút tin tức trong lời nói của Lý Lan.

Lý Lan kín miệng:

- Không cần ta nói, người sẽ nhanh chóng biết.

Đinh Hạo không hỏi tiếp, đổi đề tài:

- Người và Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết quay về các viện đệ tử ký danh là vì tham gia thi cuối năm?

343. Chương 344: Thiên Tài Mới Nổi

Thiên tài mới nổi
Khóe môi Lý Lan cong lên:

- Người sợ rồi sao? Chúng ta trở về thì chưa chắc người trăm phần trăm giành hạng nhất cuộc thi. Ta nhớ giữa người và Lý Mục Vân có ước hẹn một 1?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Mượn cơ hội này kết thúc ước hẹn một kiếm, ta rất mong chờ. Nhưng ba người làm người không có phúc hậu, nếu đã bái vào lục phong lục tọa thì không nên trở về cướp bốn danh ngạch trong mười lăm thứ ạng trở thành đệ tử nội môn chân truyền của các sư huynh đệ khác.

Lý Lan nhún vai nói:

- Đây là ý của các phong chủ, chúng ta không có cách nào.

Đinh Hạo gật đầu, chợt nghĩ tới cái gì, đột nhiên đứng lên.

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc chân thành nói:

- Tiểu Lan, đa tạ người.

Mặt Lý Lan không đổi sắc hỏi:

- Cảm tạ ta cái gì?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- La phong chủ hết sức giúp ta trong lục điện hội thẩm chắc là vì người?

Lý Lan bình tĩnh nói:

- Sao người biết?

- Trong tình huống lúc đó chỉ có vài người muốn giúp ta. Ta nghĩ tới nghĩ lui, có năng lực mời cao tăng lục phong lục tọa chỉ một mình người. La phong chủ và ta không quen biết lại nguyện ý đắc tội mấy người Ngọc Công Tử nói giúp ta tất nhiên là vì có người nhờ vả, người này chính là người.

Lý Lan hừ lạnh một tiếng:

- Ngọc Công Tử là cái thứ gì? Ta . . . La phong chủ cần gì kiêng dè tiểu nhân như Ngọc Công Tử, không tính là đắc tội.

Đinh Hạo rất muốn biết sau chữ 'ta' Lý Lan muốn nói gì, tiếc rằng gã ngừng lời. Đinh Hạo không tiện hỏi tiếp, nhưng Lý Lan đáp như vậy xem như thừa nhận đúng là gã nhờ La phong chủ giúp Đinh Hạo.

Ngọc Công Tử là tiểu nhân vật trong mắt Lý Lan, quá bá khí. Đinh Hạo càng tò mò thân phận thật của công tử ca thanh tú có chân mày lá liễu này.

Nói thật ra Đinh Hạo cảm thấy đường né mặt mũi Lý Lan hơi giống La phong chủ.

Bỗng có tiếng bước chân vang lên.

Đệ nhất mỹ nữ năm viện bắc, nam, đông, tây, trung Lý Y Nhược xuất hiện.

Mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược mặc áo đỏ kiểu Hồng Sam Tây Viện, bàn tay nhỏ xinh trắng trẻo xách cơm hộp đồng đỏ cổ kính từ bên ngoài đi tới. Dáng người yêu kiều như bướm đỏ bay, Lý Y Nhược cười rạng rỡ.

Thấy mọi người, Lý Y Nhược từ xa đã chào hỏi:

- Hạo ca ca, tới giờ ăn cơm trưa rồi. A? Lý Lan sư huynh cũng có đây? Hay là cùng nhau ăn đi.

Lý Lan biến sắc mặt. Lý Lan nhìn hộp cơm trong tay Lý Y Nhược, gã nhớ lại kinh nghiệm đáng sợ trong nhà ăn. Lý Lan đứng dậy ngay, không nói một câu chạy trốn chết.

Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ cũng biến sắc mặt, kiếm cố bỏ chạy.

Lý Y Nhược giậm chân hinh mũi:

- Hừ! Chạy mau vậy!

Đinh Hạo cười to.

* * *

Mấy ngày tiếp theo Đinh Hạo tập trung tu luyện.

Sau khi Lý Lan trở về lại gánh trách nhiệm viện thủ Thanh Sam Đông Viện, hết sức chỉnh đốn đồng việc vật. Thủ đoạn và sự quyết đoán của Lý Lan không tầm thường, di chứng sự kiện Lư Bằng Phi nhanh chóng bị xóa tan, Thanh Sam Đông Viện lại bắt được tiết tấu nhanh chóng đoàn kết.

Khu diễn võ đệ tử ký danh tạm dựng lên nhiều lòi đài.

Đại tái lần này toàn bộ hơn hai ngàn đệ tử ký danh phải tham gia, tỷ võ một đấu một quyết định thứ tự cuối cùng, thắng thắn và khốc liệt nhất.

Thời gian đến gần, mỗi người biến căng thẳng.

Cùng lúc đó, dưới núi truyền lên một chuỗi tin tức khiến Đinh Hạo và nhiều người có lòng chú ý.

Một thiên tài tên là Phượng Hoàng Nữ bỗng nổi lên, trong nửa tháng khiêu chiến mười cao thủ thành danh đã lâu trong Tuyết Châu, mỗi lần đều dễ dàng đánh bại đối thủ!

- Một chiêu đánh bại Phi Tinh Kiếm Trình Ninh thủ tịch võ giả thủ hộ Thiên Tinh thành.
- Một chiêu đánh bại cao thủ nổi danh đã lâu của Tinh Vãn tông, Tâm Diệt Sinh Kiếm Kỷ Tường Vũ.
- Ba chiêu đánh bại thủ lĩnh thanh niên Trảm Nhật thành Khuynh Thành Nhất Dao Dao Khuynh Thành.
- Trong một nén nhang giết mười sát thủ đáng sợ lực giai ngầm của Tinh Vãn tông.
- Trong một đêm đồ diệt một tiểu tông phái yêu ma ở Thanh Dương sơn, giết một đại yêu đẳng cấp yêu soái thất phẩm.
- Đánh bại cao thủ xếp hạng sáu Thanh Bình học viện Trì Hành viện Đào Thánh Thư . . .
- Giết chết yêu soái bát phẩm Thiết Văn Xà Vương.

Đủ loại tin tức bắt đầu lan nhanh. Trong ngoài Vãn Kiếm tông, vô số người đặc biệt thấy hứng thú thiên tài mới nổi này. Nghe đồn Phượng Hoàng Nữ đội mặt nạ phượng hoàng, thiếu nữ xinh đẹp sau lưng công hộp kiếm, băng cơ ngọc cốt, mắt như thu thủy, thanh âm như tiếng trời, phong hoa tuyết nguyệt, hình tượng khiến người mơ màng.

Vài người đánh đồng Phượng Hoàng Nữ đội mặt nạ phượng hoàng với Nhất Dao Khảm Trình trước đó xuất hiện trên Thăng Long phong Tuyết Long sơn trong phút chốc rồi biến mất. Cùng là người bí ẩn đeo mặt nạ, có thực lực nhất minh kinh nhân. Phượng Hoàng Nữ và Nhất Dao Khảm Trình có nhiều chỗ tương tự.

Truyền thuyết càng lúc càng nhiều, đề tài sôi nổi.

Nhiều người chắc chắn Nhất Dao Khảm Trình, Phượng Hoàng Nữ là nhân tài bộ lộ tài năng sáng sủa nhất gần nửa năm nay trong Tuyết Châu. Vài người nhiều chuyện gọi Nhất Dao Khảm Trình, Phượng Hoàng Nữ là song bích Bắc Tuyết Châu.

Tiệc nuôi duy nhất là Nhất Dao Khảm Trình xuất hiện một lần rồi biến mất, nếu hai người cùng lộ mặt thì không chừng sẽ có huyền thoại.

Đinh Hạo nghe tin xong cực kỳ kích động, hần khẳng định Phượng Hoàng Nữ bí ẩn chắc chắn là Tà Giải Ngữ.

Thấy Phượng Hoàng Nữ tạo ra một chuỗi chiến tích, Đinh Hạo bớt lo âu hơn.

Nha đầu Tà Giải Ngữ ngày thường hành động dứt khoát, nhanh chóng lần này không lỗ mãng, không xuống núi là khiêu chiến với Mục Thiên Dưỡng ngay. Tà Giải Ngữ chọn đối thủ có thực lực không tệ để tích lũy kinh nghiệm, đó là lựa chọn sáng suốt nhất.

Bây giờ nghĩ lại Đinh Hạo chợt cảm thấy hần như Vương Tuyết Phong xấu xa nói, quan tâm sẽ bị loạn.

Nhớ lúc trước Tà Giải Ngữ chưa tu luyện võ đạo, nữ nhân yếu đuối có thể mang theo tiểu nha đầu Đinh Đình trèo non lội suối xuyên qua hoang dã tràn ngập nguy hiểm đi đến Vãn Kiếm tông, có thể thấy năng

không phải người bình thường, có điểm hơn người. Có lẽ trí tuệ, tâm tính của Tạ Giải Ngừ trưởng thành hơn cả Đinh Hạo.

Đinh Hạo thầm an ủi mình xong cầm đầu tu luyện.

Nói thật là Đinh Hạo không có hứng thú đại tái năm viện cuối năm.

Đinh Hạo bây giờ có thực lực vượt qua phạm trù đệ tử ký danh.

Đinh Hạo tin tưởng dù là hai thiên tài Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết ngày xưa trong đại tái năm viện đè hấn ngộp thở bây giờ không thể tạo thành chút uy hiếp cho hắn, dù rằng bọn họ vào lục phong lục tọa từ lâu, tiến bộ nhanh chóng.

Đinh Hạo tham gia đại tái năm viện chỉ là cho có.

Tất nhiên Đinh Hạo hơi mong chờ ước hẹn một kiếm với Lý Mục Vân.

Bởi vì Đinh Hạo hy vọng qua ước hẹn này xác nhận chuyện làm hắn bắn khoả đã lâu.

344. Chương 345: Kim Cương Tiểu Ngốc

Thời gian trôi nhanh, cuộc thi đệ tử ký danh cuối cùng đúng hạn đến.

Sau nghi thức rườm rà là từng đôi hừng hực khí thế chiến đấu.

Khu diễn võ đệ tử ký danh đao qunag kiếm ảnh, đông đúc đầu người. Không ngừng có kẻ rút xuống từ lôi đài, liên tục có người được khán giả hoan hô kêu gào. Cường giả và kẻ yếu phân biệt rạch ròi, vận mệnh lộ rõ bộ mặt tàn khốc.

Trong quá trình, vài người thắng trận tỷ võ bị phát hiện dùng đan dược kích thích tiềm lực bị người chấp pháp tông môn trừ tư cách so đấu.

Bởi vì cao tầng tông môn hy vọng kết quả so tài thể hiện mức độ tăng trưởng thực lực thật sự của các đệ tử ký danh trong một năm, không phải thực lực đối trá dùng dược vật kích thích tăng lên trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên trong lúc đấu vẫn liên tục có người bí quá hoá liều.

Những thiên tài nhiều lần có được thành tích cao chói vọt trong mấy đại tái năm viện lần trước nay không được đặc quyền, ưu tiên nào. Bọn họ như đệ tử ký danh bình thường phải pấn đấu từ vòng một.

Đinh Hạo cũng vậy.

Nhưng đối diện uy danh như mặt trời ban trưa của Đinh Hạo, vài đối thủ bắt thăm được tên hắn đều thở dài, tự động bỏ đấu. Qua chuyện Lư Bằng Phi và lục điện hội thẩm, không ai ngây thơ cho rằng họ có thể đánh bại yêu nghiệt Đinh Hạo trên lôi đài.

Thế là từ vòng thứ nhất đến vòng thứ sáu Đinh Hạo không đánh mà thắng sáu trận, thăng cấp.

Biểu hiện mạnh mẽ như Đinh Hạo gồm có Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết.

Ba thiên tài Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết tu luyện trong lục phong lục tọa gần nửa năm, thực lực đều đến Đại Võ Sư cảnh. Đối với đệ tử ký danh bình thường thì ba người là quái vật, đừng nói chiến đấu, rất khó chịu đựng khí thế phát ra từ Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, đệ tử ký danh đã học máu thua trận.

Nếu là vậy chẳng bằng sớm chịu thua, dưỡng sức vào tổ thua trận tìm cơ hội mới.

May mắn sáu vòng tỷ võ trước Đinh Hạo, Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết không bắt thăm đấu với nhau, khán giả mong chờ bốn người va chạm đành kiên nhẫn đợi.

Thời gian trôi qua.

Đến trận tỷ võ thứ bảy Đinh Hạo gặp một đối thủ có gan lên lời dài.

Kim Cương Tiểu Ngốc!

Có trời mới biết Đinh Hạo không vào lục phong lục tọa vẫn khuấy động tông môn gà bay chó sủa, với cách đặc biệt của hắn làm nguyên Vấn Kiếm tông giật mình. Dù Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết có vinh diệu là một thành viên lục phong lục tọa vẫn không thể che giấu uy danh hiển hách Đinh Hạo dùng đao kiếm đánh ra.

Mọi thứ xảy ra trên lôi đài trước mắt làm Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết thấy áp lực rất lớn.

- Đinh Hạo rất thông minh, hắn xảo diệu chuyển dời tất cả thần lực mạnh mẽ của Kim Cương Tiểu Ngốc xuống lôi đài, lạng lẽ chấn vỡ nguyên lôi đài.
- Kỹ xảo rất tinh diệu, có thể dùng đến trình độ nhuận vật lạng lẽ thể này khiến người tán thán.
- Không chỉ có thế, mỗi khi Đinh Hạo ra tay đều tìm được sơ hở, điểm yếu của Kim Cương Tiểu Ngốc. Đinh Hạo cố tình trợ giúp Kim Cương Tiểu Ngốc hoàn thiện sát chiêu, qua trận chiến này với thiên phú của Tiểu Ngốc sẽ hoàn thiện đến mức độ đáng sợ.
- Đây là cách làm thường thấy của Đinh Hạo, hơi tốt quá đáng nhưng thật sự có ích, nhiều người từ đối địch trở thành bằng hữu với hắn.
- Rất tốt, nửa năm không gặp hắn không tuột hậu, không khiến ta thất vọng.
- Đại ca có nắm chắc không?
- Nắm chắc? Rất khó nói, nhưng dù Đinh Hạo mạnh đến mấy cũng chưa đủ làm ta đánh mất đầu chí.

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết nhỏ giọng đối thoại rơi vào tai các huynh đệ Thất Nghĩa Minh đứng bên cạnh, nhóm tiểu võ si Trần Thắng nổi lên cảm thán.

Lão tứ Tôn Cửu Thiên có cảm xúc nhiều nhất.

Nhớ trong lần đầu tiên năm viện đại tái, khi Đinh Hạo đối đầu đại ca Lý Mục Vân, nhị ca Lương Phi Tuyết chỉ có thể cực lực chống đỡ, cảnh giới huyền khí kém rất nhiều. Cuối cùng Đinh Hạo dựa vào một chiêu kiếm thức phòng thủ kỳ lạ may mắn thắng nửa bậc, miễn cưỡng leo lên ngôi số một.

Lúc đó mặc dù Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết không nói gì những huynh đệ khác trong Thất Nghĩa Minh đều bất mãn với kết quả. Bọn họ quyết tâm đại tái lần sau sẽ đánh gục Đinh Hạo.

Nhưng bây giờ thì sao?

Gần một năm qua đi, lần thứ hai quyết đấu rốt cuộc tới. Đinh Hạo đã bắt giác cường đại đến mức này. Đại ca Lý Mục Vân kiêu ngạo tự phụ đều phải công nhận không nắm chắc trăm phần trăm chiến thắng.

Không hiểu sao Tôn Cửu Thiên luôn tin tưởng đại ca Lý Mục Vân vô địch lúc này sinh ra dao động.

Tôn Cửu Thiên có cảm giác rất lạ.

Tôn Cửu Thiên không biết có chuyện gì mà lần này đại ca Lý Mục Vân trở về từ Thiên Kiếm phong đã thay đổi, đó là trực giác của gã. Tôn Cửu Thiên chỉ thấy lạ, không thể nói rõ trực giác đó đến từ đâu.

* * *

Đầu một trận cùng Kim Cương Tiểu Ngốc chỉ là một nốt nhạc đệm với Đinh Hạo, nhưng những người khác lại cho rằng đó là trận quyết đấu đặc sắc nhất từ lúc thi cuối năm bắt đầu.

Theo thời gian trôi qua, cạnh tranh ngày càng kịch liệt.

Cao thủ đến từ năm viện Thanh Sam Đông Viện, Tử Sam Nam Viện, Hồng Sam Tây Viện, Hoàng Sam Bắc Viện, Bạch Sam Trung Viện bắt đầu long tranh hổ đấu, đánh nhau dữ dội, kỳ phùng địch thủ. Cuộc so đấu minh tinh liên tục diễn ra.

Lữ Cuồng một đao đánh bại đối thủ cũ Vương Tiểu Thạch.

Lý Tàn Dương đánh bại lão lục Trần Khải Đông của Thất Nghĩa Minh.

Tiểu võ si Trần Thắng đánh bại Đông Nghị.

Lý Y Nhược đánh bại Nam Cung Chính.

Tiêu Thừa Tuyên đánh bại Tôn Cửu Thiên.

Lâm Tín đánh bại Hà Phi Ngự.

Nhậm Tiêu Dao đánh bại Ngọc Giác Dao.

Mộ Dung Yên Chức đánh bại Đinh Thắng Vĩ.

Lý Mục Vân đánh bại Tiêu Thừa Tuyên.

Lương Phi Tuyết đánh bại Lâm Tín.

Nhậm Tiêu Dao đánh bại tiểu võ si Trần Thắng.

Lữ Cuồng đánh bại Lý Tàn Dương.

Lý Y Nhược đánh bại Mộ Dung Yên Chức.

Các trận so đấu, tiếng reo hò vang lên. Từng người thắng sinh ra, từng giọt mồ hôi, máu, dòng lệ nóng, tiếng thở dài không cam lòng, đao kiếm gãy trên lời dài, bóng người ngã xuống.

Vận mệnh của nhiều người bị sửa lại, dừng tại đây.

Đối thủ của Đinh Hạo hầu như đều bỏ quyền, dù là tuyển thủ được yêu thích như Nhậm Tiêu Dao khi rút thăm trúng Đinh Hạo liền từ bỏ so tài.

347. Chương 348: Một Trong Các Cuộc Quyết Đấu Số Mệnh

Sao có thể như vậy? Ta rút trúng Đinh Hạo? Chết tiệt, sao ta bỗng nhiên không may mắn nữa? Chẳng lẽ Đinh Hạo có thể khắc chế may mắn của ta?

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn rất buồn bực.

Mọi người đều công nhận . . .

Đinh Hạo bây giờ là không thể chiến thắng, tổn sức ác chiến với hắn còn không bằng vào tổ thua trận tìm cơ hội mới.

Thời gian trôi nhanh trong thi đấu kịch liệt.

Chớp mắt sáu ngày qua đi.

Không biết là ai trước tiên nhắc lại ước chiến một kiếm của Đinh Hạo và Lý Mục Vân khiến mọi người chú ý.

Nhiều người chợt nhớ đại tái năm viện lần đầu tiên, Lý Mục Vân với tư thế vương giả càn quét mọi đối thủ, chỉ khi đối diện Đinh Hạo là gã không khách nào phá Bế Môn Tạ Khách kiếm thức của hắn. Lý Mục Vân kiêu ngạo tự phụ ném trường kiếm chủ động rút lui.

Khi đó hai người ước hẹn một kiếm, Lý Mục Vân thề lần sau đấu sẽ phá giữa Bế Môn Tạ Khách kiếm thức.

Bây giờ một năm qua đi, thực lực của Lý Mục Vân hay Đinh Hạo đều tiến bộ vượt bậc, hai người lại quyết đấu cuối cùng ai sẽ cười đây?

Cuộc quyết đấu trở thành nóng bỏng nhất.

Đến gần ngày cuối cùng, kết quả rút thăm tuyên bố. Lý Mục Vân, Đinh Hạo, hai người được công nhận là tuyển thủ nặng ký chức quán quân chạm mặt trong vòng bán kết.

Trên khán đài lớn phía xa, rất nhiều thủ lĩnh các thế lực nội, ngoại tông môn, bao gồm cả võ lâm Lý Kiếm Ý lộ mặt.

Theo truyền thống của Vãn Kiếm tông, vì biểu thị chú trọng đệ tử ký danh, mỗi quý thi cuối năm, cả võ lâm Lý Kiếm Ý và võ lâm tọa lạc lục phong lục tọa đều có mặt.

Chương môn Lý Kiếm Ý mặc áo trắng như tuyết, mặt mày tuấn nhã, dáng vẻ uy nghiêm ngồi trên ghế chính. Bên cạnh võ lâm Lý Kiếm Ý là lục phong lục tọa, bao gồm La phong chủ, các đại nhân mặt lớn nắm quyền trong Vãn Kiếm tông.

Các thủ lĩnh võ lâm thường không ăn nhân gian khói lửa bây giờ xì xầm trận long tranh hổ đấu sắp bắt đầu. Vương Tuyệt Phong xấu xa không thuộc cao tầng Vãn Kiếm tông nhưng không hiểu sao hiếm khi cũng xuất hiện trên khán đài, vị trí gần đằng trước.

Trong diễn võ trường, xung quanh đài quyết đấu chật ních người.

Mỗi cao thủ có tiếng trong các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung đều xuất hiện, bọn họ không muốn bỏ qua cuộc quyết đấu đệ tử ký danh đỉnh cao.

Đầu người đen kịt như thủy triều đen, bốn phía yên lặng.

Mỗi người nín thở nhìn hai bóng người phong hoa tuyết đại trên đài, sợ bỏ qua động tác, câu nói nào của họ.

Trên đài.

- Dường như chúng quyết đấu sớm hơn dự định.

Lý Mục Vân với khí thế vương giả, mỉm cười, có phong độ làm người khâm phục.

Đinh Hạo biết ý câu nói của Lý Mục Vân.

Lý Mục Vân là người kiêu ngạo, tự phụ, vốn muốn chạm mặt với Đinh Hạo trong trận chung kết, vậy là gã có thể đánh bại kẻ địch lâu năm Đinh Hạo, đạp trên thân hắn bước lên ngôi bá chủ số một năm viện bắc, nam, đông, tây, trung. Lý Mục Vân dùng trận thắng chung kết sung sướng cứu vãn tiếc nuối vô duyên trong đại tái năm viện lần đầu. Lý Mục Vân sẽ khắc tên gã vào danh sách các đệ tử ký danh hàng cao nhất, vĩnh viễn.

- Vậy sao? Đáng tiếc là ta thấy vòng bán kết hay chung kết cũng không có gì khác, vì cuối cùng người thắng nhất định là ta.

Ánh mắt Đinh Hạo xẹt qua cổ tay phải, ngực Lý Mục Vân, hơi nhíu mày.

- Người sắc bén hơn trước nhiều.

Tay phải Lý Mục Vân chậm rãi vươn ra từ ống tay áo, khẽ nắm lại. Một thanh trường kiếm rực lửa do huyền khí màu tím huyền hóa ra, cảm giác cứng rắn như kim loại.

Huyền khí như đao!

Đây là tượng trưng cho bước vào cảnh giới Đại Võ Sư cảnh, huyền khí có thể ngưng kết ra binh nhân, áo giáp.

Lửa đỏ đốt cháy, hơi thở cao quý kỳ dị. Trong mắt Đinh Hạo càng tăng nghi ngờ. Không lẽ hắn đã đoán sai? Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không chế lửa đỏ không phải là Lý Mục Vân?

Đinh Hạo nói:

- Lấy ra tất cả thực lực của ngươi đi, một thanh thần binh huyền khí không đủ để chiến thắng ta.

Không khí bên người Đinh Hạo gợn sóng trong suốt, bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc như xuyên việt thời không đến, chậm rãi hiện ra bảo vệ hắn. Ánh nắng chiếu rọi thần binh hàn sương màu bạc tỏa sáng chói lòa.

Trong không khí hơi lạnh thấu xương, từ mùa xuân đi đến đông.

Trong đám người vang lên tiếng kinh kêu.

Một ý niệm ngưng kết huyền khí thành binh khí, áo giáp như là thần thoại đối với các đệ tử ký danh, không ngờ hôm nay trong số đồng bạn có người làm được.

Huyền khí như đao cảnh giới Đại Võ Sư cảnh trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt các đệ tử ký danh.

Lý Mục Vân nhìn bốn thanh binh hàn sương màu bạc trôi ổi bên cạnh Đinh Hạo, lại nhìn trường kiếm lửa tím hơi cô đơn trong tay, cười ngạo nghễ:

- Có nhiều lúc số lượng chưa chắc quyết định thắng bại.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, phát tay.

Vù vù vù vù vù!

Bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc cùng bắn ra, như bốn luồng sáng tràn ngập khí lạnh, sát ý, lưới kiếm đầy trời nghiền Lý Mục Vân.

Lý Mục Vân mỉm cười, lắc người biến mất tại chỗ.

Bùm bùm bùm bùm!

Bốn tiếng nổ vang lên, như có một tầng hầm lạnh vô hình bị đập bể, từng khối băng bạc bắn tung xen lẫn hỏa hoa lửa tím. Sương trắng và tím hòa lẫn khuếch tán bốn phương tám hướng.

Bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc bị kiếm lửa tím của Lý Mục Vân chém nát bấy.

Trong phút chốc Lý Mục Vân lặng lẽ xuất hiện trên bầu trời cách đầu Đinh Hạo năm, sáu thước, tư thế như Trầm Tất Sát của Kim Cương Tiểu Ngốc.

Biểu tình Lý Mục Vân nghiêm túc, miệng lẩm bầm, hai tay cầm trường kiếm lửa tím, thân thể phát ra lửa vô cùng vô tận thổi quét thiên địa rót vào kiếm tím.

Trường kiếm tím biến dị.

Trường kiếm tím trường go gấp mấy chục lần, dài hai mươi mấy thước, rộng năm thước. Lửa tím lượn lờ trên mũi kiếm như ma diễm, có lực lượng nhiếp hồn người, nhìn ma diễm một cái là linh hồn sẽ bị đốt cháy.

Mọi người xung quanh không thể không nhắm mắt lại.

Trường kiếm tím quá to, chủ nhân Lý Mục Vân trở nên nhỏ bé như con kiến.

Đây là chiến kỹ rất đáng sợ.

Lý Mục Vân hét to một tiếng:

- Chúc Thế Chi Viêm, trăm!

Lý Mục Vân như chiến thần khổng lồ chế ngự lực lượng ác ma viên cổ, cánh tay hạ xuống, kiếm to ma diễm tím khai thiên tích địa chém xuống Đinh Hạo.

Từng vệt khí lãng mất thường trông thấy tách ra hai bên mũi kiếm.

Như thiên nhãn xé rách bình chương không gian.

348. Chương 349: Bắt Đầu Đệ Nhất Thì Kết Thúc Cũng Là Đệ Nhất

Trường kiếm tím lại như thần biển rạch sóng thần.

Mọi người không chút nghi ngờ chém xuống một kiếm đủ để chặt lòi đài và mặt đất xung quanh thành hai khúc. Cảm giác tuyệt vọng sôi trào trong lòng mỗi người.

So sánh thì thân hình Đinh Hạo nhỏ bé đến có thể bỏ qua.

Đinh Hạo khê thở dài:

- Không lẽ ta thật sự đoán sai rồi?

Đinh Hạo giơ tay phải chộp hư không, sóng gợn lẫn tẩn, bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc lại huyền hóa ra. Khác với lần trước là trên thân kiếm dày rộng lấp lóe bốn minh văn vuông vức.

Mười năm mài một kiếm.

Sương nhẩn chưa thử.

Hiện giờ đem kỳ quân.

Ai có chuyện bất bình.

Đó là minh văn thơ hán Đinh Hạo đặc biệt sáng tạo, bốn câu thơ hoàn chỉnh nối liền, liên kết kỳ dị. Thần binh hàn sương màu bạc rung nhanh, quang sáng to thâm ảo hiện ra quanh người Đinh Hạo.

Đinh Hạo quát to:

- Đi!

Bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc minh văn khê run, biến mất tại chỗ.

- Minh văn kiếm trận?

Trên khán đài to lớn không biết là ai kêu lên, trong phút chốc ánh mắt các thủ lĩnh nhìn chăm chăm bốn thanh thần binh hàn sương màu bạc do Đinh Hạo dùng huyền khí biến ra.

Chương môn Lý Kiếm Ý nheo mắt, lóe tia ngạc nhiên.

Không ai ngờ Đinh Hạo nắm giữ minh văn còn dùng minh văn tổ thành kiếm trận. Đinh Hạo học ở đâu ra những ảo nghĩa này?

Trong môn học đệ tử ký danh Vấn Kiếm tông tuy có dạy tri thức minh văn nhưng chỉ là cơ bản nhất, coi như là thiên tài tuyệt thế cũng không thể từ những minh văn cơ bản được đến pháp môn tổ thành kiếm trận.

Đương nhiên quan trọng nhất là các thủ lĩnh trên khán đài không ai nhận ra minh văn trên thần binh hàn sương màu bạc to thuộc loại nào.

Trong khoảnh khắc này ánh mắt các thủ lĩnh tập trung vào cuộc quyết đấu.

Bọn họ là cường giả nổi danh đã lâu, ánh mắt như điện, thoải mái bắt giữ thần binh hàn sương màu bạc bỗng nhiên biến mất từ bên người Đinh Hạo. Thật ra là vì tốc độ thần binh hàn sương màu bạc quá nhanh, mắt thường khó thấy.

Đình đình đình đình đình!

Trên lôi đài vang tiếng kim loại va chạm.

Trong ánh mắt giạt mình của các thủ lĩnh, bọn họ thấy trường kiếm ma diễm tím với khí thế không gì sánh bằng bị bốn thần binh hàn sương màu bạc đánh trúng thân, trông như cây tằm đâm vào gậy. Nhưng trường kiếm lửa tím vỡ ra.

Thể tích khủng khiếp odôi lập, phẩm chất hai bên như miếng sắt và đậu hủ, nhưng mới một kích mà trường kiếm với khí thể kinh thiên trong tay Lý Mục Vân đã vỡ thành hai khúc.

Tiếp theo . . .

Đình đình đình đình đình!

Một chuỗi tiếng kim loại va chạm nhanh vang lên.

Ánh sáng bạc để lại cái bóng trên bầu trời như rắn bạc vắn vẹo, đánh vụn trường kiếm to ma diễm tím hai mươi mấy thước trong tay Lý Mục Vân. Tình hình này rõ ràng là bẽ gãy nghiền nát, trường kiếm ma diễm giống miếng đậu hủ không chịu nổi một kích.

Từng khối cặn tím rớt xuống rồi loãng ra thành các đốm lửa nhỏ biến mất trong không khí.

Nếu không phải biết rõ hai người quyết đấu trên lôi đài không thể nào nương tay thì mọi người còn cho rằng Đinh Hạo, Lý Mục Vân đang diễn kịch. Bởi vì thể tích khí thể mặt ngoài và kết quả cuộc quyết đấu cách biệt quá xa.

Ai cũng nghĩ rằng trường kiếm ma diễm tím to lớn sẽ một kích tất sát, không ngờ . . .

Khi Lý Mục Vân đáp xuống đất thì trong tay chỉ nắm chuôi kiếm to.

Mặt cắt cực kỳ sắc bén.

Vào lục phong lục tọa là kỳ ngộ, vinh diệu người người hâm mộ nhưng nó ững có nghĩa là sắp đối mặt tu luyện gian khổ hơn. Tông môn giám sát nghiêm khắc hơn, không thả nổi như đệ tử ký danh. Trong một đoạn thời gian rất dài mọi người khó thể gặp lại nhau.

Không biết lần sau gặp lại sẽ là chuyện gì.

Đinh Hạo cũng thấy buồn.

Đinh Hạo cảm giác hình ảnh này rất quen thuộc, như mỗi khi kiếp trước hắn tốt nghiệp, các bạn học tụ tập từ biệt. Các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung như sinh viên, trong một năm nhiều thiếu niên bồi dưỡng cảm tình thâm sâu, bây giờ bởi vì các loại nguyên nhân tạm thời chia tay.

Đối với nhiều người lần này từ biệt có lẽ cả đời không cơ hội gặp mặt.

Lúc sắp chia tay Đinh Hạo tặng quà cho Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao.

Đinh Hạo tặng vòng tay trữ vật màu xanh tinh xảo cho Ngọc Giác Dao, vẻ ngoài giống phỉ thủy tỏa sáng gọn nước. Đinh Hạo dùng mình văn chữ hán đặc biệt khắc câu thơ nổi tiếng kiếp trước. “Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên” vừa có thể chứa đồ, vào phút mấu chốt kích phát mình văn sẽ là huyền khí phòng ngự.

Đinh Hạo tặng Ngọc Giác Dao một bộ giáp luyện chế từ da kim măng xà, nguyên vật liệu từ da xà yêu quân to lớn trong khe nứt dưới vực sâu băng. Đinh Hạo dùng cách đặc biệt luyện chế, khắc mình văn chữ hán lên. “Từ như lâm, nhanh như hỏa, bất động như sơn”, có thể đỡ một kích cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh hết sức đánh ra, tăng tốc độ thân pháp, lực lượng cho Mộ Dung Yên Chức.

Đinh Hạo đã sớm chuẩn bị quà.

Bình thường Đinh Hạo theo Kiếm Tổ tập luyện khí, hắn rèn luyện hai món quà này lặp đi lặp lại, nguyên vật liệu xẻ từ những cái xác siêu đại yêu bên dưới tầng băng vực sâu, cực kỳ hiếm thấy, xem như thần liệu. Cộng với cách luyện chế của Đinh Hạo đến từ thuật thượng cổ do Kiếm Tổ dạy, hai thứ này xem như tinh phẩm.

Đưa tiễn hai thiếu nữ Mộ Dung Yên Chức, Ngọc Giác Dao rời đi, tâm tình Đinh Hạo nặng nề, rất nhanh lại uống say.

Từ khi Đinh Hạo đến thế giới này lần đầu tiên thả lỏng mình, uống say mềm.

Tiếp theo Đinh Hạo chìm trong giấc mơ kỳ lạ.

Không biết qua bao lâu.

Sáng sớm nửa mộng nửa tỉnh, Đinh Hạo thức dậy thấy đang nằm trên ghế đá trong sân, dưới thân trải thảm da thú. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt Đinh Hạo, cảm giác ấm áp làm người say.

Lý Y Nhược cười ngọt ngào, hiếm khi yên lặng ngồi cạnh Đinh Hạo.

Thiếu nữ cầm khăn lông trắng cẩn thận lau vết rượu Đinh Hạo uống say phun ra, động tác dịu dàng. Khuôn mặt đẹp tuyệt trần có nắng sớm chiếu rọi đẹp như mộng ảo.

351. Chương 352: Đưa Tiễn

Lý Y Nhược nở nụ cười khiến người say mê:

- Hạo ca ca đã tỉnh rồi.

Đinh Hạo há mồm, thấy đầu nặng nề. Hai tay Đinh Hạo chống ghế đá ngồi dậy, thấy nguyên sân hỗn độn sau bữa tiệc cuồng hoan. Không biết đám người Vương Tiểu Thất đi đâu, nguyên sân chỉ còn lại Đinh Hạo và Lý Y Nhược.

Mặt mày thiếu nữ Lý Y Nhược có vẻ mệt, chắc cả đêm không ngủ ngon.

- Nàng . . . Cả đêm không nghỉ ngơi?

Không hiểu sao trong lòng Đinh Hạo dâng lên yêu thương, kiềm không được nắm tay thiếu nữ Lý Y Nhược.

Mặt Lý Y Nhược hây hồng nhưng không gãy ra, tự nhiên mặc cho Đinh Hạo cầm bàn tay tinh xảo.

Lý Y Nhược mỉm cười nói:

- Tối hôm qua người uống nhiều, luôn ói ra và còn kêu mấy cái tên lạ. Bọn họ đều rời đi, Lý Lan sư huynh kêu ta ở lại chăm sóc người để tránh bị cảm lạnh.

Lý Lan?

Đinh Hạo ngẩn người, thăm bực mình tiểu tử Lý Lan làm cái quỷ gì. Lý Lan biết rõ tu vi huyền khí của Đinh Hạo đã gần tới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, dù nằm mình trần ngủ trên khối băng cũng không sao, còn cố ý khiến Lý Y Nhược ở lại chăm sóc hẳn.

Đinh Hạo xúc động cầm tay thiếu nữ, hẳn cảm giác như nắm lấy thứ tuyệt vời nhất thế giới. Cảm giác mềm mịn khiến người lâng lâng, Đinh Hạo muốn thả lỏng ra nhưng thấy kỳ kỳ, không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo chậm rãi ngồi dậy, thuận miệng nói:

- A! Ta nói tên kỳ lạ? Là cái gì?

- Ví dụ làm người không biết võ đàng lan, có xem hết phim xxx cũng uống công. Jobs chết quá sớm, ăn đậu hủ phải ăn mặn, đốt chết dị tính luyến, ‘đao’ của ta khao khát khó nhin, Đức Mã Tây Á vạn tuế, người ở thấp ở . . .

Lý Y Nhược tổ tính nhái lại giọng điệu của Đinh Hạo, miêu tả y như thật.

Đinh Hạo toát mồ hôi lạnh.

Đức Mã Tây Á gì đó cũng đành thôi, còn lời luôn Đàng Lan tỷ. May mắn thiếu nữ Lý Y Nhược không biết phim xxx là cái gì, không thì hình tượng thanh niên tốt Đinh Hạo cố gắng đắp nặn sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Đinh Hạo lo lắng hỏi:

- À, ta còn nói cái gì lạ lùng khác không?

Lý Y Nhược lắc đầu, nói:

- Không.

- Vậy thì tốt.

Đinh Hạo thở phào, thả lỏng tay thiếu nữ Lý Y Nhược ra. Đinh Hạo đi tới cái giếng rửa mặt, tinh thần tỉnh táo.

Lý Y Nhược xoay người cầm chổi dọn dẹp sân rồi loạn.

Đinh Hạo xoay người nhìn thấy hình ảnh đó, góc mềm mại nhất trong lòng rung lên.

Trái tim Đinh Hạo không phải làm bằng đá, sẽ bị hòa tan.

Lâu như vậy thiếu nữ Lý Y Nhược tư kiêu ngạo như công chúa, được hầu hết nam nhân các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung thăm mến, tiên nữ quen đứng trên đám mây nhìn xuống chẳng biết từ bao giờ buông bỏ kiêu căng, trả giá thời gian dài.

Từ bữa cơm tình yêu không gián đoạn, mạo hiểm cứu thiếu niên thợ săn Trương Phàm, tức giận đánh Giang Phong, chờ đợi trong nhà tù lạnh lẽo tối tăm.

Tất cả là vì ai?

Nhớ lần đầu tiên gặp mặt, thiếu nữ kiêu ngạo, ngang ngược, cao cao tại thượng vì ai mà trong một năm biến thành người khác?

- Mặc kệ chúng đi.

Đinh Hạo giật lấy cây chổi vứt một bên, dịu giọng nói:

- Y Nhược, ta đưa nàng về, hãy nghỉ ngơi đi.

Thiếu nữ Lý Y Nhược nghe lời gật đầu, lặng im cùng Đinh Hạo sóng vai ra khỏi sân.

Một đêm rất ngắn.

Nhưng đối với khu vực đệ tử ký danh to lớn thì thời gian như nước lũ tăng nhanh vô số lần xô đẩy, đã qua mấy chục năm.

Lúc Đinh Hạo ra khỏi cửa cái hần ngạc nhiên thấy khu vực năm viện bắc, nam, đông, tây, trung ngày xưa ồn ào náo nhiệt trong một đêm trở nên tiêu điều. Dưới đất đầy rác bay trong gió, dấu chân hỗn loạn, ngẫu nhiên có một, hai bóng người vội vàng đi qua.

Không còn tiếng la hét tu luyện, không còn đám đông chinh tề trong diễn võ trường, không còn các giáo sư nghiêm khắc hét.

Trong một đêm nơi này biến thành một tòa không thành.

Đinh Hạo biết là vì nhiều người thi rớt, kết thúc cuộc sống đệ tử ký danh, không thể không buồn bã rời khỏi Vãn Kiếm tông. Khu vực năm viện bắc, nam, đông, tây, trung trống rỗng chuẩn bị chỗ cho đệ tử ký danh quý mới.

Một vòng luân hồi sắp bắt đầu.

Trong tình cảnh này tâm tình con người trở nên thương cảm.

Không biết từ khi nào bàn tay Lý Y Nhược nhỏ xinh nắm tay Đinh Hạo, mọi chuyện thật tự nhiên. Trên đường đi Đinh Hạo, Lý Y Nhược không nói câu nào, sóng vai đi trên đường nhỏ dưới tán cây, cỏ xanh hai bên đường, lá cây giã ra, rất đẹp.

Lòng Đinh Hạo bình tĩnh chưa từng có.

Bất giác đã đến sân số tám Hồng Sam Tây Viện.

Đây là chỗ Lý Y Nhược ở một năm.

Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện trước đó Lý Y Nhược đến sân của hần biết bao nhiêu lần, còn đây là lần đầu tiên hần đến chỗ của hần.

Khi Đinh Hạo, Lý Y Nhược đi tới cửa lớn thì hai thiếu nữ mặc áo đỏ xinh đẹp từ bên trong đi ra.

Mấy nam đệ tử khí vũ hiên ngang, phong độ không tầm thường đi theo hai thiếu nữ áo đỏ. Chắc đều là tiểu thiên tài đủ điểm thi đậu, bên trong còn có Phương Thiên Dực mặc áo xanh. Mấy người mang theo báo lớn bao nhỏ hành lễ, cười nói đi ra.

- Thanh Đan, Thiên Âm, các người chuyển đi nhanh như vậy?

Lý Y Nhược bước nhanh đi tới. Hai thiếu nữ này là bạn cùng phòng của Lý Y Nhược, trong thi cuối năm vào danh sách hai trăm người, trở thành đệ tử nội môn Vãn Kiếm tông, thành tích không tệ.

Cùng nhau ở chung một năm, cảm tình ba người thân thiết, Lý Y Nhược thấy hai thiếu nữ định đi thì lòng buồn bã.

Thiên Âm là cô nương đáng yêu mặt bầu bĩnh trẻ con ra vẻ bất mãn nói:

- Hi hi, Y Nhược, cuối cùng chịu trở về? Tối hôm qua chúng ta đợi người một đêm nhưng không thấy người về, đã quên ước hẹn. Hừ hừ, đúng là trọng sắc khinh hữu.

Về mặt Lý Y Nhược xin lỗi.

Đúng vậy, ba tiểu tỷ muội đã hẹn đêm qua tâm sự với nhau, ai ngờ Lý Y Nhược vì chăm sóc Đinh Hạo say rượu nên một đêm chưa về, suýt bỏ lỡ cơ hội tiễn hai bạn cùng phòng.

352. Chương 353: Đinh Hạo Bị Răn Dạy

Hì hì, được rồi được rồi. Thời gian dài như vậy, Thiên Âm vẫn chưa biết sao? Y Nhược chúng ta hãy gặp Hạo ca ca của nàng là quên hết mọi chuyện, chúng ta hãy tha thứ cho nàng đi. A?

Thiếu nữ Thanh Đàn cười giải vây cho Lý Y Nhược, ngẩng đầu thấy Đinh Hạo đứng ở phía xa thì ngăn ra.

Đinh Hạo là đệ tử nổi tiếng nhất trong các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung hiện nay. Đối với nhiều đệ tử ký danh thì Đinh Hạo như vị thần cao không thể với tới. Thiên Âm dĩ nhiên biết mặt Đinh Hạo.

Có thời gian hai thiếu nữ Thanh Đàn và Thiên Âm từng mến thiên tài xuất sắc này, đề tài về Đinh Hạo được ba thiếu nữ trong sân số tám Hồng Sam Tây Viện nói nhiều nhất.

Thanh Đàn và Thiên Âm rất hâm mộ Lý Y Nhược.

Không chỉ vì Lý Y Nhược có sắc đẹp tuyệt vời càng vì nàng dám nghĩ dám làm. Trong các đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung không thiếu nữ đệ tử ký danh thầm mến Đinh Hạo nhưng người có can đảm đứng ra, thổ lộ tình yêu với hắn thì chỉ một mình Lý Y Nhược.

Đương nhiên từ khi Lý Y Nhược tấn công Đinh Hạo thì các nữ đệ tử ký danh năm viện bắc, nam, đông, tây, trung càng không dám thổ lộ với hắn.

Bởi vì Lý Y Nhược là thiếu nữ đẹp nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung, thiên phú tu luyện cực kỳ xuất sắc. Lý Y Nhược là nữ đệ tử ký danh rực rỡ nhất năm viện bắc, nam, đông, tây, trung, ánh sáng cá nhân gần như che hắt các nữ đệ tử ký danh, là tinh nhân trong mộng của toàn bộ nam đệ tử ký danh. Khi thiếu nữ như tiên theo đuổi Đinh Hạo thì không nữ đệ tử ký danh nào cho rằng họ có thể đánh bại Lý Y Nhược.

Nhiều người cảm thấy Đinh Hạo và Lý Y Nhược là trời sinh một cặp.

Nhưng Thanh Đàn và Thiên Âm biết Lý Y Nhược rất vất vả theo đuổi Đinh Hạo.

Đến nay thái độ của Đinh Hạo như gần như xa, biến mất nửa năm không thấy. Đinh Hạo và Lý Y Nhược không như nam nữ đệ tử ký danh yêu nhau, không có ầm áp dưới trăng và hoa, không có thề non hẹn biển. Nhiều lúc là Lý Y Nhược đơn phương không oán không hối hận trả giá. Lâu như vậy Thanh Đàn và Thiên Âm là bạn cùng phòng của Lý Y Nhược, hai thiếu nữ chưa từng thấy có khi nào nàng trở về từ Thanh Sam Đông Viện mà có Đinh Hạo đi cùng.

Cho nên lúc Thanh Đàn và Thiên Âm ngẩng đầu thấy Đinh Hạo thì ngây người.

Hôm nay làm sao vậy? Đinh Hạo đầu gối có thời gian đưa Y Nhược về?

Thanh Đàn và Thiên Âm nhanh chóng phản ứng lại, lòng hân hoan, vui thay cho bạn cùng phòng của mình. Thời gian dài như vậy khúc gỗ Đinh Hạo đã thông, biết đưa bạn gái về?

Thiên Âm dụng vai Lý Y Nhược, mỉm cười nói:

- Y Nhược, chúc mừng người.

Thanh Đàn cũng hưng phấn dụng bạn cùng phòng:

- Đúng vậy Nhược chịu khổ thời gian dài, kẻ cuồng tu luyện nhà ngươi rốt cuộc biết thương hương tiếc ngọc, mừng cho người.

Tuy có lúc tính tình Lý Y Nhược không tốt, kiêu ngạo như thiên nga nhỏ nhưng quan hệ với hai bạn cùng phòng rất tốt, bởi vì nàng rất rộng rãi.

Được Thanh Đàn và Thiên Âm chúc mừng, Lý Y Nhược nhớ lại trên đường đi được Đinh Hạo nắm tay, lòng ngọt ngào.

Lý Y Nhược thẳng thắn nói:

- Đa tạ các người, phải rồi, các người chuyển đến khu bậc mấy?
- Khu bậc sáu. Tuy chỉ là tầng ngoài cùng nội môn nhưng vậy là tốt quá rồi, có thể ở lại tông môn và được nhiều tài nguyên tu luyện, tiếp xúc công pháp bí tịch lợi hại thật sự của tông môn . . .

Nói đến đây Thiên Âm chợt nhớ điều gì, hỏi:

- Y Nhược, thứ bậc của người chắc trực tiếp vào lục phong lục tọa? Người chọn phong nào chưa?

Lý Y Nhược nói ngay:

- Tất nhiên là chọn Thủy Kiếm phong. Kinh mạch của ta thuộc tính thủy, Cửu U Quỷ Thủy quyết của Thủy Kiếm phong là công pháp thích hợp ta nhất, đó là Hạo ca ca chọn cho ta.

Thanh Đàn cố ý trêu Lý Y Nhược:

- Thủy Kiếm phong sao? Không tệ. Nghe nói Thủy Kiếm phong xếp hạng khá cao trong lục phong lục tọa. Nhưng Y Nhược bị Hạo ca ca của người ăn gấu gao, chuyện gì cũng nghe theo hắn.

Lý Y Nhược mỉm cười nói:

- Hạo ca ca nói rất đúng nên dĩ nhiên ta phải nghe lời.

Thanh Đàn và Thiên Âm làm biểu tình không biết nên nói cái gì.

Phương Thiên Dục đứng bên cạnh ngăn người, gã không ngờ Đinh Hạo sẽ đến đây. Phương Thiên Dục nhìn thiếu nữ Thiên Âm đứng bên mình, lại nhìn ánh mắt trêu chọc của Đinh Hạo, thiếu niên tuấn tú lấy kiếm lam sinh mạng đỏ mặt như gấc. Phương Thiên Dục ấp úng chào hỏi, gục đầu xuống.

Đinh Hạo ngạc nhiên qua đi thầm mừng rỡ.

Thật không ngờ bình thường Phương Thiên Dục chỉ biết tu luyện, một lòng luyện kiếm, lạnh lùng vậy mà cũng nẩy mầm xuân, thầm hẹn hò một nữ đệ tử kỳ danh. Thiếu nữ tên Thiên Âm chắc là người trong lòng của Phương Thiên Dục.

Không ngờ nàng còn là bạn cùng phòng của Lý Y Nhược.

Lỡ tai Đinh Hạo rất thính, tuy Lý Y Nhược, Thanh Đàn và Thiên Âm nói nhỏ giọng nhưng hắn nghe rõ ràng.

Ba thiếu nữ Lý Y Nhược, Thanh Đàn và Thiên Âm nói rất nhiều chuyện rồi lưu luyến từ biệt. Phương Thiên Dục cúi thấp đầu lướt qua Đinh Hạo, không tiện nói chuyện.

Thiếu nữ tên Thiên Âm đi vài bước đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người lại nhìn Đinh Hạo.

Thiên Âm mở miệng nói:

- Đinh Hạo sư huynh.
- Như thế nào?

Thiên Âm lấy hết can đảm nói:

- Ta . . . Có thể nói vài câu với sư huynh được không?
- A! Được.

Biểu tình Thiên Âm nghiêm túc nói:

- Đinh sư huynh, người là cao cao tại thượng thiên chi kiêu tử, nhưng ta cầu xin sư huynh đừng phụ Y Nhược nhà chúng ta. Sư huynh có biết nàng chịu khổ vì người nhiều cỡ nào không?

Thiên Âm không biết lấy đâu ra can đảm nói chuyện kiểu đó với Đinh Hạo, nếu là trước kia thì nàng thậm chí không dám chào hỏi.

Đinh Hạo nghiêm túc gật đầu.

Thanh Đàn cũng lên tiếng:

- Đinh sư huynh, ta cũng có lời muốn nói. Hôm nay vừa lúc gặp sư huynh, ta nói mấy câu luôn. Sư huynh có biết Y Nhược vì chuẩn bị ba bữa cơm cho sư huynh mỗi ngày bận rộn thời gian dài, mỗi phần nguyên liệu đều là nàng tự tay chọn lựa, tốn nhiều tiền để mua. Có mấy lần nàng một mình đi hoang dã tìm nguyên liệu trong thực đơn. Sư huynh cũng biết Y Nhược không nấu ngon nhưng nguyên liệu nàng chọn đều là linh thảo, linh dược thượng đẳng, có thể tăng tốc độ tu luyện. Tính sơ tốn mấy trăm vạn kim, ba bữa cơm làm nàng tốn thời gian rất dài, chỉ có thể tu luyện vào đêm khuya. Có một thời gian dài nàng chỉ ngủ hai, ba canh giờ mỗi ngày.

353. Chương 354: Quà Của Đinh Hạo

Lòng Đinh Hạo rung động.

Thật ra khi Lý Y Nhược lọt vào tốp hai mươi trong thi cuối năm thì Đinh Hạo rất kinh ngạc, giờ nghe Thanh Đàn kể ra, mọi chuyện đã rõ ràng. Thiên phú của Lý Y Nhược là siêu đẳng giáp, nếu nàng tu luyện vất vả như vậy đương nhiên lấy được thành tựu như thế.

Lâu này Đinh Hạo hiểu biết quá ít về Lý Y Nhược.

Lý Y Nhược phát tay đánh gãy lời Thanh Đàn và Thiên Âm, giải vây cho Đinh Hạo:

- Thanh Đàn và Thiên Âm, các người nói nhiều quá, Hạo ca ca biết hết mấy chuyện này!

- Không, Y Nhược, bọn họ nói đúng. Đa tạ các người nói cho ta biết nhiều như vậy, lúc trước đúng là ta làm không tốt.

Biểu tình Đinh Hạo xin lỗi nhìn hai thiếu nữ Thanh Đàn và Thiên Âm, nói:

- Ta xin lỗi các người, ta nên đến đây sớm hơn gặp bằng hữu tốt nhất của Y Nhược. Thành thật xin lỗi, lần đầu gặp mặt, mấy thứ này xem như quà ra mắt.

Đinh Hạo nói rồi lấy hai hộp ngọc xanh nhạt ra khỏi trữ vật giới chỉ.

- Hi hi, đây chính là Đinh sư huynh tự tay tặng quà, không lấy thì uổng.

- Cũng nhờ phước của Y Nhược, chúng ta là bạn cùng phòng, khuê mật tốt nhất của nàng nên không khách sáo!

Hai thiếu nữ Thanh Đàn và Thiên Âm hoạt bát, sáng sủa làm mặt quỷ, không khách sáo dùn đẩy. Thanh Đàn và Thiên Âm nhận lấy hộp ngọc xanh nhạt từ tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Các người là bằng hữu của Y Nhược, cũng là bằng hữu của Đinh Hạo. Sau này nếu có gì cần giúp đỡ xin cứ nói, tuyệt đối đừng khách sáo.

Thanh Đàn và Thiên Âm nói lời thật lòng, có thể thấy hai thiếu nữ rất quan tâm Lý Y Nhược, khiến Đinh Hạo cảm động.

- Thật không? Vậy xin đa tạ Đinh sư huynh.

- A a, tốt quá, sau này chúng ta bị người ăn hiếp có thể báo tên của Đinh sư huynh không?

Thanh Đàn và Thiên Âm hưng phấn nhảy cẫng lên, ra vẻ khoa trương hỏi han. Thanh Đàn và Thiên Âm biết rõ được thiên tài như Đinh Hạo nói một câu là chuyện đáng chúc mừng. Sau này trong toàn đệ tử nội môn bình thường Thanh Đàn và Thiên Âm có thể đi ngang đi dọc, không ai dám chọc.

- A! Đừng làm vậy thì tốt rồi.

Trần Đinh Hạo nổi gân xanh, hai bạn cùng phòng của Lý Y Nhược thật thú vị.

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Lý Y Nhược nở nụ cười thỏa mãn.

Mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược nhìn đoạn đối thoại, bỗng thấy mắt cay cay. Thái độ của Đinh Hạo đối với Thanh Đàn và Thiên Âm bằng hữu của nàng khiến lòng Lý Y Nhược ngọt như mật. Lâu dài như vậy Lý Y Nhược yên lặng trả giá rất cuộc nhận được hồi báo rồi sao?

Trái tim kiên cường cứng rắn từ từ bị nàng hòa tan rồi?

- A? Đây là . . . Đan dược? Linh tính thật cường đại, chắc cũng cỡ tứ phẩm trở lên . . .

Thiên Âm cười tùy ý mở hộp ngọc thấy bên trong có một viên nguyên đan màu xanh biếc to cỡ long nhãn tỏa ánh sáng như thủy triều, linh khí đậm đặc tỏa ra từ đan dược bao phủ Thiên Âm.

Thiên Âm ngơ ngác, giọng run run.

Thanh Đàn cũng ngây người:

- Ta cũng vậy . . . Đan dược này . . . Quá . . . Quá quý giá . . . Đinh sư huynh, chúng ta không thể nhận lễ vật quý như vậy.

Thanh Đàn rung động xong biểu tình dứt khoát, cùng Thiên Âm trả lại hộp ngọc.

Hành động này làm Đinh Hạo xem trọng hai thiếu nữ Thanh Đàn và Thiên Âm hơn.

Đinh Hạo mỉm cười đẩy hộp ngọc đi:

- Nếu các người là bằng hữu tốt nhất của Y Nhược thì đừng khách sáo nữa. Ta tự luyện chế hai đan dược đó, sau khi dùng có thể tăng tu vi tu luyện huyền khí một năm, không có tác dụng phụ gì, hai sư đệ cứ yên tâm dùng.

- Cái này . . .

Thanh Đàn và Thiên Âm ngần ngừ.

Nghe Đinh Hạo nói, Thanh Đàn và Thiên Âm rất rung động. Có thể tăng tu vi tu luyện huyền khí một năm, không có tác dụng phụ gì, hiệu quả quá kinh người. Nếu không biết thân phận, địa vị của Đinh Hạo, đổi lại người khác nói câu đó sẽ bị xem là bệnh điên.

Lý Y Nhược mỉm cười nói:

- Trước giờ Hạo ca ca tặng quà không lấy lại, Thanh Đàn và Thiên Âm hãy nhận đi, đừng khách sáo.

Thanh Đàn và Thiên Âm choáng váng nhận lễ lớn.

Thanh Đàn và Thiên Âm càng rung động thực lực của Đinh Hạo.

Thì ra Đinh Hạo thể hiện sức chiến đấu trên lời đài mới chỉ là một phần thực lực của hắn. Đinh Hạo còn tinh thông thuật đan dược, luyện ra đan dược thần kỳ như vậy thấp nhất cũng là tam giai đan dược sư đi?

Còn thứ gì mà Đinh Hạo sư huynh không biết sao?

Hèn chi tiên nữ Lý Y Nhược kiêu ngạo như vậy trong gần một năm không oán không hối hận trả giá, Đinh Hạo đúng là kỳ nam nhân có sức hấp dẫn.

Từ biệt xong đám người Thanh Đàn và Thiên Âm, Phương Thiên Dực mang theo hành lý đi sâu vào sơn môn mây mù lượn lờ, chớp mắt biến mất trên đường núi gập ghềnh uốn lượn.

Trở thành đệ tử nội môn có ích lợi lớn nhất là được cư ngụ trong khu bậc thang có linh khí sung túc hơn, có lợi cho tiến độ tu luyện.

Sân số tám Hồng Sam Tây Viện chỉ còn lại mình Lý Y Nhược.

- Nàng đã mệt một đêm, mau vào trong phòng nghỉ ngơi đi.

Đinh Hạo đưa Lý Y Nhược tới cửa, mỉm cười vén tóc dài của nàng ra sau tai, nhẹ nhàng khuyên.

Khuôn mặt tuyệt đẹp lưu luyến không nỡ, Lý Y Nhược nói:

- Hạo ca ca cùng ta ngồi trong sân một lúc đi, ngày mai ta phải đi Thủy Kiếm phong.

Đinh Hạo dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, nghỉ ngơi đi, ta sẽ ở trong sân chờ. Những chuyện khác chờ nàng tỉnh ngủ rồi tính.

Lý Y Nhược ngẩn ngơ tưởng mình nghe lầm, bản năng nói:

- Vậy sao được? Thời gian của Hạo ca ca thiếu thốn, còn cần tu luyện . . .

Đinh Hạo thân thiết gãi mũi Lý Y Nhược, nói:

- Ngoan, hôm nay nàng lớn nhất, mau đi nghỉ.

Mặt Lý Y Nhược hây hồng, không nói thêm. Lý Y Nhược gật đầu, xoay người vào phòng.

Đinh Hạo đi tới bên ghế đá trong sân, suy nghĩ rối loạn. Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn từng mảnh lá cây nhanh chóng mọc ra, cổ thụ phát ra sức sống dào dạt. Ánh nắng từ khe hở lá cây chiếu xuống khiến lòng người bình yên.

Đinh Hạo điều chỉnh tâm tình, khoan chân ngồi trên ghế đá. Đinh Hạo vận chuyển huyền khí, tu luyện.

Bông tuyết bạc ngưng kết trong không khí như đám tinh linh trắng bay tròn quanh người Đinh Hạo, làm hắn càng nổi bật hơn. Đinh Hạo tư thế oai hùng, xuất trần không thuộc chốn nhân gian.

354. Chương 355: Ba Nữ Nhân

Trong phòng sau lưng Đinh Hạo.

Lý Y Nhược đứng bên cửa sổ thẫn thờ nhìn lưng thiếu niên ngồi trong sân loang lổ bóng cây, tình yêu dâng trào.

Lý Y Nhược chưa từng nghĩ có ngày nàng sẽ yêu một thiếu niên đến không thể kiềm chế.

Nhớ một năm trước lần đầu gặp Đinh Hạo bên Tây Kiếm Trì nàng còn kiêu ngạo cho rằng hắn vẻ mặt lạnh lùng nhưng thật ra giả bộ lạt mềm buộc chặt, nhưng bây giờ . . .

Trước mắt Lý Y Nhược hiện ra thiếu niên đen gầy như ăn mày bên Tây Kiếm Trì, nửa năm trước Lý Y Nhược đã biết thiếu niên đó là nữ nhân, sau này nàng và Đinh Hạo có mập mờ.

Lý Y Nhược càng biết thiếu nữ cũng vào Vãn Kiếm tông, thậm chí trở thành đệ tử huyết mạch bí ẩn. Buổi chiều ánh nắng ảm áp, Lý Y Nhược chính mắt thấy Đinh Hạo cùng thiếu nữ xinh đẹp mặc giáp mềm đỏ đi trên đường dưới bóng cây.

Lý Y Nhược luôn tự tin vào mình, dù là khuôn mặt hay thiên phú.

Nhưng so với thiếu nữ áo đỏ thì Lý Y Nhược bỗng cảm thấy nàng không có ưu thế gì, không, thậm chí là yếu thế. Bởi vì thiếu nữ xinh đẹp mặc giáp tên Tạ Giải Ngừ chẳng những cũng rất đẹp, trong người chảy dòng máu thần tộc, là võ giả huyết mạch linh ngộ.

Lý Y Nhược nhớ lại Hạo ca ca uống xong nói lời say.

Lúc trước Lý Y Nhược không nói cho Đinh Hạo biết trừ mấy từ khó hiểu ra Đinh Hạo mãi không quên nhắc tên ba nữ nhân.

Một là Đinh Khả Nhi.

Lý Y Nhược biết đó là tên muội muội hẩn mất tích đã lâu.

Cái tên thứ hai là Lý Y Nhược. Trong cơn say Hạo ca ca gọi tên nàng mười một lần. Khi đó Lý Y Nhược cực kỳ hưng phấn. Nhưng khi Hạo ca ca gọi tên Giải Ngữ thì lòng nàng buồn bã.

Mắt hùng ưng huyền khí lóe tia sáng đỏ, phát ra thanh âm máy móc:

- Phong chủ chờ các người tại nhà tranh.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt ngậy người.

Con chim máy biết nói?

Vương Tuyết Phong xấu xa cười to dẫn đường đi dọc theo đường nhỏ quảng trường.

Phong cảnh Ấn Kiếm Phong như thơ, cây xanh um, cỏ rậm rạp, bướm bướm đủ màu bay trong bụi hao núi giả, dòng nước chảy khúc khuỷu, cá cảnh thành đàn. Nước từ chỗ cao chảy xuống thành thác nước lớn nhỏ ánh bạc, tiếng nước êm tai. Ấn Kiếm Phong giống như thế ngoại đào nguyên tiên cảnh.

Đinh Hạo đi theo Vương Tuyết Phong xấu xa quẹo hai, ba lần trên đường nhỏ, rất nhanh tới bãi cỏ vách núi.

Một gian nhà tranh bằng cỏ xanh, bên cạnh có cây đào, hoa hồngp hần nở rộ. Gió nhẹ thổi, cánh hoa rơi xuống bay đầy trời, khiến người thấy thoải mái, cực kỳ đẹp.

Dưới cây đào có một người vóc dáng thon dài đứng.

Tóc rối bay theo gió, quần áo, ống tay áo bay, eo giắt một bình rượu hồ lô như sắp bay lên, tự do tự tại, xuất trần.

- Tiểu tử thôi rút cuộc đến.

Người đó xoay lại, chính là lão quái vật Khí Thanh Sam.

Đinh Hạo ngoan ngoãn hành lễ:

- Kính chào sư tôn.

Lão quái vật Khí Thanh Sam gật đầu, chỉ vào Vương Tuyết Phong xấu xa, nói với Đinh Hạo:

- Ủm! Tiểu tử này báit ta sớm hơn người một bước, người kêu một tiếng đại sư huynh đi!

Đại sư huynh?

Đinh Hạo ngậy người, quay đầu nhìn Vương Tuyết Phong xấu xa, ngộ ra.

Hèn chi Vương Tuyết Phong xấu xa đón Đinh Hạo vào Ấn Kiếm Phong, hèn chi cho đến nay địa vị của gã trong Vãn Kiếm tông là lạ. Thực lực của Vương Tuyết Phong xấu xa sâu không lường được, hơn xa Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi, thậm chí khiêu chiến với Mục Thiên Đường mà không chết. Cao thủ như vậy lại chỉ là Tổng giáo viên nho nhỏ trong Thanh Sam Đông Viện.

Vương Tuyết Phong xấu xa luôn cười cợt nghe lão quái vật Khí Thanh Sam nói bổng quỳ xuống đất, rơi lệ rờn rờn, kích động người run rẩy.

- Sư tôn . . . Người . . . Cuối cùng cũng chịu thu đệ tử trở về?

Đinh Hạo sợ nhảy dựng, lần đầu tiên hần thấy Vương Tuyết Phong xấu xa như vậy.

Lão quái vật Khí Thanh Sam nói một câu khiến Vương Tuyết Phong xấu xa kích động như vậy?

- Tiểu tử thôi, đứng dậy đi.

Lão quái vật Khí Thanh Sam khẽ thở dài:

- Năm đó sư phụ tính tình nóng nảy, không nên vì sự việc kia giận chó đánh mèo các người. Hiện giờ vật đổi sao dời, vì sư luôn tự hỏi lòng có phải lúc trước ta quá đáng không.

- Không, sư phụ làm đúng, đệ tử không hề oán trách. Cũng tại đệ tử cứng đầu vô dụng, khi đó không cứu được Thiên Hoa sư đệ. Huống chi . . . Đệ tử không phải không hiểu tình lý, trong lòng biết sư phụ trực xuất đệ tử ra khỏi sư môn là vì bảo vệ đệ tử.

Vương Tuyết Phong xấu xa kích động vô cùng.

Lão quái vật Khí Thanh Sam khề thở dài:

- Thiên hoa . . . Số mạng đã định nên có một kiếp, không thể tránh thoát. Năm xưa là tại hấn bảo thủ, cố chấp. Người hiểu được nỗi khổ của vi sư là tốt nhất.

Lão quái vật Khí Thanh Sam phát tay, lực lượng cực kỳ cường đại nâng Vương Tuyết Phong xầu xa dậy.

Đinh Hạo mơ hồ hiểu ra, xoay người hành lễ với Vương Tuyết Phong xầu xa.

Đinh Hạo nói:

- Kính chào đại sư huynh.

Hèn chi hôm đó Đinh Hạo đùa bầy ra thân phận sư thúc, kêu Vương Tuyết Phong xầu xa gọi hấn là sư thúc thì bị gã chế nhạo, hóa ra bên trong có nguyên nhân. Đinh Hạo không thể làm sư thúc trước mặt Vương Tuyết Phong xầu xa.

Mấy năm nay Vương Tuyết Phong xầu xa bị lão quái vật Khí Thanh Sam trục xuất ra sư môn nên địa vị trong Vấn Kiếm tông mới kỳ lạ như vậy. Thực lực siêu đẳng nhưng không có bối phận, vài người bỏ đá xuống giếng, Vương Tuyết Phong xầu xa uể oải cũng đúng.

Đinh Hạo cảm thấy hấn nên sớm nghĩ ra.

Vì tính cách của Vương Tuyết Phong xầu xa, lão quái vật Khí Thanh Sam rất giống nhau, mở miệng ngậm miệng là lão tử, hành động thì bạo lực dã man, hoàn toàn chính là ác quỷ tai họa nhân gian.

Đinh Hạo dò hỏi:

- Không biết sư huynh đệ khác ở đâu? Để ta đi chào . . .

357. Chương 358: Cho Ta Mượn Chim Của Người Chơi Đi

- Tiểu tử thôi nhà ngươi có lời gì cứ nói thẳng, quanh co làm chi?

Lão quái vật Khí Thanh Sam gõ trán Đinh Hạo, cười mắng:

- Nói thật với ngươi bây giờ đại hội luận phẩm tông môn trừ hoa cỏ chim cá ra chỉ còn ba chúng ta là người sống. Sau này Tuyết Phong là đại sư huynh, ngươi chính là lão tam, việc dạy dỗ có Tuyết Phong lo, ngươi đi theo hấn học trước đi.

- A? A?

Đinh Hạo ngây người:

- Không phải đâu? Ta mới vào cửa sư phụ đã muốn bỏ gánh? Sao ta có cảm giác bị bắt cóc?

Lão quái vật Khí Thanh Sam cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha!

Chớp mắt lão quái vật Khí Thanh Sam biến mất trên bãi cỏ.

- Sư tôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ, bình thường ít khi lộ mặt, ngươi hãy ở lại trên núi từ từ học với ta đi.

Ánh mắt Vương Tuyết Phong xầu xa nhìn Đinh Hạo có thân thiết và yêu thích.

Đinh Hạo đã lên thuyền giặc còn gì để nói?

* * *

Vương Tuyết Phong xầu xa sắp xếp Đinh Hạo ở trong nhà tranh bên cây đào.

Từ nay nơi này là nhà mới của Đinh Hạo.

Mặt cỏ này là sân luyện công của Đinh Hạo, xung quanh linh khí đậm đặc, khí ngũ hành tràn đầy. Đứng bên vách núi nhìn xuống dãy núi nguy nga bên dưới, trên cao nhìn thế giới nhỏ, rộng mở tâm tình tu luyện giản, đúng là nơi tu luyện tuyệt vời.

Sắp xếp xong Vương Tuyết Phong xấu xa không ngại phiền dẫn Đinh Hạo những chuyện cần chú ý hàng ngày. Xong Vương Tuyết Phong xấu xa dạy khẩu quyết từ đệ ngũ đến đệ thất giai cho Đinh Hạo.

- Có mười hai tầng hoàn chỉnh, ba tầng đầu là công pháp nhân giai, tầng bốn đến sáu là công pháp địa giai, tầng bảy đến mười hai là công pháp thiên giai. Bộ công pháp này là căn bản Vấn Kiếm tông đứng vững Tuyết Châu, mấy ngàn năm đứng ngang hàng với Thanh Bình học viện cũng nhờ công pháp này.

Nói đến công pháp đó Vương Tuyết Phong xấu xa lộ ra tự hào.

Đinh Hạo nhìn biển mây mênh mông dưới vực sâu, thuận miệng hỏi:

- A! Ta . . . Có thể tùy ý xuống núi không?

Wương Tuyết Phong xấu xa nhảy dựng lên, nổi giận quát:

- Tiểu tử! Người có thể nghiêm túc chút không? Ta đang dạy người, có biết bao nhiêu người nằm mơ đều muốn nắm giữ áo nghĩa tâm pháp mấy tầng sau không?

Đinh Hạo thuận miệng lặp lại mấy câu khẩu quyết, không sai một chữ:

- Người nói bao nhiêu lần nên ta nhớ rồi, có thể đọc lâu lâu, người dài dòng quá.

Wương Tuyết Phong xấu xa không biết nên nói cái gì, một lúc sau hậm hực nói:

- Được rồi, mỗi tháng có thể xuống núi một lần. Chờ khi nào người đạt đến Đại Võ Tông cảnh là có thể tùy ý ra vào Ấn Kiếm Phong, vì khi đó người sẽ trở thành phong chủ Ấn Kiếm Phong.

Đinh Hạo gật đầu, liếc nhìn ứng huyền khí trên vai Vương Tuyết Phong xấu xa, thử hỏi:

- Phải rồi, người cho ta mượn chim của người chơi được không?

Wương Tuyết Phong xấu xa từ chối:

- Không bao giờ.

Đinh Hạo không chết tâm cò kè mặc cả:

- Cùng lắm ta cho người chơi con mèo mập này.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tức giận quát:

- Mèo mập cái gì? Mèo là chắc khéo được không ta không thèm bị tên râu xồm vừa xấu bụng vừa xấu mặt chơi!

Wương Tuyết Phong xấu xa bị chọc giận:

- Con mèo chết tiệt, người nói ta xấu bụng thì thôi, dám nói mặt ta xấu? Nếu người đã không thành thật như vậy thì, tốt, tạm sơ đệ, quyết định vậy đi! Người chơi chim của ta, ta chơi mèo của người.

Đinh Hạo:

- . . .

Sao cảm thấy kỳ kỳ, có gì đó không đúng.

* * *

Đinh Hạo yên lòng ở trong nhà tranh bắt đầu trùng kích Tiên Thiên Võ Tông cảnh.

Bây giờ thứ Đinh Hạo tu luyện là khẩu quyết mấy tầng sau, giải quyết vấn đề lớn, cộng với lúc trước đi kho vũ khí Tàng Kiếm Đường Vấn Kiếm tông chọn bí tịch. Trước khi Đinh Hạo trùng kích tâm pháp đệ lục giai không cần lo thuộc tính công pháp bí tịch khác.

Giống như trước kia, Đinh Hạo vạch thời gian mỗi ngày kín kẽ.

Tu luyện là môn bắt buộc, ngoài ra còn có tu luyện minh văn, luyện khí, luyện đan, kiếm ý, đao ý. Đinh Hạo như con quay, mỗi đêm nghỉ một canh giờ đã là xa xỉ.

Chớp mắt mười ngày qua đi.

Hôm nay mặt trời mới mọc, gió nhẹ thổi, phong cảnh hợp lòng người.

Đinh Hạo khoanh chân dưới gốc đào, tu luyện như lão tăng nhập định.

Đinh Hạo đang trong phút mấu chốt trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Huyền khí vận chuyển tốc độ cao nhất trong người Đinh Hạo, thực lực cường đại nhất lần đầu tiên hiện ra. Nửa người Đinh Hạo lượn lờ bông tuyết bạc, nửa người kia thì lửa màu cam đốt cháy hừng hực. Hai tay Đinh Hạo đặt trên đầu gối xòe ra, lòng bàn tay có hai đốm băng viêm và hoàng diễm nhảy múa có tiết tấu, co rút phình ra theo hít thở của Đinh Hạo.

Thảm cỏ nhỏ phập phồng theo Đinh Hạo.

Khúc ngọn mỗi cọng cỏ bị sức hút kỳ dị ngả hướng Đinh Hạo, giống như bái lạy. Nhìn từ trên bầu trời trông như trăm vạn thần tử đang lạy quân vương của mình.

Không chỉ là cỏ nhỏ, cây ocr hoa quanh người Đinh Hạo năm, sáu trăm thước, biển mây bốn phía đều hình thành khí lẫm kỳ dị phình ra rút lại theo hô hấp của Đinh Hạo, như thần tích.

Bên cạnh mặt cỏ cách Đinh Hạo năm trăm thước, Vương Tuyệt Phong xấu xa biểu tình nghiêm túc đứng.

Vương Tuyệt Phong xấu xa cực kỳ ngạc nhiên.

- Sư phụ nói đúng, trên người tam sư đệ giấu nhiều bí mật. Sư đệ có thể tu luyện cùng lúc hai huyền khí thuộc tính tương khắc, thuận lợi đến cỡ khiêu Đại Võ Sư cảnh, thật khó tin. Công pháp sư đệ tu luyện sẽ không đơn giản như vậy, chắc còn trên ta . . .

- Nhưng nếu tam sư đệ chọn quang minh chính đại tu luyện công pháp này, không che lấp thì nghĩa là hẳn không thiện với lòng, không muốn giấu chúng ta. Sư phụ tốn một năm chọn người chắc chắn không sai, tâm tính, phẩm chất của Đinh Hạo không cần nghi ngờ. Bất cứ ai cũng có bí mật của mình, điều này không nói lên cái gì.

Trong lúc Vương Tuyệt Phong xấu xa suy nghĩ thì trước mặt chợt biến dị.

Hai luồng sáng bạc và vàng rực rỡ chói mắt bắn ra từ người Đinh Hạo, tựa như cột sáng thần uy bắn lên cao, xé rách hư không, bay thẳng lên trời dẫn đến bốn phương chấn động.

- A? Mau vậy . . . Tam sư đệ thật sự là làm vậy quá!

Vương Tuyệt Phong xấu xa cực kỳ ngạc nhiên.

Hai cột sáng đâm trời là dấu hiệu bước cuối cùng trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh, huyền khí đâm thẳng bầu trời dẫn động lực lượng nguyên tố tinh thuần nhất trên chín tầng mây sửa đổi thân thể đạt đến bước đầu tiên hợp cùng thiên địa, thành tựu tiên thiên!

358. Chương 359: Trùng Kích Tiên Thiên Vô Tông Cảnh

Vương Tuyệt Phong xấu xa không ngờ Đinh Hạo to gan như vậy, không bày minh văn trận pháp, không chuẩn bị đan dược, Lý Y Nhược bổ sung lực lượng, càng không có cường giả ở một bên hộ pháp đã trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh, quá lỗ mãng.

Đây là bước đi cực kỳ mấu chốt.

Một khi hậu lực không đủ, trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh thất bại thì sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, lực lượng đỉnh Đại Võ Sư cảnh tan biến, không bằng cả người bình thường. Từ nay Đinh Hạo sẽ không thể tu luyện huyền công, tương đương thành phế nhân.

Đây chính là vách tường thiên nhân.

Hoặc nên nói là thiên kiếp.

Bất cứ võ giả nào đi đường cường giả đều phải qua ải này.

Bởi vì võ giả cần thoát khỏi các loại trói buộc hậu thiên, nói từ tinh ý võ đạo thì phải được thiên địa công nhận. Nói theo cách truyền thông là thiên kiếp chính là thử thách vô hình phép tắc thiên địa trong Vô Tận đại lục.

Dưới cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh là Vô Đờ cảnh, Vô Sĩ cảnh, Võ Sư cảnh, Đại Võ Sư cảnh không có thiên kiếp, rất dễ tu luyện. Từ Tiên Thiên Vô Tông cảnh bắt đầu, mỗi lên một bậc thang sẽ có thiên kiếp, trùng kích cảnh giới càng cao thì các loại kiếp nạn càng khủng bố.

Đinh Hạo không chút chuẩn bị đã tùy tiện trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh, Vương Tuyết Phong xấu xa cảm thấy hấn thật lỗ măng, mạo hiểm.

Vương Tuyết Phong xấu xa kêu lên, lao nhanh tới.

Vương Tuyết Phong xấu xa ở giữa không trung ném ra mấy Thanh Ngọc Thạch Bàn đều đều rơi quanh người Đinh Hạo hai mươi thước. Khi Thanh Ngọc Thạch Bàn rớt xuống đất thì tỏa sáng rực rỡ, từng đoàn ánh sáng rõ ràng âm thầm khuếch tán nối tiếp nhau thành minh văn trận pháp to lớn bao vệ Đinh Hạo.

- Ngưng thần tỏa quan, khí đi Huyền cung, tam tam tứ tứ, thất thất bát bát, ý xung vân tiêu, thân bất động như căn, ý thần du như hải, cuốn sạch thiên địa, câu thông thần khung . . .

Một chuỗi khẩu quyết thâm ảo phức tạp phun ra từ miệng Vương Tuyết Phong xấu xa, chính là khẩu quyết tâm pháp vô số cao thủ Vấn Kiếm tông ngàn năm qua vượt thiên kiếp thứ nhất đã tổng kết ra.

Cùng lúc đó . . .

- Có chuyện gì?

Bóng người chột lóe, lão quái vật Khí Thanh Sam nồng nặc mùi rượu xuất hiện trên bãi cỏ. Lão quái vật Khí Thanh Sam nhìn lướt qua, hiểu ngay.

- Nhóc con này cứ gây chuyện, lão tử sớm nhìn ra hấn chỉ có sức chiến đấu đạt đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh còn tu vi huyền khí vẫn ở Đại Võ Sư cảnh, không ngờ nhanh như vậy . . .

- Sư phụ, làm sao đây? Ẩn Kiếm Phong có màn ngăn cách Thủy Mạc Thiên Hoa, tam sư đệ không thể thành công trùng kích tại đây, hay chuyển hấn ra ngoài?

Vương Tuyết Phong xấu xa không còn tâm trạng bồn chột.

- Đã bắt đầu xông quan, không thể đụng vào hấn.

Mắt lão quái vật Khí Thanh Sam lóe tia sắc bén, nói:

- Có lẽ đây là cơ hội. Tuyết Phong, rút Thủy Mạc Thiên Hoa đi, để thiên địa linh khí bên ngoài vào Ẩn Kiếm Phong.

Vương Tuyết Phong xấu xa ngần ngừ:

- Nhưng mà . . .

- Không sao, vi sư quyết định rồi.

Lão quái vật Khí Thanh Sam ngửa đầu uống hợp rượu, há mồm phun ra. Giọt rượu thành cầu vòng đủ bảy sắc đỏ, xanh, vàng, tím, cam, vàng kim, xanh biếc, cực kỳ xinh đẹp chụp lên người Đinh Hạo thành vòng bảo vệ.

Cùng lúc đó, Vương Tuyết Phong xấu xa bắn lệnh bài bạc ra.

Trong không trung nổ đom đóm lửa, xẹt xẹt như thác nước ngân hà rơi xuống, một tầng màn nước mênh mông tách ra. Bầu trời biến thành biển rộng, từng tầng màn nước trong suốt rẽ đôi lộ ra mặt thật của Ấn Kiếm Phong.

Vương Tuyệt Phong xấu xa khổng chế màn nước từ từ rút đi.

Linh khí thiên địa xung quanh điên cuồng tuôn hướng Đỉnh Hạo.

Mây trong thiên địa cuộn uộc, các loại hơi thở hữu hình và vô hình vận chuyển nhanh, lấy Ấn Kiếm Phong làm trung tâm hình thành vòng xoáy linh khí to lớn như mắt biển dâng trào, kỳ quan thiên địa khó tả.

- Tiểu tử này làm ra động tĩnh lớn thật.

Lão quái vật Khí Thanh Sam cười kỳ dị, canh giữ bên cạnh Đỉnh Hạo.

Người lão quái vật Khí Thanh Sam phát ra hơi thở kỳ diệu hình thành lực hút, từng cọng cỏ, hạt bụi như mất trọng lượng chậm rãi bay lên. Quần áo lão quái vật Khí Thanh Sam bay phần phật, tóc dài đen như suối bay lên.

Vương Tuyệt Phong xấu xa rút đi Thủy Mạc Thiên Hoa, biểu tình căng thẳng đứng bên cạnh lão quái vật Khí Thanh Sam, không ngừng nhìn bốn phương tám hướng, giữ cảnh giác.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đỉnh Hạo ngồi dưới cây đào như không hay biết gì chuyện bên ngoài. Linh khí vòng xoáy dâng lênl àm cây đào lắc lư, từng cánh hoa hồng rơi xuống như mưa, rơi vào tóc, vai Đỉnh Hạo, rất đẹp.

Khiến người thấy lạ là cánh hoa đào rơi mảng lớn nhưng vĩnh viễn không rơi hết, hoa đào vẫn đầy trên nhánh cây, không giảm một đóa.

Theo thời gian trôi qua, cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí dâng lên trong người Đỉnh Hạo càng mạnh mẽ hơn. Hai cột sáng bay ra từ đầu Đỉnh Hạo càng lúc càng thô, dần bao phủ khắp người hắn.

Hai cột sáng quán quýt trong hư không, gấp khúc, cấu thành đồ án, phù văn kỳ dị, cong thành cây cung không ngừng kéo dài tới chân trời như con rồng vàng và bạc đang chiến đấu, xé rách biển mây khung trời, khí thế khiến người sợ hãi.

- Trong thân thể một người ẩn chứa hai loại lực lượng khác nhau đều mạnh mẽ như vậy, tiểu tử này đã tu luyện công pháp gì vậy?

Lão quái vật Khí Thanh Sam kiến thức rộng rãi rất là ngạc nhiên.

Tuy lão quái vật Khí Thanh Sam nhận Đỉnh Hạo làm đồ đệ nhưng trừ một chiêu Bế Môn Tạ Khách kiếm thức ra không dạy hắn công pháp, chiêu thức đặc biệt gì. Lão quái vật Khí Thanh Sam không yêu cầu Đỉnh Hạo tu luyện như thế này, ngày thường ít khi trói buộc hắn, mọi chuyện mặc hắn làm theo ý mình.

Vì qua một năm quan sát, lão quái vật Khí Thanh Sam nhìn thấu tam đệ tử này không phải vật trong ao, sớm muộn gì sẽ bay lên trời. Đỉnh Hạo đã có gặp cỡ, công pháp của mình, nếu lão quái vật Khí Thanh Sam mạnh mẽ can thiệp sẽ ảnh hưởng hắn tu luyện.

Cho nên mười mấy ngày qua tuy lão quái vật Khí Thanh Sam không lộ mặt nhưng thả ra vẫn âm thầm quan sát Đỉnh Hạo. Lão quái vật Khí Thanh Sam giữ cách dạy nuôi thả này, mặc cho Đỉnh Hạo phát huy tự do.

Từ mặt nào đó lão quái vật Khí Thanh Sam không uổng là đẳng cấp tông sư.

359. Chương 360: Thanh Sam Bất Tẩn Nghịch Huyết Bát Trảm Pháp

Lão quái vật Khí Thanh Sam khá tò mò công pháp Đinh Hạo tu luyện nhưng không nhắc một câu, nếu có ai chất vấn công pháp hắn tu luyện thì gã sẽ đầy bá khí đứng ra nói.

- Đồ đệ lão tử dạy, công pháp là lão tử truyền, dựa vào cái gì phải giải thích với người? Biến sang bên đi, không thì lão tử giết!

Đây chính là chỗ tốt Đinh Hạo bái lão quái vật Khí Thanh Sam làm sư phụ.

Nói thật là lão quái vật Khí Thanh Sam vừa lòng đồ đệ Đinh Hạo trăm phần trăm.

Từ lúc đầu trắc nghiệm nhập tông, lão quái vật Khí Thanh Sam vừa thấy Đinh Hạo đã bị khí chất kỳ lạ trên người thiếu niên hấp dẫn. Câu nói ‘bởi vì ta yêu Vãn Kiếm tông’ có lẽ người khác thấy nhảm nhí nhưng lão quái vật Khí Thanh Sam như nước chảy bèo trôi rung động, giây phút đó gã đã quyết định phải thu thiếu niên đó làm đồ đệ, lại mở Ấn Kiếm Phong.

* * *

Theo thời gian trôi qua, vòng xoáy linh khí trên bầu trời càng lúc càng kinh người, cơ hồ phạm vi mấy trăm dặm. Ấn Kiếm Phong to lớn so với vòng xoáy linh khí thì nhỏ bé tựa hạt bụi. Đinh Hạo ngồi dưới gốc đạo so sánh với mây đầy trời thì hoàn toàn không đáng kể.

Bỗng nhiên . . .

- A? Đám hề không biết sống chết rốt cuộc ngồi không yên sao?

Lão quái vật Khí Thanh Sam chậm rãi uống rượu chợt mở mắt ra, phát hiện điều gì. Mắt lão quái vật Khí Thanh Sam lóe tia sắc bén khiến người sợ hãi, khóe môi cong lên cười nhạt.

Một luồng kiếm quang sắc bén xé rách hư không nhanh như chớp hiện ra từ áng mây chầm vào Đinh Hạo đang nhập định.

Lão quái vật Khí Thanh Sam cười lạnh, tay xé.

kiếm quang phía xa tan biến.

Trong tiếng kinh kêu, một bóng người mờ nhạt ẩn trong hư không bị lực lượng lôi kéo kinh hoàng hiện ra. Tội nghiệp bóng người không kịp giãy dụa đã bị ý niệm thần thức hùng hồn của lão quái vật Khí Thanh Sam nghiền nát, bùng một tiếng nổ thành thịt vụn.

Nhưng chưa xong.

Khi người này nổ thì cùng lúc đó, sát khí đáng sợ bắn ra, từng kiếm quang hiện ra quanh Ấn Kiếm Phong mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa nhanh như chớp chém hướng Đinh Hạo.

Lão quái vật Khí Thanh Sam lạnh lùng quát:

- Muốn chết!

Sóng âm lan tỏa khí lạnh khiến người sợ hãi khuếch tán bốn phương tám hướng như thực chất, nghiền nát mấy chục kiếm quang.

Vương Tuyệt Phong xấu xa đứng bên cạnh lão quái vật Khí Thanh Sam lắc người biến mất.

Chớp mắt hư không quanh Ấn Kiếm Phong dao động sóng gợn hỗn độn.

Tường đột kiếm quang chớp lóe, bóng người lúc ẩn lúc hiện, máu phun tung tóe.

Vương Tuyệt Phong xấu xa như rồng bay không ngừng lượn giữa không trung, đánh đầu thẳng đó. Mỗi lần Vương Tuyệt Phong xấu xa lóe người là có một đoàn máu nhuộm hư không, một bóng người bí ẩn bao bọc trong áo đen hét thảm rút xuống.

Vương Tuyệt Phong xấu xa một hơi giết hai mươi người xong quay về Ấn Kiếm Phong.

- Là sát thủ của Tinh Văn tông, có người cố ý thả bọn họ vào.

Vương Tuyệt Phong xấu xa đứng sau lưng lão quái vật Khí Thanh Sam, nhỏ giọng nói:

- Những sát thủ này đến vì tam sư đệ, nếu không được người trong tông môn hỗ trợ thì có thể vào sơn môn Văn Kiếm tông hơn mười dặm.

Lão quái vật Khí Thanh Sam lạnh lùng cười:

- Mặc kệ nó, có ai đến gần Ân Kiếm Phong ngàn thước thì giết không tha!

Lão quái vật Khí Thanh Sam thốt ra câu này ẩn chứa tu vi huyền khí hùng hồn dai dẳng không dứt quanh quẩn trong không trung, lan ra xa mười dặm. Rõ ràng lão quái vật Khí Thanh Sam đang cảnh cáo, lão quái vật đã nổi sát tâm, vì bảo vệ đồ đệ yêu quý không tiếc máu chảy thành sông.

Lão quái vật Khí Thanh Sam nói câu này khiến vòng xoáy linh khí dâng trào hùng dũng chột ngột khựng lại.

Vương Tuyệt Phong xấu xa đứng sau lưng sư phụ lão quái vật Khí Thanh Sam, kích động người run rẩy.

Đã bao nhiêu năm Vương Tuyệt Phong xấu xa lại nhìn thấy sư phụ ngạo thị thiên hạ? Sát thần đầm máu ngày xưa một kiếm giết hết sĩ mị võng lượng rốt cuộc lại trở về rồi sao?

- Ha ha ha ha ha ha! Có chuyện gì mà Khí sư thúc tức giận như vậy?

Một thanh âm lạnh lùng vang trong hư không, đúng là Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong trong lục điện hội thẩm đối đầu với lão quái vật Khí Thanh Sam.

- Không muốn giết thì rút!

Trong lời nói của lão quái vật Khí Thanh Sam ẩn chứa sát khí.

- Ha ha ha ha ha ha! Khí sư thúc cần gì tức giận đến như thế? Phật Lệ bất tài, từ khi chấp chưởng Thiên Kiếm phong đến nay không thể đột phá, sớm muốn lĩnh giáo Thanh Sam Bất Tẫn Nghịch Huyết Bát Trảm Pháp nổi danh Tuyệt Châu của sư thúc. Hôm nay là cơ hội tốt, xin Khí sư thúc chỉ giáo cho!

Giữa không trung hiện ra đoàn sáng, một thân hình to lớn như ẩn như hiện, tay trái chỉ lên trời. Thần kiếm to trăm thước đột nhiên xuất hiện nhanh như chớp chém xuống mây mù và Ân Kiếm Phong.

- Bảo vệ sư đệ của người!

Đầu chân mây lão quái vật Khí Thanh Sam ngưng tụ sát khí, dẫn dò Vương Tuyệt Phong xấu xa xong lắc người đạp bước lên trời. Bình rượu hồ lô lắc một cái chảy ra một dòng rượu đỏ máu, lão quái vật Khí Thanh Sam bắt lấy ngưng kết thành trường kiếm răng cưa màu đỏ.

Không thấy lão quái vật Khí Thanh Sam có động tác gì, trường kiếm răng cưa tỏa ánh sáng đỏ bay lên và chạm với thần kiếm, như nước ối đổ vào tuyết hoàn toàn nuốt chửng.

Ánh sáng đỏ không giảm thế đi bay hướng Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong.

Cách ba, bốn thước ánh sáng đỏ bỗng tách ra thành từng sợi tơ đỏ kết thành lưới to ở giữa không trung trói Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong lại, siết chặt, xé người và đoàn sáng thành từng khối nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Đường đường là Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong thế nhưng không đỡ nổi một chiêu đã chết?

Đây chính là Thanh Sam Bất Tẫn Nghịch Huyết Bát Trảm Pháp trong truyền thuyết sao?

Biểu tình của lão quái vật Khí Thanh Sam không hề đặc ý, tan biến trong hư không, khi xuất hiện đã cách trăm thước. Tay lão quái vật Khí Thanh Sam vung trường kiếm răng cưa đỏ ngưng tụ từ rượu, lại có mấy trăm sợi tơ bay ra.

- Khí sư thúc, Thanh Sam Bất Tẫn Nghịch Huyết Bát Trảm Pháp của người hình như quá thời. Ha ha ha ha ha ha! Chiêu thức đó không giết được ta!

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong vốn đã chết lại cất tiếng nói.

Ánh sáng vàng lại hiện ra, thân hình cao to ngưng tụ lại. Từng luồng sáng vàng bắn ra va chạm với sợi tơ đỏ rậm rạp tóe lửa tuyệt đẹp.

Lão quái vật Khí Thanh Sam lạnh lùng cười:

- Lão tử muốn chống mắt xem ngươi có mấy hóa thân chết thay cho!

Ánh sáng đỏ càng hùng dũng hơn, tỏa sáng đầy trời bao phủ Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong, diên cuồng công kích.

360. Chương 361: Người Ra Hết, Thần Giao Đàm

Tơ đỏ đầy trời lần thứ hai công phá kiếm quang vàng phòng ngự, như cái lối to khép lại, nghiền nát. Thân hình Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong mới tụ tập lại lần nữa bị cắt thành mảnh nhỏ cỡ bàn tay rơi xuống.

Nhưng đây lại là một hóa thân.

Dù là bị cắt thành ngàn vạn nhưng không một giọt máu nào rơi xuống, không biết thân thể Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong làm bằng tài liệu gì mà như người thật, rất quái dị.

Giọng Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong kiêu ngạo, lạnh lùng mơ hồ vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Khí sư thúc, ta sắp nhìn ra huyền bí trong kiếm pháp của ngươi!

Lão quái vật Khí Thanh Sam lạnh lùng quát một tiếng, ánh sáng đỏ quay ngược về như bị cá voi hút nước, nhập vào trường kiếm rệu. Thì ra từng ánh sáng đỏ là lão quái vật Khí Thanh Sam chém kiếm nhanh kích phát ra kiếm quang.

Có thể khống chế kiếm quang đến mức độ tùy tâm, mềm mại như sợi tơ, biến hóa vô cơ, thần bí khó lường, phát ra lại có thể thu về như thuật tiên trong truyền thuyết, đủ thấy tạo nghệ của lão quái vật Khí Thanh Sam trong kiếm thuật đạt đến tình trạng khó tin.

Đối diện sát khí sắc bén của lão quái vật Khí Thanh Sam, Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong hoàn toàn trong thế phòng thủ, hai chiêu bị gã chặt hai hóa thân, có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Dù Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong hoàn toàn yếu thế nhưng không lùi bước.

Bởi vì . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng lạnh sắc bén bỗng bắn ra cách lão quái vật Khí Thanh Sam gần mười thước, nhanh như chớp xuyên qua người gã, tạc nổ tung.

Nhưng ánh sáng lạnh chỉ xuyên qua tàn ảnh của lão quái vật Khí Thanh Sam.

Cùng lúc đó, chân thân lão quái vật Khí Thanh Sam đi tới nơi lóe ánh sáng lạnh đâm ra một kiếm, có tiếng hét thảm, giọt máu rơi đầy trời. Một người vô hình gần như trong suốt nhanh chóng bay đi.

Lão quái vật Khí Thanh Sam không đuổi theo.

Bởi vì cùng lúc đó, một chưởng ẩn huyền khí to lớn từ trên trời giáng xuống như vuốt thần ma nghiền áp hướng Ấn Kiếm Phong có Đinh Hạo.

- Muốn chết!

Huyết kiếm rung lên, ánh sáng đỏ đầy trời lại bắn ra nuốt chửng ẩn huyền khí.

Một thanh âm lạnh lùng vang trong hư không:

- Ha ha ha ha ha ha! Nhiều người muốn giết hấn, người bảo vệ hấn được không? Ha ha ha ha ha ha! Lão quái vật Khí Thanh Sam, hôm nay giết đồ đệ của người trước mặt người cho người ném nỗi đau năm xưa!

Trên bầu trời Ấn Kiếm Phong xuất hiện các siêu cường giả bí ẩn.

Căng thẳng, hồi hộp, chỉ mảnh treo chuông.

Huyền nghi huyền nghi huyền nghi!

Một mình lão quái vật Khí Thanh Sam có thể bảo vệ Đinh Hạo thuận lợi vượt qua kiếp nạn vách tường thiên nhân không?

Là ai mà vênh váo công nhiên giết Đinh Hạo đang độ kiếp trong Vân Kiếm tông?

Khi lão quái vật Khí Thanh Sam bị bám giữ, từng luồng trường kiếm vèo vèo giáng xuống Ấn Kiếm Phong hóa thành sát thủ mặc áo đen điên cuồng giết hướng thiếu niên nhập định.

Vương Tuyệt Phong xấu xa cầm kiếm to huyền khí hải bước nghênh đón, mắt bắn ra sát ý.

* * *

Nam bộ Tuyệt Châu, Thần Giao Đàm.

Ao nước xanh biếc như một viên bảo thạch to khảm giữa dãy núi.

Thần Giao Đàm này là nơi rất nổi tiếng trong trăm dặm, vì dưới đáy ao sâu thẳm không đáy có một đám giao long đại yêu, sinh sản trăm năm, số lượng nhiều, thực lực cường đại, xưng bá một phương, tùy ý cướp bóc sinh linh, nhân loại xung quanh, không ai dám chọc.

Mặt trời lên cao.

Mặt trời ấm áp chiếu rọi, ao nước xanh biếc nổi lên khí lạnh sương mù như ảo mộng, nhiệt độ bốn phía lạnh giá, tĩnh lặng khiến người hốt hoảng.

Lúc này bên ao có tiếng nước dao động.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc giáp mềm màu đỏ ngồi trên ngọc thạch trắng bên bờ Thần Giao Đàm, đôi chân trắng hơn ngọc thạch duỗi ra chạm vào mặt nước, sóng gợn lăn tăn.

Thiếu nữ đẹp đến không chân thật.

Da thịt trắng như ngọc không có tỳ vết, non mềm búng ra sữa, ngọc cốt băng cơ, băng thanh ngọc khiết, khi sương trắng tuyết, thu thủy là môi ngọc là xương. Thiếu nữ như dao trì tiên rút xuống trần gian, lại như quỷ núi có trí tuệ. Tóc đen dài như mây đen, đôi mắt trong suốt có ý kiến. Thiếu nữ như người trong tranh, không tồn tại trong thế gian.

Ở nơi nguy hiểm thế này thiếu nữ nhàn nhã như không hiểu thế gian hiểm ác.

Thiếu nữ ngâm nga khúc nhạc nào đó, thanh âm trong trẻo êm tai như ngọc châu rót xuống đàn ngọc. Thiếu nữ cởi nút giáp mềm màu đỏ, cởi áo ra lộ thân hình đẹp như ngọc.

Da như bạch ngọc khiến người nhìn si mê, trong rừng núi yên tĩnh làm xung quanh mất đi màu sắc.

Tí tách!

Một dòng máu đỏ dọc theo cánh tay thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp thấm vào Thần Giao Đàm.

Khi áo giáp đỏ cởi xuống thấy rõ trên lưng thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp có vết thương kinh khủng, sâu tận xương, máu thịt lộ ra ngoài, rất là ghê người. Máu tuôn như suối nhuộm đỏ nửa cánh tay thiếu nữ.

Càng quái dị là có đoàn khói xanh lượn lờ miệng vết thương, nhuộm tím lưng trắng thành màu xanh.

Đây là vết thương rất nặng.

Nhưng thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp như chưa từng phát hiện, mặc áo chấy, sương xanh khuếch tán. Thiếu nữ bình tĩnh nhìn Thần Giao Đàm như đang chờ cái gì.

Bỗng nhiên . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cột nước thô to bắn lên cao, có bóng người bên trong. Tiếng cười êm như chuông reo, một cô bé hân hoan ngọc mài nhảy lên mấy chục thước tới bên cạnh thiếu nữ, há mồm nhảy mũi.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp mỉm cười hỏi:

- Đã xác nhận chết hết chưa?

- Hi hi, lớn nhỏ mười một xà giao có trí tuệ đều chết hết. Hi hi, tỷ tỷ, người ra tay độc thật, coi chừng sau này không gả đi được.

Cô bé cột hai sừng, cỡ hai, ba tuổi, trắng trẻo, mập mạp, nhưng nói chuyện hơi trưởng thành sớm.

Tiếng ùng ục vang lên, Thần Giao Đàm yên tĩnh sôi trào. Thần Giao Đàm màu xanh biến thành đỏ thắm, vang tiếng nổ điếc tai, một con xà giao ba trăm thước nhảy lên nặng nề đập xuống mặt nước.

Nhìn kỹ thì đây là con đại yêu khổng lồ dài cỡ bảy trăm thước, nó đã chết, vị trí bảy tắc bụng thủng một lỗ to cỡ miệng chén đã cướp mất sự sống của nó.

361. Chương 362: Kiểm Của Ta Ra Khỏi Võ Củng Nhiễm Máu

Tiếp theo lại một chuỗi tiếng nước nổ tung, bọt nước bắn lên. Từng con xà giao to lớn liên tục chui ra khỏi mặt nước, thanh thế khiến người sợ hãi nhưng chúng nó đều chết, vị trí vết thương giống y nhau, đều là bị vật nhọn đâm thủng vị trí bảy tắc bụng.

Mười một yêu ma xà giao lật ngửa bụng nổi trên mặt nước, chúng đã chết.

Chúng tộc xà giao khổng lồ trong Thần Giao Đàm bị diệt tộc.

Người ra tay giết chúng chính là thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp như tiên nữ lạc xuống nhân gian bên Thần Giao Đàm và cô bé cột tóc.

- A! Tỷ tỷ bị thương?

Cô bé thấy vết thương sau lưng thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp, hốt hoảng la lên:

- Bị độc dịch của Thanh Giao Vương ngấm vào vết thương, không hay rồi.

- Chỉ là con xà giao mới đột phá Tiên Thiên Vô Tông cảnh mà cũng tự xưng là Thanh Giao Vương?

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp múc nước rót vào miệng vết thương, liếc xác xà giao trôi nổi trên Thần Giao Đàm.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp nói:

- Quy tắc cũ, mỗi người một nửa.

- Hi hi, được.

Cô bé cột tóc hưng phấn nhảy nhót, hôn lên mặt thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp:

- Đa tạ tỷ tỷ.

Cô bé như trái bóng vàng nhảy vào Thần Giao Đàm, đứng trên xác mấy con xà giao lớn nhất. Cô bé cắn gáy xà giao như chó con xé rách da.

Chuyện đáng sợ xảy ra.

Xác xà giao nặng trăm tấn bị cô bé nhỏ xíu hút sạch, như khí cầu khô héo chỉ còn lại cái vỏ. Cô bé quen thuộc giữ tấm da xà giao cất vào cái túi nhỏ may trên váy.

Thì ra cái túi nhỏ đó là không gian trữ vật cao đẳng.

Cô bé tay nhân nhanh nhẹn làm điều tương tự với xác xà giao còn lại, chớp mắt có một nửa bị hút khô.

Cô bé cảm giác bụng nhỏ tròn trịa hơi trướng lên.

- Tỷ tỷ, còn lại là của tỷ.

Cô bé bắt lấy đuôi một xác xà giao ném đi như quả cây nhỏ, xác xà giao nặng như núi cao bay hướng thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp đã mặc giáp mềm đỏ vào.

Đầu ngón tay thiếu nữ toát ra đốm lửa đỏ như tiểu tinh linh ngoan ngoãn. Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp nhìn xác xà giao bay tới, lửa đỏ chợt nổ tung hóa thành lửa cháy hừng hực bao phủ thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp.

Chớp mắt thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp thành đốm lửa, biến mất.

Có ảo ảnh phượng hoàng lửa chậm rãi mở cánh ra sắp bay lên cao, phát ra khí thể cường đại không thuộc về cõi thiên địa này.

Xà giao to lớn rơi xuống bị ảo ảnh phượng hoàng lửa đuổi cánh, ngọn lửa phóng lên cao bắt giữ đốt xác cháy không tròn mẩu xương. Xác xà giao hóa thành đoàn sáng năng lượng xanh nhập vào phượng hoàng lửa, thân hình yêu kiều như ẩn như hiện.

Trên Thần Giao Đàm, cô bé tiếp tục ném xác xà giao vào lửa cháy hừng hực.

Một chén trà sau, xác xà giao trong Thần Giao Đàm biến mất hết.

Ngọn lửa đỏ rực ngày càng đốt cao nhưng không tỏa ra sức nóng.

Cùng lúc đó, màu lửa biến đổi nhanh như trải qua lột xác, phượng hoàng lửa khổng lồ khép cánh lại, bao bọc thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp như ẩn như hiện như đang dục hỏa niết bàn.

Thời gian trôi nhanh.

Ngọn lửa như máu dần tắt.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp mặc giáp đỏ trong ngọn lửa đỏ nhạt mở mắt ra, đôi mắt đỏ như có lửa đốt.

Chính lúc này, thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp phát hiện ra điều gì, ánh sáng vàng chợt lóe, mặt nạ che khuôn mặt.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp nhìn lên trời, hét lên:

- Ai? Đi ra!

Một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Phát hiện ra ta? Hừm, thú vị. Huyết mạch thượng cổ thần hoàng sao? Nàng chính là Phượng Hoàng Nữ gần đây nổi lên đúng không?

Một người toàn thân trắng bệch xuất hiện gần thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp mười thước, không có huyền khí dao động, không có bóng sáng di chuyển nhanh. Giống như người đó đã đứng tại chỗ từ lâu chẳng qua không bị phát hiện.

Người này rất đẹp trai, môi mỏng, thân hình mảnh khảnh, trường sam trắng, mặt trắng bệch, tóc bạc. Đôi mắt hẹp dài, chân mày bay xéo vào thái dương đều một màu trắng. Nam nhân đứng đó như băng tuyết ngàn năm lạnh lùng, ngăn cách người ngoài ngàn dặm. Bất cứ ai nhìn gã một lần sẽ thấy linh hồn bị đông cứng.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp ánh mắt nghiêm túc nói:

- Là người?

Khách không mời hơi giật mình:

- Nàng biết ta?

Mắt thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp xinh đẹp lóe tia trêu chọc, lạnh lùng cười:

- Đệ nhất kỳ tài Tuyết Châu mấy trăm năm qua, người thừa kế viện trưởng Thanh Bình học viện tương lai, đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ Tuyết Châu, thần đồng Mục Thiên Dương nổi tiếng khắp thiên hạ. Làm sao ta không biết cũng như đám không biết?

Mục Thiên Dương gật đầu, nói:

- À.

Mục Thiên Dương không hiểu sao, gã thấy bản thân rất lạ. Mục Thiên Dương không hiểu vì sao đứng trước mặt thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp thái độ không mấy thân thiện này, lần đầu tiên trong đời gã muốn nói gì đó. Nhưng vì Mục Thiên Dương đã quen im lặng thời gian dài nên không biết nói gì.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp bỗng mỉm cười nói:

- Nhưng ngươi đến đúng lúc.

Mục Thiên Dương suy nghĩ lung tung, bản năng hỏi:

- Cái gì?

Mục Thiên Dương bỗng thấy tức giận. Chết tiệt, chuyện gì đây? Hôm nay gã làm sao vậy? Gã không nên có phản ứng như vậy, sao có thể bị một thiếu nữ dắt mũi lừa dối?

- Ai cũng nói ngươi là đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ Tuyết Châu, có thể nói là vô địch. Cái gọi là mời không bằng tình cờ, nếu đã gặp nhau thì tiểu nữ xin lĩnh giáo mấy chiêu.

Thần Giao Đàm vẫy tay, một hộp kiếm to xuất hiện bên cạnh nàng. Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp rút kiếm to màu đỏ ra.

Mục Thiên Dương nhú mày nói:

- Nàng không phải đối thủ của ta.

Toàn thân thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp rực cháy ngọn lửa, nói:

- Không thử thì sao biết?

- Kiếm của ta ra khỏi vỏ sẽ dính máu.

Mục Thiên Dương nhú mày, lần đầu tiên gã không muốn cầm chuôi kiếm.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp thổi kiếm to, đoàn lửa lan tràn mũi kiếm dày rộng.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp cười tươi như hoa nói:

- Kiếm của ta cũng là ra khỏi vỏ sẽ dính máu.

362. Chương 363: Lý Do Rút Kiếm

Mục Thiên Dương nhíu chặt mày nói:

- Nữ nhân, ta không tìm thấy lý do giết nàng, vậy nên hãy rời đi trước khi ta rút kiếm.

- Không tìm thấy lý do? Vậy ta cho ngươi!

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp lắc người, chớp mắt đến trước mặt Mục Thiên Dương. Kiếm to lửa không nương tay chém ra.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp lạnh lùng cười:

- Ta là nữ nhân của Đinh Hạo, lý do này đã đủ để ngươi rút kiếm chưa?

- Nàng nói gì?

Giọng Mục Thiên Dương lạnh băng vang lên sau lưng thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp.

Trong khoảnh khắc vừa rồi Mục Thiên Dương đã thoát khỏi kiếm lửa thuần di đến bên kia, cùng lúc đó bàn tay gã nắm chặt trường kiếm, thân kiếm đã rút một nửa khỏi vỏ. Nhưng không hiểu sao Mục Thiên Dương không hoàn toàn rút trường kiếm ra.

- Ta nói . . . Ta là nữ nhân của Đinh Hạo.

kiếm to đỏ như máu đáp thay thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp, chém ngang eo, khí lãng vô hình bị tách ra. Nơi kiếm đi qua đá to, cây bị xẻ đôi, ầm ầm đốt cháy.

Mục Thiên Dương lại né tránh, trường kiếm rút thêm một tấc khỏi vỏ.

Lúc này xảy ra biến dị không ai ngờ.

Hơi thở vô hình xẹt qua hư không, nhẹ như gió thổi.

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp, Mục Thiên Dương có thực lực cường đại cỡ nào? Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp, Mục Thiên Dương biến sắc mặt cùng ngẩng đầu nhìn hướng tây bắc.

Đó là hướng Vãn Kiếm tông.

Mục Thiên Dương lấy làm lạ:

- Có người đang độ kiếp? Kiếp Tiên Thiên Vô Tông cảnh, thanh thể lớn như vậy . . . Là ai?

- Hơi thở này . . . Là Hạo ca ca!

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp phân biệt ra hơi thở quen thuộc đó.

- Hạo ca ca đang trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh, chỗ này cách Vãn Kiếm tông cỡ ngàn dặm tại sao linh khí thiên địa tại đây cũng bị ảnh hưởng?

Cô bé Đinh Đinh hít mũi ngửi không khí, khẳng định:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không sai, đúng là hơi thở của tên đó.

Đinh Đinh nhú mày nói:

- Nhưng việc này hơi phức tạp, dường như có người không muốn hấn thành công trùng kích Tiên Thiên Vô Tông cảnh, đang chặn giết. Hừm, tình hình khá phức tạp. A, đau đầu, đau thật đau, Đinh Đinh không thể cảm ứng . . .

- Đi!

Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp Tạ Giải Ngữ biến sắc mặt, không thể không từ bỏ khiêu chiến. Thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp lắc người thành luồng sáng đỏ bay nhanh hướng tây bắc.

- Đây mặt trăng nhỏ, có phải ngươi cũng thích tỷ tỷ của ta? Hi hi, đừng chối, ta nhìn ra được nam nhân các ngươi thấy mỹ nữ đều như vậy. Hi hi, nhưng ngươi phải cố gắng hơn, tình nhân Đinh Hạo hiện giờ của tỷ tỷ rất lợi hại.

Cô bé Đinh Đinh nghịch ngợm nháy mắt với Mục Thiên Dương, nhảy lên trời đi theo Tạ Giải Ngữ chớp biến mất cuối trời.

Mục Thiên Dương nắm chuôi kiếm rút một nửa, đứng im tại chỗ.

Keng!

Trường kiếm vào vỏ.

Nếu có ai thấy hình ảnh này sẽ kinh ngạc rất cảm. Thần đồng Mục Thiên Dương từ khi xuất đạo tâm ngoan thủ lạt, lạnh lùng vô tình vậy mà liên tục mềm lòng rút kiếm một nửa lại cất vào, đây là lần đầu tiên.

- Nữ nhân của Đinh Hạo sao?

Mục Thiên Đường nhìn hướng luồng sáng đỏ biến mất, thở ra.

Khóe môi Mục Thiên Đường cong lên, nhỏ giọng nói:

- Nữ nhân thú vị, dám khiêu chiến ta? Con kiến Đinh Hạo không dám tới khiến một nữ nhân xông pha chiến đấu. Ha ha, tất cả của ngươi sẽ bị ta cướp đi, nữ nhân cũng không ngoại lệ.

* * *

- Đó à . . .

Lý Y Nhược bưng tỉnh từ nhập định, ngẩng đầu nhìn.

Mây xoay tròn thành hình cái phễu to gần như che đầy hết sơn môn phong tỏa Vãn Kiếm tông, ai cũng cảm giác được linh khí thiên địa bên cạnh nhanh chóng tụ tập sâu trong sơn môn.

- Hơi thở này là . . . Hạo ca ca!

Tuy Lý Y Nhược không có năng lực cảm ứng siêu như Tạ Giải Ngữ nhưng tâm có linh tê, trực giác cho nàng biết nguyên nhân khiến thiên địa biến động chắc chắn là Đinh Hạo.

Bởi vì trong không khí tràn ngập hơi thở Lý Y Nhược quen thuộc.

Chớp mắt lời cảnh cáo âm trầm đầy sát khí của lão quái vật Khí Thanh Sam vang vọng trong không trung, chấn động bầu trời. Giọng Đường Phật Lệ phong chủ Thủy Kiếm phong, mấy cao thủ bí ẩn tranh đấu, huyền khí điên cuồng nổ, dao động khủng bố không ngừng truyền ra từ sơn môn.

- A! Có người tấn công Hạo ca ca!

Lý Y Nhược hiểu ra, khuôn mặt xinh đẹp không còn chút máu. Lòng Lý Y Nhược rối loạn, nàng không thể xen vào chiến đấu trình độ này, trừ phi . . .

Lý Y Nhược chạy nhanh như điên lên đỉnh Thủy Kiếm phong.

- Phong chủ . . . La phong chủ . . . Sư phụ . . .

Lý Y Nhược kinh hoàng hét to. Trong tình huống này chỉ có phong chủ Thủy Kiếm phong mới đủ thực lực tham gia cuộc chiến như thần thoại phương xa, xoay chuyển chiến cuộc.

Khi Lý Y Nhược chạy lên đỉnh Thủy Kiếm phong, thấy thân hình quen thuộc thì nước mắt trào ra khóe mắt. Lý Y Nhược quỳ sau lưng La phong chủ, khổ sở van xin.

- Sư phụ . . . Xin người ra tay . . .

- Hải tử, đứng lên đi.

La phong chủ thở dài, xoay người nâng Lý Y Nhược dậy, lau nước mắt cho nàng. Thiếu nữ xinh đẹp là đệ tử La phong chủ mới thu, cũng là đệ tử nàng thích nhất. Tuy tính cách Lý Y Nhược hơi kiêu ngạo nhưng đơn thuần, lòng hướng về võ đạo kiên quyết, là khối ngọc đáng giá điều khác.

Biểu tình Lý Y Nhược vừa kinh hoàng vừa sốt ruột:

- Sư phụ . . .

- Yên tâm đi, vì sư từng gặp Đinh Hạo, tướng hấn không phải loại chết sớm, còn có Khí Thanh Sam sư thúc ở bên cạnh, sẽ không ai tổn thương hấn được.

La phong chủ ngẩng đầu nhìn trời, tiếp tục bảo:

- Chuyện lần này là nhiều người lên kế hoạch đã lâu, Đinh Hạo là khâu mấu chốt nhất, dù là ta cũng khó xen vào, bởi vì . . .

La phong chủ nói đến đây bỗng gơ tay vỗ ra chưởng lực hùng hồn.

Một chuỗi âm thủy lưu màu lam bay lên trên Thủy Kiếm phong, như chuỗi thần ma đề hướng Ẩn Kiếm Phong. Nhưng chuỗi ẩn mới lên chưa tới ba trăm thước thì một luồng kiếm quang xẹt qua đánh nát chuỗi âm thủy lưu.

- Ha ha ha ha ha ha! La phong chủ, xin đấng tội, hãy bình tĩnh lại nghỉ ngơi ở Thủy Kiếm phong một lúc đi. Chờ xong việc Ẩn Kiếm Phong nhất định sẽ xin lỗi La phong chủ.

Một thanh âm kiêu căng mơ hồ lạnh lùng vang trong không trung.

363. Chương 364: Làm Thịt Con Mèo Đây

Cùng lúc đó, trên bầu trời lấp lánh ánh sáng, một lồng khí vô hình hiện ra trên không trung Thủy Kiếm phong, bao phủ nó.

- Ta sợ bị người tạm thời phong ấn Thủy Kiếm phong, có kẻ âm thầm giám thị chỗ này, ta không xông ra được ngay.

Giờ thối tóc dài La phong chủ bay lên, cuốn trường sam màu xanh biếc. Nữ cường giả bí ẩn lộ mặt sát khí.

Lý Y Nhược thấy vậy tim đau như dao cắt:

- Sư phụ . . .

Nhiều cường giả cùng xuất hiện làm khó dễ chỉ vì đối phó Đinh Hạo, Lý Y Nhược chỉ có thể trở mắt nhìn mọi chuyện xảy ra, nhìn Hạo ca ca rơi vào nguy hiểm mà không có cách nào.

Ta quá yếu, quá yếu!

Trở mắt nhìn Hạo ca ca gặp nguy hiểm mà không giúp được gì, loại cảm giác này thật khó chịu. Không được, ta phải biến mạnh, phải nhanh chóng mạnh lên. Ta muốn có tư cách đứng bên cạnh Hạo ca ca, cùng sóng vai chiến đấu!

Lý Y Nhược thầm thề trong lòng.

La phong chủ nhẹ vỗ vai đồ nhi yêu quý, nàng thầm thở dài. La phong chủ nghĩ đến một người khác, thầm nghĩ:

- Tiểu tử thối Đinh Hạo có phúc duyên âu dầy, được nhiều thiếu nữ nhưng nhớ, bao gồm . . . Của nàng. Đây là nhân duyên hay nghiệt duyên?

La phong chủ chậm rãi duỗi tay ra, lòng bàn tay chĩa xuống, lực lượng bí ẩn tuôn ra, Thủy Kiếm phong rung động.

Thác nước đổ xuống khe núi không xa bị La phong chủ rút khỏi mặt đất bay trong tay nàng, hóa thành kiếm to màu xanh biếc dài mấy chục thước. La phong chủ kéo ngược trường kiếm phóng lên cao như sao chổi chém vào lồng khí chụp Thủy Kiếm phong, xuyên qua.

- La phong chủ, người . . .

Thanh âm trong hư không vừa kinh vừa giận, không ngờ trong tình huống này La phong chủ dứt khoát giúp đỡ Đinh Hạo như vậy.

- Chết đi!

La phong chủ trong lúc chiến đấu thay đổi thành người hoàn toàn khác.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh băng ngăn cách người, khí chất lạnh lùng, La phong chủ tựa như dòng suối mát kết băng. Kiếm thác nước to lớn mông ảo chặt chém, một chiêu một thức địa khai đại hợp, tốc độ nhanh như tia chớp xé rách hư không.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chiến đấu trên Thủy Kiếm phong mở ra.

Người giầu trong hư không bao phủ trong đoàn sáng da cam, tay cầm hai thanh trường kiếm huyền khí đấu với La phong chủ. Người đó không muốn liều mạng, chỉ giữ chân nàng kéo dài thời gian.

Trên đỉnh Thủy Kiếm phong.

Lý Y Nhược nhắm mắt, quỳ gối thành kính chấp hai tay, thầm cầu nguyện:

- U ma sát, chư thiên chi thần, xin các người hãy phù hộ Hạo ca ca bình an độ qua kiếp này, Y Nhược nguyện trả bất cứ giá nào!

Gió thổi mái tóc dài và váy xanh bay lên.

Khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp thánh khiết.

* * *

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!

Một chuỗi tiếng vũ khí va chạm vang lên dồn dập.

Vương Tuyệt Phong xấu xa vùng song kiếm tạo ra gió lốc kim loại như sứ giả tứ vong đi trong đám người. Nơi Vương Tuyệt Phong xấu xa đi qua người áo đen ngã xuống như bị nông dân gặt lúa.

Bãi cỏ xinh đẹp trong ngày thường phong cảnh hợp lòng người đã có ba mươi cái xác bị chém đứt eo nằm xuống, máu lan tràn. Những cọng cỏ vô tội bị máu nhuộm đỏ.

Tuy nhiên, ánh sáng chớp lóe trên bầu trời, liên tục có người tuôn ra từ bốn đoàn sáng cố định cách mặt đất mười thước. Bọn họ mặc áo đen bó sát, đeo mặt nạ sắt màu đen che mặt, không sợ chết lao hướng Đỉnh Hạo ngồi dưới cây đào.

Minh văn trận pháp truyền tổng cự ly ngắn, có thể tránh đi thần thông ngắn cách sơn môn Vãn Kiếm tông truyền tổng người đến đây. Tin tức này lộ ra khiến người ngẫm nghĩ đã thấy rét run.

- Giết hắn!

- Không thể để hắn thành công độ kiếp!

- Chỉ có một cơ hội!

- Vì chủ nhân!

Các tiếng hét liên tục vang lên, Vương Tuyệt Phong xấu xa cười nhạt. Trò hề con nít này chẳng qua là kỹ xảo nhiễu loạn tai mắt Vương Tuyệt Phong xấu xa, làm gì có kẻ điên cuồng ám sát sẽ hét khẩu hiệu lộ thân phận của mình?

Người áo đen xuất hiện có thực lực ước chừng Tiên Thiên Vô Tông cảnh, có cao có thấp, tuy không là đối thủ một chọi một nhưng đánh hội đồng thì Vương Tuyệt Phong xấu xa thấy áp lực không nhỏ. Huống chi Vương Tuyệt Phong xấu xa phải bảo vệ Đỉnh Hạo đang độ kiếp không bị quấy rầy, khó khăn càng lớn hơn.

Dưới gốc cây đào, Đỉnh Hạo như núi bất động, mái tóc đen dài tựa thác nước bay lên.

Từng cánh hoa đào bay xuống vài, ngực Đỉnh Hạo. Lúc này trên người Đỉnh Hạo phủ tầng cánh hoa dày, như đàn bướm bướm xinh đẹp hôn lên pho tượng.

Cột sáng màu bạc và da cam bay ra từ đầu Đỉnh Hạo như cột như rồng bay lên cao, quấn quýt nhau, rít gào. Giống như có hai con thần long uốn người vạch đường cong đủ loại khó đoán trên không trung, xé rách vòng xoáy linh khí và mây thành hình cái phễu sau đó dung hợp lại, không ngừng tuần hoàn.

Từng đợt lực lượng vô hình tuôn ra trong thiên địa kéo hai con rồng, xé nát, nghiền ép, bao gồm thiếu niên ngồi dưới cây đào.

- Giết!

Vương Tuyệt Phong xấu xa lắc người. Hai người áo đen sắp đến gần Đỉnh Hạo khựng lại, hai đầu người bay lên cao, máu tuôn như suối.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang chọt lóe.

Cánh tay Vương Tuyệt Phong xấu xa có vết máu sâu thấy xương.

Đám người áo đen gian xảo nhắm ngay điểm yếu Vương Tuyệt Phong xấu xa phải bảo vệ Đinh Hạo, bọn họ phối hợp ăn ý làm gã ném chuột sợ vỡ đồ, không dám cách hắn quá xa. Thực lực của Vương Tuyệt Phong xấu xa cao vốn có thể nhẹ nhàng chém giết những người áo đen nhưng bây giờ dần rơi vào thế yếu.

- Không thể thi triển sát chiêu, huyền khí dao động mãnh liệt sẽ ảnh hưởng tam sư đệ độ kiếp. Tổ cha nó, lão tử đúng là thiếu nợ hắn từ kiếp trước!

Cảm giác bị cột tay chân chiến đấu khiến Vương Tuyệt Phong xấu xa buồn bực muốn hộc máu.

Chớp mắt Vương Tuyệt Phong xấu xa lại giết mấy chục người áo đen nhưng trên người lại tăng thêm mười mấy vết vết, may mắn không bị trí mạng.

- Ha ha ha ha ha ha! Để xem người có thể chảy bao nhiêu máu!

- Hắn sắp không chống nổi rồi!

- Giết Đinh Hạo, báo thù cho thiếu gia, đừng dây dưa với hắn!

Người áo đen không ngừng tuôn ra từ minh văn truyền tống trận như nước lũ đen. Mấy lần Vương Tuyệt Phong xấu xa định đánh nát minh văn truyền tống trận pháp nhưng bị lực lượng mạnh mẽ hất ra.

Trên bầu trời ánh bạc bay loạn.

Đều là ám khí đám người áo đen ném ra. Người áo đen không tới gần chiến đấu mà bắn ám khí cự ly xa quấy rầy Đinh Hạo, Vương Tuyệt Phong xấu xa thấy gã sắp bị chơi chết.

Chính lúc này . . .

Một con mèo trắng mập bước hình chữ T từ trong bụi cỏ phía xa tới gần.

- Meo? Tình huống gì đây? Sao hôm nay nhiều khách lên đỉnh núi vậy? Ôi chào, sao đánh nhau rồi? Đám người áo đen lén lút này làm gì?

Khóe môi mèo ác quỷ Tà Nguyệt còn ngậm cái đuôi không biết là của động vật gì, nó nhai nhóp nhép, trợn to mắt nhìn.

Vương Tuyệt Phong xấu xa đang vất vả chiến đấu, lười quan tâm mèo ác quỷ Tà Nguyệt.

Mấy người áo đen cách mèo ác quỷ Tà Nguyệt gần nhất thì sợ muốn chết. Con mèo mập như u hồn, lúc trước người áo đen không phát hiện ra nó, mãi khi mèo ác quỷ Tà Nguyệt lên tiếng mới nhìn con mèo mập biết nói.

- Một con mèo biết nói?

- Yêu ma?

- Mập quá!

- Làm thịt nó đi!

Một người áo đen tiện tay ném ra một kim tiền tiêu.

364. Chương 365: Mèo Mập Phát Cuồng

Đám người áo đen cảm thấy một con mèo đáng thương cho dù có biết nói gì sao? Với thực lực của gã giết nó là xem trọng nó.

Nhưng người áo đen vĩnh viễn không ngờ phi tiêu này chọc giận một con quái vật.

- Yêu ma? Mập? Làm thịt?

Mấy chữ sỉ nhục khiến mèo ác quỷ Tà Nguyệt đang hờn hờ nhìn Vương Tuyệt Phong xấu xa vất vả chiến đấu nổi khùng lên, con người co lại thành đóm đen nhỏ. Lửa giận phun ra từ mũi mèo mập.

Không thể tha thứ!

Dám xem thường Tà Nguyệt đại gia?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt giận dữ ngứa đầu gãi lên.

Khi thanh âm phát ra từ cổ họng nhỏ xinh, cái đầu đáng yêu to cỡ nắm tay trưởng to như khí cầu, biến lớn hơn hai mươi thước.

Răng sữa sáng lấp lánh thành răng cửa bén như chủ thủ, sóng âm như thần long gào thét bay ra từ mồm máu cuốn không khí thành bão vùi rỗng.

Đinh!

Kim tiền tiêu đánh vào răng cửa của mèo ác quỷ Tà Nguyệt vỡ ra rớt xuống đất như mảnh sứ, vỡ vụn.

Người áo đen bắn phi tiêu thì khó tin dụi mắt.

Hình như . . . Chợt trúng ổ kiến?

Người áo đen thấy không ổn.

Trong phút chốc . . .

Bốn, năm người áo đen bên cạnh gã hét thảm, bị vùi rỗng mèo mập phun ra hất lên trời như bao da. Trong khi người áo đen bắn phi tiêu ngay người thì mùi tanh nồng nặc áp sát gã.

Trong phút chốc người áo đen thấy trước mắt tối đen.

Thân thể người áo đen bị chất long dính đặc bao bọc rồi cả người đau đớn.

- Tuy người dùng tiền bắn meo nhưng không thể tha thứ!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhếch miệng, khoe môi tròn treo đôi giày người áo đen.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhe răng nói:

- Thịt người đúng là hơi chua, không ăn ngon như yêu quân, yêu soái, yêu vương.

Bốn phía tĩnh lặng.

Vương Tuyệt Phong xấu xa suýt quỳ trước mèo ác quỷ Tà Nguyệt. Chuyện gì đây?

Đinh Hạo nuôi con mèo gì vậy? Có thể biến thân, khoa trương quá đi?

Vương Tuyệt Phong xấu xa bỗng có xúc động muốn đổi con ưng huyền khí khổng lồ với mèo mập.

Mấy chục người áo đen khác bị tình huống đột ngột hù ngẩn ngơ.

Tại sao lại như vậy?

Lúc trước các người áo đen nhận tin tình báo không nói bên cạnh Đinh Hạo có quái vật đáng sợ như thế. Tổ cha nó, nên bóp chết đám người thu thập tình báo. Bây giờ làm sao đây? Một hơi nuốt trọn cao thủ cảnh giới đỉnh Đại Võ Sư cảnh, cái con này là yêu ma phẩm loại nào?

Thứ không biết luôn dễ làm người ta sợ hãi.

Dù đám người áo đen đều là cao thủ siêu cường đại.

- A!

- A!

- A!

- A!

Bộp bộp bộp!

Trong phút chốc mấy tiếng hét thảm thiết vang lên trên bầu trời rồi thành tiếng đập mạnh xuống đất, tiếng phụt phụt máu thịt bắn tung tóe. Mấy người áo đen lúc trước bị hất lên trời đều rớt xuống đất thành thịt nát.

Một chuỗi tiếng hét thảm thiết khiến tất cả mọi người tỉnh táo lại.

Vương Tuyệt Phong xấu xa giành ra tay trước, rung trường kiếm lên. Vèo vèo mấy chục kiếm quang như điện bắn ra, xé rách không khí cắt vụn năm người áo đen đứng gần gã nhất.

Cùng lúc đó mèo ác quỷ Tà Nguyệt rống to:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Đến lúc meo đại gia ra oai!

Đầu và thân thể mèo ác quỷ Tà Nguyệt trownngs to biến thành quái vật khổng lồ cao năm mươi thước, cái đuôi lông xù hất lên như cây cột quét ra ngoài. Bốn, năm người áo đen không né kịp thịt nát xương tan bay đi.

Tình huống thay đổi trong chớp mắt.

- A? Mấy thứ này lông lánh ánh bạc, hình như ăn ngon.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chơi vui, thấy mấy mình văn trện pháp đang truyền tống người áo đen. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt há mồm thối tan một mình văn trện pháp.

Rôm rốp rôm rốp!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt là ăn hàng, thói quen nhặt lên mấy kim loại mình văn phù bỏ vào miệng nhai rôm rốp.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vừa ăn vừa đánh giá:

- Không có vị gì, mùi bình thường. Hừm, hơi cứng.

Vương Tuyệt Phong xấu xa đứng một bên nhìn, trán nổi gân xanh.

Đâu chỉ là hơi cứng!

Kim loại tròn dùng để khắc mình văn tổ thành mình văn trện pháp đều xen lẫn thần liệu hiếm thấy, có như vậy mới bảo đảm sự ổn định trện pháp truyền tống. Mới rồi Vương Tuyệt Phong xấu xa liên tục ra mấy chiêu nhưng không thể đánh vỡ mình văn trện pháp, không ngờ con mèo mập một vuốt đập bể một cái, còn nhai rôm rốp.

Trong phút chốc . . .

- Tuy ăn không ngon nhưng để mài rài răng cũng được.

Bộp bộp bộp!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đập nát ba mình văn trện pháp truyền tống khác rồi bỏ vào miệng nhai.

Một thanh âm lạnh băng vang lên trên đỉnh Ấn Kiếm Phong:

- Văn Kiếm tông nuôi loại yêu ma như vậy? Súc sinh chết tiệt, làm hỏng việc lớn của ta, chết đi!

Một bóng người xuất hiện bên cạnh mèo ác quỷ Tà Nguyệt, võ chưởng đánh vào eo chỗ yếu nhất của nó. Gió rít trong không khí, chưởng lực hùng hồn như sóng thần ập đến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thân hình mèo ác quỷ Tà Nguyệt to như núi nhỏ bị đánh bay khỏi mặt đất.

Bị công kích đột ngột, mèo ác quỷ Tà Nguyệt vặn một trăm tám mươi độ khiếp người, mắt thấy xương cốt sẽ đứt từng khúc chỉ còn lại da thịt bao bọc.

Vết thương như thế dù là cường giả đẳng cấp Vô Vương cảnh cũng không sống nổi.

Vương Tuyệt Phong xấu xa giật mình, muốn cứu mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhưng không kịp.

Vương Tuyệt Phong xấu xa quát to:

- Chết tiệt!

Vương Tuyệt Phong xấu xa bay lên, kiếm quang như thất luyện ngân hà rơi xuống bao phủ người đột nhiên xuất hiện, sát chiêu lấy mạng.

Nếu một chọi một thì Vương Tuyệt Phong xấu xa không e ngại bất cứ người nào.

Nhưng người đó nắm giữ thuật ẩn thân, che giấu rất tài, thân hình như tách rời ra. Kiếm quang của Vương Tuyệt Phong xấu xa bao phủ, tứ chi và đầu người đó rời ra bay bốn phía, hóa thành luồng khói đen tan biến.

Tổ cha nó, con mèo mập chết thì gã không có cách nào ăn nói với Đinh Hạo.

Vương Tuyệt Phong xấu xa thấy xấu hổ.

Vương Tuyệt Phong xấu xa biết Đinh Hạo và con mèo mập có cảm tình rất tốt.

Lúc này . . .

- Mèo nha nha nha, tên khốn kiếp sinh con không có lỗ đít dám ám toán bản meo, người chết chắc rồi! Lên trời xuống đất không ai ứ được người, ta muốn cắn chết người. Meo meo meo!

Thanh âm vênh váo quen thuộc chui vào tai Vương Tuyệt Phong xấu xa, gã mừng rỡ.

365. Chương 366: Huyết Thủ Đồ Tể

Mèo mập không chết?

Vương Tuyệt Phong xấu xa ngoái đầu nhìn. Thân hình mèo ác quỷ Tà Nguyệt khổng lồ khi bay ra thì bỗng thu nhỏ lại, kích cỡ bình thường, tứ chi quơ quào. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đập vào núi giả phía xa, in hình mèo mập rõ ràng trên đá cứng rồi từ từ trượt xuống đất.

Điều khó tin là lực lượng hùng hồn bàng bạc như biển kia cho dù là cao thủ cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh cũng sẽ nổ tung, thế nhưng không tạo thành vết thương nào cho ác quỷ Tà Nguyệt. Thậm chí lông trắng của mèo mập không rụng một cọng nào.

- Lão nương liều mạng với người!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đáp xuống đất, nổi khùng, chửi um sùm lên. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hóa thành tia chớp bạc bay hướng hư không bên trái.

- Meo!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vung vuốt, vết máu rơi trên không trung.

Vương Tuyệt Phong xấu xa lập tức hiểu ngay. Vương Tuyệt Phong xấu xa lắc người xuất hiện bên cạnh mèo ác quỷ Tà Nguyệt, kiếm quang liên miên bất tận chém hướng vết máu rơi.

Đình đình đình đình đình!

Trong không khí toát ra một chuỗi hỏa hoa.

Tiếng kim loại va chạm như mưa đánh vào la không dứt. Rõ ràng kiếm quang chém vào không khí nhưng giống như chặt vào sắt ứng tóe lửa. Từng đoàn sóng gợn như đá đập vào nước, một thân hình như ẩn như hiện bị kiếm quang chấn văng ra dần biến rõ ràng.

- Meo! Cẩn chết người!

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đã nổi điên, tốc độ càng lúc càng nhanh, ban đầu kéo một chuỗi tàn ảnh trắng trên không trung, sau biến thành tia chớp trắng, sau này là luồng sáng trắng mắt thường khó thấy quần quanh bóng người bí ẩn.

Thiên phú tìm kiếm đáng sợ giúp mèo ác quỷ Tà Nguyệt luôn trước tiên tìm ra chỗ người bí ẩn. Mấy lần người này giấu trong hư không né tránh Vương Tuyết Phong xấu xa truy sát nhưng luôn bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt hươ vuốt tìm ra.

- A! Súc sinh chết tiệt!

Người bí ẩn vừa kinh vừa giận, không ngờ bị con mèo mập nhìn thấu thuật ẩn giấu.

Cuối cùng một lão nhân gầy gò mặc áo đen, râu tóc hoa râm, mặt đầy sát khí bị buộc xuất hiện trong không trung.

Lão nhân cực kỳ gầy, như gậy trúc treo áo, mặt không có chút thịt, giống như da dán lên đầu lâu. Hốc mắt trũng sâu như lệ quỷ, đôi mắt đỏ máu, huyền khí bị chấn nát lộ ra xương trắng và máu nhỏ giọt.

- Quả nhiên là người.

Vương Tuyết Phong xấu xa nhận ra lão nhân này, chính là một trong các trưởng lão của Tinh Vãn tông, phụ thân thiếu niên độc nhãn long bị Đình Hạo giết trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch. Ngoại hiệu của lão nhân là Huyết Thủ Đồ Tể, một kẻ có thù sẽ trả.

Nhưng lúc này Huyết Thủ Đồ Tể không còn uy thế đó nữa, bị một con mèo buộc liên tục hiện thân, bị phát hiện bộ mặt thật. Lần này coi như xong, từ nay Huyết Thủ Đồ Tể sẽ đối mặt Vãn Kiếm tông vĩnh viễn truy sát, chết chắc. Nhìn chung toàn Tuyết Châu không ai xông vào Ẩn Kiếm Phong Vãn Kiếm tông hành hung xong còn sống thoải mái được.

Vương Tuyết Phong xấu xa hừ lạnh một tiếng:

- Thật là không biết chết sống, người tác uy tác phúc bên ngoài cũng đành thôi, dám vào Vãn Kiếm tông giết người, hôm nay khiến người chết không có chỗ chôn.

Vương Tuyết Phong xấu xa vẫy tay, thanh ưng huyền khí rít gào đáp xuống lưng gã, cánh kiếm run run, một chuỗi tiếng kim loại ma sát xanh. Con ưng kiếm hóa thành hai cánh kiếm to lớn bám sau lưng Vương Tuyết Phong xấu xa.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vô sỉ hét to:

- Ô, mọc cánh? Meo meo, đại gia khoái xem người chim nhắt!

Vương Tuyết Phong xấu xa lão đảo suýt té. Người chim? Đừng ngăn ta, ta muốn làm thịt con mèo mập này! ại sao mới rồi gã không để Huyết Thủ Đồ Tể giết con mèo mập độc miệng đi?

Huyết Thủ Đồ Tể thấy tình huống hay, ẩn vào hư không chuồn mất. Vương Tuyết Phong xấu xa hét to, cánh sau lưng duỗi ra hai mươi mấy thước, nhẹ vỗ tới trước mặt Huyết Thủ Đồ Tể. Kiếm quang đầy trời bắn ra từ cánh kiếm phong tỏa không gian mười thước.

Huyết Thủ Đồ Tể không thể ẩn giấu nữa, khuôn mặt gầy lộ biểu tình kinh khủng, tức giận quát:

- Cần gì đuổi tận giết tuyệt? Đình Hạo giết nhi tử của ta, chẳng lẽ bổn tọa không thể báo thù?

Huyết Thủ Đồ Tể là cao thủ ám sát, am hiểu ẩn hình tập kích, chú trọng xuất kỳ bất ý. Đánh nhau với khoảng cách gần như vậy thì Huyết Thủ Đồ Tể không là đối thủ của Vương Tuyết Phong xấu xa, một trong Ẩn Kiếm Song Bích.

- Nhi tử của người đáng chết, người càng đáng chết. Hãy nói là tên phản đồ nào dẫn người vào sơn môn Vắn Kiếm tông thì lão tử cho người chết sướng khoái!

Vương Tuyết Phong xấu xa múa kiếm thế không nương tay.

Tinh Vắn tông và Vắn Kiếm tông sớm đã là nợ máu chồng chất, cái chết của Mã Nhất Phi có liên quan đến Tinh Vắn tông. Huống chi phụ tử Huyết Thủ Đồ Tể không phải thứ tốt lành gì, cướp bóc đốt nhà, có thể nói là tội ác chồng chất. Huyết Thủ Đồ Tể có thể mang nhiều sát thủ Tinh Vắn tông vào sâu trong sơn môn Vắn Kiếm tông chính là tội chết, đằng sau chắc chắn có gián điệp nhúng tay vào. Vương Tuyết Phong xấu xa xuống tay độc ác nhưng không hạ sát thủ là muốn moi thông tin hữu dụng từ Huyết Thủ Đồ Tể.

Huyết Thủ Đồ Tể thấy một tia hy vọng, định mặc cả:

- Khục khục, lão phu không phải con nít ba tuổi, hãy thả ta rồi đi rồi ta sẽ nói cho người nội quỷ Vắn Kiếm tông là ai.

Vương Tuyết Phong xấu xa nhíu mày.

Lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng bạc bỗng nhiên từ sau lưng Huyết Thủ Đồ Tể xuyên qua trước ngực, lực lượng đáng sợ nổ nát nửa người gã, khí lạnh lan tràn. Trong phút chốc Huyết Thủ Đồ Tể bị đóng băng.

Giết ngay!

Giọng Đinh Hạo vang lên từ phía xa:

- Chỉ là tên đồ tể tội ác chồng chất, giết chết ngay thì tốt rồi. Vương sư huynh dài dòng quá, cần gì nói nhiều với lão?

Luồng sáng bạc diệt tuyệt kia đến từ thần binh hàn sương màu bạc minh văn chữ hán độc quyền của Đinh Hạo.

Vương Tuyết Phong xấu xa quay đầu lại thấy Đinh Hạo vẫn ngồi dưới cây đào, cánh hoa rơi đầy người.

Từng mảng tinh thể tuyết sáu cạnh to cỡ bàn tay rít gào xoay tròn như hộ vệ trung thành bao phủ Đinh Hạo và cây đào. Hai huyền khí như cột như rồng phóng lên cao nối liền với cái phễu khí mây to khổng lồ trên bầu trời. Mắt thường trông thấy linh khí đậm đặc cuộn cuộn tuôn ra từ đáy phễu to gần như che hết khung trời, bao phủ Đinh Hạo.

So sánh hai bên thì Đinh Hạo nhỏ như hạt cát, một hạt cát vàng trong sa mạc mênh mông. Trước kỳ cảnh đây rầy thì Đinh Hạo nhỏ bé đến không thấy, dù là đoàn mây linh khí nhỏ nhất cũng khổng lồ hơn hẳn gấp ngàn vạn lần.

366. Chương 367: Lôi Quang Điện Tương

Nhưng khí thế kỳ lạ phát ra từ người Đinh Hạo cho cảm giác như mọi thứ trong thiên địa sinh ra vì hắn, là một phần thân thể của hắn.

Vương Tuyết Phong xấu xa ngẩn ngơ, giây sau tức giận quát:

- Tiểu tử thôi nhà ngươi làm cái gì? Nín thở ngưng thần, ứng đối thiên kiếp đi! Đã đến lúc nào rồi còn dám phân tâm, muốn chết sao?

Với bất cứ võ giả nào bước vào cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh đều quan trọng như đầu thai lần thứ hai, không chỉ vì nếu độ kiếp thất bại thì sẽ vạn kiếp bất phục, quan trọng hơn là quá trình độ kiếp hấp thu

bao nhiêu năng lượng thiên địa, thời gian độ kiếp dài ngắn, cảm ngộ trong quá trình độ kiếp quyết định sau khi võ giả bước vào Tiên Thiên Vô Tông cảnh có tiềm lực tu luyện, tiến bộ như thế nào.

Đối với võ giả thì độ kiếp chính là quá trình thay da đổi thịt.

Trong quá trình kỳ nhất là phân tâm, vô ý một cái là tiếc nuối cả đời.

Đinh Hạo dám can đảm ra tay phát chiêu trong thời gian chuẩn bị độ kiếp thật là không biết chết sống. Vương Tuyết Phong xấu xa vừa tức vừa sốt ruột. Trên người Đinh Hạo liên quan đến tương lai Ấn Kiếm Phong, Vắn Kiếm tông, vậy mà hắn dám sơ sẩy không biết tự lo. Vương Tuyết Phong xấu xa rất muốn kéo Đinh Hạo tới đánh đòn.

- Meo, chính là xương khô da người này tập kích meo. Meo, ha ha ha ha ha ha! Hình như bây giờ người không nhúc nhích được? Còn chạy nữa không? Meo, ha ha ha ha ha ha! Giờ thì chết rồi.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt che miệng nhảy lên xác Huyết Thủ Đồ Tể bị đóng băng, nhắc chân tiểu, không để ý hình tượng.

Wương Tuyết Phong xấu xa thấy hết, đánh rùng mình. Vương Tuyết Phong xấu xa thề sau này tuyệt đối không chọc vào mèo ác quỷ Tà Nguyệt nữa.

- Meo, đột nhiên muốn ngủ quá, nên đi đâu ngủ?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hoàn toàn nằm ngoài hành tinh, trạng thái của nó tách biệt không khí căng thẳng xung quanh. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhàn nhã đánh giá bốn phía, cuối cùng mắt sáng lên, đi bước mèo tới trước.

- Mèo mập . . . A? Chờ đã, mèo chết tiệt, người đi đâu vậy?

Wương Tuyết Phong xấu xa ngạc nhiên nhìn mèo ác quỷ Tà Nguyệt đi hướng Đinh Hạo.

Khốn kiếp!

Bây giờ là phút mấu chốt của Đinh Hạo, tuyệt đối không thể bị bên ngoài quấy nhiễu. Nếu không phải vì Đinh Hạo đã bắt đầu, Vương Tuyết Phong xấu xa rất muốn chém luôn cây đào bên cạnh gã tránh cho cánh hoa rơi quấy nhiễu tinh thần hắn. Giờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt chạy tới bên cạnh Đinh Hạo.

Tiếc rằng Vương Tuyết Phong xấu xa không kịp ngăn lại, vì nhìn bước chân mèo ác quỷ Tà Nguyệt chậm nhưng nhanh đến để lại vệt sáng trắng. Chớp mắt một cái mèo ác quỷ Tà Nguyệt đã đến bên cạnh Đinh Hạo, nhảy lên vai hắn như bình thường, đuôi cuốn tóc đen của hắn phủ lên người. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhắm mắt lại, ngáy khò khò.

Wương Tuyết Phong xấu xa nhìn hình ảnh này tim tim đập chân run.

Wương Tuyết Phong xấu xa cảm giác như đi trên mũi dao.

May mắn trong toàn quá trình hơi thở Đinh Hạo rất bình ổn, chẳng có một chút dao động, hiển nhiên không bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt ảnh hưởng.

Trên bầu trời, cuộc chiến của lão quái vật Khí Thanh Sam và ba cao thủ bí ẩn vẫn đang diễn ra.

Giống như Vương Tuyết Phong xấu xa, vì bảo vệ Đinh Hạo không bị quấy rầy nên lão quái vật Khí Thanh Sam ném chuột sợ vỡ đồ, bso tay bó chân, không thể hết sức. Nhưng lão quái vật Khí Thanh Sam nổi tiếng đã lâu, là danh nhân trong Vắn Kiếm tông cực kỳ khủng bố. Một mình lão quái vật Khí Thanh Sam áp chế ba cao thủ Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên bầu trời bỗng có một tia chớp đỏ rực xé nát tầng mây, đường kính năm thước, chói mắt không thể nhìn gần, như kiếm bén màu đỏ bao phủ mây tía giáng xuống, đánh vào người áo xanh dưới cây đào.

Khí thể hùng hồn khủng bố bỗng sinh ra trong thiên địa.

Thiên kiếp, rốt cuộc bắt đầu.

Trong phút chốc chiến đấu xung quanh ngừng lại.

Lực lượng thiên uy không thể kháng cự, dù là lão quái vật Khí Thanh Sam, ba cao thủ như Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong buộc phải tránh xa trung tâm cái phễu linh khí mây khổng lồ. Nếu dính vào thiên kiếp dẫn phát nhân quả trong người, chưa chuẩn bị gì rất có thể sẽ gặp nguy hiểm phải chết.

Mọi người nhìn chăm chú tia chớp giáng xuống.

Tia chớp đỏ bao phủ toàn thân Đinh Hạo, ánh sáng chói mắt lấp hết mặt cỏ Ấn Kiếm Phong.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nguyên Ấn Kiếm Phong đều rung rinh, núi to lơ lửng trong hư không lung lay sắp đổ.

- Lực lượng thiên kiếp này sánh bằng Đại Tông Sư cảnh dốc sức ra một kích. Theo lý thì thiên kiếp Tiên Thiên Vô Tông cảnh không nên có trận thế như vậy, chẳng lẽ là bởi vì tam sư đệ tu luyện công pháp kỳ lạ sao?

Biểu tình Vương Tuyệt Phong xấu xa giật mình lùi ra ngoài mặt cỏ, dù vậy thì tia chớp đỏ ẩn chứa năng lượng đáng sợ buộc gã dốc hết sức chống cự, thụt lùi từng bước.

Sơn thế chấn động rồi chậm rãi ngừng lại.

Tia chớp đỏ bao phủ Đinh Hạo một chén trà sau từ từ tán đi.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân xuất hiện trong tầm mắt mọi người, tia điện màu đỏ chạy quanh thân, sợi tóc cũng có tia điện lấp lóe. Cánh hao đào không còn dính trên người Đinh Hạo, cây đào bên cạnh hẳn không bị hao tổn gì, hoa vẫn nở rộ rõ, cành lắc lư, cánh hoa lại rơi.

Mặt cả bị năng lượng tia chớp hủy diệt, đất ùn dầy ba thước bị đánh nát lộ ra màu xanh sẫm như kim loại bên dưới, tỏa ánh sáng âm u.

- Meo . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt há mồm hét lên, phun khói đặc.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt ngồi trên vai Đinh Hạo nên không thể tránh khỏi điện công kích, thân hình mập mạp gần như bị nướng tro. Lông nhung trắng đen như thang, cái đuôi dựng đứng lên. Đôi mắt to tròn mờ mịt như mới tỉnh ngủ.

- Meo meo meo, ai trêu ta? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao cảm giác như bị sét đánh vậy?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chớp mắt lại có tia chớp màu bạc sinh ra từ trung tâm cái phễu khí mây trên bầu trời như thanh kiếm thần đâm xuống.

Đợt thiên kiếp thứ hai.

Độ mạnh giống như thiên kiếp đợt đầu khác biệt duy nhất là màu tia chớp từ đỏ sậm thành bạc trắng.

Đinh Hạo lại bị trúng sét đánh.

Tia chớp đậm đặc như thu triều dạng lông lan tràn bốn phương tám hướng, gào thét xẹt qua. Nham thạch tan vỡ, cỏ cây thành tro. Đoàn năng lượng mắt thường trông thấy từ chỗ Đinh Hạo lan tràn bốn phương tám hướng, dù là trên trời hay dưới đất, trong phạm vi ngàn thước đều bị lan đến.

Khi tia chớp tán đi, tuy thân hình Đinh Hạo nhỏ bé nhưng vẫn ngồi yên.

367. Chương 368: Trời Trùng Phạt

Năng lượng thiên kiếp đáng sợ dường như không làm khó được Đinh Hạo, áo xanh hoàn hảo không tổn hao gì.

Lần này vẫn là mèo ác quỷ Tà Nguyệt bị thương.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt phun một đoàn tia chớp bạc:

- Meo, tại sao ại là ta?

Toàn thân mèo ác quỷ Tà Nguyệt đầy tia điện hàn băng, nó tức giận nhúc nhích, lớp bụi đen nhánh phủ thêm lớp ánh sáng nước trơn trượt. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhìn màu sắc phểu mây khí to lớn trên bầu trời dần biến thành da cam.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tức giận quát:

- Meo, có bản lĩnh ngươi lại đến . . .

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt chưa nói hết câu . . .

Ầm ầm ầm ầm!

Liên tục vang bốn tiếng nổ đáng sợ như trời sụp đất nứt, cả bầu trời bị màu da cam và bạc nhạt nhuộm đẫm. Lực lượng thiên địa hùng hồn khuếch tán khiến người sợ hãi, từng tia chớp da cam, bạc lần lượt giáng xuống Đinh Hạo.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt hét to:

- Meo, không . . .

Tất cả tia chớp đáng sợ đều đánh vào người Đinh Hạo.

Nguyên Ân Kiếm Phong biến thành biển tia chớp, tia địa da cam và bạc quần quýt nhau như người yêu thân mật. Tia điện kêu xèo xèo, tiếng nổ che lấp mọi thanh âm trong thiên địa. Dù là người cách xa cả ngàn thước cũng cảm giác tóc, ngoài người đầy tĩnh điện.

Lực hút hùng hồn truyền đến từ Ân Kiếm Phong, đá núi cây cối sông trong ngàn thước bị lực lượng vô hình lôi kéo nâng lên khỏi mặt đất bay hướng Ân Kiếm Phong trên bầu trời.

- Thanh thế như vậy có chút không thích hợp, chưa từng nghe nói có ai độ kiếp sẽ sinh ra tia điện hai màu.

Vương Tuyệt Phong xấu xa cách xa ba ngàn thước, tay gã xách Vương Phong đầu trục sợ gần chết. Nếu không nhờ Vương Tuyệt Phong xấu xa kịp lúc mnag Vương Phong đầu trục đi ra thì gã đã bị lôi điện chém thành tro bụi.

Trên bầu trời Ân Kiếm Phong.

Lão quái vật Khí Thanh Sam người đầy mùi rượu cùng ba thân hình giằng co.

Thiên kiếp kỳ dị khiến bốn siêu cường giả cảnh giác, dù sao thiên uy không lường được.

Lão quái vật Khí Thanh Sam cực kỳ chú trọng đồ đệ mới thu, thăm nghĩ:

- Chắc vì tiểu Hạo tu luyện công pháp kỳ lạ, có hai huyền khí băng hỏa mới đưa đến thiên kiếp kỳ dị thế này. Đã là đợt thứ ba, cường đại quá, không biết có mấy đợt và mạnh đến đâu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chớp mắt trên bầu trời liên tục có mấy tiếng nổ vang, mọi người lần thứ hai ngẩng đầu nhìn lại, cùng biến sắc mặt.

Không biết từ khi nào tia chớp da cam và màu bạc dung hợp cùng nhau hóa thành biển lôi điện mênh mông bồng bềnh trong hư vô. Linh khí trong thiên địa từ bốn phương tám hướng dung hợp vào biển lôi điện tăng thêm uy lực, có hơi thở diệt thế tràn ngập.

Bên dưới, Đinh Hạo đã chìm trong tia chớp vô cùng vô tận.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt la hét trong ánh sáng.

Tia chớp rậm rạp từ biển lôi trên bầu trời như mũi tên nhọn đổ xuống nuốt lấy Đinh Hạo.

- A? Thiên kiếp biến dị? Lại còn là song trọng kiếp . . .

Giọng Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếp phong vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Lão quái vật, xem ra cả ông trời cũng muốn hủy tam đệ tử của ngươi. Đây là sự trừng phạt ngươi cả đời giết chóc.

Giọng mèo ác quỷ Tà Nguyệt điên cuồng vang lên:

- A a a a, meo, không thể nhịn nữa!

Tiếng mèo kêu sắc nhọn lao ra tia chớp bao phủ, một cái đầu to mơ hồ lấp lờ. Tia chớp đầy trời bao phủ Ấn Kiếm Phong không biết bị lực lượng gì lôi kéo tụ tập một hướng. Đầu mèo khổng lồ lộ ra, cái mõm há to hút hết tia chớp như cá voi hút nước.

Lôi kiếp trong thiên địa vì biến cố đột ngột mà khựng lại.

- Mèo bà nội nó, bản meo không phát uy ngươi tưởng là mèo bệnh sao?

Răng nanh mèo ác quỷ Tà Nguyệt chớp lóe tia điện, điện lượn lơ quanh thân nó, có chút uy thế.

Nhưng mọi người thấy hình ảnh này thì hút ngậm khí lạnh.

Đây là quái vật gì? Có thể nuốt vào lôi kiếp?

Dù là cao thủ đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh cũng không dám nuốt tia chớp vào miệng, vì so với da thịt xương thì nội tạng con người yếu ớt hơn.

Tia chớp thu lại, thân hình Đinh Hạo hiện ra.

Đinh Hạo vẫn ngồi dưới gốc cây đào, bất động như núi, toàn thân chẳng có một chút vết thương. Trong phạm vi mười thước quanh thân Đinh Hạo cỏ mọc um tùm, cây đào ưu nhã lấp lờ. Ngoài mười thước thì lực lượng lôi điện đáng sợ đào ba tấc đất, không còn cỏ cây. Liếc sơ trông như Đinh Hạo ngồi trên cây cột xanh biếc.

- Không lẽ lực lượng lôi điện uy thế kinh người như vậy nhưng không tạo thành uy hiếp cho Đinh Hạo, hẳn vẫn dư sức bảo vệ cỏ cây trong phạm vi mười thước?

Suy nghĩ này xuất hiện trong lòng mọi người, bọn họ thấy sợ hãi.

Tiềm lực, sự cường đại của võ giả có thể thấy từ uy lực thiên kiếp trong lúc độ kiếp.

Đinh Hạo có tiềm lực rất cường đại, lúc trước đã thể hiện quá rõ ràng, mọi người đều dự đoán được. Vừa rồi tia chớp vô tận vượt xa uy lực võ giả bước vào Tiên Thiên Võ Tông cảnh, đối với cường giả Đại Tông Sư cảnh cũng hơi nguy hiểm. Huống chi Đinh Hạo là hậu bối mới trùng kích Tiên Thiên Võ Tông cảnh, vậy mà hần nhẹ nhàng độ kiếp?

Tuy nhiên con mèo đó là sao?

Nó ngồi trên vai Đinh Hạo nên cũng được lực lượng của Đinh Hạo bảo vệ mới đúng. Tại sao cỏ cây đá núi xung quanh hoàn hảo không tổn hao gì, cổ tình con mèo mập bị sét đánh thảm như vậy?

Dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu mọi người.

Mọi chuyện xảy ra trong giây lát, tia chớp đầy trời ngừng một lúc rồi dường như bị mèo ác quỷ Tà Nguyệt khiêu khích chọc giận, ầm ầm điên cuồng giáng xuống, nhấn chìm Ấn Kiếm Phong.

Cùng lúc đó . . .

Vù vù vù vù vù!

Sát khí đáng sợ bùng nổ từ hư không như thực chất bao phủ lão quái vật Khí Thanh Sam.

Bên cạnh lão quái vật Khí Thanh Sam để lại ảo ảnh hoàn chỉnh tại chỗ.

Một kiếm quang vô hình cùng lúc đó nghiền nát ảo ảnh.

Một cường giả ẩn núp bỗng nhiên công kích.

Cùng lúc đó, Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong, hai cường giả bí ẩn cũng tấn công lão quái vật Khí Thanh Sam.

Bốn kinh khí đáng sợ công kích, mây khí đầy trời xé nát, tiếng rít chói tai lấp át tiếng sấm bao phủ lão quái vật Khí Thanh Sam.

368. Chương 369: Chiến Trường Trên Bầu Trời

- Lấp ló là hạng chuột nhất, thật là bôi nhọ bối phận địa vị. Các người tụ tập tại đây chẳng phải vì giết ta sao? Đến đây, hôm nay lão tử cho các người một cơ hội, chiến đấu trên bầu trời!

Một luồng sáng đỏ dễ dàng nghiền nát sát khí đầy trời, tiếng cười to của lão quái vật Khí Thanh Sam vang tận mây xanh.

Lão quái vật Khí Thanh Sam hóa thành luồng sáng bắn lên khung trời.

Luồng sáng như cái kéo to cắt khí mây để lại dấu vết ghê người trên bầu trời.

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong nhìn bên dưới, Ân Kiếm Phong bị tia chớp bao phủ.

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong hét to một tiếng:

- Đi!

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong lắc người hóa thành luồng sáng bay nhanh về hướng lão quái vật Khí Thanh Sam biến mất.

huyền khí bốn phía dâng lên.

Năm đoàn sáng khựng lại, chớp mắt xé rách hư không đuổi theo sát.

* * *

Vương Tuyệt Phong xấu xa ngẩng đầu nhìn nhiều cao thủ biến mất, không đuổi theo.

Vương Tuyệt Phong xấu xa vô cùng tin tưởng vào sự phụ của mình.

Quan trọng hơn là Vương Tuyệt Phong xấu xa phải ở lại đây hộ pháp cho Đinh Hạo đang độ kiếp.

Đinh Hạo nhẹ vung tay, lực lượng nhu hòa bao phủ Vương Phong đầu trọc đẩy gã từ trên cao rơi xuống dãy núi bên dưới, thoát khỏi khu vực nguy hiểm. Thực lực Vương Phong đầu trọc quá yếu, giữ lại bên người sẽ là cục nợ.

Thiên kiếp vẫn còn tiếp tục.

Tia chớp vô tận không ngừng sinh ra. Trên bầu trời Văn Kiếm tông bị biển tia chớp bao phủ, biển điện ẩn chứa lực lượng đáng sợ, một khi nó trút xuống hết hi có lẽ sơn môn Văn Kiếm tông đều gặp họa lớn.

Trong sơn môn, mấy vạn đệ tử Văn Kiếm tông vừa kinh vừa sợ ngẩng đầu theo dõi, phong đoán là tiền bối nào trong tông môn độ kiếp mà sinh ra tình hình đáng sợ như vậy. Không lẽ là chương môn Lý Kiếm Ý độ kiếp Võ Vương cảnh?

Cột huyền khí da cam và bạc đại biểu cho lực lượng tinh thần của Đinh Hạo, so với biển lôi đầy trời và biển mây thì chúng nó có vẻ yếu nhưng rất cứng cỏi. Chúng như thần long lặn lội trong biển, uốn lượn xoay quanh biển lôi điện, không ngừng tổ hợp ra các loại hình dạng.

Tuy không nhìn rõ Đinh Hạo ở trong đoàn sáng tia chớp ra sao nhưng nhìn hai cột huyền khí lành lặn thì biết hẳn tạm thời an toàn.

Vương Tuyệt Phong xấu xa không dám thả lỏng.

Đám người Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong rời đi không đại biểu Đinh Hạo đã an toàn.

Tình huống hôm nay là các phe mong chờ, chuẩn bị đan điền dài. Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong mưu kế sâu xa dám chặn giết lão quái vật Khí Thanh Sam báo thù cho sư phụ nhưng không quên bỏ qua Đinh Hạo, mỗi uy hiếp có lẽ tương lai sẽ gây nguy hại cho gã, bao gồm Vương Tuyệt Phong xấu xa. Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong sẽ xóa sạch Ẩn Kiếm Phong trong một lúc.

Chính lúc này . . .

- Mây khí ngút trời, biển lôi điện phủ lên năm mươi dặm. Xem ra lại có một nhân vật siêu đẳng sắp xuất thế.

Một tiếng thở dài khen ngợi vang bên cạnh Vương Tuyệt Phong xấu xa.

Con người Vương Tuyệt Phong xấu xa co rút.

Hạo.

Một trong ba cao thủ chấp pháp của Thanh Bình học viện.

Thư kiếm họa, trăm thiên nhai!

Nếu Hạo đã xuất hiện thì Thư, Kiếm đương nhiên đã đến Ẩn Kiếm Phong.

Đồn rằng ba người Thư, Kiếm, Hạo đã sớm đến ngoài sơn môn Vãn Kiếm tông vì truy sát Đinh Hạo, báo thù cho nữ nhân tóc bạc Lục Tiên Nhi. Hôm nay cơ hội của ba người Thư, Kiếm, Hạo đã đến, chắc hợp tác với gián điệp Vãn Kiếm tông, nếu không thì bọn họ không thể nào âm thầm đến gần Ẩn Kiếm Phong được.

Lại một thanh âm xuất hiện:

- Quả nhiên là hậu bối dám can đảm khiêu khích Mục Thiên Dưỡng, hơi thú vị đây. Mức độ thiên kiếp dữ dội sắp bằng một nửa năm Mục Thiên Dưỡng mười một tuổi độ kiếp.

Đó là một người toàn thân phủ sương đen, giọng trong trẻo chắc là người trẻ tuổi.

Khói đen đốt cháy như Hắc Viêm, không khí kêu xèo xèo như thịt nướng chín, không gian, ánh sáng bốn phía hơi vẩn vơ.

Đây là một cao thủ trẻ tuổi tuyệt đỉnh.

Một thanh âm nữa cất lên:

- Đáng tiếc thiên tài như vậy đã định sẽ rơi xuống.

Thanh niên ôn nhuận như ngọc bước ra bình chương hư không, xuất hiện bên cạnh Hạo. Toàn thân thanh niên đeo hai mươi mấy mỹ ngọc đủ màu hiếm thấy, cây quạt ngọc nằm trong tay, vạt áo bay lên, tuấn tú như rồng, chính là Ngọc Công Tử một trong Vãn Kiếm Tứ Công Tử.

Vương Tuyệt Phong xấu xa hít thở sâu một hơi, siết chặt trường kiếm.

Vương Tuyệt Phong xấu xa lạnh lùng cười:

- Si mị vô lượng, còn có tên nào cùng nhau ra đi.

Vương Tuyệt Phong xấu xa không trách mắng Ngọc Công Tử.

Bởi vì khi Ngọc Công Tử xuất hiện đã nói lên đầy đủ vấn đề, có nói gì thêm chỉ hao nước miếng.

- Giết một mình Đinh Hạo cần gì kêu nhiều người?

Hạo có sự kiêu ngạo của đệ nhất bá chủ tông môn Thanh Bình học viện Tuyết Châu, không muốn kéo dài thời gian. Tay Hạo lóe ánh sáng, một cây bút vẽ to lớn thân ngọc đen xuất hiện trong tay gã. Hạo vung tay, hư không làm giấy, dòng chảy thác nước đổ ập hướng Đinh Hạo.

Vương Tuyết Phong xấu xa định ngăn cản nhưng bóng người chợt lóe, Ngọc Công Tử chặn đường đi của gã.

- Vấn Kiếm Tứ Công Tử ngang bằng nhau. Ẩn Công Tử mất tích mấy chục năm. Kiếm Công Tử Quan Phi Độ tự cam đoạ lạc, hiện giờ chỉ còn lại hai chúng ta. Người là Độc Công Tử, điệu thấp nhất trong Vấn Kiếm Tứ Công Tử lại được nhiều trưởng bối xem trọng. Ta sớm muốn so tài với người, tiếc rằng người có danh phận sư thúc, hôm nay vừa lúc kết thúc.

Ngọc Công Tử mỉm cười, người thiêu đốt chiến ý.

Vấn Kiếm Tứ Công Tử là bốn thiên tài tỏa sáng nhất thế hệ bọn họ, có sở trường riêng, thực lực mạnh mẽ những người cùng thế hệ khác không theo kịp. Tiếc rằng chuyện đời khó đoán trước, quỹ tích trưởng thành của Vấn Kiếm Tứ Công Tử khác nhau. Chỉ có Ngọc Công Tử tài hoa ngút trời, nhiệt tình với quyền thế, luôn muốn đấu cao thấp cùng ba công tử kia. Đáng tiếc Ngọc Công Tử không thể như ý muốn, gã cảm thấy hôm nay là cơ hội tốt buộc Độc Công Tử Vương Tuyết Phong chiến đấu một trận.

- Nếu người muốn cứu Đinh Hạo thì hãy lấy ra thực lực cường đại nhất đánh bại ta trước, không thì . . .

Toàn thân Ngọc Công Tử đột cháy ánh sáng ngọc, hùng hổ dọa người, chiến ý cao vút.

Vương Tuyết Phong xấu xa không nói tiếng nào đâm ra một kiếm.

Tiếng xé gió đình tai nhức óc vang lên, trên bầu trời một mảnh kiếm quang vàng.

Ngọc Công Tử xòe quạt ngọc, từng cây quạt bắn ra kiếm quang màu ngọc va chạm với ánh sáng vàng. Vang tiếng nổ điếc tai, kinh khí tứ tung, sóng năng lượng trong suốt khuếch tán.

- Ha ha ha ha ha ha! Sắp bắt đầu giết heo rồi sao?

Cao thủ bí ẩn toàn thân lượn lờ Hắc Viêm lác người như luồng sáng đen bay nhanh như chớp bắn hướng Vương Tuyết Phong xấu xa, lao vào cuộc chiến.

369. Chương 370: Cục?

Ngọc Công Tử biến sắc mặt, vung cây quạt, khí kinh trắng bão táp dâng lên, tiếng năng lượng nổ chặn lại ánh sáng đen.

Ngọc Công Tử lạnh lùng quát:

- Cút, chuyện của ta không cần người xen vào!

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn khẽ hừ:

- Cổ hủ!

- Hôm nay chúng ta hợp tác chẳng qua là theo như nhu cầu. Hắc Viêm, người hãy nhớ kỹ thân phận của mình, sau này gặp lại ta sẽ giết người!

Ngọc Công Tử xòe quạt mở rộng gấp hai, ba mươi lần, hóa thành kiếm to hai tay hình quạt, như chim công xòe đuôi sau lưng gã. Tay Ngọc Công Tử bắt kiếm quyết, phát ra hơi thở Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên tình thuần nhất. Khí chất Ngọc Công Tử thay đổi hẳn.

Ngọc Công Tử quát với những người khác:

- Hôm nay ta chiến đấu công bình với Độc Công Tử Vương Tuyệt Phong, ai dám nhúng tay tức là đối địch với ta!

Giọng cao thủ Hắc Viêm bí ẩn lạnh băng rít qua kẽ răng:

- Tùy người.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn nhún vai nói:

- Đi giết con heo khác đây.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn nói xong biến thành khói đen bay hướng Đỉnh Hạo, không biết tia chớp đầy trời ảnh hưởng nhanh chóng tới gần hắn.

Vương Tuyệt Phong xấu xa không ngăn cản, gã nhìn Ngọc Công Tử, khẽ thở dài:

- Khanh bản giai nhân có sao làm tặc?

- Chỉ là lý tưởng khác nhau.

Ngọc Công Tử mỉm cười nói:

- Được làm vua thua làm giặc, tạm gác lại để hậu nhân nói đi. Ta cũng là vì Văn Kiếm tông, hôm nay người hãy cùng ta chiến đấu sảng khoái!

* * *

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn nắm giữ bí tịch có hiệu quả ngăn hoặc là bí bảo ẩn thân nào đó, gã hóa thành luồng sáng đen nhanh nhẹn lướt qua tia chớp đầy trời như cá bơi trong nước. Chớp mắt cao thủ Hắc Viêm bí ẩn đã đến gần mặt cỏ Ẩn Kiếm Phong.

- A?

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn trợn to mắt, cảm thấy không ổn.

Vì dưới cây anh đào, Đỉnh Hạo vốn nên ngồi yên khổ sở chống thiên kiếp mới đúng, thế nhưng hắn đã biến mất.

Tia chớp vô tận từ trên trời giáng xuống đều giáng lên người con mèo trắng to mập. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt bị sét đánh trúng toàn thân đen thui la hét, lăn lộn qua lại, người rách nát. Nhưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt có năng lực tự chữa thương kỳ diệu, khi bị tia chớp đánh nát thì lại tổ hợp về.

Dĩ nhiên chuyện này không quan trọng.

Quan trọng nhất là Đỉnh Hạo đã đi đâu?

Kẻ đáng thương vốn nên độ kiếp tại đây bây giờ kỳ diệu biến mất trong lời kiếp.

Đây là chuyện không thể nào.

Trừ phi . . .

- Nguy rồi, bị lừa.

Cách cao thủ Hắc Viêm bí ẩn không xa vang lên một thanh âm, Hạo cũng dùng bí thuật vào biển lôi điện chợt biến sắc mặt vội thụt lùi.

Nhưng đã muộn.

Bì lúc đó . . .

- Nếu đã tới thì thân nhiên đi, Đỉnh Hạo chưa chiêu đãi sao các vị vội vàng muốn đi rồi?

Giọng Đỉnh Hạo vang lên trong tia chớp đầy trời.

Nguyên Ẩn Kiếm Phong chấn động, từng đợt kiếm quang bắn lên cao. Minh văn chữ hán hình vuông kỳ dị phát ra lực lượng hùng vĩ chớp lóe bốn phía trong tia chớp.

- Thương khung tiêu động, thương hải thập nguyệt lôi, long xà bắt thành chấp, thiên địa hoa giành lại, lại niễn không sơn quá, thâm bàn tuyệt bích lai, không cần đổ, phích lịch Sở vương đài!
- Nhân nhân ý trụ tiểu Thiên Lôi, lại hướng thâm sơn phách quái tùng, tất nhược hữu tô thiên hạ ý, thể nào kinh khởi vô hầu long!
- Lôi xa động đại diện hỏa minh, cấp vũ toại làm bồn áng khuynh, cường nỗ gia bắn mã lăng đạo, ốc ngọa đại chấn côn Dương thành. Minh triều lôi chỉ tầm u mộng, thượng thánh phi điện tiên bộc thanh.
- Lôi xa giá vũ long tấn khởi, điện hành bán không như cuồng thủy. Nguyên tanh nồng năm mươi niên, thượng đế chấn nộ sơ nhất tẩy. Hoàng đầu nữ chân sĩ hồn phách, điện phục quân môn tranh thỉnh tử. Dĩ văn tam tiền định Thiên Sơn, không khác nào tích giáp tề hùng nhĩ. Tiếp thư trì kỳ tẩu hành cung, cận thần thượng thọ thiên nhan hỉ. Hợp môn minh nhật thôi hạ ban, tập hợp thiên quan ma kiếm lý. Trường An phụ lão thỉnh di tất, nguyện kiến long lâm vị thủy. Tòng kim thân thị thái bình nhân, dám dạn an tây thiên lý!

Từng chữ hán to lớn bỗng hiện ra.

Các chữ hán tỏa ánh sáng vàng bạc dính liền nhau như xiềng xích, như thần long uốn lượn nhấp nháy bên trong tia chớp.

Mỗi câu đều là danh ngôn viết về lôi điện của các thi nhân thi sĩ cổ đại trong địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo. Nghĩa cực kỳ cô đọng, ẩn chứa thâm ý, thâm dung hợp phát ra hơi thở kỳ lạ. Câu thơ hoàn chỉnh đầu nối đuôi phù hợp phép tắc lôi điện, kết hợp lực lượng tia chớp. Lấy Ẩn Kiếm Phong làm trung tâm, một mình văn trận pháp lôi điện khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện.

Vô số tia điện xoay tròn xuất hiện, từng tầng tia chớp như sóng xô bờ quét bốn phương tám hướng cuối cùng hợp thành tù giam ánh sáng khổng lồ, phong tỏa không gian ngàn dặm.

Đinh Hạo dần xuất hiện trong lôi điện như ẩn như hiện.

Tia chớp thể lỏng lượn lơ giữa các sợi tóc đen, tia điện quanh quẩn ngoài người Đinh Hạo. Đinh Hạo như thần ma tái thể, cực âm ngục bằng huyền khí ngưng kết thành áo giáp huyền khí, tọa hình cổ kính, mặt ngoài lấp lóe minh văn chữ hán phun nuốt lực lượng tia chớp. Khắp người Đinh Hạo chỉ lộ khuôn mặt, phần thân thể khác giấu trong áo giáp bạc.

Hạo bản năng thấy nguy hiểm:

- Người . . . Đã sớm . . . Vào Tiên Thiên Vô Tông cảnh?

Chân Đinh Hạo không có huyền khí bay nhưng nhờ tia chớp nâng đứng giữa không trung, chỉ có giải thích duy nhất là hắn đã sớm thành tựu Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Nhưng lôi kiếp vô cùng tận bây giờ là sao?

Chẳng lẽ chúng nó không xuất hiện vì Đinh Hạo?

Không thể nào. Hai cột huyền khí như rồng rõ ràng là Đinh Hạo đang độ kiếp, nếu tia chớp không hướng về hắn thì là ai? Đinh Hạo làm sao có thể không dẫn phát lôi kiếp mà lặng lẽ thành tựu Tiên Thiên Vô Tông cảnh?

Hàn loạt bí ẩn sinh ra khiến các cường giả mù mờ.

Đinh Hạo không đáp lời Hạo, hai tay bắt ấn.

Trong phút chốc minh văn chữ hán càng nóng cháy hơn, phun nuốt lực lượng lôi điện. Tia chớp trong minh văn trận pháp tia chớp khổng lồ biến cuồng bạo, chấn động không gian, phát ra dao động kỳ dị. Chớp mắt vang hai tiếng kêu rên, bóng người hiện ra. Thư, Kiếm luôn núp trong chỗ tối không thể ẩn giấu nữa, bị buộc lộ mặt.

- Giết!

Phản ứng đầu tiên của cao thủ Hắc Viêm bí ấn là quát to một tiếng, hóa thành luồng khói nhanh như chớp lao hướng Đinh Hạo.

Rõ ràng là bọn họ bị tính kế, rơi vào một cái cục. Tuy không biết là cục gì nhưng cao thủ Hắc Viêm bí ẩn hiểu rõ một điều nếu cứ tiếp tục thì sẽ xảy ra chuyện. Ý đồ của cao thủ Hắc Viêm bí ẩn rất rõ ràng, bắt

người trướ tiên bắn ngựa, bắt giặc trước tiên bắt vua. Giết Đinh Hạo rồi mới đánh tan minh văn trận pháp lôi điện là cách duy nhất.

370. Chương 371: Trên Trời Có Đường Người Không Đi

Đinh Hạo cười lạnh, nhẹ vung tay lên. Huyền binh thần binh hiện ra bên cạnh Đinh Hạo, hóa thành luồng sáng vọt ra ngoài.

Khói đen khựng lại, tiết tấu và tốc độ quỹ tích không thay đổi bỗng thuận di nhảy lên tránh đi tầng tầng lưới kiếm nghiền, giây lát sau đã đến gần Đinh Hạo.

Dường như Đinh Hạo sớm dự đoán được, không hề hoảng loạn, hai tay chộp hư không, một cây trảm kiếm to lớn lạnh lẽo nằm trong tay hắn. Thân kiếm lấp lóe minh văn chữ hán ‘hạp lý tinh động’ chém xuống, Đinh Hạo xông lên chém khói đen thành hai nửa.

- Khục khục khục khục.

Tiếng cười như cú kêu phát ra sau lưng Đinh Hạo.

Đinh Hạo quay người lại quét ngang, kiếm quang rực rỡ lại chặt eo khói đen.

Nhưng khói đen bị chém thành bốn khúc không bị thương, nhẹ nhàng lắc người trên không trung hóa thành bốn bóng đen kích cỡ, hơi thở giống y nhau, khuôn bố hơn trước. Bóng đen cùng với sát khí như thực chất bao quanh Đinh Hạo.

Rõ ràng là huyền binh thần khí minh văn của Đinh Hạo không thể tạo uy hiếp gì cho cao thủ Hắc Viêm bí ẩn.

Mỗi lần khói đen bị chém nát thì lại biến thành cao thủ Hắc Viêm bí ẩn khác công kích, mặc cho Đinh Hạo vung kiếm cỡ nào. Ngày càng nhiều cao thủ Hắc Viêm bí ẩn trên bầu trời, như là thuật phân thân.

Ba người Thư, Kiếm, Họa đang cẩn thận quan sát nhà tù ánh sáng lôi điện minh văn chữ hán.

Tuy Kiếm, Họa không phải minh văn sư nhưng đến từ Thanh Bình học viện, có ánh mắt rất cao, nhìn ra được nhà tù ánh sáng là một loại minh văn trận pháp câu thông lôi điện trong thiên địa. Muốn xông ra thì phải phá hỏng minh văn này, nhưng minh văn vuông vức quá hiếm thấy, không phải loại minh văn nào ba người Thư, Kiếm, Họa từng thấy.

Trong ba người chỉ có Thư là đọc nhiều sách vở, lúc rảnh thích nghiên cứu đạo minh văn. Thư trừ có tu vi huyền khí cường đại ra còn là minh văn sư tứ giai, xem như nhân vật nặng ký tại Tuyệt Châu. Tuy nhiên Thư nhìn chăm chú minh văn chữ hán vuông vức trong tia chớp đầy trời, biểu tình của gã đầy nghi hoặc, rung động. Thư chưa từng thấy kiểu minh văn như vậy.

Kiếm chú ý đến phản ứng của Thư, tìm rút cái bịch. Kiếm biết Thư không thể phá trận, gã rút kiếm ra đánh ra luồng kiếm quang.

Luồng kiếm quang cường đại đủ để khai sơn phá thạch đánh vào vách tường ánh sáng gọn sóng nhưng như trâu đất vào biển, không đẩy lên chút lặn tẩn.

Minh văn trận pháp cường đại hơn xa ba người Thư, Kiếm, Họa tưởng tượng.

- Đây là minh văn trận pháp gì? Sao ta chưa từng thấy? Có thể mượn lực lượng thiên kiếp? Sợ là thực lực của ta không thể xông ra.

Thư nhíu mày, trong ba người thì gã hiểu về minh văn trận pháp nhiều nhất nhưng chịu bó tay.

Mặt Kiếm đầy sát khí giết chóc:

- Nếu không xông ra được thì tìm cách phá trận.

Họa nhíu mày hỏi:

- Làm sao phá?

Kiểm lạnh lùng cười:

- Muốn phá mình văn trận pháp thì cách tốt nhất là giết mình văn sư.

Kiểm rất thích giết chóc.

Lúc này chợt vang lên tiếng cao thủ Hắc Viêm bí ẩn hét.

Ba người Thư, Kiểm, Họa quay đầu nhìn.

Không biết từ khi nào thần binh hàn sương màu bạc trong tay Đinh Hạo biến thành kiếm to đốt cháy ngọn lửa màu da cam, khí thể cũng thay đổi, từ lạnh lẽo biến thành cực nóng. Một kiếm chém ra, lửa da cam có sức sát thương vô cùng đốt khói đen hư vô kêu xèo xèo.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn bị buộc vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn bị khắc chế.

Trong phút chốc hai mươi ba đoàn khói đen bị đốt cháy gần hết, chỉ còn lại ba, bốn cái.

Khói đen chợt rụt lại hợp thành một thân hình người trẻ tuổi, mặt mày mơ hồ chỉ có đôi mắt là đỏ như máu, cực kỳ tà ác.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn tức giận quát to:

- Không thể nào! Lửa của người có phẩm chất gì, sao có thể khắc chế Hư Vô Hắc Viêm của ta được?

Đinh Hạo không nói câu nào, kiếm to lửa đỏ chợt rung lên phân giải thành năm kiếm lửa nhỏ hơn, thân kiếm chớp lóe mình văn chữ hán hình vuông. Đinh Hạo đẩy kiếm ra, chúng hóa thành một chuỗi luồng sáng lửa bay hướng cao thủ Hắc Viêm bí ẩn.

Họa nhanh chóng quyết định, hét to một tiếng:

- Giết Đinh Hạo trước!

Họa dẫn đầu ra tay trước.

Bút bằng ngọc trong tay Họa nổ rộ ánh sáng liên tục vẽ, lấy không khí làm giấy. Chớp mắt Họa vẽ ra một ngọn núi cao trăm thước, bút phong rung lên, núi cao biến ảo thành thật rít gào đổ ập xuống Đinh Hạo ở phía xa.

Núi to lớn mang theo bóng râm đập xuống tạo áp lực nghẹt thở.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người cứ vào. Hôm nay hãy để ta giải quyết tất cả, bốn người cùng lên đi!

Hai tay Đinh Hạo chộp hư không, ngực băng hàn kiếm và thiên hỏa viêm đao xuất hiện trong tay hắn. Nửa người Đinh Hạo tràn ngập sương bạc rét lạnh, nửa người bên trái thì chớp lóe lửa cam vô tận. Hai lực lượng hoàn toàn khác nhau vào lúc này hoàn mỹ dung hợp trên người Đinh Hạo.

Thiên hỏa diễm đao nhẹ rạch không gian.

Núi to lớn như pho mát bị vũ khí sắc bén cắt từ giữa ra.

Ánh sáng chớp lóe, Đinh Hạo lướt qua giữa khe hở đi tới trước mặt Họa, sát khí bắn ra.

- Nhanh quá!

Họa kinh ngạc, cảm giác gió lạnh ập vào mặt, tử thần bóp cổ.

Không ai ngờ Đinh Hạo dám chủ động công kích.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi ánh lửa chói mắt nổ tung.

Vào phút mấu chốt Kiếm phản ứng trước tiên, gã rút kiếm xuất kiếm, khoanh khắc ngàn cân treo sợi tóc chặn đao kiếm của Đinh Hạo, cứu mạng Hạo. Nhưng kiếm bị lực phản chấn biến sắc mặt, lùi ra hơn mười thước.

Thư xòe tay, quyển sách to cỡ ván cửa xuất hiện.

Thư giở trang sách ra, bàn tay đặt lên đó rồi nhấc cao như cá voi hút nước, luồng sáng xanh bắn ra từ trang sách thổi quét Đinh Hạo.

Nhìn kỹ thì đó là một chuỗi chữ rậm rạp, là chữ Vô Tận đại lục, công hiệu tương tự như minh văn chữ hán của Đinh Hạo. Tuy nhiên uẩn ý thì kém hơn nhiều, đây là đồ án minh văn thông thường nhất thế giới.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Múa búa trước cửa Lỗ Ban.

Bằng kiếm trong tay phải Đinh Hạo bỗng ngừng lại rồi kiếm đi long xà, khí lạnh phát ra. Đinh Hạo dùng kiếm làm bút viết một chuỗi minh văn chữ hán trong không trung.

Sơn trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh lại nhất thôn!

371. Chương 372: Địa Ngục Không Cửa Người Cứ Đến

Mười bốn chữ cũng nối liền một mảnh như thần long va chạm với sát chiêu của Thư, dễ dàng tan rã chữ minh văn Vô Tận đại lục.

Hàng loạt đợt công kích chỉ trong giây lát. Đinh Hạo liên tục đối đầu với ba người Thư, Kiếm, Hạo cao thủ chấp thấp của Thanh Bình học viện thế nhưng hoàn toàn chiếm ưu thế. Ba người Thư, Kiếm, Hạo không thể chấp nhận kết quả này, lòng lạnh lẽo.

Phía xa.

- Sao có thể như vậy?

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn khó khăn lắm mới có cơ hội thở dốc, đứng xa nhìn cuộc chiến đấu giết mình muốn rớt tròng mắt.

Đinh Hạo chỉ là đệ tử ký danh Vãn Kiếm tông mới thu năm ngoái, dù hắn có chút thiên phú nhưng không cần yêu nghiệt đến vậy đi? Một năm đã có sức chiến đấu sánh bằng đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh, dù là thần đồng Mục Thiên Dương thiên tài số một Thanh Bình học viện cũng không theo kịp.

Có lẽ heo con Vãn Kiếm tông thật sự có hy vọng khiêu chiến Mục Thiên Dương?

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn giết mình với suy nghĩ của mình.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn bỗng cảm thấy gã không nên xuất hiện ở đây hôm nay.

- Tình huống không đúng, trước tiên để ba thằng ngu Thanh Bình học viện bám chân Đinh Hạo, ta phải tìm cách cắt đuôi rồi đi.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn có ý muốn lui, gã đặt quyết tâm. Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn định ẩn hình trốn thì ngực bỗng thấy nóng cháy vô cùng.

Người cao thủ Hắc Viêm bí ẩn run lên, gã cúi đầu nhìn. Một cây trường đao đốt cháy lửa cam không biết từ khi nào thò mũi đao khỏi ngực gã.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn tuyệt vọng gào thét:

- Không!

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn khó tin quay đầu. Thì ra ba người Thư, Kiếm, Họa đây dựa cùng Đinh Hạo ở phía xa chẳng biết từ khi nào hấn xuất hiện sau lưng gã, một kiếm đâm thủng tim cao thủ Hắc Viêm bí ẩn.

Thực lực như cao thủ Hắc Viêm bí ẩn nhưng không có đường tránh né.

Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn vừa kinh vừa giận rít gào, thân thể lần thứ hai nhanh chóng chuyển hóa thành khói, muốn tiêu trừ tổn thương lần này. Tiếc rằng Đinh Hạo được Kiếm Tổ, Đạo Tổ chỉ dẫn sớm nắm chắc quy luật thân thể cao thủ Hắc Viêm bí ẩn hóa thành khói. Cao thủ Hắc Viêm bí ẩn cực kỳ kinh khủng phát hiện lửa da cam như giò hất mãi không ra, điên cuồng đốt cháy. Chópháp môn ắt cao thủ Hắc Viêm bí ẩn bị đốt nửa người.

- Lực lượng này . . . Là lực lượng bí ẩn trong người Tiên Nhi!

- Quả nhiên là Đinh Hạo!

- Hấn là tai họa, có tiềm lực vô cùng, không chừng sẽ đem đến rắc rối cho Thiên Đường sư huynh!

Phía bên kia, ba người Thư, Kiếm, Họa rung động.

Giây trước Đinh Hạo còn chiến đấu với ba người Thư, Kiếm, Họa, giây sau hấn xuất hiện cách trăm thước một kiếm giết cường giả cùng đẳng cấp. Thực lực như vậy không lẽ Đinh Hạo đã trở thành siêu cường giả đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh rồi sao?

Dù ba người Thư, Kiếm, Họa có kiến thức rộng, kinh nghiệm phong phú nhưng lúc này cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Nhưng ba người Thư, Kiếm, Họa không có thời gian hồi hận.

Vì Đinh Hạo lách người chớp mắt đến trước mặt ba người Thư, Kiếm, Họa.

Chiến đấu xáp lá cà lại diễn ra.

Toàn thân Đinh Hạo bao phủ trong lôi điện, thân hình lúc ẩn lúc hiện như u linh dung hợp cùng tia điện bốn phía, xuất quỷ nhập thần. Minh văn chữ hấn trận pháp là Đinh Hạo tạo ra, hấn ở bên trong một ý niệm có thể điều động lực lượng trận pháp, thậm chí bỏ qua khoảng cách không gian. Nhờ nó nên Đinh Hạo phối hợp một trong các sát chiêu của Chiến Tự Quyết, Hữu Ta Vô Dịch giết cao thủ Hắc Viêm bí ẩn ngay lập tức.

Cho dù một chọi ba thì Đinh Hạo nương nhờ lực lượng minh văn trận pháp chậm rãi đè đầu ba người Thư, Kiếm, Họa siêu cường giả.

May mắn ba người Thư, Kiếm, Họa phối hợp nhiều năm, cực kỳ ăn ý, kín không kẽ hở mới miễn cưỡng chống đỡ Đinh Hạo công kích dồn dập.

- Tại sao lại như vậy? Rõ ràng Đinh Hạo mới vào cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh thế nhưng phát huy ra sức chiến đấu nửa bước Đại Tông Sư cảnh? Là bởi vì lực lượng kỳ dị nước lửa giao hòa sao?

- Không chỉ như vậy, hấn còn nắm giữ kiếm ý!

- Sao có thể như vậy? Thuộc tính lực lượng của hấn là hai loại băng hỏa nhưng sao óc sự sống của mộc, dày nặng của thổ, sắc bén của kim? Ta chưa từng thấy lực lượng kỳ dị như vậy, sợ là huyền khí hồn chi băng cực của Thiên Đường sư huynh cũng không bằng.

Thời gian cứ trôi qua, ba người Thư, Kiếm, Họa cao thủ chấp pháp Thanh Bình học viện không ngừng kêu khổ.

Đinh Hạo cường đại hơn xa sự tưởng tượng lạc quan của ba người Thư, Kiếm, Họa.

Trước giờ ba người Thư, Kiếm, Họa chưa từng gặp tình huống bức mình như vậy. Ba người Thư, Kiếm, Họa hợp tác nhưng bị hậu bối nhỏ hơn mấy bậc ức chế, rơi vào minh văn trận pháp kỳ dị, không thể được đến năng lượng trong thiên địa bổ sung, ra chiêu công kích hay phòng ngự đều tiêu hao lực lượng trong người.

Thời gian trôi qua, lực lượng của ba người Thư, Kiếm, Họa giảm xuống, như rơi vào bùn lầy càng vùng vẫy thì càng lún sâu.

Ngược lại Đinh Hạo không chế mình vẫn trận pháp như cá gặp nước, như cộp trong núi, như rồng trong ao, khí thế càng lúc càng cao, chiêu thức chiêu ý càng lúc càng tinh thuần.

- Hậu bối chết tiệt đang dùng chúng ta luyện chiêu!

- Không thể tiếp tục như vậy, không thì chúng ta sẽ nổi gót theo Hắc Viêm, có nguy hiểm người chết đạo tiêu.

- Liều mạng! Cá chết lưới rách! Ghi nhớ, hôm nay dù ai sống sót rồi đi phải báo cho Thiên Đường sư huynh cẩn thận Đinh Hạo!

Ba người Thư, Kiếm, Họa tâm ý thông, chỉ một ánh mắt liền biết suy nghĩ của nhau. Ba người Thư, Kiếm, Họa dâng lên huyền khí điên cuồng, khí thế tăng vọt chuẩn bị công kích lần cuối.

Sao Đinh Hạo có thể cho ba người Thư, Kiếm, Họa vừa ý?

Kiếm Tổ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, đừng luyện chiêu. Hôm nay là Lý Kiếm Ý và Khí Thanh Sam cố ý bày bố, ngày cho người nổi danh, làm xinh đẹp lên, đừng dài dòng!

Đao Tổ cũng sốt ruột nói:

- Tiện tổ nói không sai. Tiểu Đinh Tử, bắt đầu đi, sử dụng sát chiêu mạnh nhất!

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ hơi kích động.

Đinh Hạo thể hiện ra mạnh mẽ khiến Kiếm Tổ, Đao Tổ như trở về nhiều năm trước đi theo chủ nhân hoành hành thiên hạ, đánh đâu thắng đó. Hôm nay trời đã định Đinh Hạo sẽ đi ra Vấn Kiếm tông, uy chấn Tuyệt Châu. Sau này tiềm long thăng thiên, phượng hoàng con kinh thiên, uy danh Đinh Hạo sẽ rung động toàn Tuyệt Châu.

Đinh Hạo gạt đầu, chợt khựng lại, tóc đen bay lên như suối, tia điện lượn lờ quanh người càng khủng bố hơn, quần áo phần phật. Mắt Đinh Hạo bắn ra hai cột sáng bạc và cam xé rách hư không, băng kiếm và viêm đao cùng nhập vào người Đinh Hạo. Cơ thể và xung quanh Đinh Hạo tràn ngập tia chớp.

Trong phút chốc . . .

Ba người Thư, Kiếm, Họa đồng thanh kêu lên:

- Thư hải Vô Nhai!

- Kiếm phê thiên hạ!

- Nhất họa lâm Thần Châu!

Ba người Thư, Kiếm, Họa bùng nổ sát chiêu cường đại nhất, minh văn vô cùng tân, kiếm quang xuyên qua trời trắng, cuộn tranh ẩn chứa thiên địa vạn vật, trời sao hư không, huyền khí dao động cường đại mà khủng bố như mây kéo dài bốn phương tám hướng đẩy lùi tia chớp.

372. Chương 373: Lôi Quang Đế Pháp Ấn

Cùng lúc đó Đinh Hạo cũng xuất chiêu:

- Lôi Quang Đế Pháp Ấn!

Thanh âm phát ra như pháp, tia chớp đầy trời chợt ngừng hóa thành đủ các loại vũ khí, hình dạng đủ kiểu như sao băng mang theo lực lượng hủy diệt tất cả, chém xuống ba người Thư, Kiếm, Họa. Bão tố nhấn chìm ba người Thư, Kiếm, Họa, tiếng nổ và tiếng gầm rú truyền ra từ tia điện.

Lôi Quang Đế Pháp Ấn là lực lượng mạnh nhất trong lôi quang minh văn trận pháp Đinh Hạo bày ra, mượn hết tia chớp đầy trời.

Bầu trời sáng lạn, tia chớp vô tận hóa thành sát kiếp giáng xuống.

Đinh Hạo chưa ngừng tay.

Đinh Hạo bắt ấn lôi điện, từng tầng thủ ấn trong suốt nở rộ bao phủ hân. Sau lưng Đinh Hạo có hình người khổng lồ chậm rãi xuất hiện. Đinh Hạo chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng không lơ là, biểu tình bình tĩnh, thủ ấn không ngừng ngưng tụ lực lượng lôi điện.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên bầu trời vang tiếng nổ điếc tai.

Tia chớp đầy trời nổ tung, ba luồng sáng rực rỡ nhanh như chớp chạy ra ngoài.

- Đế pháp ấn, trấn áp!

Đinh Hạo chỉ chờ giây phút đó. Thủ ấn hoa sen trong suốt bên người Đinh Hạo bỗng dè xuống, hai trăm minh văn chữ hán đầy trời ngưng tụ lại. Một lôi điện chỉ ấn hình vuông to khổng lồ hiện ra, dè xuống.

So với ba luồng sáng chạy trốn thì minh văn chữ hán hình vuông này to như kiếm và núi cao, dù tốc độ ba luồng sáng rất nhanh nhưng không thể chạy ra pháp ấn trấn áp, cuối cùng bị dè rơi xuống mặt đất!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, tựa như tận thế. Tro bụi đá vụn vô tận bốc lên cao như áng mây khuếch tán bốn phương tám hướng.

Phía tây Ấn Kiếm Phong, dãy núi rừng trong phạm vi mấy chục dặm bị vỡ lns sâu vuông vức. Hồ sâu mười thước, ba thân hình máu thịt bầy nhầy lún xuống đất, tan xương nát thịt. Truyền thuyết thư kiếm họa, trăm thiên nhai đã chấm dứt vào giây phút này.

Chết.

Cùng lúc đó, lôi quang tia điện bao phủ trên bầu trời sơn môn Vãn Kiếm tông, mây khí cái phiếu, linh khí đậm đặc đầy trời biến mất. Bầu trời âm trầm trở nên trong veo, trời trong xanh, ánh mặt trời màu vàng chiếu xuống, không khí mát mẻ khiến lòng người say.

Đinh Hạo đứng giữa không trung, tia điện còn lượn lờ giống như thần ma, không thể nhìn gần.

Giờ phút này, ngàn vạn đệ tử Vãn Kiếm tông đang ngẩng đầu nhìn ngơ ngẩn hình ảnh này.

Lúc trước xảy ra trận chiến đấu, đối với các đệ tử thì nó hấp dẫn như cuộc chiến thần ma trong truyền thuyết. Các đệ tử tưởng là siêu cường giả trong tông môn chiến đấu với kẻ xâm nhập, nhưng giờ mây đã tan, bọn họ thấy Đinh Hạo một mình đứng trên bầu trời. Kích thích thị giác và tâm hồn khiến đầu óc các đệ tử trống rỗng, không thể suy nghĩ cái gì.

Trên đỉnh Thủy Kiếm phong.

Lý Y Nhược quỳ gối trên hòn đá lạnh lẽo, hai tay chắp vào nhau, nhắm mắt lại thành kính cầu nguyện. Lý Y Nhược không dám mở mắt nhìn chiến đấu trên bầu trời, sợ thấy hình ảnh nàng không muốn thấy nhất.

Khi thanh âm chiến đấu khiến người sợ hãi hoàn toàn lắng đi, Lý Y Nhược vẫn không có can đảm mở mắt ra nhìn.

Mãi khi Lý Y Nhược nghe bên tai, sau lưng rộ lên tiếng hoan hô như sấm nàng mới mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn.

Trong khoảnh khắc này, tư thế oai hùng quân lâm thiên hạ của Đinh Hạo vĩnh viễn khắc trong linh hồn mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược.

Rất nhiều đệ tử Thủy Kiếm phong đứng ở phía xa thấy hình ảnh này biểu tình phức tạp.

Chỗ nào có người là có giang hồ, có giang hồ là có đấu đá với nhau. Thủy Kiếm phong không ngoại lệ.

Lý Y Nhược mới vào Thủy Kiếm phong Vẫn Kiếm tông chưa đến một tháng nhưng rõ ràng La phong chủ thiên vị tiểu đệ tử này, cộng với nàng cực kỳ xinh đẹp. Nhiều người hâm mộ và ghen tỵ Lý Y Nhược, vài người suy nghĩ có nên ra oai phụ đầu mỹ thiếu nữ này không?

Nhưng lúc này mọi người phải suy nghĩ lại giữ mối quan hệ nào với Lý Y Nhược.

Bởi vì Lý Y Nhược là nữ nhân của Đinh Hạo.

Ai muốn khi dễ Lý Y Nhược phải suy nghĩ xem mình có trêu vào nam nhân đứng sau mỹ thiếu nữ này nổi không? Nghe nói Đinh Hạo đặc biệt bao che, khi đánh nhau thì gan to bằng trời, giết nhiều người Vẫn Kiếm tông.

* * *

Cùng lúc đó, các bằng hữu, kẻ địch ngày xưa của Đinh Hạo ở khắp nơi trong Vẫn Kiếm tông đều nhìn thấy hình ảnh đó.

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết ở hong tọa của mình nhìn người đứng trên bầu trời, im lặng thật lâu. Không ai biết Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết suy nghĩ điều gì.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn không còn cầm đuôi gà thê sẽ cố gắng vùng lên. Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nhìn mặt đất, lần đầu tiên lộ ra biểu tình trầm trọng. Bên cạnh Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn không còn là mỹ thiếu niên Lâm Tín cộng tác ngày xưa. Hiện giờ mỹ thiếu niên Lâm Tín đang đứng trên một tòa kiếm phong khác cách nơi Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn ở mười dặm. Khi biết kết quả chiến đấu rồi biểu tình mỹ thiếu niên Lâm Tín nghiêm túc quay về phòng mình tu luyện.

Nhiều người bị kinh động.

Khu bậc thang thấp, Thanh Đàn và Thiên Âm giới thiệu với các sư huynh đệ bên cạnh mình:

- Ha ha ha ha ha ha! Thấy chưa? Đó là Đinh Hạo sư huynh, vị hôn phu của khuê mật cũ của ta.

Người vui sướng nhất là Vương Tiểu Thất, gã đứng trước cửa Thiên Thượng Nhân Gian, phấn khởi xoa tay. Đinh Hạo càng mạnh thì địa vị của Vương Tiểu Thất trong Vẫn Kiếm tông càng ổn định. Dù Vương Tiểu Thất chỉ là đệ tử ngoại môn cấp thấp, cả đời không có hy vọng trở thành cao thủ nhưng nhìn hình ảnh trên bầu trời, điều này ý nghĩa sau này Vương Tiểu Thất có đi ngang trong khu vực bậc thang sơn môn cũng không ai dám chọc vào.

Trong rừng sâu cách vạn dặm, ác thú gào thét, các loại kỳ dị ẩn hiện.

Một thiếu niên lơ người trên, cơ bắp màu đồng nổi lên như có mãng xà quấn quanh người vùng trường đao đen, người xoay tròn, đao quang bắn ra chém bay mấy chục con sói to đẳng cấp yêu binh. Thiếu niên hít sâu, không hiểu sao lòng bỗng ngộ ra.

Thiếu niên nhìn xa xa hướng Vẫn Kiếm tông, biểu tình kiên cường nở nụ cười.

- Ta đã có lực công kích đỉnh Đại Võ Sư cảnh, tin tưởng lúc này Đinh Hạo sư huynh đã thuận lợi thăng lên Tiên Thiên Võ Tông cảnh rồi.

* * *

- Meo, ông trời, ta hận người!

Trên đỉnh Ẩn Kiếm Phong, dưới cây đào vẫn đang rơi cánh hoa, mèo ác quỷ Tà Nguyệt lão đảo như uống say. Lòng trắng như ánh trăng của mèo mập bị sét đánh đen thui, rất thê thảm. Toàn thân mèo ác quỷ Tà Nguyệt bốc khói, có mùi thịt khét, cái đuôi trĩu trĩu, rất là xấu xí.

373. Chương 374: Mèo Mập Biển Dị

- Tại sao? Tại sao những lời điện này chém ta?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt tràn đầy ai oán.

Đinh Hạo xuất hiện dưới cây đào, nói:

- Bởi vì lần này là ngươi đang độ kiếp.

- Meo? Nói vậy là sao?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt giật giật người, lông và da khét đen văng ra, lớp da mới nhanh chóng sinh trưởng. Lông xù đẹp nhất thể giới tựa như ánh trắng lộ ra, cái đuôi mọc lông càng trắng trong xinh đẹp hơn, như khắc từ ngọc bạch trắng nhất thể giới.

Càng kỳ dị là hai cục u trên lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt chậm rãi trưởng lên, nứt rạn, có thứ gì chui ra.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt giật mình kêu lên:

- Meo, chuyện gì đây?

- Ngươi nghĩ rằng ăn nhiều tinh hoa xác đại yêu dưới khe nứt băng tầng Tuyết Long sơn là không có tác dụng gì sao?

Đinh Hạo cười nói:

- Ăn nhiều thiên tài địa bảo như vậy mà đến giờ ngươi mới độ kiếp, đúng là siêu ăn hàng.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhảy căng lên:

- Độ kiếp? Là ngươi đang độ kiếp mới đúng, liên quan gì ta?

Mắt Đinh Hạo trợn trắng nói:

- Ta không có thiên kiếp gì hết. Nếu không phải ngươi thì sao sét cứ đánh ngươi? Không lẽ vì ngươi chọc người giận đến mức ông trời cũng ghét ngươi?

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt sẽ không thừa nhận thuộc tính chọc người hận đến nỗi bị sét đánh, nó nhe răng hỏi:

- Vậy ta đang độ kiếp gì? Lưng của ta làm sao vậy? Thấy hơi ngứa . . .

Đinh Hạo nhún vai nói:

- Sao ta biết ngươi độ kiếp gì? Lưng của ngươi hì . . . Chờ xem, rất nhanh sẽ thấy kết quả biến dị.

Trước đó Đinh Hạo cũng không ngờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt cũng sẽ độ kiếp.

Nhưng từ mười mấy ngày trước, khi lực lượng tia chớp trên bầu trời Ấn Kiếm Phong ngày càng đậm khiến lão quái vật Khí Thanh Sam chú ý. Mới đầu lão quái vật Khí Thanh Sam tưởng Đinh Hạo sắp độ kiếp nên dằn dò này nọ, khiến hắn giật mình ngạc nhiên.

Đinh Hạo biết hắn có đạo kiếm song thánh thể nên tuyệt đối sẽ không gặp bình cảnh tu luyện, càng không có thiên kiếp giáng xuống. Đinh Hạo hỏi thăm Kiếm Tổ, Đạo Tổ thể mới biết là mèo ác quỷ Tà Nguyệt độ kiếp.

Cái cục hôm nay là lão quái vật Khí Thanh Sam, chương môn Lý Kiếm Ý hợp tác bày ra, để búng gốc vài thể lực thâm thấu trong tông môn. Trước khi tới kỳ đại hội luận phẩm tông môn, trước khi hỗn loạn Tuyết Châu thậm chí Bắc Vực đến phải xóa sạch nội loạn, ngưng tụ tông môn.

Đương nhiên đây cũng là hai thủ lĩnh bày ra chiến trường cho Đinh Hạo nổi tiếng.

Cuộc hẹn ba năm đã trôi qua hơn một năm, Mục Thiên Đường ngày càng nổi tiếng, không chỉ trong Tuyệt Châu, bảy, tám châu khác cũng biết tiếng gã. Ngược lại Đinh Hạo chỉ nổi tiếng gần Vãn Kiếm tông. Sau khi xác định tiềm lực, thực lực của Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông bắt đầu nâng hân lên, tạo thế cho hân.

Đương nhiên mới đầu lão quái vật Khí Thanh Sam, cường môn Lý Kiếm Ý chỉ hy vọng Đinh Hạo nhờ vào lực lượng mình văn trận pháp giết ba người Thư, Kiếm, Họa hay cường giả nào trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh, vậy là đã xem như công đức viên mãn. Lão quái vật Khí Thanh Sam, cường môn Lý Kiếm Ý không ngờ Đinh Hạo sẽ cường đại hung mãnh đến thế.

Hai thủ lĩnh bố cục, Đinh Hạo và Kiếm Tổ, Dao Tổ âm thầm bàn bạc lấy mèo ác quỷ Tà Nguyệt độ kiếp làm mồi bày ra biểu hiện giả là Đinh Hạo độ kiếp, trước tiên vẽ ra mình văn trận pháp mạnh nhất hân có. Quả nhiên những kẻ giấu mặt đầu xuất hiện, Đinh Hạo nhờ vào lực lượng thiên kiếp sáng tạo kỳ tích.

Nếu là bình thường Đinh Hạo đối mặt ba người Thư, Kiếm, Họa, lật hết lá bài lên chỉ miễn cưỡng không thua, muốn giết ba cường giả là chuyện không thể nào.

Đinh Hạo đứng dưới cây đào, cánh hao bay xung quanh. Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn.

Chân trời phía xa, Ngọc Công Tử và Vương Tuyệt Phong xấu xa còn đang chiến đấu. Hai cao thủ nổi hừng đánh nhau, càng bay càng cao, càng xa, Vương Tuyệt Phong xấu xa, Ngọc Công Tử biến mất hướng bắc.

Chiến trường trên bầu trời tầng gió cao xa hơn, cuộc chiến của lão quái vật Khí Thanh Sam, đám người Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong vẫn chưa kết thúc.

Mơ hồ thấy từng luồng sáng hoặc ngọn lửa chớp lóe trên bầu trời, vách tường hư không thỉnh thoảng vụn vỡ, có thể thấy chiến đấu thảm liệt đến cỡ nào. Dĩ nhiên nếu là cường giả đẳng cấp Vô Hoàng cảnh, Vô Đế cảnh thì chỉ có thể đi ra vực ngoại bên ngoài bầu trời.

Đinh Hạo không xen vào cuộc chiến đấu, với thực lực hiện giờ của hân rất khó nhúng tay.

Đinh Hạo đang suy ngẫm tâm đắc có được từ cuộc chiến với bốn cường giả.

Khác với các lần chiến đấu, đây là lần đầu tiên Đinh Hạo đấu sống chết với cao thủ tiền bối thành danh đã lâu trong Tuyệt Châu. Đinh Hạo dùng hết thủ đoạn, kiếm ý, đao kiếm song thánh thể, cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí, Huyền Chiến Thắng quyết, mình văn trận pháp. Chiến pháp ba đạo hợp nhất chậm rãi thành hình trong đầu Đinh Hạo.

Bên cạnh Đinh Hạo vang lên giọng nói hoảng hốt của mèo ác quỷ Tà Nguyệt:

- Mèo . . . Đây là . . . Tổ cha nó, ta thành mèo chim?

Đinh Hạo cúi đầu nhìn. Hai cục u trên lưng mèo ác quỷ Tà Nguyệt đã vỡ, mọc ra đôi cánh trắng như tuyết, duỗi ra dài hai thước, thuần khiết như cánh thiên sứ, tỏa ánh sáng nhu hòa, cực kỳ xinh đẹp. Nguyên tố quang đậm đặc ngưng tụ trên đôi cánh, tràn ngập lực lượng kỳ dị.

Mèo chim?

Đinh Hạo không ngờ một con mèo sẽ mọc cánh, chuyện quái quỷ gì đây?

Quá trình độ kiếp là biến bản thân thuần túy hơn. Với bất cứ giống loài nào thì độ kiếp hoàn mỹ ý nghĩa càng tới gần tổ tiên thần linh viễn cổ hơn, sẽ có lai giống, linh ngộ thần thông của tổ tiên. Nói cách khác thân phận mèo ác quỷ Tà Nguyệt không đơn giản là con mèo mập?

Giây lát sau mèo ác quỷ Tà Nguyệt đã quen có cánh, nó ngẫm nghĩ, tự an ủi mình:

- Ha ha ha ha ha ha! Từ nay ta là con mèo thiên sứ. Mèo mèo, thiên sứ mèo mang yêu và chính nghĩa đến trần gian.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vỗ cánh, biến mất tại chỗ.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Nhanh quá!

Tốc độ của mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhanh hơn cả lão quái vật Khí Thanh Sam.

Bùm!

Vách vực phía xa có một cái lỗ hình mèo mập.

Qua nửa ngày, mèo ác quỷ Tà Nguyệt chưa nắm giữ cách vỗ cánh lắc lư chui ra, hưng phấn nói:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Tốc độ nhanh quá, không kịp phản ứng, từ nay đừng ai mơ bắt được ta!

374. Chương 375: Thần Thông, Nhân Vương Biển

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt đập cánh, không ngừng biến mất rồi xuất hiện, bay lượn thuần di giữa các dãy núi. Không biết mèo ác quỷ Tà Nguyệt đục vách đá bao nhiêu lần, dần quen với tốc độ mới, không xảy ra tai nạn giao thông nữa.

- Sau khi độ kiếp con mèo mập cường đại hơn nhiều, thân hình đao thương bất nhập cộng với tốc độ thuần di . . .

Đinh Hạo cảm thấy mèo ác quỷ Tà Nguyệt thành tai họa, từ nay sơn môn Vãn Kiếm tông sẽ không bình yên.

Một than hâm sáng sửa vang lên:

- Tam sư đệ.

Ánh sáng chiếu xuống, Vương Tuyết Phong xấu xa hiện ra bên cạnh Đinh Hạo.

Vương Tuyết Phong xấu xa thở hổn hển, trên người có mấy vết thương kinh người nhưng ánh mắt kiên cường, vẻ mặt thoải mái, hiển nhiên gã không thua.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Ngọc Công Tử đâu?

- Quay về Vãn Hình Đường. Xong việc nơi này rồi sẽ có hình luật tông môn chế tài hắn.

Vương Tuyết Phong xấu xa liếc mắt bốn phía, rất là kinh ngạc hỏi:

- Hắc Viêm, ba cường giả chấp pháp Thanh Bình học viện . . .

Cuối cùng Ngọc Công Tử vẫn thua.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta độc ác hơn ngươi, giết hết rồi.

Vương Tuyết Phong xấu xa mấp máy môi, một lúc sau không nói gì.

Vương Tuyết Phong xấu xa, Đinh Hạo sóng vai đứng dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn trời. Bên trên tầng gió, chiến đấu quyết định hôm nay thắng thua vẫn diễn ra. Thực lực Vương Tuyết Phong xấu xa, Đinh Hạo không đủ tham gia đẳng cấp chiến đấu đó, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Một luồng sáng xanh bay ra, mèo ác quỷ Tà Nguyệt đứng trên vai Đinh Hạo, chậm rãi khép cánh, quay đầu thè lưỡi liếm lông chim.

Vương Tuyết Phong xấu xa nhìn thấy hình ảnh này, ngẩn ngơ.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt khoe khoang đập cánh:

- Ui chà, người chim, cánh kim loại của ngươi đâu? Meo cũng có cánh, hay chúng ta so thử xem ai bay mau hơn?

Mặt Vương Tuyết Phong xấu xa sa sầm không nói chuyện.

Lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên bầu trời vang tiếng nổ đécc tại kinh thiên động địa.

Một thân hình khổng lồ rớt xuống.

Đó là cự thú dị loại ấy trăm trượng như con vượn khổng lồ, có ba mắt, bốn cánh tay, cơ bắp nhô ra như ngọn đồi, sát khí kinh người quanh thân.

Đây là thượng cổ dị thú cực kỳ đáng sợ, tiếc rằng lúc này nó đã bị thương nặng, thân thể cao lớn bị người gần như xẻ đôi. Miệng vết thương chảy ra máu xanh biếc, ánh sáng nước lượn lờ. Máu chảy ồ ồ như đổ mưa.

Cự thú vượn trắng có thể nói tiếng người, lớn tiếng xin tha:

- La Lan, ta nhận thua, tha ta đi . . .

Đáp lại con vượn trắng là giọng nữ lạnh lùng nói:

- Chết đi!

Một luồng sáng nước từ trên bầu trời trút xuống giống như ngân hà chảy ngược nhanh như chớp đuổi theo cự thú, chớp lóe quán quanh thân hình to như ngọn núi rồi chảy ra xa mấy chục thước hóa thành mỹ thiếu phụ thân hình yêu kiều, chính là La phong chủ của Thủy Kiếm phong.

Thì ra tên của La phong chủ là La Lan.

Lần đầu tiên Đinh Hạo nghe tên của La phong chủ.

Cự thú bạch vượn gào lên:

- Không!

Chỗ nào bị vắn nước quán quanh thì vỡ ra như bị lưỡi nhọn cắt, thân thể nó nhanh chóng thu nhỏ cỡ người trưởng thành. Đó là một người mặc áo tím, mặt như than lửa, tóc đen râu đen, cực kỳ vạm vỡ, người đầy vết thương, cánh tay tứ chi cơ hồ bị cắt rụng, vị trí vết thương giống y như cự vượn.

Nam nhân chưa rớt xuống đất thì đã nổ tung.

Một giọt máu màu bạc bay ra thân thể, xoay tròn, chớp lóe ánh sáng bành bồng giữa hư không. Giọt máu có linh tính định xé gió bay đi.

La phong chủ đứng phía xa vẫy tay, lực lượng cuốn giọt máu trắng bay vào tay nàng.

Trong đầu Đinh Hạo vang lên giọng Đào Tổ kinh kêu:

- Ủa? Đó là . . . Thần thông nhân vương biển.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Thần thông nhân vương biển? Đó là cái gì? Kiếm pháp thủy hệ La phong chủ thì triển sao?

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đào Tổ trước nay rất là tự kiêu, bây giờ Đào Tổ kêu ra tiếng thì chắc thần thông nhân vương biển gì đó không tầm thường.

- Tầm bậy, ta nói là cách nam nhân mặt đỏ râu đen đã chết biến thân.

Đào Tổ kích động đến không để ý hình tượng ‘tiên’.

Kiếm Tổ sốt ruột hỏi:

- Tiểu Đinh Tử, ngươi có biết nam nhân mặt đỏ râu đen đã chết không?

Đinh Hạo ngần ra, nghĩ kỹ lại, gật đầu.

Đúng là Đinh Hạo có biết nam nhân mặt đỏ, râu đen, chính là một trong các thủ lĩnh Văn Kiếm tông xuất hiện ở Văn Hình Đường, tên là Âu Bạc Đường. Ngày đó Âu Bạc Đường kêu Đinh Hạo một tiếng sư thúc, không ngờ hôm nay có kết cuộc như vậy.

Nếu Đinh Hạo không đoán sai thì Âu Bạc Đường thuộc thể lực Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong, không biết sao đối đầu cùng La phong chủ, đánh không lại nên bị giết.

Đao Tổ chậm rãi giải thích rằng:

- Đúng vậy, Âu Bạc Đường là võ giả nhân loại nhưng có thể hóa thân thành cự vượn, đó là thần thông nhân vương biến.

* * *

Cái gọi là thần thông nhân vương biến không phải đơn giản biến to thân thể mà là cô đọng tinh huyết mãnh thú thần thú, cướp năng lượng thần tính, đạt được thần thông của mãnh thú thần thú, nó là thần thông đáng sợ trong các thần thông võ đạo.

Giống như Âu Bạc Đường không biết từ đâu có được tinh huyết của Ma Sát Bạch Vượn, một trong bảy mươi hai sát thần thú, sau khi luyện hóa có thể biến thành Ma Sát Bạch Vượn trong thời gian ngắn, có được một phần mười lực lượng dị chủng thần thú thượng cổ, vô cùng đáng sợ.

Thực lực của Âu Bạc Đường là đỉnh Tiên Thiên Võ Tông cảnh, nửa bước Đại Tông Sư cảnh. Sau khi Âu Bạc Đường hóa thân thành Ma Sát Bạch Vượn không thay đổi cảnh giới huyền khí nhưng sức chiến đấu tăng vọt đến Đại Tông Sư cảnh. Âu Bạc Đường được một phần thần thông của Ma Sát Bạch Vượn, sức mạnh nhắc núi, cơ bắp đao thương bất nhập tựa như tinh cương. Chỉ tính sức chiến đấu đã là vô địch, thần thông nhân vương biến là vũ khí bí mật của Âu Bạc Đường.

Tiếc rằng Âu Bạc Đường đối đầu với La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong luôn thâm tàng bất lộ.

Khổ chiến một phen, tuy Âu Bạc Đường thi triển thần thông nhân vương biến nhưng vì thực lực cách nhau quá xa nên gã chết, một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn cũng thành chiến lợi phẩm của La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong.

Âu Bạc Đường chết không có nghĩa là thần thông nhân vương biến dỏm.

Trái ngược lại đây là sát chiêu cực kỳ đáng sợ. Cường giả nắm giữ thần thông nhân vương biến khi chiến đấu gần như cần quét mấy chục đối thủ cùng đẳng cấp, có thể khiêu chiến vượt cấp. Đối với nhiều võ giả trên Tiên Thiên Võ Tông cảnh thì có một giọt tinh huyết dị chủng thần thú thượng cổ, luyện vào huyền khí, nắm giữ thần thông nhân vương biến là chuyện tốt người người khao khát.

Chỉ cường giả cỡ Võ Vương cảnh mới lĩnh ngộ hoàn toàn thần thông nhân vương biến.

375. Chương 376: La Phong Chủ Đầu Tư

Đương nhiên đối với cường giả dưới Võ Vương cảnh không phải không thể miễn cưỡng thi triển ra thần thông nhân vương biến nhưng phải trả cái giá nhất định. Biến thân xong trong một ngày rất suy yếu, không còn một nửa thực lực bình thường, sau một ngày mới hồi phục.

Âu Bạc Đường chỉ là nửa bước Đại Tông Sư cảnh, cảnh giới chưa đủ, gã vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, cô đọng một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn. Dù sau khi biến thân Âu Bạc Đường mượn thần thông Ma Sát Bạch Vượn, nếu gã có thể tiến tới một bước vào nhị khiêu Đại Tông Sư cảnh, hoàn toàn dung hợp, cô đọng một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn thì La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong có muốn đánh bại gã cũng phải có thực lực trên Võ Vương cảnh mới được.

Thần thông nhân vương biến là một trong đại sát chiêu cường giả nhân loại đối kháng tộc yêu ma nghiên cứu từ mấy trăm vạn năm nay, mượn lực lượng dị chủng thần thú thượng cổ đối kháng thiên phú, thân thể, lực lượng chiến đấu trời sinh của yêu ma, đối diện yêu ma mạnh mẽ vẫn không yếu thế.

Trên thần thông nhân vương biến có nhân hoàng biến, nhân thần biến, hai thần thông cùng loại càng khủng bố hơn nhưng cần tinh huyết hiếm thấy hơn, ví dụ như thượng cổ tam thập thiên cương thần thú, thượng cổ chu tước, huyền vũ, thanh long, bạch hổ, bốn thần thú thế giới.

Tiếc rằng tinh huyết của thượng cổ bảy mươi hai địa sát thần thú quá hiếm thấy, nước lũ thời gian vô tình xô đẩy, dị chủng thần thú thời đại thượng cổ gần như tuyệt chủng.

Tinh huyết của chúng nó rất hiếm sót lại trên thế gian, chỉ vài vô giả may mắn nghịch thiên mới có được, càng đừng nói đến thượng cổ tam thập thiên cương thần thú, thần thú chủ đông nam tây bắc, dù là các vô đạo cự hầu, siêu tông môn, thế gia to lớn cũng không có được.

Trong truyền thuyết, chỉ là truyền thuyết, nhân tộc hiện giờ trên Vô Tận đại lục chỉ có Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, Nam Hoang Trấn Hải Chiến Thần, Thổ Thanh Mộc Chiến Thần, Tây Mạc Sa Di Chiến Thần, Đông Cương Vô Cực Chiến Thần, những cường giả thần giai quyết định vận mệnh nhân loại nắm giữ tinh huyết thần thú thế giới. Một số tông môn bá chủ đại vực có lẽ sẽ có một ít tinh huyết thiên cương thần thú.

Các vô giả, tán tu bình thường cả đời thấy tinh huyết dị chủng thần thú thượng cổ một lần đã là siêu may mắn.

Âu Bạc Đường sở hữu một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn xem như siêu may mắn.

Tiếc rằng Âu Bạc Đường không đủ phúc duyên, không thể tiêu hóa kỳ ngộ đó. Âu Bạc Đường chưa tu luyện đến mức quen thuộc thì đã chết.

Cho nên nói có lúc vô giả được thứ vượt ngoài năng lực, vận đạo của mình thì rất có thể sẽ là tai họa. Giống như Âu Bạc Đường, không mấy xuất sắc trong nhiều cường giả Vãn Kiếm tông, nếu không nhờ một giọt tinh huyết Âu Bạc Đường thì đã không đến mức đã tâm bình bĩnh đi theo Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong, càng sẽ không đối kháng với La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong cột trụ Vãn Kiếm tông cuối cùng người chết đạo tiêu, làm giá y cho người khác.

Bù qua sót lại đều có nhân quả.

* * *

- Thì ra là vậy.

Nghe hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ giải thích xong đã hiểu.

Đinh Hạo nóng cháy nhìn giọt tinh huyết màu trắng Ma Sát Bạch Vượn nằm trong tay La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong.

Đây là thứ tốt, nếu cô động hoàn toàn là sẽ được toàn bộ thần thông, năng lượng của dị chủng thần thú thượng cổ, sánh bằng cường giả Vô Vương cảnh, cộng với thể chất đao kiếm song thánh thể, Đinh Hạo có năng lực đấu với cường giả Vô Vương cảnh cao giai. Đinh Hạo sẽ càng có nắm chắc chiến đấu cùng Mục Thiên Dưỡng.

Đinh Hạo thâm quyết tâm:

- Sau này phải tìm cách kiếm bằng được một giọt tinh huyết thượng cổ bảy mươi hai địa sát thần thú.

Trước mắt Đinh Hạo lóe ánh sáng lam, La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong đứng trên bầu trời đã tới gần, cách Đinh Hạo và Vương Tuyệt Phong xấp xỉ hai mươi mấy thước. Toàn thân La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong lấp lóe ánh sáng lam nhu hòa, huyền khí cường đại dâng trào, có tiếng sóng xô bờ phụ trợ mỹ phụ nhân càng cao quý xuất trần. Nhìn gần La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong như nữ chiến thần.

Vương Tuyệt Phong xấp xỉ hơi khom người, thái độ cung kính nói:

- Kính chào La sư tỷ.

Đinh Hạo vội hành lễ:

- La phong chủ.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong gật đầu, nói:

- Ủm!

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nhìn chăm chú Đinh Hạo, bình thường nàng lạnh lùng khó thể che giấu sự kinh ngạc, khẽ thở dài:

- Một cuộc chiến giết ba người Thư, Kiếm, Hạo và Hắc Viêm, ta không biết nên nói cái gì. Đinh Hạo, người đã nắm chắc cơ hội, sáng tạo kỳ tích. Bắt đầu từ hôm nay người sẽ nổi danh Tuyệt Châu, trong nhân vật thống lĩnh thế hệ trẻ Tuyệt Châu có một ghế cho người.

Đinh Hạo cười khiêm tốn:

- Chỉ là may mắn, La sư tỷ khen quá lời.

Ánh mắt La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong lướt qua Đinh Hạo nhìn cây đào, nhớ đến điều gì, khẽ thở dài:

- Cây đào này . . . Sắp nở hoa rồi sao?

Ánh mắt La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong mông lung, dường như nàng nhớ lại chuyện quá khứ. La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong ngắt người một lúc sau đưa tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn tỏa sáng rực rỡ, phát ra hơi thở hồng hoang đến trước mặt.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nói:

- Cầm đi.

Đinh Hạo ngây người:

- A?

Vương Tuyệt Phong xấu xa rung động.

Thứ quý trọng như vậy tuy Thủy Kiếm phong là một trong chi nhánh lớn của Vãn Kiếm tông cũng chưa chắc sở hữu được, La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong thiên vị Đinh Hạo hơi quá.

- Tặng một giọt tinh huyết thần thú cho người.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong mỉm cười nói:

- Ma Sát Bạch Vượn xếp hàng mười hai hai trong bảy mươi hai địa sát dị chủng thần thú thượng cổ, tiếc rằng nó là dị thú chi cương chí dương, không thích hợp cho nữ nhân có động duy hợp. Thủy Kiếm phong của ta đa số là nữ đệ tử nên không cần thiết, người là một trong đệ tử hậu bối xuất sắc nhất của Vãn Kiếm tông ta, hôm nay mượn hoa hiến phật, hy vọng ngày sau thực lực của người đại thành sẽ nhớ đến tình cảm Thủy Kiếm phong ta.

Đinh Hạo do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận lấy một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn.

Đinh Hạo cung kính nói:

- Đinh Hạo không dám quên cho đến nay La sư tỷ giúp đỡ, sau này nếu có thành tựu tuyệt đối không phụ Thủy Kiếm phong!

Được Đinh Hạo bảo đảm, La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nở nụ cười, gật đầu. La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong lắc người nhẹ nhàng bay đi.

Đinh Hạo xòe tay ra, tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn to cỡ nắm tay xoay tròn trong uốt lấp lánh như khối ngọc có linh tính, tỏa ra hơi thở thượng cổ hồng hoang khiến người hoảng loạn, có vị ngọt mềm. Từng tầng không khí sóng gợn trong suốt dao động bên cạnh nó.

Vương Tuyệt Phong xấu xa nhắc nhở Đinh Hạo:

- Còn đứng đó làm gì? Mau nuốt rồi luyện hóa nó đi..

376. Chương 377: Thất Bại? Không Sao, Từ Từ Đến

Đinh Hạo gật đầu, há mồm nuốt một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn vào.

Đinh Hạo cảm giác chất lỏng ngọt ngào ngon miệng hòa tan, thành khí nóng vào trong thân thể, giây sau lan nhanh ra tứ chi. Cùng lúc đó, cảm giác nóng cháy chạy trong người Đinh Hạo, đầu óc dâng lên khát vọng giết chóc, phá hủy.

Đinh Hạo cảm thấy hân hoan thành cự thú viễn cổ muốn hủy thiên diệt địa, hận trời, muốn phá hủy tất cả bên cạnh mình.

Giọng Dao Tổ vang lên trong đầu Đinh Hạo:

- Đây là ý thô bạo bẩm sinh của Ma Sát Bạch Vượn. Hãy nín thở ngưng thần, hàng phục sát ý hủy diệt này thì người mới luyện hóa được tinh huyết, mượn thần thông, thiên phú của nó.

Đinh Hạo gật đầu, vận chuyển Thăng Tự Quyết.

Đinh Hạo đã tu luyện Thăng Tự Quyết đến đệ tứ giai, cảnh giới như uy như ngục. Thần thức của Đinh Hạo như thủy triều tràn ra thân thể, chớp mắt dễ dàng hàng phục ý bạo ngược giết chóc, áp chế nó lại, từng chút một buộc nó chạy hướng hạt giống viêm diễm huyền khí hạ đan điền ở bụng.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nói Ma Sát Bạch Vượn là dị chủng thần thú chí cương chí dương, cô đọng nó vào viêm diễm huyền khí thuộc tính lửa là thích hợp nhất.

Thần thức nội thị thấy một giọt máu trắng chậm rãi thấm thấu vào hạt giống viêm diễm huyền khí da cam, từ từ dung hợp.

Mắt Đinh Hạo hoa, đầu óc vang vọng tiếng gầm rống kinh trời. Đinh Hạo mơ hồ thấy rừng rậm mênh mông vô bờ có một con ma vượn khổng lồ đứng thẳng gào thét với trời, vỗ ngực bồm bộp. Tiếng vang như nổi trống quanh quẩn trong thiên địa, vạn thú khuất phục, nơm nớp lo sợ, thần phục vương giả. Dây núi bị chân cự vượn đạp đổ, rừng rậm gãy nát, dù là đại yêu thần cao như núi cũng bị nó dễ dàng xé vụn.

Con cự vượn trắng đứng sừng sững trong thiên địa, vô cùng uy mãnh giống như thần ma.

Đinh Hạo biết thứ hắn nghe và thấy là tin tức ẩn chứa trong một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn. Tuy rằng đã rất mơ hồ nhưng hoàn chỉnh bày ra hình dạng khủng bố của những thượng cổ địa sát thần thú xưng bá thiên địa mấy trăm vạn năm trước. Thời đại đó một con địa sát thần thú thống trị một châu một vực, là vị vua vô thượng.

Quá trình luyện tinh huyết rất thuận lợi, không có bất ngược gì.

Trước huyền khí thiên hỏa ngũ hành hợp nhất ngưng luyện từ Huyền Tự Quyết, hơi thở, lực lượng mặt trái chứa trong tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn dễ dàng tan rã, không thể ngăn cản. Nguy hiểm và bình cảnh khi cô đọng tinh huyết thần thú không xuất hiện, khi giọt máu trắng hoàn toàn dung hợp với viêm diễm huyền khí nghĩa là Đinh Hạo đã thành công.

Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra.

- Thất bại rồi?

Vương Tuyệt Phong xấu xa ngây người, thấy Đinh Hạo nhanh chóng tỉnh lại từ nhập định thì an ủi:

- Tinh huyết dị thú vốn rất khó luyện hóa, huống chi người mới vào Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Từ từ hãy đến, trong vọng một năm nếu có thể luyện hóa ra một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn thì đã là rất nhanh.

Chờ khi tu vi huyền khí của người vào Đại Tông Sư cảnh có lẽ sẽ cường ép thúc giục được thần thông nhân vương biến.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Nếu Đinh Hạo nói đã hoàn toàn luyện hóa ra một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn có phải là rất khủng bố không?

Lúc này trên bầu trời bỗng vang tiếng nổ đieẹt tại trời sụp đất nứt, từng đóm lửa chớp lóe nhanh phía chân trời. Giọt máu ẩn chứa năng lượng khủng bố rót ào ào xuống xen lẫn cánh tay, xương trắng vỡ vụn. Lại có cường giả chết!

Chiến đấu sắp có kết quả rồi sao?

Trái tim mọi người treo cao.

Một luồng sáng lửa từ khung trời xông tới chạy nhanh hướng tây, cùng lúc đó, một vệt sáng đỏ đuổi theo, thoảng chốc bắt kịp ánh sáng lửa kia. Vang tiếng nổ đieẹt tại sấm sét âm âm, dư âm năng lượng khủng bố tứ tán, mỗi một luồng năng lượng đủ để nghiền nát cường giả đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Thanh âm vừa kinh vừa giận vang vọng trên bầu trời:

- Khí Thanh Sam, người đã thắng rồi cần gì đuổi tận giết tuyệt?

Giọng lão quái vật Khí Thanh Sam vang lên:

- Phi, thua thì hèn? Muộn rồi!

Ánh sáng đỏ càng rực rỡ hơn. Bùm một tiếng, đoàn năng lượng khủng bố trên bầu trời nổ tung sinh ra gió lốc khuếch tán bốn phương tám hướng. Lửa rơi xuống, đoàn lửa lúc trước định chạy trốn tan rã bốn, năm mảnh, đại biểu ột siêu cường giả chết.

Ánh sáng đỏ chớp lóe trở về chiến trường trên bầu trời.

Đinh Hạo thở phào.

Chiến trường trên bầu trời truyền đến sóng năng lượng càng lúc càng kịch liệt, ánh sáng đủ màu chớp lóe liên tục như đánh nát cả khung trời. Năng lượng tràn ra khiến người hoảng loạn, Đinh Hạo quan sát từ xa tim đập chân run.

Chiến đấu đẳng cấp này quả nhiên không phải người như Đinh Hạo có thể tham gia, con đường Đinh Hạo không có cuối, hắn cần cố gắng gấp đôi.

Một đống xương trắng, máu không ngừng rót xuống.

Ngày càng nhiều cường giả chết đi.

Đinh Hạo hiểu rằng người tham gia trận chiến không phải năm người Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong ban đầu. Cường giả các phương tham gia cỡ ba, bốn mươi người, cảnh giới ít nhất là cao giai Đại Tông Sư cảnh. Các cường giả đánh nhau trên bầu trời, mỗi lần xương và máu rơi xuống đại biểu ột vị siêu cấp cường giả chết đi.

Không biết qua bao lâu, mặt trời dần lặn hướng tây.

Chiến trường trên bầu trời dịu bớt, ngẫu nhiên có luồng sáng tràn đầy huyền khí bắn ra cường đại khủng khiếp. Mạnh thắng yếu thua, lúc này người còn sống là cường giả trong cường giả, bọn họ quyết đấu cũng càng thêm đáng sợ.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Chớp mắt một đêm qua đi, buổi sáng hôm sau.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt vô tâm vô phé chống cằm ngủ gật:

- Meo, chán quá, lâu như vậy còn chưa xong, bọn họ có mệt không? Mèo nhìn mệt mỏi.

Dị biến sinh ra.

Một đoàn lực lượng ánh sáng vàng rực rỡ thoát khỏi chiến trường trên bầu trời kéo đuôi dài như ngôi sao rơi lao hướng Ấn Kiếm Phong, tràn ngập hơi thở hủy diệt.

- Ha ha ha ha ha ha! Dù có chết ta cũng phải làm người hối hận suốt đời. Khí Thanh Sam, ta muốn người chính mắt thấy đồ đệ, phong tọa của mình bị hủy!

Trong đoàn sáng vàng mờ hồ có tiếng người, tiếng cười cuộn loạn.

- Người dám!?

Giọng lão quái vật Khí Thanh Sam ảm chứa nôn nóng.

377. Chương 378: Tuyệt Sát Đến Từ Đình Hạo

Lão quái vật Khí Thanh Sam hóa thành ánh sáng đỏ diên cuồng đuổi theo, không ngừng phát ra kiếm khí hủy diệt màu đỏ. Từng luồng kiếm khí đánh trúng đoàn sáng vàng, tiếc rằng cường giả bên trong đoàn sáng vàng muốn chết nên không thêm tránh né, ngược lại nhờ kiếm khí va chạm tăng tốc độ lao xuống Ấn Kiếm Phong.

Đoàn sáng vàng muốn đồng quy vu tận.

- Nguy rồi!

Vương Tuyệt Phong xấu xa biến sắc mặt, lấy ra một lệnh bài trong ngực bắn ra, khởi động trận pháp hộ phong của Thủy Kiếm phong, Thủy Mạc Thiên Hoa. Chỉ cần trận pháp mở ra là có thể ngăn cản một kích diên cuồng.

Từng tầng màn sáng chậm rãi xuất chậm rãi xuất hiện quanh Ấn Kiếm Phong, trên bầu trời vang tiếng sóng triều đồ sộ.

Nhưng rõ ràng tốc độ sinh ra màn sáng thua xa tốc độ đoàn sáng hủy diệt lao xuống. Ấn Kiếm Phong sẽ bị hủy một nửa.

- Tam sư đệ, mau rời đi!

Vương Tuyệt Phong xấu xa cắn răng triệu hoán thanh ưng huyền khí hóa thành cánh chim kiếm bám sau lưng gã. Vương Tuyệt Phong xấu xa bùng nổ thực lực cường đại nhất, cỡ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh. Vương Tuyệt Phong xấu xa dẫn Đình Hạo tránh đi nhưng gã xông lên cao liều mạng ngăn cản tai nạn.

Nhưng lúc này . . .

- Grao! Grao grao!

Tiếng gầm rồng đến từ hồng hoang viễn cổ bỗng vang lên.

Hơi thở cuồng dã bạo ngược khuếch tán từ đỉnh Ấn Kiếm Phong.

Vương Tuyệt Phong xấu xa nhìn lại, kinh ngạc đến ngây người.

Một con Ma Sát Bạch Vượn ấy trăm trượng đứng bên cạnh Vương Tuyệt Phong xấu xa, hai tay vỗ ngực, cơ bắp toàn thân như sắt thép, lông nhung trắng dựng ngược như cây kim. Sát khí lượn lờ quanh người Ma Sát Bạch Vượn, hơi thở bạo ngược khiến người hoảng loạn. Mắt Ma Sát Bạch Vượn đỏ như ao máu, cánh tay dài tới chân, đôi tay to tựa núi cao. Ma Sát Bạch Vượn tựa như thần ma giáng lâm, thượng cổ hồng hoang dị chủng bảy mươi hai địa sát thần thú xuyên qua thời không vô tận lại buông xuống Vãn Kiếm tông.

Đầu óc Vương Tuyệt Phong xấu xa trống rỗng:

- Nhân . . . Nhân vương biển?

Vương Tuyệt Phong xấu xa bỗng hiểu ra. Lúc trước Đinh Hạo nhập định thời gian ngắn rồi tỉnh lại không phải vì thất bại cô đọng tinh huyết mà là một lần thành công. Đây là thiên phú gì vậy? Quá yêu nghiệt đi?

Nhưng Đinh Hạo chỉ là Tiên Thiên Vô Tông cảnh cường ép thúc giục thần thông nhân vương biển sẽ để lại di chứng lớn.

Vương Tuyệt Phong xấu xa thấy lo, nhưng gã đã không thể ngăn cản.

Trong tiếng rống diên cuồng, hai tay Ma Sát Bạch Vượn cào hư không, một cây gậy bằng tinh đường kích mười thước, dài bốn trăm thước hình thành. Hai tay Ma Sát Bạch Vượn cầm gậy nhảy lên, vỗ xuống tạo bóng ma to lớn đánh vào ánh sáng vàng sao băng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ diếc tai như sấm trên không trung.

Lực xung kích đáng sợ hình thành từng tầng khí kinh sóng gợn trong suốt như thủy triều từ trung tâm va chạm khuếch tán bốn phương tám hướng, không gian bắt đầu vụn vụn.

Lực phản chấn khiến thân thể cao to của Ma Sát Bạch Vượn rơi nhanh xuống đập vào dãy núi phía xa, không biết đập gãy bao nhiêu cây cối ngọn núi. Gậy bằng tinh trong tay Ma Sát Bạch Vượn vỡ từng tắc.

Trên bầu trời đoàn sáng vàng lao nhanh xuống ánh sáng ảm đạm nhiều, như quả bóng chày bị hất bay đi.

- Grao! Grao grao!

Ma Sát Bạch Vượn nhảy dựng lên, bị trùng kích mạnh như thế nhưng khắp người nó không có vết thương. Ma Sát Bạch Vượn nhảy lên cao ngàn thước, vỗ ra một chưởng như đuổi ruồi đập ánh sáng vàng xuống đất.

- Grao! Grao grao!

Ma Sát Bạch Vượn phát điên, động tác nhanh nhẹn trái ngược với thân hình khổng lồ của nó. Ma Sát Bạch Vượn nhanh như cái bóng trắng khổng lồ, mỗi lần ánh sáng vàng chứa người bay lên là lại bị nó đập xuống đất thủng từng cái lỗ to dưới mặt đất.

Đinh Hạo biến thành Ma Sát Bạch Vượn hoàn toàn chiếm ưu thế.

Trên bầu trời, lão quái vật Khí Thanh Sam ngần ngừ một lúc rồi ngừng truy kích, để mặc Đinh Hạo ra tay.

Đinh Ẩn Kiếm Phong, biểu tình kinh sợ của Vương Tuyệt Phong xấu xa càng đậm đặc. Vương Tuyệt Phong xấu xa nhìn ra được Đinh Hạo mượn một phần ba lực lượng của Ma Sát Bạch Vượn xếp hạng cao trong bảy mươi hai địa sát thần thú, hơn xa Âu Bạc Đường chủ nhân trước của tinh huyết. Trông như Đinh Hạo đã sở hữu thần thông nhân vương biển một năm rồi.

Mỗi khi Ma Sát Bạch Vượn bước ra một bước là mặt đất rung rinh.

Người trong ánh sáng vàng là một siêu cường giả nửa bước Vô Vương cảnh cực kỳ khủng bố, nhưng vừa rồi ở trên bầu trời đã bị thương nặng, thực lực giảm mạnh. Giờ siêu cường giả nửa bước Vô Vương cảnh bị Đinh Hạo áp chế hoàn toàn, vuốt Ma Sát Bạch Vượn vung lên, sát khí bao phủ ánh sáng vàng, va chạm liên tục tan rã từng sáng hộ thể.

Tiếng hét tuyệt vọng vang lên:

- A a a a, không . . . !

Ánh sáng vàng hộ thể vỡ tan. Cường giả Vô Vương cảnh mất đi bảo hộ không thể chống lại thượng cổ dị chủng Ma Sát Bạch Vượn.

Cường giả Vô Vương cảnh gầm rống hóa thành luồng sáng vọt lên trời, muốn chạy trốn.

Bùm một tiếng, Ma Sát Bạch Vượn cũng nhảy lên, hai tay đập vào nhau kẹp cường giả Vô Vương cảnh vào giữa.

Ma Sát Bạch Vượn chấp tay như kẹp trái cà chua, cường giả Võ Vương cảnh đáng thương tan xương nát thịt. Một lxu thần thức bay ra khỏi đồng thịt, xương nét bết, muốn chạy trốn.

- Meo, sêu bổ, meo, ha ha ha ha ha ha! Có meo ở đây người còn muốn trốn?

Một luồng sáng trắng xẹt qua, mèo ác quỷ Tà Nguyệt há mồm nuốt lữ ấn ký cuối cùng cường giả Võ Vương cảnh để lại.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt từng nuốt cả hồn thể thượng cổ trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch, cho nên hồn thể một cường giả Võ Vương cảnh tầm thường dễ như húp cháo với nó.

Cùng lúc đó, chiến trường trên bầu trời cao vô tận chấm dứt chiến đấu.

Mười siêu cường giả mặc trang phục Văn Kiếm tông chậm rãi giáng xuống, đứng bên cạnh lão quái vật Khí Thanh Sam, xếp thành hàng ngang. Các cường giả mặc trang phục Văn Kiếm tông toàn thân đầy vết thương, chảy máu, nhưng hơi thở vẫn rất chiến đấu. Bọn họ đứng giữa không trung như mười một vị thần linh cường đại, che mờ mọi màu sắc trong thế gian.

Ngoại lệ duy nhất là Đinh Hạo biến thành Ma Sát Bạch Vượn đứng trên mặt đất.

Hơi thở cuồng dã dị chủng đến từ hồng hoang viễn cổ phát ra từ người Ma Sát Bạch Vượn lan tràn vài dặm. Ma Sát Bạch Vượn cao to như núi, mèo ác quỷ Tà Nguyệt ngồi trên vai Đinh Hạo tỏa ánh sáng nhu hòa. Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn các tiền bối sư môn đầu thua trở về, khí thế của hắn không chút thua kém.

378. Chương 379: Sự Thật

Một thanh âm vang lên:

- Đinh sư đệ, từ nay người chính là đệ nhất thiên tài của Văn Kiếm tông ta, dù là những võ giả huyết mạch này cũng thua xa người.

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, hơi ngẩn người. Người này là Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong của Văn Kiếm tông.

Siêu cường giả Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong vốn đối đầu với lão quái vật Khí Thanh Sam, toàn thân đầm máu, một vết thương khủng khiếp từ vai trái kéo dài xuống suýt chém gã thành hai nửa, đùi phải suýt đứt lìa. Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong đã trải qua cuộc chiến đáng sợ. Đinh Hạo giết mình ở chỗ Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong nên đứng ở phe phản nghịch như đám Âu Bạc Đường, không chết không ngừng với lão quái vật Khí Thanh Sam. Thế nhưng bây giờ Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong cười tươi, đứng sòng vai với lão quái vật Khí Thanh Sam, có vẻ quan hệ rất tốt. Chuyện gì đây?

Đinh Hạo hành lễ:

- Đường sư huynh quá khen.

Tuy Đinh Hạo trẻ hơn Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong rất nhiều nhưng về bối phận thì hắn đủ đứng ngang hàng với đại nhân vật này.

- Đinh sư đệ, từ hôm nay trở đi người là trưởng lão thực quyền của tông môn, thay thế Thanh Sam sư thúc chính thức cai quản Văn Kiếm Phong, giám sát phong tọa tông môn, chương môn, tuần tra tông môn, có quyền phán xử. Đệ tử dưới Tiên Thiên Võ Tông cảnh làm trái môn quy có thể giết trước hỏi sau. Trên Tiên Thiên Võ Tông cảnh làm trái môn quy có thể phế rồi bắt.

Chương môn Lý Kiếm Ý mỉm cười tủm tỉm, gã rất vừa lòng kết quả hôm nay.

Chương môn Lý Kiếm Ý gật đầu với Đinh Hạo, nói:

- Đình sư đệ, chúc mừng người.

- Ha ha ha ha ha ha! Chúc mừng chúc mừng.

- Sau cuộc chiến hôm nay đình sư đệ sẽ nổi danh Tuyết Châu, so với đám người thần đồng Mục Thiên Dương, Phụng Hoàng Nữ, Viêm Dao Phán Hình Quỷ Diện Nhất Dao Khởi Trình không kém là bao. Đây là phúc cho Vãn Kiếm tông ta, ha ha ha ha ha ha!

- Tuổi trẻ có tài, cực kỳ xuất sắc.

Mấy người khác vỗ tay chúc mừng.

Thế giới này cường giả là vua, tuy lúc trước Đình Hạo biểu hiện kinh người, bái vào môn hạ lão quái vật Khí Thanh Sam, ngang hàng với nhiều đại nhân vật nhưng thực lực không đủ không được mọi người thật lòng công nhận. Cuộc chiến hôm nay trước tiên Đình Hạo giết bốn cao thủ cao thủ Hắc Viêm bí ẩn, Kiếm, Thư, Hòa, lại giết một vị cường giả nửa bước Võ Vương cảnh, biểu hiện ra thực lực khiến người ngoài rung động, nhìn với cặp mắt khác xưa.

Điều này có nghĩa là từ thực lực hay bối phận thì đám đại nhân vật không thể không thừa nhận Đình Hạo trở thành một thành viên cực kỳ quan trọng của Vãn Kiếm tông.

Đáng sợ hơn là Đình Hạo chỉ là thiếu niên chưa đến mười tám tuổi, còn trẻ, tiềm lực vô cùng, ai biết một, hai mươi năm sau hắn sẽ đến trình độ gì?

Vậy nên đám đại nhân vật không thể không cúi đầu lùi lại kéo làm quen với Đình Hạo.

Đình Hạo thản nhiên nói:

- Đa tạ các vị sư huynh khen ngợi.

Đình Hạo hóa thân thành Ma Sát Bạch Vượn, khi nói chuyện thanh âm giống như tiếng sấm liên tục vang vọng trong thiên địa, phong lôi kèm theo, mây cuộn cuộn, khí thế vô song.

Mọi người chúc mừng xong hóa thành ánh sáng bay đi.

Vãn Kiếm tông vất vả sắp đặt trận chiến đấu này nhiều năm một kích có hiệu quả, hoàn toàn xóa sạch nội ứng ẩn giấu trong môn phái, quét sạch ung nhọt. Vãn Kiếm tông khiến các môn phái đối địch, Thanh Bình học viện tổn thất trầm trọng trong lần so kè này.

Đây là một phần trong kế hoạch Vãn Kiếm tông tranh bá toàn Tuyết Châu.

Tuy nhiên lần so đấu này các thủ lĩnh bị thương khá nặng, bọn họ vội vã quay về trị thương.

Trong mọi người chỉ có lão quái vật Khí Thanh Sam là lạnh lạnh, có thể thấy thực lực của gã cường đại.

Lão quái vật Khí Thanh Sam mỉm cười nói:

- Tiểu tử ngốc, không mau thu lại thần thông nhân vương biến? Chiến đấu đã kết thúc còn giữ hình dạng cự vượn rất lãng phí huyền khí.

Lão quái vật Khí Thanh Sam càng nhìn đồ đệ này càng thấy vừa mắt. Từ sau khi thu Đình Hạo làm đồ đệ, tâm tình lão quái vật Khí Thanh Sam tốt đẹp hơn, sắp thoát khỏi bóng ma đại đệ tử.

- Đệ tử tuân mệnh.

Đình Hạo vận chuyển huyền khí, lực lượng thô bạo nóng cháy khắp người dọc theo kinh mạch huyết khiếu chậm rãi rút vào hạt giống huyền khí trung đan điền phần ngực, hóa thành một giọt tinh huyết trắng đục hợp cùng hạt giống huyền khí.

Cảm giác mệt mỏi phủ lên Đình Hạo, thân thể hắn nhanh chóng rút lại, lông nhung trắng biến mất, khuôn mặt trở về thiếu niên tuấn tú như ngọc ngày xưa.

Di chứng chưa đến Võ Vương cảnh đã miễn cưỡng dùng thần thông nhân vương biến không quá rõ ràng, trừ một mối ra Đình Hạo không cảm giác như trong tin đồn mất một nửa thực lực, huyền khí mỏng manh là vì lúc trước chiến đấu tiêu hao, giảm không nhiều.

Kiểm Tổ, Đào Tổ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, đây chính là ích lợi của đao kiếm song thánh thể, tu luyện sẽ không có bình cảnh hay thiên kiếp, thi triển các loại thần thông càng không có di chứng. Ha ha ha ha ha ha!

* * *

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời cách mấy chục dặm, một thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp dễ thấy dừng bước, xa xa nhìn Đinh Hạo, thở dài xoay người rời đi.

Cô bé đầu cột sừng kéo góc áo Tạ Giải Ngữ, khó hiểu hỏi:

- Tỷ tỷ không tiếc hao phí tinh khí thi triển Thần Long Huyết Độn, cách xa ngàn vạn dặm vội vã tiếp viện nhưng tại sao đến trước mắt lại xoay người đi?

- Nguy hiểm đã qua, có đi ra gặp mặt hẳn cũng không ý nghĩa gì.

Tạ Giải Ngữ chạy nhanh như bay, cơn gió cuốn mái tóc dài như mực.

- Đương nhiên là có!

Cô bé Đinh Đinh không phục trừng mắt nói:

- Phải khiến tiểu tử thối đó biết tỷ tỷ vì hắn không tiếc hao tổn tu vi vội chạy về cứu, tốt xấu để hắn hiểu lòng tỷ tỷ, sinh ra áy náy. Tỷ tỷ, theo kinh nghiệm của ta thì giành nam nhân là phải mạnh mẽ tiến lên.

Tạ Giải Ngữ bật cười, cốc trán Đinh Đinh, cười mắng:

- Người mới có mấy tuổi lấy đâu ra kinh nghiệm?

Đinh Đinh éo sừng tóc, uẩn ức nói:

- Là ta quan sát lấy được kinh nghiệm. Tỷ tỷ, tuy rằng không biết tại sao tỷ thích tiểu tử thối Đinh Hạo nhưng nếu tỷ không cố gắng thì tiện tỳ Lý Y Nhược sẽ giành hắn mất.

Bốp!

Lại một cái cốc đầu.

Tạ Giải Ngữ nghiêm túc nói:

- Nhớ kỹ, sau này đừng nói Y Nhược như vậy.

Cô bé Đinh Đinh hơi sợ rụt cổ, hậm hực nói:

- Được rồi, nhưng tỷ tỷ hãy suy nghĩ kỹ, nếu sau này tỷ thật sự . . . Vậy có khả năng sẽ cùng Đinh Hạo trở mặt thành thù.

Tạ Giải Ngữ mỉm cười nói:

- Ta biết mấy điều này.

Tạ Giải Ngữ biến thành luồng sáng đỏ biến mất nơi chân trời phía xa.

* * *

Bốn, năm ngày sau khi kết thúc chiến đấu, Văn Kiếm tông thay đổi trời long đất lở.

Cuộc thanh tẩy rầm rộ phát triển.

379. Chương 380: Dư Âm Hậu Chiến

Ngày xưa nhiều đại nhân vật cao cao tại thượng nổi tiếng có quyền lực lần lượt bị Văn Hành Đường bắt nhốt hỏi tội. Ngẫu nhiên có một, hai người tự cho là thông minh giành trước trốn khỏi Văn Kiếm tông đều bị cao thủ chấp pháp của Văn Hành Đường thanh lý môn hộ chém giết. Đương nhiên cũng có nhiều người bình thường không lộ vẻ gì đột nhiên thể hiện thực lực cường đại, trở thành cột trụ mới của Văn Kiếm tông. Qua lần thanh tẩy này, chẳng những thực lực Văn Kiếm tông không giảm sút mà còn tăng vọt.

Đầu đuôi sự việc dần rõ ràng.

Thì ra thế lực Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong, cường môn Lý Kiếm Ý, Ân Kiếm Phong lão quái vật Khí Thanh Sam xích mích nhau chỉ là cái bẫy, cái bẫy sáng tạo mười mấy năm. Kinh doanh mười mấy năm rốt cuộc khiến vài môn phái trong đó có Thanh Bình học viện bị thừa. Đinh Hạo độ kiếp trong Ân Kiếm Phong chỉ là một khâu quân cờ, một con mồi, biến số, cơ hội, cơ hội để Văn Kiếm tông thu lưới.

Nhưng trong cuộc loạn chiến Đinh Hạo cũng thu hoạch rất lớn.

Không nói thứ khác, một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn là tài phú người ta nằm mơ cũng không dám mộng, khiến thực lực của Đinh Hạo tăng vọt.

Ngoài ra liều mạng chiến đấu với những cường giả thật sự tích lũy nhiều kinh nghiệm cho Đinh Hạo, đặc biệt là phút cuối đấu với cường giả Võ Vương cảnh cường đại giúp hắn được nhiều ích lợi, đủ để Đinh Hạo tiêu hóa một, hai tháng.

Cuối cùng Đinh Hạo lấy được danh tiếng lớn.

Văn Kiếm tông đã bắt đầu tạo thế cho Đinh Hạo, lúc này bỏ vốn tuyên truyền, trong thời gian ngắn các đại thế lực toàn Tuyệt Châu đều biết chiến tích vang dội của Đinh Hạo. Giết cường giả Võ Vương cảnh Kim Sát Võ Vương Bạch Tuyền của Thanh Bình học viện đủ cho Đinh Hạo biến thành thủ lĩnh thế hệ trẻ Tuyệt Châu.

Sau nửa tháng kết thúc chiến đấu, Đinh Hạo luôn bế quan tu luyện trong Ân Kiếm Phong tiêu hóa thứ mình có được.

* * *

Hôm nay gió mây mát mẻ.

Đinh Hạo đứng trên bãi cỏ vách đá Ân Kiếm Phong.

Tia ban mai chiếu vào người Đinh Hạo phản xạ vàng sáng vàng.

Dưới núi không xa có một hồ nước hình vuông to lớn dài mấy chục dặm.

Đó là cái hồ sâu do Đinh Hạo dùng minh văn trận pháp thi triển Lôi Quang Đế Pháp Ân giết ba người Thư, Kiếm, Hạo tạo ra, sau này nước sông trong dãy núi rừng rậm rót vào thành hồ nước hình vung kỳ lạ. Thú ẩn hiện, bầy cá sinh sản, sức sống dào dạt, rất đẹp, thành kỳ quan trong Ân Kiếm Phong.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt rất có hứng thú với hồ nước này.

Mỗi ngày mèo ác quỷ Tà Nguyệt mang theo người hầu Vương Phong đầu trục đi hồ nước chơi đùa.

Mèo ác quỷ Tà Nguyệt là chúa bầy thú trong vài trăm dặm, thu nhiều mãnh thú, linh thú làm tiểu đệ. Nơi này được mèo ác quỷ Tà Nguyệt đặt tên là Tây hồ, thành đại bản doanh cho quân đoàn Tà Nguyệt. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt còn tự mình tạo nơi ở ven hồ, phần lớn thời gian quanh quẩn tại đây.

Đinh Hạo không nghe không hỏi, mặc mèo ác quỷ Tà Nguyệt chơi.

Nếu không thì mèo ác quỷ Tà Nguyệt quen thói quậy phá, rất thích chơi ác, giữ lại mọc đôi cánh, tốc độ vô địch sẽ quậy Văn Kiếm tông gà bay chó sủa. Hôm nay đi Thủy Kiếm phong ăn vụng một con linh thú hộ phong, ngày mai đi Thần Kiếm phong rút mấy linh thảo vài trăm năm, ngày mốt đi Đan Đường ăn đan dược như nhai đậu.

Cao tăng toàn Văn Kiếm tông đều tức giận thề nếu không phải nể mặt Đinh Hạo là ngôi sao mới trong tông môn thì có ngày sẽ bắt lấy tai họa đó, lột da rút gân nghiền xương thành tro.

Bây giờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt tai họa yêu thích Tây hồ, số lần đi các phong tọa bớt nhiều, Đinh Hạo không cần theo sau môn đồ ác ma chùi dùi.

Đinh Hạo ngênh đón ánh mặt trời, khoan chân ngồi dưới gốc đào bên vách đá. Lửa da cam bao phủ người Đinh Hạo, co rút phình ra như hô hấp, rất có tiết tấu.

Mơ hồ thấy thân thể Đinh Hạo có ba mươi bảy đốm sáng vàng với quỹ tích kỳ dị trải mỗi phần thân thể, chớp lóe như ngôi sao, có liên kết bí ẩn. Mỗi lần nó chớp một cái là vòng bảo hộ lửa da cam quay quanh Đinh Hạo sẽ trưởng gấp đôi, hơi toả tăng lên. Một luồng sáng vàng chậm rãi tăng trưởng trong ba mươi bảy đốm sáng vàng.

Khi ba mươi bảy đốm sáng sao chớp lóe lần cuối, luồng sáng vàng xông lên phá tan trời buộc, lại thấp sáng một đốm sao trong người Đinh Hạo.

Huyệt khiêu thứ ba mươi tám bị đả thông.

Đinh Hạo chậm rãi mở to mắt, khuôn mặt anh tuấn lộ nụ cười vừa lòng.

Bây giờ hạ đan điền ở bụng của Đinh Hạo đã mở hoàn toàn bốn kinh mạch thủ thiếu âm, thủ thiếu dương, túc thiếu âm, túc thiếu dương, ba mươi huyệt khiêu, cộng với thập nhị chính kinh thủ quyết âm đệ ngũ kinh huyệt khiêu thứ nhất ngự phủ, cực âm ngực băng huyền khí đạt đến nhất khiêu Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Trung đan điền phần ngực thì đả thông hai mạch nhâm đốc ẩn chứa ba mươi huyệt khiêu cộng với mạch thứ ba trong kỳ mạch, huyệt khiêu thứ nhất xung mạch toàn cơ, huyệt khiêu thứ hai thạch quan, thành tựu cực dương thiên hỏa huyền khí nhị khiêu Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Nửa tháng trước tôi luyện dung hợp, Đinh Hạo đã đứng vững trong Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Tiếp theo là ổn định từng bước, luyện huyệt khiêu, kinh mạch ổn định cảnh giới, tiếp tục dựa vào ưu thế đạo kiếm song thành thể tiến lên.

Vì nửa năm qua thực lực Đinh Hạo tiến triển siêu nhanh lại kiên tu đan dược, minh văn, luyện khí nên hẳn quyết định không còn truy cầu tăng cảnh giới nữa. Đinh Hạo tốn thời gian trầm lắng nội tình tích lũy, đặt nền vững chắc Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Bây giờ Đinh Hạo không thiếu các vũ khí bí mật, thủ đoạn.

Kiểm ý, minh văn chữ hán, tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn thi triển thần thông nhân vương biến là lá bài lớn cần quét đối thủ cùng đẳng cấp. Đinh Hạo cần chậm bước chân lại, tăng kinh nghiệm thực chiến, dung hợp, cô đọng các thần thông để hoàn toàn phát huy uy lực thật sự.

- Bấm đốt tính thì đã qua một tháng từ khi thi cuối năm các đệ tử ký danh, hôm nay là ngày trắc nghiệm các đệ tử ký danh mới vào tông. Thời gian qua nhanh thật.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, từ đỉnh Ấn Kiếm Phong nhìn xuống dưới.

Phía xa mơ hồ thấy khu bậc thang cấp thấp tông môn đông đúc đầu người, Đinh Hạo nhớ lại năm trước tham gia trắc nghiệm tông môn, lòng cảm thán.

- Chắc Cao Tuyết Nhi và đám trẻ xóm nghèo đang trắc nghiệm nhập tông? Không biết thành tích như thế, đi xem thử.

Lòng Đinh Hạo máy động, lắc người biến mất.

380. Chương 381: Đám Ăn Mày?

Khu bậc một Vắn Kiếm tông hôm nay đông đúc đầu người, ồn ào náo nhiệt.

Các thiếu niên anh tài đến từ phạm vi mấy vạn dặm nhân loại cư trú được hộ vệ gia tộc của mình bảo vệ, lặn lội đường xa đến Vắn Kiếm tông, ôm đầy hy vọng tham gia trắc nghiệm nhập tông, hy vọng sẽ là một thành viên của tông môn bá chủ Tuyết Châu.

Khu bậc một vắng vẻ hơn một tháng lại dào dạt sức sống ngày xưa.

- Trắc nghiệm xương, Tà Hành mười ba tuổi, hợp cách.
- Trắc nghiệm xương Lưu Ngọc Đình, mười bốn tuổi, hợp cách.
- Trắc nghiệm xương Cao Sầm, mười bốn tuổi, hợp cách.
- Trắc nghiệm xương Phùng Tĩnh, mười lăm tuổi, không hợp cách.

Trong sân trắc nghiệm thứ nhất, đệ tử nội môn mặc trường bào đỏ đang trắc nghiệm xương cho các thiếu niên tham gia trắc nghiệm vào tông môn. Phía trước mười đài cao trắc nghiệm xương xếp hàng dài. Các thiếu niên hợp cách thì hoan hô nhảy nhót, người bị loại thì khổ sở van cầu ột cơ hội.

Bi hài kịch tương tự lại diễn ra.

phía xa, sân trắc nghiệm thể chất.

Bỗng có luồng sáng xanh biếc phóng lên cao, đám người kinh kêu, người chủ trì cao giọng tuyên bố, ha ha cười to. Cái này đại biểu một thiên tài thuộc tính thân thể đẳng cấp sinh ra. Vô số ánh mắt hâm mộ nhìn thiếu niên mừng như điên đứng trên đài cao. Mặc kệ kết quả sau khi trắc nghiệm ra sao, chỉ dựa vào thuộc tính thân thể đẳng cấp thì cơ bản xác định thiếu niên chắc chắn vào Vắn Kiếm tông.

Một kẻ may mắn khiến người hâm mộ, ghen ghét.

Thiếu niên đến tham gia trắc nghiệm vào tông môn cơ bản là công tử, thiếu gia các đại thế lực nhân loại, bên cạnh có một đám cao thủ hộ vệ bảo hộ, ít khi thấy ai quần áo rách rưới. Mọi người quần áo hoa lệ, các thiếu niên thói quen tác oai tác quái trong phạm vi thế lực của mình dù đi vào Vắn Kiếm tông vẫn không biến mất sự kiêu ngạo.

Đủ loại trắc nghiệm diễn ra, ngẫu nhiên có vài thiên tài khiến người chú ý thể hiện thiên phú siêu phàm chấn động bốn phía.

Những tên không biết sống chết gây rối bị cao thủ Vắn Kiếm tông ném xuống núi.

trắc nghiệm vào tông môn đến gần giữa trưa một hàng bốn mươi người hấp dẫn chú ý.

Đoàn người ăn mặc nghèo nàn, có nam có nữ, khoảng mười hai, ba tuổi, khuôn mặt còn nét trẻ con, không có người lớn đi cùng, không có bảo tiêu hộ vệ mạnh mẽ. Đám người khí vũ hiên ngang tụ tập trước đài cao trắc nghiệm xương, xếp hàng ăn ý nhận kiểm tra tuổi tác.

Trong đám người ồn ào thì bốn mươi đứa nhóc có vẻ đặc biệt.

Vì bọn họ giặt quần áo sạch sẽ không có vết bẩn nhưng bốn phía toàn là thiếu niên, hộ vệ đến từ đại thế lực, bọn họ nhú mày vòng ra xa, không biết ở chung với đám nhóc trông như ăn mày. Bọn họ mặc áo chắp vá bị đám công tử, thiếu gia kênh kiệu cười nhạo.

- Ở đâu ra cái đám như ăn xin không biết ngưỡng đến đây tham gia trắc nghiệm vào tông môn?
- Quần áo rách rưới, không biết bọn họ làm sao đến Vắn Kiếm tông được? Nhận trắc nghiệm chúng với đám này là sỉ nhục của chúng ta.
- Ha ha ha ha ha ha! Nhà nghèo cũng mơ luyện võ? Bọn họ đến chịu xấu mặt đi?
- Ha ha ha ha ha ha! Thú vị, hãy chờ xem. Đám ăn mày này đừng mơ vào Vắn Kiếm tông, ta không tin đường đường là tông môn bá chủ Tuyết Châu sẽ thu một đám ăn mày đệ tiện vào.

Trong đám người có vài thiếu niên tính tình nóng nảy bàn tán.

Những thiếu niên cảm giác hơn người, tính cách táo bạo, bình thường quen làm mưa làm gió trong lãnh địa của mình, không thêm nhỏ giọng. Người xung quanh đều nghe thấy đám thiếu niên này trào phúng.

Chỉ vài thiếu niên thiên tài có ánh mắt, hộ vệ võ giả lưu lạc giang hồ lâu không hẹp tầm nhìn, mắt bọn họ lướt qua các thiếu niên, thiếu nữ nghèo nàn, vẻ mặt trầm trọng.

Bởi vì bọn họ có thể nhìn ra được tuy ăn mặc đơn sơ nhưng thực lực các thiếu niên, thiếu nữ không thấp, tổ chất trên cả đa số thiếu niên nhà giàu. Đặc biệt là ba cô bé đáng yêu như búp bê sứ, linh khí dạt dào đã thành công ngừng tụ hạt giống huyền khí, vào nửa bước Võ Đồ cảnh.

Có vài người quan sát tỉ mỉ ngạc nhiên phát hiện những đệ tử nội môn trắc nghiệm xương vốn biểu tình kiêu ngạo nhưng khi nhìn đám thiếu niên xuất hiện thì hơi biến sắc mặt, làm như nhớ đến điều gì. Các đệ tử nội môn bỏ đi cao cao tại thượng, cung kính hơn, giọng điệu dịu dàng, cực kỳ e ngại những thiếu niên, thiếu nữ nghèo hèn này.

Không lẽ những kẻ thoát trông nghèo nàn này có bối cảnh gì sao?

Nhưng không đúng, nếu có bối cảnh thì sao ăn mặc nghèo như vậy? Huống chi xem khí chất các thiếu niên, thiếu nữ thì không phải đến từ nhà giàu sang gì. Quá lạ lùng.

Mọi người tò mò nhìn chằm chằm, hơn bốn mươi người hợp cách mau chóng vượt qua trắc nghiệm xương.

Tiếp theo là trắc nghiệm thuộc tính thể chất.

Các thiếu niên, thiếu nữ mặc vải rách xếp hàng có trật tự, cầm thẻ bài chờ mười hai người xếp hàng trước. Cách trắc nghiệm vẫn là trứng đá, thí sinh đặt hai tay lên nó sẽ phát ra ánh sáng khác nhau, thiên phú càng cao thì ánh sáng càng mãnh liệt.

Lúc sắp đến lượt bọn họ thì trên đài bỗng phát ra ánh sáng đỏ rực rỡ xen lẫn hơi nóng, ánh sáng lấp lánh nhuộm phạm vi mười thước đỏ rực, chiếu sáng ánh mắt mọi người.

Trưởng lão áo bạc hưng phấn hét to:

- Số một ngàn không trăm hai mươi ba Vu Hành Vân, thuộc tính hỏa, siêu đẳng giáp.

Thanh âm đặc biệt chói tai trong đám người yên tĩnh.

Yên lặng thời gian dài sau đó đám người rộ lên.

Các loại kêu la ầm ầm như sấm, đây là ngày hôm nay lần đầu ra thiên tài siêu đẳng, thiên phú như vậy đã định sẽ là nhân vật phong vân trong trắc nghiệm vào tông môn. Cái tên Vu Hành Vân bị nhiều người nhớ kỹ.

Trên đài trắc nghiệm, thiếu niên Vu Hành Vân mặc trường bào kim ngọc hoa lệ khoảng mười một, hai tuổi. Vu Hành Vân khuôn mặt đẹp đẽ, da trắng, đôi mắt to sáng ngời, biểu tình kiêu ngạo. Mặt Vu Hành Vân không biểu tình chất chứa bình tĩnh, kiêu ngạo không xứng với tuổi tác nhìn lướt qua đám người xung quanh, khinh thường.

Dưới đài trắc nghiệm, trong đám thiếu nữ, thiếu niên, Hoan Hoan nói nhỏ vào tai cô bé Cao Tuyết Nhi:

- Tuyết Nhi tỷ tỷ, tiểu tử này thật kiêu ngạo.

381. Chương 382: Khiến Bọn Họ Cút

Cô bé Cao Tuyết Nhi chưa kịp nói gì thì Vu Hành Vân trên đài đột nhiên hừ lạnh một tiếng, đôi mắt như sét bắn tới nhìn chằm chằm Hoan Hoan.

Vu Hành Vân lạnh lùng hỏi:

- Tiện tỳ, người dám nói xấu bản thiếu gia?

- Nói xấu?

Tính cách cô bé Cao Tuyết Nhi nóng nảy, hơi tức giận nói:

- Tiểu tử, ăn nói đàng hoàng chút. Chỗ này không phải nhà thiếu gia gì.

Vu Hành Vân cười nhạt khinh thường nói:

- Người là cái thứ gì? Dám càn rỡ trước mặt bản thiếu gia?

Cô bé Cao Tuyết Nhi tức giận bật cười nói:

- Tiểu tử, người là cái thứ gì? Dám càn rỡ trước mặt bản tiểu thư?

- Người . . .!

Vu Hành Vân không ngờ gã lộ ra thiên phú cường đại như vậy, mọi người nhìn chăm chú lại bị nha đầu ăn mặc rách rưới chổng đố.

Vu Hành Vân tức giận hừ mạnh, không cãi nhau với cô bé Cao Tuyết Nhi.

Vu Hành Vân xoay người nói với trưởng lão chủ trì trắc nghiệm vào tông môn, hỏi:

- Chẳng lẽ tiện tỳ nghèo nàn mắt dạy như thế cũng có tư cách cùng thiên tài như ta tham gia trắc nghiệm vào tông môn Vãn Kiếm tông sao? Ta nghiêm trọng kháng nghị, xin hãy đuổi đám ăn mày này đi.

Trưởng lão áo bạc nhíu mày nói:

- Theo quy tắc tông môn chỉ cần tuổi thích hợp thì ai cũng có tư cách tham gia trắc nghiệm vào tông môn.

Khuôn mặt non nớt của Vu Hành Vân lộ vẻ âm trầm, khinh thường nói:

- Ta không cần biết. Nếu đám ăn xin nghèo mạt rệp này cũng có tư cách trở thành đệ tử Vãn Kiếm tông thì ta sẽ rời đi. Ta đến Vãn Kiếm tông là vì tu luyện võ học đại đạo chứ không phải cùng đám người rừng ăn mày không có giáo dục mất mặt.

- Cái này . . .

Biểu tình trưởng lão áo bạc tức giận và do dự.

Vu Hành Vân yêu cầu rất vô lý, đối lại người khác thì trưởng lão áo bạc đã quát mắng. Nhưng thiếu niên Vu Hành Vân đúng là có thiên phú kinh người, thuộc tính thân thể giáp đẳng, trừ đệ tử ký danh quý trước thì các thiên tài Đình Hạo liên tục xuất hiện ba, bốn người ra, những quý đệ tử ký danh trước có một người đã là thu hoạch rất lớn.

Thiên tài như vậy chắc chắn được toàn Vãn Kiếm tông chú trọng, trưởng lão áo bạc chỉ là trưởng lão ngoại môn không có quyền lực, không dám xử lý sơ sẩy.

- Ta biết người là trưởng lão ngoại môn không có thực quyền nên ta không làm khó dễ người, cho người một chén trà để đi báo cáo với người có quyền quyết định.

Vu Hành Vân nhận lấy khăn lông trắng từ tay tùy tùng, từ từ lau tay. Vu Hành Vân đi đến ghế đá bên cạnh đài trắc nghiệm đứng đó, ngồi xuống, nhắm mắt lại, bộ dáng nắm chắc phần thắng.

Trưởng lão áo bạc giận run người, quát mắng:

- Tuổi người còn nhỏ sao dám càn rỡ như vậy . . .

Tùy tùng bên cạnh Vu Hành Vân cười lạnh, lấy một lệnh bài màu đỏ ra khỏi ngực, hươ hươ trước mặt trưởng lão áo bạc.

Trưởng lão áo bạc toát mồ hôi lạnh, biến sắc mặt nói:

- Thì ra là văn bối dòng chính của Vu trưởng lão, hiểu lầm hiểu lầm. Nhưng quy tắc tông môn không tiện sửa đổi, vậy đi, xin Vu công tử chờ chút, ta đi xin trưởng lão nội môn.

Trưởng lão áo bạc chưa nói hết thì . . .

Một thanh âm sang sảng bỗng vang lên trên đài trắc nghiệm:

- Không cần xin chỉ thị.

Trưởng lão áo bạc ngạc nhiên xoay lại nhìn, thấy một thiếu niên mặc áo xanh, điển trai nho nhã như ngọc chẳng biết từ khi nào xuất hiện bên cạnh trưởng lão áo bạc.

Biểu tình trưởng lão áo bạc cung kính nói:

- Đệ tử Tổng Đức tham kiến Đình sư thúc!

Đình Hạo gật đầu, nói:

- Ủm!

Đình Hạo liếc Vu Hành Vân, nói:

- Trái tim võ giả không có cao thấp giàu nghèo, tuổi người còn nhỏ, chưa mọc lông mọc cánh, hơi có thiên phú sao dám trong mắt không có người?

Vu Hành Vân đứng dậy, biểu tình giễu cợt khinh thường nói:

- Người là thứ gì? Có tư cách gì nói câu đó? Người có biết ta là thiên phú đẳng cấp gì không?

Đình Hạo lùi dây dưa với thằng nhóc con, vung tay lên, lực lượng vô hình tuôn ra đẩy Vu Hành Vân và hộ vệ kiêu ngạo xuống. Vu Hành Vân, hộ vệ thấy trước mắt hoa lên, chưa kịp phản ứng lại đã rớt xuống đài trắc nghiệm. Bọn họ vừa kinh vừa giận nhưng sợ lực lượng bí ẩn khó lường của Đình Hạo nên không dám nói gì nữa.

Đình Hạo ra hiệu tiếp tục trắc nghiệm:

- Tiếp tục đi.

Các thiếu niên, thiếu nữ nghèo bên dưới hoan hô nhảy nhót. Người ta không biết Đình Hạo nhưng các thiếu nữ, thiếu niên sao không nhận ra? Đám nhóc cô bé Cao Tuyết Nhi sốt ruột nhận kiểm tra.

Vu Hành Vân cười lạnh nhìn.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt Vu Hành Vân đông lại.

Vì người thứ nhất bước lên đài trắc nghiệm là cô bé Cao Tuyết Nhi, hai tay ấn vào trứng đá thuộc tính lửa. Ánh sáng chói lòa bắn lên cao, ánh sáng đỏ rực bao phủ mấy chục thước như ngọn lửa hùng hực, uy thế không thua kém gì lúc trước Vu Hành Vân trắc nghiệm.

Trưởng lão áo bạc khó tin dụi mắt, kích động hét to:

- Số hai ngàn hai trăm mười bốn, Cao Tuyết Nhi, giáp đẳng thuộc tính hỏa.

Không ngờ trên đài trắc nghiệm trưởng lão áo bạc chủ trì có một thiên tài giáp đẳng.

Ha ha ha ha ha ha! Quá may mắn, theo môn quy thì gã lập công lớn, lúc đó có thể lĩnh điểm cống hiến ôn phái số lượng nhất định. Đối với trưởng lão áo bạc chức vụ không có quyền gì như gã không dễ gặp chuyện tốt như vậy.

Nhưng rất nhanh trưởng lão áo bạc phát hiện gã vui mừng quá sớm.

Khi Hoan Hoan lên đài trắc nghiệm, đôi tay mềm ản vào đá trứng thuộc tính hiếm hoi thì một đoàn sáng xanh nhu hòa bay lên cao ba mươi thước. Mọi người cảm giác gió nhẹ phất ra mặt, tóc và vạt áo bay lên, tâm tình sung sướng chưa từng có. Đoàn sáng xanh nhạt mắt thường trông thấy như tinh linh xoay tròn bên cạnh Hoan Hoan.

Trưởng lão áo bạc ngẩn ngơ:

- Số hai ngàn hai trăm mười lăm Hoan Hoan, giáp đẳng thuộc tính hiếm.

Trời ạ, lại một thiên tài cấp giáp đẳng. Cô bé quần áo rách rưới từ đâu ra? Kinh khủng quá, một hơi đến hai thiên tài đẳng giáp.

Đám người đứng xem hút ngậm khí lạnh. Lúc trước bọn họ rung động khi Vu Hành Vân là thể chất giáp đẳng, không ngờ đám người ăn xin liên tục ra hai hạt giống đẳng giáp, quá khó tin.

Các công tử, thiếu gia lúc trước trào phúng giễu cợt đám cô bé Cao Tuyết Nhi, Hoan Hoan giờ mím chặt môi. Thiên tài đẳng giáp là tương lai không thể đo lường, bọn họ tốt nhất là đừng trêu vào.

Mặt Vu Hành Vân xanh mét, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cái tát mặt quá đau.

382. Chương 383: Thân Phận Thật Sự Của Thiên Xu Đại Gia Xấu Xa

Vu Hành Vân cho rằng lấy thiên phú siêu đẳng uy hiếp, muốn trưởng lão áo bạc đuổi đám người cô bé Cao Tuyết Nhi, Hoan Hoan đi. Nhưng bây giờ, dù là đồ ngu cũng hiểu Vu Hành Vân có đi thì trưởng lão áo bạc tuyệt đối sẽ không đuổi đám thiếu nữ, thiếu niên như ăn mày này.

Nhưng cú tát mặt chưa chấm dứt.

Thiên Xu đại gia xấu xa tính cách ngại ngùng, hướng nội bước lên đài trắng nghiệm, hai tay dán lên đá trứng thuộc tính thủy. Ánh sáng xanh biếc bắn ra bốn phía, không trung có tiếng nước biển dâng tràn, cảm giác ẩm ướt khuếch tán bốn phương tám hướng.

Đầu óc trưởng lão áo bạc trống rỗng, lắp bắp:

- Số hai . . . Hai ngàn hai trăm mười sáu Lâm Ny Nhi thuộc tính thủy . . . Thủy . . . Thủy . . . Siêu đẳng giáp . . .

Đám người bên dưới hút ngậm khí lạnh, sắp rớt tòng mắt.

Thế giới này làm sao vậy? Chẳng lẽ thiên tài thể chất thuộc tính siêu đẳng giáp là cải trắng ven đường sao? Liên tục xuất hiện như thế này, thế giới thay đổi rồi?

Khóe môi Vu Hành Vân giật giật.

Vu Hành Vân cảm giác mặt bị tát sưng lên.

Ba cô bé đáng yêu nhỏ xinh có kết quả trắc nghiệm siêu giáp đẳng, kết quả trắc nghiệm trước đó của Vu Hành Vân đã không còn rung động. Thái độ kiêu ngạo của Vu Hành Vân như tên hề đặc chí buồn cười.

Nói chính xác thì Vu Hành Vân là vai phụ.

May mắn tiếp theo các thiếu nữ, thiếu niên không ra thiên tài siêu đẳng giáp nhưng đa phần rất xuất sắc, khoảng đẳng át và đẳng giáp, căn cốt thượng phẩm. Nếu trắc nghiệm sau này không có vấn đề gì thì chắc chắn các thiếu niên, thiếu nữ được vào Văn Kiếm tông.

Bốn mươi đứa trẻ tụ tập cùng nhau sẽ là lực lượng không thể bỏ qua trong các đệ tử ký danh sau này.

Mãi khi đám trẻ xóm nghèo kiểm tra xong Đinh Hạo nhìn hướng Vu Hành Vân đứng ngậy tại chỗ, nói:

- Như thế nào? Bây giờ người còn muốn rời khỏi Văn Kiếm tông không?

Vu Hành Vân cúi thấp đầu kiêu ngạo.

Ánh mắt Đinh Hạo xẹt qua mấy trăm thiếu niên đến tham gia trắc nghiệm vào tông môn Văn Kiếm tông. Trong đó có công tử, thiếu gia trào phúng đám người cô bé Cao Tuyết Nhi, Hoan Hoan, cũng có người bình tĩnh vững chắc tham gia trắc nghiệm.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Trái tim võ giả không có cao thấp giàu nghèo, dù là linh thú cũng có lòng hướng võ hướng chi là người? Chỉ có linh hồn cao quý mới đáng giá kiêu ngạo. Tham gia Vắn Kiếm tông là bắt đầu con đường võ giả của các người, nhưng ta không hy vọng sau một năm tông môn bồi dưỡng ra một đám kiêu ngạo, trong mắt không có người!

Không người nào dám phản bác.

Bởi vì lúc này mọi người hiểu thanh niên đứng trên đài trắc nghiệm, thoát trông lớn hơn bọn họ hai, ba tuổi có địa vị không nhỏ trong Vắn Kiếm tông. Không nói gì khác, nhìn thái độ trưởng lão áo bạc tôn kính thanh niên là biết. Bọn họ cúi đầu ngẫm nghĩ lời Đinh Hạo nói, dăm chiêu.

Mãi khi bọn họ ngẩng đầu lên mới phát hiện Đinh Hạo đã sớm rời khỏi đài trắc nghiệm.

Mặt Vu Hành Vân liên tục thay đổi, cuối cùng đặt quyết tâm không rời đi.

Thiếu niên Vu Hành Vân hết sức cuối ngạo từ từ thu lại lòng kiêu căng, vái trưởng lão áo bạc một cái.

Vu Hành Vân hỏi:

- Xin hỏi Tổng trưởng lão Đinh sư thúc là ai?

Trưởng lão áo bạc hỏi ngược lại:

- Nếu người là đệ tử dòng chính của Vu trưởng lão thì sao không biết đến Đinh Hạo sư thúc hiện giờ uy chấn Vắn Kiếm tông, đệ nhất thiên tài quản lý Ấn Kiếm Phong?

Đinh Hạo?

Biểu tình Vu Hành Vân rung động. Hẳn chính là Đinh Hạo?

Một siêu thiên tài mà Vu Hành Vân thần tượng? Mãi đến giờ Vu Hành Vân vẫn khao khát gặp.

Chết tiệt, vậy mà gã không nhận ra còn dám can rở trước mặt Đinh Hạo? Trong khoảnh khắc này Vu Hành Vân cực kỳ hối hận muốn khóc, dù sao gã chỉ là con nít hơn mười tuổi.

Cùng lúc đó, mọi người dưới đài trắc nghiệm kinh kêu sôi trào.

- Cái gì? Thì ra người vừa xuất hiện là Đinh Hạo?

- A a a, chết tiệt, thần tượng xuất hiện trước mặt mà ta không nhận ra!

- Kích động quá, tới Vắn Kiếm tông ngày đầu tiên đã thấy Đinh Hạo, siêu may mắn!

Đám người may mắn quanh đài trắc nghiệm không thể tin hôm nay được thấy đệ nhất thiên tài Vắn Kiếm tông trong truyền thuyết.

Hiện nay trong phạm vi ngàn dặm không ai không biết uy danh vang dội của Đinh Hạo. Không nói gì khác, Đinh Hạo mới vào Vắn Kiếm tông một năm đã từ người thường nhảy lên hàng cao thủ Tiên Thiên Vô Tông cảnh, thậm chí giết chết cường giả Võ Vương cảnh hiểm hoi Kim Sát Võ Vương Bạch Tuyền của Thanh Bình học viện.

Sự tích đó đã truyền khắp Tuyết Châu.

Nay hai chữ Đinh Hạo không còn bình thường như trước, nó đại biểu cho truyền kỳ, một ngọn núi cao, lực lượng không thể bỏ qua.

Trước khi đến Vắn Kiếm tông nhiều thiếu niên anh tài đều xem Đinh Hạo là thần tượng của mình. Cùng khởi bước là đệ tử ký danh, Đinh Hạo sáng tạo kỳ tích thì bọn họ cũng có thể đi con đường hần đã đi qua, phục chế lại truyền kỳ là nguyên nhân lớn nhân sâu trong lòng thiếu niên có dã tâm lựa chọn Vắn Kiếm tông.

Nhìn đám đông sôi trào, Vu Hành Vân đặt quyết tâm.

- Ta muốn ở lại! Trái tim võ giả thật sự sao? Ta chắc chắn sẽ có. Một ngày nào đó ta sẽ tự mình đứng trước mặt hần, xin lỗi rồi khiêu chiến.

* * *

Khu rác sau núi, Đinh Hạo thấy Thiên Xu cười xấu xa.

Thiên Xu đại gia xấu xa vênh váo cười nhe răng vàng:

- Hì hì, thế nào? Ta dạy đám nhóc này không tệ đúng không? Hì hì, hôm nay bốn mươi đứa nhóc tham gia trắc nghiệm ta bảo đảm tập thể thuận lợi vào Văn Kiếm tông. Đặc biệt là ba anh đầu Cao Tuyết Nhi, Hoan Hoan, Lâm Ny Nhi đều là hạt giống võ đạo hiếm thấy, đáng giá bồi dưỡng.

Thiên Xu đại gia xấu xa xoa tay phun vòng khói, cười nói:

- Người xem? Ta đã hoàn thành nhiệm vụ dạy học, người la lão bản Vô địch Huyền Vũ học viện có nên biểu thị gì không?

Mặt Đinh Hạo sa sầm nói:

- Người nói không ngượng miệng? Nếu không phải mỗi một đoạn thời gian ta đưa đan dược ôn nhuận thân thể, tẩm bổ kinh mạch thì đám nhóc đã bị người hoang phế. Nhiều đan dược, linh thảo như vậy một con heo ăn vào cũng nên thông linh, người mới huấn luyện được chút hiệu quả đã không biết ngượng mở miệng?

Thiên Xu đại gia ngẩn ngơ, nổi khùng nói:

- Người chời xấu, tiểu tử nhà người qua sông đoạn cầu tá ma giết lù! Ta tưởng mình đã gian thương rồi không ngờ người còn gian hơn ta. Không cho phí dịch vụ thì thôi còn trả đũa, thật đáng giận a a a!

383. Chương 384: Mạc Hoàng Thiên Xu

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Đừng nói khó nghe như vậy. Hơn nửa năm qua ta bỏ vào đây ít nhất vạn kim, có một phần ba đã vào túi người đứng không? Ta bóc lột người cái gì? Lão nhân, người đang nói đùa với ta?

- A!

Thiên Xu đại gia xấu xa ủ rũ, nói:

- Tiểu tử nhà người quá gian, tính toán rõ ràng, sợ người rồi.

Đinh Hạo buồn cười nói:

- Nhưng nói đi phải nói lại, người giỏi về dạy người mới, hay là ở lại chúng ta tiếp tục hợp tác?

- Lão nhân ta cũng muốn nhưng . . .

Biểu tình Thiên Xu đại gia xấu xa bỗng biến nghiêm túc, mắt liếc từng gốc cây ngọn cỏ Vô địch Huyền Vũ học viện.

Thiên Xu đại gia xấu xa cảm thán rằng:

- Tiếc rằng duyên phận của chúng ta đến đây là hết, chuyện nên làm tối hôm qua ta đã làm xong. Lão nhân ta vân du thiên hạ, không chịu trời buộc vì hướng tới tự do nhân văn dã hạc, như thần tiên. Ha ha ha ha ha ha! Ở lâu một chỗ thấy không quen. Hì hì, thiên hạ to lớn chỗ nào mới là nhà của ta?

Nói đến mấy câu cuối Thiên Xu đại gia xấu xa nhe răng vàng.

Nhàn vân dã hạc?

Như thần tiên?

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh, người có chỗ nào nhàn vân dã hạc, như thần tiên?

Đinh Hạo rất muốn chân thành nói một câu:

- Này lão nhân, tại sao không trị bệnh tiếp? Không thể ngừng uống thuốc.

Đinh Hạo hít sâu cố nén xúc động đánh bầm dập Thiên Xu đại gia xấu xa giả bộ oai phong, nhú mày hỏi:

- Rồi đi?

Tuy Thiên Xu đại gia xấu xa là gian thương, bủn xỉn, hay cắt xén chi phí Đinh Hạo cho đám nhóc nhưng ở chung lâu, hẳn nhìn ra được lão không phải người xấu. Thiên Xu đại gia xấu xa có cảm tình với đám nhóc xóm nghèo, không thì lão đã chẳng mở Vô địch Huyền Vũ học viện trong xóm nghèo. Nếu nói Thiên Xu đại gia xấu xa lừa tiền thì khu nghèo toàn là người nghèo khổ, lão có thể lừa được bao nhiêu tiền?

Lại lịch Thiên Xu đại gia xấu xa bí ẩn, Đinh Hạo vẫn không thể nhìn thấu sâu cạn.

Ban đầu ở khu chợ đen Thiên Xu đại gia xấu xa bán tàn quyển Nhất Dao Khởi Trình Quyết cho Đinh Hạo, lão quái vật như Đao Tổ nhìn nhận Nhất Dao Khởi Trình Quyết chứng minh không đơn giản.

Hơn nữa dù bây giờ Đinh Hạo đã là Tiên Thiên Võ Tông cảnh vẫn không nhìn thấu thực lực thật sự của Thiên Xu đại gia xấu xa. Có khi Đinh Hạo cảm thấy Thiên Xu đại gia xấu xa không bằng cả người bình thường, có khi cảm thấy thực lực của lão sâu không lường được, thậm chí trên cả lão quái vật Khí Thanh Sam. Trực giác sắc bén tựa đao như uy như ngục đệ tứ giai Thăng Tự Quyết cũng không thể xác định cảnh giới thật của Thiên Xu đại gia xấu xa.

Đây là nguyên nhân vì sao Đinh Hạo xuất quan gặp đám người cô bé Cao Tuyết Nhi, Hoan Hoan, Lâm Nỵ Nhi xong đến tìm Thiên Xu đại gia xấu xa.

Đinh Hạo muốn tìm hiểu lai lịch của Thiên Xu đại gia xấu xa.

Đinh Hạo không ngờ mới nói mấy câu Thiên Xu đại gia xấu xa đã muốn đi.

Thiên Xu đại gia xấu xa nghiêm túc nói:

- Đúng vậy. Đại gia ta phải đi.

- Đi đâu?

- Ai biết.

- Này, có phải người cảm thấy người nơi này biết mặt thật của ngươi, không thể tiếp tục giả danh lừa bịp nên bỏ trốn?

- Tiểu tử thôi, ngươi . . . Ha ha, phép khích tướng vô dụng với lão nhân ta.

- Lão già, nỡ bỏ mấy đệ tử đắc ý Hoan Hoan, Cao Tuyết Nhi, Lâm Nỵ Nhi thật sao?

- Không nỡ cũng phải bỏ.

- Lão già, ngươi đang chơi trò đoán chữ với ta?

- Hì hì, có phải là ngươi rất luyện tiếu đại gia ta? Nhưng ngươi có nói gì thì đại gia cũng phải đi.

- Đại gia cái đầu ngươi!

- Nói chuyện đằng hoàng, sao ngươi lại chửi người?

- Là ngươi nói đại gia trước.

- Ha ha ha ha ha ha! Chắc chắn là ngươi luyện tiếu ta nên quê quá hóa khùng. Phải rồi, tiểu tử thôi, trước khi đi nói cho ngươi biết một bí mật.

- Thôi đừng nói.

- Hì hì, ngươi không muốn biết ta càng muốn nói. Thiên Xu chỉ là hai chữ cuối tên ta, ngươi biết hai chữ đầu là gì không?

- Không biết.

- Ha ha ha ha ha ha! Vậy ta cho người biết, hai chữ đầu tên của đại gia ta là Mạc Hoàng. Ha ha ha ha ha ha! Ta đi đây.

Thiên Xu đại gia xấu xa nói đến đây cất tiếng cười to, nói xong đã biến mất trước mặt Đinh Hạo. Hiện nay lực cảm giác của Đinh Hạo rất kinh khủng, thần thức cường đại nhưng hắn không cảm ứng được chút huyền khí dao động hay không gian dao động, giống như Thiên Xu đại gia xấu xa chưa từng xuất hiện trước mặt hắn.

Đây là cảnh giới thực lực gì?

Đinh Hạo thầm giật mình, hắn hiểu rằng điều luôn nghi ngờ là đúng. Thiên Xu đại gia xấu xa đích thực bí hiểm, không nói gì khác, chỉ chiêu vừa rồi e rằng toàn bộ Vắn Kiếm tông bao gồm cường giả danh nhân lão quái vật Khí Thanh Sam cũng không làm được.

Hơn nữa hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ đều không thấy ra Thiên Xu đại gia xấu xa có gì khác lạ.

Nhân vật cường đại như vậy ẩn thân trong Vắn Kiếm tông thời gian dài, tại sao Thiên Xu đại gia xấu xa làm vậy?

Đinh Hạo thuận miệng đọc tên ra:

- Mạc Hoàng . . . Mạc Hoàng Thiên Xu?

Có tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hắn đứng ngây như phỗng.

Cường giả bí ẩn lúc trước mang muội muội Đinh Khả Nhi của Đinh Hạo đi tên là Mạc Hoàng Thiên Cơ.

Mạc Hoàng Thiên Xu!

Mạc Hoàng Thiên Cơ!

Hai cái tên này chỉ sai một chữ.

Đây chắc chắn không phải là trùng hợp.

Giữa Mạc Hoàng Thiên Xu, Mạc Hoàng Thiên Cơ có liên quan bí ẩn, không lẽ bọn họ đều đến từ Nam Vực? Là huynh muội, phụ nữ hay cùng một người?

Đinh Hạo rất muốn kéo Thiên Xu đại gia xấu xa cười đáng đánh lại hỏi rõ ràng, hắn nhảy lên cao đứng giữa không trung, thần thức cường đại như thủy triều lan tràn. Tiếc rằng bốn phương tám hướng không còn bóng dáng và hơi thở của Mạc Hoàng Thiên Xu.

Đinh Hạo thầm thề:

- Hắn ở lại Vắn Kiếm tông chắc chắn vì có nguyên nhân nào đó, hôm nay rời đi cũng là có lý do. Một ngày nào đó ta sẽ tìm hiểu rõ ràng, sẽ tìm ra Mạc Hoàng Thiên Cơ, mang Khả Nhi trở về.

Kế hoạch của Đinh Hạo là sau khi đạt đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh lập tức lên đường đi Nam Vực tìm đệ tử tam đại Đinh Khả Nhi.

Nhưng bây giờ ước hẹn ba năm với Mục Thiên Dưỡng, Đinh Hạo không đi được.

Huống chi thực lực càng lên cao, tầm mắt càng rộng, biết càng nhiều việc, Đinh Hạo hiểu rõ hơn về thế giới này.

Đinh Hạo dần hiểu Tiên Thiên Vô Tông cảnh ở trong mắt người thường là không thể với tới, nhưng trong mắt cường giả thật sự thì Tiên Thiên Vô Tông cảnh chỉ là bước khởi đầu vô đạo. Muốn lấy thực lực Tiên Thiên Vô Tông cảnh đi ra Tuyết Châu, mười châu Bắc Vực, ra khỏi Bắc Vực, qua Thổ Thần Châu, bước vào Nam Vực trong truyền thuyết là chuyện không thể.

Thế giới này rất khổng lồ, quá nguy hiểm, Tiên Thiên Vô Tông cảnh vẫn chưa đủ trình độ.

Đinh Hạo thầm than thở, xoay người đi.

384. Chương 385: Thiên Tài Lớp Lớp

Năm ngày sau.

Đinh Hạo lại xuất hiện trong khu vực các đệ tử ký danh.

Lúc này các thiếu niên đã hoàn thành trải nghiệm vào tông môn.

Bốn mươi hai thiếu nữ, thiếu niên từ khu bản dân đều thuận lợi vào Vãn Kiếm tông, trở thành đệ tử ký danh. Kết quả này khiến xóm nghèo rách rưới sau núi sông tràn. Đây là kỳ tích trước kia bọn họ không dám mơ bấy giờ thật sự có được. Vận mệnh đệ tử nghèo đã thay đổi.

Từ nay về sau xóm nghèo không còn là khu vực tệ nạn nhất sơn môn Vãn Kiếm tông, không ai dám xem thường bọn họ nữa.

Điều này cũng có nghĩa là nhóm trẻ con đầu tiên trong một năm thành công ở lại Vãn Kiếm tông thì đủ để trở về xóm nghèo, truyền lại ngọn lửa giúp xóm nghèo liên tục nổi bật, thành lực lượng không thể bỏ qua trong Vãn Kiếm tông.

Huống chi có Đinh Hạo, thủ lĩnh nắm quyền cao chống lưng?

Đinh Hạo xuất hiện ở xóm nghèo, tham gia vào bữa tiệc các phụ mẫu mừng như điên tổ chức cho bọn trẻ.

Mọi thứ rất nghèo nàn, người quay quanh đồng lửa nhảy nhót ăn mặc rách rưới, nhưng trên mặt tràn ngập nụ cười ấm lòng người.

Đám trẻ vây quanh Đinh Hạo vừa hát vừa nhảy.

Tuy đã trở thành các đệ tử ký danh nhưng bọn trẻ không quên gốc.

Cho đến nay Đinh Hạo hy vọng đám trẻ nhớ kỹ xuất thân của mình, cố gắng thay đổi vận mệnh, nó là động lực cho chúng phấn đấu trên con đường võ đạo, quý trọng cơ hội tu luyện, trở thành võ giả thật sự, trái tim võ giả. Cho nên Đinh Hạo vô hạn độ cung ứng chi phí tu luyện cho đám trẻ nhưng chưa từng bỏ ra một đồng tiền mua quần áo cho chúng.

Đến giữa tiệc tối Đinh Hạo đứng dậy từ biệt trong ánh mắt mọi người vô cùng cảm kích.

Đã trải đường sẵn, tiếp theo đi như thế nào phải xem bọn trẻ.

Mấy ngày tiếp theo Đinh Hạo lần lượt thăm các bằng hữu cũ. Đinh Hạo lại gặp Lý Y Nhược, Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương, Lý Vân Kỳ vân vân, để lại chút đan dược, tài nguyên tu luyện. Đinh Hạo quay về Ẩn Kiếm Phong bế quan tu luyện, rèn luyện tâm tình, tích lũy, lắng đọng nghiên cứu tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn thần thông nhân vương biển.

Nhiều cường giả lúc thi triển thần thông nhân vương biển sẽ đánh mất lý trí, tuy mượn thần thông viễn cổ dị thú nhưng bị thú tính khống chế, không thể phát huy kỹ xảo chiến đấu của nhân loại, chỉ còn lại bản năng chiến đấu như dã thú. Hôm đó khi Đinh Hạo biến thành Ma Sát Bạch Vượn vô tình thi triển cột huyền khí bằng tinh. Đinh Hạo đang thử khắc chế thú tính ẩn chứa trong tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn, dùng thân hình thượng cổ dị thú thi triển võ kỹ, kỹ xảo chiến đấu của nhân loại.

May mắn có công pháp ôn nhuận tinh thần như Thăng Tự Quyết, mỗi ngày Đinh Hạo thiếp ngủ khoảng một chén trà là giữ tinh thần dỗi dằn. Đinh Hạo như con quay xoay tròn không nghỉ ngơi, đao ý, kiếm ý, minh văn, trận pháp, luyện khí, luyện đan. Đinh Hạo cảm thấy hân như khối bọt biển to không ngừng hấp thu năng lượng từ bên ngoài.

Trong thời gian này mấy thủ lĩnh Vãn Kiếm tông cố ý tài bồi, tọa thế cho Đinh Hạo. Địa vị, quyền lợi của Đinh Hạo đã rất hiển hách trong Vãn Kiếm tông, dù là cường giả đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh nổi danh đã lâu cũng không dám coi thường hắn.

Trừ lục phong lục tọa, chưởng môn Lý Kiếm Ý ra Đinh Hạo cai quản Ẩn Kiếm Phong, sau lưng có lão quái vật Khí Thanh Sam tọa trấn xem như một bước lên mây, thành thủ lĩnh thứ tám của Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo giậm chân một cái là toàn Vãn Kiếm tông rung chuyển.

Với ánh sáng Đinh Hạo, đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lý Lan từng là đệ tử ký danh bị bỏ xa sau lưng, không còn ánh sáng. Bây giờ các đệ tử ký danh mới vào tông môn mỗi ngày trừ tu luyện ra bàn tán nhiều nhất là Đinh Hạo truyền kỳ quý trước.

Đinh Hạo trở thành nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi được toàn Tuyết Châu công nhận.

Tuy Thanh Bình học viện, Tinh Vãn tông bị tổn thất trầm trọng trong cuộc chiến tại Ẩn Kiếm Phong nhưng hai tông lần lượt tuyên bố sẽ báo thù cho cường giả đã chết, quyết giết Đinh Hạo. Tuy nhiên người sáng suốt đều nhìn ra Thanh Bình học viện, Tinh Vãn tông nói vậy để đừng mất mặt, không dám làm.

Đinh Hạo đã thành đại thế, cánh chim đầy đặn. Thiên tài có thể giết một cường giả Võ Vương cảnh đâu phải nói giết là giết được? Nếu thật sự như vậy thì trước khi thiên tài thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện lớn lên từng giết vô số cường giả nổi danh của các đại môn phái chẳng phải đã chết không biết bao nhiêu lần?

Huống chi Vãn Kiếm tông sẽ hết sức bảo vệ Đinh Hạo.

Đinh Hạo bây giờ đã có tư cách đối đầu với thần đồng Mục Thiên Dưỡng.

Rất nhiều đại thế lực Tuyết Châu ban đầu chỉ muốn xem kịch vui bắt đầu điều tra các loại tài liệu về Đinh Hạo. Một thiên tài tuyệt thế đột ngột xuất hiện rất có thể đánh vỡ cách cục các đại môn phái cùng tồn tại, bọn họ không thể không chú trọng biến ôs này, đặt vào viễn cảnh đại khế sinh tồn của các môn phái.

Trong tình huống đó Đinh Hạo và Mục Thiên Dưỡng ước chiến trên Thiên Hàn Tuyết phong hấp dẫn người hồi hộp theo dõi.

Trong nửa tháng, Vãn Kiếm tông chuyên môn tạo mấy đợt rèn luyện riêng cho Đinh Hạo.

Trong quá trình Vãn Kiếm tông thể hiện quyết đoán của tông phái đẳng cấp bá chủ Tuyết Châu.

Bởi vì Vãn Kiếm tông chọn đối tượng Đinh Hạo rèn luyện đều là đại yêu nổi danh đã lâu trong Tuyết Châu. Mười ngày ngắn ngủi có hai mươi một yêu soái tay dính đầy máu nhân loại bị Đinh Hạo giết hết. Có bốn cường giả nhân loại Tiên Thiên Võ Tông cảnh, Đại Tông Sư cảnh tội ác chồng chất bị Đinh Hạo thanh lý môn hộ. Một cường giả yêu quân thuộc Yêu Thần cung tông môn yêu ma thành đá mài dao của Đinh Hạo, bị hấn truy sát ngàn dặm, giết chết bên Hắc Thủy.

Chiến tích đó không kém gì một năm trước Thanh Bình học viện khí phách chọn Hư Không thái tử của Yêu Thần cung làm đối tượng để Mục Thiên Dưỡng rèn luyện.

Tiếng tăm của Đinh Hạo như mặt trời ban trưa.

Mùa giao hoán giữa xuân hạ này thiên tài lớp lớp xuất hiện.

Trừ hai ngôi sao Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng ra, Phượng Hoàng Nữ dấy lên sóng cuồn trong Tuyết Châu. Phượng Hoàng Nữ cũng giết một đại yêu đẳng cấp yêu quân khiến đại môn phái chú ý, ánh sáng rực rỡ không thua gì Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng.

Có người đồn Phượng Hoàng Nữ chính là con phượng hoàng đại yêu một năm trước thoát khỏi Tuyết Long sơn hóa thân, sau tổ chức Thần Hoàng phong thế lực đại yêu tộc đối kháng với Yêu Thần cung thì cường giả yêu tộc tính tình hiếu động biến thành Phượng Hoàng Nữ muốn khuấy động thế cục Tuyết Châu.

//');} //]]>

385. Chương 386: Xe Gắn Máy

Ngoài ra còn có một thiếu niên thiên tài bí ẩn, không tên không họ, kiếm lời, không biết là thế lực nào bồi dưỡng ra rèn luyện trên đất Tuyết Châu.

Đó là võ giả huyết mạch sử dụng song kiếm, tóc tím mắt bạc. Nam nhân khiêu chiến hai mươi bảy đại gia tộc nổi danh đã lâu trong kiếm thuật, chưa từng thua. Một người song kiếm khiêu chiến với thế lực yêu tộc thứ hai trong Tuyết Châu, Tà Tâm cốc, giết một trong mười hai đệ tử chân truyền dưới trướng Tà Tâm cốc chủ Vĩ yêu Hoang là Thập Phương yêu quân, rung động đại môn phái.

Cùng lúc đó, đại sư huynh đệ tử trẻ Trảm Nhật thành là Đào Khuynh Thành cũng tỏa sáng rực rỡ, gã chiến đấu với Hư Không thái tử Yêu Thần cung, một chiêu Nhất Dao Khuynh Thành phá Hư Không Vô Trận Đại Pháp của Yêu Thần cung. Đào Khuynh Thành liều mạng lưỡng bại câu thương. Nên biết rằng Hư Không thái tử là thiên kiêu yêu tộc từng đấu với Mục Thiên Đường, chiến tích của Đào Khuynh Thành đủ để ngạo thị thế hệ trẻ Tuyết Châu.

Các thiên tài Đinh Hạo, Phương Hoàng Nữ, thiếu niên bí ẩn, Đào Khuynh Thành nổi lên kích động tông môn chín môn phái khác.

Trong thời gian cực ngắn, Phong Lôi Song Kiêu của Lôi Âm phái, Nhất Kiếm Minh Tâm của Minh Tâm thành, Vãn Tinh Thánh của Tinh Vãn tông, Nữ Bồ Tát Lệ Thánh Thiên của Vô Niệm phái, hể Chuyển Thân oThần và Thần Nữ của Duyên Sinh tông, các thiên kiêu đó cũng xuất hiện trên Tuyết Châu, rèn luyện sinh tử, đại biểu thời địa mới đầy sóng gió bắt đầu.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, người mới thay người cũ.

Nhiều cường giả thế hệ trước cảm thán thời đại của bọn họ dần đi xa, thế cục Tuyết Châu hỗn loạn, thời đại thế hệ trẻ từ từ mở ra.

* * *

Hôm nay Đinh Hạo vừa bế quan sau khi rèn luyện, nhìn thấy Vương Tuyết Phong xấu xa vội vã chạy tới.

- Tam sư đệ, chuẩn bị thế nào rồi? Chỉ thiếu một mình ngươi.

Từ khi Vãn Kiếm tông thanh tẩy hoàn toàn, địa vị của Vương Tuyết Phong xấu xa lên cao nhiều, giờ là nhân vật thủ lĩnh nắm quyền cao phụ trách vài sự việc quan trọng trong tông môn. So với trước kia bây giờ Vương Tuyết Phong xấu xa trầm ổn hơn, không cười cợt, độc miệng nữa.

- Nói thật là ta khó quen mặt bộ dạng nghiêm nghị hiện giờ của ngươi.

Đinh Hạo cười nói:

- Không chuẩn bị gì, xuất phát đi.

Đinh Hạo khề quát, ánh sáng trắng chói lóa, mèo ác quỷ Tà Nguyệt mập xuất hiện trên vai hắn.

Vương Tuyết Phong xấu xa kêu ra thanh ứng huyền khí:

- Đi.

Đinh Hạo nói:

- Hì hì, quên cho ngươi biết, ta cũng luyện ra một thứ thay đi bộ.

Đinh Hạo lấy vật thể dài hai thước, ột thước ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Đây là huyền khí cỡ to, bộ dáng thô ráp, phần đuôi có hai ống khói thô to, mặt trước có cái giá che ngang, trông rất kỳ lạ. Đinh Hạo không để ý ánh mắt ngạc nhiên của Vương Tuyết Phong xấu xa, nhấc chân bước lên.

Vương Tuyết Phong xấu xa lấy làm lạ hỏi:

- Đây là thứ gì?

Các luyện khí sư trên Vô Tận đại lục rèn ra huyền khí chở đi có các loại hình dạng bay như thú, ví dụ thanh ưng huyền khí của Vương Tuyệt Phong xấu xa. Bởi vì trời ính ngoại hình loài thú thích hợp bay, huyền khí bay thú tính khi sử dụng tiết kiệm nhiều năng lượng hơn, đây là loại ý thức nghĩ thú mộc mạc.

Nhưng Đinh Hạo rèn ra thứ này vuông vức nhìn sao cũng không giống kiểu thú bay mà cang như vật dài.

Đinh Hạo ra vả cao thâm khinh thường nói:

- Nếu ta nói cho người biết đây là động cơ bay thì người có hiểu không?

Lòng tự tôn của Vương Tuyệt Phong xấu xa bị tổn thương, phản kích:

- Tuy lão tử không biết động cơ bay là gì nhưng ta biết rõ đây chắc chắn là tác phẩm huyền khí thất bại, bởi vì cấu tạo như vậy chẳng những lãng phí nhiều thần liệu mà rất có thể ảnh hưởng tốc độ bay.

- Vậy sao? Thế chúng ta so thử xem?

Đinh Hạo nhếch môi cười, tự tin vỗ tác phẩm dưới thân.

Sau khi thấy thanh ưng huyền khí của Vương Tuyệt Phong xấu xa rồi Đinh Hạo luôn muốn chế tạo công cụ huyền khí bay ỳnh. Bản thân Đinh Hạo tu luyện đạo minh văn, rèn, không cần cầu ai. Giữa lúc nghỉ tu luyện Đinh Hạo đã bắt tay vào làm.

Đinh Hạo suy nghĩ các loại tạo hình ưng, chuẩn, tiên hạc rất thường thấy, hấn quyết định làm chuyện khác lạ. Đinh Hạo mô phỏng xe máy nổi tiếng một thời ở địa cầu kiếp trước, hao phí nhiều tài liệu ra bán thành phẩm.

Bán thành phẩm được Đinh Hạo đặt tên là Tia Chớp Đen ngoại hình mười phần trăm giống xe máy, bình xăng thành không gian trữ vật to có thể chứa nhiều đồ ăn nước uống, tài nguyên, các vật cần thiết. Bánh xe thì Đinh Hạo thiết kế thành hai vòng tròn sau khi kích phát minh văn trận pháp sẽ có lưỡi nhọn phong hỏa.

Đinh Hạo còn kế hoạch luyện chế Tia Chớp Đen thành trang bị kích phát ám khí bảo tồ, hai bên vòng an toàn tạm thời không trang bị gì. Đinh Hạo nghĩ chỗ đó để cất đao kiếm.

Đinh Hạo tin tưởng nếu thiết kế hoàn thành thì Tia Chớp Đen sẽ là quái thú bay thứ nhất trên Vô Tận đại lục, có sức chiến đấu và phá hư không gì sánh kịp, thành trợ thủ chiến đấu đáng sợ cho Đinh Hạo.

Tiếc rằng thủ đoạn rèn hiện tại của Đinh Hạo chưa thể thực hiện các ý tưởng, chỉ có thể từng bước một thực hành, sớm muộn gì sẽ có ngày hấn hoàn thành Tia Chớp Đen.

Đinh Hạo từ từ rót cực dương thiên hỏa huyền khí vào minh văn trận pháp, năng lượng vô hình bắn ra. ồng khói phần đuôi Tia Chớp Đen phát ra tiếng ầm ầm, một chuỗi lửa dài bay ra, chở theo Đinh Hạo vọt ra.

Chớp mắt Đinh Hạo có cảm giác đua xe đầu đường như kiếp trước.

Tuy Tia Chớp Đen là bán thành phẩm nhưng vì thiết kế xảo diệu, cộng với minh văn chữ hán nên tốc độ không chậm, cùng thanh ưng huyền khí của Vương Tuyệt Phong xấu xa một trước một sau, chỉ chậm hơn chút xíu.

- Được rồi, có lẽ người chế tạo ra thứ này có thể bay nhanh hơn.

Vương Tuyệt Phong xấu xa không ngốc, ánh mắt đặc biệt, nhanh chóng nhận ra chỗ khác lạ của Tia Chớp Đen. Nhưng nói thật là Vương Tuyệt Phong xấu xa đã chết lặng, vì từ đó đến nay gã thấy rất nhiều thứ kỳ lạ trên người Đinh Hạo.

Đinh Hạo, Vương Tuyệt Phong xấu xa đi đến đại diện chương môn sâu nhất khu bậc một sơn môn Vãn Kiếm tông.

Đã có hai mươi người chờ đợi, người dẫn đầu là chương môn Lý Kiếm Ý Vãn Kiếm tông.

Thấy Đinh Hạo từ xa đến, chương môn Lý Kiếm Ý gật đầu, mỉm cười vung tay nói:

- Xuất phát đi.

Mọi người ồn ào đồng ý.

//');} //]]>

386. Chương 387: Tình Nhân Cốc, Kính Hồ

Từng luồng sáng bắn ra từ sơn môn Vãn Kiếm tông như pháo hoa xinh đẹp nhất thế giới lao nhanh hướng đông.

Đinh Hạo thúc giục Tia Chớp Đen đi theo đám đông.

Lần này đích thân trưởng môn Lý Kiếm Ý dẫn đội, hai mươi cường giả bối phận và đẳng cấp tinh anh xuất phát đi Tình Nhân cốc Kính hồ, đại biểu Vãn Kiếm tông tham gia đại hội luận phẩm tông môn mười năm một lần.

Đối với nhiều môn phái ở Tuyết Châu thì đại hội luận phẩm tông môn là chuyện lớn quyết định khí vận môn phái, không thể qua loa. Lần này Vãn Kiếm tông phái ra đội ngũ mạnh nhất.

Đinh Hạo thấy ba người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lý Lan trong đám người.

Đinh Hạo biết Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Lý Lan đại biểu đệ tử chân truyền nội môn quý mới nhất tham gia đại hội luận phẩm tông môn. Đinh Hạo chào hỏi Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết từ xa, bởi vì mọi người bay nhanh, hắn phải cẩn thận không chế Tia Chớp Đen tránh cho tụt lại phía sau nên không thể đến gần trò chuyện.

Ngọc Công Tử xuất hiện trong đám đông khiến Đinh Hạo bất ngờ.

Trong cuộc chiến Ân Kiếm Phong Ngọc Công Tử hết sức cản trở Vương Tuyết Phong xấu xa rõ ràng là phe phản nghịch tông môn và kẻ xâm nhập, thế nhưng gã không bị tông môn thanh tẩy ảnh hưởng, còn trúng tuyển đại hội luận phẩm tông môn. Trong cuộc chiến đấu đó Ngọc Công Tử cũng là quân cờ tông môn sắp đặt.

Trên đường đi mọi người hầu như không nghỉ ngơi, xé gió bay trong mây.

Đám người Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết chưa đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh nên có cường giả trong Vãn Kiếm tông phụ trách mang theo. Đinh Hạo cưỡi Tia Chớp Đen phát ra tiếng âm âm đi theo đám người. May mắn Đinh Hạo cùng tu luyện hai hệ thống võ đạo, có hai đan điền, dù là cực dương thiên hỏa huyền khí hay cực âm ngục băng huyền khí đều lâu dài, đủ cho hắn đi theo sau nhiều cường giả cao thủ.

Khi mặt trời lặn mọi người nghỉ ngơi một nơi hoang dã vô danh một canh giờ sau đó tiếp tục lên đường.

Tình Nhân cốc Kính hồ cách sơn môn Vãn Kiếm tông mười vạn dặm.

Với tốc độ của đoàn người Vãn Kiếm tông mất nhiều thời gian mới đến được, trên đường đi qua địa vực nhiều đại thế lực yêu tộc. Mọi người không dám chậm trễ, dù là trưởng môn Lý Kiếm Ý đẳng cấp bá chủ Tuyết Châu cũng giữ cảnh giác.

* * *

Chiến tranh giữa nhân loại và yêu ma có từ lâu, hai chủng tộc sinh ra thế nào đã xa xôi khó thể ngược dòng. Nhưng có một điều nhân loại, yêu ma công nhận là khởi điểm chiến tranh đến từ tài nguyên sinh tồn, không gian, sau này là hai chủng tộc thù hận sâu khó thể phân rõ. Mấy lần thánh chiến quy mô lớn suýt hủy diệt Vô Tận đại lục, chiến tranh mấy vạn năm chưa từng ngừng lại.

Cho đến nay yêu tộc dựa vào tiên thiên thần thông, sự cường đại, tốc độ sinh sôi đáng sợ chiếm ưu thế trong chiến tranh.

Mãi khi mấy chục vạn năm trước nhân loại siêu may mắn có mấy vị cường giả chiến thần đẳng cấp chí tôn kéo lại chủng tộc xu hướng suy tàn, buộc cường giả đỉnh yêu tộc không thể không kết minh ước thái cổ với nhân loại, ước định không gian cho nhau, không thánh chiến quy mô lớn tránh cho Vô Tận đại lục bị chiến tranh hủy diệt, hai tộc đều tiêu đời.

Sau này Vô Tận đại lục yên bình hơn chút.

Đương nhiên các loại xung đột quy mô nhỏ chưa từng biến mất. Dù cường giả đỉnh nhân loại, yêu ma có thần thông quảng đại cỡ nào thì số lượng có hạn, lãnh thổ Vô Tận đại lục mệnh mông bao la, bọn họ chỉ giữ được cân bằng chung chứ không thể cai quản các sự vật lớn nhỏ.

Mấy chục vạn năm qua mấy chí tôn nhân loại trấn áp vạn khí vực đông, nam, tây, bắc nhân loại. Bọn họ với nghị lực, chí nguyện to lớn cố gắng vì chủng tộc kéo dài, khai tông lập phái trên Vô Tận đại lục, truyền dạy võ đạo, tăng cường lực lượng nhân loại. Theo thời gian trôi qua, những môn phái dần trở thành lực lượng thống trị nhân loại trên Vô Tận đại lục, nắm giữ tài nguyên khó tả, gần như hiệu lệnh tất cả tông môn nhân loại.

Tuyết Châu thuộc một trong hai mươi châu Bắc vực, đất Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần trấn áp.

Trên mảnh đất mệnh mông vô ngần này Huyền Sương Thần Cung nắm giữ tất cả, cai quản nơi này như hoàng đế cao cao tại thượng. Huyền Sương Thần Cung ra lệnh, giải quyết tranh chấp nội bộ nhân loại, phân phối tài nguyên, khoáng sản tu luyện cỡ lớn. Tông môn như Vãn Kiếm tông, Thanh Bình học viện xem như bá chủ Tuyết Châu nhưng trước Huyền Sương Thần Cung thì nhỏ bé giống như muối bỏ biển, không có một chút sức phản kháng.

Đại hội luận phẩm tông môn do Huyền Sương Thần Cung chủ trì.

Không chỉ là Tuyết Châu, hai mươi lăm châu khác trong Bắc Vực đều có đại hội luận phẩm tông môn mười năm một lần, Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung tự mình chủ trì đại hội luận phẩm tông môn. Tuần Mục Sử dựa theo biểu hiện, thứ hạng của mỗi tông môn trong đại hội luận phẩm tông môn để xác định mười năm tới mỗi tông môn được tài nguyên tu luyện, mức độ nâng đỡ từ Huyền Sương Thần Cung nhiều ít.

Mười năm trước trong đại hội luận phẩm tông môn Vãn Kiếm tông được phẩm chất tông môn bát phẩm, đứng sau Thanh Bình học viện thất phẩm, xếp hạng hai trong đại môn phái Tuyết Châu. Mấy năm nay đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý vất vả kinh doanh, môn phái ra nhiều thiên tài nhưng không thể đè đầu Thanh Bình học viện. Trừ việc Thanh Bình học viện ra thiên tài siêu đẳng thần đồng Mục Thiên Dưỡng ra còn có nguyên nhân quan trọng nhất là được Huyền Sương Thần Cung nâng đỡ nhiều hơn Vãn Kiếm tông.

Cho nên Vãn Kiếm tông muốn đè đầu Thanh Bình học viện, trở thành đệ nhất danh chính ngôn thuận trong Tuyết Châu thì phải đánh thật hay trong đại hội luận phẩm tông môn, chiếm được Huyền Sương Thần Cung ủng hộ nhiều hơn.

Đối với tám môn phái khác cũng có cùng đạo lý.

Thậm chí những môn phái nhỏ không được phẩm chất gì trong đại hội luận phẩm tông môn trước đó, không vào hàng đại môn phái cũng xem đây là cơ hội. Một khi tiểu môn phái biểu hiện xuất sắc được Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung công nhận, giành được xếp hạng phẩm chất tông môn thì tương đương với cá vượt long môn, có khả năng phát triển lớn mạnh.

Cơ hội gần ngay trước mắt khiến mọi người điên cuồng.

* * *

Tình Nhân cốc.

Nguồn gốc cái tên Tình Nhân cốc rất xa xưa, xưa đến nỗi ít ai nói ra lý do tại sao nó có tên đó.

Thật ra Tình Nhân cốc không phải sơn cốc, nó là thảo nguyên rộng mấy trăm dặm. Một hồ nước hình trứng bằng phẳng trong suốt khảm giữa thảo nguyên xinh đẹp gọi là Kính hồ, chỉ vì nhìn từ trên bầu trời hồ nước như tấm gương. Đặc biệt vào đêm trăng mặt hồ phản chiếu ánh trăng sáng trong như tuyết, cực kỳ mỹ lệ.

//');} //]]>

387. Chương 388: Không Khí Điên Cuồng

Nơi này là chỗ đại hội luận phẩm tông môn Tuyết Châu mười năm một lần.

Từ một tháng trước xung quanh Tinh Nhân cốc Kính hồ đã rất ồn ào, náo nhiệt. Nhiều võ giả, thế lực các phương tụ tập lại. Nhiều người có lẽ không đủ tư cách tham gia thịnh hội mười năm một lần nhưng đứng từ xa nhìn đã có thể thổi phồng mình từng tham gia đại hội luận phẩm tông môn khi về già, quang vinh một đời.

Tuy chủ lực đại môn phái chưa giảng xuống nhưng nhiều năm trước đã bố cục.

Thật ra đa số cửa hàng quanh Tinh Nhân cốc Kính hồ đều thuộc về đại môn phái. Đại môn phái kinh doanh, theo dõi Tinh Nhân cốc Kính hồ không thả lỏng một giây.

Thời gian ngày càng gần, người tụ tập bên Kính hồ cũng nhiều hơn.

Các đại khách sạn, sơn trang và tửu lâu không chứa được nhiều khách như vậy, có nhiều võ giả lưu lạc vất vả từ xa đến đành dựng lều từ mấy chục dặm ở tạm. May mà đang là mùa hè, nhiệt độ không khí ẩm áp, ở trong lều không khó chịu.

Đại môn phái đến Kính hồ trước là Minh Tâm thành cách Tinh Nhân cốc Kính hồ gần nhất.

Khi thành chủ của Minh Tâm thành, Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh hiện ra, mấy chục dặm quanh Kính hồ sôi trào.

Đây là tông sư bá chủ Tuyết Châu thứ nhất hiện ra trước mặt mọi người.

Minh Tâm thành nổi tiếng khắp Tuyết Châu về kiếm pháp, tuyệt học trấn tông Quan Tự Tại Minh Tâm Kiếm Điển xếp hạng hai trên bảng kỳ công Tuyết Châu, đứng sau Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên của Vấn Kiếm tông.

Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh từng là siêu thiên tài danh chấn Tuyết Châu, sáng tạo vô số kỳ tích, có danh hiệu Minh Tâm Kiếm Phương. Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh và chưởng môn Lý Kiếm Ý Vấn Kiếm tông ngày xưa trẻ tuổi thành hai thanh kiếm Tuyết Châu. Mãi đến ba mươi năm nay Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh cai quản Minh Tâm thành, già dần thu lại mũi nhọn, giấu giếm suy nghĩ, trầm ổn hơn.

Đại nhân vật nắm giữ vận mệnh Tuyết Châu như Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh ai này là ngôi sao truyền kỳ, bình thường như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Hôm nay Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh xuất hiện trước mặt mọi người, dù bọn họ nhìn bóng lưng già từ xa đã là siêu may mắn.

Đây chính là thế giới võ giả.

Cường giả thật sự dù đi đến đâu cũng được tôn sùng, tôn sùng.

Cao thủ đệ nhất thế hệ trẻ Minh Tâm thành cũng hấp dẫn chú ý. Đệ nhất thiên tài Minh Tâm Thần Long Trác Phi Phàm, đây là nhân vật kỳ tài ngút trời, danh tiếng trong cao thủ trẻ Tuyết Châu sánh bằng đám người Mục Thiên Dưỡng, Đinh Hạo, Phương Hoàng Nữ.

Các cường giả Minh Tâm thành giảng xuống là mở màn điên cuồng.

Mấy ngày tiếp theo lục tục lập lại hình ảnh tương tự.

Tông chủ của Tinh Vấn tông, đệ nhất cao thủ sát đạo uy chấn Tuyết Châu, Diệt Tuyệt Sát Vương Tổng Khuyết dẫn theo các cường giả Tinh Vấn tông giảng xuống. Vấn Tinh Thánh kỳ tài, tâm ngoan thủ lạt cũng gây chú ý.

Chương môn Vô Niệm phái Vô Niệm Chân Nhân và đệ tử chân truyền, Tiểu Bồ Tát Lệ Thánh Thiên.

Tông chủ Duyên Sinh tông Vô Duyên và môn hạ Thể Chuyển Sinh Thần, Thần nữ.

Tông chủ Lô Âm phái Phong Lô Thiên Âm Thiết Chiến và hậu bối tông môn siêu đẳng Phong Lô Song Kiều.

Những cái tên bình thường thuộc về truyền thuyết hôm nay xuất hiện, điều này khiến các võ giả cực khổ đi đến Kính hồ rất hưng phấn.

Đại hội luận phẩm tông môn mười năm một lần đúng là việc quan trọng vô cùng với nhân loại Tuyệt Châu.

Thời gian trôi qua, tông chủ cường giả các đại môn phái xuất hiện ngày càng nhiều, không khí quanh Kính hồ nóng cháy, điên cuồng hơn.

Ngày hôm nay mặt trời mới mọc, chân trời phía bắc thảo nguyên Tinh Nhân cốc bỗng có hai mươi mấy ánh sáng rực rỡ nhanh như chớp tới gần, hơi thở hùng hồn như vực sâu phủ lên thiên địa.

- Đó là . . .

- Mau nhìn kìa, kiếm quang, không lẽ người Vấn Kiếm tông đến rồi?

- Vấn Kiếm tông là siêu đại phái, tông môn bát phẩm đứng sau Thanh Bình học viện, không thể khinh thường!

- Đây mới là siêu tông môn thật sự.

- Không biết có thể thấy chương môn Lý Kiếm Ý Vấn Kiếm tông không? Đó là đại kiếm hào năm đó trấn áp quần hùng, từng cùng Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh Minh Tâm thành xưng là hai thanh kiếm Tuyệt Châu, có thể nói dù là cao thủ kiếm thuật toàn Tuyệt Châu đứng trước chương môn Lý Kiếm Ý Vấn Kiếm tông, Minh Tâm Kiếm Vương Đông Phương Thiên Tinh Minh Tâm thành đều không bằng một móng út, không ai vượt qua được. Nghe nói lúc chương môn Lý Kiếm Ý còn trẻ rất đẹp trai.

- Ta thì muốn xem Đinh Hạo, một người bình thường chỉ mất một năm đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh, đó là thiên tài tuyệt vời sáng tạo vô số kỳ tích, ứng viên nặng ký đoạt giải quán quân đại hội luận phẩm tông môn trẻ tuổi.

Đám người ồn ào bàn tán.

Vấn Kiếm tông là tông phái ngôi sao nên càng dẫn đến chú ý cuồng nhiệt hơn. Mọi người chạy ra từ các lều, ngẩng đầu nhìn trời hy vọng nhìn thấy phong độ của các cường giả siêu kiếm đạo Vấn Kiếm tông. Tình huống sôi động hơn xa mấy đại môn phái khác buông xuống.

Chớp mắt ánh sáng lấp lóe, cao thủ Vấn Kiếm tông đáp xuống đất, đứng trước một tòa sơn trang tĩnh lặng bên cạnh Kính hồ.

* * *

- Vấn Kiếm sơn trang?

Đinh Hạo từ trên trời giáng xuống ngẩng đầu nhìn tám biển vàng treo trên cửa lớn, hiểu ra sơn trang khí thế rộng rãi, chiếm diện tích cực lớn là tài sản bên Kính hồ của Vấn Kiếm tông.

Không biết là ai viết bốn chữ trên tám biển, chữ như long xà, ẩn ý hồn nhiên thiên thành, nhìn kỹ khiến người đầu vàng mắt hoa, ẩn chứa lực lượng kỳ dị, thần bí khó lường.

Hai pho tượng thần long cao hai mươi thước sống động như thật đứng hai bên cửa Vấn Kiếm sơn trang.

Cửa Vấn Kiếm sơn trang bằng đá xanh cao hai mươi thước, rộng mười thước, không có bậc thang, đủ cho năm xưa ngựa chạy song song. Cửa sơn kim đỉnh nam mọc sơn, chính giữa là tay nắm thú thảo thiết. Bốn phía rừng trúc, tường cao ngói xanh, bố cục Vấn Kiếm sơn trang đặc biệt ẩn chứa minh văn trận pháp, sâu không lường được, phòng thủ kiên cố.

Lý Lan Lý Lan mỉm cười đi tới, cẩn thận giải thích cho Đinh Hạo:

- Sơn trang này là tài sản lớn nhất của Vãn Kiếm tông ta bên Kính hồ, cao thủ trong trang như mây. Có một vị cường giả đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh cao giai tọa trấn, đã kinh doanh mấy trăm năm.

Từ khi Đinh Hạo trở thành đệ tử của lão quái vật Khí Thanh Sam, bối phận tăng vọt, theo lý thì đám người Lý Lan, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết nên kêu Đinh Hạo là sư thúc tổ. Nhưng Đinh Hạo không muốn thoát khỏi đám đông, mọi người vẫn quen nhau như trước kia, đặc biệt lúc ở riêng với Lý Lan thân thiết như ban đầu.

//');} //]]>

388. Chương 389: Vãn Kiếm Sơn Trang, Hoàng Dung

Cửa Vãn Kiếm sơn trang âm âm mở ra.

Mấy trăm võ giả hiên ngang mặc trang phục Vãn Kiếm tông nối đuôi nhau chạy ra.

Một nam nhân trung niên mặt đỏ hồng, ăn mặc như trang chủ đi đằng trước nhất, hơi thở trầm ổn, cao thâm khó dò, chắc là cao thủ đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh tọa trấn Vãn Kiếm sơn trang mà Lý Lan nói. Một đám người cung kính hoan nghênh chưởng môn Lý Kiếm Ý, các cao thủ tông môn giáng xuống.

Phía xa.

Đám võ giả nghe tin chạy tới kín không kẽ hở, mọi người muốn nhìn phong độ chưởng môn Lý Kiếm Ý Nhất Kiếm Vương Vãn Kiếm tông bá chủ Tuyết Châu. Đinh Hạo cũng rất được ủng hộ, trong đám đông có vô số nam nữ trẻ tuổi hét chói tai kêu tên hắn.

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết lặng im.

Thiếu niên từng chiến đấu yếu hơn mình giờ biến thành siêu thiên tài khiến toàn Tuyết Châu điên cuồng, tuy Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết có chút tiếng tăm trong Vãn Kiếm tông nhưng toàn Tuyết Châu không ai biết bọn họ là ai. Khoảng cách dần sinh ra, càng lúc càng lớn.

- Vị này chắc là Đinh Hạo sư đệ?

Nam nhân trung niên mặt đỏ phụ trách quản lý Vãn Kiếm sơn trang bước tới, cười nói:

- Ta tên là Hoàng Hùng, cứ gọi ta là Hoàng sư huynh.

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Hoàng sư huynh.

Nam nhân trung niên mặt đỏ Hoàng Hùng nhìn như thô cuồng nhưng được Vãn Kiếm tông cất cử quản lý Vãn Kiếm sơn trang ở nơi quan trọng như Tinh Nhân cốc Kính hồ thì gã không phải dễ chọc.

Một giọng nữ kiêu ngạo trong trẻo từ bên cạnh vang lên:

- Người chính là Đinh Hạo? Nhìn thì cũng bình thường, ta còn tưởng có ba đầu sáu tay.

Một thiếu nữ mười ba, bốn tuổi mặc váy dán sát người màu đỏ thắm, lưng treo huyền kiếm, mặt mày xinh đẹp thẳng thắn đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới.

Hoàng Hùng xụ mặt răn dạy thiếu nữ:

- Dung nhi, không được càn rỡ!

Hoàng Hùng cười khổ nói với Đinh Hạo:

- Đinh sư đệ đừng để ý, con gái ta là Hoàng Dung, từ nhỏ kiêu căng quen thói, không biết lễ độ. Ta xin lỗi Đinh sư đệ thay nàng.

Hoàng Dung?

Đinh Hạo nghe tên thiếu nữ suýt sắc nước miếng, may là hắn không ở trong thế giới võ hiệp của Kim Dung lão gia, thiếu nữ kiêu ngạo trước mắt hắn không phải Hoàng Dung cá tính nghịch ngợm.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Hoàng sư huynh quá lời.

Hoàng Hùng lại răn dạy nữ nhi mấy câu rồi ra lệnh người mở đường, gã dẫn mọi người vào Vãn Kiếm sơn trang.

Vãn Kiếm sơn trang đã chuẩn bị sẵn tiệc tẩy trần, nhưng mọi người lặn lội đường xa hơi mệt nhọc. Tập võ đến cảnh giới như đám người chương môn Lý Kiếm Ý không còn thích ăn uống linh đình náo nhiệt, bọn họ quay về gian phòng tĩnh dưỡng.

Đinh Hạo được dẫn đến một lầu cá cổ mọc ven Kính hồ.

Lầu các cổ mộc tên là Bộ Thiềm Cung, ẩn ý là phàn quế bộ thiềm thiên lâm nguyệt, ý chúc Đinh Hạo lần này trong đại hội luận phẩm tông môn có thể lấy vòng nguyệt quế, ý rất tốt.

Dọc theo thủy tạ có thể vào Kính hồ hơn năm mươi thước, bên cạnh là rừng trúc lác lác, đẩy cửa sổ thấy phong cảnh Kính hồ, là chỗ tĩnh tu rất tốt. Đãi ngộ của Đinh Hạo tốt hơn cả vài trưởng lão tông môn, có thể thấy Hoàng Hùng quản lý Vãn Kiếm sơn trang rất có tâm kế, không dám lơ là Đinh Hạo ngôi sao mới của Vãn Kiếm tông.

Ăn uống trong Vãn Kiếm sơn trang không ẩn chứa năng lượng bàng bạc như Vãn Kiếm tông nhưng ưu điểm là tinh xảo, ngon miệng, chắc là đầu bếp tài cao chuyên tâm chế biến. Đinh Hạo thêm ăn ngẫu nhiên một bữa no nê rồi mới tu luyện Thăng Tự Quyết để thẩm nhuần tinh ý thần thức, xoa dịu mệt nhọc trên đường đi.

Lúc chạng vạng Đinh Hạo tĩnh lại từ tu luyện.

Bây giờ Đinh Hạo đã tu luyện đệ tứ giai như uy như ngục của Thăng Tự Quyết đến trạng thái cao nhất, chỉ kém một bước là vào cảnh giới thân xác hồng lô.

Khi bước vào cảnh giới này có thể nội thị thân thể, người như lò lửa to luyện hết thủy năng lượng chuyển thành có lợi cho bản thân. Đinh Hạo không cần cố ý vận công hấp thu năng lượng thiên địa, thân thể luôn luôn tự động hấp thu linh khí thiên địa luyện ỳnh dùng, cải thiện thể chất, bài trừ tạp chất. Dù bị thương hay chân khí khác lạ xâm nhập vào người có thể tự động từ từ bài trừ nó.

Có thể nói thân xác hồng lô là một đại cảnh giới đẳng đường nhập thân của Thăng Tự Quyết Huyền Chiến Thăng quyết.

Đinh Hạo tu luyện đạo pháp huyền khí và kiếm pháp huyền khí không gặp bình cảnh, thực lực tăng tiến không có thiên kiếp. Nhưng Đinh Hạo tu luyện thần thức dường như có bình cảnh, hôm nay hắn thử mấy lần vẫn không thể phá tan màng mỏng, kém một chút mới bước vào cảnh giới thân xác hồng lô.

Đạo Tổ lên tiếng:

- Nhất kiếm câu hồn là kỳ công cổ xưa, nó thâm ảo, thần dung ngôn ngữ không thể miêu tả. Tiểu Đinh Tử, ngươi có thể một hơi tu luyện đến cảnh giới như vậy đa là không dễ, đổi lại người khác e rằng tu luyện trên dưới một trăm chưa chắc được thành tựu như vậy, gặp chút bình cảnh là đương nhiên.

Hiếm khi Kiếm Tổ chủ động khuyên:

- Đúng vậy. Đường võ giả chú trọng dưỡng mãnh kiên quyết dám nghĩ dám làm, cũng phải biết thả lỏng khi cần thiết. Cơ duyên chỉ gặp chứ không cầu được, mấy ngày nay ngươi tu luyện quá căng thẳng, hơi sốt ruột. Hay là ra ngoài đi dạo giải sầu đi.

Mấy ngày nay Đinh Hạo tu luyện từ ngày dài đến đêm thâu, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nhìn cũng đau lòng.

Người đời nói Đinh Hạo là siêu thiên tài, may mắn nhưng có ia biết hần trả giá bao nhiêu cho thực lực, uy danh hôm nay?

- Cũng tốt, đi ra ngoài nhìn xem. Xung quanh Kính hồ tập hợp võ giả, nghe nói các nhân vật thủ lĩnh trẻ tuổi của các đại môn phái đều đến, gặp bọn họ cũng tốt.

Đinh Hạo gật gù, xoay người rời khỏi lầu các Bộ Thiềm cung.

* * *

Thời gian đại hội luận phẩm tông môn ngày càng gần, các võ giả tụ tập đông tây nam bắc quanh Kính hồ càng nhiều.

Ven Kính hồ trải qua mấy ngàn năm kinh doanh đã có quy mô nhỏ, như thành quách cứ điểm nhân loại. Trên đường cái đông đúc người qua đường, đối với rất nhiều thương đoàn lớn thì không thể bỏ qua thịnh hội lần này, nếu có cơ hội kết bạn với vài tinh anh tài tuấn của các đại môn phái là thu hoạch lớn.

Đinh Hạo và Lý Lan hóa trang lạng lẹ ra đường, lẫn vào đám đông tò mò nhìn bốn phía.

Đinh Hạo trừ ở Thái Bình thành một lúc ra rất ít đi nơi nhân loại cư ngụ. Lý Lan từ nhỏ lớn lên trong Vãn Kiếm tông, hiếm khi ra ngoài. Đối với hai thiếu niên ru rú trong nhà thì tình huống náo nhiệt trước mắt khá mới mẻ, Lý Lan ở sạch hơi quá cũng lộ vẻ hứng thú.

Nếu đã đi ra thả lỏng thì Đinh Hạo không gò bó, tốn tiền mua nhiều món đồ không có tác dụng gì, vừa đi vừa ăn. Hễ thấy quầy hàng nhỏ nào bán đồ ăn thì Đinh Hạo sẽ chạy tới nếm thử.

//');} //]]>

389. Chương 390: Lão Nhân Mù Và Đứa Bé Một Chân

Lý Lan chỉ có thể liêu minh bởi quân tử.

Trên đường đi có vài võ giả lưu lạc phong trần mệt mỏi bày hàng những vật mình mạo hiểm có được. Có các loại yêu tinh, da lông, xương cốt của yêu ma. Có linh thảo thần dược ngẫu nhiên có được, thậm chí bày đồng mảnh vỡ đao xoa kiếm kích loang lỗ rỉ sét, tuyên bố là bảo bối mạo hiểm chết sống lấy từ thượng cổ di tích, chỉ bán cho những người hữu duyên biết hàng.

Đinh Hạo buồn cười, thần thức quen qua là biết ngay mấy thứ kia chỉ toàn rác ngụy tạo, thế giới này không thiếu lừa gạt.

- Đến xem đi, thần binh chú đỉnh hào, một cái chỉ một ngàn kim, bán phá giá quá rẻ đây!

- Đi ngang đừng bỏ qua, Tầm Long Thảo ba trăm năm đây, một gốc có thể tăng mười năm công lực, ai trả giá cao thì bán!

- Áo giáp long thú có thể lấp ráp, đỡ một kích hết sức của yêu ma đẳng cấp yêu tướng, mua nó là người mua một cái mạng, chỉ một vạn kim.

- Cao Phong Hào, hàng thật của luyện khí phường đóng cửa đây, tất cả chỉ ba trăm kim, một lữ chỉ ba trăm kim, toàn bộ chỉ ba trăm kim. Vào xem đi, sẽ không khiến người thất vọng, đi qua rồi không có cái thứ hai!

Đủ các tiếng rao hàng nối tiếp nhau, ồn náo nhiệt, cò kè mặc cả.

Đinh Hạo nổi hứng ngừng lại một lúc trước mỗi quầy hàng, ý định đào bấu vật nghiên cứu những vật cổ xưa, không chừng hần sẽ may mắn đào ra vài món hiếm thấy trong đồng đồ. Suy nghĩ của Đinh Hạo giống như mấy chuyên gia chơi đồ cổ, có lẽ chỉ được thứ không có giá cao nhưng lòng rất thỏa mãn.

Đương nhiên đây là chuyện toàn nhờ vào ánh mắt, Đinh Hạo là luyện khí sư và luyện đan sư, ánh mắt cực kỳ quan trọng, cần từng bước một rèn luyện.

Lý Lan luôn biểu hiện rất kiên nhẫn, ngẫu nhiên thấy thứ mình hứng thú cũng ngồi xuống hỏi giá và lai lịch. Đa số thời gian là Đinh Hạo dào dạt hứng thú chọn lựa, Lý Lan đứng một bên chờ.

Đinh Hạo tùy tay nhặt một cục đá đen sáng bóng lên, hỏi:

- Lão bản, cái này bao nhiêu tiền?

Chủ hàng nhiệt tình đáp:

- Một trăm kim!

- Một kim.

- Tiểu ca đang nói giỡn sao? Nhìn kỹ đi, đây là trấn hồn thạch từ Hồn châu Bắc vực, mang theo bên người có thể giảm nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma trong lúc tu luyện . . .

- Một kim.

- Tiểu ca ép giá quá đáng, hay là chúng ta nhường một bước, năm mươi kim?

- Một kim.

- Người . . . Được rồi, gặp kẻ ép giá như người coi như ta xui, mười kim, lấy đi.

- Một kim.

Cuối cùng chủ tiệm bắt đầu nói:

- Cha nó, ta phục người. Rồi rồi rồi, một kim, lấy đi.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta không muốn.

- Không muốn? Không muốn sao người nói nhiều vậy?

- Một kim.

- Ta chỉ muốn luyện ép giá.

- Cha nó, đang trêu ta phải không? Có gan người đừng chạy. Đứng lại! Có tin là ta chém chết người không?

Trong tiếng cười của mọi người, Đinh Hạo kéo Lý Lan chạy trốn chết. Chủ tiệm vô lương rất tức giận chửi oang oang, gã vĩnh viễn không biết kẻ đáng ghét bị gã mắng là đệ nhất thiên tài Đinh Hạo của Vấn Kiếm tông.

Đinh Hạo tiêu xài thời gian xa xỉ, chớp mắt đã đến giữa trưa.

Hai người tùy tiện chọn một tửu quán, đang là giờ ăn cơm trưa. Có một lão nhân mù tóc hoa râm, lưng khòm dắt một cậu bé bốn, năm tuổi kéo đàn nhị hồ hát rong. Lão nhân mù kéo đàn khá hay, cảm giác quanh quẩn ba ngày. Cậu bé thánh thót hát khúc nhạc Đinh Hạo không biết, khá thú vị.

Hát xong có vài khách hàng ném mấy đồng tiền vào.

Cậu bé cúi đầu cảm ơn, cất tiền.

Mọi người thế mới phát hiện không hiểu sao cậu bé mặt mày thanh tú chỉ có một chân. Lúc trước cậu bé ngồi, trường bào che khuất, giờ cậu bé đứng dậy nhảy đi đường, dưới vạt áo chỉ có một chân. Cậu bé không chống gậy, thân hình nhỏ bé nhanh nhẹn.

Đinh Hạo động lòng trắc ẩn ném một nén vàng.

Đinh Hạo rộng rãi khiến cậu bé một chân ngẩn ra, quay đầu nhìn gia gia của mình.

Lão nhân mù sờ soạng đứng dậy, tay hươu mặt bàn. Cậu bé một chân dẫn lão nhân mù lạy hướng Đinh Hạo.

Lão nhân mù nói:

- Đa tạ vị đại gia này thưởng cho, nhưng một nén vàng quá quý trọng, tiểu lão nhân không dám nhận.

Đinh Hạo không nói.

Bên cạnh có người lớn tiếng nói:

- Lão nhân mù nhà ngươi không biết hàng, nếu vị công tử này đã thưởng thì cứ cầm đi. Một nén vàng bảo đảm hai ông cháu ngươi sống thoải mái một, hai năm.

Lão nhân mù mặt không biểu tình lắc đầu, nói:

- Không làm mà hưởng là xấu hổ, khúc nhạc của tiểu lão nhân và tôn tử chỉ là tài mọn, không đáng giá nhiều tiền như vậy.

Lão nhân mù nói xong lật cổ tay, nhẹ đẩy ra. Vèo một tiếng nén vàng chính xác đập về bàn Đinh Hạo.

Mọi người giật mình, nhận ra lão nhân mù là võ giả.

Tiếc rằng hai mắt lão nhân đã mù, cháu trái tàn tật, dù có chút võ kỹ nhưng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, sống rất khó khăn.

Đinh Hạo có chút hảo cảm với lão nhân mù, đứng dậy cười nói:

- Hay là lão cho ta mượn nhị hồ một chút, khối kim này coi như là tiền thuê?

Nén vàng bỗng mềm thành chất lỏng nhanh nhẹn như rắn nhảy lên khỏi mặt bàn rơi vào tay cậu bé một chân, lại đông thành nén vàng.

Mọi người trong tửu quán hút ngậm khí lạnh.

Nhất niệm nấu chảy kim!

Bọn họ thấy trên người Đinh Hạo không có chút dao động huyền khí vậy mà có uy lực như vậy, mọi người mới hiểu thiếu niên mmr cười nho nhã khoảng mười lăm tuổi là tuyệt đỉnh cao thủ thâm tàng bất lộ. Vài người xem Đinh Hạo như dê béo định hốt một mẻ thấy vậy ngoan ngoãn rút người.

Đinh Hạo lộ ra chiêu này là muốn cảnh cáo những ánh mắt tham lam xung quanh, ai dám lấy nén vàng của lão nhân mù phải hỏi đầu mình có cứng hơn vàng không.

Lão nhân mù im lặng giây lát, đưa nhị hồ ra.

Đinh Hạo nhận lấy, nhị hồ khá nặng. Đinh Hạo phát hiện nhị hồ nặng hơn mười cân, không biết là tài liệu nào rèn nó, năm tháng xa xưa, loang lổ rỉ sét, hơi thở hồng hoang năm tháng ập vào mặt. Chỉ có chỗ tay nắm bị mài bóng loáng, ánh sáng vàng lấp lánh.

//');} //]]>

390. Chương 391: Nhị Tuyên Ánh Nguyệt

Kiếp trước khi Đinh Hạo còn nhỏ từng bị phụ mẫu buộc đi học thêm mình không thích, trong đó có một môn là học nhị hồ với nghệ nhân già, hẳn có thể kéo mấy bài hoàn chỉnh. Hôm nay Đinh Hạo đi ra là vì thả lỏng áp lực tinh thần, thấy nhị hồ thì nổi hứng lên. Đinh Hạo thử điều chỉnh rồi ngồi xuống kéo một bài.

Đó là bài nhị hồ nổi tiếng trong kiếp trước, rất là được yêu thích. Mới đầu Đinh Hạo còn mới mẻ, một lát sau hẳn dần tiến vào trạng thái.

Cái gọi là cao thủ tinh thông nhiều việc, Đinh Hạo khổng chế thân thể, tinh thần đã đến mức lô hỏa thuần thanh. Trong thời gian ngắn Đinh Hạo vượt qua trình độ kiếp trước thậm chí đến đẳng cấp đại sư. Tiếng nhị hồ thanh như oán như nộ, như khóc như than quanh quẩn bên tai, ý nhạc tinh lặng sâu thẳm. Thanh âm khuếch tán, mọi người mông lung thấy mình đang ở trong hồ sen dưới đêm trăng, nước hồ lăn tăn gợn sóng.

Đinh Hạo bất giác chìm trong ý cảnh, thể xác và tinh thần nhẹ nhàng chưa từng có.

Đinh Hạo ảo giác ‘minh nguyệt từng gian chiếu, thanh tuyền thạch thượng lưu’, hắn đang tản bộ bên Tây hồ đêm trăng, hai mươi bốn cầu Minh Nguyệt Dạ, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi thân mình. Ánh trắng dao động xua tập chất trong người, xoa dịu tinh thần, hoảng hốt theo gió bay đi, ngủ say ở cung quảng.

Không biết qua bao lâu Đinh Hạo cảm thấy có thứ gì trói buộc thân thể trong khoảnh khắc này sụp đổ, cảm giác thoải mái chưa từng có bao phủ toàn thân, thần thức bỗng nhiên rõ ràng. Lâu này có thứ như tấm màn che trước mắt Đinh Hạo phút chốc biến mất.

Thân xác hồng lồ.

Đinh Hạo mừng rỡ.

Đây đúng thật là có lòng trồng hao hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu thành ẩm.

Đinh Hạo không ngờ ổi hứng kéo một bài nhị hồ mèo mù vớ cá rán đột phá bình cảnh đệ tứ giai Thăng Tự Quyết, tiến vào cảnh giới đệ ngũ giai thân xác hồng lồ. Đinh Hạo cảm thấy toàn thân biến thành lô đỉnh lò lửa dung nạp luyện hóa vạn vật, hắn thậm chí cảm giác từng tia linh khí yếu ớt trong thiên địa nhập vào người.

Đinh Hạo chưa cảm nhận hết các loại diệu dụng.

Đinh Hạo nghe bên tai tiếng khen ngợi.

Lão nhân mù lắc đầu, khê thở dài:

- Cả đời ta nghiên cứu nhạc phổ nhưng chưa từng nghe làn điệu nhị hồ như vậy. Xin hỏi công tử khúc nhạc này đến từ đâu?

Đinh Hạo nhận ra mọi người trong tửu quán ngậy ngốc nhìn mình, chìm đắm trong bài Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, bao gồm bên ngoài tụ tập nhiều người đứng nghe.

Đinh Hạo ngần ngừ một lúc, không chút khách sáo dạo nhạc tác phẩm thời không khác.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Mới rồi là ngẫu nhiên kéo bậy.

Lão nhân mù khen nửa ngày, hốc mắt trống rỗng sắc bén hơn người bình thường. Về mặt lão nhân mù kỳ dị nhìn Đinh Hạo nửa ngày.

Lão nhân mù nói:

- Không ngờ hôm nay gặp tri âm tại đây, công tử đại tài. Ta nhận nén vàng này.

Nói xong lão nhân mù lại khen không dứt miệng.

Lý Lan ở một bên kinh ngạc nhìn Đinh Hạo.

Trên đường tu luyện võ đạo Đinh Hạo làm Lý Lan và tông môn giật mình rất nhiều, không ngờ về âm nhạc cũng tuyệt vời như vậy. Chẳng lẽ tiểu tử này trời sinh biết hết tất cả, là toàn tài không gì làm không được?

Một thanh âm trào phúng kỳ dị phát ra từ đám người:

- Không ngờ được gọi là đệ nhất thiên tài Văn Kiếm tông Đinh Hạo chính là hạng thích khoe khoang khoác lác.

Đinh Hạo quay đầu lại, thấy năm thanh niên bước ra từ đám người.

Mấy người đó mặc trang phục võ sĩ xanh đỏ dán sát người, một nam một nữ dẫn đầu mặc áo giáp xanh đỏ hoa lệ, diện mạo rất đẹp. Nam khoảng hai mươi tuổi, tóc dài đỏ rực, mày dài như kiếm. Nữ nhỏ hơn chút, dáng yêu kiều, mày liễu dài, đầu chân mày quyến rũ, mắt thu thủy, da trắng nõn, rất đẹp.

Một nam một nữ khí thế trầm ổn, ít nhất trên Tiên Thiên Võ Tông cảnh, thực lực không thể xem thường.

Trong đám người có kẻ kinh kêu:

- A! Bọn họ là Phong Lôi Song Kiêu của Lôi Âm phái!

Người đó nói ra lai lịch của một nam một nữ, thì ra là thủ lĩnh trẻ tuổi của Lôi Âm phái cũng thuộc hàng đại môn phái, được xưng là Phong Lôi Song Kiêu, một trong vài siêu cao thủ trẻ tuổi Tuyết Châu.

Đinh Hạo nhíu mày.

Trong đại môn phái Lôi Âm phái, Tinh Vãn tông giống nhau, thuộc tông môn phe Thanh Bình học viện, mấy năm nay không ngừng ma sát với Vãn Kiếm tông. Năm trước trong cuộc chiến Thiên Nhân cốc, Vãn Kiếm tông tổn thất cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh như Mã Nhất Phi cũng có mặt Lôi Âm phái tham gia.

Đinh Hạo từng thấy tư liệu một nam một nữ Phong Lôi Song Kiêu trong hồ sơ Vãn Kiếm tông chuyên môn cung cấp.

Nam tên là Tất Hạ, tu luyện Đại Diễn Lôi Âm Quyết xếp hạng sáu trên bảng kỳ công Tuyết Châu, dự đoán thực lực cỡ thất khiếu Tiên Thiên Vô Tông cảnh, am hiểu cận chiến, không chế thiên lôi. Nữ tên Hạ Nghê Thường tu luyện Tiểu Chu Thiên Thanh Phong Quyết xếp hạng sáu trên bảng kỳ công Tuyết Châu, dự đoán thực lực cỡ bát khiếu Tiên Thiên Vô Tông cảnh, là một trong vài đối thủ nặng ký sắp tới của Đinh Hạo trong đại hội luận phẩm tông môn.

Tin tưởng Tất Hạ, Hạ Nghê Thường cũng nghiên cứu kỹ tư liệu về Đinh Hạo nên mới ra tiếng vạch thân phận của hắn.

Mấy cao thủ gặp nhau, không khí căng thẳng.

Đám người ồn ào, sợ hãi thụt lùi.

Chớp mắt người trong tửu lâu đầu chạy ra ngoài, bên trong trống rỗng.

Mọi người thể mới hiểu thiếu niên áo xanh kéo khúc nhị hồ kinh thể là Đinh Hạo của Vãn Kiếm tông hiện nay đang nổi lên như điều gặp gió trong Tuyết Châu, hèn chi tài như thế, đúng là danh phù kỳ thực.

Nghĩ đến quan hệ giữa Vãn Kiếm tông và Lôi Âm phái, không ai dám ở lại tửu quán tiếp.

Lỡ hai nhóm người Vãn Kiếm tông, Lôi Âm phái đụng đồ thì tửu lâu chắc chắn sẽ sụp.

Hai ông cháu lão nhân mù, cậu bé một chân không biết từ khi nào đã biến mất trong đám người.

Tất Hạ tóc dài màu đỏ dẫn đầu đám người lạnh lùng cười:

- Đinh Hạo được gọi là mèo ác quỷ Tà Nguyệt song tuyết chẳng qua là thằng nhãi con chưa mọc lông, thật khiến người thất vọng.

Tất Hạ nói chuyện đầy khiêu khích.

Tất Hạ tu luyện Đại Diễn Lôi Âm Quyết xếp hạng sáu bảng xếp hạng kỳ công Tuyết Châu, năm năm trước đã nổi danh, được gọi là thiên tài trăm năm mới gặp của Lôi Âm phái. Tất Hạ tung hoành Tuyết Châu, hiếm khi gặp địch thủ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người nên mừng là hôm nay may mắn đi.

//');} //]]>

391. Chương 392: Nhất Dao Khuynh Thành

Tất Hạ ngó người hỏi:

- Nói vậy là sao?

Khóe môi Đinh Hạo cong lên:

- Bởi vì hôm nay tâm tình của ta tốt.

Tất Hạ nói:

- Tâm tình người tốt hay xấu liên quan gì ta?

- Khi tâm tình của ta tốt sẽ không giết người, các người mới giữ được mạng chó. Vậy nên xin gợi ý là trước khi tâm tình ta xấu hãy mau rút đi, tránh cho gặp họa.

Sắc mặt Đinh Hạo bỗng lạnh băng.

Đinh Hạo đi đến Kính hồ, mỗi tiếng nói, hành động đại biểu cho uy phong, mặt mũi Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo hơi yếu thế sẽ tổn hại danh dự Vãn Kiếm tông, vậy nên Đinh Hạo sửa lại tính cách khiêm tốn, biểu hiện hùng hổ dọa người.

- Ha? Ha ha ha ha ha ha!

Tất Hạ tức giận bật cười nói:

- Thứ không biết sống chết. Người mới thành danh bao lâu mà dám càn rỡ như thế? Khi bốn tọa tung hoành Tuyệt Châu thì người còn ở đâu đó chơi bòn, tuổi nhỏ đã không biết tôn kính trưởng bối, sau này lớn lên còn như thế nào? Cũng được, hôm nay ta dạy dỗ người thay trưởng bối tông môn của người.

Tất Hạ nói xong lắc người nhanh như chớp đến trước mặt Đinh Hạo.

Tim Lý Lan đập nhanh.

Tất Hạ không uống là cường giả đệ nhất thế hệ trẻ Lôi Âm phái được gọi là Thiên Lôi Long, tốc độ nhanh hơn Lý Lan tưởng tượng.

Trong khi Lý Lan kinh ngạc thì khe một tiếng bộp khê, Đinh Hạo tung chưởng. Hai người Đinh Hạo, Tất Hạ nhanh chóng chạm nhau. Tất Hạ bay ngược trở về nhanh hơn.

Đinh Hạo đứng tại chỗ, cười nhạt.

Về mặt Tất Hạ kinh sợ, sắc mặt đỏ hồng không nói tiếng nào. Lý Lan nhảy bén nhìn thấy bàn tay Tất Hạ rũ xuống đang run rẩy, có tầng sương bạc bao phủ bàn tay gã đang từ từ tan biến.

Hiển nhiên một chưởng này khiến Tất Hạ ăn bở hồn.

Mọi người đứng bên ngoài kinh kêu, không ngờ Đinh Hạo áp chế được Thiên Lôi Long Tất Hạ.

Hạ Nghê Thường đứng bên cạnh Thiên Lôi Long Tất Hạ, mặt như hao đào, xinh đẹp quyến rũ cười duyên đánh võ không khí cứng rắn:

- Hi hi, lần đầu mọi người gặp mặt căng thẳng như vậy. Tiểu đệ đệ, hay là chúng ta ngồi xuống uống một ly?

Hạ Nghê Thường vung tay, một bình rượu và một cái ly bên cạnh nàng bay lên, rượu đổ vào ly, ly chậm rãi bay hướng Đinh Hạo.

Một đoàn lốc xoáy khí xanh anhydride hầu như vô hình bao bọc quanh ly rượu, ám kinh âm nhu, một ly rượu nho nhỏ cho người cảm giác nặng như núi cao.

Đinh Hạo cười lạnh, xòe tay ra. Ngọn lửa màu da cam nhảy múa bay ra, vòng xoáy quay tít quanh ly rượu bị xua tan, hóa giải ám kinh ẩn chứa quanh ly rượu. Ly rượu khựng giữa không trung, cách Đinh Hạo nửa thước.

Ly rượu xoay tròn, giọt rượu bên trong không tràn ra chút nào.

- Rượu đúng là ngon nhưng tiếc rằng không hợp khẩu vị của ta, hay là người uống đi.

Ly rượu bay trở về lại.

Thế đi ly rượu rất chậm nhưng cho người cảm giác càng nặng nề hơn.

Giống như một ngọn núi bay tới.

Hạ Nghê Thường biến sắc mặt, hai tay liên tục bắt bốn thủ ấn. Vài luồng gió vô hình tuôn ra miễn cưỡng chặn ly rượu lại, trán Hạ Nghê Thường toát mồ hôi lạnh.

Hạ Nghê Thường thở phào một hơi.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường cười khúc khích nói:

- Tiểu đệ đệ thật nghịch, không đáng yêu. Tỷ tỷ có lòng tốt mời người uống rượu chẳng những không lĩnh tình còn đốt đóm lửa hù dọa người ta . . .

Hạ Nghê Thường chưa dứt lời thì . . .

Bộp một tiếng, ly rượu khựng giữa không trung bỗng vỡ, rớt xuống dưới.

Mọi người mới phát hiện rượu trong ly đã đông thành khối băng trong suốt, toát ra khói trắng trong hơi ẩm.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường biến sắc mặt, những lời còn lại nuốt trong họng.

Thủ đoạn của Đinh Hạo đúng là quỷ thần khó lường. Lúc trước rõ ràng thấy có đoàn lửa lượn lơ vậ mà âm thầm đóng băng rượu trong ly, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường sơ ý đón rượu đã làm vỡ ly.

Thua!

Mọi người bên ngoài kêu lên.

Ai sáng suốt cũng nhìn ra được hai lần trong tối ngoài sáng so đấu, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, hai thiên kiêu thành danh đã lâu đều thua trong tay Đinh Hạo. Bọn họ thăm than, xem ra Vấn Kiếm tông vẫn inh hơn một chút, không uổng là đại phái đứng sau Thanh Bình học viện.

Thiên Lô Long Tất Hạ hí mắt, huyền khí dâng lên quanh thân:

- Hừ! Nếu thật sự đánh nhau không biết ai chết.

Mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng lạnh, nếu người Lô Âm phái đã không biết tốt xấu cứ ép buộc thì hẳn không nương tay.

Chính lúc này . . .

Có tiếng cười sang sảng từ bên ngoài truyền đến:

- Ủa? Đinh huynh đệ cũng ở đây? Ha ha ha ha ha ha! Hôm nay phải cùng ta ăn uống một bữa!

Một thiếu niên vạm vỡ mặc trường sam màu lam rêu đám người đi vào tửu quán.

Thiếu niên để tóc dài xõa vai, lưng công trường đao to, mày rậm mắt to, thân hình khô ngo. Một vết đao mờ từ trán thiếu niên lan tràn đến khóe môi chẳng những không ảnh hưởng mặt mũi càng tăng khí chất sáng sủa, khiến người muốn gần gũi.

Đinh Hạo nhìn thiếu niên đó, nở nụ cười.

Trong đám người có kẻ kêu lên lai lịch của thiếu niên mặt vết đao:

- Là Dao Khuynh Thành!

Dao Khuynh Thành Dao Khuynh Thành người thừa kế của thành chủ Trảm Nhật thành tương lai, cũng là một thủ lĩnh trẻ tuổi Tuyết Châu, xem như cường giả đẳng cấp bá chủ tương lai trong Tuyết Châu. Dao Khuynh Thành Dao Khuynh Thành ngang hàng với đám người Đinh Hạo, Nhất Kiếm Minh Tâm, Vấn Tinh Thánh, Nữ Bồ Tát.

Đối với Đinh Hạo thì Dao Khuynh Thành Dao Khuynh Thành là bằng hữu.

Lúc trước Đinh Hạo, Dao Khuynh Thành Dao Khuynh Thành từng hợp tác trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch, khi ấy gã biểu hiện rất điệu thấp. Mới một năm ngắn ngủi Dao Khuynh Thành Dao Khuynh Thành đã uy chấn Tuyết Châu, chắc sau này gã có kỳ ngộ.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh huynh đệ, một năm không gặp người càng phong độ hơn.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành quay đầu nói với Phong Lô Song Kiều Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường:

- Họ Tất, họ Hạ kia, muốn uống rượu thì ngồi xuống thành thật uống rượu, muốn đánh nhau thì chúng ta hẹn chỗ khác tránh cho phá hủy tửu lâu của người ta.

Thiên Lô Long Tất Hạ hừ lạnh, không nói chuyện.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường không tức giận, ông ọ nói:

- Thì ra Đao lang đến, người càng lớn càng khiến người thích. Tỷ tỷ đến đây tất nhiên là uống rượu, người ta chỉ đùa với Đinh đệ đệ một chút.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường nói xong phát tay y bảo người Lô Âm phái đến đại sảnh.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành cười to bảo:

- Tiểu nhị, bưng rượu lên.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành ngồi xuống đối diện Đinh Hạo, định nói gì bỗng biến sắc mặt, quay đầu nhìn ra ngoài.

//');} //]]>

392. Chương 393: Nhân Vật Phong Ấn Thế Hệ Trẻ

Một thiếu niên áo trắng như tuyết, lưng còng trường kiếm, hơi thở vô hình tách đám người ra, thuấn di xuất hiện trong đại sảnh. Thiếu niên biểu tình bình tĩnh ngồi một bàn, đập một nén vàng xuống ý bảo tiểu nhị bưng rượu và thức ăn lên.

Khí chất thiếu niên rất xuất trần, như không ăn khói lửa nhân gian. Rõ ràng thiếu niên ngồi đó nhưng như không tồn tại, tạo cảm giác rất quái dị.

- Đây là một cao thủ không thể bỏ qua.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành nhỏ giọng nói:

- Không ngờ hắn cũng đến.

Đám người theo dõi sát sao tình hình trong đại sảnh không chịu nổi sôi trào, có kẻ nhận ra ngay thiếu niên xuất trần này là đệ nhất cao thủ trẻ của Minh Tâm kiếm tông, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, cũng là một trong nhân tuyển thủ lĩnh tương lai của Minh Tâm kiếm tông, thực lực sâu không lường được.

Tiếng kinh kêu chưa dứt thì một chuỗi tiếng ngọc phật xoay không nhanh không chậm vang lên, có tiết tấu kỳ dị khiến người bình an, quên mọi đau khổ và buồn phiền. Thanh âm ngày càng gần, mọi người thấy hoa mắt, một nữ nym mặc áo cà sa trắng xinh đẹp chẳng biết từ bao giờ xuất hiện trong đại sảnh tửu lâu.

Nữ ni tuổi mười sáu, diện mạo tuyệt trần, cực kỳ tinh xảo, da thịt như ngọc trắng ngọc cốt băng cơ, búng ra sữa, không có bất cứ tỳ vết. Áo tăng càng tôn lên nàng thánh khiết không thể nhúng chàm, đầu đội mũ xanh, tay ôm phật trần bạch ngọc, tay kia cầm chuỗi ngọc phật trắng nhẹ xoay, thanh âm kỳ dị đó phát ra từ đây.

Động tác xoay chuỗi ngọc phật của nữ ni rất nhẹ nhàng, tiếng ngọc phật va chạm hầu như không nghe thấy nhưng lại vang lên trong tim mỗi người, dù bịt tai lại cũng không ngăn được.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên.

Cao thủ trẻ tuổi siêu đẳng đến từ Vô Niệm phái, một trong chín đại môn phái.

Có người kêu lên:

- Trời ạ, hôm nay là ngày gì, đây là đâu mà Đinh Hạo của Vãn Kiếm tông, Phong Lôi Song Kiêu của Lôi Âm phái, Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành của Trảm Nhật thành, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc của Minh Tâm tông, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên của Vô Niệm phái đều xuất hiện tại đây? Không được rồi, phong vân hội tụ, long hổ tranh chấp, cao thủ siêu đẳng thế hệ trẻ đều có mặt tại đây!

Các cường giả trẻ siêu đẳng lần lượt xuất hiện khiến không khí trong tửu quán biến quái dị. Đối với đám người đứng xa xem thì là bữa tiệc mắt phong phú hiếm thấy, cùng một lúc nhìn các thủ lĩnh trẻ chín môn phái Tuyết Châu tụ tập lại đúng là hiếm gặp.

Đinh Hạo hơi nhú mày.

Sự việc khác lạ tức là có điều kỳ dị.

Nhiều cường giả trẻ siêu đẳng đột nhiên xuất hiện trong tửu quán nhỏ không tiếng tăm gì chắc chắn không phải tình cờ, là nguyên nhân gì khiến bọn họ tụ tập tại đây? Là vì Đinh Hạo? Không thể nào. Có lẽ có vài người nổi sát ý với Đinh Hạo nhưng không đến mức hấp dẫn nhiều cường giả trẻ siêu đẳng thiên tài thiếu niên đến đây.

Trong khi Đinh Hạo suy tư thì hai luồng sóng cường đại chớp mắt tràn đến tửu quán.

Lại hữu cao thủ tới rồi.

Mọi người liếc mắt nhìn, thấy đôi nam nữ như thần tiên quyến lữ. Ánh sáng trắng chói lóa, hai nam nữ đi đến đại sảnh, cùng mặc quần áo màu trắng. Nam ngọc thụ lâm phong, tóc đen như suối, mày kiếm mắt sáng, toàn thân tràn ngập khí chất nho nhã. Nữ thì váy trắng, một cây trâm cài màu trắng cắm trên búi tóc, thân hình yêu kiều như đóa sen trắng, siêu phàm xuất trần, không ăn khói lửa trần gian, xinh đẹp hư vô.

Đôi nam nữ này như là mặt trời và trăng trên đời, không dính hạt bụi, khiến người không kiềm được chú ý. Nơi bọn họ xuất hiện dễ là trung tâm mọi ánh mắt.

- Hai người này có khí chất như vậy chắc là Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ của Duyên Sinh tông.

Đinh Hạo đối chiếu tin tức nhanh chóng ra kết luận. Vì tham gia đại hội luận phẩm tông môn lần này, Vãn Kiếm tông ký thác hy vọng vào Đinh Hạo rất cao, giao tin tức, các loại tư liệu về cao thủ siêu đẳng thế hệ trẻ cho hắn nghiên cứu. Tuy Đinh Hạo không ra sơn môn nhưng hẳn biết rất rõ ràng.

Duyên Sinh tông khá bí ẩn trong chín môn phái, giữ trung lập, không xen vào Thanh Bình học viện và Vãn Kiếm tông tranh đấu.

Nghe nói Duyên Sinh tông là môn phái thờ phụng sinh mệnh luân hồi chuyển sinh, hơi giống thuyết luân hồi của phật gia nhưng khác hẳn. Sinh Thế Duyên Tự Duyên Tán Chuyển Sinh Quyết của Duyên Sinh tông cực kỳ thâm ảo, xếp hạng nhất trên bảng kỳ công Tuyết Châu, trên cả Thái Bình Thanh Thế Quyết của Thanh Bình học viện, Thái Huyền Vãn Kiếm Khí Thiên của Vãn Kiếm tông. Nhưng Duyên Sinh tông rất nghiêm khắc thu đồ đệ, thời gian chặt chẽ, truyền thừa mấy vạn năm mà số đệ tử chỉ mới đến trăm người. Duyên Sinh tông xếp vào hàng đại môn phái được là vì đệ tử Duyên Sinh tông sức chiến đấu cá nhân cực mạnh, tông chủ là siêu cường giả nửa bước Vô Hoàng cảnh, ít ai dám trêu vào.

Duyên Sinh tông rất chú trọng truyền thừa môn phái, có thể trở thành Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ của tông môn này không chỉ đơn giản có thiên phú, tư chất hiếm thấy, nghe nói phải thỏa mãn nhiều điều kiện khác và được công nhận là thể chuyển sinh của cường giả đời trước đã vũ hóa.

Đôi nam nữ trước mắt tuổi chừng mười bảy, mười tám, có thể trở thành Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ của Duyên Sinh tông tuyệt đối không đơn giản.

Mắt Duyên Sinh Thần sáng như sao lướt qua đại sảnh, không có vẻ gì muốn chào hỏi ai, bước nhanh tới cái bàn trống phía đông cửa sổ, cùng Duyên Sinh Thánh Nữ ngồi xuống, dường như đang chờ cái gì.

Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành nhỏ giọng nói:

- Cha nó, đến hết rồi, sói nhiều thịt ít.

Lý Lan truyền âm nhập mật:

- Đinh sư huynh, sự việc có chút không thích hợp.

Đinh Hạo gật đầu, hần nhìn hướng Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành, cười hỏi:

- Đào huynh đến chỗ này là vì . . .

Đinh Hạo chưa nói xong bỗng biến sắc mặt, tay phải chộp hư không, một cây băng kiếm xuất hiện trong tay hần. Đinh Hạo vùng kiếm ra.

Hàn khí thất luyện vụt qua, một mảnh mỏng lung, mọi người liếc mắt nhìn.

Không khí vang tiếng đình đình đình đình đình khe khẽ. Khi băng kiếm ngừng lại, mặt trên có một trăm cây châm mỏng như lông trâu, mũi châm xanh biếc chứa kịch động, khiến người nhìn sợ hãi.

Kiểu châm lông trâu này chuyên môn phá một ít huyền khí hộ thân, một khi đâm vào người sự tự động chạy theo kinh mạch phá hư huyết khiếu kinh mạch, cuối cùng đến đan điền, trái tim, giết người vô hình, dù là cao thủ trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh cũng không thể bức chúng ra khỏi người, vô cùng độc ác.

//');} //]]>

393. Chương 394: Văn Tinh Thánh Chết

Đinh Hạo trầm giọng lạnh lùng quát:

- Ai? Cút ra đây!

- Khục khục khục khục, có thể đỡ được Ciền Cương Phi Mang Châm của ta là rất khá, nhưng có nhiều đó mà muốn đứng sừng vai với chúng ta? Chưởng môn Văn Kiếm tông già rồi lú lẫn.

Một giọng nói âm trầm mơ hồ vang trong tửu quán, lúc đông lúc tây khó mà bắt giữ người nói chuyện đang ở đâu.

Người tập kích nắm giữ chiêu ẩn hình rất inh.

Có thể giấu tai mắt nhiều cao thủ trẻ vào đại sảnh tửu quán, thực lực của người này thật là sâu không lường được. Mãi khi người đó ra tay mới bị Đinh Hạo và những người khác phát hiện, có thân pháp ẩn giấu như vậy trong toàn Tuyết Châu chỉ một tông môn . . .

Tinh Văn tông.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Giấu đầu lòi đuôi chuột nhắt, lăn ra đây cho ta.

Bên cạnh Đinh Hạo hiện khí lạnh trắng, chớp mắt ngưng tụ mây trăm bông tuyết lấp lánh. Mỗi một bông tuyết to cỡ nửa cánh tay con nít, tựa như tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất thế giới. Nhưng góc cạnh sắc bén như lưỡi mỏng, mũi nhọn sắc bén tựa kim châm phát ra hơi thở chết chóc lạnh lẽo.

Những hoa tuyết như tinh linh trắng làm nững xoay nhanh bên người Đinh Hạo, để lại từng vệt bạc trên không trung.

Giọng Đinh Hạo chưa tán đi thì mấy trăm tinh linh trắng bỗng bắn ra, như từng ngôi sao băng rực rỡ xẹt qua trời đêm, quỹ tích đẹp đẽ. Hoa tuyết như cái lưới tung ra phong kín mỗi góc đại sảnh, tụ tập trung tâm bên trên, tiếng rít sắc nhọn điếc tai.

Các cao thủ thế hệ trẻ Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường ngồi yên tại chỗ.

Nhìn như các cao thủ thế hệ trẻ Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường hồ hững với mọi thứ, thật ra bọn họ khá tò mò Đinh Hạo, cao thủ trẻ tuổi đột nhiên nổi bật đứng ngang hàng với họ. Các cao thủ thế hệ trẻ Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường muốn biết Đinh Hạo là bao cở Vấn Kiếm tông tô điểm ra hay là nhân tài thật sự.

Băng tuyết bay ra, mọi người thâm giạt mình.

Chớp mắt ngưng tụ băng tinh đã kinh người, càng khủng khiếp hơn khi Đinh Hạo khống chế chính xác mấy trắng bông tuyết bay lượn vòng trong đại sảnh nhưng không đụng vào công cụ bàn ghế, không tới gần nơi cao thủ thế hệ trẻ Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường đang ngồi trong vòng ba thước. Cái này cần có thuật phân tán thần thức tinh diệu, thần thức cường đại mới làm được.

Chỉ dựa vào chiêu này thì Đinh Hạo đã là đại nhân vật.

Có người bắt đầu nhìn thẳng Đinh Hạo.

Trong chớp mắt vang tiếng kêu, không khí trong suốt gợn sóng, một thân hình mơ hồ bị băng tuyết tấn công như ẩn như hiện. Mỗi khi băng tuyết va chạm một lần là thân hình ấy rõ ràng một phần. Cuối cùng khi còn lại hơn năm mươi băng tinh thì một thân hình thấp lùn, gầy gò hơi cồng lưng xuất hiện bên trên đại sảnh.

Đám đông đứng ngoài nhìn kêu lên:

- Vấn Tinh Thánh!

Người này hét xong mắt tròn, biểu tình hoảng sợ ngã bật ra sau, tắt thở. Trán nam nhân có một lỗ máu nhỏ cỡ kim châm, từng giọt máu chảy ra. Một phụ nữ đứng bên cạnh là thê tử của nam nhân đã chết, ngậy người một lát sau, phản ứng lại khóc rầm lên.

Vấn Tinh Thánh bị băng tuyết bao vây, lạnh lùng cười:

- Hừ! Không biết sống chết, dám gọi thẳng tên của bốn tọa.

Là Vấn Tinh Thánh bắn chết nam nhân đó, nguyên nhân chỉ vì gã kinh ngạc bất giác gọi tên Vấn Tinh Thánh. Lòng Vấn Tinh Thánh đầy sát tính, độc ác, vô cùng khủng khiếp.

Nhưng chỉ người hiểu biết Vấn Tinh Thánh mới rõ sát khí đó là hướng về Đinh Hạo.

Khiến Vấn Tinh Thánh tức giận là Đinh Hạo ngồi trên ghế không nhúc nhích thế nhưng thoải mái phá gã ẩn thân. Nam nhân kia thật xui xẻo, trong tình cảnh đó chỉ vì nói lỡ một câu thành chỗ cho Vấn Tinh Thánh trút giận.

Đinh Hạo tức giận, băng tinh nghiền xoáy, khí lạnh càng lạnh.

Vấn Tinh Thánh cười gian, người bùm một tiếng hóa thành khói đen hư vô. Khi băng tinh hợp lại thì Vấn Tinh Thánh tón ra, lắc người đáp xuống đất, đi tới bên chiếc bàn trống kế Đinh Hạo, cười khùng khục quái dị chất chứa sát khí.

Đinh Hạo gằn từng chữ:

- Ta phải giết ngươi.

Tinh Vấn tông và Vấn Kiếm tông có thù hận sâu. Bỏ chuyện thiếu niên độc nhãn long chết trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch, cao thủ Tinh Vấn tông năm lần bảy lượt lên vào ám sát Đinh Hạo. Cuộc chiến Ẩn Kiếm Phong, Huyết Thủ Đồ Tế, cao thủ Hắc Viêm bí ẩn công kích Đinh Hạo làm lòng

hắn nổi lên sát ý. Huống chi Tinh Vãn tông là tông môn nổi tiếng ám sát khắp Tuyết Châu, vì kim tiền tài bảo, không từ thủ đoạn, giết người vô số, là ung nhọt trong tông môn nhân loại, sớm nên xóa sạch.

Vãn Tinh Thánh vừa lộ mặt đã ám sát Đinh Hạo, giữa hai người không chết không ngừng.

Vãn Tinh Thánh lạnh lùng cười:

- Giết ta?

Thân hình Vãn Tinh Thánh như người lùn, khuôn mặt xương xẩu, mắt nhỏ như hạt đậu, xấu xí dữ tợn.

Vãn Tinh Thánh nói:

- Có nhiều người muốn giết ta, kết cục của chúng là bị ta từng đao cắt miếng ngâm rượu. A, để ta tính xem có bao nhiêu người Vãn Kiếm tông bị ta giết, một, hai, ba . . . Thôi, nhiều quá không đếm hết. Tiểu quỷ, ngươi không phải là người cuối cùng.

Đinh Hạo cười lạnh, lờ Vãn Tinh Thánh đi.

Nếu không phải không khí trong tửu quán quái dị, không rõ nhiều cao thủ trẻ tuổi có mục đích gì thì Đinh Hạo rất muốn giết chết tên lùn Vãn Tinh Thánh.

- Ta sớm muốn làm thịt tên lùn đó nhưng hắn như cá chạch, không dễ bắt.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành nhắc nhở Đinh Hạo:

- Cẩn thận chút đi, bây giờ ngươi thấy là biểu tượng sau khi hắn dịch dung, lần sau ngươi gặp hắn sẽ là một mỹ nam phong độ phiến phiến. Thuật dịch dung độn hình của Tinh Vãn tông là số một Tuyết Châu.

Đinh Hạo gật đầu ghi nhớ.

Trong tư liệu Vãn Kiếm tông tìm được không thiếu về Vãn Tinh Thánh, nhấn mạnh người này có nhiều hóa thân, xuất quỷ nhập thần, rất ít người biết mặt thật của gã là gì, khó mà đề phòng, là đối thủ rất đáng sợ.

Một thanh âm trào phúng từ bên ngoài vang lên:

- Người Vãn Kiếm tông đều kiêu căng bá đạo như vậy sao? Nói giết người liền giết?

Một thanh niên mặc nho sam gục gặc đầu bước ra từ đám người, có chút sa sút, để râu, nho sam trắng đầy vết bẩn. Vai nam nhân khiêng trường kiếm loang lổ rỉ sét, chân lão đảo lúc bước vào cửa suýt vấp ngưỡng cửa.

//');} //]]>

394. Chương 395: Tụ Tập Kỳ Dị

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy nho sam thiếu niên mặc là kiểu Thanh Bình học viện.

Con người Đinh Hạo co rút, biết ngay thân phận của thiếu niên.

Tướng Địa Sinh.

Nhìn mặt ngoài thì cái tên Tướng Địa Sinh hơi quê mùa, không khiến người chú ý. Thế nhưng nếu người biết nó đại biểu cái tên người gần như đối kháng với Mục Thiên Dưỡng trong thế hệ trẻ Thanh Bình học viện thì sẽ không dám xem thường.

Vãn Kiếm tông cung cấp tin tức Tướng Địa Sinh là nhân vật rất khủng bố. Trước khi Mục Thiên Dưỡng nổi lên thì Tướng Địa Sinh là số một Thanh Bình học viện, ánh sáng bao phủ, tốc độ tu luyện rung động toàn Tuyết Châu, sáng tạo kỷ lục trẻ tuổi nhất vào Tiên Thiên Vô Tông cảnh, chắc chắn là nhân tuyển thủ lĩnh Thanh Bình học viện. Có thể nói Tướng Địa Sinh phong hoa tuyệt thế, độc nhất vô nhị.

Ban đầu Mục Thiên Đường nổi lên Tưởng Địa Sinh vẫn có thể đấu ngang tay, không kém chút nào.

Tiếc rằng Mục Thiên Đường thật là quá siêu đẳng, sau này dần vượt qua Tưởng Địa Sinh, đánh vỡ các kỷ lục tu luyện gã sáng tạo ra. Cuối cùng quyết đấu chính diện, Tưởng Địa Sinh bị Mục Thiên Đường đánh bại. Ánh sáng một mình Mục Thiên Đường che hết thiên tài Tuyết Châu, trong thế hệ mới của Thanh Bình học viện, Tưởng Địa Sinh từng là người duy nhất có năng lực cạnh tranh cùng Mục Thiên Đường.

Nghe nói cái tên cứng cộm của Tưởng Địa Sinh không phải như vậy, chỉ vì biểu thị đối lập với Mục Thiên Đường nên gã mới lấy tên là Tưởng Địa Sinh.

Thiên đường địa sinh, bốn chữ này lúc trước đại biểu cho lực lượng thế hệ trẻ mạnh nhất Thanh Bình học viện, bị gọi là Thanh Bình Song Kiều.

Đồn rằng Mục Thiên Đường từng đánh giá Tưởng Địa Sinh ba chữ ‘có thể đấu’.

Tiếc rằng một núi không chứa hai cọt, Tưởng Địa Sinh có tài cỡ nào vẫn thua một chút. Tưởng Địa Sinh theo đuổi một lúc sau vẫn bị ánh sáng rực rỡ từ Mục Thiên Đường che đậy, từng đấu tranh đối lập bây giờ suy sút. Tưởng Địa Sinh không thể thoát khỏi cái bóng Mục Thiên Đường, mười mấy năm nay dần biến thành bình thường, không có tiếng tăm gì, thu lại mũi nhọn, sắp bị người lãng quên.

Bộ dáng lôi thôi lếch thếch của Tưởng Địa Sinh so sánh với khi thể khiết như tuyết, cao cao tại thượng, quân lâm thiên hạ của Mục Thiên Đường đúng là kém xa thật xa, một trời một vực. Nhưng dù là vậy không thể xem thường cao thủ thật sự, mười năm trước Tưởng Địa Sinh đã trở thành Tiên Thiên Vô Tông cảnh, mấy năm qua dù gã có suy đồi cũng không thể khinh thường.

Không ngờ quái vật Tưởng Địa Sinh cũng xuất hiện tại tửu quán nhỏ này.

Tại sao Tưởng Địa Sinh đến đây

Trong khi Đinh Hạo ngẩn người thì Tưởng Địa Sinh lão đảo như người say té hướng hần, mùi hôi thật lâu chưa tắt ập vào mặt.

Đinh Hạo biến sắc mặt, ngón tay nhẹ gõ mặt bàn.

Bùm!

Chân Tưởng Địa Sinh đá tới gần chột khựng lại, xẹt một tiếng, vạt nho bào bắn rách một miếng.

Mặt Tưởng Địa Sinh xẹt qua vẻ kinh ngạc, gã cười to không nói, lão đảo đi hướng bàn trống khác gần đó. Tưởng Địa Sinh ngồi xuống, lấy đủ loại đồ ăn ngon rượu ngon ra khỏi trữ vật giới chỉ, ăn uống như chốn không có người.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường của Lô Âm phái ngồi bàn bên cạnh nhú mày. Mùi hôi từ người Tưởng Địa Sinh khiến Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường thích làm đẹp, tạt ở sạch khó thể chịu đựng.

Bên kia, Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ của Minh Tâm tông cũng hơi nhú mày, một tầng sóng gợn vô hình chớp lóe ngăn cách mùi hôi.

Thiên Lô Long Tất Hạ một trong Phong Lô Song Kiều Lô Âm phái ngồi kế bên Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường hừ lạnh một tiếng:

- Tên ăn xin hôi thối này tại sao đi ra ất mặt?

Thiên Lô Long Tất Hạ cười khẩy:

- Cái tên sống trong quá khứ chẳng lẽ chưa chịu thua? Thật là đáng thương.

Giọng Thiên Lô Long Tất Hạ không lớn không nhỏ vừa lúc mọi người trong tửu quán nghe rõ ràng, gã cố ý nói cho Tưởng Địa Sinh nghe.

Nhưng Tưởng Địa Sinh đang ăn ngấu nghiến có tai như điếc, không biết là không dám hay xem thường Thiên Lô Long Tất Hạ, gã không có phản ứng gì.

Thấy hình ảnh này nhiều người thổn thức. Đối lại là Tưởng Địa Sinh trước kia chắc đã rút kiếm ngay rồi. Thật ra nếu là Tưởng Địa Sinh phong hoa tuyệt đại ngày xưa thì có cho vàng Thiên Lô Long Tất Hạ cũng

không dám nói như thế, bây giờ mọi người chỉ có thể than thở. Con đường vô đạo tàn khốc vô tình, dù cho người đã từng phong hoa tuyết đại, một khi rơi xuống có là minh hữu cũng sẽ đạp người một cước.

Nhưng Đinh Hạo không hề khinh thường Tưởng Địa Sinh.

Đầu ngón tay Đinh Hạo đặt trên mặt bàn chảy ra giọt máu.

Mới rồi Đinh Hạo, Tưởng Địa Sinh lén đấu nhau. Đinh Hạo phát ra ám kinh ngăn bước chân Tưởng Địa Sinh nhưng lực phản chấn làm rách đầu ngón tay hắn, thực lực tuyệt đối không thua gì hắn. Cộng với Thắng Tự Quyết bồi dưỡng ra thần thức cường đại, giác quan thứ sáu mạnh mẽ khiến Đinh Hạo cảm thấy trong thân thể thiếu niên suy đồi này ẩn chứa lực lượng khủng bố như cự thú hoang cổ ngủ đông.

* * *

Tưởng Địa Sinh đến khiến tửu quán không quá lớn gần như đủ chỗ, chỉ còn một bàn trống.

Đinh Hạo thầm mong chờ.

Nếu hôm nay vì nguyên nhân nào đó mà cao thủ hàng đầu thế hệ trẻ Tuyết Châu đến thì thiên tài Mục Thiên Dương ánh sáng che phủ tất cả thiên tài Tuyết Châu có đến không?

Lần trước Đinh Hạo và Mục Thiên Dương gặp mặt đã là một năm, khi đó hắn chỉ là tay mơ, một con mãnh thú lợi hại một chút có thể giết hắn. Khi Đinh Hạo đối mặt khí thế như thủy triều của Mục Thiên Dương, hắn không có sức phản kháng đành khuất nhục nêu ra ước hẹn ba năm. Thái độ cao cao tại thượng của Mục Thiên Dương như đang ân xá. Bây giờ Đinh Hạo đã thành cao thủ trẻ tuổi đỉnh cao ngạo thị Tuyết Châu, có vốn liếng đối kháng với Mục Thiên Dương.

Nếu Mục Thiên Dương xuất hiện thì Đinh Hạo hy vọng có thể quan sát thực lực kẻ thù không đội trời chung này đến trình độ nào.

Một năm trước Mục Thiên Dương là đỉnh Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Một năm qua đi, với tốc độ tu luyện điên cuồng của Mục Thiên Dương rất có thể vào Vô Vương cảnh rồi.

Đinh Hạo thầm tính toán sức chiến đấu thật sự của mình nếu bây giờ đấu với Mục Thiên Dương có lẽ không thể chiến thắng nhưng ít nhất không mất mạng.

Tiếc rằng Đinh Hạo phải thất vọng, vì Mục Thiên Dương không ra mặt, chiếc bàn trong đại sảnh vẫn trống trơn.

Không khí quái dị.

//');} //]]>

395. Chương 396: Thân Phận Thật Sự Của Lão Nhân Mù

Đám cao thủ trẻ tuổi ai nấy cực kỳ cẩn thận.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên nhắm mắt lại, từ từ xoay chuỗi ngọc phật. Phong Lôi Song Kiều Thiên Lôi Long Tắt Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường nhỏ giọng thì thầm. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường thường đưa làn thu ba. Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc vẫn xuất trần không nói một câu, nhìn chăm chăm mặt bàn như đang nhìn phong cảnh hoặc nữ nhân đẹp nhất trần đời. Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ Duyên Sinh tông cũng nhắm mắt chờ đợi. Văn Tinh Thánh ngồi trên ghế, bởi vì vóc người lùn nên hai chân đung đưa trong không khí, ngâm nga khúc nhạc gì đó. Bộ dạng Văn Tinh Thánh yên bình khiến người khó thể tưởng tượng gã giết người như ngóe.

Bên ngoài tửu quán tụ tập nhiều võ giả.

Có thể nhìn phong độ đỉnh cường giả thế hệ trẻ Tuyết Châu ở khoảng cách gần là chuyện rất hấp dẫn nhiều người. Đám đông tăng lên nhanh như gió, cuối cùng có mấy ngàn người chen lấn lật đường, bao gồm nóc nhà.

Tình hình này giống như fan cuồng ngôi sao kiếp trước Đinh Hạo tổng thấy.

Đám đông bỗng ồn ào, có kẻ cường ép đẩy người ra đi tới.

- Đinh sư huynh!

Một thanh niên Văn Kiếm tông chen lấn vào, tổng thấy Đinh Hạo thì mắt sáng lên, chạy nhanh tới thì thềm bên tai hắn.

Đinh Hạo biến sắc mặt, chưa kịp hỏi kỹ thì Văn Tinh Thánh ngậm nga xong khúc nhạc, đứng đưa hai chân, đuổi eo.

Văn Tinh Thánh mất kiên nhẫn nói:

- Thời gian cũng tới rồi, sao hai tên kia còn chưa đến?

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc luôn nhìn chăm chăm mặt bàn lần đầu tiên lên tiếng:

- Người đã sớm đến chẳng qua người không phát hiện.

Vai Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc trầm xuống, không thấy gã rút kiếm như thế nào, một tiếng rít chói tai vang lên, kiếm quang rực rỡ bắn ra từ chuôi kiếm chưa ra khỏi vỏ sau lưng gã bay hướng bàn trống giữa đại sảnh.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Thanh âm hư giọt nước rơi vào biển cả.

Kiếm quang sắc bén không gì sánh bằng cách bàn trống một thước bỗng biến mất, như bị cái gì cắn nuốt rơi vào không gian khác, chưa từng xuất hiện.

Mọi người có mặt trong chớp mắt đó cảm giác hơi thở nguyên tố thủy.

- Trình độ này . . . Bản lĩnh không chế thuy thật chính xác, người kia là ai?

Lòng Đinh Hạo hơi kinh sợ, tuy chỉ trong chớp mắt nhưng hắn cảm giác biển mệnh mông vô tận. Người giấu trong bóng tối có năng lực không chế và tích lũy lực lượng nước đến cảnh giới không thể tưởng tượng, hèn gì người đó ẩn thân bên bàn trống, nhiều t có mặt nhưng bao gồm Văn Tinh Thánh cũng không phát hiện ra.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc biến sắc mặt.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc không ngờ gã ra tay nhưng không thể buộc đối phương hiện hình.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc định rút kiếm thì trong tửu quán vang lên tiếng hát êm tai như gió thổi rừng trúc, tiếng cá thánh khiết, trang nghiêm. Đinh Hạo quay đầu lại, thanh âm đến từ Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên nhẹ xoay hạt châu phật, môi hồng mọng nước phun ra tiếng kinh văn tràn ngập bí ẩn kỳ dị, không khí xung quanh gợn sóng mắt thường trông thấy.

Phạn âm như gợn sóng lan hướng bàn trống trong đại sảnh.

Hai lực lượng vô hình so đấu, lực lượng thuy hệ lúc trước xuất hiện lại dao động, có thứ gì đó vô hình dần bị phạn âm bóc tách, ghé trống có hai thân hình mơ hồ, một lớn một nhỏ.

Khá quen mắt.

Một tiếng cười sang sảng vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Hay cho Phạn Âm Xướng, tuyệt kỹ trấn tông của Vô Niệm phái, tiểu ni cô học được chút tinh túy.

Bóng người vô hình hoàn toàn rõ ràng trước mắt mọi người.

Đám người bên ngoài ồn ào như chảo dầu sôi, khó tin hết lên.

Không ai ngờ hai người hiện hình chính là ông cháu lúc trước hát rong.

Lão nhân mù và cậu bé một chân.

Lão nhân mù ngồi cạnh cái bàn, tay nắm chặt nhị hồ, nhắm mắt lại, đầu gục gặc như đang chìm trong chuyện gì rất đẹp khó thoát ra. Người cười to là cậu bé một chân, bộ dạng con nít nhưng giọng điệu, biểu tình nói chuyện như nam nhân thô kệch, khiến người hỗn loạn.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường cười tủm tỉm nói:

- Hi hi, ra là hai vị, thật là nhìn lầm. Không ngờ Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương xếp hạng ba, bốn nổi danh trong mười yêu vương dưới trướng Tiên Hoàng Đại Thánh là hình dạng như vậy, khiến người rất bất ngờ.

Lão nhân mù vẫn nhắm mắt, im lặng.

Cậu bé một chân cười sang sảng nói:

- Nhà ngươi đúng là nữ nhân quyền rũ tận xương, hay ngươi đầu vào Tiên Hoàng cung của ta đi, có lẽ có tư cách làm tiểu nha hoàng bưng trà rót nước bên cạnh đại thánh.

- Càn rỡ!

- To gan!

Mấy đệ tử trẻ Lôi Âm phái tức giận đập bàn, đứng bật dậy.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường là nữ đệ tử xuất sắc nhất Lôi Âm phái, tương lai là người cầm quyền toàn tông phái. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường có thân phận cao quý chỉ đứng sau mấy danh nhân trong Lôi Âm phái, không biết bao nhiêu nam đệ tử ngưỡng mộ nàng. Cậu bé một chân bốn, năm tuổi dám càn rỡ như vậy, hỏi sao các nam đệ tử Lôi Âm phái không tức giận?

Cậu bé một chân ngừng cười, liếc xéo.

Chớp mắt vài luồng sáng xanh bỗng xuất hiện trên đầu mấy đệ tử Lôi Âm phái, hóa thành năm cái chân thú cực to lượn lơ hơi thở hồng hoang nhanh như chớp. Mấy đệ tử Lôi Âm phái xui xẻo chưa kịp phản ứng, vang mấy tiếng xẹt xẹt, bọn họ bị đập nát bấy dưới đất, máu văng tung tóe.

Mùi máu tràn ngập trong tửu quan.

Mọi người đứng bên ngoài sợ hãi hét chói tai, có người hoảng sợ thụt lùi.

Đệ tử Lôi Âm phái bị giẫm chết toàn là đệ tử xuất sắc trong tông môn, thực lực không tầm thường, chỉ dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Thế nhưng bọn họ như con kiến mất mạng trong chớp mắt, dù Phong Lôi Song Kiêu gần trong gang tấc cũng không cứu được bọn họ.

Còn lại hai, ba đệ tử tinh anh của Lôi Âm phái sợ hãi run lấy bầy không dám nói tiếng nào.

Tình hình máu me trước mắt khiến mấy đệ tử Lôi Âm phái quen thói kênh kiệu hiểu được đối diện là yêu vương nổi tiếng hung tàn, giết người như ngóe, hung mãnh tàn bạo chứ không phải bề ngoài con nít dễ ăn hiếp.

//');} //]]>

396. Chương 397: Chiến

Thiên Lô Long Tất Hạ không ngồi yên, đập bàn đứng dậy:

- Người muốn chết, dám giết người Lô Âm phái ta tại đây?

Toàn thân Thiên Lô Long Tất Hạ chớp lóe tia sét, khí thế tăng vọt.

Biểu tình Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường khó xem.

Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường xuất hiện tại đây đại biểu mặt mũi của Lô Âm phái, bây giờ mấy sư đệ bị giết trước mặt Phong Lô Song Kiêu chính là đang tát mặt Lô Âm phái. Có nhiều người nhìn thấy, làm sao Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường chịu nổi?

Nhưng nếu đánh nhau thật thì tuy Phong Lô Song Kiêu nổi tiếng, đối mặt hai cường giả cảnh giới yêu vương vẫn không đủ xem. Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường không thể không nhìn, chờ xem cao thủ trẻ các phái khác nói sao.

Bên kia.

Đình Hạo hơi ngạc nhiên.

Mãi đến vừa rồi đệ tử Văn Kiếm sơn trang đến báo cáo Đình Hạo mới biết thì ra các đại môn phái nhận được tin Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương xếp hạng ba, bốn nổi danh trong mười yêu vương dưới trướng Tiên Hoang Đại Thánh thủ lĩnh yêu tộc mới nổi vào năm trước nay xuất hiện ven Kính hồ. Các cường giả trẻ có mặt tại đây đều phụng lệnh các chí tôn đại phái đến đây gặp Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Đình Hạo lấy làm lạ là các đại môn phái biết rõ hai Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương ở trong tử quán, chuyện này không tầm thường.

Không lẽ hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương ngu ngốc đến Kính hồ chịu chết?

Nơi này là địa bàn của nhân loại, trong thời gian này chẳng những siêu cường giả đại môn phái tụ tập, bao gồm Tuần Mục Sư của Huyền Thương Thần Cung cũng giáng xuống. Tuy cường giả cảnh giới yêu vương đáng sợ nhưng đối diện nhiều cao thủ nhân loại như vậy khó tránh kết cục bị giết. Tại sao bọn họ dám xâm nhập hang hùm?

Dự việc khá lạ lùng.

Nhưng tình hình hiện nay không cho Đình Hạo thời gian suy nghĩ nhiều chi tiết.

Bởi vì chớp mắt Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc đã ra tay, tiếng kiếm ngân vang tận mây xanh, kiếm thức hóa thành một lũ sợi tơ mỏng công kích Quỷ Ngưu Yêu Vương bộ dạng cậu bé một chân.

Phong Hành Nhạc được gọi là Nhất Kiếm Minh Tâm có thể thấy tạo nghệ của gã về kiếm pháp. Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc đâm ra một kiếm chẳng có chút hơi hướm khói lửa, rực rỡ như ngôi sao, âm thầm rồi lại nhiếp hồn người, quỷ thần khó lường.

Nghe nói Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc xuất thân từ đội buôn, phụ mẫu là đoàn trưởng thương đội, một gia tộc nhỏ. Cho nên trước ba tuổi Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc không lo ăn mặc, thăm kịch xảy ra vào sinh nhật năm gã ba tuổi. Khi thương đội ra ngoài ở hoang dã gặp đại yêu, toàn bộ thương đội bao gồm bảo tiêu hộ vệ, phụ mẫu của Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc chết dưới mồm đại yêu, chỉ còn lại một mình gã ba tuổi.

May mắn lúc đó chưởng môn Minh Tâm tông ngẫu nhiên đi qua phát hiện kỳ lạ, giết đại yêu cứu Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc sống sót. Sau này Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc thể hiện thiên phú kỳ tài, trở thành đệ nhất nhân thiên tài Minh Tâm tông, kinh diễm Tuyết Châu.

Chính vì có thân thế đó nên Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc hận yêu tộc thấu xương, lúc trước gã là người thứ nhất hành động, bây giờ cũng vậy, có thể thấy gã muốn giết hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương cỡ nào.

Quỳ Ngưu Yêu Vương cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Nhãi con, sốt ruột đánh nhau quá vậy?

Một chân Quỳ Ngưu Yêu Vương đạp đất, yêu khí mạnh mẽ phát tán, tường ánh sáng vằn xanh xuất hiện trước mặt. Đỉnh một tiếng, tường ánh sáng chặn lại kiếm của Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc hừ lạnh, tay trái cầm chuôi kiếm bỗng chặt xuống.

Lực lượng mạnh mẽ bùng nổ, kiếm quang tăng vọt, trường kiếm đâm thủng tường ánh sáng xanh. Mũi kiếm lại trở về ánh sáng trắng đâm hướng trán Quỳ Ngưu Yêu Vương.

Quỳ Ngưu Yêu Vương mặt không đổi sắc, vẫn ngồi tại chỗ. Yêu khí xanh lượn lờ bên người Quỳ Ngưu Yêu Vương như thực chất, không khí sắp đông lại.

Một tia kiếm quang của Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc như ốc sên chìm vào đầm lầy, càng lúc càng chậm, càng lúc càng chậm, cuối cùng biến về hình dạng trường kiếm. Thân kiếm bao phủ ánh sáng bạc, mũi kiếm sắp ma sát ra hỏa hoa. Thân kiếm vốn sáng như nước dần biến đỏ rực lửa, sắp hòa tan.

Mũi kiếm chậm rãi đâm tới.

Cuối cùng kiếm hoàn toàn ngừng cách trán Quỳ Ngưu Yêu Vương chưa đến một tấc, không thể tiến lên thêm một li.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Quỳ Ngưu Yêu Vương giằng co giây lát.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một đoàn sóng năng lượng mạnh mẽ nổ tung như gió lốc khuếch tán bốn phương tám hướng.

Răng rắc! Răng rắc!

Bốn cây cột trong đại sảnh tửu quán nhỏ không thể chịu nổi sóng ỹng kích như vậy cùng phát ra tiếng giòn vang, tan vỡ từ giữa, chưa rơi xuống đất đã bị khí kinh cuốn lấy hóa thành vụn gỗ nhỏ tan biến.

Hậu quả cột chống gãy là nguyên tòa tử quná sụp đổ.

Mọi người đứng bên ngoài cùng thụt lùi, vụn gỗ bay vào mặt như sóng thần, nhấn chìm mấy trăm người đứng đằng trước nhất, có tiếng la đau. Vụn gỗ, hòn đá bắn ra giống như cuồng cung ngạnh nổ cắt vào người đổ máu.

Mây nấm bốc lên cao.

Bên trong xen lẫn tiếng quá đánh nhau.

Quỳ Ngưu Yêu Vương và Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc chính thức đánh nhau.

Chiến đấu giữa siêu cường giả sinh ra lực phá hoại thật đáng sợ, dù Quỳ Ngưu Yêu Vương, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc cố ý thu lại hơi thở nhưng ngẫu nhiên phát ra dư âm có sức phá hoại khủng bố, chớp mắt mấy chục khán giả đứng gần biến thành tro.

Giọng Đinh Hạo vang lên trong bụi mù:

- Mọi người tản ra!

Đinh Hạo đứng dậy tay chộp hư không, thanh kiếm rỉ sét xuất hiện, mũi kiếm run lên. Chỗ chữ ‘họa địa vi lao’ hiện ra trong hư không, lấp lánh hơi lạnh bạc, đó là minh văn chữ hán của Đinh Hạo. Bốn chữ ẩn chứa hơi thở kỳ dị, vừa xuất hiện đã câu thông pháp tắc bí ẩn trong thiên địa, ánh sáng chợt lóe, bốn chữ hóa thành tia chớp rơi vào hướng chính đông đang sụp xuống.

Đinh Hạo không ngừng kiếm thức, kiếm đi long xà, giống như bút vẽ liên tục khắc mười hai chữ trong không khí.

Tường đồng vách sắt.

Thân hãm nhà tù.

Thủy đến thổ chặn.

Mỗi một thành ngữ giống như chữ ‘họa địa vi lao’ câu thông tia pháp tắc thiên địa, lấp lánh sương lạnh, hóa thành sao băng rơi vào ba hướng nam, tây, bắc tửu quán.

Chữ cuối cùng rơi xuống, bốn phía đông nam tây bắc có bức tường sương bạc bay lên cao bao phủ phạm vi trăm thước quanh tửu quán, ngăn cách dư âm hai cường giả chiến đấu tránh cho sinh ra lực lượng hủy diệt khuêhs tán phá hủy Kính hồ.

Lại vang tiếng nổ điếc tai.

Gió lốc khí kinh đáng sợ khuếch tán bốn phương tám hướng.

//’);} //]]>

397. Chương 398: Chiến (2)

Lần này có tường ánh sáng minh văn trận pháp, khí kinh xanh và bạc đánh vào vách tường lắc lư sôi sục cuối cùng không lộ ra ngoài.

Tiếng đánh nhau ngừng lại.

Bụi bặm, đá vụn chậm rãi rơi xuống.

Đội bụi bặm lắng xuống, toàn cảnh tửu quán sụp đổ lại rõ ràng ra. Vô số gỗ vụn, đất đá chất lên bên mép dựa vào tường ánh sáng minh văn chữ hán của Đinh Hạo lại chất thành bốn bức tường. Nơi tửu quán mặt đất bằng phẳng không có chút đất bụi nào, các cao thủ trẻ đỉnh giai như Đinh Hạo vẫn ngồi yên trên bàn ghế của mình như không có chuyện gì xảy ra. Hai thước xung quanh bọn họ không có gì thay đổi, kinh khí chiến đấu lúc trước bị các cao thủ trẻ ngăn cách.

Quỳ Ngưu Yêu Vương biểu tình bình tĩnh, toàn thân chẳng có một chút vết thương, chỉ là cái ghế gã ngồi đã không còn, bị chiến đấu phá hủy.

Áo trắng trên người Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc bị xé rách, mặt ửng hồng, người lắc lư. Trường kiếm còn rung nhanh, cổ tay cầm kiếm rách da chảy máu đỏ, vẻ mặt Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc chật vật.

Trong cuộc chiến đấu ngắn ngủi Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc đã rơi vào thế yếu.

Kết quả nằm trong dự đoán của Đinh Hạo.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc là cảnh giới yêu vương tương đương với cảnh giới Võ Vương cảnh của nhân loại. Hướng chỉ giống loài Quỳ Ngưu là một trong dị chủng thần thú thượng cổ, thần thông vô hạn. Tuy Quỳ Ngưu Yêu Vương trước mắt chảy dòng máu hỗn loạn không thuần khiết, có lẽ không bằng một phần mười tổ tiên viễn cổ nhưng cũng huyết mạch vương tộc cực kỳ hiếm thấy trong yêu tộc. Quỳ Ngưu Yêu Vương cường đại hơn cường giả yêu vương cảnh bình thường. Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc mặc dù là thiếu niên kỳ tài nhưng còn chưa đến Võ Vương cảnh, có thể chống đỡ thời gian dài như vậy đã khiến người nhìn mới cặp mắt khác.

- Minh văn?

Quỳ Ngưu Yêu Vương liếc tường ánh sáng bằng, lộ biểu tình kinh ngạc nói:

- Không ngờ Đinh công tử chẳng những đao kiếm song tuyệt còn là minh văn sư, tạo nghệ như vậy chắc trình độ cỡ đỉnh tứ giai minh văn sư, thật khiến người bất ngờ.

Giọng điệu đại yêu Quỳ Ngưu Yêu Vương rất chân thành, không phải đang chỉ cây dâu mắng cây hòa.

Nhìn ra được Quỳ Ngưu Yêu Vương rất thương thức Đinh Hạo.

Quái dị hơn là Quỷ Ngưu Yêu Vương kiêu, cuồng khinh miệt cường giả thế hệ trẻ Tuyết Châu có mặt tại đây, nhưng không hiểu sao thái độ khác hẳn với Đinh Hạo, thậm chí ục chút tôn kính.

Thần Mục Yêu Vương ngồi bên cạnh Quỷ Ngưu Yêu Vương gục gặc như đang nhớ cái gì, không nói câu nào. Hốc mắt sâu thẳm như xương khô tựa như hố đen sâu thẳm có thể nuốt mọi ánh sáng, khiến người không nhìn thấu sâu can. Đại yêu có tên Thần Mục Yêu Vương này bộ dạng lão nhân mù, không có mắt thì lấy đâu ra hai chữ ‘mắt thần’? Thật khiến người ngạc nhiên.

- Ngưu yêu, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Ánh mắt Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc sắc bén.

- Ha ha ha ha ha ha! Nhãi con, ngươi còn kém quá xa. Hôm nay ngưu gia ta không giết người, ngươi không phải là đối thủ của ta, biến về tu luyện với sư nương của ngươi thêm mười mấy năm đi, ha ha ha ha ha ha!

Bộ dạng Quỷ Ngưu Yêu Vương là cậu bé một chân nhưng giọng thô kệch, nói chuyện như người lớn rất là quái.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc không nói chuyện.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc im lặng, toàn thân lấp lánh ánh sáng bạc đang xua đi vết thương trong người, ổn định huyền khí chấn động.

Vãn Tinh Thánh nhảy xuống ghế, mắt lóe tia sáng tham lam:

- Khục khục khục khục, không giết người? Vậy tốt quá. Ha ha ha ha ha ha! Chỉ là một con súc sinh dám đến thánh địa võ đạo nhân tộc ta càn rỡ? Nghe nói trong thân thể ngươi chứa huyết mạch Quỷ Ngưu một trong thượng cổ bảy mươi hai địa sát thần thú. Ha ha ha ha ha ha! Ta thật may, giết người rồi lột da rút gân, luyện hóa tinh huyết không chừng sẽ được một giọt tinh huyết Quỷ Ngưu.

Vãn Tinh Thánh nói chuyện có lực lượng dụ dỗ.

Đặc biệt bốn chữ tinh huyết Quỷ Ngưu khiến các cao thủ trẻ biến sắc mặt.

Quỷ Ngưu là loại thần thú thượng cổ gần như tuyệt chủng, bề ngoài giống trâu nhưng chỉ có một chân, là cự thú viễn cổ thuy hệ, năng lực khổng lồ chế nước không thua gì long tộc trong truyền thuyết, lớp da cứng chắc. Nghe nói lấy xương gân Quỷ Ngưu chế tạo dây cung có thể bắn rớt trời, lấy da Quỷ Ngưu làm trống có thể rung động thiên địa, xua mây đuổi biển. Trong thượng cổ bảy mươi hai địa sát thần thú thì Quỷ Ngưu xếp hạng ba mươi trên cả Ma Sát Bạch Vượn.

Thần thú như vậy toàn thân là báu vật.

Quỷ Ngưu Yêu Vương vốn là một ngưu yêu nhỏ vô tình sinh ra linh trí, bởi vì trong người ẩn chứa chút huyết mạch Quỷ Ngưu viễn cổ nên tự xưng là Quỷ Ngưu Yêu Vương. Tốc độ tu luyện của Quỷ Ngưu Yêu Vương siêu nhanh, từ một tiểu yêu không có bối cảnh, thế lực trở thành yêu vương chấn động Tuyết Châu, có thể thấy huyết mạch trong người Quỷ Ngưu Yêu Vương quý giá cỡ nào.

Một chút huyết mạch Quỷ Ngưu là vốn liếng và nguồn buồn khổ cho Thần Mục Yêu Vương.

Bởi vì thèm muốn huyết mạch Quỷ Ngưu trong người Quỷ Ngưu Yêu Vương nên có vô số cao thủ nhân loại, yêu tộc truy sát nó. Trước khi Quỷ Ngưu Yêu Vương trở thành đại yêu cảnh giới yêu vương có mấy lần nó suýt bị người bắt đi lột da rút gân, có thể nói là lịch sử đầm nước mắt. Sau này Tiên Hoàng Đại Thánh xuất thế khuất phục Quỷ Ngưu Yêu Vương, nó vào Tiên Hoàng Cung thành một trong mười đại yêu vương dưới tay, kết thúc vận mệnh bị truy sát.

Bởi vậy Quỷ Ngưu Yêu Vương hận nhất là nghe người ta thèm muốn huyết mạch trong người nó.

Đó là nghịch lân của Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Nghe Vãn Tinh Thánh nói, Quỷ Ngưu Yêu Vương biến sắc mặt, đôi mắt con nít biến thành xanh ngắt toát ra khí thế đáng sợ, sát khí hùng hực.

Quỷ Ngưu Yêu Vương lạnh lùng nói:

- Thằng lùn kia, bốn tọa đang thiếu một cái bô sọ người, đầu của người to như vậy thích hợp dùng.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Một chân thú Quỷ Ngưu màu xanh khổng lồ dường kính nửa thước do yêu khí biến thành từ trên trời giáng xuống, nhanh như tia chớp.

Vấn Tinh Thánh cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Mọi người cùng nhau hành động đi, giết chết con ngưu yêu này. Còn ai lấy được tinh huyết Quỷ Ngưu thì xem bản lĩnh mỗi người.

Trước khi Vấn Tinh Thánh bị đập nát thì gã đã hóa thành sương khói biến mất.

Chân thú Quỷ Ngưu yêu khí khổng lồ đập xuống, động đất rung rinh, mọi người thấy mặt đất cuộn cuộn như nước sôi.

Thiên Lôi Long Tất Hạ hét to một tiếng:

- Yêu ma quỷ quái, người người nên diệt!

Thiên Lôi Long Tất Hạ hành động, tia điện phủ toàn thân. Thiên Lôi Long Tất Hạ giơ tay, tia chớp thô cỡ thùng nước cực kỳ chói mắt bay hướng Quỷ Ngưu Yêu Vương.

//');} //]]>

398. Chương 399: Chiến (3)

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường cũng hành động.

Một đoàn gió xoáy màu xanh âm thầm tụ tập tới gần Quỷ Ngưu Yêu Vương, nhìn như nhẹ nhàng nhưng lưỡi sắc bén cực kỳ trí mạng, lúc nhu lúc cương, thay đổi liên tục, âm thầm khó thể đề phòng.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm khí như rồng ngâm, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc lại hành động. Trường kiếm bay ra từng tia kiếm quang như lưới ánh sáng liên miên bất tận bao phủ Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Bốn cường giả trẻ đỉnh cao Tuyết Châu cùng ra tay bao vây tiểu trù yêu vương Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Mặt Quỷ Ngưu Yêu Vương không thay đổi, há mồm cười to. Quỷ Ngưu Yêu Vương toát ra yêu khí xanh vô cùng vô tận, tay cầm gậy xương thú trắng to lớn không biết xuất hiện từ bao giờ. Quỷ Ngưu Yêu Vương hươu gậy, gió thổi vù vù, yêu khí mạnh mẽ cuộn cuộn xé nát công kích đến bên người. Xương trắng lấp lóe, yêu khí tràn ngập, Quỷ Ngưu Yêu Vương đầu cùng bốn cường giả Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Vấn Tinh Thánh, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc.

Thần Mục Yêu Vương lão nhân mù luôn ngồi bên cạnh bàn dường như bị ánh sáng và tiếng đánh nhau thức tỉnh, nghiêng đầu lắng nghe. Thần Mục Yêu Vương nhếch môi cười, đặt nhị hồ trên chân, kéo đàn thử vài tiếng rồi bắt đầu diễn tấu.

Khúc nhạc đó chính là Nhị Tuyền Ánh Nguyệt lúc trước Đình Hạo mới đàn.

Trí nhớ của Thần Mục Yêu Vương rất dai, chỉ nghe Đình Hạo đàn một lần đã lĩnh ngộ tinh túy khúc nhạc. Thần Mục Yêu Vương kéo thanh âm nhị hồ trong trẻo thuần túy, liên miên không dứt, như khóc như than, hơn lúc Đình Hạo diễn tấu gấp mấy lần.

Không khí âm thầm xuất hiện gợn sóng trong suốt như gió nhẹ thổi, mặt hồ yên tĩnh gợn sóng.

Đinh Hạo ngẩn ra, bản năng cảm thấy thanh âm nhị hồ cực kỳ tuyệt vời, hơn tất cả giai điệu lúc trước hắn nghe. Hình dung nó là tiếng trời cũng không đủ, nghe to háng qua khiến người hận không thể chìm đắm vào nhị hồ.

Đinh Hạo rất muốn đứng dậy múa may theo tiếng nhạc.

- Không đứng!

Đinh Hạo đánh rùng mình, Thắng Tự Quyết bộ công pháp hát ngăn cản thanh âm dụ hoặc.

Đinh Hạo tỉnh táo lại, khi nghe tiếng nhị hồ đã không có sự cuốn hút như trước. Mặc dù Đinh Hạo cảm giác thanh âm êm tai nhưng không còn điều khiển được cảm xúc của hắn.

Lúc này bên ngoài minh văn trận pháp có tiếng khóc kêu cuồng cười. Đinh Hạo quay đầu lại, thấy đám đông đứng xem có người gào khóc, đập đầu xuống đất thê lương như mất phụ mẫu thê nhi. Có người ngửa đầu cuồng cười cào tóc xé áo, như gặp thứ gì đẹp nhất trên đời đứng ngây tại chỗ. Biểu tình bọn họ cực kỳ khủng hoảng nhưng không thể khống chế cảm xúc, thân thể làm ra các trạng thái vui buồn.

Chiến kỹ âm nhạc thật lợi hại.

Đinh Hạo thầm khen, định ra tay thì tiếng phạn âm tụng niệm trang nghiêm lại vang lên.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên hé môi son, một tay xoya ngọc phật, từng âm điệu phạn âm màu vàng như cơn suối chảy ra khỏi môi hồng, lẫn át thanh âm nhị hồ của Thần Mục Yêu Vương lão nhân mù. Ánh sáng vàng rực rỡ hình sóng gợn va chạm với gợn sóng đen nhạt của Thần Mục Yêu Vương, không ngừng tiêu trừ, hóa giải. Hơi thở trang nghiêm, thần thánh tràn ngập khiến linh hồn người thăng hoa, nghiêm túc.

Đám khán giả bên ngoài bớt điên cuồng, kinh khủng tỉnh táo lại, có thể khống chế thân thể.

- Còn không lùi ịa?

Đao Khuynh Thành bỗng đứng dậy quát với đám võ giả vẫn rất tò mò đứng xem:

- Ở lại đây để chịu chết sao? Lát nữa chiến đấu thật sự bắt đầu không ai che chở được các người!

Đa số người vội bỏ chạy.

Có thể thấy nhiều cường giả cao thủ chiến đấu là may mắn, nhưng nếu vì điều đó mất mạng vậy mất nhiều hơn được.

Ai cũng hiểu mới đầu hai bên chỉ công kích thăm dò đã có mấy chục người bị dư âm nghiền nát. Nếu hai bên chiến đấu thật sự, hình dạng thật của hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương sẽ hủy hoại phạm vi mấy trăm dặm, ở lại là tìm chết. Đao Khuynh Thành mới nói xong đã có một đồng người bỏ chạy.

Chỉ vài người cảm thấy thực lực mình không tệ, muốn ở lại quan sát cao thủ, cường giả chiến đấu để lấy được dẫn dắt, đột phá bình cảnh võ đạo.

Chớp mắt xung quanh tửu quán bị sập còn khoảng hai, ba mươi người, thực lực đại khái là cảnh giới Đại Võ Sư cảnh, cộng với vài đệ tử tinh anh các đại môn phái, có võ giả lưu lạc, tán tu thực lực cường đại thói quen đi trong đường sống côi chết.

Đinh Hạo nhìn đệ tử Văn Kiếm sơn trang đứng bên cạnh sợ đến mặt trắng bệch, ngẫm nghĩ, nói:

- Tiểu Lan, các người đi đi, nếu một lát nữa hai tên yêu quái phát cuồng thì ta không thể . . .

Lý Lan mỉm cười nói:

- Không sao, ta có cách phòng thân. Được nhìn nhân vật phong vân thế hệ trẻ Tuyết Châu hợp sức đấu một trận ở khoảng cách gần như vậy là cơ hội hiếm có, ta muốn ở lại.

Đinh Hạo thấy Lý Lan cực kỳ tự tin thì không miễn cưỡng, chớp vai đệ tử Văn Kiếm sơn trang, lắc người một cái, áo nghĩa tự quyết ly trong Yêu Đào Mê Ly thân pháp bùng phát. Đinh Hạo như cái bóng chợt lóe một cái đã đi ra ngoài vòng chiến, xuyên qua tường minh văn trận pháp như màn nước.

- Đa tạ sư thúc tổ.

Biểu tình đệ tử Văn Kiếm sơn trang xấu hổ nói:

- Ta đi báo cho các vị tiền bối tông môn.

Đinh Hạo gật đầu.

Thật ra nơi này chiến đấu đến trình độ này tất nhiên các quái vật thủ lĩnh đại môn phái biết rồi, chắc chắn bọn họ quan sát chặt chẽ, không lộ mặt là muốn nhờ hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương thử thách hậu bối tông môn của mình. Hoặc có lẽ là lực lượng nào đó kiểm chế cao thủ đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh, chỉ khi đám tiểu bối gặp nguy hiểm sinh mạng bọn họ mới ra tay.

Đinh Hạo lo lắng an toàn cho Lý Lan, vội quay về vòng chiến.

Đinh Hạo thấy cổ tay Lý Lan có vòng tay tinh xảo tỏa ánh sáng nhu hòa bảo hộ gã, ngăn cách dư âm chiến đấu của hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Văn Tinh Thánh, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Thiên Lô Long Tất Hạ. Biểu tình Lý Lan bình tĩnh, rất là tự tin nghiêm túc nhìn chiến đấu siêu nhanh giữa mấy cường giả.

Đinh Hạo thở phào, ngồi xuống bàn.

Đinh Hạo không tùy tiện tham gia chiến đấu.

Trong thời gian chén trà tình hình chiến đấu đã rõ ràng.

//');} //]]>

399. Chương 400: Chiến (4)

Quỷ Ngưu Yêu Vương cùng đám người Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Văn Tinh Thánh tạm đánh ngang tay. Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên một mình đấu âm nhạc với Thần Mục Yêu Vương dần rơi vào thế yếu. Thực lực của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên ước chừng từ nhất khiếu đến nhất khiếu Đại Tông Sư cảnh. Thần Mục Yêu Vương là vua yêu tộc, yêu vương cảnh tương đương với Vô Vương cảnh nhân tộc. Hai bên cách biệt một đại cường giả, nếu không phải Phạn Âm Xương của Vô Niệm phái la tuyệt học phật gia, tinh diệu hơn khúc nhạc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt Thần Mục Yêu Vương lĩnh ngộ rất nhiều lần thì Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên khó thể chống chọi thời gian dài như vậy.

Người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên lão đảo, trán chảy một giọt máu.

Nó là dấu hiệu ngấm xương quá sức.

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên tái nhợt, áo tăng trắng phụ trợ càng thánh khiết vô song, giống như Bồ Tát giáng trần, đẹp đến không thể nhìn gần, khiến người xem một lần là khó quên. Đối với nhiều người thì áo tăng mặc trên người nữ ni cô đẹp tuyệt trần có sức hấp dẫn vô cùng.

Duyên Sinh Thần luôn ngồi bên cạnh khoe môi cong lên, lấy ra tiêu xương màu đen dài tám ngón tay nhẹ thổi bên môi.

Duyên Sinh Thần vốn là cực kỳ phong lưu tiêu sái, hành động tràn ngập tiết tấu kỳ dị như phù hợp mọi định nghĩa về ưu mỹ trong thiên địa, khiến người vô cùng thoải mái. Duyên Sinh Thần bao phủ trong vầng sáng thần thánh, trác nhiên bất quần. Duyên Sinh Thần làm một loạt động tác trời sinh hồn nhiên, mây bay nước chảy. Tiêu xương đen đặt bên môi, một chuỗi tiếng tiêu réo rất như nước suối chảy trong núi đêm trăng.

Tiếng tiêu như thủy triều lan tỏa tham gia tranh đấu giữa tiếng nhị hồ và phạn âm.

Duyên Sinh Thần cũng là cao thủ tinh thông chiến kỹ âm nhạc.

Tiêu rẻo rất, ánh áng bạc thánh khiết bay ra từ tiêu xương đen, giai điệu dịu dàng tinh thuần không tỳ vết, cũng lẫn lẫn sóng gợn hòa cùng phạn âm vàng, uy lực tăng lên gấp mấy lần dần chống lại công kích Nhị Tuyên Ánh Nguyệt tiếng nhị hồ.

Đinh Hạo kinh ngạc thầm nghĩ:

- Duyên Sinh tông quả nhiên không giống người thường, thực lực của Duyên Sinh Thần sâu không lường được, trên cơ đám người Tất Hạ, Hạ Nghê Thường, nhìn không thấu sâu cạn. Duyên Sinh Thần bao phủ trong ánh sáng thần thánh, giống thần tiên giáng trần. Khí chất, phong độ như vậy dù là thần đồng Mục Thiên Dưỡng cũng không sánh kịp.

Vấn Kiếm tông thu các tài liệu về thủ lĩnh thế hệ trẻ của các đại môn phái, trong đó tin tức về Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ Duyên Sinh tông là ít nhất, chỉ ít ỏi vài câu, nhưng đánh giá rất cao. Trừ Mục Thiên Dưỡng ra, Vấn Kiếm tông đánh giá Duyên Sinh Thần và Duyên Sinh Thánh Nữ ở đẳng cấp cực kỳ nguy hiểm, nhắc nhở Đinh Hạo nếu gặp ai trong hai Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ phải hết sức cảnh giác.

Duyên Sinh Thần khí độ siêu phàm mỉm cười nói:

- Thính Thiên muội muội, vi huynh giúp muội muội một tay.

Khi Duyên Sinh Thần nói chuyện tiếng tiêu xương chưa ngừng, vẫn du dương, có thể thấy tọa nghệ chiến kỹ âm nhạc của gã rất sâu.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên mặc áo tăng trắng, xinh đẹp vô song hơi gật đầu, không đáp lời Duyên Sinh Thần, thậm chí không mở mắt ra.

Đinh Hạo lắc đầu.

Thắng Tự Quyết cho Đinh Hạo giác quan thứ bảy siêu mạnh, hắn bỗng cảm thấy có điều gì không đúng nhưng không thể nói rõ là điểm nào.

Giấy lát sau Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành kiếm không được hú dài, đao to ra khỏi vỏ tham gia chiến đấu.

Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành tu luyện Nhất Dao Khuynh Thành quyết của Trảm Nhật thành, chú trọng nhất là chiến ý. Khi tu luyện đến cảnh giới thâm sâu, chiến ý kích phát ra Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành sẽ hóa thành cuồng thần chiến đấu, chiến ý không ngừng thì không dừng đấu. Chiến ý càng mạnh sức chiến đấu càng cường đại. Nghe nói khi tu luyện đến cảnh giới cao sâu, càng bị thương nặng thì lực công kích càng mạnh, khi thân thể bị thương nặng thực lực tăng gấp đôi.

Chiến ý bồi dưỡng từ vô số chiến đấu.

Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành gặp chiến đấu trình độ này như củi khô bốc lửa, gã nhìn thật lâu sau không thể kiềm chế trái tim chiến ý được nữa. Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành giờ trường đao biến thành lốc xoáy, đao quang rực rỡ chém hướng Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trường đao và gậy xương trắng va chạm, thanh âm đáng sợ như trời sụp.

Mạnh mẽ như Quỷ Ngưu Yêu Vương cũng bị chấn lắc lư, có thể thấy lực lượng của Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành cường đại vô cùng.

Lúc trước đám người Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Vấn Tinh Thánh không giỏi về lực lượng, gặp đối thủ mạnh mẽ như Quỷ Ngưu Yêu Vương có thực lực, cảnh giới trên bọn họ lại thích cứng đối cứng thì rất vất vả. Bây giờ Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành tham gia giảm bớt áp lực cho đám người Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Vấn Tinh Thánh. Như nhân vật MT giỏi về thuần thục trong đoàn chiến, Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành ngăn cản Quỷ Ngưu Yêu Vương oanh tạc, đám người Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Vấn Tinh Thánh có thể thoải mái thi triển chiêu thức tinh xảo.

Trận chiến các cường giả thiên tài nhân loại bên này dần đến lúc kết thúc.

Bên kia.

Có Duyên Sinh Thần giúp đỡ, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên giảm bớt áp lực, tiêu xương màu đen và Phạn Âm Xương hợp sức ngăn lại uy lực bài Nhị Tuyền Ánh Nguyệt của Thần Mục Yêu Vương. Nhìn như Duyên Sinh Thần, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên không yếu thế nhưng Đinh Hạo nhạy cảm nhận ra sơ hở của hai thiên tài hợp tác.

Phạn Âm Xương là chiến kỹ âm nhạc của phật gia, cực kỳ trang nghiêm tức mực, có ẩn ý thương xót chúng sinh. Tuy tiêu xương màu đen của Duyên Sinh Thần mặt ngoài ẩn chứa luân hồi cứu thế của phật gia nhưng lấy cầu thả làm gốc, không hợp nhau. Ban đầu tiêu xương màu đen, Phạn Âm Xương hơi hợp đến sau này Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Duyên Sinh Thần ự vào cao trào khúc nhạc, chuyển thành bài xích lẫn nhau.

Đinh Hạo cảm giác được sơ hở trong chớp mắt, lấy tạo nghệ của Thần Mục Yêu Vương tất nhiên nắm bắt ngay.

Tiết tấu nhị hồ gấp gấp hơn, thanh âm thay đổi, sửa đổi ẩn ý trang nhã yên tĩnh, biến thành kim qua thiết mã, thiết huyết ngân hà sát khí tràn ngập, hùng hổ dọa người, uy lực sóng âm mạnh hơn trước gấp mấy lần, phá hỏng Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên và Duyên Sinh Thần hợp tấu, tách hai người ra. Áp lực hùng hồn như sóng cuộn biển gầm đổ ập xuống.

Duyên Sinh Thần biến sắc mặt, không còn vẻ thong dong tiêu sái, biểu tình trầm trọng.

//');} //]]>

400. Chương 401: Hai Bài Kinh Kệ

Mặt Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên trắng bệch không còn chút máu, chân mày dài nhú chặt, nằng đang vất vả chống đỡ.

- Duyên Sinh Thần còn giữ lại lực lượng, dần dần chuyển áp lực lên người Lệ Thỉnh Thiên.

Có lẽ người khác không nhìn ra cái gì nhưng Đinh Hạo có thần thức, giác quan thứ bảy cảnh giới đệ ngũ giai Thăng Tự Quyết cực kỳ biến thái, không thuộc về cường giả Võ Vương cảnh nên hẳn nghe là hiểu ngay bí ẩn bên trong.

Tại sao Duyên Sinh Thần làm như vậy?

Nếu Duyên Sinh Thần muốn nhìn Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên xấu mặt thì ban đầu không cần giúp đỡ là được, tại sao quanh co lòng vòng hao tổn tâm kế?

Chẳng lẽ là đồng bạn với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương? Càng không thể nào, môn quy Duyên Sinh tông nghiêm ngặt, Duyên Sinh Thần tuyệt đối sẽ không kết bè với yêu ma.

Trong đầu Đinh Hạo nổi lên vô số dấu chấm hỏi.

Chính lúc này . . .

Giọng Văn Tinh Thánh vọng ra từ trận chiến:

- Đinh Hạo, tại sao ngươi còn chưa ra tay?

Văn Tinh Thánh độc ác châm ngòi:

- Không lẽ ngươi và hai con yêu ma này có liên hệ gì không dám gặp người sao?

Đinh Hạo nhú mày không nói.

Giọng Thiên Lôi Long Tất Hạ cũng vang lên:

- Bài nhạc này là Đinh Hạo dạy cho Thần Mộc Yêu Vương!

Lúc này chỉ còn lại Đinh Hạo, Tưởng Địa Sinh và ba người khác chưa ra tay.

Mọi người cùng nhìn hướng Đinh Hạo.

Tưởng Địa Sinh đại biểu Thanh Bình học viện, Văn Tinh Thánh, Thiên Lô Long Tất Hạ đứng về phe Thanh Bình học viện nên tất nhiên bọn họ sẽ không trào phúng Tưởng Địa Sinh. Duyên Sinh Thần đại biểu Duyên Sinh tông đã ra tay, dù Duyên Sinh Thánh Nữ ngồi im tại chỗ cũng không ai nói gì.

Trong các cao thủ đỉnh cao trẻ tuổi, Đinh Hạo đại biểu cho Văn Kiếm tông từ đầu đến cuối không ra tay, Thiên Lô Long Tất Hạ nói lời thật. Khúc nhạc đó là Đinh Hạo dạy cho Thần Mộc Yêu Vương, mọi người đều trông thấy, cộng với lúc trước thái độ hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương với hắn khá mập mờ làm người suy nghĩ lung tung.

Văn Tinh Thánh cười khùng khục vọng ra từ vòng chiến:

- Đinh Hạo, nghe nói ngươi nắm giữ thần thông nên không cần tinh huyết Quỷ Ngưu, ngươi hãy bám giữ con ngưu yêu này, chúng ta ở một bên ra tay giết cũng coi như có công với nhân tộc, rửa sạch nghi ngờ cho ngươi.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình, không đáp lại.

Giọng Văn Tinh Thánh lúc trái lúc phải, mơ hồ châm lửa góp gió, trào phúng Đinh Hạo:

- Đinh Hạo, ngươi đang cố ý nương tay sao? Nếu hai con đại yêu này thoát đi. Đồn rằng ngươi cấu kết với yêu tộc, nuôi một con mèo yêu thì ra là thật. Không biết làm sao Văn Kiếm tông chứa thứ người như ngươi, thật là bại hoại xấu xa!

Keng!

Tiếng trường kiếm vang lên, mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng, biến mất tại chỗ.

Trong vòng chiến vang lên tiếng Văn Tinh Thánh khê kêu sau đó là tiếng gầm tức giận:

- A! Đinh Hạo, ngươi . . .

Chớp mắt Đinh Hạo ngồi trở về trên ghế, mũi thanh kiếm rỉ sét nhỏ một giọt máu, lạnh lùng cười:

- Còn nói thêm một câu thì lần sau đâm thủng đầu chó của ngươi.

Văn Tinh Thánh chiến đấu không nói cái gì thêm, tức giận hằm hừ.

Văn Tinh Thánh khá e ngại Đinh Hạo.

Một kiếm này biểu lộ thực lực của Đinh Hạo, hắn không phải loại người nhẫn nhịn im tiếng, khi đã điên lên thì rất đáng sợ.

Không ai ngờ vào lúc này Đinh Hạo dám ra tay với Văn Tinh Thánh, quá điên cuồng. Nhưng mọi người nhìn ra Đinh Hạo chỉ muốn dạy Văn Tinh Thánh bài học, không thì mới rồi hắn đột nhiên tập kích, chiêu ám sát lạng lẹ đó không đơn giản rạch da Văn Tinh Thánh.

Văn Tinh Thánh cứ châm lửa góp gió, rút cuộc Đinh Hạo hành động.

Ngọn lửa màu cam nhảy múa trên đầu ngón trở Đinh Hạo vẽ mấy hàng chữ trong không trung.

Thân là cây bồ đề.

Tâm như minh kính đài.

Thì thì cần lau.

Chớ khiến nhạ trần ai.

Mỗi nét bút là lửa da cam sẽ ngưng tụ trong không trung, khi chữ ‘ai’ cuối cùng chấm dứt, hai mươi đốm lửa minh văn chữ hán cháy hừng hực. Hơi thở trang trọng túc mục, thánh khiết tràn ngập trong hai mươi chữ.

Tướng Địa Sinh, Duyên Sinh Thánh Nữ không tham gia chiến đấu quan sát cẩn thận nhất, biểu tình ngạc nhiên. Đồn rằng Đinh Hạo mèo ác quỷ Tà Nguyệt song tuyệt, hiểu biết sơ thuật minh văn, nhưng bây giờ xem ra không đơn giản. Tính luôn tường ánh sáng bằng tinh trước đó, ngọn lửa minh văn hiện tại, lấy đao làm bút, lấy tay làm bút, thủ đoạn siêu đẳng như vậy chỉ có những minh văn sư tu vi cực kỳ cao thâm mới thi triển ra được.

Đinh Hạo quát to:

- Đi!

Đinh Hạo đẩy tay, hai mươi minh văn chữ hán biến thành sao băng lửa rơi bên cạnh Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên.

Lửa vàng sinh ra cộng minh kỳ dị, Phạn Âm Xướng hoàn toàn yếu thế bỗng như có đốm lửa rơi vào chảo dầu, sôi trào lên. Trong phút chốc Phạn Âm Xướng lớn mạnh, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên ngâm xướng rung động như chuông to gióng lên, liên miên. Hơi thở thương xót chúng sinh, thánh khiết trang nghiêm càng đậm, như có Phật Đà đang xướng.

Biến đổi này vượt qua dự đoán của mọi người.

Như thần tích.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên luôn nhắm mắt chợt run lên, dường như nàng gặp chuyện gì rất khó tin, khuôn mặt xinh đẹp vô song tràn ngập ngạc nhiên. Nhưng Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn vẫn không mở mắt, hơi gật đầu hướng Đinh Hạo.

Bên kia, Duyên Sinh Thần rất kinh ngạc, khuôn mặt điển trai bao phủ ánh sáng thần thánh xẹt qua vẻ âm trầm.

Duyên Sinh Thần ngừng thổi tiêu, quay về ngồi bên cạnh Duyên Sinh Thánh Nữ biểu tình trên cột.

Thần Mục Yêu Vương khẽ kêu một tiếng, lại đánh giá Đinh Hạo với đôi mắt khác. Tuy hốc mắt Thần Mục Yêu Vương không có tròng nhưng cho người cảm giác nhìn rõ tất cả. Một khúc nhạc đã khiến Thần Mục Yêu Vương lão nhân mù ngạc nhiên, bây giờ minh văn chữ hán nước lửa khác biệt sinh ra cộng minh với Phạn Âm Xướng Vô Niệm phái phật gia ngâm xướng, điều này chứng minh một việc.

Đinh Hạo hiểu biết sâu về thần thông phật gia.

Trong Vô Tận đại lục hai thần thông phật đạo tự hình thành hệ thống, có khác biệt lớn với võ đạo của môn phái, thế giã ồm thường, điểm kỳ diệu gần với vu thuật. Đặc biệt là chiến kỹ thần thông của phật gia sau lưng có phật gia kinh uyên sâu thẳm rộng lớn chống đỡ, rất nhiều chiến kỹ phật gia uy lực kinh người cần có học thức điển tịch kinh phật nhất định mới thi triển được. Đinh Hạo xuất thân từ Vãn Kiếm tông là môn phái kiếm tu thuần túy, hẳn nắm giữ minh văn lại có thể hòa cùng Phạn Âm Xướng, nhiều người cảm thấy rất khó tin.

//');} //]]>

401. Chương 402: Sát Khí Sôi Trào

Thần Mục Yêu Vương cảm thấy áp lực bùng tăng lên, lão không thể không dốc hết sức.

Biểu tình Thần Mục Yêu Vương nghiêm túc lên, thúc giục yêu khí. Yêu khí đen như mực lan tràn, nhị hồ nổ rộ ánh sáng vàng. Ánh sáng vụn vụn bên người Thần Mục Yêu Vương, thân hình lão biến mơ hồ như nhìn qua sóng nước, vụn vụn không ổn định.

Đinh Hạo cũng không rảnh rỗi.

Ngọn lửa trên ngón trỏ tay phải Đinh Hạo rực rỡ nóng cháy vô cùng, như chất lỏng vàng đậm đặc. Lấy không khí làm giấy, Đinh Hạo viết từng bút.

Bồ đề bản vô thụ.

Minh kính diệp phi đài.

Nguyên bản vô nhất vật.

Nơi nào nhạ trần ai.

Hai mươi chữ hình thành, dị tượng sinh ra trong không trung. Có tiếng Phật Đà ngâm xướng, Phật quang sáng ngời, Phật phù bay bay.

Càng kỳ dị là có từng pho tượng La Hán kim thân như ẩn như hiện, cánh hoa già lam vàng rơi xuống thân thể Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền bên dưới. Cuối cùng hai mươi đốm lửa minh văn chữ hán trước đó và hai mươi đốm lửa minh văn chữ hán sau sinh ra cộng minh kỳ dị. Mơ hồ thấy trên không trung có hai Phật tượng to lớn mặt mũi mơ hồ xuất hiện. Với Phạm Âm Xướng của Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền, Phật khí cuộn cuộn phóng lên cao.

Có minh văn chữ hán gia cố, uy lực Phạm Âm Xướng tăng gấp vô số lần. Ánh sáng vàng giống như nước sôi đổ vào tuyết hòa tan khói đen lan tràn.

Bằng!

Một tiếng khê vang.

Thần Mục Yêu Vương há to mồm, cúi đầu. Nhị hồ cổ xưa cũ kỹ đã đứt một dây đàn.

Khúc nhạc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt chưa đàn hết bài.

Tiếng nhị hồ ngừng lại.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền cũng ngừng ngâm xướng.

Đôi mắt nhắm chặt kiểm không được mở ra.

Đó là đôi mắt như thế nào? Mắt như thu thủy, trắng sáng trong suốt, trắng đen rõ ràng, như bông tuyết tinh khiết nhất trên đời lại như mặt trăng trong sáng nhất thiên địa, có thuần khiết của trẻ mới sinh. Bị ánh mắt đó nhìn, Đinh Hạo cảm giác linh hồn thăng hoa.

Mắt Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền rất kỳ lạ.

Lúc Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền nhắm mắt cho người cảm giác kiêu diễm vô song, xinh đẹp không thua gì Lý Y Nhược, Tạ Giải Ngừ. Khi Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền mở mắt thì khí chất thay đổi, trở thành Bồ Tát không dính thế tục bụi trần, không nhuốm khói lửa trần gian, cao cao tại thượng, nhìn xuống thế tục, thần thánh thánh khiết, không thể xâm phạm.

Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ ngồi một bên biến sắc mặt.

Bùm!

Duyên Sinh Thần vỡ xuống mặt bàn gỗ, bàn vỡ vụn thành bột bay trong không trung. Mặt Duyên Sinh Thần lộ vẻ tức giận, mắt sáng lóe tia sát ý.

Đinh Hạo nhảy bèn bắt giữ đến tia sát ý.

Giác quan thứ bảy siêu nhạy khiến Đinh Hạo cảm giác rõ ràng lúc Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền mở mắt thì Duyên Sinh Thần nổi lên địch ý với hắn. Đó là địch ý khắc sâu trong xương, không chết không ngừng, Đinh Hạo như trở thành kẻ thù giết vợ cướp con của Duyên Sinh Thần.

Phản ứng của Duyên Sinh Thánh Nữ rất lạ.

Toàn thân Duyên Sinh Thánh Nữ phủ trong ánh sáng bạc mơ hồ, khê cười.

Thần Mục Yêu Vương khê thở dài:

- Tốt tốt tốt tốt, thật đúng là giang sơn lớn có nhiều người tài, mấy trăm năm tự đứng một phương.

Thần Mục Yêu Vương chậm rãi cất nhị hồ vào không gian trừ vật, cảm thán rằng:

- Đinh công đại tài khiến người khâm phục, chẳng ngờ người tinh thông âm luật còn có tạo nghệ kinh thư phạt gia cao thâm như vậy. Mấy trăm năm qua bốn tọa thấy nhiều tuần kiệt nhân tộc nhưng Đinh công tử là người số một.

Đinh Hạo không nói chuyện.

Thật ra Đinh Hạo cũng không ngờ hai bài kinh kệ dùng cách minh văn chữ hán thi triển sẽ có dị tượng như vậy.

Đinh Hạo viết hai bài kinh kệ minh văn chữ hán này có lai lịch, một điển cổ rất nổi tiếng.

Trong lịch sử cổ đại Trung quốc kiếp trước của Đinh Hạo, đệ tử phạt gia Tổ Tuệ Năng đại sư lúc trẻ từng bái vào Hoàng Mai Hoàng Nhẫn đại sư, lúc ấy ngài chỉ là tiểu sa di già gạo, tuy không biết chữ nhưng chỉ cần nghe khách ngâm Kim Cương Kinh đã hiểu Phật lý. Sau này lúc Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn đại sư tuyển chọn người thừa kế từng ra lệnh các tăng nhân niệm kinh, xem ngộ tính của tất cả. Thần Tú hòa thượng viết phạt kệ hành lang viện nam chính là câu ‘Thân thị cây bồ đề, tâm như minh kính đài, thì thì cần lau, chớ sử nhạ trần ai’.

Bài phạt kệ này khi đó các tăng nhìn thấy đều khen ngoại, khâm phục, cho rằng Thần Tú hòa thượng là truyền nhân của Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn.

Chỉ có Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn xem xong im lặng không nói.

Sau này Tuệ Năng bước ra khỏi đám người, niệm kệ ‘Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, nguyên bản vô nhất vật, nơi nào nhạ trần ai’.

Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn vẫn im lặng, khi đó không ra đánh giá nào.

Nhưng ban đêm Ngũ Tổ Hoàng Nhẫn lên kêu Tuệ Năng đến, truyền y bát phạt gia, cà sa, Phật ấn cho Tuệ Năng. Sau này Thần Tú hòa thượng ghen tỵ ngàn dặm truy sát Tuệ Năng. Tuệ Năng buộc phải mai danh ẩn tính mấy chục năm, sau này cơ duyên xảo hợp nổi danh ngút tài, trở thành cao tăng đại đứng Đệ tổ phạt gia danh truyền thiên cổ.

Thần Tú hòa thượng và Tuệ Năng tổ sư tạo ra hai phạt kệ cực kỳ nổi tiếng trong lịch sử Phật giáo cổ đại, đại biểu cho hai trào lưu Phật giáo khác nhau. Bản thân Thần Tú hòa thượng là đại tăng rất tinh thông Phật lý, nếu không phải tính cách không tốt, đạo đức xấu thì cũng coi như là một đại tông sư. Cho nên Thần Tú hòa thượng để lại phạt kệ ẩn chứa Phật lý vô cùng.

Lần đầu Đinh Hạo thi triển ra phạt kệ như vậy.

Vốn Đinh Hạo chỉ muốn nhờ vào tác dụng đặc biệt của minh văn chữ hán chắc sẽ mang đến tác dụng gia có cho Phạm Âm Xương của Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên, hẳn không ngờ sẽ sinh ra dị tượng như vậy, thật là nằm ngoài dự đoán. Phạt kệ phát ra, uy lực trên cả Đinh Hạo và Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên hợp sức gấp mấy lần, hoàn toàn áp chế Thần Mục Yêu Vương và sinh ra chuyện kỳ diệu.

- Đinh công tử, Tiên Hoàng Đại Thánh cảm niệm ơn ngày xưa của người nên không muốn đối địch, hôm nay bản tôn không làm khó người, xin hãy rời đi.

Thần Mục Yêu Vương chậm rãi đứng dậy, yêu khí hùng hồn tuôn ra phóng lên cao như khói báo động, như cột như rồng che đậy nửa bầu trời, mây đen kéo về.

Hốc mắt hõm vào như hố đen bỗng bắn ra tia sáng bạc như đốm lửa.

//’);} //]]>

402. Chương 403: Trở Mặt

Đinh Hạo, Lý Lan, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Thế Chuyển Sinh Thần, Thánh Nữ, Văn Tinh Thánh, Tướng Địa Sinh, Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ cảm nhận nghệt thở.

Thần Mục Yêu Vương xếp hạng ba trong mười yêu vương Tiên Hoàng Cung, thực lực trên cả Thần Mục Yêu Vương, lai lịch cực kỳ bí ẩn, không ai biết bản thể của lão là gì. Bây giờ Thần Mục Yêu Vương bùng nổ yêu khí tạo áp lực đúng là khủng bố hơn Quỷ Ngưu Yêu Vương rất nhiều lần. Đặc biệt trong hốc mắt hõm sâu chớp lóe đốm lửa bạc một cơn gió thổi qua có thể dập tắt, mặc dù rất yếu ớt nhưng đem lại cảm giác khủng bố tim đập chân run.

Đây là mắt thần của Thần Mục Yêu Vương sao?

Mới rồi đồ án yêu khí phong hỏa lửa đỏ đại biểu cho cái gì?

Đinh Hạo thầm giật mình, mặt không đổi sắc cất cao giọng nói:

- Kính hồ là thánh địa vô đạo nhân tộc Tuyết Châu ta, không tha khinh nhờn. Nếu hai vị không muốn tự chuốc họa thì hãy mau chóng rời đi, nếu không thì chẳng những tại hạ không đi mà sẽ có càng nhiều cường giả nhân tộc xuất hiện, khi đó dù hai vị có thần thông giỏi cỡ nào cũng phải chết.

Thần Mục Yêu Vương cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Thánh địa nhân tộc? Từ hôm nay thánh địa này sẽ không tồn tại.

Đốm lửa bạc đốt cháy trong hốc mắt Thần Mục Yêu Vương như dung nham. Thần Mục Yêu Vương lác người, ảo ảnh yêu ma xuất hiện sau lưng lão, cao trăm trượng, mơ hồ không rõ. Đó là đồ đằng của Thần Mục Yêu Vương, nhưng không thấy rõ ràng là loại yêu ma nào. Ảo ảnh có đôi mắt to rực rỡ như trời trăng bắn ra từng tia sáng thần.

Pháp tướng bản tôn!

Siêu cường giả trong tộc yêu ma tuy có thể biến thành hình người nhưng sau khi biến ra nhân loại thì sức chiến đấu sẽ giảm mạnh. Một khi yêu ma lộ ra bản thể thì thực lực sẽ tăng gấp mấy lần, thân thể cao to, lớp da cứng dày, răng nanh sắc bén, các phần thân thể yêu ma là ác mộng cho nhiều võ giả nhân loại.

Không ngờ Thần Mục Yêu Vương vừa lên đã dốc hết sức.

Tiên Hoàng Cung muốn hoàn toàn chiến đấu với nhân loại Tuyết Châu sao?

Hành động của Thần Mục Yêu Vương khiến chiến trường thay đổi.

Quỷ Ngưu Yêu Vương cuồng cười, vung gậy xương thú trắng khổng lồ ép các đỉnh cao thủ trở lùi lại. Một chân Quỷ Ngưu Yêu Vương chầm đất cũng lộ ra bản thể Quỷ Ngưu.

Mặt đất rung rinh, nước Kính hồ phía xa bị chấn gợn sóng, yêu khí màu xanh như mây nổi dâng lên. Vang tiếng nổ điếc tai như tiếng bò rống vang vọng thiên địa. Trong yêu khí lượn lờ, một con thú cao trăm trượng, giáp da màu chàm chớp lóe yêu văn kỳ dị, giống rồng không phải rồng, một sừng một chân, đuôi cong lên, đầu như con bò, tia điện lượn lờ quanh người, gió mưa đi theo, sáng như trời trăng, đó là hình dạng Quỷ Ngưu trong truyền thuyết bảy mươi hai địa sát thần thú.

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương thi triển thần thông khiến quanh Kính hồ cuộn cuộn yêu khí che trời, cảnh tượng tận thế.

Trên mặt đất bắn lên từng luồng sáng minh văn trận pháp bảo vệ kiến túc vài đại môn phái. Nhân loại kinh doanh tại Tinh Nhân cốc Kính hồ vô số năm, đã bày các loại phòng ngự. Kiến trúc đại môn phái như Văn Kiếm sơn trang càng tỏa sáng rực rỡ, năng lượng năm màu mênh mông hùng hồn bảo vệ kiến túc quan trọng ven Kính hồ.

Trong mỗi kiến trúc, các võ giả bình thường, dân chúng run cầm cập nhìn trên bầu trời.

Đã bao nhiêu năm rồi lần đầu tiên thánh địa võ đạo nhân loại Tuyết Châu Kính hồ hoàn toàn mở ra trận pháp phòng ngự. Bọn họ không biết yêu ma từ đâu ra tấn công. Mấy trăm năm trước dù là thế lực lớn nhất yêu tộc, Yêu Thần cung Tuyết Châu cũng không dám mơ ước Kính hồ, hôm nay rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Trong phạm vi mấy ngàn dặm, thế lực nhân loại như gặp đại địch, hết sức phòng ngự.

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu đại thánh đã ra lệnh vậy hôm nay hãy giết đã tay đi!

Giọng Quỷ Ngưu Yêu Vương như sấm, yêu khí cuộn cuộn, sát khí lộ rõ.

Trước khi Quỷ Ngưu Yêu Vương thành đạo bị vô số võ giả nhân loại truy sát, mấy lần suýt bị lột da rút gân nên ghét nhân tộc nhất. Bây giờ thoải mái chém giết, Quỷ Ngưu Yêu Vương không e ngại gì nữa. Quỷ Ngưu Yêu Vương há mồm phun ra tia chớp, ầm ầm một tiếng trúng ngay thiên kiếp bất ngờ không kịp cảnh giác.

Tia chớp nổ đùng đùng, Thiên Lô Long Tất Hạ hét thảm thiết, người xé rách, tạm thời mất khống chế. Thiên Lô Long Tất Hạ như sao băng từ trên trời giáng xuống.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường giật mình, khống chế vô tận chi phong kéo lại Thiên Lô Long Tất Hạ, nàng biến thành gió lốc cố gắng ngăn cản Quỷ Ngưu Yêu Vương truy sát. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường cực kỳ chật vật giật mỗi từ miệng cộp cộp cứu sống Thiên Lô Long Tất Hạ.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc nhân kiếm hợp nhất vọt ra:

- Súc sinh, nhìn kiếm!

Chiến đấu đến trình độ này, ai cũng không dám giấu nghề. Không biết từ khi nào Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc mặc chiến giáp bạc cực kỳ hoa lệ, lấp lánh ánh sáng chói lòa. Đây là chiến giáp minh văn thất giai tên gọi Tàn Kiếm chiến giáp, là một trong mấy báu vật trấn tông nổi tiếng của Minh Tâm thành, không ngờ nó nằm trong tay Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc.

Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc mặc chiến giáp, khí thế tăng vọt gấp mấy lần lên đến cảnh giới Đại Tông Sư cảnh cao giai. Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc đâm ra một kiếm, vách tường hư không đều bị đâm gấp khúc, chớp mắt gã đi tới trước mặt Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Mạnh như Quỷ Ngưu Yêu Vương cũng không dám khinh thường chút nào, cái đuôi to như đuôi rồng vung lên, trùng hợp quất trúng người Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc hất gã bay ra.

- Ha ha ha ha ha ha! Hay, hay, tới lúc giành lấy tinh huyết Quỷ Ngưu rồi!

Cùng lúc đó tiếng cười âm trầm, độc ác của Vãn Tinh Thánh quanh quẩn trong thiên địa. Vãn Tinh Thánh dốc hết sức, không khí bốn phía bỗng bắn ra bão tố kim loại vô cùng tàn, đủ kiểu ám khí kỳ lạ bay đầy trời bao phủ Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành quát to:

- Nhất Đao Khuynh Thành!

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành vọt người lên giữa không trung chém ra một đao, đao bay ra rướng to vài trăm thước, như ngân hà đổ ngược. Đao quang rực rỡ đâm mắt người, không thể nhìn thấy. Trong thiên địa bị đao mang áp đảo, khắp nơi là lực lượng xé rách sắc bén đáng sợ.

Quỷ Ngưu Yêu Vương hét to:

- Thôn Thiên chiến giáp!

Lớp da màu chàm ngoài người Quỷ Ngưu Yêu Vương nổi lên tầng sáng xanh, chính là yêu khí ngưng tụ ra chiến giáp.

Bão tố ám khí vô tận và đao quang đánh vào yêu giáp của Quỷ Ngưu Yêu Vương đẩy lên huyền khí bay loạn, nổ ầm ầm.

//');} //]]>

403. Chương 404: Bắt Đầu Đồ Sát

Giọng Thần Mục Yêu Vương như sấm hét to:

- Chưởng môn đại môn phái đều là một đám giầu đầu lòi đuôi sao? Phái tiểu bối đến chịu chết! Các người còn không lộ mặt thì cái gọi là hy vọng tương lai của nhân tộc sẽ bị giết sạch ngay bây giờ!

Thần Mục Yêu Vương nói xong mắt bắn ra hai ánh lửa bạc phủ hướng Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên lại nhắm mắt, phát quang tỏa sáng toàn thân. Trên người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên vẫn còn hai phệ kẹ của Đỉnh Hạo gia cố, sức chiến đấu mạnh hơn bình thường gấp mấy lần. Thần Mục Yêu Vương cảm giác được chút uy hiếp, ra tay trước là hơn, công kích Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ đánh vào phạt quan hộ thân của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, tuy không thể đánh vỡ nhưng nằng và vòng bảo hộ khảm sâu dưới đất mấy chục thước. Vị trí Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên từng ngồi tràn ngập yêu khí màu đen.

Đỉnh Hạo không còn do dự nữa.

Hai tay Đỉnh Hạo nắm hư không, thanh kiếm rỉ sét và long văn huyết đao nằm trong tay, cực âm ngục băng huyền khí và cực dương thiên hỏa huyền khí cùng bùng nổ. Một nửa người Đỉnh Hạo là lửa nửa kia băng sương, hấn dùng đao kiếm cùng lúc vẽ mình văn chữ hán “Thập bộ sát một người, thiên lý không lưu hành” trên không trung. Mười chữ xuất hiện, sát khí thấu xương ngăn cách yêu khí, tập sát.

Đỉnh Hạo nhanh như chớp xuất chiêu theo mười mình văn chữ hán.

Đỉnh!

Thần Mục Yêu Vương ngưng kết yêu khí thành cây kiếm đen dài giờ ngang ngực chặn lại một chiêu của Đỉnh Hạo.

Lực lượng hai bên bùng nổ, Đỉnh Hạo bay ra xa mấy chục thước, Thần Mục Yêu Vương thì hơi lắc lư.

Đỉnh Hạo văng ra ngoài bỗng khựng lại, nháy mắt trở về trước mặt Thần Mục Yêu Vương. Đao kiếm cùng đánh ra hai tay thì triển hai chiêu thức khác nhau. Cực dương thiên hỏa huyền khí màu cam, cực dương thiên hỏa huyền khí màu bạc sinh tương khắc, dung hợp ra hơi thở kỳ dị. Huyền băng tung tóe trên bầu trời, lửa cực dương thiên hỏa huyền khí cháy hừng hực, kỳ quan khí tượng kỳ dị.

Đỉnh Hạo công kích theo kiểu nhanh mạnh, thân hình kéo một chuỗi tàn ảnh trên bầu trời để lại từng cái bóng giống như thật. Thần Mục Yêu Vương cầm kiếm đen chớp lóe như bay, mỗi kiếm đâm vào người Đỉnh Hạo nổ tung nhưng lần nào cũng chỉ là ảo ảnh hấn để lại.

Trong không khí vang một chuỗi tiếng vũ khí va chạm như sấm chớp gió giật. Hỏa hoa chói mắt như ẩn như hiện trong năng lượng cuồng bạo, chiếu sáng mặt và Thần Mục Yêu Vương như quỷ quái rồi biến mất.

Lúc này có tiếng khê quát.

Hố đen dưới đất bắn ra đoàn phạt quang vàng kim, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên như sao băng vọt ra, tay cầm phát trần ngọc, cổ tay rung lên. Từng sợi to trắng dài một thước dựng thẳng, từ phát trần biến hình trường kiếm kèm theo ánh sáng vàng đâm vào Thần Mục Yêu Vương.

Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ luôn đứng một bên nhìn cũng tham gia chiến đấu.

Cao thủ đỉnh giai thế hệ trẻ Tuyết Châu và hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương ác chiến đã mở màn.

Yêu khí che trời bao phủ Kính hồ mấy trăm dặm. Bình dân, võ giả bình thường chỉ có thể co đầu rút cổ trong minh văn trận pháp các đại môn phái đã bày sẵn, trái tim treo cao chờ đợi chiến đấu kết thúc.

Đinh Hạo thi triển lực lượng đao kiếm song thánh thể, cực dương thiên hỏa huyền khí và cực âm ngục băng huyền khí không chút che giấu. Huyền khí trong người Đinh Hạo xoay tít, tần suất mỗi giây một trăm chuyển. Tốc độ của Đinh Hạo nhanh hơn xa đám người Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ, một mình hấp dẫn đa số sự chú ý của Thần Mục Yêu Vương.

Đinh Hạo hoàn toàn rơi vào trạng thái chiến đấu chiến ý càng lúc càng cao.

Hai bộ kiếm pháp, đao pháp chỉ là nhân giai đề giai nhưng phát ra uy lực đáng sợ trong tay yêu khí. Thần Mục Yêu Vương cầm kiếm mỏng yêu khí đã bị gãy liên tục, với năng lực của lão ngưng kết yêu khí thành vũ khí thể nhưng chỉ đỡ được ba chiêu của Đinh Hạo rồi bị lực lượng cực dương thiên hỏa huyền khí, hoặc cực âm ngục băng huyền khí ăn mòn phá hủy.

Chiến đấu đến lúc hưng phấn, Đinh Hạo nắm chắc tiết tấu chiến đấu càng lúc càng khùng bố.

Đinh Hạo sử dụng chiêu thức càng là đến tình trạng xuất thần nhập hóa

Quan sát đến tình cảnh đó, các cao thủ đỉnh giai trẻ tuổi thấy e ngại. Loại người như Đinh Hạo là thiên tài trời sinh chiến đấu, một khi hấn vào trạng thái rồi dù là đối thủ cùng đẳng cấp cũng không đỡ nổi chiêu thức bình thường công kích. Trong lịch sử Tuyết Châu từng có mấy chục thiên tài kiểu chiến đấu như vậy, ai cũng là cuồng giết chóc.

Bao gồm Thần Mục Yêu Vương cường đại cũng càng lúc càng giật mình.

Nếu nói ban đầu Đinh Hạo chỉ có tốc độ nhanh, công kích mạnh một chút thì càng chiến đấu lâu, hậu bối này tạo áp lực cho Thần Mục Yêu Vương càng lớn. Tuy về cảnh giới thực lực thì thanh niên này không bằng Thần Mục Yêu Vương, nhưng Đinh Hạo nắm chắc chiêu thức, khống chế tiết tấu, lĩnh ngộ tiến lùi không thua gì đại yêu như lão đi qua vô số gió tanh mưa máu.

Càng đáng sợ hơn là Thần Mục Yêu Vương cảm giác rõ ràng Đinh Hạo nhanh chóng tiến bộ trong chiến đấu. Theo thời gian trôi qua, lúc trước Thần Mục Yêu Vương thi triển ra một số chiêu thức, chiến kỹ có thể uy hiếp Đinh Hạo nhưng dần mất đi tác dụng.

Đây là ảo giác rất kỳ lạ.

Dường như chiêu thức, chiến kỹ nào thi triển với Đinh Hạo một lần xong thì sức uy hiếp giảm thấp.

Trong lòng Thần Mục Yêu Vương suy nghĩ rất nhiều:

- Tiềm lực của tiểu tử này quá đáng sợ, nếu để hắn lớn lên, sau này yêu khí Tuyết Châu trừ đại thánh ra còn ai chế tài hắn được? Nếu là trước kia ta sẽ nhân lúc hắn chưa lớn lên giết ngay, bóp chết hạt mầm thiên tài này. Nhưng Đinh Hạo có ơn với đại thánh, đại thánh đã dặn dò không thể tổn thương hắn. ủa, không biết đại thánhĐinh Hạo dung túng hắn lập húc hay họa cho yêu tộc.

Thần Mục Yêu Vương mới phân tâm một lúc tay phải Đinh Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét đã thừa dịp đâm vào, kiếm quang lướt qua tóc lão cắt đứt vài lọn tóc dài.

Đây là từ khi bắt đầu chiến đấu lần đầu tiên Thần Mục Yêu Vương bị đối thủ công kích tổn thương cự ly gần.

- Không thể kéo dài nữa, bắt đầu đồ sát!

Thần Mục Yêu Vương tính thời gian, quyết định. Thần Mục Yêu Vương tránh mấy siêu cường giả trẻ vậy công, lách người trưởng to ra, quần áo nứt toát. Thần Mục Yêu Vương hóa thành con chim kỳ dị, thân hình còn khoa trương hơn Quỷ Ngưu Yêu Vương cao trăm trượng. Toàn thân Thần Mục Yêu Vương là cánh chim đen chớp lóe tia sáng kim loại giống như thần thiết.

//');} //]]>

404. Chương 405: Cự Thần Huyết Mạch Thể

Đầu Thần Mộc Yêu Vương như ứng như chuẩn, có hai con người chìm một phần hai cái đầu. Con người ngoài cùng màu đỏ, sâu vào trong là da cam, xanh, xanh biếc, lam, tím như bảy sắc cầu vồng, mỗi tầng nhẹ xoay tròn tiết tấu khác nhau, phù hợp đạo lý vận chuyển tinh thần vũ trụ, thần diệu khó tả.

- Grao!

Tiếng chim kêu diếc tai vang lên, Thần Mộc Yêu Vương đập cánh, yêu khí đen như bão tố. Đám người Đinh Hạo cảm thấy trước mắt có lực lượng vô hình trùng kích, thân thể như trái bóng trong cơn gió không tự chủ được bay ra ngoài.

Tình huống này như có người cầm quạt ba tiêu trong truyền thuyết quạt vào người.

Không đợi Đinh Hạo ổn định thân hình thì một cột sáng bắn tới trước mặt.

Đinh Hạo giờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt trước ngực cố gắng đỡ, bị đánh bay ra xa ít nhất hơn ngàn thước, bay khỏi trung tâm chiến trường.

- Mạnh quá! Yêu vương hiện ra bản tôn quả nhiên có thực lực khủng bố.

Đinh Hạo thầm giật mình. Phía lâu các phương xa, hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương như quái thú trong phim siêu nhân kiếp trước Đinh Hạo coi đang điên cuồng phá hủy kiến trúc ven Kính hồ, từng luồng sáng chớp lóe quanh chúng. Các cao thủ đỉnh cao thế hệ trẻ đám người Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên, Vãn Tinh Thánh, Tướng Địa Sinh, Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ, Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành cố gắng chống cự lần cuối.

- Xem ra không thể giữ lại thực lực.

Thần niệm của Đinh Hạo chìm vào trung đan điền phần ngực, giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn to cỡ nắm tay nằm trong cực dương thiên hỏa huyền khí bị thần thức thúc giục nhanh chóng hòa tan, chảy dọc theo kinh mạch lan tràn toàn thân. Sát ý bạo ngược dâng lên trong đầu Đinh Hạo, từng cộng lông trắng cứng như kim sắt mọc ra từ làn da Đinh Hạo.

- Grao!

Hơi thở thượng cổ địa sát thần thú lại xuất hiện trong cõi thiên địa.

Đinh Hạo lại hóa thân thành Ma Sát Bạch Vượn.

Khí sát phạt cuộn cuộn bay ra từ thân hình cao trăm thước như cột chống trời giữa thiên địa, toàn thân Ma Sát Bạch Vượn đầy lông rậm màu trắng như tơ trắng. Cơ bắp giống núi cao cuộn cuộn kích thích thị giác, tiếng vượn hú chấn động không khí. Từng tầng sóng gợn mắt thường trông thấy lan tràn bốn phương tám hướng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất bỗng rung lên, Đinh Hạo biến mất.

Nơi Đinh Hạo từng đứng sụp xuống thành cái hố trăm thước, nhìn từ trên trời như mạng nhện khổng lồ kéo dài bốn phía.

Đinh Hạo nhờ sức nhún hóa thân thành Ma Sát Bạch Vượn xuất hiện bên cạnh hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương đánh ra một đấm. Vang tiếng nổ ầm ầm, Quỷ Ngưu Yêu Vương khổng lồ bị đánh bay.

- Đinh Hạo nhân vương biến!

các cao thủ đỉnh cao thế hệ trẻ đám người Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên, Vãn Tinh Thánh, Tướng Địa Sinh, Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ, Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành hiểu ngay chuyện xảy ra.

Nghe đồn Đinh Hạo dựa vào thần thông nhân vương biến giết cao thủ Thanh Bình học viện. Hôm nay trông thấy quả nhiên có sức chiến đấu đáng sợ. Đinh Hạo hóa thân thành cự thú viễn cổ thực lực tăng mạnh hơn trước gấp đôi, đánh ra cú đấm lực lượng cỡ ngàn cân.

Đinh Hạo Ma Sát Bạch Vượn thành công một chiêu xong không dừng lại.

Ma Sát Bạch Vượn gầm lên, vuốt to đuổi ra, tay trái cầm hỏa đao dài năm mươi thước, tay phải là băng kiếm kích cỡ bằng nhau. Hai tay Ma Sát Bạch Vượn cầm vũ khí hóa thành gió lốc, lại là chiêu thức cũ chém nhanh. Lửa và huyền băng cắt đứt Lư Bằng Phi cuộn cuộn để lại dấu vết éo dài thật lâu không tán trong thiên địa.

Mọi người trông thấy hình ảnh này suýt rớt tròng mắt.

Cự thú sử dụng vũ khí?

Võ giả nhờ vào thần thông, lực lượng thượng cổ cự thú trong tinh huyết thần thú nhiều lúc sẽ bị thú tính ẩn chứa trong tinh huyết ảnh hưởng, sau khi hóa thân thì khó thi triển võ kỹ nhân loại. Đa số toàn dựa vào năng lực địa sát thần thú chiến đấu, dù ngẫu nhiên thi triển một ít chiến kỹ chẳng qua là thói quen bình thường luyện quen tay. Ch odds là các cường giả Võ Vương cảnh khi hoàn toàn dung hợp tinh huyết thần thú chỉ bảo đảm sau khi hóa thân xong không suy yếu, muốn quen thuộc sử dụng chiêu thức chiến kỹ như Đinh Hạo hiện giờ thật là vạn người không có một.

Sao Đinh Hạo làm được?

Đại nhân vật thấy rộng biết nhiều như vậy lúc này cũng không chịu nổi rung động, Thần Mộc Yêu Vương phản ứng chậm chạp bị viêm đao của Đinh Hạo chém trúng. Lông chim đen rơi rụng bay đầy trời, lửa vàng kim dọc theo lông chim đốt hươu hai mắt Thần Mộc Yêu Vương.

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, sướng khoái!

Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành thấy hình ảnh đó không thể ức chế chiến ý nữa, gầm lên một tiếng, cơ bắp nhô cao biến thành người khổng lồ mấy chục hươu, gân xanh nhô dưới cơ bắp, mạch máu trướng lên. Cơ bắp Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành nổi tầng tầng sáng kim loại màu đồng, có minh văn kỳ dị chảy dưới lớp da thịt. Trong mắt Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành lấp lóe ánh sáng vàng.

Đinh Hạo chém bay Thần Mộc Yêu Vương, trông thấy hình ảnh đó tim đập nhanh.

Đây là cái gì?

Không lẽ Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành cũng nắm giữ tinh huyết thượng cổ thần thú nào đó rồi thi triển ra? Trông không giống. Đinh Hạo từng nghe nói thượng cổ thiên cương hoặc là địa sát thần thú có hình dạng nhân loại. Bộ dạng người khổng lồ màu vàng của Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành không giống dã thú chút nào, không có sự bạo ngược mà là khí tức sát thần thánh.

Cách ngàn thước, Quỷ Ngưu Yêu Vương nhảy một chân xông vào vòng chiến:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, không ngờ phát hiện một huyết mạch chiến thể, đúng là bất ngờ.

Chiến ý của Quỷ Ngưu Yêu Vương dâng cao, Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn đánh một đấm không khiến nó bị thương.

Đinh Hạo hiểu ra. Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành không phải thi triển tinh huyết mà là lực lượng huyết mạch, gã là võ giả huyết mạch, giống như các thiên tài Văn Kiếm tông Tạ Giải Ngừ, Phùng Ninh, Viên Thiên Cương, trong cơ thể chảy thần huyết mạch. Đó là lực lượng bẩm sinh, nói từ chất thì inh hơn thần thông hậu thiên của Đinh Hạo.

Nhưng phải xem sức chiến đấu tùy cá nhân.

Ví dụ Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành thi triển lực lượng huyết mạch khí thể hùng hồn thua Đinh Hạo một bậc.

- Xem đao!

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành biến thành người khổng lồ màu vàng, tay cầm trường đao cũ như xách cây tằm. Tuy nhiên Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành rút vào một tia thần lực, thân đao cổ kính bình thường hiện ra hoa văn màu vàng, giây sau cũng trưởng to ra thành cây đao rách nát miễn cưỡng hoàn chỉnh.

405. Chương 406: Tuần Mục Sử Của Huyền Sương Thần Cung

Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành chém một đao, đao mang vàng xé rách hư không.

- A! Không ngờ Nhật Miện Thần Đao, một trong ba kỳ bảo chiến đấu của Trảm Nhật thành nằm trong tay tiểu bối ảnh người. Tốt, rất tốt.

Thần Mục Yêu Vương quay về chiến trường, mắt to bắn ra cột sáng đỏ đập vỡ đao mang vàng.

Cùng lúc đó . . .

Một thanh âm uy nghiêm vang trên bầu trời:

- Mau ra tay giết hai con yêu!

Thanh âm này không lớn không nhỏ lại rõ ràng vang bên tai mỗi người, ẩn chứa uy nghi vô biên như quân vương cao cao tại thượng ra lệnh, khiến người kiềm không được sinh ra thần phục, không thể chống lại.

Đinh Hạo ngẩn người.

Lại có thanh âm vang bên tai Đinh Hạo:

- Đinh sư đệ hãy hết sức ra tay, đừng giữ lại. Tuần Mục Sử đại nhân của Huyền Sương Thần Cung đã đến, trận chiến này là phần thi đại hội luận phẩm tông môn tính điểm, không thể thả lỏng.

Đó là giọng của chủ võ môn Lý Kiếm Ý.

Truyền âm nhập mật.

Tim Đinh Hạo rút cái bịch. Thì ra thanh âm vô cùng uy nghiêm đó là Tuần Mục Sử đại nhân của Huyền Sương Thần Cung không chế mệnh mạch các đại môn phái Tuyệt Châu phát ra. Không chút nghi ngờ, Tuần Mục Sử là cường giả tuyệt đối, thân phận vô cùng tôn quý, như thổ hoàng đế, dù là chủ võ môn đại môn phái đến trước mặt Tuần Mục Sử cũng phải khách sáo, vì gã đại biểu Tuần Mục Sử, đại biểu một trong năm chí tôn nhân loại, Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần.

- Grao!

Đinh Hạo gầm lên, đao kiếm cùng sử dụng, không nương tay nữa.

Vốn vì khúc nhạc trong tửu quan nên Đinh Hạo không muốn giết hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương, tiếc rằng chúng nó quá cuồng, có hai người mà dám đến Tinh Nhân cốc Kính hồ nhân loại quấy phá, chọc giận Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung. Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương chết chắc.

Không phải đồng loại thì giết.

Đinh Hạo cắn răng, đặt quyết tâm độc ác.

Cùng lúc đó, các cao thủ trẻ đỉnh giai thuộc chín môn phái khác cũng nhận được trường bối tông môn của mình nhắc nhở, bùng nổ lực lượng cường đại nhất. Phong Lô Song Kiều Thiên Lô Long Tắt Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường quả nhiên đều là võ sĩ huyết mạch, trong người chảy máu thần. Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc sử dụng bí pháp nào đó biến thành cơn gió nhẹ không thể bắt giữ. Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ cũng là võ sĩ huyết mạch.

Các nhân vật đỉnh cao thế hệ trẻ Tuyệt Châu toàn là võ giả huyết mạch.

kiếm quang bắn lên cao.

Tướng Địa Sinh chưa từng ra tay nay rút thanh kiếm rỉ sét bên hông, kiếm ngút trời chọn Thần Mộc Yêu Vương, đối thủ đáng sợ nhất.

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn vô tình hấp dẫn ánh mắt nhiều nhất. Thân hình khổng lồ ánh bằng hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương, cầm viêm đao, bằng kiếm khổng lồ thì triển ra chiến kỹ nhân loại, ngay mặt đầu với Thần Mộc Yêu Vương mà không chút yếu thế, có xu hướng lấn át yêu vương này.

Không biết từ khi nào yêu khí trên bầu trời dần co lại như bị lực lượng bí ẩn nào đó áp súc.

Mười một bóng người đứng trên bầu trời, mỗi người phát ra khí thế cường đại khủng khiếp. Bọn họ đứng trên cao như mười một thần linh nhìn xuống dưới đất.

- Là chương môn địa môn phái!

- Cái người kia . . . Là Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung, Trác Phi Phàm!

- Còn có thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện.

- Không ngờ Mục Thiên Dưỡng đã có tư cách đứng ngang hàng với mười người này, hẳn đã đến trình độ đó rồi sao?

- Trời ạ, bọn họ cùng xuất hiện.

- Lần này tốt rồi, hai con đại yêu chết chắc.

- Dám can đảm đại náo Tình Nhân cốc Kính hồ thánh địa võ đạo nhân tộc Tuyết Châu là đáng chết!

Mọi người núp trong kiến trúc minh văn trận pháp cùng kêu lên, vài võ giả hiểu rộng biết nhiều nhận ra thân phận mười người đứng trên bầu trời.

Chương môn đại môn phái vây quanh một người thân hình vạm vỡ đứng chính giữa như sao quanh trăng sáng. Nam nhân mặt trắng như ngọc, khí chất trang nghiêm, tóc đen râu đen, ba lỗ râu dài trước ngực, đằng sau vòng phòng hộ bạc mờ mờ thấy chiến giáp lấp lánh như băng. Lưng nam nhân công chiến kích bằng tuyết to lớn, hơi thở biểu lộ tự nhiên, sâu không lường được, trên cơ chương môn địa môn phái.

Chính là Tuần Mục Sử được Huyền Sương Thần Cung phái đến Tuyết Châu.

Khiến người bất ngờ là thần đồng Mục Thiên Dưỡng của Thanh Bình học viện đứng bên cạnh Tuần Mục Sử Huyền Sương Thần Cung, gần hơn cả chương môn chín môn phái. Cách đứng này ý nghĩa sâu xa, chứng minh hoặc là Mục Thiên Dưỡng và Tuần Mục Sử quá quan hệ riêng tư khá tốt, hoặc là thực lực của gã đã vượt qua chương môn đại môn phái, sắp bằng Tuần Mục Sử.

Mười một người biểu tình nghiêm túc nhìn ác chiến bên dưới.

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn sát khí ngập trời, tay cầm viêm đao, bằng kiếm đại sát tứ phương. Đinh Hạo thành quân chủ lực đối kháng với Quỷ Ngưu Yêu Vương. Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành lực lượng huyết mạch bùng nổ hoàn toàn, Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiền, Duyên Sinh Thánh Nữ phối hợp dần áp chế Quỷ Ngưu Yêu Vương. Trên người Quỷ Ngưu Yêu Vương loang lổ vết đao kiếm, máu băng và lửa lan tràn.

Bên kia, đám người Văn Tinh Thánh, Tướng Địa Sinh, Phong Lôi Song Kiêu Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Tướng Địa Sinh đấu với Thần Mộc Yêu Vương.

Các thiên tài đỉnh cao thế hệ trẻ Tuyết Châu dần tách ra thành đoàn thể nhỏ.

Bọn họ lấy ra hết vũ khí bí mật, các thủ lĩnh thế hệ trẻ Tuyết Châu bộc lộ sức chiến đấu không hợp với danh tiếng của mình, áp chế hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương nổi tiếng hung ác.

Thực lực Quỷ Ngưu Yêu Vương yếu hơn nên càng chật vật.

Quỷ Ngưu Yêu Vương rất khỏe mạnh nhưng Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn, Đao Khuynh Thành Đao Khuynh Thành với cự thân huyết mạch thể khắc chế nó. Quỷ Ngưu Yêu Vương am hiểu khổng chế nước nhưng lực lượng thủy hệ đụng phải cực âm ngục băng huyền khí của Đinh Hạo thì thuộc tính thấp

hơn hẳn một bậc. Lại có lực lượng phụ trợ của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Duyên Sinh Thánh Nữ kiềm chế, cuối cùng Quỷ Ngưu Yêu Vương bị trói tại chỗ, gằm rống giận dữ nhưng không thể thoát thân.

Bên kia, Tướng Địa Sinh cầm thanh kiếm rỉ sét kinh người, kiếm khí vọt lên tầng mây liên miên không dứt, khả năng như Thần Mục Yêu Vương buộc phải cẩn thận né tránh.

Chiến đấu điên cuồng diễn ra.

Nửa ngày sau, hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương mệt đứt hơi, hoàn toàn yếu thế bị giam tại chỗ, người đầy vết thương.

Người Quỷ Ngưu Yêu Vương đầy vết thương cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Các nhân tộc đề tiện chỉ biết xa luân chiến.

Quỷ Ngưu Yêu Vương ngoái đầu quát với Thần Mục Yêu Vương:

- Lão mù, quây đủ rồi, chúng ta đi!

Thần Mục Yêu Vương tức giận quát:

- Ngươi mới mù, cả nhà ngươi đều mù!

Toàn thân Thần Mục Yêu Vương bùng phát yêu khí mạnh mẽ không gì sánh được buộc Tướng Địa Sinh, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Văn Tinh Thánh phải lùi lại. Bảy tầng con người chớp lóe nhanh trong đôi mắt to, con ngươi đỏ, cam, xanh, lam bốn màu cùng phát ra ánh sáng hủy diệt quét bốn phương tám hướng. Đám người Tướng Địa Sinh, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Văn Tinh Thánh không dám ngăn cản, vội tránh đi.

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương hét to:

- Đi!

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương bay lên cao, đột nhiên thu nhỏ thành luồng sáng bay đi xa.

406. Chương 407: Người Hòa Giải?

Đám người Đinh Hạo, Tướng Địa Sinh, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Văn Tinh Thánh Dao Khuynh Thành Dao Khuynh Thành, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên muốn ngăn cản nhưng không kịp. Mắt thấy hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương nhục nhã thánh đại võ đạo nhân loại Tuyết Châu sắp bỏ trốn, lúc này trên bầu trời vang tiếng ầm ầm, một tầng sáng mỏng hiện ra như cái lồng chụp to bao phủ phạm vi mấy trăm dặm Kính hồ.

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương bất ngờ không kịp đề phòng đụng vào màn sáng mỏng màu bạc, rớt xuống dưới.

Thần Mục Yêu Vương giật mình biến sắc mặt nói:

- Huyền Sương Thanh Yêu Tráo?

Huyền Sương Thanh Yêu Tráo là trận pháp giam cầm rất nổi tiếng của Huyền Sương Thần Cung. Trong truyền thuyết Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần truyền xuống các trận pháp, Huyền Sương Thanh Yêu Tráo chuyên môn dùng thanh trừ yêu ma, có tác dụng khắc chế đa số thần thông yêu ma. Khi môn nhân Huyền Sương Thần Cung tiêu diệt yêu ma trước tiên sẽ bày trận pháp giam cầm Huyền Sương Thanh Yêu Tráo quanh trăm dặm rồi mới chém giết, yêu ma dưới cảnh giới yêu hoàng không ai thoát được. Huyền Sương Thần Cung dựa vào trận pháp Huyền Sương Thanh Yêu Tráo không biết giết chết bao nhiêu yêu ma tai họa một phương, nó như bùa đòi mạng với yêu ma, nghe là biến sắc mặt.

Chưởng môn Tinh Văn tông cười quái dị:

- Ha ha ha ha ha ha! Hai súc sinh nho nhỏ cũng dám đến Kính hồ của ta gây rối, thật là không biết chữ chết viết như thế nào. Tuần Mục Sử đại nhân đã giáng xuống, các người còn mơ bỏ trốn? Người si nói mộng!

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương té xuống đất, bị thương khá nặng. Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương lập tức bay lên đổi hướng khác, tiếc rằng vẫn không ích gì, va chạm vào vòng bảo hộ Huyền Thương Thanh Yêu Trảo khiến bọn chúng bị thương. Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương té xuống đất, không vùng vẫy nữa, nhưng biểu tình như đang nghĩ cách gì, chưa chết tâm.

Đám người trẻ tuổi Đinh Hạo, Tưởng Địa Sinh, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Văn Tinh Thánh Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên không ra tay nữa.

Một đám người khom lưng hành lễ hướng bầu trời:

- Đệ tử kính chào Tuần Mục Sử đại nhân, chường môn.

Tuần Mục Sử mặt trắng tóc đen râu dài nhẹ gật đầu, ánh mắt như điện lướt qua đám thanh niên Đinh Hạo, Tưởng Địa Sinh, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Văn Tinh Thánh Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên.

Tuần Mục Sử lộ biểu tình khen ngợi:

- Không tệ, hôm nay các người biểu hiện rất tốt, nhân tộc Tuyết Châu sắp đến ngày hưng thịnh.

- Đa tạ Tuần Mục Sử đại nhân khen ngợi.

Đám người trẻ tuổi Đinh Hạo, Tưởng Địa Sinh, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Văn Tinh Thánh Đạo Khuynh Thành Đạo Khuynh Thành, Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên đều là niềm kiêu hãnh của môn phái mình, bình thường kiêu ngạo nhưng ở trước mặt Tuần Mục Sử thì không dám hất mặt vênh váo. Bởi vì Tuần Mục Sử đại biểu ột trong năm thế lực nhân loại Vô Tận đại lục, võ giả bình thường tôn sùng như thiên thần.

Đinh Hạo tò mò nhìn Tuần Mục Sử.

Kiểm Tổ cảm giận nói:

- Phi, chỉ là tiểu tử Vô Vương cảnh, vênh váo cái gì?

Đạo Tổ không cam lòng hòa theo:

- Tuyết Châu quá nhỏ, một nhất khiếu Vô Vương cảnh đã dám xưng vương xưng bá, nhớ năm đó Đạo Tiên ta . . .

Hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ lúc nào cũng lên tiếng chứng minh sự hiện diện của mình, xem thường cường giả nhân loại hiện giờ lại bắt đầu khoe khoang lải nhải trong đầu Đinh Hạo. Đinh Hạo lựa chọn vài tin tức, hiểu ra thực lực của Tuần Mục Sử là nhất khiếu Vô Đê cảnh. Dù là vậy thì Tuần Mục Sử cũng là cường giả cao cấp nhất từ khi Đinh Hạo xuyên qua đến bây giờ, không biết sư phụ lão quái vật Khí Thanh Sam so với Tuần Mục Sử thì ai mạnh hơn?

Đinh Hạo đang suy nghĩ thì có áp lực hùng hồn bao phủ toàn thân hắn, bên tai vang giọng Tuần Mục Sử.

- Người chính là Đinh Hạo của Văn Kiếm tông?

- Đúng là đệ tử.

Trong giọng nói Tuần Mục Sử ẩn chứa khen ngợi.

- Ủm! Rất khá, với thực lực Tiên Thiên Vô Tông cảnhĐinh Hạo có thể hoàn chỉnh thi triển thần thông nhân vương biến, khắc chế thú tính dùng võ kỹ nhân tộc, người đúng là thiên phú dị bẩm. Mấy ngày nay bốn toạ mấy lần nghe tên người, xem ra vị trí bá chủ võ đạo Tuyết Châu có một phần của người.

- Tuần Mục Sử đại nhân quá khen.

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm dịu giọng nói:

- Nhưng mới rồi ta nhìn người chiến đấu cùng thi triển minh văn, kiếm đạo, lại song tu huyền khí băng hệ, hỏa hệ. Có hai năng lực tuy rằng uy lực không tầm thường nhưng không chuyên tinh như người khác, thần thông nhân vương biến xét đến cùng là nhờ vào vật ngoài, không chính tông như tu vi huyền khí của bản thân. Đạo võ đạo ở chỗ khám lực lượng, huyền bí bản thân, ôm tàn thủ nhất. Sức lực con người có hạn, tham nhiều thì thâm, đây là chí lý võ đạo. Con đường người tu luyện hơi lệch, về điểm này cần học hỏi Mục Thiên Dưỡng nhiều.

Mọi người đứng bên cạnh đều biến sắc mặt, phản ứng khác nhau. Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm nói trước khen sau hạ thấp, tương đương với phủ định đường võ đạo của Đinh Hạo. Người Tuyết Châu đều biết Đinh Hạo và Mục Thiên Dưỡng ước chiến trên Thiên Hàn Tuyết phong, Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm kêu Đinh Hạo học hỏi Mục Thiên Dưỡng rõ ràng nói là hẳn thua xa Mục Thiên Dưỡng, Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm đứng về phía gã.

Các chương môn đại môn phái phản ứng khác nhau.

Viện trưởng Thanh Bình học viện biểu tình bình tĩnh, cười khê. Các môn phái về phe Thanh Bình học viện cũng vẻ mặt nhẹ nhàng. Chương môn Lý Kiếm Ý Vãn Kiếm tông nhìn như không biểu tình nhưng đáy mắt lóe tia sáng. Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm đại biểu Huyền Thương Thần Cung, nếu bây giờ gã đã có phán đoán thì đại hội luận phẩm tông môn tiếp theo Vãn Kiếm tông sẽ ở vị trí cực kỳ bất lợi.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình gặt đầu:

- Đệ tử biết.

Đinh Hạo đã thu thần thông nhân vương biến, thoát trông có vẻ rất suy yếu, người khê run không biết là vì hao phí huyền khí quá độ hay vì bị Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm bình phẩm mà nản lòng.

- Bản sử biết người và Mục Thiên Dưỡng có xích mích, ước chiến trên Thiên Hàn Tuyết phong. Các người đều là thanh niên tài tuấn trong nhân tộc Tuyết Châu, người nào chết đi đều là tổn thất lớn cho nhân tộc Tuyết Châu ta. Hay là hôm nay bản sử thuận nước giông thuyền chầm dứt ân oán giữa các người được không?

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm nêu ý kiến khiến mọi người bất ngờ.

Đinh Hạo nhú mày, không nói.

Chuyện này không phải mình Đinh Hạo quyết định được.

Mục Thiên Dưỡng đứng một bên biểu tình thản nhiên như không nghe thấy.

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm cười to bảo:

- Nếu hai người đều không nói tức là đồng ý, vậy thì Đinh Hạo, chuyện này là người có lỗi trước, hay là trước tiên xin lỗi Thiên Dưỡng. Người chết không thể sống lại, người nên bồi thường bù đắp nỗi đau mất đệ của Thiên Dưỡng.

Đinh Hạo cực kỳ khó chịu, tức giận bật cười nói:

- Tuần Mục Sử đại nhân nghĩ nên bồi thường như thế nào?

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nỗi đau mất đệ quá lớn với Thiên Dưỡng, vậy đi, người giao tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn ra đưa cho Mục Thiên Dưỡng, vậy là xong một chuyện. Còn chuyện khác, hay là người lập hiệp nghị chủ tử với Mục Thiên Dưỡng, làm người hầu ba năm cho hẳn thì chuyện này chấm dứt.

Đinh Hạo nghe xong giận run người.

407. Chương 408: Biến Đổi Khó Tin

Mấy người khác cũng biến sắc mặt, không ngờ Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm sẽ nói vậy. Nếu không phải nhìn biểu tình Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm nghiêm túc bọn họ còn tưởng gã đang đùa. Máy thủ lĩnh phe Thanh Bình học viện cũng cảm thấy Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm thiên vị quá đáng.

Giết người chẳng qua là rút đầu.

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm yêu cầu như thế dù là võ giả tán tu bình thường cũng là rất sỉ nhục, uống gì Đinh Hạo thiên tài danh chấn Tuyết Châu? Cho dù Đinh Hạo có đồng ý thì Văn Kiếm tông cũng không chịu, bây giờ từng hành động của hắn đại biểu cho Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Đường.

Biểu tình Mục Thiên Đường như thường, không thèm nhìn chuyện bên này. Có vẻ Mục Thiên Đường đang suy nghĩ cái gì, mọi chuyện diễn ra không liên quan đến gã.

Đinh Hạo cười lạnh, định từ chối thì biến dị bỗng xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa chấn động.

Một thân hình tỏa sáng từ chân trời chợt lóe đập mạnh vào Huyền Sương Thanh Yêu Tráo. Một chuỗi tiếng rầm rầm giòn vang, màn sáng bạc mỏng một giây sau vỡ như pha lê. Bóng sáng kia không giảm tốc độ bắn hướng Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm.

Có người hét to một tiếng:

- Là Kim Chuẩn Yêu Vương!

Lại một yêu vương xuất hiện.

Trong mười yêu vương dưới tay Tiên Hoàng Đại Thánh thì Kim Chuẩn Yêu Vương xếp hạng nhất, nghe nói là một con dị cầm thượng cổ Kinh Cực Hoàng Quan Kim Chuẩn tu luyện đặc đạo thành. Một trăm năm trước Kim Chuẩn Yêu Vương nổi danh Tuyết Châu, quen một mình, thực lực khủng bố hơn xa yêu vương khác, bao gồm Yêu Thần cung cũng phải nể mặt Kim Chuẩn Yêu Vương ba phần. Chủ nhân Yêu Thần cung mấy lần mời Kim Chuẩn Yêu Vương tham gia nhưng không được, không biết Tiên Hoàng Đại Thánh dùng thủ đoạn gì khiến Kim Chuẩn Yêu Vương kiệt ngạo bất thuần thích đơn độc chịu tham gia Tiên Hoàng Cung.

Không ngờ Kim Chuẩn Yêu Vương xuất hiện tại đây.

Quả nhiên là dị cầm đặc đạo, tốc độ siêu nhanh. Nhiều cao thủ nhân loại có mặt đều không kịp phản ứng, Kim Chuẩn Yêu Vương dễ dàng phá Huyền Sương Thanh Yêu Tráo. Mọi người cảm thấy cảm giác sắc nhọn đâm vào mặt, Kim Chuẩn Yêu Vương hóa thân đoàn sáng vàng đã đến trước mặt Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm.

Ám sát?!

Yêu tộc muốn ám sát Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung.

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm cười nhạt, không nhúc nhích.

Mắt thấy luồng sáng vàng sắp trúng Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm chợt có kiếm quang bạc rực rỡ chợt lóe bên cạnh gã.

Mục Thiên Đường ra tay.

Một chuỗi tiếng trường kiếm va chạm như cuồng phong vang lên, Mục Thiên Đường không lùi mà tiến tới, kiếm thức như rồng lẩn át kiếm thức của Kim Chuẩn Yêu Vương. Mục Thiên Đường đẩy lùi Kim Chuẩn Yêu Vương, chớp mắt hai người đã ra xa mấy trăm thước.

Cùng lúc đó, hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương bị trôi trên mặt đất thừa cơ bay lên trời bỏ chạy.

- Muốn đi? Nằm mơ!

Khóe môi Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm cong lên nụ cười tàn nhẫn.

Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm dời chú ý khỏi người Đinh Hạo, nhìn chậm nhưng nhanh rút chiến kích băng tuyết sau lưng ra. Khí lạnh huyền sương hùng hồn phát ra từ người Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm, không khí ngưng kết thành băng vụn mỏng rớt xuống dưới.

Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm vung tay lên, hai khí băng như vòi rồng đẩy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm khủng bố, hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương miễn cưỡng đỡ khí huyền sương đáng sợ, rên rỉ té xuống.

Đinh Hạo thầm giật mình. Không uống là Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm Huyền Sương Thần Cung, thực lực cường đại không thể tưởng tượng, tùy tay ra một chiêu đã ngăn cản hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương. Tuy cùng là cảnh giới cấp vương nhưng hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương so với Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm thua ba, bốn tiểu cảnh giới. Thực lực cỡ như Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm, hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương thì cách biệt một tiểu cảnh giới đã đủ trí mạng.

- Thật là không biết sống chết, một đám tiểu yêu quái tham sống sợ chết dám ám sát bản sử!

Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm lộ biểu tình tức giận quát:

- Tiên Hoàng Đại Thánh gì đó của các ngươi cứ khiêu khích, cho rằng Huyền Sương Thần Cung ta dễ ăn hiếp sao? Cũng được, giết mấy tiểu yêu các ngươi rồi đi phá hang ổ của nó!

Toàn thân Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm ngưng tụ bảo tuyết, khí thế vô song, quân lâm thiên hạ.

Hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương biểu tình giận dữ, vận chuyển yêu khí liều mạng, dù sao không thể thoát chết được.

- Ha ha ha ha ha ha! Chết cho ta!

Hai tay Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm cầm chiến kích, khí thế lại tăng lên như quân vương nhìn xuống chúng sinh. Các cao thủ xung quanh thâm kinh sợ, loại khí thế này đã là nửa chân vào Vô Hoàng cảnh, có một chút hơi thở hoàng giả.

So với Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm thì hai đại yêu vương Thần Mộc Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương dỏm hết sức vẫn nhỏ bé giống như muối bỏ biển.

Lúc này xảy ra chuyện mọi người không ngờ.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đỏ từ chân trời xẹt đến như kiếm sắc đỏ rực kẹp đậu hủ non nghiền nát huyền sương băng khí quanh thân Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm, xuyên thủng qua.

Khí thế của Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm tăng lên đến đỉnh cao rồi bỗng khựng lại.

Băng khí đầy trời tan biến, hơi thở hoàng giả không còn, người Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm cứng ngắc.

Một giọt máu đỏ từ trán Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm chảy ra.

Chiến kích băng tuyết rơi xuống đất.

Các cường môn đại môn phái, đám cao thủ trẻ đứng ngây như phỗng nhìn biểu tình quân lâm thiên hạ đông trên mặt Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm, cảm thấy có dòng điện chạy dọc sống lưng lên đến não. Mọi người có mặt tại đây đều thấy rộng biết nhiều, kinh nghiệm phi phàm nhưng bây giờ khó tin như nằm mơ.

Tuần Mộc Sử Trác Phi Phàm đã chết.

Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung chết rồi.

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm chết vào phút gã mạnh nhất.

Siêu cường giả nửa bước đạp vào cảnh giới Vô Hoàng cảnh bị một luồng sáng đỏ . . . Nó là cái gì?

Mọi người ngây ngốc quay đầu nhìn, thấy sau gáy Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm có một cánh chim đỏ lấp lánh ánh sáng, dài một thước, ánh sáng đỏ bao phủ lông chim lơ lửng giữa không trung có vẻ cơn gió mạnh thổi qua sẽ đẩy nó bay đi. Đó là một cộng lông . . .

Lông chim phượng hoàng?

Tim mọi người run lên, nhớ ngay một cái tên.

Tiên Hoàng Đại Thánh!

Chắc chắn là Tiên Hoàng Đại Thánh ra tay giết Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm.

Đó là loại thực lực gì?

Chỉ một cộng lông chim, không biết cách bao nhiêu dặm giết cường giả nửa bước Vô Hoàng cảnh.

408. Chương 409: Thánh Tử Của Tiên Hoàng Cung

Đình Hạo ngơ ngẩn.

Đình Hạo từng thấy phượng hoàng tận mắt, biết phượng hoàng lưu manh có lực lượng đáng sợ thế nào. Nhưng so với hôm ở Tuyết Long sơn thì thực lực phượng hoàng lưu manh tăng lên gấp mấy lần, một cộng lông chim đã giết cường giả nửa bước Vô Hoàng cảnh. Thực lực của phượng hoàng lưu manh đạt đến cảnh giới gì? Yêu hoàng hay yêu đế?

Tưởng tượng thôi đã thấy sợ, khiến người hút ngum khí lạnh.

Nếu Tuyết Châu có một yêu ma đẳng cấp yêu đế thì là tai họa cho nhân loại Tuyết Châu. Dù chín đại môn phái hợp sức lại cũng không thể đỡ nổi phượng hoàng lưu manh, chỉ một ý niệm là chín môn phái tan tành.

Trong khi mọi người ngây ngẩn thì lông chim đỏ nhẹ xoay tròn quanh người Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm, ánh sáng đỏ lấp lóe nuốt trọn cái xác, không chừa một sợi tóc.

Hành động này khiến mọi người như gặp đại địch, ngưng tụ huyền khí, sợ cộng lông đại khai sát giới.

May là lông chim phượng đỏ nuốt xác Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm xong lơ mọi người đi, nhẹ rung lên như lưỡi biếng đuối eo, hóa thành luồng sáng đỏ biến mất nơi chân trời. Đến đi vô tung, giống như lông chim chưa từng xuất hiện, không để lại hơi thở nào.

Mọi người ngơ ngẩn nửa ngày, mãi khi hơi thở cộng lông chim biến mất mới thở phào.

- Cũng tiến đại thánh, chúa của chúng ta!

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương quỳ dưới đất cung kính đợi lông chim đỏ biến mất nơi cuối trời mới hưng phấn đứng dậy, quét mắt đám cao thủ nhân loại.

Hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương cười to bảo:

- Như thế nào? Còn đánh nữa không?

Chưởng môn chín môn phái biểu tình lúng túng.

Mọi người bị thực lực vô cùng kỳ diệu đó hù sợ, đối mặt siêu tồn tại có ngược đầu cũng không thấy chân dung thì dù là chưởng môn địa môn phái cũng mất can đảm chiến đấu. Đây là chênh lệch không phải nghị lực hay chiến ý có thể bù đắp, chỉ có chiến thần ra tay mới giết nổi đại yêu phượng hoàng bỗng nhiên nổi lên này.

Trong tình huống đó còn ai dám làm khó hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương?

- Ha ha ha ha ha ha! Không đánh? Vậy lão nguỵ chúng ta đi đây. Ha ha ha ha ha ha! Thánh địa vô đạo nhân tộc Tuyết Châu chỉ có thế.

Bộ dáng kiêu căng làm mọi người hạn nghiêng rãng rồi lại không biết làm sao.

Thần Mục Yêu Vương quay về hình tượng lão nhân mù quần áo rách rưới, bay lên trời tối trước mặt mọi người.

Thần Mục Yêu Vương mỉm cười với Đinh Hạo, nói:

- Ngày hôm nay chúa của ta nghĩ ơn của Đình công tử nên mới không đại khai sát giới tại thánh địa nhân tộc, hy vọng công tử trân trọng. Ha ha, nhân tộc nhìn như đoàn kết nhưng thật ra đã chia năm xẻ bảy, sau lưng si mị vôong lượng, nam trộm nữ điếm. Dù là yêu ma dã thú chúng ta cũng khinh thường. Nhân phẩm thanh cao như công tử sẽ có ngày bị kẻ xấu hãm hại, nếu một ngày nào công tử bị nhân tộc Tuyết Châu phụ thì đừng ngại đến chỗ ta. Chúa của ta đã ra sắc lệnh vị trí thánh tử luôn giữ cho công tử.

Lão nhân mù nói xong không đợi Đinh Hạo đáp lại, hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương hóa thành luồng sáng biến mất nơi chân trời.

Lần này không có ai dám ngăn trở.

Các cao thủ chín môn phái trở mắt nhìn hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương gây rối thánh địa vô đạo nhân loại xong nghênh ngang rời đi.

Ánh mắt mọi người tập trung vào Đình Hạo.

Trước khi đi Thần Mục Yêu Vương để lại lời nói khiến ánh mắt các trưởng môn đại môn phái nghi ngờ, thâm suy nghĩ không lẽ tiểu bối này lên cấu kết với yêu ma sao?

Có người muốn bắt giữ Đình Hạo gặng hỏi nhưng nghĩ đến thần thông đáng sợ lúc trước lại thôi, bọn họ sợ lỡ Đình Hạo có liên quan đến yêu ma thật, đụng vào hấn tương đương với chọc vào yêu đế, bọn họ không gánh nổi hậu quả.

- Con yêu nghiệt sắp đi còn không quên châm ngòi ly gián.

Chương môn Lý Kiếm Ý Vãn Kiếm tông mỉm cười, thân thiện nói:

- Đình Hạo, chỗ này không có chuyện của ngươi. Hôm nay ngươi đấu với hai yêu lập công lớn, tông môn sẽ ban thưởng cho ngươi. Ta thấy ngươi hao nhiều huyền khí, hãy trở về nghỉ ngơi đi.

Chương môn Lý Kiếm Ý cũng là một diệu nhân, mở miệng đã nói Đình Hạo lập công, kết thúc chuyện này.

Viện trưởng Thanh Bình học viện hừ lạnh, không nói gì.

Đình Hạo khom người rồi hóa thành luồng sáng rời khỏi chiến trường.

* * *

Cuộc chiến Kính hồ kết thúc.

Kết quả trận đấu của Kim Chuẩn Yêu Vương và Mục Thiên Dưỡng ra sao thì không ai biết.

Nghe nói ba ngày sau Mục Thiên Dưỡng mặt không biểu tình trở về chỗ Thanh Bình học viện cư trú bên Kính hồ, không thấy người có vết thương hay thu hoạch chiến lợi phẩm gì. Mục Thiên Dưỡng trở về rồi bắt đầu bế quan.

Cuộc chiến Kính hồ không gây tổn hại nghiêm trọng cho các vật kiến trúc.

Nhân loại Tuyết Châu kinh doanh tại Tình Nhân cốc Kính hồ gần ngàn năm, các loại trận pháp phòng ngự có ngàn vạn cái. Trừ mới đầu tửu quán bị hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương hủy hoại ra chỉ có con hẻm chưa đến trăm thước bị phá hỏng. Bốn trăm người gặp nạn trong trận đấu, đa số là võ giả bình thường lòng tò mò mạnh vì đứng gần chiến trường nên trúng miếng.

Con số nhìn như kinh khủng nhưng không bằng một nơi cư trú nhân loại bình thường bị yêu ma công phá trong mùa đông này.

Thế giới lạnh băng khắc nghiệt này con số bốn trăm hoàn toàn không đáng nhắc.

Về cao thủ thì chín đại môn phái không gặp tổn thất gì.

Nhưng trận chiến này tạo thành ảnh hưởng lớn cho thế cục Tuyết Châu.

Loại rung động này không phải vì thánh địa võ đạo nhân loại Tuyết Châu Tình Nhân cốc Kính hồ bị yêu tộc công phá, thật ra nhục nhã tôn nghiêm này đối với đại môn phái thói quen lợi ích đích thật còn không đáng nhắc tới hơn con số người chết. Nguyên nhân dẫn đến biến động là vì cái chết của một người.

Cái chết của Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm.

Mấy vạn năm trước sau khi thánh chiến kết thúc, Huyền Sương Thần Cung được sáng lập ra. Một vạn năm qua Huyền Sương Thần Cung phái ít nhất bốn trăm Tuần Mục Sử đến mấy chục châu Bắc vực. Ba trăm năm mươi người sống thọ và chết tại nhà, ba mươi bốn Tuần Mục Sử về quê, chết vì luyện công tẩu hỏa nhập ma. Bốn Tuần Mục Sử chết trong tay yêu ma.

Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm là người thứ năm chết trong tay yêu ma.

Bốn lần trước yêu ma giết Tuần Mục Sử, Huyền Sương Thần Cung nổi giận phái ra Thần Sử báo thù máu me, diệt toàn tộc yêu ma gây chuyện, còn vì vậy vận động thanh tẩy nhỏ tận gốc những thế lực yêu tộc bình thường huênh hoang hoạt động nhiều. Máu ngập trời, thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Huyền Sương Thần Cung thông qua cách đó tạo dựng uy vọng không thể dao động trong Bắc vực.

Từ lần trước Tuần Mục Sử chết trong tay yêu ma đã qua gần ngàn năm, nhiều người sắp quên chuyện này không ngờ lại xảy ra.

409. Chương 410: Thiên Cơ Cốc, Hai Danh Sách

Sau khi chín môn phái bàn bạc xong nhanh chóng báo lên Huyền Sương Thần Cung.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì chỉ có thể yên lặng chờ.

Sự việc đã vượt qua phạm vi đại môn phái cai quản.

Vài người suy đoán lý do hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương xuất hiện ven Tình Nhân cốc Kính hồ, chủ động gây sự là vì dụ ra Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm. Tức là Tiên Hoàng Cung đã lên kế hoạch chủ yếu đối phó Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung.

Nhưng nhiều người không nghĩ ra tại sao Tiên Hoàng Cung giết Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm. Hậu quả giết Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung không phải thế lực yêu tộc bình thường có thể gánh vác, chẳng lẽ Tiên Hoàng Đại Thánh cho rằng đủ thực lực đối kháng với Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần sao? Nếu thật sự như vậy thì chí tôn Tiên Hoàng Đại Thánh không nên ra tay với nửa bước Võ Vương cảnh nhỏ nhỏ.

Mọi chuyện thật bí ẩn.

Bởi vì Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm chết nên đại hội luận phẩm tông môn bị tạm gác không thời hạn.

Mọi người đành chờ đợi Huyền Sương Thần Cung có hành động gì.

Chương môn các đại môn phái vội như con quay, đủ chuyện cần thiết để làm. Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm chết khiến nhiều môn phái trước đó đứt lót thành công cốc, trước khi Tuần Mục Sử mới đến bọn họ phải chuẩn bị sẵn tất cả.

Lúc này đã rất hỗn loạn lại có hai danh sách xuất hiện khiến toàn Tuyết Châu điên cuồng.

Bảng cường giả Tuyết Châu.

Bảng tiềm long Tuyết Châu.

Hai danh sách này do thế lực bí ẩn Thiên Cơ Cốc tuyên bố. Bảng cường giả Tuyết Châu là bảng xếp hạng sức chiến đấu cường giả nhân loại, yêu ma thế hệ trước của Tuyết Châu. Bảng tiềm long Tuyết Châu là

danh sách thể hệ trữ ưu tú trong Tuyệt Châu, cũng bao gồm yêu tộc, nhân tộc. Mỗi danh sách chỉ ghi inăm mươi người hàng đầu.

Thiên Cơ Cốc là thể lực siêu bí ẩn. Thể lực Thiên Cơ Cốc lớn trên cả các đại môn phái Tuyệt Châu, nó có chi nhánh khắp mấy chục châu Bắc vực, trước giờ không tham gia vào nhân loại, yêu tộc tranh đấu. Thiên Cơ Cốc có vài truyền nhân đi trong giang hồ. Không ai biết Thiên Cơ Cốc ở đâu, càng không xác định Thiên Cơ Cốc là thể lực nhân loại hay hang ổ yêu ma.

Thể lực bí ẩn này ớc giá trị và ý nghĩa tồn tại là cách một đoạn thời gian không định kỳ tuyên bố hai danh sách các châu Bắc vực, đó là Bảng cường giả Tuyệt Châu, Bảng tiềm long Tuyệt Châu.

Thông lệ này đã kéo dài gần ngàn năm.

Ban đầu mọi người khinh thường, cười nhạo sau này khâm phục, xem danh sách Bảng cường giả Tuyệt Châu, Bảng tiềm long Tuyệt Châu là tiêu chuẩn quyền uy nhất tính toán sức chiến đấu các cường giả các châu. Thiên Cơ Cốc tuyên bố danh sách qua vô số lần nghiệm chứng được công nhận là hoàn toàn chính xác. Nhiều lúc Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, Bảng tiềm long Tuyệt Châu hiểu rõ người có trong danh sách hơn bản thân họ.

Mấy ngàn năm qua đi, đến bây giờ không ai chất vấn quyền uy hai danh sách Bảng cường giả Tuyệt Châu, Bảng tiềm long Tuyệt Châu.

Ba năm qua Thiên Cơ Cốc chưa đổi mới hai danh sách Bảng cường giả Tuyệt Châu, Bảng tiềm long Tuyệt Châu trong Tuyệt Châu, không ngờ cuộc chiến Kính hồ mới kết thúc hai danh sách đã xuất hiện.

Mấy ngày liên tục, hai danh sách Bảng cường giả Tuyệt Châu, Bảng tiềm long Tuyệt Châu treo trên pho tượng võ sĩ Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần cao trăm thước ven Kính hồ. Đó là danh sách một trăm người.

Hai danh sách xuất hiện khiến vô số người chú ý và bàn tán.

Vì so với danh sách kỳ trước, Bảng cường giả Tuyệt Châu, Bảng tiềm long Tuyệt Châu mới thay đổi nhân vật, xếp hạng cực lớn.

Đệ nhất cường giả Bảng cường giả Tuyệt Châu cũ là Lục Hùng Phi của Thanh Bình học viện, một trưởng lão nổi tiếng. Bây giờ Tiên Hoàng Đại Thánh của Tiên Hoàng Cung yêu tộc thay thế vị trí đó.

Kết quả này nằm trong dự đoán của nhiều người.

Trải qua cuộc chiến Kính hồ, thực lực Tiên Hoàng Đại Thánh rung động chín đại môn phái. Tiên Hoàng Đại Thánh dựa vào một cộng lông chim vạn dặm giết nửa bước Võ Vương cảnh đã vượt qua phạm vi dự tính của mọi người. Rất nhiều người công nhận thực lực của Tiên Hoàng Đại Thánh trên yêu đế, vượt qua Lục Hùng Phi là tất nhiên.

Khiến người ngạc nhiên là Thập Toàn Võ Vương Lục Hùng Phi từng xếp hạng nhất lần này mất luôn vị trí số hai, thay thế là lão quái vật Khí Thanh Sam Vắn Kiếm tông. Trước đó lão quái vật Khí Thanh Sam xếp hạng ba mươi tám Bảng cường giả Tuyệt Châu, lão một hơi nhảy lên ba mươi bảy hạng, tốc độ thực lực tăng cao khiến người trợn mắt há hốc mồm.

Lục Hùng Phi xếp hạng ba.

Tiếp theo là chủ Yêu Thần cung.

Hạng năm là tông chủ Duyên Sinh tông.

Hạng sáu là viện trưởng hiện thời của Thanh Bình học viện.

Hạng bảy là điện chủ Thần Tiêu điện, thể lực khác trong yêu tộc, một con yêu vương thanh giao đặc đạo tự xưng là Thanh Giao Vương.

Chưởng môn Vắn Kiếm tông, Nhất Ý Kiếm Vương Lý Kiếm Ý xếp hạng tám.

Tiếp theo là chưởng môn các đại môn phái hoặc vài nhân vật nổi tiếng khác. Một thủ lĩnh khác của Vắn Kiếm tông, Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong xếp hai mươi hạng đầu. Trong năm mươi cường

giả trên Bảng cường giả Tuyết Châu chỉ có mười một vị không phải đại môn phái, xếp hạng ngoài ba mươi, có thể thấy tông môn truyền thừa quan trọng cỡ nào với thực lực võ giả.

Bảng cường giả Tuyết Châu khiến nhiều người chú ý.

Bởi vì Bảng cường giả Tuyết Châu phần nào phản ánh sức chiến đấu mũi nhọn chín đại môn phái Tuyết Châu.

Lần này Vãn Kiếm tông thành người thắng lớn nhất. Lão quái vật Khí Thanh Sam đột nhiên nổi lên khiến sức chiến đấu đỉnh cao của Vãn Kiếm tông không rơi xuống. Thực lực của Nhất Ý Kiếm Vương Lý Kiếm Ý cũng tăng vọt. Tính ra thì sức chiến đấu đỉnh cao của Vãn Kiếm tông ngang ngửa với bá chủ ban đầu của Tuyết Châu, Thanh Bình học viện hay thậm chí Vãn Kiếm tông lần lượt hơn.

Song song đó Bảng tiềm long Tuyết Châu cũng dẫn đến tranh luận.

Hạng nhất Bảng tiềm long Tuyết Châu tất nhiên là thần đồng Mục Thiên Dương.

Thiên tài mũi nhọn Mục Thiên Dương một lần nữa chiếm lĩnh đầu bảng, ánh sáng che mờ tất cả thiên tài trẻ tuổi của Tuyết Châu. Đây đã là lần thứ năm Mục Thiên Dương liên tục xếp hạng nhất Bảng tiềm long Tuyết Châu, nhiều người tin tưởng nếu không phải vì tuổi tác thì gã vững vàng chiếm vị trí hai mươi hạng đầu Bảng cường giả Tuyết Châu.

Xếp hạng hai là Thanh Giao Vương Độc Thánh Vương chủ Thần Tiêu điện, đó là cao thủ trẻ yêu tộc khá điệu thấp, người ta chỉ nghe qua tên gã, ít có chiến tích nổi trội gì. Bàn về danh tiếng thì Thanh Giao Vương Độc Thánh Vương chủ Thần Tiêu điện còn không bằng Hư Không thái tử của Yêu Thần cung, không ngờ Thanh Giao Vương Độc Thánh Vương chủ Thần Tiêu điện xếp hạng hai, khiến người quá bất ngờ.

Hư Không thái tử của Yêu Thần cung xếp hạng ba.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên hạng bốn.

Duyên Sinh Thần, Duyên Sinh Thánh Nữ cùng xếp hạng năm, trước kia ít xảy ra tình huống như vậy. Thiên Cơ Cốc phán đoán hai cao thủ trẻ của Duyên Sinh tông cực kỳ thận trọng.

Xếp hạng sáu là Tà Tâm Thánh Nữ thừa kế Tà Tâm cốc trọng địa yêu tộc, đồn rằng là yêu hồ chín đuôi.

Khiến người ngạc nhiên nhất là Thiên Cơ Cốc dự đoán về Đinh Hạo.

410. Chương 411: Phàm Thể Cùng Chiến Thể

Đinh Hạo, đệ nhất thiên tài Vãn Kiếm tông gần đây mới nổi lên đúng là có trên Bảng tiềm long Tuyết Châu nhưng xếp hạng ba mươi hai, thứ bậc khiến mọi người bất ngờ, không thể tin.

Nên biết rằng Đinh Hạo nổi trội nhất trong cuộc chiến Kính hồ, gần như một mình đối kháng Thần Mục Yêu Vương. Nhiều người đều cho rằng với sức chiến đấu Đinh Hạo biểu hiện ra ít nhất xếp mười hàng đầu, ai ngờ hắn chỉ được hạng ba mươi hai, không bằng cả Duyên Sinh Thánh Nữ, Duyên Sinh Thần của Duyên Sinh tông, thậm chí thua đám người Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc, Vãn Tinh Thánh, quá kỳ dị.

Sự quyền uy danh sách của Thiên Cơ Cốc mấy ngàn năm khiến mọi người tin tưởng vào Thiên Cơ Cốc.

- Điểm yếu của Đinh Hạo ở chỗ hắn không phải võ giả huyết mạch mà chỉ là phàm thể nên thua đệ tử huyết mạch các đại môn phái một chút. Thiên Cơ Cốc cho rằng tiềm lực của Đinh Hạo có hạn, vì phàm thể không bằng huyết mạch chiến thể.

Mấy chục tông sư võ đạo ngẫm đi ngẫm lại ra kết luận này.

Đúng vậy, từ khi Đinh Hạo ra đời đến nay tuy bắt mắt nhưng chưa từng có tin hắn là huyết mạch chiến thể. Mặc dù Đinh Hạo có thiên phú biến thái nhưng tiếc rằng chỉ là phàm thể, trong máu không chứa thần huyết mạch, bẩm sinh kém một bậc. Đừng thấy bây giờ Đinh Hạo nổi lên như điều nhưng tiềm lực không đủ, qua ba, bốn năm nữa sẽ thua xa người khác.

Vãn Kiếm tông không thanh minh cái gì trước những lời suy đoán.

Đinh Hạo cũng không biểu thị gì.

- Thiên Cơ Cốc chó chết gì đó, ha ha, chỉ là một đám có mắt không trông.

Đao Tổ cười nhạt:

- Tiểu Đinh Tử nhà ngươi là thể thần thánh, lợi hại hơn huyết mạch chiến thể gì đó gấp mấy lần. Thiên Cơ Cốc xếp ngươi ở hạng ba mươi hai, bọn họ không phải cái gì cũng biết.

- Thiên Cơ Cốc có thể thấy rõ hư thực của các cao thủ đại môn phái, thể lực yêu ma đã là rất lợi hại nhưng vẫn kém một bậc, không thể giám định tiềm lực thật của Tiểu Đinh Tử. Đừng nói là thể chất, ta nghĩ Thiên Cơ Cốc không thể suy tính ra ngươi tu luyện. Ha ha ha ha ha ha! Ta đoán không lâu sau Thiên Cơ Cốc sẽ bởi vì ngươi mà không ngừng đổi mới danh sách, ha ha ha ha ha ha!

Kiểm Tổ lộ vẻ chờ xem kịch vui, lão háo hức đợi thấy Thiên Cơ Cốc mất mặt.

Đinh Hạo mỉm cười, không để trong lòng.

Đinh Hạo cảm thấy xếp hạng sau không hợp với thực lực thật là chuyện tốt, giả heo ăn cỏ, tránh cho rắc rối không cần thiết.

Đinh Hạo biểu hiện trong cuộc chiến Tình Nhân cốc Kính hồ khiến nhiều người e ngại, đặc biệt cuối cùng Thần Mục Yêu Vương rời đi nói nửa thật nửa giả chụp mũ hấn cấu kết với yêu tộc. Nếu Đinh Hạo quá nổi thì không chừng sẽ gặp rắc rối to.

Hai danh sách Bảng cường giả Tuyết Châu, Bảng tiềm long Tuyết Châu xuất hiện đốt lửa Tuyết Châu vốn đã rối ren. Cao tầng chín môn phái bận rộn suốt ngày, thể lực yêu tộc được khích lệ biến hung hăng hơn, luôn có chuyện yêu ma tập kích cứ điểm nhân loại.

Các đại môn phái không thể không phái cao thủ đi dọn dẹp yêu tộc gây chuyện.

Cuối mùa hè năm nay là thời buổi rối loạn nhất, mỗi người cảm giác áp lực gió mưa sắp đến, có nguy hiểm vô hình đến gần. Tuyết Châu bình tĩnh nhiều năm, giữa nhân loại và yêu tộc hòa bình gần vạn năm nay không khí chiến tranh càng lúc càng đậm.

Thánh chiến lại sắp mở ra sao?

Ai nấy cảm thấy bất an.

* * *

Đương nhiên tất cả không liên quan đến Đinh Hạo.

Đêm Đinh Hạo quay về Vãn Kiếm sơn trang luôn tĩnh tu trong lầu các, hồi sức.

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn chiến đấu với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương tiêu hao nhiều thể lực, tinh lực. Đặc biệt giữ viêm đao, băng kiếm to làm Đinh Hạo hao hết sạch huyền khí. Đinh Hạo không lộ mặt một ngày một đêm, mãi đến buổi sáng hôm sau mới đi một vòng phòng họp trong Vãn Kiếm sơn trang.

Khi đó Đinh Hạo cho người cảm giác rất yếu, sắc mặt khó chịu.

- Đinh Hạo, a, sắc mặt ngươi kém quá, không lẽ bị thương?

Đinh Hạo đi ra phòng họp thả thần thức cảm ứng, mới thu thần thức lại thì gặp nữ nhi của Hoàng Hùng trang chủ Vãn Kiếm sơn trang, Hoàng Dung.

Đây là thiếu nữ đang trong thời kỳ phản nghịch, không nghĩ nhớ lời phụ thân Hoàng Hùng dặn dò, từ xa thấy Đinh Hạo đã la lớn không biết tôn ti, hoàn toàn không để Đinh Hạo vào mắt.

Đinh Hạo mỉm cười, không để bụng thiếu nữ Hoàng Dung vô lễ.

Đinh Hạo mới mười lăm tuổi, nói đến thì càng nhỏ hơn Hoàng Dung, khiến thiếu nữ phản nghịch gọi hắn là sư thúc đúng là làm khó nàng.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Không bị thương, chẳng qua huyền khí tiêu hao lớn nên hơi suy yếu.

Hoàng Dung nghiêng đầu đánh giá Đinh Hạo, cười tủm tỉm nói:

- Phụ thân của ta nói ngươi là đệ nhất thiên tài của Vãn Kiếm tông chúng ta, thực lực cao thâm khó dò, bối phận lại cao, dù là phụ thân cũng thua xa. Nhưng sao ngươi dễ mệt vậy, thậm hư sao?

Nàng mới là thậm hư!

Cả nhà nàng đều thậm hư!

Đinh Hạo bực bội nói:

- Tiểu nha đầu biết cái gì, nàng thử thi triển thần thông đánh với hai đại yêu cảnh giới yêu vương xem coi có thấy yếu ớt không.

Hoàng Dung khinh thường chu môi:

- Ngươi biết rõ thực lực của ta chưa đủ.

Hoàng Dung đẩy tờ mờ hỏi:

- Này, con vượt khỏi đáng yêu lông trắng hôm đó xuất hiện chính giữa chiến trường là ngươi biến ra sao? Rầy phong và đáng yêu, bây giờ ngươi có thể biến ra không? Mau biến ra cho ta sờ thử, mau lên!

Sờ cái đầu ngươi!

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Đinh Hạo cảm thấy khó thể giao lưu với thiếu nữ không biết gì này.

Thật là người không biết không sợ, Ma Sát Bạch Vượn là thượng cổ dị thú, thực lực mèo quào như Hoàng Dung tới gần ba mươi thước sẽ bị sát khí viễn cổ cự thú lộ ra đè chết, còn muốn sờ? Thiếu nữ ngốc nghếch luôn sống dưới cánh chim của phụ mẫu, chưa từng trải qua gian khổ sinh tử, không biết nguy hiểm và chết chóc là gì, nói khó nghe là não tàn.

- Thi triển một lần sẽ tiêu hao nhiều lực lượng của ta. Phải rồi, cho nàng biết một bí mật.

Đinh Hạo thì thầm bên tai Hoàng Dung:

- Thần thông của ta không giống người khác, lúc thi triển có thể hoàn toàn khắc chế thú tính nhưng thi triển xong sẽ yếu ớt suốt nửa tháng, nàng đừng nói cho người ta biết.

411. Chương 412: Liên Tục Thăng Chức

Hoàng Dung ngẩn người sau đó cười giỡn hỏi:

- Như thế nào? Chẳng lẽ thiên tài nha người sợ bị người ta biết mình yếu?

Đinh Hạo đương nhiên gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Mỗi người đều hy vọng người ta thấy mình rực rỡ chói mắt, bỏ qua mặt suy yếu sa sút của mình. Ta là người trần tục, cũng không ngoại lệ.

Hoàng Dung nghiêm túc đánh giá Đinh Hạo, nói:

- Ừm! Không ngờ ngươi thẳng thắn thừa nhận mình là người trần tục. Rồi, ta bỗng thấy ngươi đáng yêu một chút, quyết định sau này thái độ tốt với ngươi hơn một chút xíu.

Đinh Hạo mỉm cười, xoay người đi.

Hoàng Dung giậm chân:

- Mới khen ngươi một câu đã đi. Hừ, con người người thật không vui gì, ta sẽ nói bí mật của ngươi ọi người biết, ha ha, để mọi người thấy bộ dạng đáng xấu hổ của ngươi.

Đinh Hạo cười to, phất tay đi tiếp.

Hoàng Dung giậm chân, muốn đuổi theo nhưng Đinh Hạo nhún người vài cái đã rời khỏi tầm mắt nàng. Thiếu nữ Hoàng Dung hăm hừ rời đi, quẹo mấy góc lầu các gặp vài bạn chơi, nói chuyện vui vẻ. Hoàng Dung quên Đinh Hạo dặn dò, kể mấy lần bí mật thần thông nhân vương biển của Đinh Hạo.

Trong đám đông có một thiếu niên gật đầu nhớ kỹ.

Lúc mọi người không chú ý thiếu nữ xoay người đi.

* * *

Đinh Hạo chậm rãi thu thần thức, khoe môi cong lên đi lững thững quay về Bộ Thiềm Cung.

Chiến đấu với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương giúp Đinh Hạo thu hoạch nhiều.

Lúc trước Đinh Hạo luôn tìm cách sau khi thi triển thần thông nhân vương biển thì hoàn toàn khắc chế thú tính Ma Sát Bạch Vượn, thi triển võ kỹ nhân loại. Mấy ngày nay Đinh Hạo tiến triển suôn sẻ, cuộc chiến Kính hồ giúp hắn hoàn thành mục tiêu. Sau khi hóa thân Ma Sát Bạch Vượn, chẳng những Đinh Hạo dùng huyền khí ngưng tụ viêm đao, băng kiếm còn thi triển ra Truy Điện Trung Cung Kiếm, Tật Phong Thiểm Điện Đao, hiệu quả rõ rệt.

- Nhưng còn chưa đủ, cần nghiên cứu tiếp mới hoàn thành mục tiêu dùng thân Ma Sát Bạch Vượn thi triển võ kỹ khác. Ví dụ bốn thần chiêu đầu của Chiến Tự Quyết như Hữu Ta Vô Địch, Quân Lâm Thiên Hạ, nói không chừng còn có thể thi triển ra kiếm ý, đao ý.

Đinh Hạo không vừa lòng.

Lần này Đinh Hạo chiến đấu chưa hết sức.

Trừ thần thông nhân vương biển Ma Sát Bạch Vượn ai cũng biết ra Đinh Hạo không thi triển Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, kiếm ý, đao ý. Tuy lúc trước chứng môn Lý Kiếm Ý nhắc nhở Đinh Hạo đánh hết sức nhưng không đến phút mấu chốt Đinh Hạo không muốn lật hết lá bài ra.

Đinh Hạo tin tưởng các thi tài trẻ khác của chín đại môn phái cũng chưa thi triển sát chiêu.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân trong phòng luyện công, tu luyện.

Đinh Hạo chậm rãi vận chuyển cực âm ngục băng huyền khí ở hạ đan điền ở bụng.

Lúc này hạt giống huyền khí đã lóng lánh như ngôi sao, rực rỡ chói mắt hóa thành trạng thái lóng, lấp lánh dính đặc như ngọc dính hòa tan. Đinh Hạo thúc giục huyền khí thể lỏng chậm rãi rót vào thủ thiếu âm đệ nhất kinh, qua huyết khiếu thứ nhất thì tăng tốc vì huyết khiếu tự quay.

Cứ thế lúc huyền khí đi qua huyết khiếu thứ ba mươi bảy thì tốc độ mỗi giây là bảy trăm bốn mươi chuyển, nhiều hơn vận tốc quay của cường giả Tiên Thiên Võ Tông cảnh gấp đôi, tức là tốc độ Đinh Hạo thi triển chiến kỹ, thân pháp nhanh hơn võ giả cùng giai gấp đôi. Lúc Đinh Hạo trùng kích kinh mạch, huyết khiếu thì xác suất thành công hơn võ giả cùng giai gấp đôi.

Đao kiếm song thánh thể không có bình cảnh tu luyện huyền khí cũng vì vận tốc quay huyền khí khác với người thường.

Đương nhiên đây chỉ là một trong nhiều điểm biến thái của đao kiếm song thánh thể.

Trong hạ đan điền ở bụng, huyền khí từ từ chảy qua huyết khiếu thứ nhất thủ quyết âm đệ ngũ kinh, Đinh Hạo không chậm lại mà tiếp tục trùng kích huyết khiếu thứ hai, tri bạch.

Giống như Đinh Hạo dự đoán, hết thấy nước chảy thành sông.

Trong quá trình không gặp trở ngại gì, huyền khí thuận lợi xông mở tri bạch huyết khiếu, tổn một canh giờ cô đọng, hòa tan hoàn toàn, điểm tinh thành công. Khi dốm sáng lóe lên, huyết khiếu tối đen ngưng tụ giờ biến lấp lánh trong suốt, huyền khí màu ngọc lấp đầy huyết khiếu như tinh cầu mới khai hoang, dào dạt sức sống.

Đinh Hạo thầm mừng:

- Mỗi giây bảy trăm mười chuyển, cảnh giới nhị khiêu Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Chiến đấu với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương tuy làm Đinh Hạo tiêu hao nhiều huyền khí nhưng kịch chiến trình độ đó kích phát tiềm lực đao kiếm song thánh thể không nhỏ. Khi ấy Đinh Hạo cảm giác huyền khí trong người kích động có xu hướng không thể ức chế, hắn trở về chuẩn bị hai ngày rốt cuộc triệt để thành công.

Đinh Hạo chậm rãi dẫn dắt huyền khí gột rửa tri bạch huyết khiêu, cảm giác huyền khí hùng hồn còn dư sức. Lòng Đinh Hạo máy động, dẫn huyền khí tiếp tục trùng kích huyết khiêu tiếp theo.

Cực dương thiên hỏa huyền khí trung đan điền phần ngực Đinh Hạo đã là cảnh giới nhị khiêu Tiên Thiên Vô Tông cảnh, bởi vậy không bị đao kiếm song thánh thể hạn chế, có thể tiếp tục trùng kích thủ quyết âm đệ ngũ kinh huyết khiêu thứ ba nhiên cổ huyết khiêu trong cực âm ngực bằng huyền khí hạ đan điền ở bụng.

Đinh Hạo dẫn dắt huyền khí thể lỏng với tốc độ siêu nhanh xông mở đường kinh mạch lao nhanh hướng huyết khiêu thứ ba mươi.

Nhìn từ xa toàn thân Đinh Hạo bao phủ hào tuyết lấp lánh bay múa, mỗi một huyết khiêu bạc bắn ra ánh sáng như sao trời, quỹ tích kỳ lạ nối đường ngôi sao, lấp lánh ánh sáng thánh khiết tình cờ phù hợp chí lý thiên địa nào đó. Thân hình Đinh Hạo hóa thành vũ trụ, từng ngôi sao dần kết thành tinh cầu, dựng dục vạn vật.

Thời gian trôi qua.

Đinh Hạo trùng kích huyết khiêu này không suôn sẻ như cái trước, hơi tốn thời gian một chút. Đinh Hạo nhắm mắt lại, thần thức nội thị thấy rõ huyền khí thể lỏng như sóng xô bờ liên miên trùng kích tạp chất, vật tắc nghẽn trong nhiên cổ huyết khiêu, từng chút một thanh lý huyết khiêu hoang vu.

Thạo trông có luồng sáng bạc không ngừng co duỗi từ vị trí xương vai Đinh Hạo, rất quái dị.

Không biết qua bao lâu toàn thân Đinh Hạo run lên, cực âm ngực bằng huyền khí thể lỏng mở ra nhiên cổ huyết khiêu, ánh sao bắn ra từ huyết khiêu. Ngôi sao trong người Đinh Hạo lại thêm một thành viên mới, đạt đến ba mươi cái.

Cực âm ngực bằng huyền khí cảnh giới tam khiêu Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

- Thành công!

Đinh Hạo đứng dậy, biểu tình vui sướng.

412. Chương 413: Hắc Xà Giới Chỉ, Tài Khoản Kéch Sù

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thử liên tục trùng kích hai huyết khiêu, may mà lúc trước hắn tích lũy đủ. Chiến đấu với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương giúp Đinh Hạo thu hoạch lớn, được nhiều kinh nghiệm võ đạo không thể có được từ lý luận nên mới một hơi thành công.

Tiếp theo Đinh Hạo phải từ từ ổn định cảnh giới.

Đinh Hạo mở mắt ra, phát hiện bất giác đã đến mặt trời lặn phía tây. Nửa vầng mặt trời đỏ ló khỏi mặt nước Kính hồ, nhuộm đỏ hồ như máu chảy, rất xinh đẹp.

Đệ tử Vãn Kiếm sơn trang đưa bữa tối đến trước cửa chờ sẵn.

Đinh Hạo phát tay cho đệ tử đó vào. Đinh Hạo ngồi bên song cửa sổ gỗ trong lầu các, vừa ăn vừa ngắm cảnh hồ. Không biết sao Đinh Hạo nhớ đến thiếu nữ Lý Y Nhược trong Vãn Kiếm tông, hạt tiêu nhỏ nấu ăn tuy vị kỳ dị khó nuốt nhưng ma xui quỷ khiến hắn nhớ mùi vị cay đắng đó.

Đinh Hạo ăn cơm rất chậm.

Khi Đinh Hạo ăn cơm xong thấy mặt trời phía xa đã hoàn toàn chìm xuống mặt nước.

Đinh Hạo qua loa ăn xong, tu luyện Thăng Tự Quyết một lúc, lĩnh ngộ diệu dụng cảnh giới đệ ngũ giai thân xác hồng lô, phóng thần thức ra lan tràn phạm vi năm dặm như thủy triều. Đinh Hạo quan sát một lúc, gật gù lộ nụ cười.

Đinh Hạo chợt nghĩ một điều, lòng máy động. Đinh Hạo chọn lửa trong trữ vật giới chỉ lấy ra một trữ vật giới chỉ màu đen cổ xưa.

Về ngoài trữ vật giới chỉ hình rắn, vảy rõ ràng khoanh thành vòng tròn, mở miệng nhe răng nanh, giữa hai răng nanh khảm một viên bảo thạch đen không biết tên, không tỏa sáng, tạo hình hơi dữ tợn. Nhìn chiếc nhẫn cổ xưa có thời gian khá lâu rồi.

Chiếc nhẫn rắn này Đinh Hạo lấy được từ xác cường giả nhân loại đã chết trong khe nứt băng tầng Tuyết Long sơn.

Trong khe nứt Tuyết Long sơn không biết vì sao có vô số đại yêu của yêu tộc, cường giả của nhân loại, bao gồm phượng hoàng bị phong ấn. Lúc đó Đinh Hạo và mèo ác quỷ Tà Nguyệt nhặt được các loại tài biểu, tiếc rằng nhiều thứ tạm thời không thể sử dụng. Đặc biệt là vài trữ vật giới chỉ, trình độ tinh thần lực lúc đó của Đinh Hạo không thể mở ra.

Đinh Hạo tính số lượng hẳn nhặt được sáu trữ vật giới chỉ.

Bây giờ Đinh Hạo có Thăng Tự Quyết chuyên tu tinh thần lực đã đến cảnh giới đệ ngũ giai thân xác hồng lô. Theo Kiếm Tổ, Đạo Tổ đề nghị, Đinh Hạo thử mở giới chỉ hắc xà phẩm chất thấp nhất.

- Hy vọng bên trong có đồ tốt.

Đinh Hạo từ từ thúc giục tinh thần lực thẩm thấu vào cấm chế trong giới chỉ hắc xà.

Chủ nhân giới chỉ hắc xà chắc năm xưa đứng đầu tung hoành Bắc vực, chiếc nhẫn rèn rất tinh xảo. Nhiều năm qua giới chỉ hắc xà chịu đủ năm tháng ăn mòn nhưng cấm chế bên trong nhẫn vẫn rất cường đại. Thần thức của Đinh Hạo hơi thẩm thấu vào một chút đã cảm giác phía trước mệnh môn rộng sắp nuốt thần trí của hắn.

Đinh Hạo phải từng chút một nghiền ngẫm nguyên lý cấm chế trận pháp, dựa theo thứ tự chính xác mở cấm chế.

Nếu Đinh Hạo cưỡng ép mở ra sẽ tổn hại không gian trữ tồn bên trong giới chỉ hắc xà, các loại bảo bối cũng rơi vào không gian không biết.

- Thú vị, trận pháp cấm chế của giới chỉ hắc xà kia chọn dùng cách thượng cổ. Đừng gấp, ta sẽ cho người biết nên làm sao.

Kiếm Tổ kêu lên, đặc ý chỉ đạo. Trong quá trình Đạo Tổ không lên tiếng, chắc không quen thuộc nên không chỉ bậy, tránh cho bị Kiếm Tổ lạnh lùng trào phúng.

Kiếm Tổ chỉ đạo Đinh Hạo cẩn thận thúc giục thần thức, một lát thì mỏng như tơ, một lát ngưng tụ như núi cao.

Qua nửa canh giờ.

Giới chỉ hắc xà như vật chết bỗng tỏa ánh sáng đen rực rỡ như sống lại, chiếc nhẫn chảy xuôi ánh sáng như sống lại. Mắt đầu rắn đen chớp lóe ánh sáng đỏ chỉ một giây rồi tắt, nếu không phải thần thức của Đinh Hạo nhạy bén thì đã nghĩ rằng gặp ảo giác.

Xem ra lai lịch của giới chỉ hắc xà không đơn giản.

Thần thức Đinh Hạo chìm vào không gian trong giới chỉ hắc xà, nhìn thấy cảnh tượng làm hắn ngạc nhiên.

Không gian to lớn ít nhất to gấp mười lần trữ vật giới chỉ Đinh Hạo tự chế ra. Đập vào mắt là một đồng huyền tinh thạch tỏa sáng ngũ sắc chất trong góc, năm loại ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ. Viên nào viên nấy phẩm chất cao nhất, Đinh Hạo tính sơ số lượng mỗi phần huyền tinh thạch khoảng ba ngàn. Tức là nói trong giới chỉ hắc xà cất giữ một vạn năm ngàn cực phẩm huyền tinh thạch.

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Đinh Hạo có cảm giác vàng rót trúng đầu.

Chỉ tính số huyền tinh thạch đã là tài sản kếch sù. Ngàn năm nay Văn Kiếm tông tích lũy tài phú cộng lại cũng chừng mấy chục vạn cực phẩm huyền tinh thạch, con số trước mắt Đinh Hạo đã tương đương với một phần bảy tổng tài sản Văn Kiếm tông.

Chớp mắt Đinh Hạo thành nhà giàu.

Đinh Hạo nuốt nước miếng, mắt dời khỏi huyền tinh thạch thấy một thanh trường đao lơ lửng trong không khí.

Đó là trường đao rất cổ kính, hình dạng giống phác đao dùng trong quân đội thời kỳ vũ khí lạnh kiếp trước của Đinh Hạo. Sống đao dày rộng, lưỡi đao dài hình giọt nước nhu hòa. Ba lỗ hõm giống như du long kinh phượng bày trên thân đao. Gần chuôi đao thì lưỡi hơi hẹp, chuôi đao rất dài dư sức cho hai tay nắm. Lưỡi đao không thiết kế hao văn phức tạp, không có đồ án nào, trông cực kỳ đơn giản.

Nhưng khi Đinh Hạo nhìn nó, hắn cảm nhận đao ý hiểm thấy từ lưỡi đao.

Lòng Đinh Hạo máy động, tay lóe ánh sáng. Trường đao bị Đinh Hạo lấy từ giới chỉ hất xà ra.

Trường đao rơi vào tay hơi nặng, xúc cảm rất tốt. Đinh Hạo vung tay lên, lưỡi đao xé rách không khí thành hai vằn nước, đao phong chưa đến không khí đã tự động tách ra. Đinh Hạo búng tay, đao ngân như tiếng rỗng ngậm không dứt. Thân đao rung động nhanh, lưỡi đao thành lần chỉ chớp lóe giống vòng sóng.

Đinh Hạo cảm thán rằng:

- Đao tốt.

Bản thân Đinh Hạo tinh thông luyện khí rèn, có trình độ tứ giai minh văn luyện khí sư nên mắt sáng như đuốc. Đinh Hạo nhìn ra được lưỡi đao sắc bén, tính phẩm chất thì trường đao cổ kính này cỡ lục phẩm huyền khí. Thân đao màu vàng nhạt, không biết vị trí lưỡi đao lẫn vào thần liệu gì xanh ánh đỏ, màu sắc quái dị như môi mỹ nhân.

413. Chương 414: Văn Tình Đao, Văn Tình Đao Pháp

Đinh Hạo lấy long văn huyết đao ra khỏi trữ vật giới chỉ của mình, tay cầm hai thanh đao nhẹ chạm vào nhau.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Long văn huyết đao bị đứt đôi.

- Thật sắc bén!

Đinh Hạo kinh kêu:

- Chưa rót huyền khí vào đã sắc bén như vậy, nếu rót huyền khí thì còn như thế nào? Lần sau gặp Quỷ Ngưu Yêu Vương chỉ cần một đao là có thể xé chiến giáp da trâu chắc chắn của hắn.

Đinh Hạo thu long văn huyết đao gãy thành hai vào trữ vật giới chỉ. Tài liệu long văn huyết đao không kém, tiếc rằng trình độ kẻ rèn nó có hạn. Đinh Hạo định rèn lại long văn huyết đao, hoặc dùng tài liệu đó luyện chế huyền khí khác.

Đinh Hạo yêu thích loay hoay trường đao lấy từ giới chỉ hất xà, hắn nhìn thấy hai chữ nhỏ trên sống đao gần chuôi đao.

Văn tình.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Thì ra thanh trường đao này gọi là Văn Tình sao?

Đinh Hạo cười nói:

- Được rồi, từ nay nó gọi là Vắn Tình, Vắn Tình Dao, tên hay.

Đinh Hạo bỏ Vắn Tình Dao vào trữ vật giới chỉ của mình, thần thức chìm trong giới chỉ hắc xà tiếp tục thanh lý bên trong. Đinh Hạo phát hiện trữ huyền tinh thạch, Vắn Tình Dao ra bên trong còn chứa bí tịch sách vở, phẩm chất có cao có thấp. Trong đó có quyển Vắn Tình Dao Pháp hấp dẫn Đinh Hạo chú ý, hắn cẩn thận lật xem.

- A? Cuốn đạo phổ này thú vị.

Đạo Tổ luôn im lặng tìm thấy cơ hội khoe khoang năng lực, sốt ruột nói:

- Địa cấp cao giai đạo pháp, thậm chí có cơ hội hoàn thiện tăng phẩm cấp, uy lực sánh ngang thiên giai đạo pháp chiến kỹ. Tiểu Đinh Tử, giờ ngươi đang thiếu một môn chiến kỹ đạo pháp bình thường, tu luyện nó trước đi. Trước khi ngươi tăng cấp Đại Tông Sư cảnh thì quyển đạo phổ này đủ dùng.

Đinh Hạo gật đầu.

Chủ nhân của giới chỉ hắc xà chắc lúc còn sống là cao thủ đạo pháp cực kỳ lợi hại, người như vậy không phải hạng người vô danh. Đinh Hạo quyết định sau này cẩn thận hỏi thăm có tiền bối nhân loại nào nổi danh Vắn Tình Dao Pháp không. Nếu có hậu nhân của tiền bối đó Đinh Hạo sẽ chăm sóc, coi như trả ơn tiền bối để lại của cải.

Bản tâm vô giả là ân oán rõ ràng.

Đinh Hạo không thể làm loại người vong ân phụ nghĩa.

Đinh Hạo đặt quyết tâm xong không suy nghĩ lung tung, rất nhanh tiến vào trạng thái không linh. Đinh Hạo xem kỹ đạo phủ Vắn Tình Dao Pháp, nhắm mắt cảm nhận. Lòng Đinh Hạo máy động, cảm Vắn Tình Dao luyện tập trong phòng hẹp.

Với lĩnh ngộ, cảnh giới của Đinh Hạo dù là nhà nhỏ hẹp cũng có thể luyện công. Đinh Hạo không gicụ huyền khí, đạo quang lấp lánh, hắn đã thi triển hoàn chỉnh bộ Vắn Tình Dao Pháp.

- Không uống là địa giai cao cấp đạo pháp, uy lực cao hơn Tật Phong Thiểm Điện Dao gấp mấy lần.

Khi Đinh Hạo thi triển đạo pháp Vắn Tình Dao Pháp lần thứ hai đã hoàn toàn dung hội quán thông, đạo quang không nóng nảy tảo bạo mà trầm ổn nhanh chóng không dính khói lửa, ánh sáng không thể nắm bắt. Cuối cùng người Đinh Hạo bao phủ trong đạo quang lấp lánh, dưới ánh trắng như có cực tuyết lấp lánh lẫn qua lẫn lại, từng tầng sóng tản ra. Kinh khí mất thường trông thấy như lưới đao xẹt qua không gian.

- Không dùng huyền khí đã sắc bén như vậy, nếu thêm vào cực dương thiên hỏa huyền khí thì đúng là đánh đầu thắng đó.

Đinh Hạo rất vừa lòng đạo pháp Vắn Tình Dao Pháp.

Sau đêm đó Đinh Hạo luôn nghiên cứu đạo pháp Vắn Tình Dao Pháp, không chút keo kiệt lấy mấy cực phẩm huyền tinh thạch ra khỏi giới chỉ hắc xà, vận công hấp thu năng lực huyền khí mệnh môn ẩn chứa bên trong huyền tinh thạch để bổ sung huyền khí tiêu hao trong trận chiến Kính hồ.

Đêm dài qua nhanh trong khi Đinh Hạo thanh tu khổ luyện.

Hai ngày sau Đinh Hạo luôn bế quan, không ngừng chăm chỉ khổ luyện, tham lam tiêu hóa mấy ngày nay thu hoạch được lợi. Đặc biệt cuộc chiến với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương có ảnh hưởng rất lớn với Đinh Hạo. Đinh Hạo nhìn cách chiến đấu, chiến kỹ của các cao thủ trẻ tuổi đỉnh giai trong Tuyệt Châu giúp hắn thu hoạch được nhiều điều, cần từ từ cảm ngộ dung hợp vào phong cách chiến đấu của mình.

Đặc biệt là chiến đấu giữa Mục Thiên Dương cùng Kim Chuẩn Yêu Vương. Khi đó Mục Thiên Dương rút kiếm rơi rụng ánh sao đầy trời, kiếm thuật không dính khói lửa nhân gian, trình độ huyền khí sâu không lường được, dù chỉ trong chớp mắt sau này hai cường giả chuyển chiến trường lên trời, có lẽ người khác không chú ý nhưng Đinh Hạo quan sát kỹ từ đầu đến cuối.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thấy Mục Thiên Dương dốc hết sức.

Cảm giác của Đinh Hạo chỉ có ba chữ.

Không đầu nổi.

Thực lực hiện tại của Đinh Hạo dù lật hết lá bài ra cũng không phải đối thủ của Mục Thiên Dương.

- Vậy cũng tốt, còn một năm. Sau một năm trên Thiên Hàn Tuyệt phong, Mục Thiên Dương, người sẽ biết người có kiên ngạo của người, ta có lý do kiên trì của ta. Chưa biết lộc về tay ai.

* * *

Ngày thứ ba, ven Kính hồ xảy ra sự kiện chấn động.

Thiên Cơ Cốc đổi mới Bảng tiềm long Tuyết Châu.

Mới đầu chuyện này đồn ra nhiều người tưởng nói đùa, bởi vì mặc dù hai danh sách đổi mới không định kỳ nhưng hơn một ngàn năm nay chu kỳ đổi mới ngắn nhất lâu cũng nửa năm, chưa từng óc chuyện mới bốn ngày ngắn ngủi đã đổi danh sách.

Càng khiến người kinh ngạc là sau khi thay đổi, chỉ có một chỗ trong Bảng tiềm long Tuyết Châu thay đổi.

Thứ hạng của Đinh Hạo tăng lên.

Đinh Hạo từ hạng ba mươi hai tăng lên hai mươi tám.

Trừ điều đó ra không có thay đổi gì.

Biến đổi kỳ dị khiến nhiều người bàn tán, rớt tròng mắt. Quyền uy danh sách của Thiên Cơ Cốc không chỉ ở chỗ chân thực mà nó dự tính chính xác trăm phần trăm. Bình thường những thiên tài xếp trong Bảng tiềm long Tuyết Châu độ trưởng thành một năm sắp tới đã bị tính trong thứ bậc danh sách, chưa từng có sai lầm.

Bốn ngày trước đổi mới Bảng tiềm long Tuyết Châu thế nhưng Bảng tiềm long Tuyết Châu lại tay đổi vì Đinh Hạo.

chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất là lần đầu Thiên Cơ Cốc đổi mới sơ sẩy phạm sai lầm, tính sai thứ hạng nên phải đổi danh sách sửa sai, thứ hai là lần đầu Thiên Cơ Cốc đổi Bảng tiềm long Tuyết Châu không sai lầm gì, tính toán thứ hạng hoàn toàn chính xác. Vấn đề là trong bốn ngày tốc độ trưởng thành của Đinh Hạo đánh vỡ Thiên Cơ Cốc dự đoán.

Nếu là khả năng thứ hai thì tiềm lực của Đinh Hạo quá yêu nghiệt.

414. Chương 415: Mệnh Cách, Mệnh Thần, Mệnh Luân

Tranh luận qua đi ngày càng nhiều người nghiên hưởng khả năng thứ nhất.

Thiên Cơ Cốc không phải là thần, không thể nào vĩnh viễn không sai lầm, ngẫu nhiên bị sai một, hai lần cũng có thể thông cảm.

Nhưng mọi người có nằm mơ cũng không ngờ sự việc chưa kết thúc. Đến ngày thứ bảy Thiên Cơ Cốc lại đổi mới Bảng tiềm long Tuyết Châu, chỗ duy nhất thay đổi vẫn là Đinh Hạo. Đinh Hạo từ hai mươi tám lên hai mươi, những người khác sụt xuống,

Lần này thì chín đại môn phái hay thế lực gia tộc khác đều nổ tung.

Liên tục thay đổi hai lần nói lên nhiều chuyện.

Sự thật vụ việc càng lúc càng nhìn không thấu.

Theo lý thì Thiên Cơ Cốc sẽ không phạm sai lầm ngu ngốc như vậy. Tính toán chính xác mấy ngàn năm chứng minh năng lực của Thiên Cơ Cốc nhưng tại sao đối với thiếu niên chưa đầy mười sáu tuổi Đinh Hạo liên tục đổi mới? Không lẽ thế giới này có người vượt qua Thiên Cơ Cốc dự đoán sao?

* * *

Một chỗ bí ẩn nào đó.

Ánh sáng bạc mờ mịn, sương khói vô tận bao phủ bốn phía. Dường như đây là không gian bí ẩn, không biết nó nằm ở đâu. Sao đầy trời gần ngay trước mắt rồi lại xa xôi, chớp lóe với tiết tấu kỳ dị. Ba vật thể hình tròn kết nối nhau xoya tròn với tốc độ, phương hướng, tần suất khác nhau.

Tổ hợp ba vòng tròn lớn xoay tròn cho người cảm giác như vận mệnh luân hồi.

Va vòng tròn rất kỳ dị, mỗi khúc một màu khác nhau, tàn ảnh xoay tròn nâng lên như ba ngôi sao trong ngoài liên nhau. Bên trong có các đốm sáng kích cỡ nhau nhau bành bồng, xinh đẹp và kỳ dị như đom đóm bay trong trời đêm.

Chính giữa là kiến trúc tế đàn cỡ nhỏ rất tinh xảo.

Tế đàn chia sáu tầng, mỗi tầng hình dạng khác nhau, từ trên xuống dưới mỗi một tầng lớn gấp đôi, bên trên rậm rạp minh văn kỳ dị.

Mỗi tầng tế đàn xoay tròn với tần suất khác nhau, tỏa ánh sáng khác biệt. Minh văn các tầng tổ hợp ra nội dung khác nhau, từng minh văn bay lượn trên không trung như có sự sống.

Năm mươi người mặc nho bào màu trắng ngồi xếp bằng trên mặt đất vây quanh ba vật thể tròn, chia ba tầng trong ngoài. Sương mù vô tận như ẩn như hiện. Có người đổ mồ hôi hột ghi chép minh văn không hiện ra, có người gầy hoàng kim tính toán, nóng tay bay nhanh. Có người mắt bắn ra ánh sáng nhìn chằm chằm đốm sáng pháp luân trong vòng tròn, ngâm xướng cái gì.

Phía xa nhất không gian bí ẩn, trên ba bờ đoàn trắng có ba lão nhân râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt ngồi.

Không biết qua bao lâu ba lão nhân cùng thở dài, mở mắt ra.

Thiên Cơ lão nhân ngồi ở chính giữa nhíu mày dăm chiêu:

- Lại xuất hiện khác biệt sao?

Địa Cơ lão nhân ngồi bên phải mắt tràn ngập khó hiểu hỏi:

- Bởi vì một Đinh Hạo nho nhỏ liên tục sửa Bảng tiềm long Tuyết Châu ba lần, danh dự Thiên Cơ Cốc ta mất hết. Nói đến cùng kỳ, thực lực bên ngoài của Đinh Hạo chỉ là cao thủ Tiên Thiên Vô Tông cảnh nhưng tại sao vận mệnh chi luân của hắn khó hiểu như vậy? Dù là cường giả để dọa có thể che giấu thiên cơ cũng chưa chắc khó thôi diễn đến vậy.

Nhân Cơ lão nhân ngồi bên trái gật đầu, nói:

- Mệnh cách của Đinh Hạo quá kỳ lạ, trong đời ta chưa từng thấy mệnh cách nào kỳ như thế. Vốn tưởng Đinh Hạo chỉ là người thường nhưng mệnh cách của hắn kỳ dị, ai biết lấy Đại Diễn Quyết phỏng đoán mệnh thần của hắn thể nhưng phát hiện trong Vô Tận đại lục không có nguồn gốc Đinh Hạo, không lẽ hắn là thần tiên bị phạt xuống trần gian sao?

- Chẳng những mệnh thần không lường được, trên người hắn ẩn giấu bốn biến ô. Khả năng thăm dò thiên cơ như chúng ta không thể nào nhúng tay vào.

- Thiên địa nhân chủ mệnh cách, mệnh luân, mệnh thần, sử dụng tam cơ thánh khí cũng không thể triệt để thôi diễn ra tiềm lực của người này. Đinh Hạo là biến số lớn nhất.

Ba lão nhân râu tóc bạc phơ bàn bạc, Thiên Cơ lão nhân, Địa Cơ lão nhân, Nhân Cơ lão nhân cảm thấy khó giải thích được nghi vấn.

- Vậy xếp hạng Bảng tiềm long Tuyết Châu như thế nào?

- Mỗi cách ba ngày thôi diễn mệnh cách, mệnh luân, mệnh thần đi, nếu có biến đổi mới thì lại thay Bảng tiềm long Tuyết Châu. Từ khi sư tôn Thiên Cơ Cốc ta tuyên bố danh sách đến nay chưa từng để ý phạm phu tục tử nói ra nói vào, chỉ cần tam cơ thánh khí đánh giá Đinh Hạo lên cao thì lại đổi danh sách.

- Vậy cũng tốt.

- Nhưng Đinh Hạo kỳ lạ như vậy là biến số lớn nhất, cần quan sát kỹ. Bỏ Đinh Hạo vào . . . Vào hàng cường giả để đạo đi.

- Biến số? Hưm, cũng tốt.

Thiên Cơ lão nhân, Địa Cơ lão nhân, Nhân Cơ lão nhân thảo luận xong ra quyết định.

Từ khi Thiên Cơ lão nhân, Địa Cơ lão nhân, Nhân Cơ lão nhân cai quản Thiên Cơ Cốc đến nay không biết đã thấy bao nhiêu người có mệnh cách, mệnh luân và mệnh thần kỳ lạ. Tách ra tam cơ của Đinh Hạo thôi diễn thì không quá khó khăn, dễ dàng đoán rõ ràng, nhưng khi hợp nhất tam cơ thì lại khó thể xác định. Tam cơ thánh khí của Thiên Cơ Cốc có thể thôi diễn ra mệnh cách cao thủ để đạo, thánh đạo thể nhưng không thể thôi diễn rõ ràng tiềm lực một võ giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh nho nhỏ, trong đời Thiên Cơ lão nhân, Địa Cơ lão nhân, Nhân Cơ lão nhân chưa từng thấy chuyện lạ như vậy.

* * *

- Chuyện lớn! Bảng tiềm long Tuyết Châu của Thiên Cơ Cốc lại đổi mới!

Phổ lớn ngũ nhỏ ven Kính hồ bây giờ câu chào hỏi gặp mặt nổi nhất là về Bảng tiềm long Tuyết Châu.

Đúng vậy, ngày thứ mười đến, không ai ngờ Bảng tiềm long Tuyết Châu lại thay đổi, biến đổi thứ hạng vẫn là Đinh Hạo của Vấn Kiếm tông. Lần này Đinh Hạo tăng thứ bậc lên mười lăm, mấy người xếp sau hẳn phải lùi lại.

Lần này thứ bậc của Đinh Hạo còn vượt qua Phượng Hoàng Nữ, Tóc Tím mắt Bạc, hai cao thủ thiên tài tung tích siêu bí ẩn trong Tuyết Châu.

Tại sao lại như vậy?

Nhiều người có cảm giác đang nằm mơ.

Thiên Cơ Cốc sẽ không phạm sai lầm, giải thích duy nhất là trong mười một ngày ngắn ngủi Đinh Hạo tiến bộ vượt qua mọi người tưởng tượng, cho nên Thiên Cơ Cốc phải không ngừng đổi mới danh sách, bảo đảm sự chính xác trong Bảng tiềm long Tuyết Châu.

Quá đáng sợ.

Mười ngày ngắn ngủi một hơi lên mười bảy hạng, Đinh Hạo tu luyện công pháp gì mới có hiệu quả đó?

Chín đại môn phái cũng rung động.

415. Chương 416: Hồ Quang Sơn Sắc Yêu Nguyệt Đình

Nghe nói viện trưởng của Thanh Bình học viện ở trong Thanh Bình sơn trang ven Kính hồ cố ý mở cuộc họp dài nửa ngày bàn về chuyện Bảng tiềm long Tuyết Châu của Thiên Cơ Cốc liên tục thay đổi. Nếu tốc độ tiến bộ của Đinh Hạo biến thái như vậy thì sẽ là tin tức đáng sợ cho phe Thanh Bình học viện.

Dù là thần đồng Mục Thiên Dưỡng từng tỏa sáng rực rỡ cũng chưa từng sáng tạo kỷ lục như vậy.

Không lẽ Đinh Hạo thật sự là niềm họa?

Nhiều người nhớ kỹ lại từ khi Đinh Hạo bái vào Vấn Kiếm tông lần lượt xảy ra chuyện không tốt cho Thanh Bình học viện. Khi so kè với Vấn Kiếm tông, Thanh Bình học viện dần yếu thế, ngay cả Tuần Mục Sử Trắc Phi Phạm của Huyền Thương Thần Cung mới chỉ trích Đinh Hạo vài câu đã chết thảm tại chỗ, không chừa một mẩu xương.

Các tin đồn càng lúc càng mơ hồ.

Không lẽ Đinh Hạo có mệnh duyên kỳ dị ảnh hưởng đến khí vận hai đại tông môn đối đầu?

Không ai biết kết quả cuộc họp như thế nào.

Điều khẳng định duy nhất là không khí ven Kính hồ càng căng thẳng hơn.

Ai nấy đều chú ý đến Bảng tiềm long Tuyết Châu, mọi người muốn biết danh sách có thay đổi vì Đinh Hạo theo tần suất cũ không?

* * *

Đinh Hạo có nghe về các lời đồn hỗn loạn bên ngoài.

Đinh Hạo và Kiếm Tổ, Dao Tổ bàn bạc, đại khái đoán ra nguyên nhân Thiên Cơ Cốc liên tục đổi danh sách.

- Chúng ta đã xem thường Thiên Cơ Cốc. Tuy Thiên Cơ Cốc không thể phỏng đoán tiềm lực thật sự của người nhưng có lần mò được thứ gì, nếu không thì đã không đến mức không quan tâm danh dự tích lũy ngàn năm, thường xuyên đổi mới Bảng tiềm long Tuyết Châu. Tiểu Đinh Tử, sau này người đi trong Bắc vực không thể xem thường thế lực này, ít nhất đừng xung đột với nó.

Kiếm Tổ, Dao Tổ lặp lại dặn dò Đinh Hạo.

Lần đầu tiên Đinh Hạo thấy hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ cẩn thận như vậy.

Bản thân Đinh Hạo cũng e ngại Thiên Cơ Cốc. Đinh Hạo lấy đồ trong giới chỉ hắc xà được cực phẩm huyền tinh thạch nhiều như biển và Vấn Tình Dao Pháp, Thiên Cơ Cốc lập tức cảm giác được, điều chỉnh đánh giá hắn, đúng là năng lực quỷ thần khó lường. Bây giờ Đinh Hạo lo là Thiên Cơ Cốc có tính ra hắn chính là linh hồn xuyên đến không.

Đó là bí mật lớn nhất của Đinh Hạo, hắn không thể để người ta biết.

Đinh Hạo nhớ kỹ thế lực Thiên Cơ Cốc, hắn định sau này có cơ hội sẽ đi viếng thăm.

Đương nhiên vấn đề chủ yếu nhất hiện giờ là tăng thực lực.

Đinh Hạo vẫn tiếp tục tu luyện.

Dao pháp, kiếm pháp, đạo ý, kiếm ý, huyền khí, minh, văn, đan dược . . .

Mỗi ngày Đinh Hạo như con quay không nghỉ.

Ngày hôm nay trăng đã treo cao.

Đinh Hạo diễn luyện Vấn Tình Dao Pháp ba, bốn lần sau đang định thúc giục huyền khí cảm ứng uy lực thật sự của đạo pháp Vấn Tình Dao Pháp thì bên ngoài vang tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Giọng thiếu nữ phản nghịch Hoàng Dung vang lên:

- Đinh Hạo, người chưa ngủ đúng không? Ta mang đồ tốt cho người.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, chợt nghĩ đến điều gì, tinh thần lực như thủy triều quét phạm vi năm dặm. Đinh Hạo dậm chiêu gật gù.

Đinh Hạo cao giọng nói:

- Vào đi.

Cửa gỗ Bộ Thiềm Cung không gió tự mở.

Hoàng Dung mặc váy vàng nhảy nhót đạp thang lầu gỗ bước lên, tay cầm hộp cơm cười tươi bước vào. Hoàng Dung thấy xung quanh không có ai, đi tới vỗ vai Đinh Hạo.

Hoàng Dung đặc ý nói:

- Như thế nào? Tiểu thư đủ nghĩa huynh đệ không? Nghe nói tối nay người tu luyện chưa ăn cơm nên chuyên môn khiến đầu bếp nấu cho.

Hoàng Dung nói rồi mở hộp cơm ra, mùi thơm xông vào mũi. Bên trong bày bốn món ăn rất tinh xảo, một bình rượu ngọc.

Hoàng Dung nói:

- Hì hì, nhìn xem, toàn là đại tiểu thư tử mĩ chuẩn bị, mau ăn đi.

Đinh Hạo cất Vãn Tình Dao vào trữ vật giới chỉ, chỉ bát đĩa bên cửa sổ, nửa cười nửa không nói:

- Thật ra ta đã ăn rồi.

- A, ăn rồi? Trùng hợp vậy . . .

Hoàng Dung cười lúng túng, mặt dày nói:

- Có ăn rồi cũng không sao, xem như bữa ăn khuya. Từ lúc cơm chiều đến giờ đã bốn canh giờ, không tin thì người nhìn xem, mặt trắng đã lên cao. Này, không lẽ người không cho tiểu thư mặt mũi? Không có tình cảm huynh đệ gì hết!

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy ta nể mặt.

Đinh Hạo lấy đồ ăn trong hộp cơm ra, cười hỏi:

- Nhưng từ khi nào chúng ta thành huynh đệ? Theo lý thì nàng nên gọi ta là sư thúc đi?

- Con người người thật nhàm chán.

Hoàng Dung nhún mũi trường Đinh Hạo, nói:

- Người nhỏ tuổi hơn ta nên đừng giả bộ sư thúc, chúng ta tương xứng ngang hàng thì không khí mới hòa hợp. A, người xem, ánh trăng thật đẹp, ở trong phòng không vui. Hay chúng ta đi trên mặt hồ vừa ngắm trăng vừa uống rượu vừa ăn khuya?

Đinh Hạo sáng khoái gật đầu, nói:

- Cũng tốt.

Bộ Thiềm Cung ở bên cạnh Kính hồ, phong cảnh rất đẹp. Đi cửa sau lầu các ra ngoài có hành lang thủy tạ dài, đường kính ngàn thước đi thông Kính hồ. Tận cùng hành lang dài là một đình các gỗ đỏ tên Yêu Nguyệt Đình, đó là chỗ ngắm hồ đẹp nhất trong Kính hồ. Ngồi trong đình như rong chơi giữa biển cả vô tận, ngửa đầu nhìn trời sao rực rỡ khiến người say mê.

Hoàng Dung đề nghị, hai người đi Yêu Nguyệt Đình.

Đặt rượu và thức ăn lên bàn gỗ, lạ là nàng biểu hiện rất ngoan, tự rót rượu cho Đinh Hạo.

Ly rượu màu hổ phách điêu khắc hoa văn mẫu đơn. Hoàng Dung nhìn chăm chú, Đinh Hạo bưng rượu lên hít mùi.

Đinh Hạo đề nghị:

- Hồ quang nguyệt sắc, một người uống rượu thì mất hứng, hay chúng ta cùng uống?

Hoàng Dung gật đầu hưng phấn nói:

- Tốt, tốt.

Hoàng Dung nói rồi cực kỳ hưng phấn tự rót ỉnh.

Đinh Hạo ngăn người, nhẹ gật đầu. Đinh Hạo hiểu ra, không nói, nhẹ cụng ly rồi ngửa đầu uống cạn.

Hoàng Dung thời kỳ phản nghịch tuổi nhỏ mất mẹ, rất bất mãn bị phụ thân dạy dỗ. Bình thường Hoàng Dung quây Vãn Kiếm sơn trang gà bay cho sữa, nàng luôn sinh hoạt trong sơn trang, chưa từng đi hoang dã tràn ngập nguy hiểm, rất là háo sức. Hoàng Dung quần quýt Đinh Hạo kể cho nghe các kinh nghiệm trải qua.

Thời gian một chén trà sau nguyên bình rượu đã vào bụng Đinh Hạo, Hoàng Dung, bốn đĩa thức ăn cũng hết sạch.

- Thì ra từ nhỏ người cũng mất đi phụ mẫu, so với người thì ta may mắn rất nhiều. Ít nhất ta có phụ thân yêu thương, không cần nhặt đồ ăn trong đồng rác, không ai dám ăn hiếp ta, ăn no mặc ấm, ta may mắn hơn người nhiều.

Nghe Đinh Hạo kể chuyện, sắc mặt Hoàng Dung dịu đi nhiều. Dưới ánh trăng, khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng hơn ngày thường.

Hoàng Dung bình tĩnh nói:

- Lần này tốt rồi, có quá khứ tương tự, chúng ta là huynh đệ tốt.

Đinh Hạo không có ý kiến:

- Huynh đệ tốt? Được rồi.

- Dĩ nhiên là huynh đệ tốt, hì hì. Đa tạ người kể nhiều như vậy, hay lần sau người đi hoang dã rèn luyện mang ta đi theo?

Tâm sự qua đi thái độ của Hoàng Dung với Đinh Hạo tốt hơn nhiều, không còn hình mũi liếc xéo như trước.

- Nàng rất thích kích thích sao?

Đinh Hạo uống cạn giọt rượu cuối cùng, nhẹ nhàng đặt ly xuống mặt bàn.

Hoàng Dung chau môi nói:

- Đương nhiên, ta luôn sống trong sơn trang, phụ thân không cho phép ta đi ra sơn trang quá xa. Ta không biết thế giới bên ngoài như thế nào.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nếu nàng thích kích thích thì ta sẽ cho nàng xem một vở kịch rất kích thích.

Mắt Hoàng Dung sáng lên, hỏi:

- Kịch hay gì? Người nguyện ý mang ta đi hoang dã sao? Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, huynh đệ tốt! Nếu người là đệ nhất thiên tài Vãn Kiếm tông, thực lực cường đại chắc có thể bay trên trời, người mang ta đi hoang dã ngay được không? Yên tâm, ta sẽ không nói cho phụ thân.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Muốn xem kịch kích thích cần gì đi hoang dã? Ngồi đây xem là được.

- Nơi này?

Hoàng Dung ngẩn ra, không hiểu ý Đinh Hạo.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh đình, ánh mắt lướt qua mặt hồ trắng xóa dưới ánh trăng.

Đinh Hạo cao giọng quát:

- Các vị, nếu đã đến tại sao không xuất hiện? Chẳng lẽ muốn tại hạ mời từng người ra sao?

416. Chương 417: Tiêu Dao Tán, Sát Cục Trong Đêm

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng cột nước phóng lên cao.

Trong cột nước có mấy sát thủ áo đen mặc đồ bó sát bay ra, ở giữa không trung giơ tay bắn một chuỗi ám khí như mưa vào Yêu Nguyệt Đình.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng rít sắc nhọn chói tai như cuồng cung ngạnh nổ rạch phá bóng đêm bình tĩnh.

- Ha ha ha ha ha ha! Si mị võng lượng, diễn trò hài cũng dám đến tìm cái chết!

Tay trái Đinh Hạo nắm hờ không, Vắn Tình Dao nằm trong tay. Đinh Hạo gơ Vắn Tình Dao ngang ngực, thi triển thức phòng ngự Tình Ti Miên Miên của Vắn Tình Dao Pháp. Âm khí mưa bay chưa đến gần Yêu Nguyệt Đình năm thuở đã đánh vào đao quang mỏng manh bị chấn thành bột phấn.

- Giết!

Mấy chục người áo đen lạnh lùng hét, tay cầm vũ khí lao vào Yêu Nguyệt Đình.

Trong bóng đêm, lưỡi dao sắc bén, sát khí tung hoành.

Hoàng Dung hơi say trộn to mắt nhìn chuyện xảy ra, nàng không hiểu ra sao.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Phái một đám vật hy sinh đến chịu chết, các người khiến ta rất thất vọng.

Vắn Tình Dao chém ngang eo, là chiêu thứ hai trong Vắn Tình Dao Pháp, Khoái Dao Loạn Ma. Đao quang giống như thất luyện trút ra ngoài, rực rỡ không thể nhìn gần. Máy chục người áo đen chưa đến gần đã bị đao quang chém thành hai khúc.

Trong các tiếng la hét, thi thể người áo đen rớt xuống Kính hồ.

- Ngừng ngừng ngừng ngừng . . . Đinh Hạo, chuyện gì vậy?

Hoàng Dung sợ hãi giật mình, hét chói tai, sát khí đột ngột đến khiến thiếu nữ phản nghịch ngây ngẩn.

Đinh Hạo kéo ngược trường đao, xoay người cười hỏi:

- Nàng thật sự không biết?

Hoàng Dung ngu người, vừa kinh vừa giận hỏi:

- Biết cái gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Hoàng Dung định đứng dậy bỗng thấy choáng váng, toàn thân bủn rủn không đứng lên nổi.

Hoàng Dung hét to:

- Như thế nào? Tại sao? Người . . . Đã làm gì ta?

Đinh Hạo cười hỏi:

- Huynh đệ tốt, nàng tự mình đưa rượu, thức ăn cho ta chẳng lẽ nàng không biết bên trong có cái gì?

Hoàng Dung hiểu ý Đinh Hạo, như con mèo bị đập đuôi tức giận quát:

- Đinh Hạo, ngươi có ý gì? Ta tốt bụng đưa cơm tặng rượu cho ngươi mà dám nghi ngờ ta? Người . . .

Hoàng Dung nói đến đây có tia chớp xẹt qua đầu Hoàng Dung, nàng khó tin nói:

- Không lẽ là . . . Là hắn?

Đinh Hạo bước tới một bước, hỏi:

- Là ai?

Lúc này chợt có biến di.

Một tiếng cười độc ác xuất hiện trong Yêu Nguyệt Đình:

- Khục khục khục, là ai cũng đã không quan trọng. Cái gọi là ‘mười bước tiêu dao tán, vừa vào liền đoạn hồn’. Đinh Hạo, ngươi đã trúng độc, có biết ai bro Tiêu Dao Tán vào rượu và thức ăn thì sao? Tối nay, trong đình này là nơi chôn xác ngươi!

Dưới ánh trăng, ánh sáng lưỡi nhọn chợt lóe, sát khí bắn ra vô tình chém hướng Đinh Hạo.

- Đã chờ ngươi từ lâu.

Đinh Hạo dùng Vắn Tình Dao như điện quét dao mang đầy trời phản kích lại.

Đinh đinh đình đình đình!

Yêu Nguyệt Đình nhỏ hẹp, hỏa hoa bắn tung tóe.

Tiếng kim loại va chạm như mưa to đánh vào lá chuối liên miên không dứt.

Người đột nhiên xuất hiện có thực lực siêu đáng sợ đỡ ba mươi dao của Đinh Hạo mà không chút yếu thế, còn có sức phản kích. Hai tay người đó cầm hai chủy thủ xanh biếc với lực công kích kinh người. Hai bên trao đổi bốn mươi một chiêu, người kia cười dài lắc mình ra bên ngoài Yêu Nguyệt Đình.

Đinh Hạo chống trường dao đứng trong Yêu Nguyệt Đình.

Gió nhẹ thổi qua, Yêu Nguyệt Đình to lớn phát ra tiếng rầm rắc, giây sau vang tiếng nổ điếc tai. Yêu Nguyệt Đình sụp xuống, cột chống đình và nóc bị cuộc quyết đấu vừa rồi, dao quang từ Vắn Tình Dao Pháp của Đinh Hạo chém thành gỗ vụn. Mảnh gỗ rơi vào hồ nước lặn tẩn, chỉ còn lại cái nền ngang với mặt nước.

Đinh Hạo và Hoàng Dung đứng trên nền Yêu Nguyệt Đình nho nhỏ.

Đêm lạnh như nước.

Ánh trăng chiếu rọi, hơi nước trắng bốc lên không khí mang theo hơi ẩm.

- Với thực lực của ngươi nhưng không thể hoàn toàn khống chế đao khí của mình.

Người bí ẩn đứng lơ lửng cách mặt nước cả thước, khăn đen chưa mặt, nửa cười nửa không nói:

- Xem ra Tiêu Dao Tán đã có tác dụng trong người ngươi.

Đinh Hạo giờ trường dao ngang ngực, lạnh lùng cười:

- Có tác dụng hay không ngươi lại đây thử thì biết.

Người bịt mặt khăn đen giấu cột nói:

- Khục khục, cổ chống cự thì có ích gì? Ngươi tưởng ta sẽ mắc lừa sao? Yên tâm đi, ta sẽ chờ khi luyện khí của ngươi từng chút một bị độc của Tiêu Dao Tán ăn mòn hết. Khục khục, tuy ngươi cảnh giác nhưng tiếc rằng phát hiện hơi muộn. Có hải bây giờ cảm giác huyền khí trong người dần mất đi, có phải cảm thấy thân thể không nghe theo mình điều khiển?

- Tài mọn làm sao lừa được ta?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Mọi chuyện nằm trong dự tính của ta, ta uống rượu, ăn là vì muốn dụ dâm hèn hạ các ngươi ra.

Người bịt mặt khăn đen hừ lạnh một tiếng:

- Sắp chết đến nơi còn mạnh miệng.

Đinh Hạo cười nhạt không nói, không công kích trước.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi . . .

Hoàng Dung hiểu ra nàng bị người lợi dụng, vừa kinh vừa giận quát với người bịt mặt khăn đen:

- Ngươi thật to gan, dám lợi dụng ta? Ngươi có biết ta là ai không? Phụ thân của ta sẽ không tha cho ngươi!

- Ngu xuẩn.

Người bịt mặt khăn đen tràn đầy khinh thường liếc Hoàng Dung, coi rẻ nói:

- Ta dám giết cả Đinh Hạo, phụ thân gì đó của ngươi là thứ gì với ta? Hãy suy nghĩ bản thân ngươi có thể sống tiếp không. Tối nay ngươi cũng phải chết!

- Ngươi . . .

Hoàng Dung tức giận định chửi người bịt mặt khăn đen thì có tia sáng lạnh như lưỡi hái tử thần bắn nhanh tới trước mặt nàng.

Hoàng Dung muốn tránh né nhưng người bịt mặt không thể nhúc nhích. Mất tẩy tia sáng lạnh sắp đâm thủng cổ họng Hoàng Dung thì một luồng đao quang xẹt qua, đình một tiến, tia sáng lạnh bị chém bay.

- Đa tạ người, Đình . . .

Hoàng Dung định cảm ơn lại nghe một chuỗi tiếng xé gió sắc nhọn vang lên. Tia sáng lạnh đập vào mặt Hoàng Dung như sao băng rơi, bao phủ nàng. Hoàng Dung thấy nghẹt thở sắp bị bão kim loại nhấn chìm.

Vào phút mấu chốt Đình Hạo dịch chuyển xuất hiện trước mặt Hoàng Dung.

Đình đình đình đình đình!

Đình Hạo theo tay Vấn Tình Dao nhanh chóng lấp lóe, nhìn chậm như nhánh đánh bay tia sáng lạnh đầy trời.

Hỏa hoa văng khắp nơi, tiếng kim loại vang tiếng nổ đécc tai không dứt.

Không hiểu sao trái tim Hoàng Dung thấy an toàn chưa từng có. Tầm lưng Đình Hạo rộng rãi, thẳng tắp như dãy núi không bao giờ sụp đổ che trước mặt Hoàng Dung, chắn mọi tai nạn, nguy hiểm.

417. Chương 418: Yên Tâm, Có Ta Ở

Đình Hạo lên tiếng:

- Ra tay với nữ nhân yếu đuối đã mất sức chiến đấu thật nhục cho thân phận như các hạ.

Dao không hề chậm một giây tỏa đao hoa rực rỡ đánh bay các ám khí bay tới.

Người bịt mặt khăn đen cười khùng khục:

- Chỉ cần giết được người thì thân phận có là gì?

Người bịt mặt khăn đen không ngừng đổi vị trí trong hư không, đánh ra bão tố ám khí.

Đình Hạo không nói nữa.

Vấn Tình Dao rung động nhanh đánh bật các ám khí.

Đình Hạo vẫn không sử dụng huyền khí, chỉ dựa vào lực lượng cơ thể phòng ngự. Cái này cần ánh mắt, tốc độ phản ứng siêu biên thái. Bão ám khí như thác đổ, Đình Hạo tính sai một chút, trường đao nhanh hoặc chậm một giây là sẽ bị ám khí cắn nuốt.

- Tại sao không giục huyền khí? Có phải vì hạt giống huyền khí trong người đã bắt đầu tan vỡ?

Tiếng cười đầy châm chọc của người bịt mặt khăn đen vang vọng từ bốn phương tám hướng:

- Đình Hạo, người đang kéo dài thời gian sao? Đáng tiếc, xung quanh đã bày trận pháp liễm tức, ta đảm bảo trong một nén nhang sẽ không ai dám đến cứu người.

Đình Hạo lạnh lùng cười:

- Vậy còn người? Sao không dám đánh gần? Hay là đang lo Tiêu Dao Tán không có tác dụng? Người đang thăm dò ta? Chơi trò ám khí con nít này sẽ không tạo thành uy hiếp gì với ta, người đã nhát gan đến thế thì về nhà uống sữa cho rồi. Dám đến ám sát ta? Ta thấy mắt mặt giùm người.

Người bịt mặt khăn đen cười âm hiểm không đáp lại, vẫn liên tục đổi vị trí, không đoạn bắn ra các loại ám khí.

Ám khí của người bịt mặt khăn đen toàn bộ bắn hướng Hoàng Dung tăng khó khăn cho Đình Hạo phòng thủ.

Ban đầu đánh xáp lá cà không thành công, người bịt mặt khăn đen không dám lơ là, rất e ngại gần người Đinh Hạo. Người bịt mặt khăn đen không muốn bảo hiểm.

Đây là phút cực kỳ mấu chốt.

Đinh Hạo, người bịt mặt khăn đen đang so kè ai kiên nhẫn hơn.

Thời gian trôi qua từng phút giây rất quý giá với Đinh Hạo, người bịt mặt khăn đen. Nhưng không có nắm chắc một kích tất sát thì đây là cuộc đấu tâm lý vô hình, chịu đựng áp lực như thủy triều chờ xem ai cười đến uối cùng.

- Giết!

Sau một chén trà, người bịt mặt khăn đen không nhịn được nữa lắc người xông hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Huy Dao Vấn Tình!

Mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng.

Đây là sát chiêu trong Vấn Tình Dao Pháp.

Trong khoảnh khắc này Đinh Hạo không giữ lại nữa, thúc giục huyền khí, trường đao bắn ra ngọn lửa vàng. Lửa cháy hừng hực đâm rách đêm đen, mặt hồ rực rỡ chói mắt. Đinh Hạo bùng nổ khí thế sắc bén không gì sánh bằng. Trong ánh lửa đao viêm tăng vọt cơ hồ chém nát hư không. Đao mang nóng cháy bay ra trong chớp mắt chém vào người bịt mặt khăn đen bay tới.

- Phụt.

Người bịt mặt khăn đen chỉ kịp giờ hai chủ thủ trước mặt cứng rắn đỡ, bị đao mang đánh trúng. Người bịt mặt khăn đen ngã đầu văng ra sau, há mồm học máu.

- Tốt quá.

Hoàng Dung thấy tình hình này trái tim treo cao rớt xuống.

Đây là phản ứng bình thường của con người.

Đinh Hạo cũng thở phào.

Nhưng trong giây phút đó không ai biết biến cố đột nhiên xảy ra.

Xoẹt.

Thanh âm như trang giấy rách vang lên từ mặt nước.

Lòng Đinh Hạo rung chuông cảnh báo, hắn chưa kịp phản ứng đã có luồng sáng lạnh một tắc từ sàn gỗ dưới chân đâm lên, sát khí ẩn giấu thật lâu phát ra như kim đâm vào xương. Đinh Hạo chỉ kịp xoay người đẩy Hoàng Dung đứng bên cạnh ra, giờ đao định chặn kiếm quang như ánh sao trút xuống.

Keng keng keng!

Một chuỗi hỏa hoa chói mắt bắn ra.

Ngân bình thoát phá thủy tương bính, thiết kỵ đột xuất đao thương minh!

Chiến đấu sát khí sôi trào chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Sau đó tất cả ngừng lại.

Đinh Hạo cầm trường đao vẫn che trước mặt Hoàng Dung.

Sàn gỗ thủng một lỗ lớn, nước sông dâng trào thấm ướt sàn. Phía đối diện trừ người bịt mặt khăn đen ra có một người áo đen mặc chiến bào võ sĩ dán sát người đứng trên mặt nước. Sương xám bao phủ mặt kẻ đó, không thấy rõ mặt mũi. Trường kiếm trong tay người áo đen chỉ còn nửa khúc.

Người áo đen bí ẩn trong sương mù cười nói:

- Dao pháp hay! Dao kiếm song tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình nói:

- Kiếm thật nhanh, ta nghĩ mấy hôm trước chúng ta đã gặp nhau?

Người Đinh Hạo lão đảo, năm tiếng nổ phát ra từ người hắn. Ngực Đinh Hạo bắn ra lỗ máu, giọt máu như mũi tên nhọn phun ra xa rơi vào Kính hồ.

Chuyện vừa rồi xảy ra đột ngột, dao pháp của Đinh Hạo nhanh nhưng gấp quá không thể chặn hết kiếm quang không chỗ không ở.

- A! Đinh Hạo . . . Người bị thương . . .

Mặt Hoàng Dung trắng bệch thân thiết nói:

- Người . . . Người bỏ mặc ta, đi . . . Đi đi. Ta bị người lợi dụng, hại người rơi vào nguy hiểm. Người đi đi, ta không trách người!

Đinh Hạo không nói chuyện, chậm rãi điều chỉnh hô hấp.

Máu tràn ra từ vết thương từng giọt rớt xuống Yêu Nguyệt Đình tụ thành bãi máu chảy xuống Kính hồ.

- Đi? Hắn không đi được, ha ha ha ha ha ha!

Người bịt mặt khăn đen cười nói:

- Tiểu nha đầu, chúng ta phải đa tạ người. Nếu không nhờ người chủ động tuyên truyền xác nhận Đinh Hạo thì triển thần thông nhân vương biến xong vẫn trong thời kỳ yếu ớt thì chúng ta không có cơ hội này. Ha ha ha ha ha ha! Đương nhiên còn cần đa tạ người giúp ta rút Tiêu Dao Tán vào bụng Đinh Hạo, ha ha ha ha ha ha!

Mặt Hoàng Dung xám xịt.

Trước nay Hoàng Dung phản nghịch, không thích nghe phụ thân dạy dỗ, cả ngày điên điên khùng khùng không hướng võ. Nhưng Hoàng Dung chưa từng có lòng hại người, ngẫu nhiên nghịch ngợm khiến Vãn Kiếm sơn trang gà bay chó sủa, bướng bỉnh tinh nghịch. Trong lòng Hoàng Dung rất đơn thuần, nàng cũng không biết khao khát cái gì. Tình cảm? Hay là một chút quan tâm?

Bởi vì Hoàng Dung quá đơn thuần nên dễ tin tưởng người, càng dễ bị lợi dụng.

Nhưng Hoàng Dung chưa từng nghĩ có ngày nàng sẽ phạm sai lầm nghiêm trọng như vậy, hại Đinh Hạo rơi vào nguy hiểm. Mặc dù ở mặt ngoài Hoàng Dung tùy tiện giao tiếp với Đinh Hạo nhưng nàng biết rõ hắn có ý nghĩa gì với Vãn Kiếm tông. Dù Hoàng Dung có chết cũng không thể bù đắp tai họa lớn hôm nay nàng làm.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Nói nhảm nhiều làm gì?

Đinh Hạo kéo ngược Vãn Tình Dao, nói:

- Mạng của ta ở đây, có bản lĩnh thì đến lấy đi.

Hai thích khách phái đối diện thấy lạ.

Người bịt mặt khăn đen lạnh lùng cười:

- Người còn bao nhiêu máu để chảy?

Máu dưới chân Đinh Hạo sắp tràn ngập hai bàn chân.

Hoàng Dung khóc kêu:

- Đinh Hạo, người đi, đi mau!

Khóe môi Đinh Hạo cong lên nụ cười dịu dàng, nói:

- Huynh đệ tốt sẽ không vứt bỏ đối phương, yên tâm đi, có ta ở.

418. Chương 419: Không Ngờ Là Người

Hoàng Dung ngây ngốc nhìn Đinh Hạo.

Lần đầu tiên trong đời trái tim phản nghịch của thiếu nữ bị xúc động. Trong chớp mắt đó Hoàng Dung hiểu sức nặng tình cảm và trách nhiệm.

Hoàng Dung cắn răng nói:

- Đinh Hạo, hãy tin ta, ta không hại người.

Hoàng Dung định cắn lưỡi tự vận, nàng biết Đinh Hạo bị trói tay trói chân vì nàng, nếu nàng chết thì hẳn có cơ hội chạy trốn.

Đinh Hạo giật mình, không ngờ thiếu nữ phản nghịch Hoàng Dung cười cợt sẽ có tính cách cương cường như vậy. Đinh Hạo vội giơ tay phong lại huyết cầm Hoàng Dung.

Đinh Hạo bực bội răn Hoàng Dung:

- Làm bậy!

Đinh Hạo dịu Hoàng Dung ngồi dựa vào lan can, cười nói:

- Không phải đã nói rồi sao? Chúng ta là huynh đệ tốt. Ta mời nàng xem vở kịch kịch thích, sẽ không gặp nguy hiểm. Tin tưởng ta, mọi chuyện đã có ta.

Trong quá trình dường như Đinh Hạo không chút đề phòng.

Nhưng hai thích khách người bịt mặt khăn đen, người áo đen lơ lửng giữa không trung mấy lần định hành động rồi cuối cùng vẫn đứng im.

Bởi vì Đinh Hạo cho người bịt mặt khăn đen, người áo đen ẩn tượng quá sâu, bọn họ sợ có bẫy.

Cái gọi là ngoan cố chống cự, một con cọp rơi vào đường cùng sắp chết khùng bố, đáng sợ hơn bình thường nhiều.

Sắp xếp Hoàng Dung ngồi im xong Đinh Hạo chậm rãi xoay người, nhìn hai thích khách người áo đen, người bịt mặt khăn đen về mặt bắn khoắn. Đinh Hạo nở nụ cười quái dị.

- Cái gọi là thích khách huyệt một kích thì chạy xa ngàn dặm, nếu là Văn Tinh Thánh đến ám sát ta sẽ không do dự như các người. Các người chưa từng ám sát ai biểu hiện thua thích khách ngốc nhất Tinh Văn tông. Tất Hạ, Hạ Nghê Thường, đừng giấu đầu lòi đuôi, lộ mặt thật ra đi. Ta cho các người cơ hội chiến đấu công bằng.

Người áo đen, người bịt mặt khăn đen run lên lộ vẻ khó tin.

- Sao người nhận ra chúng ta được?

Người bịt mặt khăn đen ngần ngừ rồi kéo khăn che mặt ra, lộ khuôn mặt tuấn tú kiêu ngạo, đúng là một trong Phong Lôi Song Kiêu của Lôi Âm phái, Thiên Lôi Long Tất Hạ.

Còn người áo đen bị khăn che kín mặt tất nhiên là Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường.

- Tuy mới đầu người làm ta lầm lẫn, phái ra vài vật hy sinh dùng ám khí tập kích ta, người không ngừng bắn ám khí quấy nhiễu ta để ta nghĩ người ám sát là Văn Tinh Thánh. Tiếc rằng thủ đoạn ám sát của các người quá vụng về, siêu thích khách xuất thân từ môn phái thích khách như Văn Tinh Thánh tuyệt đối sẽ không phạm nhiều sai lầm như các người.

Đinh Hạo cười châm chọc nói:

- Và ta đã nói rồi, mấy ngày trước chúng ta gặp mặt, con người ta có trí nhớ rất tốt.

- Trí nhớ tốt thì sao?

Thiên Lôi Long Tất Hạ lạnh lùng cười:

- Hôm nay ngươi vẫn phải chết.

Đinh Hạo thả lỏng toàn thân, chậm rãi ngồi trên nền gỗ Yêu Nguyệt Đình, thở hắt ra.

Đinh Hạo nói:

- Vẫn chưa hiểu sao? Nên là các ngươi chết, sau này Tuyết Châu không còn hai nhân vật Phong Lôi Song Kiêu.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường luôn im lặng bỗng lên tiếng:

- Hi hi, tiểu đệ đệ nói năng thật lớn lối. Bây giờ ngươi bị thương nặng mà muốn giữ lại tỷ tỷ sao?

Giọng điệu Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường nũng nịu nhưng tràn ngập sát khí.

Đinh Hạo ngồi trên sàn gỗ, cười nói:

- Nếu ta nói có người trợ giúp thì sao?

Không khí sau lưng Đinh Hạo dao động gợn sóng, hai thân hình chậm rãi hiện ra.

Một người là nữ, đeo mặt nạ phượng hoàng hoa lệ che hai phần ba khuôn mặt, đôi mắt trong suốt, da búng ra sữa không có tỳ vết. Chỉ nửa khuôn mặt đã khiến người cảm giác phong hoa tuyết đại. Chiến giáp đỏ hoa lệ, thân hình yếu điệu, ngọc cốt băng cơ, thu thủy là mắt ngọc là cốt. Tóc dài như mây xõa đến eo nhỏ, lưng công hộp kiếm đỏ.

Một người khác là nam, khoảng mười lăm tuổi, mặc trường bào màu tím, eo ong lưng vượn, thân hình hoàn mỹ đầy sức bật. Khuôn mặt không quá điển trai nhưng nghiêm nghị, mái tóc dài màu tím dùng dây day cột lại xõa tung sau lưng, gió thổi qua như có đốm lửa tím cháy. Mắt bạc dưới ánh trăng chiếu rọi lấp lóe tia sáng yêu dã.

Hai người xuất hiện khiến Phong Lôi Song Kiêu Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường run rẩy, biểu tình như gặp quỷ.

Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường đồng thanh kêu lên:

- Phượng Hoàng Nữ!

- Tóc Tím Mắt Bạc!

Phượng Hoàng Nữ, Tóc Tím Mắt Bạc xuất hiện tại đây khiến người quá sợ hãi. Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường nằm mơ cũng không ngờ hai thiên tài tuyệt thế thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng là người Văn Kiếm tông.

Năm nay Phượng Hoàng Nữ nổi trội trong Tuyết Châu, chưa đến một năm đã lập chiến tích nổi tiếng như cồn. Phượng Hoàng Nữ được đánh giá là thiên tài không thua gì nhân vật thủ lĩnh đại môn phái. Tóc Tím Mắt Bạc cũng là bỗng nhiên nổi lên, đánh bại vô số cao thủ chưa từng thua trận nào. Nhiều người cho rằng Tóc Tím Mắt Bạc tương lai ngồi trên ngôi báu đệ nhất cường giả.

Tóc Tím Mắt Bạc, Phượng Hoàng Nữ hành động quái dị, thân phận bí ẩn, không ai biết sư thừa môn phái. Chín đại môn phái từng âm thầm điều tra lai lịch của Tóc Tím Mắt Bạc, Phượng Hoàng Nữ nhưng không được.

Có người đoán hai thiên tài phong hoa tuyết đại Tóc Tím Mắt Bạc, Phượng Hoàng Nữ rất có thể là truyền nhân đại tông môn từ châu khác trong Bắc vực đến Tuyết Châu rèn luyện, hay là thiên tài trẻ tuổi thuộc Huyền Sương Thần Cung vào đời rèn luyện.

Không ai ngờ Phượng Hoàng Nữ, Tóc Tím Mắt Bạc là người Văn Kiếm tông.

- Đi!

Thấy Tóc Tím Mắt Bạc, Phượng Hoàng Nữ xuất hiện Phong Lôi Song Kiêu Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường hiểu rằng kế hoạch có vấn đề, đã sớm bị Văn Kiếm tông biết.

Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường không rảnh suy nghĩ phần nào bị lộ, mọi chuyện trước mắt đã nói lên đây là cái tròng, chuyện hôm nay thất bại. Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường liếc nhau, quyết định nhanh, lắt người hóa thành luồng sáng trốn đi xa.

- Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ muốn đi cũng muộn rồi!

Đình Hạo cười to nhẹ vỗ sàן gỗ Yêu Nguyệt Đình. Thoáng chốc từng cột nước bắn lên từ hồ nước tĩnh lặng, từng minh văn chữ hán lấp lánh ánh bạc nối liền nhau như từng con trường long bạc gầm rống trong trời đêm.

Thiên Lô Long Tất Hạ kêu lên:

- Minh văn trận pháp!

Trong thanh âm chứa hốt hoảng.

Minh văn trận pháp xuất hiện, trời đêm ngàn thước hiện ra một tầng sóng gợn màu trắng trong suốt như lồng chụp hình trứng, bao phủ Yêu Nguyệt Đình sụp đổ và đám người Đình Hạo. Phong Lô Song Kiêu Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường bị minh văn trận pháp ngăn chặn không thể thoát đi, bị Phương Hoàng Nữ, Tóc Tím Mắt Bạc đuổi theo.

Cuộc ác chiến diễn ra.

Đình Hạo thở phào, lấy một viên đan dược màu xanh ra khỏi trữ vật giới chỉ bỏ vào miệng, biểu tình thả lỏng bắt đầu vận công trị liệu vết thương, tiêu trừ dược lực Tiêu Dao Tán.

Hoàng Dung ở một bên ngáy ngốc nhìn mọi chuyện, đầu óc trống rỗng. Dù ngốc đến mấy Hoàng Dung cũng hiểu ra.

Hoàng Dung mở miệng hỏi:

- Thì ra ngôi sớm đã biết? Người sớm biết tối nay có người đến ám sát nên mới tương kế tựu kế . . .

Đình Hạo không quay đầu lại nói:

- Nay huynh đệ tốt, chẳng lẽ phụ thân của nàng không nói cho nàng biết lúc võ giả vận công trị thương không thể quấy rầy, nếu bị phân tâm sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma sao?

Mặt Hoàng Dung có chút máu, nguy hiểm không còn, lòng nàng bình tĩnh lại.

Hoàng Dung trở về dáng vẻ phản nghịch, chu môi căm giận nói:

- Ta mặc kệ ngươi. Thực lực của ngươi cao như vậy sao dễ dàng tẩu hỏa nhập ma được? Bây giờ không còn nguy hiểm . . . Thôi, vì là huynh đệ tốt nên lần này ta tha thứ ngươi lợi dụng ta dụ đám người xấu xuất hiện.

Nói đến cuối cùng Hoàng Dung bật cười.

Tuy Hoàng Dung phản nghịch nhưng không có kiểu làm ra vẻ, nàng không hề trách Đình Hạo.

Chuyện tối hôm nay là kích thích nhất từ khi Hoàng Dung sinh ra, khiến nàng suốt đời khó quên.

Đình Hạo mỉm cười định nói gì bỗng biến sắc mặt.

Ánh trăng chiếu rọi, một bóng người xuất hiện trước mắt. Trong Yêu Nguyệt Đình không biết từ bao giờ có một bóng người như hồn ma.

Đình Hạo thở dài nhìn người đột nhiên xuất hiện, chậm rãi đứng dậy, nói:

- Không ngờ là ngươi.

- Tại sao không thể là ta? Sẽ ngươi là đả kích lớn nhất với Văn Kiếm tông, lý do rất đầy đủ nên ta đến.

Dưới ánh trăng người này mặc trường sam hơi cũ nát, râu ria đầy cằm, bóng dáng sa sút nhưng đôi mắt sáng ngời, lưng treo thanh kiếm rỉ sét loang lỗ.

Tướng Địa Sinh.

Tướng Địa Sinh đã từng là thiên tài gần như bị xóa nhòa trong thiên đường địa sinh của Thanh Bình học viện.

- Ta vốn tưởng ngươi không phải loại người thích âm mưu quỷ kế, dù có muốn giết ta cũng sẽ quang minh chính đại quyết đấu.

Đinh Hạo lộ biểu tình thất vọng. Nếu nói trong phe địch hiện giờ có ai khiến Đinh Hạo thường thức thì chỉ có một, người này không phải Mục Thiên Đường lạnh lùng một mình cô độc mà là Tướng Địa Sinh, người ẩn giấu mũi nhọn, thoát trông sa sút nhưng thật ra là ngủ đông.

Nhưng hôm nay Tướng Địa Sinh xuất hiện khiến Đinh Hạo cực kỳ thất vọng.

Tướng Địa Sinh cảm nhận được Đinh Hạo coi rẻ, không cho là đúng cười nói:

- Ta từng cho rằng mình là người như vậy nhưng qua vô số lần đụng vách tường, thất bại, từ lâu ta đã thay đổi. Ta dần không quan tâm người khác so sánh ta với hẳn, ta không để ý cái gọi là hư danh, trái tim vô giả buồn cười. Nơi này vốn là thế giới mạnh ăn thịt yếu, mạnh thắng yếu, phép tắc rừng rậm lạnh lùng. Hậu nhân chỉ nhớ người đứng, dù kẻ đó là tên khốn kiếp không chuyện ác nào không làm, không từ thủ đoạn. Ngược lại không ai để ý người ngã xuống anh hùng chính nghĩa cỡ nào.

419. Chương 420: Ta Là Người Từng Chết Một Lần

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Không từ thủ đoạn sao? Nói vậy là hôm nay ngươi bày ra sát cục chính là người?

Tướng Địa Sinh đương nhiên gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Chính là ta. Bởi vì người thể hiện tiềm lực quá đáng sợ trong cuộc chiến Kính hồ. Bảng tiềm long Tuyết Châu liên tục thay đổi vì người, chuyện này chưa từng xảy ra. Thanh Bình học viện không thể ngồi xem thiên tài đối địch đáng sợ như vậy lớn lên, phải hủy người. Mấy ngày nay là thời cơ hành động tốt nhất.

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Thời cơ hành động tốt nhất?

Nụ cười đầy mỉa mai.

Tướng Địa Sinh cũng mỉm cười nói:

- Tuy ta không thể khẳng định ngươi làm cách nào biến thành Ma Sát Bạch Vượn có thể khắc chế thú tính thi triển võ kỹ nhân tộc, nhưng có một điều chắc chắn là cảnh giới huyền khí thật sự của ngươi chỉ là Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Ngày hôm đó miễn cưỡng thi triển Ma Sát Bạch Vượn sẽ tạo thành di chứng cực kỳ nghiêm trọng, trong vòng mười ngày chắc chắn là thời gian ngươi suy yếu nhất, chúng ta đã được tin tức chính xác. Tuần Mục Sử chết, toàn Tuyết Châu rối ren. Vấn Kiếm tông không ngờ chúng ta sẽ hành động vào lúc này, sẽ không đề phòng. Chờ ngươi chết rồi chúng ta sẽ giả họa cho yêu ma, nếu chúng dám giết cả Tuần Mục Sử của Vu Hành Vân thì giết thiên tài nhân tộc như ngươi là hoàn toàn hợp lý.

Đinh Hạo gật đầu, chợt nghĩ đến điều gì, nói:

- Ngươi đúng là rất cẩn thận, tuy có nhiều điều kiện có lợi vẫn không yên lòng. Ngươi lên khiến Phong Lôi Song Kiều xung phong, lợi dụng bọn họ thăm dò ta đề phòng, sự nhần nhẹn của ngươi rất đáng sợ.

Tướng Địa Sinh mỉm cười nói:

- Mười mấy năm qua ta bị Mục Thiên Đường che giấu ánh sáng, chỉ học được một điều duy nhất là không làm chuyện gì không nắm chắc. Mọi chuyện nhẹn là nhất, Lôi Âm phái muốn nhờ vào Thanh Bình học viện ta nổi lên thì phải trả giá. Theo ta thấy nếu tối nay Phong Lôi Song Kiều chết đổi lấy mạng của ngươi là rất đáng giá.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người thật xem trọng ta.
- Chú trọng mỗi một đối thủ là tôn trọng kẻ địch và có trách nhiệm với mình.

Tướng Địa Sinh nghiêm túc nói:

- Sự thật chứng minh ta chú trọng là chính xác. Nếu không phải tối nay lấy Phong Lô Song Kiều làm mồi thì ta sẽ không biết Phượng Hoàng Nữ, Tóc Tím Mắt Bạc, hai thiên tài xếp hàng đầu trên Bảng tiềm long Tuyết Châu cũng là người Vãn Kiếm tông, mấy năm nay Vãn Kiếm tông có mục tiêu không nhỏ.
- Bọn họ không phải là người của Vãn Kiếm tông, họ chỉ là bằng hữu của ta. Lại nói người có kiên nhẫn nói nhiều với ta như vậy chắc cho rằng tối nay nắm giữ phần thắng rồi?

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn Vãn Kiếm sơn trang bên bờ Kính hồ.

- Ta không cho là người còn có cơ hội lật lại. Vì dụ Phong Lô Song Kiều đi ra người không tiếc nuốt độc, có lẽ trước khi ám sát người đã phát hiện ra, nuốt giải được trước rồi nhưng Tiêu Dao Tán xếp hạng bốn trên bảng kỳ độc Tuyết Châu, giải được bình thường làm sao xua tan? Người là người rất thông minh, tự mình thử độc lại còn mạo hiểm bị thương dụ Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường ra. Trước khi ta xuất hiện, kế hoạch của người đã thành công. Vì không làm kinh động chúng ta nên người không kêu cường giả thế hệ trước của Vãn Kiếm tông, làm người ta tưởng người không đề phòng. Phượng Hoàng Nữ đấu với Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Tóc Tím Mắt Bạc đấu với Thiên Lô Long Tắt Hạ, bốn người đều là cường giả trẻ đứng đầu Bảng tiềm long Tuyết Châu, xếp hạng cách nhau không xa. Tóc Tím Mắt Bạc, Phượng Hoàng Nữ không tham gia cuộc chiến Kính hồ, Phong Lô Song Kiều thì đã tiêu hao trước đó nên người nắm chắc phần thắng.

Tướng Địa Sinh phân tích rõ ràng, mắt tỏa sáng dưới ánh trăng.

Tướng Địa Sinh cười, tiếp tục bảo:

- Không thể không thừa nhận người gia hộ vô cùng hoàn mỹ, khả năng thành công rất lớn. Nhưng người đã quên một câu nói, bọ ngựa bắt ve chim sẻ ở phía sau. Người bỏ qua người thứ ba xuất hiện là khuyết điểm trí mạng trong kế hoạch của người, Đinh Hạo, nói đến ung người quá tự tin vào mình.

Đinh Hạo cười tươi khoe răng trắng dưới ánh trăng, nói:

- Vậy sao? Nếu ta nói người quá tự tin là người thì sao?

Tướng Địa Sinh ngẩn ra, biến sắc mặt, biểu tình cảnh giác nói:

- Thăm dò bằng ngôn ngữ không giành lấy cơ hội sống cho người.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Còn người thì không thăm dò ta sao? Tướng Địa Sinh, xem ra nhiều năm qua rèn luyện nhẫn nại vẫn chưa đủ, người tự tin là vì người không biết rõ ta . . .

Đinh Hạo chưa nói hết câu người phát ra ánh sáng rực rỡ, hơi thở suy yếu không còn.

Một đốm lửa vàng nhen nhóm trong tay Đinh Hạo chớp mắt rực cháy, nửa bên trái cơ thể bị bao phủ hoàn toàn. Một bông tuyết lấp lánh hiện ra trong bàn tay phải của Đinh Hạo, băng tuyết tỏa khí lạnh vô tận tràn ngập nửa người phải.

Vãn Tình Dao và thanh kiếm rỉ sét chớp lóe ánh sáng xuất hiện trong lòng bàn tay Đinh Hạo.

Càng khiến Tướng Địa Sinh rút tòng mắt là năm lỗ máu ghê người kỳ diệu khép lại ngay, da thịt trơn nhẵn không có vết hằn. Trừ y phục rách lỗ thủng ra, không ai tin nổi Đinh Hạo từng bị thương. Mặt Đinh Hạo từ trắng bệch biến hồng hào, nếu không phải máu dưới lòng bàn chân chưa khô cạn thì dễ khiến người nghĩ lầm là máu đã chảy ra trở về người Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười tươi như hoa:

- Quên nói cho người biết, con người ta từng chết một lần, biết mùi vị khủng khiếp của cái chết nên rất sợ chết, chưa bao giờ khiến mình ở trong nguy hiểm cho dù là vì dụ địch.

Con người Tướng Địa Sinh cơ rút.

Giờ phút này, Đinh Hạo phát ra hơi thở đáng sợ hơn cuộc chiến Kinh hồ, làm gì có vẻ bị thương? Tướng Địa Sinh chưa kịp phản ứng thì chuông cảnh báo vang lên trong lòng. Tướng Địa Sinh bản năng tránh sang bên, mở ra huyền khí phòng ngự trên người, ánh sáng chói lòa nở rộ hình thành tường ánh sáng vàng chắn trước mặt gã. Tướng Địa Sinh nhanh chóng lùi lại.

Trong phút chốc, Tướng Địa Sinh cảm giác có hai luồng sáng bạc và vàng xẹt qua, sát khí sắc bén làm da thịt gã mát lạnh.

Răng rắc!

Tướng Địa Sinh sợ muốn chết. Tường ánh sáng Bất Động Kim Cương Thuần huyền khí phòng ngự lực giai trên người Tướng Địa Sinh đủ chịu cường giả cao giai Đại Tông Sư cảnh hết sức đánh một kích thể nhưng lần đầu tiên tiếp xúc ánh sáng vàng kim tan vỡ như búa sắt đập ngôi vụn. Sát khí vàng sắc bén như gươm trong chân bám riết không tha.

- Lực lượng cường đại như vậy . . .

Lòng Tướng Địa Sinh lạnh lẽo, nhờ vào Bất Động Kim Cương Thuần huyền khí phòng ngự cản giằng lát rồi cuộc gặp có thời gian rút kiếm.

Keng keng keng!

Luồng kiếm quang rực rỡ bắn lên cao.

Bản lĩnh của Tướng Địa Sinh có mười phần trăm nằm trong thanh kiếm rỉ sét này. Có thanh kiếm rỉ sét trong tay, Tướng Địa Sinh bình tĩnh tinh thần. Tướng Địa Sinh cười to, phát ra rải ánh sao đầy trời, từng đóa kiếm hoa như cơn mưa đổ ập xuống. Tướng Địa Sinh công kích Đinh Hạo.

Nhưng . . .

Mọi chuyện trước mắt phá hủy lòng kiêu ngạo của Tướng Địa Sinh.

420. Chương 421: Dao Ý, Kiếm Ý Phá Huyết Mạch

Chương 421: Dao ý, kiếm ý phá huyết mạch (thượng).

Một lũ băng tuyết bạc mỏng lung phủ lên ánh bạc mỏng trên thanh kiếm rỉ sét.

Tướng Địa Sinh vùng kiếm quang đầy trời vào khoảnh khắc này yếu ớt như tờ giấy trắng bất ngờ bị rẽ thành hai. Uy lực kiếm pháp mềm nhũn trút sang hai bên, kiếm ảnh mệnh mỏng xâm nhập vào trán Tướng Địa Sinh.

- Sao có thể như vậy?

Tướng Địa Sinh sợ bay mất hồn phía.

Tướng Địa Sinh vùng kiếm quang không phải vật thực chất, nó là khí cơ và uy lực thể nhưng bị thanh kiếm rỉ sét trong tay Đinh Hạo chém làm hai, không lẽ luồng sáng trắng liên miên kia là . . .

Kiếm ý?

Thật sự là kiếm ý sao?

Đồn rằng thiên tài trẻ Đinh Hạo của Vãn Kiếm tông nắm giữ kiếm ý, Tướng Địa Sinh không tin điều đó.

Kiếm ý là cơ duyên chỉ ngộ chứ không thể cầu trong ngàn vạn năm qua. Đừng nói là hậu bối như Đinh Hạo, dù là viện trưởng của Thanh Bình học viện, Nhất Ý Kiếm Vương Lý Kiếm Ý của Vãn Kiếm tông, các tông sư kiếm đạo cũng không chạm được mép kiếm ý, bao gồm Mục Thiên Dưỡng che lấp ánh sáng của Tướng Địa Sinh. Tướng Địa Sinh rất hiểu Mục Thiên Dưỡng, vì nắm giữ kiếm ý mà Mục Thiên Dưỡng chịu nhiều cực khổ nhưng tiếc nuối là không thành công. Sự thật bày ra trước mặt Tướng Địa Sinh, một kiếm của

Đinh Hạo ẩn ý liên miên xé rách hết thấy, uy lực không gì sánh được, không phải kiếm pháp bình thường, rõ ràng là kiếm ý.

Tướng Địa Sinh vùng kiếm ngăn cản.

Keng!

Một tiếng vang khê. Thanh kiếm rỉ sét của Đinh Hạo và Tướng Địa Sinh va chạm. Thanh kiếm rỉ sét của Tướng Địa Sinh nứt một lỗ hổng nhỏ cỡ hạt đậu.

Tướng Địa Sinh hoàn toàn biến sắc mặt.

Thanh kiếm rỉ sét của Tướng Địa Sinh nhìn như dễ gãy nhưng thật ra là nhất kiếm phẩm huyền khí, một vị đại nhân vật trong Thanh Bình học viện từng sử dụng nó. Thanh kiếm rỉ sét lưu truyền đến nay đã có lịch sử năm trăm năm, trước Tướng Địa Sinh có các đời đệ tử xuất sắc của Thanh Bình học viện nhưng chưa ai thu phục được thanh kiếm rỉ sét. Từ khi Tướng Địa Sinh có được thanh kiếm rỉ sét trong kho vũ khí, gặp vô số danh kiếm danh đao trong Tuyết Châu, luôn luôn chiếm ưu thế, không ngờ hôm nay . . .

Không lẽ Đinh Hạo là khắc tinh của Tướng Địa Sinh sao?

Trong khoảnh khắc này lòng Tướng Địa Sinh dâng lên suy nghĩ giống Lư Bằng Phi trước kia chết.

Dù là tính kế hay vũ khí thì Đinh Hạo đề đầu Tướng Địa Sinh.

Không lẽ thanh kiếm rỉ sét trong tay Đinh Hạo là báu vật gì ghê gớm?

Tướng Địa Sinh suy nghĩ nhanh, tay không do dự thi triển bộ Thanh Bình Nhập Thế kiếm pháp. Trước khi nghĩ ra cách Tướng Địa Sinh chỉ có thở phòng ngự.

Mọi chuyện nói thì chậm khi đó thì nhanh, chớp mắt tiếng kim loại vù vù vang lên, hỏa hoa bắn ra bốn phía. Thanh kiếm rỉ sét của Tướng Địa Sinh như răng cưa đầy vết nứt, kêu vù vù.

Đây chính là điểm đáng sợ của kiếm ý.

Khắc chế tất cả kiếm pháp.

Thấy rõ hết thấy tiên cơ.

Chớp mắt một nén nhang đã qua.

Tướng Địa Sinh đã biến hóa rất nhiều kiếm pháp, kiếm thuật của hắn rất uyên bác. Suốt đời người thường không thể nào học được một nửa số kiếm pháp của Tướng Địa Sinh. Nhưng trước kiếm ý mệnh mông của Đinh Hạo thì Tướng Địa Sinh không thể thi triển ra, bởi vì chiêu thức mạnh mẽ nào thi triển đến một nửa đã bị kiếm ý chặt đứt hậu kinh, hậu chiêu, không thể liên miên chém ra, không thể bảo đảm kiếm thức hoàn chỉnh.

Thực lực của Tướng Địa Sinh hoàn toàn bị áp chế, không thể phát huy được một nửa, rất là buồn bực.

Tướng Địa Sinh trầm nghĩ:

- Không được, phải ra sát chiêu!

Tướng Địa Sinh biết không thể chậm trễ nữa, kiếm thức sắp biến đổi.

Chính lúc này . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Ngừng tại đây đi. Tướng Địa Sinh, hãy lấy ra tất cả bản lĩnh của ngươi, liều mạng chiến đấu vì sống còn đi!

Kiểm thức của Đinh Hạo chợt ngừng, hắn bùng phát khí thế đáng sợ cường đại như thần để giáng trần. Mặt nước xung quanh như bị bản tay vô hình khổng lồ đè ép thấp xuống một thước.

Không khí đông lại, dính đặc như rau câu.

- Không đúng, tại sao Đinh Hạo mạnh như vậy?

Tướng Địa Sinh giờ kiếm ngang ngực, rất rung động, gã cảm thấy có gì không đúng.

Với tu vi huyền khí của Đinh Hạo dù có nắm giữ kiếm ý thì sức chiến đấu thật sự tối đa chỉ đến trình độ cao giai Đại Tông Sư cảnh, đây đã là trạng thái bùng nổ siêu cảnh giới. Nhưng hơi thở trên người Đinh Hạo hiện giờ bất ngờ là tăng vọt đến nửa bước Võ Vương cảnh. Khí thể khổng lồ đè ép làm Tượng Địa Sinh khó thở, từng thớ thịt căng cứng, lỗ chân lông dựng đứng, đây không phải hiện tượng bình thường.

Càng nguy hơn là khí thể hùng hồn như biển cả đè ép, Tượng Địa Sinh nhạy bén phát hiện đường kinh mạch dần héo rút, huyền khí vận chuyển trúc trắc.

Về khí thể Tượng Địa Sinh bị Đinh Hạo tu vi không bằng gã ỨC CHẾ?

Tượng Địa Sinh ngẩng đầu nhìn mắt Đinh Hạo, người run lên.

Mắt Đinh Hạo một con vàng kim một con màu bạc.

Vàng kim như lửa, màu bạc như tuyết.

Tượng Địa Sinh chưa kịp lấy lại tinh thần thì tầm mắt vụn vụn, Đinh Hạo cầm kiếm đứng thẳng. Trong ánh sáng vụn vụn, Đinh Hạo bỗng biến mất khỏi tầm mắt Tượng Địa Sinh.

- Nguy rồi!

Trực giác nguy hiểm chưa từng có như núi lửa trào dung nham trong lòng Tượng Địa Sinh, gã biết đã đến phút sinh tử. Tượng Địa Sinh không do dự nữa, lập tức kích phát lực lượng huyết mạch trong cơ thể.

Từng đốm sáng vàng bắn tung ra từ thân thể Tượng Địa Sinh, toàn thân gã chớp lóe ánh sáng vàng như mặt trời, ánh sáng chói mắt vô tận. Hai tay Tượng Địa Sinh cầm thanh kiếm rỉ sét ngửa đầu hú dài.

Lực lượng huyết mạch.

Lực lượng di truyền từ thần linh viễn cổ.

Vù vù vù vù vù!

Không gian khẽ rung động, tiếng kiếm ngân xộc thẳng lên tầng mây.

Kiếm khí to lớn rực rỡ ánh sáng vàng từ sau lưng Tượng Địa Sinh chậm rãi rạch hư không như đến từ không gian khác hiện ra trước mắt. Thân kiếm rộng hai thước, dài bốn mươi thước, lấp lánh ánh sáng vàng, mặt kiếm chảy xuôi mình văn bí ẩn. Kiếm to màu vàng chớp lóe khí lạnh của kim loại ảnh ngược nguyệt sắc hồ quang như thực chất.

- Kim mang thái dương chiến thể, kim tâm kiếm trảm!

Ánh sáng vàng vô tận bao phủ, Tượng Địa Sinh như biến thành thanh kiếm bén, hai tay ôm hồ trước ngực. Tượng Địa Sinh chậm rãi khom người xuống, trường kiếm sau lưng gã như cái bóng chậm rãi chém xuống. Từng tầng khí lãng mất thường trông thấy nhanh chóng rẽ sang hai bên.

Uy lực một kiếm này vô cùng cường đại.

Kiếm to màu vàng chưa hoàn toàn chém hết mặt hồ bình tĩnh đã như con đường bị người xẻ đôi.

Nước hồ tách ra hai bên, kiếm khí rạch một khe hở thẳng tắp, mơ hồ thấy cỏ nước, đá dưới đáy hồ bị rạch đôi. Vài con cá sâu dưới nước không kịp né cũng bị chém làm hai, đầu đuôi tách hai bên vách nước, vết cắt bóng loáng đến mức máu, nội tạng không chảy ra.

Chương 421: Dao ý, kiếm ý phá huyết mạch (hạ).

Tượng Địa Sinh sắp nằm sắp xuống Kính hồ, khí thể từ kiếm to màu vàng sau lưng gã đạt đến đỉnh cao nhất. Mọi thứ quanh Tượng Địa Sinh không còn, hình thành trạng thái chân không. Vật chất nào tiến vào sẽ bị kiếm khí cắt nát.

Lúc này không gian vụn vụn.

Đinh Hạo biến mất lại xuất hiện trước mặt Tượng Địa Sinh. Băng lửa giao nhau trên người Đinh Hạo, dao kiếm cùng giờ lên chặn lại kiếm to màu vàng. Thế chém xuống của kiếm to màu vàng khựng lại.

Đây là hình ảnh rất rừng rợn.

Trước kiếm to màu vàng thì thân hình Đinh Hạo nhỏ bé như hạt cát, trông như con kiến dùng thân thể đỡ vũ khí của người khổng lồ, sẽ bị chém nát bấy. Người Đinh Hạo bị ánh sáng vàng bao phủ, hơi nóng bốc cháy nước Kinh hồ.

- Quả nhiên là võ sĩ huyết mạch.

Đinh Hạo cảm thấy máu toàn thân sôi sục, trái tim đập nhanh. Từng giọt máu trong người Đinh Hạo bị lực lượng đáng sợ lôi kéo sắp thoát khỏi trói buộc thân thể.

Đây là xác phàm kinh nổ máu thần.

Phàm thể bình thường gặp áp lực đột ngột như vậy sẽ mất hết máu toàn thân mà chết, đừng nói là chiến đấu. Đinh Hạo có đao kiếm song thánh thể, Thánh Tự Quyết bùng nổ, thần niệm như thủy triều khổng lồ chế thân mình đỡ lực lượng như uy nhiếp thần linh. Máu sôi trào ngừng lại.

- Đến lúc rồi, đến đây! Đao ý, kiếm ý bùng nổ hai phần trăm!

Đao ý kiếm ý phá huyết mạch chiến thể!

Đây là một trong những nguyên nhân cho đến nay Đinh Hạo cực khổ tu luyện đao ý và kiếm ý.

Đặc biệt là mấy ngày nay Đinh Hạo khổ luyện từ ngày dài đến đêm thâu, hẩn nắm giữ đao ý và kiếm ý sâu hơn một tầng. Nếu cảnh giới đao ý và kiếm ý chia mười phần thì Đinh Hạo nắm giữ đao ý và kiếm ý đã đến cảnh giới hai phần, mạnh hơn một năm trước bước đầu ngộ kiếm ý rất nhiều lần.

Có thể đánh vỡ thân thể huyết mạch chiến thể hay không phải xem lúc này.

Đinh Hạo hét to, đầu óc rơi vào trạng thái kỳ dị. Thanh kiếm rỉ sét, Vắn Tình Đao cùng rung lên.

Đinh Hạo bùng nổ lực lượng đao ý và kiếm ý mạnh nhất hẩn nắm giữ hiện giờ.

Trong chớp mắt thanh kiếm rỉ sét, Vắn Tình Đao dâng lên ý mệnh mông ngôn ngữ khó tả. Một đao, một kiếm phát ra tiếng ngân nga không dứt như rồng ngâm, như hổ gầm. Giống như thanh kiếm rỉ sét, Vắn Tình Đao có sinh mệnh, thân đao kiếm rõ ràng đột nhiên mơ hồ như sắp tránh khỏi phép tắc vật chất trói buộc.

Lực lượng ý chí yếu ớt phát ra từ thân thể Đinh Hạo.

Đó là cảm giác yếu nhưng sắc bén không gì sánh được, sắc bén đến nỗi có thể cắt đứt bất cứ vật chất gì. Đao kiếm ẩn chứa lực lượng yếu ớt này có thể cắt đứt lực lượng thần linh ngọt như khúc gỗ mục.

Đinh Hạo xoay tròn thân thể, thanh kiếm rỉ sét, Vắn Tình Đao chặn kiếm to màu vàng, nghiêng.

Răng rắc!

Kiếm to màu vàng bị vụn gãy, nhẹ như vụn gãy một khúc gỗ mục.

Chớp mắt kiếm to màu vàng vỡ ra, kiếm khí sắc bén trên người Tượng Địa Sinh biến mất.

Chợt vang tiếng nổ điếc tai. Khe hở hồ nước mất đi lực lượng bên ngoài hai vách nước mạnh va chạm bắn lên từng cột nước, thanh âm như sấm. Hơi nước tràn ngập trong phạm vi trăm thước nhưng bị cực âm ngục bằng huyền khí của Đinh Hạo xâm nhập, đóng băng rút xuống hồ làm nước bắn lên.

- Không thể nào! Tại sao lại như thế?

Tượng Địa Sinh hộc ngụm máu.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể! Cái này . . . Đây rốt cuộc là lực lượng gì? Đinh Hạo, ngươi là phàm thể nhưng có thể khắc chế kim mang thái dương huyết mạch chiến thể của ta?

Đầu óc Tượng Địa Sinh trống rỗng, ánh sáng vàng bao bọc thân thể biến mất, thân hình như gã như dòng sông khô cạn nứt ra tơ máu. Dù Tượng Địa Sinh rèn luyện tính nhẫn nại nhiều năm nhưng lúc này tan thành mây khói, gã không thể tin hết to.

Đinh Hạo không phải huyết mạch chiến thể, phàm thể yếu ớt sao có thể chịu được áp lực huyết mạch thần linh?

Tại sao lại như vậy?

Đầu óc Tưởng Địa Sinh hơi tỉnh táo lại, gã cười thâm hóa thành luồng sáng cụp đuôi bỏ chạy.

Kim mang thái dương huyết mạch chiến thể kim tâm kiếm trảm là kiếm chiêu cường đại nhất của Tưởng Địa Sinh, nếu một chiêu này không thể khắc chế được Đinh Hạo thì gã chỉ có con đường bỏ trốn, cứ đấu tiếp cũng không có kết quả gì.

Nhưng mà . . .

Từng đợt minh văn băng tuyết bay trước mắt Tưởng Địa Sinh, đồ án hình vuông đầu đuôi nối tiếp nhau thần bí duy mỹ trong trời đêm tĩnh lặng, đẹp trí mạng, như trường long quét tới giam cầm Tưởng Địa Sinh.

- Cút đi!

Ngón tay Tưởng Địa Sinh vung lên, kiếm khí sắc bén chém mấy đồ án minh văn.

Nhưng minh văn còn lại như có sinh mạng chớp lóe ánh sáng tràn ngập khí lạnh vô tận lại quán lấy Tưởng Địa Sinh, giảm tốc độ bỏ chạy của gã.

Không gian phía xa lại vặn vẹo, Đinh Hạo hóa thành tàn ảnh biến mất.

Tưởng Địa Sinh rống to, gã biết đã không thể đi. Tưởng Địa Sinh cắn răng dựng thẳng thanh kiếm rỉ sét sắp gãy trước ngực, lại múa kiếm thức. Không gian sau lưng Tưởng Địa Sinh rung mạnh, thanh trường kiếm vàng rực rỡ lại vượt không gian chậm rãi hiện ra.

Tưởng Địa Sinh muốn lấy huyết mạch chiến thể phá minh văn.

Nhưng lần này Đinh Hạo đến nhanh hơn.

Kiểm to màu vàng mới hiện ra một nửa thì như lần trước, không gian vặn vẹo, Đinh Hạo cầm đao kiếm xuất hiện. Thanh kiếm rỉ sét vung chiêu Truy Điện Nhất Kiếm, Vấn Tình Đao thì một thức HUY Đao Vấn Tình. Đao kiếm ngân vang, vẫn là hai phần đao ý và kiếm ý dốc hết sức kèm theo khí lạnh, lửa cháy đánh vào kiếm to màu vàng.

Răng rắc!

Kiểm to màu vàng gào thét, thân kiếm nứt rạn giấy lát vỡ ra như bướm bướm vàng bay lượn. Ánh trắng chiếu gọi, trước mắt Tưởng Địa Sinh tối sầm, há mồm học máu, mặt trắng bệch. Tưởng Địa Sinh cắn răng rơi xuống Kính hồ tối đen.

Quanh thân Đinh Hạo là mảnh vụn kiếm to màu vàng bay lượn, hấn cầm đao kiếm đứng giữa không trung, mắt trái màu da cam, mắt phải màu bạc như chiến thần thượng cổ dị tộc, đôi mắt bắn ra hai luồng sáng vàng chiếu xuống Kính hồ.

Tưởng Địa Sinh chủ động rơi vào Kính hồ là muốn nhờ nước trợ giúp gã bỏ trốn.

Ánh mắt Đinh Hạo quét qua thấy có sợi bóng đen như kiếm bén bắn hướng tây đáy Kính hồ, chính là Tưởng Địa Sinh thì triển bí pháp chạy trốn, tốc độ siêu nhanh.

- Trốn đi đâu!

Đinh Hạo nổi sát tâm, hấn không lưu tình thúc giục kiếm ý từ xa chém ra một kiếm.

Kiểm khí màu bạc ẩn chứa trong kiếm ý rạch mặt hồ.

Nơi kiếm quang đi qua hồ nước đóng băng.

Vết băng nhanh như chớp đuổi theo cái bóng nhanh chóng lướt dưới hồ. Tiếng xèo xèo vang lên, giọt máu đỏ như đoá hoa đỏ nở trong bóng đêm rồi bị đóng băng trong Kính hồ.

Cùng bị đóng băng còn có một cánh tay người.

Cánh tay của Tưởng Địa Sinh.

- Chắc mọi chuyện đã kết thúc.

Đinh Hạo hít sâu, khí lạnh tăng vọt. Sương bạc phủ trùm thanh kiếm rỉ sét, dưới ánh trăng như ngọc như băng. Đinh Hạo đạp bảy bước trong không trung, chân đạp vị trí bảy ngôi sao, đẩy thực lực lên đỉnh điểm. Đinh Hạo giơ tay chém ra một tia kiếm khí.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Nơi kiếm khí đi qua hồ nước lạnh bị đóng băng cao nửa thước.

Tường băng ẩn chứa sát khí trí mạng công kích cái bóng điên cuồng chạy trốn, mắt thấy sắp đóng băng Tường Địa Sinh.

Chính lúc này . . .

421. Chương 422: Thiếu Hiệp, Chúng Ta Làm Bằng Hữu Được Không ?

Chương 422: Thiếu hiệp, chúng ta làm bằng hữu được không (thượng)?

Một thanh âm già nua uy nghi vang lên từ hướng tây:

- Tiểu bối, đủ rồi, cần gì đuổi tận giết tuyệt?

Một bàn tay to rực rỡ ánh vàng vươn ra từ tầng mây đen như bàn tay thần ma, vô cùng khủng bố bóp chặt vết băng hơi nước, răng rắc một tiếng, dễ dàng bóp nát nó. Bàn tay vàng rờ hồ nước sâu, vớt Tường Địa Sinh đã xối lên. Bàn tay rút về.

Cao thủ thế hệ trước của Thanh Bình học viện không nhận được ra tay cứu Tường Địa Sinh.

Chiến ý trong lòng Đinh Hạo tăng vọt nhưng hắn rất là lý trí kiềm nén.

Thực lực hiện tại của Đinh Hạo chưa thể khiêu chiến với thủ lĩnh thế hệ trước.

Đinh Hạo chậm rãi thu lại ánh mắt, màu mắt trở về bình thường.

Đinh Hạo nhớ lại quá trình chiến đấu lần này, rất vừa lòng với kết quả.

- Tuy Tường Địa Sinh đã trốn thoát nhưng cường giả võ đạo như hắn mất một tay là đả kích lớn, không chỉ giảm thực lực mà nghiêm trọng hơn hắn mạnh đánh yếu, liên tục tính toán cho rằng thắng chắc nhưng đã thua thảm, trái tim võ đạo bị phá hủy. Sau này Tường Địa Sinh sẽ không gây uy hiếp cho ta nữa.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo quyết đấu với siêu cường giả trẻ tuổi xếp hạng Bảng tiềm long Tuyết Châu trên hắn, Đinh Hạo là người cười cuối cùng.

Quan trọng hơn, đao ý kiếm ý phá huyết mạch chiến thể được chứng thực. Sau này trên Thiên Hàn Tuyết phong, đối diện Mục Thiên Đường cùng là huyết mạch chiến thể, Đinh Hạo sẽ không thua kém gì.

Đinh Hạo đứng giữa không trung đưa mắt nhìn.

Kính hồ dâng trào mãnh liệt vì Đinh Hạo và Tường Địa Sinh chiến đấu kịch liệt chậm rãi bình tĩnh lại, tường băng dài cả ngàn thước như con đập lớn tách nước hồ trong phạm vi trăm thước thành hai nửa. Dưới ánh trăng, tường băng lấp lánh trong suốt, trơn như ngọc phản chiếu ánh sáng xanh biếc ưu nhã. Nhìn từ trên trời trông như mặt Kính hồ có một vết sẹo.

Đêm trăng tĩnh lặng, bóng đêm buông màn, đây là lúc đêm thâu.

Đinh Hạo thở hắt ra, ngẩng đầu nhìn phía xa.

Trong không trung cách mấy ngàn thước, hai đốm sáng chớp lóe trong bóng tối, luồng sáng khiến người kinh sợ kéo dài trên bầu trời, đó là chiến đấu của Phùng Ninh, Tạ Giải Ngữ với Phong Lôi Song Kiều Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường.

Chiến đấu chưa kết thúc.

Lòng Đinh Hạo máy động vươn ngón trở hai bàn tay ra. Ngón trở tay trái cháy lửa, ngón trở tay phải thì phủ khí lạnh. Đinh Hạo nhất tâm nhị dụng khắc hai câu thơ cổ trên địa cầu trong không khí.

Tay trái viết:

- Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế khô khốc, dã hỏa thiêu bất tẫn, xuân phong xuy lại sinh.

Tay phải viết:

- Hàn phong pháp phối lực song lương, lãnh nguyệt tà duỗi thiên ảnh trường, mộng ký Giang Nam hồn đi xa, tàn đăng lãnh dạ nguyệt như sương.

Mấy chục mình văn chữ hán khắc vào hư không, một là băng giá, một là lửa như được viết trên giấy, từng nét bút cực kỳ rõ ràng. Thư pháp của Đinh Hạo khá giỏi, nhìn từ xa hỏa diễm tung bay, hàn khí thăng hoa, rất là đẹp. Theo suy nghĩ của Đinh Hạo, mấy chục mình văn chữ hán biến thành một thanh băng kiếm, viêm đao khê rung lên bắn hướng hai chiến trường phía xa.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn Hoàng Dung tròn to mắt, ý bảo nàng đã an toàn, không cần lo lắng. Chớp mắt Đinh Hạo hóa thành luồng sáng như mũi tên rời dây cung bay nhanh hướng hai chiến trường.

P phía xa.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, Thiên Lôi Long Tất Hạ gặp nguy hiểm trập trùng.

Hai thiên tài Lôi Âm phái Phong Lôi Song Kiều người đầy vết thương, chỉ mảnh treo chuông.

Trong khi Phong Lôi Song Kiều Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường vất vả chống cự thì băng kiếm, viêm đao bay tới. Băng kiếm vô tình đâm thủng bụng Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường. Viêm đao chặt đứt một tay Thiên Lôi Long Tất Hạ, lực lượng đáng sợ xâm nhập vào thân thể Phong Lôi Song Kiều.

Thiên Lôi Long Tất Hạ hét thảm:

- A!

Thiên Lôi Long Tất Hạ xoay người định trốn.

- Tiểu oan gia, ngươi thật độc ác.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường há mồm học máu, sương đỏ vô tận phun ra từ thân thể mềm mại. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường đang thi triển bí pháp giống với thuật huyết độn, dùng cách tiêu hao tính nguyên bản thân muốn trốn khỏi chiến trường.

Làm sao Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh chịu cho Phong Lôi Song Kiều chạy thoát?

Chiến đấu đến lúc này Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh đã mở ra huyết mạch chiến thể. Toàn thân Tạ Giải Ngữ bao phủ trong huyết viêm, có một con phượng hoàng đỏ thắm đốt cháy không gian kêu xèo xèo sắp hòa tan nó. Mái tóc dài màu tím của Phùng Ninh đốt cháy lửa tím, mắt bạc không có tròng, hốc mắt chỉ có hai vòng xoáy thủy ngân di chuyển, ánh mắt hút linh hồn mọi sinh vật.

Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh đều có huyết mạch chiến thể hiếm thấy, khi thi triển ra thì vô cùng đáng sợ.

Chớp mắt Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh lại đuổi theo đối thủ của mình.

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chân trời phía tây, bàn tay khổng lồ màu vàng từng cứu Tượng Địa Sinh ngất xỉu lại xé rách hư không mang theo áp lực khó tả nhanh như chớp đuổi hướng Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghi Thường, muốn dùng chiêu cũ cứu hai siêu cường giả trẻ.

Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh biến sắc mặt, muốn truy sát tiếp nhưng không kịp.

Đinh Hạo lập tức đến chiến trường đứng bên Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh lơ lửng giữa không trung.

Đinh Hạo không ngăn cản bàn tay nhưng quát to:

- Tiền bối quá ngây thơ rồi, còn muốn cứu người? Chẳng lẽ ngươi không có lời nào để nói chuyện tối hôm nay sao?

Tận cùng không gian vang giọng nói già nua uy nghiêm:

- Ngươi đã trọng thương bọn họ rồi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Kẻ giết người tất nhiên sẽ bị người giết.

Đinh Hạo không chút yếu thế nói:

- Nếu bọn họ đã dám giết ta thì phải chuẩn bị cho cái chết, mỗi người nên chịu trách nhiệm hành động của mình.

- Bọn họ đã trả giá rồi. Người trẻ tuổi, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Thanh âm già nua uy nghiêm nói:

- Bọn họ đều là nhân kiệt thế hệ trẻ của Tuyết Châu ta, sau này chấp chưởng các đại tông môn, là cột trụ cho nhân tộc đối kháng yêu ma. Hôm nay ngươi giết bọn họ là làm hỏng căn cơ nhân tộc ta.

Đinh Hạo kiềm không được cười to bảo:

- Ăn không nói có! Đinh Hạo ta cũng xếp trên Bảng tiềm long Tuyết Châu, nói theo tiền bối thì xem như nhân kiệt Tuyết Châu vậy tại sao tiền bối dung túng cho bọn họ giết ta? Theo lý luận của ngươi thì bọn họ tính kế, ám sát ta chẳng lẽ không phải làm hỏng căn cơ nhân tộc ta sao? Nếu tối hôm nay bọn họ chiếm ưu thế đưa ta vào chỗ chết thì tiền bối có ra mặt ngăn cản, đây chính khí trách bọn họ như bây giờ không?

Thanh âm uy nghiêm già nua sâu trong tầng mây im lặng.

Chương 422: Thiếu hiệp, chúng ta làm bằng hữu được không (hạ)?

Một lúc sau.

Chủ nhân thanh âm già nua biết mình đuối lý, giọng mềm xuống:

- Chàng trai hãy nói đi, ngươi muốn bồi thường cái gì?

Ai ngờ Đinh Hạo không lĩnh tình, nghiêm mặt nói:

- Chuyện này sẽ có trưởng bối Vấn Kiếm tông đến hỏi. Tiền bối, ta khuyên ngươi hãy để lại Tất Hạ, Hạ Nghê Thường rồi mau đi đi. Tướng Địa Sinh đã là giới hạn lớn nhất của Vấn Kiếm tông, nếu ngươi còn cậy mạnh nữa thì đừng trách Vấn Kiếm tông ta vô tình!

Thanh âm già nua uy nghiêm hơi tức giận quát:

- Càn rỡ! Tiểu tử vô tri sao dám hỗn hào với bản tọa như vậy? Tuổi còn nhỏ đã không biết tôn ti, ngày sau còn như thế nào? Nghĩ tình ngươi vi phạm lần đầu, bản tọa không làm khó dễ ngươi. Hãy mau lùi ra, kêu trưởng bối tông môn của ngươi đi ra nói chuyện với ta!

Đinh Hạo cười to, cố ý chọc tức đối thủ, đắc ý nói:

- Thật là buồn cười. Bản tọa là chủ phong Ẩn Kiếm Phong Vấn Kiếm tông, chấp chưởng quyền tuần tra xử phạt trong tông môn. Nếu bàn về thân phận, địa vị thì cũng là đứng đầu một phái, dư sức nói chuyện với Đại Tông Sư cảnh Thanh Bình học viện nho nhỏ nhà ngươi. Còn ngươi không phân thị phi, trắng đen lẫn lộn. Theo ta thấy ngươi già lú lẫn, hay là khiến người nào trong Thanh Bình học viện tỉnh táo hơn đến nói chuyện với bản tọa đi.

Cường giả bí ẩn Thanh Bình học viện ghen hòng, gã quên vấn đề này.

Đinh Hạo bây giờ đã không như xưa. Không nói đến thực lực, chỉ tính thân phận thì toàn Tuyết Châu này Đinh Hạo không sợ ai. Đệ tử của lão quái vật Khí Thanh Sam, sư đệ của Nhất Ý Kiếm Vương chưởng môn

Lý Kiếm Ý, các biệt danh đó, lại nắm giữ quyền lực Vãn Kiếm tông đủ khiến ngàn vạn võ giả Tuyết Châu nhìn lên.

Chính lúc này . . .

- Thiên Tâm huynh, chuyện tối hôm nay phải có người gánh trách nhiệm, người để lại hai thanh niên Lôi Âm phái thì ta sẽ thả người đi.

Một bóng người xuất hiện sau lưng đám người Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh, mông lung mơ hồ nhưng khí thế mạnh mẽ, chính là giọng của chủ môn Lý Kiếm Ý.

Thanh âm uy nghiêm già nua hơi tức giận quát:

- Hừ! Ta muốn đi thì ai ngăn được?

- Nói bằng lời kiêu đó vô ích, cuối cùng thì người và ta đều trong bàn cờ. Ta thả người đi là nghĩ đến chút tình cảm ngày xưa, chuyện tối hôm nay phải có người gánh trách nhiệm, người có thể mang Tướng Địa Sinh đi. Ngày sau ta sẽ tìm đến Phương Tiêu An viện trưởng Thanh Bình học viện cần một lời giải thích. Còn người Lôi Âm phái thì để chính Lôi Âm phái đến tìm, nếu không thì . . . Mặc dù Vãn Kiếm sơn trang nhỏ nhưng không phải nơi ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!

Cùng với giọng nói của chủ môn Lý Kiếm Ý, trong phạm vi mấy chục dặm bỗng dâng lên khí thế cường đại khiến người run rẩy khóa lại không gian xung quanh.

Cường giả Thanh Bình học viện giấu trong không gian hờ lạnh, không nói gì thêm. Bàn tay to màu vàng thả ra, Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường rút từ trên mây xuống. Ánh sáng vàng chói lóa, bóng tối biến mất mang Tướng Địa Sinh bị thương nặng đi.

Đinh Hạo giờ tay bắn ra hai cực âm ngục băng huyền khí nhập vào người Phong Lôi Song Kiều, khóa lại đường kinh mạch thủ thiếu âm đệ nhất kinh của Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường. Đinh Hạo lại bắn ra hai luồng sáng vàng hóa thành xiềng xích khóa tay chân Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường. Đây là huyền khí dụng cụ dùng cho tội phạm Vãn Kiếm tông chuyên để trói cao thủ.

Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường nghe đoạn đối thoại biết tạm thời không bị nguy hiểm sinh mạng nên không vùng vẫy. Tính cách Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường lẳng lơ nhưng đứng trước bá chủ một phái như chủ môn Lý Kiếm Ý cũng không dám can rỡ, cúi đầu xuống, tóc rối trông thật đáng thương.

Khi cường giả Thanh Bình học viện biến mất thì chủ môn Lý Kiếm Ý cũng đi.

Lúc chủ môn Lý Kiếm Ý đi mang theo Phong Lôi Song Kiều Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Thiên Lôi Long Tất Hạ.

Chuyện tối hôm nay rốt cuộc kết thúc.

Đinh Hạo xoay người, cảm ơn Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh:

- Đa tạ tối hôm nay hai vị giúp đỡ.

- Ta chỉ theo lệnh giúp người.

Phùng Ninh vẫn lạnh lùng như băng vạn năm, mái tóc dài màu tím giống như lửa, từng sợi tóc ẩn chứa ánh sáng. Sau khi thúc giục huyết mạch chiến thể khiến người Phùng Ninh còn sót lại hơi thở siêu khủng bố. Tối nay Phùng Ninh đè đầu Thiên Lôi Long Tất Hạ đánh tới bởi, gần như hủy diệt trái tim võ đạo của thiên kiều Lôi Âm phái.

Một năm trước lần đầu Đinh Hạo gặp chủ môn Lý Kiếm Ý xong bởi vì lạc đường mà đi lung tung trong khu bậc thang cao đẳng Vãn Kiếm tông, bước vào nơi đệ tử huyết mạch tu luyện. Lần đầu tiên Đinh Hạo gặp Phùng Ninh, so sánh với đám người Viên Thiên Cương kiêu căng vênh váo thì Phùng Ninh với mái tóc tím chỉ ngồi trên tảng đá, trầm tĩnh như cự thú hoang cổ ngủ say. Nhưng hơi thở mạnh mẽ từ người Phùng Ninh khiến Đinh Hạo rất kinh ngạc.

Bây giờ một năm qua đi, Vần Kiếm tông sắp xếp Phùng Ninh lang bạt Tuyết Châu với thân phận độc hành hiệp, được danh hiệu Phượng Hoàng Nữ, nhảy lên Bảng tiềm long Tuyết Châu, thành nhân vật phong vân đỉnh cao thế hệ trẻ nhân loại Tuyết Châu. Tốc độ tăng trưởng thực lực của thiếu niên trầm tĩnh này khiến người rung động không thua gì Đinh Hạo.

Đinh Hạo không biết trong người Phùng Ninh chảy dòng máu thần nào, không biết huyết mạch chiến thể của gã có hình dạng gì nhưng chắc chắn không thua gì máu phượng hoàng của Tạ Giải Ngữ.

Mắt Phùng Ninh rực cháy chiến ý:

- Đinh Hạo, chờ đợi hội luận phẩm tông môn kết thúc ta sẽ khiêu chiến với ngươi.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được.

Nhân vật mới đứng đầu trong Vần Kiếm tông hiện nay chỉ có Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh là đứng ngang hàng. Mặc kệ ba người có quan hệ riêng như thế nào thì tương lai sẽ có trận chiến phân ra cao thấp, cái gọi là vô không có số hai.

Mắt Phùng Ninh liếc Tạ Giải Ngữ, hơi ngừng lại sau đó biến thành luồng sáng bay đi.

Đinh Hạo nhìn theo Phùng Ninh, quay đầu cùng Tạ Giải Ngữ bốn mắt giao nhau. Ánh mắt chạm nhau như thời gian một vụn năm đứng lặng. Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ nhìn nhau vài giây, cùng nở nụ cười.

Tạ Giải Ngữ cười ngọt ngào bay tới gần Đinh Hạo, bàn tay như ngọc thật tự nhiên nắm bàn tay hắn vì chăm chỉ tu luyện mà đầy vết chia. Tạ Giải Ngữ siết chặt tay Đinh Hạo, chớp mắt cười.

Tạ Giải Ngữ trêu:

- Này, thiếu hiệp thật là lợi hại, chúng ta làm bằng hữu được không?

Đinh Hạo há hốc mồm, không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo có cảm giác bị đùa giỡn.

422. Chương 423: Uy Lực Của Thân Xác Hồng Lô

Chương 423: Uy lực của thân xác hồng lô (thượng).

Cửu biệt trùng trùng, dưới ánh trăng sáng, Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ im lặng thật lâu, vài kẻ vai ngồi trong không khí nhìn xuống dưới. Kính hồ ngàn dặm sóng nước lẫn lẫn, trắng như sương, ngôi sao trên trời tịch tịch. Thiên địa tĩnh lặng, yêu thú sâu cá xung quanh dường như bị đại chiến vừa rồi hù sợ co rút lại không dám lên tiếng.

Lòng Đinh Hạo bình tĩnh, một tay cầm tay Tạ Giải Ngữ, tay kia vươn ra lấy bóng đêm làm giấy viết vẽ.

Đờng có u sầu thâm hận sinh, lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Mười bốn chữ như mười bốn chữ vàng như tiểu tinh linh nhảy múa trong không trung phát ra ánh sáng nhu hòa xua tan bóng tối bên người, nhảy múa như em bé nghịch ngợm. Chúng vây quanh Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ, ánh sáng vàng chiếu khuôn mặt nàng. Khuôn mặt đẹp tuyệt trần như thần tộc rơi xuống thế gian, làm tim người đập nhanh.

Thật đẹp.

Tạ Giải Ngữ vươn tay, tinh linh bé biến từ chữ thanh nhanh nhẹn nhảy vào lòng bàn tay nàng.

Đinh Hạo mỉm cười, lòng vô cùng bình tĩnh.

Bất giác một canh giờ qua đi, Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ không nói mấy câu.

Mái tóc đen của Tạ Giải Ngữ như sợi rừ xuống hư không, nàng vẫn mặc chiến giáp đỏ. Đùi dài trắng nõn, bên hông một vết trắng hồng hấp dẫn khó tả. Cánh tay lộ ra ngoài nhẹ ôm eo Đinh Hạo, không biết từ khi

nào Tạ Giải Ngữ dựa vào vai Đinh Hạo ngủ say. Hơi thở ngọt ngào, có mấy giọt sương lấp lánh đọng trên rèm mi dài, vô cùng xinh đẹp.

Giờ phút này, Tạ Giải Ngữ không còn là Phượng Hoàng Nữ kiêu ngạo, nữ thần băng giá ngăn cách người ngàn dặm. Tạ Giải Ngữ như thiếu nữ cuộn trong lòng người mình yêu, buông mọi đề phòng, cảnh giác, khoe môi treo nụ cười ngọt ngào.

Đây là mặt khác của Phượng Hoàng Nữ hiếm người thấy. Nếu cao thủ khác nhìn thấy Tạ Giải Ngữ như bây giờ sẽ kinh ngạc rớt tòng mắt. Trong thiên hạ chỉ một mình Đinh Hạo mới có tư cách nhìn mặt dịu dàng của nữ vô thần quát tháo Tuyết Châu, phong hoa tuyệt đại.

Buổi tối dài hôm nay lần đầu tiên Đinh Hạo không tu luyện.

Không biết qua bao lâu.

Khi tia ban mai từ phía xa rạch phá bóng tối chiếu lên khuôn mặt nữ vô thần, cảm giác ấm áp khiến Tạ Giải Ngữ ngủ say một đêm hé mi mắt. Tạ Giải Ngữ quay đầu nhìn Đinh Hạo còn ngồi bên cạnh, nở nụ cười thỏa mãn.

Đinh Hạo duỗi eo, nói:

- Tốt quá, đã lâu rồi không ngủ thoải mái như vậy.

Đinh Hạo đau lòng ôm thiếu nữ Tạ Giải Ngữ, nói:

- Hãy ở lại Vãn Kiếm sơn trang nghỉ ngơi mấy ngày đi.

Tạ Giải Ngữ mới có mười lăm tuổi, thiếu nữ Hoàng Dung sống dưới cánh chim phụ mẫu hưởng thụ sinh hoạt bình tĩnh tốt đẹp thì Tạ Giải Ngữ đi trong rừng sâu núi thẳm Tuyết Châu giết yêu ma rèn luyện, qua gió mưa khốn khổ không ít hơn Đinh Hạo. Mỗi một cường giả trẻ tuổi đỉnh cao danh chấn Tuyết Châu đều trải qua tôi luyện người thường không dám tưởng tượng.

Tạ Giải Ngữ thề lời nói:

- Nếu ta làm biếng thì sẽ bị sư phụ đánh tét mông.

Đinh Hạo cố ý hỏi:

- Dữ vậy? Sư phụ của nàng là ai? Nói đi, ta trút giận cho nàng. Nàng biết không? Ca ca ta bây giờ là thủ lĩnh nắm quyền trong tông môn, cai quản Ấn Kiếm Phong, dù là cường môn cũng phải nể mặt ta.

Tạ Giải Ngữ che miệng cười khúc khích:

- Hi hi, đừng nói tự tin như vậy, sư phụ của ta không thêm nể mặt cường môn.

Đinh Hạo bĩu môi.

Nhưng nói thật là đến bây giờ Đinh Hạo không biết sư phụ của Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh là ai. Vãn Kiếm tông cực kỳ chú trọng truyền thừa võ giả huyết mạch chiến thể, đối xử và bồi dưỡng khác với đệ tử bình thường, theo lý thì sư phụ của bọn họ cũng là cường giả huyết mạch chiến thể.

Đinh Hạo có thể nổi bật áp chế huyết mạch chiến thể là ngoại lệ duy nhất trong trăm ngàn năm qua.

Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ nói giỡn vài câu, mặt trời đỏ phía xa chậm rãi dâng lên cao.

Tạ Giải Ngữ nhìn chăm chú Đinh Hạo một lúc bỗng nhẹ hôn lên mặt hắn, không đợi hắn chiêm nghiệm xúc giác mềm mại ngọt ngào thì Tạ Giải Ngữ đã cười duyên hóa thành luồng sáng đỏ biến mất nơi cuối trời.

Một mình Đinh Hạo ngồi trong không trung một lát sau mới xoay người bay về Yêu Nguyệt Đình.

* * *

- Hạo ca ca, nếu có một ngày Giải Ngữ làm sai chuyện hy vọng ngươi sẽ tha thứ cho ta.

Gió trên trời thổi mái tóc đen dài của nữ vô thần. Tạ Giải Ngữ quay đầu nhìn Kính hồ phía xa, khoe mắt nàng nặng trĩu u sầu.

- Cái tên trọng sắc khinh hữu rất cuộc biết trở về.

Đinh Hạo mới đáp xuống đất đã bị Hoàng Dung canh giữ cả đêm xông tới, gặn hỏi tội trạng.

Ánh mắt Hoàng Dung nghi ngờ hỏi:

- Này, nói đi, chúng ta là huynh đệ, đêm qua thiếu nữ mặc chiến giáp đỏ là tình nhân của người?

Tình nhân?

Sao nghe kỳ kỳ.

Đinh Hạo nhìn vẻ mặt Hoàng Dung mệt mỏi, không nỡ trách móc nàng. Đinh Hạo qua loa nói vài câu rồi cùng nhau rời khỏi Yêu Nguyệt Đình bị hủy hoại hoàn toàn đi hướng Bộ Thiềm Cung trên bờ. Hoàng Dung lú lú nói bóng nói gió về Tạ Giải Ngữ, Đinh Hạo chỉ cười đánh trống lảng.

- Ta đã nhìn ra người tuyệt đối là trọng sắc khinh hữu, thế mà bảo là huynh đệ tốt, hừ.

Hoàng Dung tới trước lầu các Bộ Thiềm Cung, trông Đinh Hạo, nói:

- Thôi, nghỉ tình đêm qua người cứu ta, huynh đệ tha thứ cho người. Ta trở về kêu người đưa bữa sáng đến, người đánh giết một đêm hãy nghỉ ngơi đi.

Hoàng Dung nói xong xoay người nghênh ngang đi.

Đinh Hạo mỉm cười, hẳn thích Hoàng Dung nhất ở chỗ nên dứt khoát thì sẽ không dây dưa.

Đinh Hạo chậm rãi ngồi trên bờ đoàn tu luyện, nhắm mắt lại chiêm nghiệm trận chiến đêm qua.

Thần thức của Đinh Hạo đã tu luyện đến cảnh giới thân xác hồng lô, mức độ cường đại so với siêu cường giả như chưởng môn Lý Kiếm Ý chỉ hơn chứ không kém. Lúc trước Đinh Hạo từng lên thử nghiệm, phóng thần thức hướng chưởng môn Lý Kiếm Ý thế mà gã không hề hay biết. Đinh Hạo càng chú trọng công pháp Huyền Chiến Thắng quyết hơn.

Đương nhiên Đinh Hạo không thể thông qua thần thức thăm dò thực lực của chưởng môn Lý Kiếm Ý, hẳn cảm thấy như thần thức đụng vào vực sâu không đáy, không thể phát hiện tận cùng. Đinh Hạo biết đó là vì thực lực của chưởng môn Lý Kiếm Ý hơn hẳn rất nhiều.

Thần thức mạnh mẽ giúp Đinh Hạo làm được nhiều chuyện mà chưởng môn Lý Kiếm Ý, bá chủ đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh cũng không làm được.

Ví dụ sau khi vào Vãn Kiếm sơn trang Đinh Hạo luôn thích thả thần thức bao trùm Vãn Kiếm sơn trang để rèn luyện mình, quan sát một ít mình văn trận pháp trong sơn trang, lực lượng phòng ngự vân vân và vân. Có thể nói mọi thứ trong Vãn Kiếm sơn trang không thoát khỏi Đinh Hạo theo dõi.

Hôm Đinh Hạo ra khỏi đại sảnh hội nghị, hẳn thói quen thả thần thức sưu tầm hoàn cảnh bên người thì nghe mấy thanh âm lén lút từ sau núi cách trăm thước, ai đó đang bàn cách đối phó Đinh Hạo.

Mấy người này là người quen trong Vãn Kiếm sơn trang.

Bọn họ rất nhanh nghĩ ra một cách, lợi dụng Hoàng Dung tâm tính đơn thuần, tìm hiểu tin tức từ miệng nàng.

Đinh Hạo tương kế tựu kế, cố ý lộ tin thì triển thần thông nhân vương biến cho Hoàng Dung biết, vì dụ rấn ra khỏi hang.

Chương 423: Uy lực của thân xác hồng lô (hạ).

Sau này sự việc phát triển, mấy người kia bỏ Tiêu Dao Tán vào rượu và thức ăn Hoàng Dung chuẩn bị cho Đinh Hạo. Thần thức Đinh Hạo theo dõi mấy người có âm mưu, hẳn cũng chuẩn bị. Đinh Hạo đã biết đôi chút về việc đám người Tượng Địa Sinh chuẩn bị sát cục, tuy không biết ai muốn đến ám sát hẳn nhưng chắc chắn là người chín môn phái.

Đinh Hạo không phải người thích mạo hiểm, hẳn không nghĩ rằng một mình có thể giết ngược lại đối thủ.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, quyết định báo tin cho chưởng môn Lý Kiếm Ý.

Quả nhiên chứng môn Lý Kiếm Ý rất chú trọng. Bảng tiềm long Tuyết Châu liên tục thay đổi làm nội bộ Vấn Kiếm tông dao động, vài trưởng lão nổi tiếng cho rằng Đinh Hạo là phạm thể, không bằng huyết mạch chiến thể cuối cùng quyết định hết sức bồi dưỡng hắn, đệ tử luôn sáng tạo kỳ tích.

Vì tránh cho đánh rần động cỏ, chứng môn Lý Kiếm Ý không điều cao thủ thể hệ trước đã nổi tiếng mà cố ý kêu Phương Hoàng Nữ, Tóc Tím Mắt Bạc ẩn trong chỗ tối, quả nhiên một kích có hiệu quả, toàn thắng.

Chuyện kể tiếp là Vấn Kiếm tông, Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái đàm phán.

Phong Lôi Song Kiều Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường là nhân vật đứng đầu thể hệ trẻ Lôi Âm phái, thiên tài hiếm có. Lôi Âm phái tuyệt đối sẽ không bỏ qua Phong Lôi Song Kiều. Vì đổi lại hai đệ tử Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, Lôi Âm phái sẽ mất nhiều máu. Bên Thanh Bình học viện mặc dù đã mang Tử Địa Sinh đi nhưng bọn họ đuối lý, nếu bị Huyền Thương Thần Cung rất chú trọng bồi dưỡng thiên tài trẻ biết thì Thanh Bình học viện sẽ bị trách phạt.

Có thể nói hai môn phái Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái trộm gà không thành còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang.

Vấn Kiếm tông chiếm quyền chủ động, bắt lấy chuyện này bắt chặt Lôi Âm phái hút máu. Chờ Tuần Mục Sử mới của Huyền Thương Thần Cung đến, đại hội luận phẩm tông môn mở ra, Vấn Kiếm tông sẽ chiếm vị trí chủ động.

Trong chuyện này Đinh Hạo lập công lớn, Vấn Kiếm tông được lợi, theo môn quy sẽ không thiếu phần hắn.

Đương nhiên những chuyện này nói sau.

Đinh Hạo có tài sản kèch sù trong giới chỉ hắc xà nên không sót ruột chút phần thưởng từ Vấn Kiếm tông.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng luyện tập, phủ vàng sáng lên người Đinh Hạo giống như lão tăng nhập định. Đinh Hạo hít thở lâu dài, quần áo không gió tự phồng lên. Thân thể Đinh Hạo lấp lánh như ngọc tỏa sáng, không có chút bụi trần, mỗi lỗ chân lông đều hô hấp.

Giấy lát sau từng lỗ sương đỏ nhạt tà mị phát ra từ người Đinh Hạo, lan tràn trong không khí.

Đinh Hạo chợt mở to mắt bắt thủ ấn, như cá voi hút nước chộp sương đỏ tà mị trong không khí vào tay, áp súc thành viên thuốc đỏ rực cỡ hạt đậu. Viên thuốc quay tròn trong lòng bàn tay Đinh Hạo.

- Đây chính là độc Tiêu Dao Tán.

Tiêu Dao Tán có thể xếp vào bảng kỳ độc Tuyết Châu đủ thấy nó là chất độc siêu khủng bố, tài liệu luyện chế ra nó rất hiếm thấy. Đừng nhìn Tiêu Dao Tán chỉ to cỡ hạt đậu, để luyện ra nó cần thảo dược, thần thảo hiếm thấy rất nhiều, đôi khi có tiền cũng không mua được.

Tối hôm qua Đinh Hạo thật sự trúng độc Tiêu Dao Tán, đổi lại người khác đã sớm bủn rủn tay chân rơi vào ảo cảnh, không có sức chống cự. May mắn trước đó Đinh Hạo đột phá Thắng Tự Quyết tiến vào cảnh giới thân xác hồng lô. Cái gọi là thân xác hồng lô ý là thân thể như đan lô lớn hấp thu mọi năng lượng vật chất bên ngoài, có thể luyện hóa bài trừ năng lượng xâm nhập vào thân thể.

Tiêu Dao Tán mới vào người Đinh Hạo đã bị uy lực thân xác hồng lô áp chế trong hạt giống cực dương thiên hỏa huyền khí trung đan điền phản ngược, không hề ảnh hưởng sức chiến đấu của hắn. Bây giờ Đinh Hạo dùng cảnh giới thân xác hồng lô trừ Tiêu Dao Tán ra ngoài, kỳ độc này không thể phát huy chút uy lực nào.

Quá trình nhìn như nhẹ nhàng nhưng thật ra vô cùng mạo hiểm.

Đinh Hạo to gan bằng trời, nắm giữ bí thuật Thắng Tự Quyết mới có thể nhẹ nhàng giải quyết. Không thì đổi lại là chứng môn Lý Kiếm Ý, Phương Tiêu An viện trưởng Thanh Bình học viện, các siêu cường giả sơ sẩy trúng Tiêu Dao Tán thấm vào người cũng sẽ chết vật.

Lúc này . . .

Đạo Tổ bỗng nói với Đinh Hạo bằng giọng kỳ quái:

- A! Thứ này là đồ tốt. Tiểu Đinh Tử, ta dạy ngươi một cách, luyện chế lại có thể được một báu vật, sau này có chỗ dùng.

Giọng điệu Đào Tổ kỳ lạ, một chút chế nhạo và trêu chọc. Đinh Hạo đã quen Đào Tổ chơi trò ác phản xạ cảm thấy không may. Đinh Hạo định hỏi kỹ hơn thì Đào Tổ đã sốt ruột liệt kê mấy loại thảo dược thêm vào.

- Dương đỉnh thảo, tảo dương, âm cung, liệt dương chi . . .

Đinh Hạo lặp lại tên thảo dược, kinh ngạc hỏi:

- Mấy loại thảo dược này tuy cũng quý giá nhưng . . . Công hiệu của chúng . . .

- Đúng vậy. Đây là thần thảo chế tạo siêu xuân dược. Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh Tử, ta cho ngươi biết phương thuốc mới gọi là tiêu dao thiên địa điều hòa đan lục giai. Ha ha ha ha ha ha! Đến đây đi thiếu niên, đừng do dự, hãy mau luyện chế. Ha ha ha ha ha ha! Sau này sẽ có dịp dùng đan dược này.

Nghe giọng điệu của Đào Tổ khiến người ớn lạnh.

Quả nhiên là xuân dược.

Đinh Hạo chần chừ giây lát, không yên tâm hỏi han:

- Xuân dược có tác dụng gì với ta?

Kiểm Tổ cười to bảo:

- Lão bà trong óc toàn suy nghĩ xấu xa, Tiểu Đinh Tử đừng tin nàng, sẽ bị lừa.

Đào Tổ nổi khùng nói:

- Tiệp tổ, ngươi mới xấu xa, đầu óc ngươi toàn là đen tối! Đã bị chủ nhân của ngươi làm hỏng! Ngươi biết cái quái gì, tiêu dao thiên địa điều hòa đan không đơn giản là xuân dược, nó là thuốc cuồng bạo siêu đẳng sợ. Điểm khó lường của nó là chỉ là đan dược lục giai nhưng đẳng cấp Vô Vương cảnh, Vô Đế cảnh cũng không chống lại được lực của nó được. Tiêu dao thiên địa điều hòa đan xâm nhập vào người một chút là sẽ cuồng bạo ngay, mất khả năng suy nghĩ. Loại đan dược này có hiệu quả kỳ lạ, hì hì, nếu dùng đúng chỗ thì sẽ phát huy công hiệu khó tin.

Trong giọng nói của Đào Tổ lộ rõ hưng phấn.

Đinh Hạo, Kiểm Tổ lặng im.

Đinh Hạo, Kiểm Tổ thấy lạnh sống lưng, bà điên Đào Tổ đáng sợ thật. Một người thích chơi xuân dược tự xưng là ‘tiên’, ngươi có từng thấy chưa?

Nhưng câu nói sau cùng của Đào Tổ đánh động Đinh Hạo, hấn ngăn ngừa một lúc rồi luyện chế theo phương thuốc.

Các linh thảo như tảo dương, âm cung chia hai loại âm dương điều hòa, là thành phần không thể thiếu khi luyện chế nhiều đan dược khác nên Đinh Hạo có chuẩn bị sẵn số lượng, không cần đi tìm.

Đinh Hạo bị Đào Tổ thúc giục, lấy ra đan lô ngay, vận chuyển cách luyện đan bỏ Tiêu Dao Tán cỡ hạt đầu và mấy thần thảo khác vào đan lô. Đinh Hạo giục cực dương thiên hỏa huyền khí, bắt ấn, mất nửa canh giờ luyện chế ra tiêu dao thiên địa điều hòa đan.

Đó là đan dược trong suốt, nếu không nhìn kỹ khó phát hiện ra tiêu dao thiên địa điều hòa đan.

423. Chương 424: Tuần Mục Sử Mới Giáng Xuống

Phẩm cấp đan dược càng cao thì linh tính càng mạnh. Tiêu dao thiên địa điều hòa đan trong suốt to cỡ long nhãn như sinh linh có sự sống vùng vẫy dữ dội trong tay Đinh Hạo muốn bay ra ngoài. Thần thức của Đinh Hạo mạnh mẽ ức chế tiêu dao thiên địa điều hòa đan, mất một lúc mới hoàn toàn khuất phục nó.

Đinh Hạo thỏa mãn yêu cầu chơi ác của Đào Tổ xong hấn tiếp tục tu luyện.

* * *

Chuyện ám sát đêm trăng Kính hồ mới đầu không đồn ra ngoài.

Đinh Hạo không quan tâm cao tăng Vần Kiếm tông sẽ lợi dụng chuyện này giành lợi ích lớn nhất như thế nào, hắn không hỏi thăm kỹ.

Nhưng ngày thứ ba, võ giả nhân loại quanh Kính hồ lại bị rung động.

Bởi vì Thiên Cơ Cốc một lần nữa điều chỉnh danh sách Bảng tiềm long Tuyết Châu, vẫn như trước kia, chỉ vì Đinh Hạo. Lần này xếp hạng của Đinh Hạo tăng vọt lên tốp mười, khiến người trợn mắt há hốc mồm.

Có chuyện càng làm người ta trợn mắt há hốc mồm hơn.

Tưởng Địa Sinh của Thanh Bình học viện xếp hạng đầu trong Bảng tiềm long Tuyết Châu hoàn toàn biến mất khỏi danh sách. Cùng lúc đó, Phong Lôi Song Kiêu Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghe Thường của Lôi Âm phái bị rớt hạng, từ mười ba, bốn rớt xuống ba mươi, bốn mươi tám.

Tin tức truyền ra, vô số người chấn động.

Tưởng Địa Sinh biến mất? Gã đã chết?

Phong Lôi Song Kiêu tuột hạng, rất nhiều người suy đoán nguyên nhân.

Không lâu sau các tin vĩa hè truyền ra.

Có người tự xưng là biết chuyện tiết lộ Bảng tiềm long Tuyết Châu biến đổi dữ dội như vậy là vì đêm trước Tưởng Địa Sinh, Phong Lôi Song Kiêu và Đinh Hạo xung đột kịch liệt. Kết quả cuối cùng là Đinh Hạo thắng, Tưởng Địa Sinh thua thảm ngất xỉu, Phong Lôi Song Kiêu thành tù nhân.

Trong phút chốc Tuyết Châu rung động.

Một mình Đinh Hạo đánh bại ba cao thủ Bảng tiềm long Tuyết Châu?

Nếu nói chuyện này vào mấy ngày trước sẽ bị cho rằng trò đùa nhảm nhí nhất, nhưng bây giờ Bảng tiềm long Tuyết Châu liên tục thay đổi khiến nhiều người tin tưởng. Cùng lúc đó, Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái im lặng chịu lời đồn sĩ nhục đã nói lên tin đồn đáng tin.

Người Đinh Hạo phủ lên sắc màu bí ẩn.

Đinh Hạo bị thần hóa.

Nhiều người bắt giác nâng Đinh Hạo lên đẳng cấp ngang với thiên tài cao cấp nhất Tuyết Châu, Mục Thiên Dưỡng. Khi bọn họ ngoái đầu nhìn kính ngạc phát hiện Đinh Hạo từ không có tiếng tăm đến uy chấn Tuyết Châu, tốc độ nổi trội nhanh hơn cả Mục Thiên Dưỡng năm xưa kỳ tài ngút trời.

Lại một yêu nghiệt sắp sinh ra sao?

Trong phút chốc đề tài liên quan Đinh Hạo trở nên vô cùng nóng bỏng.

* * *

- Sự việc bị lộ ra ngoài rồi?

Bên khung cửa sổ Bộ Thiềm Cung, Đinh Hạo nhìn hồ nước sóng gợn phía xa, nhú mày. Đinh Hạo cảm thấy kỳ lạ.

Không có lửa làm sao có khói, nếu không có người ở sau lưng cố ý trợ giúp thì cuộc chiến ám sát đêm đó sẽ không đồn ra ngoài.

Là ai hết sức khuấy nước đục?

Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái ăn bò hòn sẽ không chủ động nói ra chuyện gần như sĩ nhục này. Trừ Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái ra chỉ có Vần Kiếm tông biết sự thật. Không lẽ Vần Kiếm tông âm thầm tuyên truyền việc này?

Trong thời gian này Văn Kiêm tông luôn tạo thế cho Đinh Hạo, nhưng với ánh mắt, sự quyết đoán của chương môn Lý Kiêm Ý nên biết đạo lý tham thì thâm. Qua cuộc chiến với hai đại yêu vương Thần Mục Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương bên Kính hồ, Bảng tiếm long Tuyết Châu liên tục thay đổi, Đinh Hạo đã nổi tiếng như cồn trong nhân loại Tuyết Châu, đủ sống vai với bất cứ cường giả đỉnh cao thế hệ trẻ nào, không cần cố ý tuyên dương.

Tại sao Văn Kiêm tông còn tuyên dương những chuyện này?

Cảm giác muốn Đinh Hạo hấp dẫn toàn bộ Tuyết Châu chú ý.

Đinh Hạo tẩy kỳ dị.

Đang lúc Đinh Hạo suy nghĩ thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, ngay sau đó là tiếng gõ cửa dồn dập. Đinh Hạo lắc đầu, nở nụ cười bất đắc dĩ. Lại là huynh đệ tốt Hoàng Dung đến.

- Này, người còn ở đây thần thờ làm gì? Có biết Huyền Sương Thần Cung đã phái Tuần Mục Sử mới đến không? Đại hội luận phẩm tông môn sắp bắt đầu.

Hoàng Dung đẩy cửa tiến vào, chẳng chút xa lạ với vai Đinh Hạo, chộp bình rượu bên cạnh bàn uống ừng ực.

Hoàng Dung thở men rượu nói:

- Khát chết mất, vì tìm hiểu tin tức giúp người làm ta không kịp ăn sáng. Như thế nào? Huynh đệ, người cảm ơn ta sao đây?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Còn cảm tạ như thế nào? Bình rượu Huyền Âm Nhưộng giá trị ngàn kim của ta bị nàng uống hết sạch.

- Rượu dỏm này mà giá ngàn kim?

Hoàng Dung nửa tin nửa ngờ chép miệng, bình luận:

- Vị đúng là ngon. A, men say khá lớn thân thể cảm thấy nóng hổi, thoải mái. Được rồi, xem như chúng ta huề nhau. Phải rồi, người có biết Tuần Mục Sử mới họ gì không?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ họ Đinh?

Hoàng Dung lộ biểu tình gặp quỷ:

- Người biết trước rồi?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đoán. Nếu nàng trịnh trọng nhắc đến dòng họ Tuần Mục Sử thì chứng minh vấn đề nhiều ít liên quan đến ta, vì vậy có lẽ Tuần Mục Sử họ Đinh.

- Đinh Hạo, không có ai nói với người là người đúng là yêu nghiệt sao?

Hoàng Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Không sai, người đoán đúng rồi. Tuần Mục Sử của Huyền Sương Thần Cung mới họ Đinh, gọi là Đinh Hồng Lệ. Nghe nói là đại nhân vật rất có quyền thế trong Huyền Sương Thần Cung, không hiểu sao sẽ đến Tuyết Châu.

Đinh Hồng Lệ?

Cái tên thật lạ.

Hoàng Dung thuận miệng hỏi:

- Này, người họ Đinh, Tuần Mục Sử cũng họ Đinh, không lẽ là thân thích gì của người?

Hoàng Dung cười cầm bầu rượu lên uống mấy giọt Huyền Âm Nhưộng cuối cùng, chép miệng chưa đã thèm.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Làm sao có thể, trên cái thế giới này rất nhiều người họ Đinh.

Đinh Hạo lấy một bình ngọc phỉ thúy từ trong trữ vật giới chỉ đưa cho Hoàng Dung, nói:

- Bên trong có mười cân Huyền Âm Nhuộm, ta chuyên chuẩn bị cho nàng, lấy đi. Nhớ kỹ, mỗi ngày sáng và tối uống một lần, mỗi lần không hơn một lượng. Sau khi uống rượu xong lập tức vận chuyển Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên sẽ giúp nàng đột phá bình cảnh tu luyện.

Hoàng Dung nửa tin nửa ngờ nhận bình rượu, hít ngửi.

- Thật không vậy? Thần kỳ đến thế? Để ta cầm về thử, xem như ngươi có lương tâm, còn nhớ huynh đệ.

Đinh Hạo bĩu môi không nói.

Huyền Âm Nhuộm này là Đinh Hạo chuyên môn luyện chế cho Hoàng Dung, loại đan rượu rất kỳ lạ, điều chế theo thân thể của nàng. Đinh Hạo tốn nhiều công sức, hao phí mỗi loại nguyên vật liệu siêu quý giá. Hình dung một bình ngàn kim không hề khoa trương, hiệu quả tốt hơn đan dược tam giai. Thứ quý giá như vậy người bình thường có tiền cũng mua không được.

Đinh Hạo thấy mấy ngày nay Hoàng Dung giúp đỡ hắn khá nhiều mới rút thời gian luyện chế mười cân Huyền Âm Nhuộm cho nàng, nếu dùng đúng thì thực lực của nàng sẽ lên một đại cảnh giới.

Con người Hoàng Dung tùy tiện không biết mình may mắn cỡ nào, được một đan dược sư đỉnh tứ giai chuyên môn điều chế vật bổ cho nàng, đãi ngộ đó chỉ có những người cầm quyền thế lực lớn mới có tư cách hưởng thụ.

424. Chương 425: Trái Tim Phụ Thân

Chương 425: Trái tim phụ thân (thượng).

Hoàng Dung lải nhải một lúc sau kể mọi tin tức tìm hiểu được về Tuần Mục Sử mới Đinh Hồng Lệ, nàng cầm bình ngọc phỉ thúy Huyền Âm Nhuộm cười khúc khích rời đi.

Thật ra Hoàng Dung không để lời Đinh Hạo trong lòng.

Có lẽ là bởi vì từ lúc ban đầu Hoàng Dung đã không xem Đinh Hạo là thủ lĩnh tông môn cao cao tại thượng, không như người ngoài xem hắn là thiên tài đỉnh cao danh chấn Tuyết Châu. Trong lòng thiếu nữ Hoàng Dung đơn thuần, phản nghịch chỉ có một định nghĩa với Đinh Hạo, huynh đệ.

Nên Hoàng Dung sẽ không ôm các mục đích ích lợi quen Đinh Hạo như những người khác.

Suy nghĩ đơn giản có khi nhẹ nhàng hơn.

Có lẽ đây là nguyên nhân tại sao Đinh Hạo rất có kiên nhẫn với Hoàng Dung.

Đương nhiên loại kiên nhẫn này tuyệt đối không chứa tình cảm nam nữ.

* * *

Hoàng Dung thói quen nhảy nhót đi không có bộ dạng thực nữ rời khỏi Bộ Thiềm Cung, gặp phụ thân Hoàng Hùng về mặt nghiêm đi tới. Hoàng Dung bản năng khom lưng trốn vào bụi cỏ bên cạnh.

Hoàng Hùng giương mắt nhìn nữ nhi bướng bỉnh, dở khóc dở cười kêu to:

- Nha đầu quậy, đứng lại cho ta!

- A, phụ thân đại nhân, tình cờ vậy, phụ thân cũng đi dạo?

Hoàng Dung cười toe toét.

Hoàng Hùng tức giận đến râu dựng đứng cổ đầu Hoàng Dung, mặt sa sầm nói:

- Gần đây sơn trang bận rộn, ta làm gì có thời gian đi dạo? Ta đang muốn tìm người, nha đầu suốt ngày đi lung tung, đã đi đâu?

Hoàng Dung nghe rằng sờ trán, bấu môi nói:

- Phụ thân đại nhân thật là bạo lực, ta không đi lung tung, ta tìm Đinh Hạo . . . Đinh sư thúc.

Hoàng Hùng ngăn người, nói:

- Đinh sư đệ làm gì có thời gian chơi với nha đầu nhà người, cứ nói bậy!

Hoàng Hùng không tham gia cuộc chiến đêm đó. Gần đây có nhiều thủ lĩnh nắm quyền của Vãn Kiếm tông ở trong Vãn Kiếm sơn trang, Hoàng Hùng làm trang chủ bận rộn, không rảnh chú ý nữ nhi làm gì nên có rất nhiều chuyện gã không biết.

Hoàng Dung uất ức giơ bình ngọc phỉ thúy, nói:

- Đâu có nói nhầm. Hi hi, phụ thân đại nhân, bây giờ ta là huynh đệ của Đinh sư thúc, phụ thân nhìn xem, đây là thứ Đinh sư thúc tặng cho ta, nói là có thể tẩy bổ kinh mạch huyền khí, trợ giúp ta đột phá bình cảnh. Nhưng ta cảm thấy hẳn nói nhầm, chỉ là một bình rượu, uống ngon là ngon, chắc chắn hiệu quả không khoa trương như vậy. Hi hi, Đinh sư thúc tuổi còn trẻ, thực lực cũng khá mạnh nhưng thích thối phồng, điểm đó không tốt.

Hoàng Hùng nhìn bình ngọc phỉ thúy, con người co rút nhận lấy từ tay Hoàng Dung, cẩn thận nhìn giấy lát, lòng thêm khen.

Hoàng Hùng nửa tin nửa ngờ hỏi han:

- Đây thật sự là Đinh sư đệ tặng cho người?

Hoàng Dung tức giận nói:

- Đương nhiên là thật, không lẽ ta trộm? Phụ thân đang nghi ngờ nhân phẩm của nữ nhi sao? Ta phản đối!

Hoàng Hùng nghĩ lại cũng đúng, nữ nhi của gã tuy rằng phản nghịch bướng bỉnh một chút, bình thường không thích luyện công nhưng chưa bao giờ làm chuyện trái đạo đức. Tuy nhiên, lễ vật này hơi lớn.

Hoàng Hùng nghiêm túc dặn dò:

- Hãy cất kỹ, lễ vật này không nhẹ, sau này phụ thân sẽ tìm cơ hội đa tạ Đinh sư đệ.

Hoàng Dung không biết hàng vẫn thấy nghi ngờ:

- A? Không lẽ thứ này thật sự rất quý giá?

Hoàng Hùng dở khóc dở cười lại cốc đầu Hoàng Dung, kiên nhẫn giải thích rằng:

- Đã sớm bảo người chuyên cần tu luyện nhưng người ham chơi không chịu cố gắng, bây giờ mắt mặt. Tạm không nói đến bình ngọc phỉ thúy cực kỳ quý giá, có giá trị lớn, chỉ nói cách luyện chế, dấu minh văn ẩn trên bình xem như tác phẩm của đại sư. Sau này người rót huyền khí vào thân bình là có thể mở ra hộ thuẫn đồ được một kích hết sức từ cao thủ dưới Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Bình ngọc này là công cụ trữ vật, dung lượng của nó . . . A?

Hoàng Hùng muốn biểu thị uy lực bình ngọc phỉ thúy cho Hoàng Dung nghe, ai ngờ mở nắp bình có mùi rượu đậm đặc thấm ruột gan bay ra, tràn đầy linh khí. Hít một hơi đã khiến Hoàng Hùng thấy sáng khoái.

- Đây là . . .

Hoàng Hùng ngăn người.

Hoàng Hùng không như nha đầu Hoàng Dung không biết hàng. Hoàng Hùng được Vãn Kiếm tông ủy nhiệm quản lý sản nghiệp tại Tinh Nhân cốc Kính hồ thánh địa võ đạo nhân loại Tuyệt Châu nói lên thực lực, đầu óc của gã rất xuất sắc. Ánh mắt Hoàng Hùng rộng lớn, lập tức hiểu chất lỏng trong bình không tầm thường, chỉ mùi hương đậm đặc đầy linh khí đã ngang ngửa đan dược cao giai.

Hoàng Hùng hỏi kỹ càng mới xác định thứ trong bình ngọc là thần dịch, đúng là Đinh Hạo tặng cho Hoàng Dung. Hoàng Hùng cai quản Vãn Kiếm sơn trang mừng như điên.

Hoàng Hùng cảm thán rằng:

- Không ngờ nha đầu điên nhà người gặp vận may từ trên trời rơi xuống, có thể kết thiện duyên với Đinh sư đệ cũng là phúc của người.

Vốn Hoàng Hùng lo lắng Hoàng Dung nha đầu điên điên khùng khùng không biết nặng nhẹ, khoảng thời gian này chộc giận thủ lĩnh tông môn bị đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý rất chú trọng môn quy ghét. Hoàng Hùng không ngờ người ngốc có phúc ngốc, Hoàng Dung và thiên tài xuất sắc nhất tông môn, là thủ lĩnh Vãn Kiếm tông hiện giờ không thể bỏ qua, thật khiến người mừng bất ngờ.

- Phụ thân? Phụ thân như thế này . . . Không lẽ bình rượu thật sự kỳ diệu như Đinh . . . Đinh sư thúc đã nói?

Hoàng Dung hiểu ra sức nặng thứ nàng cầm, trầm ngâm nói:

- Hì hì, cái tên Đinh Hạo đúng là huynh đệ tốt. Phải rồi phụ thân, trong thời gian này phụ thân đang gặp bình cảnh, dù sao ta không thích tu luyện, phụ thân cầm uống đi.

Nghe Hoàng Dung nói, Hoàng Hùng thấy ấm lòng.

Hoàng Hùng lắc đầu, cười nói:

- Ta đã già, không thể chăm sóc người suốt đời. Nha đầu, từ hôm nay trở đi ta sẽ dạy công pháp trung tâm nhất của tông môn cho người, có bình thần dịch này tin tưởng không lâu sau người sẽ vào Đại Võ Sư cảnh, tương lai có hy vọng trùng kích Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Nhớ kỹ, hãy trân trọng tình bạn với Đinh sư đệ. Thế cục Tuyệt Châu đã hỗn loạn, tương lai . . . Nếu có ngày nào ta không ở thì người phải bảo vệ chính mình cho tốt.

Giọng Hoàng Dung ngày càng nhỏ:

- Đang yên lành nói những điều này làm gì . . .

Trước kia khi bị phụ thân buộc luyện công Hoàng Dung luôn thấy chán, nhưng không hiểu sao hôm nay nàng hơi hiểu suy nghĩ của Hoàng Hùng. Hoàng Dung ngẩng đầu nhìn thái dương phụ thân từ bao giờ có sợi bạc, lòng nàng đau xót.

- Ta sẽ chăm chỉ luyện công.

Hoàng Dung siết nắm tay.

* * *

Chuyện Tuần Mục Sử mới của Huyền Thương Thần Cung đến rất nhanh truyền ra.

Lòng người hỗn loạn bên Kính hồ dần bình tĩnh lại. Trong toàn Bắc vực bốn chữ Huyền Thương Thần Cung có ma lực kỳ diệu khiến mọi người tin cậy. Tuần Mục Sử mới đến dần xua tan hoảng loạn do cái chết của Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm.

Tuần Mục Sử mới hành động mạnh mẽ nhanh nhẹn.

Chương 425: Trái tim phụ thân (hạ).

Ngày đầu tiên Tuần Mục Sử đến đã tự mình ra tay trấn giữ ven Kính hồ, từ xa vô mười chưởng. Chưởng to màu vàng chớp mắt vượt qua khoảng cách không gian tiêu diệt thế lực yêu tộc trong phạm vi ngàn dặm Kính hồ gần đây quây từng bùng, huênh hoang nhất. Đinh Hồng Lệ thể hiện thủ đoạn cứng rắn, thực lực sâu không lường được, hùng hổ khiếp người, không thua gì Tiên Hoàng Đại Thánh yêu tộc dùng một cọng lông chim giết Tuần Mục Sử Trác Phi Phàm của Huyền Thương Thần Cung.

Yêu tộc Tuyệt Châu bị chấn nhiếp ngoan ngoãn hơn nhiều.

Từ đó chưởng môn đại môn phái, mười mấy người nắm quyền cứ điểm nhân loại bị kêu đi họp.

Lục tục truyền ra tin tưởng đại hội luận phẩm tông môn sẽ chính thức bắt đầu vào ba ngày sau.

Mọi chuyện bình tĩnh trở lại đi hướng quỹ đạo bình thường.

Mọi người tập trung chú ý vào thịnh hội nhân loại Tuyết Châu đại hội luận phẩm tông môn mười năm một lần.

Các loại dự đoán kết quả đại hội luận phẩm tông môn đồn trong phố lớn ngõ nhỏ.

Theo truyền thống trước kia đại hội luận phẩm tông môn chia làm bốn loại tỷ thí là võ đạo, đan đạo, minh và luyện khí, mỗi loại chỉ hai tổ tuổi tác, tiêu chuẩn tính theo thời gian vào tông môn. Các trưởng lão nhân vật nổi danh đại biểu sức chiến đấu đỉnh cao của đại tông môn vào một tổ, các đệ tử trẻ đại biểu cho tiềm lực, tương lai của các đại tông môn vào một tổ.

Kiểu tỷ thí này là trực tiếp, rõ ràng nhất.

Hai tổ bốn loại tỷ thí có tổng cộng hai mươi bốn trận so đấu, điểm mỗi trận sẽ tính chung vào phẩm chất tông môn. Tổng điểm càng cao thì phẩm chất tông môn càng cao, tông môn xếp hạng nhất sẽ thành bá chủ mới của Tuyết Châu. Mười năm trước Thanh Bình học viện được điểm cao nhất, thành bá chủ tông phái nhân loại Tuyết Châu trong mười năm.

Cùng lúc đó, điểm môn phái cao thấp quyết định Huyền Sương Thần Cung sẽ bồi dưỡng nhiều ít.

Thanh Bình học viện là ví dụ tốt nhất.

Thần đồng Mục Thiên Dương kỳ tài ngút trời áp chết tất cả thiên tài trẻ trong Tuyết Châu trừ bản thân gã có thiên phú kinh người, giỏi giang ra nghe nói có nguyên nhân rất quan trọng là vì mười năm trước Thanh Bình học viện xếp hạng nhất tông môn Tuyết Châu, được chọn đi Huyền Sương Thần Cung tu luyện nửa năm. Mục Thiên Dương là người mẫn đó, nắm bắt cơ hội sở hữu chút truyền thừa từ Huyền Sương Thần Cung nên mới chói sáng như vậy.

Nhìn từ góc độ nào thì đại hội luận phẩm tông môn có sức hấp dẫn vô cùng với các thế lực nhân loại Tuyết Châu hay cường giả nhân tộc.

Đây là cơ hội không thể bỏ qua.

Vậy nên tin tức đại hội luận phẩm tông môn diễn ra bình thường khiến mọi người xoa tay chờ.

* * *

Ba ngày sau.

Ven Kính hồ, quảng trường bên dưới pho tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần tụ tập đám đông ít nhất cỡ mấy vạn người. Trừ người các đại môn phái ra còn có rất nhiều tán tu, võ giả lưu lạc, tiểu tông môn, tiểu thành trấn.

Tình hình siêu nóng bỏng.

Rất nhiều cường giả võ đạo bình thường thần long thấy đầu không thấy đuôi lúc này xuất hiện.

Đại môn phái có đãi ngộ cao nhất, được chia cho đất trống ở vị trí trung tâm gần pho tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần nhất. Bọn họ bày minh văn trận pháp, các lều trại. Phía xa là một ít tiểu tông môn, tiểu thế lực, từ trong ra ngoài rậm rạp lều trại như sao trên trời.

Trong phút chốc gần như tất cả cường giả võ đạo nhân loại Tuyết Châu đều tụ tập tại đây.

Khi mặt trời mọc, đại hội luận phẩm tông môn chính thức bắt đầu.

Khiến vài người thất vọng là Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử mới của Huyền Sương Thần Cung không lộ mặt, một lão nhân râu tóc bạc phơ chủ trì nghi thức. Lão nhân cũng xuất thân từ Huyền Sương Thần Cung, khí độ bất phàm. Đinh Hạo âm thầm thả thần thức tham do, thực lực của lão tương đương Tuần Mục Sử Trắc Phi Phàm đã chết, cũng là cao thủ ghê gớm.

Nghi thức khai mạc dài dòng và rườm rà.

Nhân loại sinh tồn trên mảnh đất nguy ngập bốn phía, hình thành nhiều nghi thức cổ xưa. Nghi thức cuối cùng trong đại hội luận phẩm tông môn là nghi thức tế tổ không thể thiếu. Chương môn đại môn phái, lão nhân tên là Trần bá giết mười một đại yêu đẳng cấp yêu soái đã chuẩn bị sẵn, dùng máu yêu tế linh hồn các tổ tiên.

Đinh Hạo không hứng thú với nghi thức này.

Suốt buổi sáng Đinh Hạo núp trong lều khu vực Vấn Kiếm tông tu luyện.

Đêm chiến đấu với Tướng Địa Sinh, huyền khí trong người Đinh Hạo hao tổn nhiều, hắn đang nắm chặt thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức. Đinh Hạo liên tục hấp thu ba cực phẩm huyền tinh thạch mới cảm giác huyền khí trong người bão hòa. Mèo ác quỷ Tà Nguyệt ham chơi mấy hôm nay cuối cùng về nhà, không biết mèo mập nuốt cái gì mà ủ rũ gục bên người Đinh Hạo ngủ khò khò.

Buổi sáng bị các loại nghi thức dài dòng chiếm cứ.

Tỷ võ luận phẩm bắt đầu vào buổi chiều.

Đinh Hạo là thiên tài nổi bật nhất Vấn Kiếm tông nên là chủ lực ra trận, theo tông môn sắp xếp hắn sẽ tham gia hai loại tỷ thí d, mình vẫn thể hệ trẻ.

Hoàng Hùng sai một đệ tử trẻ làm tùy tùng Đinh Hạo, phụ trách nhắc nhở hắn thời gian tỷ thí.

Đệ tử trẻ tên Hoàng Lỗi cung kính nói:

- Sư thúc tổ, một nén nhang sau là trận tỷ thí võ đạo thứ nhất của người, đối thủ đến từ Vô Niệm phái, chưa rõ cụ thể là vị nào, phải chờ xem thứ tự xuất chiến.

Bên ngoài lều mơ hồ có tiếng kêu gào như sấm mùa xuân rộ lên bốn phía, các loại tỷ thí đang vào giai đoạn chiến đấu gay cấn.

Đinh Hạo gật đầu.

Một nén nhang qua nhanh, Đinh Hạo ra khỏi lều. Hoàng Lỗi hướng dẫn Đinh Hạo đi đến trước lôi đài tỷ võ.

Đinh Hạo xuất hiện khiến nhiều người diên cuồng kêu gào.

Đinh Hạo là thiên tài nổi danh nhất gần đây, hắn rất được ủng hộ. Có thể nhìn cao thủ trình độ này quyết đấu ở khoảng cách gần là may mắn cho nhiều võ giả. Rất nhiều võ giả xem Đinh Hạo là thần tượng, hy vọng nhìn thần tượng chiến đấu giúp mình lĩnh ngộ, có ích cho tu luyện.

Đinh Hạo từng bước một đạp hư không như đi trên bậc thang chậm rãi đi lên lôi đài.

Lôi đài hình tròn màu đỏ cao hơn mặt đất ba trượng, bốn phía bóng loáng không có bậc thang, bốn phía chật ních người. Các tiếng kêu gào ồn ào liên tiếp, cực kỳ náo nhiệt.

Trên khán đài phía xa, mười một cao thủ thể hệ trước hơi thở sâu thẳm cao thâm khó dò là chín đại môn phái, Huyền Sương Thần Cung. Bọn họ làm trọng tài, nhân chứng cuộc tỷ võ.

- Đinh sư huynh, mời. Bần ni tên Diệu Âm, mong Đinh sư huynh chỉ giáo nhiều cho.

Một thiếu nữ ni đẹp như phù dung ra khỏi mặt nước đứng đối diện Đinh Hạo, nàng là đối thủ trận tỷ võ của Đinh Hạo.

Đinh Hạo chấp tay.

Đệ tử Vô Niệm phái đều là người xuất gia, nữ ni này có chút phong thái giống Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên nhưng thực lực kém rất nhiều. Thần thức của Đinh Hạo quét sơ đã biết nàng là nửa bước Tiên Thiên Vô Tông cảnh, không phải đối thủ của hắn.

Cao tăng Vô Niệm phái nên rõ ràng thực lực của Đinh Hạo thế nhưng chọn 1d Diệu Âm nữ ni cô làm đối thủ, chắc định từ bỏ trận đấu này.

425. Chương 426: Đinh Hạo Kinh Tài Tuyệt Diễm (thượng)

Diệu Âm nữ ni cô mỉm cười nói:

- Diệu Âm tự biết không phải đối thủ của Đinh sư huynh nhưng nghe Thánh Thiên sư tỷ rất ngưỡng mộ Đinh sư huynh, Diệu Âm vô cùng vinh hạnh có cơ hội được Đinh sư huynh chỉ giáo.

Diệu Âm nữ ni cô mặc áo tăng trắng, da thịt như ngọc, mắt sáng ngời như suối trong. Áo tăng rộng thùng thình bay theo gió dãn sát thân hình nhỏ xinh, minh diễm vô song.

Nhiều người xung quanh than thở giai nhân như vậy lại chọn làm bạn với chuông mõ đúng là phí của trời.

- Diệu Âm sư phụ quá khiêm nhường. Tuyệt học Phật gia của Vô Niệm phái tinh diệu tuyệt luân, so với Văn Kiếm tông ta mỗi người có sở trường riêng, chúng ta chỉ học hỏi lẫn nhau.

Tay phải Đinh Hạo phát giữa hư không, vạn chuyển Thái Huyền Văn Kiếm Khí Thiên, thân hình như kiếm bén phát ra kinh khí sắc bén.

Nếu là đại hội luận phẩm tông môn thì Đinh Hạo muốn dùng công pháp của Văn Kiếm tông tỷ thí.

Diệu Âm nữ ni cô luôn mỉm, cần cổ đẹp như thiên nga cắm một cây phất trần luyện chế bằng thiên tâm ti, đôi tay tinh xảo trắng nõn vươn ra từ ống tay áo rộng. Hai tay Diệu Âm nữ ni cô bắt ấn Phật gia, mi mắt rũ xuống lầm rầm tụng âm, bảo tướng trang nghiêm, toàn thân tỏa ánh sáng vàng. Ảo ảnh tượng Phật hiện ra sau lưng Diệu Âm nữ ni cô, tràn ngập hơi thở từ bi thánh khiết.

Giọng Kiếm Tổ dậm chiêu vang trong đầu Đinh Hạo:

- A? Là nhật quang Bồ Tát chân ngôn phối hợp với bất động Minh vương như thị ấn, đó là chiến kỹ công pháp Phật gia rất xuất sắc. Lại thật, Phật gia chính thống đạo Nho khởi nguồn ở Tây Mạc, Vô Niệm phái chỉ là một tiểu tông Bắc vực Tuyết Châu thế nhưng nắm giữ thần thông Phật gia tinh diệu thế này, thú vị.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh cẩn thận quan sát công pháp Phật gia Diệu Âm nữ ni cô thi triển.

Bây giờ Đinh Hạo tu luyện Thắng Tự Quyết đến cảnh giới thân xác hồng lô, giác quan thứ bảy rất nhạy bén, mức linh ngộ khác với người thường. Nhiều công pháp Đinh Hạo nhìn qua một lần là thấu bí ẩn. Tuy Nhật Quang Bồ Tát Chân Ngôn, Bất Động Minh Vương Như Thị Ấn tinh diệu nhưng Đinh Hạo hy vọng sẽ nhìn thấu một, hai phần, linh ngộ nó.

Đây là một trong những nguyên nhân chính Đinh Hạo tham gia đại hội luận phẩm tông môn.

Gặp gỡ một số cao thủ tán tu, đại môn phái không chỉ làm Đinh Hạo mở rộng tầm mắt mà còn nghiên cứu áo nghĩa tuyệt học của tông môn khác, nghiền ngẫm nó ỉn dùng. Tự tập tinh hoa trăm nhà, không ngừng tu sửa, khắc sâu võ học ỉn. Đinh Hạo muốn trở thành Vô Vương cảnh, Vô Hoàng cảnh thì đây là con đường hần phải đi.

Người ta tuyệt đối sẽ không ngờ Đinh Hạo lên tu luyện công pháp biến thái như Huyền Chiến Thắng quyết, đại hội luận phẩm tông môn lần này là cơ hội ngàn năm khó gặp cho hần.

Trận tỷ thí kéo dài một canh giờ.

Diệu Âm nữ ni cô thi triển Nhật Quang Bồ Tát Chân Ngôn, Bất Động Minh Vương Như Thị Ấn siêu phàm, phạm âm không dứt, Phật chuông vàng từ hư không đánh ầm ầm, uy lực bất phàm làm nguyên lôi đài lắc lư dữ dội. Đinh Hạo cảm thần binh hàn sương màu bạc liên tục thi triển bộ Truy Điện Trung Cung Kiếm lù lù bất động trong phạm âm đầy trời, Phật quang vô tận va chạm như cột chống trời.

Cuối cùng Diệu Âm nữ ni cô thấy khó thể đến gần Đinh Hạo một thước, nàng đành kêu một tiếng Phật hiệu, bắt đầu dĩ nhận thua.

- Kiếm pháp của Đinh sư huynh tinh diệu, tu vi thâm hậu, Diệu Âm nhận chỉ dạy.

Diệu Âm nữ ni cô áo tăng bay bay, một tay hành lễ, thua tiêu sái.

Nhiều người cảm thấy trong trận tỷ võ này Đinh Hạo có thực lực cao hơn Diệu Âm nữ ni cô rất nhiều dùng cách này chữa mặt mũi cho nàng. Nếu không thì Đinh Hạo hành động mạnh mẽ, một kiếm hất bay nàng

đi. Diệu Âm nữ ni cô cũng cho rằng như vậy, nên nàng nói chuyện, thái độ đối với Đình Hạo cực kỳ thành khẩn tôn kính.

Đình Hạo thăm nhủ hổ thẹn, mỉm cười trả lễ.

Ai ngờ Diệu Âm nữ ni cô nói một câu làm Đình Hạo suýt té ngựa.

- Mấy ngày trước Đình sư huynh và Thính Thiên sư tỷ sống vai đấu với hai đại yêu vương, từng dùng thần thông minh văn viết hai phạt kệ thể hiện tạo nghệ phạt lý cao thâm. Hai phạt kệ này đã lưu truyền ra, trở thành giai thoại. Sư trưởng của phái ta rất là tôn sùng phạt kệ của Đình sư huynh, chưởng môn khẳng định Đình sư huynh có phạt tính, là người đại trí tuệ. Hôm nay Diệu Âm có duyên gặp Đình sư huynh, lớn gan xin Đình sư huynh ban ột bài phạt kệ, Diệu Âm vô cùng cảm kích.

Diệu Âm nữ ni cô khom người, lời nói chân thành.

- Cái này . . .

Đình Hạo thờ người, hần không ngờ Diệu Âm nữ ni cô sẽ thỉnh cầu như vậy.

Hai bài phạt kệ là Đình Hạo nổi hứng sao chép, hần cũng không ngờ nó sẽ có uy lực kinh người như vậy. Đình Hạo vốn tưởng rằng sự việc thế là xong ai ngờ hôm nay Diệu Âm nữ ni cô lại xin phạt kệ. Không lẽ phạt kệ rất quý giá trong Vô Tận đại lục?

Đình Hạo không biết rằng đối với người tu hành phạt môn trên Vô Tận đại lục có được một phạt kệ thuộc về mình thường là chỉ ngộ chứ không thể cầu. Trong thần thoại truyền thuyết một bài phạt kệ thành tựu một vị phạt môn thánh giả không phải lời khoa trương.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên được hai hạt kệ, mấy ngày nay cố gắng cảm ngộ, thực lực phạt lý có tăng tiến, trở thành đối tượng nhiều đệ tử Vô Niệm phái hâm mộ. Hôm nay Diệu Âm nữ ni cô có cơ hội chiến đấu với Đình Hạo làm sao chịu bỏ qua cơ duyên như vậy?

Nếu ngay cả chưởng môn Vô Niệm phái cũng tôn sùng hai phạt kệ, khen Đình Hạo có phạt tính, là người đại trí tuệ thì Diệu Âm nữ ni cô muốn xin thử, nó sẽ có tác dụng rất lớn cho nàng tu hành.

Diệu Âm nữ ni cô thấy biểu tình Đình Hạo khó xử, vẻ mặt 21e buồn bã nói:

- Đình sư huynh thấy khó xử thì thôi. Diệu Âm xin chuyện này đúng là hơi làm khó, nếu Đình sư huynh thấy khó xử thì xem như Diệu Âm chưa từng nói.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Diệu Âm sư phụ hiểu lầm. Không phải Đình sư huynh khó xử nhưng phạt kệ vốn là tự nhiên, vô tình có được. Vậy đi, hôm trước tại hạ có chút cảm ngộ, tính được vài câu thô thiển, ta viết ra mời Diệu Âm sư phụ đánh giá.

Xem như bồi thường đã học trộm chiến kỹ phạt môn của người ta đi. Đình Hạo thăm nhủ, viết trong hư không.

Kiến thân vô thực thị phạt thân.

Tâm như huyền thị phạt huyền.

Đắc thể xác và tinh thần bản tính không.

Tư nhân cùng phạt hà thù biệt.

Hai mươi tám chữ phạt kệ lấp lánh ánh lửa viết bằng minh văn chữ hán nở rộ ánh phạt quang sáng rực giữa hư không. Người ta không nhận ra chữ hán nên không biết phạt kệ có ý gì nhưng phạt lý ẩn chứa bên trong đối với cao thủ phạt môn càng cảm nhận càng thấy vô cùng thâm ảo.

Ngay cả các cao thủ không tu luyện công pháp phạt môn cũng nhìn phạt kệ đó, đắm chiêu.

Dường như có một cỗ phạt không thể đo lường ngấm xương phạn âm trong hư không. Các cao thủ chưởng môn chín môn phái thấy ảo ảnh cỗ phạt mơ hồ kia cũng cảm giác nghẹt thở.

426. Chương 427: Đình Hạo Kinh Tài Tuyệt Diễm (hạ)

Đình Hạo viết xong nhẹ đẩy, hai mươi tám chữ phật kệ hóa thành hai mươi tám luồng phật quang nhập vào người Diệu Âm nữ ni cô.

Diệu Âm nữ ni cô mừng rỡ kêu lên:

- Cái này . . .

Diệu Âm nữ ni cô cảm thấy phúc đến lòng sáng ra, linh hồn tỏ tường, phật tính khó tả. Biểu tình Diệu Âm nữ ni cô kích động thật lâu không thể bình tĩnh.

Diệu Âm nữ ni cô cung kính nói:

- Quả nhiên sư phụ có tuệ nhãn, Đình sư huynh có phật tính sâu, nếu tu luyện công pháp chiến kỹ phật gia thì tương lai sẽ . . .

Diệu Âm nữ ni cô nói đến đây chợt nhớ Đình Hạo là đệ tử Vãn Kiếm tông, kỳ nhất là đào góc tường người ta.

Diệu Âm nữ ni cô biết mình lỡ lời, vội nói:

- Diệu Âm không dám quên hôm nay Đình sư huynh ban thưởng. Toàn Vô Niệm phái cảm niệm Đình sư huynh giúp đỡ, sau này có duyên mời Đình sư huynh dời bước đến Vô Niệm phái cùng tham kahỏ phật lý.

Mấy câu sau là Diệu Âm nữ ni cô nhận được chương môn Vô Niệm phái truyền âm nhập mật, nàng mời Đình Hạo theo lệnh.

Đình Hạo trả lễ:

- Diệu Âm sư phụ quá lời.

Mới rồi Đình Hạo viết phật kệ này có lai lịch khá lớn. Nó là một bài phật kệ do Câu Lưu Tôn cổ phật có lai lịch rất lớn trong điển tịch phật gia trên địa cầu kiếp trước của Đình Hạo để lại cho đời sau. Câu Lưu Tôn cổ phật xem như giáo chủ trong phật giáo kiếp trước của Đình Hạo, thần thông không thể đo lường, thân phận cực kỳ tôn quý. Câu Lưu Tôn cổ phật truyền lại phật kệ ẩn chứa phật tính phật lý không nhỏ.

Diệu Âm nữ ni cô cảm ơn liên tục mới vừa lòng rời khỏi lôi đài.

Đình Hạo đắm chiêu.

Kiếp trước vài thứ trên địa cầu thật sự có thần thông vô cùng, mới rồi xuất hiện ảo ảnh tượng phật chắc không phải là pháp thân của Câu Lưu Tôn cổ phật đi? Dùng mình văn bày ra tinh thần tinh túy của địa cầu kiếp trước đem lại uy lực khó tin, xem ra hẳn chưa khai quật được hết thần thông mình văn chữ hán.

* * *

Trận tỷ võ này đặt dấu chấm hết với việc Đình Hạo chiến thắng.

Kết quả này nằm trong dự đoán của nhiều người.

Sai sót duy nhất là quá trình so đấu không kịch liệt, nhưng cũng khó trách, đối làm người khác đối diện Diệu Âm nữ ni cô thanh xuân, xinh đẹp, yếu điệu như vậy khó thể xuống tay nặng. Trên phổ đánh giá Đình Hạo là kẻ thương hương tiếc ngọc.

Sau khi Đình Hạo so đấu xong, phật kệ sinh ra dị tượng, biểu tình cực kỳ kích động của Diệu Âm nữ ni cô khiến mọi người cảm thấy trận so đấu này khá đặc sắc, không thua gì các buổi diễn máu chảy đầu rơi khác.

Cái gọi là người thường xem náo nhiệt, võ giả bình thường cảm thấy phật kệ càng phủ lên tấm khăn bí ẩn cho Đình Hạo. Thiên tài chính là thiên tài, luôn sẽ làm ra vài chuyện kinh thế hãi tục, bọn họ thua xa. Dù là mấy cường giả trẻ đỉnh giai khác cũng bị biểu hiện thần linh của Đình Hạo lu mờ.

Người trong nghề nhìn ra môn đạo, rất nhiều cường giả thế hệ trước trợn mắt há hốc mồm trước biểu hiện của Đình Hạo. Vài đại nhân vật thâm đoán không lẽ Đình Hạo là phật môn đại thánh nào chuyển thế?

Trong thời gian ngắn Đinh Hạo ra ba bài phạt kệ không phải vẽ bậy, đều là kiệt tác chấn động một thời. Đinh Hạo quá mức yêu nghiệt.

* * *

Đinh Hạo quay về lều lập tức bế quan tham ngộ.

Nhật Quang Bồ Tát Chân Ngôn, Bất Động Minh Vương Như Thị Ấn đúng là thần thông phật gia cực kỳ cao thâm tinh diệu. Đinh Hạo quan sát kỹ một canh giờ nhưng không thể nào lĩnh ngộ hết. May mắn hắn đã chuẩn bị trước. Đinh Hạo cảm thấy hứng thú phạm âm nhiều loạn tinh thần đối thủ, áo nghĩa thủ ấn gia cố tăng phúc lực lượng. Đinh Hạo qua đó có chút thu hoạch.

Thời gian trôi nhanh.

Buổi sáng ngày thứ hai, Đinh Hạo tham gia trận tỷ thí khác.

Đối thủ lần này là một nữ đệ tử đến từ Thiên Âm cốc, tiểu tông môn nằm ngoài chín đại môn phái.

Thiên Âm cốc sở trường sóng âm, tuy không bằng chín đại môn phái nhưng thực lực không yếu. Nữ đệ tử tên Lý Vô Song cầm vũ khí là một cây đàn cổ, tu luyện chiến kỹ cầm âm điệp sát lô hỏa thuần thanh.

Đinh Hạo mừng rỡ trong lòng.

Hôm qua Đinh Hạo mới quan sát chiến kỹ âm luật phật gia Nhật Quang Bồ Tát Chân Ngôn, Bất Động Minh Vương Như Thị Ấn xong, có vài chỗ hắn không hiểu, suy nghĩ mãi chẳng ra. Ai ngờ hôm nay Đinh Hạo gặp một đối thủ giỏi chiến kỹ âm luật, vừa lúc cho hắn tham khảo, không chừng sẽ suy một ra ba.

Có lẽ vì Lý Vô Song luôn tu luyện chiến kỹ sóng âm nên tuy bề ngoài nàng không phong hoa tuyệt đại nhưng khí chất cực kỳ thoát tục. Váy mềm cung trang màu trắng, thân hình quyến rũ, ngọc cốt băng cơ, nhẹ nhàng như tiên, toàn thân lượn lờ ánh sáng thánh khiết không dám khinh nhờn.

Tiếng cầm của Lý Vô Song sâu kín khiến bao nhiêu người say đắm trong đó. Chiến kỹ âm luật đáng sợ không ở chỗ sức sát thương trực tiếp mà là khống chế suy nghĩ, cảm xúc đối thủ. Lý Vô Song có chút danh tiếng trong thế hệ trẻ Tuyết Châu, được gọi là Thiên Cầm Tiên.

Đinh Hạo nhập định trong tiếng cầm.

Đinh Hạo cười tủm tỉm, yên lặng lắng nghe áo nghĩa, tinh thần vững như đá. Đinh Hạo mỉm cười nghe hết nguyên khúc nhạc.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song hé môi son:

- Định lực của Đinh sư huynh thật sâu, tài của Vô Song chỉ đến đây, không thể dao động tinh thần của Đinh sư huynh. Vô Song thua trận đấu này tâm phục khẩu phục.

Thanh âm của Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song nhẹ nhàng êm tai như trân châu rơi trên bàn ngọc, hút hồn người.

Đinh Hạo mở mắt, lòng hiểu ra, mặt mày trong sáng nói:

- Lý tiên quá khiêm tốn, khúc tiên âm này đúng là khiến người tán thán. Nếu Lý tiên tiếp tục đàn thì tại hạ khó thể ức chế tâm ma.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song mỉm cười, nhẹ nhàng khom lưng chào.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song tiếp tục bảo:

- Hôm qua bài phạt kệ của Đinh sư huynh kinh diễm Tuyết Châu, tài tình khiến người ngưỡng mộ. Vô Song từng nghe nói Đinh sư huynh có tạo nghệ không nhỏ về âm luật, cuộc chiến Kính hồ từng truyền ra khúc nhạc nhị hồ Nhị Tuyền Ánh Nguyệt tinh diệu vô song, Thần Mục Yêu Vương cũng phải khen không dứt. Hôm nay Vô Song may mắn đứng cùng loi đài với Đinh sư huynh, muốn bắt chước Diệu Âm sư phụ xin Đinh sư huynh ột khúc phổ đàn cổ.

Chết tiệt.

Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm, sao lại đòi đồ nữa? Chẳng lẽ tài hoa của hắn khiến toàn bộ nữ đệ tử gục ngã? Đừng khao trương như vậy!

Đinh Hạo bản năng định từ chối nhưng lời đến bên môi thì lòng máy động, nhớ đến một điều. Đinh Hạo đang muốn xác nhận một chuyện.

Đinh Hạo trầm ngâm giây lát, gật đầu, nói:

- Lý tiên cho ta mượn cầm một lúc.

Khuôn mặt bình tĩnh của Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song hiện ra vui sướng, hai tay giơ đàn ôcr lên nói:

- Cầm này tên là Phiêu Diêu, một trong ba bảo khí của Thiên Âm cốc ta, mời Đinh sư huynh dụng.

Đinh Hạo cảm ơn, ngồi xuống đất, đặt đàn cổ Phiêu Diêu trước mặt. Đinh Hạo quan sát kỹ, lòng thầm khen.

427. Chương 428: Đinh Hạo, Có Phúc Tướng (thượng)

Đàn cầm này cổ kính, linh cơ thức trong mười bốn thức đàn cổ, dài ba tấc rưỡi, tượng trưng một năm ba trăm mười lăm ngày. Bề rộng sáu tấc, dày hai tấc, màu như phi thủy xanh biếc. Nhìn kỹ thì đàn lóe ánh bạc như ngọc, thân đàn trơn trượt, cầm huyền là từng sợi tơ ánh bạc chia bảy dây cung, thương, giác, trung, vũ, vô nhị huyền, hình phượng.

Tên cầm là Phiêu Diêu có ý ẩn thế.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, ngón tay vuốt dây, tiếng cầm sâu kín vang lên.

* * *

- Thật bá bệ!

Trên khán đài phía xa, mỹ phụ trung niên mặc cung trang màu vàng nhạt đại biểu cho Thiên Âm cốc làm trọng tài cuộc đấu thấy vậy lắc đầu, nàng không ngờ Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song sẽ nêu yêu cầu như vậy.

Nói thật ra mỹ phụ trung niên mặc cung trang màu vàng nhạt đại biểu cho Thiên Âm cốc không cho rằng Đinh Hạo có thể đàn khúc nhạc dễ nghe gì.

Đinh Hạo đúng là thiên tài nhưng trước tiên hắn là một con người, sức lực con người có hạn. Đinh Hạo biểu hiện yêu nghiệt trong võ đạo, mình vẫn quyết định hắn không có thời gian học thứ khác.

Thiên tài không phải toàn tài.

Dù là thần cũng có chuyện không làm được.

Trên lôi đài, khi tiếng cầm thứ nhất vang lên thì Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song nhíu mày.

Thuở nhỏ Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song học cầm, về âm luật, đặc biệt là đạo đàn cổ nàng có thiên phú xuất sắc, được cho rằng đệ nhất thiên tài Thiên Âm cốc trong trăm năm nay. Thiên Âm cốc hết sức bồi dưỡng Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song, kỳ thác kỳ vọng cao. Tuy Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song mới mười sáu tuổi nhưng đã là chuyên gia cầm đạo, mới nghe nốt nhạc đầu của Đinh Hạo đã khiến nàng hất vọng.

Cái gọi là người trong nghề liếc sơ đã nhìn thấu.

Đinh Hạo đàn nốt đầu âm sắc không thuần, hơi nóng nảy, cách đàn tán loạn, kiến thức cơ bản non nớt, còn không bằng đệ tử kỳ danh mới nhập môn hơn mười ngày của Thiên Âm cốc. Rõ ràng Đinh Hạo không có tạo nghệ đạo đàn cổ làm Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song cảm thấy nổi tiếng chưa chắc xứng với thực.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song thầm nghĩ:

- Không lẽ tin đồn bá bệ, khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt không phải Đinh Hạo tạo ra? Ta nghe khúc đó trăm lần, cảnh giới ẩn chứa bên trong không phải chuyên gia về âm luật không thể chép ra. Đạo âm luật trăm sông đổ về một biển, dù Đinh Hạo không giỏi cổ cầm cũng không đến mức tệ như vậy.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song xuất thân từ môn phái nhỏ nhưng rất kiêu ngạo, nàng thấy thất vọng, cảm thấy bảo cầm Phiêu Diêu nằm trong tay Đinh Hạo thật uổng phí của trời.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song biến sắc mặt định cắt ngang Đinh Hạo diễn tấu.

Lúc này tiếng cầm thay đổi, một chuỗi giai điệu chảy từ cầm huyền đàn cổ Phiêu Diêu khiến tim Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song run lên.

- A? Tại sao bỗng thay đổi . . .

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song kêu lên, muốn nghe tiếp.

* * *

Đinh Hạo dần chìm trong ý cảnh khúc nhạc Ngư Tiều Vắn Đáp.

Đinh Hạo cảm thấy lúc trước bị phụ mẫu bức học tập các loại văn nghệ là vô cùng may mắn.

Khi đó phụ mẫu Đinh Hạo mong con thành rồng, dẫn hẳn báo danh nhiều môn nhạc khí, nhị hồ nằm trong số đó, biết sơ đàn cầm. Khi ấy thầy đàn cầm buộc Đinh Hạo luyện đi tập lại mười khúc nhạc đàn cổ nổi danh của Trung Quốc cổ đại, Ngư Tiều Vắn Đáp là một trong số đó.

Kỳ ức quen thuộc dâng lên trong lòng Đinh Hạo.

Mới đầu ngón tay Đinh Hạo hơi trúc trắc.

Mười giây sau Đinh Hạo dần tìm ra cảm giá. Giống như lần Đinh Hạo din tấu Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, Thắng Tự Quyết bồi dưỡng ra thần thức cường đại, ngộ tính khủng bố, giác quan thứ bảy biến thái phát huy tác dụng siêu đẳng. Đinh Hạo diễn tấu Ngư Tiều Vắn Đáp đến một phần mười thì hoàn toàn tiến vào trạng thái.

Đinh Hạo đàn ngày càng quen tai.

Âm sắc càng lúc càng trong trẻo.

Ngư Tiều Vắn Đáp xếp vào hàng mười khúc nhạc nổi tiếng đàn cổ của Trung Quốc cổ đại, lưu truyền thiên cổ, biểu hiện tình thú ngư tiều trong non xanh nước biếc.

Từng có người đánh giá:

- Cổ kim hưng thịnh hay suy đồi như trở bàn tay, non xanh nước biếc mãi không thay đổi. Trời có được mắt thị phi, chỉ có một lời của ngư tiều.

Khúc ý thâm sâu, tiêu sía, núi lồng lộng, nước mênh mông, phủ phật đình đình, tiếng rì rì than thở hiện ra dưới ngón tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo chọn khúc nhạc này vì ẩn ý của nó hợp với tên Phiêu Diêu đàn cầm nhất, khí chất độc lập tiêu sái rất tương tự. Tất nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng khác là trong mười khúc nhạc nổi tiếng đàn cổ của Trung Quốc cổ đại thì Ngư Tiều Vắn Đáp là bài Đinh Hạo luyện tập quen thuộc nhất.

Bất giác hiện ra dị tượng.

Tiếng đàn vắng vắng, ánh sáng xanh mông lung dâng lên từ bảo cầm Phiêu Diêu.

Đinh Hạo bảo phủ trong sắc xanh mông lung, thân thể dần biến mất.

Không khí lan tràn sóng gợn xanh như gió xuân thổi ao nước, liên miên lan tràn bốn phương tám hướng, như thủy triều bao phủ mọi người quanh lồi đài.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song ngây ngốc.

Đôi mắt Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song sáng ngời nhìn chăm chăm đôi tay Đinh Hạo đánh đàn.

Không biết từ khi nào tiếng đàn của Đinh Hạo có lực lượng bí ẩn như mưa phùn lặng lẽ thấm ướt vạn vật, làm tinh thần người dao động không tự chủ được. Võ giả quanh lồi đài có người thực lực ột chút phát hiện ra, buộc phải vạn công chống lại tiếng đàn với lực lượng khủng bố ảnh hưởng tinh thần. Người thực lực hơi

yếu thì chìm đắm vào, biểu tình si mê, bất giác thả lỏng tay cầm vũ khí, biểu tình thần nhiên, khỏe môi nhếch cao.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song căn môi son:

- Một loại chiến kỹ âm luật mới . . .

Lúc trước khi Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song tỷ võ với Đinh Hạo tiến tấu tuyệt học trấn tông Thiên Âm Bát Lộng của Thiên Âm cốc, đó là mấy chục chuyên gia âm luật của Thiên Âm cốc qua trăm năm thôi diễn ra khúc nhạc nổi tiếng, ẩn ý sâu xa. Toàn Tuyệt Châu công nhận Thiên Âm Bát Lộng là nhạc cầm số một Tuyệt Châu. Nhưng khúc nhạc Đinh Hạo đàn đàn hơn Thiên Âm Bát Lộng rất nhiều.

Trên khán đài phía xa.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc vỗ bàn đứng bật dậy, kích động người run rẩy:

- Sao . . . Sao có thể? Không lẽ trên đời thật sự tồn tại toàn năng?

Nếu không phải Đinh Hạo chưa đàn xong thì mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc đã bay qua kéo tay hấn hỏi kỹ càng khúc nhạc đó đến từ đâu. Tuy Đinh Hạo sẽ tặng bài này cho Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song nhưng mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc vẫn thấy lo, lỗ như hấn đàn xong đối ý thì nàng phải làm sao?

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc không nhớ rõ đã bao lâu từ khi nàng trở thành người có thân phận hiển hách trong Thiên Âm cốc không còn phập phồng lo sợ như thế này.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc thấy tiếc nuối:

- Nếu Đinh Hạo là đệ tử của Thiên Âm cốc ta thì tốt biết mấy.

428. Chương 429: Đinh Hạo, Có Phúc Tướng (hạ)

Đinh!

Giai điệu cuối cùng chấm dứt, thở hắt ra.

Thân ddàn cổ Phiêu Diêu lại có dị biến, chùm sáng xanh hóng lên cao, bảy dây đàn tự động phát ra hòa âm. Thân đàn kêu vù vù như có sinh mạng, một đoàn sáng xanh biếc tràn ra từ thân cầm quay quanh Đinh Hạo một vòng thật lâu sau mới quay về thân cầm.

- Đây là . . . Cầm linh . . . Cầm linh Phiêu Diêu sống lại?

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song nhìn thấy hình ảnh đó như trúng sét đánh, thân thể mềm mại run bần bật. Trên khán đài mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc không kiềm được lắc người đi tới lối dài. Một tay mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc ấn trên thân cầm cảm ứng, lát sau chảy lệ ròng ròng.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc cúi gập đầu hướng Đinh Hạo:

- Toàn Thiên Âm cốc ta suốt đời không quên ân đức của công tử.

Đinh Hạo giật nảy mình, nhanh chóng đứng lên trả lễ.

Đinh Hạo không hiểu ra sao.

Chuyện gì đây? Chỉ là một bài Ngư Tiều Vãn Đáp, Đinh Hạo đàn không đến trình độ đẳng cấp đại sư, trong quá trình đàn hấn chiêm nghiệm lại chiến kỹ âm luật Nhật Quang Bô Tát Chân Ngôn, Bất Động Minh Vương Như Thị Ấn và của Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song. Có mấy chỗ Đinh Hạo đàn sai.

- Đinh công tử không biết cổ cầm Phiêu Diêu từng là báu vật trấn tông của Thiên Âm cốc ta, có lịch sử sáng sủa. Ngàn năm trước trên đất Tuyệt Châu, Thiên Âm cốc ta không thua gì Thanh Bình học viện bấy giờ. Đáng tiếc mấy lần gặp kiếp nạn, ba bảo khí bao gồm cổ cầm Phiêu Diêu gặp tổn hại nặng, khí linh mất đi, uy lực giảm mạnh, Thiên Âm cốc dần suy bại. Không ngờ hôm nay Đinh công tử khiến cảm lnh của cổ cầm Phiêu Diêu sống lại, Thiên Âm cốc ta không biết báo đáp như thế nào mới đủ . . .

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song không thể giữ khí chất mỹ nữ bằng giá cao cao tại thượng như ngày thường được nữa, nàng kích động đối xứng hô với Đinh Hạo.

Đinh Hạo hiểu ra.

Không ngờ có chuyện như thế.

Mãi đến lúc này mọi người quanh lồi dài mới thức tỉnh khỏi tiếng đàn cầm kỳ dị.

Bọn họ cảm thấy trái tim bình tĩnh như trải qua tẩy lễ linh hồn. Vài võ giả tán tu suốt ngày đi trong lằn ranh sống chết, chém giết tích lũy lệ khí đều bị khúc nhạc Ngư Tiều Vần Đáp tẩy đi, tâm tình tăng tiến nhiều, bình cảnh tu luyện lâu nay mắc kẹt có dấu hiệu thả lỏng.

Một khúc đàn cổ thần diệu như thế.

Đinh Hạo đao kiếm song tuyệt thật tài tình, quá xuất sắc.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc lấy một lệnh bài ngọc phỉ thúy hình con cá ra khỏi không gian trữ vật, nói:

- Đinh công tử, đây là Thiên Âm ngọc bài, lệnh bài trưởng lão khách khanh của Thiên Âm cốc ta. Cầm Thiên Âm ngọc bài có thể tùy ý ra vào Thiên Âm cốc, điều khiển đệ tử thế tục của Kim Chuẩn Yêu Vương3 ta.

Đinh Hạo ngần ngừ:

- Cái này . . .

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong từ khán đài chạy đến mỉm cười nói:

- Đinh sư đệ nhận lấy đi, đệ tử Vãn Kiếm tông có thể làm trưởng lão khách khanh tông khác, môn quy không hạn chế điều này.

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong là cường giả trọng tài, người làm chứng đại biểu Vãn Kiếm tông. Thủ lĩnh Vãn Kiếm tông Đường Phật Lệ không bình tĩnh như mặt ngoài, gã không ngờ Đinh Hạo có khả năng như vậy, khiến khí linh của bảo khí Thiên Âm cốc sống lại.

Vậy là Thiên Âm cốc sẽ kéo vào trận doanh Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo, phúc tướng!

...

Thiên Âm cốc từng có một đoạn lịch sử huy hoàng, mấy trăm năm gần đây tuy đã suy bại nhưng nội tình từng là tông môn bá chủ vẫn không thể xem thường. Dù là Thanh Bình học viện hay Vãn Kiếm tông đều muốn kéo Thiên Âm cốc vào trận doanh của mình nhưng không được, không ngờ . . .

Hì hì, ba bảo khí của Thiên Âm cốc đều bị tổn hại nặng trong trận thánh chiến ngày xưa rơi vào ngủ say, bây giờ Đinh Hạo trùng hợp thức tỉnh cầm linh đàn cổ Phiêu Diêu, thế thì còn lại cổ địch Đại Thánh Di Âm, cổ chuông thanh đồng Thiên Quyết không chừng có hy vọng thức tỉnh.

Thiên Âm cốc sẽ phải tìm đến Đinh Hạo.

Nắm giữ con chốt này không lo Thiên Âm cốc không vào phe Vãn Kiếm tông.

Nghĩ đến đây Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong mừng thầm, gã thuộc phái chủ chiến trong Vãn Kiếm tông nên rất ủng hộ Đinh Hạo trở thành trưởng lão khách khanh của Thiên Âm cốc.

Đinh Hạo cảm ơn, nhận Thiên Âm ngọc bài.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song nhìn chăm chú Đinh Hạo thật lâu, mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc thì ra về muốn nuốt chửng Đinh Hạo. Nếu Đinh Hạo không phải đệ tử của đại môn phái Vãn Kiếm tông thì không chừng hai nữ tiên sẽ thành trộm cướp trói Đinh Hạo đi Thiên Âm cốc.

Năng lực phổ nhạc siêu phàm nhập thánh của Đinh Hạo khiến Thiên Âm cốc nhìn thấy hy vọng vùng lên.

Trước khi đi, mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc mời Đinh Hạo:

- Đinh công tử, chờ đại hội luận phẩm tông môn kết thúc hy vọng người sẽ đến Thiên Âm cốc của ta cùng bàn âm luật, sẽ thành một đoạn giai thoại. Khi ấy chương môn của chúng ta sẽ đích thân cảm tạ ân đức hôm nay của công tử.

Không đợi Đinh Hạo trả lời Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong đã đồng ý ngay:

- Ha ha ha ha ha ha! Xin Tổng trưởng lão yên tâm, chắc chắn Đinh sư đệ sẽ đi.

Đinh Hạo:

- . . .

Sao Đinh Hạo có cảm giác bị đưa vào hang hổ.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc gật đầu, cười cười.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc nói với Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong:

- Đường thủ tọa có lòng. Đinh công tử tình kinh người, khúc cổ cầm này có thể nói là thần khúc, tối nay chương môn chúng ta sẽ tự mình đi Vãn Kiếm tông cảm tạ.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc đã nói thẳng ra Kim Chuẩn Yêu Vương³ lựa chọn.

- Thế thì tốt quá.

Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong mừng rỡ đáp:

- Chương môn Lý Kiếm Ý chắc chắn sẽ chờ đại giá.

Mỹ phụ trung niên đến từ Thiên Âm cốc, Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong trò chuyện một lúc rồi tạm biệt.

Trên khán đài, một cường giả trung niên của Thanh Bình học viện biểu tình cực kỳ khó xem, mắt lóe tia độc ác. Lại là Đinh Hạo, đúng là tai họa. Vì Đinh Hạo, Tướng Địa Sinh mất một cánh tay, Thanh Bình học viện không thể lên những bước rất sĩ nhục, trả giá đắt nhiều thứ.

- Phải nhanh chóng trừ bỏ tai họa này.

Cường giả nam nhân trung niên lắc người biến mất.

Bên cạnh lôi đài.

- Đa tạ hôm nay Đinh công tử ban ân.

Vài võ giả tán tu lĩnh ngộ Ngự Tiều Vãn Đáp cảm ơn Đinh Hạo.

Hôm nay bọn họ đến xem trận chiến đúng là không uổng công.

Trái tim võ giả tích lũy lệ khí bạo lực thường là ma chương trở ngại bọn họ lĩnh ngộ cảnh giới huyền khí cao hơn, nếu không có cao nhân hỗ trợ thì rất khó tẩy trừ. Một khúc Ngự Tiều Vãn Đáp của Đinh Hạo đầy thần vận kích phát lực lượng tẩy trừ ma chương trong lòng các võ giả.

Từ hôm nay trở đi đám người này vĩnh viễn nhớ đến Đinh Hạo giúp đỡ.

429. Chương 430: Thiên Âm Cốc Tuyển Chọn

Đừng xem thường các tiểu nhân vật, nhiều lúc điểm mấu chốt xoay chuyển quỹ tích lịch sử có lẽ không phải những đại anh hùng ngạo thị thiên hạ mà là một câu nói, một lựa chọn của tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì.

* * *

Đinh Hạo rời khỏi lôi đài, hôm nay hẳn không còn trận nào. Đinh Hạo không quay về lều trong quảng trường mà về thẳng Vãn Kiếm sơn trang.

Đinh Hạo ngồi trong phòng luyện công lâu các Bộ Thiềm Cung, hần bế quan tiêu hóa mọi thứ.

Đinh Hạo nhìn thẳng vào một vấn đề.

Dù là thành ngữ chữ hán hay thơ cổ ai cũng thích, là phật kệ truyền thuyết thần thoại hay nhạc nổi tiếng cổ đại, những tinh thần, tinh túy tài phú trên địa cầu phát ra lực lượng vô biên trong hệ thống võ đạo Vô Tận đại lục. Có lẽ có rất nhiều nhân tố như huyền khí cao thâm của Đinh Hạo chống đỡ, như Huyền Chiến Thắng quyết kỳ lạ thúc giục.

Loại liên hệ lực lượng kỳ lạ này vẫn khiến Đinh Hạo rất ngạc nhiên.

Không lẽ giữa địa cầu và Vô Tận đại lục có mối liên kết nào đó Đinh Hạo không biết?

Đinh Hạo suy nghĩ nửa ngày vẫn không ra kết quả nào hợp lý.

- Sau này từ từ tìm hiểu bí ẩn này vậy.

Đinh Hạo thở ra, ném bí ẩn sang một bên, bắt đầu giành giật từng giây tu luyện.

Hôm nay Đinh Hạo đàn một bài Ngư Tiều Vấn Đáp và lúc trong tửu quán đàn Nhị Tuyền Ánh Nguyệt khiến tâm tình Đinh Hạo rất xúc động, khi ấy hần rơi vào trạng thái thần dị không minh. Đàn xong Đinh Hạo phát hiện cảnh giới Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song của Thắng Tự Quyết lại tăng lên vào trung giai.

- Càng tu luyện Thắng Tự Quyết lên cao thì tốc độ ta thi triển minh văn chữ hán càng nhanh, uy lực cũng càng cường đại, càng có thể kích phát năng lượng tinh túy của địa cầu cổ đại. Dao ý và kiếm ý càng sắc bén hơn, linh ngộ, giác quan thứ bảy nâng cao. Bây giờ ta quan sát chiến kỹ dưới đại giai trung phẩm một lần là nhìn thấu ảo diệu, nhìn chiến kỹ dưới thiên giai ba lần dù không thấu hết cũng không thua.

Đinh Hạo chậm rãi thở hắt ra, đắm chìm.

- Huyền Chiến Thắng quyết không uống là cái thể kỳ công, huyền, chiến, thắng ba chữ quyết có năng lực quý thần khó lường. Bây giờ ta chưa linh ngộ một phần trăm uy lực của Huyền Chiến Thắng quyết. Đại hội luận phẩm tông môn lần này là cơ hội cho ta, phải nhìn chiến kỹ của trăm nhà. Không được, trừ quyết đấu trên lôi đài ra ta nên xem người khác tỷ võ mới hiểu nhiều hơn nội tình chín môn phái Tuyết Châu, đặc biệt là không thể bỏ lỡ đệ tử Thanh Bình học viện tỷ võ.

- Tiếc rằng Mục Thiên Dương không tham gia tỷ võ thể hệ trẻ mà vào tổ danh nhân, bây giờ ta chưa được thấy hần ra tay.

Đinh Hạo thấy tiếc nuối.

Lôi đài bày ra trước mặt mọi người các cuộc tỷ thi thể hệ trẻ của các phái, các tông. Cường giả thể hệ trước quyết đấu kịch liệt hơn đều ở chiến trường trên trời cao vô tận, do Tuần Mục Sử Đỉnh Hồng Lệ của Huyền Sương Thần Cung đích thân chủ trì, người bình thường không thể thấy. Đinh Hạo không thể đi quan sát nên không cách nào nhìn Mục Thiên Dương thi triển công pháp, chiến kỹ.

Nếu có thể bằng quan chiến trường trên bầu trời thì Đinh Hạo có thể tham ngộ chiến kỹ, công pháp của thần đồng Mục Thiên Dương, sau này hần càng nắm chắc hơn trong trận chiến Thiên Hàn Tuyệt phong.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ một lúc rồi bắt đầu tu luyện.

Dao ý kiếm ý phá huyết mạch, phương hướng này đã được chứng minh là chính xác lúc Đinh Hạo chiến đấu với Tướng Địa Sinh.

Uy lực thật sự của đao kiếm song thánh thể không phải về mặt huyết mạch, nó chỉ bảo đảm thân thể Đinh Hạo không bị huyết mạch chiến thể ảnh hưởng. Dao ý và kiếm ý mới khắc chế huyết mạch chiến thể.

Cho nên mấy ngày nay Đinh Hạo tu luyện nhiều hơn về hai mặt này, bây giờ hần chưa linh ngộ hết đao ý và kiếm ý, đại khái hiểu hai phần. Đinh Hạo muốn đối kháng Mục Thiên Dương có huyết mạch chiến thể hiếm thấy thì phải tăng xác suất từ năm phần trở nên mới thắng chắc.

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt mặt trời đã lặn hướng tây, ánh sáng bên ngoài tối sầm.

Ngoài cửa vang giọng Hoàng Lỗi:

- Đỉnh sư thúc tổ, các vị tiền bối Thiên Âm cốc đến, chưởng môn mời Đỉnh sư thúc tổ đi qua một chuyến.

Đỉnh Hạo ừ một tiếng, định bước ra ngoài chợt nghĩ đến điều gì.

Đỉnh Hạo quay về cái bàn, nhắc bút lên vẽ khúc phổ Ngự Tiều Vãn Đáp trên tấm da thú, hần thổi khô mực nước, cẩn thận cất vào. Đỉnh Hạo xoay người ra khỏi Bộ Thiềm Cung đi hướng chỗ ở của chưởng môn Lý Kiếm Ý.

Qua vài lần các ngọn núi, phía trước có tiếng con gái cười đùa êm tai.

Đỉnh Hạo đi tới mấy bước thấy trước mắt sáng lên, trong khóm hoa, thiếu nữ phản nghịch Hoàng Dung cùng các thiếu nữ khác vui cười rượt bắt, ngấm qua. Các thiếu nữ mặc váy dài cung trang, ngọc cốt băng cơ, khí chất xuất trần, đẹp như tiên giáng trần. Các thiếu nữ như bướm bướm ngày thơ hồn nhiên xuyên qua bụi hoa, không phải người của Vãn Kiếm tông.

Đỉnh Hạo thấy Thiên Cẩm Tiên Lý Vô Song trong đám người, hiểu rằng mười mấy thiếu nữ xinh đẹp đều là đệ tử của Thiên Âm cốc.

Hoàng Dung cười tươi chào Đỉnh Hạo:

- A? Huynh đệ tốt, đến rồi sao? Hi hi, quả nhiên là tên trọng sắc khinh hữu, vừa nghe nói các tiên tỷ tỷ Thiên Âm cốc đến lập tức xuất quan chạy đến, hừ.

- Kính chào Đỉnh sư huynh!

Thấy Đỉnh Hạo xuất hiện, các nữ tiên Thiên Âm cốc mắt sáng rỡ như thấy con mèo, cười duyên vây quanh hắn. Mùi thơm ngát xộc vào mũi Đỉnh Hạo, toàn là mùi hương thân thể các thiếu nữ, tràn ngập hấp dẫn nguyên thủy. Đỉnh Hạo nhúc nhích, mặt đỏ bừng.

- Đỉnh sư huynh, hôm nay ta nghe sư huynh đàn bài đó rồi.

- Hi hi, ta cũng nghe, không uống là thần khúc, quá tuyệt vời. Nếu ta là Vô Song tỷ tỷ, được một thần khúc như vậy dù chết cũng cam lòng.

- Đa tạ Đỉnh sư huynh tu sửa cổ cầm Phiêu Diêu.

- Hi hi, Đỉnh sư huynh đỏ mặt rồi.

Các thiếu nữ Thiên Âm cốc thật nhiệt tình, to gan. Thấy Đỉnh Hạo lộ biểu tình xấu hổ thì bọn họ rất ngạc nhiên, các nàng ở trong Thiên Âm cốc không bước vào đời, tính cách hoạt bát, tâm hồn trong sáng. Bọn họ tưởng đâu thiên tài Đỉnh Hạo sẽ lạnh lùng, đầy sát khí ai ngờ biết xấu hổ. Các thiếu nữ trêu chọc Đỉnh Hạo.

Hoàng Dung nhìn Đỉnh Hạo chật vật, vô tâm vô phé cười to.

Thiên Cẩm Tiên Lý Vô Song đứng ra ngăn cản các sư muội trêu người:

- Được rồi, tắt ca đừng quấy nữa.

Đỉnh Hạo cảm giác như lặn một vòng trong bụi hoa, toàn thân dính mùi hương nữ nhi. Các thiếu nữ đáng sợ hơn cả yêu ma, mãnh thú. Không lẽ Thiên Âm cốc đều là nữ đệ tử? Đúng là môn phái kỳ lạ. Đỉnh Hạo giao Ngự Tiều Vãn Đáp cho Thiên Cẩm Tiên Lý Vô Song.

Thiên Âm cốc có áo nghĩa âm luật chiến kỹ của mình, có thể phát động uy lực Ngự Tiều Vãn Đáp nên Đỉnh Hạo chỉ giao khúc phổ.

Thiên Cẩm Tiên Lý Vô Song trình trọng hành lễ:

- Vô Song suốt đời không quên ân đức của Đỉnh sư huynh.

Các thiếu nữ khác cũng cảm ơn Đỉnh Hạo.

430. Chương 431: Các Loại Ích Lợi, Đủ Loại Phản Ứng (thượng)

Khúc phổ càng tinh diệu càng phát huy uy lực tâm pháp huyền công của Thiên Âm cốc, trở thành chiến kỹ cường đại. Vì vậy đừng xem thường khúc phổ Ngự Tiều Vãn Đáp, rơi vào tay Thiên Âm cốc sẽ nhanh chóng thành chiến kỹ thần kỳ. Thiên Âm cốc có được thần khúc đàn cổ như Ngự Tiều Vãn Đáp thì sẽ tăng thực lực lên một bậc.

Đám người đang nói chuyện thì phía xa có tiếng bước chân.

Là đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý cùng đoàn người chưởng môn Thiên Âm cốc cười nói tới gần.

Đám người Đinh Hạo vội hành lễ:

- Tham kiến chưởng môn!

Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc là một mỹ phụ trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi, thân hình yêu kiều, khí chất xuất trần, tóc mây búi lên, trang điểm sơ, dáng vẻ đoan chính, bảo dưỡng cực kỳ xuất sắc, da thịt trắng mịn. Bên trái trán xăm hình bướm bướm đỏ trông rất yêu dã, tăng khí chất quyến rũ cho Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc tôn quý.

Ánh mắt dịu dàng lướt qua người Đinh Hạo, đôi mắt bình tĩnh chất chứa tò mò:

- Vị này chính là Đinh Hạo, thiên kiều tài tình kinh người của Vãn Kiếm tông đúng không.

Hôm nay Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc trở về từ chiến trường trên bầu trời được biết tin cầm linh cổ cầm Phiêu Diêu thức tỉnh, sư muội Tần Dĩnh, đệ tử chân truyền Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song sống động như thật miêu tả chuyện xảy ra trên lôi đài hôm nay. Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song thử đàn bài Ngự Tiều Vãn Đáp không hoàn chỉnh, Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc nghe xong rất là rung động.

Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc lập đi lập lại xác nhận cầm linh thật sự thức tỉnh, nàng không trách sư muội Tần Dĩnh không hỏi ý đã tự quyết định hứa tối nay đến Vãn Kiếm sơn trang ngược lại sốt ruột chạy đến.

Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc tới Vãn Kiếm sơn trang gặp chưởng môn Lý Kiếm Ý, trò chuyện lễ phép chốc lát sau chưa thấy thiên tài Đinh Hạo xuất hiện, nàng sốt ruột đề nghị đi dạo trong sơn trang nhưng thật ra là đi hướng Bộ Thiềm Cung.

Trên đường đi Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc gặp Đinh Hạo.

Đinh Hạo bình tĩnh hành lễ:

- Kính chào Doãn chưởng môn.

Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc khen ngợi:

- Quả nhiên là nhân tài, rồng trong cối người.

Ai nghe ra Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc khen thật lâu, liếc cuộn tranh trong tay Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song, lòng máy động.

Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc hỏi:

- Không lẽ đây chính là khúc phổ Ngự Tiều Vãn Đáp hoàn chỉnh?

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song cung kính đưa lên:

- Khởi bẩm chưởng môn, đúng vậy.

Lúc trước Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc nghe bản không hoàn chỉnh đã khen không dứt miệng, như bợm nhậu ngửi mùi rượu siêu ngon, nàng sốt ruột muốn được nhìn Ngự Tiều Vãn Đáp thần diệu bản hoàn chỉnh. Lúc này Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc không quan tâm đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý đứng bên cạnh, gỡ quyển trục ra nhìn chăm chú.

Đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý Vãn Kiếm tông cười tủm tỉm.

Nói thật là bọn họ cũng không ngờ mới có hai trận tỷ võ đệ tử trẻ bình thường mà Đinh Hạo gây ra tiếng động lớn như vậy. Phái Thiên Âm cốc chuyên tu kỹ năng âm luật, chú trọng tới luyện tâm tình. Đinh Hạo đã làm ra thần khúc gì khiến chuyên gia Đại Tông Sư cảnh âm luật như Doãn Túy Họa chướng môn Thiên Âm cốc thất lễ?

Nghĩ lại chiếm ích lợi từ trận ám sát mấy ngày trước, giờ kết minh với Thiên Âm cốc, vẫn dễ khiến Văn Kiếm tông nhụt đầu thật lâu nhờ Đinh Hạo mà giải quyết dễ dàng, ngay cả chướng môn Lý Kiếm Ý cũng thấy nghi không lẽ hẳn là phúc tinh ông trời ban cho Văn Kiếm tông?

* * *

Ven Kính hồ.

Trong một ngôi chùa thanh nhả ẩn trong núi sông, ngói xanh tường xanh, sương chiều lượn lờ, tràn ngập hơi thở ẩn thế.

Quy mô chùa không nhỏ, chiếm diện tích mấy trăm mẫu. Lầu các thủy tạ, phật tượng trang nghiêm, tuy rằng đã là cuối thu nhưng lực lượng kỳ dị bao phủ cả ngôi chùa, trong tường đó không khí như xuân. Trong ao đầy sen trắng thánh khiết, gió chiều thổi nhẹ lắc lư. Tiếng niệm kinh như có như không bay theo gió.

Đại Hùng bảo điện nằm giữa chùa đồ sộ, là kiến trúc trung tâm của chùa, chia làm mười hai tầng, bốn góc. Đền phật, tượng phật, tiếng chuông gõ từ quảng trường nhỏ mé bên Đại Hùng bảo điện truyền tới.

Hơn ba mươi nữ ni mặc áo tăng đứng trên đá hoa sen xanh.

Một vị nữ ni trẻ tuổi ngồi trên bồ đoàn, tay bắt phật ấn, tay kia xoay hạt châu trước ngực, nhắm mắt, biểu tình trang nghiêm, chính là Diệu Âm nữ ni cô của Vô Niệm phái.

Bên cạnh Diệu Âm nữ ni cô có năm vị mặt mũi hiền lành, lông mày trắng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, huyền khí hùng hồn sâu thẳm, phật quang bao phủ toàn thân, nhắm mắt tụng kinh. Chữ phạn âm màu vàng bay ra từ miệng năm nữ ni già xoay tròn quanh Diệu Âm nữ ni cô rồi chậm rãi nhập vào người nàng.

Mấy ni cô khác hoặc lớn tuổi hoặc trẻ tuổi biểu tình hồi hộp nhìn chăm chú.

Bên trong có Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên.

Bỗng nhiên . . .

Các chữ pahnj âm màu vàng gặp phản phệ đáng sợ nổ bùng bùng trong hư không thành từng đoàn sáng vàng, giã sau biến mất. Một ảo ảnh phật tượng mơ hồ bay ra từ đầu Diệu Âm nữ ni cô sắp bao phủ toàn Đại Hùng bảo điện, trong vòng trăm thước phật tượng kim thân phát ra tiếng vù vù run rẩy. Phật tổ kim thân trong Đại Hùng bảo điện cũng sinh ra cảm ứng, nổ rộ ánh sáng phật quang màu vàng.

Năm nữ ni lông mày trắng dài run lên, khê kêu.

Thật lâu sao ảo ảnh phật tượng trong người Diệu Âm nữ ni cô dần tán đi như rơi vào ngủ say.

- A di đà phật!

Một nữ ni thoát tròng cổ trăm tuổi là Vô Niệm Thần Ni chướng môn Vô Niệm phái.

Lông mày trắng sắp rũ xuống đến gò má, da nhăn nheo như lòng sông khô cạn, Vô Niệm Thần Ni chướng môn Vô Niệm phái mặc áo tăng vá từ mấy trăm mảnh màu sắc khác nhau. Vô Niệm Thần Ni chướng môn Vô Niệm phái niệm phật hiệu, mở to mắt đứng lên, trong đôi mắt đục tràn ngập giết mình.

Bốn lão ni chân mày dài khác cũng lộ biểu tình rung động.

- Phật kệ thật tinh thần, chúng ta không thể tra xét, có thể dẫn đến dị tượng phật gia, trăm phật cộng hưởng, Phật tổ nổ rộ kim thân. Đây là tồn tại chúng ta không thể đo lường.

Vô Niệm Thần Ni chướng môn Vô Niệm phái khó hiểu hỏi:

- Không lẽ Đinh Hạo là cổ phật chuyển thế sao? Lúc trước hẳn trồng phật kệ trong người Thiên nhi cũng đã đủ kinh thế hãi tục, kinh động thánh địa phật gia. Đại Lôi Âm tự đã phái thánh giả đến, không ngờ lần này hẳn gieo phật kệ trong người Âm nhi càng khó tin hơn.

- Thần thông tu vi phật gia ta đều ở trong một chữ lý, một bài phật kệ là một loại phật lý, một loại phật pháp. Rất nhiều thánh giả, cổ phật, Bồ Tát phật gia tu luyện trong thời gian dài đặc cảm ngộ phật tính trong thiên địa được phật kệ, là truyền thừa y bát của riêng mình.

Một cường giả khác của Vô Niệm phái khê thở dài:

- Thiền nhi, Âm nhi có phật duyên sâu, được phật kệ cao thâm như vậy, nhờ vào nó tương lai không thể đo lường đạo quả của bọn họ.

431. Chương 432: Các Loại Ích Lợi, Đủ Loại Phản Ứng (hạ)

Một trưởng giả khác khó hiểu hỏi:

- Đinh Hạo không phải là đệ tử người bịt mắt khăn đen nhưng tại sao hắn sáng tạo được phật kệ như vậy? Không lẽ hắn thật sự là cổ phật chuyển thế hoặc được truyền thừa di tích thượng cổ phật gia?

Vô Niệm Thần Ni chương môn Vô Niệm phái niệm phật hiệu, nói:

- Chuyện này liên quan đến Vấn Kiếm tông. Chúng ta bắt lực. Chờ thánh giả Đại Lôi Âm Tự đến rồi tính tiếp. Dù sao thì phật gia chú trọng nhân duyên, nếu Đinh Hạo có duyên lớn với phật ta thì phải kết giao cho tốt, không thể lơ là.

Các nữ ni cao giọng niệm phật hiệu:

- Cần tuân pháp chỉ của chương môn!

Vô Niệm Thần Ni chương môn Vô Niệm phái ngừng một lúc tiếp tục bảo:

- Hai sư đệ Vô Tâm, Vô Dục, Thiền Nhi, Âm nhi hãy theo ta đi Vấn Kiếm sơn trang một chuyến. Sắp tới kỳ hỗn loạn, chúng ta không thể chỉ lo thân mình, phải làm lựa chọn.

Vô Tâm Thần Ni rung động, nói:

- Nhưng Thanh Bình học viện và Mục Thiên Dưỡng . . .

- Không sao, Đinh Hạo có ba bài phật kệ kinh thể hải tặc, bên này phật ta chỉ dẫn. Khi nào thánh giả Đại Lôi Âm tự đến sẽ hiểu quan điểm của ta. Thế sự như triều, lưu thủy lục bình, nhìn người nhìn việc đừng chỉ xem bề ngoài.

Thái độ của Vô Niệm Thần Ni chương môn Vô Niệm phái cực kỳ kiên quyết.

Vô Tâm Thần Ni thấy thái độ của chương môn sư tỷ kiên quyết thì không khuyên nữa, gật đầu, nói:

- Vậy ta khiến đệ tử đưa thiệp đi ngay.

* * *

Đoàn người Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc ở lại Vấn Kiếm sơn trang một canh giờ sau đó từ biệt.

Bây giờ đã rục rịch rối loạn, hành động của chín đại môn phái bị mọi người chú ý từng chút một, đoàn người Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc không thể ở lại quá lâu.

Trước khi đi Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc thông qua miệng chương môn Lý Kiếm Ý lần nữa khẳng định Đinh Hạo sẽ đi Thiên Âm cốc sau khi kết thúc đại hội luận phẩm tông môn. Đinh Hạo liên tục sáng tác thần khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, Ngư Tiều Vấn Đáp khiến Thiên Âm cốc xem hắn như kho báu chưa khai thác. Bọn họ hy vọng Thiên Âm cốc sẽ được phục hưng từ tay Đinh Hạo.

Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc nhiệt tình hỏi dồn dập Đinh Hạo có hôn ước gì chưa, hắn sợ gai người.

Xem tình hình thì nếu Đinh Hạo muốn có thể tùy ý chọn đạo lữ song tu từ nữ đệ tử trẻ trong Thiên Âm cốc, dù là thánh nữ xuất sắc nhất tông môn, Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song cũng có thể gả cho hắn. Hành động này là phá cấm truyền thống thánh nữ Thiên Âm cốc không gả ra ngoài.

Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc làm vậy là bất đắc dĩ.

Mấy năm nay Doãn Túy Họa khổ tâm gầy dựng Thiên Âm cốc hầu như đi khắp Tuyết Châu tìm đệ tử thiên tài, ai ngờ hy vọng phục hưng tông môn lại đến từ đệ tử của tông môn khác. Trưởng lão khách khanh chưa đủ, nếu không thể giành lấy thì nhận làm nữ tế Thiên Âm cốc là cách tốt nhất. Huống chi Đinh Hạo kỳ tài xuất sắc, là rồng trong cũi người, không tính uất ức cho các4w như hoa như ngọc trong Thiên Âm cốc.

Đinh Hạo nhìn đoàn người Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc, Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song rời đi, hân khởi phào.

Đinh Hạo chưa quay về Bộ Thiềm cung hì có đệ tử Vấn Kiếm sơn trang bẩm báo Vô Niệm Thần Ni chương môn Vô Niệm phái cùng đệ tử Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên, Diệu Âm nữ ni cô, năm cường giả phật gia đến viếng.

Chương môn Lý Kiếm Ý và Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong cười nhìn nhau.

Doãn Túy Họa chương môn Thiên Âm cốc mới rời đi thì Vô Niệm Thần Ni chương môn Vô Niệm phái đến chơi.

Thiên Âm cốc, Vô Niệm phái đã lựa chọn.

Chương môn Lý Kiếm Ý cảm thán từ tận đáy lòng:

- Đinh sư đệ, người đúng là phúc tinh của Vấn Kiếm tông ta.

Chương môn Lý Kiếm Ý tiếp tục bảo:

- Không giấu gì người bởi vì chuyện ám sát khiến tông môn được nhiều ích lợi, người có công lớn, được một phần tư. Nhóm đầu tiên một ngàn thiên phẩm huyền tinh thạch rất nhanh sẽ đưa đến Bộ Thiềm cung. Chỗ ta có liệt kê danh sách ghi chép các vật hiếm có của Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái. Người muốn cái gì cứ liệt kê ra, ta sẽ cố gắng giành lấy cho người.

Đinh Hạo nhận danh sách liếc sơ, sợ đến suýt tiểu trong quần.

Chương môn Lý Kiếm Ý quá to gan.

Bên trong gh i hai mươi loại thần thảo kỳ vật, mười phần trăm số đó xếp năm hàng đầu các loại danh sách Tuyết Châu, là bảo bối có tiền cũng mua không được. Ví dụ như các món hóa long đan, thần thần tiên kim, phân quan thiên tâm thảo, thái nhất thần sa vân vân là của quý trấn tông của Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái giờ chương môn Lý Kiếm Ý muốn lấy từ tay hai đại tông môn?

Quả thực chính là nhỏ răng cộp.

Giờ Đinh Hạo mới biết Thanh Bình học viện, Lôi Âm phái phải trả cái giá gì cho đêm ám sát.

Hút gần hết máu.

- Tạm thời gác chuyện này lại, đây mới chỉ là bước đầu tiên, còn có ích lợi người nằm mơ cũng không ngờ đang chờ đợi. Đinh sư đệ, người cầm về từ từ lựa chọn, báo kết quả cho ta là được.

Chương môn Lý Kiếm Ý, Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong xoay người đi chiêu đãi đoàn người Vô Niệm Thần Ni chương môn Vô Niệm phái.

Đinh Hạo vui như mở cờ.

Trong giới chỉ hắc xà có nhiều huyền tinh thạch nhưng danh sách liệt kê nhiều vật quý là tài liệu chủ yếu cho Đinh Hạo luyện chế xe mô tô bay Tia Chớp Đen, thần đan trị thương. Đinh Hạo định bàn tính thật kỹ với Kiếm Tổ, Đạo Tổ, chọn đã đời.

Giàu rồi!

Mấy ngày tiếp theo số lần Đinh Hạo xuất hiện trong quảng trường pho tượng Bắc Vực Huyền Thương Chiến Thần ngày càng nhiều. Hầu như mỗi ngày Đinh Hạo sẽ chọn ba, bốn trận so tài hấp dẫn quan sát kỹ. Đệ tử các môn phái thế hệ trẻ chiến đấu đều bị Đinh Hạo nhìn hết một lần, trong quá trình hân biểu hiện ánh

mắt sắc bén, siêu kén chọn. Mỗi trận tỷ võ Đinh Hạo chọn sau này được chứng minh là quyết đấu xuất sắc nhất.

Cho nên sau này nhiều người hòa theo Đinh Hạo.

Mỗi khi bắt đầu so tài mọi người sẽ nhìn xem Đinh Hạo xuất hiện cạnh lôi đài nào để khẳng định đó là trận đặc sắc nhất, từ ban đầu kính sợ đến dần quen thuộc, vài võ giả to gan tụ tập bên cạnh hẳn.

Trong quá trình Đinh Hạo thể hiện rõ tính cách thân thiện.

Đinh Hạo sẽ giảng dạy chớp mắt đặc sắc trong cuộc quyết đấu người thường xem không hiểu hoặc bình luận người so tài được mất cái gì, dự đoán thắng thua. Cơ bản Đinh Hạo đoán trúng trăm phần trăm. Có Đinh Hạo giải thích, các võ giả lưu lạc, tán tu lĩnh ngộ được điểm đặc sắc thật sự trong cuộc so đấu.

Sau này có người thử xin Đinh Hạo chỉ dạy vài vấn đề tu luyện, vốn bọn họ thấy hắn dễ gần nên thử xem, ai ngờ bình thường hắn sẽ kiên nhẫn giảng dạy.

Đối với những tán tu, võ giả lưu lạc thì được thiên tài ở danh môn như Đinh Hạo chỉ điểm là chuyện nằm mơ cũng không dám. Tin tức truyền ra, càng lúc càng nhiều người nghe tin tụ lại.

Uy vọng, danh tiếng của Đinh Hạo ngày càng cao trong võ giả bình thường.

Đinh Hạo không chán làm chuyện này.

432. Chương 433: Dao Cuồng Kiếm Si (thượng).

Trừ giúp người khiến Đinh Hạo thấy vui vẻ ra có một nguyên nhân rất quan trọng, trong khi giao lưu cùng võ giả lưu lạc, tán tu giúp hắn có ý tưởng. Đặc biệt là một vài kỹ xảo, bí quyết của những người rèn luyện trong đường sống côi chết, có lẽ không võ đạo chí lý cao thâm nhưng rất hữu dụng.

Với lĩnh ngộ, thực lực của Đinh Hạo hơi nghiên cứu, cải tiến vận dụng vào hệ thống võ đạo của mình thì sẽ có uy lực siêu đẳng sợ.

Mấy ngày sau Đinh Hạo gom những chiêu thức đơn giản, thực dụng lại rút ra tinh hoa, nhờ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ chỉ điểm xen lẫn một ít áo nghĩa kiếm pháp, đao pháp đơn giản tự sáng tạo ra một bộ trăm pháp, thích hợp sử dụng cho bảy loại vũ khí đao kiếm búa rìu côn bổng, trong đó trường kiếm là ưu tiên nhất. Đinh Hạo đặt tên là Thất Huyền Trảm truyền dạy cho các tán tu và võ giả lưu lạc.

Bộ trăm pháp này đơn giản dễ học, uy lực cường đại, tu luyện đến chỗ tinh thâm thì sánh bằng chiến kỹ địa giai trung giai. Thất Huyền Trảm rất thích hợp cho vô số tán tu và võ giả lưu lạc.

Mấy ngày sau Thất Huyền Trảm lan truyền ven Tình Nhân cốc Kính hồ.

Một số võ giả không sử dụng bảy loại vũ khí vì tu luyện Thất Huyền Trảm mà thay đổi vũ khí của mình. Có thương gia thấy cơ hội kiếm tiền muốn dựa vào bán bí tịch áo nghĩa Thất Huyền Trảm phát tài nhưng bị Đinh Hạo âm thầm cảnh cáo thì chuyển sang in sách miễn phí.

Đây là việc thiện lớn, bởi vì uy lực trăm pháp Thất Huyền Trảm lan rộng đối với các tán tu và võ giả lưu lạc cả ngày chém giết cùng yêu ma, đi trong côi chết thì tăng thêm thủ đoạn giữ mạng.

Rất nhiều người nhớ ơn hành động đại nghĩa của Đinh Hạo nên gọi Thất Huyền Trảm là Thánh Nhân Trảm, tôn sùng hắn là thánh nhân nhỏ.

Sau này Đinh Hạo kêu một tiếng là Tuyết Châu ủng hộ, uy vọng không ai sánh bằng cũng là nhờ công lao việc thiện hôm nay.

Đây là chuyện sau này, tạm không nhắc đến.

Thất Huyền Trảm là bộ chiến kỹ hoàn chỉnh thứ nhất Đinh Hạo sáng tạo nên muốn truyền cho ai thì truyền.

Mấy ngày nay Đinh Hạo tham gia ba, bốn trận tỷ võ toàn là chiến thắng nghiên một bên, không ai ngăn được thanh kiếm rỉ sét, Ván Tình Dao của hắn. Nhiều người xem Đinh Hạo tỷ võ xong khen đao pháp vô

cùng kỳ diệu không dứt miệng. Đặc biệt khi Đinh Hạo tỷ võ với Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc của Minh Tâm tông, thi triển ra đao ý và kiếm ý vô cùng kỳ diệu, rất nhiều tiền bối, trưởng giả khen ngợi.

Nghe nói thiên tài của Minh Tâm tông, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc sau khi đánh xong cảm thán rằng:

- Đinh Hạo đúng là đao cuồng kiếm si, không thể địch lại.

Từ nay Đinh Hạo có danh hiệu vang dội.

Đao cuồng kiếm si.

Có lẽ bản thân Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc cũng không ngờ buột miệng cảm thán đưa đến biệt danh sau này truyền khắp Tuyệt Châu, Bắc vực, thậm chí toàn Vô Tận đại lục. Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc vì câu nói này là vĩnh viễn được khắc trong Thần hoàng liệt truyện, đao kiếm thần hoàng truyền.

Theo thời gian trôi qua, đại hội luận phẩm tông môn toàn Tuyệt Châu chú ý chậm rãi buông màn.

Bởi vì Đinh Hạo mạnh mẽ nổi lên, thời gian qua đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý khổ tâm gầy dựng, trong tổng điểm phẩm chất Vãn Kiếm tông sút sao dè Thanh Bình học viện, tăng lên thất phẩm tông môn, thành đệ nhất môn phái toàn Tuyệt Châu. Mặc dù Thanh Bình học viện cũng là thất phẩm tông môn nhưng vì tổng điểm nên xếp thứ hai, mất vinh quang ngày xưa.

Kết quả này tuy đã nằm trong dự đoán của vài người nhưng khi nó biến thành sự thật vẫn khiến vô số người chấn động.

Mọi người như vậy một bá chủ mới sinh ra.

Không chút nghi ngờ, kết quả này không lâu sau sẽ khiến Vãn Kiếm tông, Thanh Bình học viện tranh đấu càng gay gắt hơn.

Cùng lúc đó, bởi vì Lôi Âm phái không thể thỏa hiệp nên Phong Lôi Song Kiêu Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường vì lý do gì đó không tham gia đại hội luận phẩm tông môn, mấy cao thủ trong phái vắng mặt chiến trường trên bầu trời. Cuối cùng Lôi Âm phái rút khỏi hàng chín đại môn phái, mất phẩm chất, cũng có nghĩa là trong mười năm tới Lôi Âm phái luôn đứng về phe Thanh Bình học viện mất đi Huyền Sương Thần Cung ủng hộ.

Thay thế là Thiên Âm cốc.

Quá trình này có thể nói là kinh tâm động phách.

Bởi vì ban đầu Thiên Âm cốc không có ưu thế gì trên chiến trường bầu trời, bị chín môn phái đè đầu. Sau này vì cầm linh trong cổ cầm Phiêu Diêu thức tỉnh, uy lực bảo khí tăng nhiều. Mặc dù cầm linh chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ có một phần trăm uy lực ngày xưa nhưng cũng là biến số lớn.

Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc nhờ vào bảo khí đó, nàng có danh hiệu là Thiên Long Bát Âm nhờ một khúc Tiêu Dao Tán chưa nắm giữ hết thể hiện thực lực bá chủ Tuyệt Châu, liên tục đánh bại mấy đại nhân vật môn phái khác. Sau này Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc nhanh chóng giật lại mấy chục điểm.

Cộng với Lôi Âm phái biểu hiện trình độ quá kém trong hai trận tỷ võ lôi đài trên quảng trường và chiến trường bầu trời, so sánh thì Doãn Túy Họa chưởng môn Thiên Âm cốc lấy ưu thế một điểm đưa Kim Chuẩn Yêu Vương³ vào hàng đại môn phái Tuyệt Châu, xếp chót.

Đại môn phái mới của Tuyệt Châu sinh ra.

Nói chính xác hơn thì đại hội luận phẩm tông môn lần này là thế lực nhân loại Tuyệt Châu xáo trộn.

Lôi Âm phái rút khỏi đại môn phái là đả kích cho Thanh Bình học viện. Thiên Âm cốc mới lên, Vô Niệm phái tông môn phật gia luôn trung lập có biểu hiện nghiêng hướng Vãn Kiếm tông lại là đả kích cho Thanh Bình học viện. Nhìn từ mặt ngoài thì thế lực đệ nhất tông môn Tuyệt Châu Thanh Bình học viện ngày xưa vất vả gầy dựng trong một đêm tan tác.

Tất cả chỉ vì một thiếu niên chưa đủ mười bảy tuổi, Đinh Hạo.

Khi đại hội luận phẩm tông môn kết thúc, ngay hôm đó Thiên Cơ Cốc lại đổi mới Bảng tiềm long Tuyết Châu. Thứ bậc Đinh Hạo tăng vọt lên với tốc độ khó tin xếp hạng ba, đứng sau thần đồng Mục Thiên Đường của Thanh Bình học viện, Thanh Giao Vương Độc Thánh Hoàng chủ Thần Tiêu Điện của yêu tộc.

Đối với Thanh Bình học viện thì Mục Thiên Đường vẫn giữ số một Bảng tiềm long Tuyết Châu là nền móng cuối cùng giữ chút mặt mũi.

Nhưng mọi người cảm thấy với tốc độ hiện nay của Đinh Hạo quá khủng khiếp, ai dám bảo đảm nửa năm hoặc một năm sau Mục Thiên Đường vẫn giữ vị trí số một?

Gió mưa thay đổi, trước kia mọi người cho rằng Đinh Hạo muốn chết mới ước chiến Thiên Hàn Tuyết phong, giờ chưa biết lộc về tay ai.

* * *

Đại hội luận phẩm tông môn kết thúc.

Nghi thức dài dòng chấm dứt, mọi người vẫn chưa thấy mặt Tuần Mục Sử Huyền Sương Thần Cung mới đến, mọi quá trình do lão nhân tóc bạc Trần bá chủ trì. Đinh Hạo có hỏi chương môn Lý Kiếm Ý, khiến người ngạc nhiên là các chương môn đại môn phái như chương môn Lý Kiếm Ý từ đầu đến cuối không thấy mặt Đinh Hồng Lệ.

433. Chương 434: Dao Cuồng Kiếm Si (hạ)

Nghे nói Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử rất là kiêu kỳ, mấy ngày nay viện trưởng Thanh Bình học viện Phương Tiêu Sn nhiều lần xin gặp nhưng không thể bước vào cửa tháp lầu Tuần Mục Sử. Ngay cả lão nhân Trần bá nói chuyện, làm việc cũng là nóng nảy quyết đoán, không nể mặt ai. Dù đối với chương môn đại môn phái lão nhân Trần bá cũng cung là kêu đến thì đến, kêu đi thì đi không nhân nhượng.

Bởi vậy nên đại hội luận phẩm tông môn lần này rất công bằng.

Rất nhiều tông môn ngầm chuẩn chuẩn bị tốt các loại thủ đoạn, lúc trước liên lạc nhân mạch, đường tắt đều mất tác dụng. Thanh Bình học viện ăn bờ hòn lớn nhất. Trước khi đại hội luận phẩm tông môn Thanh Bình học viện bỏ giá rất lớn kéo Tuần Mục Sử Trắc Phi Phàm về phía mình, nếu gã không chết thì mười năm qua bọn họ gây dựng cộng với các hậu chiêu, dù Vấn Kiếm tông chiếm ưu thế thực lực thì Thanh Bình học viện cũng nắm chắc lại lần nữa đoạt chức quán quân.

Đáng tiếc!

Số phận nó như thế.

Đại hội kết thúc, nhiệt độ quanh Kính hồ dần giảm đi.

Rất nhiều tán tu và võ giả lưu lạc rời đi.

Đối với bọn họ thì quá trình tỷ võ mới là bữa tiệc thịnh soạn, may mắn lĩnh ngộ một chiêu nửa thức, kết quả cuối cùng không ảnh hưởng nhiều đến số phận của bọn họ. Là Thanh Bình học viện xưng bá hay Vấn Kiếm tông bá chủ Tuyết Châu thì nhân loại vẫn phải vất vả cực khổ tranh giành không gian sinh sống với yêu ma.

Chuyện kể tiếp đã không liên quan đến họ.

Lần này tán tu và võ giả lưu lạc đi tới Kính hồ có thu hoạch lớn nhất là được Đinh Hạo truyền dạy chiến kỹ Thất Huyền Trảm, đây là chuyện tốt bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ. Một bộ chiến kỹ địa giai đủ thay đổi vận mệnh của nhiều người, trước đó không tông môn nào truyền chiến kỹ như vậy. Rất ít có cường giả đứng trên đỉnh kim tự tháp hệ thống võ đạo chịu khom người sáng tạo một bộ công pháp cho tán tu và võ giả lưu lạc.

Đương nhiên đối với đại môn phái thì đây mới là bắt đầu.

Tiếp theo Huyền Sương Thần Cung sẽ theo truyền thống trước đó từ số điểm xác nhận các tài nguyên, đãi ngộ các đại môn phái nhận được trong mười năm tới, phân chia lại phạm vi thế lực, lãnh thổ của các đại môn phái Tuyết Châu. Vấn Kiếm tông bá chủ mới sẽ được nhiều đất và dân hơn. Lãnh thổ Thanh Bình học viện sẽ thu nhỏ. Đây là quá trình mặc cả dài dòng đầy tính toán, tranh giành không nhẹ nhàng hơn chiến trường trên bầu trời múa kiếm vung đao.

Đinh Hạo không có hứng thú với quá trình đó.

Đinh Hạo định quay về Ẩn Kiếm Phong Vấn Kiếm tông bề quan một đoạn thời gian, lĩnh ngộ điều có được trong thời gian này, tranh thủ tiến một bước trùng kích cao giai Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Sau đó Đinh Hạo đi Thiên Âm cốc chữa ngựa chết thành ngựa sống, thử xem có thể thức tỉnh khí linh của hai bảo khí Đại Thánh Di Âm, Thiên Quyết bằng Huyền Chiến Thắng quyết và khúc nhạc nổi tiếng kiếp trước không.

Nhưng lúc này có một tin tức đột nhiên truyền đến.

- Đinh sư đệ, chuẩn bị đi, Tuần Mục Sử đại nhân điểm danh muốn gặp người.

Chương môn Lý Kiếm Ý đang ở trong phủ Tuần Mục Sử cùng chương môn các môn phái tranh cãi chột lóe ánh sáng, đáng vẻ nóng nảy xuất hiện trước mặt Đinh Hạo, kéo hắn đi ngay.

Chớp mắt Đinh Hạo cảm thấy có lực lượng vô cùng mạnh mẽ kéo hắn rồi trước mắt hao lên.

Khi Đinh Hạo thấy rõ cảnh vật hắn đã đứng trước đại điện xanh nhạt.

Đó là đại điện trong suốt màu xanh, như nguyên khối phi thủy to điều khắc ra, tỏa ánh sáng xanh mờ mờ lung. Bề ngoài vuông vức, chỉ nền đá đã cao trăm thước. Đinh Hạo đứng trước nền đại điện cảm thấy hắn nhỏ bé giống như con kiến.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn, tám pho tượng võ sĩ cao hơn hai mươi thước một tay cầm thuẫn tay kia cầm kiếm, biểu tình trang nghiêm đứng trước cửa đại điện. Đao công tiêu sát toát ra khí thế sắc bén khiến pho tượng như vật sống. Tám con đường bậc thang từ mặt đất kéo lên trên đi hướng đại điện, nguy nga hơn Vấn Tâm Thiên Thê của Vấn Kiếm tông gấp mấy lần. Bước lên bậc thang cho người cảm giác lên trời, mọc cánh thẳng tắp, cảm giác tự do.

Mình vẫn kỳ dị do mình vẫn sư cao giai của Huyền Sương Thần Cung tự mình khắc trần đầy vách tường và đại điện kết hợp màu đá xanh tỏa ra ánh sáng xanh nhạt tựa như ảo mộng, như tiên như thần, có khí thế ngập trời phát ra từ đại điện.

Tuần Mục Sử đại điện!

Đây là kiến trúc trung tâm phủ đệ Tuần Mục Sử ven Kính hồ, cũng là kiến trúc hùng vĩ nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm.

Trước kia Đinh Hạo từng nhìn đại điện từ xa nhưng không ngờ sẽ đứng gần nó như vậy, bên cạnh hắn là chương môn Lý Kiếm Ý biểu tình căng thẳng. Lần đầu tiên Đinh Hạo thấy chương môn Lý Kiếm Ý lộ biểu tình lo được lo mất như vậy.

- Không ai ngờ Tuần Mục Sử đại nhân luôn không lộ mặt muốn gặp người, sự việc hơi lạ lùng. Đinh sư đệ, hãy cẩn thận suy nghĩ, theo vài tin tức được biết thì Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử có địa vị ko tầm thường trong Huyền Sương Thần Cung, tôn quý hơn Tuần Mục Sử các châu bình thường rất nhiều. Dù là Trần bá người hầu của Đinh Hồng Lệ cũng có địa vị không nhỏ, không hiểu tại sao Đinh Hồng Lệ chủ động yêu cầu đi tới Tuyết Châu làm Tuần Mục Sử. Đinh Hồng Lệ không gặp bất cứ chương môn đại môn phái nào, lần đầu tiên mở miệng đã chỉ tên gọi người.

- Đúng rồi, nghe nói Mục Thiên Dưỡng đã được vài đại nhân vật trong Huyền Sương Thần Cung thừa nhận, có địa vị trong cung. Không biết Mục Thiên Dưỡng có quan hệ với Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử như thế nào . . .

- Gặp Tuần Mục Sử đại nhân đừng quá kiêu ngạo, cũng đừng khiếm tốn nhiều. Người rất giỏi về chuyện này, ta không lo.

- Đinh sư đệ, đi vào trong Tuần Mục Sử hỏi gì đáp nấy, không cần tranh thủ lợi ích cho tông môn. Chỉ cần người bình an trở về là tốt nhất.

Bước trên bậc thang đi đại điện, chương môn Lý Kiếm Ý như biến thành Đường Tăng lẫn hải lập đi lập lại, kể từ liệu về Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử thân phận cao quý nhưng quái dị, cố gắng kể cho Đinh Hạo nghe những gì gã biết. Chuyện này rất kỳ lạ, không biết Đinh Hạo đi chuyến này là phúc hay họa.

Câu cuối cùng ‘chỉ cần người bình an trở về là tốt nhất’ khiến Đinh Hạo thấy lòng ấm áp. Đinh Hạo cảm thấy chương môn Lý Kiếm Ý từng cao cao tại thượng bỗng đáng yêu đến lạ, như phụ thân dài dòng quan tâm nhi tử của mình.

Thông qua bậc thang leo lên nền thạch đài, chương môn Lý Kiếm Ý và Đinh Hạo đến cửa đại điện.

Có hai, ba mươi người đứng chờ, đa số là khuôn mặt Đinh Hạo quen thuộc. Các cao thủ cường giả Tuyết Châu, chương môn đại môn phái đều có mặt, biểu tình nghiêm túc đứng ở cửa, ánh mắt quái dị nhìn Đinh Hạo như ngó quái vật.

Chương môn Lý Kiếm Ý vỗ vai Đinh Hạo:

- Vào đi, cẩn thận chút.

Bàn tay chương môn Lý Kiếm Ý thật ấm áp.

Đinh Hạo hít sâu, chậm rãi tới cửa.

Lão nhân tóc bạc Trần bá ánh mắt như đao cẩn thận đánh giá Đinh Hạo giây lát, biểu tình khắc nghiệt, xét nét.

434. Chương 435: Nội Điện, Bình Phong Màu Hồng (thượng)

Qua một lúc lão nhân tóc bạc Trần bá gật đầu, mặt không biểu tình nói:

- Đi theo ta.

Đinh Hạo theo sau lão nhân tóc bạc Trần bá từng bước một đi vào đại điện.

Đinh Hạo bước qua cửa, ánh sáng tối đi. Đường đại điện rộng rãi mà sâu thẳm, tĩnh lặng. Chân lão nhân tóc bạc Trần bá đạp đất không có thanh âm, lão như hồn ma tóc trắng trượt trên nền đá trơn. Đinh Hạo cảm thấy áp lực chưa từng có, bốn phía tĩnh lặng, hẳn nghe tiếng máu chảy trong mạch máu.

- Đến rồi, người tự vào đi.

Đại điện chia hai phần, lão nhân tóc bạc Trần bá đứng trước cửa hình vòm nội điện, mặt lạnh chỉ vào trong.

Lòng Đinh Hạo máy động phóng thần thích ra len vào cổng vòm.

Đáng tiếc thần thức chỉ đi vào ước chừng nửa tắc thì như bị một bức tường lớn chặn lại, không thể vượt qua. Đinh Hạo thầm giật mình, nên biết rằng cường giả đẳng cấp bá chủ như chương môn Lý Kiếm Ý, Tiêu Phương An viện trưởng của Thanh Bình học viện không thể phát hiện, ngăn cản thần thức Đinh Hạo rèn luyện từ Thăng Tự Quyết.

Sau lưng Đinh Hạo nghe tiếng lão nhân tóc bạc Trần bá hừ lạnh.

Đinh Hạo cắn răng bước thẳng vào cửa vòm.

Mùi thơm ngát chui vào mũi Đinh Hạo, vàng sáng xanh âm u lạnh lẽo không còn. Trước mắt Đinh Hạo sáng lên, ánh sáng cam nhu hòa tràn ngập nội điện như mặt trời lặn, thời gian tĩnh lặng êm dịu. Dưới chân Đinh Hạo toàn là thảm dày làm bằng da hồ màu trắng, bước trên nó không có thanh âm. Đinh Hạo nhìn sơ, thầm giật mình.

Bởi vì da hồ này làm bằng nguyên thân thể đại yêu cảnh giới yêu vương.

Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh.

Nội điện to như vậy phủ kín trần nhà hồ yêu ma cảnh giới yêu vương, phải giết bao nhiêu yêu vương bạch hồ mới làm được? Chỉ tính đến điều này đã thấy Tuần Mục Sử mới xa hoa cỡ nào.

Ngẩng đầu nhìn toàn nội điện cung vàng đất ngọc, dụng cụ bằng vàng hoặc bạc. Nóc đại điện khảm hai mươi viên yêu tinh màu vàng nhạt, kích cỡ y hệt nhau, là yêu tinh của đại yêu cảnh giới yêu vương. Hai mươi viên đại biểu cho có hai mươi yêu vương bị giết.

Đinh Hạo đi tới hai mươi mấy thước, trước mắt là bình phong vẽ nhân vật màu hồng cao ba thước, dài năm mươi thước.

Đinh Hạo nhìn chăm chú vào bình phong, mặt đỏ rần.

Nhân vật vẽ trên bình phong sống động như thật, như các người lùn di chuyển, nội dung là cảnh nam nữ giao hợp. Các loại tư thế liếc sơ cỡ vài trăm loại, linh hồn Đinh Hạo kiếp trước đến từ địa cầu internet phát triển, bị nước Nhật chuyên kinh doanh tình dục hun đúc, kích thích. Đinh Hạo từng cho rằng Vô Tận đại lục lạc hậu, bảo thủ nhưng nhiều động tác trên bình phong hồng rất mới lạ với hắn.

Đinh Hạo liếc sơ bình phong cảm thấy nhân vật trong đó sống lại, các mỹ nữ nhảy xuống giang hai tay ôm hắn, tiếng rên rỉ, thở dốc bên tai, mùi thơm áp vào mặt. Đinh Hạo cảm thấy hắn thật sự bước vào thế giới xuân cung, người khô nóng.

- Không đúng, bình phong này có điều lạ!

Đầu óc Đinh Hạo tỉnh táo lại, vận chuyển Thăng Tự Quyết. Cảm giác mát sinh ra từ đan điền truyền khắp tay chân, mọi ảo giác bên tai Đinh Hạo biến mất. Đinh Hạo nhìn lại thấy bình phong trở về bình thường, những nhân vật trần trụi lộ ngực tuy tinh diệu nhưng không có sức hấp dẫn như trước.

- Hi hi.

- Thú vị.

- Tiểu ca ca thật là đẹp trai.

Mấy giọng nữ vui cười lọt vào tai Đinh Hạo.

Bóng người lấp lóe, mười mấy thiếu nữ thanh xuân mặc váy hồng đi ra từ hai bên bình phong. Tóc dài rũ xuống vai, mặt dán hoa hồng, búi tóc cao, khuôn mặt cực kỳ tinh xảo. Xuyên qua váy mỏng có thể thấy thân hình trắng nõn. Bọn họ đi chân trần, chân ngọc nhỏ xinh đẹp trên thảm bạch hồ yêu vương trắng tinh, khó phân biệt cao thấp. Ngón chân như hạt đậu cười khê đáng yêu.

Hai mươi thiếu nữ xinh đẹp mười sáu tuổi xinh đẹp, ánh mắt ý cười đứng trước bình phong tò mò nhìn Đinh Hạo, châu đầu ghé tai cũng không biết đang nói cái gì.

Đinh Hạo nhú mày.

Đinh Hạo không ngờ sẽ gặp tình hình này trong nội điện.

Không lẽ Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử mới là kẻ ham mê rượu chè sa vào sắc đẹp sao? Hèn chi mấy ngày nay Đinh Hồng Lệ chưa từng xuất hiện chủ trì đại hội luận phẩm tông môn Tuyệt Châu, có hai mươi thiếu nữ làm bạn, ngày ngày êm ả dĩ nhiên là không có tâm tình quản lý chuyện khác.

- Tiểu ca ca, mời ngồi.

- Hi hi, thiên tài Tuyệt Châu chúng ta đỏ mặt rồi.

- Tiểu ca ca yên tâm, các tỷ muội sẽ không ăn người.

- Dù tỷ muội chúng ta muốn ăn thì chủ nhân gia gia cũng không đồng ý.

Các oanh yến rất là to gan, có người kéo ghế gỗ giật tay Đinh Hạo khiến hắn ngồi xuống, có người thừa dịp nhéo tay hắn, có người cầm giỏ trái cây tơ vàng hái một trái nho trong suốt đưa tới bên môi Đinh Hạo. Có người cố ý cọ ngực vào chân Đinh Hạo, giọng điệu trên cơ.

Đinh Hạo đã hoàn toàn bình tĩnh.

Đinh Hạo vận chuyển Thăng Tự Quyết lòng ửng sáng như ban ngày, xem các giai nhân tuyệt sắc như hồng phấn xương khô, mùi phấn son ập vào mặt không ảnh hưởng đến hắn. Lòng Đinh Hạo không chút tạp trần, mắt trong trẻo.

Một thanh âm lười biếng vang lên từ sau bình phong:

- Các nha đầu, chơi đủ rồi đi. Lui xuống, đừng để tỷ tỷ ta bị khách cười.

Các thiếu nữ cười khúc khích:

- Vâng, Hồng Lệ tỷ.

Các thiếu nữ bày bàn ghế gỗ đồ, các loại thức ăn ngon, hoa quả trước mặt Đinh Hạo rồi chia thành hai đội vòng qua hai bên bình phong rồi đi.

Hồng Lệ tỷ?

Lòng Đinh Hạo rung lên, hiểu ra điều gì.

Thanh âm lười biếng trước đó rõ ràng là giọng nữ, cực kỳ hấp dẫn. Thanh âm khiến người tưởng tượng hình ảnh quý phụ nhân phong hoa tuyệt đại lười biếng như con mèo nằm trên giường mềm mại, chống một cánh tay sen bạch ngọc mỉm cười nhìn mình.

Các thiếu nữ gọi nàng là Hồng Lệ tỷ.

Đinh Hồng Lệ?

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Thì ra Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử mới của Huyền Sương Thần Cung là nữ nhân. Cũng đúng, ba chữ Đinh Hồng Lệ là tên nữ, nhưng mọi người bị ấn tượng đều đánh lừa, cho rằng Huyền Sương Thần Cung phái cường giả phải là nam nhân vì trước đó chưa từng có nữ Tuần Mục Sử đến Tuyệt Châu.

- Nhưng nàng không gặp chưởng môn đại môn phái thì tại sao muốn gặp ta? Thấy nàng sinh hoạt hàng ngày xa hoa như vậy, thị nữ bên cạnh ai nấy tuyệt đẹp, bình phong trước mắt tràn ngập kiều sa. Không lẽ nữ nhân này lẳng lơ, muốn . . .

Đinh Hạo có cảm giác rơi vào miệng sói.

- Tiểu tử, suy nghĩ lung tung quá nhiều không thấy đau đầu sao?

Giọng Đinh Hồng Lệ lười biếng ngọt ngào phát ra từ đằng sau bình phong.

- Người tên là Đinh Hạo đúng không?

Đinh Hạo gật đầu.

- Tuổi trẻ đã khiến ba lão quỷ Thiên Cơ Cốc gọi ngươi là biến số, rất khó.

Đinh Hồng Lệ khen Đinh Hạo, sau bình phong có tiếng xột xoạt mặc quần áo.

- Nghe nói ngươi từ nhỏ lớn lên trong khu rác sau núi Vắn Kiếm tông mãi đến năm trước mới thành đệ tử chính thức?

Đinh Hạo nói:

- Đúng vậy.

- Trong một năm từ tên ăn mày không hiểu võ kỹ, liên tục bốn năm không vượt qua kiểm tra nhập tông của Vắn Kiếm tông nhảy lên thành thiên tài võ đạo số một, số hai Tuyệt Châu. Kinh nghiệm đó thật làm người ta tò mò. Đinh Hạo, ngươi hãy nói xem trên người của ngươi xảy ra chuyện thú vị gì?

435. Chương 436: Nội Điện, Bình Phong Màu Hồng (hạ).

Giọng Đinh Hồng Lệ có ma lực không nhanh không chậm gõ vào tim Đinh Hạo.

- Người còn là Đinh Hạo trước kia không?

Đinh Hạo vừa suy nghĩ ẩn ý câu nói của Đinh Hồng Lệ vừa đáp ngay:

- Có rất nhiều trường hợp nhân duyên kỳ ngộ thay đổi cuộc đời con người, chuyện xảy ra trên người tại hạ không có gì lạ.

Đinh Hồng Lệ lạnh lùng cười:

- Thật không?

Một lúc sau Đinh Hồng Lệ cách bình phong nói:

- Vậy người hãy nói xem người được đến kỳ ngộ gì?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ không lẽ hôm nay Tuần Mục Sử kêu hắn tới là mơ ước kỳ ngộ trên người hắn, muốn chiếm làm của riêng sao? Nói vậy là một năm qua thực lực Đinh Hạo tăng nhanh dần khiến vài người tính kế, không lẽ Đinh Hồng Lệ đến Tuyệt Châu thật ra là vì hắn?

Nhưng kỳ ngộ của Đinh Hạo là xuyên qua, hắn không sợ bị người ta nhìn ra cái gì. Còn Kiếm Tổ, Đạo Tổ, thể chất đạo kiếm song thánh thể thì chỉ cần Đinh Hạo không nói người khác sẽ không biết. Có mỗi Huyền Chiến Thắng quyết là hơi rắc rối.

Trong khi đi nhanh chóng suy nghĩ tìm từ thì bên tai nghe giọng Đinh Hồng Lệ dịu dàng nói:

- Thôi, nếu tiểu tử không muốn nói thì bổn tọa không ép hỏi người. Phải rồi, không hiểu sao ta có hứng thú với thời gian người ở khu đồ bỏ trong Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo, người còn nhớ bao nhiêu chuyện lúc nhỏ?

- Ta không nhớ chuyện trước bảy, tám tuổi.

Đinh Hạo nói lời thật lòng:

- Chỉ nhớ từng có một muội muội nhưng sau này mất tích, ta sống trong khu đồ bỏ nhiều năm sau này tham gia vào Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo nhảy bén phát hiện khi Đinh Hạo đáp vấn đề này thì có thần thức bí hiểm như có như không từ sau bình phong phóng đến bao trùm lên người hắn, dường như đang giám sát cái gì.

Nếu Đinh Hạo không tu luyện thần thức Thắng Tự Quyết tu vi sánh bằng cảnh giới Võ Vương cảnh thì không thể phát hiện ra thần thức đó.

Đinh Hồng Lệ tự hỏi tự đáp:

- Không nhớ sao? Không có chút ấn tượng?

Cách bình phong quái dị Đinh Hạo mơ hồ thấy bóng nữ nhân thướt tha đứng đó nhưng không thấy rõ biểu tình, hắn lặp lại lần nữa:

- Tại hạ thật sự không nhớ rõ.

Lúc nói câu này Đinh Hạo đột nhiên nhớ đến các cảnh ảo giác trên Vãn Tâm Thiên Thê.

Đinh Hồng Lệ khẽ thở dài:

- Không nhớ rõ? Vậy cũng tốt, cũng tốt.

Thắng Tự Quyết rèn luyện ra giác quan thứ bảy nhảy bén biến thái khiến Đinh Hạo cảm giác Tuần Mục Sử Đinh Hồng Lệ cao cao tại thượng có ẩn ý gì đó nhưng hắn không thể nắm bắt.

Tiếp theo là đoạn thời gian im lặng dài dặc.

Không khí trong nội điện im lặng áp lực.

Đinh Hạo lặng lẽ phóng thần thức ra muốn thăm dò tình hình đằng sau bình phong, thế nhưng thần thức cảnh giới thân xác hồng lô cường đại trước kia mọi chuyện thuận lợi bị bình phong hồng kỳ lạ ngăn cản, không thể xâm nhập.

Đinh Hạo giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, ngẩn ngơ.

Đinh Hạo khó tin phát hiện từ khi nào bình phong trước mắt thành màu hồng nhạt, hình vẽ vô số nam nữ giao hoan biến thành bức tranh chiến trường cực kỳ thảm khốc. Các võ sĩ cầm thần mâu giết yêu ma dưới đất, trên bầu trời là thần linh mặc giáp vàng, uy năng vô tận, chiến đấu liên tục tạo sấm chớp. Không ngừng có sự tồn tại không thể nghĩ bàn chết đi, các mãnh thú thần thua thượng cổ xuất hiện trong cuộn tranh bình phong. Tay chân cụt bay đầy, xác chồng chất, xương thành núi. Xác chết trôi ngàn dặm, máu chảy thành sông. Khung trời bị xé rách, mặt đất nứt vỡ, mảng lớn dung nham phun trào, khói đen đặc che kín bầu trời, mặt đất.

- Cái này . . .

Bình phong chưa từng đổi chỗ nhưng tại sao hình vẽ thay đổi?

Chẳng lẽ?

Một tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hắc bồng hiểu ra. Thì ra bình phong này là bảo bối, hừm, có thể ngăn cản thần thức của hắn chắc là bảo khí trên huyền khí.

Không biết trừ ngăn cách ra bình phong còn có tác dụng gì.

Không biết qua bao lâu, Đinh Hồng Lệ đứng sau bình phong thoát khỏi hồi ức, khẽ thở dài:

- Được rồi, người đi đi.

Đinh Hạo đứng dậy, đầu óc mờ mịt đi ra ngoài.

Đinh Hồng Lệ lên tiếng:

- Chờ đã.

Đinh Hạo khựng lại.

Đinh Hồng Lệ nói:

- Bốn tọa hợp ý người, chỗ này có món đồ nhỏ tặng người chơi.

Một luồng sáng trắng bay ra từ bình phong. Đinh Hạo bắt lấy, lòng bàn tay lạnh lẽo. Đinh Hạo nhìn chăm chú, đó là ngọc bội trắng to cỡ ngón cái, trơn bóng, không có hoa văn gì nhưng có hai hàng chữ nhỏ xinh đẹp.

“Thất nguyệt thất nhật trường sinh diện, nửa đêm vô nhân tư ngữ thì.”

Trông như là một câu thơ tình.

Đinh Hạo cảm thấy mọi chuyện trong nội điện hôm nay rất lạ lùng, không biết Tuần Mục Sử Đinh Hồng Lệ bí ẩn có mục đích gì.

Đinh Hạo thấy nghi ngờ, quay đầu hỏi:

- Đây là . . .

Giọng Đinh Hồng Lệ phái sau bình phong lại trở về lười biếng, dường như rất mệt:

- Hãy giữ kỹ, sau này có duyên người sẽ biết.

Đinh Hồng Lệ tiếp tục bảo:

- Đừng nói chuyện trong đây cho ai biết, nhấn với đám nhà quê lòng tham không đáy bên ngoài cửa cút hết đi, hôm nay bốn tọa hơi mệt, mọi chuyện chờ ngày mai bàn tiếp.

Nhà quê?

Đinh Hạo ngăn ra, giây sau hiểu Đinh Hồng Lệ đang nói đến các chương môn đại môn phái.

Đinh Hồng Lệ thật lớn lời. Các cường giả bá chủ võ đạo Tuyết Châu ở trong mắt Đinh Hồng Lệ là một đám nhà quê lòng tham không đáy? Hèn chỉ mấy ngày nay Đinh Hồng Lệ không thêm gặp bọn họ, không phải bạn mà là khinh thường.

Đinh Hạo gật đầu, không nói nhiều, xoay người rời đi.

Lần này Đinh Hồng Lệ không ngăn cản.

Dù Đinh Hạo không quay đầu lại nhưng cảm thấy có đôi mắt nhìn mình chằm chằm mãi đến khi hắt ra khỏi cửa lớn nội điện.

* * *

Khi Đinh Hạo đi theo sau lưng lão nhân tóc bạc Trần bá ra khỏi đại điện thì mọi người đều nhìn hẩn chằm chằm. Trong mắt chương môn Lý Kiếm Ý có phần nhẹ nhõm. Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện nheo mắt lại, có tia sáng lạnh lóe qua đáy mắt.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo quan sát nhân vật ngày xưa từng có quyền thế nhất Tuyết Châu, Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện ở khoảng cách gần.

Trông Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện như thư sinh bình thường, hơn bốn mươi tuổi, người mảnh khảnh, mặt trắng không râu, cao cỡ trung bình. Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện mặc nho sam màu trắng, đầu chít khăn vuông, không có khí thế quân lâm thiên hạ gì, không có đặc điểm làm người ta khắc sâu ấn tượng. Nếu không biết thân phận của Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện thì rất khó tưởng tượng trong mười năm nay nam nhân như thư sinh cổ hủ một tay đẩy Thanh Bình học viện lên đỉnh cao, bồi dưỡng ra thiên tài siêu đẳng như Mục Thiên Đường.

Lúc Đinh Hạo đánh giá Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện hì gà cũng quan sát hẩn.

Hai tia sáng âm u chớp lóe trong mắt Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện, gã nhú chặt mày không nói.

Đinh Hạo truyền lời của Đinh Hồng Lệ:

- Tuần Mục Sử đại nhân nói hôm nay hơi mệt, mời các vị tạm quay về, có chuyện gì đợi ngày mai bàn lại.

Đinh Hạo đứng bên đám cao thủ Vấn Kiếm tông chương môn Lý Kiếm Ý thì thầm vài câu rồi cùng nhau rời đi.

436. Chương 437: Thất Nguyệt Thất Nhật Trường Sinh Điện.

Lão nhân tóc bạc Trần bá lạnh lùng nói:

- Mời các vị quay về.

Lão nhân tóc bạc Trần bá xoay người đi vào đại điện.

Đám người Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện ngẩn ngơ nhưng không dám hỏi gì, kiềm chế nghi hoặc, suy đoán rời đi.

Sau khi trở về Vấn Kiếm tông, Đinh Hạo lại bế quan.

Chương môn Lý Kiếm Ý không tùy hứng hỏi trong đại điện xảy ra chuyện gì, không hỏi tại sao Tuần Mục Sử Đinh Hồng Lệ đơn độc kêu hẩn. Nếu chương môn không hỏi thì mấy đại nhân vật khác trong Vấn Kiếm tông không tiện hỏi nhiều, ánh mắt nhìn Đinh Hạo tăng phần bí hiểm và kính sợ.

Nhiều người, bao gồm Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong phát hiện bọn họ càng lúc càng không thể nhìn thấu Đinh Hạo.

Đinh Hạo thật sự chỉ là cô nhi xuất thân từ khu rác sau núi Vấn Kiếm tông sao?

Đinh Hạo không thể giải thích chuyện này.

Bởi vì bản thân Đinh Hạo cũng không hiểu chuyện này hôm nay có ý nghĩa gì.

Đinh Hạo ngồi trong phòng luyện tập, hắn không vội vã tu luyện mà cầm ngọc bội nho nhỏ ra ngắm nghía. Xúc giác hơi lạnh làm tinh thần người bình tĩnh, khi sờ có cảm giác trơn trượt. Hai hàng chữ nhỏ rất đẹp, chắc do nữ nhân viết. Tuy Đinh Hạo hiểu ý hai câu thơ nhưng không biết nghĩa của chúng là gì.

Đinh Hạo lặp đi lặp lại hai câu:

- Thất nguyệt thất nhật trường sinh điện, nửa đêm vô nhân tư ngữ thì.

Trong lòng Đinh Hạo phức tạp.

Mỗi khi Đinh Hạo nhỏ giọng ngâm nga hai hàng thơ là hắn có cảm ngộ mới, như có một nữ nhân phong hoa tuyệt đại thì thầm bên tai. Đây là bài thơ tình ẩn chứa ý ngọt ngào, tình cảnh hai người yêu nhau tha thiết ước hẹn dưới trăng sao. Thoạt trông không có nhiều ẩn ý cao sâu nhưng hai câu thơ có ma lực nào đó làm Đinh Hạo khó thể bình tĩnh.

Trừ hai hàng chữ đó là khối ngọc bội không có điểm nào đặc biệt, ngọc chất trong suốt tinh khiết nhưng không phải bảo ngọc siêu đẳng. Đinh Hạo thả thần thức thăm dò trong ngọc thạch không thấy cảm chế hay dao động hơi thở nào, nó không phải huyền khí hay bảo khí.

Đây mới là chỗ kỳ lạ.

Đinh Hồng Lệ là đại nhân vật cao cao tại thượng của Huyền Sương Thần Cung, chủng môn các đại môn phái ở trong mắt nàng chỉ là đám nhà quê lòng tham không đáy. Tại sao Đinh Hồng Lệ một mình gặp mặt Đinh Hạo, còn tặng cho hắn một cái ngọc bội? Không lẽ Đinh Hồng Lệ nổi hứng?

Hành động của Đinh Hồng Lệ đúng là quái.

Đinh Hạo càng nghĩ càng không hiểu được lý do, đành cất ngọc bội vào trữ vật giới chỉ.

Đinh Hạo đeo trữ vật giới chỉ là tác phẩm lần đầu hắn luyện khí, không gian bên trong chỉ cỡ mấy chục thước vuông, khả năng lưu trữ có hạn. Mấy ngày nay Đinh Hạo sưu tầm được nhiều thứ thú vị trong các cửa hàng, quầy nhỏ chất đầy trong trữ vật giới chỉ.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Phải tìm thời gian rảnh luyện chế trữ vật giới chỉ mới. Tuy giới chỉ hắc xà dư sức nhưng lai lịch của nó không nhỏ, lỡ gây ra rắc rối không cần thiết thì không hay.

Đinh Hạo bỏ suy nghĩ sử dụng giới chỉ hắc xà.

Hôm nay trong đại điện Tuần Mục Sử gặp Đinh Hồng Lệ đánh tỉnh Đinh Hạo. Thế giới Vô Tận đại lục rộng lớn vô biên, có vô số cường giả, thành tựu hiện tại của hắn chỉ là khởi đầu. Thân phận đám người chủng môn Lý Kiếm Ý, Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện tôn quý biết bao nhưng chỉ bá chủ một phương Tuyết Châu. Ra khỏi Tuyết Châu thì người hầu của Đinh Hồng Lệ, lão nhân tóc bạc Trần bá không thềm để mất các chư hầu Tuyết Châu.

- Tiếp tục tu luyện.

Đinh Hạo ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, ý thức chìm vào đan điền nhanh chóng vào cảnh giới không minh.

* * *

Theo hành trình Văn Kiếm tông đã đặt sẵn, đám người chủng môn Lý Kiếm Ý quay về từ phủ đệ Tuần Mục Sử sẽ rời Văn Kiếm sơn trang ngay, trở về sơn môn Văn Kiếm tông. Chuyện còn lại các đại môn phái tiếp tục tranh cãi trong nửa năm. Theo như quá trình đại hội luận phẩm tông môn nhiều lần trước thì cuối năm có thể phân chia rõ ràng phạm vi lãnh thổ thế lực mới đã là rất nhanh.

Ai ngờ lúc giữa trưa, đám người chủng môn Lý Kiếm Ý trở về nói cho Đinh Hạo biết một tin tức rất bất ngờ.

- Xảy ra chuyện lớn, chiến trường bách thánh Bắc vực mở ra, toàn Bắc vực có lẽ chỉ Tuyết Châu chúng ta là châu vực cuối cùng được tin. Tuần Mục Sử khâm điểm một đám thiên tài Tuyết Châu đi Thanh Châu vào chiến trường bách thánh tôi luyện. Đỉnh sư đệ, người ở trong danh sách.

Biểu tình chương môn Lý Kiếm Ý kỳ cục không biết là hưng phấn hay lo lắng.

- Mười ngày sau xuất phát, Huyền Thương Thần Cung sẽ phái Thanh Châu tự mình hộ tống các người đi Thanh Châu.

Chiến trường bách thánh?

Đỉnh Hạo ngẩn ngơ, lòng thầm giật mình.

Đây đúng là tin tức lớn, trong truyền thuyết chiến trường bách thánh Bắc vực đã năm mươi năm chưa mở ra nhưng lúc này lại mở? Đỉnh Hồng Lệ điểm danh kêu Đỉnh Hạo đi.

Nhưng đây là chuyện tốt.

Trong lịch sử gần vạn năm nay chứng minh những thiên tài muốn bước lên đỉnh con đường võ đạo có ai không hướng về chiến trường bách thánh? Tuy chiến trường bách thánh là nơi chôn xương cực kỳ nguy hiểm, bí ẩn, đi vào rồi rất có thể chín chết mười sống. Nhưng ai sống sót bước ra khỏi chiến trường bách thánh thì cuối cùng đều là siêu cường giả tung hoành một phương, thành tựu địa vị Vô Vương cảnh, Vô Hoàng cảnh.

Đỉnh Hạo bình tĩnh nói:

- Trong danh sách còn có ai?

- Năm mươi thanh niên tài俊 trong Bảng tiềm long Tuyết Châu đều có mặt. Bất ngờ là danh ngạch chiến trường bách thánh kỳ này hơi nhiều. Tuần Mục Sử đại nhân đặc biệt ban mười danh ngạch cho các đại tông môn, từ các tông đề cử thiên tài tông môn và . . .

Nói đến đây biểu tình chương môn Lý Kiếm Ý càng kỳ lạ:

- Tuần Mục Sử đại nhân đặc biệt cho người một danh ngạch, cho phép người chính mình tuyển chọn người đi theo vào chiến trường, đây là ưu đãi chưa từng xuất hiện.

- Cho ta một danh ngạch?

Đỉnh Hạo hiểu ngay tại sao vẻ mặt chương môn Lý Kiếm Ý kỳ lạ. Đúng vậy, Tuần Mục Sử Đỉnh Hồng Lệ một lần nữa ưu đãi Đỉnh Hạo thật khiến người khó hiểu. Đừng nói là chương môn Lý Kiếm Ý, bản thân Đỉnh Hạo cũng không hiểu tại sao Tuần Mục Sử Đỉnh Hồng Lệ đối xử khác biệt với hắn.

Đỉnh Hạo trầm ngâm, thử hỏi:

- Nói vậy là hôm nay chương môn sư huynh đã gặp Tuần Mục Sử đại nhân?

Chương môn Lý Kiếm Ý lắc đầu, cười khổ nói:

- Không, chắc toàn Tuyết Châu chỉ có mình người gặp Tuần Mục Sử mới này. Ta và chương môn tám môn phái khác cho rằng hôm nay có thể gặp người, ai biết vẫn như trước mọi chuyện do lão bộc Trần bá truyền lời. Hôm nay ở trước mặt nhiều chương môn, Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện một lần nữa xin gặp nhưng bị không chút nể mặt quở trách. Nói đến cũng kỳ, Đỉnh Hồng Lệ đại nhân đã chủ động xin đi đến Tuyết Châu nhưng không muốn gặp các đại chương môn, thật là lạ.

Đỉnh Hạo im lặng.

Nữ nhân kiêu ngạo kia quả nhiên từ đầu đến cuối đều không để mắt chư hầu võ đạo Tuyết Châu.

437. Chương 438: Huê Nhau (thượng)?

Đỉnh Hạo không nói cho chương môn Lý Kiếm Ý biết nguyên nhân, hắn đổi đề tài khác.

- Năm mươi người trong Bảng tiềm long Tuyết Châu đều đi chiến trường bách thánh tức là đám người Mục Thiên Đường cũng có tư cách?

Chưởng môn Lý Kiếm Ý gật đầu, nói:

- Đây chính là điều ta muốn nói. Các loại truyền thuyết liên quan chiến trường bách thánh có ghi chép trong vài quyển sách trong kho vũ khí tông môn, tin tưởng người từng đọc qua. Ta buộc lòng phải lặp lại lần nữa, tuy chiến trường bách thánh có khả năng vô hạn nhưng cũng nguy cơ trập trùng. Nhân yêu hỗn tạp, thiên tài yêu tộc sẽ tham gia, chín chết một sống. Bây giờ người biểu hiện khiến toàn Tuyết Châu kiêng dè, Thanh Bình học viện sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, chắc chắn sẽ hại người trong chiến trường bách thánh. Yêu tộc cũng sẽ nhúng tay. Trước mặt người là bằng hữu nhưng không chừng đâm dao sau lưng người, mấy vạn năm qua có không dưới mười vạn thiên tài nhân tộc vào chiến trường bách thánh nhưng cuối cùng không đến một phần mười người đi ra.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta biết điều đó.

Đinh Hạo kiên quyết nói:

- Nếu Mục Thiên Đường có trong danh sách thì ta phải vào chiến trường. Nếu ta sợ hãi bỏ qua cơ hội này, Mục Thiên Đường sống sót ra khỏi chiến trường bách thánh thì một năm sau ta sẽ thua trên Thiên Hàn Tuyết phong, huống chi là Tuần Mục Sử đại nhân khâm điểm, ai dám kháng mệnh?

Chưởng môn Lý Kiếm Ý khe thở dài:

- Người nghĩ thông điều này là không thể tốt hơn, ta đã nghĩ nhiều. Phải rồi, về danh ngạch kia . . .

Đinh Hạo nói thật:

- Cái này ta cần suy nghĩ, tạm thời chưa xác định là ai.

Đinh Hạo biết rõ trừ năm mươi người trên Bảng tiềm long Tuyết Châu ra Tuần Mục Sử Đinh Hồng Lệ cho Tuyết Châu hai mươi danh ngạch khác. Hai mươi danh ngạch này là mục tiêu khiến vô số người điên cuồng, đại môn phái và vài thế lực nhân loại không đủ chia. Đinh Hạo nắm một danh ngạch rất bắt mắt, sẽ có nhiều người tìm đến.

Có lẽ đây là cơ hội cho Đinh Hạo lợi dụng.

Chưởng môn Lý Kiếm Ý ngừng một lúc, ngượng ngừng nói:

- Đinh sư đệ, người có danh ngạch vậy cho ta . . . Một cái được không?

Đinh Hạo không chút do dự nói:

- Tất nhiên là được, chưởng môn sư huynh cần thì cho hai, ba cái cũng được.

Tuy danh ngạch quý giá nhưng đến nay chưởng môn Lý Kiếm Ý chăm sóc, quan tâm Đinh Hạo khiến hắn nhớ trong lòng. Lúc trước Đinh Hạo chưa bái lão quái vật Khí Thanh Sam làm sư phụ, địa vị, thân phận trong tông môn chưa cao thì chưởng môn Lý Kiếm Ý luôn âm thầm bảo vệ hắn, ân tình đó lớn hơn danh ngạch.

Chưởng môn Lý Kiếm Ý gật đầu, nói:

- Đa tạ.

Chưởng môn Lý Kiếm Ý rời khỏi Bộ Thiềm Cung, rất là cảm thán.

Chưởng môn Lý Kiếm Ý ngoái đầu nhìn lâu các dưới hoàng hôn, thiếu niên đứng trước cửa mỉm cười vẫy tay. Mới chưa đến một năm, còn nhớ lần đầu chưởng môn Lý Kiếm Ý nhìn thấy Đinh Hạo trong đại điện chưởng môn tông môn thì hắn chỉ là đệ tử Vô Đồ cảnh nhỏ nhỏ. Bây giờ Đinh Hạo không chỉ cùng ăn cùng ngồi với chưởng môn Lý Kiếm Ý, hắn ảnh hưởng vận mệnh Vãn Kiếm tông.

Quả thật là tiềm long, sau khi ngủ đông chính là lúc nhất phi xung thiên.

Chiến trường bách thánh mở ra đối với thiếu niên Đinh Hạo có lẽ là cơ hội cá vượt long môn, từ nay nhất phi xung thiên. Tuyệt Châu quá nhỏ, chỉ là khu nằm tận cùng biên cương mấy chục châu của Bắc vực. Thiên tài như Đinh Hạo không thể nào mãi mãi ở lại chỗ nhỏ này, thế giới bên ngoài rộng lớn mệnh mông mới là vô đài của thiên tài thật sự.

Chưởng môn Lý Kiếm Ý nghĩ đến mượn danh ngạch từ tay Đinh Hạo, gã hít sâu.

Lần đầu tiên Lý Kiếm Ý dùng thân phận chưởng môn cầu người làm gã thầy ngưỡng nghệu, nhưng nghĩ đến vì người kia thì gã không hề hối hận. Chưởng môn Lý Kiếm Ý chậm rãi đi trên đường xanh nhỏ ven hồ, nhìn sương chiều phủ mặt hồ lấp lánh phía xa.

Chưởng môn Lý Kiếm Ý nhỏ giọng nói:

- Hải tử, hy vọng ngươi đừng trách phụ thân, sinh tồn trên thế giới này vốn rất gian nan, ngươi cần gánh vác nhiều trách nhiệm. Mẫu thân của ngươi . . . Rồi sẽ tha thứ cho ta.

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Cơ hội tốt, cơ hội tốt, không ngờ chiến trường bách thánh mở ra vào lúc này. Mọi ân oán tình cừu trong chiến trường bách thánh không được mang ra bên ngoài, dù chúng ta có giết Đinh Hạo thì Huyền Sương Thần Cung cũng không che chở hẳn.

Chỗ trú Lôi Âm phái.

Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến chưởng môn của Lôi Âm phái cười to.

Hàm râu đỏ như máu của Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến run run như vệt máu bôi khắp cằm, gò má. Dù Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến cười to nhưng trong mắt dâng trào hận thù điên cuồng, nhắc đến Đinh Hạo là gã hạn nghiêng răng.

Lôi Âm phái rơi vào hoàn cảnh hôm nay, không thể giữ địa vị đại môn phái chính là vì Đinh Hạo chết tiết đó. Nếu không phải Đinh Hạo bắt giữ Thiên Lôi Long Tắt Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, nếu không phải hắn thức tỉnh một trong ba bảo khí của Thiên Âm cốc, nếu không phải Đinh Hạo . . .

Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến nghiêng răng nói:

- Nếu Đinh Hạo dám vào chiến trường bách thánh ta sẽ cho hắn chết!

Mấy chục cao thủ đại nhân vật Lôi Âm phái ở bên cạnh Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến cảm nhận sát ý lạnh băng âm u từ người tông chủ.

Có người biểu tình khó chịu, không quá đồng ý Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến. Cho đến nay tông chủ Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến quá tin tưởng vào mình hữu Thanh Bình học viện, trở thành mũi thương cho Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện mùa may. Việc ám sát Đinh Hạo là Thanh Bình học viện chủ chốt, Lôi Âm phái chỉ hỗ trợ, cuối cùng chính Lôi Âm phái hao binh tổn tướng, trả cái giá quá đắt, bị bó tay chân trong đại hội luận phẩm tông môn. Bây giờ Vấn Kiếm tông thế lớn, Lôi Âm phái nên tránh mũi nhọn từ từ tính chuyện, thế nhưng Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến định ám sát Đinh Hạo trong chiến trường bách thánh, làm gì có chuyện đơn giản như thế?

Tiếc rằng Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến có uy lớn trong Lôi Âm phái, vài người ý kiến khác nhau nhưng không dám nói thẳng.

- Tông ta có Tắt Hạ, Hạ Nghê Thường vào chiến trường bách thánh, hừ, dù thế nào thì Lôi Âm phái ta quyết lấy được hai trong số hai mươi danh ngạch khác ngoài Bảng tiềm long Tuyệt Châu, đây là Thanh Bình học viện nợ chúng ta. Người đâu, theo ta đi tìm Phương Tiêu An viện trưởng.

Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến đặt quyết tập đi hướng Thanh Bình học viện.

Mấy đại nhân vật nhìn bóng lưng Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến tràn đầy tự tin đi xa, lắc đầu thở dài. Tông chủ chỉ biết bạo lực đầu óc trái nho khiến Lôi Âm phái dần phụ thuộc vào Thanh Bình học viện, thiên tài điêu linh. Ví dụ như lần ám sát Đinh Hạo thất bại, nếu không phải vì mấy năm nay Lôi Âm phái không tìm ra đệ tử có huyết mạch chiến thể cũng không đến nỗi vì cứu Thiên Lôi Long Tắt Hạ, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường mà trả giá đắt, thỏa hiệp rất nhiều với Vấn Kiếm tông.

438. Chương 439: Huề Nhau (hạ)?

Nửa canh giờ sau.

- Hai danh ngạch? Được, Thiết chương môn cứ yên tâm, ta nhất định sẽ lấy hai danh ngạch cho người.

Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện mỉm cười mở nắp trà nhấp một hớp, tự tin nói:

- Tuy Thanh Bình học viện ta gặp chút rắc rối trong đại hội luận phẩm tông môn nhưng dư sức lấy hai danh ngạch chiến trường bách thánh.

Sắc mặt Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến dịu đi:

- Vậy xin đa tạ Phương viện trưởng.

Đại hội luận phẩm tông môn lần này đập nổi chìm thuyền, nếu nói Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến không trách Thanh Bình học viện thì rất giả, nhưng trong lòng gã biết rõ nếu đã lựa chọn vậy chỉ có thể đi đến cuối đường. Lôi Âm phái buộc phải đứng về phe Thanh Bình học viện, tên đã bắn không thể quay đầu. Thái độ hiện nay của Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện khiến Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến dễ chịu hơn.

- Thiết chương môn khách sáo.

Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện mỉm cười nói:

- Chiến trường bách thánh lần này là cơ hội hiếm có, Lôi Âm phái của người được bốn danh ngạch, Thanh Bình học viện của ta cũng có danh ngạch cộng lại là mười người. Hay nhân cơ hội này trừ bỏ Đinh Hạo, không thì lỡ như sau này hắn sống sót ra khỏi chiến trường bách thánh vậy thì hai phái người và ta muốn vùng lên sẽ càng khó khăn hơn.

Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến đồng ý ngay:

- Ta cũng đang có ý này, mọi chuyện nghe theo Phương viện trưởng sắp xếp.

Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến, Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện ở trong điện bàn bạc, sau đó Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến thỏa mãn mang theo môn nhân rời đi.

Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện ngồi trên ghế thái sư gỗ đỏ, cười tủm tỉm nhìn theo đám người Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến biến mất. Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện bưng chén trà ngồi im, không biết gã suy nghĩ điều gì. Qua thật lâu sau Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện đắm chiêu gạt gù.

Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện hỏi:

- Người trở về rồi?

- Sư tôn.

Một người áo trắng bỗng hiện ra từ hư không, như người tuyết khiến không khí đại sảnh lạnh lẽo. Người này chính là đệ nhất thiên tài Tuyết Châu, thần đồng Mục Thiên Dương.

Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện nhấp trà, hỏi:

- Ủm! Đã tìm hiểu rõ ràng chưa? Đinh Hồng Lệ có lai lịch gì, quan hệ với Đinh Hạo như thế nào?

- Địa vị của Đinh Hồng Lệ rất cao, dù là Vu Hạo Nhiên thống lĩnh Huyền Thương Thần Vệ doanh cũng không biết rõ ràng lai lịch người này. Có một điều chắc chắn là Đinh Hồng Lệ tuyệt đối không liên quan gì đến Đinh Hạo, nghe nói một năm trước nàng mới đến Bắc vực, trước đó chưa từng ghé Tuyết Châu.

Mục Thiên Dương lạnh nhạt nói:

- Địa vị hiện tại của ta trong Huyền Thương Thần Cung chưa đủ tư cách biết nhiều chuyện.

- Không sao, tìm hiểu ỏ điều này cũng đủ rồi.

Khóe môi Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện cong lên, nói:

- Thiên Đường, chuyển đi chiến trường bách thánh lần này vì sự muốn người dốc hết sức giết Đinh Hạo, nhờ cỏ tận gốc tránh cho tai họa về sau. Đừng hành động theo cảm tình, vì ước chiến Thiên Hàn Tuyệt phong mà thả hân đi. Đinh Hạo chết trong chiến trường bách thánh thì người khác sẽ không trách người không giữ chữ tín.

Mục Thiên Đường ừ một tiếng không nói.

Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện không dặn thêm, ngừng một lúc tiếp tục bảo:

- Còn chuyện kia người làm sao rồi?

- Đã hoàn thành, tối đa bốn ngày sẽ có người Huyền Sương Thần Cung đến Tuyết Châu tuyên bố chuyện này.

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt quá. Lý Kiếm Ý cho rằng ở đại hội luận phẩm tông môn đề đầu ta là mọi chuyện tốt đẹp nhưng không ngờ ta nhanh chóng huê lại, ha ha ha ha ha ha!

Tin tức chiến trường bách thánh mở ra lan nhanh trên đất Tuyết Châu.

Đây là chuyện quan trọng khiến người giật mình hơn cả đại hội luận phẩm tông môn. Từ khi Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần thống lĩnh Bắc vực trấn áp khí vận nhân loại, mấy ngàn năm nay số lần chiến trường bách thánh mở ra có hạn. Mỗi lần chiến trường bách thánh mở ra là chuyện siêu lớn chấn động mấy chục châu Bắc vực, tính kỹ thì các cường giả hùng bá một phương hiện nay trong Bắc vực đều là người sống sót trở ra từ chiến trường bách thánh.

Chiến trường bách thánh.

Cái gọi là bách thánh ý chỉ mỗi một cường giả rời khỏi chiến trường bách thánh sẽ trở thành thánh, nhiều năm qua có hàng trăm cường giả đẳng cấp Võ Thánh cảnh sinh ra từ chiến trường.

Trong phút chốc dù là đại môn phái, đại tộc yêu tộc hai thế lực yếu hơn của hai bên đều điên cuồng.

Thế lực yêu tộc đứng ngang ngửa với Huyền Sương Thần Cung có tên là Hỏa Diệm Sơn, nơi yêu thần bí hiểm tu luyện, quanh năm bao phủ bắc minh thiên hỏa, là chốn khỉ ho cò gáy. Núi non liên miên mấy vạn dặm, cỏ cây không mọc, lửa đốt cháy mấy vạn năm. Nghe nói nếu không có lệnh bài yêu thần thì dù là cảnh giới yêu hoàng đi vào Hỏa Diệm Sơn cũng sẽ bị đốt thành tro.

Danh ngạch vào chiến trường bách thánh có hạn.

Theo truyền thống nhiều lần trước mỗi khi chiến trường bách thánh mở ra hai siêu đẳng thế lực nhân loại, yêu tộc Bắc vực sẽ quyết định thỏa thuận phân phối số người vào chiến trường. Tổng thể thực lực nhân loại yếu thế hơn nên có được danh ngạch ít hơn nhiều. Đồn rằng nhân loại có ba ngàn danh ngạch, yêu tộc thì được bảy ngàn.

Mấy chục châu Bắc vực trong đó Tuyết Châu được bảy mươi danh ngạch, có thể nói địa vị của Tuyết Châu không quan trọng gì trong Bắc vực rộng lớn. Vì Tuyết Châu ở nơi biên cương, sơn cùng thủy tận, một năm có đến một nửa thời gian bị băng tuyết phủ lên. Thổ sản Tuyết Châu không phong phú, linh khí hạn, hoàn cảnh tu luyện khắc nghiệt. Trong mấy chục châu Bắc vực thì Tuyết Châu là châu có thực lực yếu nhất. Cái gọi là đại môn phái Tuyết Châu nếu đặt ở châu vực phì nhiêu hơn chút thì thậm chí không bằng thực lực tông môn hạng ba.

Cách thời gian của Tiên Hoàng Đại Thánh⁴ mở còn chưa đến nửa tháng, Tuyết Châu cách Thanh Châu mấy chục vạn dặm, trên đường đi nhiều rừng sâu núi thẳm, vô số tồn tại khủng bố cát cứ. Nếu không có thực lực trên Võ Hoàng cảnh là không thể vượt qua, chỉ có thể thông qua vực môn đi chuyển.

Trong quá trình mất năm ngày.

Thời gian cực kỳ gấp gáp đối với bất cứ ai.

Sáng sớm hôm sau, đám người Đinh Hạo xuất phát từ ven Kính hồ với tốc độ nhanh nhất chạy đi sơn môn Vấn Kiếm tông.

Trước khi từ biệt Đinh Hạo lại tặng chút Huyền Âm Nhưỡng cho Hoàng Dung. Hoàng Lỗi đệ tử Vãn Kiếm sơn trang mấy ngày nay đi theo Đinh Hạo cũng được ích lợi, nhờ hân khen vài câu nên địa vị của gã trong Vãn Kiếm sơn trang tăng vọt, trùng hợp là gã họ Hoàng thế là được trang chủ Hoàng Hùng thu làm đệ tử nhập thất. Các đệ tử khác trong Vãn Kiếm sơn trang rất hâm mộ Hoàng Lỗi.

Mọi người màn trời chiếu đất, ngựa không dừng vó nhanh chóng chạy về Vãn Kiếm tông.

Một ngày sau Đinh Hạo trở lại Ẩn Kiếm Phong.

439. Chương 440: Phân Phối Danh Ngạch

Trên dưới Vãn Kiếm tông chìm trong không khí điên cuồng. Đột phá trong đại hội luận phẩm tông môn khiến mỗi đệ tử Vãn Kiếm tông cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo, hưng phấn, không chỉ vì kiêu hãnh danh dự mà càng được ích lợi thực tế. Một khi Vãn Kiếm tông được nhiều tài nguyên tu luyện từ Huyền Thương Thần Cung, chia đều ỗi người, dù là các đệ tử ký danh hay đệ tử ngoại môn cũng sẽ được lợi.

Huống chi Vãn Kiếm tông trở thành đệ nhất tông môn Tuyết Châu sau này đệ tử Vãn Kiếm tông đi hoang dã, đệ tử môn phái khác gặp mặt sẽ ngoan ngoãn kêu một tiếng sư huynh, đây chính là vinh diệu lúc trước chỉ đệ tử Thanh Bình học viện mới có.

Tóm lại là từ nay toàn Vãn Kiếm tông hân diện.

Chuyện xảy ra trong Tình Nhân cốc Kính hồ mỗi ngày có vạn dặm truyền thư đưa về Vãn Kiếm tông, cho nên những người trong tông môn biết hết nửa tháng nay có gì. Đinh Hạo là ngôi sao sáng chói nhất, vô số người ngưỡng mộ. Dù là những người từng có ân oán với Đinh Hạo như Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi bây giờ không thể không cẩn thận cụp đuôi. Lỗ Kỳ, Doãn Nhất Phi hiểu rằng từ nay Đinh Hạo và bọn họ không là người cùng một thế giới, họ đã không có tư cách đối đầu với hắn.

Nhưng tâm tình đám cao tăng tông môn Vãn Kiếm tông như chuông môn Lý Kiếm Ý không chú trọng chuyện chúc mừng.

Chiến trường bách thánh mở ra làm rối loạn tất cả, các hoạt động chúc mừng, nghi thức tế điện các tổ tiên tông môn tạm dời lại sau. Sau khi về sơn môn, các trưởng lão phong tọa, nội, ngoại môn đều bị mời vào đại điện chuông môn họp hành. Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng từ hoàng hôn đến sáng ngày thứ hai, các d phần khởi không kịp nghỉ ngơi tiếp tục họp đến hoàng hôn.

Trừ cao thủ trẻ tuổi trong Bảng tiềm long Tuyết Châu ra Vãn Kiếm tông được bốn trong hai mươi danh ngạch. Thanh Bình học viện được ba danh ngạch, còn lại mười ba danh ngạch từ đại môn phái khác, một số thế lực nhân loại có thực lực không tệ phân chia. Bây giờ điều cao tăng Vãn Kiếm tông cần làm là chia bốn danh ngạch cho đệ tử có tiềm lực nhất trong tông môn, cho bọn họ cơ hội thay đổi vận mệnh.

Quá trình này phải rất cẩn thận.

Theo quy tắc Huyền Thương Thần Cung ban hành từ mấy vạn năm trước chỉ có những trẻ tuổi cao thủ không quá năm mươi tuổi, tiềm lực không tầm thường mới được danh ngạch vào chiến trường bách thánh.

Cái này là đào móc lực lượng dự trữ cho nhân loại với mức độ lớn nhất, vì chỉ có người trẻ tuổi mới có khả năng vô hạn. Những cường giả thế hệ trước trên trăm tuổi gần như đào hết tiềm lực, dù có vào chiến trường bách thánh sống sót trở về thì vì tuổi thọ, tiềm lực mà không tăng mạnh thực lực tổng thể cho nhân loại.

Mỗi một danh ngạch cực kỳ quý giá.

Vãn Kiếm tông phải lựa chọn kỹ càng, nếu đệ tử được danh ngạch có thực lực quá thấp thì sẽ chết trong chiến trường, hoàn toàn không có cơ hội sống sót.

Trong quá trình thảo luận có người dòm ngó danh ngạch Đinh Hạo sở hữu.

Chuông môn Lý Kiếm Ý phủ định:

- Danh ngạch của Đinh sư đệ là Đinh Hồng Lệ Tuần Mục Sử đại nhân khâm điểm cho hắn tự do phân phối. Nếu có người cảm thấy đủ gan bỏ qua ý kiến của Đinh Hồng Lệ thì cứ phân phối danh ngạch đó đi.

Mọi người cảm như hén.

Nói đùa, chơi trò thủ đoạn với Tuần Mục Sử Huyền Sương Thần Cung chẳng khác nào chán sống.

* * *

Đinh Hạo không tham gia cuộc họp đại diện chưởng môn.

Đinh Hạo phải giành giật từng giây tăng thực lực mình, tranh thủ có tiến bộ trước khi vào chiến trường bách thánh, khi đó xác suất sống sót càng lớn, dù gặp tranh giành thiên tài địa bảo cũng có nắm chắc hơn.

Đương nhiên Đinh Hạo cần nhanh chóng giải quyết câu hỏi khó khăn chia danh ngạch.

Đinh Hạo nhận lời cho sư huynh chưởng môn Lý Kiếm Ý một danh ngạch, hẳn còn lại bốn.

Đinh Hạo nghĩ ngay đến thiếu niên thợ săn Trương Phàm không biết bây giờ đang ở đâu.

Đối với thiếu niên thợ săn Trương Phàm tư chất bình thường thì có lẽ đây là cơ hội thay đổi vận mệnh, nếu là trước kia Đinh Hạo sẽ không cho gã danh ngạch này. Tuy nhiên thiếu niên thợ săn Trương Phàm đang tu luyện Thập Hoàng Thể Tôn Công chắc thực lực tăng tiến nhiều, có cơ hội vào chiến trường bách thánh liệu một phen.

Lúc Đinh Hạo còn ở ven Tinh Nhân cốc Kính hồ chưa quay về Vấn Kiếm tông đã kêu mèo ác quỷ Tà Nguyệt mang theo tín phù danh ngạch đi Bách Man sơn tìm thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Từ ngày tạm biệt Đinh Hạo không còn nhận được tin tức của thiếu niên thợ săn Trương Phàm, không biết gã đi đâu. Từ sau khi mèo ác quỷ Tà Nguyệt mọc cánh bay rất nhanh, trong năm ngày đủ cho nó bay khắp Tuyết Châu, hy vọng sẽ tìm ra được thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Nếu thật sự không tìm thấy . . .

- Vậy bỏ danh ngạch đó.

Đinh Hạo không hề hối hận giữ chỗ cho thiếu niên thợ săn Trương Phàm dù sẽ lãng phí một danh ngạch.

Vậy là còn lại bốn.

Phương Thiên Dực tất nhiên là có phần. Vương Tiểu Thất? Thôi, tiện nhân này bây giờ là sâu lười đỉnh Võ Đồ cảnh, gã không thích học võ, cho cũng uống phí. Đã vào chiến trường bách thánh thì một con kiến cũng dễ dàng giết Vương Tiểu Thất.

Thực lực Lý Vân Kỳ không đủ, vạn đạo bình thường, vào chiến trường bách thánh chỉ có đường chết.

Đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết có quan hệ thường với Đinh Hạo, đến bây giờ hẳn vẫn nghi ngờ Lý Mục Vân. Đinh Hạo ngầm nghĩ, từ bỏ, thêm nữa Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết rất có thể sẽ được danh ngạch trong tông môn.

Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương tiêu không rời mạnh, mạnh không rời tiêu. Đinh Hạo suy nghĩ đến Tiêu Thừa Tuyên, Lý Tàn Dương nhưng không biết thực lực của hai người ở mức nào, nếu dưới Lý Y Nhược thì đành bỏ qua cơ hội lần này. Thực lực quá thấp đi vào chiến trường bách thánh chính là chịu chết!

Còn Lý Y Nhược.

Đinh Hạo định bớt thời gian đi gặp thiếu nữ tuyệt sắc ở Thủy Kiếm phong.

Lý Y Nhược là nhân tuyển khiến Đinh Hạo rối rắm nhất. Tư tưởng nam nhân sâu trong lòng Đinh Hạo khiến hẳn hy vọng Lý Y Nhược có thể bình an tu luyện trong Vấn Kiếm tông, đừng đi mạo hiểm gió mưa. Mặt khác Lý Y Nhược là võ giả, có trái tim trở thành cường giả. Cơ hội này rất hiếm có với Lý Y Nhược, nếu thực lực của hạt tiêu nhỏ đủ chắc nên vào chiến trường bách thánh.

Còn có Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, mỹ thiếu niên Lâm Tín, Cuồng Nhân Lữ Cuồng.

Đặc biệt là Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, Đinh Hạo nghĩ có nên cho cái tên mập hết sức may mắn đó một Tiên Hoàng Đại Thánh không? Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn rất là kỳ dị, Đinh Hạo nhớ đến lần trước gã gặp gỡ trong di tích thượng cổ tông môn Tây Nham sơn mạch, nếu mang theo gã không

chừng tên này một đường ăn uống, ca hát cũng sẽ gặp kỳ ngộ nghịch thiên, ngủ một giấc trong chiến trường bách thánh xong sống sót đi ra.

Đinh Hạo tính tới tính lui cảm thấy thiếu danh ngạch.

Lúc hoàng hôn, Đinh Hạo đang muốn đi gặp các bằng hữu ngày xưa thì La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong tới Ẩn Kiếm Phong xin gặp hắn.

- Chắc cũng là vì danh ngạch.

Đinh Hạo trầm hiểu.

440. Chương 441: Huyền Sương Thần Vệ (thượng)

Nếu La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong mở miệng thì Đinh Hạo sẽ đồng ý, dệt hoa trên gấm không bằng đưa than trong ngày tuyết. Nhớ ngày đó khi Đinh Hạo chưa giàu thì trong lục điện hội thẩm hay trường hợp khác luôn được La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong ủng hộ, chỉ tính một giọt tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn đủ bằng một danh ngạch.

Đinh Hạo mở cửa nhỏ Thủy Mạc Thiên Hoa Ẩn Kiếm Phong, đón La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong vào trong.

Trò chuyện một lúc sau quả nhiên La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nói thẳng:

- Đinh Hạo, người có thể cho ta hai danh ngạch không?

Đinh Hạo không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay:

- Tất nhiên là không thành vấn đề.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong giật mình, dù sao danh ngạch chiến trường bách thánh cực kỳ quý giá, nếu Đinh Hạo lên giá bán thì một danh ngạch đủ đổi một bảo khí. Trước khi hỏi La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong đã suy nghĩ kỹ, nếu Đinh Hạo tỏ vẻ ngần ngại thì nàng sẽ đưa ra bồi thường đã chuẩn bị trước, ai ngờ . . .

Đinh Hạo không chút do dự đồng ý.

Đinh Hạo không biết danh ngạch quý giá sao?

Không.

Giải thích duy nhất chính là lúc trước La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong đầu tư được đáp lại vượt mức tưởng tượng. Đinh Hạo đúng là người nhận một giọt nước trả lại cả thùng. La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong thầm vui mừng, nàng không nhìn lầm người.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong cười thăm dò:

- Đinh sư đệ, người không hỏi xem ta xin hai danh ngạch cho ai sao?

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Nếu La phong chủ đã mở miệng thì chắc là vì người cực kỳ quan trọng, Đinh Hạo nghĩ với ánh mắt, quyết đoán của La phong chủ đã chọn người chắc chắn là rường cột của tông môn, người có tư cách đạt được danh ngạch. Đinh Hạo đang lo làm sao phân phối mấy danh ngạch, La phong chủ đã giải quyết vấn đề khó khăn giúp ta.

La phong chủ cười, lắc đầu, nói:

- Tiểu tử nhà ngươi thật biết nói chuyện, ma lanh. Nói ra thật xấu hổ, ta muốn hai danh ngạch có một là vì ích kỷ, ta muốn tranh thủ cơ hội cho con gái duy nhất của mình, hy vọng nàng sẽ nắm chắc cơ duyên lần này.

Nói đến cuối cùng biểu tình La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong hiền từ xen lẫn áy náy cho thấy quan hệ với nữ nhi không đơn giản.

Đinh Hạo hiểu ra:

- Thì ra là vậy.

Đáng thương tấm lòng phụ mẫu, đây là chuyện thường tình. Nhưng con gái duy nhất của La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong là ai? Tại sao Đinh Hạo chưa từng nghe nói? Với địa vị của La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong trong Vân Kiếm tông, con gái của nàng không nên là người không có danh tiếng gì.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Phong chủ, lệnh ái ái là?

- Cái này . . .

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong ngần ngừ, cười khổ nói:

- Nữ nhi của ta từ nhỏ số khổ, sau này có cơ hội ta sẽ giới thiệu cho người quen. Đinh Hạo, không chừng các người sẽ trở thành bằng hữu tốt, rất tốt rất tốt.

Khi nói câu này biểu tình La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong phức tạp.

Đinh Hạo nghe La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nói vậy biết là nàng có nỗi khổ, hẳn không tiện hỏi nhiều.

Đinh Hạo đổi đề tài:

- Phải rồi, phong chủ đến vừa lúc, Đinh Hạo có một việc muốn thỉnh giáo phong chủ.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong cười trừ:

- Để ta đoán thử xem, là liên quan đến tiểu đệ tử Lý Y Nhược của ta?

Mặt Đinh Hạo đỏ hồng, xấu hổ nói:

- Đúng là về Y Nhược. Không biết Y Nhược tu luyện ra sao? Mấy ngày nay ta luôn suy nghĩ có nên cho Y Nhược vào chiến trường bách thánh không, dù sao đây là cơ hội ngàn năm một thuở võ giả ước mơ. Nhưng chiến trường tràn ngập nguy hiểm, mười bước một chết, dù là ta cũng không dám bảo đảm mình sẽ sống sót đi ra, lỡ như Y Nhược . . .

- Người có tấm lòng như vậy không uống Y Nhược si tình người. Nói thật cho người biết, danh ngạch thứ hai ta xin là cho Y Nhược, tuy Y Nhược không nói nhưng ta hiểu lòng nàng. Y Nhược không đến tìm người là vì biết danh ngạch quá quý giá, không muốn khiến người khó xử nhưng sâu trong lòng nàng rất mong có thể vào chiến trường bách thánh.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nói đến đây biểu tình nghiêm túc gần từng chữ:

- Đinh Hạo, ta cảm thấy người nên cho Y Nhược cơ hội này, chỉ nữ nhân mới hiểu lòng nữ nhân. Ta nhìn ra được Y Nhược hết lòng vì người, người không biết là trong mấy ngày nay Y Nhược điên cuồng tu luyện tự ngược, vì người tạo áp lực quá lớn cho nàng. Y Nhược biết phải đuổi theo bước chân người mới có hy vọng luôn ở bên cạnh người, chiến trường bách thánh là cơ hội duy nhất cho nàng.

Đinh Hạo im lặng gật đầu.

Đinh Hạo biết rõ Lý Y Nhược là mẫu người một khi động tình sẽ oanh liệt đến chết không hối hận. Nếu cho Lý Y Nhược lựa chọn, dù biết rõ vào chiến trường bách thánh chết chắc thì nàng sẽ không do dự xông tới, vì ở trong lòng nàng tình yêu là trên hết, vượt qua tất cả.

- Đinh Hạo, ta là người từng trải cảm thấy người nên cho Y Nhược một cơ hội.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nhìn thẳng vào mắt Đinh Hạo, nghiêm túc nói:

- Ta biết người không vô tình với Y Nhược, đừng đi vào vết xe đổ ngày xưa như ta. Ta là sư phụ của Y Nhược, sắp xếp nàng vào chiến trường bách thánh không tính là bao biện làm thay, hy vọng người đừng trách ta.

Đinh Hạo vội nói:

- Phong chủ nghiêm trọng, người là trưởng giả, kiến thức hơn xa tiểu tử như ta. Nếu phong chủ cảm thấy làm như vậy là đúng thì ta xin nghe theo.

Như vậy là Đinh Hạo giải quyết được một phần tâm bệnh.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong được hai danh ngạch nhưng nói thật là chỉ có một, chương môn Lý Kiếm Ý xin một, còn có thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Phương Thiên Dực. Tính ra Đinh Hạo chỉ còn một danh ngạch, hắn cần đi gặp những bằng hữu cũ quyết định bởi tu vi cao thấp, nếu có ai tu vi trên cảnh giới Lý Y Nhược thì sẽ tặng cho danh ngạch cuối cùng.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nhìn Đinh Hạo đầy khen ngợi.

Mấy chục năm qua La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong thấy nhiều thiếu niên thiên tài trong Vãn Kiếm tông, có khá nhiều người kỳ tài xuất sắc, thiếu niên đặc chí. Có lẽ ban đầu còn khiêm tốn, rất thân thiện nhưng theo tu vi không ngừng tăng lên, có địa vị cao trong tông môn thì sẽ dần kiêu ngạo hơn. Có lẽ bản chất bọn họ không xấu nhưng dần thay đổi.

Chỉ có Đinh Hạo.

Chỉ có Đinh Hạo là ngạo lệ.

Đặc biệt là Đinh Hạo xuất thân từ khu nghèo khổ, trước khi vào Vãn Kiếm tông không biết hắn chịu bao nhiêu khổ sở, người như vậy khi có được rất dễ mất gốc. Thế nhưng Đinh Hạo vẫn là thiếu niên mỉm cười, khiêm nhường như ngọc ôn hòa. Dù bây giờ cái tên đao cuồng kiếm si đã vang vọng Tuyết Châu, Đinh Hạo nói một câu đủ khiến toàn Vãn Kiếm tông rung động thì hắn không hề thay đổi.

Khó trách thiếu nữ như Lý Y Nhược sẽ si tình yêu Đinh Hạo.

Cũng khó trách thiên tài tuyệt thế đệ tử huyết mạch Tạ Giải Ngữ của Vãn Kiếm tông khuynh tâm vì Đinh Hạo.

Và khó trách nàng ta ái mộ Đinh Hạo.

441. Chương 442: Huyền Sương Thần Vệ (hạ)

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong thở dài, đứng dậy tạm biệt.

Đinh Hạo tiễn La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong ra khỏi vòng bảo hộ Thủy Mạc Thiên Hoa mới quay về.

La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong rời khỏi Ẩn Kiếm Phong, đứng giữa không trung quay đầu nhìn bên dưới. La Lan phong chủ của Thủy Kiếm phong nhìn bóng lưng Đinh Hạo, lòng phức tạp. Ba nữ đệ tử xuất sắc nhất Vãn Kiếm tông đều yêu Đinh Hạo, hy vọng sai lầm thế hệ trước sẽ không xuất hiện trên người mấy thanh niên ưu tú.

Đinh Hạo, nếu người có thể sáng tạo nhiều kỳ tích tu luyện vậy người cũng hãy sáng tạo kỳ tích tình yêu đi. Ta sẽ mỗi mắt mong chờ, đừng làm ta thất vọng.

* * *

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua ba ngày.

Đinh Hạo trừ tu luyện điên cuồng ra âm thầm đi quanh Vãn Kiếm tông, xác nhận một lúc sau giao danh ngạch cuối cùng cho Lý Tàn Dương. Lý Tàn Dương từng là viện thủ Vô Sĩ cảnh không bị mấy việc vụn vặt làm phân tâm, một hơi lên đến tam khiếu Đại Vô Sư cảnh. Tiêu Thừa Tuyên kém hơn một chút, miễn cưỡng đến đỉnh bát khiếu Vô Sư cảnh.

Đám người Mộ Dung Thăng Nam, Trác Tử Yên đi ra ngoài rèn luyện, thực lực chưa đủ đành tiếc nuối vuột mất cơ hội.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, mỹ thiếu niên Lâm Tín thì rất may mắn được hai trong bốn danh ngạch của Vấn Kiếm tông. Hai danh ngạch khác vào tay Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết của Thất Nghĩa Minh. Kết quả này khiến Đinh Hạo rất bất ngờ, hẳn vốn tưởng tông môn sẽ dẫn đo đệ tử nội môn vào tông môn từ mấy năm trước.

- Chắc cao tăng tông môn rất xem trọng tiềm lực của bốn người này, đám người đệ tử huyết mạch như Viên Thiên Cương cũng không được danh ngạch. Vậy là tính cả ta, Tạ Giải Ngữ, Phùng Ninh, Tây Môn Thiên Tuyết, những người đã vào Bảng tiềm long Tuyết Châu và danh ngạch ta tặng thì có tổng cộng mười người, con số không nhỏ.

Không biết mèo ác quỷ Tà Nguyệt không đáng tin có tìm được thiếu niên thợ săn Trương Phàm chưa?

Ngày hôm sau, mười thiên tài được mười trưởng lão nhóm chưởng môn Lý Kiếm Ý dẫn dắt trở về ven Tỉnh Nhân cốc Kính hồ thánh địa võ đạo nhân loại hội họp các thiên tài được các đại môn phái, thế lực đề cử chuẩn bị thông qua vực môn đi Thanh Châu.

* * *

- Đây chính là vực môn?

Những thiên tài Tuyết Châu tụ tập dưới pho tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, ngẩng đầu nhìn thần tượng to lớn nguy nga, thầm lấy làm lạ. Trước kia bọn họ từng đi qua quảng trường có tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần nhưng lần đầu tiên nghe nói nơi này có vực môn đi thông đại châu Bắc vực khác.

Đinh Hạo cũng quan sát kỹ, phóng thần thức ra nhưng không nhìn thấy dấu vết gì.

Một lư ánh mặt trời đầu tiên từ phía đông chiếu vào tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần lấp lánh ánh vàng như thần linh nhìn xuống đất mệnh mông, quân lâm thiên hạ, nhận các dân chúng bốn phương tám hướng bái lạy. Lực lượng tâm linh, áp lực chỉ thần linh mới có chậm rãi phát ra từ Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần.

Bảy mươi thiên tài trẻ nhất, có tiềm lực nhất Tuyết Châu tụ tập bên dưới thần tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần.

Vòng ngoài là chưởng môn các đại môn phái, cường giả ôm hy vọng vô hạn mong chờ đưa tiễn các đệ tử mình vừa ý. Thủ lĩnh tông sư bá chủ như chưởng môn Lý Kiếm Ý, Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện đều ở trong số đó. Nhưng lúc này ánh sáng từ người đám chưởng môn Lý Kiếm Ý, Phương Tiêu Am bị bảy mươi thiên tài dưới thần tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần che giấu. Bọn họ là hôm nay của Tuyết Châu, các thanh niên đại biểu cho tương lai nhân loại Tuyết Châu.

Ánh sáng chợt lóe.

Lão nhân tóc bạc Trần bá xuất hiện phía trước nhất.

Sau lưng lão nhân tóc bạc Trần ba là mười võ giả mặc chiến giáp huyền kim, toàn thân phủ áo giáp. Mũ giáp vàng chỉ chừa khe hở chữ T lộ khuôn mặt, như chữ thập hắc ám nuốt hết mặt mày. Mơ hồ thấy hai luồng sáng lạnh ẩn hiện như viên cổ cự thú, làm người ta không chịu nổi dâng lên sợ hãi.

Huyền Sương Thần Vệ!

Tim mọi người rung lên.

Khí thể từ mười Huyền Sương Thần Vệ như mãnh thú hồng hoang, không khí quanh người bọn họ vẩn vèo. Mười Huyền Sương Thần Vệ chỉ đứng yên, toát ra sát khí đủ khiến không khí trong trăm thước lạnh như gió bắc, làm người ta lạnh lòng, răng run cầm cập.

Đây là Huyền Sương Thần Vệ trong truyền thuyết.

Chiến sĩ tinh nhuệ nhất nhân loại được Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần công nhận, nghe nói võ giả vào Huyền Sương Thần Vệ doanh thấp nhất cũng là cảnh giới đỉnh Đại Tông Sư cảnh, là rồng trong cũi người.

Mỗi Huyền Sương Thần Vệ từng vượt cấp đơn độc giết đại yêu yêu vương, đối với bất cứ đệ tử tông môn nào trong Bắc vực đều là quanh vịnh cao nhất.

Tông môn nào có đệ tử vào được Huyền Sương Thần Vệ doanh là địa vị lên như điều gặp gió trong Bắc vực, thành đối tượng được Huyền Sương Thần Vệ đặc biệt chú ý, ủng hộ, chăm sóc, lớn mạnh vô số lớn trong chớp mắt. Dù là tông môn khác có thực lực cao hơn m có đệ tử vào Huyền Sương Thần Vệ cũng không dám dễ dàng ăn hiếp.

- Tốt lắm, nếu người đã đến rồi thì vực môn xuất phát.

Lão nhân tóc bạc Trần bá lướt qua mọi người, ánh mắt sắc bén như đao, mặt không biểu tình nói:

- Nhưng trước khi xuất phát có chuyện quan trọng muốn tuyên bố cho các người.

Trong đám đông, Phương Tiêu An viện trưởng của Thanh Bình học viện luôn im lặng nở nụ cười mong chờ đã lâu.

Từ lúc tụ tập trên quảng trường thì Đinh Hạo luôn thần thờ.

Đinh Hạo không chú ý đến xung quanh, thậm chí là lão nhân tóc bạc Trần bá nói chuyện hay mười Huyền Sương Thần Vệ. Đinh Hạo luôn chờ mèo ác quỷ Tà Nguyệt mang theo thiếu niên thợ săn Trương Phàm tới kịp, vì đây đã là phút cuối cùng. Nếu thiếu niên thợ săn Trương Phàm bỏ lỡ vực môn, gã khó thể vượt qua khoảng cách xa xôi đến Thanh Châu có chiến trường bách thánh.

- Tại sao còn chưa đến? Chẳng lẽ không tìm được Trương Phàm? Hay mèo mập Tà Nguyệt ham chơi hỏng việc?

Đinh Hạo thấy thời gian trôi qua từng phút giây, hắn càng lúc càng sốt ruột.

Lúc này bên tai Đinh Hạo vang lên tiếng hò reo như sấm nổ, như sấm đầu xuân xen lẫn đệ tử Thanh Bình học viện, các trưởng lão điên cuồng hoan hô. Đinh Hạo nhứ mày nhìn bốn phía, thấy người Thanh Bình học viện cuồng nhiệt nhìn thần đồng Mục Thiên Dương, bao gồm những môn phái khác về phe Thanh Bình học viện cũng lộ biểu tình mừng như điên gào thét tên gã.

Mục Thiên Dương không có phản ứng gì, bình tĩnh đứng đằng trước nhất đám người.

Tiếng hoan hô, kêu gào xung quanh như không liên quan đến Mục Thiên Dương, hoặc gã khinh thường đám con kiến tài trí bình thường hoan hô, vỗ tay. Mục Thiên Dương đứng đó, mái tóc dài màu trắng mỗi một sợi tóc phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Trường bào màu xanh bị nắng nhuộm vàng, Mục Thiên Dương không nói câu nào, gã như chiến thần vô địch, để lại bóng lưng kiêu ngạo thẳng tắp như đao khắc cho thế nhân.

Giờ phút này, phong cách, khí chất của Mục Thiên Dương vượt qua các đại nhân vật cường môn địa môn phái.

442. Chương 443: Thân Phận Thật Sự Của Lý Lan (thượng)

Đám người bên ngoài, các cao tăng cường môn Lý Kiếm Ý của Vãn Kiếm tông, cao tăng môn phái về phe Vãn Kiếm tông biểu tình trầm trọng, có thể nói là lạc lõng với bốn phía reo hò. Bên cạnh cường môn Lý Kiếm Ý, Phong Lôi Thiên Âm Thiết Chiến vượt râu đỏ như máu cất tiếng cười to, gã vui như Lôi Âm phái đã trở lại hàng đại môn phái.

Đinh Hạo trầm nghĩ hoặc:

- Như thế nào?

- Mục Thiên Dương vào Huyền Sương Thần Vệ doanh.

Lý Lan nhỏ giọng nói bên tai Đinh Hạo:

- Mới rồi Trần bá tự mình tuyên bố. Không ngờ, con cáo già Phương Tiêu An quả là đa mưu túc trí chơi chiêu này.

Đinh Hạo giật mình.

Huyền Sương Thần Vệ doanh, hùm, rắc rối rồi.

Vấn Kiếm tông khổ tâm gây dựng mười năm có thể hãnh diện trong đại hội luận phẩm tông môn, trở thành môn phái phẩm chất cao nhất Tuyết Châu. Vấn Kiếm tông khó khăn lắm mới thay thế Thanh Bình học viện bá chủ cũ, có thể nhìn xuống các tông môn. Ai ngờ bây giờ Mục Thiên Đường trở thành Huyền Sương Thần Vệ, điều này nghĩa là Thanh Bình học viện về dưới cánh chim Huyền Sương Thần Cung, được tông môn lớn nhất thánh địa võ đạo nhân loại Bắc vực che chở. Vấn Kiếm tông mới xây dựng ưu thế chớp mắt tan rã.

Thanh Bình học viện được che chở xem như ‘nửa người nhà’ của Huyền Sương Thần Cung, được cung cấp các loại tài nguyên tu luyện, sự ủng hộ hơn xa tông môn nhân loại bình thường. Dù bây giờ Vấn Kiếm tông là tông môn số một nhân loại Tuyết Châu cũng không bằng Thanh Bình học viện.

Tình hình xoay ngược.

Vậy là Vấn Kiếm tông muốn dựa vào ưu thế phẩm chất, tài nguyên dồi dào Thanh Bình học viện trong mười năm tới là rất khó.

Đối với Thanh Bình học viện như người chết chìm bỗng được hạm tàu lớn vớt.

Hèn chi người Thanh Bình học viện mừng như điên, đám người chưởng môn Lý Kiếm Ý thì biểu tình trầm trọng. Đinh Hạo thảm thán, Mục Thiên Đường không đơn giản, nghe nói điều kiện hàng đầu trở thành Huyền Sương Thần Vệ là cảnh giới nửa bước Võ Vương cảnh. Không lẽ bây giờ Mục Thiên Đường đã là cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh?

Đinh Hạo bỗng cảm thấy hấn chưa nhìn thấu kẻ thù không đội trời chung sâu cận thế nào.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm trào phúng quen tai vang bên cạnh Đinh Hạo.

- Ha ha, giờ mới biết ai là thiên tài thật sự rồi đi? Tự mình kêu mưa gọi gió trong Tuyết Châu thì là đại nhân vật? Mấy thứ đó là Thiên Đường sư huynh của chúng ta chơi dư. Ha ha, thiên tài thật sự là phải đưa mắt khắp Tuyết Châu, chấp nhất một châu nho nhỏ chỉ là tiểu đạo, không thể thành châu báo. Cái gì đạo cuồng kiếm si, tự cao tự đại, không biết gì!

Thanh âm quen thuộc.

Đinh Hạo quay đầu lại thấy cô nàng Lục Tiên Nhi tóc bạc đang cười nhạt nhìn hấn.

Nữ nhân ác độc Lục Tiên Nhi ngày xưa bị Đinh Hạo truy sát lấy lực xin tha nhờ cao nhân tông môn xưa đi huyền khí lạ trong người đã thức tỉnh, nàng khó thể bỏ cái gai trong lòng, ánh mắt độc ác hận không thể ăn tươi nuốt sống Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười khê, liếc Lục Tiên Nhi một cái rồi lơ đi.

Đinh Hạo không để trong lòng ánh mắt hận sâu tận xương tủy của Lục Tiên Nhi.

Bởi vì so sánh lâu dài, hiện nay thực lực của Lục Tiên Nhi không đáng đứng trước mặt Đinh Hạo, nói thật là toàn Thanh Bình học viện trừ Mục Thiên Đường ra không bao nhiêu người đáng lọt vào mắt hấn. Lời thề báo thù ngày đó còn vang bên tai Đinh Hạo, mối thù Quách Nộ đại ca chết thảm sẽ không bỏ qua. Nếu Lục Tiên Nhi xuất hiện tại đây nghĩa là chủ động chịu chết, đợi đến vào chiến trường bách thánh, nếu gặp lại nàng chắc chắn Đinh Hạo sẽ không nương tay.

Đinh Hạo kinh ngạc ở chỗ Lục Tiên Nhi ác độc cũng được danh ngạch vào chiến trường bách thánh, đồn rằng tổ phụ của nàng là Lục Hùng Phi đệ nhất cường giả Thanh Bình học viện có vẻ là thật. Nếu không thì dựa võ siào thực lực chưa đến Đại Võ Sư cảnh của Lục Tiên Nhi yếu như con kiến làm sao có cơ hội như vậy?

Từ điểm này thấy được Thanh Bình học viện và Vấn Kiếm tông khác xa.

Vân Kiếm tông có nhiều hậu đại ruột thịt của đại nhân vật trong tông môn nhưng nếu tư chất không đủ tuyệt đối không nhận được danh ngạch tông môn. Các thủ lĩnh chương môn Lý Kiếm Ý, Đường Phật Lệ phong chủ Thiên Kiếm phong đại công vô tư, lo cho tương lai tông môn, sử dụng mỗi danh ngạch hết sức chính đáng, tặng cho thiên tài thật sự có tiềm lực siêu tuyệt như nhóm Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, dù là Lý Lan . . .

A, phải rồi, nói đến Lý Lan có một phát hiện làm Đinh Hạo kinh ngạc.

Thì ra Lý Lan là người của chương môn.

Hôm trước lúc mọi người xuất phát từ Vân Kiếm tông Đinh Hạo mới phát hiện bí mật, vốn Lý Lan không có danh ngạch mỉm cười xuất hiện trong số người đi chiến trường bách thánh thì Đinh Hạo ngẩn ngơ. Đinh Hạo hiểu ngay cho đến nay đồng bạn có thân phận, bối cảnh rất bí ẩn quả nhiên đến từ danh môn, là con trai của chương môn Lý Kiếm Ý. Lý Kiếm Ý muốn danh ngạch đó là chuẩn bị cho Lý Lan.

Hèn gì mấy hôm trước Đinh Hạo lên tìm Lý Lan muốn cho hắn danh ngạch nhưng bị thiếu niên có đôi mày liễu mỉm cười bí hiểm từ chối, thì ra gã sớm biết chương môn Lý Kiếm Ý đã chuẩn bị danh ngạch ỉn.

Đinh Hạo mơ hồ hiểu một năm trước, chương môn Lý Kiếm Ý cao cao tại thượng chú ý đến hắn, đệ tử ký danh nho nhỏ, chăm sóc hắn từ đó đến giờ có nguyên nhân lớn là vì Lý Lan. Chương môn Lý Kiếm Ý uy nghiêm về riêng tư rất cứng chiều Lý Lan con trai duy nhất.

Đương nhiên bí mật này trước mắt chỉ mình Đinh Hạo biết.

Chương môn Lý Kiếm Ý suy nghĩ sâu xa, hết sức muốn bồi dưỡng Lý Lan, không muốn thân phận con trai duy nhất của chương môn ảnh hưởng gã tu hành trong Vân Kiếm tông.

Lục Tiên Nhi đắc ý lạnh lùng cười:

- Chim sẻ chính là chim sẻ, bay cách mặt đất đã mơ khiêu chiến thiên nga trên trời, không biết tự lượng sức mình.

Nhìn Lục Tiên Nhi trào phúng, châm chích Đinh Hạo, Lý Y Nhược luôn bình tĩnh đứng bên cạnh hắn không nhin được. Lý Y Nhược mặc kệ đối phương là ai, dám sỉ nhục Hạo ca của nàng thì chính là kẻ thù không chết không ngừng.

Mặt Lý Y Nhược sa sầm, lạnh lùng cười:

- Một tiện tỳ mới chỉ là tu vi Vô Sư cảnh đã dám lên tiếng trào phúng Hạo ca ca? Sớm muộn gì sẽ đập vỡ mồm ngươi!

Trong khoảnh khắc này Lý Y Nhược lộ rõ bản tính hạt tiêu nhỏ.

- Ngươi . . .!

Tạ Giải Ngữ bị mắng ngậy người, giây sau quē quá hóa khùng âm trầm cười nói:

- Ngươi là nữ nhân của Đinh Hạo? Ha ha, tốt, rất tốt, ta sẽ bắt đầu trả thù từ ngươi trước. Xem ra ngươi cũng được danh ngạch vào chiến trường bách thánh? Yên tâm đi, khi đó ta sẽ khiến ngươi muốn chết không được, muốn sống không xong!

Lý Y Nhược định cãi lại thì Đinh Hạo mỉm cười, dịu giọng nói:

- Đừng quan tâm chó điên sắp chết.

Hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược cười ngoan hiền không nói gì thêm.

Lục Tiên Nhi ghen hòng nuốt hộc máu.

443. Chương 444: Thân Phận Thật Sự Của Lý Lan (hạ)

Mắt Lục Tiên Nhi lóe tia độc ác. Ha ha, dám nói ta là chó điên sắp chết.? Đinh Hạo, ngươi hãy nắm chặt thời gian cuối cùng này đắc ý đi, ha ha, rất nhanh ngươi sẽ biết ai mới là chó chết. Khi đó tất cả điều ngươi

trân trọng sẽ hóa thành tro bụi, người sẽ tan xương nát thịt, vĩnh viễn ở dưới địa ngục không thể trở mình.

Lúc này giọng Lục Tiên Nhi lại mạnh mẽ vang bên tai mọi người:

- Đã đến giờ, mở vực môn.

Mười Huyền Sương Thần Vệ đứng im như tượng sau lưng lão nhân tóc bạc Trần bá bổng xoay người, quỳ một gối trước pho tượng Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần như thần dân thành tín lạy thần linh quân vương của mình. Mười Huyền Sương Thần Vệ ngậm xướng lên rồi chiến mâu trong tay bọn họ cắm xuống đất, chiến mâu màu vàng kêu vù vù, từng đợt minh văn rậm rạp bay ra khỏi mũi mâu. Ấn ký vàng như dây leo phát cuồng lan tràn từ thân mâu đến gốc.

Lực lượng hùng hồn bùng nổ.

Như có bàn tay to màu vàng vô hình xé rách bình hướng hư không.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hơi thở vô hình như bão tố khuếch tán bốn phương tám hướng.

Hơi thở mười thanh chiến mâu tụ hợp lại hình thành cổng vòm màu vàng ở vị trí không gian bình thường bị xé rách, cách ly các mảnh vụn không gian định khép lại. Cửa dang tràn lực lượng nguyên tố hệ không gian màu bạc nhẹ nhàng, đậm đặc như chất lỏng.

Đây chính là vực môn!

Một ý nghĩ có thể truyền tống người ra xa trăm vạn dặm.

Vực môn là minh văn trận pháp truyền tống không gian cực kỳ cao thâm.

Đinh Hạo thầm cảm thán, nhìn bốn phía vẫn không thấy bóng dáng thiếu niên thợ săn Trương Phàm đâu.

Chất lỏng bạc hệ nguyên tố không gian dang trào chậm rãi đi, như tấm kính trong suốt lấp lánh đối xứng với cổng vòm màu vàng thánh khiết, cực kỳ xinh đẹp. Mặt lão nhân tóc bạc Trần bá không biểu tình lướt qua mọi người, ngừng lại giây lát nhìn Đinh Hạo.

Lão nhân tóc bạc Trần bá nói:

- Đã đến lúc, vào vực môn đi.

Mục Thiên Dưỡng gật đầu, gã là người thứ nhất vào vực môn màu bạc.

Tiếp theo là các đệ tử của Thanh Bình học viện được danh ngạch.

Chớp mắt một nửa số lượng bảy mươi người đi vào, vì chờ thiếu niên thợ săn Trương Phàm nên Đinh Hạo chưa tiến lên.

Cuối cùng chỉ còn mình Đinh Hạo.

Đinh Hạo bắt đầu đi thở dài, lão nhân tóc bạc Trần bá thúc giục buộc hắn chậm rãi đi tới trước vực môn.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn lại vẫn không thấy bóng dáng mèo ác quỷ Tà Nguyệt, thiếu niên thợ săn Trương Phàm đâu.

Xem ra thiếu niên thợ săn Trương Phàm sẽ bỏ qua cơ duyên lần này.

Khi Đinh Hạo bước vào vực môn thì đột ngột có dị biến. Đinh Hạo cảm thấy có lực lượng siêu cường đại tuôn ra từ người hắn. Lão nhân tóc bạc Trần bá biểu tình trang nghiêm, khắc khổ đầy ẩn ý liếc Đinh Hạo sau đó bàn tay trầm xuống, có thứ gì hiện ra. Đinh Hạo chưa kịp xem kỹ thì mắt hoa lên, hắn đã bước vào vực môn, cảm giác như bị biển mệnh mông nhấn chìm.

Thanh Châu đứng lập hồn hoa hơn Đinh Hạo tưởng tượng.

So sánh hình tượng một chút, nếu Tuyết Châu là nông thôn ở trong vùng sâu vùng xa không có cả điện trong kiếp trước của Đinh Hạo thì Thanh Châu là thành thị tỉnh lỵ xa hoa trụy lạc ca múa thái bình. Thanh

Châu là châu lớn nhất Bắc vực mệnh mông, một thành thị nhỏ cứ điểm nhân loại trong lãnh thổ Thanh Châu đã lớn hơn thành phố lớn nhất Tuyết Châu gấp mấy chục lần.

Đinh Hạo đến Thanh Châu đã bốn ngày.

Mười Huyền Sương Thần Vệ chăm sóc đoàn người Đinh Hạo, Lý Lan, Lý Y Nhược, Mục Thiên Dương, Lục Tiên Nhi được sắp xếp ở trong một trang viên vùng ngoại thành cách Cự Linh thành một trăm dặm, thành phố lớn nhất Thanh Châu. Chủ nhân của trang viên là một thương nhân có địa vị dời vào phủ đệ trong thành nên cho bên ngoài thuê, hoàn cảnh thanh nhàn, thích hợp tu luyện chờ đợi.

Nhưng rất nhiều thiên tài tức giận bất bình, cảm thấy đây là kiểu coi rẻ.

Bởi vì mấy ngày qua có đủ loại tin đồn, nghe nói những thiên tài trẻ của các đại châu khác được sắp xếp ở trong thành phố. Đặc biệt là thiên tài Thanh Châu được danh ngạch vào chiến trường bách thánh được ở trong khu vực đầy đủ linh khí nhất, có minh văn sư đẳng cấp Vô Hoàng cảnh tự mình bày minh văn trận pháp tăng tiến tu vi cho bọn họ, đủ loại ưu đãi. Người Tuyết Châu đến không có cả tư cách vào thành, quá nhục nhã.

Có mấy đệ tử môn phái tự mình siêu phàm đòi mười Huyền Sương Thần Vệ sắp xếp lại kết quả có lẽ là bởi vì dùng từ quá kích động, bị đánh bầm dập, mặt mũi sưng phù ngoan ngoãn ở trong trang viên dưỡng thương, không dám hó hé gì.

Hôm nay là ngày thứ tư.

Còn hai ngày là chiến trường bách thánh chính thức mở ra.

Khi đó ba ngàn thiên tài trẻ đến từ các châu được Huyền Sương Thần Vệ hộ tống vào sơn mạch nguyên thủy trong Cự Linh thành, bởi vì khe hở thời không vào chiến trường bách thánh nằm trong sơn mạch này.

Phạm vi mấy ngàn dặm Cự Linh thành đúng là một tòa thành thần linh, có mấy ức người cư ngụ, có hồ nước, sông ngòi, đồng ruộng, rừng rậm, cộng với các thanh thị vệ tinh xung quanh mây vạn dặm vây quanh. Cự Linh thành rất mạnh, là thành lớn số một Thanh Châu. Nghe nói nguyên Bắc vực này chỉ đứng sau Huyền Sương Thần Cung trên núi Thái Bạch. Trong Cự Linh thành kéo một môn phái ra đều mạnh hơn đại môn phái Tuyết Châu, tông môn thất phẩm nhiều đến hàng ngàn. Chỉ những tông môn phẩm chất tam phẩm trở lên mới là chủ nhân chỗ này, nắm giữ sự sống, mệnh mạng của Cự Linh thành lớn bằng bạc.

Đoàn người Tuyết Châu đi đến đây giống như nhà quê lên tỉnh xem hoa mắt, bao gồm người hầu trong sơn trang cũng là cường giả Vô Đồ cảnh, Vô Sĩ cảnh, ánh mắt nhìn các thiên tài như nhìn rau cải trắng ven đường không ai thèm nhặt.

Mấy ngày nay Đinh Hạo bế quan khổ tu.

Đinh Hạo và Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan, các đệ tử Vãn Kiếm tông được phân phối một sân diện tích năm mẫu, mỗi người một căn phòng bình thường, đệm chăn ngay ngắn coi như sạch sẽ, kém xa điều kiện trong Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo và Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan, các đệ tử Vãn Kiếm tông không có so đo những việc này.

Đinh Hạo đặt một minh văn trận pháp ngũ giai trong sân, hữu hiệu tụ tập linh khí thiên địa tăng nhanh tốc độ tu luyện, cùng mọi người bề quan, tranh thủ lại đột phá trước khi vào chiến trường bách thánh. Mọi người giành giật từng giây nên từ chối lời mời cùng nhau đi dạo Cự Linh thành của các đệ tử môn phái khác.

Mỗi ngày Đinh Hạo đều tu luyện minh văn.

Đinh Hạo lần lượt khắc minh văn chữ hán trên mặt đất để bảo đảm uy lực trận pháp đạt đến mức lớn nhất. Thời gian vô sào chiến trường ngày càng gần Đinh Hạo bỗng có trực giác, tốn nhiều thời gian vào nghiên cứu minh văn trận pháp cỡ lớn.

Ngày hôm nay Đinh Hạo sửa chữa trận pháp trước đó, viết một bài Thần Tiên Khúc trong sân.

- Bích phong mặt biển tàng linh thư, thượng đế giản tác Thần Tiên cư. Thanh minh tiểu ngữ văn hư không, đầu thừa cự lãng kỳ kinh ngư. Xuân la thư tự mời Vương mẫu, cộng yến hồng lâu chỗ sâu nhất. Hạc vũ

xung phong quá hải trì, bắt như lại sử Thanh Long đi. Do dự Vương mẫu không tương hứa, thù lộ oa hoàn canh truyền ngữ...

444. Chương 445: Cự Linh Thành

Đây là một trường ca mấy trăm từ.

Lần đầu tiên Đinh Hạo viết trận pháp mình văn chữ hán dài như vậy, may mắn có thần thức cảnh giới thân xác hồng lô nên kiên trì cho hết câu. Nhưng trận pháp mình văn chữ hán càng dài thì yêu cầu người bày trận càng cao, không chỉ có thần thức cường đại là sẽ làm lớn được. Mỗi một nét bút là một 'đường', mỗi 'đường' phải câu thông thiên địa pháp tắc, một quá trình rườm rà và phức tạp.

Đao Tổ lên tiếng:

- Người nên biết trong chiến trường bách thánh trần ngập linh khí hơn bên ngoài gấp mấy chục lần, vô số tiên tài địa bảo, tồn tại một ít lực lượng pháp tắc, thủy triều huyền khí viễn cổ, rất nhiều sắp đặt trận pháp có uy lực trong chiến trường bách thánh mạnh hơn bên ngoài mấy chục, mấy trăm lần. Mấy ngày nay khiến người nghiên cứu nhiều về trận pháp là vì mục đích này, vào chiến trường bách thánh sẽ cần dùng.

Đinh Hạo gật đầu vâng dạ.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ hiểu rộng biết nhiều không khiến Đinh Hạo thất vọng, có vẻ như bọn họ hiểu rõ về chiến trường bách thánh. Mấy ngày nay Kiếm Tổ, Đao Tổ dạy Đinh Hạo chuẩn bị nhiều, khá là bí hiểm, có vẻ rất sốt ruột vào chiến trường bách thánh nhưng không chịu nói rõ. Đinh Hạo thử hỏi mấy lần mà không ra, thế là Kiếm Tổ, Đao Tổ nói gì hẩn làm cái ấy, dù sao quan hệ ba người thân như người nhà, hẩn tin tưởng hai lão quái vật không hại hẩn.

- Phù.

Đinh Hạo viết xong nét bút cuối cùng, mệt rũ rời, trên trán tràn đầy mồ hôi.

Về mặt Đinh Hạo vừa lòng nói:

- Tiến bộ hơn lần trước nhiều, trận pháp nay có thể kéo dài sáu canh giờ.

Đinh Hạo kích phát trận pháp xong khoanh chân điều chỉnh tại chỗ, khi hẩn mở mắt ra đã là buổi chiều.

Các gian phòng đóng chặt cửa.

Đám người Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan tranh thủ tu luyện từng giây.

Biết lần này vào chiến trường bách thánh nguy hiểm nên Đinh Hạo không keo kiệt lấy cực phẩm huyền tinh thạch ra khỏi giới chỉ hắc xà, chia thuộc tính huyền khí thích hợp Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan, mỗi người đại khái được mười viên, có thể thông qua hấp thu năng lượng đậm đặc trong huyền tinh thạch ỉnh sử dụng. Có trận pháp xúc tiến, tốc độ tu luyện của đám người Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan tăng nhanh gấp mấy chục lần, mười huyền tinh thạch đủ để bọn họ dùng nửa năm.

Đinh Hạo điều chỉnh xong chậm rãi đứng dậy, kiểm không được nhìn vòng bằng xương màu ngàn trên tay phải.

Vòng tay thoát trông bóng loáng như ngọc nhưng thật ra tầng ngoài rậm rạp hoa văn nhỏ hơn sợi tóc gần trăm lần, ánh mắt người bình thường không thể trông thấy nó. Đinh Hạo đã nghiên cứu qua rất nhiều lần, mỗi một lần vận đủ thị lực nhìn nó cảm thấy đầu óc choáng váng như say rượu, không thấy ra nguyên nhân. Đinh Hạo chọn dùng cách nhỏ máu nhận chủ trong truyền thuyết nhưng tiếc rằng nguyên chén máu nhỏ vào vòng tay cũng chẳng được đáp lại.

Đinh Hạo chú ý như vậy là vì vòng tay xương này là thứ của lão nhân tóc bạc Trần bá, lão bộc bên cạnh Tuần Mục Sử Đinh Hồng Lệ thần không biết quỷ không hay nhét vào tay Đinh Hạo khi hẩn bước vào vực môn.

Vực môn truyền tống mấy chục vạn dặm trong chớp mắt, Đinh Hạo không thể quay về hỏi lão nhân tóc bạc Trần bá vì sao tặng vòng tay này cho hắn, cũng không biết tác dụng của vòng tay là gì. Đinh Hạo cùng hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nghiên cứu mấy lần nhưng không thể tìm ra đáp án.

Kiếm Tổ lặp lại dặn dò:

- Vòng tay này chắc Đinh Hồng Lệ khiến lão nhân kia tặng người. Nữ nhân đó không đơn giản, trên người có ma tính, sau này người phải chú ý nhiều. Nhưng vì nguyên nhân nào đó hình như ma nữ đối xử khác với người, không biết là phúc hay họa.

Đạo Tổ nêu đề nghị:

- Tạm thời đeo vòng tay đi, nếu Đinh Hồng Lệ tặng cho người chắc có ý riêng, có lẽ sẽ sử dụng trong chiến trường bách thánh.

Đinh Hạo gật đầu, hắn cũng đoán là vậy.

Giác quan thứ bảy nhạy bén nhờ Đinh Hạo tu luyện thân xác hồng lô đệ ngũ giai Thăng Tự Quyết nói cho hắn biết vòng tay không có uy hiếp.

Đang khi Đinh Hạo suy tư thì bên ngoài cửa có tiếng bước chân, một người hầu trang viên gõ cửa phòng, nhìn lướt qua Đinh Hạo.

Người hầu mặt không biểu tình nói:

- Tập hợp tập hợp, mấy tên nhà quê nhanh chóng tập hợp. Vị đại nhân Huyền Sương Thần Vệ kêu ta thông báo một tiếng là tối nay các người sẽ rời đi.

Người hầu xấu xí, mặt chanh chua nhưng thực lực cỡ Đại Võ Sư cảnh. Gã cho rằng mình là con dân châu lớn phồn hoa, không thèm che giấu cảm giác ưu việt, coi rẻ người, ánh mắt nhìn đám người Tuyết Châu tỏ rõ khinh thường, thái độ nói chuyện, làm việc hách dịch.

Đinh Hạo hơi nhíu mày.

Các cửa phòng mở ra, đám người Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan nghe tiếng mở cửa phòng ra. Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn về mặt khó chịu vén tay áo định đánh người. Tên người hầu hèn thấy tình huống không tốt thì hậm hực bỏ chạy.

Đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Lý Lan, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, mỹ thiếu niên Lâm Tín cười to.

Mọi người nhanh chóng thu gom đồ đạc đi chỗ tập hợp.

* * *

- Tại sao trễ như vậy đột nhiên phải vào Cự Linh thành?

Trên đường đi Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nhìn sắc trời tối đen, vừa cắn đùi gà nướng vừa lầm bầm:

- Trời tối thui, chắc không phải bán chúng ta đi?

Mặt mỹ thiếu niên Lâm Tín sa sầm bước sang bên cạnh biểu thị không biết tiện nhân này.

Nhưng câu đầu của Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nói ra tiếng lòng của mọi người.

Trễ như thế đột nhiên khẩn cấp vào thành chắc chắn xảy ra chuyện gì ngoài kế hoạch, tiếc là mười Huyền Sương Thần Vệ phụ trách hộ tống ai nấy kiêu ngạo, chưa từng cởi áo giáp, mũ như mặt nạ xuống, không ai thấy mặt thật của bọn họ. Trong mọi người chỉ Mục Thiên Dương là có tư cách nói chuyện với Huyền Sương Thần Vệ, trừ gã ra ai hỏi cái gì cũng không được Huyền Sương Thần Vệ đáp lại.

- A? Trời ạ, đây là . . . Trong vòng năm mươi dặm gần Cự Linh thành bao gồm dưới mặt đất đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, một khi bùng phát thì đại yêu cảnh giới yêu vương cũng sẽ chết ngay.

Trên đường đi Đinh Hạo phóng thần thức ra quan sát được thứ người bình thường không thấy. Mặt đất có vẻ bình thường này bị tuyệt thế cường giả khắc mình văn ẩn hợp thành cái lưới vô hình khổng lồ, có lẽ là minh văn trận pháp lục giai, rất đáng sợ.

Mọi thứ mơ hồ trong bóng đêm.

Nhìn từ xa Cự Linh thành xây dựng dựa vào núi giống như cự linh ngồi trong bóng tối. Tường thành nguy nga cao năm trăm thước như dãy núi chia làm năm tầng, mỗi tầng có cường giả không thể nghĩ bàn canh gác. Vô giả cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh chỉ là tiểu thủ lĩnh trú đóng tại đây, chỉ cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh mới thống soái một phương quân đội.

445. Chương 446: Bị Xem Thường Và Xung Đột (thượng).

Cách Cự Linh thành trăm dặm cấm bay.

Sơn trang lúc trước không bán ngựa, mọi người đành chạy nhanh trên mặt đất. Số ít vài người có sủng thú tọa kỵ hoặc huyền khí để cưỡi, đa số người vận huyền công chạy nhanh mới miễn cưỡng đuổi kịp mười Huyền Sương Thần Vệ, Mục Thiên Đường. Huyền Sương Thần Vệ và Mục Thiên Đường nhân nhả như đi bộ nhưng bước ra một bước là trăm thước, gần giống thần thông súc địa thành thôn.

Chớp mắt cửa thành Cự Linh thành đã ở trước mặt.

Một thanh âm kèn kiệu từ dưới cửa thành lên tiếng:

- Nhìn kìa, đám nhà quê không biết từ châu nhỏ hẻo lánh nào chạy bộ đến, không mua nổi một con ngựa gây sao? Ha ha ha ha ha ha! Tội nghiệp thật.

Mọi người trợn mắt nhìn.

Dưới cửa thành cũng có đoàn người cỡ trăm người, dẫn đầu là mười lăm Huyền Sương Thần Vệ mũ giáp vàng, hơi thở sâu thẳm, cực kỳ khủng bố. Vài thanh niên khác cười long mã có huyết mạch yêu ma, bốn vó có lửa, sừng lân, cực kỳ thần tuấn. Tuy các thanh niên ăn mặc khác nhau nhưng đều là chiến giáp huyền khí lục giai, long mã dưới thân cũng phủ áo giáp khí lạnh âm trầm.

- Đây nhà quê, ta đang nói các người đấy, nhìn cái gì? Đám kẻ yếu tội nghiệp như các người cũng xứng được danh ngạch chiến trường bách thánh? Nếu không phải Chiến Thần điện hạ nhân từ công bằng, cho các người danh ngạch không bằng tùy tiện tìm tên ăn mày trong Huyền Sương Thần Vệ.

Người nói chuyện là một thiếu niên khoảng mười lăm tuổi, tóc ngắn một tác đỏ rực, tay cầm mũ giáp, tay kia cầm dây cương. Thiếu niên cười trên long mã màu đỏ rực rất thần tuấn, khinh thường nói.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn mẫn mẫn:

- Người ăn phân sao?

Thiếu niên tóc ngắn màu đỏ tức giận quát:

- Tên nhà quê, nói gì?

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn mặt không biểu tình nói:

- Nếu không thì sao người nói chuyện hôi vậy? Chắc chắc chắc, mau về đánh răng đi, ta đứng xa đã ngửi mùi hôi khi người nói chuyện.

- Tên nhà quê, ta thấy người muốn chết phải không?

Thiếu niên tóc ngắn màu đỏ nói xong định giục ngựa xông lên.

Lúc này . . .

Mặt đất rung rinh, phía xa vang tiếng sấm ầm ầm.

Hơi thở cực kỳ cường đại khiến người run sợ truyền đến từ phía tây nhanh chóng đến cửa thành. Đám người quay đầu nhìn, giật mình. Đó là đoàn người năm trăm người do hai mươi Huyền Sư Thần Vệ dẫn theo chạy hướng cửa thành, bọn kỳ sĩ cười Thiểm Điện Cự Tích to kinh khủng.

Thiểm Điện Cự Tích là loại dị chủng trong hồng hoang, nghe nói có huyết mạch thượng cổ lõi thần, chạy nhanh như tia chớp, một ngày mấy vạn dặm. Thân hình Thiểm Điện Cự Tích to mười thước tràn ngập vậy nâu cỡ bàn tay, vậy có hoa văn tự nhiên, là minh văn thiên nhiên tỏa tia điện. Chót đuôi dài năm thước có chùy xương to đường kính một thước, cái đuôi ngoe nguẩy theo Thiểm Điện Cự Tích chạy nhanh, ngẫu nhiên đập xuống đất, ầm một tiếng đã có một cái hố sâu không thấy đáy.

Đoàn người phát ra khí thế đáng sợ như đại yêu máu me làm người không rét mà run.

Lý Lan nhỏ giọng nói bên tai Đinh Hạo:

- Đây là người Ninh Châu. Ninh Châu là đại châu xếp thứ ba trong Bắc vực, đứng sau Thanh Châu, Kiếm Châu, sản vật phi nhiêu, diện tích gấp mười lần Tuyết Châu chúng ta. Thiên tài lớp lớp, võ giả như mây, Ninh Châu có đông đúc Thiểm Điện Cự Tích bị nhân tộc thuần hóa làm tọa kỵ. Một ngày Thiểm Điện Cự Tích đi mấy vạn dặm, có sức chiến đấu rất mạnh. Một con Thiểm Điện Cự Tích cấp vương thực lực sánh bằng yêu vương.

Lý Lan như từ điển bách khoa, không có thứ gì gã không biết.

Lý Lan chỉ vào ba con Thiểm Điện Cự Tích đi đằng trước nhất, vẻ mặt kinh sợ nói:

- Nhìn đi, ba con đó là Thiểm Điện Cự Tích cấp vương, người mang lõi điện, bên ông có cánh, bốn chân bốn mắt, mồm như ao máu, bắn ra thì điện quang chớp lóe.

Mọi người nhìn theo tay Lý Lan chỉ.

Thật sự thấy ba con Thiểm Điện Cự Tích to gấp đôi những con Thiểm Điện Cự Tích khác dẫn đầu đội.

Ba Thiểm Điện Cự Tích mãnh thú hoang dã khổng lồ toàn thân lượn lờ điện quang như vòng bảo vệ tự nhiên. Trên Thiểm Điện Cự Tích có ba thanh niên mặc trang phục võ sĩ màu đen đứng, khoảng mười bảy, tám tuổi, lộ mũi nhọn như tuyết thể bảo kiếm. Khí thế hung hãn, mắt khép mở có tia điện bạc bắn ra, ba thanh niên đứng trên lưng Thiểm Điện Cự Tích không lắc lư theo tốc độ chạy điên cuồng xóc nảy, khí thế ngút trời.

Chớp mắt đoàn người đến trước cửa thành.

Ba thanh niên áo đen dẫn đầu ánh mắt liếc qua các thiên tài châu khác, mặt mĩa mai như nhìn gà đồng chó đất, hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại.

Trăm thanh niên sau lưng ba thanh niên áo đen ai nấy hình mũi nhìn trời, rất kiêu ngạo. Bọn họ ngồi trên Thiểm Điện Cự Tích như quân vương nhìn xuống thần dân, đặc biệt chỉ trở người Tuyết Châu như xem tên hề.

Dù là thiếu niên tóc ngắn màu đỏ lúc trước cực kỳ kiêu ngạo cười long mã giờ mím môi, không dám lơ đãng trước mặt đám thiên tài Ninh Châu.

- Bà nội cha nó, ta cảm giác mình như ăn mỳ.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn rất buồn bực. Ở Tuyết Châu là thiên tài được mọi người bộ đồ giờ đến đây so với cùng thế hệ của các châu khác tạm không nói tu vi cá nhân, chỉ nói so sánh cách ăn mặc thì đúng là như ăn mỳ, hèn chi bị người ta xem thường.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn nghiêng răng:

- Chờ lão tử vào thành sẽ hốt hết hàng hóa phải làm hơn đám này mới được!

Các đệ tử Tuyết Châu cũng ôm cục tức, có cảm giác từ đám mây cao té xuống đất. Bọn họ quen được sư trưởng, cùng thế hệ trong tông môn khen ngoại, thói quen trở thành tiêu điểm nghe nịnh hót, bây giờ bị người ta chỉ trích như tên hề thật là nhục nhã. Nhưng trong trường hợp này không ai dám lơ đãng.

Lúc này đột nhiên có chuyện.

Trong số đệ tử Ninh Châu, một trong ba thiếu niên áo đen đẹp trai chột mở mắt liếc xung quanh, nói mấy câu với người sau lưng, chỉ hướng đám Tuyết Châu. Bốn, năm đệ tử Ninh Châu giục Thiểm Điện Cự Tích âm thầm tới gần.

Một thiếu niên vạm vỡ như người khổng lồ cao giọng quát:

- Này, mấy tiện tỳ các người rất may mắn, Tam Hoàng nhà ta vừa mất các người, còn không mau đi qua hầu hạ?

Thiếu niên này chỉ vào Lý Y Nhược, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Lý Vô Song, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, các đệ tử có diện mạo xuất sắc.

Đám người Tuyết Châu biến sắc mặt.

Thế này là quá vô lễ. Đường đường là thủ lĩnh các môn phái Tuyết Châu bị người kêu qua bắt hầu hạ như nha hoàn? Người Ninh Châu quá thô bạo, kiêu căng.

Lý Y Nhược hừ lạnh. Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên nhắm mắt niệm phật. Lý Vô Song làm bộ như không nghe thấy. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường cười cười.

Nhưng ai đều nhìn ra các nữ thiên tài Tuyết Châu nén lửa giận, Lý Y Nhược, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, Lý Vô Song, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường đều là thiên chi kiêu nữ, cao cao tại thượng, tôn quý vô cùng giờ bị người kêu quát như kỹ nữ, món hàng, nếu không phải tình huống hôm nay không tiện thì các nàng đã ra tay.

Thiếu niên vạm vỡ lạnh lùng cười:

- Một đám tiện tỳ, không biết chết sống.

446. Chương 447: Bị Xem Thường Và Xung Đột (hạ).

Thiếu niên vạm vỡ ngồi trên lưng Thiểm Điện Cự Tích vươn tay ra, huyền khí bùng nổ. Bàn tay huyền khí màu vàng sinh ra như tay thần linh kèm theo lực lượng khủng bố chộp xuống Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường.

Đinh Hạo thầm giật mình.

Thiếu niên thô lỗ này có cảnh giới nửa bước Võ Vương cảnh, vừa ra tay phong lôi chấn động, không thể địch lại.

Nhiều đệ tử Tuyết Châu cảm thấy hơi thở hủy diệt ập xuống, ai nấy nghẹt thở, mặt trắng bệch bị bàn tay vàng chấn mở. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường ở ngay trung tâm gió lốc quát một tiếng, ánh sáng xanh bao phủ người. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường thúc giục Tiểu Chu Thiên Thanh Phong Quyết, nàng biết không đấu nổi lực lượng đó nên nhanh nhẹn né tránh. Thân hưng bàn tay vàng có sức hút không thể chống lại, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường không tránh được bị xách lên như con gà.

- To gan!

- Quá vô lễ!

- Khinh người quá đáng!

Vài đệ tử Tuyết Châu đặc biệt là nam đệ tử Lôi Âm phái cùng quát to hành động, muốn giúp Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường. Tiếc rằng thực lực cách biệt quá xa, các nam đệ tử Lôi Âm phái chưa đến gần đã bị chấn miệng học máu hốt hoảng thụt lùi.

- Ha ha ha ha ha ha! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

Bàn tay to màu vàng của thiếu niên thô lỗ giáp bạc co lại phong kín lực lượng trong người Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, bốp một tiếng ném nàng lên lưng Thiểm Điện Cự Tích.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường bị thương hét to:

- Thiên Đường sư huynh cứu ta với!

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường không còn dáng vẻ ma nữ ngày thường, lực lượng bị phong lại chỉ mạnh hơn nữ nhân bình thường một chút. Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường kinh hoàng, đầu bù tóc rối rất là đáng thương, đặt hết hy vọng vào Mục Thiên Đường.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường biết rõ trong mọi người chỉ có hai người xếp hai hạng đầu trong Bảng tiềm long Tuyết Châu là Mục Thiên Đường, Đinh Hạo mới có chút cơ hội cứu nàng ra khỏi thiếu niên vạm vỡ. Nhưng Đinh Hạo là đệ tử môn phái đối địch chắc hẳn hận không Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường không mau chết cho rồi, người duy nhất nàng có thể kêu cứu là Mục Thiên Đường mới có hy vọng.

Nhưng . . .

Mục Thiên Đường không biểu hiện gì.

Mục Thiên Đường có thể nói là thiên tài số một Tuyết Châu hiện tại, gã đưa lưng hướng đám người, không thấy rõ vẻ mặt gã. Thanh Bình học viện và Lôi Âm phái có quan hệ kết minh nhưng nghe Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường kêu cứu Mục Thiên Đường không hề ra tay, làm bộ như không nghe thấy.

Mười Huyền Sương Thần Vệ cũng đứng yên tại chỗ không tỏ vẻ gì.

Không biết là vì Huyền Sương Thần Vệ không muốn xen vào chuyện như vậy hay là thân phận Huyền Sương Thần Vệ cũng không dám xúc phạm ba thiếu niên áo đen Ninh Châu cao cao tại thượng.

Về mặt Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường tuyệt vọng.

Thiếu niên thô lỗ vạm vỡ người Ninh Châu ngồi trên Thiểm Điện Cự Tích cười to bảo:

- Hừ! Cứu nàng? Ta chống mắt xem hôm nay ai dám cứu? Một đám gà đồng chó đất, người tiếp theo!

Thiếu niên vạm vỡ Ninh Châu biểu tình khinh thường, giễu cợt, vươn tay ra. Bàn tay to màu vàng lại uất hận xé rách không khí chụp xuống.

Mục tiêu lần này là Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song của Thiên Âm cốc. Nguồn: .org

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song biến sắc mặt, nàng mới chỉ là Tiên Thiên Vô Tông cảnh, thực lực không bằng Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, dù nàng có hết sức vùng vẫy cũng khó thoát khỏi tay thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu. Lúc nguy hiểm trong đầu Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song hiện lên một bóng người.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song hoảng hốt bản năng kêu lên:

- Đinh sư huynh . . .

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song chưa dứt lời thì Đinh Hạo đã vọt ra.

Một luồng kiếm quang màu trắng mênh mông xẹt qua không trung chém vào bàn tay to màu vàng khổng lồ như trường đao cắm vào đậu hủ non, bẻ gãy nghiền nát. Một tiếng vang khê, bàn tay to màu vàng khổng lồ bị chém làm hai, tan vỡ, biến mất trong không trung. Mọi người cảm thấy người nhẹ hẫng, bàn tay to màu vàng khổng lồ tạo thành áp lực hoàn toàn biến mất.

Thiên Cầm Tiên Lý Vô Song được cứu nguy.

Thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu hét to:

- Người là ai? Không muốn sống sao?

Một kiếm chặt đứt bàn tay to màu vàng khổng lồ, thực lực như thế không thể khinh thường.

Đinh Hạo không nói một lời đứng trên mặt đất võ chưởng, cũng là một bàn tay khổng lồ đỏ rực phủ lên thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu và Thiểm Điện Cự Tích.

- Tên ăn mày không biết sống chết, dám ra tay với t?

Thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu khó tin ngẩn người sau đó cười to, mắt tràn ngập khinh thường. Thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu phẩy tay như đuổi rùi, gió sấm nổi lên,

điện quang lượn lờ, bàn tay to giống như thần linh, đây là chiến kỹ rất khủng bố mang theo thể phong lôi điện hỏa tựa thần nộ.

Các đệ tử có quan hệ tốt với Đinh Hạo như Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Lan kêu lên:

- Hạo ca ca cẩn thận!

- Đinh sư huynh đừng khinh địch!

- Đinh Hạo!

Mọi người đều nhìn ra thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu là nửa bước Võ Vương cảnh, thực lực sâu không lường được. Đinh Hạo không thi triển thần thông nhân vương biến tuyệt đối không địch lại thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu.

Nhưng . . .

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Tiếng huyền khí tan vỡ, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

- A! Phụt!

Trên mặt thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu còn đọng lại nụ cười khinh miệt, gã hét thảm bay ra như trái bóng chày. Thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu phun vòi máu văng ra khỏi Thiểm Điện Cự Tích. Thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu thi triển chiêu pháp chiến kỹ thúc giục bàn tay to màu vàng khổng lồ phong lôi bị Đinh Hạo đập tan như tờ giấy. Con Thiểm Điện Cự Tích cao bốn, năm thước dưới thân thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu bị Đinh Hạo tùy ý vỡ một chiêu thành đồng thệ nhào.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường sợ hãi hét chói tai.

Trong chớp mắt vừa rồi Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường bị lực lượng nhu hòa chấn bay lên, lực lượng bị phong ấn, nàng sắp té xuống đất chết tươi. Lúc này Đinh Hạo giơ một ngón tay lên, cực dương thiên hỏa huyền khí vàng bay vào người Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, chớp mắt đánh tan năng lượng lạ. Thực lực trở về với Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường, ánh sáng chợt lóe, nàng đáp xuống đất.

Biểu tình của Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường cực kỳ phức tạp.

Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường nằm mơ cũng không ngờ Mục Thiên Dương là minh hữu không ra tay, người cứu nàng lại là kẻ thù Đinh Hạo.

Ma nữ Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường cắn răng nói cảm ơn:

- Đa . . . Đa tạ người.

Về mặt Đinh Hạo bình tĩnh không thèm nhìn Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường:

- Ta chỉ vì bảo vệ vinh diệu của võ giả Tuyệt Châu.

447. Chương 448: Thực Lực Không Thể Nghĩ Bàn

Lúc này mấy đệ tử Ninh Châu khác phản ứng lại, nhìn đồng bạn bị tát chảy máu mũi miệng không bò dậy nổi. Đám đệ tử Ninh Châu nổi giận rống to cùng xông lên, các chiến kỹ khác nhau hình thành sóng năng lượng đáng sợ, đao kiếm thuấn thương khổng lồ toàn là vũ khí huyền khí như bão táp bao phủ Đinh Hạo. Núi sông chấn động, mặt đất rít gào. Các đệ tử Ninh Châu toàn là cường giả nửa bước Võ Vương cảnh, cùng nhau ra tay uy thế như sắp tận thế. Ánh sáng chói lòa làm người ta không mở mắt được, có thần linh đang ngâm xương.

- Giết hắn!

- Man dân thấp hèn dám ra tay với chúng ta.

Mấy đệ tử Ninh Châu mắt bắn ra sát khí.

Đinh Hạo im lặng, không lùi mà tiến lên, sải bước nghênh đón công kích điên cuồng vô tận như kẻ đơn độc nghênh sóng thần. Mắt thấy Đinh Hạo sắp bị nhấn chìm, hần đơn giản vỗ một chưởng ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- A!

- Không thể nào!

- A! Phụt!

Một chuỗi tiếng la hét, bốn, năm đệ tử Ninh Châu như ruồi bị đánh bay.

Bọn họ bùng phát ra lực lượng cường đại như tên hề vô dụng bị một chưởng của Đinh Hạo phá hủy, lực phản chấn mạnh mẽ khiến các đệ tử Ninh Châu học máu rút khỏi Thiểm Điện Cự Tích.

- Sao có thể như vậy?

- Quá to gan!

- Mau dừng tay!

Đám người Ninh Châu ở phía xa không ngờ có chuyện như vậy. Năm đệ tử Ninh Châu cảnh giới nửa bước Võ Vương cảnh bị một tên nhà quê đi ra từ rừng núi đánh bại, trong phút chốc bọn họ vừa kinh vừa giận sợ Đinh Hạo giết người nên hét to lên.

Mặt Đinh Hạo lạnh lùng ngón tay liên tục điểm, cực dương thiên hỏa huyền khí nhập vào người mấy đệ tử Ninh Châu phong ấn lực lượng. Đinh Hạo ném các đệ tử Ninh Châu chất thành một đồng, hần không khách sáo đặt mông ngồi lên mặt thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu lúc trước vô cùng huênh hoang. Đinh Hạo lạnh lùng nhìn đám người Ninh Châu, đặc biệt là ba thiếu niên áo đen đứng trên lưng Thiểm Điện Cự Tích.

* * *

- Không thể nào!

Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết nhìn bóng lưng Đinh Hạo, há hốc mồm không biết nên nói cái gì.

Thực lực của Đinh Hạo chỉ mới là Tiên Thiên Võ Tông cảnh, dù hần tu luyện huyền công chiến kỹ kỳ lạ cũng không đến mức không thi triển thần thông nhân vương biến vắn dễ dàng đánh bại cường giả cảnh giới nửa bước Võ Vương cảnh. Lúc trước Kim Sát Võ Vương của Thanh Bình học viện chết trong tay Đinh Hạo là vì tiêu hao nhiều lực lượng trong chiến trường trên bầu trời, lại còn bị thương nặng. Các đệ tử Ninh Châu trước mắt thật sự là nửa bước Võ Vương cảnh.

Mấy người khác có cùng suy nghĩ.

Đám người Phương Thiên Dực, Lý Tàn Dương, Đào Khuynh Thành Đào Khuynh Thành, Thiên Lô Long Tất Hạ, Tiểu Bò Tát Lệ Thính Thiên ngơ ngẩn. Bọn họ không thể hiểu nổi tại sao thực lực của Đinh Hạo tăng vọt đến khó tin. Chẳng lẽ trước kia Đinh Hạo che giấu thực lực?

Phượng Hoàng Nữ Tạ Giải Ngữ đứng trong đám người chậm rãi thả lỏng hộp kiếm siết chặt, nàng biết tạm thời không cần giúp Đinh Hạo.

Đôi mắt Tạ Giải Ngữ nhìn chằm chằm bóng lưng Đinh Hạo như muốn nhìn thấu bí ẩn. Hạo ca ca sẽ không giấu giếm nàng, thực lực của nàng không cao như vậy. Không lẽ có người âm thầm giúp đỡ? Tạ Giải Ngữ nhớ lại lần đầu rèn luyện lão quái vật Khí Thanh Sam lên giúp đỡ Đinh Hạo, nhưng nàng càng nghĩ càng không cảm thấy có tuyệt thế cường giả nào quen Đinh Hạo.

Mắt Tóc Tím Mắt Bạc Phùng Ninh cũng đầy nghi hoặc, trong đôi mắt bạc ẩn chứa đồ án bí ẩn mặt trời mọc mặt trăng lặn, quỹ tích ngân hà vận chuyển, lực lượng không thể nghĩ bàn. Có vẻ như Tóc Tím Mắt Bạc Phùng Ninh đang vận chuyển bí pháp nào đó tìm nguồn gốc lực lượng của Đinh Hạo.

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn choáng váng cắn đuôi gà:

- Chết tiệt, thì ra thực lực của Đinh sư huynh cao như vậy, chẳng lẽ lúc ở Tuyết Châu ngươi luôn giả nai?
- Tất nhiên là Hạo ca ca luôn lợi hại như vậy.

Lý Y Nhược không quan tâm tại sao thực lực Đinh Hạo tăng vọt nhiều như vậy, nàng cảm thấy hắn luôn là cường đại vô địch.

Mười Huyền Sương Thần Vệ luôn bình tĩnh nhìn tất cả cũng rung động.

Mười võ sĩ giáp vàng Huyền Sương Thần Vệ luôn lạnh lùng như pho tượng liếc nhau, trao đổi cái gì, bọn họ khó hiểu tại sao đệ tử Vãn Kiếm tông Đinh Hạo bùng nổ thực lực gần với cảnh giới Võ Hoàng cảnh, chuyện này không phù hợp với lẽ thường. Không lẽ Đinh Hạo là yêu nghiệt, giấu cả tai mắt của mười Huyền Sương Thần Vệ?

- Không thể nào, không thể nào, tại sao lại như vậy?

Mắt Lục Tiên Nhi đỏ ác tràn đầy không cam lòng. Thực lực của Đinh Hạo khủng khiếp như vậy thì chẳng phải là kế hoạch báo thù của nàng vĩnh viễn không thể thực hiện? Dù tổ phụ của Lục Tiên Nhi, Lục Hùng Phi cũng không có thực lực như thế.

* * *

- Sao lại thế?

Mục Thiên Dương cũng thấy nghi vấn.

Mục Thiên Dương đứng yên tại chỗ, nhìn từ bề ngoài thì gã không có phản ứng gì nhưng không ai biết trong óc gã như trời sập đất nứt.

Cho đến nay dù Đinh Hạo biểu hiện mạnh mẽ cỡ nào trong Tuyết Châu cũng không lọt vào mắt Mục Thiên Dương.

Bởi vì Mục Thiên Dương thấy Đinh Hạo quá yếu.

Đinh Hạo chỉ là con mồi bình thường còn cần lớn lên, gã tạm thời sẽ không hái. Khi con mồi đã mập mạp béo tốt, đến lúc thích hợp thì Mục Thiên Dương mới ra tay. Chờ khi uy vọng, danh tiếng của Đinh Hạo hiển hách trong Tuyết Châu, Mục Thiên Dương một kiếm giết hắn, cái gọi là thiên tài Vãn Kiếm tông chỉ là đá kê chân cho gã.

Nhưng bây giờ . . .

Uy lực răng và vuốt nhọn của con mồi vượt qua Mục Thiên Dương phán định.

Biểu hiện của Đinh Hạo lần đầu tiên khiến Mục Thiên Dương thấy nguy hiểm.

- Chắc chắn đây không phải là lực lượng thật sự của Đinh Hạo, nhất định là vậy!

Mục Thiên Dương cố gắng buộc mình tỉnh táo lại, con ngươi co rút cỡ lỗ kim. Mắt Mục Thiên Dương chỉ còn lại tông trắng, rất kỳ lạ.

Giấy lát sau . . .

- Thì ra là vậy, hắn mượn lực . . .

* * *

Một đệ tử Ninh Châu cao gầy chỉ vào Đinh Hạo, hét to một tiếng:

- Tiểu Man, ngươi . . . Quá to gan . . . Không mau thả các sư huynh của ta ra!

Thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu bị Đinh Hạo ngồi lên mặt cùng tông môn với đệ tử Ninh Châu cao gầy, sỉ nhục quá lớn.

Đinh Hạo không nói, bàn tay vươn ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một bàn tay to màu vàng khổng lồ sinh ra chớp hướng đệ tử Ninh Châu cao gầy.

Mọi người kinh ngạc ngây như phỗng.

Bởi vì Đinh Hạo thi triển ra chiến kỹ là thần thông của thiếu niên thô lỗ thân hình vạm vỡ người Ninh Châu.

Đệ tử Ninh Châu cao gầy kinh ngạc nói:

- Cái gì? Sao . . . Sao người biết Phong Lôi Thần Chưởng của Thần Tú Môn ta?

Đệ tử Ninh Châu cao gầy như gặp quỷ muốn tránh né lại bàn tay to màu vàng khổng lồ bắt trúng, xách gã lên như con gà kéo hướng Đinh Hạo. Đệ tử Ninh Châu cao gầy cũng bị phong ấn lực lượng, nằm dưới móng Đinh Hạo.

448. Chương 449: Không Ra Oai Thì Chết Sao (thượng)?

Lại có một đệ tử Ninh Châu tức giận quát:

- Phản phản, tên dã man đề tiện nhà người vô lễ như vậy . . .

Đinh Hạo không thèm nhìn Đinh Hạo, lại dùng chiêu cũ thi triển Phong Lôi Thần Chưởng. Bàn tay to màu vàng khổng lồ chợt lóe túm đệ tử Ninh Châu cảnh giới Võ Vương cảnh tới gần, phong ấn lực lượng đè dưới móng. Bây giờ dưới móng Đinh Hạo có một đồng người, ai nấy nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể chết ngay cho rồi. Ở Ninh Châu bọn họ là thiên tài cao cao tại thượng thể mà bị kẻ thô lỗ trong mắt bọn họ sỉ nhục.

Có người vùng vẫy điên cuồng, mặt đỏ rực rống to:

- Bắc man, tại sao nhục nhã chúng ta như vậy? Nam nhi có thể giết không thể làm nhục! Có ngon thì người giết chúng ta đi!

Đinh Hạo nói:

- Bây giờ biết nam nhi có thể giết không thể làm nhục? Lúc trước khi các người nói lời nhục nhã đệ tử Tuyết Châu ta tại sao không nghĩ đến bây giờ? Ta chỉ lấy chút tiền lợi.

Đinh Hạo đạp lên mặt đệ tử Ninh Châu đó.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Quá kiêu ngạo, rất bá đạo, thật là . . . Hả hề.

Phía xa.

Đám người thiếu niên tóc ngắn màu đỏ cũng trước cực kỳ huênh hoang liếc nhau, đỏ mồ hôi lạnh.

Giờ thì đám người thiếu niên tóc ngắn màu đỏ không dám thở mạnh, âm thầm lùi ra xa vài trăm thước. Đặc biệt là thiếu niên tóc ngắn màu đỏ, gã cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng sắp bay đầu. Thiếu niên tóc ngắn màu đỏ không ngờ trong đám người nhà quê ra yêu nghiệt đánh bay cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh như đuổi ruồi.

May mắn vừa rồi không thật sự xung đột, nếu không thì người nằm dưới móng Đinh Hạo bây giờ chắc có gã.

Lúc này ba thiếu niên áo đen đứng trên Thiểm Điện Cự Tích cấp vương mở mắt ra.

- Thú vị.

- Không ngờ chưa vào Cự Linh thành đã gặp tên người rừng thú vị.

- Phù, xem ra danh tiếng Minh Châu Tam Hoàng của chúng ta chưa đủ lớn, người rừng vùng heo hút đề tiên dám không biết sống chết khiêu khích uy nghiêm của chúng ta.

Ánh mắt ba thiếu niên áo đen Ninh Châu nhìn Đinh Hạo như thấy một con thỏ hơi mạnh chút, đầy hứng thú, đối thoại cười cợt nói lên bọn họ không để Đinh Hạo vào mắt. Dù lúc trước Đinh Hạo biểu hiện ra thực lực cực kỳ cường đại vẫn không đủ khiến ba thiếu niên áo đen Ninh Châu thấy sợ hãi.

- Bắc man, tên người là gì?

Lão tam trong Ninh Châu Tam Hoàng đuổi eo, biểu tình trên mặt hỏi:

- Không tệ, người có thể mượn lực lượng từ cổ mình văn trận pháp hình thành từ thượng cổ đến nay, thú vị. Bản hoàng đang thiếu một mã phu, nếu người đến đây dắt ngựa thì sẽ tha cho người khỏi chết.

Nghe lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nói, mọi người ngộ ra.

Đặc biệt là đệ tử Tuyết Châu hiểu nguyên nhân vì sao thực lực của Đinh Hạo tăng vọt.

Các đệ tử Tuyết Châu đều biết Đinh Hạo là minh văn sư nhưng bọn họ không ngờ tọa nghệ của hắn đã đến trình độ đó. Mượn lực lượng cổ mình văn trận pháp dưới đất hình thành từ thượng cổ? Trong đám đông có vài minh văn sư nhưng không ai phát hiện tình huống dưới đất, thì ra xung quanh có minh văn trận pháp khổng lồ, nếu nó hình thành từ thượng cổ thì tích lũy, hấp thu lực lượng bao nhiêu năm nay chắc đã mênh mông như biển, hèn gì . . .

Đinh Hạo cười nhạt châm chích lại:

- Dưới móng ta còn thiếu một cái ghế mặt người, nếu người ngoan ngoãn đưa mặt ra cho ta ngồi thì sẽ cho người khỏi chết.

Mặt lão tam của Ninh Châu Tam Hoàng sa sầm:

- Người đang muốn chết, ta giết . . .

- Giết cái đầu người! Không ra oai thì chết sao? Nghe kỹ đây, đừng buộc lão tử ra tay, lăn qua đây!

Biểu tình Đinh Hạo mặt kiên nhẫn bỗng đứng dậy đẩy chưởng.

Phong Lô Thần Chưởng lại hiện ra.

Lần này bàn tay to màu vàng khổng lồ cường đại hơn đợt trước gấp vô số lần, mỗi một vân tay, chỉ tay, đốt ngón tay cực kỳ rõ ràng như tay thật. Ánh sáng vàng chói lòa đâm mắt mọi người phải héo lại. Bàn tay to màu vàng khổng lồ rộng hai mươi thước ầm ầm mang theo phong lôi kích động bao phủ Ninh Châu Tam Hoàng.

- Ha ha ha ha ha ha! Man đúng là man, tự kiêu vô tri, kiến thức nông cạn. Dù người có cổ mình văn trận pháp tích lũy lực lượng sánh bằng Thần Hoàng nhưng với thân thể yếu cảnh giới Đại Tông Sư cảnh của người có thể mượn được mấy phần lực lượng?

Khóe môi lão tam của Ninh Châu Tam Hoàng cong lên nụ cười tàn nhẫn.

- Được rồi, đây là người tìm chết.

Lão tam của Ninh Châu Tam Hoàng dứt lời vỗ một chưởng.

Nó chỉ là chưởng ấn hư không kích cỡ bằng người thật, rực rỡ trong suốt như ngọc.

Nhưng so với Phong Lô Thần Chưởng của Đinh Hạo thì mọi người thấy bàn tay ngọc đó đáng sợ như bị tử thần nhìn chăm chú, lòng khủng hoảng. Nếu chưởng ấn hư không rực rỡ kia giáng xuống thì thế giới sẽ bị hủy diệt.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Không ra oai thì chết sao?

Hai chân Đinh Hạo giẫm mặt đất, dị tượng kỳ lạ xuất hiện.

Từng hoa văn vàng chẳng biết từ bao giờ lan tràn từ hai chân Đinh Hạo, chớp mắt mặt đất mấy ngàn thước chớp lóe hoa văn vàng tựa như ảo mộng bò lên người hắn. Chúng phủ lên mỗi tấc da Đinh Hạo như chiến

giáp vàng, lực lượng hùng hồn như thần giáng trần phát ra. Trong phút chốc Phong Lôi Thần Chưởng trướng to như ngọn núi đè xuống.

Răng rắc!

chưởng ấn hư không rực rỡ va chạm vào bàn tay to màu vàng khổng lồ nổ một lỗ to, chưởng ấn hư không rực rỡ mờ dần.

Hổ to trên bàn tay to màu vàng khổng lồ nhanh chóng trở về như cũ, từng chút một áp xuống Ninh Châu Tam Hoàng.

Tình cảnh này cực kỳ khủng bố, như có thần linh vô hình đè bàn tay xuống, ý chí ẩn chứa hủy diệt hết thảy. Các đệ tử Ninh Châu xung quanh bị lan đến mặt trắng bệch như gặp tận thế. Vài người thực lực hơi kém học máu, lão đảo sắp té. Thiểm Điện Cự Tích dưới người đệ tử Ninh Châu gào thét bản năng chạy trốn lung tung.

- Man, người dám!

Lão tam của Ninh Châu Tam Hoàng hoàn toàn biến sắc mặt, lắc người, một ảo ảnh thần linh khổng lồ xuất hiện sau lưng gã chặn lại bàn tay to màu vàng khổng lồ. Nhưng lão tam của Ninh Châu Tam Hoàng chỉ chống được giây lát thì ảo ảnh đã bị phá hỏng. Phong Lôi Thần Chưởng chiến kỹ thiên giai sơ giai nhưng Đinh Hạo dùng lực lượng mạnh mẽ khó lường liên tục thúc giục, không thể chống lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bàn tay to màu vàng khổng lồ vỗ xuống đất, mọi người cảm giác mặt đất cứng rung bần bật.

Ninh Châu Tam Hoàng bị vỗ bẹp xuống đất.

- Ta muốn giết người!

Bụi bốc lên như mây nấm, Ninh Châu Tam Hoàng cực kỳ chật vật bay ra, mặt đầy tro bụi, quần áo rách rưới. Ba Thiểm Điện Cự Tích cấp vương bị vỗ bẹp dí, máu và xương tung tóe nhuộm đỏ mặt đất.

Ninh Châu Tam Hoàng chậm rãi bước ra từ bụi mù như dã thú bị chọc giận phát ra tiếng gầm giận dữ:

- Làm thịt hẳn!

- Người chọc giận ta.

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, rất tốt. Lên trời xuống đất không ai cứu được người, ta muốn giết hết tông môn của người!

449. Chương 450: Không Ra Oai Thì Chết Sao (hạ)?

Ninh Châu Tam Hoàng là thiên tài được tôn sùng nhất Ninh Châu, đại châu thứ ba của Bắc vực. Ninh Châu Tam Hoàng là đệ tử hoàng gia tôn quý, trong người chảy dòng máu hoàng tộc Thiên Ninh vương triều, trời sinh tôn quý như thần linh cao cao tại thượng. Thế nhưng tại đây, Ninh Châu Tam Hoàng bị một đám man dân tiểu châu vùng biên cương như ăn mày khiêu khích.

Hoàng đế bị ăn mày tát tai.

Không thể tha thứ!

Thiên Ninh vương triều thống trị Ninh Châu gần vạn năm, là thế lực hoàng triều gia tộc hiếm có trong Bắc vực, truyền thừa đã lâu, được Huyền Sương Thần Cung thừa nhận. Thực lực của Thiên Ninh vương triều là số một trong Ninh Châu, cai quản vô số tông môn. Tính toàn Bắc vực trừ Huyền Sương Thần Cung bằng quan ra Thiên Ninh vương triều xếp vào top mười. Ninh Châu Tam Hoàng là hoàng tộc xuất sắc nhất Thiên Ninh vương triều, được cho rằng tương lai sẽ sánh ngang với viễn cổ Thánh Hoàng cảnh.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Mặt bị tát sưng còn ra oai, xem ra các người không có trí nhớ tốt.

Đinh Hạo không phải người xúc động, hẳn biết người như Ninh Châu Tam Hoàng có thể lực lớn, hiện tại hẳn không thể trêu vào, Vấn Kiếm tông càng không thể. Nhưng không hiểu sao hôm nay Đinh Hạo khó kiềm nén tức giận, vốn tưởng có Huyền Sương Thần Cung cai quản, kẻ thù sinh tử yêu tộc làm mưa làm gió nhân loại sẽ đoàn kết một lòng dâng đỡ cho nhau, ai ngờ . . .

Đinh Hạo đi đến Thanh Châu, nhìn và nghe thấy những điều làm hắn thất vọng. Người hầu trong trang viên nhỏ nhỏ khinh thường đồng bào của mình, thiên tài địa châu cao cao tại thượng thì cũng là sắc mặt đó. Bọn họ không bằng cả các đại tông môn Tuyết Châu ngầm tranh đấu, tỏ rõ đặc quyền và ức hiếp người.

Nếu vậy thì hãy để ta đánh vỡ mọi thứ đi.

Đinh Hạo cực kỳ tức giận, ngứa đầu hú dài.

Thần thức cảm xúc bị thương phát ra từ người Đinh Hạo lan tràn bốn phương tám hướng.

Đinh Hạo mượn càng nhiều lực lượng trận pháp, lúc này bỗng sinh ra biến dị.

Dưới mặt đất mệnh môn vô tận tuôn ra ánh sáng vàng càng rực rỡ chói mắt, từng hoa văn thô như ngón tay dâng trào mãnh liệt, dường như có thần linh đáng thức tỉnh. Hạo văn võ siêng đáng sợ lan tràn. Ninh Châu Tam Hoàng chưa kịp phản ứng đã thấy hai chân chìm xuống, bị hoa văn vàng kéo từ trên trời xuống.

Lão đại của Ninh Châu Tam Hoàng phát ra lực lượng muốn chấn văng hoa văn vàng.

- Tránh ra cho ta!

Ai ngờ lão đại của Ninh Châu Tam Hoàng không vùng vẫy còn đỡ, gã giãy dụa chọc giận hoa văn vàng chẳng những không đứt khúc mà càng điên cuồng lan tràn, chớp mắt đã quấn chân gã. Lão đại của Ninh Châu Tam Hoàng vừa kinh vừa giận phát hiện vị trí bị hoa văn vàng xâm nhập mất đi cảm giác, huyền khí không thể đi qua.

- Có chuyện gì?

- Hoa văn vàng này lạ thật, chết tiệt!

Hai người khác trong Ninh Châu Tam Hoàng rất nhanh phát hiện không đúng, cảm giác như chìm trong đầm lầy càng vùng vẫy càng bị quấn nhiều hơn. Thân thể Ninh Châu Tam Hoàng bị hoa văn vàng lôi kéo từng chút một lún xuống đất. Ánh sáng vàng rực rỡ đã lan tràn mặt đất mấy ngàn thước như biển vàng, những người khác có thể đứng vững chỉ có Ninh Châu Tam Hoàng là chìm xuống.

Mọi người đều kinh ngạc.

Về mặt Đinh Hạo sững sốt.

Đinh Hạo không thể nào không chế được lực lượng như vậy, hình như mới rồi hắn trút ra tức giận đánh thức tồn tại bí ẩn.

* * *

Trong Cự Linh thành.

Kiến trúc thần tượng vô tận, lầu các miếu thờ vô tận, sơn mạch hồ nước vô tận, vị trí gần với trung tâm Cự Linh thành, một tòa tháp đen cao sắp đâm thủng trời, trên đỉnh tháp, trong căn phòng màu đen vĩnh viễn tĩnh lặng, một người mặc trường bào đen rộng rãi mở mắt ra.

- Một vạn năm đã qua không ngờ có người thức tỉnh địa mạch ngủ say, không lẽ trên thế giới thật sự tồn tại loại người như thế?

Đôi mắt ẩn chứa vũ trụ tinh thần tiêu tan trọng sinh, ẩn chứa thiên địa vận chuyển thương hải tang điền lộ ra vui mừng và nghi hoặc. Ánh mắt như hai tia chớp xẹt qua không trung bắn lên trời, kinh động vô số nhân vật cường đại cao quý thẳng hướng bên ngoài Cự Linh thành.

Nửa ngày sau.

- Không hoàn toàn khống chế lực lượng địa mạch, chỉ kích phát. Mới là tiểu tử Tiên Thiên Vô Tông cảnh, tu luyện công pháp hơi lạ. Hừm, sát ý trong lòng không nhỏ, tại sao có thể kích phát ra lực lượng địa mạch này? Về sau phải chú ý đến tiểu tử đó nhiều hơn. Bao nhiêu năm rồi, ta rốt cuộc đợi ngày hôm nay đến.

- A! Là ba tiểu tử Ninh Châu, chưa thể để chúng chết.

* * *

Bên ngoài Cự Linh thành.

Nửa người Ninh Châu Tam Hoàng đã lún xuống ánh sáng vàng mặt đất, bọn họ đine cuồng vận chuyển thực lực cường đại khủng bố, thì triển các thủ đoạn chạy trốn, thậm chí dùng mười huyền khí, hai bảo khí nhưng đều không có hiệu quả. Mặc kệ lực lượng khủng bố cường đại cỡ nào khi rơi vào ánh sáng vàng kia thì biến mất như trâu đất xuống biển.

Mọi người ngây ngốc nhìn hình ảnh trước mắt như gặp quỷ.

Đệ tử Ninh Châu bị Đinh Hạo hù sợ.

Đùa sao? Cái tên này đúng là điên, là thằng điên có thực lực khủng bố. Đinh Hạo xách cao thủ cảnh giới nửa bước Vô Vương cảnh lên như con gà, bắt người nào đánh người nấy làm ghế ngồi. Ninh Châu Tam Hoàng thực lực đã đến cảnh giới ngũ khiếu Vô Vương cảnh bị Đinh Hạo đập bẹp như kiến, ba con Thiểm Điện Cự Tích thành thịt băm. Bây giờ Ninh Châu Tam Hoàng không có chút sức phản kháng, chìm xuống đất như củ cải.

Sao bắc man này khủng bố quá vậy?

Nhiều đệ tử Tuyết Châu đầu óc trống rỗng. Đinh Hạo cường đại vượt qua sức tưởng tượng phong phú nhất. Thế giới này có nhiều minh văn sư nhưng không phải ai cũng có thể mượn lực lượng dưới đất. Nếu minh văn sư nào cũng như Đinh Hạo thì trong vòng trăm dặm phạm vi này minh văn sư đã là sự tồn tại vô địch.

Một Đinh Hạo như vậy đảo điên định nghĩa lúc trước của bọn họ với hắn.

Sớm nghe nói Đinh Hạo là người tốt, thích lo chuyện bao đồng, có nghĩa khí với bằng hữu. Lúc trước có kẻ thâm cười hạo, cảm thấy Đinh Hạo quá bảo thủ, trong thế giới lạnh lùng này ai cũng lợi dụng nhau. Người tốt với người khác có lẽ dối lấy bị đâm dao sau lưng, mạnh thắng yếu thua. Thế giới người mạnh sinh tồn phải không từ thủ đoạn. Nhưng bây giờ đa số đệ tử Tuyết Châu hận không thể ôm chặt Đinh Hạo hôn mấy cái. Quá bá đạo, rất hả giận. Ai bảo đám đệ tử đại châu giàu có đó cười nhạo chúng ta là nhà quê, ha ha, nhà quê thì sao? Đánh các người kêu cha gọi mẹ.

Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường bị kích thích lớn nhất.

450. Chương 451: Bị Chơi Hông (thượng)

Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường không có chút sức chống cự dưới bàn tay to của thiếu niên vạm vỡ người Ninh Châu đó, đặt hết hy vọng vào Mục Thiên Dưỡng, ai ngờ cuối cùng người cứu nàng là Đinh Hạo. Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường bỗng thấy không chỉ là nàng, toàn bộ Lôi Âm phái nên suy nghĩ kỹ lại lập trường của mình, cứ khăng khăng đi theo Thanh Bình học viện thật là lựa chọn sáng suốt sao? Một khi ngày sau Lôi Âm phái không còn giá trị e rằng sẽ bị bỏ như vút giày cũ.

Không chỉ mình Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường, rất nhiều đệ tử Tuyết Châu thấy thất vọng với Mục Thiên Dưỡng.

Khi võ giả Tuyết Châu bị nhục nhã, đệ nhất thiên tài được ký thác kỳ vọng thế nhưng nhắm mắt làm ngơ, thờ ơ, thậm chí không vươn tay giúp minh hữu của mình. Một kẻ máu lạnh âm trầm như vậy thích hợp làm đệ nhất nhân vô đạo tương lai của Tuyết Châu sao? Dù Mục Thiên Dưỡng tham gia vào Huyền Sương Thần Vệ doanh chắc cũng không mang đến ích lợi gì cho nhân loại Tuyết Châu, so sánh thì Đinh Hạo hăng hái phản kích khiến mọi người đều đứng về phe hắn.

Tuy rằng không có người nói chuyện nhưng ánh mắt đám thanh niên Tuyết Châu đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Không khí kỳ dị lan tràn trong các đệ tử Tuyết Châu.

Mục Thiên Đường nhú mày.

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Bắc man, người độc, người có gan thì giết ta đi!

Nửa người lão tam Ninh Châu Tam Hoàng lún trong ánh sáng vàng, chỉ có nửa ngực lộ ra ngoài. Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nhe răng cười điên tại, hàm răng trắng lóe tia sắc bén như dã thú. Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng không tin Đinh Hạo dám giết gã, nếu gã chết thì toàn Tuyết Châu sẽ phải chôn cùng gã.

Đinh Hạo cười nói:

- Đúng là đồ đệ tiện, lúc này còn mạnh miệng.

Đinh Hạo đi tới đạp mấy cái lên mặt lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, để lại dấu chân. Sóng mũi lão tam Ninh Châu Tam Hoàng bị đạp gãy.

Một Ninh Châu Tam Hoàng ở bên cạnh lão tam Ninh Châu Tam Hoàng giận điên lên:

- Người . . . Bắc man, ta thề, ta nhất định sẽ giết người! Ta là hoàng tử của Thiên Ninh vương triều, ta thề nhân danh vinh diệu hoàng thất, ta . . .

Tên Ninh Châu Tam Hoàng đó hận không thể nhai thịt Đinh Hạo, uống hết máu của hắn. Tiếc rằng tên Ninh Châu Tam Hoàng đó bị hoa văn vàng bí ẩn trói buộc, lực lượng bị phong ấn bảy, tám phần không vùng vẫy ra được.

- Phi!

Đinh Hạo ngồi xổm xuống giơ tay tát lia không cần tiền, khinh thường nói:

- Ngu ngốc, cho người mặt mũi thì người chính là hoàng tử, không nể mặt thì người không bằng cả con chó. Vẫn chưa thấy rõ tình hình? Tất người đến mẹ người không nhận ra!

Chốc lát sau mặt lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng sưng như trái đào chín mọng.

Đinh Hạo ra tay không nương tình, lực lượng ẩn chứa cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí, nếu không có linh đan diệu dược trị liệu mặt lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng sẽ sưng một, hai tháng.

Bên tay kia, đôi mắt lão đại Ninh Châu Tam Hoàng đỏ ác sắc bén như đao nhưng không chửi mắng Đinh Hạo, gã biết đầu võ mồm là cái dưng thất phu, sẽ càng bị nhục nhã hơn. Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng cố nhịn, chờ thoát trói buộc lấy lại thực lực, sau này gã sẽ từng đao xẻo thịt bắc man này ra, băm nát tất cả người quen của hắn.

- Ô, nhìn ánh mắt của người xem, không phục sao? Dù sao hai tên kia đã bị đánh, nếu ta không đánh người chắc ngewơ cũng không cảm kích? Hôm nay lão tử đánh người luôn!

Đinh Hạo đã bất chấp, ngồi xuống tát mấy chục cái, không hề nương tình. Mặt lão đại Ninh Châu Tam Hoàng sưng múp.

Mọi người đứng xem hút ngum khí lạnh.

Tên này điên rồi.

Chắc chắn là điên.

Dù Đinh Hạo đánh bại Ninh Châu Tam Hoàng nhưng không cần làm nhục như vậy, cái này tương đương với kết thù không đội trời chung, sau này không thể giải hòa. Chỉ vì một hơi có cần làm đến thế không?

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Đinh Hạo ngồi chồm hổm chậm rãi tát Ninh Châu Tam Hoàng, không quan tâm biểu tình căm hận của ba người.

Đinh Hạo vừa tát Ninh Châu Tam Hoàng vừa mỉm cười nói:

- Như thế nào? Cảm giác bị nhục nhã có sướng không? Hãy nhớ kỹ mùi vị này, về sau đừng tùy tiện sỉ nhục ai. Đặc biệt là người . . .

Đinh Hạo chỉ vào mặt lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, nói:

- Tổ cha nó người may mắn đầu thai vào lỗ tốt, trong người chảy dòng máu hoàng thất. Ta phi! Hở chút kêu nữ vô giả đi hầu hạ người? Nhìn người mặt mũi đáng đánh, hôm nay không tát người thì thật có lỗi với bàn tay đánh đến tê rần của ta!

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Thanh âm như đang bốp chặt trái tim các vô giả Ninh Châu.

Đinh Hạo biểu hiện quá cuồng, không đệ tử Ninh Châu nào dám đi lên cứu Ninh Châu Tam Hoàng.

- Người nhìn xem, các người có tư cách gì cười nhạo đệ tử Tuyết Châu? Có tư cách gì khinh thường đệ tử Tuyết Châu?

Đinh Hạo chỉ vào nhóm đệ tử Ninh Châu, khinh thường nói:

- Làm vô giả nhưng đầu tiên là vẽ đường cho hươu chạy, cáo mượn oai hùm, khi dễ người có thực lực không bằng mình. Khi gặp người không thể chống lại thì sợ hãi, rụt cổ, không dám cứu đồng bào của mình, ta mất mặt thay các người. Lại xem người Tuyết Châu ta.

Đinh Hạo chỉ vào mấy đệ tử Tuyết Châu lúc trước vì muốn cứu Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghi Thường bị chấn học máu.

- Bọn họ biết rõ không phải là đối thủ còn dám xông lên cứu đồng bạn của mình.

Các đệ tử Ninh Châu gục đầu xuống.

Đinh Hạo nói thật sự, lời nói đau hơn cả tát tai, mặt đám vô giả Ninh Châu sưng lên nhưng thật sự không ai dám xông lên đánh nhau. Bởi vì Đinh Hạo biểu hiện quá điên cuồng, hoàng tử của Thiên Ninh vương triều còn bị đánh bầm dập như xơ mướp, nếu người khác chọc giận tên điên này chắc sẽ bị đánh không ra hình người.

Đinh Hạo khê thở dài:

- Ài, thấy tội cho các người quá.

Đinh Hạo nhìn Ninh Châu Tam Hoàng, lắc đầu, nói:

- Bình thường bị đám phế vật này vây quanh như sao vờn quanh trăng, đến phút mấu chốt không ai đứng ra nói một câu cho các người. Các người làm người thật thất bại.

Lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng học máu, tức đến xủ.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng nhắm mắt lại giả chết.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng giận run người, vừa học máu vừa hét to:

- Có gan thì giết ta đi! Người giết ta, người giết ta . . .!

- Tốt, xương cứng. Kêu ta giết người? Nói thật là ta lớn như vậy lần đầu gặp yêu cầu kỳ lạ đến thế.

Tay trái Đinh Hạo chộp hư không, một thanh viêm đao lửa đỏ nằm trong tay chém xuống. Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng bị hù ngu ngốc, hét rầm lên.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Thì ra người cũng biết sợ chết.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng sắp bị Đinh Hạo đùa thần kinh.

Đinh Hạo hươu dao hù Ninh Châu Tam Hoàng một lúc sau gãi cằm, trông mắt xoay tròn. Bỗng mắt Đinh Hạo sáng lên, hẳn nghĩ ra cách tốt.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng luôn giả chết thấy rợn gai ốc, teo tim hởi:

- Người . . . Người làm cái gì?

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng thấy run.

- Hì hì, ta nghĩ ra một cách rất tốt xử lý các người.

- Người . . . Người đừng làm vậy!

451. Chương 452: Bị Chơi Hông (hạ)

Đinh Hạo nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Yên tâm đi, ta sẽ dụ dăng. Hừm, người biết ta là minh văn sư đúng không? Hừm, ta còn biết một loại minh văn trận pháp phong ấn trấn áp, ta thấy thứ cặn bã như các người nên bị phong vào hầm cầu. Ta quyết định phong các người trong hầm cầu ba năm.

Hoa văn lượn lờ trên tay Đinh Hạo.

Ninh Châu Tam Hoàng tan vỡ.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng khóc ròng đầu hàng:

- Ta phục.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng không sợ chết nhưng gã sợ mất mặt, rơi vào tay tên điên không sợ gì như Đinh Hạo nếu thật sự bị nhốt trong hầm cầu thì toàn Thiên Ninh vương triều không còn mặt mũi. Sau này lão đại Ninh Châu Tam Hoàng sống sót cũng sẽ thành trò cười cho toàn Bắc vực.

Lão nhị, lão tam Ninh Châu Tam Hoàng mặt mũi trắng bệch.

Bị phong trong hầm cầu còn đáng sợ hơn giết chết, nếu thật sự xảy ra thì sau này Ninh Châu Tam Hoàng vĩnh viễn không có ngày trở mình.

- Ủa? Phục nhanh như vậy?

Đinh Hạo nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Không phải người đang lừa ta đi? Lời của đám cặn bã các người không chút đáng tin, ta phong ấn các người là hơn . . .

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng buộc phải cúi xuống cái đầu kiêu ngạo:

- Không không không, phục thật, hoàn toàn phục. Ta thề nhân danh vinh diệu Thiên Ninh vương triều . . .

Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén liếc lão nhị, lão tam Ninh Châu Tam Hoàng:

- Được rồi, miễn cưỡng tin tưởng người một lần, hai người thì sao?

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nghiêng răng nói:

- Phục.

Lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng cũng tan vỡ:

- Ta thề tuyệt đối sẽ không trả thù người và bằng hữu của người, thề bằng vinh diệu hoàng thất.

Lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng cảm thấy hôm nay ra đường không xem lịch, không thì đã chẳng xui xẻo đến vậy.

Đinh Hạo nhe răng hươu trường dao lửa:

- Nhưng ta vẫn không tin, thôi, giết các người cho rồi, kết thúc mọi thứ.

Ninh Châu Tam Hoàng hoàn toàn vỡ tan.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm uy nghiêm hiền hòa vang lên bên trên cửa Cự Linh thành:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử Tuyết Châu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hôm nay đừng ở đây được rồi. Ta cam đoan với ngươi Thiên Ninh vương triều sẽ không trả thù ngươi.

Mắt Ninh Châu Tam Hoàng hiện lên tia vui sướng sống sót trong tai nạn, như thấy người thân, nước mắt lưng tròn. Chư thiên thần phật ơi, đánh nửa ngày rốt cuộc có người trong Cự Linh thành phát hiện rồi? Mau chạy ra đây ngăn cản tên điên này đi, đừng chơi kiểu này!

Ngón tay Đinh Hạo bùng viêm đao, biểu tình liên tục thay đổi.

Ninh Châu Tam Hoàng nhìn sắc mặt Đinh Hạo, lòng run sợ. Chắc không phải tên điên bắc man sẽ làm liều đi?

Lúc này trong Cự Linh thành lóe ánh sáng, một người mặc chiến giáp huyền kim xuất hiện trên chiến trường, toàn thân dâng lên khí tức khiến người nghẹt thở, như mặt trời vàng không thể nhìn gần. Ánh sáng quanh người gã rực rỡ, khi đáp xuống đất thì ánh sáng thu lại, trông gã không khác gì người thường.

Người đó không thèm nhìn Ninh Châu Tam Hoàng nước mắt lưng tròn mà đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới, gật gù.

Người đó nói:

- Đinh huynh đệ, đánh lâu như vậy chắc đã hết trận, lấy lại mặt mũi rồi. Hãy ngừng lại đi, ba người này là đệ tử hoàng thất Thiên Ninh vương triều, nếu hôm nay ngươi giết chúng sẽ gây ra nhiều rắc rối, tông môn của ngươi sẽ bị liên lụy.

khách sáo vậy?

Đinh Hạo ngẩn ngơ hỏi:

- Ngươi biết ta?

Người mặc chiến giáp vàng thào mũ giáp lộ ra khuôn mặt ngay ngắn như ngọc, đó là một đại thúc trung niên rất đẹp trai, mặt trắng râu đen, mày kiếm mắt sáng.

Đôi mắt sáng như sao đầy ý cười thân thiết, nói:

- Ta là Trí Nhược Ngu, võ giả thủ hộ Cự Linh thành. Lần này chiến trường bách thánh mở ra bốn tọa phụ trách tiếp đãi các thiên tài trẻ tuổi mỗi một châu nên đương nhiên hiểu biết các ngươi. Đinh huynh đệ tuổi trẻ có thành tựu, là rồng trong cũi người, có thể mượn lực lượng to lớn vô cùng từ trời đất tạo nên địa mạch trận pháp này, lại có thể bình tĩnh trận linh, thật sự khiến người nhìn với con mắt khác.

Đinh Hạo hành lễ cung kính nói:

- Thì ra là thủ hộ võ giả đại nhân, tiểu nhân thất lễ.

Đinh Hạo từ người thô lỗ biến thành quý tộc nho nhã lễ độ.

Các đệ tử Ninh Châu xung quanh nhìn rút tông giá mắt.

Trí Nhược Ngu gật đầu, cười nói:

- Nếu vậy thì bốn tọa làm người hòa giải, bỏ qua chuyện hôm nay được không?

Đinh Hạo thối viêm đao, trực giác thứ bảy nhạy cảm giúp hắn phát hiện thiện ý, thưởng thức từ người Trí Nhược Ngu. Lòng Đinh Hạo máy động làm biểu tình khó xử, liếc Ninh Châu Tam Hoàng sắp khóc, lại nhìn Trí Nhược Ngu.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Nếu Trí đại thúc đã lên tiếng thì tại hạ nên nghe theo, như ba tên này rất quá đáng. Cùng là võ giả nhân tộc, đệ tử Tuyết Châu chúng ta đến đây, mạo hiểm sinh mạng vào chiến trường bách thánh cũng là vì để chấn hưng nhân tộc. Nhưng Tam Hoàng gì đó khiến nữ đệ tử Tuyết Châu ta đi hầu hạ hắn? Ha ha, hắn tưởng mình là cái gì? Cho rằng nữ võ giả Tuyết Châu ta là gì? Bây giờ nữ đồng bạn của ta bị tổn thương tâm hồn trầm trọng.

Trí đại thúc?

Trần Trí Nhược Ngu nổi gân xanh, lần đầu có người nói kiêu đó với gã.

Trí Nhược Ngu bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Cái này đúng là quá đáng, hay kêu ba người đó bồi thường còn Đinh huynh đệ thì tha cho họ, người thấy thế nào?

Đinh Hạo thầm mừng, Trí Nhược Ngu thật ăn ý, rõ ràng là thầm thiên vị hắn. Không lẽ Trí Nhược Ngu cũng ghét ba tên hàn Ninh Châu Tam Hoàng?

Lòng suy nghĩ lung tung, ngoài mặt Đinh Hạo ra vẻ miễn cưỡng gật đầu, nói:

- Nếu vậy thì chúng ta chịu thiệt chút miễn cưỡng đồng ý điều kiện này, nhưng nếu bọn họ bồi thường không thể hiện ra thành ý thì không được.

Trí Nhược Ngu gật đầu, nói:

- Được, ta đồng ý thay bọn họ.

Đinh Hạo cười hì hì nói cảm ơn, quay người đi đến trước mặt Ninh Châu Tam Hoàng đã bị ánh sáng vàng bao phủ đến cổ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Như thế nào? Ba vị hãy lấy ra thành ý, biểu thị đi.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng đau lòng nói:

- Chỗ ta có một huyền khí phòng ngự thất phẩm có thể ngăn cản võ giả dưới Võ Vương cảnh hết sức ra một kích, người cầm đi.

Bốp!

Đinh Hạo tát mặt lão tam Ninh Châu Tam Hoàng.

- Tiểu tử nhà ngươi đang đuổi ăn mày sao? Huyền khí thất phẩm? Người không biết ngưng lấy ra khoe? Ta cảm thấy ngươi không muốn sống rồi.

Đinh Hạo nói rồi gác trường đao lửa lên cổ lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, lạnh lùng cười:

- Hay là ngươi cảm thấy giá trị mạng của mình là một huyền khí thất phẩm?

- Đừng đừng đừng, khoan khoan, khoan khona, ta còn . . . Còn có ư có một huyền khí lục phẩm Thủy Nguyệt Kiếm. A, còn nữa, còn nữa, có một bảo khí . . .

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng cảm nhận trường đao lửa sắc bén, đánh rùng mình vội nâng giá lên. Lúc này sống mới là ưu tiên hàng đầu.

452. Chương 453: Hãy Lấy Ra Thành Ý Của Các Người

- Chỉ có một bảo khí? Người nghèo quá vậy? Bà nội nó người có phải là hoàng tử không vậy?

Đinh Hạo không hài lòng mắng mấy câu, làm theo lời lão tam Ninh Châu Tam Hoàng mò được vài bảo bối tỏa ánh sáng trong người gã. Đinh Hạo cất chúng vào trữ vật giới chỉ, vì không bỏ qua báu vật nào hắn sờ người lão tam Ninh Châu Tam Hoàng từ trên xuống dưới mấy lần. Người xung quanh nổi da gà nhìn.

Đinh Hạo cũng làm tương tự với lão nhị, lão đại Ninh Châu Tam Hoàng, trấn lột bảy huyền khí cao phẩm, ba bảo khí. Trong ánh mắt nóng cháy của mọi người, Đinh Hạo cất hết vào túi riêng. Làm xong Đinh Hạo vẫn chưa vừa lòng, phát tay với đám đệ tử Ninh Châu bị phong ấn lực lượng xếp thành một đồng.

Đinh Hạo cười nói:

- Nhìn xem, bây giờ hoàng tử của các người đã biểu lộ thành ý, còn các người? Thành ý đâu?

Trí Nhược Ngu:

- . . .

Mọi người:

- . . .

Mục Thiên Dương rùng mình.

* * *

Ninh Châu Tam Hoàng rưng rưng nước mắt cuối cùng bị Đinh Hạo dùng hai huyền khí bằng hỏa giao nhau phong ấn lực lượng trong người, bị đệ tử Ninh Châu khác nâng đi. Chuyện này sẽ là ác mộng suốt đời Ninh Châu Tam Hoàng, sau này bọn họ có trả thù hay không thì chỉ có bản thân họ biết. Nhưng chiến trường bách thánh sắp mở ra, tin tưởng trong thời gian ngắn Đinh Hạo có thời gian chuẩn bị.

Không hiểu sao võ giả thủ hộ Cự Linh thành Trí Nhược Ngu đối xử rất tốt với Đinh Hạo, gã không rời đi mà tự mình dẫn đám người Đinh Hạo vào thành khi cửa Cự Linh thành mở ra. Trí Nhược Ngu sắp xếp xe ngựa đưa đệ tử Tuyết Châu đến vùng rìa rừng rậm nguyên thủy, đây là nơi có khe nứt không gian chiến trường bách thánh.

Lúc này mọi người mới biết vội vàng hối các thiên tài suốt đêm vào Cự Linh thành là vì nguyên nhân nào đó khiến thời gian khe nứt thời không chiến trường bách thánh xuất hiện sớm hơn ngày Huyền Thương Thần Cung suy tính một ngày một đêm, bọn họ phải đi trước.

Đám người Đinh Hạo tới trễ chút, trước đó đã có mấy chục thiên tài từ các châu vào chiến trường bách thánh.

Các đệ tử Tuyết Châu đứng ở biên giới rừng rậm nguyên thủy bị hình ảnh đồ sộ trước mắt rung động.

Sơn mạch hùng vĩ nhìn không thấy cuối, rừng rậm trong bóng đêm như quốc gia vĩnh viễn ngủ say làm người ta kiềm không được thấy ngộp thở. Tiếng mãnh thú, dã thú dị chủng vô tận gầm rống từ các dãy núi. Mấy chục khe nứt ẩn hiện giữa không gian dãy núi và rừng rậm, như là thiên địa bị xé rách mấy chục vết sọc. Có hơi thở hung ác không gì sánh kịp, hủy thiên diệt địa phát ra từ khe nứt xanh biếc, dù là cường giả đẳng cấp Võ Vương cảnh cũng sẽ run rẩy.

- Chiến trường bách thánh mở ra trước tiên có lẽ bên trong có biến dị. Huyền Thương Thần Cung, Thiên Cơ Cốc hợp sức thôi diễn được kết luận là vẫn thích hợp cho thiên tài trẻ đi vào tìm cơ duyên nhưng nguy hiểm hơn trước gấp mấy lần. Các vị, chuyện này là biến cố đột ngột, bây giờ các người còn thời gian lựa chọn. Nếu không muốn đi vào mạo hiểm thì hãy rút lui, Huyền Thương Thần Vệ sẽ đưa các người trở về từ đường cũ.

Trí Nhược Ngu mỉm cười giải thích vài câu sau đó xoay người đi.

Nhưng lúc này hầu như không ai chú ý đến lời của Trí Nhược Ngu, mọi người tập trung nhìn vào khe nứt màu xanh biếc trong hư không.

Mắt mọi người mê ly.

Nhìn đi, đó là cửa vào chiến trường bách thánh, thông hướng không gian thế giới có đủ loại khả năng. Chỗ đó thần được như cỏ dại, linh khí đậm đặc hơn cả hồ nước, xác suất gặp di tích thượng cổ cao kinh người. Nếu có thể lĩnh ngộ pháp tắc thượng cổ thần linh yêu ma trên chiến trường thì không chừng sẽ thành thánh ngay. Bây giờ chỉ cần nhảy lên là sẽ được đến cơ duyên võ giả trẻ Bắc vực khát khao, ước mơ thành thánh không quá xa xôi.

Nó là sức hấp dẫn làm tim người đập nhanh.

Không có võ giả nào chống cự nổi.

Cho dù nguy hiểm lớp lớp nếu đi ngay bây giờ thì đúng là đồ ngốc.

Nếu không có Huyền Sương Thần Cung, Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần tọa trấn thì các thanh niên vĩnh viễn sẽ không được cơ hội như vậy.

Chân trời phía xa chớp lóe từng luồng sáng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại. Không biết là thiên tài trẻ từ châu nào đến, hơn một trăm người. Bọn họ không ngừng lại rầm rập chạy qua, tiến vào khe hở xanh, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Có người hét to một tiếng:

- Đi!

Người đó bay lên nhanh như chớp lao vào khe nứt xanh biếc.

Mục Thiên Dương vào ngay. Đám người Thiên Lô Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường, Tiểu Bò Tát Lệ Thỉnh Thiên, Đào Khuynh Thành, Nhất Kiếm Minh Tâm Phong Hành Nhạc mang theo đệ tử môn phái của mình chào Đỉnh Hạo, chúc nhau giữ sức khỏe rồi hóa thành luồng sáng như yến về tổ bay vào khe nứt thời không.

Khe nứt thời không chỉ kéo dài ba ngày, hết thời gian nó sẽ từ từ biến mất.

Lần sau khe nứt mở ra là khoảng nửa năm, mọi người chỉ có một cơ hội ra khỏi đó.

Đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết liếc Đỉnh Hạo, không nói tiếng nào bay lên chọn một khe nứt thời không, biến mất vào trong.

Đỉnh Hạo nhìn theo các đệ tử môn phái Tuyết Châu tiến vào khe nứt thời không, hẩn quay đầu nhìn phía xa, vẫn không cảm ứng được hơi thở của thiếu niên thợ săn Trương Phàm, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt. Đỉnh Hạo thở dài nhìn bằng hữu tốt bên người, không biết lần này đi vào nhiều thiên tài nhân loại sẽ có mấy người đi ra. Tuy chiến trường bách thánh rất hấp dẫn nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Đỉnh Hạo ngừng một lúc, lấy mười mấy chiếc nhẫn bạc ra khỏi trữ vật giới chỉ phát ọi người.

Đỉnh Hạo nhìn ánh mắt khó hiểu của đám người, cười giải thích:

- Chiến trường bách thánh quái dị khó lường, dù chúng ta đi vào cùng một khe nứt thời không cũng sẽ bị truyền tống đến nơi khác nhau. Mấy hôm trước ta luyện chế ra chiếc nhẫn màu bạc này, đeo nó vào rồi chúng ta cách nhau một trăm dặm có thể cảm ứng đối phương. Sau khi mọi người vào chiến trường bách thánh đừng đi lung tung, tìm cách tụ tập lại theo chiếc nhẫn màu bạc chỉ dẫn, nếu chúng ta đứng chung với nhau thì tin tưởng xác suất sinh tồn sẽ tăng lớn nhiều.

Thì ra là vậy.

Mọi người mừng rỡ, nhận lấy chiếc nhẫn màu bạc, đây đúng là cách hay.

Bây giờ bọn họ tin tưởng Đỉnh Hạo vô điều kiện.

Nhưng tại sao lúc trước Đỉnh Hạo không nhắc nhở Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết? Có người định hỏi nhưng nghĩ lại thì không nói gì.

Đỉnh Hạo giao hết chiếc nhẫn màu bạc ọi người xong hẩn lại lấy một đồng bấu vật huyền khí ra hỏi trữ vật giới chỉ, toàn là thứ trần lộn từ tay thiên tài Ninh Châu xui xẻo, bao gồm Ninh Châu Tam Hoàng. Chúng có ánh sáng rực rỡ, uy lực không tầm thường.

Đỉnh Hạo mỉm cười nói:

- Dấu ấn thần thực trong mớ huyền khí này đã bị ta xóa đi, bây giờ là vật vô chủ, mọi người chia nhau đi, vào chiến trường bách thánh sẽ có lúc cần dùng. Hi hi, những thiên tài Ninh Châu, đại châu thứ ba Bắc vực tùy thân mang theo chắc chắn có uy lực không tầm thường, vào phút mấu chốt sẽ cứu mạng mọi người.

Đám người hiểu ra.

453. Chương 454: Ba Ngày Đầu (thượng)

Bọn họ thế mới biết tại sao bình thường Đinh Hạo chính nghĩa, khiêm tốn nhưng hôm nay đối xử với đám người Ninh Châu Tam Hoàng, Thiên Ninh vương triều quá đáng như biến thành người khác, biến thành tên cướp tham lam, độc ác. Thì ra ngay từ đầu Đinh Hạo đã tính toán như vậy, hoàn toàn lo lắng cho các bằng hữu. Đinh Hạo trấn lột nhiều bảo bối không phải cho hắn mà vì đám người.

Đinh sư huynh vẫn là Đinh sư huynh ngày nào.

- Đa tạ Đinh sư huynh!

Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn không khách sáo cười toe chọn lựa huyền khí bát phẩm tăng tốc độ và chạy trốn, phù hợp phong cách của gã.

Thời gian gấp rút, mấy người khác không từ chối, lựa vài bảo bối mình ưng ý, luyện chế xong là có thể dùng.

- Y Nhược, thực lực của nàng yếu nhất, cho nàng ba bảo khí này, mau nhỏ máu luyện hóa.

Đinh Hạo cố ý để dành ba bảo khí uy lực cường đại cho hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược. Một cái phòng ngự, một cái công kích, một cái chạy trốn trấn lột từ Ninh Châu Tam Hoàng, tuyệt đối là thứ tốt. Chúng là tấm lòng của Đinh Hạo.

- Vâng thưa Hạo ca ca.

Mất hạt tiêu nhỏ Lý Y Nhược cong thành trăng khuyết, vui vẻ nhận lấy.

Đinh Hạo lại lấy một bảo khí không nói không rằng đưa cho Tạ Giải Ngữ đeo mặt nạ phượng hoàng.

Tạ Giải Ngữ nhận lấy bảo khí.

Một con quái điều to hơn hai mươi thước xà sát mặt đất há mồm phun luồng lửa nướng một ngọn đồi thành dung nham, mấy con gấu to đang kiếm mồi gần đó bị nướng chín. Quái điểm to lao xuống, vuốt nhọn bầu hai con gấu to nặng cả tấn, nó hú dài nhàn nhã bay lên trời.

Nhưng con quái điều chưa bay quá xa thì ngã rẽ một ngọn núi phía xa có con vượn to cao trăm thước nhảy ra nhanh như chớp vọt lên bắt lấy quái điểm to không lỏng, hai tay xé. Quái điểm kêu thảm một tiếng, nội tạng và máu đen rơi xuống. Cự viện đứng trên đỉnh dãy núi cảm xác chim khổng lồ nhai nhồm nhoàm, nuốt luôn xương và da.

Cự viện chưa ăn xong thì một con thần xà vàng xanh từ đầu chui ra, mọc sừng sắp thành giao quần lấy cự vượn. Hai con quái thú gầm rống. Đuôi rắn đánh nứt núi, vẫy bị cự vượn xé rách, máu tuôn như suối thành thác nước đổ giữa khe núi.

Dã man!

Bạo lực!

Đấu tranh bằng bạo lực, vì sống mà điên cuồng, không phải người chết thì ta sống.

Người Đinh Hạo đầy vết thương núp trên một cỏ thụ cách đỉnh núi năm trăm thước, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đây là ngày thứ hai Đinh Hạo đến chiến trường bách thánh, hắn gặp nguy hiểm mấy chục lần, có vài lần suýt bị cự thú đáng sợ giết.

Nơi này như Công Viên Kỷ Jura bản phép thuật. Đủ loại cự thú tiền sử Đinh Hạo không biết tên ở khắp nơi, quanh năm suốt tháng sống trong thiên địa vẫn giữ nguyên tổ thời đại thượng cổ và pháp tắc thiên địa, các loại biến dị đáng sợ, trường sinh, có lực lượng dời núi lấp biển. Trong người chúng chảy dòng máu thần thú dị chủng thượng cổ hồng hoang. Thiên địa này nguy hiểm như địa ngục Tu La.

Đỉnh Hạo thông qua khe nứt thời không được đưa đến đây rơi vào ổ một đám Dực Kiếm Xỉ Sư, bầy quái thú to như ngọn núi nhỏ, lực lượng sánh bằng cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh, nắm giữ lực lượng thổ trong ngũ hành. Đám Dực Kiếm Xỉ Sư giẫm chân một cái là đất nứt, núi sụp. Đỉnh Hạo không trốn nhanh thì đã là đồng bùn.

Đỉnh Hạo nhìn chiếc nhẫn màu bạc, nó tối tăm không ánh sáng, chứng minh trong vòng mấy trăm dặm không có đệ tử Văn Kiếm tông.

Đỉnh Hạo hơi lo âu.

Thế giới này nguy hiểm hơn dự tính tệ nhất của Đỉnh Hạo, bản thân hắn liều mạng nửa chết nửa sống, đám người Lý Y Nhược, Phương Thiên Dực, Lý Lan, Tạ Giải Ngừ, mỹ thiếu niên Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn không biết bị truyền tống đến đâu, gặp nguy hiểm gì, hoặc là đã . . .

- Bây giờ nghĩ nhiều cũng dư thừa, phải mau chóng tăng thực lực, có sức bảo vệ mình đã.

Tuy Đỉnh Hạo bị nhiều vết thương nhưng tinh thần phấn khởi.

Mặc dù thiên địa này nguy hiểm nhưng như lời đồn, khắp nơi đầy cơ hội. Trong hai ngày qua Đỉnh Hạo hái được hơn ba mươi gốc thần dược năm trăm năm, mới đầu hắn định giữ chúng nó luyện chế thành đan dược, phát huy được lực ở mức lớn nhất. Sau này Đỉnh Hạo nhận ra không cần thiết, chỗ này có quá nhiều thần dược, lãng phí cũng không sao. Không gian trữ vật sớm nhét đầy, Đỉnh Hạo không có chỗ cất.

Sau này Đỉnh Hạo như bò ăn cỏ thấy thần dược là nhai nuốt.

Trong hai ngày ngắn ngủi Đỉnh Hạo được thần dược trợ giúp tăng thực lực lên hai tiểu cảnh giới, đến tứ khiếu Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Đỉnh Hạo cảm thấy hắn há mồm toàn phun ra mùi thần thảo dược.

Nếu có người bắt Đỉnh Hạo bỏ vào đan lô chắc có thể luyện ra một lò thần đan.

- Trong đan điền huyền khí tràn đầy, đường kinh mạch kinh khí cuộn cuộn, đến lúc đột phá rồi.

Đỉnh Hạo ngồi xếp bằng trên chạc cây cổ thụ đường kính hơn mười thước, xung quanh bày minh văn trận pháp giấu hơi thở. Đỉnh Hạo tiếp tục trùng kích, đao kiếm song thánh thể có ưu điểm biến thái là không có bình cảnh tu luyện, thăng tiến trong thiên địa này. Đỉnh Hạo vừa ăn thần dược vừa tăng thực lực lên nhanh như tên lửa, hắn thấy khoái như kiếp trước chơi game online không hạn chế thăng cấp.

* * *

Cự Linh thành.

Ranh giới nguyên thủy sơn mạch.

Mặt trời lặn từ hướng tây, mặt đất tĩnh lặng, sương chiều lượn lờ, thác nước lấp lánh sáng, phong cảnh rất đẹp.

Trên bầu trời, mấy chục khe nứt thời không xanh biếc như lòng sông khô cạn chậm rãi biến mất, đây là ngày thứ ba khe nứt thời không trước tiên mở ra đi thông chiến trường bách thánh. Giống như đợt trước, khe nứt thời không bắt đầu khép lại, muốn vào chiến trường bách thánh lần nữa không biết chờ đến bao giờ.

Biên giới sơn mạch có một trăm Huyền Sương Thần Vệ trú đóng.

Huyền Sương Thần Vệ phụ trách bảo vệ đường hầm thời không nhân loại tránh cho yêu tộc hoặc vài kẻ luân lách không tuân theo quy tắc Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần định ra lên vào chiến trường bách thánh. Mãi khi từng khe nứt thời không màu xanh trên bầu trời biến mất Huyền Sương Thần Vệ sẽ rời khỏi đây.

Thời gian trôi qua.

Từng khe nứt thời không biến mất.

Cuối cùng chỉ còn lại khe nứt thời không lớn nhất không ngừng rút nhỏ bây giờ dài khoảng hai thước, rộng một thước đang nhanh chóng biến mất. Nửa nén nhang nữa là toàn bộ khe nứt thời không sẽ biến mất.

Huyền Sương Thần Vệ thăm thử phào.

Nhiệm vụ lần này sắp thuận lợi hoàn thành, không có biến cố gì, không có kẻ nào không biết sống chết đến gây rối.

Khe nứt thời không cuối cùng dài chưa đến một thước như bãi nước sắp khô.

Chính lúc này, bỗng nhiên . . .

Vù vù vù vù vù!

Một tiếng xé gió chói tai bay nhanh từ phái Cự Linh thành.

- Meo bàn nội nó, cuối cùng cũng kịp. Này này này này, đừng biến mất! Meo, còn chưa đi vào!

Tiếng rú kỳ dị vọng từ phía xa. Đám Huyền Sương Thần Vệ chưa kịp phản ứng thì thấy một luồng sáng trắng nhanh như chớp vọt tới gần khe nứt thời không sắp chui vào.

454. Chương 455: Ba Ngày Đầu (hạ)

- Là ai?

- Dám cứng rắn xông vào? Đứng lại đó!

Huyền Sương Thần Vệ phản ứng rất nhanh, trước tiên chặn lại.

- Meo, mau tránh ra, lão tử có danh ngạch!

Ánh sáng trắng chợt lóe chui vào khe nứt thời không, cùng lúc đó khe nứt thời không cuối cùng hoàn toàn biến mất.

* * *

- Phù.

Đình Hạo chậm rãi ngồi dậy trên thân cây, đã là sáng ngày hôm sau.

Đình Hạo duỗi eo, tinh thần phấn chấn.

Đêm hôm qua Đình Hạo khá may mắn, trong ngàn thước không có cự thú khủng bố gì chiến đấu, cổ thụ này không bị phá hủy. Đình Hạo không cần đổi chỗ, thuận lợi tu luyện đến sáng. Có thần dược bổ dưỡng giúp Đình Hạo đánh mở một huyết khiếu thập nhị chính kinh, lục kỳ kinh, cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí vào ngũ khiếu Tiên Thiên Vô Tội cảnh.

- Cứ theo đà này thì mười mấy ngày nữa ta có thể bước vào Đại Tông Sư cảnh.

Đình Hạo đứng trên ngọn cây phun nuốt ánh sáng, hấp thu thiên địa nhật quang tinh hoa luyện thân mình.

Đình Hạo vẫn thiếu một pháp môn tu luyện thân thể kim thân, đến bây giờ hắn vẫn tu luyện Băng Hỏa Chuyển Kim Thân Quyết. Đây là một quyển công pháp sơ giai địa giai, sau này qua hai lão quái vật Kiểm Tổ, Dao Tổ cải tiến mở hồ đến trình độ đỉnh giai địa giai, uy lực không tệ. Đình Hạo đã tu luyện Băng Hỏa Chuyển Kim Thân Quyết đến trình độ đỉnh giai nhưng nó vẫn không theo kịp tốc độ cảnh giới huyền khí tăng trưởng.

- Đi, tìm cự thú luyện tay.

Sau khi thực lực tăng lên Đình Hạo cần một trận chiến để ổn định cảnh giới.

Đình Hạo gói ghém hành trang nhảy người lên, như vượn khỉ nhanh nhẹn nhảy giữa các nhánh cây.

Mấy ngày qua Đình Hạo tổng kết cách đi tốt nhất. Bay trên cao dễ bị cự thú loài chim cường đại bắt, đi dưới đất thì độc trùng rắn ma xuất quỷ nhập thần dễ chủng đánh bất ngờ. Thực vật trông rất đẹp có khi ăn thịt người.

Thời gian trôi đi.

Chớp mắt lại qua một ngày.

Đinh Hạo đào một hang động trong tận cùng núi non nguy nga làm chỗ ở tạm thời.

Qua mấy ngày điều tra Đinh Hạo phát hiện tình huống của hắn không quá tốt.

Bởi vì bốn hướng đông tây nam bắc Đinh Hạo ở đều có một con mãnh thú tuyệt thế chiếm cứ một phương, lãnh địa của chúng vây quanh hắn vào giữa. Trong hai mươi dặm trung tâm núi non cây cao này là khu vực trung lập của bốn mãnh thú, nơi an toàn nhất. Một khi vượt qua phạm vi này rất có thể sẽ bị dị chủng hồng hoang công kích.

Đinh Hạo tạm thời bị trói trong hai mươi dặm.

- Xem ra tạm thời không đi được.

Đinh Hạo thử mấy lần, phát hiện với thần thức cảnh giới đệ lục giai thân xác hồng lô của Thăng Tự Quyết không thể đánh lừa bốn mãnh thú tuyệt thế. Đinh Hạo tới gần chỗ chúng nó trăm thước sẽ bị phát hiện ngay, nếu không phải hắn chú ý cẩn thận, có hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ ở bên cạnh chỉ điểm thì đã chết mấy lần.

Thử mấy lần không thành công, Đinh Hạo đành phải đào một cái hang ở tạm thời, suy nghĩ làm sao phá vòng vây.

- Phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu bị vây khốn thì không thể thăm dò càng sâu hơn, không được cơ duyên tòng chiến trường bách thánh.

Đinh Hạo biết rõ không thể ở lại đây lâu, tuy khu vực này có khá nhiều thần thảo thần dược nhưng hình như nơi này là khu khá 'hoang vu' trong chiến trường bách thánh. Đinh Hạo ở lại đây là uống phí thời gian, cơ hội, đến chiến trường bách thánh nhưng không được gì.

Đinh Hạo, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ bàn bạc tìm được vài cách, nhưng với thực lực hiện tại của hắn phải trong thời gian ngắn nhất tăng thực lực lên đến Đại Tông Sư cảnh mới có cơ may thoát khốn.

Chớp mắt lại hai ngày qua đi.

Đinh Hạo vẫn bị nhốt trong khu vực nhỏ hẹp hai mươi dặm, suốt ngày liều đấu với những dị chủng hồng hoang. Y phục trên người Đinh Hạo rách nát, cuối cùng hắn đành lột da thú mới hơi khô xong làm vài bộ đồ che người. Áo lót, quần lót đều chế từ da lông dị chủng cự hổ, đũng quần Đinh Hạo có chữ 'vương' đầu hổ thật to.

May mắn Đinh Hạo biết cách luyện mình vẫn nên không xa lạ mấy thứ này.

Đinh Hạo tạm thời đào một cái hang trên vách đá lại mở rộng diện tích thêm vào hang nối kết với nhau, trong đó một cái to khổng lồ, không gian cỡ mấy trăm thước vuông. Bên trong bày đủ các bộ xương, da của mãnh thú hồng hoang, đều là thành quả săn hai ngày nay của Đinh Hạo.

Đinh Hạo phát hiện mãnh thú hồng hoang sinh hoạt trong mảnh thiên địa này đã biến dị đáng sợ, có lực lượng vô cùng, quen thuộc lợi dụng pháp tắc thiên địa. Không biết vì lý do gì mà da lông, lân vảy, xương của các mãnh thú đều có hoa văn thiên nhiên. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cẩn thận xem xét, cho rằng đó là minh văn thiên địa thượng cổ đã thất truyền ở bên ngoài. Không hiểu sao minh văn thiên địa thượng cổ xuất hiện trên người các mãnh thú, thật là tạo hóa thần kỳ, khiến người khâm phục.

Những bộ xương, da lông, vảy đều là báu vật cho Đinh Hạo, trước khi hắn có thể luyện chế ra trừ vật giới chỉ có không gian trữ đồ lớn hơn thì hắn tạm cất chứa chúng tại đây.

Vì phòng ngừa bị những mãnh thú hồng hoang thể hình lớn tập kích, Đinh Hạo làm theo nguyên lý 'Thỏ khôn có ba hang' chuẩn bị vài cửa sau để trốn, một khi có bất cứ gió thổi cỏ lay là hắn sẽ co giò chạy.

Từ khi đi vào thế giới này Đinh Hạo chưa từng lo âu, hoảng hốt như mấy ngày nay.

Đinh Hạo cảm thấy hắn là tảng chót trong chuỗi thực vật.

Nhưng chiến trường bách thánh đúng là thiên địa thần kỳ, nguy hiểm và ích lợi hình thành tỷ lệ thuận.

Trong bốn ngày qua thực lực của Đinh Hạo không ngừng tăng lên đã đến bát khiếu Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Đinh Hạo như con hổ gặm hết thần thảo, linh dược trăm năm tuổi trong phạm vi hai mươi dặm, bây giờ hân há mồm là mùi dược nồng nặc, những võ giả bình thường nếu gặp bình cảnh ngửi một hơi là đột phá ngay.

- Ồ, cứ tiếp tục như vậy thì ta sẽ thành được nhân.

Đinh Hạo ợ chua, mũi phun ra mùi hương xanh.

Dù các loại dược tính thảo dược đã thấm vào mỗi phần tế bào Đinh Hạo, nhanh chóng cải tạo thân thể của hắn. Mỗi cách nửa canh giờ Đinh Hạo đứng lên múa kiếm, vận đao hoạt động thân thể để thúc giục dược lực thành huyền khí.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đột nhiên vang tiếng nổ điếc tai, núi rung rinh, đá vụn lăn xuống.

- Lại đánh lộn. Đám hồng hoang mãnh thú đúng là hăng hái, cứ cách vài ba ngày là đánh nhau.

Đinh Hạo cẩn thận khom lưng đi tới cửa vách núi cao năm trăm thước nhìn ra xa.

Trên dãy núi cách mười dặm, hai con quái thú hình dạng kỳ lạ cao bốn, năm trăm thước đang đánh túi bụi. Một con bề ngoài như trâu, toàn thân đốt cháy lửa đen, sừng trên đầu như thiên đao húc đầu là ngọn núi cao trăm thước sẽ nứt thành mấy mảnh, sụp đổ. Mọi thứ trong núi bốc cháy, đá nặng ngàn cân bị đốt thành dung nham. Đối thủ của nó là một con sinh vật kỳ lạ đầu thú hình người, có ba đầu sáu tay, mỗi cái tay giơ gây xương màu trắng to thuộc về sinh vật không biết tên. Thân gây tràn đầy hoa văn thiên địa, đập xuống đất sẽ sụp một hố to bốc khói lạnh, đất rạn nứt, dung nham tuôn ra.

455. Chương 456: Cơ Duyên Ở Bên Người.

Đây chính là hai trong bốn con tuyệt thế hồng hoang mãnh thú vòng hai phạm vi hai mươi dặm.

Kiểm Tổ trầm ngâm nói:

- Mấy con đó đánh nhau càng lúc càng thường xuyên, hình như giận thật, có tình huống bị thương rồi. Tình huống có chút không đúng, không phải đánh lộn mà là liều mạng.

Kiểm Tổ phát hiện vụ việc có điều lạ.

Hiếm khi Đao Tổ đồng ý với Kiểm Tổ:

- Đúng vậy. Theo lý thì những vua mãnh thú như vậy có quan niệm lĩnh vực rất mạnh, nếu không vượt qua lĩnh vực của đối phương thì sẽ bình an hòa bình. Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy chúng nó hiểu cách giữ thực lực, thường thì sẽ không liều mạng tránh cho trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi. Bây giờ hai con mãnh thú bá chủ đánh ác như vậy, không lẽ . . .

Tim Đinh Hạo đập nhanh hỏi:

- Không lẽ cái gì?

Kiểm Tổ đoán:

- Hình như chúng đang tranh giành cái gì, hoặc là chuẩn bị cái gì đó?

- Đừng nghe lão tiện nhân nói nhảm, bậy bạ. Ta đoán mới là chính xác nhất!

Đao Tổ trào phúng Kiểm Tổ xong hớn hờ nói:

- Ta đoán có một mãnh thú sắp đẻ trứng nên trước tiên hành động tiêu diệt uy hiếp, đó là thiên tính của động vật giống cái.

Đinh Hạo đứng gần cửa hang chưa đến một thước, bày các loại nguy trang. Đinh Hạo quan sát một lúc, thấy hai hồng hoang mãnh thú không có xu hướng đánh sang bên này thì không xem nữa, quay về hang đó tiếp tục tu luyện, giành giật từng giây nâng cao thực lực của mình.

Trong chiến trường bách thánh trừ các loại linh thảo linh dược ra năng lượng huyền khí trong thiên địa rất dồi dào, tu luyện ở đây một ngày bằng mười ngày bên ngoài. Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện hắc cảm thấy rất thân thiết với thiên địa này, dường như từng gốc cây, ngọn cỏ đều có linh tính, là bằng hữu cũ của hắn. Dao kiếm song thánh thể có cộng minh với khoảng đất này.

Chớp mắt lại qua một ngày.

Đinh Hạo cảm thấy hắc đã đến bát khiêu đại viên mãn, rất nhanh sẽ trùng kích lên lục khiêu, tốc độ tu luyện nhanh kinh người.

Nên biết rằng cảnh giới thực lực càng tăng thì tuy Đinh Hạo tu luyện không gặp bình cảnh nhưng về sau đường kinh mạch, huyết khiêu cần năng lượng càng nhiều. Lúc ở thiên địa bên ngoài sau khi Đinh Hạo là Tiên Thiên Vô Tông cảnh mỗi khi luyện hóa một huyết khiêu cần hơn một, hai tháng nhưng tại đây hắc chỉ cần một, hai ngày là hoàn thành một điểm tinh huyết khiêu. Đinh Hạo thấy hơi lo, nếu hắc cứ mong tăng nhanh như vậy chẳng biết có gặp di chứng gì không.

May mắn hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ có kinh nghiệm phong phú, xác định tăng tiến như vậy là bình thường Đinh Hạo mới dám xông lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên ngoài tiếng ầm ầm ngày càng thường xuyên.

Đinh Hạo không ra hang núi cũng biết là bốn con hồng hoang mãnh thú đang điên cuồng tranh đấu.

Bắt đầu từ đêm qua chúng nó đã không yên tĩnh, mới đầu là hai con đánh nhau sau đó thành bốn, đánh đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang. Nếu không phải Đinh Hạo ở ngọn núi này nguy nga hùng vĩ chắc cũng đã bị đánh sập.

Bốn tuyệt thế hồng hoang mãnh thú này nếu đặt ở bên ngoài cũng cỡ cảnh giới đỉnh Vô Vương cảnh, chiến đấu sinh ra sức phá hoại rất đáng sợ.

Đinh Hạo cho rằng trong phạm vi mấy trăm dặm trừ khu núi lớn hắc ở ra các sinh vật đều chết sạch. Tối hôm qua khi Đinh Hạo đi ra ngoài nhìn thấy núi non phía xa thành đất cát, sông hồ biến mất, rừng rậm bị đốt trụi.

Chiến đấu đến lúc này bốn con hồng hoang mãnh thú mình đầy vết thương nhưng vẫn không chịu dừng tay, ngược lại càng lúc càng hung hãn.

- A! Hình như chúng nó thật sự tranh giành gì đó, không lẽ trong trăm dặm có báu vật ghê gớm gì sắp xuất thế sao?

Dao Tổ sửa lại công nhận lúc trước Kiếm Tổ suy đoán, bởi vì tình huống hiện tại càng lộ rõ là có gì đó hấp dẫn bốn tuyệt thế hồng hoang mãnh thú.

Mắt Đinh Hạo sáng lên:

- Thứ khiến chúng nó không tiếc chết sống liều mạng chắc là bảo bối hiếm thấy.

- Tiểu Đinh Tử, người khoan nghĩ nhiều, cho dù bốn con này đánh tàn phế thì người không phải đối thủ của chúng. Muốn cướp mỗi từ miệng cọp là rất khó.

Kiếm Tổ bị ánh mắt của Đinh Hạo làm giật mình, lo lắng an toàn của hắc nên lão không đồng ý hắc xen vào chuyện này.

Dao Tổ thì thích mạo hiểm:

- Không sao, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nếu bảo bối có duyên với chúng ta thì phải bắt lấy, thiên cùng không thủ, phản thụ kỳ lưỡng, nếu thật sự không thể được thì có thể thừa dịp chạy khỏi đây. Nói sao thì đây là một cơ hội tốt!

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Chờ bọn chúng đánh tới tứ bại câu thương thì ta sẽ có cơ hội.

Một trẻ hai già bàn bạc xong Đinh Hạo quay về sâu trong hang bắt đầu tu luyện, nắm chặt thời gian tăng thực lực.

Hai ngày sau, quả nhiên bốn con hồng hoang mãnh thú càng dẫu càng điên cuồng, máu ẩn chứa lực lượng khủng bố chảy ra từ người chúng ăn mòn mặt đất khuyết sâu. Dãy núi trong ba, bốn trăm dặm bị san bằng thành vùng đất tử vong, không có một cọng cỏ, liếc sơ toàn là đất cháy sém. Có vài nơi dung nham đỏ rực chưa khô cạn vẫn chảy xuôi như máu trên mặt đất.

Thực lực của Đinh Hạo lên đến đại viên mãn cửu khiếu Tiên Thiên Vô Tông cảnh, nửa bước Đại Tông Sư cảnh.

Sức chiến đấu của Đinh Hạo trong tình huống không thi triển thần thông nhân vương biến vẫn ngang ngửa với cường giả nửa bước Vô Vương cảnh.

Chính lúc này, Đinh Hạo nhạy cảm phát hiện nguyên tố, pháp tắc thiên địa xung quanh thay đổi, biến dị khó tả nhưng vẫn bị hắn bắt giữ. Đinh Hạo xác nhận địa điểm sắp xảy ra biến đổi ngoài ý muốn, chính là quanh ngọn núi hắc ở. Bởi vì bốn hồng hoang mãnh thú điên cuồng cỡ nào cũng không đến gần ngọn núi trong ngàn thước.

* * *

Trong sa mạc mênh mông.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên ngồi dưới bóng cây xương rồng cao trăm thước, nhắm mắt tụng niệm kinh Phật, thân hình tuôn ra từng luồng sáng vàng bao phủ hai mươi thước. Về mặt Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên một mỗi, có thể thấy nơi ánh sáng vàng không chiếu đến các hạt cát đỏ lấp lánh, ngẫu nhiên có đốm đen lộ ra. Đó là một con sâu kiến to cỡ ngón cái, càng trước dữ tợn, khí thế hung hãn.

Đám sâu kiến rậm rạp đầy sa mạc, mắt kép đỏ rực chớp lóe tia sáng tàn nhẫn nhìn Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên như thấy con mồi con lành.

Cùng lúc đó.

Một nơi nào đó xa xôi, trong biển rộng mênh mông, trên hòn đá ngăm ngô lên khỏi mặt nước rộng nửa mẫu đất, Lý Y Nhược đứng yên, vẻ mặt mờ mịt. Phía xa có động vật biển khổng lồ ẩn hiện, chỉ xuất hiện một thoáng đã thấy chúng nó như núi hùng vĩ.

Phương xa, trong mưa máu xương khô như vương quốc chết, Diệu Âm gian nan bước đi.

Khu vực khác, Mục Thiên Dương đi ngược trong thú triều vô tận, chém một kiếm ra là mở một con đường, giống như bá giả hàng lâm, vô tận mãnh thú không dám đến gần gã.

Trong chiến trường bách thánh vị trí mỗi người ở khác nhau, gặp hoàn cảnh hoàn toàn khác.

Cơ duyên ở ngay bên người.

456. Chương 457: Thần Thông Ba Đầu Sáu Tay (thượng).

- Đã có một con chết.

Đinh Hạo chuẩn bị xong đứng ở cửa hang lặng lẽ quan sát.

Bốn con tuyệt thế mãnh thú ác đấu suốt hai ngày. Con hồng hoang mãnh thú thân hình như quỷ núi, đầu người mình cua, quái vật to khổng lồ bị đánh nát đầu, xác rớt xuống một bên.

Ba con hồng hoang mãnh thú mình đầy vết thương.

Con thú trâu hồng hoang mãnh thú đầu có sừng như thiên đao, toàn thân cháy lửa đen bị chặt đứt hai chân trước, một cái sừng bị gãy nhưng vẫn tử chiến không lùi. Hai chân sau thú trâu hồng hoang mãnh thú đứng thẳng, dùng cái sừng thiên đao còn lại chiến đấu.

Còn có một con thanh giao mình đầy vẩy xanh, khe hở các vẩy mọc lông trắng rậm rạp, nó có huyết thống thượng cổ thần long nhưng không thuần. Thanh giao hồng hoang mãnh thú giống con thần lân to lớn cũng bị đánh gãy hai sừng, mình đầy vết thương đáng sợ. Eo thanh giao hồng hoang mãnh thú có vết thương to gần như xẻ làm hai.

Hùng mạnh nhất là quái vật cự vượn ba đầu sáu tay.

Thực lực của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay cao nhất trong bốn hồng hoang mãnh thú, nắm giữ thần thông ba đầu sáu tay. Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay sử dụng vũ khí, gây xương trắng không biết lấy từ người mãnh thú gì cứng bằng thần thiết, uy lực vô cùng, chớp lóe mình vẫn tự nhiên. Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay đập liên tục vào sừng thiên đao của thú trâu hồng hoang mãnh thú, hỏa hoa bắn ra. Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay chiếm ưu thế hơn.

Tuy sáu cánh tay của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay có ba tay đã đứt, gãy một chân nhưng còn lại ba tay vùng gây xương trắng to lớn vẫn cường đại không gì sánh được, nó áp chế hai đối thủ khác.

Những quái vật hồng hoang mãnh thú khổng lồ này có trí tuệ, tâm tình hướng không ổn nên thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao hợp tác đối kháng quái vật cự vượn ba đầu sáu tay.

- Đánh đi, đánh dữ vào, đồng quy vu tận càng tốt.

Đinh Hạo nhìn cuộc chiến, hẳn quay về hang dùng trữ vật giới chỉ cỡ lớn mới luyện chế ra cất hết bảo bối mấy ngày nay nhất được. Đinh Hạo xóa hết mọi dấu vết trong hang, dọn dẹp xong hẳn rời khỏi hang, khom lưng tới gần chiến trường của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao.

Chiến đấu đến tình trạng này thực lực của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao đã không bằng một nửa ngày thường. Đinh Hạo phóng thần thức ra có thể lừa ba hồng hoang mãnh thú không phát hiện.

Đinh Hạo vừa nhanh nhẹn né mắng lớn máu từ trên trời rớt xuống vừa cẩn thận vòng qua trung tâm chiến trường, thần không biết quỷ không hay đến gần cuộc chiến, tới bên cạnh xác mãnh thú đầu người mình của.

Đinh Hạo đứng trước xác mãnh thú đầu người mình của nhỏ bé như một cục đá bên người con voi.

Vết thương trên người xác mãnh thú đầu người mình của vẫn tuôn máu ào ào như thác nước đổ.

Đinh Hạo đến gần mới thấy đầu của quái vật đầu người mình của chỉ hơi giống nhân loại nhưng thật ra kém khá xa, nguyên cái đầu bị đập nát không thấy rõ ràng.

Đinh Hạo hứng chút máu của quái vật đầu người mình của làm thuốc dẫn để luyện vài đan dược đặc biệt.

Không biết quái vật đầu người mình của sống bao nhiêu năm, máu của nó ẩn chứa năng lượng hùng hồn, da lông và xương là tài liệu luyện khí, luyện đan hiếm thấy. Tiếc rằng quái vật đầu người mình của quá to, nếu không thì Đinh Hạo rất muốn lấy hết, nó quý giá hơn những xác đại yêu tộc hắn gặp trong khe nứt tầng băng Tuyết Long sơn nhiều. Nếu đến thế giới bên ngoài thì siêu tông môn nhị, tam phẩm sẽ tranh giành quái vật đầu người mình của bể dâu.

Đạo Tổ thúc giục Đinh Hạo:

- Nhìn xem có yêu tinh không?

Đó mới là bảo bối thật sự.

Nhưng mãnh thú trong thiên địa này khác với yêu tộc bên ngoài, tuy thần thông tương tự yêu tộc, người có yêu khí nhưng đó là trời sinh, năm tháng dài không ngừng lớn mạnh chứ không phải hậu thiên tu luyện công pháp chiến kỹ. Bởi vậy Đinh Hạo không xác định chúng nó có yêu tinh như đại yêu bên ngoài không.

Đinh Hạo cẩn thận phủ thần thức lên người quái vật đầu người mình cưa, rút thanh kiếm rỉ sét, Vắn Tình đao ra vận chuyển lực lượng cơ bắp tìm kiếm đầu hồng hoang mãnh thú khổng lồ.

Đinh Hạo sử dụng vũ khí đều là huyền khí cao đẳng cực kỳ sắc bén, hẳn có lực lượng mấy ngàn cân, có chặt cương thiết cũng nhẹ nhàng như mũi nhọn cắt vào bùn. Nhưng thanh kiếm rỉ sét, Vắn Tình đao chém vào người quái vật đầu người mình cưa làm Đinh Hạo thấy trúc trắc, có thể thấy thân xác hồng hoang mãnh thú cứng rắn cỡ nào.

Đây còn là trong điều kiện tinh hoa xác chết quái vật đầu người mình cưa đã tán đi bảy mươi phần trăm.

Khi quái vật đầu người mình cưa còn sống với thực lực hiện tại của Đinh Hạo dừng hồng cắt thịt nó.

Đinh Hạo tiến vào từ miệng vết thương, dùng thần thức ngăn cách máu thịt dính vào người. Đinh Hạo đào hầm tìm kiếm, xuyên qua xương thịt vụn, rất nhanh có thu hoạch.

Đinh Hạo thấy yêu tinh của quái vật đầu người mình cưa.

Đó là một khối tinh thạch bán trong suốt màu da cam to cỡ dưa hấu, bên trong ẩn chứa lực lượng khủng bố khiến Đinh Hạo kinh sợ. Yêu khí cuộn cuộn như biển mê mông, tinh thạch là không gian trữ vật loại lớn, phạm vi bên trong cỡ mấy trăm dặm.

- Không tệ, chưa đến đẳng cấp yêu hoàng nhưng có yêu tinh kỳ dị như vậy. Con cự tuhs này xui thật, thêm ba, năm chục năm nữa là sẽ thăng lên yêu hoàng, khi đó không gian trong yêu tinh càng lớn, tăng giá trị gấp đôi.

Đao Tổ cảm thán rằng:

- Người cắt đi, sau này có chỗ dùng. Phải rồi, dừng ngừng lại, người đi vào trái tim cự thú xem, nếu may mắn thì sẽ thấy có thứ gì.

Kiểm Tổ chợt nhớ điều gì, thúc giục Đinh Hạo:

- Đúng vậy. Suýt chút quên việc này, mau mau mau! Tiểu Đinh Tử, đi vào trái tim nó đi, nếu may mắn thì . . . Ha ha ha ha ha ha!

Trái tim?

Được rồi. Đinh Hạo cắn răng tiếp tục hươ đao kiếm đi sâu vào xác quái vật đầu người mình cưa to như núi.

Trên đường đi Đinh Hạo gặp nhiều xương cốt, mạch máu, đi rất chậm. Đinh Hạo càng vào sâu trong xác quái vật đầu người mình cưa thì xương, máu càng cứng, đao kiếm chém vào phát ra tiếng leng keng như cắt tinh cương vạn năm làm cổ tay Đinh Hạo tê dại. Cộng thêm thân hình quái vật đầu người mình cưa kỳ lạ, kết cấu khác với nhân loại, là dị chủng hiếm thấy, Đinh Hạo không biết tim của nó nằm ở đâu. Đinh Hạo đi lung tung, công việc rất khó khăn.

Đến cuối cùng Đinh Hạo nghĩ ra một cách khá ngốc.

Đinh Hạo phá mở vách mạch máu, chui vào trong một mạch máu lớn đi ngược dòng, xung quanh hẳn là máu dính đặc. Mặc kệ là sinh vật nào thì máu phải chảy qua tim, Đinh Hạo dễ lần mò hơn. Mạch máu như con đường thiên nhiên, Đinh Hạo không cần vất vả đào bới ra.

Đại khái qua một nén nhang cuối cùng Đinh Hạo nghe được tiếng tim đập khe khẽ.

Máu trong mạch máu dần chảy siết.

Đao Tổ hớn hở lớn tiếng giục Đinh Hạo:

- Sắp đến rồi, tăng tốc đi. Ha ha ha ha ha ha! Trái tim của nó chưa ngừng đập!

457. Chương 458: Thần Thông Ba Đầu Sáu Tay (hạ).

Đinh Hạo vung đao kiếm nhanh chóng xông lên như con cá mập vượt biển máu, tiếng tim đập yếu ớt ngày càng rõ ràng hơn, như cái trống to có ma lực, khoảng cách đập cách nhau ngày càng dài.

- Chính là nơi này!

Đinh Hạo tính toán giây lát, đao kiếm bỗng vạch rách mạch máu, hấn lao ra khỏi mạch máu.

Trước mặt Đinh Hạo là không gian to như lòng núi, vô số mạch máu lớn nhỏ rậm rạp chồng chéo lên nhau như đường cao tốc thông qua hình cầu màu đỏ tỏa ánh sáng đỏ rồi tỏa ra khắp góc thân thể. Hình cầu đỏ to lớn này như mặt trời chiếu bốn phía một mảnh đỏ rực, tiếc rằng nó cho người cảm giác hoàng hôn sắp lặn.

- Đúng vậy. Thân thể mãnh thú đã chết, trái tim sắp ngừng sự sống, ngừng đập.

Đinh Hạo cảm thấy bi thương.

Sinh vật cường đại như vậy cũng khó tránh khỏi cái chết.

Kiểm Tổ cười hờn hở nói:

- Còn đứng đó làm gì? May dùng cách luyện khí ta dạy ngươi luyện hóa nó là có thể tạm giữ lại hỏa tính, sau này có ích rất lớn.

Đao Tổ thì có ý kiến khác:

- Bậy bạ, ta cảm thấy nên luyện minh văn trận pháp trước nói không chừng sẽ được một giọt tinh huyết của mãnh thú.

- Nhảm nhí! Bà điên tóc dài kiến thức ngắn! Tiểu Đinh Tử đã có tinh huyết địa sát thần thú là đủ rồi, tuy quái vật đầu người mình của mạnh mẽ nhưng không vào hàng thần thú, dù luyện hóa tinh huyết cũng vô dụng. Nhưng trái tim nửa bước yêu hoàng còn sống thì tác dụng rất lớn, ha ha ha ha ha ha!

Kiểm Tổ mắng Đao Tổ xối xả.

Đao Tổ mím miệng, hàm hừ rửa vài câu nhưng không kiên quyết đòi luyện hóa tinh huyết nữa.

Đinh Hạo thầm cười trong bụng, hấn biết Đao Tổ công nhận ý của Kiểm Tổ tốt hơn. Đinh Hạo hành động ngay.

Đinh Hạo lấy mấy cục phẩm huyền tinh thạch ra, hít thở điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, thúc giục phép luyện khí rất có thi triển. Đinh Hạo bắt ấn, điều động lực lượng huyền tinh thạch hóa thành lưới thiên hỏa vô hình phủ lên hình cầu to như mặt trời máu.

* * *

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Gậy xương của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay đập xuống, trong thiên địa lóe tia chớp, hắc viêm tan vỡ. Một sừng còn lại của hắc viêm ngưng tụ thành đao không tóe lửa mà nứt vỡ.

Cùng lúc đó, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thanh giao lông trắng quán người chỉ còn một cánh tay lộ ra ngoài.

Hắc viêm ngưng tụ thành đao hét thảm, há mồm cắn đứt một chân của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay. Bùm một tiếng, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay và hắc viêm ngưng tụ thành đao cùng ngã xuống đập nứt mặt đất sâu như khe núi. Thanh giao lông trắng bị quái vật cự vượn ba đầu sáu tay xé làm hai khúc từ phần eo nhưng nó vẫn dùng nửa người quán chặt cự vượn.

Tam bại câu thương!

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay vẫn còn sức chiến đấu.

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay vừa kinh vừa giận giơ cánh tay có thể hoạt động tự do đánh ra một đấm. Đầu hắc viêm ngưng tụ thành đao mất đi sừng thiên đao rất yếu ớt, bị đập nát bấy. Cùng lúc đó, cái đuôi thô to dữ tợn của hắc viêm ngưng tụ thành đao quất vào mặt quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, một con mắt của nó bay ra.

Đau nhức kích thích quái vật cự vượn ba đầu sáu tay nổi khùng, nó túm phần eo đứt của thanh giao long trắng xé mạch, nội tạng đổ ra, máu bay đầy trời nhỏ xuống đất thành cái hồ.

Thanh giao long trắng nổi điên cắn vào cổ quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, xé rách yết hầu.

Đinh Hạo đang chui ra khỏi xác quái vật đầu người mình của thì thấy hình ảnh máu me tàn bạo trên, hắn trợn mắt há hốc mồm. Đinh Hạo rất kinh hoàng, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ thì mừng như điên hét chói tia.

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, quả nhiên ba con thú ngốc đồng quy vu tận! Đứng đó làm gì, mau luyện hóa tim của chúng, đào ra yêu tinh. Giàu, giàu to rồi. Phải rồi, trước tiên nhắm vào quái vật cự vượn ba đầu sáu tay đi. Cơ hội tốt, Tiểu Đinh Tử có muốn sở hữu thần thông ba đầu sáu tay không? Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo ngây ra sau đó mừng như điên.

Đinh Hạo kích động hỏi:

- Cái gì? Không lẽ ta có thể được đến thần thông ba đầu sáu tay của cự vượn?

- Ha ha ha ha ha ha! Mau hành động, thực lực của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay cao nhất, sắp vào cảnh giới yêu vương. Ha ha ha ha ha ha! Ta đoán chắc chắn trong người nó có . . .

Đạo Tổ như vào mùa động dục hét chói tai giục Đinh Hạo:

- A a a a, mau hành động, mau mau mau!

Đinh Hạo kiềm không được kích động trong lòng, từng chút một đến gần quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao long trắng, hắc viêm ngư thiên đao hấp hối.

Thanh giao long trắng, hắc viêm ngư thiên đao bị thương quá nặng, không có sức nhúc nhích, chỉ có thở ra. Máu như nước lũ chảy ra từ miệng vết thương, tay chân thanh giao long trắng, hắc viêm ngư thiên đao co giật, không sống nổi nữa.

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay thì còn sức để chiến đấu.

Hai chân quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương không thể đứng lên, ba cái đầu có hai bị đánh nát. Phần cổ cái đầu còn lại gần như bị thanh giao long trắng cắn đứt, có thể thấy rõ khí quản rũ xuống, thấy ghê người. Trong ba cánh tay còn hoàn chỉnh thì hai tay khác bị thanh giao long trắng quấn cong vẹo đã hoàn toàn gãy xương. Bàn tay cuối cùng chống mất đất vùng vẫy muốn đứng lên.

Lúc này quái vật cự vượn ba đầu sáu tay phát hiện ra Đinh Hạo.

Cái tên thể tích không bằng một phần ngàn của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay nếu là ở bình thường nó tung một đám là đập bẹp ngay, nhưng bây giờ nó cảm nhận uy hiếp trí mạng.

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay rống to:

- Grao!

Sóng âm như gió lốc dấy lên bão máu và đá to dưới đất.

Toàn thân Đinh Hạo phủ trong lửa vàng, không bị ảnh hưởng từng bước một chậm rãi tới gần quái vật cự vượn ba đầu sáu tay.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ sốt ruột hỏi Đinh Hạo:

- Tiểu Đinh Tử, mau giết nó đi, không thể để nó lấy lại sức!

Đinh Hạo gật đầu, hắn biết giờ không phải là lúc ấy nấy. Đinh Hạo nhảy lên cao, hai tay giơ qua đầu, thanh đao lửa dài mười thước nằm trong tay. Hơi nóng cháy phụt ra. Một chiêu Lực Phách Hoa Sơn đơn giản, đao khí rẽ không khí chém vào cổ quái vật cự vượn ba đầu sáu tay.

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay tức giận gào thét:

- Grao!

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay vô cùng tức giận như vương giả bị khiêu khích tôn nghiêm, nó dùng cánh tay thẳng còn lại tung quyền.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lửa đao to tán loạn, thiên hỏa bắn ra bốn phía, nổ rộ pháo hoa vàng đẹp nhất.

Cổ họng Đinh Hạo ngứa, bị chấn văng ra sau lộn cù mèo trên không trung.

Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh:

- Người giỏi!

458. Chương 459: Được Đến Bảo Bối.

Trong tình trạng bị thương nặng mà quái vật cự vượn ba đầu sáu tay còn mạnh mẽ như vậy, nếu đến lúc nó ở đỉnh cao thì chắc Đinh Hạo không đỡ nổi cú đâm. Nhưng Đinh Hạo nhìn kỹ thấy nhẹ lòng, vì bàn tay quái vật cự vượn ba đầu sáu tay cũng bị đao to lửa của hắn chém ra một vết thương sâu nửa tấc. Vết thương và xương cháy đen, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương khá nặng.

Đinh Hạo lắc người lại xông lên.

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay phát ra tiếng gầm giận dữ, cảm giác hổ xuống đồng bằng khiến nó cực kỳ bức tức. Con kiến bình thường quái vật cự vượn ba đầu sáu tay không để vào mắt bây giờ khiến nó thấy tuyệt vọng. Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay đầu một lúc sau thấy không làm gì được Đinh Hạo thì nhảy lên cây, một tay chống đỡ thân thể cao lớn vọt tới ngọn núi lúc trước hắn nướng náu.

Đó là ngọn núi hoàn hảo duy nhất trong mấy trăm dặm, trong khe hở đá núi mọc cây xanh rậm rạp.

Cùng lúc đó, dao động kỳ dị xuất hiện trong không khí.

Mây mù xoay tròn lấy đỉnh núi làm trung tâm, hình như có thứ gì sắp bùng nổ.

- Có chuyện gì?

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Hơi thở thánh khiết hùng hồn từ trung tâm mây mù tràn ra. Quả nhiên ngọn núi ẩn giấu thứ đặc biệt gì rất quý giá, chẳng những khiến thiên địa biến hóa cũng dẫn tới bá chủ tứ phương tranh đấu, không tiếc mất mạng.

Kiểm Tổ hét to:

- Mau hành động, giết cự vượn trước!

Tim Đinh Hạo rút cái bích, nhanh như chớp đuổi theo. Tay siết Vấn Tình đao, Đinh Hạo hóa thành luồng sáng bay thẳng tới vị trí cổ họng trí mạng của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay. Chỉ cần chặt đứt chút khí quản, máu thịt cuối cùng dính trên cổ quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, chặt cái đầu hoàn chỉnh cuối cùng là có thể giết chết con quái vật này.

Quái vật cự vượn ba đầu sáu tay cũng biết đã đến phút mấu chốt, nó gầm lên, hai chân đạp thân cây vọt hướng ngọn núi.

- Không thời gian . . . !

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng lạnh thúc giục tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn trong đan điền.

Chớp mắt một con Ma Sát Bạch Vượn cao trăm thước xuất hiện trên ngọn núi, toàn thân bao phủ khí thế hung ác, mắt đỏ như máu. Ma Sát Bạch Vượn gầm rống chặn lại quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương nặng đang xông lên. Ma Sát Bạch Vượn vung nắm đấm đánh vào cái đầu duy nhất của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương nặng.

Ầm một tiếng, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương nặng lùi lại vài bước, mặt vặn vẹo. Nhưng quái vật cự vượn ba đầu sáu tay không lùi, nó giơ cánh tay hoàn chỉnh cũng đâm vào ngực Đinh Hạo biến thành Ma Sát Bạch Vượn.

- Phụt.

Đinh Hạo học máu, ngực lõm vào, đầu tay rõ ràng.

Đinh Hạo sớm dự đoán quái vật cự vượn ba đầu sáu tay hấp hối đánh trả lần cuối, hẳn liệu bị thương nặng không lùi còn tiến lên, vuốt to chop hự không. Bằng kiếm to xuất hiện, Đinh Hạo tiến tới một bước, kiếm chém ngang. Ánh sáng bạc chợt lóe, cái đầu cuối cùng của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương nặng bay lên cao.

Thân hình khổng lồ lắc lư té cái rầm ra sau, như có ngọn núi thật to đổ xuống.

Đinh Hạo ôm ngực, thở phào một hơi.

Trong phút chốc vang tiếng nổ điếc tai, đỉnh núi sau lưng Đinh Hạo, một tảng đá to hình tròn đường kính hai mươi thước nứt rạn, vụn đá bắn tung tóe. Một đoàn sáng bạc rực rỡ tràn ra từ giữa tảng đá nứt vỡ bay nhanh chân trời phía tây, nó chạy trốn rất có linh tính.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ run giọng kinh kêu:

- Trời ạ, là Ngọc trong Đá!

Cùng lúc đó, một luồng sáng xanh nhanh như chớp từ sau lưng Đinh Hạo bắn tới trước đuổi theo đoàn sáng vàng.

Đinh Hạo rống to:

- Súc sinh gian xảo!

Thân thể cao to nhảy lên nhanh nhẹn như con chim, Đinh Hạo ở giữa không trung chém kiếm ra.

Kiếm quang giống như thất luyện chém luồng sáng xanh thành hai khúc.

Đó là thanh giao long trắng lúc trước rõ ràng đã chết, thì ra nó giả chết còn giữ một hơi cuối cùng. Thanh giao long trắng thừa dịp Đinh Hạo và quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị thương nặng đấu sống chết thì đột nhiên vùng lên muốn giành lấy luồng sáng bạc. Tiếc rằng thanh giao long trắng bị thương rất nặng, tốc độ giảm nhiều, bị Đinh Hạo phản ứng lại rượt theo, một kiếm giết chết. May mắn chưa đến, cường cầu thiên bảo cuối cùng chỉ có nước chết.

Cùng lúc đó Đinh Hạo chop không trung, tay to bắt chặt đoàn sáng vàng.

Đinh Hạo cảm giác như bắt giữ cục băng, nguyên cánh tay sắp đông cứng. Sương trắng nhanh chóng lan tràn trên cánh tay Ma Sát Bạch Vượn Đinh Hạo biến ra. Đinh Hạo chưa kịp phản ứng thì đoàn sáng bạc chợt nóng cháy, tay Ma Sát Bạch Vượn bị đốt kêu xèo xèo như thịt nướng, không khí thoang thoang mùi khét.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ hét to:

- Phong ấn, mau phong ấn đi, dùng Vạn Cổ Thanh Điền Bất Diệt Minh Đăng Ấn phong ấn nó nhanh lên!

Trong giọng nói của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ chất chứa mừng như điên, bọn họ chưa từng hoảng hốt như vậy.

Đinh Hạo không dám chậm trễ, đánh tan hóa thân Ma Sát Bạch Vượn. Đinh Hạo bắt ấn Vạn Cổ Thanh Điền Ấn, Bất Diệt Minh Đăng Ấn. Hai thủ ấn to như diệt thể hoa sen hiện ra trong hư không hút hết tất cả sức lực trong người Đinh Hạo, bàn tay nắm lấy đoàn sáng trắng. Minh văn chớp lóe phong ấn đoàn sáng trắng hóa thành ngọc trong thạch màu trắng to cỡ nắm tay rơi vào lòng bàn tay Đinh Hạo.

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Đinh Hạo chưa nghe nói đến bảo bối ngọc trong thạch là cái gì.

- Tạm bỏ qua đi.

Đao Tổ như cô bé được kẹo đường hét chói tai hồi Đinh Hạo:

- Không có thời gian, xử lý ba cái xác cự thú, nhân lúc xác chúng chưa hoàn toàn lạnh, mau! Làm theo cách đã làm với trái tim quái vật đầu người mình cua, lưu trữ trái tim ba cự thú trước! Nếu ta không đoán sai thì trong người chúng nó chắc là có yêu tinh.

Kiểm Tổ hồi hộp nói:

- Đúng vậy. Mau thanh lý xong đi ngay, trọng bảo xuất thế tất nhiên là kinh động tồn tại khủng bố các phương. Bọn chúng sẽ nhanh chóng đến đây, người cần gấp rút rời đi.

Đinh Hạo gật đầu, hẩn hành động ngay.

Đinh Hạo lại biến thành Ma Sát Bạch Vượn dùng sức mạnh to lớn xé nát xác thanh giao lông trắng, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, hắc viêm ngư thiên đao, dùng cách luyện khí cẩn thận lưu trữ trái tim chúng nó. Đinh Hạo cắt hai sừng thiên đao gãy rơi dưới đất, nhặt gậy xương trắng khổng lồ. Đinh Hạo chạy nhanh hướng chính đông, chớp mắt đã biến mất ngàn dặm.

* * *

Sau khi Đinh Hạo rời đi khoảng một phần tư nén nhang.

Chân trời phía tây cuộn cuộn khói đen, yêu khí như rồng. Một con rắn đen nhỏ lưng có hai cánh, dài hai thước chớp mắt vượt trăm dặm đi đến chiến trường. Con người màu vàng lướt qua xác bốn tuyệt thế hồng hoang mãnh thú rách nát, hòn đá trên ngọn núi nứt toác. Lưỡi đỏ phát ra tiếng rít, con rắn hét chói tai tiếng người.

- A a a a, khốn kiếp, tại sao lúc trước ta không phát hiện chỗ này có một khối Âm Dương Ngọc Trong Thạch thiên địa uẩn dưỡng ra? Là ai được đến nó? Không được, ta muốn thành đạo thì phải có được 7 Âm Dương Ngọc Trong Thạch, quyết cướp lại!

459. Chương 460: Hồng Nhan Bạch Cốt Tương (thượng).

Toàn thân rắn nhỏ màu đen lượn lờ yêu khí đen đáng sợ, vô tình phát ra áp lực mạnh hơn cả bốn con hồng hoang mãnh thú quái vật đầu người mình cua, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao.

Con rắn nhỏ màu đen há mồm nhẹ hút, xác bốn con hồng hoang mãnh thú quái vật đầu người mình cua, quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao rách nát hóa thành luồng sáng đen chui vào miệng rắn. Con rắn đen cong người rồi nguẩy một cái chui vào hư không.

Cùng lúc đó, không gian lóe ánh sáng, mười mấy thanh niên mặc áo gấm hai mươi mấy tuổi xuất hiện trên ngọn núi.

Một thanh niên áo gấm quan sát giây lát, thở dài nói:

- Thật không ngờ chúng ta bị truyền tống vào khu vực này có báu vật như thế, tại sao lúc trước chúng ta không phát hiện?

Một thanh niên áo gấm khác nhặt lên một cục đá vỡ, nhìn hoa văn thiên nhiên, nói:

- Khối ngọc trong thạch này sắp sinh ra linh trí, thiên nhiên sinh thành phong ấn mình vẫn tuy không hoàn chỉnh nhưng lúc trước phong hơi thở của nó. Đến chậm một bước đã bị người giành trước, là kẻ nào may mắn có được báu vật?

Có thanh niên áo gấm nổi sát khí nói:

- Tìm, nhất định phải tìm ra cướp lại báu vật!

Thanh niên áo gấm nói chuyện đầu tiên chợt phát hiện điều gì, liếc hướng bắc, hừ lạnh một tiếng:

- Cút, nơi này đã là lĩnh vực của Thanh Vân Thập Tam Tú chúng ta! Không muốn chết thì mau cút!

Phía xa vang lên giọng âm trầm:

- Ha ha ha ha ha ha! Thật lớn lối, ai có tài thì được báu vật. Không cần biết Thanh Vân Thập Tam Tú gì đó, ai tìm ra trước thì là của người đó!

* * *

Cách ngàn thước.

Đinh Hạo núp dưới một ao nước màu đen, dùng thần thức Thăng Tự Quyết thu giấu hơi thở một đêm, trong thời gian đó hẳn cảm giác có vài thần thức mạnh mẽ xẹt qua ao nước đang tìm kiếm gì đó.

Những hơi thở cực kỳ cường đại, Đinh Hạo nghĩ bây giờ hẳn không bằng một móng út của đối thủ.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời đã lên, vết thương phần ngực Đinh Hạo lành được một chút.

Đinh Hạo đáp xuống đất, tốc độ chậm hơn lúc trước đến trở về dọc theo đường cũ. Đinh Hạo mất nửa ngày lại đến bãi chiến trường lúc trước, thấy xác bốn hồng hoang mãnh thú tuyệt thế khổng lồ đã biến mất. Qua một đêm, nguyên khí thiên địa đậm đặc tẩm bổ, mặt đất cháy đen có chút sức sống, đang nhanh chóng lành lại.

Nơi nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.

Đinh Hạo trở lại hang núi cũ, lấy đá phong kín lối vào. Đinh Hạo viết đầy mình văn trận pháp ngăn hơi thở, giấu hơi thở trên vách đá. Đinh Hạo thở phào, sửa sang lại thu hoạch từ cuộc mạo hiểm này.

Bốn trái tim quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao, quái vật đầu người mình cua còn giữ sức sống.

Hai sừng thiên đao của hắc viêm ngư thiên đao, mỗi cái sừng dài hai mươi thước, cực kỳ cứng rắn. Sừng thiên đao là chỗ tinh hoa nhất toàn thân hắc viêm ngư thiên đao, tường đồng vách sắt, thích hợp để luyện chế vũ khí, có thể tạo ra hai thanh đao to đẳng cấp bảo khí. Mấy cây gậy xương trắng quái vật cự vượn ba đầu sáu tay sử dụng dài bốn mươi thước, màu trắng bệch. Thân gậy tràn đầy minh văn bạc mờ nhạt, chính là thiên địa sinh thành, có uy lực khó lường. Đinh Hạo quan sát kỹ thấy gậy xương trắng là bảo bối ngang ngửa sừng thiên đao, tài liệu siêu tốt để luyện khí.

Đinh Hạo sốt ruột hỏi:

- Phải rồi, lúc trước Đao Tổ nói ta có khả năng nắm giữ thần thông ba đầu sáu tay, cuối cùng phải làm sao mới được?

Thần thông ba đầu sáu tay chắc chắn là thần thông rất thực dụng, trong thần thoại kiếp trước của Đinh Hạo có nhiều truyền thuyết về nó khiến hắn rất mong chờ.

Đao Tổ cố ý úp mở:

- Người hãy lấy tim cự viện ra trước, mở phong ấn nhìn xem bên trong có gì.

Đinh Hạo làm theo lời Đao Tổ, quan sát xong ngạc nhiên phát hiện bên trong trái tim quái vật cự vượn ba đầu sáu tay chứa một mẫu xương cỡ móng cái, lấp lánh như ngọc, trơn bóng như phật xá lợi trong truyền thuyết, tỏa ánh sáng nhu hòa.

Trong trái tim quái vật cự vượn ba đầu sáu tay có một mẫu xương?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, không lẽ quái vật cự vượn ba đầu sáu tay bị bệnh tim bẩm sinh?

Chưa từng nghe nói sinh vật trái tim mềm có mọc mẫu xương, hay đây là trái tim kết sỏi? Cũng chưa từng nghe nói.

- Đây là thiên địa huyết cốt. Tiểu Đinh Tử, người quan sát kỹ vào, nhìn xem trên mẫu xương có cái gì?

Trong giọng nói của Đao Tổ chất chứa cảm thán.

Đinh Hạo vận chuyển thần thức mạnh nhất thân xác hồng lô quét kỹ mẩu xương cở móng cái, hấn phát hiện bên dưới tầng mềm lấp lánh như ngọc có từng tơ máu mỏng nhỏ mắt thường không thấy, chi chít như mạng nhện nối kết nhau, xuyên suốt bên trong thiên địa huyết cốt. Chúng như mạch máu nhỏ xíu không biết đang chuyển vận năng lượng gì.

Đinh Hạo quan sát kỹ một lúc sau thấy choáng váng mặt mày.

Hoa văn tơ máu giống như minh văn trận pháp thâm ảo rồi lại rất khó giải thích theo cách bình thường. Chúng vô cùng thâm ảo như quỹ tích trời trăng sao di chuyển, là thiên địa sinh thành, ẩn chứa thần thông kỳ dị.

Kiểm Tổ giải thích đại khái:

- Cái gọi là thiên địa huyết cốt là một số mãnh thú cường đại gần như thông minh trong năm tháng dài đặc cảm ngộ thiên địa pháp tắc, hấp thu tạo hóa linh khí, vô ý thức ngưng kết ra huyết cốt chí tôn. Hoa văn huyết cốt có tác dụng giao lưu thiên địa pháp tắc, bởi vì nó vốn là vầng chụm thiên địa tạo hóa mà thành. Loại huyết cốt này rất hiếm thấy, trong mấy chục vạn mãnh thú bá chủ chưa chắc một con ngưng tụ ra huyết cốt, thêm nữa thần thông ba đầu sáu tay đến từ khối huyết cốt nho nhỏ này.

Đinh Hạo gật gù.

Nói vậy là thiên địa huyết cốt quý giá rất nhiều.

Thân hình quái vật cự vượn ba đầu sáu tay to như núi mà chỉ ngưng tụ ra một khối thiên địa huyết cốt nhỏ xíu, không bằng một phần ngàn vạn thể tích của nó.

- Không lẽ ta phải luyện hóa khối huyết cốt này vào trái tim mình mới có được thần thông ba đầu sáu tay?

Đinh Hạo tưởng tượng trông mẩu xương như cục ỏi vào tim là thấy buồn nôn, bài xích.

Đinh Hạo ôm may mắn hỏi dò:

- Chắc là học tập hoa văn trong thiên địa huyết cốt đúng không? Thông qua minh văn nắm giữ thần thông biến hóa?

Đạo Tổ cười to giành giải thích trước:

- Không cần luyện vào trái tim, dù sao kết cấu thân thể nhân tộc và mãnh thú Tà Giải Ngừ khác nhau. Người chỉ cần luyện hóa nó vào hạt giống huyền khí trong đan điền, dung hợp nó với tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn, chờ lần sau người thi triển thần thông nhân vương biến là sẽ được thần thông ba đầu sáu tay. Bản thể Ma Sát Bạch Vượn và quái vật cự vượn ba đầu sáu tay cùng nguyên nên cách biệt không lớn, có thể dùng cả hai. Hoa văn huyết cốt là nguyên lý tâm pháp chiến kỹ thần thông ba đầu sáu tay nhưng loại hoa văn thiên địa sinh thành này dùng đạo minh văn nhân tộc rất khó giải thích, quán thông.

Thì ra là vậy.

Vậy đơn giản.

460. Chương 461: Hồng Nhan Bạch Cốt Tương (hạ)

Đinh Hạo đặt thiên địa huyết cốt trong lòng bàn tay, cực dương thiên hỏa huyền khí lan tràn bao phủ nó, chậm rãi nung, luyện hóa. Cuối cùng thiên địa huyết cốt như chất lỏng chậm rãi thấm vào tay Đinh Hạo, dọc theo đường kinh mạch nhâm mạch trong lục kỳ kinh đi đến phần trung đan điền phần ngực.

Đinh Hạo nội thị phát hiện thiên địa huyết cốt như ngọc mềm tiến vào hạt giống cực dương thiên hỏa huyền khí.

Đinh Hạo không chế tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn đã nằm trong trung đan điền phần ngực từng chút một hòa cùng ngọc mềm thiên địa huyết cốt.

Đinh Hạo tưởng chuyện này rất khó khăn, ai ngờ tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn và thiên địa huyết cốt mới chạm vào nhau đã sinh ra phản ứng kỳ diệu. Tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn chủ động chui vào thiên địa huyết cốt, dọc theo đường tơ máu tự vận chuyển như bọn chúng trời sinh là vậy, không thể chia cắt.

Thành công!

Cảm giác kỳ dị dâng lên trong đầu Đinh Hạo, não trong sáng.

Tiếc rằng không gian trong hang chật hẹp không thì Đinh Hạo muốn thi triển thần thông nhân vương biến để cảm nhận uy lực của thần thông ba đầu sáu tay.

Đinh Hạo rất vừa lòng thu hoạch này.

Sâu trong lòng Đinh Hạo rất ngưỡng mộ Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ không từ khi còn nhỏ, mỗi lần biến thành Ma Sát Bạch Vượn là hắn cảm thấy càng gần hình tượng Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ không bách chiến bách thắng trong thần thoại hơn. Bây giờ Đinh Hạo có thần thông ba đầu sáu tay tình cờ phù hợp một trong các thần thông của Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ không.

Đinh Hạo dung hợp thiên địa huyết cốt xong cẩn thận cắt trái tim bốn hồng hoang mãnh thú quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngưu thiên đao, quái vật đầu người mình cua.

Theo lời hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ nói thì sau này có chỗ dùng bốn trái tim.

Lúc này Đinh Hạo mới có thời gian quan sát kỹ hắn nhỏ rằng cộp giành được khối Âm Dương Ngọc Trong Thạch.

Đinh Hạo lấy Âm Dương Ngọc Trong Thạch ra khỏi trữ vật giới chỉ, sương bạc bao phủ bàn tay hắn, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi vách hang tối tăm rõ ràng hơn, vô cùng thánh khiết. Một đoàn chất lỏng mềm như rau câu to cỡ nắm tay mấp máy trong tay Đinh Hạo. Ngoại hình của nó là con thỏ trắng đáng yêu, có linh tính, phóng ra dao động sợ hãi muốn trốn khỏi tay Đinh Hạo nhưng không thể phá minh văn phong ấn Vạn Cổ Thanh Điện Bất Diệt Minh Đăng Ấn.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ cùng cảm thán rằng:

- Âm Dương Ngọc Trong Thạch, ha ha ha ha ha ha! Bảo bối tốt!

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Đinh Hạo cảm ứng được thứ giống thỏ trắng này bí ẩn nhưng không biết gì về nó.

- Ngọc trong thạch là một loại tinh hoa thiên địa tạo hóa, chỉ có những linh tú trong thiên địa tụ tập tạo hóa chi linh vận động thiên phúc địa linh chậm rãi dựng dục mà thành. Nó không có máu thịt nhưng có linh tính nhất định, nói nó là hóa thân của thiên địa pháp tắc cũng không quá đáng. Thời đại thượng cổ mấy vạn năm trước khi thiên địa pháp tắc chưa thay đổi, linh vận vãng chịu thổ mới sáng thế trong vài khu phúc duyên chung tú trong Vô Tận đại lục sẽ sinh ra bảo bối này. Bởi vì nó chính là thiên sinh địa dưỡng, ra từ đá, ngoại hình như ngọc mềm, trong suốt lấp lánh nên gọi là ngọc trong thạch. Nó còn có nhiều cái tên như thiên địa chi tâm, tạo hóa chi . . .

Đao Tổ có kiến thức uyên bác kể một tràng dài.

- Thiên địa chi tâm, tạo hóa chi?

Đinh Hạo nức nở, được cường giả thời thượng cổ đặt tên là thiên địa thì đúng là không giống người thường.

- Ngọc trong thạch sinh ra cần năm tháng dài dặc, bởi vì hình thành địa thể, địa mạch, thiên tượng, thủy vực, sinh linh các loại điều kiện tự nhiên khác nhau mà chia thành mười bảy loại ngọc chất khác nhau. Hôm nay ngươi có được khối này tính sơ cũng cỡ mười vạn năm, mới sinh ra linh trí chủ yếu do hai khí âm dương tụ tập thành nên mới gọi là Âm Dương Ngọc Trong Thạch. Nó ẩn chứa hai lực lượng thiên địa một âm một dương, được gọi là một trong tứ tuyệt phẩm tướng ngọc trong thạch. Tiểu Đinh Tử, đây là tọa hóa tuyệt vời cho ngươi, loại Âm Dương Ngọc Trong Thạch này trời ỉn phù hợp với đao kiếm song thánh thể, có thể nói là xứng đôi vừa lứa. Âm Dương Ngọc Trong Thạch thôi diễn thể chất của ngươi lên cực độ nghịch thiên.

Kiếm Tổ không cam lòng yếu thế cũng khoe khoang kiến thức.

Mắt Đinh Hạo sáng rõ.

Mặc kệ là bảo bối gì, có thể tăng thực lực ình mới là thứ đáng giá.

Đinh Hạo đánh gãy hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ khoe khoang học thứ, hỏi thẳng vấn đề:

- Dùng nó như thế nào?

Dao Tổ nói:

- Uống nó!

Kiếm Tổ nói:

- Ăn nó!

Đinh Hạo vui vẻ đặt ngọc mềm lấp lánh đến bên môi, chợt nhận ra điều gì, nhúu mày hỏi:

- Bên trong Âm Dương Ngọc Trong Thạch ẩn chứa lực lượng quá khủng bố, cầm trên tay còn bị hai khí âm dương tổn thương, ăn vào bụng rồi có bị nguy hiểm gì không?

Dao Tổ cười gian nói:

- Có còn nhớ dưới lòng di tích tông môn thượng cổ Tây Nham sơn mạch người hấp thu âm dương uẩn thần địa mạch không?

Đinh Hạo đánh rùng mình.

Đó là thời gian hắn sống không bằng chết nhất từ lúc xuyên qua đến nay, đau đớn từ tận linh hồn làm hắn co giật.

Kiếm Tổ đầy ẩn ý nói:

- Từ xưa đến nay hễ là chí tôn hùng thị thiên tài đề phải nhận nhiều đau khổ. Người đừng thấy bây giờ chiến thần năm phương nhân tộc được tôn sùng, ra hiệu lệnh là nhân tộc năm đại vực không dám không nghe nhưng lúc bọn họ còn trẻ . . . Ha ha ha ha ha ha!

Kiếm Tổ lảm nhảm nói một tràng.

Đinh Hạo cắn răng nuốt Âm Dương Ngọc Trong Thạch vào miệng, lập tức vận chuyển Thăng Tự Quyết của Huyền Chiến Thăng Quyết luyện hóa Âm Dương Ngọc Trong Thạch.

Răng rắc!

Một tiếng vang khê.

Đinh Hạo trợn to mắt, hắn bị đông thành khối băng dày.

Đinh Hạo chưa kịp phản ứng thì huyền băng bốc hơi thành hơi nước trắng, thân thể hắn phát ra ánh sáng đỏ như khối sắt nóng. Áo da thú trên người Đinh Hạo bị đốt thành tro, hắn há mồm phun lửa.

May mắn bây giờ Đinh Hạo là sinh linh trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh, sắp đến cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, không đến mức nóng lạnh thay đổi liên tục bị hành thành tro.

Đinh Hạo lại cảm nhận nỗi thống khổ sống không bằng chết.

Loại cảm giác này như là mỗi tế bào trong người bị chần trong chảo dầu, có vô số con kiến cắn linh hồn. Từng đợt đau nhức khó tả như sóng thần nhấn chìm Đinh Hạo.

Đinh Hạo chỉ có thể giữ chút lý trí không để mình ngất xỉu.

Thần thức cảnh giới Thăng Tự Quyết của Huyền Chiến Thăng Quyết liên tục vận chuyển, các loại áo nghĩa bị kích phát ra, thân hình Đinh Hạo như siêu đan lô điên cuồng vận chuyển tu sửa các phần thân thể bị năng lượng âm dương phá hủy, vừa đẩy các loại tạp chất thông qua ngũ quan, kinh mạch, huyết quản, lỗ chân lông và da trào ra ngoài.

Đây là quá trình các phần thân thể Đinh Hạo bị phá hủy rồi lại tổ hợp.

May mà lực lượng phá hư và tái sinh miễn cưỡng giữ cân bằng.

461. Chương 462: Kỹ Thân Thiên Địa (thượng)

- Thì ra là vậy.

Đôi mắt Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên nhắm chặt, dăm chiêu.

Sa mạc vẫn mênh mông vô hạn, cây xương rồng khổng lồ sau lưng Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên vẫn xanh biếc nhưng Phật quang trên người nàng chỉ đủ bao phủ thân hình và đầu.

Phệ Hồn Huyết Kiến vây khốn Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên ngày đêm đã gặm cắn tứ chi nàng còn lại khúc xương trắng. Trông Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên rất khủng bố, xương đùi trắng hếu vẫn giữ tư thế xếp bằng, không còn một miếng thịt, hai tay chỉ có xương. Duy nhất bàn tay là trong sáng như ngọc bất Phật ẩn.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên đã tàn phế.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên sẽ không chịu nổi hai canh giờ.

Hồng nhan bạch cốt!

Thật là hình ảnh quái dị.

Nếu không phải sinh linh từ Tiên Thiên Vô Tông cảnh trở lên bẩm sinh có sức sống mạnh mẽ, đổi lại võ giả bình thường thì đã sớm ngất xỉu.

Nhưng về mặt Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên không chút đau đớn.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên đang tham ngộ điều gì, trầm tư suy nghĩ, hoàn toàn không để mắt đến Phệ Hồn Huyết Kiến cắn ngực, đầu nàng. Trông như từng miếng thịt bị Phệ Hồn Huyết Kiến cắn không phải thân thể của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên.

Theo thời gian trôi qua, Phật quang trên người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên ngày càng yếu đi.

Phệ Hồn Huyết Kiến như thủy triều ập đến bờ đầy người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên, từng chút một cắn thịt nàng. Toàn thân Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên chỉ còn lại khung xương hoàn chỉnh, ngực loang lỗ vết máu, y phục rách nát, da trắng nõn thấm máu, bộ ngực như ngọc lộ ra trong không khí nóng.

Nếu nam nhân thấy ‘mỹ cảnh’ này sẽ điên cuồng, trước mặt Phệ Hồn Huyết Kiến điên cuồng thì trừ máu thịt tươi mới ra không có ý nghĩa gì khác.

Túi da xinh đẹp nhanh chóng bị Phệ Hồn Huyết Kiến đáng sợ ăn hết.

Bộ ngực căng tròn dần biến mất lộ ra xương trắng, đó là hình ảnh rất đáng sợ. Một vị tuyệt thế mỹ nữ bị cắn gần hết da thịt chỉ còn lại cái đầu hoàn chỉnh.

Về mặt Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên bình yên tụng kinh Phật:

- Nhất sa nhất thế giới, nhất niệm nhất thể thân. Phật viết niết bàn, đến chết rồi sống.

Về mặt Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên không hề đau khổ, chìm trong suy nghĩ huyền ảo, chân mày nhíu. Rất nhanh thân thể Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên bị Phệ Hồn Huyết Kiến cắn đến thấy rõ nội tạng dưới khúc xương trắng, trái tim đỏ như máu đập mạnh mẽ.

Mắt thấy Phệ Hồn Huyết Kiến sắp chui vào lồng ngực Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên.

Lúc này Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên chợt mở mắt ra.

Trong đôi mắt vàng ẩn chứa uy nghiêm thần thánh không thể xâm phạm.

Trên thân hình gần như là khung xương của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên hiện ra ảo ảnh tượng Phật, tuy mơ hồ nhưng đoan trang. Ánh sáng vàng tỏa ra đến đâu là Phệ Hồn Huyết Kiến trên người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiên hóa thành tro bụi.

Sức sống hùng hồn sinh ra từ xương khô.

Huyết tủy xương khô sinh ra lực lượng mới, máu thịt mấp máy trên xương trắng, phu thân hình lại hiện ra một thân thể hoàn mỹ.

Trong không trung, Phật Đà tụng niệm.

Kỳ tích không thể nghĩ bàn xuất hiện.

Trong mấy chục giây, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền tắm trong Phật quang lấy lại thân hình quyến rũ đẹp như ngọc, vô hạ vô cầu, ngọc cốt bằng cơ tựa tiên. Mái tóc dài mọc ra, mặt mày như tranh, nàg thật sự giống Bồ Tát tuyệt đẹp. Chân trần đạp cát đỏ nóng bỏng, người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền không mảnh vải, ngực cao vút, đôi nũ hoa hồng kiều diễm, eo nhỏ một tay ôm hết, chân thon dài, đường cong hoàn mỹ.

Quan trọng hơn là khí thế của Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền tăng trưởng lên rất nhiều.

- Bồ đề vô thụ, minh kính diệp phi đài, lai vô nhất vật, nơi nào nhạ trần ai . . .

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền khê thở dài:

- Tiếc rằng ta vẫn chưa dám thật sự diệt tuyệt thân mình, thực hiện kim thân niết bàn. Tuy rằng nhờ cậ đau đớn bị Phệ Hồn Huyết Kiến cưỡng ép thúc giục phạt kệ này nhưng không đợi đến toàn thân thành xương trắng rồi niết bàn, nếu làm vậy thì thực lực sẽ một hơi bước vào cảnh giới nửa bước Vô Hoàng cảnh. Thôi, cơ duyên không thể cưỡng cầu, hai bài phạt kệ của Đinh Hạo giúp ta được đến đại tuệ căn đại phạt duyên, ngày sau vẫn có cơ hội!

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền nói xong toàn thân nàg tỏa ánh sáng vàng.

Một bộ áo tăng mới tinh phủ lên người Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền, ngón tay nàg như đao vuốt đầu. Chớp mắt mái tóc đen dày như mây rơi rụng bay trong bão cát, Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền lại trở thành ni cô đầu trọc.

- Ngã phạt từ bi . . .

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền niệm phạt nhưng ẩn hiện sát ý.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền bước ra một bước, Phệ Hồn Huyết Kiến trong vòng trăm thước thành tro bụi.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền từng bước một chậm rãi đi trong sa mạc, mỗi khi bước chân ra là cách trăm thước Phật quang như gió thổi qua sa mạc, Phệ Hồn Huyết Kiến bị đốt thành tro, làn khói tan biến.

Hôm nay Tiểu Bồ Tát Lệ Thỉnh Thiền với Phật Đà kim thân lần đầu thành công niết bàn.

Hôm nay, Phệ Hồn Huyết Kiến trong sa mạc đỏ bị diệt chủng.

* * *

- Thì ra biển chơi vui như vậy.

Lý Y Nhược ngồi trên lưng một con thú nước đáng yêu như cá heo, như kỵ sĩ biển tuần tra trong đại dương mênh mông.

Thú nước này là vật cưng mới của nàg, biết thổi bong bóng.

Hình dạng thú nước rất đáng yêu, giống cá heo trang điểm mắt cong cong, tính tình dịu dàng, ngoan ngoãn, bản lĩnh duy nhất là thổi bong bóng. Kỳ lạ là nó thổi bong bóng có thể phủ lên thú nước to vài trăm thước, thu nhỏ chúng lại thành con cá bé không thể gây nguy hiểm cho Lý Y Nhược.

Lý Y Nhược vui vẻ hét to:

- Mạnh Mạnh, xông lên, chúng ta phải ra khỏi vùng nước này đi tìm Hạo ca ca!

Thú nước tên Mạnh Mạnh vui vẻ đáp lại chủ nhân nhỏ:

- Két két két!

- Ha ha ha ha ha ha! Thì ra người cũng sốt ruột muốn gặp Hạo ca ca? Người có biết hướng lên bờ đúng không?

Lý Y Nhược rất thích vật nuôi mới này, cảm thấy nó như người thân của mình. Có lẽ số trời đã định, khi Lý Y Nhược tuyệt vọng ngẩng người trên đá ngầm thì Manh Manh ló đầu từ mặt nước, chỉ thăm dò một chút nó đã rất thích nàng.

Tuy Manh Manh chỉ biết thối bong bóng nhưng làk ỹ năng vô địchj.

Một bong bóng đường kính có nửa thước nhưng dù là mãnh thú biển to bốn, năm trăm thước trúng chiêu sẽ thu nhỏ vô số lần bị giam trong bong bóng không thể vùng ra.

Lao nhanh trong biển, Lý Y Nhược từ ban đầu lo âu, hoảng hốt đến bây giờ hoàn toàn yên tâm. Khi Lý Y Nhược thấy có cỡ ba, bốn mươi động vật biển cấp vương bị nhốt trong bong bóng phập phình theo sóng biển không biết đến đâu.

- Cố lên, xông lên Manh Manh!

- Két két két!

* * *

462. Chương 463: Kỷ Thân Thiên Địa (hạ)

- Nhân loại ngu xuẩn, người dám mơ ước huyết cốt của ta? Chết đi!

Một con gấu to như ngọn núi nói tiếng người, trong mắt đầy khinh thường, trào phúng. Con gấu giẫm mạnh mặt đất, đất run rẩy như sóng gợn, trọng lực tăng lên vô số lần. Vài con chim to từ trên trời bay qua hú lên bị hút rơi xuống đất té chết. Mọi thứ biến chậm lại.

Đây là thần thông khá hiếm thấy.

Mãnh thú như gấu to sở hữu thần thông thiên địa.

Phía đối diện, thanh niên tóc trắng như tuyết cảm kiếm đứng sừng sững giữa không trung, vẻ mặt không chút thay đổi. Thần thông trọng lực đáng sợ chỉ khiến thanh niên tóc trắng hơi hạ xuống ba tấc, khó thể uy hiếp được gã.

Mục Thiên Dưỡng.

Mục Thiên Dưỡng lầm bầm:

- Chỉ là thần thông sơ giai thiên địa sao? Tuy bình thường nhưng có còn hơn không.

Hai tay Mục Thiên Dưỡng cầm trường kiếm, bỗng khí thế cuồng bạo không gì sánh được bùng phát. Hai đôi cánh chim màu đen giương ra từ sau lưng Mục Thiên Dưỡng, dài ba mươi thước. Tay Mục Thiên Dưỡng cầm trường kiếm mọc giương hai đôi cánh.

Màu đen và trắng, lực lượng tà ác và quang minh cùng xuất hiện trên người Mục Thiên Dưỡng.

Vù vù vù vù vù!

Mục Thiên Dưỡng đập cánh hóa thành ánh sáng trắng và đen.

Cái đầu to như núi của gấu to bay lên cao.

Máu phun ra như suối từ lồng ngực con gấu nhuộm đỏ bầu trời.

Toàn thân Mục Thiên Dưỡng đầm máu như ác ma đi ra từ chiến trường Tu La đỏ thẫm, răng trắng và máu đỏ đối lập càng khủng bố, dữ tợn. Mục Thiên Dưỡng vẫy tay, ngực xác gấu to nổ tung, một mẫu xương bạch ngọc cỡ móng tay cái rơi vào tay gã.

Nếu Đinh Hạo có mặt sẽ nhận ra mẫu xương bạch ngọc ẩn chứa thiên địa huyết cốt mình vẫn nguyên thủy.

Nó có ý nghĩa một môn thần thông.

Mục Thiên Đường ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây đúng là thiên địa giết chóc, ta thích! Nó như sinh ra vì ta, ha ha ha ha ha ha! Mùi máu tươi ngon, tiếng gào thét, ta thích!

Mục Thiên Đường hóa thành luồng sáng trắng đen biến mất phía chân trời.

Chưa từng có ai thấy khuôn mặt đó của Mục Thiên Đường.

Dù là Phương Tiêu An, viện trưởng của Thanh Bình học viện.

Khi Đinh Hạo lại mở mắt ra thì đã qua mười ngày.

Dau nhức dữ dội khiến Đinh Hạo chìm trong trạng thái khác, quên mọi thứ thậm chí là bản thân. Cơ thể Đinh Hạo vận chuyển áo nghĩa Thắng Tự Quyết của Huyền Chiến Thắng Quyết không ngừng tỏa sáng sự sống đối kháng với Âm Dương Ngọc Trong Thạch tạo ra lực lượng phá hư, hồi sinh. Thân thể Đinh Hạo là chiến trường trực tiếp nhất.

Tròn mười ngày trạng thái này mới kết thúc.

Đinh Hạo nội thị cơ thể, giật mình phát hiện thần thức cường đại gấp mấy lần, lực lượng mới tràn ngập. Đây là . . .

- Đây là cảnh giới đệ lục giai kỳ thân thiên địa của Huyền Chiến Thắng Quyết, khi thân thể hóa thành hồng lô luyện tất cả, thân mình là thiên địa độc lập tự tuần hoàn vòng đi vòng lại, giống như vũ trụ thu nhỏ, có thể điều động mọi lực lượng trong người phun ra nuốt vào vận dụng, có pháp tắc và trật tự của chính mình, thậm chí là rèn mình vẫn trong người.

Đinh Hạo mừng như điên.

Đinh Hạo không ngờ lúc này Huyền Chiến Thắng Quyết lại đột phá đến cảnh giới đệ lục giai.

Có lẽ nỗi đau cực hạn đó kích phát tiềm lực thân hình Đinh Hạo.

Có lẽ bởi vì đột phá vào cảnh giới kỳ thân thiên địa nên sinh ra lực lượng mới lấn át lực lượng hủy diệt, Đinh Hạo từ trạng thái chết giả tỉnh táo lại.

Đinh Hạo nhúc nhích muốn đứng dậy.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Một chuỗi tiếng khê vỡ như vỏ nứt vang lên.

Đinh Hạo cúi đầu, ngơ ngác nhìn.

Toàn thân Đinh Hạo không có mảnh vai, lớp da ngoài theo cơ thể nhúc nhích vỡ ra từng mảnh như bột phấn rơi xuống, từng tầng từng tầng tựa rần lột da. Đinh Hạo giật nảy mình, nhìn kỹ thì thở phào, lớp da già rớt xuống, bên dưới có lớp da khác.

Lớp da mới này lấp lánh như ngọc, trong suốt mượt mà tỏa sáng, như bạch ngọc thượng đẳng điêu khắc ra. Đinh Hạo cảm giác xương cốt của mình tỏa ánh sáng bạc, máu, thịt, xương đều được thanh lọc. Máu chảy hùng hồn như sông lớn tràn ngập sức sống, ngực kết gấp mấy lần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đinh Hạo vùng nắm tay, không khí nổ ầm ầm.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Sao lực lượng của ta bỗng biến mạnh như vậy? Vùng tay một cái đánh bạo không khí?

Mười ngày trước trong tình huống không vận chuyển huyền khí, lực lượng cơ thể Đinh Hạo hết sách đánh ra một kích đại khái đến mười vạn cân. Lúc này Đinh Hạo bản năng vùng tay đánh bạo không khí, tăng tiné quá kinh khủng. Đinh Hạo cho rằng lực lượng cơ thể như vậy ít nhất cỡ bốn mươi ngàn cân trở lên.

Mười ngày tăng gấp bốn lần?

Không lẽ đây là ích lợi sau khi dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch?

Đinh Hạo cảm thấy bây giờ dù hắn không vận chuyển huyền khí cũng có thể nương nhờ lực lượng cơ thể đánh bại một cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh bình thường. Lực lượng tăng tiến quá nhanh làm Đinh Hạo trong thoáng chốc khó thể thích ứng cảm giác này, thân hình mấp máy phát ra lực lượng cường đại khiến không khí bên ngoài kêu ầm ầm không chịu nổi áp lực.

- Không chế, trước hết học không chế loại lực lượng này.

Lực lượng cường đại đột ngột khiến Đinh Hạo cảm giác như trẻ sơ sinh tập đi, hắn bình ổn tâm tình từ từ quen thuộc nó. Nếu không thể khống chế lực lượng cường đại thì Đinh Hạo không thể phát huy ra sức chiến đấu thật sự.

Đinh Hạo đứng tại chỗ thi triển từng chiêu từng thức Thất Huyền Trảm.

Thất Huyền Trảm là một loại trảm pháp hoạt động các phần thân thể, thích hợp cho quen thuộc lực lượng mới nhất.

Đinh Hạo thi triển Thất Huyền Trảm mười lần, hắn thấy cả người nóng lên, cảm giác tay nặng chân nhẹ tán đi, lực lượng cường đại mới dần bị khống chế. Giờ Đinh Hạo có vung tay cũng không đánh nổ không khí, nếu không cố ý thì hắn sẽ giống như người bình thường.

Đinh Hạo chậm rãi mở to mắt.

- Không chỉ lực lượng cơ thể biến mạnh mà độ cứng, dẻo dai của thân thể tăng gấp mấy lần. Thân thể trong suốt như ngọc, xương cốt như tinh cương, máu thịt, xương như mới sinh ra. Ta cho rằng đây là vì đao kiếm song thánh thể cộng với ở trong hang động bí ẩn dưới vách núi khu rác sau Vãn Kiếm tông đã ngâm trong chất lỏng trắng bí ẩn, cải tạo độ mạnh thân thể hơn võ giả cảnh giới tương tự gấp mấy chục lần. Cho nên khi thi triển thần thông nhân vương biến hơi mệt chút, hôm đó dưới Cự Linh thành có thể nhận lực lượng minh văn trận pháp lòng đất gấp mấy trăm lần, vượt qua sức tưởng tượng của Ninh Châu Tam Hoàng. Khi đó ta gần như đến cảnh giới thất khiếu, bát khiếu Vô Vương cảnh. Nhưng bây giờ có Âm Dương Ngọc Trong Thạch cải tạo, hình như độ mạnh sánh bằng nửa bước Vô Hoàng cảnh.

Đinh Hạo nội thị thân mình, quan sát kỹ càng hắn cho ra kết luận này.

Đinh Hạo còn phát hiện một phần xương cốt có hoa văn bạc kỳ dị, tuy thưa thớt và mỏng manh nhưng ẩn chứa lực lượng hùng hồn tăng mức độ cứng cho xương.

463. Chương 464: Tích Lũy, Truy Sát Lại Đến

- Đây là hoa văn thiên địa sao? Trong trái tim những tuyệt thế mãnh thú mạnh mẽ không gì sánh được sẽ sinh ra thiên địa huyết cốt, có tác dụng câu thông thiên địa pháp tắc. Nếu ta có thể cô đọng ra hoa văn tương tự trên xương cốt thì chẳng phải là cũng như những tuyệt thế mãnh thú câu thông thiên địa pháp tắc? Các loại ích lợi không chỉ đơn giản như cô đọng kim thân.

Đinh Hạo đắm chiêu.

Đinh Hạo hắn nói ra suy nghĩ cho hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ nghe.

- Trước kia cũng có người thử theo cách nghĩ của người nhưng không thành công được, bởi vì muốn cô đọng ra hoa văn tương tự trên xương cốt nhân tộc thì chỉ có một khả năng, đó là dung hợp với cái gọi là tọa hóa chi, thiên địa chi tâm, ngọc trong thạch. Tiếc rằng ngọc trong thạch là báu vật thiên địa, quá hiếm hoi. Những tuyệt thế cường giả vận may nghịch thiên suốt đời không thể gom đủ mười bảy loại ngọc trong thạch. Thời thái cổ từng có một vị nhân kiệt cái thể được mười loại ngọc trong thạch, toàn thân có ba trăm bốn mươi khối xương trong đó cô đọng ra hai trăm khối xương có hoa văn thiên địa, từng tung hoành một thời. Tiếc rằng cuối cùng người này hao phí nhiều công sức vì chuyện này không thể thành tựu đại đạo, thân chết đạo tiêu . . .

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ điểm danh mấy cách nhân kiệt ngày xưa thử, chưa từng nghe nói có ai thành công gom đủ mười bảy loại ngọc trong thạch. Có thể nói đây là con đường không thấy hy vọng thành công.

- Được nhiên nếu người thật có thể gom đủ hết ngọc trong thạch, cô đọng toàn thân ba trăm bốn mươi khối xương thì chỉ dựa vào lực lượng đủ tung hoành Vô Tận đại lục, thành tựu vô thượng chí tôn . . .

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ không đồng ý Đinh Hạo thử nghiệm nhưng không phản đối khả năng thành công.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nếu được thì cứ thử, nếu ta thật sự gặp vận may từ trên trời rơi xuống thu đủ mười bảy loại ngọc trong thạch thì sao? Đương nhiên ta biết nặng nhẹ, sẽ không làm chuyện ngược ngạo, tất cả xui theo vận mệnh.

- Có tâm tính như vậy là tốt nhất.

Đạo Tổ thấy Đinh Hạo không cố chấp, tâm tính bình hòa thì yên lòng.

Đường vô đạo tuy chú trọng kiên quyết tiến tới nhưng kỵ nhất là miễn cưỡng bằng được, biết rõ không thể nhưng cố chấp rất có thể trở thành chấp niệm tâm ma, ngược lại trở thành chướng ngại lớn nhất ngăn cản tiến cảnh giới vô đạo.

Đinh Hạo tiếp tục cảm nhận ích lợi dung hợp ngọc trong thạch.

Trừ hai mươi khối xương ngực có hoa văn thiên địa thừa thớt ra lần này Đinh Hạo lột xác hoàn toàn. Thông quan ội thị, Đinh Hạo phát hiện máu của hắn chuyển sang màu bạc.

- Bây giờ tu vi huyền khí của ta là nửa bước Đại Tông Sư cảnh, lực lượng cơ thể sánh bằng lục khiếu Vô Vương cảnh. Nếu tính các thủ đoạn kiếm ý, thần thông nhân vương biến thì ngay mặt đối diện cường giả nhất khiếu Vô Hoàng cảnh cũng có sức chiến đấu. Ta gặp lại người như Ninh Châu Tam Hoàng không cần dựa vào lực lượng trận pháp địa mạch dưới Cự Linh thành cũng có thể đè bẹp chúng. Sau này trở về Tuyết Châu, đối mặt đệ nhất cao thủ của Thanh Bình học viện là Lục Hùng Phi cũng nắm chắc đánh bại hắn, nhưng với Mục Thiên Dưỡng thì . . .

Đinh Hạo không thể ước lượng thực lực hiện tại của hắn khi đấu với Mục Thiên Dưỡng sẽ có kết quả gì.

Huyền Chiến Thắng Quyết bồi dưỡng ra trực giác rất nhạy bén, giác quan thứ bảy chính xác với các loại nguy hiểm, lạ thường có thể nói là yêu nghiệt. Đinh Hạo luôn cảm thấy không nhìn thấu Mục Thiên Dưỡng.

Đinh Hạo tính thời gian, hắn tốn mười ngày dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch, tính ra thì hắn ở trong chiến trường bách thánh đã hai mươi ngày, cách thời hạn nửa năm còn dư thời gian nhiều. Nếu ở thế giới bên ngoài Đinh Hạo không thể tưởng tượng sẽ tăng tốc độ thực lực mau như vậy, không biết các bằng hữu cùng vào chiến trường bách thánh bây giờ có thu hoạch gì?

Đinh Hạo không vội vã rời khỏi hang núi.

Đinh Hạo lấy ra đôi sừng thiên đao, bốn gậy xương trắng quái vật cự vượn ba đầu sáu tay từng dùng ra, luyện chế chúng theo tưởng tượng. Đinh Hạo muốn tạo một vũ khí lớn để dùng sau khi nhân vương biến Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay. Tuy bây giờ Đinh Hạo có thanh kiếm rỉ sét, Lưu Thủy kiếm, Vấn Tình đao nhưng sau khi hóa thân Ma Sát Bạch Vượn thì chỉ có thể dựa vào huyền khí cô đọng ra binh khí to, hao nhiều huyền khí.

Đinh Hạo tốn nhiều thời gian cho việc rèn.

Hai mươi ngày sau Đinh Hạo rèn xong vũ khí mới.

Đinh Hạo dựa theo hình dạng vốn có của thiên đao luyện thành loan đao, như hai vầng trăng tròn, hình dạng cổ kính. Gậy xương chế ra trường kiếm, bản thân gậy có hoa văn thiên nhiên xuất hiện trên thân kiếm. Đinh Hạo không thay đổi nhiều, chúng nó có chút uy lực hắn chưa mò rõ ràng.

Dù là sừng trâu hay gậy xương đều là vật bốn tuyệt thể mãnh thú quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, hắc viêm ngư thiên đao từng sử dụng, uy lực không tầm thường, bị luyện thành vũ khí càng tăng uy lực. Mỗi

thanh dài mười thước, thân đao đầy minh văn. Vũ khí như vậy nằm trong tay Ma Sát Bạch Vượn giống chủy thủ, hơi ngắn chút nhưng tốt hơn là đánh nhau bằng tay không.

Đinh Hạo vùng trường kiếm trắng.

Trường kiếm dài mười thước hóa thành đoàn sáng bạc, trọng lượng năm ngàn cân nhẹ như cọng cỏ đối với Đinh Hạo. Đinh Hạo phát hiện vũ khí kiểu lớn này sử dụng trong khi chưa biến thân thành Ma Sát Bạch Vượn vẫn rất thuận tay, có cảm giác bạo lực đập bẹp.

Trong lúc rèn luyện vũ khí Đinh Hạo không từ bỏ tu luyện huyền khí.

Lúc này Đinh Hạo đã cô đọng ra huyền khí thứ nhất thân nghi huyết khiêu thủ dương minh đệ lục kinh, bước vào cảnh giới nhất khiêu Đại Tông Sư cảnh. Trong quá trình trùng kích Đinh Hạo cảm thấy lúc trước tăng tốc độ quá nhanh, trong chiến trường bách thánh trợ giúp hần tiến bộ đang dần mất đi hiệu quả, hai mươi ngày mới tăng một tiểu cảnh giới.

Cùng với cảnh giới nâng cao, trên Đại Tông Sư cảnh mỗi tăng một tiểu cảnh giới cần nhiều năng lượng và tích lũy.

Đinh Hạo đã dự đoán trước điều này.

Bất cứ ai đều sẽ gặp tình huống như vậy, con đường võ đạo càng lên cảnh giới cao thì càng khó đi, nếu không thì cường giả trên thế giới này không ít như vậy.

* * *

Ngày hôm nay Đinh Hạo quyết định kết thúc tu luyện trong hang, rời khỏi khu vực này đi chỗ khác trong chiến trường bách thánh. Cơ duyên của hần ở đây đã hết, Đinh Hạo muốn tăng tiến phải đi khu vực khác trong chiến trường bách thánh mạo hiểm. Đinh Hạo chỉ có nửa năm, hần không thể lãng phí thời gian quý giá.

Ai ngờ Đinh Hạo chưa ra khỏi hang động thì có biến dị.

Đất rung núi chuyển, thanh âm giận dữ sắc nhọn xuyên thấu vách đá vọng vào.

- Nhân tộc gian xảo, không ngờ người giấu ở đây. Ngọc trong thạch đầu? Mau dâng ra thì ta tha cho người khỏi chết!

Vang tiếng nổ điếc tai, ngọn núi bị đập nát.

Đinh Hạo lắc người ra khỏi đá đổ ầm ầm, lơ lửng giữa không trung.

Phía đối diện là một con rắn nhỏ màu đen chỉ dài hai thước nhưng toàn thân lượn lờ yêu khí cực kỳ khủng bố, mạnh hơn quái vật cự vượn ba đầu sáu tay. Yêu khí đen đậm đặc như đầm lầy phong tỏa phạm vi mấy trăm dặm, đôi mắt to cỡ hạt đậu kim loại lóe tia hung ác nhìn chằm chằm Đinh Hạo.

464. Chương 465: Giành Lấy Thần Thông (thượng)

- Con rắn nhỏ màu đen không đơn giản.

Đinh Hạo cảm giác áp lực từ con rắn nhỏ màu đen không thua gì quái vật cự vượn ba đầu sáu tay lúc trước, nếu hần không đoán sai thì nó cũng là mãnh thú tuyệt thế nắm giữ thần thông.

Làm sao con rắn nhỏ màu đen phát hiện ra Đinh Hạo?

Đinh Hạo nhìn ngọn núi sập xuống, hần nhận ra mười mấy ngày nay luyện chế vũ khí loại lớn quên gia cố cho trận pháp liêm tức trên vách đá, rất có thể làm giảm hiệu quả khiến dao động huyền khí xuyên qua vách núi tản ra ngoài, bị con rắn nhỏ màu đen phát hiện ra.

Nhưng mà . . .

Đinh Hạo nở nụ cười.

Đến vừa lúc.

Bây giờ thực lực của Đinh Hạo tăng vọt vừa lúc dùng con rắn nhỏ màu đen mài dao.

- Muốn ngọc trong thạch thì dựa vào bản lĩnh của người lấy đi!

Đinh Hạo xòe tay, cây kiếm to màu trắng dài mười thước hiện ra, hắn đặt tên cho nó là Thượng Tà, một trong bốn gậy xương trắng luyện chế ra trường kiếm, nặng ký nhất, đến tám ngàn cân. Thân kiếm dày nặng, cổ kính tự nhiên.

Con rắn nhỏ màu đen rít lên:

- Muốn chết, nhân loại ngu xuẩn!

Thân hình thon dài chợt lóe đến trước mặt Đinh Hạo, con rắn nhỏ màu đen nhe nanh trắng tấp cổ hắn.

Đinh Hạo giơ Thượng Tà trường kiếm trước ngực, thân kiếm nhẹ một thước dễ dàng đỡ đòn con rắn nhỏ màu đen.

Đinh!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, con rắn nhỏ màu đen bị chấn nhanh chóng văng ra ngoài.

Đinh Hạo cười dài:

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ có thể.

Đinh Hạo chém Thượng Tà trường kiếm ra, chính là Hoàn Hắc Trảm, trảm pháp thứ nhất trong Thất Huyền Trảm. Kiếm thức nhìn như bình thường nhưng ẩn chứa khí cơ khủng bố chẻ núi xẻ non.

Bùm!

Con rắn nhỏ màu đen không né kịp bị chém vào eo.

Con rắn nhỏ màu đen hét chói tai:

- A!

Nếu không nhờ thân hình mềm, có lớp vảy ngoài cứu mạng thì con rắn nhỏ màu đen đã bị chém chết.

Đinh Hạo như bóng với hình tiếp tục công kích, là Nghịch Trảm, trảm pháp thứ ba trong Thất Huyền Trảm.

Bùm!

Con rắn nhỏ màu đen lại bị công kích.

Đinh Hạo cảm thấy trong quá trình công kích ngày càng có thể nắm chắc thời cơ ngắn ngủi thoáng qua, mỗi chiêu thức đơn giản diệu đến đỉnh. Lực lượng cơ thể mạnh mẽ khiến Đinh Hạo hươ Thượng Tà trường kiếm nặng tám ngàn cân nhẹ như nhánh cỏ, còn dư sức mạnh. Tốc độ nhanh, lực lượng mạnh mẽ hơn hai mươi ngày trước, không thể sánh bằng, Đinh Hạo thấy vô cùng sảng khoái.

Con rắn nhỏ màu đen lại hú lên:

- A!

Mới va chạm con rắn nhỏ màu đen đã bị chém hai kiếm, nó thấy xương cốt toàn thân sắp thành mảnh vụn.

Con rắn nhỏ màu đen bị Đinh Hạo chém ra từng Thất Huyền Trảm giam cầm, nó liều mạng giãy dụa, đột nhiên thân hình cong cong. Chớp mắt con rắn nhỏ màu đen cách xa ngàn thước, đôi mắt vàng không chứa cảm tình nghi ngờ nhìn Đinh Hạo. Con rắn nhỏ màu đen thấy nghi ngờ, năng lượng trong người nhân loại này thấp hơn nó nhiều nhưng tại sao khi đánh nhau phát huy ra lực lượng khủng bố hoàn toàn ức chế nó?

Đinh Hạo ngậy người sau đó khoe môi cong lên vui vẻ.

- Nhất niệm ngàn thước?

Đây là thần thông con rắn nhỏ màu đen nắm giữ sao?

Chắc trong người nó đựng dực ra một khối thiên địa huyết cốt.

Đây là thần thông khá thú vị, không có dấu hiệu, không có huyền khí dao động, chẳng có một chút điềm báo, dù là đối thủ thực lực cao hơn hai, ba đại cảnh giới cũng không thể phát hiện, phong tỏa. Có thể thuần di ra ngàn thước, dù trốn chạy hay tấn công đều là thần thông có ích.

Thần thông này cùng loại với chiêu thứ nhất Hữu Ta Vô Dịch trong mười hai thần chiêu Chiến Tự Quyết của Huyền Chiến Thắng Quyết, nếu phối hợp lại sẽ có sức sát thương rất lớn.

- Vừa lúc cho ta dùng.

Đinh Hạo quyết định nghĩ cách bắt giết con rắn nhỏ màu đen.

Đối diện.

Có lẽ con rắn nhỏ màu đen rất tự tin vào thần thông của mình nên đánh nhau ngán ngẫm bị yếu thế nhưng nó không từ bỏ, khoan người lại sẵn sàng tấn công.

Đinh Hạo chậm rãi lấy ra một miếng ngọc trắng từ trong ngực, lắc lư cười hỏi:

- Người muốn ngọc trong thạch đúng không? Nó ở đây, qua lấy đi. Ha ha ha ha ha ha! Đây là Âm Dương Ngọc Trong Thạch một trong tứ tuyệt đó.

Mắt con rắn nhỏ màu đen lóe lên tham lam điên cuồng.

Đúng là hơi thở ngọc trong thạch, con rắn nhỏ màu đen cảm giác được.

Người con rắn nhỏ màu đen rung rung, mấy lần nó muốn hành động ngay nhưng lý trí còn sót lại ngăn nó không xúc động.

Đinh Hạo thấy vậy càng vững tin, đặt Âm Dương Ngọc Trong Thạch bên môi.

Đinh Hạo cười nói:

- Như thế nào? Không dám đến lấy? Nếu vậy thì ta nuốt vào, luyện hóa nó đây.

Đinh Hạo nói rồi ném miếng ngọc lên cao, há mồm ra.

Con rắn nhỏ màu đen điên cuồng.

Tham lam xua tan lý trí, chớp mắt con rắn nhỏ màu đen đã xuất hiện trước mặt Đinh Hạo như nó vốn đã ở đó từ lâu, trước và sau không có chút khoảng cách thời gian. Mồm máu há ra tấp khối ngọc trong suốt, con rắn nhỏ màu đen cảm giác miệng lạnh lẽo có xúc cảm cứng rắn.

Cắn được rồi?

Con rắn nhỏ màu đen mừng như điên, thở phào một hơi.

Chính lúc này . . .

Đinh Hạo hét to:

- Quân Lâm Thiên Hạ!

Chớp mắt cả người con rắn nhỏ màu đen run run, áp lực không thể đo lường như cường giả cảnh giới yêu hoàng giáng xuống người nó. Con rắn nhỏ màu đen rối loạn tinh thần, linh hồn, thân thể bản năng run rẩy. Trong khoảnh khắc con rắn nhỏ màu đen cứng ngắc giữa không trung.

Trong chớp mắt đã đủ cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo sớm đổi sang cầm thanh kiếm rỉ sét biến ảo kiếm ý mệnh mông xẹt qua không trung.

Chớp mắt con rắn nhỏ màu đen đã xuất hiện ngoài ngàn thước, đôi mắt vô siàng lạnh băng chất chứa khó tin. Con rắn nhỏ màu đen không thi triển thần thông bỏ trốn vì mọi chuyện đã muộn, vết kiếm cửa cổ nó tách rời mình và đầu.

Thì ra vào phút chốc mảnh treo chuông con rắn nhỏ màu đen phản ứng lại thi triển thần thông ra ngàn thước nhưng trước khi nó tổn đã bị Đinh Hạo chặt đứt đầu.

Con rắn nhỏ màu đen bị chém làm hai khúc thân hình vẫn vắn vẹo, sức sống mạnh mẽ khiến nó không chết ngay.

- May mắn chiêu khí thể thứ hai Quân Lâm Thiên Hạ của Chiến Tự Quyết không chỉ có tác dụng với nhân loại còn có hiệu quả lên yêu tộc, mãnh thú. Nếu không nhờ trong chớp mắt bùng nổ ra sức mạnh đẳng cấp yêu hoàng thì rất khó đối phó chiến kỹ thuần di. Thần thông chạy trốn của con rắn nhỏ màu đen thật biến thái.

Người lóe ánh sáng bay tới, thanh kiếm rỉ sét như điện chém người con rắn nhỏ màu đen thành mấy khúc. Cực dương thiên hỏa huyền khí vận chuyển, thiên hỏa nhờ Âm Dương Ngọc Trong Thạch rèn luyện lúc này đã hiện ra màu vàng kim phun từ bàn tay Đinh Hạo bao phủ mấy khúc mình màu đen, luyện hóa nó.

Một chén trà sau thân thể con rắn nhỏ màu đen ngừng vùng vẫy.

Con rắn nhỏ màu đen đã chết hẳn.

Thần thức cường đại của Đinh Hạo quét qua, vị trí bảy tấc dưới đầu rắn có một mẫu xương trong suốt to hơn ngón cái một chút, nó chính là thiên địa huyết cốt của con rắn nhỏ màu đen. Đinh Hạo quan sát kỹ thấy bên trong thiên địa huyết cốt ẩn chứa hoa văn tơ máu càng phồn ảo hơn thiên địa huyết cốt trong người quái vật cự vượn ba đầu sáu tay.

465. Chương 466: Giành Lấy Thần Thông (hạ)

Đinh Hạo dùng cực dương thiên hỏa huyền khí luyện hóa ngay thiên địa huyết cốt vào hạt giống huyền khí của mình.

Đinh Hạo lại nắm giữ một thần thông.

Đinh Hạo bỗng muốn săn giết siêu mãnh thú trong chiến trường bách thánh, cướp thiên địa huyết cốt để sở hữu các loại thần thông. Mỗi một loại thần thông sánh bằng pháp môn đỉnh chiến kỹ.

Làm xong tất cả Đinh Hạo cất xác con rắn nhỏ màu đen.

Vảy đen vô cùng cứng rắn, ngay cả Thượng Tà trường kiếm cũng không thể cắt đứt, có thể luyện chế làm bảo gipá huyền khí. Thịt rắn ẩn chứa vô tận năng lượng sánh bằng Lý Y Nhược cao cấp, luyện đan hoặc làm dược bán ra đều đáng giá. Đầu, răng, nọc rắn có thể luyện chế làm vũ khí.

Cả người con rắn nhỏ màu đen là báu vật.

Con rắn nhỏ màu đen xem như bá chủ một phương, không biết sống mấy vạn năm trong chiến trường bách thánh mới sinh ra thiên địa huyết cốt. Tiếc rằng con rắn nhỏ màu đen nổi tham lam, cưỡng cầu phúc duyên, cuối cùng mất mạng.

- Nếu không nhờ thanh thanh kiếm rỉ sét này thì hôm nay không thể chém chết con rắn nhỏ màu đen.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn trường kiếm loang lỗ vết rỉ sét.

Thanh kiếm rỉ sét này Đinh Hạo nhặt từ đồng rác để phòng thân, đến bây giờ hắn không biết phẩm chất của nó là gì. Trước kia thanh kiếm rỉ sét toàn là rỉ sét, lần đầu trong đại tái năm viện Đinh Hạo bị thương chảy máu tẩy thân kiếm, vài vết sét rớt xuống lộ ra mũi kiếm lấp lánh chưa đầy ba ngón tay. Mũi kiếm trong suốt lấp lánh như ngọc trong thạch, không biết là chất liệu gì rèn ra, rót huyền khí vào không có thay đổi gì.

Nhưng có một điều là mũi kiếm trong suốt sắc bén vô cùng, hơn cả huyền khí hay thậm chí là bảo khí.

Mới rồi Đinh Hạo dựa vào mũi kiếm ba lóng tay chặt đứt người con rắn nhỏ màu đen.

- Khí Thanh Sam sư tôn và hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ đều nói thanh kiếm rỉ sét là bảo bối tuyệt thế, tiếc rằng thực lực hiện tại của ta chưa thể đào bởi uy lực thật của nó, không thể trả lại diện mạo vốn có. Chậm rãi tính đi.

Đinh Hạo cất thanh kiếm rỉ sét.

- Tiếp theo nên đi tìm đồng bạn, chúng ta cùng vào một khe nứt thời không, tuy thời gian có trước sau nhưng chắc không cách quá xa.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, chiến trường bách thánh có đủ trời trăng sao tự hình thành một thế giới, hẳn nhằm một hướng bay nhanh hướng chính đông.

Bây giờ thực lực tăng nhiều, Đinh Hạo không cần sợ dị chủng hung cầm trên bầu trời. Đinh Hạo có thể bay trên trời cao.

Trên đường đi Đinh Hạo gặp đủ tao ngộ.

Có lần Đinh Hạo gặp một đám Kim Quan Long Chuẩn tập kích, đại chiến một ngày một đêm, toàn thân đầm máu, nửa người bị Kim Quan Long Chuẩn Vương xé nát. Cuối cùng Đinh Hạo chiến thắng với Thượng Tà trường kiếm chém Kim Quan Long Chuẩn Vương to như ngọn núi thành hai khúc. Mấy trăm Kim Quan Long Chuẩn kinh hoàng chạy trốn.

Đinh Hạo tìm được một khối thiên địa huyết cốt trong người Kim Quan Long Chuẩn Vương.

Đây là thiên địa huyết cốt ẩn chứa thần thông tăng nhanh tốc độ bay, Đinh Hạo luyện hóa nó vào hạt giống huyền khí của mình.

Có loại thần thông này giúp Đinh Hạo tăng tốc độ gấp mười lần. Sau khi kích phát thần thông tốc độ bay của Đinh Hạo ngang với cường giả cảnh giới thất khiếu Võ Vương cảnh, giống vài thuật huyền diệu. Đinh Hạo đặt tên cho nó là Hồng Phi Minh Minh, có thể kéo dài nửa canh giờ, đương nhiên hao huyền khí gấp mười lần.

Thời gian trôi đi.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Đinh Hạo vừa du lịch vừa tu luyện, hẳn đi trong rừng rậm nguyên thủy mệnh mang mấy chục vạn dặm nhưng vẫn không thấy biên giới. Đinh Hạo cảm thấy hẳn đã xem thương chiến trường bách thánh, trước khi vào khe nứt thời không phát chiếc nhẫn màu bạc cho đồng bạn cảm ứng khoảng mấy trăm dặm không đủ dùng.

Trong nửa tháng nay Đinh Hạo không gặp bóng người.

Đinh Hạo giết nhiều mãnh thú tuyệt thế, được mấy khối thiên địa huyết cốt, tiếc rằng sau khi quan sát không có tác dụng lớn cho hắn, toàn là thần thông gân gà. Đinh Hạo cất hết thiên địa huyết cốt chứ không luyện hóa vào người.

Mấy hôm nay Đinh Hạo hoàn thiện Thất Huyền Trảm hơn, bảy thức trảm pháp dù là đao hay kiếm đều thi triển được, đại xảo không công, phát huy ưu thế hai loại cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí đến tận cùng. Sau này Đinh Hạo vứt bỏ các chiến kỹ như Vấn Tình đao pháp, Truy Điện Trung Cung Kiếm, Tật Phong Thiểm Điện Đao, chuyên môn luyện Thất Huyền Trảm.

Bảy thức trảm pháp Thất Huyền Trảm bao gồm hết tinh hoa chiến kỹ lúc trước Đinh Hạo tinh thông.

Đinh Hạo đang bước trên con đường vô đạo tự mình sáng tạo ra.

Thực lực của Đinh Hạo tăng nhanh như tên lửa.

Hai hôm nay Đinh Hạo cảm giác huyền khí kích động, hùng hồn vô tận, chắc sắp đến lúc trùng kích huyết khiếu thứ hai trong thủ dương minh đệ lục kinh, nửa bước Đinh Hạo đạp vào nhị khiếu Đại Tông Sư cảnh. Đinh Hạo tu luyện kiếm ý, Huyền Chiến Thắng Quyết nhanh chóng tiến bộ.

* * *

- Thất Huyền Trảm, phản trảm!

Trong sương chiều, Đinh Hạo xoay tròn, đao quang như thất luyện trút xuống, một con hỏa tê khổng lồ bị chém thành hai.

Đinh Hạo chậm rãi lau máu trên đao to Kim Nhật đao, hẩn ngẩng đầu nhìn chân trời, đã là hoàng hôn. Rừng rậm nguyên thủy buổi tối nguy hiểm hơn ban ngày gấp vạn lần, Đinh Hạo cần tìm chỗ an toàn ua đêm trước khi mặt trời lặn. Hỏa tề là bá chủ mãnh thú trong trăm dặm, sau khi nó chết lãnh địa tạm thời trống, an toàn trong thời gian ngắn.

Đinh Hạo gom chút máu hỏa tề rồi phân thân cự thú chọn vài miếng thịt tươi làm bữa tối.

Đồng lửa cháy hừng hực, mùi thịt nướng tỏa ra xa.

Đinh Hạo ngồi trước đồng lửa, lòng nóng nãy.

Đinh Hạo vào chiến trường bách thánh đã bốn mươi bảy ngày vẫn chưa ra khỏi khu rừng, không lẽ thế giới này toàn là rừng rậm sao? Chỗ này nguy hiểm hơn ban đầu Đinh Hạo dự đoán gấp vô số lần, không biết bây giờ đám người Lý Y Nhược, Tiêu Thừa Tuyên, mỹ thiếu niên Lâm Tín, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn có còn sống không?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, thần thờ.

Mấy ngày Đinh Hạo đi gần cái chết, toàn giết và giết, truy sát mãnh thú hoặc bị rượt ngược lại, ăn tươi nuốt sống như người rừng, dù Đinh Hạo sống hai kiếp cũng không nhin được thấy ngán. Nếu trong năm tháng cứ lặp đi lặp lại đơn điệu thế này Đinh Hạo cảm thấy dù hẩn sống sót rời khỏi chiến trường bách thánh cũng thành biến thái.

Lần đầu tiên Đinh Hạo thấy hơi mệt.

Đang lúc Đinh Hạo thần thờ thì trong lòng giống chuông cảnh báo.

Đinh Hạo lắc người biến mất tại chỗ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ diếc tai, bụi bay đầy.

Vị trí lúc trước Đinh Hạo ở bị một luồng kiếm quang cực kỳ cường đại xẹt qua để lại vết kiếm khủng bố.

- A? Có người, ở sau lưng.

Thần thức Đinh Hạo quét qua nắm rõ mọi thứ chung quanh. Đinh Hạo vung tay, loan đao to dài mười thước giờ lên, là chiêu liên trăm pháp trong Thất Huyền Trảm. Một lũ đao ý đao khí mỏng lung nhanh chóng cắt mặt đất, nơi nó đi qua đá cây vằn nước lạnh lẽ bị cắt ra. Đao khí cắm vào rừng rậm cách trăm thước trong bóng tối. Có tiếng hét lên.

- Là ai? Cút ra đây!

Đinh Hạo kéo ngược Kim Nhật đao dài đứng tại chỗ.

466. Chương 467: Một Sợi Dây

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, ngươi cảnh giác thật.

Bốn, năm thanh niên mặc giáp dán sát người từng bước một ra khỏi khu rừng, một người đuôi chảy máu ròng ròng, vết đao sâu tận trước. Thanh niên bị thương cắn răng, đôi mắt căm thù trừng Đinh Hạo, rõ ràng là bị đao quang hẩn chém bị thương.

- A? Các ngươi cũng là đệ tử Bắc vực? Đến từ châu nào?

Thấy đồng tộc khiến Đinh Hạo mừng rỡ, dù đám người này lộ rõ địch ý nhưng ít nhất không phải mãnh thú hình dạng kỳ lạ.

- Chúng ta đến từ Kiếm Châu!

Dẫn đầu là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, lùn chắc khỏe, dữ tợn, chiến giáp siêu lớn dán sát người như con gấu khỏe hươu trường kiếm.

Kiểm Châu?

Nghe đồn Kiểm Châu là đại châu thứ hai đứng sau Thanh Châu trong Bắc vực?

Đồn rằng võ giả Kiểm Châu đa số tu luyện kiếm thuật, trong lãnh địa myá ngàn tông môn nhân loại hơn mười phần trăm là tông môn kiếm thuật, phát huy kiếm pháp, kiếm tu đến đỉnh cao. Những kiếm tu thực lực siêu đẳng, hung tàn bá đạo, chọc vào một tên là như chọc ổ kiếm lửa, thủ đoạn tàn nhẫn, không dễ đối phó.

Nhưng Đinh Hạo hơi nghi ngờ.

Đinh Hạo nghĩ Kiểm Châu là đại châu thứ hai, thiên tài trẻ tuổi có thể vào chiến trường bách thánh đều là tiềm long thực lực siêu đẳng không yếu hơn Thiên Ninh vương triều, tại sao thực lực của mấy người này . . . Đinh Hạo dùng thần thức cảnh giới kỹ thân thiên địa quét hình, thực lực của năm người này không phải bí mật với hắn, cảnh giới mới là tam khiêu, tứ khiêu Đại Tông Sư cảnh.

Nam nhân lùn chắc khỏe lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, một mình có thể sống trong thiên địa này lâu như vậy cũng không đơn giản. Thế nào? Mấy hôm nay được nhiều ích lợi đúng không? Ha ha, nghĩ tình người là cùng tộc nên hôm nay không giết người, mau lấy hết bảo bối ra đây, nếu không thì . . . Ha ha ha ha ha ha!

Mắt nam nhân lùn chắc khỏe bắn ra sát khí.

Bốn người khác dàn hàng ngang vây quanh Đinh Hạo vào giữa, biểu tình xấu xa.

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Đánh cướp? Các người chắc không?

Khó khăn lắm mới gặp mấy nhân loại, Đinh Hạo không ngờ bọn họ còn vô lý hơn cả mãnh thú, mở miệng đã dò cướp. Cho dù Đinh Hạo có giao bảo bối ra cũng chưa chắc trốn thoát được, những người này coi như là tài tuần trẻ tuổi Bắc vực sao chịu cam lòng thấp hèn?

- Cam sư huynh, nói nhảm nhiều với tiểu tử này làm gì? Giống như lúc trước vậy, mọi người cùng nhau lên làm thịt hắn, hi hi.

Một thanh niên cao gầy như gậy tre vẻ mặt dữ tợn cằm thứ tròn như ngọc đen, cười nói:

- Không cần lo, la thiên bàn biểu hiện hắn chỉ là đỉnh nhất khiêu Đại Tông Sư cảnh, không phải đối thủ của chúng ta.

Mấy thanh niên khác ồn ào rút vũ khí ra.

Nam nhân lùn chắc khỏe mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, thế nào? Các huynh đệ của ta đều muốn giết người, ta mềm lòng, chỉ cần người ngoan ngoãn giao bảo bối ra là sẽ tha cho người, hãy suy nghĩ đi.

Đinh Hạo buồn cười, thấy tội cho đám hề mù mắt.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tốt, không thành vấn đề, chỉ cần người ngoan ngoãn giao bảo bối ra là sẽ tha cho người.

Nam nhân lùn chắc khỏe cười nói:

- Tốt, vậy mới ngoan . . .

Nam nhân lùn chắc khỏe chợt phản ứng lại, lời của Đinh Hạo có ý khác.

Nam nhân lùn chắc khỏe tức giận quát:

- Tiểu tử, ta thấy người rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, người . . .

Nam nhân lùn chắc khỏe chưa dứt lời . . .

Đinh Hạo đạp một bước.

Chiêu khí thể thứ hai của Chiến Tự Quyết, Quân Lâm Thiên Hạ bùng phát, khí thể vô cùng mạnh mẽ tuôn ra từ người Đinh Hạo đè năm tên ‘ăn cướp’ có mắt không trông quỳ xuống đất, vũ khí rớt một bên.

- Võ . . . Võ Hoàng?

Nam nhân lùn chắc khỏe nằm sấp dưới đất trợn mắt há hốc mồm:

- Người là cường giả Võ Vương cảnh?

- Sao . . . Sao có thể?

Khí ồm ồm la thiên bàn suýt rớt tròng mắt. Hoa văn trên la thiên bàn chỉ rõ Đinh Hạo là cao thủ nhất khiêu Đại Tông Sư cảnh tại sao chớp mắt biến thành cường giả tuyệt thế cảnh giới Võ Vương cảnh? La thiên bàn chưa từng có sai lầm.

Có thanh niên sợ bay mất hồn vía cầu xin:

- Tiền bối tha mạng, tiểu nhân trên có già dưới có trẻ . . .

Mấy tên đó nằm sấp dưới đất như con chó, trợn tròn mắt. Tưởng đâu ăn cướp dê béo ai ngờ đạp trúng miếng sắt, lần này xong đời.

Năm kẻ tiện nhân!

Đinh Hạo nhìn bọn họ nịnh nọt cầu xin tha thứ, định nghĩa cho chúng.

Đinh Hạo thu lại khí thể, mỉm cười nói:

- Giờ mới biết sợ? Ngona ngoan lấy hết bảo bối ra sẽ tha mạng cho các người.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Bà nội nó, bây giờ ta nói câu này quen miệng rồi, chắc chắn là vì ở chung với mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt quá lâu bị truyền nhiễm.

Cùng lúc đó, trong một sơn cốc cách rừng rậm ngàn dặm, mèo mập nào đó đang liều mạng chạy trốn hất xì một cái suýt làm rớt thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngồi trên lưng nó.

Nhóm năm người nam nhân lùn chắc khỏe nhìn nhau, không ngờ bị trấn lột. Bọn họ không dám cãi lời Đinh Hạo, ngoan ngoãn giao hết đồ vật trên người ra. Trữ vật giới chỉ, vòng tay không gian, túi không gian, nạp giới vân vân. Bọn họ nơm nớp lo sợ dâng lên trước mặt Đinh Hạo, không dám dấu giếm.

- Cha nó, sao nghèo vậy? Hơn bốn mươi ngày mà các người mới thu gom được chút thảo dược? Thiên địa huyết cốt đâu? Ngọc trong thạch đâu? Sao không có cái nào? Đám khốn kiếp các người không lẽ hơn bốn mươi ngày qua luôn nằm ngủ tại đây?

Đinh Hạo nhìn vật mớ cống phẩm nghèo nàn, hần cảm thấy đang trấn lột ăn mày. Nghèo quá, cộng lại tài sản của năm người còn không bằng một phần trăm đồ đạc của Đinh Hạo.

- Tiền bối, thật sự chỉ có bấy nhiêu.

Nam nhân lùn chắc khỏe khóc không ra nước mắt.

Nếu có được bảo bối như thiên địa huyết cốt, ngọc trong thạch thì bọn họ còn cần ăn cướp không?

Đinh Hạo tức giận quát:

- Không thể nào, chắc chắn là các người lừa ta. Cởi ra, ta muốn lục người!

Đinh Hạo lột sạch chiến giáp của năm kẻ đáng thương, dùng thần thức quét qua quét lại cuối cùng kết luận năm tên này thật sự nghèo, trừ mấy cống phẩm trước mắt ra không có thứ gì đáng giá.

Đinh Hạo làm vẻ mặt mất kiên nhẫn phát tay nói:

- Cút đi, nghèo còn dám đi ăn cướp.

- Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối . . .

Chúng ta khắc ghi trong lòng ân không giết của tiền bối.

Năm người chỉ còn mỗi quần lót che thân, nghe Đinh Hạo nói không giết thì mừng rỡ vội bỏ chạy quên cả mặc đồ, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai chân.

Đinh Hạo chợt nhìn thấy cái gì, lòng rung mình, quát to:

- Đứng im, quay lại!

Năm người cứng ngắc, khóc meo thở dài từ từ xoay người lại, cười nịnh cười nói:

- Tiền bối còn có chuyện gì?

- Bộ đồ này lấy đâu ra?

Đinh Hạo nhắc lên một bộ y phục, giọng sắc bén hỏi han, thanh âm run rẩy.

Đó là chiếc áo rất bình thường mặc trong người, màu trắng, có ba sợi dây đeo, bình thường không có gì lạ nhưng như sét đánh với Đinh Hạo. Bởi vì Đinh Hạo rất quen thuộc kiểu áo này, đó là áo lót của đệ tử Văn Kiếm tông, kiếm nhỏ màu bạc giữa sợi dây đeo là tiêu chí Văn Kiếm tông.

467. Chương 468: Đứt Tuyền, Năm Người Hầu

Mấy người nhìn hướng thanh niên khỉ ốm.

Bởi vì bộ đồ này lột từ người thanh niên khỉ ốm.

- Cái này . . . Ta . . .

Thanh niên khỉ ốm bị Đinh Hạo nhìn đầu óc trống rỗng lắp bắp giải thích rằng:

- Tiền bối, cái áo lót này là ta nhặt được. Mười ngày trước chúng ta thấy nó bên ao thác nước cách trăm dặm, ta cảm thấy vừa người nên nhặt nó.

Đinh Hạo nghi ngờ hỏi:

- Người thích trộm đồ người khác mặc?

Tuy thanh niên khỉ ốm không có lòng tự tôn gì nhưng cũng là cao thủ đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh, thấy quần áo bên ao nước mà cũng nhặt? Gã có phải là ăn mày gì cho cam.

Về mặt thanh niên khỉ ốm lúng túng lắp bắp giải thích.

Thì ra năm tên này không phải đệ tử Kiếm Châu gì mà đến từ tiểu châu căn cỗi như Tuyết Châu, Phong Châu trong Bắc vực, thực lực không đứng đầu nhưng dù gì cũng được danh ngạch. Bọn họ tưởng vào chiến trường bách thánh sẽ một bước lên mây ai ngờ vào rồi mới biết chỗ này đầy rẫy nguy hiểm, chín chết một sống. Nhưng năm người rất may mắn, bị khe nứt thời không đưa đến cùng một chỗ, nhờ đó năm người tụ tập lại mạo hiểm sinh hoạt. Mười ngày trước năm người chiến đấu với một con hỏa vượn cấp vương, bị hỏa vượn giết tề ra quần bỏ chạy, suýt thân chết đạo tiêu. Thanh niên khỉ ốm bị linh hỏa của hỏa vượn đốt trụi y phục, trụi vật giới chỉ cũng vỡ nát. Đoàn người tổn thất thảm trọng, thanh niên khỉ ốm đành lấy da thú che người.

Trong tình huống đó thấy một áo lót bên ao, thanh niên khỉ ốm như thấy báu vật mặc vào ngay.

Cộng với thanh niên khỉ ốm dùng mười khối chung cực huyền tinh thạch đổi áo khoác ngoài rộng lớn với đồng bạn, gã trở về ngày tháng hạnh phúc có đồ mặc.

Ai ngờ hôm nay thanh niên khỉ ốm bị Đinh Hạo trấn lột phải cởi xuống áo lót nên hắn mới thấy cái áo.

Đinh Hạo nghe thanh niên khỉ ốm và đồng bạn lắp bắp giải thích, thề với trời, hắn biết bọn họ không lừa mình. Đinh Hạo thăm lo âu, hắn quan sát kỹ áo lót thấy nó là kiểu nam, xem kích cỡ thì thân hình đám người Tiêu Thừa Tuyên, Phương Thiên Dực, mỹ thiếu niên Lâm Tín vừa với cái áo, không thể biết rõ là ai.

Nhưng dù sao thì đánh mất áo lót chứng minh đệ tử Văn Kiếm tông này tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

- Cái áo đó ở đâu? Mang ta đi ngay!

Đinh Hạo muốn tự mình quan sát.

Thanh niên khỉ ốm cười nhỉnh nói:

- Vâng vâng vâng, mời tiền bối, cách chỗ này không xa, chưa đến một trăm dặm.

Thanh niên khỉ ốm hăng hái dẫn đường.

Nói ra cũng mất mặt, năm người nhát gan bị các loại mãnh thú xuất quỷ nhập thần trong chiến trường bách thánh hù sợ, bốn mươi mấy ngày qua cẩn thận di chuyển trong phạm vi nhỏ, không dám đi quá xa. Buổi tối năm người co ro trong hang núi hoặc qua đêm trên cành cây, phạm vi hoạt động giới hạn trong một, hai trăm dặm.

Nhưng bây giờ đi theo cao thủ đẳng cấp ‘Vô Vương cảnh’ như Đinh Hạo khiến năm người thấy yên ổn, có chỗ dựa, dẫn hần bay thẳng rất nhanh đến bên ao nước.

Đây là một khe núi, thác nước ấy ngàn thước từ khe núi chảy xuống như ngân hà đổ ngược. Tiếng nước ầm ầm như sấm, bọt nước bắn tung tóe, không khí trong ngàn thước ẩm ướt. Bên dưới thác nước bị nước lâu năm gột rửa thành cái ao rất sâu, ao xanh biếc, trên bầu trời có cầu vồng to kéo dài không tán. Xung quanh ao nước đầy nhام thạch, rêu xanh, gồ ghề không biết tích lũy bao nhiêu năm.

- Chính là chỗ này.

Thanh niên khỉ ốm chỉ chỗ ao nước cạn, cười nhỉnh nói:

- Tiền bối, ta nhất y phục ở đây.

Thanh niên khỉ ốm nói xong nhảy vào ao minh họa ngày hôm đó trộm áo lót.

Mấy người nam nhân lùn chắc khỏe đứng bên cạnh xì xồ xì xào bổ sung tình huống hôm đó.

Đinh Hạo thất vọng lắc đầu.

Đã hơn mười ngày, dòng nước gột rửa không còn chút dấu vết, manh mối gì.

Đinh Hạo phóng thần thức cẩn thận quét xung quanh mấy lần nhưng không phát hiện ra điều gì.

Đinh Hạo nói:

- Các người chờ tại đây, ai dám rời đi đừng trách ta không khách sáo.

Đinh Hạo lắc người biến mất tại chỗ, chớp mắt lên đến đỉnh thác nước cao cả ngàn thước.

* * *

- Đây là . . .

Đinh Hạo đứng lơ lửng trên đỉnh thác nước, cảm nhận hơi thở quen thuộc, đó là dấu vết từng chiến đấu. Hơi thở huyền khí còn sót lại trong không khí dù rất mỏng manh nhưng thật sự tồn tại, khiến Đinh Hạo kinh ngạc hơn là hơi thở này không thuộc về đệ tử Văn Kiếm tông nào, là hơi thở của một kẻ huênh hoang hình mũi nhìn trời, Ninh Châu Tam Hoàng.

Ninh Châu Tam Hoàng từng đến đây sao?

Đinh Hạo thâm giật mình.

Không lẽ đệ tử Văn Kiếm tông gặp Ninh Châu Tam Hoàng tại đây?

Vậy thì nguy rồi, xung đột hôm đó Ninh Châu Tam Hoàng bị đánh nuốt ngược máu và răng, mất hết mặt mũi. Nếu Ninh Châu Tam Hoàng gặp đệ tử Tuyệt Châu chắc chắn sẽ không bỏ qua, e rằng chủ nhân áo lót đã dữ nhiều lành ít.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn chiếc nhẫn màu bạc bị tổn hại.

Tối tăm không ánh sáng.

- Dù đã chết thì chỉ cần xác còn ở xung quanh chiếc nhẫn này nên cảm ứng ra, bây giờ nó không có ánh sáng nghĩa là trong phạm vi trăm dặm không có xác chủ nhân áo lót.

Đinh Hạo cẩn thận suy nghĩ, đầu óc xoay chuyển nhanh tính toán các loại khả năng. Đinh Hạo cẩn thận lục tìm trên thượng nguồn thác nước nhưng không phát hiện được gì, tìm tòi dọc theo hướng nước chảy.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Nếu chủ nhân áo lót đã chết, không ở trong trăm dặm thì khả năng duy nhất là xác chết bị trôi đến hạ du.

* * *

Bên ao nước.

Năm cao thủ Phong Châu không có lòng tự tôn nôn nóng bắt an chờ đợi.

Mấy người mặt đưa đám như đã chết phụ thân.

- Này, chúng ta cứ chờ như vậy sao? Không chừng tiểu . . . A không, vị tiền bối kia đã đi rồi, không trở về.

- Người có ý gì? Không lẽ chúng ta lén chuồn đi? Nói đùa, đó là cao thủ cảnh giới Vô Vương cảnh, chúng ta có thể chạy trốn đến đâu? Nếu chọc giận hắn thì chúng ta từng giây từng phút có khả năng bị bắt, người ta bóp nát chúng ta như con kiến.

- Nhưng cứ chờ như vậy lỡ vị tiền bối kia không tìm thấy bằng hữu, trở về giận chó đánh mèo chúng ta thì làm thế nào? Dù sao cũng phải chết.

- Tổ cha nó, xui gì đâu!

- Không thể nói vậy, ta thấy vị tiền bối đó mặt lạnh lòng tốt, không thích giết người. Trái ngược lại ta cho rằng có lẽ ông trời ban cho cơ hội, nếu chúng ta đi theo hắn thì không cần lo lắng bị mãnh thú truy sát, cũng không cần lo tùy thời mất mạng. Hì hì, tiền bối ăn thịt chúng ta ăn canh, cứ bám theo hắn sẽ vớt được ích lợi.

- Người tưởng tượng quá đẹp đi?

- Không thử thì sao biết? Nếu dựa theo tình huống mấy hôm trước thì sớm muộn gì chúng ta sẽ chết trong chiến trường bách thánh.

Mới đầu năm người mặt ủ mày chau bàn bạc đến cuối cùng ai nấy rống cổ cãi, cảm thấy bọn họ ăn cướp gặp Đinh Hạo là cơ duyên ông trời ban cho, là cơ hội sống sót duy nhất, nếu không bắt lấy thì sẽ hối hận cả đời. Bọn họ thầm suy nghĩ chờ Đinh Hạo trở về phải tìm cách đi theo hắn, dù làm người hầu canh gác nấu ăn nấu uống hầu hạ cho hắn cũng tốt.

468. Chương 469: Liệt Thiên Kiếm Tông (thượng)

Đinh Hạo dọc theo dòng sông xuống hạ du ngàn dặm vẫn không phát hiện ra.

Đinh Hạo sưu tầm rất kỹ, dù là một mảnh vải nhỏ hay mảnh vụn vũ khí cũng không thoát khỏi thần thức như thiên la địa võng của hắn. Tiếc rằng Đinh Hạo tìm mãi mà không phát hiện manh mối gì.

Đinh Hạo đành từ bỏ.

Đinh Hạo nhớ đến đám cao thủ Phong Châu không có tự tôn, hắn có lời muốn hỏi bọn họ. Đinh Hạo quay về đường cũ.

- A! Tiền bối đã về rồi, tốt quá, chúng ta nhớ tiền bối muốn chết.

Đám người thanh niên khỉ ồm thấy Đinh Hạo trở về liền cười nịnh hót chạy tới, thân thiết còn hơn thấy cha ruột, hận không thể chạy ngay đến xoa bóp vai cho hắn.

- Các người . . . Không có việc gì hiền ân cần, không tặc cũng là trộm.

Đinh Hạo bực mình mắng:

- Nồng nhiệt như vậy làm gì? Chúng ta quen thân sao?

Thanh niên khỉ ốm tròn to đôi mắt ngây thơ chân thành, mặt dày nói:

- Tiền bối, trong thiên địa mệnh mông này chúng ta gặp nhau, người không thấy đây là duyên phận sao?

- Phụt.

Đinh Hạo suýt phun nước miếng.

Duyên phận cái đầu người!

- Đúng vậy. Tiền bối, năm người chúng ta đã bị sức hấp dẫn nhân cách cao thượng, thực lực cường đại của người chinh phục. Thấy tiền bối hết lòng hết sức vì bằng hữu mất tích của mình làm chúng ta rất hâm mộ.

Nam nhân lùn chắc khỏe nịnh nọt vô cùng thuận miệng, mặt dày nói:

- Cho nên năm chúng ta quyết định, tự nguyện trở thành người hầu đi theo tiền bối, nghe tiền bối sai bảo. Xin tiền bối hãy thu nhận chúng ta!

Đinh Hạo rất muốn nói một tiếng: Năm vị, các người không thể ngừng uống thuốc.

Nhưng Đinh Hạo nghĩ lại mặc dù năm tên này xấu xa một chút nhưng trực giác cho hắn biết bọn họ không phải người xấu, giữ bên người cũng được. Ít nhất sau này khi Đinh Hạo tu luyện hoặc ngủ có người canh gác, nếu gặp mãnh thú tuyệt thế đẳng cấp hoàng thì hắn có mấy tay sai giúp đỡ.

Quan trọng hơn là Đinh Hạo giữ lại năm người lúc buồn có giải trí đỡ chán.

Cuối cùng Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được rồi.

Năm người nam nhân lùn chắc khỏe, thanh niên khỉ ốm không biết lòng tự tôn là gì nghe xong hoan hô nhảy nhót.

* * *

Mười ngày sau.

Năm người nam nhân lùn chắc khỏe, thanh niên khỉ ốm kích động ôm đầu khóc rống.

Đinh Hạo kiểm không được hú dài.

Bôn ba gần mười vạn dặm rồi cuộc đoàn người ra khỏi rừng rậm nguyên thủy mệnh mông, đến thế giới bên ngoài. Nhìn thảo nguyên, thành quách mơ hồ phía xa, mọi người hận không thể phát cuồng chạy như điên.

A?

Chờ chút, bóng thành quách?

Kích động qua đi Đinh Hạo, năm người nam nhân lùn chắc khỏe, thanh niên khỉ ốm liếc nhau, thấy mắt đối phương giật mình.

Tại sao chỗ này có thành thị? Chẳng lẽ bên trong có cư dân bản địa sống?

Hoặc là di tích thượng cổ từng sụp đổ?

Thanh niên khỉ ốm kinh kêu:

- Mau nhìn kia, đó là gì?

Mọi người nhìn theo ngón tay thanh niên khỉ ốm chỉ, ngây người. Phía xa, một áng mây trắng trôi qua lộ ra vật thể đen kịt bành bồng, đó không phải là chim chóc hay cự thú mà là thuyền cổ đen thui loang lổ có mái chèo, giương buồm xẹt qua bầu trời như đang trong biển vòng quanh thành quách.

Nam nhân lùn chắc khỏe rụt rè đề nghị với Đinh Hạo:

- Hạo ca, chúng ta đi qua xem thử đi? Nhưng phải cẩn thận, ta cảm thấy tòa cổ thành, cổ thuyền này quá yên tĩnh, hơi kỳ kỳ.

Đinh Hạo không nói, nhảy người lên chớp mắt đã ở bên trên một thuyền cổ cách gần nhất.

Đinh Hạo đứng trên chiến thuyền, thầm khen.

Đây là một chiếc chiến hạm bay cực kỳ hùng vĩ, dài trăm thước, rộng hai mươi mấy thước chia bốn tầng, hai tầng trên sàn tàu, bên dưới có hai tầng. Nhìn hình dạng đại khái thì có thể thấy năm xưa nó oai phong cỡ nào. Không biết tài liệu nào tạo ra thuyền, thuyền một màu đen, thân thuyền đầy minh văn cổ xưa tự động hấp thu năng lượng tản ra trong thiên địa khiến chiến hạm bình bồng.

Không biết đã qua bao nhiêu năm mà chiến thuyền rất hoang tàn.

Thân thuyền loang lổ dấu vết, rêu xanh dày cả lớp, vài thực vật rêu phong quần quanh nó dọc theo cột buồm, dây thừng, dất dày chất trên sàn tàu. Hoa đại không biết tên nở rộ, năm sắc màu khá đẹp. Vải buồm kéo ục nát chỉ còn lại chút sợi sau bão táp mưa sa bay theo gió.

Thần thức của Đinh Hạo quét nguyên con thuyền.

Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện thân thuyền nhờ có minh văn kỳ dị nên thần thức chỉ có thể vươn ra mười mấy thước đã bị lực lượng bí ẩn áp chế.

- Thời đại quá lâu, không biết chiến sĩ ngày xưa đi nơi nào, không có bóng người.

Đinh Hạo không thấy vật sống trên thuyền.

Ánh sáng chớp lóe.

Đám người Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khi ồm lên thuyền.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ồm cẩn thận lục tìm chiếc thuyền nhưng không phát hiện được gì, dưới đáy sàn tàu có vài vũ khí, áo giáp vỡ nát, tiếc rằng đã mục chỉ còn hình dạng, không thể sử dụng.

Chiến hạm to lớn thế này có thể tưởng tượng khi nó còn mới mẻ cỡ ít nhất năm trăm chiến sĩ sát khí ngút trời chinh phạt. Nhìn cấu tạo thân thuyền chắc bên trong chứa đại pháo minh văn, là vũ khí chinh phạt lợi hại. Tiếng pháo nổ âm âm, võ sĩ mặc áo giáp từ trên trời giáng xuống công thành lược đất, không gì địch nổi. Tiếc rằng bây giờ thuyền đã rách nát như vậy.

- Người trên thuyền đi đâu? Tại sao bọn họ vứt bỏ chiến thuyền hùng vĩ như vậy?

Đinh Hạo cảm thấy là lạ.

Đinh Hạo tiếp tục tìm kiếm bảy chiếc thuyền khác, phát hiện mỗi chiến thuyền đều không có người sống hay thậm chí là bộ xương. Thân thuyền lưu trữ hoàn chỉnh không có dấu vết hủy hoại chứng minh mấy trăm hạm đội bay này không gặp chiến tranh hoặc tập kích gì, vậy càng quái hơn. Tại sao chúng nó bị vứt bỏ?

Lý Đình khi ồm bỗng cao giọng hét:

- Không đúng, Hạo ca, nơi này từng có người đến.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Sao ngươi biết?

- Hạo ca nhìn chỗ này đi.

Lý Đình khi ồm hất núm rêu xanh dưới chân lên, tay cầm la thiên bàn tỏa đoàn sáng đen chiếu xuống đất bùn đen. Một chuỗi dấu chân trắng hiện ra trên nền ướt.

Lý Đình khi ồm đắc ý khoe khoang:

- Bảo bối la thiên bàn của ta chẳng những có thể dự đoán thực lực của khác còn dùng cho truy tung, tìm dấu vết. Ta bỏ nhiều tiền sở hữu nó, vốn định vào chiến trường bách thánh rồi dùng la thiên bàn tìm cơ duyên tuyệt thế. Nhìn mức độ rõ ràng của những dấu chân chắc để lại từ ba, bốn canh giờ trước.

Đinh Hạo gật gù.

Thì ra la thiên bàn của Lý Đình khi ốm là bảo khí phụ trợ hiểm thấy.

Đinh Hạo nhú mày nói:

- Người điều tra kỹ mỗi một thuyền bay cho ta, nhìn xem có phải toàn bộ đều có dấu chân không?

Đinh Hạo cảm thấy sự việc phức tạp.

- Được rồi!

Lý Đình khi ốm được cơ hội biểu hiện rất là hưng phấn cầm la thiên bàn sờ tằm.

Đinh Hạo đứng trên sàn tàu cúi đầu nhìn xuống.

Phía xa hơn mười dặm, một di tích tòa thành thị hùng vĩ xuất hiện trong tầm mắt, chính là đường nét thành quách nhóm Đinh Hạo, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm đã thấy. Từ trên trời nhìn xuống càng thấy rõ quy mô cổ thành không quá lớn, khoảng năm mươi dặm, hình tròn, có bức tường cao ngất vây quanh. Bên trong đường xen kẽ, lầu tháp dựng cao.

469. Chương 470: Liệt Thiên Kiếm Tông (hạ)

Không hiểu sao Đinh Hạo cảm giác tòa cổ thành này giống như trạm bình.

Khi Đinh Hạo phóng thần thức ra được kết luận trong dự đoán, tòa cổ thành phía xa có lực lượng bí ẩn như chiếc thuyền bay, thần thức không thể thẩm thấu vào.

- Hạo ca, tổng cộng một trăm ba mươi một chiếc thuyền bay đã kiểm tra xong, đều có dấu chân người.

Biểu tình Lý Đình khi ốm bất an quay về, nói:

- Hơn nữa ta dám khẳng định là cùng một nhóm người, bọn họ đến trước chúng ta. Ta đoán vài thứ trên thuyền bay đã bị bọn họ lấy đi, còn bày vài cấm chế trên thuyền, mới rồi không cẩn thận đụng vào.

Đinh Hạo nhú mày hỏi:

- Cấm chế?

Lý Đình khi ốm nói:

- Là tiểu trận pháp giống như cảnh báo, ta đoán bọn họ đã biết chúng ta ở trên thuyền.

Là người nào điều tra những chiếc thuyền này?

Là địch hay bạn?

Đầu óc Đinh Hạo hiện lên vài khả năng.

Đinh Hạo lắc đầu, vuốt ve thân thuyền loang lổ, quan sát kỹ minh văn. Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo gặp minh văn có thể ngăn cản thần thức của hắn. Đinh Hạo muốn phá giải lực lượng minh văn này, nếu thần thức cứ bị ức chế thì như người mù, làm Đinh Hạo bất an.

Đao Tổ lên tiếng:

- Đừng nhìn, mấy cái đó là minh văn thời đại thượng cổ.

Đao Tổ khẽ thở dài:

- Đã lâu không thấy minh văn nguyên thủy như vậy, chúng nó thất truyền ở bên ngoài thế giới rồi. Mấy trăm vạn năm trôi qua, thiên địa pháp tắc, nguyên tố ngũ hành đều thay đổi, những minh văn nguyên thủy

mất đi hiệu lực vốn có ở thế giới bên ngoài. Chỉ có trong không gian kỳ dị của chiến trường bách thánh còn tồn tại thiên địa pháp tắc thời đại thượng cổ là những minh văn này có uy lực không thể nghĩ bàn.

Kiểm Tổ cảm thán rằng:

- Đúng vậy. Chúng nó là minh văn đã bị nước lũ năm tháng đào thải, không có ý nghĩa tồn tại.

Đinh Hạo gật gù.

Thì ra là vậy.

Những đường nét như người nguyên thủy sống trong hang vẽ trên thân thuyền là khởi nguồn minh văn sao?

Đinh Hạo thấy tò mò, vẫn quan sát kỹ khắc ghi đồ án vào não.

Một lát sau.

- Đi, đi tòa cổ thành.

Không phát hiện cái gì quan trọng trong thuyền bay, Đinh Hạo quyết định đi vào tòa cổ thành ở phía xa xem thử. Đinh Hạo có trực giác mãnh liệt hẳn sẽ gặp cố nhân trong tòa cổ thành như thành chết kia.

Năm người Diên Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm theo sát sau lưng Đinh Hạo.

Năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm dự cảm đến nguy hiểm.

Vì đám người Đinh Hạo, Lý Đình khỉ ôm, Diên Năng lùn khỏe bay nên tốc độ siêu nhanh, chớp mắt đã đến trước tòa cổ thành.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng xé gió chói tai, vài luồng sáng bắn lên cao hóa thành ba thanh niên mặc y phục kiếm sĩ màu đỏ rực che trước mặt năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm, Đinh Hạo. Người dẫn đầu gò má cao, thói quen nheo mắt, biểu tình cảnh giác.

Thanh niên gò má cao hung dữ quát to:

- Người đến hãy dừng bước, xưng tên ra!

Diên Năng lùn khỏe khề kêu, nhỏ giọng nói bên tai Đinh Hạo:

- Hạo ca, bọn họ là kiếm tu của Kiếm Châu, trước khi vào chiến trường bách thánh ta từng thấy tên có xương gò má cao này. Tên của hắn là Ngải Thanh, đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông.

kiếm tu của Kiếm Châu?

Liệt Thiên Kiếm Tông?

Nói vậy Ngải Thanh cũng là đệ tử nhân loại Bắc vực vào chiến trường bách thánh?

Đinh Hạo ngần ngừ. Lý Đình khỉ ôm giới quan sát mặt người, vội vàng đi lên, lớn tiếng báo tên tông môn của mình. Kiếm tu Kiếm Châu rất nổi tiếng trong Bắc vực, năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm Phong Châu không dám chậm trễ.

- À, thì ra cũng là đệ tử Bắc vực vào rèn luyện.

Ánh mắt Ngải Thanh lướt qua từng người, ngừng lại trên người Đinh Hạo. Con mắt híp bắn ra tia sáng, không biết Ngải Thanh suy nghĩ gì.

Một lúc sau Ngải Thanh dụ sắc mặt nói:

- Tòa binh trạm viễn cổ đó là doanh địa tạm thời của Liệt Thiên Kiếm Tông ta, mấy người hãy đi tìm chỗ khác.

Suy nghĩ Đinh Hạo nhanh như chớp bắt giữ lời nói ẩn ý của Ngải Thanh.

Doanh địa tạm thời của Liệt Thiên Kiếm Tông ta?

Tức là người Liệt Thiên Kiếm Tông đều tụ tập một chỗ?

Cái này không có khả năng. Khe nứt thời không vào chiến trường bách thánh đều truyền tống tùy cơ, bảy mươi đệ tử Tuyết Châu bị tách rời ra. Năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm Phong Châu may mắn mới được đưa đến cùng nhau, tại sao người Liệt Thiên Kiếm Tông trong thời gian ngắn có thể tụ tập lại?

Có hai khả năng?

Một là siêu đại phái như Liệt Thiên Kiếm Tông nắm giữ bí quyết khiến đệ tử truyền tống cùng nhau.

Hai là sau khi Liệt Thiên Kiếm Tông bị truyền tống tùy cơ thông qua thủ đoạn nào đó tụ tập lại.

Nhưng mấy chuyện đó không liên quan gì đến Đình Hạo, hắn thấy đám người Ngải Thanh biểu tình không thân thiện thì gật đầu, không muốn xung đột với họ. Đình Hạo xoay người định đi nhưng hắn cúi đầu thấy chiếc nhẫn màu bạc chợt lóe một tia sáng rất nhạt, chỉ lóe một cái rồi tắt. Nếu không phải Đình Hạo cảm giác chiếc nhẫn màu bạc kỳ lạ thì hắn còn tưởng là mình nhìn lầm.

- Chiếc nhẫn sáng lên? Điều này chứng minh gần đây có đệ tử Vãn Kiếm tông, là ai?

Tinh thần Đình Hạo rung động, tim đập nhanh, hắn bình tĩnh phân tích. Lúc ở trên chiến thuyền chiếc nhẫn màu bạc không sáng lên bây giờ lóe ánh bạc nói lên chắc chắn có đệ tử Vãn Kiếm tông ở trong bình trâm cổ thành. Không được, hắn không thể đi, hắn phải vào tòa cổ thành nhìn xem.

Mấy kiếm tu Liệt Thiên Kiếm Tông bày rất thế người lạ không được vào, biểu tình cảnh giác. Không lẽ Liệt Thiên Kiếm Tông làm chuyện gì xấu xa không để ai biết trong tòa cổ thành?

Vớ khi nào đệ tử Vãn Kiếm tông nằm trong tay mấy người này?

Liệt Thiên Kiếm Tông bắt đệ tử Vãn Kiếm tông làm gì?

Trong khoảnh khắc vô số suy nghĩ xẹt qua đầu Đình Hạo.

Đình Hạo âm thầm lấy một khối thiên địa huyết cốt từ trữ vật giới chỉ ra, cười đưa qua.

Đình Hạo cười nói:

- Vị sư huynh này, người nhìn xem có thể chiêm chước được không? Mặt trời sắp xuống núi, buổi tối trong chiến trường bách thánh quá đáng sợ, chúng ta có thể ở trong thành một đêm không? Đợi sáng sớm ngày mai chúng ta lập tức đi ngay!

Ngải Thanh ngây người.

Ngải Thanh xuất thân từ địa môn phái như Liệt Thiên Kiếm Tông nên kiến thức rộng rãi, liếc sơ tay Đình Hạo nhận ra đó là thiên địa huyết cốt hiếm thấy.

Một khối thiên địa huyết cốt tượng trưng ột loại thần thông.

Ngải Thanh không ngờ tên mặt trắng này chỉ có cảnh giới nhất khiêu Đại Tông Sư cảnh ra tay rộng rãi đưa bảo bối như vậy. Nên biết rằng Ngải Thanh vào chiến trường bách thánh mấy ngày vì bận rộn kế hoạch tông môn nên không có thời gian săn giết những mãnh thú tuyệt thế đẳng cấp vương có thần thông để lấy thiên địa huyết cốt. Ngải Thanh thấy thiên địa huyết cốt thì kiềm không được thèm muốn.

Ngải Thanh còn chú ý thấy lúc tên mặt trắng nhỏ lấy thiên địa huyết cốt ra khỏi trữ vật giới chỉ ắt là tùy ý, tức là nói hắn không quan tâm một khối thiên địa huyết cốt, có lẽ trong không gian trữ vật còn nhiều thiên địa huyết cốt.

Nghĩ đến đây Ngải Thanh nổi máu tham.

470. Chương 471: Tòa Cổ Thành Áp Chế Khủng Bố (thượng)

Ngải Thanh quay đầu nói vài câu với đồng bạn bên cạnh, ba người tranh luận một lúc.

Ngải Thanh nhận lấy thiên địa huyết cốt của Đinh Hạo, gật đầu, nói:

- Được, nhờ kỹ, chỉ có thể ở một đêm, sáng sớm ngày mai phải rời đi ngay, nếu không đừng trách chúng ta vô tình.

Đinh Hạo gật đầu, cười nói:

- Nhất định nhất định, đa tạ ba vị sư huynh chăm chú.

Đinh Hạo nói xong mặc kệ đám người Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm đá lông nheo, đi theo sau lưng ba người Ngải Thanh đáp xuống binh trạm cổ thành.

- Hạo ca, người không nne đi vào.

Điền Năng lùn khỏe nhỏ giọng nói bên tai Đinh Hạo:

- Liệt Thiên Kiếm Tông nổi tiếng là thô bạo, quái đản nhất Kiếm Châu. Đệ tử tông môn ai nấy tâm ngoan thủ lạt, ích kỷ, làm việc không từ thủ đoạn. Ta thấy mặt Ngải Thanh này không thân thiện, tuyệt đối không phải là người tốt. Chúng ta đi theo Ngải Thanh vào sợ là dẽ vào miệng cọp, một khối thiên địa huyết cốt không thể thỏa mãn khẩu vị đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông.

- Phải không? Ta thấy bọn họ rất tốt.

Đinh Hạo quan sát tòa binh trạm cổ thành, qua loa năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm.

Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Xem ra Hạo ca tuy có thực lực cường đại nhưng tuổi trẻ, không có kinh nghiệm rèn luyện hoang dã, quá dễ tin người. Tối nay chắc sẽ có rắc rối lớn, đành cầu nguyện đám đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông chỉ muốn tiền. Hy vọng khi đánh nhau, đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông cướp hết bảo bối rồi tha mạng cho bọn họ.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm không tin một inh Đinh Hạo sẽ đánh thắng hết thiên tài Liệt Thiên Kiếm Tông.

Nghen ỏi Liệt Thiên Kiếm Tông được mười bảy danh ngạch vào chiến trường bách thánh, mỗi người là cường giả có thực lực khủng bố, bên trong bao gồm Ngân Ninh Khiếu Hồ, thiên tài trẻ tuổi ban đầu rất chói mắt trong trăm năm qua, nghe nói sớm bước vào cảnh giới Vô Vương cảnh.

Đinh Hạo chú ý thấy vẻ mặt của năm người hầu nhưng hần không chọc thủng.

Có lẽ Liệt Thiên Kiếm Tông khủng khiếp nhưng tung tích bằng hữu quan trọng hơn.

Đinh Hạo vui mừng phát hiện sau khi vào tòa binh trạm cổ thành thì chiếc nhẫn màu bạc chớp lóe ngày càng nhanh, ánh sáng rực rỡ hơn chứng minh hần đoán đúng. Chắc chắn có đệ tử Vãn Kiếm tông ở trong tòa binh trạm cổ thành, nhưng không biết bị người Liệt Thiên Kiếm Tông khống chế hay có cơ duyên nào khác. Đinh Hạo cần tìm hiểu rõ ràng.

Trước đó Đinh Hạo không thể cưỡng ép không thì sẽ làm hỏng chuyện.

Trên đường đi Đinh Hạo nói bóng nói gió hỏi mấy câu.

Nhưng ba người Ngải Thanh rất kín miệng, không để lộ thứ gì. Nếu Đinh Hạo hỏi nhiều sẽ bị ba người Ngải Thanh quát mắng.

Đinh Hạo lo lắng khiến ba người Ngải Thanh nghi ngờ nên đành im miệng.

Đinh Hạo bước qua cửa tòa binh trạm cổ thành, hần phát hiện rõ ràng có lực hút kỳ dị bao phủ toàn tòa cổ thành. Lực lượng huyền khí bị áp chế rất nhiều, dù Đinh Hạo có thể chất đao kiếm song thánh thể cũng bị ức chế khủng khiếp. Đinh Hạo thầm tính toán tu vi huyền khí cảnh giới Đại Tông Sư cảnh sau khi bước qua cánh cửa tòa binh trạm cổ thành thì bị áp chế dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, khoảng lục khiểu Đại Vô Sư cảnh.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện đó không phải là trận pháp Liệt Thiên Kiếm Tông bày ra.

Bởi vì Đinh Hạo thông qua thần thức quét hình phát hiện ba người Ngải Thanh vào tòa binh trạm cổ thành cũng bị áp chế tu vi huyền khí, từ nhất khiếu Võ Vương cảnh rớt xuống cảnh giới Đại Tông Sư cảnh.

Rất nhanh, Đinh Hạo thấy trên vách tường thành, đường đá dưới chân có từng hoa văn minh văn nguyên thủy giống hệt như cái trên thuyền cổ. Tức là sức hút kỳ lạ vốn thuộc về tòa binh trạm cổ thành, tồn tại từ thời đại thượng cổ, qua nhiều năm gió táp mưa sa vẫn không tán đi. Nó hấp thu lực lượng nguyên tố đậm đặc trong thiên địa giữ sức hút toàn tòa binh trạm cổ thành.

Bị sức hút áp chế rất khó bay đi.

Đoàn người di bộ.

Thần thức của Đinh Hạo có thể kéo dài mười thước là cực hạn, hần thềm đoán với điều kiện tương tự, thần thức của đám người Ngải Thanh không thể phát ra khỏi người, bị thực lực minh văn nguyên thủy trong tòa binh trạm cổ thành áp chế.

Đối với Đinh Hạo thì đây là điều kiện có lợi.

Đinh Hạo có thể dùng thần thức không kiêng nể gì quan sát bốn phía mà không cần lo bị người phát hiện.

Trên đường đi Đinh Hạo thấy nhiều minh văn trận pháp do Liệt Thiên Kiếm Tông chế tạo, cực kỳ ẩn khuất. Có một số người thực lực không tầm thường ẩn núp trong vài gao lộ máu chốt, dường như đang đề phòng cái gì.

Năm người Diền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Đinh Hạo, ba người Ngải Thanh đi khoảng một chén trà.

Ngải Thanh hung dữ căn dặn:

- Đến rồi, tối nay các người ở lại đây qua đêm. Nhớ kỹ, đừng chạy lung tung, không được đi ra phạm vi ngàn thước không thì các người chết cũng đừng trách chúng ta.

Năm người Diền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm vâng dạ gật đầu.

Năm người Diền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm cũng cảm giác được thực lực của mình bị áp chế rất nặng, lòng khủng hoảng.

Đinh Hạo không nói chuyện, quan sát bốn phía.

Đây là một quảng trường nhỏ chiếm diện tích bảy, tám mẫu. Xung quanh quảng trường có một vài tòa nhà hai tầng làm bằng đá đen, chỉ thấy đại khái đường nét, vuông vức. Khe đá dưới đất và kẽ tường mọc đầy leo, thực vật quyết, không dính bụi đất. Nhìn ra được năm xưa lúc chế tạo tòa binh trạm cổ thành chủ yếu là phòng ngự, thực dụng. Mỗi một kiến trúc xây bằng đá cực kỳ kiên cố, trung tâm quảng trường có một cái giếng cổ chưa khô cạn. Nước giếng trong chảy dọc theo mấy kênh rạch cổ xưa ra ngoài.

Trừ ba người Ngải Thanh ra có mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông dựng lều huyền khí trong quảng trường ở tạm.

Thấy Đinh Hạo và năm người Diền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, có mấy nam nhân râu ria mặc y phục kiếm sĩ màu trắng lớn tiếng hỏi mấy câu. Ngải Thanh nhanh chóng chạy tới thì thầm bên tai, nam nhân áo trắng râu xồm nghe xong nhìn năm người Diền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Đinh Hạo nhìn ngó con heo chờ làm thịt. Nam nhân áo trắng râu xồm không nói nữa, xoay người đi vào liều.

Diền Năng lùn khỏe nhỏ giọng đề nghị:

- Hạo ca, tình huống không đúng, chúng tâm đi đi.

Đinh Hạo ngồi xuống nghỉ ngơi, quan sát tình huống bốn phía.

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Đã vào rồi người cảm thấy chúng ta chúng ta có thể đi sao?

Diền Năng lùn khỏe ngây người hỏi:

- Thì ra . . . Hạo ca đã . . . Sớm phát hiện? Tại sao còn . . .

Đình Hạo cúi đầu nhìn chiếc nhẫn màu bạc vẫn chớp lóe ánh sáng nhạt, mỉm cười nói:

- Ta vào là có lý do của mình, năm người đừng lo. Việc đã đến nước này, chúng ta chú ý cẩn thận là được. Nghỉ ngơi đi, một chốc nữa ta có việc quan trọng muốn các người đi làm.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm nghe Đình Hạo nói vậy mới yên bụng.

Thì ra Hạo ca sớm thấy điều lạ, vậy chứng minh hẳn có cách đối phó đúng không?

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm liếc nhau, dựng lều lên.

471. Chương 472: Tòa Cổ Thành Áp Chế Khủng Bố (hạ)

Tuy năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm đi theo Đình Hạo có vài ngày ngắn ngủi nhưng quen thấy hẳn tạo ra vài niềm vui bất ngờ khó tin. Bất giác năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm tin tưởng vào Đình Hạo, không còn thấy lo nữa.

Rất nhanh một cái lều huyền khí đã dựng lên.

Tuy Phong Châu là tiểu châu nhưng trong mấy chục châu Bắc vực so sánh diện tích, thực lực tổng thể nhân loại thì mạnh hơn Tuyết Châu nhiều. Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm tùy thân mang theo lều ra từ tay cao thủ luyện khí, có các loại diệu dụng, tốt hơn cái Vãn Kiếm tông chế tạo nhiều. Hèn chi năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm đều là cường giả cảnh giới Đại Tông Sư cảnh cũng chỉ là đệ tử bình thường được danh ngạch trong Phong Châu, nếu ở Tuyết Châu chắc đã là thủ lĩnh thế hệ trẻ đại môn phái.

Đình Hạo không vội nghỉ ngơi.

Đình Hạo đi một vòng quảng trường, phát ra thần thức quan sát kỹ. Phạm vi một ngàn thước rõ ràng trong đầu Đình Hạo.

Một đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nhú mày cười:

- Này tiểu tử kia, nhìn cái gì? Đừng chạy lung tung, mau rút về rồi sáng mai biến đi!

Đình Hạo lờ đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đó, xoay người trở về lều.

Lúc này trăng đã lên cao, ánh sao bao phủ mặt đất.

Quảng trường nhỏ đốt mấy đống lửa, đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông ồn ào chơ iuống rượu đoán số, không khí bốc mùi thịt và rượu. Đình Hạo rèm cửa lều nhìn, kêu Điền Năng lùn khỏe vào. Đình Hạo lấy một trữ vật giới chỉ nhỏ từ trong giới chỉ hắc xà ra giao cho Điền Năng lùn khỏe, nhỏ giọng thì thầm vào tai gã.

Điền Năng lùn khỏe gật gù, lấy can đảm đi ra ngoài.

Rất nhanh bên ngoài có tiếng quát mắng, Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm cười nịnh nọt. Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm lấy mấy bình rượu ngon tỏa mùi thơm hấp dẫn trong trữ vật giới chỉ Đình Hạo đưa cho ra, tiếp theo là các thức ăn ngon toàn nướng bằng thịt mãnh thú tuyệt thế, các loại thần dược, nhìn cũng đủ làm người ta nhều nước miếng.

Mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông mắt trợn trừng nhanh chóng dụi lại, không hề khiếm nhường nhận lễ vật của Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm. Có người cẩn thận kiểm tra thực vật phòng ngừa bị đầu độc hay gì đó, thấy an toàn mới chề chén.

Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm chưa vội đi, đứng bên cạnh cười nịnh hởi dò.

Lại qua giây lát không biết xảy ra chuyện gì, nam nhân áo trắng râu xồm đã từng xuất hiện lớn tiếng quát mắng người khác, tát Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm mấy bạt tai đá hai người học máu bay ra ngoài. Nam nhân áo trắng râu xồm cướp trữ vật giới chỉ Đình Hạo đưa cho Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ôm, gã xoay người vào lều.

Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm không dám đánh trả, ủ rũ quay về.

- Hạo ca, thực xin lỗi, hai chúng ta vô dụng, không thể thăm dò những gì người muốn biết.

Trên mặt Điền Năng lùn khỏe hiện rõ dấu tay, dưới xương hàm bị đánh nát, sưng húp. Lý Đình khỉ ốm càng thâm, mũi tai miệng tất cả đều chảy máu, cầm trật khớp, xương sườn gãy mấy cây.

Đình Hạo giơ tay, ánh sáng vàng tuôn ra xua đi huyền khí lạ trong đầu Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm.

- Không sao, hai người yên tâm, ta sẽ tìm cơ hội cho các người trả lại sỉ nhục vừa rồi gấp đôi lên người tên mặc áo trắng đó.

Đình Hạo lấy bốn viên cực phẩm huyền tinh thạch ra khỏi giới chỉ hắc xà, lại lấy hai đan dược trị thương hãn luyện chế đưa cho Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm.

Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm mừng rỡ nói:

- Cái này . . . Đa tạ Hạo ca!

Vết thương của Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm nhìn như rất nặng nhưng là bình thường với võ giả, tĩnh dưỡng một lúc là được. Cường giả cảnh giới Đại Tông Sư cảnh có sức sống rất mạnh, trái tim không nát, não không vỡ là sẽ tự lành. Được Đình Hạo xem trọng như vậy làm Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm có cảm giác kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Đình Hạo khóa tay nói:

- Đi nghỉ ngơi đi.

Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm ra khỏi lều, liếc nhau, đột nhiên cảm thấy Đình Hạo càng bí ẩn hơn. Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm đi theo bên cạnh Đình Hạo nhiều ngày nhưng không nhìn ra hắn có lai lịch gì, vừa ra tay chính là cực phẩm huyền tinh thạch. Chẳng lẽ Đình Hạo là truyền nhân siêu đại tông môn của Thanh Châu hoặc Kiếm Châu?

Đình Hạo ở trong lều suy tư.

Những đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông có tính cảnh giác rất mạnh nhưng điều đó chứng minh bọn họ đang làm việc gì rất quan trọng, cho nên mới đặc biệt cảnh giác. Đình Hạo muốn hỏi thăm manh mối từ miệng đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông là không thể, hắn cần tìm cách khác.

Trước khi Đình Hạo tìm ra đệ tử Vãn Kiếm tông kia hắn không thể đánh nhau, nên mới rồi hắn mới nhịn. Với tính cách bao che khuyết điểm như Đình Hạo, mặc dù Điền Năng lùn khỏe, Lý Đình khỉ ốm đi theo hắn vài ngày nhưng không thể tha thứ nam nhân mặc áo trắng râu xồm nhục nhã như vậy.

Đình Hạo có tính toán riêng, không quan tâm sự việc bên ngoài, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Chớp mắt lại hai canh giờ qua đi.

Đến nửa đêm, tiếng ồn ào bên ngoài quảng trường biến mất. Đa số đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đã nghỉ ngơi hoặc là nhập định tu luyện, có bốn, năm người tuần tra bốn phía. Đình Hạo tính toán cẩn thận, mỗi cách nửa canh giờ đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông sẽ đổi ca một lần.

Đình Hạo chậm rãi đứng dậy.

Đình Hạo định thay y phục dạ hành ẩn núp sâu tằm.

Lúc này bên ngoài có tiếng bước chân sau đó là giọng Điền Năng lùn khỏe:

- Đã trễ như vậy người đến làm gì?

Một thanh âm kiêu ngạo vang lên:

- Cút!

Giọng nói vênh váo quát mắng Điền Năng lùn khỏe.

Sau đó là bộp một tiếng, rèm lều bị thô bạo vén lên. Ngải Thanh mặc áo đỏ ngênh ngang đi tới từ trên cao nhìn xuống Đinh Hạo, Điền Năng lùn khỏe mặt đỏ rực vội vàng chạy vào theo. Điền Năng lùn khỏe nhìn Đinh Hạo, ánh mắt bất đắc dĩ ý bảo không thể ngăn lại.

Đinh Hạo nhìn mặt Điền Năng lùn khỏe sưng lên, đáy mắt lóe tia tức giận.

Những đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đứng là vênh váo bá đạo, đánh người chuyên đánh mặt. Điền Năng lùn khỏe dù gì là cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, là thiên kiêu trong Phong Châu. Điền Năng lùn khỏe bị nhục nhã như vậy rõ ràng là Ngải Thanh cố ý làm.

Nếu vậy thì cũng đừng trách ta không khách sáo.

Đinh Hạo thâm nhủ, vung tay ý bảo Điền Năng lùn khỏe đi ra ngoài.

Ngải Thanh liếc Đinh Hạo, tự động ngồi xuống ghế chính, mắt khinh thường cái lều trang trí nghèo nàn.

Ngải Thanh nhìn Đinh Hạo như ngó tội phạm, nói:

- Tiểu tử, ngươi cũng lớn lối thật, thuộc hạ chó chết dám ngăn cản ta?

Đinh Hạo lờ Ngải Thanh, thần thức từ từ phóng ra. Đinh Hạo phát hiện có một mình Ngải Thanh đến đây, gã không dân theo đồng bạn.

Thái độ Đinh Hạo cộc cằn hỏi:

- Đã trễ như vậy ngươi đến lều của ta có chuyện gì?

Ngải Thanh ngẩn ra giây sau cười to bảo:

- Xem ra tên mặt trắng nhà ngươi quen sống sung sướng, đến chiến trường bách thánh cũng dám ngang ngược kiêu ngạo, không biết chữ chết viết như thế nào. Tiểu tử, ta thấy trong tay ngươi có không ít bảo bối, có mấy khối thiên địa huyết cốt lấy ra cho ta xem.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Ta có bao nhiêu bảo bối liên quan gì ngươi?

- Vốn không liên quan đến ta nhưng tiếc rằng từ khi ngươi vào tòa bình trạch cổ thành là liên quan ta.

Mắt Ngải Thanh lóe tia hung ác nói:

- Ngoan ngoãn giao đồ ra thì ngày mai ngươi còn sống rời đi, nếu không . . . Sau này trên thế giới không còn người như ngươi.

472. Chương 473: Người Nào Đến Đây

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, biểu tình bình tĩnh nói:

- Cho dù ta giao hết thiên địa huyết cốt ra chắc ngươi cũng sẽ không buông tha ta? Mặc dù danh tiếng của Liệt Thiên Kiếm Tông không tốt nhưng dù gì cũng là danh môn chính phái Kiếm Châu, chưa vào hàng tà tông. Ngươi cướp trắng trợn tất nhiên sẽ sợ sau này ta tuyên bố ra ngoài, kết luận là dù ta giao đồ ra thì ngươi sẽ vẫn tìm cơ giết ta và đồng bạn của ta, ta đoán đúng không?

Ngải Thanh ngây người.

Ngải Thanh bỗng cảm thấy gã đã xem thường tên mặt trắng thoạt trông ngu ngốc không biết đời hiểm ác.

Nhưng vậy thì sao?

Thực lực quyết định hết thảy, dù ngươi có trí tuệ ngút trời thì cũng mặc cho ta xoa nắn.

Nghĩ đến đây Ngải Thanh không thèm giấu diếm nữa, nhe răng cười nói:

- Có lúc quá thông minh không phải chuyện tốt. Tiểu tử, nếu người nhìn thấu rồi thì ta nói thẳng, hãy ngoan ngoãn giao đồ ra, ta cho người chết tốt, không thì . . . Ha ha. Không phải ta hù người, thủ đoạn hành hình của Liệt Thiên Kiếm Tông nổi tiếng Kiếm Châu.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người nói không sai, quá thông minh không phải chuyện tốt.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Nhưng ngốc nghếch cũng không hay ho gì. Ta không biết hình phạt của Liệt Thiên Kiếm Tông có đáng sợ không nhưng ta nói cho người biết trong tay ta có ít nhất trăm loại thủ đoạn khiến người muốn sống không thể, muốn chết không sống. Nếu người có hứng thú thì ta mời người cảm nhận thử.

Ngải Thanh kinh ngạc nói:

- Người nói cái gì?

Ngải Thanh như nghe thấy trò cười buồn cười nhất thế giới, cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, có phải là người uống lộn thuốc hay bị sốt hổng óc rồi không? Dưới tình huống này dám nói kiểu đó với ta?

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Dưới tình huống nào?

- Đồ ngốc tự mình thông minh giống như người bị tham lam che mờ mắt, dám một mình đi vào lều của ta, chắc là lén gạt mấy đồng bạn khác? Người tự động đưa lên cửa đỡ cho ta tổn sức.

Nụ cười trên mặt Ngải Thanh dần biến mất.

Ngải Thanh bắt đầu nghiêm túc đánh giá Đinh Hạo.

Dưới tình huống như thế mà tên mặt trắng còn dám nói lời đó, nếu không phải hấn bị điên thì là Ngải Thanh nhìn lầm.

- Tốt, rất tốt, đây là người tự tìm chết, không trách ta!

Mặt Ngải Thanh dữ tợn đột nhiên ra tay, nhanh như chớp tung một chưởng giống như rắn độc phun nhụy ẩn ngực Đinh Hạo.

Dù bị áp lực mình vẫn nguyên thủy áp chế nhưng một chưởng này vẫn rất kinh người, ấn vào người sắt cũng đủ đập vỡ thép.

Có thể thấy Ngải Thanh quyết giết Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhẹ nâng tay búng một cái.

Ngải Thanh la lên:

- A!

Ngải Thanh bị búng cổ tay, gã cảm giác nguyên cánh tay tê rần mất cảm giác mềm nhũn rũ xuống, trong mắt gã tràn ngập rung động. Ngải Thanh không thể tin tên mặt trắng nhỏ có thực lực như vậy.

- Như thế nào? Bây giờ thì tin chưa?

Đinh Hạo nhìn xuống Ngải Thanh.

Ngải Thanh hú lên, thân hình bay vọt rút trường kiếm bên hông ra. Keng một tiếng, trong lều tràn ngập kiếm quang, từng thất luyện bạc trút ra ngoài. Kiếm khí tung hoành, kiếm quang chớp lóe.

Đinh Hạo thầm khen.

Không uống là môn phái kiếm tu nổi danh Kiếm Châu, thức khởi đầu kiếm pháp của Ngải Thanh đúng là cực kỳ tinh diệu, không yếu hơn Thái Huyền Vấn Kiếm Khí Thiên.

Lòng nghĩ vậy, Đinh Hạo lại búng tay.

Đinh!

Một tiếng vang khê, kiếm quang lạnh khiếp người trong lều chợt khựng lại.

Ngải Thanh cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay gãy làm hai, gã trợn trừng mắt như gặp quỷ, nằm mơ.

Sao có thể? Hoàng hôn ngày hôm qua Ngải Thanh ở ngoài thành quan sát kỹ tên mặt trắng này rõ ràng có tu vi huyền khí sơ giai Đại Tông Sư cảnh, sau khi vào tòa binh trạm cổ thành bị lực lượng vô hình áp chế nên rớt xuống cảnh giới Đại Võ Sư cảnh mới đúng, tại sao hấn mạnh như vậy?

Không lẽ . . .

Ngải Thanh nghĩ đến một khả năng, lưng ướt đầm mồ hôi.

- Hôm . . . Hôm qua người cố ý che giấu tu vi? Người là ai? Không lẽ là người của Diệt Tuyệt Kiếm Tông?

Đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông Ngải Thanh giây trước còn vô cùng ngang ngược, hách dịch bây giờ sợ hãi mặt không còn chút máu.

Lòng Đinh Hạo máy động không phản bác Đinh Hạo, nói:

- Như thế nào? Bây giờ có thể ngồi xuống nói chuyện chưa?

- Rồi, có thể. Người muốn biết cái gì?

Ngải Thanh ném trường kiếm đi, mặt ủ rũ chậm rãi ngồi xuống. Khi Ngải Thanh sắp ngồi hấn xuống ghế thì bỗng bật dậy nhanh như chớp lao qua vách lều muốn đâm thủng lều.

Ngải Thanh hét to:

- Người đâu, có người của Diệt Tuyệt Kiếm Tông trà trộn vào . . .!

Tiếc rằng . . .

Ngải Thanh không đụng vào vách vải thì bị lực lượng bắn trở về té mạnh xuống đất.

Bốn phía lều, mặt đất bình thường chợt chớp lóe từng hoa văn vàng kỳ dị như dây leo xinh đẹp di chuyển bốn phía, tỏa ra lực lượng kỳ dị. Đây là minh văn kỳ lạ xen lẫn với minh văn trận pháp đặc biệt của Đinh Hạo và gần như minh văn nguyên thủy phong tỏa lều, ngăn cách mọi hơi thở bên trong.

Về mặt Ngải Thanh tuyệt vọng.

Ngải Thanh biết là gã tiêu đời.

Ngải Thanh không ngờ tên mặt trắng nhỏ chẳng những che giấu thực lực sâu mà còn là minh văn sư cao cấp, nhân vật như vậy lại trẻ tuổi nên nổi tiếng như cồn mới đúng, tại sao trước kia gã chưa nghe tiếng hấn trong Bắc vực? Không lẽ là truyền nhân Diệt Tuyệt Kiếm Tông thâm bồi dưỡng.

Ngải Thanh độc ác nói:

- Rốt cuộc người muốn biết cái gì? Chúng ta có Ninh sư huynh tại đây, người không trốn thoát . . .

- Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sao? Ta đang muốn gặp hấn đây.

Đinh Hạo cố ý tạo hình tượng thâm trầm, mỉm cười nói:

- Không cần biết ta có sống sót rời khỏi tòa binh trạm cổ thành đầy rẫy người của các người không, người có tin là chỉ cần ta muốn là có thể giết người ngay tại chỗ?

Ngải Thanh đánh rùng mình.

Ngải Thanh biết rõ Đinh Hạo nói thật.

Ngải Thanh cắn răng thỏa hiệp:

- Nói đi, người muốn biết cái gì?

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Đối với Ngải Thanh mọi chuyện đều đảo ngược, lúc trước Đinh Hạo mỉm cười hẳn cảm thấy là biểu tình kẻ yếu nịnh hót, bây giờ nụ cười đó là dấu hiệu ma quỷ. Ngải Thanh hận mình vì nổi máu tham rơi vào cạm bẫy, nếu vì vậy phá hủy kế hoạch tông môn . . .

Ngải Thanh nghĩ đến đây chỉ cảm thấy không rét mà run.

- Ta bỗng đổi ý.

Đinh Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ, nhỏ giọng truyền âm nhập mật. Rất nhanh rèm vén lên, Điền Năng lùn khỏe biểu tình cảnh giá bước vào.

Điền Năng lùn khỏe ngây người thấy không khí trong lều khác với gã tưởng tượng.

Điền Năng lùn khỏe vốn tưởng Hạo ca kêu gã vào là vì ra tay giúp đỡ, nhưng tình huống trước mắt lại là Ngải Thanh kiêu ngạo, huênh hoang xám xịt ngồi gục mặt dưới đất như gà rù. Hạo ca mà Điền Năng lùn khỏe đoán là yếu thế thì vẫn bình thản ung dung như không có chuyện gì xảy ra.

Đinh Hạo ngẩng đầu liếc Điền Năng lùn khỏe, hỏi:

- Vết thương trên mặt chưa lành?

Điền Năng lùn khỏe không hiểu ra sao gật đầu.

- Có muốn tắt trở về không?

Đinh Hạo chỉ vào Ngải Thanh ỉu xiu, nói:

- Ta bảo rồi, sẽ cho các người cơ hội trả lại gấp mười lần. Ta nói giữ lời, bây giờ người muốn tắt hẳn bao nhiêu cái thì tùy, miễn là đừng giết hẳn.

473. Chương 474: Mưu Tính Và Kế Hoạch (thượng)

Điền Năng lùn khỏe ngơ ngác nhìn Đinh Hạo, trong phút chốc không phản ứng lại.

- Người . . . Đừng khinh người quá đáng!

Mặt Điền Năng lùn khỏe đỏ rực, sỉ nhục quá lớn làm gã tức xì khói. Đúng là quá đáng, kêu con tôm cảnh giới Đại Tông Sư cảnh tát mặt gã? Rõ ràng là cố ý nhục nhã chính mình.

Đinh Hạo cười châm chọc:

- Như thế nào? Cảm thấy nhục nhã? Lúc người đánh hẳn sao không có cảm thấy đây là khinh người quá đáng? Nếu không muốn chịu nhục như vậy thì tự sát đi, ta cho người một cơ hội. Người chết rồi ta tuyệt đối sẽ không làm nhục xác người.

- Ta . . . Người . . .

Ngải Thanh ngây người, còn lâu gã mới tự sát, người càng tham lam càng sợ chết.

Đinh Hạo cười như ác ma:

- Người thấy không? Ta đã cho cơ hội nhưng người luyến tiếc chết, xem ra người không phải kiếm sĩ cao thượng chính trực gì. Mau đưa mặt ra cho bằng hữu của ta tát, nếu dám phản kháng . . . Ta nói rồi, ta có cỡ một trăm cách khiến người sống không được, chết không xong.

Ngải Thanh cắn răng cúi đầu.

Mặt Điền Năng lùn khỏe hiện lên vẻ dữ tợn.

Điền Năng lùn khỏe biết dù hôm nay gã không tát Ngải Thanh thì đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông ngang ngược kiêu ngạo âm độc sẽ không nhớ ơn. Điền Năng lùn khỏe nghĩ lại lúc trước chịu nhục nhã, cảm giác gò má còn đau nhức. Điền Năng lùn khỏe gan bé cắn răng giơ tay lên không lưu tình tát mặt Ngải Thanh mấy cái.

Điền Năng lùn khỏe tát Ngải Thanh không phải vì trả thù.

Điền Năng lùn khỏe làm như vậy vì biểu thị với Đinh Hạo rằng gã mãi mãi đứng về phía hắn.

Trong tiếng tát tai vang dội, Ngải Thanh tan vỡ.

Vách tường tâm lý hoàn toàn vỡ vụn.

Lúc Điền Năng lùn khỏe ra khỏi lều tâm cực kỳ kích động.

Cái này xem như Điền Năng lùn khỏe liều mạng, dưới tình huống đó tát đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông, Điền Năng lùn khỏe khâm phục lòng can đảm của mình. Muốn trách thì trách Ngải Thanh quá vênh vào bá đạo, ngay từ đầu đã buộc người vào đường cùng, con thỏ nóng nảy sẽ cắn người.

Nói thật là nếu không phải Điền Năng lùn khỏe thấy Đinh Hạo giữ lại mạng Ngải Thanh cần dùng thì gã rất muốn một kiếm giết gã, coi như kéo đệm lưng chết chung.

* * *

Rèm thả xuống, trong lều chỉ còn lại Đinh Hạo, Ngải Thanh.

Mặt Ngải Thanh sưng thành đầu heo, cái tím cái xanh như trái đào chín rơi xuống đất. Ngải Thanh không còn vẻ kiêu căng như trước, ánh mắt kính sợ, hãi hùng nhìn Đinh Hạo. Đến lúc này Ngải Thanh đã hoàn toàn tan vỡ, gã tin tưởng tên mặt trắng nhỏ này dám giết gã.

Đinh Hạo rất vừa lòng hiệu quả này.

Đinh Hạo không phải kẻ bạo ngược, hắn đối xử với Ngải Thanh như vậy một mặt vì để Điền Năng lùn khỏe trút giận, dù sao gã là người của hắn, nếu cứ để gã chịu thiệt, nhẫn nhịn sẽ làm năm người hầu Phong Châu lạnh lòng. Mặt khác Đinh Hạo muốn mượn cách này đánh nát cảm giác ưu việt đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông của Ngải Thanh. Mặt bị người ta tát sưng phù thì còn gì để kiêu ngạo nữa?

Sự thật chứng minh Đinh Hạo làm như vậy rất có hiệu quả.

Đối với kẻ kiêu căng, cứng đầu chỉ cần người biểu hiện càng kiêu căng, cứng rắn hơn là hắn sẽ gục ngay.

Ngải Thanh bị đánh gãy răng, miệng hở gió cuống quýt đáp mỗi một vấn đề Đinh Hạo nêu ra, thái độ cực kỳ phối hợp, biết gì nói nấy, không dám qua loa giả bộ.

Đinh Hạo vừa hỏi vừa dùng thần thức quan sát tình thần Ngải Thanh dao động, cơ bản khẳng định tiểu tử này bị đánh xong toàn nói thật.

Theo lời Ngải Thanh thì Liệt Thiên Kiếm Tông có bắt một vài đệ tử tông môn Bắc vực, khoảng bảy người, nhốt trong tù nước ngầm trong tòa bình trạm cổ thành. Nhưng chuyện này không phải Ngải Thanh phụ trách nên gã không biết ai bị bắt, không thể hình dung mặt mày bảy đệ tử Bắc vực đó. Lý do tại sao phải bắt các đệ tử tông môn khác thì Ngải Thanh cứ bảo là không biết, gã chỉ nói Liệt Thiên Kiếm Tông vào chiến trường bách thánh là có kế hoạch quan trọng, rất bí hiểm. Trừ vài người cao tầng biết, giống Ngải Thanh địa vị hạ tầng chỉ nghe theo mệnh lệnh làm việc, không biết tình hình nội bộ.

Ngải Thanh đáng thương nói:

- Mấy lời ta nói là thật, người phải tin tưởng ta!

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Vậy tốt, người nói đi, nhà tù nước ngầm ở đâu? Có mấy thủ vệ?

Ngải Thanh nói:

- Cái này . . . Ta cũng không biết.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Người nghĩ ta không giết người?

Ngải Thanh sợ hãi toàn thân run run, vội vàng giải thích:

- Không không không, ta là thật sự không biết, ta chỉ phụ trách phòng ngự vòng ngoài tòa binh trạm cổ thành . . .

Đinh Hạo thấy dáng vẻ Ngải Thanh không giống giả bộ, xem ra thật sự không biết.

Nói thật là Đinh Hạo không cần biết Liệt Thiên Kiếm Tông làm hoạt động gì mờ ám, chiến dịch liên quan đến Kiếm Châu, thậm chí các đại tông môn Bắc vực không dính gì đến hắn. Nhưng người bị nhốt trong nhà tù nước ngầm rốt cuộc là đệ tử Vãn Kiếm tông nào thì Đinh Hạo cần phải tìm hiểu rõ ràng, tìm cách cứu ra.

Đinh Hạo hỏi:

- Ai biết tình huống phòng vệ nhà tù nước ngầm? Có phải là nam nhân mặc áo trắng râu xồm không?

Ngải Thanh gật đầu như gà mổ thóc đáp ngay:

- Đúng đúng đúng, chắc chắn Đoàn sư huynh biết, người đi hỏi hắn đi!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta hỏi hắn chịu nói không? Làm phiền người đi một chuyến.

Đinh Hạo nói xong chợt chỉ vào trán Ngải Thanh, một luồng cực âm ngục băng huyền khí bạc chớp mắt xâm nhập vào huyết khiếu trong não.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Ta đã gieo cấm chế trong thiên quyết huyết khiếu của ngươi, làm theo lời ta nói sẽ không chết, nếu giả trò . . . Ngươi nên biết có hậu quả gì. Thủ đoạn của Diệt Tuyệt Kiếm Tông ta dù Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sư huynh ngươi có nghịch thiên cũng không thể phá giải. Ta chỉ cần động ý niệm là đầu ngươi sẽ nổ ngay.

Đinh Hạo đang nói dõc.

Đinh Hạo không biết Diệt Tuyệt Kiếm Tông là môn phái gì, thấy Ngải Thanh sợ hãi Diệt Tuyệt Kiếm Tông thì hắn không ngại mượn tên.

Ngải Thanh cảm thấy có hơi thở lạnh thấu xương chiếm cứ thiên quyết huyết khiếu trong đỉnh đầu, nó như quả bom hẹn giờ tùy thời sẽ nổ. Ngải Thanh biết Đinh Hạo không nói xạo, lòng thầm kêu khổ. Ngải Thanh không dám phản kháng, vội vàng gật đầu.

Đinh Hạo dặn dò Ngải Thanh chút chuyện, lau đi vết thương trên mặt gã rồi thả ra ngoài.

* * *

- Hạo ca thả hắn đi?

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm hơi lo lắng hỏi:

- Tiểu tử này là đồ xấu xa, không đáng tin.

Đinh Hạo không hề lo lắng nói:

- Không sao, người càng tham lam càng thô bạo thì càng sợ chết, không có tin tưởng tuyệt đối thì hắn không dám rục rịch.

Đinh Hạo không muốn xung đột với người Liệt Thiên Kiếm Tông, không phải không đấu lại mà là không thích gây chuyện. Nếu không thể giải quyết hòa bình thì Đinh Hạo không ngại đánh nhau, đặc biệt là trong tòa binh trạm cổ thành thế này hắn càng tin chắc hơn.

Lý Đình khi ốm hơi lo lắng nói:

- Nhưng môn quy Liệt Thiên Kiếm Tông rất nghiêm ngặt, ít có đệ tử nào dám làm chuyện trái lợi ích tông môn. Chỉ sợ tiểu tử này sợ môn quy bán đứng chúng ta.

Đinh Hạo mỉm cười không nói.

474. Chương 475: Mưu Tính Và Kế Hoạch (hạ)

Điền Năng lùn khỏe hỏi dò:

- Hay là thế này đi, Hạo ca, nhân lúc hắc chưa có gì chúng ta tìm cách rời đi. Ta biết có lẽ Hạo ca có chuận rất quan trọng trong này nhưng quá nguy hiểm . . .

Đinh Hạo nhìn mặt năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, thấy bọn họ hơi sợ nhưng còn có nghĩa khí.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Ủm! Người nói vậy ngược lại nhắc nhở ta. Thế này đi, năm người đi trước chờ ta bên ngoài tòa binh trạm cổ thành, nếu lỡ xảy ra ngoài ý muốn ản thân ta an toàn rút lui nhưng các người thì hơi khó.

Điền Năng lùn khỏe tức giận nói:

- Hạo ca nói gì vậy? Muốn đi thì mọi người cùng nhau đi, chúng ta quyết không thể bỏ lại Hạo ca!

Lý Đình khi ốm vỗ ngực nói:

- Đúng vậy. Hạo ca, mặc dù Lý Đình ta sợ chết nhưng sẽ không phụ bằng hữu. Mấy ngày qua Hạo ca tốt với chúng ta, có mấy lần không nhờ Hạo ca cứu thì chúng ta đã chết dưới vuốt mãnh thú. Mặt ngoài trông như chúng ta làm người hầu cho Hạo ca nhưng sự thật là Hạo ca chăm sóc chúng ta.

Ba người khác cũng kiên quyết tỏ vẻ muốn cùng Đinh Hạo tiến lùi.

Đinh Hạo thầm vui vẻ.

Đinh Hạo biết năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm rất sợ chết nhưng bọn họ có thể nói lời này đã đủ nghĩa khí. Đinh Hạo mỉm cười chỉ mặt đất, từng hoa văn màu vàng đột nhiên xuất hiện, lan tràn ra, khuếch tán khoảng một thước. Ánh sáng vàng mờng lung dăng lên từ mặt đất như cánh cửa không gian.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm ngơ ngác:

- Đây là . . . Trận pháp truyền tống?

- Qua cửa minh văn truyền tống này các người có thể lặng lẽ đi ra ngoài. Nhớ kỹ, đi hang động lúc trước chúng ta trú chờ ta, chuẩn bị thức ăn nước uống sẵn. Trễ nhất là ngày một ta sẽ tìm các người.

Lời của Đinh Hạo khẳng định năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm phỏng đoán, đó đúng là trận pháp minh văn truyền tống.

Nhưng từ khi nào Hạo ca bày ra minh văn trận pháp?

Loại trận pháp truyền tống này là song hướng, tức là bên ngoài tòa binh trạm cổ thành chắc chắn có trận pháp cùng loại mới cố định truyền tống được. Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm luôn đi theo bên cạnh Đinh Hạo nhưng không thấy hắc bày trận pháp lối ra ngoài bên ngoài tòa binh trạm cổ thành.

Hơn nữa tòa binh trạm cổ thành còn sót lại minh văn nguyên thủy, có lực lượng áp chế cực kỳ đáng sợ, hầu như ngăn cách mọi lực lượng minh văn trận pháp truyền tống, tại sao Hạo ca bày trận pháp có thể sử dụng bình thường, còn trách khỏi các tầng cấm chế ngăn cách Liệt Thiên Kiếm Tông bày ra?

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm cực kỳ giật mình.

Từ lâu năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm đã cảm thấy thực lực của Hạo ca rất mạnh, thủ đoạn nhiều.

Nhưng năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm vẫn liên tục đổi mới hiểu biết, phán đoán Đinh Hạo.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm giật mình cũng vui sướng, bọn họ nhận ra mình may mắn biết bao, mèo mù vớ cá rán quen một yêu nghiệt biến thái như vậy. Chuyến đi chiến trường bách thánh nửa năm này sẽ nhẹ nhàng rất nhiều, có hy vọng sống sót rời khỏi. Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm đã gặp quý nhân.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm từ chối một lúc sau cuối cùng bị Đình Hạo cứng rắn đuổi đi.

Trong lều chỉ còn lại một mình Đình Hạo.

Đình Hạo tính toán thời gian, nếu trước khi trời sáng Ngải Thanh không tìm hiểu được tin tức hần muốn thì Đình Hạo sẽ cứng rắn đột phá. Đệ tử Văn Kiếm tông bị nhốt trong nhà tù nước ngầm chắc là nhận hết đau khổ, Đình Hạo chỉ tưởng tượng có thể là Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết hay bằng hữu tốt là hần thấy bút rứt trong người.

Đình Hạo từ từ thở hắt ra, bắt đầu tu luyện.

Đình Hạo ôn dưỡng huyền khí, từng chút một hấp thu năng lượng Âm Dương Ngọc Trong Thạch trong người.

Bên trong Âm Dương Ngọc Trong Thạch nho nhỏ ẩn chứa năng lượng đúng là khủng khiếp. Lúc trước Đình Hạo tốn mười ngày mười đêm chỉ miễn cưỡng khiến thân thể chứa năng lượng này, chưa thể chuyển hóa sử dụng. Đình Hạo cần thời gian dài dòng đến khi thiên địa minh văn trên hai mươi đốt xương rõ ràng hần ra, hòa cùng huyết tủy mới xem như Đình Hạo đã hòa tan Âm Dương Ngọc Trong Thạch.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi bình minh đến, bên ngoài vang tiếng bước chân.

Ngải Thanh nhỏ giọng nói:

- Là ta . . .

- Vào đi.

Đình Hạo mở mắt ra, thần thức quan sát chỉ thấy một mình Ngải Thanh đến, xem ra cái tên sợ chết này không giở trò.

Ngải Thanh khom người đi vào, cười nịnh nói:

- Đại nhân, rốt cuộc ta không nhục sứ mệnh, đã tìm hiểu tin tức người muốn biết. Đây là bản đồ nhà tù nước ngầm, xin đại nhân xem thử.

Đình Hạo nhận lấy bản đồ nhìn kỹ, đây là Ngải Thanh mới vẽ, hơi thô ráp, may là vài vị trí cụ thể đều vẽ rõ ràng, tình huống thủ vệ, đường đi cái gì cần có đều có. Ngải Thanh thật sự bỏ công làm.

Ngải Thanh chỉ đầu mình, nói:

- Đại nhân, ta đã làm theo lời của người rồi vậy . . . Đại nhân có thể . . .

Đình Hạo lạnh lùng cười:

- Người cảm thấy có thể không?

Đình Hạo chưa kiểm nghiệm bản đồ thật sự, chưa cứu bằng hữu ra khỏi nhà tù nước ngầm bây giờ trừ cấm chế trong thiên quyết huyết khiếu của Ngải Thanh là muốn chết.

Ngải Thanh cười lúng túng.

Ngải Thanh chỉ thuận miệng thăm dò chứ không ôm hy vọng gì. Lúc này đổi lại là Ngải Thanh cũng sẽ không trừ cấm chế, dù sao Đình Hạo còn trong phạm vi thể lực Liệt Thiên Kiếm Tông, làm chuyện gì cần chữa một đường lui.

Ngải Thanh chú ý bên ngoài lều không thấy năm cái đuôi của Đình Hạo, gã đánh rùng mình. Nên biết thủ vệ Liệt Thiên Kiếm Tông tuần tra tuần tra khu vực này nghiêm ngặt nhất, năm người sống thực lực yếu ớt biến mất trước mắt mọi người, chắc là tên mặt trắng đây bí ẩn này đã làm?

Hần làm như thế nào?

Đình Hạo nhớ kỹ dấu hiệu trên bản đồ, lòng máy động, tờ giấy thành luồng khói biến mất trên không trung.

Ngải Thanh thấy vậy thầm thở phào.

Ít nhất Đinh Hạo không để lại bản đồ sau này uy hiếp Ngải Thanh.

- Người về trước đi, chờ ta lo xong việc tất niên sẽ trừ cấm chế trong đầu người. Hãy ngoan ngoãn đừng bày trò khôn vặt với ta, không thì . . . Người tự biết hậu quả.

Đinh Hạo không kiên nhẫn phát tay ý bảo Ngải Thanh rút.

Ngải Thanh cười gật đầu, không cam tâm đi ra ngoài.

Chờ Ngải Thanh đi khuất bóng, Đinh Hạo thay giáp da sát người, đội lên mặt nạ quỷ thanh đầu đã lâu không sử dụng, lặng lẽ rời khỏi lều. Đinh Hạo dễ dàng né trạm gác Liệt Thiên Kiếm Tông giám thị trong đêm, hẩn như luồng khói tiến sâu vào tòa binh trạm cổ thành.

475. Chương 476: Người Đến Rồi?

Trong quảng trường nhỏ, gần trung tâm tòa binh trạm cổ thành quả nhiên Liệt Thiên Kiếm Tông tăng cảnh giới phòng ngự càng nghiêm ngặt hơn, chỗ này cũng bày trạm gác trong sáng ngoài tối. Có đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông thực lực cao cường hoặc tối hoặc sáng tuần tra, nhiều minh văn trận pháp ẩn giấu, phòng ngự nghiêm như một khối sắt liền nhau.

Đổi làm người bình thường không có khả năng âm thầm len vào.

May mắn trong tòa binh trạm cổ thành chỗ nào cũng có lực lượng còn sót lại của minh văn nguyên thủy ức chế tất cả quá ác, những đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông thực lực từ cảnh giới Vô Vương cảnh bị áp chế còn có Đại Võ Sư cảnh, không thể phóng thần thức ra ngoài người. Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bày trạm gác, minh văn chỉ có chút tác dụng.

Trái ngược lại thực lực Đinh Hạo bị giảm có hạn, qua thời gian dài thích ứng hẩn có thể phóng thần thức ra ngoài năm mươi thước, dễ dàng phát hiện đối thủ trước. Đinh Hạo dựa vào chút chiến kỹ thần thức lừa gạt cảm quan của đối thủ, thông dong đi như vào chốn không người.

Thời gian chưa đến một chén trà Đinh Hạo đã đến lối vào nhà tù nước ngầm.

Đây là một khu tối tăm mặt sau đại điện hình vuông.

Nhìn đường nét đại điện chắc là trung tâm nguyên tòa binh trạm cổ thành, nơi thống soái tối cao của binh trạm cư ngụ. Nền tảng đá ười thước khiến đại điện trở thành kiến trúc cao nhất tòa binh trạm cổ thành. Đứng ở cửa đại điện hầu như thấy hết kiến trúc bốn phía trong tòa binh trạm cổ thành.

Đinh Hạo cảm giá uy hiếp đến từ đại điện.

Đó là hơi thở của cường giả tuyệt đối.

Hiển nhiên có nhân vật thủ lĩnh trong đợt hành động này của Liệt Thiên Kiếm Tông trú trong đại điện, Đinh Hạo đoán có lẽ là Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu nổi tiếng như cồn. Đinh Hạo bỗng muốn gặp thiên tài trẻ xếp hạng top đầu nguyên Bắc vực nhưng cuối cùng hẩn kiềm chế.

Trước mắt cứu người là quan trọng nhất.

Đinh Hạo vòng qua thủ vệ nhẹ nhàng vào trong nhà tù nước ngầm.

* * *

Mùi mốc gay mũi ập vào mặt Đinh Hạo.

Nhà tù nước ngầm cổ xưa như tòa binh trạm cổ thành, vách tường đường hầm mọc đầy rêu phong xám đen, trong không khí tràn ngập độc khí nhàn nhạt, đó là mùi không khí bùn lầy bị ô nhiễm lâu dài hình thành. Người thường đi vào hít một hơi dù bỏ đi ngay cũng sẽ xỉu.

Con đường ngược dốc đi thông dưới đất.

Đinh Hạo không bắt ngờ khi thấy minh văn nguyên thủy trên trên vách tường đường hầm.

Có lẽ vì dưới đất quanh năm không thông gió, không có mưa, nắng chiếu nên chỗ này lưu trữ minh văn nguyên thủy tương đối hoàn chỉnh. Vách đá bình thường được minh văn nguyên thủy gia cố biến cứng cõi hơn bách luyện tinh cương, dù là cường giả cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh cũng đừng mơ phá mở vách tường chạy trốn.

Đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông rất yên tâm an toàn trong nhà tù nước ngầm nên nguyên đường hầm không có thủ vệ.

Đinh Hạo thăm tính toán đi hơn năm trăm thước, sâu dưới đất hai trăm thước thì phía trước mơ hồ có tiếng nước chảy. Một đoàn khí lạnh thấu xương ập vào mặt Đinh Hạo, tính sơ nhiệt độ chỗ này dưới không độ.

Đường hầm đã đến tận cùng.

Đường hầm đến tận cùng.

Đinh Hạo đi tới một căn phòng như đại sảnh.

Trước mắt Đinh Hạo sáng lên.

Một đồng lửa đốt giữa đại sảnh, một đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông trẻ mặc y phục kiếm sĩ đỏ rực ngồi quanh đồng lửa, nhắm mắt tu luyện. Với tu vi của bọn họ sẽ không sợ nhiệt độ lạnh lẽo trong này, nhưng nhóm lửa cho người cảm giác an toàn. Trong chiến trường bách thánh có đầy đủ nguyên khí, tuy bọn họ bị cắt cử trông giữ tù phạm nhưng không thể buông tha tu luyện mỗi phút mỗi giây.

Đinh Hạo như u hồn vào đại sảnh, thần thức ngăn cách hết thấy hơi thở. Bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông không phát hiện Đinh Hạo.

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông, hắn thấy hàng rào sắt phía xa, mấy gian nhà tù đào từ vách đá. Một mương nước đen bốc khí lạnh chảy qua trước nhà tù, dòng nước lạnh thấu xương chảy vào trong phòng giam lan tràn mặt đất. Trong một nhà tù có mấy khuôn mặt trẻ tuổi bị xích sắt hàn cương trói lại ngâm trong nước.

Ánh mắt Đinh Hạo như điện đầu tiên nhận ra khuôn mặt quen thuộc trong đám người.

Tây Môn Thiên Tuyết.

Từng là giáo sư môn linh dược của Thanh Sam Đông Viện, Tây Môn Thiên Tuyết!

Quả nhiên là người Văn Kiếm tông.

Lúc này tình huống của Tây Môn Thiên Tuyết cực kỳ tệ, trên người chỉ mặc y phục rách nát, cánh tay và đùi thon lộ ra trong nước lạnh băng, bị xích sắt đỏ khóa chặt. Còng tay, xiềng chân nặng nề khiến Tây Môn Thiên Tuyết miễn cưỡng trôi đầu ra khỏi mặt nước, tóc dài ướt sũng, mặt trắng bệch.

Trong khoảnh khắc này trong lòng Đinh Hạo vô cùng giận dữ.

Đinh Hạo cảm thấy sắp nổ tung.

Đinh Hạo lắc người chớp mắt xuất hiện trước nhà tù, đục mở hàng rào sắt đen đi tới bên cạnh Tây Môn Thiên Tuyết. Hai tay Đinh Hạo giơ lên, bề mặt xích đỏ trói Tây Môn Thiên Tuyết chớp lóe minh văn bạc nhưng cuối cùng không địch nổi sức mạnh khủng bố của hắn, vỡ vụn như đồng bùn.

Đinh Hạo cùng lúc cởi bỏ xiềng chân, còng tay cho Tây Môn Thiên Tuyết, bế nàng lên khỏi mặt nước.

Tây Môn Thiên Tuyết bị hành hạ đủ điều đã nửa hôn mê, mắt vô thần mở to không phản ứng lại. Đinh Hạo bản năng cảm giác ảm áp từ người Đinh Hạo, cánh tay ngọc trắng ôm chặt vai hắn.

- Thiên Tuyết giáo sư? Thiên Tuyết giáo sư? Hãy tỉnh lại!

Đinh Hạo quan tâm bị loạn, cảm nhận người ngọc trong ngực suy yếu thì rất sợ.

Cùng lúc đó.

Bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đang nhắm mắt tu luyện bị đánh thức, kinh ngạc đứng bật dậy quát to hướng Đinh Hạo.

- Chết tiệt, ngươi là ai? Trà trộn vào khi nào?

Đinh Hạo không thèm quan tâm bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông.

Đinh Hạo dịu dàng vận chuyển cực dương thiên hỏa huyền khí một tay dán lưng Tây Môn Thiên Tuyết, truyền năng lượng ấm áp vào người nàng. Lúc này Đinh Hạo tức giận phát hiện đường đầu khí trong người Tây Môn Thiên Tuyết bị hủy tùm lum, bao gồm hạt giống huyền khí ở đan điền cũng bị đánh tan.

Cái này tương đương với bị phế bỏ tu vi.

Thủ đoạn quá độc ác.

Hay cho Liệt Thiên Kiếm Tông!

Ngọn lửa trong lòng Đinh Hạo như dung nham phun trào.

- Bà nội nó ngươi là ai? Dám tự tiện xông vào nhà tù . . .

Một đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông quát to xông lên, ba đệ tử khác biểu tình tràn ngập cảnh giác và đề phòng.

- Chết đi!

Đinh Hạo không quay đầu lại đánh ra bốn cú đấm.

Trong không khí vang tiếng nổ như sấm, bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông chưa kịp phản ứng lại thì bị cú đấm trong suốt ẩn chứa lực lượng khủng khiếp xé gió công kích. Ngực bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông hôm xuống.

Đinh Hạo nổi giận ra tay không nương tình.

Bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông vốn là cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh tại đây bị áp chế còn có Đại Võ Sư cảnh, may có thân thể Võ Vương cảnh dồi dào sức sống nên không bị giết ngay, toàn bộ ngất xỉu.

Đinh Hạo ôm chặt Tây Môn Thiên Tuyết, thân thể mềm yếu lạnh băng dán sát ngực hắn. Cách vài mống ướt đầm Đinh Hạo cảm giác da thịt thiếu nữ mềm mại lạnh lẽo.

476. Chương 477: Ngươi Đến Rồi (hạ)?

Tây Môn Thiên Tuyết ngâm trong nước lạnh thấu xương quá lâu cộng với hạt giống huyền khí bị đánh tan, tu vi huyền khí hùng hồn bị phế không còn bao nhiêu, bây giờ nàng rất yếu. Nếu không phải cơ thể Tây Môn Thiên Tuyết từng đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh thì đã sớm bị đông chết.

Dù là vậy thì thân thể Tây Môn Thiên Tuyết bị đông lạnh nghiêm trọng.

Đinh Hạo chậm rãi rót cực dương thiên hỏa huyền khí vào chữa trị cho Đinh Hạo.

Một lúc sau, thiếu nữ Tây Môn Thiên Tuyết chịu mọi hành hạ từ từ tỉnh lại, đôi mắt đẹp dịu dàng mở ra. Tây Môn Thiên Tuyết trông thấy Đinh Hạo rất giật mình, ánh mắt kinh ngạc và nghi ngờ, trong khoảnh khắc nàng không nhớ tình trạng của mình, quên chuyện xảy ra trước khi xỉu.

Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh cười hỏi:

- A! Đinh Hạo, ngươi đến rồi?

Đinh Hạo nhìn vào mắt Tây Môn Thiên Tuyết, hần bỗng thấy vô cùng đau lòng.

Khi Đinh Hạo mới chỉ là đệ tử ký danh nho nhỏ không có tiếng tăm gì thì thiếu nữ này phê bình hắn trong tiết học, kỳ vọng rất lớn vào hắn, hay kêu hắn đi vườn hoa nhỏ của nàng nghiêm túc nói: Đinh Hạo, ngươi có thiên phú trở thành đan dược sư, ngươi phải cố gắng, không thể chơi trong lớp được.

Cũng là thiếu nữ này không chút keo kiệt cho Đinh Hạo quyển sách tâm huyết tổng kết các loại kinh nghiệm luyện đan, hy vọng hắn sẽ thông suốt.

Vẫn là thiếu nữ này từng giúp Đinh Hạo giữ bí mật không tiếc làm trái tính tình lạnh nhạt thường ngày trở thành một trong các chủ nhân sau màn của Thiên Thượng Nhân Gian, cố gắng tranh thủ các loại ưu thế từ tông môn cho hắn.

Lúc đó Đinh Hạo chỉ mới lộ tài năng, không có địa vị, tiềm chất thực lực như ngày nay, dù là Vương Tuyết Phong xấu xa cũng không giống sau này luôn chăm chú vào hắn. Tây Môn Thiên Tuyết như chị cả quát roi thúc giục Đinh Hạo.

Sau này rất nhiều lần khi Đinh Hạo luyện chế đan dược đều nhờ Tây Môn Thiên Tuyết hái thuốc trong vườn thuốc của tông môn giúp hắn, chuẩn bị đủ loại giai đoạn trước.

Mãi đến trận chiến ở Ẩn Kiếm phong Đinh Hạo nhất minh kinh nhân, trở thành chủ Ẩn Kiếm phong tay nắm quyền cao, trong phút chốc toàn Tuyết Châu chăm chú nhìn. Lúc này Đinh Hạo xem như thiếu niên đặc chí, một bước lên mây, trước kia nhiều người quen hoặc không quen đều tới gần làm quen. Dù là các đệ tử từng có mối thù với Đinh Hạo như Doãn Nhất Phi, Lỗ Kỳ cũng nhờ người đến hòa giải với Đinh Hạo.

Khi đó các trưởng lão có chức quyền trong Vạn Kiếm tông bày tỏ ý tốt với Đinh Hạo.

Lúc này, thiếu nữ Tây Môn Thiên Tuyết tính tình lạnh nhạt, điềm tĩnh lặng lẽ cách xa Đinh Hạo. Tây Môn Thiên Tuyết không khuất phục trước quyền thế, phú quý, không vì thân phận, địa vị của Đinh Hạo thay đổi mà đặc chí, chưa từng cầu xin hắn chuyện gì dù là việc nhỏ nhất. Chỉ cần Tây Môn Thiên Tuyết yêu cầu chắc chắn Đinh Hạo sẽ làm được.

Trong lòng Tây Môn Thiên Tuyết biết rõ nếu nàng nói, dù là chuyện gì thì Đinh Hạo cũng sẽ làm vì nàng.

Nhưng Tây Môn Thiên Tuyết chưa từng yêu cầu.

Tây Môn Thiên Tuyết như một bằng hữu im lặng ủng hộ Đinh Hạo đi hướng vô đài, khi hắn thành công thì nàng lùi ra sau đứng trong góc khuất chúc phúc.

Quay đầu nghĩ lại Đinh Hạo cảm thấy hắn thật quá đáng.

Tây Môn Thiên Tuyết làm chuyện một bằng hữu, trưởng bối nên làm còn Đinh Hạo thì không xứng với tình cảm này, sau khi hắn nhảy lên mây bận đủ chuyện vô ý cách xa tình cảm quý giá vốn có. Trên đường đi chiến trường bách thánh Đinh Hạo ít khi nói chuyện với Tây Môn Thiên Tuyết.

Bởi vậy khi nghe thanh âm dịu dàng ‘người đến rồi’ khiến Đinh Hạo thấy nát tim.

- Tây Môn sư tỷ, thực xin lỗi, ta tới chậm . . .

Khóe mắt Đinh Hạo ướt nước, một tay ôm vòng eo thiếu nữ Tây Môn Thiên Tuyết lạnh lùng mà dịu dàng, một tay dán sau lưng nàng. Cực dương thiên hỏa huyền khí hùng hồn liên tục rót vào thân ngọc loại trừ độc lạnh, vết thương trong người Tây Môn Thiên Tuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết cảm nhận từng dòng nước ấm từ bàn tay tiểu nam nhân rót vào cơ thể, cảm giác ấm áp khiến nàng thoải mái hơn chút, lấy lại sức lực. Mặt Tây Môn Thiên Tuyết ửng hồng, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng tiếp xúc với khác giới gần gũi như vậy. Người Tây Môn Thiên Tuyết dán sát ngực tiểu nam nhân, nàng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn.

Cảm giác an toàn chưa từng có dâng lên trong lòng thiếu nữ Tây Môn Thiên Tuyết.

Tây Môn Thiên Tuyết phát hiện mình hơi thích cảm giác ấm áp này.

Tây Môn Thiên Tuyết nhẹ đẩy Đinh Hạo ra, muốn tự đứng lên:

- Ta . . . Khỏe rồi, để ta tự đứng.

Nhưng Tây Môn Thiên Tuyết hơi nhúc nhích cảm giác người đau đớn khiến nàng khẽ rên, mày nhíu chặt, đó là biểu hiện nàng rất đau đớn.

- Đừng nhúc nhích.

Đinh Hạo ôm eo Tây Môn Thiên Tuyết, lấy tấm da thú mềm ra khỏi trũ vật giới chỉ trải dưới đất. Đinh Hạo hết sức dịu dàng từ từ đặt Tây Môn Thiên Tuyết nằm xuống, lấy áo khoác ngoài sạch sẽ đắp lên người thiếu nữ.

Làm xong, Đinh Hạo lại lấy một cái bình nhỏ màu xanh biếc từ trũ vật giới chỉ, mở nắp bình ra, mùi thơm ngát lan tỏa.

Đinh Hạo nói:

- Đây là thuốc trị thương ta tự luyện chế, Thiên Tuyết sư tỷ hãy mở miệng ra, ta đút cho nàng.

Tây Môn Thiên Tuyết mỉm cười nói:

- Lúc trước trong môn đan dược người làm biếng không nghe dạy, một chậu Huyết Linh Thảm còn cần nhờ Trương Phàm trồng. Đệ tử như người luyện chế thuốc trị thương, người đoán xem ta dám uống không?

- A!

Đinh Hạo gãi đầu, không ngờ lúc này Tây Môn Thiên Tuyết trêu đùa hân, giống như đổi thành một người tính tình khác hẳn.

- Được rồi, tin người một lần.

Tây Môn Thiên Tuyết nhìn vẻ mặt Đinh Hạo, lại bật cười. Tây Môn Thiên Tuyết chậm rãi ngồi dậy nhận bình xanh, vỗ vai Đinh Hạo.

Tây Môn Thiên Tuyết nói:

- Được rồi, thật ra ta không sao, người đừng quá lo. Uống thuốc xong sẽ khỏe.

Đinh Hạo nhìn nụ cười của Tây Môn Thiên Tuyết, lòng hân thấy khổ sở.

Tây Môn Thiên Tuyết là đan dược sư, quen thuộc dược lý và thân thể người nên biết rõ tình huống thân thể mình nhất. Hạt giống huyền khí bị đánh tan, lại ngâm trong nước lạnh lâu, sự sống trong người Tây Môn Thiên Tuyết hao mòn nghiêm trọng. Không biết là lực lượng gì chống đỡ Tây Môn Thiên Tuyết đến bây giờ, xem tình hình này dù nàng sống được muốn lấy lại thực lực là chuyện không thể, tu vi vô giả đã phế.

Tây Môn Thiên Tuyết gắp đũa kích như vậy ngược lại an ủi Đinh Hạo.

Thiếu nữ Tây Môn Thiên Tuyết bình tĩnh, lạnh nhạt luôn đứng ở góc độ của người suy nghĩ cho người khác.

Mấy người bị nhốt trong nhà tù nước ngầm cũng phát hiện tình huống trong đại sảnh. Khi bọn họ thấy Đinh Hạo một đám đánh xỉu bốn đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông thì kích động vùng vẫy. Bọn họ giống như Tây Môn Thiên Tuyết bị xích sắt đồ khóa lại ngâm trong nước lạnh, chưa bị phế bỏ tu vi huyền khí nên trạng thái tinh thần tốt hơn Tây Môn Thiên Tuyết rất nhiều.

Có người ôm hy vọng cầu cứu:

- Huynh đệ, hãy cứu chúng ta đi!

477. Chương 478: Tây Môn Thiên Tuyết Gặp Gỡ

- Vị huynh đệ này, ta là chưởng môn Địa Linh tông Kiếm Châu, người mau cứu ta ra! Chờ khi ta ra ngoài nhất định sẽ hậu tạ người thật hậu hĩnh.

- Đúng vậy. Tiểu huynh đệ, giúp đỡ ta đi, làm đứt sợi xích này, suốt đời ta không quên đại ơn đại đức của người!

Mấy người khác kích động cầu cứu.

Đinh Hạo luôn nhìn chăm chú vào Tây Môn Thiên Tuyết, nghe kêu cứu không thèm quay đầu, tùy tay nhặt một thanh trường kiếm vung ra sau. Mấy luồng kiếm quang vèo vèo chặt đứt còng tay, xích chân trói năm người khác.

Năm người mừng như điên liên tục cảm ơn bỏ ra khỏi nhà tù nước ngầm.

Một thanh niên khoảng hai mươi bốn, lăm tuổi cảm ơn Đinh Hạo:

- Đa tạ vị huynh đệ này, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Người Liệt Thiên Kiếm Tông đã đi chưa?

Thanh niên nho nhã, lễ độ, tiêu sái, mặt chữ điền, miệng rộng tuần tú, trong giọng nói đầy cảm kích. Thực lực thanh niên mặt chữ điền miệng rộng cỡ Đại Tông Sư cảnh bị lực lượng mình vẫn nguyên thủy chỗ này áp chế xuống cỡ cảnh giới Đại Võ Sư cảnh. Tuy thanh niên không bị phế tu vi nhưng vẻ mặt rất mệt mỏi.

Khi thanh niên mặt chữ điền miệng rộng nói lời này thì ba trong bốn võ giả được cứu tùm nhàn nhìn Đinh Hạo, như đã quên hứa hẹn lúc cầu cứu. Bọn họ xuyên qua đại sảnh chạy nhanh vào hành lang trốn ra ngoài.

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng lạnh không quan tâm ba người đo, nhìn hướng thanh niên mặt chữ điền miệng rộng nói chuyện.

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Tại sao tu vi huyền khí của ngươi không bị phế bỏ?

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng khẽ thở dài:

- Ta là nam nhân nên không ai làm khó dễ, còn cô nương này . . .

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng chỉ vào Tây Môn Thiên Tuyết, vừa khâm phục vừa đau lòng nói:

- Vị cô nương này quốc sắc thiên hương, khí chất xuất chúng, sau khi bị bắt có một đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông họ Đoàn hèn nhát muốn nhận làm thiếp. Bằng hữu của ngươi thà chết không theo, tên họ Đoàn mất mặt phế tu vi của nàng trôi trong nhà tù nước ngầm lạnh giá, tuyên bố khiến bằng hữu của ngươi sống không được, chết không xong, đến lúc không chịu nổi chủ động xin hãm . . . Xin . . . Xin . . .

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng nói đến đây thì ngán ngùng.

Mắt Đinh Hạo chớp lóe ngọn lửa thiêu đốt tất cả, lạnh lùng nói:

- Chủ động bỏ tới dưới chân hãm hầu hạ hãm?

Bùm!

Đinh Hạo dẫm xuống đất, mặt đất trải rộng minh văn nguyên thủy bị xuyên thủng như đậu hủ.

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng giật nảy mình, mắt lóe tia dăm chiêu. Lúc trước thanh niên mặt chữ điền miệng rộng thấy Đinh Hạo tay không vặn bung dây xích mình vẫn đỏ đã rất giật mình, giờ thấy hình ảnh này thì càng chấn động hơn. Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng biết rõ mình vẫn nguyên thủy đáng sợ cỡ nào, dù thực lực của gã còn ở đỉnh cao dẫm xuống đất cũng chỉ để lại dấu hằn. Thanh niên tức giận dẫm xuống đất xuyên thủng qua . . .

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng thầm đoán thực lực của Đinh Hạo chắc gần đến cảnh giới Vô Hoàng cảnh.

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng cảm giác Đinh Hạo tức giận, gã ngáp ngừng cuối cùng kiềm không được hỏi:

- Vị huynh đệ này, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người Liệt Thiên Kiếm Tông rút lui hay là . . . Bọn họ đã bị người đánh bại?

Đinh Hạo liếc thanh niên mặt chữ điền miệng rộng, nói:

- Không óc chuyện gì xảy ra, ta lặng lẽ ẩn vào.

- A? Cái gì? Người Liệt Thiên Kiếm Tông còn ở đây? Sao tiểu tử nhà ngươi không nói sớm? Ta phải trốn nhanh, bị bọn họ phản ứng lại thì xong đời.

Người được cứu thứ năm kêu lên, như chó cụp đuôi co giò chạy nhanh ra ngoài hành lang, bỏ lại Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết, thanh niên mặt chữ điền miệng rộng.

Đinh Hạo cười lạnh, quay đầu dịu dàng nói với Tây Môn Thiên Tuyết:

- Thiên Tuyết sư tỷ hãy chờ xem ta báo thù cho nàng như thế nào.

Tây Môn Thiên Tuyết uống thuốc trị thương xong sắc mặt tốt hơn nhiều, trong người còn có cực dương thiên hỏa huyền khí của Đinh Hạo trợ giúp, nỗi đau đớn bị áp chế. Tây Môn Thiên Tuyết sửa sang y phục trên người, từ từ đứng dậy nhìn chăm chú vào Đinh Hạo.

Tây Môn Thiên Tuyết nói:

- Đinh sư đệ, người Liệt Thiên Kiếm Tông . . . Rất lợi hại.

Một câu đơn giản tỏ rõ Tây Môn Thiên Tuyết quan tâm, lo lắng Đinh Hạo.

Thiếu nữ lạnh nhạt như Tây Môn Thiên Tuyết nói ra lời như vậy đã không dễ dàng.

Đinh Hạo nắm tay Tây Môn Thiên Tuyết, cực dương thiên hỏa huyền khí liên miên dọc theo thủ thiếu âm đệ nhất kinh chạy khắp người nàng, tắm bổ, chải vuốt đường huyền khí bị phá hư.

Đinh Hạo mỉm cười, tự tin nói:

- Đã khi nào ta làm chuyện không có nắm chắc chưa?

Tây Môn Thiên Tuyết giật mình.

Đúng vậy, Tây Môn Thiên Tuyết nghĩ lại từ lúc Đinh Hạo vào Vấn Kiếm tông đến bây giờ đã sáng tạo rất nhiều kỳ tích, mỗi lần đều trong tình huống nhìn như bí lối đảo ngược kết cục. Tây Môn Thiên Tuyết âm thầm đứng sau lưng chú ý, chúc phúc Đinh Hạo bất giác tôn sùng, tin tưởng tiểu sư đệ đến mù quáng.

Nếu Đinh Hạo có tự tin thì chắc chắn hẳn sẽ đánh bại được người Liệt Thiên Kiếm Tông!

Tây Môn Thiên Tuyết không nói gì nữa.

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng đứng bên cạnh bị khí thế ta vô địch của Đinh Hạo làm rung động.

Thanh niên mặt chữ điền miệng rộng ngẫm nghĩ, nhướng mày, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Tiểu huynh đệ, tại hạ không đủ thực lực, khi đó sợ là không giúp gì cho người được nhưng Tần Khả Diệc ta tuyệt đối không phải tham sống sợ chết tri ân không báo. Ta có thể giúp người chăm sóc cô nương này. Người yên tâm, dù ta chết cũng sẽ không để người Liệt Thiên Kiếm Tông đến gần nàng!

Đinh Hạo quay đầu liếc Tần Khả Diệc, ánh mắt như điện cần thận đánh giá gã, ánh mắt sắc bén không thể nhìn gần.

Biểu tình Tần Khả Diệc nghiêm túc.

- Tốt.

Đinh Hạo vỗ vai Tần Khả Diệc, nói:

- Hãy nhớ lời người nói.

Tần Khả Diệc cảm thấy có dòng khí nóng từ bả vai chạy vào người, gã ngạc nhiên phát hiện mình vẫn nguyên thủy áp chế thực lực gã bỗng giảm bớt nhiều. Tần Khả Diệc có thể vận chuyển tu vi huyền khí trở lại trên Tiên Thiên Võ Tông cảnh.

Sao hẳn làm được?

Tần Khả Diệc hoàn toàn nhìn không thấu Đinh Hạo.

Thật ra Tần Khả Diệc rất tò mò quan hệ giữa Đinh Hạo và Tây Môn Thiên Tuyết, tại sao hẳn có thực lực bí ẩn, cường đại như vậy nhưng Tây Môn Thiên Tuyết là sư tỷ mà thực lực quá thấp, đại khái cỡ cảnh giới Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Quan hệ một nam một nữ này mập mờ, Đinh Hạo và Tây Môn Thiên Tuyết đến từ tông môn nào?

- Đi đi.

Đinh Hạo nắm tay Tây Môn Thiên Tuyết rút lực lượng vào, bước ra ngoài đường hầm.

Con đường dài năm trăm thước Đinh Hạo đi rất chậm, tốn một nén nhang mới lên mặt đất. Thực lực của Tây Môn Thiên Tuyết bị phế, đi một đoạn đường đã làm trán nàng ướt mồ hôi, hơi thở dốc.

Trước mắt sáng lên.

Ba người ra khỏi nhà tù nước ngầm.

Sắc trời đã sáng, phía chân trời lộ ánh bình minh.

478. Chương 479: Đánh Gãy Hai Chân? Ý Hay!

Bước ra khỏi nhà tù nước ngầm, con người Đinh Hạo co rút, giây sau lộ nụ cười rất vui vẻ. Tần Khả Diệc đi theo sau lưng Đinh Hạo thì chợt biến sắc mặt, biểu tình căng thẳng.

Bởi vì . . .

Lối ra nhà tù nước ngầm rậm rạp người.

Có ít nhất bốn, năm mươi đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông võ trang đầy đủ đang cười lạnh nhìn Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết, Tần Khả Diệc như xem chim sẻ chui đầu vô lưới. Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông vây quanh một thanh niên mặc trường bào màu tím, khuôn mặt người này rất đẹp trai, tiếc rằng mũi ưng nhỏ cao, khóe môi luôn cong lên âm trầm tàn nhẫn phá hủy khí chất.

Thanh niên mặc áo tím ngồi trên ghế nặng to, khuỷu tay chống tay vịn, tay chống cằm, cực kỳ nhàm chán ngáp dài. Thanh niên mặc áo tím ngẩng đầu nhìn ba người Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết, Tần Khả Diệc, ánh mắt lạnh lùng, tàn nhẫn.

Bốn người lúc trước chạy đi bị đánh mặt mũi bầm dập miệng chảy máu lại bị trói dây xích, nằm bẹp trước mặt thanh niên mặc áo màu tím như con chó chết. Chân thanh niên mặc áo màu tím gác lên mặt hai người.

- Oáp, cuối cùng người cũng ra.

Thanh niên mặc áo màu tím ngáp dài, cười châm chọc nói:

- Ta tưởng đầu là ai to gan dám xông vào địa lao doanh địa Liệt Thiên Kiếm Tông ta, thì ra là con chuột đáng thương, báo hại ta chờ thời gian dài như vậy, khiến người thật vọng, chán chết.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, ngươi không ngờ đúng không? Ngươi tự cho là thần không biết quỷ không hay, cuối cùng vẫn bị phát hiện.

Nam nhân mặc áo trắng râu xồm biểu tình dữ tợn nhìn Đinh Hạo nắm tay Tây Môn Thiên Tuyết, cố ý làm vẻ mặt ngờ ra, cười quái dị nói:

- Hèn chi con điếm này thà chết cũng không muốn hầu hạ ta, thì ra có tình lang mặt trắng nhỏ. Ha ha ha ha ha ha! Thú vị!

Mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông khác cười rầm lên.

Nam nhân mặc áo trắng râu xồm là Đoạn sư huynh Đoạn Đức, thích nữ sức, đám đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đều biết sở thích của gã. Tây Môn Thiên Tuyết có sắc đẹp tuyệt trần, càng hiểm là khí chất thánh khiết, đoạn trang của nàng làm người ta tự biết xấu hổ, kiềm không được muốn đè nàng dưới thân chà đạp hành hạ. Đối với một nam nhân thì làm bẩn thánh khiết là chuyện khiến bọn họ sôi máu lên.

Đinh Hạo nhìn hướng nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức.

Chính là tên này ngày hôm qua bá đạo cướp rượu thịt của Điền Năng lùn khô, Lý Đình khi ốm còn đánh hai người bị thương nặng, chửi mắng.

Đinh Hạo khẽ hỏi:

- Là hắn sao?

Tây Môn Thiên Tuyết gật đầu.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, thế nào? Ngó bộ dáng người muốn báo thù cho tiểu tình nhân của mình?

Nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức cười dâm vuốt râu, trêu cợt nói:

- Người cho rằng người là ai? Nói thật, ta phải cảm ơn người. Tiểu tình nhân của người chết chứ không chịu khuất phục sao, khục khục, lát nữa ta đánh gãy hai chân người, khiến người nằm không ngồi nổi thì ta chống mắt xem tiểu tình nhân có ngoan ngoãn bò tới dưới chân ta, cầu lão tử chơi nàng để cứu người không.

Về mặt Tây Môn Thiên Tuyết có chút tức giận.

- A! Đánh gãy hai chân?

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh gật đầu, nói:

- Ý kiến này hay.

Mọi người cảm thấy trước mắt hoa lên, không biết chuyện gì xảy ra.

Giây sau vang tiếng kinh kêu rồi tiếng gào heo bị thọc tiết.

Mùi máu nồng nặc xộc vào mũi.

Mọi người nhìn lại thấy trợn mắt há hốc mồm. Nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức vốn huênh hoang đã bị Đinh Hạo túm ra khỏi đám người, một chân gập ra sau, xương trắng đâm xuyên máu thịt lòi ra từ y phục, máu chảy ồ ồ từ miệng vết thương nhuộm đỏ mặt đất.

Mọi người đánh rùng mình.

Vết thương như vậy quá đáng sợ.

Đau đớn thấu xương làm mặt nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức vặn vẹo biến hình, hai tay ôm chân gãy rú lên, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cực kỳ thê thảm.

Nhanh!

Hết sức nhanh!

Trong một chớp mắt đó không ai thấy Đinh Hạo làm sao, có nhiều đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nhưng không ai kịp phản ứng, cứu viện nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức. Đinh Hạo cướp người ngay trước mắt các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông. Quan trọng hơn bản thân nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức là cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh, vậy mà gã không thể cản được một giây.

Thanh niên mặc áo màu tím mặt âm trầm nhàm chán ngồi trên ghế trong mắt lóe tia kinh ngạc, cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Hơi thú vị, không ngờ là con chuột biết cắn người. Đã lâu không đập chuột, hôm nay thật may mắn có thể đùa một chút.

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nghe thanh niên mặc áo màu tím nói biến sắc mặt, đánh rùng mình.

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông biết Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sư huynh nói 'chơi' là có ý gì.

Nó có nghĩa là mỗi một khúc xương, một miếng thịt trên người người sẽ bị xé dần, người sẽ thấy thân thể của mình bị nghiền thành thịt băm. Trước khi chết người sẽ cảm nhận nỗi đau đớn, sợ hãi khó tả. Mùi vị đó sẽ làm người hận tại sao mình sinh ra trên đời.

Đã từng có vô số con người sắt đá đụng phải Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu khóc rống kêu gào cầu xin cho chết mà không thể được.

Vì sao danh hiệu của Ninh Khiếu Hồ là Thiên Chi Ngân? Đó không chỉ biểu hiện thực lực của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu khủng bố còn ngầm so sánh thủ đoạn hành hạ của gã rất đáng sợ, âm độc, dù ông trời lạc vào tay gã cũng sẽ bị xé dẫu vết vĩnh viễn không khép lại.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chỉ thấy hứng thú với cường giả.

Ngược sát cường giả thiên tài khiến máu nóng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sục sôi.

Lời bình thường thốt ra từ miệng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu khiến người thấy âm u, rợn tóc gáy.

Tần Khả Diệc đứng sau lưng Đinh Hạo biểu tình nhiều thay đổi, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Đinh Hạo chưa từng nhìn Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu một lần nào, hắn nhìn chăm chú nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức gào thét dưới chân mình, biểu tình bình tĩnh đến đáng sợ.

Đinh Hạo nhẹ giọng nói:

- Tây Môn sư tỷ, ta nhớ mới rồi hắn nói đánh gãy hai chân, bây giờ mới có một chân chắc sư tỷ chưa thấy hả giận đúng không?

Đinh Hạo dứt lời . . .

Răng rắc!

Đinh Hạo nhắc chân đạp gãy một chân khác của nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức.

Tiếng xương gãy vang rõ ràng bên tai, mảnh vụn trắng và máu phun ra. Vị trí đầu gối chân kia của nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức bị đạp dẹp, chỉ có chút gân trắng dính liền, nguyên chân gã hầu như đứt lìa, xương thành bột phấn.

Mặt nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức đầy sợ hãi.

Nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức không phản ứng lại, ngơ ngác nhìn chân gãy, ba, bốn giây sau mới rú lên, đó không phải thanh âm nhân loại phát ra mà như dã thú gầm. Nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức mất trí cuồng kêu.

Biểu tình của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đông lại.

479. Chương 480: Lực Lượng Cơ Thể Biến Thái

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chưa nói gì thì Đinh Hạo lên tiếng:

- Thứ nhân phẩm đề tiện như ngươi cũng dám mơ ước Tây Môn sư tỷ của ta? Trực tiếp giết ngươi là hên cho ngươi. Tây Môn sư tỷ ngại hành hạ ngươi làm dơ bẩn tay nàng còn ta thì không, trước khi ngươi chết ta sẽ cho ngươi biết trên đời còn có thứ đáng sợ hơn cái chết!

Đinh Hạo lại đạp một cái.

Phập phụt!

Tiếng trứng gà vỡ.

Đứng quần nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức đỏ rực, máu phun ra. Mỗi nam nhân đều biết điều đó có ý nghĩa gì. Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông thấy hình ảnh đó có kẻ bản năng che thân dưới.

- Đủ rồi!

Về mặt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu tức giận đứng dậy.

Đối với siêu đại phái như Liệt Thiên Kiếm Tông tuy đệ tử có cảnh giới Võ Vương cảnh như nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức không phải thiên tài xuất sắc nhất tông môn nhưng có thể trúng tuyển danh ngạch vào chiến trường bách thánh cũng được Liệt Thiên Kiếm Tông ký thác kỳ vọng cao. Mặc dù Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không có hảo cảm với nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức háo sắc hơn mạng nhưng gã không muốn để Đoạn Đức chết.

Hai chân gãy có thần dược tặc mệnh trị lành, xem như cho nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức một bài học tội háo sắc, sau này thành thật hơn. Nhưng nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức bị đạp nát của quý trước mặt mọi người tức là nhục nhã toàn Liệt Thiên Kiếm Tông.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không thể nhịn.

- Đủ rồi?

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn Tây Môn Thiên Tuyết, hỏi:

- Thiên Tuyết sư tỷ thấy đủ chưa? Sao ta cảm thấy vẫn chưa hết giận?

Đinh Hạo nói xong không đợi Tây Môn Thiên Tuyết đáp bỗng đập hai cái.

Răng rắc! Răng rắc!

Lại hai tiếng xương gãy.

- A! Hu hu . . . A . . .

Nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức cong người như con tôm, đau đớn khiến gã không nói tọng câu. Hai tay nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức bị Đinh Hạo đập gãy như đôi chân, thành đồng thịt và xương vụn.

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đánh rùng mình.

Sự tình tiến triển quá nhanh, các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông hãi hùng không kịp phản ứng lại.

Tên mặt trắng từ đâu chui ra? Hắn quá kiêu ngạo, càn rỡ trước mặt nhiều người như vậy. Thủ đoạn máu me lạnh lùng khiến các đệ tử Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu xếp Đinh Hạo chung với Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, Ninh Hồ Khiếu nổi tiếng thô bạo, tàn nhẫn, ngược sát.

Loại người đó đều là đồ điên.

Nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức há mồm như con cá mắc cạn:

- Tha ta . . . Cứu ta . . . Ta . . . Không . . .

Có lẽ trong khoảnh khắc nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức thấy hối hận, sợ hãi như thủy triều nhấn chìm gã. Nếu cho nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức một cơ hội thì gã thề tuyệt đối sẽ không có chút ý tưởng dơ bẩn với nữ nhân tên Tây Môn Thiên Tuyết, nhất định sẽ thờ nàng như mẹ ruột, bà nội mình.

Đáng tiếc trên thế giới không có thuốc hối hận.

Lúc này Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu ra tay.

- Chết đi!

Tiếng hừ lạnh tàn nhẫn, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu ngồi trên ghế chỉ một cái.

Khí cơ cắt đứt linh hồn hiện ra.

Bốn, năm kiếm khí màu vàng bắn ra từ ngón tay Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đâm hư không, tốc độ siêu nhanh, mắt thường khó thấy, chớp mắt đã bay tới hai đầu gối, tay Đinh Hạo. Kiếm khí xẹt qua không khí bị cắt thành vệt dài mắt thường trông thấy, sắc bén không gì sánh được. Thật giống như không khí bị xé rách vĩnh viễn không thể khép lại.

Thiên chi ngân!

Đinh Hạo đánh gãy hai chân, tay của nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức thì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cũng muốn làm điều tương tự với hắn.

Gậy ông đập lưng ông!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu muốn làm Đinh Hạo gào thét văng vẳng trong tòa binh trạm cổ thành ba ngày ba đêm. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu muốn trước khi Đinh Hạo chết để hắn thấy sư tỷ của mình bị đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông làm nhục đến chết, cái gì quy tắc danh dự võ giả chính đạo ở trong mắt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu tâm lý biến thái là trò cười trối buột kẻ yếu. Người chọc giận Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sẽ hối hận sinh ra trên đời.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu rất tự tin vào thực lực của mình.

Bởi vì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu quan sát và khẳng định thực lực của Đinh Hạo chỉ là nhất khiếu Đại Tông Sư cảnh, bị mình văn nguyên thủy áp chế càng yếu đến tội. Lực lượng cơ thể của Đinh Hạo mạnh hơn chút, chắc tu luyện pháp môn ngũ khiếu nào đó, không đáng giá nhắc tới.

Nhưng mà . . .

Thái độ của Đinh Hạo còn huênh hoang hơn Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

Đinh Hạo không thèm nhìn, vỗ mấy chưởng.

Nắm đầu tay trong suốt rõ ràng đánh vào kiếm khí, tiếng đình đình đình đình đình như kim loại va chạm vào nhau vang lên. Bốn kiếm khí vàng khựng lại rồi vỡ ra như pha lê, bay ngược về.

Động tác của Đinh Hạo, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu quá nhanh, như ánh sáng chợt lóe.

Mãi đến lúc này tiếng rít kiếm khí vàng xé gió, tiếng quyền kiếm va chạm nhau mới vang bên tai mọi người. Kinh phong sắc bén khuếch tán bốn phương tám hướng tốc vật áo, tóc dài của mọi người.

Chớp mắt xảy ra chuyện không ai ngờ.

Bốn, năm đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đứng gần nhất, lúc trước phối hợp nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức hăng nhất không phản ứng kịp bị kiếm khí vàng bay ngược về xẹt qua thân thể. Bốn, năm đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông cứng người, giấy sau hiểu ra cái gì, trên mặt hiện ra tuyệt vọng. Bốn, năm đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông không kịp hét lên thì . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tiếng trái khí cầu bị chọt thủng.

Thân thể bốn, năm đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nổ tung thành nhiều mảnh như búp bê thủy tinh yếu ớt, máu và xương trắng bay tóe.

Giết ngay!

Còn là nương kiếm của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu giết người.

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông hét lên, bản năng lùi ra sau.

Lúc trước các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông ở bên ngoài là cường giả nổi một phương, tài tuần trẻ tuổi xếp hàng đầu Kiếm Châu, kinh nghiệm đầy mình, phongp hù. Nhưng tình huống hôm nay quá quái dị, các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông không có khả năng nhúng tay vào. Bốn, năm đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bị giết tại chỗ có thực lực ngang ngửa với bọn họ. Trước cái chết, đám kiếm tu kiêu ngạo, ngang ngược càng thấy sợ.

Mặt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu xanh mét.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu phát ra kiếm khí bị Đinh Hạo lợi dụng giết đệ tử tông môn là sỉ nhục lớn với gã.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chậm rãi đứng dậy, bước tới trước, từng bước đạp trên người bốn tên xui xẻo trốn ra nhà tù nước ngầm. Tiếng răng rắc vang lên, bốn người không kịp hét lên đã bị đạp bẹp. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đi trong vũng máu và xương trắng như Tu la mặt ngọc khát máu giết cchó. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cười âm trầm như đao cạo xương khiến người không rét mà run.

480. Chương 481: Lực Lượng Cơ Thể Biến Thái (hạ)

- Thật không có ý tưởng mới mẻ.

Lần đầu tiên Đinh Hạo nhìn hướng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, biểu tình khinh thường nói:

- Ta đạp người thì người cũng đạp, ta đạp sư đệ của người còn người đạp đám nhát gan ta coi rẻ. Cho dù người đạp chúng nát bấy thì liên quan gì ta? Chắc người là đại sư huynh của Liệt Thiên Kiếm Tông, Ninh Hồ Khiếu đúng không? Chậc chậc, thật là nghe danh không bằng gặp mặt, chỉ số thông minh thấp đến tội.

Mặt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu vặn vẹo.

Mấy người khác trợn mắt há hốc mồm nhìn Đinh Hạo.

Quá đáng sợ, tên mặt trắng này độc miệng quá, dù là tượng đất cũng bị chọc giận nhảy bật lên. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sư huynh có tốt tính nghe xong chắc chắn sẽ phun lửa, huống chi gã không phải người hiền lành gì.

Mũi Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu phun khói trắng:

- Người - Muốn - Chết!

Đinh Hạo hồ hững nói:

- Người thử xem.

- Ta sẽ cho người chết rất thống khổ, cực kỳ thống khổ, ta thề!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bước tới gần từng bước, khí thế điên cuồng tăng lên như ma tôn trốn khỏi địa ngục. Có khói vàng hữu hình ngưng tụ bên cạnh Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu làm người ta nghẹt thở, mỗi một chân đạp trên mặt đất làm nguyên tòa bình trạm cổ thành run rẩy.

- Nói nhảm nhiều quá, chán.

Đinh Hạo ngoái đầu liếc Tần Khả Diệc, nói:

- Nhớ kỹ lời người vừa nói.

Tần Khả Diệc còn chưa phản ứng lại thì Đinh Hạo lấy Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao ra. Chúng là vũ khí luyện chế từ gậy xương trắng, sừng thiên đao, dài hơn mười thước. Đinh Hạo chỉ có thể kéo lê Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao, vừa buồn cười vừa khiến thị giác người rung động.

- Tây Môn sư tỷ, hãy nhìn ta trút giận cho nàng như thế nào!

Đinh Hạo nói xong biến mất tại chỗ.

Có luồng sáng trắng xẹt qua.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

- Nhanh quá!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu giật mình, miễn cưỡng bắt giữ quỹ tích luồng sáng. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cảm thấy có ngọn núi đập vào mặt, bản năng giơ hai tay trước ngực phòng ngự. Lực lượng hùng hồn truyền đến, người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu run bần bật như con ruồi bị đánh bay văng ngược ra ngoài. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đập mạnh vào tảng đá đại điện phía xa ấn hình người vào mặt tường.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đá rụn rơi đầy.

Đinh Hạo nhếch môi cười không truy kích.

- Thất Huyền Trảm, hoành Trảm!

Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao cùng chém hai bên nghiền nát không khí, không gian trong hai mươi thước. Ánh sáng trắng rực rỡ như tử thần gọi về, cách đánh cổ chấp không nói lý. Lưỡi đao kiếm to hơn người Đinh Hạo, mục tiêu của hắn là đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông khác.

Chém tận giết tuyệt!

Đây chính là mục đích của Đinh Hạo.

Vốn Đinh Hạo không muốn máu lạnh như vậy.

Dù có tức giận cỡ nào thì Đinh Hạo chỉ muốn tiêu diệt kẻ đầu sỏ, không muốn đại khai sát giới. Đinh Hạo không muốn trở thành kẻ cuồng giết người hung bạo.

Nhưng Đinh Hạo lên mặt đất thấy, nghe mọi chuyện. Lời của nam nhân mặc áo trắng râu xồm Đoạn Đức, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu kích thích sát tâm của Đinh Hạo, đúng là kẻ tâm nhìn hạn hẹp, có thù phải trả. Tông môn máu lạnh, sa đọa, không quan tâm tôn nghiêm, mạng sống của võ giả cùng tộc không cần thiết tồn tại trên đời này.

Càng tức giận thì khuôn mặt Đinh Hạo càng bình tĩnh. Khi mặt Đinh Hạo không biểu tình đại biểu tử thần giang rộng tay. Lửa giận trong lòng Đinh Hạo cần có chỗ trút.

Vậy nên . . . Chết hết đi!

Trong tiếng kinh kêu, các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông vừa kinh vừa giận ra chiêu trốn tránh, ngăn chặn Thượng Tà trường kiếm quét ngang hồng.

Tiếc rằng thực lực chênh lệch quá rõ ràng.

Nếu ở bên ngoài thì một mình Đinh Hạo không thể tiêu diệt nhiều cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh thế này, đặc biệt là kiếm tu Kiếm Châu có thủ đoạn thần bí khó lường, các loại chiến kỹ truyền thừa cổ xưa, thiên chuy bách luyện, nhiều cái có uy lực khiêu chiến vượt cấp. Tiếc rằng trong tòa bình trảm cổ thành tràn ngập minh văn nguyên thủy áp chế lực lượng thì đám Võ Vương cảnh Liệt Thiên Kiếm Tông bị áp chế dưới Tiên Thiên Võ Tông cảnh, giống như từ người trưởng thành teo nhỏ thành con nít. Còn Đinh Hạo thì thực lực chỉ hơi giảm.

Huống chi tu vi huyền khí bị áp chế nhưng lực lượng cơ thể thì không!

Nửa tháng trước Đinh Hạo dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch rồi lực lượng cơ thể tăng cực độ đã đến cảnh giới Võ Vương cảnh cao giai, độ mạnh thân thể ánh bằng cường giả Võ Vương cảnh, hấn như con khủng long hình người.

Phụt phụt!

Huyết hoa tung toé.

Bốn, năm đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bị chém đứt bk, huyền khí hộ thân rồi mình lìa hai khúc.

Có bảy người tuy miễn cưỡng đỡ được Thất Huyền Trảm Hoàn Trảm của Đinh Hạo nhưng bị lực lượng đáng sợ từ lưỡi dao đánh bay, hộc máu, biểu tình tràn ngập khó tin.

- Chết tiệt!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chợt lóe điên cuồng xông hướng Đinh Hạo.

Toàn thân Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu ngưng tụ từng luồng kiếm quang vàng như con nhím tức giận, kiếm khí cuồng bạo rạch từng vết trắng trên mặt đất, rục rở không thể nhìn gần, chói lọi như mặt trời. Chiến kỹ kiếm tu mạnh mẽ tất sát đang uẩn nung.

Nhưng . . .

- Xóa về!

Đinh Hạo xoay tròn, vũ khí to lớn rạch không khí chỉ mảnh treo chuông vỡ vào người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

Thượng Tà trường kiếm hơi oằn sau đó nhẹ búng hất bay Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đại sư huynh Liệt Thiên Kiếm Tông Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu một lần nữa thân bắt do kỷ vắng ra ngoài đập vào mé nền đại điện, vẫn là hằn dấu hình người rồi tường sập. Chẳng qua lần này Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu lún sâu hơn.

Tuy tu vi huyền khí bị áp chế nhưng dù gì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu có huyền khí Vô Vương cảnh hộ thể, cú va chạm sẽ không khiến gã bị thương. Liên tục bị đánh bay làm Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu quá mất mặt, gã hiểu ra tên mặt trắng nhỏ không chỉ có lực lượng cơ thể ‘hơi’ mạnh mà là quá mạnh.

Từ khi Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu ra đời đến nay gã tung hoành Kiếm Châu, một thanh trường kiếm không biết đã đối diện bao nhiêu thiên tài, gã chưa từng thấy ai có thể tu luyện lực lượng cơ thể đến mức khủng khiếp như vậy.

Dù là nhiều cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh chưa chắc có lực lượng cơ thể đáng sợ như vậy.

Bởi vì toàn Vô Tận đại lục xem tu luyện huyền khí là đại biểu lực lượng thật sự, từ xưa đến nay võ đạo truyền thừa, các loại nương tựa huyền khí kích phát chiến kỹ có năng lượng hủy thiên diệt địa. Lực lượng cơ thể của người có mạnh đến đâu nếu không thể sử dụng chiến kỹ, điều động nguyên khí thiên địa, pháp tắc thì chỉ là tiểu thừa.

Cho nên nhiều cường giả bỏ nhiều công sức bảy, tám mươi phần trăm vào tu luyện huyền khí.

Còn cơ thể? Bọn họ chọn một pháp môn ngũ khiếu, chỉ cần đuổi kịp tu luyện huyền khí, chứa được huyền khí bản thân là được.

Nhưng trong hoàn cảnh hôm nay thì lực lượng cơ thể hoàn toàn dè dặt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

- A!

Tiếng hét thảm vang lên.

Lại có đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bị Đinh Hạo vô tình giết chết.

Nỗi sợ như ôn dịch lan tràn trong không khí.

481. Chương 482: Nghiền Áp (thượng).

Khi đám kiếm tu ngày thường giết người như ngóe ta đây vô địch phát hiện lực lượng của mình yếu ớt đến không thể chống lại một nhát đao kiếm to kia thì mọi kiêu ngạo, thô bạo không còn. Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông kinh hoàng, hoảng hốt như đối tượng từng bị bọn họ săn đón.

Có người điên cuồng hét to:

- Liệt Thiên kiếm trận, bày Liệt Thiên kiếm trận ra giết chết hắn!

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông còn sót lại mới kịp phản ứng.

Keng keng keng! Keng keng keng!

Tiếng trường kiếm rút khỏi vỏ liên miên không dứt.

Còn lại ba mươi đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông như luồng sáng không ngừng đổi vị trí, kiếm ý lạnh lùng giết chóc thương sinh tràn ngập bốn phía xé rách khung trời phóng lên cao, bao vây Đinh Hạo.

Tần Khả Diệc lớn tiếng nhắc Đinh Hạo:

- Tiểu huynh đệ hãy cẩn thận, đừng xem thường Liệt Thiên kiếm trận của Liệt Thiên Kiếm Tông! Nó từng có tiền lệ vây giết Vô Hoàng cảnh . . .

Bây giờ Đinh Hạo và Tần Khả Diệc là châu chấu cột cùng dây, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Đinh Hạo không nói chuyện.

Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao quét qua, vẫn là Thất Huyền Trảm Hoành Trảm, lưỡi đao to quét ngang.

Trong tiếng kêu rên, dù cũng có đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông ngã xuống nhưng không ai bị thương, bọn họ phối hợp rất ăn ý. Nếu có người bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay liền có người khác bổ sung, kiếm khí xông lên trời ngăn lại Thất Huyền Trảm của Đinh Hạo. Đao kiếm to như chém vào đầm lầy dính đặc, nặng nề.

- Thú vị.

Lần đầu tiên Đinh Hạo thấy kiếm trận nhiều người tổ hợp như vậy.

Uy lực hợp kích trận không thể khinh thường, võ giả bình thường hợp thành 1'úp chỉ cần phối hợp ăn ý, tiến lùi đúng chỗ thì có khả năng đánh gục võ giả cao cấp. Bộ Liệt Thiên kiếm trận của Liệt Thiên Kiếm Tông đúng là rất thần diệu, tập hợp lực lượng người bày trận thành sợi dây búng nổ gấp mấy lần, nó là kỹ pháp hợp kỹ trải qua thiên chuy bách luyện.

Liệt Thiên kiếm trận bày ra, vẻ mặt đám đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nhẹ nhõm, không còn hoảng hốt.

Giờ phút này, tnh anh củả siêu tông môn Kiếm Châu thể hiện rõ ràng, hơn mười người di chuyển, tay cầm trường kiếm không ngừng biến đổi vị trí, tốc độ siêu nhanh, mỗi lần dịch chuyển cực kỳ thần diệu. Sau này đám đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông để lại cái bóng trong không khí mất thường khó thấy.

Đinh Hạo hơi ngừng lại rồi bỗng chém một kiếm.

Thân Thượng Tà trường kiếm to lớn rung kiếm hoa, có thể thấy sức cánh tay của Đinh Hạo phi thường.

Có người hét to một tiếng:

- Liệt Thiên kiếm trận hậu thổ thức, thủ!

Mũi kiếm âm âm xé gió, đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bày trận giờ kiếm lên. Lực lượng huyền khí thổ hệ màu da cam phun ra, các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông như hợp thành một với mặt đất, ánh sáng da cam quần Thượng Tà trường kiếm từng chút một xua tan lực lượng, tốc độ của kiếm cuối cùng thành công chặn lại.

Đinh Hạo thu kiếm, người xoay tròn. Trảm Nguyệt loan đao vạch hình nửa vòng cung phía sau, nhìn sau mà đến trước, xẹt qua đỉnh đầu rải vệt bạc. Đao quang như thất luyện khai thiên lập địa xung phong chặt xuống.

Thất Huyền Trảm, Thụ Trảm.

Liệt Thiên kiếm trận vẫn chặn lại đao thức khủng bố.

Trong phút chốc Liệt Thiên kiếm trận phản kích.

Trong Liệt Thiên kiếm trận có người hét to:

- Liệt Thiên kiếm trận duệ kim thức, giết!

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Tiếng kiếm xé gió vang lên, nguyên khí hậu thổ da cam dày nặng biến thành nguyên khí duệ kim sắc bén tràn ngập sát khí, mũi nhọn bắn ra làm da người đau rát. Toàn bộ khí thể tụ tập một điểm, tường đồng vách sắt, nó như kiếm của cự thần từ trên trời giáng xuống đâm hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo hừ lạnh một tiếng, Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao cùng chĩa lên trời.

Thất Huyền Trảm, Thứ Trảm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nguyên tòa bình trạm cổ thành khê rung.

Vô số khí duệ kim sát khí tứ tán. Đinh Hạo hơi chùng người xuống, bị một thức của Liệt Thiên kiếm trận đè hai chân lún xuống đất đầy mình vẩn nguyên thủy. Nếu không phải mặt đất cứng rắn thì toàn thân Đinh Hạo đã lún xuống đất.

- Ha ha ha ha ha ha! Hắn không được rồi!

- Một tên man rợ mà dám khiêu chiến với Liệt Thiên Kiếm Tông?

- Đừng nương tay, khôn chết hắn trong Liệt Thiên kiếm trận! Chờ hắn mệt sắp gục thì bắt sống, để hắn nếm cảm giác thân thể bị đập nát . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Thì ra chỉ là một tên thô lỗ, sức lực lớn chút, đồ ngu!

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông chiếm ưu thế lại phấn khởi lên, vài đệ tử ở ngoài Liệt Thiên kiếm trận cố ý lớn tiếng la hét hòng quấy rối tinh thần, sức chú ý của đối thủ để dễ lộ ra sơ hở.

Tây Môn Thiên Tuyết đứng bên ngoài nhìn, cắn chặt môi.

- Đinh Hạo . . .

Lòng có linh tê, Đinh Hạo ngoái đầu nhìn Tây Môn Thiên Tuyết.

Tia ban mai chiếu trên người Tây Môn Thiên Tuyết phủ sắc vàng, thân hình thiếu nữ mảnh mai, biểu tình đầy lo lắng. Gió lạnh thổi mái tóc dài, sống nhiều ngày trong nhà tù nước ngầm chịu hành hạ khiến gò má Tây Môn Thiên Tuyết gầy guộc, tuy có cực dương thiên hỏa huyền khí của Đinh Hạo ôn dưỡng trong người nhưng tình huống thân thể không quá tốt.

- Phải nhanh chóng chấm dứt chiến đấu, không cần dây dưa với đám cận bã này. Giải quyết bọn họ, nhanh chóng nghĩ lấy lại thực lực cho Tây Môn sư tỷ là quan trọng nhất.

Đinh Hạo định giảm tiết tấu nhìn trộm thần diệu của Liệt Thiên kiếm trận.

Nhưng khi ngoái đầu nhìn Tây Môn Thiên Tuyết, Đinh Hạo thay đổi suy nghĩ.

Đã vậy thì . . .

Không cần giữ lại nữa!

Lòng máy động, Đinh Hạo hú dài.

Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao bỗng tỏa sáng rực rỡ, minh văn nguyên thủy trên lưỡi đao tối tăm chợt chói sáng hẳn lên. Lưỡi đao dài hơn mười thước chớp mắt như có sinh mệnh, linh hồn sống lại.

Đao kiếm ngân vang không dứt trong hư không.

Đinh Hạo vùng kiếm chém.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Tiếng vải vóc xé rách khe vang, đao ý và kiếm ý menh mông cùng hiện thế.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thi triển đao ý và kiếm ý cùng một lúc, lấy cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí kích phát ra. Ánh vàng menh lung, màu bạc hư vô xuất trần lan tràn trên thân đao kiếm, tuy nhu hòa nhưng khiến người mù lòa.

Dù là Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cũng phải nhắm mắt lại.

Linh hồn Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cảm giác nguy hiểm, tim đập chân run chưa từng có.

Khi vàng sáng tán đi, Đinh Hạo đứng tại chỗ.

Đinh Hạo dốc ngược Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao to lớn, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Phía xa ánh nắng vàng chiếu vào tường thành tòa bình trạm cổ thành rơi trên người Đinh Hạo nhuộm hẳn thành màu vàng kim, mỗi sợi tóc tỏa sáng lấp lánh, thân hình thẳng tắp như pho tượng chiến thần, phát ra uy nghiêm làm người kiếm không được thần phục.

Xung quanh Đinh Hạo, mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bày Liệt Thiên kiếm trận đứng cứng ngắc tại chỗ.

Đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông như bị đóng băng, giữ tư thế vùng kiếm đón đánh, khắp người không có vết thương, biểu tình dữ tợn. Người các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông này còn lấp lóe ánh sáng huyền khí ngũ hành. Nhưng sát ý, hơi thở Liệt Thiên kiếm trận đang dần tán đi như nước rút.

482. Chương 483: Nghiền Áp (hạ)

Con người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu co rút.

Một đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bản năng hỏi:

- Có chuyện gì?

Đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông này không hiểu chuyện gì xảy ra. Trong khoảnh khắc ánh sáng nhu hòa không thể nhìn gần gần cách tầm mắt, cảm giác. Khi tất cả trở lại bình thường, đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông mở mắt phát hiện mọi thứ ngừng lại như thời gian đứng lặng, mọi người ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thanh âm của đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông này như một cục đá nhỏ ném vào không khí.

Không khí khẽ chấn động khuếch tán.

Như bướm bướm vỗ cánh mỏng tạo thành cảnh tượng làm người trợn mắt há hốc mồm.

Đình!

Tiếng kim loại khẽ vang. Trường kiếm trong tay đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bày Liệt Thiên kiếm trận nứt ra từ giữa, vết cắt xéo bốn mươi lăm độ. Trường kiếm chế tạo bách luyện tinh cương như khúc gỗ rớt nửa khúc.

Trong chớp mắt trường kiếm trong tay mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bày Liệt Thiên kiếm trận nứt ra vết cắt bóng loáng nhẹ nhàng tách rời, rơi xuống đất như hiệu ứng domino.

Tiếp theo là thân thể mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nứt ra.

Vẫn là vết cắt ngay ngắn.

Khi nửa người mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông vì trọng lực mà rơi xuống, nửa người dưới còn đứng vững trên mặt đất, chỗ vết cắt thậm chí không có máu chảy, có thể tưởng tượng trong chớp mắt vết cắt vừa nhanh vừa bén cỡ nào làm ngược quy luật vật thể.

Nếu không phải dao ý và kiếm ý trong chớp mắt gạt sự sống, linh hồn của mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông thì không chừng lúc này bọn họ cũng không hiểu có chuyện gì.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Hai giây ngắn ngủi như một kỷ nguyên dài. Nửa khúc thân thể mười mấy đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông rớt cuộc phun ra dòng máu đỏ thẫm, mạch máu, động mạch phun trào ra như suối đỏ, xinh đẹp, áp dẫn, tràn ngập mỹ cảm chết chóc.

Những người còn lại ngây ngốc.

Đây là hình ảnh bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ.

Một chiêu giết hết đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bày Liệt Thiên kiếm trận như một kiếm chặt đứt khúc gỗ.

- A!

Không biết là ai hét chói tia, có người xoay người chạy trốn.

Quá đáng sợ, đó không phải chiến đấu mà là nghiền nát. Tên mặt trắng nhỏ không biết từ đâu chui ra sức người không ngăn cản nổi, có chiến đấu chỉ là đưa mạng, không thể chiến thắng hẳn.

Sợ hãi lặng lẽ lan tràn.

Cổ họng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu khô khốc:

- Kiếm . . . Kiếm ý . . . Dao ý?

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bản năng lạc giọng nói, đó không phải giọng điệu bình thường của gã, có thể thấy hình ảnh này kích thích gã lớn cỡ nào. Mắt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trừng trừng nhìn Đình

Hạo, đây là lần đầu tiên gã chính thức đánh giá hắn, trong ánh mắt không có chút khinh thường, coi rẻ mà biến thành trầm trọng, rung động.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu gần từng chữ:

- Rốt cuộc người . . . Là ai?

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cho rằng Đinh Hạo tuyệt đối không phải người vô danh, bất cứ ai lĩnh ngộ một trong hai đạo ý và kiếm ý đủ nổi danh toàn Bắc vực. Cùng lĩnh ngộ đạo ý và kiếm ý đã không thể hình dung bằng mấy chữ ‘Yêu nghiệt’, ‘Biến thái’, ‘Thiên tài’ mà chỉ có thể gọi là thần tích.

Một thiên tài cùng nắm giữ đạo ý và kiếm ý có lẽ người ta không biết nó đáng sợ cỡ nào nhưng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thì biết.

Dù là siêu tông môn như Liệt Thiên Kiếm Tông cũng phải chú trọng.

Chỉ những siêu tông môn mới biết ý nghĩa một võ giả nắm giữ đạo ý và kiếm ý, đặc biệt là tuổi còn trẻ như vậy, tuyệt đối không vượt qua hai mươi tuổi. Thiên tài như thế nếu bị những siêu tông môn Kiếm Châu, Thanh Châu biết chắc chắn sẽ không tiếc trả giá cướp về.

Bây giờ thiên tài đó đối địch với Liệt Thiên Kiếm Tông.

Đây là tai họa không thể khinh thường.

Đinh Hạo không đáp lại Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

Thái độ của Đinh Hạo lạnh lùng, coi thường như ban đầu. Đôi mắt bình tĩnh lóe lửa giận nhìn chằm chằm Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, chậm rãi giơ trư vật giới chỉ, mũi kiếm chỉ vào gã, sát ý bùng phát nói lên tất cả.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cổ vót vát:

- Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện.

Đinh Hạo mỉm cười, nụ cười đầy khinh thường, mỉa mai.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu biểu tình cực kỳ khó xem giọng nói đầy uy hiếp:

- Tiểu tử, không phải ta sợ ngươi. Thực lực như vậy muốn giết ta thì còn kém xa. Ngươi phải nghĩ kỹ, Liệt Thiên Kiếm Tông ta không phải tùy tiện cho ngươi xoa nắn, hôm nay ngươi giết nhiều người của tông ta, mai sau . . .

Đinh Hạo cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười, Đinh Hạo lắc người.

Chớp mắt lưỡi hái tử thần xẹt qua mấy chục đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông còn lại.

Lần này Đinh Hạo không giữ sức nữa, lực lượng ngang ngửa cường giả cảnh giới Võ Hoàng cảnh hoàn toàn bùng nổ. Không khí xoay tròn ngưng kết bên cạnh Đinh Hạo, vũ khí to nằm trong tay Đinh Hạo như lưỡi hái tử thần vô tình gạt mạng sống của đối thủ. Đám cường giả đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông như con gà mái gặp hồ ly nhảy vào ổ hét chói tia cổ chống cự.

Nhưng mà . . .

Bảo kiếm gãy, huyền khí phá, thân hình đứt lìa.

Trường kiếm bách luyện tinh cương như tờ giấy trước Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao, bị bẻ gãy nghiền nát chặt đứt, máu phun ra, xương trắng tung tóe, đầu người bay lên trời, thân rách nát, tay chân cụt . . .

Trước lực lượng cường đại của Đinh Hạo, mấy chục đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông cảnh giới Võ Vương cảnh bị giết sạch.

Không khí nồng nặc mùi máu làm người ta buồn nôn.

Trên mặt đất không có một cái xác hoàn chỉnh.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không kịp cứu vãn, Đinh Hạo nghiêng nát quá nhanh. Khi Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đứng trong vũng máu thì hết thấy đã kết thúc.

- Còn người nữa, chết đi!

Mặt Đinh Hạo lạnh băng, lắc người nhảy lên cao, trường đao chém xuống, chính là Thất Huyền Trảm Thụ Trảm. Bây giờ Đinh Hạo nắm chắc Thất Huyền Trảm ngày càng chính xác, chiêu thức đơn giản ẩn chứa áo nghĩa vô cùng, đại xảo không công, thẳng băng ngay thẳng, kín kẽ.

Đầu tiên Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không dám đón đỡ.

Tuy Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cực kỳ tự tin vào thực lực của mình nhưng gã không tin tưởng vào thân thể thử sự khủng bố từ đao ý và kiếm ý. Đó là chiến kỹ mà cường giả siêu đẳng đều e ngại, trong truyền thuyết chỉ cảm nhận chứ không truyền được.

Nhưng tốc độ truy kích của Đinh Hạo nhanh hơn.

Đinh Hạo khựng giữa không trung, khi hắn lại hiện ra vẫn giữ tư thế Thất Huyền Trảm Thụ Trảm chém xuống đầu Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đã né sang bên.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu vừa kinh vừa giận.

Lần đầu tiên Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bị người dè dặt đánh thế này.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu có cảm giác rất lạ. Rõ ràng đối thủ sử dụng chiêu thức rất đơn giản, giống người không dùng võ kỹ dùng đao kiếm thế nhưng Đinh Hạo sử dụng lại huyền diệu khó giải thích, cảm giác là lạ như sát chiêu không thể đỡ nổi.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu e ngại đao ý và kiếm ý nên lại né tránh.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên.

Chớp mắt Đinh Hạo biến mất.

Con người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu co rút.

483. Chương 484: Thần Ngẫu Thế Mạng (thượng)

Trong khoảnh khắc này Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu mất cảm giác với Đinh Hạo.

Đây đúng là chuyện khó tin khi cao thủ quyết đấu. Khi Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hơi ngần ngại thì kiếm ý sắc bén bay từ bên phải qua. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không kịp suy nghĩ né sang trái ngay.

Nhưng . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang trắng xẹt qua, thật khó tin xuất hiện từ bên phải chém eo Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

Tuyệt sát!

Đinh Hạo lại hiện ra giữa không trung.

Thượng Tà trường kiếm dính máu.

Phụt phụt!

Một vòi máu phun ra từ eo Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, gã cúi đầu nhìn, giọng khàn khàn hỏi:

- Thần . . . Thần thông?

Chớp mắt thu giấu hơi thở khiến đối thủ không thể nắm chắc quỹ tích, chỉ người có thần thông mới làm được, nó là chiến kỹ.

Đinh Hạo không nói, thổi giọt máu trên Thượng Tà trường kiếm.

- Lần này là ta sơ ý, nhưng lần sau gặp mặt, ha ha ha ha ha ha! Người sẽ biết danh hiệu Thiên Chi Ngân đến từ đâu! Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, ta nhớ kỹ người. Nếu người chọn đối địch với Liệt Thiên Kiếm Tông thì ta sẽ không để người sống rời khỏi chiến trường bách thánh, chúng ta còn gặp mặt!

Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu cười khùng khục, thân hình trong suốt tan biến trong không trung, gã như ảo ảnh

Đinh Hạo nhú mày, mắt chớp lóe tia nghi hoặc.

Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu trốn thoát? Mới rồi Đinh Hạo thi triển thần thông nhất niệm ngàn thước còn cố ý đặt bẫy để lại đao khí bên trái, chờ giây lát mới kích phát ra. Khi Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu né tránh thì Đinh Hạo thi triển Thất Huyền Trảm Hoàn Trảm phía bên phải chặt người Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu ra.

Đây là cuộc chiến Đinh Hạo phát huy hoàn chỉnh nhất khi đối chiến với cường giả cao thủ, đúng là có hiệu quả nhưng tại sao Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu bị chém eo vẫn không chết?

Đinh Hạo liếc bốn phía.

Đinh Hạo chợt thấy nơi Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu biến mất dưới đất có một con rối gốm vỡ.

Hơi thở thoang thoang phát ra từ con rối gốm, Đinh Hạo nắm bắt được nó.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Đây là . . . Lực lượng pháp tắc?

Một con rối bằng gốm nho nhỏ lại chứa chút lực lượng pháp tắc đúng là kinh khủng.

Trong Vô Tận đại lục chỉ những người đứng trên đỉnh võ đạo mới hiểu cách vận dụng lực lượng pháp tắc thật sự. Dù là cường giả siêu đẳng cỡ Vô Hoàng cảnh, Vô Đế cảnh trước pháp tắc cũng chỉ là con nít bị bô tập đi, mới chạm vào. Thiên địa huyết cốt ẩn chứa thần thông chính là nhờ dính chút pháp tắc, nếu phân chia nghiêm túc thì không tính lập hấp tắc thật sự. Chỉ chí tôn cỡ Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần mới vận dụng lực lượng pháp tắc trong phạm vi nhất định.

Pháp tắc là chúa tể.

Trước pháp tắc thật sự bất cứ thần thông chiến kỹ nào đều là trò vặt.

Đinh Hạo không ngờ sau lưng Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu tuổi trẻ có con rối bằng gốm chứa chút lực lượng pháp tắc, dù yếu ớt nhưng đủ kinh thế hãi tục.

Tần Khả Diệc luôn im lặng bỗng lên tiếng:

- Nghe nói lúc trước Ninh Hổ Khiếu vô tình vào một di tích tiên nhân, không biết chiếm được thứ nghịch thiên gì bên trong mà một bước lên mây, nổi bật trong Liệt Thiên Kiếm Tông, được tông môn hết sức bồi dưỡng. Nghe nói hắn có thần ngẫu thể mạng, nhỏ một giọt tinh huyết vào sẽ chết thay hắn một lần. Vốn tưởng chỉ là tin đồn, trên thế giới làm gì có thứ huyền diệu như vậy? Bây giờ xem ra là thật.

Thần ngẫu thể mạng?

Đinh Hạo gật gù, hóa ra là vậy.

Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu cũng là một người có cơ duyên, khí vận lớn, vô tình vào di tích tiên nhân được thần vật ẩn chứa lực lượng pháp tắc, thành tựu uy danh Thiên Chi Ngân, xem như thiếu niên đặc chí.

Tiếc rằng ánh mắt Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu hạn hẹp, thần vật như vậy nếu chỉ dùng vào chết thay thì đúng là phí của trời. Thần ngẫu thể mạng ẩn chứa lực lượng pháp tắc là báu vật quan trọng nhất, nếu mỗi ngày mang theo ôn dưỡng, cảm ngộ không chừng sẽ có tác dụng xúc tiến khó tin trên đường tu luyện võ đạo.

Đinh Hạo nhặt lên con rối bằng gốm vỡ.

Mặt trên còn có một chút lực lượng pháp tắc, tiếc rằng nó chết thay Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu một lần nên hơi thối yếu gần như không có. Nếu không phải Đinh Hạo tu luyện Huyền Chiến Thắng Quyết đến cảnh giới kỹ thân thiên địa, thị lực và thần thức nhạy bén đáng sợ thì không thể phát hiện chút lực lượng pháp tắc cuối cùng.

Đinh Hạo cẩn thận nhặt những mảnh vỡ gốm sứ bỏ vào trữ vật giới chỉ.

Đinh Hạo nhìn Tần Khả Diệc, kiên quyết nói:

- Người đi xem trong tòa binh trạm cổ thành còn có người Liệt Thiên Kiếm Tông nào không? Nếu có thì giết hết.

Tần Khả Diệc dứt khoát đồng ý:

- Được!

Tần Khả Diệc hiểu ý Đinh Hạo.

Chuyện xảy ra hôm nay tuyệt đối không thể đồn ra ngoài, không thì sẽ khiến Liệt Thiên Kiếm Tông điên cuồng. Cho dù Đinh Hạo không sợ nhưng sẽ rất rắc rối, bởi vì kiếm tu như ông vô vẻ đánh một tên là coi như chọc nguyên ố, dây dưa không dứt khiến người nhức đầu.

Bây giờ người biết sự thật trừ sư tỷ dụ dàng của Đinh Hạo, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chạy trốn ra chỉ còn một mình Tần Khả Diệc.

Tần Khả Diệc không ngốc.

Tần Khả Diệc khẳng định Đinh Hạo đã quyết giết người, trong thời gian nửa năm sẽ giết mammals họa Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu. Sư tỷ của Đinh Hạo là người đáng tin vậy chỉ còn một mình người ngoài Tần Khả Diệc.

Đinh Hạo kêu Tần Khả Diệc tuần tra giết người Liệt Thiên Kiếm Tông khác là muốn gã cùng chịu tội.

Nếu tay Tần Khả Diệc dính máu đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông tương đương với cắt đứt đường lui, gã muốn tố cáo Đinh Hạo cũng không được.

Trước đó Tần Khả Diệc còn lo Đinh Hạo sẽ giết gã.

Vậy nên Tần Khả Diệc nghe Đinh Hạo kêu đi giết người thì gã sẵn khoái đồng ý.

* * *

Đinh Hạo nhìn bóng lưng Tần Khả Diệc biến mất, hần thở dài. Cuối cùng Đinh Hạo vẫn mềm lòng, lựa chọn chính xác nhất là giết chết người ngoài Tần Khả Diệc mới hoàn toàn giữ bí mật. Tiếc rằng Đinh Hạo không thể như võ giả bản xứ thế giới này xem mạng người như cỏ rác.

Đinh Hạo cất Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao, bước tới diu Tây Môn Thiên Tuyết.

Lúc này biểu tình trên mặt Đinh Hạo trở nên dụ dàng như hoàn toàn là người khác, nhẹ giọng nói:

- Chỗ này không tệ, khá an toàn, có lẽ chúng ta nên tạm ở lại đây một lúc. Sư tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ trị lành vết thương cho nàng, hồi phục lại thực lực.

Tây Môn Thiên Tuyết mỉm cười.

Tây Môn Thiên Tuyết tựa đầu vào vai Đinh Hạo, thiếp ngủ.

Thời gian dài cố chống làm Tây Môn Thiên Tuyết rất mệt mỏi.

Sau khi Tây Môn Thiên Tuyết vào chiến trường bách thánh luôn treo tim, cảnh giác, lần đầu tiên thấy an toàn, yên lòng. Đinh Hạo mỉm cười khiến Tây Môn Thiên Tuyết thấy ấm áp, vứt bỏ dè dặt, do dự. Nằm trong ngực tiểu nam nhân ngủ một giấc thật ngon cũng tốt, dù có ngủ mãi không tỉnh.

Đinh Hạo không nỡ quấy rầy Tây Môn Thiên Tuyết.

Đinh Hạo nhẹ ôm thiếu nữ Tây Môn Thiên Tuyết yếu đuối, từng bước một rời khỏi chiến trường, dọc theo thêm đá đi tới chủ điện bên cạnh tòa bình trạm cổ thành.

484. Chương 485: Thần Ngẫu Thế Mạng (hạ)

Nơi này từng là chỗ ở của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, trang trí cực kỳ xa hoa, trong đại điện còn đốt trường minh đăng, áp ám thoải mái. Dù loại cấm chế bị Đinh Hạo động thần thức đánh nát, hắn đi tới phòng ngủ sau điện. Đinh Hạo lấy ra da thú tự tay làm, chần thay thế chăn mền vốn có, nhẹ nhàng đặt Tây Môn Thiên Tuyết trên giường.

Thiếu nữ vẫn ngủ ngon, khoe môi mỉm cười ngọt ngào, thơ ngây như trẻ sơ sinh.

Đinh Hạo đứng dậy đặt mình văn chữ hán xung quanh.

Đinh Hạo làm rất cẩn thận, bỏ thêm chút minh văn nguyên thủy mới lĩnh ngộ biến đại điện thành pháo đài tường đồng vách sắt, bảo đảm một cường giả cảnh giới thất khiếu Vô Hoàng cảnh cũng không thể xông vào trong thời gian một nén nhang.

Đinh Hạo làm xong mọi thứ nhìn Tây Môn Thiên Tuyết vẫn ngủ yên.

Bên ngoài đại điện có tiếng Tần Khả Diệc.

Đinh Hạo đi ra thấy thanh niên chân chất Tần Khả Diệc xách trường kiếm đầm máu cung kính nói với hắn:

- Mười ba đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông còn lại đã bị ta giết hết, không người tồn thoát.

Nói đến thì đám đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông cũng xui.

Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông quá tin tưởng vào Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, cho nên lúc đồng bạn khác đi giải quyết kẻ xâm nhập nhà tù nước ngầm thì bọn họ vẫn tuần tra tòa bình trạm cổ thành như thường lệ. Các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông nằm mơ cũng không ngờ ba mươi đồng môn, đệ nhất thiên tài tông môn Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sẽ chiến bại toàn quân bị diệt. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đang chạy trốn không rảnh thông báo với đồng môn, cộng với minh văn nguyên thủy trong tòa bình trạm cổ thành áp chế lực lượng khiến các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông không thể dùng thiên địa huyết cốt tìm hiểu tình huống. Cho nên lúc Tần Khả Diệc giết đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông thì bọn họ không hay biết tại nạn giáng xuống, dễ dàng bị xử lý.

Tần Khả Diệc trút hết bực tức.

Mấy ngày nay Tần Khả Diệc bị đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bắt nhốt không biết chịu bao nhiêu hành hạ, đau khổ. Bản thân Tần Khả Diệc ở bên ngoài là thiên tài hô một cái trăm người đáp, chưa từng bị ngược đãi như vậy. Tần Khả Diệc hận đám đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông đến ngứa răng, nhờ Đinh Hạo rút lực lượng vào người giám bốt minh văn nguyên thủy áp chế, gã lấy lại bảy, tám chục phần trăm thực lực đấu với các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông bị áp chế rút xuống cảnh giới Đại Võ Sư cảnh dễ như xắt rau. Tần Khả Diệc không nương tay, từng kiếm giết chết.

Đinh Hạo gật gù, mắt lướt qua Tần Khả Diệc nhìn người đi theo sau lưng gã.

Tần Khả Diệc vội giải thích rằng:

- Người này nói hắn là . . . Nội ứng của người.

- Nội ứng của ta?

Đinh Hạo không biết nên khóc hay cười, tên này đúng là không biết ngượng miệng.

Bởi vì người đó chính là Ngải Thanh bị Điền Năng lừa khỏe đánh bầm dập.

- Đại nhân, đại nhân, ta thật sự là nội ứng của người, ta không bán đứng đại nhân, thật sự! Nhưng Ninh Hồ Khiếu quá gian xảo, hắn hỏi Đoạn Đức vài câu liền biết có lẽ nhà tù nước ngầm xảy ra vấn đề nên mời dẫn người đi đối phó đại nhân. Ta bị bọn họ nhốt lại nên mới không kịp báo cho đại nhân biết . . .

Lúc này Ngải Thanh từ bỏ hết thân tư thế, quỳ trên mặt đất, cười nịnh như chó ngoan nghe lời chủ nhân.

Ngải Thanh thề thốt:

- Ta thề lời ta nói đều là thật, nếu có lời nào dối trá thì chết không có chỗ chôn! Đại nhân đừng giết ta, xin hãy nghĩ tình ta cung cấp bản đồ nhà tù nước ngầm cho đại nhân . . .

Đây chính là kiếm tu của Kiếm Châu sao?

Đinh Hạo thất vọng lắc đầu, nói:

- Được rồi, đứng dậy đi, ta tin ngươi.

Chắc Ngải Thanh không nói dối.

Bởi vì trong đầu Ngải Thanh còn cấm chế, gã bị đánh mất mũi bầm dập, trong người có cấm chế đến từ tay Liệt Thiên Kiếm Tông phong ấn mọi công lực. Có lẽ Ngải Thanh bị phát hiện phản bội bị xử phạt một trận rồi bị nhốt.

Ngải Thanh cũng lớn mạng thật, vậy mà không chết.

Ngải Thanh cười nịnh đứng lên, thăm thở phào.

- Bây giờ ngươi nên nói thật được đi? Hãy nói Liệt Thiên Kiếm Tông đang tiến hành kế hoạch bí mật gì.

Đinh Hạo nửa cười nửa không nhìn Ngải Thanh, gần từng chữ:

- Đừng tiếp tục dùng từ không biết lừa ta, ngươi cũng biết hậu quả rồi.

Ngải Thanh toát mồ hôi lạnh.

Ngải Thanh đúng là biết bí mật nhưng lúc trước gã không chịu nói.

Lúc trước tuy Ngải Thanh bị Đinh Hạo khống chế nhưng dù gì không gặp nguy hiểm sống chết nên gã không móc hết tim gan ra kể bí mật của Liệt Thiên Kiếm Tông cho Đinh Hạo.

Ngải Thanh cần một đường lui, nếu xảy ra chuyện gì cũng có cơ thoát khỏi trách nhiệm.

Sự thật chứng minh Ngải Thanh làm chính xác, nhờ nó mà lúc bị Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu phát hiện gã phản bội không giết ngay, chỉ nhốt gã.

Cộng với lúc đó Đinh Hạo chỉ sốt ruột cứu người, không định dòm ngó bí mật Liệt Thiên Kiếm Tông nên không đào bới gốc ngọn.

Nhưng bây giờ Đinh Hạo đã hoàn toàn xé rách da mặt với Liệt Thiên Kiếm Tông nên hẳn cần hỏi rõ.

Đinh Hạo không cảm thấy hôm nay giết nhiều đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông là báo thù xong, hẳn muốn làm hỏng kế hoạch lớn của Liệt Thiên Kiếm Tông trong chiến trường bách thánh. Nếu đã trở thành kẻ thù thì không thể có chút từ bi.

Ngải Thanh lộ ra tin tức kinh người:

- Chúng ta đến đây là muốn tìm một di tích cổ xưa. Nghe nói trong góc nào đó của chiến trường bách thánh có một di tích có mấy minh văn trận pháp có thể phá vỡ bình chương không gian chiến trường bách thánh. Chỉ cần tìm ra trận pháp này, đốt lên thần hỏa của nó là sẽ không bị không gian bình chương ngăn chặn, có con đường tùy thời vào chiến trường bách thánh. Điều này có nghĩa là từ nay Liệt Thiên Kiếm Tông chúng ta có thể tự do ra vào mảnh đất này, chiến trường bách thánh trở thành hậu hoa viên của chúng ta.

- Sao có thể như vậy?

- Không thể nào!

Đinh Hạo, Tần Khả Diệc lộ biểu tình vô cùng giật mình.

Sao có chuyện như thế.

Chiến trường bách thánh đã tồn tại mấy vạn năm, không biết bao nhiêu người nằm mơ đều muốn vào trong vì chỗ này có hoàn cảnh thiên địa thượng cổ nguyên thủy nhất, có vô số linh dược, thần thảo, có nhiều tài

nguyên, thần liệu tu luyện, có khoáng thạch, tinh thạch nguyên thủy nhất, tồn tại lực lượng pháp tắc sinh ra thần linh tiên ma. Mọi thứ trong chiến trường bách thánh là của báu.

Tiếc rằng thiên địa này quá bí ẩn, tuy khe nứt thời không mở ra có quy luật nhưng cách thời gian quá lâu, dù là cường giả Vô Đế cảnh, Vô Thánh cảnh đều không thể xuyên qua bình chương đi vào chiến trường bách thánh, không thể đưa người vào.

Nếu kế hoạch của Liệt Thiên Kiếm Tông hoàn thành thì cách cục toàn Bắc vực sẽ thay đổi.

Biến chiến trường bách thánh thành hậu hoa viên của mình là sức hấp dẫn không ai trên đời này cưỡng lại được.

Nhưng không có khả năng.

Nếu thật sự có cơ hội đó, có một di tích hoặc minh văn trận pháp thì sớm nên bị người biết. Liệt Thiên Kiếm Tông là tông môn tam giai ở trong Kiếm Châu xem như siêu đại phái nhưng với toàn Bắc vực thì chưa xếp vào top năm mươi. Tin tức mà Huyền Sương Thần Cung không biết làm sao Liệt Thiên Kiếm Tông biết được?

485. Chương 486: Tin Tức Kinh Người

Tin tức này rung động như vậy dù Liệt Thiên Kiếm Tông biết cũng sẽ âm thầm vạch kế hoạch, đệ tử vào chiến trường bách thánh không thể nào biết được. Nếu cao tăng Liệt Thiên Kiếm Tông đủ thông minh sẽ nói cho vài đệ tử thủ lĩnh như Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu biết chứ không cho kẻ như Ngải Thanh biết bí mật này.

Đình Hạo, Tần Khả Diệc đều nghi ngờ tin tức.

Ngải Thanh thấy biểu tình của Đình Hạo, Tần Khả Diệc biết hai người khó tin, vội giải thích rằng:

- Chuyện này đúng là thật. Có lẽ hai vị không rõ nhưng tin này không chỉ mình Liệt Thiên Kiếm Tông ta biết, hệ tông môn nào có phẩm chất tam giai trở lên trong Bắc vực đều biết tin, là từ Huyền Sương Thần Cung truyền ra.

Tần Khả Diệc kinh kêu:

- Cái gì?

Đình Hạo cũng rung động.

Là tin từ Huyền Sương Thần Cung tuồn ra? Tại sao có chuyện này?

Huyền Sương Thần Cung làm như vậy là có ẩn ý gì, vấn đề ở chỗ tại sao bọn họ không phái thiên tài vào chiến trường bách thánh tìm di tích đó? Huyền Sương Thần Cung là siêu thế lực như cột chống Bắc vực, nội tình và thực lực của Huyền Sương Thần Cung vượt qua bất cứ tông môn nhân loại nào, to lớn đến khó thể tưởng tượng. Nếu Huyền Sương Thần Cung làm chuyện này thì xác suất thành công càng lớn.

Dù là Tần Khả Diệc hay Đình Hạo đều chắc chắn Huyền Sương Thần Cung không phái một người nào vào chiến trường bách thánh.

Một dấu chấm hỏi hình thành trong đầu Đình Hạo, Tần Khả Diệc, không thể nghĩ thông.

Nhưng có một điều chắc chắn nếu tin từ ra từ Huyền Sương Thần Cung thì tuyệt đối không giả.

Tại sao Huyền Sương Thần Cung làm vậy?

Đình Hạo trầm thờ dài. Thế giới này đúng là lạnh lùng chỉ nói chuyện bằng thực lực. Tông môn như Vãn Kiếm tông mới trở thành tông môn thất phẩm trong đại hội luận phẩm tông môn Tuyệt Châu, Vãn Kiếm tông ở trên tám đại môn phái khác, xem như bá chủ một châu nhưng vô cùng nhỏ bé trong Bắc vực.

Tuy Huyền Sương Thần Cung sẽ ủng hộ tài nguyên tu luyện nhất định cho Vãn Kiếm tông nhưng ở trong mắt Huyền Sương Thần Cung thì Vãn Kiếm tông không quan trọng như đệ tử Vãn Kiếm tông đã nghĩ. Vãn

Kiểm tông chỉ là một thế lực nhân loại không quan trọng, có lẽ ủng hộ Văn Kiểm tông chỉ vì chế độ, truyền thống của Huyền Sương Thần Cung.

Tin tức quan trọng như vậy Văn Kiểm tông là tông môn số một Tuyết Châu nhưng không có tư cách biết.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo giật mình.

Không biết Thanh Bình học viện có biết tin này không?

Theo lý thì Thanh Bình học viện xếp hạng hai càng không có tư cách biết, nhưng vì Mục Thiên Đường tham gia Huyền Sương Thần Vệ nên Đinh Hạo không quá khẳng định.

Đinh Hạo nhìn Ngải Thanh, ánh mắt sắc bén như đao:

- Nếu nhiều tông môn biết thì chuyện này không tính là bí mật quan trọng, tại sao Liệt Thiên Kiếm Tông các người thập thò như vậy?

Ngải Thanh ngần ngừ liếc Tần Khả Diệc đứng bên cạnh Đinh Hạo, không nói.

Tần Khả Diệc rất thông minh, thấy vậy liền hiểu ý Ngải Thanh. Tuy Tần Khả Diệc rất muốn biết chuyện kế tiếp nhưng không dám khiến Đinh Hạo phản cảm, gã cười gượng tìm cớ ra khỏi cửa đại điện.

Ngải Thanh tới gần Đinh Hạo nhỏ giọng nói:

- Huyền Sương Thần Cung chẳng những lộ tin tức cho tông môn từ tam giai trở lên mà còn có rất nhiều tin tức kỹ càng về di tích bí ẩn kia, tuy không rõ vị trí đại khái nhưng có nhiều manh mối tìm hiểu. Vừa tháng trước chúng ta thấy vài ký hiệu lạ bên ngoài tòa binh trạm cổ thành, đó là ký hiệu tiêu chí thượng cổ di tích bí ẩn nên mới . . .

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Cho nên các người nghi ngờ thượng cổ di tích bí ẩn ở gần tòa binh trạm cổ thành?

- Đúng vậy. Ninh Hồ Khiếu sư huynh cho rằng như vậy, chúng ta đúng là phát hiện vài thứ tại đây.

Ngải Thanh có gì nói nấy, thái độ rất tốt.

Đinh Hạo tiếp tục hỏi:

- Cái gì?

- Phát hiện một góc bản đồ.

Ngải Thanh nhỏ giọng nịnh nọt:

- Lần đầu tiên chúng ta phát hiện kỳ hiệu kỳ lạ đó là trên thuyền trôi nổi trên bầu trời, một đường lần tìm đến tòa binh trạm cổ thành, lục tìm xong phát hiện một tấm bia đá vỡ có khắc dấu vết lạ. Ninh Hồ Khiếu sư huynh cho rằng đó là đường bản đồ, nhìn ký hiệu biểu thị rất có thể là đường đi thông thượng cổ di tích bí ẩn.

Một tấm bia đá?

Đầu óc Đinh Hạo lóe tia sáng.

Mới rồi khi Đinh Hạo bày minh văn trận pháp trong đại điện có chú ý thấy trường gương sau điện có một tấm bia đá màu xanh cao hai thước. Ngọc cũng không phải ngọc, sắt cũng không phải sắt, có chút kỳ dị. Trên bia đá một phần mười vị trí trống rỗng, chỉ có trên góc trái khắc đường nét núi non. Đinh Hạo đã tấy lạ tại sao Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đặt bia đá như vậy trong phòng gã, giờ hắn mới biết thì ra là một góc bản đồ.

Đinh Hạo suy tư.

Tin tức này có ích gì với Đinh Hạo không?

Đinh Hạo không mất quá lâu nhanh chóng khẳng định nếu tìm ra thượng cổ di tích bí ẩn, có được quyền khống chế minh văn trận pháp chỗ đó thì đối với Văn Kiếm tông hay với hắn là chuyện rất cần thiết, đáng giá làm liều.

Nhưng chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Tông môn Bắc vực từ tam giai trở lên đều biết chuyện này thì chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, sai hết thiên tài đi. Thiên tài ưu tú nhất Bắc vực đều cố gắng vì mục tiêu này, mặc dù thực lực của Đinh Hạo tăng nhiều nhưng hắn biết rõ nếu so với đám thiên tài trẻ tuổi cao nhất Bắc vực thì vẫn kém quá xa. Không nói thứ khác, khởi bước và nội tình đã không cùng đẳng cấp, Đinh Hạo muốn cạnh tranh với đám người đó chắc chắn không có chút cơ hội.

Vậy chỉ có thể trông nhờ vào may mắn.

Đinh Hạo hiểu rằng hắn phải bình tĩnh, đa số thời gian lợi dụng chiến trường bách thánh tăng tốc độ nâng cao thực lực mới là chuyện số một. Tranh thủ quyền khống chế minh văn trận pháp thượng cổ di tích bí ẩn chỉ trông chờ vào may mắn, thuận thế mà đi, không thể cưỡng cầu, nếu không sẽ dính vào họa sát thân.

Nghĩ đến đây tâm tình Đinh Hạo nhẹ nhàng rất nhiều.

- Tốt rồi, người đi xuống đi, không được rời khỏi đại điện một ngàn thước.

Đinh Hạo vẫy tay:

- Cấm chế trên người người tạm thời không bùng phát, người yên tâm. Đúng rồi, thanh lý xác các đồn môn của người đẳng sai đại điện đi.

Ngải Thanh thấy Đinh Hạo không định giết gã thì thở phào, vội cảm ơn lùi ra.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng Ngải Thanh, định xoay người lại chợt phát hiện một việc khác.

Nếu một góc bản đồ ở trong đại điện thì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sẽ không rời đi, gã còn chưa kịp phá giải bí ẩn trên đó nên mới đặt bia đá trước giường, giành giật từng giây nghiên cứu. Bản đồ này có ý nghĩa quan trọng với Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, với tính cách như gã tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Cho nên Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không đi xa, chắc chắn gã còn ẩn núp trong tòa binh trạm cổ thành.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sẽ như mãnh thú kiên nhẫn canh con mồi chờ một cơ hội vào tòa binh trạm cổ thành lấy lại bia đá.

Nguy hiểm còn chưa mất.

- Vậy cũng tốt, chờ lần sau hắn xuất hiện nhất định sẽ giết chết. Có lẽ ta nên lợi dụng điều này làm gì đó.

Đinh Hạo xoay người vào đại điện.

486. Chương 487: Đoạn Ngắn Ký Ưc (thượng)

Khi Đinh Hạo vào đại điện thì Tây Môn Thiên Tuyết còn ngủ say, hít thở đều đều. Thiếu nữ ngủ say mặt mày như tranh, ngậy thơ yên tĩnh như nữ thần trong thần thoại, xinh đẹp làm người ta say mê.

Đinh Hạo nhẹ nắm bàn tay búp măng của Tây Môn Thiên Tuyết, cực dương thiên hỏa huyền khí ầm ập chậm rãi rót vào người nàng.

Đinh Hạo chợt nhíu mày:

- A?

Vì Đinh Hạo bỗng phát hiện sự sống trong người Tây Môn Thiên Tuyết dần yếu đi, không thấy nguyên do nhân quả, trông như một thân thể đã chết. Đây là trạng thái chết giả, hèn gì Tây Môn Thiên Tuyết ngủ lâu như vậy. Mới đầu Đinh Hạo tưởng là vì Tây Môn Thiên Tuyết tiêu hao nhiều trong nhà tù nước ngầm nên cần nghỉ ngơi nhưng bây giờ xem ra . . .

Chết giả!

Giống như kiểu nói người thực vật trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo, tuy còn giữ hô hấp nhưng không thể tự tỉnh lại.

Có lẽ ý thức của Tây Môn Thiên Tuyết rất tỉnh táo, nàng cảm giác mọi thứ xung quanh nhưng không thể không chế thân hình, ngôn ngữ đáp lại.

- Tiểu cô nương này có ý chí thật kiên cường.

Đao Tổ than thở:

- Nếu đổi lại người khác sớm chết trong nhà tù nước ngầm, bị phá hủy tu vi huyền khí, ngâm trong nước lạnh một canh giờ đã đủ phá hủy thân thể, linh hồn người thường. Tuy cô nương này từng có cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh tích lũy nhưng tu vi bị phế chống gần mười ngày đã rất kinh người, không biết là tinh thần lực gì chống đỡ nàng. Bây giờ nàng chết giả là hậu quả tinh thần lực tiêu hao cạn hết.

Đinh Hạo nắm tay Tây Môn Thiên Tuyết trắng mềm, lòng đau nhói.

Đinh Hạo dịu dàng nói:

- Sư tỷ nghe ta nói không? Ta biết nàng nghe thấy, đúng không? Yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho sư tỷ, dùng thuật luyện đan nàng dạy ta. Ta thề, ta bảo đảm!

Đinh Hạo nói xong cảm giác một ngón tay nhỏ xinh khê nhúc nhích trong tay hắn.

Đinh Hạo mừng rỡ:

- Quả nhiên sư tỷ cảm giác được mọi chuyện bên ngoài, nàng nghe ta nói!

Hiếm khi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ nghiêm túc nêu ý kiến cho Đinh Hạo:

- Người còn cần mỗi ngày đúng hạn rót huyền khí vào người nàng giữ sức sống cơ thể.

Đinh Hạo gật đầu.

Sau khi rót huyền khí vào Đinh Hạo lấy một bình ngọc ra, bên trong chứa chất lỏng trắng bí ẩn trong hang động dưới vực sâu khu rác rưởi sau núi Vắn Kiếm tông, có công hiệu thần diệu. Đinh Hạo ngấm ngấm lượng dùng, hắn lấy một giọt dùng thìa ngọc đút vào miệng Tây Môn Thiên Tuyết.

Chất lỏng trắng ẩn chứa sự sống vô tận, cực kỳ nguyên thủy thiên nhiên, có thể giữ cơ thể Tây Môn Thiên Tuyết tạm không bị hư hỏng, có lẽ còn có công hiệu kỳ diệu nào đó.

Đinh Hạo làm xong tất cả nhìn thiếu nữ xinh đẹp luôn rượt sau lưng hắn bắt buộc cố gắng tu luyện, hắn yên lòng. Đinh Hạo càng hận Liệt Thiên Kiếm Tông hơn.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, món nợ này chưa tính xong.

Chờ đi, ta sẽ khiến ngươi phát điên, hối hận.

Đinh Hạo bày minh văn trận pháp, trận pháp cảnh báo bên giường, Đinh Hạo không đi đâu xa, ngồi ngay dưới đất.

Đinh Hạo muốn canh giữ bên cạnh Tây Môn Thiên Tuyết.

Đinh Hạo còn có vài điều muốn bàn bạc với hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ.

Đinh Hạo được tin tức thượng cổ di tích bí ẩn, minh văn trận pháp từ miệng Ngải Thanh, hắn kể hết cho hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ nghe.

Đinh Hạo hỏi:

- Hai vị tiên bối thấy chuyện này thế nào?

* * *

Trước mắt tối đen.

Giống như ở trong vũ trụ hư vô, tiếc rằng bốn phía không có ánh sao, thân thể nhẹ hẫng lơ lửng.

Ta đang ở đâu?

Tây Môn Thiên Tuyết nghi hoặc.

Đầu óc Tây Môn Thiên Tuyết hỗn loạn, các đoạn ký ức kéo đến. Thật lâu sau Tây Môn Thiên Tuyết mới nhớ ra.

A, đúng rồi, mình vào chiến trường bách thánh, đụng phải người Liệt Thiên Kiếm Tông. Sau đó là . . .
Đình sư đệ, Đình sư đệ thật sự xuất hiện.

Khi mình thống khổ chống đỡ trong địa ngục, ngày đêm cầu nguyện rốt cuộc được thực hiện rồi sao?

Nhất định là chư thiên thần phật nghe thấy lời cầu nguyện nên mới đưa Đình Hạo đến trước mặt ta.

Nghĩ đến đây trong lòng Tây Môn Thiên Tuyết dâng lên cảm giác không biết là ngọt ngào hay ai oán. Tây Môn Thiên Tuyết không rõ ràng, không biết từ bao giờ nàng đối với tiểu nam nhân nhỏ hơn mình ba, bốn tuổi tựu từ lúc ban đầu hận hân không cố gắng, rồi hơi kinh ngạc, tò mò, sau đó biến thành tôn sùng, y lại rồi . . .

Khi đối mặt lựa chọn sống và chết, khi tu vi huyền khí vất vả tu luyện bị phế, luyện đan từ nhỏ chống đỡ Tây Môn Thiên Tuyết phá vỡ, nàng cảm thấy thế giới mất đi sắc màu, biến thành xám trắng.

A, không, còn có một màu sắc cuối cùng.

Màu sắc rực rỡ nhất.

Đó là tiểu nam nhân kia.

Nước lạnh lẽo như dao cắt người Tây Môn Thiên Tuyết, từ ban đầu đau thấu xương đến chết lặng, rồi đến đau đớn như linh hồn bị gặm cắn, sau đó chết lặn. Địa ngục vòng đi vòng lại, có mấy lần Tây Môn Thiên Tuyết suýt không chống nổi định căn lưỡi tự sát, nhưng trong lòng nàng còn kiên trì khiến nàng chịu đựng.

Chỉ vì Tây Môn Thiên Tuyết muốn gặp lại tiểu nam nhân một lần.

Nhìn nụ cười của hân lần cuối.

Nói với hân một câu.

Hoặc chỉ liếc mắt một cái rồi dời ánh mắt đi.

Vậy là đủ rồi.

Đó là tín niệm rất kỳ lạ.

Nếu không phải Tây Môn Thiên Tuyết rơi vào đường cùng, nếu không phải khổ hình khó thể tưởng tượng trong toàn thể giới trút lên người nàng thì Tây Môn Thiên Tuyết sẽ không biết từ bao giờ nàng lưu luyến, y lại tiểu nam nhân đã đến mức thiêu thân lao đầu vào lửa.

Buồn cười cái tên Đoạn Đức kêu gào muốn chờ Tây Môn Thiên Tuyết chủ động hiến thân.

Ha ha ha ha ha ha!

Cái thứ nhân phẩm hạ tiện như gã dù là đệ tử của Liệt Thiên Kiếm Tông thì sao?

Gã không bằng một cọng tóc của Đình Hạo.

Không, so sánh Đình Hạo với thứ người đó là sỉ nhục tiểu nam nhân.

Mỗi khi Tây Môn Thiên Tuyết sắp không chịu nổi nữa luôn thâm nhủ trong lòng cố chống thêm một giây hoặc nửa giây cũng được, chỉ cần cố chịu đựng không chừng sẽ thấy tiểu nam nhân. Tây Môn Thiên Tuyết cứ cầu nguyện, cầu xin mỗi một thần linh nàng biết, liên tục nhớ lại mỗi hình ảnh tiếp xúc với tiểu nam nhân. Vườn hoa nhỏ đó . . .

Kỳ tích xuất hiện.

Đinh Hạo thật sự đến.

Tây Môn Thiên Tuyết đã quên nàng ở trong nhà tù nước ngầm lạnh giá. Ánh mắt đầu tiên Tây Môn Thiên Tuyết thấy Đinh Hạo, trong lòng nàng có cảm giác gì? Không phải kích động, vui sướng, không phải khó tin mà là bình tĩnh, muốn cười. Có một điều chắc chắn là hình ảnh đó khắc vào linh hồn và luân hồi của Tây Môn Thiên Tuyết ba kiếp bảy đời, như đã từng xuất hiện rất nhiều lần.

- Tây Môn sư tỷ, hãy nhìn xem ta báo thù cho nàng!

Khi tiểu nam nhân nói câu này, Tây Môn Thiên Tuyết cảm thấy mọi cực khổ, hành hạ lúc trước nàng chịu đựng đều được báo đáp gấp mấy lần.

Tây Môn Thiên Tuyết cố gắng đứng thẳng, nhìn Đinh Hạo như thần linh giáng trần nghiền nát đám ác ôn Liệt Thiên Kiếm Tông, nàng tấy rất mệt nhưng lòng ấm áp. Đối với Tây Môn Thiên Tuyết thì báo thù gì đó, nhìn đám ác ôn quỳ dưới đất lạy lục không hề hấp dẫn, nàng chỉ muốn nhìn tiểu nam nhân lâu hơn, lâu hơn.

487. Chương 488: Đoạn Ngắn Ký Ưc (hạ)

Khi Tây Môn Thiên Tuyết tựa vào ngực Đinh Hạo ngất xỉu, nàng cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất trên đời cũng lắm cũng chỉ như thế này.

Bây giờ trước mắt Tây Môn Thiên Tuyết tối đen không có giới hạn.

Tây Môn Thiên Tuyết không hề sợ hãi.

- Đây là thế giới sau khi linh hồn chết?

Bởi vì điều Tây Môn Thiên Tuyết cầu nguyện, mong muốn đã thực hiện.

Ngay lúc đó Tây Môn Thiên Tuyết bỗng thấy có thứ ấm áp bao bọc tay nàng, một thanh âm rõ ràng mà quen thuộc vang lên.

- Thiên Tuyết yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho sư tỷ, dùng thuật luyện đan nàng dạy ta. Ta thề, ta bảo đảm!

A!

Tiểu nam nhân muốn cướp ta từ tay tử thần sao?

* * *

- Nếu tin tức này là Huyền Sương Thần Cung truyền ra thì không phải giả.

Đao Tổ trầm ngâm nói:

- Một bá chủ tồn tại mấy chục vạn năm trên thế giới này chắc chắn nắm giữ bí mật liên quan thế giới mà người thường khó thể tưởng tượng, bọn họ làm như vậy nhất định là có nguyên nhân gì.

- Ha ha ha ha ha ha! Cười bể bụng, bà điên còn làm bộ thâm trầm?

Kiểm Tổ khinh thường cười to bảo:

- Cứ nói nhảm, vậy người nói xem có ẩn ý gì?

Đao Tổ tức giận lấp bắp phát điên:

- Tiện tổ . . . Bà nội ông muốn chết sao . . .

Đinh Hạo thấy nhức đầu, vội đổi đề tài:

- Phải rồi, ta đang nghĩ yêu tộc có biết chuyện này không? Yêu tộc là chủng tộc có thể lực khủng khiếp hơn nhân tộc, bọn họ không nên không biết chuyện này đi?

- Đó là đương nhiên.

Đao Tổ không chút do dự nói:

- Đừng xem thường yêu tộc, nó là chủ đạo thế giới này. Lúc trước thực lực của ngươi quá thấp, chỉ tiếp xúc yêu ma cấp thấp, chưa từng gặp yêu tộc đáng sợ. Nếu thánh chiến lại bùng nổ thì tồn tại như Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần đều có khả năng chết.

Đinh Hạo giật mình.

Chiến thần cũng sẽ chết sao?

Kiểm Tổ xen mồm:

- Tiểu Đinh Tử, ta đoán Huyền Sương Thần Cung sớm biết tin tức liên quan mình văn trận pháp, thượng cổ di tích bí ẩn rồi, có vô số lần chiến trường bách thánh mở ra bọn họ từng lên thông báo cho tông môn từ tam giai trở lên. Vấn Kiếm tông quá nhỏ yếu lại ở biên cương nên không được tin tức, những tông môn biết tin sẽ không đồn chuyện này ra.

Đao Tổ lời ít mà ý nhiều tổng kết:

- Ủm! Giống y như ta đoán.

Kiểm Tổ nói:

- Bà diên có biết mất mặt là gì không?

Đao Tổ:

- Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo:

- . . .

- Tức là nói trong thời gian dài như vậy nhân tộc và yêu tộc từng điên cuồng vì chuyện này? Đến bây giờ chưa có phát hiện gì thì chúng ta cũng không có nhiều hy vọng.

Tâm tình Đinh Hạo nhẹ nhõm hẳn, vậy cũng tốt. Mọi chuyện tùy duyên, không cần miễn cưỡng.

Kiểm Tổ nhắc nhở:

- Nhưng Liệt Thiên Kiếm Tông phát hiện một góc bản đồ khá thú vị, ngươi hãy sao chép nó lại rồi từ từ tham ngộ.

Đao Tổ vội nói:

- Đúng đúng, ta định nói câu đó.

Đinh Hạo:

- . . .

Kiểm Tổ:

- . . .

Đinh Hạo lầm bầm:

- Không hiểu sao ta cứ thấy nơi mình bị truyền tống hơi lạ.

Đinh Hạo chợt nhớ điều gì, hỏi:

- Phải rồi, hai vị tiền bối đã nói sau khi vào chiến trường bách thánh có chuyện quan trọng muốn ta làm sao? Là chuyện gì? Và trạng thái của sư tỷ ta có cách chữa trị không?

Đao Tổ không nể mặt trêu Đinh Hạo:

- Tiểu Đinh Tử, thật ra ngươi chỉ quan tâm vấn đề cuối cùng đúng không?

Đinh Hạo thấy xấu hổ, hùng hồn phủ định:

- Không thể nào! Hai chuyện đều rất quan trọng, đối với ta thì hai vị tiền bối và Tây Môn sư tỷ đều là người thân quan trọng nhất.

Kiểm Tổ khinh thường nói:

- Không ngờ tiểu tử nhà ngươi giờ cũng biết vuốt mông ngựa, học xấu.

Kiểm Tổ tiếp tục bảo:

- Nhưng nghĩ tình người khéo nói, trước tiên nói vấn đề thứ hai đi, bây giờ ngươi quan tâm nhất là tiểu tình nhân đúng không? Hừ, trạng thái chết giả . . . Cũng không phải không có cách cứu. Nhưng tiểu tình nhân của ngươi bởi vì tiêu hao hết tâm thần mà rơi vào trạng thái ngủ say, muốn nàng tỉnh lại phải khiến tinh thần thức tỉnh, một viên Linh Tê Huyền Tâm Đan là được.

Đinh Hạo ngẩn ra:

- Đơn giản vậy sao?

Đao Tổ cười to bảo:

- Đừng nghe lão tiện nhân lừa, ngươi cho rằng Linh Tê Huyền Tâm Đan dễ luyện chế lắm sao? Không nói đến Linh Tê Huyền Tâm Đan là đan được cấp vương, phẩm chất siêu cao, yêu cầu khắt khe với luyện đan sư, chỉ nói tài liệu luyện chế đan được này đủ hù ngốc một đan được sư.

Đao Tổ nói xong liệt kê tảo được luyện chế Linh Tê Huyền Tâm Đan.

- Thiên tâm lan, tiên lệ lục la, yếu yếu chân thụ, hoàng hộ tâm địa duẩn, mai rùa vạn năm . . .

Đinh Hạo đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe tên xong vẫn giật nảy mình.

Đinh Hạo bị hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ bắt học nhiều tri thức, tên thảo được, hẳn biết rõ về mấy thứ này. Những cái tên Đao Tổ vừa liệt kê là thần thảo cực kỳ hiếm thấy. Không nói cái khác, chỉ tính mai rùa, trăm năm tuổi đã hiếm thấy càng đừng nói là vạn năm, ít nhất trong Tuyệt Châu không có tông môn nào có thể gom đủ nhiều thần dược hiếm hoi như vậy.

- Bà diên, ngươi đúng là tóc dài kiến thức ngắn.

Kiểm Tổ đắc ý nói:

- Nếu là bình thường tất nhiên là khó kiếm, nhưng chúng ta đang ở đâu? Chiến trường bách thánh! Đây là kho thuốc thiên nhân, tốn công tìm một chút chắc chắn không thành vấn đề.

Đao Tổ cứng người.

Mắt Đinh Hạo sáng lên, hẳn đúng là quan tâm thì bị loạn.

Đúng vậy, trong chiến trường bách thánh không thiếu là linh thảo thần dược, động một tí là ngàn năm, vạn năm, giữ lại tinh hoa được tính hoàn chỉnh nhất. Ví dụ như thiên tâm lan yêu thích ánh nắng và nước, thường sống ở trong ao hoặc chỗ cao cạnh sông, có thể tìm ra. Yếu yếu chân thụ yêu thích bóng râm, ánh nắng không chiếu vào, sinh trưởng ở khe hở vách núi. Mai rùa thì sinh trưởng trên đảo biển có nhiều chất kiềm.

Chỉ cần biết rõ những linh dược thích hợp sinh trưởng và địa vực thì không khó tìm.

Nhưng vậy là Đinh Hạo sẽ tốn nhiều thời gian.

Đinh Hạo không chút do dự, hẳn chỉ cần có thể chữa khỏi Tây Môn Thiên Tuyết là nguyện ý trả bất cứ cái giá nào chứ nói gì đến thời gian.

Lòng có quyết định, Đinh Hạo thở phào.

Tuy nghe hơi khó khăn nhưng dù gì cũng thấy hy vọng. Đinh Hạo học thuộc lòng phương thuốc và cách luyện chế Linh Tê Huyền Tâm Đan Kiểm Tổ truyền dạy, ôn tập vô số lần mới yên lòng.

Đinh Hạo lại hỏi:

- Được rồi, tiếp theo hãy nói chuyện của hai tiền bối, ta phải làm cái gì?
- Chuyện cũng đơn giản, là tìm chút tài liệu. Đây là danh sách: Hoàng xích kim, thái ấn ngân sa, thiên địa long cốt, cầu long ngân tu, bích căn cổ thụ, ấn mộc thần đồng . . .
- Kiểm Tổ cố gắng dịu giọng tránh cho hù sợ Đinh Hạo, một hơi liệt kê hơn hai mươi loại tài liệu.
- Kiểm Tổ cười tủm tỉm nói:
- Cũng không có gì lớn, người tìm giúp chúng ta mấy thứ này là coi như hoàn thành nhiệm vụ.
- Đinh Hạo đứng ngây như phỗng một lúc sau mới nói:
- Tiền bối khẳng định không phải đùa với ta?

488. Chương 489: Thần Hoàng Chi Đạo

Kiểm Tổ lấp bắp:

- A! Cái này . . . Thì cơ bản . . . Chắc là . . . Ta đang nói . . . Thật với người.

Đạo Tổ im lặng.

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Được rồi, vậy tiền bối có biết mấy thứ này dùng làm cái gì không?

Kiểm Tổ hệt hơi nói:

- Thì là tài liệu dùng để rèn thần binh.

Đạo Tổ vẫn im lặng.

Đinh Hạo tiếp tục ngửa răng:

- Vô Tận đại lục có mấy thần binh? Chưa đến mười cái đúng không? Binh khí có bốn đẳng cấp, vũ khí bình thường, huyền khí, bảo khí, lên nữa mới là thần binh. Chỉ tồn tại tại thần giai mới rèn được thần binh, người nói loại kim loại nào trong danh sách đều là tài liệu để rèn thần binh, chiến thần còn không dễ tìm được huống gì là ta? Tiền bối, dù có bán ta cũng không đổi được một khối hoàng xích kim hoặc bích căn cổ thụ, người còn nói là không phải đùa?

Kiểm Tổ cười toe nói:

- À, tuy hơi khó chút nhưng ta vẫn tin tưởng người sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Thiếu niên, cố lên, ta và bà diên đều tin vào người!

Quá vô sỉ.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Cuối cùng Đạo Tổ lên tiếng:

- Vậy đi, người thử tìm là được. Trong mười loại thần liệu người tìm được một hoặc hai loại đã là vô cùng hoàn mỹ, chiến trường bách thánh dù sao là chiến trường thần từng chết, có lẽ sẽ có mấy thứ đó.

Đạo Tổ cảm thán rằng:

- Chúng ta cũng biết yêu cầu này có chút khó xử, nhưng ta và tiện gia gia của người có hồi phục chân thân được không tựu toàn dựa vào những tài liệu này.

Tiện gia gia?

Đinh Hạo toát mồ hôi.

- Bà diên, người có ý gì? Người chỉ biết nhảy ra làm người tốt, chẳng phải người nghĩ ra mớ tài liệu này sao?

Kiểm Tổ tức giận vì bị bán:

- Lúc trước chúng ta đã trao đổi rồi, những lời này nói cùng lúc, sao người bỗng đứng làm trước?

Đao Tổ nghiêm nghị phủ nhận:

- Tại người không có mặt mũi nêu yêu cầu quá đáng, đừng đổ lên người ta.

Kiểm Tổ:

- . . .

Đinh Hạo hơi hiểu.

Thì ra chuyện này liên quan đến hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ hồi phục chân thân, đúng là chuyện rất quan trọng.

Đinh Hạo biết rõ hẳn có ngày hôm nay phần nhiều nhờ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ ở sau lưng như phụ như mẫu dạy dỗ. Tuy Đinh Hạo bái vào Vãn Kiếm tông xem như được cách tu luyện có hệ thống nhưng hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ mới là người dẫn đường võ đạo cho hắn.

Ở chung lâu như vậy nói một câu mùi mẫn là hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ như gia gia, nãi nãi của Đinh Hạo, là người thân nhất. Lúc trước cãi lại là vì quen miệng, dù hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ có nêu yêu cầu gì thì Đinh Hạo sẽ cố gắng hoàn thành, không chỉ vì báo ân còn là vì một phần trách nhiệm với người thân.

Đinh Hạo bảo đảm:

- Được rồi, ta sẽ cố gắng tìm kiếm những tài liệu này.

Lại lịch hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ bí ẩn, biết chuyện mấy chục vạn năm trước, lớn giọng vô cùng, có lẽ từng rất huy hoàng. Đinh Hạo không biết hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ từng là ai nhưng hẳn tin tưởng ngày nào đó mọi chuyện phơi bày, thời cơ chín mùi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ sẽ nói sự thật cho hắn biết. Có lẽ đó sẽ là câu chuyện cực kỳ kinh thiên động địa.

Đinh Hạo đồng ý ngay khiến hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ bỗng đứng thấy xấu hổ.

Một lúc sáu Kiếm Tổ mở miệng nói:

- Phải rồi, còn có chuyện cực kỳ quan trọng phải nhắc nhở người. Tiểu Đinh Tử, bây giờ thực lực của người đã vào cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, phối hợp đao kiếm song thánh thể, đao ý, kiếm ý, thần thông nhân vương biến, sức chiến đấu sánh bằng cường giả Võ Vương cảnh, xem như tiến bước vào đường võ đạo. Người có suy nghĩ cẩn thận con đường tương lai như thế nào không?

Đường tương lai?

Trong đầu Đinh Hạo xẹt qua nhiều suy nghĩ.

Mấy hôm nay Đinh Hạo luôn nghĩ đến vấn đề này.

Nhìn từ mặt ngoài thì Đinh Hạo tu luyện cùng lúc võ kỹ, luyện khí, minh văn, luyện đan, cho tới bây giờ thành tựu hiển hách, mỗi một đạo đều tiến bộ người thường khó bằng. Nhưng theo thực lực tăng cao, tầm mắt rộng ra, Đinh Hạo biết cứ tiếp tục như vậy không phải đường ngay.

Trong bốn đạo mỗi một đạo tự thành hệ thống, mỗi thứ khác nhau, càng vào lĩnh vực cao sâu thì ảo nghĩa càng thần diệu. Mỗi bước lên một bước cần bỏ công sức, gian khổ khó thể tưởng tượng, tốn nhiều thời gian. Trước kia Đinh Hạo cùng tu bốn đạo là vì còn trong giai đoạn tu luyện sơ giai, cần nội tình uyên bác môn không chống đỡ, đựng cái gì hiểu thứ đó nên mới đầu Đinh Hạo đi trước mọi người.

Bây giờ thực lực đạt đến một cảnh giới thì Đinh Hạo phải chọn cái gì là chủ yếu, thứ yếu.

Đao Tổ nói xen vào:

- Đúng vậy. Tiểu Đinh Tử nên biết mỗi một cường giả võ đạo thật sự muốn thành thánh nhập thần chỉ dựa vào noi theo kinh nghiệm của người đi trước là không bao giờ đủ, phải có con đường riêng của mình. Ví dụ như Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, trong mấy ngàn vạn đối thủ cạnh tranh với hắn, Bắc Vực Huyền

Sương Chiến Thần có thể đốt thần hỏa thành tựu chúa tể một thời Bắc vực Vô Tận đại lục là bởi vì hắn tìm ra con đường tu luyện thích hợp mình.

Đinh Hạo gật đầu.

Đinh Hạo nghe hiểu ẩn ý của Đạo Tổ.

Dường như Đạo Tổ hiểu rõ về đẳng cấp chí tôn như Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, thậm chí biết đạo tu luyện của Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần. Không lẽ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ là nhân vật cùng đẳng cấp với Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, chí tôn thời đại này của nhân loại Bắc vực?

Đinh Hạo thử hỏi:

- Không biết hai vị tiền bối thấy tiếp theo ta nên đi con đường vô đạo như thế nào?

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ bàn bạc, rất là thận trọng nói:

- Theo ký ức của ta và tiền tổ thì từ xưa đến nay chưa từng có ai có thể cùng tu bốn đạo mà thành thánh nhập thần, người là đạo kiếm song thánh thể thiên cổ hiếm thấy, đây là ưu thế bẩm sinh. Thực lực càng lên cao thì ưu thế thể chất này càng hiện rõ. Đạo là vua trăm binh, kiếm là quân trăm binh, cùng tu đạo kiếm là đạo thần hoàng. Ta khuyên người đặt chủ yếu sức lực vào tu vi đạo kiếm, đi đạo Đạo Kiếm Thần Hoàng mới là lựa chọn chính xác.

Đạo Đạo Kiếm Thần Hoàng?

Đinh Hạo hơi hiểu.

Thật ra trong thời gian gần đây Đinh Hạo cũng cảm thấy như vậy.

Sáng tạo ra Thất Huyền Trảm là một cơ hội cho Đinh Hạo, nó là trảm pháp hắn quan sát đại hội luận phẩm tông môn Tuyết Châu ngẫu nhiên lĩnh ngộ ra, là món quà hắn tặng cho các tán tu Tuyết Châu. Nhưng sau này chiến đấu, Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện trảm pháp đại xảo không công này phát ra uy lực trong tay hắn không thể tưởng tượng, mạnh hơn bất cứ kiếm pháp, đạo pháp nào hắn từng luyện.

Điều này kích thích Đinh Hạo rất lớn.

489. Chương 490: Biến Đổi (thượng)

Tu luyện minh văn, luyện đan, luyện khí mang đến ích lợi cho Đinh Hạo là không thể bàn cãi.

Minh văn trợ giúp Đinh Hạo phát huy lực lượng gấp bội vào vài hoàn cảnh đặc biệt, có thể thay đổi hoàn cảnh. Cuộc chiến với Ninh Châu Tam Hoàng ngoài Cự Linh thành, đấu với các đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trong tòa bình trạm cổ thành toàn là Đinh Hạo khiêu chiến vượt cấp, chiếm ưu thế tuyệt đối.

Luyện đan giúp Đinh Hạo biết có đặc tính các loại thảo dược, dựa vào thuật đan dược giúp đỡ bằng hữu, chữa trị bản thân. Quan trọng hơn là trong thế giới đan dược sư và các phương thuốc đều rất quý giá, một đan dược sư ý nghĩa tiền tài, thế lực. Đinh Hạo dựa vào đan dược kiếm được nhiều tiền, cửa tiệm Thiên Thượng Nhân Gian trong khu thương mại Vãn Kiếm tông đến nay còn liên tục rót tiền cho Đinh Hạo.

Luyện khí là giúp ích trực tiếp nhất, Đinh Hạo tự tay chế tạo vũ khí thích hợp mình. Giống như trư vật giới chỉ, xe máy huyền khí Hắc Tia Chớp đều thể hiện giá trị của chúng nó, nắm giữ đạo rèn khiến Đinh Hạo không cần lo về trang bị, ngoại lực.

Nhưng Đinh Hạo biết rõ ba thứ đó là phụ.

Giải quyết vấn đề vẫn là thực lực thật sự.

Trước khi vào chiến trường bách thánh Đinh Hạo đã dần hiểu được vấn đề này.

Đinh Hạo bắt đầu suy nghĩ nên cân bằng bốn thứ như thế nào, hôm nay hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ đưa ra đề nghị tương tự nói lên điều hắn lo lắng là chính xác. Tu vi huyền khí tiến vào một cảnh giới mới khiến Đinh Hạo không thể như trước kia bỏ ra sức lực cho bốn đạo cùng lúc.

Thời gian của một người có hạn.

Dù Đinh Hạo nắm giữ công pháp khoáng thể như Huyền Chiến Thắng Quyết, Thắng Tự Quyết khiến Đinh Hạo mỗi ngày chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là giữ trạng thái tinh thần hoàn mỹ. Nhưng dù Đinh Hạo không ngủ không nghỉ thì một ngày chỉ có hai mươi bốn canh giờ, tất cả dùng vào tu luyện cũng không thể đẩy bốn đạo lên đỉnh cao.

Tu vi học thức tạp mà không tinh đấu với cường giả bình thường có lẽ không ảnh hưởng lớn.

Nhưng khi đấu với cường giả thật sự sẽ cho thấy tệ đoạn rất lớn, có thể phóng lớn điểm yếu của Đinh Hạo to hơn.

Đinh Hạo nhanh chóng quyết định:

- Rồi, ta đã biết, sau này nên có cái chính và phụ.

Về sau Đinh Hạo chủ yếu tu luyện Huyền Chiến Thắng Quyết, đạo Dao Kiếm Thần Hoàng, võ kỹ.

Luyện đan, minh văn, rèn thì là phụ trợ.

Đạo Tổ hết lòng khuyên nhủ:

- Đây là quyết định chính xác, người cần hiểu được có đạo kiếm song thánh thể ý nghĩa con đường tu luyện đạo kiếm của người bằng phẳng. Mỗi thiên tài cường đại đều sẽ đi đường võ đạo, sáng tạo chiêu pháp chiến kỹ của riêng mình. Thất Huyền Trảm là khởi đầu, nó mở cánh cửa đi thông đạo Dao Kiếm Thần Hoàng. Tiểu Đinh Tử, người phải kiên trì, đừng làm một vị giả cổ học kim, người phải có chiến pháp thuộc về mình.

Đinh Hạo gật gù công nhận.

Cuộc đối thoại này kéo dài rất lâu.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ không chút giữ lại dạy nhiều kinh nghiệm, cách nhìn cho Đinh Hạo. Nếu hai người được gọi là Kiếm Tổ, Dao Tổ thì tu luyện đạo dao kiếm có ánh mắt người thường khó thể với tới. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ nói chuyện tới lúc hưng phấn dạy dỗ Đinh Hạo sửa sang lại Thất Huyền Trảm, bộ trảm pháp hần tự sáng tạo được hai người khen không ngớt.

- Bình thường một chiêu một thức ẩn chứa uy lực cường đại nhất, cái gọi là trọng kiếm vô phong, đại xảo không công, đây đúng là con đường chính xác.

- Phồn hoa nhìn tất cả đều giống nhau, nếu người có thể phát huy Thất Huyền Trảm đến tận cùng thì có thể bước lên con đường võ kỹ thần giai.

* * *

Thời gian tiếp theo Đinh Hạo nghỉ ngơi ba ngày trong tòa binh trạm cổ thành.

Trừ tu luyện đạo ý, kiếm ý ra Đinh Hạo còn chú ý minh văn nguyên thủy trong tòa binh trạm cổ thành.

Lúc trước Đinh Hạo hơi lĩnh ngộ minh văn nguyên thủy nhưng không sâu, hần còn hơn bốn tháng sinh tồn trong Thiên Cơ Cốc, hần có dự cảm không lâu sau sẽ cần dùng đến kỹ binh minh văn nguyên thủy.

Tần Khả Diệc cũng ở lại.

Tần Khả Diệc là người thông minh, biết bên ngoài rất nguy hiểm, có lẽ Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chực chờ sẵn. Tần Khả Diệc đi ra là chết, gã quyết tâm theo sát bên Đinh Hạo, vậy thì gã sẽ tạm thời an toàn.

Ngải Thanh không có đường để đi, buông bỏ ngang ngược, kiêu ngạo, tôn nghiêm, ngoan ngoãn làm người hầu cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo không đuổi tiện nhân Ngải Thanh không có tự tôn đi, dù sao gã là đệ tử tinh anh của Liệt Thiên Kiếm Tông, biết nhiều bí mật Liệt Thiên Kiếm Tông. Nếu Đinh Hạo quyết tâm sau này đối đầu với tông môn kiếm tu Liệt Thiên Kiếm Tông thì đầu tiên hần phải hiểu rõ kẻ thù của mình. Mấy ngày nay Đinh Hạo hỏi bóng gió Ngải Thanh được nhiều tin tức.

Trong khi đó Đinh Hạo bớt thời gian đi ra ngoài một lần.

Đinh Hạo gọi năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm ở trong hang ngoài trăm dặm trở về tòa binh trạm cổ thành.

Trong lúc đi Đinh Hạo quan sát kỹ xung quanh tòa binh trạm cổ thành.

Đinh Hạo khẳng định Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không đi, vì hắn dùng thần thức Thắng Tự Quyết cảm ứng trên mấy chiếc thuyền lơ lửng trên bầu trời có hơi thở của kẻ địch đáng sợ Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thay đổi vị trí có quy luật, giám thị tòa binh trạm cổ thành.

Đinh Hạo không dám xem thường.

Một khi ra khỏi tòa binh trạm cổ thành không còn minh văn nguyên thủy ức chế thì thực lực của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trở về cảnh giới nửa bước Võ Hoàng cảnh. Nếu bùng nổ hết lực lượng thì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu vẫn rất đáng sợ, Đinh Hạo muốn thắng gã ở bên ngoài là rất khó khăn. So sánh tu vi đẳng cấp nửa bước Võ Hoàng cảnh và lực lượng cơ thể nửa bước Võ Hoàng cảnh chênh lệch chút ít, cái này nói lên tại sao thể tu không có ảnh hưởng lớn trong thế giới này.

- Giữ lại tên này là tai họa, phải tìm cách giải quyết hắn.

Đinh Hạo chiếm ưu thế tuyệt đối về thần thức, hắn cảm thấy có thể phát huy về điểm này.

* * *

Thời gian trôi nhanh.

Đám người Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết, Tần Khả Diệc, Ngải Thanh, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm ở lại tòa binh trạm cổ thành đã tròn mười ngày.

Vào ngày thứ mười Đinh Hạo lại thành công điểm tinh, đánh thông huyết khiêu thứ hai trong thủ dương minh đệ lục kinh, thần tàng huyết khiêu, tiến vào cảnh giới nhất khiêu Đại Tông Sư cảnh, sức chiến đấu tăng vọt nhiều. Đinh Hạo càng có nắm chắc thực hiện kế hoạch hơn.

Tốc độ tu luyện của năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm cũng có tiến bộ.

Tây Môn Thiên Tuyết vẫn trong trạng thái hôn mê chết giả.

Nhưng mỗi ngày có cực dương thiên hỏa huyền khí và chất lỏng màu trắng của Đinh Hạo nên Tây Môn Thiên Tuyết không bị nguy hiểm sinh mạng, có hiện tượng tốt là đường đan điền huyền khí bị phá nát trong người nàng dần hồi phục, sự sống héo mòn biến đổi dần sánh bằng cường giả đẳng cấp Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

490. Chương 491: Biến Đổi (hạ)

Cái này nói lên Đinh Hạo chăm sóc chu đáo khiến thân thể Tây Môn Thiên Tuyết đã hoàn toàn hồi phục.

Bây giờ chỉ cần một viên Linh Tê Huyền Tâm Đan đánh thức tinh thần Tây Môn Thiên Tuyết ngủ say là được.

* * *

Không biết ở chỗ nào.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Meo, ngươi khẳng định đi con đường này không có nguy hiểm sao?

Lông trắng trên người mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt không biết bị thứ gì nướng chảy đen lờm chờm, cái đuôi sắp đứt một khúc, một cánh rù sau lưng. Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt thập thò nhìn hai ngã rẽ trước mắt, nửa tin nửa ngờ hỏi thiếu niên to đen bên cạnh.

Thiếu niên to đen khoảng mười lăm tuổi, diện mạo bình thường.

Thiếu niên to đen đội mũ giáp, mình trần, cơ bắp nhô ra như cục đá tràn ngập sức bật, mỹ cảm bạo lực. Từng vết sẹo ghê người hằn trên làn da, có mới có cũ, có một số đang chảy máu. Eo cột dây lưng ông nằm lỏng tay, dưới thân mặc chiến khôi da thú trên rộng dưới hẹp, chiến ủng. Thanh chiến đao huyền thiết màu đen bốn thước, thân đao dày nặng rộng bốn lỏng tay, tính sơ cỡ ngàn cân. Giữa chuôi và thân đao khảm một bảo thạch lục ngọc to, lực lượng kỳ dị nhẹ nhàng lan tỏa.

Nếu đám người Đinh Hạo có mặt chắc chắn không nhận ra thiếu niên to đen này chính là thiếu niên thợ săn Trương Phàm bình thường trước kia.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bây giờ toàn thân tràn ngập sát khí cuồng dã như chiến thần dã man, đôi mắt khép mở bắn ra tia sáng như đao quang sắc bén.

Nhìn kỹ thì người thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị một đoàn huyết diễm bao phủ, đây là biểu hiện tu luyện lực lượng cơ thể đến cực độ, huyết khí trong người sôi trào hóa thành lửa bao bọc ngoài người như thần long cự thần, sức sống dồi dào đáng sợ.

Trong một năm qua thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã hoàn toàn thay da đổi thịt.

Tuy tu vi huyền khí của thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn kẹt ở cảnh giới Đại Vô Sư cảnh nhưng lúc này gã cho người cảm giác cực kỳ nguy hiểm, dù là cường giả đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh đứng trước mặt Trương Phàm cũng thấy tim đập chân run. Chiến đao to màu đen như có thể phá hủy tất cả.

Nghe mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hỏi, thiếu niên thợ săn Trương Phàm gãi đầu nói:

- A! Chắc là đi bên này?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt bắt đầu dī khē thở dài:

- Thợ săn nhỏ, ngươi làm ơn đáng tin một chút được không? Dù gì ngươi cũng xuất thân từ bộ lạc thợ săn Bách Man sơn, tại sao mỗi lần chỉ đường đều dẫn chúng ta đến đường cùng? Lần trước ngươi nói bên trái không có nguy hiểm, kết quả chúng ta xông vào hang rồng suýt bị đập dẹp. Lần trước trước nữa ngươi nói bên phải không có nguy hiểm, kết quả chúng ta đi chưa tới ngàn thước bị một đám Hoàng Quan kên kên vây quanh, cánh của mèo sắp rách một cái! Lần trước của trước trước nữa cũng là ngươi đi sai đường hại chúng ta bị Hỏa Hồng dùng tam vị chân hỏa suýt nướng chín . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cười làm lành, không nói gì.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nghiêng răng nói:

- Mèo, ai bảo ta là mù đường không biết phương hướng. Vậy đi, ngươi quăng nhánh cây nó nghiêng hướng nào thì chúng ta đi bên đó.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nghe lời gật đầu, bẻ một nhánh cây ném xuống đất.

Nhánh cây chỉ hướng đông.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm định đi hướng đông thì mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nhảy căng lên, nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Mèo quyết định đi hướng ngược lại. Theo kinh nghiệm đẫm máu lúc trước ta tổng kết chọn hướng trái ngược với ngươi là chắc chắn không thành vấn đề. Ha ha ha ha ha ha! Đi!

Trán thiếu niên thợ săn Trương Phàm nổi gân xanh đành theo mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đi hướng tây.

Mười phút sau.

Một người một mèo như chó cụp đuôi hốt hoảng chạy về, mặt sau có một đám Tỳ Hưu phát cuồng rượt theo.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt vừa chạy vừa hét:

- A! Không hợp lý! Ta chọn đường ngược với ngươi tại sao vẫn bị mãnh thú truy sát? Lại còn gặp Tỳ Hưu! Mèo sắp bỏ mạng!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt biến to ra, thiếu niên thợ săn Trương Phàm vác đao đen to ngồi trên lưng nó.

- A! Trương Phàm, đao của ngươi nặng quá, mau vứt đi.

- Cánh của ta sắp mệt đứt . . .

- Đám Tỳ Hưu này muốn cái gì? Ta chỉ lỡ nuốt một thú con của chúng có cần liều mạng vậy không?

- Phù, rốt cuộc cắt đuôi đám hẹp hòi kia!

- Meo mệt chết mất!

- Ủa? Phía trước có cái gì? Chiến hạm nổi trên không? Có vẻ là thứ tốt. Meo, mau nhìn kia, phía xa có một tòa cổ thành. Tại sao ta ngồi được mùi quen thuộc?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt liều mạng chạy trốn vụt ngang đầu bỗng thấy trên bầu trời trước mặt có vài chiến thuyền cũ nát, cổ xưa, tang thương trôi nổi. Phía xa hơn có đường nét thành bảo.

- Ngươi là tiểu Phàm?

Khi thiếu niên thợ săn Trương Phàm, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt xuất hiện trước mặt làm Đinh Hạo giật nảy mình.

Từ lần trước tạm biệt, Đinh Hạo suy nghĩ lần sau gặp lại thiếu niên thợ săn Trương Phàm sẽ thay đổi thành hình dạng gì, nhưng hẳn không ngờ gã biến đổi lớn như vậy.

- Đinh sư huynh.

Trong mắt thiếu niên thợ săn Trương Phàm tràn ngập cảm kích, biểu tình chân chất như cũ, nở nụ cười.

- Tiểu tử giỏi!

Đinh Hạo thói quen đảm vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén, chỉ liếc sơ là nhìn ra bây giờ thực lực của thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã đến cảnh giới khủng bố, toàn thân dâng tràn huyết khí dồi dào như ánh lửa, sôi sục tựa núi lửa thiên nhiên, một khi bùng nổ sẽ không thể ngăn chặn. Cơ bắp thiếu niên thợ săn Trương Phàm cứng như sắt, độ mạnh kinh người, dù không bằng thân thể Đinh Hạo được Âm Dương Ngọc Trong Thạch cải tạo nhưng không kém quá xa.

Đinh Hạo thật lòng mừng cho đồng bạn thay đổi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bây giờ xem như là cường giả một phương.

Không hiểu sao trong Bảng tiềm long Tuyết Châu không có tên thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nhưng Đinh Hạo khẳng định thực lực hiện giờ của gã đấu với đám người Thiên Lôi Long Tắt Hạ, Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường chưa chắc yếu hơn.

- Meo, bà nội nó, gác cơ tình của các ngươi sang bên đi. Ngươi không thấy sao? Meo sắp bị đám quái vật bắt đi nướng! Đinh Hạo, ngươi phải bồi thường ta.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt chỉ vào vết sẹo trên người, căm giận nói:

- Lần này meo vì giúp bằng hữu cũ của ngươi ăn nhiều đau khổ, ngươi xem đi!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt chỉ chân sau mập mập, không biết xấu hổ nói:

- Ngươi xem đi, nó gầy như vậy.

Đinh!

Đinh Hạo bắn ra hai khối cực phẩm huyền tinh thạch.

- Meo meo!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hớn hỏ nhảy lên ngậm hai khối cực phẩm huyền tinh thạch, nhai rôm rốp như nhai đậu, nuốt trơn. Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt xoay người, nước mắt rưng rưng nhìn Đinh Hạo, tròn to đôi mắt trong như suối.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nói:

- Đinh Hạo, người đang qua lao meo sao? Người có biết mấy hôm nay ta ăn bao nhiêu đau khổ không? Chỉ cho hai hạt đậu là xong sao?

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Cái này nói lên Đinh Hạo chăm sóc chu đáo khiến thân thể Tây Môn Thiên Tuyết đã hoàn toàn hồi phục.

Bây giờ chỉ cần một viên Linh Tê Huyền Tâm Đan đánh thức tinh thần Tây Môn Thiên Tuyết ngủ say là được.

* * *

Không biết ở chỗ nào.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nhe răng nói:

- Meo, người khẳng định đi con đường này không có nguy hiểm sao?

Lông trắng trên người mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt không biết bị thứ gì nướng chảy đen lổm chổm, cái đuôi sắp đứt một khúc, một cánh rũ sau lưng. Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt thập thò nhìn hai ngã rẽ trước mắt, nửa tin nửa ngờ hỏi thiếu niên to đen bên cạnh.

Thiếu niên to đen khoảng mười lăm tuổi, diện mạo bình thường.

Thiếu niên to đen đội mũ giáp, mình trần, cơ bắp nhô ra như cục đá tràn ngập sức bật, mỹ cảm bạo lực. Từng vết sẹo ghê người hằn trên làn da, có mới có cũ, có một số đang chảy máu. Eo cột dây lưng ộng năm lông tay, dưới thân mặc chiến khôi da thú trên rộng dưới hẹp, chiến ủng. Thanh chiến đao huyền thiết màu đen bốn thước, thân đao dày nặng rộng bốn ngón tay, tính sơ cỡ ngàn cân. Giữa chuôi và thân đao khảm một bảo thạch lục ngọc to, lực lượng kỳ dị nhẹ nhàng lan tỏa.

Nếu đám người Đinh Hạo có mặt chắc chắn không nhận ra thiếu niên to đen này chính là thiếu niên thợ săn Trương Phàm bình thường trước kia.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bây giờ toàn thân tràn ngập sát khí cuồng dã như chiến thần dã man, đôi mắt khép mở bắn ra tia sáng như đao quang sắc bén.

Nhìn kỹ thì người thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị một đoàn huyết diễm bao phủ, đây là biểu hiện tu luyện lực lượng cơ thể đến cực độ, huyết khí trong người sôi trào hóa thành lửa bao bọc ngoài người như thần long cự thần, sức sống dồi dào đáng sợ.

Trong một năm qua thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã hoàn toàn thay da đổi thịt.

Tuy tu vi huyền khí của thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn kẹt ở cảnh giới Đại Võ Sư cảnh nhưng lúc này gã cho người cảm giác cực kỳ nguy hiểm, dù là cường giả đẳng cấp Đại Tông Sư cảnh đứng trước mặt Trương Phàm cũng thấy tim đập chân run. Chiến đao to màu đen như có thể phá hủy tất cả.

Nghe mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hỏi, thiếu niên thợ săn Trương Phàm gãi đầu nói:

- A! Chắc là đi bên này?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt bắt đầu dĩ khế thở dài:

- Thợ săn nhỏ, người làm ơn đáng tin một chút được không? Dù gì người cũng xuất thân từ bộ lạc thợ săn Bách Man sơn, tại sao mỗi lần chỉ đường đều dẫn chúng ta đến đường cùng? Lần trước người nói bên trái không có nguy hiểm, kết quả chúng ta xông vào hang rồng suýt bị đập dẹp. Lần trước trước nữa người nói bên phải không có nguy hiểm, kết quả chúng ta đi chưa tới ngàn thước bị một đám Hoàng Quan kên kên vây quanh, cánh của meo sắp rách một cái! Lần trước của trước trước nữa cũng là người đi sai đường hại chúng ta bị Hỏa Hồng dùng tam vị chân hỏa suýt nướng chín . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cười lạnh, không nói gì.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nghiêng răng nói:

- Meo, ai bảo ta là mù đường không biết phương hướng. Vậy đi, người quăng nhánh cây nó nghiêng hướng nào thì chúng ta đi bên đó.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nghe lời gật đầu, bẻ một nhánh cây ném xuống đất.

Nhánh cây chỉ hướng đông.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm định đi hướng đông thì mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nhảy cẫng lên, nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Meo quyết định đi hướng ngược lại. Theo kinh nghiệm đẫm máu lúc trước ta tổng kết chọn hướng trái ngược với người là chắc chắn không thành vấn đề. Ha ha ha ha ha ha! Đi!

Trán thiếu niên thợ săn Trương Phàm nổi gân xanh đành theo mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đi hướng tây.

Mười phút sau.

Một người một mèo như chó cụp đuôi hốt hoảng chạy về, mặt sau có một đám Tỳ Hưu phát cuồng rượt theo.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt vừa chạy vừa hét:

- A! Không hợp lý! Ta chọn đường ngược với người tại sao vẫn bị mãnh thú truy sát? Lại còn gặp Tỳ Hưu! Meo sắp bỏ mạng!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt biến to ra, thiếu niên thợ săn Trương Phàm vác đao đen to ngồi trên lưng nó.

- A! Trương Phàm, đao của ngươi nặng quá, mau vứt đi.

- Cánh của ta sắp mệt đứt . . .

- Đám Tỳ Hưu này muốn cái gì? Ta chỉ lỡ nuốt một thú con của chúng có cần liều mạng vậy không?

- Phù, rốt cuộc cắt đuôi đám hẹp hòi kia!

- Meo mệt chết mất!

- Ủa? Phía trước có cái gì? Chiến hạm nổi trên không? Có vẻ là thứ tốt. Meo, mau nhìn kìa, phía xa có một tòa cổ thành. Tại sao ta ngủi được mùi quen thuộc?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt liều mạng chạy trốn vụt ngẩng đầu bỗng thấy trên bầu trời trước mặt có vài chiến thuyền cũ nát, cổ xưa, tang thương trôi nổi. Phía xa hơn có đường nét thành bảo.

- Người là tiểu Phàm?

Khi thiếu niên thợ săn Trương Phàm, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt xuất hiện trước mặt làm Đinh Hạo giật nảy mình.

Từ lần trước tạm biệt, Đinh Hạo suy nghĩ lần sau gặp lại thiếu niên thợ săn Trương Phàm sẽ thay đổi thành hình dạng gì, nhưng hẳn không ngờ gã biến đổi lớn như vậy.

- Đinh sư huynh.

Trong mắt thiếu niên thợ săn Trương Phàm tràn ngập cảm kích, biểu tình chân chất như cũ, nở nụ cười.

- Tiểu tử giỏi!

Đinh Hạo thói quen đắm vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén, chỉ liếc sơ là nhìn ra bây giờ thực lực của thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã đến cảnh giới khủng bố, toàn thân dâng tràn huyết khí dồi dào như ánh lửa, sôi sục tựa núi lửa thiên nhiên, một khi bùng nổ sẽ không thể ngăn chặn. Cơ bắp thiếu niên thợ săn Trương Phàm cứng như sắt, độ mạnh kinh người, dù không bằng thân thể Đinh Hạo được Âm Dương Ngọc Trong Thạch cải tạo nhưng không kém quá xa.

Đinh Hạo thật lòng mừng cho đồng bạn thay đổi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bây giờ xem như là cường giả một phương.

Không hiểu sao trong Bảng tiêm long Tuyết Châu không có tên thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nhưng Đinh Hạo khẳng định thực lực hiện giờ của gã đấu với đám người Thiên Lôi Long Tất Hạ, Thiên Phong Ma nữ Hạ Nghê Thường chưa chắc yếu hơn.

- Meo, bà nội nó, gác cơ tình của các người sang bên đi. Người không thấy sao? Meo sắp bị đám quái vật bắt đi nướng! Đinh Hạo, người phải bồi thường ta.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt chỉ vào vết sẹo trên người, căm giận nói:

- Lần này meo vì giúp bằng hữu cũ của người ăn nhiều đau khổ, người xem đi!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt chỉ chân sau mập mập, không biết xấu hổ nói:

- Người xem đi, nó gầy như vậy.

Đinh!

Đinh Hạo bắn ra hai khối cực phẩm huyền tinh thạch.

- Meo meo!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hớn hở nhảy lên ngậm hai khối cực phẩm huyền tinh thạch, nhai rôm rốp như nhai đậu, nuốt trơn. Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt xoay người, nước mắt rưng rưng nhìn Đinh Hạo, trợn to đôi mắt trong như suối.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nói:

- Đinh Hạo, người đang qua loa meo sao? Người có biết mấy hôm nay ta ăn bao nhiêu đau khổ không? Chỉ cho hai hạt đậu là xong sao?

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

491. Chương 492: Thực Lực Của Trương Phàm

- Sao ta cảm giác nuôi người như nuôi đại gia?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lấy một khối yêu tinh cỡ nắm tay ném ra, đó là yêu tinh của thanh giao lông trắng.

- Oa, thứ tốt, lấy đâu ra vậy?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hưng phấn giơ vuốt ôm yêu tinh, vừa liếm vừa cắn, hỏi:

- Còn nữa không?

Mặt Đinh Hạo sa sầm lơ con mèo mập lòng tham không đáy, xoay người choàng vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Đinh Hạo cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Lần này tốt rồi, huynh đệ chúng ta hợp sức đi ngang trong chiến trường bách thánh!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cười cười.

Bản thân thiếu niên thợ săn Trương Phàm không giỏi ăn nói, trong lòng cảm kích Đinh Hạo rất nhiều nhưng không nói nên lời.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã không phải là đệ tử Vãn Kiếm tông nhưng Đinh Hạo vẫn không quên bằng hữu vô dụng này, hẳn không ngại bỏ danh ngạch chiến trường bách thánh quý giá sai mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt xa xôi ngàn dặm đưa tặng gã. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhớ lại lần đầu gặp Đinh Hạo là lúc trắc nghiệm nhập tông, chớp mắt hai năm qua đi, hình ảnh ngày xưa còn rõ ràng trước mắt.

Nếu không có Đinh sư huynh thì gã không có thành tích xếp chọt vào Vãn Kiếm tông được, nếu không có Đinh sư huynh thì gã sẽ không đứng vững trong Thanh Sam Đông Viện, không được cơ hội rèn luyện, càng không có quyền Thập Hoàng Thể Tồn Công. Có lẽ thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã chết trong tay Lư Bằng Phi.

Trong tín điều của thợ săn có người còn đáng sợ hơn dã thú.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm biết gã gặp Đinh Hạo tương đương đương tình bạn quý giá nhất thế giới.

- Được rồi, đừng cười mãi. Nào, hai ta luyện thử. Đừng khách sáo, hết sức ra tay đi, để ta biết sức chiến đấu hiện giờ của ngươi.

Đinh Hạo nổi hứng kéo thiếu niên thợ săn Trương Phàm đi quảng trường trước đại diện tỷ thí.

Đinh Hạo lấy chiến đao to dài hơn mười thước Trảm Nguyệt loan đao ra khỏi trữ vật giới chỉ, thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngây người.

Cho đến nay thiếu niên thợ săn Trương Phàm dùng chiến đao thiết đen dài ba thước đã đủ to, không ngờ Đinh sư huynh cũng theo đường bạo lực nghiền ép, sử dụng vũ khí khao trương như vậy.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt la hét:

- Đinh Hạo, sao ngươi biến thành giống như tên thợ săn dã man này? Dùng trường đao . . . A, tài liệu gì tạo ra nó vậy? Sao người thấy ngon miệng quá.

Đinh Hạo bị mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt chọc buồn cười:

- Cút đi!

Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh nghe tiếng động đi tới quảng trường.

Tính trình độ thật thì Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh là từ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh trở lên. Đặc biệt là tiện nhân Ngải Thanh, gã là cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh, ánh mắt sắc bén. Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh rất bất ngờ khi biết Đinh Hạo có bằng hữu như thiếu niên thợ săn Trương Phàm, trông trình độ chỉ cỡ cảnh giới Đại Võ Sư cảnh. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị minh văn nguyên thủy trong tòa bình trạm cổ thành áp chế rút xuống còn Vô Đồ cảnh.

Thực lực thấp như con kiến thế này mà là bằng hữu của Đinh Hạo?

Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh không quá xem trọng thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Ánh mắt Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh liếc qua mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt, mắt mấy người đầy nghi hoặc. Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh không nhìn ra lai lịch con mèo mập này, một con mèo mọc cánh còn biết nói? Đây là mãnh thú gì? Dường như không đơn giản.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên tai Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh nghe tiếng nổ, bọn họ cảm giác màng tia sắp rách.

Nguyên tòa bình trạm cổ thành lắc lư.

Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh nhìn sang, trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy thiếu niên to đen bình thường kia chém một đao, chiến đao hắc thiết to va chạm vào Trảm Nguyệt loan đao của Đinh Hạo bùng lên ngọn lửa lớn. Quan trọng nhất là Đinh Hạo bị chém chìm xuống, miếng đá quanh chân hấn nứt rạn như mạng nhện, chân lún hẳn xuống.

Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh liếc nhau, thấy giật mình trong mắt đối phương.

Đáng sợ!

Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Ngải Thanh biết thực lực của Đinh Hạo, Liệt Thiên kiếm trận còn dễ dàng bị hấn nghiền nát. Xương cứng như Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu gặp

phải Đinh Hạo nếu không nhờ thần ngẫu thế mạng thì đã chết rồi. Không ngờ Đinh Hạo bị thiếu niên to đen một đao chém chặt vật như vậy. Hòn đá dưới đất có minh văn nguyên thủy gia cố cứng như bách luyện tinh cương vậy mà vỡ nát.

Hai tay thiếu niên to đen có lực lượng ít nhất hơn ba mươi vạn cân.

Đinh Hạo là lai lịch gì đây? Lực lượng cơ thể Đinh Hạo biến thái thì thôi, tại sao hắn quen bằng hữu ai cũng yêu nghiệt?

* * *

Đinh Hạo giật nảy mình.

Tuy Đinh Hạo nhìn ra lực lượng cơ thể thiếu niên thợ săn Trương Phàm không tầm thường nhưng hắn không ngờ sẽ cường đại đến mức này.

Một đao kia có lực lượng cỡ bảy mươi bảy vạn cân, nếu Đinh Hạo không có Âm Dương Ngọc Trong Thạch tăng cường, chỉ dựa vào lực lượng cơ thể thì không đỡ nổi một đao đó. Đối lại cao thủ cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh bình thường chỉ một chiêu đã bị chém thành hai nửa.

Hay cho Trương Phàm, thâm tàng bất lộ.

Đinh Hạo nổi húng dào dạt, không chút giữ lại bùng nổ lực lượng cơ thể.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Keng keng keng!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tòa binh trạm cổ thành biến thành tiệm rèn, tiếng kim loại nổ ầm vang không dứt. Hỏa hoa thoáng qua lấp lánh như tia chớp, khói mây và bụi bốc lên cao hình thành vòi rồng.

* * *

Ngoài thành.

Trên chiếc thuyền cũ nát.

- A? Tên mặt trắng đang làm gì? Hình như chiến đấu với ai?

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu từ trên sàn tàu nhìn xuống tòa binh trạm cổ thành, bị tiếng nổ cuồng bạo chấn động.

Thanh âm khiến Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu vừa sợ vừa giận này là cơn ác mộng trong thời gian gần đây của gã. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu nghĩ đến hơn ba mươi đệ tử Liệt Thiên Kiếm Tông hợp thành Liệt Thiên kiếm trận bị bạo lực đập nát, bản thân gã không đấu lại lực lượng dã man đó là gã muốn nổi điên.

Từ khi nào lực lượng cơ thể sẽ biến thái như vậy?

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hận thù nghiêng răng:

- Nếu không phải thực lực của ta bị tòa cổ thành áp chế . . .

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu núp bên ngoài nửa tháng, gã không mù quáng vào trong tòa binh trạm cổ thành. Trong địa bàn đó Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thừa nhận gã không phải đối thủ của tên mặt trắng nhỏ, cho nên gã phải chờ đoàn người Đinh Hạo ra khỏi tòa binh trạm cổ thành.

Giận dữ không làm Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đánh mất lý trí.

Mấy ngày nay Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thử thăm dò, tiếc rằng đều bị tên mặt trắng nhỏ hóa giải.

Hai bên rất cẩn thận.

492. Chương 493: Chính Là Tên Khùng Này (thượng)?

- Ha ha, không tin người sẽ như rùa rút đầu luôn ở trong tòa cổ thành, chờ mấy ngày nữa viện binh đến ta sẽ băm vằm người ra trăm ngàn mảnh!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thầm thề trong lòng.

* * *

Đinh Hạo càng lúc càng ngạc nhiên.

Bên tai Đinh Hạo tràn ngập tiếng gâm rõ ràng như có ngàn vạn người hét to.

Thanh âm này phát ra từ người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, từ mỗi một tế bào, giọt máu. Lực lượng gập đứ không ngừng quấy nhiễu tinh thần Đinh Hạo, sinh ra cảm xúc kinh hoàng, sợ hãi.

Cùng lúc đó, ánh sáng huyết quang người thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã đốt cháy, lực lượng bí ẩn bao phủ gã khiến sức chiến đấu tăng vùn vụt, từ lúc ban đầu ba mươi bảy ngàn cân đến gần năm mươi ngàn cân.

Con số quá đáng sợ.

Đinh Hạo dốc sức đánh trả mới ngang tay với thiếu niên thợ săn Trương Phàm về lực lượng cơ thể.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Đây chính là uy lực của Thập Hoàng Thể Tôn Công?

Sức chiến đấu như vậy đánh vỡ mọi người khinh thường lực lượng cơ thể. Lúc trước Đinh Hạo nhìn sơ công pháp Thập Hoàng Thể Tôn Công, nếu hắn không đoán sai thì cảnh giới hiện tại của thiếu niên thợ săn Trương Phàm sắp có 'nhất hoàng chi lực'. Thật đáng sợ, nếu thiếu niên thợ săn Trương Phàm tu luyện đến thập hoàng chi lực rồi kết hợp, đánh ra hết sức thì là thần ma lực.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm tu luyện mau chóng đã tiến vào cảnh giới nhất hoàng chi lực chắc vì gặp kỳ ngộ khác.

Tiểu huynh đệ của hắn đã tìm ra đường tu luyện thuộc về mình.

Tần Khả Diệc, Ngải Thanh, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm đứng bên cạnh há hốc mồm.

Ban đầu Tần Khả Diệc, Ngải Thanh, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm khinh thường mình văn nguyên thủy, giờ thì trong mắt bọn họ đầy sợ hãi, kinh khủng. Tần Khả Diệc, Ngải Thanh, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên to đen cười ngậy ngô khủng bố như vậy. Ngải Thanh nghĩ mà sợ, không ai muốn gặp đối thủ như vậy.

Đinh Hạo bỗng hét to chấm dứt cuộc tỷ thí:

- Ngừng!

Đinh Hạo cảm giác được thiếu niên thợ săn Trương Phàm chưa thi triển sát chiêu cực kỳ lợi hại, hai huynh đệ tỷ thí không cần lật hết con bài ra, dù gì còn mấy người ngoài đứng xem. Đinh Hạo không muốn người khác thấy vũ khí bí mật của thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

- Tiểu tử giỏi, sau này còn ai dám cười thiên phú của người kém? Mấy tên Phương Thiên Dực bây giờ có giục ngựa cũng không theo kịp người.

Đinh Hạo vỗ vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nói:

- Đi, dẫn người gặp một người.

Khi Đinh Hạo dẫn thiếu niên thợ săn Trương Phàm xuất hiện trước giường đá thì gã ngẩn ngơ.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm trầm giọng hỏi:

- Là ai làm?

Đối với rất nhiều người từng là đệ tử Thanh Sam Đông Viện thì Tây Môn Thiên Tuyết giống như tiên, mỗi người đều được giáo sư dịu dàng kiên nhẫn dạy dỗ. Có nhiều người không thích tri thức linh thảo nhưng rất kính nể Tây Môn giáo sư.

Đặc biệt là thiếu niên thợ săn Trương Phàm, thân phú võ đạo của gã kém, con người kiêu lời nên mấy giáo sư khác không thích gã. Chỉ có đan dược, linh thảo là thiếu niên thợ săn Trương Phàm thể hiện thiên phú rất cao. Tây Môn Thiên Tuyết khá thích phong cách nghiêm túc, thành thật của thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nhiều lần biểu dương gã.

Trong ký ức về Vấn Kiếm tông của thiếu niên thợ săn Trương Phàm có hai đoạn ngắn vĩnh viễn tỏa sáng, thứ nhất là Đinh Hạo, thứ hai là Tây Môn Thiên Tuyết.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không ngờ khi gặp lại, Tây Môn giáo sư gã tôn kính như thần ở trong tình huống xấu như vậy.

Đinh Hạo không giấu giếm thiếu niên thợ săn Trương Phàm, kể tỉ mỉ chuyện xảy ra.

- Đoạn đứt, chết sớm coi như may.

Giọng thiếu niên thợ săn Trương Phàm nặng nề, mắt bắn ra tia sáng bén hơn đao.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gần từng chữ:

- Tốt, ta nhớ kỹ Liệt Thiên Kiếm Tông.

Đinh Hạo cứng người.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bây giờ óc hơi thở cực kỳ nguy hiểm, như thanh thần đao bỗng phát ra ánh sáng tuyệt thế.

Qua thời gian dài như vậy, thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngày xưa dảng dạ, kiêu lời đã thay đổi, không chỉ nâng cao thực lực mà tính tình cũng sắc bén hơn. Khi thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói chuyện thể hiện tự tin, bá khí trước kia không có. Hơn một năm qua có lẽ thiếu niên thợ săn Trương Phàm được rèn luyện rất nhiều trong đường sống côi chết, nhìn đủ thế giới lạnh băng cường giả là vua, người thích hợp thì sống.

Đinh Hạo bỗng thấy hần không hợp tư cách làm bằng hữu.

Bởi vì Đinh Hạo không biết hơn một năm qua thiếu niên thợ săn Trương Phàm gặp chuyện gì.

Đinh Hạo nhẹ vỗ vai thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nói:

- Người đến đúng lúc, Ninh Khiếu Hồ còn ở ngoài thành, ta đang tìm cách dụ hắn ra giải quyết.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gật mạnh đầu nói:

- Ta nghe lời Đinh sư huynh.

Dù có thay đổi như thế nào thì thiếu niên thợ săn Trương Phàm không đổi tin tưởng, tôn sùng Đinh Hạo. Nếu lúc này Đinh Hạo kêu thiếu niên thợ săn Trương Phàm đi chết thì gã sẽ không chút do dự vượt lửa qua sông.

Khi Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói chuyện thì bên ngoài chợt có tiếng Ngải Thanh hoảng hốt bối rối.

- Chủ nhân, chủ nhân, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt . . .

Đinh Hạo nhíu mày cùng thiếu niên thợ săn Trương Phàm đi ra.

Về mặt Ngải Thanh kinh hoàng hốt ha hốt hải chạy tới, run giọng nói:

- Có . . . Có . . . Có kẻ xông vào thành . . . Là . . . Là tay chân của Ninh Hồ Khiếu . . . Còn là Thanh Vân . . . Lần này tiêu . . . Rồi . . .

- Hoảng cái gì? Ninh Hồ Khiếu không dám tới, lâu la của hắn có gì đáng sợ?

Đinh Hạo nói:

- Đến đúng lúc, đỡ cho ta tìm bọn chúng như đào chuột.

Bốp bốp bốp!

Mấy tiếng vỗ tay giòn vang từ phía xa truyền đến.

Một thiếu niên tuần tú mặc trường bào màu xanh, ung dung hoa quý từng bước một từ phía xa đi đến.

Thiếu niên khoảng hơn hai mươi tuổi, da trắng như nữ nhân, vừa đi vừa vỗ tay.

Thiếu niên tuần tú cười châm chọc:

- Hay, nói rất đúng. Ninh Khiếu Hồ nói không sai, các người quá cuồng vọng, tuyên bố càn quét mọi thiên tài Bắc vực, không để mất cả Thanh Vân tông ta. Tốt, nói thật là đã nhiều năm ta không thấy thứ không biết chết sống như các người. Ninh Khiếu Hồ nói đúng, các người quá cuồng vọng,

Đinh Hạo liếc Ngải Thanh:

- Chính là tên khùng này?

Ngải Thanh cực kỳ sợ thiếu niên tuần tú đó:

- Vâng . . . Đúng là . . . Hắc là . . .

- Người là phản đồ của Liệt Thiên Kiếm Tông? Quả nhiên là xấu xa hạ tiện, ha ha ha ha ha ha! Máy lão quỷ Liệt Thiên Kiếm Tông tự mình siêu phàm, tự cho là thuật khống chế tông môn thiên hạ vô song, cho đến nay mưu tính đứng đầu kiếm tu Kiếm Châu. Bọn họ dạy đệ tử lại có tên phản đồ hạ tiện như vậy . . .

Mỹ thiếu niên hoa phục nói đến đây liếc Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẻ mặt kên kiệu.

493. Chương 494: Chính Là Tên Khùng Này (hạ)?

Mỹ thiếu niên hoa phục càng cười coi rẻ nói:

- Bị hai tên tiện man vùng núi thu phục, làm mất hết mặt kiếm tu Kiếm Châu!

Ngải Thanh bị nhục nhã chỉ cúi đầu, không dám nói gì.

Mỹ thiếu niên hoa phục nói với Ngải Thanh:

- Được rồi, người hãy nói cho hai tên mọi rợ này biết ta là ai.

- Vâng vâng.

Ngải Thanh không dám cãi lời mỹ thiếu niên hoa phục, nhỏ giọng thì thầm vào tai Đinh Hạo:

- Chủ nhân, hắc là Lâm Thiên Vũ, đệ tử của Thanh Vân tông Thanh Châu, xếp cuối cùng trong Thanh Vân Thập Nhị Tú, là thiên tài có tên trong Bảng tiềm long Thanh Châu, đã là cao thủ đẳng cấp Vô Hoàng cảnh, thực lực trên Ninh Khiếu Hồ.

Thanh Châu?

Bắc vực đệ nhất đại châu, Thanh Châu?

Giờ Đinh Hạo đã biết. Diện tích lãnh thổ Thanh Châu khoảng một phần tư Bắc vực, có thể nói là mênh mông. Một trăm Tuyết Châu gộp lại cũng không bằng diện tích Thanh Châu, trong châu vực đó tàng long ngọa hổ, cao thủ như mây, rất có khả năng ra vài nhân vật kỳ tài ngút trời.

Tuy Đinh Hạo chưa nghe danh hiệu Thanh Vân Thập Nhị Tú nhưng thấy biểu tình kinh hoàng của Ngải Thanh suy ra lai lịch Lâm Thiên Vũ không đơn giản.

Vẻ mặt Lâm Thiên Vũ kiêu ngạo:

- Tiểu tử, bây giờ người biết ta là ai rồi đi?

Lâm Thiên Vũ chờ đợi thấy biểu tình hoảng hốt, chịu thua của Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Nhưng . . .

Đinh Hạo hờ hững phát tay:

- Tiểu Phàm, đuổi hắn đi giùm ta. Tây Môn giáo sư đang hồi phục, cần yên tĩnh.

Đinh Hạo xoay người trở vào đại điện, hắn còn nhiều việc cần hoàn thành, không rảnh quan tâm mấy thiên tài châu nào đó không biết sống chết ra oai.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gật đầu, từng bước một đi hướng Lâm Thiên Vũ.

Nụ cười kiêu ngạo đông trên mặt Lâm Thiên Vũ biến thành tức giận.

* * *

Nửa canh giờ sau.

Trên chiếc thuyền hoang bên ngoài tòa binh trạm cổ thành.

Mặt mũi Lâm Thiên Vũ bầm dập, y phục xanh xa hoa rách rưới như ăn mày, gã cụp đuôi liều mạng trốn khỏi tòa binh trạm cổ thành.

Lâm Thiên Vũ như dã thú bị thương tức giận quát:

- Ninh Khiếu Hồ, thằng khốn này dám lợi dụng ta?

Rầm!

Lâm Thiên Vũ đập sàn thuyền cổ đập vỡ mấy miếng gỗ có minh văn nguyên thủy gia cố, có thể thấy gã tức giận cỡ nào.

Lâm Thiên Vũ không ngờ bị một tên dã man to đen đánh như sơ mướp.

Đây là sỉ nhục hết chỗ nói.

Lâm Thiên Vũ không nuốt trôi cơn tức này nhưng gã không có can đảm quay về tòa binh trạm cổ thành đầu tiếp.

Lâm Thiên Vũ không ngờ thiếu niên to đen không biết tên tuổi có thực lực khủng khiếp như vậy, hình như gã tu luyện công pháp luyện thể quái dị gì đó càng đấu càng dữ. Cuối cùng từ người tiểu tử đó phát ra tiếng gầm kỳ dị như thiên quân vạn mã gào rú, huyết khí toàn thân đốt cháy. Lâm Thiên Vũ cảm thấy như đối diện thần sơn thiêu đốt, ác ma đến từ Tu La địa ngục không chịu chết đi.

- Tạp chủng Ninh Khiếu Hồ cố ý chơi ta!

Mới đầu Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không nói cho Lâm Thiên Vũ biết mình văn nguyên thủy trong tòa binh trạm cổ thành áp chế tu vi huyền khí của võ giả, không nói rằng lực lượng cơ thể của hai thiếu niên sánh bằng mãnh thú tuyệt thế. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chỉ nói là hai tên mọi rợ thực lực yếu ớt ở châu vùng sâu xa, báo hại Lâm Thiên Vũ sơ ý chịu thiệt lớn.

Mượn đao giết người.

Bây giờ ngẫm lại buổi sáng Lâm Thiên Vũ vô tình gặp Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, kiếm tu chết tiết đó châm lửa góp gió châm ngòi ly gián xúi giục, rõ ràng cố ý kích thích gã đối đầu với hai thiếu niên. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu âm hiểm cố ý khiến Lâm Thiên Vũ đi chịu chết. Đúng rồi, bản thân Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thua hai thiếu niên nên biết không đấu nổi, xúi Lâm Thiên Vũ không biết sự thật đi chết tay. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu làm như vậy là . . .

Lâm Thiên Vũ không ngốc.

Lâm Thiên Vũ nhanh chóng hiểu được lý do Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu làm như vậy.

Một khi gã chết trong tay hai thiếu niên thì các đại ca sẽ báo thù cho Lâm Thiên Vũ. Tên tạp chủng đó muốn mượn đao giết người.

May mắn hôm nay vào phút sinh tử, thiếu niên mặt trắng trong đại điện lên tiếng ngăn cản thiếu niên mặt đen truy sát không thì hôm nay Lâm Thiên Vũ sẽ chết trong tòa cổ thành nho nhỏ. Đại ca nói đúng, trên đời có ngàn vạn cao thủ, cường giả như mây, nếu quá kiêu ngạo dễ chọc vào vài tồn tại không trêu nổi, lần này gã thất bại thảm hại.

Dù Lâm Thiên Vũ không cam lòng nhưng gã nghĩ thông vụ việc, càng hận Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

Thiếu niên đen quyết đấu ngay mặt khiến Lâm Thiên Vũ chịu phục, dù sao đấu quang minh chính đại, không lén hại người.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thì đâm sau lưng Lâm Thiên Vũ.

- Chắc lúc này Ninh Khiếu Hồ đã đi tìm các đại ca, ta phải mau trở về tránh cho các đại ca bị lừa đi tìm hai tên mọi rợ kia báo thù.

Lâm Thiên Vũ xoay người định đi chợt nghĩ tới cái gì, dừng lại lấy y phục mới từ trữ vật giới chỉ ra mặc vào. Lâm Thiên Vũ cầm huyền khí kính cổ động cực kỳ tinh xảo tỉ mỉ sửa soạn, trở về hình tượng mỹ thiếu niên hao phục phiên phiên như trước, Lâm Thiên Vũ hóa thành luồng sáng bay mất.

- Lâm Thiên Vũ ta phong lưu phóng khoáng, được gọi là một trong mười mỹ nam Thanh Châu, vô số nữ tu theo đuổi nhưng hôm nay bị người đánh thành đầu heo. Tuyệt đối không thể để ai biết ta bị hai tên mọi nhà quê đánh chạt vật, bà nội nó, quá mất mặt!

* * *

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm khó hiểu hỏi:

- Đinh sư huynh, tại sao không cho ta giết hắc?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chiếm ưu thế áp đảo, có nắm chắc giết thiên tài Thanh Vân tông kên kiệu gì nhưng phú cuối bị Đinh Hạo ra tiếng ngăn lại.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Theo Ngải Thanh nói thì quan hệ giữa Liệt Thiên Kiếm Tông và Thanh Vân tông không chặt chẽ, bọn họ không liên quan đến vụ Tây Môn giáo sư. Nghe giọng nói, hành động của Lâm Thiên Vũ thì ta thấy hình như hắc bị Ninh Khiếu Hồ lừa đến đây, hắc thậm chí không biết tòa cổ thành áp chế tu vi huyền khí. Nếu giết Lâm Thiên Vũ tương đương với đối địch Thanh Vân tông, sẽ chỉ tăng thêm cường địch cho chúng ta, khiến Ninh Khiếu Hồ được lợi. Dạy một trận rồi thả Lâm Thiên Vũ là được rồi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gật đầu.

Đinh Hạo nói:

- Chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta rời khỏi tòa binh trạm cổ thành, không thể ở lại đây nữa. Phải tìm thần thảo chữa cho Tây Môn giáo sư, chắc chắn Ninh Khiếu Hồ sẽ chờ bên ngoài, khi đó chúng ta có trận ác chiến.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm tiếp tục gật đầu canh cửa đại điện.

Đinh Hạo trở vào trong, lấy bốn trái tim mãnh thú tuyệt thế bị phong ấn ra khỏi trữ vật giới chỉ, lại lấy chút xương, tài liệu thiết kim loại góp nhặt được bắt đầu giai đoạn luyện chế rườm rà. Đinh Hạo muốn đào hố để Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu tự mình nhảy vào, hoàn toàn giải quyết mối họa. Còn Thanh Vân tông, tin tưởng sau khi Lâm Thiên Vũ trở lại mọi sự thật sẽ rõ ràng, có lẽ không đến mức trở thành tử địch

494. Chương 495: Không Gì Làm Không Được (thượng)

Lúc hoàng hôn Đinh Hạo đi ra ngoài một chuyến.

Đinh Hạo từ ngoài thành khiêng về một chiếc thuyền bay cổ cỡ nhỏ, loang lỗ cũ nát dài chưa đến bốn, năm thước.

Trong ánh mắt khó hiểu của đám người Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Đinh Hạo khiêng thuyền bay vào đại điện. Bên trong có tiếng ùng cọt, không biết Đinh Hạo đang làm gì.

Ngải Thanh thăm dò hỏi thiếu niên thợ săn Trương Phàm:

- Trương gia, Đinh gia đang làm . . . ?

Ngải Thanh biết tên Đinh Hạo, hẳn ngại gã hờ chút là kêu chủ nhân nên răn dạy một lần, gã sửa miệng gọi Đinh gia, thiếu niên thợ săn Trương Phàm thì thành Trương gia.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm lắc đầu, nói:

- Trước giờ ta không đoán được chuyện Đinh sư huynh làm, việc khó đến mấy vào tay Đinh sư huynh là sẽ biến đơn giản.

Ngải Thanh cười đến gần thiếu niên thợ săn Trương Phàm hơn, tiếp tục hỏi dò:

- Trương gia, đã nhiều ngày qua ta không biết người và Đinh gia đến tông môn châu nào, thiên tài cái thế như hai vị hai chắc thân phận không đơn giản?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngẩng đầu, liếc Ngải Thanh một cái. Tay thiếu niên thợ săn Trương Phàm vượt trường đao bách chiến màu đen của mình.

Mặt Ngải Thanh cứng đờ, vội cười nịnh nói:

- Người thấy đó, ta vụng về không biết ăn nói, mấy chuyện đó không phải ta nên hỏi. Ta nhiều chuyện, xin Trương gia đừng để bụng.

- Ta chỉ biết chuyện Đinh sư huynh không nói cho người biết thì tốt nhất là người đừng hỏi thăm. Có phải người cảm thấy ta tư chất ngu dốt, mặt thân thiện nên dám đến hỏi thăm những chuyện này?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vuốt ve trường đao như sờ da thịt tình nhân mềm mại, không ngẩng đầu lên nói:

- Người có biết nữ nhân nằm trong đại điện vẫn không tỉnh lại là ai không? Nếu không phải vì Đinh sư huynh thì ta sớm một đao chém người!

Ngải Thanh cảm thấy trong lời nói của thiếu niên thợ săn Trương Phàm tràn ngập sát ý, gã đánh rùng mình vội cười nịnh rồi đi.

Hôm nay thiếu niên thợ săn Trương Phàm cầm thanh đao to đánh bại Lâm Thiên Vũ một trong Thanh Vân Thập Nhị Tú còn thoáng hiện trong đầu Ngải Thanh, gã sớm định nghĩa Trương Phàm vào vùng cực kỳ nguy hiểm, không giống như ban đầu xem thường, coi rẻ.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bắt đầu tu luyện.

Cách luyện khí của thiếu niên thợ săn Trương Phàm rất lạ, trên người không dao động huyền khí nhưng toàn thân da thịt, xương cốt phát ra tiếng nổ như sấm, sóng gợn như từng luồng gió thu thổi mặt nước chậm rãi lặn tẩn trên người gã. Cùng vang lên còn có tiếng gầm rống như viễn cổ anh linh, trường đao to màu đen dài gần ba thước bên cạnh thiếu niên thợ săn Trương Phàm khẽ run như muốn hòa thành một với thiếu niên to đen.

Đám người Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm nhìn từ xa, trong lòng càng kính sợ Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm hơn.

Bây giờ Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm vẫn chưa biết hai thiếu niên có lực lượng cơ thể như ác ma đến từ đâu.

Nhưng nói đến ác ma . . .

Trong đầu Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm thoáng hiện một con mèo mập.

Lúc này như có cảm ứng tâm linh, luồng sáng trắng chợt lóe. Con mèo trắng vừa mập vừa đàn yêu bỗng xuất hiện trước mặt Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm. Một vuốt mèo túm mảnh thú khổng lồ không biết bắt từ đâu, mèo trắng mập đáp xuống đất.

Mèo trắng mập nói:

- Này, mấy tên tiện nhân các người ở đây làm biếng sao? Không mau làm việc đi! Lột sạch nó nướng lên, đưa vào phòng Miêu gia! Nhớ đừng bỏ nhiều miuối, gây đầy hơi nóng trong người, Miêu gia cần ăn nhạt.

Mấy cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh thậm chí là Võ Vương cảnh nghe mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nói liền cười nhỉnh làm việc.

Mấy ngày nay Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm đã biết con mèo mập sai khiến bọn họ có địa vị rất nặng trong lòng Đình Hạo, thường lấy ra cực phẩm huyền tinh thạch, thứ họ cảm thấy bảo bối xa xỉ eo mập ác quỷ Tà Nguyệt ăn, làm người ta hâm mộ ghen tỵ. Vì nịnh nọt mèo mập, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm hết sức làm việc.

Đặc biệt là Ngải Thanh, cấm chế trên người chưa được xóa, gã biểu hiện tích cực hơn ai hết.

Thời gian trôi qua.

Trước khi chập tối Đình Hạo lại đi ra ngoài một lần, hắn mang về một chiếc thuyền bay to dài hơn ba mươi thước kéo lê dưới đất. Trong ánh mắt của mọi người, Đình Hạo lại dùng chất thảo dỡ lắp ráp.

Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm tiếp tục rung động.

Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm không ngờ Đình Hạo chẳng những có thực lực khủng bố mà còn là minh văn chú khí sư.

Từng thủ ấn huyền ảo bị Đình Hạo bắt ấn rất dễ dàng, ánh sáng bạc và vàng liên miên khắc vào thân tàu bay cổ xưa, bác phần mới được gắn lên, minh văn bay múa như bức tranh xinh đẹp chớp lóe bay vào thân tàu. Nguyên thuyền bay biến đổi nhanh như chớp, từ ban đầu cũ kỹ, loang lổ đầy dây leo dần biến thành hung khí chớp lóe màu xám bạc kim loại, rực rỡ hẳn lên, rất bắt mắt.

Đình Hạo không ngừng lại.

Đình Hạo không ngừng cải tạo thuyền bay, khắc vô số minh văn trong ngoài, có minh văn chữ hán đặc biệt, cũng có chút minh văn nguyên thủy. Đình Hạo không ngừng rót đủ loại hoa văn vào thân thuyền như đang rèn luyện cương thiết, mỗi dấu khắc minh văn là một lần rèn luyện, chiết xuất tài liệu thân thuyền.

Ở vài vị trí máu chốt Đình Hạo tháo dỡ tài liệu đã mục nát, thay thế là một số xương cứng lấy ra từ thân thể quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao, quái vật đầu người minh của sánh bản thân liệu, lần lượt rèn luyện. Đình Hạo thi triển hết cách luyện khí hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ truyền dạy cho.

Quá trình này kéo dài một đêm.

Khi mặt trời ngày thứ hai dâng lên, thuyền bày cũ kỹ dài hơn ba mươi thước phế thải biến thành tàu bay mới dài hai mươi thước, rộng sáu thước.

Bề ngoài hình giọt nước tràn ngập mỹ cảm, chớp lóe màu xám bạc kim loại như con cá mập to, nó chỉ lơ lửng tại đó đã kích thích thị giác. Thuyền ười thước, có khoang điều khiển, phòng dưới sàn tàu. Ánh nắng chiếu rọi, hoa văn rậm rạp, minh văn như cánh hoa tỏa sáng lưu chuyển lực lượng làm người ta hoảng loạn.

Ánh mắt Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm nhìn Đình Hạo đã biến thành kính sợ, khâm phục.

Lọa khâm phục này không phải dựa vào thực lực cường đại nghiền áp mà là khâm phục từ tận đáy lòng. Mặc kệ sâu trong lòng Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm nhìn Đình Hạo như thế nào nhưng bọn họ không thể không thừa nhận thiếu niên trẻ tuổi này đúng là có thần thông khó thể tưởng tượng, không đơn giản là thực lực cường đại, hắn không gì làm không được.

Đình Hạo nghỉ ngơi giây lát chui vào trong thuyền, tiếp tục bận rộn.

Một nén nhang sau, Đinh Hạo với vẻ mặt vừa lòng đứng trên thuyền phôi tay.

495. Chương 496: Không Gì Làm Không Được (hạ)

Đinh Hạo vẫy tay nói với Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm:

- Mấy người chuẩn bị đi, chúng ta sắp đi.

Đinh Hạo nghĩ tới nghĩ lui quyết định mang theo Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, có thể sai vặt.

Đinh Hạo quay về đại điện ôm Tây Môn Thiên Tuyết ra, vào khoang thuyền dàn xếp cho nàng xong Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Đinh Hạo điểm danh Ngải Thanh:

- Người, phụ trách cung cấp động lực cho thuyền bay.

Đinh Hạo dẫn Ngải Thanh đến mật thất tầng cuối cùng dưới khoang thuyền chỉ vào ghế đá như tể đàn loại nhỏ, kiên quyết nói:

- Thử đưa huyền khí vào trận pháp là có thể khởi động chiếc thuyền bay, với tu vi huyền khí cảnh giới Võ Vương cảnh như người dù liên tục không nghỉ cũng dư sức chống đỡ chiếc phi thuyền một ngày một đêm, xem như một loại khổ tu.

Ngải Thanh vô cùng vui vẻ đồng ý.

Bởi vì Ngải Thanh biết gã không có quyền lựa chọn.

Ngải Thanh cảm giác mình vẫn trận pháp cực kỳ cường đại quanh vách mật thất, nguyên mật thất như huyền khí, tương đương với nhà giam gã. Ngải Thanh trở thành cỗ máy hình người, phải từng giây từng phút cung cấp động lực cho chiếc thuyền bay. Nhưng điều đó nói lên Ngải Thanh còn có giá trị với Đinh Hạo, ít nhất không nguy hiểm sinh mạng. Ngải Thanh muốn được Đinh Hạo tin tưởng có nói ba hoa chích chòe cũng vô dụng, phải dựa vào hành động thực tế.

Đinh Hạo chỉ đạo, Ngải Thanh nhanh chóng nắm giữ bí quyết thúc giục mình vẫn trận pháp tể đàn.

Ngải Thanh tự giác ngồi trên tể đàn, rút huyền khí vào.

Hoa văn vàng quanh ạmt thất chớp lóe như dây mây xinh đẹp.

- A? Đây là?

Ngải Thanh đột nhiên vừa kinh vừa mừng phát hiện khi gã vận chuyển huyền công thì tể đàn mình vẫn trận pháp có tác dụng tăng phúc thần kỳ, huyền khí trong người sống động hơn bất cứ lúc nào. Tu luyện trong trạng thái này tốc độ nhanh hơn gấp hai, ba lần bình thường.

Quá tuyệt!

Tù binh Ngải Thanh nổi lên cảm kích.

Cùng lúc đó, đãi ngộ của năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm tốt hơn chút.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm bị phân phối khổng chép hương hướng, tốc độ chiếc thuyền bay.

Đều là mình vẫn trận pháp nhìn bề ngoài vô cùng đơn giản, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm chỉ cần rút chút huyền khí vào là có thể khống chế chiếc thuyền bay bay nhanh như chớp lượn trên không trung. Đinh Hạo có thiết kế tăng tác dụng tu luyện cho năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, càng hậu hĩnh hơn Ngải Thanh.

Trong lòng Đinh Hạo biết rõ muốn Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm ngoan ngoãn cho hắn sử dụng thì phải có kẹo và roi, để bọn họ trông thấy hy vọng.

Đinh Hạo chuẩn bị đơn giản xong chiếc chiếc thuyền bay bạc được hắn đặt tên là chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một nhẹ nhàng bay lên rời khỏi tòa binh trạm cổ thành.

* * *

- A? Đó là . . . Không lẽ tên mặt trắng nhỏ tạo ra huyền khí bay? Hắn còn có thần thông như vậy?

Trên một ngọn đồi cách tòa binh trạm cổ thành hai mươi mấy dặm, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu khó thể kiềm chế giật mình.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu nhớ đến lúc trước chú ý thấy Đinh Hạo kéo ra hai chiếc chiếc thuyền bay một lớn một nhỏ từ đám cỏ chiếc thuyền bay, gã lập tức hăng định suy đoán. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu càng giật mình hơn, gã không ngờ đoàn người bọn họ vô tình chọc phải kẻ địch thiên tài ngút trời cho Liệt Thiên Kiếm Tông, chẳng những thực lực mạnh mẽ còn có thủ đoạn như vậy. Chắc là thiên tài đó được truyền thừa uyên bác, lai lịch bí ẩn.

Nếu nói trong chớp mắt này Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không hối hận là chuyện không thể nào.

Tiếc rằng bây giờ không có khả năng quay về hòa giải.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu giật mình, càng tăng sát ý với Đinh Hạo.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu phải nhanh chóng bóp chết uy hiếp này, không thì về sau nguyên Liệt Thiên Kiếm Tông sẽ gặp tai họa diệt vong.

- Phải rồi, tên mặt trắng đã đi, không biết một góc bản đồ còn ở trong tòa cổ thành không?

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu lập tức nhớ đến bản đồ trên bia đá thanh ngọc.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu ôm chút may mắn cuối cùng, có lẽ Đinh Hạo không biết về thượng cổ di tích bí ẩn nên không chú trọng khối bia đá. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu nhìn chiếc thuyền bay màu bạc sắp biến mất cuối trời, gã biết đã không còn nhiều thời gian gian, cần mau chóng vào tòa binh trạm cổ thành thăm dò. Nếu bia đá không còn thì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đuổi theo chiếc thuyền bay màu bạc ngay, tùy thời tìm cách.

Nếu Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chờ chiếc thuyền bay biến mất rồi mới vào thành thì sẽ mất tung tích đám người Đinh Hạo.

Tìm người trong chiến trường bách thánh mệnh mông chỉ dựa vào một mình Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu giống như biển rộng tìm kim, căn bản không có khả năng.

Thế là Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không do dự nữa hóa thành luồng sáng vào tòa binh trạm cổ thành, đi đến đại điện.

- Còn ở đây?

Khi Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thấy bia đá màu xanh trong nội điện thì mừng như điên, gã chỉ ôm chút hy vọng cuối cùng xem thử không ngờ Đinh Hạo thật sự không phát hiện bí mật bia đá.

- Ha ha ha ha ha ha! Cái này đúng là thần may mắn cũng đứng về phía ta!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu nhanh như chớp đến trước bia đá, gã vận chuyển huyền khí muốn chặt gãy bia đá mang đi.

Lúc này . . .

Nguyên đại điện bỗng tỏa sáng ngời, áp lực vô hình điên cuồng lan tràn, vách tường xung quanh đại điện tỏa hoa văn sáng sủa. Cửa điện đóng lại ngăn cách mọi thứ bên ngoài, đại điện thành lao tù kín không kẽ hở.

Giọng Đinh Hạo vang trong đại điện.

- Chờ người đã lâu.

Thanh âm này không khác gì tiếng sét với Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, hai chân gã run rẩy, cảm giác nguy hiểm ập xuống. Phản ứng đầu tiên của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu là lao tới vách tường gần nhất muốn đâm thủng nó để chạy đi.

Tiếc rằng tường đá ngày thường mỏng như tờ giấy đối với Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bây giờ cực kỳ cứng rắn, hoa văn minh văn màu vàng tỏa ánh sáng chói lòa. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đâm vào như đụng phải bức tường vĩnh hằng không ngã, vai tê rần. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bị lực phản chấn cực lớn hất ngược về.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu gầm lên:

- Grao!

Toàn thân Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bốc cháy ánh sáng huyền khí hùng hực, trông gã như ở trong ngọn lửa. Kiếm khí vô cùng sắc bén bắn ra từ ngọn lửa rạch phá hư không như bão táp đánh vào bức tường. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hóa thành tuyệt thế thần kiếm nhanh như chớp đâm vào vách tường.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu biết gã phải trốn.

Phải trốn trong thời gian ngắn nhất.

Bởi vì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không còn thần ngẫu thể mạng thứ hai.

496. Chương 497: Cạm Bẫy Và Tuyệt Sát

Trong tòa bình trạch cổ thành có minh văn nguyên thủy áp chế lực lượng làm thực lực của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu giảm mạnh không bằng một nửa, nhiều vũ khí bí mật mất hiệu quả. Lúc trước chiến đấu ngay mặt Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đã thua một lần, gã không cho rằng nếu lại có cơ hội thì gã có cơ may lật ngược thế cờ. Biểu hiện mạnh mẽ nghiền áp của Đỉnh Hạo mang đến rung động lớn cho Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, để lại tâm lý bóng ma.

Tiếc rằng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đụng vào vách tường hòng chạy trốn vẫn thất bại.

Twòng đá chớp lóe ánh sáng vàng như vách tường vĩnh viễn không thể vượt qua, gã dốc hết sức nhưng không cách nào đụng ngã được.

- Không phải đâu? Cái thứ này chính là đệ nhất thiên tài Liệt Thiên Kiếm Tông gì đó mà ngươi nói?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đứng trên vai Đỉnh Hạo ôm chân trước khinh thường nói:

- Sao trông như con chuột gặp mèo, chưa đánh đã liều mạng trốn?

Đỉnh Hạo không đáp lời mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt.

Đỉnh Hạo rút Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao từ trữ vật giới chỉ ra.

Tốc chiến tốc thắng.

Đỉnh Hạo phải giải quyết Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trong thời gian ngắn nhất, hắn cần quay về chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một chăm sóc Tây Môn Thiên Tuyệt. Hoang dã chiến trường bách thánh tràn ngập nguy hiểm, chỉ một mình thiếu niên thợ săn Trương Phàm ở bên kia, Đỉnh Hạo không mấy yên tâm.

Mất thấy không chạy được, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bình tĩnh tinh thần chuẩn bị cho cuộc ác đấu sắp đối diện.

- Giải, đúng là mưu kế hay.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu là một người rất quyết đoán.

Lúc trước Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu dứt khoát chạy trốn, bây giờ gã biết không thoát được thì lựa chọn chiến đấu, không chút e ngại danh tiếng của mình bị ảnh hưởng, không sợ bị người cười chê. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cầm được thì cũng buông được, là nhân vật giống như kiêu hùng, đáng tiếc hiện giờ gã chỉ có thể ngoan cố chống cự.

Tay trái Đinh Hạo cầm Trảm Nguyệt loan đao, tay phải cầm Thượng Tà trường kiếm từng bước một tới gần Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu.

- Là tại bản thân người quá tham lam.

Đúng vậy, nếu không phải Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu luôn mong muốn một góc bản đồ thì đã không rơi vào cạm bẫy, nhưng cục diện hôm nay đã không cho gã đường lựa chọn. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không biết Ngải Thanh chưa chết, không biết gã đã lộ tin tức cho Đinh Hạo. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chỉ hận lúc trước chiến bại vội vã chạy trốn không kịp mang đi bìa đá thanh ngọc, vì vậy gã biết rõ là cái hổ vẫn phải nhảy. Nếu bỏ qua thì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sẽ có tội lớn với Liệt Thiên Kiếm Tông.

- Vậy chiến đi!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hít sâu, lòng máy động, trên người hiện ra một bộ chiến giáp màu nước xanh biếc như màng nước mỏng phủ lên toàn thân gã chỉ lộ ra hai tay, khuôn mặt. Ánh sáng chảy xuôi có hơi thở kỳ dị, nó là chiến giáp phòng ngự đẳng cấp bảo khí.

Đinh Hạo giành ra tay trước.

Vù vù vù vù vù!

Nhân vật như Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu có đòn sát thủ bảo khí không ngoài dự đoán của Đinh Hạo, hẳn không hề bất ngờ.

Trảm Nguyệt loan đao vạch luồng sáng bạc tựa như mộng ảo, vừa ra tay chính là đao ý.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Chiến giáp màu lam tỏa sáng trên cánh tay Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu vươn ra thành hai thanh trường kiếm nối với cánh tay, gã trở tay đỡ. Tiếng kim loại không dính khói lửa vang lên, Trảm Nguyệt loan đao và trường kiếm màu lam tách ra.

Người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu rung mạnh, thụt lùi.

Về lực lượng cơ thể dù Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu có chiến giáp đẳng cấp bảo khí tăng phúc vẫn không phải đối thủ của Đinh Hạo.

Đinh Hạo xông lên, Thất Huyền Trảm Hoàn Trảm lại thi triển.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hét to:

- Kiếm chi huyền!

Trường kiếm màu lam nối liền với tay Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đỡ Thượng Tà trường kiếm, với góc độ khó tin phát ra luồng kiếm quang mỏng chớp mắt bắn hướng trán Đinh Hạo.

- Meo!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt tùy tay hươu vuốt cào nát kiếm quang như xé rách một trang giấy.

- Sao có thể như vậy?

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trợn trừng suýt lồi mắt, gã hơi ngậy người bị Trảm Nguyệt loan đao chém gang yêu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đập vào tường đá đại điện.

- Phụt.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hộc ngụm máu, gã không rảnh nói gì, gồng lưng vùng ra khỏi vách tường sụp đổ, nghiêng người chột lóe. Cùng lúc đó, Đinh Hạo phát ra chiêu Thất Huyền Trảm Thứ Trảm, Thượng Tà trường kiếm đã đâm vào vị trí lúc trước Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu ở.

Mới bắt đầu đầu Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đã hoàn toàn yếu thế.

Trong lòng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu khó thể che giấu giật mình, gã khó tin phát hiện so sánh mười mấy ngày trước thì thực lực đối thủ của gã tăng vùn vụt, tạo áp lực hơn xa ngày xưa. Nếu không phải khuôn mặt Đinh Hạo như cũ thì Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu còn tưởng gã đầu ý với người khác.

- Tu vi tăng tiến đáng sợ, thiên tài khủng khiếp.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu vội lùi lại, trong pthú chỉ mảnh treo chuông né luồng kiếm ý chém eo.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu quát to:

- Có lẽ chúng ta nên dừng tay trao đổi . . .

Đinh Hạo không hề dừng lại.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình cùng sử dụng đao kiếm, nhiều lần đao quang, kiếm quang có sức mê hoặc nhiếp hồn người khuấy động sóng gợn trong không khí, đại diện bị đao ý và kiếm ý đáng sợ bao phủ sắp bị nghiền nát.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cố sức tránh né vừa cố gắng thuyết phục Đinh Hạo:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết tại sao chúng ta bắt những đệ tử tông môn nhân tộc sao?

Lòng Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bức tức muốn học máu.

Thử nghĩ Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu là cường giả cảnh giới nửa bước Vô Hoàng cảnh lại kích phát bảo khí Liệt Thiên Kiếm Tông ban cho không ngờ vẫn bị tên mặt trắng chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, đao ý và kiếm ý áp chế chặt vật đến vậy. Đáng hận là mình vẫn nguyên thủy trong tòa bình trảm cổ thành áp chế quá ạnh, huyền khí của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu không đủ tiêu chuẩn một nửa ngày thường, không thì gã đã kích phát ra uy lực Thủy Ý Thần Khải đánh gục Đinh Hạo trong tích tắc.

Lòng Đinh Hạo máy động. đọc truyện nhanh nhất tại .org

Đinh Hạo từng nghi hoặc tại sao người Liệt Thiên Kiếm Tông bắt nhốt đệ tử tông môn khác? Nếu nói là vì giết người cướp báu vật thì không cần rắc rối như thế, giết tại chỗ cho rồi. Liệt Thiên Kiếm Tông nhốt người vào nhà tù nước ngầm dưới lòng đất như nuôi dưỡng gia súc, hình như cần dùng vào việc gì.

Nhưng tò mò bí mật không đủ áp chế sát ý trong lòng Đinh Hạo.

Hôm đó Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu tuyên bố muốn làm nhục Tây Môn Thiên Tuyết đến chết thì Đinh Hạo đã không định để kiếm tu độc ác bạo ngược còn sống rời khỏi chiến trường bách thánh. Huống chi Đinh Hạo phải giết người diệt khẩu, không thể để Liệt Thiên Kiếm Tông phát hiện chuyện trong chiến trường bách thánh nhanh như vậy.

Liệt Thiên Kiếm Tông dù gì là tông môn vật khổng lồ, tạm thời Đinh Hạo không thể trêu vào.

497. Chương 498: Gặp Lại ‘cố Nhân’ (thượng)

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sắp bị buộc điên:

- Ngươi . . . Dừng hiếp người quá đáng!

Đinh Hạo không nhúc nhích, chiêu thức như điện tăng áp lực không dứt.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu lại bị chém bay.

Thủy Ý Thần Khải bắt đầu nứt ra.

Đao ý và kiếm ý thần bí khó lường, hoàn toàn vượt qua phạm trù chiêu thức bình thường, mỗi lần công kích khó thể nắm bắt. Đao ý và kiếm ý như tình cờ phù hợp quỹ tích biến đổi của thiên địa trời trăng, đại đạo chí giản, chân trời góc biển khó thể tìm kiếm. Đao ý và kiếm ý phối hợp với Thất Huyền Trảm đại xảo không công rồi lại không hề công kích của Đinh Hạo, tuy Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu nhanh như chớp né tránh nhưng vẫn liên tục trúng chiêu.

Miệng mũi Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trào máu.

Tuy Thủy Ý Thần Khải là bảo khí nhưng không có đủ huyền khí chống đỡ vẫn không thể ngăn cản lực lượng chấn động to lớn, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cảm giác được xương cốt trong người gã đang từ từ vỡ nát.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu biến sắc mặt, không kiềm được quát to:

- Mau dừng tay . . . Nghe . . . Nghe ta giải thích . . . Không phải ta cố ý làm khó dễ sư tỷ của ngươi mà vì muốn đốt thần hỏa mình văn trận pháp trong thượng cổ di tích bí ẩn phải có máu, xương, thịt của nhân tộc hiến tế nếu không thì sẽ bị phản phệ. Ta nói cho ngươi biết bí mật này, ngươi có thể cầm bản đồ đó tìm ra thượng cổ di tích bí ẩn đốt lên thần hỏa mình văn trận pháp . . . Chúng ta . . . Chúng ta không ai nợ ai . . .

Thì ra là vậy.

Hèn chi Liệt Thiên Kiếm Tông bắt người của tông môn khác nuôi dưỡng.

Thắc mắc cuối cùng trong lòng Đinh Hạo giải tỏa, mắt hần trong suốt, chiến ý càng cao, ra tay không nương tình.

- Ngươi . . . Khinh người quá đáng . . . Là ngươi buộc ta . . . Liều . . .

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu thấy hôm nay không có đường may mắn sống sót, mắt lóe tia sắc bén, chợt quát to, không lùi mà tiến tới. Thủy Ý Thần Khải tách khỏi người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, lực lượng nguyên tố tăng ngoài biên cuồng bạo. Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu liều bị Thất Huyền Trảm Thứ Trảm của Đinh Hạo gần như xé đôi người rút cuộc đến gần hần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năng lượng vô cùng khủng bố nổ trong đại điện.

Đinh Hạo ngửa họng vắng ra ngoài.

Đại điện bị vụ nổ khủng bố lật tung nóc, đá vụn tung tóe, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào. Đinh Hạo cảm thấy như thân thể bị vô số thanh kiếm cắt, huyền khí lạ phá mở huyền khí hộ thể chui vào đường huyền khí trong người hần phá hư, đau nhức như đao cắt.

Làn da Đinh Hạo rậm rạp vết thương.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu bị tạc nổ thành nhiều mảnh, xương trắng bay đầy không thể sống nổi. Một luồng sáng màu lam bay ra từ trán Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu trước khi cái đầu gã nát nhanh chóng chạy ra ngoài đại điện.

Hay cho Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sát phạt quyết đoán, mắt thấy không còn hy vọng chạy trốn thì không vùng vẫy nữa, muốn giữ lại một tia thần hồn chờ cơ hội phục sinh. Đây là lựa chọn vô cùng dứt khoát. Đinh Hạo không ngờ Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu sáng khoái đến tận đây, muốn ngăn cản đã không kịp.

Chính lúc chỉ mảnh treo chuông, bên tai Đinh Hạo nghe tiếng mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt reo lên.

- Mèo, trông ngon miệng quá . . .

Một luồng sáng trắng chợt lóe, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt vui vẻ ngậm một đoàn sáng màu lam quay trở về.

Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu là cường giả cảnh giới nửa bước Vô Hoàng cảnh, thần hồn chắc chắn có chút ý thức tự chủ. Đoàn sáng màu lam bề ngoài trông như một con người, mặt mày rõ ràng, chính là Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu cỡ nhỏ. Biểu tình Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu kinh hoàng phát ra tiếng gào vừa kinh vừa giận, điên cuồng giãy dụa muốn thoát khỏi miệng mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt.

Tiếc rằng mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt là khắc tinh của thần hồn, ngay cả thần hồn cường giả thượng cổ di tích tông môn thượng cổ Tây Nham sơn mạch còn bị nó xé mấy vuốt nuốt mất nói chi đến Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu?

Đoàn sáng bị mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt ngậm trong miệng như một miếng thịt, răng hổ trắng tinh cắn người ánh sáng, nước miếng nhều đầy đất. Ánh mắt mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hỏi ý Đinh Hạo.

Đinh Hạo gật đầu.

- Meo, ha ha ha ha ha ha! ăn cơm, ta thích ăn nhất!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hoan hô nhai nát thần hồn Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu hút một hơi như uống quỳnh tương, ợ no.

Đinh Hạo thở phào, vận công chữa thương.

Vụ nổ bất ngờ vừa rồi không chỉ ẩn chứa huyền khí cảnh giới nửa bước Vô Hoàng cảnh bị áp chế của Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu còn bao gồm năng lượng bảo khí Thủy Ý Thần Khải màu xanh biếc, cực kỳ đáng sợ. Năng lượng vụ nổ có thể trực tiếp xé nát một cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh, nếu đổi lại là trước kia thì Đinh Hạo sẽ phải gãy tay cụt chân, không chết cũng trọng thương.

May mắn hơn nửa tháng trước Đinh Hạo dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch, độ mạnh thân thể tăng nhiều, cô đọng ra xương có minh văn mơ hồ. Hai mươi xương ngực minh văn chính diện chịu sóng xung kích vụ nổ khủng bố, ngực Đinh Hạo bầy nhầy máu me nhưng chỉ là bị thương ngoài da, xương hơi nứt rạn, tính dưỡng một lúc là sẽ hồi phục, không tính bị thương nặng.

- Lần này hơi sơ sẩy, dụ Ninh Khiếu Hồ vào cạm bẫy, ta chiếm hết thiên thời đại lợi nhân hòa nhưng hấn vẫn suýt chạy thoát. Ta thiếu kinh nghiệm đối chiến với cường giả thật sự.

Đinh Hạo thầm tổng kết được mất trong trận chiến này.

Vết thương ở ngực bụng Đinh Hạo đang dần hồi phục.

Những da thịt rách nhanh chóng liền lại.

Không đến một nén nhang, vết thương nhìn thấy ghê người đều lành lặn, mọc da thịt mới trắng nõn như trẻ mới sinh.

Bây giờ Đinh Hạo có cảnh giới kỹ thân thiên địa đệ lục giai Thăng Tự Quyết, kỹ thân thiên địa tức là mọi năng lượng, vật chất tồn tại trong người đều tuân theo pháp tắc tự chủ dần sinh thành trong người. Những năng lượng lạ xâm nhập thân thể một giây sau bị Đinh Hạo bài trừ ra, hơi vận chuyển huyền khí, ôn nhuận điều dưỡng, vết máu loang lổ cuối cùng trên làn da nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Lúc này nguyên đại diện đã hoàn toàn sập, cảnh tượng hoang tàn.

Đinh Hạo không vội vã rời đi.

Đinh Hạo thả thần thức như thủy triều tràn ra bốn phương tám hướng cẩn thận quét, sưu tầm xung quanh. Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện vài đạo cụ không gian Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu mang theo, một trữ vật giới chỉ chế tạo bằng thủy ngân chi tinh, mấy đồ chứa không gian hình dạng khác nhau. Thân phận như Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu chắc cất giữ bảo bối giá trị không nhỏ.

Tiếc rằng bảo khí Thủy Ý Thần Khải màu xanh biếc đã nổ tung không thể phục hồi.

Đinh Hạo liếc hướng bia đá màu xanh, hấn ngẫm nghĩ võ chiêu đánh nát nó.

Đinh Hạo xác định không còn sơ hở gì mang theo mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt thành luồng sáng rời đi.

498. Chương 499: Gặp Lại ‘cố Nhân’ (hạ)

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, đây là may mắn của ngươi. Bản hoàng nhìn trúng huyền khí chiếc thuyền bay là vinh hạnh của ngươi, hãy mau hiện ra đi!

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng mặc giáp đen sát người nhìn chằm chằm chiếc thuyền bay màu bạc trước mắt lộ ra say mê. Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng từng thấy rất nhiều huyền khí loại bay nhưng chiếc thuyền bay trước mắt tạo hình khác biệt, ánh sáng bạc trắng kim loại như mộng ảo. Ánh mắt lão tam Ninh Châu Tam Hoàng luôn rất cao kiêu không được nổi lòng tham.

Lão nhị, lão đại Ninh Châu Tam Hoàng đứng sừng vai đằng sau lưng lão tam Ninh Châu Tam Hoàng.

Phía đối diện.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đứng ở đầu thuyền cầm chiến đao đen, gươm đao đứng thẳng, tóc đen bay rối trong gió. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không nói câu nào.

Hôm nay thật xui, Đinh sư huynh đi phục kích Ninh Khiếu Hồ chưa trở về mà bên mình đã gặp ba rắc rối.

Về mặt thiếu niên thợ săn Trương Phàm khó chịu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không sợ chiến đấu.

Ba người đối diện là cường giả cảnh giới Võ Vương cảnh, dù lấy một chọi ba thì thiếu niên thợ săn Trương Phàm tự tin có sức chiến đấu. Áo nghĩa Thập Hoàng Thể Tôn Công có đặc điểm là dù bị vây công thì vẫn có cách phản kích phá địch.

Nhưng vấn đề ở chỗ thiếu niên thợ săn Trương Phàm không thể đánh với Ninh Châu Tam Hoàng.

Thập Hoàng Thể Tôn Công tu luyện cơ thể, tiếc rằng thân thể cường đại không giúp thiếu niên thợ săn Trương Phàm bay trên cao, dù sao tu vi huyền khí trong người gã chỉ cỡ Đại Võ Sư cảnh. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm rời khỏi chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một sẽ như hòn đá rớt từ trên trời xuống, không thể bảo vệ chiếc thuyền bay. Nếu đánh nhau trên chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một lỡ như không thể khống chế lực lượng làm tổn hại chiến thuyền sẽ gây nguy hiểm cho Tây Môn Thiên Tuyết.

- Nếu Đinh sư huynh đối diện loại tình huống này chắc sẽ nghĩ ra cách.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngần ngừ, trong đầu xét qua vô số suy nghĩ nhưng không giúp được gì.

Đối diện.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng tức giận quát:

- Như thế nào? Tiểu tử điếc tai sao? Người có biết ta là ai . . .

Chính lúc này . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Ta biết người là ai nhưng người biết chiếc thuyền này là của ai không?

Một thanh âm trêu chọc vang lên từ đằng sau:

- Ba vị hoàng gì đó, thật là nhân sinh hà xử bất tương phùng, không ngờ chúng ta gặp lại tại đây. Người vẫn tự kỷ khiến người ghét.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng đánh rùng mình.

Thanh âm này quá quen thuộc.

Ninh Châu Tam Hoàng vụt xoay người, bọn họ trông thấy khuôn mặt trong ác mộng.

- Là người?

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng ngẩn ra sau đó vui vẻ cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá rồi, không ngờ để cho ta nhanh chóng gặp người, đúng là trời giúp người! Tiểu tử, hôm nay người chết chắc rồi, ta muốn xé nát người.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thấy người vui vẻ như vậy người không biết còn tưởng chúng ta bằng hữu tốt.

Thấy Đinh Hạo an toàn trở về, thiếu niên thợ săn Trương Phàm thâm thở phào, hỏi:

- Đinh sư huynh giải quyết chuyện bên kia xong rồi?

Đinh Hạo gật đầu.

Ninh Châu Tam Hoàng thấy vậy cùng cười.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng cười to bảo:

- Thì ra chiếc thuyền này là của người? Tốt, ha ha ha ha ha ha! Hôm nay chúng ta cùng tính nợ mới nợ cũ một lúc đi. Hì hì, nơi này không có thượng cổ mình vẫn trận pháp gì, tiểu tử, ta chống mắt xem người có thể mượn lực lượng từ đâu?

Đinh Hạo liếc Ninh Châu Tam Hoàng, phát hiện thực lực của họ tăng tiến hơn lúc mới gặp dưới Cự Linh thành nhưng không nhiều như hắn. Ninh Châu Tam Hoàng cũng có kỳ ngộ trong chiến trường bách thánh, dù sao tu vi huyền khí đến cảnh giới Vô Vương cảnh mỗi tăng lực lượng nhất khiêu là vô cùng khó khăn.

Đinh Hạo bỗng lên tiếng:

- Ta đoán ba người nhận được tin của Ninh Khiếu Hổ nên cố ý chạy đến?

Ninh Châu Tam Hoàng giật mình kêu lên:

- Sao . . . Người biết?

Đinh Hạo càng tin cãchs.

Đinh Hạo xòe tay chìa ra một chiếc nhẫn bạc tinh xảo, mỉm cười nói:

- Nhìn thứ này đi.

Ninh Châu Tam Hoàng không nhìn thì thôi, thấy xong tim đập nhanh.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng thất thanh la lên:

- Đây là trử vật giới chỉ luôn theo bên Ninh huynh, sao . . . Sao nó nằm trong tay của người? Không lẽ . . . Không thể nào . . .

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người đoán đúng. Ninh Khiếu Hổ chấp mê bất ngộ, khăng khăng đối địch với ta nên bị một đao mất mạng. Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt rất phối hợp đứng thẳng trên vai Đinh Hạo, nhớ nhưng nói:

- Meo, thần hồn của tiểu tử Ninh gì đó ăn rất ngon, không biết thần hồn của ta tiểu tử này có mùi vị gì? Đinh Hạo, đừng dồng dài, mau giết ba tên này đi. Bảo bối trên người chúng thuộc về người, cho ta thần hồn là được, thấy sao?

Ninh Châu Tam Hoàng thấy nghi ngờ.

Thực lực của Đinh Hạo mới là nhị khiếu Đại Tông Sư cảnh còn Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu là nửa bước Vô Hoàng cảnh, hai người chênh lệch cách biệt như con kiến và thần long, làm sao hắn đánh bại được cao thủ kiếm tu như vậy? Nhưng nếu không phải thế thì tại sao trử vật giới chỉ luôn theo bên Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu nằm trong tay Đinh Hạo?

Ninh Châu Tam Hoàng và Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu quen nhau từ lâu, xem như có chút tình cảm. Ninh Châu Tam Hoàng biết gã rất quý trọng chiếc nhẫn thủy ngân chi tinh, bên trong chứa các bảo bối quý giá Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu thu gom cả đời, người khác không thể mượn được. Trước nay Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu mang theo bên người, trừ phi gã chết nếu không thì chiếc nhẫn tuyệt đối không vào tay người ngoài.

Lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng ngần ngừ nói:

- Lão đại, tiểu tử này có tà tính, không thể không đề phòng.

- Không lẽ Thiên Chi Ngân Ninh Hổ Khiếu thật sự bị hắn giết?

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng cũng do dự:

- Chắc tiểu tử này chỉ hù chúng ta?

Trong phút chốc Ninh Châu Tam Hoàng vào thế đâm lao phải theo lao.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ông trời cũng sắp đặt chúng ta gặp lại nhau, lần này ta không thu các ngươi thì thật có lỗi với trời. Ha ha ha ha ha! Nếu ba ngươi không có trí nhớ, bên cạnh ta đang thiếu mấy người hầu, thân phận các ngươi là hoàng tử hoàng triều gì đó sẽ không làm xấu mặt ra. Ha ha ha ha ha ha! Ở lại với ta đi!

Đinh Hạo bắt thủ ấn kỳ dị.

Trong phút chốc thiên địa, hư không xung quanh thay đổi.

499. Chương 500: Đá Mài Dao (thượng)

Thiên địa thay đổi.

Bốn trái cầu lấp lánh ánh sáng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện ở bốn hướng đông, nam, tây, bắc.

Yêu khí cuộn cuộn phát ra từ trái cầu khiến thiên địa như trở về trạng thái hỗn độn, xung quanh toàn là sương mù, không thấy ngoài trăm thước. Yêu khí đáng sợ như thực chất bao phủ thân thể người, cảm giác lún vào đầm lầy dính đặc, khoảnh khắc dời đến không gian kỳ dị khác. Chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một cách mấy chục thước hoàn toàn biến mất.

- Đây là . . .

- Trận pháp?

Ninh Châu Tam Hoàng thấy rung động.

Bốn trái cầu tỏa ánh sáng khiến Ninh Châu Tam Hoàng thấy nguy hiểm.

Đinh Hạo bước ra từ sương mù đi trong hư không như đi trên đất bằng, lạnh lùng nói:

- Hơn hai mươi ngày trước bên ao nước một hiệp cốc cách ngàn dặm các ngươi từng truy sát một đệ tử Vãn Kiếm tông ta, bây giờ hân sống hay chết?

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đinh khỉ ốm phát hiện một áo lót của nam đệ tử Vãn Kiếm tông bên ao nước một hiệp cốc, sau đó Đinh Hạo tuần tra phát hiện hơi thở của Ninh Châu Tam Hoàng. Đinh Hạo cần tìm hiểu rõ chuyện này, dù đệ tử Vãn Kiếm tông đó sống hay chết đều phải biết rõ tin tức.

- Hai mươi ngày trước, ao nước, hiệp cốc?

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng ngẩn người, lạnh lùng cười:

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì.

Đinh Hạo tức giận quát:

- Ta phát hiện dấu vết của các ngươi ở đó, muốn chối cãi?

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng chợt nhớ cái gì, cao giọng quát:

- Đúng vậy. Chúng ta từng đi đến đó nhưng không phát hiện đệ tử Vãn Kiếm tông gì, không thấy một người sống. Hôm đó chúng ta gặp một con mãnh thú hỏa hệ, cùng ra tay lấy được một khối thiên địa huyết cốt.

Không gặp đệ tử Vãn Kiếm tông?

Đinh Hạo luôn quan sát kỹ biểu tình, thái độ của Ninh Châu Tam Hoàng, phát hiện bọn họ nói câu này không có vẻ là xạo. Đinh Hạo ngẫm lại phát hiện ngày hôm đó, tuy cảm giác hơi thở Ninh Châu Tam Hoàng trong không khí nhưng không có chứng cứ hai phe chiến đấu, không lẽ Ninh Châu Tam Hoàng thật sự không thấy đệ tử Vãn Kiếm tông?

Đinh Hạo lại thăm dò:

- Đường đường là Ninh Châu Tam Hoàng tự xưng huyết mạch tôn quý, như thế nào, dám làm không dám nhận?

Tính tình lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nóng nảy nói ngay:

- Phi! Bản hoàng có cái gì không dám thừa nhận? Giết người một đệ tử Văn Kiếm tông gì đó như giết một con chó! Giết chính là giết, không giết thì không, bản hoàng cần gì đùn đẩy?

Ninh Châu Tam Hoàng thật sự không gặp đệ tử Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo thầm đoán.

Điều này khiến Đinh Hạo giảm bớt sát ý.

Bốn quả cầu ánh sáng bốn phía chính là trái tim của bốn mãnh thú tuyệt thế quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao, quái vật đầu người mình cua bị Đinh Hạo giết, dùng Vạn Cổ Thanh Điền Bất Diệt Minh Đăng Ấn phong ấn lại sau đó làm theo cách hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ truyền dạy hơi luyện hóa mới sử dụng yêu lực đáng sợ ẩn chứa trong trái tim phối hợp với mình văn bày ra tiểu thế giới trận pháp ngăn cách mọi thứ, sánh bằng chiến trường trên bầu trời.

Mấy hôm trước Đinh Hạo vừa nắm giữ hoàn chỉnh tiểu thế giới trận pháp.

Vốn này tiểu thế giới trận pháp là một trong mấy bài tẩy để đối phó Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, lỡ như không phục kích gã thành công trong tòa bình trạm cổ thành thì Đinh Hạo muốn dựa vào thủ đoạn này giết kiếm tu Liệt Thiên Kiếm Tông. May mắn cuộc chiến trong tòa bình trạm cổ thành rất thuận lợi, khi Đinh Hạo trở về trông thấy Ninh Châu Tam Hoàng xuất hiện bên cạnh chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một.

Đinh Hạo đã sớm đến nhưng không lộ mặt ngay mà lặng lẽ đặt bốn trái tim mãnh thú tuyệt thế quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, hắc viêm ngư thiên đao, quái vật đầu người mình cua bốn phía không khí, kích phát ra lực lượng của nó, bản thân làm môi giới mở ra trận pháp vừa lúc trời ba cường địch.

- Nếu vậy thì không còn lời gì để nói.

Hai tay Đinh Hạo chộp hư không, hai vũ khí hắc quen thuộc nhất hiện nay, Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao xuất hiện.

Trên thân Thượng Tà trường kiếm lượn làn khí lạnh, thân Trảm Nguyệt loan đao thì là ánh lửa vàng nóng cháy. Hai loại lực lượng tương sinh tương khắc cùng xuất hiện trên người Thượng Tà trường kiếm, một nửa là băng giá, nửa kia là lửa nóng, vàng và bạc ánh chiếu nhau, đan xen diễn sinh ra năng lượng thứ ba. Hơi thở giống như thần linh, giống như ma quỷ khuếch tán bốn phương tám hướng.

Đinh Hạo nâng cao chiến ý.

Ninh Châu Tam Hoàng biết nhiều lời vô ích, biểu tình trầm trọng.

Ninh Châu Tam Hoàng quát to, mặc vào chiến khải tỏa sáng lóng lánh chia ba màu xanh, lam, tím, tạo hình trôi chảy hoa quý như một hoàng giả. Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng cầm một thanh trường thương màu xanh. Lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng cầm búa lam. Vũ khí của lão tam Ninh Châu Tam Hoàng là song chùy màu tím. Ánh lửa huyền khí chói mắt tỏa ra từ người Ninh Châu Tam Hoàng. Cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh, huyền khí trong người như chất lỏng chảy xuôi, vận tốc quay siêu nhanh có thể ngưng tụ áo giáp binh khí sánh bằng thần binh thần khải.

Đinh Hạo giơ tay lên.

Xệt!

Thượng Tà trường kiếm vung lên phát ra kiếm ý nóng cháy vô hình rạch thiên địa.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng kinh kêu:

- Kiếm ý?

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng vội vàng lùi lại.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, lão nhị xông lên, giơ binh khí trước ngực hơi run run, chớp mắt mở rộng mấy chục lần như bốn vách tường thành sắt thép chắn trước mặt ba người. Trong phút chốc một tiếng đinh khê vang, lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, lão nhị như bị điện giật cùng lùi lại.

Búa rìu, song chùy trở về kích cỡ cũ, tầng ngoài đầy vết rạn.

- Giết! Ảo ảnh thương mang!

Trong tiếng hét, lão đại Ninh Châu Tam Hoàng lóe người từ sau lưng hai huynh đệ ra, xuất chiêu.

Trường thương màu xanh đâm ra.

Tia sáng lạnh đánh trước rồi thương đâm như rồng.

Không khí bốn phía tràn ngập tiếng thương rít.

Đình Hạo khựng giữa không trung.

Thượng Tà trường kiếm chém ra, chính là chiêu Thất Huyền Trảm Phong Trảm.

Phong Trảm là chiêu thủ duy nhất trong Thất Huyền Trảm, thoát thai từ chiêu Bế Môn Tạ Khách của Khí Thanh Sam, dung hợp chiêu phòng ngự của vài môn phái nổi tiếng khác trong Tuyết Châu, có thể nói là trong công chứa thủ, trong thủ ẩn giấu sát khí. Phong Trảm là chiêu chuyển đổi trong Thất Huyền Trảm, tốn nhiều công sức của Đình Hạo nhất.

Đình đình đình đình đình!

Một chuỗi tiếng kim loại va chạm như tiếng mưa vang không dứt.

Bóng thương đâm rậm rạp bị Thượng Tà trường kiếm chặn lại trước mặt. Ngàn vạn đóa hoa xanh sắc lạnh nổ rộ trước mặt Đình Hạo, hấn đẩy thần thức đến cực độ bắt giữ bóng thương đâm tới. Thượng Tà trường kiếm hóa thành luồng sáng trắng che trước mặt.

- Mỗi một thương ẩn chứa lực lượng tương đương với nhất khiếu Võ Vương cảnh đánh hết sức.

- Vận luật . . . Tiết tấu . . . Nhanh quá . . .

- Quá mau . . . Sắp không ngăn được . . . Chiến kỹ đẳng cấp Võ Vương cảnh đúng là không thể xem thường.

500. Chương 501: Đá Mài Dao (hạ)

Đình Hạo không kiềm được liên tục thụt lùi, kiếm thức Thất Huyền Trảm Phong Trảm dần dần không thể hoàn toàn chặn bóng thương nhanh như chớp đâm tới. Từng bóng thương đâm nổ không khí như muốn xé rách tất cả, nhanh như chớp biến mất bên người. Đình Hạo vừa thi triển Thất Huyền Trảm Phong Trảm vừa phải dùng thân pháp tránh né.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Trên người Đình Hạo nổ mấy đóa hoa máu.

Đình Hạo vẫn không thể hoàn toàn chặn lại bóng thương nhanh như chớp.

Lòng máy động, Đình Hạo lập tức thi triển ra thần thông nhất niệm ngàn thuốc ẩn chứa trong thiên địa huyết cốt xác con rắn nhỏ màu đen, chớp mắt Đình Hạo xuất hiện một bên né lần này đánh bất ngờ.

- Thất Huyền Trảm dù gì chỉ chứa vài tinh hoa chiêu thức của môn phái Tuyết Châu, tầm mắt ta có hạn, chưa thấy chiến kỹ võ học của siêu đại phái ngoài Tuyết Châu. Thất Huyền Trảm còn kém xa mới đến cảnh giới đại thành.

Đình Hạo cúi đầu nhìn ba lỗ máu to cỡ nắm tay trước ngực, hấn không thể hoàn toàn chặn lại sát chiêu Bạo Ảnh Thương Mang của lão đại Ninh Châu Tam Hoàng.

Nhưng đây là một trong số mục đích của Đình Hạo.

Đình Hạo chặn Ninh Châu Tam Hoàng lại là muốn ngay mặt chiến đấu với ba cường giả cảnh giới trung giai Võ Vương cảnh, chứng kiến võ học của siêu đại phái. Bởi vì lúc trước dưới Cự Linh thành Đình Hạo chiến đấu với Ninh Châu Tam Hoàng là dựa vào lực lượng mình văn trận pháp trong lòng đất, chiến thắng

áp đảo. Đinh Hạo hai lần đấu với Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, nhưng hắn thắng trong tòa bình trảm cổ thành có mình vẫn nguyên thủy áp chế thực lực gã, chiến kỹ kiếm đạo của gã chưa kịp thi triển.

Mấy lần Đinh Hạo đấu với cường giả thật sự đều có thành phần mưu lợi.

Chúng không có giá trị tham khảo kinh nghiệm với Đinh Hạo.

Chỉ có bây giờ mới là chiến đấu cùng siêu thiên tài thật sự.

Trong chớp mắt đó tuy Đinh Hạo bị chiến kỹ trường thương của lão đại Ninh Châu Tam Hoàng làm bị thương nhưng hắn thu hoạch rất lớn, Thắng Tự Quyết có thể thấy rõ tiên cơ giúp hắn nắm chắc cơ hội ngắn ngủi thoáng qua. Nhiều chiến kỹ Đinh Hạo nhìn một lần là tham ngộ được áo nghĩa, một chiêu Bạo Ảnh Thương Mang dẫn dắt nhiều cho hắn.

Đinh Hạo vận chuyển thần thức cảnh giới kỹ thân thiên địa một ý niệm thoáng qua vết thương phần ngực hoàn toàn khép lại.

Đinh Hạo lắc người lại ra tay.

Đinh Hạo như tia chớp xông đến Ninh Châu Tam Hoàng.

- Giết hắn!

Một chiêu bị thương Đinh Hạo giúp lão đại Ninh Châu Tam Hoàng tăng lòng tin, trường thương như rồng đâm ra.

Trong phút chốc thương mang đầy trời.

- Thất Huyền Trảm, Phong Trảm!

Đinh Hạo vẫn dùng chiêu kỹ, lần này Thương Tà trường kiếm rất là ung dung, kiếm ảnh như ảo như thật không ngừng chặn thương mang hất nó ra. Đinh Hạo có thể nhìn thấu thương mang vô biên đâm tới, hắn từ từ đến gần lão đại Ninh Châu Tam Hoàng.

- Không thể nào!

Tim lão đại Ninh Châu Tam Hoàng rung lên.

Chỉ chớp mắt mà đối thủ như thay đổi thành người khác, thoải mái tự nhiên, hình như Đinh Hạo bắt giữ được tiết tấu, vận luật thương mang trong chớp mắt thực hiện né tránh, chặn lại khiến lão đại Ninh Châu Tam Hoàng như mắc cựa nghẹn.

- Giết!

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, lão nhị từ bên cạnh xen vào chiến trường.

Cuối cùng Đinh Hạo bị ảnh hưởng, rời khỏi trạng thái bắt giữ vận luật, tiết tấu thương mang.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Máu phun ra, trên người Đinh Hạo bị trúng thương. Đinh Hạo thở dài, vội lùi nhanh ra sau, đao kiếm cùng dùng. Thất Huyền Trảm Hoàn Trảm, Thứ Trảm cùng ra. Ninh Châu Tam Hoàng khép vòng vây nhưng Đinh Hạo thoát khỏi vòng chiến trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Quần áo của Đinh Hạo bị dư âm huyền khí sắc bén cắt nát.

Nhưng mấy lỗ máu trúng thương to cỡ nắm tay chớp mắt khép lại.

Mắt Đinh Hạo càng sáng ngời.

Mặc dù chiến đấu như vậy giống tự ngược nhưng Đinh Hạo muốn loại hiệu quả này.

Sau khi Đinh Hạo vào chiến trường bách thánh thực lực tăng vọt, giết mãnh thú nhiều nhưng cảnh giới không ổn định hoàn toàn. Lòng Đinh Hạo biết rõ hắn cần huyết chiến tàn khốc để hoàn mỹ dung hợp các loại thần thông, lực lượng, suy nghĩ, chiến kỹ lại. Ninh Châu Tam Hoàng xuất hiện có lẽ là trùng hợp cũng trở thành đá mài dao tốt nhất cho Đinh Hạo.

Đứng vững!

Máu Đinh Hạo sục sôi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đứng trên sàn mũi chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một, biểu tình lo âu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhìn đoàn yêu khí bốn màu phía xa bao phủ hư không, chỉ thấy sương yêu sôi sục như nước nóng chặn tầm mắt, không có thanh âm lọt ra. Không gian quái dị như một đốm mực bầy không thể xóa khỏi bầu trời xanh biếc, quỷ quyết, âm u. Như có ác ma trong địa ngục Tu La sắp trôi ra, hơi thở khiến người hốt hoảng lúc ẩn lúc hiện.

Tuy thiếu niên thợ săn Trương Phàm tin tưởng Đinh Hạo nhưng dù gì đối thủ là ba cường giả đẳng cấp cao giai Võ Vương cảnh, lại xuất thân từ danh môn đại phái, không thể xem thường truyền thừa nội tình, không chừng nắm giữ các loại thủ đoạn giữ mạng. Lấy một chọi ba, lần này Đinh sư huynh hơi khinh địch.

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã qua nửa ngày.

Có mấy lần thiếu niên thợ săn Trương Phàm định lao vào sương mù nhìn xem, ít nhất gã có thể giúp đỡ Đinh Hạo. Nhưng quái dị là thiếu niên thợ săn Trương Phàm biết Đinh Hạo cùng Ninh Châu Tam Hoàng ở trong khối mù đó, mỗi khi gã lao qua thì chỉ xuyên thủng sương mù không thể vào không gian đó, nó chỉ như sương mù bình thường.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm sốt ruột mà không biết làm sao.

- Meo, yên tâm đi, xem như người trong thế giới chết hết thì Đinh Hạo cũng sẽ không chết.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nhai cực phẩm huyền tinh thạch rôm rốp, tư thế Quý phi say rượu nằm sấp bên mép thuyền.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt lười biếng nói:

- Người chưa nghe nói qua một câu nói sao? Người tốt không sống lâu, tai họa nhây ngàn năm . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm:

- . . .

* * *

- Phụt.

Đinh Hạo há mồm hộc ngụm máu, lão đảo thụt lùi.

Bụng Đinh Hạo có một lỗ thủng xuyên suốt, bị thương của lão đại Ninh Châu Tam Hoàng xuyên thủng.

Nhưng lão đại Ninh Châu Tam Hoàng cũng bị Thất Huyền Trảm Hoàn Trảm của Đinh Hạo chém cánh tay gần như đứt lìa, trường thương nứt rạn sắp vỡ ra từng khúc. Bên cạnh lão đại Ninh Châu Tam Hoàng, búa rìu của lão nhị bị tước một nửa. Song cự chùy của lão tam Ninh Châu Tam Hoàng giờ chỉ còn cái cán.

Ninh Châu Tam Hoàng không tốt lành hơn Đinh Hạo.

Người Ninh Châu Tam Hoàng đâm múa, chiến khải trên người vỡ thành nhiều mảnh chỉ miễn cưỡng che chỗ hiểm. Không biết là máu của Đinh Hạo hay chính Ninh Châu Tam Hoàng nhuộm đỏ khải giáp xanh, lam, tím thành màu đỏ thẫm. Ninh Châu Tam Hoàng như mới trôi lên từ ao máu, giọt máu nhỏ xuống tí tách. Làn da lộ ra ngoài tràn đầy vết thương rợn người. Ngực lão nhị Ninh Châu Tam Hoàng có một vết đao gần như chém gã thành hai khúc. Mặt lão tam Ninh Châu Tam Hoàng có một vết máu kéo từ trán đến cằm, sâu tận xương, suýt xé đôi đầu gã.

Đánh tới lúc này Đinh Hạo, Ninh Châu Tam Hoàng nổi khùng thật.

501. Chương 502: Đi Về Phía Đông

Người Đinh Hạo như bị lãng trì không có miếng da trơn vẹn, trừ mặt và phần thân dưới ra còn lại bầy nhầy máu thịt. Năng lực hồi phục đệ lục giai kỳ thân thiên địa của Thắng Tự Quyết trở nên chậm chạp, tốc độ vết thương khép lại không bằng bị tổn thương.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng thở dốc nói:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi. Ba chúng ta tiêu hao cũng đủ làm ngươi mệt chết!

Ninh Châu Tam Hoàng không ngờ chiến đấu sẽ thảm liệt đến vậy.

Thiếu niên trước mắt rõ ràng tu vi huyền khí không bằng ai trong Ninh Châu Tam Hoàng nhưng hần như có thân bất tử, bao nhiêu trường thương xuyên thấu thân thể chớp mắt vết thương khép lại.

Tuy rằng sinh linh trên cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh thì thể chất hoàn toàn thay đổi, có tuổi thọ mấy trăm năm, trăm bệnh không xâm nhập, năng lực khé lại kinh người. Đặc biệt là cảnh giới Vô Vương cảnh khả năng khép với thương càng khủng hơn, nhưng so với thiếu niên này thì còn kém rất xa.

Khủng khiếp hơn là năng lượng linh ngộ của Đinh Hạo có thể bắt chước chiến kỹ của Ninh Châu Tam Hoàng.

Chiến đấu đến bây giờ chiến kỹ bí truyền Thiên Minh Hoàng Triều ngay từ đầu để lại vết thương trên người thiếu niên giờ đã không thể tạo thành uy hiếp cho hắn. Đinh Hạo thi triển bộ trăm pháp Thất Huyền Trảm vô cùng đơn giản lại là càng lúc càng quý dị khó lường, rõ ràng là chiêu thức vô cùng đơn giản nhưng ẩn chứa áo nghĩa vô tận khiến Ninh Châu Tam Hoàng không thể chống đỡ.

Thiếu niên này như khối sắt chứa tạp chất, trong trận chiến này không ngừng lột ác, rèn luyện, tạp chất tiết ra khỏi người hắn. Đinh Hạo đang dần phát triển hướng bách luyện tinh cương.

- Vậy sao? Mệt chết ta? Các ngươi còn bao nhiêu máu để chảy?

Ngực Đinh Hạo phập phồng kịch liệt dần bình ổn.

Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao trong tay Đinh Hạo qua nhiều lần va chạm nhưng không có chút sứt mẻ, hoa văn nguyên thủy trên lưỡi đao dần rõ ràng hơn. Có đao ý và kiếm ý của Đinh Hạo thấm nhuần, Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao như đang lột xác.

Sảng khoái đánh nhau đi!

Đinh Hạo hóa thành luồng sáng lại xông lên.

* * *

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn đang sốt ruột chờ đợi.

Lúc này đã là sáng ngày thứ hai.

Một ngày một đêm trôi qua, mây mù sương yêu bí ẩn vẫn như lúc mới đầu xuất hiện.

Đối với thiếu niên thợ săn Trương Phàm như đã qua một kỷ nguyên.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hơi mất bình tĩnh:

- Thời gian dài như vậy? Meo, tại hoa Đinh Hạo không thể chết ở bên trong, không thì ta đi đâu tìm chủ nhân khác rộng rãi như hắn? Cả ngày cung cấp cực phẩm huyền tinh thạch cho ta ăn!!!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiểm không được liếc xéo mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt cứng người giãy sau nhảy căng lên, tức giận quát:

- Trừng ta làm gì? Tiểu tử đừng quên là ai liều mình mang ngươi vào chiến trường bách thánh, là ai hết lần này đến lần khác chở ngươi bay ra khỏi vuốt mãnh thú, là ai . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gục đầu xuống.

Đình sư huynh nuôi con mèo mập này tuy rằng không đáng tin nhưng cảm tình với Đình sư huynh không thua gì mình. Vì không có con thú nuôi này giống như mèo mập xem lời Đình Hạo nói như pháp chỉ, liều mạng bảo vệ mình trên đường đi. Có mấy lần vì mình báo hại mèo mập suýt bị mãnh thú nuốt trọn.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Lại đến lúc mặt trời khuất núi.

Khi thiếu niên thợ săn Trương Phàm, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đứng ngồi không yên thì không gian phát ra tiếng ầm ầm. Sương yêu mỏng lung sủi sục sau đó nhanh chóng lan to ra, có tiếng mãnh thú tuyệt thể rít gào, biến dị sinh ra.

Sương yêu mỏng lung đậm đặc tán đi.

Một người toàn thân đầm máu chậm rãi bước ra khỏi sương yêu mỏng lung.

- Đình sư huynh! đọc truyện nhanh nhất tại .org

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vừa kinh vừa mừng nhận ra người đầm máu đó là Đình Hạo.

- Meo, bà nội nó, sao Đình Hạo chảy nhiều máu vậy? Người không biết máu của người bổ lăm sao? Cho ta, cho ta đi, đừng lãng phí, meo, ha ha ha ha ha ha!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đi theo nhảy vọt tới bên cạnh Đình Hạo, lưỡi hồng thè ra liếm mặt hắn.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đi theo bên cạnh Đình Hạo thời gian dài nên biết hắn trải qua những kỳ ngộ, máu trong người hắn ẩn chứa lực lượng vô tận, bổ cốt máu của Vô Hoàng cảnh, Vô Đế cảnh.

- Cha nó, con mèo chết tiệt!

Vết thương bị lưỡi mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt liếm rất đau, Đình Hạo xách cổ mèo ném con mèo mập vô tâm vô پهه đi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm kiểm tra vết thương trên người Đình Hạo, sợ giật mình kêu lên:

- Đình sư huynh có sao không?

Người Đình Hạo đầy vết thương, da tróc thịt bong không thấy miếng da hoàn chỉnh, chân suýt bị cắt ngang phần đùi. Hai vết thương giao nhau như chữ thập trước ngực Đình Hạo xé mở xương, hầu như thấy nội tạng bên trong. May mắn sức sống trên người Đình Hạo vẫn dồi dào không có dấu hiệu suy yếu giảm thấp, điều này nói lên thoát trông vết thương có vẻ nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Thật ra trạng thái hiện giờ của Đình Hạo rất tốt.

Đình Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Không sao, trận chiến này rất lời, lời to.

Chiến đấu với Ninh Châu Tam Hoàng giúp Đình Hạo thu hoạch rất lớn. Nhiều chiến kỹ trong tưởng tượng đều thực hành, Đình Hạo tin tưởng nếu lại chiến đấu một lần nữa hắn tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy.

Đình Hạo cảm giác rõ ràng hắn hiểu về cách vận dụng huyền khí, chiến kỹ võ đạo tăng nhanh trong trận chiến. Đặc biệt là đao ý và kiếm ý vào phút cuối đã đột phá, Đình Hạo bước vào cảnh giới đao ý và kiếm ý ba phần trăm. Bây giờ Đình Hạo cần bề quan, cảm ngộ trận chiến này.

Yêu khí sau lưng cuộn cuộn, Đình Hạo bắt ấn, quát một tiếng.

Yêu khí vô tận vội vã co lại cuối cùng thành bốn trái tim mãnh thú tuyệt thể bành bồng bốn hướng, giây sau chúng biến thành luồng sáng bay vào tay Đình Hạo. Yêu khí tán đi, thân hình máu me bầy nhầy của Ninh Châu Tam Hoàng hiện ra, bọn họ ngất xỉu rớt xuống dưới.

Đình Hạo vùng tay lên, ba luồng lực lượng kéo Ninh Châu Tam Hoàng trở về.

Đình Hạo dùng cách phong ấn mình vẫn lại phong kín lực lượng trong người Ninh Châu Tam Hoàng, hắn thấy mệt mỏi.

Đinh Hạo xoay người nói với thiếu niên thợ săn Trương Phàm:

- Khiến chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một đi hướng đông, nếu gặp sông ngòi lớn gì thì nhìn xem ven bờ có mệnh môn ảm ướt không? Có thì tạm ngừng lại. Khoan giết ba người này, ta có chuyện rất quan trọng cần xét hỏi.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đồng ý.

Đinh Hạo xoay người đi vào khoang thuyền, bước vào một mật thất đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu bế quan.

* * *

Thời gian qua từng ngày.

Chớp mắt nửa tháng đã qua.

Ninh Châu Tam Hoàng từ bị thương nặng ngắt xỉu đã tỉnh lại, vết thương từ từ lành lại nhưng thực lực bị Đinh Hạo phong kín, giam trong chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một. Ninh Châu Tam Hoàng ngoan ngoãn ở yên, trận chiến lúc trước đã đánh nát kiêu ngạo, nhuệ khí của Ninh Châu Tam Hoàng, bọn họ không dám quậy nữa.

502. Chương 503: Cửu Trọng Thiên

Đinh Hạo có đi ra ngoài một lần.

Đinh Hạo quan sát tình huống Tây Môn Thiên Tuyết, gia cố phong ấn trong người Ninh Châu Tam Hoàng rồi quay về mật thất bế quan tiếp. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cảm giác mật ngoài thì thực lực Đinh Hạo chưa tăng trưởng nhưng cho người cảm giác càng sâu không lường được.

Ngày hôm nay trời trong nắng ấm.

Chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một bay lơ lửng trên một đầm nước, bên dưới là sóng xanh xô bờ, rất ảm ướt, đất bùn cuộn cuộn, có yêu ma kỳ dị ẩn hiện, thủy nguyên tố trong không khí cực kỳ dồi dào!

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm đánh thức Đinh Hạo đang bế quan.

- Hay ột mảnh đầm nước lớn!

Đinh Hạo đứng trên sàn tàu nhìn xuống dưới, kiểm không được tán thán.

Đầm nước bốc hơi mịt mù, sóng xô như triều dài ngàn dặm, nhìn xuống dưới chỉ nghe tiếng nước róc rách, các loại thực lực che kín mặt nước, các loại chim quý thú lạ. Đôi khi cột nước bắn lên trời, một con mãnh thú tuyệt thế to lớn không biết tên lộ một phần thân thể ra mặt nước đã cao to hùng vĩ. Hơi nước bắn lên cao làm nguyên tố thủy ngàn dặm đều rất dồi dào.

Điền Năng lùn khẽ hỏi:

- Có xuống không?

Đinh Hạo nói:

- Xuống cách mặt nước năm trăm thước, có cái gì bất thường lập tức bay lên.

Đinh Hạo nhảy ra khỏi chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một lao xuống mặt nước bên dưới, thần thức khổng lồ như thủy triều bắn ra bao phủ phạm vi năm mươi dặm, đầu tiên hắn cần xác định trong đầm nước nhìn như bình tĩnh có ẩn giấu mãnh thú đáng sợ không.

Kết quả tốt hơn Đinh Hạo tưởng tượng.

Tuy Đinh Hạo phát hiện một vài vật khổng lồ cực to nhưng không quá hung dữ, thực lực không ấy, không uy hiếp nhiều cho đoàn người.

Đầu óc nhớ lại tập tính sinh trưởng của mai rùa vạn năm, Đinh Hạo tìm kiếm trong đầm nước mệnh môn.

Mục đích Đinh Hạo đến đây rất đơn giản, tìm một loại thảo dược để chế tạo Linh Tê Huyền Tâm Đan cứu Tây Môn Thiên Tuyệt, mai rùa vạn năm.

Theo hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ kể thì mai rùa vạn năm thường sinh trưởng trong đầm nước, hình dạng như mai rùa, rễ phải ở trong nước, nó rất thích ánh nắng, yêu cầu thủy chất sâu hay cạn cực kỳ khắc nghiệt. Tìm theo địa hình trong chiến trường bách thánh thế giới nguyên sinh thái thần thảo có linh trí trăm năm nhiều như cà rốt này không khó thấy mai rùa vạn năm.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện.

Đinh Hạo tìm được mười mấy gốc mai rùa vạn năm nhưng tiếc rằng không phải vạn năm, tuổi không đủ. Nhưng Đinh Hạo được khích lệ, chứng minh phương hướng hẳn tìm không có sai lầm.

Lúc giữa trưa cuối cùng Đinh Hạo đã tìm ra một gốc vua mai rùa vạn năm.

Gốc thần thảo này to như đầu, nhìn xuống như con rùa trôi nổi trên mặt nước, mai rõ ràng hình năm góc nối tiếp nhau, tràn ngập mỹ cảm thiên nhiên, tỏa mùi dược. Cự thú dị hình bàn cứ xung quanh mai rùa vạn năm có thực lực không yếu, như đang thủ hộ dược ương mai rùa vạn năm. Quả nhiên vật quý báu đều có dị thú làm bạn.

Tiếc rằng thực lực của đám cự thú thua xa Đinh Hạo.

Đinh Hạo không tốn nhiều không sức đã hái được dược vương mai rùa vạn năm trở lại chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một. Khí chiếc thuyền bay màu xám bay lên cao, cự thú trong đầm nước không cam lòng gầm rống nhưng bất lực.

- Mười loại thần thảo đã có một vào tay.

Đinh Hạo cẩn thận cất mai rùa vạn năm, lòng nhẹ nhàng nhiều.

Cứ theo tốc độ này chắc Đinh Hạo có thể gom đủ thảo dược luyện chế mai rùa vạn năm trước khi rời khỏi chiến trường bách thánh, hẳn sẽ cứu Tây Môn Thiên Tuyệt khỏi trạng thái chết giả!

- Meo, Đinh Hạo, ba người hầu người mới thu hình như chán chết nên ở bên ngoài khóc kêu đòi gặp người.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt vẫy đuôi từ bên ngoài đi vào, nghi ngờ nói:

- Lại nói tiếp theo người lại bế quan nữa sao? Meo, chán sắp chết. Sau khi người bế quan không ai chơi với meo, hay bỏ tu luyện sang một bên đi. Chúng ta chơi một chút . . .

Đinh Hạo nói:

- Tốt, vậy chúng ta chơi một trò vui.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nói:

- Tốt quá, nói mau, mau, là trò gì?

Đinh Hạo:

- Chúng ta chơi trò không ai quan tâm ai được không?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt:

- . . .

Đinh Hạo cười to bảo:

- Được rồi, cho ba tên kia vào đi, yên tâm, ta tạm thời không bế quan.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hưng phấn đi truyền lời.

Rất nhanh, Ninh Châu Tam Hoàng với ánh mắt kính sợ đi vào khoang thuyền. Ninh Châu Tam Hoàng nhìn Đinh Hạo, biểu tình vô cùng phức tạp nhưng không còn khiêu khích, coi rẻ từ trên cao nhìn xuống. Ninh Châu Tam Hoàng bị hành hạ để lại bóng ma, lần này đầu chính diện vẫn thua hẳn, họ bị đánh phục.

Đinh Hạo ngồi trên ghế, chậm rãi nói:

- Nói đi, có chuyện gì muốn gặp ta?

Ninh Châu Tam Hoàng liếc nhau, ngần ngừ.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng đứng ra nói:

- Đinh Hạo, thua trong tay người, chúng ta phục, thật sự phục. Ta lấy danh nghĩa thần thủ hộ Thiên Ninh vương triều thể dù rời khỏi chiến trường bách thánh thì chúng ta và Thiên Ninh vương triều sẽ không đối địch với người nữa, chúng ta muốn giao dịch với người.

Đinh Hạo nổi lên tò mò:

- A? Giao dịch gì?

Biểu tình lão đại Ninh Châu Tam Hoàng nghiêm túc nói:

- Trước khi nói nội dung cụ thể ba huynh đệ chúng ta muốn xác định một góc bản đồ có phải rơi vào tay người không?

Đinh Hạo khựng lại, nhú mày hỏi:

- Sao các người biết chuyện bản đồ?

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng không giấu giếm, nói:

- Ba huynh đệ chúng ta và Ninh Khiếu Hồ từng có tình cảm, trước khi vào chiến trường bách thánh có để lại cách liên lạc. Nếu gặp nhau trong chiến trường bách thánh thì chúng ta sẽ kết minh, cùng tiến lùi, vậy là sẽ tăng lớn xác suất sống sót. Theo ta được biết nhiều đệ tử đại tông môn Bắc vực đều có ước định như vậy.

Đinh Hạo gật gù.

Cái này giống như công năng chiếc nhẫn màu bạc Đinh Hạo phát cho đệ tử Văn Kiếm tông, sẽ khiến người quen thuộc định vị nhau, tụ hợp lại.

Xem ra trên đời không chỉ có Đinh Hạo là người thông minh.

Vài siêu đại tông môn sớm nghĩ ra cách tương tự, bọn họ sớm có chuẩn bị, làm tốt hơn Đinh Hạo.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng tiếp tục bảo:

- Hôm đó huynh đệ chúng ta đột nhiên nghe Ninh Khiếu Hồ truyền âm nói là may mắn tìm được một góc bản đồ thượng cổ di tích bí ẩn, tiếc rằng chưa phá giải được đã gặp cường địch, bản đồ rơi vào tay cường địch. Ninh Khiếu Hồ mời ba huynh đệ chúng ta bí mật đến giúp, nếu lấy về bản đồ thì bốn người cùng chung. Cho nên ba huynh đệ chúng ta mới biết vị trí cụ thể của tòa binh trạm cổ thành, suốt đêm lên đường nhưng giữa đường gặp chiếc thuyền bay người lượn chế.

Đinh Hạo gật đầu, hẳn biết chuyện sau đó.

Mấy lời của lão đại Ninh Châu Tam Hoàng khẳng định điều lúc trước Đinh Hạo suy đoán, Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu và Ninh Châu Tam Hoàng quả nhiên có liên lạc.

Đinh Hạo không giấu giếm:

- Một góc bản đồ đúng là nằm trong tay ta, nói đi, các người muốn giao dịch cái gì?

Biểu tình Ninh Châu Tam Hoàng nghiêm túc, ba người liếc nhau, nhỏ giọng xì xầm.

503. Chương 504: Trùng Phùng (thượng)

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng đứng ra tiếp tục bảo:

- Đinh Hạo, chuyện lần này quan trọng, ta hy vọng giữa chúng ta sẽ thành thật với nhau. Vì biểu đạt thành ý, chúng ta nói cho người biết trước mọi điều mình biết.

* * *

Nhân tộc và yêu tộc bắc vực khai phá chiến trường bách thánh, biết nhiều hơn người bình thường.

Mấy vạn năm trước nhân loại, yêu tộc tiến vào chiến trường bách thánh đã để lại dấu vết trong thiên địa kỳ dị này.

Lần đầu tiên nhân tộc và yêu tộc cùng nhau hợp tác ở một góc an toàn xây dựng thành trì to lớn. Vô số thiên tài hai tộc từ mấy vạn năm qua thu gom được các loại kỳ trân dị bảo nhưng không cách nào mang ra khỏi chiến trường bách thánh, nhân tộc và yêu tộc bỏ hết vào thành trì lớn đó. Tuy lực lượng pháp tắc trong chiến trường bách thánh sẽ truyền tống người ngoài vào trong nó lâu nửa năm đi, nhưng loại bài xích này chỉ giới hạn vật thể có sinh mạng. Một số đại năng đại thần thông nhân tộc và yêu tộc sáng tạo ra con rối huyền khí gần với sinh mệnh, khi chiến trường bách thánh đóng cửa với bên ngoài thì chúng nó tiếp tục duy trì tòa thành trì vận chuyển.

Bởi vì tầm quan trọng của tòa thành trì nên toàn Bắc vực chỉ có vài siêu tông môn nhân tộc, yêu tộc biết nó tồn tại.

Giống Vấn Kiếm tông, Thanh Bình học viện trong lãnh địa Bắc vực mệnh mông chỉ là tiểu tông môn không ra gì, tuy mỗi lần được danh ngạch vào chiến trường bách thánh nhưng không có tư cách biết bí mật này. Đệ tử đẳng cấp tông môn đó cơ bản không phát hiện tòa thành trì tồn tại.

Thật ra đối với môn phái nhỏ càng có chuyện bí hiểm hơn.

Lấy Vấn Kiếm tông làm ví dụ.

Trước Đinh Hạo từng có lần Vấn Kiếm tông phái đệ tử vào chiến trường bách thánh, tiếc rằng chọn đệ tử tinh anh, ưu tú nhất lại như trâu đất xuống biển có đi không có về, đa số chết trong chiến trường bách thánh.

Thanh Bình học viện cũng vậy, mấy ngàn năm qua có ít nhất trăm người vào chiến trường bách thánh, người đi ra lác đác không mấy người, cuối cùng chỉ còn lại mình Lục Hùng Phi.

Nghe nói Vấn Kiếm tông từng có một thiên tài kỳ tài ngút trời, được danh ngạch chiến trường bách thánh đi vào trong còn sống trở ra, khiến toàn tông môn sôi trào. Tiếc rằng thiên tài đó không mấy trung thành với Vấn Kiếm tông nên sau này không trở về Vấn Kiếm tông mà vào một siêu tông môn Thanh Châu, hoàn toàn vứt bỏ Vấn Kiếm tông.

Tòa thành trì được nhân tộc, yêu tộc cùng sáng tạo có tên là Cửu Trọng Thiên.

Trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên ẩn chứa tàip hút, tài nguyên tu luyện khó thể tưởng tượng, tồn tại trứ vô số khả năng.

Tất cả thiên tài siêu tông môn đều sẽ tụ tập tại đó giao dịch đủ loại.

Tòa thành trì Cửu Trọng Thiên được miêu tả vô cùng xa hoa, trong truyền thuyết bất cứ kỳ tích, trân bảo nào ở đó chỉ có người không thể tưởng tượng, không có gì là không có.

Trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên không có quy tắc, cường giả là vua.

Vốn thân phận, địa vị như Ninh Châu Tam Hoàng tuy có tư cách vào đó nhưng không có quyền lên tiếng, nếu giữ một góc bản đồ thì có lẽ sẽ có khả năng, bởi vậy Ninh Châu Tam Hoàng mới nhiệt tình đến vậy.

* * *

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng kể tình hình đại khái rồi đề nghị:

- Người muốn tìm thảo được chữa lành cho sư tỷ của người đứng không? Theo ta biết thì chắc chắn có tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, nếu đi vào đó sẽ kiếm nhanh hơn là người tìm trong hoang dã. Đồn rằng người nắm giữ góc bản đồ khác đều tụ tập tại đó, còn thiếu ba khối là hợp thành toàn cảnh bản đồ, mấy vạn năm nay chưa có chuyện này. Vì vậy chúng ta dùng những tin tức đó, các bí mật liên quan tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đối bản đồ trong tay người, chúng ta hợp tác được không?

Nghe xong những chuyện chưa từng biết, Đinh Hạo kinh ngạc, thậm thở dài.

Vấn Kiếm tông đã thành tông môn số một Vấn Kiếm tông nhưng như một hạt cát trong sa mạc mênh mông Bắc vực, không trông thấy. Đại thể, bí mật thật sự của Bắc vực không phải môn phái nhỏ như tông môn Tuyết Châu có thể biết.

Lúc trước ở Tuyết Châu, Đinh Hạo cảm thấy đại môn phái chính là đỉnh cao nhất thế lực nhân loại, chỉ mình Vấn Kiếm tông đã che chở mấy trăm vạn nhân loại trong phạm vi mấy ngàn dặm. Bây giờ xem ra nói không dễ nghe nhưng đám người Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu, Ninh Châu Tam Hoàng không nói sai, đám người Đinh Hạo chỉ là nhà quê chưa thấy thành phố.

Bởi vì tông môn Tuyết Châu không có tư cách xen vào vòng võ đạo nhân loại thật sự của Bắc vực.

Hèn gì từng có thiên tài Vấn Kiếm tông sống sót ra khỏi chiến trường bách thánh liền vào tông môn khác.

Có lẽ thiên tài đó trải qua chút chuyện, biết nhiều, thấy càng nhiều.

Tuy lòng Đinh Hạo cảm thán rất nhiều nhưng không thay đổi cảm tình với Vấn Kiếm tông.

Dù có thể nào thì Đinh Hạo vĩnh viễn là người của Vấn Kiếm tông.

Đinh Hạo sửa sang lại suy nghĩ, hần khẳng định lời Ninh Châu Tam Hoàng nói là sự thật.

Nhưng Đinh Hạo không tỏ thái độ ngay.

Đinh Hạo đang suy nghĩ lần giao dịch này có nên thực hiện không?

Đinh Hạo nắm một góc bản đồ là ưu thế lớn nhất.

Ninh Châu Tam Hoàng biết nhiều tin tức Đinh Hạo không biết, ví dụ như vị trí của cụ thể của tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, thế lực môn phái nơi đó, hàng đồng quy tắc trong thành. Rất có thể Thiên Ninh vương triều có cứ điểm trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, có ưu thế nhân mạch nhất định.

Nếu kết hợp hai loại ưu thế lại thì đúng là sẽ có quyền lên tiếng trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Nhưng vấn đề là mới rồi Ninh Châu Tam Hoàng có nói trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên cường giả là vua, những siêu thiên nhân loại, yêu tộc tụ tập tại đó tranh đấu gay gắt, phong vân quỷ quyết, từng bước nguy cơ, kinh tâm. Đoàn người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm thực lực có hạn, nếu vào trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên có khi nào bị người mơ ước ngược lại gặp họa sát thân?

Đi, chắc chắn có nguy hiểm.

Giờ phải xem mạo hiểm có đáng giá không?

Đinh Hạo suy nghĩ lâu cỡ một chén trà, bỗng ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được, ta đồng ý giao dịch, nhưng phải ký kết Huyền Sương khế ước.

Huyền Sương khế ước là một loại khế ước minh văn Huyền Sương Thần Cung công bố, thề với danh dự, vinh diệu Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, có hiệu lực thần thánh như pháp luật. Truyền thừa cổ xưa, các đời sử dụng Huyền Sương khế ước. Hai bên ký kết Huyền Sương khế ước tương đương thừa nhận khế ước thần thánh, nếu có bên nào đổi ý vi phạm khế ước sẽ thân bại danh liệt, bị người trong võ đạo toàn Bắc vực ném đá.

Đương nhiên quan trọng nhất cũng có hiệu lực nhất là nắm giữ Huyền Sương khế ước có thể yêu cầu Huyền Sương Thần Cung phải Huyền Sương Thần Vệ chế tài bên phản bội khế ước.

Có lực lượng Huyền Sương Thần Cung làm hậu thuẫn và bảo đảm, mấy vạn năm nay ít có chuyện vi phạm Huyền Sương khế ước.

Vài lần hiếm hoi Huyền Sương khế ước mất hiệu lực cũng bị Huyền Sương Thần Cung mạnh mẽ xóa sổ phe phản bội khỏi Bắc vực.

504. Chương 505: Trùng Phùng (hạ)

Yêu cầu ký kết Huyền Sương khế ước là vì chuyện này rất quan trọng, trông Ninh Châu Tam Hoàng thật sự có chân thành hợp tác nhưng Đinh Hạo không thể không đề phòng.

Nghe Đinh Hạo đồng ý, Ninh Châu Tam Hoàng thở phào.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng vội nói:

- Không thành vấn đề, chỉ cần xác định một ít chi tiết là chúng ta ký kết Huyền Sương khế ước ngay. Đinh Hạo, nói thật là ba huynh đệ chúng ta đã thừa nhận thực lực, tiềm lực của ngươi. Cho thêm thời gian ngươi sẽ nằm trong đám người đứng trên đỉnh cao võ đạo Bắc vực, dù Thiên Ninh vương triều ta truyền thừa lâu, lớn hơn tông môn của ngươi vô số lần nhưng không muốn chọc vào sát tinh như ngươi, hợp tác là lựa chọn tốt nhất. Chúng ta ôm thành ý trăm phần trăm hy vọng mượn cơ hội này biến can qua thành ngọc bạch. Trước khi ký khế ước ta thay mặt tam đệ xin lỗi ngươi vì hành động vô lễ trước đó.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Bây giờ cúi đầu? Ngươi nên xin lỗi những võ giả Tuyệt Châu lúc trước bị ngươi sỉ nhục.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng kiêu ngạo ngẩng đầu nói:

- Chúng ta chỉ phục cường giả, trong số võ giả Tuyệt Châu chúng ta chỉ kính sợ một mình ngươi. Những người khác? Ha ha, chờ bọn họ biểu hiện ra thực lực, chiến tích giống như ngươi mới nhận được xin lỗi từ chúng ta. Tại Bắc vực, võ giả tôn kính không phải hàng hạ giá!

Đinh Hạo ngây người, không ngờ dụng chuyện này Ninh Châu Tam Hoàng cứng rắn đến vậy.

Đinh Hạo, Ninh Châu Tam Hoàng không tiếp tục nói đề tài này.

Đinh Hạo nêu yêu cầu:

- Ninh Khiếu Hổ đã chết, người Liệt Thiên Kiếm Tông bị ta giết chết hơn phân nửa, chắc chỉ có một ít rải rác nơi khác là còn sống. Bọn họ không biết chuyện xảy ra ở đây, vì vậy yêu cầu thứ nhất của ta là các ngươi mím môi lại, ta không hy vọng chuyện giữa ta và Liệt Thiên Kiếm Tông truyền ra từ miệng các ngươi.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng đồng ý ngay:

- Không thành vấn đề, chúng ta không quan tâm chuyện người chết, hướng chỉ tình cảm của ba huynh đệ chúng ta và Ninh Khiếu Hổ chỉ là duyên gặp mặt vài lần. Thiên Ninh vương triều và Liệt Thiên Kiếm Tông không phải minh hữu.

Tiếp theo hai bên bàn bạc một số chi tiết.

Nếu đã lợi dụng nhau thì Đinh Hạo không khách sáo đặt điều kiện.

Đại khái Ninh Châu Tam Hoàng bị Đinh Hạo đánh sợ, cộng với bản đồ rất quan trọng, không thể tay thế nên hầu như đồng ý mọi yêu cầu hắn nêu.

Quá trình chỉ mất nửa ngày.

Cuối cùng lấy danh nghĩa cá nhân Đinh Hạo ký kết Huyền Sương khế ước với Ninh Châu Tam Hoàng. Đinh Hạo là minh văn sư, tạo nghệ sâu nên không lo bị lừa, quá trình cực kỳ thuận lợi.

Sau đó Đinh Hạo giải trừ cấm chế mình vẫn trong người Ninh Châu Tam Hoàng.

Mặt trời đã lặn.

Phía chân trời hoàng hôn như máu, trên đầm nước nổi gió, sóng cuộn trào ngàn dặm, thật đồ sộ.

Đinh Hạo đi ra khoang thuyền nhìn đầm nước phía xa, lòng cảm thán.

Đinh Hạo biết rõ chuyến đi này hẳn tương đương với chính thức bước vào đường phong vân võ đạo Bắc vực.

Trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên tập hợp thiên tài tuyệt vời nhất hai chủng tộc nhân loại, yêu tộc, đều là rồng trong con người, nhân kiệt một thời, sáng chói che đậy ánh sáng vô giả trẻ tuổi cùng thời đại. Đinh Hạo sẽ cùng những thiên tài đó tranh nhau tỏa sáng, trên đường đi lên đỉnh võ đạo sẽ có cuộc quyết đấu.

Nhân kiệt gặp gỡ, thực lực của mỗi người không thua gì Mục Thiên Đường.

So sánh với phong vân tể hội thì ước hẹn một năm sau trên Thiên Hàn Tuyệt phong kém hơn nhiều.

Thần lộ tranh phong!

Đây là còn đường truyền kỳ dùng máu đỏ và xương trắng trải.

Chiến ý dâng trào trong lòng Đinh Hạo.

Đây mới là cuộc sống Đinh Hạo muốn.

Trong người Đinh Hạo đốt cháy máu nóng, cất tiếng hú dài. Tiếng hú như rồng ngâm lan ra ngoài khiến mây mù bốn phía, cự thú trong đầm nước sợ hãi ẩn núp, bị khí thế khiếp thiên địa hù sợ không dám lộ mặt.

Ninh Châu Tam Hoàng biểu tình phức tạp đứng trên sàn tàu gần đó.

Mặc kệ Ninh Châu Tam Hoàng có muốn hay không đều phải công nhận thiếu niên trước mắt nổi lên như sao băng, có khí khái vương giả. Ninh Châu Tam Hoàng đã trở thành đá lót chân, tương lai thần lộ tranh phong, vô số thiên kiêu khom lưng. Ninh Châu Tam Hoàng đã rơi xuống, thế giới này có người càng thiên tài hơn bọn họ.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Khởi hành, phía đông nam, đi nhanh nhất!

Đó là hướng tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một như luồng sáng bay lên cao hướng tới phía đông nam với tốc độ nhanh nhất.

Đinh Hạo định xoay người trở vào khoang thuyền tiếp tục bề quan, tham ngộ hỗn hợp cuộc chiến lúc trước lĩnh ngộ được. Lúc này Đinh Hạo cảm thấy ngón tay hơi âm, cúi đầu thấy chiếc nhẫn màu bạc tỏa sáng rực rỡ.

- Có đệ tử Vãn Kiếm tông ở bên này!

Đinh Hạo mừng như điên.

Quá tốt!

Là ai?

Phải tìm được.

- Giảm tốc độ, lục tìm trong trăm dặm cho ta!

Đinh Hạo luôn bình tĩnh nhưng lúc này thậm chí cầu nguyện đừng thấy cái xác nào, hy vọng tìm được người sống.

* * *

- Mạnh Mạnh, đi tới!

Lý Y Nhược đứng trên lưng vật cưng vui sướng hoan hô, nàng phát hiện chiếc nhẫn màu bạc khác lạ.

Ánh sáng bạc yêu đã làm lòng mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược vô cùng kích động, như người khổ sở đi mãi trong bóng tối cuối cùng thấy chút ánh sáng. Người gần đó là ai? Tà Dương biểu ca hay Phương Thiên Dực đại ca? Hoặc là . . . Nếu là Hạo ca ca thì tốt biết mấy!

Thiếu nữ Lý Y Nhược ngọt ngào mơ mộng.

Vật cưng màu xanh hình cá heo vui vẻ đáp lại Lý Y Nhược:

- Két két két!

Manh Manh lướt nhanh trên mặt nước giống như mũi tên rời dây cung, để lại vệt trắng dài.

Ầm!

Bỗng có một mảnh thú tuyệt thế cao to như ngọn núi trời lên từ mặt nước, sóng thần ập xuống, cái bóng và thân hình to lớn nhào hướng Lý Y Nhược, Manh Manh. Cái miệng khổng lồ như hố đen định nuốt hết Lý Y Nhược, Manh Manh.

Nhưng mà . . .

Manh Manh khẽ kêu:

- Két két két!

Một cái bong bóng nhỏ phun ra từ miệng Manh Manh.

Bong bóng nhỏ phản chiếu ánh sáng mặt trời cuối cùng, mong manh như chạm vào sẽ vỡ ngay. Thế nhưng khi bong bóng chạm vào mảnh thú tuyệt thế thì cầm tù cự thú, lực lượng bí ẩn thu nhỏ thân hình khổng lồ như núi còn cỡ một thước. Có thể thấy mảnh thú tuyệt thế kinh hoàng vùng vẫy, sau đó bong bóng và mảnh thú chìm xuống nước.

Lý Y Nhược nhìn mãi quen mắt, biểu tình không thay đổi.

Chợt có thanh âm nhẹ nhàng vang lên:

- Tiểu nha đầu, xem ra nàng có trợ thủ tốt.

Lý Y Nhược ngây người như bị sét đánh đứng trên lưng Manh Manh.

Lúc Lý Y Nhược quay đầu lại, hốc mắt mỹ thiếu nữ ướm lệ, khuôn mặt trắng như ngọc để lại hai dấu vết khiến người đau lòng. Tất cả cảnh đẹp trong thiên địa như mất đi sắc màu.

Lý Y Nhược lầm bầm:

- Hạo ca ca, thật sự là người sao?

Phía đối diện.

Khuôn mặt khiến Lý Y Nhược tương tự nở nụ cười âm áp như mặt trời xuất hiện.

505. Chương 506: Khôi Lỗi Chiến Ngẫu (thượng)

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Là tiểu Y Nhược đó sao? Đã lâu không gặp, nào, để meo thúc thúc ôm một cái.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt đứng trên vai Đinh Hạo cười gian, gờ hai vuốt bay hướng Lý Y Nhược.

- Két két két két két!

Manh Manh cảnh giác há mồm phun bong bóng.

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Chơi bong bóng là con nít, ha ha ha ha ha ha! Tà Nguyệt đại gia ta sao có thể bị thứ này giam . . .

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt tự tin huơ vuốt.

Vuốt mềm của mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt có thể cào nát thần binh, thân thể đẳng cấp yêu vương, yêu hoàng, sắc bén biến thái, một cái bong bóng có là gì? Ai ngờ tình huống ra ngoài mọi người dự đoán.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt kinh hoàng thất thanh kêu lên:

- A? A? Gì đây? A? Cào không bể?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt bị giam trong bong bóng bốn vuốt huơ quào nhưng có cố gắng thế nào cũng không thể đâm thủng vách tường trong suốt thoát trông mỏng manh, yếu ớt.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Lúc trước Đinh Hạo thấy Manh Manh hình dạng cá heo đá yêu há mồm nhốt một mãnh thú tuyệt thể to bên trong bong bóng, nhưng hắn không quá để ý. Bây giờ Đinh Hạo cực kỳ rung động, bởi vì hắn cảm giác chút lực lượng pháp tắc trong bong bóng trong suốt, giống như hơi thở trong thần ngẫu thể mạng đã vỡ, mặc dù hơi yếu ớt nhưng cho người cảm giác tim đập nhanh.

Con cá heo nhỏ này không đơn giản.

Bất cứ sinh vật nào một khi dính nhân quả với lực lượng pháp tắc thì đều cực kỳ đáng sợ.

Lý Y Nhược gặp vận may lớn, sau này dù nàng không có thu hoạch gì trong chiến trường bách thánh chỉ dựa vào một con cá heo nhỏ đã xem như tạo hóa nghịch thiên, những người khác gặp cơ duyên không bằng một móng út của nàng.

Lý Y Nhược xoa dịu vật nuôi của mình:

- Manh Manh, đừng hư.

Manh Manh há mồm hút một cái, bong bóng vỡ, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hú hét nhảy ra.

- Tiểu cá chạch, ván này không tính! Sẽ có ngày mèo đại gia cho ngươi biết mèo lợi hại!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt chưa từng mất mặt như vậy, nó rất hận nhưng không dám khiêu khích Manh Manh. Về một cái luồng sáng trắng luồn ra sau đầu Đinh Hạo, chỉ để lại lời hăm dọa.

- Két két két két két!

Manh Manh đứng thẳng dậy, chân trước làm động tác chìa ngón tay, trong mắt đầy khinh thường.

Động tác giống như con người.

Tuy con cá heo nhỏ không thể nói tiếng người nhưng đầy linh tính không thua mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt.

Đinh Hạo và Lý Y Nhược cùng cười.

* * *

Chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một lao nhanh hướng đông nam như tia chớp bạc rạch bầu trời xanh thẳm.

Từ khi Đinh Hạo gặp lại Lý Y Nhược, mấy ngày nay thời tiết tốt đến lạ.

Trên đường đi bọn họ không gặp mãnh thú tuyệt thể cường đại nào.

Tốc độ đoàn người siêu nhanh, ngày đêm không ngừng, ước chừng đi ra vài chục vạn dặm. Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm trải qua rừng rậm, thảo nguyên, đầm nước, đồi núi hay thậm chí là hồ băng, thấy nhiều cảnh đẹp kỳ vĩ.

Địa vực, khí hậu chiến trường bách thánh thay đổi cực kỳ quái lạ, dường như chia theo từng khu vực bị lực lượng nào đó xén một phần trộn lẫn lại. Có chỗ cỏ xanh biếc nhưng sau khi vượt qua lằn ranh vô hình thì biến thành gió rét ngàn dặm, cách một trượng bên trái là cỏ xanh um ùm, bên phải là băng ngàn năm.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng giới thiệu:

- Đồn rằng tòa thành trì Cửu Trọng Thiên ở trong băng vực mệnh mông, vì loại địa hình này nên số lượng các loại mãnh thú ít hơn chút. Thời tiết giá rét, một khi thiên tài nhân tộc, yêu tộc rời khỏi chiến trường bách thánh có thể phong kín kịp lúc, dù ngàn năm không ai đến cũng giữ cho nó hoàn hảo như ban đầu.

Mấy ngày nay ba hoàng tử kiêu ngạo của Thiên Ninh vương triều điệu thấp nhiều.

Ngày đầu tiên Lý Y Nhược lên thuyền, lão tam Ninh Châu Tam Hoàng tự mình đến gặp xin lỗi hôm ở ngoài Cự Linh thành đã vô lễ. Có lẽ Ninh Châu Tam Hoàng nhìn ra Lý Y Nhược là người yêu của Đinh Hạo nên mới nhún nhường như vậy, dù sao trong cuộc giao dịch này hắn nắm giữ bản đồ quan trọng, chiếm quyền chủ đạo.

Đinh Hạo gật đầu không nói.

Tính theo hành tình thì khoảng năm ngày nữa sẽ đến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên trong truyền thuyết.

Đinh Hạo quay vào khoang thuyền tiếp tục tu luyện.

* * *

Thời gian trôi nhanh.

Lúc rảnh Đinh Hạo sẽ đi ra nói chuyện với Lý Y Nhược.

Đinh Hạo, Lý Y Nhược ngồi ở mũi tàu nhìn kỳ cảnh vô tận khá là tình thú.

Con cá heo nhỏ Manh Manh rời khỏi mặt nước hóa thành cá vàng nhỏ cỡ bàn tay bơi trên vai Lý Y Nhược, nguẩy đuôi to xinh đẹp. Nhiều ngày qua làm quen, thái độ Manh Manh đối với Đinh Hạo tốt hơn nhiều, ngẫu nhiên sẽ nhảy lên đầu hắn kêu kết kết, còn thân thiết hôn gò má hắn.

Manh Manh và mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt lúc ngừng lúc chiến đấu.

Manh Manh, mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt như đôi oan gia trời sinh. Có khi mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt sẽ vỗ cánh trắng cấp Manh Manh bay quanh chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một, đến khi về lại thuyền thì mắt Manh Manh xoay mòng mòng, lảo đảo như uống rượu. Nhưng đa số thời gian là mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt bị giam trong bong bóng gương nanh múa vuốt giãy dụa kêu gào chịu thua.

Có hai vật nuôi đáng yêu làm bạn, trên đường đi không dứt tiếng cười.

Đinh Hạo lợi dụng mấy ngày nay chuẩn bị thần lộ tranh phong trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, hắn luyện chế một ít linh dược chữa thương, tụ khí, xua độc. Đinh Hạo cố ý luyện thần dược tăng tu vi giúp mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược nâng cao thực lực. Đinh Hạo lại dùng thần liệu, khoáng vật sưu tầm trên đường đi luyện chế một mớ mặt nạ, chiến giáp đen.

Ngày hôm nay đoàn người vào trong tuyết vực mệnh mông.

Trên bầu trời rơi bông tuyết, trong tầm mắt một mảnh trắng xóa. Đỉnh băng liên miên, ngẫu nhiên thấy mảng lớn sông nước.

Khí hậu nơi này giá rét, có một số sinh vật kỳ lạ sinh hoạt.

Đinh Hạo thấy các mãnh thú giống như chim cánh cụt, gấu bắc cực trên địa cầu kiếp trước, thể hình to lớn. Còn có loại quái vật giống như mặc sơn giáp, toàn thân trắng tinh như phủ tầng băng giáp, chui tới chui lui trong lớp băng.

Đây là thế giới băng tuyết kỳ huyền xinh đẹp.

Lại đi hai ngày.

- Nhìn phía trước, a, chắc chắn là thần trụ thập nhị liên phong!

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng chỉ vào mười hai ngọn núi nguy nga nối liền phủ đầy băng, lớn tiếng nói:

- Chúng ta từ tay nam đến, thấy thần trụ thập nhị liên phong tương đương với vào phạm vi Cửu Trọng Thiên. Mọi người cẩn thận, rất có thể xung quanh có khôi lỗi chiến ngẫu, đừng xung đột với nó.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lớp băng bỗng nổ tung.

Một luồng sáng bạc bắn ra chớp mắt đã đến đằng trước chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một, khí lạnh ập vào mặt.

Đó là một pho tượng băng tinh cao hơn hai mươi thước, giống hình người, lưng có hai cánh nhưng vài chỗ trên người cố ý giữ lại dấu vết dã thú, chỗ khớp có vuốt ngược. Không có dấu hiệu sinh mạng, bên trên cái mũi dài sắc bén như mỏ chim chớp lóe hai đoàn sáng đỏ rực là mắt của nó.

506. Chương 507: Khôi Lỗi Chiến Ngẫu (hạ)

Mắt pho tượng bằng tinh toát ra ánh sáng nhạt cần thận quét toàn bộ chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một.

Đây chính là khôi lỗi chiến ngẫu?

Đình Hạo ngẫm hiểu.

Theo lời Ninh Châu Tam Hoàng thì khôi lỗi chiến ngẫu là công cụ chiến đấu do vài đại năng của nhân loại, yêu tộc hợp tác sáng tạo ra. Khôi lỗi chiến ngẫu không có sinh mệnh, cũng không có trí tuệ, nhưng có thể chấp hành nhiệm vụ đã xác định trước. Khi nhân loại, yêu tộc buộc phải rời khỏi chiến trường bách thánh thì khôi lỗi chiến ngẫu tiếp tục giữ tòa thành trì Cửu Trọng Thiên vận chuyển, phụ trách chiến đấu, phòng ngự, bảo vệ vân vân.

Nghe giống như người máy trên địa cầu kiếp trước của Đình Hạo.

Nhưng khôi lỗi chiến ngẫu khủng bố hơn người máy nhiều.

- Nhân tộc . . . Hai dã thú yếu ớt . . . Không uy hiếp . . .

khôi lỗi chiến ngẫu bằng tinh chiến đấu nói vài câu tiếng người, máy móc không có tình cảm:

- Có thể vào . . .

Phân biệt được thân phận của đám người Đình Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ninh Châu Tam Hoàng, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điện Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm xong khôi lỗi chiến ngẫu bằng tinh chiến đấu lắc người rời đi.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt tức giận chửi um sùm:

- Cái gì mà dã thú yếu ớt? Người có ngon đừng đi!

- Két két két két két!

Manh Manh cũng chìa ngón tay hướng bóng lưng khôi lỗi chiến ngẫu bằng tinh chiến đấu.

- Có thể đi tiếp.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng nói:

- Đây là khôi lỗi chiến ngẫu bằng tinh chiến đấu đơn giản nhất ngoài cùng, kết hợp hình dáng nhân tộc và yêu tộc, sức chiến đấu khoảng cảnh giới ngũ khiêu Võ Vương cảnh, phụ trách cảnh giác ngoài cùng tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Quả nhiên trên đường đi tiếp theo chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một mấy lần gặp khôi lỗi chiến ngẫu hình dạng khác nhau.

Càng tới gần tòa thành trì Cửu Trọng Thiên thì khôi lỗi chiến ngẫu xuất hiện có sức chiến đấu càng cao.

Nghe nói trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên có hai khôi lỗi chiến ngẫu đáng sợ nhất bảo vệ, chúng nó có một phần trăm lực công kích của Bắc Vực Huyền Sương Chiến Thần, bắc Vực yêu Thần, đủ can quét mọi đối thủ trong tiểu thế giới này, là một trong vài tồn tại đáng sợ không thể nghĩ bàn trong chiến trường bách thánh.

Lại qua một ngày.

Ninh Châu Tam Hoàng cao giọng quát:

- Sắp đến rồi, mau nhìn đi, đó chính là Cửu Trọng Thiên!

Biểu tình của Ninh Châu Tam Hoàng tràn ngập kích động.

Ninh Châu Tam Hoàng biết tin tức, truyền thuyết về tòa thành trì Cửu Trọng Thiên từ kho vũ khí tàng thư của hoàng gia Thiên Ninh vương triều và các trưởng bối kể, đây là lần đầu bọn họ vào chiến trường bách thánh, trông thấy tòa thành trì Cửu Trọng Thiên. Ninh Châu Tam Hoàng tràn ngập mong chờ, hướng tới một trong các thánh địa võ đạo Bắc vực.

Đinh Hạo nhìn chăm chăm.

Đứng trước không biết bao xa có một đỉnh băng hùng vĩ khó tả dựng thẳng lên cao đâm vào khung trời bạc vô tận, như cột chống trời trong thần thoại, mắt thường không thấy đỉnh, tính sơ thì tận cùng núi lớn cỡ mấy trăm dặm.

Đây chính là tòa thành trì Cửu Trọng Thiên?

Đinh Hạo vốn tưởng tòa thành trì Cửu Trọng Thiên sẽ như Cự Linh thành nhưng không ngờ nó là ngọn núi thông thiên.

- Từ hôm nay trở đi thay áo giáp, mặt nạ, sau khi vào Cửu Trọng Thiên tạm thời đừng để ai biết lai lịch của chúng ta.

Đinh Hạo lấy ra áo giáp, mặt nạ mấy ngày nay cố ý luyện chế cho đám người Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm mặc vào. Đinh Hạo tự tay chế tạo áo giáp, mặt nạ, bên trong khắc minh văn chữ hán, một ít minh văn nguyên thủy, không chỉ có năng lực phòng ngự, chiến đấu nhất định, quan trọng hơn là có thể ngăn cách thần thức đại năng dòm ngó.

Đinh Hạo muốn tạm giữ bí mật thân phận.

Đinh Hạo không muốn bị người có mưu đồ lợi dụng hấn đến từ khu vực nhỏ như Tuyết Châu làm chuyện gì.

Đương nhiên Ninh Châu Tam Hoàng không cần che giấu.

...

Trầm Bất Hồi là đệ nhất thiên tài của Vô Hối kiếm tông Thần Châu.

Vô Hối kiếm tông là tông môn số một Thần Châu, tông môn siêu đẳng không có đối thủ.

Tuy trong toàn Bắc vực thì Vô Hối kiếm tông không có quyền lên tiếng, không có tên tuổi, nhưng Trầm Bất Hồi giống như đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Ninh Châu Tam Hoàng, gã được một cơ hội vào chiến trường bách thánh.

Càng quan trọng hơn, một vị tiền bối trong Vô Hối kiếm tông từng lập công lớn cho Huyền Sương Thần Cung nên được khen thưởng, Trầm Bất Hồi được truyền tống thẳng vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên. Trầm Bất Hồi được chức vị tạm trông chừng cửa tây nam.

Có chức vị này Trầm Bất Hồi không cần đi khu vực nguy hiểm bên ngoài chiến trường bách thánh mạo hiểm, chém giết với mãnh thú tuyệt thế. Trầm Bất Hồi có thể bình an ở trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên vẫn được nhiều tài nguyên tu luyện, có thể cảm ứng pháp tắc thiên địa nguyên thủy, tu luyện siêu nhanh.

Trầm Bất Hồi cực kỳ vừa lòng điều này.

Tuy Trầm Bất Hồi là thiên tài số một Vô Hối kiếm tông nhưng gã không có cảm giác ưu việt như võ giả bình thường. Trầm Bất Hồi xuất thân nghèo hèn, luôn rất khiêm tốn, dù đối diện người có thực lực kém hơn mình rất nhiều vẫn khiêm nhường. Trầm Bất Hồi gặp cường giả cao thủ cao đến đâu hay là người nghèo bình thường đều dễ dàng bắt chuyện, giao tiếp rộng, nhân duyên rất tốt.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều người đến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Dù là thiên tài yêu tộc hay nhân loại hẳn biết đến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đều sẽ muốn tìm đến sau khi vào chiến trường bách thánh một thời gian. Không chỉ vì tòa thành trì Cửu Trọng Thiên càng an toàn là càng vì chỗ này tích lũy tài phú, tài nguyên tu luyện nhân loại, yêu tộc cùng tích lũy ngàn vạn năm nay. Khi mọi cung ứng không khác gì bên ngoài thì đồ ngọc mới mạo hiểm sinh mạng chém giết cùng mãnh thú tuyệt thế.

Huống chi gần đây có lời đồn bản đồ thượng cổ di tích bí ẩn sắp gom đầy đủ.

Lần này có khả năng tìm ra minh văn trận pháp khổng lồ chiến trường bách thánh và thần hỏa, nên càng nhiều người tụ tập vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên. Hễ cường giả nào có năng lực đến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đều bắt chấp tất cả xông tới, định thử vận may chia chác.

Trầm Bất Hồi nhờ có thân phận đặc biệt, có chỗ ở cố định, sân tu luyện trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, lại có tài nguyên tu luyện phong phú nên tốt hơn những võ giả lưu lạc vào đây rất nhiều. Trầm Bất Hồi xem như một nửa người trong thành, mỗi người vào trận môn tây nam để vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đều an phận Trầm Bất Hồi kiểm tra, xem như có quyền bình nhất định, có chút địa vị.

Ngày hôm nay Trầm Bất Hồi giống như mọi hôm vừa tu luyện vừa trực.

Trận môn tây nam là một trong mười trận môn của tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, phòng vệ thật sự do khôi lỗi chiến ngẫu phụ trách, Trầm Bất Hồi chỉ cần đại khái xác định thân phận người vào thành, hỏi đáp vấn đề đơn giản, nói cho đám tay mơ mới đến vào trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên cần giữ quy tắc gì.

507. Chương 508: Trầm Bất Hồi

Đột nhiên trận môn tây nam chớp lóe ánh sáng, điều này có nghĩa là có người nào đó muốn thông qua truyền tống trận bên này vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

- Nhóm người thứ tám hôm nay.

Trầm Bất Hồi xác nhận đơn giản xong thả người vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Thật ra Trầm Bất Hồi không thích quá trình tu luyện bị đánh gãy nhưng ai kêu gã có nhiệm vụ? Trầm Bất Hồi móc một ngọc bài ra khỏi ngực bắn luồng sáng, trận môn lóe ánh sáng càng chói. Ánh sáng bạc chợt lóe, mười mấy người hiện ra trước mặt Trầm Bất Hồi.

Trầm Bất Hồi âm thầm đánh giá.

Dẫn đầu là một võ giả mặc áo giáp màu đen.

Xem màu tóc thì võ giả còn trẻ, thân hình thon dài, mắt trong sáng. Tuy bị mặt nạ quỷ thanh đồng che không thấy khuôn mặt nhưng trực giác nói cho Trầm Bất Hồi võ giả này là mỹ nam, từng hành động biểu lộ anh khí tiêu sái người ngoài khó bắt chước. Có con mèo mập trắng như tuyết ngồi trên vai võ giả đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, hình dáng cực kỳ đáng yêu.

Sau lưng võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng là một nữ võ giả hình dáng thướt tha.

Nữ võ giả rất trẻ, tóc như suối, đeo mặt nạ màu đỏ tinh xảo, mơ hồ thấy da thịt trắng nõn. Nữ võ giả toát ra sức hấp dẫn kỳ lạ, đôi mắt trong như suối đã khiến tim người đập nhanh.

Một con cá đuôi đỏ trôi nổi trên vai nữ võ giả, hơi thở nguyên tố thủy đậm đặc như thực chất, mơ hồ nghe tiếng thủy triều dâng lên.

Một nam một nữ đi đằng trước nhất.

Đi sau là ba thanh niên mặc chiến giáp đen sát người, khoảng hai mươi tuổi, không đeo mặt nạ, mặt mũi tuấn tú, đầu mày kiêu ngạo, khí thế cực kỳ sắc bén, có hơi thở hoàng gia, nhìn là biết bọn họ đến từ hoàng tộc hoặc là đệ tử thiên tài siêu tông môn.

Trầm Bất Hồi cảm thấy tuy ba người hoa lệ cao quý nhưng so với võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì còn thiếu chút.

Sau đó là một thiếu niên vạm vỡ, lỏa nửa người trên.

Cơ bắp thiếu niên nổi cục cục, cũng đeo mặt nạ đen quỷ dị. Khiến người chú ý là chiến đao to đen thiếu niên cầm, lớn khoa trương, dài ba thước. Tuy nhiên tu vi huyền khí của thiếu niên thấp kinh người, chưa đến cảnh giới Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Trầm Bất Hồi thầm đoán có lẽ thiếu niên cơ bắp là người hầu của võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Má ơi!

Có thể dẫn người hầu vào chiến trường bách thánh là loại tồn tại gì?

Còn mấy người khác đi phía sau cũng có thực lực khá mạnh. Có một người kiếm khí sắc bén vượt qua cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, Trầm Bất Hồi cảm giác gã nên là kiếm tu cảnh giới Võ Vương cảnh.

Trầm Bất Hồi nghĩ đến đây không dám xem thường, mỉm cười như thường ngày, vội nói:

- Mấy vị là . . .? Ta là người thủ hộ trận môn tây nam, xin hãy cho ta biết tông môn của các người. Theo quy tắc bước vào trận môn Cửu Trọng Thiên cần đăng ký tin tức.

Trầm Bất Hồi kể tỉ mỉ quy tắc vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng mỉm cười nói:

- Vãn Kiếm tông.

Trầm Bất Hồi ngây người, trong phút chốc không nghĩ ra trong Bắc vực có siêu tông môn nào tên là Vãn Kiếm tông.

Không thể trách Trầm Bất Hồi, gã bản năng cảm thấy võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng xuất thân từ siêu tông môn. Trầm Bất Hồi không ngờ Vãn Kiếm tông chỉ là một tiểu tông môn vùng núi heo hút, càng yếu hơn cả Vô Hối kiếm tông. Càng không nghĩ ra tin tức về Vãn Kiếm tông Trầm Bất Hồi càng cảm thấy võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng cao thâm khó dò, thái độ càng lịch sự hơn.

Ninh Châu Tam Hoàng báo ra tông môn của mình:

- Thiên Ninh vương triều . . .

Trầm Bất Hồi có nghe nói về Thiên Ninh vương triều.

Thiên Ninh vương triều có chút danh tiếng trong Bắc vực, là thế lực võ đạo đại châu lớn thứ ba Ninh Châu, cao thủ như mây, truyền thừa lâu dài, nhiều bí pháp, mạnh hơn Vô Hối kiếm tông của Trầm Bất Hồi gấp mấy lần.

Trầm Bất Hồi càng đánh giá cao thân phận của võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng.

Hoàng tử của Thiên Ninh vương triều đều phải đứng sau võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng, thái độ cực kỳ cung kính thì người người đó có thể là người thường sao?

Võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng có bạn lữ song tu xinh đẹp như vậy đi theo bên cạnh, đeo mặt nạ chắc vì muốn điệu thấp? Dù sao các truyền nhân siêu tông môn cao cao tại thượng ai nấy có đủ tật quái dị, người như Trầm Bất Hồi không thể hiểu nổi.

Đăng ký đơn giản xong Trầm Bất Hồi cực kỳ khách sáo thả mười mấy người đi vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Một lát sau có người đến đổi ca.

Trầm Bất Hồi dãn dò vài chuyện, kết thúc nhiệm vụ một ngày, xoay người đi chỗ ở tạm thời của mình.

Mấy ngày nay trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên phong vân quỷ quyết, các phương thiên tài nhân kiệt tập hợp lại. Tuy yêu tộc, nhân tộc mặt ngoài nói là chung sống hòa bình nhưng sóng ngầm dâng trào, toàn Bắc vực có một vạn cường giả vào chiến trường bách thánh. Lúc này có hơn một nửa cường giả vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, trong thành không còn lạnh lùng như trước mà náo nhiệt lên.

Trầm Bất Hồi đi rất nhanh.

Lúc Trầm Bất Hồi đi ngang một cái chợ theo thường lệ thấy nhiều người bày bán đồ trên quầy hàng cổ xưa, giao dịch nguyên thủy nhất, lấy hàng đổi hàng.

Chợ này là một trong vài việc cố định sau khi chiến trường bách thánh mở ra, nhưng gần nửa tháng nay mới hưng thịnh lên. Các cường giả nhân loại, yêu tộc ẩn hiện trong chợ, đa phần che mặt, lấy ra vật quý ở bên ngoài cực kỳ hiếm thấy. Có một số là vật phẩm đã chuẩn bị từ lúc vào chiến trường bách thánh, có một số là bảo bối các cường giả mạo hiểm trong chiến trường bách thánh. Các huyền tinh thạch, thần liệu, thần thảo, thiên địa huyết cốt đầy khắp nơi.

Vàng bạc không đáng là gì trong chốn này.

Bình thường các chủ tiệm chỉ chấp nhận trao đổi hàng hóa mới thỏa mãn yêu cầu của nhau.

So với chợ bên ngoài chiến trường bách thánh náo nhiệt thì chỗ này rất yên tĩnh, không có chủ tiệm nào lớn tiếng rao hàng, bọn họ nhắm mắt vừa tu luyện vừa chờ đợi người thấy hứng thú chủ động đến hỏi. Bởi vì bọn họ là thiên kiều các thể lực đại tông môn, sẽ không bắt chước tay buôn chọn rận nhốn nháo.

Trầm Bất Hồi đi rất nhanh, mắt lướt qua quầy hàng ven đường, không có thứ gì khiến hắn có hứng thú.

Bỗng mắt Trầm Bất Hồi sáng lên.

Bởi vì mấy người võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lúc trước Trầm Bất Hồi gặp trong trận môn tây nam đang đi dạo trong chợ. Lòng máy động, Trầm Bất Hồi ôm chút mong chờ tới gần.

Trầm Bất Hồi cười hỏi:

- Các vị, thật tình cờ, chúng ta lại gặp nhau.

Võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xoay người, ánh mắt chất chứa ý cười thân thiện.

- Thì ra là Trầm huynh, đúng là tình cờ.

Trầm Bất Hồi làm bộ thuận miệng hỏi:

- Mấy vị mới vào thành, muốn mua đồ sao?

Võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cười lắc đầu, nói:

- Không, chỉ đi ngang qua tùy tiện nhìn.

Nói đến đây võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chợt nhớ điều gì, quay đầu nói với Ninh Châu Tam Hoàng bên cạnh:

- Ba vị, chúng ta tạm chia tay tại đây, các người tìm người của mình đi, ba ngày sau chúng ta gặp lại trong chợ này. Lời hứa lúc trước vẫn có hiệu quả, như thế nào?

508. Chương 509: Lên Thăng Thất Trọng Thiên

Ninh Châu Tam Hoàng ngẩn người.

Ninh Châu Tam Hoàng vốn tưởng đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm không có nhân mạch trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, thậm chí không hiểu tin tức cơ bản, sau khi vào thành sẽ dựa vào Ninh Châu Tam Hoàng, xem như phe bọn họ chiếm ưu thế. Ai ngờ mới vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên chưa được một lúc thì Đinh Hạo đề nghị đưa ra tạm thời mỗi người một ngã, thật là nằm ngoài dự đoán của Ninh Châu Tam Hoàng.

Tiểu Bồ Tát Lệ Thính Thiên định nói gì:

- Vậy sao được . . .

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng bị lão đại kéo lại.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng cười nói:

- Cũng tốt, cứ làm theo lời Đinh huynh nói, ba ngày sau gặp lại. Đương nhiên trong ba ngày này nếu có gì cần giúp đỡ Đinh huynh cứ phái người đến Ngũ Trọng Thiên tìm huynh đệ chúng ta. Các vị bảo trọng!

Nói xong Ninh Châu Tam Hoàng chấp tay từ biệt.

Đinh Hạo xoay người, cười nói:

- Trầm huynh, với địa vị và kiến thức của ngươi chắc rất quen thuộc Trọng Thiên?

Trầm Bất Hồi không nghĩ nhiều, cười nói:

- Ngươi hỏi đúng người rồi. Từ ngày đầu tiên vào chiến trường bách thánh thì ta đã ở trong thành này, không dám nói nắm rõ nó như lòng bàn tay nhưng cũng hiểu được bảy, tám phần.

- Vậy thì tốt quá.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta có mấy nghi vấn mong Trầm huynh không tiếc chỉ giáo.

Trầm Bất Hồi thăm mừng.

Xưa nay Trầm Bất Hồi yêu thích kết giao một số bằng hữu, lúc trước gã tới bắt chuyện với võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị phớt lờ. Dù sao trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên các thiên tài thân phận cao quý đều lạnh lùng kiêu ngạo, có mấy lần gã đụng đầu vào tường. Trầm Bất Hồi không ngờ địa vị của võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cao quý nhưng rất có kiên nhẫn, còn chủ động hỏi thăm gã, có cơ hội kết bằng hữu đây.

Trầm Bất Hồi vỗ ngực nói:

- Đinh huynh cứ nói đi, Trầm ta biết gì nói nấy.

Đinh Hạo mỉm cười, xoay người thì thăm bên tai Lý Y Nhược. Mỹ thiếu nữ đi hướng quầy hàng bên cạnh.

Đinh Hạo hỏi:

- Chúng ta mới đến đây không hiểu nhiều quy tắc, không biết làm sao tìm chỗ ở trong thành?

Trầm Bất Hồi cười nói:

- Không biết Đinh huynh muốn ở tầng thiên nào?

Đinh Hạo ngẩn người, giây sau hiểu cái tên Cửu Trọng Thiên chắc có ảo diệu.

Lúc trước Ninh Châu Tam Hoàng nói chỗ bọn họ ở tại Ngũ Trọng Thiên, chắc Cửu Trọng Thiên chia chín tầng, mỗi tầng có người địa vị khác nhau cư ngụ.

Đinh Hạo cười nói:

- Cái này có phân biệt gì không?

Trầm Bất Hồi ngẫm nghĩ, kiên nhẫn nói:

- Đinh huynh có điều không biết, trong Cửu Trọng Thiên chia làm cửu trọng, từ dưới lên cao. Cường giả thực lực, địa vị càng cao thì càng ở tầng cao hơn. Theo ta được biết, Nhất Trọng Thiên toàn là võ giả thiên tài bình thường của hai tộc cư ngụ, thực lực đại khái từ Tiên Thiên Võ Tông cảnh hoặc Đại Tông Sư cảnh. Lên trên Ngũ Trọng Thiên là Võ Vương cảnh cao giai ở. Võ Hoàng cảnh ở thất Trọng Thiên đến bát trọng thiên. Cửu Trọng Thiên là nơi ở của Võ Đế cảnh, Võ Thánh cảnh nhưng bình thường trông vì nguyên Bắc vực chưa ai đạt đến cảnh giới đó trước năm mười tuổi.

Ra là vậy.

Đinh Hạo gật đầu.

Trầm Bất Hồi tiếp tục bảo:

- Nơi ở thì càng đơn giản. Mỗi một Trọng Thiên từ lúc xây dựng đã thiết kế rất nhiều chỗ bế quan luyện công nhưng có cấm chế phong ấn hoặc khôi lỗi chiến ngẫu canh gác, cơ bản là đất vô chủ, trạng thái hoang vu. Bao năm nay các đại môn phái khai khẩn nhưng vẫn có nhiều trạch viện trống, nếu ai có thể bằng vào thần thông hoặc thực lực bản thân mở phong ấn nguyên thu trong trạch viện, hoặc là đánh bại khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ thì trạch viện thuộc về người.

Là thế này sao?

Đinh Hạo ngơ ra.

Nghe thì khá đơn giản.

Đinh Hạo còn tưởng tìm chỗ ở trong thành cần tốn nhiều tiền tài không ngờ dựa vào thực lực lấy trạch viện. Chắc lúc trước các tiên bối yêu tộc, nhân loại xây dựng tòa thành trì Cửu Trọng Thiên suy nghĩ tỉ mỉ, mọi chuyện bằng vào thực lực tránh cho có kẻ ý thể hiếp người hoặc chiếm tài nguyên trong thành làm giàu.

Lý Y Nhược đã quay về.

Lý Y Nhược cầm nhân sâm nhiều râu xanh biếc nha phỉ thúy lấp lánh xinh đẹp vô cùng.

Đinh Hạo nhận lấy, cười đưa nhân sâm cho Trầm Bất Hồi.

Đinh Hạo nói:

- Đa tạ Thẩm huynh giải thích nghi hoặc, gốc Bích lục Long Vương Tham này có lẽ giúp ích cho Trầm huynh tu luyện. Lần đầu gặp mặt, Đinh ta muốn kết bằng hữu với Trầm huynh, lễ vật nho nhỏ không là gì, xin vui lòng nhận cho.

Trầm Bất Hồi vội từ chối:

- Sao ta dám nhận?

Trầm Bất Hồi cực kỳ giật mình.

Trên đường đi Trầm Bất Hồi nhìn lướt qua nguyên cái chợ chỉ có Bích lục Long Vương Tham khiến gã chú ý, bởi vì gã tu luyện Át Mộc Sâm Sâm Quyết, huyền khí thuộc mộc hệ, bây giờ đã đến cảnh giới đỉnh Đại Tông Sư cảnh. Trầm Bất Hồi chỉ kém một bước là vào Võ Vương cảnh, Bích lục Long Vương Tham là thần dược có mộc khí tinh thuần nhất ngũ hành, luyện chế sơ sử dụng nó sẽ giúp Trầm Bất Hồi một hơi đột phá bình cảnh.

Trầm Bất Hồi nhớ đến mới rồi chỉ nhìn Bích lục Long Vương Tham vài lần đã bị võ giả trẻ đeo mặt nạ quỷ thanh đồng họ Đinh phát hiện ngay, đoán gã có hứng thú, chu động đổi thần tham tặng cho gã. Suy nghĩ, quyết đoán như thế khiến người khen gọi.

Trầm Bất Hồi từ chối một lúc cuối cùng vui vẻ nhận lễ vật.

Trầm Bất Hồi không biết Thắng Tự Quyết của Đinh Hạo đạt đến đệ lục giai kỳ thân thiên địa, sức quan sát vô cùng nhạy bén. Ánh mắt Đinh Hạo sắc bén liếc sơ đã nhìn thấu thuộc tính công pháp Trầm Bất Hồi tu luyện và bình cảnh. Đinh Hạo là đan dược sư, hẳn biết hiệu quả của Bích lục Long Vương Tham vừa lúc giúp Trầm Bất Hồi đột phá bình cảnh.

Đinh Hạo có suy tính riêng.

Đinh Hạo vào Cửu Trọng Thiên trước tiên chia tay cùng Ninh Châu Tam Hoàng có nguyên nhân chú ý là không muốn rầm rập nghe theo ba người sắp đặt, không muốn hành động dưới sự giám thị của bọn họ. Tuy hai bên có quan hệ hợp tác nhưng dù gì từng có xích mích, nếu Ninh Châu Tam Hoàng đưa một tin tức sai lầm rất có thể ảnh hưởng Đinh Hạo phán đoán sai, bị dắt mũi đi.

Trầm Bất Hồi xuất hiện giúp Đinh Hạo hoàn toàn thoát khỏi Ninh Châu Tam Hoàng.

Bởi vì giác quan thứ bảy nhạy bén, trực giác nói cho Đinh Hạo người thủ hộ trận môn tây nam là một người thực lực không cao nhưng thích kết bằng hữu, ánh mắt độc đáo, thích quen biết nhiều người. Con người như vậy rất cần thiết cho Đinh Hạo bây giờ.

Cho nên Đinh Hạo tặng lễ vật nặng ký đến thế.

Nên biết rằng cái giá của Bích lục Long Vương Tham là ba thần thức, mười cực phẩm huyền tinh thạch, có thể nói là không rẻ.

Quả nhiên Trầm Bất Hồi được một gốc Bích lục Long Vương Tham càng nhiệt tình hơn, dốc ngược bụng ra, kiên nhẫn giải thích kỹ các loại quy tắc trong sáng ngoài tối cho Đinh Hạo. Trầm Bất Hồi còn xung phong làm hướng dẫn viên, Đinh Hạo có nhu cầu gì gã đều sẽ giúp.

509. Chương 510: Lâm Thiên Vũ Ngậm Bò Hòn (thượng)

Trầm Bất Hồi hỏi dò:

- Không biết Đinh huynh muốn đi mấy Trọng Thiên ở?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Chúng ta lên thẳng lục tầng đi.

Trầm Bất Hồi ngẩn ngơ. Lục tầng là nơi cường giả đẳng cấp Võ Vương cảnh cao giai thậm chí là nửa bước Võ Hoàng cảnh, phong ấn cấm chế trạch viện nguyên thủy chỗ đó siêu cường đại, khô lồi chiến ngẫu thủ hộ không thể khinh thường. Đinh Hạo mở miệng đã đòi lên thẳng lục tầng, hơi lớn giọng.

Nhưng Trầm Bất Hồi vẫn dẫn đường.

Mãi đến lúc này Trầm Bất Hồi mới chú ý thấy năm người đi theo sau Đinh Hạo có thực lực ngang ngửa với gã nâng cái cồng tinh xảo thoải mái, người nằm trên cồng chắc là bị thương. Cồng tỏa ánh sáng bạc mờ lung bao phủ người nằm trên cồng, không thấy mặt mũi hay giới tính, không biết là ai.

Trên đường đi Đinh Hạo cẩn thận ngắm phong cảnh các nơi.

Cửu Trọng Thiên là một tòa thành lớn xây dựng vào núi, bên ngoài bao phủ một lớp phòng hộ bằng, trơn bóng như ngọc, màu trắng, tỏa ánh sáng nhạt chiếu rõ nguyên tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, cực kỳ xinh đẹp. Trên bầu trời không có mặt trời, trăng, sao. Nóc trắng cách mặt đất vài trăm thước.

Tầng thứ nhất có nhiều người nhất, ồn ào nhốn nháo.

Trừ chợ ra mỗi khu vực có khu phố, vài chỗ gần vách núi đào động phủ, cơ bản mỗi chỗ đều có người.

Chính giữa tầng thứ nhất có mấy chục minh văn truyền tống trận.

Thứ này giống như thang máy.

Trầm Bất Hồi vào trận pháp chọn mấy ký hiệu kỳ dị. Ánh sáng chợt lóe, cảm giác mất cân bằng thời không truyền tống. Cảm giác đó chỉ trong khoảnh khắc, đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phạm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Diền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm đi vào trận pháp bị truyền tống lên Lục Trọng Thiên.

* * *

Trầm Bất Hồi chỉ vào một cửa lớn hùng vĩ ven đường trước mặt, nói:

- A? Chỗ này còn trong trạng thái hoang vu, có thể khai phá.

Đinh Hạo dừng chân, cẩn thận quan sát.

Đây là một cái sân không lớn, cửa có chút khí thế. Cửa đá màu xanh không biết đóng kín bao nhiêu năm, hai cánh cửa đã hợp thành một đỉnh đầy bụi, xung quanh không một dấu chân người. Hai pho tượng võ sĩ hùng vĩ trước cửa cao bảy thước, tay cầm trường kiếm sống động như thường, giống như pho tượng võ sĩ sống lại công kích người.

Đinh Hạo phóng thần thức ra.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện trên cửa đá cái sân quả nhiên có minh văn trận pháp cực kỳ ẩn khuất, đó là trận pháp cực kỳ phức tạp, cao thâm phong bế sân. Bất cứ ai muốn vào trong đầu tiên phải công phá cửa đá, dùng sức mạnh đánh bại lực lượng thủ hộ. Hai pho tượng võ sĩ trước cửa thật ra là hai khô lồi chiến ngẫu, Đinh Hạo đến gần cửa trong vòng mười thước sẽ bị chúng nó vô tình công kích.

Đinh Hạo tin tưởng hần chỉ cần một kích là sẽ phá mở được cái sân.

Nhưng Đinh Hạo xoay người đi.

Đinh Hạo cần tìm một nơi ở rộng rãi lớn hơn.

Không chỉ vì Tây Môn Thiên Tuyệt cần tĩnh dưỡng, nghỉ ngơi thật tốt, hơn nữa trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên số tầng lớn nhỏ đại biểu thực lực, tiềm lực cao thấp của một người. Nếu đã quyết định hành động, Đinh Hạo biết bây giờ không phải lúc giả nai, giả yếu, phải cao điệu lên, khiến thể lực các phương nhìn thẳng vào hắn, thừa nhận hắn. Chỉ có làm như vậy thì tương lai Đinh Hạo mới có quyền lên tiếng, dựa vào một góc bản đồ chiếm ích lợi.

Nếu vậy thì . . .

Đinh Hạo nói:

- Chúng ta lên thất trọng thiên đi.

Trầm Bất Hồi đứng ngây phỗng.

Trong không khí tràn ngập áp lực, so với mấy tầng dưới thì khu vực Thất Trọng Thiên nhỏ hơn chút nhưng càng tinh xảo hơn, phạm vi cỡ mấy dặm chia làm vài khu vực. Trên đường không có người qua lại, nhiều trạch viện trống, hiu quạnh. Trong tầm mắt toàn là kiến trúc cũ kỹ, tràn ngập hơi thở thời gian hồng hoang, phong cách đơn giản cổ xưa, là nguyên tố nổi tiếng trong Vô Tận đại lục nhiều năm trước.

Đinh Hạo mơ hồ cảm giác trong Thất Trọng Thiên có mấy chục hơi thở cực kỳ cường đại, dù cách rất xa vẫn cảm giác được như cột như rồng phóng lên cao, chiếm cứ mỗi một kiến trúc khác nhau.

Đinh Hạo hiểu ra, thầm nghĩ:

- Chắc đó là các thiên tài cường giả đẳng cấp cảnh giới đỉnh Vô Vương cảnh, Vô Hoàng cảnh.

- Kiến trúc chỗ này có sáu phần trăm chưa khai phá, còn trong hoang vu. Có minh văn trận pháp, khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ. Sau khi trạch viện động phủ bị môn phái nào khai phá, nếu hai lần chiến trường bách thánh mở ra liên tiếp không ngừng đón chủ nhân mới của môn phái này thì lại biến trở về hoang vu.

Trầm Bất Hồi rất hiểu biết tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, gã đứng bên cạnh Đinh Hạo, giải thích rằng:

- Thất Trọng Thiên có hơn một ngàn trạch viện động phủ phong cách khác nhau, lần này chiến trường bách thánh mở ra chỉ có mấy chục trạch viện điểm sáng tinh đăng.

Đinh Hạo ngây người:

- Tinh đăng?

Trầm Bất Hồi chỉ vào một cái đèn đá trên đỉnh cột đá trước cửa trạch viện hiu quạnh bên cạnh, giới thiệu:

- Tinh đăng là nó, mỗi trạch viện động phủ trong Cửu Trọng Thiên đều có một ngọn đèn như vậy, khi trạch viện động phủ bị khai phá ngừng đón chủ nhân mới thì tinh đăng sẽ đốt lên, tỏ rõ với người ngoài rằng chỗ này có chủ.

Ra là vậy.

Đinh Hạo gật gù.

Đưa mắt nhìn hai bên đường hầu như không có đèn đá hai bên trạch viện động phủ được đốt sáng.

phía xa mơ hồ có một, hai ánh đèn đỏ.

- Cùng một tầng Cửu Trọng Thiên, cấm chế, khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ trạch viện động phủ khu vực khác nhau cũng chia mạnh yếu. Bây giờ khu vực chúng ta ở thuộc phía chính tây tầng bảy, là khu vực khai khẩn khó khăn thấp nhất.

Trầm Bất Hồi giới thiệu đại khái. Trầm Bất Hồi mang Đinh Hạo đi khu tây khó khăn thấp nhất là vì lo hấn không thành công trở thành trò cười cho tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Đinh Hạo ngẫm hiểu, không nói gì.

Đinh Hạo đã quan sát kỹ cấm chế mấy trạch viện động phủ bên cạnh, đúng là mạnh hơn cấm chế trạch viện mây Trọng Thiên trước đó nhiều. Cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh bình thường không thể phá mở phòng ngự như vậy, cộng với trạch viện động phủ thủ hộ trước khôi lỗi chiến ngẫu cực kỳ hung hãn, thể hình càng nhỏ sức chiến đấu càng mạnh.

Nhưng đối với Đinh Hạo không phải chuyện khó khăn gì.

Có hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ chỉ điểm, đối với Đinh Hạo không có minh văn trận pháp nào không thể phá mở.

Đoàn người đang đi đột nhiên trước mắt xuất hiện mấy người.

Một thanh niên tuấn tú đẹp như yêu, khí chất xa hoa. Thanh niên đó thấy đám người Đinh Hạo thì hơi biến sắc mặt, khẽ kêu. Đó là Lâm Thiên Vũ, một trong Thanh Vân Thập Nhị Tú lúc trước trong tòa bình trạm cổ thành bị thiếu niên thợ săn Trương Phàm đánh thành đầu heo chạy trốn chết.

Một nam nhân thân hình cao to phát hiện Lâm Thiên Vũ biến sắc mặt, quan tâm hỏi:

- Như thế nào? Thập nhị đệ biết mấy người kia?

Biểu tình Lâm Thiên Vũ trở về bình thường, hồ hững nói:

- Hơi thở của võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng đi đằng trước nhất hơi quen, còn có thiếu niên to đen đeo mặt nạ sau lưng hẳn . . . A, ta biết rồi, thì ra là bọn họ. Lúc trước trong hoang dã có gặp mặt hai người này.

510. Chương 511: Lâm Thiên Vũ Ngậm Bò Hòn (hạ)

Lâm Thiên Vũ thầm nhủ: Nói nhảm, tất nhiên ta không thể cho ca ca biết mỹ thiếu niên ngọc thụ lâm phong, tiêu sái phong lưu ta đây từng bị thiếu niên dã man đó đánh sưng mặt. Chuyện xấu hổ như vậy nếu nói ra sẽ bị tên miệng rộng nhà người nói hết cho các sư huynh đệ biết.

Thanh Vân Thập Nhị Tú lão lục Vương Lăng Hạc cười nói:

- Nếu đã quen nhau lại cùng là võ giả nhân tộc thì qua chào hỏi đi.

Võ giả có thể xuất hiện trong Thất Trọng Thiên chắc không phải người tầm thường, nếu lúc trước Lâm Thiên Vũ có duyên gặp mặt một lần thì lão lục Vương Lăng Hạc không ngại lôi kéo cảm tình, chuẩn bị thêm cho cuộc tranh giành sắp đến.

- Chào hỏi? Được rồi . . . A, phải rồi, võ giả trẻ đeo mặt nạ quý thanh đồng đằng trước chắc là Đinh Hạo mà Ninh Khiếu Hồ nói.

Lâm Thiên Vũ nhanh chóng đoán ra, gã là người rất thông minh, thấy binh khí, thân hình thiếu niên thợ săn Trương Phàm là không quên được, đoán đúng chín phần.

Tuy lần trước Lâm Thiên Vũ bị đánh te tua nhưng con người gã sĩ diện, quay về chỉ vạch trần Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu đâm chọt, không nói bản thân bị tne người rừng tu vi huyền khí chỉ là cảnh giới Đại Võ Sư cảnh đánh bại. Huống chi có Thanh Vân Thập Nhị Tú lão lục Vương Lăng Hạc ông tám tám nhất nguyên tông môn thậm chí là trong Thanh Châu đi theo bên cạnh Lâm Thiên Vũ, gã ngấm nghĩ tạm thời không kiểm chuyện với thiếu niên thợ săn Trương Phàm. Lâm Thiên Vũ coi như không có chuyện gì xảy ra, chờ có thời gian mới báo thù.

Lâm Thiên Vũ bị lão lục Vương Lăng Hạc kéo đi, về mặt bắt đắ dĩ tới gần đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm.

May mắn là Thiên Chi Ngân Ninh Hồ Khiếu từng tìm Thanh Vân Thập Nhị Tú nhưng gã biết thực lực, địa vị của mình kém xa mười hai người này, không thể khống chế nên không kể chuyện bản đồ, không thì lúc này Lâm Thiên Vũ trông thấy đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm thì phản ứng đầu tiên không phải đi lên chào mà là cướp bản đồ.

Đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm trông thấy Lâm Thiên Vũ cũng ngẩn người.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm lập tức siết chặt chiến đao.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ gặp cái tên kiêu ngạo đáng ghét tại đây. Đinh Hạo phản xạ làm bộ không quen, dù sao đoàn người đeo mặt nạ.

Chỉ thấy Lâm Thiên Vũ đi thẳng đến, biểu tình đáng đánh nửa cười nửa không nói:

- Đinh Hạo, Trương Phàm, không ngờ chúng ta gặp lại nhanh như vậy.

Bị nhận ra.

Phản xạ thứ hai của Đinh Hạo là chuẩn bị chiến đấu.

Lâm Thiên Vũ không bị mình văn nguyên thủy áp chế là nhân vật rất đáng sợ, dù Đinh Hạo dốc hết vũ khí bí mật ra cũng chỉ có xác suất thắng năm mươi năm mươi. Huống chi có mấy người thực lực không yếu hơn Lâm Thiên Vũ đi bên cạnh gã.

- Ai ngờ . . .

- Đinh huynh đệ, kính đã lâu, không ngờ gặp người tại đây. Lúc trước Ninh Khiếu Hồ châm ngòi ly gián, huynh đệ chúng ta và người có chút hiểu lầm.

Lão lục Vương Lăng Hạc cao to vạm vỡ cười chân thành chỉ vào Lâm Thiên Vũ đứng bên cạnh, cười nói:

- Thập nhị đệ của ta tính cách nóng nảy, tính tình không tốt, trận chiến trước làm người và Trương huynh đệ bị thương bây giờ đã lành chưa? Thật xin lỗi, đại ca của ta đã trách phạt thập nhị đệ, mong Đinh huynh đệ đừng để bụng.

Thương tổn đến chúng ta?

Đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ôm ngực ngăn.

Chuyện gì đây?

Đinh Hạo ngẩng đầu thấy mặt Lâm Thiên Vũ liên tục đổi màu, lúc xanh lúc đỏ, nghiêng răng nháy mắt với Đinh Hạo.

Trực giác nhạy bén giúp Đinh Hạo hiểu ý Lâm Thiên Vũ ngay, cười nói:

- Chuyện đã qua, không sao.

Đinh Hạo không nói toạc ra, xem như cho Lâm Thiên Vũ một bậc thang.

Lâm Thiên Vũ vội đổi đề tài:

- Vị này là ca của ta, Lăng Thiên Cự Phủ Vương Lăng Hạc của Thanh Vân tông Thanh Châu, chắc các người đều nghe tiếng đúng không?

Lâm Thiên Vũ thề sau này gã phải sửa thói xấu sĩ diện và khoác lác.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thì ra là Vương huynh, kính đã lâu, kính đã lâu.

Nói thật là Đinh Hạo chưa từng nghe Lăng Thiên Cự Phủ Vương Lăng Hạc bao giờ.

Đi ra Tuyết Châu Đinh Hạo mới biết hẳn biết quá ít về các danh nhân lĩnh vực võ đạo Bắc vực.

Lão lục Vương Lăng Hạc không để bụng.

Lúc này lão lục Vương Lăng Hạc mới phát hiện tu vi huyền khí của đoàn người Đinh Hạo quá thấp, chỉ có võ giả đeo mặt nạ đen, mặc áo giáp đen trông như người hầu là có hơi thở cảnh giới Võ Vương cảnh, những người khác chỉ khoảng Đại Tông Sư cảnh. Cảnh giới như vậy mà đoàn người Đinh Hạo lên đến Thất Trọng Thiên làm lão lục Vương Lăng Hạc khá kinh ngạc, nhưng Lăng Thiên Cự Phủ Vương Lăng Hạc dù gì là nhân vật nổi tiếng đã lâu, xuất thân từ đại tông môn chính đạo như Thanh Vân tông ít nhất có phong độ lễ phép, biểu tình không lộ ra coi thường.

Lão lục Vương Lăng Hạc đầy kinh nghiệm, phong độ hiểu rằng người có thể vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên không ngốc. Đám người Đinh Hạo đi đến Thất Trọng Thiên tất nhiên là có chỗ dựa, thế giới này luôn tồn tại kỳ tích, bề ngoài không đại biểu tất cả.

Ví dụ như đại ca của lão lục Vương Lăng Hạc, thực lực mặt ngoài và bên trong chênh lệch lớn.

Trong lúc đám người Đinh Hạo, lão lục Vương Lăng Hạc nói chuyện thì có biến dị.

Một giọng khàn sắc nhọn vang lên từ bên cạnh, cười khùng khục nói:

- Khục khục khục khục, thật không ngờ . . . Thanh Vân Thập Nhị Tú cũng xem như nhân vật có danh dự, uy tín trong Bắc vực mà tự cam đoạ lạc, ở chung với đám ăn mày thực lực đê tiện, giấu đầu lòi đuôi, đúng là nực cười.

Đinh Hạo quay đầu lại.

Một người mặc trường bào màu đen gầy như gậy trúc cười nhạt đi tới.

Người này phủ tầng sương bạc cho người cảm giác như Vãn Tinh Thánh, giống con rắn độc âm trầm. Ánh mắt nhìn đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm như nhìn con kiến nhỏ bé đáng thương. Tất nhiên người mặc áo đen chỉ liếc đám người Đinh Hạo một cái, sau đó toàn bộ tinh thần tập trung vào lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ không khách sáo đáp trả:

- Phan Nhất Tâm, cút đi, nơi này không hoan nghênh người.

Hình như hai bên biết nhau và có mâu thuẫn rất sâu.

- Chắc chắc chắc, tiểu Thiên Vũ, tính cách của người vẫn nóng nảy như vậy, coi chừng có ngày rơi vào tay ta chắc chắn sẽ biến người thành miếng da người hoàn mỹ, khục khục khục khục . . .

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc lạnh lùng cười, ánh mắt châm chọc liếc hướng đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm.

- A! Mấy tên đáng thương ý định khai khẩn trạch viện Thất Trọng Thiên? Không biết sống chết!

511. Chương 512: Tám Cẩm Địa, Tiểu Lô Bạch Ngọc (thượng).

Đinh Hạo nhíu mày nhìn hướng Lâm Thiên Vũ, hỏi:

- Chó điên từ đâu chạy ra mà miện thú vậy?

Chó điên?

Lâm Thiên Vũ mừng rỡ, tìm thấy điểm giống nhau với Đinh Hạo.

Lâm Thiên Vũ phối hợp nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Hắc Sát Tông Thanh Châu chuyên sinh ra chó điên, gặp ai liền cắn, vừa độc vừa hôi. Con chó này có tên, gọi là Phan Nhất Tâm. Ta đoán đại khái hàng này một lòng muốn làm chó điên cả đời.

Lão lục Vương Lăng Hạc bật cười nói:

- Chó điên? Ngoại hiệu này hay, hi hi, ta nên tuyên truyền mới được.

Lão lục Vương Lăng Hạc có biệt danh ông tám nhất Thanh Châu, gã tổ thái độ như vậy có thể tưởng tượng không lâu sau danh hiệu chó điên của Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc sẽ truyền khắp đại tông môn, thành thị.

- Người . . .!

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc tức xì khói, mắt tam giác hung tợn trừng đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc cười nhạt hăm dọa:

- Tiểu tử, ta nhớ kỹ người. Người phải cẩn thận, tin ta đi, không lâu sau, người, người và người . . .

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc chỉ vào đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, gần từng chữ:

- Ta sẽ dốc ngược các ngươi lên, đào rỗng thành tấm da người treo trong Cửu Trọng Thiên . . .

Đám người thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm đánh rùng mình.

Giọng điệu của Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc tràn ngập độc ác, âm u cảm giác như bị mất tử thần từ địa ngục liếc nhìn.

Đinh Hạo không quan tâm mắng Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc:

- Khùng.

Trầm Bất Hồi đã ngây như phỗng từ lâu.

Trầm Bất Hồi không ngờ Đinh Hạo quen với Thanh Vân Thập Nhị Tú như vậy, hẳn mới đến Cửu Trọng Thiên không lâu đã đối đầu cùng Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, cường giả thiên tài Hắc Sát tông hung tàn, khủng bố nhất tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Lúc trước từng có mấy đệ tử thiên tài đến từ các châu vực rất nổi tiếng, thực lực khá mạnh tự mình siêu phàm, tâm cao ngất, bởi vì một ít việc nhỏ xung đột với Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc. Rất nhanh những người đó mất tích, giữa chợ Nhất Trọng Thiên treo mấy miếng da người hoàn chỉnh, nay nghe nói mấy người kia đã bị Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc . . .

Nghĩ đến đây Trầm Bất Hồi cảm giác máu toàn thân đông lại, ánh mắt khủng hoảng nhìn Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc. Loại người này là con rắn độc, ác ma trong bóng tối, phải tránh thật xa.

- Dựa theo truyền thống Cửu Trọng Thiên muốn ở lại đây thì phải tự mình khai khẩn trạch viện, tuyệt đối không thể nhờ cậy ngoại lực. Tiểu tử, ta chờ xem với tu vi đáng thương của ngươi có thể khai khẩn ra trạch viện gì trong Thất Trọng Thiên, mới lên đã chạy khu tây khó khăn thấp nhất, đám thấp hèn các ngươi còn tự hiểu mình.

Lòng Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc giận điên nhưng mặt ngoài không lộ suy nghĩ gì, gã không chịu rời đi.

Lâm Thiên Vũ đã thay đổi thái độ với Đinh Hạo nhiều, một câu chớ điên kéo gần khoảng cách hai người, cùng chung mối thù.

Lâm Thiên Vũ lạnh lùng cười:

- Đinh huynh đệ khai khẩn ra trạch viện gì không cần chớ điên nhà ngươi quan tâm. Hãy rửa sạch đầu chó đi, một ngày nào đó lão tử sẽ lấy mạng chó của ngươi!

Lâm Thiên Vũ sớm muốn giết chết Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc chỉ cười âm trầm không đáp lời Lâm Thiên Vũ, đáy mắt giấu kín sát ý.

Đinh Hạo không quan tâm con rắn độc, xoay người nói với Trầm Bất Hồi:

- Khu đông là khu trạch viện khó khăn cao nhất Thất Trọng Thiên đúng không? Xin Trầm huynh dẫn đường, chúng ta đi qua đó xem thử.

Trầm Bất Hồi ngần ngừ, cười khổ một tiếng.

Trầm Bất Hồi biết trong tình huống hiện nay gã không thể nói gì, ngoan ngoãn dẫn đường.

Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc nhìn nhau một cái, cũng đi theo.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc khiêu khích nói:

- Khục khục khục, không biết sống chết.

Không hiểu sao Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc cũng đi theo đoàn người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Trầm Bất Hồi.

Chớp mắt đoàn người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Trầm Bất Hồi, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc đã đến khu đông Thất Trọng Thiên.

So với khu vực khác thì kiến trúc chỗ này hùng vĩ rất nhiều, bao la hơn, diện tích rộng lớn hơn. Một tòa trạch viện động phủ đã có mấy chục con khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ, cấm chế minh văn xung quanh càng ẩn khuất, cường đại hơn. Ánh sáng yếu ớt lúc có lúc không chớp lóe dưới lớp bụi không biết tích lũy bao nhiêu năm từ vách tường, cửa, nóc, mái nhà, khiến người ta hoảng loạn.

Đinh Hạo bước chậm lại, vừa quan sát cẩn thận vừa tìm trạch viện động phủ khai khẩn.

Trầm Bất Hồi âm thầm lo lắng.

Càng đi sâu vào khu đông thì càng khó khai khẩn trạch viện động phủ hơn.

Đặc biệt là trung tâm khu đông có thiên kinh cổ viện, thâm lam cổ lâu, kiếm tâm các, bạch ngọc biệt viện, vãng thánh động, tám tòa trạch viện phủ đệ. Từ khi xây dựng tòa thành trì Cửu Trọng Thiên nghe nói mấy vạn năm nay chỉ có một, hai nhân kiệt tuyệt thế từng vào một lần, bây giờ đã trống vắng, không ai khai khẩn thành công. Tám tòa phủ đệ thiên kinh cổ viện, thâm lam cổ lâu, kiếm tâm các, bạch ngọc biệt viện, vãng thánh động được gọi là tám cấm địa trong Thất Trọng Thiên. Lần này chiến trường bách thánh mở ra nghe nói không có ai dám đi khiêu chiến.

Đoàn người đi mãi mắt thấy sắp đến gần tám phủ đệ cấm địa, không lẽ Đinh Hạo định khiêu chiến sao?

Sẽ làm trò cười!

Trầm Bất Hồi muốn nhắc nhở Đinh Hạo nhưng nhìn Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc đi theo bên cạnh, gã sợ nói ra sẽ khiến hắn mất mặt đành im miệng. Trầm Bất Hồi thầm cầu nguyện, Đinh huynh, Đinh huynh, người đi dạo là được rồi, được phô trương.

Mắt Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc lóe tia độc ác, âm hiểm châm lửa góp gió:

- Khục khục khục, thú vị. Nếu như ngươi có thể khai khẩn một trong tám cấm địa thì ta sẽ gọi ngươi một tiếng gia gia.

Lâm Thiên Vũ định nói gì thì bị lão lục Vương Lăng Hạc kéo lại.

Đinh Hạo như không nghe thấy cứ đi mãi, tới trước tám cấm địa thì ngăn người.

Bởi vì cửa thiên kinh cổ viện, một trong tám cấm địa thấp sáng một ngọn đèn đỏ, ánh sáng không nóng cháy nhưng dễ thấy trong trời nhá nhem như thần lôi đến từ viễn cổ bất ngờ nổ vang trong lòng mọi người.

Trầm Bất Hồi ngưng ngẩn:

- Đây là . . . Sao có thể?

- Có người thấp sáng thạch đăng thiên kinh cổ viện, thành công điểm tinh. Là ai? Chuyện khi nào? Sao không có tin tức lộ ra?

512. Chương 513: Tám Cấm Địa, Tiểu Lâu Bạch Ngọc (hạ).

Lòng lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ rung động, đây là tin tức kinh trời. Có người khai khẩn thành công thiên kinh cổ viện trong tám cấm địa đủ đẩy lên sóng to trong toàn tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, lan tin tức ra ngoài sẽ khiến Bắc vực điên cuồng.

Người này chắc chắn là nhân kiệt vạn cổ.

Dù là Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc điên cuồng âm độc cũng toát mồ hôi, thu giấu hơi thở.

Người trong đó thật đáng sợ, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc tự hỏi lòng không có thực lực khai khẩn trạch viện như vậy, tuyệt đối không phải địch thủ của người đó.

Đinh Hạo giật mình qua đi không mấy quan tâm.

Là ai khai khẩn thiên kinh cổ viện chẳng liên quan đến Đinh Hạo.

Đinh Hạo có hứng thú đứng bên cạnh quan sát mình văn thiên kinh cổ viện bị phá, hẳn cảm giác có hơi nóng, kể luận người bên trong tu luyện huyền khí hỏa hệ hiếm thấy. Mười khối lõi chiến ngẫu quanh thiên kinh cổ viện đã bị kích hoạt, rơi vào trạng thái tĩnh lặng, một khi có người đến gần phạm vi cảnh giới thì chúng nó sẽ công kích ngay.

Không biết người bên trong là yêu tộc hay nhân loại?

Đinh Hạo tiếp tục tiến tới, đi một lúc sau ánh mắt đăm đăm.

Trước mắt Đinh Hạo là một trạch viện thâm u bạch ngọc, một cái đèn ngọc tỏa ánh sáng yếu ớt, ánh đèn lập lòe như tia sáng tùy thời sẽ tắt trong bóng đêm. Đám người Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi đứng ngây như phỗng.

Sao có thể như vậy?

Một trong tám cấm địa, bạch ngọc biệt viện cũng bị người âm thầm khai khẩn thành công?

Tại sao lúc trước không có chút tin tức?

Chuyện có từ bao giờ?

Đám người Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi thấy da đầu tê dại.

Xuất hiện một nhân kiệt vạn cổ thì thôi, tại sao lại thêm một tồn tại đáng sợ? Hai trong tám cấm địa bị người thành công khai khẩn, điều này nghĩa là Bắc vực xuất hiện hai thiên tài tuyệt đối vang dội cổ kim. Đám người Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi suy nghĩ các nhân vật tuyệt thế trẻ tuổi hiện nay trong Bắc vực, dường như không ai biểu hiện ra thực lực nghiêng nát tất cả.

Người bên trong là yêu tộc hay nhân loại?

Thật đáng sợ!

Có thể ở trong khu vực Thất Trọng Thiên khai khẩn trạch viện động phủ, đám người lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi là nhân kiệt một thời Bắc vực, ôm hy vọng về thượng cổ di tích bí ẩn trong tin đồn, chờ bản đồ đầy đủ là có thể hành động. Đám người lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi vô cùng tự tin vào vận may, thực lực của mình nhưng không ngờ từ khi nào xuất hiện hai nhân vật. Đám người lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi có cảm giác bị ức chế hoàn toàn.

Đây là so đấu thực lực thật sự.

Đinh Hạo nhanh chóng bình tĩnh tinh thần, hẳn đứng trước bạch ngọc biệt viện quan sát một lúc. Thần thức, trực giác đẳng cấp đệ lục giai kỳ thân thiên địa của Thắng Tự Quyết khiến Đinh Hạo mơ hồ cảm giác một lũ yêu khí, xem ra là cường giả yêu tộc cư ngụ.

Đoàn người tiếp tục đi tới.

May mắn cổ viện cấm địa khác không bị khai khẩn thành công, nếu không thì đám người Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Trầm Bất Hồi sẽ nổi điên, tin tức như thế quá rung động.

Chớp mắt đoàn người đã đến tận cùng tám cấm địa.

Đinh Hạo không ở lại cửa cổ viện cấm địa quá lâu.

- A? Đi xong rồi?

Đinh Hạo ngẩng đầu thấy con đường trước mặt đã đến tận cùng, là một vách núi như bạch ngọc tỏa ánh sáng trắng nhu hòa, không có phủ đệ trạch viện động phủ gì.

Trầm Bất Hồi ngây ngốc gật đầu.

Trầm Bất Hồi chưa lấy lại tinh thần trong tin tức có hai cổ viện cấm địa bị người khai khẩn thành công.

- Kể đáng thương, người còn muốn giả vờ giả vịt đến bao giờ?

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nhảy ra, không thèm che giấu mả mai, khinh thường, cười quái dị nói:

- Đã đi hết tám cấm địa nhưng không thử cái nào, người đùa với chúng ta sao?

Tính cách Lý Y Nhược nóng nảy không nhịn được nữa trào phúng:

- Tự người rảnh ‘đau trứng’ đi theo đến, liên quan gì Hạo ca ca?

Mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược không biết ‘đau trứng’ có ý gì nhưng ngẫu nhiên nghe Đinh Hạo nói câu đó, nàng chỉ hiểu nghĩa sáng, thuận miệng nói.

Đinh Hạo suýt phun nước miếng.

Nghe mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược phong hoa tuyết đại dùng thanh âm trong trẻo êm tai nói tục ‘đau trứng’ có hiệu quả rất kỳ lạ. Nhưng tiểu nha đầu, nàng có biết ‘trứng’ là trứng gì không?

Đinh Hạo không hề quan tâm đến Phan Nhất Tâm áo đen rần độc.

Đinh Hạo biết rõ Phan Nhất Tâm áo đen rần độc cứ khiêu khích muốn chọc giận hắn, một khi hắn có hành động ra tay trước tương đương với xúc phạm quy tắc tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, sẽ không được lực lượng trong thành bảo vệ. Phan Nhất Tâm áo đen rần độc sẽ mượn cơ hội đó công kích Đinh Hạo.

Đinh Hạo đi một đường là cẩn thận quan sát cấm chế mình vẫn, khôi lỗi chiến ngẫu của những trạch viện động phủ.

Đinh Hạo muốn tìm hiểu kỹ càng.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ thường đương đầu đánh giá, chỉ điểm Đinh Hạo. Kiến thức, ánh mắt của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ rất sắc bén, tùy tiện chỉ điểm toàn trúng chỗ yếu. Dù là cổ viện cấm địa sau lưng thì Đinh Hạo vẫn có thể phá cấm chế của chúng, hắn vốn tưởng còn có trạch viện càng nghiêm ngặt hơn, ai ngờ đã đi đến cuối.

Người ngoài không biết điều đó.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Đành chọn đại một cổ viện cấm địa.

Đinh Hạo quyết định, tính xoay người thì chợt phát hiện điều gì, con người co rút nhìn vách đá màu ngọc, khe kêu.

Phía bên phải vách đá có hai đao kiếm ười thước, chúng nó điêu khắc từ vách núi, màu ngọc không chút tạp chất, trơn bóng trong suốt, lấp lánh ánh sáng nhu hòa, cùng màu với vách núi, hòa một thể. Nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra nó, nên lúc trước Đinh Hạo không nhận ra.

Hai tòa tiểu lâu tạo hình tinh xảo, tòa bên trái trông như một thanh trường kiếm, chuôi kiếm thẳng lên trời, mũi kiếm cắm xuống đất xéo vào vách đá. Tòa bên phải hình đao, chuôi đao thẳng lên trời, mũi đao cắm xuống đất dựa sát vào kiếm lâu, cách nhau khoảng ba thước, nhìn thoáng qua như một đao một kiếm cắm vào vách núi.

Nếu nhìn kỹ sẽ phân biệt được đây là hai tiểu lâu hình đao kiếm, chia ba tầng. Phần giữa và đỉnh lâu có cầu thang ngang nối liền nhau hợp thành một thể, tạo hình kỳ lạ, mơ hồ thấy cửa sổ như là hoa văn trên thân đao kiếm, tạo thị giác rất lạ.

- Đây là cái gì?

Đinh Hạo quay đầu hỏi Trầm Bất Hồi:

- Cũng là trạch viện sao?

Trầm Bất Hồi ừ một tiếng, tỉnh táo lại nhìn theo ánh mắt Đinh Hạo thấy tiểu lâu đao kiếm, người run lên.

Trầm Bất Hồi trợn to mắt nói:

- Đây đúng là trạch viện có thể khai khẩn nhưng . . . Đình huynh hãy bỏ đi, cái này không thể khai khẩn được. Từ khi cự thành Cửu Trọng Thiên xây dựng đến nay mấy chục vạn năm không ai vào đó được.

513. Chương 514: Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu (thượng).

- A?

Mắt Đình Hạo sáng lên, hỏi:

- Không lẽ hai tiểu lâu bạch ngọc nối liền này khó khăn trên cả tám cấm địa?

Trầm Bất Hồi cười khổ giải thích rằng:

- Đâu chỉ là trên tám cấm địa? Trạch viện cấm địa như thiên kinh cổ viện, bạch ngọc biệt viện không cùng đẳng cấp với tiểu lâu bạch ngọc này, tên của nó là Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Mấy chục vạn năm nay không ai vào trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, nghe nói từng có cỡ mười tám thiên tài hoán thể trước năm mươi tuổi đến đỉnh Võ Hoàng cảnh hoặc yêu hoàng vì cưỡng ép khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu mà chết. Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu được gọi là thần chi phủ đệ hoặc tử thần thâm uyên, có người cho rằng là các tiền bối nhân tộc, yêu tộc lúc xây dựng cự thành Cửu Trọng Thiên đùa dai. Bởi vì không có tu vi cảnh giới Võ Đế cảnh, yêu đế thì không thể phá mở cấm chế Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Chiến trường bách thánh hạn chế tuổi nhân tộc là dưới năm mươi, yêu tộc là dưới năm trăm năm. Với hạn chế đó không cường giả nào đẳng cấp Võ Đế cảnh, yêu đế xuất hiện tại đây được.

Chỉ có cường giả cảnh giới Võ Đế cảnh, yêu đế mới phá mở cấm chế được?

Đình Hạo càng nổi hứng thú.

Đình Hạo có hứng thú không có nghĩa là tự tin hẳn sẽ phá mở được cấm chế. Minh văn trận pháp cấm chế trình độ này rất hiếm thấy, Đình Hạo muốn kiến thức xem, không chừng được hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ chỉ điểm sẽ có thu hoạch lớn.

Đình Hạo đi hướng tiểu lâu bạch ngọc Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Trầm Bất Hồi lớn tiếng la lên:

- A? Đình huynh . . . Không lẽ ngươi muốn . . .? Không được, cẩn thận, cẩn thận, Đình huynh . . .!

Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc cũng vội lên tiếng cảnh báo Đình Hạo cẩn thận, đừng quá sơ ý, đây không phải trò chơi. Tất cả cấm chế trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đều là kết tinh máu huyết của yêu tộc, nhân loại, chẳng những có tác dụng bảo vệ còn làm kẻ địch bị thương, lực phản chấn cực kỳ khủng bố. Nhiều người cưỡng ép khai khẩn chỗ ở đều bị thương nặng.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độ cười âm hiểm chờ xem kịch vui:

- Khục khục khục, thật là không biết sống chết.

Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm lộ biểu tình lo âu.

Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm không có tư cách lên tiếng, chỉ có thể theo sát Đình Hạo tùy thời chuẩn bị giúp đỡ. Đặc biệt là Ngải Thanh, tuy gã là tù binh của Đình Hạo nhưng không hy vọng hẳn xảy ra chuyện, nếu không thì gã khó sống trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Không ai tin tưởng Đình Hạo sẽ phá mở cấm chế của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Bản thân Đình Hạo cũng không tin.

Đình Hạo chỉ muốn quan sát, nhưng hành động của hắn bị người ta hiểu lầm là chu động khai khẩn hai tiểu lâu bạch ngọc nối liền nhau bị Trầm Bất Hồi gọi là tử thần thâm uyên.

Đoàn người nhanh chóng đến gần Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Quan sát hai tiểu lâu khoảng cách gần càng phát hiện chỗ bất phàm của chúng nó.

Tiểu lâu tạo hình thân đao kiếm to trong suốt như ngọc, như vũ khí của thần. Chắc chắn là dùng đại thần thông trực tiếp khắc trên vách ngọc bích, mỗi một đao công vô cùng tinh trí không chút tỳ vết, mũi đao kiếm nổi liền mặt đất rộng cỡ hai thước, mỗi bên có cửa đá hai thước, không có ván cửa đi thẳng vào trong. Mơ hồ thấy thang lầu bạch ngọc từng bậc đi lên trên. Càng lên cao thì bậc thang càng rộng lớn.

Đám người Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Trầm Bất Hồi thấy nghệt thở từ tận linh hồn.

Như trong vô hình có đôi mắt thần linh ở bên trên tiểu lâu bạch ngọc xem xét bọn họ, cảm giác thấp thỏm giống tội phạm chờ được đặc xá.

- Meo, không hiểu sao meo bỗng thấy hai tiểu lâu này rất ngon miệng, màu trắng làm meo nghĩ đến phô mai.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt híp mắt ngủ gật chợt tỉnh táo tinh thần, nghiêm túc đánh giá Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Manh Manh ở trên vai Lý Y Nhược cũng vui vẻ vẫy đuôi:

- Két két két két két!

Trầm Bất Hồi lại nổi lá gan khuyên nhủ:

- Đinh huynh, hay là chúng ta đi về trước . . .

Nếu lỡ như Đinh Hạo lỡ mạng bị tương hoặc chết thì Trầm Bất Hồi không gánh nổi hậu quả, dù sao là gã dẫn hấn đến đây.

Đinh Hạo ngoái đầu, mỉm cười nói:

- Không sao.

Đinh Hạo phát hiện một điều rất lạ.

Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu rất đáng sợ trong mắt Trầm Bất Hồi nhưng không có cấm chế minh văn trận pháp, không có khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ, trông như lầu trống không có canh gác gì. Quan trọng hơn là trực giác nhạy bén cảnh giới kỳ thân thiên địa của Thắng Tự Quyết khiến Đinh Hạo cảm giác hai tiểu lâu bạch ngọc này có thứ gì đó rất thần thiết kẻ khàng kêu gọi hấn.

Đinh Hạo từng bước một đến gần.

Đinh Hạo nhanh chóng đến phạm vi cảnh giới hai mươi thước Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Sau lưng Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Diên Nãng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm, Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc biểu tình khác nhau nhưng trái tim treo cao.

Đinh Hạo dừng bước.

Trực giác nhạy bén cảnh giới kỳ thân thiên địa của Thắng Tự Quyết không cảnh báo nguy hiểm, Đinh Hạo phóng thần thức ra không khác gì ở bên ngoài, thậm chí không bị ngăn cản xâm nhập vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Cấm chế cường đại trong truyền thuyết dường như không tồn tại, thậm chí minh văn nguyên thủy trong tòa bình trạm cổ thành áp chế lực lượng cũng không sánh bằng, như hoa viên không có nguy hiểm

Tại sao như vậy?

Không lẽ Trầm Bất Hồi nói sai?

Không thể nào, nhìn vẻ mặt Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ cực kỳ căng thẳng, điều này chứng minh Trầm Bất Hồi không nói nhầm. Nơi được gọi là tử thần thâm uyên chắc chắn tồn tại lực lượng vô cùng đáng sợ nhưng tại sao Đinh Hạo không cảm giác được chút nguy hiểm, giống như đứng trước cửa nhà mình.

Đinh Hạo hơi do dự.

Là Đinh Hạo cảm giác sai lầm hoặc là truyền thuyết sai?

Hay là qua năm tháng xa xưa xâm nhập, Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu từng là tử thần chi nguyên không người có thể vào đã mất đi uy lực, hết thấy cấm chế mình vẫn mất hiệu quả?

Có nên đi vào không?

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ vừa bất ngờ vừa hưng phấn nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, đây là vận may của ngươi, không ngờ tại đây có một tồn tại như vậy, hoàn toàn thiết kế cho ngươi. Đừng ngần ngại, vào đi, bảo đảm không có bất cứ nguy hiểm.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Đây là nơi nào? Có cái gì đặc biệt sao?

- Vào liền biết, không đặc biệt với ngươi khác nhưng có ưu đãi cho ngươi.

Dao Tổ ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Khoan để người khác vào, chờ ngươi đốt đèn đỏ trên đỉnh lâu mới thật sự nắm giữ bảo địa.

Nghe hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ nói làm Đinh Hạo yên lòng hơn.

Đinh Hạo bước ra một bước vượt phạm vi cảnh giới hai mươi thước.

Trầm Bất Hồi kinh hoàng hét to:

- Đinh huynh . . .

Lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ cung la lên:

- Đinh huynh đệ!

514. Chương 515: Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu (hạ).

- Ha ha ha ha ha ha!

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc cười nhạt, vừa hả hê vừa tiếc vì không thể tự tay ngược sát tiểu tử này. Phan Nhất Tâm áo đen rần độc khẳng định khi chân Đinh Hạo đạp vào phạm vi cảnh giới hai mươi thước sẽ bị cấm chế cường đại của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nổ nát như. Kẻ tội nghiệp cảnh giới Đại Tông Sư cảnh mà cũng mơ khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu bản thân Phan Nhất Tâm áo đen rần độc còn không dám đụng vào, đúng là tìm chết.

Khi mấy thanh âm vang lên thì Đinh Hạo dứt khoát bước vào phạm vi cảnh giới.

Răng rắc!

Thanh âm trong trẻo vang lên.

Một cục đá nhỏ dưới đất bị Đinh Hạo đạp lên.

Bình thường thì thanh âm nhỏ bé đó không là gì nhưng trong khoảnh khắc làm trái tim nhiều cường giả thiên tài suýt nhảy khỏi lồng ngực. Biểu tình đám người khác nhau nhìn qua, kinh ngạc phát hiện trừ cục đá nhỏ bị giẫm lên không có chuyện gì xảy ra.

Đinh Hạo bước ra mấy bước, cực kỳ thoải mái đi tới cửa Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Không có công kích ánh sáng phóng lên cao, không có vầng sáng minh văn chớp lóe dâng trào, không có trạch viện động phủ buông xuống, không có tay chân cụt máu phun trào, không chút dao động. Mọi chuyện không hề xảy ra, Đinh Hạo ung dung như đi vào nhà mình.

- Chuyện . . . Gì đây?

Mọi người tưởng tượng lực lượng bùng nổ nhưng không thấy, lòng hụt hẫng, đặt dấu chấm hỏi.

Quá kỳ dị.

Dù Đinh Hạo có thực lực khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nhưng tốt xấu cũng cần quá trình đi? Dù là đẳng cấp Vô Đế cảnh, Vô Thánh cảnh, muốn phá mở cấm chế đánh lui khôi lỗi chiến ngẫu cũng cần tốn chút thời gian. Nhưng bây giờ là sao? Cấm chế mình vẫn không bùng nổ, khôi lỗi chiến ngẫu không xuất hiện.

Tuyệt đối không bình thường!

Đinh Hạo cảm giác điều gì, xoay người dạo dò một câu:

- Y Nhược, Tiểu Phàm, các người chờ ta ở đây.

Đinh Hạo chậm rãi cất bước đi vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, biến mất trên thềm đá ngọc.

Đám người Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc tròn mắt.

Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc liếc nhau nhìn thấy sự kinh ngạc từ mắt đối phương.

Mất tam giác của Phan Nhất Tâm áo đen rần độc suýt lồi ra. Tuyệt đối không thể nào. Một kẻ đáng thương tu vi huyền khí chỉ cỡ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh lông tóc không thương đi vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu từ khi tòa thành trì Cửu Trọng Thiên sáng tạo đến nay không ai bước vào, chẳng lẽ những truyền thuyết là giả? Chỗ này không phải phủ đệ trạch viện trên cả tám cấm địa?

Qua chốc lát chắc chắn tên kia sẽ leo lên đỉnh lâu đốt đèn đá.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc không thể chấp nhận điều đó.

Lúc trước Phan Nhất Tâm áo đen rần độc từng nói: Nếu như người có thể khai khẩn một trong tám cấm địa thì ta sẽ gọi người một tiếng gia gia.

Thanh âm còn quanh quẩn bên tai, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc không ngờ Đinh Hạo có thể vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu trên cả tám cấm địa, đây là tát sừng mặt, làm sao gã chịu nổi?

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc không cam lòng, gã chợt nghĩ đến một khả năng.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc hét to một tiếng:

- Không đúng, chắc chắn là cấm chế Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu mất hiệu lực!

Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điện Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm nghe Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nói thì giật mình.

Đúng rồi, rất có thể.

- Ta không tin một tiểu tử cảnh giới Đại Tông Sư cảnh có thể đi vào mà ta đường đường là Vô Hoàng cảnh . . .

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc cắn răng, dày vò suy nghĩ hồi lâu, ngần ngừ giây lát cuối cùng bước vào phạm vi cảnh giới hai mươi thước của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Mọi ánh mắt tập trung vào người Phan Nhất Tâm áo đen rần độc.

Răng rắc!

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc bước vào phạm vi cảnh giới hai mươi thước của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, chân gã đạp đất, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Trán Phan Nhất Tâm áo đen rần độc toát mồ hôi lạnh giây sau mừng như điên, gã biết mình thành công, quả nhiên cấm chế đã mất đi hiệu lực, bất cứ người nào đều có thể vào đây. Tên thấp hèn kia chỉ là kẻ may mắn bước vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu đầu tiên.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc khó kiềm nén mừng như điên, ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta đã nói rồi, quả nhiên là vậy. Tiểu tử kia may mắn mèo mù vớ cá rán, ha ha ha ha ha ha! Ta giết hắn rồi đốt thạch đăng Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, ta chính là vạn cổ đệ nhất nhân . . .

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc chưa nói xong bỗng có dị biến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Như thần linh ngủ say bị đánh thức.

Lực lượng hùng hồng khổng lồ khiến người ta tuyệt vọng đột nhiên không chút dấu hiệu bùng phát, như viên cổ hồng hoang cự thủ há to mồm máu hoặc như thần linh tức giận giáng thần phạt. Một chân Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đứng trong phạm vi cảnh giới hai mươi thước chớp mắt thành đóm máu, sau đó như băng tuyết trong dung nham nhanh chóng tan biến.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc như bị điện giật run run văng ra ngoài.

- Phụt.

Suối máu phun ra từ miệng Phan Nhất Tâm áo đen rần độc.

- Sao có thể . . . Sao có thể . . . Tại sao . . . Lại như vậy . . .

Miệng mũi Phan Nhất Tâm áo đen rần độc ọc máu, biểu tình khủng bố, mắt tràn ngập khó tin và không cam lòng hét to, té cái bịch xuống đất. Người Phan Nhất Tâm áo đen rần độc co giật, cánh tay duỗi hướng Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu rũ xuống, hộc máu ngắt xủ.

Toàn trường tĩnh lặng.

Đám người Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm ngậy người tại chỗ như chơi trò bắt chước nhau. Đám người cùng há to mồm như nuốt quả trứng vịt, biểu tình trống rỗng, đầu óc không thể hiểu nổi chuyện xảy ra.

Mới rồi đã xảy ra chuyện gì?

Lực lượng từ đâu ra?

Lực lượng đó mạnh cỡ nào?

Chớp mắt đánh gục cường giả đẳng cấp Vô Hoàng cảnh như Phan Nhất Tâm áo đen rần độc?

Đám người Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm ngậy đầu nhìn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, hết thấy gió êm sóng lặng như không có chuyện gì xảy ra. Lực lượng trong chớp mắt đó cuồng bạo đủ xé nát hủy diệt thế giới biến mất, nếu không phải Phan Nhất Tâm áo đen rần độc hộc máu nằm dưới đất thì đám người Trầm Bất Hồi, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ôm cho rằng tất cả chỉ là ảo giác.

Lông tóc Đình Hạo không tổn hao gì.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc thì bị thương nặng ngắt xủ.

515. Chương 516: Đã Từng Nói Chuyện (thượng)

Hai sự đối lập rõ ràng nói ối người hắn vào được Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu không phải vì may mắn mà dựa vào thủ đoạn không ai biết. Truyền thuyết Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu là thật, cấm chế không mất hiệu lực mà vẫn cường đại như trong truyền thuyết, không, nó càng đáng sợ hơn.

Sao Đình Hạo làm được?

Chớp mắt một đốm sáng đỏ hiện ra trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Điểm tinh thành công.

Đỉnh Hạo xuất hiện trên cầu thang nối liền hai nóc tiểu lâu.

Lâm Thiên Vũ như chàng khờ lâu bầu:

- Hắc . . . Thành công sao . . . Hắc làm được rồi . . .

Đầu óc Lâm Thiên Vũ trống rỗng, gã không thể hiểu nổi sao Đỉnh Hạo làm được, nhẹ nhàng đi vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu có danh hiệu tử thần thâm uyên.

Lão lục Vương Lăng Hạc cũng không hiểu nổi.

Lão lục Vương Lăng Hạc có ảo giác Đỉnh Hạo nhẹ nhàng bước vào như là tòa cổ lâu bí ẩn, đáng sợ này phủ bụi trăm ngàn năm chờ đợi người như hắc, đúng lúc gặp đúng người, tất cả đơn giản như vậy. Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc cường ép xâm nhập như tên hề làm trò hề, kết quả cuối cùng chứng minh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu huyền bí tuyệt đối không giản đơn, cường bức cướp đoạt khí vận sẽ nhận được kết quả ngược lại.

Trầm Bất Hồi đứng như trời tông, người run rẩy.

Bởi vì Trầm Bất Hồi kích động.

Thật không ngờ Trầm Bất Hồi nổi hứng đến bắt chuyện với Đỉnh Hạo vô tình kết giao một siêu tồn tại khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, tin này đủ rung động toàn tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, chiến trường bách thánh hay thậm chí là Bắc vực. Cái tên Đỉnh Hạo sẽ là đề tài nóng bỏng nhất trong một thời gian.

Người như vậy hiện tại xem như là bằng hữu của gã đi?

Trầm Bất Hồi bỗng thấy thấp thỏm, lúc trước gã còn tỏ vẻ không tin tưởng vào Đỉnh Hạo, chắc sẽ không làm hắc thấy khó chịu đi?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt cuộn người trên vai Lý Y Nhược. Mới rồi Đỉnh Hạo vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu được hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ nhắc nhở nên không mang theo mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt, điều này khiến mèo mập cực ỳ bất mãn.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt bĩu môi, khinh thường nói:

- Xì, chẳng qua đi vào một tòa tiểu lâu đầy tro bụi, có gì ghê gớm.

Manh Manh vui vẻ nhảy nhót:

- Két két két két két!

Khóe môi Lý Y Nhược nhếch cao, nàng đã biết chuyện sẽ như vậy.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm chìm trong kích động hạnh phúc. Bọn họ là người hầu của Đỉnh Hạo nên đây là một phần vinh diệu, chắc chắn khi đời sau ghi lại đoạn lịch sử này cũng sẽ ghi tên năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, là bọn họ làm bạn bên Đỉnh Hạo vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, cùng nhau đến trước Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Ánh sáng đỏ lập lòe xuyên qua đèn đá tỏa sáng ra ngoài.

Ánh sáng như có lực lượng kỳ diệu từng chút một lan tỏa, như lợi kiếm thần đao đâm rách không gian Thất Trọng Thiên u tối, ánh sáng như thực chất nhanh chóng lan tỏa khu vực Thất Trọng Thiên, đâm thủng mặt đất cứng truyền xuống Ngũ Trọng Thiên, Lục Trọng Thiên.

Rất nhanh, Thất Trọng Thiên và các không gian bên dưới bị ánh sáng đỏ chiếu rọi.

Tiết tấu, rung động kỳ dị lan tràn khắp tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Mọi người ở trong đó cảm giác có thứ gì vô cùng đáng sợ đang dần thức tỉnh.

Ánh sáng chớp lóe, hơi thở huyền khí mạnh mẽ từ xa đến gần.

Chớp mắt có mười mấy bóng người cùng xuất hiện bên dưới Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu, sau đó mới có tiếng xé gió vang lên, có thể thấy tốc độ của bọn họ nhanh biết bao. Mười mấy người đến trước tiên có cao thủ nhân loại, cường giả yêu tộc, đều là những siêu thiên tài cảnh giới Vô Hoàng cảnh mở trạch viện động phủ trong Thất Trọng Thiên. Bọn họ không còn tự tin lúc trước, biểu tình ai nấy kinh hoàng ngẩn đầu nhìn bóng người trẻ tuổi đứng trên đỉnh Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu.

- Có chuyện gì?

- Có người vào tử thần thâm uyên?

- Là ai? Sao khuôn mặt lạ hoắc?

- Sao có thể như vậy? đọc truyện này nhanh nhất tại .org nhé các bạn

Thiên tài đẳng cấp thủ lĩnh hai tộc Bắc vực khó thể che giấu nổi kinh ngạc.

Một người ục ịch tròn xoe như cục thịt, bộ dạng đáng yêu, tai to, trông rất có hậu. Tên mập liếc mắt bốn phía, trông thấy Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc.

Tên mập vẫy tay kêu:

- Thập nhị đệ, lục đệ, các người cũng ở đây? Mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

- Đại ca . . .

Lâm Thiên Vũ lấy lại tinh thần chạy đến, mắt hồn mất vía nói:

- Đại ca cũng đến, là Đinh Hạo . . . Hắn khai khẩn thành công, được đến Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu. Ta cũng không biết chuyện là sao, rất kỳ dị.

Lâm Thiên Vũ cười khổ kể tỉ mỉ chuyện vừa xảy ra.

- Thật ra không chỉ có Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu.

Lão lục Vương Lăng Hạc cười khổ nói:

- Mới rồi trên đường đi chúng ta phát hiện thiên kinh cổ viện, bạch ngọc biệt viện trong tám cấm địa bị người thành công khai khẩn, không biết là thiên tài nhân tộc hay yêu tộc. Đương nhiên so sánh với Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu thì không là gì.

Câu nói của lão lục Vương Lăng Hạc rung động mọi người.

Bọn họ ngoái đầu nhìn lại mới phát hiện đề đá trước cửa thiên kinh cổ viện, bạch ngọc biệt viện ở phía xa không biết khi nào thì bị đốt lửa tỏa ánh sáng xinh đẹp nhu hòa, như ngôi sao trong bóng đêm.

Trong phút chốc thiên tài hai tộc biểu tình cực kỳ khó xem.

Điều này ý nghĩa bọn họ bị đề đầu.

Chính lúc này . . .

- Hừ! So với Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu thì không tính là gì sao?

Một thanh âm cực kỳ kiêu ngạo dường như bị chọc giận phát ra từ bạch ngọc biệt viện ở phía xa, chất chứa lực lượng kỳ dị hùng hồn truyền vào tai mọi người.

Chớp mắt có luồng sáng xanh bay tới đập mạnh vào Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu.

Tồn tại bí ẩn trong bạch ngọc biệt viện công kích Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu?

Bị câu nói cuối cùng của lão lục Vương Lăng Hạc chọc giận sao?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chấn động dữ dội, ánh sáng xanh siêu cường đại đánh vào phạm vi cảnh giới hai mươi thước của Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu thì có màn sáng vô hình dâng lên thoải mái chặn lại công kích. Ánh sáng xanh tứ tán như đoàn sương khói.

Là yêu tộc!

Yêu tộc vô cùng đậm đặc.

Mọi người thế mới nhận ra tồn tại bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện là siêu thiên tài yêu tộc.

Nhưng thiên tài yêu tộc bạch ngọc biệt viện công kích Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, gan lớn quá vậy?

Chớp mắt có tiếng hừ giận dữ, ánh sáng xanh chớp lóe, một bóng người màu xanh bay ra khỏi bạch ngọc biệt viện chớp mắt đến gần. Bóng người màu xanh không nói không rằng vỗ hai tay ra bay thẳng đến phạm vi cảnh giới hai mươi thước của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Cứng rắn xông vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu?

Mọi người giật nảy mình, phản ứng đầu tiên là lùi ra sau.

Nhiều cấm chế, khôi lỗi chiến ngẫu trong tòa binh trạm cổ thành vô cùng đáng sợ, một khi bị công kích sẽ đánh ra mạnh mẽ. Trong một tháng gần gũi nhiều lần xuất hiện tình huống cường giả nhân loại, yêu tộc bị phản chấn bị thương. Có lẽ cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện rất cường đại nhưng nếu kích phát cấm chế Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu thì sẽ bùng nổ tai nạn lớn.

516. Chương 517: Đã Từng Nói Chuyện (trung)

Cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện qua điên cuồng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vụ nổ mọi người dự đoán quả nhiên xảy ra.

Một màn sáng vô hình xuất hiện cách phạm vi cảnh giới hai mươi thước của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Thực lực của cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện khiến tim người đập nhanh nhưng đánh vào màn sáng như gió nhẹ thổi tường thành sắt thép, không thể đẩy lên chút sóng gợn.

Lực phản chấn đáng sợ như cơn giận của thần linh từ màn sáng truyền ra.

- A!

Cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện hét một tiếng, bóng sáng xanh bay ngược ra bảy trượng, há mồm hộc máu xanh, té xuống đất. Có tiếng xèo xèo ăn mòn, mặt đất Thất Trọng Thiên cực kỳ cứng rắn chớp mắt bị ăn mòn gồ ghề như đất qua ngàn vạn năm gió thổi mặt trời chiếu rọi nhiễm phen.

Không khí còn có gió mạnh thổi.

Qua nửa ngày, ánh sáng vô hình dần tán đi, tất cả quay về bình tĩnh.

Mọi người nhìn chăm chăm vào người được ánh sáng xanh bao phủ.

Mãi đến bây giờ mọi người chỉ xác định đó là cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện, yêu khí màu xanh tinh thuần ngưng kết khiến người hoảng loạn. Tiếc rằng ánh sáng màu xanh yêu đã ngăn chặn tầm mắt mọi người, không thể thấy rõ khuôn mặt, thân hình đằng sau màn sáng.

Yêu khí quanh người cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện như nước cuộn cuộn không bình tĩnh.

Bốn phía tĩnh lặng.

Mấy giây sau yêu khí quanh thân cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện dần bình ổn lại.

Hiển nhiên mới rồi cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện công kích Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu bị phản chấn khiến kẻ đó cường đại như vậy vẫn bị thương khá nặng, trong người cuộn trào, phải điều

đường thân lâu mới bình ổn. Yêu khí màu xanh quanh thân cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện càng quái dị, yêu dã hơn, như ngọn lửa rực cháy vĩnh viễn. Nó tựa như trời sao không biên giới, sâu thẳm. Không biết tu vi của cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện đạt đến cảnh giới gì.

Người xung quanh cực kỳ giật mình.

Mặc dù cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện không thành công xông vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nhưng công kích cấm chế mà chỉ bị thương nặng đủ nói lên người đó cường đại vô cùng. Đối lại bất cứ ai đứng tại đây tự hiểu rằng không thể làm được điều đó, bọn họ thậm chí không có can đảm ra tay.

Đối diện kết quả đó, các cường giả thiên tài yêu tộc nên hoan hô, reo hò, bởi vì trong tộc bọn họ có một cường giả đứng trên đỉnh. Nhưng bây giờ không một cường giả yêu tộc hoan hô.

Bởi vì thiếu niên nhân tộc đứng trên đỉnh cao Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nhìn xuống tất cả, che lấp mọi ánh sáng. Dù cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện có thực lực mạnh đến đâu cũng phải thừa nhận mình không xông vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu được.

Bây giờ một người đứng trên đỉnh lâu, một người không thể bước vào phạm vi cảnh giới hai mươi thước của Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Đây chính là chênh lệch.

Không khí đông lại, im lặng khiến người hoảng loạn.

Có lẽ chỉ là giây lát, có lẽ đã qua thời gian rất dài. Cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện bao phủ trong ánh sáng xanh khê hừ một tiếng, hóa thành một luồng sáng trở về bạch ngọc biệt viện, người đó chọn tạm lùi bước.

Trong khi đó . . .

- A! Ta không cam tâm, không cam tâm . . .

Tiếng gầm đánh vỡ bình tĩnh bên dưới Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc ngất xỉu đã tỉnh lại.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc không biết trong thời gian gã hôn mê xảy ra chuyện gì, tâm tình còn ngừng vào giây phút bị đụng bay. Phan Nhất Tâm áo đen rần độc mở mắt ra, phản xạ đầu tiên là không cam lòng hét to. Khi Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nhìn đau ngồi dậy, gã kinh ngạc phát hiện đông người tụ tập quanh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Một người toàn thân phủ áo đen che kín người, vành áo choàng rũ xuống che toàn khuôn mặt trông giống giọt mực đậm đặc di động chậm rãi bước ra từ đám đông, cúi đầu nhìn Phan Nhất Tâm áo đen rần độc.

Người mặc áo choàng đen nghiêm khắc hỏi:

- Sao ngươi ở đây? Xảy ra chuyện gì?

- A . . . Lãng sư huynh . . . Ta . . .

Mắt Phan Nhất Tâm áo đen rần độc lóe tia sợ hãi, không dám che giấu kể lại sự việc.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc kể giống y như Lâm Thiên Vũ, lão lục Vương Lăng Hạc đã nói.

- Đi!

Lãng sư huynh cực kỳ dứt khoát, không nói một tiếng xoay người mang theo Phan Nhất Tâm áo đen rần độc rời đi.

Cái chân bị cắt đứt của Phan Nhất Tâm áo đen rần độc chỗ vết thương bám năng lượng kỳ dị, dù cường giả cảnh giới Võ Hoàng cảnh có sức sống và năng lực hồi phục cường đại vẫn không thể khiến vết thương khép lại. Từng giọt máu tràn ra, người sáng suốt nhìn ra được cái chân của Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đã phế.

Mắt Phan Nhất Tâm áo đen rần độc tràn ngập độc ác liếc Đinh Hạo đứng trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, cắn răng xoay người định đi.

Một thanh âm từ đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu vọng xuống:

- Đi? Người hình như người quên cái gì?

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo lên tiếng sau khi vô số người tụ tập tại đây.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nghiêng rằng nghiêng lợi, trợn mắt trừng Đinh Hạo:

- Người dùng quỷ kế hại ta đứt một chân còn muốn sao?

- Đúng là nực cười.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên châm chọc, lạnh lùng cười:

- Bản thân người bị tham lam, sát tâm che mờ lý trí, không biết sống chết cứ rần xông vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, bị cấm chế cắt đứt chân liên quan gì ta? Ngược lại ta còn nhớ có người từng nói nếu khai khẩn chỗ nào trong tám cấm địa thì sẽ quỷ xuống kêu ta là gia gia, tại sao bây giờ người không thực hiện lời hứa?

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc câm nín:

- Ta . . .

Khi đó Phan Nhất Tâm áo đen rần độc không để Đinh Hạo vào mắt nên mới cố ý dùng lời này kích thích hắn, muốn chọc giận hắn đánh nhau, nhưng bây giờ . . . Khiến Phan Nhất Tâm áo đen rần độc ở trước mặt nhiều thiên tài cùng tộc, yêu tộc quỷ xuống gọi Đinh Hạo là gia gia còn nhục hơn là giết gã.

Lâm Thiên Vũ gần từng chữ:

- Ta và lục ca có mặt khi đó, Phan Nhất Tâm đúng là có nói câu đó.

Hai bên vốn có mối thù truyền kiếp, tính tình như Lâm Thiên Vũ sao chịu bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng?

Ánh mắt mọi người nhìn hướng Phan Nhất Tâm áo đen rần độc, trong lòng nhiều suy nghĩ.

Hắc Sát tông thường mạnh mẽ và độc ác, làm việc không từ thủ đoạn, máu me âm độc, nổi tiếng cổ chấp không nói lý, danh tiếng trong Bắc vực không mấy tốt đẹp. Bây giờ Phan Nhất Tâm áo đen rần độc dắc tội tồn tại vào được Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, rất nhiều người trong lòng vui sướng khi người gặp họa.

- Như thế nào? Người là cường giả cảnh giới Võ Hoàng cảnh, xem như có danh tiếng nhất định trong Bắc vực chẳng lẽ không yêu quý mặt mũi, thích nuốt lời hứa sao?

517. Chương 518: Đã Từng Nói Chuyện (hạ)

Đinh Hạo đứng trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nhìn xuống như quân vương không thể khinh nhờn nhìn xuống thần dân của mình.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc toát mồ hôi hột.

Bây giờ Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đâm lao phải theo lao.

Nếu Phan Nhất Tâm áo đen rần độc thật sự quỷ xuống kêu một tiếng gia gia thì không chỉ mình gã, nguyên Hắc Sát tông không còn mặt mũi nào. Nếu Phan Nhất Tâm áo đen rần độc sống sót quay về khó tránh khỏi bị tông môn trừng phạt tới tởm. Nếu Phan Nhất Tâm áo đen rần độc xoay người rời đi thì sẽ công bêu danh nói không giữ lời, kết quả cuối cùng không khác trường hợp đầu.

- Ta . . . Ta . . .

Đầu Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đổ mồ hôi lạnh, lắp bắp không biết nên nói sao.

Lúc này Lăng sư huynh đứng bên cạnh Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đột nhiên bước ra, ngẩng đầu nhìn Đỉnh Hạo trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, ánh mắt lạnh băng như tia chớp đao phong.

Lăng sư huynh lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, ta không biết ngươi dựa vào kỹ xảo xa gì vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nhưng ngươi vẫn chỉ là tên thấp hèn cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, có tư cách gì yêu cầu một cường giả cảnh giới Võ Hoàng cảnh quỳ dưới đất gọi ngươi là gia gia? Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, đừng đuổi tận giết tuyệt, nếu không thì . . . Ha ha, Hắc Sát tông ta không phải dễ ăn hiếp!

- Meo, là ai xì hơi mà thú vị vậy?

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt luôn không biết liêm sỉ là gì không nhìn được bữu môi nói:

- Người Hắc Sát tông đều thích ăn đăng sóng nói đăng gió như vậy sao? Không phải Đỉnh Hạo gài bẫy hại Phan Nhất Tâm gì đó, là con chó điên tự mình chạy lên sao bây giờ nói là chúng ta đuổi tận giết tuyệt?

Lăng sư huynh hừ lạnh một tiếng:

- Không biết sống chết.

Một luồng sáng bay ra từ vai Lăng sư huynh.

Sát ý cường đại chớp mắt bay tới trước mặt mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt.

- Két két két két két!

Manh Manh há mồm phun một bong bóng, đoàn sáng kia bị cuốn vào, điên cuồng đâm vách bong bóng một lúc sau dần tan biến.

Trong không khí vang tiếng hút ngậm khí lạnh.

Thực lực đám người Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm thấp, lúc trước luôn bị mọi người bỏ qua. Bọn họ không ngờ một con vật nuôi kiểng dễ dàng phá sát chiêu của đại sư huynh Hắc Sát tông, khiến người trợn mắt ốc bươu.

Đám người lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Trầm Bất Hồi trợn mắt há hốc mồm.

Lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ, Trầm Bất Hồi đi theo đoàn người Đỉnh Hạo không ngờ con cá nhỏ không chút bắt mắt có thần thông như vậy.

Trong phút chốc có vài người ánh mắt nóng cháy nhìn hướng Manh Manh bơi trên vai Lý Y Nhược.

Thú nuôi như vậy quá hiếm thấy, nếu biến nó thành của mình thì . . .

Có người nổi ý xấu.

Nam nhân tròn như trái banh, mập mạp đáng yêu mỉm cười đứng trước mặt đám người Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm.

- Vị Đình huynh đệ này là bằng hữu của Thanh Vân tông ta, ra tay với hắn là đối địch với Thanh Vân tông.

Tên mập tròn xoe là đứng đầu Thanh Vân Thập Nhị Tú, thiếu chủ Thanh Vân tông siêu tông môn Thanh Châu, nói chuyện rất nặng ký, không thể khinh thường.

Tên mập tròn xoe đứng đầu Thanh Vân Thập Nhị Tú nói xong vài người muốn hành động lập tức bỏ cuộc.

Mặt Lăng sư huynh bên dưới áo choàng đen cực kỳ âm trầm.

Lăng sư huynh ra tay với con mèo mập không phạm quy tắc tòa bình trạm cổ thành nhưng không ngờ thất bại, gã cực kỳ tức giận.

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, giọng Đỉnh Hạo trong trẻo vô tình:

- Ta biết vài người trong số các người đang nghĩ gì, thật sự cho rằng ta yếu đuối dễ ăn hiếp sao? Ha ha ha ha ha ha! Nếu có người muốn chết thì ta không ngại giúp ngay bây giờ!

Tiếng nói dứt.

Đền đá đốt trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu khê rung lên, phát ra ánh sáng đỏ, bay nhanh xuống Lăng sư huynh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ánh sáng đỏ mỏng nhỏ như tơ nhện ẩn chứa lực lượng vô tận đụng vào Lăng sư huynh, gã như bị điện giật run cầm cập lùi bảy bước, áo choàng đen bị tốc lên lộ ra mặt tam giác âm độc. Mặt mũi Lăng sư huynh hơi giống Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, âm trầm như suốt ngày làm bạn với quỷ hồn.

Ngực Lăng sư huynh phập phồng kịch liệt chứng minh mới rồi gã chịu thiệt.

Mọi người giật mình.

Thực lực của Lăng sư huynh đủ xếp mười hàng đầu trong số người đứng nơi đây nhưng vẫn không chịu nổi một kích?

- Nghĩ tình người cùng là nhân tộc, tu vi đến cảnh giới Võ Hoàng cảnh không dễ, lần này tha cho người một mạng. Lần sau sẽ không may mắn như vậy!

Giờ phút này, lời nói của Đinh Hạo trở nên trầm trọng, uy nghiêm trong lòng mọi người, khiến bọn họ nhận ra thanh niên khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu đáng sợ hơn bọn họ nghĩ nhiều.

Ít nhất Đinh Hạo ở trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu là tồn tại không thể trêu vào.

Mắt Lăng sư huynh chớp lóe tia hung ác:

- Tốt, rất tốt. Tiểu tử, cho người đặc ý một lúc, ta nhớ kỹ người.

Đinh Hạo không thèm nhìn Lăng sư huynh, chuyển sang Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, hần lạnh lùng nói:

- Mau thực hiện lời hứa rồi rút đi, ta không rảnh dây dưa với người.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc vừa tức vừa giận muốn ói máu, gã định cắn răng xoay người đi chợt nghĩ đến điều gì, mắt sáng lên.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc la lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Người đặc ý quá sớm, lúc trước ta nói chỉ cần người khai khẩn tám cấm địa thì sẽ quỳ xuống kêu người là gia gia, nhưng bây giờ người khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu chứ không phải tám cấm địa, có tư cách gì yêu cầu ta thực hiện lời hứa?

Mọi người ngây ngẩn.

Không ngờ Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc lấy cái cớ như vậy.

Lâm Thiên Vũ tức giận bật cười nói:

- Khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu khó khăn hơn tám cấm địa gấp mấy lần, tương đương với Đinh Hạo hoàn thành nội dung người nói gấp mấy lần. Nghĩ ra lý do thấp kém như vậy mà người không biết ngượng nói được?

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc cười khùng khục cho rằng lý do này đúng:

- Hì hì, vậy thì sao? Dù sao ta nói là tám cấm địa là chỉ tính tám cấm địa, nếu hần không khai khẩn bất cứ cái nào trong tám cấm địa thì ta không cần thực hiện lời hứa.

Lý do này không phải Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc nghĩ ra.

Trong chớp mắt vừa rồi thanh âm từ bạch ngọc biệt viện phía xa truyền đến, cường giả yêu tộc bí ẩn khai khẩn bạch ngọc biệt viện chỉ điểm Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc. Xem ra tồn tại bí ẩn không phá mở

được Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu thì không phục, âm thầm chi điểm Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đối đầu Đinh Hạo.

Nhưng chỉ cần giải quyết khó khăn trước Phan Nhất Tâm áo đen rần độc thì gã không quan tâm cái gì khác.

518. Chương 519: Thượng Cổ Kiếm Kỹ

Đinh Hạo không kiên nhẫn phát tay:

- Được, xem ra ta đã đánh giá thấp Phan Nhất Tâm nhà người vô sỉ, rút đi.

Đinh Hạo không ngờ Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nhanh trí như vậy, tuy về tình lý không đúng nhưng mặt chữ thì thông được. Đinh Hạo muốn dằng dai chuyện như vậy, nhanh chóng quen thuộc Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, dàn xếp Tây Môn Thiên Tuyệt nghỉ ngơi mới là chuyện quan trọng nhất. Còn ân oán với Hắc Sát tông? Sau này Đinh Hạo sẽ có cơ hội giải quyết.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc cười âm trầm, độc ác nói:

- Núi xanh còn đó, nước biển chảy dài. Đinh Hạo, hôm nay chúng ta kết oán, rất nhanh sẽ gặp lại, ha ha ha ha ha ha!

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nói xong hóa thành luồng sáng cùng cường giả Hắc Sát tông rời đi.

Nếu Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đã kết thù truền kiếp với Đinh Hạo thì những người Hắc Sát tông ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

Đứng đầu Thanh Vân Thập Nhị Tú, Tống Khuyết cười tủm tủm chấp tay nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tại hạ là Tống Khuyết của Thanh Vân tông, Đinh huynh đệ, chúc mừng! Các hành động vĩ đại khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu trước sau chưa từng có, đủ thấy Đinh huynh đệ có tiềm lực vô cùng, sau này sẽ đứng đầu trong nhóm người trên đỉnh võ đạo Bắc vực!

Thịt mỡ toàn thân Tống Khuyết run run như cục thịt mỡ, cảm đầy nong. Đôi tai to đáng yêu, Tống Khuyết cười tươi khiến người thấy thân thiết như bằng hữu cũ. Hơi thở tu vi huyền khí trên người Tống Khuyết không quá khủng bố nhưng những người có mặt không ai dám khinh thường gã.

- Tống huynh quá khen.

Không ai đánh khuôn mặt tươi cười, hướng chỉ vừa rồi Tống Khuyết tỏ rõ đứng về phía Đinh Hạo.

Đinh Hạo khiêm tốn trả lễ, mỉm cười nói:

- Vừa rồi đa tạ Tống huynh trượng nghĩa ra tay.

Tống Khuyết cười to bảo:

- Chẳng qua nói vài câu công bằng. Tay thấy hôm nay Đinh huynh đệ có việc bận nên sẽ không quấy rầy, chờ Đinh huynh đệ ổn định rồi sẽ đến quấy rầy, hy vọng khi đó Tống ta sẽ không bị đuổi.

Đinh Hạo cảm thấy Tống Khuyết đúng là một người kỳ diệu, cười nói:

- Nếu Tống huynh đến là vẻ vang cho kẻ hèn này, tại hạ sẽ quét dọn giường chiếu chiêu đãi.

Tống Khuyết cười cười, xoay người mang theo lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ rời đi.

Mục đích của Tống Khuyết đã hoàn thành.

Đối với đại tông môn như Thanh Vân tông dù Đinh Hạo là người khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, chuyện vụn vặt đến nay không ai làm được, đã định sau này sẽ nổi tiếng như còn thậm chí được Bắc Vực

Huyền Sương Chiến Thần khen ngợi. Nhưng Tổng Khuyết không cần thấp cổ bé họng nói chuyện với Đinh Hạo, gã chỉ cần kết thiện duyên, chuyện mai sau chờ khi đó tính tiếp.

Thời gian trôi qua.

Người tụ tập bên dưới Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu ngày càng nhiều, trong đó có các cường giả trẻ từ Ngũ Trọng Thiên, Lục Trọng Thiên. Tiếng người ồn ào, người đến sau dần hiểu chuyện gì xảy ra, các cặp mắt giật mình, hâm mộ nhìn hướng Đinh Hạo đứng trên đỉnh Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Có người đứng ra to tiếng tự giới thiệu, trực tiếp chiêu lãm Đinh Hạo.

Có kẻ chúc mừng Đinh Hạo trở thành chủ nhân Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, ẩn ý như là ‘anh nhà giàu, chúng ta làm bằng hữu đi’.

Đinh Hạo đều trả lời, chấp tay nói:

- Các vị, tại hạ may mắn khai khẩn, có nhiều việc vặt chưa giải quyết xong, hôm nay không thể chiêu đãi các vị. Đợi Đinh ta dần xếp xong xuôi sẽ đến viếng từng người, khi đó xin các vị nể mặt. Bây giờ mong mọi người tạm thời trở về.

Bên dưới toàn là thiên tài các địa môn phái Bắc vực, tuy nhiên trong trường hợp này không tiện nói cái gì, để lại mấy câu khách sáo rồi xoay người đi.

Các cường giả thiên tài yêu tộc thì biểu tình cực kỳ khó xem.

Mấy năm nay quan hệ nhân loại và yêu tộc càng căng thẳng hơn, đối với yêu tộc thì Đinh Hạo bỗng nhiên nổi bật là uy hiếp khá lớn. Đương nhiên yêu tộc không có hảo cảm với Đinh Hạo, đây là đối địch đánh giá từ thù hận chủng tộc.

* * *

Mọi người đều tán đi, Đinh Hạo lại bước xuống Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Đinh Hạo nói:

- Được rồi, mọi người vào đi. Điền Năng, Lý Đình, Ngải Thanh ở lầu một, có chuyện gì ta sẽ kêu các người. Muốn đi ra ngoài quen thuộc tòa thành trì Cửu Trọng Thiên cũng được, tãe không trói buộc các người.

Đinh Hạo chỉ mấy luồng sáng đỏ nhập vào người năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Ngải Thanh.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Cs luồng sáng đỏ này các người sẽ không bị Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu bài xích.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lại vươn một ngón tay ra.

Một luồng sáng đỏ nhập vào người Trầm Bất Hồi.

Đinh Hạo cười nói:

- Nếu Trầm huynh có rảnh cũng hoan nghênh người đến Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu làm khách.

Trầm Bất Hồi mừng rỡ.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Lý do mọi người đều thích khai khẩn rèn luyện khó khăn lớn không chỉ vì hiệu quả tu luyện trong đó càng tốt, mình vẫn trần pháp gia cổ khiến nguyên khí, nguyên tố thiên địa đậm đặc, tốc độ tu luyện tăng lên. Quan trọng là phủ đệ độ khó cao có tài phú đại thần thông nhân loại, yêu tộc để lại, còn giữ chút chiến kỹ bí tịch thời đại thượng cổ, mấy thứ này đều là cơ duyên, tài phú không thể nghĩ bàn.

Nếu các rèn luyện đều giống nhau sẽ không ai tốn nhiều công sức đi khai khẩn trạch viện có độ khó cao.

Thần địa như Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu từ vạn cổ tới nay chưa từng khai khẩn chắc chắn giữ lại nhiều tài phú, chiến kỹ. Nếu Trầm Bất Hồi có thể nhìn một cái đã là thu hoạch, giờ Đinh Hạo cho phép gã vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nghĩa là cho phép gã tu luyện chiến kỹ trong đó, đây chính là tạo hóa, cơ duyên lớn.

Trầm Bất Hồi kích động khó tả:

- Đa tạ Đinh huynh, đa tạ . . .

Đinh Hạo cười nói:

- Nên là ta đa tạ ngươi, nếu không có Trầm huynh trên đường đi kiên nhẫn nhắc nhở giải thích thì ta sẽ không tìm đến Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Nói chuyện xong đoàn người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Trầm Bất Hồi vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Lần đầu tiên tiến vào Đinh Hạo nôn nóng sốt tinh đang nên leo thẳng lên tầng cao nhất, không quan sát kỹ bên trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Lần này Đinh Hạo đánh giá cẩn thận.

Vách tường trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu vẫn tỏa ánh sáng bạch ngọc nhu hòa, cảm giác tổng thể cổ kính, tang thương. Khiến đoàn người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Trầm Bất Hồi bất ngờ là nhìn từ bên ngoài dù là đạo lâu hay kiếm lâu đều không quá rộng rãi nhưng không gian bên trong siêu lớn, chắc là thần thông không gian.

Đại sảnh tầng một kiếm lâu cỡ mười mẫu, trừ cầu thang lên tầng hai ra trống trơn.

Nhưng vách tường ngọc khắc vài đồ án.

Nếu nhìn kỹ thì thấy đó là một vài chiến kỹ cực kỳ cường đại thâm ảo, đủ loại kiếm pháp.

519. Chương 520: Kiếm Nhị Thập Tứ (thượng)

Đinh Hạo thả thần thức ra đại khái quét hình, đẳng cấp mới chiến kỹ kiếm đạo này cỡ thiên giai trở lên, dưới thần giai. Các kiếm chiêu công phòng lùi tiến, cơ bản đều từ thượng cổ kiếm kỹ từ mấy vạn năm trước, chứa đầy cổ ý, khác hẳn với kiếm pháp kiếm thuật hiện nay trên Vô Tận đại lục, uy lực không tầm thường.

Ngải Thanh đến từ Liệt Thiên Kiếm Tông kinh thán:

- Trời ạ . . .

Ngải Thanh là đại gia kiếm tu, ánh mắt sắc bén, đặc biệt đối với chiến kỹ kiếm đạo. Ngải Thanh nhìn xong tắc lưỡi cảm thán, cổ nhân hiểu về kiếm đạo hơi khác hiện tại, đại khái bởi vì nguyên tố huyền khí, pháp tắc thiên địa thay đổi. Nhưng thứ tử mỹ, kỹ càng bày ra tinh túy kiếm đạo thượng cổ rất ít thấy trong Vô Tận đại lục hiện giờ, dù là kho vũ khí của Liệt Thiên Kiếm Tông cũng chỉ rải rác mười mấy quyển sách đơn, không như một dọc vách tường Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Chỗ này có ít nhất trăm bộ kiếm đạo chiến kỹ khác biệt.

Trước không nói đến uy lực những chiến kỹ kiếm đạo như thế nào chỉ tính số lượng đã tương đương với tiêu chuẩn tổng sản lượng kho vũ khí tông môn đẳng cấp cao, nếu có thể tu luyện kiếm pháp trên vách tường . . . Suy nghĩ xẹt qua đầu óc, Ngải Thanh thấy háo hức.

Nhưng Ngải Thanh không dám tự quyết định.

Ngải Thanh biết rõ địa vị của mình, bây giờ gã chỉ là người hầu, nô lệ đi theo Đinh Hạo. Nếu nói người bên cạnh Đinh Hạo ba đẳng thì Ngải Thanh có địa vị thấp nhất, kém hơn năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm rất nhiều.

Vì vậy Ngải Thanh kiềm chế xúc động, chỉ liếc sơ chứ không dám nhìn kỹ kiếm đạo chiến kỹ trên tường. Ngải Thanh gục đầu xuống, biểu hiện thành thật.

Đinh Hạo thấy hết động tác nhỏ của Ngải Thanh nhưng không để bụng, nói với gã:

- Mỗi người các ngươi có thể chọn mười môn trên chiến kỹ vách tường tu luyện, tuy chỉ là chiến kỹ thiên giai nhưng là bí kỹ thời đại thượng cổ, tu luyện vô cùng khó khăn. Ta không cho các ngươi luyện nhiều không phải vì keo kiệt mà là tham thì thâm.

Ngải Thanh giành tỏ thái độ trước, cười nhỉnh nói:

- Đa tạ chủ nhân!

Ngải Thanh đã hoàn toàn đặt mình vào vị trí người hầu của Đinh Hạo, rất vui vẻ nhận điều đó.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm lần lượt cảm ơn Đinh Hạo.

Đinh Hạo nói chuyện vài câu với Trầm Bất Hồi, biểu thị gã cũng có thể tu luyện chiến kỹ kiếm đạo trên vách tường rồi ôm Tây Môn Thiên Tuyết khỏi cái cang, cùng Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm bước lên thang lầu bạch ngọc hướng tới tầng hai.

* * *

- Đây là . . .

Đinh Hạo nhìn trên vách tường tầng hai rậm rạp đồ án, hơi bất ngờ.

Những đồ án này đa phần là chiến kỹ kiếm đạo không hoàn chỉnh, trông như cường giả thượng cổ thời đại nào đó khi tu luyện cảm ngộ nảy linh cảm. Chữ thời đại thượng cổ không khác biệt lớn với hiện tại nên Đinh Hạo xem hiểu hết, nhiều đồ án lúc dứt lúc nối, ghi chép linh cảm trong khoảng khắc nào đó bùng phát hoặc là kết quả thực tiễn suy nghĩ kỳ diệu nào.

Đinh Hạo cảm giác hần bước vào phòng thí nghiệm của kẻ cuồng thực nghiệm.

Mới đầu Đinh Hạo hơi thất vọng, với ví dụ tầng một làm hần tường vách tường tầng hai kiếm lâu sẽ ghi chép công pháp chiến kỹ thần cấp gì, không ngờ là nội dung không nổi liền. Nhưng Đinh Hạo liếc sơ mấy chữ lúc ngừng lúc ngắt rồi dần chìm đắm vào trong.

Suy nghĩ về thuật đoán cốt kiếm đạo.

Suy nghĩ về thân thể ôn nhuận kiếm khí.

Thực tiễn hạt giống huyền khí hóa thành kiếm tâm.

Suy nghĩ biến mình thành kiếm, tay chân thành trường kiếm.

Các phỏng đoán kỳ dị nhìn như không có khả năng đều được nhắc đến trên vách tường, không chỉ nhắc đến còn phân tích kỹ càng suy nghĩ, lối tắt, nhiều cách tu luyện kỳ lạ. Người khắc chữ tự thân thực nghiệm, không ngừng sửa lại.

Chữ viết thoát nhìn rối lung tung trên vách tường nếu sửa lại quy luật, thứ tự thì sẽ công bố ra vô số khả năng tu luyện kiếm đạo, mỗi một loại đều kinh thể hải tặc. Ở bên ngoài thì đây là cuồng tưởng hoang đường nhưng người khắc trên vách tường tuyệt đối là quý tài vạn cổ không có người, nghĩ ra cách thực hiện như vậy.

- Quá điên cuồng . . .

Đinh Hạo tim đập chân run nhìn.

Đinh Hạo chắc chắn một điều người để lại chữ viết trên vách tường tuyệt đối là đỉnh cao về tu luyện kiếm đạo, hiểu biết kiếm hơn xa vô số thời đại. Không chỉ thế, thực lực người đó chắc cũng là một trong vài vị đỉnh cao thời đó, không phải phạm trù cảnh giới Đinh Hạo bây giờ có thể hiểu biết.

- Hay cho Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu!

Kiểm Tổ tán thán:

- Những thứ kia mặc dù không hoàn chỉnh nhưng xứng là di điển kiếm đạo thần giai, người để lại mấy thứ này đúng là kẻ điên, một kẻ điên thiên tài tuyệt thế.

Đạo Tổ không bỏ qua cơ hội hạ thấp, trêu chọc lão oan gia:

- Như thế nào? Tiệp tổ cũng thừa nhận mình không bằng người ta?

Lần này Kiếm Tổ không nổi giận phản bác Đạo Tổ mà than thở nói:

- Lĩnh vực kiếm đạo thần ảo vô tận, trên đời này có ngàn vạn chiến kỹ kiếm đạo, không ai nắm giữ được hết tất cả. Tuy ta tự xưng là Kiếm Tổ nhưng không dám nói biết hết kiếm đạo vạn cổ. Người để lại chữ viết trên vách tường là một quý tài, suốt đời trung với kiếm, người như vậy xứng cho ta tán thán.

Đạo Tổ lầm bầm:

- Xì, giả vờ thâm trầm còn kiếm nhiều lý do bào chữa.

Nhưng Đạo Tổ không trêu chọc Kiếm Tổ thêm.

Đinh Hạo nghe hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nói, đầu óc hẩn tỉnh táo chút.

Theo cách Kiếm Tổ nói thì người để lại đạo tu luyện kỳ lạ kiếm tẩu thiên phong tuy không phải kiếm tu chính thống nhưng cực kỳ lợi hại, nếu cẩn thận tham ngộ, hoàn thiện thì sẽ trở thành di điển kiếm đạo thần giai. Suốt đời Đinh Hạo nhờ nó sẽ được ích lợi vô cùng.

Đinh Hạo gật gù, hẩn có ý đồ đó.

Đinh Hạo đặc biệt thiên vị đạo đao kiếm, hẩn thấy những chữ viết trên tường như ăn hàng trông thấy món ngon, muốn thử một lần, dung hội quán thông chúng nó xem như không uống chuyện này.

Tầng hai kiếm lâu có diện tích lớn hơn tầng một gấp đôi.

Trừ chính sảnh ra có bảy phòng nhỏ, phòng luyện tập và phòng ngủ, trang trsi đơn giản giường đá, ghế đá trơn bóng như ngọc, tỏa sáng, ẩn chứa lực lượng kỳ dị. Ngồi lên chúng khiến người bình tĩnh tinh thần, huyền khí sống động, gân cốt nhanh nhẹn, các loại diệu dụng.

- Đúng là điều kiện tốt để đặt Tây Môn sư tỷ lên đây!

Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm bàn bạc, lyá ra các loại đệm chăn chuẩn bị sẵn, chọn một gian phòng ngủ thông gió tốt làm chỗ ở cho Tây Môn Thiên Tuyết.

Đinh Hạo vốn định bày minh văn trận pháp trong phòng ngủ nhưng sau này phát hiện vách tường, công cụ đá cực kỳ cứng rắn không thể khắc dấu. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu phòng ngự nghiêm ngặt, cỡ đẳng cấp Võ Đế cảnh cũng chưa chắc vào được nên lại thôi.

Lúc trước chỉ có Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm khá là bất tiện khi chăm sóc Tây Môn Thiên Tuyết, không thể giúp mỹ nữ Tây Môn Thiên Tuyết hôn mê đổ mồ hôi, lau mình. Bây giờ có Lý Y Nhược thì tiện hơn nhiều, mỹ thiếu nữ chủ động gánh đa số nhiệm vụ chăm sóc Tây Môn Thiên Tuyết.

520. Chương 521: Kiếm Nhị Thập Tứ (hạ)

Một nhọc một đường, hơn một tháng không nghỉ ngơi đằng hoàng nay có chỗ ở an toàn, Lý Y Nhược nhanh chóng ngủ say.

Cuối cùng cũng rảnh rồi, Đinh Hạo cười nêu đề nghị;

- Tiểu phàm, trong kiếm lâu để lại toàn là chiến kỹ kiếm pháp nên ta đoàn trong đao lâu chắc có chiến kỹ, di điển liên quan đao pháp. Người tùy ý đi xem, có lẽ sẽ giúp ích lớn cho người tu luyện đao pháp.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gật đầu, đi dọc cầu thang tầng hai hướng tới đao lâu.

Đinh Hạo thì đi đến đại sảnh tầng hai.

Đinh Hạo muốn tiếp tục nhìn những suy nghĩ kỳ diệu trên vách tường, lần này hắn đến trước vách tường hướng nam. Đinh Hạo ngẩng đầu lên ngạc nhiên phát hiện có mảng lớn đồ án ngay ngắn, từng chữ vuông vức, đồ án rõ ràng sống động như thật. Hình ảnh một thiếu nữ múa kiếm, bút pháp tinh vi, nhân vật như sống, chắc chắn ra từ tay thư họa đại tông sư.

- Đây là . . . Kiếm Nhị Thập Tứ?

Đinh Hạo nhìn đằng trước nhất tranh chữ ngay ngắn viết bốn chữ, Kiếm Nhị Thập Tứ.

Đinh Hạo không biết cái tên kỳ lạ này có ý gì, tiếp tục xem. Giấy lát sau Đinh Hạo hiểu bộ tranh chữ chính tên chia hai mươi bốn phần, mỗi phần là một bức tranh cùng mấy trăm chữ siêu nhỏ biểu đạt biến đổi một thức kiếm pháp.

Vừa lúc là biến đổi hai mươi bốn thức kiếm pháp.

Cuối cùng ngay ngắn khắc một hàng chữ.

[Suốt đời ta nghiên cứu kiếm đạo, hai tuổi học kiếm, hai tuổi rưỡi có hạt giống huyền khí kiếm đạo, bốn tuổi thành tựu tiên thiên kiếm tông, mười tuổi vào Võ Vương cảnh, mười sáu tuổi vào Võ Hoàng cảnh, hai mươi tuổi vào Võ Đế cảnh. Đến bốn mươi tuổi một tam xích thanh phong, tung hoành đại lục, không gặp địch thủ, cầm kiếm thở dài, tịch mịch như tuyết. Có một ngày lòng sinh chí nguyện to lớn, nhìn chiến kỹ kiếm đạo của các đại môn phái trên đại lục, lưu lạc hai trăm năm, nhìn khắp biến đổi kiếm thức trong thiên hạ tụ lại thành một, được hai mươi bốn kiếm thức này. Trong thiên hạ kiếm pháp thiên biến vạn hóa đều nằm trong hai mươi bốn thức này nên đặt tên cho nó là Kiếm Nhị Thập Tứ.]

Thật lớn lối.

Đinh Hạo bị giọng điệu của người đó làm giật mình.

Dám nói là xem hết kiếm pháp trong thiên hạ, tập trung mọi biến đổi kiếm thức trong thiên hạ thành hai mươi bốn thức. Người như vậy tự tin tuyệt đối vào ánh mắt, tu vi của mình, nhưng cuối cùng người đó không để lại tên tuổi, không biết là cao nhân tiền bối nào có thể một thanh kiếm tung hoành đại lục vô địch thủ, chắc không phải loại vô danh.

Kiểm Tổ cảm thán rằng:

- Kiếm Nhị Thập Tứ? Ha ha ha ha ha ha! Hơi hay đây. Người này hiểu biết kiếm đạo đúng là kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu. Lúc trước nhìn những suy nghĩ kiếm tu ly kinh phản đạo trên vách tường còn tưởng rằng hắn chỉ đi đường tà đạo, không ngờ từ chính nhập tà. Đúng rồi, tồn tại hiểu biết kiếm đạo sâu như hắn không chỉ dựa mãi vào kiếm tẩu thiên nhập hong lên đến cảnh giới như vậy.

Kiểm Tổ đánh giá Kiếm Nhị Thập Tứ cao nhất.

Kiểm Tổ đánh giá người bí ẩn để lại Kiếm Nhị Thập Tứ rất cao.

Đinh Hạo tán thán, cẩn thận xem bức tranh thứ nhất. Đinh Hạo chỉ liếc sơ đã thấy choáng váng đầu, đồ án nhìn như đơn giản bỗng như ẩn chứa áo nghĩa vô cùng. Ban đầu nhìn Kiếm Nhị Thập Tứ Đinh Hạo cảm thấy đường nét trơn tú rõ ràng, nhìn lần hai muốn nắm giữ động tác thiếu nữ múa kiếm thì hình ảnh như di động, mỗi đường nét toàn thân nàng thay mơ hồ như nhìn qua sương mù.

Mấy trăm chữ nhỏ xíu bên cạnh cũng nhòe đi, chỉ có thể bắt giữ trong khoảnh khắc.

Đinh Hạo cực kỳ ngạc nhiên:

- Sao có thể như vậy?

Cảnh giới thần thức của Đinh Hạo đã đến đệ lục giai kỳ thân thiên địa trong Thăng Tụ Quyết, nếu nghiêm túc so sánh thì cỡ cường giả Võ Hoàng cảnh. Thần thức cô động như vậy mà không thể thấy rõ chữ trên vách tường, nghe thật rùng rợn.

Kiểm Tổ đắm chiêu, phát hiện ra điểm mấu chốt của vấn đề:

- Không phải thần thức, tu vi tinh thần của ngươi mà vì chưa hiểu biết nhiều về kiếm đạo.

Kiểm Tổ im lặng giây lát, tiếp tục bảo:

- Vậy đi, ngươi tu luyện hết hươu trăm kiếm pháp thiên giai tăng một kiếm lâu rồi lại xem Kiếm Nhị Thập Tứ có lẽ sẽ nhìn rõ ràng. Dù sao hơn một trăm chiến kỹ kiếm đạo dưới tầng một rất có thể là người này để lại, ta đoán mục đích hẳn để lại những chiến kỹ, kiếm đạo là vì giúp cho người có duyên học kết tinh tâm huyết của người đó.

Đinh Hạo suy tư, gật gù.

Đúng vậy, nếu Kiếm Nhị Thập Tứ được gọi là tụ tập mọi biến đổi kiếm thức trong thiên hạ thì chắc cũng ẩn chứa tinh hoa, áo nghĩa hơn một trăm bộ chiến kỹ kiếm pháp bên dưới tầng một. Trước hết đặt nền móng, nắm giữ nhiều chiến kỹ kiếm đạo rồi mới kỹ thân thiên địa Kiếm Nhị Thập Tứ kiếm pháp!

Khởi bước của hắn vẫn còn thấp.

Đinh Hạo cảm thán.

Lòng Đinh Hạo biết rõ luôn theo người đi trước tổng kết cuối cùng không thể thành thần kiếm đạo được. Mục tiêu cuối cùng của Đinh Hạo là hy vọng cô động Kiếm Nhị Thập Tứ dung hợp vào Thất Huyền Trảm, kiên trì con đường của mình mới là kẻ có chí lớn.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo không nhìn Kiếm Nhị Thập Tứ nữa, hắn đi trên cầu thang bước lên tầng ba kiếm lâu.

Diện tích tầng ba kiếm lâu không khác biệt nhiều với tầng hai, là một đại sảnh trống trải.

Vách tường không có đồ án gì, trơn bóng, không có công cụ đá như ghế, bàn gì. Đại sảnh trống rỗng không có thứ gì hấp dẫn bắt mắt, chính giữa chỉ có một bồ đoàn cũ nát.

Bồ đoàn rất bình thường, tuy bên trên không dính bụi nhưng miếng vải bọc bên ngoài rách rưới, vài chỗ lòi ra sợi bông màu xám nhạt. Đinh Hạo quan sát kỹ, chất liệu bồ đoàn không phải tài liệu hiếm thấy gì, là sợi dây bình thường. Nếu không phải bồ đoàn đặt trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu có cấm chế mình vẫn bảo vệ thì ngàn vạn năm trôi qua nó đã mục rữa thành tro.

Đinh Hạo không bỏ qua bồ đoàn này.

Bởi vì trong cấm địa thần như Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu xuất hiện một bồ đoàn, bản thân nó đã không bình thường, huống chi bồ đoàn dây day xuất hiện ở tầng ba cao nhất kiếm lâu. Theo kinh nghiệm trước kia của Đinh Hạo thì lâu ba nên chứa thứ quý nhất mới đúng, không lẽ bồ đoàn dây day là bảo bối có giá trị nhất kiếm lâu?

Đinh Hạo không thể không cẩn thận quan sát.

Đinh Hạo mơ hồ thấy bồ đoàn dây day bị người sử dụng quanh năm suốt tháng, bề mặt bị lõm xuống hình dạng như cái mâm to. Đinh Hạo nở nụ cười, chắc là chủ nhân của bồ đoàn để lại.

Đinh Hạo quan sát kỹ đại sảnh nguyên lâu ba nhưng không phát hiện điều gì.

Đinh Hạo đi lên đỉnh lâu.

Đinh Hạo đứng trước đèn đá đỉnh lâu, ánh đèn chiếu rọi. Đinh Hạo nhìn xuống dưới, cảnh tượng nguyên Thất Trọng Thiên đập vào mắt hắn, tám cấm địa cũng rõ ràng trước mắt. Những cái sân rộng không một bóng người, thiên kinh cổ viện, bạch ngọc biệt viện cũng vô cùng yên tĩnh.

- A? Đó là . . .

Đinh Hạo ngẩn ra.

Bởi vì Đinh Hạo phát hiện bên ngoài thiên kinh cổ viện, bạch ngọc biệt viện, trong tám cấm địa có một cửa sân vốn hiu quạnh bỗng nhiên đèn đá đốt sáng tỏa ra ánh sáng hiu hắt rất dễ thấy trong bóng đêm.

521. Chương 522: Bò Đoàn Dây Đay

Lại một cấm địa bị khai khẩn thành công.

Lại một thiên tài vạn cổ siêu đẳng sinh ra.

Lần này chiến trường bách thánh mở ra, thiên tài ủa vào như suối phun. mấy ngàn năm trước chưa có lúc nào như lần này ba rền luyện cấm địa cùng địa bị khai khẩn thành công. Đây mới chỉ là ba tháng, còn hơn ba tháng mới đến lúc chiến trường bách thánh đóng kín, bài xích người ngoài. Ai biết được có thiên tài tuyệt thế nào xuất hiện nữa không?

Thời đại trăm hoa đua nở, trăm phương tranh diễm buông xuống rồi sao?

Hoàng kim thịnh thế xuất hiện luôn đi cùng với máu đỏ và xương trắng, đây là điềm báo trước loạn thế sắp đến?

Trong thời gian ngắn Đinh Hạo biết được lịch sử Vô Tận đại lục trước mỗi lần nhân loại, yêu tộc bùng nổ thánh chiến thì sẽ xuất hiện thịnh thế như vậy. Dù là nhân loại hay yêu tộc đều xuất hiện võ giả thiên tài lớp lớp kinh thế hãi tục, ai nấy một bước lên mây, cực kỳ cường đại, cùng trời trắng tranh nhau phát sáng, thúc giục võ đạo hai chủng tộc điên cuồng tiến lên.

Không lẽ thánh chiến mới bắt đầu uẩn nhược sao?

Đinh Hạo suy nghĩ lung tung, thu lại ánh mắt xoay người quay về lầu ba.

Bây giờ có một vấn đề rất lạ lùng quấy rầy Đinh Hạo, tại sao lúc hấn vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu có ảo giác huyết mạch liền nhau? Có thứ gì đó rất thân thiết kêu gọi Đinh Hạo, cấm chế siêu cường đại không tác dụng lên người hấn. Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc chỉ bước vào một bước chớp mắt bị cấm chế đánh bay ngất xỉu. Không lẽ Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu xây dựng là dành cho Đinh Hạo?

Đinh Hạo khẽ hỏi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ:

- Rốt cuộc chỗ này có liên quan gì đến ta? Bây giờ có thể nói được không?

Trước khi Đinh Hạo vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ từng cảm thán, nói là không ngờ trên thế giới còn tồn tại chỗ như vậy, kêu hấn cứ yên tâm đi vào, tuyệt đối không có vấn đề. Có lẽ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ biết được điều gì.

Kiếm Tổ cười gượng nói:

- Thật ra ta cảm ứng được hơi thở quen thuộc trong này, nếu ta không đoán sai thì người sáng tạo Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu chắc cũng là một vị đạo kiếm song thánh thể. Hấn ở lại cấm địa này nên ngàn vạn năm nay chưa từng có ai khai khẩn thành công, bởi vì chỉ người óc cùng thể chất đạo kiếm song thánh thể mới vào được.

Lại là một đạo kiếm song thánh thể?

Người Đinh Hạo run lên, hấn hiểu ra.

Hèn gì Đinh Hạo mơ hồ cảm giác huyết mạch liền nhau, nếu thật sự như Kiếm Tổ nói thì nghi vấn được giải đáp. Thể chất đạo kiếm song thánh thể vô cùng hiếm thấy, có thể nói là vạn cổ vô song. Thể chất tương đồng giống như ruột thịt, trong người chảy dòng máu giống nhau.

Hai tòa tiểu lâu bạch ngọc tạo hình đạo kiếm hơi giống với đạo kiếm song thánh thể.

Nhưng tại sao đoạn di ngôn cuối cùng sau Kiếm Nhị Thập Tứ ở tầng hai kiếm lâu không lộ ra tin tức cũng là đạo kiếm song thánh thể? Người đó nói rằng cảm tam xích thanh phong tung hoành đại lục nhưng không nhắc gì đến đạo pháp, không lẽ đạo kiếm song thánh thể này suốt đời chỉ tu luyện kiếm pháp, không tu luyện đạo pháp?

- Nên đi dạo lâu nhìn xem.

Đinh Hạo suy tư giây lát, đứng dậy theo một lối ra khác trong đại sảnh lầu ba kiếm lâu đi tới cầu thang bước hướng đao lâu cách bốn, năm thước.

Diện tích đại sảnh lầu ba đao lâu giống y như kiếm lâu, bên trong cũng trống trơn. Chính giữa đại sảnh cũng để lại một bồ đoàn dây day bình thường, chất liệu giống y như trong đại sảnh lầu ba kiếm lâu chẳng qua gọn gàng, sạch sẽ hơn một chút, không có lỗ rách. Nhìn thời gian sử dụng thì ngang ngửa nhau, mép bồ đoàn dây day đổ lông.

Trừ điều đó ra vách tường trơn bóng không để lại chữ viết, đồ án gì.

Đinh Hạo quan sát một lúc không tìm thấy manh mối.

Đinh Hạo dọc theo cầu thang bước xuống tầng hai đao lâu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm không có dưới tầng hai.

Bố cục đại sảnh tầng hai giống y bên kiếm lâu. Có một ít phòng ngủ, phòng luyện tập, một ít ghế đá, giường đá, các vật dụng thường ngày, chắc là chỗ sinh hoạt. Trên vách tường đại sảnh khắc linh cảm, tâm đắc tu luyện đao pháp rậm rạp chi chít.

Đinh Hạo nhìn chăm chú, rất nhanh phát hiện giống như tâm đắc kiếm pháp bên kiếm lâu, có nhiều suy nghĩ kỳ diệu nhìn như không có khả năng, kết quả một số thực tiễn. Điều khác biệt duy nhất là chữ viết không như cua bò mà chia thành khu vực khác nhau ghi chép ngay ngắn, phân loại rõ ràng, thậm chí tổng kết, bình phẩm.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện phía chính đông đại sảnh lầu hai có một khối khác với các khu vực tâm đắc tu luyện đao pháp.

Đao Nhị Thập Tứ!

Quả nhiên là Đao Nhị Thập Tứ!

Đây là hai mươi bốn phần bức tranh đao pháp, mỗi bức tranh có hơn một trăm chữ nhỏ xúy phối hợp đồ án múa đao nhẹ nhàng. Khác với Kiếm Nhị Thập Tứ là đồ án múa đao tuy sống động như thật như mặt mũi nhân vật mơ hồ không rõ nam hay nữ, trường sam không lộ rõ dấu hiệu giới tính. Nhân vật trên hai mươi bốn bức tranh mặc quần áo giống nhau không như Kiếm Nhị Thập Tứ hình vẽ thiếu nữ msua kiếm mỗi một bức mặc váy dài khác nhau, cực kỳ xinh đẹp như tiên.

Cuối cùng hai mươi bốn bức tranh cũng để lại dòng chữ.

[Cùng hấn đồ ẩn tại đây, cùng đi săn thiên hạ đao pháp, hòa cùng một dòng, sáng tạo Đao Nhị Thập Tứ, ta không thua hấn. Tiếc nuối lớn nhất trong đời ta không phải không thể cùng hấn song túc song phi mà là huyết mạch trong người cuối cùng không hoàn chỉnh. Nếu hai huyết mạch hợp thành một thì không biết có thể thực hiện vĩnh hằng bất diệt, đánh vỡ bình chương thần không?

Cùng hấn đồ ẩn tại đây?

Ta không thua hấn?

Đinh Hạo nhìn dòng chữ đó, ngẫm nghĩ, hấn cảm thấy lúc trước hấn nghĩ hơi sai lầm. Thì ra kiếm lâu và đao lâu không phải một người tạo ra, có vẻ như hai cao thủ tuyệt thế từng đánh đổ cái gì đó tại đây nên mới để lại những dấu vết này. Xem giọng điệu trong dòng chữ thì chủ nhân kiếm lâu là nam, chủ nhân đao lâu là nữ.

Cái gì gọi là không thể song túc song phi, rồi lại không biết là vì cái gì?

Không lẽ hai người này có thực lực chí tôn, thiên địa rộng lớn nhưng có cái gì đó hạn chế bọn họ sao?

Câu cuối cùng ‘huyết mạch trong người không hoàn chỉnh, nếu có thể hợp nhất huyết mạch của hai người . . . ’ lời nói biểu lộ tin tức nào đó. Nhưng Đinh Hạo càng nghĩ càng không thể nắm giữ linh cảm thoáng qua trong khoảnh khắc.

- Chắc lại là câu chuyện phụ bụi thiên cổ.

Đinh Hạo không suy đoán nữa.

Giống như Kiếm Nhị Thập Tứ, nhìn sơ thì tranh vẽ Đạo Nhị Thập Tứ rất rõ ràng nhưng muốn nghiên cứu, lĩnh ngộ kỹ từng bức tranh lại cảm thấy đường nét nhều đi như xem qua sương mù. Cường ép vận đủ thị lực nhìn lâu sẽ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

- Ta nắm giữ đạo pháp chiến kỹ quá ít, phải đi tăng một đạo lâu nhìn xem.

Lần này không cần Đạo Tổ giải thích Đỉnh Hạo cũng biết có chuyện gì, bước dọc theo thang lầu bạch ngọc xuống tầng một.

Trung tâm đại sảnh tầng một, thiếu niên thợ săn Trương Phàm khoanh chân ngồi.

522. Chương 523: Thời Gian Không Đợi Người (thượng)

Mất thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhắm nghiền, mày nhíu chặt đang suy tư điều gì, chiến đao to đen gác bên người. Cơ bắp thiếu niên thợ săn Trương Phàm rắn chắc như đao khắc chậm rãi rung động giống trống vỗ, mỗi một tác da rung động tần suất cao khiến người khó tin, thông qua cách này bài trừ tạp chất trong ngeworthy.

Áo nghĩa Thập Hoàng Thể Tôn Công đúng là khiến người tán thán.

Đỉnh Hạo liếc qua bốn bức tường.

Quả nhiên trên tường khắc đầy chiến kỹ đao pháp, tác phẩm thuộc về thời đại thượng cổ, toàn là đẳng cấp thiên giai. Mỗi một bộ đao pháp khắc ngay ngắn còn phối hợp một số tranh biểu thị, mô phạm hơn một trăm bộ kiếm pháp chiến kỹ kiếm đạo bên kiếm lâu nhiều. Vách tường bốn phía chia chiến kỹ đao pháp thành công, thủ, tiến, lùi có trật tự chỉnh chu, nhìn là hiểu.

- Người sáng tạo đao lâu là nữ nên càng thận trọng, làm việc nghiêm cẩn, tỉ mỉ. Người sáng tạo kiếm lâu chắc là nam nhân không câu nệ tiểu tiết, hứng thú đến đâu là viết đến đó nên mới lung tung.

Đỉnh Hạo thâm hiểu.

Đến lúc này Đỉnh Hạo đã thăm dò gần hết bí ẩn của Thiên Đao Tuyệt Kiếm lâu.

Trừ hai bờ đoàn dây đai trông bình thường.

Có thể nói thu hoạch trong tiểu lâu bạch ngọc Thiên Đao Tuyệt Kiếm lâu lớn hơn Đỉnh Hạo mong đợi rất nhiều, không uống là tuyệt địa mấy vạn năm nay chưa từng bị khai khẩn thành công. Nơi này ẩn chứa tinh túy chí lý đao pháp, đao pháp sánh bằng kho vũ khí của bất cứ siêu tông môn nào trong Bắc vực.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nói hai tiểu lâu bạch ngọc này chuẩn bị cho đao kiếm song thánh thể, lời này không chút khoa trương. Thử nghĩ trừ đao kiếm song thánh thể tu luyện bất cứ đao pháp, kiếm pháp nào cũng không gặp bình cảnh ra có ai trong bốn tháng ngắn ngủi một hơi học hết tổng cộng bốn trăm bộ chiến kỹ đao pháp, kiếm pháp, chuyển biến các suy nghĩ kỹ diệu trên vách tường lâu hai thành của mình?

Đỉnh Hạo đã lên kế hoạch nên làm gì trong khoảng thời gian này.

Hiện tại ánh sáng trong Thất Trọng Thiên tối sầm, chắc đã là ban đêm.

Tuy trên bầu trời tòa thành trì Cửu Trọng Thiên có vòng bảo hộ như băng tinh ngăn cản nhưng đến buổi tối thì sẽ u ám. Có lẽ vì mình vẫn trận pháp thiết kế bên ngoài nên linh khí huyền nguyên thiên địa trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên vô cùng sung túc, tốt hơn nơi khác trong chiến trường bách thánh.

Đỉnh Hạo quay về tầng một kiếm lâu, đám người Trần Bất Hồi, Ngải Thanh, Tàn Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm giành giật từng giây tu luyện.

Đinh Hạo trò chuyện với Trầm Bất Hồi một lúc, kính nhờ gã hỏi thăm tin tức. Đinh Hạo sao chép mười bộ chiến kỹ kiếm đạo, mười bộ chiến kỹ đao pháp lên tầng hai tu luyện.

* * *

Mười ngày tiếp theo rất bình tĩnh.

Mỗi ngày Đinh Hạo trừ tu luyện ra bớt thời gian hoạt động, vừa quen thuộc tòa thành trì Cửu Trọng Thiên vừa đi thăm viếng các thiên tài đại tông môn từng đến dưới Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Dù sao hôm đó nhiều người đưa ra lời mời và Đinh Hạo chính miệng đồng ý.

Đinh Hạo cố ý vô tình mở rộng nhân mạch xã giao.

Mấy ngày qua Đinh Hạo tu luyện đao pháp, kiếm pháp cực kỳ thuận lợi, hẳn hiểu biết đạo mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt rất nhanh, tăng tốc vùn vụt. Cùng lúc đó Đinh Hạo quen biết thêm nhiều bằng hữu, đặc biệt là lão đại Thanh Vân Thập Nhị Tú tròn quay của Thanh Vân tông, Tống Khuyết. Hai người gặp lại hận muộn, xem như tri kỷ, suýt đốt nhang kết bái.

Đinh Hạo ngày càng ảnh hưởng lớn đến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Sau này Ninh Châu Tam Hoàng biết chuyện xảy ra trong Thất Trọng Thiên, mấy lần tự mình đến Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu nhiệt tình chúc mừng Đinh Hạo. Ninh Châu Tam Hoàng một lần nữa biểu thị nguyện ý hết sức thực hiện hứa hẹn trước kia, thái độ rất khiêm nhường, cho Đinh Hạo quyền chủ đạo.

Bây giờ Ninh Châu Tam Hoàng rất mừng là lúc trước ký kết Huyền Sương khế ước với Đinh Hạo, không thì với lực ảnh hưởng hiện tại của hắn trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, không biết có bao nhiêu cường giả thiên tài muốn kết minh cùng hắn. Ninh Châu Tam Hoàng có xếp hàng ba ngày ba đêm cũng không đến lượt.

May mắn Đinh Hạo không thờ ơ với Ninh Châu Tam Hoàng, hiệp ước ngày xưa vẫn còn hiệu lực.

- Nghe nói gần đây lại có rất nhiều đệ tử siêu tông môn vào Cửu Trọng Thiên, số lượng nhân tộc, yêu tộc cộng lại đã hơn ngàn. Trong đó có bốn người tuyên bố thắng là sở hữu một góc bản đồ thượng cổ di tích bí ẩn, vậy tính ra có mười một phần bản đồ đã gom lại, tính luôn cái của Đinh huynh là chỉ thiếu một góc cuối cùng. Nhiều người tin tưởng chỉ cần gom đủ mười khối thì cơ bản lắp ráp ra tuyến đường đại khái, miếng cuối cùng không quan trọng.

Gần đây lão đại Ninh Châu Tam Hoàng cố ý tìm hiểu nhiều tin tức.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nói thẳng tin tức mình biết: chương mới hơn tại .org

- Đúng vậy. Đinh huynh, bây giờ đã biết rõ Tống Khuyết của Thanh Vân tông có một khối bản đồ. Đại sư huynh Tống Khuyết Lăng Thế Hùng có một khối. Mạc Triệu Nô của Diệt Tuyệt Kiếm Tông có một khối. Mấy người kia tính thực lực cá nhân hay thể lực tông phái đều không thể khinh thường. Còn năm khối bản đồ khác đều trong tay cao thủ siêu đẳng, dựa vào bản đồ đó những người này lung lạc cao thủ môn phái khác, âm thầm tích góp lực lượng. Chuyện thăm dò thượng cổ di tích bí ẩn đã là tên trên đây, không thể không bản.

Hoàng tử ngày xưa kiêu ngạo, vô lễ tự nhĩ cao hơn tất cả nay biểu hiện ngoan như con dê trước mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của lão tam Ninh Châu Tam Hoàng, lão đại Ninh Châu Tam Hoàng.

Đinh Hạo cười nói:

- Ý của các người là muốn ta thả tin tức mình có một góc bản đồ để hấp dẫn cường giả cao thủ nhân tộc tự thành một thế lực tham gia tìm kiếm thượng cổ di tích bí ẩn?

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng gật đầu, nói:

- Không dám che giấu Đinh huynh, chúng ta đúng là có suy nghĩ đó.

Đinh Hạo không vội tỏ thái độ, chậm rãi nói:

- Ủm! Hãy nói lý do của người đi.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng thấy Đinh Hạo không phản đối, thầm thở phào, tiếp tục bảo:

- Cục diện bây giờ là giây phút lịch sử gom đủ bản đồ đã gần ngay trước mắt, mà Đinh huynh thành công khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, nổi tiếng hiển hách trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, đã có tư cách thi đấu. Nếu tung tin Đinh huynh giữ bản đồ sẽ có nhiều cao thủ nhân tản đến kết minh, cộng với Thiên Ninh vương triều ta âm thầm tác động, tin tưởng sẽ ngưng tụ ra một lực lượng không thua gì đám người Tổng Khuyết, Lăng Thế Hùng, Thiên yêu Thánh.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng nói một tràng dài, gã ngừng một chút sửa sang lại suy nghĩ.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng tiếp tục bảo:

- Nghe nói các đỉnh cường giả nhóm Tổng Khuyết nhiều lần họp bí mật, bàn bạc chuyện hợp tác khai khẩn thượng cổ di tích bí ẩn. Thời gian không đợi người, nếu tạo thế không đủ, tiền kỳ lạc hậu quá nhiều, bị thế lực phương khác đạt thành cân bằng thì dù chúng ta có một góc bản đồ cũng yếu thế trong cuộc cạnh tranh, mất quyền lên tiếng.

523. Chương 524: Thời Gian Không Đợi Người (hạ)

Đinh Hạo nghe xong bình tĩnh gật đầu, nói:

- Tốt, chuyện này cứ làm theo lời người, nhưng khi tung tin ra ngoài hãy nói là Ninh Châu Tam Hoàng các người giữ bản đồ chứ không phải ta.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng mừng rỡ, chợt nghĩ đến điều gì hơi lo âu nói:

- Nhưng mà . . . Mặc dù Thiên Ninh vương triều ta có chút danh tiếng trong Bắc vực nhưng lực ảnh hưởng trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên không bằng Đinh huynh tích lũy mấy ngày nay, sức hiệu triệu hữu hạn, chỉ sợ . . .

- Không sao.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người có thể tuyên bố với bên ngoài là ta đã ký hiệp ước với các người, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, làm vậy có hiệu quả y như kế hoạch người đã nói.

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng mừng như điên, hưng phấn đứng dậy:

- Tốt, cứ làm như vậy đi. Ta lập tức đi sắp xếp, nếu có tin tức gì chắc chắn sẽ báo cáo với người ngay.

Đinh Hạo gật đầu, im lặng.

Ninh Châu Tam Hoàng chấp tay từ biệt, rời khỏi lều cách Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu hai mươi thước.

Cái lều này là Đinh Hạo kêu Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điện Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm dựng lên, để chiêu đãi khách đến thăm. Dù sao Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu đặc biệt, không thể để người ngoài vào. Mọi người ngầm biết quy tắc đó, nhiều người khai khẩn cấm địa đều làm như vậy nên không ai oán thâm.

Đinh Hạo trở về phòng luyện tăng tăng hai kiếm lâu trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, tiếp tục tu luyện.

Nửa tháng qua Đinh Hạo tu luyện từ ngày dài đến đêm thâu, tu luyện xong hết mười bộ chiến kỹ đao pháp, kiếm pháp đầu tiên sao chép. Đối với Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điện Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Trầm Bất Hồi thì tốc độ như thế có thể nói là chưa từng có ai làm được. Sau khi Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điện Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Trầm Bất Hồi biết chuyện chắc chắn sẽ đối xử với Đinh Hạo như yêu nghiệt biến thái, nhưng tốc độ này không làm hắn vừa lòng.

Bởi vì tính kỹ thì thời gian còn lại trong chiến trường bách thánh chỉ có hơn một trăm ngày.

Đinh Hạo muốn tu luyện hết số chiến kỹ đao pháp, kiếm pháp còn lại rồi tu luyện Kiếm Nhị Thập Tứ, Đao Nhị Thập Tứ trong thời gian ngắn ngủi, hắn còn phải chia thời gian đi tìm kiếm thượng cổ di tích bí ẩn, mình vẫn trận pháp không chế chiến trường bách thánh và thần hỏa thì tốc độ tu luyện hiện giờ không đủ.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, từng thức đao pháp, kiếm pháp xẹt qua trong não.

Đinh Hạo cảm thấy mấy ngày nay tiếp xúc chiến kỹ kiếm đạo, đao đạo nhiều hơn thu hoạch hai năm qua. Chiến kỹ thượng cổ tron tăng một đao lâu, kiếm lâu cổ ý chất phác, chú ý chiêu thức hùng hồn, đơn giản, trực tiếp, không như đao pháp, kiếm pháp hiện nay trên Vô Tận đại lục chú trọng biến đổi tinh diệu phức tạp. Mặc dù hai hướng đều có ưu khuyết điểm riêng nhưng Đinh Hạo thích cái trước hơn.

Bởi vì Đinh Hạo sáng tạo Thất Huyền Trảm có mục tiêu chính là ‘Trọng kiếm vô phong, đại xảo không công’.

- Thiên Tinh Lạc Nhất kiếm pháp, Chân Võ Hồi Long kiếm pháp, Sư Hổ Nghịch Trảm đao pháp, Long Tượng Thiên Quân đao pháp . . .

Các chiêu các thức đao pháp, kiếm pháp lúc trước sao chép đều hiện ra rõ ràng trong đầu Đinh Hạo, như có hai bóng người không ngừng múa kiếm vung đao trong đầu hắn.

Đinh Hạo thần thờ tiến vào trạng thái không minh.

Không biết qua bao lâu, hai bóng người trong đầu Đinh Hạo dần mơ hồ như đông lại tại chỗ, giây sau một chiêu một thức kiếm pháp, đao pháp dung hợp lại, lẫn ranh càng lúc càng mơ hồ, tinh hoa mỗi một chiêu mỗi một thức như là bóng sáng tụ tập vào một điểm duy nhất.

Đến cuối cùng . . .

- Mười chiêu đao pháp, mười chiêu kiếm pháp!

Đinh Hạo rút ra khỏi trạng thái không minh.

Mười bộ chiến kỹ 66, đao đạo hoàn chỉnh đã mơ hồ trong óc Đinh Hạo, chỉ còn lại còn lại hai mươi chiêu thức chiến kỹ kiếm pháp, đao pháp tinh luyện diễn sinh ra. Nói cách khác, Đinh Hạo phát hiện hắn bắt giác luyện mỗi một bộ chiến kỹ đao pháp thành một chiêu đao pháp, mỗi một bộ chiến kỹ kiếm pháp thành một chiêu kiếm pháp.

Đinh Hạo chậm rãi đứng lên.

Đinh Hạo tùy tay thì triển bất cứ thức kiếm pháp, đao pháp nào, ban đầu thấy trúc trắc nhưng sau một lần thì chiêu thức biến đổi, nối liền rất nhanh biến tự nhiên vô cùng. Cảm giác như Đinh Hạo đã tu luyện mấy ngàn vạn lần, tâm ý dung hội quán thông, vui sướng vô cùng.

Trong phòng luyện tập đao ý và kiếm ý giăng đầy như có ngàn vạn lưỡi đao kiếm cùng rung lên, làm da thịt người lạnh lẽo.

- Sau khi áp súc dung hợp thì uy lực kiếm pháp, đao pháp cỡ thiên giai cao giai nhưng vẫn khó bước vào thần giai.

Đinh Hạo nhanh chóng phán đoán uy lực kiếm pháp, đao pháp mới.

Cái này nằm trong dự đoán của Đinh Hạo. Chu nhân đao lâu, kiếm lâu khủng bố biết bao, có thể dung hợp kiếm pháp, đao pháp trong thiên hạ cô đọng thành hai mươi bốn chiêu. So sánh thì Đinh Hạo cô đọng mười bộ kiếm pháp, đao pháp cách biệt một trời một vực, nhưng không biết phẩm cấp của Kiếm Nhị Thập Tứ, Đao Nhị Thập Tứ đến trình độ nào?

Thần giai?

Đinh Hạo rất mong chờ.

Đinh Hạo lại xuống dưới lầu tiếp tục sao chép mười bộ chiến kỹ đao pháp, mười bộ chiến kỹ kiếm pháp. Đinh Hạo trở lên tiếp tục tu luyện.

Ở tầng một kiếm lâu, nhóm Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm tu luyện ngày dài đêm thâu.

Hơn mười ngày qua Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm chỉ mới nắm giữ sơ một bộ kiếm pháp. Ngải Thanh xuất thân từ tông môn kiếm đạo, hiểu biết về kiếm sâu một chút đã hoàn chỉnh nắm giữ một bộ Thiên Tâm Lạc Nhất kiếm pháp, thuộc thiên giai lục phẩm, uy lực vô cùng, là kiếm pháp vô cùng thích hợp võ giả đẳng cấp Võ Vương cảnh.

Mấy người khác thấy Đình Hạo lại sao chép một phần kiếm pháp thì nghĩ hẳn muốn chép hết kiếm pháp, đao pháp, chờ sau này rời khỏi chiến trường bách thánh mới tu luyện. Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm nằm mơ cũng không ngờ Đình Hạo chẳng những tu luyện xong mười bộ kiếm pháp, đao pháp trước đó còn cô đọng, áp súc chúng.

Mấy ngày nay Lý Y Nhược vừa chăm sóc Tây Môn Thiên Tuyết vừa nắm chặt thời gian tu luyện.

Huyền nguyên thiên địa trong Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu dồi dào, lực lượng pháp tắc rõ ràng, tốc độ tu luyện nhanh hơn chỗ khác trong tòa bình trạm cổ thành. Một chân Lý Y Nhược đã đạp vào cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, chẳng qua nàng bị Đình Hạo dùng minh văn chữ hán phong ấn lực lượng trong người. Đình Hạo muốn để Lý Y Nhược tích lũy nội tình càng sâu mới thử độ thiên kiếp.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm vẫn chủ tu Thập Hoàng Thể Tôn Công.

Đình Hạo cảm giác rõ rệt thực lực của thiếu niên thợ săn Trương Phàm tiến bộ siêu tốc, tốc độ tăng trưởng hơn xa hẳn dự đoán. Cứ tiếp tục như vậy vào lúc rời khỏi chiến trường bách thánh thì cảnh giới của thiếu niên thợ săn Trương Phàm lên đến nhị hoàng chi lực, tương đương với cảnh giới tu vi huyền khí nửa bước Vô Hoàng cảnh.

524. Chương 525: Loạn Tượng, Biến Cố Ngoài Ý Muốn

- Lai lịch Thập Hoàng Thể Tôn Công thần bí khó lường, là công pháp thể tu vô cùng hiếm thấy, rất có thể là từ thời thượng cổ để lại. Bây giờ Trương Phàm vào chiến trường bách thánh, thiên địa pháp tắc chỗ này hầu như giữ nguyên hình thời thượng cổ. Trong hoàn cảnh này tốc độ tu luyện Thập Hoàng Thể Tôn Công tăng vọt cũng hợp lý, tất nhiên tính cả lúc trước Trương Phàm khổ tu tích lũy.

Tận đáy lòng Đình Hạo mừng thay cho thiếu niên thợ săn Trương Phàm tiến bộ.

* * *

Buổi chiều Trầm Bất Hồi lại đến Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu.

Bây giờ trong toàn tòa thành trì Cửu Trọng Thiên Trầm Bất Hồi là người duy nhất có thể vào Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu, sà lộc chọn lựa một bộ kiếm pháp tu luyện. mấy ngày nay ngoài giờ làm việc ở tây nam môn ra thời gian còn lại Trầm Bất Hồi vùi đầu khổ luyện trong tầng một kiếm lâu.

Đương nhiên Trầm Bất Hồi sẽ lợi dụng thời gian làm việc tìm hiểu tin tức cho Đình Hạo.

Trầm Bất Hồi nói:

- Đình huynh nói mấy thần thảo, linh dược ta có chú ý chợ một thời gian nhưng chúng rất ít xuất hiện. Chỉ có Thiên Tâm Lan được bán nhưng năm không cao, giá cả hợp lý, ta sợ bị người giành trước nên tự ý đổi đến.

Trầm Bất Hồi lấy một gốc thực vật ra khỏi không gian trữ vật.

Chồi non xanh như lúa mạch non mới nhú lên từ đất đai, không có gì lạ. Bên mép có răng cưa, trơn bóng trong xuống, vàng ươm, khẽ lắc lư. Khi ánh mặt trời chiếu vào nó thì xảy ra biến dị, màu chồi non bỗng biến thành thủy tinh phản chiếu ánh sáng năm màu mộng ảo, cực kỳ xinh đẹp.

Đúng là Thiên Tâm Lan.

Đinh Hạo cảm ơn Trầm Bất Hồi, cẩn thận cất Thiên Tâm Lan. Đinh Hạo trả Trầm Bất Hồi theo giá bình thường mua Thiên Tâm Lan. Mặc dù Trầm Bất Hồi từ chối nhưng không lay động được Đinh Hạo, cuối cùng nhận.

Trầm Bất Hồi cẩn thận nhắc nhở Đinh Hạo:

- Còn mấy chục thần thảo khác như tiên lệ lục la, yếu yếu chân thụ, hoàng hộ tâm địa duẩn thì chưa từng xuất hiện trong chợ, chủ yếu là vì mấy thứ này là thần dược cực kỳ hiếm thấy, dù có người chiếm được cũng giữ lại ình dùng chứ không bán ra. Muốn có được chúng nó không chỉ tốn thời gian mà còn cần cơ duyên.

Đinh Hạo thở hắt ra, trầm ngâm nói:

- Vậy đi, người thả tin ra nói là ta cần mấy loại thần dược thần thảo này, nếu ai có hàng thì tới gặp ta. Huyền khí thần binh, linh đan thần dược, võ đạo công pháp vân vân, ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của bọn họ trong trình độ lớn nhất, dù có người muốn vào Thiên Đao Tuyệt Kiếm lâu nhìn thượng cổ chiến kỹ kiếm đạo một lần cũng có thể bàn lại.

Trầm Bất Hồi hút ngụm khí lạnh.

Tin tức truyền ra sẽ khiến toàn tòa thành trì Cửu Trọng Thiên điên cuồng.

Trầm Bất Hồi tò mò hỏi:

- Đinh huynh vì những dược thảo này trả giá lớn như vậy là vì sao?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Vì chút chuyện riêng.

Trầm Bất Hồi không tiện hỏi thêm, ngẫm nghĩ, lại nói:

- Phải rồi, ta có đề nghị này. Nếu người có thể vào thượng cổ di tích bí ẩn thì gom đủ những thảo dược không khó, trong truyền thuyết thượng cổ di tích bí ẩn có một thần chi dược phổ, là một vị thần linh thời đại thượng cổ không biết vì nguyên do gì từng lưu lạc trên thế gian mở ra vườn thuốc, trong đó có đầy đủ các loại thần dược. Nghe nói có một giọt thần huyết ngưng tụ tinh hoa thần tính, ai lấy được nó là sẽ vĩnh sinh bất diệt, phá giải huyền bí về thần.

- Thần chi dược phổ? Thần huyết? Còn có cách nói đó? Sao ta không biết?

Lần đầu tiên Đinh Hạo nghe nói tin tức như thế.

Trầm Bất Hồi khẳng định tin tức là thật:

- Gần đây đủ loại tin tức lan tràn, đặc biệt là trong tình huống bản đồ làm hai tộc đau đầu mấy vạn năm sắp hợp đủ, sóng triều không thể ngăn chặn đã uẩn những sắp bùng nổ. Ta để ý thấy tin tức này truyền từ nhân tộc và yêu tộc nên chắc không giả.

Trầm Bất Hồi là một tình báo viên xứng chức.

Trầm Bất Hồi có thể hỏi thăm đủ loại tin tức trước tiên, phân tích chính xác.

Đinh Hạo sờ cằm.

Nói vậy thì Đinh Hạo phải chăm chú nhiều hơn vào thượng cổ di tích bí ẩn, theo tiến độ trước mắt thì không thể gom đủ tài liệu luyện chế Linh Tê Huyền Tâm Đan trước khi rời khỏi chiến trường bách thánh. Mấy thần liệu hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ ủy thác càng không có bóng dáng.

Đinh Hạo ngẩng đầu thấy Trầm Bất Hồi ngập ngừng muốn nói lại thôi, bật cười hỏi:

- Trầm huynh muốn nói gì cứ nói thẳng, giữa người và ta có chuyện gì không thể nói?

Trầm Bất Hồi cẩn thận nhắc nhở Đinh Hạo:

- Hôm trước trong khu vực Ngũ Trọng Thiên, Thiên Ninh vương triều thả tin tức nói bọn họ có một góc bản đồ thượng cổ di tích bí ẩn, Đĩnh huynh và bọn họ đã thành đồng minh. Điều này khiến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên nao động, Đĩnh huynh có biết chuyện này không?

Đĩnh Hạo không giấu Trầm Bất Hồi, gật đầu thừa nhận.

Trầm Bất Hồi thở phào nói:

- Vậy là tốt rồi. Gần đây danh tiếng của Đĩnh huynh lên cao, một số người bụng dạ khó lường lấy danh nghĩa của người làm chút chuyện. Ta còn tưởng Thiên Ninh vương triều nói khoác nói phét trong khi Đĩnh huynh không biết gì. Bây giờ trong thành phong vân quỷ quyệt, sóng ngầm dâng trào. Hôm qua khu Ngũ Trọng Thiên xảy ra mấy trận chiến, ta cho rằng nó hướng về Thiên Ninh vương triều, chắc có thể lực khác muốn cướp bản đồ.

Đĩnh Hạo nhíu mày hỏi:

- Chiến đấu? Có chuyện này sao? Chẳng phải nói trong thành không thể tự tiện đánh nhau, không thì sẽ bị lực lượng cấm chế, khôi lỗi chiến ngẫu công kích sao?

Về mặt Trầm Bất Hồi thắc mắc nói:

- Đây cũng là điểm làm ta khó hiểu. Hình như có người tìm ra cách phá giải lực lượng cấm chế, khôi lỗi chiến ngẫu. Trong cuộc chiến hôm qua Thiên Ninh vương triều tổn thất thảm trọng, mấy thế lực ra tay từng đợt, yêu tộc cung tham gia, quy mô không nhỏ. Lực lượng cấm chế, khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ tòa thành trì Cửu Trọng Thiên không bị kinh động.

Có chuyện như vậy?

Đĩnh Hạo giật mình, chẳng lẽ loạn tượng xuất hiện sớm như vậy?

Tình huống phức tạp hơn Ninh Châu Tam Hoàng dự đoán nhiều.

Hôm qua xảy ra chuyện, Ninh Châu Tam Hoàng không báo cáo ngay cho Đĩnh Hạo, có vẻ bọn họ muốn một mình chống cự. Nếu Ninh Châu Tam Hoàng không thể xử lý được chuyện này thì sao có tư cách hợp tác với Đĩnh Hạo? Ninh Châu Tam Hoàng muốn chứng minh cho Đĩnh Hạo thấy năng lực của họ? Nhưng thế cục rối loạn như vậy, sức nặng Thiên Ninh vương triều không đủ giải quyết mọi thứ.

Đĩnh Hạo bỗng cảm thấy hần cần làm gì đó để lập uy.

Trong lúc Trầm Bất Hồi và Đĩnh Hạo nói chuyện thì bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, đao kiếm va nhau, mơ hồ nghe có ai hét tên Đĩnh Hạo.

525. Chương 526: Tiếng Giết Nổi Lên (thượng)

Đĩnh Hạo nhíu mày, đứng dậy đi ra ngoài Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Phía xa có bốn, năm người đầy máu chạy nhanh đến. Bọn họ mặc áo giáp võ sĩ kiểu Thiên Ninh vương triều Ninh Châu, Đĩnh Hạo có chút ấn tượng với người dẫn đầu, là một thiếu niên bị đặt dưới móng hãn lúc xung đột ngoài Cự Linh thành.

Thiếu niên người đầy máu, một vết thương ghê người suýt xẻ lưng gã ra.

Thiếu niên vọt tới quỳ hai gối xuống đất, thở hổn hển cầu cứu:

- Đĩnh . . . Đĩnh đại nhân, chúng ta bị vây công . . . Ba hoàng tử bị nguy hiểm, xin Đĩnh đại nhân ra tay cứu . . .

Ninh Châu là đại châu thứ ba Bắc vực, Thiên Ninh vương triều là thế lực số một Ninh Châu, gần như thống trị toàn Ninh Châu. Lần này Ninh Châu có mấy trăm danh ngạch vào chiến trường bách thánh, Thiên Ninh

vương triều chiếm bảy, tám mươi phần trăm. Thiên Ninh vương triều tụ tập lại đệ tử Ninh Châu xem như thế lực không nhỏ, nhiều võ giả Ninh Châu trung thành với Ninh Châu Tam Hoàng như là thần. Đinh Hạo là minh hữu của Ninh Châu Tam Hoàng nên thiếu niên gọi hắn là Đinh đại nhân.

- Xin Đinh đại nhân ra tay!

- Đinh đại nhân hãy cứu hoàng tử của chúng ta!

Các thiếu niên khác người đầy máu cũng quỳ xuống.

Thiên Ninh vương triều đột nhiên bị tập kích, mỗi một đối thủ là cường giả, trong phút chốc gặp đả kích rất lớn. Ninh Châu Tam Hoàng cố gắng chống cự, có nhiều võ giả dưới tay nhưng tiếc rằng rất nhanh rơi vào khốn khó. Mấy thiếu niên liều mạng xung phong chạy đi cầu cứu với minh hữu Đinh Hạo.

Đinh Hạo quyết định mau chóng, dặn dò:

- Bất Hối, người lập tức mang tín vật của ta đi tìm Tổng Khuyết của Thanh Vân tông, kêu hắn mang người đi Thất Trọng Thiên hỗ trợ. Tiểu Phàm, Ngải Thanh, hai người theo ta đi xem. Y Nhược ở lại Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu chăm sóc Tây Môn sư tỷ. Điền Năng, các người ở lại đây, cẩn thận đề phòng.

Đinh Hạo hóa thành luồng sáng cùng thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh bay hướng Thất Trọng Thiên.

Trầm Bất Hối không dám chậm trễ mang theo tín vật Đinh Hạo đưa đi ngay tới chỗ Thanh Vân tông cư trú.

Về mặt Lý Y Nhược lo âu.

Lý Y Nhược biết bây giờ trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên phong vật quý quý, sóng ngầm dâng trào. Các cường giả cao thủ thế hệ trẻ Bắc vực nhiều không đếm xuể. Thực lực hiện tại của Đinh Hạo không chắc chắn sẽ an toàn, Lý Y Nhược muốn kêu Mạnh Mạnh đi theo hỗ trợ nhưng hắn chạy quá nhanh, chớp mắt đã không thấy người đâu.

Lý Y Nhược đứng bên cửa sổ tầng hai kiếm lâu, nàng không đuổi theo.

Trong lòng Lý Y Nhược biết rõ tình hình bây giờ nàng nên ở trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, đừng đi ra ngoài thêm phiền cho Đinh Hạo là giúp ích nhất. Lúc này Lý Y Nhược chọn tin tưởng nam nhân luôn sáng tạo kỳ tích.

* * *

Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh liên tục qua thực lực truyền tống hai lần cuối đến khu Thất Trọng Thiên.

Đinh Hạo mới bước ra khỏi trận pháp truyền tống đã nghe tiếng kêu giết, mùi máu ập vào mặt. Sóng năng lượng huyền khí cuồng bạo di động, tiếng binh khí va chạm, tiếng la hét thảm thiết như địa ngục Tu La.

Một luồng yêu khí biến thành lưới nhện bay tới trước mặt Đinh Hạo.

Là yêu tộc làm khó dễ?

Đinh Hạo không né tránh, ngẩng đầu nhìn phía xa.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang hiện lên bên cạnh Đinh Hạo.

Ngải Thanh, kiếm tu Liệt Thiên Kiếm Tông cười lớn ra tay.

Ngải Thanh là cao thủ đẳng cấp Võ Vương cảnh, bàn về thực lực là số một bên cạnh Đinh Hạo. Lúc này là cơ hội tốt cho Ngải Thanh biểu hiện, gã vùng kiếm thoải mái đánh tan lưới nhện yêu khí bay đến. Ngải Thanh lác người xông vào chiến trường, đánh nhau với cao thủ yêu khí đã tập kích.

Phía xa.

Khói lửa cuộn cuộn, yêu khí tung hoành.

Bóng người chớp lóe trên bầu trời, yêu khí và huyền khí kích động, hỗn loạn.

Đinh Hạo liếc sơ thấy bốn, năm thể lực đánh nhau. Khu vực Thiên Ninh vương triều là thâm nhất, các tiếng gào thét không dứt. Không biết Ninh Châu Tam Hoàng ở đâu, đệ tử Thiên Ninh vương triều bị công kích nhiều nhất, gần như phải đón đỡ mấy đợt đối thủ công kích.

Thiếu niên xung phong cầu viện hét to:

- Ba hoàng tử còn thủ vững Thiên Hương các, chúng ta đi tới đó!

Thiếu niên chỉ vào một kiến trúc tháp cổ lâu đài phía xa.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Đi!

Đinh Hạo hóa thành luồng sáng bay tới trước.

Chính lúc này . . .

- Khục khục khục khục . . . Cứu viện ba con sâu Ninh Châu? Vượt qua bản tôn đã!

Bỗng sinh ra yêu khí xanh đen như thủy triều vô tận ập vào mặt Đinh Hạo, mơ hồ thấy bóng người trong sương yêu khí xanh đen. Một tia sáng lạnh đâm vào trán Đinh Hạo.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm hét to một tiếng:

- Tà ma ngoại đạo, không biết sống chết, cút!

Hai chân thiếu niên thợ săn Trương Phàm giảm mạnh.

Ầm ầm một tiếng, mặt đất dưới chân thiếu niên thợ săn Trương Phàm bị lực lượng giảm sút rạn nứt như sạn, lực phản chấn cường đại khiến gã bay vọt lên như pháo. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ở giữa không trung chém một đao, không óc huyền khí dao động nhưng lực lượng cường đại chấn vỡ không khí. Đao mang như thất luyện xẻ yêu khí xanh đen, một đao chém vào tia sáng lạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, đoàn yêu khí xanh đen cùng với cường giả yêu khí bị chém bay ra xa như sao băng.

Lực lượng cơ thể thô bạo không gì sánh kịp.

Cùng lúc đó, lại có tiếng cười nhạt âm u như con cú, năm yêu khí màu sắc rực rỡ từ bốn phía bay tới, sát khí phun trào khiến người nghẹt thở.

Đây là một cái bẫy!

Yêu tộc mai phục tại đây.

Mọi người lập tức hiểu ra.

Nhưng mà . . .

Khóe môi Đinh Hạo cong lên cười nhạt, định ra tay.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm bỗng cười to, chiến đao đen to lớn như thần long rút gào. Lực lượng vô cùng cường đại bùng nổ từ thân thể to đen, huyết khí vương thịnh như mặt trời đỏ đốt cháy nóng bức. Khí thể thiếu niên thợ săn Trương Phàm tăng vọt như núi lửa ngàn năm bùng nổ, ầm ầm nhảy ra trước.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nói:

- Chẳng qua là vài tên si mê vọng lượng, giao chỗ này cho ra. Đinh sư huynh mau đi Thiên Hương các!

Đinh Hạo ngần ngừ sau đó gật đầu, nói:

- Tiểu Phàm đừng sơ suất!

Đinh Hạo nói xong cùng mấy thiếu niên người đẫm máu tiếp tục xông hướng Thiên Hương các chỗ Thiên Ninh vương triều.

Thập Hoàng Thể Tôn Công của thiếu niên thợ săn Trương Phàm đã là cảnh giới nửa bước nhị hoàng chi lực, còn có cách chiến đấu đặc biệt, dư dả ứng đối trường hợp này. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhỏ yếu khô khan ngày xưa bây giờ đã biến thành kẻ cuồng chiến đấu cường đại. Hôm nay là cơ hội thích hợp để thiếu niên thợ săn Trương Phàm thành danh, khiến những thiên tài Bắc vực kiến thức sự khủng bố của thiếu niên thợ săn Trương Phàm được truyền thừa pháp môn thể tu thời thượng cổ.

Chiến đấu đi!

Trương Phàm!

Bằng hữu của ta!

Đây là cơ hội để ngươi nổi danh!

Đinh Hạo lướt qua vô số thiếu niên thợ săn Trương Phàm, nắm yêu khí sau lưng hắn bị thiếu niên thợ săn Trương Phàm giơ ngang chiến đao đen to chặn lại hết. Trận chiến đấu cực kỳ kịch liệt mở màn.

526. Chương 527: Tiếng Giết Nổi Lên (hạ)

Thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đẫm máu lộ biểu tình vui sướng:

- Sắp đến rồi, ngay phía trước!

Đằng trước là chỗ chiến đấu kịch liệt nhất.

Một tòa lầu cao hai mươi thước đứng thẳng dưới đất chớp lóe ánh sáng các loại trận pháp minh văn cấm chế đang bị mấy chục cường giả công kích lung lay sập sập. Đây là thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đẫm máu Ninh Châu Tam Hoàng ở, bốn phía có năm mươi trạch viện phủ đệ kiến thức khác nhau cũng bị công kích, đó là nơi các đệ tử Thiên Ninh vương triều khai khẩn ra.

- Chiến đấu đến bây giờ đã là rút kiếm hươu đao, tử thương vô số nhưng tại sao cấm chế, khôi lỗi chiến ngẫu thủ hộ tòa thành trì Cửu Trọng Thiên không có phản ứng chút nào? Chẳng lẽ mức độ chém giết bây giờ còn trong phạm vi quy tắc cho phép? Không thể nào.

Suy nghĩ xẹt qua đầu Đinh Hạo.

Chớp mắt lại một luồng yêu khí đen như mực tới gần, một cường giả yêu tộc mình người mặt rồng xuất hiện, chắc là cảnh giới đỉnh yêu quân. Mắt yêu tộc đỏ rực, tay cầm búa lớn chém hướng Đinh Hạo.

- Muốn chết!

Tay trái Đinh Hạo chộp hư không, Trảm Nguyệt loan đao xuất hiện trong tay hươu đao, chính là Thất Huyền Trảm Liêu Trảm. Đao ý tung hoành, sát ý vô hình vô chất xẹt qua. Chỉ nghe một tiếng xẹt nhẹ, hai người lướt qua nhau.

Đinh Hạo không quay đầu lại bay thẳng hướng Thiên Hương các.

Sau lưng Đinh Hạo, yêu quân mình người đầu rồng khựng giữa không trung như bị hóa đá. Trong phút chốc yêu quân mình người đầu rồng từ chân lên đến đầu tách ra, riu chiến to lớn cũng bị chia hai rớt xuống đất.

Giết ngay lập tức!

Mấy cao thủ Thiên Ninh vương triều đi theo sau lưng Đinh Hạo đều ngẩn ngơ.

Các thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đẫm máu chỉ ôm hy vọng thử một lần cầu cứu Đinh Hạo, bọn họ không ngờ thực lực của hắn như trong tin đồn thời gian gần đây tăng vọt đến khó tin. Đinh Hạo hờ hững một đao giết ngay một cường giả đẳng cấp yêu quân, hoàn toàn đè ép!

Đinh Hạo biểu hiện tăng lòng tin cho các thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đầm máu.

Chính lúc này . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Ninh Châu Tam Hoàng, ta khuyên các người hãy ngoan ngoãn giao một góc bản đồ ra, nếu không sẽ giết hết người Thiên Ninh vương triều!

- Giao bản đồ ra sẽ sống!

- Còn tổng chờ thể lực nhân tộc cứu viện sao? Chúng ta đã mai phục bốn phía, không ai có thể đến đây!

- Ninh Châu Tam Hoàng, người và ta cùng là nhân tộc, hãy mau giao ra một góc bản đồ thì Hắc Sát tông ta sẽ giúp người đánh lui yêu tộc, người và ta cùng chung bản đồ. Nếu không thì hôm nay không ai cứu người được!

- Ha ha ha ha ha ha! Nói nhiều làm gì? Giết sạch đám nhân tộc đó rồi tìm bản đồ trên xác chúng!

Các bóng người toàn thân dâng trào hơi thở cực kỳ khủng bố ẩn hiện gần thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đầm máu, trong đó có cường giả nhân loại, có thiên tài yêu tộc. Bọn họ đại biểu thể lực một phương vây quanh thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đầm máu, rộng to uy hiếp, xem Ninh Châu Tam Hoàng như cá nằm trên thớt mặc cho bọn họ làm thịt, không chừa đường sống.

Còn có thể lực nhân loại tham gia vây giết?

Đinh Hạo liếc mắt thấy Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông toàn thân bao phủ trong huyền khí màu đen.

Cùng yêu tộc vây giết đồng bào của mình?

Cơn giận rực cháy trong ngực Đinh Hạo.

- Đi!

Đinh Hạo nhảy lên cao bay hướng Thiên Hương các.

Lúc này cao thủ yêu tộc phụ trách cảnh giới vòng ngoài phát hiện đám người Đinh Hạo, thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đầm máu mạnh mẽ xông vào. Một đại yêu đẳng cấp yêu vương xuất hiện, yêu khí cuộn cuộn toàn thân như thực chất, lửa cháy hừng hực.

Đại yêu đẳng cấp yêu vương chắn trước mặt Đinh Hạo, quát to:

- Là ai? Chỗ này trong phạm vi Vạn yêu cốc thủ vệ, trong vòng năm trăm thước Thiên Hương các cấm vào, không muốn chết thì rút!

Đinh Hạo không nói không rằng hai tay cầm Trảm Nguyệt loan đao chém xuống.

Thất Huyền Trảm, Thụ Trảm!

Đại yêu đẳng cấp yêu vương cười khùng khục:

- Khục khục, nhân tộc không muốn sống chết, đây là người tự tìm cehét, không thể trách người khác. Hôm nay bản tôn hơi đói, msu ngon . . .

Đại yêu đẳng cấp yêu vương gần như sắp chuyển hóa hoàn toàn thành hình người nhưng cái mông có đuôi sói, nó là lang yêu dị chủng.

Hai tay đại lang yêu đẳng cấp yêu vương đuổi ra, lông tơ rậm rạp trồi lên làn da, thú hóa bán thú. Móng vuốt đại lang yêu đẳng cấp yêu vương lóe ánh sáng đen mọc dài như kim loại, thành mười chủy thủ sắc bén.

Đại lang yêu đẳng cấp yêu vương không để mắt đến Đinh Hạo.

Đại lang yêu đẳng cấp yêu vương nhìn ra được thực lực của nhân tộc này mới là nhị khiêu Đại Tông Sư cảnh, cỡ yêu quân nhị giai trong phân chia cảnh giới bên yêu tộc, hẳn lại không thi triển chiến kỹ, một chiêu trường đao chém dọc đơn giản. Đúng là cuồng vọng, cực kỳ ngu, thực lực như vậy mà dám chủ động công kích gã? Chỉ có một chữ . . .

Chết!

Vù vù vù vù vù!

Hai vuốt sói đen cào, tiếng yêu phong rít gào nhiếp hồn người.

Nhưng . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng giấy rách vang lên.

Đại lang yêu đẳng cấp yêu vương thấy mắt hoa lên, gã không thấy Đinh Hạo đâu. Đại lang yêu đẳng cấp yêu vương định xoay người thì cảm giác cổ tay nhẹ hẫng, nhìn kỹ phát hiện đôi vuốt sói dùng thân thể bản thân luyện chế ra cứng rắn sánh bằng thân binh lợi khí bị chặt đứt lìa từ cổ tay rớt xuống đất.

- Cái này . . .

Cảm giác sợ hãi chưa từng có dâng lên trong lòng đại lang yêu đẳng cấp yêu vương.

Chớp mắt đại lang yêu đẳng cấp yêu vương cảm giác trán lạnh thấu xương, có chất lỏng ẩm ướt chảy ra. Một con mắt đại lang yêu đẳng cấp yêu vương nhìn thấy một nửa thân thể của mình . . . Không đúng, một nửa thân thể? Không lẽ thân thể của ta . . .

Đại lang yêu đẳng cấp yêu vương hiểu ra bị một đao vô cùng đơn giản xẻ đôi.

Tiếng thét tuyệt vọng chưa kịp phát ra khỏi cổ họng thì bóng tối vô tận đã nhấn chìm đại lang yêu đẳng cấp yêu vương.

* * *

Đinh Hạo một đao giết đại lang yêu đẳng cấp yêu vương xong vẫn mạnh mẽ xông lên.

tu vi huyền khí của Đinh Hạo chỉ là nhị khiếu Đại Tông Sư cảnh nhưng nhờ đao kiếm song thánh thể, Huyền Chiến Thắng Quyết, thần thông thiên địa huyết cốt, Âm Dương Ngọc Trong Thạch cải tạo lực lượng cơ thể, trong trạng thái bình thường sức chiến đấu đã cỡ nửa bước Vô Hoàng cảnh. Một yêu vương không đáng vào mắt Đinh Hạo.

Đao quang tăng vọt, thất luyện hiện ra.

Đinh Hạo lao vào bầy yêu tộc, đi qua đâu là máu thịt tung tóe.

Các màu yêu khí khiến người nghẹt thở như tuyết bị dính nước sôi nhanh chóng tan biến. Đinh Hạo chỉ kích phát cực dương thiên hỏa huyền khí, toàn thân chớp lóe huyền khí lửa màu vàng như kiếm sắt đốt đỏ cắm vào phô mai mới mẻ. Nguyên khu vực Vạn Yêu cốc không kể nào dấu lại Đinh Hạo, ai dám ngăn cản đều bị chém làm đôi.

Đinh Hạo ra tay không nương tình với tộc khác.

527. Chương 528: Đi Tới Đâu Vô Định Đến Đó (thượng)

Các thiếu niên Thiên Ninh vương triều toàn thân đầm máu báo tin biểu tình rung động theo sau lưng Đinh Hạo, đập đường máu và xương hằn mở ra, bọn họ không cần chiến đấu đi thẳng băng tới trước, chớp mắt đã lên vài trăm thước.

- Là ai? Dám đồ sát yêu tộc của Vạn Yêu cốc ta?

Một tiếng rống giận dữ vang lên, giây sau là yêu khí siêu cường đại phóng lên cao.

Lúc này siêu cường giả Vạn Yêu cốc nhận ra trận doanh phe mình rối loạn, thấy đệ tử môn hạ bị đồ sát như gạt lúa thì buộc phải rời khỏi vây công Thiên Hương các chạy đến cứu viện.

Đây là một đại yêu cảnh giới nửa bước yêu hoàng.

Đại yêu cảnh giới nửa bước yêu hoàng mới lộ mặt yêu khí lửa đỏ đã thổi quét đến như núi lửa phun trào, không gian tinh thuần càng dính đặc, vận vẹo. Yêu khí đi qua đâu là xác yêu tộc nằm dưới đất nhanh chóng hòa tan. Từng đoàn huyền khí yêu tộc tinh thuần nhập vào người đại yêu cảnh giới nửa bước yêu hoàng, bao gồm vật kiến trúc cũng sụp xuống như làm bằng đất.

Yêu hoàng?

Đinh Hạo không giữ lại thực lực thật.

Lòng máy Đinh Hạo động, tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn giấu trong hạt giống cực dương thiên hỏa huyền khí chớp mắt bị kích phát. Khí thể cực kỳ thô bạo, hung tàn bùng phát từ người Đinh Hạo. Từng cộng lông trắng như cương châm nhanh chóng sinh trưởng dưới da Đinh Hạo, thân hình hần trưởng to lên.

Khi Đinh Hạo bước ra bước thứ ba thì đã cao đến trăm thước.

- Grao!

Một viên cổ địa sát thần thú rút cuộc xuất hiện trong thiên địa này.

Nhân vương biển!

Ma Sát Bạch Vượn!

Mọi người đều trông thấy hình ảnh đó, bốn phía vang tiếng hút ngụm khí lạnh.

Ngọn lửa trắng hùng dũng mắt thường tổng thấy như quầng sáng hủy diệt lượn lơ trên người Ma Sát Bạch Vượn, các loại hơi thở bạo ngược giết chóc tàn nhẫn máu me như thực chất tràn ngập trong hư không, khiến người ảo tưởng đi tới địa ngục Tu La. Mấy chục cường giả yêu tộc đứng gần nhất run rẩy từ tận linh hồn, kiểm lòng không đậu quỳ xuống.

Thượng cổ địa sát thần thú cũng xem như một loại yêu ma, trời ỉnh huyết mạch cao quý hơn yêu tộc bình thường, có tác dụng khắc chế yêu tộc về thứ hạng.

- A? Ma vượn? Nhân vương biển?

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc giật nảy mình.

Cường giả nhân loại phải đối diện sau khi thi triển thần thông nhân vương biển thì thực lực tăng vọt đáng sợ, cho siêu cường giả Vạn Yêu cốc cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Hơi thở thô bạo hung tàn kia không yếu hơn yêu khí của gã, chắc đã mượn bảy phần lực lượng đỉnh thần thông của địa sát thần thú Ma Sát Bạch Vượn.

Từ khi nào nhân tộc ra một cường giả như vậy?

Từng cái tên quen thuộc lóe lên trong đầu siêu cường giả Vạn Yêu cốc.

Các thiên tài trẻ tuổi của nhân loại như mặt trời ban trưa trong Bắc vực không có người giống như vậy. Có mấy đối thủ của siêu cường giả Vạn Yêu cốc giữ tinh huyết thần thú có thể thi triển thần thông nhân vương biển, nhưng không phải tinh huyết Ma Sát Bạch Vượn, cũng không có khả năng hoàn thành thần thông nhân vương biển đến cảnh giới khủng khiếp như vậy.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc không dám xem thường nữa:

- Người đến hãy báo danh!

- Đinh Hạo Vãn Kiếm tông!

Thanh âm như sấm nổ bên tai mọi người, trong khoảnh khắc toàn bộ đều nghe thấy.

- Đinh Hạo? Người chính là Đinh Hạo? Tiểu tử may mắn khai mở Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu?

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc giật nảy mình, gã có nghe qua tên này nhưng lúc trước không chú trọng.

Khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu rồi sao?

Theo tình báo chính xác thì Đinh Hạo chỉ là kẻ yếu cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, không biết hắn thi triển thủ đoạn gì mà khai khẩn được tử thần thâm uyên. Nghe nói hôm đó cầm chế, khôi lỗi chiến ngẫu trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu không có phản ứng gì, e rằng Đinh Hạo không dựa vào bản lĩnh thật vào trong.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Có phải may mắn hay không đỡ một đao của ta liền biết!

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn ra tay công kích siêu cường giả Vạn Yêu cốc.

Đinh Hạo nắm ngược Trảm Nguyệt loan đao, lưỡi to dài mấy chục thước nằm trong tay hắn giống như chủ thủ dài một chút. Ánh sáng bạc xẹt qua hư không chém hướng siêu cường giả Vạn Yêu cốc, nửa đường đao quang mờ lung mất đi quỹ tích lưỡi đao, không thể nắm bắt. Đao quang thất luyện như áo nghĩa ẩn chứa quảng mặt trời vì sao rơi sinh thành, thiên địa vạn vật tịch diệt thức tỉnh, không thể nắm bắt.

Hai phần đao ý!

Tim siêu cường giả Vạn Yêu cốc đập nhanh, cảm giác nguy hiểm chưa từng có bao phủ gã.

- Đến đúng lúc, đang muốn gặp ngươi! Vạn yêu luyện thể, hùng bi chi lực!

Tiếng rống chấn động thiên địa, siêu cường giả Vạn Yêu cốc hiện ra nguyên hình.

Một con hùng bi đen to lớn xuất hiện trong thiên địa. Mặt đất rung lên, vạn yêu run rẩy, yêu khí đen tinh thuần đầy trời co rút nhanh hóa thành trường thương dài trăm thước.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc cầm trường thương to tựa đũa, hai tay to khỏe như dãy núi gồng lên rung thương hoa. Hư không bị nghiền nát, không khí tầng tầng sóng gợn mắt thường tổng thấy. Mũi thương rải ánh sáng lạnh như vũ trụ tinh cầu rậm rạp bao phủ đao quang đao ý.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Một luồng sáng trắng xông lên trong thương hoa vô tận, nơi đi qua thương hoa vỡ. Yêu khí khiến người nghẹt thở tứ tán, thất luyện đao quang bề gãy nghiền nát, giống như tử thần nhe răng cười nhanh như chớp đến gần siêu cường giả Vạn Yêu cốc.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc biến sắc mặt nói:

- Cái gì? Ngăn không được . . . Đây là . . . Đao ý? Đao ý thật sự?

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc phát hiện đao quang quái dị, chiêu thức trường thương thay đổi, thương hoa đầy trời bỗng rút lại thành một đốm sáng duy nhất chỉ hướng thất luyện đao quang màu trắng.

Đinh!

Vang tiếng nổ điếc tai.

thất luyện đao quang màu trắng chợt khựng lại.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đao ý? Cũng chỉ có vậy . . .

Tiếng cười chưa dứt siêu cường giả Vạn Yêu cốc chợt cảm giác thân thương bị lực lượng mạnh mẽ đè nặng.

Có tiếng xẹt xẹt khê vang.

Thân hình Ma Sát Bạch Vượn to lớn đã đến trước mặt siêu cường giả Vạn Yêu cốc, hai tay cầm Trảm Nguyệt loan đao. Thân trường đao chớp lóe ánh sáng minh văn kỳ dị phát ra lực lượng lạ lùng phối hợp đao ý, ánh sáng mờ lung càng tăng lớn, một đao chém vào mũi thương. Trường thương đỏ rực bị chẻ đôi.

Hỏa hoa văng khắp nơi, như pháo hoa sao băng đẹp nhất!

Mũi thương gào thét cuối cùng chĩnh tề nứt ra, như cây tre bị dao phay xẻ. Trảm Nguyệt loan đao điên cuồng xông lên, thân thương tách ra hai bên.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc hết hồn, hai tay vịn thân thương.

Vù vù vù vù vù!

Trường thương diên cuồng xoay tròn.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc muốn dùng thân thương bẻ gãy Trảm Nguyệt loan đao.

Nhưng liên tục vang tiếng nổ điếc tai, thân trường thương đỏ rực bị gãy. Từng khối kim loại vỡ vụn giấy sau hòa tan thành yêu khí sương lửa đổ tăn ra bốn phương tám hướng.

Dao động lực lượng đáng sợ tuôn trào.

528. Chương 529: Đi Tới Đâu Vô Định Đến Đó (hạ)

Nếu không phải tòa thành trì Cửu Trọng Thiên có lực lượng thượng cổ minh văn gia cố thì Đinh Hạo, siêu cường giả Vạn Yêu cốc phải lên trên bầu trời chiến đấu, không thì mọi kiến trúc, sinh linh trong phạm vi mấy trăm dặm hóa thành bột phấn.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng đao ngân vang tận mây xanh.

Thân thể cao to của Ma Sát Bạch Vượn tăng tốc.

Ánh sáng trắng xẹt qua.

Bóng người lướt qua nhau.

Máu phun ra, siêu cường giả Vạn Yêu cốc ngửa đầu hét thảm. Một vòi máu như cột chống trời màu đen phun ra từ eo siêu cường giả Vạn Yêu cốc, núi vàng ngã, cột ngọc sập, thân thể gã thành hai khúc té xuống.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc đại yêu hùng bi tức giận quát to:

- Đinh Hạo, mỗi thù hôm nay ta thề sau này sẽ trả lại ngươi gấp trăm lần!

Toàn thân siêu cường giả Vạn Yêu cốc cuộn trào yêu khí, hơi thở nhanh chóng suy yếu, trong khoảnh khắc thân hình rút nhỏ, hai khúc thân thể kỳ dị dính vào nhau. Siêu cường giả Vạn Yêu cốc hóa thành yêu quang đỏ đen rời khỏi chiến trường bay nhanh hướng tây.

Đại yêu một chân bước vào cảnh giới yêu hoàng sẽ không dễ dàng chết.

Đinh Hạo không tùy sát.

Đinh Hạo cầm Trảm Nguyệt loan đao đứng giữa thiên địa, lửa cháy hừng hực bao quanh thân, đôi mắt vượn đỏ rực quét qua cõi thiên địa này.

Đinh Hạo như thần đế tận thế, thanh âm sấm nổ:

- Dù là nhân tộc hay yêu tộc còn ai dám vây công Thiên Hương các thì chính là đối địch với Đinh Hạo ta, vậy đừng trách đao kiếm vô tình, cách ngàn dặm quyết tiêu diệt!

Bốn phương xa gần tĩnh lặng.

Đinh Hạo mới đối mặt đã đánh bại đại yêu cảnh giới yêu hoàng, thực lực như vậy làm người ta sợ hãi, đủ bước vào hàng cường giả đỉnh cao tòa thành trì Cửu Trọng Thiên. Đinh Hạo biểu hiện mạnh mẽ làm chiến trường hỗn loạn chột ngừng.

Mọi người ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo biến thân mãnh thú tuyệt thế Ma Sát Bạch Vượn.

Bốn phía vang tiếng hút ngậm khí lạnh.

Đặc biệt là các cường giả yêu tộc Vạn Yêu cốc, chúng kinh khủng nhanh chóng lùi lại, không muốn đối diện Đinh Hạo.

Siêu cường giả Vạn Yêu cốc có thực lực mạnh nhất trong đám, cũng là thủ lĩnh Vạn Yêu cốc trong chiến trường bách thánh, uy vọng siêu cao. Siêu cường giả Vạn Yêu cốc bại lui như tín ngưỡng sụp đổ khiến sĩ khí toàn bộ cường giả Vạn Yêu cốc tan vỡ, không có đại yêu nào cho rằng mình xông lên có thể lấy lại mặt mũi cho Vạn Yêu cốc.

Lời nói đầy sát khí của Đinh Hạo vang bên tai mọi người.

Lần này không có ai dám khinh thường.

Đôi mắt đỏ rực liếc qua đâu là cao thủ yêu tộc, nhân loại vây công đệ tử Thiên Ninh vương triều đều dừng tay. Có người chậm rãi lùi lại, không muốn thành kẻ địch cho cường giả như Đinh Hạo. Đặc biệt là thân hình Ma Sát Bạch Vượn cao to khổng lồ đứng trong thiên địa, cao không thể với tới, cho người cảm giác ngột thở không chống lại được.

Các cường giả xung quanh bị chấn động.

Một lúc sau.

- Khục khục, người có mệnh đến đây chỉ có một người, đại cục đã định, người có thể nghịch thiên sao?

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông đứng ra cười quái dị:

- Tiểu tử, muốn sống thì mau rút, đừng vì một góc bản đồ mà mất mạng. Vấn Kiếm tông gì đó bốn tọa chưa từng nghe nói qua. Chỉ là tiểu tông môn hẻo lánh biên vực cũng mơ so dài so ngắn với siêu tông môn chúng ta?

Đinh Hạo không lên tiếng.

Trảm Nguyệt loan đao nhẹ nhàng nhắc lên, đao phong chỉ thẳng Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông.

Sát khí dạt dào!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông cười âm trầm:

- Nhất Tâm, giờ là cơ hội báo thù cho người.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc đứng bên cạnh Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông mười mấy ngày trước bị cấm chế Thiên Đao Tuyệt Kiếm lâu cất đứt một chân chậm rãi bay ra, toàn thân gĩa tràn ngập ánh lửa đen. Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo, khuôn mặt vặn vẹo vì thù hận.

Tuy Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc sớm là cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh, sức sống và năng lực hồi phục không bình thường. Tuy nhiên cấm chế Thiên Đao Tuyệt Kiếm lâu đáng sợ, một chân gãy không thể mọc ra, tuy nhiên Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc lấp vào chân giả huyền khí, chế tạo bằng huyền thiết tinh cương, cộng với rất nhiều sát chiêu giấu trong chân, thực lực của gã không giảm còn tăng lên.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc từ từ nói, khí thế tăng vùn vụt:

- Đinh Hạo, ta nói rồi, chúng ta sẽ gặp lại. Hôm nay ta cho người biết người chỉ là con kiến gặp vận may từ trên trời rơi xuống, ta mới là cường giả thật sự!

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc phải xé rách đối thủ trước mắt mới thỏa mỗi hận trong lòng.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên khinh thường.

Thượng Tà trường kiếm huyền hóa ra, đao kiếm cùng xuất hiện, uy lực đao kiếm song thánh thể hiện ra. Thân hình Ma Sát Bạch Vượn chợt thay đổi hơi thở, bên trái cực nóng, bên phải lạnh băng. Hai loại lực lượng huyền khí hoàn toàn khác nhau tương sinh tương khắc hợp thành biến đổi kỳ di.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc ra tay, vũ khí của gã là chiến mâu.

Một cây chiến mâu cổ kính đỏ rực như vớt từ ao máu, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc nhẹ vùng chiến mâu, thanh âm như ngàn vạn ma quỷ gào thét thảm thiết hiếp hồn người. Thân mâu tự chấn động, từng luồng minh văn kỳ dị di chuyển, mùi máu và khói đen tràn ngập, khuôn mặt của vô số oan hồn người hoặc yêu ma kêu gào ẩn hiện.

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc hét to một tiếng:

- Tiểu tử, đi chết đi! Hắc hồn tử mâu!

Thân hình Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc quái dị di chuyển, chọt trái chọt phải, hóa thành ảo ảnh quấy nhiễu. Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc bỗng đến trước mặt Đinh Hạo, chiến mâu đâm hướng trái tim.

Đinh Hạo đứng im không nhúc nhích.

Chớp mắt chiến mâu đâm vào trái tim Đinh Hạo thì Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc biến mất, không gian khẽ vang một tiếng, gã thuân di xuất hiện ngay vị trí cổ họng Ma Sát Bạch Vượn do Đinh Hạo biến ra.

Chiến mâu rung, quỷ khóc thần hú.

Đây mới là sát chiêu công kích thật sự của Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc.

Rốt cuộc Đinh Hạo nhúc nhích.

Thượng Tà trường kiếm rung lên, một luồng kiếm quang kiếm ý bắn ra.

Xẹt xẹt xẹt xẹt!

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc cảm giác như bị tử thần ôm, hơi thở cổ kính vô tận ập vào mặt, cơ thể chưa đến gần da thịt gã đã đau đớn như bị cắt đôi. Tinh thần Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc hải hùng, vội vàng tuột lùi. Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc cảm giác tay nhẹ hẫng, chiến mâu kỳ dị bị Thượng Tà trường kiếm chém thành hai khúc.

Nguy hiểm chưa kết thúc.

Kiếm quang kiếm ý liên miên bất tận hung dũng ập đến.

Đinh Hạo thi triển một bộ kiếm pháp thiên kiếp có tên là Như Ảnh Tùy Hình Kiếm Thức trong tầng một kiếm lâu, thích hợp tủy sát nhất, lấy kiếm ý thúc giục. Đây trời là kiếm quang mờng lung, từng tầng không gian bị cắt rời ra, giống như mảnh vỡ thủy tinh tứ tán. Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc sắp bị cắt nát . . .

529. Chương 530: Giật Mình, Ba Đầu Sáu Tay (thượng)

Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc hoảng hốt.

- Sao có thể như vậy? Rõ ràng hắc chỉ cỡ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh nhưng vì sao phát huy ra sức chiến đấu đến thế?

Cái bóng thất bại phủ trùm trái tim Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc.

Có người hét to:

- Phan Huỳnh hãy cẩn thận, đừng cứng rắn đỡ, đó là kiếm ý áo nghĩa tối cao kiếm đạo!

Một luồng sáng từ đám đông bên kia bắn ra.

Một thanh niên mặt trắng không râu như bệnh hoạn, mặt mỏng dính, người gầy guộc cầm đôi bút phán quán to.

Thanh niên mặt trắng không râu như bệnh hoạn quát to:

- Đinh Hạo, đừng càn rỡ! Người có tài giữ bản đồ thượng cổ di tích bí ẩn, Thiên Ninh vương triều là một thế lực nhỏ nhỏ, người chỉ là kẻ hậu bối có tư cách gì nắm giữ bản đồ? Bản đồ liên quan đến địa kế sinh tử tồn vong vạn năm của nhân tộc ta, các người không có tư cách nhúng chàm! Hãy mau lùi lại sẽ tha cho các người, không thì hôm nay Uất Trì Kim ta sẽ hợp tác với Phan sư huynh Hắc Sát tông thanh lý môn hộ cho nhân tộc!

Lão đại Ninh Châu Tam Hoàng tức giận ở trong Thiên Hương các chửi ra:

- Lấy cớ đường hoàng, chẳng biết xấu hổ!

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng cực kỳ giận dữ:

- Uất Trì Kim, đồ tiểu nhân nói không giữ lời, không phải thứ tốt! Uống cho huynh đệ ta chân thành đối xử với người nhưng người bán Thiên Ninh vương triều ta, dẫn người Hắc Sát tông đến công kích chúng ta. Muốn bản đồ thì dựa vào bản lĩnh thật mà lấy, lời ra một đồng lời nói con nít ba tuổi còn chê ngu ngốc để dè người? Người đứng là giả dối đến cùng!

Mặt Uất Trì Kim đổi màu, cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Sắp chết đến nơi còn chấp mê bất ngộ! Chờ ta giết Đinh Hạo xong sẽ giải quyết ba con rệp các người!

Uất Trì Kim lắc người, bút phán quan điểm ra.

Một luồng sáng vàng bay ra từ ngòi bút bắn hướng Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn.

Đinh Hạo nhận ra Uất Trì Kim.

Uất Trì Kim là đệ tử Tình Ti kiếm tông tông môn tam giai Kiếm Châu, mười mấy ngày trước từng đến Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, mới đầu biểu hiện nhiệt tình sảng khoái nói chuyện kiếm đạo với Đinh Hạo. Uất Trì Kim lấy danh nghĩa học hỏi muốn vào kiếm lâu quan sát chiến kỹ thượng cổ kiếm đạo. Khi đó Đinh Hạo cảm giác đầu tiên là con người Uất Trì Kim tâm tính không ngay thẳng, nói bốc nói phét, tâm cơ quá nặng, khí chất tà mị nên từ chối khéo.

Khi ấy Uất Trì Kim hậm hực, không cam lòng rời đi.

Chắc Uất Trì Kim đã ghi hận Đinh Hạo nên lúc này nhảy ra làm khó dễ!

Đinh Hạo hừ lạnh một tiếng, hươ Trảm Nguyệt loan đao chém luồng sáng vàng.

Ai ngờ luồng sáng vàng vô cùng quái dị, như bông tơ không bị chém đứt mà vô cùng mềm mại tựa làn nước thuận thế dính vào thân Trảm Nguyệt loan đao, cuốn trường đao.

Uất Trì Kim kéo ngược kiềm giữ Trảm Nguyệt loan đao.

Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nhe răng cười lại ra chiêu.

Chiến mâu rung động, vô cùng vô tận oan hồn rống to xé nát màng tai.

- Vô sỉ, hai người đều là cường giả nổi danh đã lâu thế mà dè tiện lấy hai đánh một!

Ninh Châu Tam Hoàng bị vây trong Thiên Hương các không thể thoát ra, trở mắt nhìn hai cường giả đẳng cấp Đại Võ Hoàng cảnh cùng vây công Đinh Hạo, cực kỳ nóng nảy. Bây giờ Đinh Hạo là hy vọng cuối cùng của Ninh Châu Tam Hoàng, nếu hắn thua thì kế hoạch lần này sẽ mất hết, không chừng cả đám sẽ bị nguy hiểm sinh mạng.

Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc chỉ cười nhạt, liên tục tấn công không để ý đến Ninh Châu Tam Hoàng la hét.

Trảm Nguyệt loan đao trong tay trái Đinh Hạo bị quấn, tay phải cầm Thượng Tà trường kiếm không ngừng chặt chém. Mấy chục bộ thượng cổ kiếm pháp thi triển ra, kiếm thức liên miên bất tận xé gió bay ra. Đinh Hạo đứng im tại chỗ không nhúc nhích, từng luồng kiếm quang rạch phá hư không ẩn chứa kiếm ý không gì phá nổi. Trong phút chốc hai cường giả đẳng cấp Đại Võ Hoàng cảnh không thể chiếm ưu thế.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Hai cường giả đẳng cấp Đại Võ Hoàng cảnh không thể áp chế, đánh bại được Đinh Hạo.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông đứng một bên quan sát mắt lóe tia hung ác:

- Không thể làm lỗ, tốc chiến tốc thắng!

- Đinh Hạo này chẳng qua có tu vi Đại Tông Sư cảnh mà đã khủng bố như vậy, vận khí của hắn không tệ, đánh bại đánh hạ khai khẩn thần chi cấm địa Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Thiên phú và vận đạo hợp làm một, tương lai sẽ là thiên tài tuyệt thế bay lên trời. Nếu Hắc Sát tông đã kết thù oán với hắn, không thể giải trừ thì trước tiên nhờ cớ tận gốc để trừ hậu hoạn.

Nghĩ đến đây lòng bàn tay Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông lặng lẽ chìa xuống đất.

Lực lượng khủng bố mờ mịt âm thầm ngưng tụ trong lòng bàn tay Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông.

Chớp mắt . . .

Vù vù vù vù vù!

Mặt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông hiện vẻ tàn khốc, lắc người tìm chỗ trống bỗng làm khó dễ, một cột sáng đen tử vong bay ra từ bàn tay gã bắn vào lưng Đinh Hạo đang kịch chiến cùng hai cường giả Đại Võ Hoàng cảnh.

Tập kích!

Thực lực, thân phận như Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông mà đi tập kích!

Có thể thấy Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông kiên trì chờ Đinh Hạo và muốn giết hắn đến mức nào.

Bốn phía vang tiếng kinh kêu.

Không ai ngờ Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông âm hiểm đến tận đây.

Bọn họ có muốn nhắc nhở Đinh Hạo cũng không kịp.

Có người bản năng cảm tán tiếc thương. Một thiếu niên thiên tài kinh tài tuyệt đỉnh, tuổi còn trẻ đã chấn động tòa thành trì Cửu Trọng Thiên làm các phương liếc nhìn, cảnh giới Đại Tông Sư cảnh đã tương đương với cường giả Võ Hoàng cảnh. Hạt giống như vậy nếu còn sống ra khỏi chiến trường bách thánh thì tương lai sẽ là một trong những người đứng trên đỉnh võ đạo Bắc vực, bây giờ sắp gãy cánh.

Một thiên tài sắp chết đi.

Lòng Ninh Châu Tam Hoàng tuyệt vọng.

- Đinh sư huynh!

Phía xa, thiếu niên thợ săn Trương Phàm liên tục chém mấy đại yêu, khóe mắt muốn nứt ra, phát cuồng lao nhanh tới. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm như đạn pháo bay đi nhưng không còn kịp.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng nổ tung như mọi người dự đoán.

Nhưng . . .

Không có cảnh máu thịt tung tóe, thân hình Ma Sát Bạch Vượn khổng lồ hộc máu bay ngược ra.

Chỉ thấy Đinh Hạo biến thân thành Ma Sát Bạch Vượn đứng yên tại chỗ, cột sáng màu đen tử vong Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông đánh ra bị đao kiếm trắng đột nhiên xuất hiện trước mặt Đinh Hạo chặn lại trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Đó là . . .

Sợi tơ vàng của Uất Trì Kim còn quấn Trảm Nguyệt loan đao.

Chiến mâu của Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc xoắn lấy Thượng Tà trường kiếm.

Hai tay Đinh Hạo đều bận.

Đôi đao kiếm cứu mạng đến từ đâu?

Trong chớp mắt này mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy sau lưng mãnh thú tuyệt thế Ma Sát Bạch Vượn khổng lồ lại mọc ra hai đôi tay. Bàn tay to lớn cầm chiến đao, trường kiếm màu trắng. Chưa xong, phần cổ Ma Sát Bạch Vượn lại mọc ra một cái đầu ma vượn giống y đúc không biết mọc ra từ khi nào.

530. Chương 531: Giật Mình, Ba Đầu Sáu Tay (hạ)

Hai đầu bốn tay?

Không!

- Ha ha ha ha ha ha! Si mị vôong lượng, diễn trò hài, lén lút lút lút, rắp tâm hại người. Ta đã sớm biết các ngươi không phải thứ tốt lành gì. Lăng Thế Hùng, Phan Nhất Tâm, Uất Trì Kim, ba người là tên hề làm nhân tộc xấu hổ. Muốn chiến thì hãy quang minh chính đại cùng ra tay đi, nhìn xem ai có tư cách nắm giữ một góc bản đồ!

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn ngửa đầu cuồng cười, hai cái đầu hai cái miệng nói cùng một câu.

Thanh âm như sấm rền chấn hư không gió xoáy.

Trong phút chốc . . .

Mắt thường trông thấy dưới nách Ma Sát Bạch Vượn lại mọc một đôi tay chớp lóe ánh sáng, lại là đao kiếm màu trắng nằm trong đôi tay mới. Minh văn lấp lóe, kiếm khí tung hoành, khí thế Đinh Hạo tăng lên gấp đôi.

Ba đầu sáu tay!

Đây là thần thông ba đầu sáu tay thật sự!

Từ khi Đinh Hạo được thần thông ba đầu sáu tay hiếm thấy lần đầu tiên hẳn thi triển ra.

Vũ khí Thượng Tà trường kiếm, Trảm Nguyệt loan đao, Thiên Quyết, Ký Tình, Đại Mạc, Ngân Câu đều hiện ra.

Các thanh vũ khí to cổ kính mà dữ tợn.

Đinh Hạo dùng nguyên vật liệu từ gãy xương trắng của quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, sừng thiên đao của hắc viêm ngư thiên đao luyện chế ra chúng nó, lần đầu tiên các vũ khí cùng xuất hiện trước mặt thế nhân. Lưỡi đao trắng chớp lóe minh văn thiên nhiên bí ẩn. Cực âm ngục băng huyền khí như sương bạc cùng cực dương thiên hỏa huyền khí tỏa ánh sáng mặt trời tràn ngập trên các vũ khí to lớn giống như thần uy, phối hợp với hơi thở bạo ngược của Ma Sát Bạch Vượn khiến vật trắng to lớn này trông như quái thú chiến tranh, rất khủng bố.

Mọi người ngây ngốc.

Bọn họ không ngờ tình huống sẽ phát triển như vậy.

Đinh Hạo hoàn thành biến thân bắt đầu phản kích mạnh mẽ nhất.

Thân hình Ma Sát Bạch Vượn to như núi cao bông biển mơ hồ, vờ như cái bóng phản chiếu trong nước. Chỉ có Trảm Nguyệt loan đao bị sợi tơ vàng của Uất Trì Kim kéo là còn khựng giữa không trung, ngoài ra không còn hơi thở của Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay.

Khi mọi người không hiểu ra sao thì ánh sáng trắng chớp lóe, Đinh Hạo bỗng xuất hiện trước mặt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông.

Khoảng cách trăm thước chỉ một ý niệm.

Kiểm khí trường kiếm Thượng Tà và Đại Mạc âm trầm tựa như ảo mộng, một trái một phải vung kiếm quang vô tận hầu như phong tỏa tất cả góc độ né tránh, bao phủ Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông.

Bắn người trước tiên bắn ngựa, bắt giặc phải bắt vua.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông mới là đối thủ nặng ký nhất, thực lực hơn xa Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc. Đinh Hạo phải giải quyết Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông trước mới không thua. Nếu hấn cứ bị Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Uất Trì Kim bám chặt, Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông ở một bên tập kích thì hôm nay Đinh Hạo gặp nguy hiểm.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông kinh sợ, giây sau tức giận quát:

- Muốn chết!

Tiểu tử đáng chết dám ra tay với gã trước? Hấn cho rằng gã dễ bị đánh bại sao?

Cơn giận vì bị coi rẻ bùng nổ, mấy chục đoàn sáng đen bay ra từ người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông.

Đoàn sáng như vô hình vô chất nhưng lại vặn vẹo tỏa khắp hư vô, đoàn sáng đen đặc như hắc ám vô tận bao phủ vạn cổ. Tia sáng mép quả cầu ánh sáng bị vặn vẹo, bình chướng không gian phát ra tiếng ngân, có thứ gì đó không thể nghĩ bàn sắp chui ra khỏi quả cầu ánh sáng.

Lòng Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông máy động.

Mấy chục đoàn sáng đen điên cuồng bay đi, để lại cái bóng đen trước mặt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, bảo vệ gã bên trong. Vòng bảo vệ màu đen rung siêu tốc, hậu lực không dứt phân tán lực lượng kiếm ý đáng sợ từ lưỡi Thượng Tà và Đại Mạc trường kiếm ra mỗi góc vòng bảo vệ, di dời lực lượng chặn lại song kiếm.

Mặt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông tràn ngập khói đen, không thấy rõ mặt mũi.

Hai tay Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông co trước ngực như ôm núi, đoàn sáng đen đặc giống như ngưng tụ hắc ám khủng khiếp nhất từ vạn cổ đến nay đang nhanh chóng hình thành. Mọi hơi thở, sát khí đều ngưng tụ vào một điểm, khi bùng nổ đủ cần nuốt phá hủy một tòa thành lớn.

Đây là một trong các tuyệt kỹ trấn tông của Hắc Sát tông, Âm Ma Thôn Phệ.

Chỗ khủng bố của nó là chuyển mọi công kích, lực lượng tăng ngoài mấy chục ma cầu lưu trữ trong điểm sáng đen. Công kích của đối thủ càng khủng bố, sắc bén thì sau này nhận phản lực càng lớn.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông hít sâu, ma cầu trong hai bàn tay bị áp súc đến cỡ một đầu nhang.

Ngay khi Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông định bùng nổ phản kích khủng bố nhất thì áp lực kiếm ý trước mắt gã chợt biến mất.

Thân hình khổng lồ Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay Đinh Hạo biến thân đổ bóng ập xuống Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông chẳng biết từ bao giờ bỗng dưng biến mất.

Bên tai Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nghe mọi người kinh kêu.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông ngẩng đầu lên.

Trên khuôn mặt bị bóng đen cắn nuốt chỉ còn đôi mắt xanh biếc, răng trắng như răng cưa là rõ ràng. Trong tầm mắt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông thấy h không cách trước mặt trăm thước từ bao giờ có bốn quả cầu ánh sáng như vàng mặt trời, yêu khí cuộn cuộn tỏa ra sương mù vô tận, không gian phạm vi hai mươi thước bị bao phủ hoàn toàn.

Sương mù lẫn lộn như nước sôi.

Không ai thấy rõ trong sương mù ẩn chứa tồn tại khủng bố gì.

Thân hình to lớn của Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay, Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đều biến mất. Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông dùng ngón chân nghĩ cũng biết Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay Đinh Hạo, Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc đều ở trong đoàn sương mù yêu khí đó, nhưng tình huống thật quái dị. Thân hình Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay siêu khổng lồ, đoàn sương mù cỡ bảy trượng làm sao chứa hết?

- Chết tiệt, bị lừa. Thì ra Đinh Hạo chỉ phô trương thanh thế, hẳn muốn đối phó trước không phải ta mà là Phan sư đệ, Uất Trì Kim!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông hiểu ngay là gã bị lừa.

Nhưng Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông không vội tấn công đoàn sương, làm vậy sẽ ngộ thương người mình.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông ngấm nghĩ giây lát, vẻ mặt dứt khoát vận chuyển huyền công, toàn thân lại phát ra ma cầu ánh sáng đen vòng quanh người gã. Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông biến thành luồng sáng nhanh như chớp lao vào đoàn sương.

Vù vù vù vù vù!

Chớp mắt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông vọt ra đầu bên kia đoàn sương sôi trào. Nó giống như sương khói bình thường, bên trong trống rỗng, không chút trắc trở. Không có Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay, Uất Trì Kim hay Phan Nhất Tâm áo đen rần độc.

Tim Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông rút cái bịch, một suy nghĩ nhảy lên trong đầu.

531. Chương 532: Vậy Người Hầy Chết Đi

Tiểu thế giới!

Đoàn sương này là một trận pháp tiểu thế giới!

Khi suy nghĩ này nổi lên, Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông biết chuyện hôm nay rắc rối. Có tiểu thế giới thì Đinh Hạo tiến lùi gì cũng không thua được, muốn dùng ưu thế nhiều người vây giết thiên tài sắp nổi đó là chuyện không thể.

Một tên nhà quê ra từ thâm sơn cùng cốc sao có thể nắm giữ loại minh văn trận pháp cao đẳng như vậy?

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông có chết cũng không hiểu ra.

Đầu óc Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông suy nghĩ cách nhanh phá giải trận pháp tiểu thế giới, nhưng rất nhanh gã từ bỏ.

Bởi vì Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông không thể không bắt đắc dĩ thừa nhận gã không am hiểu minh văn trận pháp. Nguyên Hắc Sát tông truy cầu công kích mạnh mẽ, ẩn núp ám sát. Chỉ ít ỏi mấy trường lão tinh thông minh văn trận pháp nhưng bọn họ không có mặt ở đây.

Chính lúc này . . .

Sương mù sôi sục như đang dựng dục quái vật chọt vỡ tung.

Thân hình cao to của Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay lại xuất hiện, che đầy ánh sáng trên bầu trời, để lại bóng râm lớn dưới đất. Bốn quả cầu ánh sáng yêu khí như bốn mặt trời hóa thành luồng sáng tụ lại bay vào bàn tay Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay, chọt thò ra rồi biến mất.

Con người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông co rút.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nhìn tay kia của Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay Đinh Hạo.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông thấy hai cái xác.

Xác của Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc loang lổ vết máu.

Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc nằm bẹp dí trên bàn tay đầy lông trắng cứng như cương châm, đã mất sự sống. Đinh Hạo nhẹ lật úp tay, hai cái xác rơi xuống ầm ầm đập hai cái hố sâu. Cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh dù đã chết thì độ cứng cơ thể có thể so với kim thạch!

Tiếng đập thủng đất như vang bên tai mỗi người, khiến họ tim đập chân run.

Giết . . . Giết rồi?

Thật sự chết?

Mới qua một chén trà mà hai cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh đã chết?

Tuy Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc mới vào cảnh giới Vô Hoàng cảnh không lâu, trình độ đề giai nhưng đích thực là Vô Hoàng cảnh, có tuổi thọ ngàn năm. Trừ phi bị đập nát sọ hoặc trái tim, nếu không thì có xẻ tứ chi Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rần độc ra vẫn có thể phục sinh, sức sống sánh bằng cự ma thần long. Tồn tại như vậy mà chưa đến thời gian một chén trà đã bị giết?

Trong sương mù tiểu thế giới xảy ra chuyện gì?

Trong tay Đinh Hạo nắm giữ đòn sát thủ gì?

Không ai biết.

Mọi người chỉ biết rằng từ giờ phút này đã không thể xem thiếu niên trước mắt là may mắn đánh bại đánh bại khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, dù người có vận may nghịch thiên cũng không thể chính diện quyết đấu với hai cường giả cảnh giới Đại Vô Hoàng cảnh và chiến thắng được.

Vận may không thể giải thích được điều đó.

Là thực lực!

Từ giây phút này, thiếu niên Đinh Hạo chân chính bước vào hàng siêu cường giả tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Đây không phải bởi vì Đinh Hạo khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu được danh tiếng giả dối hư vinh, hấn dùng loan đao trường kiếm, một tắc xương trắng một tắc máu đánh ra địa vị, uy vọng. Hai cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh trở thành đá lót được, tân vương đăng cơ, dưới chân đầy máu và lửa. Một sự tồn tại không thể khiêu khích, trong khoảnh khắc này Đinh Hạo chính thức khẳng định địa vị của mình.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông hồi hận thở dài trong lòng.

Lúc này Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông hiểu rõ Đinh Hạo đã thành đại thế, muốn giết thiên tài như vậy chỉ dựa vào lực lượng của gã là không thể. Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông tự hỏi lòng muốn giết hai Vô Hoàng cảnh như Phan Nhất Tâm áo đen rần độc, Uất Trì Kim trong thời gian một chén trà cũng cản trở giá rất lớn.

- Quá độc ác. Đinh Hạo, hai người đó là võ giả tinh anh của nhân tộc ta, người dám tàn nhẫn ngược giết!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông đầy căm tức chỉ tích Đinh Hạo:

- Người là đồ tể tàn sát cùng tộc!

Đinh Hạo cười nhạt khinh thường nói:

- Võ giả tinh anh? Bọn họ? Nếu ta rơi vào tay các người chẳng lẽ các người sẽ tha cho ta? Các người giết ta thì yên tâm thoải mái, ta giết các người chính là tàn sát đồng tộc?

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông lớn tiếng nói:

- Chúng ta chỉ muốn bắt giữ người, cho tiểu tử không biết tôn ti nhà người bài học, mới đầu không hề muốn giết người!

- A? Phải không? Thì ra các người tốt bụng như vậy. Nhưng . . . Ha ha ha ha ha ha! Ta giết bọn họ rồi sao? Bây giờ người làm gì được ta? Không phục thì đến chiến! Thứ cặn bã như vậy ta gặp tên nào giết tên đó!

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay đứng giữa thiên địa.

Đinh Hạo vẫn giữ hình dạng ba đầu sáu tay, ba cái miệng cùng thốt ra lời nói như sấm rền vang trên bầu trời. Khí thể hung hãn chấn vài võ giả yêu tộc, nhân loại thực lực hơi thấp hao mất ù tai, mặt trắng bệch thụt lùi lại.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông cứng người lại.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông không ngờ Đinh Hạo bá đạo, mạnh mẽ như vậy, hấn lưỡi tranh cãi với gã.

- Người . . .

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông không biết nên nói cái gì, trong tối ngoài sáng tấn công đều thua. Đụng phải đối thủ vừa cứng vừa hôi như cục đá thể này các thủ đoạn âm hiểm đi trên đầu người ta, ý thế hiếp người của Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông hoàn toàn không thể thực hiện được, bởi vì đối phương căn bản không để ý.

- Ta không chỉ giết chúng còn muốn giết người!

Lưỡi dao to phản chiếu ánh nắng lạnh lẽo âm trầm chỉ hướng Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, Đinh Hạo đầy sát khí nói:

- Cấu kết yêu tộc vây công Thiên Ninh vương triều, người tội đáng muôn chết! Thứ phản nghịch chủng tộc giống như người có tài đức gì được một góc bản đồ thượng cổ di tích bí ẩn? Hãy ngoan ngoãn giao ra một góc bản đồ sẽ cho người chết tốt!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông tức xì khói:

- Nói năng bừa bãi! Ta cấu kết với yêu tộc khi nào?

Không ngờ Đinh Hạo nhắm đến một góc bản đồ trong tay gã, thật là cuồng vọng điên cuồng. Những lời lúc trước Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nói bây giờ Đinh Hạo trả lại hể, nhục nhã gã ra mặt, thật đáng hận!

Đinh Hạo khinh thường nói:

- Trước cặp mắt bao người người và đám yêu ma Vạn Yêu cốc vây công Thiên Hương các, sự thật rành rành ra đó còn muốn chối?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta nói người cấu kết với yêu ma là thật, có giao bản đồ ra không? Ta không có nhiều kiên nhẫn.

- Người muốn chết!

Kỹ xảo bình thường đối phó với người nay trở ngược lại mình, Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông giận điên người.

- A! Nếu vậy thì người chết đi!

Đinh Hạo vung kiếm.

532. Chương 533: Sát Thủ Vô Hoàng (thượng)

Cùng lúc đó . . .

Trận pháp phía xa chớp lóe ánh sáng, đám người Tổng Khuyết, lão lục Vương Lăng Hạc, Lâm Thiên Vũ Thanh Vân tông như thủy triều tuôn ra. Trầm Bất Hồi dẫn dắt đoàn người Thanh Vân tông thông qua trung tâm trận pháp truyền tống đến Thất Trọng Thiên.

Tên mập Tổng Khuyết chạy đằng trước nhất người ướt mồ hôi từ xa đã cao giọng quát chói tai:

- Ai dám làm gì Đinh Hạo thì lão tử liều mạng với kẻ đó!

Vài người che mắt, trán nổi gân xanh.

Ồi, tên mập điên cuồng xuất hiện.

Tình hình rối loạn.

Bùm!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông vội giơ hai tay đẩy, chưởng vỗ vào thân đao kiếm to, thân thể văng ra ngoài.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông như trái pháo đập vào một tháp đá phía xa, cái tháp đổ sập xuống, đá vụn tung tóe, bụi bốc lên cao.

Đinh Hạo biến thành Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay nhấc chân đạp xuống đồng đá vụn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông phá đất bay ra, biểu tình tức giận né chân Đinh Hạo biến thân Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay. Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông gầm lên, ánh sáng đen hình thành vương tọa ma diêm khổng lồ sau lưng gã, xé hư không, ánh sáng lấp lánh. Ánh sáng đen vô tận như bão tố gió giật thổi hướng Đinh Hạo, phản kích lại.

- Thương hải liên hoa vẫn bình sinh!

Về mặt Đinh Hạo nghiêm túc, đoạn trang khê xướng khẩu quyết. Kiếm quang Thượng Tà và Ngân Câu hóa thành thương hải thủy triều vô tận, hơi nước bay lên, ẩm ướt ngập trời hóa thành hoa sen vô tận. Từng đóa sen trắng biến ra, cánh hoa duỗi hình thành từng làn sóng hoa. Nước ngập cánh sen, như bức tường vĩnh hằng.

Đây là hai môn kiếm pháp Đinh Hạo học được trong lâu một kiếm lâu.

Thương hải kiếm chủ thủy hành, liên hoa kiếm chủ mộc hành. Ngũ hành huyền nguyên lực lượng thủy chi lực và mộc chi lực là tương sinh tương trường, hai cái chồng lên nhau uy lực tăng vọt. Đinh Hạo tu luyện Thắng Tự Quyết đến tầng thứ năm, cực dương thiên hỏa huyền khí, cực âm ngục băng huyền khí trong người đều có thể hóa thành ngũ hành huyền khí, kích phát ra các chiêu thức này chỉ cần một ý nghĩ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ánh sáng đen đánh vào biển hoa sen như mưa rơi xuống bờ khác, gồ ghề nhưng không thể xâm nhập.

Cuộc chiến đấu như tiên ma, không trung rực rỡ xinh đẹp, cảnh tượng tầng tầng huyền ảo. Các cường giả cảnh giới Đại Tông Sư cảnh, Võ Hoàng cảnh đứng một bên nhìn trợn mắt há hốc mồm. Nhiều cường giả lần đầu tiên biết cường giả cảnh giới Võ Hoàng cảnh chiến đấu cũng rực rỡ, khủng bố như vậy.

Chớp mắt đoàn sáng đen biến mất, ảo giác thương hải liên hoa cũng tan.

Đinh Hạo xông lên, đao kiếm tỏa sáng chói mắt. Đao ý và kiếm ý chậm rãi, âm thầm, cực kỳ sắc bén, như vô số ngôi sao từ trên trời rơi xuống, từ bốn phương tám hướng đến gần Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông.

Người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông tỏa ánh sáng đen rực rỡ.

Vô số quả cầu ánh sáng màu đen ngưng tụ bên người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, quay vòng quanh siêu nhanh, không ngừng hấp thu lực lượng đao kiếm.

Ám Ma Thôn Phệ!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông lại thi triển một trong các tuyệt kỹ trấn tông Hắc Sát tông, khuôn mặt gã đã hoàn toàn bị ánh sáng đen bao phủ, chỉ có đôi mắt xanh không chút tình cảm, rặng nanh như răng cưa màu trắng lộ ra bên ngoài. Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông sắp thành hố đen vĩnh hằng, không ngừng hấp thu lực lượng đao kiếm.

Đinh Hạo như không thấy tuyệt chiêu của Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, đao kiếm vẫn không ngừng chém xuống.

Dường như Đinh Hạo muốn tích tụ lực lượng nối tiếp hành động trước đó chém vỡ quang sáng đen.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông cuồng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Người vĩnh viễn không biết nội tình siêu đại phái thật sự. Chết cho ta!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông cảm giác năng lượng trong quả cầu ánh sáng đen đã tích lũy đến mức cực kỳ đáng sợ, gã điên cuồng cười. Năng lượng phát ra, quả cầu ánh sáng xoay tròn bỗng khựng lại, sắp uất chiêu.

Hãy để một chiêu này kết thúc chuyện hoang đường!

Hoàn toàn xóa sổ thiên tài tuyệt thế uy hiếp tinh thần Hắc Sát tông vĩnh viễn!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông giờ tay lên định xuất chiêu.

Nhưng lúc này, kiếm quang đầy trời chợt thu lại, một tia sáng xẹt qua, xuyên thủng trái tim Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông. Cảm giác hơi lạnh khiến người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông cứng ngắt giữa không trung, trong mắt tràn ngập khó tin, tuyệt vọng. Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông chậm rãi cúi đầu xuống, gã thấy ngực mình thủng một lỗ máu to cỡ miệng chén.

- Cái này . . . Làm sao có thể? Sao . . . Sao người biết?

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông khó tin nhìn Đinh Hạo phía đối diện.

Ám Ma Thôn Phệ tuyệt kỹ trấn tông của Hắc Sát tông đúng là sát chiêu vô cùng biến thái, là một trong vũ khí bí mật khiến Hắc Sát tông tung hoành Bắc vực. Tuy quá trình tích lũy lực lượng hơi dài chút nhưng trong lúc đó quả cầu ánh sáng đen bảo vệ người thực hiện chặt chẽ, không ngừng hấp thu lực lượng khủng bố từ đối thủ đủ để nhận bất cứ công kích nào.

Nhưng Ám Ma Thôn Phệ có một sơ hở duy nhất.

Giữa lúc hoàn thành và phát chiêu Ám Ma Thôn Phệ có một khoảnh khắc chớp mắt tạm dừng, trong thời gian đó tầm mắt, cảm giác có người thực hiện sẽ giảm thấp đến cực điểm, mất cảm giác với bên ngoài.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông từng thi triển Ám Ma Thôn Phệ vô số lần.

Với thực lực cảnh giới Võ Hoàng cảnh của Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông khi thi triển đủ để dựa vào khí thế cường đại che giấu sơ hở đó, cho dù người ta có biết cũng không thể lợi dụng được. Nhưng lần này . . .

Đinh Hạo chẳng những phát hiện ra sơ hở càng lợi dụng khoảnh khắc một giây kia.

Một kích tuyệt sát!

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông đến chết cùn không nghĩ ra tại sao Đinh Hạo phát hiện bí mật này.

Ánh mắt dần vụt tắt ánh sáng của Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

Đinh Hạo hóa thân Ma Sát Bạch Vượn ba đầu sáu tay dần thu nhỏ, lông trắng cứng như kim rút về dưới lớp da, thân thể biến trở lại cỡ người bình thường. Đao kiếm to từ trên trời rơi xuống cắm ngay ngắn vào mặt đất. Đinh Hạo đáp xuống, đập trên chuỗi Thượng Tà trường kiếm.

Đinh Hạo nhìn Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, lạnh nhạt nói:

- Tại sao mau quên vậy? Lúc trước ngươi đã thi triển một lần, bất cứ chiêu thức gì đừng thi triển lần thứ hai với ta, nếu không sẽ mất tác dụng.

Con ngươi sắp tan rã, vẻ mặt Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông càng chấn động.

Đúng vậy!

Lúc trước khi Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Uất Trì Kim vây công Đình Hạo thì Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông từng thi triển Âm Ma Thôn Phệ một lần.

Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nằm mơ cũng không ngờ lần này thi triển tuyệt kỹ trấn tông Âm Ma Thôn Phệ trở thành bùa đòi mạng.

533. Chương 534: Sát Thủ Vô Hoàng (hạ)

Đình Hạo, thanh niên không biết từ đâu chui ra quá đáng sợ, nguy hiểm hơn Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông dự tính. Không lẽ đúng như Đình Hạo nói, bất cứ chiêu thức gì hắn nhìn một lần sẽ phát hiện ra sơ hở, vậy chẳng phải là trong thiên hạ không ai có thể chế ngự được Đình Hạo?

Vào phút cuối cuộc đời, Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông mơ hồ hiểu được Uất Trì Kim, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc chết như thế nào.

Trong phút chốc . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đoàn sáng đen bao phủ Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nổ tung.

Mất đi Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông khổng lồ, đoàn sáng đen trở thành vật vô chủ, thác loạn va chạm, giống như đạn hạt nhân nổ bùng bùng. Vô tận sóng xung kích lan đến mấy chục cường giả yêu tộc, Hắc Sát tông, chớp mắt thành bột phấn biến mất. Vài chục tòa tháp đá, lầu đá, các kiến trúc cũng như hạt cát trong bão tố tan biến.

Cường giả cảnh giới tứ khiêu Vô Hoàng cảnh, chết.

Nhìn đoàn sáng màu đen nổ trong không trung, bình chương không gian vỡ nát, một lỗ hổng như mồm cự thú hiện ra cắn nuốt tất cả năng lượng dư âm, sau đó lực lượng pháp tắc kết dính không gian lại, mọi thứ biến mất. Nhìn xác Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông bị nổ thành bãi máu, nhìn . . .

Mọi người tỉnh táo lại, giờ bọn họ mới dám tin mọi thứ là sự thật.

Khi mọi người nhìn hướng Đình Hạo, nhìn thiếu niên nhẹ nhàng đứng trên chuôi kiếm to ười mây thướt như quân vương nhìn xuống người xung quanh, không ai dám nhìn thẳng vào hắn, không ai dám đối diện ánh mắt của thiếu niên áo xanh.

Trong một ngày giết ba cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh!

Nhìn mặt ngoài thì cảnh giới của hắn chỉ cỡ nhị khiêu Đại Tông Sư cảnh.

Nhị khiêu Đại Tông Sư cảnh tổ cha nó! Chắc chắn là tên này giả nai, thực lực thật của hắn đã đến cảnh giới Vô Hoàng cảnh . . . Hoặc ít ra cũng cỡ Vô Hoàng cảnh. Cái tên này quá xấu bụng, chơi ác, là cao thủ còn cố ý giả làm tay mơ, thú vị không? Có ai thấy nhị khiêu Đại Tông Sư cảnh vượt hai đại cảnh giới giết đối thủ chưa? Hắn không phải võ giả huyết mạch, dù có thần thông nhân vương biến thì sao?

Đám võ giả bị mọi thứ trước mắt rung động đến chết lặng, lòng vừa tức giận vừa hâm mộ.

Sát thủ Vô Hoàng cảnh!

Cái tên này đúng là sát thủ Vô Hoàng cảnh!

Yên tĩnh giây lát sau . . .

- Đi!

- Rút!

- Mau rời đi!

- Sau này hễ là thành viên của tộc ta không được tùy tiện trêu vào người này!

Hầu như cùng một lúc bốn, năm thế lực yêu tộc vây công Thiên Ninh vương triều, Thiên Hương các như thủy triều rút lui, không dám ở lại. Bây giờ không ai xem lời lúc trước Đinh Hạo hăm dọa như gió thoảng bên tai. Các siêu cường giả thế lực yêu tộc chỉ tới cảnh giới yêu hoàng, ngang ngửa Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông. Nếu Đinh Hạo có thể giết Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông thì cũng dư sức giết bọn họ.

Mặc dù các cường giả không muốn thừa nhận kết luận này chút chút nào nhưng đó là sự thật.

Ít nhất trong chiến trường bách thánh hiện giờ đã không ai có thể một chọi một khiêu chiến với thiếu niên kiếm khách Văn Kiếm tông bỗng nhiên nổi lên này.

Một số cường giả yêu tộc suy nghĩ sau khi ra chiến trường bách thánh phải điều tra kỹ Văn Kiếm tông có lai lịch gì mà bồi dưỡng ra thiếu niên kiếm khách kinh thế hãi tục như vậy.

Chớp mắt các cường giả yêu tộc vây công Thiên Hương các đi hết.

Đám người thế lực nhân tộc cũng lùi ra sau, mấy thủ lĩnh biểu tình lúng túng, cười khổ. Hôm nay bọn họ quyết định sai lầm, bị Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông xúi giục, đâm thọc đi vây công Ninh Châu Tam Hoàng, vốn tưởng chỉ là chuyện nhỏ ai ngờ trêu vào sát tinh như vậy.

Bọn họ phải nhanh chóng tìm cách bù đắp quan hệ với Đinh Hạo.

Tổng Khuyết chạy đến, hưng phấn cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Đinh, người siêu quá, một hơi xử đẹp ba Võ Hoàng cảnh, không muốn nổi danh cũng khó. Trong lòng ta như có một vạn con ngựa động dục chạy qua! Chết tiệt, ca muốn quỳ trước người!

Tổng Khuyết nhảy lên chuôi Thương Tà trường kiếm, nhìn Đinh Hạo từ trên xuống dưới như ngắm quái vật.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Tên mập Tổng Khuyết đúng là điên, mấy hôm trước trò chuyện khoe khoang với Đinh Hạo, hắn vô tình lộ ra vài 'câu cảm thán' trên địa cầu kiếp trước, không ngờ gã nhớ kỹ. Nhưng đại ca, người sử dụng câu không đúng chỗ, lúc khác học lại đi!

Đinh Hạo còn nhớ lần đầu tiên gặp Tổng Khuyết, bộ dạng tên mập nghiêm trang, nói năng rõ ràng, phong độ cao thủ. Ai biết sau khi quen thuộc thì Tổng Khuyết thành tên thô thân kinh, là thủ lĩnh tương lai siêu tông môn nhưng há mồm là lão tử, ông nội người, giọng điệu như ăn cướp đầu đường xó chợ. Đinh Hạo giật mình muốn rút tròng mắt.

Tổng Khuyết cười tùm tùm vỗ vai Đinh Hạo:

- Tiểu Đinh quá mạnh, ta sớm muốn bóp chết hai tên cặn bã Lăng Thế Hùng Phan Nhất Tâm nhưng không có cơ hội, không ngờ hôm nay người làm được. Ha ha ha ha ha ha! Chắc các trưởng lão tông môn sẽ khóc thấy thương.

Người Đinh Hạo lão đảo, biến sắc mặt.

Tổng Khuyết phát hiện điều gì, ôm vai Đinh Hạo, choàng vai bá cổ hắn.

Tổng Khuyết hét với người bên cạnh:

- Tổ cha nó, còn đứng đây làm gì? Cái thứ không phải con người! Không sợ nói cho các người biết, Thanh Văn tông ta và Văn Kiếm tông kết minh, sau này Đinh Hạo là huynh đệ ruột của lão tử, bà nội nó ai mất mà thì coi chừng Tổng Khuyết tự mình đi gặp trưởng bối tông môn của kẻ đó!

Đám người xung quanh hai mặt nhìn nhau, ngẩn ngừ.

Bọn họ cần bù đắp quan hệ với Đinh Hạo ngay.

Nhưng không ai dám tới gần.

Hết cách, tên mập đứng bên cạnh Đinh Hạo rất đáng ghét, biến thái.

Nhiều người từng lén đoán tại sao tên mập này gọi là Tống Khuyết, sau đó cả đám cùng đồng ý lý do là tên này rất thiếu đạo đức, sau lưng có siêu tông môn chống lưng, thực lực cá nhân không ai mò rõ sâu cạn, dám khiêu khích bất cứ ai, chiến tích kinh người, tính tình, cách làm việc không cố định, là đối thủ làm nhiều siêu cường giả thế hệ trước nhức đầu.

- Đinh huynh, cuộc chiến hôm nay ngươi đã nổi tiếng, thật ra tất cả đều là hiểu lầm, chúng ta xin lỗi tại đây!

- Đúng vậy. Chúng ta bị đám người Lăng Thế Hùng lừa!

- Từ nay ta tuyệt đối sẽ không đối địch với Đinh huynh nữa!

- Đinh huynh một trận chiến tuyệt đối danh dương thiên hạ, vị trí chí tôn Bắc vực tương lai chắc chắn có một danh ngạch của Đinh huynh!

- Nói thật là chúng ta chưa từng thấy ai diễn biến đao pháp, kiếm pháp đến trình độ này. Cùng nắm giữ đao ý và kiếm ý đúng là thiên tài vạn người không có một, sau này đi ra ngoài Huyền Thương Thần Cung sẽ hết sức chiêu lãm Đinh huynh!

- Nếu vào được Huyền Thương Thần Cung thì thân phận, địa vị một bước lên mây, dù là siêu đại phái cũng phải cúi đầu.

- Ha ha ha ha ha ha! Nghe nói Đinh huynh sớm có tiếng, hôm nay gặp mặt càng tuyệt hơn, danh bất hư truyền. Từ nay Đinh huynh đủ sức bước vào đẳng cấp đỉnh cao thế hệ trẻ Bắc vực.

534. Chương 535: Uy Chấn Tứ Phương

- Đinh huynh bảo trọng, sau này Ôn Thiên Tình ta nhất định sẽ mang quà đến nhà xin lỗi.

Nhiều cường giả nhân loại tham gia cuộc vây công Ninh Châu Tam Hoàng đứng xa ton hót Đinh Hạo, có kẻ vỗ ngực bảo đảm sau này cùng Đinh Hạo tiến lùi, có người vì biểu hiện chân thành nói xin lỗi hẳn ngay, có người nguyện ý tham gia vào tổ chức Thiên Ninh vương triều, đứng chung trận doanh với hắn, sẽ làm tùy tùng giúp đỡ hắn tìm thượng cổ di tích bí ẩn.

- Được rồi, nói nhảm xong đi hết đi, cút cho lão tử! Lão tử muốn tâm sự với tiểu Đinh!

Mặt mập của Tống Khuyết sa sầm.

Đám người xung quanh đành phải chấp tay từ biệt.

Chớp mắt các cường giả nhân loại trong vòng bốn, năm trăm thước đi hết.

Đưa mắt nhìn quanh toàn là cảnh tượng đổ nát, lầu cao và tháp đá sụp đổ, đá vụn chất đống, máu chảy thành sông. Một số võ giả kiên trì ở lại toàn thân đầm máu, đao kiếm gãy, vết thương nhìn thấy ghê người. Bọn họ là đệ tử Thiên Ninh vương triều, một số võ giả lúc trước bị lôi kéo về phe họ. Tuy mỗi người bị thương rất nặng nhưng ánh mắt, biểu tình đầy tôn sùng, cuồng nhiệt nhìn Đinh Hạo.

Là thiếu niên áo xanh này một người cố gắng xoay chuyển kết cục!

Đặc biệt là những người mới tham gia vào thế lực Thiên Ninh vương triều, vừa rồi bị tập kích tử chiến không lùi, bọn họ biết đánh cuộc đã thành công. Đinh Hạo khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu quả nhiên không

phải có tiếng không có miếng. Liên tục giết ba cường giả đẳng cấp Võ Hoàng cảnh, hoàn toàn ổn định kết cuộc.

Từ nay trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên sẽ không còn ai dám khiêu khích thế lực Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

Cộng với một góc bản đồ, bọn họ đã có thể đứng vững gót chân trong các thế lực đỉnh cao.

Ninh Châu Tam Hoàng chạy ra khỏi Thiên Hương các, kích động người run rẩy.

Lúc trước Ninh Châu Tam Hoàng hành động hơi mạo hiểm, suýt gây họa sát thân, may mắn Đinh Hạo biểu hiện nghịch thiên xoay chuyển tất cả. Bây giờ Ninh Châu Tam Hoàng nhớ lại quá trình gặp Đinh Hạo đúng là duyên phận không đánh không quen biết, những chuyện xảy ra không hay ho sau đó bị ba người ném sang một bên, bọn họ cảm thấy Đinh Hạo là thần hộ mệnh ông trời ban cho.

Ninh Châu Tam Hoàng kích động không nói nên lời:

- Đinh đại nhân, chúng ta . . .

Nếu không phải lúc trước ký kết Huyền Thương khế ước thì bây giờ Ninh Châu Tam Hoàng không là gì. Đinh Hạo óc bản đồ, có thực lực, tìm ai hợp tác chẳng được? Ninh Châu Tam Hoàng có bị Đinh Hạo vứt bỏ cũng đành chịu, đúng là may mắn.

Tổng Khuyết mặt lạnh lùng trừng Ninh Châu Tam Hoàng:

- Hừ! Các người đứng là gặp vận may từ trên trời rơi xuống!

Mới vừa rồi kịch chiến tuy vì thực lực Ninh Châu Tam Hoàng quá thấp nên không thể xen vào cuộc chiến giữa Võ Hoàng cảnh nhưng ba người chết sống ở lì trong Thiên Hương các, không chịu đi ra hỗ trợ khiến Tổng Khuyết gai mắt họ. Nếu không phải Ninh Châu Tam Hoàng là minh hữu của Đinh Hạo thì Tổng Khuyết đã chửi thối đầu.

Đối diện Tổng Khuyết trào phúng, Ninh Châu Tam Hoàng lộ biểu tình xấu hổ.

Thân phận của Tổng Khuyết cao hơn Ninh Châu Tam Hoàng rất nhiều, dù chửi thẳng vào mặt họ thì ba người cũng không dám cãi lại. Có ai không biết tên mập này nổi tiếng vui buồn thất thường, không làm theo quy tắc?

- Ta và tiểu Đinh có chuyện quan trọng cần bàn bạc, ba người dừng ở lại đây giả mù sa mưa làm dáng. Lập tức giải quyết hậu quả đi, làm theo lời lúc trước Đinh huynh đệ nói nhanh chóng tổ hợp thế lực. Chuyện tìm thượng cổ di tích bí ẩn e rằng sẽ bắt đầu sau hai, ba ngày.

Tổng Khuyết dặn mấy câu xong cùng Đinh Hạo choàng vai bá cổ hóa thành luồng sáng biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Phía xa, Lâm Thiên Vũ tìm thiếu niên thợ săn Trương Phàm.

Lâm Thiên Vũ mỉm cười nói:

- Trương huynh đệ, chúng ta cũng xem như không đánh không quen biết. Ha ha, hay là cùng đi uống vài ly?

Đinh Hạo đánh một trận nổi danh, thiếu niên thợ săn Trương Phàm cũng không kém gì. Lúc trước thiếu niên thợ săn Trương Phàm vì muốn cứu Đinh Hạo mà phát cuồng, đao chém mười yêu vương gần như đánh tan nát các cao thủ, xem như vào hàng cao thủ hạng nhất. Không người nào dám khinh thường thế tu thiếu niên thợ săn Trương Phàm nữa.

Lâm Thiên Vũ từng thua trong tay thiếu niên thợ săn Trương Phàm, gã rất hận, nhưng lúc này gã bỗng muốn tìm hiểu về Đinh Hạo, Trương Phàm. Lâm Thiên Vũ muốn biết là hoàn cảnh, cơ duyên gì tạo ra hai quái vật như vậy? Một người là một kiếm đánh bại ba Võ Hoàng cảnh, một người là lấy đao chém mười yêu vương, đều là khiêu chiến vượt cấp, biến thái vô cùng.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm nhú mày nói:

- Đinh sư huynh . . .

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm thấy lo âu.

Vì trong khoảnh khắc vừa rồi thiếu niên thợ săn Trương Phàm dùng bí thuật phát hiện hơi thở Đinh Hạo dồn dập, suy yếu hình như bị thương nặng. Thiếu niên thợ săn Trương Phàm khẳng định tình huống của Đinh Hạo không tốt như bề ngoài, liên tục giết ba cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh dù là cao thủ cùng đẳng cấp đều phải trả giá lớn, huống gì tu vi huyền khí của Đinh Hạo thấp hơn hai cảnh giới.

Lâm Thiên Vũ chớp mắt, cười nói:

- A? Người cũng phát hiện? Yên tâm, có đại ca của ta ở, sẽ không xảy ra vấn đề.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm cúi đầu ngẫm nghĩ, lắc đầu từ chối:

- Không được, ta phải đi về xem Đinh sư huynh.

Lâm Thiên Vũ bắt đắc dĩ nói:

- Được rồi, tùy người.

* * *

Trong lều trước cửa Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

- Phụt.

Đinh Hạo chậm rãi ngồi xuống, mặt trắng bệch hộc búng máu.

- Như thế nào?

Về mặt Tống Khuyết mặt lo âu, trách mắng:

- Tiểu tử thật là, chỉ cần bám chân đám người Lăng Thế Hùng chờ ta tới là được, huynh đệ chúng ta cùng nhau chiến đấu chẳng lẽ không giết được mấy tên khốn kia? Cứ muốn phô trương, một người giải quyết vấn đề, hiện tại bị thương nặng như vậy, sĩ diện khổ thân!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Muốn có được cái gì phải tự tay chiếm lấy, nếu nhờ vào người khác thì cuối cùng sẽ bị coi thường.

Tống Khuyết ngẩn ngơ, nhẹ lắc đầu nhưng không nói gì thêm.

Đúng rồi, nếu hôm nay Đinh Hạo chỉ bám chân đám người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Uất Trì Kim thì xem như lộ mặt, có lẽ sẽ khiến người nhớ tên hắn nhưng không như hiện tại, làm toàn tòa thành trì Cửu Trọng Thiên không ai còn dám xem thường hắn, các siêu cường giả đều liếc mắt nhìn.

Muốn có được cái gì phải tự tay chiếm lấy!

Xem ra thiếu niên xuất thân từ vùng núi này nhìn thấu pháp tắc thế giới lạnh lẽo này.

- Vậy hãy dưỡng thương thật tốt vào, còn một, hai ngày nữa là các cường giả nắm giữ bản đồ sẽ tụ tập lại, lên kế hoạch thăm dò thượng cổ di tích bí ẩn. Người sẽ được mời, trước đó hãy hồi phục sức chiến đấu bình thường, không thì chuyến đi này phúc họa khó lường.

Tống Khuyết để lại chút thánh dược trị thương của Thanh Vân tông xoay người rời đi.

Đinh Hạo ngồi trong lều, vận chuyển huyền công điều dưỡng huyền khí bạo loạn trong người. Một chén trà qua đi Đinh Hạo ổn định vết thương, đứng dậy bước ra khỏi lều, trở vào Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu.

535. Chương 536: Bí Mật Bò Đoàn (thượng)

Tổng Khuyết mật là bằng hữu tốt.

Đinh Hạo từng nói nếu Tổng mật có hứng thú với cái gì trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu thì có thể đi vào xem, nhưng gã đúng là người kỳ diệu, không chút tò mò, bảo rằng gã không tu luyện kiếm pháp, đao pháp, có đạo võ giả của mình nên không cần.

Đinh Hạo chậm rãi đi vào cửa Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, người hơi lão đảo. Đinh Hạo cảm giác như có vô số kim châm chạy trong người, đau nhức như dao cắt vào xương.

Lý Y Nhược vọt ra dìu Đinh Hạo:

- Hạo ca ca!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không có việc gì, yên tâm đi, nha đầu.

Động tác của Đinh Hạo vô cùng dịu dàng vén mái tóc đen dài rũ xuống vai ra sau đầu mỹ thiếu nữ Lý Y Nhược.

Lý Y Nhược không nói nhiều, cẩn thận dìu Đinh Hạo lên lầu.

Nhìn bóng lưng Đinh Hạo, Lý Y Nhược, vẻ mặt năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm ưu tư. Mặt Đinh Hạo tái nhợt, hơi thở hỗn loạn, người lão đảo, ai đều cảm giác được đó là biểu hiện bị thương nặng. Chuyện xảy ra ở Thất Trọng Thiên chưa truyền về, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm không biết có chuyện gì, còn tưởng là Đinh Hạo đấu thua.

Qua giấy lát ngoài cửa có tiếng bước chân.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh trở về, toàn thân đầm máu như mới bơi trong biển máu, sợi tóc nhỏ giọt máu. Nơi thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Ngải Thanh đi qua để lại dấu chân máu, trông rất đáng sợ.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm hỏi ngay:

- Đình sư huynh đâu?

Điền Năng lùn khỏe vội đáp:

- Lý cô nương đã dìu lên lầu.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm chạy lên tầng hai.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm cùng nhìn hướng Ngải Thanh, sốt ruột hỏi:

- Lão Ngải, chuyện gì xảy ra? Tình huống của Hạo ca không tốt lắm, không lẽ đấu thua trong Thất Trọng Thiên?

Người Ngải Thanh có nhiều vết thương, may mắn không bị nguy hiểm sinh mạng.

Về mặt Ngải Thanh vui sướng ngửa đầu cười to bảo:

- Làm sao có thể? Chủ nhân làm sao thua được? Ha ha ha ha ha ha! Các người đừng đoán mò, lần này chúng ta nổi danh như cồn! Nói ra không sợ hù chết các người, chủ nhân lẻ loi một mình trước tiên đánh bại một vị siêu cường giả Vạn Yêu cốc rồi giết ba Võ Hoàng cảnh Phan Nhất Tâm, Uất Trì Kim, Lăng Thế Hùng. Sức một người càn quét quần hùng, đánh đâu thắng đó, không người dám chần, hiện giờ đã là uy chấn Thất Trọng Thiên. Ha ha ha ha ha ha! Từ hôm nay trở đi mấy người chúng ta coi như đi ngang trong tòa thành trì Cửu Trọng Thiên cũng không ai dám nói gì!

- Cái gì?

- Đánh bại siêu cường giả Vạn Yêu cốc?

- Giết ba cường giả Võ Hoàng cảnh?

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm ngơ ngẩn.

Tuy Đình Hạo cho năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm ẩn tượng sâu không lường được nhưng chiến tích thế này quá kinh người rồi đi? Quá mức kinh người, chẳng lẽ Ngải Thanh cố ý khoa trương? Dù sao tên này bình thường biểu hiện không mấy đáng tin.

Ngay lúc đó . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chỉ là nổi tiếng như cồn. Trận chiến này Đình huynh sẽ chấn động toàn Bắc vực, bây giờ tin tức chưa lan ra. Đợi ngày mọi người rời khỏi chiến trường bách thánh cũng là lúc Đình huynh nổi danh thiên hạ, ngay cả Huyền Sương Thần Cung cao cao tại thượng cũng sẽ có biểu hiện đặc biệt ngợi khen Đình huynh. Chúc vụ thống lĩnh Huyền Sương Thần Vệ là nhỏ, nếu xử lý tốt thì Đình huynh rất có thể trở thành Tuần Sát Sử một châu hoặc là chủ một thần điện.

Trầm Bất Hồi vẻ mặt hưng phấn từ bên ngoài sải bước vào Thiên Dao Tuyết Kiếm lâu.

Trở thành Tuần Sát Sử?

Chủ một thần điện?

Hôm nay Hạo ca đã làm chuyện kinh thiên động địa gì vậy?

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khỉ ốm ngây ngốc.

* * *

Đình Hạo chậm rãi kiểm tra vết thương trong người, nuốt vài đan dược chữa thương tự tay luyện chế, hẳn thở phào.

Cuộc chiến hôm nay có kinh không hiểm.

Mới đầu Đình Hạo đánh bại siêu cường giả Vạn Yêu cốc không gặp áp lực gì lớn, nhưng trong trận pháp tiểu thế giới hắn muốn tốc chiến tốc thắng giết Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Uất Trì Kim buộc phải lấy thương đối thương, bị vết thương khá nặng. Chiến mưu của Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc đâm thủng bụng Đình Hạo, bị bút phán quan của Uất Trì Kim điểm hai huyệt khiếu sau lưng, huyền khí lạ nhập vào người. Khi Đình Hạo chiến đấu với Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông phải chịu đựng huyền khí đó phá hủy thân thể.

Cuộc chiến với Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nhờ Đình Hạo dùng mưu mới thắng.

Lúc trước khi lần đầu tiên Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông thi triển Âm Ma Thôn Phệ thì Đình Hạo nhờ vào thần thức, trực giác đệ lục giai kỳ thân thiên địa của Thắng Tự Quyết bắt giữ sơ hở Âm Ma Thôn Phệ. Vậy nên khi ra khỏi trận pháp tiểu thế giới Đình Hạo cố ý dùng đao kiếm cùng lúc công kích, dụ dỗ Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông lại sử dụng Âm Ma Thôn Phệ. Đình Hạo chuẩn bị sẵn một kích tất sát thành công.

Trận chiến này Đình Hạo thắng nhờ tâm kế, mưu tính.

Nếu không thì với trạng thái lúc đó của Đình Hạo dù vết thương ngoài người đã khép nhưng huyền khí lạ chạy lung tung bên trong, đương huyền khí, huyết khiếu bị thương. Nếu Đình Hạo đánh bữa với Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông thì sẽ rơi vào thế yếu, thua chắc. Dù sao Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông là thủ lĩnh trẻ tuổi nhất của siêu tông môn như Hắc Sát tông, thực lực hay nội tình đều không tầm thường.

Đình Hạo thấy ánh mắt lo lắng của thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Ta không sao, các ngươi yên tâm đi, tối đa hai ngày sau sẽ hoàn toàn lành lặn.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược yên lòng.

Đình Hạo ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Trong người ta có vết thương, tiểu Phàm cũng bị thương. Mùi máu tanh bên trong ẩn chứa lực lượng sát khí âm sát không tốt cho thân thể của Tây Môn sư tỷ. Ta đi lâu ba kiếm lâu, tiểu Phàm cũng dừng ở đây, đi dạo lâu tiếp tục tu luyện đi. Ta tin rằng người cũng có thu hoạch trong cuộc chiến này, hãy chuẩn bị đi, trễ nhất ba, bốn ngày sau chúng ta sẽ rời khỏi Cửu Trọng Thiên.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm gật đầu, rời đi.

Đinh Hạo lại dặn dò Lý Y Nhược chút chuyện xong đứng dậy, mỹ thiếu nữ dìu hắn lên lâu ba kiếm lâu.

* * *

Trong đại sảnh trống trải lâu ba không có vật gì khác.

Chỉ có một bờ đoàn dây day rách rưới chính giữa đại sảnh.

Lý Y Nhược dìu Đinh Hạo lên tầng ba liền rời đi, nàng biết hắn cần vận công chữa thương, không thể quấy rầy.

Đinh Hạo khẽ thở ra, chậm rãi đi tới trước bờ đoàn dây day. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, ngồi xuống, nguyên lâu ba chỉ có chỗ này là ngồi được, dùng tạm vậy. Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo ngồi trên bờ đoàn rách rưới thế này.

Ai ngờ Đinh Hạo ngồi xuống bờ đoàn dây day thì phong cảnh trước mắt thay đổi.

Lầu đá trắng, vách tường, tinh đăng bên ngoài khung cửa sổ bỗng nhiên biến mất.

Thay thế là hư không vô tận sâu thẳm.

536. Chương 537: Bí Mật Bờ Đoàn (hạ)

Trước mắt Đinh Hạo như có không gian vũ trụ tối tăm mênh mông, không chia trên dưới trái phải, không phân biệt bầu trời và mặt đất. Từng vì sao lấp lánh nhưng rất xa xôi tỏa ánh sáng. Bóng tối lạnh lẽo vô cùng tận khiến Đinh Hạo kiếm không được thấy cô đơn.

- Đây là sao?

Đinh Hạo không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Đinh Hạo không kịp phản ứng lại thì có biến đổi kỳ dị.

Không gian hắc ám trước mắt Đinh Hạo, vô tận vì sao xa xôi lặng lẽ biến đổi. Từng tia sáng tan biến rồi trọng sinh, quá trình thay đổi dài dòng vô số kỷ nguyên thế nhưng chỉ diễn biến trong chớp mắt. Từng ngôi sao thay đổi chết rồi trọng sinh, trưởng thành trước mắt Đinh Hạo.

Cảm giác ngôn ngữ khó thể miêu tả tràn ngập trong lòng Đinh Hạo.

Đinh Hạo bắt giữ được cái gì rồi lại hoàn toàn chẳng có một chút manh mối.

Lúc này lại có biến đổi.

Một ngôi sao từ nơi xa xôi vô tận nhanh như chớp đến gần Đinh Hạo.

Trong khoảnh khắc ngôi sao đã tới trước mắt Đinh Hạo, đốm sáng nho nhỏ giờ thì che đầy tầm mắt, cho người ảo giác bị nó đè bẹp. Chờ Đinh Hạo lấy lại tinh thần khó tin phát hiện hắn từ không gian hắc ám vô tận đi tới không gian khác.

Một không gian có gió và nắng, cỏ xanh biếc kỳ dị.

Gió phất vào mặt, mùi cỏ thơm ngát.

Đây là hơi thở mùa xuân.

Vạn vật bừng bừng sức sống, hơi ẩm ướt nhưng không khô nóng bao bọc Đinh Hạo, mọi thứ dào dạt sự sống.

Tâm tình Đinh Hạo trở nên nhẹ nhàng hơn, hẳn định vượt cỏ non dưới đất thì bỗng nhiên trước mắt mất hết màu sắc, như cuộn tranh phai màu. Cỏ xanh trong tầm mắt Đinh Hạo khô vàng, héo rũ cuối cùng trở thành màu như kim loại xám bạc.

- Đây là . . . Kiếm?

Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm, thì ra các cọng cỏ nhỏ hợp thành thảo nguyên chính là từng thanh kiếm bén tinh xảo, nhỏ bé xếp cùng một chỗ, phối hợp màu xanh biếc, sức sống vô tận thành thảo nguyên giả.

Đây là thế giới gì?

Đinh Hạo kinh thán. Đinh Hạo thấy từng cây kiếm nhỏ từ từ biến to, cao hơn cả hắn, thành kiếm lớn dài mấy trăm thước như rừng kiếm, hoàn toàn che phủ hắn. Đinh Hạo ngẩng đầu lên, đập vào mắt toàn là trường kiếm xám bạc, vị trí của hắn đứng giữa khe hở các thanh kiếm.

Ảo trận!

Chắc chắn hắn vào ảo trận nào đó.

Chớp mắt Đinh Hạo có phán đoán.

Chắc là do bồ đoàn rách rưới kia tạo ra.

Không lẽ trong bồ đoàn dây đay ẩn chứa lực lượng nào đó lúc trước Đinh Hạo không phát hiện ra?

Nghĩ cũng đúng, tuy lúc trước Đinh Hạo nghiên cứu bồ đoàn dây đay rách rưới nhiều lần nhưng chưa lần nào ngồi lên nó vận chuyển huyền công. Lần này vì bị thương nên Đinh Hạo mới ngồi lên bồ đoàn dây đay điều dưỡng, gặp chuyện quái dị như vậy.

Bên tai Đinh Hạo nghe giọng Kiếm Tổ run run:

- Đừng nghĩ lung tung, hãy nhìn kỹ rừng kiếm!

Đinh Hạo giật nảy mình, bản năng vận đủ thị lực nhìn. Thân kiếm to mấy trăm thanh gần Đinh Hạo nhất khẽ run, hơi thở kỳ dị phát ra từ thân kiếm. Bỗng nhiên màu xanh nhạt lại lan trên thân kiếm, sóng gợn dao động. Đinh Hạo thấy hao mắt, rừng kiếm trong khoảnh khắc lại biến về cỏ xanh biếc.

Loại cảm giác này giống như bản thân thu nhỏ vô số lần đứng trong rừng cỏ nhỏ.

Nhưng lần này Đinh Hạo không rảnh suy nghĩ lung tung.

Bởi vì Đinh Hạo đã phát hiện ra nguyên nhân tạo thành tất cả điều này.

Đó là lực lượng vừa quen thuộc vừa xa lạ với Đinh Hạo.

Kiếm ý!

Đó là kiếm ý kỳ dị không ngừng diễn hóa, thay đổi mọi thứ.

Nói quen thuộc là bởi vì Đinh Hạo cảm thấy chính mình đã nắm giữ kiếm ý.

Nói xa lạ là do Đinh Hạo chưa từng biết thì ra kiếm ý vượt qua phạm trù đơn giản công kích, sát thương, gai cố, tăng tiến. Kiếm ý có được thần thông uy lực sánh bằng tạo hóa vạn vật.

Đinh Hạo ngạc nhiên, hết thúc thúc giục thần thức cảm giác loại xuân chi kiếm ý.

Từ xưa đến nay, kiếm ý chỉ có thể cảm nhận chứ không nói được. Có thể nắm giữ được kiếm ý hay không dựa vào cơ duyên, linh ngộ thoáng qua một giây của người đó. Có vô số cường giả tuyệt thế đẳng cấp Võ Hoàng cảnh, Võ Đế cảnh suốt đời không thể nắm giữ kiếm ý. Có võ giả bình thường dưới Tiên Thiên Võ Tông cảnh nhờ cơ duyên xảo hợp có thể nhìn trộm kỳ áo nghĩa.

Như thứ trước mắt Đinh Hạo, cảm nhận, nghiền ngẫm một loại kiếm ý với khoảng cách gần như vậy là cơ duyên hiếm có đối với nhiều người.

Đinh Hạo là đạo kiếm song thánh thể lại tu luyện công pháp tuyệt thể như Huyền Chiến Thắng Quyết, trời sinh hiểu biết đạo ý và kiếm ý, kiếm pháp, đạo pháp siêu phàm nhập thánh, lại có trực giác võ đạo cực kỳ khủng bố. Có đoạn ký ức của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ chỉ dẫn, Đinh Hạo được đạo ý và kiếm ý. Lúc này Đinh Hạo nhìn xuân chi kiếm ý không ngừng thay đổi, dần bắt giữ được áo nghĩa, diệu dụng của nó.

Rừng kiếm, rừng cỏ vô tận không ngừng thay đổi trước mắt Đinh Hạo.

Từng tia duy chân ý uẩn chảy xuôi như hít thở không khí, từng chút một thấm vào người Đinh Hạo, dung nhập linh hồn. Dấu ấn áo nghĩa dần sáng tỏ trong lòng Đinh Hạo.

Đinh Hạo từ từ khép mắt, không nhìn phong cảnh bên ngoài thay đổi.

Đinh Hạo dùng tâm bắt giữ kiếm ý tràn đầy trong không khí.

Không biết qua bao lâu, khi Đinh Hạo lại mở mắt ra thì rừng kiếm vô tận đã biến mất.

Đinh Hạo quay về hư không tối tăm lạnh băng vô tận, không chia trên dưới trái phải, không phân biệt bầu trời và mặt đất. Từng vì sao lấp lánh, chỗ này không có khái niệm thời gian và không gian. Vũ trụ hồng hoang, thiên địa huyền hoàng, chỉ mình Đinh Hạo.

Có vẻ Đinh Hạo đã thói quen biến đổi như vậy.

Đinh Hạo cúi đầu, hai lòng bàn tay chìa lên trên.

Lòng Đinh Hạo máy động, một cây kiếm nhỏ màu bạc chui ra từ dưới lớp da tay trái và phải.

Kiếm nhỏ chậm rãi chuyển động, tràn ngập kỳ dị. Khi kiếm nhỏ hình thành bóng run lên, từ mũi đến chuôi kiếm bị sắc xanh biếc nhuộm thành cọng cỏ xanh biếc.

Sức sống dào dạt tràn ngập từ cọng cỏ.

xuân chi kiếm ý!

Đinh Hạo đã nắm giữ xuân chi kiếm ý!

Thời gian đảo ngược, cọng cỏ tràn ngập sức sống từ hai tay Đinh Hạo dần lún xuống lớp da, vào đường huyền khí tu sửa vết thương bị huyền khí lạ tổn hại nặng, như mưa xuân đậm đặc âm thầm thấm nhuần vạn vật. Chỉ mấy giây sau vết thương của Đinh Hạo đã lành gần hết.

- Thiên hạ to lớn, thần võ đạo thiên biến vạn hóa, sức người khó thể làm hết. Ta tưởng chính mình đã nắm giữ kiếm ý, hiện tại xem ra chỉ là ếch ngồi đáy giếng, ếch ngồi đáy giếng. Đạo kiếm ý không chỉ tăng lực công kích càng có thể diễn hóa thiên địa vạn vật, nếu có xuân chi kiếm ý thì chắc trên thế giới còn có hạ chi kiếm ý, thu chi kiếm ý, đông chi kiếm ý, thậm chí một năm hai mươi bốn thời tiết cũng có thể diễn hóa kiếm ý.

Đinh Hạo thâm yểu ra.

Ý chính là ý niệm.

Ý niệm động, tâm hướng về là có thể thiên biến vạn hóa.

Vì vậy kiếm ý cũng có thể biến ảo

Chắc đạo ý cũng thế.

Trong chớp mắt này Đinh Hạo cảm thấy trước mặt có cánh cửa hắc chưa từng nhận ra đang từ từ mở rộng, thế giới tràn ngập khả năng vô hạn giăng vòng tay với hắn.

537. Chương 538: Xuân Hạ Thu Đông Kiếm Ý

Khi Đinh Hạo định tiếp tục nghiền ngẫm xuân chi kiếm ý thì trời sao lại có biến đổi.

Nơi xa xôi vô tận lại có một ngôi sao rực rỡ như đáp lại cảm ngộ của Đinh Hạo, chớp mắt nó bay đến trước mặt hắn. Tầm mắt Đinh Hạo lại bị quả cầu ánh sáng cực kỳ to lớn che lấp, dần không thấy gì, không nhận biết cái gì.

Khi Đinh Hạo lại nhìn thấy đồ vật thì trước mắt là một thế giới mới.

Một thế giới mùa hạ, nắng nóng cháy, cây xanh ngắt, bóng cây mát mẻ, không khí nóng bức.

Tia sáng xẹt qua não Đinh Hạo, khi hắn cẩn thận nhìn chăm chú thì mọi thứ biến đổi.

Cây xanh bên cạnh Đinh Hạo, một vầng mặt trời treo trên cao, phía xa là cây cối, cỏ xanh dưới đất, tất cả do kiếm lớn hồ khác nhau hợp thành. Màu sắc khác nhau, hình dạng, kích cỡ khác biệt phát ra dao động kỳ dị, cướp tạo hóa thiên địa, đánh lừa cảm quan hình thành môi trường kỳ dị.

- Chắc chắn đây là hạ chi kiếm ý!

Lần này Đinh Hạo không cần Kiếm Tổ nhắc nhở lập tức tập trung vận dụng thần thức cảnh giới kỹ thân thiên địa, trực giác vô đạo bắt giữ ẩn ý thiên địa này. Đinh Hạo nhắm mắt lại, rơi vào trạng thái không mình.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên lĩnh ngộ nên Đinh Hạo rất nhanh vào trạng thái.

Không biết qua bao lâu.

Khi Đinh Hạo lại mở mắt ra, quả nhiên trước mắt là không gian tối tăm lạnh băng.

Đinh Hạo vẫn khoanh chân ngồi giữa hư không, pháp phên lên xuống như bèo trôi.

Lòng Đinh Hạo máy động, xòe tay ra.

Đầu tiên là một cọng cỏ xanh biếc trời lên, tiếp theo cọng cỏ lớn nhanh, dần dần hóa thành cây to rậm rạp um tùm, cành lá sum xuê lắc lư theo gió. Trong ba, bốn giây năm tháng từ xuân đến hạ diễn hóa trong lòng bàn tay Đinh Hạo.

Cảm giác nóng cháy từ bàn tay Đinh Hạo chạy vào người, tu sửa các vết thương đường huyền khí, nơi đi qua ấm áp xóa đi nỗi đau như đao cắt.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn hư không phía xa.

Như có cảm ứng, phương xa vô tận, một ngôi sao tỏa sáng rực rỡ nhanh như chớp bay tới gần Đinh Hạo.

* * *

Thật lâu về sau.

Đinh Hạo lại mở mắt ra, lòng bàn tay từ từ xòe ra. Vẫn là cây kiếm nhỏ đó xoay tròn, biến thành cọng cỏ nhỏ, từ từ thành cỏ non, tiếp tục sinh trưởng thành cây lớn chọc trời, cành sum xuê, nở hoa, trái đỏ kết trên cành, thu đậm đặc tràn ngập có thể hái.

Xuân hạ thu!

Đinh Hạo đã nắm giữ ba loại kiếm ý.

Mặc dù Đinh Hạo chỉ nắm sơ, hắn vẫn chưa hiểu rõ cách vận dụng ba loại kiếm ý ra sao nhưng đây là tiến bộ vượt bậc. Đinh Hạo hiểu rõ việc này có trăm lợi không một hại, nếu hắn hoàn toàn quán thông bốn loại kiếm ý thì . . .

Lòng Đinh Hạo máy động, một ngôi sao phía xa đáp lại hắn. Nó tỏa sáng rực rỡ hóa thành sao băng chớp mắt đến trước mặt Đinh Hạo.

* * *

- Đinh sư huynh vẫn chưa bế quan xong?

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm ngẩng đầu nhìn cầu thang bắc qua tầng ba kiếm lâu, biểu tình sốt ruột.

Đã qua ba ngày, vết thương trên người thiếu niên thợ săn Trương Phàm lành hẳn, không để lại chút vết sẹo. Cơ bắp đen sần chắc nhô ra, thực lực thiếu niên thợ săn Trương Phàm hơi tăng tiến, thân hình càng vạm vỡ, có khí thế hơn.

Từ sau khi Đinh Hạo lên tầng ba luôn trong trạng thái bế quan, không uống một giọt nước.

Có mấy lần Lý Y Nhược định đưa thức ăn lên nhưng đến cửa cầu thang tầng ba thì bị lực lượng vô hình ngăn cản, vách tường khí không cho nàng tiến tới. Nếu Lý Y Nhược cứ rắn xông vào lại lo sẽ ảnh hưởng Đinh Hạo tu luyện, chỉ có thể sốt ruột chờ đợi trong tầng hai.

Trầm Bất Hồi lo âu nói:

- Ninh Châu Tam Hoàng đã đến mấy chục lần, Tổng Khuyết cũng tới vài lần, phái người nhắc lại buổi chiều hôm nay các phương siêu cường giả nắm giữ bản đồ sẽ họp bàn chuyện khám phá thượng cổ di tích bí ẩn trong chợ Nhất Trọng Thiên. Nếu Đinh huynh vẫn chưa kết thúc bế quan thì e rằng sẽ bỏ lỡ thịnh hội lần này.

Ngay lúc đó . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Đã ba ngày trôi qua sao? Ta còn tưởng mới có mấy canh giờ.

Trong tiếng cười sang sảng, tinh thần Đinh Hạo phới phới chậm rãi bước xuống lầu trong sự mong mỏi của mọi người.

- Hạo ca ca!

- Đinh sư huynh đã lành vết thương?

- Đinh huynh, tốt quá, chúng ta không cần lo nữa.

Ba người Trầm Bất Hồi, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm mừng rỡ.

Mấy ngày nay thực lực của Trầm Bất Hồi, Lý Y Nhược, thiếu niên thợ săn Trương Phàm có tiến bộ, liếc sơ nhìn ra vết thương trong người Đinh Hạo đã hoàn toàn lành, tinh thần phấn chấn. Không chỉ thế, thực lực Đinh Hạo tăng vọt. Khi Đinh Hạo đạp từng nấc thang đi xuống, khí thế vô hình tràn ngập quanh thân hắn, đôi khi là sắc xuân dạt dào, có lúc là hè nắng cháy, có khi mùa thu mát mẻ, đôi khi giá rét, cho người cảm giác năm tháng trôi, xuân hạ thu đông không ngừng diễn hóa.

Đinh Hạo xoa bụng nói:

- Có đồ ăn không? Bụng lên đi, ta hơi đói.

Thật ra vô giả từ cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh trở lên có sức sống vô cùng mạnh mẽ, dù mười ngày mười đêm không ăn không uống cũng không sao. Chủ yếu là Đinh Hạo thèm, mỗi ngày ăn cơm đã là thói quen, thỏa mãn miệng lưỡi. Ăn uống là hứng thú lớn nhất của Đinh Hạo ngoài luyện công.

Lý Y Nhược cười tươi xách hộp cơm, bên trong chứa các thức ăn ngon đã chuẩn bị sẵn.

Đinh Hạo vừa nhai ngồm ngoàm vừa hỏi:

- Tây Môn sư tỷ thế nào rồi?

Lý Y Nhược kể tỉ mỉ:

- Vết thương và âm độc trong người Thiên Tuyệt giáo sư cơ bản đã khép lại, bài trừ ra, sức sống dần tăng cường. Trạng thái cơ thể như ban đầu, thậm chí mạnh hơn chút nhưng vẫn ngủ say.

Mỗi ngày Lý Y Nhược kiểm tra kỹ trạng thái của Tây Môn Thiên Tuyệt, nắm rõ như lòng bàn tay.

Lý Y Nhược tiếp tục bảo:

- Phải rồi, mấy hôm trước Bất Hồi huynh tìm được nửa miếng lá cây yếu yếu chân thụ trong chợ, không biết có thể làm tài liệu luyện đan không.

Lý Y Nhược nói rồi đưa ra một mảnh lá cây xanh biếc mơn mớn tỏa sáng như phỉ thúy.

Mảnh lá cây có vân rõ ràng, hai bên đối xứng, phần đuôi có một khúc hoa văn đen, tất cả tinh hoa đều ẩn chứa trong vân dày. Lá cây giống bàn tay trẻ sơ sinh, nhưng phần đầu bị rách một miếng, bên mép hơi héo, đã trôi mất nhiều tinh hoa.

Đinh Hạo quan sát kỹ, cất lá cây, ngoái đầu cười nói với Trầm Bất Hồi:

- Trầm huynh có lòng.

Trầm Bất Hồi mỉm cười nói:

- Không có gì, tiện tay. Phải rồi, Đinh huynh nhờ ta tìm tin tức đệ tử Văn Kiếm tông và những người Tuyết Châu khác đã có manh mối.

- A?

Mắt Đinh Hạo sáng lên:

- Nói mau lên.

- Trong danh sách cần chú ý Đinh huynh đưa thì hai người Lý Mộc Vân, Lương Phi Tuyết không xuất hiện, chưa nghe bao giờ, có lẽ bọn họ không vào tòa thành trì Cửu Trọng Thiên. Lý Vô Song của Thiên Á, cốc không ở trong thành, nhưng có người từng thấy một nữ nhân đánh đàn mặc áo trắng, khí chất như tiên từng xuất hiện ở hướng đông. Nhưng chỉ nhìn thoáng qua, không biết tung tích.

Trầm Bất Hồi từ tốn kể.

538. Chương 539: Tề Đàn Hội Minh

Đinh Hạo hơi thất vọng, nhưng kết quả nằm trong dự đoán.

Tuyết Châu là tiểu châu hẻo lánh, trên cơ bản ngăn cách với thế gian, rất ít biết tin thật về chiến trường bách thánh. Giống như Đinh Hạo mơ hồ đi tới chiến trường cổ xưa mới phát hiện mình ở tầng chót nhất toàn Tuyết Châu, bao gồm trưởng bối các đại tông môn cũng không biết trong chiến trường bách thánh tồn tại cái gì.

Trong hoàn cảnh đó e rằng nhiều đệ tử đã thành lương thực trong bụng mãnh thú tuyệt thế.

Rất ít có người may mắn như Lý Y Nhược thu một vật nuôi có thể càn quét hết đối thủ. Phương Thiên Dục, Lý Tàn Dương không có tin tức gì, hoặc là khổ sở sinh hoạt ngoài hoang dã nguy hiểm hoặc là đã chết.

Trầm Bất Hồi tiếp tục bảo:

- Cũng không ai phát hiện một kiếm khách tóc tím mắt bạc. Nhưng nghe nói hai mươi ngày trước tức là trước khi nhóm Đinh huynh vào Cửu Trọng Thiên hai, ba ngày có một người từng ở trong chợ nhất trọng thiên thấy một nữ võ giả mặc áo giáp phượng hoàng lửa, đeo mặt nạ vẫn cho người cảm giác đẹp tuyệt trần. Khi đó có một vị yêu vương, lòng dạ khó lường thăm dò thực lực của nữ võ giả kết quả thảm bại trở về.

Mắt Đinh Hạo sáng lên.

Nữ võ giả này chắc là Tà Giải Ngữ.

Không ngờ Tà Giải Ngữ đến tòa thành trì Cửu Trọng Thiên sớm hơn Đinh Hạo mấy ngày, chắc nàng cũng có kỳ ngộ nhất định không thì đã chẳng biết đến sự tồn tại của Cửu Trọng Thiên nhanh như vậy. Tuy nhiên đã lâu như vậy Tà Giải Ngữ không xuất hiện, không biết có nguyên nhân gì?

Theo lý thì Đinh Hạo khai khẩn Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu lại liên tục giết đám người Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Uất Trì Kim trong Ngũ Trọng Thiên, danh tiếng đã truyền khắp tòa thành trì Cửu Trọng Thiên. Tạ Giải Ngữ nên biết tung tích Đinh Hạo từ lâu, tại sao nàng không đến Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu tìm hắn?

Đinh Hạo thầm thắc mắc.

Trầm Bất Hồi tiếp tục bảo:

- Ta chỉ biết có bấy nhiêu. Ngoài ra ta làm theo Đinh huynh dặn thả tin thu gom các thần dược hoàng hộ tâm địa duẩn, tiên lệ lục la vân vân và vân vân, nhưng tiến triển không nhiều. Trừ miếng lá yếu yếu chân thụ ra không ai có thần dược khác. Không phải bọn họ không có hứng thú với điều kiện mà là thật sự không có hàng.

Đinh Hạo gật đầu, hỏi:

- Vậy còn mấy tài liệu thái âm tinh sa, thiên địa long cốt, bích căn cổ thụ thì sao?

Trầm Bất Hồi cười khỏ nói:

- Mấy thứ này càng thêm hiếm thấy, mỗi một loại cơ bản là thần liệu chuyên thuộc về siêu cường giả chiến thần, dù là cường giả đẳng cấp chiến hoàng cũng chưa chắc có được.

Đinh Hạo thở dài không nói.

Đây là nhiệm vụ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ giao cho Đinh Hạo, bây giờ muốn tìm chúng trong vòng nửa năm, một năm là không thể nào.

Trong khi Trầm Bất Hồi nói chuyện thì bên ngoài tiếng bước chân.

Giọng lão tam Ninh Châu Tam Hoàng vang lên:

- Xin hỏi Lý tiên là Đinh đại nhân đã kết thúc bế quan chưa? Vừa rồi Tống Khuyết đại nhân lại phái người đến mời, nói sau ba khắc nữa các siêu cường giả sẽ họp chuyện thăm dò thượng cổ di tích bí ẩn.

Đinh Hạo cười đứng dậy, đặt bát đĩa, cười cười nói:

- Lại đến giục, đúng là cái số chạy. Được rồi, chúng ta xuất phát đi. Điền Năng, năm người ở lại đây gói ghém các đồ đạc đi, chúng ta sẽ nhanh rời khỏi tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

* * *

Chợ Nhất Trọng Thiên.

Chỗ này vốn là nơi ồn ào nhất tòa thành trì Cửu Trọng Thiên bây giờ càng nhộn nhịp hơn. Hầu như các cường giả cao thủ nhân loại, yêu tộc nguyên tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đều tụ tập tại đây. Trung tâm chợ có một kiến trúc cao năm mươi thước giống tế đàn, mấy chục bóng người phát ra khí thể sắc bén đứng sừng sững.

Mấy chục bóng người đó như mấy chục mặt trời chói mắt.

Bọn họ cao cao tại thượng, phát ra khí thể hầu như che lấp lực lượng của các võ giả, yêu tộc khác, là núi cao thể trào lên. Sinh linh dưới tế đàn chỉ có thể hâm mộ ngược nhìn, không cách nào sánh vai.

Mấy chục người này mới là cường giả thiên tài xuất sắc nhất nhân loại, yêu tộc trong chiến trường bách thánh lần này, là thiên kiêu nắm giữ vận mệnh tương lai thời đại nhân loại, yêu tộc.

- Thời gian gấp gáp, chúng ta còn phải chờ đến bao giờ?

- Ha ha ha ha ha ha! Vẫn không xuất hiện? Chẳng lẽ Đinh Hạo kia hết sức trong trận chiến đó, bị thương nặng chết rồi? Đã ba ngày chưa xuất hiện.

Có kẻ nói xách nói mé.

Đối với việc Đinh Hạo bỗng nhiên nổi lên không phải mọi người đều thích thú, có một số nhân loại, yêu tộc cảm giác địa vị của mình bị uy hiếp, không thích hẳn chút nào. Cuộc chiến thần lộ, chỉ có một người thắng, những kẻ khác đã định sẽ thành đá lót chân.

- Cách thời gian ước định còn nửa khắc, các người sốt ruột đi đầu thai sao?

Khỏe môi Tống Khuyết dính đầu đường như mới ăn bữa tiệc lớn xong, cầm cây tăm bằng ngọc xỉa răng.

Có người hết sức châm ngòi ly gián: truyện được sưu tầm từ .org

- Tự tập bản đồ, thăm dò thượng cổ di tích bí ẩn là chuyện quan trọng biết bao, Đinh Hạo vẫn chưa xuất hiện không lẽ cho rằng hắn giết Lăng Thế Hùng là có thể không nhìn chúng ta sao?

Lúc này đám đông phía xa xôn xao.

Như đổ dầu vào chảo nóng, đám đông yên lặng bỗng ồn ào. Có người lớn tiếng gào rú, có tiếng reo hò vỗ tay. Đám đông tự tách ra một con đường ỹ thiếu niên mặc áo xanh dẫn theo bằng hữu đi.

Đinh Hạo đã đến!

Loại thanh thế này rõ ràng biểu thị bây giờ hắn được ủng hộ nhiều nhất trong võ giả nhân loại.

Sự thật đúng là vậy.

Hôm mấy yêu tộc vây công Thiên Hương các làm nhiều thế lực nhân loại dính miếng, có thể nói là khổ không thể tả. Nhờ Đinh Hạo liên tục đánh bại cường giả yêu tộc, giết đám người Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, Uất Trì Kim cầu kết cùng yêu tộc tập kích giết đồng bào. Đám võ giả tầng chót không cần biết tiếng tăm, thế lực gì nên không có nhiều kiêng dè. Ở trong mắt đám võ giả tầng chót thì đám người Phan Nhất Tâm áo đen rắn độc, Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, Uất Trì Kim hoàn toàn là gieo gió gặt bão, Đinh Hạo giết chết, đánh bại cường giả yêu tộc, là anh hùng của nhân loại.

Cộng với xuất thân của Đinh Hạo không hiển hách khiến hắn được các võ giả đến từ tiểu châu tiểu phái ủng hộ, cổ vũ.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng hưng phấn chạy đằng trước mở đường dẫn Đinh Hạo tới dưới tế đàn.

Xung quanh tế đàn bày minh văn của nhân loại, trận pháp của yêu tộc có thể ngăn cách bên ngoài nhìn ngó. Có bốn mươi cường giả đỉnh Võ Vương cảnh đóng giữ, gồm hai mươi võ giả nhân loại, hai mươi yêu vương yêu tộc. Trong hai mươi yêu tộc có một vị giữ hình người chỉ có phần cổ là rậm lông thú trắng, là đỉnh yêu vương trấn giữ vị trí này chặn đường đám người Đinh Hạo đi.

Ánh mắt đỉnh yêu vương lạnh băng và tàn nhẫn liếc qua mọi người, nói:

- Tế đàn hội minh, chỉ người giữ một góc bản đồ mới có tư cách leo lên tế đàn, tối đa chỉ được mang theo hai người, những người khác đều chờ ở bên dưới đi!

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nhìn hướng Đinh Hạo.

539. Chương 540: Tung Tích Hai Góc Bản Đồ Cuối Cùng (thượng).

Đinh Hạo nắm tay Lý Y Nhược đi đằng trước.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng tuyên bố bên ngoài là gã giữ một góc bản đồ nên có tư cách vào tế đàn, nhưng sự thật chính Đinh Hạo mới là người sở hữu bản đồ. Cho nên mọi thứ do Đinh Hạo quyết định, nếu hắn và Lý Y Nhược đi vào thì lão tam Ninh Châu Tam Hoàng không thể dẫn thêm người.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng nhỏ giọng nói nhỏ vào tai hai huynh đệ, theo sát Đinh Hạo.

Tế đàn có mười tầng, Đinh Hạo đi rất chậm leo lên từng bậc, tốn nửa khắc leo lên đỉnh. Đúng lúc này vừa là thời gian ước hẹn, mặt trời lên ba sào.

Có cường giả yêu tộc cười mỉa:

- Ha ha ha ha ha ha! Dao cuồng kiếm si Đinh Hạo thật là uy phong.

Đinh Hạo gật đầu chào Tổng Khuyết, không quan tâm mỉa mai trào phúng.

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng bị đẩy lên vị trí chủ, Đinh Hạo và Lý Y Nhược đứng sau lưng gã, trên danh nghĩa là hộ vệ của gã. Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt, cá heo Mạnh Mạnh đứng trên vai trai tài gái sắc. Một con thì lười biếng ngủ, một kia vui vẻ vẫy đuôi.

Tuy nhiên mọi ánh mắt trên đỉnh tế đàn không chú ý vào lão tam Ninh Châu Tam Hoàng mà cố ý vô tình liếc hướng Đinh Hạo, Lý Y Nhược. Trong lòng mỗi người trong như gương sáng, hoàng tử Thiên Ninh vương triều có tư cách đứng đây toàn nhờ phúc của dao cuồng kiếm sau lưng gã, không thì ba ngày trước thế giới này đã không còn lão tam Ninh Châu Tam Hoàng.

Bản thân lão tam Ninh Châu Tam Hoàng cũng biết rõ nên không để ý.

Một cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc toàn thân lóe yêu quang, hơi thở khủng bố, mặt mày mơ hồ.

Cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc nêu đề nghị:

- Được rồi, nếu mọi người đã tụ tập đông đủ thì đừng nói nhảm nữa. Chúng ta vì thượng cổ di tích bí ẩn mới tạm thời đứng chung một chỗ. Các vị, hãy đưa ra một góc bản đồ các người nắm giữ, chúng ta thử ghép bản đồ hoàn chỉnh sau đó cùng nhau thăm dò thượng cổ di tích bí ẩn.

Một nhân loại Vô Hoàng cảnh đeo mặt nạ ngũ sắc lạnh lùng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ nếu gom đủ bản đồ, mọi người nhìn xem liền biết vị trí thượng cổ di tích bí ẩn, còn hợp tác gì đó thì không có ý nghĩa. Trực tiếp giết nhau là được, ai còn sống đứng tại đây là có thể tìm thượng cổ di tích bí ẩn, mở minh văn trận pháp ra, đốt lên thần hỏa, được quyền không chế chiến trường bách thánh.

Cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc lúc trước lên tiếng bình tĩnh nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thiên Vân Công đừng lo điều này, theo ta được biết đường đi thượng cổ di tích bí ẩn đây rầy nguy hiểm, cự thú tung hoành. Lực lượng một phái không thể chống lại, chỉ có nhân tộc và yêu tộc bắt tay nhau mới đến được mục tiêu. Huống chiv mỗi một bia đá khắc bản đồ đều là một tín vật, tụ đủ bia đá mới mở được cửa đường hầm vào thượng cổ di tích bí ẩn.

Cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc nói xong lấy một tấm bia đá màu đen ra khỏi không gian trữ vật vụn yêu lực lơ lửng giữa tế đàn. Sau khi yêu khí rót vào, bia đá tỏa từng luồng sáng xanh hình thành đường nét mơ hồ trên không trung.

Cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc tiếp tục bảo:

- Vì biểu đạt thành ý ta bày ra bản đồ Ngân Nguyệt Cổ yêu Thành ta nắm giữ ọi người xem.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào đường nét màu xanh.

Chính giữa là đường nét màu xanh uốn rượn như rồng như rắn, hai bên là địa hình núi sông, trông sống động như thật giống hình nổi ba chiều. Nếu theo tỷ lệ lớn nhỏ thì đường nét biểu thị khoảng cách thực tế dài hơn một ngàn dặm.

Một đồng bạn đứng sau lưng Thiên Vân Công đeo mặt nạ nhỏ giọng nói:

- Chỗ này . . . A? Hình như ta từng thấy ngọn núi đó!

Vậy là có thể xác định phương hướng, vị trí đại khái của đoạn đường này.

Nhưng chỉ là một khúc, mọi người không thể xác định tuyến đường đi thượng cổ di tích bí ẩn nằm ở đâu. Tin tức lúc trước đồn ra chắt chắt chỉ có đi theo con đường trong bản đồ đến khúc cuối mới tìm ra thượng cổ di tích bí ẩn, không thì dù biết một đoạn đường cũng chẳng thể tìm ra mục đích.

Đây là lý do vì sao cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc này dám bày ra một góc bản đồ của mình.

Toàn thân cường giả đẳng cấp yêu hoàng của yêu tộc chớp lóe lửa yêu, mắt lướt qua mọi người:

- Các vị, ta đã đưa ra bản đồ của mình, các người cũng nên có biểu thị đi?

- Được, nhân tộc chúng ta cũng không thể bị yêu tộc xem thường!

Tổng Khuyết cười lớn một tiếng, lòng bàn tay lật, một tấm bia đá bay ra bành bồng giữa hư không. Huyền khí rót vào bia đá hiện ra các lần sáng xanh, rất giống với tuyến đường lúc trước Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng bày ra, cho người cảm giác rơi vào trong đó.

Nhưng hai tuyến đường không nối vào nhau được, chiếm mỗi góc hư không.

Cùng lúc đó, các cường giả thế lực nhân loại, yêu tộc khác bày ra bia đá của mình, hiện đường đi trong hư không. Có vài tuyến đường nối với nhau, con đường bí ẩn cổ xưa dần hoàn chỉnh.

Cuối cùng thiếu ba góc bản đồ.

Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng lạnh lùng cười:

- Còn thiếu tuyến đường khởi đầu, mau lấy ra đi. Nếu có người đục nước béo cò, không có bản đồ mà giả trò . . . Ha ha, hôm nay cũng đừng mơ sống sót rồi đi!

Các đại thế lực đưa bản đồ ra cũng đầy sát khí.

Vài người liếc mắt thế lực chưa bày ra bản đồ bia đá. Trong đó một đại thế lực yêu tộc đến từ Thôn Nhật yêu Đường, cường giả yêu tộc cảnh giới nửa bước yêu hoàng dần dần, thực lực thấp nhất trong các cường giả yêu tộc, danh hiệu Thôn Nhật Yêu Hoàng. Lúc trước chính là Thôn Nhật Yêu Hoàng trào phúng châm chích Đinh Hạo.

Một thế lực khác chưa đưa ra bản đồ bia đá là đám người Ninh Châu Tam Hoàng, Đinh Hạo, Lý Y Nhược.

Thôn Nhật Yêu Hoàng cười to bảo:

- Đừng mơ sống rồi đi? Thật lớn lối! Ha ha ha ha ha ha! Thôn Nhật yêu Hoàng ta muốn đi có ai ngăn cản được?

Thôn Nhật Yêu Hoàng nói xong định xoay người mang theo thuộc hạ rời đi.

Tổng Khuyết biến sắc mặt, đầu mày bắn ra sát khí:

- Càn rỡ! Thôn Nhật Yêu Hoàng, nói vậy là ngươi không hề có bản đồ, luôn trêu đùa chúng ta?

- Ha ha ha ha ha ha! Dù không có bản đồ thì sao? Chỉ bằng vào bốn chữ Thôn Nhật yêu Điện ta đã có tư cách xuất hiện trên tế đàn hội minh hôm nay.

Thái độ Thôn Nhật Yêu Hoàng kiêu căng xoay người, ngửa đầu cuồng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ bản hoàng đã thấy vài khúc bản đồ, mau kêu tiểu tử nhân tộc Đinh Hạo lấy ra!

Tổng Khuyết lạnh lùng cười, quay đầu nhìn hướng Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng và mấy yêu hoàng đại thế lực khác.

Tổng Khuyết hỏi:

- Các vị nói thế nào?

Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng mặt không biểu tình nói:

- Kẻ thật giả lẫn lộn, giết!

Mấy yêu hoàng khác cũng cười nhạt.

Hội minh hôm nay là kết quả các phương bàn bạc, Thôn Nhật Yêu Hoàng to gan gây rối, dám thật giả lẫn lộn tiến vào quan sát bản đồ, hoàn toàn không để mắt các đại thế lực ước định. Dù cùng là yêu tộc nhưng

các yêu hoàng vô cùng tức giận.

540. Chương 541: Tung Tích Hai Góc Bản Đồ Cuối Cùng (hạ)

Tổng Khuyết gật đầu, nói:

- Nếu vậy thì ta sẽ giết con chó ghê không biết sống chết này!

Khí thể vô cùng mạnh mẽ bùng phát từ thân hình mập mạp, khí cơ tỏa định Thôn Nhật Yêu Hoàng. Thôn Nhật Yêu Hoàng thấy người cứng ngắc, yêu khí trong người bị áp chế, không vận chuyển suôn sẻ. Thôn Nhật Yêu Hoàng vốn gần như hình người dưới lớp da chậm rãi mọc lông trắng, đây là dấu hiệu thực lực gã bị áp chế bắt đầu thoái hóa.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thấy Tổng Khuyết ra tay hết sức.

Tên mập nhìn như vô hại, tai to, tròn quay buồn cười rất bí hiểm, bình thường Tổng Khuyết lộ ra hơi thở chỉ cỡ đỉnh Đại Tông Sư cảnh. Tuy nhiên trong người Tổng Khuyết có lực lượng siêu bí ẩn, một khi thúc giục nó sẽ tăng trưởng gấp mấy trăm lần, lúc này khí thể của gã ước chừng cỡ cảnh giới thực lực khiêu Võ Hoàng cảnh.

Thôn Nhật Yêu Hoàng hét to một tiếng:

- Người dám ra tay với ta? Người có biết sự lợi hại của Thôn Nhật Yêu Điện?

Thôn Thiên yêu Tổ, chủ Thôn Nhật Yêu Điện là một con khiêu thiên thần khuyển đặc đạo, truyền thuyết có được uy năng nuốt trời ăn trăng. Thôn Thiên yêu Tổ, chủ Thôn Nhật Yêu Điện là một trong các chí tôn yêu tộc rất nổi tiếng, rất bao che khuyết điểm, các hậu bối bị chiều hư. Thôn Nhật Yêu Hoàng có huyết thống thuần nhất trong các hậu bối của Thôn Thiên yêu Tổ, chủ Thôn Nhật Yêu Điện, được yêu tổ yêu thương nhất. Thực lực cảnh giới yêu hoàng của Thôn Nhật Yêu Hoàng là nhờ các loại bí pháp nâng lên, bình thường gã cực kỳ kiêu căng, vênh vao, cho rằng không ai dám đụng vào mình.

Tổng Khuyết lạnh lùng cười:

- Thứ không biết sống chết!

Tổng Khuyết giơ tay lên, võ ấn to lớn xuất hiện trước mặt gã sắp xuất chiêu.

- Khoan đã!

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng chợt nhớ đến điều gì, lên tiếng:

- Bên nhân tộc cũng có người chưa đưa ra bản đồ bia đá, ta thấy nên tìm hiểu hẳn có bản đồ không rồi cùng nhau xử lý, cố như vậy mới không thiên vị.

Ánh mắt Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng lướt qua lão tam Ninh Châu Tam Hoàng rơi vào người Đinh Hạo.

Ai cũng hiểu Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng có ý gì.

- Đúng vậy. Khiến đao cuồng kiếm si đưa bản đồ bia đá ra trước!

- Ai không có bản đồ thì người đó chết!

Mấy yêu hoàng thể lực yêu tộc âm trầm cười lạnh.

- Các người nghi ngờ Đinh huynh đệ không có bản đồ?

Tổng Khuyết cười to bảo:

- Đinh huynh của ta là nhân vật thể nào? Làm sao sẽ thật giả lẫn lộn? Cái thứ dê tiện chó ghê này có tư cách gì so sánh với huynh đệ của ta?

Hôm nay Đinh Hạo biểu hiện cực kỳ mạnh mẽ.

Bởi vì trong mấy chục thể lực có tư cách đứng trên tế đàn chỉ có bốn thể lực nhân loại, số lượng yếu thể nên Đinh Hạo phải biểu hiện ra mạnh mẽ dựng khí thể cho toàn nhân tộc.

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng chém đinh chặt sắt nói:

- Chỉ nói cũng vô dụng, đưa bản đồ ra, nếu không thì người không thể giết Thôn Nhật Yêu Hoàng!

Tuy Thôn Nhật Yêu Hoàng vi phạm quy tắc tự tìm chết nhưng Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng là một thành viên yêu tộc, gã không muốn Thôn Nhật Yêu Hoàng chết trong tay nhân loại.

- Đúng vậy.

- Đúng thế!

Mấy yêu hoàng khác của yêu tộc cùng lên tiếng.

Tổng Khuyết cười to, tiếng cười chưa dứt thì võ ấn rực rỡ trước ngực gã bỗng bùng nổ. Bốn, năm luồng sáng bay ra từ võ ấn, nhanh siêu tốc, sét đánh không kịp bưng tai xẹt qua thân thể Thôn Nhật Yêu Hoàng. Thôn Nhật Yêu Hoàng chưa kịp hét lên đã bùng một tiếng nổ thành đoàn máu, chết ngắc, thần hồn không kịp chạy ra.

- Người . . . ?

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng tức giận quát:

- Tổng Khuyết, người có ý gì?

Tổng Khuyết cười to bảo:

- Quy tắc chính là ai thật giả lẫn lộn, chết, không có ngoại lệ. Nếu con chó con này giả mạo thì ta giết chết chính là thiên kinh địa nghĩa, trước tiên giết hẳn rồi tính tiếp chuyện Đinh huynh đệ. Nếu Đinh huynh đệ không có bản đồ thì ta sẽ tự tay giết hẳn.

Đám yêu hoàng biểu tình tức giận, không khí bỗng cực kỳ căng thẳng.

Toàn thân Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng dâng lên yêu quang khiến người sợ hãi như mặt trời cháy hừng hực, người xung quanh nín thở, khó thể bình tĩnh. Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng ôm cục tức muốn trút lên người Đinh Hạo.

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng đầy sát khí nói:

- Hãy mau đưa bản đồ ra, không thì chết!

Lão tam Ninh Châu Tam Hoàng bị khí thể của Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng đè ép sắp không đứng vững, mặt trắng bệch.

Đinh Hạo mỉm cười, giơ tay bắn một luồng sáng trắng.

Khí lạnh trong không trung rét căm căm, một tấm bia đá xuất hiện, hoa văn bên trên bay ra hình ảnh lập thể, chính là một khúc bản đồ đường cổ, địa hình sinh động như thật, cho người cảm giác ở trong đó. Bản đồ tự động nối với một tấm bia đá khác.

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng hừ lạnh một tiếng, hậm hực bỏ qua.

Nếu Đinh Hạo thật sự có một góc bản đồ thì gã không có cơ ra tay.

Cái chết của Thôn Nhật Yêu Hoàng chỉ có thể trách gã tự làm tự chịu tự tìm đường chết. Nếu không phải ngày thường Thôn Nhật Yêu Hoàng quá mức kiêu căng, bị Thông Thiên yêu Tổ làm hư thì đã chẳng phạm sai lầm như vậy. Nhưng tin Tổng Khuyết giết Thôn Nhật Yêu Hoàng truyền ra e rằng Thanh Vân tông, Thôn Nhật Yêu Điện sớm muộn gì sẽ có một trận chiến.

Một vị yêu hoàng phát hiện cái gì, ra tiếng la lên:

- Mau nhìn, đây là vị trí tòa thành trì Cửu Trọng Thiên, khúc bản đồ này là vị trí đoạn đầu đường cổ!

Bia đá của Đình Hạo bày ra tuyến đường chính là đoạn đầu đường cổ đi hướng thượng cổ di tích bí ẩn.

Mấy người khác mừng rỡ.

Thôn Nhật Yên Hoàng giả mạo ý nghĩa trừ Lãng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông đã chết ra trong mười một bản đồ bia đá có hai khối chưa xuất hiện. Nếu khối này thiếu đoạn đầu đường cổ thì mọi người vĩnh viễn không thể khởi hành đi đường cổ, may mắn bản đồ của Đình Hạo là khúc đầu, vậy là tốt rồi.

Còn thiếu hai tấm bản đồ cuối cùng.

Có người đặt câu hỏi:

- Lãng Thế Hùng đã chết, bản đồ của hắn rơi vào tay ai?

Ánh mắt mọi người cùng nhìn hướng Đình Hạo.

Dù sao hôm đó Đình Hạo giết Lãng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông, hắn là người đáng nghi lớn nhất. Rất có thể khối bản đồ bia đá rơi vào tay Đình Hạo.

Nhưng mà . . .

- Ta không biết.

Đình Hạo dứt khoát phủ nhận:

- Cuộc chiến hôm đó các vị chính mắt nhìn thấy ta không có cơ hội lấy gì từ xác của hắn.

Mọi người nhớ lại, đúng là vậy.

Thế thì bản đồ của Lãng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông rơi vào tay ai? Sự thật có vài người nghĩ đến vấn đề đó, xác Lãng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông bị các phương thế lực điều tra nhưng không thấy bản đồ đâu. Không lẽ Lãng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông cũng là thật giả lẫn lộn?

Một giọng nữ trong trẻo êm tai bỗng vang lên bên dưới tế đàn:

- Chỗ ta có một góc bản đồ.

541. Chương 542: Đường Cổ Tây Du Mở Ra (thượng)

Mọi người trên tế đàn đều giật nảy mình.

Xung quanh tế đàn đều bị minh văn, bí pháp của nhân loại, yêu tộc phong kín, được các cao thủ các tộc bảo vệ. Ánh sáng mờng lung như sương bao phủ tế đàn, lực lượng cường đại ngăn cách tất cả. Tuy bên dưới tụ tập mấy ngàn cao thủ hai tộc nhưng chỉ nhờ vào thị lực, thính lực không thễ biết chuyện xảy ra trong tế đàn. Bây giờ giọng nữ từ bên dưới vọng lên chứng minh người lên tiếng đều nghe thấy, biết mọi chuyện xảy ra.

Thật khủng khiếp.

Rốt cuộc là ai mà thực lực khủng bố như vậy?

Mọi người có mặt có thể nói là cao thủ thực lực mạnh nhất trong nhiều nhân loại, yêu tộc vào chiến trường bách thánh. Nhưng dù là đám người Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng hay Tổng Khuyết tự hỏi không thể làm được điều này.

- A? Thì ra là vậy . . .

Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng phát hiện điều gì, tay chỉ một cái. Ánh lửa bùng lên, không gian tế đàn bị đốt cháy.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn, một cộng lông chim phượng hoàng đỏ rực không biết từ bao giờ lơ lửng trên đầu mọi người nhưng không ai phát hiện. Lông chim nhẹ nhàng bị Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng một chỉ đốt cháy.

Thanh âm êm tai phát ra từ cộng lông phượng đỏ:

- Đây là đạo đài khách của các vị sao?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lần đầu lên tiếng:

- Nếu người bí ẩn này nắm giữ một góc bản đồ thì có tư cách đứng ở đây, cứ mời người đó lên đi. Bây giờ đầu khí cũng không được gì, mọi chuyện lấy việc lớn làm đầu. Đã ba tháng qua đi, thời gian chúng ta ở lại chiến trường bách thánh không nhiều.

Tống Khuyết gật đầu, truyền lời với bên ngoài.

Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng hừ lạnh, lầm bầm nói cái gì.

Ánh sáng hỗn độn mờ lung quay quanh tế đàn dần tách ra khe hở, có tiếng bước chân vang lên.

Rất nhanh, một người toàn thân phủ lửa đỏ từng bước một đi lên tế đàn.

Lửa đỏ ngăn cách hết thấy dóm ngó, không thể thấy mặt mày người bên trong, không biết nhân loại là nhân loại hay yêu tộc. Bởi vì hơi thở ngọn lửa cực kỳ quái dị, ẩn chứa yêu khí rồi lại tinh thuần hơn yêu khí bình thường, có chút linh tính.

Yêu khí lửa khiến sắc mặt Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng dịu lại:

- Người là thần thánh phương nào?

Bởi vì người này rất có thể là cường giả Tà Giải Ngữ.

- Ta là ai không quan trọng, chủ yếu là ta có một góc bản đồ thật sự.

Thanh âm trong trẻo như phát ra từ tiên giáng trần.

Một luồng sáng xanh bay ra khỏi ngọn lửa, bia đá hiện ra, hoa văn núi sông rõ ràng, chính là một phần bản đồ đường cổ. Chất liệu bia đá đặc biệt, không thể làm giả.

Mấy người khác không còn lời gì để nói.

Vậy là đã đủ mười miếng bản đồ.

Bây giờ còn thiếu góc bản đồ cuối cùng.

Nó vốn nằm trong tay Lăng Thế Hùng, đại sư huynh Hắc Sát tông nhưng bây giờ không biết nơi đâu.

- Chỉ thiếu một góc cuối cùng, nhìn hình vẽ thì chắc thiếu đoạn thứ mười. Mặc kệ nó rơi vào tay thế lực nào, bọn họ có rắp tâm gì, ta nghĩ nó sẽ xuất hiện. Dù sao cơ hội lần này rất khó gặp, bỏ qua chuyển này muốn tìm thượng cổ di tích bí ẩn lần nữa phải chờ mấy trăm năm sau.

Tống Khuyết, Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng bàn bạc đến cuối cùng khẳng định bất kể như thế nào, hiện giờ đã tên trên đây không thể không bắt. Các đại thế lực quyết định quyết định ngày hôm sau xuất phát đường cổ tây du.

Gom đủ mười góc bản đồ thì đường cổ bắt đầu từ cửa tây tòa thành trì Cửu Trọng Thiên uốn lượn hướng tây, chuyển đi thám hiểm này đặt tên là đường cổ tây du.

Bàn bạc xong các phương bắt đầu tán đi.

Trước khi đi nhiều người rất hứng thú với người bí ẩn toàn thân tràn ngập lửa đỏ đến phút cuối, muốn biết lai lịch của nàng. Nhưng thực lực của người bí ẩn không thể khinh thường, ai đến gần nàng trong vòng năm thước sẽ cảm giác đau đớn vô cùng như bị lửa đốt, trong phút chốc không ai dám đi khiêu khích.

Thế giới này chỉ có thực lực là chính yếu.

Sương mù quanh tế đàn tán đi, mấy ngàn sinh linh đứng chờ bên dưới ồn ào muốn biết kết quả.

Lúc trước bọn họ bị ngăn cách cảm giác, căn bản không biết chuyện gì trong tế đàn, không biết hội mình quyết định hiệp nghị gì. Nếu bản đồ đã có thì có lẽ bọn họ sẽ thử cầu may.

Trong mắt lão tam Ninh Châu Tam Hoàng đầy hưng phấn.

Lần này Ninh Châu Tam Hoàng nhất cử hời, cơ duyên xảo hợp cùng Đinh Hạo không đánh không quen biết, nếu không thì bọn họ đã như người bình thường đứng dưới tế đàn chờ vận may buông xuống, làm gì có tư cách đứng trong trường hợp quan trọng? Ninh Châu Tam Hoàng càng nghe lời Đinh Hạo hơn.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo không nói tiếng nào bình tĩnh nhìn người bí ẩn.

Người bí ẩn không nói chuyện, sau khi bàn bạc xong thì hóa thành luồng sáng đỏ biến mất hướng mình vãn trận pháp đi lên càng cao.

Lý Y Nhược khẽ hỏi:

- Là nàng sao?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Ta cũng không đoán ra được.

Người bí ẩn toàn thân ở trong lửa đỏ cực kỳ cường đại, hơi thở khá giống với Tà Giải Ngữ tuy nhiên lửa tràn ngập yêu khí làm Đinh Hạo không quá chắc chắn, bình thường võ giả nhân loại dù có tu luyện một số công pháp kỳ dị cũng ít có yêu khí.

Không lẽ thật sự là hoàng giả yêu tộc?

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Đi đi, chúng ta cũng nên trở lại chuẩn bị.

Đinh Hạo mang theo Lý Y Nhược rời khỏi.

* * *

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã là buổi sáng hôm sau.

Lúc đám người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Diên Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm ra khỏi Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu thì Ninh Châu Tam Hoàng đã dẫn theo mấy trăm người cung kính chờ bên ngoài phạm vi cảnh giới. Ánh mắt bọn họ nóng bỏng, biểu tình diên cuồng.

Đám người này là Ninh Châu Tam Hoàng lấy danh nghĩa Đinh Hạo tụ tập một số võ giả đồng minh.

Đa phần thực lực ở giữa Đại Tông Sư cảnh và Võ Vương cảnh, không cao không thấp, đến từ nhiều tông môn không có tiếng tăm. Địa vị của bọn họ khá thấp, chỉ có nước phụ thuộc vào cường giả nắm giữ bản đồ mới có tư cách tham gia đường cổ tây du. Nói thẳng ra bọn họ là đám vật hy sinh lúc gặp nguy hiểm, nếu may mắn có lẽ cuối cùng sẽ đến thượng cổ di tích bí ẩn, được đền bù.

Mấy trăm người đồng thanh kêu lên:

- Tham kiến Đình minh chủ!

Khí thế ngút trời.

Đây là Ninh Châu Tam Hoàng tạo khẩu hiệu, đồng minh tạm thành lập gọi là Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh, nguồn gốc danh hiệu đến từ Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, có một nửa là vì muốn nịnh Đinh Hạo. Ba hoàng tử Thiên Ninh vương triều giờ đây yên phận, mọi chuyện lấy Đinh Hạo làm đầu. Chỉ mong khi đến được thượng cổ di tích bí ẩn, Đinh Hạo ăn thịt, Ninh Châu Tam Hoàng được ăn canh là bọn họ rất thỏa mãn.

Đinh Hạo không nói chuyện, đi hướng cửa thành tây tòa thành trì Cửu Trọng Thiên.

Một đám người theo sau lưng Đinh Hạo.

542. Chương 543: Đường Cổ Tây Du Mở Ra (hạ)

Trầm Bất Hồi bước nhanh tới bên cạnh Đinh Hạo, nhỏ giọng nói:

- Ta đã nghe ngóng, thì ra người bí ẩn trong ngọn lửa màu đỏ đến từ thiên kinh cổ viện một trong tám cấm địa, chính là thiên tài tuyệt thế khai khẩn thiên kinh cổ viện. Ngoài ra cường giả yêu tộc khai khẩn bạch ngọc biệt viện nghe nói trong tay không có bản đồ, nhưng Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng tự mình đến cửa tìm hắc, cuối cùng thiên tài tuyệt thế của yêu tộc này tham gia vào phe Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng.

Đinh Hạo gật đầu.

Trầm Bất Hồi tiếp tục bảo:

- Chiều hôm qua các loại tin tức đã lan trong thành, rất nhiều người biết đại khái đường cổ hướng tây, sóng ngầm dâng lên. Nghe nói nhiều tông môn nhân loại không có bản đồ, thế lực thế gia, truyền thừa yêu tộc quyết định theo sau lưng chúng ta cùng đi đường cổ tây du.

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Tin tức truyền nhanh như vậy? Sợ là có người ở sau lưng thúc đẩy.

Trầm Bất Hồi gật đầu, nói:

- Ta cũng đoán vậy. Đường cổ tây du đầy nguy hiểm, có lẽ có người muốn kích động các cao thủ hai tộc đi dò đường, khiến bọn họ làm vật hy sinh thăm dò nguy hiểm.

Ý định này đúng là độc ác.

Nhưng đối với nhiều cao thủ nhân loại, yêu tộc không có tư cách đi đường cổ tây du thì đây là cơ hội duy nhất của bọn họ. Muốn có thu hoạch thì phải mạo hiểm, bọn họ biết bản thân bị người lợi dụng nhưng đã rơi vào cuồng nhiệt với thượng cổ di tích bí ẩn, không còn đường lựa chọn nào khác.

Lúc đó người Đinh Hạo, thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược, Ngải Thanh, Tần Khả Diệc, năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm, Trầm Bất Hồi, Ninh Châu Tam Hoàng đi đến cửa tây tòa thành trì Cửu Trọng Thiên quả nhiên thấy mấy ngàn cao thủ hai tộc.

Đưa mắt nhìn đông nghìn nghịt, đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thấy nhiều cao thủ cùng lúc từ khi vào chiến trường bách thánh đến giờ. Chắc trừ số ít cao thủ không màng danh lợi, vô dục vô cầu hoặc là tự biết không có hy vọng vào thượng cổ di tích bí ẩn ra còn lại cao thủ yêu tộc, nhân loại toàn tòa thành trì Cửu Trọng Thiên đều tụ tập nơi đây.

Trên bầu trời có bông tuyết rơi lấp lất.

Đủ kiểu huyền khí nhân loại, pháp khí yêu tộc lơ lửng giữa không trung, bên trên đứng đầy người, đó là cường giả đến từ các đại thế lực. Khí thế của ai cũng khiến người run sợ, mắt như thần kiếm thần đăng bắn phá hư không.

Đinh Hạo xuất hiện khiến mọi người náo động.

Bởi vì Đinh Hạo có bia đá là đoạn thứ nhất đường cổ tây du, muốn chính thức mở ra đường cổ cần có bia đá của hắc khởi đầu thì mọi người mới lên đường được.

Đinh Hạo không nói nhiều, lấy bia đá ra.

Từng luồng sáng xanh bắn ra từ bia đá nhập vào mặt đất, núi cao. Một lát dường như sau kích phát pháp tắc kỳ dị vô hình nào đó, mặt đất lay động, dãy núi sụp đổ, một luồng sáng thoáng hiện trong tuyết cốc cách cửa tây tòa thành trì Cửu Trọng Thiên ngàn dặm. Ánh sáng càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành không gian cánh cửa màu xanh chứa mười người cùng vào, như vòng xoáy kỳ dị chớp lóe trong hư không, chậm rãi ổn định lại.

- Đây chính là lối vào đường cổ tây du!

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, chúng ta xông lên!

- Nghe đồn không chỉ thượng cổ di tích bí ẩn có nhiều báu vật, mỗi độn đường cổ tây du cũng có vô số thiên tài địa bảo, nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại. Ha ha ha ha ha ha! Chúng ta xông lên, dù không thể đến cuối thượng cổ di tích bí ẩn nhưng thu hoạch một ít bảo được, thần thảo trong đường cổ tây du cũng lời rồi!

- Mặc dù nguy hiểm nhưng đường võ đạo vốn là nghịch thiên mà đi, liều!

- Huynh đệ, người đừng vào mạo hiểm. Nghe lời ca ca, canh giữ ở đây đi. Nếu cuối cùng ta không thể sống sót trở về từ đường cổ tây du thì hãy báo cho sư môn, phụ mẫu, xin bọn họ tha thứ cho ta bất hiếu. Bảo Đan Hà sư muội đừng chờ ta nữa, tìm đệ tử trung thành gả đi.

Nhìn cửa đường cổ tây du mở ra, mọi người điên cuồng.

Đặc biệt là các cao thủ không có bản đồ như phát điên muốn xông vào cửa ánh sáng trước tiên.

Rất nhiều đại thế lực không vội vã vào cửa đường cổ tây du ngay.

Tình hình bên trong không rõ ràng, không biết có nguy hiểm khủng bố gì. Trước tiên khiến các cường giả cao thủ điên cuồng vào trong, chờ mọi nguy hiểm đều rõ ràng mới tới lúc các đại thế lực nắm giữ lực lượng đi vào.

Đinh Hạo cũng không sót ruột.

Lần này đi ra không biết có trở về lại tòa thành trì Cửu Trọng Thiên được không.

Cho nên đêm hôm qua Đinh Hạo tranh thủ chép lại mấy trăm bộ chiến kỹ đao pháp, kiếm pháp. Tiếc rằng Kiếm Nhị Thập Tứ, Đao Nhị Thập Tứ tầng hai vẫn khó hiểu vô cùng, Đinh Hạo chỉ miễn cưỡng xem được bức tranh một kiếm, hai kiếm, ba kiếm, một kiếm, hai đao, ba đao, miễn cưỡng dùng mình văn khắc vào óc chờ sau này từ từ nghiên cứu.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ tốn chút thời gian nói muốn dùng lực lượng thần hồn ghi nhớ Kiếm Nhị Thập Tứ, Đao Nhị Thập Tứ rồi sau này chỉ cho Đinh Hạo tu luyện.

Đây là quá trình rất hao phí hồn lực.

Từ đêm qua đến bây giờ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ tiêu hao lực lượng thần hồn quá độ không nói chuyện, không biết có thành công không?

Hai bồ đoàn dây day kỳ lạ trên tầng ba thì Đinh Hạo dễ dàng cắt vào trữ vật giới chỉ, tùy thân mang theo.

Đinh Hạo đã tìm hiểu rõ bồ đoàn dây day trông rách rưới mới là bảo bối quý nhất Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu. Không gian tối đen lạnh abưng trong bồ đoàn dây day kiếm lâu ẩn chứa vô số vì sao lấp lánh. Theo quá trình xuân hạ thu đông kiếm ý lúc trước Đinh Hạo tu luyện, nếu hắn không đoán sai thì mỗi một ngôi sao lóe sáng đại biểu một loại kiếm ý.

Vậy tính ra trong Thôn Nhật Yêu Hoàng kiếm lâu ẩn chứa cỡ ngàn loại kiếm ý.

Đinh Hạo chưa sử dụng bồ đoàn dây day bên đao lâu nhưng đoán chắc có tác dụng tương tự.

Bảo bối như vậy có thể nói là tuyệt thế trân bảo.

Nếu bị người ngoài biết được sợ là siêu đại thế lực như Huyền Sương Thần Cung cũng thèm muốn.

Nếu không phải Đinh Hạo bắt buộc đi thượng cổ di tích bí ẩn tìm bảo được luyện chế Linh Tê Huyền Tâm Đan cho Tây Môn Thiên Tuyệt, thân liệu cho hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ thì nói thật là hắn không mấy hứng thú với đường cổ tây du. Đinh Hạo cảm thấy ở lại Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu tu luyện mới là chuyện ổn định, quan trọng nhất.

Siêu cường giả Ngân Nguyệt Cổ yêu tộc nắm giữ một góc bản đồ hét to một tiếng:

- Giờ lành đã đến, đi!

Siêu cường giả Ngân Nguyệt Cổ yêu tộc dẫn theo mấy trăm cao thủ trong tộc hóa thành các luồng sáng như châu chấu bay vào cửa đường cổ tây du như vòng xoáy ở phía xa.

Đây là thế lực thứ nhất trong mười đại thế lực tham gia tế đàn hội minh xuất phát.

Có người đi đầu, mười đại thế lực tham gia tế đàn hội minh khác cũng lên đường. Vô số võ giả, yêu tộc chen chúc nhau, thân thể phát ra các màu ánh sáng, biến thành từng luồng sáng như mưa sao băng vẩy đuôi hoa lệ chui vào cửa vòng xoáy không gian xanh da trời. Từng vòng sóng gợn chớp lóe trên cánh cửa vòng xoáy không gian.

543. Chương 544: Đường Cổ Đáng Sợ.

Chớp mắt cửa thành tây tòa thành trì Cửu Trọng Thiên trống trơn.

Đình Hạo dẫn dò:

- Chúng ta cũng đi đi, đi theo ta!

Luồng sáng cực dương thiên hỏa huyền khí màu vàng chói mắt dâng lên người Đình Hạo như ngọn lửa đốt cháy hừng hực, huyền khí cảnh giới nhị khiêu Đại Tông Sư cảnh dao động không xem như cường đại khiến người liếc nhìn. Nhưng ánh sáng rực rỡ như mặt trời trên người Đình Hạo ọi người cảm giác an toàn.

Thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Lý Y Nhược theo sau Đình Hạo.

Năm người Điền Năng chắc khỏe, Lý Đình khi ốm nâng thứ gần như kiện, bên trong là Tây Môn Thiên Tuyết vẫn ngủ say. Ngải Thanh mặc áo giáp đen phủ lên toàn thân, tinh thần phần chấn phụ trách đoạn hậu, quan sát tình huống xung quanh.

Sau nữa là Ninh Châu Tam Hoàng, gần trăm võ giả Thiên Dao Tuyết Kiếm Minh.

Đoàn người vào cánh cửa đường cổ tây du vòng xoáy lam.

Theo thời gian trôi qua, còn lại một số người do dự cuối cùng lục tục vào cửa đường cổ tây du to lớn. Trước khi chiến trường bách thánh đóng lại, trong ba tháng này cánh cửa đường cổ tây du sẽ luôn tồn tại. Nếu bọn họ gặp nguy hiểm gì trong đường cổ tây du thì có thể trở về từ đường cũ.

Cuối cùng trừ số ít cao thủ hai tộc ngay từ đầu đã quyết định ở lại tòa thành trì Cửu Trọng Thiên tu luyện ra, mọi người đều vào đường cổ tây du cách mấy vạn năm lần thứ mở ra truyền kỳ.

* * *

Bầu trời mênh mông, chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một lấp lánh ánh bạc bay nhanh tới trước.

Đình Hạo đứng ở mũi chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một, mắt liếc bốn phía, ánh mắt như điện nhìn xuống tứ phương.

Đập vào mắt là rừng rậm nguyên thủy không giới hạn, các loại cỏ mọc chọc trời không biết tên. Cây nhỏ nhất cao vài trăm thước, mấy chục người không ôm hết. Một ít dây leo cổ không biết tên quấn quanh thân cây, âm trầm như mảnh đất lạnh của thần, trong thiên địa ẩn chứa lực lượng kỳ vĩ khiến lòng người run rẩy.

Đây là ngày đầu tiên vào đoạn thứ nhất đường cổ tây du.

Từ khi đoàn người vào cửa vòng xoáy đã qua nửa ngày.

Trong thời gian ngắn như vậy Thiên Dao Tuyết Kiếm Minh đã trải qua ba, bốn trận chiến, tổn thất mười mấy tên cao thủ.

Đường cổ tây du này đúng là đầy rẫy nguy hiểm. Còn nhớ đoàn người mới vào đường cổ tây du chưa tới một canh giờ thì bỗng một con hoàng kim măng xà dài mấy trăm thước từ rừng rậm bên dưới vọt lên, đột nhiên tập kích. Có mấy võ giả cảnh giới Đại Tông Sư cảnh phụ trách cảnh giới bất ngờ không kịp đề phòng bị hoàng kim măng xà nuốt.

hoàng kim măng xà còn sót lại từ thời hồng hoang.

Trong người hoàng kim măng xà ẩn chứa huyết mạch thượng cổ mãnh thú, sức chiến đấu cực kỳ kinh người. Cuối cùng Ngải Thanh ra tay đánh nhau với hoàng kim măng xà một chén trà, được người khác trợ giúp mới dùng Liệt Thiên kiếm khí chặt đầu con hoàng kim măng xà to lớn. Trong quá trình lại có một vài võ giả bị thương.

Trong người hoàng kim măng xà không có yêu tinh, máu thịt ẩn chứa linh năng vô tận. Đinh Hạo lấy chút thịt xong thân hình hoàng kim măng xà to lớn bị mấy trăm võ giả chia sạch.

Sau này còn có các cự quái hoàng kim cự ngạc, sơn loan nhân hùng công kích.

Bọn họ lại phải khổ chiến, vài cao thủ chết đi mới giết được đám thượng cổ hồng hoang di chủng.

Chỉ mới nửa ngày mà số người tử vong đã vượt xa mọi người tưởng tượng.

Cứ tiếp tục tình huống này chưa đi hết mười một đoạn đường cổ tây du đã chết hết gần trăm võ giả Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh.

Bởi vì lúc mọi người tiến vào có nhiều võ giả tán tu, đại thể lực khác đi ngang qua đây rồi. Tức là nói nhiều di chủng mãnh thú hung hãn đã bị những người mở đường tiêu diệt, 7 đường cổ tây du giảm bớt nguy hiểm nhiều, dù là vậy vẫn từng bước kinh tâm.

Mới nửa ngày đã có mấy chục võ giả vì sợ hãi mà chủ động rút lui, quay về theo đường cũ.

Sắc mặt Ninh Châu Tam Hoàng vô cùng khó xem.

Ninh Châu Tam Hoàng cảm giác nguy hiểm sinh mạng.

Trên đường đi bọn họ tẩy rất nhiều xá cừu giả yêu tộc, võ giả.

Con đường này đúng là trải bằng máu đỏ và xương trắng.

Các thế lực nhỏ yêu tộc, tán tu giành xông lên trước đã chết ba phần mười, cúi đầu nhìn thấy rừng cây bên dưới giắc mảnh vải rách dính máu, tay chân cụt treo trên cây, rất nhiều vũ khí găm vào thân cây. Thân hình khổng lồ của hồng hoang di chủng đã chết sớm bị các cường giả nhân loại, yêu tộc điên cuồng chia sạch.

Thậm chí có một cường giả cảnh giới đỉnh Võ Vương cảnh không biết gặp đối thủ gì mà chết trong rừng, thân hình bị xé ra, máu vấy trong không trung, để lại hơi thở khiến người hoảng loạn.

Nói từ ý nghĩa nào đó thì nhân loại, yêu tộc tuân vào đường cổ tây du cũng là tai họa đối với mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng sinh trưởng đời này đến đời khác tại đây. Bởi vì nhóm người điên này dễ phát hiện mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng sẽ công kích ngay, trên đường đi gần như giết hết mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng nào bọn họ gặp phải, ăn máu thịt và gân cốt của chúng nó. Các võ giả như con châu chấu, đi qua đâu là máu chảy thành sông.

Đinh Hạo nhìn xuống bên dưới đường cổ tây du dính máu và xương trắng, thở dài.

Theo Đinh Hạo quan sát cái gọi là đường cổ tây du cũng thuộc một phần chiến trường bách thánh, chẳng qua vì một vài tồn tại thượng cổ pháp tắc kỳ lạ thoát ly thiên địa khiến mọi thứ trong đường cổ tây du khác với những nơi khác trong chiến trường bách thánh.

Thiên địa pháp tắc thượng cổ nơi đây càng tinh thuần hơn.

Nguyên khí thiên địa giống y như thời đại thượng cổ.

Cái gọi là môi trường thượng cổ tinh thuần dựng dựng ra sinh vật dù là thực vật hay động vật đều giữ hình dạng thời thượng cổ cực kỳ hoàn chỉnh. Rất nhiều cổ dược, mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng được tính và uy lực đã tuyệt chủng ở hiện đại, không có khả năng sinh tồn trong thiên địa Vô Tận đại lục đều xuất hiện tại đường cổ tây du, cho người cảm giác xuyên qua năm tháng hồng hoang trở về thượng cổ.

Đoạn đường cổ tây du này thật giống như vườn thuốc, vườn chăn nuôi linh thú nguyên thủy tự nhiên sinh trưởng mấy trăm vạn năm. Thần tài bảo dược hiếm thấy ở bên ngoài nhưng tại đây thì như cỏ dại mọc đầy,

tuổi tác xa xưa. Rất nhiều cường giả cao thủ vào đường cổ tây du đỏ mắt, mới đầu bọn họ tàn sát nhau giành giết sau này phát hiện không cần thiết, vì chỗ này có quá nhiều, đâu cũng gặp.

Đây là một mảnh thiên địa thất lạc tồn tại thượng cổ thiên địa pháp tắc.

Lực lượng pháp tắc đúng là đáng sợ.

Đinh Hạo đã ra lệnh nếu có ai phát hiện thiên tâm lan, hoàng hộ tâm địa dẫn và thần liệu hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cần mà tự nguyện dâng lên sẽ được hắt che chở, được một bộ chiến kỹ trong Thiên Đạo Tuyệt Kiếm lâu.

Điều này khiến các võ giả Thiên Đạo Tuyệt Kiếm Minh còn sống như châu chấu lục tìm mỗi tắc tắc đường cổ tây du.

Phía xa vắng vắng tiếng mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng giận dữ gầm rống, tiếng các cao thủ nhân loại, yêu tộc quát rống chiến đấu hoặc hét thảm. Thiên địa vốn bình tĩnh chớp mắt biến thành địa ngục Tu La, khắp nơi có chiến đấu, chết chóc.

- Nếu chỗ này còn hoàn chỉnh giữ bộ dạng thiên địa thời thượng cổ thì không chừng bảy mươi hai địa sát thần thú, ba mươi thiên cương thần thú trong truyền thuyết cũng xuất hiện. Lúc đó sẽ càng khiến cao thủ hai tộc điên cuồng, được tinh huyết của thần thú là có thể thi triển thần thông nhân vương biến hay thậm chí là nhân hoàng biến, khiêu chiến vượt cấp.

Đinh Hạo nghĩ đến khả năng đó.

Đứng trước không biết cách bao nhiêu xa bỗng truyền đến từng đợt dao động đáng sợ khiến người hoảng loạn, là hơi thở mãnh thú tuyệt thế vương tộc. Một tiếng gầm cuồng bạo truyền khắp không gian như nhịp trống chiến tranh lan bốn phương tám hướng. Tiếng rống của các loại mãnh thú như đang đáp lại vương giả kêu gọi.

- Có chuyện gì?

Đinh Hạo giật mình, ánh mắt như hai kiếm vàng xuyên thấu tầng mây nhìn phía xa, lầm bầm:

- Chắc hẳn trước xuất hiện mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng huyết mạch cấp vương ghê gớm gì đang kêu gọi mãnh thú nguyên đoạn đường cổ tây du chuẩn bị chiến tranh.

Cùng với tiếng gầm như nhịp trống chiến tranh, trong không gian khúc đầu đường cổ tây du biến đổi, tràn ngập khí sát phạt tiêu diệt. Động đất, có thứ gì đó đáng sợ sắp chui ra khỏi mặt đất. Trên bầu trời cũng xuất hiện dị tượng, bóng râm đen kịt từ bốn phía tụ về.

Sát khí tràn ngập.

Đinh Hạo cảm giác mãnh thiên địa này bắt đầu phát ra sát khí với võ giả nhân loại, yêu tộc xâm nhập.

544. Chương 545: Uy Lực Bốn Kiếm Ý

- Chắc thế lực phía trước chọc phải tồn tại gì ghê gớm.

Đinh Hạo gọi lão tam Ninh Châu Tam Hoàng đến kêu gã truyền lời xuống bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, nếu ai muốn rút lui thì mau đi còn kịp. Chờ tai nạn thật sự bùng nổ cho Đinh Hạo có ba đầu sáu tay cũng không đỡ được bọn họ.

Sát khí trong thiên địa càng lúc càng đậm đặc.

Võ giả có bản năng với nguy hiểm mạnh hơn người thường gấp mấy lần, rất nhiều võ giả thực lực hơi thấp trong Thiên Đạo Tuyệt Kiếm Minh tìm dịp nhanh, chân run rẩy. Bọn họ ngấm nghĩ, có hơn mười người từ bỏ, xoay người bay hướng cửa đường cổ tây du.

Có lẽ con đường này tràn ngập các loại thiên tài địa bảo, có lẽ thượng cổ di tích bí ẩn phải cuối đường đầy rẫy kỳ tích, nhưng nếu không có mạng sống thì tất cả không còn ý nghĩa. Chỉ có người sống mới có khả năng khác.

Ninh Châu Tam Hoàng thấy tiếc nuối.

Vốn đám võ giả đó là vật hy sinh Ninh Châu Tam Hoàng chuẩn bị, khi tới lúc sẽ có chỗ sử dụng lớn, nhưng nếu Đinh Hạo đã lên tiếng thì đành nghe theo. Tuy nhiên khi nguy hiểm bùng xuống, lực lượng Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh hơi yếu.

Mọi người nâng cao cảnh giác tiếp tục tiến lên.

Đoạn đầu đường cổ tây du khoảng sáu dặm, bởi vì liên tục xuất hiện mãnh thú, mọi người bận vì ngắt lấy các loại thần thảo bảo dược, bắt giết các loại chim quý thú lạ nên tốc độ tiến lên không nhanh. Mãi đến buổi sáng hôm sau mọi người mới chỉ đi tám trăm dặm.

Theo thời gian trôi qua, cục diện càng quái dị hơn.

Bởi vì càng đi sâu vào, Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện trên đường đi gặp số lượng mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng càng lúc càng thiếu. Từ đêm khuya hôm qua không có chuyện bị mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng tập kích nữa, dường như các mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng cùng hung cực ác trong khúc đường cổ tây du này biến mất hết.

Nhưng nơi đoàn người Đinh Hạo đi qua trên mặt đất nứt khe hở nói rõ chỗ này từng có tồn tại đáng sợ gì bò lên từ lòng đất, dấu chân các mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng tụ tập hướng phương tây. Ngày càng nhiều xác võ giả yêu tộc, nhân loại đã nói lên tất cả.

Lòng mọi người bất an chẳng những không giảm mà còn tăng vùn vụt.

Việc khác lạ tức có yêu.

Nguy hiểm và sát khí vô hình tràn ngập trong thiên địa.

Ngày thứ hai.

Nắng sớm xuyên tầng mây chiếu xuống nhuộm màu đỏ lên mỗi người.

Chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một thân thuyền hình giọt nước màu bạc xuyên toa trong không gian.

Đinh Hạo đứng ở mũi tàu, người đứng thẳng tắp như tiêu thương.

Sau lưng Đinh Hạo, Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh nghỉ ngơi nửa đêm về sau bắt đầu bước lên con đường mới. Cường giả bị hương trong cuộc chiến trước đó, chùn bước trước nguy hiểm, bây giờ chỉ còn khoảng tám mươi người nhưng ai nấy là cường giả đối mặt sống chết, tâm trí kiên cường.

Trong một đêm Đinh Hạo lại tham ngộ thêm hai đạo pháp, kiếm pháp.

Bây giờ Đinh Hạo nắm chặt mỗi một phút mỗi một giây tu luyện, dù đứng ở đầu thuyền, ánh mắt nhiều lúc không có tiêu cự. Trong lòng Đinh Hạo toàn nghĩ đến đạo chiêu kiếm thức, đầu óc bị chiêu thức kiếm pháp, đạo pháp lấp đầy. Khí thế trên người Đinh Hạo không ngừng biến đổi, bốn mùa xuân hạ thu đông luân hồi.

Bỗng nhiên . . .

- A! Trốn mau!

- Thú triều! Đám mãnh thú cuồng bạo, mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng nhiều như biển!

- Không, cứu ta, cứu ta!

Từng tiếng hú hét từ tầng mây phía trước vọng đến.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì mấy chục luồng sắc trắng bay ra từ áng mây, toàn là võ giả nhân loại chạy trốn. Bọn họ giống như chim sợ cành cong dốc hết sức chạy trốn kéo theo tơ mây, phát ra tiếng hét kinh hoàng.

Vù vù vù vù vù!

Chớp mắt lại có mấy chục ánh sáng đỏ rực như tia chớp từ áng mây phía sau bay ra.

Đó là loại chim to hơn mười thước, giống chim sơn ca màu đỏ, tốc độ siêu nhanh, lông chim cứng như cương đao, mau giống tia chớp. Đám chim to như cây kéo lửa cắt hư không truy sát võ giả nhân loại bỏ trốn, chớp mắt có bảy người chạy chậm hơn bị đuổi kịp, mổ chim như răng cửa thoải mái kẹp đứt thân hình bọn họ.

Đám chim to bắt đầu bữa tiệc thao thiết, nhai rôm rốp xác võ giả nhân loại.

Biểu tình Ninh Châu Tam Hoàng nghiêm trọng hết to:

- Chuẩn bị chiến đấu!

- Bày trận!

Số lượng chim to khá nhiều, khoảng ba, bốn chục con, đây là lực lượng đáng sợ.

- Cứu mạng, hãy cứu chúng ta!

Đám võ giả chạy trốn phát hiện đám người Đinh Hạo như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng, điên cuồng xông lên cầu xin cứu viện.

Đinh Hạo tỉnh lại từ nhập định, liếc mắt qua, đã hiểu có chuyện gì.

Lòng Đinh Hạo máy động.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Bốn luồng kiếm quang màu vàng trong suốt dâng trào sóng bay ra từ mũi tàu chiếc thuyền bay Thần Châu Số Một, tốc độ siêu nhanh. Chớp mắt bốn luồng kiếm quang lướt qua võ sĩ nhân loại như lưỡi thời gian đâm vào bốn con chim to màu đỏ dẫn đầu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một con chim to màu đỏ như bị lửa cháy, ánh lửa màu vàng bắn ra từ mắt miệng của nó. Con chim to màu đỏ liều mạng vùng vẫy, rất nhanh bị đốt thành đóm lửa. Lông chim như cương thiết thành tro bụi, mùi khét tràn ngập, quả cầu lửa con chim to màu đỏ rớt xuống đất.

Con chim to màu đỏ khác còn giữ tư thế lao xuống nhưng mất đi nhanh nhẹn, như pho tượng. Tiếng băng vụn vỡ rã rạc vang lên, trong người con chim to màu đỏ bỗng chui ra một cột băng bén như đao đâm xuyên qua sau lưng. Con chim to màu đỏ mất sự sống, rớt xuống.

Con chim to màu đỏ thứ ba càng quái dị hơn.

Lông chim đỏ rực của con chim to màu đỏ bỗng nhanh chóng mọc um tùm.

Chớp mắt từng cọng lông chim nhiều hơn gấp mười lần, nhìn từ xa thân hình con chim to màu đỏ trương to gấp mấy lần. Nhưng máu thịt không thay đổi, phần gốc lông chim to khỏe như kiếm bén đâm vào người, hút hơn một nửa sức sống của con chim to màu đỏ.

Biến đổi đáng sợ làm con chim to màu đỏ không thể bay, nó gào thét rớt xuống đập vào một ngọn núi cao, thành đồng thiet nát.

Cùng con chim to màu đỏ thứ ba đập vào ngọn núi cao có con chim to màu đỏ thứ bốn.

Nhưng trái ngược với con chim to màu đỏ thứ ba, lông chim trên người con chim to màu đỏ thứ bốn khi trúng kiếm khí thì trở nên xám xịt, mất và vuột của nó nhăn nheo. Giống như thời gian trôi nhanh qua mấy trăm năm, con chim to màu đỏ thứ bốn già nua gấp vô số lần.

Bởi vì khí huyết xói mòn nên con chim to màu đỏ không thể bay tiếp, rớt xuống dưới.

Bốn con chim to màu đỏ đều là mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng, thực lực tương đương cảnh giới nửa bước Võ Vương cảnh của nhân loại, bị Đinh Hạo một ý niệm giết ngay. Đặc biệt là kiểu chết quái dị hoàn toàn khác nhau của bốn con chim to màu đỏ khiến đám võ giả nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Rõ ràng bốn kiếm khí đó ẩn chứa lực lượng kỳ dị.

Đinh Hạo đắm chiêu.

Từng đợt kiếm khí bắn ra từ trước mặt hắn.

Nhìn từ xa kiếm khí như sóng rực rỡ rực rỡ hư không, tầng mây đổ ập xuống bầy con chim to màu đỏ hùng hổ từ xa bay đến.

Một số võ giả Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh thực lực cao hơn chút cảm giác từng đợt kiếm quang sóng khí nhìn như không có uy hiếp gì lớn nhưng ẩn chứa hơi thở cực kỳ lạ lùng. Có màu xuân tràn đầy sức sống, có mùa hè nóng bức, có cuối thu vạn vật điêu linh, có mùa đông gió bắc rét lạnh.

Bốn kiếm ý xuân hạ thu đông!

Đây là kiếm ý xuân hạ thu đông Đinh Hạo mới lĩnh ngộ không lâu.

Đinh Hạo đã nghiền ngẫm ra một vài cách chiến đấu phát huy uy lực bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông.

Nhìn từ căn bản thì bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông luân hồi, có chút uy lực khổng lồ chế thời gian nhưng không phải pháp tắc, kém rất xa. Xuân chi kiếm ý có thể chớp mắt thúc giục sức sống trong người đối thủ, sinh trưởng không bình thường làm địch thủ tiêu hao sự sống. Hạ chi kiếm ý kích phát ra sức nóng trong người đối thủ, bùng nổ gấp mấy lần như tự cháy. Thu chi kiếm ý khiến thân thể đối thủ nháy mắt già nua, khí huyết khô héo. Đông chi kiếm ý làm thân thể đối thủ đông kết, từ trong đến ngoài kết băng, rất khó dự phòng.

Cách chết của bốn con chim to màu đỏ chứng minh uy lực của bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông.

Kiếm khí xé gió bay hướng hư không, sóng khí xô đẩy, không trung như tan vỡ.

Con chim to màu đỏ từ xa hùng dũng bay đến như sủi cỏ rớt xuống đất.

Chớp mắt bốn mươi con chim to màu đỏ có một nửa rơi xuống.

Số con chim to màu đỏ còn lại thấy tình thế không đúng, phát ra tiếng hú tức giận. Con chim to màu đỏ dẫn đầu có thân hình to hơn đồng loại khác gấp bảy lần, có miện vàng trên đầu, nó hu dài quay đầu bỏ chạy, lao vào tầng mây phía xa không còn bóng dáng.

Đinh Hạo không truy kích.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thi triển bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông, còn trong giai đoạn lần mò.

Khiến Đinh Hạo thất vọng là đám mãnh thú thượng cổ hồng hoang di chủng có trí tuệ không thua gì nhân loại, yêu tộc, đã bắt đầu liên hợp lại như quân đội phản kích kẻ xâm nhập.

Cách chiến đấu phối hợp chặt chẽ như bánh răng là trí mạng với thể lực nhân loại, yêu tộc năm bề bảy máng. Dù có một số siêu cường giả đẳng cấp Võ Hoàng cảnh tọa trấn thì không dễ đối phó có kẻ địch phối hợp hoàn mỹ.

Quan trọng hơn đây mới chỉ là đoạn thứ nhất vào đường cổ tây du.

Còn mười đoạn đường cổ tây du sẽ càng khủng bố, nguy hiểm hơn.

545. Chương 546: Chiến Đấu Kịch Liệt Như Lửa

Trung Châu Tam Hoàng cúi đầu nhìn con chim lớn màu đỏ nằm phía dưới đất, mỗi người đều cảm thấy sợ hãi.

Nhớ ba tháng trước, ở Cự Linh Thành, lúc mới gặp mặt, Đinh Hạo còn phải dựa vào lực lượng tích lũy của trận pháp mình vẽ dưới mặt đất, mới có khả năng hình thành áp chế đối với đám người mình. Nhưng hiện

tại, trong lúc giờ tay nhấc chân lại có thể giết chết một con chim lớn, dị chủng hồng hoang có chiến lực nửa bước Võ Hoàng, giống như bẻ gãy cành cây khô. Điều này có nghĩa là hiện tại nếu như Đinh Hạo muốn giết chết ba người mình, thật sự dễ dàng giống như bóp chết một con kiến.

Trong các võ giả khác, Thiên Dao Tuyết Kiếm Minh cũng nhìn chăm chăm.

Bọn họ vốn cho rằng hơn tám mươi người bọn họ kết hợp lại, cũng là một lực lượng đủ khiến cho bất kỳ thế lực nào cũng phải cảm thấy khiếp sợ. Đinh Hạo tất nhiên phải dựa đám người mình. Nhưng hiện tại xem ra, điều này chỉ là suy nghĩ từ phía bọn họ.

Ở trước mặt chí cường giả chân chính, chút ưu thế về nhân số của bọn họ, có đôi khi thật sự rất buồn cười. Nếu như thật sự chiến đấu, chỉ cần một mình Đinh Hạo đã có thể dễ dàng giết chết hơn nửa đám người mình.

Một vài võ giả vốn vẫn ôm ý niệm khác, đều dàng hoàng thuận theo.

Cuộc chiến đấu rất nhanh đã kết thúc.

Đinh Hạo giải quyết đám chim khổng lồ màu đỏ hung tàn này, nhưng võ giả liều mạng trời chết lại không dừng lại, ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói, mà lấy tốc độ nhanh hơn, chạy vội về phía cánh cửa Cổ Lộ phía xa. Hiển nhiên dù chỉ một khắc hần cũng không muốn ở lại chỗ này.

Đinh Hạo mặt nhăn mày nhu, đưa tay ra.

Một lực lượng cực lớn tuôn ra, trực tiếp kéo một vị võ giả chạy trời chết bay lên trời cao.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Đinh Hạo hỏi một người sống sót, chạy trời chết ra ngoài.

- Người lại dám... A, hóa ra là Dao Cuồng Kiếm Sĩ Đinh đại nhân. Không tốt rồi, phía trước là thú triều vô cùng vô tận. Đám hung thú bạo động kia... Quá nhiều... Thật đáng sợ... Phải có đến hơn một trăm một nghìn con... Trời ạ, sức lực con người căn bản không có khả năng chống đỡ...

Người may mắn còn sống sót này nhận ra Đinh Hạo, không dám chậm trễ, nói một cách đứt quãng.

Hắn là một võ giả cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh phong, cũng không biết là đệ tử môn phái nào. Khắp người đầy những vết thương. Hiển nhiên hắn đã bị sợ võ mật, cả người run rẩy.

- Tại sao lại thành như vậy?

Đinh Hạo cảm thấy chuyện không thể đơn giản như vậy.

- Trước ngày hôm qua, một con thú lớn vương cấp đáng sợ xuất hiện. Nghe đồn là Chư Hoài đứng thứ mười trong Thất Thập Nhị Địa Sát Thần Thú thượng cổ. Hình thể của nó giống như núi cao, một hơi nuốt lấy một thế lực Yêu tộc, nuốt toàn bộ hung thú trong Cổ Lộ tập trung lại một chỗ, bắt giết Nhân tộc và Yêu tộc. Đây quả thực là một con đường chết. Chết sạch, người đều bị chết sạch... Ngay cả đám người Tổng Khuyết Thanh Vân Tông, yêu tộc Ngân Nguyệt Cổ và Bồ Thiên Quyết cùng với thế lực Yêu tộc đều tổn thất thảm trọng, bị vây ở cuối Cổ Lộ, sống chết không rõ!

- Các người cũng đừng đi vào nữa. Nhân lúc bây giờ còn chưa bị để mắt tới, mau trốn đi. Nếu không tất cả đều phải chết!

Nói xong, người may mắn còn sống sót này giống như con chó nhà có tang, chạy về phía lối ra của Cổ Lộ.

...

...

Tiếng chém giết đầy hoang tàn.

Huyết quang tận trời.

Đám thú vô cùng vô tận giống như thủy triều bao vây mấy nghìn Nhân tộc và cao thủ Yêu tộc ở trong đó.

Thú lớn với hình thù kỳ quái, thân thể đều vô cùng to lớn, giống như không muốn sống yên ổn cùng trù kích. Mặt đất cũng trở nên chấn động. Cao thủ và cường giả hai tộc vốn phân tán khắp nơi, đều vội vàng tập trung lại với nhau, ở xung quanh một dãy núi, mượn địa hình bày ra trận pháp minh văn và yêu trận trước, miễn cưỡng ngăn cản được thú triều trù kích!

Trên không trung phía xa, một con thú lớn màu đen cao tới ngàn mét, thân hình như ẩn như hiện ở trong tầng mây, lôi điện đi theo, mơ hồ giống như con trâu lớn, lại có tai giống như lợn rừng, bốn cái sừng dài lớn giống như lưỡi kiếm đâm thẳng vào trời cao. Đôi mắt giống như mặt trăng màu máu đỏ treo ở trên không trung, không ngừng phát ra những tiếng rít gào giống như tiếng trẻ con khóc nỉ non...

Dưới sự huy động của con thú lớn này, tất cả hung thú dị chủng giống như phát điên, bay trên bầu trời, bò trên mặt đất, có sư tử chín đầu, cũng có hổ hai cánh, còn có thật nhiều quái vật từ mặt đất dưới chui ra ngoài, giống như con xuyên sơn giáp, vẩy toàn thân lóe ra ngân quang, phát ra những tiếng rít gào, che kín bầu trời, lao về phía cao thủ hai tộc.

Mặt đất chấn động run rẩy, dãy núi đổ nát.

Cuộc chiến đấu diễn ra tới gần nửa đêm, máu của đám thú lớn bị giết chết theo khe suối chảy xuôi, tạo thành thác nước màu máu. Trong thiên địa tràn ngập mùi máu tanh. Mặt đất biến thành màu đỏ. Rừng rậm với những cái cây cao chọc trời cháy hừng hực...

Quả thực là cảnh tượng giống như ngày diệt vong.

Mỗi giây mỗi phút, đều có sinh linh ngã xuống.

Rất nhiều cường giả Yêu tộc đều hiện ra bản thể nguyên hình, hóa thành hình dạng dã thú cùng với dị chủng hồng hoang xé cắn.

Vô giả Nhân tộc lại dựa lưng vào nhau, kết thành một vài trận pháp loại nhỏ. Một khi có hung thú hồng hoang phá tan lớp phòng vệ của trận pháp minh văn, bọn họ lập tức triển khai tập kích. Trên người rất nhiều người đều có máu tươi đầm đìa. Bọn họ ra sức chém giết. Các vũ khí huyền khí cao cấp cũng bắt đầu gãy. Bọn họ rơi vào cảnh cực kỳ khốn cùng...

- Giết sạch những kẻ xâm lăng, báo thù!

Một sóng tinh thần từ trong thân thể con thú lớn màu đen kia mạnh mẽ phát ra, giống như trận gió lốc lan tràn trong thiên địa.

Dưới sự huy động của nó, tất cả mãnh thú hồng hoang dị chủng giống như phát điên, liều chết trù kích về phía dãy núi.

Sau khi cao thủ Nhân tộc và cường giả Yêu tộc tiến vào tây du của Cổ Lộ, hoàn toàn không thu liễm, trắng trợn cướp giết dị chủng hồng hoang, cuối cùng đã kích thích khiến dân vốn cư trú ở nơi này trả thù đầm máu. Khi những thú lớn tạo thành đoàn phản kích, tất cả đều có vẻ quá mức đáng sợ.

Ở bao vây ở vị trí trung tâm nhất, Tổng Khuyết, yêu hoàng Bồ Thiên Quyết, Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng, Tà Hoàng Cốc, Yêu tộc Đại Lực Ngưu, Diệt Tuyệt Kiếm Tông, Thiên Hạ Hội và các chí cường giả Nhân tộc và yêu tộc đứng ở trong hư không, ánh mắt như điện, bắn phá bốn phía, trấn thủ trung tâm. Một khi mãnh thú hồng hoang dị chủng có thực lực mạnh mẽ vọt vào vòng phòng ngự, bọn họ sẽ ra tay tiêu diệt trước tiên...

- Đinh Hạo đang ở đâu? Vì sao hắn không ở đây? Không biết có phải hắn ở phía sau thao túng thú triều này hay không?

Tà Tâm Yêu Hoàng cười âm hiểm, nói:

- Hắn mang theo mèo trắng, thoát nhìn giống như một loại dị chủng hồng hoang. Người này có tướng mạo chim ưng, tâm tư thâm trầm, phải đề phòng!

- Đinh huynh đệ rơi lại phía sau. Tà Tâm Yêu Hoàng, người nói lời này là có ý gì?

Tổng Khuyết cả giận nói:

- Đối đầu với kẻ địch mạnh, chúng ta bây giờ quan trọng nhất chính là nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề. Người nói những lời thối tha này là có ý gì?

546. Chương 547: Chiến Đấu Kịch Liệt Như Lửa (2)

- Tổng Khuyết, đừng tưởng rằng bản hoàng không dám giết người!
- Phải không? Cửu Vĩ Hồ Ly, có giỏi phóng ngựa qua đánh một trận!
- Không nên cãi nhau. Ta quan sát thấy những hung thú dị chủng hồng hoang này đều chịu sự điều khiển của con Chư Hoài kia. Bắt giặc phải bắt vua trước...

Mi Nhất Hiên, Bạch Thủy Tuyền Kiếm chí cường giả của Diệt Tuyệt Kiếm Tông, chỉ vào con dị thú màu đen ấy ngàn thước trong bầu trời, nói:

- Không bằng chúng ta đồng loạt ra tay, liên thủ đánh chết con quái thú này trước. Những con hung thú dị chủng hồng hoang khác tất nhiên quân tâm đại loạn sẽ tản đi.

Đề nghị này nhận được những người khác tán thành.

- Được, đồng loạt ra tay! Dị thú Chư Hoài này chính là một trong mười Địa Sát Thần Thú đứng đầu thượng cổ. Bất luận máu huyết, da lông hay gân cốt trái tim, cả người đều là bảo. Trăm triệu lần không thể bỏ qua. Chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình, ai có thể lấy được cái gì thì là của người đó!

Lời còn chưa dứt.

Vèo vèo vèo!

Hơn mười vị chí cường giả hóa thành lưu quang, lao ra khỏi trận pháp minh văn.

Thân hình bọn họ nhanh chóng lướt qua tầng mây trong hư không, đều bắn nhanh về phía con thú lớn màu đen kia.

- Những kẻ xâm lăng đáng chết, giết!

Thú lớn Chư Hoài này phóng ra từng đợt sóng tinh thần.

Nó hiển nhiên cũng phát hiện ra mục đích của những người xâm lăng. Hai con mắt giống như mặt trăng màu đỏ khép mở, vô số tia chớp huyết sắc từ trên trời phóng xuống, giống như trận mưa lớn trút nước xuống, phủ kín phạm vi mấy ngàn thước vuông, khiến thân thể nó được các tia chớp bao phủ ở bên trong. Nó há mồm rít gào một tiếng. Một âm ba mang theo mùi hôi tanh khó có thể hình dung bạo phát, quét sạch những đám mây dày trời lơ lửng ở xung quanh. Vài ngọn núi nhỏ trên mặt đất trong nháy mắt cũng bị hất bay...

Một trận ác chiến được triển khai.

Chư Hoài không hổ danh là thú lớn vương cấp trong Thất Thập Nhị Địa Sát Thần Thú thượng cổ, kinh khủng tới cực điểm.

Chư Hoài có hình dáng bên ngoài giống như trâu, lại có một đôi mắt người, lỗ tai heo, có bốn sừng, hình dạng kỳ dị tới cực điểm. Nó trời sinh có năng lực khống chế phong vũ lôi điện, trong mơ hồ tương hợp với pháp tắc thiên địa. Nó chỉ rống gào vài tiếng, nước mưa và lôi điện vô cùng vô tận tràn ngập không trung, cuộn cuộn không dứt. Mặt đất bị đánh lộ ra từng khe sâu không thấy đáy. Nham thạch nóng chảy từ trong khe trực tiếp bắn ra...

Tà Tâm Yêu Hoàng cũng có chút khinh địch, ăn thiệt không ít nhiều.

Hắn một lòng muốn có được máu của Chư Hoài, là người xông lên trước nhất, lại bất ngờ không kịp đề phòng, bị một tia chớp màu tím lớn bằng thùng nước đánh trúng. Ở trong miệng hắn phun ra làn hơi màu

tím, cả người có tử quang bắn loạn, trực tiếp từ trong bầu trời rớt xuống trong dung nham nóng chảy màu đỏ phía dưới!

Mọi người khác đều hít một hơi hơi lạnh.

Mặc dù là tồn tại cấp bậc chí cường giả, đối mặt với con hung thú này cũng có kẻ rơi xuống nơi nguy hiểm.

Chư Hoài này ẩn thân ở tây du Cổ Lộ không biết đã bao nhiêu vạn năm, sớm trở thành bá chủ một mảnh thiên địa này, cao cao tại thượng giống như quân vương hoàng đế. Hiện tại nó đã thành niên, thực lực vượt xa so với hung thú hồng hoang bình thường. Cho dù mọi người bao vây tấn công, cũng không thể nắm chắc sẽ thủ thắng!

- Thiên địa thương sinh linh ẩn!

Tổng Khuyết nổi giận gầm lên một tiếng. Trước người hắn hiện ra một vũ ấn hình tròn cực lớn màu đỏ.

Vũ ấn này giống như luân bàn cực lớn xoay tròn. Mặt trên phân bố chín ký hiệu kỳ lạ, đỏ sẫm giống như máu tươi, có uy áp kỳ lạ. Mỗi một lần chuyển động, chín ký hiệu sẽ phát ra hồng quang rực rỡ, hợp lại cùng một chỗ, biến thành một dòng nước lũ lực lượng, liên tục không ngừng tập kích về phía Chư Hoài.

Ầm ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ này đã từng trong nháy mắt giết chết Thôn Nhật Yêu Hoàng. Nhưng khi đánh vào trên thân thể con thú lớn Chư Hoài, khiến lông ngấn màu đen bay loạn, nhưng cũng chỉ là đẩy lùi con địa sát thần thú này, ngay cả phá mở phòng ngự bên ngoài thân thể nó cũng làm không được!

- Thiên lý phiêu tuyết tuyết phiêu hồng!

Yêu hoàng Bồ Thiên Quyết hét lớn, thi triển yêu công.

Chỉ thấy phía ngoài thân thể nó lóe ra quang hoa. Một lực hút vô hình sinh ra, hút từng dòng máu từ các thi thể của mãnh thú, võ giả Nhân tộc và Yêu tộc chết trận trên mặt đất ra, tập trung lại thành từng dòng sông máu cực lớn, giống như thác nước đổ chiều chảy ngược lên bầu trời, lao tới tập trung về phía hắn, hóa thành từng điểm hoa tuyết huyết sắc, giống như lưỡi đao tử thần, không ngừng lượn vòng về phía thân thể to lớn của Chư Hoài...

Keng keng keng thiên lý hoàng vân ký!

Trên người Chư Hoài bắn tia lửa ra khắp nơi, giống như từng tiếng kim loại va chạm vang lên.

Tất cả hoa tuyết huyết sắc đều bị đập nát!

Các đại chí cường giả khác đều đồng thời ra chiêu.

Chỗ lợi duy nhất là thân thể khổng lồ của Chư Hoài này là mục tiêu cực dễ trúng. Chỉ có điều từng lực lượng khủng khiếp đánh vào trên người của nó, cũng chỉ khiến nó chấn động tới mức liên tục lui lại phía sau mà thôi, nhưng không thể phá vỡ được lớp da màu đen cứng rắn kia...

Trong nháy mắt trận chiến đấu đã tiến vào hồi gay cấn.

Gầm lên giận dữ, Tà Tâm Yêu Hoàng hóa thành một đạo tử quang, trốn thoát qua nham thạch nóng chảy dưới lòng đất.

- Các vị không nên tiếp tục giữ lại nữa. Nhanh chóng giết chết con súc sinh này đi. Bể không ngày hôm nay chúng ta đều phải chết!

Hắn hét lớn, cả người phun ra yêu khí màu tím cuộn cuộn, hiện ra bản thể.

Đó là một con cừu vĩ hồ màu tím cao tới trăm mét, chín cái đuôi giống như có dây xích thần bí quấn lên nhẹ nhàng xòe ra, lóe ra các loại dã văn tự Yêu tộc thượng cổ thất truyền, cực kỳ yêu tà.

Đôi mắt Tà Tâm Yêu Hoàng phát ra cột ánh sáng màu tím, đuôi chọt bắt đầu dài ra, giống như sợi dây chết chóc điên cuồng bò qua, trói lấy thân thể Chư Hoài thành từng vòng. Văn tự cổ yêu lóe ra, phát ra yêu thần lực, muốn trực tiếp cắt đứt hông Chư Hoài.

- A...

Chư Hoài ngửa mặt lên trời kêu đau, lần đầu tiên cảm giác bị tổn thương.

Tà Tâm Yêu Hoàng vô cùng vui mừng, tiếp tục phát lực, giữ chặt Chư Hoài ở trong hư không.

- Cơ hội tốt!

Trong lòng Tống Khuyết thoáng động. Một cái gương đồng cổ màu xanh biếc gỉ rét loang lổ xuất hiện ở trong tay hắn, phóng ra khí tức khiến thiên địa đều sợ run.

Quang hoa màu đỏ xuyên qua mặt kính rỉ rét màu xanh biếc phóng ra ngoài, gia tăng ở trên vũ ấn Thiên Địa Thương Sinh Linh Ấn ở trước người hắn. Trong nháy mắt vũ ấn này tăng lên gấp mấy chục lần, đường kính lên tới hơn trăm mét.

Chín văn tự thần huyết màu đỏ sẫm này nhanh chóng lóe sáng, trực tiếp từ trong vũ ấn bay ra ngoài, nối với đầu, hóa thành một hỏa long hung ác trông rất sống động, há miệng trực tiếp cắn vào phía sau lưng Chư Hoài!

- Phụt...

Lần này cuối cùng da của Chư Hoài đã bị xé rách. Một dòng màu đỏ giống như suối phun ra.

- Ha ha đa tạ!

Chí cường giả Yêu tộc Ngân Nguyệt Cổ cười lớn một tiếng, phất tay ra một chiêu,

547. Chương 548: Dữ Nhiều Lành Ít

Nhất thời có lượng lớn máu từ trong vết thương Chư Hoài bị hút ra, giống như có linh tính, không chảy vào trong bàn tay của hắn, trong nháy mắt đã bị nén trở thành một viên huyết đan lớn chừng trái nhãn, quay tròn loạn chuyển, phóng ra vô số huyết quang.

Toàn thân Chư Hoài từ trên xuống dưới, không có chỗ nào mà không phải là bảo vật.

Một viên huyết đan này, tuy rằng không thể luyện chế thành máu của Chư Hoài, nhưng là bảo vật hiếm thấy. Cho dù là một con dã thú bình thường nuốt vào, cũng có thể mở ra linh chi tiến hóa thành Yêu tộc thuần huyết, tương đương với công sức Yêu tộc khổ luyện năm trăm năm, thậm chí có thể nhận được một phần thần thông của Chư Hoài.

Tống Khuyết hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Nếu ngay từ đầu nói dựa vào bản lĩnh của mình, vậy cũng chẳng trách được người khác.

...

Thời điểm còn cách chiến trường hơn năm mươi dặm, đám người Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh đều sợ ngây người trước cảnh tượng mình vừa nhìn thấy được.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý trước, mặc dù phần lớn người trong đó đều đã là thiên tài bách chiến đã trải qua vô số lần đứng giữa ranh giới cái sống và cái chết, nhưng khi bọn họ thấy vô số hung thú hồng hoang giống như hồng thủy, bao phủ từng đỉnh núi, thấy mặt đất sụp đổ nham thạch nóng chảy khắp nơi, dãy núi sụp đổ hư không bị nghiền nát...

Tất cả những điều này quả thực chính là cục diện vườn cảnh thú trong ngày diệt vong, là địa ngục Tu La.

Các cao thủ Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh tự hỏi, hơn tám mươi người mình xông lên, chỉ sợ không kiên trì được một khắc đồng hồ đã bị đám mãnh thú điên cuồng này bao phủ!

Không trách được trước những võ giả Nhân tộc đó lại liều mạng chạy trốn như vậy.

Cục diện này thật sự không ai có thể địch nổi.

- Chúng ta... phải qua đó sao?

Lão đại của Trung Châu Tam Hoàng sợ tới mức choáng váng, cảm thấy chân mình mềm nhũn, giọng nói cũng run rẩy.

Một số võ giả khác trong lòng cũng không khỏi được nảy sinh thói ý.

Đây hoàn toàn không phải là mạo hiểm, mà là chịu chết.

Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi đều là thân ảnh mãnh thú, cũng không nhìn thấy được phía xa có dấu hiệu nào của thế lực võ giả Nhân tộc và Yêu tộc, chỉ sợ bọn họ đã bị tiêu diệt hoàn toàn?

Lý Y Nhược cũng có chút lo lắng, khẽ nắm lấy tay Đinh Hạo.

- Các người lui về phía sau năm mươi dặm trấn giữ. Một khi thú triều tiến về phía bên này, lập tức rời khỏi tây du Cổ Lộ trước. Một mình ta qua đó xem sao...

Đinh Hạo cuối cùng vẫn đưa ra quyết định.

Hắn cũng không cách nào thấy rõ được cuộc chiến đấu phía xa, bởi vì các loại quang điểm cuồng bạo và khí tức hỗn loạn ngăn cản tất cả biết được cuộc chiến đấu rốt cuộc đã diễn ra đến trình độ nào. Chỉ có điều hung thú hồng hoang vẫn đang công kích. Ít nhất điều này nói rõ còn có một vài người sống sót. Cho nên hắn phải đi qua đó xem thử.

Bởi vì có thể tên mập Tổng Khuyết vẫn còn ở bên trong.

Đinh Hạo có thể không quan tâm tới bất kỳ kẻ nào khác, nhưng phải cứu tên mập này.

Bởi vì lúc trước trong rất nhiều chuyện, Tổng Khuyết đều từng cố gắng hết sức trợ giúp mình. Tri ân không báo không phải là quân tử.

Lời còn chưa dứt, Đinh Hạo đã trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng bay về phía trước.

- Mang Manh Manh theo!

Lý Y Nhược biết mình đi theo chính là thêm phiền phức. Nàng ném tiểu súng vật của mình ra ngoài.

Nếu như gặp phải nguy hiểm, bọt khí vô địch của Manh Manh vẫn có tác dụng.

- Hắc hắc hắc!

Cá heo nhỏ Manh Manh bắt mãi kêu lên.

Bạch quang lóe lên, mèo mập Tà Nguyệt kích động vỗ cánh quay về, mang theo Manh Manh ở trên lưng, sau đó giống như điện quang đuổi kịp Đinh Hạo.

Khoảng cách chiến trường càng lúc càng gần. Tất cả từ từ trở nên rõ ràng.

Con quái thú cực lớn có hình dạng một con trâu đen đứng sừng sững ở giữa thiên địa. Từng tia chớp ầm ầm đánh xuống. Nước mưa trút xuống. Trong phạm vi nhỏ nhỏ ngàn mét xung quanh nó mưa xối xả gần như hóa thành một vùng ngập lụt. Chỉ có điều trên mặt đất cũng không ngừng có nham thạch nóng chảy cuộn cuộn phun trào mãnh liệt. Chát lỏng màu đỏ thiêu đốt mặt đất, bị nước mưa dập tắt, một lần nữa cứng lại trở thành nham thạch, lại bị dư ba của cuộc chiến đấu trực tiếp nghiền nát.

Tất cả đều vô cùng hỗn loạn.

Cuối cùng Đinh Hạo nhìn thấy, Tổng Khuyết và hơn mười chí cường giả hầy còn đang khổ chiến với thú lớn Chư Hoài. Trên người mấy người đều đầy vết máu.

Trong đó chín cái đuôi của Tà Tâm Yêu Hoàng chặt đứt sáu cái. Lông hồ ly bay lả tả đầy trời. Thân thể chí cường giả yêu tộc Ngân Nguyệt Cổ gần như bị xuyên thủng, lưu lại một vết sừng đâm, nhìn thấy mà kinh tâm. Hiển nhiên là hắn đã bị sừng trâu của Chư Hoài đâm trúng. Bên cạnh Tổng Khuyết đồng thời hiện lên bốn vũ ấn màu đỏ. Bốn con hỏa long tàn khuyết không được đầy đủ, vẫn còn bay lượn gào thét, bảo vệ vững vàng hắn ở trong đó. Trong số mọi người, thương thế của hắn là nhẹ nhất!

Một vị cường giả Nhân tộc khác, bên cạnh lơ lững ba thanh kiếm với hình dáng phong cách cổ xưa, tản ra kiếm ý khủng khiếp ngút trời. Mỗi một lần chiến đấu, đều có một đạo kiếm quang diệt tuyệt phun ra, không ngừng lưu lại một vết thương trên thân thể thú lớn Chư Hoài. Từng giọt máu rơi xuống...

Đinh Hạo chỉ nhìn lướt qua một lượt, đã biết hai bên tạm thời bị vây trong một trạng thái cân bằng cực kỳ vi diệu.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên này cũng không thể làm gì được bên kia.

Chỉ có điều tình thế này cực kỳ bất lợi đối với Nhân tộc và Yêu tộc.

Bởi vì trên mặt đất, bầy thú với ngàn vạn dị chủng hồng hoang đã chiếm ưu thế tuyệt đối, hoàn toàn áp chế khoảng chừng hơn một ngàn năm trăm cường giả hai tộc còn lại ở trong một dãy núi. Quang diễm của trận pháp minh văn quang đã vô cùng ảm đạm có nghìn lỗ trăm lỗ. Hiển nhiên nó cũng không kiên trì được bao lâu. Một khi cao thủ hai tộc trên mặt đất bị diệt sạch, bầy thú hồng hoang sẽ vây đánh hơn mười vị chí cường giả. Cho dù chỉ chậm rãi vây đánh, cũng có thể khiến đám người Tổng Khuyết mệt mà chết!

Phải mau chóng giết chết con thú lớn Chư Hoài này. Bằng không hôm nay tất cả mọi người dữ nhiều lành ít!

Trong nháy mắt đưa ra quyết đoán, Đinh Hạo kêu khẽ một tiếng, bay thẳng xuống bên trong vòng chiến.

Mấy trăm con hung cầm dị chủng ở bên ngoài chịu trách nhiệm cảnh giới phát hiện ra sự tồn tại của Đinh Hạo. Chúng gào thét xông tới bao vây ngăn cản!

Tâm niệm Đinh Hạo vừa động, chỉ một thoáng mấy trăm thanh thần binh Huyền sương xuất hiện ở bên cạnh người.

Thực lực đạt được cảnh giới Đại Tông Sư, ý niệm khẽ động, liền có thể ngưng kết ra mấy trăm thần binh Huyền Sương.

Đinh Hạo thôi động huyền khí ngực bả. Trong không khí chỉ một thoáng đã có hàn khí tản ra. Từng khối băng cực lớn trong nháy mắt hình thành rơi xuống.

Đinh Hạo vung tay lên.

Vèo vèo vèo.

Trong nháy mắt tiếp từng khối băng lớn giống như con rắn múa loạn nhanh chóng bắn tới. Từng mảnh hoa máu bắn ra. Xương trắng gãy, giống như có nhiều đóa hoa màu trắng màu đỏ phóng ra. Long chim các màu rơi xuống lả tả. Từng tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

548. Chương 549: Thần Thông Thần Thú Thượng Cổ

Hơn mười con chim lớn có thực lực thấp hơn một chút trong số chúng, trong nháy mắt đã bị lợi kiếm huyền khí biến ảo cắt nát trở thành một đám huyết vụ rơi xuống!

Tình huống khẩn cấp, Đinh Hạo hoàn toàn không có chút giữ lại nào.

Hắn không dây dưa qua lâu với những con chim hung tợn liều chết này. Với huyền khí hộ thân, hắn trực tiếp cứng rắn vọt vào trong đám hung cầm dị chủng, rõ ràng phá ra một con đường máu, dường như một bàn ủi bị đốt nóng cắm vào trong bơ. Một khi vừa xông qua, trực tiếp xuyên qua đàn dị chủng hung cầm!

Xuy xuy xuy xuy!

Bốn đạo kiếm ý Xuân Hạ Thu Đông, giống như sóng khí màu kim hoàng trong suốt, năng lượng chảy loạn giữa các tầng mây, chém vào trong thân thể của thần thú Chư Hoài.

- Tiểu Đinh tử... Ha ha ha, ta đã biết, người nhất định sẽ tới!

Tổng Khuyết ngẩng đầu nhìn thấy Đinh Hạo, trên khuôn mặt béo mập lộ ra sự kinh ngạc vui mừng. Hấn hưng phấn cười to:

- Huynh đệ, ta và người kẻ vai chiến đấu, làm thịt con địa sát thần thú này, cũng là một đoạn giai thoại!

Đinh Hạo cũng lộ ra hào khí, cười to nói:

- Hôm nay vừa đúng lúc cướp đoạt một giọt máu thần thú, đưa cho Tổng huynh làm lễ vật.

Trong lúc nói chuyện, lại có bốn đạo kiếm ý vô thanh vô tức bắn ra.

Hiện tại, khả năng nắm giữ của Đinh Hạo đối với kiếm ý đã đạt đến một trình độ cực kỳ tinh thuần, cho dù không rút kiếm, tâm ý khẽ động, cũng có thể vô thanh vô tức phát ra kiếm ý.

Bồ đoàn tại kiếm lâu có sự chỉ dẫn cực lớn đối với hấn.

Đây mới là chân lý của kiếm ý, ý ở trước kiếm, lấy ý phát kiếm, nhanh như tia chớp, sét đánh bão táp, nói hữu hình lại là vô hình.

Tuy rằng hiện tại hấn vẫn chỉ đạt được tiêu chuẩn hai thành kiếm ý, nhưng lực sát thương lại có vẻ càng quý thần khó lường hơn.

Trong nháy mắt, trên người con thú lớn Chư Hoài xuất hiện thêm hơn mười vết thương kỳ dị, có vài phần giống như than đốt, lại có vài phần bị tuyết che phủ, có vài phần bị đánh đen, có vài phần lại khô héo xám trắng. Loại thương thế này hiển nhiên có uy hiếp cực lớn đối với con thú lớn. Cho nên Chư Hoài nổi cơn điên, trước tiên xem Đinh Hạo trở thành mục tiêu, điên cuồng công kích qua!

- Huynh đệ cẩn thận, sừng trâu này quá mức kinh khủng!

Tổng Khuyết nhanh chóng nhắc nhở.

Trước yêu văn cửu vĩ của Cửu Vĩ Yêu Hoàng, trên có văn tự cổ yêu lóe lên, vô cùng khủng khiếp. Nhưng nó cũng bị sừng trâu này chặt đứt. Nhìn bốn cái sừng trâu dường như rất cùn, trên thực tế lại sắc nhọn tới cực điểm, có thể so sánh với thần binh bảo khí. Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, rất nhiều vết thương trên người các chí cường giả hầu như đều bị bốn cái sừng trâu này gây ra.

Đinh Hạo nhận được sự nhắc nhở, không tiếp tục liều mạng nữa. Trước tiên hấn thi triển thần thông Nhất Niệm Thiên Lý né tránh.

Trận chiến đấu vốn là một cuộc chiến trả thù, chống đỡ đầy giằng co.

Chỉ có điều sau khi Đinh Hạo gia nhập, trạng thái cân bằng vi diệu bị phá vỡ.

Cục diện cuối cùng chậm rãi phát triển nghiêng về phía có lợi cho Nhân tộc và yêu tộc.

Mất thấy thời cơ đã đến, các đại chí cường giả đều đều lấy ra bảo khí trên người. Các loại thần quang lóe ra. Bốn kiếm ý của Xuân Hạ Thu Đông Đinh Hạo cũng kéo dài không dứt, phóng ra chặt chém ở trên thân thể cao lớn của con thú lớn Chư Hoài, lưu lại một từng vết thương!

- A...

Chư Hoài tức giận rít gào, phát ra một sóng tinh thần.

Trong nháy mắt tất cả mãnh thú hồng hoang dị chủng giống như nhận được hiệu lệnh, đều bỏ lại đám cường giả Nhân tộc và Yêu tộc bị bao vây ở dưới dãy núi, lao về phía chiến trường trong bầu trời. Chúng đông nghìn nghịt giống như một thủy triều màu đen.

- Ha ha, nó sắp không chịu được nữa rồi!

Tinh thần tất cả mọi người đều đại chấn.

Hiển nhiên sức lực của con thú lớn Chư Hoài này đã cạn kiệt. Nó cảm nhận được nguy hiểm, cho nên bắt đầu triệu hoán mãnh thú hồng hoang dị chủng phía dưới xông qua hỗ trợ.

Đinh Hạo cũng không do dự nữa, kích phát hạt giống huyền khí trong tinh huyết Ma Sát Bạch Viên, thi triển thần thông Nhân Vương Biển, trong nháy mắt biến hóa thành một con bạo viên lông trắng vô cùng

khổng lồ, thi triển thần thông ba đầu sáu tay, cầm sáu thanh binh khí cực lớn ở trong tay xông tới tấn công Chư Hoài.

Chư Hoài là một trong mười Thất Thập Nhị Địa Sát Thần Thú đứng đầu thượng cổ. Âm Sát Bạch Viên lại có thứ hạng sau hai mươi. Phẩm chất hai bên chênh lệch cực lớn. Nếu như trực tiếp đối đầu, nhất định sẽ có áp chế theo bản năng. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Đinh Hạo không thi triển Nhân Vương Biến.

Tuy nhiên bây giờ, Chư Hoài đang bị mọi người bao vây tấn công, đã mệt mỏi, người đầy vết thương, thực lực giảm sút rất lớn. Phạm vi khống chế nước mưa lôi điện cũng bắt đầu thu hẹp. Lực tương khắc đã không còn rõ rệt như lúc đầu nữa. Đây chính là thời cơ tốt.

Thân thể con bạo viên màu trắng cực lớn vừa xuất hiện, nhất thời có từng đạo hung quang màu trắng vây xung quanh thân thể.

Khí tức hung bạo tràn ngập không trung. Dường như nếu có vật chất, trong vòng một trăm thước xung quanh thân thể xuất hiện một loại khí tức kỳ dị diệt tuyệt, hấp thu sức sống của tất cả sinh vật. Trong nháy mắt, các cây cổ trăm năm khô quắt trở thành tro bụi. Một vài chim lớn dị chủng hồng hoang đến gần, dường như đã bay nhanh lập tức lưu chuyển qua nghìn năm, trong tiếng rên rỉ, máu và thịt toàn thân giống như làm bằng cát rơi ra, thoáng chốc chỉ còn lại có bộ xương trắng hoàn chỉnh rơi xuống...

Cho dù là các chí cường giả chỉ cần đến gần một chút, cũng cảm giác được lực lượng và sức sống trong cơ thể có dấu hiệu không khống chế được, lao về phía con bạo viên cực lớn màu trắng kia...

- Đây là...

Đinh Hạo có chút kinh hãi. Đây cũng là lần đầu tiên hắn phát hiện ra loại tình huống như thế.

Hắn chỉ cảm thấy rất nhiều sinh lực giống như thác nước, từ bốn phương tám hướng vọt về phía trong thân thể của mình, theo các lỗ chân lông trên toàn thân từ trên xuống dưới rót vào, giống như muốn hóa thành lực lượng của chính mình. Chỉ trong nháy mắt, lực lượng của con bạo viên cực lớn kia đã tăng lên gấp hai ba phần!

Đây là một trong những thiên phú thần thông của Ma Sát Bạch Viên.

Sau một lát kinh ngạc, trong nháy mắt Đinh Hạo mừng như điên.

Tương tự như thiên phú thần thông của Chư Hoài, có thể điều khiển phong vũ lôi điện trong không trung với phạm vi một ngàn mét, thiên phú thần thông của Ma Sát Bạch Viên có tên là Ma Sát Thôn Phệ. Sát khí hung bạo có thể cắn nuốt tất cả sức sống của sinh vật trong phạm vi trăm thước xung quanh thân thể mình, chuyển hóa thành lực lượng của chính mình.

Đây là một loại thần thông cực kỳ kinh khủng tà ác, nhưng ở thời điểm đối địch lại có thần hiệu.

Lúc trước, Đinh Hạo thi triển Nhân Vương Biến, bởi vì thực lực không đủ, tích lũy không sâu, cho nên chỉ mượn được thể tích và lực lượng, vẫn không thể hoàn toàn thực hiện được thần thông Ma Sát Bạch Viên. Hôm nay cuối cùng tu vi huyền khí tấn chức đến cảnh giới Đại Tông Sư, lại lĩnh ngộ hai thành kiếm ý, tu vi tâm cảnh tăng mạnh, cuối cùng lĩnh ngộ được một môn thần thông thần thú thượng cổ này.

549. Chương 550: Diên Cuồng Tranh Cướp

Đây là một môn thần thông rất biến thái.

Có thể không ngừng hấp thu lực lượng của đối thủ để mình sử dụng. Nếu như không phải lực lượng chênh lệch cực lớn, hoàn toàn có thể đứng ở thế bất bại. Cho dù dây dưa rất lâu, cũng có thể khiến đối thủ mệt mà chết. Lực lượng không ngừng sinh sôi, cũng có thể ứng phó xa luân chiến.

Đinh Hạo nổi giận gầm lên một tiếng, sáu thanh binh khí đồng thời vung lên.

Thần thông Nhất Niệm Thiên Lý phát động, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt thú lớn Chư Hoài, chém trúng vào thân thể nó.

Lực lượng Ma Sát Bạch Viên vô cùng khủng khiếp. Sáu lưỡi đao sắc nhọn dị thường.

Một đòn này chứng thực, hai thần thông dùng gia tăng lẫn nhau, nhất thời khiến trên người con thú lớn Chư Hoài xuất hiện thêm sáu vết thương nhìn thấy mà giật mình!

Thú lớn Chư Hoài bị đau, gầm lên giận dữ phản kích.

Chỉ cường giả Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc thấy thế cười ha ha, thôi động pháp môn yêu công, không ngừng hấp thu máu của Chư Hoài. Từng dòng sông máu lưu chuyển, từ trong vết thương trên người thú lớn Chư Hoài bị cứng rắn rút ra, hội tụ vào trong tay hắn, bị nén trở thành từng viên một huyết đan quay tròn phóng ra quang điểm màu đỏ.

Máu điên cuồng rút ra, khiến thú lớn Chư Hoài càng lúc càng suy yếu.

Các đại chí cường giả đều thi triển tuyệt kỹ, bảo khí yêu khí quang điểm ngang dọc, từng người đều cắt nhỏ những chỗ có lợi trên người con thú lớn Chư Hoài, quả thực giống như muốn lãng trì từng chút một đối với con thú lớn khủng khiếp này.

Theo thời gian trôi qua, các chí cường giả cuối cùng đã chiếm thế thượng phong.

Mặc dù thú lớn Chư Hoài điên cuồng thôi động các dị chủng hồng hoang giúp đỡ mình, nhưng cũng khó cứu vãn được cục diện đang dần dần suy tàn.

Nhất là sau khi Đinh Hạo hóa thân thành Ma Sát Bạch Viên, linh ngộ thần thông Ma Sát Thôn Phệ, thể lực có thể không ngừng được bổ sung. Cho dù bị thương, hắn cũng có thể hấp thu cắn nuốt sức sống, huyết khí từ các mãnh thú hồng hoang dị chủng xung quanh xông tới tiến hành bổ sung lại. Hắn gần như dựa vào sức một người đã khiến thú lớn Chư Hoài bị ai giấy dựa!

A a a!

Trảm Nguyệt xuyên thủng qua cổ họng của Chư Hoài, gần như chém đầu con thú lớn xuống.

Đinh Hạo lợi dụng đúng cơ hội, cuối cùng đâm vào điểm trí mạng của con thú lớn này.

Một đòn này đã hoàn toàn đánh tan sức lực giấy dựa cuối cùng của con thú lớn.

Ầm!

Đinh Hạo cũng bị con thú lớn sắp chết vồ trúng, xuyên thủng một góc bụng, máu chảy dài.

- A...

Một tiếng rít gào phần nộ lại không cam lòng vang lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, tiếng đông tố gió chớp trong không trung từ từ thu lại. Mây đen dần tan ra. Bầu trời bắt đầu trở nên sáng sủa. Thân thể con thú lớn Chư Hoài cao lớn bất lực lảo đảo đổ sụp xuống, nặng nề đập vào mặt đất. Mặt đất trong phạm vi mười dặm vuông nhất thời chấn động. Nham thạch nóng chảy trở nên hung bạo. Dãy núi sụp xuống. Những tiếng gào thét thê thảm vang lên. Cũng không biết con thú lớn đã đè chết bao nhiêu dị chủng hồng hoang!

- Ha ha ha, chết rồi. Cuối cùng đã chết rồi... bốn cái sừng của nó là của ta!

Tà Tâm Yêu Hoàng điên cuồng cười to.

Hắn xông tới trước tiên.

Ầm.

Ba cái đuôi hồ yêu cực lớn còn dư lại nện ở trên người Đinh Hạo đang cách thi thể Chư Hoài gần nhất, khiến Đinh Hạo trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. Ngay lập tức, hắn chợt lấy đuôi hồ quấn lấy bốn cái sừng lớn của con thú lớn Chư Hoài này, trong nháy mắt phát lực, muốn chiếm làm của riêng.

Thông qua cuộc chiến đấu trước đó, ai nấy đều thấy được, bốn cái sừng lớn này cực kỳ kinh khủng, sức mạnh vô địch, chỉ sợ lực lượng tinh hoa ẩn chứa trong cơ thể Chư Hoài, có thể so sánh với Nguyên Thủy Thần Liêu. Đây là phần cứng rắn nhất trên người nó, có thể chế luyện thành cực phẩm bảo khí. Luận về giá trị tuyệt đối không thể kém hơn so với trái tim và máu huyết.

Các chí cường giả khác cũng điên cuồng xông tới phía trước, điên cuồng tranh cướp.

Một khắc trước bọn họ vẫn đoàn kết nhất trí đối địch, hiện tại không phân tốt xấu, gần như tự giết lẫn nhau.

- Ha ha ha, Yêu tộc ta cùng bảy người tham dự giết chết Chư Hoài, nỗ lực lớn nhất, theo lý nên nhận được phần lớn thân thể Chư Hoài. Nhân tộc nhanh rút ra. Chờ sau khi chí cường giả Yêu tộc ta thu hoạch hoàn tất, còn dư lại mới có phần của các người...

Tà Tâm Yêu Hoàng cười ha ha. Hắn đã cướp được bốn cái sừng lớn vào trong tay, ý khí phần chấn:

- Còn nữa, cái gia hỏa tên là Đinh Hạo kia tới quá muộn, không bỏ ra bao nhiêu sức lực, không có tư cách được phân chia các báu vật trên người Chư Hoài!

- Thối lắm!

Tổng Khuyết giận dữ:

- Là Đinh huynh đệ của ta quấy nhiễu con thú lớn, các người mới có khả năng toàn lực công kích. Nếu như hắn không đến, người đã sớm trở thành một con hồ ly chết!

Lời còn chưa dứt, dị biến nổi bật.

Trong nháy mắt tiếp theo.

- A!

Một tiếng rít gào điên cuồng vang lên.

Con thú lớn Chư Hoài vốn đã nằm chết trên mặt đất đột nhiên có hành động. Còn không chờ mọi người kịp phản ứng, miệng nó mở to. Một đạo hồng quang bắn ra, tốc độ nhanh tới cực điểm.

Ầm!

Trong nháy mắt hồng quang xuyên thủng qua trái tim của Tà Tâm Yêu Hoàng đang ở gần nó nhất.

Dư lực của hồng quang không giảm, ngay lập tức tiếp tục lao tới, hung hăng đánh vào vai của chí cường giả Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc.

Ầm.

Lại một tiếng nổ mạnh vang lên.

Vị chí cường giả này còn chưa kịp phản ứng, vai đã nổ mạnh, máu và thịt bắn ra, xương trắng, trực tiếp bị đánh vỡ...

Những tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Chí cường giả Yêu tộc đều vội vàng lui lại phía sau.

Chỉ thấy hồng quang kinh khủng kia sau khi xẹt qua thân thể hai vị Yêu tộc chí tôn, vẽ ra một đường cung, tiếp tục bắn về phía Đinh Hạo.

- A... Không cam lòng... những kẻ xâm lăng... Chung quy sẽ chết tuyệt ở trên Cổ Lộ... Tất cả đều chết hết...

Con thú lớn Chư Hoài phát ra một đợt sóng tinh thần cuối cùng, giống như nguyên rửa, thân thể cao lớn lại ngã xuống.

Ánh mắt của nó, trước sau vẫn nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

Tà Tâm Yêu Hoàng bẻ gãy bốn cái sừng của nó. Chí cường giả Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc không biết đã rút ra bao nhiêu máu của nó. Trong lòng con thú lớn Chư Hoài hận nhất hai người này. Bởi vậy sau khi nó giả

vờ chết liền tấn công bất ngờ, một đòn tuyệt sát. Đối tượng trước tiên chính là hai chí cường giả này. Quả nhiên là một đòn có hiệu quả!

Nhưng nếu nói người Chư Hoài hận nhất, vậy khẳng định là Đinh Hạo.

Nếu không phải có Đinh Hạo xuất hiện, phá vỡ cân bằng của chiến cục, hiện tại người thắng có thể chính là nó. Người cuối cùng cho nó một đòn trí mạng cũng là Đinh Hạo. Thật ra ngay từ đầu nó giả vờ chết, người nó muốn ám toán cũng là Đinh Hạo. Đáng tiếc Tà Tâm Yêu Hoàng âm thầm ra tay đánh bay Đinh Hạo, khoảng cách quá xa, vậy cũng đã biến tướng cứu Đinh Hạo một mạng!

Chỉ có điều đạo hồng quang kia, cuối cùng vẫn không buông tha bản về phía Đinh Hạo.

Đáng tiếc lúc này Chư Hoài đã thật sự chết hẳn. Trong nháy mắt hồng quang cũng mất đi uy lực vốn có. Chờ đến khi tới trước người Đinh Hạo, tốc độ chậm lại.

550. Chương 551: Tồn Thất Nghiêm Trọng

Đinh Hạo lấy trường đao Trảm Nguyệt và Thiên Quyết thuận thế vung lên, đánh tan lực lượng cuối cùng, trở tay chụp tới.

Một bảo châu màu đỏ sáng lấp lánh trong suốt lớn bằng nắm tay, mang theo khí tức trong suốt ảm áp lấp lánh, rơi vào trong tay Đinh Hạo.

- Đây là bảo bối gì vậy?

Đinh Hạo càng kinh hãi hơn, không khách khí chút nào chiếm nó làm của riêng.

Cùng lúc đó, Tổng Khuyết và chí cường giả Diệt Tuyệt Kiếm Tông Bạch Thủy Tuyền lúc trước bị các chí cường giả Yêu tộc mạnh mẽ bài xích, ánh mắt cũng sáng lên, không hẹn mà thừa dịp này nắm lấy cơ hội ngàn năm một thuở. Trong nháy mắt khi các chí cường giả Yêu tộc đều kinh sợ thối lui, bọn họ thân hóa lưu quang, lóe lên, lao tới phía trước thi thể con thú lớn, từng người thi triển thần thông của mình, lần lượt chém đứt đầu và trái tim của Chư Hoài bỏ vào trong túi...

Lần kinh biến này, bất kỳ kẻ nào cũng không ngờ tới.

Số lượng các chí cường giả Yêu tộc gấp hai lần Nhân tộc. Cuối cùng bảo bối tinh hoa trên người con thú lớn Chư Hoài lại rơi vào trong tay chí cường giả Nhân tộc. Tà Tâm Yêu Hoàng gần như bị hủy diệt hoàn toàn. Chí cường giả Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc cũng máu nhuộm trời cao...

Một trận đại chiến cuối cùng đã kết thúc.

Con thú lớn Chư Hoài đã chết, ý chí chiến đấu của tất cả thú lớn dị chủng hồng hoang tại tây du Cổ Lộ đã hoàn toàn tan rã. Khi thân thể khổng lồ giống như ngọn núi cao ngã dưới, gần như tất cả mảnh thú đều gào thét chạy trốn, cũng không cách nào khôi phục được ý chí chiến đấu, có một xu thế như binh bại núi đổ...

Những dị chủng hồng hoang có thực lực đáng sợ, nhưng lại có trí khôn nhất định.

Đương nhiên, khi phần lớn dị chủng hồng hoang chạy trốn chết, cũng có một vài mảnh thú trung thành với Chư Hoài, bị thương liền chết, dường như muốn được chết cùng Chư Hoài, bắt đầu liền chết đột kích, cuối cùng bị các chí cường giả của các thể lực lớn không chút khách khí tiêu diệt.

Mặt đất bị nghiền nát, cảnh tượng trước mắt đầy hoang tàn.

Vô số cây cổ thụ nghìn năm bị thiêu đốt. Trong không khí tràn ngập khói đen. Nham thạch nóng chảy phóng ra khí tức giống như lưu hoàng. Cảnh tượng giống như vừa trải qua một tai họa diệt thế. May mà Cổ Lộ có pháp tắc thiên địa thượng cổ che chở, bằng không chỉ sợ đã sớm bị loại chiến đấu với quy mô này đánh nát.

Bất kể như thế nào, đối với các cường giả Nhân tộc và Yêu tộc mà nói, trận chiến này tuyệt đối là một trận thắng thảm.

Trước nhất Tà Tâm Yêu Hoàng kiều ngạo, cuối cùng bị Chư Hoài này giả vờ chết phản kích một đòn, phát ra hồng quang xuyên thủng thân thể, chỉ còn lại có thần hồn. Thực lực toàn thân giảm sút. Cuối cùng hắn dưới sự trợ giúp của Tà Tâm Thần Điện, cao thủ Yêu tộc, mới cầm hận tránh qua một bên. Hắn chỉ có thể trợ mắt nhìn người khác phân chia các bảo vật trên thi thể của Chư Hoài.

Lấy thực lực của hắn hiện nay, không có tư cách lại tham dự vào chuyện phân chia chiến lợi phẩm. Ngay cả bốn cái sừng trâu cũng phải ném ra.

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Hắn không còn kiều ngạo như trước. Trong số tất cả chí cường giả hiện nay, thương thế của hắn nặng nhất, thực lực thấp nhất, không có tư cách tranh đoạt...

Mèo mập Tà Nguyệt chảy nước bọt, không ngừng quan sát Tà Tâm Yêu Hoàng.

Hồn thể cường giả đối với mèo mập mà nói, tuyệt đối là một loại thuốc bổ hiếm thấy. Từ di chỉ trong dãy núi nham thạch phía tây, sau khi khai trai, cần nuốt hồn thể vị cường giả thượng cổ vô danh kia, mèo mập nhớ mãi không quên đối với loại mỹ thực này.

Tà Tâm Yêu Hoàng bèn nhảy cảm giác được ác ý đến từ chính mèo mập Tà Nguyệt. Loại ánh mắt này nhìn mình, giống như nhìn một con chuột béo, khiến hắn không khỏi cảm thấy toát mồ hôi lạnh, cả người đều nổi da gà, hết hồn!

- Meo, hiện tại chí cường giả Yêu tộc quá nhiều, không tiện đưa tới miệng. Chờ tới khi quay lại tìm một tối đêm đen gió cao, sẽ đột nhiên tập kích... Hắc hắc!

Mèo mập đại gia vừa nghĩ, vừa chảy nước miếng.

Rất nhanh, mấy đại chí cường giả đã chia cắt xong thi thể của con thú lớn.

Thân thể to lớn của Chư Hoài ngay cả một chút thịt cặn cũng không còn. Bất luận là da, máu và thịt, xương trắng hay là máu, tất cả đều là bảo bối cực kỳ hiếm thấy. Có thứ có thể tăng cường tu vi, có thứ có thể chế tạo thành huyền khí thậm chí bảo khí. Thân thể lớn như ngọn núi rất nhanh đã bị phân chia hoàn toàn.

Ngoại trừ trong túi mấy đại chí cường giả đã được lấp đầy, mấy nghìn các cường giả lúc trước chịu trách nhiệm chống lại thú triều của mãnh thú hồng hoang dị chủng, cũng được chia một chén canh. Cho dù các chí cường giả không coi ai ra gì, cũng phải biết trấn an lòng người, như vậy mới có thể tránh cho nhiều người tức giận!

Sau khi kiểm kê lại tình hình chiến đấu, một trận chiến này bất luận đối với Yêu tộc hay đối với Nhân tộc mà nói, đều là tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Cường giả Nhân tộc và Yêu tộc dừng mãnh xông vào tây du Cổ Lộ đoạn thứ nhất, có ít nhất hơn năm ngàn người. Ở phía ngoài, bọn họ không hề thăm dò trước đã chết đại khái hơn một trăm người. Trong một trận chiến này, bỏ mình hơn hai ngàn người.

Mấy con số này thật sự khiến tất cả mọi người không cách nào thừa nhận được. Dựa vào hơn một vạn đệ tử tinh hoa của thế hệ trẻ tại bắc vực, ở tây du Cổ Lộ đoạn thứ nhất, đã tổn thất ngoài một phần năm. Đối với rất nhiều môn phái nhỏ mà nói đây quả thực chính là tai họa. Đệ tử thiên tài của bọn họ chỉ trải qua một trận đánh đã bị tiêu diệt sạch. Theo đó, hy vọng của môn phái này cũng bị mất. Nhân tài bị cắt đứt, dẫn đến môn phái như vậy trong tương lai không xa tất nhiên sẽ suy sụp!

Tổn thất quá lớn, khiến tất cả mọi người bắt đầu nghi ngờ liệu mình có thể sống đi tới điểm cuối của Cổ Lộ hay không.

Cứ dùng máu và xương trắng để trả giá lớn như vậy mở đường tiến vào tây du Cổ Lộ tìm kiếm di chỉ thần bí, thật sự có đáng hay không?

Đây mới chỉ là đoàn đầu tiên trong mười một đoạn của tây du Cổ Lộ mà thôi. Kế tiếp sau khi tiến sâu vào bên trong, mức độ khó khăn của Cổ Lộ tất nhiên sẽ tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó các loại nguy hiểm tuyệt

đối sẽ chỉ có tăng chứ không giảm. Đến lúc đó chỉ sợ vẫn chưa đi đến di chỉ thần bí, những thiên tài Nhân tộc và Yêu tộc đều đã chết sạch.

Một số người sau khi suy ngẫm một chút, cuối cùng cũng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp đầy mê hoặc của di chỉ thần, thu hồi tham vọng, không chút do dự xoay người rời khỏi tây du Cổ Lộ!

Tuy rằng thần tàng rất tuyệt, nhưng không có mạng hưởng, tất cả đều hư ảo.

Dọc theo con đường này thật sự nguy hiểm đáng sợ. Cùng với việc có thu hoạch được hay không, rời khỏi tây du Cổ Lộ, bọn họ còn có thể tu luyện trong chiến trường Bách Thánh, đến lúc đó trở về bắc vực, vẫn là thiên tài ngang dọc một cõi, vẫn có thể danh chấn các môn phái, không cần phải... Vì thứ di chỉ thần bí hư vô mờ mịt này mà đi chịu chết!

Những người này đều là nhân kiệt của thế hệ. Một khi đã đưa ra quyết định, tuyệt đối sẽ không dây dưa.

551. Chương 552: Một Lần Lựa Chọn

May mắn còn tồn tại hơn hai ngàn người, vì vậy đã có hơn nửa số người rời đi.

Những người còn lại, có một số vẫn đang do dự. Một số ít còn lại là đệ tử của các thế lực lớn nắm giữ tấm bia đá địa đồ. Trong lòng bọn họ có thể khiếp sợ, nhưng lại phải lưu lại. Cho dù bọn họ chết, cũng muốn tới bảo vệ từng chí cường giả, hộ tống bọn họ tiến vào di chỉ thần bí.

Toàn bộ quá trình thu thập tàn cục diễn ra trong tròn nửa ngày.

Rất nhiều thi thể mãnh thú hồng hoang dị chủng đã chết, cũng bị võ giả Nhân tộc và cường giả Yêu tộc đầy thù hận chia cắt không còn.

Từ trình độ nào đó mà nói, lần này người được lợi lớn nhất trong trận đại chiến này chính là Nhân tộc.

Bởi vì trái tim Chư Hoài bị Tổng Khuyết của Thanh Vân Tông thu được, cuối cùng luyện chế được một viên tinh huyết Chư Hoài. Lấy thực lực Tổng Khuyết, sau khi luyện hóa, có thể thi triển thần thông Nhân Vương Biến, thực lực tăng mạnh;

Cường giả Bạch Tuyền Thủy kiếm tu của Diệt Tuyệt Kiếm Tông lại thu được đầu của Chư Hoài. Trong đầu ẩn chứa xương sọ, con ngươi của Chư Hoài. Những vật này có thể chế tạo ra một bảo khí cao phẩm, giá trị không thua gì tinh huyết!

Tuy rằng Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc, Bồ Thiên Quyết và chí cường giả Yêu tộc cuối cùng cũng được chia phần da lông thân thể Chư Hoài, đáng tiếc so với đầu tinh huyết, vẫn kém hơn một ít.

Đinh Hạo nhận được một giọt máu đỏ thẫm lớn bằng quả trứng, cũng không biết nó có tác dụng gì. Chỉ có điều xét việc nó có thể xuyên qua thân thể cường giả cấp Yêu Hoàng, chỉ sợ cũng là bảo bối khó lường, không kém gì tinh huyết và đầu. Ngoại trừ thứ đó ra, hắn còn được chia một cái sừng của con Chư Hoài, hẳn là có thể luyện chế ra một vũ khí cực phẩm!

- Chư vị, chúng ta nên thôi kiêu ngạo và đắc ý. Không thể không thừa nhận, so sánh với những mãnh thú trong Cổ Lộ đã sinh sống từ thời thượng cổ, chúng ta bất luận là về nhân số hay thực lực, đều bị vây trong hoàn cảnh xấu. Cho nên sau khi tiến vào đoạn Cổ Lộ thứ hai, nhất định không thể lại giống như lúc trước, trắng trợn giết chóc cướp đoạt không ngừng. Chúng ta phải thận trọng từng li từng tí một, di chuyển ẩn nấp trên đường đi, có lẽ mới có thể đi đến đích cuối cùng!

Chí cường giả Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc dường như có điều muốn nói.

Hắn gãi một cánh tay, tuy rằng đã trọng sinh, nhưng khí tức lại có chút mệt mỏi, thực lực giảm lớn.

Các cường giả Nhân tộc và Yêu tộc, phạm vào một sai lầm trí mạng. Ngay từ đầu mọi người đã không xem các dị chủng hồng hoang trong tây du Cổ Lộ ra gì, tự mình nghĩ giống như sói vọt vào bầy dê, trắng trợn

bắt giết phá hủy. Nơi nào bọn họ đi qua, cảnh tượng giống như đàn châu chấu đi qua, trở thành đất đai khô cằn. Cuối cùng điều đó đã kích thích những cư dân vốn sinh sống ở đó phản kích, thiếu chút nữa bị tiêu diệt hoàn toàn. Bọn họ tử thương vô cùng nghiêm trọng. Đây là một bài học đẫm máu.

Nếu như ngay từ đầu, cường giả hai tộc khiêm tốn tiến vào, chỉ chạy qua, thỉnh thoảng ngắt lấy một ít thần thảo bảo thuốc, khai khẩn một ít tinh khoáng thần thạch, có thể cũng không đến mức kích thích Chư Hoàng hiệu triệu cuộc chiến đấu. Tổn thất của bọn họ tuyệt đối sẽ không nghiêm trọng như vậy.

- Nhân số đã không còn có bất kỳ ý nghĩa gì. Hãy để cho tất cả đệ tử của các đại môn phái môn rời khỏi. Chỉ nên lựa chọn tinh nhuệ trong đó, tạo thành tiểu đội, trang phục gọn nhẹ đi vào. Chúng ta tiến vào với nhân số quá nhiều, ngược lại sẽ hoàn toàn gây ra tác dụng ngược lại!

Chỉ cường giả Bồ Thiên Quyết đưa ra kiến nghị.

Đám người Tổng Khuyết cũng đều tán thành.

Trải qua trận chiến đấu vừa rồi, khiến mọi người ý thức được tính tàn khốc và đáng sợ của tây du Cổ Lộ. Thời điểm thú triều vô cùng vô tận trùng kích rất tàn nhẫn, khiến rất nhiều người cả đời khó quên. Mặc dù giữa Nhân tộc và Yêu tộc tích lũy thù hận từ ngàn vạn năm trước khó có thể hóa giải, nhưng dưới tình huống như vậy, phải miễn cưỡng hợp tác. Bằng không hai bên không có cách nào đi tới đoạn cuối cùng của Cổ Lộ.

Sau khi thương nghị một hồi, tất cả bắt đầu rút bớt nhân mã.

Đinh Hạo đánh tiếng với Tổng Khuyết và Bạch Tuyền Thủy, quay trở lại ngoài trăm dặm, gặp lại đám người Lý Y Nhược, Trương Phàm, nói sơ qua một lượt về chuyện đã xảy ra. Sau đó hấn trưng cầu ý kiến của Trung Châu Tam Hoàng:

- Tình huống đại khái chính là như vậy. Tiến hay lùi, do chính các người quyết định. Nếu như tiếp tục tiến sâu vào trong, rất có thể sẽ phải chết. Ta cũng không thể bảo vệ các người chu toàn. Nếu như rời khỏi, khế ước của chúng ta lúc trước không còn giá trị. Chỉ có điều, cho tới bây giờ, số thần thảo, bảo thuốc, thần liệu và các loại tinh khoáng nhận được ở trong đoạn tây du Cổ Lộ đầu tiên, các người có thể nhận được một phần ba. Còn một phần ba, chia cho Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh. Ta cầm một phần ba...

- Cái này...

Trên mặt lão đại của Trung Châu Tam Hoàng lộ vẻ do dự.

- Chúng ta thương lượng một chút.

Nói xong hấn xoay người đi tới thương nghị với hai vị huynh đệ khác cùng với các đệ tử Thiên Ninh Vương Triều.

Đinh Hạo suy nghĩ một chút, xoay người lại nói:

- Con đường phía trước nguy hiểm khó lường. Mặc dù là cường giả Hoàng cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể phải chết. Vậy không bằng quay trở lại. Y Nhược và Tiểu Phàm, các người không cần phải... mạo hiểm. Lúc đó cứ theo đường cũ trở về, tới trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu tu luyện, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào. Đồng thời cũng có thể chiếu cố tốt cho sư tỷ Tây Môn. Còn lại hơn ba tháng, các người có thể lĩnh ngộ được tinh túy đạo pháp và kiếm pháp trong đó. Nếu như so với tiến vào Cổ Lộ càng có lợi hơn!

Lý Y Nhược muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thuận ý gật đầu.

Trong lòng nàng hiểu rất rõ, nếu như mình cứ rắn đòi đi theo, một khi thật sự có đại chiến bạo phát, mình sẽ trở thành gánh nặng cho Hạo ca ca. Tuy rằng nàng thật sự rất muốn bất kỳ lúc nào cũng được ở bên cạnh Đinh Hạo, đi cùng hấn, qua năm tháng dài đằng đặc này. Chỉ có điều nàng càng muốn Đinh Hạo có thể yên tâm chiến đấu hơn.

Trương Phàm cười gãi sau gáy:

- Ta muốn cùng Đinh sư huynh chiến đấu. Hiện tại ta... có thể giúp được sư huynh.

- Nhưng sư tỷ Tây Môn, cũng cần có người chiếu cố. Trong thành lớn Cửu Trọng Thiên, chỉ sợ cũng sẽ không bình an. Y Nhược cũng cần người bảo vệ.

Đinh Hạo vẫn kiên trì bảo Trương Phàm lưu lại.

Trương Phàm là thiếu niên tu luyện về sản bản, huyết khí giống như thần long tràn đầy. Trực tiếp đối chiến thật sự hết sức cường hãn, thực lực vượt qua Vũ Vương cao đoan, nhưng cuối tu vi huyền khí quá thấp, không cách nào bay lượn trên không trung. Một khi gặp phải loại đối thủ cường đại như Chư Hoài này, không có cách nào ngăn cản được, căn bản không có cách nào chạy trốn, chỉ có một con đường chết.

Trương Phàm dừng một chút. Hắn cũng hiểu rõ Đinh Hạo gửi gắm kỳ vọng cao đối với mình. Hắn không thể làm gì khác hơn là gật đầu:

- Vậy được rồi, bên này sư huynh cứ yên tâm.

552. Chương 553: Đoạn Tây Du Cổ Lộ Thứ Hai

Trong lúc nói chuyện, phía bên Trung Châu Tam Hoàng cũng đã thương lượng ra kết quả.

Cùng cùng bọn họ quyết định huỷ bỏ lần mạo hiểm này, buông tha tăng cường sự bảo vệ, trở về theo con đường cũ.

Phía trước đánh một trận khiến vô số võ giả cảnh giới Vũ Vương và Yêu Vương đã chết. Rất nhiều cường giả bị thú triều giẫm lên thành thịt nát. Với thực lực của Trung Châu Tam Hoàng còn kém xa so với các đại chí cường giả. Bọn họ tự thấy mình không có số phận nghịch thiên, có thể ở trong vô số nguy hiểm may mắn còn sống sót ra ngoài. Vậy không bằng lui ra khi còn chưa muộn, mang theo số thần tang đã thu hoạch được, ở lại trong thành lớn Cửu Trọng Thiên tu luyện, mới là sự chọn lựa tốt nhất.

Đinh Hạo gật đầu, theo lời hứa, chia thần thảo, bảo thuốc và thần liệu tinh khoáng ra làm ba phần, đưa hẳn hai phần, sau đó giải tán Thiên Dao Tuyệt Kiếm Minh.

Nếu trong hơn tám mươi người này còn có người thật sự không sợ chết, muốn tiếp tục tiến sâu vào bên trong, điều này đã không còn liên quan gì đến Đinh Hạo nữa. Người đó chỉ có thể dựa vào vận khí của mình, nghe theo mệnh trời.

Đinh Hạo và Trung Châu Tam Hoàng đồng thời cắt đứt khế ước huyền sương.

Kế tiếp phải mất khoảng chừng bốn canh giờ, Thần Chu Nhất Hào bay cực nhanh, rời khỏi tây du Cổ Lộ đoạn thứ nhất. Đinh Hạo tự mình hộ tống đám người Tây Môn Thiên Tuyệt, Lý Y Nhược trở lại Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu trong thành lớn Cửu Trọng Thiên. Sau khi thu xếp một hồi, lúc này hắn mới một mình xuất phát, tiếp tục tiến vào tây du Cổ Lộ.

Chờ tới lúc Đinh Hạo đi tới đoạn tây du Cổ Lộ đầu tiên, ở đây đã chỉ còn lại lác đác vài người. Phần lớn số võ giả Nhân tộc và Yêu tộc còn sống sót lựa chọn rời khỏi, không muốn tiếp tục tiến vào trong. Chỉ có một số ít cường giả, ôm lý do riêng của từng người, tiếp tục đi sâu vào.

Ngoại trừ Đinh Hạo ra, đại chí cường giả của các thế lực khác đã sớm hiệp thương xong, mở ra đoạn Cổ Lộ thứ hai, tiến vào trong đó. Tổng Khuyết và Thanh Vân Thập Nhị Tú đã sớm tiến vào đoạn Cổ Lộ thứ hai. Chỉ có điều Tổng Khuyết lưu lại một đệ tử Thanh Vân Tông ở đầu Cổ Lộ, báo tin cho Đinh Hạo.

Sau khi báo tin xong, tên đệ tử Thanh Vân Tông kia cũng ra khỏi đó.

Thông đạo giữa đoạn thứ nhất và đoạn thứ hai của tây du Cổ Lộ vẫn là một cánh cửa vòng xoáy màu tím.

Đinh Hạo mang theo mèo mập Tà Nguyệt và cá heo nhỏ Manh Manh, bước chân vào cánh cửa vòng xoáy màu tím.

Một đoạn hành trình mới bắt đầu.

Đinh Hạo bước vào cánh cửa vòng xoáy màu tím, chợt cảm giác không trọng lượng truyền đến. Thân thể giống như bị xé rách. Sau đó bên tai chợt nghe thấy tiếng thủy triều cuộn trào mãnh liệt, tiếng lời điện tín tách. Chờ tới lúc hắn mở mắt ra, cẩn thận nhìn một lần nữa, lại kinh ngạc phát hiện, mình tự nhiên đi đến phía trên không trung của một đại dương mênh mông.

Đoạn thứ hai của tây du Cổ Lộ, là một thủy vực sao?

- Hắc hắc hắc...

Manh Manh cực kỳ hưng phấn.

Nó vốn là sinh linh trong nước. Lúc này nhìn thấy được đại dương mênh mông vô tận, quả thực giống như về đến nhà, hoan hô lao đầu vào trong nước biển đen sẫm, làm bắn lên vô số bọt nước, sau biến mất dạng. Một hồi sau, nó giống như một mũi tên nước bắn ra, vung đuôi ở trong trong hư không, thân hình lắc một cái, biến thành kích thước dài chừng năm, sáu thước, kim sắc, lướt qua lướt lại như thoi đưa ở trong nước.

Đinh Hạo và mèo mập Tà Nguyệt hạ xuống, rơi vào trên lưng của Manh Manh, giống như giẫm trên đất bằng, một đường đi về phía trước.

Trong bầu trời, mây đen che phủ, mơ hồ có tia chớp lóe quang.

Nước biển lộ ra một màu đen sẫm. Phía xa có thể thấy được đến từng cơn lốc xoáy tròn trên mặt biển, lộ ra cảnh tượng vòi rồng khổng lồ. Từng cột nước đen sẫm giống như con rồng lớn màu đen, liên tục gào thét, xoay chuyển trong biển trời. Nước biển điên cuồng nổi sóng. Từng đợt sóng đánh tới, giống như một dãy núi màu xanh chắn ở trước mặt!

Nước của thủy vực này vô cùng kỳ quái, giống như bị trộn lẫn với vô số nước mực, đen một cách đáng sợ.

Một tử khí như có như không tràn ngập ở trong không khí.

Nước biển sâu không thấy đáy, gào thét. Âm thanh như sấm. Vòng xoáy lúc ẩn lúc hiện, bắn lên từng cột nước phóng lên cao. Dòng nước cực kỳ phức tạp, không ngừng dậy sóng. Bọt trắng chông chênh, khiến người ta có ảo giác đáng sợ. Đường như bất cứ lúc nào cũng có một con thú lớn đáng sợ nào đó từ trong nước lao tới, há miệng một hơi nuốt trọn người.

- Ở đây vẫn là không gian pháp tắc thời kỳ thượng cổ... Đúng, đúng rồi, đây là một không gian pháp tắc hệ thủy hình thành... Cho nên là một mảnh đại dương mênh mông. Nói như vậy, mỗi đoạn tây du Cổ Lộ, trên thực tế đều là một loại pháp tắc còn sót lại hình thành địa hình với trình độ cực cao? Đoạn thứ nhất là rừng rậm nguyên thủy, xuất xứ từ với một pháp tắc hệ mộc. Đoạn thứ hai là biển lớn. Thứ tiến tới nghênh đón đám người mình, còn có thể là cái gì?

Đinh Hạo dường như có chút hiểu ra, trong lòng đang suy ngẫm.

Tốc độ của Manh Manh cực nhanh. Trong sóng to, gió lớn điên cuồng gào thét, nó vẫn linh hoạt qua lại, hoàn toàn không chịu sự ảnh hưởng của từng đợt sóng lớn như dãy núi kia. Nó phóng ra phía sau một chiếc lông ánh sáng kim sắc, bao bọc Đinh Hạo và Tà Nguyệt ở trong đó, hoàn toàn không chút dừng lại. Tất cả sóng biển cũng không thể bắn đến phía sau lưng của nó.

Bọn họ một đường đi về phía tây.

Đinh Hạo là một kẻ mù đường, gần như không cảm nhận được phương hướng. Mèo mập Tà Nguyệt cũng không khác là mấy. Cũng may Manh Manh tương đối thân cận với thế giới nước có tự nhiên này, bộ dạng rất tinh tường, vẫn có thể tìm được phương hướng chính xác.

- Phía tây là cánh cửa Cổ Lộ thứ ba!

Nếu như Đinh Hạo chắc hẳn không sai, còn khoảng ngàn mét về phía tây hẳn sẽ đến cuối đoạn Cổ Lộ thứ hai, tìm được cánh cửa vòng xoáy bước vào Cổ Lộ đoạn thứ ba.

Dựa theo tốc độ của Manh Manh, tối đa phải mất nửa ngày, mới có thể đi hết thủy vực này.

Đinh Hạo lẳng lặng ngồi ở trên lưng của Manh Manh, bắt đầu giành giật từng giây để tu luyện.

Mấy ngày nay liên tục vài lần đại chiến, Đinh Hạo nhận được không ít lợi ích.

Nhất là khi giao đấu với cường giả cấp Vũ Hoàng Yêu Hoàng khác, khiến Đinh Hạo có nhận thức sâu sắc hơn đối với võ đạo, tăng thêm không ít kiến thức về ý nghĩa sâu xa của tuyệt học hoàng giả Nhân tộc và hoàng giả Yêu tộc. Tầm mắt được tăng lên trên diện rộng, bổ sung vô cùng quan trọng đối với võ đạo chiến kỹ do hần tự nghĩ ra, tu vi huyền khí phóng ra cũng từ từ tăng lên. Đinh Hạo cảm giác được huyền khí trong thông đạo Thủ Dương Minh Đệ Lục Kinh tăng lên. Tam khiếu huyết Tuyền Cơ có xu hướng từ từ luyện hóa.

Hắn bấm ngón tay tính toán, hiện tại cách thời gian tiến vào cảnh giới nhị khiếu Đại Tông Sư, đã chừng hai tháng.

Nếu như dựa theo tốc độ tu luyện của Đinh Hạo trước đây, điều này xem như là tiến bộ chậm chạp.

Chỉ có điều sau khi tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, mỗi một khiếu huyết cô đọng điểm tinh, nếu so với trước đây phải khó khăn gấp mấy trăm lần.

553. Chương 554: Ba Đầu Sáu Tay

Đổi thành người khác, muốn luyện hóa một khiếu huyết Thủ Dương Minh Đệ Lục Kinh, chỉ ít cần một năm rưỡi trở nên. Cho nên nếu như so sánh ra mà nói, Đinh Hạo như vậy đã tính là nhanh.

- Nếu tích lũy đã đủ, nhân cơ hội này có thể thử trùng kích cảnh giới tam khiếu Đại Tông Sư!

Đinh Hạo vận chuyển Huyền Tự Quyết.

Tuy rằng sức chiến đấu của hắn hiện tại đã có thể sánh ngang Vũ Hoàng, tuy nhiên đối với võ giả mà nói, ngoại trừ sức chiến đấu ra, tu vi huyền khí vẫn là nhân tố cơ bản nhất để so sánh và quyết định thực lực. Ngoại trừ điều đó ra, tốc độ phản ứng, tốc độ xuất thủ, tốc độ phi hành, tuổi thọ dài ngắn, mức độ cô đọng huyền khí và một vài điều khác của võ giả, đều quyết định cảnh giới cao thấp trong tu vi huyền khí.

Tu vi huyền khí, mới là điều cơ bản.

Tu vi huyền khí tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, võ giả có thể thu được chỉ ít bốn trăm năm tuổi thọ.

Huyền khí cải tạo đối với thân thể, thỏa mãn mong ước theo đuổi tuổi thọ vĩnh hằng của nhân loại trước thời gian dài đằng dặc.

Nói cách khác, hiện tại Đinh Hạo cũng đã có bốn trăm năm tuổi thọ.

Nếu như tiến thêm một bước vào cảnh giới Vũ Vương, sẽ có sáu trăm tuổi thọ. Tới cảnh giới Vũ Hoàng có thể đạt được tám trăm thọ.

Chỉ có sống, sống lâu hơn, mới có thể tiếp tục phá giải huyền bí của võ đạo, tiến vào lĩnh vực cảnh giới võ đạo cao hơn. Cho nên nói ông trời đối với mỗi người đều công bằng. Rất nhiều người khi tuổi thọ đã hết, ở thời điểm cuối cùng lại đột phá một đại cảnh giới, có thể nhận được tuổi thọ lâu hơn, lại nhận được một cơ hội tranh thủ kéo dài tuổi thọ hơn nữa.

Từ góc độ này mà nói, bất kỳ một võ giả nào, đều sẽ không bỏ qua cơ hội tu luyện huyền khí.

Cho dù Trương Phàm tu luyện loại Thập Hoàng Thể Tôn Công cũng không bỏ qua việc tu luyện huyền khí. Từ đại võ sư đạo võ đồ, thiếu niên săn bắn cũng không biết phải bỏ ra bao nhiêu máu và mồ hôi, nước mắt. Lực công kích mạnh mẽ không thể đại biểu tất cả.

Cho nên đối với Đinh Hạo mà nói, nâng cao tu vi huyền khí, cũng là điều quan trọng nhất.

Lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở phía sau lưng Mạnh Mạnh, huyền khí vận chuyển tới cực hạn, mơ hồ có thể thấy được hai tay, hai chân và trong thân thể xuất hiện sáu tia sáng ngân sắc giống như hoàng hà, cực kỳ thâm ảo thần diệu.

Sáu tia sáng ngân sắc này đại biểu cho chính năm thông đạo kinh mạch Thủ Thiếu Âm Đệ Nhất Kinh, Thủ Thiếu Dương Đệ Nhị Kinh, Túc Thiếu Âm Đệ Tam Kinh, Túc Thiếu Dương Đệ Tứ Kinh, Thủ Quyết Âm Đệ Ngũ Kinh trong mười hai kinh chính.

Mỗi thông đạo kinh mạch đều đại biểu ột đại cảnh giới.

Lúc này Đinh Hạo thôi động ngực bằng huyền khí ở dưới đan điền. Hàn khí ngân sắc thông qua năm đường kinh mạch đại viên mãn, phóng ra ánh sáng huy hoàng, giống như năm con sông ngân sắc, cuộn cuộn không tức lưu chuyển, tự tạo thành hệ thống. Trong mỗi đường đều có chín tinh điểm khiêu huyết thành công. Mỗi tinh điểm phát ra ánh sáng lấp lánh giống như chín ngôi sao.

Thân thể Đinh Hạo giống như một vũ trụ thu nhỏ. Bốn mươi bảy khiêu huyết chính là bốn mươi bảy ngôi sao. Huyền khí vận chuyển ở trong thông đạo huyền khí, khi đi qua mỗi một khiêu huyết, tốc độ ánh sáng ngân sắc lưu chuyển sẽ tăng lên gấp đôi, giống như sông lớn hoàng hà cuộn trào mãnh liệt. Chúng không ngừng thực hiện từng vòng tuần hoàn trong đó, không ngừng dễ dàng sinh trưởng.

Trong đường kinh mạch thứ sáu, Thủ Dương Minh Đệ Lục Kinh chỉ có một phần ba chiều dài bắt đầu khởi động ngân quang, cũng chỉ có hai ngôi sao đang lóe sáng.

Thời gian trôi qua, Đinh Hạo không ngừng huy động huyền khí đánh về phía viên khiêu huyết thứ ba.

Đây là một quá trình lần lượt trùng kích không ngừng thử nghiệm.

Cũng không biết hắn đã thử bao nhiêu lần, cuối cùng ngân quang này chỉ tiến phía trước được một tấc, mở ra một đạo gông cùm xiềng xích nhìn như vĩnh viễn chắn ngang vẫn không có cách nào bước qua được, tiến vào khiêu huyết Tuyên Cơ. Ngân quang bắt đầu chậm rãi xoay tròn ở trong viên khiêu huyết vẫn nhét đầy tạp chất này. Mỗi một lần xoay tròn, khiêu huyết sẽ lớn mạnh hơn, tạp chất cũng sẽ trở nên càng lúc càng ít đi.

Điểm tinh!

Mặc dù lấy thiên phú của Đinh Hạo, sau khi tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, tốc độ nâng cao cảnh giới tu vi huyền khí cũng càng ngày càng chậm.

Sau khi trải qua tròn hai canh giờ, một đạo ngân quang mãnh liệt từ vị trí xương bả vai của Đinh Hạo phóng ra. Viên khiêu huyết Tuyên Cơ kia vốn luôn tối tăm, cuối cùng như phát ra ánh sáng lập lòe giống như hằng tinh. Từng đạo ngân quang nhập vào cơ thể, lộ ra ánh sáng huy hoàng thần bí trang nghiêm.

Cảnh giới tam khiêu Đại Tông Sư!

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm.

Cuối cùng đã thành công.

Tâm niệm vừa động, toàn thân lóe lên quang hoa ngân sắc.

Quang điểm ngân sắc từ từ có thiên hướng hóa thành thực thể, dường như có hình vật, từ trong thân thể Đinh Hạo chảy ra, dưới sự điều khiển của Đinh Hạo, bắt đầu biến hóa thành các loại hình dạng. Cuối cùng bốn huyền khí ngân sắc ngưng thực từ sau lưng mọc ra, hóa thành bốn cánh tay ngân sắc!

Cùng lúc đó, bốn điểm sáng màu bạc ở sau gáy Đinh Hạo lóe sáng bay lên.

Đinh Hạo có thể cảm giác được rõ ràng, cảnh vật ở chung quanh trong nháy mắt đều phản xạ đến trong đầu mình. Loại cảm giác này giống như phía sau đầu cũng mọc ra con mắt, hoàn toàn không phải là kết quả dùng thần thức quét qua thấy được, mà dường như là chân thật nhìn thấy được.

Ba đầu sáu tay.

Đây là thần thông của võ giả đạt tới cảnh giới tam khiêu Đại Tông Sư mới có được.

Đây chỉ là một hình dung mang theo nghĩa rộng.

Cái gọi là ba đầu, cũng không phải thật sự có ba đầu, mà là sau khi tiến vào tam khiêu Đại Tông Sư, có thể dùng thần thông quan sát ba trăm sáu mươi độ xung quanh, không cần thôi động huyền khí, cũng có

thể nhận biết được. Năng lực phản ứng, cảm ứng của bản thân võ giả đối với ngoại giới sẽ đạt tới một cực hạn mới, sẽ không còn có góc chết và điểm mù đối với thị giác nữa.

Cái gọi là sáu tay, cũng là do huyền khí trong cơ thể, có thể tràn ra bên ngoài cơ thể, hóa thành một phần thân thể, không chỉ là vật chết giới hạn bên trong tấm lá chắn binh khí, mà là vật có linh tính nhất định, linh hoạt giống như cánh tay hai chân. Thử nghĩ thực lực hai bên tương đương nhau, trong thời điểm cận chiến gần người, đột nhiên có thêm một cánh tay hoặc là chân, chợt phát chiêu đánh lén, đúng là cảnh tượng kinh khủng tới mức nào!

Tiến vào tam khiêu Đại Tông Sư, mặc dù không thi triển Nhân Vương Biến, Đinh Hạo cũng có thần thông tương đương với ba đầu sáu tay.

Hắn thử vài lần, lấy huyền khí trong cơ thể ngưng luyện các bộ phận khác nhau trên thân thể. Sau đó hắn chìm trong trầm tư suy nghĩ. Liệu thời điểm đã biến thân trở thành Âm Sát Bạch Viên, có thể thi triển loại thần thông huyền khí này hay không?

Còn có một vấn đề, Đinh Hạo vô cùng coi trọng.

Ma Sát Bạch Viên có thứ hạng quá thấp ở trong Thất Thập Nhị Địa Sát Thần Thú thượng cổ, không bằng Chư Hoài loại thần thú đứng vị trí trước mười này.

554. Chương 555: Dị Biến

Nếu xét về thiên phú thần thông và thực lực thân thể, thứ hạng của nó cũng đứng cuối cùng trong các Địa Sát Thần Thú.

Cho dù Đinh Hạo dung nhập một viên Thiên Địa Huyết Cốt vào trong máu, nhận được thần thông ba đầu sáu tay, chỉ sợ cũng không cách nào so sánh được với thần thú như Chư Hoài.

Tây du Cổ Lộ đoạn thứ nhất đã có Chư Hoài loại thần thú có thứ hạng trước hai mươi. Tổng Khuyết nhận được tinh huyết. Nhưng sau này, ai có thể bảo đảm, ở trong hơn mười đoạn Cổ Lộ khác, sẽ không có Địa Sát Thần Thú cao hơn hoặc là Bắc Đẩu Thần Thú? Nếu như kế tiếp có các Nhân tộc hoặc là cường giả Yêu tộc khác lấy được tinh huyết mạnh hơn, như vậy sự trợ giúp của viên tinh huyết Âm Sát Bạch Viên đối với thực lực Đinh Hạo sẽ không lớn như vậy nữa.

Nếu như không thể nhận được tinh huyết thần thú mạnh hơn, vậy phải nghĩ biện pháp nâng cao thực lực và mức độ tinh khiết trong huyết mạch của Ma Sát Bạch Viên.

Ngay trong lúc Đinh Hạo ngưng thần suy tính, dị biến phát sinh.

Một trận sóng lớn màu đen cao tới vài trăm thước, đột nhiên nghiêng ép tới trước mặt.

Manh Manh đang muốn giống như những đợt sóng trước đó, nhanh như tên bắn lao vào. Đúng lúc đó, sóng lớn đột nhiên không hề có dấu hiệu nào báo trước, đột ngột tách ra làm hai. Một hàn quang đáng sợ từ trong nước biển tối đen hiện ra, bắn thẳng về phía Đinh Hạo!

Sát khí bắn ra!

Đây là một lần tập kích đã được bày bố cẩn thận.

Nếu như đổi lại là trước đây, Đinh Hạo không phóng ra thần thức phân hình tình hình xung quanh, bất ngờ không kịp đề phòng, nói không chừng thật sự sẽ bị đánh trúng trọng thương.

Đáng tiếc vừa nãy, Đinh Hạo tiến vào cảnh giới tam khiêu Đại Tông Sư, thần thông tăng trưởng, thân thể xảy ra biến chất, xung quanh không còn điểm mù, cho nên phát hiện tập kích đến trước tiên. Khi đạo điện quang màu trắng còn cách thân thể một tấc, tâm niệm vừa động, một đạo Xuân Chi Kiếm Ý từ trong cơ thể lao ra.

Choang!

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Điện quang màu trắng giống như pha lê bị nghiền nát thành từng mảnh.

Hai mắt Đinh Hạo bắn ra ra cột ánh sáng ngân sắc, đâm thủng màn nước, trong nháy mắt bắt được một thân ảnh cực kỳ mờ ảo, vội vàng léo lên trong nước biển. Hắn khẽ quát một tiếng, lại liên tục phát ra hơn mười đạo kiếm ý Xuân Hạ Thu Đông. Tất cả đều chém vào trong nước biển màu đen xung quanh.

Mơ hồ có tiếng người đau đớn kêu lên.

Nhưng rất nhanh tất cả lại trở về yên tĩnh, không còn có bất kỳ sự dao động nào.

- Chạy thoát được thật nhanh!

Đinh Hạo phóng ra thần thức cường đại, rất nhanh đã xác định được hải vực trong phạm vi năm, sáu dặm xung quanh đã không còn có bất cứ sinh vật nào tồn tại.

Một đạo điện quang vừa nãy cực kỳ thần diệu, vô cùng sắc bén. Rõ ràng đây là một đạo thần chiến kỹ của Nhân tộc hoặc là Yêu tộc, không phải là do mãnh thú hồng hoang di chủng trong biển phát ra. Đây là một lần ám sát được bày bố cẩn thận, cũng không là trùng hợp.

Rốt cuộc đó là người thế nào?

Đinh Hạo suy đoán một chút.

Hắn không phải là các thế lực lớn đang nắm giữ tấm bia đá địa đồ gây nên.

Nguyên nhân rất đơn giản. Những thế lực này đặc biệt hiểu rõ ràng thực lực của mình, đã chuẩn bị đầy đủ. Hơn nữa bọn họ có nội tình thâm hậu, còn có các loại thủ đoạn, người đông thể mạnh. Nếu quả thật muốn bày ra sát cục, vậy tuyệt đối sẽ bố trí thủ đoạn đặc biệt hoàn mỹ, nhất định sẽ có rất nhiều người cùng tham dự, bảo đảm một đòn tất sát. Tuyệt đối không phải là một người hành động.

Như vậy kẻ tập kích này là ai?

Đinh Hạo nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đưa ra kết luận.

Người này rất có thể là võ giả của mấy thế lực lớn phân tán bên ngoài hoặc là Yêu tộc.

Đừng thấy mấy thế lực lớn nhiều người ngựa khỏe, nhưng trừ bọn họ ra, trong các thành viên phân tán bên ngoài, rất có thể cũng tồn tại một vài tuyệt thế kỳ tài.

Bọn họ có thể không có tấm bia đá địa đồ, không có danh tiếng hiển hách, cũng vẫn luôn duy trì sự khiêm tốn, không bộc lộ tài năng ở trước Cửu Trọng Thiên. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là, những người này không nguy hiểm. Bọn họ giống như độc xà ẩn nấp trong bóng tối, yên lặng chờ đợi cơ hội xuất hiện, sau đó bất thành linh căn người một cái.

Nghĩ đến người này thấy mình thế đơn lực mỏng, lại có tu vi huyền khí thấp, với điều kiện không thi triển Nhân Vương Biến, sức chiến đấu giống nhau, cho nên cho rằng có cơ hội, liền tính toán thời điểm tốt, mai phục mình ở giữa Cổ Lộ thứ hai này.

Từ lựa chọn thời cơ vừa rồi mới xuất thủ và uy lực của một tia chớp màu trắng này, có thể thấy người này cho dù không đạt được cảnh giới Vũ Hoàng, chỉ sợ cũng là cảnh giới Vũ Vương cao đoạn.

Một đòn phải thành, trốn xa ngàn dặm.

Người này có chiến kỹ chạy trốn cực kỳ thần diệu, cho nên mới chạy tới khiêu chiến mình.

Trong đầu Đinh Hạo hiện ra một tồn tại thần bí khác trong tám đại cấm địa được khai khẩn, ngoài Bạch Ngọc Biệt Viện và Thiên Kinh Cổ Viện ra.

Lại còn có Yêu tộc Nghi Tự, một cường giả thần bí – toàn thân là hỏa diễm màu đỏ, nắm giữ tấm bia đá.

Ở tế đàn hội liên minh, sau khi Kinh Hồng vừa hiện, người thần bí này vẫn không xuất hiện. Thậm chí trong lúc mọi người bao vây giết thú lớn Chư Hoài, người này cũng không hiện thân. Hành tung người này

cực kỳ thần bí. Có thể khẳng định nàng vẫn luôn ở trên Cổ Lộ, nhưng không ai biết được hành tung của nàng.

- Xem ra bất luận là mình, Tống Khuyết, hay chí cường giả của những thế lực lớn Yêu tộc khác, trước đây vẫn bỏ quên các kiều hùng khác ẩn nấp phân tán trong các võ giả Yêu tộc. Lực lượng của những người này tuyệt đối không thể bỏ qua. Ở thời khắc mấu chốt, những người kia đột nhiên xuất hiện, rất có thể xoay chuyển toàn bộ cục diện!

Trong lòng Đinh Hạo cảm thấy có chút kính sợ.

...

Theo thời gian trôi qua, khoảng cách tới lối vào đoạn thứ ba Cổ Lộ cũng càng ngày càng gần.

Điều khiến Đinh Hạo cảm thấy nghi ngờ chính là, trong biển rộng mênh mông màu mực này thậm chí ngay cả một sinh vật cũng không tồn tại.

Ngay từ đầu Đinh Hạo cho rằng ở đây có lẽ có thú lớn sống ở đáy biển cực kỳ khủng khiếp hoặc là di chủng hồng hoang. Nhưng trên đường đi tới, bất luận sóng lớn cuộn trào mãnh liệt thế nào, bất luận một vòi rồng khủng bố ra sao, từ đầu đến cuối, Đinh Hạo không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào tồn tại ở trong hải vực này. Ngay cả một con tôm nhỏ cũng không thấy.

- Chẳng lẽ là do nước có vấn đề?

Đinh Hạo sử dụng một đồ chứa không gian do mình tiện tay chế luyện ra, lấy một ít nước biển màu mực, không sắc không vị.

Hắn thử thỉnh giáo về phía Đạo Tổ và Kiếm Tổ.

Đáng tiếc từ sau khi hai lão quái vật quan sát lạc ấn Kiếm Nhị Thập Tứ và Đạo Nhị Thập Tứ, vẫn rơi vào trong trạng thái trầm mặc nào đó, chưa từng lên tiếng.

Đinh Hạo có chút lo lắng, hai lão quái vật có thể bởi vì hồn lực tiêu hao quá độ mà biến mất hay không? Nếu vậy, chẳng phải là được một mất mười sao.

Một đường đi ngang qua biển rộng, cuối cùng Đinh Hạo đã tới điểm cuối của đoạn Cổ Lộ thứ hai.

555. Chương 556: Mất Phương Hướng

Biển rộng vô tận cuối cùng đã tới được điểm kết thúc.

Đây là một bãi cát chỉ dài mấy chục thước, lại đi về phía xa chính là một mảnh màu xám hỗn độn. Không gian thoát nhìn như thạch đang lắng lơ dao động. Chắc hẳn là vách ngăn không gian bị chặt đứt. Đây là tồn tại cực kỳ đáng sợ. Cho dù là cường giả cấp Vũ Đế khác, một khi bị hãm sâu trong đó, cũng sẽ bị giam cầm vô hạn, từ nay về sau lạc ở trong không gian.

Đinh Hạo đương nhiên không có hứng thú đi thử cảm giác bị giam cầm này.

Đoạn tây du Cổ Lộ thứ hai là một mảnh biển chết, không bất kỳ sinh mệnh nào, cũng không nhìn thấy có bất kỳ dấu hiệu bảo vật thần thảo tinh khoáng nào tồn tại. Sẽ không có thu hoạch nào. Ánh mắt của hắn rơi vào khoảng không phía trên bãi cát màu trắng vừa chợt hiện cánh cửa vòng xoáy màu tím kia.

Đây là cửa lớn đi thông tới đoạn tây du Cổ Lộ thứ ba.

Khi bước vào trước cửa lớn, Đinh Hạo đột nhiên quay đầu nhìn bãi cát phía xa một chút.

Nơi đó có ba bốn mươi thi thể đang nằm.

Trong đó có võ giả Nhân tộc, cũng có cường giả Yêu tộc. Điều khiến cho Đinh Hạo chú ý là cách bọn họ chết đều cực kỳ giống nhau —— bị người móc trái tim và óc ra. Thi thể tiều tụy, giống như xác khô. Tình

hoa toàn thân đều bị hút khô, dường như đã phơi ngoài nắng gió nghìn năm. Chỉ có vết máu rơi trên bờ cát còn chưa hoàn toàn khô lại, nói rõ thời bọn họ chết, trên thực tế cũng không quá lâu.

...

...

Ầm!

Trong lớp sương mù màu xám dày đặc gần người đột nhiên ngưng tụ trở thành một cương thi tay cầm thần mâu hình dạng giống như chiến sĩ. Một mâu đâm ra, không khí xung quanh có phần bị đông cứng lại.

Đinh Hạo tay cầm Vãn Tình Dao, trở tay đập một cái, đánh bay thần mâu. Sau đó sử dụng Thất Huyền Trảm • Hoàn Hắc Trảm, chém chiến sĩ được sương mù màu xám ngưng tụ này thành hai đoạn.

Hai đoạn thân thể màu xám một lần nữa tản ra, giống như tượng cát sụp đổ, biến thành sương mù màu xám nồng đậm.

Đinh Hạo tiếp tục đi tới.

Đây là đoạn tây du Cổ Lộ thứ ba.

Một thế giới hoàn toàn được tạo ra từ sương mù màu xám.

bốn phương tám hướng xung quanh thân thể đều bị sương mù màu xám lượn lờ. Cho dù là Đinh Hạo vận đủ thị lực, khoảng cách phạm vi tầm nhìn cũng không hơn năm mươi thước trước người. Mặt đất dưới chân dường như là nham thạch cứng rắn nào đó, cho tới nay vẫn không có chút biến hóa nào. Cũng may sương mù mặc dù dày đặc, nhưng không ảnh hưởng tới chuyện hít thở. Không khí vẫn cực kỳ trong lành. Đây là một loại ảo giác cực kỳ quỷ dị.

Đối với Đinh Hạo mà nói, hoàn cảnh như vậy cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì hắn thiếu cảm giác phương hướng, là một kẻ mù đường hoàn toàn.

Mặt đất vĩnh viễn là bằng phẳng cứng rắn, không nhấp nhô. Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời một mảnh mờ mịt, cũng tràn ngập sương mù. Không mặt trời, không mặt trăng và sao, không tọa độ nào có thể lấy làm vật tham chiếu, khiến người ta cảm giác, mình dường như đang đi ở trong một mê cung. Rất có thể người đi hơn một canh giờ, thực ra vẫn xoay quanh tại chỗ.

Lúc này Đinh Hạo đã hoàn toàn mất đi cảm giác phương hướng.

Tiến vào thế giới sương mù màu xám này đã có chừng một ngày, Đinh Hạo không biết đã đi bao nhiêu đường. Cho dù hắn phóng thần thức ra, cũng chỉ có thể nhận biết phương vị rộng hơn, nhưng không cách nào xác nhận được phương vị. Trên đi tới phía trước, Đinh Hạo nghĩ mọi biện pháp. Đáng tiếc điểm cuối cùng của đoạn Cổ Lộ thứ ba hình như vẫn ở xa vời vợi.

Trong thế giới này, điều đáng sợ cũng không chỉ dừng lại ở điều này.

Điều càng đáng sợ hơn chính là sương mù màu xám bên người. Bất cứ lúc nào sương mù màu xám này cũng có thể ngưng tụ biến thành một chiến sĩ phát cuồng, thành một bộ xương khô di chuyển, một con dã thú cấu kinh thậm chí là một pho tượng toàn thân lập lòe phát ra quang điểm màu xám giống như thần linh, đột nhiên triển khai tập kích đối với người.

Sương mù nhìn như mỏng manh sau khi biến đổi, lại có lực công kích đáng sợ. Lợi trảo hoặc là trường kiếm của sương mù, cho dù là phòng ngự của cường giả Vũ Vương đỉnh cấp, cũng sẽ dễ dàng bị phá vỡ.

Trong một ngày này, Đinh Hạo đã trải qua tất cả mấy trăm trận chiến đấu lớn nhỏ.

Trên người của hắn cũng bị không biết bao nhiêu vết thương.

Những kẻ tập kích do sương mù màu xám hóa thành xuất quỷ nhập thần, bình thường vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện, phát động tập kích. Nếu không phải lúc trước Đinh Hạo đã tiến vào cảnh giới tam khiếu Đại Tông Sư, thân thể đối với xung quanh đã không còn điểm mù, không có góc khuất, luôn có thể nhận

ra sự tập kích trước tiên, chắc hẳn sẽ không chỉ bị những vết thương như thế này. Cũng may năng lực khôi phục của thân thể hắn cực kỳ cường hãn. Bình thường thương thế có thể hồi phục trong nháy mắt.

Sau một ngày, Đinh Hạo có một loại cảm giác ngay cả tâm thần cũng mỏi mệt.

Ngay cả thân thể mèo mập Tà Nguyệt và Manh Manh cũng mấy lần thiếu chút nữa bị xuyên thủng.

Trong tình cảnh bất kỳ thời khắc nào cũng có kẻ xuất hiện tập kích như vậy, cũng là một loại tôi luyện, khiến kinh nghiệm chiến đấu của Đinh Hạo càng ngày càng phong phú hơn. Phản ứng cũng càng lúc càng nhanh hơn. Càng về sau, Đinh Hạo thẳng thắn quyết tâm, xem những kẻ tập kích do sương mù hóa thành là đá mài dao, không ngừng thực nghiệm các loại võ đạo do mình thiết lập ra. Thậm chí hắn dùng để thực nghiệm các loại suy nghĩ về đạo pháp và kiếm pháp do hai vị tồn tại thần bí trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lôu tăng hai kia lưu lại...

Loại tiến bộ này cũng không phải là trực tiếp tăng trưởng tu vi huyền khí, nhưng đối với Đinh Hạo mà nói, cũng vô cùng quan trọng.

Từng bước đi tới, Đinh Hạo cảm thấy mình quả thực giống như đi từng bước vào trong chiến trường thượng cổ đầy hiểm nguy, bất kỳ thời khắc nào cũng chém giết, tôi luyện thần kinh bản thân. Dọc theo đường đi hắn lấy đạo pháp và kiếm pháp đối địch, linh ngộ đối với đạo kiếm, nhất là nghiên cứu và ước đoán đối với Thất Huyền Trảm, đột nhiên tăng mạnh!

Trong lúc đó, Đinh Hạo đã quanh quẩn ở trong thế giới sương mù kỳ lạ đầy sát khí này hết hai ngày.

Hắn đã không nhớ rõ, mình rốt cuộc đánh chết bao nhiêu võ giả, yêu ma do sương mù hóa thành.

Mặc dù với thân thể cứng rắn mạnh mẽ của Đinh Hạo, thời gian dài ở trong quá trình vung kiếm xuất dao, cũng từ từ xuất hiện hiện tượng ề ảm sưng đau. Lấy tần suất hắn xuất dao xuất kiếm mỗi giây tính ra, chỉ sợ chỉ ít đã lên tới mấy trăm vạn lần.

Đến cuối cùng, biến hóa kỳ diệu xuất hiện.

Đinh Hạo cảm thấy Tú Kiếm và Vãn Tình Dao trong tay, dường như đã biến thành một phần thân thể mình. Hắn cảm thấy linh hoạt và hành động tùy ý trước nay chưa từng thấy. Bàn tay chỉ cần vuốt ve bất kỳ một thanh dao kiếm nào, toàn bộ thân thể của con người có một loại cảm giác hưng phấn nóng lòng muốn thử hiểu rõ, máu tươi cũng muốn sôi trào.

Trên đường đi tới, Đinh Hạo cũng phát hiện một vài thi thể võ giả Nhân tộc và cường giả Yêu tộc.

Bọn họ đều nằm rải rác ở trong sương mù dày đặc.

556. Chương 557: Tử Thi Kỳ Lạ

Có một vài người là bị dao kiếm chém chết, cũng có một vài thân thể bị nghiền nát, giống như bị dã thú xé nát. Trên mặt những người này vẫn duy trì sự kinh hoàng và bất ngờ không kịp đề phòng. Hiển nhiên bọn họ vô cùng đề phòng và chiến đấu với những kẻ tập kích do sương mù hóa thành, cuối cùng thực lực không đủ đã ngã xuống.

Tính sơ qua, có ít nhất hơn một trăm tử thi.

Đinh Hạo nhảy bén nhận thấy được, trong đó có khoảng chừng một phần mười tử thi, tình trạng chết kỳ lạ. Trái tim và óc bị móc sạch. Lượng nước bên trong thân thể đều mất hết, giống như cái xác khô nghìn năm, hoàn toàn giống với những thi thể hắn thấy được ở bên bờ cát cuối đoạn tây du Cổ Lộ thứ hai.

- Có người đang sẵn giết võ giả hai tộc. Sử dụng loại thủ đoạn tàn nhẫn này... rốt cuộc là vì cái gì?

Đinh Hạo mơ hồ cảm thấy, tay thợ săn trong bóng tối này, hẳn chính là cường giả cảnh giới Vũ Vương đỉnh cấp đã ám sát mình.

...

Theo thời gian trôi qua, trong lúc bất tri bất giác, Đinh Hạo đã ở trong thế giới sương mù này, tròn bốn ngày bốn đêm.

Cho tới bây giờ hắn đã hoàn toàn thích ứng loại tiết tấu chiến đấu bất kỳ lúc nào này.

Trong thời gian bốn ngày bốn đêm đi tới, không biết Đinh Hạo đã giết chết bao nhiêu sinh vật do sương mù sinh ra. Thần kinh hắn căng ra như một dây cung, chỉ cần có bất kỳ áp lực, có thể trong nháy mắt làm ra phản ứng chính xác nhất. Động tác của thân thể, có đôi khi thậm chí còn trước cả tư duy.

Giết!

Đinh Hạo sải bước đi tới.

Đao quang kiếm quang từ Tú Kiếm và Vãn Tình Đao trong tay hắn bắn ra, ánh ngọc sáng ngời. Trong nháy mắt, đã chém bốn năm con thú lớn dữ tợn, cao sáu bảy thước làm mấy đoạn.

Sương mù tan đi, con thú lớn biến mất.

Chỉ có điều trong nháy mắt tiếp theo, sương mù cuộn cuộn, nhất thời sẽ hóa thành bộ xương khô hoặc là chiến sĩ mới, giống như quỷ mỵ xông lên.

Thân hình Đinh Hạo tiêu sái, không để ý, dường như đã chìm vào trong sự suy nghĩ nào đó, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài đều không để ý tới.

Nhưng đao kiếm trong tay hắn dường như có linh tính, hơi chĩa về phía mặt đất, phóng ra ngân quang hồng quang. Kiếm khí đao khí bắn ra, giống như từng đóa quang hoa bắn ra, có thể dễ dàng đánh tan quái vật sương mù này.

Hắn có thể trong nháy mắt hoàn thành các loại chiêu thức và phản ứng trôi chảy không gặp phải bất kỳ trở ngại nào. Trong mơ hồ, có một cảm giác cả người và đao kiếm hợp lại làm một.

Đinh Hạo đang củng cố tu vi huyền khí cho cảnh giới tam khiếu Đại Tông Sư của mình.

Mấy ngày nay, sau khi tới đây Đinh Hạo đã lĩnh ngộ, sử dụng ra được ít nhất một phần ba của hai trăm bộ chiến kỹ đao kiếm từ Đao Lâu tầng hai và Kiếm Lâu tầng hai. Nhiều loại đao pháp kiếm pháp chiến kỹ giống như dung nhập phân nửa vào trong thân thể linh hồn của Đinh Hạo. Hắn không chỉ lĩnh ngộ được tinh hoa chiêu thức, còn hoàn toàn nắm giữ phương pháp và thời cơ sử dụng những chiêu thức này. Một nghìn chiêu đao pháp và kiếm pháp, giữa chúng có thể tùy ý hóa giải nối tiếp, giống như linh dương bỏ sừng không thể tìm ra dấu vết.

Còn lại khoảng chừng hai phần ba số chiến kỹ của Đao Lâu và Kiếm Lâu, hắn còn đang trong quá trình lĩnh ngộ.

- Tới thời điểm nên rời khỏi đây rồi. Ở đây sương mù hóa thành quái vật, tác dụng thúc đẩy đối với thực lực của ta đã có hạn, không còn mãnh liệt như lúc đầu. Mặc dù là sương mù hóa thành quái vật cường đại, cũng không thể ỷ hiếp được mình nữa!

Đinh Hạo suy nghĩ.

Ở trong bốn ngày này, hắn thật ra đã đi qua lối vào của đoạn Cổ Lộ thứ ba. Cánh cửa vòng xoáy màu tím kia không ngừng hiện ra. Trải qua mấy ngày này, cuối cùng Đinh Hạo đã phát hiện ra một vài mảnh khỏe của thế giới sương mù này.

Càng đến gần vị trí lối vào của cánh cửa vòng xoáy màu tím, thực lực của quái vật và kẻ tập kích do sương mù hóa thành lại càng cao hơn.

Cổ Lộ chung quy có hình dáng dài hẹp. Nói cách khác, càng đến gần điểm cuối của đoạn Cổ Lộ thứ ba, thực lực kẻ tập kích do sương mù hóa thành lại càng cao. Cứ như vậy, không cần dựa vào phương hướng, cũng có thể một đường xông về phía vị trí có bọn quái vật cường đại nhất do sương mù hóa thành, cuối cùng sẽ đến được cuối của đoạn Cổ Lộ thứ ba.

Khi Đinh Hạo lại một lần nữa đi tới cánh cửa vòng xoáy màu tím thời gian, hắn quyết định sử dụng biện pháp này rời khỏi hơi nước thể giới.

Thực tiễn chứng minh, đây là một biện pháp hoàn toàn chính xác.

Sau khoảng chừng nửa ngày, Đinh Hạo cuối cùng đi tới điểm cuối của thể giới sương mù. Sương mù mờ mịt cuối cùng biến mất. Hắn đi tới một mảnh sân cỏ rộng khoảng chừng hơn năm mươi thước. Khắp nơi đều là hoa cỏ xanh tươi khiến tinh thần người ta chấn động. Nhìn xuyên qua sương mù mờ mịt, cảnh tượng xanh non này cuối cùng đã khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, ở khoảng không phía trên sân cỏ, có một cánh cửa vòng xoáy màu tím đang lơ lửng.

Đây là cánh cửa lớn đi thông tới đoạn tây du Cổ Lộ thứ tư.

Giống như ở bờ cát của đoạn tây du Cổ Lộ thứ hai, Đinh Hạo phát hiện ở trên sân cỏ có hai, ba mươi thi thể.

Những thi thể này đều là cường giả Nhân tộc và Yêu tộc.

Có người giãy dụa đi tới nơi này thì trọng thương mà chết. Cũng có người dường như tự giết lẫn nhau, công cụ trừ vật và vũ khí trên người mỗi người đều bị cắt. Một vài khuôn mặt võ giả nữ tính xinh đẹp, thậm chí không còn y phục võ giả, người trần truồng, hạ thể là một mảnh máu và thịt mơ hồ. Hiển nhiên đã xảy ra chuyện cực kỳ bi thảm.

Các cường giả Yêu tộc sau khi chết, trên cơ bản đều hiện ra nguyên hình, đều là một vài dã thú hiếm thấy. Không nghi ngờ gì, thân thể đều bị mở ra. Trong đó các vị trí trân quý của yêu tinh cùng với trái tim có thể tạo ra huyền khí bảo khí, đều bị móc xuống. Đây rõ ràng là do một ít võ giả Nhân tộc gây ra. Dù sao đối với Nhân tộc mà nói, tất cả trên dưới thân thể của Yêu tộc đều là bảo bối!

Đây là một thể giới cực kỳ tàn khốc.

Nhất là sau khi tiến vào tây du Cổ Lộ, bất luận là Yêu tộc hay Nhân tộc, đã sớm mất đi đạo đức căn bản. Ở đây chỉ còn lại có giết chóc trần trụi và quan hệ lợi ích. Cho dù là thi thể, cũng sẽ không nhận được tôn trọng.

Đinh Hạo thở dài một hơi, bước vào cửa đoạn tây du Cổ Lộ thứ tư.

...

...

Vấn Kiếm Tông.

Mùa hè ngắn ngủi trôi qua, trời đông giá rét lại từ từ đến.

Trận tuyết lớn đầu mùa đã sớm phủ xuống, hoàn toàn bao phủ phạm vi mấy trăm dặm vuông xung quanh Vấn Kiếm Sơn. Toàn thể giới đều trở thành một màu trắng. Tuyết Châu ở cực bắc của bắc vực. Một năm mùa đông nhất dài dằng dặc, gần như chiếm một phần hai thời gian. Ngàn dặm tuyết phủ, vạn dặm tuyết bay.

Lý Kiếm Ý lặng lẽ đứng ở đỉnh ngọn núi cao nhất, phóng tầm mắt nhìn về phía nam.

Đó là hướng Thanh Châu.

Ngày hôm nay còn cách thời gian các đệ tử xuất sắc nhất của các tông môn tiến vào chiến trường Bách Thánh, ước chừng hơn ba tháng.

557. Chương 558: Long Khí Màu Tím

Thời gian dường như chỉ là một cái chớp mắt, lại dường như dài đằng dặc. Lý Kiếm Ý thật sự có phần không chờ được đám người Đinh Hạo trở về.

Hôm nay Văn Kiếm Tông thật vất vả mới trở thành môn phái cao cấp nhất tại Tuyết Châu, nhận được sự ủng hộ lớn nhất của Huyền Sư Thần Cung. Mấy ngày nay, trong lòng Lý Kiếm Ý vô cùng lo lắng, gần như ngày đêm không ngủ. Vì chấn hưng tông môn, hắn không biết đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư. Một mái tóc dài đen bóng, hôm nay đã trắng phân nửa. Nhìn qua, toàn thân giống như đã già năm sáu chục tuổi.

Trong lòng Lý Kiếm Ý hiểu rất rõ, đây là một cơ hội cuối cùng để Văn Kiếm Tông quật khởi.

Nếu như không nắm chắc được, vậy sau này muốn vượt qua học viện Thanh Bình, sẽ không có khả năng nữa.

Vì tông môn quật khởi, Lý Kiếm Ý nguyện ý trả bất kỳ giá nào.

Đã mấy trăm năm trôi qua, Lý Kiếm Ý vẫn nhớ rõ ràng. Khi mình vẫn chỉ là đệ tử nòng cốt của tông môn, sư tôn của mình - cũng chính là chủ môn nhân đời trước, sau khi tham gia đại hội luận phẩm tông môn xong, cố che giấu thương thế trở lại Văn Kiếm Tông, thổ huyết sắp chết. Trước khi lâm chung, người ở trên giường bệnh kéo tay của mình, ở trước mặt đệ tử tông môn và hơn mười vị trưởng lão, truyền chức vị chủ môn, còn luôn miệng nhắc tới chuyện chấn hưng tông môn...

Nhớ tới lúc trước khi lão trưởng môn chết, mình đã thề với trời, nhất định phải khiến Văn Kiếm Tông trở thành bá chủ Tuyết Châu.

Lời thề ngày xưa, vẫn vang vọng bên tai.

Đã trăm năm thời gian trôi qua, mình và đám người Đường Phật Lệ hao tổn tâm cơ, bày đại cục, cuối cùng mới thấy được cơ hội chấn hưng. Đám thiên tài siêu cấp Đinh Hạo, Phùng Ninh và Tạ Giải Ngữ quật khởi, càng làm cho cơ hội này trở nên khả thi hơn.

Đáng tiếc học viện Thanh Bình vẫn chưa hoàn toàn áp đảo được.

Cao thủ học viện Thanh Bình đã từng đánh trọng thương lão chủ môn ở trong đại hội luận phẩm tông môn, vẫn sống rất tốt.

Thần đồng Mục Thiên Dưỡng, tồn tại thiên tài cấp bậc yêu nghiệt như vậy càng làm cho học viện Thanh Bình cho dù không có lợi trong đại hội luận phẩm tông môn, vẫn có thể có địa vị ngang hàng với Văn Kiếm Tông, hoàn toàn không rơi xuống hạ phong.

Chiến trường Bách Thánh là một cơ hội, nhưng cũng có thể là một lần mạo hiểm.

- Cũng không biết đám gia hỏa kia hiện tại thế nào. Trong thiên địa xa lạ này, kỳ ngộ vô tận, nguy hiểm cũng cực kỳ đáng sợ. Chỉ cần sơ ý một chút, có thể sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Trong lòng Lý Kiếm Ý vẫn luôn lo lắng cho những thiếu niên này.

Bởi vì hắn biết, đám tiểu tử kia — nhất là Đinh Hạo sau khi lên núi, mới là hi vọng thật sự khiến tông môn sau này quật khởi.

- Hai mươi mấy người tiến vào chiến trường Bách Thánh, tuy rằng mình không hy vọng xa vời rằng tất cả bọn họ sống sót trở về, nhưng chung quy phải có ba năm hoặc một người có thể trở lại tông môn...

Nhìn hoa tuyết bay khắp trời, Lý Kiếm Ý không biết vì sao đột nhiên cảm thấy trong lòng ngổn ngang trăm mối, khe thở dài.

Hắn đã từng một lần là thiên tài trác tuyệt nhất trong toàn tông môn. Đáng tiếc bởi vì nguyên nhân tuổi tác, mãi cho đến trước năm mươi tuổi, chưa từng được tiến vào chiến trường Bách Thánh. Đây là điều khiến hắn tiếc nuối suốt đời.

Lần trước chiến trường Bách Thánh mở ra, là hơn bốn mươi năm trước. Đã từng có một vị thiên tài tông môn, được gửi gắm kỳ vọng cao. Văn Kiếm Tông gần như dốc hết toàn bộ tài nguyên tông môn, hộ tống

nàng tiến vào chiến trường Bách Thánh. Cuối cùng vị thiên tài kia cũng tạo ra danh tiếng vang dội, từ trong chiến trường sống sót trở về. Đáng tiếc...

Đáng tiếc là vị thiên tài kia, cuối cùng lại vứt bỏ Vãn Kiếm Tông giống như vứt bỏ chiếc giày cũ, xoay người gia nhập bắc vực một tông môn siêu cấp khác.

Sự kiện phản bội lần này khiến Vãn Kiếm Tông nguyên khí đại thương.

Lý Kiếm Ý cũng từng vì vậy, đã tự trách nghĩ lại, thay đổi sách lược trong tông môn.

- Hi vọng lúc này đây, nếu có người sống sót từ trong chiến trường Bách Thánh đi ra, sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa. Nhất là Đinh Hạo...

Lý Kiếm Ý nghĩ tới niên thiếu ôn nhuận như ngọc đó, khóe miệng không nhịn được cong lên, hiện ra một nụ cười mỉm.

Thiếu niên này nhất định là lễ vật trời ban cho Vãn Kiếm Tông.

Cho dù là thế sự biến thiên thế nào, Lý Kiếm Ý vẫn vô cùng khẳng định, thiếu niên này tuyệt đối sẽ không từ bỏ Vãn Kiếm Tông.

- Thật ra tính ra, như vậy là Vãn Kiếm Tông đã nợ thiếu niên này quá nhiều. Lấy tư chất của hắn, nếu như gia nhập những tông môn khác - thậm chí là gia nhập học viện Thanh Bình, chỉ sợ cũng phải nhận được địa vị và bồi dưỡng lớn hơn...

Ầm.

Trong lúc Lý Kiếm Ý đang trầm tư, đột nhiên một tiếng động lớn vang lên. Một tiếng động kinh thiên từ phía sau núi truyền tới. Bụi bặm bốc lên. Tiếp đó, có thể thấy một quang hoa màu tím phóng lên cao, giống như một thần long bay lượn rất lâu ở trong bầu trời. Quang khí màu tím soi sáng bầu trời, nhuộm toàn bộ sơn môn Vãn Kiếm Tông trở thành màu tím.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Từng đoàn tử quang lượn lờ ở trên bầu trời của sơn môn Vãn Kiếm Tông. Từng đám mây bị nhuộm thành màu tím, vô cùng đẹp mắt.

Trong nháy mắt này, trong sơn môn Vãn Kiếm Tông, gần như tất cả mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn cảnh tượng đột nhiên biến đổi khác thường như vậy. Tất cả đều không biết đã có chuyện gì xảy ra. Ngay cả nhiều trưởng lão đang bế quan tu luyện, cũng bị kinh động. Chỉ thấy từng đợt long khí tử quang, vẫn không ngừng từ phía dốc đá ở khu rác rưởi phía sau núi phóng ra, nhuộm cả bầu trời thành một màu tím sẫm.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Tử quang vô tận này, lại là từ... Từ khu rác rưởi sau núi phun ra ngoài? Lẽ nào khu rác rưởi kia tự nhiên xuất hiện bảo vật gì khác thường sao? Hay là có tiên bối cao thủ tông môn đang bế quan ở đó, cuối cùng phá quan ra ngoài, tu luyện thành tuyệt thế thần công sao?

- Người suy nghĩ quá nhiều rồi. Có ai lại đi bế quan ở khu rác rưởi đó chứ?

- Hắc hắc, cái này thì không chắc. Phải biết rằng Đạo Cuồng Kiếm Sĩ Đinh sư huynh đã từ khu rác rưởi đi ra...

- A, linh khí thật cường đại. Ta cảm giác được lực lượng vô tận, đang bao phủ sơn môn!

- Đây là... Hình như là năng lượng huyền tinh thạch. Quá điên cuồng. Toàn thân dường như đắm chìm trong huyền tinh thạch. Trong sơn môn đột nhiên xuất hiện nhiều linh khí màu tím nồng đậm như vậy, xem ra phía sau núi chúng ta có bảo bối khó lường nào đó xuất thế!

Tại các khu vực trong phạm vi sơn môn Vãn Kiếm Tông, rất nhiều người đều kinh ngạc kêu lên, đưa ra các loại suy đoán.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Hình như là hướng nhà chúng ta?

Tại khu vực đệ tử ký danh, Ny Ny toàn thân mặc trang phục màu xanh ngả đầu nhìn lên bầu trời. Trong đôi mắt to xinh đẹp giống như bảo thạch của nàng có chút lo lắng. Nàng nhìn nữ tử xinh đẹp mang khí chất xuất trần đang ngồi khoanh chân ở trên bờ đoàn tu luyện cách đó không xa, lớn tiếng nói:

- Tuyết Nhi sư tỷ, chúng ta đi tới phía sau núi xem một chút đi!

Tuyết Nhi cũng mặc trang phục võ sĩ chậm rãi đứng lên.

558. Chương 559: Sa Mạc

Thân hình nàng mềm mại, lộ ra đường cong ưu mỹ. Tuy còn nhỏ tuổi, ngực đã nổi cao, xương quai xanh tinh xảo lộ ra bên ngoài. Eo thon nhỏ tưởng chừng có thể nắm chặt. Vóc người thật tuyệt diệu, đường cong uốn lượn. Hai chân thẳng tắp thon dài. Làn da trắng như ngọc. Trang phục võ sĩ bó sát người, càng làm nổi bật vóc người như vẽ của nàng. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn vào thấy nàng tràn ngập sự mỉa mai hoặc, đã có một cảm giác xinh đẹp cao quý giống như nữ vương.

Cao Tuyết Nhi ngẩng đầu, nhìn những đám mây tím trên không trung, gật đầu, nói:

- Đi Hồng Sam Tây Viện gọi Hoan Hoan, chúng ta cùng nhau về nhà xem thử!

...

Trên ngọn núi cao nhất, sắc mặt Lý Kiếm Ý cũng đại biến.

Từng đoàn long khí màu tím cuộn cuộn không dứt từ dốc núi dựng đứng ở phía sau núi xông lên không trung. Mơ hồ có từng tiếng rỗng ngâm vang vọng ở trong hư không. Rõ ràng là linh khí huyền tinh thạch quá tràn đầy. Thân hình hắn lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía vách đá của khu rác rưởi phía sau núi, để lại vài đạo lưu quang.

Mấy người cường đại nhất Văn Kiếm Tông, gần như cùng lúc bay tới dốc đá khu rác rưởi phía sau núi.

Ở đây đầy rác rưởi, gió táp mưa sa, ban ngày nắng phơi tuyết phủ, cũng không biết đã bao nhiêu năm. Nước bùn tanh hôi đen xì tạo thành một cái ao chết. Các loại trùng độc rắn kiến hoành hành. Sau một trận tuyết rơi dày, khắp nơi hiện ra cảnh tượng thoát nhìn rất mỹ lệ. Nhưng người đã tới nơi này đều biết, dưới lớp tuyết trắng, tất cả đáng sợ buồn nôn tới mức nào.

Ở sát phía ngoài khu rác rưởi là một dốc đá sâu không thấy đáy.

Trước đây Đinh Hạo chính từ dốc đá này ngã xuống, trong lúc vô tình tiến vào sơn động thần bí kia, nhận được kỳ ngộ, từ đó về sau một bước lên mây, trở thành đệ nhất thiên tài của Văn Kiếm Tông.

Trận gió gào thét, giống như ác ma đang ca hát, quỷ mỉa mai hoan hô.

Từng đám mây đen từ phía dưới dốc đá cuộn cuộn bay lên. Dốc đá sâu không thấy đáy.

Đám người Lý Kiếm Ý hạ xuống bên cạnh dốc đá, chỉ thấy từng đoàn long khí màu tím chính từ phía dưới vách đá này xông lên. Mỗi đoàn long khí đều rộng chừng ba bốn thước, sau khi vọt lên cao tới mấy ngàn thước, tứ quang phát tán ra, hóa thành từng đám mây tím, bao trùm trong ngoài sơn môn Văn Kiếm Tông.

- Phía dưới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Kiếm Ý và đám người Đường Phật Lệ nhìn nhau.

Khu rác rưởi này đã bị tông môn vứt bỏ mấy nghìn năm, vẫn luôn là nơi tông môn phía trước núi bỏ rác rưởi. Bình thường rất hiếm thấy dấu vết của con người. Tổ tiên của tông môn có giải thích, ở đây căn bản là một nơi hoang vu. Tông môn đã từng tổ chức các cao thủ xuống tìm kiếm. Chỉ có điều dốc đá phía dưới chính là một vực sâu giống như mê cung, vô số lối rẽ. Cho dù là cường giả cấp Tiên Thiên Vũ Tông, sau khi tiến vào cũng sẽ bị lạc. Bởi vậy về sau dứt khoát xem ở đây thành địa huyết cấm địa. Ngoại trừ bỏ rác ra, trên cơ bản các đệ tử tông môn sẽ không xuống dốc đá thăm dò...

Vì sao đột nhiên lại xuất hiện cục diện kỳ quái như vậy?

Từng đạo long khí màu tím, ẩn chứa linh khí không gì sánh kịp, liên tục không ngừng phun trào ra. Mức độ linh khí trong sơn môn Vãn Kiếm Tông tăng lên rất nhiều. Rất nhiều động thực vật cũng phóng ra quang hoa. Nếu tình cảnh như vậy có thể liên tục duy trì trong thời gian một tháng, trong vòng một trăm dặm vuông xung quanh sơn môn sẽ trở thành một bảo địa phúc địa không có gì sánh kịp, trở thành thánh địa tu luyện của vô giả.

Lưu quang lóe lên.

Lão quái vật Khí Thanh Sam cũng xuất hiện ở bên dốc đá.

Gần như chỉ trong thời gian vài lần hít thở, mấy trăm nhân ảnh đã đến đây. Gần như tất cả chiến lực cao tầng của Vãn Kiếm Tông đều xuất hiện ở đây. Rất nhiều người, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nghị luận âm ỉ. Tất cả cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Từ biểu hiện bên ngoài có thể thấy, linh khí phun trào, thiên địa biến đổi, đây là một chuyện tốt.

Nhưng nếu như không biết rõ ràng căn nguyên trong đó, cuối cùng sẽ là một tai hoạ ngầm.

- Phái người đi xuống xem một chút...

Sau khi đám người Lý Kiếm Ý thương nghị một hồi, rất nhanh đã đưa ra quyết định. Bọn họ lựa chọn mười trưởng lão cấp Vũ Tông Tiên Thiên từ trong đám người đó, võ trang đầy đủ, mang theo huyền khí sắc bén và một bảo khí phòng ngự trốn thoát, hừ không ngừng trệ, chậm rãi hạ xuống vực sâu địa huyết.

- Lập tức mở ra đại trận sơn môn, phong tỏa sơn môn. Ngăn cản tất cả mây tím, không được để lộ ra ngoài. Tất cả minh văn sư trong tông môn đều tập trung đến nơi đây, bố trí trận pháp thu liễm khí tức. Đừng cho người ngoài nhìn thấy long khí màu tím, để lộ ra ngoài!

Lý Kiếm Ý không giận tự uy, ánh mắt lướt qua trên mặt mọi người, nói:

- Chuyện này, nghiêm cấm bàn tán ra ngoài. Nếu như có người tiết lộ tin tức ra ngoài, lấy tội phản bội tông môn luận xử!

Mọi người liên tục đáp ứng, liên tiếp truyền các mệnh lệnh xuống.

Tất cả mọi việc ở đây đều được tiến hành đầu vào đấy.

Đương nhiên điều mọi người quan tâm nhất cuối cùng vẫn là chuyện gì đã xảy ra ở địa huyết sâu dưới dốc đá, lại xuất hiện hiện tượng kỳ lạ như thế.

Tất cả các con mắt, đều nhìn chăm chăm vào phía dưới.

Chừng hơn nửa canh giờ, mây phía dưới cuộn cuộn trôi đi. Có một thân ảnh hóa thành lưu quang xông lên, hạ xuống trước người Lý Kiếm Ý, vẻ mặt mừng như điên nói:

- Bầm... Bầm chưởng môn nhân, phía dưới... tất cả đều... Đều...

...

...

Tây du Cổ Lộ đoạn thứ tư, lại là một sa mạc.

Cát vàng theo gió cuộn cuộn bay, giống như sóng lớn. Bầu trời lại xanh thẳm. Ngay cả một gợn mây cũng không có. Chín mặt trời xuất hiện ở trên không trung, phóng ra hơi nóng khiến người hít thở không thông. Chín mặt trời thiêu đốt mặt đất, dường như cũng muốn ép đá chảy ra nước vậy.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa đều là cát vàng, không thấy bất kỳ thứ gì khác.

Đây là một không gian khắp nơi đều tràn ngập nguyên tố hỏa.

Sau khi cá heo Manh Manh tiến vào trong không gian này, trong nháy mắt, lập tức trở nên yên lặng, giống như cá gặp sương, bộ dạng đang mê người chợt biến thành buồn bã ủ xiu, ghé vào vai Đinh Hạo. Cuối cùng mèo mập Tà Nguyệt cũng ném được hậu quả ăn uống quá độ thể trọng tăng mạnh, đổ ra rất nhiều mồ hôi

khiến lớp lông màu trắng của nó đều ướt nhẹp, chỉ có thể miễn cưỡng giơ đôi cánh màu trắng tìm chút bóng râm...

Thật ra Đinh Hạo lại không có cảm giác gì không khỏe.

Một mặt bởi vì thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới Đại Tông Sư, nóng lạnh bất xâm. Mặc dù nhiệt độ của nơi này quả thực có thể nướng chín thịt tươi, nhưng đối với hắn mà nói, chỉ cần thoáng vận chuyển huyền khí, đã không thành vấn đề nữa.

Mặt khác, bởi vì Đinh Hạo tu luyện thiên hỏa huyền khí. Ở đây không chỗ nào không có mặt của nhiệt lực, nguyên tố hỏa diễm, có thể giúp đỡ cực lớn cho Đinh Hạo tăng tu vi huyền khí lên rất nhanh. Đây là một không gian tu luyện cực kỳ khác biệt.

- Meo, meo meo. Ta sắp không chịu nổi nữa rồi. Nhanh cho ta một khối băng...

Mèo mập sử dụng cánh quạt gió, tạo ra từng đợt nhiệt lưu.

559. Chương 560: Thế Giới Băng Tuyệt

Đinh Hạo vận chuyển ngực băng huyền khí, từ trong không trung chế tạo ra một khối huyền băng. Băng tuyết bình thường ở môi trường như vậy, chỉ chớp lát sẽ bị tan ra. Nhưng Đinh Hạo lấy huyền khí ngưng kết thành huyền băng, có thể chống đỡ được thời gian lâu hơn một chút. Tà Nguyệt và Manh Manh lè lưỡi ôm khối băng, vẫn không ngừng kêu nóng!

Giữa thiên địa, vô số linh khí nguyên tố hỏa diễm nho nhỏ điên cuồng dũng mãnh lao về phía bên trong cơ thể Đinh Hạo.

Đây là thiên địa do pháp tắc thượng cổ chế tạo ra. Nguyên tố huyền khí triều tịch cũng giống hết với thời đại thượng cổ, cực kỳ đặc biệt. Đối với Đinh Hạo mà nói, chính là vật đại bổ để tu luyện thiên hỏa huyền khí. Trong môi trường nóng bức như vậy, hắn cũng có thể luyện thể.

Trong thời gian qua, Đinh Hạo đã từng cắn nuốt rất nhiều thần thảo, bảo dược. Hiện tại, hắn đang mượn nhiệt lực trong không khí thượng cổ, tới kích phát ép ra từng chút được lực một!

Dọc theo đường đi, Đinh Hạo đã nhìn thấy dấu hiệu chiến đấu.

Đây cũng là nhóm Tổng Khuyết và các thế lực lớn Yêu Hoàng trên đường đi gặp phải các dị chủng hồng hoang cường đại trong sa mạc, xảy ra cuộc chiến đấu cực kỳ kinh người. Theo một vài dấu vết của chiến đấu còn lại, Đinh Hạo còn có thể cảm nhận được rõ ràng, các loại khí tức lực lượng và yêu khí vẫn còn sót lại trong không trung!

Trong sa mạc không phải không có sinh vật tồn tại,

Một vài sinh vật di chuyển qua lại trong cát giống như cá bơi ở trong biển rộng đầy tự do như bò cạp, rắn và kiến cát. Tất cả đều là các dị chủng hồng hoang thượng cổ mang thuộc tính hỏa. Chúng hoặc đi lại một mình, hoặc đi thành đoàn, cực kỳ khủng khiếp.

Đinh Hạo gặp được một con bò cạp vương, từ trong lớp cát xông ra. Toàn thân nó dài chừng vài trăm thước, thân màu đen như mực. Bên ngoài thân có lớp vỏ màu đen ánh lên tinh thép. Phần đầu nhọn có thể trong nháy mắt xuyên thủng thân thể cường giả cấp Vũ Vương...

Sau một phen khổ chiến, Đinh Hạo đánh chết con bò cạp vương này, nhận được một viên tinh nguyên hỏa diễm hoàn mỹ. Lớp xác của bò cạp vương cũng bị bóc ra. Sau này có thể dùng nó để tạo ra bộ áo giáp cấp huyền khí đỉnh cấp trở nên. Một thiên cầu độc châm này lại càng hiếm lạ. Nếu chế luyện thỏa đáng, cũng không phải không có khả năng trở thành bảo khí!

Đinh Hạo có một cảm giác, trong không gian sa mạc này hắn còn tồn tại một thần thú cấp vương cực kỳ khủng khiếp. Hơn nữa còn là Thiên Sát Thần Thú có trong ba mươi sáu thiên cương... Loại trực giác này

đến từ chính Kỷ Thân Thiên Địa, tầng thứ sáu của Thăng Tự Quyết, hoàn toàn không có chút đạo lý nào, nhưng lại khiến trong lòng tin tưởng vững chắc.

Chỉ có điều trên đường đi tới, Đinh Hạo cũng không gặp thần thú như vậy.

Dọc theo vết tích của đám người Tổng Khuyết đi phía trước để lại, Đinh Hạo một đường rút cuộc tìm được cửa lớn của đoạn Cổ Lộ thứ năm.

Đoạn Cổ Lộ thứ năm là một thế giới băng tuyết.

Phóng tầm mắt nhìn lại, tuyết trắng tung bay trong thiên địa. Hàn băng bao trùm vạn dặm trên mặt đất. Khắp nơi đều là đỉnh băng mỹ lệ, giống như từng cột thủy tinh cực lớn hình lăng trụ cắm hướng lên bầu trời. Những băng tuyết này chỉ ít cũng đã tồn tại mấy vạn năm. Ngoại trừ màu trắng lóa mắt ra, thế giới này không tồn tại bất kỳ màu sắc nào khác.

Đinh Hạo đi ở trong băng tuyết.

Không giống với không gian sa mạc cực nóng lúc trước. Ở đây tràn ngập nguyên tố hàn khí thời đại thượng cổ. Không thể nghi ngờ, nó có tác dụng thúc đẩy cực lớn tới mức khó có thể hình dung đối với việc Đinh Hạo tu luyện ngục băng huyền khí. Loại hàn khí này và thuộc tính hàn băng huyền khí biến dị của Đinh Hạo, quả thực chính là cùng một loại.

Đinh Hạo lấy thần thông Kỷ Thân Thiên Địa, hoàn toàn thả lỏng, không ngừng thông qua các lỗ chân lông để nguyên tố băng trong thiên địa thông qua thân thể, hấp thu tiến vào thông đạo huyền khí, dung nhập hạt giống huyền khí, tinh lọc huyền khí.

- Đây quả thật là một không gian kỳ dị. Trong nguyên tố băng, không ngờ lại ẩn chứa tinh phách lực!

Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện, trong băng tuyết tại đoạn tây du Cổ Lộ thứ năm có ẩn chứa băng tuyết tinh phách. Đây là một loại lực lượng nguyên tố thủy biến dị vô cùng tinh thuần. Đối với việc tu luyện ngục băng huyền khí của mình, có sự trợ giúp cực lớn.

Đinh Hạo suy đoán, đây là kết quả của cấu trúc không gian kỳ dị thượng cổ này cũng là pháp tắc lực còn sót lại, không ngừng pha loãng dung nhập vào trong nguyên tố tự nhiên.

Người bình thường mặc dù có thể phát hiện loại tuyết tinh phách này, cũng khó có thể dẫn vào trong cơ thể.

Nhưng Đinh Hạo nắm giữ Huyền Chiến Thăng Quyết trong Thăng Tự Quyết lại có thể thoải mái làm được.

Cảnh giới Kỷ Thân Thiên Địa có thể khiến thân thể mình hóa thành một tiểu vũ trụ, năng lượng tuần hoàn. Thân thể hai tay, hai chân ngũ tạng đã bắt đầu biến hóa. Thân thể thông qua da thịt lỗ chân lông, ngũ quan hút năng lượng vào trong cơ thể, có thể tuần hoàn ở trong người cuối cùng chuyển hóa hình sử dụng. Đây là một trong nhiều ý nghĩa sâu xa chứ trong Kỷ Thân Thiên Địa.

Gió bắc gào thét, hoa tuyết tung bay.

Đinh Hạo đi từng bước một ở trên băng nguyên, không nhanh không chậm. Dường như hắn đang thưởng thức phong cảnh gió tuyết mật mờ này. Nhưng trên thực tế hắn đang vận chuyển Thăng Tự Quyết. Toàn bộ thân thể của con người giống như một cái động không đáy, không ngừng hấp thu lực lượng tuyết tinh phách trong thiên địa, luyện hóa chiết xuất thành ngục băng huyền khí của chính mình, đồng thời khiến thân thể mình dễ chịu, lấy loại lực lượng lạnh lẽo tới vô cùng cường hóa thông đạo huyền khí và khiếu huyết.

- Ha ha ha!

Cá heo nhỏ Manh Manh đang hoan hô.

Cuối cùng bọn họ đã đi hết sa mạc lớn mệnh mông, không còn phải chịu cái nóng oi bức của mùa hè nữa. Manh Manh cảm thấy mình quả thực giống như từ địa ngục đến thiên đường. Tuy rằng hàn băng hoa tuyết không phải là chất lỏng, nhưng dù sao cũng thuộc về hệ thủy trong ngũ hành. Đối với nó mà nói, trời sinh thân cận, cũng là môi trường cực kỳ thoải mái. Nó hưng phấn bay lượn ở trong bầu trời, còn vẫy đuôi trượt ở trên băng nguyên.

So sánh với nó, mèo mập Tà Nguyệt lại giống như đang chịu tội hơn.

- Hắt xì... Đông chết ta.... meo...

Thân thể mèo mập cuộn thành một đống. Lớp lông màu trắng xù lên như một bông tuyết. Chòm râu đã đông lạnh tới mức thành cột băng màu trắng. Nó lạnh run người nói:

- Quá lạnh, quá lạnh. Để ta trở lại đoạn Cổ Lộ thứ tư đi thôi. Ta tình nguyện bị chết nóng... Chuyện gì xảy ra vậy? Trước đây chúng ta ở trong khe băng tại Tuyết Long Sơn cũng không lạnh như vậy. Cái lạnh giá này có chút tà môn!

Đinh Hạo cười ha ha.

Trong khe băng dưới lòng đất của Tuyết Long Sơn tuy rằng cũng có hàn băng vạn dặm, chỉ có điều đó là do tự nhiên hình thành. Ở đây là thế giới hàn băng, cũng là một cấu trúc pháp tắc thiên địa thượng cổ còn sót lại trên thế giới này. Đây chính là tác dụng của pháp tắc lực. Tất nhiên băng tuyết bình thường không thể so sánh được. Băng không với lớp lông và mỡ dày của mèo mập như vậy, tuyết đối sẽ không cảm giác lạnh được.

Thiên địa này chỉ có một mảnh trắng xóa.

560. Chương 561: Nỗi Bi Ai Của Kẻ Mù Đường

Đinh Hạo đi thêm nửa ngày, đột nhiên thần sắc trở nên ngẩn ngơ. Sau đó hắn chỉ có thể dừng ở tại chỗ.

Bởi vì... Hắn phát hiện mình lại... lạc đường.

Là một kẻ mù đường, điều này thật sự là quá bi ai.

Thế giới sương mù và thế giới sa mạc trước đó đã đặc biệt thử thách cảm giác phương hướng của Đinh Hạo. Chỉ có điều cuối cùng hắn đánh bậy đánh bạ mà đi ra được. Nhưng hiện tại, thiên địa này một mảnh trắng xóa, trên cơ bản cũng không có vật gì để tham chiếu. Đinh Hạo phát hiện mình rất nhanh đã không phân biệt rõ phương hướng.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn lên. Bông tuyết lớn như lông ngỗng đang che kín bầu trời, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

- Thời điểm mới tiến vào đây, gió thổi tới trước mặt. Nói cách khác, nếu như vẫn luôn ngược gió, ta có thể sẽ đi tới điểm cuối của đoạn Cổ Lộ này...

Đinh Hạo chỉ có thể thử những biện pháp khác.

Nhưng thật đáng tiếc lúc này đây hắn đã thử thất bại.

Sau khi đi hơn hai canh giờ, hắn phát hiện mình trở lại chỗ cũ.

Trong không gian tây du Cổ Lộ, bắt đầu từ đoạn thứ ba thế giới sương mù đã tồn tại một loại áp lực vô hình, có thể khiến bất kỳ kẻ nào cũng khó có thể bay trên không trung với một thời gian dài. Điều hạn chế này không thể nghĩ ngờ gì, càng tạo ra khó khăn lớn hơn cho kẻ mù đường như Đinh Hạo.

- Phải làm thế nào bây giờ?

Đinh Hạo có chút bực tức.

Ở kiếp trước, mình vốn chính là một kẻ mù đường. Không nghĩ tới sau khi chuyển kiếp kế thừa thân thể này, trình độ mù đường của chủ nhân trước đó cũng không thua kém gì mình. Ký ức của hai kẻ mù đường kết hợp lại cùng một chỗ, hiển nhiên không chỉ đơn giản là một thêm một. Đinh Hạo cảm thấy mình ở phương diện thiên phú nhận thức đường này, nếu có được một phần vạn như tu luyện đạo pháp và kiếm pháp, mỗi lần cũng sẽ không gặp phải loại chuyện xấu hổ như thế này.

Nếu tiếp tục như vậy nữa, mình sẽ càng xa với đám người Tống Khuyết. Chỗ tốt đều bị những gia hỏa kia chia hết.

- A? Meo meo ngửi thấy được một mùi máu tươi? Có chút chảy nước miếng. Là mùi máu tươi và thịt tươi...

Mèo mập vẫn đang lạnh run nằm trên vai Đinh Hạo, mắt nó đột nhiên tròn tròn, mũi co lại hít vài cái, sau đó trở nên hưng phấn:

- Ha ha, nhất định là có chiến đấu với di chủng hồng hoang trên băng nguyên... Meo meo đói bụng. Ha ha, chúng ta lên đường đi, không tìm được đường cũng không cần lo lắng. Trước hết cứ tìm chút gì ăn đã!

- Ha ha ha!

Manh Manh cũng vui sướng vẫy đuôi.

Trên trán Đinh Hạo chợt xuất hiện vài vạch đen.

Cuối cùng hắn vẫn quyết định đi theo mùi máu tươi xem thử.

Nếu như có thể bắt được một hai con di chủng hồng hoang có trí khôn, nói không chừng có thể dựa vào chúng để tìm được phương hướng.

Được rồi. Từ trước tới nay Đinh Hạo chưa từng cảm giận về thói xấu mù đường của mình như bây giờ!

...

...

Phía sau núi Vắn Kiếm Tông.

Khu rác rưởi dốc đá.

- Cái gì? Phía dưới đều huyền tinh quặng? Huyền tinh quặng cực phẩm sao?

Đám người Lý Kiếm Ý bị chấn động mạnh trước tin tức này. Mặc dù bản thân là chưởng môn nhân, tâm cảnh cũng sớm rèn luyện tu vi đến mức nước lửa không sợ, nhưng hiện tại trên mặt Lý Kiếm Ý vẫn lộ vẻ vui mừng, vội vàng hỏi:

- Có bao nhiêu?

Người trở về mặt đất báo tin tức là một vị trưởng lão tông môn. Người này không không phải nổi danh trong đám trưởng lão nắm thực quyền, nhưng tính cách cẩn thận lão thành, tên là Vương Tĩnh. Thực lực ở cảnh giới Đại Tông Sư, tuổi tác đã không nhỏ. Bộ dạng râu tóc bạc trắng.

Lúc này hắn vẫn kích động khó có thể kiềm chế được bản thân, hưng phấn đáp lại:

- Tổng cộng phát hiện mười đường huyền tinh thạch, từ trên xuống dưới chỉ ít cũng có khoảng ngàn mét. Trên vách đều là huyền tinh thạch ngưng kết. Phẩm chất rất cao, chiều sâu không lường được. Tính sơ qua, chỉ ít cũng có tới một vạn dặm vuông!

Đáp án này khiến tất cả mọi người xung quanh cảm thấy đầu óc cháng váng.

Từng tiếng kêu kinh ngạc vang lên như sấm dậy.

Tuy rằng rất nhiều người trước đó đã ôm hy vọng cực lớn, nhưng trăm triệu lần thật sự không ngờ được lại có nhiều quặng huyền tinh thạch như vậy.

Một dặm vuông quặng huyền tinh thạch có thể khai thác ra chỉ ít hơn năm ngàn miếng huyền tinh thạch tiêu chuẩn. Một vạn phương, chính là đủ năm nghìn vạn huyền tinh thạch cực phẩm. Số lượng như vậy, trong lịch sử phát hiện quặng huyền tinh thạch ở Tuyệt Châu trước kia, quả thực chính là nghe cũng chưa từng nghe thấy. Vắn Kiếm Tông từ khi lập tông tới nay, đã tích lũy vô số năm cũng không có khả năng có nhiều tài phú như vậy!

Có người đã không nhịn được bắt đầu hoan hô.

Đây quả thực là một tòa bảo khố từ trên trời rơi xuống, cũng đủ cho Vãn Kiếm Tông trên dưới mấy vạn người tiêu tiền như nước tùy tiện sử dụng hơn mười vạn năm. Hơn nữa đây vẫn chỉ mới tính sơ qua mà thôi. Nói không chừng sẽ có càng nhiều hơn.

Đám người Lý Kiếm Ý, Đường Phật Lệ và Khí Thanh Sam liếc mắt nhìn nhau, thần sắc cũng trở nên lo lắng.

Có khác thường tức là yêu.

Tình hình dưới dốc đá này thế nào, trong lòng mấy người bọn họ hiểu rõ ràng nhất. Chỉ có điều, phía dưới vốn chỉ là một địa huyết mê cung bình thường, hoang phế ngàn vạn năm. Trong đó gió gào thét, quỷ sương cuộn cuộn. Tuyệt đối là một nơi cùng hung cực ác. Trước ngày hôm nay, ở đây vẫn không có chút dấu hiệu nào của huyền tinh thạch mỏ xuất hiện. Vì sao trong một đêm long khí màu tím phóng lên cao, lại xuất hiện một quặng huyền tinh thạch cực phẩm với số lượng kinh người như vậy?

Phía sau chuyện này rốt cuộc ẩn dấu điều gì?

- Long khí màu tím này rốt cuộc là từ đâu đến?

Lý Kiếm Ý nghĩ tới điều gì đó, tiếp tục hỏi.

- Khởi bẩm chương môn nhân, ta và đám người Thiên Phong sư huynh tối đa chỉ có thể tiến vào đường tinh khoáng ngàn mét, đã bị long khí màu tím từ trong đường hầm dâng lên ngăn cản, không cách nào tiến thêm một bước để dò xét...

Trưởng lão Vương Tinh miêu tả cặn kẽ tình cảnh phía dưới.

Vẻ buồn bã càng hiện rõ trên mặt đám người Lý Kiếm Ý.

Mỏ huyền tinh thạch xuất hiện, nhất định có liên quan đến long khí màu tím. Rốt cuộc mê cung ở trong vực sâu dưới lòng đất kia đã xảy ra chuyện gì? Trong một đêm, mê cung bình thường này đã biến thành mỏ huyền tinh thạch? Loại chuyện kỳ quái như vậy quả thực chính là thần tích. Sức người cũng không có thể làm được.

- Ta tự mình đi xem!

Lão quái vật Khí Thanh Sam thần sắc nghiêm túc, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp tiến vào dốc đá phía dưới.

Tất cả mọi người lẳng lặng chờ đợi, tâm tình mỗi người khác nhau.

Đại khái sau thời gian một nén nhang, Khí Thanh Sam dẫn theo mười vị cao thủ tông môn khác trở lại.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, mặt hắn không thay đổi, ghé vào bên tai Lý Kiếm Ý nói mấy câu gì đó. Sau đó, mấu vịn nắm giữ Vãn Kiếm Tông trong tay phóng ra lực lượng, ngăn cách âm thanh. Sau khi thương nghị sơ qua một hồi, chương môn nhân Lý Kiếm Ý trực tiếp đưa ra quyết định - Phong núi!

Chân tướng của chuyện thế nào chỉ có hơn mười vị nắm giữ quyền lực trong tông môn mới biết được.

561. Chương 562: Thất Phu Vô Tội Mang Ngọc Có Tội

Người khác cũng chỉ có thể âm thầm suy đoán.

Trong một ngày này, Vãn Kiếm Tông khởi động đại trận bảo vệ tông môn.

Kiểm quang các màu tràn ngập trong không trung của sơn môn, bao phủ hoàn toàn toàn bộ tông môn. Khí tức khủng bố tràn ngập trên bầu trời ở dãy núi Vãn Kiếm Sơn, ngăn cách tất cả khí tức bên trong tông môn, cũng thu hết mây tím vào trong sơn môn. Dần dần, quang điểm màu tím này cuối cùng đã biến mất

trong bầu trời. Chỉ có điều linh khí vẫn nồng đậm và tràn ngập không gian. Nếu so với nơi khác, mật độ vẫn dày hơn rất nhiều.

Chưa đầy một canh giờ, biến đổi dị thường như vậy đã khiến cho bên ngoài quan tâm.

Từng thân hình như ẩn như hiện xuất hiện ở bên ngoài sơn môn Vãn Kiếm Tông, không ngừng quan sát biến hóa ở đây.

Phía nam.

- Linh khí quá nồng đậm, ẩn chứa khí tức cao quý của thần linh. Lẽ nào nơi đây có thần linh xuất hiện sao?

Một thân ảnh, toàn thân phát ra kim quang vô cùng khủng khiếp, giống như mặt trời ở trong không trung, trực tiếp bá đạo hiện lên trên bầu trời của Vãn Kiếm Tông. Dường như có suy nghĩ nào đó, hắn đã mấy lần muốn trực tiếp xông vào sơn môn Vãn Kiếm Tông, rất chung vẫn nhẫn nhịn được.

Phía tây.

Yêu khí cuộn cuộn, che khuất bầu trời. Một đôi mắt cực lớn giống như bể máu ở trong mây mù phóng ra hai tia máu đầy yêu quái, cắt qua hư không, chiếu xuống đại trận bảo vệ tông môn của Vãn Kiếm Tông, phát ra một tiếng nổ vang. Cuối cùng nó vẫn bị kiếm khí vô tận bắn tới, tạm thời chậm rãi lui lại...

Phía tây nam.

Một đạo kiếm quang cắt phá trường không, giống như thần linh chinh phạt, lưu chuyển một hồi ở trên bầu trời của dãy núi Vãn Kiếm Sơn. Cuối cùng dường như phát hiện ra điều gì, tạm thời thối lui.

Phía đông.

- A, ta ngửi được linh khí tuyệt ngon. Ở chỗ này... Long khí trùng thiên, tất có thần vật xuất thế! Ha ha ha, Lý Kiếm Ý, người cho rằng mình thật sự có thể che giấu được sự thật sao? Thất phu vô tội mang ngọc có tội. Vãn Kiếm Tông người sẽ rơi vào trong biển máu vô tận...

Một âm thanh vang lên, là đến từ Phương Tiêu An ở học viện Thanh Bình.

Một ngày này, vô số khí tức cường đại xẹt qua ở trên bầu trời sơn môn Vãn Kiếm Tông.

Tuy rằng bọn họ không triển khai hành động, nhưng mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động, cũng chỉ tạm thời lui lại.

Một cơn bão lốc đang nổi lên.

Dù sao cột long khí màu tím này phóng lên trên không trung, thật sự quá mức kinh người. Xung quanh sơn môn Vãn Kiếm Tông, linh khí thiên địa biến hóa cũng cực kỳ rõ ràng. Lúc này mới nửa ngày ngắn ngủi, ở đây đã biến thành một khối phức tạp không gì sánh nổi. Tuyết trắng tan ra, cây cỏ sống lại, giống như tiên cảnh!

Biến hóa như vậy, đủ khiến cho toàn bộ Tuyết Châu, thậm chí còn có các thế lực tại Bắc Vực quan tâm.

...

...

- Ha ha, Kỷ Anh Nam, người không đi được. Ngoan ngoan giao một góc địa đồ này ra!

- Giao địa đồ ra, bằng không chết!

- Nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì? Giết bọn chúng, sau đó lấy địa đồ từ trên thi thể bọn chúng là được. Vật quan trọng như vậy, hắn nhất định sẽ mang ở trên người!

- Kỷ gia của Ngọc Châu đã suy sụp. Mọi người không cần phải cố kỵ!

- Nửa năm trước, một vị cao thủ cấp Vũ Hoàng cuối cùng của Kỷ gia đã tọa hóa. Không có cao thủ trấn thủ, Kỷ gia sớm muộn sẽ bị chia cắt. Đã sớm có tin tức truyền ra, trong tay Kỷ Anh Nam có một góc bia đá địa đồ. Ha ha, không ngờ hôm nay lại gặp phải chúng ta. Đây đúng là tọa hóa...

Bên tai truyền đến các loại uy hiếp giấu cột không chút lưu tình, Kỷ Anh Nam vẫn mắt điếc tai ngơ.

Trường kiếm trong tay Kỷ Anh Nam, cắm ở trong băng tuyết, mái tóc dài ướt đầm mồ hôi.

Gió bắc thổi qua, khiến trường bào màu trắng rộng thùng thình tung bay, lộ ra một dấu vết rõ ràng. Vết máu thấm ướt áo bào trắng. Hắn thở phì phò từng hơi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, với chiến ý hừng hực thiêu đốt.

Sau lưng hắn là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi.

Gương mặt thiếu nữ này gầy gò, tóc khô vàng, vừa gầy lại nhỏ, thân thể dầy thì không tốt. Thân thể gầy gò yếu ớt tôn lên đầu thiếu nữ hơi lớn, không mấy hài hòa.

Chỉ có điều nhìn kỹ, thiếu nữ bệnh hoạn này ngũ quan lại hết sức tinh xảo. Da trắng nõn không hề có tỳ vết nào. Chỉ là trông nàng có chút tái nhợt, đôi mắt sáng ngời, dường như là bảo thạch, trong suốt, tinh khiết nhất trên thế giới này. Nàng có thần sắc nhu nhược khiến người ta nảy sinh sự thương tiếc, tràn ngập khát vọng đối với sinh mệnh.

- Ca, chúng ta đi không được. Cả cả ta xuống đây đi!

Thiếu nữ bị mấy mảnh vải lụa cột vào phía sau lưng Kỷ Anh Nam. Giọng nói của nàng nhu nhu nhược nhược, dường như là tơ nhện trong gió, lại khiến người ta có một loại cảm giác tao nhã cao quý.

- Trên mặt đất quá lạnh.

Kỷ Anh Nam lắc đầu.

Hai mươi mấy cao thủ từ bốn phương tám hướng từ từ tiến lại gần bao vây hai huynh muội. Bọn họ lấy binh khí ra, thần thái lạnh như băng, tiến từng bước lại gần. Hiển nhiên bọn họ muốn chết chết hai huynh muội. Trên mặt mỗi người lộ ra nụ cười nhạt, tàn nhẫn giống như mèo đùa chuột.

- Giết!

Có người không nhẫn nại được, thân ảnh lóe lên, nhanh chóng ra chiêu trước.

Đao quang bắn ra, một ánh sáng màu trắng lóa mắt phóng ra. Hoa tuyết đang rơi nhẹ nhàng trong không trung, vùn vụt trên mặt đất, giống như sét đánh cuốn về phía Kỷ Anh Nam.

Kỷ Anh Nam trở tay cầm chuôi kiếm, đứng yên bất động.

Đao phong khiến mái tóc dài màu đen của hắn bị thổi về phía sau, thẳng tắp.

Mắt thấy toàn thân sẽ bị đao quang chém trúng, thân hình hắn vô cùng quỷ mị tránh sang phía trái, rút đại kiếm đang cắm trên mặt đất ra, vội vàng xông về phía trước. Không có kiếm ngân vang lên, không có ánh sáng chói mắt, cũng không có tiếng nổ đinh tai nhức óc. Hai thân ảnh đan xen vào nhau sau đó lướt qua. Trong nháy mắt, vô số tia lửa bắn ra, truyền đến tiếng đao kiếm tấn công va chạm rất khê.

Gió bắc thổi qua.

Thân hình đao khách đứng thẳng bất động ở tại chỗ.

Chợt một dòng máu tươi từ cổ hắn phun ra, tiếp đó trực tiếp ngã xuống đất.

Kỷ Anh Nam vẫn duy trì tư thế trở tay cầm kiếm, thở dốc từng hơi. Vết thương trên ngực còn chưa hoàn toàn lành lặn, lại bắn máu tươi giống như tia nước phun ra ngoài. Đồng thời trên vai hắn lại có thêm một miệng vết thương sâu ba đốt ngón tay, có thể thấy được xương trắng. Máu chảy tí tách xuống đất!

- Lấy vết thương đổi vết thương sao? Hừ, chúng ta có hai mươi một người. Người có thể chống đỡ tới khi nào?

Thủ lĩnh đám người vây giết là một người thanh niên tay cầm quạt lông, sắc mặt hung ác nham hiểm.

Người này chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, hốc mắt sâu, viền mắt biến thành màu đen. Vừa nhìn đã biết là một kẻ buông thả trong dục vọng, miệt mài quá độ, âm khí quá nặng. Trên mặt lộ vẻ âm độc không tương xứng với tuổi của hắn. Hắn chợt khép quạt lông lại, tàn nhẫn nói:

- Lên đi. Giết chết hắn. Lưu nữ nhân này lại, nuôi nửa tháng một tháng, chờ tới lúc đầy đặn cũng là một mỹ nữ. Chăm sóc dạy bảo một hồi. Trong chuồng chó của bản công tử, vừa lúc còn thiếu một con chó mỹ nữ!

562. Chương 563: Chết Cùng Chết, Sống Cùng Sống

Mười mấy thân ảnh hóa thành lưu quang, lạnh lùng cay nghiệt vô tình xông về phía Kỷ Anh Nam tấn công. Trên mặt người thanh niên mang theo tiểu ý, nhìn con mồi giẫy dụa dưới sự bao vây tấn công. Hắn đập chiếc quạt long rất có tiết tấu, thường xuyên giương chiếc quạt lông. Một đạo ngân quang vô thanh vô tức bắn ra, đánh lén Kỷ Anh Nam.

- Công tử, phía đông hình như có người tới!

Phía xa một đạo nhân ảnh lóe lên, đến trước mặt người thanh niên, cung kính nói.

- A? Mấy người?

Sắc mặt người thanh niên thoáng lo lắng.

- Xem ra chỉ có một người, đang đi về phía bên này.

Về sắc bén vừa ánh lên trong mắt người thanh niên lại trở về lười biếng. Hắn cười nói:

- Không cần ngăn cản hắn. Cứ để hắn qua... Hắc hắc, người có thể xuất hiện trong tây du Cổ Lộ này đều là những người xuất sắc trong các đại môn phái. Hắn sống sót được đến bây giờ, chỉ sợ trên người cũng tích góp được không ít bảo vật. Đợi lát nữa thuận tiện xử lý luôn cả hắn.

- Vâng.

Thân ảnh kia khom người đáp ứng, sau đó lóe lên, lại bắn về phía xa cảnh giới.

Người thanh niên tiếp tục thưởng thức trận chiến trước mắt.

Tên của hắn... là Đường Bạch Sương.

Thiếu chủ Đường gia Ngọc Châu tại Bắc Vực.

Hai nam nữ trước mắt đang bị bao vây tấn công chính là hậu nhân còn lại của Kỷ gia, một đại gia tộc khác của Ngọc Châu.

Kỷ gia Ngọc Châu đã từng là một gia tộc vô cùng hiển hách, có thể nói thế gia cấp bá chủ là thứ sáu đại châu Bắc Vực, truyền thừa đã khoảng mấy vạn năm. Trong nhà từng có cao thủ nhiều như mây, cường giả vô số, lại có cao thủ cấp Vũ Hoàng trấn thủ, huy hoàng một thời. Cho dù là bản thân Đường gia khi đó tới cửa, cũng chỉ có thể đứng ngoài nhìn theo bóng lưng.

Nhưng bây giờ thì sao? Kỷ gia chợt suy sụp. Mình có thể tùy ý giết chết nam tử duy nhất còn lại của một mạch của Kỷ gia, còn có thể bắt tiểu công chúa của Kỷ gia, Kỷ Anh Khởi lại tùy ý chà đạp.

Điều này thật sự là cơ duyên thiên đại.

Trước tế đàn liên kết đồng minh, đã có tin tức truyền tới là mười một góc bản đồ vẫn thiếu một góc. Đường Bạch Sương biết cơ hội của mình tới.

Bởi vì trong lúc vô tình Đường gia biết được, thiếu chủ Kỷ gia Kỷ Anh Nam đã từng có một miếng bia đá kỳ lạ. Rất có thể chính là một góc địa đồ tây du Cổ Lộ của chiến trường Bách Thánh trong truyền thuyết.

Kỷ gia đã từng huy hoàng. Nhưng trăm năm trước lại đột nhiên suy sụp không có dấu hiệu nào báo trước. Các cao thủ trong gia tộc kẻ chết, người tan. Đến thế hệ này của Kỷ Anh Nam, uy thế đã sớm không cường đại bằng lúc trước nữa. Lại nói, tiểu công chúa Kỷ gia Kỷ Anh Khởi từ nhỏ bị một loại bệnh quái lạ. Có

người nói chỉ có một loại mạng thần được Cửu Hoàng Hộ Tâm mới có thể trị hết. Nàng kiên trì cho tới bây giờ, có người nói đã chỉ còn lại có nửa năm tuổi thọ.

Lúc này đây, tiểu kiếm thánh Kỷ Anh Nam vì cứu muội muội của mình, không tiếc bán đi toàn bộ gia sản cuối cùng của Kỷ gia lấy tiền, không tiếc trả giá lớn đổi lấy tư cách tiến vào chiến trường Bách Thánh, để dẫn muội muội của mình vốn không có tư cách tiến vào chiến trường, tiến vào đó. Để tìm kiếm thần dược, hẳn không tiếc đánh một trận, vào thời khắc cuối cùng cứu chữa cho Kỷ Anh Khởi.

Kỷ Anh Nam tay cầm địa đồ nhưng không xuất hiện ở trong tế đàn liên kết đồng minh chỉ vì một nguyên nhân. Hắn cảm thấy thực lực mình quá thấp, không cách nào chống lại những đại thế lực kia. Cho dù đứng ra, rất có thể trái lại sẽ dẫn tới một loạt người truy sát. Cho nên hắn âm thầm tiến hành, tay cầm địa đồ, cuối cùng có thể tiến vào di chỉ thần bí...

Không ngờ lại gặp phải mình.

Đường Bạch Sương không dám khiêu khích thế lực lớn trong tay cầm địa đồ. Nhưng huynh muội Kỷ Anh Nam hiển nhiên không ở trong nhóm này.

Ở chỗ này mình lặng lẽ không một tiếng động giết chết hai người này, nhận được địa đồ. Đến lúc đó có thể cùng những thế lực lớn siêu cấp cò kè mặc cả, chia một phần canh tiến vào di chỉ thần bí. Đây là cơ duyên đưa tới cửa.

Chiến đấu vô cùng thảm khốc.

Trong nháy mắt đã có sáu vị đệ tử Đường gia ngã xuống. Chỉ có điều trên người Kỷ Anh Nam lại có thêm hơn mười vết thương. Máu phun trào, hắn vẫn cắn răng khổ chiến.

Vì bảo vệ muội muội trên lưng quá lâu, hắn phải lấy thân thể ngăn cản những đao kiếm chém tới. Hơn nữa những ngân châm do Đường Bạch Sương bắn lên tới, càng tăng thêm độc tố ở trong cơ thể hắn, tê liệt thần kinh của hắn. Hơn nữa không còn nhiều máu, khiến Kỷ Anh Nam trở nên yếu ớt. Toàn thân hắn mặc áo bào trắng, hiện tại đã hoàn toàn rách nát, lộ ra một gò cứng ở trong ngực!

- Không hổ danh là tiểu kiếm thánh. Đã như vậy, còn có thể cầm kiếm.

Đường Bạch Sương thâm độc cười, lại nói với đám đệ tử trong gia tộc đang đang bao vây tấn công đối thủ:

- Các ngươi đều không nhìn thấy sao? Vị tiểu kiếm thánh này của chúng ta rất quan tâm tới muội muội của hắn, thay tiểu nha đầu này ngăn cản không ít đao. Hắc hắc, các ngươi tiếp tục, chém tiểu nha đầu kia thêm mấy đao. Xem thử hắn còn có thể ngăn cản được mấy lần!

Gương mặt Kỷ Anh Nam lập tức biến sắc.

Trong nháy mắt tiếp theo, đao kiếm của các võ giả bao vây tấn công quả nhiên không tiếp tục nhắm vào mình, mà chém về phía muội muội ở sau lưng.

Để bảo vệ muội muội, hắn không tiếc lại lấy thân mình ngăn cản đao. Trên người hắn lại tăng thêm vài vết thương nhìn thấy mà giật mình.

- Ai...

Một tiếng thở dài khe khẽ vang lên. trong đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ phía sau lưng, lóe ra một tia thần nhiên, nhẹ giọng nói:

- Ca, đưa địa đồ cho bọn họ.

- Không được.

Thái độ Kỷ Anh Nam rất kiên quyết.

Hắn bước nhanh sang một bên, tránh đao kiếm đâm tới trước mặt, bấp dùi tê rần. Hắn lại trúng một ngân châm ám khí. Hắn lắc đầu:

- Ta đã đáp ứng cha mẹ, nhất định phải chưa được uội. Hiện tại bọn họ đều đã qua đời. Ta phải thực hiện lời hứa của mình. Không có địa đồ, chúng ta không vào được di chỉ thần bí, không tìm được thần dược.

- Có thể sống sót được đến bây giờ, muội đã cảm thấy rất vui vẻ rồi. Ca ca, không nên lại tiếp tục hy sinh vì muội...

Giọng điệu của thiếu nữ giống như một lão nhân cơ trí đã nhìn rõ thế sự xoay vần. Cho dù trong đôi mắt sáng như sao, vẫn lộ ra khát vọng đối với cuộc sống, nhưng vẫn có một phần bi thương chấp nhận số mệnh.

Bên người là đao quang kiếm ảnh. Một đao quang cắt đứt mái tóc dài màu vàng của nàng. Thiếu nữ cười khổ nói:

- Muội là một tai tinh, mang đến tai họa cho Kỷ gia. Ca ca, ca mới là hi vọng cuối cùng của Kỷ gia. Ca phải sống tiếp, Kỷ gia mới có hi vọng quật khởi! Thả muội xuống, ca ca đi đi thôi! Nếu không chúng ta đều phải chết ở chỗ này.

Kỷ Anh Nam lắc đầu, trên gương mặt anh tuấn, mày kiếm nhíu lại, mang theo biểu tình kiên định giống như bàn thạch.

Trong lúc này, trên người hắn lại trúng một độc châm nữa. Nhưng hắn vẫn tỉnh táo lắc đầu:

- Chết, vậy cùng chết. Sống, cùng nhau sống!

- Aha, tình cảm huynh muội thật tốt...

Đường Bạch Sương cười, giơ tay lại bắn ra từng ngân sắc độc châm.

563. Chương 564: Ta Là Đình Hạo

- Ngày hôm nay chỉ sợ các ngươi ai cũng không đi được...

Lời nói vừa dứt đã có một biến đổi khác thường xuất hiện.

Đường Bạch Sương đột nhiên cảm thấy có một trận gió lạnh thổi tới sau gáy. Một cảm giác lạnh lẽo thấu xương, trong nháy mắt đột ngột lan tràn khắp toàn thân hắn.

Hắn lập tức xoay người lại nhìn. Thật không thể tưởng tượng nổi, hắn lại phát hiện, không biết từ lúc nào, một thiếu niên anh tuấn như ngọc, đứng ở trong băng tuyết cách mình mấy chục thước, giống như quỷ my, lẳng lặng nhìn cuộc chiến đấu đang diễn ra.

Hắn đến đây từ lúc nào?

Vì sao các cao thủ cảnh giới vòng ngoài không ngăn cản hắn?

Trong lòng Đường Bạch Sương đột nhiên hiện lên một cảm giác không ổn.

Thiếu niên áo xanh này anh tuấn tuấn tú, tóc đen như thác nước, thân thể dong dỏng cao, mày kiếm mắt sáng. Hắn lẳng lặng đứng ở chỗ đó, tự nhiên lại có một cảm giác vô cùng tao nhã.

Mặc dù từ trước đến nay Đường Bạch Sương lấy danh xưng là mỹ nam tử, nhưng vào giờ phút này hắn cũng cảm thấy lòng không được nảy sinh một cảm giác tự ti mặc cảm. Thậm chí ngay cả tiểu kiếm thánh Kỷ Anh Nam có danh xưng là đệ nhất mỹ nam tử Ngọc Châu, so với thiếu niên áo xanh trước mắt này, cũng thật sự không bằng.

Hắn lẳng lặng đứng ở trong cánh đồng phủ đầy tuyết. Hoa tuyết rơi lả tả. Trông hắn giống như đang hòa làm một thể với thiên địa này, khiến người ta có một cảm giác hư vô.

- Ngươi... Là ai?

Đường Bạch Sương cẩn thận cảnh giới, lui về phía sau từng bước.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy người thiếu niên áo xanh này có chút quen mặt. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, hắn lại không nhớ nổi rốt cuộc mình đã gặp ở nơi nào.

Thiếu niên áo xanh cũng không nhìn về phía Đường Bạch Sương. Ánh mắt của hắn vẫn luôn theo dõi bóng người đang chiến đấu kịch liệt phía xa. Đường như hắn đang suy nghĩ nhận biết điều gì đó. Đó chính là một loại biểu tình không để ý. Hắn hoàn toàn không để Đường Bạch Sương ở trong lòng. Giống như mảnh hổ hùng cứ sơn lâm sẽ không thèm đi quan tâm một con chó cảnh vậy.

- Con mẹ nó, người rút cuộc là ai?

Đường Bạch Sương có chút phần nộ.

Đường gia hiện nay đã thay thế Kỷ gia, trở thành đệ nhất đại thế gia Ngọc Châu. Đường gia đang đứng ở trong giai đoạn quật khởi bay vọt. Khắp nơi tới thần phục. Hắn lại chính là trưởng tử dòng chính của Đường gia. Sau này chính là người thừa kế gia tộc. Mấy năm nay, người quay xung quanh hắn vẫn luôn khen ngợi hắn. Mặc dù là cường giả có thực lực cao hơn hắn rất nhiều cũng không dám tỏ ra xem thường hắn như vậy. Người thiếu niên áo xanh này không biết từ nơi nào xuất hiện, lại dám vô lý như thế?

Lời còn chưa dứt.

Vèo!

Quang hoa lóe lên.

Thiếu niên áo xanh biến mất ngay ở tại chỗ. Trong nháy mắt, hắn đã tiến vào trong chiến trường.

Còn chưa chờ Đường Bạch Sương hiểu được điều gì, đã thấy thiếu niên áo xanh tùy ý vung ống tay áo lên.

Bốp bốp bốp.

Liên tiếp mấy tiếng động nhẹ vang lên. Hơn mười võ giả Đường gia đang bao vây tấn công Kỷ Anh Nam, tất cả giống như gặp phải cơn lốc, bị đánh bay ra ngoài. Chợt người thiếu niên áo xanh này tiến từng bước đi tới bên cạnh Kỷ Anh Nam, đưa tay ra, nắm lấy bàn tay phải gầy gò thiếu nữ Kỷ Anh Khởi yếu đuối phía sau lưng hắn.

- Người...

Kỷ Anh Nam giận dữ hét lên.

Người này lại dám vô lễ như thế, trực tiếp động thủ đùa giỡn muội muội mình. Chẳng lẽ hắn chính là tay sai của cậu tặc Đường Bạch Sương kia sao?

Hắn ra sức tránh né, trường kiếm trong tay liền đâm ra.

Ai biết hắn mới động tâm, trường kiếm trong tay lại có thể tự chủ phát ra một trận run rẩy khe khẽ, giống như rên rỉ, lại có xu thế muốn rời khỏi bàn tay của mình.

Trong lòng Kỷ Anh Nam thâm kinh hãi.

Thanh bội kiếm này của mình, Mệnh Viết Thanh Phong là tổ vật gia truyền của Kỷ gia. Tuy không phải là bảo khí, nhưng đã ngày đêm luôn ở bên cạnh mình, sớm có một sự liên hệ thần diệu. Lúc này khí tức từ trong kiếm truyền tới, không ngờ là mơ hồ e ngại thiếu niên áo xanh này.

Loại hiện tượng này vẫn là lần đầu tiên phát sinh.

Kỷ Anh Nam liên tục thử vài lần, tiếng Thanh Phong rên rỉ càng sâu.

Hắn không thể tưởng tượng nổi trước sự kiện đột ngột phát sinh này. Thân thể mình cũng đã mất đi năng lực cử động. Hắn bị một khí tức dồi dào khóa chặt lại. Đừng nói là vung kiếm, ngay cả hoạt động cũng không thể. Giờ hắn mới hiểu được, thiếu niên áo xanh này trước mắt tuyệt đối là một vị tuyệt thế cao thủ cao thâm khó lường.

- Chiếc nhẫn này, người lấy được từ đâu?

Ánh mắt thiếu niên áo xanh ngưng trọng, nhìn ngón út bên tay phải của Kỷ Anh Khởi.

Thiếu nữ gầy gò giơ ngón tay lên. Một chiếc nhẫn hình con rắn màu đen chiếm phân nửa ngón tay. Con rắn đen trông rất sống động, đầu đuôi giáp nhau thành một vòng tròn. Phần đuôi cuốn lấy đầu rắn ở dưới bảy

tắc, đầu lưỡi giờ lên, mở miệng lộ ra răng nanh dữ tợn. Con rắn bằng gỗ màu đỏ tươi, lóe lên hồng quang, như ẩn như hiện... Đây là một chiếc nhẫn hình rắn màu đen cực kỳ tinh xảo.

Kỷ Anh Khởi có chút nghi ngờ.

Bởi vì từ nhỏ người nàng yếu nhiều bệnh, không có cách nào tu luyện võ học cao thâm, nhưng lại có thể cảm giác được, thiếu niên trước mắt này anh tuấn đến mức đủ để tất cả nữ hài tử đều tìm đập đổ mắt, thực lực tuyệt đối phải kinh khủng hơn so với bất kỳ một cường giả võ đạo nào mà mình đã từng thấy qua. Quang hoa trong con người thật khiến người ta say mê.

Biểu tình của thiếu niên này đối với mình dường như cũng không ác ý, thậm chí còn có một tia thiện cảm.

Nhưng nàng căn bản nhớ không nổi, mình đã từng gặp qua thiên tài giống như thần long cửu thiên này từ lúc nào.

Là bởi vì chiếc nhẫn này sao?

Kỷ Anh Khởi ngẩng đầu nhìn về phía đôi mắt của thiếu niên áo xanh này, an tĩnh nói:

- Chiếc nhẫn rắn này là tổ vật gia truyền của Kỷ gia ta. Nó vốn có một đôi. Đáng tiếc mấy trăm năm trước, gia gia ta cùng một cái nhẫn khác đã mất tích...

- À.

Thiếu niên áo xanh gật đầu, thả tay của Kỷ Anh Khởi ra, từng bước lùi lại.

Trong nháy mắt, Kỷ Anh Khởi cảm thấy một dòng nước ấm chằng bao giờ lĩnh hội được, từ ngón tay phải tràn vào thân thể mình. Cảm giác đau ốm đã ngày đêm hành hạ mình hơn mười lăm năm nay, dưới dòng nước ấm này kích thích, không ngờ lại có kỳ tích vậy giảm xuống. Nàng há hốc miệng, cảm giác khó mà tin được.

Kỷ Anh Nam chỉ cảm thấy áp lực trên người đột nhiên giảm đi một chút, cuối cùng đã có thể nhúc nhích.

Trước tiên hắn lui về phía sau vài bước, thần sắc cảnh giác nhìn thiếu niên áo xanh.

- Con mẹ nó, người rốt cuộc là ai?

Bên tai hắn vang lên lời chất vấn của Đường Bạch Sương. Vị này thiếu chủ Đường gia hết lần này tới lần khác bị hắn không để ý tới, sắp tức giận tới mức bạo phát.

Các võ giả bị đánh bay ra ngoài, vẫn chưa bị thương, lại một lần nữa xông tới bao vây. Điều này cho Đường Bạch Sương một chút dũng khí và lòng tin. Dù thiếu niên áo xanh này có đáng sợ nữa, cũng chỉ là một người mà thôi. Hắn có thể làm được gì chứ.

Thiếu niên áo xanh xoay người lại, thoảng nhìn về phía thiếu chủ Đường gia đầy ngang ngược. Sau khi suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn đưa ra đáp án mà giờ phút này tất cả mọi người ở đây đều muốn biết.

- Ta là Đinh Hạo.

564. Chương 565: Kẻ Khủng Bố...

- Đinh Hạo? Là chó má gì...

Đường Bạch Sương sững sốt, theo bản năng chửi ầm lên.

Chỉ có điều gần như trong nháy mắt, một tia chớp hiện lên ở trong đầu. Hắn đột nhiên hiểu được, Đinh Hạo rốt cuộc là ai. Hai chữ này rốt cuộc đại biểu cho ý nghĩa gì? Hắn nhất thời ngây người, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh trong nháy mắt từ xương cột xông thẳng lên thiên linh cảm, quả thực giống như muốn hất bay não của mình.

Đinh Hạo!

Trời à, hắn lại là Đinh Hạo!

Đao Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo!

Đinh Hạo của Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu kia!

Đinh Hạo với sức một mình chém giết ba đại cường giả cảnh giới Vũ Hoàng Lăng Thế Hùng, Phan Nhất Tâm và Uất Trì Kim!

Vào giờ phút này, tất cả mọi người cảm như hén. Dường như mỹ thiếu niên áo xanh trước mắt này là ác ma khủng bố nhất trên thế giới.

Trong đầu Đường Bạch Sương đã hoàn toàn trống rỗng, khiếp sợ tới mức choáng váng.

Kỷ Anh Nam công muội muội trên lưng, giống như công sinh mệnh của chính mình. Trong con người của hắn vẫn kiên kiên giữ nguyên sự phẫn nộ, hiện tại lộ vẻ kinh ngạc và nóng bỏng.

Uy danh của Đao Cuồng Kiếm Sĩ thế nào, có người nào không biết? Hôm nay trong toàn bộ chiến trường Bách Thánh, một trong những cái tên chạm tay có thể bỏng nhất. Cho dù là thế lực lớn, người đồng thế mạnh chống lại người này, cũng phải khách khí, không dám sơ suất chút nào.

Không ngờ, ở chỗ này, hắn lại có thể gặp được vị nhân vật truyền kỳ này. Quả nhiên là người nổi danh.

Trong lòng Kỷ Anh Nam hiểu rất rõ, mình ở Ngọc Châu có thể xem là một võ giả cấp bậc thiên tài. Tên tuổi Tiểu Kiếm Thánh cũng coi như rất có uy danh. Nhưng ở trong chiến trường Bách Thánh nơi tập trung các thiên tài này, lại chỉ có thể xem như là một kẻ trung bình, căn bản không có biện pháp nào so sánh cùng với thiên tài thế lực lớn siêu cấp này.

Lúc trước, Đao Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo đánh một trận tại Thiên Hương Các đã thành danh, uy chấn khắp nơi. Chính hắn lại không có tư cách tiến vào quan sát trận chiến Ngũ Trọng Thiên. Mãi về sau, tại tế đàn liên kết đồng minh, mình cũng chỉ đứng từ xa thoáng nhìn về phía thân ảnh các chí cường giả đứng sừng sững ở tế đàn mà thôi. Lúc đó, mình căn bản cũng không thấy rõ ràng, rốt cuộc người nào là Đinh Hạo.

Đừng nói là mình, ngay cả Đường Bạch Sương với thế lực không tầm thường, có người nói cũng không có tư cách chứng kiến trận đánh Thiên Hương Các lúc trước. Chỉ tới khi ở tế đàn liên kết đồng minh, cướp được một vị trí ở gần tế đàn, khoảng cách hơi gần một chút, nhìn rõ hơn so với mình một chút. Chỉ sợ bản thân hắn cũng không nhớ người nào là Đao Cuồng Kiếm Sĩ.

Nghĩ tới đây, trong ngực Kỷ Anh Nam không tự chủ được cảm thấy đầy hâm mộ.

Có võ giả tuổi còn trẻ nào chưa từng ảo tưởng mình sẽ uy chấn một phương nắm giữ tư thế vô địch, có thể ở trước ánh mắt chăm chú của hàng vạn người một bước lên mây, xuất thế ngang dọc. Đáng tiếc con đường võ đạo gian nan. Chỉ có số rất ít thiên tài giống như Đao Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo mới có khả năng chuyển hóa ước mơ như vậy thành hiện thực.

Nếu như mình có thiên phú và thực lực như Đinh Hạo, bệnh của Anh Khởi nhất định đã có thể được trị hết từ lâu. Kỷ gia cũng sẽ không suy sụp. Loại người như Đường Bạch Sương cũng sẽ không dám nhảy đến đứng trên đầu Kỷ gia tác oai tác quái?

Nghĩ tới đây, Kỷ Anh Nam cảm thấy có chút cô đơn, lại có chút hả hê.

Đường Bạch Sương sự thật sống tốt, mới có thể không nhận ra Đinh Hạo, liên tục hai lần nói năng lỗ mãng. Chỉ sợ lần này hắn gặp phải xui xẻo.

- Đinh... Đinh đại hiệp, ta... ta...

Lúc này Đường Bạch Sương cuối cùng đã khôi phục được có chút tinh thần, nhưng vẫn có chút mất hồn mất vía.

Không trách được mình nhìn người thiếu niên áo xanh này lại thấy có chút quen mặt. Hóa ra hắn chính là Đao Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo!

Khi đó mình đã từng đứng từ xa liếc mắt nhìn qua Đinh Hạo. Chẳng qua mình cảm thấy mình không thể nào xuất hiện cùng lúc với nhân vật lớn như vậy, cho nên không mấy chú ý. Hiện tại lại có thể đánh nhằm xúc phạm tới hắn... Chết tiệt. Loại chí cường giả trình độ như Đinh Hạo đáng lẽ ra đã sớm tiến sâu vào trong tây du Cổ Lộ, sao lại xuất hiện ở nơi này?

Đám con cháu Đường gia đứng ở bên cạnh Đường Bạch Sương, lúc này đều sợ tới mức tiểu ra quần.

Từng người nhanh chóng thu hồi binh khí, lùi ra ngoài trăm thước.

Đùa gì thế? Bao vây tấn công vị đại gia này sao? Không muốn sống nữa sao?

Hiện tại cho dù là thiếu chủ Đường Bạch Sương này ra lệnh bảo bọn họ ra tay, bọn họ cũng không dám giơ binh khí lên.

Trước không nói thực lực hai bên chênh lệch quá lớn. Người ta một tay có thể bẻ gãy nghiền nát đám người mình.

Lúc trước, trận đánh tại Thiên Hương Các, Đinh Hạo là người duy nhất tại một thời khắc máu chốt đứng ra trấn áp chí cường giả Yêu tộc và Nhân tộc. Sự kiện này đã khiến rất nhiều võ giả Nhân tộc xem Đinh Hạo là trụ cột của Nhân tộc trong chiến trường Bách Thánh, trong đáy lòng đều đặc biệt tôn kính.

Ai dám ra tay với Đinh Hạo, chỉ sợ nếu để truyền ra ngoài, cũng sẽ bị rất nhiều võ giả Nhân tộc xem thường phỉ nhổ?

Về phần cái chết của đám người Lăng Thế Hùng, ở trong mắt rất nhiều võ giả Nhân tộc, điều này hoàn toàn là do tự làm tự chịu. Người dám cấu kết với thế lực của Yêu tộc ức hiếp cùng tộc, chết cũng xứng đáng!

- Meo meo, hiện tại sợ tới mức tiểu ra quần sao? Sớm biết vậy còn làm làm gì? Nếu như hắn không phải là Đinh Hạo, chỉ sợ các người cũng giết luôn cả hắn!

Một âm thanh chế nhạo truyền đến.

Mèo mập Tà Nguyệt và Manh Manh từ phía xa bay tới.

Cá heo nhỏ Manh Manh vẫn là hóa thân của hình con cá nhỏ mê người, cực kỳ khả ái. Nó cưỡi ở trên lưng Tà Nguyệt nhảy loạn. Miêu gia lại xuất ra khí lực, quạt đôi cánh màu trắng sắp bị đông lạnh, đập cho rơi băng động. Cái đầu lưỡi béo mập liếm miệng, có vẻ vẫn còn thèm thuồng

Nó dung ánh mắt đặc trưng của kẻ trộm lướt qua trên người đám người Đường Bạch Sương, cũng không biết đang đánh chủ ý gì xấu.

Đám người Đường Bạch Sương thấy hai tổ tông này xuất hiện, nhất thời trên mặt đều sợ tới mức trắng bệch.

Trời ạ, mèo ác ma xuất hiện.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy một tháng, những chuyện về con mèo trắng thường ở bên cạnh Đinh Hạo đã được truyền khắp toàn bộ thành lớn Cửu Trọng Thiên.

Có người nói con mèo này chính là ác ma địa ngục hóa thân, thần thông quảng đại, hung tàn lãnh huyết. Nó ngoại trừ thích phơi nắng đùa giỡn mỹ nữ ra, còn thích đánh cướp, càng thích nuốt sống vật, ăn sống thịt người. Các câu cửa miệng nó thường xuyên tụng chính là các loại như nhìn nữa ta ăn thịt người, Meo meo ha ha, vật ấy cùng ta có duyên, không bằng cho ta đi. Người có tin mèo đại gia ta cắn chết người không? Mỹ nữ chào nàng, ta là chủ nhân Đinh Hạo... Đúng, chính là Đinh Hạo trong Thiên Đạo Tuyệt Kiếm Lâu kia. Hắn là nhân sủng ta thu. Mỹ nữ chúng ta giao lưu làm quen một chút có được hay không?...

Tổ tông này tuyệt đối là một kẻ khủng bố.

Ban đầu một vài cao thủ Nhân tộc và Yêu tộc căn bản không để ý tới nó.

565. Chương 566: Đánh Đánh Đánh... Đánh Cướp

Nhưng sau đó, khi một ít võ giả Yêu tộc và Nhân tộc trong thành lớn Cửu Trọng Thiên không có mắt, đều bị con mèo ác ma nhìn bộ dạng đường như khả ái này nuốt sống, trong đó bao gồm một vị đại yêu cảnh giới Yêu Vương. Cảnh tượng thảm khốc này xảy ra trước mắt, không còn có người nào dám khinh thường con mèo này nữa.

Con mèo mập này đã bị rất nhiều thực lực quyết liệt vào đối tượng không thể trêu chọc.

Mức độ nguy hiểm của nó thậm chí còn trên cả bản thân Đao Cuồng Kiếm Sĩ.

- Đánh đánh đánh... Đánh cướp...

Mèo mập cười hì hì bay tới bay lui. Tuy rằng nó bị lạnh đến mức run rẩy, giọng nói cũng rung rung, nhưng biểu tình hưng phấn đến cực độ. Nó ở giữa không trung người đứng lên. Chân trước nâng cầm, cười ha ha nói:

- Huyền tinh thạch, huyền khí, bảo khí tất cả giao ra đây cho ta. Bảo được thần tài cũng không được lưu lại. Nói cho ta biết cách mở trận pháp minh văn phá cửa chiếc nhẫn trữ vật, không gian trữ vật...

Quả nhiên đã tới!

Mèo ác ma muốn đánh cướp!

Đám người Đường Bạch Sương đã sắp khóc.

- Meo meo meo meo meo meo, tất cả đều thành thật một chút đi. Ai không nghe lời, lão tử cắn chết hân.

Miêu gia nhe răng nhếch miệng, lộ ra răng tiểu hổ sáng ngời của mình.

- Hắc hắc, mấy người các người đều nhìn xa một chút đi. Đại gia Tà Nguyệt ta hung tàn thế nào, toàn bộ chiến trường Bách Thánh có người nào không biết?

- A a a!

Manh Manh cũng bị làm hư. Hai vây cá đầy thịt dựng thẳng lên, đôi mắt dùng sức tợn trừng lên, muốn khiến mình thoát nhìn trông hung ác độc địa hơn một chút. Nó cũng đang phối hợp với đại nghiệp đánh cướp của Miêu gia.

- Hi hi hi!

Tiểu nha đầu Kỷ Anh Khởi không nhịn được cười ra tiếng:

- Thật là con mèo con và con cá nhỏ đáng yêu!

- Nghiêm túc một chút, meo meo đang đánh cướp!

Tà Nguyệt rất bất mãn đối với tiếng cười phá vỡ bầu không khí của tiểu nha đầu bệnh tật này. Nó trợn trừng mắt.

Kỷ Anh Nam vội bịt kín miệng của muội muội mình. Hân rất sợ nàng lại nói ra điều gì không phải, trêu chọc đến con mèo ác ma này.

Sau khi tiến vào Cửu Trọng Thiên, hân vẫn luôn giữ Kỷ Anh Khởi ở một chỗ, không để nàng tiếp xúc qua lại với đám người ở thế giới bên ngoài. Cho nên Kỷ Anh Khởi cũng không biết, đôi mèo cá trước mắt này thoát nhìn vô cùng khả ái, trên thực tế bên ngoài đã sớm có hung danh, vô cùng tàn bạo.

- Chúng... Chúng ta...

Đường Bạch Sương cũng sắp khóc. Mắt hân nhìn về phía Đinh Hạo đầy van nài, nói:

- Đinh... Đinh đại hiệp, chúng ta không biết là ngài. Mong...

Ai biết Đinh Hạo lại không nhìn hân, xem như hoàn toàn không nghe thấy.

- Meo, không nghe được Miêu gia và Ngự gia nói sao? Nhanh chóng mang hết bảo bối trên người ra đây. Nếu còn chậm trễ, meo meo rất hung tàn. Cẩn thận meo meo cắn chết các người!

Tà Nguyệt bắt đầu nói lời vô lý, cố gắng khiến mình thoát nhìn vô cùng hung tàn. Hiện tại nó có chút thẹn quá thành giận.

Cuối cùng đám người Đường Bạch Sương chỉ có thể đành hoàng móc tất cả bảo vật trên người ra, không dám lưu lại bất kỳ thứ gì. Ngay cả số thần thảo bảo được bọn họ hái được trong mấy ngày nay ở chiến trường Bách Thánh và tây du Cổ Lộ, đều giao ra hết.

Trong lòng bọn họ đang rỉ máu.

Bọn họ đi tới chiến trường Bách Thánh và tây du Cổ Lộ chính là để tìm bảo phát tài. Nhưng bọn họ thật sự quá xui xẻo. Thế nào lại gặp phải hai tổ tông sống này. Bây giờ bị một phen cướp sạch. Đừng nói là bảo bối tìm được ở thế giới này, ngay cả của cải có được trước khi tiến vào chiến trường Bách Thánh, cũng bị cướp đoạt đi mất.

Cực cực khổ khổ ba tháng, chỉ một đêm đã mất trắng.

Trong nháy mắt từ trọc phú thay đổi chim trĩ lông, tiếng nghèo vang lên.

Miêu gia làm này còn chưa đủ, mài răng tiểu hổ tự thân xuất mã. Sau khi tìm kiếm một hồi ở trên người đám người Đường Bạch Sương một lượt, xác định những gia hỏa này không giấu giếm gì, lại lấy trang phục hồ cừu trên người Đường Bạch Sương, khoác ở trên người mình.

Tới lúc này nó mới thỏa mãn nói:

- Đi thôi đi thôi. Meo meo ha ha, các người biểu hiện không tệ, chỉ là có hơi nghèo. Lần sau có thứ gì tốt, nhớ tìm đến Miêu gia ta. Miêu miêu cảm thấy chúng ta rất có duyên phận. Meo meo ha ha. Nếu như không phải Miêu gia ta gần đây quá bận, ta nhất định sẽ thu các người làm bằng hữu tốt!

Mắt đám người Đường Bạch Sương nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhẹ nhàng khoát tay.

Đám người kia giống như được đại xá, vội vàng thiên ân vạn tạ, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm hai cái chân, nhanh như chớp biến mất trong gió tuyết phía xa.

Kỷ Anh Khởi lẳng lặng ghé vào trên lưng của ca ca. Lúc này, ngực nàng cảm thấy chấn động khó diễn tả được.

Tuy rằng nàng là tiểu công chúa Kỷ gia cao quý, nhưng lúc còn rất nhỏ bởi vì mắc căn bệnh kỳ lạ, không có cách nào tu luyện võ học, cũng rất ít khi giao tiếp với bên ngoài, đối với chuyện đánh giết trên giang hồ, lại biết một ít. Nàng biết rất rõ, khi đến tuổi này gia cảnh từ từ suy sụp, cũng là kết quả do Đường gia quá mức cường thế âm thầm đả kích. Mấy năm nay Đường gia ở Ngọc Châu thế dần dần lớn hơn. Đám người Đường Bạch Sương, kiêu ngạo hống hách, gần như không người nào dám chọc vào.

Nhưng thiếu niên trước mắt này là Đinh Hạo, thoát nhìn cũng không hơn kém tuổi mình bao nhiêu. Nhưng hắn chỉ cần nhẹ nhàng xua tay, đám người Đường Bạch Sương cam tâm tình nguyện giao ra tất cả bảo bối trên người, trái lại còn tỏ ra vạn phần cảm kích rồi đi, giống như nhận được ân huệ to lớn nào đó...

Đinh Hạo này... rốt cuộc là ai? Sao hắn lại có thể kinh khủng như vậy?

Trên thế giới này, thật sự có tồn tại loại nam tử như vậy không?

Từ khi nàng ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên, Kỷ Anh Khởi cảm thấy hiếu kỳ đối với một nam tử xa lạ.

- Đa tạ Đinh đại hiệp giải vây.

Kỷ Anh Nam cũng sưng sờ không rõ ràng lắm vì sao Đinh Hạo lại xuất hiện ở nơi này. Chỉ có điều dù sao cuối cùng hắn đã giải vây ỳnh, vậy trước tiên phải sớm nói lời cảm tạ. Chỉ có điều trong lòng cũng có chút cảnh giác.

- Cũng không có gì, chỉ tiện tay mà thôi. Nàng có thương tích sao?

Ánh mắt Đinh Hạo vẫn nhìn chăm chăm vào trên người Kỷ Anh Khởi.

Hậu nhân của chiếc nhẫn rắn đen, cuối cùng đã xuất hiện.

Trước đây mình ở khe băng sâu trong lòng đất Tuyết Long Sơn, gặp được không ít cường giả Nhân tộc đã chết. Trong đó bao gồm một vị đeo chiếc nhẫn rắn đen. Mình phá giải mở chiếc nhẫn rắn đen, nhận được trong đó rất nhiều huyền tinh thạch, Vấn Tình Dao cùng với đao pháp Vấn Tình. Hắn nhận được ân huệ của người đã mất này. Không ngờ hiện tại ở chỗ này, mình lại gặp được hậu nhân của chiếc nhẫn rắn đen. Chỉ có điều thoát nhìn, tình cảnh của bọn họ lại không mấy tốt.

Đinh Hạo không ra tay giết chết đám người Đường Bạch Sương, chính là muốn giữ những người này lại, để hậu nhân chiếc nhẫn rắn đen tự mình ra tay báo thù.

Bọn họ trải qua một đại kiếp nạn mèo mập Tà Nguyệt, rốt cuộc xem như trừng phạt nhẹ.

- Ta từ nhỏ mắc phải một căn bệnh quái lạ, không sống được bao nhiêu thời gian nữa...

566. Chương 567: Gặp Đường Sống Trong Tuyết Cảnh

Trong đôi mắt to sáng ngời của Kỷ Anh Khởi lộ ra một chút bất đắc dĩ. Không biết vì sao, tuy trước đây chưa từng gặp mặt thiếu niên áo xanh này, nhưng năng đột nhiên không cảm thấy phòng bị, trở nên nói nhiều hơn.

- A.

Đinh Hạo gật đầu:

- Ta hiểu sơ qua về sách Đan Dược Kỳ Hoàng. Nếu như yên tâm, cho ta xem qua một chút.

Kỷ Anh Nam ngẩn người, thoáng do dự, thì muội muội ở trên lưng mình đã đi tới.

Tuy rằng Kỷ Anh Nam vẫn không rõ Đinh Hạo đến đây có ý đồ gì, nhưng tuyệt đối không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để trị liệu uội muội mình. Đinh Hạo trẻ tuổi như vậy đã giết chết được Yêu Hoàng, thực lực cao thâm, thần thông khó lường. Nói không chừng hẳn thật sự có biện pháp thì sao? Lại nói danh tiếng của Dao Cuồng Kiếm Sĩ vô cùng tốt. Mình cũng không cần lo lắng Đinh Hạo sẽ hại mình và muội muội.

Đinh Hạo vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt lên cổ tay gầy như cành cây khô của thiếu nữ này.

Một luồng thiên hỏa huyền khí nhu hòa theo cánh tay của thiếu nữ tràn vào thân thể.

Kỷ Anh Khởi chỉ cảm thấy dòng nước ấm xuất hiện qua trước đó, lại một lần nữa tiến vào thân thể. Nó đi qua nơi nào, đau đớn giống như bị con kiến gặm nhấm ở nơi đó bắt đầu giống như thủy triều lui lại. Thay vào đó là một loại cảm giác vừa tê dại vừa nhột. Điều này đối với Kỷ Anh Khởi mà nói, đã là hưởng thụ không có gì sánh kịp, quả thực giống như trong nháy mắt tiến vào thiên đường.

Sau một lát, Đinh Hạo buông tay ra.

Kỷ Anh Nam cực kỳ khẩn trương nói:

- Đinh đại hiệp, muội muội ta...

- Kinh mạch ngưng thực, huyết khí tắc nghẽn, thể chất âm hàn. Đây là bệnh trạng cửu âm tuyết mạch. Nói như vậy, người mắc phải loại tuyết chứng này sẽ không sống quá mười hai tuổi. Muội muội người chắc đã nhận được bảo vật nào đó kéo dài tính mạng, mới có khả năng sống tới ngày hôm nay?

Đinh Hạo dường như có điều suy nghĩ.

- Đúng vậy.

Kỷ Anh Nam vô cùng vui mừng. Đinh Hạo nói ra bệnh trạng giống hệt với vô số danh y trước đó đã chẩn đoán. Điều này làm cho hắn thấy được hi vọng, thấp thỏm nói:

- Còn có hy vọng chữa khỏi không?

Đinh Hạo gật đầu:

- Có.

- Thật sao?

Hai huynh muội đều kinh ngạc vui mừng, quả thực giống như nghe được tiếng trời.

Đinh Hạo gật đầu, chậm rãi nói:

- Chứng cửu âm tuyệt mạch này tuy rằng được gọi là bệnh nan y, nhưng cũng không phải là không có thuốc chữa trị. Chỉ cần một vị măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm làm thuốc chính, lại phối hợp mười ba vị thảo dược khác, chế luyện một viên Cửu Dương Hoạt Tâm Đan. Sau khi dùng xong, có thể khỏi hẳn.

Kỷ Anh Nam nghe vậy, hi vọng mới thấy đã nhanh chóng phai nhạt.

Kỷ Anh Khởi khẽ giọng an ủi ca ca. Sau khi thở hổn hển mấy cái, hơi thở có phần vững vàng hơn một chút, lúc này nàng mới cười nói:

- Đinh đại ca ngài nói ra biện pháp này, thật ra ta cũng biết. Chỉ có điều măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm này thật sự quá mức trân quý hiếm thấy. Từ khi ta bắt đầu bị bệnh, gia tộc vẫn tìm kiếm thuốc này. Nhưng hơn mười năm vẫn không thể tìm được. Còn mười ba vị thảo dược khác cũng là vật quý hiếm. Hơn nữa chế luyện Cửu Dương Hoạt Tâm Đan, cần đan dược sư lục giai ra tay... Đối với chúng ta mà nói, đây đều là những điều căn bản không thể có được.

Đinh Hạo thấy tiểu cô nương này hình như có ý từ bỏ, liền khuyên can nói:

- Không sao, ngoại trừ măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm ra, mười ba vị thảo dược khác, trong tay ta đều có. Lần này đi di chỉ thần bí, tìm được măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm không khó lắm. Chỉ cần chờ tới lúc trở về, tập hợp đủ các nguyên liệu, ta có thể giúp người chế luyện một viên Cửu Dương Hoạt Tâm Đan.

- Cái gì?

Kỷ Anh Nam là người đầu tiên kinh ngạc kêu lên thành tiếng. Hắn mừng rỡ nói:

- Đinh đại hiệp ngài... Cũng biết luyện đan sao?

Đinh Hạo mỉm cười, nói:

- Hiểu sơ qua mà thôi.

Kỷ Anh Nam là một hán tử lạnh lùng, nhưng lúc này cũng hưng phấn chà xát hai tay.

Đạo Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo là nhân vật thế nào. Nhất ngôn cửu đỉnh. Hắn tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc. Nếu hắn đã mở miệng, như vậy chứng tỏ hắn thật sự nắm chắc mười phần chế luyện ra được Cửu Dương Hoạt Tâm Đan.

Điều này quả thật là gặp đường sống trong tuyệt cảnh

Hắn không tiếc bán đi tất cả tổ nghiệp Kỷ gia, thu được một vị trí, trên đường cống muội muội tiến vào chiến trường Bách Thánh. Hắn lại liều chết tiến vào tây du Cổ Lộ, chính là để tìm kiếm măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm, cứu một mạng muội muội của mình.

Hy vọng này vốn đã là xác suất rất nhỏ.

Nếu quả thật tìm được măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm, lại phải đi tìm một vị đan dược sư lục giai. Phải biết rằng đan dược sư chính là tồn tại cực kỳ ít. Nhất là đan dược sư lục giai lại càng hiếm thấy. Cho dù là cường giả cấp Vũ Hoàng, cũng phải đối đãi khách khí. Mỗi người đều cao ngạo không gì sánh bằng. Có đan dược sư lục giai nào sẽ ra tay giúp mình không công đây?

Đây cũng là vấn đề khó khăn Kỷ Anh Nam không dám nghĩ tới.

Hắn chỉ hy vọng đi bước nào nhìn bước đó, ngày đêm cầu khẩn ông trời không nên tuyệt đường của người. Không ngờ, hiện tại hắn thật sự thấy được hy vọng trong tuyệt vọng.

- Quá tốt. Đa tạ Đình đại hiệp, nếu như ngài có thể trị hết bệnh uội muối ta. Ta...

Kỷ Anh Nam nói lấp bắp nửa ngày, cuối cùng quỳ một gối xuống mặt đất, cất cao giọng thề:

- Cái mạng của Kỷ Anh Nam này, từ nay về sau chính là của Đình đại hiệp ngài. Ta nguyện cuộc đời này làm người hầu, dẫn ngựa cho Đình đại hiệp ngài, đi theo làm tùy tùng cho ngài.

Bàn tay Đình Hạo đột nhiên nâng lên. Một sức mạnh cường đại tuôn ra, ngăn không cho Kỷ Anh Nam quỳ xuống.

- Ta cũng không phải là vô duyên vô cớ giúp các người.

Đình Hạo lấy từ trong nhẫn trữ vật ra chiếc nhẫn rắn đen, đưa tới.

- Chiếc nhẫn này, trong những năm tháng ta đi tu luyện tìm kiếm kinh nghiệm, đã nhận được trong một tuyệt cảnh. Trong đó có không ít huyền tinh thạch cực phẩm, lại có một bộ đao quyết, tên là đao pháp Vấn Tình. Còn có một thanh trường đao, tên là Vấn Tình Đao. Ta tưởng là vật vô chủ, cho nên đã phá vỡ chiếc nhẫn, nhận được di trạch trong đó, cũng đã tu luyện đao pháp. Hôm nay nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay Anh Khởi cũng tương tự, ta mới biết các người chính là hậu nhân của chủ chiếc nhẫn này. Ta đã nhận ơn của chủ nhân chiếc nhẫn, tự nhiên phải trợ giúp huynh muội các người!

Thì ra là thế.

Huynh muội Kỷ Anh Nam chợt hiểu ra.

Thấy Đình Hạo lấy chiếc nhẫn rắn đen ra, chút nghi ngờ còn sót lại trong lòng hai người cuối cùng đã hoàn toàn biến mất.

Không trách được nhân vật lớn cao cao tại thượng như Đình Hạo lại chủ động ra tay trợ giúp hai huynh muội mình, lại nguyện ý chủ động chế luyện măng đất Cửu Hoàng Hộ Tâm. Hóa ra phía sau còn có một đoạn chuyện như vậy. Tất cả đều có thể hiểu được. Tất cả đều là vì chiếc nhẫn này.

- Đình đại ca ngài... Gặp được gia gia ta sao?

Kỷ Anh Khởi ngạc nhiên hỏi.

Không biết vì sao, nàng không muốn giống như ca ca, gọi Đình Hạo là Đình đại hiệp.

567. Chương 568: Một Đường Đồng Hành

Đình đại ca tiếng xưng hô này, theo nàng phát giác, mới càng chuẩn xác hơn.

Đình Hạo gật đầu, lại nói:

- Rất đáng tiếc, thời điểm ta gặp được hắn, hắn đã mất lâu rồi.

- Gia gia mất tích mấy trăm năm, người nhà đã sớm chuẩn bị tâm lý. Chỉ có điều vẫn tồn tại một tia hy vọng cuối cùng. Không nghĩ tới người đã thật sự ra đi...

Hai huynh muội thở dài một tiếng.

Trong lòng Kỷ Anh Nam cũng càng kính nể hơn đối với Đình Hạo.

Xem ra những lời mọi người truyền nhau thật sự không phải là giả. Đao Cuồng Kiếm Si đúng thật là một nam tử ân oán phân minh. Nếu như đổi lại thành người khác, chuyện như vậy chỉ sợ sẽ tuyệt đối không nói ra, lại càng không nghĩ tới chuyện trả lại chiếc nhẫn rắn đen. Dù sao trong chiếc nhẫn có tài phú bảo tàng

không lồ. Chỉ cần bản thân hắn không nói ra, trên thế giới tuyệt đối sẽ không có người nào biết được chiếc nhẫn rắn đen đã rơi vào trong tay của hắn.

Đây thật đúng là do ông trời thương xót, để chiếc nhẫn rắn đen rơi vào trong tay mỹ thiếu niên quang minh lỗi lạc như vậy.

Chỉ sợ là gia gia đã mất, ở trên trời có linh thiêng phù hộ, cho nên mới có được cơ duyên xảo hợp này. Chiếc nhẫn này lấy cách thức như vậy, cứu lấy đôi nam nữ cuối cùng của Kỷ gia.

Suy nghĩ một chút, Kỷ Anh Nam cũng không đưa tay ra nhận lấy chiếc nhẫn rắn đen. Hắn lắc đầu nói:

- Nếu Đình đại hiệp đã nhận được vật ấy, nói rõ đây là ý trời. Chiếc nhẫn nên thuộc về Đình đại hiệp ngài. Năm đó gia gia người dùng đao pháp vang danh Ngọc Châu, được gọi là đệ nhất đao Ngọc Châu. Đáng tiếc ta lại vứt bỏ đao học kiếm. Đao quyết đao pháp trong chiếc nhẫn rơi vào trong tay ta, ngược lại sẽ trở thành ngọc sáng phủ bụi, dần mai một. Chỉ có nhân kiệt như Đao Cuồng Kiếm Sĩ, có khả năng đem nó phát dương quang đại. Về phần huyền tinh thạch cực phẩm...

Nói tới chỗ này, Kỷ Anh Nam cười khổ nói:

- Kỷ gia Ngọc Châu đã suy sụp. Phồn hoa tan mất không thể lấy lại. Hiện tại, hai huynh muội ta ngay cả sức tự vệ cũng không có. Nếu như trên người mang theo một khoản tài phú như vậy, ngược lại sẽ bị người ham muốn. Vậy những thứ trong chiếc nhẫn này hôm nay, xem như đền đáp ơn cứu mạng của Đình đại hiệp.

Đình Hạo suy nghĩ một chút, thu hồi chiếc nhẫn rắn đen, nói:

- Cũng được, ta tạm thời giữ chiếc nhẫn này. Sau khi trở về ta sẽ truyền thụ người một bộ kiếm pháp chiến quyết thiên cấp, coi như đổi lấy đao pháp Vãn Tinh. Sau này nếu như Kỷ gia người quật khởi, lại phái người tới tìm ta. Đến lúc đó, ta sẽ trả lại tất cả một nghìn huyền tinh thạch cực phẩm!

Kỷ Anh Nam cũng không tiếp tục khách sáo, gật đầu tiếp nhận, nói:

- Đa tạ Đình đại hiệp.

Trong lòng hắn lại một lần nữa cảm thán. Hắn có mỹ danh Tiểu Kiếm Thánh, kiếm khách đứng đầu Ngọc Châu, lúc này cũng hoàn toàn phục. Người nổi danh không phải là giả. Hấp mặt càng hơn nghe tiếng. Đao Cuồng Kiếm Sĩ Đình Hạo quả nhiên là nhân trung chi long, thế hệ hào kiệt. Chỉ riêng một phong độ ân oán phân minh, quang minh lỗi lạc này, sợ rằng rất nhiều đệ tử thế gia tự mình là thiên tài, cả đời cũng khó với tới được.

- Được rồi. Trong tay người thật sự có một mảnh địa đồ Cổ Lộ sao?

Đình Hạo nhớ tới lời đám người Đường Bạch Sương lúc trước.

- Thật sự có một mảnh bia đá cổ tích.

Lúc này, Kỷ Anh Nam đối với Đình Hạo đã hoàn toàn tín nhiệm, không tiếp tục dấu diếm. Hắn lấy từ trong không gian trữ vật ra một tấm bia đá màu xanh.

- Quả nhiên là một góc địa đồ.

Đình Hạo liếc mắt liền nhìn ra được, tấm bia đá này thật sự là góc địa đồ tây du Cổ Lộ. Cứ như vậy, mười một mảnh địa đồ cuối cùng đã hoàn toàn tập trung lại. Nói cách khác, chỉ cần lực lượng mọi người cũng đủ, thật sự có thể tìm ra một con đường đi xuyên qua tây du Cổ Lộ, tìm được di chỉ thần bí.

- Tấm bia đá này các người nhận được từ đâu?

Đình Hạo thuận miệng hỏi một câu.

Kỷ Anh Nam không có lời nào không thể nói:

- Là từ trong một lần rèn luyện ở bên ngoài chiến trường Bách Thánh, trong lúc ngẫu nhiên đã nhận được. Lúc đó ta chẳng qua chỉ cảm thấy chất của tấm bia đá này không tầm thường. Các hoa văn phía cực kỳ thần bí, khó có thể phỏng đoán được. Ta một thời hiếu kỳ nên giữ lại. Sau khi tiến vào chiến trường, ta

nghe người ta miêu tả hình dáng của tấm bia đá địa đồ, lúc này mới có chút nghi ngờ nó cũng là một góc địa đồ, nhưng vẫn không dám xác định.

Lại nhận được từ bên ngoài chiến trường Bách Thánh sao?

Đinh Hạo có chút bất ngờ.

Mười một tấm bia đá địa đồ đều có lai lịch.

Nói như vậy, địa đồ trong tay các thế lực lớn khác cũng không nhất định tìm được từ trong chiến trường Bách Thánh. Trong từng ấy năm, các thế lực lớn biết về sự tồn tại của di chỉ thần bí. Nói vậy bọn họ vì tìm được tất cả địa đồ, cũng đã hao phí sức lực tâm tư. Mãi cho đến chiến trường Bách Thánh lần này mở ra, cơ bản mới tập trung địa đồ, thay đổi hành động.

Đây là một loại đại thế trong bóng tối.

Chiều hướng phát triển, số phận luân chuyển. Sau hơn mười vạn năm, mười một tấm bia đá địa đồ cuối cùng đã có thể tập hợp đủ.

Tất cả tất nhiên là do ý trời.

- Trong tay cầm một góc địa đồ, người có tư cách tiến vào di chỉ thần bí. Vậy không bằng đi cùng với ta. Chờ sau khi tiến vào di chỉ thần bí, ta sẽ giúp người tìm được mảnh đất Cửu Hoàng Hộ Tâm.

Đinh Hạo đưa ra đề nghị.

- Cầu còn không được.

Kỷ Anh Nam hết sức vui mừng.

Có thể làm bạn đồng hành với võ giả cường đại như Đinh Hạo, chỉ ít dọc đường đi sẽ vô cùng an toàn, cũng không cần phải tiếp tục lo lắng đề phòng, nhất định có thể an toàn đi hết Cổ Lộ.

- Cứ quyết định như vậy đi.

Đinh Hạo gật đầu. Hắn lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra, lấy ra một lọ đan dược màu xanh, đưa cho tiểu nha đầu Kỷ Anh Khởi, nói:

- Lọ Thảo Mộc Sinh Cơ Đan này là do ta tự tay chế luyện, có thể giảm đau sinh cơ. Mặc dù không có thể trị hết chứng cửu âm tuyệt mạch của nàng, nhưng có thể giảm bớt sinh cơ bên trong cơ thể nàng. Mỗi ngày, cũng có thể giảm đau đớn.

- Đa tạ Đinh đại ca.

Kỷ Anh Khởi ngạc nhiên nhận lấy.

Trong lòng nàng, Đinh Hạo đã là tồn tại tới mức không gì không làm được.

Nàng đối với Đinh Hạo, không có chút nghi ngờ nào.

Phía xa.

- Meo, sao ta có cảm giác, tiểu tử Đinh Hạo này đang lừa một kẻ dẫn đường miễn phí vậy? Bản thân hắn là một kẻ mù đường, muốn đi cùng với người ta, tránh bị lạc đường, còn giả vờ hiền ngang lắm liệt...

Mèo mập Tà Nguyệt vừa cất những thứ đánh cướp được vào trong túi không gian ở phía trên bụng mình, vừa oán thán. Nó lại nhìn về phía Manh Manh, hỏi:

- Cá chạch nhỏ, người thấy thế nào?

- A a a!

Cá heo không chút do dự dựng vây cá lên, giơ ngón tay giữa về phía mèo mập.

Đoàn người nghỉ ngơi một chút, sau đó rất nhanh lại bắt đầu lên đường.

Tuy rằng tiểu nha đầu Kỷ Anh Khởi kia ốm yếu, nhưng lại là người băng tuyết thông minh. Rất nhanh nàng đã sử dụng biện pháp lấy bóng mặt trời để định hướng, mượn một tia sáng, tìm được phương hướng chính xác, một đường đi về phía tây. Cuối cùng bọn họ đã đi tới phần cuối của đoạn Cổ Lộ này.

568. Chương 569: Bằng Hữu Hay Nhân Sủng?

Đoạn Tây du Cổ Lộ thứ sáu là một thế giới kỳ lạ, tất cả đều do nham thạch tạo thành.

Một nham thạch với các màu sắc phẩm chất khác nhau, hợp thành bình nguyên, dãy núi, thung lũng, đồi núi, khe nứt, với các loại địa hình khác nhau. Trên bầu trời chỉ có một mặt trời đỏ, phóng ra hơi nóng vô tận, thiêu đốt mặt đất. Trong không khí hoàn toàn không có gió, không có nước, không có thực vật nào.

Trên thực tế trong hoàn cảnh như vậy, căn bản có rất ít sinh linh có thể sinh tồn. Thoạt nhìn dường như cũng không có động vật.

Kỷ Anh Nam công muội muội của mình trên lưng, thận trọng đi phía sau Đinh Hạo.

Đinh Hạo vận chuyển ngực bằng huyền khí, mấy trăm hoa tuyết trong suốt lấp lánh giống như tinh linh bay lượn quanh thân, mang đến cảm giác mát mẻ, cũng bao phủ huynh muội Kỷ Anh Nam ở bên trong.

Trên thực tế, điều này chủ yếu là để bảo vệ Kỷ Anh Khởi. Sinh mạng của tiểu nha đầu yếu đuối này không còn lại bao nhiêu. Nàng chưa từng tu luyện qua võ đạo, ở trong hoàn cảnh như vậy, rất khó sinh tồn.

Nói thật ra, Đinh Hạo có phần bội phục tiểu cô nương yếu đuối này.

Cửu âm tuyệt mạch là một loại chứng bệnh đặc biệt khủng khiếp. Nó không chỉ nuốt căn sức sống của con người. Hơn nữa lúc phát tác, ngũ tạng lục phủ đều sẽ đau đớn tới cực độ, dường như đao cắt. Theo bệnh chứng nặng thêm, một ngày đêm sẽ phát tác mấy chục lần. Mỗi lần đều giống như một lần lãng trì cần nghị lực khủng khiếp mới có thể chịu nổi.

Kỷ Anh Khởi chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi, không thông võ đạo. Mấy năm nay, không biết nàng từng trải qua đau khổ thế nào. Cả ngày lẫn đêm bị dẫn vật, so với chết còn khổ hơn, nhưng vẫn kiên cường kiên trì tới bây giờ.

Phần nghị lực này, cho dù là rất nhiều võ giả thành niên cũng không cách nào có được.

Rốt cuộc là niềm tin thế nào, mới khiến một tiểu cô nương yếu đuối như vậy kiên trì trong thời gian lâu như vậy?

Đinh Hạo suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn nàng luôn yên lặng ở trên lưng Kỷ Anh Nam, lại nghĩ đến hai huynh muội bị đám gia hỏa Đường Bạch Thương bao vây tấn công, sớm tối ở trong nguy hiểm, người thanh niên với đôi mày dài như kiếm kia vẫn nói như đinh chém sắt Sống, cùng nhau sống. Chết, cùng chết, Đinh Hạo không khỏi cảm thán. Từ mức độ nào đó mà nói, Kỷ Anh Khởi là người may mắn.

Bởi vì nàng có một ca ca ở dưới bất luận tuyệt cảnh nào, cũng không bỏ không rời, tương trợ cứu giúp lúc hoạn nạn!

Ở trong trận chiến ấy, trên người Kỷ Anh Nam mang theo vô số vết thương. Cũng may có một vài đan dược chữa thương do Đinh Hạo tặng, vết thương trên người hắn trên cơ bản đã khép miệng.

Kiểm khách trầm mặc ít nói này, là một võ giả chân chính!

Ở trong lòng Đinh Hạo lặng lẽ đưa ra phán đoán.

Sau khi tiến vào đoạn tây du Cổ Lộ thứ sáu, trong loại không gian này áp lực càng lúc càng lớn. Đây là một loại ngăn cản do pháp tắc thiên địa tạo thành. Sức người cũng không thể chống lại được. Võ giả dưới Vũ Hoàng, trên cơ bản khó có thể bay lượn trên không trung, chỉ có thể đi bộ trên mặt đất. Cho nên tốc

độ ba người Đinh Hạo cũng không nhanh. Đến buổi trưa, bọn họ cũng chỉ đi được khoảng chừng hơn năm mươi km!

Thế giới nham thạch này cực kỳ nóng. Mặt trời thiêu đốt nham thạch, dưới chân cảm giác nóng lên.

Chỉ có điều Đinh Hạo rất nhanh đã phát hiện ra, đoạn Cổ Lộ này vô hình trung hẳn là thuộc về hệ thổ mà không phải là hệ hỏa.

Bởi vì trong nham thạch xung quanh, tản ra tinh phách nguyên tố thổ nồng đậm, cực kỳ tinh thuần. Đó là do lực pháp tắc hệ thổ phóng ra tới cực điểm.

Đinh Hạo vận chuyển thần thông Kỹ Thân Thiên Địa, hấp thu tinh phách nguyên tố hệ thổ trong thiên địa, luyện thân mình, làm thân thể cường đại và thông đạo huyền khí.

Dọc trên đường đi, mèo mập Tà Nguyệt đang phát ra sự phẫn nộ của mình.

Nó đứng ở trên vai Đinh Hạo, nhảy lên, chân nắm lấy tóc Đinh Hạo nổi giận:

- Tiểu Đinh Tử ngươi thật sự không phúc hậu. Thời gian trước ở đoạn tây du Cổ Lộ thứ tư, vì sao ngươi không tạo ra hoa tuyết khí lạnh, hại cho Miêu gia ta thiếu chút nữa biến thành mèo nướng, bây giờ vì tiểu nha đầu kia, không tiếc tổn hao huyền khí chế tạo hoa tuyết... Ngươi đây là trắng trợn trọng sắc khinh bạn!

- A?

Đinh Hạo vừa đi vừa không để ý nói:

- Quan hệ của chúng ta tính là bằng hữu sao?

- Ông trời cho sét xuống đánh chết ngươi đi!

Tà Nguyệt cũng hét lớn:

- Mèo mèo cực cực khổ khổ với ngươi trong thời gian lâu như vậy, ngươi lại có thể không cho ta là bằng hữu sao?

- A?

Đinh Hạo vẫn thản nhiên nói:

- Không phải ngươi vẫn luôn nói với bên ngoài, ta là nhân sủng của ngươi sao?

Tà Nguyệt:

Ách, cái này...

- A a a!

Cá heo Manh Manh lại một lần nữa giơ ngón tay giữa lên hướng về phía Miêu gia.

Phía sau, trên mặt Kỷ Anh Khởi lộ ra ý cười áp vào trên lưng ca ca. Sau khi dùng Thảo Mộc Sinh Cơ Đan, đau đớn đáng sợ cứ cách một khoảng thời gian sẽ phát tác, gần như khiến mình chết đi sống lại, cuối cùng đã biến mất. Cảm giác thư thái mà trước nay chưa có này khiến tiểu nha đầu quả thực cảm thấy mình giống như đang ở trên thiên đường.

Nàng cười hì hì nhìn Đinh Hạo cùng hai sủng vật của mình vừa đi vừa cãi nhau.

Nam nhân thích nuôi sủng vật, nội tâm đều rất hiền lành.

Đây là điều nàng đọc được từ trong sách.

Bởi vì không có cách nào tu luyện võ đạo, cho nên trong thời gian đau đớn chưa phát tác, Kỷ Anh Khởi sẽ đọc rất nhiều sách. Nàng thông qua quyển sách, có thể hiểu rõ được thế giới mà mình không có cách nào tiếp xúc được, cũng có thể khiến mình tạm thời quên mất cảm giác ốm đau. Cả gia tộc vì vậy mà thu thập rất nhiều sách thiên hình vạn trạng. Thậm chí có rất nhiều bí tịch võ đạo tối nghĩa khó hiểu, nàng cũng sẽ say sưa ôm sách xem nửa ngày. Gần như sách gì đến cũng không cự tuyệt...

Chỉ cần là sách, nàng đều xem.

Lần này tới được chiến trường Bách Thánh, chính là lần đầu tiên nàng rời khỏi cổ bảo Kỷ gia, tiếp xúc được với thế giới bên ngoài, thấy cái gọi là, hình như giống với trong sách, nhưng lại dường như không giống.

Mãi cho đến gặp phải thiếu niên áo xanh trước mắt này, Kỷ Anh Khởi đột nhiên cảm thấy, trong cuộc sống của mình có thêm một phần sắc thái.

Thiếu niên này giống như rất nhiều anh hùng truyền kỳ trong tiểu thuyết, nắm giữ lực lượng vô địch, cũng có mị lực nhân cách.

Chỉ có điều khi Đinh Hạo cùng sủng vật của mình cãi nhau, Kỷ Anh Khởi lại đột nhiên cảm thấy, thiếu niên này không còn là đại anh hùng cao cao tại thượng, không nhuốm khói bụi nhân gian nữa, mà rõ ràng là một người chân thật ở gần ngay trước mắt.

Nàng thật sự thấy tò mò, Đinh Hạo rốt cuộc là một loại người thế nào.

Đường Bạch Sương ác ma hung thần ác sát kiêu ngạo hống hách như vậy, ở trước mặt hắn lại nhu thuận giống như cừu. Người cực kỳ tự phụ, mắt cao hơn đầu như ca ca Kỷ Anh Nam, đối với hắn cũng vô cùng bội phục nói gì nghe vậy...

Nàng đột nhiên muốn biết, người thiếu niên này thoát nhìn không hơn kém tuổi mình là mấy, trên người rốt cuộc đã từng phát sinh chuyện gì.

Lòng hiếu kỳ này một ngày nảy sinh, giống như hồng thủy tràn lan, càng lúc càng không thể cứu vãn được.

569. Chương 570: Cự Nhân Nham Thạch

Ngay khi nàng lấy hết dũng khí, muốn nói mấy câu cùng với người thiếu niên trước mắt này, đột nhiên...

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động rung chuyển, giống như địa chấn.

Kỷ Anh Nam lập tức dừng bước lại. Tinh thần căng ra giống như dây cung, thân thể giống như một cây lao, làm ra tư thế cảnh giới.

Đinh Hạo cũng ngừng lại.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Mặt đất có tiết tấu địa chấn run rẩy, giống như có nhiều tiếng trống gõ, lại giống như phía xa có một người to lớn đang bước đi. Tiếng bước chân chạy tới, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần!

- Mau nhìn kìa. Đó là...

Kỷ Anh Khởi nhìn về phía trước, không khỏi sợ ngây người.

Trên thực tế Đinh Hạo và Kỷ Anh Nam đã sớm nhìn thấy.

Một người to lớn thân cao hơn hai mươi thước, đang nhanh chóng chạy tới.

Toàn thân người khổng lồ đều là do một loại nham thạch màu đỏ tạo thành. Hình dáng tổng thể là hình người, thời gian chạy nhanh tới, trên người không ngừng có đá vụn bột phấn rơi xuống. Hắn giẫm từng bước lên trên mặt đất, toàn bộ mặt đất có chút run rẩy. Trên đầu lại có hai cái sừng, cũng là do nham thạch tạo thành. Khuôn mặt chỉ có một mắt, hỏa diễm thiêu đốt hừng hực.

- Đây là sinh vật gì vậy?

Trong lòng Kỷ Anh Nam thâm khiếp sợ. Hắn chưa từng nghe nói, nham thạch cũng có thể có sinh mạng.

Cự nhân nham thạch, chỗ đốt ngón tay có hỏa diễm thiêu đốt, hành động linh hoạt. Toàn thân tản ra khí tức sinh mạng cường đại. Hiển nhiên hẳn không phải đơn giản là hình nộm hoặc là bức tượng chiến đấu.

Đinh Hạo cũng có chút kinh ngạc.

Trên thế giới này lại còn tồn tại loại sinh vật như vậy sao?

Trong nháy mắt, cự nhân nham thạch này đã đi tới phía trước ba người. Hắn không hỏi rõ đen trắng, đã nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp cúi người đập xuống một quyền.

Nắm đấm lớn tới ba bốn thước, mang theo hỏa diễm, giống như lưu tinh từ trên cửu thiên rơi xuống, sóng khí ngập trời. Nắm đấm còn chưa tới gần, quyền kinh khủng khiếp đã khiến mặt đất nham thạch bên cạnh ba người Đinh Hạo bị ép xuống tạo thành một quyền ấn lớn!

- Lực lượng của quái vật này, chỉ sợ đã gần tương đương với cường giả cấp Vũ Hoàng!

Kỷ Anh Nam kinh hãi, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Hắn toàn lực thôi động huyền khí, bảo vệ muội muội ở sau lưng, định né tránh chạy trốn...

Nhưng vào lúc này, Đinh Hạo vẫn đứng yên, chợt chém ra một quyền.

Trong nháy mắt tất cả áp lực biến mất. Chỉ có nhu quyền nhỏ bằng một phần trăm nắm tay của quái vật nham thạch cực lớn, đánh vào nắm đấm cực lớn của quái vật nham thạch.

Ầm.

Một tiếng động nổ vang. Sóng khí ở trên mặt nắm đấm quái vật nham thạch dao động.

Ầm.

Tiếp đó, một tiếng động lại vang lên. Trong nháy mắt toàn bộ cánh tay phải của con quái vật nham thạch cực lớn đã bị lực lượng khủng khiếp của Đinh Hạo đánh trúng nát bấy biến hình, giống như những hạt cát chông chát, chợt bắn ra bốn phía.

Nham thạch này nổ tung, còn chưa rơi xuống đất, đã hóa thành bột mịn.

- A!

Quái vật nham thạch cực lớn nổi giận gầm lên một tiếng, lao đảo lui về phía sau.

Kỷ Anh Nam nghẹn họng nhìn trần trời.

Mặc dù hẳn cũng biết thực lực Đinh Hạo khủng khiếp, nhưng lại thật sự không ngờ được có thể khủng khiếp đến mức độ như vậy.

Đinh Hạo chỉ tiện tay đánh ra một quyền đã có uy lực như vậy. Nếu như hắn ra tay toàn lực, vậy phải kinh khủng tới mức nào?

Chí cường giả quả nhiên là chí cường giả. Ở trong chiến trường Bách Thánh, chính là tồn tại không người nào có thể khiêu khích!

Kỷ Anh Khởi cũng mở to hai mắt nhìn.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cuộc chiến đấu với cấp bậc như vậy.

Cảm giác cuộc chiến này hoàn toàn khác hẳn với sự miêu tả ở trong sách. Lúc này Đinh Hạo ở trong mắt thiếu nữ, quả thực giống như thần linh không thể địch nổi. Đó là còn chưa tính tới thân thể khôi ngô, đứng sừng sững ở trước mặt mình, giống như một tường thành không thể phá vỡ, cho người ta một cảm giác an toàn không cách nào nói rõ được.

- Phải không? Lại có thể có thể dừng lại sao?

Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện, cánh tay phải của quái vật nham thạch cực lớn này sau khi bị một quyền của mình đánh nát bấy, chỉ nổi giận gầm lên một tiếng. Sau đó nham thạch xung quanh thân thể sẽ tự động bay lên. Từng mảnh nham thạch nổi tiếp vào chỗ cánh tay bị cụt của nó, rất nhanh hợp thành một cánh tay mới, cực kỳ linh hoạt, giống như trời sinh.

• p"Q i? - M i? - M; iU KbM? i`¼M; i´ H¢B- [m€B p"i M? K i?¢+? +U+ HÈM M"v H¢B K°
HB m +? iX

@ *| +?9i i?9 p`X

æBM? >¢Q +ªK i?'v ?SM; i?9X

æBM? >¢Q F? - M; +| +€+? M"Q /MM; ¢ Q FB KX

>„M pšM ¢SM; #'i ¢°M; i¢B +?¶- K°i [mv M ¢€M? ` X

GU+ [mv M ¢€M; bÊ ;B®M; M?Q b|M; HÈM i`mv M i`QM; F? - M; i`mM; X LÆB M"Q M
+kM; #` tû `€+? ` i?"M? K°i p iX *€M? i v T?ªB +O +U M?•M M? K i?¢+? pW K¼+
?Ä /B K i`QM; ¢| #„M ` - pĐ i M i`î i?"M? K°i ¢®M; ¢€ pKM `ÆB tm®M; X

G - M M"v æBM? >¢Q i?'v `ä- i`QM; i?•M i? +U [m€B M? K i?¢+? +kM; F? - M; +| K
+®i +€+ HQ¢B- ?Q"M iQ"M +?d H" /Q M? K i?¢+? +MM; K°i K"m i¢Q i?"M?X

G9+ M? K i?¢+? #` ¢"T M€i- /Q`M; M?Q p Kti +U [m€B p - p Kti i?®M; F?´X JÆ
?Ä /B K H|2 H M Î +?¶ i v +KiX *U [m€B M? K i?¢+? M´B ;B"M ; - K H M K°i iB M; X
M? M? +?|M; H|2 H MX M? K i?¢+? i` M Kti ¢'i /Q`M; M?Q #` HU+ HQÊM; p - ?bM
`"Q # v H M - iU ¢°M; M®B iB T p"Q +?¶ i v +Ki +O M|X

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?Q€M; ¢°M; X >„M H¢B ¢€M? ` K°i [mv MX

*?d +| ¢B m- H9+ M"v ?„M ¢€M? p T?Q p` i`Q i`€B iBK +O +U [m€B M? K i?¢+?X

GU+ [mv M ¢€M; bÊ i`U+ iB T ¢€M? M€i tm®M; #®M M, K i?QÈ+ M? K i?¢+?X h` M
tm'i ?B M K°i H¶ i?OM; pÈB ¢Q`M; FQM? +?WM; K°i i?QÈ+X hQÆM; iU pÈB +?¶ i
F? - M; i?'v i²M i¢B K€m p" i?'i tQÆM; +®iX L?QM; i?"i` M?[M; [m M; /B K K"m ¢Á
?ÆM- ;B®M; M?Q H" K°i HQÊM; K€m HÈM ¢t+ b M ?| ` p"vX

h`QM; b® K€m M"v KÆ ?² +| K°i b|M; iBM? i? - MX

"M i v æBM? >¢Q M„K +?ti- HÁM; #M i v T?|M; ` K°i HU+ ?9i F?´M; H²X

o Q5

h`QM; M?€v K„i b® K€m M"v #` ?9i ` - `ÆB p"Q i`QM; i v +O ?„MX

h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- i?•M i? +U M?•M M? K i?¢+? + Q ? B KQÆB K'v i?QÈ-
Î +?¶ +€+ ¢®i M; |M i v M? M? +?|M; HmB H¢BX L, K i?€M; /Q`M; M?Q ¢½ +| K'v i
i` M M; Q`BX h?•M i? p®M #|M; t€K- +m®B +MM; ?| i?"M? K°i T?Q iQÊM; +U+ F€
+| bS+ b®M; X

@ >| ` H" /Q i?S M"v ¢ M; [m'v T?€X

*€B ;¼B H" +U [m€B M? K i?¢+?- +?ŠM; [m H" K°i ¢€K [m M; + - m +| ?bM? /¢M; ;B
L| +| b|M; iBM? i? - M M"Q ¢| iQÆM; /QÆM; pÈB bS+ b®M; - ? i bS+ F€ H¢- ?bM? M
¢QÈ+ M? K i?¢+?X *?Q M M M; QM; iK M? K i?¢+? i?"M? i?•M i? X *?d +| ¢B m ¢
M"v +| iQM? + - M; FQ+?X *?Q /M #` HU+ HQÊM; +O æBM? >¢Q MûM Î i`QM; HÁM;
;B½v /K - T?|M; ` iB M; F m F?2 F?) +?|B i BX

@ J2Q- ?„M #` #„i `²B +ÁM HÈM H®B M?Q p"vX "•v ;B`i M?bM F? - M; M´B M[5

8dyX *?QÆM; 8dR, Jm®M æ°M; h?O\

JB m ;B ¢½ bÈK +?ªv MQÈ+ KB M; - iBK K°i Hw /Q- M?ªv /UM; H M Mm®i ? i ¢€K K

@ >„+ ?„+ - +| p `i M; QM KB M;

h` L;mv i +?ûT KB M;- +<sup>a</sup>K i?'v K„ K½MX \*?d +| çB m i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- M
 K„iX G¬M; i`„M; i` M iQ`M i?•M ;B®M; M?Q #` çB M ;B”i /UM; çSM;X h?•M i? M
 iB T +9B ;”T iÈB i?„i HQM; i?“M? K°i çQ`M- i`QM; KB M; ` M ?W ?W,
 @ B\ h?“i H` ç„M;XX J°i +?9i +kM; F?¬M; / ,MX J2Q K2Q Q Q Q h?“i H` ç„M;X
 ç„M; ?ÆM +^a ?Q`M; HB MX h b) F?¬M; # Q ;BÌ„M i?S M`v M[
 @ > ? ? 5
 *€ ?2Q J M? J M? M?bM i?'v p”v- +| +?9i ?^a ? +Q`B iQX
 æ€K M;Q`B æBM? >çQ +kM; KdK +Q`BX
 *QM K Q i? K ,M M`v +kM; M M ;†T +?9i F?´X B #^aQ i?S ;b +kM; ,MX
 J`v M;Q`B iB T iK+ iB M p T?Q i`QÈ+X .¼+ çQ`M; çB- #¼M ?¼HçB ;†T ?ÆM K
 p”v- ç m #` æBM? >çQ `i / /`M; ;B<sup>a</sup>B [mv i tQM;- ;|T M?†i çQÊ+ ?ÆM KQ`B ç€K €
 F?¬M; #B i M| +| i€+ /KM; ;bX *?d +| çB m æBM? >çQ KÆ ??² +^aK i?'v- ç®K b€M; M
 p”i- HçB ~M +?S K°i HQçB T?€T i„+ HU+ `i KÄM; K M?- `i F€ [m€BX L,M; HU+ çB
 ?bM? M?Q +kM; ç€M; i? [m M i•KX
 æBM? >çQ ;B[K`v i?S M`v HçB iW iW M;?B M +SmX
 ”i F€ p”i ;b- K°i F?B +| HB M [m M iÈB T?€T i„+ HU+- ç m T?^aB +QB i`¼M;X
 h?•M i? K Q €+ K h` L;mv i +ÁM ç M; +Q [m„TX æ®K b€M; ?mv i b„+ M`v F?¬M; -
 +| i? H`K i HB i i?¬M FBM?X JB m ;B i` M i?´ /QÈB i^a- # M? M†M; K°i ??B- ?[m
 +äM; î i` M HQM;X
 h` M çQ`M; çB iÈB- K v K” +| ? B M;Q`B E, M? L K p” E, M? E?ÎB- M?’i H` iB m M
 +| +^aK ;B€+ T?QÆM; ?QÈM; `i KçM?- æBM? >çQ KÈB F?¬M; +ÁM Hç+ çQ`M; M[X
 ;B M i? ;BÈB M? K i?ç+? M?Q p”v- imv `M; i?Qç i M?bM +| i? ibK çQÊ+ K°i p”B
 i¼ ç°- M?QM; i` M i?U+ i M?[M; M;¼M M9B HÈM M?Ä F?€+ M? m- K†i i`B i`QÈ+
 i`mM;- +kM; F?¬M; / T?•M `ä T?QÆM; ?QÈM;X L m M?Q ç´B i?“M? K°i KbM? æ
 pÄM; i`ÁM F?¬M; Qi H-MX
 .¼+ çQ`M; çB- #¼M ?¼HçB ;†T çQÊ+ K°i p”B /’m p i +?B M ç’mX
 _’i M?B m pã ;B^a L?•M i°+ p” +Q`M; ;B^a u m i°+ ;†T T?^aB [m€B p”i M? K i?ç+?- F?
 i?B i? T?ÆB i?•v MÆB ?Q M; p„M;- ç½ F?¬ tm®M;X
 h`QM; HÁM; ? B M;Q`B E, M? L K p” E, M? E?ÎB ç m +^aK i?'v KbM? K v K„MX
 L m M?Q F?¬M; T?^aB #¼M ?¼çB i?2Q Î# M +çM? æBM? >çQ- +?Q /M ? B M;Q`B +
 p•v i`M +¬M; +O ç€K M;Q`B æQ`M; ”ç+? aQÆM;- Î +?¶ M`v ;†T T?^aB M?[M; +U [m
 F?OM; F?B T M?Q p”v- +?d bÊ +kM; /[M?B m H`M? Qi- F?| i?Q€i F?ÄB +€B +? iX
 æWM; i?’v i?B çB K æBM? >çQ ;B i +? i +U [m€B M? K i?ç+? M`v +U+ F€ / /`M;
 F?€+- +?d +¬M M,M; HU+ T?K+ ??B p¬ ?çM +O +U [m€B M? K i?ç+? M`v- +| i? K
 æQçM i•v /m *´ G° i?S b€m M`v +| F?Q<sup>a</sup>M; +€+? M;„M ?ÆM K°i MY bQ pÈB i`QÈ+ ç
 i`,K FKX
 ” M;Q`B K°i çQ`M; çB #°- HçB +ÁM T?^aB SM; T?| pÈB p¬ b® +U [m€B M? K i?ç+?
 F?Q^aM; +?WM; KQ`B M;`v- KÈB t2K M?Q çB ` F?ÄB i? ;BÈB M? K i?ç+? +U+ M| M
 æBM? >çQ ?’T i?m F?¬M; Qi HU+ HQÈM; iBM? T?€+? M;mv M i® i?´- F?¬M; M;WM
 >ÆM KQ`B M;`v i`¬B [m - i`QM; +Æ i? æBM? >çQ ç½ iQ+? ;|T `i M?B m iBM? T?€
 ?”M? FBK K°+ i?Ov ?Ä i?´- M;mv M i® i?´ H` i?Q+? ?ÉT M?’i ç im Hmv M i,M; +Q
 HQÈM; +O i?•M i? X *?Q M M æBM? >çQ pšM Hm¬M ?9i p”Q- H`v i?¬M i?¬M; E, h?
 HQçB HU+ HQÈM; M`v Î i`QM; i?•M i? - HçB F?¬M; M;WM; Hmv M ?| /mM; ?ÉT-
 [m^a HÈM M?’iX

.¼+ çQÌM; çB- æBM? >çQ i?U+ ?B M HÌB ?S +O KbM?X >„M i`mv M i?K +?Q E, +?B M F„ i?B M + 'T i M H` h?B M hBM? ošM Gç+ EB KX

"° FB K T?€T M`v H` K°i i`QM; ?ÆM i`,K #° FB K T?€T i`QM; i-M; ? B +O EB K G• ç m H` i`mM; i?QÊM;- +?B m i?S+ ç /çM;- +?B H`K +?QM +?QM i€K KQÆB K®i i #B M pçM ?| X J°i F?B Hmv M ç M ççB i?`M?- K¶B FB K ç•K` - ç-m iB M H` K°i ç [m M; ?Q X h`QM; M?€v K„i +?QM +?QM i€K KQÆB K®i i?S+ HB M iB T F?¬M; /W KÄBX :B®M; M?Q`ÆB tm®M; #-m i`lB ç-v b Q- M; v H`T iS+ #` # Q T?OX

E, M? L K Î L;¼+ *?•m +| / M? tQM; H` hB m EB K h?€M?- pÈB T?QÆM; /B M FB i?B M T?9X

.QÈB bU ?QÈM; /šM +O æBM? >çQ- +?d b m ?ÆM KQÌB M;`v- ?„M ç½ KB M +QĐ FB K ççQ #B M ?| T?S+ içT M`vX

hçB çB K +m®B +O çQçM i•v /m *´ G° i?S b€m- +€M? +Y pÁM; tQ€v K`m iQKçB #ªv ç½ bÈK KÎ` X

*`M; ç M ;-M +€M? +Y \*´ G°- T?€i ?B M b® HQÊM; i?B i? +QÌM; ;Bª L?•M i°+ p` M?B mX

h`QM; F?¬M; F?Q pšM KÆ ?² +ÁM b|i HçB /'m p i +?B M ç'mX E?¬M; +?d H` +QÌM i?ç+? +?B M ç'm pÈB M? mX æBM? >çQ +ÁM T?€i ?B M` /'m p i pã ;Bª L?•M i°+ ç°i +?ûK ;B i HšM M? mX s2K` i?2Q i?lB ;B M i`¬B [m - ;B[? B i°+ pšM F?¬M tmM; ç°iX

*?d bÊ iB T iK+ M?Q p`v- [m M ? ?ÊT i€+ içK i?lB çQÊ+ [mv i ç`M? i`QM; i ç`M F?¬M; /mv i`b çQÊ+ # Q H•m5

*?d F?¬M; #B i ç€K +QÌM; ;Bª M?•M i°+ h®M; E?mv i- "ç+? hmv M h?Ov- +| +MM; Zmv i- L;•M L;mv i *´ Mªv bBM? tmM; ç°i ? v F?¬M;X

æBM? >çQ HçB T?€i ?B M +€+ i?B i? ç½ +? i +| ?B M i`çM; F€ /`- i`€B iBK p`| + i`QM; i?•M i? #` ?'T i?m- i`Î i?`M? t€+ F?¬X h` M Kti M;QlB +? i pšM /mv i`b p` F

"QÊ+ p`Q +€M? +Y pÁM; tQ€v K`m iQK- # M;QlB iB M p`Q çQçM i•v /m *´ G° i?S

@ h`QM; pÁM; i`,K /†K pm¬M;- ç½ T?€i ?B M F?¬M; Qi i? HU+ tm'i ?B MX L?•M i° F?Q i? ?mM; ?,M;X L;QlB iÈB F?¬M; i?B MX h`QM; ç| ?¼+ pB M h? M? "bM? H` i M?"T ç M +€+? bÆM K¬M +?Q ç-v ? B KQÆB /†KX E?„T MÆB i`QM; /½v M9B o'M iÄ +?†i +?)X \*€+ i? HU+ HÈM #® i`Q i`"M T?€T T?QM; iÄ Î tmM; [m M?X s2K`

S?9+ >„+ L K oQÆM; hmv i S?QM; iU KbM? i` tûi M;?2 i?'v- K¶B +?[ K¶B +•m ç m h`QM; ççB çB M +?QÎM; K¬M- K°i KªM? BK „M;X

*?QÎM; K¬M M?•M Gw EB K v p` ç€K M;QlB ç M?'i + Q i?O i¬M; K¬M- # Q ;²K +ª E i`QM;- K'v i`,K +QÌM; ;Bª + Q i¬M; o'M EB K h¬M;- i` M Kti ç m H° p` M;QM; i`¼M

h? +K+ ?¬K M v ç½ ç†+ #B i`ä`"M;X

E?m pU+ /®+ ç€ ç `€+ T?Q b m M9B T?€i bBM? #B M /`- ç½ F?¬M; +ÁM +| +€+? M?B m i? HU+ L?•M i°+ p` u m i°+- +kM; ç½ #B i +?mv M HQM; F?Q K`m iQKX > M?Q p`v- F?¬M; FBM? ç°M; #¼M ?¼ H` +?mv M F?¬M; i? M`QX \*€B ;¼B H` i?'i F?¬M; MlB ;b F?€+- +?d`B M; ?ÆM M,K M;`M i?QÊ+ pm¬M; ?-K KÄ ?mv M iBM? i #° hmv i *?•m M' B H M K°i i`"M iBM? T?QM; ?mv i pkX

8dRX *?QÆM; 8dk, æªQ E?€+? h?"M? *?O

>¬K M v ?ÆM ? B KQÆB i? HU+ i`QM; hmv i *?•m i" T ?ÊT i¢B /½v M9B +O o'M i
ç®B F?¬M; T?ªB iÊB ç m®M; `QÊm +?9+ KWM;X

*?d bÊ F?¬M; # Q H•m M[- K°i i`"M +?B M F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ b) /B M ` X

.QÊB ûT #m°+ +O HÊB Q+?- çWM; M|B H`i? HU+ u m i°+- M; v +ª i¬M; K¬M L?•M
p`Q i`QM; i`"M i` M? çQ¢i M`vX \*K+ /B M ?B M M v ç®B pÊB o'M EB K h¬M; K` M|
;B®M; M?Q i`SM; t T +?²M;X J°i F?B tY Hw F?¬M; i®i- i?"K +?Q b) +| M;mv +Æ #`

@ *€+ p` M|B t2K- +?9M; i M M SM; T?| M?Q i? M`Q5

•M? K„i Gw EB K v- çªQ [m K¼B M;QÌB Î ç•vX

h'i +ª BK „M; K°i KªM?X

æSM; ç-m o'M >bM? æQÌM;- æQÌM; S?"i G +QÌB F?´ K°i iB M;- KÎ KB M; M|B,

@ L?bM iB M? i? ?B M i¢B- +?d bÊ iB M iS+ KÄ ?mv M iB M? i?¢+ ç½ i`mv M ` M;Q
b Q iB M iS+ +| i? H¼i ` M;Q`B- çB m M`v F?¬M; +| K'v w M;?o M[X G'v HU+ HQ
h¬M; i - Km®M +?®M; H¢B i?U+ HU+ +O ?ÆM ? B KQÆB M?`- +,M #ªM H` F?¬M
+?9M; i F?¬M; ;B[çQÊ+ KÄ ?mv M iB M? i?¢+? M`v5

Gw EB K v; "i ç-m,

@ h`QM; T?9+ +| ?¼ - i`QM; ?¼ +| T?9+X i?¬M i`M; M?Q p"v i¬M; K¬M +'T M?Q +
ç°+ #€X

æ| H` K°i bU i?"i i`M F?®+X

JÄ ?mv M iB M? i?¢+? M`v p®M tm'i ?B M Î i`QM; bÆM K¬M o'M EB K h¬M;- ?ŠM H
æ€M; iB + F?QªM i`B T?9 M`v i?"i bU [m€ HÊMX h`QM; hmv i *?•m F?¬M; #'i F€
+?®M; H¢B HU+ ?'T /šM M?Q p"vX E?¬M; +| çO i?U+ HU+- Km®M ç°+ +?B K- +?d

@ *?ŠM; H) +?9M; i +S /•M; i†M; KÄ ?mv M iB M? i?¢+? M?Q p"v +?Q ç€K i¬M; K
? v b Q\

h`QM; ç€K M;QÌB- +| M;QÌB i`-K iQ- iS+ ;B"M M|BX

æ9M; p"v- M m M?Q i?"i bU M?QÌM; KÄ i`B M;mv M F?Q€M; bªM M`v ` - +?d bÊ K¼
F€ K°i M;QÌB M`Q + K i•K iB M? M;mv MX

hB M; M;QÌB #`M i€M M;?` Hm"M i`Î M M t¬M t QX

æQÌM; S?"i G ?W H¢M? K°i iB M;X

lv M;?B K +O M;QÌB çSM; ç-m o'M >bM? æQÌM; F?B M i'i +ª K¼B M;QÌB M;"K KB

G9+ M`v ?„M KÈB F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K M|B,

@ ob iQÆM; H B- +?9M; i +-M #„i i v p`Q H`K iW ? B T?QÆM; /B MX h?S M?'i-
+€+ i¬M; K¬M ç²M; KBM? +-m pB MX hW i`QÊ+ iÊB M v- +€+ i¬M; K¬M o¬LB K S
pÊB h`ªK L?"i h?"M? +| [m M ? ?Á i?m"M pÊB o'M EB K h¬M; i X *?9M; i KÌB #¼
i`M i?O- +?9M; i +| i? +?B K°i T?¬M b€m ?¬K KÄ +?Q #¼M ?¼X L?Q p"v ?ŠM H
+K+ /B MX h?S ? B- H"TiS+ T?€B M;QÌB ç°i T?€ pÁM; p•v- #€Q +?mv M M`v +?Q
.U i?2Q H +k +O h?¬M +mM; i`QÊ+ FB - imv `^M; #¼M ?¼ b) +?B K çB b€m T?¬
T?¬M +?Q +?9M; i F?QªM; K°i T?¬M KQÌBX >ÆM M[#¼M ¼ b) T?€B + Q i?O i`M
hmv i *?•m b) F?¬M; +ÁM i¬M; K¬M M`Q /€K +| +?O w ç°M; iÊB ?¬K KÄ M`vX

h?ÌB çB K K¼B M;QÌB ç M; i?QÆM; M;?`- ç°i M?B M +| iB M; ;¼B /²M /"T p M; H

h`QM; ç¢B çB M- K°i ç iY #QÊ+ M? M? iÊB- [m€ K°i +?•M i` M ç'i #~K #€Q M|B,

@ E?ÎB #~K +?QÎM; K¬M M?•M p" +€+ p` i`QÎM; H½Q bQ i?9+- i`QÎM; H½Q GK+ >
"bM? ?B M ç M; î h~v EB K h`b- Km®M +—m FB M +?QÎM; K¬M M?•MX

E?|2 K„i Gw EB K v ?B M H M K°i iBM? [m M;X >„M HB + K„i M?bM ç€K M;QÎB æC
a K- ;BÆ i v H M M|B,

@ *?Q ?„M iB M p"QX

@ o•M;X

æ iY FB M?"M H M? `îB çBX

@ GK+ >MM; S?B H" ç M?'i + Q i?O +O ?¼+ pB M h? M? "bM?- Hm¬M Hm¬M +Q
i`QÎM; ?¼+ pB M h? M? "bM?- M;Q`B b€M; i`QM; i®B M?^K p"Q o'M EB K h¬M; i
K€m +O o'M EB K h¬M;X hmv `^M; K'v M,K;—M ç•v ?„M iW +?S+ pB M i`QÎM;- ç½
+| çB m iQM? ibM? FB m M;çQ ?®M; ?€+? +O ?„M- +?d bÊ H" F?¬M; bY çQÊ+ # C
w i®i5

Gw EB K v +QÎB HçM? M|BX

@ *?d bÊ H" pb F?Q€M; i?ç+? ?mv M iBM?X *9 K Q H`K i' - F?¬M; +?mv M F?¬M;
i?Y ?„M M|B i? M"QX

E?Q h? M? a K M;Y ç—m m®M; K°i M;KK `QÊmX

>„M p" GK+ >MM; S?B H" +MM; K°i i? ? X h`QM; ç| +| F?¬M; Qi •M Q€MX "¼M ?¼
imv i ç®B H" iY ç`+? F?| +| i? b®M; +?mM;X oW M;?2 GK+ >MM; S?B H° /B M-
F?| +| i? M?šM M?`M çQÊ+X

Zm M?B m M,K M?Q p"v- ç•v pšM H" H—M ç—m iB M o'M EB K h¬M; p" ?¼+ pB M h
*?d H" i?îB +Æ F?¬M; ç9M;- H€ ; M +O GK+ >MM; S?B M;QÊ+ HçB +kM; F?¬M; M
+?¶ ?B KX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- ç iY FB ç½ [m v HçBX æB i?2Q T?Q b m ?„M H" K°i H½
çB HQM; ?"M? ?' #°X

L;QÎB M"v i?Qç i M?bM F?QªM; i€K +?QM KQÎB im' B- `•m /"B # v T?'i T?Æ î i`QÊ+
K"v- i'i +ª ç m H" K°i K"m i`„M;- ;B®M; M?Q M;•M +?•K- M?QM; iBM? i?—M [m„+ i?
b„+ K†i ?²M; M?m" M- ;B®M; M?Q ?MM; bQ- F?Q i? ûT M;QÎBX h` M K†i ?„M +kM;
K„i M?Q çB M- F?B M M;QÎB i +| K°i +ªK ;B€+ ;B" `²B M?QM; pšM i`€M; FB MX

æ•v H" GK+ >MM; S?B ç½ iWM; H" ç M?'i + Q i?O hmv i *?•m- pB M i`QÎM; iB M
"bM?- i' T?K +O GK+ hB M L?BX

h?•M iB M p"Q pMM; ç'i +O F ç`+?- i` M K†i GK+ >MM; S?B ?Q" M iQ" M F?¬M; +
çªQ F?€+? i?"M? +?O- pšM mM; /mM; [m M b€i iQ" M #° #® +K+ p" i` M; i`Q i`QM;
K„i ?„M çªQ [m i` M K†i +O K°i ç€K + Q i?O o'M EB K h¬M;- +m®B +MM; `ÆB p"Q
M?•M Gw EB K vX

GK+ >MM; S?B +QÎB ? ? K°i iB M;- ;B¼M; M|B M?Q b'K- M|B,

@ L?È M,K ç| - i?îB çB K H½Q T?m +ÁM M„K ;B[?¼+ pB M h? M? "bM?- iWM; H" T
FB - TªB #QÊ+ p"Q ççB çB M +?QÎM; K¬M o'M EB K h¬M;- m®M; `QÊm K9 FB KX
iÈB ç•vX > ? ? - +?d +| çB m- M;mv M p¼M; +O H½Q T?m- i?Qç i M?bM b) ``i M?

@ G`K +`M5

@ L|B F?Q€+ F?¬M; #B i M;QÊM;5

@ >¼+ pB M h? M? "bM? ?¬K M v ç½ #` o'M EB K h¬M; i i? v i? p` i`QX *?mM; [
çB M >Q æ"Q +?QM? H" MÆB ç iY o'M EB K h¬M; i Hmv M FB KX

h?—M çB M >Q æ"Q +?QM? H" ççB çB M +O pB M i`QÎM; ?¼+ pB M h? M? "bM?X

h`QÊ+ i?€B ç° çB M +m²M; +O GK+ >MM; S?B- +€+ + Q i?O o'M EB K h¬M; ç m i`
 @ > ? ? - i B QÆM; M;"T ç-m î M; v i`QÊ+ K„i- ç€K M; QÌB +€+ M; QÆB +?d H" ç€
 i?b +| i? H"K çQÊ+ b Q\
 GK+ >MM; S?B +QÌB ? ? - €M? K„i F?BM? KB i ç M +U+ çB K- +,M #ªM F?¬M; ç v
 EB K h¬M; ç M; î ç•vX >„M +QÌB iQ M|B,
 @ æ¢B ?°B Hm"MT?~K i¬M; K¬M- i?"i` ç€K M; QÌB i?®B M€i +€+ M; QÆB p¬ /mv
 iB M M; ?B K" i?¬BX L m F?¬M; T?ªB i M iB m iY çQÊ+ ;¼B H" æBM? >¢Q FB tm'i
 ?¬K M v- +ÁM +| o'M EB K h¬M; +O M; QÆB î i` M çÌB M"v b Q\
 @ G½Q it+ ,M M|B #W #½B5
 J°i iB M; ;-K p M; H MX æQÌM; S?"i G iQM? iB M? M|M; Mªv M?'i çSM; T?„i /"v-
 iQ" M i?•M i, M; p¼i- ;B®M; M?Q K°i Kti i`ÌB çÄX

8dkX *?QÆM; 8dj, h?" G"K L;¼+ oÐ- E?¬M; G"K L;|B G" M?

a€i F?Q i" T i`mM; p"Q GK+ >MM; S?B- K„i i?'v ç½ Km®M` i vX
 GK+ >MM; S?B +kM; F?¬M; ç wX .QÈB ?"M; K"v i`„M; - K°i ç¬B K„i ç-v H F?Q #,
 F?Q +? i`„M; i`ÊMX
 @ æQÊ+- GK+ H½Q +~m- M; QÆB F?¬M; iB + H'v i?•M iB M p"Q MÆB M; mv ?B K- F
 i? M?Q p"v i?¬B +?S\
 E?Q h? M? a K pšM BK H†M; F?¬M; H M iB M; - H9+ M"v KÈB +?"K`½B çSM; H MX
 ;B| imM; # vX >„M M?bM +?,K +?9 p"Q GK+ >MM; S?B- M|B,
 @ *| HÌB ;b- +S M|B`ä`"M; ` çBX G¢B H" H½Q ;B" K'v i`,K im´B- +-M ;b T?ªB ;Bª
 ç€K ?"m #®B +QB i?QÌM;5
 @ > ? ? - E?Q H½Q M?B- M; ?2 M|B M; QÆB #îB pb +?mv M +O ç¢B ç² M?B- MªM
 iÈB +?mv M HÈM +?mv M M?Ä i`QM; o'M EB K h¬M; X a m M"v pb æBM? >¢Q- H¢B
 i?B T p"Q i? iK+X h?U+ bU ç€M; iB +- æBM? >¢Q H" F€ i" B M; 9i i`ÌB M?Q p"v- H¢
 EB K h¬M; +O M; QÆBX E?Q H½Q M?B- ç¢B M¢M`ÆB tm®M; - +?d bÊ #° tQÆM; ;
 i? +?2 +?î +?Q o'M EB K h¬M; pQÊi [m FB T M¢M H-M M"vX
 GK+ >MM; S?B`QÈM ç¬B K"v i`„M; - i?€B ç° +~M; i? K +m²M; M;¢QX
 @ *?mv M +O H½Q iY- +ÁM +?Q iÈB T?B M M; QÆB iÈB ;Bª iW #B H"K K Q F?|+ -
 E?Q h? M? a K +QÌB H¢M? M|BX
 GK+ >MM; S?B ;"i ç-m- ;^M ;B¼M; M|B` iWM; +?[,
 @ æQÊ+- t2K M; QÆB ç„+ w ç M F?B M"QX L m ç½ M|B iÈB ç•v- p"v i +kM; M|B`
 M?QÌM; ` KÄ ?mv M iBM? i?¢+? î T?Q b m M9B- i`€B H¢B b) i?ª +?Q o'M EB K
 b®M;5
 @ *€B ;b\
 @ E?~m F?Q i?"i H" HÈM5
 @ *?Q`^M; KbM? H" ;b +?S\
 h`QM; ç¢B çB M M?'i i?ÌB p M; H M M?[M; iB M; [m€i K„M; X

hmv ``M; GK+ >MM; S?B ç½ iWM; H" ç M?'i + Q i?O hmv i *?•m- M?QM; ç•v H" +? M|B` M?[M; HìB M?Q p"v- [mª i?U+ +?QM? H" Km®M +? iX

@ L|B F?Q€+ F?¬M; #B i M; QÊM; X

Gw EB K v p¶ #`MX o` +?QîM; K¬M M?•M pšM Hm¬M i`-K K†+ M"v +QìB H¢M? M|B

@ h?ìB ç¢B +O ?¼+ pB M h? M? "bM? M; QÆB ç½ [m X >¬K M v- i¢B hmv i *?•m ç M?'i i¬M; K¬MX JÄ ?mv M iBM? i?¢+? - +?QM? H" i?¬M i" M; /Q ¬M; i`ìB # M i† pB M h? M? "bM? M; QÆB Km®M KQÊM K€m iQÆB p" tQÆM; i`„M; ç ç´B- p"v T?ªB i¬M; K¬M +?9M; i - +ÁM +| i? +?ûK # v tQÆM; +O ç¢Q T?d ? v F?¬M; 5

GìB M"v +O +?QîM; K¬M M?•M +| K°i HQ¢B K` HU+ F€ H¢- F?B M M?B i ?mv i +O i`îM M b¬B i`QX

L?QM; ç|M H'v H¢B H" MK +QìB M?¢i ç-v p t2K i?QìM; +O GK+ >MM; S?BX

@ > ? ? - K°i ç€K M; QìB b„T M?"M H'v +€B +? i- +ÁM î +?¶ M"v i? ?B MX L|B i? T?m iÊB ç•v- F?¬M; T?ªB +?d ç¢B #B m +?Q ?¼+ pB M h? M? "bM?X

GK+ >MM; S?B +QìB ? ? X

@ *€+ M; QÆB F?¬M; +?d T?ªB M; Q M M; Q½M /•M; KÄ ?mv M iBM? i?¢+? ` - +ÁM T iQ" M /¼M b¢+? `ìB F?ÄB /½v M9B o'M EB K aÆMX *?d +¬M H"K çQÊ+ ? B çB K M"v i°+ - HQm H¢B +?Q o'M EB K h¬M; M; QÆB K°i +?9i +, M +ÆX "M; F?¬M; - +?ì i H¢ EB K aÆM5

GìB M|B pW /Si- F?Q i? iQ" M i?•M GK+ >MM; S?B i, M; p¼iX h?¬M i?€B M?'i i?ìB

h`QM; M?€v K„i F?Q i? #¢Q T?€i- F?B M`'i M?B m M; QìB î ç•v ç m +ªK ; B€+ çQÊ

J°i p`B ç iY MÁM; +®i +O o'M EB K h¬M; - ?QªM; bÊ M?bM H½Q M?•M ; B®M; M?Q HQ¢BªQ ; B€+- /QìM; M?Q ç M; ç®B K†i pÊB K°i p`K i?¬M F?¬M; i? +?B M i?„M M; QÐM; K°X h`QM; i-K K„i #¼M ?¼- i?•MªM? +O H½Q M?•M M"v i, M; p¼i ; 'T K'v iÊB çdM? ç¢B çB MX

@ *?d /U p"Q M; QÆB b Q\

E?Q h? M? a K #QÈ+ iWM; #QÈ+ iW i` M #"+ i? M; çB tm®M; X

>„M M?bM +?ªK +?ªK p"Q F ç½ iWM; H" ç®B i?O +kX J€B i|+ /"B K"m t€K i`„M; # v i?'v ?„M H"K ; b- M?QM; F?Q i? +QìM; ç¢B T?€i` iW i` M M; QìB GK+ >MM; S?B- i

*€+ ç iY [m M i`¼M; +O o'M EB K h¬M; pW M½v +ÁM +?bK i`QM;ªQ ; B€+- T?9 i?¬M +?'M ç°M; X E?B M?bM H¢B GK+ >MM; S?B H¬M M[- HQ¢B +ªK ; B€+ M; QÐM K°i H½Q M?•M #bM? i?QìM; K" i?¬BX

@ L m M?Q H¢B i? K GB i h?B M EB K h¬M; i?b b Q\

GK+ >MM; S?B H¢M? HMM; +QìBX

*QM M; QÆB i`QM; K„i E?Q h? M? a K i?Q€M; +Q H¢B,

@ L; QÆB M|B +€B ; b\

h`QM; K„i GK+ >MM; S?B /•M; i`"Q K°i €M? M?bM ç-v ç„+ b„+X >„M +QìB H¢M? M

@ L; QÆB +?Q`M; M"v HQM; F?Q K"m iQK T?|M; H M i` M F?¬M; i`mM; - +?d FBM \*?•m b Q\ s2K` +€+ M; QÆB +, M #ªM +kM; F?¬M; #B i- K"m iQK FB T?|M; ` - `®i h?"M? i?"i K" M|B- +?mv M M"v ç½ bÊK FBM? ç°M; iÊB +€+ K¬M T?€B bB m + 'T î + Q i?O ç M; i` M çQìM; +?çv iÊB ç•vX L m M?Q +€+ M; QÆB F?¬M; i?¬M T?K+- F >¼+ pB M h? M? "bM? i F?¬M; M; -M M; ¢B #Ä ç€tm®M; ; B M; 5

L|B tQM; - GK+ >MM; S?B +QìB ? ? K°i iB M; - tQ v M; QìB +?"K`½B p T?Q +€M

@ amv M;?o +?Q i?"i F„X Gw EB K v- E?Q h? M? a K- M;v M v i?B M ?¢ ç½ HQ¢M.
H" hmv i *?•m i`QÊ+ ç•vX *?Q /M H" ?¼+ pB M h? M? "bM? i B5

J°i iB M; i?Î /"B p M; H MX o` M"v ç½ iWM; H" ç M?'i+ Q i?O hmv i *?•m- #B M K
h`QM; iB M; i?Î /"B +m®B +MM; M"v- K¼B M; QìB M;?2 `ä +| KMB +O K°i +QM M;U
*€+ i¬M; K¬M bB m +'T +O ç¢B +?•m F?€+ ç M; H Q iÈB ç•vX æB m M"v +kM; +| M
+kM; b) #` i`MM; FQ+? +U+ HÈMX h?B M ?¢ ç½ HQ¢MX E?B /ÁM; MQÊ+ tB i iB M
K¬M T?€B H"K b Q SM; T?| çQÊ+ - H"K b Q +| i? +?d HQ +?Q #ªM i?•M KbM? F?B
•M? K„i K¼B M; QìB- ç m`ÆB p`Q i` M M; QìB # M; QìB Gw EB K v- æQìM; S?"i G
æQìM; S?"i G ?W H¢M? K°i iB M; - M|B,

@ "'i Hm"Mi? M"Q- +Æ M;?B T +O +€+ p` iB M #®B ç H¢ F?¬M; i? MûK çBX h?
H" M?X .½v MkB o'M EB K aÆM +?d +| i? +| K°i i¬M; K¬MX æ| +?QM? H" o'M EB K
GìB M|B M"v p M; p¼M; Î # M i B K¶B M; QìBX

h`QM; F?¬M; ;B M Kì i®BX # M i B poM? pB M pšM M;?2 çQÊ+ iB M; MQÊ+ +?av i
K€B ?B M ;B¼i tm®M; - ;B®M; M?Q +€i +?av HB M iK+ F?¬M; /WM;X

æQìM; /QÈB +?•M i?Q¢i M?bM M?'T M?¬ F?¬M; #^M; T?ŠM; - H¢B +| p"i +?'i T?O
M?Q ` mX "QÊ+ H M H¢B +| +ªK; B€+ +U+ F€i`ÆM i`QÊiX *""M; M; "v +""M; çB b•m p
F€ [m€BX h?¢+? #Q+? i` M çdM? ç-m- +kM; +""M; M; "v +""M; i?'T ?ÆMX

æ•v H" çQ¢M i•v /m *´ G° i?S #ªvX

J°i i? ;BÈB ? M; ç°M; /QÈB HÁM; ç'iX

E?¬M; ;B M Kì i®B- F?¬M; F?Q #` ç MûMX •T HU+ +O T?€Ti„+ +""M; M; "v +""M;
M; QìB M"Q iB M p`Q i`QM; ç|- ç m +ªK; B€+ çQÊ+ €T HU+X h?2Q i?ìB ;B M i`¬B [r
;B€+ #` €M? b€M; Hì Kì M"v +„M Mm®iX L m pšM iB TiK+ F?¬M; M?bM i?'v €M? b
i?"K +?Q b) M´B çB M5

h?¢+? M?kiW i?¢+? #Q+? i` M çdM? ç-m`k tm®M; - KÆ ?² H|2 ` ?"Q [m M; F€ H¢-

8djX *?QÆM; 8d9, æ` J,M; *Ym >Q" M; >° h•K

E, M? E?ÎB ç½ ç´B b M; M^K Î i` M HQM; æBM? >¢QX "ÎB pb pÈB i?U+ HU+ +O E
+ªM? M?Q p"v `i F?| #ªQ p çQÊ+ Km°B Km°B +O KbM?X hQ"Mi?•M æBM? >¢Q T
?mv ?Q" M; - # Q T?O iB m M? ç-m Î i`QM; ç|- M; ,M +€+? pÈB €T HU+ # M M; Q"BX

æ•v H" K°i F?¬M; ;B M `i ç€M; bÊX L| ;B®M; M?Q K°i K +mM; /QÈB HÁM; ç'i- pÈ
çB i?¬M; pÈB +€+ ?QÈM; - ;B®M; M?Q H" i? ;BÈB ? M; ç°M; T?S+ i¢T M?'i +O HQ
çQìM;X >ÆM M[M; mv M i® Î i`QM; F?¬M; ;B M M"v +U+ F€ ?¶M HQ¢MX _'i M?B
€M? b€M; K"m iQK ç2M- M|B `à ç| H" MÆB F?¬M; ;B M ;B€M çQ¢M- +| i? bKT ç´ #

Í ç•v €T HU+ T?€Ti„+ HÈM ?ÆMX

J†+ /M H" +QìM; ;Bª +'T hB M h?B M ok h¬M; - Î +?¶ M"v +kM; b) #` €T +? ;B®M;
+?"K `½B çB #°- `i / +ªK i?'v K i KÄB `½ `ìB- F?¬M; +€+? M"Q çB M? M? çQÊ+
h`QM; F?¬M; F?Q i`"M M;"T K°i F?Q iS+ M; mv ?B K M?"M M?¢iX

h`U+ ;B€+ M|B +?Q æBM? >¢Q #B i- Î ç•v `i ç€M; bÊX

h`QM; HÁM; ç'i- +€+ ? M; ç°M; M? K i?¢+? i?¬M; iÈB +€+ MÆBX \*?Q /M çB pÁM; iÈB +?¶ M`QX

@ " M M`v æ9M; X hB T iK+X \_) T?ªB ÎT?Q i`QÈ+5

L^K Î i` M HQM; æBM? >¢Q- E, M? E?ÎB M?Ä ;B¼M; M?„+ M?ÎT?QÆM; ?QÈM; X

L? ç-m M`v +| K°i HQ¢B M,M; HU+ ç`M? ?QÈM; i`ÌB bBM?X h?“K +?Q bQ pÈB i`U+ ;BÈB i-M; i?S b€m +O h?“M; hU Zmv i +O æBM? >¢Q H¢B +`M; #B M i?€B ?ÆMX M; QÌB +kM; çB MY M; `v pšM +?Q ;†T T?ªB +ªM? t'm ?´ T?ªB [m v i`Î H¢B +?¶ +k

æBM? >¢Q pšM Hm¬M +ªK SM; i?m°+ iQM? +O T?€T i„+ çQ¢M *´ G° i?S #ªv M`vX

> M; ç°M; M? K i?¢+?- #®M p€+? iQÌM; ç m H`M? K i?¢+? F?¬M; #B i ç½ i²M i¢B # M?Q H` i?m°+ iQM? i?´X *?d +| çB m M?[M; iB M; MQÈ+ +?ªv iQ i€+? p` p` i?QÌM ?B M- /QÌM; M?Q H¢B K M; i?2Q i?m°+ iQM? i?OvX hWM; pÁM; tQ€v F?¬M; ;B M ç M? B i?QÈ+ H9+ `M H9+ ?B M- H¢B /QÌM; M?Q H¢B ç M; ;BÆ +Ì M|B `à MÆB M` ;B M

aQ pÈB b€m çQ¢M *´ G° i`QÈ+ ç|- i?m°+ iQM? M; mv M i® HU+ HQÈM; Î ç•v +kM; F

@ E?¬M; ;B M M?Q p`v

h`QM; ç-m æBM? >¢Q H|2 H M HBM? [m M; X >„M ç°i M?B M M; ?o ç M çB m; b ç|- `ÐX J¬B i`QÌM; M?Q p`v- F?¬M; T?ªB H` MÆB i?¬M /QÈ+ ç` K,M; *Ym >Q`M; >° h

oW M; ?o iÈB çB K M`v- æBM? >¢Q +kM; F?¬M; +ÁM M|M; p°B +?¢v çB M[ X >„M / [m M b€i F„ i'i +ª K¼B i?S i`QM; T?¢K pB M; `M i?QÈ+ tmM; [m M? ç|X

J°i + M? ;BÌ b mX

@ *?Ì K°i +?9i5

*m®B +MM; æBM? >¢Q ç½ T?€i ?B M ` X

>„M iB M p T?Q M K KQÌB b€m #QÈ+- b m ç| +?“K `½B M; ²B t´K tm®M; X

Í i`QM; K°i pkM; MQÈ+- /QÈB K°i ;®+ +•v K,M; ç€- ?„M +?“K `½B `9i ` K°i i?S ;b M'K K`m p`M; X Zm M b€i i?´v i` M ç-m K`m p`M; +? M?- T?Q /QÈB H¢B +| K`m i`„ ;B®M; M?Q K°i +?B +¬ i?m M?Ä- M?QM; H¢B T?€i ` KMB i?ÆK M²M; ç`KX

h?S M`v /QÌM; M?Q +| HBM? iQM?- ;B®M; M?Q K°i çS i` - HB m K¢M; ;B½v /K Î +?¢v i`®MX

æ` K,M; \*Ym >Q`M; >° h•K5

h`QM; K„i ? B M; QÌB E, M? E?ÎB p` E, M? L K +?Êi b€M; M; ÌBX

L?'i H` E, M? L KX hQ`M i?•M ?„M i`U+ iB T `mM `~vX LB K pmb bQÈM; +U+ HÈM F?€+? i`-K K†+ Qi M|B M`v `mM ;B¼M; M|B,

@ æ•v +?QM? H` ç` K,M; *Ym >Q`M; >° h•K L?'i ç`M? H` M|X æBM? ç¢B ?B T-

> B ?mvM? Km°B i?“K +?Q ç½ iWM; #€M iQ`M #° ;B bªM E, ;B L; ¼+ \*?•m- +?d çB K,M; \*Ym >Q`M; >° h•KX *?Q M M +ª ? B ç®B pÈB ?bM? /¢M; p` K`m b„+ +O HQ¢ H¢B ?B m `i `äX

æ®B pÈB E, M? L K K` M|B- ?bM? /¢M; +O ;®+ i?U+ p`i M`v- [ma i?U+ ;B®M; M?Q ç-m |+- i`QM; HBM? ?²M ?„MX >„M +?d ç m F?´ ibK FB K ?v p¼M; +Sm K¢M; X o` K¢M; ç| ç°i M?B M tm'i ?B M- F?B M ?„M +| +?9i F?| iBMX \*?Q M M ?„M KÈB Km® ç`M? iW +?¶ æBM? >¢QX

æBM? >¢Q ;"i ç-mX

@ *?d +! çB m KB M; ç` K,M; \*Ym >Q`M; >° h•K M`v t2K` +?d KÈB i`,K M,K- i? iC
T?€i b€M; +ÁM +?Q i`Î i?`M? K`m FBK ?Q`M; ?Q`M iQ`MX GBM? iQM? F?-M; çO>
æBM? >çQ MûK ;®+ #ªQ /QÊ+ M`v p`Q i`QM; M?šM i`[p`i- +QÌB M!B,
@ h [m M b€i K¬B i`QÌM; +O MÆB M`v- i`ÌB bBM? i?Q+? ?ÊT +?Q ç` K,M; *Ym
GQçB #ªQ /QÊ+ M`v +! i`T iQM? bBM? i`QÎM; i?2Q ç`MX *?d +—M tm'i ?B M K°i ;®
i'i M?B M +ÁM +! ç²M; HQçB F?€+X *?9M; i F?-M; M;çB +~M i?"M ibK FB K K°i +
@ æ9M; ç9M; ç9M;- T?ªB ibK i?"i F,, hbK t2K
E, M? L K [mª i?U+ b,,T H M!M; [m M? i`ÁM;X
æ½ # Q M?B m M,K [m - i`QM; H9+ ;—M M?Q imv i p¼M;- `®i +m° + ç½ ibK çQÊ+ i?
Km°B Km°B KbM? +m®B +MM; ç½ çQÊ+ +Sm `²B- +m®B +MM; çQÊ+ +Sm `²BX S?I
+Ym imv M- +! i? M;O v MX *QM ç½ i?U+ ?B M çQÊ+ HÌB ç½ ?S pÈB ? B M;QÌB>
M;QÌB F i?W ;B i° + çç i iB m +?m~M- M?QM; ?ŠM +kM; çQÊ+ +QB H` K°i p` + +
E, M? L K [mª i?U+ +! K°i +ªK ;B€+ FQ+? ç°M; Km®M +QÌB HÈMX
Í /QÈB bU +?d ççQ æBM? >çQ- E, M? L K +kM; #,,i ç—m +~M i?"M ibK FB K Î +€+
H®B çBX
h`QM; ;B•v H€i- i?"i` æBM? >çQ ç½ ibK çQÊ+ ? B- # ;®+ ç` K,M; \*Ym >Q`M; >°
;®+ #ªQ /QÊ+ M`v pšM F?-M; iQM? H` H•m M,KX J°i ;®+ +! T?~K +?`i i®i M?`i- çç
? B i`,K M,K K` i?¬BX J`m + K i` M çdM? ç½ #B M i?"M? K`m p`M; !M; €M?- +ÁM
æBM? >çQ +® ibM? iB T iK + i`²M; HQçB i?—M /QÊ+ M`v- +?Q M M ç m HQm Î i`QM
iQM? #ªQ i²M- ç #ªQ p +?9M;X
E, M? L K b®i `m°i iÈB KS+ ç—m ç—v K² ?¬BX
E, M? E?ÎB M^K Î i` M HQM; æBM? >çQ- #,,i ç—m +QÌB F? M? F?€+?X
h`ªB [m ç½ M?B m M;`v çQÊ+ æBM? >çQ +?B m +®- ;QÆM; K†i +O iB m M? ç—m
K°i QiX h` M / +! ?mv i b,,+X J€B i!+ p®M F?- p`M; /QÌM; M?Q +Ä /çB- +kM; i`Î
ç—v iBM? i?—M- +QÌB M!B,
@ * + - çWM; +! ;'TX * t2K ç—m + ç—v K² ?¬B M?Q p`v FB X >b ?b- M?`i ç`M? +! i
ççB + Î +?¶ M`v
h?'v i?•M i? Km°B Km°B +?mv M #B M i®i ç T p`i` M K†i H°` MK +QÌB ?B K i?'v-
+kM; +ªK i?'v 'K €TX
J°i +ªK ;B€+ ?çM? T?9+ i`QÈ+ ç! +?Q iWM; +! F?B M FB K F?€+? i`—K K†+ Qi M
F?;!+X
>„M ç M; Km®M M!B ;b- ç°i M?B M +QM M;QÆB +Q HçBX •M? K,,i /QÌM; M?Q /WM;
+€+? ç! ?ÆM ? B KQÆB i?QÊ+X
@ æ! H`
•M? K,,i pmB KWM; M?Q çB M i`QM; M?€v K,,i H°` X
"ÎB pb i`QM; pkM; MQÈ+ +€+? ç! ? B KQÆB i?QÈ+ +! K°i ;®+ K,M; ç€ HÈMX æ! H`
i`QÎM; i?"M?X hQ`M i?•M T?€i` K`m p`M; !M; €M?- iªM` KMB i?m®+ ç` K,M; *Y
p`Q `m°i ;MX L! ç M; M? M?"M; tQ i€M- €M? b€M; [m M; /B K HçB T?€i` v m È
H®B çB ç—v i?—M #Q K,, H M`v5

8d9X *?QÆM; 8d8, J°i *¢K "šv

æ•v Qi M?'i H" K°i +€B ¸` K,M; *Ym >Q" M; >° h•K M; ?bM M,KX

> B K„i E, M? L K iÄ €M? b€M; X *| ; ®+ i? -M / QÊ+ M"v- # M? +O Km°B Km°B F?
M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| i? F?B M i`QM; i?ÌB ; B M M; „M M?'i F?B M M" M; F?¬B
+?Q +| i? +ªB i?B M FBM? K¢+? i? +?'i +O M" M; X hQÆM; H B +| im Hmv M ?m
M,M; i`Î i?"M? pä ; BªX

@ æBM? ¸¢B ?B T- ? ? - i ibK ¸QÊ+ K°i ; ®+ HÈM

E, M? L K ?¬ iQ K°i iB M; - tQ v M; QÌB #QÊ+ M? M? p T?Q ; ®+ ¸` K,M; *Ym >Q" M;
h` M K†i ? „M #„i ¸-m ?B M` MK +QÌB ?QM; T?'M M?'i X

æBM? >¢Q KdK +QÌB ; "i ¸-m- ¸ M; Km®M M|B ; bX æ°i M?B M +ªK ; B€+ #'i M i`QM
J°i w MB K ?B M H M Î i`QM; ¸-mX > „M pW w i?S+ ¸QÊ+ ¸B m ; b- M?'i i?ÌB i?'i F

@ *~M i?"M- i`QÈ+ iB M F?¬M; M M iÈB ; -M

GÌB +ÁM +?Q / Si- E, M? L K ¸½ iÈB T?Q i`QÈ+ ; ®+ ¸` K,M; *Ym >Q" M; >° h•K-
K,M; pQÆM; +'T M"vX

@ \ æBM? ¸¢B ?B T M; "B M|B +€B ; b Jm°B Km°B- Km°B K m M?bM

E, M? L K + -K ; ®+ ¸` K,M; pQÆM; +'T Î i`QM; i v- tQ v M; QÌB ; BÆ + Q p T?Q
E?ÎB- i` M K†i KdK +QÌB ¸-v pmB bQÈM; X

æ9M; H9+ M"vX

smv tmv tmv tmv5

GB M iB T +| M?[M; •K i? M? `i M?Ä p M; H M i`QM; H®B ¸B ¸-v BK „M; X

hWM; ¸QÌM; M; •M [m M; ; B®M; M?Q iÆ M? M- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; T?|M;

h?•M i? E, M? L K M?'i i?ÌB +SM; ¸Ì- ; B®M; M?Q ?| ¸€X :®+ ¸` K,M; pQÆM; +'
¸°i M?B M`ÆB tm®M; X

*ÁM +| +ª +€M? i v +O ? „M +kM; `ÆB tm®M; +MM; 5

J°i +ªK ; B€+ +U+ F€ i`ÆM i`QÊi tm'i ?B M Î +´ i v +O ? „MX

Zm MB M; p i i?QÆM; Î +´ i v FB +| i? i?'v / - K€m p" i?'i- ?mv i [mªM p" tQÆM
K†i + „i F?B M M; QÌB M?bM i?'v K" ; B"i KbM?X

o iQÆB +QÌB +SM; H¢B Î i` M K†i ? „MX

S?Ki5

h`QM; •K i? M? F?2 F?)- iWM; ¸QÌM; K€m ; B®M; M?Q bÊB iÆ M?Ä- tm'i ?B M `ä`
FQM iWM; p` i`Q i` M i?•M i? +O ? „MX *€M? i v- p B- T?¬M HQM; - ? B +?•M +MM

a m ¸| K°i +ªM? iQÈM; F?OM; F?B T M?'i tm'i ?B MX

hÆ K€m # „M` - ; B®M; M?Q bm®B T?mMX \*?d i`QM; M?€v K„i- i?•M i? E, M? L
KªM; K€m p" i?'i- ; B®M; M?Q #` +QM / Q H`K # T b„+ #ûM +?†i iWM; KªM? #^M;
i`¢M; X hQ" M i?•M i`Î i?"M? K°i ¸®M; i?'i M€i5

J€m iQÆB T?mM Î i` M ; ®+ +•v ¸` K,M; *Ym >Q" M; >° h•K- T?€i` Hm²M; F?Q M|M
L; v +ª HÊB FB K T?Q b m HQM; ? „M +kM; + „i i?"M? ? B KQÆB K'v ¸Q¢M5

E, M? E?ÎB M; ~M M; QÌBX o iQÆB +QÌB +SM; H¢B Î i` M K†i +O M" M; X L`M; F?
tªv` X h`Æ K„i M?bM + + i?QÆM; v m M?'i +O KbM?- Î i`QÊ+ K†i KbM?- i?•M i?

i?"M? iWM; K^aM? i?"i M€i- K€m iQÆB- tQÆM; i`„M;- M°B i¢M; `ÆB ç-v ç'iX okM; pkM; K€m

J°i F?„+ i`QÊ+- i?B m M[ M"v +ÁM +<sup>a</sup>K i?'v KbM? H" M; QìB ?¢M? T?9i M?'i i` M i? +^aK i?'v i`®M; `¶M;- M;Æ M;€+ M?bM i?^aK i`¢M; i`QÊ+ K„iX h`QM; i?ìB ;B M`'i ?B m çQÊ+ +?mv M ;b ç½ t^av ` X a m ç! M" M; +kM; F?¬M; F`T T?€i` # 'i F€ •K i? i®B b-K- M; 'i çB5

æBM? >¢Q pW bÊ pW ;B"MX

@ _®i +m°+ H" p"i ;b p"v\

h?¬M i?S+ ;B®M; M?Q i?Ov i`B m +m°M i`"Q K½M? HB i H Q ` - ç<sup>a</sup>Q [m F?¬M; ;B a m ç! î i`QM; F?¬M; ;B M E, M? L K pW +? i i?^aK- æBM? >¢Q M?bM çQÊ+ M?[M K" K„i i?QìM; +,M #^aM F?¬M; +€+? M"Q T?•M #B i`ä çQÊ+X .QìM; M?Q ç! H" p¬ /MM; M;mv M HB m ;b ç +? i¢Q i?"M?X h`QM; F?¬M; ;B M ? B KQÆB i?QÊ+- M? HQÊB M? M p¬ ?bM? T?QM; iÄ ?Q" M iQ" M F?¬M; ;B M tmM; [m M? ;®+ ç` K,M; F \*€B M"v imv i ç®B F?¬M; T?<sup>a</sup>B /Q i?B M M?B M bBM? ` X

æ•v H"

J°i +€B #šv5

_®i +m°+ H" B H"K\

h`QM; ç-m +?Êi ?B M H M K°i iB HBM? [m M;- æBM? >¢Q M;?o iÈB çB m ;bX >„M +kM; F?¬M; iS+ ;B" M t¬M; H M- K" i`QÊ+ iB M tQ v M; QìB M?bM p T?Q K Q J M? J M? M?€v K„iX

J°i M; QìB ? B i?9 i`QM; M?€v K„i ç m +U+ F€ +~M i?"M ~M i?•M i M; ?bM?X —M M K°i M? K i?¢+?- HŠM; H†M; [m M b€i #B M ?! tmM; [m M?X J†+ /M H9+ M"v i`Q F?Q- M?QM; ?„M #B i`ä- imv i ç®B F?¬M; i? ?"M? bU H¶ K½M;X \*! M; QìB #® i`Q +?¶ M"v- +?d bÊ i?U+ HU+ F?¬M; M?Ä5

Zm^a M?B M +?Q ç-v KQìB H-M ?Q i i?î- +! K°i bU #B M ç´B F?€+ i?QìM; tm'i ?B M í i`QM; F?2 ?î KQìB K'v pÁM; tQ€v i?ìB F?¬M; çSi çQ¢M K"m iQK ç2M tmM; [m M ` ?ÆM ? B KQÆB K°i i?•M ^aM?X *?9M; tm'i ?B M î i`QM; ç°M;- +?"K`½B iB M p

@ h?"M? +¬M; `²B b Q\ > ? 5

@ E?¬M; K i +?9M; i ? Q i•K í M i`Q M?Q p"v- +m®B +MM; ç½ ;B i +? i çQÊ+ K-K

@ L?'i ç`M? H" ?„MX \*?9M; i ç m [m M b€i ?QÈM; çB +O ?„MX LY + M? ;B î i`Q ?ÆM # M; "M i?QÊ+ K" i?¬BX >„+ ?„+- æBM? >¢Q î i`QM; i?"M? HÈM \*Ym h`¼M; h M?"M i^a # 'i F€ ;B€ M"Q ç M?"M çQÊ+ ç` K,M; \*Ym >Q" M; >° h•KX h M;?o ?„M p K,M; pQÆM; +`T M"v- b) çB iÈB ç"Q i`QÊ+ iB MX h`QM; H9+ # 'i M; î F?¬M; F`T ç i?Q€i F?ÄB iBM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h?B M *?m imv i b€i M"v5

@ > ? - ç9M; p"vX .` #<sup>a</sup>Q iBM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h?B M *?m M"v- M; v +^a i?•M +„i M?Ä5

GìB M!B +?mv M çQÊ+ i`mv M iÈB ` 'i`ä`" M;X

*QM M;QÆB i`QM; K„i æBM? >¢Q +Q H¢BX

>! ` H" b€i +K+ M?„K p"Q KbM?\

u m F?Q +m²M +m°M H M iÄ i`QM; ç°M;X s2K ` i`QM; ç€K M; QìB FB F?ŠM; ç`M L!B M?Q p"v- E, M? L K +?ŠM; T?^aB H" +? i i? v KbM? b Q\

h`QM; M?€v K„i pW `²B- hBM? bÊB b€i i?—M J`+? G h?B M *?m F?¬M; +| /'m ?B r
M; v +ª KbM? +kM; F?¬M; T?€i ?B M` X \*| i? i? 'v çQÊ+ i`"M T?€T M`v ç€M; bÊ i
çB m +O M?[M; M; QÌB M`v- hBM? bÊB b€i i?—M J`+? G h?B M *?m M`v +U+ F€ F
`ÆB p`Q +¢K #½v imv i b€i M`v- imv i ç®B H` ?[m iY p¬ bBM?5

h F?¬M; ;B i #€ M?•M- #€ M?•M H¢B p b i K` +? i5

*ªK ;B€+ p¬ +MM; ?´ i? M t¬M; H M ç—mX a€i w i`QM; HÁM; æBM? >¢Q H¢B +`M; F
H M p H¢M? HMM; + v M; ?B i ?mM; #¢QX >„M çti E, M? E?ÎB ç½ ?¬M K tm®M;-
J M? J M? +?B m +® i?"i i®i +?Q M`M;X "ªM i?•M ?„M H¢B HûM H9i #„i ç—m #® i`Q
M; QÌB M`v- F?¬M; i? ç +?Q #¼M +?9M; +?¢v i`®M- F?¬M; +?W K°i K®M;5

@ E?¬M; ç9M;- M; QÌB M`v F?¬M; ;B®M; pÊB æBM? >¢Q5

S?Q i`QÊ+ +| M; QÌB T?€i ?B M +| çB K F?¬M; ç9M;- + Q ;B¼M; FBM? M; ¢+ F m H

@ > ? - M; QÆB ç9M; H` iB m [m€B ? v FBM? M; ¢+X .QÊB hBM? bÊB b€i i?—M J`+
i?—M HBM? +kM; b) #` +„i i?`M? iWM; KªM? i?`iX L; QÆB +ÁM +| i? M?"M` ?„M F

@ JQM; *?m >Q`M; çWM; ?B m H—KX h F?¬M; T?ªB +| w M`vX JQM; M; `B M; ?2 i
M v- æBM? >¢Q Hm¬M K†+ €Q t M?X "ÎB p b ?„M tm'i i?•M iW ç¬M; pB M h? M? u -
M`v iQ`M i?•M H¢B €Q #`Q i`„M;X

8d8X *?QÆM; 8de, J°i *¢K "šv UkV

hmv `^M; iQ`M i?•M ç½ #` +„i i?`M? i?`i M€i- M?QM; iW M?[M; KªM? pªB pKM pšM
*ÁM M[pk F?Q +O æBM? >¢Q- imv i ç®B F?¬M; T?ªB HQ¢B i`QÌM; FB K pÊB T?
æ| H` K°i ;B¼M; M[X

@ G`K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+ \ \*?9M; i ç½ #® i`Q `i +~M i?"M `²BX E?¬M; i? H
L; QÌB +ÁM H¢B M|BX

@ *? i iB iX Zmª M?B M F?¬M; T?ªB æBM? >¢QX ?„M F?¬M; T?ªB H` æBM? >¢Q
*| M; QÌB +m®B +MM; ç½ t€+ ç`M?X

G¢B +| K°i M; QÌB F?€+ FBM? M; ¢+ F m H M,

@ E?¬M; tQM;X L m F +? i F?¬M; T?ªB H` æBM? >¢Q- p"v i M æBM? >¢Q `®i +m°

J°i ç€K + Q i?O +QÌM; ;Bª p•v [m M? pKM; K€m i`QÊ+ K†i- ç m FBM? M; ¢+ F m H M
?¼ ç½ M?bM` - M; QÌB +? i Î/QÊB hBM? bÊB b€i i?—M J`+? G h?B M *?m F?¬M;
imv i b€i i?'i #¢B- F?B M #¼M ?¼M?'i i?ÌB i`Î M M F?~M i`QÆM;X

@ h ç M; Î i`QM; M`v5

J°i •K i? M? K M; i?2Q b€i F?Q +?Êi p M; H M ÎT?Q b m HQM; #¼M ?¼X

*QÌM; ;Bª u m i°+ ç—m bQ i?•M M; QÌB ç½ H M iB M; H9+ ç—m +ÁM +?Q T?ªM SM;
K€i H¢M?X >„M +9B ç—m M?bM tm®M;- K°i i? M? i`QÌM; FB K `d bûi HQ M; H´- ç
i` M M;U+ ?„M- K M; i?2Q K°i +?m¶B K€m K`m #¢+ M?"M M?¢iX >„M ?QªM; bÊ F m
+?Q T?ªM SM;- —K K°i iB M;- +ª M; QÌB # M€i i?"M? ?mv i pK5

@ G` æBM? >¢Q5

J°i ;B¼M; M|B i`M M;"T bU bÊ ?½B- i?ûi H MX æ•v H` •K i? M? æBM? >¢Q +U+ F

GK+ hB M L?BX L[iY €+ ç°+ GK+ hB M L?B +O ?¼+ pB M h? M? "bM?X
 @ Zm^a M?B M H" M; QÆB5
 æBM? >¢Q ?B M i?•MX
 G9+ i`QÊ+ M; ?2 çQÊ+ ; B¼M; M[M"v- æBM? >¢Q ç½ +^aK i?'v +| +?9i [m2M i?m°+X
 J°i FB K +?'M ç°M; M' M€i i?•M ?bM? K°i +QÌM; ;B^a u m i°+X æBM? >¢Q i?'B p i
 #B m i bM? H¢M? HMM; + v M; ?B i- M?bM +?^K +?^K GK+ hB M L?B- +„M `„M; M|B
 @ æ iY +O ?¼+ pB M h? M? "bM?- /M ; b +kM; H" +QM +?€m L?•M i°+X L; QÆB H
 i" M b€i ç²M; #`QX h?U+ bU ç„K KbM? i`QM; bU #`i i`X h i?"i?"M H9+ i`QÊ+ Î M;
 +?ûK +? i M; QÆB- KÊB HQm M; QÆB Î H¢B M?•M ; B M i B T iK+ ?¢B M; QÌB5
 h` M; QÆM; K†i GK+ hB M L?B H° p bÊ ?½BX L`M; HMB iWM; #QÊ+ p T?Q b mX
 L`M; i`®M Î T?Q b m K'v +QÌM; ;B^a u m i°+ p" + Q i?O L?•M i°+- H9+ M"v KÊB+,K
 @ G" i i?b i? M"Q\ > ? - æBM? >¢Q- H) M"Q M; QÆB ç½ [m M K'ì\ h ç½ iWM; M|
 i?"i HÈMX "'i F€ M; QÌB M"Q +?¼+ iÊB i - M; "v ?¬K M v ç m +? i +?„+ `²BX L?B m
 M; QÆB- M; QÆB i`®M F?¬M; i?Q€i5
 L|B tQM; HÌB +m®B +MM; - i`QM; HÁM; GK+ hB M L?B ç°i M?B M +^aK i?'v #bM? i o
 æ9M; p"v- M?B m + Q i?O L?•M i°+ p" +QÌM; ;B^a u m i°+ Î +?¶ M"v M?Q p"v- +?Q
 M[- ?„M +| i? H`K i? M"Q\ *m®B +MM; +ÁM F?¬M; T?ªB b) +? i b QX JbM? bÊ +
 æBM? >¢Q F?¬M; ç w iÊB M[M?•M çB M +m²M; M"v M[X
 •M? K„i +O ?„M ; B®M; M?Q iB +?ÈT ç•K i?OM; F?¬M; i`mM; - çªQ [m i` M K†i M?
 h`QM; b® +€+ +QÌM; ;B^a u m i°+ +| ? B M; QÌB ?„M [m2MX
 J°i F i?•M M?Q ; 'm ç2M- i` M /QÊB ç m K°i K"m ç2M F`iX u m F?Q K"m ç2M +m²
 +?'iX h`QM; i v ?„M +¬K K°i i? M? i`QÌM; i?QÆM; i?9 +®iX >„M +?QM? H" >MM; "I
 +O o¢M u m *®+- i`QM; i`"M ç€M? i¢B h?B M >QÆM; *€+ ç½ i?m Î i`QM; i v KbM
 M? i m'M- ; B®M; M?Q i?Q bBM?X h`QM; +QM M; QÆB K M; i?2Q K°i p i` K`X *?Q
 > B ç¢B u m >Q`M; M"v H9+ i`QÊ+ ç m #` i`¼M; i?QÆM; X *?d +| çB m #•v ; BÌ M?b
 F?¬M; i²BX L?'i H" >MM; "B u m >Q`M; - #` æBM? >¢Q +?ûK M€i i?•M i? +ÁM +| i
 ç½ bY /KM; #Q T?€T ?Q†+ H" #Q #ªQ M"Q ç|X
 h`QM; K„i ? B M; QÌB- ~M +?S p i?M ?"M i?•K ç°+- H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p
 Í ; B[#¼M ?¼- +ÁM +| K°i F i?'T #û- iQ`M i?•M T?€i ` v m F?Q +m²M +m°M ç M;
 h?•M ?bM? M; QÌB M"v M; Q¢B i`W ?ÆB #ûQ ` - +kM; F?¬M; +| çB K M"Q F?€+ H¢
 H" Î i` M K†i ?„MX h` M F?m¬M K†i #ûQ ç-v i?'i- H¢B +| i? t m'i ?B M b€m +QM
 +QM K„i ; ?ûT i?"M? ç¬B- ; -M M?Q +?B K +S +ª F?m¬M K†iX h`QM; +QM K„i K"m t
 M; QÆBX .QÌM; M?Q +?9M; H" H" b€m pU+ b•m F?¬M; i?'v ç€v K"m t M? HK+- +| i
 +ª bBM? HBM?X
 h` M K†i ?„M- i`W çB m ç| ` +ÁM F?¬M; +| KkB KB M; - +U+ F€ [m, /`X
 * Q i?O u m i°+ +| b€m +QM K„i- i` M M; QÌB HQm +?mv M F?Q iS+- +kM; F?¬M; v
 >Q`M; p" >MM; "B u m >Q`M; X >B M M?B M +kM; H" K°i + Q i?O u m i°+ +'T u m >
 L; Q¢B i`W +QÌM; ;B<sup>a</sup> u m i°+ ` - +ÁM +| b€m- #ªv p` + Q i?O L?•M i°+X
 L?[M; M; QÌB M"v æBM? >¢Q +kM; F?¬M; M?"M ` X
 L?QM; iW i` M; T?K+ i` M M; QÌB +| i? KÆ ?² M?bM ` çQÊ+- i`QM; ç| +| +QÌM; ;B
 h`QM; b® +€+ + Q i?O L?•M i°+ +| K°i M; QÌB F?€+ F?B M æBM? >¢Q +?9 wX

æ| H°i M[M?•M i?•M ?bM? ;ÊB +^aK- /mM; K¢Q +ÁM ?ÆM +^aGK+ hB M L?BX L°M
HY i?°a`k tm®M; iÊB # M ?¬M; X h¢B KB i•K +| K°i 'M Fw ?Ä /B KX J°i ¢¬B K„i t
+?mv MX L°M; i ,M K†+ +U+ F€ ?Î ? M; X ° M; U+ + Q i?ŠM; ¢¬v ¢†MX > B #-m M
i?K+ i` M; T?K+ K°m ¢ÄX 1Q i?QM H°` i`QM; F?¬M; F?Q `ûi H¢M?X h¢B K„i`®M
K°m ¢Ä F€ /`X \*?B M ;B€T K°m ¢Ä +?d +?2 Î ;B[ #„T ¢MBX æ¬B +?•M imv i i`„M; i
F?Q- ;B®M; M?Q `„M; M;“- i`„M; MäM iÊB K M; QÌBX
L[M?•M M°v ;B®M; M?Q K°i ¢Q°M ?Ä /B K +•m ?²M ¢Q¢i T?€+?- i?U+ HU+ #Q ?B
;BÊB ok >Q°M; X h`QÊ+ ¢| Î \*Ym h`¼M; h?B M- M°M; +kM; +?Q iWM; tm'i ?B M [m
L; QÌB +O ?¼+ pB M h? M? "bM?- M; Q¢B i`W GK+ hB M L?B ` - +ÁM +| K°i M; QÌB
Î +^aM? ;BÊB hB M h?B M ok h¬M; X G9+ M°v ?„M ¢½ F?B T bÊ ¢ M K'i ?²M K'i pQ
i`®M Î T?Q b m M?[M; +QÌM; ;B^aF?€+- +,M #^aM F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; p°Q æBM
@ æBM? >¢Q- F?¬M; M; ?o iÊB- +?9M; i H¢B Î +?¶ M°v +?Ì M; QÆB ¢9M; F?¬M; \
@ >„+ ?„+- ¢WM; iQÎM; `°M; i?U+ HU+ +| i? ;B^aB [mv i i' i +^aX L°B ibM? +O M; QÆ
+| i?B M iQ imv i i? i?b H°K b Q\ h`QM; H9+ M; QÆB +ÁM +?Q [m"i F?ÎB- M; QA
L; °v ?¬K M v- +?9M; i b) ¢Q M; QÆB ` ¢B5
h° h•K u m >Q°M; p° >MM; "B u m >Q°M; ?Q°M iQ°M F?¬M; +?2 ;B'm b€i w +O KbM
@ J°i ¢€K #¢B iQÈM; /QÈB i v i - +ÁM /€K M|B +°MX
æBM? >¢Q +,M #^aM F?¬M; ¢ K„i iÊB ? B #¢B iQÈM; /QÈB i v KbM?X h?QÆM; i?
iÊB HU+ HQÈM; #^aM M; mv M +O #¼M ?¼X "¼M ?¼ b Q +| i? / /°M; T?K+ ?²B M?
mv ?B T pšM H° u m >Q°M; +| b€m +QM K„i p° M[iY t H¢K†+ i` M; T?K+ K°m ¢Ä F
@ hWM; M; QÌB #QÊ+ iÊB tQM; i M ¢BX a m ¢| i b) ¢Q +€+ M; QÆB ` ¢B5
æBM? >¢Q K°i KbM? ¢®B K†i pÈB ?ÆM ? B KQÆB K®i ¢®B i?O- ¢^aQ F?€+? i?°M?
;-MX
>„M +?"K `½B ;B M; ? B +€M? i v ` X h9 EB K p° o'M hbM? æ Q tm'i ?B M Î i`QM; i

8deX *?QÆM; 8dd, aÊB hÆ h?¬M hBM? *O J`+? G h?B M *?m

G9+ æBM? >¢Q M?bM F„- i?'v +| p¬ b® bÊB iÆ M; •M b„+ +U+ F€ M?Ä #û- M^K Î i`C
>Q°M; - i`|B H°v h9 EB K Î i` M F?¬M; i°mM; X

@ > ? ? - iB m iY FB - M; QÆB [m€ M; •v i?Æ `²BX hBM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h
M? M #^aM K¢M; +O K°i pB v m i?¬M i?QÈM; +´ p¬ +MM; i¬M [mw +O i°+ +O i X L
+kM; +| i? +„i M?ÄX *?d H° T?°K #BM?- `d bûi HQ M; H´- ;B®M; M?Q ?Ä +¬M i?B
i \

J`+? G *?m >Q°M; +QÌB ? ? X

h`QM; H9+ M|B +?mv M- ? B i v ?„M +m®M H¢B K°i pÁM; - H°v iÆ M? M p¬ ?bM?
KB M; [m€i iQ,

@ *,i +?Q i 5

>„M Km®M H°v iÆ M? M +„i ¢Si #BM? F?QX

@ s2K H° B +?†i B5

æBM? >¢Q +kM; F?¬M; HmB p T?Q b m- i?¬B ¢°M; ?mv M F?Q- +´ i v T?€i HU+-

•K5

u m F?Q +m²M +m°M- ?mv M F?Q #¢Q T?€iX
 > B M;QìB HB m K¢M; K°i +?9iX J`+? G \*?m >Q`M; pÈB i?•M ?bM? u m >Q`M;- H
 KB M +QÐM; ¢SM; p[M;X Jti ¢'i /QÈB +?•M æBM? >¢Q -K -K bKT ¢'X æ€ pKM F?
 ;B[? B # M- J`+? G \*?m >Q`M; +kM; M?dM? ?ÆM K°i +?9iX
 @ E?¬M; ;½v b Q\ G`K b Q +| i? M?Q p`v ¢QÊ+ \ *?ŠM; H) i`QM; i v M; QÆB H` #B
 J`+? G \*?m >Q`M; #'i M; ì M?bM +?^K +?^K p`Q i? M? FB K `d `ûi i`QM; i v æBM?
 bÊX
 hBM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h?B M \*?m +O ?„M +?QM? H` pk F?Q +U+ T?~K +'T
 i? i?¬M HBM? +kM; +| i? +„i M€iX >ÆM KQìB p¢M M,K i`QÊ+- h°+ M? M J`+? G
 F?¬M; #B i ¢½ +?†i ¢Si # Q M?B m ?mv M F?Q #ªQ F?QX J¼B pB + ¢ m i?m`M HÊ
 i`M i°+ +?B #ªQ +O J`+? G h?B M *?m æ°M;X G¬M M`v iB M p`Q +?B M i`QìM;
 i`M i`Q KÈB KQÊM ¢QÊ+ K|M #ªQ p`i M`v iW +?¶ +O i°+ i`QìM;X E?¬M; M; ì M| H
 K°i i? M? FB K `d `ûi M?Q p`v5
 @ *? i ¢B5
 æBM? >¢Q H¢B iB TiK+ iB M iÈBX
 " M ¢¬m ?„M +ÁM +| +?9i HQ H„M;- h9 EB K F?| +| i? +?®M; H¢B ¢QÊ+ iÆ M? M
 [mv iX
 @ h'i +ª HmB ` +?Q i X h TªB +„i iB m iY L?•M i°+ M`v i?`M? i?`i #,K5
 J`+? G \*?m >Q`M; `®M; iQ ?ÆMX
 h`QM; b€m +QM K„i HK+ b„+ €M? H M p i`M ¢°+X u m F?Q iQ`M i?•M +m²M +m°M
 i?`M? K°i M? M +U+ HÈM- i?•M + Q #®M M,K i?QÊ+- b€m +QM K„iX S?Q M;Q`B
 M?Q H`K #^M; b„iX S?Q i` M +| ¢¬v M?[M; T?M p,M u m i°+ K`m t M? F€ /`X L?[M
 H°` - ;B®M; M?Q K•m i?ûTX h` M #KM; H` H¬M; +SM; M?Q FBK i?ûT K`m ¢2M- ¢€
 Zmª M?B M H` K°i +QM M? M i?`M? v mX
 *?d +| ¢B m H B H`+? +O +QM M? M M`v H¢B F?¬M; #bM? i?QìM;X æ| +?QM? H
 h`QM; +Æ i? +?ªv /ÁM; K€m pB M +´ +O i` iB M +| i? bQ b€M? pÈB K€m i?¬M HB
 ¢¢B- +| i?B M T?9 i?¬M i?¬M; F€ /`- [mª i?U+ +?QM? H` K°i +QM [m€B i?9 ;B i+?
 h` h•K u m >Q`M; p` >MM; "B u m >Q`M; F?Q€i i v +?†M H¢BX h'i +ª K¼B M;QìB H
 i?QÊ+- ¢ J`+? G \*?m >Q`M; iMv w i?B i`B MX > B +QìM; ;Bª u m i°+ ¢½ iWM; +?
 >¢Q- i?¬M b„+ H|2 H M- +kM; F?¬M; #B i ¢ M; bmv M; ?o ¢B m ;bX h`QM; €M? K„i
 >Q`M;- K M; i?2Q K°i w +QìB •K m H¢M? H)QX

G2M; F2M; H2M; F2M;5

æBM? >¢Q tm'i FB K M?Q ;B|X hWM; FB K K°i ¢•K p`Q HÈT / M;Q`B +O +QM M?
 #„M HQ¢MX
 S?M p,M u m i°+ K`m t M? i` M i?•M +QM M? M H|2 H MX hWM; i¬M; €M? b€M; K`
 [m M?X
 h`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M;„M- æBM? >¢Q H¢B F?¬M; +€+? M`Q ¢€M? M€i ¢QÊ+ i
 @ J`+? G h?B M oäM; @ F i5
 J`+? G \*?m >Q`M; HB M iK+ ;¬K H MX

>„M +| +?9i t2K i?QìM; æBM? >¢Q- F i [mª p¬ +MM; +?“i p`iX h` M i?•M #` FB K ¢
 TªM +?`M +U+ HÈM- +?`M ¢°M; iÈB KS+ M;k i¢M; i?B m +?9i M[i?b H +? p` i`Q
 ¢ÈMX h`QM; HÁM; ;B`M /[- ?„M [m€i HÈM K°i iB M;X a€m iB +?ÈT ;B®M; M? m +M

?mv M^aM?X h'i +^a hBM? bÊB b€i i?–M J`+? G h?B M *?m +U+ F€ HBM? ?Q¢i ç½ ç
[m M? ç m çQÊ+ `9i` - F i i?`M? K°i K¢M; M? M p¬ ?bM?- # Q i`MK p T?Q æBM?
@ hB m iY FB - ç t2K i?Y i?•M i? M;QÆB +| +SM; `„M ;B®M; M?Q i? M? FB K `d
>„M çB m F?B M K¢M; M? M- iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; H Q p T?Q æBM? >¢Q
b,M K²BX

æ` ?bM? MÆB M`v p®M p¬ +MM; i?Q+? ?ÊT pÈB +¬M; FQ+? +O ?„MX > M; ç°M; i
p¬ +MM; +SM; `„M +?QM? H` +'m i`9+ T?€T i„+ HU+ +O i•v /m *´ G°- F?¬M; +| +€
p"v- æBM? >¢Q F?¬M; +| +?¶ M`Q ç Mû i`€M?- +?d +| i? +SM; `„M +?®M; çÐX
smv tmv5

o'M hbM? æ Q i`QM; i v i`€B +O æBM? >¢Q- #` iÆ M? M M`v t i [m - i`QM; M?€v K
L m F?¬M; T?ªB ?„M HmB p T?Q b m i`QÊ+ - +?d bÊ M; v +<sup>a</sup> +€M? i v i`€B +kM; b
@ æ€M; iB +X h? M? ç Q M`v H` K°i ?mv M F?Q #BM? F?Q F?¬M; i²B- +kM; H` /B
æBM? >¢Q i?Î /`B K°i iB M; - H`v i? M? FB K `d` M; ? M? ç`+?X

h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - +`M; H9+ +`M; M?B m iBM? bÊB ;B i i?–M J`+? G h?B M
i`€M?X æBM? >¢Q #` #m°+ T?ªB çSM; Î p` i`Q +?QM? ;B[X smM; [m M? F?„T MÆ
b„+ M?Q ~M M?Q ?B MX h`QÌM; #`Q K`m t M?+O æBM? >¢Q #` +„i` i?`M? p iX
p¬ i? M? p¬ iS+ #` +„i F?¬M; Q iX o` i`Q +€M? i v p` p B tm'i ?B M p`B p i K`m çÄ b
iÆ M? M M`v +„i T?ªBX

@ > ? ? - +QM K²B M?Ä iÈB KS+ i?`i ç€M; i?QÆM; - imv i p¼M; 5

J`+? G \*?m >Q`M; +QÌB HÈM ç–v p •K m H¢M? H)Q,

@ h ç½ M; YB çQÊ+ KMB K€m p` i?`i i?ÆK M; QM +O M; QÆBX h Km®M i`mv M ç
M; QÆB- #B M M; QÆB i?`M? i?`i MQÊ+ M; QM- b m ç| +„M Mm®i b¢+? b) iWM; +?9
æBM? >¢Q F?¬M; M|B K°i HÌB- i?•M ?bM? M? M? +?|M; Mû i`€M?- i bK +€+? +„i iA
E?B i?U+ bU F?¬M; +| F?¬M; ;B M i`€M? Mû- ?„M KÈB H`v i? M? FB K `d` +?®M
@ h? M? FB K ?ÄM; M`v +O M; QÆB H¢B +| i? +| i? +?`m çQÊ+ iBM? bÊB b€i i?–
h?Q¢i M?bM H` K°i #ªQ #®BX > ? - v M i•K çBX hB m iY FB - +?Ì b m F?B M; QÆB
i®i5

J`+? G \*?m >Q`M; +QÌB ?„+ ?„+ ç–v p [m €B /`X

>„M F?¬M; M; WM; H`v M; ¬M M; [ F?B m F?Q+? [m'v `–v- M?Q p"v +| i? +?¼+ ;B" M
ç®B i?OX

æBM? >¢Q pšM K†i F?¬M; #B M b„+ Mû i`€M?- i?dM? i?QªM; H¢B T?€i` iWM; FB
F?¬M; ;B M tmM; [m M? ç½ +`M; H9+ +`M; Q iX

J`+? G \*?m >Q`M; ;B®M; M?Q K°i +QM M? M HÈM- F?¬M; M; WM; +?,M; HQÈB- #®
h?B M *?m Î tmM; [m M?- F i i?`M? K°i i`K HQÈB HÈM p¬ ?bM? M?QM; imv i ç®B F
/QÈB HÁM; ç'i M`vX h'K HQÈB HÈM +| i? +„i T?€ i`i +ªX *?d +–M æBM? >¢Q çKM
+„i i?`M? K°i ç®M; i?`i M€iX

>„M ç M; F?ûT +?†i K¢M; M? MX

@ > ? - iB m iY FB - iW #Ä çBX L?È FB T b m ç–m i? B ç M M?` M`Q i®i ?ÆMX
T?ªB5

8ddX *?QÆM; 8d3, L´B :B”M

J`+? G *?m >Q”M; F?¬M; M;WM; F?B m F?Q+?X

G9+ M”v- F?¬M; ;B M æBM? >¢Q +| i? Mûi`€M? +?d +ÁM H¢B +?Q ç-v # - #®M i

J`+? G *?m >Q”M; +U+ F€ ç„+ wX

hmv`^M; ?„M b„T /MM; ? i hBM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h?B M *?m i`QM; i v KbM?¬
H” ? M; ç°M; i`QM; HÁM; ç’i M”v- #^M; F?¬M; i?”i bU F?¬M; i? # Q p•v çQÊ+ iB m
;B M tªQ ?ÆM +ª ?¬m iY M”vX >„M +kM; #B i i`QM; i?ÌB ;B M KQÌB H¬M ?Qi i?Î- K

oW M; ?o iÊB +?mv M iB T i?2Q- p` + Q i?O L?•M i°+ M´B iB M; +?QM? i`U+ +QÌ
ç®M; i?”i M€i Î /QÊB +?•M KbM?¬ J`+? G *?m >Q”M; F?¬M; F?ÄB +ªK i?”v ?QM; FbK +? çQÊ+X

. M? iB M; æ Q *m²M; EB K aB- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M”v mv +?’M +?B M i`Q
bÊK M?bM F?¬M; pW K„iX

L;”v ?¬K M v i?U+ bU M?Ìv m i?¬M T?M ?°- F?B M KbM? M„K çQÊ+ +Æ ?°B M”v- +

>„M ç½ +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ - iW ç| p b m- / M? iB M; +O KbM? Î i`QM; u m
+?| M; çQÊ+ i`mv M` X *?Q /M H” ç€K M´B iB M; M?Q h” h•K u m >Q”M; i?”K +?Q
>Q”M; - +kM; b) ?Q”M iQ”M #` KbM? ç tm®M; X æB` F?ÄB +?B M i`QÌM; “€+? h?
ç¬m i`QM; +€+ i?B M i`B u m i°+5

S?Q t - GK+ hB M L?B ç„+ w T?€ H M +QÌB,

@ > ? - æBM? >¢Q- #•v ;BÌM; QÆB +ÁM +| i? ;B i i b Q\ L; QÆB b„T +? i`²BX L
ibK çQÊ+ M; QÆB F?¬M; \ L; QÆB #B i M; QÌB #”v` F i?Q¢+? ;B i M; QÆB M; ”v ?¬

@ E?¬M; b B- H” i X > ? - +?QM? H” i X æ i`ª i?M M; QÆB- i ç½ M; ?B M +Sm +
ob b Q M; QÆB F?¬M; M?”M i?”v çQÊ+ +¢K #šv i²M i¢B\ æ•v ç m H” /Q i ç½ bÊK #

•M? K„i æBM? >¢Q +m®B +MM; `ÆB p”Q i` M M; QÌB M[iY €+ ç°+ M”v- ;B®M; M?Q

a€i F?Q M²M; ç”K F?B M i`QM; HÁM; GK+ hB M L?B i?¬K`mM`~v- F?¬M; iU +?O ç
i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- K°i bU T?šM M° F?| +| i? M; ,M +?†M çQÊ+ #¢Q T?€i Î

>„M`i M? M? b) TªB +? iX ob b Q i +ÁM TªB bÊ ?„M M[\

L[M?•M €+ ç°+ i`ÊM i`WM; ç¬B K„i- p¬ +MM; Q€M ç°+ M`B,

@ L; QÌB #` +„i i?”M? i?”i M€i i`QÊ+ ç| H” #^M; ?[m +O M; QÆB b Q\ h #B i ;B ?
Hm¬M i?Q+? F i ;B Q #^M; ?[mX > ? - ?B M i¢B ?„M ç½ +? i- ;B®M; M?Q i M M;
i?ªK Î i`QÊ+ K†i M; QÆBX L?QM; M; QÆB +| i? H”K çQÊ+ ;b\ hÊB ç•v- ibK i #€Q
çQÊ+ b Q\

L”M; ?B M i¢B ?Q”M iQ”M ;B®M; M?Q K°i +QM +?| çB M +m²M; T?€i iB i` bU Q€M
iQ”M #B M i?€BX GQ¢B M[M?•M M”v i?”i bU`i ç€M; bÊ5 :B®M; M?Q +?| çB M-
KB M; X

@ :B i M; QÆB\ u M i•K-`i M? M? M; QÆB b) #B M i?”M? K°i ç®M; i?”i M€i- ;B®M
M”v ç•v- +?Q /M S?QÆM; hB m M iÊB- +kM; F?¬M; i? M”Q +Sm çQÊ+ M; QÆBX

G¬M ç¬m iB M æBM? >¢Q ?”M K°i M; QÌB M?Q p”v- H¬M ç¬m iB M +| K°i FQ+? ç°M
i?”M? p¢M çQ¢MX

@ >„+ ?„+ - iB m iY FB - M; QÆB ç½ b„T +? i- +ÁM i?®i` M?[M; HÌB €+ ç°+ ?M /¼

J`+? G *?m >Q”M; +QÌB ? ? - b€m +?•M +?Êi pmM; H M- çB m F?B M K¢M; M? M
Km®M [m’M æBM? >¢Q Î i`QM; ç| - F?B M ?„M ?Q”M iQ”M M€i #’vX

@ æ² F?¬M; #B i +? i b®M; X L m F?¬M; T?ªB p b i BM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h?B M
ç M #•v ; Bì b Q\

æBM? >¢Q M; ~M; ç-m- €M? K„i ; B®M; M?Q çB M [m M; #„M ` - +QìB H¢M? K°i i E
L; K+ #, M; ?mv M F?Q p¬ +MM; ?MM; ?"m `|i p"Q i? M? FB K `dX

h? M? #BM? F?Q i?¬M #Q M `v i?Q¢i M?bM M?Q H` +?B +; "v HY - i`QM; M?€v K„
h?•M FB K i`"M M;"T M?[M; p i HQ M; H´ `d bûi ç°i M?B M; B®M; M?Q +| bBM? K M
M? M?- Kk B FB K [m v pÁM; tmM; [m M?X h`QM; M; •M [m M; +?|B K„i- K°i i?•M FE
iQ`M çQÊ+ H`K #^M; i?Ov i BM? tm'i ?B M- M? M? +?|M; `mM; +?mv MX hWM; iB
;-K F?) p M; H M- tm'i ?B M î i`QM; ? M; ç°M; /QÊB HÁM; ç'i- i¢Q ` M?[M; iB M;

.QìM; M?Q +| K°i K†i i`ìB +?Êi tm'i ?B M î i`QM; F?¬M; ;B M M`vX S?ªM SM; ç-m
H` +?2 ? B K„i KbM? F?¬M; /€K M?bM iÊBX

h?•M ?bM? æBM? >¢Q ; B®M; M?Q iB +?ÊT- ç H¢B HQm [m M; H Q p T?Q J`+?

@ L; QÆB

h?2Q #ªM M, M; J`+? G \*?m >Q`M; +ªK ; B€+ çQÊ+ mv ?B TX

smv tmv tmv tmv5

L?[M; iB M; ç°M; F?2 F?) p M; H MX

hWM; hBM? bÊB b€i i?¬M J`+? G h?B M *?m M?Ä +| i? +„i [m i?•M i? i?¬M HBM
KK+ M€i F?¬M; +?`m M´B- ç²M; HQ¢i #`i? M? FB K `d +?ûK çSi- F?¬M; +ÁM bU b

h`QM; +?ÊT K„i ç| - æBM? >¢Q ç½ ç°i M?B M iB M ç M i`QÊ+ M; QìB J`+? G *?m >

@ E?¬M; i? M?Q p"v çQÊ+

J`+? G \*?m >Q`M; FBM? ?Q`M; `®M; HÈM- Km®M HmB p T?Q b m M?QM; ç½ F?

GQm [m M; ; B®M; M?Q iB +?ÊT H; 2 H MX h`QM; T?9i +?®+- ? B #|M; M; QìB H
M M v M H†M; X

æBM? >¢Q i?m FB K çSM; H¢BX

h9 EB K K°i H-M M[H¢B i`î H¢B i?`M? ?bM? /¢M; HQ M; H´ `d `ûiX .QìM; M?Q iW
v H M T?€i b€M; - K°i H-M M[i`î H¢B ?bM? /€M; #bM? i?QìM; X >Q`M iQ`M F?¬M
M?Q K†i i`ìB T?O tm®M; pW M½v- /½ T?€i ` K¢M? K) iW i`QM; i?•M M|X

J`+? G \*?m >Q`M; F?| F?, M tQ v M; QìBX a€m +QM K„i HÈM M?bM +?^K +?^K p"Q

@ L; QÆB ç•v `®i +m°+ H` i?¬M #BM? ; b p"v\ a Q H¢B +| i? *| i? +?†i çSi i

@ J°i i? M? FB K `d `i #bM? i?QìM; H`K i?`i v m K`i?¬B5

æBM? >¢Q F?¬M; H° +ªK t9+X L?QM; i` M i?U+ i - î b•m i`QM; M°B i•K ?„M +kM
M; ¢+X

" M ç-m- ?„M +?d Km®M /MM; p` i`Q b„+ #ûM i` M i? M? FB K `d M`v- +?†i çSi iÆ
iQ`M HU+ `|i ?mv M F?Q p"Q- i? M? FB K `d M`v H¢B +| i? tªv ` #B M ?| F€ H¢M
T?¬M `d `ûi #|+ ` - æBM? >¢Q +ªK i?`v KbM? ç M; +-K [mª i?U+ +?QM? H` K°i i?
; B i #`i F€ +?Q i¬M M`Q i` M i? ; BÊBX \*?Q /M H` *?B M h?¬M +?Q i¬M- î i`QÊ+ K
i`QM; M?€v K„i5

Zmª M?B M H` K°i FB K i?¬M #BM? +| H B H`+? F?OM; F?B TX

.QÊB ibM? ?m®M; `d `ûi HQ M; H´ ç½ +| mv HU+ M?Q p"vX *?ì K°i M; `v FB - M| #
i?€B iÊB KS+ M`Q\

*?d `i ç€M; iB + H` ?bM? /¢M; M`v +O i? M? FB K `d +?d i²M i¢B i`QM; M?€v K„i

æBM? >¢Q +| i? +ªK ;B€+ ¸QÊ+- pÈB iB m +?m~M im pB ?mv M F?Q +MM; i?-M i
i? /mv i`b ?B M iQÊM; `d`ûi #|+` H QÊM pÁM; [m M? +?Q ¸-v M,K H-M ?Qi i?ÎX
b) #B M i`î p ?bM? /¢M; #bM? i?QÌM; i`QÊ+ ¸|X

@ L?[M; iÆ M? M F?-M; i²BX h'i +ª ¸ m H`+O i X h b) bY /KM; +?9M; i?"i i®i

æBM? >¢Q M|B tQM;- F?-M; ¸ w iÈB J`+? G \*?m >Q`M; M[- tQ v M; QÌB ¸B i?m
J`+? G h?B M \*?m ¸½ #` +?ûK ¸SiX >„M ¸QÆM; M?B M F?-M; i? /MM; i vX *?9
i`U+ iB T +?¢K p`Q b) #` +„i ¸SiX

æBM? >¢Q /MM; i? M? FB K `d M? M?`M; [m`M H`v- i?m H¢B i`i +ª b® iÆ M? M +|
M;`M i?QÊ+X

hÆ M? M [m`M î i` M i? M? FB K `dX

8d3X *?QÆM; 8dN, oÄ Zmwi .`v *| J|M; h v L?¼M

hmv `^M; ¸½ #` +„i i?`M? ?ÆM KQÌB ¸Q¢M- M?QM; æBM? >¢Q +kM; F?-M; #Ä [m
;B i i? -M J`+? G h?B M \*?m /`B ; -M M;`M Kûi H M i? M? FB K `d- +kM; +?d i,M; i
+?9i M;•M b„+X .MM; K„i i?QÌM; +,M #ªM F?-M; M?bM i?'v ¸QÊ+- + -M /MM; i?-M

h?S M`v ¸ m H`#ªQ #®BX L; v +ª i?•M i? i?-M HBM? +kM; +| i? +„i ¸SiX æ•v +?Q
F?Q i`QÆM; X L?QM; KS+ ¸° b„+ #ûM +O M|i i?"i bU ¸€M; iBMX a m ¸| imv i ¸®B
H`K°i pk F?Q bB m +`T F?-M; i? t2K i?QÌM; X L m bY /KM; i?Qª ¸€M;- +QÌM;;Bª
+ª ok >Q`M; + Q ;B B ¸ m +| i? ;B i +? i5

@ L;QÆB L;QÆB `®i +m°+ H`B- i`QM; i v H¢B +| i? -M F?Q M?Q p`v\ L;QÆB `®i +
F?Q +| HBM? iQM?X h`QM; +Æ i? F?-M; +| i? -M ?mv i- imv i ¸®B F?-M; +€+? M
+| i?

J`+? G \*?m >Q`M; /QÌM; M?Q ¸ M; +?Q€M; p€M;- i?•M i? M;Æ M;€+ ¸SM; î i¢B +
+?B #ªQ +O KbM? #` æBM? >¢Q H`v ¸B- M?QM; F?-M; M;;M +ªMX

@ J°i pä ;Bª L?•M i°+ ``i #bM? i?QÌM; K`i?-B

æBM? >¢Q [m`M K°i ¸Q`M iÆ M? M î i` M i?•M FB K- M?bM J`+? G *?m >Q`M; K°i
¸B m ;bX æBM? >¢Q M?bM ?„M- M|B,

@ hÆ M? M M`v +| i? +„i ¸Si i? -M i? +O +€+ i? -MX L?QM; M;QÆB +| b€m +?B
L m M?Q bY /KM; b€m +?•M M? M +O M;QÆB- +? Hmv M` b€m #° i`Ê ;B9T- ?ŠM
M? M +?S\

@ L;QÆB

J`+? G \*?m >Q`M; ¸ M; M;~M M;QÌB- +?Êi ;B`M /[?ûi H M,

@ "ªM ?Q`M;- [mv i +?B M + -M; #`M; pÈB M;QÆBX *?Q /M H`+? i i`"M- M;QÆB +
i

J¼B M;QÌB +ÁM +?Q ?B m ?„M M|B M?[M; HÌB M`v H`+| w ;bX

L?QM; i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- K°i bU #B M ¸´B F?€+ i?QÌM; ¸°i M;°i T?€i bBM

J`+? G \*?m >Q`M; ¸ M; ¸SM; v M- ¸°i M?B M ?€ K²K T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB

*?d i?'v p- b® ¸¢Q FB K w FB K F?Q b„+ #ûM- i`QM; M?€v K„i ¸°i M?B M iW p`iQ
M? M #„M` pÈB F?Q i? F?-M; i? M;;M +?†M M´BX hQ`M i?•M ?„M ;B®M; M?Q
#„M i?OM;- i`QM; M?€v K„i ¸½ b„T `ÌB F?ÄB i?•M i? iQ HÈM +O ?„MX J€m ¸2M
M?[M; iB M; tb tb F?2 F?) - F?B M K†i M? K i?¢+? +SM; `„M +kM; #`„M KÁM i¢Q i

@ L;QÆB #® i`Q +¢K #šv ;B i i - b Q +| i? t2K H` K°i i`"M ç€M? +¬M; #^M;5
æBM? >¢Q +QÌB H¢M? M|B,
@ u M i•K çB- i M?'i ç`M? b) Hmv M +? i?•M i? M;QÆB i?"M? K°i #ªQ F?Q imv i
i®i - +ÁM M[- FB T b m M?È ibK +?¶ ç-m i? B i®i- F?¬M; M M ç i ;†T T?ªBX "ª
H Q¢M FB K T?•M i?•M5
@ h?"i F?B M i iS+ +? i
J`+? G \*?m >Q`M; p®M +?d +ÁM H¢B K°i +€B ç-m pšM iQM? H` ?Q`M +?dM?X a
M?'i i?ÌB H¢B T?mM` K°i #9M; K€mX a€m +QM K„i +O ?„M i`ÈM i`ÁM- `ä`"M; #`
æBM? >¢Q M|B- +?QM? H` M?[M; HÌB ?„M ç½ M|B pÈB æBM? >¢Q F?B ?„M +?B K
>B M i¢B æBM? >¢Q ç½ i`ª H¢B M;mv M tB F?¬M; i? v ç´BX
J°i Hm²M; [m M; /B K HK+ #Q+? iW i`QM; i?B i? i`"M iÈB- ;B®M; M?Q iB +?ÈT- T
iQK ç2M ç M; HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM;X æ| H` i?-M ?²M +O J`+? G *?m >Q`
@ J2Q K2Q- +?Ì M;QÆB ç½ [m€ H•m `²B
J°i ç¢Q #¢+? [m M; iW i`QM; H Q iÈB- M; v H"TiS+ +„M H'v [m M; /B K K`m t M?
+O J`+? G \*?m >Q`M; FBM? ?Q`M; ;B½v /K ;"Q i?ûi- +?d # ? B +€B- K Q €+ K ç
@ J2Q K2Q- +| +?9i KMB +?m - +?d +| çB m pšM iQM? H` M;QM KB M;
J Q K"Th` L;mv i +ªK i?'v K„ K½MX L| +?Ì ;BÌ T?9i M`v ç½ [m€ H•m `²BX L| ?QM;
*m®B +MM; - M| iW i`¢M; i?€B +Q [m„Ti`9M; ç°+ F?¬B T?K+ H¢B #bM? i?QÌM;X G
+m°+ ç½ +? i i?"i bUX
h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- ç€K M;QÌB >MM; "B u m >Q`M; p` h` h•K u m >Q`M
h'i +ª #B M ?| i?"i bU /B M` [m€ M? M?X
" M ç-m- J`+? G \*?m >Q`M; p®M +?B K i? i?QÈM; T?QM; imv i ç®BX J„i i?'v b)
#B i +?d i`QM; +?ÈT K„i- M;QÌB +? i H¢B i`Î i?"M? J`+? G \*?m >Q`M;X aU M;?`+?
M M #¼M ?¼+ ,M #ªM ç m F?¬M; +| i?ÌB ;B M` i v i`Ê ;B9TX æÊB iÈB F?B i'i +ª /
J`+? G \*?m >Q`M; ç½ bÈK #` FB K F?Q ç€M? M€i #'v5
h`QM; M?€v K„i- i? M? i`QÌM; FB K `d`ûi HQ M; H´T?|M; ` [m M; ?Q - ;B®M; M?
M;QÌB i +| 'M iQÈM; i?"i bU [m€ ç€M; bÊX
GK+ hB M L?B p` M K ç iY ?¼+ pB M h? M? "bM? FB K†i KkB i`„M; # +?X > B M;
p T?Q t X
æBM? >¢Q /QÌM; M?Q F?¬M; M?bM i?'vX
>„M F?¬M; t2K F ç`+? p`Q K„i- K M; i?2Q i? M? FB K `d- iWM; #QÈ+ çB iÈB # M
*?m >Q`M; - bY /KM; KkB FB K +O i? M? FB K `d`ûi`¢+? K°i çQÌM; M;„M- ;B®M
+?B i?B i? F?'M; H² M`v` i?"M? iWM; KªM?X
L?'i b€m +€B +?•M +O +QM M? M K`m ç2M M`v +| i? çB m F?B M iBM? bÊB ;B i
`ä +?9M; +kM; F?¬M; bÊ #` HQ¢B iÆ M? M F€ H¢FB +„i T?ªBX *| i? çQ€M çQÈ
L m M?Q H'v #¼M ?¼ Hmv M` b€m S?| h?O ?Q†+ H` €Q ;B€T- +| i? i?QªB K€B ç
i?-M J`+? G h?B M *?mX
æ•v +kM; H` +€B ;¼B H` MQÈ+ #B M çB K ç"m ?k- pÄ [mwi /`v +| K|M; i v M?¼MX
æBM? >¢Q +„i iWM; T?-M K°i `i +~M i?"M `i M;?B K i9+- ?Q`M iQ`M +?,K +?9X
+| ;B€ i` Î i` M M;QÌB J`+? G \*?m >Q`M; - ?„M ç m +„i #Ä ;B®M; M?Q i?'i Km®B-
#Ä p`Q i`QM; K°i +€B #bM? K`m ç2MX

*€B #bM? M?bM M?Q #^M; ;®K bS M"v- ç2M #!M; F?¬M; +! ;b ç†+ #B i- ;B®M; M?Q
i?`i ?2Q- M?QM; +! i? +?S ? i i?•M ?bM? F?´M; H²+O J`+? G *?m >Q" M; X >B M
p"i F?¬M; ;B M- çQÊ+ æBM? >¢Q +? i¢Q ` i`QM; H9+ `ªM? `¶BX
æ€K M; QÌB >MM; "B u m >Q" M; ?Q" M iQ" M #` ;¢i b M; K°i # MX >Q†+ H" M!B æBM
ç #¼M ?¼ p"Q K„iX
æ€K M; QÌB >MM; "B u m >Q" M; p" h" h•K u m >Q" M; - p"Q ;Bì T?9i M"v +kM; #` ?m
+?'M €TX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M F?¬M; M; QÌB M"Q /€K iB M H MX > B M;
i v æBM? >¢QX G9+ M"v i?U+ HU+ #¼M ?¼ +ÁM +?Q ?Q" M iQ" M F?¬B T?K+X L;
M!BX L; v +ª/kM; F?Q M„K +?†i ç Q FB K pk F?Q +kM; F?¬M; +! - i?Î K¢M? +kM; F
i`mM; p"Q ?"M? ç°M; +O J i?¬M iQ" M i?•M ç¬v K€m iQÆB i`QÊ+ K†iX
*K+ /B M [m, /` M?Q p"vX
"¼M ?¼ i`Æ K„i M?bM i?•M i? J`+? G *?m >Q" M; F?´M; H² ;B®M; M?Q M; ¼M M9E
+! K°i ç®M; M°B i¢M; X o K†i æBM? >¢Q pšM +m²M; M?B i iB K FB K i`QM; i?•M i
ªM? iQÊM; ;B®M; M?Q €+ K°M; M"v F?B M i'i +ª K¼B M; QÌB F?B T bÊ iÈB +U+ ç
h`QÊ+ ç!- æBM? >¢Q iWM; M!B [m - Km®M J`+? G *?m >Q" M; +? i ;B®M; M?Q p`
+kM; #B M i?"M? K°i ç®M; i?`i M€iX E?B ç! F?¬M; B iBM iQÎM; p"Q HÌB ?„M M!B
p¬+MM; ç½ # Q T?O H'v #¼M ?¼5

8dNX *?QÆM; 83y, >B M h¢B æ M S?B M *€+ L; QÆB

h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- i`QM; ? M; ç°M; BK „M; K°i +€+? ç€M; bÊX
a„+ K†i GK+ hB M L?B i€B M?Êi HB M iK+ HmB p T?Q b mX L" M; M?È iÈB `i M
iK+ b€M; i¢Q ` i`QÊ+ ç•v- bU bÊ ?½B i,M; H M ;'T #°BX
h`QM; HÁM; M" M; #„i ç¬m +! K°i /U +ªK F?¬M; H" M? K¼+ H M pÈB i®+ ç° F?¬M; i
K B T?K+ €K b€i M; "v ?¬K M v- +?d bÊ F?! +! i? +! ?B m [mªX L" M; +kM; F?¬M; i
F?€+- M; ?o iÈB pB + +?¢v i`®M i`QÊ+ iB MX L" M; HûM H9i HMB ç M i`QÊ+ K°i pÁ
çSi çQ¢MX L" M; pW imM; M; QÌB H M- Km®M i?Q€i çB
L?QM;
•K5
J°i iB M; ç°M; F?) i`mv M iÈBX
h`QM; M?€v K„i F?B i?•M i? GK+ hB M L?B iQÎM; +?WM; b„T çB p"Q pÁM; tQ€v F
p +?¢K p"Q K°i HU+ HQÊM; p¬?bM? #„M i`Î p X
L" M; FBM? M; ¢+ F m H M K°i iB M; X
h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- i`QM; F?¬M; ;B M KÌi®B # M i`QM; ? M; ç°M; /QÈB HA
T?€i` X
hWM; +?[K„H ;B®M; M? m- ÎT?Q b m ç` K,M; p¬i? M? p¬iS+ M? M?"M; # v H
K M; QÌBX *! +?WM; M,K b€m i`,K +€B- +?d i?'v M®B iB T M? m- ;B®M; M?Q iWM
`X E?¬M; ;B M i`QM; T?¢K pB M; "M i?QÊ+ tmM; [m M? ç!- +! K°i HQ¢B HU+ HQÊ
iÄ F?¬M; ;B M M"vX
@ E?¬M; i®iX æ•v H" KBM? p,M /Q æBM? >¢Q iU KbM? b€M; i¢Q `
GK+ hB M L?B H"TiS+ F m HÈMX a„+ K†i M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B H"TiS+ i? v ç´B

æBM? >¢Q #® i`Q i`"M T?€T KBM? p,M Î +?¶ M`v iW H9+ M`Q\

"¼M ?¼ H¢B +| i? ?Q`M iQ`M F?¬M; T?€i ?B MX J°i H-M ¸°i FQ+? i®i M?Q p"v-
KbM? iU +?mB ¸-m p`Q HQÊBX "¼M ?¼ +ªK M?"M ¸QÊ+ M?[M; T?M p,M ?bM? pm¬
+?'i- # v HQÊM Î i`QM; F?¬M; i`mM;X "¼M ?¼ +kM; +ªK M?"M ¸QÊ+ iW i`QM; ¸| i`
F?B M M;QìB ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M;X "'i Hm"M H`+QìM; ;Bª L?•M i°+ ? v u m i°+ -
¸QÊ+ ¸"T i?bM? i?`+?X

G9+ M`v- i` M K†i ¸€K M;QìB >MM; "B u m >Q`M; +?Êi H° p #WM; idM?X *m®B +M
b Q b m F?B æBM? >¢Q ;B i +? i J`+? G \*?m >Q`M; - H¢B F?¬M; H"TiS+ ¸B M +r
+?Q +kM; F?¬M; HB + K„i M?bM ¸€K M;QìB KbM? K°i +€BX L;QÊ+ H¢B K´ t J`+? Q
?Q`M iQ`M F?¬M; HQ H„M; ¸€K M;QìB KbM? +?¢v i`®MX æ| H` pb ?„M ¸½ bÊK +|
#ªM +?¢v F?¬M; ¸QÊ+5

oW H9+ ¸|

@ *?m`M #` tQM; +?Q \ >B M i¢B ¸ M T?B M +€+ M;QÆB5

*m®B +MM; b m F?B K´ t J`+? G \*?m >Q`M; tQM; - æBM? >¢Q M;~M; ¸-m H M- K
K„i ?„M H¢M? HMM; - F?|2 KB M; H° ` ?`K `„M; i`„M;X L?QM; Î i`QM; K„i ¸€K M;Qì
;B®M; M?Q K°i i?9 /[iÊM ?mM; €+ ¸ M; M?2 M M? ;BÆ pm®iX

GìB +ÁM +?Q /Si- i?•M ?bM? æBM? >¢Q H|2 H MX h`QM; M?€v K„i- ?„M ;B®M; M
i`QM; ¸€K M;QìB #¼M ?¼X

EB KªM? i`Î M M ?mM; #¢Q- ;B®M; M?Q M;?bM ¸®M; imv i- M?„K M; v p`Q F ¸SM
u m >Q`M; p` h` h•K u m >Q`M;X

> B ¸ M?'i +QìM; ;Bª +`T u m >Q`M; ¸ m HU +?¼M M? M? +?|M; HmB H¢BX

h?"i ` - H9+ i`QÊ+ F?B æBM? >¢Q +?ûK ;B i J`+? G \*?m >Q`M; - i? M? FB K`d F
HQÊM; F?OM; F?B T- ¸ H¢B ?²B S+ [m€ ¸€M; bÊ +?Q #¼M ?¼X J†+ /M H` +| +?¶
Km®M +SM; `„M ¸Ð H'v K°i FB K M`vX

h?•M ?bM? ? B M;QìB pW HmB- æBM? >¢Q pšM +?Q i`mv FQ+?- K` i`QM; M?€v

EB K [m M; ?`M F?Q ûT M;QìB- ¸°i M;°i iB M p`Q +U+ M? M?- M?„K M; v M[+QìM
K†+ v T?K+ +?B M;B€T K`m HY ¸Ä [mv M`kX L; v +ª K€B i|+ +O M`M; +kM; ;B®
?WM; ?U+ i?B m ¸®iX

@ >b ?b- iB m Q M ;B - i +?d iÈB t2K M€Q M?B i- M;QÆB F?¬M; M M €+ i•K M?Q

L[M?•M FB +QìB F? M? F?€+?- i?•M i? K K K¢B i`€M? b M; K°i # M- +kM; F?¬M

GìB +ÁM +?Q /Si- i¢B +?¶ +?d HQm H¢B K°i ?mv MªM?X EB K [m M; pW HQÊi [r
F?„+ - M[M?•M pÈB i?•M ?bM? #®+ HY FB H¢B tm'i ?B M Î +€+? ¸| ? B KQÆB i?C
?²M ¸Q¢i T?€+? €M? H M K°i +?9i K` ?Q†+X

h`QM; M?€v K„i- # ¸¢B +QìM; ;Bª ¸ m Mû i`€M?- ¸ H¢B ¸€K +QìM; ;Bª L?•M i°+ p
¸®B K†i pÈB i`QìM; FB K +O æBM? >¢QX

o Q p Q p Q5

hWM; iB M; ¸°M; ;B®M; M?Q +mM; #„M i M T?€ F?¬M; p M; H MX

@

h`QM; iB M; F m i?ªK i?B i- #®M +QìM; ;Bª u m i°+ i` M K†i +ÁM H° `ä bU ?QªM; b
F`T- #` FB K [m M; t i [m X EB K w ¸B M +m²M; +„i [m +Æ i? X h`QM; M?€v K„i
[m M ? B M;QìB i`QM; ¸| - T?mM ` ?Ä /B K +U+ M|M; - M; v H"TiS+ ?| i?`M? i`Q
M;QìB F?€+ +kM; HB M iK+ #„M ` #„M; pKM- i`QM; M?€v K„i ?| i?`M? ? B #S+ iQ

>¢ FB K w p` ¸¬M; FB K w5

*€+ +QÌM; ;B^a u m i[°]+ +ÁM H¢B ¢B M +m²M; HmB H¢BX æBM? >¢Q +kM; F?¬M; i`
 "®T #®T #®T5
 L?[M; iB M; i€i i B p M; /°BX L,K- b€m pä ;B^a >„+ a€i h¬M; +?d +^aK i?'v K†i KbM
 +¬M; i?'M? ¢"T i`9M; - i`QM; M?€v K„i K'i +^aK ;B€+X hW i`QM; K„i- M,K b€m M;¬B
 tQ v i`ÁM Î [m M? ¢-mX a m ¢| +<sup>a</sup>M? p"i Î i`QÈ+ K„i #¼M ?¼ +kM; #„i ¢-m ¢B M
 KB M; +| p` K^M K†MX
 "¼M ?¼ /M ;b +kM; H" +QÌM; ;B^a +'T æ¢B h¬M; aQ i?"K +?Q +ÁM +'T ok oQÆM;X a
 i'M +¬M; ¢°i M;°i ;B®M; M?Q iB +?ÈT +O æBM? >¢Q- ;B®M; M?Q ¢S #û ¢®B K†
 +?9i M,M; HU+ +?®M; +U M"Q- +ÁM +?Q `ä +?mv M; b t<sup>a</sup>v ` - ¢½ i`U+ iB T #` i€i #
 EB K [m M; M?Q `²M; - M?„K i?ŠM; p"Q GK+ hB M L?BX
 a m FB K [m M; - €M? K„i æBM? >¢Q H¢M? HMM; M?Q #,M;X
 @
 h`QM; €M? K„i GK+ hB M L?B ¢B M +m<sup>2</sup>M; H|2 ` bU F?B T bÊX L`M; ¢½ ?B m `ä æ
 J°i K`M ?"Q [m M; FBK b„+ ?B M H M T?Q # M M;Q`B i?•M i? M`M;X æ| +?QM?
 ?mv M F?Q T?ÁM; i?O ¢½ +Sm M`M; K°i K¢M; i`QM; H-M ¢-m iB M ;†T æBM? >¢
 h? M? "bM?- i' T?K GK+ >MM; S?B iU KbM? ` i v- K°i H-M M[Hmv M K|M #^aQ p"
 ?mv M F?Q +U+ T?~KX
 æ€M; iB +- æBM? >¢Q ?¬K M v ¢½ bÊK F?¬M; T?^aB æBM? >¢Q i`QÈ+ ¢•vX
 _,M; `„+5
 L; v +^a i`QM; M?€v K„i- K`M FBK [m M; M?Q w FB +kM; F?¬M; +| i? +?®M; ¢Đ ¢Q
 i?'M? K°i +?MK €M? b€M; #B M K'iX
 h'i +^a ¢ m i`Î M M p¬ Q+?X EB K [m M; t i [m - K€m iQÆB #„M ` K¢M? K)X
 GK+ hB M L?B +?d +^aK i?'v K°i HU+ HQÊM; +m²M; #¢Q F?¬M; +?9i HQm iB M? -H
 h`QM; M?€v K„i- i?¬M; ¢¢Q FBM? K¢+? p" ?¢i ;B®M; ?mv M F?Q i`QM; ¢ M ¢B M
 ¢ m ¢ÊM;B®M; M?Q #` ¢ Q +„i i`mv M ¢ MX *ÁM F?¬M; +?Ì M`M; F m H M i?^aK i?
 HU+ HQÊM; +QÌM; ¢¢BX a m ¢| M`M; ;B®M; M?Q +QM `®B #` ;B"i /•v- #` t€+? H M
 :B| +?Êi /WM; H¢BX o¢i €Q +O `i M?B m M;QìB #` FbM? T?QM; +m®M H M- +kM
 æBM? >¢Q ¢½ i`Î p p` i`Q H9+ i`QÈ+X h`QM; i v +O ?„M- K M; i?2Q GK+ hB M L
 @ E?¬M; E?¬M; - p M tBM M;QÆB- i? K¢M; i? +?Q i h +ÁM i` - i +ÁM `i i` X
 GK+ hB M L?B FBM? ?Q`M; - HB M iK+ ;B½v /K X

83yX *?QÆM; 83R, B a®M; B *? i\

L`M; K°i HÁM; iQM? F pÈB æBM? >¢Q- iU +?Q `^M; KbM? ¢½ M„K +?„+ i'i +^aX L
 +kM; F?¬M; M; Ì ¢QÈ+- KbM? H¢B +| i? „M i`°K ;" F?¬M; i?'M? +ÁM K'i M„K ;¢QX
 i`Î i?'M? iM M?•MX G9+ M`v ¢•v- +?Q /M H" i' T?K +| ¢Q+? i?•M iÈB- +kM; F?¬M;
 L`M; i?"i bU bÊ ?½BX "|M; K +O i?¬M +? i F?B M iBM? i?¬M M`M; +| +?9i `®B H
 @ L;QÆB F?¬M; Km®M +? i b Q\ o"v +ÁM M;QìB #` M;QÆB ;B i+? i- Zm€+? ¢¢B +
 ?¼ ¢ m ¢€M; b®M; Î i` M i? ;BÈB M`v ?ÆM M;QÆBX "¼M ?¼ ¢ m +| K°i M;"M K°i p
 L?QM; i'i +^a H¢B #` M;QÆB i`M b€i h p®M F?¬M; Km®M ;B i K°i pä ;B^a L?•M i°+

K°i M[M?•MX L?QM; i i?"i bU Km®M #B i- i`€B iBK +O M[M?•M HÁM; /¢ ?B K ç +m°+ +| T?ªB H" K"m ç2M ? v F?¬M;5

J€B i|+ ç2M +O æBM? >¢Q imM; # v i?2Q ;B|- €M? K„i b€M; M?Q ç QX h`QM; €M F?B M M;QìB i F?¬M; /€K M?bM i?ŠM;X

GìB +ÁM +?Q /Si- æBM? >¢Q ç½ ;¼M ;"M; /Si F?Q€i ç€M? iÈB K°i [mv M tmv M L„K ç'K tmv M` T?Q b m HQM;- M„K +?†i K°i i`€B iBK +ÁM ç M; ç" T K¢M?X

@ L;QÆB

GK+ hB M L?B imv i p¼M; T?€i` iB M; ;"Q i?ûi,

@ æBM? >¢Q bQ i?9+ h?B M .QÐM; +O i L?'i ç`M? b) "€Q i?M +?Q L;QÆB b KbM? L;QÆB

@ JK+ h?B M .QÐM; b Q\

æBM? >¢Q H¢M? HMM; M|B,

@ >„M ç½ iQM? H" ;b +?S\

L|B tQM;- æBM? >¢Q M;Y K†i H M i`lB ?ûi /"BX h`QÊ+ K„i ?„M /QìM; M?Q ?B M H M;QìB M K M?•M F?¬B M;¬ ?mM; K½M? FB X >„M i?'T ;B¼M; M|B,

@ Zm€+? L° ç¢B + - K®B i?M +O ç¢B + - i ç½ #€Q i?M +?Q ç¢B + 5

GìB M|B pW F i i?9+- ?„M HB M #|T +?†i H'v i`€B iBK +ÁM ç M; ç" T FB X J€m iQ

L K ç iY +O ?¼+ pB M h? M? "bM? H¢B +ªK i?'v iBK KbM? /QìM; M?Q +kM; #` #, ?„M [m€i iQ K°i iB M;- K„i i`ÊM i`„M;- H" T iS+ M;½ [m} tm®M; ç'i- H¢B F?¬M; i? ?„M ç½ #` ?M +? iX

•K5

L'K ç'K +O æBM? >¢Q T?€i HU+X h?B i? GK+ hB M L?B i`U+ iB T #` ç€M? M€i- F?„T MÆBX

@ æQÊ+ `²BX E iB T- ç M T?B M +€+ M;QÆB5

J€m iW i`QM; M„K i v ç M; i?ª HÁM; +O æBM? >¢Q `ÆB tm®M; ç'iX hQ" M i?•M ?„M #QÊ++ çB p T?Q M?[M; M;QìB F?€+X >„M `ä ``M; +?d H" K°i M;QìB K" i?¬B- M? p¢M K½ p¼i iÈB- F?Q i? ç"Q M9B H'T #B M F?B M i' +ªK¼B M;QìB ç®B /B M ç n

@ hB m iY L?•M i°+- F?¬M; M M F?BM? M;QìB [m€ ç€M;X

h" h•K u m >Q" M; +ª ;B" M M|BX

@ _ä ``M; H" +€+ M;QÆB #® i`Q K B T?K+ ;B i i - i? M"Q H¢B #B M i?"M? i F?B M

æBM? >¢Q +QìB M?¢iX

@ hB m iY FB - K°i F?B HB m K¢M;- F i [mª HQÐM; #¢B +•m i?QÆM; ç®B pÈB +?9 ``M; +?9M; i i?"i bU F?¬M; +| #„i M;QÆB5

>Ä /B K i` M i`QìM; i?QÆM; +O >MM; "B u m >Q" M; `mM `~v- FbK +? FQ+? ç°M;

@ GQÐM; #¢B +•m i?QÆM;\ L;QÆB i?"i bU [m€ +QB i`¼M; KbM?X

æBM? >¢Q +,M #ªM F?¬M; ç w iÈB HìB ?„M M|BX

@ L;QÆB ç½ ;B i J`+? G \*?m >Q" M;- H¢B ;B i çQÊ+ F i?M- +ÁM Km®M i? M"Q M KBM? p,M +ÁM +QM MU+ +QìB M`v- i?"i bU +| i? p•v F?®M çQÊ+ #ªM ?Q" M; b Q\

>MM; "B u m >Q" M; +QìB M?¢i- HÁM; #" M i v KÎ` X J°i ?² H¬ K"m M;¼+ #Q+? ?B

*€+ ?² H¬ K"m HK+ #Q+? M"v H9+ ç-m pšM +| +?9iªK ç¢KX L?QM; b m F?B >MM;
p"Q- M?'i i?lB i`î M M p¬ +MM; +?|B K„iX .QìM; M?Q ç| H" HQ¢B T? H M;¼+ #Q+
M"v i¢Q `X •M? b€M; T?|M; ` - i`QM; bm®i ;B®M; M?Q K°i K†i i`lB M?Ä iÄ b€M;
i`ÁM- #„i ç-m HÈM H MX

æBM? >¢Q +| +?9i FBM? ?½BX

>² H¬ T?d i?9v M"v T?€i ` v m F?Q FBM? M;QìBX " M i`QM; Mm¬B /QÐM; K°i HQ

@ æBM? >¢Q- H9+ ç| F?¬M; iQM? M[X > B +?9M; i F?¬M; i?B m MÊ M? mX "aM
K°i +Æ ?°B T?€i ç°M; h?¬M h?B M J >²X "M; F?¬M; - ?¬K M v +?Q /M M;QÆB H"
T?ªB i?•M î i`QM; ?² H¬ M"v- ?| i?¬M? MQÊ+ KOX

>MM; "B u m >Q" M; +-K ?² H¬ M;¼+ #Q+? î i`QM; i v- /€M; i,M; i? K p" B T?¬M F?
u m h?¬MX

h`QM; ?² H¬ #¢Q T?€i ` F?Q iS+ ç€M; bÊ- i`"M p T?Q #®M T?QÆM; i€K ?QÊM;
M?Q iWM; i¬M; ç€K K•v /Q ?¢i M?•M M´ K¢M? ;•v ` X a|M; HÈM ç€M; bÊ p¶ p"Q #ìX
[m M? ç|- M?[M; T?M p,M +?[?€M FBK b„+ # v HQÊM- #„i ç-m F?m +? i€M +| /'m
GU+ HQÊM; T?QM; iÄ tmM; [m M? +kM; i`î M M F?¬M; ´M ç`M?X

a„+ K†i æBM? >¢Q +kM; i`î M M M; ?B K i`¼M; X

S?M p,M +?[>€M +O ?„M ç½ i`ªB [m K'v H¬M Qm ?Q€X L?'i H" b m F?B iB M p"Q
H¬M M"v- ?„M H¢B M; ?B M +Sm iBM? i?¬M; i?K F?ªQ M?[M; T?M p,M pB M +´- i?
/šM +O æ Q h´ p" EB K h´- mv HU+ T?M p,M +?[?€M ç½ M•M; °i #QÊ+X >ÆM M[-
M;Q¢B i`W KQÊM HU+ HQÊM; ?mv M M;mv M i`QM; i?B M ç` X æBM? >¢Q ç½ ? Q
+U+ T?~KX h`"M T?€T T?M p,M M"v KQÊM ç` ?bM?- +QìM; ç° +| i? p•v F?®M +Qì

G9+ M"v H¢B +| i? +?d pb ?² H¬ M;¼+ #Q+? T?|M; ` F?Q iS+- +| /'m ?B m bKT ç´
K°i i?¬M F?Q b Q\

*?d +| çB m- ?¬K M v #'i F€ B +kM; çWM; KQM; b®M; b|i `lB F?ÄB ç•vX

h v T?ªB æBM? >¢Q +-K i? M? FB K `d- ç M; M; i`QÊ+ M;U+X h v i`€B KB i p"Q H
J°i HÈT bQÆM; H¢M? i`QM; bm®i ?B M H M î i` M i?•M FB KX a m F?B M;K+ #,M;
`d /QìM; M?Q i?¬M; HBM?X h?•M FB K +?´M ç°M; K½M? HB i- K°i F?Q iS+ +QìM;
iWM; +?9i K°iX h? M? FB K p M; H M iB M; M;•M;B®M; M?Q `²M; ;¬KX L?[M; p i`
KÆ ?² H¢B K°i H¬M M[+| /'m ?B m `lB F?ÄB i?•M FB K # v HQÊM tmM; [m M?5

a„+ K†i ç€K M;QìB >MM; "B u m >Q" M; +SM; H¢BX

h`QM; i v ?„M +| h?¬M h?B M J >²- +?Q i¬M +?B F?Q M?Q p"v- +kM; F?¬M; Km®M
>¢QX

*kM; #îB pb ?„M +| +?9i FB M; F} ç®B pÈB i? M? FB K `d M?bM F?¬M; `ä H B H`+
J`+? G \*?m >Q" M; ç½ +? i M|B `i ç9M;X L;QìB î /QÈB +aM? ;BÈB ok h?¬M ?Q†+
ç°M; i?¬M F?Q- +| i? /MM; i?¬M HU+ ~M +?S i`QM; ç|X L m F?¬M; T?ªB H" K°i K
#ªQ #ªM i°+- i?b ç| +?QM? H" ?mv i K¢+? i?¬M HBM? +?ªv i`QM; +Æ i? X

>B M i¢B >MM; "B u m >Q" M; ç½ +| T?¬M F?¬M; +?„+ +?„M p H B H`+? +O æBM?

*?ŠM; H) ?„M H" i?¬M HBM? +?mv M i? b Q\ >Q†+ i`QM; +Æ i? ?„M- +| K°i p` i?

L m F?¬M; T?ªB pb FB M; F} M?[M; çB m M"v- +?d bÊ >MM; "B u m >Q" M; ç½ bÈ
K®B i?M K°i FB K H¬M i`QÊ+- +ÁM +| i? +QÈT çQÊ+ #B ç€ ç` ç² i•v /m ´ G°X S?
#i M; i F?¬M; F`T ç T?ÁM; #` æBM? >¢Q ç€M? #¢B- i?•M i? i?ªK #¢B- +?Q F`T
>²X G9+ M"v ç•v- ?„M ç½ +?m~M #` iW H•m- M?QM; ?B M i¢B F?B ç®B K†i pÈB i?
F?¬M; ç ûT b€i w i`QM; HÁM; tm®M; X

@ E?¬M; M M ûT i M|M; MªvX L m F?¬M; - B b®M; B +? i +ÁM +?Q i? M|B i`QÊ

83RX *?QÆM; 83k, *?Q h¬M Zmv i æ'm

>MM; "B u m >Q" M; +® FbK +? FQ+? ç°M; Km®M ` i vX

æBM? >¢Q +QìB ? ? ,

@ æQÆM; M?B M H" i b®M;- +€+ M;QÆB +? i5

GìB +ÁM +?Q /Si- ?„M ç½ H"TiS+ tm'i i?OX

h`QM; F?¬M; F?Q iWM; i¬M; b|M; F?B FB K [m M; #„M ` - ;B®M; M?Q ;B| tm•M [n
F?¬M; ? +| w MB K i`€M? MûX >Q†+ M?Q M?B i ç° M|M; #ÄM; +O M„M; ? +?|B +
M?Q H" +ªM? i?B M ç` KM i?mX >Q†+ H" ;B®M; M?Q M?[M; pKM #,M; KM ç¬M; #

sm•M ?¢ i?m ç¬M;- #®M FB K w /QÈB bU i?¬B ç°M; +O æBM? >¢Q- i`"M M;"Ti`QM
/QÈB HÁM; ç'iX

*?d K°i i?Q€M;- M?[M; iB M; F m i?ªK i?B i p M; H MX

oä ;Bª >„+ a€i h¬M; p" K°i p" B + Q i?O u m i°+ F?€+- +,M #ªM F?| +| i? +?®M; ç
` i v iQ" M HU+ +O æBM? >¢QX h`QM; M?€v K„i- +?9M; #` +?ûK ;B®M; M?Q +?ûK
î i`QM; ?Q F?¬M; ?bM? i?¬M? iWM; i" MªM?X LÆB M"Q ?„M çB [m - ?mv i M?K+ p
M;QìB M"Q F`T ç®B ç`+?X

*?d H" HU+ HQÊM; i?•M i? i?m¬M i9v- æBM? >¢Q ç½ +| i? iQÆM; çQÆM; pÈB M
çQ¢M i•v /m *´ G° i?S #ªv M"v- HU+ HQÊM; €T +? /"v ç†+ F?B M`"i M?B m +QìM;
F€ i?QM; i?ª- H"K b Q i?2Q F`T çQÊ+ i®+ ç° +O æBM? >¢Q b m F?B iQ" M HU+ #¢

_`i M?B m +QìM; ;Bª +,M #ªM ç m F?¬M; F`T T?ªM SM;X h?•M i?O [m€ F?€+ i?QìM

æBM? >¢Q iS+ ;B" M ;B®M; M?Q M9B HY #¢Q T?€i- ?¢ i?O +,M #ªM F?¬M; HQm iB

h`QM; M?€v K„i- M;Q¢B i`W ? B ç¢B u m >Q" M;- p" M[M?•M [mv M`k FB ` - M?[M
>¢Q /MM; iWM; FB K ;B i b¢+?5

@ GB m K¢M; pÈB ?„M5

>MM; "B u m >Q" M; M´B ;B" M ;¬K H M K°i iB M;- iQ" M HU+ i?¬B ç°M; h?¬M h?B M
/M +?d MY T?¬MX

a€i F?Q i` M M;QìB æBM? >¢Q K½M? HB i M?Q p"v- ` i v p¬iB M? M?Q p"v- +?Q
F?¬M; i? i`€M? Mû çQÊ+ M[X

>„M /Si F?Q€i F?¬M; M?QÊM; #°- v m F?Q +m²M +m°M T?|M; H M + QX h`QM; i
>MM; "B u m >Q" M; KÆ ?² ?B M ` ?bM?ªM? F€ /`X æ| H" K°i KªM? ç'i M^K î i` M p†
p" K€m iQÆB M®B HB M /QìM; M?Q p¬i"MX > B K†i i`,M; iQK i`2Q i` M + QX J°
i?QÈ+ / Q ç°M; i`QM; ;B| K¢M?X S?Q i` M- ? B ?² H¬ M;¼+ #Q+? +„M Mm®i iBM
ç| K°i +€B + Q +?WM; p" B i`,K i?QÈ+X J°i +€B F?€+ H¢B +?d HÈM #^M; #"M i v M

æBM? >¢Q F?¬M; M|M B HìB M"Q- M;K+ #,M; ?mv M F?Q i?¬B ç°M; `|i p"Q i? M? FB

hB M; FB K M;•M +"M; i,M; H MX L?[M; p i`d `ûi i` M i?•M FB K H¢B +| /'m ?B m
i? M? FB K ?Q" M iQ" M i`QM; bm®i5

> B F?Q iS+ +?Q i¬M- #„i ç¬m i`"M M;"T ` tmM; [m M?X

.kM; ;Bª F?¬M; i? #m¬M; i? +?B M i?„M;5 "i F€ B +| +?9i #`i F€ /Q /U M"Q- F
+?QM? H" +€B +? iX

o` M[ iY L?•M i°+- iQ" M i?•M K†+ +?B M ;B€T çÄ M?Q HY - b„+ K†i M;QM; i`¼M;X

L`M; çSM; i€+? î# M M; Q`B pÁM; +?B M K°i çQçMX *?B M; B€Ti` M M; QìB; B®M;
 ?Ä /B K ?WM; ?U+- i`U+ iB T # Q #¼+ M`M; î i`QM; ç!X hQ`M i?•M M`M; ; B®M; M
 ç²M; i?ìB T?|M; ` F?Q iS+ imv i ç®B +QìM; ?½MX \*?d +| çB m M`M; ?bM? M?Q +k
 +m°+ +?B M ç!- K` ; B[ M; mv M i`çM; i?€B `i F€ [m€B- K†+ +?Q ? B # M b®M; +?
 h`QM; H9+ >MM; "B u m >Q`M; T?€i ç°M; iQ`M HU+- mv M, M; +O h?¬M h?B M J
 h®+ ç° tQ v i`ÁM +O M| +`M; H9+ +`M; M? M?X ©Q ºM? T?Q b m +`M; M; `v +`M;
 hWM; iY [m M; M?Q M?Ä K M; i?2Q F?Q iS+ +?Q i¬M- iW i`QM; KB M; ?² H¬ i`M`
 J†+ /M +?d H` K°i +?9i M?QM; HçB p¬ +MM; F?OM; F?B TX hQ`M #° ? M; ç°M; /Q
 HB i- /QìM; M?Q Km®M bKT tm®M; #'i F€ H9+ M`QX s2K` +`m i`9+ T?€T i„+ iç
 M`v- #` K°i +?9i F?Q iS+ +?Q i¬M î MÆB M`v [m`v M?B m- +kM; #„i ç-m i`î M M F
 K°i T?¬M T?€T i„+ i?QÊM; +´ +ÁM b|i HçB ç½ #` M; ?B M M€iX hQ`M #° ? M; ç°M;
 /m *´ G° i?S #ªv- +kM; Km®M i M i?`M? K•v F?|B5
 æBM? >çQ +kM; iQ`M HU+ i?¬B i?9+ i? M? FB K`dX
 hWM; p i`d`ûi HQ M; H´ /QìM; M?Q +| bS+ b®M; - ;`Q i?ûi`ìB F?ÄB i?•M +O i? M
 pÁM; [m M? ; B®M; M?Q ?Ä /B K K`m çÄ- p•v [m M? iQ`M #° i?•M FB K- H°` i?•M
 M?Q M; ¼+- b€M; iÈB KS+ p¬ bQM; X h?•M FB K T?|M; ` €M? b€M; K`m i`„M; H| K
 iBM? i?m¬M HçB + Q [mwX
 hB M; FB K M; •M +`M; M; `v +`M; HÈMX .QìM; M?Q # M i`QM; +| K°i p` i?¬M HBM?
 idM?X
 E?Q iS+ +O i? M? FB K`d ?Q`M iQ`M F?¬M; ; B®M; pÈB F?Q iS+ +O h?¬M h?B M
 +| tm ?QÊM; €T +? ç`v` M; Q`BX
 @ hB m v m h` h•K- +ÁM F?¬M; ` i v M[- +?9M; i ç m T?ªB +? i î i`QM; i v iB m i
 >MM; "B u m >Q`M; F?¬M; M; ?o iÈB i? M? FB K`d M`v HçB i?"i bU +| i? +?®M; H
 #ªM i°+X a„+ K†i ?„M F?¬M; F?ÄB i€B M?Êi- [m€ bÊ ?½BX
 >„M KÆ ?² F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ M[X
 >mv ç°M; +?Q i¬M +?B F?Q +¬M v m HU+ /²B /`QX G9+ i`QÊ+- ?„M ç½ #` i?QÆM
 çQÊ+ K°i iB ?²B T?K+ +O h?¬M h?B M J >²X L?QM; ?B M içB i?QÆM; i? i`QM;
 #bM? T?K+X u m HU+ i`QM; +Æ i? ; B®M; M?Q ?²M; i?Ov pÐ ç i`9i tm®M; X æB`
 ? i- b„T F?®M; +? F?¬M; çQÊ+ h?¬M h?B M J >²X
 h`QM; M?€v K„i h` h•K u m >Q`M; i? v ç´B b„+ K†iX *?d +| çB m ?„M +kM; #B i H9+
 ; B[` M? ; BÈB b®M; +? iX >„M F?¬M; /€K HçB +| +?9i /Q /U M`Q M[- +„M`„M; M
 *| +€B çm¬B ?² Hv T?|M; ` M; Q`BX hQ`M i?•M ?„M +| v m F?Q K`m i`„M; +m²M +
 KçM; iQª b€M; X hWM; iBM? ?Q v m HU+ K`m i`„M; `|i p`Q i`QM; h?¬M h?B M J >
 u m >Q`M; ?mv ç°M; +?Q i¬M +?B F?Q M`vX
 •K5
 L?“M çQÊ+ i? K v m F?Q +O K°i p` u m >Q`M; - HU+ HQÊM; +O h?¬M h?B M J >²
 +€+? +m²M; #çQX
 h?¬M J Mm¬B /QÐM; i`QM; ç! +kM; #„i ç-m b®M; HçBX GU+ HQÊM; ç€M; bÊ tm`i
 >² H¬ #„i ç-m +?“K`½B M; ?B M; tm®M; X L; v H`T iS+ iW KB M; ?² H¬ i`M` K°i +
 i`QÊ+ i`QÊ+ ç!- [m M; ?Q K`m iQK i`î M M +`M; M?B m ?ÆMX æ•v H`F?Q iS+ +?
 J - HçB ; B®M; M?Q çQ+? i?•M +?Q i¬M iÈBX Zm M; ?Q HQm +?mv MX L| çB [m
 ?Ov /B iX
 h` M çdM? ç-m- iWM; i?ç+? M?k`ÆB tm®M; X J†i ç`i M Si` i?`M? iWM; F?2 HÈM
 pÁM; tQ€v #„i ç-m M? M? +?|M; Kî`°M; - `²B i?m M?Ä HçB > M; ç°M; /QÈB HÁM;
 M´ KçM? - /QìM; M?Q +| /`m ?B m #` ?Ov /B i bKT tm®M; 5

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?-K +ª FBM?X >„M iQ`M HU+ i?-B ¸°M; i? M? FB K `dX
i? M? FB K `d ¸¢i iÊB KS+ ¸dM? T?QM; X Zm M; ?Q K`m i`„M; ;B®M; M?Q +?Q i-
+ª K¼B i?S i` M i? ;BÊB #`M; ?B M M€iX >„M F?-M; +| +?9i /Q /U M`Q- ? B i v +
?mM; #¢Q- ;B®M; M?Q HQm [m M; ¸°i M; °i iB M H MX J°i FB K +?ûK ` - ?„M T?€i
+O KbM?5

L?[M; p i `d `ûi i` M i?•M i? M? FB K #|+ ` +?d +| i? /mv i`b i`¢M; i?€B i`QM; M;

83kX *?QÆM; 83j, hmv i a€i

>„M F?-M; i? +?ì ¸ÊB i? K M[X ^M; F?-M; K°i F?B i?ìB ;B M pW [m€- #ªM i?•M
M`Q +?®M; H¢B ¸QÊ+ mv HU+ +O h?-M h?B M J >² +?B i-M +?B F?Q +O u m i°
K•v F?|BX

@ :B i ?„M5

@ *? i +?Q i 5

>MM; "B u m >Q`M; p` h` h•K u m >Q`M; ¸²M; i?ìB iS+ ;B`M [m€i K°i iB M; X

> B ¸¢B u m >Q`M; `|i i' i +ª HU+ HQÊM; +O KbM? p`Q i`QM; h?-M h?B M J >²X
+O u m i°+ M`vX >² H- î i`QM; ?Q F?-M; +?"K `½B M; ?B M; tm®M; X hW i`QM; KE
[m M; ?Q K`m iQK- ;B®M; M?Q +?'i HÄM; - iW i`QM; ?Q F?-M; +?ªv i?"i M? M? p

@ Jî +?Q i 5

æBM? >¢Q ?ûi HÈM- pmM; i? M? FB K M? M? +?|M; iB M H MX

h? M? FB K `d i`QM; i v ?„M ¸½ #|+ ` HÈT `d `ûi- T?€i ` €M? b€M; ;B®M; M?Q p

*?ûK tm®M; K°i FB K- #'i F€p"i; b +kM; H'v FB K H`K i`mM; i•K #` +?B i?"M? ? B
+?®M; H¢B +?'i HÄM; K`m iQK M`v- ;B®M; M?Q HQÐB / Q b„+ #ûM +„i p`Q ¸"m T?

J°i iB M; ¸°M; p M; H MX *?'i HÄM; K`m iQK /`B KQìB H, K i?QÈ+ i`QÈ+ Kfi H`T iS

*?d +| ¸B m +?'i HÄM; K`m iQK M`v i?"i bU [m€i ?-M F€X

h? M? FB K `d M`v +| HU+ HQÊM; ¸O ¸ i?m'M b€i J`+? G \*?m >Q`M; - H¢B F?-M
M`v #®+ ?ÆBX a m F?B #` i? M? FB K `d +?ûK H`K ? B- M| pÁM; [m HU+ HQÊM;
æBM? >¢Q- K°i H-M M[/mM; ?ÊT H¢B pÈB M? m- ;B®M; M?Q /ÁM; MQÈ+ +?ªv- #
¸-m +?mv M ¸°M; `i +| iB i i'm5

J¶B H-M +?mv M ¸°M; ¸ m +U+ F€M?Ä- M?QM; HU+ HQÊM; T?|M; i?Q+? ` i`QM; M
;Bª +'T ok h?€M? ?| i?"M? #°i K`MX

h v æBM? >¢Q +-K i? M? FB K `d- ¸B M +m²M; iB M H M `i M? M?X h`QM; i?•M F
?| i?"M? K°i K`M ?`Q [m M; K`m i`„M; i`QM; bm®i; B®M; M?Q M; ¼+- # Q #¼+ iQ
+?mv M ¸°M; +O +?'i HÄM; ¸€M; bÊ FB î# M M; Q`BX

o Q p Q p Q5

h? M? FB K `d ¸B M +m²M; iB M H M- F?-M; M; WM; +?ûK p`Q +?'i HÄM; K`m iQK
? B ¸¢B u m >Q`M; - i? M? FB K `d H¢B ;†T T?ªB bS+ +ªM +`M; H9+ +`M; HÈMX

L; v iW ¸-m- i®+ ¸° +O æBM? >¢Q ; -M M?Q K°i KkB i M pW `ìB F?ÄB +mM; X L?Q
i`QÈ+- i®+ ¸° H¢B /-M /-M +?"K H¢BX \*?'i HÄM; K`m iQK FB F?-M; M; WM; +?mv
b M b iX L| ;B®M; M?Q K°i ¸-K H-vX æBM? >¢Q `ÆB p`Q i`QM; ¸|- i? M? FB K `d
+`M; i?`M?- M?QM; H¢B #` +ªM i`î H¢B

hQ" M #° ? M; ç° M; /QÈB HÁM; ç'i çB M +m²M; +?'M ç° M; bKT tm®M;X

@ JÎ` 5

æBM? >¢Q iS+ ;B" M [m€i K°i iB M;- T?€i` i'i +ª HU+ HQÊM;X

h`QM; M?€v K„i- ?„M H¢B iB M i? K p T?Q i`QÊ+ KQÌB i?QÊ+X E?QªM; +€+? ;B
+kM; `9i M; „M +?d +ÁM H¢B +?Q ç-v ? B i?QÊ+X

h? M? FB K `d çB M +m²M; `mM; ç° M;- M; •M p M;X " M i`QM; ;B®M; M?Q +| K°i p`
` HU+ HQÊM; /²B /"QX

L?QM; >MM; "B u m >Q" M; p` h` h•K u m >Q" M; ç m #B M b„+X "¼M ?¼ #B i ç½ ç
i`2Q i` M K°i bÊB i|+X h`QM; M?€v K„i bBM? iY M`v- ? B p` ç¢B v m M`v +kM; +?d
M"Q T?ªB i?-B ç° M; h?-M h?B M J >²X "¼M ?¼ ?Q" M iQ" M i?B m ç®i v m ?Q +O
? Q bBM? K¢M; HU+ +O KbM?5

h?-M h?B M J >² +`M; T?€i` HU+ HQÊM; ç€M; bÊ- T?|M; ` F?Q iS+ /QÌM; M?Q

h?-M; [m ? B i-M; i? t€+- M|i¢Q pÈB Kti ç'i i?`M? K°i; |+ +? +? ?ÆM i€K KQÆB
+`M; +| M?B m +?'i HÄM; K"m iQK çB M +m²M; +?ªv M; ?B M; ` - [mª i?U+ ;B®M;
M i`QM; ;"Q i?ûi +?ªv ` - i¢Q i?`M? b|M; HÊM- Mm®i i?B M Mm®i ç` X LÆB M"Q
?| - #B M i?`M? ?Q p-- #B M i?`M? /BM? /QÐM; +?Q +?'i HÄM; K"m iQK M`v5

h?•M ?bM? æBM? >¢Q /-M /-M #` M?®i p`Q i`QM; ç|X

@ E?-M; tQM; - i?ÌB ;B M b„T ? i

hBK æBM? >¢Q #„i ç-m i`-K tm®M;X

h? M? FB K `d M`v +?d +| i? /m v i`b i`QM; i`¢M; i?€B M`v M, K H-M ?Q i i?ÎX L m
iS+ b) K'i çB m v HU+ ;B®M; M?Q +?Q i-M H9+ M`vX æ M H9+ ç| KbM? +kM; F?| K
+O h?-M h?B M J >² M`vX

PM; QM; QM;5

h?•M i? M? FB K `d `mM `~v- i®+ ç° +`M; H9+ +`M; +?"KX L?[M; p i`d `ûi i€+? ` F
?Ä /B K [m M? tmM; [m M? i?•M FB K- ?B M i¢B €M? b€M; ç½ i`Î M MªK ç¢KX J„i
#€K i`Î H¢B i` M i?•M FB K K°i H-M M[X GU+ HQÊM; ~M +?S i`QM; i?•M FB K;
?bM? M?Q +m®B +MM; ç½ #Ä [m +Æ ?°B b®M; H¢BX E?Q iS+ #„i ç-m ;BªK tm®M

@ > ? ? - F?-M; +?`m çQÊ+ `²BX >„M b„T F?-M; +?`m çQÊ+ M[5

>MM; "B u m >Q" M; pÈB F?ª M,M; [m M b€i ?¢M; b„+ #ûM- M?'i i?ÌB ç½ M?"M ` H
>¢Q #B M ?| X

@ > ? ? - i #B iX h ç½ ?B m çQÊ+X >| ` i?ÌB ;B M i? M? i?-M FB K M`v b®M;

h` h•K u m >Q" M; +QÌB ? ? ,

@ G½Q v m >MM; "B- M; QÆB ç½ +| h?-M h?B M J >²X :B i iB m iY M`v- i?-M FB

h`QM; H9+ ?„M ç M; M|B +?m v M- M?[M; p i`d `ûi i` M i?•M i? M? FB K `d ç½ F?
+ÁM H¢B +kM; ç M; `ÆB tm®M; i?•M FB KX

GU+ HQÊM; +O i? M? FB K `d ;BªK tm®M; `i M? M?- ;B®M; M?Q i?m, i`B m tm®

h?S M`v ;BªK- i?S FB i,M;X \*?'i HÄM; K"m iQK FB çB M +m²M; i`B M F? B T?ªM
ç½ # Q #¼+ [m M? M; QÌB æBM? >¢QX

æBM? >¢Q çQÊ+ HU+ HQÊM; +?Q i-M +O +m®B +O i? M? FB K `d #ªQ p - +ÁM -
HÄM; K"m iQK i`U+ iB T i€+ /KM;- M?QM; ç½ +ªK ;B€+ ?Q i i?Î F?-M; i?-M;X sQ
M?[M; iB M; `„+ `„+X .QÌM; M?Q +?9M; F?| +| i? +?`m çQÊ+ i`¼M; HU+ ç ûT- b)

@ >B ?B ?BX hB m Q M ;B - t2K ` M ;"v ?¬K M v M ;QÆB F?¬M ; i? F?¬M ; +? iX *?
M?'i ç`M? b) +^aK i?'v iB + Mm®BX o"v F?¬M ; #^M ; ç i, i, i iB M M ;QÆB K°i çQ¢M
ÆM i 5

L[pä ;B^a L?•M i°+ pšM i`-K K†+ +?Êi +QìB /mv M M¡BX

•M? K„i M`M ; H¢B H¡2 ` bU i`M M?šMX h?•M <sup>a</sup>M? +?Êi H¡2 H M - ç€M? ` K°i +?Q
[m M? i?•M i?•M M`M ; ?¡ i?`M? K°i i? M? HÊB FB K- b„+ #ûM p¬+MM ; - F?¬M ; M ;
HÄM ; K`m iQK M`v- # v i?ŠM ; ç M T?Q b m HQM ; æBM? >¢Q ç•K iÊBX

" K†i ;B€T +¬M ;X

hmv i b€i5

h`QM ; HÁM ; æBM? >¢Q i?-K i?Î /`B K°i ?ÆBX

@ E?¬M ; M ;?o iÊB H¢B +¡ i? ;†T T?^aB +?Q i¬M +?B F?Q M?Q p"vX s2K ` F?¬M ; i
#B M T?€T +m®B +MM ; FB

>„M p®M F?¬M ; Km®M /MM ; #B M T?€T M`vX ob i?O çQ¢M M`v [m€ KS+ i`•M [mw
#'i ç„+ /o- F?¬M ; M M H½M ; T?QX L?QM ; ?B M i¢B

L?QM ; b m K°i F?„+ - #B M ç`B F?€+ i?QìM ; ç°i M ;°i T?€i bBM?X

L ; v F?B [mv i ç`M? +O æBM? >¢Q +ÁM +?Q F`T i?U+ ?B M- i`QM ; M?€v K„i iB T
/`K` #'i F€ B +kM ; F?¬M ; M ;?o iÊBX

J°i ç¢Q ?Ä /B K FB K p®M #„M p T?Q æBM? >¢Q - ç°i M?B M F?¬M ; i? iQîM ; i
F?€+X

h`QÊ+ F?B i'i +<sup>a</sup>K¼B M ;QìB F`T T?^aM SM ; - M¡ ;B®M ; M?Q K°i iB +?ÊT K`m çÄ- iW
"B u m >Q`M ;X

h`QM ; M?€v K„i iB T i?2Q- HU+ HQÊM ; ç€M ; bÊ H`T iS+ #¢Q T?€i ` X GU+ HQÊM
F?B M K°i MY i?•M i? +SM ; M?Q b„i +O >MM ; "B u m >Q`M ; i`U+ iB T M´ M€iX

83jX *?QÆM ; 839 , L`M ; G` B

sQÆM ; i`„M ; - K€m p`i?`i #„M ` X .MM ; K„i i?QìM ; +¡ i? i?'v çQÊ+ M ;¼M HY K`m
i'i +^a+Æ i? ; -M M?Q F?¬M ; i`M i?QÆM ; çQÊ+ +O ?„M

@ - iB M M?•M ç€M ; +? i5

>MM ; "B u m >Q`M ; iS+ ;B`M çB M +m²M ; ?ûi H MX

>„M +?Q iWM ; /U çQ€M çQÊ+ b) tm'i ?B M #B M ?¡ M?Q p"v- i`QM ; M?€v K„i #` i
G-M M`v iY H¢B +kM ; F?¡ K` /mv i`b h?¬M h?B M J >²X

hW i`QM ; KB M ; ?² H¬ p®M +?<sup>a</sup>v ` +?'i HÄM ; K`m iQK +U+ F€´M ç`M?- +?Êi i`î M
+?'i HÄM ; i^aM p T?Q #®M T?Q X S?-M HÈM H¢B ;B®M ; M?Q +€ pQB ?9i MQÊ+ K
h?B M J >² M`vX

h?-M h?B M J >² p®M ç M ; M ;?B M ; tm®M ; +kM ; #„i ç-m iW iW /UM ; i?ŠM ; H M-
i`QÊ+- +kM ; F?¬M ; tQ v i`ÁM M[X J†i i`M ; K [m€B i`2Q i` M + Q- ?bM? ^aM? K•
FB - i`QM ; M?€v K„i M`v /QìM ; M?Q H` <sup>a</sup>M? M ;QÊ+ îi`QM ; MQÊ+ / Q ç°M ; b m ç¡ #

@

*kM ; H9+ ç¡- h`h•K u m >Q`M ; +kM ; T?€i ` K°i iB M ; ?ûi i?^aKX

h?¬M h?B M J >² H" +?Q i¬M #^aQ p"i +^ai° + >MM; "B u m >Q" M; - ç½ i`mv M i?W H
 F?^aM, M; HB M F i pÈB ?mv i K¢+? +O ç¢B v m æ¢B >MM; M"vX *kM; +?d +| ?„M H
 çB m F?B M çQÊ+X *?Q M M H9+ i`QÊ+ F?B ? B M; QìB ?ÊT i€+- >MM; "B u m >Q
 h?B M J >² +?QM?X h€+ /KM; +O h" h•K u m >Q" M; +?d H" Î # M +¢M? +?`m i`€+
 #^aQ ç^aK +| ç-v çO HU+ HQÊM; ç ?mv ç°M; +?Q i¬M +?B F?Q M"vX
 G9+ M"v #^aM i?•M >MM; "B u m >Q" M; #`i`¼M; i?QÆM; - K'i çB F?®M; +? ç®B pÈ
 HQÊM; i`QM; ç| M?`i i?ÌB i`Î M M ?mM; ?, M; #¢Q HQ¢MX
 GU+ HQÊM; +?Q i¬M ç€M; bÊ M"v i`Î M M +m<sup>2</sup>M; #¢Q- M; QìB ç-m iB M +?`m i€+ ç°
 M; QìB t H¢Î ; -M M?`iX
 J°i [m M; ?Q K"m iQK ?B M H MX i`QM; M?€v K„i ?ÆM MY i?•M i? h" h•K u m >Q
 #B M K'iX
 æBM? >¢Q b m K°i ?²B +^aFBM? - H"TiS+ +| T?^aM SM; X hmv `^M; ?„M F?¬M; #B i i
 `k F€ H¢ M"v H¢B Km®M ; B9T KbM? - M?QM; i`QM; i?ÌB çB K +?d K" M? i`2Q +?m-
 bmv M; ?o [m€ M?B m p M?[M; +?mv M M"vX L; v H"TiS+ ?„M ` bS+ i?¬B ç°M; H
 i`QÊ+ F?B T?¬M `d`ûi +m®B +MM; ç M; i`Î H¢B i?•M FB K- F?Q iS+ +?Q i¬M # M
 K'i i`QÊ+- æBM? >¢Q ç½ ` +?B mX
 J°i [m M; ?Q K"m i`„M; ?B M H MX
 æ-m >MM; "B u m >Q" M; p" h" h•K u m >Q" M; T?|M; H M + QX J€m iQÆB T?mM `
 h?•M ?bM? æBM? >¢Q `ÆB tm®M; K†i ç'iX J°i KB M; `d`ûi +m®B +MM; K°i H-M M
 h`QìM; FB K i`QM; i v K°i H-M M[?| i?"M? ?bM? /¢M; /€M; M?Q K°i i? M? +ìB
 F?¬M; +?`m M'BX L?bM # M; Q" B /QìM; M?Q M| +| i? ; ½v #`i F€ H9+ M"QX h? M
 Î p2M çQìM; - i M, M K"v +kM; F?¬M; i? K HB + K„i M?bM i? K K°i H-MX
 > B [m M; ?Q K"m i`„M; p" K"m ç2M iW i`QM; i?•M i? ç½ #` M; ?B M M€i +O >M
 h•K u m >Q" M; T?|M; ` X
 æ| H" ? B ç¢B i?¬M ?²M +O u m >Q" M; X
 @ J2Q K2Q
 o`Q i?ÌB F?„+ K'm +?®i- pšM H" K Q h" L; mv i Hm¬M +?9 w [m M b€i iB M? +^aM? -
 M?Q p"v- K°i F i`ÌB bBM? i? K ,M M?Q M| b Q +| i? #Ä [m çQÊ+\
 *€M? M?Ä K"m i`„M; F?) H v ç°M; - h" L; mv i ?| i?"M? K°i ç¢Q HQm [m M; K"m i`„
 ? B [m M; ?Q Î i`QM; KB M; X > B ç¢B ?²M i? u m >Q" M; FBM? ?Q" M; Hm¬M KB M
 Mm®i b®M; K¢M? M? B- F?¬M; +?9i F?€+? F?Q M"Q Mm®i H'v M"v ? B ç¢Q HU+
 i?m-M ç M +U+ çB KX
 æ-m HQÐB i`„M; K`M +O M| HB K KB M; - M; ?B K i9+ `Y K†iX G9+ M"v K Q €+ K
 @ u m i°+ M; m tm~MX Í i`QÊ+ K†i K Q i - i?¬M ?<sup>2</sup>M +ÁM Km®M +?¢v i`®M b Q\ æ
 HQÊM; bS+ KbM?5
 h`QM; HÁM; æBM? >¢Q •K i?¬K i?Î /`B K°i ?ÆBX
 G9+ M"v h?¬M h?B M J >² K'i çB HU+ HQÊM; +O ? B ç¢B u m >Q" M; i?¬B ç°M; - H
 ~M +?S i`QM; ç| +kM; /-M /-M i?m H¢B- K°i H-M M[M; O b vX >² H¬ p®M + Q +?V
 H¢B i`Î i?"M? FQ+? i?QÊ+ HÈM +?WM; #`M i vX Zm M; ?Q K"m t M?HK+ +kM; #B
 iW i` M F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M; 5
 h`QM; HÁM; æBM? >¢Q F?) ç°M; - M; Q„+ i vX
 J°i HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B # v p9i H M i`ÌB + Q- ?9i h?¬M h?B M J ><sup>2</sup> p"Q # M i`Q
 æ•v +?QM? H" K°i #^aQ #®B F?¬M; ; b b€M? çQÊ+X " M i`QM; ç| ~M +?S F?Q iS+ +?
 K"m iQK M"v ; B®M; M?Q K€m +O h?¬M J - +U+ F€ ç€M; bÊX *?d H" K°i +?9i- ç½

u m >Q" M; #` #B M i? "M? T? 'M pKM X L m M? Q i? a i' i + a ` M; Q" B- [m a i? U+ + | i? i? •M KbM? + | i? M „K ;B [M | Î i` QM; i v- ;B ®M; M? Q + | K ° i i` Ê H U+ + a M? ;B Ê B u m

S? Q t - K „ M [v m / ½ p È B K € B i | + / " B K " m ç Ä M? Q H Y ç M; F? Q M? ç ¬ B i v Î i` Q Ê + M; U+ + " M; + Q p 9 i- F? B M M; Q Ì B i M? b M i? 'v T? a B T? m M K € m K k B X L " M; + Q Ì B ? w ç ` M? i` M? ç Q ç i h? ¬ M h? B M J > ² M " v p È B æ B M? > ç Q X

h` Q M; € M? K „ i M " M; K M; i? 2 Q K ° i i B i` m + ? ¼ + X

• K 5

J „ i i? 'v h? ¬ M h? B M J > ² b) ` Æ B p " Q i` Q M; i v æ B M? > ç Q - ç ° i M? B M ? ² H ¬ p ® M + ? Ê i ? B M H M K ° i i B [m M; / B K t M? # B + X . Q Ì M; M? Q p ` i? ¬ M ç M; M; O b v i` M? " M; i` € M? ` / / " M; i? Q € i F? Ä B H U+ H Q Ê M; F? ® M; + ? + O æ B M? > ç Q - H | 2 H T? € p Ð F? ¬ M; ; B M # B M K ' i 5

æ B M? > ç Q M; ~ M M; Æ X h` Q M; M? € v K „ i i B T i? 2 Q ? „ M + k M; ? B m ` ä K b M? + | + ? 9 i

" a Q p " i + | H B M? i Q M? - ? Æ M M [+ Á M H " i` M i? ¬ M p " i # a Q F? Q i m v i T? ~ K M? Q p " v

h? ¬ M F? Q + ' T + ? Q i ¬ M - # M i` Q M; ç ½ b B M? ` H B M? ? ² M + O ` B M; K b M? - + | i` Q i r + , M # a M F? ¬ M; + € + ? M " Q + Q Ê T ç Q Ê + X * ? Q / M H " M; Q Ì B M „ K ;B [M | ç Q Ê + + ? i- M h? ¬ M h? B M J > ² T? € p Ð F? ¬ M; ; B M - ç ½ [m v i` Î p # ° i ° + + O > M M; " B u m > Q " M

* m ® B + M M; # K B # " K H „ M; t m ® M; X L M ; B a B [m v i + ? m v M F? € + X

@ L " M; ` ® i + m ° + H " B \ o W ` ² B p b b Q H ç B K m ® M i` Ê ; B 9 T i \

æ B M? > ç Q t Q v M; Q Ì B - M? b M K „ M [v m / ½ p È B K € B i | + / " B K " m ç Ä M " v X > „ M + | K b M? i m v i ç ® B + ? Q i W M; ; † T M " M; X : B [? B M; Q Ì B - + k M; i m v i ç ® B + ? Q i W M; M " Q X

L [M? • M v m / ½ M " v - i? 2 Q M? | K + Q Ì M; ; B a G K + h B M L? B - > M M; " B u m > Q " M; - Î ç C # " v i` " M K m ® M ; B i K b M? X L; Q Ì B i? K / U p " Q F ? Q ç + ? M; ? B K K " i M? Q p " v - + ? „ + M; Q Ì B > M M; " B u m > Q " M; i Q M M? B K M? ' i X L? Q M; Î i? Ì B F? „ + [ m M i` ¼ M; M? ' i - M " M; H ç B ` i v i` Ê ; B 9 T K b M? - i m v i b € i ç € K M; Q Ì B > M M; " B u m > Q " M; X æ B m M + ? 9 i F? | ? B m X

@ > b ? b - i B m Q M ; B - ç € T € M M " v ç ® B p È B M; Q Æ B ` ` i [m M i` ¼ M; b Q \

h` M K † i M [ M? • M H ° ` K ° i M K + Q Ì B + | T? ¬ M i` m i` ¼ + X

@ æ Q Æ M; M? B M ` ` i [m M i` ¼ M; X

h? ¬ M b „ + æ B M? > ç Q ` ` i M; ? B K i 9 + X

@ æ Q Ê + ` ² B - p " v i b) M | B + ? Q M; Q Æ B # B i X h B m Q M ; B - M; Q Æ B / € M; p i? ` i i H " . B m h? O h K h? B M - ç ½ [m 2 M # B i p ¬ b ® K „ M K i Y - M? Q M; + ? Q i W M; i? 'v [m i m ' M i 9 M? Q p " v X h` Q Ê + F? B + ? Q M K ç Q Ê + K „ p ` + O M; Q Æ B - h ¬ h B m h B m i ç M; Q Æ B + ? i ` ² B 5

L [M? • M v m / ½ F B + Q Ì B ? b ? b M | B X

8 3 9 X * ? Q Æ M; 8 3 8 , E B M * Q Ì M;

h` Q M; ç ¬ B K „ i i m v i ç T + O M " M; H Q M; H M? ; ¬ M M? Q + | i? i Q + ? ` M Q Ê + X L " M + k M; H " K + ? Q M; Q Ì B + a K i? 'v i B m ? ² M t Q Æ M; + ® i i / ç B X

æ•v imv i ç®B H°K°i ?² Hv iBM? pQm p"i i`QM; HQ`B M; QìBX hQ`M i?•M M`M;- K
?Q†+ +•m ?²M çQç i T?€+?X >| ` i M +O M`M;- H` h¬ hB m hB mX

h`QM; ç-m æBM? >çQ M? M? +?|M; M?È HçBX >bM? M?Q ?„M +?Q iWM; M; ?2 M|
p"vX

*?d +| çB m i?U+ HU+ +O M`M; F?OM; F?B T M?Q p"v- ?B M M?B M ç½ H` +?Q+
bÆ +'TX L?•M p"i M?Q p"v imv i ç®B b) F?¬M; i? H` M; QìB p¬ / M? çQÊ+X æB m
M?•M M`v pšM +?Q ç†i /'m +?•M iÈB hmv i \*?•m- +?Q M M`i M?B m M; QìB +kM;

@ "i F M?Q i? M`Q- ç iç ÆM +Sm KçM; +O +¬ MQÆM; X

h?¬M i?S+ +O æBM? >çQ p¬ +MM; KçM? K)X >„M +?d i?'i i?¬M i`QM; M?€v K„i- M
idM? HçB- +?„T i v M|B HìB +ªK ÆMX

@ *¬ MQÆM; \ >„+ \ > ? ? ? - +¬ MQÆM; \ L; QÆB i?"i #B i çB mX > ? - ç½ H•m F
M[>b ?b- iB m Q M; B - M m M?Q M; QÆB i?"i bU Km®M +€K ÆM i, i, i - p"v iW iV

h¬ hB m hB m +| +?9i FBM? M; ç+- ; B®M; M?Q +?Êi M; ?2 çQÊ+ çB m; b`i #m²M +
i?•M M[M?•M M`v iQª` M`v K` HU+ i?"M? i?K+X :B¼M; M|B +O M`M; +| K°i HQç
i +ªK i?'v iQ`M i?•M F?¬ M|M; X

L`M; +| K` M?½M M?Q p"v- #QÊ+ çB HB M iK+ HçB M? M?`M;- pÁM; 2Q K K KçB- #
K°i H`M ?QÆM; çB iÈB i`QÊ+ M; QìB æBM? >çQX "M i v M`M; M?Ä p` /`B ; B®M; M
; QÆM; K†i æBM? >çQ tQ` M?

æBM? >çQ M?Qm K`vX h?•M ?bM? H|2 H M- i`QM; M?€v K„i ç½ HmB HçB T?Q b

@ hB m Q M; B - F?¬M; M M`Ki` X *?9M; i iÈB

h¬ hB m hB m H°p T?QM; iBM? pçM +?OM;- K€B i|+ /`B çÄ ; B®M; M?Q K°i M; ¼M
M?Q K°i ç| ?Q ?²M; K„H HçB M; mv ?B K i`Q KçM; X h`QM; M?€v K„i M`M; ç½ çB
•K i? M? F?B M M; QìB i K K`M,

@ E?¬M; M M FbK +? +?QM? KbM?X h, i, çQ€M M; QÆB +ÁM +?Q ?QîM; [m KMB
i, M|B +?Q M; QÆB #B i- i` M i? ; BÈB M`v- +ªK ; B€+ iB m ?²M M?'i H` i? M`Q5

@ h¬ +¬ MQÆM;

J†i æBM? >çQ çÄ iÈB i" M K M; i BX hmv `^M; ?„M ç½ ? B çìB H`K M; QìB- M?QM; i
K°i iB m M K ç²M; +?d +| p¬ b® FBM? M; ?B K Hw Hm" M- M?QM; i?U+ +?B M pšM H
+?`m çUM; +?B M i`" M M?Q p"v \ >„M M?'i i?ìB +| +?9i F?¬M; +?`m M`B- i?•M ?bM
HçB ?ÆM ? B KQÆB i?QÊ+ t X

@ >b ?b- iB m iY FB - i?U+ bU [m€ F?ª €BX L m M; QÆB +ÁM +?Q +?m`M #` i•K H
i?ìB ; B M L`v- p` iB m iBM? M?•M +O M; QÆB ç½ idM?X h, i, i +ÁM +| +?mv M |
i`QÊ+

J„ M[pÈB K€B i|+ ; B®M; M?Q ?Ä /B K i?•M ?bM? H„+ K°i +€B- ç½ H" T iS+ #B M K
i`mv M ç M •K i? M? +•m ?²M çQç i T?€+?X

@ >b ?b- æBM? >çQ- i, i, i M?È M; QÆBX > ? - bÈK ? v Km°M +kM; +| K°i M; `v- h
F?B M M; QÆB i`î i?"M? p` F?€+? +O i > ? - F?`m p` +O i i? v ç´B- ç°i M?B M
?"B ? v t'm ?´ M?Q M; QÆB5

J°i H`M ; B| i?ÆK HQÊM HìX "i M; M; QìB ç½ #B M K'iX æBM? >çQ i?î` K°i ?ÆB- i

L[M?•M M`v H` K°i [m€B M?•M- `i ç€M; bÊX a m M`v i®i M?'i pšM M M i`€M? t M
KbM? ç½ i?B m M`M; K°i •M iBM?X

G9+ M`v- ? M; ç°M; /QÈB HÁM; ç'i p®M b„T ç´ M€i ç½ F?¬B T?K+ HçB bU #bM? io
?¶M ç°MX h'i +ª i?ç+? M?k`ÆB tm®M;- #„M i m M; i|2 i` M K†i ç'iX

L m F?¬M; T?ªB i`QM; F?¬M; ;B M MÆB M`v +ÁM b|i H¢B T?€T i„+ HU+ i?QÊM; +
?| i?`M? i`Q #KBX .M p`v- M?[M; pÁM; tQ€v F?¬M; ;B M K`m iQK Î F?¬M; ;B M tr
+`M; M?B mX æB m M`v +| M; ?o H` çQ¢M \*´ G° M`v ç½ #„i ç-m i`Î M M +U+ F€ F?
Q H•m M[- M| b) bKT tm®M; #B M K'i5

æBM? >¢Q çB iÈB +?¶ ~M i?•M H9+ i`QÊ+X E, M? E?ÎB ç½ bÈK idM? H¢BX

h?•M i? M`M; pšM H`iB m +¬ MQÆM; v m Èi iÈB +U+ çB K- M?QM; H¢B H°` p #
bÊX L`M; F?¬M; F?|+ +kM; F?¬M; H`K -K oX h` M F?m¬M K†i i? M? i9 i?"K +?Q
ibM? M`QX E?B M; ?2 çQÊ+ iB M; #QÊ+ +?•M iÈB ; -M- M`M; M; ~M; ç-m H M HB +
ç¬B K„i H9+ M`v KÈB H°` K°i iB F€ p¼M; p` M?m ?Á X L`M; HŠM; H†M; ?ÄB,

@ æBM? ç¢B + - + + i ?„M +| ç9M; H` ç½

æBM? >¢Q F?¬M; #B i M M M|B M?Q i? M`Q- F?) ;"i ç-mX

@

h?B m M[i?Î` K°i iB M; i?"i /`B- /QÎM; M?Q M; ?2 çQÊ+ K°i +?mv M `i #bM? i?Q
bYM; b®i K°i H€i- H9+ M`v M`M; KÈB HŠM; H†M; ?ÄB,

@ h?B i? + + i Î +?¶ M`Q\ h Km®M M i€M; +?Q + + 5

æBM? >¢Q i?m H¢B i`"M T?€T KBM? p,M #ªQ p iB m M? ç-m- çÐ M`M; çB iÈB +?
i`QÊ+X

h`QÊ+ F?B +?B M ç'm- æBM? >¢Q +| w i?S+ #ªQ p +?¶ M`vX L?Î +| i`"M T?€T KBM
F?¬M; #`ªM? ?QÎM; X h?B i? E, M? L K ç½ i`Î i?"M? K'v i`,K F?®B pKM- K°i KªM
L; v +ª K°i ;®+ ç` K,M; \*Ym >Q`M; >° h•K pQÆM; +`T M; 'K ç-v K€m iQÆB +kM; #`
pKMx hQ`M i?•M ?„M ç½ +U+ F€ i? i?ªK- F?¬M; i? M?bM `ä ?bM? /€M;

æBM? >¢Q p®M F?¬M; Km®M ç E, M? E?ÎB i?'v K°i +ªM? iQÊM; M?Q p`v- bÊ b) H
+O M`M; X

*?d +| çB m iB m M? ç-m [mª i?U+ Km®M iU i v M i€M; + + - æBM? >¢Q F?¬M; H
i`Ê ;B9T M`M; X

L`M; iU i v +-K iWM; KªM? K€m p`i?`i +O + + - ç†i Î i`QM; K°i ?® b•m #` H9M b
ç| H¢B /B +?mv M iWM; F?®B K,M; ç€ pKM ç„T Î T?Q # M i` M- t•v i?"M? K°i K°
M; |M i v i?B m M[X .QÈB bU i`Ê ;B9T +O æBM? >¢Q- M`M; /UM; K°i #B ç€ + Q
T?¬M- T?Q i` M /MM; K€m +O +?QM? KbM?- pB i,

@ L; QÎB M M; ?d Î ç•v +?QM? H` K°i p` M?B iY ?B m i?m" M- K°i p` + + ?Q`M K„- K
ç®B F?¬M; i?'i #¢B

oB i tQM; +?[+m®B +MM; - +| K°i ;B¼i H iW i`QM; ?®+ K„i E, M? E?ÎB +?ªv tm®M

@ * + - KQM; + + M; ?d M; ÆB i?"i i®iX L?B m M,K M?Q p`v- i` M HQM; M; QÎB K
M?Q p`v- + + M?'i ç`M? ç½ K i+? i çB çQÊ+ \ hW M v p b m- +m®B +MM; + + ç
ioM? - +| i? F?¬M; +-M iB T iK+ HQ H„M; °i ;€M? M†M; M?Ä H`i ç•vX u M i•K çB
KQM; çÈB +O + + - K M; i?2Q i`€+? M?B K +O + + ç®B pÈB E, ;B L; ¼+ *?•m-
M?Ä M; `v tQ ç½ HÈM H MX h b) F?B M E, ;B L; ¼+ *?•m- K°i H-M M[[m"i F?ÎBX
iWM; +QÎB M?¢Q + + - iWM; M; QÎB ç½ ;•v F?| / +?Q + + - ç m T?ªB i`ª ;B€ i?"i H
h?B m M[çQ i v H M H m F?¬ ;B¼i H i` M K†iX o K†i M`M; H¢B K°i H-M M[i`Î

838X *?QÆM; 83e, h¬M; J¬M >mv i *?B M

@ æBM? çΦB + - +^aK ÆM çΦB + ç½ #€Q i?M +?Q + + i 5

@ æ•v H" +?mv M i T?^aB H"KX "¼M ?¼M ?[^]K p"Q i K" ç MX G" i ;•v i B ?¼ +?Q

@ æ•v ç m H" /Q i?¬M p"MK M? M #¬B æBM? çΦB + - i F?¬M; b QX æΦB + çWM i?¬BX h ç½ ç€T SM; + + - T?^aB b®M; i?"i i®iX >B M iΦB ç½ +! ç` K,M; *Ym >Q" ;B9Ti +? Hmv M K°i pB M i?¬M ç MX

hB m M? ç¬m ç¬v idM? i€Q M|BX hW ç| p b m- æBM? >çQ F?¬M; # Q ;Bì M?bM i M[X

*kM; iW ç| p b m- +€B i M L; ¼+ G a€i L; ¼+ *?•m #„i ç¬m # v H M iΦB L; ¼+ *?•m i oU+X J†+ /M iW i`QÈ+ ç M M v M" M; +kM; +?Q iWM; im Hmv M pä çΦQ- M?QM; i L +QìM; ;B<sup>a</sup>imv i i? T?<sup>a</sup>B #B M b„+X E?¬M; M; QìB M"Q /€K ç®B ç¬m pÈB bU b„+ # G"K tQM; i' i +<sup>a</sup> M?[M; çB m M"v- i?•M i? v m Èi +O E, M? E?ÎB +kM; F?| +?`m ç M"vX

L" M; M[^]K î i` M HQM; æBM? >çQ- M†M; M +?bK p"Q ;B' + M; OX h` M ?"M; KB +QM K°i ;B¼i MQÈ+ K„i +m®B +MM; X

h` M #ì p B ;¬v v m HΦB #„i ç¬m K M; i?2Q K°i ?v p¼M; +m®B +MM; +O ;B i°+ ç½ X

@ :B i5

@ "^aQ p i¬M; K¬M5

@ Jm®M i?¬M; [m MÆB ç•v- i`W T?B H" /šK H M i?B i? +?9M; i 5

hΦB /½v M9B o'M EB K- i` M ç¬B + Q iΦB K°i bÆM çΦQ +€+? F?m pU+ +¬m i? M; + h¬M; +?Q ç¬v b€m FK- iB M; +?ûK ;B i p M; H M `mM; i`ìBX GU+ HQÈM; ?mv M F ç¬m çB M +m²M; F?ÎB ç°M; X >"B +®i M?Q M9B- K€m +?av i?"M? b¬M; - M?[M; +?• # v H MX L?[M; iB M; F m ;"Q i?ûi i?^aK i?B i HB M iK+ F?¬M; M; WM; X

J°i i`"M +?B M ç'm M; QÆB +? i i b®M; ç M; /B M `X "i M; M; QìB +?ÈT ?B MX

J'v i`, K ç iY o'M EB K h¬M; K†+ i` M; T?K+ FB K bo K"m i`„M; p" K"m p" M; - i v M; QìB K†+ M?mv M; B€T- ?¬iQ iY +?B MX J†+ /M iQ" M i?•M #¼M ?¼ ç½ #` i?QÆM i`šM i?O p[M; p" M; î i`QM; i`"M T?€T- F?¬M; +?`m HmB p T?Q b m K°i #QÈ+X

æ®B /B M H" i? HU+ +O ?ÆM KQìB i¬M; K¬M hmv i *?•m- M?•M b® ;'T K'v +?K+

*m°+ +?B M ç'm #„i ç¬m iW ;Bì iw ç K [m - ;B^M; +Q ç M #•v ;Bì ç½ i`ÁM b€m + M

LÆB M"v ç½ iB M p"Q i`çK FB K bQ€i ç¬m iB M +O bÆM K¬M o'M EB K h¬M; - çQ +€+? h`v EB K h`b /QÈB +?•M M9B +! # - #®M FK- H" çΦB i`"M #^aQ p M9B i¬M; i?S

o'M EB K h¬M; tm'i ?B M ç½ K'v M; "M M, K- H Q i•K F?´ iS- #® i`Q `i M?B m b€i i i?O / F?| +¬M; X oÁM; #^aQ ?° [m M; /B K #^aQ p +€+ ç iY o'M EB K h¬M; î i`QM; ç +?®i M?Q p"v- +! ?ÆM ? B i`, K ç iY i¬M; K¬M ç M; i`'M i?OX \* Q i?O i`'M i?O í ç L K oQÆM; hmv i S?QM; X

h`QM; b€m + M? ;Bì- F ç`+? ;B®M; M?Q i?Ov i`B m p¼i iÈBX æ®B T?QÆM; +! + i`QM; i`"M T?€T KBM? p, M- iB M p"Q i`QM; i`"M T?€TX

J°i ?²B +?ûK ;B i ç¬v i?^aK F?®+ F?B M o'M EB K h¬M; i`M i?'i #av- i€K +?K+ ç iY M?'iX

J†+ /M H" + Q i?O i` M hB M h?B M M?Q oQÆM; hmv i S?QM; - iQ" M i?•M +kM; ç¬

h` M i?U+ i - K°i +m°+ €+ +?B M /B M ` - M m F?¬M; T?ªB M?ì oQÆM; hmv i S?Q
M?B K M; ,M +ªM T?¬M HÈM + Q i?O +O ç®B T?QÆM; - +?d bÊ i`¢K FB K bQ€i M`
hmv `^M; o'M EB K h¬M; +kM; F?¬M; +| Qi + Q i?O- M?QM; F ç`+? H¢B F?¬M; M; V
h`¢K FB K bQ€i i`î i?`M? K°i MÆB i?Q K¢M; X
h`QM; b€m + M? ;Bì- M; Q¢B i`W ç iY o'M EB K h¬M; iY i`"M ` - î ç•v +?Q Qi +ÁM
ç½ +? iX
J€m i?2Q bÆM ç¢Q +?ªv tm¬B tm®M; - K€m M?m°K i` M Kti ç'i- M?m°K çÄ M9B ç€
i v +Ki- +?•M +Ki M^K `ªB `€+ F?„T MÆBX *| M?[M; pã ;Bª #` +? i #B m ibM? i` M
*ÁM +| K°i p`B pã ;Bª imv `^M; ç½ #` i`¼M; i?QÆM; F?¬M; #` ;B i +? i- M?QM; p
;B®M; M?Q /½ i?9 #` i?QÆM; ç M; ;B½v /K
í ç•v [mª i?U+ ç½ i`î i?`M? K°i Hmv M M; K+ hm G X *kM; K v + Q i?O ? B # M F?¬
æ•v H` K°i ;B B çQ¢M i?Y i`QÈ+X _'i`ä`^M; ?¼+ pB M h? M? "bM? ç M; +?ì i? H
H'v +?B M i?m"i #B M M; QìB- F?¬M; M; WM; ? Q KÁM bBM? HU+ +O o'M EB K h-
ç M b) ç€M? ` K°i çÁM +m®B +MM; X
*€+ + Q i?O +O i¬M; K¬M bB m + 'T ç M iW +?QM? ç¢B +?•m F?€+ +O "„+ oU+ i?2
?B M i?•MX æB m M`v /QìM; M?Q +?Q o'M EB K h¬M; K°i ?B p¼M; X
@ :B i5
oQÆM; hmv i S?QM; +?ûK ` K°i FB KX
EB K [m M; i, M; p¼i- +?ûK M; M; M; QìB # F ç`+? +ªM? ;BÈB hB M h?B M ok h¬M
h`QM; pÁM; b€m + M? ;Bì- ?„M F?¬M; #B i ç½ pmM; FB K # Q M?B m H-MX G9+
K'i +ªK ;B€+X >mv M F?Q i`QM; +Æ i? +kM; b„T F?¬ +¢MX h?¬M; ç¢Q i`QM; FE
F?„T MÆB ç m +| F ç`+? ç M; p¼i iÈB- ?„M T?ªB +„M ` ,M; FB M i`bX
*m°+ +?B M ç'm M?Q p"v T?ªB FB M i`b iÈB F?B M`Q\ a®T?"M +O o'M EB K h¬M
L?[M; ?„M pšM F?¬M; Km®M M; ?o- +kM; F?¬M; +| i?ìB ;B M bmv M; ?o p M?[M; ç
h`QM; HQM; oQÆM; hmv i S?QM; +?d t€+ ç`M? K°i çB K- +?d +¬M Kbm? ;B i +? i
bU HQ H„M; # Q T?O i¬M; K¬M b) ;BªK çB K°i T?¬MX
hQ`M i?•M ?„M ç½ çšK K€mX \*| K€m +O +?QM? ?„M- +kM; +| K€m +O F ç`+?X
•K -K -K5
hWM; iB M; M' HÈM p M; H MX *€+? ç| F?¬M; t - i`"M T?€T KBM? p, M #` M; ?B M M
[m M; p®M ?B M ` - M; ,M +ªM `i M?B m F ç`+? t•K M?"T- ?B M i¢B ç M; i M `½ i
+ÁM +?d H` K'v +?¶ ?'M; M[ X >B M i¢B- K`M #ªQ p ç½ #` M; ?B M M€i ?Q`M iQ`M
/QÈB ç'i p` i`QM; M? K i?¢+? #` T?€ ?Ov- i`"M T?€T î ç•v b) K'i çB ?B m [mªX
@ S?ªB HmB H¢BX J'i çB bU M; ,M +ªM +O i`"M T?€T KBM? p, M- b® HQÈM; F ç`-
+?9i i`î M; ¢B M`Q- ç²M; i?ìB tm'i ?B M î MÆB M`vX Pm i? p M?•M b® +U+ HÈM
M`v- +€+ ç iY b) #` iB m /B i?Q`M iQ`M5
*?d +| çB m M m #¼M ?¼ HmB H¢B- FB K K¬M t2K M?Q ç½ ?Q`M iQ`M i? 'i i?OX "
EB K h¬M; - +?d +ÁM H¢B +?Q ç-v b€m i`¢K FB K bQ€i- b) K'i çB K°i i`¢K FB K b
PM; 5
J°i iB M; +?m¬M; /`B iW bÆM K¬M T?Q t i`mv M iÈBX
æ| H` iQM ?B m i¬M; K¬M v m +¬m HmB H¢BX
@ GmB5

oQÆM; hmv i S?QM; F?¬M; /Q /U M[X >„M ?ûi HÈM K°i iB M;- i`QÌM; FB K M•M;
iY i¬M; K¬M H”T iS+ HmB p T?Q b m- #ªM i?•M KbM? Î H¢B +?†M ?”mX

*?Q iÈB M v- T?QÆM; T?€T F?Q ?¼+ /Q o'M EB K h¬M; pšM FB M i`b #²B /QÐM;
M?“M çQÊ+ ?B m [mªX >ÆM K°i i`,K ç iY iQ”M i?•M #`i?QÆM;- imv `^M; F i +K+
H¢B pšM `9i HmB p T?Q b m `i +| i`”i iU- ?Q”M iQ”M F?¬M; +| +?9i `®B HQ¢M
imv i ç®B F?¬M; ç +?Q F ç`+? M?•M +Æ ?°B ç€M? HûMX

o Q p Q p Q5

EB K [m M; M?Q çB M ?B M ` X

oQÆM; hmv i S?QM; FQ+? i?Q+? HQÊM; ?mv M F?Q +m®B +MM; i`QM; +Æ i? - M;
F ç`+? H Q iÈBX

83eX *?QÆM; 83d, h¬M; J¬M >mv i *?B M UkV

æ9M; H9+ M`vX

@ > ? ? - æ°+ +¬M; iY oQÆM; hmv i S?QM; +O o'M EB K h¬M;- [mªM?B M H` /
iB M? i`¢M; H` +?B + ç M ? i /¬m +?Ì i„i- pšM +ÁM /kM; K½M? M?Q p”v5 h iÈB iB

J°i iB M; +QÌB HÈM i`mv M ç MX >ÆM KQÌB ç¢Q HQm [m M; €K b„+ +?Êi tm'i ?B
#„M p T?Q oQÆM; hmv i S?QM;X

æ| +?QM? H` €K F?Q +O hBM? ošM h¬M;X æ•v H` K°i + Q i?OX

h`QM; HÁM; oQÆM; hmv i S?QM; i?¬K HQ H„M;X EB K i?S+ pmM; ` ;'T `9i ?ÆMX

G2M; F2M; H2M; F2M;X

>„M ç€M? # v p`B €K F?QX

*?d +| çB m b m i?`B ;B M /`B +?B M ç`m F`+? HB i F?B M i?•M i? ?„M /B +?mv
T?ªM SM; ;BªK tm®M; `i M?B mX ”bM? i?QÌM; ?„M +| i? / /`M; ç€M? # v €K F?Q-
iQ”M M; ,M +ªMX > B KkB €K F?Q tmv M [m FB K [m M; ç€M? i`9M; KK+ iB mX oQ
i?'v M;U+ p” +€M? i v i `¬MX >„M +?Êi +ªK i?'v ç m çÈMX >B M M?B M ?„M ç½ #`

J°i i?•M ?bM? ;B®M; M?Q m HBM?- M? M? M?Q iB +?ÈT- iW T?Q t tm'i ?B MX L
T?|M; M? M? iÈB ;¬M oQÆM; hmv i S?QM;X

o¬ b® €K F?Q ;B®M; M?Q K°i +ÆM H®+- ;B®M; M?Q KQ iQ ;B| HÈM iW i`QM; i?•M
M;QÌB oQÆM; hmv i S?QM;X

oQÆM; hmv i S?QM; pmM; FB K +?®M; çÐX

@ > ? ? - M;?2 M|B bÆM K¬M o'M EB K h¬M; +| i'i +ª i€K [m MªB- iU tQM; H` T
i¢B t2K ` - +?ŠM; [m +kM; +?d M?Q p”v K` i?¬BX *?Q /M Î K¶B [m MªB- +€+ M;Q
i?O- i'M i?'i K°i ? B +QÌM; ;BªX *?9M; i ? Q KÁM iWM; +?9i i?U+ HU+ +O +€+ M
ªB ç m #` T?€ tQM;- iQ”M #° o'M EB K h¬M; i` M /QÈB +?d bÊ +kM; +?d +ÁM H¢B `h
h? M? a K5

•K i? M? +? M?¢Q i`mv M ç MX h?•MªM? ;B®M; M?Q [m, K` M`v ç½ ç M i`QÈ+ K
h` M i v ?„M K M; i?2Q ;,M; i v FBK HQ¢B- K°i [mv M ç€M? ` X

S?Ki

oQÆM; hmv i S?QM; H`v i`QÌM; FB K çÐ- #` +?'M ç°M; iÈB KS+ i`QM; KB M; T?m
` M;Q”BX

> „M p®M ç½ b„T HU+ FB i- H¢B i`9M; €K F?QX æ°+ i® î i`QM; M; QìB #¢Q T?€i- i? M; ?2 i?2Q bU b B F?B MX J°i FB K M`v F?¬M; M; ì F?¬M; ?Q`M iQ`M çÐ çQÊ+X

@ > ? - M m M?Q +| i? ;B i æ°+ +¬M; iY- / M? iB M; +O i i`i M?B M b) i, M; p¼i5

h?•M ªM? [m, K` FB /WM; H¢B- H° ` K°i F?m¬M Kti çÄ m ;²; ? ;B®M; M?Q Kti i`

æ•v H` K°i p` + Q i?O €K b€i +O hBM? ošM h¬M; X

h`QM; ? B +QM K„i çÄ YM; H|2 ` p ?QM; T?`MX hQ`M i?•M ?„M Kt+ i` M; T?K+ K i?ûT- €M? K„i ;B®M; M?Q +?| b|B M?bM +?^K +?^K p`Q +QM K²B- M?bM oQÆM; h ?„+ ?„+ M|B,

@ h`9M; ç°+ i® i`QM; +QM `®B ;¶ +O i - +| T?ªB +ªK i?`v i v T?ªB /¬M /¬M F?¬M ? v F?¬M; \

@ > ? - hBM? ošM h¬M; [mª M?B M H` K°i ç€K +?m°i M?„iX GQ¢B ?¶M çªM M?Q M?` M; QÆB- i /MM; K°i i v çO ç +?ûK +? i5

oQÆM; hmv i S?QM; M?“M ` M; QìB pW ç€M? HûM KbM?- +?QM? H` K°i + Q i?O oÈB i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB MY #QÊ+ ok oQÆM; - H` M; QìB •K ?B KX h`QÊ+ ç•v F?B *®+ - +?QM? ?„M ç€M? HûM M; U - /šM ç M M; QìB M`v bmwi +? iX

æ•v i?“i ç9M; H` F i?M; †T Kti- ç†+ #B i çÄ K„iX

oQÆM; hmv i S?QM; +QìB M?¢i- +?mv M i`QìM; FB K b M; i v i`€BX

@ S?ªB F?¬M; \ *QM i?9 #` M?®i i`QM; H²M; - F?B +?B M ç'm +ÁM ?`T ?®B ;B½v /K

æB M E?ªK +QìM; K°i +€+? çB M +m²M; X h`QM; M?€v K„i K°i +m°+ +?B M ç'm KÈ

oQÆM; hmv i S?QM; i?“i bU H` K°i i?B M i`B pä ç¢Q- #^M; F?¬M; +kM; F?¬M; +| F iY o`M EB K h¬M; M?Q p`v- H¢B çQÊ+ H½Q [m€B p`i E?Q h? M? a K i?m H`K ç² ç ç K F?´ +?B M- H9+ M`v ?„M i?“i bU ç½ M?Q +?B + ç M +¢M ? i /¬mX >mv M F?Q i? K i KÄB iÈB +U+ ç°- ?„M #` i`9M; €K F?Q- ç°+ i® +QM `®B ;¶ ç½ #„i ç¬m T?€i i

GQ¢B +?“i ç°+ M`v b m F?B p`Q # M i`QM; +Æ i? M; QìB b) F?m +? i€M `i M? M? ? B +?•M +O M; QìB i i`î M M +SM; M; „+ - T?ªM SM; i`î M M i`b ç°M- ;B®M; M?Q F?B M- /¬M /¬M F?¬M; +| M, M; HU+ T?ªM SM; T?ªM FQ+? M[X

@ > ? ? - [m€ +?“K [m€ +?“K æ°+ +¬M; iY- T?ªM SM; +O M; QÆB i?“i bU [m€ +? J a€i Zmv M æB M E?ªK +QìB ? ? X

æ¬B ;, M; i v K M; i?2Q F`+? ç°+ M? M? M?Q iB +?ÈT- F?¬M; M; WM; Q M? FQ+? - F?¬M; F?QX oQÆM; hmv i S?QM; +?d +| i? H`v i`QìM; FB K çQ M; M; i`QÊ+ M; L?QM; /¬M /¬M ?„M ç½ F?¬M; i?2Q F`T i®+ ç°` [mv M +O ç®B i?OX GU+ HQÊM; M; WM; #` +?“M ç°M; iÈB KS+ T?ªB HmB H¢BX J€m iW p i i?QÆM; ;B®M; M?Q MQI

GQ¢B +ªK ;B€+ iMv w H, M; M?K+ +QìM; ;Bª M`v- i?“i bU i?QªB K€B ç M +U+ ?¢MX Jti oQÆM; hmv i S?QM; F?¬M; ç´B b„+ - çQ ` bU +?®M; çÐ +m®B +MM; X

a® ç iY o`M EB K h¬M; # M +¢M? ?„M ç½ +`M; H9+ +`M; QiX a® M; QìB +O F ç` - F?¬M; M; WM; t¬M; [m X

@ > ? - M; QÆB çQÊ+ tQM; H` æ°+ +¬M; iY- M; `v ?¬K M v H¢B M?“i ç`M? T?ªB +? +kM; H` /Q ¬M; i`ìB ç`M? bœM5

æB M E?ªK +`M; bmM; bQÈM; - i`QM; KB M; F?¬M; M; WM; FQ+? ç°M; ç®B i?OX h M; WM; +| +€+ HQ¢B €K F?Q `i M?Ä- +U+ F€ #Q K”i #„M ` X *kM; F?¬M; #B i`®i + # Q M?B m €K F?QX \*?9M; F?¬M; M; WM; #„M ` X

h`QM; M?€v K„i- oQÆM; hmv i S?QM; H¢B i`9M; p¬ b® €K F?QX hbM? ?bM? +O ?

EB K K¬M ç½ ?Q`M iQ`M `ÆB p`Q i v F ç`+?X S?¬M HÈM ç iY o'M EB K h¬M; ç½`
+€+ i? HU+ HÈM F?€+ ç M iW +?QM? hmv i *?•m +?2M +?9+ H Q iÈB- ;B®M; M?Q
[m M i`¼M; îtmM; [m M? ç m t¬M; iÈB # Q p•vX G9+ M`v i?•M i? oQÆM; hmv i S
ç€K M; QìB ç|X oÈB ibM? i`¢M; +O ?„M ?B M M v- Km®M tmM; T?QM; HB m +? it-
F?ª M,M;X

@ oQÆM; bQ i?9+- F?¬M; M M iB T iK+ ç'm M[X æB K m5

@ E?¬M; i? HmB çQÊ+X oQÆM; bQ i?9+ pšM îT?Q b m +?Q çB5

@ æ iY o'M EB K h¬M; F?¬M; +| M; QìB M?m M?QÊ+X *€+ ?mvM? ç - +?9M; i t¬
i?9+ `X L m F?¬M; çQÊ+ b) +MM; +? i pÈB oQÆM; bQ i?9+- pb i¬M; K¬M i" M i`m

*| ç iY o'M EB K h¬M; îT?Q t pmM; i v ?ûi HÈMX

J„i i?'v oQÆM; hmv i S?QM; b„T #` +?QM pMB- K°i p`B ç iY o'M EB K h¬M; p®M ç
i?'v i? H¢B K°i H¬M M[t¬M; i`î H¢BX

"¼M ?¼ Km®M +QÈT H`v ?„M çQ çBX h`QM; i`"M ç€M? ç K [m - oQÆM; hmv i S
+?QM? i¢B FB K K¬M- H`K ;QÆM; +?Q #BM? bo- +?B M ç'm `i M? /kM; - F?¬M; #
M?B m F ç`+? - +kM; +Sm p¬ b® ç iY +ª #ªM i¬M; - ç½ bÈK KÄB K iX h'i +ª i`"M T?€T
L?[M; ç iY M`v çQÊ+ ?„M +Sm- ?B M i¢B M?bM i?'v oQÆM; hmv i S?QM; ;†T M; m
çB M t¬M; M; QÊ+ i`î H¢BX

@ E?¬M; M M i`î H¢BX h'i +ª HmB ? i +?Q i 5

oQÆM; hmv i S?QM; i?'v i? pW bÊ pW ;B" M ?ûi HÈMX

h? t€+ p`iBM? i?¬M +O M?[M; ç iY M`v +kM; ç½ bÈK KÄB K iX h'i +ª i`"M T?€T
?Q`M iQ`M ?Q ?ÄM; - +kM; F?| iB T iK+ M; ,M +ªM çQÊ+ F ç`+?X

83dX *?QÆM; 833, *?d J`M? h`2Q *?m¬M;

G9+ M`v M; QìB M`Q +ÁM [m v i`î H¢B- +?d +| K°i +QM çQìM; +? iX o"v +?ŠM; F?€

@ E?` F?`- i?U+ bU H` K°i +ªM? iQÊM; F?B M M; QìB i +ªK ç°M;5

J a€i Zmv M +QìB ? ? X

h` M F?m¬M ?„M H° p i?•K ç°+- HÈM ;B¼M; Kd K B ;B m +ÊiX

:,M; i v b„i +O ?„M ç€M? tm®M; X hWM; [mv M 'M pÈB K°i K`m ç2M bšK ;B®M; M?Q
tm®M; - i¢Q ` M?[M; iB M; `Qi F?¬M; M; WM; p M; H M i`QM; F?¬M; F?QX æB M E
+¢M? [m€i iQ,

@ h'i +ª F?¬M; çQÊ+ M?9M; i v p`QX h Km®M iU i v ;B i +? i æ°+ +¬M; iYX a B M
i`"M- Kî` K°i H¶ ?'M; - ç ç€K ç iY o'M EB K h¬M; M; m tm`M iU ibK çQìM; +? i iE
H9+ F?B M i'i +ª #¼M ?¼ ç m i?`M? #€M? +? Q- F?¬M; +?W K°i K®M;5

oQÆM; hmv i S?QM; #B M b„+X æB M E?ªK Km®M H`v KbM? H`K K²B- #„i; B i M? [
` F?¬M; i? FûQ /`B çQÊ+ M[X

oW ?¢ [mv i i•K- oQÆM; hmv i S?QM; +?Êi [m€i K°i iB M;X

EB K [m M; +O i`QìM; FB K i`QM; i v H"TiS+ i,M; p¼iX L; •M [m M; #„M ` - T?€i
K)- ûT J a€i Zmv M æB M E?ªK HmB H¢B i`QM; +?ÈT K„iX oQÆM; hmv i S?QM;
ç M /QÊ+ HK+ b„+X .QÊ+ HU+ /QìM; M?Q /ÁM; MQÊ+ 'K i`QM; M?€v K„i i M ` î i`
iS+- ?mv M F?Q /•M; H M- [m M; /B K #½Q i€TX >„M H¢B F?¬B T?K+ +?B M HU+

@ G`K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+\\

æB M E?^K #B M b„+- i?2Q #^M M,M; +^K ;B€+ çQÊ+ +| çB m F?¬M; ç9M;X

@ *? i çB5

oQÆM; hmv i S?QM; +kM; F?¬M; iB T iK+ +?Q ?„M +Æ ?°B bmv M;?oX EB K [m M; i v i,M; p¼i- i`QM; M?€v K„i T?|M; ` [m M; ?Q +?|B K„iX L; v +^æM? b€M; #bM? K +kM; #`æM? b€M; +O K°i FB K M"v +?2 H'TX LÆB M"Q M| çB [m - F?¬M; +| ;b F?

h?•M ?bM? J a€i Zmv M æB M E?^K #„M H M + Q- K€m +?^v M?Q bm®BX h` M Kt i bM? F?| +| i? iBM M'BX

æ M /QÊ+ +| i? F?¬B T?K+ i?U+ HU+ i`QM; M?€v K„i- i` M i? ;BÈB M"v F?¬M; T [m€ KS+ i`•M [mwX h`QM; HÌB ç²M ç¢B- +?d +| ç M /QÊ+ bQ ç½ M; Q`B HK+ ;B B i ç M /QÊ+ M"vX

G'v hmv i *?•m H`K pQ /K- i`QM; i v i`QÎM; K¬M M?•M p` M?[M; M; QÌB çSM; ç-m o'M EB K h¬M; +| #^Q #®B M?Q p"vX L?QM; M| imv i ç®B F?¬M; i? tm'i ?B M î i`C oQÆM; hmv i S?QM;X

G`K b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+\\

>„M H`K b Q #B i çQÊ+ `^M; - F?B ?„M iQM? F pÈB oQÆM; hmv i S?QM; - S?9+ > iQM? F pÈB ?„MX

oQÆM; hmv i S?QM; p®M Km®M /K /¶ +`M; M?B m +QÎM; ;B^ M?Q æB M E?^K [m - :BK+ >mv M ç M /Q æBM? >¢Q i†M; - i`QM; M?€v K„i t¬M; [m - +QB M?Q +® ;„M; ;B^ T?Q # M F ç`+?X B #B i æB M E?^K /KM; i•K ?B K €+ ç€M; bÊ- F?¬M; +?d K +? i- +ÂM Km®M ?„M H`K K²B /šM /K +€+ ç iY o'M EB K h¬M; F?€+ iÈB +?`m +? i

ob ç i`€M? +?Q ç iY o'M EB K h¬M; p¬ i°B #` ;B i +? i- oQÆM; hmv i S?QM; F?¬ H` bÈK T?€i ç°M;X

@ GmB5

J°i +?B m ç„+ i?O- i?•M ?bM? oQÆM; hmv i S?QM; H|2 H M- HmB p T?Q b mX E i pk çB m +O `„M i`„M;X

oQÆM; hmv i S?QM; K°i H-M M[F?¬B T?K+ i?U+ HU+ - ;B®M; M?Q ?¢+ ;B[#¬v ; *?¶ M"Q FB K [m M; +?Êi ?B M- ç€K M; QÌB t•K T?¢K o'M EB K h¬M; tmM; [m M? ç tQÆM; i`„M; K€m p` i?`iX LÆB M"Q FB K [m M; çB [m - pä ;B^ T?Q # M F ç`+? ;B HQÐB HB K +O M; QÌB M¬M; /•M- i'i +^ ç m M; ½`¢T tm®M;X

a m K'v H-M H M tm®M; - ?„M ç½ çB iÈB i`QÈ+ Kti ç iY o'M EB K h¬M; - [m€i iQ,

@ J m HmB H¢B- F?¬M; M M ?v bBM? p¬ M; ?o 5

J¼B M; QÌB i?'v ?„M ç°i M?B M ç¢B T?€i i?¬M mv t¬M; ` - i'i M?B M p¬ +MM; pmB i t¬M; M; QÊ+ p`Q i`QM; - K` iW iW HmB ` X

a„+ Kti oQÆM; hmv i S?QM; M; ?B K i9+ p` i`M? i`¼M; - pšM çB Î +m®B ç€K M; Q iY F?€+X J„i i?'v #¼M ?¼ b„T i?m" M HÊB`9i HmB F?ÄB ç| - pW H9+ ç| - ç°i M?B M

@ >W- ;B i +? i M; QÌB +O hBM? ošM h¬M; - H¢B F?BM? ç`+? Km®M `ÌB F?ÄB M?Q

h`QM; iB M; ?W ;B" M /[- ç½ i?'v i`QM; ?Q F?¬M; T?Q t - K°i +?QÎM; HÈM FBK b„

" M ç-m- +U +?QÎM; M"v +?d HÈM F?Q^M; K'v i?QÈ+X L?QM; i`QM; [m€ i`bM? iÈ +?ÊT K„i ç½ i`Î M M +U+ HÈM- tû`€+? ?Q F?¬M; - iW T?Q t H Q p T?Q oQÆM; K•v FQ+? ç°M; - HU+ ûT ?Q F?¬M; - F?B M M; QÌB M; QÌB T?^B +?9 wX h`QM; +?QÎ ç¢B F?€+ i?QÎM; - F?¬M; i? F?€M; +U- F?¬M; M; Ì i`M i`K oQÆM; hmv i S?QM; Î

oQÆM; hmv i S?QM; #B M b„+- +?d +^aK i?'v /QÌM; M?Q +| K°i M; ¼M M9B HÈM ç
F?B M M; QÌB i ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; X æ•v imv i ç®B F?¬M; T?^aB H" HU+ HQÊM;
'M +ÁM +?Q iÈB- ç½ F?B M ?„M K'i çB HU+ T?^aM F?€M; X *ÁM +?Q F`T +| T?^aM
+?d +| i? +SM; `„M p" M +¬M; - HB m K¢M; ç€M? K°i i`"MX

*€+ ç iY o'M EB K h¬M; p®M HmB ` i?'v i? - i`QM; HÁM; Km®M [m v M; QÌB i`Î H¢
F?B T ; ¢i ` - +, M #^aM F?¬M; t¬M; p"Q çQÊ+X

Í MÆB M"v ?B M i¢B +?QM? H" i?ÌB çB K +?d K" M? i`2Q +?m¬M; X

o Q5

hB M; FB K M; •M; H MX hW i` M bÆM K¬M o'M EB K h¬M; - K°i ç¢Q [m M; /B K ç
ç M i`QÊ+ - K^aM? ; B®M; M?Q bÊB i|+ - [m' M H'v +?QÎM; 'M F?'M; H² K"m p" M; FB X
ç|- +?QÎM; 'M F?'M; H² K"m p" M; FB ç½ #` + „i i?"M? #°i T?'M FBK b„+- /¬M /¬M /
?Q F?¬M; X

@ E ç€M; ; B i +?QM? H" i t + iY hBM? ošM h¬M; M; QÆBX L; QÆB +ÁM HÈM iB M; M
G½Q [m€B p"i E?Q h? M? a K K°i #QÊ+ +kM; F?¬M; M?QÌM; H¢M? HMM; M|BX > „
h`QM; bÆM K¬M- M?'i i?ÌB pmB KWM; p M; H M iB M; ?Q M ?¬X

h?•M H" + Q i?O bB m +`T çSM; i?S ? B i`QM; #^aM; t T ?¢M; +QÌM; ; B^a hmv i *?•m
h?€M? - H½Q [m€B p"i E?Q h? M? a K p" +?QÎM; K¬M M?•M Gw EB K v H" +°i i`K i
+O `i M?B m ç iYX > „M pW ` i v- i`QM; M?€v K„i ç½ F?B M +€+ ç iY o'M EB K
i? K bo F?QX _'i M?B m ç iY- #^aM i?•M #` i`¼M; i?QÆM; K i KÄB ç M +U+ çB K- ç
iB M; - i` M K†i H° p ?QM; T?'MX

*?d +| +| + Q i?O M?Q p"v i`M i?O- o'M EB K h¬M; b) F?¬M; M; ½X

aS+ ûT i` M i?•M i? oQÆM; hmv i S?QM; pW M? çB K°i +?9i- ?„M F?¬M; +?"K i`
HmB p T?Q b m- iB M p"Q i`QM; [m M <sup>a</sup>B i?S ? BX h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q i`
EB K F?Q p" Fw ?B m KBM? p, M pÈB +€+ K"m b„+ H|2 b€M; Î F?„T MÆB i` M #-m
?° ?[m ?bM? p" p¬ ?bM? ç-v +QÌM; ç¢BX GU+ HQÊM; - F?Q iS+ +QÌM; ç¢M; H|2 H
ç|X

hWM; i¬M; i`"M T?€T T?ÁM; ?° M"v- +?Q /M H" +QÌM; ; B<sup>a</sup> +`T ok oQÆM; çdM? T?Q
i?ÌB ; B M- KÈB +| F?^a M, M; T?€ ?Ov çQÊ+X

@ >W- H½Q [m€B p"i- ç +?Q M; QÆB MÎ K†i K°i H€iX aÈK ? v Km°M ; b i +kM; +¬
H9+ ç| M?'i ç`M? b) /¢v M; QÆB #B i i? M"Q H" K€m iQÆB # i?QÊ+5

h`QM; #-m i`ÌB T?Q t i`mv M ç M K°i iB M; M|B ç-v iS+ ; B"MX

833X *?QÆM; 83N, a® S?"M G¢M? GMM;

æ| +?QM? H" +QÌM; ; B^a hBM? ošM h¬M; ç½ Km®M ` i v ; B i +? i oQÆM; hmv i S?
F?B M M; QÌB i FBM? ?½B- +?"K `½B i?m HB KX

J°i K†i i`ÌB çÄ iW b m M9B #, M; T?Q t +?"K `½B K¼+ H MX h`QM; i?B M ç` - K°i
ç¢B +?B M /B M ` iÈB H9+ M"v- +m®B +MM; ç½ /WM; H¢BX > B # M ç m +¬M T?^a

o'M EB K h¬M; i' M i?'i +?Q Qi ?ÆM ? B i`, K ç iY- H¢B #` K'i [m M ^aB i?S M?'i- ib

L; QÌB +O +€+ i? HU+ HÈM t•K H, M; i' M i?'i ; 'T # H¬M bQ pÈB o'M EB K h¬M; X a
i?'i F?'M; H² ç| ç®B pÈB #¼M ?¼K" M|B- pšM i`QM; T?¢K pB +| i? +?`m çUM; çQÊ

F +? i i`"M ç m H` K¬M T?€B M?Ä p` i€M im- pšM +?Q i?QÆM; i`M çQÊ+ iÈB +,M
pB M h? M? "bM?- hBM? ošM h¬M;- G¬B •K S?€BX

Í i`QM; p` M;Q`B EB K J¬M- iQM; i?B i? K€m i?`i HšM H°M M^K `^B `€+ F?„T MÆE

h` M K†i ç'i- K€m ç½ ç¬M; HçBX J€m #,M; ;B®M; M?Q iWM; i¬M; #^Q i?ç+? ?mv i
i` M K†i ç'i- T?^M tç HçB €M? b€M; +O K†i i`lB ç¬m KM ç¬M; - F?B M M;QlB i+
p ç T HçM? HMM; + v M;?B i HçB i`Q KçM;X L?[M; pä ;B^ K†+ +€+ i` M; T?K+ p`
i€M im F?€+ M? m içK i?lB i`T i`mM; HçB- ç M; ;'T `9i +?dM? ç®M ç°B M;kX

JÆ ?² +l iB M; F?l+X *l M;QlB ç M; ¬K i?B i? M;QlB +? i;`Q F?l+X

•K i? M? F?`M F?`M- ;B¼M; F?¬ F?®+- ;B®M; M?Q /½ i?9 #` i?QÆM;X

_`i M?B m i€M im p` K¬M T?€B M?Ä #` +€+ i? HU+ HÈM +SM; `„M +?B m K° #BM
ç`m M?Q p`v #` t2K H` +QM i®i i?Q KçM;X h`QM; K°i i`"M pW `²B- +€+ K¬M T?€B
HQÊM; F?B M #¼M ?¼ #` /B i K¬M +kM; F?¬M; i?B mX

"¼M ?¼ +l i? F?¬M; Km®M ç®B K†i pÈB +m°+ +?B M ç`m M?Q p`v- +`M; F?¬M; Km
K¬M T?€B M?Q o`M EB K h¬M;X

æ€M; iB +Î i`QM; i? ;BÈB HçM? HMM; p` i`M F?®+ M`v- iW i`QÊ+ iÈB M v- M;Ql
;B[p`M K M? +O KbM?X

"®M- M,K M;`v i`QÊ+- i`i +^ pšM +ÁM i`QM; ;B B çQçM •K i?¬K M`B H MX *kM; iWM
mv M +?mv M +U imv i HlB +?B m K° #BM? K½ +O ?¼+ pB M h? M? "bM?X E i[m
içB MÆB i`9 +?•M +O ? B K¬M T?€B M`v tm`i ?B M ?Ä [m M; i`MM; i?B MX L?[
*?l iÈB F?B €M? b€M; #bM? KBM? +O M;`v ?¬K b m +?B m tm®M; K†i ç'i- #¼M ?¼
i? ;BÈB M`vX L;QçB i`W K°i K^M? i`Q i`M- F?¬M; +ÁM ;b HQm HçB M[X

L;QçB i`W + Q i?O +O +€+ i? HU+ i¬M; K¬M HÈM ?,M; ?€B #WM; #WM; ;B M?"
i?lB +?B m K° iÈB- +?d +l i? ;'T `9i +?dM? ç®M ç°B M;k- +?l çÊB K°i i`"M +?B M

"^v [m M ^B +O o`M EB K h¬M;- K¶B [m M ^B ç m + M? T?ÁM; +?†i +?)X æ iY +O
+?Q /M H` ç iY M°B K¬M #bM? i?QlM; - +kM; KçM? K) ç M KS+ F?B M +€+ i€M im F
#B i- çÊB çQÊ+ iÈB H9+ T?€ çQÊ+ ? i b€m [m M ^B +ÁM HçB- M?[M; M;QlB M?Q
b®M; b_l iX *€+ HQçB i?M H Q K` ?¼+ pB M h? M? "bM? p` +€+ K¬M T?€B M?Q hBM
#B i #¼M ?¼ +l +ÁM KçM; ç M?"M çQÊ+ ? v F?¬M;X

*MM; H9+ ç_l i`QM; bÆM K¬M o`M EB K h¬M; +kM; H` +^M? iQÊM; p¬ +MM; #"M `°

*€+ ç iY #` i?QÆM; çQÊ+ +€+ ç iY +O h?¬M h?^Q æQlM; +Sm +?[ i`QÊ+ iB M-
bQ pÈB ç€K M;QlB t•K H,M; Î /QÈB +?•M M9BX

*€+ K€v K_l + i`QM; i¬M; K¬M ç½ çQÊ+ T?€i ç°M;X *€+ #B M T?€T ç½ çQÊ+ iB M?

.®+ ç€ Î F?m `€+ `QlB T?Q b m M9B ç½ #` p) i?"M? K°i +`K ç` X L?[M; M;QlB /•
ç_l çQÊ+ M #`B iÈB Î K°i F?m pU+ F?€+X o`M EB K h¬M; +l M;QlB ç½ #„i ç¬m F? E
i?ç+? Î /QÈB /®+ ç€X

Í i`QM; i?lB F?„+ i¬M; K¬M ççB +?B M M;mv +`T M?Q p`v- K¶B ;B•v K¶B T?9i ç m
*?d +¬M H` +€+ HQçB i`"M T?€T p`M +?mv M- i`QM; F?Q^M; i?lB ;B M M;„M +kM
T?€B T?€ b^MX

L m M?Q ç`B Î i`QÊ+ ç•v- H`v iQ+? Hkv +O o`M EB K h¬M; i`QM; K`v M;?bM M,K [
+l i? +?®M; çĐ KQlB K`v M;`vX J` #•v ;Bl +l F?Q€M; ?mv M iBM? i?ç+?- +l i? F?
bS+ iQ`M HU+ i?¬B ç°M; +€+ HQçB i`"M T?€T KBM? p,MX æB m M`v ç®B pÈB o`M
H` K°i iBM iS+ i®iX

•M? b€M; K†i i`lB K`m çÄ +?B m tm®M;- F?B M i?B M ç` M?m°K i?"M? K°i K`m ??

æSM; Î i` M p€+? ç€ /UM; çSM; içB F?m pU+ +¬m i? M; i¬M; i?S # M?bM tm®M;
M K +O /½v M9B o`M EB K p` #^v [m M ^B +l i? M?bM i?'v F?¬M; b_l i K°i +?¶ M`Q

p" bQÆM; KM- +| i? i?'v [m M; /B K i`"M T?€T T?Q /QÈB T?|M; H M + Q- +MM; M; QÌB F?€+ t•K H, M; +?B K HoM?X

hWM; çB K ç2M ;B®M; M?Q M?[M; +QM FB M M?Ä ç M; /B +?mv M tmM; [m M? FE +?QM? H" ç€K M; QÌB t•K H, M; X

h` M p€+? ç€ EB K Zm M; /UM; çSM; - + Q i-M; +O o'M EB K h-M; ?B M i?•MX "„ ç'm /B M` - ç / /"M; +?d ?mv- +?QÎM; K-M M?•M Gw EB K v p" + Q i-M; +O o'M K°i H m HÈM içK i?ÌB Î M; v F?m pU+ +-m i? M; i-M; i?S # X æSM; Î i` M p€+? ç t ç m i?m ? i p"Q i`QM; ç€v K„iX

@ EB K J-M imv M|B H" [m MªB T?ÁM; M; UT?Q M; Q" B +MM; - M?QM; +| +?WM; ? HÈM- HçB +?d FB M i`b çQÊ+ MY ç KX L?Q p"v +| i? iQM? çQÊ+- #ªv [m MªB T? çQÊ+ MY i?€M; X hbM? ?m®M; F?-M; K'v Hç+ [m M5

Gw EB K v M?bM tm®M; T?Q /QÈB- i`QM; €M? K„i ç-v p b-m HQ M†M; M X

@ L; QÌB +O ?¼+ pB M h? M? "bM? +kM; i?"i bU [m€ #d´BX u m i°+ +ÁM +?Q #„i F`T +?Ì çÊB ç½ iB M +-M; i`QÊ+X h`QM; i`"M ç€M? ç K [m - i'i +ª ç m #` ûT #m° K°i p" B K-M T?€B M?Ä p" i€M imX "¼M ?¼ t2K M?[M; M; QÌB M"v H" i@i i?Q KçM; X i@i +O o'M EB K h-M; i - F?-M; i? +?ûK ;B i u m i°+- HçB T?ªB +? i i`QM; +m°+ æQÌM; S?"i G Q€M ?"M M|BX

hçB b€m M; ¼M M9B F?€+- E?Q h? M? a K +kM; F?-M; tm'i ?B M i`QM; ç€K M; QÌB

hW b m F?B ç€K M; QÌB æBM? >çQ iB M p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M?- H½Q [m€ i`'M i?O Î —M S?QM; EB KX L?'i H" ; -M ç•v- +?B M bU #çQ T?€i M?Q p"v- +`M; + i?'v ç-m F?-M; i?'v çm-BX .QÌM; M?Q ?„M ç M; ;'T `9i ibK ?B m +-M; T?€T M"Q +Sm oQÆM; hmv i S?QM; - +kM; +?d H" EBM? >²M; ?B M` K" i?-BX

@ L m iB TiK+ FB M i`b M?Q p"v- +?9M; i i?"i bU +| i? ç€M? #çB HB M KBM? +O

Gw EB K v M? ;B¼M; ?ÄBX

.QÌM; M?Q ?„M ç M; ?ÄB KbM?- HçB /QÌM; M?Q H" ?ÄB M; QÌB F?€+X

Í ç•v ç m H" +€+ i`QÎM; H½Q o'M EB K h-M; - [mv i ç`M? iQ" M #° b® T?"M i-M; K +?QÎM; K-M M?•M M|B p"v- i'i +ª ç m H° p #m²M`-mX

æ9M; p"v- ç®B K†i pÈB i? HU+ +QÌM; ççB M?Q p"v- +?Q /M ?B M içB o'M EB K h-M?'i i-M; K-M hmv i *?•m- +kM; F?-M; i`€M? F?ÄB HQ bÊX

83NX *?QÆM; 8Ny, *| :b S?ªB aÊ

*,M +S p"Q ibM? ?bM? +?B M ç'm ç K [m +| i? i?'v- M m [mª i?"i HB m KçM; ç€M +MM; i'i M?B M H" /B i K-MX

@ ob b Q +?QÎM; K-M M?•M HçB i?B m Hç+ [m M M?Q p"v\

æQÌM; S?"i G HÈM iB M; M|B,

@ *?9M; i ç½ T?€B M; QÌB çB iÈB EQM? >²- #€Q +€Q +?mv M ç½ tªv` Î ç•v +?Q >n +-M +?9M; i FB M i`b K'v M; "v- hm-M b€i bS >mv M aQÆM; h?-M *mM; pW ç M- - H9+ ç| +?9M; i /•M; F?Q€M; ?mv M iBM? i?ç+? H M- i'i M?B M +| i? M?"M çQÊ +mM; X *| >mv M aQÆM; h?-M *mM; H"K ?"m i?mšM- +?9M; i b) F?B M M?[M; iQM i'M +-M; i-M; K-M ?-K M v- K¶B M; QÌB ç m T?ªB i`ª ;B€ HÈM5

G`lB M"v pW i?®i` - €M? K„i +O K¼B M;Q`lB î ç•v M?'i i?lB`U+ b€M;X

Gw EB K v F?) H„+ ç-m M!B,

@ *?9M; i +! i? M;?o çQÊ+ K°i çB K M"v- S?QÆM; hB m M b Q +! i? F?¬M; M; M?B M ç½ çQ` ç®B b€+?X JK+ h?B M .QÐM; i`î i?"M? i?¬M p >mv M aQÆM; +O +?mv M M"v p®M ç½ p¬ +MM; [m, /`X *?d bÊ i'i +ª F?¬M; çÆM ;BªM M?Q +?9M; i

@ L m M?Q ?¼+ pB M h? M? "bM? T?€B` + Q i?O- /¼+ çQ`lM; +?†M ;B i M;Q`lB + EQM? >² ç½ #® i`Q „M- i?Q€M; M #`B- FûQ /`B K°i +?9i i?lB ;B MX *?l iÈB F?B > çQÊ+ +?mv M î ç•v- i'i +ª ç m ç½ Km°MX

L;¼+ +¬M; iY K î KB M; M!BX

@ E?¬M; b BX æ•v +?QM? H` çB m i HQ H„M;X

Gw EB K v ;"i ç-m,

@ E?¬M; i? ç†i i'i +ª ?B p¼M; î T?Q >mv M aQÆM; h?¬M *mM; çQÊ+X *?9M; i p €M F?€+X

E?¬M; #B i pb b Q- p`Q ;B`l T?9i M"v- Gw EB K v ç°i M?B M M?È iÈB æBM? >¢QX

hmv`^M; i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q î i`QM; o'M EB K h¬M; +kM; +QB M?Q H` K°i i F?¬M; i? tQ v +?B M +m°+X L?QM; i` M M;Q`lB i?B m MB M M"v- # Q ;B`l +kM; +! F?¬M; i?'m i bK F?¬M; `äX J¶B F?B î i`QM; i bM? ?m®M; F?¬M; i? M`Q H`K çQÊ+ +ªX h?"i bU +! +?mv M t'm tªv` - M m M?Q ?„M î ç•v- +! H) b) H`K` ?"M? ç°M; M

*?d +! çB m- ç²M; i?lB Gw EB K v H¢B +ªK i?'v +! +?9i K v K„MX

J v H` #îB pb +! +?B M i`Q`lM; "€+? h?€M?- ç€K i?B M i`B i mv i i? KÈB +O iQM; G M- h¢ :BªB L;[- S?MM; LBM? +kM; F?¬M; î i`QM; o'M EB K aÆMX \*?Q /M i'i +ª p½M- iÈB H9+ ç! o'M EB K h¬M; /B i K¬M- M?[M; i?B m MB M i?B M i`B M"v H¢B +

"¼M ?¼ ç m H` ?B p¼M; b m M"v +O i¬M; K¬MX \*?d +¬M M?[M; i?B m MB M M"v EB K h¬M; M"v +?Q +?„+ ç½ F?¬M; i? H`K çQÊ+ +OB +?€v ? i- HY +ÁM i`mv M [m"i F?îB5

>„M ç M; bmv M;?o- # M i B +?Êi p M; H M ;B¼M; M!B +! HU+ +O æQ`lM; S?"i G X

hQM? i bM? +O p` çSM; ç-m o'M >bM? æQ`lM; M"v pšM Hm¬M ç†+ #B i M!M; Mªv- j

@ *?QîM; K¬M M?•M +¬M ;b T?ªB i,M; i? K +?Q F?Q +O M;Q`lB F?€+- /B i mv T? M v o'M EB K h¬M; ç½ `ÆB p`Q i mv i +ªM?- +?9M; i +kM; i mv i ç®B F?¬M; i? i?ª M Km®M F?Q€M; i?¢+? ?mv M i bM?- p"v ç ?„M H'v K¢M; ç`B H¢BX *?Q /M i'i +ª +? i? i- +kM; i mv i ç®B b) F?¬M; ç€T SM; HQ¢B çB m FB M M"vX

G`lB M!B M"v FQ+? i?Q+? `i M?B m + Q i?O +Q`lM; ;Bª i`QM; i¬M; K¬MX

@ E?¬M; b B- HB m K¢M; ç€M? K°i i`"M5

@ *MM; H„K H` +? i- +! ;b T?ªB bÊ\

@ æ²M; [mv pm i" M- F?B M ?¼+ pB M h? M? "bM? +O ?„M +kM; T?ªB i?QÆM; ;•M h bM? +ªK +O K¼B M;Q`lB p¬ +MM; t9+ ç°M;5 Gw EB K v H†M; H) F?¬M; M!BX

>„M H`K b Q H¢B F?¬M; Km®M i?Y ç!M ç-m çª FQ+? F ç`+?- i?" H`K M;¼+ pÐ- F?

L?QM; #ªM i?•M ?„M H` +?QîM; K¬M M?•M- ?„M ?B M M?B M T?ªB bmv iQM? M?B /kM; M?'i i?lB çQÊ+X

æ€M; iB + +`M; M;?o- ?„M +`M; i?'v i`QÈ+ b m F?¬M; +! #i F€ #B M T?€T M`Q p /Q`lM; M?Q H` K°i #!M; i®B K`i K`l p¬ #B M- F?¬M; M?bM i?'v +?9i €M? b€M; M`Q F?B M i¬M; K¬M iB T iK+ i²M i ¢B M"v M^K î T?QÆM; M`Q\

æ9M; H9+ M"v- ç°i M?B MX

•K -K5

L?[M; iB M; M' K½M? HB i p" +?'M ç°M; HçB #„i ç-m p M; H M F?-M; i? M; ,M HçB
h`QM; H9+ ç|- K¼B M; QìB ç m M?bM tm®M; T?Q /QÈBX *?di?'v î;-M .QÆM; E?|
?Q T?|M; H M- T?M p, M H|2 b€M; X hWM; HQm [m M; ;"Q i?ûi- HU+ HQÊM; +m²M
F?Q p" KBM? p, M çB M +m²M; FQ+? ç°M; X

@ "¼M ?¼ HçB #„i ç-m i'M +¬M; L? M? M?Q p"v b Q\

*| M; QìB FBM? M; ç+ F m H MX

S?Q /QÈB- iWM; ç€K M; QìB ç¬M; M; ?bM M; ?`i; B®M; M?Q M?[M; +QM FB K K"m
[m MªB .QÆM; E?| X "¼M ?¼ ; B®M; M?Q M?[M; +QM i?B m i?•M F?-M; bÊ+? i t
ç'm M; QÆB +? i i b®M; - H9+ ç| F?-M; F`T +?ì çÊB M[ - ç½ #„i ç-m i`B M F? BX
h`QM; HÁM; Gw EB K v ?ÆB i`-K tm®M; X

æ®B T?QÆM; ;'T`9i iB M +¬M; M?Q p"v- t2K` ç½ [mv i i•K M?'i ç`M? TªB ; B`M?
+?Q #¼M ?¼ F?-M; iB +`i M?B m pä ; Bª TªB +? i- +kM; M?'i ç`M? TªB +¬M;
ç`M? TªB +| M; mv M M?•M M"Q ç|- +?Q M M #¼M ?¼ KÊB i` M? i?O i?ìB ; B M M?

@ >W- i?U+ bU F?BM? M; QìB [m€ ç€M; 5

h`QM; ç¬B K„i æQìM; S?"i G #„M` b€i F?Q,

"€+? >Q EB K- L; ¼+ +¬M; iY- h`-K E?'- oQÆM; hB m a€B- Zm M S?B æ°- .Q½M L
G¶ E€- K'v M; QìB +€+ M; QÆB H"TiS+ /šM +€+ ç iY +?•M i`mv M i`QM; K¬M ?ç-`
h Km®M #¼M ?¼ î /QÈB [m MªB .QÆM; hÄ - TªB i`M i?'i T?•M MY HU+ HQÊM; 5

@ hm•M K M?X

>ÆM KQìB p` ç iY +?•M i`mv M MÁM; +®i pW çQÊ+ çB K ç M i M ç m M?"M H M?
GQm [m M; H|2 H MX L?[M; ç iY iBM? M? MÁM; +®i +O o'M EB K h¬M; tm®M; M
Gw EB K v ; BÆ i v H M +ÁM ç M; Km®M M|B +€B ; b- +m®B +MM; pšM ; B[bU i`-K

hçB K°i çQçM çQìM; ?ûT i`QM; K°i i?mM; HkM; +€+? EQM? >² F?QªM; +?WM; # i`
ç M; /B M` X

@ æB5 æB K mX h`QÊ+ F?B M?[M; i M b9+ bBM? +O ?¼+ pB M h? M? "bM? ç| çn
F?ÄB ç•vX h`-M G•K Gw Eª- K'v M; QìB +?9M; i i?m ?9i i`mv #BM?X >Q`M; h'M
F?BM? +¬M; +kM; i®i M?'iX L?Ê- M; QÆB M?'i ç`M? TªB b®M; b|i ç M çQÊ+ o'M
F?-M; +-M HQ +?Q +?9M; i 5

@ E?-M; - +?9M; i +MM; çB5

@ *QM K M|- M; QÆB K m +9i çB +?Q i X a®M; K°i M; QìB i®i K°i M; QìBX L?'i ç`M
o'M EB K aÆM h` M; î EQM? >²X L m F?-M; +?9M; i +?QM? H` i°B M?•M +O i¬M

@ L?QM; +€+ M; QÆB

@ *?ŠM; H) Km®M +?9M; i H"TiS+ +? i î i`QÊ+ K†i M; QÆB b Q\ *9i çB5

J'v M; QìB ç iY o'M EB K h¬M; iQ`M i?•M ç-v K€m`®M; ; B`M- i` M? +?'T K°i ?²B
ç`M?X J°i ç iY +| i?•M T?€T F?BM? +¬M; i®i M?'i i`QM; ç| b) i?2Q K°i +QM çQìM
[m v ç-m HçB M?bM M?[M; M; QìB #çM ç²M; ?"M?- +® MûM MQÊ+ K„i- tQ v M; QìB

>„M #B i- H-M iW #B i M`v +| H) +?QM? H` poM? #B i +O +^a +m°+ çÌB M`vX h'i +
K¬MX

>mv i i?M ?¬K M v- bÈK ? v Km°M b) +| K°i M;`v- +| +QÌM; ;B^a o'M EB K h¬M; +¬K
H¢BX

æÁB H¢B ;'T #°B5

ædM? M9B T?O ç-v imv i i`„M; `i M? M? +?2 ;B'm i?•M ?bM? +O ?„MX

8NyX *?QÆM; 8NR, h?•M o`Q o'M EB K- \*m°+ æÌB L`v E?¬M; hB +

a m F?B ?„M `ÌB çB i?ÌB ;B M +?Q çO ç m®M; +¢M K°i +?ûM i`- M,K b€m ;½ ç
ç½ #` K°i ç€K M;QÌB t¬M; iÈB # Q p•vX

@ GB m K¢M;5

*€+ ç iY o'M EB K h¬M; iQ`M i?•M ç-v K€m- ç½ [mv i HB m +? i- HB m K¢M; +?®

æ€M; iB + ç`+? M?B m i Qi- i?U+ HU+ +? M? H +? [m€ HÈMX _'i M? M? M,K b€n
+SM; ç½ #B M i?`M? iY i?B 'K €TX

*?d +| K°i FB K bo /šM ç-m- #` +?ûK çSi K°i +€M? i v- #` T?QM; iÄ HU+ HQÊM;-
?ÄBX

@ L|B- M?|K +€+ M;QÆB +| i'M; +°M; #^av M;QÌBX *ÁM +| K°i M;QÌB M[çB ?QÈM;

h M ç-m HoM? +O ç€K M;QÌB çm'B ;B i +?QM? i`QÌM; H½Q G¬B •K S?€B- h?B i
~M +?S H¬B çB M HU+- # Q i`MK Îi` M i`€M +O p` FB K bo M`v- H¢M? HMM; + v

S?B5

EB K bo T?mM` K°i #9M; K€mX æ€M; iB + h?B i h K EBK +?QM? H` +QÌM; ;B^a
h¬M;- HU+ HQÊM; ?mv M F?Q ?° i?•M `i K¢M?- b Q +| i? #` T?mM ç M\ G¬B çB
ç°M;- M?'i i?ÌB F?B M #9M; K€m iQÆB +?'M ç°M; # v i`Î p - ;B®M; M?Q HQÐB FB
F?€+ +O FB K boX

@ L m F?¬M; M|B- i b) +?Q M;QÆB #B i +€B ;b ;¼B H` b®M; F?¬M; #^M; +? i5

h?¬M b„+ h?B i h K EBK •K i`¬K M|BX

@ >„+- ? ? ? - ?¼+ pB M h? M? "bM?- hBM? ošM h¬M;- G¬B •K S?€B *€+ M;QÆB
L;QÌB ç°M; iÈB o'M EB K h¬M; i - bÈK ? v Km°M b) +| K°i M;`v- i?B M i`B o'M EB K
i`^a;B€i?"i HÈMX

EB K bo M'B iB M; tQÆM; +SM;- K†+ /M iQ`M i?•M ç-v K€m- #` +?†i çSi ? B +€M
+?d K°i iB M;X æ¬B K„i ?' i`ÊM i`ÁM- M;Y K†i H M i`ÌB +QÌB iQ M|B,

@ æBM? >¢Q bQ i?9+ i'- S?MM; h?B M hBM? i F?¬M; i? M?bM i?'v iQ i? Q B ?
h?B M >`M hmv i S?QM; M;?B M ûT JK+ h?B M .QÐM; h?•M p`Q o'M EB K- +m°+

GÌB M|B pW /Si- i` M K†i FB K bo K M; i?2Q p iQÆB +QÌB- M; Q ç-m- F?Q iS+ ç

Íi`QM; iQ`M #° o'M EB K h¬M;- S?MM; h?B M hBM? +?d H` K°i ç iY M°B K¬M #bM
HU+ +O ?„M Îi`QM; +€+ ç iY M°B K¬M +kM; +?d çSM; Îi`QM; ?`M; +?[h?B M-
+kM; F?¬M; iWM; `ÌB t bÆM K¬MX G¬M M`v ?„M +MM; i'M; +°M; ?ÆM # KQÆB
i?"M imv M +?¼M M?[M; M;QÌB [m2M i?m°+ pÈB imv M çQÌM;- çQÊ+i?¬M; [m i`"M
i`mv M iÈB # M M;Q`B bÆM K¬M- M?"M i`¼M; i`€+? çB iÈB i`QÊ+ EQM? >² çQ iB

aÎ /o HU +?¼M T?€B çB K°i p" B ç iY /QÈB hB M h?B M- +?QM? H" pb T?ÁM; M;W
K) H°` M;Q" B- F?B M +?Q + Q i?O Î ç! i`mv b€iX

>ÆM # KQÆB M;QÌB- i' M; +°M; +?B H" K M, K M?; KX h' +O #¼M ?¼ /WM; Î ç•v- +
M?[M; M;QÌB F?€+ +m®B +MM; ç m ç½ ?v bBM?X

S?MM; h?B M hBM? H" M;QÌB bMM; #€B æBM? >¢QX æ®B pÈB `i M?B m ç iY o'
M|B- +?QÎM; K¬M M?•- M;QÌB çSM; ç-m o'M >bM? æQÌM; p" b€m + Q i-M; i`'M; B|
i?U+ HU+ K¢M? K)X L?QM; ç! H" M?[M; i²M i¢B + Q + Q i¢B i?QÈM; F?¬M; i? H2C
E?¬M; #B i iW H9+ M"Q- b m F?B æBM? >¢Q [m"i F?ÎB- ç½ i`Î i?"M? M? ?MM; p"
?¼- i?•M i?B i ;B®M; M?Q #^M; ?[mX

h`QÈ+ F?B i¬M; K¬M #'i M; ì tªv` ç¢B +?B M- S?MM; h?B M hBM? pšM +MM; `i M
M;²B K°i +?¶ pmB bQÈM; ?"B HÁM; i?QÆM; HQÈM; - ç M H9+ ç! M?'i ç`M? T?ªB ç
i?'v ç•v imv i ç®B H" MÆB +! i? /B M` i`"M ç€M? i¢B hmv i *?•mX

B #B i çQÈ+

@ *? i`²BX

h?B i h K EBK [m M b€i K°i ?²B- H„+ ç-m M|B,

@ h`QM; ?"K`,M; +! ;B'm i?m®+ ç°+X Lm®i i?m®+ iU pšM s2K` M?[M; FB K bo
ç-m ç½ i²M i¢B bmv M;?o HB m +? iX J°i F?B #` #„i- +?`m çUM; ?bM? F?¬M; çQÈ-
L?[M; M;QÌB i`mv b€i F?€+ ç m i?-K +ªK i?'v FBM? ?½BX

hmv `^M; i?U+ HU+ +O M?[M; FB K bo #bM? i?QÌM; - M?QM; [mª M?B M ç€M; çQÈ-
H" ç iY K¬M T?€B KbM? ;†T T?ªB F?®M +ªM? M?Q p"v- HB m +! i? i`mM; i`BM? K
F?¬M; \

h`QM; HÁM; #¼M ?¼ F?¬M; M„K +?„+X E?¬M; #B i pb b Q- p"Q ;BÌ T?9i M"v- i`QM
?² +! K°i iB ?"M wX

J°i i¬M; K¬M M?Q p"v- i?"i bU [m€ F?OM; F?B TX

G-M M"v M m F?¬M; +€+? M"Q ?Q" M iQ" M /B i i`W çQÈ+- +?ûK +Ä F?¬M; i`W i" M
h¬M; +! i?ÌB ;B M /QÐM; bS+- ç M H9+ ç! K¶B M;QÌB t•K H,M; ç m T?ªB ç®B K†i p

@ *?¬M #¼M ?¼ çBX

h?B i h K EBK i?Î /"B K°i iB M; - i`QM; HÁM; +! +?9i Qm iQX a€m M;QÌB M"v ç m
FQM?X

*?ì b m F?B M i€M; E, M? L K tQM; - i?m /¼M b¢+? +?B M HÊB T?~K- H¢B tY Hw i
u m >Q" M; p" h" h•K u m >Q" M; tQM; - æBM? >¢Q /šM i?2Q E, M? E?ÎB- +MM; ? B
M T?"M- iB T iK+ ?"M? i`bM? çB p T?Q i`QÈ+X

:®+ ç` K,M; \*Ym >Q" M; >° h•K pQÆM; +'T #` K€m iQÆB E, M? L K iQÈB çšK- +kM
b m ç! i?m p"QX

Í /QÈB bU +?d /šM +O E, M? E?ÎB- æBM? >¢Q `®i +K+ pšM çB` F?ÄB i? ;BÈB
+m®B çQ¢M h•v .m *´ G° i?S #ªvX

.¼+ çQÌM; çB- æBM? >¢Q H¢B ;†T F?¬M; Qi iY i?B + Q i?O L?•M i°+ p" u m i°+X
T?ªB K½M? i?9 +O *´ G°- HU+ +?B M +¢M FB iK" +? i- i?B i? #` M; ?B M M€i- #
K°i p" B M;QÌB iU ;B i HšM M? mX *?d +! çB m æBM? >¢Q H¢B M?bM i?'v Î i`QM;
[m€B i?B ;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+- #` ?9i +¢M K€m iOv | + iBK- #B M i?"M? t€+ F?¬M

@ h?O T?€T +O M;QÌB M"v +°M; M;°v +°M; HÊB ?¢B

æBM? >¢Q FBM? ?½BX >„M [m M b€i`i+~M i?“MX
L;QìB ç€M? HûM i?-M #Q M`v- #'i Hm”M H” +QìM; ;Bª u m i°+ ? v H” L?•M i°+ ç r
M;QìB +O i°+ M”QX Zm M i`¼M; ?ÆM +?QM? H”- M m M?Q M¡B M; v iW ç-m ?„M
HûM /U p”Q p”M F?Q- p”v #•v ;Bìi?O T?€T ;B i M;QìB +O M;QìB M”v ?Q”M iQ”M
h?O çQ¢M ?mM; i”M- ; -M M?Q ç m +?d + -M K°i +?B mX æB m M”v M¡B `äîi`QM; F
M;QìB M”v ç°i M?B M i,M; K¢M?X *?d bÊ ç M MÆB M”v- +m®B +O çQ¢M h•v .m *´
ç½ i,M; H M ? B ç¢B +ªM? ;BÈB- ç M +ªM? ;BÈB ok oQÆM; çdM? T?QM;X
h?U+ HU+ iB M #° M? M? +?¡M;X _®i+m°+ ?„M ç M; im Hmv M +¬M; T?€T i? M”Q
¡+ iOv +O +QìM; ;Bª\
æBM? >¢Q KÆ ??² +ªK i?’v- K°i K-K i B ?Q¢ ç M; H†M; H) ?bM? i?”M?X
h?-M; [m +€M? +Y i`mv M i®M; î+m®B i? ;BÈB ? M; ç°M; /QÈB HÁM; ç'i- çQ”
çQ¢M i•v /m *´ G° i?S i€KX
æ•v H” K°i i? ;BÈB m €K i?•K i`-KX
h`QM; #-m i`ìB i`ìB m €K- F?-M; M?bM i?’v €M? K†i i`ìB- i`,M; b QX S?¡M; i-K K„
ç m +¡ FB K #` +?†i ;½vX í ç•v /QìM; M?Q H” K°i +?B M i`QìM; i?QÊM; +´X h`QM;
+?B M ç'm M?”M M?¢i- +ÁM +¡ KMB K€m iQÆB ; v KkBX L?QM; i` M K†i ç'i H¢B F
?Q†+ H” p i K€m iQÆB M”QX L; v +ª K°i +?9i tQÆM; i`„M; +kM; F?-M; +¡X
S?¡M; i-K K„i M?bM ` M;Q”B- F?“T MÆB ç m H” +€+ HQ¢B #BM? F?Q # M€i- pÈB

8NRX *?QÆM; 8Nk, h? :BÈB h”M EB K

JªM? i? ;BÈB M”v +kM; F?-M; #B i ç½ i²M i¢B i`QM; i?ìB ;B M # Q H•mX
_’i M?B m #BM? F?Q bSi K - i` M K†i ç m ç-v p i`d`ûi HQ M; H’- F?-M; +ÁM ?b
ç'i- F?“T MÆB ç m #` K”m çÄ`d`ûi # Q T?OX æ¢T H M K†i ç'i- M?[M; iB M; `„+`„
#BM? F?Q p®M ç½ KK+ M€i F?-M; +?`m M´B ;B®M; M?Q +”M? +•v F?- - #` # ;švX
@ æ•v +?QM? H” i? ;BÈB ? FBK i`QM; M;k ?”M?5
æBM? >¢Q /QìM; M?Q +¡ çB m bmv M;?oX >„M iB M i v M?†i K°i i? M? FB K ;½v
[m M b€iX
h?•M FB K ç½ ç-v p i`d`ûi HQ M; H’- KÆ ??² +¡ i? i?’v çQìM; pB M +O K°i i? M
i?-M; [m M?[M; p i`d`ûi H M tm®M; +¡ i? i?’v- i?•M i? M? FB K M”v ?ŠM ç½ iW
KBM? p,M i?QÊM; +´X *?d bÊ M¡ ç½ iWM; H” K°i K¡M #ªQ F?Q +’T #”+ i?-M #BM?)
;šv- ?B M i¢B ç½ K’i çB HBM? iQM?- ?Q”M iQ”M KK+ M€iX
L? M?”M; /MM; K°i +?9i HU+- i? M? FB K ;šv M”v pÐ M€i- ;B®M; M?Q M?[M; ?¢i
æBM? >¢Q p¶ p¶ i v- iB T iK+ çB iÈBX
GU+ HQÊM; €T +? T?€T i„+ i?QÊM; +´ i`QM; çQ¢M i•v /m *´ G° i?S i€K M”v +”M; F
çQ¢M i`QÈ+ ç¡X
JS+ ç° ?mv M F?Q #B M /` bBM? ç°M; i`QM; +Æ i? æBM? >¢Q- ç m #` €T +? tm®
ok h¬M; - ç½ F?-M; +€+? M”Q # v HQÊM îi` M F?-M; i`mM;X æ•v H” pÈB çB m FB
FBM? +?QM? p” b€m F€ K¢+?- i` M M;QìB K M; ? B i?€M? i? ç Q FB KX ”îB p”v
+? iQÆM; iU- K†+ /M H” +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok >Q”M; F?€+ +?d bÊ +kM; #` €T +
ok h¬M;X

GU+ HQÊM; T?€T i„+ €T +? M?Q p"v ç®B pÈB pä ;Bª K" M|B- +kM; H" K°i ?Q" M +ª
F?Q i`QM; +Æ i? X

E?¬M; M;WM; +?`m €T +? M?Q p"v- ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? #` ûT iÈB K°i +U+
+?B M i`QÌM; "€+? h?€M?- F?¬M; i? M;?B M;`ì im pB ?mv M F?Q b) ;†T T?ªB bU
T?€iX "'i Hm" M H" KS+ ç° i?m-M F?B i ? v KS+ ç° +¬ ç¼M; - ç m ç¢i ?B m [mª K" i
#bM? i?QÌM; F?¬M; +| +€+? M"Q ç¢i çQÊ+X h?"K +?Q M; v +ª KS+ ç° M;QM; Hm
i`QÌM; i` M /B M `°M;X

æBM? >¢Q T?|M; ` pÁM; #ªQ ?° ?mv M F?Q- +äM; iB m M? ç-m E, M? E?ÎB Îi`
> B p` h" L;mv i p" J M? J M? M"v imv `^M; +kM; #` €T +? - M?QM; ?bM? M?Q +kM
;B®M; M?Q pä ;BªX .¼+ çQÌM; +?9M; +ÁM +| i? pmB p +½B M? m -K oX æB m M
>„M +| +?9i #”M i•KX E?¬M; #B i çB m M"v +| T?ªB +| M;?o H"- HU+ HQÊM; v m
F?¬M; #` HQ¢B HU+ HQÊM; T?€T i„+ i?QÊM; +´ M"v €T +? ? v F?¬M; \

o Q5

L; v i`QM; H9+ æBM? >¢Q ç M; pW çB pW M;?o- iB M; tû ;B| +?|B i B p M; H MX
æ°i M?B M iW T?Q i`QÈ+ +| K°i €M? b€M; K"m çÄ #„M iÈBX EB K F?Q b„+ #ûM +
KkB i M H¢+- #„M p T?Q ?„MX

@ a Q\ *| M; Q`B ç€M? HûM\

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q +| T?-M M;?B ?Q†+X h?•M ?bM? ?„M ?ÆB M;?B M; b M; K
+?Êi H|2 H MX "¬M; imv i /`v +?2 T?O- ;B®M; M?Q K°i HÈT €Q ;B€T M;•M b„+X >
çÄ M"vX

æ| H" K°i i? M? iB m FB KX h` M i?•M FB K +| ç-v M?[M; p i HQ M; H´ `d`ûiX aQ p
M^K `ªB `€+ i` M K†i ç'i K" M|B- T?~K +?`i +O M| /mv i`b +| T?-M ?Q" M +?dM? ?A
p,M +| i? i?`v çQÊ+ `ä`"M;X h`QM; ç| KÆ ?² +| K°i +?B M w HBM? F?Q F?OM; F?B

æ€M; iB + +ÁM +?Q +?| æBM? >¢Q +~M i?"M [m M b€i +ªK SM; - HQ¢B HBM? F?Q
hB m FB K `ÆB p"Q i`QM; i v æBM? >¢Q- i`QM; M?€v K„i- K°i iB HBM? F?Q +m®
_,M; `„+5

a m F?B HBM? F?Q iB m i€M- i?•M FB K /QÌM; M?Q ç°i M?B M F?¬ +¢M- ;½v i?"M
æBM? >¢Q i?Q€M; +?`M ç°M; - MûK i ?M? iB m FB K tm®M;X h?-M i?S+ +QÌM; ç¢
i? +?2 T?O i`QM; T?¢K pB K°i FK tmM; [m M?X >„M +~M i?"M i?,K /Á ibM? ?bM?X
T?€i ?B M ` #`i F€ p"i i? +| bBM? K M? M"Q F?€+ i²M i¢BX

æBM? >¢Q M? M?"M; H„+ ç-m- +?"K `½B çB p T?Q i`QÈ+X æ²M; i?ÌB ?„M +kM; -
oW M½v- i? M? iB m FB K FB # v pKi iÈB- +| +?9i [m, /`X \*?ŠM; H) H¢B +| M; Q`B
p"Q KbM? \ L; ŠK H¢B ?„M H¢B +ªK i?`v F?¬M; +| K'v F?ª M,M;X L m M?Q M?„K p"Q
i? M? iB m FB K FB b) F?¬M; i?'T M?Q p"vX GQ¢B HU+ HQÊM; M"v ç¢B F?€B +kM
+ªM? ;BÈB hB M h?B M ok h¬M; iB M i v ç€M? ` K°i çÁM- +,M #ªM b) F?¬M; i¢Q i

æBM? >¢Q +| K°i HQ¢BªQ ;B€+- /QÌM; M?Q i? M? FB K `d M"v +| bBM? K M?- +?C
T?Q KbM?X

æB i?ÌB ;B M F?QªM; +?WM; K°i MûM M? M; - i`i +ª ç m ;B| K b|M; H†M;X L; v i?Ì
i?ª HÁM; - ç°i M?B M

o Q p Q p Q5

G¢B H" # ç¢Q ?²M; [m M; - i`QM; iB M; `Qi- ;B®M; M?Q HQm iBM? t i [m #-m i`
b m T?ªB #„M p T?Q æBM? >¢QX

G-M M"v æBM? >¢Q pW M?bM ç½ ?B m `ä`"M;X

" ç¢Q ?²M; [m M; M"v +?QM? H" iW i`QM; ç®M; M?[M; i? M? FB K i" M ç Q; šv î i`
` X

h`QM; M?€v K„i M"v- +kM; F?¬M; b|M; ?mv M F?Q / Q ç°M; +O pä ;Bª L?•M i°+ ?
;Bª u m i°+ / Q ç°M;X

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?Q€M; ç°M;- M;|M i v çB K K°i +€B î i`QM; ?Q F?¬M;X

" ç¢Q ?²M; [m M; M?'i i?`B M;QM; F i i?"M? # F?®B i m v i- `ÆB p"Q i`QM; i v ?„M

G9+ M?bM F„- # i? M? FB K #` ç¬M; +SM; î i`QM; #,M;- H¢B H" # i? M? iB m FE
i?QÊ+X h?•M FB K `d`ûi HQ M; H´- ç½ F?¬M; M?bM i?'v `ä çQÊ+ M;mv M HB mX
i?QÊM; +´ M^K T?Q /QÊB HÊT `d`ûi- i?Q¢i M?bM i?"i` +U+ F€ `ä ``M;X h`QM;
b€i F?Q +U+ F€ F€ /`- HQm +?mv M î i`QM; i?•M FB KX

.QÊB HÊT #,M; # Q i`MK- HBM? F?Q +O ? B i? M? iB m FB K i`QM; ç|i?Q€M; i M
H"TiS+ i?•M FB K M? M? +?|M; K` çBX hB T ç|- +?9M; ;B®M; M?Q ;¶ #` ;B| bQÆ
i?"i` K°i i? M? iB m FB K +m®B +MM;- HBM? F?Q +?B M w F?¬M; iB m i MX L|`
HÊT #,M; ç|M; # M M;Q`B- ;B®M; M?Q +| bS+ b®M;- ç°i M?B M +?'M ç°M;- #„M p

h? M? iB m FB K M"v ~M +?S HU+ HQÊM; K¢M? K) ?ÆM `i M?B mX

æ¢B i? iQÆM; çQÆM; pÈB K°i çÁM iQ" M HU+ +O +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB HK+ F?B
S?Ki5

æBM? >¢Q i?'B` K°i ?ÆB- i?'B`ÆB i? M? iB m FB KX

h`QM; M?€v K„i F?B pW `ÆB i` M K†i ç'i- +?B M w HBM? F?Q ~M +?S i`QM; i?•M
?Q" M iQ" M iB m ? Q ? iX L; v H"TiS+ - î i` M i?•M FB K /QÌM; M?Q M,K i?€M; ?²M
i®+ ;"Q i?ûi i`¬B [m M;"M p¢M M,KX h?•M FB K +?Êi #` ;½v H`K M,K b€m çQ¢M-
#B M K`iX

h`QM; ç-m æBM? >¢Q ?B M H M K°i ç¢Q HBM? [m M;- /QÌM; M?Q ç½ M„K #„i çQÊ
+¬M M;?B K +?SM;X

a m F?B +~M i?"M T?•M T?| ? B iB m bOM; p"i p`B çB m- æBM? >¢Q #QÊ+ M? M?
Zmª M?B M b m i?`B ;B M MY MûM ?QÆM;- F?Q HQm tmM; [m M? #„i ç-m F?ÎB ç

8NkX *?QÆM; 8Nj, .MM; h`Q ¥+ h? v æ´B h'i *ª

h`QM; F?¬M; F?Q p M; H M iB M; `Qi +?|B i BX G¢B +| #®M M,K Hm²M; €M? b€M
?Q F?¬M;- iW +€+ ?QÊM; F?€+ M? m K M; i?2Q FB K F?Q p" ç Q F?Q b€i w p¬ +M

æBM? >¢Q bÈK +| bU +?m~M #`- i?¬M i?S+ /`v ç†+ i?ª` M;Q`BX *?d K°i i?Q€M;- i
M;QM; iK H¢B K°i +?9iX "®M M,K ç¢Q €M? b€M; K"m çÄ M"v M?'i i?`B ;B®M; M?Q
+® ç`M? î i`QM; ?Q F?¬M;X *?9M; î i`QM; F?¬M; i`mM; +?'M ç°M; K°i ?²B- +m®B +
HU+ # Q #¼+ î i`QM; ç|- F?¬M; +€+? M"Q ç°M; ç"v- ?B M` ?bM? /€M; +O +?9M;
F?Q ç Q FB KX

æBM? >¢Q H¢B +~M i?"M [m M b€i iWM; +€B K°iX _'i M? M? ?„M +| çQÊ+ F i Hm"

@ >|` H" M?[M; ç Q FB K pĐ pKM M"v ç m ç½ iWM; i?¬M; HBM?X J†+ /M i`ªB [m
+ÁM ~M +?S K°i iB +?B M w p" b€i F?Q +m®B +MM; +O +?O M?•M ç`B i`QÊ+X h
M?Q p"v- pšM F?¬M; ? iB m i MX *?d +¬M i?Q€M; +| p"i i? +| bBM? K M? t¬M; p
+?9M; b) FQ+? T?€i HU+ HQÊM; i`QM; ç|- +?O ç°M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+?

E i Hm" M M"v F?B M æBM? >¢Q +| +?9i F?B T bÊX

@ æB m M"v i?"i bU [m€ F€ /B mX E?¬M; ;B M F€ H¢ M"v `®i +m°+ ç½ iWM; H" K°
M?•M +O M?[M; i? M? FB K #` ;½v M"v `®i +m°+ H" i²M i¢B +QÌM; ?½M iÈB KS+ M
çB # Q M?B m M,K M?Q p"v- b€i w p" +?B M w +ÁM +| i? iB T iK+ i²M i¢B Î i`QM
+ªM? ;BÈB i?'T M?'i- +?d bÊ +kM; H" i` M ok >Q" M; çdM? T?QM;5

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q ç°i M?B M`mM bÊX

h`QM; i`mv M i?mv i- +?d +| ç¢B M,M; ;Bª b m F?B HB m K¢M; ç€M? K°i i`"M- `|i i
KbM? p"Q i`QM; #BM? F?Q- KÈB +| i? +? i K" F?¬M; iB m i M- i²M i¢B Î i`QM; i?E

S?|M; i-K K„i M?bM H¢B T?¬M i?B M ç` M"v- +| p¬ b® +€+ HQ¢B #BM? F?Q ç Q i

*?ŠM; H) Km®M M|B- +?O M?•M M?[M; #BM? F?Q M"v- ç m ç½ iWM; H" + Q i?O ok
+ 'T ok h?€M? +| i?¬M i?¬M; ;?û p B /B +?mv M M9B\ a® HQÊM; M"v- +?Q Qi +kM;
+kM; i?"i ç€M; bÊX L;"M p¢M +QÌM; ;Bª +?Q i¬M +O pã ç¢Q- i'i +ª ç m +? i i`"M Î

G) M"Q MÆB M"v H" +?B M i`QÌM; +?Q i?¬M i`QM; i`mv M i?mv i\

æBM? >¢Q ç°i M?B M +ªK i?'v- KQÌB K°i çQ¢M i•v /m *´ G°- +?d bÊ F?¬M; T?ªB ç
M; ?o i`QÊ+ ç|X LÆB ç•v F?¬M; T?ªB +?d H" K°i Qi + 'm i`9+ HU+ HQÊM; T?€T i„+ i
*´ G° H" K°i i? ;BÈBX h`QM; K|B K°i i? ;BÈB ç m ~M +?S M?[M; çB m F€ H¢ ?m
M|B- ç•v H" ?Q" M +ªM? im Hmv M imv i ?ªQ

h?"M? HÈM *Ym h`¼M; h?B M

h'K #B ç€ ç` ç² i?'i H¢+ p¢M M,K

h`QM; i`mv M i?mv i /B +?d i?¬M #Q

*ÁM +| i ç" M +MM; pÈB i?¬M ?Ä

h`QM; #|M; i®B- /QÌM; M?Q +| K°i #" M i v p¬ ?bM? ç M; i? Q i9M; i'i +ª M?[M; çB

G9+ M"v ç•v #BM? F?Q #„M iÈB- +| ç Q +| FB K +| i`QÌM; i?QÆM; +| HQm iBM? #
" M i`QM; ~M +?S HU+ HQÊM; +?B M w HBM? F?Q HÈM ?ÆM- iQÆM; çQÆM; pÈB
hB M h?B M ok h¬M; çdM? T?QM; X E?€+ pÈB K°i çÁM +O +€+ i? M?iB m FB K i`C
+ "M; ?Q" M +?dM? ?ÆMX L?[M; p i`d`ûi T?Q i` M i?•M Qi ?ÆM- HBM? F?Q p" +
?ÆMX

æBM? >¢Q H'v #Q T?€T iBM? i?¬M HU+- i¢K i?ÌB T?QM; 'M M?[M; #BM? F?Q M"v
>„M /MM; K°i i? M? FB K`d i`QM; ç| ç i?Y M; ?B KX L?[M; #BM? F?Q M"v ç¢B F?
çQÊ+ K°i ? B H¬M b m ç| b) ? iX GBM? F?Q p" +?B M w i`QM; ç| b) iB m ? Q b¢+?
#` pÐ pKMx

GU+ HQÊM; +¬M; FQ+? ~M +?S i`QM; +?9M; - ç®B pÈB æBM? >¢Q K" M|B +kM; F?

æBM? >¢Q t2K i`¼M; +?QM? H" K°i Qi KBM? p,M F?„+ T?Q i` M i?•M +O +?9M; p
ç|X L?'i H" HQ¢B +?B M w FB - imv `^M; +?d +| K°i iB - M?QM; F?¬M; i? M; ?B M
;Bª imv i i? iW K'v M;"M p¢M M,K i`QÊ+ HQm H¢BX h`QM; ç| ~M +?S H¢+ 'M iBM
imv i i? X L m M?Q +| i? i?Y +•m i?¬M; - M|B F?¬M; +?WM; +| i? i?m çQÊ+ i?"K
i'i +ª Fw S+ i`QM; ç|X

æ€M; iB + im pB h?"M; hU Zmv i +O ?„M ?B M M v +?d Î i¬M; i?S b€m- pšM F?¬
+?B M w M"vX L m M?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB i?¬M w i?B M ç` i¬M; i?S #ªv- +| H) +|

a m F?B +~M i?"M [m M b€i K°i ?²B- æBM? >¢Q iB T iK+ çB p T?Q iÈBX

h`¢M; i?€B iBM? i?¬M +O E, M? E?ÎB i®i ?ÆM bQ pÈB i`QÊ+ `i M?B mX

hB m M? ç¬m ?bM? M?Q ç½ [m M i?ªK F`+? i`QÊ+ ç| - i` M Kti /¬M /¬M H° p iQÆ
pÈB æBM? >¢Q X L" M; +kM; b) +?O ç°M; ?ÄB i?,K`i M?B m +?mv M p "„+ oU+X

æBM? >¢Q #B i- F?¬M; T?ªB H" M" M; F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?´B- K" M" M; ;B®M
E, M? L K- ¢ M; +® ;„M; b®M; i?"i i®iX *?d +| b®M; p m B p - p` ¢¢B + i`QM; M|M
i? +?•M +?QM? M; O v M Î /QÊB +Ym imv MX

a m K°i ?²B M|B +?mv M ?[m w- p¬ i bM?- æBM? >¢Q T?€i ;B€+ M; QÌB i?B m M[M

æ-m | + +O M" M; ¢†+ #B i i?¬M; KBM?- i?¬M; KBM? iÈB KS+ ;-M M?Q H" v m M; ;
+?d +¬M M|B ¢B K [m K°i +?9i- M" M; ¢½ +| i? bmv K°i` # X h?"K +?Q K°i Qi p`
Hmv M pä ¢¢Q- M" M; ¢ m b) ¢Q ` `i M?B m bmv ¢Q€M F?B M æBM? >¢Q F?B T b

L m M?Q F?¬M; T?ªB t€+ ¢`M? E, M? E?ÎB iW i`QÊ+ iÈB M v +?Q iWM; im Hmv M
bU b) +?Q `M; M" M; ¢ M; ;Bª ?2Q ,M H½Q ?´X

h?"i bU `i F?| iBM iQÎM; ¢QÊ+- K°i iB m M? ¢-m +?d H"i t2K b€+?- iW i`QÊ+ iÈ
M; ?B K im Hmv M i?U+ i - Qi iªB ¢ÌB- M?QM; Îi` M T?QÆM; /B M `i M?B m Hw H
+´T i¬M; bQX

L" M; ?B M M?B M +| K°i HQ¢B M,M; HU+ T?€M ¢Q€M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX

J°i HQ¢B M,M; HU+ M„K #„i M?¢v +ªK- ¢®B pÈB bU p"i T?S+ i¢T b m F?B FûQ iÆ
+?¢K ¢ M +?•M iQÊM; #ªM +?´i +O bU pB +X

L; QÌB M?Q p"v- M m M?Q i?"i bU F?¬M; ¢B im Hmv M pä ¢¢Q- +?d bÊ imv i ¢®B H"
bÊ ?½B ?MM; X

@ h b) F?¬M; im Hmv M pä ¢¢QX

a m F?B M; ?2 tQM; ¢€M? ;B€+ O æBM? >¢Q ¢®B pÈB KbM?- E, M? E?ÎB #bM? io

@ *ª ¢ÌB M"v- i imv i ¢®B b) F?¬M; ¢B im Hmv M pä ¢¢Q ?Q†+ H" ¢ M i?m"iX

@ ob b Q\

æBM? >¢Q +| +?9i ?B m F€ ?ÄBX

E, M? E?ÎB H„+ ¢-m- F?¬M; M|B HÌB M"QX J°i H€i b m- i?B m M[KÈB M? M?"M;

@ *?d H" F?¬M; Km®MX h +kM; F?¬M; #B i p b b Q h b) /MM; +€+? i?S+ `B M; +
;B L; ¼+ *?•mX h b) +?SM; KBM?- Îi? ;BÈB M; QÌB M; QÌB +QB i`¼M; +QÌM; ;Bª M
H´v i`Q | + +O KbM?- +kM; +| i? i? v ¢´B i´i +ªX

æBM? >¢Q M; ~M M; Æ- F?¬M; M|B ;bX

h?"i bU b) +| M; QÌB M?Q i? b Q\ E?¬M; im Hmv M pä ¢¢Q- +kM; +| i? ¢SM; p[M;
i" M F?®+ M"v\

æBM? >¢Q F?¬M; t€+ ¢`M?X

*?d +| ¢B m- E, M? E?ÎB Km®M i?Y K°i +?9i- p"v KbM? M?´i ¢`M? T?ªB [m M b€i i

8NjX *?QÆM; 8N9, >mv i L; mv i S?|M; G M h` M E?¬M; h`mM;

*| i`U+ ;B€+ ?Q" M K„ ¢®B pÈB T?QÆM; ?QÈM; +O E, M? E?ÎB- æBM? >¢Q +kM
¢QÌM; M[X h` M ¢QÌM; ¢B iÈB- K†+ /M i? ;BÈB /Q i´i +ª i" M FB K ¢ Q ;½v i¢Q i?
`i HÈM- ¢Q" M M; QÌB H¢B F?¬M; +| H9+ M"Q t´m ?´ iÈB KS+ [m v i`Î H¢B +?¶ +kX

amv ¢Q€M +O æBM? >¢Q ¢½ ¢QÊ+ M; ?B K +?SM; X

.¼+ ¢QÌM; ¢B- F?¬M; M; WM; +| K°i p" B #BM? F?Q ~M +?S +?B M w HBM? F?Q- p®
FB K ;½v p¬ i" M- ;B®M; M?Q `ÆB p"Q ;B´+ M; O poM? ?^M; - b m F?B +ªK ;B€+ ¢Q

iS+ M?Q ;B®M; M?Q /½ i?9 i`QM; ;B'+ M;O b v #` ç€M? i?S+ T?šM M°- T?€i ç°M; + æBM? >¢Q i`QÊ+ iB MX

o Q p Q p Q5

L?[M; €M? b€M; K`m çÄ + „i M?Ä ?Q F?¬M; - K M; i?2Q F?Q iS+ F?OM; #®X æBM? M?[M; #BM? F?Q ~M +?S +?B M w M`v H¢B- +?S î i`QM; i9B F?¬M; ;B M i` M #K F?¬M; ;B M M`v H` /Q i?îB çB K æBM? >¢Q M; ?B K +?SM; i?O T?€T ç9+ F?Q H`K i?•M i? / H¬M; tQÆM; +®i+O +€+ HQ¢B /B +?OM; ?²M; ?Q M; b,M ;B i çQÊ+ i`Q Hmv M i?`M?X \*?Q iÊB #•v ;Bî- M! H` p`i +?S F?¬M; ;B M HÈM M?`i /Q æBM? >¢ M?`i ?ÆM K°i i`,K Kšm F?¬M; ;B MX

h` M çQÌM; çB iÊB- æBM? >¢Q +QÈT çQ¢i çQÊ+ +€+ HQ¢B i?¬M i`B- #ªQ /QÊ+ p` ç m çUM; î i`QM; i9B F?¬M; ;B M M`vX

h` L;mv i +kM; pmB p F?B H`K K°i +QM K Q [mªM ;B X

@ J2Q K2Q- i`i +ª #ªQ #®B ç m /Q i +`i ;B[X > ?

h` L;mv i p¶ p`Q +€B i9B F?¬M; ;B M i` M #KM; i`„M;X GQ¢B +ªK ;B€+ M†M; i``+? ?`B HÁM;X J!M; pm®i M?Ä K`m i`„M; iMv iB M ç`Q î # M i`QM; K°i +?9i- +! i? ç`Q

æBM? >¢Q +kM; `i ç„+ wX >„M M;?o i?¬K M m M?Q iB TiK+ M?Q i? - ?`M; M`v F? K°M; i`QM; /` ;BÈB b Q\ s2K` +! H) +¬M TªB +?mv M HQ¢B ?`M; M`v i?`M? HQ¢

h` M çQ¢M çQÌM; M`v- M;`v ç¬m iB M i`QM; i? ;BÈB i`M FB K ç Q ;½v- æBM? >¢ i`,K H i€K i? M? #BM? F?Q +! ~M +?S +?B M w HBM? F?QX hmv `^M; T?~K +?`i F ?ÆM KQìB i? M? /mv M?`i T?!M; i?Q+? ` HU+ +¬M; FQ+? K¢M? M?`i- iQÆM; çQA K°i p` +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok oQÆM; çdM? T?QM;X u m M?`i +kM; iQÆM; çQÆ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB hB M h?B M ok h¬M;X

*! i? î i`QM; +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? M`v- HU+ +¬M; FQ+? M?Q p`v F?¬M; +! bS+ M m M?Q çB` F?ÄB +?B M i`QÌM; - i`î H¢B „+ oU+ hmv i \*?•m- M?[M; p`i ?Q ?ÄM imv i ç®B ç€M; bÊX *?Q /M H` H½Q +QÌM; ;Bª M`B iB M; hmv i *?•m M?Q E?Q h? K†i pÊB +¬M; FQ+? M?Q p`v- +kM; TªB +~M i?`M SM; T?!X ``M; F?¬M; i?`i bU +!

æ€M; iB + M?[M; #BM? F?Q +! +?B M w HBM? F?Q- +?mM; [mv i`ªB [m M,K i?€M M;?B K i`¼M; - +?d çQÊ+ iQM? H` bªM T?~K bY /KM; K°i H¬MX

o`Q # M ç K- K°i K†i i`,M; K€m K¼+ H M i`QM; F?¬M; i`mM;X oW H9+ ç!- #B M ?

E?B [m M; ?Q ;B®M; M?Q K€m iQÆB +?B m p`Q i`QM; F?¬M; ;B M- `i M?B m ç Q F?¬M; +! €M? b€M; #„i ç¬m KÆ ?² H!2 H M M?[M; iB [m M; ?Q K`m çÄX h`QM; M +! iQM? K¢M; +! ?ÆB i?î- ?`T i?m [m M; ?Q ?mv i M;mv i p`Q i`QM; i?•M i? bS M?QM; T?M p,M i?QÊM; +´ î M;Q`B i?•M ç½ KÆ ?² F?¬M; `ä- +?`K`½B HQm +?mv

æBM? >¢Q [m M b€i`i +~M i?`MX >„M T?€i ?B M T?¬M HÈM #BM? F?Q ç Q FB K iQ`M +?S çUM; çQÊ+ K°i iB [m M; ?Q ?mv i M;mv i M`vX *?WM; /QÌM; M?Q ?`T i?2Q #ªM M,M;X æ€M; iB + #îB pb +?9M; #` ?Q ?ÄM; [m€ KS+- M,M; HQÊM; ?mv +?mv M î T?Q i` M K†i K°i H¬M- b m ç! H¢B i`î p i`QM; F?¬M; F?QX L?QM; +! K°i +?`i çQÊ+ ;B[H¢B ?Q`M +?dM? K°i +?9i- H¢B +! i? ?`T i?K K°i iQi [m M; ?Q ?m i?•M5

J¶B F?B ?`T i?m K°i +?9i HQ¢B [m M; ?Q ?mv i M;mv i M`v- T?~K +?`i #BM? F?Q i` M i?•M b) #Èi çB K°i QiX

@ *?9M; E?¬M; M;î +?9M; H¢B +?O ç°M; F?¬B T?K+ i?•M i? \

æBM? >¢Q F?B T bÊ- +ªK i?`v i`i +ª K¼B i?S i`QM; i? ;BÈB M`v ç m +U+ F€ [m, / b v- H¢B +! i? ;B®M; M?Q +! HBM? ?²MX

*?d +| çB m HQçB [m€ i`bM? im #´ M`v i?"i bU [m€ +?"K +?çTX *?Q M M T?-M HÈ
M;`M pçM M,K- +kM; F?-M; i? ?Q`M iQ`M F?-B T?K+ HçB ?bM? /€M; H9+ i`QÈ+X
bU [m€ M;?B K i`¼M;X E?| +| i? iQÎM; iQÊM; M,K ç| `®i +m°+ ç½ i`ªB [m K°i i`
F?B M +?9M; ç½ iWM; H` #ªQ F?Q i?"K +?Q +ÁM H` i?-M #BM?- #` pĐ M€i iÈB KS
GU+ +?9 w +O æBM? >çQ- `i M? M? +?mv M ç M i` M [m M; ?Q ?mv i M;mv i M`
*| i? im #´ M?[M; #BM? F?Q ç Q i`M FB K ;½v #` pĐ M€i M?Q p`v i`QM; K„i- i`QM;
~M +?S T?€+? HU+ FBK iBM? iBM? i?m-M b„+ #ûM F?B M M;QÌB F?| +| i? iQÎM;
>çQ bmv çQ€M ç•v H` K°i i? ;BÈB ? FBK- ?Q`M iQ`M F?-M; M?-K HšMX _'i M?B
p®M F?B M +?Q i`QM; F?-M; F?Q i²M içB M;mv M i® ? FBK +U+ F€ M²M; ç"KX C
M`v i²M içB- H9+ # M ç K +`M; F?B M +?Q HQçB F?Q iS+ ?mv M M;mv M ? FBK +
@ GQçB T?€+? HU+ FBK iBM? b„+ #ûM M`v- +| i? M•M; + Q T?~K +?'i pk F?Q p` €
æBM? >çQ H`v ` b€m i? M? #BM? F?Q HÈM çti î # M +çM? KbM?X >„M HçB H`v i`
>„M bmv çQ€M F?-M; +| b BX J°i #B M ç´B F?€+ i?QÌM; tm'i ?B MX
E?B [m M; ?Q ?mv i b„+ M`v +?B m tm®M; ç€K #BM? F?Q HÈM h`ªK L;mv i- h?B
T?€i` M?[M; iB M; M;•M F?)X JBM? p,M F€ /` M`v iW ?bM? i?€B i?9 +®i i`ÌB bBM
T?ªM SM; F€ /`X hWM; iB [m M; ?Q ?mv i M;mv i çB M +m²M; ?°B iK p T?Q i?•
JBM? p,M F€ /` M`v H|2 H MX " M ç-m- M| p®M H` [m M; /B K K`m i`„M; +?Êi ?| i?
K€m iQÆB HQm +?mv M- `|i p`Q i`QM; i?•M FB KX
L?QM; i?"i` i? M? FB K`d M?bM HçB F?-M; +| T?ªM SM; ;b- çSM; v M /QÈB €M?
M`v +?ªv tm-B- /QÌM; M?Q #` M?[M; p i`d`ûi HQ M; H´i` M i?•M FB K M; ,M +ªM-
p•M ;B®M; F?B Hm²M; F?Q tQév i`ÁM p•v [m M? i? M? FB K`d- Km®M `|i p`Q M?
GQçB +ªK ;B€+ M`v- ;B®M; M?Q H` ?€M iY ç ibM? ç M; çB M +m²M; i?2Q çm´B v
FB K`d HçB p¬ +MM; `Ki` - + Q [mw F?-M; i? H2Q iÈB- +,M #ªM F?-M; ç K„i iÈ
æBM? >çQ [m M b€i K°i ?²B- b m ç| F?-M; +?9 w iÈB M?[M; çB m M`v M[X
>„M #®i`Q i`"M T?€T KBM? p,M îiçB +?¶- /UM; H M K°i +?B +H m HÈMX E, M? E
p`Q i`QM; H m M;?d M;ÆBX "ªM i?•M æBM? >çQ HçB #„i ç-m ;B`M? ;B`i iWM; ;B•
h`QM; H9+ K°i ?Qi K°i i?Î- [m M; ?Q ?mv i M;mv i i`QM; i?B M ç` /QÌM; M?Q M?"
/šM /„i- ?°B iK p T?Q æBM? >çQX

8N9X *?QÆM; 8N8, *?B M v GBM? E?Q *O h?-M "BM?

æBM? >çQ i`U+ iB T+îB #Ä v T?K+ iQ`M i?•M- i?•M i? i`-M i`KB- +?d K†+ K°i #°
?Q ?mv i b„+ M`v iW ?`M; i`,K ?`M; M;?bM H¶ +?•M H¬M; [m M? M;QÌB ?„M- `|i p`
p`Q ?mv i Kç+?- +?Êi i?•K M?"T ç M ? B i v- ? B +?•MX
hWM; i-M; [m M; /B K ?mv i b„+ H|2 H M # M M;Q`B i?•M i? æBM? >çQX
h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - ?mv i [mªM /QÈB HÈT / +O æBM? >çQ i?-M; ççQ i`QM;
H M €M? b€M; K`m çÄX h`QM; i?ÌB çB K p`M +?mv M ?mv M +¬M; - i?•M i? ?„M i
tQÆM; +®i i`QM; bm®i ;B®M; M?Q M;¼+ i?ç+?X hçT +?`i i`QM; +Æ i? ç½ bÈK #`
iWM; çQÌM; +QM; çÄ M?Q K€m- FûQ /`B îi`QM; +Æ i? æBM? >çQ- iBM? i /-v ç†
#° i?•M i? X
æ•v H` +?¶ ç€M; bÊ +O >mv M *?B M h?„M; Zmv iX
a m F?B iB M p`Q +ªM? ;BÈB i-M; i?S iQ +O h?„M; hU Zmv i- æBM? >çQ ç½ +| i
HQÊM; iW # M M;Q`B ç ` M Hmv M i?•M i? - F?-M; ;B®M; M?Q pä ;Bª #bM? i?QÌ

F?Q p" M +?mv M î i`QM; M; QÌB p" T?mM` Mm@i p"Q- ; B€M iB T ?'T i?m M, M; HQ i@+ ç° im Hmv M +O ?„M- M? M? ?ÆM bQ pÈB pã ; Bª #bM? i?QÌM; p¬ b® H-MX
 hQ" M #° #m' B i®B- æBM? >¢Q ç m î ç·v ?'T i?m M, M; HQÊM; +O [m M; ?Q ?mv i b m- F?B ?mv i M; mv i i`QM; #-m i`ÌB ç½ #B M K'i- æBM? >¢Q KÈB +?"K`½B i?m
 *a ç K im Hmv M- ?„M ç½ ?'T i?m` i M?B m T?€+? HU+ FBK iBM? b„+ #ûM- +?S ç
 "ÎB pb i?ÌB ; B M î i`QM; i? ; BÈB M"v +?mM; [mv +| ?¢M- +?Q M M +?d +| i? ; 'T`
 ` i?ÌB ; B M /mM; ?ÊT +?mv M ?| T?€+? HU+ FBK iBM? b„+ #ûM M"vX
 *?d +| çB m ; Bª M?Q +| i?ÌB ; B M- +?ì çQÊ+ iÈB b m F?B`ÌB F?ÄB +?B M i`QÌM; ' HÈM +?"K`½B +?mv M ?| M?[M; HU+ HQÊM; M"v- ?Q" M iQ" M /mM; M?"T p"Q i`Q ?ÊT` i M?B m M, M; HQÊM; i`QM; M; ¼+ •K /QÆM; i?¢+? +MM; +?S Î # M i`QM; i M m M?Q ?'T i?m ? i- æBM? >¢Q +| i? t€+ ç`M?- ç M H9+ ç| HU+ HQÊM; i`QM; + #QÊ+- +| i? b€M? M; M; pÈB +QÌM; ; Bª +ªM? ; BÈB i K F?B m ok >Q" M; X
 L;`v ?¬K b m- çQ" M M; QÌB H¢B tm' i T?€iXX
 .¼+ çQÌM; çB- æBM? >¢Q H¢B T?QM; 'M F?¬M; Qi #BM? F?Q +| +?B M w HBM? F?
 *kM; ; †T T?ªB K°i p" B i?B i? +QÌM; ; Bª L?•M i°+ p" u m i°+ +? i #ÎB +€+ #BM? F?
 æ¢B F?€B i`QM; i?ÌB ; B M K°i M;`v- +m®B +MM; æBM? >¢Q ç½ çB` F?ÄB F?m #b p¬ i" M i¢Q i?"M?- iÈB i`QÊ+ K°i /½v M9B MQM i`MM; çB TX E?B ?„M +~M i?"M [m HÈMX
 L?[M; M; ¼M M9B + Q p9i +?bK p"Q i`QM; K·v çÄ- F?¬M; M; ì ç m H" /Q +€+ #BM? M
 >"M; M;`M ?"M; p¢M ç Q i" M FB K ; ½v +?'i +?²M; H¢B K°i +?¶X L?[M; p i`d`ûi HQ ; B®M; M?Q K°i ç®M; +OB ç®i çQÊ+ +?'i H M i?"i + Q- çdM? +?bK p"Q i`QM; K·v- + F?| +| i? iQÎM; iQÊM; - K°i M; ¼M M9B + Q HÈM M?Q p"v H¢B çQÊ+ i¢Q i?"M? #ÎB i" M FB K ; ½v\
 *?¶ M"v +| p¬ b® HQÐB / Q p" KkB FB K- i?QÊM; p" M; ?¢ +€K +MM; +?'i +?²M; Î K i?"i bU F?B M M; QÌB i F?| +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X
 J†+ /M æBM? >¢Q F?¬M; +| +?SM; bÊ ?½B +?¶ ç¬M; - M?QM; T?|M; i-K K„i M?bM
 J°i b€i F?Q- b€i w FBK HQ¢B T?|M; H M + Q- i¢Q` K°i +ÆM H®+ F?Q HQm p¬ i" MQM i`MM; çB T M"v5
 æ€M; bÊ ?ÆM +?QM? H"- i`QM; ; B| H®+ F?Q HQm M"v KÆ ?² +| K°i +?9i ; B®M; p`Q i;`QX J°i p" B ?bM?ªM? +?B M ç'm M; „M F?¬M; M; WM; tm' i ?B M M?B m H-M- ; +?QM? H" iWM; +ªM? iQÊM; +?B M ç'm F`+? HB i ?Ov i?B M /B i ç`X h?¬M J ; B \*€+ HQ¢B i?¬M i?¬M; +?B M F„ tm' i ?B M i`QM; +?ÊT K„i- +, M #ªM M?•M HU+ +kM
 L?[M; çB m M"v +?„+ ?ŠM H" /Q +?B M w HBM? F?Q`M +?S i`QM; ?"M; p¢M ?"M; i i¢Q`ªQ ; B€+X
 æ·v H" +ªM? iQÊM; +?B M ç'm +O +?O M?•M M?[M; #BM? F?Q M"v ç½ iWM; i`ªB
 J†+ /M i?ÌB ; B M ç½ i`¬B [m M;`M p¢M M, K- M?QM; +?B M w +O +€+ ç¢B +?B M M i²M i¢B # M i`QM; #BM? F?Q- K†+ +?Q i?ÌB ; B M ;`Q i?ûi i`¬B [m F?¬M; #B i # C HQm H¢B K°i +?9iX >"M; M;`M ?"M; p¢M ç Q i" M FB K ; ½v K M; i?2Q +?B M w iK i?"M? K°i p" B ?bM? p) F?¬M; M; WM; #B M ?| i`QM; M9B MQM i`MM; çB T M"v- ; B p¬ +MM; FBM? M; QÌBX
 *?O M?•M +O M?[M; #BM? F?Q M"v- F?B +ÁM b®M; M?'i ç`M? H" M? ?MM; ?"Q F F?B #Ä KbM?- K°i iB w +?Q +ÁM b|i H¢B +kM; +| i? FûQ /"B p¢M M, KX
 æBM? >¢Q +"M; +ªK i?'v F?B T bÊ ?ÆM- +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB +ªK F?€B i?Î /"

*QM çQÌM; iB M H M çdM? M9B pä ç¢Q `i t - [mª M?B M H" p¬ +MM; i"MF?®+X J ç¢B i? M"Q- K†+ +?Q M; QÆB i?B M iQ M; M; /¼+ H"K b Q- K†+ +?Q M; QÆB ?¬ T M; QÆB ?MM; #€ i?B M ?¢ H"K b Q- +?d +¬M K°i F?B +?Q iWM; H M iÈB çdM? pä /B i- +?mM; [mv b) +| K°i M; "v M; ½ tm®M; - i`î i?"M? K°i M„K ç'i p" M; - #B M K'i î ibM?X h?"K +?Q +ÁM F?¬M; i²M i¢B H•m /"B #^M; M?[M; #BM? F?Q i`QÈ+ K„i M"v æBM? >¢Q çSM; î i`QM; /½v M9B ç¬v KªM? ç Q FB K M"v- /WM; +?•M i?"i H•m- T i?"M /Á tûiX

*m®B +MM; ?„M T?€i ?B M ` ?mv MªM? M?bM M?Q h?¬M J ;B Q +?B M i`QM; F H" p¬ ?¢BX >mv MªM? M"v `i ç€M; bÊX J°i +ÆM H®+ F?Q HQm M"v i`QM; M?€v H ok oQÆM;X *?B M w HBM? F?Q M"v i`ªB [m p¢M M,K +?Q iWM; iB m i€M- ~M +? +| i? i`U+ iB T i€+ ç°M; iÈB iBM? i?¬M i?¬M i?S+ +O M; QÌB F?€+X L m M?Q pä ; ç¼M; #i i´M- HBM? ?²M b) #` M€i #v- #B M i?"M? K°i +€B t€+ F?¬M; ?²M- +~M; ç€

*?Q Qi K'v i`,K /†K M9B i`MM; çB T tmM; [m M? ç•v- M; ,M +ªM i` M çQÌM; æBM? > Jm®M çB iÈB ç¬m +m®B +O çQ¢M i•v /m \*´ G° i?S i€K- M?'i ç`M? T?ªB pQÊi [m FB K ;½v +?²M; +?'i i¢Q i?"M? M"vX E?¬M; +ÁM +QM çQÌM; M"Q F?€+ +| i? çB ç æBM? >¢Q î b€i î ;¬M M; ¼M M9B +?m~M #` i?ÌB ;B M `i H•m- b m F?B p[M; HÁM; E?îB i` M HQM; - /šM i?2Q h" L; mv i p" J M? J M?- +~M i?"M iWM; #QÈ+ K°i iB M i`"M M; "T M; mv +Æ p¬ i" M M"vX

h`QM; H9+ pW #QÈ+ K°i #QÈ+ p"Q T?¢K pB +O /½v M9B- M?'i i?ÌB K°i +ÆM H®+ #B M i?'B iÈB i`QÈ+ K†iX

*ªM? iQÊM; i`QÈ+ K„i #B M ç´BX L?[M; i?S K„i +| i? i?'v çQÊ+ ç m #B M i?"M? K h`QM; ;B| H®+- KÆ ?² +| iWM; [m,ªM? ;B®M; M?Q €K /¢ m HBM?- F?m¬M K†i KÆ æBM? >¢Q i?2Q #ªM M,M; ç€M? ` K°i +?QÎM; - H9+ M"v KÈB T?€i ?B M HQ¢B [m, HQm M? M? +?|M; p" M +?mv M T?€i bBM?ªQªM?- +kM; F?¬M; i?"i bU ;•v i´M i? ;B| K¢M? çB M +m²M; i?'B- i`QM; ç| K M; i?2Q iWM; KªM? FBK HQ¢B ç²M; - b€i K

8N8X *?QÆM; 8Ne, JB M; Zm¢ æ2M

*?9M; ;B®M; M?Q +mM; K¢M? MÄ +SM; - +?d +¬M +| pä ;Bª iB M p"Q i`QM; ç| - +?d b" M;X

æBM? >¢Q p" M çO ?mv M F?Q- i¢Q ` K°i pÁM; #ªQ ?° M; •M b„+ çQÌM; FQM? ?ÆM E?îB p" ? B iB m bOM; p"i î i`QM; ç| - H¢B iWM; #QÈ+ iB M p T?Q i`QÈ+X

L?[M; KªM? ç²M; i? m `d `ûi M"v ç" T p"Q T?Q i` M pÁM; #ªQ ?°- T?€i ` M?[M; iE #„M H M iWM; iB HY X

æBM? >¢Q +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB +ªK i?'v FBM? ?½BX

E?¬M; M|B F?€+- `B M; +YªB M"v- +?d bÊ b) F?B M F?¬M; Qi +QÌM; ;Bª L?•M i° çQ¢M i•v /m \*´ G° M"v T?ªB +?MM #QÈ+X æ•v pšM +?d H" T?Q b€i M; Q" B +O /½v M?Q p"vX L m M?Q i?•K M?"T p"Q b•m # M i`QM; ç| - +?d bÊ M; v +ª +QÌM; ;Bª + T?QM; - ç m b) #` +„i M€iX

>Q" M +ªM? +O MÆB M"v [mª M?B M H" p¬ +MM; €+ HB iX

G'v i?' HU+ +O æBM? >¢Q- +kM; +?d KB M +QÐM; +| i? tmv M [m +m²M; T?QM [m€ K°i i`,K i?QÈ+X L m Km®M M?bM t ?ÆM M[- T?ªB /U p"Q i?¬M i?S+ ç i?,K

@ h?2Q F?2 M9B M"v- iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+

E, M? E?ÎB M?„K K„i HçB +^aK SM; K°i ?²B- b m ç! çQ i v +?dX æBM? >çQ i?2Q H
o Q5

h`QM; ;B! KçM?- K°i ççQ €M? b€M; K"m çÄ #„M iÈB i`QÊ+ K†iX GçB H" K°i #BM? F
GU+ HQÊM; ~M +?S i`QM; ç! +U+ F€ FBM? F?OM;- iQÆM; çQÆM; pÈB K°i çÁM iQ
i?'i F?B m ok oQÆM;X

æBM? >çQ ç½ bÈK +! FBM? M;?B K- F?¬M; i`€M? Mû- mM; /mM; çÊB +€B #9 HÈ
i v +?°T H'vX h`QM; ;B•v H€i- F?B pW M„K çQÊ+ +€M #9 çB M +m²M; H Q ç M- i
i`€B bQM; bQM; pÈB M? m ;B®M; M?Q i? M? ç Q- HB M iK+ p) ` KBM? p,M +?[>€
tm®M;X

hQ" M #° [m€ i`bM? +?d /B M ` i`QM; M?€v K„i K" i?¬BX

æBM? >çQ iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+X

h`QM; /½v M9B- /QÊB +?•M ç m H" /Q +€+ HQçB #BM? F?Q ç Q i" M FB K ;½v +?²M
+?•M i?"K +?Q +ÁM ;B®M; M?Q +~M? +•v F?¬- ç m /Q #BM? F?Q ç Q FB K içQ i?
^aQ ;B€+ p¬ +MM; F€ HçX E K i?2Q +m²M; T?QM; p¬ #B M p¬ i" M p" K°i p" B K^aM? p
+m®M p" Q i`QM; ç!X Zm M; +^aM? M;¼M M9B i?"i bU ç€M; bÊ p¬ +MM;X æBM? >çQ

JÈB p" Q M9B F?¬M; ç-v # #®M FK- æBM? >çQ HB M M?bM i?'v K°i p" B i?B i? p"
L?[M; i?B i? ?mv i M?K+ KÆ ?²- #` +m<sup>2</sup>M; T?QM; i?'B H M `ÆB p" Q i` M +•v /Q K°
i?"M?- i?•M i? #` ç•K tmv M [m ;B®M; M?Q K°i +QM M?QKX s2K ` #¼M ?¼ ç m
u m i°+ iB M p" Q i`QM; M9B K" +? iX

æB HçB F?Q^aM; +?WM; MY M;"v- æBM? >çQ KÈB pQÊi [m çQÊ+ ? B M;¼M M9BX
.¼+ çQÌM; çB- ?„M HçB #` ?ÆM KQÌB i? M? #BM? F?Q +! +?B M w HBM? F?Q +¬M
'M tm®M;X

h" L;mv i p¶ p" Q i9B F?¬M; ;B M M?Ä i` M #KM;- /QÆM; /QÆM; ç„+ w M!B,

@ > ? - t2K i?Y b m M"v +ÁM +! B /€K +?¼+ i X úT JB m ;B i M!M; M^av- i b) i?^a
'M # M i`QM; ` M;Q"BX *?Q /M H" +QÌM; ;B^a +'T ok >Q" M;- +kM; T?^aB MûK çB MY

æBM? >çQ H„+ ç-m F?¬M; M!B ;bX

J'v M;"v M v- K Q €+ K F?¬M; #B i ç½ ,M ? i # Q M?B m i?¬M i?^aQ #^aQ /QÊ+- F
M?B m K€m p" i?'i +O /B +?OM; ?²M; ?Q M;- HçB +„M Mm®i K'v ?²M i? ççB u m
?ŠM +! i? iB M ?! H-M M[X L?QM; ;B ?Ä M"v M;QçB i`W i?•M i? HçB K"Ti? K
#B M ?! M"Q `ä ``M;X

L?QM; i?"i ` J M? J M? tm'i ?B M K°i p" B #B M ç' B F?€+ i?QÌM;X GÈT M;Q" B i?
T?€i ` [m M; ?Q +U+ F€ +?!B K„i- /-M /-M #„i ç-m K¼+ ` iWM; HÈT p^av +€ FBK
H•MX >Q p,M `ä ``M;X > B p•v +€ ç-v i?'i K¼+ ` +®i i`^aQ b€M; #!M; i`QM; bm®
J M? HçB +! i? K p" B T?¬M F?Q iS+ ?mM; ?½MX

@ >„+ ?„+ - i? M"Q HçB Hm¬M T?QM; 'M +! K°i p" B #BM? F?Q +'T i?'T M?Q p"vX L
F?Q iQÆM; çQÆM; pÈB +'T ok >Q" M;- ok æ tm'i ?B M- i?"i i®i #B i # Q M?B m\

J Q €+ K +ÁM +?Q i?'v çO- M!B,

@ h +^aK i?'v +?9M; i ?ŠM T?^aB i bK FB K K°i p" B #BM? F?Q +QÌM; ççB ?ÆM ç T?
H9+ ` F?ÄB ç•v- +?9M; i +! i? t¬M; T? M; M; /¼+5

@ >„+ ?„+ ?„+5

J M? J M? bY /KM; p•v +€ ç•v i?'i ;BÆ M;!M ;B[H M T?Q i`QÊ+- i? ?B M bU F?

@ h /U p" Q- M;QÆB H"K p"v H" +! w ;b\

h" L;mv i iS+ ;B" M M|BX

@ o"v +ÁM F?¬M; M?bM` çQÊ+ b Q\ *€ M?Ä ç M; ;B m +Êi M;QÆB

æBM? >¢Q ;BÆ i v H M ç€M? +?Q h" L;mv i K°i +€B- M|B,

@ *€B ç-m M;QÆB ç-v #½ ç"m F?¬M;X L m [mª i?"i #BM? F?Q +| +?B M w HBM? F
HU+ +O ok æ tm'i ?B MX G'v i?U+ HU+ +O +?9M; i - i`QM; M?€v K„i T?ªB ?| i
'M i? M"Q çQÊ+\

h" L;mv i M;~M M;Æ,

@ •+?- p"v +kM; ç9M;X *?d +| çB m

GìB +ÁM +?Q /SiX

•K -K5

L9B MQM tmM; [m M? +?'M ç°M; K°i +?9iX J°i b€i w #¢Q M;QÊ+ F?¬M; ;b b€M?
i`QÊ+- /QìM; M?Q HQÊi [m - ûT p T?Q ç€K M;QìB æBM? >¢QX

@ æ•v H" b€i F?Q +O +ªM? ;BÈB iS F?B m ok >Q"M;5

æBM? >¢Q i?'i FBM?- i`QM; HÁM; M?'i i?ÌB i`Î M M M;QM; i`¼M;X >„M T?|M; i?Q
?mv MªM? i`QM; ç-mX æ| H" K°i i? M? ç¢B FB K pÈB ?Ä /B K i?B m ç®i ?WM; ?
T?Q t #„M K¢M? ` - K M; i?2Q F?Q iS+ p¬ +MM; ?mM; ?½M- ;B®M; M?Q K°i p`o
M?Q iB +?ÈT #„M p T?Q # M M"vX

@ h +?d M|B K°i +?9i i?¬B- F?¬M; M;ì i?"i bU +| #BM? F?Q pÈB +?B M w HBM? F

h" L;mv i`MM; KbM? K°i +€BX

@ L;QÆB i?"i ç9M; H" K°i +€B KB M; [m¢ ç2MX

a„+ K†i æBM? >¢Q ç¢B #B M- ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? çB M +m²M; p" M +?mv M-
K°i # MX

GQ¢B #BM? F?Q pÈB +?B M w HBM? F?Q +'T M?Q p"v- HU+ +¬M; FQ+? [m€ KS+ ç
bQ pÈB ç€K +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB /QÈB M?` F?B m M?Q h®M; E?mv i- u m >Q"M;X
M"Q +SM; `„M çÐ çQÊ+X *ÁM Km®M T?QM; 'M b Q- p"v +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M
E?ÎB i` M HQM; - i`QÊ+ iB M +?d +| i? Mû i`€M?X

•K -K5

J°i HU+ HQÊM; p¬ +MM; +QìM; ç¢B- M? M? M?Q +?ÈT HQÊi [m # M +¢M? æBM?

GU+ HQÊM; ç€M; bÊ i`U+ iB T ç€M? p"Q p`i`Q æBM? >¢Q pW çSM; i`QÊ+ ç| - i¢Q
ç€vX *€+ HQ¢B KªM? FBK HQ¢B /Q ç Q i" M FB K ;½v i¢Q i?"M?- #` +m²M; T?QM;
iWM; +ÆM H®+ KªM? pÐ FBK HQ¢B t¬M; iÈBX

•K -K -K5

æBM? >¢Q F?ÎB ç°M; pÁM; #ªQ ?° ?mv M F?Q Î T?Q i`QÊ+ M;QìB- F?¬M; M;WM
p"Q- HB M iK+ #„M ` +€+ iB HY - i?"i ;B®M; M?Q ç²M; i?ÌB ç®B K†i pÈB ?ÆM KQ
FQ+? p"vX

æBM? >¢Q +kM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M ç w iÈB M?[M; çB m M"vX >„M H¢B Mû i`€M?

"ÎB pb K°i i? M? ç¢B FB K pÈB ?Ä /B K i?B m ç®i M"v- b m K°i çÁM i?'i #¢B- H¢
hmv `^M; F?Q iS+ ;BªK tm®M; `i M?B m- M?QM; H¢B +| i? T?€i` HU+ HQÊM; +-

8NeX *?QÆM; 8Nd, Zm€ "€B h?•M oQÆM;

*?d +| çB m T?Q i`QÊ+ F?) `mM H M- i`QM; M?€v K„i ?| i?`M? K°i ç¢Q HQm [m M T?Q æBM? >¢QX

G9+ M`v- +¬M; FQ+? pšM t i [m T?Q # M +¢M? M; Q`B æBM? >¢QX

h`QM; M?€v K„i- æBM? >¢Q i`î i v ç€M? K°i [mv M p`Q i?•M ç¢B FB K pÈB ?Ä /B æ¢B FB K tQ v i`ÁM # v ` M; Q`B- çKM; K¢M? p`Q K°i M; ¼M M9B ç Q i`M FB K ; ½ t - i`U+ iB T ç`T p`Q çdM? M; ¼M M9B FBK HQ¢B M`vX L? [M; iB M; FBK HQ¢B çB pKM FBK HQ¢B çB M +m²M; # v HQ¢MX hB M; FBK HQ¢B K b€i ; B®M; M?Q iB M; iBM?X æBM? >¢Q T?ªB p`M /KM; iQ`M HU+ p`M +?mv M pÁM; #ªQ ?° ?mv M F?Q HQ¢B #„M M? M? iÈBX

a m i?`B ; B M m®M; +¢M MY +?ûM i`- i`i +ª KÈB iW iW i`î H¢B v M ioM?X

æBM? >¢Q çB tm®M; T?Q /QÈB M; ¼M M9B FBK HQ¢B- ibK çQÊ+ i? M? ç¢B FB K iK+ ? B H-M +¬M; FQ+?- `®i +K+ ç½ iB m ? Q ? i`i +ª HBM? F?Q +?B M w`M +? i`QÊ+ ç| - M| ; B®M; M?Q #BM? F?Q #bM? i?Q`M; X h?•M FB K p®M iªM ` €M? b€ M MªK ç¢K pÈB i®+ ç° K„i i?Q`M; +| i? i?`v çQÊ+X a m ç| iQ`M i?•M ?B M ` ç-v H´ - +m®B +MM; ; ½v i?`M? #®M çQ¢M5

E?B ?„M T?|M; i-K K„i M?bM H¢B M[- i`i +ª ç` ?bM? tmM; [m M? #îB pb ? B H-M #® p` #`i M; î FB - ç½ ?Q`M iQ`M i? v ç´B ?bM? /¢M; X L; ¼M M9B FBK HQ¢B bKT ç

æBM? >¢Q i?î /`B K°i ?ÆB- ç²M; i?`B i`QM; HÁM; +kM; +`M; i? K +ªM? ; B€+X

JS+ ç° M; mv ?B K +O M; ¼M M9B ç Q FB K M`v ?B M M?B M pQÊi t bQ pÈB bU iQ H9+ i`QÊ+- ?B M i¢B ç½ #B M i?`M? ?B M i?U+X

hW ibM? ?bM? pW M½v +| i? i?`v- i`QM; M9B M`v +| i? i?`i bU i²M i¢B #BM? F?Q çQÆM; pÈB HU+ +¬M; FQ+? +O ok >Q`M; + Q ; B B i?`K +?Q +ÁM H`ok æ X G9+ ?Ä /B K +| +¬M; FQ+? +ªM? ; BÈB iS F?B m ok >Q`M; - ç½ F?B M KbM? +| +?9i +? iQÆM; iU H¢B tm`i ?B M i? K p`B H-M M[- +?d bÊ KbM? T?ªB [m v ç-m #Ä +?çv5

h`QM; HÁM; +| +?9i bmv M; ?o- æBM? >¢Q i?Y HB M ? pÈB æ Q h´ p` EB K h´ i`QM

æ€M; iB + ?„M pšM F?¬M; M?`M çQÊ+ bU ç€T H¢BX > B H½Q [m€B p`i ?bM? M?C M; O b v p¬ i`MX

L;`M; ç-m M?bM /½v M9B i`MM; çB T T?Q t - M; ¼M M9B FBK HQ¢B M?Q`M M? æBM? >¢Q +?`K`½B ?Qi b•m K°i ?ÆBX a m F?B bmv M; ?o K°i +?9i- +m®B +MM; FB K`d i`QM; i v- iB T iK+ çB iÈB T?Q i`QÊ+X

L m H¢B K°i H-M M[; †T çQÊ+ #BM? F?Q +| +?B M w HBM? F?Q F?¬M; i? ç`+? M HQÊM; +O i? M? FB K`d ç ?| ; BªB M; mv +ÆX

*kM; K v ç K ç| F?¬M; +| #B M ç´B M`Q F?€+ i?Q`M; tm`i ?B MX æ M MY ç K- +Æ +MM; ç½ M; WM; M; ?dX

hWM; i-M; K•v ç2M +?`K`½B iªM çBX J°i ?mv i M; mv i ?B M H M i` M ?Q F?¬M; X

í i`QM; /½v M9B FBK HQ¢B i`MM; çB T- ?mv i M; mv i ?bM? M?Q +`M; HÈM ?ÆM- M; mv M- p¬ +MM; b€M; X Zm M; ?Q ?mv i b„+ +?B m tm®M; +kM; +`M; i? K M²M; M; mv M i`QÊ+ ç| - F?Q iS+ FBK iBM? T?€+? b„+ #ûM î ç•v M²M; ç`K ?ÆM +?Q Qi ; i? M; YB çQÊ+ KMB FBK HQ¢B M²M; ç`K î i`QM; F?¬M; F?QX

@ L; Q ¬

h` L; mv i çSM; î +Y H m- ; B®M; M?Q K°i +QM b|B M; Y K†i H M i`îB ?9 /`BX

L| ?€ ?®+ KB M;- T?mM` Mm®i p`Q [m M; ?Q ?mv i b„+ i`QM; F?¬M; F?QX GÈT I
imv i iQ^a` K°i HÈT €M? ç Ä M?Q ~M M?Q ?B MX

@ >„+ ?„+ ?„+5

*€ ?2Q J M? J M? ?bM? M?Q +kM; +^aK SM; çQÊ+ çB m ;bX

L| M; ²B t´K Î# M +çM? h`L; mv i- ?€ KB M; T?mM` K°i #¼i F?Q i`QM; bm®i pÈB

Í /QÈB bU çB m F?B M +O M| - #¼i F?Q i`QM; bm®i HçB M? M? +?|M; /B +?mv M
M? M? - #¼i F?Q M`v pb ?'T i?m [m M; ?Q ?mv i b„+ #B M i?`M? K°i K`m ç Ä ç`KX
?9i #¼i F?Q p`Q i`QM; KB M; X *?ì iÈB H-M i?S ? B T?mM #¼i F?Q` - HU+ HQÊM
"¼i F?Q HçB #B M i?`M? K°i K`m i`QM; bm®i X \*S i` Q ç´B M?Q p`v- J M? J M? ç½
i?m [m M; ?Q ?mv i b„+X

æBM? >çQ i?m t T +?Q E, M? E?ÎB tQM;- HçB #„i ç-m im Hmv MX

a€m i? M? ç Q h`<sup>a</sup>K L; mv i +„K Î i`QM; M?[M; K^aM? pKM ç Q i`M FB K ;½v- KBM?
b€M;- ?'T i?m [m M; ?Q ?mv i b„+ M`vX

h? M? FB K`d HŠM; H†M; i`¬B HÆ HYM; Î# M +çM? æBM? >çQ- pšM #° /çM; F?¬
pÈB M?[M; [m M; ?Q ?mv i b„+ # Q [m M? KbM?X

æBM? >çQ p`M +?mv M +<sup>a</sup>M? ;BÈB E, h?•M h?B M æ` - pÈB i®+ ç° + Q M?'i ?'T i?
b„i`QM; F?¬M; F?Q +X

h`QM; b® i'i +<sup>a</sup>K ¼B M; QÌB- i®+ ç° ?'T i?m +O æBM? >çQ ?B M M?B M H`M? M?

Zm M; ?Q ?mv i b„+ ;B®M; M?Q +€ pQB ?9i MQÊ+ - içQ i?`M? K°i pÁM; F?Q tQ€v
K°i +€B T? m- pÈB æBM? >çQ Î +?QM? ;B[X hWM; bÈB [m M; ?Q K`m ç Ä KÄM; K
p T?Q i`QM; i?•M i? æBM? >çQX

h?ÌB çB K iQ`M HU+ p`M +?mv M ?mv M +¬M;- i?•M i? æBM? >çQ [m^a i?U+ i`QM
?Q`M iQ`M F?¬M; +| +?9i i€ p i M`Q- F?¬M; #KB F?¬M; #~M- ;B®M; M?Q K°i M; QÌB
M; ¼+ - ; -M M?Q i`QM; bm®i X J`b m F?B #` [m M; ?Q ?mv i b„+ M`v t•K M?"T- K¶
K¶B K°i i?¬M; ççQ FBM? Kç+? ç m H°`ä` M; Q`BX hW t M?bM HçB- +?9M; ;B®M
+?2 FQM i?•M i? ?„MX

hBK h?2Q æBM? >çQ M?^av H M- M?[M; FBM? Kç+? ?mv i [m^aM K`m ç Ä M? M? +?|
ç M; ?¬ ?'T p`vX

æBM? >çQ ?Q`M iQ`M iB M p`Q K°i HQçB i`çM; i?€B F?¬M; M?"M #B i- ?Q`M iQ`M

>„M F?¬M; M?"M i?'v çQÊ+ - ç9M; H9+ ç| - i? M? FB K`d pšM HŠM; H†M; i`¬B HÆ
ç½ +| ç°M; ioM?X S? -M`d`ûi +?2 ç-v KkB FB K- KÆ ?? +| /'m ?B m i?^aHÄM; X J
tmv M [m p i`d`ûi /-M ?B M`X J°i HU+ HQÊM; p¬ i? M? p¬ iS+ - ;B®M; M?Q ?ç

GQçB HU+ HQÊM; M`v ç†+ #B i F€ [m€BX .QÌM; M?Q i`QM; ç| +kM; K M; i?2Q K°i

æBM? >çQ ?B M M?B M F?¬M; +^aK SM; çQÊ+ K°i HU+ HQÊM; M`v- M?QM; # M i`
tmM; [m M? - i'i +^aç Q FB K bSi K p`i'i +<sup>a</sup>K<sup>a</sup>M? FBK HQçB HçB M? M?`M; `mM
F?B- iB i i'm i? -M #Q- T?€i` K°i iB M; K b€i FBK HQçB`i M?Ä- ;B®M; M?Q i? -M
+O KbM?X

E, M? E?ÎB HŠM; H†M; M; ²B Î+Y H m- p K†i FBM? M; ç+ M?bM i'i +^aM?[M; çB m
ç M; +-K K°i [mv M b€+? M?ÄX

h?ÌB ;B M M?Q MQÊ+ +?^av- i`¬B [m +U+ M? M?X h`QM; M?€v K„i HçB K°i ç K M[

a€M; bÈK M;`v ?¬K b m- ?mv i M; mv i HçB #B M K'i i`QM; #-m i`ÌB M`vX *ÆM H®+
?B MX h`QM; #-m i`ÌB KÆ ?? +| iB M; h? -M J`Qi;`QX *€+ ç Q i`M- FB K; ½v- +€
[m M? HçB K°i H-M M[t¬M; iÈB [m v +m²M; Î# M i`QM; +ÆM H®+ - p +?çK- p M;

æQ`M M;Q`B æBM? >¢Q #„i ç-m H¢B H M çQ`M; iB M p T?Q i`QÊ+X JÈB çB +?
æBM? >¢Q HQ H„M; M?`i`®i +K+ pšM t^av` X

8NdX *?QÆM; 8N3, Zmv æ`M? S?¢K oB >Q¢i æ°M;5

•K -K -KX

J°i iB M; ç°M; HÈM p M; H M- ç`i`mM; M9B +?mv MX

L;Q`B MY /†K- K°i M;¼M M9B /Q ç Q i`M FB K ;½v i¢Q i?`M?- + Q iÈB p`B i`,K i?
#„M` F?„T MÆBX

h`QM; iB M; M`K¢M?- p¬ b® M?[M; K^aM? ç Q FB K #„M p T?Q #®M T?QÆM; i€K ?
MM MM FûQ iÈBX h`QM; ç| - K°i Hm<sup>2</sup>M; M;•M [m M; +?|B K„i T?|M; H M + Q- p)`
i`QM; ?Q F?¬M; - tm`i ?B M îi? ;B MX

Zm M; ?Q M;•M b„+ M`v +?d i?Q€M; +„i [m i` M F?¬M; i`mM; - <sup>a</sup>Q <sup>a</sup>M? h?-M J ;`Q
ç| - K°i +ÆM H®+ K`m çÄ tm`i ?B M îi`QM; i?B M ç` - Kî` K°i +?•M F?¬M; `°M; iÈ
T?Q æBM? >¢QX

@ *? i iB i5

h?-M b„+ æBM? >¢Q ç¢B #B MX

æ•v H` HU+ HQÊM; KbM? +,M #^aM F?¬M; i? M; ,M +^aM çQÊ+ @ HU+ HQÊM; +^aM ?

J°i ç¢Q [m M; ?Q M;•M b„+ M`v- H`K°i i? M? #BM? F?Q +| +?B M w HBM? F?Q pÈ
T?QM;X

æ®B Kti pÈB HU+ HQÊM; M?Q p`v- i`€M? Mû +,M #^aM H` +?mv M F?¬M; +| F?^a M,

GQm [m M; M;•M b„+ +?|B K„i +ÁM +?Q iÈB- F?Q iS+ MM MM FûQ iÈB ;B®M; M?
/•M; i`Q- ç½ ?Q`M iQ`M i`T i`mM; p`Q æBM? >¢QX h`QM; +?ÈT K„i iB T i?2Q ?b
Km®M i`U+ iB T M; ?B M M€i ?„M i?`M? pb i?`i M€i- i?`K +?Q +ÁM Km®M ?Ov /B i

æBM? >¢Q F?¬M; F`T bmv M; ?o- i`QÊ+ iB M çB M +m²M; `|i M;K+ #,M; ?mv M F?
HU+ i?-B ç°M; HU+ HQÊM; +O i? M? FB K`dX

•K5

h? M? FB K`d M?`i i?`B T?€i` iWM; iB M; FB K M;•M- ;B®M; M?Q i?-M HBM? M
`ûi îi?•M ç Q #„i ç-m i`|+` - ?| i?`M? €M? b€M; K`m çÄ # v HQÊM tmM; [m M? Kk
H M- K°i F?Q iS+ ;B®M; M?Q +?Q i¬M ;B€M; i`-M- +?“K`½B iW i`QM; i?•M i? M?

h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- [m M; ?Q M;•M b„+ M`v ;¬M M?Q ç½ #` iÈB i`€M æBM?

Zm M; ?Q M;•M b„+ ç M; +?|B Kti +?Êi i`î M M <sup>a</sup>K ç¢K tm®M; - H°` #^aM i? H`K°
i?¢+?- pÈB T?QM; +€+? p¬ +MM; +`tQ - ;B®M; M?Q ç<sup>2</sup> +?ÆB +O i` M?ÄX *| ? B /
H M îi` M i?•M FB KX L;Q¢B i`W çB m ç|` - /€M; p +O M| i?“K +?Q +ÁM +| +?9
KkB FB K ?Q`M iQ`M F?¬M; +| p ;b b„+ #ûM ç€M; M|BX

L|i`mv M H¢B` K°i iB w +?Q / Q ç°M; KÆ ?² F?¬M; `ä`mM; - +| +?9i M; ?B M; î- H
M; Q½M i?m HB K i`QÊ+ HU+ HQÊM; F?OM; F?B T /Q`M; M?Q ?Ov i?B M /B i ç`
æBM? >¢QX

@ h? M? FB K`d +| i? F?„+ +? +?B M w HBM? F?Q +O M;¼+ FB K b Q\

hB +?ÈT t i [m i`QM; ç-m- i`QM; M?€v K„i æBM? >¢Q ç½ ?B m`ä çQÊ+ çB m ;b>

h`QM; i? M? FB K`d HQm +?mv M` K°i iB HU+ HQÊM; +?Q i¬MX J†+ /M ç†+ #B
 iB m FB K M; ¼+ i?ç+? M`v i?2Q #ªM M, M; +ªK ;B€+ çQÊ+ bU mv ?B TX >Q†+ F?¬
 i?¬M T?K+ ç ?bM? /mM; +`M; +?m`M t€+ ?ÆM- ;B®M; M?Q v m i?9 +`T i?`T; †T
 [mw ?ÆM- +, M #ªM ?Q`M iQ`M F?¬M; +| HU+ HQÊM; ç F?€M; - ?Q`M iQ`M #` €T +
 L| i`¬B HÆ HYM; î i`€M æBM? >çQ- +kM; F?¬M; /€K /B +?mv MX
 :B®M; M?Q K°i T?çK M?•M t9+ T?çK pÊB mv M; ?B K pQÆM; ;Bª- ç M; çÊB i? M?
 KbM?X
 æBM? >çQ F?¬M; +| +?9i /Q /U M`Q- +, M M; |M i v +O KbM? - i?¬B ç°M; iBM? ?mv
 #®M KBM? p, M +?[>€M ;B®M; M?Q`²M; # v T?QÊM; K9 î i` M i?•M FB K +O iB r
 Zmv ç`M? T?çK pB ?Qç i ç°M; 5
 æBM? >çQ iQ`M HU+ i?¬B ç°M; i?¬M i?S+- +•m i?¬M; iBM? i?¬M i?B M ç` - ;B Q
 >, M Km®M H`v KBM? p, M +?[ >€M €T +? HU+ HQÊM; i`QM; i? M? iB m FB K M; ¼+
 " M ç-m- i? M? iB m FB K M; ¼+ i?ç+? HB m KçM; +?®M; HçB- +?[pB i ?mv i b,
 +?çK p`Q i?•M FB K- K` i`¬B HÆ HYM; î T?Q i` M i?•M FB K M; ¼+ i?ç+?- i`QÊ+
 `iB çBX
 *m®B +MM; pšM H` /Q i? M? FB K`d +?"K`½B iÊB ;¬M iB m FB K M; ¼+ i?ç+?- K
 ?Q`M; - F?¬M; iB T iK+ TªM F?€M; M[X
 E?B #®M +?[[mv ç`M? T?çK pB ?Qç i ç°M; +m®B +MM; ?Q`M iQ`M`ÆB p`Q i` M i
 i?ç+?- K°i HU+ HQÊM; F€H` i`M` X h? M? iB m FB K ?Q`M iQ`M i`î M MªK çç
 +?S i`QM; ç| #` T?QM; 'M- /QîM; M?Q #B M i?"M? K°i p"i i` M; bS+ i?Qç i M?bM
 *m®B +MM; - æBM? >çQ i?î T?"Q K°i ?ÆB- +-K M| i`QM; i v +~M i?"M [m M b€iX
 h? M? iB m FB K M; ¼+ i?ç+? M`v /`B F?¬M; ç-v # i`+X *?'i M; ¼+ t M? iBM? F?B
 K`m i mv i i`„M; F?¬M; K°i p i #~M- iBM? tªQ K`M K`MX >bM? /€M; pÊB T?QM; +€+
 €B- ;B®M; M?Q i` M; bS+ M; ¼+ #°B çQÊ+ M?[M; M; QîB +| i?•M T?"M + Q [mw i?î
 í +?m¬B FB K +ÂM +| K°i H¶ M?Ä iQ #`M; M; |M i v ç i`®M; - ?šM H` /MM; ç tmv
 FB K`i +MM- /MM; ç +„i ç"m T?K +?d bÊ +kM; F?¬M; H`K çQÊ+X
 h?"i bU`i F?| iQîM; iQÊM; çQÊ+- +?d H` K°i i? M? iB m FB K M; ¼+ i?ç+? M; „M +?
 ç| HçB +| i? T?€i` HU+ HQÊM; ?Ov i?B M /B i ç` M?Q p`vX Zm M; ?Q # v F?„T
 iQÆM; çQÆM; pÊB K°i çÁM iQ`M HU+ +O ok >Q`M; çdM? T?QM; - /²B /`Q K°i +€+?
 æBM? >çQ F?¬M; +| i? M? FB K`d- +?d bÊ ?B M içB ç½ #` ç€M? M; v +ªK°i +?9i
 a m F?B +~M i?"M [m M b€i K°i ?²B- æBM? >çQ ;B Q i? M? iB m FB K ç½ çQÊ+ T
 L; mv i- ç M| +`i ;B[X
 @ J2Q- p"i M?Ä M`v [m€ F?OM; F?B TX L; QÆB T?QM; 'M +?mM; [mv pšM F?¬M; c
 M| ç°i T?€ T?QM; 'M- iW i`QM; i9B F?¬M; ;B M #çQ T?€i` - +?šM; TªB M; v +ª +
 M´ M€i b Q\
 "° /çM; h` L; mv i p¬ +MM; HQ H„M; M|BX
 @ E?¬M; Km®M +-K i?b çQ +?Q i X
 æBM? >çQ pQÆM i v` X
 @ J2Q K2Q *€B M`v- ? v H` i içK ;B[i? v +?Q M; QÆB i`QÊ+X
 h` L; mv i +QîB ?b ?b M|BX
 hmv`^M; M; mv ?B K K°i +?9i- M?QM; /M b Q +kM; H` K°i i? M? #BM? F?Q`M +?S
 iQÆM; çQÆM; pÊB K°i çÁM iQ`M HU+ +O ok >Q`M; çdM? T?QM; X "ªQ #®B M?Q
 K` M|B-`ÆB í i`QM; i v +ÂM +?Q M|M; - H`K b Q +| i? ;B Q` çQÊ+X
 æBM? >çQ M; ²B î içB +?¶ çB m iS+ K°i ?²BX

J¶B H-M i?¬B ç°M; i? M? FB K`d- i?S+ idM? F?Q iS+ +?Q i¬M i`QM; ç|- ç m b) iB
 ?„MX GU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? ; -M M?Q #` ; BªK tm®M; ? iX J†+ /M æBM? >¢Q im
 ç m pQÊit bQ pÈB +QÌM; ; Bª+MM; +ªM? ; BÈB- M?QM; +kM; +| T?¬M F?¬M; +?`m
 æBM? >¢Q iQM? iQ€M bÆ [m - KbM? ÈB /QÈB i`¢M; i?€B iQ`M i?`M?¬ i®B ç +?d
 FB K`d #¢Q T?€i ? B H-MX >ÆM M[ mv HU+ H-M b m FûK ?ÆM `i M?B m bQp
 +QÐM; i?¬B ç°M; H-M i?S # - +ªM; QÌB b) #` ç€M? i M- H`T iS+ b) ?²M T?B T?€+?
 a m i`ÁM K°i + M? ; Bì- æBM? >¢Q KÈB T?€i ; B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i?
 >„M #„i ç-m iU ?ÄB K°i p'M ç F?€+X
 L m i`QM; M9B ç Q i`M FB K ; ½v +| #BM? F?Q ~M +?S +?B M w HBM? F?Q F?OM;
 M?Q h®M; E?mv i- "´ h?B M Zmv i u m >Q`M; - L; •M L; mv i \*´ u m h°+ u m >Q`M;
 H`K i? M`Q ç çB [m F?m pU+ M`v\

8N3X *?QÆM; 8NN, æ Q h?€T h`MM; h?B M

S?ªB #B i`^M; #¼M ?¼ +kM; +?d H` MY #QÈ+ ok >Q`M; ?Q†+ H` M?`i F?B m ok
 M; QÌB + Q M?`i F?¬M; pQÊi [m€ M?` F?B m ok >Q`M; X "¼M ?¼ imv i ç®B F?| +| i
 +`T ok >Q`M; çdM? T?QM; X

L?QM; i` M çQÌM; çB iÈB ç•v- ?„M pšM +?Q i?`v /`m ?B m #¼M ?¼ çB pÁM; X æB
 +O ç€K M; QÌB h®M; E?mv i ç½ çB [m çQ¢M *´ G° M`vX

G) M`Q p`M F?Q +O #¼M ?¼ i®i- i` M çQÌM; çB H¢B F?¬M; ; †T T?ªB HQ¢B #BM?
 M?Q p`v\

æBM? >¢Q b) F?¬M; +?Q `^M; K¼B +?mv M ç9M; H` M?Q p`vX

*?d bÊ i`QM; i v #¼M M¼ +kM; +| +?Q i¬M +?B F?Q +U+ F€ F?OM; F?B T i²M i¢BV
 +kM; +| i? H`v ` h?¬M h?B M J >²- p`v M?[M; i?B M i`B i¬M; K¬M bB m +`T M`v
 F?¬M; +| +QM #`B +?Q H`i KÈB ç9M; X

L; ?o iÈB ç•v- i`QM; HÁM; æBM? >¢Q •K i?¬K HQ H„M; X h?`i bU F?¬M; i? F?BM?
 i? HU+ bB m +`TX ^M; F?¬M; +| i? b) T?¢K T?ªB b B H-K i`Q K¢M; X

a m F?B çB m iS+ ?Q`M i`i- F?¬B T?K+ HU+ HQÊM; tQM; - æBM? >¢Q +äM; E, M?
 iK+ çB iÈB T?Q i`QÊ+X

oÈB i®+ ç° +?çv iÈB T?Q i`QÈ+ M?Q p`v- æBM? >¢Q F?¬M; i? HmB p T?Q b mX

:BªB +Sm h•v J¬M h?B M hmv i ç M; ?¬M K - ?„M +¬M +€+ HQ¢B i?¬M /QÊ+X *?9M
 M`vX æ Q h´ p` EB K h´ +¬M +€+ HQ¢B i?¬M HB m /`M? `B M; +?Q i?¬M #BM? m-
 +m®B +O *´ G°X æBM? >¢Q T?ªB iB T iK+ FB M i`b çB iB TX

h`QM; M?€v K„i- H¢B ?ÆM K°i M; `v i`¬B [m X

h`QM; i?ÌB ; B M ç|- æBM? >¢Q H¢B ; †T T?ªB p`B H-M M; mv ?B KX *€+ #BM? F?
 b v +?Êi FQ+? T?€i K°i +€+? F?| ?B mX

h`QM; ç| +| b€m i? M? #BM? F?Q ç m +| HU+ +¬M; FQ+? ç¢i +ªM? ; BÈB ok >Q`M;

h?`K +?Q +ÁM +| K°i i? M? KÆ ?² ç¢i iÈB +`T MY #QÈ+ ok æ - T?€i ç°M; ` +¬M;
 /B i ç` - F?B M ; -M M?Q K¼B i?S i`QM; T?¢K pB # #®M /†K ç m ?| i?`M? i`Q #
 F?Q M`v +kM; F?¬M; TªB HB M iK+ tm`i ?B MX J¶B H-M æBM? >¢Q ç m +| i? H
 i? M? FB K`d- îi`QM; iB M? +ªM? M; mv ?B K T?QM; `M +?9M; tm®M; X

æ•v imv i ç®B H` K°i i?m ?Q¢+? pÈB +`T #`+ M; ?`+? i?B MX

hmv`^M; K¶B #BM? F?Q ~M +?S +?B M w p` HBM? F?Q #` T?QM; 'M +?d +| i? iB
 î i?îB F?„+ K'm +?®i- M m M?Q bY /KM; i?Q^a ç€M; - HçB +| i? tQ v +?mv M +K+ /E
 æ M #•v ;Bì- æBM? >çQ pšM +| p`B çB m F?¬M; ?B m H„KX _®i +m°+ M?[M; #BM
 ç M; i`QM; ;B'+ M; O b v- H`K i? M`Q HçB #` FQ+? T?€i- iB M ?`M? iU ç°M; T?€i`
 M?Q p`v\ G` /Q ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? KbM? ;•v` \ > v /Q F?Q iS+ bBM? HBM?
 h?2Q i?îB ;B M i`¬B [m - ç` i? /-M /-M i`î M M i?Q B i?Q^aBX
 æBM? >çQ /-M /-M K m `îB F?ÄB /½v M9B ç Q FB K M`vX
 @ .¼+ i?2Q F?2 M9B FBK HQçB M`v- çB iB T p T?Q i`QÊ+X E?¬M; + -M çB çQìM
 çB ` F?ÄB çQçM \*´ G° M`v5
 E, M? E?îB M^K î i` M HQM; æBM? >çQ- +QîB ?b ?b M|B,
 @ æBM? ççB + - F?¬M; #B i çQçM i•v /m *´ G° i?S +?QM b) H` i? ;BÈB M?Q i? M
 æBM? >çQ KdK +QîB M|B,
 @ *?ì ç M H9+ ç| b) #B i
 æBM? >çQ ç M; Km®M M?' + +?•M çB iÈB- pW H9+ ç| - ?„M ç°i M?B M ç´B b„+X .
 çB m ;b- HšM; H†M; çSM; î içB +?¶ K°i ?²B H•m- b m ç| ç°i M?B M M?' + +?•M çB
 @ B\ æBM? ççB + - ççB + çB M?-K
 E, M? E?îB M?„+ M?îX
 æBM? >çQ H„+ ç-m- F?¬M; M|B ;b i? K- iB T iK+ çB p T?Q # M T?ªBX
 " M T?ªB pšM H` K°i M; ¼M M9B pÈB p¬ b® M?[M; KªM? FBK HQçBX h`¬M; M| +`M
 M; °i- i?B M Fb #€+? [m€B- #`v #® pÈB K°i HQçB T?QÆM; p` F€ HçX E, M? E?îB
 i`îB bBM? p¬ +MM; M?çv +ªK M|B +?Q M`M; #B i- M?[M; M; ¼M M9B F€ Hç K¼+ H
 iWM; p bo i`mM; i?`M?- ç M; #ªQ p tmM; [m M? i²M içB M`Q ç| + Q [mwX
 J°i +ªK ;B€+ M; mv ?B K +?Q # Q ;Bì HoM? ?°B çQÊ+ F?B M M`M; bÊ ? i ?²M- ; -M
 @ æBM? ççB + - F?¬M; i? iB T iK+ çB p T?Q i`QÊ+X h +ªK ;B€+ çQÊ+ b€i F?Q
 a„+ K†i E, M? E?îB i`„M; # +?- b„T F?¬M; i?î M´BX
 æBM? >çQ i?Q€M; /WM; HçB- +m®B +MM; pšM H„+ ç-m M|B,
 @ h T?ªB çB t2K i?YX
 >„M T?ìM; ` i?¬M i?S+ KçM? K)- # Q T?O H'v E, M? E?îB- M; ,M +€+? K°i Qi HQ
 M`vX G9+ M`v iB m M? ç-m M`v KÈB +ªK ;B€+ +| +?9i i?QªB K€B ?ÆMX *?d +| çB
 ?B K F?OM; F?B T FB /¼- iBK ç`T M? M? iWM; M?`TX
 @ æBM? ççB + - ççB + +ªK ;B€+ çQÊ+ +€B ;b\
 E, M? E?îB +| +?9i HQ H„M; ?ÄBX
 @ "•v ;Bì +ÁM F?¬M; i? M|B +?QM? t€+ çQÊ+X
 h` M K†i æBM? >çQ H° ` K°i +?9i M; ?B M; îX E, M? E?îB +ªK ;B€+ çQÊ+ M; mv
 h?„M; hU Zmv i i-M; i?S b€m +O æBM? >çQ- F?¬M; #B i p b b Q HçB T?€i ?B M`
 / Q ç°M; M; mv ?B K p¬ #B M p¬ i`M î MÆB M`v- æBM? >çQ HçB M?"M ` K°i HQçB
 HçX .QìM; M?Q +| K°i M; QîB i?•M pÈB ?mv i Kç+? iQÆM; HB M +?Q iWM; ;†T [m
 M; WM; ;¼B KbM?X
 æ•v H` K°i HQçB +ªK ;B€+ `i F€ Hç- ç½ iWM; M?B m H-M tm'i ?B M î i`QM; HÁM;
 G-M i`QÊ+ F?B HQçB +ªK ;B€+ M`v tm'i ?B M- æBM? >çQ ç½ iB M p`Q h?B M æ C
 G9+ M`v- ?„M b) ;†T T?ªB çB m ;b\ h?m`M i?2Q +ªK ;B€+ i`QM; HÁM; - æBM? >çQ

Zm K'v + M? ;BÌ- HQϕB +^aK ;B€+ ;B®M; M?Q M;QÌB i?•M ç M; F m ;¼B +[~]M; H9+
pQÊi [m ?ÆM KQÌB iÁ i?€T HQÐB FB K FBK HQϕB +¬ ç°+ + Q #®M M,K i`,K i?Q
K°i +ÆM H®+ K[~]m çÄ FB X S?Q i`QÊ+ /-M /-M tm'i ?B M K°i #!M; ç2M ç•K i?ŠM;
æB HϕB ;-M i? K K°i +?9i- +m®B +MM; +! i? i?'v `ä`[~]M; /B M KϕQ +O #!M; ç2M
T?Q i`QÊ+ K„i M[~]vX
æBM? >ϕQ ?€ ?®+ KB M;X æ•v H[~] K°i i?€Q HQÐB / Q FBK HQϕBX
J°i i?€T HQÐB ç Q pÈB çQÌM; FQM? çϕB F?€B +?d +! ? B # KQÆB i?QÊ+- M?QM
çQÊ+X *?'i HQÊM; +O M?[M; i? M? i`QÌM; ç Q iϕQ` M! i?Qϕi M?bM çQÊ+ #^aQ
i?~M?X *?9M; F?¬M; +! #° /ϕM; #` `d `ûi HQ M; H´ pÐ M€i M?Q +€+ i? M? ç Q FB
H!2 ` iB b€M; +?!B K„i- ?~M F?Q •K m- /QÌM; M?Q H[~] K°i iÁ i?€T M;•M [m M;X
æ•v pšM H[~] H-M ç-m iB M æBM? >ϕQ M?bM i?'v i`QÌM; ç Q ?Q[~]M +?dM? M?Q p[~]v
Zm, /` +?QM? H<sup>~</sup>- ç Q i?€T M<sup>~</sup>v + Q +?!i p!i- ç•K p<sup>~</sup>Q i`QM; K•v +! +?WM; K'v M;~
iϕQ` M! ç m ç†+ #B i?Q<sup>~</sup>M +?dM?X æBM? >ϕQ [m M b€i`i +~M i?"MX L! F?¬M;
HQϕB /Q +€+ HQϕB #BM? F?Q bSi K F?€+ iϕQ i?~M?X L; ¼M i?€T HÈM M[~]v çQÊ+ +
F?¬M; +! HQϕB i`QÌM; FB K ?Q†+ H<sup>~</sup> M?[M; #BM? F?Q F?€+ HšM p<sup>~</sup>Q i`QM; ç!X
Í /QÈB i?€T ç Q- æBM? >ϕQ M?bM i?'v çQÊ+ K°i HQϕi M?[M; #"+ i? M; F€ HϕX
L?[M; #"+ i? M; M[~]v /Q HQÐB +O K°i i? M? i`QÌM; ç Q iϕQ i?~M?- ;B®M; M?Q K
+QM`<sup>2</sup>M; /~B- i?2Q ?bM? tQ„M ®+- [m'M pÁM; [m M? ç Q i?€T i?¬M; H M T?Q i`

8NNX *?QÆM; eyy, J æ Q

J°i +^aK ;B€+ ?mv i Kϕ+? iQÆM; HB M M?Q +! M?Q F?¬M; +?QM? H[~] iW i` M i?€T
a m F?B æBM? >ϕQ i?Q€M; iU ?ÄB K°i +?9i- i` M HQM; ?„M +äM; E, M? E?ÎBX a
ç-m çϕT H M #"+ i? M; HQÐB ç Q H2Q H MX
h` M #"+ i? M; +O i?€T ç Q M<sup>~</sup>v- HQϕB HU+ HQÊM; T?€T i„+ i?B M ç` i?QÊM; +
æBM? >ϕQ KÈB H2Q H M T?Q i` M +?Q ç-v ? B KQÆB i?QÊ+- ç½ +^aK i?'v KbM? /
M9B HÈMX "QÊ+ +?•M i`ÎM M M†M; M X >„M T?<sup>a</sup>B +?"K`½B çB m iS+ p[~]M F?Q- i`
i?€B i®i M?'i- +?"K`½B çB p T?Q i`QÊ+X
ob ç T?ÁM; ?"m ?¼ +?Q t^av` - i`QM; i v æBM? >ϕQ M„K i?"i +?†i i? M? FB K`d
H M pW /~B HϕB pW ;B M F?'X
G'v HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? æBM? >ϕQ H9+ M[~]v- +?Q ç-v MY + M? ;B!b m- ?„M
+?•M M;²B Îi` M #"+ i? M; i`QÌM; ç Q- p[~]M F?Q çB m iS+- F?¬B T?K+ i? HU+X
h`QM; [m€ i`bM? H2Q H M M[~]v- æBM? >ϕQ +ÁM T?^aB T?•M i•K +?B m +® +?Q E, I
G9+ ç-m- ?„M +kM; ç½ M;?o iÈB +?mv M ç # M;QÌB ÎT?Q /QÈB i?€T ç QX *?d -
M[~]v i?"i bU [m€ M;mv ?B K- +m®B +MM; ?„M ç½ F?¬M; H[~]K M?Q p[~]vX æBM? >ϕQ F
ç½ T?€i bBM? Îi` M M;QÌB E, M? L K- HϕB K°i H-M M[ T?€i bBM? Îi` M M;QÌB E
hWM; ;B¼i K² ?¬B`ÆB tm®M; #"+ i? M; HQÐB ç Q Î /QÈB +?•MX æBM? >ϕQ [m^a i
i`QM; MQÊ+` X hQ[~]M i?•M ?„M ç m QÈi çšK- K² ?¬B #®+ ?ÆB- ;B®M; M?Q K°i H
+ϕM? M;QÌB ?„MX >„M pšM M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B /mv i`b pÁM; #^aQ ?° ?mv M F?QX æB r
[m^a i?U+ +?QM? H[~] K°i [m€ i`bM? +MM; im Hmv M i?•M i? p[~] ?mv M F?Q bQM; bQ
hW b m F?B iB M p[~]Q +^aM? ;BÈB hB M h?B M ok h-M; - æBM? >ϕQ pšM +?Q iWM;

*| K'v H-M ? „M i?B m +?9i M[iW #Ä- ç`M? [m v p çQÌM; +kX *?d +| çB m +^aK ;E
i?€T ç Q i`mv M iÈB +`M; H9+ +`M; `ä `M;- F?B M æBM? >çQ HçB + „M `M; iB T
E?¬M; #B i i?ìB ;B M i`¬B [m # Q M?B m H•m- F?B æBM? >çQ +9B ç-m M?bM Hç
`ä Kti ç'i- #B M i?`M? pU+ b•m pçM i`QÈM; X :B| KçM? ;`Q i?ûiX J°i +ÆM H®+ K`n
ç` X G M F?¬M; i?`v i`ìB- /QÈB F?¬M; i?`v Kti ç'iX h`QM; i B HçB M; ?2 i?`v M? [M
p¬ i`MX .QÌM; M?Q iQ`M i? ;BÈB +?d +ÁM HçB +| ?`M [m M; p¬ i`M +O i`QÌM; ç
*?d +¬M +?ŠM; K v M; ½ tm®M; - /QÈB €T HU+ i?B M ç` +QÌM; ççB M?Q p`v- +?Q
M; ½ i?`M? #€M? i?`i- b) i`î i?`M? +QÌM; ;B^a iW +^aM? ;BÈB æçB h¬M; aQ ç-m iB M
+? iX

æBM? >çQ T?^aB #^aQ ç^aK KbM? K¶B K°i #QÈ+ ç m çB `i `MX E?¬M; +| F?^a M,M; -
bÈ FB b) F?Q M ?²M; - ç`v ? „M ` F?ÄB #`+ i? M; HQDB ç Q +?Q ç-v K°i i?QÈ+ F
*kM; F?¬M; #B i ? „M ç ½ çB # Q H•mX "-m i`ìB i®B /-MX h` M #-m i`ìB- ?mv i M; r
çÄ +m®B +MM; ç ½ # „i ç-m M; WM; i?`BX :B| KçM? #B M K'iX Zm M; ?Q ?mv i b „
æSM; î i` M +?¶ + Q M?bM tm®M; T?Q /QÈB- Kti ç'i #` ?mv i [m M; # Q i`MKX o
çB M +m²M; ?'T i?m HQçB ?mv i [m M; M`v- [m^a i?U+ ;B®M; M?Q K°i #B M K€m +m
i`QM; i?•M i? +O #BM? F?Q ç Q FB K bSi K p¬ i`M M`vX

E?¬M; #` ;B| KçM? [m`v M?B m- +m®B +MM; æBM? >çQ ç ½ +^aK i?`v i?<sup>a</sup> HÄM; ` K
M9B- ? „M F?¬M; /WM; HçB ç ?'T i?m HU+ HQÆM; iBM? ?Q +O ?mv i M; mv i- K`
> B iB m; B ?Ä h`L; mv i p` J M? J M? FB `i p¬ bd- K°i i`€B K°i T?^aB çSM; î i` M
i®M +?9i bS+ HU+ M`QX J°i K Q ?| i?•M H`K b|B i`QM; ç K i` ,M; - ?9 /`B + „M Mm®
J°i +€ F?€+ pšv çm¬B pmB iQÆB ?ÈM ?Î T?mM #¼i F?Q- ?'T i?m [m M; ?Q ?mv i
HçB T?Q b mX

E, M? E?ÎB v M H†M; M^K Î T?Q b m HQM; æBM? >çQ- i`QM; i v +¬K K°i +?B +F
K² ?¬B i` M i`€M +?Q æBM? >çQX

h` M i?U+ i +?B + F?, M i v M`v ç ½ bÈK QÈi çŠKX

J¼B M; QÌB +S çB `²B /WM; - /WM; HçB çB M?Q p`v- i`QM; M?€v K „i HçB K°i ç K M
çB K ?mv i M; mv i #B M K'i- ;B| KçM? HçB F?¬M; tm`i ?B MX

æBM? >çQ +9B ç-m M?bM HçBX S?Q /QÈB ç ½ bÈK F?¬M; M?bM i?`v Kti ç'i M[
M?Q H9+ ?mv i M; mv i K¼+ H M- # Q T?O i`i +<sup>a</sup>X h`QM; HÁM; ? „M ?B m `i `ä- /U
?¼+ FB T i`QÈ+ K` M|B- ç•v +?QM? H` /Q iW i-M; ç®B HQm- çB iÈB i-M; #bM? HQ
b) F?¬M; +| K°i +ÆM H®+ M?Q p`vX

J°i ç K i`¬B [m X

"QÈ+ +?•M æBM? >çQ çB +`M; H9+ +`M; i`T i M?- M?QM; +kM; +`M; H9+ +`M; FB
+O ? „M b „T iB m ? Q ? i- i?•M i? /QÌM; M?Q ç ½ K'i çB i`B ;B€+X > „M +?d K€v K|
çdM? i?€T çQ i?2Q #^aM M,M; - M?QM; +^aK ;B€+ ?mv i Kç+? iQÆM; HB M i`QM; H
+`M; `ä `M; X

ædM? i?€T ç Q ç ½ M?bM i?`v i?`T i?Q€M; Î T?Q t X æBM? >çQ M; ²B tm®M; p`M
+MM; - b m ç| ? „M HçB çB p T?Q i`QÈ+ pÈB i®+ ç° M? M? ?ÆMX

*m®B +MM; - b m K°i + M? ;B| - æBM? >çQ H2Q H M çdM? i?€T ç Q M`vX *m®B +M
i?Î ? „i` K°i iB M; b m ç| i`U+ iB T [m€ tm®M; - ? B i v M „K H'v +?m¬B i`QÌM; ç Q
K² ?¬B M? M?çBX S?^aB K°i ?²B H•m ? „M KÈB F?¬B T?K+ çQÈ+ K°i +?9i i? HU+X
M?bM H M- T?€i ?B M çdM? i?€T ç Q H` K°i ç`B + Q /Q p¬ b® +?m¬B +O i`QÌM;
F?Q^aM; KQÌB i?QÈ+- çQÈ+ ; „M pÈB M? m +?dM? i HçB #|M; HQ€M; X

J°i F?®B M? K i?ç+? ?mv i b „+ HŠM; H†M; M^K Î i` M #bM? ç`B- ;B®M; M?Q K°i #
•M? K „i æBM? >çQ H`T iS+ /WM; HçBX *?d +| çB m- i?S i?m ?9i bU +?9 w +O ? „M
?mv i b „+¬K` H` K°i i? M? i`QÌM; ç Q + „K Î i` M M? K i?ç+? ?mv i b „+X

æ•v H" K°i i? M? i`QÌM; ç Q # M; Q" B H° ` K" m ?²M; M?ç i- +?m¬B ç Q ç Ä ç" K- +
h?•M ç Q `°M; F?QªM; # KQÆB +K- HŠM; H†M; +„K Î i`QM; M? K i?ç+? ?mv i b„+
` M; Q" B M? K i?ç+? ?mv i b„+ - KÆ ?²+| K°i K F?Q F?| +| i? ?bM? /mM; - Î i`QM;
K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQÊ+ K°i iB ?mv i [m M; HQÊM [m M? i?•M ç QX

J°i HU+ HQÊM; ?mv i Kç+? iQÆM; HB M M?Q +| M?Q F?¬M; F m ;¼B æBM? >çQ-
M"v T?€i` X

E?¬M; #B i p b b Q- i`QM; M?€v K„i M"v- æBM? >çQ +| K°i HQçBªQ ;B€+ F?¬M;
i? M? ç Q M"v iWM; i`ªB M; "M pçM M,K- iWM; i`ªB [m p¬ b® F, M;mv M ?²M; ?Q
/QÌM; M?Q +?QM? H" ç M; +?Î çÊB ;BÌ T?9i KbM? tm'i ?B MX

J°i HU+ HQÊM; Î # M i`QM; i•K #„i ç¬m F?ÎB ç°M; X

æBM? >çQ i?2Q #ªM M,M; iB M p T?Q i`QÊ+ K°i #QÊ+ - #'i i`B #'i ;B€+ HB M ç
?mv i b„+ - çQ i v ` M„K H'v +?m¬B +O i? M? K ç Q M"vX

L; v i`QM; M?€v K„i M"v

PM; QM; QM; 5

h? M? FB K `d pšM v M H†M; - Î i`QM; i v T?ªB +O æBM? >çQ ç°i M?B M #„i ç¬m
æ•v H" K°i HQçB +?'M ç°M; çB M +QÌM; i`QÊ+ ç| +?Q iWM; +|X

eyyX *?QÆM; eyR, h? M? EB K _d ob J æ Q

*´ i v æBM? >çQ +kM; #` +?'M ç°M; i /çB- ;¬M M?Q F?¬M; +¬K çQÊ+ M[X

æ M +m®B +MM; i? M? FB K `d pšM ?Q" M iQ" M i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +? +O æB
HQm [m M; - i`U+ iB T iW i`QM; i v ?„M # v ` M; Q" B- F?¬M; +¬M HU+ HQÊM; ?mv
i` M i?•M FB K iU ç°M; `ÆB tm®M; - H° ` i?•M FB K i`QM; bm®i M?Q M;¼+ - T?| M
iQ" M b®M; HçBX J°i HQçB HU+ HQÊM; F?OM; F?B T +QÌM; ççB ç M KS+ F?| +| i?
T?| M; ` M; Q" BX .QÌM; M?Q M| +?QM? H" +?9 i +O i? ;BÈB M"vX

L;•M [m M; b€M; HÁ X E?Q iS+ F€ Hç i`"M` X

o"Q ;BÌ T?9i M"v- +?mv M #'i M; Î ç½ tªv ` X

:¬M M?Q i`QM; +MM; K°i H9+ - iQ" M #° +€+ FB K i" M- FB K ;šv i`QM; çQçM i•v /m
+ªK SM; - /QÌM; M?Q ç M; ?QÎM; SM; pÈB i? M? FB K `d ç°i M?B M T?€i mv- +kM; T
`2Q ;B®M; M?Q i?Ov i`B mX

EB K M;•M p M; H M ;B®M; M?Q iB M; `²M; ;¬KX h`QM; i?B M ç` - iWM; i? M? FE
HÆ H[M; i` M F?¬M; i`mM; X æBM? >çQ i?'i FBM? - +| +?9i F?| +| i? ?B m çQÊ+ ç
T?€i bBM? i`QÊ+ K„iX

hW b m F?B æBM? >çQ M?ti çQÊ+ i? M? FB K `d M"v Î p€+? M9B T?Q b m F?m +
M| T?€i bBM? ` #B M ç´B F?€+ i?QÌM; M?Q p"vX L| i? v ç´B iÈB i`çM; i?€B F?€+
iWM; i?'vX L| +?O ç°M; T?€i` HU+ HQÊM; FBM? F?OM; M?Q p"v- T?€i mv` HU+
F?€+ M"Q HU+ HQÊM; +O i?¬MX G) M"Q M| i?"i bU b) ?Q" M iQ" M b®M; HçB b Q\
GQçB HU+ HQÊM; M"v i?"i bU [m€ ç€M; bÊX

.QÌM; M?Q +?d +¬M i? M? FB K `d M;mv M w- K°i Hm²M; FB K [m M; +| i? i`QM; M
M?Ä M"vX

*?d +| çB m æBM? >çQ +| i? +^aK ;B€+ çQÊ+- HU+ HQÊM; +O i? M? FB K `d /QÌM
KbM?X " ^M; F?¬M; - H'v HU+ HQÊM; i? M? FB K `d T?|M; ` H9+ M"v ; -M M?Q pQ
*?d +-M K°i iB - ç½ +| i? i`QM; M?€v K„i #B M KbM? i? "M? i`Q #KBX

h? M? FB K `d T?€i mv- iW T?Q t M? „K M; v p"Q i? M? K ç Q FB X h`QM; M?€v
+?ì æBM? >çQ F`T T?°M SM; - /QÌM; M?Q #` i? M? FB K `d FQ+? i?Q+?- i? M? K
b„+ +kM; ç°i M?B M çB M +m²M; +?'M ç°M; H MX hWM; iB M; ç Q p M; p¼M; +^a #
i` M +Ym i?B M ç M; `Qi ; "Q- i`QM; M?€v K„i b®M; HçB5

E2M; F2M; F2M; F2M; 5

hWM; iB M; FBK HQçB p +?çK +?'M ç°M; +^a #-m i`ìB- K ç Q T?€i ` b|M; F?Q- iU
?mv i b„+ `9i ` iWM; i' + K°i- +?"K `½B H° ` /€M; p i?U+ bU +O M|X

æBM? >çQ çSM; î F?Q^aM; +€+? ; -M M?Q p"v- +?Q M M ? „M i?'v `ä ?bM? /€M; +O

æB m F?B M ? „M +^aK i?'v #'i M; î +?QM? H" - i? M? K ç Q +kM; F?¬M; T?°B ?Q" M

h?•M ç Q +?d +ÁM HçB +| ? B T?¬M # X J°i T?¬M +ÁM HçB #` ; ½vX Jti ; ½v F?¬M
ç-v çOX J°i çQçM KkB ç Q F?¬M; #B i ç½ i?'i Hç+ çB ç•mX æ•v H" K°i i? M? ç Q ;

*"M; [m, /` ?ÆM +?QM? H" - F?¬M; +?d H" +| i?•M ç Q #` ; ½vX L; v +^a +?m¬B ç Q
i?•M ç Q +ÁM HçB- imv `^M; i`ÆM i`m°i- M?QM; #` bSi K X *| i? i?'v çQÊ+ `ä `^
i€+? ` X > „M +| i? tmv M [m p iMSi M?bM i?'v +<sup>a</sup>M? iQÊM; T?Q ç®B /B MX h`Q
+?d +| p" B çB K ?mv i b„+ ; B®M; M?Q `d `ûi ?ÊT HçB pÈB M? m- HçB ; B®M; M?Q
i`"M ; B| i?'B iÈB- M| H"TiS+ b) i€+? ` H"K #®M- M, K K^aM?X

L?QM; iW i`QM; i?•M ç Q bSi K FB HçB i`mv M iÈB HU+ HQÊM; - [m^a i?U+ F?B
i`•M i`®BX

æBM? >çQ i?'v `ä- F?B i?•M ç Q ?Q" M iQ" M iW i`QM; M? K i?ç+? ?mv i b„+ `9i `
p, M ?mv i /B K çÆM ; B^aM H|2 H M îi` M i?•M ç Q bSi K X "•v ; B| ? „M KÈB ?B m çQ
F i +?m¬B ç Q F?B M +?m¬B ç Q +m®B +MM; F?¬M; pĐ ` - +?QM? H" KBM? p, M ?

E?B KBM? p, M ?mv i /B K M"v H|2 H M b€M; iÈB KS+ +U+ çB K- K°i +^aM? iQÊM;
?B M- KÆ ?² ?mv M ?| ` K°i i? M? +?B M ç Q ?mv i b„+ ?Q" M +?dM?X

h? M? K ç Q M"v ; B®M; M?Q J i?¬M tm'i i? - H"TiS+ T?|M; ` HU+ HQÊM; +?Q
F?€M; pÈB i? M? FB K `dX

>mv i [m M; i`"M ` - K°i +ÆM H®+ ?mv i b„+ i`QM; i? ; BÈB M"v /WM; HçBX h'i +^a
/QÌM; M?Q M?"M çQÊ+ HìB F m ; ¼B +O ?Q" M; ; B^a- +kM; +?"K `½B HÆ H[M; - KÆ
/QÌM; M?Q iÈB p€B +?"Q i?€M? i?QÊM; X

æBM? >çQ +^aK i?'v ç-m | + KbM? +| T?¬M F?¬M; /MM; çQÊ+X

h? M? FB K `d p" K ç Q KÆ ?² ç®B H" T M? m- /QÌM; M?Q H" ? B p` +?9 i i?B M ?
M? mX

E? „T MÆB- iQ" M #° ç Q i" M FB K ; ½v i`QM; çQçM \*` G° M"v ç m ç M; çB M +m²M
FB K M; •M- ç Q M; •MX

hWM; i¬M; F?Q iS+ p¬ ?bM? - iW i`QM; i? M? FB K `d p" i? M? K ç Q #çQ T?€i `
+m²M; ; "Q i?ûi /•M; i`"Q p #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; +m°M i`"Q K½M? HB i` M; Q"
i`"Q K½M? HB i`QM; iQ" M i? ; BÈBX "-m i`ìB p" Kti ç'i- M; v +^a p€+? M; , M F?¬
`mM `~vX _ä `^M; +| i? i?'v çQÊ+- i`QM; K°i ç¬B ç Q FB K M"v F?¬M; +| +€+? M"Q
#çQ T?€i ` - +kM; +| i? #` M; ?B M M€i #'i +S H9+ M"QX

*?d +| çB m ? B i? M? ç Q FB K M"v ?bM? M?Q ç m +U+ F€ +?B m +® ç®B pÈB æ
HQÊM; +| i? ?Ov /B i pçM p"i bBM? HBM? i` M i? ; BÈB- F?B M i? ; BÈB M"v `m
p¬ b® +QÌM; ; B^a ok >Q" M; ok æ ?| i?"M? i`Q #KB- M?QM; HçB F?¬M; ^aM? ?QÎM;

@ *€+ M; QÆB

æBM? >¢Q ç M; Km®M M!B ;b ç!- M?QM; i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q

o Q5

PM;5

h`QM; i? M? FB K`d p` K ç Q M?€v K„i ?! i?`M? ? B ç¢Q HQm [m M;- T?!M; H M F?¬M;- KÎ` p€+? M;;M F?¬M;;B M- Î i` M #-m i`lB HQm H¢B K°i p i M Si F?¬M;;L M;Q!B i ;B”i KbM?X *?9M; F?¬M; M;WM; +?®M; ç®B pÊB M? m- F?¬M; M;WM; p K’i F?¬M; i?’v #!M; /€M;X

GU+ HQÊM; +O +?9M; H¢B F?¬M; #B M K’i F?ÄB i? ;BÊB M”vX *€B i? ;BÊB ç C F?Q pšM Î +?¶ +k`mM`~v` M`dX æBM? >¢Q M;Æ M;€+ M?bM H M #-m i`lB- i`QM

h`QM; KÆ ?² ?„M +ªK i?’v- ;B[ i? M? FB K`d p` i? M? K ç Q- ?ŠM +kM; F?¬M; T K†i- +! K°i +ªK ;B€+ ç½ iWM; [m2M #B iX

G) M”Q ;B[+?9M; ç½ iWM; +! •M Q€M ;b ç! b Q\ G) M”Q ;B[+?9M; ç½ iWM; +! K° pMB Î M,K i?€M; H`+? bY b Q\

h?lB ;B M i`¬B [m iWM;;B•v iWM; T?9iX h`QM; M?€v K„i ç½ MY M;”v i`¬B [m X

æBM? >¢Q F?Q M? +?•M M;²B Î i` M çdM? i?€T ç Q- p”M F?Q çB m iS+- M?QM; i`

h? M? FB K`d H” +QM #”B +?Q H”i HÈM M?’i Î # M +¢M? KbM?X L! H¢B F?¬M; + M!X hW b m F?B KbM? tmv M [m - çB iÊB i? ;BÊB M”v- H-M ç-m iB M M?bM i?’v i? M? FB K`d M”vX L m M?Q K’i çB- i`QM; HÁM; ?„M i?”i bU +! +?9i Hmv M iB +- ?[m +kX

æBM? >¢Q M;~M; ç-m M?bM #-m i`lBX

LÆB ç! H” K°i K-m t M? i?ŠKX

eyRX *?QÆM; eyk, æ¢B h¬M; aQ hS E?B m

*?d +! çB m M?bM F„ H¢B T?€i ?B M F?¬M;;B M;B®M; M?Q K°i KªM; i?¢+? ç M;` ~vX .Q!M; M?Q H” +! HU+ HQÊM; M”Q ç! p¬ +MM; F?OM; F?B T- Î # M FB +O p€ F?¬M;;B M pki`K T?Q t i`QM; #-m i`lB- çB M +m²M; p +?¢K [mv i ç’mX

æ M #m’B i®B- i? M? FB K`d p` K ç Q pšM F?¬M; i?’v ?bM? #!M;X >mv i M;mv i

æBM? >¢Q +?d +! i? M?šM M?’M- M;²B t T #^M; Î i` M çdM? i?€T ç Q- ?’T i?m i Hmv M i?•M i? +O KbM?X

G9+ M”v- æBM? >¢Q M?bM F„ # M i`QM; i?•M i? KbM?- ç°i M?B M F?B T bÊ F?B F?¬M;´MX

G9+ i`QÈ+- i’i +ªi•K i?¬M ?„M #`K ç Q /šM /„i- M M F?¬M; +~M i?”M [m M b€i- F G9+ M”v ?„M pW +?9 w iÊB # M i`QM;- HB M T?€i ?B M` - i`ªB [m bU i¬B Hmv M ç Q i`QÈ+ ç!- HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? KbM? ;¬M M?Q ç½ #` ? Q ? i ç M +U+ ?¢ ?„M /mv i`b bU çB m iS+- iQ”M i?•M ç m F?¬M; +ªK i?’v bU ç m çÊM i /¢BX

æ•v H” /’m ?B m ?Q”M iQ”M i?Q€i HU+X

>mv M F?Q i`QM; +Æ i? ;¬M M?Q ç½ iB m ? Q b¢+? b)- ;B®M; M?Q iWM; HÁM; br

æ M çB M /QÈB #KM; p”i`QM; M;U+- +?d +! ?¢i;B®M; ?mv M F?Q M”v- ;B®M; M?Q +?lM H!2 H M- /Q!M; M?Q +! i? i„i #’i +S H9+ M”QX

*?"K`½B i?Î ?„i` K°i ?ÆB- æBM? >¢Q p" M +?mv M >mv M *?B M h?„M; Zmv i- iQ
+O KbM?X

.QÈB bU i?¬B ¸°M; +O ?„M- ?¢i ;B®M; M;K+ #,M; ?mv M F?Q p" ?¢i ;B®M; i?B M
#„i ¸-m F?¬B T?K+X

Zm M; /B KªK ¸¢K /-M /-M i`Î M M +~M; H9+ +~M; b€M; +?|B- +~M; H9+ +~M; +?|E
;B®M; ?mv M F?Q i`Î M M i`QM; bm®i K /`m- bQ pÈB i`QÈ+ FB +~M; MQ ¸O /²B
F?¬M; M;|KÆ ?² +|tm i? +?mv M i?"M? i`¢M; i?€B +® ¸`M? ?ÆM bQ pÈB i`¢M; i?

E?B æBM? >¢Q +~M i?"M [m M b€i- Î p` i`Q i`mM; i•K +O ? B ?¢i ;B®M; ?mv M F?
i`¢M; i?€B iBM? ?¢+? HÈM +?WM; ?¢i ;¢QX

> B ?¢i ;B®M; ?mv M F?Q F?¬M; M;WM; T?•M ?Q€` ?mv M HU+ Î i`¢M; i?€B +?
M?Q b®M; HÈM +m²M +m°M H Q M? M?- ;"Q i?ûi p¼i p"Q i`QM; i?¬M; ¸¢Q FBM? K

h?¬M; ¸¢Q FBM? K¢+? p®M ¸½ F?¬ +¢M /QÌM; M?Q HÁM; b¬M; M Si M - ¸QÈ+ ?m
iBM? i?m-M M"v +?av ¸ M +~M; +ªK i?'v / +?`m ?ÆM- H"TiS+ F?¬B T?K+ H¢B bU
M M`°M; ½B i?¬M; i?Q€M; ?ÆMX

æ•v H" K°i i`¢M; i?€B H°i t€+ b m F?B i`ªB [m €T HU+ +U+ ?¢M- +~M; K¢M? ?ÆM
+O im Hmv M #bM? i?QÌM;X

æBM? >¢Q i?"K +?Q +|i? +ªK ;B€+ ¸QÈ+ `ä`~M;- i?ÌB ¸B K K¶B H-M ?mv M F?Q
F?B m ?mv i- ;B®M; M?Q pk i`K HÈM M' K¢M?- i`QM; M?€v K„i ?bM? i?"M? K°i i
;B®M; ?mv M F?Q i`QÈ+ ¸|- i¢B i`mM; i•K +O K¶B K°i F?B m ?mv i+kM; tm'i ?B
Î i`¢M; i?€B +® ¸BM? HÈM +?WM; ?¢i ;¢Q- ~M +?S HU+ HQÈM; ¸†+ #B iX

h`¢M; i?€B +® ¸`M? M?Q p"v ¸QÈ+ M;QM; F i`®i +m°+ +|i€+ /KM; i? M"Q- æBM?
+?„+ ?ŠM imv i ¸®B F?¬M; TªB H" +?mv M ;b t'mX

a m F?B ?mv M F?Q i?¬M; [m F?B m ?mv i ¸½ M;QM; Hmv M +m®B +MM; i`QM; M
pšM F?¬M; ?Q`M iQ`M M;WM; H¢BX æBM? >¢Q /Si F?Q€i /šM HU+ HQÈM; M"v i`M

:-M M?Q +?d H" K°i w MB K- h9+ h?B m .QÆM;- FBM? K¢+? i?S b€m ¸B [m F?B
h?B M Zm€- i`QM; M?€v K„i #`i`MM; FQ+? KÎ` X h¢T +?'i # M i`QM; [mª i?U+ ;B®
i`QM; i`QM; i?ÌB ;B M`i M;„M M;OB #`M;QM; Hmv MX G9+ i`QÈ+ +¬M +?Q Qi H"
i? ?Q`M i?"M? [m€ i`bM? im Hmv MX >B M i¢B ¸½ #``9i M;„M H¢B p¬ b® H-M-

æBM? >¢Q H'v i?O T?€T ¸B K iBM?- #„i ¸-m Hmv M pB M F?B m ?mv i KÈB M"vX

h?ÌB ;B M F?QªM; +?WM; # MûM ?QÆM;- K°i iBM? [m M; M;•M b„+ iW i`QM; +Æ i

J°i HU+ HQÈM; F€ H¢ #„M` X æ•v H" /'m ?B m ¸B K iBM? F?B m ?mv i KÈB i?"M?

@ h?"M? +¬M;

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q p¬ +MM; pmB KWM;X æ•v +QB M?Q H" i?m ?Q¢+? M;Q`B /

.U i?2Q iQM? iQ€M # M ¸-m- iB M p"Q +ªM? ;BÈB æ¢B h¬M; aQ iS F?B m- ¸¢B F?
KÈB +|i? iQ+? Hkv M;QM; Hmv M`X h?"i F?¬M; M;?o iÈB- KbM? H2Q i?€T ¸ Q
i`QM; +Æ i? - b m ¸| H¢B #`F?Q iS+ +?Q i¬M +O i? M? FB K`d p"i? M? K ¸ Q
?ÉT- H¢B +|i? tm'i ?B M K°i w MB K- Hmv M pB M F?B m ?mv i i?S iQ iÈB +ªM?

*|i? +ªK ;B€+ ¸QÈ+ `ä`~M;- b m F?B i`MM; FQ+? i?"M? +¬M; pB M F?B m ?mv i
+O ?mv M F?Q +ÁM /Q H¢BX *?d +| ¸B m- T?¬M HU+ HQÈM; +ÁM H¢B M"v Km®M
i?S M,K H¢B +| +?9i F?| F?,MX æBM? >¢Q F?¬M; HU +?¼M K¢Q ?B K- K" p" M +?m
FQ+? i?¬M; ¸¢Q FBM? K¢+? p" F?B m ?mv i p®M ¸½ i?¬M; bm®iX >„M TªB iWM;
?mv M F?Q +O KbM?X L M iªM; pª ¸¢Q imv i ¸®B F?¬M; i? H" K°i [mª +¬m H,M M
+QM ¸QÌM; i" ¸¢QX

hm pB +O KQÌB ? B FBM? +?QM? ¸½ iB M i? K K°i #QÈ+X

æBM? >¢Q F?¬M; M;WM; p" M +?mv M i?B M ?Ä ?mv M F?Q i`QM; ¢ M ¢B M- im H
i`bM? im Hmv M H•m /"BX

*m®B +MM; i•K i?¬M æBM? >¢Q F?¬M; +ÁM #"M i•K bmv M; ?o i? K p i? M? FB K

*kM; F?¬M; #B i ¢½ i`ªB [m i?ÎB ;B M # Q H•m- H¢B K°i ¢¢Q €M? b€M; ?Ä /B K i v
`X h`QM; KÆ ?² K°i pB M ¢®K b€M; tmv M [m M; U+ ?„M- M?Q ~M M?Q ?B M i`Q
/•M; H M HU+ HQÊM; F?´M; H²X a m ?ÆM KQ`B H-M ?Qi i?Î- ¢®K b€M; M`v KÊB-
i?•M i? X

hm pB ?mv M F?Q i`QM; ¢ M ¢B M ÎM; U+ +m®B +MM; ¢½ iB M p`Q +ªM? ;BÈB æ¢B
æBM? >¢Q iW i`QM; +ªM? ;BÈB F?¬M; KBM? +?"K `½B ` M; Q`B- i?Î ?„i ` K°i ?Æ

>mv M F?Q p" M +?mv M i`QM; +Æ i? iW iW i`Î H¢B #bM? i?ªM- H`v K°i iB i i`m +®
?Q`M pÁM; HÈM pÁM; M?Ä [m iWM; i?¬M; ¢¢Q FBM? K¢+? p` F?B m ?mv i i`QM;

a m ¢!- ?„M +?"K `½B KÎ K„iX

E?B €M? K„i +! i? M?bM i?`v ¢QÊ+- æBM? >¢Q i?`v ? B p`i i`QÊ+ K„i- M?`i i?ÎB F
i`QM; HÁM;- F m H M K°i iB M;X

h? M? FB K `d # M T?ªB- i? M? K ¢ Q # M i`€B ¢ M; M? M?`M; i`¬B HÆ HYM; Î #

*?9M; ¢½ i`Î p 5

æBM? >¢Q +® MûM bU F?B T bÊ i`QM; HÁM;- M; ~M; ¢-m M?bM H MX

h`QM; #-m i`ÎB ?mv i M; mv i ¢½ªK ¢¢K p¬ +MM;- b„T #B M K`iX æB m M`v +! M; ?c
h`QM; H9+ #`i i`B #`i ;B€+ KbM? H¢B +! i? im Hmv M ;¬M M?Q bm®i +ª ¢ KX h? M
i` M? ¢`m iW F?B M`Q- ¢½ K°i H-M M[ i`Î H¢B ¢dM? i?€T ¢ Q M`vX E?¬M; M; Î æB
T?€i ?B MX

>„M H¢B [m v ¢-m i?Q€M; M?bM p T?Q b mX

S?Q b m E, M? E?ÎB ¢ M; M; O b v i`QM; H m KBM? p, MX E?m¬M K†i i?B m M[i?
b€M; +! p ¢B K i oM? K„H X h`L; mv i p` +€ ?2Q J M? J M? ¢ m Î +?mM; K°i +?¶-
[m€ i`bM? im Hmv M T?mM ` Mm®i p`Q iBM? ?Q ?mv i M; mv i- M; O p MB iW H•mX
K ¢ Q p`i? M? FB K `d ¢½ i`Î p X

eykX *?QÆM; eyj, *MM; GQ¢B JBM? o, M\

æBM? >¢Q +?"K `½B ¢SM; H M- +~M i?"M [m M b€iX

G9+ M`v i? M? FB K `d bQ pÈB i`QÊ+ ¢•v /Q`M; M?Q F?¬M; +! ;b i? v ¢´BX S?Q
`d `ûi HQ M; H`- F?¬M; +ÁM +! F?Q iS+ +?Q i¬M FBM? i?B M ¢°M; ¢` M?Q H9+ i`
M +¢M? æBM? >¢QX

*?d +! ¢B m F?B M?bM F„- æBM? >¢Q T?€i ?B M `d `ûi i` M i?•M FB K- ?bM? M?Q M
¢!X L?QM; `®i +m°+ H` M?B m Î ¢•m- ?„M i?"i bU F?¬M; M!B `ä ¢QÊ+X

æBM? >¢Q M? M?`M; M„K i? M? FB K `d i`QM; i vXªK ;B€+ H¢M? H)Q [m2M i?m

@ `^M; ?[m +k- M; QÆB `®i +m°+ ¢½ i`Î p X h i?"i HQ H„M; M; QÆB K°i H-M # v H
M[5

L; !M i v ?„M tQ H M i?•M i? M? FB K `d- /Q`M; M?Q +?¢K p`Q / i?`i +O i bM? M?

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q KWM; `Ð- M?Q ;†T H¢B ¢QÊ+ #^M; ?[m +kX >„M F?) `!i M;
i?•M FB KX GQ¢B +ªK ;B€+ [m2M i?m°+ H¢B K°i H-M M[i`Î p X æBM? >¢Q i?Î T

ç`M? çQÊ+- +?d +—M iQ`M HU+ `|i ?mv M F?Q p`Q- pšM +| i? FQ+? T?€i çQÊ+ H
i`QM; i? M? FB K `d HQçB M`vX

*'i i? M? FB K `d çB- H9+ M`v €M? K„i æBM? >çQ HçB M?bM p T?Q i? M? K ç Q
G9+ M`v- i? M? K ç Q F?¬M; +ÁM T?|M; K iQM? ?mM; ?,M; +Q`M; ççB H M i`B
M?`M; i`¬B HÆ HYM; Î# M +çM? æBM? >çQ- ;B®M; M?Q K°i +QM bOM; p`i M; Q
i?•M ç Q F?¬M; +| p i `d `ûi- i?•M ç Q p¬ +MM; i`ÆM M?ÆM- M?QM; ç-v M?[M; p i
b„i pÐ ?ÊT HçB pÈB M? m- +kM; +| i? ;½v #`i +S H9+ M`QX

æBM? >çQ +?9 w i?'v- +| p¬ b® KBM? p,M ?mv i b„+ +?`M; +?`i +?2 T?O ç-v i`M
oÈB ?B m #B i p T?QÆM; /B M KBM? p,M +O ?„M- HçB F?¬M; +€+? M`Q T?€M ç
p,M ;bX æ| +kM; F?¬M; T?ªB H` /ÁM; +?QM? KBM? p,M p¬ i`M +O ççB HK+ ?B M
p,M i?QÊM; +´ pÈB T?QM; +€+? +´ tQ - ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +?9i HU+ HQÊM; M`Q
+?d H` K°i p`B ?bM? p) H°M t°MX L?QM; M m M?Q +~M i?`M M?bM F„ M?[M; ?bM?
i?'v KÆ ?²X hQ`M #° HBM? ?²M +O +QM M; Q`B /Q`M; M?Q Km®M +?bK p`Q i`QM;

æBM? >çQ +?d HB + K„i M?bM bÆ [m - +kM; F?¬M; /€K +~M i?`M [m M b€iX GQç
>çQ M?È iÈB K°i p`i F?€+X

æ| H` +€B #`M +Ì #`M; ç€ Î i`QM; bÆM ç°M; i?¬M #Q Î /®+ ç€ T?Q b m F?m +?S `
aÆM ç°M; i?¬M #Q FB H` MÆB F?ÎB M; m²M i`i +ª F€ M; ° +O æBM? >çQX L; QçB
i?`M? +?`i HÄM; K`m i`„M; p` M?`M çQÊ+ ? B H½Q [m€B M`v p`i æ Q h´ EB K h´
T?€i ?B M ` K°i i²M içB +U+ F€ [m, /` F?€+X

æ| +?QM? H` +€B #`M +Ì ç€ FB X

h` M K†i #`M +Ì ç½ +kM; +| ç-v M?[M; ?bM? p) iQÆM; iU pÈB ?bM? p) i` M i?•M K
G9+ ç| æBM? >çQ +?d +—M pW M?bM ?bM? p) i` M K†i #`M +Ì ç€- +ª M; Q`B b) +?
G9+ ç-m ?„M +ÁM iQÎM; M; mv M M?•M `^M; H` /Q i?U+ HU+ KbM? [m€i?'TX *?d +
p`Q +ªM? ;BÈB hB M h?B M ok h¬M; - ?„M iU +?Q `^M; M?`M i?S+ +O KbM? ç®B pÈ
K°i iB m i¬M; bQX L?QM; K¶B H¬M ?„M çB [m i?ç+? ç°M; i?¬M #Q FB - F?B M?bM
#Q FB - ?„M pšM +ªK i?'v HBM? ?²M +?Q€M; p€M; Km®M M; `i çBX

>ÆM M[? B H½Q [m€B p`i æ Q h´ p` EB K h´ ç®B pÈB #`M +Ì ç€ M`v HçB ?Q`M iC
M|B +?mv MX G9+ M`v æBM? >çQ KÈB HQ€M; i?Q€M; ?B m `ä- M?[M; ?bM? p) çQ
ç€- i` M i?U+ i H` i²M içB +U+ F€ F?OM; F?B TX oÈB HU+ HQÊM; +O KbM? ?B
#Q i`QM; ç| çQÊ+X

>¬K M v M?[M; çQ`M; Mûi i` M i?•M i? M? K ç Q ;½v M`v HçB +?Q æBM? >çQ +ª
Mûi i` M #`M +Ì ç€ i?¬M #Q FB X

*?ŠM; H) H` +MM; K°i HQçB KBM? p,M ? v b Q\

h`QM; HÁM; æBM? >çQ pW bmv çQ€M- ç°i M?B M [m, i?¬M tmB F?B M ?„M pQÆM
i? M? K ç QX >„M +| +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q ç M; +¬K H`v K°i M? K i?ç+? M|M; +?ª
ç| ` - F?¬M; +ÁM +| #`i F€ T?ªM SM; M`Q F?€+X

h? M? K ç Q M`v i`QÈ+ ç| #çQ T?€i ` HU+ HQÊM; +?Q i¬M çO ç +| ç` p` M; M;
#B m ?B M +U+ F€ H†M; H)X L?QM; F?B #` æBM? >çQ M„K i`QM; i v- HçB F?¬M;

*kM; F?¬M; #B i +| T?ªB H`ªQ ;B€+ ? v F?¬M; - æBM? >çQ i?`K +?Q i`QM; H9+ KÆ
M`v ;B®M; M?Q H` p`i +| bBM? K M? +ÁM b®M; - +9B ç-m ?Q M ?¬ K°i iB M; X

G9+ M`v- ?„M KÈB +| +Æ ?°B [m M b€i i? M? K ç Q M`v Î F?QªM; +€+? ;¬M M?Q p

h? M? ç Q K`m çÄ M`v +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q pÄ i`SM; p`i- ç-v M?[M; /`m p i F€ H
+? içQ iW M; mv M HB m ;b- +ªK ;B€+ F?B iB T t9+ i?`i i®iX L| iªM ` M?B i HQÊM
HçB F?B M æBM? >çQ +ªK ;B€+ +U+ F€ i?QªB K€BX GQçB ç Q `°M; ?ÆM # KQÆ
i?QÈ+ M,K- iQ`M i?•M H°` K`m çÄX

æ| H" K°i i? M? ç Q #` bSi K X L; v +<sup>a</sup> HQÐB / Q +kM; #` ; ½v K°i çQ¢M- /Q`M; M? Q
H9+ M"Q- i`î i?"M? ?ÆM KQ`B F?®B`ÆB tm®M; K†i ç' iX

*?Q M;5

æBM? >¢Q #'K i v #„M` X

h` M i?•M ç Q T?€i` K°i ç°M; F?¬M; /Si- p¬ +MM; / M;?2X

oÈB FBM? M;?B K æBM? >¢Q +| çQÊ+ iW +?¶ æ Q h' EB K h'- H¢B F?¬M; +€+? M"
çQÊ+ +? i¢Q` iW M;mv M HB m ;bX

h?Q¢i M?bM M| /Q`M; M?Q F?¬M; T?^aB H"K #^M; p" M; - +kM; F?¬M; T?^aB #^M; b„iX
i`QM; i v F?¬M; M;| H¢B ;B®M; M?Q M„K K°i +¼M; +Ä- +^aK ;B€+ i?Q^aB K€B F?¬M
M?"M; pmM; H M- M?'i i?`B +| iWM; i-M; b|M; F?Q î ? B # M HQÐB ç Q #„M` X JS
;½v M"v- [m^a i?U+ ç¢i ç M K°i KS+ ç° F?¬M; i? iQ`M; iQÊM; M'BX

@ æ Q i®i- i?U+ bU H" K°i i? M? ç Q i®i5 æ€M; iB + +?QM? H" ç½ #` ;½v- F?¬M;
i? iQ`M; iQÊM; çQÊ+- i?`B çB K M| +ÁM ?Q" M +?dM?- b) +| mv HU+ i? M"Q5

æBM? >¢Q HB M iK+ i€M i?Q`M; - F?¬M; M?"M çQÊ+ ;BÆ ? B M;|M i v H M- M? M
smv5

J°i iB M; ç°M; F?) p M; H MX æ-m M;|M i v æBM? >¢Q #` +„i- tm'i ?B M K°i p i K€

@ h?"i H" b„+ #ûM5

æBM? >¢Q FBM? M;¢+ F m H MX

LÆB M;|M i v KbM? +?¢K iÈB +?QM? H" p` i`Q p i MSi i` M i?•M ç Q- +kM; F?¬M;
M?€v K„i H¢B +| i? `¢+? çSi +Æ +O KbM?X

S?^aB #B i`^M; i`^aB [m K'v M;`v` M Hmv M pW [m - i?•M i? KbM? ç½ +| i? iQÆ
+^aM? ;BÈB ok >Q" M; M?" F?B m- ; -M M?Q H" ç Q i?QÆM; #'i M?"T- MQÊ+ HY #
+U+ T?~K- +kM; +-M +| +Q`M; ;B<sup>a</sup> i?¬B ç°M; KÈB +| F?<sup>a</sup> M,M; T?€`€+? HÈT / +O
i? M? K ç Q M"v M?bM M?Q /`v +MM- M?QM; +?d i`QM; M?€v K„i H¢B `¢+? çQÊ-
>Q" M; M?" F?B m

æ•v i?"i bU H" K°i i? M? i?-M #BM?X

*| i? M? ç Q M"v î i`QM; i v- b m M"v +?Q /M +| +?®M; H¢B M?[M; +Q`M; ;B^a +^aM
+| i? / /"M; T?€ pÐ T?ÁM; M;U +O #¼M ?¼X

o i K€m iW M;|M i v +?^av` -`ÆB tm®M; i?•M i? M? K ç QX

eyjX *?QÆM; ey9, J æ Q í h`QM; h v- h *| h?B M >¢

hWM; ;B¼i K€m pW`ÆB tm®M; - H"TiS+ #` i?•M ç Q ?Q" M iQ" M ?'T i?mX *^aK ;
i`QM; HÁM; æBM? >¢Q i`QÊ+ ç| - +m®B +MM; ç½ i`î M M`ä`"M; +?Q iWM; i?'v- ç
i?•M K ç QX

hmv`^M; ç•v H" H-M ç-m iB M æBM? >¢Q +-K i? M? K ç Q- M?QM; HQ¢B +^aK ;B€
æBM? >¢Q +^aK i?'v- /Q`M; M?Q +m®B +MM; KbM? ç½ ibK H¢B çQÊ+ K°i T?-M i?•

*?Q iÈB M v- HQ¢B +^aK ;B€+ M"v ;B®M; ? i pÈB +^aK ;B€+ F?B ?„M +-K i? M? FB

h? M? K ç Q M"v H¢B /"M? +?Q i bY /KM;5

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q p¬ +MM; pmB KWM;X

@ *?d +| çB m F?¬M; #B i HU+ HQÊM; ;B®M; M?Q +?Q i¬M ç½ #çQ T?€i i`QM; K ç
içB M[? v F?¬M;

a m F?B æBM? >çQ +~M i?"M [m M b€i K°i ?²B- HçB i?Y `|i ?mv i F?Q p`Q i`QM; i
ç|- i? M? K ç Q #„M` +?QM? H` [m M; /B K K`m çÄ- i?m°+ ? ?Ä i`QM; M; k ?`M?
>çQ p`M /KM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q içB ç M çB M i` M M; U+ `|i p`QX

æB m F?B M æBM? >çQ +ªK i?'v pmB KWM; +?QM? H`- +?'i HB m +O i? M? K ç Q
F?Q HçB ?Q`M K„ F?¬M; +| ; b ç M|BX "ªM i?•M KbM? +?d KÈB +| K°i w MB K- i?
i?¬M; i?m`M iB M p`Q i`QM; i?•M ç Q- / /`M; ;B®M; M?Q ?mv M F?Q HQm +?mv
KbM? p`vX

•K5

h?2Q i?B M ?Ä ?mv M F?Q `|i p`Q- K ç Q HB M T?€i bBM? #B M ?| X

L?[M; ?bM? p) `„+ `®B T?S+ içT F€ Hç +?2 FQM i` M i?•M ç Q- p®MªK ççK ;B®M;
F?¬ F?®+- ç°i M?B M #„i ç-m b€M; H MX .QÌM; M?Q +| K°i /ÁM; K€m i?2Q +€+ `½
ç M; HQm +?mv MX _'i M? M? iQ`M #° i?•M ç Q b€M; H MX a m ç| K°i HÈT [m M; /
i`QM; i? M? ç Q ;½v T?€i ` M; Q`B- KÆ ?² T?O H M iQ`M #° i? M? ç Q ;½v M`vX

æBM? >çQ M;Æ M; €+ M?bM i? M? ç Q i`QM; i vX

"ÎB pb F?Q iS+ +?Q i¬M p¬ ç`+? i?B M ?ç HçB K°i H-M M[ i?2Q bU #B M ç`B F?€+
?B M î i` M i? ;B MX

hQ`M #° +€+ KªM? ç Q FB K M?Ä i`QM; i? ;BÈB ç Q i`M FB K ;½v M`v HçB #„i ç-
iB M; ç Q M; •M- FB K`Qi i?-M T?K+- MÆK MÈT HQ bÊ +?`Q ?ÄB- ;B®M; M?Q H9
ç°M; b®M; HçB ç®B ç-m pÈB i? M? FB K`d H9+ i`QÈ+X *?d +| çB m H9+ M`v ç•
FB K`d M; ,M +ªM- ç Q w ç Q F?Q imM; ?Q`M? i?B M ?ç ?Q`M iQ`M +?BM? T?K+ i

L; v +ªi?€T ç Q /QÈB +?•M /Q F?¬M; #B i # Q M?B m i`QÌM; ç Q içQ i?`M?- +?d K
ç°i M; °i T?€i ` - ;B®M; M?Q +| i?¬M; B€M; H•KX

æBM? >çQ +ªK ;B€+ çQÊ+ `ä ``M; - i`QM; i?•M ç Q T?€i ` K°i iB M; M; •M ç-v ?QM

.QÌM; M?Q +| K°i +QM i?-M HQM; #` p•v i`QM; +?¶ MQÊ+ +çM ?B M içB ç½ [m v
K°i +QM K½M? ?' ÎM; Q`B ççB /QÆM; #` Hç+ K'i T?QÆM; ?QÈM; [m v i`Î p`Q M9B

æ•v H` iB M; M; •M pmB KWM; - F?¬M; + K HÁM; pÈB bU i`+? K`+?X

æ•v H` iB M; F m pmB KWM; +O pQÆM; ;Bª i`Î p X

*?d +| çB m K°i i? M? ç Q M?Q p`v î i`QM; i v- +| +ªK ;B€+ F?„T i?B M ?ç F?¬M; +|
çQÊ+ i`QM; i?ÎB ;B M M; „M M; OB +?Q ç-v K°i H-M +?ÈT K„i- æBM? >çQ ç½ #„i ç

"ÎB pbi? M? K ç Q ;B®M; M?Q K°i +€B ç°M; F?¬M; ç€v- çB M +m²M; ?'T i?m HU+
i`QM; +Æ i? KbM?X h`QM; M?€v K„i- +kM; ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? KbM? ``i M?
b„T #` ?9i +çMX J„i i?'v ?mv M F?Q i`QM; ç M çB M î M; U+ p` b€m F€ Kç+? - b„T
i®+ ç° K„i i?QÌM; +| i? i?'v çQÊ+ - i`QM; HÁM; æBM? >çQ +?'M ç°M; X >„M F?¬M
+?|M; i?m ?²B ?mv M F?QX

G9+ M`v- /M F?¬M; + K HÁM; - i? M? K ç Q KÈB i`Î HçBªK ççKX

L?[M; ?bM? p) i` M i?•M ç Q M`v p®M T?€i ` €M? b€M; ?mv i b„+ +?|B HÁ - +?Êi
E?¬M; +ÁM ?`Q [m M; - i?•M ç Q pšM bSi K - ;½v ;B®M; M?Q çQÊ+ KQÌB K'v KB M

h-M; [m M; /B K ?mv i b„+ ç M; im #` iQ`M #° i?•M ç Q +kM; F i i?9+- #B M K'iX

J ç Q K°i H-M M[#B M i?`M? i`çM; i?€B bSi K i`QÈ+ ç|- ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +
M; Q`BX

L;QìB #bM? i?QìM; +,M #^aM M?bM F?¬M; ` çQÊ+ # M i`QM; M| ~M +?S HU+ HQÊ
 iQÊM; M´B M`QX æBM? >¢Q iBM iQîM;- M m M?Q KbM? MûK i? M? K ç Q M`v î p
 M;QìB b) F?¬M; +^aK i?'v +| +?9i ?SM; i?9 M`Q ç®B pÊB M|X L m M?†i H M #€M b,
 æBM? >¢Q F?¬M; M?`M çQÊ+ +QìB ? ? X
 h v T?^aB ? „M H` i? M? FB K `d- i v i`€B H` i? M? K ç QX h?Q¢i M?bM +^a ? B +| F
 M?QM; mv HU+ +O ç¬B ç Q FB K M`v H¢B çO +SM; `„M ;B i +? i +QìM; ;B^a + 'T o
 i?`M? +QM #`B +?Q H`i HÈM M?'i +O æBM? >¢QX > B i? M? ç Q FB K M`v î i`QM
 æBM? >¢Q +kM; +| i? M; M; /¼+ çQÊ+X
 @ h?•M H` ? B i?€M? i? ç Q FB K- i`QÈ+ ç•v +?d +| i? M? FB K `d- +ÁM i?B m K
 b€M? M; M; pÊB i? M? FB K `dX o`M hbM? æ Q +¬K KB M +QÐM; i?m`M i v- M?QM
 i¢B +| i? M? K ç Q- +m®B +MM; ç½ ?Q`M i?`M? i•K M; mv M
 æBM? >¢Q i?`i bU +<sup>a</sup>K i?'v `i ?`B HÁM;X
 æÊB çQÊ+ F?B æ Q h´ p` EB K h´ idM? H¢B- +| i? M?ì ? B H½Q [m€B p`i +?d /Š
 M?[M; p i`d`ûi i` M i? M? FB K `d- ç²M; i?ìB im bY çQÊ+ i? M? K ç Q ?Q`M +?d
 ç| mv HU+ +O ? B i? M? ç Q FB K M`v imv i ç®B b) i,M; H M; 'T #°BX L|B F?¬M; +
 i?¬M #BM?X L?Q p`v i?`i bU t2K M?Q +¬M; çS+ pB M K½MX
 hB M; +QìB +O æBM? >¢Q ç½ F?B M E, M? E?îB Kî K„i idM? H¢BX
 Zm ç K /`B- +m®B +MM; T?Q t +| K°i €M? K†i i`îB K`m çÄ- tmv M [m i¬M; K•v
 +?B m p`Q i` M M;QìB æBM? >¢QX hQ`M i?•M ?„M F +<sup>a</sup>i? M? FB K `d p` K ç Q
 HÈT €M? b€M; çÄX >„M î çdM? i?€T ç Q M`v- ;B®M; M?Q K°i p` i?¬M K pW i?S+
 ?¢- T?|M; ` i?¬M ?mv F?¬M; ;b +| i? ç`+? M´B- F?B M M;QìB i F?| +| i? iÈB ;¬M
 E, M? E?îB F?¬M; F?ÄB Kî iQ ? B K„i M?bM- iÈB KS+ M;•v /¢BX
 L?QM; M; v b m ç| - ç°i M?B M i?€T ç Q /QÈB +?•M #„i ç¬m F?) H„+ HQX hB T ç| - M
 HB i- /QìM; M?Q Km®M ç´ bKTX *?'M ç°M; M`v F?B M h` L;mv i p` J M? J M? ç M
 idM?X
 @ J2Q K2Q\ *?mv M ;b t^av ` p`v\ .U p`Q- ç°M; ç´i b Q\ J¼B M;QìB M? M? +?¢v i
 J Q K`T +?Q€M; p€M; Kî K„i F m iQX
 @ >„+ ?„+ ?„+5 J M? J M? i`U + iB T M?<sup>a</sup>v H M HQM; K Q K`T- w #^aQ h` L;mv i M?
 i`®MX
 > B F M`v ç9M; H` K°i ç¬B F?¬M; ç€M; iBM +`vX h`QM; HÁM; æBM? >¢Q +kM; +^a
 a m F?B K ç Q ?Q`M iQ`M i?m K HU+ H¢B- i?€T ç Q H¢B T?€i bBM? #B M ?| M`
 bKTX
 æ•v +kM; F?¬M; T?^aB H` +?mv M çM X
 LÆB ç•v HU+ HQÊM; €T +? i?B M ç` F?'M; H² M?Q p`vX L m M?Q iW i¬K + Q
 tm®M;- +?Q /M H` +QìM; ;B<sup>a</sup> + 'T ok >Q`M; +kM; b) M;½ +? iX æBM? >¢Q F?¬M; /Q
 E, M? E?îB î T?Q b m HQM;- ç M; Km®M i?2Q +€+ #`+ i? M; #^M; b®M; ç Q çB tr

ey9X *?QÆM; ey8, *^aM? hQÊM; h M >Q M;X

L?QM; î T?Q b m- +m®B +MM; i?€T ç Q ç½ #„i ç¬m M;?B M; ?ŠMX h?•M i?€T HÈ

æBM? >¢Q +?d +| i? #ªQ p E, M? E?ÎB i?"i +~M i?"MX J°i i v ?„M M„K H'v F?®B
i` M çdM? i?€T ç Q- ;B[ +?†i i?•M i? +® ç`M? Î i` M çdM? i?€T ç Q- K†+ +?Q i?€
ç'i- ç`M? iMv +Æ SM; #B MX

L?QM; F?B M ?„M F?¬M; M;?o iÈB H"- i?€T ç Q M;?B M; tm®M;- M?QM; H¢B +| i?
Hm¬M /mv i`b K°i HQ¢B i®+ ç° +U+ F€ +?"K `½BX .QÌM; M?Q +| K°i HQ¢B HU+ HQ
K` F?¬M; T?ªB H" i`¼M; HU+ /šM /„iX

Zm€ i`bM? M`v FûQ /`B bm®i K°i + M? ;BìX

a m K°i + M? ;Bì- iÁ i?€T ç Q F€ H¢ F?¬M; #B i /Q # Q M?B m i? M? ç Q ;?ûT i
iB M;- M†M; M ç" T tm®M; T?Q i` M K†i ç'iX

hB M; FBK HQ¢B p M; H MX *€+ HQ¢B KªM? FBK HQ¢B # v ` #®M T?Q X hWM; i
M?€v K„i M`v- ?"M; M;"M ?"M; p¢M i?"M? i`QÌM; ç Q ;?ûT i?"M? i?€T ç Q- ;B®M; i
K†i ç'iX L?QM; ç²M; i?ÌB H¢B #B M i?"M? iWM; KªM? FBK HQ¢B T?€i` M;•M [m
i? M? ç Q M`Q H" ?Q`M +?dM?X

h`QM; M?€v K„i F?B i?€T ç Q `ÆB tm®M; ç'i- æBM? >¢Q HB M M?ªv tm®M; K†i ç'
H¢B- K°i +€M? +Y pÁM; tQ€v F?¬M; ;B M K`m iQK- tm'i ?B M Î i`QÈ+ K„i ?„MX

h?b ` - ?„M ç M çB K +m®B +O çQ¢M i•v /m \*´ G° i?S +?QM- ç M i`QÈ+ +€M? +Y
i•v /m *´ G° i?S KQÌBX

h?€T ç Q M`v M;½ tm®M;- pW çQ æBM? >¢Q ç M MÆB M`vX

@ æ M i?ÌB ;B M `ÌB F?ÄB `²BX

.QÌM; M?Q æBM? >¢Q +| çB m bmv M;?oX Í ç•v- i'i +ª M?[M; ;b KbM? ;†T T?ªB- /
ç`M? b®X

*?d +| çB m i`QM; M?€v K„i +m®B +MM; F?B #QÈ+ p`Q +€M? +Y F?¬M; ;B M- æBM
;b ç|X >„M [m v ç-m M?bM H¢BX E?®B M? K i?¢++? ?mv i i?¢++? +„K i? M? K ç Q
M^K v M Î ;B[K°i ç¬B ç Q i`M FB K ;½vX h`QM; HÁM; ?„M i?Q€M; ç°M;X æBM? >¢
M? K i?¢++? M`v p`Q i`QM; i9B F?¬M; ;B MX

a„+ i`ÌB +ÁM +?Q b€M; `äX h`QM; #-m i`ÌB i`"M M;"T KMB F?|B i?m®+ b9M;X

oQÆM; hmv i S?QM; M;²B i` M K°i F?®B M? K i?¢++? +U+ HÈMX h` M M;QÌB ?„M [m
çÄ i?šK i?'K QÈi [m HÈT pªB- H° `ä` M;Q`BX >„M M;²B F?Q M? +?•M ioM? i¼
F?¬B T?K+ ?mv M F?QX

J°i i`"M €+ +?B M pW F i i?9+X LÆB M`v H" sQ+? EBK [m MªB i?S iQ i`QM; #ªv
o'M EB K h¬M;X

E?QªM; +€++? iW i?ÌB çB K [m MªB EB K J¬M #` i'M +¬M; ç M M v ç½ [m i`ÁM b€n
T?€B hmv i *?•m T?€B iÈB ç•v ;¬M M;?bM M;QÌB- +?QM? H" +m°+ +?B M +?BM? T
ç½ iB M ?"M? çQÈ+ ;B B çQ¢M M†M; #ÁM;X G'v i? HU+ +-K ç-m +O ?"M; HQ¢i
"bM?- hBM? ošM h¬M; p` G¬B •K S?€B p-p- b€m M;"v [m - bU çB M +m²M; +?Q Qi
a m F?B M¶ HU+ i`ª ;B€ +U+ HÈM- +m®B +MM; #¼M ?¼ ç½ T?€ çQÈ+ # ç¢Q [m M
;-M sQ+? EBKX

G9+ M`v [m MªB sQ+? EBK- iWM; i`ªB K°i ç K +?B M ç'm F`+? HB i- ç½ bKT ç´ F?

*kM; K v +| HU+ HQÊM; +O `i M?B m ?mv MiBM? i?¢++? p` KBM? p,M bQ- +ÁM +|
p,M +O [m MªB sQ+? EBK pšM +| i? HB MiK+ /mv i`b p" M +?mv M- +| HU+ HQÊM
çªK Î i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- ç€K M;QÌB t•K H,M; F?¬M; i? iW # M M;Q`B

*?d +| çB m i`QM; b€m M;`v [m - ç iY o'M EB K h-M; +? i i`"M ç½ ?ÆM K°i M;?bM i`W ç iY M°B K-M #bM? i?QÌM;` - +ÁM +| ; -M i`,K +QÌM; ;Bª i?U+ HU+ i` M hB M

h'M i?'i M?Q p"v ç½ çç i iÈB K°i T?-M KQÌB b® HQÊM; ç iY o'M EB K h-M;X J†+ / ç°M; +®i- M?QM; ç®B pÈB o'M EB K h-M; K" M|B- +kM; H" M¶B ç m F?-M; i? +?`i iW F?B F? B i-M; H" T T?€B iÈB M v- o'M EB K h-M; ç½ iWM; i`ªB [m p- b® H-M i'M i?'i M?B m ç iY M?Q p"vX

oQÆM; hmv i S?QM; +kM; K'v H-M i? K +?B M- #` i?QÆM; M;?B K i`¼M;X J†+ /M i?QÊM; T?~K /Q æBM? >çQ i†M; - M?QM; +kM; F?-M; +| +€+? M"Q +?®M; çÐX

S?ªB #B i`^M; æBM? >çQ i†M; K'v pB M ç M /QÊ+ +U+ T?~K- imv`^M; +| i? i`QM; T?K+ +?B M HU+ çdM? T?QM; - M?QM; i` M i?U+ i +?d H" K°i HQçB M;° #B M iMM F?-M; i? i` i"M ;®+X a m K°i + M? ;BÌ- i?•M i? b) K°i H-M M[ i`Î M M bmv v m +Æ i? - M;QÊ+ HçB b) i,M; H M- pšM T?ªB iW iW i` HB mX

*?d +| çB m F?B M oQÆM; hmv i S?QM; +ªK i?'v +| +?9i M i•K +?QM? H"- [m MªE #`v #¶ iW M;?bM M,K i`QÊ+ - p"Q i?ÌB çB K M"v- +m®B +MM; ç½ T?€i ?mv i€+ /KM

.U p"Q K'v ççQ [m MªB M"v- o'M EB K h-M; K'v H-M ç®B K†i pÈB F ç`+? +O K M;`vX L?Q p"v iQM?` - M?[M; ç iY i`QÊ+ ç•v T?€B çB p T?Q EQM? >² çQ iBM- MÆBX

h`QÊ+ ç•v- iW ççB ?°B Hm" M T?~K i-M; K-M +| i? i?'v- p` æBM? >²M; G - KÈB M?ª aQÆM; h?-M *mM; +kM; F?-M; i?B M p` ?¼+ pB M h? M? "bM?- +kM; F?-M; +| i?E .QÐM; M;QÌB çQÊ+ tQM; H" ç M?'i i?B M i`B hmv i*?•m- M;QÊ+ HçB iÄ` Qm € hBM iQÎM; - F?B #B i +?mv M F?Q€M; i?ç+? ?mv M iBM? M"v- ?„M M?'i ç`M? b) F?

*?d + -M iBM iS+ M"v i`mv M iÈB +?¶ æBM? >²M; G - HU+ HQÊM; >mv M aQÆM; h SM;X

æ M H9+ ç| o'M EB K h-M; +?d + -M +®M; ?B M F?Q€M; i?ç+? ?mv M iBM?- +| i? L;`v ?-K M v +?QM? H" ?v p¼M; /mv M?'i ç o'M EB K h-M; iB T iK+ i²M içBX

o"M +?mv M ?mv M F?Q €T +? M¶B ç m çÈM i`QM; +Æ i? - oQÆM; hmv i S?QM; H M F?®B M? K i?ç+?- T?|M; i-K K„i M?bM` t X

Zm MªB sQ+? EBK T?Q /QÈB H" +ªM? iQÊM; i M ?Q M;X

E?|B HY Î i`"M M;"TX h?B i? +?'i i?"M? M9B- K€m +?ªv i?"M? b-M; - i`ªB /"B #„i EB K h`b K½B ç M MÆB M"v- ç½ ?Q" M iQ" M #` K€m iQÆB M?m°K çÄX a€i F?Q +Q T?|M; H M + QX >mv i [m M; M;"T #-m i`lBX a€i F?Q i`QM; i?B M ç` [m€ +QÌM; HÈM # v HQçMX L; v +ª ?Q imv i +kM; #B M i?"M? K"m ?²M; M?çi- ;B®M; M?Q i`

L?•M i°+ p®M H" i? v m- +ÁM Km®M iU ;B i HšM M? m M?Q p"v5

L?[M; ;B¼i K€m M?m°K çÄ K†i ç'i- ç m iW i`QM; i?•M i? +O #BM? bo pä ;Bª L?•M

h?"i` u m i°+ pšM`'i +?9 w iÈB ç°M; ioM? MÆB M"v- M?QM; ?Qª HU+ +?d i" T i`m BK H†M; - +?Q i? K /U p"Q i`QM; i`"M ?mv i +?B M i-M; K-M M"vX æB m M"v i? i?'v +?•K +?¼+X

@ aQ i?9+ i'- M;`B ç½ F?€ ?ÆM +?9i M"Q +?Q \ •M +ÆK i?-B5

J°i i?B m M[F?ª €B i`-M; ;B®M; M?Q T?'M çB m M;¼+ i`€+ - K†+ i` M; T?K+ K"m t iB M; ?ÄBX h`QM; i v M" M; K M; i?2Q ?°T çUM; i?S+ ,MX

h` M K†i oQÆM; hmv i S?QM; H°` K°i MK +QÌB KdKX >„M M?"M` çQÊ+ M[ ç iY F h?B m M[ i M H" >Q M >Q M- i`QÊ+ ç•v H" ?çi ;B®M; pä ççQ çQÊ+ æBM? >çQ T? T?Q b m F?m +?S`€+X

hB m + -MQÆM; M"v +| i?B M T?9 iQ +?'i +U+ F€ FBM? M;QÌBX

ey8X *?QÆM; eye, *?d *| *QM æQÌM; *? i

*?d ?ÆM MY M,K i`¬B [m - M`M; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB im pB MY #QÈ+ ok aoX
+?B M i¬M; K¬M M`v- M[ ?`B iY i?B M iQ tm'i +?9M; M?Q >Q M >Q M- i'i M?B M
i`QM; +€+ ç iY Fw / M? +O i¬M; K¬M- çQÊ+ i¬M; K¬M ç†+ #B i +?B m +®- ` bS
F?¬M; +?WM; +| i? ;B®M; M?Q æBM? >¢Q- b m K°i H¬M ?`M? ç°M; H"TiS+ i?`M
i?¬M M[+O i? ? i` +O hmv i *?•mX

æ€M; iB + +?B M bU #¢Q T?€i- b® T?"M p¬ b® M; QÌB pb p"v K` i? v ç´BX

h'i +ª K¼B M; QÌB i`QM; i¬M; K¬M H'v bU i²M i¢B +O i¬M; K¬M H" +?mv M [m M i`
+€+ ç iY Fw / M? ç½ ?Q`M iQ`M /WM; H¢BX h'i +ª ç iY Fw / M?- #'i Hm" M H" i?U
v m +¬m i? K /U p`Q +€+ pB + +?m`M #` +?Q +?B M bUX hmv `^M; i?U+ HU+ #¼M
M`Q i`U+ iB T` +?B M i`QÌM; - M?QM; `i M?B m +¬M; pB + ?"m +¬M- +kM; +¬M #
:B®M; M?Q ç€K M; QÌB >Q M >Q M- * Q hmv i L?B- Lv Lv tm'i i?•M iW +€+ ç iY
M; ? Q- K'v M; `v M v ç m p¬ +MM; #"M `°MX

@ æQÊ+X

oQÆM; hmv i S?QM; ;"i ç¬m- iB T M?"M ?°T çUM; i?S+ ,M iW i`QM; i v >Q M >Q M
" M i`QM; +| t T K'v K|M ,M iBM? tªQ- +ÁM +| K°i #¬m `QÊm i`„M; çQÊ+ ?•K M|M;
M`M; ç½ i®M M?B m i•K iQ +?m`M #`X

@ *€K ÆM M`M; - iB m M? ç¬mX

oQÆM; hmv i S?QM; ;"i ç¬m +QÌB +QÌB M|BX

>„M p` æBM? >¢Q ?B M i¢B H` bQ ?mvM? ç X >Q M >Q M H¢B H` iB m +¬MQÆM;
Km°B Km°BX hmv `^M; tûi p #®B T?"M K` M|B- KbM? i?U+ t€+ çQÊ+ t2K H` bQ i?9
+kM; F?¬M; iÄ` iU + Q iU ç¢BX

@ aQ i?9+ i' - M; `B i?Q +? H` i®i `²BX

h` M; Á K€ K`M K`M; M?Q #9T # +O >Q M >Q M- H° ` w +QÌB M²M; ç"KX a m F
+m®B +MM; M`M; pšM H'v ? i /kM; F?Q ?ÄB,

@ aQ i?9+ i' - M; `B +| #B i æBM? >¢Q + + H9+ M`Q i?b +| i? i`î p ? v F?¬M; \

l®M; p`B ?ÈT `QÊm i`„M; - i`QM; #KM; oQÆM; hmv i S?QM; +ªK i?'v 'K H MX æ®B
ç¬m F?ª €B- iQ`M i?•M +kM; F?¬M; +| +?¶ T?€i ?mv i?M ?"M- ?„M i?î /`B K°i +€B-

@ hQM? iQ€M i?ÌB ;B M- +?„+ ?šM K°i i?€M; M[X

@ L m +| i? bÈK i`î p K°i +?9i H` i®i `²BX

>Q M >Q M +„M +?†i `„M; - M|B,

@ L m M?Q +| æBM? >¢Q + + î ç•v- M?'i ç`M? +| i? ç€M? M?[M; ;B ?Ä M`v iÈB
oQÆM; hmv i S?QM; F?¬M; M|B ;bX

æªQ K„i ç½ b„T MY M,K i`¬B [m X \*kM; F?¬M; #B i î i`QM; +?B M i`QÌM; "€+? h?
ç½ M?"M çQÊ+ iB M #° M?Q i? M`QX oÈB i?B M T?9 p` p" M F?Q ;B®M; M?Q v m
b®M; `i FB M +QÌM; X æÊB çQÊ+ iÈB H9+ ?„M ` F?ÄB +?B M i`QÌM; "€+? h?€M
M; QÌB ç m T?ªB F?B T bÊ\

h`QM; HÁM; oQÆM; hmv i S?QM; ç°i M?B M tm'i ?B M bU KQM; çÊBX

L;QϕB i`W >mv M aQÆM; h?-M \*mM; ?Q p- K`i FB - M m M?Q M|B o'M EB K h
p`Q #|M; i®B- pšM #ªQ i²M K°i iB ?v p¼M; - p"v +| H) b) SM; pÈB i` M M; QìB i?B r
L m M?Q æBM? >ϕQ îi`QM; +?B M i`QìM; "€+? h?€M? +| b® K M? +Æ /mv M M; ?
i?U+ HU+ +| i? ç°i M?B M i,M; KϕM?X

h?ìB çB K i?U+ HU+ +O iB m iY M"v +ÁM H" hB M h?B M ok h-M; - +| i? +SM; `M
u m oQÆM; u m i°+X L m M?Q ?„M +| i? iB M p`Q +ªM? ;BÈB ok oQÆM; E?-M; - +
æϕB h-M; aQ + Q ;B B- +| H) +kM; +| i? ç®B ç-m pÈB +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok >Q
FQ+? +| i? iQÆM; çQÆM; pÈB +QìM; ;Bª ok >Q`M; - +| i? i`QM; M?€v K„i b) i? v
h-M; 5

h?'v oQÆM; hmv i S?QM; i`-K iQ bmv M; ?o- >Q M >Q M +kM; F?-M; /€K [m'v `v
ç|X

í +?¶ t ?ÆM- ç€K ç iY Fw / M? * Q hmv i L?B- Lv hY ç m p- +MM; #”M `°M #,M; #
i?QÆM; - p”M +?mv M ?mv M iBM? i?ϕ+? - ?¶ i`Ê +?Q +€+ KBM? p,M bQ +O i-M; K
L?[M; ç iY /QÈB KQìB #ªv im´B- i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB /QÈB ok aQ- +kM; F?-M; ;
H`K M?[M; +-M; i€+ ?”m +-M imv Hti pti M?QM; +kM; p- +MM; [m M i`¼M; X

*| M; QìB ç½ iWM; ç M; ?`- ç M?[M; ç iY M"v ` +?B M i`QìM; i-B Hmv M- M?QM;
EB K v H”T iS+ #€+ #ÄX

@ L?[M; ç iY M"v +?QM? H` ?B p¼M; +O i-M; K-MX "¼M ?¼ +ÁM +?Q HÈM H
i`QìM; H½Q i-M; K-M p`i?O i¼ TªB iU KbM? tm'i +?B M- +kM; F?-M; i? ç +?
+€+? m´M; T?Q5

h`QÈ+ K„i i-M; K-M ç M; ;†T M; mv +'T- i?•M H` +?QìM; K-M M?•M- Gw EB K v +?c
F?B M M; QìB i i?'v çQÊ+ F?Q T?€+? p` bU i-M M; ?B K +O i-M; bQ pä çϕQ hmv i
h`QM; #-m i`ìB- imv i HÈM # v KM K`iX h`QM; [m MªB sQ+? EBK- i'i +ª ç iY o'M
`°MX

*?mM; æϕB hm'M ?B M i€B +?QM? H` M; QìB çSM; ç-m +| [mv M i? ?B M ?€+? M?
L?•M :B M îT?Q i`QÈ+ +O F?m pU+ +-m i? M; i?S # - ç M; #”M `°M çB iÈB çB
M"v- ?„M ?Q`M iQ`M F?-M; +?9i; B'm; B K- ç2K i'i +ª #BM? F?Q h?B M h?QÊM; L`
?`M; ?| +| i? bY /KM; çQÊ+ i`QM; +?B M i`M? - +®M; ?B M ` M; Q`BX

@ h H` H½Q #ªM +O h?B M h?QÊM; L?•M :B MX L?QM; i +ÁM H` K°i ç iY o'M E
M m M?Q æBM? >ϕQ bQ ?mvM? î +?¶ M"v- ?„M M?'i ç`M? b) ç²M; w pÈB +€+? H`K
:B¼M; M|B +O *?mM; æϕB hm'M ç²M; i?ìB +kM; ç-v F?Q T?€+?X

.QÈB /U H-B FûQ +O ?„M- +€+ H½Q #ªQ +O +€+ +Y ?`M; HÈM M?Ä i`QM; F?m p
+| bS+ ` bS+- ?`Q T?|M; ;B9T iB M- t9K HϕB OM; ?° o'M EB K h-M; X

h`QM; HÁM; `i M?B m M; QìB ç m ?B m ç†+ #B i`ä``M; - M m M?Q o'M EB K h-M;
?¼ b) M; ? M? ç|M i'i M?B M H` K°i i`”M ?mv i i~vX h´H”i i`SM; T?Q /QÈB F?-M;
?¼ +kM; b) #B M i?`M? ç®B iQÊM; #` +QÊT bϕ+?X G9+ M"v M m M?Q #¼M ?¼ F?
K°i +QM çQìM; +? iX

EQM? >² iϕB hmv i *?•m- i?€M? ç` pä çϕQ L?•M i°+X

í o'M EB K aÆM h` M; i`QM; EQM? >²- H9+ M"v ç m H` +ªM? iQÊM; iQ`M T?€B i,
T?ÁM; M; ?B K M; †iX

hW #®M M; "v i`QÈ+- K°i ç iY o'M EB K h-M; iQ`M i?•M ç-K çb K€m- #` i`¼M; i?
çQÊ+ çQ p`Q bÆM i` M; X a m F?B ;†T çQÊ+ i` M; +?O >Q`M; h? >MM; - #-m F?-

M M M;?B K i`¼M;X L,K #QÈ+ K°i K°i i`¢K + M? ;€+- KQÌB #QÈ+ K°i i®T + M? T
i`QÌM; FB K i`QM; i v çB [m çB H¢B im-M i` X æ¢B i`"M #ªQ p bÆM i` M; +kM; ç
L;`v ?¬K M v- p`Q H9+ K†i i`ÌB KÈB K¼+- i` M; +?O >Q`M; h? >MM; ;B®M; M?Q
p`M; çB` M;Q`BX J½B +?Q ç M F?B K†i i`ÌB H†M tm®M; T?Q i•v- ?„M KÈB i`Î p
@ S?K i?•M- ç½ tªv` +?mv M ;b p`v\ *| ;†T çQÈ+ hm-M b€i bS ç¢B M?•M F?¬M; \
hB m >Q`M; .mM; çSM; Î+Y ç¢B bªM?- i?'v T?K i?•M i`Î p - H"TiS+ t¬M; iÈB HÈM
>Q`M; h? >MM; i?Î /`B- H„+ ç-mX
@ aQ T?K- M;`B ç½ i`Î p 5
@ h` M; +?O- +| ;†T çQÈ+ æBM? im-M b€i bS F?¬M; \
@ >Q`M; i`QÎM; H½Q- M;QÆB K m M¡B` çBX h¬M; K¬M F?¬M; i? +?®M; çÐ çQÈ

eyeX *?QÆM; eyd, "B M *® h¢B EQM? >²

h`QM; ç¢B bªM?- p¬ b® M;QÌB ç M; M;²BX L?[M; M;QÌB M`v ç m H` ç iY iBM? M
h` M;X \*| +ª ç iY +?•M i`mv M +O >Q`M; h? >MM; - +kM; +| +€+ + Q i?O /Q o'M E
i?O Î i`QM; bÆM i` M;X o K†i i'i +ª #¼M ?¼ ç m p¬ +MM; HQ H„M;X E?B M?bM i?
K'v i`,K ç¬B K„i b€M; H M- ç²M; HQ¢i M?bM [m X
> B H¬M; K`v >Q`M; h? >MM; M?Qm +?†i- M? M?`M; H„+ ç-mX
h`QM; ç€K M;QÌB- >Q`M; h'M- ç iY o'M EB K h¬M; ç½ pQÈi M;`M /†K HB m K¢M; +
ç M MÆB ç•v #€Q iBM- i?'v i? i`QM; HÁM; H¢M? M?Q #,M;X >„M F?¬M; F?ÄB HQ
@ >Q`M; i`QÎM; H½Q- M;`B T?ªB M;?o #B M T?€TX æ½ b€m M;`v i`¬B [m - +?9M
i` M o'M EB K aÆM F?¬M; #B i+| # Q M?B m M KiY i®i +O o'M EB K h¬M; i T?ª
FB K
>Q`M; h? >MM; i?Î /`B M¡B,
@ J'v M;`v M`v- i K°i M;`v çB iÈB i?-M çB M +O hm-M b€i bS ?ÆM KQÌB H-MX æ
oQÆM; *ªK æQÆM; #ªQ p tmM; [m M? i?-M çB M +O >mv M aQÆM; #€Q +?Q #
M;Q`B /m H`+?- +kM; F?¬M; Î i`QM; EQM? >² h F?¬M; p`Q çQÈ+ F€K¬M- F?¬M;
h +kM; F?¬M; +| +€+? M`QX hB m iY- i`QM; HÁM; H½Q T?m- +ÁM HQ H„M; ?ÆM
@ >W- +| M;QÌB M¡B- i v oQÆM; *ªK æQÆM; FB +| [m M? `i i®i pÈB JK+ h?B M
iB M p`Q >mv M aQÆM; h?-M æB M i`Î i?`M? i?-M p +O >mv M aQÆM; - +?QM?
+YX h i?'v M;QÌB M`v- M?'i ç`M? H` ç²M; Hã +O ?¼+ pB M h? M? "bM?- ç M; +®
o K†i >Q`M; a K T?šM M° F?¬M; FûK ;b >Q`M; .mM; ?-K ?W M¡BX
@ >„M M?'i ç`M? H` ç M; +® w FûQ /`B i?ÌB ;B MX
>Q`M; G¶B pšM Hm¬M BK H†M; F?¬M; H M iB M; +kM; M¡BX
hW H-M i`QÈ+ ç¢B ?°B Hm"MT?~K i¬M; K¬M- #„i ç-m ?-m ?¢ €Q +ÆK ?`M; M;`v +
ç / M? i€M i?QÎM; - ç` p` +O >Q`M; G¶B Î i`QM; o'M EB K aÆM h` M; ç½ K°i #
T?K i€ ç„+ HU+ +?Q >Q`M; h? >MM;X L;QÌB i` im´B M`v F?¬M; FB m M;¢Q F?¬M
M?"M çQÈ+ bU iQM M?B K +O >Q`M; h? >MM; - H` K°i ?¢i ;B®M; ç€M; ç #²B /QE
h`QM; ç¢B çB M- M?'i i?ÌB p M; H M M?[M; iB M; K„M; HÈMX
>Q`M; h? >MM; ?W K°i iB M; - €T +? M?[M; iB M; ²M`Q M€Q ç°M; M`v- M¡B,

@ *?mv M M"v F?-M; çÆM ;BªM M?Q p"v ç•mX "ªM i?•M H" i?O HoM? i?-M p +O
oQÆM; *ªK æQÆM; /€K H"K M?Q i? - pÈB HU+ HQÊM; +O ?¼+ pB M h? M? "bM?
>Q" M; h? >MM; +ÁM +?Q /Si HìBX

•K -K5

J°i iB M; ç°M; i?"i HÈM iW T?Q i`QÈ+ bÆM i` M; i`mv M ç M- ;B®M; M?Q +| ç°M
#B M b„+X

@ sªv ` +?mv M ;b p"v\

æ€K M;QìB >Q" M; h? >MM; #QÈ+ M? M? çB iÈB # M M;Q" B ç¢B çB MX
LM; MM;5

GB M iB T M?[M; iB M; M' K½M? HB i p M; H MX L?[M; iB M; M' M"v iW F?„T MÆ
h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- +?d i?'v tmM; [m M? o'M EB K aÆM h` M; +| M?[M; [m
h`QM; #-m i`ìB- €M? b€M; pÈB +€+ K"m HB M iK+ H|2 H MX æ•v H" /'m ?B m ç¢B
+¬M; FQ+? K½M? HB i5

*?Êi K°i iB M; +?m¬M; H M? HªM? ;'T `9i p M; H M i`QM; #-m i`ìB +O i` M; pB M
æ| H" +ªM? #€Q5

@ "€QX

S?Q i`QÈ+- K°i p` ç iY iQ" M i?•M ç-v K€m +?¢v p°B ç M- [m€ K°i +?•M i` M ç'i M

@ h` M; +?O- pB + HÈM F?-M; i®iX smM; [m M? bÆM i` M; ç m #` +¬M; FQ+?X h
hmv M + M? ;€+ # M M;Q" B bÆM i` M; ç½ #` iB m /B i?Q" M iQ" M

a„+ K†i i'i +ª K¼B M;QìB ç m ç¢B #B MX

" M M;"v # M K†i- KÎ` +?BM? T?¢i Îi?€M? ç` pä ç¢Q L?•M i°+X _®i +m°+ H" B

@ *€B ;b\

>Q" M; h? >MM; ;B" M /[M|B,

@ G" B ,M iBK ?MM; ; M #€Q- /€K i'M +¬M; o'M EB K aÆM h` M; i \

oW /Si HìBX

@ > ? ? - F?~m F?Q i?"i H" HÈMX o'M EB K h¬M; ç½ bmv bKTX J°i o'M EB K aÆM
+?ŠM; [m H" K°i ç€K +€ K M; i?2Q +?9i ?ÆB i" M H¼i HQÈB K" i?-B5

J°i iB M; +QìB çB M +m²M; p M; p¼M; Îi`QM; #-m i`ìB bÆM i` M;X

hB T i?2Q HB M i?'v v m F?Q M²M; ç"K ;B®M; M?Q K•v ç2M +m²M +m°M iW T?Q i
v m F?Q ç½ +?2 MY #-m i`ìBX h`QM; v m F?Q +m²M +m°M- K°i i?•M ?bM? ç¢B [r
+QM ;B Q HQM; H9+ ~M H9+ ?B MX *QM [m€B p"i M"v +| ç¬B K„i çÄ ;B®M; M?Q i
F?-M; M;WM; #„M ` ? B +°i K€m ç€M; bÊ ;B®M; M?Q i?-M FB K- HB M iK+ ç€M?

@ u m i°+\

@ G"K b Q +| i? M?Q p"v çQÈ+\

J¼B M;QìB ç m p¬ +MM; F?B T bÊX

u m i°+ H¢B /€K M?Q p"v [m M; KBM? +?QM? ç¢B tm'i ?B M ÎEQM? >²- i?€M? ç`
?¼ F?-M; bÊ +? i b Q\

S?ªB #B i`^M; Î ç•v +?QM? H" MÆB +| hm-M b€i bS p" i?-M p >mv M aQÆM; +C
ç|M; [m•MX * Q i?O M?B m M?Q K•vX *?d pW iB M +¬M; - +?ŠM; F?€+ M"Q +?¼+

aQÆM; +O "„+ oU+X o` M`v H` i²M iϕB pã i?m"i + Q M?`i +O L?•M i°+X *?d +—M bϕ+? i`i +ª i? HU+ u m i°+ iϕB hmv i *?•mX

@ G` h? M? :B Q oQÆM; +O h?—M hB m æB M5

>Q`M; h? >MM; M?"M` i?•M T?"M +O +Q`M; ;Bª u m i°+ M`vX h? M? :B Q oQÆ i`mv M F€ +O u m i°+ iϕB hmv i \*?•m- ;—M M?Q ϕSM; ϕ—m u m h?—M \*mM; - H` ϕϕ i`QM; +€+ +Q`M; ;Bª u m i°+ iϕB hmv i *?•mX h`QM; M?[M; M,K ;—M ϕ•v- ?„M`i Q iÈB ?¬K M v- ?„M HϕB +| i? M?^K p`Q o'M EB K aÆM h` M;X æB m M`v +| i? i?"i i` M; - F?¬M; +| M;Q`B M`Q H` ϕ®B i?O +O +Q`M; ;Bª u m i°+ M`vX

æB m M`v +ÁM +?Q ? iX

h`QM; M?€v K„i iB T i?2QX

LM; MM;5

J°i ϕϕQ HQm [m M; K`m i`„M; HϕB iW T?Q M K H Q ϕ M- ?mM; ?,M; p +?ϕK p`Q bÆM i` M;X GϕB H` K°i ?²B H„+ HQ +? Q ϕªQX

u m F?Q K`m i`„M; +m²M +m°M- # M i`QM; t2M HšM pÈB +€+ HQϕB ;B¼M; M[ ? i b `d mv M +?mv M- F?B M ?mv i Kϕ+? M;Q`B i +,M; H MX .Q`M; M?Q i`QM; ϕ€K v i`bM? /B M iWM; +ªM? iQÊM; ϕ¬M; +mM; b®M; ϕ°M; - F?B M M;Q`B i K†i ϕÄ iÈB K EB K aÆM h` M; +?d +ªK i?`v i•K i?—M FQ +? ϕ°M; - b„T F?¬M; F?®M; +? ϕQÊ+X

GϕB H` K°i p` +Q`M; ;Bª u m i°+X h`QM; HÁM; >Q`M; h? >MM; i?—K +ªK i?`v HϕM

GQϕB +Q`M; ;Bª u m i°+ +ªM? ;BÈB M`v` i v- +?Q /M o'M EB K aÆM h` M; /®+ iQ` F?ª M,M; #ªQ p ϕQÊ+X

@ >Q`M; G¶B- H`T iS+ ϕB iÈB h?—M *Æ æB M- ?Ov i`i +ª K¼B i?S # M i`QM; +?Q i

>Q`M; h? >MM; [mv i ϕ`M? i?"i M? M?- tQ v M;Q`B ?ûi HÈMX

h?—M *Æ æB M i`QM; o'M EB K aÆM h` M; +`i ;B[ p¬ b® i`B HB m +O M?[M; M;Q` EB K h¬M; i`QM; M,K M v- +MM; pÈB +€+ HQϕB #Q [mv iX h`QM; ϕ! +ÁM # Q ;²K ` +O `i M?B m i¬M; K¬M # M i`QM; >mv M o'M EB K h` M; - +MM; pÈB K°i p`B i`• h` M; i`M; i`[- iQ+? Hkv ϕQÊ+ i`QM; K`v M,K M vX >Q`M; h? >MM; ϕQ ` [mv i ϕ` Î +?¶ M`v M?`i i?`B ϕ m ?B m ϕQÊ+ w iS +O i` M; +?OX

h?" H`K M;¼+ pÐX æ•v +?QM? H` Km®M M;¼+ ϕ½ ϕ m M€iX

>Q`M; G¶B M;~M M;Æ- M?bM >Q`M; .mM; ϕ M; ϕSM; Î# M +ϕM? KbM? K°i +?9i- +

@ hm•M K M?X

eydX *?QÆM; ey3, "B M *® hϕB EQM? >² UkV

a m ϕ!- ?„M H`T iS+ tQ v M;Q`B- /šM M;Q`B ϕB iB m ?Ov h?—M *Æ æB MX

@ "ªQ T?K M[M;Q`B ;B` p`i` M?Ä i`QM; bÆM i` M; i?2Q ϕ` ϕϕQ Î /QÈB ϕ€v EQM? +QM ϕB H`K +?mv M M`vX

•M? K„i >Q`M; h? >MM; M?bM p`Q M[?`B /mv M?`i # M +ϕM? KbM?- +?Ê H!2 H M

@ E?¬M; - T?K i?•M- +QM Km®M Î HϕB +MM; T?K i?•MX

>Q`M; .mM; F?~M i`QÆM; M!BX

L`M; imv `^M; T?^M M; ?`+? - M?QM; F?¬M; T?^B H` M; Q`B M; mX L`M; #B i H9+ M`
ç`+? ç°i FQ+?- M m M?Q KbM? i?"i bU i?¬M; [m ç` ç¢Q /QÈB ç€v ?²` M; Q`B- +!
+QM +?B Hb poM? pB MX

@ E?¬M; çQÊ+ F?€M; K M?X

h?-M b„+ >Q`M; h? >MM; i`Î M M M; ?B K M; ?`- +^; B`M M|B,

@ *QM H` M; Q`B HÈMX L?B K pK M`v p¬+MM; [m M i`¼M; X *QM M?'i ç`M? T?^B
/šM i?2Q Kšm i?•M p`+€+i?~K i?~K+O +QM M? M?+?|M; i?2Q ç` ç¢Q /QÈB ç€v
i?"i bU Km®M; B9T +?9M; i K°i i v- p`v ?½v /šM +€+ M`M; ` M; Q`BX æWM; F?B
æWM; F?B M M?[M; M K iY ?€M- ç¢B i`QÈM; T?m i` M; T?^B #m²M T?B M pb +?m

LQÊ+ K„i >Q`M; .mM; M?'i i?`B +?^v tm®M; ,

@ L?QM; - T?K i?•M

@ æB K m5

h?-M b„+ >Q`M; h? >MM; +`M; i? K iS+ ;B`MX

>Q`M; .mM; M; ~M M; Æ- pB M K„i YM; çÄX \*m®B +MM; M`M; ;B`K +?•M K°i +€B- +
ç!X

h`QM; H9+ #¼M ?¼M |B +?mv M- M?[M; iB M; ç°M; `M; `„+ HB M iK+ p M; H MX

h`QM; F?Q^M? F?„+ - K`M MQÈ+ K`m t M? / i`B i` M çdM? ç-m K¼B M; Q`B #` M;
bÆM i` M; pšM #` +¬M; T?€X h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- v m F?Q +€+ K`m +m²M
iW F?„T MÆB i`QM; bÆM i` M; i`mv M p`Q- ;B®M; M?Q i?B M [m•M p¢M K½X o¢M
;B®M; M?Q M; `v i`M i? X hB M; ?¬; B i`mM; i`B- +`M; H9+ +`M; ; -MX

@ *€+ p` ?mvM? ç p`i? ? +QM +?€m- t2K` o'M EB K aÆM h` M; i ?¬K M v F?| i

h?-M b„+ >Q`M; h? >MM; i`Î M M #bM? ioM?X h`QM; ç¬B K„i ?„M H¢B H|2` K°i i

@ J€m i`QM; i?•M i? M K M?B- M M +?^v i`QÈ+ ç-m ç QX >Q`M; h? >MM; i ç½
h` M; #®M KQÆB M, K- iU tûi KbM? F?¬M; H`K; b F?B M i¬M; K¬M T?^B t'm ?'- +
i•K+O KbM?X >¬K M v ç¢B ?¼; B€M; tm®M; - i [mv i F?¬M; i? i? K b®M; bÊ +?
o'M EB K h¬M; X *? i- +kM; H` [m, +O o'M EB K h¬M; X >Q`M; h? >MM; M; mv M +
ç M +? i KÈB i?¬B5

E2M; 5

>„M `9i #°B FB K # M ?¬M; ` X >`M [m M; i`MM; i?B MX

E2M; F2M; F2M; F2M; 5 5 5

J¼B M; Q`B +kM; ç²M; HQ¢i `9i FB K` X

Í ç•v ; -M i`, K M; Q`B- ç m H` M?[M; pä ; B^ iBM? M?m M?'i +O o'M EB K aÆM h`
H|2` iBM? [m M; - M?QM; imv i ç®B F?¬M; T?^B H` bU bÊ ?½B FBM? ?Q`M; X

@ *MM; M? m ?mv i +?B M- +| +? i KÈB i?¬B5

h'i +^ K¼B M; Q`B iS+ ;B`M; `Q i?ûiX a€i F?Q T?|M; H M + QX E?Q i? +O ?ÆM K°
M; Ì KÆ ?²; B®M; M?Q i?B M [m•M p¢M K½- F?B M v m F?Q +m²M +m°M tmM; [m M

@ o'M EB K5

>Q`M; h? >MM; ?ûi HÈM K°i iB M; - t¬M; p T?Q +Q`M; ;B^ u m i°+ ç-m iB M #„M
M?Q iB +?ÈTH|2 H MX

@ o'M EB K5

@ o'M EB K5

L?[M; M;QİB F?€+ +kM; `®M; ;B”M- ;B®M; M?Q i?Ov i`B m- F?¬M; +?9i bÊ ?½B
+QİM; ;Bª u m i°+X

J°i i`”M ?mv i +?B M H”T iS+ çQÊ+ i`B M F? BX

hW i`QM; #-m i`İB M?bM tm®M;- +?di?’v MÆB M”v ç°i M?B M tm’i ?B M `’i M?B n
i?Ov i`B m iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; p¼i p T?Q o’M EB K aÆM h` M; X GB i?A
K„ H i²M i¢B bm®i K’v M;”M M,K #B M i?”M? K°i #½B +?B M i`QİM; ç-v F?İB p” HY
bKT ç’X hWM; ?”M? H M; M?” MQÊ+ #` ç®i ?Ov

o¬ b® +QİM; ;Bª u m i°+ H°` #ªM i? X LÆB M”Q #¼M ?¼ çB [m - +•v +Ä F?¬M; i?

L?QM; +€+ pã ;Bª K†+ FB K bo T?K+ ;B®M; M?Q iWM; +€B çBM? çİM; +?†i i` M K†
ç`+? +O KbM?- /M +İ +? i+mM; F?¬M; HMB- ç€M? T?€i` €M? b€M; ?mv ?Q”M; +
+m°+ çİB KbM?X

h?İB ;B M +?Q ç-v K°i MûM ?QÆM;X ”İM; ç K ç½ T?O tm®M;X

*€+ +QİM; ;Bª u m i°+ iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; p¼i iÈB- +m®B +MM; ç½ /²M F
FB K bo i` M M;QİB ç-v p i i?QÆM;- ç M [mªM; i`QİM; ç’ M€i Î ;B[o’M EB K aÆ
iQ”M i?•M çšK K€m- p B bİM; p B HQM; iU HQM;- `®M; H M ç-v ;B”M /[- çB M +
M?[M; +°i i`K p[M; +?„+- i?U+ ?B M bU +?®M; çÐ +m®B +MM;X hWM; +QİM; ;Bª u
+O #¼M ?¼

h`QM; #-m i`İB- M,K b€m i?•MªM?- iQ”M i?•M iªM` v m F?Q F?B M i?B M ç` +kM
bWM; bİM;X

@ E?¬M; M;İ L?•M i°+ ? M v m- +kM; +İ /kM; ;Bª M?Q p”vX >Q”M; h? >MM;- M;Q
#ªM pQÆM; b) #m¬M; i? +?Q M;QÆB5

h`QM; #-m i`İB- ;B¼M; MİB +O h? M? :B Q oQÆM; p M; H M M?Q b’KX h`QM; ç
h? >MM; çSM; ;BÆ FB K H MX

hQ”M i?•M ?„M ç½ ç-v K€m iQÆBX J°i +€M? i v i`€B çQÊ+ #m°+ +?†iX >„M M;?2

@ h? M? :B Q oQÆM; +O h?¬M hB m æB M- *Ym æ¬m >’ oQÆM; +O u m h?¬M *m
h” h•K *®+- S?QM; G¬B u m oQÆM; +O S?QM; G¬B *mM; > ? ? - i®i- `’i i®iX
aÆM h` M; i H¢B +İ i? F?B M +€+ M;QÆB ç¢B ;B€X h?U+ bU H” #` #¢B F?¬M; Q

@ >Q”M; h? >MM;- +?BK F?¬M +?¼M +”M? K” ç”mX L;QÆB Î ç¢B HK+ hmv i?*•m-
o’M EB K h¬M; ç½ #` ?m, /B i- M;QÆB +¬M; b T?ªB ç m F?’ +?®M; çÐ M?Q p”vX >¬
#B i- i?B M +Æ`®B HQ¢MX >mv M aQÆM; h?¬M *mM; +kM; F?¬M; i? /Ä tûi i?B
ç¬m ?”M;- h?¬M hB m æB M i b) /”M? +?Q M;QÆB K°i +?¶ ç HQm H¢BX L m M?C
p”v ?ÆM M,K KQÆB FB K bo +ÂM H¢B +kM; +İ i? çB i?2Q /QÈB i`QÈM; +O M;QÆ

:B¼M; MİB +O h? M? :B Q oQÆM; iW i`QM; #-m i`İB i`mv M tm®M; iÈB- p¬ +MM

@ o` i`Q i?QÈM; F? M? b Q\ h M?’ p”Q5

>Q”M; h? >MM; `•m iİ+ ç m /UM; M;QÊ+X >„M T?mM` K°i #½B MQÊ+ #¼i /QM? ç
iQ MİB,

@ h çQİM; çQİM; +?QM? +?QM? H” pã ;Bª L?•M i°+ çdM? i?B M H”T ç` - b Q H¢B
?Q¢B FB H”K +?İ H”K M;U - ç v m i°+ [mªM +? çQÊ+ \ L?[M; #BM? bo i®i # M +
çdM? i?B M H”T ç` - b Q H¢B +İ F i?U+ bU bÊ +? i\

L?[M; HİB M”v p M; p¼M; M?Q b„i ç€- imv M i`mv M ;B€+ M;°X h`QM; F?QªM; i?İ
?Q”M iQ”M v M i oM?X

*QİM; ;Bª u m i°+ ç M; # Q p•v i’M +¬M; +kM; ç m HmB` X

@ E?¬M; #B i iB M HmBX L;QÆB +kM; #B i- #ªM pQÆM; ` H M? K°i iB M;- i`QM; M
i`İ i?”M? +€i #KB tQÆM; # v- ûT tQÆM; i?”M? i`Q #KB\

u m h?-M +mM; +?QM ç-m >´ oQÆM; F?BM? i?QÌM; +QÌB H¢M? M|BX
@ L;QÆB H¨K p¨v +?QM? H¨ ç M; Km®M +? i5
h`QM; ;B¼M; M|B +O h? M? :B Q oQÆM; +O h?-M hB m æB M +| +?9i iS+ ;B¨MX
@ *| +? i K¨ i?-B- +| ;b T?ªB bÊ\
>Q¨M; h? >MM; +QÌB ? ? ,
@ h?-M hB m æB M- u m h?-M *mM;- h¨ h•K *®+- S?QM; G¬B *mM; >¬K M v o'M
/B i- M?QM; F?-M; +| M;?o H¨ o'M EB K h¬M; ç½ K'i çBX *S +?ì t2K- bÊK ? v Km
M?•M +O o'M EB K h¬M; i - +¬K i`QÌM; FB K çÁB H¢B K|M MÊ K€m M¨vX æ M HS
+€+ M;QÆB çWM; KQM; +?¢v i?Q€iX > ? ?

ey3X *?QÆM; eyN, h¬M; J¬M E?-M; h? s2K h?QÌM;

>„M M;Y K†i H M i`ÌB +QÌB iQ- +m®B +MM; ç°i M?B M M´B ;B¨M ;¬K H M K°i iB M
@ o'M EB K5

> B +?[M¨v /QÌM; M?Q +| K°i HQ¢B K HU+- ç i? t€+ p¨iBM? i?-M +O +€+ FB K
K i- +?d i?Q€M; +?®+ iBM? i?-M i,M; H M ;'T i`,K H¬MX .QÌM; M?Q i`QM; M;U+ #
?WM; ?U+ i?B m ç®iX

@ o'M EB K5

@ o'M EB K5

@ o'M EB K5

J¶B K°i FB K bo ç m çB M +m²M; iS+ ;B¨M ?ûi HÈMX

o Q5

>Q¨M; h? >MM; ç°i M?B M T?|M; H M + QX hQ¨M i?•M ?„M T?|M; ` [m M; ?Q p¬
K°i K†i i`ÌB +?|B +? M; ç M; ?WM; ?U+ i?B m ç®iX E?Q iS+ +¨M; H9+ +¨M; F?OM
K¢M?- ;B®M; M?Q i?B m i?•M H Q p¨Q HY - H Q p T?Q i?•M i? +O K'v +QÌM; ;
F?-M; i`mM;

@ o'M EB K5

*€+ FB K bo iS+ ;B¨M ?ûi H M- ç²M; /¢M; i`QM; i?•M i? #„M ` [m M; /B K- ?mv
+?¢v M?Q çB M p T?Q +QÌM; ;Bª u m i°+ ;¬M ç|X

@ *? i iB i- M?[M; ?mv i i?U+ L?•M i°+ iB iB M- H¢B Km®M iU #¢Q

*| +QÌM; ;Bª u m i°+ FBM? M;¢+ F m H MX

•K -K -K -K5

h`QM; M?€v K„i- p¬ b® iB M; M´ iU #¢Q p M; H M Î# M #Ì +O EQM? >²X

æ•v H¨ €M? b€M; +m®B +MM; /Q #¼M ?¼ bY /KM; HBM? ?²M p¨ iQM? K¢M; FQ+? T
M?´i i`QM; +m°+ b®M;- F?B M M;QÌB i F?-M; i? M?bM çQÊ+X E?B M F?QªM; F?
M M;¨vX *kM; +?d i`QM; M?€v K„i M¨v- +| Qi M?´i # #®M i`,K +QÌM; ;Bª u m i°+
ç´ M€i Î i`mM; i•K M?´i- #` M?[M; +m°+ iU #¢Q FBM? F?OM; FB #B M i?¨M? M?[M
i?`iX

L?[M; iB M; F m FBM? M; ¢+ p" i?ªK i?B i p M; H MX h`,K i`B m u m i°+ i?"i bU F
F?„+ +m®B +MM; +O +m°+ +?B M M"v- #¼M ?¼H ¢B +| i? M?"M H'v bU i'M i?'i M

•K5

h`QM; #-m i`B- i?•MªM? +K i i v FB ¸½ M' K ¢M? i`QM; [m M; ?Q `U+ `ÐX hWM;
K„ H K M; i?2Q i'i +ªT?|M; H M i`B + Q- ; -M M?Q F?B M ?mv i M; mv i ¸ M; i`2
i`mM; +kM; i`Î M M M? ¢i M?Á - H`K +?Q tmM; [m M? EQM? >² ;B®M; M?Q # M M; i`
?ªM; - F?„+ ?¼ ` K°i +ªM? iQÊM; +O i? ;BÈB `i`°M; HÈM M"vX

J†+ /M H`K'v p`+QÌM; ;Bª bB m +`T u m i°+ hmv i \*?•m FB - +kM; F?¬M; F`T i`€M
imv i ¸ T M?'i Î i` M i? ;BÈB M"v M"v- o'M EB K aÆM h` M; +m®B +MM; ¸½ #` p•v

h`QM; i?B M ¸` - K°i bU i`-K K†+X a„+ K†i +€+ +QÌM; ;Bª u m i°+ i? K /U +m°+ #
F?¬M; / +QBX

"¼M ?¼ i?"i bU F?¬M; M; Ì ¸QÊ+ iB M? ?bM? +?B M ¸'m b) i?ªK F?®+ ¸ M KS+ ¸°M
M; ?o iÈB pä ;Bª o'M EB K h¬M; b) FB M i`BM? i`mM; /kM; ¸ M KS+ M?Q p"vX "¼M
K°i ¸€K [m•M `B `¢+ ¸€M? K°i ¸ÁM b) i M `½X B #B i ¸QÊ+ H ¢B ¸KM; TªB i`K i?

@ o'M EB K h¬M; i¬M; K¬M M?Q p"v- F?¬M; i? t2K i?QÌM; 5

h? M? :B Q oQÆM; i?Î /`B K°i iB M; X

@ L?´ +Ä F?¬M; M?´ i" M ;®+ - ;B| tm•M i?´ B iÈB b) H ¢B Mªv K-K5 h¬M; K¬M M?Q p
L;`M p ¢M H-M F?¬M; i? ¸ +?Q M| +| +Æ ?°B /QÐM; bS+X h`QM; K„i S?QM; G¬B
b€i F?Q ¸ ¢B i?`M?X

@ E?¬M; b B- TªB ;B i imv iX h`mv M iBM iS+ +?Q S?QÆM; hB m M- T?Q # M
FûQ /`B i?B ;B M i? K ¸QÊ+ M[X

*Ym æ-m >² oQÆM; +O u m h?¬M *mM; +kM; ? ¢ b€i i•KX

h¬M; K¬M M?Q p"v i?"i bU `i ¸€M; FQM? T?K+X u m i°+ +kM; FQM? M /kM; ;BªX
i`QÌM; ¸®B ¸`+? - p"v M?'i ¸`M? TªB iB m /B i M? M? M?Q b'K bûi- imv i ¸®B F?
i? M?"M ¸QÊ+ +Æ ?°B /QÐM; bS+X `ªM; F?¬M; ?"m [mª F?¬M; M; Q`B M"Q +| i? -

Í ¸•v- i`QM; F?QªM; +€+? ¸½ i`Î i?"M? o'M EB K aÆM h` M; ¸' M€iX J°i F?„+ i`Q
i ¢B MÆB ¸-v +Ä H m `K` ¢T ; -M i?m, pU+ i` M ¸ªQX J°i ¸®M; +Ä H m F?¬ p" M; #
HÈM +?WM; K°i M; Q`BX

>Q`M; .mM; H° p +ªM? ;B€+ iW i`QM; ¸°M; +?mB ` M; Q`BX h?'v tmM; [m M? F?¬
KÈB #ªQ K¼B M; Q`B T?Q b m ¸B ` i?2QX

L?[M; M; Q`B M"v ¸ m H` ;B` i` T?K M[p`i` 2K- ; -M M?Q F?¬M; +| im pB pä ¸ ¢Q ;
K†i #B i?QÆM; - i?M ?"MX "¼M ?¼ ¸ m H` ;B [mv M +O M?[M; pä bo ¸½ ?B bBM?
i?¬M; [m K°i K"i ¸ ¢Q i`QM; bÆM i` M; - i`®M i?Q€iX

E?B K"i ¸ ¢Q M"v ¸QÊ+ t•v /UM; im bY +kM; F?¬M; bY /KM; i`"M T?€T KBM? p, M>
pB M M; |B ¸ m H` M; mv M bBM? i?€BX >ÆM M[ i`QM; b®M?[M; M; Q`B +? ¢v i?Q€
F?¬M; +| M; Q`B M"Q +| pä +¬M; ;bX "ÎB p"v- ?mv M F?Q / Q ¸°M; pÈB [mv K¬ F?
T?QM; iÄ +O u m i°+ - #¼M ?¼H ¢B +| i? i?"i bU i`®M i?Q€i ¸QÊ+5

@ .mM; M?B- F iB T- +?9M; i TªB H`K b Q #•v ;BÌ

J°i T?K M?•M /mv M /€M; b M; i`¼M; - i?Q ¢i M?bM ?ÆM M, K KQÆB im´B- idM? i€
>"K- H` pÈ +ª +O >Q`M; h? >MM; X

@ æ ¢B MQÆM; - i` M ¸ªQ M"v +| i?mv MX *?9M; i M; ²B i?mv M ¸B p T?Q M KX

>Q`M; .mM; bmv M; ?o K°i +?9i- b m ¸| ¸Q ` [mv i ¸`M?X

@ æB p T?Q M K b Q\ L?Q p"v F?¬M; TªB H` +`M; +€+? /½v M9B o'M EB K t ?Æ

GQm ok >"K F?¬M; ?B m M|B,

@ *?9M; i çB ibK MÆB MQÆM; iU î ç•m\

>Q" M; .mM; M|B,

@ L?[M; v m M?•M FB ç M pÈB F?Q i? ?mM; ?,M; M?Q p"v- i` M çQ`M; çB iÈB o' FB K bQ€i +?†i +?)X *?9M; i t¬M; p"Q- M; QÊ+ HçB +?QM? H" iU +?mB ç-m p"Q H H"K T?QÆM; T?€T M; QÊ+ HçB- çB p T?Q M KX "ÎB pb +€+? ç•v M; Q" B ? B M; "M *®+X h`QÊ+ ç•v i`QM; ççB ?°B Hm" M T?~K i¬M; K¬M- æBM? >çQ ççB + ç½ FQ+?ÆM pÈB h?B M •K *®+X *?9M; i çB iÈB +?¶ +€+ M" M; ibK MÆB MQÆM; iU - i' i M

GQm ok >"K F?) ;"i ç-m, +?QÆM; KÈB M?'i içB / Q + i` m v 2 M X M?û +€+ #çM

@ æ•v H" K°i w FB M ? vX

*?Êi M" M; ?bM? M?Q ç°i M?B M w i?S+ çQÊ+ +€B ;bX .Q`M; M?Q ç•v H" H-M ç-m +O KbM? p"vX L" M; HŠM; H†M; M?bM >Q" M; .mM; - K°i H€i b m KÈB M|B,

@ .mM; M?B- +QM i?"i bU ç½ HÈM H M `²B

G`B M" M; +ÁM +?Q /Si- ç°i M?B M

@ o'M EB K5 o'M EB K5 o'M EB K5 o'M EB K5

L?[M; iB M; ?ûi ç-v ;B" M / [;B®M; M?Q i?B M ç` `Qi;"Q- iW T?Q o'M EB K aÆM [m M; i`MM; i?B M- i`mv M ç MX

a m ç! H" M?[M; iB M; M' iU #çQ HB M iK+ F?¬M; /WM;X Zm M; ?Q `U+ `Ð +?B r K†i ç'i- ;B®M; M?Q €M? K†i i`lB +?|B H¼B ?mv ?Q" M; +?B m b€M; K†i ç'i i`QM; ç

æ•v H" +ªM? iQÊM; pä ;Bª iU #çQX >Q" M; .mM; M;~M M;Æ- i`QM; HÁM; +ªK i?'v ç i? M; ,M çQÊ+ +?ªv tm¬B tm®M;X L" M; #B i- ;B`T?9i M"v- KbM? ç½ K'i çB M; Q`B

@ S?K i?•M- M;"B î i` M i`lB +| HBM? i?B M;- ?½v M?bM M[M?BX L[M?B HÈM H M[M?B ibK çQÊ+ æBM? >çQ bQ ?mvM?- #ªQ bQ ?mv #€Q i?M +?Q M;"B æ K M v- î o'M EB K aÆM h` M;- K°i i M +kM; çWM; KQM; i`®M i?Q€i5

h`QM; HÁM; >Q" M; .mM; H†M; H) tBM i? X

a m ç! M" M; tQ v M; Q`B +9B ç-m [m€i K°i iB M; ,

@ J¼B M; Q`B çB i?2Q i 5

h`QM; HÁM; K¼B M; Q`B ç-v #B i?QÆM; p" i?M ?"M- #QÈ+ +?•M M†M; M `lB çB- #,M; imv i # Q i`MKX

eyNX *?QÆM; eRy, L9B h?•v "B M J€m

J°i ç K M"v- ?Ä [m M; iW o'M EB K aÆM h` M; T?Q t T?|M; H M + Q- poM? pB M +O #¼M ?¼X

L?'i H" ç€K i` i?Æ- M?Èi ÈB KªM? ç'i ç½ M?m°K çšK K€m +O +? +?9 M? +O KbM #¼M ?¼ i`î p - /MM; i`Q`M; FB K #€Q i?M5

æQçM h•v /m *' G°i?S +?QM HçB H" K°i i? ;BÈB M? K i?ç+? M|M; +?ªv î /QÈB K†

h`QM; /mM; M? K~M +?S ç° M|M; +?av + Q F?OM; F?B T- ;B®M; M?Q K°i M²B M
+m°M b¬B i`Q- F?¬M; M;WM; im¬M ` F?Q M|M;X hWM; /ÁM; M? K i?¢+? M|M; +
F?¬M; F?QX

h`QM; M?[M; /ÁM; M? K i?¢+? M|M; +?av b¬B i`Q- +| iWM; +K+ M? K i?¢+? K`m ç
HYM;X æ| +?QM? H` +QM çQÌM; /mv M?`i +O çQ¢M *´ G° M`vX

h` M æBM? >¢Q +äM; E, M? E?ÎB- i¢Q ` pÁM; #ªQ ?° ?mv M F?Q- M; ,M +€+? pÈB
;Bª +ªM? ;BÈB æ¢B ok aQ ?| i?`M? i`Q #KB i`QM; M?€v K„i M`vX >„M /U p`Q bS
M?av [m iWM; +K+ M? K i?¢+?- F?¬M; M;WM; çB p T?Q i`QÈ+X

>„M ç½ çB iÈB i? ;BÈB M`v çQÊ+ # M;`v- b„T çB iÈB çB K +m®B +O çQ¢M *´ G°

•K5

æ°i M?B M M? K i?¢+? M|M; +?av #„M ` X J°i +QM i?9 HÈM i?•M i? /`B ?ÆM M, H
[m€B M;Q /mM; M? K- iW i`QM; M? K i?¢+? M|M; +?av #„M ` X L| ?€ +€B KB M; i
Km®M +„M Mm®iX

h?¬M b„+ æBM? >¢Q F?¬M; ç´BX

æ®B pÈB M?[M; +m°+ i`T FQ+? #'i M; ÌM?Q p`v- i`QM; # M;`v [m - ?„M ç½ bÈK i?
"ÎB pb HQ¢B [m€B i?9 /mM; M? K iQÆM; iU ç½ iWM; i`T FQ+? æBM? >¢Q M?B m H

@ >„+ ?„+ ?„+5

J M? J M? pmB iQÆB ?ÈM ?Î +QÐB Îi` M HQM; h` L;mv i- ?€ KB M; T?mM ` K°i #
#¼i F?Q FB ç½ # Q T?O H`v +QM i?9 HÈM /mM; M? K Îi`QM; ç|- b m ç| çQ ç M i

@ J2Q K2Q K2Q- i +kM; ç½ ,M MQ- +ÁM çQ iÈB M[5

h` L;mv i pW p¶ +€M? M?Ä- pW HQÌB #B M; ;BÆ K|M; pm®i M?Ä #ûQ K`T +O Kk
+€BX h`QM; M?€v K„i- J M? J M? i?m #¼i F?Q H¢BX \*QM i?9 HÈM /mM; M? K M`
+O M|- K°i iBM? i?¢+? çÄ M?Q HY HÈM #^M; M„K i v #` K|+ ` - b m ç| #` M? B ,M

> B bOM; p`i M`v H` K°i +†T T?®B ?ÊT p¬ +MM; FQM F)- ?B M M?B M ç½ iWM; /B

*QM i?9 HÈM /mM; M? K- HQ¢B bBM? p`i F€ /` M`v- iQ`M i?•M iW i` M tm®M; /Q
J€m p`i?`i +U+ M|M; F?¬M; i? ,M çQÊ+X L; v +ª F ,M i¢T M?Q h` L;mv i +kM; F?
+| çB m- i`QM; +Æ i? +QM i?9 HÈM +| K°i pB M iBM? i?¢+? iBM? F?B i i?m°+ iQ
M?B m HU+ HQÊM; ?mv M M;mv M +O M;mv M i® ?Ä - +U+ F€ i`•M [mwX hmv F?
i?¢+? +U+ T?~K- M?QM; pšM +| +?9i; B€ i`X

*?Q M M K¶B H-M ;†T T?ªB bU i`T FQ+? +O i?9 HÈM /mM; M? K- æBM? >¢Q ç K
?ÊT pÈB M? m +QÊT çQ¢i iBM? i?¢+?X

J`v M;`v F iB T- h` L;mv ip` J M? J M? F?¬M; +| H`K ;b M;Q`B ,MX æQ`M M;QÌB
çQÊ+ Qi M?`i ?ÆM K°i M;`M pB M ?Ä iBM? i?¢+? iBM? F?B iX

h` M çQÌM; çB iÈB i¢B çQ¢M \*´ G° M`v `®i +m°+ p¬ +MM; i?m`M HÈB- F?¬M; +| i` ,

@ L`Q- T?Q i`QÈ+ +?QM? H` +€M? +Y +O çQ¢M *´ G° i?S KQÌB

æBM? >¢Q i?`v çQÊ+ i¢B i`mM; i•K +O ?² ?Ä /B K M? K i?¢+? M|M; +?av T?Q t -
K`m iQK +?`K `½B H|2 ` X

>„M F?¬M; /Q /U- +?•M T?€i HU+- ç¢T M€i +°i M? K i?¢+? /QÈB +?•M- ;B®M; M?C
i`QM; +€M? +Y pÁM; tQ€v K`m iQKX

J°i +ªK ;B€+ K`i i`¼M; HQÊM; F?B tmv M [m +€M? +Y i?ÌB F?¬M; i`mv M ç MX J
K†i- i`QM; M?€v K„i # Q T?O H`v æBM? >¢QX

h?•M ?bM? æBM? >¢Q pW ?¢tm®M;- i`QM; M?€v K„i /Q`M; M?Q ?„M ç½`ÆB p`Q
ç-m M?bM tm®M;X *aM? p"i i`QÊ+ K„i ç½ +| bU i? v ç´B +U+ HÈMX L;"T ç M +´ +?
MQÊ+- K`H` K€m çÄ iQÆBX

>„M M;~M; ç-m M?bM H MX L?[M;; b K„i ?„M +| i? i?'v çQÊ+ ç m H` M?[M; i?B i?
i`M iW i`QM; M?[M; i?B i? M`v +?av` - F?B M i` M Kti ç'i i`Î i?`M? #B M K€mX

L?[M; iY i?B M;"M Fb i`,K [m€BX S?-M HÈM ç m H` K€m p` i?`i KÆ ??- +?•M i v #`
çOX "° /¢M; p¬ +MM; i? i?ªKX *€+ i?B i? ç| +| L?•M i°+ +kM; +| u m i°+- +ÁM +|
?Q M; h`i +ª #¼M ?¼ ç m +? i Î ç•vX

h`QM; F?¬M; F?Q i`M ç-v KMB K€m iQÆB M²M; M†+X L; v +ª F?¬M; F?Q /Q`M;
ç°M;X

J¶B H-M æBM? >¢Q ?Q i i?Î- ç m ;B®M; M?Q ç M; T?mM` Mm®i p`Q ?mv i iQÆM;

@ a Q H¢B i?"M? M?Q p"v çQÊ+\\ L?[M; i?B i? M`v

æBM? >¢Q i?'i FBM?,

@ G) M`Q + Q i?O ? B i°+ i`QÊ+ iB M p`Q i•v /m *´ G°- H¢B +| i? +? i? i Î ç•v\

amv çQ€M M`v F?B M ?„M H¢B +`M; i? K ?QªM; bÊX

L„K +?†i i? M? FB K`d p`K ç Q i`QM; i v- æBM? >¢Q i`T i`mM; iQ`M #° iBM? i?-M
`½B iÊB ; -M- +`M i?"M [m M b€iX `i M? M? ?„M HB M T?€i ?B M` - M?[M; iY i?B
H`M; Q`B KbM? [m2M #B iX >„M i?"K +?Q F?¬M; +| K°i +?9i`M iQÊM; M`QX

*`M; [m, /` ?ÆM H`- v T?K+ i` M M; Q`B +O M?[M; i?B i? ç½ +? i M`v H¢B +| T?Q

GQ¢B i`Q`M; #`Q p` €Q ;B€T T?QM; +€+? M?Q p"v +?d i²M i¢B Î i` M +€+ M?•M p`
?ÆM KQ`B p¢M M,K i`QÊ+X

@ G) M`Q L?[M; M; Q`B M`v ç½ +? i ?ÆM KQ`B p¢M M,K b Q\ E?¬M; ç9M;X h?B i?
J€m iQÆB pšM ç M; +?avX "¼M ?¼ F?¬M; +| F?ª M,M; +? i ?ÆM KQ`B p¢M M,K-
+?av ? i çQÊ+5

æBM? >¢Q +| +?9i M;?B M;ÎX

E, M? E?ÎB ;?û p`Q i` M HQM; æBM? >¢Q- +® FbK +? F?¬M; M¬M ¼2X æ•v pšM
M?bM i?'v +ªM? iQÊM; çšK K€m M?Q i? X o¬ b® iY i?B +?'i +?²M; H¢B pÊB M? m.
F?¬M; i?'v +| ;BÊB ?¢MX *€+ i?B i? +?bK M;"T F?„T Kti ç'iX hMv w +| i? i?'v çQ
+?•M p` tQÆM; HÁB` M^K`ªB`€+ F?„T MÆBX LÆB ç•v [mª i?U+ ;B®M; M?Q ç` M

*?ŠM; H) Î ç•v H` ç` M;K+ i?"i bU b Q\ æ•v H` K°i çQ¢M ç` M;K+ *´ G° b Q\

a m F?B æBM? >¢Q [m M b€i K°i ?²B- +m®B +MM; +| i? t€+ ç`M? çQÊ+- iY i?B i?
T?ªB H` + Q i?O ? B i°+ ç½ çB T?Q i`QÊ+X h? ;BÊB M`v- +,M #ªM H` K°i i? ;BÊB
pb b Q M?[M; i?B i? M`v i`ªB [m M;"M p¢M M,K pšM Hm¬M +?av K€m iQÆB- p"v +
?ÊT Hw +O #ªM i?•M i•v /m *´ G°X

æB ç M #•v ;B`- K¶B çQ¢M i•v /m \*´ G° ç m H` K°i ?Q`M +ªM? im Hmv M F€ H¢- ç r

æQ¢M ç` M;K+ \*´ G° M`v i²M i¢B- `®i +m°+ +| w M;?o i? M`Q\ æBM? >¢Q ç¢T H
pMM; ç'iX

h` M çQ`M; çB- ?„M i?'v- +€+ HQ¢B i?ªK i`¢M; ç m tm'i ?B MX

*| i?B i? F?¬M; ç-m +?²M; +?'i i?"M? M9B- i?B F?Q i`MM; i?B MX L?[M; p i i?Q
bm®B M;m²M T?mM K€m iQÆB` M;Q`B

*kM; +| M?[M; +€B ç-m i¢Q i?"M? K°i /½v M9BX a„+ Kti K¶B M;Q`B +| ç m F?´- +|
iÊM #B M ?bM?- +| ç m F?´ +¬m tBM- +| M;?B M` ,M; M;?B M HÊB

eRyX *?QÆM; eRR, J Q S?~K

"B m ibM? i` M M?[M; +€B ç-m M`v F?¬M; ;B®M; M? mX L?QM; i'i +^a ç m H`K +?Q
K M; i?2Q K°i HQ¢B bU i?•K i`-K F?OM; F?B T +¬ ç¼M; H¢B b m M; ?bM M, KX .Q
?¼ b) M?av /UM; H M +„M M; QÆB K°i +€B5

h?"K +?Q +ÁM +! K°i p`B +Æ [m M M°B i¢M; +ÁM i?Q€M; ç"TX *aM? iQÊM; çšK K€r
æ•v H`K°i i? ;BÈB /Q çO HQ¢B iY i?B i¢Q i?"M?X *€+ FB m +? i F?! +! i? iQÎM;
i`¢M; F?! +! i? iQÎM; iQÊM; - ç m +! i? M?bM i?'v î i`QM; i? ;BÈB M`vX

*?Q /M i`QÈ+ ç•v æBM? >¢Q ç½ iWM; i`aB p¬ b® H-M ç¢B +?B M- iWM; +?ûK ;B i v
?²M; ?Q M; - +kM; iWM; ;B i [m L?•M i°+ #¢B ?Q¢B- i?QÎM; M?bM i?'v +aM? iQÊM;
çB i?ÎB ;B M /`B î i`QM; i? ;BÈB M`v- i`QM; HÁM; F?¬M; M; ! +kM; FbK HÁM; F?¬M
ibM? bÊ ?½BX

E, M?E?ÎB /Si F?Q€i M?„K ? B K„i +O KbM? H¢BX L`M; i?"i bU F?¬M; ç`M? HÁM
iQÊM; i?ªK F?®+ i`QÈ+ K„i M?Q p"vX

L?QM; T?QÆM; i?S+ M`v ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +! i€+ /KM; X

*aM? iQÊM; i?ªK F?®+ FB F?¬M; +?d +! i€+ /KM; pÈB i?` ;B€+- ?bM? M?Q +! i? i?
i€+ ç°M; iÈB # M i`QM; ç-m M`M; - ;B®M; M?Q +?QM? K„i M?bM i?'v p"vX L`M; +,
M¬M KY X L`M; F?¬M; +?d F?¬M; Km®M M¬M î i` M HQM; æBM? >¢Q- +`M; F?¬M
i•K +?B m +® iÈB KbM?X

J Q K"Th`L; mv i H¢B F?¬M; `Ki` M?Q i? X L! H"TiS+ T?mM`X

@ »2 h?"i H`#m²M M¬MX h'i +<sup>a</sup> +ÆK i ,M iW ç K [m ç m ç½ !B`

J Q €+ K F?QK M; Q`B- M; v +a K"i +kM; T?mM`X

@ h tBM i? - b m M`v i b) F?¬M; ,M i?S; b ç½ +? i M[J2Q K2Q - pb b Q H¢B
#m²M M¬M M?Q p"v +?S\ hB m æBM? hY- M; QÆB #Ä i p`Q i`QM; +?B +M?šM i`[

æBM? >¢Q F?BM? i?QÎM; M!B,

@ æWM; ;Bª #° +? iX h i?'v M; QÆB +?d Km®M M?•M +Æ ?°B iB M p`Q i`QM; +?B
iBM? i?¢+? i?b +! \

J Q K"Th`M!B i`9M; i•K iQ- p Kti M?'i i?`B +,K ;B" M- M!B,

@ L; QÆB M!B p"v H`w ;b\ E?¬M; i? ?Q`B M; ?B K Q T?~K +O i

@ >„+ ?„+ ?„+5

*€ ?2Q M?Ä +kM; +aK i?'v #m²M M¬M i`QÈ+ +aM? iQÊM; [m€ KS+ çšK K€m F?OM;
` iWM; #¼i F?QX æ M +m®B +MM; - M! /Si F?Q€i bY /KM; #¼i F?Q +?S #aM i?•M
i?"i +?ti? B K„i H¢BX

h? ;BÈB +O K°i çQ¢M *´ G° M`v i²M i¢B- `®i +m°+ H` +! w M; ?o ;b\ _ M Hmv M
b Q\

æBM? >¢Q p" M +?mv M h?„M; hU Zmv i- /mv i`b i•K +aM? +O KbM? `ä`M; - /B +?
;BÈB M9B i?•v #B M K€m M`vX

æ°i M?B M

@ æQ ç-m iÈB +?Q i

J°i iB M; ?ûi i? HQÆM; p M; H MX J°i i?B i? p®M F?¬M; ç-m M^K i` M Kti ç'i- ç
ç€M? p T?Q æBM? >¢QX

h?•M ?bM? æBM? >¢Q H|2 H M- K°i [mv M ç€M? ` - ç€M? # v +´ i?B i? M"vX
 " M ç-m- î i? ;BÈB bQÆM; KM i`QM; çQ¢M *´ G° i?S # - pä ;Bª [m€B p"i +| i? p-
 #'i +S H9+ M"Q i`QM; bQÆM; KMX *ªK ;B€+ #'i F€ i?ÌB F?„+ M"Q +kM; +| F ç€M?
 i?–M FBM? T?ªM SM; +O æBM? >¢Q i`î M M p- +MM; M? M? M? MX >B M i¢B- pÈ
 +kM; F?–M; i? i¢Q ` ;ÊM b|M; î i`QM; HÁM; æBM? >¢QX h?•M i? ?„M ;–M M?Q
 #ªM M,M;- M? M? M?Q iB +?ÊTX
 @ æQ ç-m iÈB +?Q i
 h` M M;QÌB +´ i?B i? M"v K†+ [m–M €Q p" i` M; bS+ i?ÌB i?QÊM; +´ - +SM; `„M M
 çQÊ+ K°i [mv M +O æBM? >¢Q- M| +?d #` ç~v HmB p T?Q b m K'v i?QÊ+- b m ç|
 L| F?–M; ç-m- H¢B +| i? T?€i ` •K i? M?- i?"i bU `i [m, /`X æBM? >¢Q +kM; i?–
 GU+ HQÊM; +Æ i? M?"M K°i [mv M +O KbM? F?–M; #¢Q- KS+ ç° +SM; `„M- / Q /
 +| i? bQ b€M? pÈB +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok >Q" M;X
 *?d bÊ F?B M| +ÁM b®M; - imv i ç®B H" K°i +QÌM; ;Bª pä ç¢Q `i F?OM; F?B TX
 •K5 +?QÆM; KÈB M?'i i¢B /XQX+XiX`XmXvX2XMXQX`X; M?û +€+ #¢M
 æBM? >¢Q H¢B ç€M? ` K°i [mv MX J°i [mv M M"v ~M +?S i?B M HU+ HQÊM; ?Ä ?
 HY ?WM; ?U+ +?€v K¢M? i`QM; M?€v K„i # Q p•v H'v i?B i? M"vX
 h`QM; F?QªM? F?„+ - i?B i? ;B®M; M?Q çQÊ+ H"K #^M; b„i i?–M ç½ #` i?B m ç®i
 h?B M ?Ä ?mv M F?Q ~M +?S HU+ HQÊM; +O I~M h?–M ç` K¢+? - +?QM? H" iB
 i`ªB [m bU /mM; ?ÊT +ªB i¢Q +O æBM? >¢Q- HU+ +–M; FQ+? p- +MM; +QÌM; ç¢B
 i? î i`bM? ç° M"v- F?–M; i®M +?9i bS+ HU+ M"QX
 L?QM; i?"i ` i?B i? M"v p®M ç½ +? i M; "M p¢M M,K- pb b Q H¢B ç°i M?B M +| bB
 bU F?B M æBM? >¢Q +| +?9i M;¢+ M?B MX >„M +~M i?"M [m M b€i- +kM; F?–M; `
 pMM; /"vX æ•v F?–M; T?ªB H" HoM? pU+ æBM? >¢Q K ?B mX
 .¼+ çQÌM; çB- æBM? >¢Q #„i ç-m /-M /-M [m2M K„i F?B M?bM i?'v i'i +ª i?ªK i`¢M
 i? i?ªK M?Q p"v /QÌM; M?Q +| i? ` M Hmv M çQÊ+ i?–M i?S+X æBM? >¢Q p"M /
 ?² +ªK ;B€+ çQÊ+- +?Q iÈB M v i?–M i?S+ #` p•v î i–M; i?S b€m +ªM? ;BÈB E, h?•
 F?–M; iB M- H¢B +| i? KÆ ?² +| /'m ?B m ç°i T?€X S?€i ?B M ` çB m M"v F?B M
 pmB KWM;X
 @ G) M"Q KK+ çQ+? i²M i¢B +O i? ;BÈB M9B i?•v #B M K€m p- +MM; i? i?ªK M"
 i?–M w +?Q +O pä ;Bª\
 æBM? >¢Q çQ ` bmv çQ€M M?Q p"vX
 .¼+ çQÌM; çB- +| E, M? E?ÎB +?d /šM- æBM? >¢Q F?–M; iB TiK+ H" F KM çQÌM; #
 i?QÌM; tmv M +| iY i?B pÈB i?B M ?bM? p¢M i`¢M; - ç°i M?B M ?Q" M ?²M- M?ªv /U
 T?Q æBM? >¢QX
 *?d +| çB m- pÈB i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q ?B M i¢B- imv i ç®B çQÊ+ t2K H" K°i
 i'i +ª M?[M; +QÌM; ;Bª ? B i°+ ç½ iB M p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M?X h`QM; HS
 [mv i çQÊ+ i'i +ª M;mv +ÆX
 æB m F?B M K Q K"Th" L;mv i iS+ ;B" M #'i #bM? +?QM? H"- M?[M; i?B i? M"v F
 i? ?Q" M iQ" M F?–M; +| +?9i ;B€ i` HÈB /KM; M"QX
 h?"i M?B m H–M- K Q €+ K ç m ?B p¼M; b m F?B æBM? >¢Q bY /KM; i?B M ?Ä ?
 i?B i? +| i? ibK ` çQÊ+ K°i ? B F?®B iBM? ?¢+? +€+ HQ¢B ;b ç|X L?QM; ç€M;
 M;mv MX *m®B +MM; - h" L;mv i i?"K +?Q #„i ç-m ç°M; i?O î H°i v T?K+ +O `i M
 b¢+? M?[M; €Q ;B€T i?Q¢i M?bM +U+ F€ i?–M /`iW i` M i?B i? tm®M;X

æ€M; iB + F?¬M; [m M i•K +?9M; i?Qϕi M?bM i?¬M /` i? M`Q- ;B®M; M?Q i?¬M
[m¬M €Q- ç² /MM; ?`M; M;`v p` €Q ;B€T- i`QM; M?€v K„i b m F?B H°i F?ÄB i?B i?
+?9M; b) ?| i?`M? K°i KªM? i`Q i`M #B M K'iX

@ J2Q K2Q K2Q- i +kM; F?¬M; Km®M çB iÈB çQϕM *´ G° p„i +?`v ` MQÊ+ M`v5
h` L;mv i iS+ ;B`MX

@ >„+ ?„+ ?„+5

*€ ?2Q M?Ä J M? J M? M?®i KbM? Î i`QM; #¼i F?Q #B m i?` bU i€M i?`M?X æBM
KdK +Q`BX

G9+ # M ç¬m F?B KÈB iB M p`Q ç•v- E, M? E?ÎB F?¬M; +€+? M`Q i?Q+? SM; çQÊ-
;B`M`M; ç½ +| T?¬M [m2M pÈB i'i +ª +ªM? iQÊM; Î ç•vX

L`M; p®M H` K°i i?B m M[p¬ +MM; FB M +Q`M;X

eRRX *?QÆM; eRk, *?d J`M? h`2Q *?m¬M;

L?B m M,K M?Q p`v +?`m bU ®K ç m /`M pti +O +Ym •K imv i Kϕ+?- ç½ bÈK Hmv M
#dX

h`QÊ+ ç•v F?¬M; H•m- E, M? E?ÎB +ÁM i`M K„i M?bM i?'v M;Q`B + + /mv M?'i Hm
iU HšM M? m +? i i?ªK Î M; v i`QÊ+ K„iX æ®B pÈB M`M; K` M|B- ?bM? M?Q i` M i
;b- +| i? ?Ov /B i iBM? i?¬M M`M;X

æ•v +kM; +?QM? H` M[ i¬M L;¼+ \*?•m iQÆM; H B çQÊ+ p¬ b® ?`m i? L?•M i°+ i€M
H`K F?¬M; çQÊ+- +| i? F?¬M; #B M b„+ i`QÊ+ M9B #,M; ç ûT- K'v H¬M +Sm pÈi

"ÎB pb F?¬M; B #B i çQÊ+- i`QÊ+ H9+ [m"i F?ÎB- M`M; ç½ iWM; i`ªB [m M?[M; +

æB [m +€+ çQϕM i•v /m *´ G° Î ç•v- ç®B pÈB E, M? E?ÎB F?¬M; ? #B i pä çQ K`
t€+ b®M; HϕB p¬ +MM; [m M i`¼M;X

æQϕM *´ G° M`v ;B®M; M?Q i? ;BÈB M9B i?•v #B M K€m +kM; F?¬M; iQM? H` [m€

hB TiK+ çB F?QªM; +?WM; K°i M;`v b m- æBM? >ϕQ HB M çB iÈB çB K +m®B +O

Í +?¶ M`v- æBM? >ϕQ +m®B +MM; ç½ çm´B F`T ç€K M;Q`B u m i°+ p` L?•M i°+ h®M
u m >Q`M; çB T?Q i`QÊ+X

*| F?QªM; +?WM; ?ÆM K°i i`,K M;Q`B /WM; HϕB Î çB K +m®B +O çQϕM *´ G° M`v

"¼M ?¼ i?Qϕi M?bM T?QM; i`¬M K i KÄBX \*| M;Q`B i` M i?•M K M; i?2Q i?QÆM;
+U+ F€K i KÄBX

L?•M i°+ p` u m i°+ ? B çϕB i`"M /Q M? M;M ` X "¬m F?¬M; F?Q i`QM; ç| +kM; +?Q
F?¬M; ç M KS+ ;BQÆM; +mM; #ϕi FB KX aQ pÈB b® HQÊM; K'v M;?bM M;Q`B F?B
b m F?B i`ªB [m i?`B ;B M /`B KϕQ ?B K M?Q p`v- M?[M; M;Q`B +ÁM HϕB ç m H` +
imv i +O ? B i°+X o T?¬M M?[M; M;Q`B p` v m F?¬M; tm'i ?B M- ?B M M?B M ç r

*| KQ`B T?¬M ? B i°+ iBM? M? ç½ poM? pB M M;O b v Î i`QM; *´ G° M`vX

L?[M; M;Q`B M`v Î iϕB +?¶ M`v- i?"i ` +kM; F?¬M; TªB pb çÊB æBM? >ϕQ- K` #Î
ç` ç² i?S KQ`B- F?¬M; +€+? M`Q KÎ ` +€M? +Y pÁM; tQ€v K`m iQK çB i?¬M; iÈB
KQ`BX \*?Q M M #¼M ?¼ +?d +| i? +?| çÊB Î +?¶ M`vX

J¶B H¬M- F?B +| M;Q`B i?€K ?B K KÈB tm'i ?B M- ç m b) F?B M i`"M /Q M? +O L?
i`QÊ+ iB MX

æBM? >¢Q tm'i ?B M- iU M?B M F?B M +?Q p¬ b® €M? K„i [m M i•KX
 @ >„+\\ æBM? ?mvM? ç - M;QÆB +m®B +MM; ç½ çm' B F`T5
 h®M; E?mv i K"TK¢TH" M;QÌB ç-m iB M +QÌB HÈM ` ç!MX
 @ a m i?ìB ;B M /"B M?Q p"v +kM; F?¬M; i?'v M;QÆB- i +ÁM iQÎM; `^M; M;QÆB F
 +?d i?¬M #Q ` \o` iB m +¬ MQÆM; K„H M"v H"\\ G¢B H" K°i ç Km°B b Q\
 @ h M K" T +? i #-K5
 a„+ K†i æBM? >¢Q i®B b-K- M;? M? ç!M h®M; E?mv i #^M; K°i +€B ¬K +?†iX G•K
 >¢+ ç m çB ` X h`QM; ç€K M;QÌB +ÁM +! .B i hmv i EB K h¬M; "¢+? hmv M h?OvX
 h` M K†i T?¬M HÈM +QÌM; ;B^i?B M i" B L?•M i°+ ç m H° p p m B KWM; X
 .¼+ çQÌM; çB iÈB ç•v- i mv `^M; T?¬M HÈM i?ìB ;B M L?•M i°+ p" u m i°+ ç m #bM?
 F?¬M; çQÊ+ +?mv M M;¬K i` M? ç'mX .U p"Q Qm i? b® HQÊM;- +MM; pÈB Qm i?
 +QÌM; ;B^u m i°+ pšM Hm¬M +?B K i?QÊM; T?QM;X S?¬M HÈM +Æ /mv M p" i?¬
 +QÊT çBX L?•M i°+ `ÆB p"Q ?¢ T?QM;X
 L m F?¬M; +! h®M; E?mv i p" ç€K M;QÌB "¢+? hmv M h?Ov +?®M; çÐ- M!B F?¬M;
 #` u m i°+ Mm®i K'iX
 _'i M?B m L?•M i°+ i?B M i" B ç m ç M; HQ H„M;X h?Q€M; +€B ç M +m®B çQ¢M *´
 L?Q p"v M!B F?¬M; +?WM; i'i +^i`"M /Q¢M +O L?•M i°+ +! F?^ M,M; b) /B i pQM;
 >B M i¢B i?b i®i `²B- æBM? >¢Q ç½ tm'i ?B MX h`"M /Q¢M +O L?•M i°+ H¢B +! i
 +?[æ Q *m²M; EB K aB M"v +?QM? H" mv / M? /Q ?„M /MM; K°i ç Q K°i FB K ç€M
 p" HY X
 L?'i H" i`"M ç€M? Î h?B M >QÆM; \*€+- æBM? >¢Q ç€M? ` +?B M iQ+? M;?' +? i?
 u m i°+ i`QM; +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? T?^B F?B T bÊX GU+ mv ?B T +O #®M iV
 pÈB u m i°+- i?"K +?Q +ÁM i` M +^? B ç¢B +?Q +QÌM; ;B^L?•M i°+ H" h®M; E?mv
 S?Q t - +^M? iQÊM; T?^M SM; +O u m i°+ H¢B ?Q" M iQ" M F?€+ ?ŠM
 @ >„+ ?„+- F?¬M; M;ìiB m iY M"v H¢B +! i? F?¬M; +? i
 "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; Î T?Q t +QÌB i?•K i`-KX
 æ€K M;QÌB >MM; "B u m >Q" M;- J`+? G *?m >Q" M; +® w iK i H¢B T?Q b m- çB H
 ?B m `i`äX
 >„M p®M +?Q `^M; K'v M;QÌB M"v F?´ i•K +?m~M #` K°i T?2M- ç€M? HûM tm'i F€ #'
 i`W i B ?Q¢ M;¬K M"vX E?¬M; M;ì + iB m iY L?•M i°+ M"v H¢B +! i? b®M; b!i- çB
 `ä K'v p` +?Q +QÌM; ;B^u m i°+ FB +?d bÊ ç½ #Ä KbM?X
 h`QM; HÁM; ?„M- FB M; F} ç®B pÈB æBM? >¢Q H¢B i,M; i? K p`B T?¬MX
 @ hmv `^M; ?„M +?d H" K°i T?"K i? - F?¬M; +! ?mv i K¢+? i`mv M i?W - M?QM; i`
 K€m +O ?„M
 h`QM; ç¬B K„i +O +?Q +QÌM; ;B^u m i°+ L;•M L;mv i *´ H!2 H M iBM? [m M;X *€
 F?€+ ç m #B m ?B M ` bU i?M ç`+?X
 *m°+ +?B M +?BM? T?¢i ;B[L?•M i°+ p" u m i°+ ç½ i²M i¢B M;"M p¢M M,KX aU i?
 F?! +! i? ?! ;B^B çQÊ+X L?•M i°+ tm'i ?B M K°i i?B M i" B FBM? i? i mv i Hm•M
 +?QM? H" K°i mv ?B T +U+ HÈMX æ•v H" çB m #¼M ?¼ F?¬M; Km®M i?'vX L m M
 ?¼ Km®M iB m /B i mv ?B T iB K~M M"v iW i`QM; i`SM; MQÊ+X
 .QÈB €M? K„i +?,K +?9 +O +QÌM; ;B^u m i°+- æBM? >¢Q iB M p"Q i`QM; i`"M /Q
 @ æ9M; F?¬M; p"v\

E?B iB M p`Q i`"M /Q M?- i`QM; M?€v K„i æBM? >¢Q FBM? M;¢+ T?€i ?B M- +?B
H¢B +| i? T?€i` iWM; M;•M [m M; H'T H€M?X

æB m M`v M|B `ä

J°i bU KWM; M?Q ¢B M i`QM; M?€v K„i # Q T?O iQ`M i?•M æBM? >¢QX *| ¢ iY o'M
MÆB M`v\ \_@i+m°+ H` B p"v\

•K -K -K5

EB K F?Q F?¬M; ;b b€M? F`T- K M; i?2Q F?Q iS+ ?Ov i?B M /B i ¢` - ¢B M +m²M
o'M EB KX

hWM; i-M; i`"M T?€T KBM? p,M ;B®M; M?Q iì ;B'v #` T?€ ?OvX J•v ?Ä /B K T?|M
@ GmB- K m HmB H¢B5

oQÆM; hmv i S?QM; ¢SM; Î i`QÊ+ K°i ¢¢Q [m MªB h K h?Ov +m®B +MM;- pW p°B

æ€M; iB +X hWM; FB K [m M; ;B®M; M?Q Km®M ?Ov /B i i' i +ª- iW i`QM; F?¬M; i
K„i +?2 F?m' i T?¬M HÈM F?¬M; ;B M i`QÊ+ K„iX oQÆM; hmv i S?QM; i" M K„i M
EB K h¬M; i?m HmB H¢B- #` FB K [m M; M`v +?2 T?O- ?| i?`M? iWM; KªM; ?mv i
o Q5

J°i ¢¢Q FB K [m M; #„M p T?Q ?„MX

oQÆM; hmv i S?QM; i?¬B ¢°M; +¬M; i? - iQ`M HU+ ¢Ð ¢ÁMX

•K5

>„M i`U+ iB T #` ¢€M? # vX h`QÌM; FB K i`QM; i v ?„M F?| +| i? +?` ¢QU+ HU+ H
i`Î i?`M? iWM; KªM? M?Ä #„M `X

@ S?Ki5

oQÆM; hmv i S?QM; ?€ K²K T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB- i?•M ?bM? HªQ ¢ªQ Km
+?B MX

h`QM; #-m i`lB- K'v i?•M ?bM? ;B®M; M?Q J i?¬M- i?U+ HU+ i?" i bU [m€ +QÌM;
F?ª M,M; +?®M; ¢ÐX

•K -K -K5

hWM; FB K [m M; p¬ i bM? +?B m M; ?B M; tm®M;X

@ oQÆM; bQ ?mvM?- ¢B K m

J°i iB M; ;-K ;B" M /[p M; H MX

eRkX *?QÆM; eRj, *QÌM; :Bª L;Q¢B *?•m

J°i i?•MªM? iW i`QM; t¬M; H¢B- M„K H'v p B oQÆM; hmv i S?QM;- T?|M; p T?Q
iY +¬K i?2Q K°i i? M? FB K pÈB T?QM; +€+? +´ tQ Î H¢B Î T?Q b m- K¢Q ?B K
S?QM; K°i K¢M;X

h`QM; i?lB F?„+ i¬M; K¬M M;mv pQM;- iWM; ¢®B i?O ¢ m #Ä •M Q€M `B M; iQ tm®

*?d +| çB m ibM? ?bM? +O L;¼+ +-M; iY +kM; F?¬M; K'v i®iX hQ"Mi?•M ?„M ç-
+?'i b M; i`¼M;- K€B i|+ `®B imM;- K°i +€M? i v ç½ #` ;½vX J€m iW KB M; p i i?Q
i?Î; 'T`9iX L; v +ª +€M? i v +ÁM b|i H¢B +kM; M„K i? "i +?†i H'v oQÆM; hmv i S?Q
@ > ? ? - i`®M b Q\ h`®M çB ç•m\ L;¬v ?¬K M v- i T?ªB ?mv i i~v /½v M9B o'M E
J°i; B¼M; M|B +U+ F€ T?€+? H®B iW i`QM; #-m i`lB p¼M; tm®M;- ;B®M; M?Q i?-
çQ ` T?€M [mv iX "i +?Êi H¢B H" K°i ç¢Q FB K [m M;- M? M? M?Q HQm iBM? H
L;¼+ +-M; iY iQ"Mi?•M +SM; çlX >„M +?d +ªK i?'v KbM? #` K°i HU+ HQÊM; /²B /
F?¬M; i`®M i?Q€i çQÊ+
@ oQÆM; bQ ?mvM?- i çB i`QÊ+ K°i #QÊ+X > ? ? ? ? 5
h`QM; iB M; +QlB HÈM ç-v p çB M +m²M;- L;¼+ +-M; iY p" M /KM; HU+ HQÊM; iQ
pmM; ` - MûK oQÆM; hmv i S?QM; ` M; Q"BX
h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- K°i ç¢Q FB K [m M; tû M€i i?•M i? ?„M- ?| i? "M? K°
KbM? M; ½ tm®M; X
@ aQ ç
*QM K„i oQÆM; hmv i S?QM; M?Q Km®M MSi` X >„M i`Æ K„i M?bM ç²M; K¬M bQ
i`QÊ+ K†i KbM?- i`QM; HÁM; ?„M ? "M w M; "T i`lBX
@ æB5
h?•M ªM? H|2 H M- +| M; QlB /¬M ?B M ` - /QlM; M?Q iB T bS+- iB T M? "M oQÆ
M; Q" B- ;B®M; M?Q iB +?ÊT iB TiK+ # v pKi p T?Q bÆM K¬MX
æ| H" EB K +-M; iY Zm M S?B æ°X
@ > ? ? - K°i #-v FB M ?¬BX h M|B +€+ M; QÆB T?ªB +? i- i?b +€+ M; QÆB T?ªB
: B¼M; M|B + Q M; ¢Q i`QÊ+ ç| H¢B K°i H¬M M[ p M; H MX h`QM; M?€v K„i iB T i?
K„i- K M; i?2Q b€i F?Q /B i i? - H¢B K°i H¬M M[i" T FQ+? iÈBX
*QlM; ;Bª i` M F?¬M; i`mM; FB [mv i çm´B i?2Q F?¬M; #Ä- F?¬M; M; l H¢B M? "M
HÁM; Km®M ç~v oQÆM; hmv i S?QM; p"Q +?¶ +? iX
*?ÊT K„i- FB K [m M; ç½ iÈB i`QÊ+ K†iX
Zm M S?B æ° /MM; iQ" M HU+- M?QM; i` M M; QlB K M; p i i?QÆM;- F?¬M; i? ç`+
M; QlB ç m b) #` FB K [m M; p¬ ibM? M"v ;B i +? i- Î i`QM; ibM? i`¢M; +?d K" M? i
ç¢Q ?²M; [m M; iW i` M M9B +?B m tm®M; X EB K [m M; p¬ ibM? pW H|2 H M- H"
Zm M S?B æ° M?•M +Æ ?°B M?ªv K°i +€B- K M; i?2Q oQÆM; hmv i S?QM; # v`
Q i`MKX
@ \ E?¬M; M; l i`QM; K°i #-v FB M ?¬B- H¢B +| i? +| + Q i?O +| i?U+ HU+ M?Q p
h`QM; F?¬M; i`mM;- ;B¼M; M|B FB i?Q€M; H° p p¬ +MM; FBM? M; ¢+- +kM; F?¬
Zm M S?B æ° M[X
"lB pb FB K [m M; ?mv i b„+ p¬ i" M- ;B®M; M?Q b¬M; ?Q" M; ?" pÐ ç - iW i` M M9B
+ª H Q p T?Q K'v M; QlB ç M; çSM; Î i`QM; F?¬M; i`mM; X
æ| +?QM? H" E?Q h? M? a K5 *| M; QlB #„i ç-m ?Q M ?¬X
h¢B i?lB F?„+ K'm +?®i- p` ç M? 'i + Q i?O o'M EB K h¬M; M"v- +m®B +MM; ç½ F i
EB K- ` i v ç€M? +QlM; ç`+?X
h`QM; #-m i`lB- +| #®M i?•M ªM? +O F ç`+?X
hQ" Mi?•M E?Q h? M? a K +| [m M; /B K ?mv i b„+ # Q [m M?X JMB`QÊm i`QM; ?²
?€ KB M; T?mM ` - +?QM? H" K°i çQ" M ?mv i [m M; ?| i? "M? FB K F?Q- çB M +m

M;QÌB FB X h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„M- K†+ /M FB K [m M; iQ`M i?•M +O #€
K)- +kM; F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB bU p•v F?®MX

*MM; H9+ ç| - /QÈB +?•M M9B M;`M p¢M M;QÌB çB M +m²M; t¬M; iÈBX

@ æ iY o'M EB K h¬M; - M? M? +?|M; HmB p`Q i`QM; bÆM K¬M5

J°i iB M; ?ûi HÈM- ;B®M; M?Q iB M; b'K HB M iK+ p M; H MX æ½ i?'v ?ÆM KQÌB
F?ÎB ç°M; F?Q iS+ K¢M? K)- iW i` M M9B ?| i?`M? HQm [m M; # v pKi tm®M; - ;E
#-v / - iB M p`Q p`Q i`QM; ç€K M;QÌB t•K H,M;X LÆB M`Q HQm [m M; çB [m - K
;½v i'i +ª- F?¬M; M;QÌB M`Q +| i? M;„M +ªM- +?ŠM; F?€+ M`Q K°i HQÐB ç Q
p`Q i`QM; T?Q K€iX

h`QM; M?€v K„i F?¬M; #B i +| # Q M?B m M;QÌB t•K H,M; #` ?| i?`M? i`Q #KBX

@ *?QÎM; K¬M M?•M5

@ æQÌM; i?O i¼ 5

@ *€+ bQ i?9+ i¼ i`'M Î b€m M;¼M M9B5

*€+ ç iY o'M EB K h¬M; i`'M i?O [m MªB +ÁM K v K„M b®M; b|i #„i ç-m ?Q M ?¬X
+m®B +MM; ç½ ` i vX

h`QM; bÆM K¬M- [m M; ?Q H|2 H MX h` M #-m i`ÌB KÆ ?² +| iWM; ç¢Q FB K [m
J°i ç¢B i`"M #ªQ p M9B +m®B +MM; - +kM; H`ç¢B i`"M #ªQ p FB M +® p[M; +?„+
i'i +ª i€K ç¢B F?m pU+ +¬m i? M; ç M; HmM; H v +O o'M EB K h¬M; Î i`QM; ç|X *€
+ÁM b®M; b|i Î i`QM; +€+ [m MªB i`QÈ+ ç| - /QÈB bU v K ?° +O ç€K M;QÌB +?QÎM
+m°+ ç½ HmB i`Î p i`QM; ç¢B i`"M #ªQ p M9BX

@ > ? - Gw EB K v- M;QÆB H`K`M ç2M`9i ç-m H•m M?Q p"v- ç K¬M ?¢ ç iY +?
+m®B +MM; +kM; /€K` `²B b Q\ "ªM pB M +?Ì +€+ M;QÆB ç½ H•m5

h`QM; i`"M /Q M? /QÈB +?•M M9B +kM; i`mv M ç M K°i iB M; +QÌB ? ? X

*?Êi ?ÆM KQÌB ç¢Q HQm [m M; T?|M; H M + Q- M; v H"TiS+ iÈB i`QÈ+ bÆM K¬M
v- æQÌM; S?"i G Î i`QM; ç|X æ| +?QM? H`pB M i`QÎM; ?¼+ pB M h? M? "bM? S?
S?B +MM; pÈB h?B i *?B M +?QÎM; K¬M M?•M G¬B •K S?€B p` ç€K M;QÌB +QÌM; ;
T?€B t•K HQÊ+ HB M ?ÊT pÈB M? mX

* Q i?O +QÌM; ;Bª +O ? B # M- i`QM; M?€v K„i M`v- +m®B +MM; ç½ çKM; ç° pÈB
iQ`M F?¬M; +| w ;B[H¢BX

*m°+ +?ûK ;B i;B[+€+ ç iY #bM? i?QÌM; p` +€+ pã ;Bª- +m®B +MM; ç½ /WM; H
+?B M ç'm M[- ç½ ?Q`M iQ`M F?¬M; +ÁM +| w M; ?o M[X

L?[M; +QÌM; ;Bª i` M #-m i`ÌB FB i?„M; ? v #¢B- b) [mv i ç`M? i?„M; #¢B +m®B
i¬M; K¬M M`v5

a m ç¢B i`"M #ªQ p M9B- +€+ ç iY o'M EB K h¬M; K v K„M +ÁM b®M; b|i - ;¬M M?
MQM ?ÆB M;QM; i?¬M M?bM +?,K +?9 p`Q +m°+ +?B M ç'm i` M F?¬M; i`mM;X

hQ`M i?•M oQÆM; hmv i S?QM; ç-v K€m- M?Ì Zm M S?B æ° M•M; çÐ- KÈB KB M +C
M`v i`QM; ç-m ?„M ç½ i`®M; `¶M; - K†i ç-v H X

*? i5

h'i +ª ç m +? i ? iX

L?[M; /kM; ;Bª ç m F?´ +? i ç'm pb o'M EB K h¬M; - FB M i`b i`ÁM ?ÆM KQÌB M;`v
+? i ? i5

æ M #•v ;BÌ ?„M M; ?o i'i +ª M?[M; +?mv M T?€i bBM? +?Q ç-v MY MûM ?QÆM; i`
€+ K°M;X

J°i F?„+ i`QÊ+- b m # M;v o'M EB K h¬M; i`M ;B[p[M; p`M; iϕB [m M^aB h K h?
H,M; ϕB M +m²M; ϕ°i M?B M F?¬M; ? #€Q i`QÊ+ ϕ½ HmB HϕB i` M /B M `°M;X *
M;? M? +?B M pÊB K°i i`M ϕ'm H•m /`B- +| i? M?"M ϕQÊ+ +Æ ?°B M;?d /QÐM; b
L?QM; F?B #®M ϕϕQ i?•M^aM? iW b•m i`QM; i`M /Q M? T?Q t +?Êi T?|M; H M i`
F?Q iS+ p¬ +MM; +QÌM; ϕϕB +m°M i`Q K½M? HB iX oQÆM; hmv i S?QM; ϕ°i M?B
ϕ½ ϕ M5
"®M M;QÌB FB - F?Q iS+ ϕ†+ #B i- imv i ϕ®B F?¬M; T?°B H` +QÌM; ;B^a hmv i *?•m

eRjX *?QÆM; eR9, >`M .QÐM; EB K

8y/ R

\ k8 h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- FB K F?Q p¬ +MM; KϕM? K) b„+ #ûM iW i` M M;Q
;B®M; M?Q +| #®M i? M? #^aQ FB K imv i i? tm'i ?B M Î i`QM; ?Q F?¬M;X æ| H` F
M„K ;B[HU+ T?€ ?QϕB p` M,M; HU+ tû`€+? p¬ +MM;- [m M; /B K K`m p`M; M?ϕi
+?|+ p` ϕšK K€mX

hmv `^M; oQÆM; hmv i S?QM; +kM; +?d H` pä ;B^a +T æϕB h¬M; aQ- M?QM; HϕB +
#®M M;QÌB M`v ;BÄB ?ÆM M?B m bQ pÊB ;¬M M?Q i'i +<sup>a</sup> +QÌM; ;B<sup>a</sup> pä ϕϕQ i` M h

"®M M;QÌB M`v- imv i ϕ®B H` ϕ M iW # M M;Q`B hmv i *?•mX

Í i`QM; M?€v K„i ϕ| - oQÆM; hmv i S?QM; ?B m `ä- +?mv M + Q i¬M; i¬M; K¬M HQ
` X

*QÌM; ;B^a i¬M; K¬M bB m +T ϕ M iW # M M;Q`B hmv i *?•m ϕ½ ?B M i?•MX

GK+ >MM; S?B F?¬M; M|B M?[M; HÌB ϕ2 /¼ X h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- i?ÌB ϕB
+?Q F`T T?°M SM;- #®M p` +QÌM; ;B^a FB K im imv i ϕ®B M`v ϕ½ T?€i` +¬M; FQ

o¬ b® FB K [m M; iW i`QM; #-m i`ÌB i`9i tm®M; iÈBX LÆB M`Q FB K [m M; ϕB [m
bKT tm®M;- i`ÌB b`T ϕ'i pMB5

h`M T?€T KBM? p,M Î [m M<sup>a</sup>B h K h?Ov p®M ϕ½ iB m ? Q ;¬M ? iX Î i`QÊ+ K†i +
F?Q^aM? F?„+ #` M;?B M M€i ;B®M; M?Q i| ;B`v

oQÆM; hmv i S?QM; i`Æ K„i i?`v ?ÆM # KQÆB ϕ iY M°B K¬M iBM? M?m #` K°i H
i`QM; M?€v K„i ϕ²M; i?ÌB ?| i?`M? ?mv i pKX

h?°K F`+? iQÆM; iU F?¬M; M;WM; i`bM? /B MX Í /QÈB FB K [m M; p¬ +MM; KϕM?
M;U ;B®M; M?Q H` i| ;B`vX :-M M?Q +?d i`QM; M?€v K„i [m M<sup>a</sup>B h K h?Ov `ÆB p`

æ iY i`M i?O [m M<sup>a</sup>B- ?ÆM +?QM T?¬M ϕ½ F?¬M; i? ;B½v /K - #` i`M b€iX *?d
i?•K- KÈB KB M +QÐM; HmB ` ϕQÊ+X

a m ϕ| +K+ /B M #„i ϕ¬m M;?B M; p K°i T?Q X

h?U+ HU+ #®M p` FB K im M`v- i?'T M?'i ϕ½ ϕϕi iÈB +^aM? ;BÈB ok oQÆM; ϕdM? T
+,M #^aM F?¬M; +| F?° M,M; +?®M; ϕÐX EB K [m M; ϕB [m MÆB M`Q- #'i F€ i`M
?OvX E iB T +?QM? H` ? B [m M<sup>a</sup>B æ¬M; S?QM; p` hYm hmv M- +kM; ;¬M M?Q +
?OvX J`v i`,K ϕ iY o'M EB K h¬M; ϕ|M; iϕB ? B [m M^aB M`v- ;¬M M?Q ϕ½ #` iB m

G9+ M`v iQ`M i?•M oQÆM; hmv i S?QM; ϕ½ ϕ¬v K€mX >„M M?bM p T?Q # M +ϕM
+®i +| i?U+ HU+ i` M hB M h?B M M?Q Zm M S?B æ°- h`-KE?´- G¶ E€- GK+ ok E€
[m M^aB- ϕ½ +MM; ?„M +?B M ϕ'm i`QÊ+ ϕ| - ;¬M M?Q ϕ m +? i i?°K Î /QÈB FB K [m
ϕ€K ϕ iY MÁM; +®i i` M hB M h?B M M?Q .Q½M L?'i S?B- G½M? L?'i hQ`M +kM; c

J°i i`"M +?B M M"v- o'M EB K h¬M; ç½ i' M i? 'i ?ÆM # T?¬M ç iY #bM? i?QÌM;X *
+®i ç½ M;½ tm®M; ?ÆM K°i MY X

oQÆM; hmv i S?QM; M;~M; ç¬m M?bM H M i` MX

h`QM; #-m i`ìB- E?Q h? M? a K H'v bS+ HU+ +O K°i M;Q`B ç®B ç¬m pÈB #®M p`
çdM? T?QM;X

EB K [m M; K"m çÄ `U+ `Ð ;B®M; M?Q MQÈ+ i?Ov i`B m- [m'M ?„M p`Q +?QM? ;E
ok oQÆM; çdM? T?QM; +?B M ç'm F?| +| i? T?•M #B i çQÈ+ B pÈB BX

h`QM; F?QªM; i?`B ;B M M;„M- oQÆM; hmv i S?QM; +kM; M?bM F?¬M; ` çQÈ+ H
T?QM;X

Í /QÈB +?•M M9B- içB [m MªB æ¬M; S?QM; ç' M€i- Gw EB K v- æQÌM; S?"i G - G
i`M i?O içB b€m M;¼M M9B- p` ç€K M;Q`B +O pB M i`QÎM; ?¼+ pB M h? M? "bM?
+O G¬B •K S?€B- GK+ >MM; S?B- i?€M? +?O ošM hBM? ç M; +?B M ç'm F`+? HB i
[m M; M; M; /¼+- H¬B çB M H|2 H M- ç€M? i?ŠM; iÈB H9+ i?B M ?¬M ç` €K M?"i

æ•v H` ç°B ?bM? KçM? M?'i K" o'M EB K h¬M; +| i? T?€B ` X

:¬M M?Q i'i +ª +QÌM; ;Bª o'M EB K h¬M;- i`QM; M?€v K„i M"v tm'i +?B M F?¬M; ?

J°i i`"M +?B M M"v [mv i ç`M? b® T?"M +m®B +MM; +O o'M EB K h¬M;X

oQÆM; hmv i S?QM; +kM; F?¬M; ç w iÈB +?mv M çB m iS+ +?[i?QÆM;- ;B®M;
M;QM; i?¬M M?bM ? B +?B M çQ`MX

•K5

h`QM; #-m i`ìB ç°i M?B M T?€i` K°i iB M; M' KçM?- FB K [m M; pÐ M€iX

æ½ i?'v i?•M ?bM? K°i +QÌM; ;Bª FB K im HªQ çªQ- i`QM; KB M; T?mM` K°i M;KK
` M;Q`BX

h`QM; HÁM; K¼B M;Q`B +?Êi +,M; i?ŠM;- M;~M; ç¬m M?bM H MX

*?d i?'v iQ`M i?•M E?Q h? M? a K çQÈ+ KMB `QÈm # Q T?O Î i`QM; FB K [m M;-
M;ì p[M; p`M; +?†M çQÈ+ #®M +QÌM; ;Bª +'T ok oQÆM; çdM? T?QM;X h`QM; +?B
?² +?B K i? i?QÈM; T?QM;X

EB K [m M; K"m çÄ M"v +?2 i`ìB H'T ç'i- ;B®M; M?Q iWM; +QM i?¬M HQM; K"m ç
[m M; +?2 T?O MY #-m i`ìB- ;¬M M?Q M?m°K iQ`M #° F?¬M; i`mM; i?"M? K°i K"
F?OM; F?B T /•M; i`QX G9+ M"v i?•MªM? E?Q h? M? a K- ;B®M; M?Q K°i p`i
i?„M;- €T+? #®M ççB +QÌM; ;Bª FB K im5

@ E?¬M; +| F?ª M,M; M?Q p"v çQÈ+ L;QÆB `®i +m°+ H` M;Q`B T?QÆM; M`Q\ h
;Bª M?Q M;QÆB\

J°i p` FB K im çQ FB K H M M; M; M;U+- HÈM iB M; ?ÄBX

"®M ççB FB K im +?B H`K #®M T?Q - KÆ ?² # Q p•v E?Q h? M? a K Î i`QM; ç|X o
#¼M ?¼ ç½ ?Q`M iQ`M iB m i MX h?¬M b„+ #¼M ?¼ ç½ i`Î M My M;QM; i`¼M;X

aS+ +?B M ç'm FBM? /B K +O E?Q h? M? a K F?B M +?Q #¼M ?¼ T?ªB M;?B K i
ibM? #€Q i`QÈ+ ç| ç½ +| bU b B H¬KX J¬M T?€B M?Ä içB iB m +?•m Î #B M i?Mv
HU+ KçM? M?Q p"v- +| +?9i F?¬M; #bM? i?QÌM;X

@ *€+ M;QÆB H` M;Q`B M`Q\

E?Q h? M? a K # v p9i H M i`ìB + Q- çSM; bWM; b[M;- K€B i|+ /`B # v HQÈMX

@ EB K *?•m- >"M .QÐM; EB K +O GB i h?B M EB K h¬M;X

J°i p` FB K im M?bM # M;Q`B QÈ+ +?WM; ?ÆM # KQÆB im'B- HçM? HMM; M|BX

@ GB i h?B M EB K h¬M; \ æ m H ¨ ç²M; # ¨ Q L?•M i°+X o'M EB K h¬M; i p ¨ GB i h
Q€M F?¬M; i?M- p b b Q T?ªB ûT M? m- i ¨ M b € i ç i Y i¬M; K¬M i \

E?Q h? M? a K T?šM M° +? 'i p'M,

@ *€+ M; QÆB F?¬M; b Ê >mv M aQÆM; h?¬M *mM; b) i`WM; T?ç i b Q\

@ > ? - 'm i`o- i? 'i T?m p¬ i°B- K M; M; ¼+ +| i°BX

> ¨ M .QĐM; EB K HçM? HMM; + v M; ?B i M|B,

@ E?Q€M; ?mv M iBM? i?ç+? M ¨v- i¬M; K¬M FB M ?¬B M?Q +€+ M; QÆB F?¬M; +
M; ¨v i`QÊ+ - i ç½ T?€B M; QÌB +ªM? +€Q +€+ M; QÆB- +€+ M; QÆB HçB H ¨ K M?Q F
h ¨ ¨ M ç€M? M; ¨v ?¬K M v H ¨ /Q +€+ M; QÆB iU +? `m /B i pQM; X o T?¬M >mv M aQ
M|B- +€+ M; QÆB [m€ M; •v i?Æ `²BX G½Q M?•M i? 'v i?U+ HU+ M; QÆB F?¬M; i²B
KçM; 5

@ > ? ? ? S?b5

E?Q h? M? a K +QÌB ? ? - KÎ K²K +ª ; B ¨ M M|B,

@ o'M EB K h¬M; i imv M?Ä M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H ¨ MÆB K†+ +?Q M; QÌB F?
içB EB K *?•m i? ¨ i b U H ¨ T?€B HÈM bB m + 'T- M?QM; +?d T?€B ` K'v M?•M p ¨ i M
iB m /B i o'M EB K h¬M; i b Q\ æB m M ¨v F?¬M; i`€M? F?ÄB [m€ iU + Q iU ççBX
#®M; ½ ? +€+ M; QÆB- ç GB i h?B M EB K h¬M; +kM; M K çQÊ+ KMB i`QÌM; FB

GÌB +ÁM +?Q /Si- E?Q h? M? a K M; Y ç¬m m®M; +çM `QÊm i`QM; ?² H¬ ?mv i
K°i # MX

J€B i|+ ? „M i?ª / ¨ B imM; # v i`QM; ;B| - ;B®M; M?Q i?€+ MQÊ+ i`9i tm®M; - M?Q
M?B M çQ p ¨ Q i`QM; ?Q F?¬M; M „K +?†i K°i +€BX

eR9X *?QÆM; eR8, >mv i L; ¼+ aQM; EB K

h`QM; M?€v K „i iB T i?2Q- ? B i? M? i`QÌM; FB K i`QM; b m®i /QÌM; M?Q çQÊ+ H ¨
? ¨ Q [m M; tm' i?B M Î i`QM; i v ? „MX \*?d i`QM; K°i i?Q€M; - F?Q i? iQ ¨ M i?•M i, M
ç° F?¬M; i? iQÌM; iQÊM; M´BX iW +ªM? ; BÈB ok oQÆM; i€K F?B m K°i çQÌM; i, M
iÈB iB m +?m ¨ M ok oQÆM; çdM? T?QM; - M?QM; pšM F?¬M; +| tm ?QÈM; /WM; Hç

@ æ| H ¨ >mv i L; ¼+ aQM; EB K\

s2K +?B M T?Q /QÈB- iBK oQÆM; hmv i S?QM; +?Êi ç ¨ T KçM?X ¨ªQ F?Q i`'M i¬
o'M EB K h¬M; - HçB +| i? tm' i?B M Î i`QM; i v bQ i¬MX

>ÆM ? B KQÆB M, K iW F?B ? „M iÈB ç•v- ?B M içB H ¨ H¬M ç¬m iB M ; †T M?bM i?'

h`QM; #-m i`ìB- iQ ¨ M i?•M E?Q h? M? a K +| ?mv i [m M; HQÊM [m M?X >mv i L; ½
F?B M F?Q i? +O ? „M + ¨ M; i, M; H M- iWM; #QÊ+ ç°i T?€ +ªM? ; BÈB ok oQÆM; X
M´B- ? „M ç½ iB M p ¨ Q T?çK pB ok >Q ¨ M; - ; B®M; M?Q K°i K†i i`ìB çÄ +U+ M|M; i
i?šM; X E?Q iS+ F?OM; F?B T F?m +? i€M p #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X h`QM; K'v
+ªK; B€+ `mM bÊ tm' i T?€i iW b•m i`QM; HBM? ?²MX GQçB mv €T M ¨v [mª i?U+ M
i?¬M; 5

@ o'M EB K5 o'M EB K5 o'M EB K5

E?Q i? +O E?Q h? M? a K ; B®M; M?Q *?B M h?¬M ?ç tm®M; - F?B M +€+ ç iY o'
[m M b € i i ¨ ¨ M +?B M i`Î M M ?QM; T? 'M iÈB KS+ T?€i +m²M; - F?¬M; M? `M çQÊ+ ç

@ o'M EB K5

í i?ìB F?„+ M;mv M M M?Q p"v- ? B +?[M"v /QìM; M?Q +| K°i HQ¢B K HU+ F?€+ i
h?ìB ¢B K •K i? M? M"v p M; p¼M; î i`QM; i?B M ¢` - i'i +ª K¼B M;QìB [m M +ª b
+?d +ªK i?'v i`QM; +Æ i? /QìM; M?Q +| i?S ;b ¢| Km®M M' K¢M? ¢B ` X J€m î i`QM
i?B m ¢®i- ?"M b m HQM; F?¬M; i? K¼+ ` ? B +€M? t¬M; H M i`ìB- +MM; b|M; pÈ
¢'m5

@ > ? ? o'M EB K5 :B i5

E?Q h? M? a K +¬K >mv i a„+ aQM; EB K ;B Q M? m î i`QÈ+ M;U+ i?"M? K°i ?bM
H M- i`QM; M?€v K„i ¢½ i?Q€i F?ÄB pÁM; p•vX

h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- ?„M tm'i ?B M î T?Q b m >"M .QÐM; EB KX EB K [m
tm®M;- i`QM; M?€v K„i +?2 T?O p` FB K im + Q M;¢Q i" M M?ŠM M"vX

@ Jm®M +? i5

h`QM; M?€v K„i ¢|- # p` FB K im F?€+ +kM; ` i vX EB K [m M; p¬ i"Mi"Ti`mM; p
"¼M ?¼ ¢ m ¢½ H" +QìM; ;Bª + 'T ok oQÆM; ¢dM? T?QM;- HU+ HQÊM; i?m T?€i i
b) F?¬M; T?€i bBM? ` bU M;° i?QÆM;X >ÆM M[#®M M;QìB ¢½ T?®B ?ÊT +?B M
i`QM; HÀM; ¢½ bÈK ?bM? i?"M? bU ,M wX

L?QM; E?Q h? M? a K F?¬M; ¢ w ¢€K # M;QìB i"Ti`mM; # Q p•v i'M +¬M;- +QìB ?
MX

@ S?Ki

>"M .QÐM; EB K ?€ KB M; T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆBX h`QÈ+ M;U+ ?„M tm'i ?
+?[i?"T- ;¬M M?Q +?B M;QìB ?„M +?QM? t€+ i?"M? #®M KªM?X a„+ Kti ?„M i€
F?| +| i? iBM M'BX

" p` FB K im F?€+ +kM; ¢ m #B M b„+X

>"M .QÐM; EB K +?QM? H" M;QìB +| i?U+ HU+ + Q M?'i i`QM; #®M M;QìB #¼M ?¼
p"Q +ªM? ;BÈB ok >Q" M;MY #QÈ+- F?¬M; M;ì pW ¢®B Kti ¢½ #` i?QÆM;X

J°i K¬M T?€B i`QM; iB m +?•m i¢B #B M i?Mv- b Q +| i? +| M;QìB M„K ;B[+?B M

E?Q h? M? a K K°i +?B m ¢„+ i?O- F?¬M; +?9i /Q /U- i?•M ?bM? H¢B HB M iK+ H|
¢ m i"Ti`mM; p"Q K°i p` FB K im +O GB i h?B M EB K h¬M;X EB K [m M; ?mv i b
tm®M;- ?Q" M iQ" M ;B®M; M?Q K°i p` K i?¬M F?¬M; ;b +| i? ¢` +? M'BX

h`QM; M?€v K„i- #®M ¢¢B FB K im +O GB i h?B M EB K h¬M;- H¢B +| i? +| M;Qì

L m F?¬M; T?ªB #¼M ?¼ M„K ;B[+?B M F„+ Q ;B B- i`QM; i v +kM; +| K°i p" B #ªC
o"Q i?ìB F?„+ K'm +?®i- i?Q€i ¢QÈ+ K°i K¢M;X L m F?¬M; +?d bÈ H9+ M"v ¢½ #`

@ GmB H¢B5

>"M .QÐM; EB K ?ûi HÈM K°i iB M;- HmB p T?Q # M M;Q" B T?¢K pB /½v M9B o'M
H9+ t M? H9+ ¢ÄX >„M ¢½ M' B ;B" M iÈB +U+ ¢B KX

G¬M M"v i?"i +?ŠM; F?€+ M"Q #` ?mM; ? ,M; ¢€M? p"Q Kti M; v i`QÈ+ K„i +O K'v
h?•M H" +QìM; ;Bª FB K im EB K *?•m- ¢ ` +?•m +O "„+ oU+- Hm¬M +ªK ;B€+ Qm
iQ" M ¢€M? i MX L m M?Q +?mv M M"v i"mv M iÈB EB K *?•m- ¢ M;QìB F?€+ #B i
L;•M hS EB K +O GB i h?B M EB K h¬M;- #` K°i H½Q ¢¬m i`QM; i¬M; K¬M M?Ä ¢
+?¢v i`®B +? i- imv i ¢®B b) i`î i?"M? i`Á +QìB HÈM +?Q i?B M ?¢X

æ€M; iB + ¢®B Kti pÈB mv ?B TiY pQM;- #¼M ?¼ i?"i bU F?¬M; +| /kM; F?Q tQ v

E?Q h? M? a K FB +| +?B M T?€T [m, /` F?| HQìM;- pQÈi [m€ bU iQìM; iQÈM; +O

@ > ? ? - GB i h?B M EB K h¬M;- i?b ` +kM; +?ŠM; +| ;b ? v ?Q

h`QM; #-m i`lB- E?Q h? M? a K +QlB ? ? - +kM; F?¬M; iB TiK+ i`mv FQ+?- i?•M
FB K [m M; ?mv i b„+ iW i` M + Q #„M tm®M; - M?`ii?lB +?ûK K'v i M +QlM; ;Bª T
F`+? HB i pÈB ç€K M; QlB Gw EB K v i?`M? i?`i #,KX

@

*?QÎM; K¬M M?•M G¬B •K S?€B h?B i *?B M F m i?ªK K°i iB M; - #` FB K [m M;
çQ¢MX

h?€M? +?O ošM hBM? ?| i?`M? bQÆM; KM Mû i`€M? i`QÈ+ iB MX L?QM; i`QM;
[m M; ?mv i b„+ +?¢K K°iX J°i +€M? i v ?| i?`M? ?mv i pK M' imM; X

@ GmB H¢B5

oB M i`QÎM; ?¼+ pB M h? M? "bM? S?QÆM; hB m M p` ç€K M; QlB GK+ >MM; S?B
HÈM K°i iB M; - ;B®M; M?Q +?| M?` +| i M; +?¢v i`®M p T?Q /QÈB +?•M M9BX

"¼M ?¼ +?Q /M M^K K°M; +kM; F?¬M; M; ?o iÈB- E?Q h? M? a K çSM; i?S ? B Î i`Q
*?•m- H¢B +| i? +| i? T?€i` HU+ HQÊM; K¢M? K) M?Q p"vX L; v +ª FB K im EB
+?®M; H¢BX L?`i H` GK+ >MM; S?B- ç½ iWM; H` ç M?`i + Q i?O hmv i *?•m çQ+
i? pW ç®B Kti pÈB E?Q h? M? a K- ç½ F?¬M; ç`+? M'B- FBM? ?½B- H"TiS+ +?C

G9+ M"v M m B pbi? ?B M K" HQm H¢B- +?d +| K°i +QM çQlM; H" +? i5

h`QM; ç¢B i`"M #ªQ p i¬M; K¬M- M?[M; iB M; ?Q M ?¬ p M; H M M?Q b'KX h'i +ª
çQÈ+ HÈM iB M; `2Q ?ÁX

hWM; ç¬B K„i M?bM p T?Q i?•MªM? pÈB [m M; /B K ?mv i b„+ HQÊM [m M? ç M
;B®M; M?Q M?bM *?B M h?¬M #€+? +?B M #€+? i?„M; X

h?lB F?„+ i B ?¼ ;B€M; tm®M; - M; ,M +ÆM b|M; /[- [mª i?U+ +?QM? H" +?mv M +?
oQÆM; hmv i S?QM; +kM; ?QM; T?'M`®M; HÈM H MX \*?d +| çB m- i`QM; HÁM; ?

hW H9+ M"Q- i?U+ HU+ +O bQ i¬M H¢B +| i? iB M p"Q +ªM? ;BÈB ok >Q" M; M?`i
H½Q M?•M ;B pšM Hm¬M Î i`QM; —M EB K S?QM; # [m M F?' Hmv M- +?ŠM; H)
M, M; X L?QM; #QÈ+ p"Q ok >Q" M; imv i ç®B F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"vX *?d K'v M
p"Q çQÈ+- M?Q p"v H¢B +`M; [m, /` ?ÆM5

h?•M ?bM? ç€K M; QlB Gw EB K v +kM; H|2 H M- T?|M; p"Q i`QM; F?¬M; i`mM; - i`
çB MX

J°i T?2M F?' +?B M i`QÈ+ ç|- `ÆB p"Q i? ?¢ T?QM; X *QlM; ;Bª i¼ i`M i¢B b€m
M; ?B K i`¼M; X >B M i¢B +?d +ÁM H¢B +| # p`X

eR8X *?QÆM; eRe, u m h°+ hÈB

L; v +ª T?QM; +?O +O M; ¼M M9B h?B M EB K- M; ¼M M9B æ` a€i p` M; ¼M M9B H
i`QM; +?B M ç'mX æ€K M; QlB Gw EB K v- æQlM; S?"i G p" G G M- iQ" M i?•M +k

L m M?Q F?¬M; T?ªB p"Q i?lB F?„+ K'm +?®i E?Q h? M? a K M; ,M çQÈ+ +ÆM b|M
?¬K M v i' i +ª #¼M ?¼ ç m +? i i`"M Î i` M bÆM ç¢QX

æ•v +kM; H" M; mv M M?•M pb b Q i`QÈ+ ç| ç€K M; QlB Gw EB K v F?¬M; ` i vX

Gm" M p b® HQÊM; + Q i?O- /M b Q o'M EB K h¬M; +kM; F?¬M; +€+? M"Q bQ b€M
F i H¢BX "¼M ?¼ M m i? K; B +?B M ç'm bÈK ?ÆM K°i +?9i- +?d bÊ b) F?B M ç€K

>MM; S?B H"TiS+` i vX L m M?Q p"v- b€+? HQÊ+ FûQ /"B i?lB ;B M +O o'M EB
K'i çB ?B m HU+X

@ aQ i?9+5

Gw EB K v KWM; `Ð M|B,

@ G½Q M?•M ;B M;"B H¢B +| i? i?"M? iUm ok >Q"M; b Q\ L?Q p"v i?"i bU [m€ i®

@ > ? - M?Q p"v +?9M; i +| i? T?ªM FQ+?5

æQlM; S?"i G +kM; p¬ +MM; ?QM; T?'M M|BX

a„+ K†i E?Q h? M? a K #bM? ioM?- ç M; Km®M M|B ;bX æ°i M?B M ?„M #B M b„+
M?€v K„i Gw EB K v +kM; T?€i ?B M` - [m v ç-m M?bM H¢BX

*?d i?'v- iWM; çÊi v m F?Q M²M; ç"K i`MM; i?B M- ç°i M?B M iW T?Q ç¬M; +m²M ·
ç2M +?2 T?O #-m i`lB- # Q i`MK iQ"M #° #-m i`lB T?Q ç¬M; X E?Q iS+ +QlM; ç¢B
?² +| M;"M p¢M +QlM; ;Bª u m i°+ +QÐB K•v ç¢T; B| ç MX hB M; i`®M; i`"M +O u n
ç Q FB K H|2 H MX L?[M; iB M; `Qi ;"Q F€ H¢ F?OM; F?B T p M; H M +?'M ç°M;
?bM? #€M M;mv i # Q p•v p T?Q /½v M9B +O o'M EB K h¬M;5

@ G` u m i°+5

@ E?¬M; tQM;5 L?[M; b9+ bBM? H¬M; H€ Km®M M?•M H9+ +?€v M?" K` çB ?¬B +O

æ€K M;QlB Gw EB K v ç m #B M b„+X æ€K M;QlB S?QÆM; hB m M pW #` ç€M?
i°+ pšM i"Ti`mM; ?Qª HU+ î M;Q`B i`,K /†K ç°i M?B M tm'i ?B MX E iÊB „i F?¬M;

hB M; ?Q M ?¬ i`QM; bÆM K¬M o'M EB K h¬M; T?Q /QÊB- +kM; ?ÆB M;WM;X

u m F?Q M`v +?2 T?O +ª #-m i`lB- ;B®M; M?Q i¬M; K•v +?2 F?m'i €M? K†i i`lBX H
#|M; ç2M- F?B M M;QlB ?Qi i?î F?¬M; i?¬M; X a® HQÊM; +QlM; ;Bª u m i°+- +ÁM
?¼+ pB M h? M? "bM? i`QÊ+ ç|X a® HQÊM; +QlM; ;Bª çSM; ç-m u m i°+ +kM; F?-

o'M EB K h¬M; ç½ #` ç€M? iÊB MY i`M- H9+ M`v Km®M +?®M; H¢B u m i°+- F?¬M

•K5 •K5 •K -K -K5

hWM; iB M; i`®M; i`"M +O u m i°+ p M; p¼M; î i`QM; i?B M ç` X h`QM; /½v M9B
b® #|M; ç2MX æ| H` ç¢B [m•M u m i°+ +'T i?'TX

J†+ /M +?d H` K°i p`B K½M? i?9- iB m v m +'T u m "BM?- u m hQÊM;- M?QM; M?b
i`,K p¢M- ;B®M; M?Q i?Ov i`B m K`m ç2M # Q p•v p T?Q bÆM K¬M +O o'M EB
;"Q M?Q iB M; #B M ;-K #¢Q T?€iX æ•v H` /Q u m i°+ ç½ +?m`M #` F„ HQÐM;- i`Q
t2K u m i°+ +'T i?'T pÈB b® HQÊM; p¬ +MM; p¬ i`M H` T?€Q ?¬B- iB m ? Q i?U+
b m ç| KÊB +| i? T?€i` çª FQ+? K M; iQM? ?Ov /B iX

"-m F?¬M; F?Q +?Êi i`î M M p¬ +MM; F?~M i`QÆM;X J•v ç2M ûT tm®M;5 E?¬M;
F?¬M; i?¬M;X

J†+ /M H` S?QÆM; hB m M p` #®M FB K im +O GB i h?B M EB K h¬M; ç½ i`€M?
#B M b„+ i?2QX

@ u m i°+ H¢B +| i? T?€i ç°M; +¬M; FQ+? b Q\ æB m M`v F?¬M; T?M ?ÊT pÈB QÊ

@ *? i iB i- F?' +U+ i®M i?'i M?B m M;"v M?Q p"v- F?¬M; M;î H¢B #` M?[M; i M bS
iQM M`v +?B K iB M M;?BX h ç½ bÊK M|B- F?¬M; i? iBM iQîM; M?[M; F /` i°+5

J°i ç€K M;QlB +,K T?šM i?®i H MX L m M?Q p"v- M?[M; M¶ HU+ #'i +?'T i`ª ;B€
M?^K +¬M; FQ+?- ;•v i`M i?'i M;?B K i`¼M; +?Q o'M EB K h¬M; i`î i?"M? K°i i`mv
+?'T M;Q ¬M; ç„+ HÊB- F?B M u m i°+ +?B K çQÊ+ iB M M;?BX

@ >W- p¬ T?QÆM;X "ªQ u m i°+ çB tmM; T?QM; HB m +? i- iW i v #¼M ?¼- iB m
i®iX L?Q p"v- +?9M; i +kM; F?¬M; M?'i ç`M? ;€M? i` M HQM; i°B i`M b€i M;QlB +

i?¢+? M"v H" p"i +? i- i`QM; F?Q^aM; i?ÌB ;B M M; „M +kM; F?¬M; /¼M b¢+? ¢B ¢QÊ
 HoM? /½v M9B o'M EB K- +?9M; i b) ` i v ¢Q¢i H¢BX æ M H9+ ¢| i'i +^a pšM H" +C
 >"M .QÐM; EB K H m ¢B p i K€m Î F?| 2 KB M; - •K ?B K +QÌBX
 S?QÆM; hB m M M?Qm K"v- M|B,
 @ L m M?Q /½v M9B o'M EB K i?"i bU `ÆB p"Q i v u m i°+- bÊ `^M; +?9M; i H¢B iÊ
 @ aÊ +€B ;b\ h`QÎM; H½Q o¢M EB K a€i +O GB i h?B M EB K h¬M; - Qi M; "v M[b
 ¢|- +?Q /M H" iQ" M #° u m i°+ hmv i *?•m i" T i`mM; i¢B ¢•v- +kM; +| i? ;B i b¢+?X
 J°i FB K i m F?€+ F?¬M; F?€+? F?Q +?9i M"Q- M|BX
 S?QÆM; hB m M +?d +| i? BK KB M; X
 L?QM; i`QM; HÁM; S?QÆM; hB m M M^av bBM? K°i +?9i #B i?QÆM; X L?È M, K ¢|-
 H" ¢ M?'i i¬M; K¬M hmv i *?•m X "aM i?•M KbM? pb pB M i`QÎM; - ; -M M?Q +| i?
 H M?- F M"Q /€K F?¬M; i?2QX L?QM; ?B M i¢B i? M"Q\ L; QÌB i`QÊ+ K„i +?d H"
 # +O GB i h?B M EB K h¬M; K" i?¬B- H¢B /€K ¢®B iMv w [m€i i?€Q- ¢®B pÈB K°
 #aM F?¬M; ¢ p"Q K„iX
 h?ÌB ¢¢B hmv i *?•m ¢½ F i i?9+ `²B b Q\

.½v M9B o'M EB KX
 "'i Hm" M H" #` i?QÆM; ? v K i KÄB- #'i Hm" M i?U+ HU+ + Q ? v i?'T- i`QM; M?€v
 EB K h¬M; ¢ m `9i #aQ FB K # M ?¬M; ` - M„K +?†i pk F?Q i`QM; i vX
 *?B M w i?B m ¢®i- ?Q" M iQ" M F?¬M; +| +?9i bÊ ?½B M"QX
 a„+ K†i oQÆM; hmv i S?QM; +kM; i`Î H¢B #bM? ioM?X
 >„M Mm®i p"Q K°i pB M ¢ M /QÊ+ ;B^aK ¢ m- +SM; `„M €T +? M?[M; ¢ m ¢ÈM /Q i?
 ` - b m ¢| ¢'B H'v K°i i? M? i`QÌM; FB K +ÁM i®i- H'v p¢i €Q [m'M +?†i H'v p i i?Q
 /KM; F?Q iS+- +?m~M #` i€B +?B M #'i +S H9+ M"QX
 Zm M S?B æ° Î # M +¢M?- +QÌB H¢M? K°i iB M; - ? B i v +¬K FB KX
 æ€K M; QÌB "€+? >Q EB K GK+ ok E€- G¶ E€- oQÆM; hB m a€B- h`-K E?' +kM; +
 L?[M; ¢ iY MÁM; +®i ¢ÌB i?S # +O o'M EB K h¬M; - +| i? +?Q iÈB M v •K i?¬K T?
 tmM; ¢°i i` M? ¢'m H" ¢B m F?¬M; i? i`€M? ¢QÊ+- M?QM; p"Q ;BÌ T?9i M"v H¢B F
 •M Q€MX
 S?Q b m ¢€K M; QÌB- b„+ K†i *?mM; æ¢B hm'M +kM; i`Î M M M; ?B K i9+ p" i` M;
 p"Q- ¢²M; i?ÌB ;B Q €Q ;B€T pk F?Q bÊK +?m~M #` tQM; +?Q ¢€K M; QÌB * Q hmv i
 #aQ +€+ M" M; K†+ p"Q
 Pi M?'i M?Q p"v +| i? #aQ iQ" M iQM? K¢M; +O +€+ M" M; i`QM; +m°+ +?B M ¢'m
 h`B m hBM? h?"M? i?U+ HU+ +?d H" +aM? ;BÈB ok bo iS F?B m- +kM; ¢SM; Î # M
 i m¬M ` X
 æ iY o'M EB K h¬M; M"v +kM; tm'i i?•M iW F?m +?S `€+ T?Q b m M9B- +?mM; [
 pÈB æBM? >¢Q H„KX hmv `^M; ¢` p` +O ?„M ?B M i¢B `i i?'T- M?QM; +kM; ?Q" M
 @ aÈK #B i p"v- ?ŠM i ¢½ i?2Q æBM? bQ ?mvM? F?' Hmv M pä ¢¢Q- ?¬K M v +ÁM
 i°+5
 *?mM; æ¢B hm'M +QÌB F?'- T?| M; i¬K K„i M?bM ¢Q" M M; QÌB ¢¬M; M; ?bM M; ?`i #

eReX *?QÆM; eRd, "B M *® "'i L;ì

:−M M?Q i'i +^a ç iY o'M EB K h¬M; − i?"K +?Q M; v +^a +€+ +Q /•M i`QM; F?m /•M M
pU+ +−m i? M; i−M; K°i p" i−M; ? BX h` M K†i M?[M; M; QìB M"v H° p bÊ ?½B F?|
i?•M i? +kM; ç M; T?€i`mM- ?"K`,M; p p"Q M? m H¢+? +¢+? − M?QM; #¼M ?¼H
+?¢v i`®B +? i- K" i`QM; i v ç m M„K pk F?Q- çÊB +?ì; B•v T?9i +| F iÊB ;−M; B C
u m i°+ i'M +¬M; M9B- F?¬M; M; QìB M"Q +| i? i?Q€i çQÊ+X .M b Q +kM; H" K°i
+? i i`"MX

h`QM; M?€v K„i- v m F?Q F?„T i`ìB; B®M; M?Q K•v ç2M +m®B +MM; ç½ ?Q"MiQ" M
o'M EB KX o¬ b® i?•M ^aM? M?Q ~M M?Q ?B M î i`QM; v m F?QX .šM ç−m H" ç€K +
hmv i *?•m M?Q h? M? :B Q oQÆM; +O h?−M hB m æB M- *Ym æ−m >' oQÆM; +
v m [m•M T?Q b m +| p¬ b® u m oQÆM; − M?B m M?Q K•vX

:−M M?Q iQ" M #° +QìM; ;B^a +€+ i? HU+ HÈM +O u m i°+ i¢B hmv i *?•m ç m ?B M

@ Gw EB K v- H9+ M"v F?¬M; ?"M; − +ÁM çÊB iÊB F?B M"Q\

h? M? :B Q oQÆM; +QìB ? ? X

S?Q ç®B /B M- b„+ K†i ç€K M; QìB Gw EB K v M; QM; i`¼M; X

>' H M; iÊB ç¬M; çO- +?ŠM; H) H" M; "v o'M EB K h¬M; i T?^aB /B i pQM; b Q\

æ®B K†i pÈB F ç`+? ç¬M; ;B®M; M?Q i?Ov i`B m- i`QM; HÁM; K¼B M; QìB F?¬M;
HU+X

@ h? M? :B Q oQÆM; − *Ym æ−m >' oQÆM; − #¼M M; QÆB /šM M; QìB p•v ç€M? o'
>mv M aQÆM; h?−M *mM; b) ;B€M; i°B b Q\ L; QÆB H"K p"v H" Km®M KÎ` +?B M

Gw EB K v + Q ;B¼M; [m€i iQX

@ > ? - "„+ oU+ ç½ HQ¢M- i?B M +Æ ?¶M HQ¢M- +?B M i` M? ? B i°+ KÎ` i?b i?
ibM? M; QÆB +?QM? H" i¬M; bQ i? ? pǎ ç¢Q +O L?•M i°+X L; QÆB iU b€i- #^aM p
i?•v >„+ ?„+ − #^M; F?¬M; − #^aM pQÆM; ` H M? K°i iB M; − o'M EB K h¬M; +?| ;" ç

*Ym æ−m >' oQÆM; H¢M? HMM; + v M; ?B i M|BX

Gw EB K v H†M; H)- i`−K K†+ K°i H€i- KÈB M; ~M; ç−m H M M|B,

@ E?Q€M; i?¢+? ?mv M iBM? i?m°+ p u m i°+ M; QÆB- o'M EB K h¬M; i `9i F?ÄB

h? M? :B Q oQÆM; H„+ ç−m M|B,

@ o'M EB K h¬M; ?¬K M v M? 'i ç`M? T?^aB /B iX Gw EB K v- F?¬M; M M iB T iK+ ^a

@ > ? ? - F?¬M; b BX æ9M; H" M?Q p"v- F?Q€M; i?¢+? ?mv M iBM? +?9M; i Km®
+?9M; i +kM; Km®M /B i5

hQ" M i?•M *Ym æ−m >' oQÆM; T?€i` v m F?Q +m²M +m°M- p¬ +MM; H¢M? HMM;

L m M?Q H" ?ÆM KQìB M; "v i`QÈ+ − M|B F?¬M; +?WM; #¼M ?¼+ ÁM +| i? ç€T SM
EB K h¬M; X

L?QM; i`<sup>a</sup>B [m K°i i`"M ç€M? i¢B o'M EB K aÆM h` M; î EQM? ><sup>2</sup> K'v M; "v i`QÈ+ −
>MM; HQm H¢B K°i 'M iQÊM; [m€ b•m ç"K +?Q +QìM; ;B^a çdM? +'T +O u m i°+X "½
h` M; − ;B i M?B m M; QìB +O o'M EB K h¬M; M?Q p"v- i?M ?"M ç½ F?¬M; i? ?| ;
bÊ M?Q p"v- imv i ç®B F?¬M; i? +?Q #¼M ?¼+ Æ ?°B M; ?d /QÐM; bS+X

.B i +Ä F?¬M; /B i i" M ;®+ − ;B| tm•M i? 'B iÊB H¢B K¼+ H M5

@ E?¬M; M M F?BM? M; QìB [m€ ç€M; 5

:B¼M; M|B Gw EB K v +kM; +SM; `„M,

@ *?9M; i ç½ T?€B ç iY iÈB EQM? >²X G9+ M"v- >mv M aQÆM; h?-M *mM; ?ŠM
b€i bS æBM? >²M; G çΦB M?•M`iM? M? b) #B i çQÊ+X æ M H9+ ç!- ç€K v m K
+?¶ +?-M5

@ >„+\\ EQM? >² b Q\\ >mv M aQÆM; h?-M *mM; b Q\\

*Ym æ-m >' oQÆM; M;Y K†i H M i`lB +QlB iQX

@ *kM; i®iX >¬K M v ç M;QÆB ?Q"MiQ" M ? i?v p¼M;X *| B F?-M;- H'v ç²` +?C

GlB MlB pW /SiX

S?Q b m +| K'v +QlM; ;Bª u m i°+ çB iÈB- +-K i9B F?-M; ;B M` - ç' K¼B i?S +?S
H`iWM; +€B ç-m +ÁM +?Q F?- p iK€m- i?•M i? +ÁM +| ç Q i" M FB K ;½v- iW #
M?Q KQ `ÆB tm®M; ç'iX

æ€K M;QlB Gw EB K v H†M; M;QlB K°i H9+- b m ç! M?'i i?lB iS+ ;B" M`®M; H MX

L?[M; +€B ç-m p" i?B i? FB K†+ i` M; T?K+ +O ç iY o'M EB K h¬M;X *| K'v M;Q
` i`QM; ç! # Q ;²K +ª >Q" M; h'M i`QÊ+ ç•v ç½ i?¬M; [m i`" M T?€T` M;Q" B çB #€
iY o'M EB K aÆM h` M; M?Q >Q" M; G¶B- HΦB i`l i?" M? i?B i? HΦM? M?Q #,M;

Gw EB K v i?v i`QÊ+ K„i i®B b-K- i?•M i? / Q ç°M;;

@ *€+ M;QÆB o'M EB K aÆM h` M; `®i +m°+ i? M"Q\\

@ > ? ? - +?Q ç M ?¬K M v- i +kM; F?-M; bÊ MlB +?Q M;QÆB #B iX "®M M;`v i
ç½ #B M K'i F?ÄB i? ;BÊB M"vX *ª i` M; +?O >Q" M; h? >MM; +MM; pÊB T?Q /QÊ

*Ym æ-m >' oQÆM; +QlB ? ? - ç„+ w MlB,

@ EQM? >² ?¬K M v ç½ H" K°i KªM? T? iQ+?X >mv M aQÆM; h?-M *mM; MQÊ+ t
>„+ ?„+- i +?Q +€+ M;QÆB +? i i•KX >¬K M v i` M i`lB /QÊB ç'i- F?-M; B +| i?
h¬M; M;QÆB5

@ *Ym æ-m >' oQÆM;5 æQÊ+- çQÊ+- ;B i ç iY i - ûT i¬M; K¬M i X h?M M"v ?"M
Gw EB K v i tBM i? - M m +ÁM b®M;- i M?'i ç`M? T?ªB +?ûK ? i u m i°+ +O hmv

Gw EB K v iS+ ;B"MX >„M +?Q # Q ;Bli? 'i i?®- ?B M iΦB ;B®M; M?Q ?MM; bQ T?

@ æ iY o'M EB K h¬M; M;?2 H M?- iW ?¬K M v- o'M EB K h¬M; i +MM; u m h?-M
h`h•K *®+ ? B # M F?-M; i? +MM; +?mM; K°i +?¶X æ iY o'M EB K h¬M; #'i Hm" M
+?d +-M +ÁM +| K°i ?ÆB i?l- b m M"v ç m T?ªB ;B i +? i M?[M; i M u m i°+ FB X
i? M"v- i`lB i`m ç'i /B i5

:B¼M; MlB +O ?„M M?Q b'K- +?'M ç°M; i?B M ç` X

@ o'M EB K- +?B M5 o'M EB K- +?B M5 o'M EB K- +?B M5

S?Q /QÊB bÆM K¬M- M?[M; iB M; ;"Q i?ûi çB M +m²M; ;B®M; M?Q +ÆM blM; HÈ

h'i +ª ç iY o'M EB K h¬M; ç m ;BÆ + Q #ªQ FB K i`QM; i v- +?B M w #WM; #WM;
#€Q ç°M;- ;B®M; M?Q i?U+ +?'i- T?lM; H M + Q- ;B®M; M?Q iWM; +QM i?-M HQ
i` M #-m i`lB- +?mv M T?ŠM M° i?" M? i?M ?"MX u m i°+ +'T i?'T i` M K†i ç'i iW i€
M?bM i?'v +ªM? iQÊM; M?Q p"v ç m /WM; HΦB- i` M K†i tm'i ?B M p bÊ ?½BX

æ€K M;QlB h? M? :B Q oQÆM; i?'v p"v +kM; #B M b„+X *?d +| çB m b€i i•K i`QM
H MX L;`v ?¬K M v /M MlB i? M"Q- #¼M ?¼ +kM; T?ªB ?Q"MiQ" M /B i bΦ+? o'M E
?QΦM F?l HQlM;5

@ :B i5

h? M? :B Q oQÆM; ` H M? K°i iB M;- p¬ b® +QlM; ;Bª u m i°+ #„i ç-m tmM; T?QM

@ :B i5

Gw EB K v p m M; + € M ? i v ? ¬ H M - T ? € i ` ? B m H M ? X
 J ° i i ` " M € + + ? B M + ? m ~ M # ` b) i ` B M F ? B X
 L ? Q M; p " Q H 9 + M " v - K ° i # B M ç ´ B F ? € + i ? Q Ì M; ç ° i M; ° i T ? € i b B M ? X
 o Q 5
 J ° i ç ¢ Q € M ? b € M; K " m ç Ä - ç ° i M ? B M + „ i [m # - m i ` Ì B - i W T ? Q t H | 2 H M H B M i
 • M ? b € M; K " m ç Ä M " v ç M ; - M - p W p † M ` Æ B p " Q ; B [u m i ° + p " o ' M E B K h ¬ M; X
 # B M K ' i - H ° ` M; m v M ? b M ? X E ? ¬ M; M; Ì ç | H ¢ B H " K ° i + € B H ¬ M; + ? B K K " m ç Ä H
 # v H Æ H Y M; Î i ` Q M; i ? B M ç ` X
 * M M; H 9 + ç | - + Á M + | K ° i ; B ¼ M; M | B p ¬ + M M; m v M ; ? B K p M; H M X
 @ G m B 5
 : B ¼ M; M | B M " v / Q Ì M; M ? Q H " ; B ¼ M; M [- / M ; ? 2 + Q [m w - ; B ® M; M ? Q [m • M p Q Æ M;
 ` b „ + H M ? ç ® B p È B i ? - M i Y - + ? • M i ? " i ç € M; i B M - + ? d + | + ? Q M ? H " K ° i + ? [- H ¢ B i ?

e R d X * ? Q Æ M; e R 3, G ¬ M; * ? B K J " m æ Ä

æ € K + Q Ì M; ; B ^a u m i ° + p ® M p ¼ i i È B i ` Q È + - # Q ; ² K + ^a ç € K M; Q Ì B h ? M ? : B Q o Q A
 p W M; ? 2 ç Q È + • K i ? M ? M " v - i ? • M i ? M ? ' i i ? Ì B / W M; H ¢ B - b „ + K † i # B M ç ´ B H È M
 J ' v ç ¢ B u m o Q Æ M; M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p " Q M " v K ° i + ? B + H ¬ M; + ? B K K " m ç Ä K „ H
 i ? v ç ´ B i ` Q M; M ? € v K „ i - ; B ® M; M ? Q i ? ' v ç Q È + p " i ; b p ¬ + M M; # ' i M; Ì X " ° / ¢ M; # ¼
 / U K ° i + ? 9 i - + m ® B + M M; * Y m æ - m > ´ o Q Æ M; + , K ? " M F ?) + „ M K ¬ B - M ? Q M; F ? ¬ M
 i v H M ? ¬ i Q X

@ G m B - H " T i S + ` 9 i H m B F ? Ä B / ½ v M 9 B o ' M E B K 5

æ € K u m i ° + H " T i S + ² H M X

* ? d + | ç B m - i ' i + ^a H ¢ B F ? ¬ M; / € K + ? ® M; H ¢ B K M ? H M ? + O u m o Q Æ M; X
 h ` Q M; M ? € v K „ i i B T i ? 2 Q - # ' i H m " M H " i ` M # - m i ` Ì B ? v / Q È B K † i ç ' i - i ' i + ^a u m i °
 * ? d i ` Q M; K ° i M ? € v K „ i - # ¼ M ? ¼ ç ½ H M B H ¢ B ? Æ M K Q Ì B / † K X
 @ G w E B K v - H - M M " v H " / Q H ½ Q M ? • M ; B h B M > Q " M; æ ¢ B h ? € M ? + | H M ? - # ^a Q
 h ¬ M; M; Q Æ B K v K „ M - i ` € M ? ç Q È + K ° i F B T X a m M " v b) F ? ¬ M; + | + ? m v M i ® i M ?
 * Y m æ - m > ´ o Q Æ M; [m v ç - m H ¢ B - ? m M; ? , M; ` Q i ; " Q K ° i i B M; - + m ® B + M M; p š M
 o Q Æ M; - T ? š M M ° H m B t m ® M; X

* m ® B + M M; v m F ? Q i ` M # - m i ` Ì B i M ? i - u m p • M # B M K ' i X

æ ¢ B [m • M u m i ° + ; B ® M; M ? Q i ? O v i ` B m - i ` Q M; i ? Ì B ; B M p " B H - M ? Q i i ? Î ç ½ ` 9 i
 " ¼ M ? ¼ F ? ¬ M; + ? d ` 9 i H m B ` F ? Ä B / ½ v M 9 B o ' M E B K - i ? " K + ? Q i ` Q M; K ° i ? Æ B i
 F ? ¬ M; i B T i K + i " T i ` m M; ? Q ^a H U + Î # M M; Q " B / ½ v M 9 B o ' M E B K M [X s 2 K # ° / € M
 M F ? m p U + M " v X

h ' i + ^a M ? [M; ç B m M " v i È B ç ° i M ? B M - # B M K ' i + " M; ç ° i M ? B M X

æ € K M; Q Ì B G w E B K v æ Q Ì M; S ? " i G ? B K † i M ? b M M ? m - F ? ¬ M; M; ? o i È B H ¢ B ç
 M ? Q p " v X

h ` Q M; ç ¢ B i ` " M # ^a Q p M 9 B T ? Q / Q È B - + € + ç i Y o ' M E B K h ¬ M; + k M; ? B m ç Q È +
 ç Q È + ; B ^a B i Ä X

hmv ``M; #ÎB pb +€+ ç²M; K¬M o'M EB K aÆM h` M; +? i i?ªK- i`QM; HÁM; pšM #
i`€M? çQÊ+ K°i i`"M +?B M M"v- pšM F?B M K¼B M; QÌB +ªK i?'v i?ª HÄM; ?ÆM `i
bU Km®M +? i- +?d +¬M HQm H¢B i?•M i? ?[m /KM; - b m M"v +| F?B b) +| +Æ ?°B
h`QM; #-m i`ìB- +?B + H¬M; +?BK K"m çÄ F?¬M; /WM; H¢B [m€ H•mX
æÊB iÊB F?B ç¢B [m•M u m i°+ `9i` F?ÄB ½v M9B o'M EB K- +?B + H¬M; +?BK
i`QM; M?€v K„i +„i T?€ ?Q F?¬M; - #B M K'i î +?•M i`ìB T?Q t X
"-m F?¬M; F?Q F?B M M; QÌB i ?Qi i?î F?¬M; i?¬M; - +m®B +MM; ç½ i M çBX J°i
K•v ç2M- +?"K`½B bQB b€M; î i` M K†i ç'iX
@ hB M >Q" M; æ¢B h?€M?\
Gw EB K v /QÌM; M?Q +| çB m bmv M; ?o,
@ o` +QÌM; ;Bª imv i i? M"v KÈB tm'i ?B M i`QM; u m i°+ hmv i *?•m- i¢B b Q H
i°+ `9i [m•M\ >ÆM M[ç€K M; QÌB h? M? :B Q oQÆM; - *Ym æ¬m >´ oQÆM; H¢B +|
K M? H +? +O M" M; \ G) M"Q p` ç¢B v m M"v ç½ i?®M; M?'i u m i°+ hmv i *?•m b
@ G9+ ç¬m # M #ì EQM? >²- ç€K u m i°+ Zm€ L; Qm u m oQÆM; - ç½ iWM; ç€M? K°
i?B M i`B +O +€+ ç¢B K¬M T?€BX h M?Ê Zm€ L; Qm u m oQÆM; iWM; M|B- æBM
ç®B pÊB p` hB M >Q" M; æ¢B h?€M? M"vX h?€M? hY o` +O hB M >Q" M; *mM; pšM
æBM? >¢Q
æQÌM; S?"i G /QÌM; M?Q +| çB m bmv M; ?o M|B,
@ *?d bÊ ?¬K M v hB M >Q" M; æ¢B h?€M? ?¢ H M? `9i [m•M- î i`QM; ç| +| M; mv M
@ J'v M; "v M v- +?9M; i pšM #` p•v F?®M î i` M o'M EB K aÆM- iBM iS+ F?¬M; i?-
ç½ tªv ` +?mv M ; bX s2K` - +?d bÊ hmv i *?•m ç½ T?€i bBM? #B M ç´B HÈM- ib
;B®M; M?Q MY i?€M; i`QÊ+ M[X
G G M- T?QM; +?O +O M; ¼M M9B h?Ov EB K i?î /"B M|B,
@ *?ŠM; H) H" >mv M aQÆM; h?¬M *mM; tm'i ?B M #B M +® ; b b Q\ "M; F?¬M; M
HÈM K"i M?Q i? - H¢B /€K i`„M; i`ÊM iB M [m•M- +¬M; ?½K EQM? >²5
hWM; M; ?B p'M çQÊ+ çQ ` - M?QM; F?¬M; M?"M çQÊ+ ç€T €MX *?d +| çB m M|B
M; QÌB H¢B M?Qm H¢BX
o'M EB K aÆM h` M; tªv ` i?ªK #B M- F?B M HY ; B" M i?B m ç®i i`QM; HÁM; #¼M
hBM ç€K M; QÌB >Q" M; h? >MM; +? i- F?B M i`QM; HÁM; K¶B M; QÌB ç m ; B®M; M
i` +? ûT tm®M; X
@ u m i°+ ç½ HmBX h`QM; F?QªM; i?ìB ; B M M; „M- ç€K M; QÌB S?QÆM; hB m M
i'M +¬M; X æ•v H" +Æ ?°B M; ?d M; ÆB /QÐM; bS+ +?9M; i F?| +| çQÊ+X L?[M; +
L|B ç iY i`QM; K¬M im bY +?'M +?dM? H¢B K°i +?9i- +?m~M #` i€B +?B MX
•M? K„i E?Q h? M? a K çªQ K°i pÁM; î T?Q t - HŠM; H†M; M|BX

S?Q t X

@ u m i°+ H¢B +| i? `9i [m•M b Q\

æ€K M; QÌB S?QÆM; hB m M [m M b€i i`"M +?B M iW T?Q t - +ªK i?'v `i F?| ?B
K„iX

@ *€B H¬M; +?BK K"m çÄ FB [mª M?B M F?OM; F?B T5

h` M K†i >"M .QÐM; EB K H° p FBM? ?½B- H„+ ç¬m M|B,

@ *?ŠM; H) +kM; H" ç¢B v m ç M iW # M M; Q" B hmv i *?•m b Q\ GQ¢B F?Q iS+ M" +?QÎM; K¬M i - ?bM? M?Q +kM; +?Q iWM; i?'v [m X a Q +| ç¢B v m M?Q p"v i²M i >„M [m v ç-m M?bM H¢B S?QÆM; hB m M K°i +?9i- + m K"v M|B,
 @ L; QÆB +| iWM; M; ?2 M|B [m p H B H`+? +O hB M >Q" M; æ¢B h?€M? M"v F?¬M S?QÆM; hB m M +9B ç-m M|B,
 @ æ¢B F?€B K°i M, K i`QÊ+ - p` ç¢B v m M"v ç°i M?B M tm'i ?B M Î hmv i *?•m X E? ç MX G9+ ç-m M" M; +ÁM +?Q F?B M +?Q [m € M?B m M; QÌB +?9 wX L?QM; F?¬M >Q" M; *mM; X h`QM; F?QªM; i?ÌB ; B M M; „M M; OB- M" M; i?m T?K+ Zm € L; Qm u m oQÆM; - i? HU+ i, M; p¼iX LY M, K i`QÊ+ - Î i`QM; ç¢B ?°B Hm" M T?~K i¬M; K¬M E t M; "M p¢M ç€M? K°i çÁM ; B i +? i hm-M b€i bS >mv M aQÆM; h?-M \*mM; H9+ ç ç|- +kM; F?¬M; #B i pb b Q- >mv M aQÆM; h?-M \*mM; H¢B +| i? F?¬M; T?€B +O M"vX h`QM; MY i?€M; ; -M ç•v- +€+ MÆB F?¬M; M; WM; +| iBM iS+ i`mv M` - M|B i?®M; M?'i u m i°+ hmv i *?•m X " M ç-m- çB m M"v p®M çQÊ+ +?Q H" HÌB M|B p- ` - M" M; ?bM? M?Q ç½ i?"i bU H"K çQÊ+X
 @ *€B ; b\ L|B M?Q p"v- hB M >Q" M; æ¢B h?€M? M"v +kM; F?¬M; TªB ç M iW +?Q >"M .QÐM; EB K H H M i?'i i? M?X " p` FB K im F?€+ +O GB i h?B M EB K h¬M h?®M; M?'i u m i°+ hmv i *?•m- i?2Q #¼M ?¼- +kM; +?Q iQM? H" +€B ; bX
 EB K *?•m #¼M ?¼ +| i?"i M?B m +QÌM; ; Bª çdM? +T u m i°+ - i?U+ HU+ +QÌM; >Q" M; - u m æ X *?d + -M #¼M ?¼ M; mv M w- iÈB K°i iB m +?•m ? Q H€M? - +?d + çQÊ+ çB K M"vX L?QM; Î +€+? t M; "M /†K; B i +? i hm-M b€i bS +O >mv M aQÆ F?B M >mv M aQÆM; h?-M *mM; F?¬M; T?€B M; QÌB ` i`mv b€i- p` ç¢B v m M"v b i? i?"i bU +| +?9i F?| HQÌM; 5
 G) M"Q M; v +ª >mv M aQÆM; h?-M *mM; +kM; F?¬M; i? H"K ; b çQÊ+ p` ç¢B v m M"Q\
 h? M"Q K" K°i hmv i *?•m M?Q M?Ä- +^M +†B iÈB KS+ ç€M; i?QÆM; - H-M ç-m i h? M? a K pÈB i?U+ HU+ F?OM; F?B T- iB T ç| H¢B H" hB M >Q" M; æ¢B h?€M? + "M

eR3X *?QÆM; eRN, :†T G¢B Gw G M

æB m M"v i?"i bU H" [m, /`X "®M p` FB K im GB i h?B M EB K h¬M; M?'i i?ÌB +ªK iU ç¢BX h`QÊ+ ç•v- M; ?o Km®M çQ¢i H'v /½v M9B o'M EB K iW i`QM; i v u m i°+ #m²M +QÌBX
 *?d + -M p` hB M >Q" M; æ¢B h?€M? M"v Î ç•v- +?Q /M H" i¬M; +?O GB i h?B M EB bÊ +kM; F?¬M; +?„+ +| i? #„i çQÊ+5
 @ L; QÆB +| #B i- pb b Q hB M >Q" M; æ¢B h?€M? ?¢H M? u m i°+ #Ä +?¢v F?¬M; >"M .QÐM; EB K /QÌM; M?Q +| çB m bmv M; ?o ?ÄBX
 @ *€B M"v
 S?QÆM; hB m M M?, M K"v H¢B- H„+ ç-m M|B,
 @ h +kM; F?¬M; `ä H„KX hB M >Q" M; æ¢B h?€M? pšM ç†+ #B i i? -M #Q- `i Qi F M" M; H" ; b- i F?¬M; +€+? M"Q çQ€M çQÊ+
 L|B ç M ç•v- ?„M ç°i M?B M M?È ` çB m ; b ç|- H¢B M|B,

@ h M?È`²BX Zm€ L;Qm u m oQÆM; K°i i`QM; KQÌB ç¢B u m oQÆM; /QÈB i`QÈ
iWM; M|B- æBM? >¢Q ç iY o'M EB K h¬M; - iWM; +| ÆM ;BªB +Sm p•v F?®M +?Q p
TªB pb M;mv M M?•M M"v ? v F?¬M;\

@ ÅM ;BªB +Sm p•v F?®M\

>"M .QÐM; EB K K†i M?,M K"v M?Qm,

@ æBM? >¢Q\ æ| H" B\

S?QÆM; hB m M +?"K`½B M|B,

@ æBM? >¢Q H" K°i ç iY +O o'M EB K h¬M;- KÈB M?"T i¬M; +?Q ç-v # M,K- ç½
h?B M ok h¬M;- i®+ ç° im Hmv M +U+ M? M?- +| +?9i i" K¬MX >„M H" K°i i`QM; M
#²B /QÐM; +O o'M EB K h¬M;X G-M M"v +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? KÎ` - çQÈ+ çC
*?Q M M H9+ M"v- ?„M +kM; F?¬M; Îi` M M9B5

@ h?B M i" B\ *?d H" hmv i *?•m ?Q M; /½ M?Q M?Ä t t¬B- +| i?B M i" B +?| K€ ;b\

J°i p`FB K im F?BM? i?QÌM; +QÌB H¢M? M|B,

@ æ€M; iB + bQ çB i LBM? >` E?B m +O i +kM; iB M p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M
ç•v- +?Q +€+ M;QÆB #B i- i? M"Q KÈB i?"i bU H" i?B M i" B imv ii? 5

@ E?¬M; b BX L m æBM? >¢Q +?d H" K°i ç iY M?Q M?Ä- F?¬M; ç€M; M?„+ ç MX *
i`QÌM; "€+? h?€M? çB` ? v F?¬M;- +kM; F?¬M; +?„+X

J°i p`FB K im F?€+ +?mv M ç i" B +•m +?mv M- M|B,

@ >"M bQ ?mvM?- F iB T +?9M; i H"K ;b #•v ;BÌ\ G" HmB` ? v H" i'M +¬M;\

>"M .QÐM; EB K bmv M;?o +?®+ H€i- M|B,

@ h®B M v i¢K i?ÌB im bY - i`M +?dM? K°i ç KX æÊB iÈB H9+ bQ i?9+ o¢M EB K h-
+¬M; T?€ o'M EB K h¬M;- F?Q€M; i?¢+? ?mv M iBM? +?QM? H" +O +?9M; i X

@ L?QM; hB M >Q" M; æ¢B h?€M? M"v

S?QÆM; hB m M +| +?9i b-m HQX

@ E?¬M; +| +€+? M"QX *?9M; i ç€M? o'M EB K h¬M; i`QM; i?ÌB ;B M H•m M?Q p"v
i v M; ,M +ªMX *?d bÊ p` v m i¬M M"v pšM F?¬M; +® iBM? Km®M ;B9T o'M EB K h-
+| w ;b ç®B pÈB F?Q€M; i?¢+? ?mv M iBM? Î ç|X *€+ M;QÆB +S pB + v M i•K çBX

>"M .QÐM; EB K M„K +?„+ KQÌB T?¬M M|B,

@ >ÆM M[GB i h?B M EB K h¬M; i ? v H" i¬M; K¬M bB m +'T i¢B EB K *?•m- + Q
K•vX L m M?Q v m i¬M M"v i?"i bU /€K M?9M; i v p"Q- +?9M; i +kM; +?Q +?„+ ç½

S?QÆM; hB m M i?'v #¼M ?¼M |B M?Q i? - +kM; +?d +| i? M;?2 i?2QX o T?¬M
+QÌM; ;Bª ç¢B K¬M T?€B #` i`¼M; i?QÆM;- +kM; F?¬M; +| ;b /€K M|BX

h¢B hmv i *?•m tQ M v- #¼M ?¼ ç m H" M?[M; M;QÌB M?'i M;¬M +Ym çdM?- ;B"K
M?[M; M;QÌB i`QM; pä ç¢Q hmv i \*?•m +?'M ç°M;X æ€M; iB +- Îi`QÈ+ K†i #®M p
M"v M"v- M; v +ª iMv iMM; +kM; F?¬M; #^M;X J†+ /M i`QM; HÁM; #¼M ?¼ Q€M ?
i`€M? çQÈ+- +?d +| i? i? M i?Î K°i iB M;X h?ÌB ç¢B +Ym ç¢B K¬M T?€B hmv i *?•

@ Gw G M bQ ?mvM?\

æBM? >¢Q M?bM i?B m MB M ;-v ;Á- +?•M K"v H€ HB m i`QÈ+ K„i M"v- i`QM; HÁM

*?B + M?šM M;•M b„+ T?€i [m M;- /QÈB bU +?d /šM +O +?B + M?šM- +m®B +MM
M?•M +O K°i +?B + M?šM M;•M b„+ F?€+ Î i`QM; ç€K M;QÌBX æ| +?QM? H` Gw G
h` M K†i Gw G M i?Q€M; ?B M w +QÌB- HšM; H†M; M?bM æBM? >¢QX >„M M?bM
p` i?B m MB M iW i`QÈ+ iÈB M v H`K +?mv M ;b +kM; ç`M? HB m i`QÈ+- +kM; +|`
[m2M b®M; M°B HB K- +kM; F?¬M; [m2M #B m ç¢i F`+? HB i- M M MK +QÌB KdK ç½
HÁM;X
æBM? >¢Q +kM; F?¬M; +?9 w M?B m M?Q p"v- ;B M; i v ¬K +?†i H'v Gw G M K°i +
@ E?K F?K F?K
Gw G M F?¬M; M?`M çQÈ+ ?Q F? MX
>„M F?¬M; [m2M pÈB T?QÆM; i?S+ ;†T K†i M?B i ibM? M?Q p"vX >„M ç~v æBM?
? B +€M? i v æBM? >¢Q i`mv M iÈB i?"i bU [m€ K¢M?X >„M +,M #ªM F?¬M; i?Q€
æBM? >¢Q ç-v p M?B i ibM?- Gw G M +kM; +?d +| i? H„+ ç-m #'i ç„+ /o +QÌBX
@ æQÈ+ `²B- Gw G M bQ ?mvM?- b Q bQ ?mvM? H¢B iÈB ç•v\
æBM? >¢Q M;¢+ M?B M ?ÄBX
h?U+ HU+ +O Gw G M- K°i KbM? imv i ç®B F?¬M; +| F?ª M,M; çB [m M?[M; çQ¢
?„M çB iÈB MÆB M"v- F?B M æBM? >¢Q +| +?9i M;¢+ M?B MX *?šM; H) +| +QÌM;
@ o"M F?Q +O i iQÆM; ç®B i®i- ;†T çQÈ+ K'v [mw M?•MX Gw G M i?Q€M; +QÌB i
M +¢M?- i?Q¢i M?bM i?-M b„+ +| p K i KÄBX
æBM? >¢Q M?bM K'v M;QÌB M"v K°i +?9iX "¼M ?¼ ç m ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB ok oQ
i` M; T?K+- +?„+ H` ç M iW +MM; K°i K¬M T?€BX h?QÆM; i? i` M M;QÌB K'v M;QÌ
çB m i?-M b„+ /kM; K½M?- iBM? i?-M [m„+ i?QÈ+- F?Q ç° #'i T?¬K- F?B M M;QÌB
@ æ i¢ +€+ p`X \*€+ p` +?QM? H`•M M?•M +O æBM? >¢Q i X
æBM? >¢Q +mM; FQM? +9B ç-m M|BX
@ •+? æBM? ç¢B M?•M- F?¬M; /€K M?"MX *?9M; i F?¬M; #B i Gw ?mvM? ?|`
M?•M M;¬B
J'v M;QÌB M"v +| T?-M +?•M i v Hm®M; +m®M; - p°B p" M; +mM; FQM? +9B ç-m ?Q
æ®B K†i pÈB +?Q +QÌM; ;Bª M?Q æBM? >¢Q- K†+ /M K¶B K°i M;QÌB i`QM; #¼M ?
i?2Q- M?QM; +kM; F?¬M; + K +?`m ?Q`M iQ`M iKi H¢BX
>ÆM M[i` M çQÌM; çB #¼M ?¼ ;B9T çÐ Gw G M çB iÈB MÆB M"v- i` M i?U+ i t½
h?U+ HU+ Gw G M ?ÆB i?'T K°i +?9i- M?QM; i`Q KQm i•K +Æ tm'i b„+X *| M?B m
#¼M ?¼ +?d bÊ +kM; ç½ #Ä K¢M;X h?"i F?¬M; M;?o iÈB Gw G M M"v i?Q¢i M?bM
M9B H` æBM? >¢QX
@ æ9M; p"v F?¬M; \ hB m G M- i` M M;QÌB bQ ?mvM? +| i?QÆM; iQ+? b Q\
a m F?B ?QM; T?'M;†T K†i [m çB- æBM? >¢Q M?¢v #ûM M?"M` çQÈ+- i`QM; +Æ
i?QÆM;X hmv `^M; F?¬M; çO i`Q K¢M;- M?QM; M m M?Q +?"K +?[i`-`i +| i?
i B ?¼ M;-K +?Q +QM çQÌM; pã ç¢Q b m M"vX
h` M i`€M Gw G M H°` p" B p¢+? ç2MX L m M?Q M;QÌB F?€+ ;¼B KbM? H` hB m C
M€iX L?QM; M;QÌB M|B H¢B H` æBM? >¢Q KbM? i?"i bU F?¬M; +| +€+? M"Q H`K
@ J°i +?9i i?QÆM; iQ+? M?Ä K` i?-B- F?¬M; +| ;b ç€M; M;¢BX
Gw G M i?Q€M; HmB p b m K°i #QÈ+X
@ B M|B H` K°i +?9i i?QÆM; iQ+? M?ÄX •K i?QÆM; iQ+? H•m i?"M? M†M;- FBM?

æBM? >¢Q F?¬M; ç w iÈB bU T?ªM ç®B +O Gw G M- K°i i v ç†i H M i` M +´ i v G
i` tûi iÈB M;U+- ?„M +?Êi +| +?9i FBM? M;¢+,

@ \ hB m G M- i?U+ HU+ +O ?mvM? i`Î M M K¢M? K)- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB æ¢B h-
i? ~M +?S K°i bS+ b®M; K½M? HB i- F?Q iS+ i`M ç-vX *?ŠM; H) ?„M /MM; #ªQ /

eRNX *?QÆM; eky, o”M E?Q Zm€ JS+ L;?`+? h?B M\

h`€M Gw G M iB T iK+ M´B p¢+? ç2MX >„M i?m i v p - M|B,

@ h?“i bU +| +?9i F€ M;°X

h`QM; HÁM; ?„M i?-K K„M; óæBM? >¢Q M;QÆB H`i M ç€M; +? i M`v- F?¬M; M M;
M;Q|B M?Q p”v- i +ÁM K†i KkB M`Q M?bM B M[ X S?ªB #B i`^M; M K M K i?K i?
M?“ M;QÆB +?ŠM; H) F?¬M; #B i- K¼B ?”M? ç°M; +O M;QÆB #•v ;B| ç m +| p¬ b
Km®M #` M;Q|B F?€+ t2K KbM? i?“M? #B M i?€B- çQ¢M HQM; +?B T?Q+?X

L?QM; æBM? >¢Q ç•m ç w M?B m M?Q p”vX h`€B H¢B ?„M F?Q€+ K°i i v H M i` M
+Q|B ?„+ ?„+ M|B,

@ hB m G M- i?QÆM; i? +O bQ ?mvM? i?“i bU F?¬M; M? X L?Q p”v çB- K°i H€i
+O i - i ;B9T bQ ?mvM? i`HB m K°i +?9i- i?m”M iB M ;B9T ?mvM? Hmv M ?| ?B
i? X æ M H9+ ç| i?U+ HU+ +O ?mvM? M?“i ç`M? +| i? M•M; °i #QÈ+X

E?|2 KB M; Gw G M +Q [m„T- F?¬M; M|B H|B M`QX

h M ?¶M çªM +? i iB iX E?¬M; T?ªB H`+?[ i?QÆM; b Q- H`K ;b T?ªB M|B K| €K
b Q\

J¼B M;Q|B tmM; [m M? ç m bY /KM; €M? K„i F€ [m€B M?bM Gw G MX

_’i M?B m M;Q|B ç m +U+ F€ FBM? M;¢+X ”¼M ?¼ F?¬M; M;?o iÈB ;B ?Ä M`v i?
i`QM; iQ”M #° i`”M /Q M? +O L?•M i°+ i`QÈ+ K„i- ;¬M M?Q H`i?’T M?’i- ç` p` H
[m M? pÈB æ Q *m²M; EB K aB æBM? >¢Q i?•M K”i M?Q p”vX

J°i p`B M;Q|B i`QÈ+ ç•v ;•v F?| / +?Q Gw G M- iBK ç m ç”T i?bM? i?“+?X

J’v M;”v M v- M;?2 K¼B M;Q|B i?m”i H¢B- +| M;Q|B M`Q F?¬M; #B i æBM? >¢Q H
F?mv i çB KX L m M?Q Gw G M i® F?’ pÈB æBM? >¢Q- p”v ç€K M;Q|B #¼M ?¼ +|

*kM; K v Gw G M F?¬M; M|B ;bX h?“K +?Q +kM; F?¬M; ç w iÈB M?[M; M;Q|B ç½;
M;?B K i9+ ;BÈB i?B m æBM? >¢Q pÈB K’v M;Q|B #¢M ç²M; ?”M? +O KbM?X

J’v M;Q|B M`v H`i?B M i`B i` im´B ç M iW GQm >Ä EB K h¬M; EB K *?•m ”„+ oU+
h•v J¬M o•M S?B- # KQÆB #®M im´B- i?U+ HU+ Î +ªM? ;BÈB ok oQÆM; i?’i F?B
EB K h¬M;X > B M;Q|B F?€+ +kM; H`+Q|M; ;Bª +ªM? ;BÈB ok oQÆM;- i` im´B
im´BX *ÁM +| K°i p` M[ ?”B iY H` h•v J¬M S?B S?B- +kM; +?QM? H` Km°B iY +O h
i? M? i9- M? F?Q #WM; #WM;X

@ æ i¢ +?Q p`X

æBM? >¢Q K°i H¬M M[M|B H|B +ªK ÆM- ç²M; i?|B M|B M m M?Q K’v M;Q|B +| ;b
HU+ ;B9T çÐX

@ > ? - F?¬M; M;| ?mvM? ç Gw G M- H¢B H`bQ ?mvM? +O æBM? ?mvM? ç X J’
ç½ ç|M iB T +?“K i` X

" M FB - i M K”T h®M; E?mv i +kM; +| +?9i #’i M;| - +Q|B M?bM p T?Q Gw G M #²

@ JQM; Gw ?mvM? ç #Ä [m€ +?QX L m ?mvM? ç i?"i bU bÈK M|B `ä `M; p K®B [ç½ F?¬M; +| ;bX

a„+ K†i Gw G M #bM? ioM? M|B,

@ h®M; ?mvM? [m€ M; ?B K i`¼M; `²BX J'v M; "v M v- M m F?¬M; T?ªB h®M; ?mvM /®+ ? i bS+ +?®M; çÐ- i`"M /Q M? +O L?•M i°+ i +?d bÊ ç½ bÈK #` u m i°+ i?•m

h` M i?U+ i i`QM; HÁM; Gw G M ?B m `i`ä- h®M; E?mv i ç®B pÈB KbM? F?€+? F æBM? >¢QX

L m H` F?¬M; +| K®B [m M ? M`v- p`i?B M i`B h? M? o•M h¬M; + Q + Q i¢B i?QÊ K°i M; QÌB v m +?d iÈB +ªM? ;BÈB æ¢B h¬M; aQ M?Q ?„MX *?d +| çB m #ªM i?•M ? M; ¢Q- b Q +| i? +?O ç°M; +?Q i?'v K®B [m M ? ;B[KbM? p` æBM? >¢Q- çB FûQ çQÊ+X

a m F?B M|B çM K°i ?²B- i`QM; i`"M /Q M? +O L?•M i°+ /-M /-M i`Î H¢B v M ioM h®M; E?mv i b B M; QÌB ç†+ #B i +?m`M #` H m HÈM +?Q æBM? >¢QX \*€+ + Q i? L?•M i°+ ç m i`T i`mM; i¢B K°i +?¶X

@ JK M°B M|- H) M`Q i?"i bU F?¬M; +| B #B i KªM? ç` ç² i?S KQÌB Î ç•m b Q h`QM; H m HÈM- h®M; E?mv i #° /¢M; ?MM; ?MM; ?´ ?´ +| +?9i b®i`m°i M|BX

æ¬M; çªQ i?B M i`B i` im´B +O ? B i°+ K°i çQÌM; pQÊi K¼B +?¬M; ; B çB iÈB M; ?B K i`¼M; X \*| Qi M?'i ? B T?¬M # M; QÌB- poM? pB M Î H¢B i`QM; i•v /m ´ G° M m M?Q #ÎB pb i?B m K°i KªM? ç` ç²- +m®B +MM; F?¬M; i? i bK iÈB /B +?d i?¬ [m€ #B F`+?X

h`QÊ+ ç•v- i¢B i ç`M HB M F i ç²M; KBM? i?B m +| K°i KªM? ç` ç²X L?QM; i`QÊ+ +?Q `^M; - +| i? H` +| M; QÌB •K i?-K +¬K ç` ç²- F?¬M; Km®M H° /B MX \*?Î ç M i` M`v M?'i ç`M? b) tm'i ?B MX L?QM; #•v ;BÌ- M?[M; i?B M i`B +O ? B i°+ Î i`QM; i M`v çÊB H•m M?Q p"v- pšM F?¬M; i?'v +| M; QÌB K M; i?2Q ç` ç² iÈBX "¼M ?¼ i?" M; ²B F?¬M; v MX

*ÁM i?ÌB ;B M +?Q ç-v MY i?€M; - +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? b) ç!M; H¢BX L m i? i bK iÈB /B +?d i?-M #Q- p"v t2K M?Q i?"i bU çQÊ+ K°i K'i KQÌBX

æBM? >¢Q KdK +QÌB- M|B,

@ JªM? ç` ç² ç!- i [mª i?U+ +| #B i K°i +?9iX

GÌB M|B pW /Si- K„i h®M; E?mv i M?'i i?ÌB b€M; M; ÌBX "¢+? hmv M h?Ov +kM; M h`QM; H m pªB ç M çm®+ b€M; i`QM; X h` M K†i ç'i i`ªB i?ªK / i?9 KBM? p,M- M; ,M i?O i`QM; i`"M /Q M? +O L?•M i°+ ç m tm'i ?B M Î ç•vX " M ç-m ç•v p®M +?d H` K ;†T K†i æBM? >¢QX S?¬M HÈM M; QÌB iÈB i? K /U +kM; +?d pb i bK K°i +Æ ?°B i¢ i?¬BX "¼M ?¼ F?¬M; M; ?o iÈB H¢B +| i? M; ?2 çQÊ+ iBM iS+ M?Q i? X

h`QM; i v æBM? >¢Q +| K°i KªM? ç` ç²\ æB m M`v K¼B M; QÌB ç m #B iX \*?d +| ç ` çQ¢M ´ G° i?S M?'iX

G) M`Q i`QM; i v ?„M H¢B +| KªM? ç` ç² i?S ? B\ o" M F?Q M`v +kM; [m€ KS+ M; ?` h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- €M? K„i K¼B M; QÌB ç m i`T i`mM; p`Q i` M M; QÌB h`QM; M?€v K„i M`v- K¶B M; QÌB ç m +| K°i HQ¢B ªQ ;B€+ p¬ +MM; F€ H¢X .QÌM ?¢- F?B tm'i ?B M Î i`QÊ+ K†i i?B m MB M ¬M M?m" M M?Q M; ¼+ M`v ç m b) i`Î i? .QÌM; M?Q #`i F€ +?mv M ;b +kM; F?¬M; H`K F?| çQÊ+ ?„MX

@ G) M`Q i`QM; i v æBM? ?mvM? ç +ÁM +| KªM? ç` ç² i?S ? B\

"¢+? hmv M h?Ov +?Q +QìM; ;Bª .B i hmv i EB K h¬M; i?Y ?ÄBX h?'v €M? K„i K¼
 KbM? pÈB p b®i `m°i M?Q p"v- æBM? >¢Q +kM; F?¬M; pÁM; pQ i? K M[- +?d p"Q
 # M +¢M? KbM?- M|B,
 @ h`QM; i v i +?d +| K°i KªM? ¸` ¸²X L?QM; i`QM; i v p` +¬ MQÆM; M"v H¢B +| K
 •M? K„i +O K¼B M;QìB M?'i i?ìB ¸ m `ÆB p"Q i` M M;QìB E, M? E?ÎBX L; v iW
 +äM; E, M? E?ÎB i` M HQM;- `i M?B m M;QìB ¸ m F?¬M; M?`M ¸QÊ+ bmv ¸Q€M
 M? ¸-m M"vX
 *| i? M?[M; M;QìB iÈB +?¶ M"v- ¸ m H" M;QìB i`QM; pä ¸¢QX •M? K„i #¼M ?¼
 ¸QÊ+ bS+ b®M; i`QM; +Æ i? E, M? E?ÎB bmv M?QÊ+- ?bM? M?Q ~M +?S # M?
 +?9i pä +¬M; +kM; F?¬M; +|X J°i M[iY v m Èi M?Q p"v- H¢B +| i? M?"M ¸QÊ+
 i`QìM; "€+? h?€M?- H¢B K°i ¸QìM; ¸B p"Q b•m i`QM; i•v /m *´ G°X æB m M"v +kM; ¸

ekyX *?QÆM; ekR, æ M E€ aBM? Gw\

ob b Q M;QÆB H¢B H" M;QìB ¸"M ¬M;\
 æB m +`M; H"K +?Q M;QìB i FBM? M;¢+ ?ÆM H"- K®B [m M ? ;B[æBM? >¢Q p"
 ¸QÊ+- æBM? >¢Q ¸†+ #B i +?B m +® M" M;X
 "•v ;Bì M;?2 i?'v æBM? >¢Q M|B ` K°i iBM iS+ i®i M?Q p"v- K¼B M;QìB KÈB +?Ê
 M;QìB iB m +¬ MQÆM; M"v +| K°i i'K #B ¸€ ¸` ¸²X
 æ•v H" K°i T?-M p®M HB M;X
 æ²M; i?ìB K¼B M;QìB H¢B +ªK i?'v iB m +¬ MQÆM; M"v i?"i K v K„MX J v K" M" M;
 M?Q ;†T T?ªB M;QìB F?€+- bÊ `^M; +?Q /M H" +QìM; ;Bª L?•M i°+ +kM; b) ;B i M
 K°i M[iY v m ¸m®B M?Q p"v- H"K b Q +| i? pšM +ÁM ;B[¸QÊ+ i'K #B ¸€ ¸` ¸²\
 @ > ? ? - ¸B m M"v i?"i bU H" [m€ i®iX L?Q p"v- KQìB K°i KªM? ¸` ¸²- ¸½ +| i?
 æ€K M;QìB h®M; E?mv i KWM; `Ð F m H MX
 æBM? >¢Q KdK +QìB- M|B,
 @ æ9M; p"v- ¸` ¸² i`QM; i v M? E?ÎB +?QM? H" KªM? ¸` ¸² +m®B +MM;X E i?Ê
 ¸QÊ+ /B +?d i?-M #Q ¸½ F?¬M; i?"M? p'M ¸ M[X *?d +| ¸B m æBM? >¢Q i M|B
 #^M; ?[m M"v +¬K ¸` ¸²- M?Q p"v M" M; +| iQ +€+? iB M p"Q /B +?d i?-M #Q- ¸QÊ
 i`M;X E?¬M; #B i w +O K¼B M;QìB M?Q i? M"Q\

J¼B M;QìB +?Êi BK H†M;X

L;QìB M„K ¸` ¸² i`QM; i v- F?¬M; +| M;QìB M"Q F?¬M; T?ªB H" + Q i?O +QìM; ;Bª
 ¸9M; H- M M ¸QÊ+ T?•M +?B i?-M i`M;X L?QM; E, M? E?ÎB +?d H" K°i iB m M[i
 +| +?9i i?U+ HU+ M"QX Jm®M M?"M ¸QÊ+ ¸¢B M;° M?Q +€+ #"+ +?Q +QìM; ;Bª- ¸
 M;QìB i ?•K K° ¸® F`X

h®M; E?mv i +kM; F?¬M; /Q /U- +QìB ? ? M|B,

@ æ•v H" ¸B m i'i M?B MX J†+ /M K¼B M;QìB ¸½ ? M i`QÊ+- b m F?B pW iB M p"
 p"Q #ªM HoM? +O KbM?X L?QM; M m H" #^M; ?[m +O æBM? ?mvM?- i`QM; i v M
 M M ¸QÊ+ T?•M +?B i?-M i`M;X h®M; E?mv i M;mv M w ¸ ` K°i T?-MX

"¢+? hmv M h?Ov +kM; iÄ i?€B ¸°- imv i ¸®B OM; ?°X

L m ? B M;QìB M"v ¸ m H M iB M;- ?ÆM M[+ÁM +| æBM? >¢Q +QìM; ¸¢B- FB M
 M? E?ÎB- p"v M;QìB F?€+ +ÁM +| i? M|B ¸QÊ+ ;b M[\

E?¬M; M;QìB M"Q /€K T?ªM ç®B # p`ç¢B H½Q M"vX J¼B M;QìB i?QÆM; M;?`K°
M?"M i?S+ +?mM;X

E iB T +¬M T?ªB iB M ?"M? i?QÆM; HQÊM; pÈB T?Q # M u m i°+ K°i ?²BX L m
tm'i ?B M î i`QM; i v L?•M i°+- p"v b) T?ªB KQÊM +Æ ?°B M"v- i?m i? K M?B m H
i°+X Jm®M K°i H¬M M[t€+ ç`M? T?QÆM; €M T?•M +?B i?¬M i" M;- +?mv M M"v-
E?mv i p` "¢+? hmv M h?Ov çB tY HwX

h'i +ª K¼B M;QìB ç m +U+ F€ ?QM; T?'MX

a m K°i ?²B +?9+ KWM;- i'i +ª ç m i" M /KM; i?ìB ;B M- iB M ?"M? M?[M; +?m~M #
p"Q /B +?d i?¬M #QX

"i F€ B +kM; F?¬M; #B i çQÊ+ i`QM; /B +?d b) +| M;mv ?B K i? M"QX L m bÆ w K
M;mv ?B K iÈB iQM? K¢M;X *?Q /M H" ç€K +?Q +QìM; ;Bª M?Q h®M; E?mv i æBM
/€K +| #i F€ bÆ bm'i M"QX

æBM? >¢Q i¢K i?ìB î H¢B i`QM; H m HÈMX

h`QÊ+ ? i- ?„M T?ªB i` HB m i?QÆM; iQ+? # M i`QM; +Æ i? +O Gw G M- ç i`€M
/B +?d i?¬M #Q ;†T T?ªB M;mv ?B KX

@ *€B ;b\ S?ªB S?ªB +îB €Q M;Q" B b Q\

Gw G M M;?2 æBM? >¢Q MìB tQM; T?QÆM; i?S+ i` HB m- +| +?9i F?~M i`QÆM;X

@ æ9M; p"vX T?QÆM; i?S+ M? M? M?'i +?QM? H" H'v i?B M ?Ä ?mv M F?Q +O
?mvM?- Hmv M ?| +?¶ FBM? K¢+? M;WM; i` - H¢B HQ¢B i`W •K ?"M ç°+- ç¢B F?€
F?¬B T?K+- +ÂM +| i? i`Ê ;B9T ?mvM? Hmv M ?| /QÊ+ HU+ +O K°i ;®+ ?mv M i?
+Æ i? M"vX "ˆM; F?¬M;- /MM; i?m®+ i` HB m- +?d bÊ KQìB M;"v MY i?€M; +kM

æBM? >¢Q +QìB ?b ?b MìBX

LìB tQM;- i?'v Gw G M +| +?9i /Q /U- ?„M +? m K"v +| T?¬M F€ [m€B MìB,

@ h? M"Q\ E?¬M; çQÊ+ b Q\ hB m G M- i #B i ?mvM? +| # M? b¢+? b) i?€B [m€
H" M K M?•M- ?mvM? bÊ +€B ;b\ L[M?•M ;B M; ?² +ÂM F?¬M; +•m M iB m iB i

h` M i`€M Gw G M tm'i ?B M K°i p¢+? ç2M- MìB,

@ E?¬M; çQÊ+- i F?¬M; i?Q+? ç i?•M i? i`¬M i`m²M; î i`QÊ+ K†i M;QìB t H¢X

æBM? >¢Q FBM? M;¢+ MìB,

@ E?¬M; T?ªB +?S\ *?9M; i ç½ i?•M [m2M M?Q p"v- pšM iQM? H" M;QìB t H¢ b Q

@ *?mv M M"v .M b Q +kM; F?¬M; çQÊ+X h

Gw G M +| +?9i H„T #„TX

@ LìB çB MìB H¢B- M?Q K°i M;QìB ç" M #"X

æBM? >¢Q +| +?9i F?¬M; M?"M çQÊ+ MìB,

@ hB m G M- çWM; H"K ¬K o M[X h` M? i?O i?ìB ;B M +?[i?QÆM;- M m F?¬M; ?
iB M p"Q /B +?d i?¬M #Q b) F?B M i HQ H„M; F?¬M; v MX

æBM? >¢Q MìB tQM;- i`î i v T?'i K°i +€BX J°i HU+ HQÊM; ¬M ?Á im¬M` - 'M Gw

æBM? >¢Q i`î i v FûQ K°i +€B- / /"M; ;B"i €Q F?Q€+ +O Gw G M` X >„M F?Q M
G K- p" M +?mv M i?B M ?Ä ?mv M F?QX "M i v ?„M çÄ ç"K M?Q K€m- +~M i?"M ç

@ L;QÆB

Gw G M pW p°B pW ;B"MX

@ L„K ? B i v pÈB M? m- MQM i?î M;QM; i?¬M5

h`QM; ;B¼M; M|B æBM? >¢Q +| K°i K HU+ F€ /`- F?B M Gw G M v M ioM? H¢BX
T?ªM F?€M; ¸½ F?¬M; +| w M; ?o ; b M[X >„M T?ªB i?¬B ¸°M; ?¢i; B®M; ?mv M F?
æBM? >¢Q- ¸2K /ÁM; ?mv M F?Q 'K €T M¬v- /šM p T?Q i?¬M; ¸¢Q ?mv M F?Q +
i` i„+ M; ?)M i`QM; ¸|X

hQ`M i?•M æBM? >¢Q #„i ¸-m F?ÎB ¸°M; [m M; /B K FBK b„+ i`M M; ”T ` M; Q`BX
Q T?O Î i`QM; ¸|X

h` M ¸Q¢M; ¸QÌM; i•v /m \*´ G° M¬v- imv `^M; im pB ?mv M F?Q +O æBM? >¢Q M•
M?QM; F?ªM, M; F?®M; +? ¸®B pÈB HU+ HQÊM; - ¸½ bÈK Hmv M ¸ M i`bM? ¸° t
+?ªv M?Ä ; B¼i iW i?B M [m M Î T?Q b m HQM; Gw G M- iB M p`Q ? B F?B m ?mv
K¢+? i`QM; +Æ i? ?„M +?“K `½B ¸B p T?Q i`QÊ+X

@ h?“i b Q\ h¢B b Q i?•M i? hB m G M H¢B ; -v ; Á p` M?Ä #û

> B i v æBM? >¢Q ¸ti Î T?Q b m HQM; Gw G M- imv `^M; +€+? K°i HÈT M°B v- M
KÄM; - +, M #ªM F?¬M; +€+? M`Q M; , M +ªM ¸QÊ+ bU M?“M #B i +O æBM? >¢QX >
+O KbM? 'M H M i` M HQM; - i?•M i? M?Ä #û p` v m Èi i`QÊ+ K„i /QÌM; M?Q /BM?
` H¢B +| HÈT / +U+ F€ K K K¢B i`„M; K`M- ; B®M; M?Q M[iYX

:|+ +´ €Q +O M°B v ?ÆB i? 'T- æBM? >¢Q +| i? M?bM i? 'v p` i`Q +´ +O Gw G MX
¸QÊ+ F?“+ #^M; M; ¼+ /QÆM; +?B- i`„M; K°i +€+? imv i K„- F?¬M; +| +?9i i b p i M

L m M?Q F?¬M; T?ªB Gw G M +| ?¬m F i- H¢B M; U+ #^M; T?ŠM; - M|B F?¬M; +?V
^M; ?„M H` K°i M[iYX

*?d +| ¸B m K†+ /M M?Q i? - #`M i v €T Î HQM; Gw G M H¢B +?Q +ªK ; B€+ +U+ F€
i`QM; HÁM; æBM? >¢Q F?¬M; i`€M? F?ÄB +| +?9i `mM; ¸°M; X

@ h ¸®B pÈB K°i M; QÌB M K M?•M- i`QM; HÁM; H¢B +| i? +| K°i t9+ ¸°M; b Q\ æ
iQÊM; i®i ¸ T; bX G) M`Q i?•M i? M¬v H¢B ¸ M F€ bBM? Hw b Q\

æBM? >¢Q +ªK i? 'v KbM? b„T i`Î i?“M? #B M i?€BX

*?QÆM; ekR, a Q M; QÆB H¢B H` M K M?•M

h?ÎB ; B M i`¬B [m iWM; ; B•v iWM; T?9iX h`ÁM K°i + M? ; BÌ i`¬B [m - æBM? >¢Q
F?Q- i?Î ?„i ` K°i ?ÆBX

G9+ M¬v iQ`M i?•M Gw G M H|2 ` F?Q iS+ FBK M; ¼+X E?Q iS+ bmv M?QÊ+ •K i`
b¢+?X h?¬M /QÊ+ HU+ iQ+? iK i`QM; +Æ i? K`v M; `v M v- Î i`QM; [m€ i`bM? pW
æBM? >¢Q ¸½ Hmv M ?| b¢+? b)X .QÊ+ HU+ p¬+MM; /²B /`Q M¬v +?mv M ?| i?“
M; ¼+ FQ+? ¸°M; - Î i`QM; i?¬M; ¸¢Q ?mv M F?Q ; B®M; M?Q b¬M; HÈM i`QÌM; ; B M
¸°M; K°i +€+? F?| iBMX

h`QM; HÁM; ?„M i?Q€M; ¸°M; - /Si F?Q€i ¸B m F?B M ?mv M F?Q M¬v- i?W /`T M|
i`MM; FQ+? K°i F?B m ?mv iX æBM? >¢Q KÎ K„i ` - i? 'v p`v +kM; F?¬M; i`€M? F?

h`QM; F?Q iS+ FBK M; ¼+ i`QÊ+ K„i # Q T?O- /€M; M; QÌB Gw G M v m ¸B m- i?QM
imv i ¸®B ; B®M; M?Q K°i p` M[ +?B M i?¬M iW i` M i`ÎB `ÆB tm®M; X hW F?B bB
i? 'vX h?•M ?bM? ; B®M; M?Q ªQ K°M; - + Q [mw F?¬M; i? t•K T?¢KX

@ •+? \ hB m G M b) F?¬M; T?ªB i?“i bU H` K°i M[M?•M +?S\

æBM? >¢Q +| +?9i ?Q`B M; ?BX

E i ?ÊT pÈB K°i Qi T?ªM SM; p` ?“M? ¸°M; F€ [m€B +O Gw G M i`QÊ+ ¸|- æBM? >
+?“+ +?“M H„K p ¸B m M¬vX *?d +| ¸B m b m F?B ?„M i?Q€M; +`M i?“M [m M b€i-
+?QM? ?„MX "ÎB pb ?¬m F i +O Gw G M ?B M ` ¸†+ #B i`ä `M; X >ÆM M[T?Q

@ *?Q /M H` b•M # v- +kM; F?¬M; +| F?ªM, M; #^M; T?ŠM; ¸ M KS+ ¸° M?Q p`vX a
iY +ÁM M?Ä ?ÆM > ? - M? 'i ¸`M? H` i ¸ M; ?BX

æBM? >¢QH„+ ç-m +QìB +QìBX

*m®B +MM; ?„M ç½ MûK ?Q`B M; ?B i`QM; HÁM; ` b m ç-mX h'i +^a ç m F?¬M; M; ?
h?W /`T Gw G M ç M; i`MM; FQ+? K°i F?B m ?mv i- æBM? >¢Q bmv M; ?o K°i +?
T?€T KBM? p, M M?Ä î i`QM; H m HÈMX "°M i?•M ?„M M; ²B î i`QM; ç|- H'v iW i`QM
i?°Q- H¢B H'v ` ?ÆM KQìB K°M? ç` K, M; *Ym >Q`M; >° h•K iQÈB çšK K€m +O E
+?9M; i?`M? K°i ?`M; X a m ç|- ?„M #'K i?O 'M- #„i ç-m +? Hmv M *Ym .QÆM; >Q
E iB T- `i M? M? b) T?°B p`Q i`QM; /B +?d i?¬M #QX E?B p`Q i`QM; ç|- #¼M ?¼
i? M`Q- F?¬M; B #B i çQÈ+X æBM? >¢Q +kM; F?¬M; +?„+ M?'i ç`M? +| i? b®M;
*?Q M M ?„M +? Hmv M ` \*Ym .QÆM; >Q¢i h•K æ M i`QÈ+¬ +QB M?Q H` K°i +¬M
ç½ +? iX

J'v M; `v M v E, M? E?îB /MM; h?°Q J° + aBM? \*Æ æ M- imv `M; b) F?¬M; iB T iK
pfi- M?QM; +Ym •K imv i K¢+? H¢B K¶B M; `v K°i M†M; i? KX L m bÈK i` çQÈ+ #
K` M|B- +?ŠM; F?€+ M`Q bÈK M; `v i`®M i?Q€i F?ÄB pÁM; i v +O iY i?¬M M; Q`BX

J°i M; ¼M HY K`m p`M; - î i`QM; HÁM; #`M i v æBM? >¢Q M' B H MX *Ym .QÆM; ;
ç M /QÈ+ + Q + 'TX æ +? Hmv M HQ¢B ç M /QÈ+ M`v- +¬M Gmv M æ M aQ ç½ ç¢
+| F?°M, M; +? Hmv MX

>B M i¢B- æBM? >¢Q QÈ+ +?WM; +kM; +?d ç¢i çQÈ+ iB m +?m`M Hmv M ç M bQ M
ç½ M; ?2 æ Q h' p`EB K h' M|B [m p T?QÆM; T?€T çB m T?®B p` +? Hmv M HQ
?„M H¢B +| i?B M ?Ä ?mv M F?Q- +?QM? H` K°i i`QM; M? [M; /` ?Ä K²B HY +| i
>¢Q H¢B M„K; B[p`B HQ¢B i?O i?m"i Hmv M ç M ç½ i?'i i`mv MX L m +? Hmv M
+?„+ F?¬M; +| p'M ç X

h?îB ;B M iWM; ;B•v iWM; T?9i i`¬B [m X

o`i`Q i`€B iBK i` M i?•M i? Gw G M ç°i M?B M #„M ` K°i +°i €M? b€M; FBK M; ¼+
M? M? `²B #B M K'iX

J°i ç®K b€M; FBK M; ¼+ pW H|2 ` - €M? b€M; iW i`QM; i?•M i? ?„M T?|M; ` +?È
+| çB m iW i`QM; i?•M i? ?„M +?"K `½B T?|M; ` HU+ HQÊM; +kM; +QìM; K¢M? ?
HQM; ?„M KÆ ?² +| ?bM? °M? ?Q °Q +O iB M pQÆM; +?B M +Ym i?B M- tm'i ?B M
mv- F?B M Gw G M ;B®M; M?Q i?¬M pQÆM; ;B€M; i`¬M- +| K°i K HU+ F€ /` F?B M

Gw G M +?"K `½B KîK„i ` - i?m HB K F?Q iS+ FBK M; ¼+ iQ`M i?•MX

>„M im Hmv M ?mv M F?Q- i` M i?U+ i +kM; H` K°i HQ¢B ?mv M F?Q #B M /`- +?
?Q€i ?`M? - +kM; +| HU+ HQÊM; F€ H¢X J¶B HQ¢B ?mv M F?Q #B M /` ç m p¬ ?bM
F?Q #bM? i?QìM; X oQ /K M?Q M; K+ #, M; ?mv M F?Q +O æBM? >¢Q- i` M i?U+ i
i?Ov i`QM; M; k ?`M?X

*°K M?"M HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? KÈB i, M; H M- M?'i H` i®+ ç° p`M +?mv M ?m
KÈB- Gw G M +| +?9i FBM? M; ¢+X

@ æ•v F?¬M; T?°B H` HU+ HQÊM; +O æ¢B h¬M; aQ ? B F?B m M M +|X h?U+ bU
i? M?Q p`v çQÈ+ \

Gw G M M?Qm K`v bmv iQX

*QM çQìM; pä ç¢Q- K¶B K°i #QÈ+ ç m T?°B #QÈ+ çB FB M ç`M? p[M; +?„+X h?U+
+€+? F?| ?B m +kM; F?¬M; M?'i ç`M? H` K°i +?mv M i®iX _'i +| i? çB m M`v b) H
*?d +| çB m ?„M bmv M; ?o K°i ?²B +kM; F?¬M; ` F i [m° ç†+ #B i M`QX L; ?B p'M
F?Q +O æBM? >¢Q pW `²B ç½ /¬M /¬M iB M p`Q i`QM; +Æ i? +O KbM?

@ *?ŠM; H) H` pb M; mv M M?•M M`v b Q\ G) M`Q ;B[ ;mv M F?Q +O >¢Q p` ?m
+°M; ?QìM; p` FQ+? T?€i- ç¢i çQÈ+ ?B m [m° M`Q ç| iQÆM; iU pÈB bQM; im b Q\
a„+ K†i Gw G M #B M ç'BX >„M [m v ç-m M?bM H¢BX

*€+? ç! F?¬M; t - æBM? >¢Q ç M; HŠM; H†M; M;²B î`QM; i`"M T?€T KBM? p,M M
T?€i ç°M; [m M; /B K- ? B i v F?¬M; M;WM; #'K ç°MX

L;|M i v F?ûT Kî i¢Q ` ?mv MªM?- HQm H¢B i`MªM?- ;B®M; M?Q M?B m ç! ?Q
ç T K„iX hWM; ç®K HY FBK b„+ ~M +?S HU+ HQÊM; +U+ F€ FBM? F?OM; - ç O F?
ok oQÆM; ?! i?`M? i`Q i`M i`QM; M?€v K„iX G9+ M`v ç•v- +?9M; H¢B ;B®M; M?Q
i?•M K"i p•v [m M? æBM? >¢Q- /QÈB bU çB m F?B M +O KQÌB M;|M i v ?„M- # Q

æ°M; i€+ +O æBM? >¢Q +U+ F€ Qm K„X

Í /QÈB M?½M [m M; FBK b„+ +?B m tm®M;- ;QÆM; K†i i? M? i9 M`v +`M; H° p M
@ «M; i`lB i?"i bU [m€ v m K M >¢QX "'i F€ +?mv M ;b i®i ç T- /QÌM; M?Q ç m i"
Gw G M F?) i?Î /`BX

@ h¢B b Q +| M;QÆB\

>„M HŠM; H†M; M?bM F?m¬M K†i æBM? >¢Q- #B m ibM? i` M K†i [mª M?B M +U-
` ,M; M;?B M HÊB- K°i ?²B +? m K`v- K°i ?²B H¢B H° ` MK +QÌB KdKX

"-m F?¬M; F?Q i`QM; H m HÈM H° ` K°i +?9i [m, /`X

h?lB ;B M i`¬B [m X h` M i`€M æBM? >¢Q H° ` iWM; ;B¼i K² ?¬B ?°iX JQÌB M;|
/-M i`î M M v m ÊiX J°i KMB i?m®+ i`"M M;"T F?¬M ;B MX *?d i?Q€M; ?Qi K°i ?Æ
i?'v iBM? i?¬M bªM; F?Q€BX hWM; Hm²M; [m M; /B K K`m t M? KĂM; K M? im¬M
im `i M?Ă- # Q p•v H'v æBM? >¢QX

@ .m i`m i?B M ç` - *Ym .QÆM; >Q¢i h•K i?`M? ç M5

æBM? >¢Q ç°i M?B M Kî K„i- i`QM; ? B i`ÁM; K„i #„M ` i?¬M [m M;X > B i v FûQ
t i [m ?Q F?¬M; p¬ +MM; M? M? +?|M;X

ekRX *?QÆM; ekk, h` M? *½B

æ•v +?QM? H` i?O T?€T i?m ç M h?Q o•M S?9+ h?B M Zmv MX h`QM; M?€v K„i-
t M? ;B®M; M?Q HQm [m M; pW T?|M; ` - ç½ #` æBM? >¢Q +?KT iÈB- M„K î`QM
L;|M i v T?ªB tQ K°i +€B- KQÌB K'v T?M p,M +?[>€M ?¢ tm®M;- T?QM; 'M i'i +ª K
K`m t M? M`vX

æ M /QÊ+ +| HBM?X L?'i H` ç M /QÊ+ + Q ;B B- +?QM? H` ?°B iK F i iBM? +O p¬
"ªM i?•M Hmv M ç M +?QM? H` K°i [m€ i`bM? b€M; i¢QX h?¬M ç M bQ +?•M +?QM
+ª iBM? HBM? +| HBM? ?²M +| w i?S+- i`QM; M?€v K„i iW i?`M? ç M b) +?O ç°M;
T?QM; 'M- `i M? M? b) +?¢v i?Q€iX

"`M i v æBM? >¢Q Kî ` X

JQÌB ? B pB M HÈM +?WM; i`€B M?½M- i`QM; bm®i`U+ `Ð- ç M /QÊ+ ?bM? i`ÁM; |
?Q - HŠM; H†M; M^K î`QM; HÁM; #`M i v æBM? >¢Q- iªM ` K°i i?¬M iQM?X

@ æ•v H` æ M /QÊ+ i?'i; B B b Q\ L;QÆB ç½ i`î i?`M? K°i i?¬M ç M bQ\

Gw G M FBM? M;¢+ F m H MX

*| i? +? Hmv M HK+ ;B B ç M /QÊ+- ç½ pQÊi [m +`T #"+ ç M /QÊ+ bQ #bM? i?Q
ç M bQX

S?|M; i-K K„i M?bM F?„T hmv i *?•m- +?d +| ç M pQÆM; hmv i *?•m h`-M L K h`B
i? ççiiÈB MY i?-M ç M bQ- HçB ç p¬b® i¬M; K¬M hmv i *?•m ç®B tY F?€+? F?Q
i` X E?¬M; M; î ?¬K M v æBM? >çQ HçB +| i? pQÊi [m h`-M L K h`B m +| / M? ?B
"B m ?B M +O Gw G M +| +?9i i?`i i?®X
hmv ç½ bÈK #B i æBM? >çQ #B i Hmv M ç M- M?QM; i`,Ki`B m H-M Gw G M HçB F
/B M ç M /QÊ+- æBM? >çQ ççiiÈB i`bM? ç° M?Q p"vX
æBM? >çQ +QÌB ?„+ ?„+X h•K ibM? ?„M `i i®i- ç M; Km®M M|B p" B +•m ?mv M #C
æ9M; H9+ M"v
@ æBM? ?mvM? ç - ç½ i?Ä i?m" M tQM; pÈB K'v H½Q v mX >B M içB +| i? KÎ` ç
" M M; Q" B i`mv M ç M ;B¼M; M|B +O h®M; E?mv iX
Gw G M M?Qm K"v- K†+ €Q F?Q€+ p"Q i`QÊ+X

"|M; ç K çÄ M?Q K€mX h`QM; F?¬M; F?Q pšM i?Q M; i?QªM; KMB K€m i M?X h` M
ç M çm®+ b€M; i`QM; - ;B®M; M?Q # M M; "vX
h`ªB [m i?ÌB ;B M /"B M?Q p"v- ç•v H" K°i #m´B i®B ?B K +| F?¬M; T?ªB +?B M
EB K h¬M; ç m î ç•v i" M /KM; i?ÌB ;B M +?[i?QÆM; - p" M +?mv M ?mv M F?Q- F?
í p"Q F?m pU+ +-m i? M; i-M; i?S # - T?Q i`QÈ+ H m HÈM + Q i-M; +O i¬M; K¬M
M, K b€m +?K+ +QÌM; ;Bª + Q i-M; o' M EB K h¬M; ç M; i" T i`mM; X
•M? K„i K¼B M; QÌB ç m M?bM +?^K +?^K p"Q H m HÈMX
h`QM; H m HÈM- +?d +| # M; QÌBX " M; QÌB [mv i ç`M? p" M KçM; +O o' M EB K h-
J¼B M; QÌB ç M; HQ H„M; +?QM? H"- i`QM; ç| KÆ ?² pšM i`mv M ç M M?[M; iB M; i
+O æQÌM; S?"i G çSM; ç-m o' M >bM? æQÌM; H" HÈM M?'i- /QÌM; M?Q +U+ F€ T
ç|X h?dM? i?QªM; +?QÌM; K¬M M?•M Gw EB K v +kM; b) T?ªM #€+ p" B +•mX E?Q
+kM; F?¬M; H M iB M; X

æ€M; iB + #ªM i?•M H m HÈM +| i, M; +QÌM; i`" M T?€T KBM? p, M- M; ,M +ªM T?-M
F?Q iS+X J¼B M; QÌB # M M; Q" B- +?d +| i? KÆ ?² M?"M` çQÊ+- # M; QÌB M"v ç
F?¬M; #B i- # p` çSM; ç-m M"v `®i +m°+ ç M; i` M? +½B pb +€B ;bX

æçB F?€B b m K°i + M? ;BÌ- æQÌM; S?"i G çSM; ç-m o' M >bM? æQÌM; M´B ;B" M
` X >„M ?W HçM? K°i iB M; - +kM; F?¬M; M?bM K¼B M; QÌB- # v H M i`ÌB- #B M K'
a m K°i H9+ H•m- +?QÌM; K¬M M?•M Gw EB K v +kM; +?" K`½B iW i`QM; H m HÈM
•M? K„i +O K¼B M; QÌB ç m i" T i`mM; p"Q i` M M; QÌB +O ?„MX h'i +ª K¼B M; QÌB
h`QM; i?ÌB F?„+ T?QM; p•M H v ç°M; M"v- # M; QÌB çSM; ç-m M; "M pçM F?¬M; i?
"ªM; F?¬M; i? +K+ +O o' M EB K h¬M; +`M; ?¼ p¬ çÆM +?QX

*ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i HQ H„M; +O K¼B M; QÌB- #° /çM; Gw EB K v +U+ F€ K i K
M|B,

@ J¼B M; QÌB iªM çBX h" M /KM; i?ÌB ;B M M; ?d M; ÆB +?m~M #` +?B M ç'mX L|B F
i`" M +?B M M[X h p" æQÌM; bQ ç +?šM; [m +| +?9i K•m i?mšM M?Ä K" i?¬BX E
G9+ M"v K¼B M; QÌB KÈB MY M; ÌMY iBM `ÌB çBX *?Ì iÈB F?B i'i +ª K¼B M; QÌB i
ç-m H M M?bM K†i i`, M; i`ÁM ?mv i b„+X >„M F?) H„+ ç-m- #° /çM; F?¬M; +ÁM ?
#QÊ+ p T?Q /®+ ç€ M; Q" B t X #QÈ+ +?•M i?QM; i?ª- /QÌM; M?Q ç M; bmv iQ çB

:B| M9B i?´B K¢M?- F?) H v ¸°M; i`QÌM; #`Q +O ?„MX

:BÌ T?9i M`v- p` pä ¸¢Q i¬M; bQ +| i`¼M; i`€+? M†M; M M?´i hmv i*?•m- #|M; HQ b€M; +| p +| +?9i +¬ i`+? ?Bm [m¢M?- ;B®M; M?Q H` K°i p` H½Q M?•M #bM? i?QÌ #° /¢M; M†M; M - +| +?9i #´i HU+X

hW T?Q b m HQM; i`mv M ¸ M M?[M; iB M; #QÈ+ +?•MX

@ L`M; ¸½ iÈBX

:B¼M; M|B +O Gw EB K v +| T?-M t9+ ¸°M; X J†+ /M F?-M; [m v ¸-m H¢B- M?QM; H` BX

@ _®i +m°+ ¸½ tªv ` +?mv M ;b\ L;QÆB p` æQÌM; bQ ?mvM?

S?QM; +?O h?Ov EB K S?QM; G G M- K„+ +?B + p€v K`m t M? / i`ìB #^M; HK K ;B®M; M?Q >mv M L[i` M +Ym i?B M- i` M F?m¬M K†i H° p T?QM; ?Q imv i ¸¢B- +?“K `½B iÈB ;¬MX

E?|2 KB M; Gw EB K v ?B M H M K°i MK +QÌB F?´,

@ E?-M; +| ;b- +?d H` T?QÆM; T?€T +| +?9i F?€+ M? m K` i?-BX

G G M M? M?`M; ¸B iÈBX

L`M; F?-M; ?ÄB iB T ¸B m ;b- HŠM; H†M; ¸SM; Î# M +¢M? Gw EB K v- p B b|M; p i`ªB /`B T?Q /QÈBX :B| M9B i?´B K€B i|+ /`B +O M`M; i?2Q ;B| imM; # vX L?bM i?-M iB M [mv M H[X

G G M i?Î /`B K°i +€B +| +?9i Qi HQ H„M; M|B,

@ h?“i ` iWM; ´v M,K- F?QªM; +€+? ;B[ +€+ M;QÆB pšM +?Q ?Q`M iQ`M ?| ;Bª æBM? >¢Q ¸° FB T- F T?ªM #°B Îi`QM; M°B #° #`v #® +K+ /B M i`m /B i i¬M; K¬M i` M i?U+i H` bmv M;?o +?Q HÈB Q+? +O o´M EB K h¬M; ¸ M; p` p•v F?®M\ B- + T?K+ H¢B M?Q H9+ # M ¸-m- ¸•m / /`M; M?Q p”v

Gw EB K v iW +?®B +?Q w FB MX

>„M [m v ¸-m M?bM M[iY ¸SM; # M +¢M? KbM?X •M? K„i H° p #bM? ioM?- ¬M ?A >„M KdK +QÌB M|B,

@ æ½ M?B m M,K M?Q p”v- iB m bQ Km°B pšM #,M; imv i i?-M; KBM? M?Q p”vX

G G M KdK +QÌB- i` M K†i ?B M ` K°i bU M;¼i M;`Q ?B K i?´vX L?QM; ¸B m M`v K´iX

Gw EB K v +?“K `½B pQÆM i v ` X a m F?B /WM; H¢B i` M F?-M; i`mM; K°i H€i- ; M;|M i v F?) +¬K K´v H¼M i|+ ¸2M /`B ¸ M; # v HQ¢M +O G G M- pûM ` b m i B F?) M|B,

@ L m M?Q M;´v K B i i?“i bU F?| i?Q€i F?ÄB ¸¢B M¢M- G M- M`M; +| M;mv M w i i`QM; M?[M; M,K [m ? v F?-M;\

G G M F?2 F?) i?Î /`B,

@ “•v ;BÌ M|B M?[M; HìB M`v +ÁM +| i€+ /KM; ;bX

@ L`M; +ÁM Q€M ?”M i b Q\

h` M K†i Gw EB K v H° p + v ¸„M; KdK +QÌB,

@ æ9M; p”v- i F?-M; T?ªB H` K°i M;QÌB +? i®iX h [m€ Q+? F,

@ L;QÆB i?“i bU F?-M; T?ªB H` K°i M;QÌB +? i®iX L;QÆB pb o´M EB K h¬M;- ?v

G G M HŠM; H†M; M|B,

@ *?d +| çB m- F?„T hmv i *?•m F?¬M; +| #'i F€ K°i M; QÌB çSM; ç-m i¬M; K¬M M°i¬M; K¬M M?Q p°vX

ekkX *?QÆM; ekj, o¢M S?¬M Gv E€

@ G) M°Q FB T M¢M +O o'M EB K ?¬K M v- H° /Q ¬M; i°ÌB #€Q SM; ç®B pÈB i b C
Zm v ç-m M?bM H¢B- Gw EB K v #¶M; M?B M T?€i ?B M- bU FB M i°b +O KbM? i°C
#B i H° ç9M; ? v H° b BX

@ *| H) F?¬M; T?ªB H° #€Q SM; - K° H° K°i H-M i?Y i?€+?X J°i H-M +Æ ?°B /K+?Ä
G G M ç°i M?B M pQÆM i v` - M? M?°M; +-K #°M i v Gw EB K v X

B +| i? iBM iQÌM; - çQÌM; çQÌM; H° +?QÌM; K¬M M?•M ç M?°i i¬M; K¬M hmv i *?•
°€TX æ| H° M?[M; p i FB K HQm H¢B /Q ?„M Hm¬M +-K FB K #'i F€ H9+ M°QX h?
[m€ /°B [m€ H•mX *?Q /M H° K°i i?•M i m pB ?mv M F?Q p¬ +MM; +QÌM; ç¢B- +kM;
/°m p i M°vX

*?QÆM; 89y, æ®B K†i pÈB +?QM? KbM?

Gw EB K v ?ÆB ;B°i KbM?- i° M K†i +?Êi ?B M` bU pmB KWM; ;B®M; M?Q K°i ?°

" Q M?B m M, K`²B- +m®B +MM; ?„M H¢B +-K ç¬B #°M i v 'K €T- M?Ä #û ç½ iWM; ;
;B€+ M°v pW [m2M i?m°+ H¢B t H¢- F?B M i°€B iBK ?„M ç M; p¬ +MM; HQ H„M; #
ªK M?°M çQÊ+ bU 'K €T +O ç¬B i v K K K¢B M°v- bU HQ H„M; i°QM; HÁM; ?„M ç°

@ L°M; M|B ç9M; X æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H° FB T M¢M- K° H° K°i H-M MB i #°M /K
p° M°M; tQÆM; M€i- i?°i i M- bÈK ? v Km°M +| K°i M; °v- o'M EB K h¬M; b) K°i H-M
ç°M; KªM? ç¢B HK+ M°vX

Gw EB K v M„K #°M i v M; ¼+ M?Ä #û- HŠM; H†M; M|B,

@ L m M?Q i +ÁM +| i? b®M; b|i; †T H¢B M°M; p°Q M; °v ç| - i b) M|B +?Q ?°B iY +
°°M; #m°+- b®M; i?2Q w M; mv M +O KbM?5

L|B ç M ç•v- Gw EB K v /QÌM; M?Q M; ?o iÈB çB m ;b- H¢B M|B,

@ hB m bQ Km°B- M m M?Q i +| +?mv M ;b #'i i°„+- M°M; M?È M?°i ç`M? T?ªB b®
G G M +?d F?) +QÌB- b„+ K†i ç m F?´- +kM; F?¬M; M|B ;bX

> B M; QÌB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +?9 w iÈB K°i i?•MªM? F?€+ ç M; çSM; +- çÆM i°
i?QÈ+X

æ| +?QM? H° æQÌM; S?°i G çSM; ç-m o'M >bM? æQÌM;X

o` M K iY M°v #bM? i?QÌM; H¢M? HMM; + v M; ?B i M; ?B K M; ?°- €M? K„i M?bM
S?QM; +?O G G M- i°QM; ç| +| bU K Hmv M p° bB K F?| +| i? iB m i M- +MM; pÈ
iB m i X

@ > B M; QÌB +€+ M; QÆB H¢B iB M iÈB pÈB M? m b Q\ æQÊ+ - i®i

æQÌM; S?°i G bB M; ®+ M?bM` M; Q°B K°i ?²B- b m ç| ç°i M?B M [m v ç-m H¢B`
h°QM; M?€v K„i F?B tQ v M; QÌB- €M? K„i +O ?„M i°Ì M M FB M ç`M? M?Q b„i- /QÌ
+?mv M ;bX "QÈ+ +?•M ?„M i°Ì M M FB M ç`M? F?€+ i?QÌM;X

æQ¢M i•v /m *´ G° i?S KQ`B K°i +U+ F€ [m, /`X

æBM? >¢Q /MM; i'K #B ç€ ç` ç² /QE, M? L K ç H¢B- KÎ` +€M? +Y F?¬M; ;B M
a m F?B K¼B M; Q`B çB p`Q- FBM? M; ¢+ T?€i ?B M Î ç•v H¢B H` K°i ?`M? H M; p¬
F?¬M; #B i i?¬M; iÈB MÆB M`QX æB Î i`QM; ?`M? H M; i®B i, K M`v- H¢B F?¬M; +
; -MX

L?QM; ``i M? M?- i` M K†i +O K¶B M; Q`B- ç m H° p FBM? M; ¢+ ++'M ç°M; X

"ÎB pb i`QM; M?€v K„i F iB T- iWM; [m M; çB K K`m i`„M; F€ /`tm'i ?B M Î /QÈB +
[m M; çB K H|2 H M- K¼B M; Q`B ; -M M?Q #` i`mv M ç M M?[M; +ªM? iQÊM; F?€+
æBM? >¢Q F?¬M; #B i M; Q`B F?€+ ; †T T?ªB i?Y i?€+? i? M`QX L?QM; +ªM? M; °
F€X

"ÎB pb Î i`QÈ+ K†i ?„M +?QM? H` K°i æBM? >¢Q F?€+ ç M; çSM; @ K°i M; Q`B ; B®
oä bo K†+ €Q #`Q K`m t M?- i|+ p'M H¢B- /MM; M; ¼+ i`•K ; ?BK +?†i- F?m¬M K†i -
iB m b€B- i` M HQM; +äM; E, M? E?ÎBX Í ç-m p B +kM; +| K°i +QM K Q i`„M; i`A
M?Ä +| p~v ; B€T FBK b„+X >bM? iQÊM; M`v i? "i bU [m€ [m2M i?m°+- ; B®M; M?Q ç
; B®M; æBM? >¢Q M?Q ç9+X

@ J2Q K2Q

h` L; mv i p®M HQ`B #B M; - iBM? i?¬M ç°i M?B M idM? i€Q- i`ÊM +QM K„i i`ÁM M
i? iQÎM; iQÊM; M´B M|B,

@ G`K b Q H¢B tm'i ?B M i? K K°i +QM K2Q p"v\ "° /¢M; +ÁM ; B®M; ; B M?Q ç9+\
æ®B /B MX

@ J2Q K2Q- ; B ?Ä K"TM; m tm~M M; QÆB H` B- H¢B /€K #B M i?`M? ?bM? /¢M; ;
H` ; B` `²B +?€M b®M; 5

J°i +QM K Q K"TF?€+ ; BQÆM; M M? K9 pm®i +ª ; B"MM|BX

@ «B M`v- ; B +ÁM +?Q ibK M; QÆB ; •v T?B M T?S+- HQ¢B ?`M; ; Bª M?Q M; QÆB
h` L; mv i M? 'i i?`B M´B ; B"MF?¬M; i? M?`M M´B M|B,

@ h ç•v F?¬M; i? FbK +? iQM? ibM? ?mM; #¢Q çQÊ+ M[X æ½ ?ÆM K°i i?€M; M
F?€+X æ² ?`M; ; Bª- [m ç•v- ; B TªB tû M€i M; QÆBX

@ >`M; ; Bª- M; QÆB Km®M +? i5

J°i +QM K Q K"TF?€+ iW i` M p B æBM? >¢Q ç®B /B M FB M?ªv tm®M; - H Q iÈB
> B ç¢Q HQm [m M; K`m i`„M; H Q p`Q M? m
> B K Q K"TF€M? M? m- [m'M H¢B i?`M? K°i F?®BX

_ 'i M? M? æBM? >¢Q p`E, M? E?ÎB ?Q`M iQ`M ?Q K„i- +, M #ªMF?¬M; T?•M #B
H` i? "i- +QM M`Q H` ; BªX > B +QM K Q M`v i? "i bU [m€ ; B®M; M? m- iQ`M i?•M ?
F?€+ #B iX

h`U+ ; B€+ +O E, M? E?ÎB M?¢v +ªK iÈB +U+ çB K- p`Q ; B|T?9i M`v +kM; K'i çB
æBM? >¢Q T?€i ?mv i?¬M i?S+ +'T #"+ E, h?•M h?B M æ` ç M +U+ ?¢M- +kM; F?¬

@ >„+ ?„+ ?„+5

*€ ?2Q M?Ä J M? J M? ?€KB M; T?mM ` K°i #¼i F?Q- T?|M; p T?Q K°i +QM K Q

@ >„+ ?„+ ?„+5

h` M p B æBM? >¢Q æ®B /B M FB - K°i +QM +€ ?2Q M?Ä F?€+ +kM; ?€ KB M; i?´E
•K –K5
> B #¼i F?Q çKM; p`Q M? m- T?€i` K°i iB M; M´ K½M? HB iX E?Q iS+ F?OM; F?
F?m +? i€M` M; Q`B- K°i çÁM iQ`M HU+ ;B®M; M?Q +O +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok
F?B M M; QÌB i TªB bÊ ?½BX
@ >„+ ?„+ ?„+5
> B +€ ?2Q M?Ä +kM; [m´M H´v M? mX
@ Jm®M çB [m i•v /m *´ G°- ibK çQÊ+ /B +?d i?–M #Q- i`QÊ+ ? i TªB [m çQÊ+ a
æBM? >¢Q ç®B /B M FB - +?¨K`½B çti E, M? E?ÎB ÎT?Q b m HQM; tm®M; ç'i- ?
F?–M; X > B i? M? #BM? F?Q tm'i ?B M Îi`QM; i v ?„MX
•M? K„i æBM? >¢Q H° p M; QM; i`¼M; X
"ÎB pb ? B i? M? #BM? F?Q ?B M H M iW i`QM; F?–M; i`mM; M`v F?–M; M; Ì +?QM
h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?–K ;B"i KbM?X
h?"i` iªB [m FBM? M; ¢+ # M ç–m- ?„M ç½ bÈK #bM? ioM? H¢BX h`QM; HÁM; ç¢
H` K°i i? ;BÈBªQ +ªM?X æ®B i?O KbM? ç®B Kti- +?QM? H` K°i #ªM i?•M F?€+ /
*| H) ?„M +kM; +| i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; pÈB KbM?X
.M b Q H B H`+? +O KbM? Îi` M çQÌM; çB p`Q i•v /m \*´ G° ç m ç½ H°` ;–M ? iX
?mv M ?|` K°i F ;B®M; KbM? M?Q i?"i +kM; H` +?mv M #bM? i?QÌM; X
L?QM; i?"i F?–M; M; ?o iÈB- i?"K +?Q M; v +ª i? M? FB K`d p` ç Q ;½v M| +kM; #
GB m ? B i? M? FB K`d p` K ç Q /Q M| #B M` - +| i? +kM; +| HU+ HQÊM; +?Q i–
h`QM; HÁM; æBM? >¢Q +`M; FBM? M; ¢+ ?ÆM- +kM; F?–M; /€K +?"K i` - +?"K`½B
HQM; tm®M; Kti ç'i- #® i`Q K°i i`"M T?€T KBM? p, M M?Ä- #ªQ p M`M; Î # M i`QM

ekjX *?QÆM; ek9, .²M o`Q hY æ` JÈB :†T aBM?

a m ç| ?„M +kM; H´v` i? M? FB K`d p` K ç Q- iWM; #QÊ+ K°i iB M p T?Q i`QÊ-
E ç®B /B M- i?•M ?bM? i?Q€M; H„+ K°i +€BX
æBM? >¢QªQ ;B€+ +?ûK` K°i ç Q- +?QM? H` +?B m +?ûK M; M; i`QM; h?'i >mv
æ•v H` H–M ç–m iB M æBM? >¢Q ç®B Kti pÈB K°i +?B m M?Q p"v /Q M; QÌB F?€+
>„M +?d +ªK i?'v i'i +ª F?–M; ;B M Mû i`€M? tmM; [m M? KbM? ç m #` K°i +?B m M
+SM; `„M +?®M; çÐ` - +, M #ªM F?–M; +ÁM +| #'i F€ +€+? M`Q F?€+X L?QM; K°i +
çÆM; BªM- H¢B F?B M M; QÌB i +| K°i HQ¢BªQ ;B€+ F?–M; i? ç`+? H¢B çQÊ+- ;
æ•v i?"i bU H` +?B m i?S+ +?B M F„ KbM? +? i¢Q` b Q\
G¢B +| i? K¢M? M?Q p"v b Q\
h`QM; HÁM; æBM? >¢Q F?) ç°M; X J ç Q i`QM; i v +kM; +?ûK` K°i ç Q- bY /KM;
>mv M hªKX

•K5

> B i? M? K ç Q ;B®M; M? m M?Q ç9+- p +?¢K p`Q M? mX

J°i iB M; p +?¢K F`+? HB i p M; H MX a!M; F?Q ç€M; bÊ / Q ç°M; - ;B®M; M?Q H`
pÁM; ` M; Q`B- K M; i?2Q +ª i?B M ç` X \*€+? ç! F?¬M; t ? B K Q K" T K" m i`„M;
+kM; #` b!M; F?Q M"v i`QM; M?€v K„i ?'i # vX

æBM? >¢Q +?d +ªK i?`v +´ i v #` +?`M ç°M; iÈB KS+ i `¬MX J°i HU+ HQÊM; +QÌM;
?„M # v` M; Q`BX æ®B /B M æBM? >¢Q ªQ ;B€+ +kM; ;†T i bM? +ªM? iQÆM; iUX

> B ç®B i?O i?U+ HU+ ;B®M; M? m M?Q ç9+- HU+ HQÊM; +`M; +?ŠM; T?•M #B i ç
@ GU+ HQÊM; i?`i H` +QÌM; ç¢B5

æBM? >¢Q +ªK i?€MX G¬M ç¬m iB M ?„M w i?S+ çQÊ+¬ KbM? H¢B +! i? K¢M? M?
> B M; QÌB ?! i?`M? HQm [m M; - H¢B iB T iK+ +?B M ç`m pÈB M? mX

E?Q iS+ ç€M; bÊ / Q ç°M; /•M; i`Q Î i`QM; iQ`M #° F?¬M; ;B M ªQ +ªM?X æBM?
?½BX

æBM? >¢Q ªQ ;B€+ F?¬M; +?d +! #° /¢M; ;B®M; M? m M?Q ç9+- M; v +ª i?U+ HU
+?B M ç`m ;¬M M?Q ç m ;B®M; KbM? M?Q ç9+X

æB m M"v ç½ F?¬M; i? /MM; i? HU+ M; M; M? m ç ?bM? /mM; X æ®B i?O M"v i?
KbM? +® i bM? H° ` bÆ ?Î ?Q†+ H` H'v tªQ i?O ç ;B`M? +?B M i?„M; - M?QM; pŠM
?B m [mªX .QÌM; M?Q KbM? +?d +¬M pW ç°M; i•K MB K- ç®B T?QÆM; +! i? M?"
çQ ` #B M T?€T +SM; `„M M?`i K¢M? K) M?`i ç SM; ç®BX

*?Q /M ;†T T?ªB K°i ç®B i?O +! i?U+ HU+ pQÊi t KbM?¬ æBM? >¢Q +kM; b) F?¬
M?Q i? X

_`i M? M?¬ i` M M; QÌB ? B M; QÌB ç½ #„i ç¬m #` i?QÆM; X J€m iQÆB M?Ä tm®M; X

æBM? >¢Q +kM; ç½ M K i?Y i?¬M i?¬M; L?•M oQÆM; "B M p` # ç¬m b€m i v¬ M?
p"vX

æBM? >¢Q i?Y ?mv ç°M; HU+ HQÊM; +?Q i¬M i`QM; i? M? FB K`d p` K ç QX E
i`QM; i v æBM? >¢Q ªQ ;B€+ +kM; +! i? T?€i` çQÊ+ HU+ HQÊM; iQÆM; iUX

@ J¶B çQ¢M i•v /m *´ G° i²M i¢B- ç m +! w M; ?o ç†+ #B i+O M!X æ®B pÈB pä ;Bª
ç†+ #B iX L?Q p"v *´ G° ªQ ;B€+- +Y ªB +m®B +MM; M"v i²M i¢B- H` pb +€B ;b\

æBM? >¢Q pW F`+? ç`m- i`QM; HÁM; pW ç m F?´ bmv iQX

@ æ®B K†i pÈB KbM? \ *?ŠM; H) K¶B M; QÌB iB M p`Q çQ¢M *´ G° M"v- ç m ;†T ç®
h`QM; ç¬m æBM? >¢Q H!2 H M iB +?ÈT,

@ *?ŠM; H) H` ç ;B9T çÐ pä ;Bª F?„+ T?K+ i•K K +O KbM? \ *?d +! +?B M i?„M;
F?¬M; bÊ ?½B i` M +QM çQÌM; pä ç¢Q \ \*?Q M M M; v +ª h` L; mv i p` J M? J M?
;B®M; ? i +?9M; \

S?Q t - K Q K" T h` L; mv i +MM; ªQ ;B€+ +O +?QM? KbM? +„M tû i`mv çm´BX

> B +QM K Q K" T ;B®M; M?Q H` M; QÌB ç`M #` +? M? +?m ç M? ç€M?`i- +„M tû- +
i?O çQ¢M i²B i M`QX hWM; bÊB H¬M; K`m i`„M; # v HQ¢MX L?[M; iB M; K Q F m
/WM; X > B +QM K Q K" T K`m i`„M; ç m ç€M? ` +?•M ?Ä - M; v +ª ¬K +?QM? KbM
G¬M; K Q # v HQ¢MX L; v +ª ç¬B +€M? +?BK T?Q b m M"v K°i ç¬B +€M? +?BK H
`ÆB tm®M; ç¬v ç`iX

L?QM; i?`i` H9+ J M? J M? +?B M ç`m pÈB ªQ ;B€+ +O KbM?¬ +! p ?Á #bM? ?A
> B +€ ?2Q M?Ä ç m ?€ KB M; i?´B #¼i F?Q- /QÌM; M?Q ç M; iB M ?`M? K°i i`"M i
#¼i F?Q i`QM; bm®i HB M iK+ F?¬M; M; WM; iW i`QM; KB M; +?9M; # v` M; Q`B- p
T?€i` M?[M; iB M; F m i? M? i?9v / M; ?2

L?QM; i?"i` ? B E, M? E?ÎB +?d HŠM; H†M; M;²B i` M K†i ç'i- i`QM; H9+ ç! F?¬M
M"QX

E, M? E?ÎB F?¬M; i?2Q pǎ ç¢Q- +?Q M M ?Q"MiQ"MF?¬M; +! +?9i HU+ +¬M; FQ
i'i M?B M F?¬M; +€+? M"Q T?€i bBM? +?B M ç'mX hW ;!+ ç° M"v K" M!B- M" M; i`€
iQ"MM?'iX

æBM? >¢Q /-M /-M `ÆB p"Q F?' +?B MX >„M i?Y `i M?B m #B M T?€T- +kM; F?¬
>B M i¢B- i` M M; Q!B +O ? B M; Q!B ç m K M; i?QÆM; X L m iB T iK+ M?Q p"v- +
K°i @ æ²M; [mv pm i"MX

hW i`QÈ+ ç M M v æBM? >¢Q +kM; F?¬M; w i?S+ çQÊ+- KbM? H¢B H" F?! +?ÆB M
*?d bÊ +Q!M; ;Bª L?•M i°+ p" u m i°+ i`QÈ+ ç•v +?®M; H¢B KbM?- +kM; +! i•K i bM
#B i T?ªB H"K i? M"Q\

hm pB ?mv M F?Q /²B / Q

*?B M F„ HBM? ?Q¢i F?! +¬M;

sm•M ?¢i?m ç¬M; #®M FB K w

h?•M i? K¢M? K)

i®+ ç° T?ªM SM; M? M? M?Q iB +?ÊT

S?QM; +€+? +?B M ç'm +SM; `„M K°i #QÈ+ +kM; F?¬M; M?Q!M; iW i`QÈ+ ç M M v
L; Q!B M?Q p"v- i?"i bU H" K°i [m€B p"iX

@ L M H"K +€B ;b #•v ;B! L?QÊ+ çB K +O i - `®i +m°+ Î MÆB M"Q\

æBM? >¢Q ç m F?' bmv M; ?o i bK iÁBX

*€+? ç! F?¬M; t - E, M? E?ÎB M;²B H†M; H)X L" M; ç½ /MM; K°i pB M *Ym .QÆM; ;
i` M K†i /-M /-M +! K°i +?9i b„+ i?€B- i`¢M; i?€B iBM? i?¬M +kM; ç½ F?€ ?ÆM `'
i? F?¬M; iB T iK+ K'i çBX L" M; M;²B Î i`QM; i" M T?€T KBM? p,M- M?Qm K"v id
çB m M"v- /Q!M; M?Q ç M; bmv M; ?o çB m ;bX

L?QM; i?"i` -ªQ; B€+ +O M" M; Î T?Q t FB - imv `^M; i`¬M; +kM; +! p `i b®M; ç
K°i K°i +?9i HBM? ?Q¢iX "° /¢M; F?¬M; +! pB + ;b H"K- ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM
HB i i`QÈ+ K„i- Î i`QM; K„i +O M" M; - /Q!M; M?Q H" #B m /B M p¬ +MM; ç†+ b„+X
æ°i M?B M

@ æBM? ç¢B + - /²M p"Q iY ç` b m ç! bBM?5

E, M? E?ÎB pšM F?' bÎ bmv M; ?o çB m ;b +?Êi ?¬iQ K°i iB M; X

S?Q t æBM? >¢Q bYM; b®i- +?Êi #WM; idM? ?B m ` X

æ K i®B ;B! HÈMX

@ h #bM? bBM? ;?ûi M?'i #` F F?€+ T?ªM #°BX L; QÆB +! iQ +€+? ;b M!B +?mv M
h`QM; /Q M? ç` +O ç¢B [m•M HB M ?ÊT t•K H'M- >"M .QÐM; EB K #° /¢M; + Q +
+?O p`- M?bM M K M?•M M; Q" B /U çQ€M +O i'i +ª K¼B M; Q!B ç½ iÈB i`QM; /Q M

@ h +?d T?ªM #°B K°i KbM? Gw EB K v K" i?¬BX Gw EB K v ?„M H¢B F?¬M; ç¢B #
h¬M; X

h`QM; K„i M K M?•M M"v #„i ç-m H° ` €M? K„i F?¬M; + K HÁM; p" ;?2M i}X

•M? K„i >“M .QĐM; EB K ;B®M; M?Q K°i i? M? ç Q M¢Q tQÆM;- HQÈi [m îi` M M;
M?Q H` Km®M T?•M #B i çQÊ+ HÌB +O ?„M M|B H` i?“i ? v H` ;BªX

@ >“M ?mvM?- M; QÌB M`v F?¬M; i? iBM5

S?QÆM; hB m M iB M H M K°i #QÈ+- M|B,

@ æQÌM; S?“i G +?QM? H` K°i +€M? i v +O o'M EB K h¬M;X

ek9X *?QÆM; ek8, >| h?•M h?“M? J

@ >„M +| FBM? M;?B K p` Hw H`+? +U+ F€ H½Q Hmv M- M„K ;B[[mv M ?“M? o'M
?„M M|B K°i H` K°iX hmv `^M; i`QÈ+ ç•v- ?„M ç½ iWM; K°i H-M +| +?9i K•m i?mš
çB m b m ç| H¢B +?SM; i?U+- ç•v +?d H` /Q o'M EB K h¬M; #`v` K` i?¬B

@ \>„M p` Gw EB K v iWM; #`i ?Á b Q\

>“M .QĐM; EB K i?Q€M; ?QT K„i H¢B K°i +€BX

S?QÆM; hB m M #B i KbM? M|B b B- H`T iS+ M|B,

@ E?¬M; b BX *?d +| çB m ç•v H` #¼M ?¼ ç|M; F`+? +?Q # M M;Q`B M?bM i?'vX a
ç m #` ?„M HW X æ•v +?d H` K°i bU #`v #® K` i?¬BX hbM? +ªK +O M; QÌB M`v ç®
+m²M; M?B iX *?d bÊ i`QM; M`v +| KQm F F?¬M; M?ÄX

>“M .QĐM; EB K M?bM p T?Q æQÌM; S?“i G - M|B,

@ L;QÆB +ÁM +| HÌB M`Q Km®M M|B F?¬M;\

æQÌM; S?“i G H¢M? HMM; +QÌB- M|B,

@ h ç½ iWM; M|B- i +?d T?ªM #°B K°i KbM? Gw EB K v K` i?¬B- F?¬M; T?ªB o'M
;B i M; QÌB- H` pb HÊB Q+? +O o'M EB K h¬M;X >¬K M v i iÈB ç•v- +kM; H` pb HÊ
T?¬M Gw EB K v b Q\ GQ¢B +?QÎM; K¬M M?•M pb iQ HÊB- F?Q F?Q +® +?'T M?Q
#Ä +¬M; #Ä bS+ pb ?„M M[X

@ *?d ;BÄB M;m} #B MX

S?QÆM; hB m M ?W H¢M?X

•M? K„i >“M .QĐM; EB K ?QT H¢B- iWM; iBM? [m M; b„+ #ûM +?ÈT ç°M; i`QM; ? B
`^M; iWM; +•m iWM; +?[,

@ h i?QÎM; i?S+ + M çªK +O M;QÆB- /€K K°i KbM? çB iÈB MÆB M`v +?`m +? iX
F„- Km®M M?“M çQÊ+ HÁM; iBM+O F i?M- M?“i ç`M? T?ªB i`ª;B€``i HÈMX L;QA
/U p`Q K'v +•m M|B- F?| K` H`K çQÊ+X

æQÌM; S?“i G KdK +QÌB- M|B,

@ L;QÆB M;?o Km®M i +?SM; KBM? i? M`Q\

>“M .QĐM; EB K +QÌB ? ? - M|B pÈB p +| +?9i i` m +?¼+,

@ oQ /K M?Q ç-m Gw EB K v- ?Q†+ H` E?Q h? M? a K KÈB H° /B M ?¬K M vX æ-
i?mv i T?K+X

B #B i æQÌM; S?“i G /QÌM; M?Q ç½ bÈK çQ€M çQÊ+ >“M .QĐM; EB K b) M|B M?Q
M°- i`QM; HÁM; ç½ +| /U iQM? i`QÈ+ K¼B pB + M|B,

@ *€B M`v +kM; F?¬M; F?| F?,MX *?d +-M M;QÆB +kM; ç€T SM; çB m FB M +O i

@ \ æB m FB M +O M;QÆB\ L|B K°i +?9i i?Y t2KX

>"M .QÐM; EB K F?¬M; iÄ i?€B ç°X

@ h ;B9T M;QÆB ;B i Gw EB K v p" E?Q h? M? a K- çQç i çQÊ+ F?Q€M; i?ç+? ?m
+ª i" B M;mv M i" B #ªQ +O o' M EB K h¬M; ç m i?m°+ p +€+ M;QÆBX æB m i Km
+?S+ p` +?QÎM; K¬M o' M EB K h¬M;X

h`QM; €M? K„i æQÌM; S?"i G - +?ÈT ç°M; ?"Q [m M; F€ Hç M"Q ç|X

>"M .QÐM; EB K mM; /mM; +QÌB- M|B,

@ Gw EB K v p" E?Q h? M? a K ç m +? i- p"v o' M EB K h¬M; +ÁM ;b M[\
æQÌM; S?"i G #bM? ioM? M|B,

@ h?"i` iB m /B i o' M EB K h¬M;- ç®B pÈB GB i h?B M EB K h¬M; +€+ M;QÆB K
+?¼M +| HÊB M?'iX h'i M?B M +€+ M;QÆB +| i? M?"M çQÊ+ F?Q€M; i?ç+? ?mv M
+| +?WM; K'v M;?bM Kûi pm¬M;- #` +?¬M b•m i`QM; HÁM; ç'i ?ÆM b€m i`,K i?Q
F?QªM; K°i M,K`QÐB +kM; F?¬M; +€+? M"Q F? B i?€+ K M; çB ? i çQÊ+X L m M
EB K h¬M; iW i` M tm®M; /QÈB ;¬M pçM M;QÌB- M;QÌB M"Q b) iÈB ;B9T çÐ +€+ M
B iÈB ;B9T çÐ +€+ M;QÆB p" M iªB F?Q€M; i?ç+?\ B iÈB H`K +€+ pB + pti p½M
F?Q€M; i?¬M i" M; ç| - +€+ M;QÆB +¬M` i M?B m M¬ H i?Ê KÄX

>"M .QÐM; EB K i?2Q #ªM M,M; ;"i ç¬m,

@ L|B iB TX

æQÌM; S?"i G iB TiK+ M|B,

@ hmv`^M; +?9i HU+ HQÊM; 'v +O o' M EB K h¬M;- +kM; F?¬M; F?B M i¬M; K¬M b
h¬M; ç K„i- M?QM; hmv i*?•m p" EB K*?•m +€+? t i?B M bÆM pçM i?Ov- Km®M
M¬ H i?Ê KÄ- HçB iB m ? Q [m€ M?B m i?ÌB ;B MX oW p†M M;QÊ+ HçB- M m M
i` M M9B M"v ç bY /KM;- p' M ç M?•M i?O ç½+| i? ?Q" M iQ" M;BªB [mv iX h` M
i` M tm®M; /QÈB i'M; +°M; ?ÆM K°i pçM M;QÌB- KÈB +| i? i?Ä K½M M?m +¬m F
HU+ #®M M;QÌB +€+ M;QÆB- +?d +¬M i`m /B i M?|K + Q i?O Gw EB K v p" E?Q h
i` M i?O bÆM K¬MX æ M H9+ ç| - M?[M; M;QÌB +ÁM HçB +ÁM +| B /€K H† K½M;\
bU F?®M; +? +O M;"B b Q\

>"M .QÐM; EB K +| T?¬M ?SM; i?9 M|B,

@ L|B +kM; F?¬M; b BX æ•v H` K°i #B M T?€T`'i i®iX L?QM; p' M ç H"- M m i +|
b Q +ÁM T?ªB ;B[HçB o' M EB K h¬M;- içB b Q HçB ç M;QÆB H`K +?QÎM; K¬M +?

@ "ÎB pb M;QÆB +¬M i M°B SM; M;QçB ?ÊT- ;B9T M;QÆB i`m /B i E?Q h? M? a
i`QÊ+X

æQÌM; S?"i G #bM? ioM? M|BX

@ > ? ? - p"v +| i? M|B H" M;QÆB ç½ iQM? M?¬K`²BX

>"M .QÐM; EB K +QÌB ? ? ,

@ hmv i?U+ HU+ E?Q h? M? a K F?¬M; i²B- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H" p¬ ç`+?X
Qi M;"v M[b) ç MX æÊB iÈB H9+ H½Q M?•M ;B pW ç M- +?Q /M F?¬M; +¬M M;Q
+ª M?[M; çB m M;QÆB M|BX

æQÌM; S?"i G +kM; +QÌB ? ? - ç°i M?B M M|B,

@ h [m M b€i /B M KçQ M;QÆB- ?B M içB +?Q Qi +kM; T?ªB ?ÆM i`,K im´B\

*QÌM; ;Bª pä ççQ +| im´B i?¼ pQÊi t M;QÌB- /B M KçQ #B M ?| - +kM; +U+ F€ +?"

h`,K im´B ç®B pÈB +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok oQÆM; K" M|B- +?d H` i`€M; MB MX
+kM; +?d KÈB +?WM; # KQÆB im´BX L?QM; H'v i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB ok oQÆM;

+| +Æ ?°B çQÊ+ iB M p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M?- i'i M?B M H" ç½ [m€ M,K KQ
+kM; F?-M; T?ªB i?B M i" B bB m +'T ;bX

J°i p" B pä ;Bª +| i?B M T?9 i®i ?ÆM K°i +?9i- i`,K im´B b) çfi ç M +ªM? ;BÈB ok
M"v pW p†M ç9M; H9+X *?Q M M æQÌM; S?"i G KÈB çQ ` bmv çQ€M M?Q p"vX

>"M .QÐM; EB K pW M;?2 p"v- bYM; b®i- M|B,

@ L;QÆB M|B HìB M"v H" +| w ;b\ *?QÆM; KÈB M?'i i¢B M?û +€+ #¢M

æQÌM; S?"i G F?-M; M? M? F?-M; +?"K M|B,

@ h?S +?Q i¢B ?¢ +ª ; M M|B i?ŠM;X +QÌM; ;Bª i`,K im´B çfi iÈB ok oQÆM; çdM
M;QÆB- ÎGB i h?B M EB K h-M; ?ŠM H" pä ;Bª i?m°+ p iB m +?m~M i?B M i" B M
i-M; K-M ç®B pÈB M;QÆB +kM; F?-M; ;B®M; M?Q i?B M i" B M?'i HQm +?•M +?C
K°i i`QM; M?[M; M;QìB ç€M; çQÊ+ i-M; K-M #²B /QÐM;X >B M i¢B +?QM? H" +Æ
+ -M +| i? pb GB i h?B M EB K h-M; H" T çQÊ+ ç¢B + -M; - i'i M?B M +| i? H" TiS+
çQÊ+ + Q i-M; i-M; K-M +?9 w- M?"M çQÊ+ bU #²B /QÐM; K½M? K)X L;QÊ+ H¢B
;B M M"v- M;QÆB pšM F?-M; +| iB M; i,K ;b- p" B +?K+ M,K M[- M;QÆB b) #` M?[
KÈB tm'i ?B M pQÊi [m ç"Q i?ªBX Jm®M iB T iK+ M?"M çQÊ+ bU +QB i`¼M; - #²B
F?-M; +| F?ª M,M;X

>"M .QÐM; EB K #'i i`B #'i ;B€+ ç½ M;²B i?ŠM;X >B M M?B M ?„M #` æQÌM; S?"i
F?-M; FbK HÁM; çQÊ+ M|B,

@ æQÊ+ - M;QÆB M|B iB T çBX

æQÌM; S?"i G ;"i ç-m- iB T iK+ M|B,

@ sm'i +?BM? i'M + -M; o'M EB K h-M; H-M M"v- +?QM? H" K°i +Æ ?°B HÈM ç +€
+?„+ ?ŠM F?Q€M; i?¢+? ?mv M iBM? T?Q b m M9B o'M EB K h-M; +| Qi M?'i ?ÆM
#B i`^M; ç| ç m H" ?mv M iBM? i?¢+? +U+ T?~KX >-K KÄ M?Q p"v- +?Q /M H" ÎEB
i" M; HÈM +?S\

ek8X *?QÆM; eke, *¢K "šv\

>"M .QÐM; EB K i?2Q #ªM M,M; ;"i ç-mX

æQÌM; S?"i G KdK +QìB- M|B,

@ L m M?Q +€+ ?¢ pb i-M;K-M çQ¢i çQÊ+ F?QªM #ªQ p"i M"v- p"v /o M?B M H" H"
i?U+ çÊB iÈB H9+ p` bQ i?9+ FB +O M;"B ç M ç•v- KÈB T?€ çQÊ+ o'M EB K h-M;
+m°+ iQM? H" +O B\ hmv i ç®B F?-M; T?ªB H" +O M;"BX *?d bÊ M m M;"B F?-M
H¢B iB T i?2Q b) K M; i°B / M? H" H"K pB + F?-M; i®iX æQÌM; çQÌM; H" #®M p`
T?mQM;- M„K F?-M; çQÊ+ K°i i-M; K-M M?Q M?Ä +O hmv i *?•m- +?Q /M +| M?
+kM; b) i`Îi?"M? i`Á +QìBX

>"M .QÐM; EB K M;?2 tQM;- iBK M?'i i?ìB ;B"i i?;iX L?[M; HìB M"v- iWM; +?[ç m
ç•K i?ŠM; p"Q +?¶ [m M i`¼M; M?'iX L?Q HìB ?„M M|B- ç| +?QM? H" p'M ç KbM?

S?QÆM; hB m M M;?2 çQÊ+ +kM; i?'v ? i ?²MX >„M [m M b€i M; -M M;[p" b„+ K†
.QÐM; EB K ç½ #` HìB M|B +O æQÌM; S?"i G H"K ç°M; i•KX h`QM; HÁM; ?„M i?-

L;QìB F?€+ #` æQÌM; S?"i G HW - M?QM; ?„M i?b F?-M;X "îB pb i`QM; HÁM; ?„M
+O M K M?•M M"v ç®B pÈB o'M EB K h-M;- M?'i H" i`ªB [m H-M æBM? >¢Q ç°FE
pB M h? M? "bM? #` ? Q i'M- ?„M b) F?-M; / /"M; iBM iQìM; æQÌM; S?"i G M?Q

@ >"M ?mvM?- i`,K i`B m F?¬M; i? iBM M;QìB M"vX >„M tªQ [mv i M?Q p"v- M?[M
+¢K #šv

S?QÆM; hB m M M¶ HU+ i?mv i T?K+ >"M .QÐM; EB K i? v ç´B +?O wX

L?QM;

@ *•K KB M;- +?mv M M"v- >"M bQ ?mvM? iU +| +?O wX

J°i p` FB K im F?€+ Kî KB M; [m€i HÈM- ?Q"MiQ"MF?¬M; HQm +?Q p` pB M i`Qî
+?9i K†i KkBX

@ L?QM;

S?QÆM; hB m M +ÁM Km®M M|B i? K ;b M[X

@ >„+ ?„+- +?mv M GB i h?B M EB K h¬M; +?9M; i - F?B M"Q ç M T?B M K°i +QM F
*9i [m K°i # MX J°i p` FB K im GB i h?B M EB K h¬M; F?€+- F?BM? i?QìM; i`€+?

S?QÆM; hB m M M;~M; ç-m- ç½ i?'v #®M p` FB K im- iQM? +ª >"M .QÐM; EB K ç
F?¬M; i®iX hBK ?„M +?Êi ;B"i i?®i- M?'i i?ìB #B i KbM? T?¢K p"Q ç¢B F}X

J¼B M;QìB ç m i? K H KX

æQìM; S?"i G MûK` K°i KB M; K²B i`Q K¢M;- i`9M; KK+ iB m [m M i`¼M; +O #®
EB K h¬M;X "¼M ?¼ M|M; HÁM; Km®M H" T +¬M;- ç i¬M; K¬M i?'v çQÊ+ ;B€ i`
+¬M; H Q M"v- #` p` bQ i?9+ b„T iÊB +QÊT K'iX *?Q M M #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬
KbM? F?mv M + MX í i`QM; K„i #¼M ?¼- M m iB T iK+ M[ KbM? M?'i ç`M? H` ç M

S?QÆM; hB m M +?d +| i? i`-K K†+ F?¬M; M|B ;bX J°i bU i`-K K†+ M;„M M;OBX

@ *| +¢K #šv ;b- +| i? H`K ?¢B i çQÊ+ +?S\

>"M .QÐM; EB K KdK +QìB- M|B pÈB æQìM; S?"i G ,

@ æQÊ+- æQìM; S?"i G ç9M; F?¬M;\ L;QÆB i?"i bU H` K°i M;QìB M;Q M ç°+X L
H`K M?Q HìB KbM? ç½ M|B- /•M; ç-m +O E?Q h? M? a Kp" Gw EB K v H M- i ç•v
+-m +O M;QÆB- ç M;QÆB H`K K°i +QM`®B +?QìM; K¬M M?•M o'M EB K h¬M;X

h`QM; ç¬B K„i æQìM; S?"i G ?B M H M p p m B KWM;- M|B,

@ o"v [m€i®iX *?d +| çB m- i +-M #®M p` ?¶ i`ÊX

@ :B9T i? M"Q\

h`QM; HÁM; >"M .QÐM; EB K +?Êi +| +?9i +ªM? ;B€+X

@ h?U+ HU+ +O E?Q h? M? a K`i + Q- i F?¬M; +| +Æ ?°B ;B i ?„MX *?Q M M i
i? i¢Q` i`M i?QÆM; i`Q K¢M; ç®B pÈB +QìM; ;Bª ok >Q" M;X h b) HûM H9i i`°M
h? M? a K- ç i?U+ HU+ ?„M #` i`M i?'i HÈMX L?Q p"v- /Q i ?Q†+ H` /Q #®M p`
;B i +? i ?„MX o T?¬M Gw EB K v X h?W H9+ ?„M F?¬M; ç w- i ;B i +? i ?„M +k
L?QM; i`QM; o'M EB K h¬M;- + Q i?O i`mM; i?"M? pÈB Gw EB K v +| K°i b® M;Qì
/B i i`W #¼M ?¼ i`QÊ+X

æQìM; S?"i G T?•M iQ+? ç†+ #B i +~M i?"MX

oW M;?2 M|B M?Q p"v- bU M;?B M;ì +m®B +MM; i`QM; HÁM; >"M .QÐM; EB K ç½

s2K` M;QìB i`QÊ+ K„i M"v [mª M?B M H` K°i F +| /½ i•K #WM; #WM;- pb #ªM i?
L;QìB M?Q p"v- +| i? HÈB /KM;X

>"M .QÐM; EB K H'v iW i`QM; M;QìB` K°i #bM? M;¼+ HK+ b„+- MûK +?Q æQìM;

@ "bM? h?¬M >mv M hQ€B J¢+? æ M M"v- +?d +-M K°i +?9i ç´ p"Q i`QM; `QÊm ?
+?Q +QìM; ;Bª +T ok >Q" M; ?Q"MiQ"MK'i çB HU+ HQÊM; i`QM; i?ìB ;B M MY Mû
M M H`K ;b +?S\

æQÌM; S?"i G ;"i ç-m- +'i #bM? M;¼+ tQM;- ``i /Si F?Q€i tQ v M;QÌB `ÌB çBX
 @ h®B M v ;Bìiw- î i`QÊ+ ç¢B i`"M #ªQ p M9B- i +-K i?2Q ç-m +O Gw EB K v p` I
 p¼M; >"M ?mvM? +| i? ç M iB T SM;X æ M H9+ ç| K°i H-M ?"M? ç°M; +-M; T?€ o
 b m- æQÌM; S?"i G M;mv M w H`K K°i +QM +?| Î /QÊB i`QÊM; +O >"M ?mvM?- +m
 h?•M ?bM? H|2 H MX æQÌM; S?"i G ç½ #B M K'i î i`QM; #|M; i®B T?Q t X
 h`QM; H m HÈM H¢B i`-K K†+X
 S?QÆM; hB m M F?¬M; F?¬M; + K HÁM; M|B,
 @ G) M`Q >"M ?mvM? i?"i iBM iQÎM; M;QÌB M`v\
 >"M .QÐM; EB K H¢M? HMM; +QÌB- M|B,
 @ E?¬M; [m M i•K ?„M M|B H` i?"i ? v H` ;Bª- i®B M v ;Bìiw b) #B iX
 @ o¢M M?'i i`QM; ç| +| +¢K #šv
 @ >W- E?Q h? M? a K M`v imv `^M; HÊB ?¢B- ?mvM? ç #®M M;QÌB +?9M; i Km®
 F?¬M; F`TX >„M +| ;b T?ªB bÊ\
 >"M .QÐM; EB K +QÌB ? ? ,
 @ æQÊ+ `²B- S?QÆM; pB M i`QÎM; F?¬M; M M M;?B i?-M M;?B [m, M[X h`QM; H
 tm®M; o'M EB K h¬M; b Q\
 @ æB m M`v .o M?B M F?¬M; T?ªBX
 S?QÆM; hB m M +?d +| i? #'i ç„+ /o /WM; H¢BX
 >„M /o M?B M F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M >"M .QÐM; EB K ç€M? ?¢ o'M EB K h¬M;X
 oW p†M M;QÊ+ H¢B- ?„M ?B p¼M; >"M .QÐM; EB K /B i b¢+? iQ`M #° o'M EB K
 F?¬M; i? - K` F?¬M; T?ªB M?Q HÌB æQÌM; S?"i G M|B- +?d ;B i ç€K M;QÌB E?Q h
 HQm H¢B K°i p¢M M;QÌB +ÁM H¢B H`K M¬ H X "ÌB pb S?QÆM; hB m M i?"i bU ?B
 +O i¬M; K¬M o'M EB K h¬M; M`vX J°i M;`v +ÁM +?Q ;B i b¢+?- i¬M; K¬M M`v b)
 F?ÎBX
 æ€M; iB + ?B M i¢B >"M .QÐM; EB K ç½ #` æQÌM; S?"i G ?Q`M iQ`M i?mv i T?K
 + M M[- +,M #ªM +kM; F?¬M; +| M;QÌB M`Q M;?2X
 >B p¼M; +m° + ? M i®B M v F?¬M; T?ªB H` HW ;¢iX
 GmB K°i #QÊ+ H¢B K` M|B- M m [mª i?"i ;B i E?Q h? M? a K p` Gw EB K v- +MM; p
 ? B M;QÌB M`v- i` M +,M #ªM- o'M EB K h¬M; +kM; t2K M?Q ç½ #` iB m /B iX E i
 ?¼+ pB M h? M? "bM? i?Qª ç€M;- o'M EB K h¬M; i`ªB [m FB T M¢M M?Q p`v- Km®
 h? M? "bM?- +?QM? H` Km®M +? iX a m M`v KbM? iMv iB M ibK K°i +Æ ?°B- +| i
 K¬M M`v Î i` M #ªM ç² "„+ oU+X
 L;?o iÈB ç•v- i`QM; HÁM; S?QÆM; hB m M ç½ i`'M ioM? H¢B K°i +?9iX
 >„M •K i?-K b B M;QÌB çB i`T i`mM; iBM iS+- +?m`M #` T?€+ i?ªQ ` K°i / M? b€+?
 h¬M;X æ M H9+ ;B i +? i i' i +ª +MM; pÊB Gw EB K v- E?Q h? M? a K- +| i? F?B M
 EB K h¬M; #` i`M i?'i HÈM M?'iX æB m M`v ç½ i`U+ iB T #|T +? i ?v p¼M; [m"i F?

ekeX *?QÆM; ekd, *€B *? i :B€M; sm®M;

@ oM pM

æBM? >¢Q i?Î?´M? MX h` M M;QÌB +O ?„M- ç½ ç-v p i i?QÆM;X æQÆM; M?B
i` M M;U+ ?„M- +| +„K K°i +•v ç QX

æ•v H` i? M? K ç QX

Í p`Q ç•v i`QM; pÁM; MY M;`v- i`QM; [m€ i`bM? +?B M ç'm pÈB æBM? >¢Q ºQ;B€
` i'i +ª i?U+ HU+X L?QM; F i [mª b m +MM; H` +•M bS+ M; M; i`BX > B M;QÌB iQ
>¢Q ç½ iWM; p¬ b® H-M M¶ HU+ iB K M?QÊ+ çB K +O KbM?- iB M ?`M? HÊB /KM;
i?`M? #` T?ªM M;QÊ+ H¢BX

*?B M ç'm ç M i?ÌB F?„+ +m®B +MM;- ? B M;QÌB ç m ç½ H` MÄ K¢M? ? i ç`X

L?QM; Î i?ÌB çB K K'm +?®i M`v æBM? >¢Q ç°i M?B M H° ` K°i bÆ ?Î F?¬M; M M
M„K H'v +Æ ?°B- K°i ç Q +„K p`Q i`QM; M;U+X

o` i`Q p i i?QÆM; Î M; v +?¶ i`€B iBKX J°i ç Q M`v +„K tm®M;- +?d bÊ i`€B iBK +
ç®B F?| +| i? K v K„M i`€M? F?ÄBX

L; v +ª æBM? >¢Q ºQ;B€+- i`QM; M?€v K„i M`v +kM; M;~M M;Æ- /QÌM; M?Q i?`i b
K°i +m° + €+ +?B M +m®B +MM;- KbM? H¢B +| i? H'v T?QÆM; i?S+ M?Q p`v ç ç„

æBM? >¢Q +9B ç-m M?bM i`QÌM; ç Q +„K i`QÊ+ M;U+ KbM? K°i +?9i- €M? K„i /¢B
i`ÌB M;½ tm®M;X

S?M T?M5

h?•M i? ?„M ç`T H M i` M K†i ç'i- F?B M K°i HÊT #KB p,M; H MX a m ç| K€m HQ½
` M;Q`BX

a m K°i F?„+- M?B i ç°i?•M i? æBM? >¢Q #„i ç-m;BªK tm®M;- i v +?•M +Q [m„T p
F?¬M; +ÁM- i?•M i? i`Î M M +SM; H¢BX

*? i`²B b Q\

S?Q t h` L;mv i- E, M? E?ÎB p` J M? J M? +kM; M;•v /¢BX

h? M`Q ç°i M?B M H¢B i`9M; ç Q\

@ æBM? ç¢B +

E, M? E?ÎB i?`i i? M? FBM? ?¬ H MX

L?QM; Î i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- b m F?B æBM? >¢Q M;½ tm®M; +? i- ?mv M
M?B M;B®M; M?Q #` ;B`i KbM? idM? ;B'+X E?¬M; ;B M F€ /` #` K°i HU+ HQÊM; i
?| F€ H¢ tm'i ?B MX S?Q ç®B /B M- ºQ;B€+ +O æBM? >¢Q- ºQ;B€+ +O h` L;m
p` ºQ;B€+ +O E, M? E?ÎB- #KT K°i iB M;- ;B®M; M?Q #¼i F?Q bÊ #` M;?B M M€

h? M? K ç Q ç M; +„K Î i` M M;U+ æBM? >¢Q +kM; #B M K'i ;B®M; M?Q H`M F?|
F?QX

*?d +| çB m- Î p` i`Q i`€B iBK pšM H° ` K°i p i i?QÆM; M?bM K` T?€i bÊX J€m pš

@ J2Q K2Q\

h` L;mv i ç M; ç€M? çB M +m²M;- ç°i M?B M ç®B i?O #B M K'iX L| ? i M?bM ç¬M
M^K /QÊB ç'i æBM? >¢Q- M| ;B`i KbM?- t¬M; H¢B HB + K„i t2K tûi- KkB ;B`i ;B`i-
;bX L| i?`v æBM? >¢Q M^K i` M K†i ç'i +?ªv ` K€m iQÆB- +QÌB ? ? M|B,

@ J2Q K2Q ? ? ? - +m®B +MM; +| i? +| +Æ ?°B m®M; K€m +O hB m æBM? hYX a
H•m- K2Q K2Q ? ?

L|B tQM;- M| H HQÐB HB K iWM; ?ÊT- F?¬M; ç w iÊB `•m- KkB KbM? ç m /QM? ç

@ L`v- +€ ?2Q M?Ä- K m iÊB ç•vX E?¬M; M M H½M; T?QX J€m +O æBM? >¢Q imv
#B i?„M ,M # Q M?B m i?¬M /QÊ+- m®M; # Q M?B m ç M /QÊ+- M?`M çQÊ+ # Q M

L| pW m®M K€m ;B®M; M?Q b|B Mm®i ?´ M;Q¢K- +ÁM pW F?¬M; [m M ç€M? iB M
 @ >„+ ?„+ ?„+5
 *kM; K v +€ ?2Q M?Ä F?¬M; ç K'i iB i i?€Q- /UM; i?ŠM; p•v +€ T?Q i`QÈ+ H M- i
 K Q K"TX
 @ L;QÆB b Q +| i? M?Q p"v çQÊ+X æBM? ç¢B + ç®B pÈB M;QÆB i®i M?Q p"v- M
 G9+ M"v- E, M? E?ÎB ;B®M; M?Q ç½ T?€i çB M- F?¬M; M;WM; ;B½v /K X L?QM;
 i`"M T?€T KBM? p,M M?ÄX \*?Q /M M" M; p®M p¬ +MM; i`'M ç`M?- M?QM; i?'v +ªM
 M;WM; +| K€m H M`°M;- pšM F?¬M; i`€M? çQÊ+ ?QªM; ?²MX h` M F?m¬M K†i M?
 @ æBM? ç¢B + - æBM? ç¢B + - ç¢B +
 @ «B M"v- i M|B K„ M[M;QÆB F?¬M; #B i +QB i`¼M; iB m iY æBM? >¢Q M"v- ;'T
 J Q K" T + "M; M;"v + "M; +| tm i? T?€i i`B M p ?QÈM; S?9+ >„+ L K oQÆM; hmv i
 @ L?QM; M;QÆB T?ªB +?m~M #` iBM? i?¬M +¢M? i` M? +?Q i®iX L;QÆB F?¬M; #
 a® HQÊM; #¢M ;€B +O ?„M M?Q ?^M; ?` b b®X h`QÈ+ F?¬M; M|B iÈB ç M?'i K,
 L?QÊ+- +kM; F?¬M; M|B T?QÊM; ?Q" M; M[/ M? +?'M hmv i *?•m- h¢ :BªB L;[- + "M
 ç€K M;Q|B ¬M M?m ç°M; HÁM; M;Q|B M?Q h•v J¬M h?B M hmv i h`€+ hY u M- J° .
 ç€K
 æ°i M?B M- K°i +€B i v pQÆM iÈB #|T H'v +´ +QM K Q K"TX
 @ B\ "m¬M; ` K2Q K2Q- ç i M|B tQM; ç½5
 h` L;mv i pšv çm¬B ;B½v /K X
 *?d i?'v æBM? >¢Q p®M ç½ +? i- K€m F?¬M; M;WM; +?ªv ` - ç°i M?B M çSM; H M
 ;€v +O K Q K" T- i`U+ iB T FûQ ;B ?Ä M"v H M- K†i ç2M H¢B- H„+ K¢M? K'v +€B
 @ B #ªQ M;QÆB M|B # "vX æ² F?¬M; iBK F?¬M; T?´B
 @ J2Q K2Q- - ç m +? i K'i
 h` L;mv i #®M +?•M ç¢T HQ¢M- Ov F?m'i M|B,
 @ æ½ bÈK #B i iB m iY M;QÆB ç M; ;Bª #° +? i- i F?¬M; TªB M M M?•M +Æ ?°B
 S?ªM SM; HÈM M?Q p"v H`K ;b\ - i #B i`²BX G) M"Q M;QÆB +kM; +| w iS ç®B p
 F?¬M; +?Q T?ûT i M|B p H`+? bY T?QM; HQm +O M;QÆB- ç i`€M? ;` # v i`SM;
 @ :` # v i`SM; pĐ 2K ;€B M;QÆB i?b +|5
 E?Q æBM? >¢Q H¢B ;BÆ i v H M i€i K'v +€B- b m ç| MûK +QM K Q K" T F?¬M; iB
 æBM? >¢Q +9B ç¬m i?Q€M; M?bM p T?Q p i i?QÆM; ÎM;U+- b m ç| F?¬M; M?`M
 æ| i?U+ bU H` K°i p i i?QÆM; ç€M; bÊX L| ;¬M M?Q tmv M i?OM; +ª i?•M i? X
 >„M M?2 ` ,M; M? +? KB M;- +?"K `½B p" M +?mv M ?mv M F?Q- +?[i?QÆM; i`QÈ
 E?ª M,M; ?²B T?K+ bS+ F?Ä2 +O i?•M i? æBM? >¢Q p®M ç½ ? i bS+ FBM? M;Q|
 M?[M; p i i?QÆM; +?B M ç'm H9+ i`QÈ+ +ÁM HQm H¢B i` M M;Q|B- # Q ;²K p i i
 F?B M M;Q|B i i`¬M; i?'v TªB ;B"i KbM? F?¬M; M;Î ç½ ?Q" M iQ" M F?ûT H¢BX L;
 ç H¢BX E?Q iS+ iQ" M i?•M ç½ F?¬B T?K+ H¢B M?Q i`QÊ+X
 @ æBM? ç¢B +
 E, M? E?ÎB M;¢+ M?B M F m H MX
 @ u M i•K çB- M? E?ÎB- i F?¬M; b QX
 æBM? >¢Q i?m H¢B i`"M T?€T KBM? p,M M?Ä- çĐ H'v i?B m M[ç M; pmB KWM; iÈ

h`ªB [m K'v M;`v i` HB m- i?•M i? E, M? E?ÎB ç½ F?¬B T?K+ `i M?B mX h?•M i
 /-M i`Î M M çšv ç" +| / +| i?`i- b„+ K†i ?²M; M?m"MX E?m¬M K†i p®M ç-v MQÊ+ K
 hQ`M i?•M /QÎM; M?Q pW çQÊ+ H°i t€+- i`Î M M +U+ F€ K„ H X L`M; tm'i i?•M i
 *?•m i`QÊ+ FB - iW M?Ä ç½ /QÐM; i?`M? F?Q +?i +O K°i iB m +¬M; +?9 X æB n
 HQΦB T?QM; T?ΦK M[pQÆM; + Q [mw- ;B®M; M?Q i?-M M[#,M; bÆM- F?Q +?i ç
 @ æBM? çΦB + - i iQÎM; çΦB + ç½ i?"i bU
 E, M? E?ÎB FbK HÁM; F?¬M; çQÊ+ M?"Q iÈB i`QM; HÁM; æBM? >ΦQ- #° /ΦM; pšM
 @ J2Q K2Q ? ? - iB m M? ç-m M;QÆB [mª M?B M H" +QB i`¼M; æBM? >ΦQX *?ç
 iB m iY M`v i?QΦi M?bM /€M; /'T ç T i` B- pã +¬M; ;BÄB- # Q ;BÌ +kM; +| i? K ?Q
 M?Q p"v
 JB M; h" L;mv i i?"i bU H" +¬M; M;`v +¬M; `„M ç°+X L| pW M|B- pW HûM HûM H9i

ekdX *?QÆM; ek3, " hB m .B i >Q`M hQ`M\

æBM? >ΦQ i?•M H" ç Q FB K ? B i?€M? i? - HΦB F?¬M; M;WM; ;†T F€ M;°X
 >ÆM M[i?U+ HU+ ç½ iB M p`Q i` M hB M h?B M- i? +?i i? v ç´BX h`QM; K€m +
 F?| +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+X J`m K€m ç½ #„i ç-m +| i?Q€M; +?9i €M? FBK- +| i?
 i`B #ªQ /QÊ+X G'v iQM? +€+? i? K H K M?Q M?ΦM K´H¬M; +O h" L;mv i- b Q +|
 @ *QM K Q K"TM?" M;QÌB
 æBM? >ΦQ iS+ ;B"MX
 æBM? >ΦQ M;Q„+ i v- K°i HU+ HQÊM; im¬M ` - # Q [m M? K°i pkM; K€m K`m p`M
 M;QM; iK i?`M? K°i çQ`MX a m F?B Hmv M ?| bÆ [m - HQΦB #Ä +€+ HQΦB iΦT +
 ?„M ?€ KB M;- Mm®i i'i +ª +?9M; p`Q i`QM; #KM;X
 J€m M`v +kM; F?¬M; i? +?ªv K°i +€+? p¬M;?o X
 @ J2Q\ L;QÆB HΦB +| i? m®M; K€m +O KbM? b Q\ h'i +ª ç m ç½ +?ªv tm®M; i` M
 #m²M M¬M ? v F?¬M; ?ª\
 J„i h" L;mv i M?bM +?^K +?^K p`Q b® K€m iQÆB #` K'i çB- ;BÆ +?•M +¬Q- ;B m +É
 J†i æBM? >ΦQ ç2M HΦB- M„K H'v +QM K Q K"TM- HΦB H" ?`M? ?mM; K°i i`"MX
 @ æ½ +?ªv M?B m K€m M?Q p"v- b Q M;QÆB pšM +| iBM? i?-M M?Q p"v +?S\ æQ
 ``M; M;QÆB ç½ #` ç•K K°i M?€i tmv M [m i`€B iBK- b Q F?¬M; +? i p"v\
 h" L;mv i K†i /`v K`v /ΦM M?ªv ç M i` M p B æBM? >ΦQ- iÁ KÁ ?ÄBX
 @ L;QÆB +? i- i pšM +ÁM +?Q +? i ç•mX
 æBM? >ΦQ pmM; i v HΦB i€i K°i +€BX
 @ J2Q- i HB m KΦM; pÈB M;QÆBX E?¬M; çQÊ+ ç€M? p`Q ç-mX L;QÆB t2K çB-
 +kM; #` M;QÆB ç"TM` i?`M? ? B i9B
 h" L;mv i iS+ ;B"MM iBX
 æBM? >ΦQ F?¬M; ç w iÈB M|X >„M M?È HΦB i`"M ç€M? +MM; æBM? >ΦQªQ ;B€+
 +| +?9i bÊ ?½BX
 ©Q ;B€+ M`v +| bS+ +?B M ç'm ;B®M; ? i pÈB KbM?- ?bM? M?Q +kM; ?Q`M iQ`M ?
 M?Q K°i ç®B i?O ?B m p¬+MM; `ª `M; p K¼B +Y ç°M; +O M;QÆB- +,M #ªM F?-

E i [m^a b m +MM;- i'i M?B M H" ç²M; [mv p m i"MX L?QM; i?"i` K°i +•m M|B +O E p"Q iY ç` b m ç| bBM? ç½ M?„+ M?Î æBM? >¢Q- F?B M ?„M M„K #„i çQÊ+ K°i iB J°i ç Q FB H" /Q æBM? >¢Q +® w +?`mX

L m ?mv M +^aM? H" i?Y i?€+?- ?ÆM M[^aQ ;B€+ K¬ T?ÄM; ` +kM; HBM? ç°M; M?Q i?'T M?'i ç`M?X æBM? >¢Q +® w M?"M K°i ç Q- M;'i çB ç½ HW ;¢i çQÊ+ æBM? >¢Q F?B ?„M ;B^a +? i- ^aQ ;B€+ #B M K'i- i'i +^a ç m #B M K'iX >„M `®i +m°+ KB M +QF i?Y i?€+? M"vX

æQÆM; M?B M- æBM? >¢Q +kM; H" i" B "i HÈMX

L m F?¬M; T?^aB +| E, h?•M h?B M æ` - +<sup>a</sup>M? ;BÈB h?„M; hU Zmv i i-M; i?S b€m ? æBM? >¢Q +| i? F?®M; +? p` i`Q M°B i¢M; +O KbM?- i`QM; M?€v K„i ç i`€B iB i`€+? çQÊ+ KkB ç Q- æBM? >¢Q +kM; F?¬M; /€K K¢Q ?B K M?Q p"vX J°i +?B m ?B KX *?d i`QM; MY ;B•v bÆ ?Î- T?<sup>a</sup>B H"K çQÊ+ iBM? +?m~M F?¬M; +| b B b|iX c H +? çB- iQ i? M;½ tm®M; - F?¬M; ç w iÈB +?9i K€m +?<sup>a</sup>v `

h'i +^a M?[M; çB m M"v ç m çQÊ+ iQM? iQ€M F?¬M; +| +?9i b B b|i M"QX L m M?Q >¢Q FB M [mv i F?¬M; H"K çQÊ+ M?Q p"vX

*?d +| çB m- b m F?B i`^aB iWM; çQ¢M i•v /m *´ G° pÈB M?[M; F?¬M; ;B M F€ H¢- i ç®B pÈB HU+ HQÊM; +O +?QM? KbM? ç½ ç¢i iÈB K°i KS+ ç° çdM? T?QM; X L?İ p" K°i +€+? ?Q" M K„- H"K çQÊ+ i'i +^a M?[M; çB m M"vX

Zm^a M?B M æBM? >¢Q çQ€M F?¬M; b BX

a m F?B æBM? >¢Q ^aQ ;B€+ FB #B M K'i F?¬M; H•m- F?¬M; ;B M ?mv M +^aM? F€ M€i #B M K'iX

E?B +^aM? iQÊM; i`QÈ+ K„i H¢B #B M ç´B- K'v M; QÌB K°i H-M M[ H¢B i`Î p i`QM; æBM? >¢Q [m M b€i tmM; [m M?- M?QM; F?¬M; i?'v +| K°i #|M; M; QÌB M"QX >„M `½B çB p T?Q i`QÊ+X

>"M? H M; M"v `i M; „M- ç¢B F?€B +?Q ç-v M;"M KûiX a m i?ÌB ;B M MY MûM ? çB K +m®B +O ?"M? H M; M"vX >„M M;~M; ç-m M?bM H M- i?'v ? B +€M? +Y ç€ J†i M; Q`B +O +Y ç€ +U+ F€ i?¬ `€TX hWM; ?¢i +€i HÈM +?WM; ç-m M; |M i v M i`^aB bU #`Q KÁM M, K i?€M; +O i? ;BÈB M"v- H¢B ;B®M; M?Q ç M; F p K°i +•m + F?¬M; M; QÌB M"Q #B i iÈBX

h` M +Y ç€ M"v K†+ /M F?¬M; +| #i F€ Fw ?B m KBM? p, M M"Q- M?QM; æBM? > M?Q +?9M; H" p"i b®M; - /QÌM; M?Q +| ç¬B K„i ç M; HŠM; H†M; [m M; b€i iWM; +Y @ æ•v +?QM? H" +QM çQÌM; çB i?¬M; iÈB /B +?d i?-M #Q5

æBM? >¢Q •K i?-K bmv çQ€MX

h? ;BÈB F?¬M; ;B M çQ¢M *´ G° i?S KQÌB K°i ç½ F i i?9+X E iB T +?QM? H" /B - >„M [m v ç-m H¢B M?bM p T?Q b mX h` M ?"M? H M; i®B ç2M F?¬M; +| K°i #|M; @ L m M?Q i çQ€M F?¬M; b B- KbM? H" M; QÌB ç-m iB M iW i`QM; i? ;BÈB ?mv M +ÁM ç M; +?`m çUM; i?Y i?€+?5

æBM? >¢Q bmv M; ?o K°i +?9i- b m ç| [mv i ç`M? +?Ì M?[M; M; QÌB F?€+ çB ` X "i #B ç€ ç` ç<sup>2</sup> i" T i`mM; H¢B- KÈB +| i? ?Q" M iQ" M KÎ` +€M? +Y ç€ M"vX

•M m®M; M; ?d M; ÆB K°i ?²B- H¢B K°i + M? ;BÌ i`¬B [m X æBM? >¢Q pšM +?Q i? ;BÈB ?mv M +<sup>a</sup>M? çB ` X

æBM? >¢Q #„i ç-m M; ²B i` M K†i ç'i çB m iS+ p" M F?Q- i" M /KM; K¶B T?-M K¶B ;

h•K i b M ? E , M ? E ? Î B i ` ^ a B [ m # m ^ 2 M # 1/2 - K W M ; ` Ð - H 9 + M ` v + k M ; + | + ? 9 i # m ^ 2 M M ; i ? ^ a K / i ? 9 # M + ¢ M ? - + ? b K p ` Q ; B ' + M ; O X

* € ? 2 Q M ? Ä + Q [m „ T Î # M + ¢ M ? E , M ? E ? Î B - H Š M ; H † M ; M ; ? d M ; Æ B X

L ? Q M ; i ? " i ` + Q M K Q K " T h ` L ; m v i p W ` ^ 2 B M K ç Q Ê + K „ p ` + O K € m æ B M ? > ¢ Q K ~ M X L | H B K K B M ; - ç B i È B ç B H m B t m M ; [m M ? M ; Q Ì B æ B M ? > ¢ Q - M ? b M t 2 K + M ` Q ç | ? v F ? ¬ M ; X L | H B K K Û T - p m B p M ? b M X

h ? Ì B ; B M i W M ; ; B • v i W M ; T ? 9 i i ` ¬ B [m X

E ? B æ B M ? > ¢ Q H ¢ B K Î K „ i H - M M [- F ? ¬ M ; # B i i ? Ì B ; B M ç 1/2 i ` ¬ B [ m # Q H • m X i @ B i , K F B p š M F ? ¬ M ; + | # ' i + S # | M ; M ; Q Ì B M ` Q t m ' i ? B M X

@ G) M ` Q ç 1/2 # ` i B m / B i ? Q ` M i Q ` M \

æ B M ? > ¢ Q b m v ç Q € M - + | + ? 9 i M | M ; M ^ a v X

æ € K M ; Q Ì B G w G M h @ M ; E ? m v i ç m Î i ` Q M ; ç | X h ' i + ^ i B M ? M ? i ? B M i ` B „ + o i ` Q M ; X L m M ? Q # 1/4 M ? 1/4 ç m + ? i ? i - ç B m M ` v ç @ B p Ê B L ? • M i ° + K ` M | B - i m v i F ? ¬ M ; i ? i ? W M ? " M X

h ` Q M ; H Á M ; ? „ M + | + ? 9 i M ¬ M M | M ; - + ? " K ` 1/2 B ç S M ; / " v - ç B [m ç B H ¢ B X

" ' i i ` B # ' i ; B € + - H - M i ? S ? B F ? B æ B M ? > ¢ Q ç B i È B T ? Q i ` Q Ê + + € M ? + Y ç € K ` m # " M i v ` - M ? M ? " M ; p m @ i H M K † i + Y ç € i ? ¬ ` € T X

B # B i ç Q Ê + - # B M ? | M ; Q ` B / U ç Q € M t m ' i ? B M X h ` Q M ; H Á M ; # " M i v i ` m v M ç M K ° i + € + ? F € H ¢ X h ` Q M ; + ? B + M ? š M i ` [ p " i / Q Ì M ; M ? Q + | i ? S ; b K m @ M i ? Q € i F ? Ä ; B M M ? ^ a v ` X æ B M ? > ¢ Q F ? B T b Ê M ? ^ a v H m B H ¢ B - i ` Q M ; H Á M ; H ' v H ` K F € H ¢ X h F B K i `

æ ° i M ? B M

S ? Q b m K ° i i B b € M ; t m ' i ? B M X J ° i # | M ; M ; Q Ì B H ^ a Q ç ^ a Q i W i ` Q M ; ? m v M + ^ a M ? ? " M ? H M ; i @ B ç 2 M X

æ B M ? > ¢ Q t Q v M ; Q Ì B M ? b M H ¢ B X * ^ a K ; B € + M | M ; ` U + i ` Q M ; H Á M ; # " M i v # B M K

ek3X * ? Q Æ M ; ekN , J ° i h B M ; h ? Î . " B

" | M ; ç K i ? • K i ` - K X

h ` Q M ; # - m i ` Ì B ç - v K • v ç 2 M - M ? [M ; p b b Q b € M ; p ` ? m v i M ; m v i i ` M # - m i ` Ì B ç r

æ K i @ B ; B | H È M - i ? B M ç ` # ` K ° i K ` m i @ B ç 2 M + „ M M m @ i X

æ € K M ; Q Ì B # @ M F B K i m > " M . Q Ð M ; E B K ç M i W + ? Q M ? G B i h ? B M E B K h ¬ M ; - p M - M ? • M H 9 + ç K i @ B - H û M H 9 i ç B i È B T ? Q M ; Q ` B ç ¢ B i ` " M # ^ a Q p M 9 B + O o ' M

> B M i ¢ B + ? d + Á M + € + ? ; B Ì i w F ? ¬ M ; # Q H • m M [X " 1/4 M ? 1/4 ç M ; H Š M ; H † M ; + ? Ì Q Ê + ç ` M ? X

æ ° i M ? B M - T ? Q i ` Q Ê + t m ' i ? B M K ° i i ? • M ^ a M ? X h B T ç | - ; B 1/4 M ; M | B + O æ Q Ì M ; ? ^ 2 B ç @ B i ? Q ¢ B ç Æ M ; B ^ a M - ç i Y o ' M E B K h ¬ M ; i ? O i ` " M # ` æ Q Ì M ; S ? " i G i b K + È i ` Q M ; T ? ¢ K p B i ` , K i ? Q Ê + - M ; Q ¢ B i ` W æ Q Ì M ; S ? " i G ` - o ' M E B K h ¬ M ; F ? ¬ M ; + + M ? ; € + X

o ` i ? O i 1/4 > b M ? æ Q Ì M ; o ' M E B K h ¬ M ; o ' M M ` v + ? " K ` 1/2 B ç B i W i ` Q M ; ç ¢ B i ` " M # ^ a

@ _ çBX

:B¼M; M|B +O ?„M- H¢M? ;B€ ;B®M; M?Q #,M; +SM;X

>“M .QÐM; EB K i?Q€M; /Q /U- b m ç| +?“K `½B çB iÈBX >„M i”T i`mM; iQ”M #° iE
i? ç½ çQÊ+ T?€i ç°M; ç M +U+ ?¢MX >„M +| ?ÆB F?~M i`QÆM; M?bM æQÌM; S?”

@ *?mv M H”K tQM; +?Q \

æQÌM; S?”i G F?¬M; M|B ;b- iB M i v MûK K°i i?S [m X

JMB K€m iQÆB t¬M; p”Q KkBX G” K°i +€B ç-m M; QÌBX

>“M .QÐM; EB K bYM; b®i- +?Êi ?B m ` çB m ;bX >„M +~M i?”M [m M b€i F„ K°i
ç€K M; QÌB S?QÆM; hB m M iB M [m X

@ æ•v h?”i bU H”E?Q h? M? a K b Q\

S?QÆM; hB m M +~M i?”M [m M b€i K°i ?²B- M; ? M ?¼M; M?bM i`•M i`®BX >„M +|
M´B- æQÌM; S?”i G H¢B +| i? i?”i bU ;B i +? i E?Q h? M? a K- ;B i +? i M; QÌB +
EB K h¬M; M”v\

h¢B b Q T?ªB H”K M?Q p”v\

G) M”Q æQÌM; S?”i G i?”i bU T?ªM #°B o’M EB K h¬M; \

S?QÆM; hB m M +| +?9i F?¬M; /€K iBM iQÎM; X L?QM; bU i?U+ H¢B tªv ` i`QÊ+
h`QÊ+ ç| - ?„M pšM iWM; ? i H-M M”v iÈB H-M F?€+ T?ÄM; çQ€M p i•K Hw +O æ
H-M M”v iÈB H-M F?€+ bmv M; ?o- o’M EB K h¬M; ç æQÌM; S?”i G /B M i`Á M?Q
[m, F ;b\ .M b Q ç€M? +? i ?„M +kM; F?¬M; iBM æQÌM; S?”i G b) i?”i bU ;B i E?Q
vX L?QM; ?B M i¢B

æ-m M; QÌB ç M; Î M; v i`QÊ+ K„i- +ÁM +| ;b ç ?Q”B M; ?B M[\

S?QÆM; hB m M FB K i` ? i H-M M”v iÈB H-M F?€+ +€B ç-m M; QÌB FB - M?QM;

@ æQ+? i?”i H” ç-m +O E?Q h? M? a K

GK+ >MM; S?B +~M i?”M [m M b€i K°i HQÊi- i?Î /”B K°i +€B M|B,

@ h p” H½Q [m€B p”i M”v ç’m pÈB M? m +ª çÌB- +?Q /M ?„M ?| i?”M? i`Q- i +kM;
L|B ç M ç•v- p` ç M?”i + Q i?O hmv i \*?•m M; ”v i`QÊ+ +kM; F?¬M; M?”M çQÊ+ i?”
E?Q h? M? a K F?B +ÁM b®M; - GK+ >MM; S?B ?”M F?¬M; i? i`m /B i ?„MX L?QM
ç®B i?O M”v- M?bM p K†i FBM? bÊ +ÁM ç¼M; H¢B i` M K†i- i`QM; HÁM; GK+ >MM
M M HÌBX

L;|B H”M? F?| i`€M? F?ÄB KB M; ;B M; pÐ- ç¢B iQÈM; +?mM; [mv +kM; b) +? i i`C
i? +| K’v M; QÌB + Q i?O pä ç¢Q +| i? b®M; i?¼ p” +? i i¢B M?”\

J†+ +?Q M; QÆB T?QM; ?Q imv i ç¢B- ç m F?¬M; i?Q€i F?ÄB •M •M Q€M Q€M- ;B
M?Q M, K i?€M; ;B M; ?² i?9+ ;BK+- T?¬M HÈM ç m +? i i`QM; H9+ +?BM? T?¢i +?I
HQm H¢B +?Q ?”m M?•M +?QM? H” K°i i`mv M F€- #”B + T?9M; çB m K°i iB M; i?

>¬K M v E?Q h? M? a K i`mv M F€+O hmv i *?•m- +m®B +MM; ç½ +? i- F?¬M; ç
?„M +? i i? i?ªK M?Q i? - F?B M i`QM; HÁM; GK+ >MM; S?B F?¬M; i`€M? F?ÄB +

:B” `²B- i?ÌB ç¢B Q B T?QM; M; M; /¼+ hmv i *?•m ç½ F i i?9+X

o’M EB K h¬M; i`Î i?”M? ç M?”i i¬M; K¬M i`QM; ç¢B ?°B Hm”M T?~K- #•v ;BÌ M?b
?mv ?Q”M; +m®B +MM; H9+ ?²B [m M; T?ªM +?B m- i?Q€M; +€B ç½ i`¬B [m X hv
F?¬M; +| i¬M; K¬M M”v M[X

L?QM; çB m F?B M M;QÌB i iB + Mm®B +?QM? H"- ?„M ç½ w i?S+ çQÊ+- ?¼+ p
 F?-M; +€+? M"Q HçB ;B®M; M?Q [m€ F?S ç°+ #€ hmv i *?•m çQÊ+ M[X h? HU+ G
 hmv i *?•m- ?¼+ pB M h? M? "bM? F?-M; +€+? M"Q pÈB +?®M; HçB çQÊ+X
 h?'v #B m ibM? +O S?QÆM; hB m M p" GK+ >MM; S?B- i`QM; HÁM; >"M .QÐM;
 M;Ì M"Q M[X
 >"M .QÐM; EB K +QÌB ? ? M|B,
 @ æQÊ+- `i i®i- æQÌM; S?"i G - M;QÆB H"K `i i®iX u M i•K- +?mv M #ªM i¼ ç€
 i?U+ ?B MX o"Q H9+ #bM? KBM?- M;QÆB +?QM? H" +?QÌM; K¬M M?•M o'M EB K
 EB K v i?b b Q\ >„M +?Q +? i b Q\
 L;?2 i?'v >"M .QÐM; EB K M|B p"v- i` M Kti æQÌM; S?"i G ?B M` p ?QM; T?'M-
 HÁM;X
 >„M p°B p" M; +ªK ÆM K°i ?²B- KÈB M|B,
 @ >"M ççB M?•M- i?U+ HU+ Gw EB K v +?d iQÆM; çQÆM; pÈB i K" i?-B- F?-M;
 ççB M?•M M; "B iU KbM? ` i v- ;B i +? i ?„MX æ| +?QM? H" K°i +¬M; HÈM- #€Q H
 ç`M? b) M?"M çQÊ+ i`¼M; i?QÌM;X h'i +ª +¬M; H Q ç m i?m°+ p >"M ççB M?•M M
 >"M .QÐM; EB K i?Q€M; M;~M M;QÌBX L?QM; M; v b m ç|- ?„M ? i bS+ ?"B HÁM; ;
 @ æQÊ+- F?| +| çQÊ+ M;QÌB M?Q M;QÆB- H"K i'i +ª ç m bmv M;?o +?Q #ªM i¼ X
 ç®B b) F?-M; #ç+ ç½B M;QÆBX
 æQÌM; S?"i G KWM; `Ð- HB M M|B,
 @ æ iç >"M ççB M?•M- æQÌM; K¶ M?'i ç`M? b) +9+ +mM; i" M iKv- ?B T i`Ê >"M ççB
 h¬M; - M„K ;B[i'i +ª î HÁM; #`M i vX
 @ æ9M;X
 >"M .QÐM; EB K ;"i ç-m- p¶ p"Q p B æQÌM; S?"i G - M|B,
 @ "„i ç-m ?"M? ç°M;X o"Q H9+ ?WM; ç¬M; M;"v K B- M;QÆB +?QM? H" +?QÌM; K-
 X
 @ G" M;QÆB b Q\
 æBM? >çQ +| +?9i FBM? M;ç+X
 "ÍB pb M;QÌB tm'i ?B M î ?„+ €K i`QM; ?"M? H M; - HçB +| i? F?-M; T?ªB H" +?Q +
 ?Q†+ H" " h?B M Zmv i u m >Q" M;X J" H" M;QÌB æBM? >çQ i`,K i`B m H-M +kM;
 æ| +?QM? H" JK+ h?B M .QÐM; - M;QÌB +| #ªM HoM? + Q +QÌM; +O ?¼+ pB M h?
 G9+ M"v p` ç®B i?O i`QM; b® K M? +O æBM? >çQ +| +?9i +?"i p"iX h` M M;QÌB ?
 b„+ KtiªK ççKX >B M M?B M ?„M ç½ iWM; i`ªB K°i T?2M F?´ +?B M- KB i`„M; i|+
 €M? K„i ?„M pšM p¬ +MM; b„+ #ûMX h`QM; M?€v K„i F?B pW ?B M i?•M î i`QM; ?
 /mv i`b +ªM? ;B€+ +U+ ç°X J½B +?Q ç M F?B T?€i ?B M` ?Q" M +ªM? +?mM; [m
 K°i iB M;X
 *?d +| çB m +QM M;QÆB +O ?„M H"TiS+ +Q HçBX
 "ÍB pb +MM; H9+ ç|- ?„M +kM; T?€i ?B M` bU i²M içB +O æBM? >çQX
 h`QM; +?ÈT M?Q€M; M"v- #®M €M? K„i M?bM M? m- i`QM; F?-M; F?Q #çQ T?€i`
 *m®B +MM; ? B M;QÌB ç m +?mv M €M? K„i çB +?¶ F?€+- F?-M; +| #'i F€;B Q HQ
 JK+ h?B M .QÐM; M;²B i` M Kti ç'i- #„i ç-m çB m /QÐM; p" M F?Q- ;B" M? ;B"i iW
 HU+- i` HB m p i i?QÆM; i` M M;QÌBX h?"i p'i pª iW i`QM; i? ;BÈB ?mv M +ªM? I
 i?ìB F?„+ +m®B +MM; - ?„M T?ªB çB m +?dM? i`çM; i?€B +?m~M #` iB M p"Q /B +?

JK+ h?B M .QÐM; ?Q`M iQ`M F?¬M; HQ H„M; æBM? >¢Q b) M?•M +Æ ?°B ç€M? H
`ä iQM? +€+? p` bU FB m M;¢Q æBM? >¢QX

ekNX *?QÆM; ejy, h?S hU sm'i >B M h`QÈ+ a m

h?•M pb K°i +QÌM; ;Bª- pb i¬M M;?B K p` FB m M;¢Q F?B M æBM? >¢Q F?¬M; +?Q
i ;†T F?‡ F?,M ÎT?Q b m ç€M? HûMX

æBM? >¢Q i?U+ bU +kM; F?¬M; +‡ #`i F€ w ç`M? tm'i i?O M`QX >„M +?d +ªK i?'v +
æBM? >¢Q M?È i`QM; i`"M /Q M? +O L?•M i°+ i`QÈ+ ç‡ +kM; F?¬M; i?'v +‡ #‡M
.QÐM;X ob b Q H9+ M`v- ?„M H¢B ç°i M?B M tm'i ?B M Îç•v\ G) M`Q ?„M pšM Hm-
H` i?2Q #QÈ+ +?•M +O K¼B M;QÌB- iB M p`Q i? ;BÈB ?mv M +ªM? b m\

h'i +ª ç m +‡ i? X

æBM? >¢Q ç°i M?B M w i?S+ çQÊ+ - +‡ i? i`QÈ+ ç‡ KbM? ç½ #Ä [m M +€B ;bX >„M
tm'i ?B M Îi`QM; ?`M? H M; i®B i,K M`v- imv i ç®B F?¬M; +?d +‡ K°i KbM? JK+ h`

*‡ i? pšM +ÁM +‡ `i M?B m M;QÌB [m2M +k- ç M; ~M M'T i`QM; #‡M; i®BX

"ÎB pb KbM? tm'i ?B M i`QÈ+ [m€ KS+ +?‡B K„i- pb M;mv M M?•M M`v ?Q†+ M;mv
[m2M +k+kM; F?¬M; tm'i ?B MX "¼M ?¼ H†M; H) ~M M'T i`QM; #‡M; i®B- M?QM; F
i²M i¢BX

æ²M; i?ÌB æBM? >¢Q H¢B +‡ +?9i HQ H„M;X

æ M #•v ;BÌ- ç€K +?Q +QÌM; ;Bª h®M; E?mv i- "¢+? hmv M h?Ov- "´ h?B M Zmv
>Q`M; v m i°+ L;•M L;mv i pšM F?¬M; +‡ M;QÌB M`Q çB ` F?ÄB i? ;BÈB ?mv M +
tm'i ?B MX æB m M`v M‡B `ä i?U+ HU+ p` iB KHU+ +O p` ?¼+ pB M h? M? "bM? #
+ª M?[M; F€ i`B M;9i i`ÌB FB \

æBM? >¢Q HûM H9i T?‡M; ` i?¬M i?S+ - •K i?¬K [m M b€iX

hm pB ?mv M F?Q +O JK+ h?B M .QÐM; ÎF?QªM; +ªM? ;BÈB æ¢B h¬M; aQ HK+ F

h`bM? ç° M`v bQ pÈB M?[M; i?B M i`B F?€+ +O ? B i°+ ç½ çB iÈB çQ¢M \*´ G° M`v
i?"K +?Q +‡ i? iQM? H` i`mM; çšM; i`QM; i?B M ?¢X \*?d +‡ çB m i`QM; KÆ ?² æB
i? ?„M /QÌM; M?Q ç M; +?2 /'m K°i HU+ HQÊM; `i H¢- `i F?‡ M„K #„i- M?QM; imv

@ h`QM; +Æ i? ?„M +kM; +?2 /'m #Q K"i M`Q ç‡X

æBM? >¢Q F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM; ç®B pÈB ç®B i?O M`v-X

a m K°i H9+ H•m- i`QM; ?`M; H M; i®B i,K H¢B +‡ K°i Hm²M; €M? b€M; i?Q€M; ?B
M;¬- tm'i ?B M Îi`QM; ?`M; H M;- v m F?Q +m²M +m°MX æ•v H` K°i +QÌM; ;Bª u n

L;QÌB M`v i?•M ?bM? + Q iQ- M?QM; H¢B F?¬M; i?¬ F +?¬ K` +U+ F€ i` M; FB M
K`m t M? #B + - ;B®M; M?Q i?€+ MQÊ+ +?ªv tm®M; - `®B imM; Îi` M ç-m p BX :B[
K`m t M?- ;B®M; M?Q i`ÌB bBM? K¼+ ` Îi` M ç-mX E?m¬M K†i+U+ F€ im'M K„- ;
/'BX JkB + QX > B K„i M?Q ç Q- K`v M?Q FB K # v- F?¬M; +‡ i‡+ K B- +‡ K°i HQ¢
H° p mv M;?B KX

@ æ9M; F?¬M; p`v\ E?¬M; M;Ì K°i +QM FB M ?¬B +O L?•M i°+ H¢B +‡ i? ` çQÊ+
•M? K„i M KiY u m i°+ i` im´B M`v M?bM i?'v JK+ h?B M .QÐM; - +?Êi bYM; b®i-

@ JK+ h?B M .QÐM;\ E?¬M; M;?o iÈB i?S iB m M?•M Hm¬M i`®M i`®M i`€M? i`€M
i X °° /¢M; #` i?QÆM; F?¬M; M? 5

*QÌM;;B^a u m i°+ M"v ?B M M?B M M?"M` JK+ h?B M .QÐM;X

h` M M;QìB ?„M +kM; F?¬M; +| i?QÆM; i? ;b [m€ M†M;- +?d H" F?Q iS+ +| ?ÆB L?QM; bQ pÈB JK+ h?B M .QÐM; F?¬M; #B i ç½; 'T # Q M?B m H-MX •M? K„i HQÈ .QÐM;- i`QM; ç¬B K„i p` +QÌM;;B^a u m i°+ M"v H|2 H M K°i iB b€i w- +QìB H¢M?

@ L,K i`QÈ+ î hmv i *?•m- M;QÆB ?Q" M? ?"M? i? M"Q F?¬M; M|B- F?¬M; M;ì +K i¢B i iB m /B i M;QÆB- F?¬M; B #B i çQÈ+- ? ? ?

E?|2 KB M; JK+ h?B M .QÐM; ?B M` K°i iB +QìB M?¢iX >„M pšM iQ" M i•K iQ" M F?¬B T?K+ i?QÆM; i? - +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; ç p` +QÌM;;B^a u m i°+ M"v p"Q K„iX

@ >„+ ?„+- çB ibK +? i +?Q i

h v T?^aB M K iY u m i°+ i` im´B M"v #B M i?"M? K°i HQM; i`^aQ- ç M; Km®M +?KT ` çB m ;b- [m v ç-m H¢B M?bMX G9+ M"v- ?„M KÈB i?'v çQÈ+ æBM? >¢Q î T?Q H†M; F?Q M? +?•M M;²B im Hmv MX

@ æ9M; F?¬M; p"v\ æ| H" æBM? >¢Q\

*QM M;QÆB ?„M +Q H¢BX >B M M?B M ?„M ç½ M?"M` æBM? >¢QX >„M F?) K„M i?•M M?'i i?ìB ;B^aK tm®M; K°i +?9i- /QìM; M?Q ç½ M;?o iÈB çB m ;bX

>„M #B i H9+ M"v` i v- æBM? >¢Q imv i ç®B b) M; ,M +<sup>a</sup>MX >„M +?d +| i? +?"K`½ F?¬M; iB T iK+ M?^K p"Q JK+ h?B M .QÐM; M[X

L K iY u m i°+ i` im´B M"v ?B M M?B M +U+ F€ FB M; F} ç®B pÈB æBM? >¢QX >„M +€B- b m ç| F?Q M? +?•M M;²B tm®M; K°i ;|+ F?m'i F?€+ i`QM; ?"M? H M; i®B i, v m F?Q K"m t M? +m²M +m°M- #„i ç-m çB m +?dM? i?U+ HU+X

J°i H€i b m- æBM? >¢Q KÈB M;?o` çQÈ+ i?•M T?"M i?U+ bU +O M K iY u m i°+ i` E?¬M; M;ì- ?„M H¢B H" h?€M? ?Q" M; iY +QM i` B ç°+ M?'i +O h? M?:B Q oQÆM HU+ u m i°+ HÈM i?S ? B i¢B hmv i \*?•mX L?È H¢B H9+ i`QÈ+ F?B iB M p"Q +?B iWM; p°B p" M; M?bM [m i M +O p` i?B M i`B u m i°+ M"v t T i?S ? B i` M hB K G \*?d +| çB m F?B ç| æBM? >¢Q +kM; F?¬M; ç w H„KX E?¬M; M;ì h?€M? ?Q" M; iY H o` h?€M? ?Q" M; iY M"v M;QÈ+ H¢B +kM; FB M M?šM- K°i çQìM; çB iÈB çQ¢M +m® +?Q iWM; ç H° i?•M T?"MX >„M M? M? +?| M; iW i`QM; ?mv M +<sup>a</sup>M? çB` M?Q p ?B K i?'vX E?¬M; M;ì H¢B ;†T KbM? î +?¶ M"vX

í i`QM; K°i p" B iQ HB m o'M EB K h¬M; i?m i?"T çQÈ+- h?€M? ?Q" M; iY H" K°i ;B +€+? +U+ F€ #¢Q M;QÈ+X L m M?Q +QìM;;B<sup>a</sup> u m i°+ H" ç®B i?O ;B<sup>a</sup>Q ?Q¢i ;B®M pb ç¢i çQÈ+ KK+ çQ+? F?¬M; iW i?O çQ¢M- ?"M? bU F?¬M; #`" M; #m°+- H" K°i ç *?d +| çB m- H9+ ç| T?€M çQ€M p i?U+ HU+ +O ?„M +ÁM ç M; î +^aM? ;BÈB v m pÈB + Q i?O æ¢B h¬M; aQ +O M?•M HQ¢BX

hmv M?B M- H9+ M"v æBM? >¢Q •K i?¬K [m M b€i- i?'v i?U+ HU+ h?€M? ?Q" M; iY oQÆM;X *K i? H" u m oQÆM; +†T K'v- H'v i?` HU+ +O æBM? >¢Q i¢K i?ìB +kM; M s2K` b m F?B iB M p"Q +?B M i`QìM; "€+? h?€M?- i?U+ HU+ h?€M? ?Q" M; iY M >„M +| i?` F?ÄB ?mv M i`"M i`QÈ+ "´ h?B M Zmv i u m >Q" M;- u m >Q" M; v m i° F?¬M; i? F?BM? i?QìM;X

æBM? >¢Q M;?o iÈB ç•v- i`QM; HÁM; +kM; +^aK i?'v +| +?9i MU+ +QìBX

h?"i F?¬M; M;ì # F çB` F?ÄB i? ;BÈB ?mv M +<sup>a</sup>M? ç-m iB M- H¢B ç m +| i? ç M #B i`^M; hmv i *?•m H" +?•m M?Ä M?'i i`QM; p¬ b¬ +?•m i¢B "„+ oU+X æ•v +kM; ?Q M; pm +^M +¶B M?'i- çQÈ+ +¬M; M?"M H" K^aM? ç'i ?Q M; +O pã ç¢Q- ?B K H„i +?O tm'i ?B MX L?QM; H9+ M"v ç•v- hmv i *?•m H¢B +| i? pQÈi [m i'i +^a ç¢B +?• +| +?9i #€ #¢QX

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q +ªK i?'v FBM? M;¢+X \*?Q /M H` +?mv M +| t€+ tm'i M?Ä
T?ªB +| M;mv M M?•M i'i v mX
JK+ h?B M .QÐM; p` h?€M? ?Q`M; iY ? B M;QìB M`v i`QÈ+ b m pšM T?ªB +~M i?"M
a m K°i F?„+
o Q p Q p Q p Q5
" ¸¢Q [m M; /B K H|2 H MX
h`QM; ?`M? H M; i®B i,K- H¢B +| i? K # M;QìBX

ejyX *?QÆM; ejR, E?OM; "®

J°i M;QìB i`QM; ¸| ?bM? M;QìB iQ #ûQ- +Æ #„T +m²M +m°M M?bM F?B M M;QìB
æ| F?¬M; T?ªB H` h®M; E?mv i K"Ti?B m ¸¢Q ¸S+ i?b +ÁM +| i? H` B M[\
@ ? ? ? - K ÆB- M K M?•M ` +m®B +MM; ¸½ ¸B ` \ E?¬M; M;?o iÈB ? B iB r
F?¬M; +?"K ?ÆM # Q M?B m5
h®M; E?mv i +QìB ? ? X sm'i ?B M î# M +¢M? ?„M +?QM? H` "´ h?B M Zmv i u r
*´ u m h°+ u m >Q`M;X

> B u m >Q`M; #` i M K"TFB i` m +?¼+ - iWM; M;QìB ¸ m ?W H¢M? K°i iB M; F?
M;QìB pW M?bM HQÈi [m tmM; [m M?- F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v FBM? M;¢+X
h?"i F?¬M; M;ì H¢B +ÁM +| # M;QìB ` bÈK ?ÆM KbM?X h?"i ` æBM? >¢Q i?b F
+?QM? H` K°i +?Q +QìM; ;Bª i`QM; +?B M i`QìM; M`vX L?QM; ¸B m F?B M M;QìB
i?B m MB M L?•M i°+ KB i`„M; i|+ i`„M; FB - p` M K iY u m i°+ i` im´B- /€M; p i`€
F?B M +?Q #¼M ?¼ H'v H`K FBM? ?½BX > B M;QìB M`v iW ¸•m i`QM; tm'i ?B M- l
@ ? ? ? - æBM? ?mvM? ¸ M;QÆB [mª M?B M ¸½ ` `²B

h®M; E?mv i i?'v æBM? >¢Q- i` M K†i H° p p mB KWM;- +?ÈT K„i i?•M ?bM? ¸½ ¸B
@ h®M; ?mvM?X

æBM? >¢Q p¶ p`Q #ì p B +O i M K"TX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- i`QM; ?`M? H M; i®B i,K H¢B +| iWM; ¸¢Q #¢+? [m M; H|
"¢+? hmv M h?Ov FB K im +O .B i hmv i EB K h¬M; tm'i ?B MX
.B m h?O h K h?B M- h¬ hB m hB m tm'i ?B MX
h?¬M #Q M[iY ?Ä /B K tm'i ?B MX
*QìM; ;Bª u m i°+ +´ pB M h?B M EbM? tm'i ?B MX
G•K h?B M ok tm'i ?B MX
oQÆM; G,M; >¢+ tm'i ?B M

hWM; +QìM; ;Bª u m i°+ p` + Q i?O L?•M i°+ - F?¬M; M;WM; iW i`QM; #¢+? [m M; i
hbM? i`¢M; K¶B M;QìB +kM; F?¬M; ;B®M; M? mX \*| M;QìB #ªM i?•M #` i`¼M; i?
i?QªB K€BX h`QM; M?€v K„i F?B ¸B ` - #¼M ?¼ H"TiS+ +ªM? ;B€+ #`v ` iQ i? T
`ä`M; +ªM? iQÈM; tmM; [m M?- #¼M ?¼ KÈB #„i ¸-m i?Q€M; i?ª HÄM;- K°i H-M
L?•M i°+ p` u m i°+ ?Q`M iQ`M F?€+ M? mX J¶B # M +?B K +S K°i ;|+ ?`M? H M;X

æBM? >¢Q i?m" M KB M; ?ÄB K'v +QÌM; ;B^a L?•M i°+ - H¢B T?€i ?B M #¼M ?¼ i`^aB
KbM?X æ| F?¬M; T?^aB H" ?bM? ^aM? ^aQ; B€+ +O +?QM? #¼M ?¼- K" H" K°i p" B ¢Q
æB m M"v i?U+ bU F?B M æBM? >¢Q F?¬M; +€+? M"Q M„K #„i ¢QÊ+ ¢®B pÈB ¢Q¢
¢-v [m, /` M"vX
E iB T- i`QM; F?Q^aM; i?ÌB ;B M +?WM; ?ÆM K°i M; "v- F?¬M; M;WM; +| €M? b€M
+QÌM; ;B^a L?•M i°+ p" u m i°+ tm'i ?B MX
æBM? >¢Q M?¢v #ûM +?9 w i?'v- i`QÊ+ ¢|- K°i p" B +QÌM; ;B^a L?•M i°+ p" u m i°+
¢B K +m®B +MM; +O ¢Q¢M i?S KQÌB *' G°- H9+ M"v H¢B tm'i ?B M Îi`QM; ¢€K M
@ æ9M; F?¬M; p"v\
•M? K„i æBM? >¢Q ¢°i M?B M i`Î M M M;QM; i`¼M;X "ÎB pb i?ÌB ¢B K H¢B +| K°i
? B i?•M ^aM? H^aQ ¢^aQ tm'i ?B MX
æ®B pÈB æBM? >¢Q K" M|B- ? B M;QÌB FB `i [m2M i?m°+X æ| +?QM? H" Gw JK+
M"v H"K +?Q æBM? >¢Q +^aK i?'v `i FBM? M;¢+- i?"K +?Q +ÁM +| +?9i +?'M ¢°M;
iB M p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M?- pšM F?¬M; +ÁM +| #'i F€i BM iS+ M"Q- +kM; M
i?"M? HÈM *Ym h`¼M; h?B M- M?QM; ?B M i¢B H¢B tm'i ?B M Î ¢•v
oÈB i?U+ HU+ +O ? B M;QÌB +| i? K°i ¢QÌM; ¢B ¢ M MÆB ¢•v- i?"i ¢9M; H" K°i F€
>ÆM M[[m M i`¼M; M?'i +?QM? H"- #¼M ?¼+?B M i?„M; ?mv M +^aM?- ¢B iÈB ?
@ B / - ? B FB M ?¬B M?Ä pW ¢¢i iÈB +^aM? ;BÈB hB M h?B M- H¢B +| i? ¢B ¢ M
+?Q M;QÌB i #'i M;ì
J°i p` +QÌM; ;B<sup>a</sup> u m i°+ +? M?¢Q- T?|M; ` HU+ HQÊM;X
G9+ ? B M;QÌB Gw JK+ o•M p" GQÆM; S?B hmv i i`mv M i®M; ¢B ` - tm'i ?B M Îi
HU+ #¼M ?¼ H¢B i?'T- i?QÆM; i? i` M M;QÌB F?¬M; M? X *| K'v +QÌM; ;B^a u m
i,M; i? K i?QÆM; i? +O ? B M;QÌBX
@ >W- i?U+ HU+ i?'T M?Q p"v- +kM; F?¬M; #B i H"K b Q H¢B iÈB ¢•v ¢QÊ+X G) M
+?d i?¬M #Q ¢ +?B K°i +?ûM b9T b Q\
J°i +QÌM; ;B^a u m i°+ ¢-m ?' i?•M M;QÌB ?W H¢M? K°i iB M;- ¢°i M?B M ¢€M? ` K
M;QÌB p"Q +?¶ +? iX
u m F?Q ?' +?QÌM;- pã ;B^a + 'T hB M h?B M ok h¬M; F?¬M; +| F?^a M,M; ¢`+? M'BX
Í i`QM; K„i `i M?B m +QÌM; ;B^a u m i°+ - L?•M i°+ i?U+ HU+ v m ¢m®B M?Q p"v-
HU+ ;b- ;B i i?b ;B i- +kM; F?¬M; F?€+ ;b ;B i K°i +QM ;"X
@ æ¢B +
GQÆM; S?B hmv i ¢Ð Gw JK+ o•M- Km®M i`®M +kM; i`®M F?¬M; i?Q€iX
>„M M' B ;B" M ;¬K H M K°i iB M;- ? B i`ÁM; K„i ¢°i M?B M i`Î i?"M? K"m ¢Ä iQÆBX
iB M; ;"Q i?ûi ;B®M; M?Q +O HQ" B i?9X J°i HU+ HQÊM; M;mv M i?Ov ?²M; ?Q M
`½B M' B H M- Km®M +?®M; H¢B HU+ HQÊM; +O p` u m oQÆM; M"vX
@ a Q\
*QÌM; ;B^a u m oQÆM; ¢-m ?' i?•M M;QÌB M"v +| T?¬M FBM? ?½B- +?Êi i,M; HU+
HQÊM; M;mv M i?Ov ?²M; ?Q M; M?Q MÃ ¢½ ? i ¢" +O GQÆM; S?B hmv iX
Gw JK+ o•M +kM; #` i?QÆM; F?¬M; M? - ¢½ F?¬M; +| bS+ +?®M; ¢ÐX
J„i i?'v ? B M;QÌB b) i€M; i?•M /QÈB ?' +?QÌM;- pW H9+ ¢|- K°i /` #B M ¢'B ¢°i M
o Q5

J°iç¢Q HQm [m M; ;B®M; M?Q iB +?ÈT t i[m - i`U+ iB T t m v M i?OM; ?´+?QÎM;
GU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B i?2Q [m€M iQM?- iB M i? t m v M i?OM; #`M i v +O +QÌM
?„M # v ` M; Q`B ?ÆM KQÌB i?QÊ+- ç`T p`Q iQÌM; ç€Î i`QM; ?`M? H M; i®B ç2MX
@ G`K +`M5
@ GÈM K`i5
@ B /€K ç€M? HûM u m i°+ +?9M; i \

J'v +QÌM; ;B^a u m i°+ # M +¢M? +QÌM; ;B^a ç-m ?´ i?•M M; QÌB M?'i i?ÌB ç m ;-K i?
+^a çSM; H M- b„+ K†i F?¬M; i®i M?bM p T?Q ç®B /B MX

*?d +| çB m pW M?bM- K'v ç¢B +QÌM; ;B^a u m i°+ H¢B M; •v M; QÌBX "¼M ?¼ i?'v F
EB K aB æBM? >¢Q ç½ çSM; Î+€+? #¼M ?¼ ?ÆM KQÌB i?QÊ+- €M? K„i b„+ M?Q
M?bM #¼M ?¼X

J'v +QÌM; ;B^a u m oQÆM; M?'i i?ÌB ;B®M; M?Q +` ;†T bQÆM; i`Î M M O `kX •M? K
M? M? +?|M; i`Î H¢B +?¶ +k- M; v +<sup>a</sup> +€B `„K +kM; F?¬M; /€K ç€M?X

L m M?Q ç´B H¢B H` M; QÌB F?€+- +| H) #¼M ?¼ +ÁM Km®M H`K -K o K°i ?²BX L?
M`Q i`QM; ? B +QÌM; ;B^a L?•M i°+- æ Q *m²M; EB K aB æBM? >¢Q ;B i v m M?Q
E?m v i i?B m ç¢Q çS+- p"v +kM; +?d +| i? M?"M çQÊ+ bU F?OM; F?B T ç€M; bÊ

*QÌM; ;B^a u m oQÆM; ç-m ?´ i?•M M; QÌB ç M; F m ç m- +kM; bÊ ç M KS+ b„+ K†
F?¬M; /€K /MM; `9i KkB ç Q ;½v i`QM; #`M i v KbM? ` X

*€+ +QÌM; ;B^a u m i°+ +kM; F?¬M; /€K iB T iK+ ;•v F?| / +?Q Gw JK+ o•M p`GQÆ
*| æBM? >¢Q çSM; ` H`K +?O +?Q #¼M ?¼- M; Q¢B i`W u m i°+ M`Q +? KbM? ;B` +
B M; m v M w Km®M +? iX

@ æ i¢ æBM? bQ ?m v M?5

GQÆM; S?B h m v i M?bM p T?Q æBM? >¢Q M|B HÌB +^aK i¢ i`QÊ+ iB MX

a„+ K†i Gw JK+ o•M i`„M; # +?- i?QÆM; i? F?¬M; M? X >„M M?Ì GQÆM; S?B h m
+^aK ÆMX

æBM? >¢Q M; Q„+ i v X

o QX

h? M? FB K ;½v ç M; +„K +?†i Î i`QM; HÁM; #`M i v u m oQÆM; ç-m ?´- i?•M M; Q
HÁM; #`M i v +O ?„MX

ejRX *?QÆM; ejk, *?Ì æÊB .`B .^M; .†+

>`Q [m M; H|2 H M- i? M? FB K ;½v #B M K'i Î i`QM; +?B + M?šM i`[p"iX a„+ K†i
@aQ t m'i ç²M; K¬M- i'i M?B M M M i`Ê ;B9T HšM M? m- +¬M; b M|B +^aK ÆMX

GQÆM; S?B h m v i çÐ Gw JK+ o•M +?"K `½B çB iÊB- iB M p`Q i`"M /Q M?+O L?•M
S?Q t - i`QM; HÁM; u m oQÆM; ç-m ?´ ç M; ?®B ?"M F?¬M; i?¬BX >„M ç9M; H`
F?B / ? B +QM FB M M?Ä i?Q¢i M?bM F?¬M; +| +?9i #®B +^aM? M`Q- H¢B +| i? +?
> B M; QÌB M`v H¢B H` bQ ç ç²M; K¬M +O b€i i?¬M æBM? >¢Q M`vX a m v M; ?o k
F?B T bÊX G-M M`v bÊ `^M; i?"i bU T?^aB +? i i`QM; +?m v M çB H-M M`vX h?"i K
?mM; i`M +ÁM +?Q ?¢ b€i i?OX

æBM? >¢Q F?¬M; iB TiK+ ç wiÈB +QM ?´ v m MˆvX

>„M i?Q€M; /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; pšM Hˆv iW i`QM; +?B + M?šM i`[pˆi`
i?QÆM; - çQ +?Q GQÆM; S?B hmv iX

L?È i`QÈ+ ç•v- ç¬B bQM; FB m i`QM; h?ˆi L; ?o JBM?- M, K ç¬m iB M î i`QM; pB
T?QM; i QX h?U+ HU+ pˆ F?Q ç° M m bQ b€M? pÈB #¢M +MM; HS im´B ç m + Q ?
>¢Q- +kM; K v K„M H„K KÈB +| F?ª M, M; ç€M? #¢B ? B M; QÌB MˆvX E?B ç| Gw JK+
Hˆ FbM? ç`+? +O æBM? >¢QX L?ˆi Hˆ Gw JK+ o•M ç½ ç`M? ` K°i FB K QÈ+ ? M pÈ
ç æBM? >¢Q pˆQ K„iX

L?QM; #•v ;Bì ? B M; QÌB H¢B F?¬M; +| +€+? MˆQ bQ b€M? çQÈ+ pÈB æBM? >¢QX

L;ˆv ?¬K M v M m F?¬M; T?ªB M?ì +| æBM? >¢Q- +?Q /M ? B M; QÌB #` u m oQÆM;
F?¬M; +| M; QÌB MˆQ M?†i t€+ +?Q #¼M ?¼X

*?d +| çB m F?¬M; #B i iW H9+ MˆQ- K®B [m M ? ;B[æBM? >¢Q pˆ ? B M; QÌB M
hmv M|B Hˆ ç²M; K¬M- M?QM; i?ˆM? FB M i`QM; ç| F?¬M; QiX G9+ i`QÈ+ F?B KÈ
h?€M?- ? B M; QÌB Mˆv F?¬M; M|B iB M; MˆQ ç½ bÈK `ÌB F?ÄB- +kM; F?¬M; +| ç
æBM? >¢QX

*?d +| çB m M ibM? ç m Hˆ ç iY oˆM EB K h¬M; - æBM? >¢Q pšM i†M; i?m®+ +?Q
hˆi +ª ç m ç½ [m€ F?SX > B M; QÌB FB F?¬M; +| F?ª M, M; +?®M; H¢B KbM?- æBM?
+?B HB p bU ibM? i`QÈ+ FB M[ X hmv `^M; ç®B pÈB K°i M; QÌB i`QM; ç|- ?„M +Á
M; QÌB ç2Q K†i M¢ [m, #^M; ç²M; ç½ Hm•M T?B M €K b€i KbM?- M?QM; i`QÈ+ F?
>¢Q pšM ç®B tY pÈB #¼M ?¼ M?Q bQ ?mvM? ç ç²M; K¬MX

æBM? >¢Q M|B Kˆv +•m ç|- i?ˆi` H¢B F?B M `i M?B m M; QÌB tmM; [m M? i?Q€M
? B M; QÌB Gw JK+ o•M pÈB +QM K„i F?€+X

h?“K +?Q +| Kˆv +QÌM; ;Bª L?•M i°+ ç½ #„i ç¬m i?Y F i; B Q pÈB ? B M; QÌB MˆvX
M; QÌB Mˆv FûQ; -M K®B [m M ? pÈB æBM? >¢QX .M b Q æBM? >¢Q +| i? b) i`î i`
iˆB +?Q i¬M +O „+ oU+ i`QM; iQÆM; H BX \*?Q /M F?¬M; i? i`î i?ˆM? #^M; ?[m
i`î i?ˆM? #^M; ?[m bQ ?mvM? ç ç²M; K¬M +O æBM? >¢Q- +kM; Hˆ K°i HU +?¼M

*?d +| i M KˆT h®M; E?mv i M?bM ` K°i pˆB K M? K®BX

h?€B ç° +O æBM? >¢Q ç®B pÈB Gw G M- pˆ i?€B ç° +O ?„M ç®B pÈB Gw JK+ o•M
F?€+ M? mX >B M M?B M i`QM; K®B [m M ? ç| TªB i²M i¢B K°i pˆB çB m pB /B
h®M; E?mv i M?¢v #ûM ç½ M?“M ` çB K MˆvX *?Q M M i?€B ç° +O ?„M ç®B pÈB
?ÆM K°i +?9i bQ pÈB Gw G MX

h?ÌB ;B M M? M? +?|M; i`¬B [m X h`QM; M?€v K„i- H¢B Hˆ ? B M;ˆv ? B ç K i`¬B [

L?•M b® tmˆi ?B M î i`QM; ?ˆM? H M; i®B ç2M ç½ ç¢i ç M ?ÆM ? B i`, KX h`QM; ç|-
i v iˆK #B ç€ ç` ç² ç m ç½ i iUm ç¬M; çO- +| i? KÎ` +Y ç€ +m®B +MM; X

@ æ¢B + - HK+ + - i?ˆi + - i?“T M?ˆi + +ÁM +?Q çB `

G•K h?B M ok çSM; î h®M; E?mv i # M M; QÌB- +| +?9i Qi HQ H„M; M|BX

h` M F?m¬M K†i M9+ MQ+? i?ˆi +O h®M; E?mv i +kM; tmˆi ?B M p HQ H„M; ?B K

@ h?ÌB ;B M ç½ i`ÁM # M;ˆv # ç K i`¬B [m X G½Q HK+- H½Q i?ˆi- H½Q i?“T M?
M?B m HˆM? Qi G¢B +?Ì K°i +?9i- +?Ì K°i +?9i5

G9+ Mˆv æBM? >¢Q +kM; +| T?¬M b®i`m°i- #ÌB pb Gw G M +ÁM +?Q çB ` X

@ h?U+ HU+ i?B M T?9 +O hB m G M +kM; F?¬M; i?m ;b ? B M; QÌB Gw JK+ o•M
+| ç¢Q Hw MˆQ ç M #•v ;Bì +ÁM +?Q `

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q F?¬M; M;WM; M O B KbM?- ibK +€+ HQ¢B Hw /Q i?mv i T
 i? +?2 ;B'm ¢QÊ+ bU HQ H„M; +O KbM?X
 @ L;QÆB HQ H„M; +?Q i M Q HªFB b Q\
 J Q K"Th` L;mv i iB M ¢ M # M i B æBM? >¢Q- M|B,
 @ L m M?Q ?mv M i`"M i?"i bU i?Y i?€+? i•K K +O pä ;Bª- p"v ?„M `i M;mv ?B K
 ;B€+ ¢QÊ+- i•K K +O ?„M `i M†M;X
 h•K K `i M†M;\
 æBM? >¢Q bYM; b®i,
 @ L;QÆB M|B p"v H" +| w ;b\ *| TªB M;QÆB ¢½ T?€i ?B M ` ¢B m ;b ? v F?¬M;\
 h` L;mv i H„+ ¢-m,
 @ *?ŠM; [m +?d +ªK i?'v- i` M M;Q|B ?„M ~M +?S [m€ M?B m #Q K"i- +?`m [m€
 M?Q p"v p"Q i?|B ¢B K ¢®B K†i pÊB i•K K - / tªv ` p'M ¢ M?'iX
 @ a Q M;QÆB F?¬M; M|B bÊK\
 æBM? >¢Q pW M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; +`M; i? K M¬M M|M;X
 h` L;mv i `i O v F?m'i M|B,
 @ h +kM; F?¬M; #B i ¢Q¢M i•v /m *´ G° +m®B +MM; H¢B H" Hmv M i•K K X
 æBM? >¢Q +SM; ?¼M;X >„M +kM; #B i +?mv M M"v F?¬M; i? i`€+? +QM K Q K" T F
 *?d +| ¢B m M|B M?Q p"v- i`QM; HÁM; æBM? >¢Q +`M; i? K M¬M M|M;X L m M?Q
 +?mv M p"Q i`QM; F?¬M; ;B M i? ;BÊB ?mv M +ªM? ¢| - ?„M i?"i bU b) HB m HoM?
 iB +- ?B M i¢B ?„M H¢B +?d +| i? ¢ÊBX
 h`QM; M?€v K„i- H¢B H" K°i M;`v ¢ K i`¬B [m X
 h`QM; K°i M;`v M"v- +?d +| ? B p`+Q|M; ;Bª u m i°+ i`¼M; i?QÆM;- iW i`QM; i? ;B
 iÊB ?"M? H M; i®B ¢2MX
 h`W ? B M;Q|B ¢| ` - H¢B F?¬M; +| M;Q|B M"Q F?€+ tm'i ?B MX
 hQM? bÆ [m - i`QM; b® M?[M; +Q|M; ;Bª ? B i°+ ¢½ H° `ä / M? iQM?- t€+ M?"M i
 ¢½ +| ?ÆM M,K KQÆB M;Q|B F?¬M; ¢B ` X h`QM; ¢| +Q|M; ;Bª u m i°+ +?B K ¢¢B
 "´ h?B M Zmv i p"v m i°+ L;•M L;mv i *´X h`QM; h? M? o•M h?"T L?` h9 +O h? M
 +| # M;Q|B pšM +?Q tm'i ?B MX
 *| M;Q|B +~M i?"M T?•M iQ+? K°i +?9i- T?€i ?B M M?[M; M;Q|B F?¬M; i`ªB [m ¢Q
 T?¬M HÈM +€+ +Q|M; ;Bª +| i?U+ HU+ +Q|M; ?½MX h?"i ` K°i b® pä ;Bª i?U+ HU-
 ¢B ` X
 @ JÎ +€M? +Y HÈM iB M p"Q /B +?d i?¬M #Q ¢BX *?9M; i F?¬M; +ÁM # Q M?B m
 iK+ +?| ¢ÊB i? K M[
 *| M;Q|B [m€i iQX L; v H" T iS+ ?„M M?"M ¢QÊ+ bU i€M i?"M? +O K°i b® M;Q|BX
 æBM? >¢Q +Q|B M?¢i F?¬M; M|B ;bX
 h®M; E?mv i +kM; +?d +Q|B ?„+ ?„+- F?¬M; M|B H|B M"QX
 > B M;Q|B p B b|M; p B ¢SM; î i`QM; ?"M? H M; /"B i®B ¢2M- i` M K†i ¢ m H° p +U
 +?Q +kM; F?¬M; i•K iQ ¢B im Hmv MX
 h?|B ;B M iWM; ;B•v iWM; T?9i i`¬B [m X h`QM; M?€v K„i- H¢B i? K ? B M;`v ? B
 h`QM; F?QªM; i?|B ;B M M"v- F?¬M; +ÁM +| M;Q|B M"Q i`mv M i®M; ¢B ` X

@ *€+ +Q`M; ;B<sup>a</sup> # M i`QM; ç| ?ŠM ç m ç½ i? 'i #¢B
"´ h?B M Zmv i u m >Q`M; i?Î /`BX

ejkX *?QÆM; ejj, :B i E?¬M; h?

h`QM; i°+ +O #¼M ?¼ +kM; +| ? B p`i?B M i`B v m ç¢Q iQ +? 'i imv i ?^aQ- ç M #•
@ o¢M p"i [mv T?K+ p" +?`m ;B€Q ?Q€X h`QM; #|M; i®B- b® K M? iU /QX L m +ÁM
ç½ H" +? iX

L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q`M; +kM; i?Î /`BX h`QM; i°+ #¼M ?¼ +| +?WM; #®M
+| iBM iS+X

u m i°+ imv `^M; ?mM; i`M- M?QM; i?ÌB çB K ç®B K†i pÈB +?QM? i°+ M?•M +O Kb
?Á X

Í /QÈB bU FB M i`b +O K´v ç¢B +?Q +Q`M; ;B^a- i`"M /Q M? +O ? B i°+ Î i`QM; ?"
i? K ? B M; "v ? B ç KX

æ€M; iB + pŠM F?¬M; +| #'i +S M; QÌB M`Q i`mv M i®M; çB ` X

@ G M çQ`M; çB5

"´ h?B M Zmv i u m >Q`M; p" L;•M L;mv i \*´ u m h°+ u m >Q`M; ç¢i çQÊ+ ?B T M; ?

h®M; E?mv i /Q /U K°i ?²B- +m®B +MM; +kM; çQ ` [mv i ç`M? H M çQ`M;X

æBM? >¢Q H†M; H) iQM? iQ€M i?ÌB ;B MX >B M i¢B +ÁM +€+? i?ÌB çB K +m®B +
h?€M? +?Q iÈB i?ÌB ;B MX L m iB T iK+ +?Ì çÊB Î +?¶ M"v- +kM; +?d H" p¬M; ?o
#Q HB M [m M ç M b® T?"M p" iB M +^aM? p" ? B i°+ "„+ oU+X J´v p¢M M,K KQm i¢
?¬K M v- +kM; F?¬M; i? iB T iK+ i`b ?Q½MX

@ æB i?¬B5

æBM? >¢Q +äM; E, M? E?ÎB i` M HQM; - tQ v M; QÌB H¢B çB ç M i`QÊ+ +Y ç€ +m
hWM; i`K #B ç€ ç` ç² K"m t M? çQÊ+ +€+ ç¢B +?Q +Q`M; ;B<sup>a</sup> çQ ` X h` M F?¬M
M?m ?Á X E?B M?[M; i`K #B ç€ ç` ç² ç²M; i?ÌB tm'i ?B M- /Q`M; M?Q +| K°i HQ¢B
`½B ;?ûT +?9M; H¢B pÈB M? m- ;B®M; M?Q ç<sup>2</sup> ?ÊT H¢BX \*m®B +MM; i`i +^a M®B i
HÈM + Q b€m i?QÊ+- pW p†M + Q #^M; +?B m + Q +O +€M? +Y ç€ K"m t M? +m
G9+ M"v- #B M ?| F€ H¢ tm'i ?B MX

*€M? +Y ç€ K"m t M? i?¬ `€T i`-K K†+ M;"M p¢M M,K- /Q`M; M?Q +^aK SM; çQÊ+
ç€- /-M /-M T?€i` €M? b€M; K"m t M? M;¼+X \*m®B +MM; M| i`Î M M i`QM; bm®
M;Q`B K†i +kM; i`Î M M #^M; T?ŠM; `ÆB tm®M;X hWM; çQ`M; p•M F€ /` /B +?mv
M?Q ?mv i [m^aM i` M +Æ i? M;QÌB- +?"K`½B M´B H M- T?|M; ` K°i HQ¢B HU+ H

*m®B +MM; M?[M; çQ`M; p•M F€ /` M"v ?ÊT i?"M? K°i +€M? +Y ?bM? pÁKX

J°i +€M? +Y €M? b€M; ?B M ` X

@ *€M? +Y /B +?d i?¬M #Q KÎ`²B

*| M;QÌB `mM `~v M|B,

@ s¬M; p"Q5

@ > ? ? - B p¼i p"Q i`QÊ+- +| i? M?"M çQÊ+ i?¬M i M; # M M;Q`B

@ s¬M; p"Q- HB m K¢M;5

h`QM; +?ÈT K„i M"v- i'i +^a K¼B M;QÌB ç m ?²M; K„iX *Æ /mv M p¢M M,K F?| ;†T c
+¬M H'v çQÊ+ i?¬M i" M; # M i`QM; - KÈB +| i? M„K ;B[ çQÊ+ iQ" M #° +?B M i`QÌM
?B p¼M; i`Î i? "M? i?¬M HB M?X æB m M"v F?B M K¼B M;QÌB i`QM; M?€v K„i M"v
F?¬M; #B i H" /Q B ?¬ K°i iB M; - +| M;QÌB ç½ ?| i? "M? HQm [m M; - ;B®M; M?Q i
+Y €M? b€M;

•K -K -K5

hWM; HU+ HQÊM; F?OM; F?B T #„i ç¬m F?ÎB ç°M;X

æ¢B +?Q +QÌM; ;B^a çSM; T?Q i`QÊ+ ç°i M?B M` i v- p¬ibM? ;B i +? i i'i +^a ç€K
+€M? +Y F?¬M; ;B MX

"´ h?B M Zmv i u m >Q" M; ` i v- v m F?Q ;B®M; M?Q ?mv i /B K i?B m ç®iX J'v +
HoM? t¬M; p"Q +€M? +Y €M? b€M; i`U+ iB T #` i?B m ç®i Hmv M ?| i`Î i? "M? tQ

L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q" M; ?W H¢M? K°i iB M; - KQÌB M;|M i v ?ÆB `mM `~vX
i`QM; i?•M i? #®M- M,K +QÌM; ;B^a L?•M i°+ pW t¬M; p"Q +€M? +Y €M? b€M; ç n

*MM; H9+ ç| - +?Q +QÌM; ;B^a L?•M i°+ +kM; #B M b„+X

h®M; E?mv i +¬K FB K Î i`QM; i v- +´ i v `mM H MX o¬ b® ç¢Q FB K [m M; +?|B K„
#®M M,K +QÌM; ;B^a u m i°+ iÈB ;¬M +€M? +Y €M? b€M; #` +?ûK H"K i?`i #,KX

.QÈB i?O çQ¢M M;Q M ç°+ +O "¢+? hmv M h?Ov +O .B i hmv i EB K h¬M; - +kM;
i?O u m i°+ +® ;„M; HB m K¢M; t¬M; p"Q5

J€m iQÆB T?Ki` - iWM; çQ¢M +?•M i v # v HQ¢MX

æBM? >¢Q F?¬M; ` i v- #^aQ p E, M? E?ÎB Î# M +¢M?X

_´i M? M?- Î i`QÊ+ +<sup>a</sup>M? ;B i +?| + çšK K€m- +K+ /B M ?¶M HQ¢M `®i +m°+ ç½ çQ

*QÌM; ;B^a ? B i°+ `ÆB p"Q ibM? i`¢M; çB M +m²M; - /QÈB bU i" M b€i F?¬M; +?9i H
+m®B +MM; ç½ idM? H¢BX Gw i`Q ç½ +?B M i?„M; bU i? K H KX h?¬M i" M; imv `^
K¢M; ç çB H'vX L m M?Q p"Q i?ÌB F?„+ M"v #` ;B i +? i- p"v i'i +^a +kM; b) F i i?9-

@ B /€K t¬M; HQ¢M- ;B i F?¬M; i? 5

h`QM; ;B¼M; M|B "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; H° `ä b€i F?QX

@ >„+ ?„+¬M m +| M;QÌB T?€ pĐ [mv ç`M? +O ç" M HB M F i ç²M; KBM?- ?¬K M v
F? B b€i ;BÈB i¢B ç•v5

h®M; E?mv i +kM; HB M iK+ +QÌB H¢M?X h M K" T M"v F?B ç½ T?€i +m²M; - /€M; p
K°i p` iY i?¬MX

Í /QÈB bU mv ?B T +O +?Q +QÌM; ;B^a- F?¬M; +ÁM +| M;QÌB M"Q /€K iMv iB M ;•v

a m F?B i?QÆM; M;?` bÆ [m K°i ?²B- +€+ i? HU+ HÈM M„K ;B[ i'K #B ç€ç` ç² i
M;k- M?"M çQÊ+ iQ +€+? /šM ç¬m iB M p"QX L?[M; +QÌM; ;B^a L?•M i°+ i€M imp" u
/U p"Q p" M F?Q çB i?2Q iÈB ç•v- +?d Km®M +| T?¬M + M? ,M- ?B M i¢B T?ªB çÊB
HÈM iB M p"Q ? i- KÈB +| i? #QÊ+ p"Q +€M? +Y €M? b€M;X

h`QM; i v æBM? >¢Q M„K ? B T?¬M ç` ç²- i'i M?B M H" M?|K M;QÌB ç¬m iB M iB

>„M +äM; E, M? E?ÎB i` M HQM; - /šM i?2Q h" L;mv i p" J M? J M?- +MM; h®M; E
h?Ov +MM; pÈB +€+ +?Q +QÌM; ;B^a u m i°+ F?€+¬ ç²M; i?ÌB çB p T?Q +€M? +Y
?bM? H¢B F?¬M; iB M p"Q i`QM; +€M? +Y €M? b€M;X

J°i +^aK ;B€+ K'i i¼M; HQÊM; i`mv M ç MX \*?d i`QM; M?€v K„i- K¼B M;QÌB ç½
M;ÌB- F?mM; +^aM? tmM; [m M? ç½ i? v ç´BX

G9+ M"v ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" H"TiS+ i`mv M i®M; K'i i`"i iUX
h`QM; M?€v K„i F?B +?•M ç¢T ç M K†i ç'i +SM; `„M- æBM? >¢Q HB M T?€i ?B M
"¢+? hmv M h?Ov +MM; pÈB "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; pšM Î # M +¢M? KbM?- +kM
J'v M; QÌB ç m pšM /mv i`b çO +ªM? ;B€+X *¬M; i? çQÊ+ T?€i ç°M; X >mv M F?Q v
+U+ ?¢M- ç T?ÁM; +| M; QÌB ç°i M?B M ç€M? HûM- ?Q†+ H" +| M; mv ?B K M; Q" B
J¶B M; QÌB +kM; +| +?9i iÁ KÁ [m M b€i MÆB ç•vX
æBM? >¢Q +kM; F?¬M; M; Q¢B H X
.B +?d i?¬M #Q i`QM; i`mv M i?mv i- +m®B +MM; ç½ +?"K `½B KÎ i'K K" M +?2 i?¬M
.B +?d Î ç•v +?„+ H" K°i iÁ i?"M? HÈM pB M +´- K°i +¬M; i`bM? FB M i`9+ #^M; ç€
M?bM i?'vX
.QÌM; M?Q ç| H" K°i [m®+ ;B FBK b„+X
*| i?¢+? H•m bKT tm®M; - iQÌM; ç€ i?'T- b•M `°M; #^M; ç€ #` pÐ M€iX h¬M; i¬M; M
FB M i`9+ i?B M Fb #€+? [m€BX æBM? >¢Q i?"K +?Q i?'v çQÊ+ K°i p" B FB M i`9+
*"T +´ Î FB T i`QÊ+X \*?d +| çB m i'i +ª ç m ç½ #` T?€ ?ÁM; - i` M +Æ #ªM F?¬M; /r
E?¬M; #B i iW ç•m ;B| pM pM i?'B iÈB- F?B M iWM; ?¢i +€i p" M; i` M K†i ç'i # v +
Í ç•v i'i +ª FB M i`9+ ç m #` M; "M p¢M M, K i?€M; i M; i?QÆM; i" T FQ+?X *€i +?B
HQ M; H´ i?¬ `€TX o¬ b® M? [M; p i iQ+? i M ?Q M; X

ejjX *?QÆM; ej9, h?"M? h?"` L; Kv h?¬M

S?¬M HÈM K¼B i?S ç½ #` T?QM; ?| - F?| +| i? M?"M` çQÊ+ ?bM? /€M; # M ç¬m
LÆB K¼B M; QÌB tm'i ?B M H" K°i +QM çQÌM; `°M; HÈM çQÊ+ i`ªB #^M; ç€ pKM-
bQM; bQM; X
L?[M; +Y ?"M; #^M; ç€ K"m p" M; ç´ M€i pšM i`ªB /"B p T?Q t /QÌM; M?Q F?¬M;
æ†i +?•M i` M ç| - +| i? iQÌM; iQÊM; çQÊ+ i?"M? i?"` M"v p"Q i?ÌB F€ iQ" M i?"M?
oÈB [mv K¬ M?Q p"v- K†+ /M H" *U GBM? h?"M? çQÊ+ tQM; i?"M? HÈM "„+ oU+- +
i?U+ ;B®M; M?Q i?¬M i?Q¢B i`QM; i`mv M i?mv i- H" MÆB i?¬M HBM? p" J i?¬M
æ•v H" /B +?d i?¬M #Q5
h`QM; i?B M ç` - i`"M M; "T K°i HQ¢B i M; i?QÆM; ç m #m²M F?| +| i? ?bM? /mM;
hQÆM; iU- HQ¢B HU+ HQÊM; €T +? i`QM; +€+ F?¬M; ;B M i•v /m \*´ G° i` M çQÌM
`ä`"M; X
æBM? >¢Q i?Y K°i +?9i- HB M T?€i ?B M ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? KbM? ç½ #` €
?¢MX *?Q /M H" +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB ok >Q" M; çdM? T?QM; - Î i`QM; K¬B i`QÌM; M
+?mv M # v p9i H M i`ÌB + QX "¼M ?¼ +?d +| i? i?"M? i?"i çB iWM; #QÊ+ K°i iB
*"M; F€ /` ?ÆM +?QM? H"- HQ¢B HU+ €T +? ;†T M; QÌB +"M; K¢M? M| H¢B +"M; K
v m çBX L; QÌB F?¬M; ?B m pã ç¢Q ;B®M; M?Q E, M?E?ÎB Î i`QM; F?¬M; ;B M M?
;B€+ çQÊ+ €T HU+- çB Î i` M çQÌM; ç€ +| p ? i bS+ i?QªB K€BX
æ°i M?B M

@ oM pM QQ

hWM; iB M; ;B| i?'B i`mv M ç MX JÆ ?²- Î i`QM; iB M; ;B| i?'B +ÁM +| i? M; ?2 çQ

æBM? >¢Q M;?B M; i B H„M; M;?2- i` M K†i F?¬M; F?ÄB H° p F€ H¢X

"ÎB pb HQ¢B •K i? M? M"v H¢B i?2Q ;B| F?¬M; M;WM; #B M ?| X J°i ?²B H" iB M ?²B H" iB M; i?B M [m•M p¢M K½ +?ûK ;B iX J°i ?²B H¢B ;B®M; M?Q +| p¬ b® M? i` 2K ç M; +9B ç¬m F?|+ Md MQMX J°i ?²B H¢B ;B®M; M?Q iB M; /½ i?9 ;"Q i?ûiX `®M; ;B" M

hB M; ;B| i?´B /Q`M; M?Q ç M; F ` M"v i'i +ª M?[M; ;b ç½ T?€i bBM? [m Î i`QM; @ Í ç•v +?„+ ?ŠM ç½ #` ?Ov #ÎB +?B M i` M?X

h®M; E?mv i M?bM K°i iÁ +¬M; i`bM? ;¬M M?Q ç´ bKT tm®M; Î # M +¢M? çQ`M; -

"ÎB pb +?¶ M"v iQÆM; iU pÈB K†i M;Q" B +O FB M i`9+ i`Q`M; ç'm i?9 +´ tQ X E? p i FB K +?^M; +?`iX *ÁM +| K°i p" B +?QÎM; 'M [mv M 'MX hW T?Q K†i # M M?bM ç€ M"v p"Q i?ÎB F€ iQ" M i?`M? ?ŠM + Q +?WM; i` ,K KûiX >B M i¢B- +| T?•M MY ç çSi çQ¢M +kM; H" K°i +?QÎM; 'M +U+ F€ iQ HÈM- `ä ``M;X

GQ¢B +K+ /B M M"v `ä ``M; +?Q i?'v +| i²M i¢B p¬ i?QÊM; - iW T?Q t T?€i ` K°i +O iÁ FB M i`9+ M"v i?"M? #°i K`MX

*?Q M;5

"¢+? hmv M h?Ov +¬K FB K +?ûK p"Q K°i F?®B M? K i?¢+? # M +¢M?X hB HY #, M;¢+ F m H M K°i iB M;X

a„+ K†i +O M?[M; M;Q`B F?€+ ç m i`Î M M M;QM; i`¼M;X

"ÎB pb HQ¢B M? K i?¢+? K"m i?´ ?Q" M; i?Q¢i M?bM /Q`M; M?Q ç½ #` T?QM; ?| K çÁM- +?`m K°i FB K +O "¢+? hmv M h?Ov K°i i`QM; b® M?[M; +QÎM; ;Bª- H¢B +? i`„M; - +kM; F?¬M; pÐ pKM ` X

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?Q€M; ç°M;X >„M ç€M? K°i [mv M p"Q T?Q i` M K°i F?®

•K -K5

>„M +?d ç H¢B T?Q i` M K°i [mv M 'M K`M?¢iX E?®B M? K i?¢+? ?Q" M ?ªQ F?¬ E i [mª M"v F?B M i`QM; HÁM; æBM? >¢Q F?B T bÊX

GU+ HQÊM; ~M +?S i`QM; K°i [mv M M"v +O KbM?- +?Q /M H" K°i F?®B iBM? i?û M€i #'vX L?QM; M? K i?¢+? i`QÊ+ K„i iQÎM; +?WM; M?Q #` T?QM; ?| M"v H¢B ?Q H¢B K°i /'m p i K`M?¢iX æ•v `®i +m°+ H" HQ¢B M? K i?¢+? ;bX L| +kM; [m€ #B M S?|M; i¬K K„i M?bM ` t X hQ" M #°i ?"M? i?` ç´ M€i ç m /Q HQ¢B M? K i?¢+? M"v i `°M; HÈM +SM; `„M M?Q i? H¢B +| i? #B M i?"M? ?bM? /¢M; ç´ M€i M?Q M; "v ?- i F?| +| i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ M,K ç| `®i +m°+ H" /¢M; HU+ HQÊM; i? M"Q ç½ ?Q M?Q p"vX

L?bM H¢B +?QÎM; 'M +U+ HÈM F?B M i`Q`M; ç'm i?9 +´ bKT ç´ - bU F?B T bÊ i`QM \_®i +m°+ H" /¢M; i²M i¢B ç€M; bÊ M"Q- çSM; iW T?Q t ç€M? ` K°i +?QÎM; - H¢B ç'm i?9 iQ HÈM pÈB +'m i`9+ #^M; M? K i?¢+? +SM; `„M M?Q p"v\

S?Q b m H|2 H M [m M; ªM?X E?¬M; M;WM; +| +Q`M; ;Bª L?•M i°+ p" u m i°+ F i`mv M i®M; ç M ç•vX

h'i +ª K¼B M;Q`B ç m M;•v M;Q`B i`QÊ+ K°i iÁ i?"M? i?` F?´M; H² ç´ M€i M?Q p"v

a m M?[M; iB M; FQ+? ç°M; ²M "Q p M; H M- çQ" M M;Q`B ;B®M; M?Q +€+ /ÁM; br i¢B H¢B iªM p #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; - iB M p"Q +€+ F?m pU+ F?€+ M? m i`QM; L?[M; +Q`M; ;Bª L?•M i°+ i€M im p" u m i°+ M?"M iªM +kM; F?¬M; Km®M çB +MM HÈMX

.M b Q i? "M? i?` M"v HÈM M?Q i? - +kM; F?¬M; #B i i?¬M i" M; i`QM; i`mv M i?mv
` çB- +Æ ?°B HÈM ?ÆMX L|B F?¬M; +?WM; #¼M ?¼ pšM ;†T çQÊ+ K°i p" B +Æ /mv
+€+ i? HU+ HÈM- pW +| T?€i ?B M- #¼M ?¼ +?d bÊ M; v +ª +?9i MQÊ+ + M? +kM
> B M; QÌB Gw JK+ o•M p" GQÆM; S?B hmv i b m F?B m®M; ç M /QÊ+ /Q æBM? >ç
T?K+ ?ÆM T?•M MY X
> B M; QÌB +ªK ÆM K°i ?²B- b m ç| pšv i v pÈB æBM? >çQ M|B iW #B i- `²B +MM; ?
çB b•m ?ÆM p T?Q i? "M? i?`X
hmv `^M; H" bQ ?mvM? ç ç²M; K¬M- M?QM; ? B M; QÌB ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +| w
>çQX :B[#¼M ?¼ +| K°i #S+ iQÌM; M; ,M +€+? i?"i + QX
æ°i M?B M
" M +çM? i`mv M ç M K°i iB M; i?ûi FBM? ?½BX
æBM? >çQ [m v ç¬m M?bM HçB- ç½ i?'v F?¬M; #B i iW F?B M"Q K'v +QÌM; ;Bª u
ç'm i?O +´ ç´ M€i FB - b m F?B i bK FB K K°i ?²B- /QÌM; M?Q T?€i ?B M` +€B ;bX
a m K°i H€i- K°i u m oQÆM; i?•M M; QÌB ç¬m +?| - p K†i p mB KWM; - #QÊ+ M? M?
K°i ;®B t m®M; i`QÊ+ K†i "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; - ? B i v /•M; K°i i? M? K•m ç
M|B,
@ "K #€Q i?B m +?O- i?m° + ?ç T?€i ?B M K°i i? M? i?¬M K•m p¬ +MM; b„ + #ûM5
æBM? >çQ M?bM b M; X
J°i i? M? K•m ç½ M"v p¬ +MM; çÆM ;BªM- bY /KM; #B M T?€T ç€M? #|M; i?O +¬
M?'iX s2K [m - M|`'i ;B®M; pÈB ç² +´ h`mM; >Q çQÊ+ M; QÌB +´ ççB +?¬M ;B'm
K•m H" M? K i?ç+? K"m i?' ?Q" M; çQÊ+ ç€M? #|M; - K†i M; Q" B i?¬`€TX *?m¬B K
M; mv M HB m i?¬M F€ M"Q ç| +? i?"M? - iQÆM; iU pÈB pÄ +•v K•v [m'M +MM; K°i
çQçMX .QÌM; M?Q M| ç½ #` K°i HU+ HQÊM; +QÌM; ççB M"Q ç| +SM; `„M # ;švX
*€B K•m M"v i?Qç i M?bM ;B®M; M?Q +¬M; +K b„M #„M +O M; QÌB M; mv M i?OvX a
i`QÌM; "€+? h?€M? - +?d bÊ M; v +ª i M F?'i +€B +kM; b) F?¬M; i? K HB + K„i M?b
L?QM; H9+ M"v- M| HçB i?m ?9i €M? K„i K¼B M; QÌB ç M; çSM; ;¬M ç|X
"´ h?B M Zmv i u m >Q" M; M„K +?†i i? M? K•m i`QM; i v- iB M i v MûK K°i +€BX
h? M? K•m ;½v F?¬M; T?€i ` K°i iB M; ç°M; M"Q- H" T iS+ +„K T?"T p"Q K°i F?®
M +çM?X

ej9X *?QÆM; ej8, M? JBM?

@ h?"i H" b„ + #ûM5

æBM? >çQ +kM; i?'v F?B T bÊX

J°i çÁM iQ" M HU+ +O KbM? +kM; F?¬M; i? ç€M? M€i M? K i?ç+?X L?QM; i? M
KK+ M€i HçB +| i? +„K p"Q i`QM; M? K i?ç+? / /"M; /QÌM; M?Q +„K p"Q F?®B ç
M"v [mª i?U+ +| i? bQ b€M? pÈB #ªQ F?Q +U+ T?~KX Zmª M?B M H" K°i #ªQ p"i ?
"´ h?B M Zmv i u m >Q" M; iB M i v ` K°i +?B m- i?ç+? K•m ?| i?"M? K°i ççQ #ç+
i`Î HçB i`QM; i v ?„MX

u m F?Q #„i ç¬m F?ÎB ç°M; X "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; +~M i?"M [m M b€i K°i ?²
?ÄB,

@ L;QÆB i M H" ;b- tm'i i?•M iW #° i°+ M"Q\
u m oQÆM; u m oQÆM; i?•M M;QÌB ç-m +?| FB pW M;?2 ?„M M|B p"v- M?'i i?ÌB
@ E?ÎB #~K i?B m +?O- iB m v m i M H" hB m hQ" M S?QM;- H" +QM i?S b€m KQÆB
iΦB h" M >mv i aÆM i`QM; "´ h?B M Zmv i oU+X
@ æQÊ+- +?| b m F?B i`Î HΦB "„+ oU+- M;QÆB +| i? iÈB F?Q pk F?Q i?S # +O "´
ç| +| i? iB M p"Q ?"M; M;k i?B T i?•M +O #ªM ?Q" M;X hW M v p b m- u m i°+ h"
?B M KQÌB M,KX
"´ h?B M Zmv i u m >Q" M; iB M i v çQ i? M? K•m ;½v +?Q hB m hQ" M S?QM;- M|B
@ "ªM ?Q" M; ç½ `| i v m F?Q p"Q i? M? K•m ç€ M"v FB K i` X h`QM; ç| +kM; F?¬M
i†M; M;QÆB H"K pk F?Q5
@ *?mv M M"v æ iΦ h?B m +?O5
u m oQÆM; ç-m +?| i?•M M;QÌB KWM; M?Q çB MX
@ u m i°+ Î i`QM; "´ h?B M Zmv i oU+ i M;?2 H M?- ç½ iB M p"Q MÆB ç•v- i'i +ª /
+O KbM?X B H" M;QÌB ç-m iB M M?"M çQÊ+ #ªQ p"i- +?QM? H" +O M;QÌB ç|X
i°+ +MM; pU+ i" M b€i +QÊT ;B"i- #` #ªM ?Q" M; #B i çQÊ+- b) F?¬M; / /"M; #Ä [m
F?¬M; T?ªB i°+ +O i ;B i +?| + +QÊT ;B"i- #ªM ?Q" M; +kM; b) H"K +?O i? v +?Q +
:B¼M; M|B +O "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; M?Q b'K- M|B M,M; +| F?Q T?€+?X
@ h?B m +?O F?Q M /mM; ç° HQÊM;5 h?B m +?O M? KBM?5
J°i p" B +QÌM; ;Bª u m i°+ ç m #„i ç-m ?Q M ?¬X
h`QM; HÁM; æBM? >ΦQ +kM; +| T?¬M i€M i?QÎM;X
"´ h?B M Zmv i u m >Q" M; ` +?B m i?S+ 'v +?ÆB i?U+ bU `i ç T- i?Q€M; +€B ç
çQÊ+ bU OM; ?° +O ç¬M; çªQ +QÌM; ;Bª u m i°+X J†+ /M +?d H"ÆM ?m M?Ä- M
[mw- çB K•M ?m M?Q p"v- +kM; çO F?B M +?Q M?[M; i?B M i" B u m i°+ K M;ÆM
M„K ;B["´ h?B M Zmv i- M?[M; M;QÌB M"v +kM; ç½ i`Î i?¬M? i?B M i" B +QÌM; ;Bª
i°+- i m v i ç®B b) K°i HÁM; OM; ?° i?m¬M T?K+ +?Q ?„MX
s2K ` - +?QM? KbM? i`QÊ+ FB ç½ Hm¬M t2K i?QÌM; u m i°+- +?Q `^M; #¼M ?¼ H
Mm®i b®M;- M?QM; HΦB [m M K'i Î i`QM; H`+? bY çΦB HK+ /"B p¬i" M- u m i°+ pšM
?¼ +kM; ç½ i?¬M? H" T +€+ HQΦB i`"i iU p" F i +'m t½ ?°B- i?¬M? H" T K°i t½ ?°B
L?•M i°+X "¼M ?¼ +| i`Q F?¬M- ?Q" M iQ" M F?¬M; F?€+ bQ pÈB M?•M HQΦBX
h`QM; HÁM; æBM? >ΦQ •K i?¬K +ªM? ;B€+X
æQ" M M;QÌB iB T iK+ çB iÈBX
*€+ i? HU+ HÈM pšM +?Q i€+? t M? mX :B[#¼M ?¼ pšM ç M; FB M; F} HšM M?
GB M iK+ +| T?€i ?B M KÈBX
*| M;QÌB T?€i ?B M i?Φ+? ç Q bSi K X *| M;QÌB T?€i ?B M MÄ +Æ i Q M?½ F?¬M;
+| M;QÌB i bK çQÊ+ K°i +QM / Q H"K # T i?OM;- ?Q†+ H" K°i +€B +€M #° #^M; ç€X
pÈB i i?B M ?bM? pΦM i`ΦM; iQÆM; iU pÈB M¬M; +K
L?[M; pk F?Q M"v F?¬M; +| ;b M;Q" B mv HU+ +O M|¬ M?QM; K¶B K°i i?S ç m p¬+
i? M? K•m ;½v çQÊ+ i bK i?'v i`QÊ+ ç|X
æ€M; iB + H" i'i +ª +¬M; M,M; +O +?9M; +kM; +?d H" bU b„+ #ûM K" i?¬B- F?¬M;
?Q†+ H" v m HU+- F?¬M; i? T?€i bBM? ?B m [mª F?€+X
L?QM; +kM; F?¬M; i? p b p"v K" +QB i?QÌM; M?[M; #BM? F?Q #^M; ç€ M"vX

"ÎB pb +?9M; b„+ #ûM K°i +€+? p¬ +MM; #B M i?€BX *?d bÊ M; v +ª T?ÁM; M;U +O
>Q" M; çdM? T?QM; +kM; +| i? T?€ pÐX L m bY /KM; i?Qª ç€M; - ç•v +kM; H" K°i +
?B TX

h`QM; H9+ M"v- æBM? >¢Q +kM; +| i?m ?Q¢+?X

>„M T?€i ?B M K°i i?¢+? +mM; ?Q" M +?dM? - M; v +ª /•v +mM; +kM; pšM +ÁM - +?d
çÌ- F?¬M; +€+? M"Q FûQ +mM; çQÊ+X

L„K i?¢+? +mM; - +¬K i?2Q i v pmM; H M- K°i H¬M M[ç" T M€i #S+ iQÌM; ç€ `i M
F?¬M; i¬K i?QÌM; X æBM? >¢Q +i M| çBX L m M?Q b m ç| +| #B M T?€T K K ?Q€ M
F?¬B T?K+ H¢B M; mv M i`¢M; +O i?¢+? +mM; M"vX hÊB H9+ ç| - M| +kM; H" K°i p

L; Q¢B i`W i?¢+? +mM; ` - æBM? >¢Q +ÁM T?€i ?B M K°i Qi i?¢+? ç Q i?¢+ FB K-

J'v i?S M"v ç®B pÈB ?„M K" M|B- bQ b€M? ` FûK t i? M? FB K`d p" K ç QX hmv
+?d +| çB m /M b Q +kM; +QB M?Q H" iB m #ªQ #®B - +¬K K M; p o'M EB K h¬M; -
M?[M; #ªQ F?Q +O i¬M; K¬MX

æQ" M M; QÌB çB F?QªM; +?WM; MY M; "v- M?[M; +m i`9+ ç' M€i T?Q i`QÊ+ /¬M

h?"M? i?` ç' M€i ;B®M; M?Q K°i K +mM; X æQÌM; çB p #®M T?Q ç m i?¬M; bm®i
i`9+ bKT ç'X GÁM; b¬M; F?¬ +¢MX *•v +®B ?| ç€- +€i T?O /"v

Í ç•v ;B®M; M?Q K°i iÁ i?"M? HÈM i?ÌB i?QÊM; +´ #` `ÆB p"Q i`QM; /ÁM; +?ªv +C
æ€M; iB + +?QM? H" iW ç¬m ç M +m®B +kM; F?¬M; M?bM i?'v #'i F€ #|M; M; QÌB
tQÆM; F?¬ +kM; F?¬M; i?'v5

@ æ9M; F?¬M; p"v\

æBM? >¢Q M; ~M; ç¬m- H¢B M?bM p T?Q t X >„M +ªK SM; çQÊ+ K°i KMB +•v +Ä i

æ| H" KMB +O i?¬M i?ªQ #ªQ /QÊ+X

h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- ç€K M; QÌB "´ h?B M Zmv i u m >Q" M; - L; •M L; mv i *´
h®M; E?mv i p" "¢+? hmv M h?Ov +kM; +| T?€i ?B MX

"|M; M; QÌB H|2 H MX

J'v ç¢B +?Q +QÌM; ;Bª ;¬M M?Q T?€i ç°M; +MM; H9+X h` M Kti ç'i HQm H¢B iWM

JMB +•v +Ä +| M; ?o H" i?¬M /QÊ+X

h?2Q i`mv M i?mv i F H¢B- i`QM; /B +?d i?¬M #Q +| K°i pQÌM i?m®+ /Q +€+ i?¬M
F€ H¢B i?¬M i?ªQ #ªQ /QÊ+ M"Q ç½ #B M K'i i`QM; ?B M i¢BX L?"M çQÊ+ K°i ;®+
i?"M? i?€M? - +kM; +| i? +ªB iY ?²B bBM?X *?Q /M H" M?[M; +QÌM; ;Bª im´B i?¼ p
H¢B i? K i?S ? B- M?"M çQÊ+ K°i iQM? K¢M; KÊBX

æ®B pÈB pä ;Bª K" M|B- ç•v [mª i?U+ H" bU [mv M`k F?| +| i? +?®M; +UX

JMB +•v +Ä i?Q M; i?QªM; i`QM; ;B| - bÊ `^M; pQÌM i?m®+ i?¬M HBM? M"v ÎM; v

h`QM; +?®+ H€i- T?Q i`QÊ+ KÆ ?² +| i? i?'v çQÊ+ K°i KªM? t M? mK iQÆB i®iX

hWM; ;®+ +•v #ªQ /QÊ+ i?¬M i`B çQÊ+ i`²M; ;B®M; M?Q ` m i`QM; pQÌM- M?Q ` m

hWM; ;®+ +•v +| ?bM? /€M; +U+ HÈM- M|B `ä +?9M; +?Q Qi ç½ K¼+ K'v p¢M M, KX
æB m M"v H" /'m ?B m +?9M; b„T i?¬M; HBM? i?"M? iBM?X *?d bÊ F?¬M; +¬M K'
im X

æ•v pšM +?d H" T?Q # M M; Q" B K" i?¬BX

*| i? iQÌM; iQÊM; çQÊ+ - Î b•m i`QM; pQÌM i?m®+ M"v `®i +m°+ b) +| #ªQ /QÊ+ M

*QÌM; ;Bª ? B i°+ i`QM; K„i #„M ` €M? HY - ;B®M; M?Q K'v +QM iB m #¢+? i?Ä i
M; QM KB M; X h'i +ª +`M; +?¢v M?Q çB MX J„i iWM; M; QÌB ç m ?²M; H MX

ej8X *?QÆM; eje, oQÌM h?m®+ *O h?–M GBM?

@ J ;'m ÆB- i?"i bU H" pQÌM i?m®+ +O +€+ i?–M5

h®M; E?mv i ?– iQX

@ > ? ? - i?–M /QÊ+ M;?`+? i?B M J¼B M;QÌB /U p"Q #ªM HoM? +O KbM?- B
h`QM; €M? K„i L;•M L;mv i \*´ u m h°+ u m >Q" M; +kM; H½2` iB HY +U+ M½M;X
J'v çΦB +?Q +QÌM; ;Bª M? M? +?•M +?çv i?"i M? M?X

h?"K +?Q +€+ +QÌM; ;Bª u m i°+ M?Q L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q" M;- "´ h?B M Z
?B M` M;mv M ?bM? ç°M; p"i- #®M p½imM; # vX h®+ ç° +O #¼M ?¼M? M? ?ÆM
hm v`^M; KªM? pQÌM +½ T?çK pB`°M; iÈB K°i ? B FK- M?QM; +½ B F?–M; Km®M H
J'v çΦB +?Q +QÌM; ;Bª iKi HçB T?Q b m +?QM? H` ç€K M;QÌB h– hB m hB m- M[
ok +kM; i`Ì M M çB M +m²M;X

.QÈB +?•M æBM? >çQ bBM? ` ;B½- +ªM? p"i # M i B HQÈi [m `´i M? M?X

>„M +äM; E, M? E?ÎB i` M HQM; - i®+ ç° M? M? iÈB +U+ çB K- /QÌM; M?Q H` K°i M
p"Q çQÊ+ F?QªM; p" B i`,K i?QÊ+ t - æBM? >çQ +?çv T?Q t pQÊi [m K¼B M;QÌB
M; M; ok >Q" M; M?` F?B m- /QÈB çB m FB M ?mv MF?Q #` €T +? - i?U+ HU+ +O
+€+ +?Q +QÌM; ;Bª- +?Q /M +äM; K°i M;QÌB i` M HQM; - +kM; pQÊi [m M;QÌB F?€

*?d +½ çB m- æBM? >çQ i?ª i?–M i?S+ ` M;Q" B- ç°i M?B M M?"M` çB m ;b- i?•M
h?•M ?bM? K'v M;QÌB HQÈi [m # M +çM? ?„MX

h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q

•K –K –K –K5

"®M M,K iB M; M´ i`mv M ç MX

o`B iB M; F m FBM? M;ç+ p M; H MX \*?d i?'v K'v p` +?Q +QÌM; ;Bª F?€+ ç M; +?ç
T?ªB K°i #S+ iQÌM; p– ?bM? i`QM; bm®iX ob [m € #´i M;Ì K¼B M;QÌB F?–M; F`T ç
v` M;Q" B- M;½ H,M i` M Kti ç'i iÈB i?'i çB M #€i çªQ- +?"i p"i F?–M; +?`m M´E
E?m–M Kti M9M; MQM? i?`i +O i M K" T h®M; E?mv i ;–M M?Q +kM; #` çKM; # TX
> B çΦB +QÌM; ;Bª u m i°+ +kM; M;½ ;K+ Î i` M Kti ç'i- K„i M?bM i?'v b Q # v5

@ J2Q ? ?

h` L;mv i F?–M; iBK F?–M; T?´B +?2 KB M; +QÌB iQX

@ «B i?–M +O i ÆBX a Q Î ç•v HçB +½ K°i i–M; +'K +? i`"M T?€T KBM? p,M p"vX
h®M; E?mv i HªQ çªQ çSM; H M- ? B i v –K Kti,

@ JkB H½Q iY +kM; #` çKM; M€iX æBM? >çQ M;QÆB ç9M; H` F?–M; çO ibM? M;?
M?„+ M?Î K°i +?9iX h?"i Km®M KçM; i`²B5 *ÂM +½ +QM K Q K" T ç€M; +? i FB X
p"v- +~M i?"M ?–K M"Q H½Q iY #„i M;QÆB ,M b®M;5

@ J Q K" T\

h` L;mv i +QÌB ?„+ ?„+,

@ L;QÆB K" T i?b +½5

h®M; E?mv i,

@

æBM? >¢Q p" "¢+? hmv M h?Ov ç m +Q`B ? ? X

L?QM; p"Q H9+ M"v- i`QM; F?¬M; F?Q tm'i ?B M iWM; çÊi +?'M ç°M; X

*?d i?'v K°i #S+ iQ`M; i`QM; bm®i +?"K `½B tm'i ?B MX hmv `^M; +?d +| K°i i-M; +MM; +SM; `„M- ;B®M; M?Q K°i +€B H²M; F?Q i`QM; bm®i +U+ HÊM- # Q T?O pQ` /QÈBX "S+ iQ`M; iªM ` iWM; çÊi b|M; F?Q iS+ F?OM; F?B T ;B®M; M?Q i?-M mv- T?ªB F?B T bÊ `mM `~v5

G9+ i`QÈ+- K¼B M; Q`B #` ç€M? # v- +?QM? H" pb pÁM; #ªQ p M?Q +| M?Q F?¬M

@ E?Q iS+ M"v i?"i ç€M; bÊX *?d bÊ H" +'K +? /Q +€+ i?-M HQm H¢BX

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?-K bmv çQ€MX

*€B H²M; F?Q çQÊ+ i?ª` ;B®M; M?Q F?Q iS+ +O i?-M HBM?- +°M; ç M ; -M- b) + i +| K°i HQ¢B FQ+? ç°M; Km®M [m€ tm®M; ç'i +9M; #€BX

@ h?-M HBM? +?| K€X L m M?Q H" i?-M HBM?- +ÁM +| i? #` M; Q`B i iB m /B i

h`QM; ç-m ?„M ç°i M?B M p M; H M K°i •K i? M?X

@ E?¬M; T?ªB i?-M HBM? i?b ç| H" +€B ;b

æBM? >¢Q i?2Q #ªM M,M; ?ÄB M; QÊ+ H¢BX *?d +| çB m i`QM; M?€v K„i iB T i?2 M?B M F`T T?ªM SM; X >„M pmB KWM; [m€ ç¶B- ?ÄB,

@ EB K h' iB M #®B\ *€+ M; "B ç½ idM? `²B b Q\

@ hdM? `²B5

G-M M"v H" ;B¼M; +O æ Q h',

@ L; O K°i ;B' + i?"i i®i- /Q`M; M?Q +| ?ÆB H•mX L; QÆB ç½ ç M # M i`QM; /B +?c i?U+ HU+ M; QÆB i,M; +Q`M; F?¬M; QiX E?¬M; ç9M; X h¢B b Q i H¢B +ªK ;B€+ ç HQ¢B F?Q iS+ `i [m2M i?m°+

@ > ? - ? B p` H½Q iB M #®B- +€+ M; "B ç m idM? /"v `²BX Zm€ i®iX h`QM; F?Qª +?Q +€+ M; "BX *€+ M; "B E?¬M; +| b Q +?S\

æBM? >¢Q +ªK i?'v pmB bQÈM; iW i" M ç€v HÁM; - ;B®M; M?Q +m®B +MM; ç½ ;†T

@ s2K M?Q iB m iY M; QÆB +| HQÆM; i•KX

EB K h' i?QªB K€B +Q`B M|B,

@ u M i•K çB- i p" T?K M[çB M M"v ç m `i F?Ä2 K¢M?X

@ oM pM- +m®B +MM; ç½ ?Q`M i?`M? M?B K pKX EB K L?` h?"T hS p" æ Q L?` h æ Q hmv i EB K G•m M"v i?"i ç9M; H" +| +?9i wiSX *?9M; i K'i i?`B ;B M /`B M?Q

h•K iB M? æ Q h' ?B M M?B M +kM; F?¬M; i²B- +m®B +MM; H¢B #´ bmM; K°i +•m,

@ æQÆM; M?B M- bÎ /o i®M i?`B ;B M H•m M?Q p"v- +?O v m pšM #ÎB pb iB M i' F bÈK ?B m i?'m ç€Q æ Q L?` h?"T hS

EB K h',

@ S?QM; #` MQÆM; FB - M" M; +ÁM Km®M K†i KkB b Q\ \_ä `°M; H" M" M; H¬B FûQ M? m iB K ?B m ç Q FB K +?B ç¢Q- b€i M?"T ç¢Q Hw i?¬M; ?B m +O ? B # M

æ Q h',

@ >„+ ?„+ *?Q M M KÈB M|B M; QÆB [m€ M;mX >B m #B i ç®B pÈB æ Q L?` h?"T H-M M"v iÈB H-M F?€+ T?ªB ;BªM; ;BªB +?Q M; QÆB ?B mX

EB K h´,

@ G½Q iY F?¬M; T?ªB +kM; ;BªM; ;BªB EB K L?`h?"T hS ? i H¬M M"v iÈB H¬M F?
b Q\

> B H½Q [m€B p"i î i`QM; ç¬m æBM? >¢Q H¢B i` M? +½B ¬K oX

æBM? >¢Q M;?2 p"v +?d +QÌB ?b ?b¬ +kM; F?¬M; M|B +?2M p"Q +•m M"QX

*€+? i?ÌB ;B M H•m M?Q p"v KÈB H¢B M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B +O ? B H½Q [m€B
M? m +O ? B M;QÌB F?B M ?„M p€M; ç¬m¬ ?B M i¢B +kM; +| K°i +ªK ;B€+ i?•M i?B
p"i /WM; i` M? +½B¬ æBM? >¢Q KÈB ?ÄB,

@ æQÊ+ `²B¬ i¢B b Q ? B p` H½Q iB M #®B H¢B Km®M b€i M?"T æ Q L?`h?"T hS
?B m ç¢Q HQ i`QM; ç|\

@ hB m iY i?®B¬ F?¬M; M M ;¼B i H" H½Q iB M #®BX "ªM iB M iY i KÈB K'v +?K
+?9i M"QX

æ Q h´ #'i K½M /¢v /¶ æBM? >¢Q K°i +•m¬ H9+ M"v KÈB M|B,

@ > B #° +?B M F„ ç Q T?€T FB K T?€T i?B M ?¢ ç¢B i?"M?¬ ç®B pÈB +?mv M M;
i?¬M ?Q" M;¬ H" K°i #´ bmM; +U+ HÈMX *?d +| çB m i p" EB K h´ T?€i ?B M¬ i`Q
p" B +?¶ iQÆM; T?ªM HšM M? m¬ +?Q M M bÈK iB K ?B m K°i T?2MX L?Q p"v iÈB i?
+| i? bÈK F i?ÊT +?ti +?) pÈB M? m¬ ç i`€M? F?ÄB i`®M; ç€M? tm¬B¬ F M i?´B
M;QÆB çB K°i Qi çQÌM; pÁM;5

@ æ9M;¬ çQ+? t€+X > B #° +?B M F„ M"v +?QM? H" /Q ? B M;QÌB F?€+ M? m b€
iQÆM; ?ÊTX >ÆM M[¬M,K ç| ? B M;QÌB M?'i ç`M? H" +| +?9i •M Q€MX v +ªM? +
L m pÈB HU+ HQÊM; +O K°i KbM? M;QÆB Km®M /mM; ?ÊT¬ +?d bÈb) i®M ? Q `

EB K h´ +kM; #´ bmM; K°i +•mX

æBM? >¢Q M;?2 tQM;¬ i`QM; HÁM; +ªK i?'v p¬ +MM; +ªK FQ+?X

hmv `^M; H B H`+? +O ? B H½Q [m€B p"i i?¬M #Q¬ pšM ;B[FQM M?Q #QM;¬ M?QM
i®i¬ #Ä +¬M; #Ä bS+ F?¬M; +¬M KbM? #€Q ç€TX @ J ;'m ÆB¬ i?"i bU H" pQÌM i?r

h®M; E?mv i ?¬ iQX

@ > ? ? - i?¬M /QÊ+ M;?`+? i?B M J¼B M;QÌB /U p"Q #ªM HoM? +O KbM?¬ B
h`QM; €M? K„i L;•M L;mv i \*´ u m h°+ u m >Q" M; +kM; H|2 ` iB HY +U+ M|M;X
J'v ç¢B +?Q +QÌM; ;Bª M? M? +?•M +?¢v i?"i M? M?X

h?"K +?Q +€+ +QÌM; ;Bª u m i°+ M?Q L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q" M;¬ "´ h?B M Z
?B M ` M;mv M ?bM? ç°M; p"i¬ #®M p| imM; # vX h®+ ç° +O #¼M ?¼M? M? ?ÆM
hmv `^M; KªM? pQÌM +| T?¢K pB `°M; iÈB K°i ? B FK¬ M?QM; +| B F?¬M; Km®M H

J'v ç¢B +?Q +QÌM; ;Bª iKi H¢B T?Q b m +?QM? H" ç€K M;QÌB h¬ hB m hB m¬ M[
ok +kM; i`Î M M çB M +m²M;X

.QÈB +?•M æBM? >¢Q bBM? ` ;B|¬ +ªM? p"i # M i B HQÈi [m `´i M? M?X

>„M +äM; E, M? E?ÎB i` M HQM;¬ i®+ ç° M? M? iÈB +U+ çB K¬ /QÌM; M?Q H" K°i M
p"Q çQÊ+ F?QªM; p" B i`,Ki?QÊ+ t ¬æBM? >¢Q +?¢v T?Q t pQÊi [m K¼B M;QÌB
M; M; ok >Q" M; M?` F?B m¬ /QÈB çB m FB M ?mv MF?Q #` €T +? - i?U+ HU+ +O
+€+ +?Q +QÌM; ;Bª¬ +?Q /M +äM; K°i M;QÌB i` M HQM;¬ +kM; pQÊi [m M;QÌB F?€

*?d +| çB m¬ æBM? >¢Q i?ª i?¬M i?S+ ` M;Q" B¬ ç°i M?B M M?"M ` çB m ;b¬ i?•M

h?•M ?bM? K'v M;QÌB HQÈi [m # M +¢M? ?„MX

h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q

•K -K -K -K5

"®M M,K iB M; M' i`mv M ç MX

o`B iB M; F m FBM? M; ¢+ p M; H MX \*?d i?'v K'v p` +?Q +Q`iM; ;B^a F?€+ ç M; +?¢
T?ªB K°i #S+ iQ`iM; p¬ ?bM? i`QM; bm®iX ob [m€ #'i M; ð K¼B M; Q`iB F?¬M; F`T ¢
v` M; Q`B- M; ½ H,M i` M Kti ç'i iÈB i?'i çB M #€i çªQ- +?"i p"i F?¬M; +?`m M'E

E?m¬M Kti M9M; MQM? i?'i +O i M K"Th®M; E?mv i; -M M?Q +kM; #` çKM; # TX

> B ç¢B +Q`iM; ;B<sup>a</sup> u m i°+ +kM; M; ½ ;K+ î i` M Kti ç'i- K„i M?bM i?'v b Q # v5

@ J2Q ? ?

h` L;mv i F?¬M; iBK F?¬M; T?'B +?2 KB M; +Q`iB iQX

@ «B i?¬M +O i ÆBX a Q î ç•v H¢B +| K°i i-M; +'K +? i`"M T?€T KBM? p,M p"vX

h®M; E?mv i HªQ çªQ çSM; H M- ? B i v ¬K Kti,

@ JkB H½Q iY +kM; #` çKM; M€iX æBM? >¢Q M; QÆB ç9M; H` F?¬M; çO ibM? M; ?
M?„+ M?Î K°i +?9iX h?"i Km®M K¢M; i `²B5 *ÁM +| +QM K Q K"Th ç€M; +? i FB X
p"v- +~M i?"M ?¬K M"Q H½Q iY #„i M; QÆB ,M b®M; 5

@ J Q K"Th

h` L;mv i +Q`iB ?„+ ?„+,

@ L;QÆB K"Th i?b +|5

h®M; E?mv i,

@

æBM? >¢Q p` "¢+? hmv M h?Ov ç m +Q`iB ? ? X

L?QM; p`Q H9+ M`v- i`QM; F?¬M; F?Q tm'i ?B M iWM; çÊi +?'M ç°M; X

*?d i?'v K°i #S+ iQ`iM; i`QM; bm®i +?"K `½B tm'i ?B MX hmv `^M; +?d +| K°i i-M;
+MM; +SM; `„M- ;B®M; M?Q K°i +€B H²M; F?Q i`QM; bm®i +U+ HÈM- # Q T?O pQ`i
/QÈBX "S+ iQ`iM; iªM ` iWM; çÊi b|M; F?Q iS+ F?OM; F?B T ;B®M; M?Q i?¬M mv-
T?ªB F?B T bÊ `mM `~v5

G9+ i`QÊ+- K¼B M; Q`iB #` ç€M? # v- +?QM? H` pb pÁM; #ªQ p M?Q +| M?Q F?¬M

@ E?Q iS+ M`v i?"i ç€M; bÊX \*?d bÊ H` +'K +? /Q +€+ i?¬M HQm H¢BX

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?¬K bmv çQ€MX

*€B H²M; F?Q çQÊ+ i?ª` ;B®M; M?Q F?Q iS+ +O i?¬M HBM?- +`M; ç M ; -M- b) +
i +| K°i HQ¢B FQ+? ç°M; Km®M [m€ tm®M; ç'i +9M; #€BX

@ h?¬M HBM? +?| K€X L m M?Q H` i?¬M HBM?- +ÁM +| i? #` M; Q`iB i iB m /B i

h`QM; ç-m ?„M ç°i M?B M p M; H M K°i •K i? M?X

@ E?¬M; T?ªB i?¬M HBM? i?b ç| H` +€B ;b

æBM? >¢Q i?2Q #ªM M,M; ?ÄB M; QÊ+ H¢BX *?d +| çB m i`QM; M?€v K„i iB Th i?2
M?B M F`T T?ªM SM; X >„M pmB KWM; [m€ ç¶B- ?ÄB,

@ EB K h' iB M #®B\ *€+ M; `B ç½ idM? `²B b Q\

@ hdM? `²B5

G-M M`v H` ;B¼M; +O æ Q h',

@ L;O K°i ;B'+ i?"i i®i- /Q`iM; M?Q +| ?ÆB H•mX L;QÆB ç½ ç M # M i`QM; /B +?c
i?U+ HU+ M;QÆB i,M; +Q`iM; F?¬M; QiX E?¬M; ç9M;X h¢B b Q i H¢B +ªK ;B€+ ç
HQ¢B F?Q iS+ `i [m2M i?m°+

@ > ? - ? B p` H½Q iB M #®B- +€+ M;`B ç m idM? /"v `²BX Zm€ i®iX h`QM; F?Qª
+?Q +€+ M;`BX \*€+ M;`B E?¬M; +| b Q +?S\

æBM? >¢Q +ªK i?'v pmB bQÈM; iW i" M ç€v HÁM;- ;B®M; M?Q +m®B +MM; ç½ ;†T

@ s2K M?Q iB m iY M;QÆB +| HQÆM; i•KX

EB K h' i?QªB K€B +Q`iB M|B,

@ u M i•K çB- i p` T?K M[ çB M M`v ç m `i F?Ä2 K¢M?X

@ oM pM- +m®B +MM; ç½ ?Q`M i?"M? M?B K pKX EB K L?` h?"T hS p` æ Q L?` h
æ Q hmv i EB K G•m M`v i?"i ç9M; H` +| +?9i w iSX *?9M; i K'i i?`iB ;B M /`B M?Q

h•K ibM? æ Q h' ?B M M?B M +kM; F?¬M; i²B- +m®B +MM; H¢B #´ bmM; K°i +•m,

@ æQÆM; M?B M- bÎ /o i®M i?`iB ;B M H•m M?Q p"v- +?O v m pšM #ÎB pb iB M i' F
bÈK ?B m i?'m ç€Q æ Q L?` h?"T hS

EB K h',

@ S?QM; #` MQÆM; FB - M`M; +ÁM Km®M K†i KkB b Q\ _ä `M; H` M`M; H¬B FûQ
M? m ibK ?B m ç Q FB K +?B ç¢Q- b€i M?"T ç¢Q Hw i?¬M; ?B m +O ? B # M

æ Q h',

@ >„+ ?„+ *?Q M M KÈB M|B M;QÆB [m€ M;mX >B m #B i ç®B pÈB æ Q L?` h?"T
H¬M M`v iÈB H¬M F?€+ T?ªB ;BªM; ;BªB +?Q M;QÆB ?B mX

EB K h',

@ G½Q iY F?¬M; T?ªB +kM; ;BªM; ;BªB EB K L?` h?"T hS ? i H¬M M`v iÈB H¬M F?
b Q\

> B H½Q [m€B p"i Î i`QM; ç-m æBM? >¢Q H¢B i` M? +½B -K oX

æBM? >¢Q M;;2 p"v +?d +Q`iB ?b ?b- +kM; F?¬M; M|B +?2M p`Q +•m M`QX

*€+? i?`iB ;B M H•m M?Q p"v KÈB H¢B M;;2 çQÊ+ ;B¼M; M|B +O ? B H½Q [m€B
M? m +O ? B M;Q`iB F?B M ?„M p€M; ç-m- ?B M i¢B +kM; +| K°i +ªK ;B€+ i?•M i?F
p"i /WM; i` M? +½B- æBM? >¢Q KÈB ?ÄB,

@ æQÊ+ `²B- i¢B b Q ? B p` H½Q iB M #®B H¢B Km®M b€i M?"T æ Q L?` h?"T hS
?B m ç¢Q HQ i`QM; ç|\

@ hB m iY i?®B- F?¬M; M M ;¼B i H` H½Q iB M #®BX "ªM iB M iY i KÈB K'v +?K
+?9i M`QX

æ Q h' #'i K½M /¢v /¶ æBM? >¢Q K°i +•m- H9+ M`v KÈB M|B,

@ > B #° +?B M F„ ç Q T?€T FB K T?€T i?B M ?¢ ç¢B i?"M?- ç®B pÈB +?mv M M;
i?¬M ?Q`M;- H` K°i #´ bmM; +U+ HÈMX *?d +| çB m i p` EB K h' T?€i ?B M- i`Q
p`B +?¶ iQÆM; T?ªM HšM M? m- +?Q M M bÈK ibK ?B m K°i T?2MX L?Q p"v iÈB i?
+| i? bÈK F i?ÊT +?†i +?) pÈB M? m- ç i`€M? F?ÄB i®M; ç€M? tm¬B- F M i?'B
M;QÆB çB K°i Qi çQ`iM; pÁM;5

@ æ9M;- çQ +? t€+X > B #° +?B M F„ M`v +?QM? H` /Q ? B M;Q`iB F?€+ M? m b€
iQÆM; ?ÊTX >ÆM M[- M,K ç| ? B M;Q`iB M?'i ç`M? H` +| +?9i •M Q€MX v +ªM? +
L m pÈB HU+ HQÈM; +O K°i KbM? M;QÆB Km®M /mM; ?ÊT- +?d bÈb) i®M ? Q `

EB K h' +kM; #´ bmM; K°i +•mX

æBM? >¢Q M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; +ªK i?'v p¬ +MM; +ªK FQ+?X

hmv `^M; H B H`+? +O ? B H½Q [m€B p"i i?–M #Q- pšM ;B[FQM M?Q #QM;- M?QM
i®i- #Ä +¬M; #Ä bS+ F?¬M; +¬M KbM? #€Q ç€TX

ejeX *?QÆM; ejd, h?–M h?ªQ GBM?\\

h`QM; i?ìB ;B M /`B î +?mM; M?Q p"v- ? B M; QìB [mª i?U+ ;B®M; M?Q M; QìB i?•M

æ®B pÈB æBM? >¢Q K" M|B- #¼M ?¼ ;B®M; M?Q H" ;B ;B p" M½B M½B +O KbM

@ *€K ÆM +€+ M;`B- EB K ;B ;B - æ Q M½B M½B5

æBM? >¢Q i?®i` K°i HìB +ªK ÆM iW i`QM; iBK i`QM; T?'B- i? v ç´B +ª +€+? tQM

@ h /U p"QX hB M ;B ;B b Q\\

EB K h´ M´B ;B" M,

@ hB m iY- çWM; QÈi €i M?Q i? X L; QÆB pšM ;¼B i H" H½Q iB M #®B çB5

S?ªM SM; +O æ Q h´ +kM; +| +?9i F`+? HB i,

@ hB m iY i?®B- #ªM iB M iY i +ÁM `i i` X L?È F„- b m M"v T?ªB ;¼B i H" æ Q i,
?B m +?Q \\

æBM? >¢Q,

æQÊ+ `²B- +QB M?Q i F?¬M; M|B ;bX

J°i ?²B i` m +?¼+ p M; H M- i•K iB M? æBM? >¢Q ç½ F?€ M?B mX

> B H½Q [m€B p"i i`î p - F?B M æBM? >¢Q +ªK i?'v i`QÊ+ K„i i`î M M b€M; bO ?Æ
M¶B HQ H„M; ç®B pÈB Gw G MX

æBM? >¢Q ç M; Km®M i?dM? ;B€Q æ Q h´ p" EB K h´ p H B H`+? +O /B +?d i?–M
h´ M|B K°i +•m- KÆ ?² ?bM? M?Q `i [m2M i?m°+ ç®B pÈB i?`M? i?` ç´ M€i M"vX L
h®M; E?mv i î # M +¢M? FBM? M; ¢+ ?¬ H M K°i iB M; - +?d p"Q pQìM i?m®+ +O +€
F?¬M; i? iQîM; iQÊM; M´B,

@ *?mv M ;b tªv ` p"v\\ " M i`QM; +| M; QìB b Q\\

æBM? >¢Q i?2Q M; |M i v +O ?„M M?bM H¢B- M?'i i?ìB +kM; +| +?9i ;B"i KbM?X

smv M [m pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i- +| i? i?'v î i`QM; `WM; i?m®+ t M? mK iQÆB
K¢T ç M; HûM HûM H9i H9i iB M p T?Q b€i F?m pU+ #B M ;BÈBX L; QìB ç| K†+ i
ç–m K M; Kk`ÆK

@ *?mv M ;b tªv ` *?ŠM; H) H" i?–M i?ªQ HBM?\\

h'i +ª K¼B M; QìB •K i?–K bmv çQ€MX

h`QM; i`mv M i?mv i- i?–M i?ªQ #ªQ /QÊ+ +´T +?Q i¬M- iWM; i`ªB p¬ b® M, K i?€
M; mv i- HBM? F?Q i?B M ç` - +| i? tªv ` #B M ?| i?"M? ?bM? M; QìB- +| i`Q F?¬
;Bª +€B i? p¬ bQM; X

h?•MªM? i`QÊ+ K„i FB M?bM HÈM F?€B M?Q K°i i?B m MB M KQìB H, K KQìB b€n
i?•M ?„M iW i` M tm®M; /QÈB ç m K†+ p€v +Ä- /MM; H€ +•v +?2 i?•M i? X "îB pb ?
i?ªQ #ªQ /QÊ+ - +?Q M M K¼B M; QìB F?¬M; M?bM i?'v `ä F?m¬M K†i ?„MX *?d +
tm®M; /QÈB- ç m iªM ` iWM; Hm²M; F?Q iS+ K"m t M? +O +•v +ÄX L?i ç`M? +?Q

@ *•v i?–M i?ªQ M"v H" /Q i i`QÊ+ i?'vX L| i?m°+ p i 5

h®M; K" T K¢T F m HÈMX

@ >„+ ?„+ - +€+? t M?Q p"v- i?'v i?b +| i? H"K bQ \ B #„i çQÊ+ ?„M i`QÊ+ - i?m°+

L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q" M; +Q`B M?¢iX

•M? K„i +O K¼B M;Q`B ç m M|M; H MX

J°i ;®+ +•v i?–M /QÊ+ i?"M? iBM?- imv i ç®B +| i? bQ b€M? pÈB #'i F€ i?–M i" M
M| - +?Q /M H" i?"M? i?€M? +kM; F?–M; TªB F?–M; +| FªM, M;X h`QM; M?€v K„i
#bM? i?Q`M; b„T +? i i`î i?"M? imv i i? + Q i?O- +kM; +| i? F?B M K°i ç°M; p"i #
` HBM? i`Q- iB M ?| i?"M? +Q`M; ;Bª u m i°+ ?mv i i?®M; + Q [mwX

@ h'i +ª K¼B M;Q`B M|M B M?Ä i?–BX h?–M /QÊ+ +| HBM? iQM?- çWM; /¼ M| +?¢v
/ i bK H¢B ç•m5

"¢+? hmv M h?Ov i?'T ;B¼M; M?„+ M?ÎX

@ h'i +ª K¼B M;Q`B çWM; +| H M iB M;X

*?d +| çB m i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- #'i F€ B +kM; F?–M; i? iQÎM; iQÊM; ` çQ

h?•MªM? M"v ç M; ~M M'T Î i`QM; i?–M i?ªQ- ç°i M?B M iW T?Q b m M?ªv ` M;
M? m p¼i p T?Q K¼B M;Q`B ç M; Î# M M;Q" B pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®iX

@ B\ h?–M /QÊ+ +?B HBM? M?B i iB M? M?Q p"v b Q\ E?–M; TªB M|M B #¼M ?¼ ç

h®M; E?mv i bYM; b®i- +?Êi MÎ MK +Q`B,

@ P ? ? ? - i ?B m çQÊ+X L?bM iB m iY M"v ?bM? i? Qm K„- +Q`M; i`€M; ç T ç
H" i?'v i - M M +?O ç°M; Km®M M?"M i H" +?OX > ? - +€+ M;QÆB ç m çWM; T?O
+?B HBM? M"v- i +?„+ +| `²B5

h'i +ª K¼B M;Q`B M? +? KB M; t2K i?Q`M; ?„MX

h M K" T M"v ;B®M; M?Q K" T ?2Q- +ÁM /€K M|B KbM? +Q`M; i`€M;X

*?d +| çB m i`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- /Q`M; M?Q ç€T H¢B H`B +O h®M; K" T K¢
i? iQ #ûQ M"v H¢B +| i? i?"i bU +?¢v M?Q # v p T?Q ?„MX

L| i?Q¢i M?bM `i FQ+? ç°M; - i`QM; KB M; H„T #„T M|M B M;–M M;[i?–M i?ªQ HBM?
+?¢v M?Q çB M- ;B®M; M?Q; †T çQÊ+ M;Q`B i?•MX

@ > ? - #ªQ #®B- ? B +?9M; i ;B®M; M? mX J m iÈB ç•v- M? M? +?¢v p"Q i`QM;

h®M; K" T K¢T +Q`B HÈM- H'v ` K°i +€B #€i /¢M; /KM; +K i`[ p"i- +Q`B ? ? - p mB
H M ç M i B- +?ªv MQÊ+ KB M; M|BX

h'i +ª K¼B M;Q`B ç m +ªK i?'v M;?B M;ÎX

G) M"Q i?–M i?ªQ HBM? M"v H¢B i?"i bU +| i? Km®M M?"M i M +| ?bM? i? K" T K
b Q\

E?–M; TªB +?S\ h`QM; ;?B +?ûT ç m M|M B i?–M i?ªQ i?"M? iBM? +U+ F€ bÊ M;Q
M;Q`B M;Q" B- +?9M; ç m b) +?O ç°M; ~M M9T i`QÊ+ iB MX *?d +| +Q`M; ;Bª imv i
KÈB M?"M çQÊ+ bU Qm €B +O HQ¢B #ªQ /QÊ+ imv i i? M"v- çQÊ+ +?9M; M?"M H

>–K M v p–b® +€+ +Q`M; ;Bª +?Q i–M iW ç¢B HK+ - # M M;Q`B ç m +| i? +| K°i ;®+
#¢MX L?QM; i M K" T h®M; E?mv i M"v- i?U+ HU+ imv `^M; +kM; `i F?OM; F?B T
HU+ + Q M?'i i`QM; K¼B M;Q`BX L?QM; p b b Q imv i i? #ªQ /QÊ+ i?"M? iBM? H¢

æBM? >¢Q +kM; +ªK i?'v +| +?9i #m²M #U+X

@ E?–M; ç9M;X h?•M ?bM? +O #ªQ /QÊ+ HBM? imv i i? M"v M?bM /Q`M; M?Q +|

æBM? >¢Q ¸°i M?B M T?€i ?B M ` ¸B m ;bX >„M ¸°i M?B M +ªK i?'v i?•MªM? M`
[m2M #B iX

@ *?ŠM; H) H`

J°i +€B i M ?B M H M i`QM; ¸-m æBM? >¢QX >„M i?"i bU +| +?9i F?¬M; /€K iBM i
h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- K°i iB M; F m ¸ m i?QÆM; i i•K HB i T?'B ¸½ +?SM;
>¢QX

@ æBM? bQ ?mvM?- bQ ?mvM? ¸½ iÈB « ¬ ¬ ¬- M? M? K M; i ` F?ÄB MÆB [m, [
MY M,K +?Q iWM; ,M [m i?'i F?Q i`m- ¸MB ;"

h?-M /QÊ+ +?B HBM? p¼i iÈB i`QÊ+ K†i pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i- M^K 9T b'T Î T
i? i?ªK- i?-M i?€B #B i?QÆM;X Zmªi?U+ F?B M M;QÌB M;?2 `ÆB H - M;QÌB ¸-m

LK +QÌB i` M K†i h®M; E?mv i M?'i i?ÌB +SM; ¸ìX

L;QÌB F?€+ +kM; ?B m ¸QÊ+X >| ` i?-M /QÊ+ +?B HBM? M`v F?¬M; T?ªB H` +?¢
h®M; E?mv i æBM? >¢Q # M +¢M?X

*?d +| ¸B m pb b Q M| H¢B ;¼B æBM? >¢Q H` æBM? bQ ?mvM?\ ob b Q i M æBM? >
bQ ?mvM? bQ ¸ p"v\ aQ K¬M +O ?„M H` M?[M; M;QÌB M`Q\ h?B M Fb #€+? [m€B

æBM? >¢Q [mª i?U+ F?| iBM ¸QÊ+ M?bM +?,K +?9- b m ¸| H H M i?'i i? M? M|B ,

@ L?•K hB m . Q L?•K bQ ¸ \ h?"i bU G` ¸ b Q\ a Q +| i? M?Q p"v ¸QÊ+\ æ H`K

æBM? >¢Q i`,K i`B m H-M F?¬M; M;Ì ¸QÊ+- H¢B +| i? ;†T H¢B iB m K"TM`v Î /Q

h`QÊ+ ¸•v F?B iB M p`Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M?- æBM? >¢Q iWM; +?Q ?„M K°i
?B M i¢B H¢B F?¬M; +| T?ªM SM; ;bX

ejdX *?QÆM; ej3, *QM _B M; *O h?-M GBM?

*?„+ ?ŠM HÈT pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i F€ /` M`v ¸½ M; ,M +ªM M,M; HU+ +ªK SM; ;

@ « ¬ ¬- æBM? æBM? bQ ?mvM?X aQ ?mvM? M? M? M;?o #B M T?€T- +Sm i ` M
Km®M ,M +€M? ;"X h Km®M ;†K K|M; ?2QX h Km®M ,M i?'i F?Q i`m

L?•K hB m . Q F?|+ -K o K°i +€+? ?B K i?'v- [mª i?U+ ;B®M; M?Q i?'v +? K `m°i
+ª HÌB +kM; M|B F?¬M; ? i +•mX h` M F?m¬M K†i #ûQ K"TM ¸ m H` H X

"•v ;Bì æBM? >¢Q +| i? t€+ ¸`M? ¸QÊ+ i M K"i i`QÊ+ K„i KbM? ¸ M; F?|+ M?Q +?
bU H` L?•K hB m . QX

@ a Q ¸ H¢B iÈB MÆB M`v\

æBM? >¢Q /Î F?|+ /Î +QÌB ?ÄBX

L?[M; M;QÌB F?€+ +kM; ? i bS+ iÁ KÁX

"¼M ?¼ /U p`Q KQÌB K°i i`K #B ¸€- i?B M i•M p¢M F?' F?¬M; #B i;†T # Q M?B
+QDM; ¸ M ¸QÊ+ MÆB M`vX h` M i?•M M;QÌB K†B M;QÌB ¸ m K M; i?2Q p i i?QÆ
¸|- imv i ¸®B F?¬M; +| M;QÌB M`Q F?€+ iB M ¸ M ¸QÊ+X L?QM; i M K"TM`v iW ¸•

*€+ ¸¢B +?Q +QÌM; ;Bª ¸B M? M? M?'i- i?•K M?"T p`Q i`QM; /B +?d i?-M #Q +kM
imv i ¸®B F?¬M; i? M`Q ¸B b m pQÊi i`QÊ+X

J°i HÌB ;BªB i?Q+? /mv M?'i- +?QM? H` i M K"TM`v i?"i bU ¸½ iÈB MÆB M`v `i H

@ oW iB M p"Q K°i F?2 MSi iϕB H⊗B p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? T?Q b m M9B i⊗M; iÈB MÆB M"v

L?•K hB m .B m K†i KkB ç-v MQÊ+ K„i M¡BX

J¼B M; QÌB M?`i i?ìB M; ? M ?¼M; M?bM i`•M i`⊗BX

"¼M ?¼ ç½ iWM; M; ?o ç M`i M?B m ç€T €MX oQ /K M?Q iB m K"TM"v Îi`QM; + F€M; °- ?Q†+ H" +€+? ; b F?€+X L?QM; #`i F€ B +kM; imv i ç⊗B F?¬M; M; ?o iÈB- iB M iB M p"Q +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? @ F?¬M; - H" #„i ç-m iW ; B•v ç-m iB M- H M"vX

L¡B +€+? F?€+- i M K"TM +? i #-K M"v ç½ Îi`QM; pQÌM i?m⊗+ +€+ i?¬M- çÊB b„T i *€B M"v +QM K M¡p"MF?Q M"v +kM; [m€ imv i +?S\

æBM? >ϕQ M; QÌB p, M KBM? M?Q i? +kM; +¡ FQ+? ç°M; Km⊗M +?YB iK+X L; QÌB b çQÊ+ K"X

G9+ KbM? pW iB M p"Q- ç½ #`i`mv M ç M K°i imv i ç` #⊗M T?Q ç m +¡ K½M? i? +?9i M[ #` +?ÆB çM ç M +? iX a m ç¡ HϕB #` ç€M? +QÊT- ; †T +€+ HQϕB M; mv ? F F?B M KbM? #` i`¼M; i?QÆM; M; `i çBX E?¬M; #B i +¡ # Q M?B m i?B M i`B ?"Q M? M? M; ½ tm⊗M; X a m F?B ; †T +€+ HQϕB M; mv ?B K F?¬M; iQÎM; iQÊM; M'B- ; †T ?B K bmwi +? iX

*QÌM; ; B^a u m i°+ p" L?•M i°+ KϕQ ?B K ; †T # Q M?B m M; mv ?B K HÈM M?Q p"v- E?¬M; T?^aB H" çB iÈB i bK FB K i?¬M i`B #<sup>a</sup>Q /QÊ+ i`QM; /B +?d i?¬M #Q b Q\

L?QM; iB m K"TM"v- M; mv ?B K ; b +kM; +?Q iWM; i`<sup>a</sup>B [m - M^K Îi`QM; pQÌM i /QÊ+ ; -M MY M, K\

hB m iY M"v F?¬M; #B i +¡ T?^aB H" K°i çS +QM`B M; +O i?¬M HBM? ? v F?¬M; +kM; [m€ KS+ M; ?`+? i?B M çB\

h`i +<sup>a</sup> K¼B M; QÌB +¡ K°i HQϕB FQ+? ç°M; Km⊗M H¬B ?„M iW pÁM; #<sup>a</sup>Q ?° i`QM; i`"MX

L?•K hB m .B m F?¬M; +?9 w iÈB €M? K„i ; B⊗M; M?Q ; B i M; QÌB +O ç¬M; ç^aQ +Q F?¡+ F H ,

@ æBM? bQ ?mvM?- i #B i bQ ?mvM? F?¬M; +¡ +?mv M ; b F?¬M; H"K çQÊ+X aQ ? +QM b•m ç€M; i?QÆM; M?Q i iW MÆB M"v çB` M; Q`B çBX h ÎMÆB [m, [m€B ç€M K i +? iX aQ ?mvM? F?¬M; #B i +?S- b„T MY M, K i F?¬M; çQÊ+ , M i?`iX J¶B M; " #<sup>a</sup>Q /QÊ+ - +kM; +<sup>a</sup>K i?`v M?ϕi K²K M?ϕi KB M; i? K , M i?`i +€- i?`i +?BKX hmv`^M /QÊ+ M"v`i ?B K i?`v- M?QM; K¶B M; `v ç m , M- +kM; b„T , M F?¬M; p"Q M[X *€+ ?B M iϕB i H¬B T?•M` - +kM; t M? #B + - +ÁM +¡ i? bBM?` i?`i M; QÌB tQÆM; i`

L; ?2 tQM; HìB +O ?„M M¡B- K†i K°i ç€K +?Q +QÌM; ; B^a ç m i€B t M?X

h M iB m K"TM i`ìB ç€M? M"v K¶B M; `v , M i?¬M i`B #<sup>a</sup>Q /QÊ+ +ÁM F?¬M; i?`v bQÊ +kM; Km⊗M ; †T çQÊ+ F€M; ° M?Q p"v- M; QÆB HϕB +ÁM F?¬M; #B i t'm ?' K" KÍK

æ•v`ä`"M; H" ç M; F?Q2 F?Q M; b Q\

L?`i ç`M? H" ç M; F?Q2 F?Q M; X

hmv`^M; M; QÌB Î ç•v ç m +¡ i?•M T?"M- M?QM; H9+ M"v +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ b

L; v +^a æBM? >ϕQ +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ F?¡2 KB M; +Q [m„T- Km⊗M #„i çQÊ+ ç€M? K°i i`"MX

«M; i`ìB i?"i bU [m€ #`i +¬M; X æ ?„M Îi`QM; pQÌM i?m⊗+ i?¬M HBM? , M bm⊗i M i?^aQ #^aQ /QÊ+ ç½ imv i +?OM; H"K i?S+ , M- +kM; b„T , M i?"M? K°i #^aQ /QÊ+ ?bM

iϕB i„K ?„M b m ç! M? M? +?|M; MûK p``Q i`QM; M²B çmM b¬B- i?`i bQ pÈB ``i M?E
?B m ?ÆMX

@ « ¬- æBM? bQ ?mvM? M? M? M;?o #B M T?€T çBX h b„T T?€i çB M `²BX L; v +
+|- +?d +| i? bY /KM; M?[M; H€ +•v pÄ +•v +?2 ç"v- b„T i?``M? M;QìB M;mv M i?C
LY M,K F?¬M; ,M i?`i- i ç½ ;-v p``B +•M

hB m K" T F?|+ H|+ F H X

G¶ KkB K¼B M;QìB iS+ ;B" M +kM; b„T #` H +?X

@ h M K" T M"v +ÁM K" T ?QÆM bQ pÈB H½Q iY- HϕB +ÁM M!B KbM? ç!B iÈB ;-v K'

h®M; E?mv i iS+ ;B" M #'i #bM? K„M; iQX

L?QM; æBM? >ϕQ #B i- HìB L?•K hB m .B m M!B F?¬M; T?ªB H" M!B /®BX oÈB HQ
M?Q ?„M- pšM Hm¬M t2K M€Q M?B i F?¬M; +? +?mv M HÈM- #•v ;Bì HϕB #` M?®
ç-v #®M FK- F?¬M; +| K°i #!M; M;QìB- HϕB F?¬M; +| ,M i?`i F?¬M; m®M; `QÊM- K
,M- F?¬M; +| çB M +kM; +| i? iQM? H" K v K„M `²BX

G9+ M"v i`QM; HÁM; T?¬M HÈM +€+ +?Q +QìM; ;Bª ç m ç½ M;m°B T?•M MY X

"` ;B ?Ä i? K ,M î i`QM; pQìM i?m®+ i?¬M HBM? ;¬M MY M,K ,M K'i- +?Q /M M
/QÊ+ i?``M? ?bM?- +?d bÊ +kM; ç½ #` iB m iY M"v ,M bϕ+?X h?S i?"i bU i®i ç m
i`QM; #KM;X L?[M; M;QìB M?Q KbM? +U+ +U+ F?´ F?´ +?ϕv iÈB MÆB M"v- +kM; +
#½ /Q iB m iY M"v ,M +ÁM b|i HϕBX

@ h`QÊ+ ? i M;?o #B M T?€T- +?m~M #` Kî pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i M"v ` ç½5

æBM? >ϕQ ç M;?`X

*€+ çϕB +?Q +QìM; ;Bª iWM; M;QìB ç€M? ` HU+ +¬M; FQ+? KϕM? M?'iX L?QM; H
+U+ ?ϕM FB HϕB +?d +| i? FQ+? ç°M; F?B M pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i i?Q€M; `n
+,M #ªM F?¬M; +€+? M"Q T?€ Kî çQÊ+ pÁM; #ªQ ?°X

@ E?¬M; i? iB T iK+ i`b ?Q½M çQÊ+ M[

æBM? >ϕQ bmv M;?o K°i +?9iX a m ç! ?„M H'v iW i`QM; M?šM i`[p"i ` i? M? FB
#,M; ?mv M F?Q p``QX

h?•M FB K`d`ûi #„i ç-m #|+ ` HÈT`d`ûi tmM; [m M? i?•M FB K- HQÊM [m M? i
bm®i M?Q M;¼+X h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- K°i HQϕB F?Q iS+ +?Q i¬M +?"K`½
[m M? ç°i M?B M #B M b„+X

æ€K +?Q +QìM; ;Bª h®M; E?mv i- "ϕ+? hmv M h?Ov- "´ h?B M Zmv i u m >Q" M;- L
u m >Q" M; i`QM; M?€v K„i #B M b„+X

@ æ•v H" *?B M h?¬M F?Q\ HU+ HQÊM; +?Q i¬M\

@ h`ìB ϕ- HϕB +| HQϕB M"v

@ h? M? FB K`d M"v æ€M; bÊ5

J°i Qi +QìM; ;Bª F?€+ i?U+ HU+ ?ÆB i?'T K°i +?9i ç m FBM? M;ϕ+ F m H MX •M?
M?'i i?ìB +`M; i`î M M FQM? M ?ÆMX

ej3X *?QÆM; ejN, *| h? G"K E?| . æQÊ+ h

J°i b®M;QìB #'i M;ì F?¬M; F`T ç T?ÁM;- +?d +ªK i?'v /QÈB T?ϕK pB F?Q iS+ +?Q
+?2 T?O- #'i +S H9+ M"Q +kM; +| F?ª M,M; ?| i?``M? i?`i pKMx hWM; HBM? ?²M +

+Æ i? X a„+ K†i #¼M ?¼ i€B M?Êi ç m HmB p T?Q b mX

*?d +| h¬ hB m hB m p¨ M[?Ä /B K p¬ +MM; T?QM; i Q- ç½ bÈK M?bM i?'v [m m æBM? >¢Q- +| bU +?m~M #` HMB H¢B i`QÊ+ iB MX

@ JÎ` 5

æBM? >¢Q pšM +?Q iQ¨M HU+ i?¬B ç°M; i? M? FB K`d- +?d i?Q€M; F?B M K°i i FB K T?|M; ` X >„M ç°i M?B M tm'i FB K- +?ûK K°i FB K Î i` M pÁM; #ªQ ?° i`QM;

_Q i5

J°i iB M; pªB p|+ tû`€+? p M; H MX

oÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i +SM; iÈB +U+ çB K- `®i +K+ pšM F?¬M; ç`+? M´B K°i iB i?ìB pÈB iB M; ç°M; #` tû`€+?- K°i F?2 MSi ?B M` X

æBM? >¢Q i?m FB K- b m ç| +?Êi H€+? M; QìB- iB M p¨Q i`QM; pQìM i?m®+X

hWM; #|M; M; QìB H|2 H MX h`QM; M?€v K„i +€+ ç¢B +?Q +QìM; ;Bª F?€+ ç m iB I

"´ h?B M Zmv i u m >Q¨M; F?¬M; M|B HìB M¨Q- ç°i M?B M H Q p T?Q # M +¢M?

æ²M; HQ¢i` i v +ÁM +| K´v p` +?Q +QìM; ;Bª u m i° + F?€+X

æBM? >¢Q /QìM; M?Q ç½ bÈK çQ€M çQÊ+ +ªM? iQÊM; M?Q p¨vX h? M? FB K`d+ K„i ?„M ç½ +?„M Î i`QÊ+ M; QìB L?•K hB m .B m- b„+ K†i H¢M? HMM; M; ?B K M; ? F?Q- +QìB H¢M? M|B,

@ *€+ p`- +€+ p` H¨K p¨v H¨ +| w ;b\

@ :B Q` K°i T?¬M i?¬M /QÊ+ HBM? i?ªQX

"´ h?B M Zmv i u m >Q¨M; M|B `ä¨¨M; iWM; +•m iWM; +?[X

@ hB m iY M¨v Î i`QM; pQìM i?m®+ i?¬M HBM? i?ìB ;B M H•m M?Q p¨v- i?S i®i Î ç• /'m çBX u m +¬m +O +?9M; i `¨i çÆM ;BªM- +?d Km®M ?„M H´v` ? B T?¬M # i? b) i¢K i? ?„M K°i K¢M;

L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q¨M; i?•K i`¬K M|BX

@ E?¬M; b B- +?9M; i M?B m H¬M i`ªB [m i?B M i•M p¢M F?´ KÈB çB iÈB MÆB F?¬M; H¨K K¨ ?QîM;\

o`i?B M i¨B u m i°+ +O +´ pB M h?B M EbM? i?¬M #Q- iQ¨M i?•M # Q T?O Î i`QM M|BX

æBM? >¢Q +QìB ? ? ,

@ h?ìB çB K i ç¨M HB M F i ç²M; KBM?- +€+ T?Q ç½ +| QÊ+ ç`M?X hB M p¨Q /B +O KbM?- /U p¨Q +Æ /mv M +O KbM?X aQ ç L?•K hB m .B m i K°i F?¬M; /MM F?¬M; HW ;¢iX h´i +ª M?[M; çB m M¨v +?QM? H¨ p¨M K M? +O ?„M çQ¢i çQÊ+X *¢ K Î KB M; HB M Km®M +?B ? B T?¬M # çQÊ+X h?U+ bU bB M?•M K°M; iQîM;X

@ æBM? bQ ?mvM?

L?•K hB m .B m iB M ç M T?Q b m æBM? >¢Q- M;„i ? B KªM? H€ ç¢B i?K- +?2 Î ? M; QìB M?, M M?| i?'T ;B¼M; M|B,

@ h`QÊ+ F?¬M; +¬M M|B M?B m M?Q p¨vX h` M M; QìB bQ ?mvM? +| +ÁM /Q v T?K

æBM? >¢Q F?¬M; M|B ;b- iB M i v H´v iW i`QM; +?B + M?šM i`[p¨i` K°i #° v T?K +?Q ?„MX

hB m K¨T i?Q€M; +€B HB M K†+ p¨QX G9+ M¨v ?„M KÈB +ªK ;B€+ çQÊ+ iU i¢B ?Æ F?€B M|B,

@ *^aK ;B€+ +| v T?K+ K†+- +QM K M| i?"i bU H" ?¢M? T?9+ K"

æ M H9+ M"v- L?•K hB m .B m +kM; ç½ M?bM` - K'v p` + Q i?O u m i°+ i`QÊ+ K„i
h?U+ HU+ #¼M ?¼ ç m + Q iÈB KS+ ç€M; bÊX >ÆM M[- # M +¢M? +kM; +| F?¬M;
+^aM? ;BÈB ;B9T çÐ- imv i ç®B +| F?^aM,M; +?®M; H¢B KbM?X

>„M +kM; w i?S+ çQÊ+ ibM? ?m®M; M;?B K i`¼M;- F?¬M; Km®M æBM? >¢Q #`+
p`M; F?Q€i i v M|B,

@ *€+ p` i`QÊ+ ? i F?¬M; M M ç°M; i?O- ?½v M;?2 i M|B ç½X h p®M +kM; F?¬M
/QÊ+ i?"M? iBM? ;b +^aX h'i +^a ç m H" K°i Qi i?¬M i?^aQ #^aQ /QÊ+ ?B K i?'vX GQ¢
p"v- î# M i`QM; pQÌM i?m®+ +ÁM +| `i M?B m- iMv w +| i? i?'v çQÊ+X E?¬M; +|

@ >„+ ?„+- iB m K"TF?¬M; Km®M #^aM ?Q`M; #„i M;QÆB H¢B +? i?m®+- H" M;Q M
;B Q` ç•v5

L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q`M; +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; +?`m M;?2X

@ h i?'v i M iB m K"TM"v- MY M,K [m î i`QM; pQÌM i?m®+ i?¬M HBM?- +?d bÊ
#^aQ /QÊ+X "^aM i?•M ?„M +?QM? H" K°i F?Q i?m®+ ?B K H¢X o"v F?¬M; #^M; Hmv
+?„M H" ç¢B #´

*| +QÌM; ;B^a u m i°+ +QÌB H¢M? M|BX

@ *€+ M;QÆB

L?•K hB m .B m ç½ M?bM` - M?[M; +QÌM; ;B<sup>a</sup> u m i°+ `ä`"M; +?QM? H" Km®M +Q
F?¬M; +| i€+ /KM;X >„M F?¬M; M;?o iÈB b) ;†T T?^aB +?mv M M?Q p"vX h`QM; F?Q
+kM; +| +?9i ?Q^aM; ?®iX

*QÌM; ;B^a +^aM? ;BÈB u m >Q`M; +,M #^aM H" i²M i¢B ?„M F?¬M; KQM; Km®M +?®
hmv i *?•m- +kM; F?¬M; +| B +| i? +?®M; çÐX L;"v ?¬K M v +?ŠM; H) H" M;"v ç¢
oW H9+ ç|- ?„M H¢B M;?2 æBM? >¢Q T?€ H M +QÌB ? ? X

@ J°i ç€K F?¬M; #B i +? i b®M; H" ;bX aQ ç i ;B^aB i?Q+? +?Q +€+ M;QÆB- ç| H
K†i KkBX *€+ M;QÆB F?¬M; M M F?¬M; #B i i®it'm M?Q p"vX >¬K M v H½Q iY Î +
- +?Q /M H" K°i +•v /QÊ+ i?^aQ- +kM; çWM; M;?o H'v çBX B i?'v F?¬M; T?K+- iU
i?Y H" i`QÌM; FB K i`QM; i v H½Q iY b„+ #ûM- ? v ç-m +O M;QÆB +SM; `„M5

GÌB M|B pW /Si- [m M? i?•M æBM? >¢Q M´B H M iWM; K^aM? ?Q imv i i`QM; bm®
E?Q iS+ +QÌM; ç¢B- #„i ç-m p¬ i? M? p¬ iS+ i`"M` X

@ L;QÆB æBM? >¢Q- F?¬M; M M [m€ FB m M;¢QX L;QÆB +?d +| K°i KbM?- +?Š
b Q\

"´ h?B M Zmv i u m >Q`M; iS+ ;B" M- +QÌB H¢M? M|B,

@ æWM; iQÎM; `^M;- +?d i`QM; i v M;QÆB KÈB +| +?Q i¬M +?B F?QX

@ E?¬M; T?K+ i?b +?B MX

æBM? >¢Q i?€B ç° +SM; `„M- ?Q`M iQ`M F?¬M; HmB #QÊ+X

@ L;QÆB

L;•M L;mv i *´ u m h°+ u m >Q`M; +^a ;B" M M|B,

@ G) M"Q M;QÆB Km®M K°i KbM? ç°+ +?B K H'v i' i +^a i?¬M i?^aQ #^aQ /QÊ+ b Q\ E'
HÈM- +~M i?"M MQ pÐ #KM;X

æBM? >¢Q HQÌB i` M? +½B,

@ h /U ç`M? H"K M?Q p"v- M;QÆB +| i? H"K F?| / çQÊ+ i b Q\

@ L;QÆB

> B ç¢B u m >Q" M; ç m i S+ ;B"MX "¼M ?¼ F?¬M; M;?o iÈB æBM? >¢Q +QÌM; M;¢M
+ª i M h®M; K"TK¢T i?B m ç¢Q çS+ FB X

u m F?Q i`" M M;"T i?•M i? ? B M;QìBX "¼M ?¼ ;¬M M?Q i`QM; M?€v K„i b) ` i v-
+MM; F?B M #¼M ?¼ pšM FbK +? FQ+? ç°M; ` i vX

*K+ /B M tm'i ?B M ibM? i`¢M; ;B^M; +QX _'i M?B m +QÌM; ;Bª u m i°+ p•v [m M?

L m M?Q æBM? >¢Q +kM; F?¬M; +?Q #¼M ?¼ i?'v çQÊ+ HU+ HQÊM; +O i? M? FB
ç½ i?"i bU HB m K¢M;X

.M b Q #¼M ?¼ ç M iW +?QM? ç¢B i°+ bB m +'T- M°B ibM? i?•K ?"m- i`QM; i v +ÁM
*?Q /M K'v H¬M i`QÊ+ i`QM; F?B +?B M ç'm æBM? >¢Q i? ?B M ` +?B M HU+ K¢
+?Q #¼M ?¼ HmB #QÊ+X L?QM; iW F?B æBM? >¢Q T?€ pĐ pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm
+?S i`QM; i? M? FB K`d- #¼M ?¼ /Q /UX L m [mª i?"i tû`€+? / K†i ç€M? M?m-
çQÊ+X

hB m K"TL?•K hB m .B m +| +?9i KÆ ??- +kM; +| +?9i FBM? M;¢+ +?'M ç°M;X >„
bU F?¬M; çQÊ+ i?b ;B Q i'i +ª +?B + M?šM i`[ p"i +O KbM? ` X

ejNX *?QÆM; e9y, S?mM; S?Q *O h`ìB

hmv `^M; #ªQ p"i i`•M [mw- M?QM; +kM; T?ªB +| K¢M; +¬K KÈB +| ;B€ i`X h`QÊ
M?Ä +O KbM? p` æBM? >¢Q [m M i`¼M; ?ÆMX L?QM; #•v ;BÌ M?bM ibM? i? i`Q
?mvM? H¢B +| i? +,M #ªM +kM; F?¬M; ç w iÈB bU i²M i¢B +O +€+ ç¢B +QÌM; ;Bª

æB m +`M; H`K +?Q ?„M +?'M ç°M; ?ÆM +?QM? H`- ? B ç¢B u m >Q" M; M`v H¢B #
K` F?¬M; /€K ` i v5

hW H9+ M`Q æBM? bQ ?mvM? i`î M M K¢M? M?Q p"v\ L; v +ª u m >Q" M; +kM; F?¬
KbM? #` M?®i î i`QM; pQÌM i?m®+ M`v ;¬M MY M,K- #Ä HĐ K°i p`B +?mv M +U+ F

.¬M /¬M +| +?9i ?B m `ä ibM? ?m®M;- L?•K hB m .B m +m®B +MM; i?î T?"Q K°i ?
p°B ;B Q ` i`[p"i F?¬M; ;B M i` M M;QìB KbM?X

@ h®M; E?mv i- M;QÆB M|B M?Q i? M`Q\ æ•v +?QM? H`T?QM; +€+? ?"M? bU +O
p"v F?¬M; i`€M? F?ÄB [m€ #€ ç¢Q çB5

L;•M L;mv i *' u m h°+ u m >Q" M; M?bM p T?Q i M K"Th®M; E?mv iX

@ J M;QÆB +?S- H½Q iY +ÁM +| i? M|B +€B ;b\ æQÆM; M?B M H` çSM; î # M +
i `²BX G) M`Q u m i°+ +€+ M;QÆB çQÊ+ #€ ç¢Q- L?•M i°+ i F?¬M; i? #€ ç¢Q K°

h®M; E?mv i +QìB ? ? - ;B¼M; çB m +| T?¬M Kd K B M|B,

@ æBM? >¢Q M|B `i ç9M;X L;QÆB F?¬M; T?K+ i?b +?B M5

h M K"T +? i #¬K M`v +kM; H`K°i F K K +SM; F?¬M; ,MX

"¢+? hmv M h?Ov +O .B i hmv i EB K h¬M; F?¬M; M|B HìB M`Q- çSM; î # M +¢M
iÄ `ä H"Ti`QÌM;X

"¬m F?¬M; F?Q M?'i i?ìB i`î M M M;°i M;¢iX

h`QÊ+ ç| - i? HU+ ;B[ ? B i°+ pšM iQM? H`#bM? M p¬ bU- +m®B +MM; ç½ tm'i ?B
i`"M ç¢B +?B M b) i`B M F? BX

h`QM; HÁM; > B ç¢B u m >Q`M; p` +?Q +Q`M; ;B^a u m i° + F?€ + ç m ç M; bQ b€M? -
i`QM; MY M, K M`v- +| i?"i bU; †T çQÊ + imv i i? i? -M /QÊ + i?"M? iBM? ? v F? -M
+m° + +| M?"i i?B i T?ªB KÎ` ? v F? -M; X

L?QM; p`Q H9+ M`v- L?•K hB m .B m pšM #` M; Q`B i +?Q H` KB M; i?"i iQÆB i`
H`K i?"i- ç°i M?B M çªQ +QM M; QÆB K°i pÁM; - çB iÈB ;?û b€i # M i B i M K"Th@
K°i +•m ; b ç|X

@ "" M; QÆB- b Q F? -M; M|B bÈK

h@M; E?mv i FBM? M; ¢+ F m H M K°i iB M; - b m ç| tQ v M; Q`B # v i?ŠM; ç M +?¶ b
M?Q H` K°i i?Ä #ûQ #` H`K FBM? bÊX

@ B\ æ¢B +

G•K h?B M ok +kM; F? -M; #B i i¢B b Q KbM? H¢B +| K°i ç¢B +ª i•K i? -M M?Q p`
F?€ + ?ÆM H` +kM; K'v p` ?mvM? ç F?€ + çm' B i?2QX

"B M +® ç°i M?B M tm'i ?B M M`v F?B M +€ + +?Q +Q`M; ;B^a u m i° + +ªK i?'v +?ŠM

@ L; QÆB M|B ; b pÈB ?„M p"v\

æBM? >¢Q M?Qm K`v ?ÄBX

@ X

hB m K"Th F? -M; ç w M|B ,

@ h +?d M|B +?Q ?„M #B i- Î b•m i`QM; pQ`M i?m® + i?"i` +| p`B +¼M; i? -M /QÊ

æBM? >¢Q +SM; H¢B- ?ÄB ,

@ L; QÆB F? -M; +| HW ; ¢i ?„M +?S\

hB m K"Th F? -M; F? -M; iB + Mm®B M|B ,

@ æQÆM; M?B M F? -M; HW ; ¢i ?„MX LÆB ç| i?"i +| p`B +¼M; i? -M /QÊ + i?"M? iB
KbM? -`i tªQ [mv iX h?U + HU + i [m€ i?'T- ? Q i®M ; -M MY M, K- +kM; F? -M; #„i
F?Q€i #€M K°i M?•M iB M? - ç p` ?mvM? ç #ûQ M`v çB i?Y i?`B p"MX .M b Q i i?'
i - M; Q`B M?Q p"v +kM; F? -M; i²B B\ B\ *€ + M; QÆB +kM; çWM; æBM? bQ ?mv

hB m K"Th +ÁM +?Q M|B ? i H`B- M; ~M; ç -m M?bM H M- ç½ i?'v i`QÊ + K„i F? -M; +
J Q K"Th` L; mv i H` i M i²B #¢B +| iB M; - pW M; ?2 KB M; ç½ +?ªv MQÊ + #¼i- H
M; Q`BX

a m ç| +Q`M; ;B<sup>a</sup> u m i° + p` L?•M i° + F?€ + H"TiS + +?¢v M?Q çB M p T?Q h@M; K

L; v +ª æBM? >¢Q - p K†i +kM; ?B M` p¢ +? ç2M- +äM; i?2Q E, M? E?ÎB çm' B
+?|M; çm' B i?2QX

J°i ç€K M; Q`B `i M? M? ç½ çB iÈB ;B[pQ`M i?m® +X

LÆB M`v +| K°i T?Q iQÊM; M? K i?¢ +? K`m i`„M; - H` iQÊM; K°i p` pä bo + -K FB
çQÊ + +?¢K i` +kM; F? -M; K'v iBM? K„ - +?d F?„ +` çQ`M; Mûi bÆ b`B- F? -M; T?
u m i° + ? v L?•M i° +X "S + iQÊM; + Q ?ÆM ? B i?QÊ +X " M +¢M? +kM; +| K°i /ÁM
M?Q MQÊ + i? -M- #® + H M KMB i?m® + F€ /` - +?"K`½B +?ªv tm -B- H`K /`m K€i +?

*?d i?'v i M K"Th@M; E?mv i i`U + iB T M?ªv p`Q i`QM; /ÁM; bm®B- pW m®M; iW
/KM; +€ + HQ¢B i[p"i F? -M; ;B M çUM; MQÊ +X

@ h /U p`Q - H` h?€B 'i *?•M h?Ov h M K"Th +? i # -K M?" M; QÆB K m` ç•vX L; QA
K°i Q i? -M i?Ov

J Q K"Th i` € + M?"M` H B H` +? +O MQÊ + bm®B M`v- K„i +kM; ?²M; H MX L| ç•K
iWM; M; KK K°i - +ÁM KÎ`°M; +€B i9B F? -M; ;B M Î i` M #KM; KbM? - +kM; HB m K

h?€B 'i *?•M h?Ov- H" #ªQ p"i çdM? çdM? ç¢B / M? i` M #ªM; i?–M HB m +O "„+ o
h`QM; i`mv M i?mv i- M| F?¬M; +?d +| i? i` i`¼M; i?QÆM; - i,M; +¬M; HU+- F i
/QÊ+ F?€+- +ÁM +| i? Hmv M +? ` `i M?B m i?–M ç M ?B K i?'v- i?"K +?Q +| i?
*¬M; /KM; +O M| `i M?B mX Í i`QM; i? ;BÊB # M M; Q`B- HQ¢B i?–M HB m M`v ç
i? HU+ bB m +'T +kM; F?¬M; M?'i ç`M? M„K ;B[çQÊ+ #ªQ #®B M?Q p"vX

häK iäk iäk5

hWM; iB M; #¼i MQÊ+ p M; H MX +QÌM; ;Bª ? B i°+ ;B®M; M?Q i?ª #€M? +? Q- i'
L m F?¬M; T?ªB €T HU+ i`QM; pQÌM i?m®+ i,M; H M F?OM; F?B T- F?¬M; +€+? M
?mv M F?Q p` v m F?Q- +?d bÊ i'i +ª +QÌM; ;Bª ç m Km®M i`U+ iB T i?m H'v i?–M
F?¬M; +| #B M T?€T- +?d +| i? bY /KM; T?QÆM; i?S+ M;mv M i?Ov M?'iX *| i?
m®M; #'v M?B mX a m ç| b) +® ;„M; +?S i?"i M?B mX

æBM? >¢Q pW M?bM- F?¬M; +-M M;?o M;ÊB ç M; Km®M M?ªv p`Q i`QM; MQÊ+X
b¢+?X æti î i? ;BÊB # M M; Q`B- K°i ;B¼i h?€B 'i *?•M h?Ov +kM; çO ç +QÌM; ;
M? m pÐ ç–mX G9+ M`v F?¬M; i?m M?B m K°i +?9i- ç| KÊB H` F M;®+X

oW H9+ ç|- ?„M H¢B #` L?•K hB m .B m +?¢v iÊB FûQ H¢BX

@ æBM? bQ ?mvM?- bQ ?mvM? M;`M p¢M çWM; tm®M; ç|5

hB m K"THûM HûM H9i H9i i?'T ;B¼M; M|BX

@ a Q\ ob b Q\

æBM? >¢Q bYM; b®iX G) M`Q i`QM; MQÊ+ bm®B M`v- +| i?S ;b +U+ F€ ç€M; bÊ b

hB m K"TH+QÌB ;B M tªQ- î # M i B æBM? >¢Q M|B M?Ä K°i +•m ;b ç|X

Jti æBM? >¢Q M?'i i?ÌB ç2M H¢B,

@ *€B ;b\ "bM? i?QÌM; M;QÆB ç m çB M;Q`B- çB iB m p`Q i`QM; ç| b Q\

hB m K"TH° p Kti ç m F?´- M|B,

@ h F?¬M; +| #B M T?€TX S?¢K pB +O pQÌM i?m®+ M`v +?ŠM; [m +?d +| # #®M
pW iÊB- ,M [m€ M?B m i?–M i`B #ªQ /QÊ+- F?¬M; i?Q+? SM; çQÊ+- ,M iÊB ?ÄM;
çB [m€ M?B m- F?¬M; i? H`K ;b F?€+ ?ÆM H` +?Q ` Î i`QM; MQÊ+ M`vX L m F?
i`QM; pQÌM i?m®+X L m p"v #•v ;B| +€B pQÌM i?m®+ i?–M HBM? M`v- +?d bÊ ç½ :

æBM? >¢Q F?¬M; M|B ;bX

ob b Q i M K"THM`Q +kM; +U+ T?~K M?Q i? X h®M; E?mv i ç½ M?Q i? - L?•K hB m
|+ ç€M; ç€M?X

æB iB m p`Q i`QM; h?€B 'i *?•M h?Ov- T?mM; T?Q +O i`ÌB M?Q i? - b) #` i?B M H

e9yX *?QÆM; e9R, .QÊ+ h?ªQ h?`M? hBM?

L?bM p¬ b® +QÌM; ;Bª M?ªv Î i`QM; Q m®M; iWM; M;KK h?€B 'i \*?•M h?Ov- i`QM
+-m F?~M +?Q #¼M ?¼X L m M?Q M?[M; M;QÌB M`v #B i- i?S KbM? m®M; iWM; M
L?•K hB m .B m iB m iB M ç¢B iB M` - +?d bÊ i`QM; M?€v K„i b) T?mM +ª +ÆK ç
b) M?ªv ` ,M iQÆB Mm®i b®M; i M K"TH+? i #–K FB X

@ >„+ ?„+- bQ ?mvM? çB i?2Q i X æBM? bQ ?mvM?- +?Q bQ ?mvM? t2K i?S i®i

L?•K hB m .B m H¬B FûQ æBM? >¢QX > B M;Q`B HûM H9i HmB ` M;Q`BX "¼M ?½
FK- H¢B iÈB K°i +QM bm®B F?€+X

aQ pÈB /ÁM; bm®B h?€B 'i *?•M h?Ov i`QÊ+ ç| - +QM bm®B M`v M?Ä ?ÆM `i M?B
;B®M; M?Q K°i pkM; MQÊ+ M?Ä #^M; +?"m `Y K†iX GQ¢B +?'i HÂM; M`v p¬ +MM
+?'i- F?¬M; KMB- M?QM; H¢B T?ªM t¢ ` K°i HQ¢B K`m b„+ F€ H¢ ;B®M; M?Q K°M
M;Q`B i ?Q K„i i?¬M K X

@ æ•v H` h /U p`Q- h?€B 'i *?•M h?Ov hBM? S?€+?\\

æBM? >¢Q i?'i FBM?X

æ•v +?QM? H` i?¬M p`i +ÁM ?B K i?'v ?ÆM +ª h?€B 'i *?•M h?OvX æ•v +?QM? H`
'i *?•M h?Ov iQ+? Hkv i?2Q i?€M; M;`v M;QM; iK i?`M?X a m F?B HQ¢B #Ä i¢T +?'
?Q`M iQ`M ç m H` iBM? ?Q i¢Q i?`M?X *?Q /M H'v iW i`QM; ç| ` +?d K°i +?9i #^M
;B M; MQÊ+ #bm? i?Q`M;- +| i? #B M ;B M; MQÊ+ i?`M? bm®B MQÊ+ i?¬M T?mM
*€+ HQ¢B /B m /KM; F?€+ H¢B +`M; p¬ +MM; p¬ i`MX

G¬M M`v æBM? >¢Q F?¬M; +?9i /Q /U M`Q- H`T iS+ i?m pkM; h?€B 'i *?•M h?Ov hB
i`[ p`iX

>„M i?"K +?Q ç`Q +ª # i?QÊ+ ç'i- M; v +ª #MM +€i tmM; [m M? +kM; F?¬M; #m¬M

L?[M; #MM +€i M`v ç½ iWM; çQÊ+ h?€B 'i *?•M h?Ov hBM? S?€+? iQÈB çšK- +kM
Hmv M +€+ HQ¢B ç M /QÊ+ - +kM; +| i? i? v ç`B ç` +?'iX J M; i`î H¢B i`QM; i¬M
i?ª p`Q i`QM; pQ`M i?m®+ +O i¬M; K¬M- +| i? M•M; + Q pQ`M i?m®+ #bm? i?Q`M
+ Q tm'i ?B M K°i Qi i?¬M i`B #ªQ /QÊ+ +kM; +?Q #B i +?WM;X

@ æQÊ+ `²B- p`v çQÊ+ iBM? i?¬M #ªQ /QÊ+ `®i +m°+ î MÆB M`Q\\

a m F?B ç`Q iQ`M #° +QM bm®B h?€B 'i *?•M h?Ov hBM? S?€+? +i tQM;- æBM? >

@ h´M; +°M; +| ? B ;®+ +•v i?¬M /QÊ+ i?`M? iBM?X J°i ;®+ +•v H` >mv i L; ¼+ oQ
F?€+ H` h?B M >¼ "´M; \*?Mv h?ªQX i`QM; MY M,K M`v- i +?d i?dM? i?QªM; t
i?¬BX > B H½Q M`v +ÁM ;BªQ ?Q¢i ?ÆM +ª ?² Hv- +ÁM `i iB iB MX h ç½ bmv M;?
#„i çQÊ+ +?9M;- +ÁM #` +?9M; çM ;BÐM æQÊ+ `²B- i?U+ HU+ +O +?9M; +kM;
i?¬M; +€+ HQ¢B ç°M i?m`i- F?| +| i? #„i çQÊ+X \*?¶ î F?¬M; +® ç`M?X *| i? M?
T?ªB t2K p`M F?Q

h?`B çB K L?•K hB m .B m M?„+ iÈB ? B ;®+ +•v #ªQ /QÊ+ i?`M? iBM? M`v- ?„M ?

h`QM; H9+ M¡B +?mv M- +?Êi M;?2 T?Q t ç°i M?B M i`mv M ç M iWM; çÊi `Qi ;`C

J°i ç¢Q HQm [m M; ?mv i b„+ - K°i ç¢Q HQm [m M; K`m FBK ?Q`M;- H'v i®+ ç° M?
v î i`QM; pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i

@ G` ? B p`ç|

L?•K hB m .B m F m HÈMX

@ æm´B i?2QX

æBM? >¢Q M„K H'v L?•K hB m .B m- ¬K K°i iB M;- î M; v i¢B +?¶ M?ªv H'v ç`- i?C
t X

*€+ +Q`M; ;Bª i`QÊ+ ç| T?€i çB M pb h?€B 'i *?•M h?Ov- +kM; ç m #Ä H¢B b® h?€
F?¬M; M?B m H„K- çm´B i?2Q p T?Q ? B ç¢Q HQm [m M; M`vX h`QM; H9+ M?'i
?¶M HQ¢M K°i KªM?X J„i K¶B M;Q`B ç m #„M ` ?²M; [m M;- ;B®M; M?Q i?Ä M?bm
#° pQ`M i?m®+ M;´M M; M;X

h`QM; F?QªM; i?`B ;B M M;„M- `i M?B m i?¬M i`B #ªQ /QÊ+ M;?bM M,K- p¢M M
M?½Q- [mª i?U+ +?QM? H` T?Q +O i`BX

æ€M; iB + î i`QM; ?Q`M +ªM? M?Q p`v- T?-M HÈM +€+ i?B M i`B +QÌM; ;BªL?•M i
 +?d+| i? /U p`Q HU+ i?•M i? - b Q +| i? çm´B i?2Q F`T ? B ;®+ +•v i?`M? iBM?
 @ æ€K M; QÌB M; m tm`M ç iB M [m€B /`- HçB /€K çm´B i?2Q i \
 @ > ? ? - iÈB `²B- çm´B i?2Q H½Q iY çBX J°i ç€K M; m M; ®+ - i?`i F?B M i #m²M
 J°i ççQ b|M; iBM? i?-M- F?m +? i€M ` i` M F?-M; i`mM; X
 h'i +ª K¼B M; QÌB M; ~M M; ÆX
 æ•v H` b|M; iBM? i?-M /Q HQm [m M; K`m çÄ @ >mv i L; ¼+ oQÆM; h? K i?ª ` X
 L| /WM; î i`QM; #-m i`B # M i`QM; pÁM; #ªQ ?° bm®i- iQ`M i?•M T?€i` €M? b€M
 M?Q K€m HçB +| i? K¼+ ` ? B i v- ? B +?•M p` +€M? i vX "° Kfi M; k [m M ç m +
 ;B®M; M?Q K°i çS i` X \*?d+| çB m i` M +^K HçB +| K°i +?ÁK `•m ` "KX æS i` M`v
 i? - M?€v K„i KÍ KB M; ;B m +ÊiX
 @ hB m K`T- M; QÆB i bK ç²M; HQçB iÈB #„i i b Q\ > ? ? - K°i ç€K M; m tm`M
 >mv i L; ¼+ oQÆM; h? K M?bM i?`v çQÊ+ L?•K hB m .B m- M?`i i?ÌB /QÆM; M M?
 i`mM; /QÆM; /QÆM; ç„+ w +QÌB iQ,
 @ L; QÆB [m€ M; •v i?Æ `²BX J°i ç€K +†M #½ bS+ +?B M ç`m F?-M; çQÊ+ M, K T?-
 ?Q`M; b Q\ L; QÆB F?-M; M?È `ä b Q\ h`QÊ+ ç•v M; QÆB #` i /¼ bÊ ç M KS+ ?²M
 iû M; ½ p`Q i`QM; ?® T?•M +O KbM?
 G9+ ç| Kfi L?•K hB m .B m t M? HçBX
 *?mv M t`m ?` M?Q i? HçB +| i? #` i M i?ªQ K°+ iBM? T?9+ ?„+ M`v M|B ` î i`Q
 p`vX
 @ o`v i?b ç½ b Q\ L; QÆB +?Q `^M; KbM? ``i i?-M; KBM? b Q\ >„+ ?„+ - p`v M; QÆ
 h?€B `i \*?•M h?Ov M; QÆB çB m®M; K¶B M; `v- ç m #` H½Q iY çB iB m iB M- ççB iB M î i
 L?•K hB m .B m M´B ;B`M Km®M H`v HçB +?9i Kfi KkBX >„M pW M|B tQM; M?[M
 F?€+ H`T iS+ t M? KûiX
 @ hB m K`T M; QÆB M|B +€B ;b\
 G¶ KkB h®M; E?mv i +kM; #„i ç-m Km®M T?mM F?|BX
 :B ?Ä ç€M; #` +?ûK i`, K ç Q M; `M ç Q M`v HçB +| i? çB iB m iB M- ççB iB M î i
 JÈB pW `²B KbM? +ÁM m®M; M?B m M?Q p`v
 @ •+? æWM; ?B m H-K- F?-M; T?ªB H` +€B Q +€+ M; QÆB pW +QÈT ç•mX í ç•v
 L?•K hB m .B m ;BªB i?Q+? pÈB F?Q i? ``i v m ÈiX
 æ9M; H9+ M`v
 o Q5
 J°i ççQ M?•MªM? ç°i M?B M M? M?M?Q iB +?ÈT p¼i H M- ç°i M?B M i`T FQ+? +?
 h? KX
 æ| H` "´ h?B M Zmv i u m >Q`M; X
 @ :B ?Ä [m€B /` M; m tm`M M`v HçB /€K #„i i
 >mv i L; ¼+ oQÆM; h? K ç†+ #B i ç„+ wX >„M +?`i i`QM; M?€v K„i F?B i v "´ h?B M
 #„i çQÊ+ M|- i?•M i? H v ç°M; - M; v H`T iS+ i?m`M /B H M + Q MY i?QÊ+ - i`€M?
 @ sm®M; ç•v +?Q i 5
 "´ h?B M Zmv i u m >Q`M; ?ûi HÈM K°i iB M; X h`QM; HÁM; #`M i v +O ?„M ç°i M?

h`QM; ?°T M; ¼+ T?|M; ` p¢M ¢¢Q i?–M [m M;- K°i HU+ ?9i FBM? F?OM; im¬M ` -
M?€v K„i # Q T?O >mv i L; ¼+ oQÆM; h? K p`Q i`QM; ¢|- ?9i K¢M? p`Q i`QM; ?°T
"B M +® M`v M?`i i?lB i?m ?9i €M? K„i K¼B M; QlBX
a) ¢„+ i?O b Q\
æ½ +| M; QlB •K i?–K +?m`M #`- F?B "´ h?B M Zmv i u m >Q`M; i?"i bU pW i?m >v
p`Q i`QM; ?°T M; ¼+ - #¼M ?¼ b) ¢°M; i?O i` M? ¢Q¢iX .M b Q ¢•v +kM; +?QM? H`
iBM?- +?QM? H` ¢² /`M? `B M; +?Q +?Q i¬MX \*?d +–M M„K ;B[ K°i +?9i- b m M`v
F H` M¶ HU+ i`ª ;B€ HÈM i? M`Q- +kM; ¢€M; ;B€X

e9RX *?QÆM; e9k, :B^M; *Q

@ :B ?Ä ;BªQ ?Q¢i [m€B /`

h` M Kti >mv i L; ¼+ oQÆM; h? K ?B M ` i?–M b„+ FBM? bÊX L| HB m K¢M; ;B½v
K°i ¢¢Q ?mv i [m M; M²M; ¢"KX *m®B +MM; M| pšM i?Q€i F?ÄB HU+ ?9i ¢€M; bÊ
M[F?¬B T?K+ iU /QX *?d +| ¢B m +| K°i bÊ `•m ?mv i b„+ M?Ä ¢½ #` i?9i p`Q i`Q

@ æ€M; iB +

"´ h?B M Zmv i u m >Q`M; i?Î /`B K°i iB M;- i`QÈ+ iB M i?m ?°T M; ¼+ p`Q i`QM; i
h?'i #¢B i`QM; ; M; i'+- i?B m +?9i M[ H` +| i? M?"M ¢QÊ+ K°i ;®+ i?ªQ K°+ iBM
>„M +9B ¢–m M?bM p T?Q # M i`QM; ?°T M; ¼+ - M?'i i?lB H° ` p p m B KWM; X

J°i bÊB `•m M?Ä `ÆB t m®M;- H° ` M; mv M ?bM?- ?| i?`M? HÈM +?WM; K°i M?€
M?Ä #^M; M; |M i v- KQÊi K`- i`QM; b m®i M?Q M; ¼+ X Í +?¶ ¢Si +?ªv ` K°i +?'i HÄ
` KMB i?m®+ i?Q M; i?QªM; X \*?d +–M ?Qi p`Q K°i ?ÆB- ¢ m b) F?B M M; QlB i +

*| i? +| ¢QÊ+ K°i ¢Q¢M >mv i L; ¼+ oQÆM; h? K M?Q p`v- +QB M?Q H` K°i T?–M

@ > ? - H½Q ;B` M`v- M; QÆB i?B m +?9i M[#` ¢€K M; QlB [m€B /` FB #„i b Q\ S
> ? - B #ªQ M; QÆB ¢„+ w +?Q H„K p`QX æ€M; ¢lB5

J°i ;B¼M; M|B ¢–v p ¢ iB M p M; H MX

æ| +?QM? H` K°i ;®+ i?ªQ K°+ iBM? F?€+ @ h?B M >¼ "´M; \*?Mv hªQ K` L?•K h

hQ`M i?•M hªQ K°+ iBM? M`v T?€i ` €M? p`M; |M; €M?- ;B®M; M?Q H` K°i +•v +
+U+ F€ t'm tQX JB M +QÐM; +| +?9i ?bM? M; QlB- M?QM; F?¬M; +| /€M; /'T +O M
;B®M; M?Q ?B M i`QlM; i B M¢M t2 +°- ?Qt+ M?Q +` +?m #` M; QlB ¢"T M€iX "° /
+?Q iB M ?| ?Q`M iQ`MX

@ B t'm M?Q +€B +?`v ;¶ M; QÆB +?S5

>mv i L; ¼+ oQÆM; h? K +ª ;B`M M|BX

@ :B H` +€ iQM?- #° /¢M; +| +€ iQM?- M; QÆB ?B m F?¬M; \
h?B M >¼ "´M; *?Mv hªQ +kM; M´B ;B`MX

S?Q /QÈB ¢½ +| M; QlB F?¬M; M?šM M¢B ¢QÊ+ - ¢ m T?|M; M; QlB M?ªv H M- +?°T

æ€M; iB + /QÈB HU+ HQÈM; €T i? i`QM; i?B M ¢` M`v- +?Q /M H` +QlM; ;Bª +'T
i? M?ªv + Q iÈB # KQÆB M, K KQÆB i?QÈ+ - ,M #ªM F?¬M; pÈB iÈB ? B i?ªQ K°
H–M- H¢B i?B m +?9i M[;B`i ¢QÊ+ K°i bÊB ` m +O h?B M >¼ "´M; *?Mv hªQ X

> B i?ªQ K°+ iBM? M"v +kM; H" F iB M M?•M- HBM? ?Q¢i iÈB +U+ ¸B K- iBM? i?
i?"i` - H¢B F?¬M; i`®M ¸B- K" #„i ¸-m +® w F?B m F?Q+? +QÌM; ;Bª u m i°+ p" L?
T?€i ¸B M- H¢B F?¬M; +| M; QÌB M"Q i?"i bU +| i? #„i ¸QÊ+ +?9M; X
LY M; "v b m- K°i b® M; QÌB iW #Ä w ¸`M?X *,M #ªM H" F?¬M; #„i ¸QÊ+X
J¼B M; QÌB +?mv M HU+ +?9 w ¸ M i?-M i" B #ªQ /QÊ+ F?€+ i`QM; pQÌM i?m®+ i?
h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- i'i +ª K¼B M; QÌB #'i ¸-m M?' i?ªQ /QÊ+- ;B®M; M
+-M +M p" i?"i i?" i?m ;ti ?Q K-mX "¼M ?¼ ¸²M; HQ¢i K°i ¸QÌM; +M [mûi [m X
iQÆB i®i- ?B M i¢B M; v +ª K°i ;®+ +•v +Ä M?Ä +kM; F?¬M; +ÁMX h?"K +?Q- K°i
i?QÊ+ #MM ¸'i- #Ä i'i +ª p"Q i`QM; #bM? i`[p"i F?¬M; ;B M K M; ¸BX
a® #MM ¸'i M"v Mm¬B /QÐM; p¬ b® i?-M i" B #ªQ /QÊ+- ~M +?S i`QM; ¸| +?i /BM
#²B /QÐM; ` +M; M?B m i?ªQ /QÊ+ ?ÆMX
E?¬M; ¸-v MY M; "v- iQ" M #° pQÌM i?m®+ i?-M HBM? #B M i?"M? K°i KªM? ¸'i +
@ P ? ? - H9+ M"v T?€i
h" L;mv i i bK iÁB +€B i9B M?Ä i` M #KM; KbM?X h`QM; +€B i9B F?¬M; ;B M i` M #
M?B m i?-M i" B #ªQ /QÊ+X L| +kM; H" F ¸-m iB M ¸"Q K| + #MM ¸'i i` M Kti ¸'i
M; QÌB F?€+ KÈB #„i +?QÊ+ i?2X
æBM? >¢Q +kM; ¸ M; H2M HûM pmB KWM; X
J v K" i`QÊ+ F?B ¸ M ¸•v F?B Hmv M i" T ¸9+ F?Q- KbM? ¸½ H'v ` `i M?B m /KM; ;
M"v i?"i bU T?€i i" B `²BX >ÆM ? B KQÆB K®i +?B + M?šM i`[p"i p" KQÌB K'v i`
i`QM; ¸ m ¸½ +?S ¸-vX \*?ì b m F?B i`H¢B o'M EB K h¬M; - +| i? i`U+ iB T Kì`
HBM? M?ÄX
>ÆM M[+€+ HQ¢B i?-M i?ªQ +-M i?B i ¸ +? Hmv M ` hBM? G >mv M h•K æ M
b m F?B ¸B ` M; Q" B ¸| - +| i? +? Hmv M ¸ M /QÊ+- +Sm b®M; h•v J¬M h?B M hm
@ æ€K M; QÌB [m€B /` M"v [m€ ?mM; i" M5
@ æ"Q ? i ¸² iY ¸² i¬M +O +?9M; i ¸B
> B i?ªQ K°+ iBM? ¸ m M?bM iÈB M; •v M; QÌBX hmv `^M; #¼M ?¼ +| i? i`€M? #` +
H¢B F?¬M; +| +€+? M"Q #ªQ p +€+ i?-M i?ªQ #ªQ /QÊ+ F?€+- +?d +| i? i`Æ K„i M
¸½ b®M; î i`QM; pQÌM i?m®+ M"v # Q M?B m M, K- +m®B +MM; +?d +ÁM H¢B +| K
h`QM; HÁM; +QÌM; ;Bª ? B i°+ +kM; +| F F?¬M; + KX "¼M ?¼ i`Æ K„i M?bM ? B
i`QÊ+ K„i- H¢B F?¬M; +€+? M"Q #„i ¸QÊ+- MQÊ+ #¼i +kM; b„T +?ªv F?¬X
a m F?B /Q /U K°i ?²B- +QÌM; ;Bª ? B i°+ #„i ¸-m HK+ iK+ `ÌB F?ÄB pQÌM i?m®+ M
L;Q¢B i`W pQÌM i?m®+ i?-M HBM? ` - i`QM; /B +?d i?-M #Q +ÁM +| p¬ b® /B #ªQX
i? +? i ¸QÊ+ +?¶ M"v- +-M T?ªB ¸B iÈB MÆB F?€+ i?Y i?ÌB p"MX
*m®B +MM; - æBM? >¢Q K M; i?2Q L?•K hB m .B m +kM; `ÌB F?ÄB pQÌM i?m®+ M
L m F?¬M; +| +Æ /mv M pÈB i?ªQ K°+ iBM? /"M? `B M; +?Q +?Q i¬M FB - æBM?
JK+ iB m F iB T +O ?„M H" i?Y i bK FB K i?-M i" B K" æ Q h' p" EB K h' +-M- b m ¸
i`mv M i?mv i- ¸®i i?-M ?Ä - +| H) +| i? M?"M ¸QÊ+ KªM? i?B M ¸` +?B M i`QÌM
K°i bU +€K /¶ F?¬M; M?ÄX

@ ob b Q\

Gw EB K v ¸SM; HšM; H†M; î i`QÊ+ H m HÈM ¸QÊ+ ¸ti i¢K i?ÌB î F?m pU+ #" + i? M
G ¸SM; +€+? ¸| F?¬M; t X

smM; [m M? H" M?[M; iB M; H ?ûi- ?Ä [m M; i`MM; i?B MX
æ¢B i`"M #ªQ p M9B ç½ #` +¬M; T?€X
:-M p¢M ç iY o'M EB K h¬M; - #` F ç`+? pÈB b® HQÊM; F?´M; H² ûT i`"M tm®M; [
HmB p T?Q b m- +?QM? H" p€+? ç€ p¢M i`QÊM; X h`QM; #-m i`ÌB- M?[M; /•v tQ
;-M M?Q T?QM; iÄ iQ" M #º bÆM K¬M o'M EB K h¬M; Î i`QM; ç|X
h`QM; Kºi ç K- bÆM K¬M `ÆB p"Q i v; B†+X
*€+ ç iY o'M EB K h¬M; #` p•v F?®M Î p€+? M9B i` M [mªM; i`QÌM; - +?d HQ€M; i
çºi M?B M i M i€+- H" #ÎB pb æQÌM; S?"i G i?O i¼ o'M >bM? æQÌM; #€M çSM; K
L; v H9+ ç-m +ÁM +| M; QÌB F?¬M; iBMX L?QM; F?B; -M p¢M €M? K„i i" M K„i M?bM
p`FB K im +MM; pÈB ç iY GB i h?B M EB K h¬M; iB m /B i M?[M; bQ ?mvM? ç i`
+MM; pÈB ç€K M; QÌB S?QÆM; hB m M- tm'i ?B M Î i`"M ç` ç`+?- i'i +ª K¼B M; QÌ
Î i`QM; M?QM; iB M; K„M; +?YB- æQÌM; S?"i G iWM; #QÈ+ çB iÈB i`QÈ+ K†i Gw E
#QÈ+- ?„M /WM; H¢BX
@ ob b Q\
>„M H¢M? HMM; +QÌB,
@ h +?d i?m ??²B i?S i?mº+ p KbM? K" i?¬BX æB m M"v +| ; b F€ [m€B +?S\
@ h?S i?mº+ p #ªM i?•M M; QÆB b Q\
E?| 2 KB M; Gw EB K v Hº` Kºi bU t2K i?QÌM; X
@ L, K ç| bQ i¬M i`mv M +?S+ p` +?QÎM; K¬M- p®M M M i?mº+ p i X Gm" M pä +-
?B M ç®B pÈB i¬M; K¬M- M; QÆB +| çB K M"Q bQ b€M? çQÊ+ pÈB i \

e9kX *?QÆM; e9j, Zm v æ-m :B€Q

@ L?QM; pb b Q M; QÆB H¢B H" +?QÎM; K¬M- i H¢B +?d +| i? M; ?2 i?2Q ?B m H
iÈB H"K T?K i€+?Q M; QÆB\
æQÌM; S?"i G +QÌB ? ? - F?m¬M K†i p†M p QX .QÈB +•v çm®+ bQB b€M; - ?„M; i
@ æ½ M?B m M, K M?Q p"v- i pšM +?Ì çÊB M; "v M"v- çÊB +Æ ?ºB Kºi H-M M[çQ¢
i?mº+ p i X h`ÌB i?´v- +m®B +MM; i ç½ i?U+ ?B M çQÊ+X
@ >| ` M; QÆB pšM Hm¬M; ?B ?"M Î i`QM; HÁM;
Gw EB K v i?Î /"B Kºi iB M; - M; ~M; ç-m H MX h`QM; M?€v K„i- i?¬M b„+ i`Î M M M,
+?´i p'M,
@ L?QM; M; QÆB bY /KM; i?O çQ¢M M?Q p"v- +?Q /M H" çQ¢i çQÊ+ +?S+ p` +?QÎ
i¬M bQ i´ i?´i p¼M; b Q\ *´m F i pÈB; B†+ M; Q¢B t•K- i` M i v +O M; QÆB- ç½ M?
iY i¬M; K¬M- M; QÆB pšM tSM; pÈB +?S+ p` +?QÎM; K¬M b Q\
@ > ? - M; QÆB i?U+ bU M; •v i?ÆX æQÊ+ H"K pm i?m H"K; B†+X h'i +ª H`+? bY
æQÌM; S?"i G +QÌB M?¢i- M|B,
@ Gw EB K v- M; QÆB i?•M H" +?QÎM; K¬M- ç i¬M; K¬M `ÆB p"Q imv i +ªM?- ç p
F?¬M; +€+? M"Q M; ,M +ÆM b|M; /[X L; QÆB KÈB H" iºB M?•M i?"i bU +O i¬M; K¬
+? i i¢ iºB- +ÁM çÊB iÈB F?B M"Q\
Gw EB K v +-K i`QÌM; FB K çSM; i?ŠM; - b„+ K†i #bM? ioM? M|B,

@ o'M EB K h¬M; +?d +| +?QÎM; K¬M +? i i`"M- F?¬M; +| FB K F?€+? ç-m ?"M; X æ
H'v iQM? K¢M; +O i - Km®M çQ¢i H¢B i'i +ª- p"v bY /KM; FB K +O KbM? K" M|B
@ > ? ?
æQÌM; S?"i G +QÌB ? ? ,
@ h b) F?¬M; ç-M M?Q p"v ç•mX h b) ÎT?Q b m- p" +?Ì M; QÆB i?"M? i?9 #` M?
i`"MX >"M ç¢B M?•M ç½ ç€T SM; i - +?Ì b m F?B M; QÆB +? i- i +?QM? H" h•M +?C
>B M i¢B- i?•M T?"M +O æQÌM; S?"i G i i¬M [mw- F?¬M; M?'i i?B i T?ªB +?B M
M; QÆB5
@ L; QÆB
Gw EB K v +ª ; B" M M|B,
@ æ² M?m M?QÊ+5
æQÌM; S?"i G +?d ?W H¢M? K°i iB M; X
æ9M; H9+ M"v
@ G½Q iY ; B i M; QÆB i M b9+ bBM? T?ªM #°B bQ K¬M M?" M; QÆB
J°i iB M; ; -K HÈM p M; H MX J°i i?•MªM? iW T?Q # M +¢M? H Q iÈB- M; QÌB F
æQÌM; S?"i G X
h`QM; ç¬B K„i æQÌM; S?"i G H|2 H M ?"M [m M; X >„M +kM; F?¬M; M?bM- i`Î i v
[m M; T?Ki` - i`U+ iB T +?ûK ç iY o'M EB K h¬M; M"v i?"M? ? B çQ¢MX
h`QM; [mªM; i`QÌM; - M?'i i?ÌB p M; H M M?[M; iB M; T?šM M°`Qi; "QX h`QM; K„i
ç iY o'M EB K h¬M; ç m M?Q Km®M T?mM` HY X "¼M ?¼ F?¬M; i? iBM p"Q M?[
o`i`QÎM; ; Bª i`QÊ+ FB M„K; B[ ?bM? Hm"i +O i¬M; K¬M- ; B[ ; bM i`"i iU i¬M; K¬M
ç€- M?'i i?B i /B M p¬iQ- F?¬M; +•m M iQ iB M?- H¢B +| i? #B M ?| M? M? +?|
i?"M? M¶B bd M?K+ HÈM M?'i i`QM; H`+? bY o'M EB K h¬M; X h`QM; HÁM; `i M?B
iB T M?"M çQÊ+ çB m M"vX "¼M ?¼ +ªK i?'v ? i bS+ KÆ ?²
æ°i M?B M
@ aQ T?K- ç•v F?¬M; T?ªB H" bU i?"iX aQ T?K- ç•v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" bU i
h`QM; ç€K M; QÌB- K°i i? M? MB M +| T?¬M i?'i ?²M H¢+ T?€+?- HªQ çªQ çB iÈB-
S?"i G - M|B,
@ L; "B b Q +| i? H" F T?ªM #°B çQÊ+X "¼M ?¼ ç´ Q M +?Q M; "B +| T?ªB F?¬M;
•M? K„i æQÌM; S?"i G M?bM M; QÌB i` im´B M"vX \_'i M?B m M; QÌB ç m M?"M` M
>„M i M H" GQm hm'M E? M?- H" K°i p` ç iY +?'T T?€T +O o'M >bM? æQÌM; - +k
çªQ +€+ ç iY +O æQÌM; S?"i G X
GQm hm'M E? M? imv `^M; i?B M iQ F?¬M; T?ªB M´B iB M; - M?QM; i?€B ç° H"K M
i`QM; M?[M; M; QÌB bMM; #€B bU i`mM; i?U+ +O æQÌM; S?"i G - ; -M M?Q t2K æ
+O KbM?X
G9+ M"v æQÌM; S?"i G ç°i M?B M i`Î i?"M? F T?ªM #°B i¬M; K¬M- ?„M #` çª FQ+
@ hm'M E? M?- bQ T?K i +?d Km®M H'v H¢B M?[M; ; b i?m°+ p KbM?X
æQÌM; S?"i G M?bM M; QÌB i` im´B M"v- €M? K„i i?Q€M; +| T?¬M ¬M ?Á ?ÆM K°
@ Zm çSM; Î# M +¢M? i - +?Ì iÈB M; "v i M„K; B[o'M EB K h¬M; - i'i M?B M b) +|
@ E?¬M; X L; "B çWM; M|B M[X o M tBM M; "B- bQ T?KX L; "B M|B K°i +•m- i +kM;

GQm hm'M E? M? ç½ H`ÆB ç-v Kti,
 @ L;`B M|B +?Q i`#B i- M;`B F?¬M; T?ªM #°B i¬M; K¬MX L;`B H`ç M; ç9M; ç M;
 *ªK ;B€+ iQM M;QÐM; i`QM; HÁM; iQM M;QÐM; bKT ç´- F?B M GQm hm'M E? M? +
 ç´X
 •M? K„i æQÌM; S?“i G`T?S+ i¢T- +m®B +MM; pšM M? M?“M; H„+ ç-mX
 @ E?¬M; +| F?ª M,M;
 GQm hm'M E? M? ?ûi HÈMX
 E2M;X
 >„M`9i i`QÌM; FB K`- ç M; M; +´ KbM?- M|B,
 @ aQ T?K- #•v ;Bì [m v ç-m H¢B pšM +ÁM F`TX h`p M tBM M;`B G) M`QM;`B Km®
 Kti M;`B b Q\
 J°i iB`M?m ?Á`+m®B +MM; i`QM; K„i æQÌM; S?“i G`ç½ #B M K'iX
 >„M H`m p i K€m i`M HQÐB i`QÌM; FB K i`QM; i v- H¢M? HMM; i?®i H`M,
 @ h`QM; i v i`ç½ /QM? K€m +O`F?¬M; Qi M; QìBX h? K K°i KbM? M; QÆB +kM; F?
 @ > ? ? ?
 GQm hm'M E? M? H„+ ç-m- M?`i i?ìB i?`i p¼M; iÈB +U+ çB KX
 > B K„i ?„M T?mM`HY` ;B”M,
 @ L;QÆB F?¬M; T?ªB H`æQÌM; S?“i G`- M;QÆB F?¬M; T?ªB H`æQÌM; S?“i G`X`
 T?ªB H`M;QìB`æQÌM; S?“i G`- M;QìB çSM; ç-m o'M >bM? æQÌM;- ç¢B M K M?•
 +?`m F?m'i T?K+X L;QÆB F?¬M; ;Bª çQÊ+ ç•m æQÌM; S?“i G`poM? pB M +kM; b
 h¬M;X > ? - ?„M ç½ +? i- +? i`²B`aQ T?K- i i?2Q M;`B5
 GìB +ÁM +?Q`/Si- ?„M ç½ çQ`M; M; i`QÌM; FB K K°i +€B- K€m iQÆB #„M`X
 Í i`QÈ+ Kti ;¬M p¢M ç`iY o'M EB K h¬M;- GQm hm'M E? M? +¬K FB K iU p”MX
 h`QM; i?B`M ç` ?Q”M iQ”M v`M H†M;X h`QM; H9+ KÆ ?²- /QÌM; M?Q pšM +ÁM p
 +m²M; +O`M;QìB i`im´B M”v i`QÊ+ F?B +? iX
 æ°i M?B M- H¢B +| K°i p`ç`iY o'M EB K h¬M;- iW i`QM; ç€K M;QìB H`Q iÈBX >„M
 ioM? M|B,
 @ æQÌM; S?“i G`- M;QÆB i`mv`Mi?K pã +¬M; +?Q i- i`T?ªB ;¼B M;QÆB K°i iB M
 i`ç½ iWM; bMM; #€B M?`iX E`iW M;`v M;QÆB i`Î i?“M? F`T?ªM #°B- ÆM M;?o`
 imv iX L?QM; K°i M;`v H`K bQ +ª çìB H`K +? X h`imv`^M; +ªK i?`v t'm ?´#ìB p
 M;QÆB- M?QM; imv i ç®B F?¬M; i?`pmM; FB K p`T?Q`M;QÆBX h?•M H`ç`iY c
 i?`M? Hw K¬M ?°- +kM; F?¬M; +ÁM Kti KkB M”Q b®M; Î i`M i?` ;BÈB M”v
 GìB +ÁM +?Q`/Si- p`i?`M? MB M i`im´B M”v +kM; pmM; FB K- iU p”M Î i`QÈ+ K
 J€m iQÆB #„M`#`i?QÈ+X
 @ æQÌM; S?“i G`- ?¬K M v iB M? i?¬v i`Á ;B[`i`p”M;QÆB •M çQ¢M M;?o`imv iX
 M K M?Bi®i- F?¬M; i?`H`K K°i F`#`i i`mM; #`i M;?o`X EB T M”v i`H`v K€m +O`K
 i`mv`Mi?K pã +¬M; +O`M;QÆBX EB T`b m i`T?ªB ;B i M;QÆB- ç`i`ª H¢B K®B i?
 G¢B +| K°i M;QìB iW i`QM; ç€K M;QìB H`Q iÈB- pmM; FB K ç`M? iU p”MX
 *?Êi K°i #|M; M;QìB H|2 H`MX Gw EB K v ç°i M?B M tm'i ?B M Î #`M +¢M? ?„M- ç
 idM? M|B,
 @ L`K M?B i®i- T?ªB v`m [mw H`v #ªM i?•MX \*?`i F?¬M; bÊ- b`Q F?¬M; i¢K b®M;-

@ *?QÎM; K¬M M?•M

o`ç iY i` im´B M`v [m€ ;®B î`QÊ+ M;QìB Gw EB K v ;`Q F?|+X

e9jX *?QÆM; e99, E?B aQ .B i h´\

æQìM; S?"i G ç½ iWM; +| mv p¼M; ç†+ #B i i`QM; iQ`M #° o'M EB K h¬M; X hQM?
/B M p¬ iQ- i?U+ HU+ H¢B K¢M?- H`K pB + +¬M; #^M; +?QM? i`U+- H` i?¬M iQÊM
EB K h¬M; X L;QìB +| i? i`î i?`M? ç iY +O ?„M- +kM; H` ?¢i;B®M; i?B M T?9 `i
M;?B K M;†i +O i¬M; K¬M- çQÊ+ + Q i¬M; FB K +?SM;X h'i +^a ç m bMM; #€B t2
iQÊM;X

L?QM; M;`v ?¬K M v- i?¬M iQÊM; bKT ç´X

>ÆM M[+ÁM bKT ç´ pÈB ?bM? i?S+ F?B M M;QìB i i?U+ bU F?¬M; i? iB T M?"M

L m M?Q æQìM; S?"i G +? i i`"M pbi¬M; K¬M- ?„M b) i`î i?`M? MB K FB m M;¢Q p
ç iY M`vX

L?[M; i`QM; i?•M i? M;QìB i? M? MB M ç¬v M?B i ?mv i- M`Q bÊ b) i?2Q ?„M +M
ç| ?ŠM b) KdK +QìB ?v bBM? ç¬v ?`Q F?QX

L?QM; p` i?B i /B M p¬ iQ M`v H¢B ?Q`M iQ`M T?aM #°B iQ`M #° i¬M; K¬M- T?aM
h¬M;- ç®B pÈB `i M?B m M;QìB i` im´B K` M|B- [m<sup>a</sup> i?U+ +?QM? H` iQM M;QDM;

æ•v [m^a i?U+ bQ pÈB ;B i #¼M ?¼- +ÁM F?B M #¼M ?¼ F?| +?`m ?ÆMX

_`i M?B m ç iY o'M >bM? æQìM; çSM; î i`QM; ç€K M;QìB- p K†i +kM; ç¬v t'm ?
çQÊ+X

.QÈB €M? çm®+ bQB b€M;- Mûi K†i æQìM; S?"i G M?Q T?O ?`M #,M;X æ®B pÈB i
K„i- ?„M pšM F?¬M; M?9+ M?Q+? +?9i M`QX

•M? K„i +O ?„M i?aM M?B M ç|M M?"M iWM; ç¬B K„i b€M; M?Q HÊB FB K- ?Q`M iQ
i`€B H¢B K M; i?2Q bU pmB KWM; i?„M; HÊB ;¬M M?Q T?€i çB MX >„M +QìB H¢M

@ æ€K M;m tm~M +€+ M;QÆB +¬M; b T?aB M;m i`mM; ç®B pÈB i M ç°+ i`B Gw EB
H9+ M`v +| M;QìB çSM; ` i`Ê ;B9T i - çÊB çQÊ+ iÈB M;`v K B F?B i H2Q H M +?
+?QM? H` +¬M; i?¬M- M„K ;B[HK+ i¼ +O b€m M;¼M M9B b„T iÈBX

@ S?B5

æ€T H¢B ?„M +?QM? H` M?[M; iB M; i?| K¢ T?d M?´X

@ E?¬M; M M bB i•K p¼M; iQÎM; M[X E?Q h? M? a K ç½ +? i- +kM; F?¬M; +| +€
M?•MX L m M?Q +€+ M;QÆB +ÁM M;Q M +® F?¬M; ?B m +?mv M- ç K M v i` M o'
+?av i?`M? b¬M;5

:B¼M; æQìM; S?"i G H¢M? HMM; + v M;?B iX >„M H` pQÆM; #€i ç^aM @ [mv i i•
iÈB #|M; ç KX

æ¬m E?Q h? M? a K #` MûK iÈB i`QÊ+ K†i K¼B M;QìBX

@ - æQìM; S?"i G M;QÆB E?¬M;- bQ T?K

oQÆM; hmv i S?QM; pšM #` Zm M S?B æ° FûQ H¢B- M?bM i?'v K°i +aM? iQÊM; M
B- i`QÊ+ K„i i`U+ iB T i®B b¬K- M;'i çBX

@ E?B bQ /B i i´- i°B F?¬M; i? i? X æQìM; S?"i G - M;QÆB +? i +?Q i 5

Gw EB K v +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M[ X a€i w T?€i` X L; QÌB FB K ?
HQM [m M; - H Q i?ŠM; iÈB +?¶ æQÌM; S?"i G X

@ > ? ? - ? ? æ®B i?O +O M; QÆB F?¬M; T?ªB H` i X

æQÌM; S?"i G +QÌB ? ? - i?•M ?bM? M? M? +?|M; HmB p T?Q b m- +,M #ªM F?
+?B M ç'mX

>`M .QĐM; EB K +O GB i h?B M EB K h¬M; pšM +QÌB M?¢i F?¬M; M|B- i?•M ?bM
h`QM; M?€v K„i ?„M `9i FB K` X EB K [m M; K`m çÄ T?|M; H M + QX J°i HU+ HQÊ
+U+ çB K- +?Êi tm'i ?B M- ;B®M; M?Q pb b Q i`QM; #-m i`lB `ÆB tm®M; X Zm M;
EB K h¬M; ;B®M; M?Q # M M; `v- H¢B ;B®M; M?Q M; •M ?` `ÆB tm®M; X

@ S?Ki

h`QÌM; FB K i`QM; i v Gw EB K v pĐ M€iX >„M T?mM ` K°i #9M; K€m- M; ½ # v M;
@ v +

hB M; F m FBM? M; ¢+ p M; H MX J°i #|M; ?bM? tBM? ç T # v p9i H M i`lB + Q- ¬K
?¢ tm®M; K†i ç'iX

æ| +?QM? H` T?QM; +?O h?Ov EB K S?QM; G G MX

Gw EB K v H¢B K°i +?B m i?`i #¢BX

L?[M; iB M; F m FBM? M; ¢+ F?¬M; M; WM; p M; H MX

h` M K†i >`M .QĐM; EB K H° p ç„+ wX J°i FB K M`v- +?QM? H` iQ`M HU+ ç•K` X
?B M i?U+ HU+- +?'M €T ç€K FB M ?¬B F?¬M; #B i b®M; +? i i`QM; o'M EB K h¬M

@ *?QÎM; K¬M M?•M *MM; #¼M ?¼ HB m K¢M;

@ > ? - ;B i- ;B i K°i #Èi K°i- ;B i ? B #Èi ? BXX

@ *| +? i K` i?¬B- bÊ +€B ;b- HB m K¢M;

h?'v K°i +ªM? iQÊM; M`v- i'i +ª ç iY o'M EB K h¬M; ç m i`ÎM M #¢Q ç°M; X "¼M ?
#` F?B T bÊ- i`€B H¢B i bM? +ªK [m¬M +?9M; /•M; i`Q- ;B®M; M?Q ?Ä /B K ?mM;
i'i +ª K¼B M; QÌB #` p•v Î p€+? M9B i` M [mªM; i`QÌM; ç m i`ÎM M çB M +m²M; - M
H` M?[M; ç iY i` im´B i?'v +?QÎM; K¬M M?•M #` i?QÆM; - K„i ç m ?²M; H M

@ J°i ç€K F?¬M; #B i +? i b®M; FB - K m #m¬M; #BM? F?Q ç¬m ?`M; - i b) HQm
M; QÆBX L m M?Q +| #`i F€ F M`Q /€K ç°M; i?O- ;B i +? i ?„M5

>`M .QĐM; EB K H¢M? HMM; M|B,

@ æQÌM; S?"i G - /Q M; QÆB iÈB ` i v5

@ æQÊ+X

æQÌM; S?"i G ;"i ç¬mX

>„M H¢B +| i? i?"i bU ` i vX i?•M ?bM? F?¬B M; ¬ H|2 H M- ;B®M; M?Q +QM +
h`QÌM; FB K i`QM; i v `ÆB tm®M; T?€i` p¢M ç¢Q ?`M K M; - ;B®M; M?Q Km®M H
+?¶ M`Q H¢B +| K°i p` ç iY o'M EB K h¬M; #` +?ûK ;B iX >„M ` i v [mªM?B M F?
çÂM H`v K¢M; X æ¬m M; QÌB # v p9i H M i`lB + QX

@ :B i i M b9+ bBM? F?B bQ /B i i´ M`v5

@ >¬K M v +?Q /M H` /B i K¬M- +kM; T?ªB ;B i i M T?ªM ç² M`v5

@ G`K i?`i i M b9+ bBM? M`v5

h`QM; M?[M; iB M; `®M; ;B" M- ?ÆM KQÌB p` i`QÎM; i?QÊM; i¬M; K¬M i|+ i`„M; t
K¼B ;B€- pQÊi [m ç€K M; QÌB- ç²M; i?lB # v p9i H M i`lB + Q- H Q iÈB i'M +¬M; p

@ > ? - K'v H½Q tQÆM; F?¬ +€+ M; QÆB- #bM? i?QÌM; ;¼B +€+ M; QÆB K°i iB M
+€+ M; QÆB H¢B +?Q`^M; i i?"i bU bÊ +€+ M; QÆB b Q\ L m M; v +ª +€+ M; QÆB +
i`mM; pÊB Gw EB K v- p"v i'i +ª ¢B ibK +? i ¢B5

æQÌM; S?"i G +QÌB ? ? - H¢M? HMM; + v M; ?B i- i?B i`B M +?B M F,- ;B®M; M?

@

@ GB m K¢M; pÊB M; QÆB

h`QM; M?[M; iB M; F m i?ªK i?B i- i`QÊ+ b m +| #®M- M, K p` i`QÎM; H½Q i|+ i`„M
/QÊB FB K +O æQÌM; S?"i G X

L?[M; H½Q M?•M M`v ¢ m ¢½ ;B`b„T +? - F?Q ?mv i bmv #¢B- p®M +| i?U+ HU+ F
M`v H`K b Q +| i? H` ¢®B i?O +O ?„MX h`QM; M?€v K„i- ?ÆM KQÌB p` i`QÎM; H½
æQÌM; S?"i G +?ûK ;B i iWM; M; QÌB K°i5

æQÌM; S?"i G ?¢ tm®M; Kti ¢'iX hQ`M i?•M ¢šK K€m- ;B®M; M?Q K°i ?mv i M?•M
?„M pšM ¢ M; M?Ä K€m tm®M; ¢'i iQ i€+? F?¬M; M; WM; X

*ªM? iQÊM; ?mM; €+ ¢šK K€m M?Q p"v- M; v +ª ¢€K M; QÌB >`M .QÐM; EB K- S?Q/
bÊX

.QÊB i?O ¢Q¢M i?"i bU ¢°+ €+- i`Î Kti p¬ ibM?- ` i v ?mM; i`M M?Q p"v- i`QM; M
/QÊB FB K +O æQÌM; S?"i G ¢½ ?ÆM # - #®M KQÆB M; QÌBX E?¬M; +| Gw EB K v
S?"i G +?QM? H` ¢ M?'i + Q i?O i`QM; o'M EB K h¬M; - ; -M M?Q F?¬M; +| M; QÌB
?„MX

hQ`M #° [mªM; i`QÌM; b€i p€+? M9B p M; H M M?[M; iB M; T?šM M°- ;B®M; M?Q
i? K Km®B p`QX

J„i i'i +ª ¢ iY o'M EB K h¬M; ¢ m ?²M; H MX "¼M ?¼ +?d +ªK i?'v i`QM; M; U+ /Q
Km®M M' K¢M? T?|M; `

@ :B i- ;B i æQÌM; S?"i G 5

@ :B i i M b9+ bBM? F?B bQ /B i i' M`v5

e99X *?QÆM; e98, h?B m h?•M

@ .B i K¬M i?b /B i K¬M- M;`v ?¬K M v +?Q /M i'i +ª K¼B M; QÌB i`QM; o'M EB K h
M?'i ¢`M? TªB ;B i æQÌM; S?"i G 5

@ *? i- +MM; +? i- ¢²M; [mv pm i" M5

æQ`M M; QÌB T?šM M° ;B®M; M?Q +m®B ¢ F?¬M; i? M; ,M +?†M i?Ov i`B m- ¢B M
G X

*K+ /B M M?'i i?ÌB K'i F?®M; +? X

h`QM; i?B M ¢` i`"M M; "T bU #B i?QÆM; p` M?B i ?mv i i?B m ¢®iX

S?QÆM; hB m M p` ¢€K + Q i?O +QÌM; ;Bª +O +Ym ¢¢B K¬M T?€B i?B i +?B M i
*K+ /B M ¢B M +m²M; M?Q p"v- +?Q /M H` #¼M ?¼ +kM; b) +ªK ;B€+ ?Qi i?Î F?¬M

GU+ HQÊM; ¢Q`M F i +O o'M EB K h¬M; i?"i bU H` ¢€M; bÊX hQ`M #° i¬M; K¬M ¢

@ > ? ? - K°i ¢€K F?¬M; #B i +? i b®M; X G) M`Q +€+ M; QÆB +?Q`^M; i F?¬M; /

æQÌM; S?"i G ;B®M; M?Q T?€i çB M- +QÌB ? ? - ?mv M F?Q iQ"Mi?•M / Q ç°M; F?¬M; +| +?9i bÊ ?½B M"QX

æ9M; H9+ M"v

@ .WM; i v5 æ iY o'M EB K h¬M; M;?2 H M?- i'i +ª /WM; i v +?Q i 5

Gw EB K v i`QM; KB M; T?mM K€m iQÆB- b m F?B F?¬B T?K+ K°i +?9i bS+ HU+- H„+ HQ +? Q çªQ çSM; H M- [m€i HÈMX

>„M /MM; ?mv M F?Q FQ+? T?€i •Ki? M? ` M;Q" B- ç ûTiB M; `®M; ;B" M +O p¬ G9+ M"v- +kM; +?d +| Gw EB K v KÈB +| F?ª M,M; M; ,M +?†M K°i ç€K ç iY i¬M; K p"vX

J'v pçM ç¬B K„i ç²M; i?ÌB M?bM p T?Q Gw EB K vX

G9+ M"v b„+ K†i +?QÎM; K¬M M?•M i¬M; K¬M- p" M; M?Q M M- ?ÆB i?Î KQM; K M ç°M; ?mv M F?Q- i?QÆM; i? i,M; H M- çSM; +kM; b„T çSM; F?¬M; M´BX h` M K HQÆM; - €M? K„i M?bM HQÈi [m K'v pçM ç iY i¬M; K¬MX >„M ?Q ` K°i M;KK K€ M|B,

@ "m¬M; FB K- ç-m ?"M; çB5

*€B ;b\

æ-m ?"M;\

*€+ ç iY o'M EB K h¬M; ç m +ªK i?'v #®B `®BX "¼M ?¼M ^K KÆ +kM; F?¬M; M;? HçB +| i? M|B ` M?[M; HÌB M?Q p"v\

h?" H"K M;¼+ pÐ- F?¬M; H"K M;|B H" M?- ç•v +?QM? H" +•m K¼B M;QÌB ?¬ iQ i`Q i`QÈ+ ç|X J°i HÌB ?S ? M ç®B pÈB i¬M; K¬MX >B M içB- içB b Q ?„M HçB Km®M

@ *€+ M;QÆB F?¬M; +| M;?2 H-KX h H'v i?•M T?"M +?QÎM; K¬M M?•M- ` H M? + K°i +€+? m´M; T?QX S?ªB b®M; iB T S?ªB b®M; i?"i i®i GQm HçB K°i i?•M ?[m F„- +?d +-M M;QÌB +ÁM- +?d +-M +ÁM +| +€+ M;QÆB Î ç•v- o'M EB K h¬M; b) F? o'M EB K +kM; b) F?¬M; #` /B i5

Gw EB K v F?| F?,M M|B iB T,

@ a) Hm¬M +| K°i M;"v- +?d +-M +| FB K bo- b) +| H9+ M;|+ ç-m i`Î HçB5

h`QM; i?B M ç` - ?Q"MiQ" M v M ioM?X

@ *? i ç½ F?¬M; bÊ- b®M; içK i?b i? M"Q\ *?d +-M +| FB K bo- b) +| M;"v M;|+ ç- Gw EB K v M?Ä ;B¼M; M|B #®M +•m M"vX

h`QM; KB M; ?„M F?¬M; M;WM; T?mM K€m iQÆB ` M;Q" B- i` M K†i +"M; i? K i€B ?„M ç½ M€iX L;k içM; HK+ T?O #` K°i FB K +O >"M .QÐM; EB K +?'M ç°M; i?"M? +?d /U p"Q i?U+ HU+ +ªM? ;BÈB ok oQÆM; KB M +QÐM; +?®M; çÐX h` M i?U+ i K°i i`"MX

S?Q t /-M /-M b€M; H MX

J°i iB b€M; K†i i`ÌB HQÈi [m /½v M9B p¬ i" M- bQB b€M; [m - +?B m tm®M; i` M

@ E?¬M; M;|o'M EB K h¬M; M;?bM M,K ?mv ?Q" M; - HçB #` K'i Îi`QM; i v i X Gw E i´ bQ i¬M; K¬MX *?Q /M +? i tm®M; >Q" M; hmv M- +kM; F?¬M; +ÁM K†i KkB M"Q

Gw EB K v +QÌB H° p i? HQÆM; M|BX

h`QM; M?€v K„i iB Ti?2Q X >„M ç°i M?B M i`Îi v ç•K K°i FB K- F?¬M; M;|i`U+ i M;k [m M i` M K†i KbM?X :QÆM; K†i ?„M M?'i i?ÌB K€m iQÆB ç-K çb X

*€+ ç iY o'M EB K h¬M; FBM? M; €+ F m H MX
Gw EB K v H¢B /QÌM; M?Q F?¬M; #B i ç m çÈM- M;Y K†i H M i`ìB +QìB ? ? M|B
@ h +? i- F?¬M; b QX L?QM; ç€K ?"B iY o'M EB K h¬M; - M m M?Q +€+ M; QÆB F?
?"M K" +? i- p"v M?"i ç`M? T?ªB b®M; iB TX E?¬M; [m M i•K ;†T i B ?¼ i? M"Q
i`ªB [m bd M?K+ i? M"Q- F?¬M; [m M i•K ;†T T?ªB +?mv M ;b- +€+ M; QÆB ç mT
pb- +?d +¬M K°i M; QìB i`QM; b® +€+ M; QÆB +ÁM b®M; i` M i? ;BÈB M"v- +?Q /M
o'M EB K h¬M; +ÁM +| ?B p¼M; T?K+ ?QM; 5
h` M [mªM; i`QÌM; - çQ" M M; QìB i`-K K†+X
L?B i ?mv i i`î M M +¬M; M|M; `U+ - M?QM; bU T?šM M° H¢B #„i ç-m #` Hw i`Q ç t
p"v- ç M?[M; FB K bo ç M; T?šM M° T?ªB #„i ç-m bmv M; ?oX
@ > ? ? - M?Q p"v H" çQÊ+ `²BX Gw EB K v- M; QÆB ç~v i¬M; K¬M iÈB ibM? +ªM
+ÁM K†i KkB çB HB i i' HB i i¬M; +€+ i`B m ç¢BX L; QÆB v M i•K çBX *?ì b m F?B
F?¬M; #` /B i- i +?QM? H" i•M +?QìM; K¬M M?•M +O o'M EB K h¬M; X
æQÌM; S?"i G çSM; îK°i # M +QìB ? ? ,
@ o'M EB K h¬M; F?¬M; M?[M; F?¬M; #` /B i b¢+? - +ÁM +| i? i`î i?"M? i¬M; K¬M
M?"M çQÊ+ bU OM; ?° +O GB i h?B M EB K h¬M; - +QìM; i?"M? ?ÆM bQ pÈB i`Q
+| i KÈB H" K°i +?QìM; K¬M M?•M ç¢i iB m +?m~M5
E?m¬M K†i Gw EB K v K°i KªM? KÆ ?²- ?B M M?B M ç½ M?bM F?¬M; i?"v M[X > „
@ L; QÆB b) F?¬M; ç„+ w çQÊ+ # Q H•m ç•mX _'i M? M? b) +| M; QìB i? v i ;B i M
æQÌM; S?"i G +QìB ? ? ,
@ B +| i? ;B i i \
@ æBM? >¢Q b) F?¬M; #Ä [m +?Q M; QÆB5
Gw EB K v HšM; H†M; M|BX
h` M K†i ?„M ç½ K€m p" i?"i KÆ ?²- M?QM; F?B M?„+ iÈB +€B i M M"v- ?bM? M?C
KdK +QìBX
E?m¬M K†i æQÌM; S?"i G +SM; H¢BX
ZmªM; i`QÌM; i` M p€+? M9B- i`QM; ç€K M; QìB ç iY o'M EB K h¬M; F?B pW M; ?
M?€v K„i H¢B /QÌM; M?Q ç°i M?B M M?È` çB m ;b ç|X "¼M ?¼ T?€i` M?[M; iB
ç°M; X h` M F?m¬M K†i M?[M; M; QìB im´B i` p®M ç M; bmv bKT iBM? i?¬M çì çšM
M?Q i?"v çQÊ+ ?B p¼M; - K°i H¬M M[i`î M M +?"M T?'MX
æ9M; p"v- i`i +ª pšM +ÁM +?Q F i i?9+X *?9M; i +ÁM +| æBM? >¢Q bQ ?mvM?5
>¢Q5 h?B M i`B +QìM; ç¢B M?"i o'M EB K h¬M; iW i`QÊ+ iÈB M vX L; QìB i?B m M
F€i Q+?X
>„M +ÁM ç M; îi`QM; +?B M i`QìM; "€+? h?€M?X *?d +¬M ?„M iW i`QM; +?B M i`Q
/†K ;'T`9i p iB T pB MX
*ÁM +| Gw G M- +ÁM +| S?MM; LBM?- +ÁM +| h¢ :BªB L; [- +ÁM +| GQÆM; S?B hm
L?[M; i?B M i`B tm'i b„+ M?"i i¬M; K¬M- M?[M; M; ¬B b Q M´B #"i M?"i i` M +QM ç
H B- ç m b) i`î p X
*| #¼M ?¼ î ç•v- b) +| ?v p¼M; 5
@ > ? ? - HY K¢M? +?€v ?WM; ?U+ - i?B m ç®i i?•M i? i`M i¢ +O i X *?d +¬M +
H¢B5
Gw EB K v +QìB ? ? X

@ æQìM; S?"i G - M m M?Q M; QÆB +ÁM +| K°i +?9i M?•M iQM?- M ibM? h? M? a
H-M ç½ +Sm M; QÆB- F?¬M; M M #¬B M?¼ i?•M i? +O H½Q M?•M ;B X
hB M; +QìB p M; p¼M; î i`QM; i?B M ç` X hWM; çQ`M ?Ä /B K ç°i M?B M iW i`QM
+?€v H MX >Ä /B K iQÊM; i`QM; +?Q €M? b€M; i?B m ç®i /-M /-M Mm®i ? i i?•M
*?Q /M +? i- ?„M +kM; b) F?¬M; ç i?•M i? KbM? `ÆB p`Q i`QM; i v F ç`+?- +?`m ç`

e98X *?QÆM; e9e, •K JQm E?|+ _ J€m

J°i ç¢B i¬M; bQ- H9+ ç| ç½ M; ½ tm®M; X

@ *?QîM; K¬M M?•M

hB M; F?|+ i?ªK i?B i #B i?QÆM; #¶M; M?B M p M; p¼M; i`QM; #-m i`lBX h'i +ª K
ç m [m€ tm®M; X *| M; QìB i?'i i? M? i?®M; F?´- H `ÆB ç-v KtiX

æ®B pÈB i'i +ª ç iY o'M EB K h¬M; K` M|B- Gw EB K v +kM; H` K°i +?QîM; K¬M M
h`QM; i?ìB F€ ?„M [mªM Hw i¬M; K¬M- o'M EB K h¬M; T?€i i`B M F?¬M; M; WM; - #
M; QM; iK ?QÊM; i•K +O i¬M; K¬M pQÊit bQpÈB #'i F€ i¬M; K¬M M`Q F?€+ í hm
K¬M ç®B pÈB #'i +S K°i ç iY M`Q +kM; +?Q iWM; #¢+ ç½BX J¶B K°i ç iY o'M EB
i?•M #-M ?`M- +kM; b) +| +Æ ?°B- +kM; b) M?"M çQÊ+ bU #²B /QÐM; +¬M; #^M; M

h`QM; i`Q M?È K¼B M; QìB- 'M iQÊM; b•m b„+ M?'i +?QM? H` /€M; p iQÆB +QìB -
æ•v H` K°i p` +?QîM; K¬M M?•M i` M Kti pšM Hm¬M K M; i?2Q MK +QìB 'K €T HÁM
*m®B +MM; i?•M i? Gw EB K v ?| i?"M? M?[M; ç®K b€M; - #B M K'i î i`QM; i?B M
:B| i?'B iÈB +m®M i?2Q i`Q +®i +O ?„M # v p`Q i`QM; /½v M9B MQM i`MM; çB T
@ v +

E?|2 K„i G G M +| H +?ªv tm®M; X L`M; ;B M; ? B +€M? i v ` - H¢B F?¬M; ¬K çQ
h` M Kti K„ T?K Kt+ +mM; i` M; H°` K°i MK +QìB ç-v p i? HQÆM; X L`M; +kM; F?
S?"i G - +?d M?bM i?2Q M?[M; ç®K b€M; ç M; /-M #B M K'i- H`K #`K M|B,

@ h p` M; QÆB ç½ H` T?m i? K°i ?²BX h?"i ` i ç½ bÈK i? i?S +?Q M; QÆB u M
F?¬M; +| +€B ;b +| i? F?B M i p` M; QÆB t M? m

GìB +ÁM +?Q /Si- i`QM; i?•M i? G G M +kM; ?B M ` K°i iB /B K [m M; X

æ•v H` /'m ?B m pä ;Bª ;BªB T?|M; ?mv M F?Q +O #ªM i?•M ?Á i M p`Q i?B M ç`

@ hB m bQ Km°B- Km°B Km°B

a„+ Kti æQìM; S?"i G pšM H¢M? HMM; + v M; ?B i- i?'v K°i +ªM? iQÊM; M?Q p`v-
FBM? M; ¢+ F m H M,

@ E?¬M; M; ì Km°B H¢B Km®M +? pb M K M?•M M`v b Q\

h?•M ?bM? ?„M H|2 H M- Km®M iB M H M M; ,M +ªM ?`M? ç°M; iU b€i +O G G MX

@ L; QÆB çWM; iÈB ç•v

h?•M i? G G M ç½ i M `½ T?•M MY X h`QM; €M? K„i M`M; i``M M; "T t2K i?QìM; ,

@ h #B i æQìM; bQ ?mvM? ç½ +? iX L; QÆB #•v ;Bì- H` K°i F +¬K i?9 M; QìB M; C

@ ob b Q\ Jm°B pb b Q pšM HU +?¼M ?„M\ h ?¬K M v ç½ H¨ +?QÎM; K¬MX h
 +?QÎM; K¬M- Km°B pšM HU +?¼M ?„M- F?¬M; iB + pb ?„M K¨ +? i
 æQÎM; S?“i G i?®M; F?´`Qi;`QX
 @ L;QÆB poM? pB M +kM; F?¬M; ?B m çQÊ+5
 h?•Mi? G G M #B M K'i iWM; +?9i K°i- ?| i?“M? iWM; çB K b€M; Îi`QM; ;B| K
 i?B M ç` X
 æQÎM; S?“i G M;Æ M;€+ çSM; iΦB +?¶- i?¬M b„+ i? v ç´B i`QM; M?€v K„iX *m®B
 K°i +€BX
 a m ç| - ?„M tQ v M;QÎB- ç®B Kti pÈB ;¬M pΦM ç¬B K„i i?M ?”M b„+ M?Q / Q +O
 [mªM; i`QÎM; M¨vX "B m ibM? /[ iÊM i`QÊ+ ç| iW iW #B M K'i F?ÄB F?m¬M Kti ?„M
 i`QM; HBM? ?²M +O ?„M #B M K'iX h?¬M b„+ ?„M HΦM? M?Φi M|B,
 @ L;QÎB i?m”M i i?b b®M;¬ M;QÎB M;?`+? i i?b +? i5
 J°i Kti i`ÎB çÄ iW T?Q b m /½v M9B T?Q t iW iW K¼+ H MX J°i Kti i`ÎB çÄ M?Q
 >¬K M¨v H¨ M;¨v /½v M9B o'M EB K /B M` #B M ç´B iQ HÈMX Gw EB K v +?QÎM; i
 M;½ tm®M;
 E?Q h? M? a K ç M?´i + Q i?O L?•Mi°+ hmv i *?•m M;½ tm®M;
 a€m KQÆB # p` i`QÎM; H½Q o'M EB K h¬M; ç½ M;½ tm®M;
 >ÆM M,K KQÆB ç iY MÁM; +®i M;½ tm®M;
 >¬K M v H¨ M;¨v- æQÎM; S?“i G çSM; ç¬m o'M >bM? æQÎM; i¬M; K¬M H¨K T?ªMX
 :¬M pΦM ç iY o'M EB K h¬M; i`Îi?“M? M¬H KÄ- i v K M; tB M; tQ+?- #`T?QM; 'M
 ç` pU+`´i b•m Î/QÈB /®+ ç€T?Q b m F?m +?S `€+ F?¬M; çQÊ+ i?'v Kti i`ÎB- F
 *MM; H9+ ç| - K'v i`,K ç iY iBM? M? MÁM; +®i +O o'M EB K h¬M; # Q ;²K oQÆM
 S?B æ°- G¶ E€- h`¬K E?´- oQÆM; hB m a€B #` iΦK i?ÎB ;B K ;B[Î o'M EB K h¬M; i
 T?ÁM; M;?B K M;ti
 h`QM; b€+? bY ;?B +?ûT HΦB- ç•v H¨ F?9+ /ΦQ ç¬m +?Q •K KQm F?|+` K€mX
 a m F?B iW i`QM; pQÎM i?m®+ i?¬M HBM? çB ` - +€+ i? HU+ HÈM +m®B +MM; K¶
 h?“M? i?`T? iQ+? M¨v iQ HÈM M?Q p”v- +?Q M M i`QM; F?QªM; i?ÎB ;B M M;„M-
 iQ”M ibK FB K çQÊ+ Îi'i +ª+€+ F?m pU+- +?d +| i? /U p”Q p”M F?QX
 E?¬M; B #B i +€B ;¼B H¨ i ç”M i?¬M ?Ä Î MÆB M”QX *| i? i`QM; i v +€+ i? HU
 M?Ä- M?QM; F?¬M; B M;mv M w ç2K M?[M; bÊB iÆ- /'m +?•M M;U M¨v +?B b
 M?Q +?B t i`K #B ç€ç` ç²X
 æ€K M;QÎB i? HU+ +QÎM; ;Bª M?Q h®M; E?mv i p” “Φ+? hmv M h?Ov +kM; iΦK i?Î
 @ > ? - æBM? bQ ?mvM?- ?| ` bQ ?mvM? +| / M? iB M; HÈM M?Q p”v
 L?•K hB m .B m KB M; ç¬v /¬m KÐ- pšM +„M iWM; KB M; M? B K°i +€B +?•M i?9 M
 KÆ ?² F?¬M; `äX
 *?mv M ç¬m iB M b m F?B iB m K”T `ÎB F?ÄB pQÎM i?m®+ i?¬M HBM? +?QM? H”
 >ΦQ ç ,MX
 *m®B +MM; çQÊ+ M K KMB i?`i- iB m K”T M?“M F?¬M; çQÊ+ H `ÆB ç¬v KtiX L n
 ç½ bÈK +„i i?`i KbM? H'v` MQÈM; ,MX
 Í i`QM; pQÎM i?m®+ i?¬M HBM? ;¬M MY M,K- +Æ /mv M M¨v F?B M M;QÎB F?€+
 M[F?B M i M K”T M¨v bmwi T?€i çB MX GÎB ?„M M|B H9+ i`QÈ+ ç| ?Q”M iQ”M F?

M"QX :-M MY M,K K¶B #[ç m ,M i?-M i?ªQ #ªQ /QÊ+X >¬K M v iB m K"T ç€M?
G¬B HÊT / #ûQ +kM; i?'v M?[M; çQÌM; /"B K"m t M?X
L; v +ª æBM? >¢Q +kM; T?ªB i?W M?"M- HQ¢B çQÌM; /"B K"m t M? M"v M m M?Q
bÊ M; v +ª K°i p" B i¬M; K¬M bB m +'T- +kM; b) pb M¡ pmM; i vX
hB m K"T T?B M i¢B ç½ ?Q"MiQ"M H" K°i /QÊ+ M?•MX L m M?Q M?ûi ?„M p"Q i`QM
K°i +?9i- +?Q /M H" K°i Hmv M ç M bQ bSi b Q çB M[- +kM; +¡ i? Hmv M` K°i H
*?Q M M €M? K„i h" L;mv i M?bM iB m K"T M"v +kM; +¡ +?9i F?¬M; i?Q+? ?ÊTX
"i F€ H9+ M"Q æBM? >¢Q +kM; T?ªB ç T?ÁM;X >„M `i bÊ +QM K Q K"T i? K ,M
ç°i M?B M #„i ç-m M´B +ÆM i? K ,M- ibK K°i +Æ ?°B ç2K Mm®i b®M; iB m K"TX
>¬K M v i`QM; +Æ i? L?•K hB m .B m ç½ +?S çUM; M,M; HQÊM; /QÊ+ iQM? +U+
/mM;X
L,M; HQÊM; i?-M /QÊ+ M²M; ç"K- ?¡ i?"M? KÐ Î i`QM; i?•M i? +O ?„MX
aQ pÈB MY M,K i`QÊ+- i?U+ HU+ +O ?„M i,M; H M ;'T K'v i`,K H-M- ç½ ç M +ªM?
h?"K +?Q bQ pÈB æBM? >¢Q F?´ Hmv M Î +€+ MÆB i`QM; +?B M i`QÌM; "€+? h?€
?„M +¡ i? Hmv M ?¡ i' i +ª M?[M; M,M; HQÊM; M"v- iQÆM; H B i?"K +?Q +¡ i? iB
çdM? T?QM;X
*?d +¡ çB m i?U+ HU+ +O iB m K"T T?Q"MiQ"M /U p"Q m®M; i?m®+ K" +¡ çQÊ+- p
wX
L m M?Q i?"i bU bQ b€M? p bS+ +?B M ç'm- iB m K"T M; v +ª K°i +?B m +O æBM
L;?2 æBM? >¢Q M¡B bÆ [m K°i p" B +?mv M tªv` # M M;Q" B- L?•K hB m .B m +ªK
>„M i?'v KWM; +?Q æBM? >¢QX h?"i F?¬M; M;?o iÈB i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M;„
+?B M HU+ M?Q p"v- i¢Q` mv / M? ?B M ?€+? M?Q p"vX

e9eX *?QÆM; e9d, *?¶ Í *O h?-M GBM?\

hQ"M #° M?[M; M;QÌB i`QM; +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? ç½ F?¬M; M;QÌB M"Q /€K
çQÊ+ H9+ ç¡ ?„M ?Q"MiQ"M F?¬M; ç ? B ç¢B u m >Q"M; p"Q K„iX
h M K"T K¢T M"v F?¬M; +¡ i•K +Æ ;b- F?¬M; i` M? +QÌM; ?€Q i?„M;- M;•v i?Æ- p
æBM? >¢QX
@ > ? - M¡B M?Q p"v- b m M"v ç M hmv i *?•m- +?9M; i F?¬M; T?ªB +¡ i? t¬M; T
L?•K hB m .B m ?QM; T?'M M¡B,
@ L¡B i?"i- +?B M i`QÌM; "€+? h?€M? M"v i?"i F?¬M; +¡ ;b i?9 p`X J°i +?9i +kM; F
ç¡M; +Y - çQÊ+ `²B- æBM? bQ ?mvM?- bQ ?mvM? +¡ iBM iS+ +O G•K hQM ? v F
ç i¬M; K¬M F?€+ i?b b Q\
@ h ç½ iWM; +® w ?ÄB i?,K- ç€M; iB + ç-m F?¬M; +¡ i?m ?Q¢+?X L?QM; i?"i` i
o•M p" GQÆM; S?B hmv i
æBM? >¢Q M¡B` M?[M; ;b KbM? #B i çQÊ+X
@ *?mM; [mv i +ªK ;B€+ Gw JK+ o•M M;QÌB M"v H" H¢X GQÆM; S?B hmv i #` ?„M
L?•K hB m .B m F?¬M; M;WM; ;†K i?9 i?`i- M¡B K°i +€+? KÆ ?² F?¬M; `ä`"M; ,

@ æ€M; iB +- i +m®B +MM; pšM +^aK ;B€+- M m M?Q F?¬M; +| Gw JK+ o•M- GQÆ
i`î i?¬M? #^M; ?[m +O æBM? bQ ?mvM?X

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?Q€M; ¸°M;X

L?•K hB m .B m- iB m K" T M"v ¸Q+? i?"i H" +| b® K M? M; ?`+? i?B MX hmv `^M; F
F?¬M; i? #Ä [m i`U+ ;B€+ +O ?„MX L; Q`B M?Q i? ?Q" M iQ" M +?QM? H" K°i T?9

L; v +^a ?„M +kM; +| +^aK ;B€+ M?Q p"v- H) M"Q i` M M; Q`B Gw JK+ o•M i?"i bU +| +
M; Q`B F?€+ #B i b Q\

E, M? E?ÎB M^K î i` M HQM; æBM? >¢Q- ?Q" M iQ" M /U p"Q pÁM; #^aQ ?° /Q æBM
¸°M; - #^M; F?¬M; H'v i?•M i? v m ¸m®B- î i`QM; F?¬M; ;B M M?Q p"v- +?d bÊ i`Q
i?"M? i?"i M€iX

hB m M? ¸-m iÁ KÁ [m M b€i L?•K hB m .B mX

L" M; +^aK ;B€+ ¸QÊ+ î i` M M; Q`B iB m K" T +| K°i HQ¢B F?Q iS+ +U+ F€ [m2M i?n
¸QÊ+- `®i +m°+ H" /¢M; F?Q iS+ ;bX

h`QM; H9+ M|B +?mv M- K'v M; Q`B ¸B iÈB i`QÊ+ K°i iQ`M; i?"M?X

æ•v +kM; H" K°i #S+ iQ`M; M; Q" B- /Q M? K i?¢+? i?" ?Q" M; t•v i?"M?X L| +| M?B
+?¶ i`^B [m M; ?bM M, K T?QM; bQÆM; pšM ¸SM; i?ŠM; bWM; b[M; - /Q`M; M?Q K°i
[m - #^aQ p tmM; [m M? i?"M? i?" ¸' M€i M"vX

hWM; p i M Si ;B®M; M?Q ?Q p, M i` M K B `M +?2 ¸-v Kti M; Q" B +O #S+ iQ`M;
M?[M; +¬M; i`bM? FB M i`9+ K¼B M; Q`B M?bM i?'v i`QÊ+ ¸|- i` M Kti p€+? iQ`M;
Fw ?B m ; -M ;B®M; pÈB p, M iU M"Q ¸|X

@ :-M ;B®M; pÈB KBM? p, M i?QÊM; +´- M?QM; H¢B F?¬M; ?Q" M iQ" M ¸9M;
æBM? >¢Q +~M i?"M [m M b€i- +| +?9i M; ?B M; ì- /Q`M; M?Q KbM? ¸9M; H" +?Q
M"vX

æ€M; iB + #ÎB pb iQ`M; #` [m€ M?B m p i M Si- M?[M; Fw ?B m M"v ¸½ ?Q" M iQ" M
K°i K^aM? M"Q ?Q" M +?dM?X h€+ /KM; # M ¸-m +kM; ¸½ #B M K'iX E?¬M; #B i +¬
*?d +| ¸B m æBM? >¢Q bmv ¸Q€M- +?„+ ?ŠM H" K°i i?O ¸Q¢M K M; iQM? T?ÁM; M
bS+ +SM; `„M p[M; +?„+ +?Q iQ`M; ¸€X

@ æ•v H" p, M iU L; Kv h?¬MX

h`QM; ¸-m p M; H M ;B¼M; M|B +O EB K h'X

æBM? >¢Q M; ¸+ M?B M M|B,

@ o, M iU L; Kv h?¬M b Q\

@ E?¬M; b B- H" K°i HQ¢B p, M iU- +?„+ H" /Q K°i p" B M; Q`B +| #^aM HoM? i?¬M i?¬
p, M iU i?¬M HBM?- `bM? `T ¸QÊ+ +?9i ?mv M #Q i`QM; p, M iU i?¬M HBM?- +?
M, M; +•m i?¬M; pÈB HU+ HQÊM; T?€T i„+ i?B M ¸` X JBM? p, M M; mv M i?Ov i?ÎB
p, M ¸QÊ+ HQm i`mv M +?Q iÈB ?B M i¢B î i` M ¸¢B HK+- ¸ m iW HQ¢B p, M iU L; K
EB K h' +?"K `½B M|B- ?B M M?B M ¸®B pÈB K°i p" B +?mv M i?€B +´ i?QÊM; +´-
h`QM; ¸-m æBM? >¢Q- K°i iB +?ÈT ?B M H MX >„M M|B,

@ L|B M?Q p"v- iW i` M T?QÆM; /B M #^aM +?'i K" M|B- KBM? p, M +kM; H" K°i HQ¢B

@ L; QÆB M|B M?Q p"v +kM; ¸9M;X *?d +| ¸B m #ÎB pb iW tQ iÈB M v- M; Q`B +|
p, M +~M; M; ~v +~M; QiX GU+ HQÊM; i?B M ¸` H M tm®M; p" T?€T i„+ #B M ?| - v
M; ~v +~M; + QX *?Q M M F?¬M; T?ªB i'i +^aK¼B M; Q`B ¸ m +| i? M„K ;B[HQ¢B p, M
i?B M T?9 tm'i +?9M; - iBM? iQ`M; ¸¢Q M"v- KÈB /B M ?| ` K°i KBM? p, M bQ i`mv

EB K h' ;B^aB i?Q+?X

h?b` H" i? X

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q H¢B KÎ` K°i ¢B m #Q ~MX

JBM? p,M i` M T?QÆM; /B M #^aM +?'i H" K°i HQ¢B p,M iUX o"v +?[?€M KbM? K M
¢•v- +kM; H" K°i HQ¢B p,M iU ¢QÊ+ /B M ?| ?ÆM M,K M; "M M,KX hW T?QÆM; /B
H" iQÆM; ¢²M;X

æB m M"v +kM; ;B^aB i?Q+?- pb b Q KbM? +| i? i?B i`B M KBM? p,M +?[>€MX

*?Êi æBM? >¢Q H¢B M;?o iÈB ¢B m ;b- ?ÄB,

@ L m i` M iQÌM; i?"M? tm'i ?B M p,M +?[L;Kv h?-M i?ÌB ¢¢B +´ tQ - p"v +?ŠM; H)
H" ¢QÊ+ HQm i`mv M iW i?ÌB ¢¢B +´ tQ iÈB M v\

.U i?2Q p¬ b® ;?B +?ûT i`QM; +€+ MB M ¢¢B Î ¢¢B HK+- KQÌB p¢M M,K H" L?'i *
i`QÊ+ KQÌB p¢M M,K- H" \*"M \*´X G¢B i? K KQÌB p¢M M,K H" h`mM; *´X G¢B i? i
h?QÊM; +´X G¢B i? K KQÌB p¢M M,K H" oB M *´X G¢B i? K KQÌB p¢M M,K H" h?€E

L|B +€+? F?€+- K^aM? T? iQ+? M"v `´i +| i? H" /B +?d iW M,K KQÆB p¢M M,K i`QÊ
+?9i /¼ M;QÌBX

@ *€B M"v +kM; F?¬M; M?'i ¢`M?X J†+ /M H" h?QÊM; +´- Î i?ÌB ¢¢B h`mM; *´- +k
M„K ;B[p,M iU L;Kv h?-MX

æ Q h' ¢°i M?B M M|B t2M p`QX

æBM? >¢Q ;"i ¢¬m- ¢¬m M;|M +?•M ¢°i M?B M T?€i HU+X

•K K°i iB M;- iQ`M i?•M ?„M ¢°i M;°i iW /QÈB K†i ¢´i- M?av K°i +€B H M + Q iÈB i`
i?"M? +O K^aM? T? iQ+? M"vX

@ B- æBM? bQ ?mvM?- +?Ìi K°i +?9i

hB m K" T L?•K hB m .B m F?¬M; +| i?U+ HU+ +QÌM; ¢¢B M?Q æBM? >¢Q- +?d +|
#ûQ- p`M F?2 MSi i` M iQÌM; H2Q H M iWM; +?9i K°iX

æBM? >¢Q ¢SM; Î i` M iQÌM; i?"M?- ¢Q K„i M?bM p`Q # M i`QM;X L?'i i?ÌB ?„M b

L?•K hB m .B m +kM; M;Æ M;€+ M?bM +^aM? iQÊM; # M i`QM; iQÌM; i?"M?- /KB K„

*?d i?'v M"v # M i`QM; i?"M? iQÌM; F?¬M; M;Ì H¢B +| p¬ b® +¬M; i`bM? FB M i`9-
+?SM; bÊ MÆB +?"i ? T- ¢•v imv i ¢®B H" K°i +^aM? iQÊM; ¢€M; bÊ M?'i i` M i? ;
FB M i`9+ +?d +€+? M? m F?Q^aM; # #®M i?QÊ+- ;B®M; M?Q p¬ b® +QM ¢QÌM;
?QÊM; F?€+ M? mX *€+ FB M i`9+ M"v + Q HÈM- i' i +^a ¢ m M;„M M„T- i´ ?ÊT b„T ?
F€ [m€BX *?Êi HB + K„i M?bM b M;- [m^a i?U+ +?QM? H" K°i K +mM; ¢€M; bÊX

hmv `^M; T?-M HÈM ¢ m ¢½ ?Q M; T? bKT ¢´- M?QM; M;Ì M;Ê +| i? +?Q M;QÌB i
p` ¢¬M; ¢9+ +O i?"M? i?` M,K ¢|X

Í ¢` +¬m FB T i`QÊ+- æBM? >¢Q +kM; iWM; i?'v [m F?¬M; Qi #^aM ¢² +O i?"M?
M;U t2 M?Q MQÊ+ F?B M M;QÌB +?'M ¢°M;X L?QM; bQ pÈB i?"M? i?` ¢´ M€i i`Q
M?Q bÆM i?¬M M?Ä Î pMM; i•v #„+ ? Q H€M? bQ pÈB ¢ M?'i ¢¢B ¢¬i?` iQ`M +¬m

@ æ•v æ•v H" +?¶ Î +O i?-M HBM? b Q\

L?•K hB m .B m F?¬M; #B i M M /MM; M;¬M iW ;b ¢ ?bM? /mM; bU +?'M ¢°M; i`Q

e9dX *?QÆM; e93, h?"M? h?"`L;Kv h?-M

G'v #S+ iQÌM; i?"M? + Q iÈB i`,K Kûi /QÈB +?•M M"v H"K` M? ;BÈB- # M M;Q"BM
i`9+- i?Qç i M?bM /QÌM; M?Q`°M; HÈM /"v ç†+- +kM; iWM; F?B M ç€K M;QÌB æBM
;BìbQ pÈB M?[M; M?" + Q i-M; çQÊ+ t T M; v M;„M /"v ç†+ M?Q K•v # M i`QM; M"v

@ o"v T?ªB çB M?Q i? M"Q- KÈB +| i? ibK çQÊ+ i ç"Mi?-M ?Ä \

"ªM i?•M æBM? >çQ H" F KM çQÌM; M?'i- M?'i i?ÌB +ªK i?'v / ç-m i /çBX

@ L?B m T?ÁM; p" + Q ®+ M?Q p"v- K2Q- iÈB H9+ M"Q KÈB +| F?ªM,M; ibK` iÁ

h" L;mv i`-m`oX L| +ÁM ç M; K°M; ç TibK #ªQX

@ E?-M; #^M; +?9M; i ibK K°i +?¶- M;?d M;ÆB ,M K°i #[i?"i M;QMX .M b Q i?
+?B M i`QÌM; "€+? h?€M? ç|M; HçBX *-M ;b +?çv ç M MÆB ç•v iU ibK F?' ,MX L
M?®i î # M i`QM;- p"v +| i? F?-M; / +?ÆB

L?•K hB m .B m v m Èi FB M M;?`X >„M #` M?®i î i`QM; pQÌM i?m®+ +€+ i?-M M
?½BX

æBM? >çQ +?"K`½B H„+ ç-mX

@ æB5

>„M +äM; E, M? E?ÎB i` M HQM;- i?ª M;QÌB M?ªv K°i +€B- HB M iB M p"Q i`QM;
M?Q K +mM; M"vX

L?•K hB m .B m +?d +| i? H°p ç m F?' çm'Bi?2QX >B MiçB #'iHm"MH"u mi°+
ç m i?2Q /äB ?„MX Zm, KÈB iBM- ?„M î i`QM; pQÌM i?m®+ i?-M HBM? çÈB MY M,
;b i®iX h` M M;QÌB i'i M?B M T?ªB +'i ;B'm p- b® i?-M i`B #ªQ /QÊ+ i`•M ?B KX
KçT M"v- b m M"v +| i? T?€i i`B- çQÊ+ K°i F?QªM HÈM F?B M M; v +ª i-M; K-M
çÄ K„iX

L m M?Q F?-M; çB i?2Q # M +çM? æBM? >çQ- +?d bÊ i`QM; i?ÌB ;B M +?Q ç-v M
HçB- çQ p"Q HÁ Hmv M i?m®+X

•K -K5

æBM? >çQ`ÆB tm®M; K†i ç'i- FQ+? T?€i` K°i i`"M ;B| KçM?X

>„M +~M i?"M [m M b€i +€+ +¬M; i`bM? FB M i`9+ tmM; [m M?- +| K°i +ªK ;B€+ ;
p"Q`WM; `K M;mv M i?OvX

L;~M; ç-m M?bM H M- +?d +| i? M?bM i?'v iWM; KªM; i`ÌB #` M?[M; FB M i`9+ +?
M?[M; iÁ FB M i`9+ K"m p"m; M?çi- çB m +~M; H"K ?„M +ªK i?'v M;ç+ M?B M ?ÆM
FB M i`9+ M"v çQÊ+ b„T t T M; v M;„M- +| K°i +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q M?[M; iÁ + Q
J°i i-M; HçB M®B K°i i-M;- +| i? M; H-m p" p€+? M; ,MX > B # M +QM çQÌM; /QÈB
M;QÌB çB #°- +| iWM; M„T ;B M; ?bM? i`ÁMX S?Q /QÈB M®B HB M pÈB +®M; i?Q

@ hçB b Q HçB +| +ªK ;B€+ ;B®M; M?Q çB iÈB K°i ç- i?` ?B M ççB ?| p"v\

h`QM; HÁM; æBM? >çQ Hm¬M +ªK i?'v H" HçX

æ°i M?B M

•K -K5

J°i iB M; M' HÈM p M; H MX a m ç| +?Êi M;?2 L?•K hB m .B m F m +? ;¼B K ?ûi

@ *| [m€B p"i- [m€B p"i HÈM

hB m K" T #` /¼ X GÌB ?„M M|B +ÁM +?Q /Si- ç½ i?'v K°i M;QÌB i?•M + Q #®M M,
iÁ +¬M; i`bM? FB M i`9+ # M +çM? çB iÈBX

Zm€B p"i M"v +?d +| K°i K„i K"m çÄ iQÆB M?Q K€mX hQ" M i?•M pšM /Q M? K i?
i?"M?- ;B®M; M?Q K°i p` T?Q iQÊM; M? K i?¢+? /B +?mv MX h` M i?•M i? M| F?-
pKM M? K i?¢+? `Èitm®M;X S?-M p` i`Q ç®i M;|M i v +ÁM ç-v #KB p" ?¢i +€i- /Qì
i v M| +—K H€ +?„M- K°i i v +—K FB K ç€- çB iWM; #QÈ+ iB M iÈBX

@ æ•v H" F?¬B H¶B +?B M M;šm KBM? p,M\ E?¬M; ç9M;- H" F?¬B H¶B +?B M M;
æBM? >¢Q i?'v i` M M;QìB F?¬B H¶B +U M?•M M? K i?¢+? M"v- i¢B p` i`Q i` M M;U
i`ÁM F€ /`- ;B®M; M?Q M?[M; /ÁM; K€m ç M; HQm +?mv M- KÆ ?² T?€i b€M;X *|
iQ" M #° ç°M; HU+ i` M i?•M i? F?¬B H¶B M? K i?¢+? iQ HÈM M"v- ç m /Q pÁM; t
+'TX

h?'v çQÊ+ ç€K M;QìB éi¢B h TX

@ G) M"Q Î ç•v +?QM? H" +?¶ +O i ç"Mi?–M ?Ä \

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?Q€M; ç°M;X

@ > ? - +€B M"v +?d +–Mi?Y K°i +?9i H" #B i M; v

L?•K hB m .B m pQÆM M;|Mi v K9T KQT- [m v [m M; çB K i K ;B€+- +?¼+ tm®M;

J¼BM;QÌB ç½ +?m~M #`tQM; iBM? i?–M #`i`mv M i®M;X

L?QM;

@ \ h¢B b Q H¢B F?¬M; +| T?ªM SM; ;b\

L?•K hB m .B m p¬ +MM; FBM? M;¢+X

oB +i`mv M i®M; i`QM; iQÎM; iQÊM; F?¬M; ç MX Zm M; çB K ?bM? i K ;B€+ M"v

@ G) M"Q i`mv M i®M; i¢B i'K #B ç€ F?¬M; +| +?[M"v F?¬M; M?¢v\

hB m K"t +?¼+ p"Q K°i [m M; çB K K"m t M? F?€+X

o Q5

J°i çQ"MHK+ [m M; ?B M H M- iB m K"t H"t iS+ #B M K'iX

L;QÌB M"v ç9M; H" +?mv M ;B ;•v ?¼ X

æBM? >¢Q +?d +| i? K M; i?2Q E, M? E?ÎB p" ? B iB m bOM; p"i- +?¢K p"Q [m M

pW +?¢K p"Q i`QÊ+ ç|- çB i?2Q b€i ?„MX

*ªM? b„+ i`QÊ+ K„i #B M ç´B- i`Îi?¬M? K°i +ªM? iQÊM; F?€+X

ošM H" M;½ iQ çQÌM;- K°i i'K #B ç€ F?¬M; +| +?[#`FQ+? ?Q¢i ?B M ` ç` ç² +€

i` MX smM; [m M? H" K°i iÁ H–m HÊM ?bM? pm¬M; + Q +?¼+ i`ÌB- ;B®M; M?Q K

+? iX

@ P - +Sm K¢M;

" M i B æBM? >¢Q +?Êi i`mv M ç M iB M; ;"Q F?|+ i?ªK i?B i p¬ +MM; +?|B i B +O

æBM? >¢Q [m v ç–m M?bM H¢B- ç½ i?'v K°i i?¢+? M?•M +U+ HÊM- i?•M + Q ?ÆM

;B i iB m K"tX h`QM; +QM K„i ç°+ M?'i +O M| #„M` €M? b€M; K"m çÄ- ;B®M; M?

F?¬M; i`mM;X h¢Q i?¬M? iWM; p i +`v /`B Îi` M K†i ç'i p¬ +MM; +SM; `„M- çm´B i

.B mX J„i i?'v iB m K"t b„t #B M i?¬M? i?`i F?Q i`m

æBM? >¢Q +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ ?Qi K°i ?ÆB H¢M?X

æ•v pšM H" H–M ç–m iB M ?„M M?bM i?'v K°i F?¬B H¶B i?¢+? M?•M + Q ?ÆM # K

æ¢B ;B ?Ä M"v [mª i?U+ ;B®M; M?Q +°i i`K i`ÌB- F?¬M; F?€+ ;b FBK +QÆM; #B

pB M iQÎM; Î FB T i`QÊ+X J°i +?•M ;BšK H M i` M K†i ç'i ç'i`mM; M9B +?mv MX

M?'i +kM; ç¢i ç M +ªM? ;BÊB ok >Q" M; M?'i F?B mX •M? b€M; K"m çÄ M"v çO ç i

@ æB5

æBM? >¢Q F?¬M; Km®M +MM; ç'm pÈB ;B ?Ä M?Q p"vX

>„M p°B p" M; FûQ iB m K"t [m - çB iÈB i`QÊ+ K†i i'K #B ç€ F?¬M; +| +?[- iB M i

@ E?¬M; +| T?ªM SM; b Q\

oB +i`mv M i®M; i`QM; iQÎM; iQÊM; pšM F?¬M; tªv ` X

@ æB K m çB K m- i M FB çm´B [m ç•v `²B

L?•K hB m .B m ;B®M; M?Q HÊM #` +?¼+ iB i i?ûi H MX

E?¬M; ;B®M; pÈB i?¢+? M?•M F?¬B H¶B i`QÊ+ ç|- ç¢B ;B ?Ä M`v F?¬M; /WM; H
 +?[- K`M? M? +?•M i`U+ iB T p¼iiÈBX L| pmM; i? M? FB K ç€ HÈM i`QM; i v pmM
 +O K°i p`i?¬M- çO ç ?Ov /B i i`i +ªX
 L?•K hB m .B m ?QªM; ?®i- HB M iK+ #'K p`Q #®M- M,K [m M; çB K K`m t M? î i`
 +?[X
 L?QM; bU i`mv M i®M; i`QM; iQÎM; iQÊM; pšM F?¬M; ç MX
 @ h¢B b Q i?S iW i?ÌB ç¢B +´ tQ HQm i`mv M tm®M; +kM; +| ç² ;Bª p`v\ o`Q i?ÌB
 M;QÌB i
 hB m K`T +kM; b„T T?€i F?|+X
 L?QM; i?“i` E, M? E?ÎB ÎK°i # M +~M i?“M [m M b€i- /QÌM; M?Q T?€i ?B M` +€
 @ E?¬M; i? 'M p`Q [m M; çB K pÈB F?QªM; +€+? [m€ # HQÈB ¬ pm¬M; X E?¬M; +
 L|B tQM; - M`M; pQÆM i v` - 'M p`Q K°i [m M; çB K K`m t M? i`QM; HQÈB ¬ pm¬M
 o Q5
 h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- +m®B +MM; K'v M;QÌB H¢B çQÊ+ i`mv M i®M; - çB iÈB
 æ•v pšM H` K°i M; ½ iQ çQÌM; X
 @ a Q M`M; +| i? T?€i ?B M` çQÊ+ çB m M`v\
 æBM? >¢Q FBM? M;¢+ M?bM E, M? E?ÎBX >bM? M?Q M`M; ç½ T?€i ?B M` [mv H
 @ *| H) #ÎB pb i?ÌB ç¢B [m€ H•m /`B- M,M; HQÊM; +?Q çOX h T?€i ?B M M| +?d
 F?QªM; M;„M
 E, M? E?ÎB +?d i`K #B ç€ F?¬M; +| +?[- M|B,
 @ L m M?Q ç•v H` F?QªM; +€+? MÆB +?9M; i pQÊi [m€ # F?QªM; +€+? HQÈB ¬
 +€+? M`Q iB M ?`M?X *?Q M M M m M?Q +?9M; i Km®M çB iÈB MÆB M`v
 *ªK ÆM #¢M x2MBi ç½ OM; ?° i`mv M /`+? i¢B M?û5

e8yX *?QÆM; e8R, h æ`M EBK a„+

L`M; +?d p`Q [m M; çB K ?bM? i K ;B€+ î p`i`Q i`mM; i•K M?'i- ;BªB i?Q+?, L?
 iWM; çB K [m X .U i?2Q F?QªM; +€+? p`i`Q ;B[+?9M; i #•v ;B| p`p`i`Q +O M|
 i`mv M i®M; F?QªM; +?WM; # KQÆB K®i H¬M5
 @ _ä ``M; M?Q p`v b Q\
 L?•K hB m .B m +?Q idM? ?²M- H¢B ç K°i [m M; çB K K`m t M? i?Y K°i +?9iX
 Zmª M?B M- +S +?¢K p`Q [m M; çB K pQÊi [m€ # ¬ HQÈB K`m t M?- b) F?¬M; i?`
 @ GÊB ?¢B5
 hB m K`T i•K T?K+ F?~m T?K+ ;BÆ M; |M i v +€B H MX
 E, M? E?ÎB KdK +QÌBX
 h`QM; HÁM; æBM? >¢Q ç½ i?¬K i€M i?QÎM; X
 J†+ /M F?¬M; +| pä +¬M; - M?QM; E, M? E?ÎB çQ+? i?“i H` i?¬M; KBM? iÈB +U+ ç
 L? M? M?Q p`v M`M; ç½ T?€i ?B M` [mv Hm`i i`mv M i®M; +O i`K #B ç€ F?¬M;

H" KbM?- +?„+ ?ŠM +ÁM T?ªB i?Y`i M?B m H-MX > v H" i?2Q M?Q HÌB M" M; M|E
M;?o- i€B ?B M H¢B bU ?mv ?Q" M; +O E, ;B L;¼+ *?•m- i`Î i?"M? K°i HQ¢B +QÌM
*| E, M? E?ÎB T?€i ?B M- +?mv M F iB T i?"M HÊB ?ÆM`i M?B mX
G'v ;BÈB ?¢M # ¬ HQÈB H"K ;BÈB ?¢M- ¸Q" M M;QÌB æBM? >¢Q H-M HQÊi i`mv M
;†T i`mv M ;b M;Q" B /U HB mX
*M; iB M p T?Q i`mM; i•K +O i?"M? i?` L;Kv h?-M- b® i?¢+? M?•M F?-B H¶B
HÈM ?ÆMX
*| K'v H-M ¸Q" M M;QÌB #` K°i i?¢+? M?•M + Q ?ÆM i`,K Kûi i`mv b€iX
hQ" M i?•M i?¢+? M?•M M"v ;B®M; M?Q ¸QÊ+ ?bM? i?"M? iW ?Q" M; FBK +?9- T?€
h` M M;QÌB M| +| ?ÆM KQÌB p,M iU L;Kv h?-M i?•KªQ- i?U+ HU+ +QÌM; ¸¢B ¸€M;
+kM; H" +T ok >Q" M; M,K F?B mX GQ¢B i?¢+? M?•M M"v +?d /Q p"Q F?®B HQÊM
` K€mX
J v K" #¼M ?¼ i?-M; [m i'K #B ¸€F?-M; +| +?[i`mv M i®M; ¸B i`QÊ+- #^M; F?-
+? i i¢B +?¶X
*?ì iÈB i?ÌB ¸B K iB M ?"M? i`mv M i®M; ¸QÊ+ ?ÆM ? B KQÆB H,K H-M- M;mv ?
M?B mX h?U+ HU+ i?¢+? M?•M F?-B H¶B +M; F?OM; F?B TX æ M +m®B +MM;-
T?ÁM; M;UX Í /QÈB bU €T #€+? +O i?¢+? M?•M F?-B H¶B- #¼M ?¼ +?d +| i? i`M
+?¢K ¸ M [m M; ¸B K K"m t M? i` M i'K #B ¸€F?-M; +| +?[ ¸ iB M ?"M? i`mv M i
E?QªM; +€+? [m M; ¸B K ?bM? i K ;B€+ Î p` i`Q i`mM; i•K M?'i +M; M;"v +M; ;-M
+kM; +| +?9i F?~M i`QÆM;X
h`QM; ¸-m ?„M- ? B H½Q [m€B p"i æ Q h' p" EB K h' /"M? T?-M HÈM i?ÌB ;B M T
h?-M- ¸ T?€ pÐ ?mv M #Q i`QM; ¸|X *?Q M M i¢K i?ÌB ? B M;QÌB +kM; F?-M; +m
_®i +m°+ [m M; ¸B K K"m t M? ?bM? i K ;B€+ M"v +| ¸9M; H" ¸¢B #B +?Q i ¸"M i
>¢Q +kM; F?-M; `ä`M; H„KX
æQ¢M ¸QÌM; M"v- ¸€K M;QÌB #¼M ?¼ i?-M; [m i`mv M i®M; i`"M ¸B iÈB- F?-M; +
i`bM? FB M i`9+ i`QM; i?"M? i?` L;Kv h?-MX *kM; F?-M; #B i Î i`QM; ¸| i²M i¢B i
HQ¢B F?Q +K K" +Q /•M i`QM; i?"M? i?` M"v ¸½ iWM; bY /KM; ? v F?-M; \
h?U+ HU+ +O ¸€K i?¢+? M?•M F?-B H¶B Î p` i`Q i`mM; i•K M"v i?"i bU ¸€M; bÊX
L m æBM? >¢Q F?-M; +| i? M? FB K `d- +?d bÊ ¸Q" M M;QÌB ¸½ bÈK #` tû i?"M? K
*?Q M M #¼M ?¼ +kM; F?-M; +| #B M T?€T M"Q iB M p"Q M?[M; FB M i`9+ FB -ib
+?Q æ Q h' p" EB K h'X
L m M?Q +| +Æ ?°B- ¸ÊB iÈB F?B i?U+ HU+ æBM? >¢Q iB M p"Q ok >Q" M; iS F?B
[m v i`Î H¢B i?Y- +| i? ibK FB K F„ +M; # M i`QM; i?"M? i?` M"vX
@a„T iÈB `²B h`mv M i®M; iB T i?2Q H" +| i? ¸ M ¸QÊ+ p` i`Q i`mM; i•K M?'i +O
E, M? E?ÎB M?Ä ;B¼M; M?„+ M?ÎX
æQ¢M ¸QÌM; M"v ¸ m H" /Q æBM? >¢Q ¸®B ¸-m pÈB ¸€K i?¢+? M?•M F?-B H¶B ;
L?•K hB m .B m p" h" L;mv i J M? J M? +?`m i`€+? M?B K +ªM? ;B€+X E, M? E?
#bM? ioM?- H¢B iQM? iQ€M imv M ¸QÌM;- FQ+? ?Q¢i i`mv M i®M; i`"MX Zm #
¸-m M"v +?Q iWM; ;†T b B H-K M"QX h•K iQ M" M; +M i?"M- tY bU mM; /mM;X
+QÌM; ;Bª pª ¸¢Q +ÁM K¢M? K) ?ÆM`i M?B m- F?B M M;QÌB i TªB M?bM pÈB +
o Q5
æ®K b€M; K"m HK+ H|2 H M- i`MK H M ¸Q" M M;QÌBX
h`QM; M?€v K„i M"v æBM? >¢Q ¸½ +?m~M #` tQM; iBM? i?-M €+ +?B MX

>„M + - K i? M? FB K `d- +?m~M #`i`B m ?Q€M +^aK ç Q- ç ç Q FB K ç m tm'i ?B
 #B i î p`i`Q i`mM; i•K M? 'i + O i? "M? i?` M"v- b) ;†T T? ^aB /çM; [m€B p"i i? M"Q-
 M; QìB #^aQ p F?¬B H¶B ç€M; bÊ M? 'i i`QM; i? "M? i?` L; K v h? - M M"vX
 h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- i`QÊ+ K„i ? „M i®B b - K HçBX
 J°i H - M i`mv M i®M; i`"M T?€T + m®B + MM; #B M K'i- K¶B M; QìB ç m i" T i`mM; iB
 *?d + | çB m + - M; FQ + ? + O ç€K i?ç + ? M? • M F?¬B H¶B i`QM; iQîM; iQÊM; + O #¼
 J¼B M; QìB çB iÈB K°i F?¬M; ; B M pÈB €M? b€M; ^aK ççKX
 æBM? >çQ + ~M i? "M [m M b€i- T?€i ?B M ç•v F?¬M; T? ^aB H" K°i F?¬M; ; B M M? Ä
 i? "M? i?` L; K v h? - M X smM; [m M? pšM H" + - M; i`bM? FB M i`9+ ?bM? pm¬M; X
 M"v HçB M^K M; Q" B M; "M KûiX .QÊB + ? • M H" K°i #½B ç' i` °M; `½B ; B®M; M?Q [m^a
 ; B€+ - ; B®M; M?Q K°i K^aM? ç' i i`®M; K"m p" M; M?ç i K"m p" M; M?ç i tm' i ?B M i`QM
 Zm M; çB K K"m t M? ?bM? i K ; B€+ i` M ç` ç² #B ç€ F?¬M; + | + ? [i` M ç` ç²- H
 /€M; + O M | X
 æ | H" K°i i ç" M FBK b„+ `°M; HÈM ; B®M; M?Q K°i FBK iU i?€TX
 h ç" M FBK b„+ M"v M^K î p`i`Q i`mM; i•K M? 'i + O [m<sup>a</sup>M; i`QìM; X L | F?€+ pÈB F
 + ?QM? H" - M | + | #®M K†iX J¶B K†i ç m ?QÊM; p T?Q K°i T?Q X "®M ; | + i?ŠM; i
 J†i M; Q" B ; B®M; M?Q iWM; M' + i? M; - /Q M? [M; F?®B M? K i?ç + ? FBK b„+ pÈB ç
 i? 'T pW p†M K°i i`QÊM; t•v i? "M? X
 æBM? >çQ M?bM bÆ [m K°i + ?9i- QÊ+ HQÊM; i ç" M FBK b„+ + Q Qi M? 'i ?ÆM K°
 L | B + €+ ? F?€+ - Qi M? 'i + kM; + | ?ÆM # i` , K F?®B M? K i?ç + ? içQ i? "M? X
 Í # M M; Q" B [m^aM; i`QìM; - + - M; i`bM? FB M i`9+ çQÊ+ b„T t T M; v M; „M- pÈB
 T? | M; H M + QX J†i M; Q" B H° ` K"m p" M; M?ç i- çQÊ+ HQm ; B [ç† + #B i ?Q" M + ?
 bSi K M"Q- + kM; F?¬M; + | /'m p i T?QM; ? | - b ? | ; B®M; M?Q Í i - M; M; Q" BX h?
 #KB # "K + kM; F?¬M; + | - ; B®M; M?Q pW KÊB t•v tQM; X
 æ€M; iB + pšM ?Q" M iQ" M F?¬M; + | F?Q iS + - + kM; F?¬M; + ^aK SM; çQÊ+ + | + ?9i /
 æB m M"v F?B M M; QìB i + ^aK ; B€+ - /QìM; M?Q i? "M? i?` M"v KÈB çQÊ+ H" T ` - + €
 M? • M M"Q ç | - ç½ iW #Ä i? "M? i?` °M; HÈM M"vX
 h`QM; ç | - + €+ M? " + Q i - M; i`^aB / "B - + QM çQìM; çB `°M; HÈMX
 * | i? i? 'v `ä- î i`QM; iWM; + QM çQìM; ç m + | ç°B M; k i?ç + ? M? • M F?¬B H¶B çQÊ
 + ?dM? i ; B®M; M?Q çQ" M #BM? t T i? "M? ? "M; + ? î FB K /mv iX *?d + | çB m i` M
 L; K v h? - M ^aK ççK- M | B `ä #¼M ?¼ pšM + ?Q #` FQ + ? ?Qç i- pšM ç M; + ?bK i`QM;
 M; QìB æBM? >çQ- #¼M ?¼ t2K M?Q F?¬M; i? 'v- ?Q" M iQ" M F?¬M; ? + | T? ^aM SM
 S?€i ?B M M"v ç K'v M; QìB ç m i? î T? "Q K°i ?ÆBX

e8RX *?QÆM; e8k, h æ" M h? - M > Ä \

E?¬M; i?ç + ? M? • M F?¬B H¶B M"v ç m çç i ?bM? i? + 'T ok oQÆM; çdM? T?QM; X h
 ?Qç i- H'v b® HQÊM; ç€M; bÊ M?Q p"v- + ?d + - M pW tmM; T?QM; - + ?Q /M i`QM; i
 p" K ç Q- + kM; F?¬M; + ?®M; çĐ çQÊ+ # Q H•mX

@ h`QM; [m<sup>a</sup>M; i`QìM; M"v- ?bM? M?Q + | K°i HQçB HU+ HQÊM; p¬ ?bM? i? - M #Q-
 M M M? [M; F?¬B H¶B i?ç + ? M? • M- F?¬M; + €+ ? M"Q + ^aK ; B€+ çQÊ+ bU i²M içB + O

E, M? E?ÎB /QÌM; M?Q +| çB m bmv M;?oX
 >¬K M v æBM? >çQ p` L?•K hB m .B m ç½ ?Q`M iQ`M iBM iQÎM; p`Q K¶B HÌB M|B
 "ÎB pb i`QÈ+ ç| ç½ i`aB [m +?SM; KBM?- i'i +a HÌB M`M; M|B ç m ç9M;X
 @ *?9M; i T?aB H2Q H M i ç`M M`v b Q\
 L?•K hB m .B m M?bM ççB i?€T FBK b„+ + Q +?|i p|i i`QÈ+ K„i- iBK +| T?-M ç`T i
 hçB p` i`Q i`mM; i•K M?'i +O i?`M? i?` L;Kv h?-M- HU+ HQÈM; €T +? i`QM; i?
 T?QM;X
 G'v im pB ?mv M F?Q +aM? ;BÈB æçB h¬M; aQ L?•K +O hB m .B m- +kM; F?-M; -
 ;B®M; ?mv M F?Q i`QM; F?B m ?mv iX >B M içB ?„M ;B®M; M?Q M; QÌB #bM? i?Q
 HU+ HQÈM; +Æ i? - #Á H M i` M ççB i?€T FBK b„+ + Q M?Q p`v- +ÁM F?-M; T?a
 L?'i H` ç®B pÈB F #ûQ M?Q ?„M K` M|B- [ma i?U+ +?QM? H` K°i HQçB /^M ptiX
 @ L m iÈB ç•v- p`v T?aB H2Q H M t2K K°i +?9iX
 æBM? >çQ F?-M; Km®M #Ä /Î MY +?WM;X
 @ h +aK i?'v ç-m ;®B +O i ç M; #` ç mX
 Jti iB m K`T b b-K tm®M;- M?QM; ?„M +kM; F?-M; /€K K°i KbM? çÈB ÎT?Q /QÈ
 Í b•m i`QM; M°B i•K ?„M- +| K°i •K i? M? p¬ ?bM? ç M; ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+
 i?2Q # M +çM? æBM? >çQ- KÈB +| F?a M,M; M iQ`M b®M; b|iX
 hW i`QÈ+ iÈB M v- •K i? M? M`v ç½ iWM; +?d /šM +?Q ?„M p¬ b® H-MX aU i?U+ +
 bU ?QÈM; /šM +O M| - KbM? b) M?"M çQÈ+ i?m ?Qç+? F?'M; H²X L?QM; M m çB
 Jti [maM; i`QÌM; p¬ +MM; i`ÆM M?ÆM- ;B®M; M?Q K°i Kti; QÆM;X
 æB Î i` M ç|- +9B ç-m +| i? M?bM i?'v #|M; +O KbM?X
 h` L;mv i p` J M? J M? K Q F?2M K Q /`B F?-M; #B i K i- [m M b€i +€B #|M; +O K
 #„i ç-m M; „K pm®i KbM?X
 h?dM? i?QaM; æBM? >çQ +kM; b) +9B ç-m M?bMX GQçB +aK ;B€+ M`v ç†+ #B i F
 M`v F?-M; i?'v +| ?bM? aM? M; QÈ+ +O +¬M; i`bM? FB M i`9+ p` ççB i?€T FBK b„
 #|M; +O çQ`M M; QÌB KbM?X >„M +| K°i +aK ;B€+ HBM? ?²M T?|M; ` M; Q`B- HçB
 çB Î i`QM; F?-M; i`mM; - M m F?-M; ç w b) M; ½ tm®M;X *aK ;B€+ M`v F?B M i`Q
 i?-K`mM bÈX
 *kM; K v `i M? M? #¼M ?¼ ç½ ç M i`QÈ+ Kti ççB i?€T FBK b„+X hW F?QaM; +€+?
 ççB i?€T FBK b„+ M`v p¬ +MM; `°M; HÈMX
 J'v M; QÌB çSM; Î i`QÈ+ Kti M| - ;B®M; M?Q M?[M; +QM FB M çSM; Î i`QÈ+ K°i +•v
 L?•K hB m .B m HmB p T?Q b m p`B #QÈ+- +?çv H'v ç`- # v H M F?-M; i`mM; - ç
 @ \
 >„M T?€i` K°i iB M; i?ûi FBM? ?½B- /QÌM; M?Q T?€i ?B M çB m ;bX
 æBM? >çQ ¬K E, M? E?ÎB # v H M F?-M; i`mM; - +kM; çB iÈB #"+i? M; i-M; i?S M
 E?B H M T?Q i` M- çB m ?„M T?€i ?B M- +kM; F?B M ?„M +aK i?'v +| +?9i #'i M; Î
 >| ` #"+i? M; i-M; M; Q`B +kM; F?-M; i`ÆM i`m°i- K` ;²K # #®M KQÆB iÁ iB m
 ?bM? F?€+ M? m- p¬ +MM; iBM? tªQ- /QÌM; M?Q H` M?[M; FB i i€+ çB m F?„+ +O
 tm'i M?'i i` M i? ;BÈB- p¬ +MM; ?Q`M ?B M- p¬ +MM; iBM? K„X
 " M; Q`B +O M?[M; +€B iB m i?€T F?-M; ;B®M; pÈB ççB i?€T FBK b„+X *?9M; +|
 ?bM? ç² p`i- ?bM? M; QÌB- +kM; +| +€B ?bM? ç°M; p`iX L; Q`B ` +ÁM +| i?B M ?bM

i M?bM +kM; i?'v i?Ä K½MX *?d +| çB m- ;B[+?9M; +kM; +| +?9i iQÆM; ç²M;X
T?€i` €M? b€M; FBK b„+ ;B®M; M?Q M;¼M HY +O K°i +€B ç M çti ÎT?Q i` MX
•M? b€M; FBK b„+ M"v ;B®M; M?Q €M? M M i`QM; ;B|- /QÌM; M?Q b) i„i #'i +S H
+?9M; pšM M;Q M +QÌM; i²M içBX
L?[M; iÁ iB m i?€T i` M #"+ i? M; `°M i?S M?'i +€+? M? m +?WM; M,K KQÆB +KX
@ >| ` +?QM? H" +€+ çB K b€M; K"m p" M; i` M M?[M; iÁ iB m i?€T FB - KÈB F?
i? i?'v ççB i?€T FBK b„+ ;B®M; M?Q ?Q" M; FBK +?9 i?" M?
L?•K hB m .B m ;?û b€i p" Q i`QÈ+ K°i iÁ iB m i?€T +| ?bM? +O K°i p` iB M M[tB
çQÈ+ pQÆM i v ` - bÎ p" Q €M? b€M; FBK b„+ FB X
h`QM; M?€v K„i iB T i?2Q- +?mv M F?¬M; i? iQÎM; iQÈM; çQÈ+ ç½ tªv ` X
h`QM; M?€v K„i F?B M; |M i v L?•K hB m .B m +?çK iÈB FBK [m M;- €M? b€M; FBK
Èi- H" T iS+ ;B®M; M?Q `QÈm iBM? F?B i; †T T?ªB iB HY - +?d K°i i?Q€M; HB M
•KX
•M? b€M; FBK b„+ M"v p®M v m Èi iÈB +U+ çB K- i`QM; M?€v K„i i,M; H M F`+? H
K" T Î # M i`QM;X
hÁ iB m i?€T M?bM iB M M[tBM? ç T- +kM; H" T iS+ i`Î M M bBM? ç°M;- /QÌM; M?
@ - +? i iB iX æ•v H" +?mv M ;b p"v æ m +? i K'i X
L?•K hB m .B m çB M +m²M; ;B½v /K - HÈM iB M; ;"Q i?ûi- ;B®M; M?Q #` H,M; i`b
h`QÈ+ iB M- æBM? >çQ p" M /KM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q # Q p•v +€M? i v- Km®M F
b„+ ` M; Q"BX L?QM; ?„M HçB #` K°i HU+ HQÈM; ç€M; bÊ M; ,M +ªMX "M i v ?„M H
iÈB €M? b€M; FBK b„+ /"v ç†+ FB X
@ *? i iB iX
J°i i v æBM? >çQ +¬K i? M? FB K `d- ç M; Km®M T?€i ç°M; HU+ HQÈM; +?Q i¬M
€M? b€M; FBK b„+ M"vX
æ9M; H9+ M"v- E, M? E?ÎB FûQ ?„M HçBX
@ æBM? ççB + - i`QÈ+ ? i F?¬M; M M M|M; p°BX hB m . Q ççB + F?¬M; +| M;mv
E, M? E?ÎB [m M b€i `i +~M i?"MX h`QM; ç¬B K„i iQ tBM? ç T H|2 ` ?"Q [m M; H
@ •M? b€M; FBK b„+ M"v /QÌM; M?Q ç M; +ªB içQ ;b ç|
æBM? >çQ M;?2 p"v- +kM; +~M i?"M [m M b€iX
Zmª M?B M ?„M T?€i ?B M ` - €M? b€M; FBK b„+ iW iÁ iB m i?€T ?bM? iB M M[t
T?ªB ç M; Hmv M ?| iB m K"TX hmv `^M; #` # Q #¼+ Î i`QM; ç|- bS+ b®M; i`QM;
F?¬M; M?[M; F?¬M; #B M K'i- M;QÈ+ HçB ç M; i,M; H M iWM; +?9i K°iX æB m +~M
HQÈM; €T +? ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? ?„M- ç M; i?ª HÄM; ` iWM; +?9i K°i
æ•v H"

J`#•v;BÌ+¬M;i`bM?FB M i`9+;B®M;M?Q iÁ i?€T FBK b„+ #®M Kti M`v bÊ`^M
i`QM;i`mv M i?mv iX

*€B;¼B H`i?-M?Ä - +?QM?H`€M?b€M;FBK b„+ /`v çt+i` M iÁ iB m i?€T M`v

e8kX *?QÆM;e8j,>Q`M h?`M?Zm€ h`bM?æ®i h?-M>Ä

"Ä[m K°i p`B +?B iB i i`QÈ+ ç|- î i`QM;ç-m æBM?>¢Q /-M /-M i`î M M?Q`M +?
M?B m iÁ iB m i?€T i?-M?Ä M?Q p`v\

*?d`B M;i-M;M`v ç½ +| +?WM;;-M i`,K HQ¢B iB m i?€TX L|B +€+?F?€+ +|?Æ
i?2Q KS+ ç° M`v +| i? iQM?çQÊ+- i` M iQ`M #° i?€T HÈM FBK b„+- +?Q Qi T?ªB +
?Ä

L|B +€+?F?€+- M m M?Q K¶B K°i M;Q|B ç®i K°i i`QM;M?[M;iB m i?€T i?-M?Ä
+|?ÆM K°i p¢M M;Q|B- +| i? M?"M çQÊ+ F?Š M,M; iMv w` p`Q +?B M i`Q|M;"€-

æ•v[mª i?U+ H`b® HQÊM;+ÁM M?B m?ÆM bQ pÈB i`i +ª i?B M i`B L?•M i°+ p`
"€+?h?€M?+°M;H¢BX

@ - æBM?bQ?mvM?-K m FûQ i`X h ç m +? i K'i - +Sm K¢M;5

hB m K"TL?•K hB m .B m #`€M?b€M;FBK b„+ KM K`i # Q T?O- # v p9i H M i`B
i`mM;- i?ûi H M M?[M iB M; +?|B i B ;B®M;M?Q HÈM #` +?¼+ iB iX G9+ M`v ?mv
F?-B T?K+- +kM;F?-M; +?`m HU+ HQÊM;+O i?B M ç` M`v €T +? - M?QM;pšM
+O €M?b€M;FBK b„+ FB X

@ E?-M;ç9M;X >bM?M?Q pšM +ÁM +?Q ç¢i çQÊ+ çB m FB M M`Q ç|X J m M?b
?bM?M?Q b„TªK ç¢K çB

E, M?E?îB M?Qm K`vX

æBM?>¢Q +9B ç-m M?bM H¢BX hB m i?€T M?bM iB M M[tBM?ç T T?|M;`€M?
/-M /-M i`î M MªK ç¢K- /Q|M;M?Q Km®M +?bK b•m p`Q i`QM;;B'+M;O b vX æ•
ç®i i?-M?Ä i?`M?+¬M;X

æBM?>¢Q M?`i i?|B i?-K ;B`i KbM?X

L m M?Q ç®i i?-M?Ä i?`i #¢B- F i[mª F?-M;+-M bmv M;?o- +?QM?H`+€B +? i

æBM?>¢Q ¬K ç-m- ç m F?´ bmv M;?o i bK iÁBX

E?B €M?K„i +O ?„M`ÆB p`Q /QÈB ç€v +O iB m i?€T ?bM?iB M M[- i?`v K°i +?O
H9M tm®M;- i`QM;M?€v K„i ?„M ç°i M?B M M?È`X

@ æ9M;`²B- ?B M i X h?|B çB K ç®i i?-M?Ä - +¬M i ç`M5

h`QÈ+ ç•v ç€K M;Q|B LBM?>´ E?B m +O GB i h?B M EB K h¬M;- #„i ç€K M;Q|B h•
çQ+? +?QM?H`+QB #¼M?¼H`p`i i ?B MX LBM?>´ E?B m ç½ iWM; +?QM?KB
p`i?`i +O `i M?B m bBM?HBM?X L?`i H`K€m p`i?`i +O L?•M i°+ p`u m i°+- çt

"•v;B|t2K` - +€+?H`K +O LBM?>´ E?B m +| +?9i M;•v i?Æ çÆM ;BªMX >„M +,M
pä ;BªL?•M i°+ #`i`|B +?†i ç M ç•v K°i +€+? M iQ`M çQÊ+X L?QM;?„M M|B p`
HY i?b b Q +| F?|BX æ•v +?„M +?„M H`K°i p`B K M?K®B i?"i bU

æBM?>¢Q H"TiS+ H`v iW i`QM;M?šM i`[ p`i` K°i #bM?M?Ä K`m M;¼+- M?Ä tm®
çÄ i?šKX

æ•v H" K€m +O i?-M i?9 *?Q >Q" B #` ç€M? +? i i¢B çQ¢M i?S M?'i +O i•v /m *'
æBM? >¢Q i?m i?"T çQÊ+ i?-M i?9 K€m- +?S i`QM; ç|`'i M?B m iBM? ?Q bBM?
p¬ +MM;- ?ŠM +| i? i? v i? €m +O L?•M i°+ ?Q†+ H" u m i°+X

:B¼i K€m iQÆB çQÊ+ `|i p"Q i`QM; +?ûM M?ÄX L; v b m ç|- €M? b€M; FBK b„+ iW
tBM? ç T +?B m tm®M;- p®M ç M; /-M /-M i`Î M MªK ç¢K- [mªM?B M H"TiS+ i`Î
K€m iQÆB M"v `|i p"Q +?ûM M?Ä- /MM; K„i i?Q`M; +| i? i?'v çQÊ+ K°i iB K€m /-
iB m i?€TX

J€m i`QM; +?ûM M?Ä +kM; #„i ç-m #B M K'iX *m®B +MM; K°i ;B¼i +kM; F?¬M; +
p"Q i`QM; iB m i?€T ?bM? iB M M[tBM? ç TX

"B M ?| F?B M M;Q`B i #'i M;`tm'i ?B M

a m F?B ?Q"MiQ"M ?'Ti?m ? i ;B¼i K€m +m®B +MM; +O *?Q >Q" B- iÁ iB m i?€

hB M M[tBM? ç Ti`U+ iB T T?|M; H M i`lB + Q # v HQÊMX æB m K9 imv i K„çC

không nhớ ra nổi, mình đã từng gặp qua người giống hệt với pho tượng này ở nơi này. Hắn chỉ có thể tạm thời không nghĩ tới nữa.

Ở trên đỉnh pho tượng này lóe lên một luồng ánh sáng kim sắc cực kỳ yếu ớt.

- Nói như vậy, pho tượng này chắc cũng là một vị thần hỏa tháp!

Đinh Hạo suy nghĩ một chút, quyết định đốt vị thần lửa tháp này.

Ở xung quanh tế đàn nhỏ, Đinh Hạo không tìm được bát đá chứa máu hiến tế. Nhưng hắn lại tìm thấy được bốn cái đỉnh nhỏ có khắc hình con rồng kim sắc. Vì vậy hắn rót máu của Chư Hoài vào trong bốn cái đỉnh nhỏ này.

Đinh Hạo phải tốn hết hai phần ba lượng máu có được, mới đổ đầy được bốn cái đỉnh có khắc hình con rồng vàng kia.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Đinh Hạo leo lên tế đàn kim sắc, đưa tay chạm đến ánh sáng kim sắc trên đỉnh của pho tượng kia.

Một cảm giác có chút nóng bỏng truyền đến. Sau đó hơi nóng theo ngón tay rót vào các nơi trong thân thể Đinh Hạo từng chút một.

Trong nháy mắt tiếp theo, một biến đổi khác thường đột ngột phát sinh.

Trời rung đất chuyển một hồi. Đinh Hạo chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm. Tất cả cảnh vật đều biến mất, giống như thời không chuyển hoá. Trong nháy mắt hắn đi tới không gian tối tăm. Xung quanh trên dưới đều lạnh như băng, vĩnh viễn cô tịch, không có âm thanh, không có khí lưu...

Nguồn sáng duy nhất là từ một đốm sáng kim sắc phía trước phát ra.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Mình không phải là đang đốt bức tượng thần hỏa sao? Tại sao thoáng cái lại xuất hiện ở đây?

Đinh Hạo nhíu mày, thân thể lơ lửng ở trong hư không, giống như đưa thân vào trong chân không.

Biến hóa bất ngờ này hẳn phải có liên quan tới tiểu tháp thần hỏa hình người kia. Chẳng lẽ bởi vì mình chạm vào ánh sáng kim sắc kia, cho nên bị truyền tống đến nơi này?

Hay tất cả những thứ mình nhìn thấy đều là hư ảo. Đó là do ý thức của mình chìm vào một không gian hư ảo sao?

Đúng lúc này...

- Người ngoại vực hèn mọn kia, ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định sao? Có dám đánh với ta một trận không?

Một giọng nói cao quý uy nghiêm, đột nhiên từ trong đốm sáng truyền ra.

Đinh Hạo có thể cảm giác được rõ ràng, từng sóng tinh thần phần nộ, cùng xuất hiện với âm này thanh đang tràn ngập ở trong hư không vô tận.

Người ngoại vực sao?

Đinh Hạo sửng sốt.

Đang nói mình sao?

Đúng lúc này, giọng nói kia lại vang lên:

- Sao vậy? Không phải là tà ma ngoại vực sao? A, lại là một con kiến hôi không biết chết sống, mưu toan giành lấy thân tằm của ta sao? Thân thể của con kiến hôi cũng dám mơ ước bài vị. Đáng chết! Vừa đúng lúc đưa tới chất dinh dưỡng cho ta. Đi chết đi!

Lời nói vừa dứt, từng sợi tơ kim sắc, giống như xúc tua từ trong đốm sáng kim sắc điên cuồng lao ra.

Trong nháy mắt, những sợi tơ kim sắc đã đi tới trước người Đinh Hạo, quấn lấy toàn thân hắn. Đầu những sợi tơ kim sắc hóa thành mũi nhọn sắc bén, trong nháy mắt phá vỡ cơ bắp mạnh mẽ cứng rắn của Đinh Hạo.

- Không xong...

Đinh Hạo cảm thấy sức sống trong cơ thể mình, không ngờ đang không ngừng bị sợi tơ kim sắc này hút đi.

Hắn ra sức giãy dụa. Mấy trăm sợi tơ kim sắc trong nháy mắt bị đứt lìa

Nhưng lại có càng nhiều sợi tơ kim sắc như những xúc tua ở trong đốm sáng màu vàng phía xa lao ra ngoài, điên cuồng quấn chặt xung quanh Đinh Hạo. Chỉ trong chốc lát, Đinh Hạo bị quấn thành cái bánh chưng. Càng ngày có càng nhiều mũi nhọn sắc bén điên cuồng đâm vào trong thân thể Đinh Hạo, hút lấy năng lượng sinh mệnh của hắn...

- Ha ha ha, không nghĩ tới một con kiến hôi nhỏ nhỏ, lại có thể nắm giữ sức sống mạnh mẽ như thế...

Giọng nói kia xuất hiện:

- Đáng tiếc. Nếu không phải người mơ ước thần tàng của ta, ta cũng sẽ không hạ sát thủ đối với người. Sứ mệnh của ta không thể dừng lại. Huyết mạch Thần Đình phải tiếp tục tồn tại. Cho dù ta dính đầy máu tươi hóa thân thành ma, cũng sẽ không tiếc!

Đinh Hạo đã không để ý tới giọng nói kia nữa. Biến cố như vậy đột nhiên xuất hiện, khiến hắn rơi vào khốn cảnh.

Trước đó, lúc tiểu mập Nhâm Tiêu Diêu và mèo mập Tà Nguyệt đốt thần hỏa cũng chưa từng xuất hiện qua tình trạng dị thường như vậy.

Xem ra vẫn là do mình có chút lòng tham. Pho tượng chúa tể chí tôn có thể được đặt ở vị trí đỉnh tháp lớn đã nói rõ nó có chỗ đặc biệt. Mình không nên nóng vội cố gắng đốt thần hỏa của nó như vậy. Chỉ có điều lúc này hắn hối hận cũng đã muộn.

Đinh Hạo điên cuồng giãy dụa.

Lực lượng thân thể có thể tương đương với Vũ Hoàng nhị khiêu không ngừng bắt đứt từng sợi tơ kim sắc.

Một tay hắn thoát ra khỏi sự trói buộc, liền lấy thanh kiếm rỉ và ma đao từ trong nhẫn trữ vật ra. Hắn đang muốn rút vào đó thiên hỏa huyền khí và ngục băng huyền khí, lấy ra lực lượng chí tôn trong hai thanh đao kiếm, cắt nát những sợi tơ kim sắc này, trực tiếp chém nát nguồn sáng kim sắc...

Nhưng ở phía sau lại xuất hiện một biến hóa bất ngờ ngoài dự đoán của nó.

Một ánh sáng màu lục đồng thời nhẹ nhàng bay ra từ trong nhẫn trữ vật khi hắn triệu hoán thanh kiếm rỉ và ma đao.

Ánh sáng màu lục này dường như có ma lực thần kỳ. Tuy rằng nó cũng không có cường lực, nhưng trong nháy mắt khi nó xuất hiện, những sợi tơ kim sắc đang điên cuồng lao tới, lại trở nên yên tĩnh.

- Đây là...

Nguồn sáng kim sắc phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Đinh Hạo cũng có chút sững sờ. Sau khi do dự một chút, hắn không tiếp tục phát động thanh kiếm rỉ và ma đao nữa.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn đã thấy ánh sáng màu lục kia nhanh chóng lớn lên, đồng thời bắn ra từng luồng quang ảnh màu xanh, dường như là máy chiếu hình đang không ngừng phóng ra từng chữ viết lớn bằng cái đầu ở trong hư không vô tận này.

- Ngày mừng bảy tháng bảy, Trường Sinh Điện, thì thầm lúc nửa đêm không người!

Trong lòng Đinh Hạo chấn động. Trong nháy mắt hắn đã biết được lai lịch của lực quang kia.

Là khối ngọc bội Tuần sát sứ Tuyết Châu Đình Hồng Lệ đã tặng ỳnh.

Ở thời khắc mấu chốt này, miếng ngọc bội xảy ra biến đổi khác thường, chủ động từ trong nhẫn trữ vật bay ra ngoài, phóng ra ánh sáng màu lục kỳ lạ. Tiếp đó ở trong hư không chợt hiện ra một hàng chữ như vậy. Chẳng lẽ nói, ngọc bội kia cảm giác được điều gì?

655. Chương 656: Ta Là Đại Gia Của Người

Trong lòng Đinh Hạo quả nhiên khiếp sợ đến cực điểm.

Đinh Hồng Lệ trước sau đưa ình một khối ngọc bội, một vòng tay bằng xương. Không ngờ vào những thời điểm mấu chốt ở đây, chúng lại có thể phát huy ra hiệu quả không thể tưởng tượng nổi. Rốt cuộc đây là trùng hợp, hay tất cả những điều này đều do nàng dự đoán được? Tại sao nàng lại muốn giao những thứ quan trọng như vậy ình?

- Ngày mừng bẩy... tháng bẩy... Trường Sinh điện. Thì thăm lúc nửa đêm không người... thì thăm... thì thăm... A, cái ngọc bội này, Thần Đình Ngọc... Là đệ của ta... Con kiên hồi, nói... nói mau, người tốt cuộc là ai, tại sao lại có được khối ngọc bội này?

Sau khi nguồn sáng kim sắc nhìn thấy được hai hàng chữ viết màu xanh ở trong hư không này, giọng nói đột nhiên trở nên run rẩy, ngắt quãng, dường như rơi vào một sự kích động nào đó, khó có thể kim chế được.

Trong lòng Đinh Hạo thoáng động, nhưng không nói lời nào.

- Người tốt cuộc là... Lẽ nào người là...

Nguồn sáng kim sắc dường như nghĩ tới điều gì, càng lộ vẻ kích động hơn.

Một cánh tay kim sắc đột nhiên từ trong nguồn sáng này vươn ra, kéo dài vô hạn, ngay lập tức liền tới trước ngọc bội màu xanh, nắm trong tay. Chợt một sợi tơ kim sắc trước đó đã đâm vào thân thể Đinh Hạo rút trở về, mang theo một giọt máu màu vàng của Đinh Hạo nhỏ lên trên ngọc bội.

Chỉ thấy giọt máu này chậm rãi rót vào trong ngọc bội.

- A a a a a...

Đốm sáng kim sắc phát ra một tiếng rít gào điên cuồng. Trong tiếng rít gào này bao hàm một tâm tình nào đó, dường như đang kích động, dường như mừng rỡ như điên, lại dường như bi thương. Sóng tinh thần kịch liệt giống như cơn lốc ở trong không gian tối tăm lan tràn ra xung quanh.

Đinh Hạo tay cầm đao tay cầm kiếm, âm thầm đề phòng.

Qua một thời gian đủ uống cạn chén trà, tất cả những kích động kia cuối cùng đã bình tĩnh trở lại.

- Ha ha ha, tìm được rồi. Cuối cùng cũng đợi được tới ngày này. Hậu nhân của Thần Đình cuối cùng đã xuất hiện. Đệ của ta, đúng là đệ linh thiêng, sắp xếp xong xuôi tất cả, chỉ dẫn hần tới chỗ này sao? Đệ cũng biết, ta ở chỗ này đau khổ đợi bao nhiêu năm...

Trong giọng nói của nguồn sáng kim sắc dần dần bình tĩnh lại, chỉ có điều vẫn kích động như trước.

Vô số những sợi tơ kim sắc trong nháy mắt này đều buông Đinh Hạo ra, lùi về bên trong nguồn sáng.

Bầu không khí trầm mặc một hồi.

Nguồn sáng kim sắc dường như có chút sợ sệt, đang suy nghĩ tìm từ.

Đinh Hạo có thể cảm giác được rõ ràng, ở phía sau, nguồn sáng kim sắc đang truyền ra sóng tinh thần, không còn cảm thù lạnh lùng như lúc trước đó, mà trở nên thân thiết nhu hòa.

- Hải tử, ta làm người bị sợ hãi rồi... Ta không biết là người tới. Năm tháng khá dài đã khiến ta có chút hồ đồ...

Giọng nói trong nguồn sáng kim sắc đột nhiên trở nên hòa ái, giống như một vị trưởng bối. Trong giọng nói mang theo sự tang thương,.

Đinh Hạo ngẩn người, nói:

- Ngài... Là ai? Ngài quen ta sao?

Không biết vì sao, trong nháy mắt khi một giọt máu của mình nhập vào trong mảnh ngọc bội màu xanh, bản thân Đinh Hạo dường như cũng cảm ứng được điều gì đó. Hắn đột nhiên cảm thấy đốm sáng kim sắc trước mắt này rất thân thiết, giống như người thân thất lạc đã lâu.

- Hải tử, ta là đại gia của ngươi!

Giọng nói từ trong nguồn sáng kim sắc vang lên đầy kích động.

- A?

Đinh Hạo nhíu mày.

Nói là lời nói tốt, nhưng nghe thế nào lại như đang mắng người vậy?

- Hải tử, ta là nghĩa huynh kết bái với phụ thân ngươi. Dựa theo bối phận mà nói, ngươi phải gọi ta một tiếng đại gia...

Giọng nói của nguồn sáng kim sắc vẫn hết sức kích động.

- Đã nhiều năm như vậy, cuối cùng ta đã chờ được ngươi. Hải tử, sao bây giờ ngươi mới đến!

Đinh Hạo có chút hồ đồ:

- Chờ một chút, ngài nói ngài ở nơi này, đợi vô số năm. Nhưng... Nhưng ta năm nay mới mười sáu tuổi. Ngài... có phải đã nhận lầm người hay không?

Từ khi thời gian bắt đầu, căn bản không đúng.

- Không có khả năng nhầm. Chỉ có đệ của ta chết, máu tươi mới có khả năng dung nhập vào trong ngọc bội. Đây chính là vật đỉnh ước của đệ đệ và đệ muội ta năm đó, là ngọc bích Thần Ân được lấy từ đỉnh núi cao nhất tại Kỳ Liên Cổ Phong trong Đại lục Thần Ân...

Nguồn sáng kim sắc nhớ lại ký ức, thần sắc càng thêm kích động.

- Ha ha, nhớ năm đó, đệ của ta thiên tư vô song, có thể nói là đệ nhất thiên tài Đại lục Thần Ân, quản lý hàng tỉ con dân, là hạng anh hùng phong lưu cái thể tính tình phóng khoáng. Mặc dù là loại cấm địa như Kỳ Liên Cổ Phong, cũng có thể lui tới tự nhiên. Câu thơ trên khối ngọc bích này, ngày bảy tháng bảy trường sinh điện, nói thâm khi nửa đêm không người đã giành được sự ưu ái của thần nữ Vũ Khuyên Thành. Ha ha ha...

Đinh Hạo càng hồ đồ.

Đại lục Thần Ân?

Kỳ Liên Cổ Phong?

Hàng tỉ con dân?

Đây là cái gì và cái gì vậy?

Căn cứ vào hiểu biết của mình bây giờ, hiện tại mảnh đại lục này là đại lục Vô Tận, chia làm năm đại vực, diện tích vô biên, được gọi là mảnh thiên địa ngay cả thần linh cũng đi không hết. Chỉ riêng phạm vi một Tuyệt Châu đã rộng tới mấy vạn dặm. Đây vẫn chỉ là một tiểu châu nhỏ nhất của Bắc Vực hiện nay.

Bắc Vực có hơn mười châu, phạm vi trăm vạn dặm.

Bắc Vực lại là một vực nhỏ nhất trong năm đại vực. Như vậy có thể tính ra được, toàn bộ đại lục Vô Tận phải có phạm vi tới ngàn vạn dặm.

Nhưng trên mảnh đất này, Đinh Hạo chưa từng nghe nói về sự tồn tại của Đại lục Thần Ân này?

Lẽ nào Đại lục Thần Ân này chỉ là một tên khác, trên thực tế là tên gọi trước kia một một trong năm đại vực?

- Hải tử, xem ra ngươi còn không biết thân thế của mình.

Nguồn sáng kim sắc hỏi.

Đinh Hạo gật đầu.

Một tiểu tử nghèo lớn lên từ khu chứa rác, hẳn không có lai lịch kinh thế hãi tục gì. Nhưng ký ức về tuổi thơ của hắn lại trống rỗng. Thời điểm đi lên Ván Tâm Thiên Thang của Ván Kiếm Tông, lại có thể mơ hồ thấy được hình ảnh kỳ lạ, thiên thần mặc kim giáp chiến đấu, giống như Ma thần bị người ta truy sát. Một nam một nữ, ôm hai hài đồng chạy trốn chết. Vô số hộ vệ trung thành và tận tâm lấy thân thể máu thịt ngăn cản truy binh...

Một đạo điện quang đột nhiên hiện ra trong đầu Đinh Hạo.

Hắn đột nhiên nhớ tới lý do vì sao khi mình nhìn thấy diện mạo của pho tượng trên tế đàn kim sắc nhỏ tại đỉnh tháp lớn kim sắc lại cảm thấy quen thuộc như vậy.

Áo giáp toàn thân hắn rõ ràng tương tự với trang phục nam tử trẻ tuổi ôm hai hài đồng thoáng hiện trong lúc hắn ở trên Ván Tâm Thiên Thang. Hơn nữa, tướng mạo và thần thái của hai người đều có chút tương tự.

- Xem ra vì bảo vệ người, đệ của ta đã tổn không ít tâm tư...

Nguồn sáng kim sắc thở dài.

Một bàn tay kim sắc chậm rãi trong nguồn sáng đưa ra ngoài, hướng về phía đỉnh đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo mặt nhăn mày nhu.

- Hải tử, thả lỏng đi. Ta sẽ không làm điều gì tổn thương ngươi. Ta sẽ cho ngươi biết, thân thế của ngươi rốt cuộc là thế nào. Để ta nói cho ngươi biết, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trên người ngươi, rốt cuộc đang gánh vác điều gì...

656. Chương 657: Chuyện Xưa

Nguồn sáng kim sắc ôn nhu nói.

Đinh Hạo thoáng do dự, sau đó từ bỏ dự định tránh né.

Trực giác của Thăng Tự Quyết nói cho hắn biết, nguồn sáng kim sắc không lừa gạt mình. Hơn nữa chính hắn cũng rất muốn biết, rốt cuộc phụ thân của thân thể này có lai lịch như thế nào.

Bàn tay kim sắc dường như đến từ chính một trường bối rất cứng chiều mình, nhẹ nhàng đặt ở trên trán Đinh Hạo. Một dòng nước ấm theo bàn tay dững mảnh tiến vào đầu Đinh Hạo, sau đó liên tục có những hình ảnh ngắn ụt ụt kéo đến, dường như là một bộ phim trong nháy mắt tràn đầy trong đầu óc Đinh Hạo.

Tiếp theo, tất cả cũng bắt đầu rõ ràng.

Đinh Hạo thấy được một vài hình ảnh kỳ lạ.

...

...

Đại lục Thần Ân.

Một thế giới thần kỳ bao phủ ở trong linh vận tiến khí vô tận.

Diện tích của thế giới này rộng vô biên, chứa đựng vô số những chuyện thần kỳ. Trăm tộc san sát, cường giả như mây, thánh hiền xuất hiện hết lớp này tới lớp khác. Chí tôn của các triều đại khiến vô số anh hùng phải khom lưng, lưu truyền vô số những câu chuyện thần kỳ.

Chúa tể mảnh đại lục này chính là một vài tông môn và thế gia siêu cấp. Trong đó ở địa vực Đại lục Thần Ân phía đông, một thế lực lớn đang cực thịnh, tên là Thần Đình. Trong lịch sử, Thần Đình tồn tại đã rất lâu, từ thời thái cổ.

Người đứng đầu Thần Đình được gọi là Thần Đế, quản lý hàng tỉ thánh hiền cường giả sinh linh, có công tạo hóa. Vì số lượng chúa tể chí tôn tại Đại lục Thần Ân tồn tại không nhiều, đại quân Thần Đình chính là vô địch, là thế lực mà cả Đại lục Thần Ân vừa nghe đã sợ mất mật.

Dưới Thần Đế có mười ba người con. Mỗi một người đều là anh tài cái thế.

Đây là con trai độc nhất của Thập Tam Thần Tử, Đình Đồng. Hắn là một thiên tài tuyệt thế, trời sinh có mắt thần Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng.

Dựa theo ghi chép từ ngàn vạn năm trước đó, một thiên tài tuyệt thế như vậy tất nhiên là nhân vật chủ yếu độc chiếm tất cả phong tao của một kỷ nguyên. Đình Đồng tuổi còn nhỏ đã cho thấy thiên phú và tài hoa không gì sánh kịp, liên tục phá vỡ các loại kỷ lục tu luyện, cho thấy các loại năng lực không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu trong giới trẻ.

Đáng tiếc tất cả những điều này sẽ thay đổi trong ba năm sau.

Đưa con đầu tiên của Đại thần tử ra đời. Đó là một hài đồng cang huy hoàng hiển hách hơn, có tư chất càng đáng sợ hơn.

- Ha ha ha, không ngờ, thực sự không ngờ, trong Thần Đình ta lại có thể gặp được một thể chất vô song một đao kiếm hai thánh thể muôn đời khó gặp. Thật sự quá tốt. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng lại thêm đao kiếm hai thánh thể, đây là dấu hiệu Thần Đình ta trở nên cường thịnh. Đợi sau này, hai nam hài tử này quật khởi, trở thành chí tôn, Thần Đình ta có thể phát dương quang đại, quét ngang Đại lục Thần Ân. Tốt, tên tiểu tử này đặt tên là Đình Hạo!

Thần Đế cất tiếng cười hưng phấn, đến nay vẫn vang vọng ở trong đầu của rất nhiều người.

Sau khi đưa con đầu tiên của Đại thần tử ra đời, biểu hiện của Thần Đế cực kỳ hưng phấn. Chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra được, nam hài tử nhỏ bé này có thể chất đao kiếm hai thánh thể muôn đời khó gặp.

Toàn bộ Thần Đình vì thể đều hoan hỉ vui mừng.

Từ đó về sau, các kỷ lục tu luyện và thần tích do Đình Đồng sáng tạo ra đều bị Đình Hạo phá vỡ từng cái một.

Đình Hạo phóng ra hào quang rực rỡ, không gì sánh kịp, giống như mặt trời độc nhất vô nhị trên chín tầng trời, che lấp tất cả hào quang của các bạn cùng lứa tuổi, đồng thời cũng che lấp cả hào quang vốn thuộc về Đình Đồng. Càng ngày càng nhiều lời tán thưởng và biểu dương chuyển hướng về phía Đình Hạo.

Dù sao nam hài tử này mới là con trưởng tử ruột thịt với Thần Đế, là cháu trai thật sự của Thần Đế. Thập Tam Thần Tử vốn là nghĩa tử. Vô số người trong Thần Đình đều tin tưởng chắc chắn, đợi tới khi hai nam hài tử này lớn lên, Đình Hạo sẽ kế thừa vị trí Thần Đế. Đình Đồng chính là người trợ giúp tốt nhất.

Biến hóa đột ngột xuất hiện, đối với Đình Đồng mà nói, hiển nhiên có chút bất ngờ.

Thiếu niên trước kia vốn hoạt bát hiếu động, đơn thuần kiêu ngạo, dần dần trở nên trầm mặc hung ác nham hiểm.

Thời gian trôi qua, hiện tại Đình Đồng đã sáu tuổi, Đình Hạo ba tuổi.

Lúc này Đình Đồng, một thân mặc hắc giáp. Với sáu tuổi, trên khuôn mặt hắn vẫn lộ ra phần trẻ con, nhưng đã đạt tới cảnh giới tu vi Tiên Thiên Vũ Tông đỉnh phong. Hắn lẳng lặng đứng ở bên cạnh phụ thân Thập Tam Thần Tử, ánh mắt lạnh lùng lại hung ác nham hiểm. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng hơi mở, kim quang lóe lên, không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt Đình Thánh Thán khi nhìn tới người thiếu niên, đột nhiên biến sắc. Dường như hắn đã nhận ra điều gì.

Trong nháy mắt tiếp theo, đột nhiên kim quang lóe lên. Mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt.

Cường giả Vũ Đế đỉnh phong đang ôm nữ hài tử trong tay, chỉ cảm thấy trong lòng chột nhẹ bỗng. Nữ hài tử trong tay chẳng biết đã đi đâu. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thấy kim quang đã rơi vào chiến hạm phía đối diện, thấy nữ hài tử xinh đẹp đang nằm ở trong lòng Đình Thánh Thán. Trong lòng hắn không tránh khỏi cảm thấy khiếp sợ.

Nghe đồn thực lực của Đại thần tử vô cùng trác tuyệt, được gọi là đệ nhất dưới Thần Đế. Trước đây hắn chưa từng nhìn thấy, trong lòng không mấy bội phục. Nhưng ngày hôm nay vừa thấy như vậy, trong lòng đã không còn sót lại chút xem thường nào nữa. Nếu như vừa này Đại thần tử muốn lấy tính mạng của hắn, chỉ sợ sẽ vô cùng dễ dàng?

Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần, lại đột nhiên nghe được tiếng gầm thét đầy giận dữ.

Chỉ thấy Đại thần tử Đinh Thánh Thán vẫn bình tĩnh lãnh đạm, trên mặt đột nhiên xuất hiện sự phẫn nộ khó có thể kìm chế. Không ngờ hai tay hắn hợp lại.

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Hắn đánh hài tử trong lòng thành bột mịn. Cùng lúc đó, một lực lượng chí cường vô cùng khủng khiếp, khí tức thâm độc bá đạo, ở trong thân thể hài tử nổ tung, chợt bị bàn tan Đinh Thánh Thán ép xuống, cuối cùng không hoàn toàn bộc phát ra, chỉ lóe lên một cái rồi biến mất!

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

- Đại ca, đại ca...

Mấy vị thần tử khác cũng đều không biết chuyện gì xảy ra.

Nữ hài tử này chính là nữ nhi của Đại thần tử, trong cơ thể rõ ràng có dòng máu Thần Đình thuần khiết nhất. Vừa rồi, thật vất vả mới đoạt được, vì sao lại đột nhiên xuống tay ngoan độc như vậy?

- Lão thập tam, người đáng chết. Dám chọc giận tới điểm máu chốt của ta!

Đinh Thánh Thán gần lên từng câu từng chữ, sắc mặt giận dữ.

Chỉ thấy toàn thân hắn bắt đầu phát ra kim quang, giống như Ma thần xuất hiện. Tất cả sinh linh trong phạm vi mấy trăm dặm vuông đều cảm thấy run sợ, hít thở không thông. Chỉ thấy lòng bàn tay hắn hơi mở ra. Một giọt máu chậm rãi di chuyển, phóng ra một khí tức thâm thiết.

Phía đối diện, Thập Tam Thần Tử khẽ thở dài một hơi.

659. Chương 660: Không Nên Oán Trách

Hắn có phần thất vọng cười nói:

- Đại ca ngài quả nhiên lợi hại. Ta vốn cho rằng, lấy một giọt tinh huyết của tiểu chất nữ vừa mới ra đời, rót lẫn vào trong thân thể này, lấy bí pháp chế luyện, lại giấu một quả Sát Thần Âm Lôi. Chờ tới khi người nhìn thấy nữ hài tử này, chỉ cần một chút thần thờ, cho dù không thể giết chết người, chí ít cũng có thể thương tổn được người... Thật tiếc, không thể ngờ được ta làm như vậy cũng bị người phát hiện!

Mọi người lúc này mới chợt hiểu ra. Hóa ra nữ hài tử kia lại là một kẻ giả mạo.

Sở dĩ ngay từ đầu hắn đã lừa gạt được mọi người, chẳng qua trong thân thể ẩn chứa một giọt tinh huyết của Đại thần tử, cho nên mới có thể lừa dối được.

Thập Tam Thần Tử thực sự thâm độc, lại có thể nhét vào trong cơ thể nữ hài tử một quả Sát Thần Âm Lôi, muốn nhân lúc Đại thần tử nhìn thấy con gái mình, tâm thần kích động, trong nháy mắt sẽ cho nổ ám sát. Không ngờ lại bị Đại thần tử phát hiện.

Chỉ có điều...

Ánh mắt của mọi người lại nhìn một giọt tinh huyết trong lòng bàn tay của Đại thần tử Đinh Thánh Thán.

Một nữ hài tử vừa mới ra đời, bị lấy ra một giọt tinh huyết, vậy sức sống của tiểu hài tử kia tất nhiên gặp phải sự phá hủy cực lớn. Nàng có thể sống sót được hay không cũng khó nói được. Ra tay ngoan độc như vậy đối với cả một đứa trẻ mới sinh, quả nhiên thủ đoạn của Thập Tam Thần Tử đủ thâm độc.

Đại thần tử từ trước đến nay luôn tao nhã, lúc này lại nổi giận như vậy, chỉ sợ cũng đã bị động tới vậy ngược?

- Hài tử của ta... rốt cuộc đang ở đây?

Đinh Thánh Thán vẫn duy trì một sự kìm chế cuối cùng.

Rốt cuộc ở đế đô đã xảy ra chuyện gì, vẫn còn chưa rõ ràng lắm. Nếu như ái thiếp và hài tử thật sự rơi vào trong tay của Thập Tam Thần Tử, vậy có chút phiền toái.

- A, người nói tới cháu gái và cháu trai của ta sao? Yên tâm đi, chúng đều còn sống.

Thập Tam Thần Tử cười hì hì nói:

- Không bằng đại ca giờ tay chịu trời, ta sẽ không giết bọn chúng. Đại ca thấy sao?

Đinh Thánh Thán nhắm mắt lại, thở dài một hơi:

- Lão thập tam, đây là do người tự tìm lấy, không nên oán trách ta.

Lời còn chưa dứt, Đinh Thánh Thán hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt Thập Tam Thần Tử.

Ầm!

Hắn thuận tay đánh ra một quyền, nhất thời khiến thiên địa chấn động.

Thập Tam Thần Tử cười khanh khách đánh ra một chưởng nghênh đón.

Một đạo ánh sáng từ điểm tương giao giữa quyền chưởng của hai người khuếch tán ra. Trong nháy mắt tiếp theo, chiếc chiến hạm của hạm đội Ma Kha cực lớn được xưng là sức mạnh vô địch, giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua, tách ra thành hai đoạn.

Những tiếng kêu kinh ngạc vang lên. Thống soái hạm đội Ma Kha, Kim Thủ Trí ôm lấy Đinh Đồng trước tiên.

Bóng người lóe lên.

Các chiến sĩ rút khỏi chiến hạm trước tiên. Chiến hạm với kích thước cực lớn chậm rãi rơi xuống đất...

Đinh Thánh Thán và Thập Tam Thần Tử đã hóa thành hai đạo lưu quang, không ngừng giao tranh ở trên không trung, giống như Thần Ma tranh đấu.

Đối diện.

- Đại quân nghe lệnh, công kích. Đánh đắm người tạp chủng kia thành cặn cho ta!

Bát thần tử Đinh Xuất Lâm tức giận hét lên, hạ lệnh khai chiến với hạm đội phía sau.

Hạm đội tham gia chiến dịch này là một trong những đội quân tinh nhuệ của Thần Đình, có trăm vạn tướng sĩ đều trung thành với Đại thần tử. Bọn họ vừa nhìn thấy Đinh Thánh Thán ra tay, lại thêm Đinh Xuất Lâm ra lệnh một tiếng, nhất thời chiến đoàn mở ra.

Pháo lớn, bảo khí của hạm đội bắt đầu nổ vang, bắn ra từng cột ánh sáng màu đỏ chói mắt, cắt qua hư không, mang theo khí tức hủy diệt và tử vong, phóng về phía hạm đội màu đen phía đối diện!

- Phòng ngự...

- Lui về phía sau, Hậu Thổ Trận!

Trong hạm đội Ma Kha vang lên từng tiếng gào thét.

Kim Thủ Trí ôm Đinh Đồng, trước tiên lui trở về phía trên đại chiến hạm phía xa, chỉ huy hạm đội tiến hành phòng ngự.

Chiến hỏa ầm ầm, hỏa quang trùng thiên.

Từng khí tức giống như diệt thế bạo phát ở trong thiên địa.

- Giết! Giết sạch bọn chúng đi!

Đinh Xuất Lâm rống lớn hơn, hai mắt đỏ đậm, giục toàn bộ đại quân từ bốn phía bắt đầu từ từ bao vây xung quanh hạm đội Ma Kha. Vạn pháo đồng thời bắn ra. Toàn bộ cục diện giống như Ma thần diệt thế.

Hạm đội Ma Kha chỉ có thể rút lại một chỗ, dựa vào trận pháp phòng ngự, khởi động vòng năng lượng bảo hộ, tiến hành phòng thủ.

Trận pháp Hậu Thổ không dứt hấp thu đất từ dưới mặt đất phòng ngự. Màn hào quang màu thổ hoàng lung lay giống như sắp đổ, miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng không chặn được hết những cột ánh sáng màu đỏ phá thủng vòng bảo hộ, đánh vào phía trên chiến hạm màu đen. Sau đó từng chiến hạm màu đen liền hóa thành một hoả cầu khổng lồ vô cùng khủng khiếp chậm rãi rơi xuống.

Đỉnh Đồng đứng ở trên chiến hạm chỉ huy tại trung tâm của hạm đội Ma Kha.

Khuôn mặt hần lạnh lùng, nhìn hỏa quang không ngừng bắn tới, khiến người ta cảm thấy thâm trầm lạnh lẽo một cách kỳ lạ.

Hắn dường như không quan tâm chút nào tới tình cảnh của mình, càng không quan tâm tới sự tồn vong của hạm đội Ma Kha.

Hắn chỉ ngẩng đầu, nhìn cuộc chiến đấu trên không trung.

Thất tinh tạo hoá đồng tại mi tâm của hắn không ngừng khép mở. Bảy con người kim sắc xếp thành hàng trở thành bắc đẩu thất tinh, không ngừng vận chuyển, cực kỳ quỷ dị, thu hết toàn cảnh chiến đấu với tốc độ ánh sáng trên không trung vào trong mắt. Bảy con mắt kim sắc không ngừng vận chuyển, hết tụ vào lại tách ra, dường như đang tính toán điều gì...

Đột nhiên, Đỉnh Đồng biến sắc. Hắn quay đầu nhìn về phía sau, dường như phát hiện điều gì.

Môi hắn khẽ lẩm nhẩm, dường như đang nói gì đó, nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trong bầu trời, đột nhiên một đạo sấm sét nổ vang. Quang diễm chói mắt bắt đầu khởi động, đoạt đi tầm nhìn của mọi người. Trong bầu trời dường như có thêm u một mặt trời, với sức nóng vô cùng, có thể khiến các cường giả hai bên đang giao chiến theo bản năng phải nhắm hai mắt lại.

Đợi tới khi mọi người đã khôi phục được tầm mắt, mới phát hiện cuộc chiến đấu trong bầu trời đã kết thúc.

Đỉnh Thánh Thán trở lại phía trên đại chiến hạm phía trước.

Thập Tam Thần Tử cũng trở về chiến hạm chỉ huy của hạm đội Ma Kha. Chỉ có điều khóe miệng hắn lộ ra một vết máu. Chắc hẳn là bị thương nhẹ.

Thấy một cảnh tượng như vậy, cường giả hai bên đều âm thầm kinh hãi.

Đại thần tử và Thập Tam Thần Tử được xưng tụng của Thần Đình. Mọi người cho rằng bọn họ là thiên tài tuyệt đại có thực lực chẳng thể phân biệt cao thấp. Nhưng từ trước tới nay hai người chưa từng giao đấu. Về vấn đề trong hai người rốt cuộc ai cường đại hơn, ở trong ngoài Thần Đình thường xuyên tranh luận. Ngày hôm nay hai người giao đấu, đã là thời điểm chém giết sinh tử. Xem ra, cuối cùng Đại thần tử Đỉnh Thánh Thán vẫn chiếm chút thượng phong.

Trong hạm đội Ma Kha đã có người lo lắng.

Nếu như Thập Tam Thần Tử không địch lại Đại thần tử, vậy thì nguy rồi. Hạm đội Ma Kha mặc dù là tinh nhuệ nhất dưới trướng của Thập Tam Thần Tử.

660. Chương 661: Phản Bội

Nhưng Đại thần tử cũng có hạm đội, còn là đội quân thép bách chiến của Thần Đình, vừa đẩy lùi sự khiêu khích của Vũ tộc. Bọn họ từ sa trường trở về, chiến ý dâng cao, sát khí trùng thiên, nhân số lại gấp hạm đội Ma Kha đến mấy trăm lần. Nếu cuộc chiến đấu tiếp tục, thắng bại thế nào căn bản không cần suy nghĩ cũng biết!

- Hạ lệnh ngừng bắn!

Đình Thánh Thán khẽ nhú mày.

- Đại ca, sao không mượn cơ hội này, giết đám gia hoả làm phản này, giết lão thập tam, chấm dứt hậu hoạn?

Bát thần tử Đình Xuất Lâm vội la lên.

- Chuyện giữa ta và lão thập tam không liên quan đến Thần Đình. Nếu là quân đội khai chiến, cho dù chiến thắng, tất nhiên sẽ khiến thực lực của Thần Đình ta bị tổn thất lớn. Máu chảy ra đều là dưng giả của Thần Đình ta...

Đình Thánh Thán lắc đầu. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện.

- Lão thập tam, Khuynh Thành và hai người con của ta rốt cuộc đang ở đâu? Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng!

Trong mắt Đình Thánh Thán chợt loé lên sát khí cường đại.

- Ha ha, ta sẽ không nói cho ngươi biết.

Thập Tam Thần Tử hoàn toàn không để lời nói của Đại thần tử vào trong mắt. Hắn cười nhạt:

- Hóa ra đại ca vẫn luôn che giấu thực lực. Ta thật sự đã xem thường ngươi. Một chưởng kia, ta chịu không oan.

Hắn sờ vào vết máu trên miệng mình, lại nói:

- Chỉ có điều như vậy thì đã sao? Con người ngươi vẫn luôn lòng dạ mềm yếu như đàn bà, khó thành đại khí. Ngươi không phải vẫn muốn nhìn con gái của mình sao? Cũng tốt, vậy ta sẽ để cho ngươi thấy. Nhìn kỹ một chút đi, ha ha!

Lời còn chưa dứt, phía sau hắn lại có một vị cường giả cấp Vũ Đế khác, ôm một nữ hài tử được bọc ở trong chiếc áo bào kim sắc, chậm rãi đi tới.

Lúc này đây không phải giả.

Ánh mắt của Đình Thánh Thán nhìn chăm chăm vào trên người của nữ hài tử này.

Sinh mạng nhỏ bị lấy đi một giọt tinh huyết, đã hấp hối, trên mặt không có một tia huyết sắc, toàn thân đầy nhiều nếp nhăn, hoàn toàn không có vẻ mịn màng đầy đặn của một đứa trẻ mới sinh. Chỉ có điều, đôi mắt đen láy sáng ngời giống như bảo thạch mở to, dường như cảm nhận được cái gì. Ánh mắt nàng nhìn về phía Đình Thánh Thán, tràn ngập khẩn cầu khát vọng sinh tồn, khiến người ta cảm thấy nát lòng!

- Ngươi thật sự hạ thủ được...

Trong lòng Đình Thánh Thán nhất thời bị sự phẫn nộ nhấn chìm.

Tận mắt nhìn thấy mặt nữ nhi chịu sự dằn vặt như vậy, hắn cũng khó kìm chế được lửa giận trong lòng. Kim quang toàn thân hắn tuôn trào mãnh liệt giống như đại dương mênh mông, muốn ra tay cướp giật...

Ở phía sau, một biến đổi khác thường khiến người ta không thể tưởng tượng nổi đã đột nhiên xuất hiện.

Vèo!

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Một đoạn mũi kiếm mang theo vết máu, từ trong ngực Đình Thánh Thán vắn ra.

Tất cả mọi người đều ngây người trước biến cố bất ngờ này. Khi vô số ánh mắt nhìn chủ nhân của mũi kiếm gãy này, đều lộ ra biểu tình khó thể tin được.

Chuôi kiếm ở trong tay của Bát thần tử Đình Xuất Lâm.

Tại sao lại như vậy?

Từ trước tới nay, Bát thần tử Đình Xuất Lâm vẫn luôn ủng hộ Đại thần tử, quan hệ với Thập Tam Thần Tử bất hoà như nước với lửa, thậm chí ở ngay trước mặt mắng Thập Tam Thần Tử là tạp chủng, không ngờ vào thời điểm như vậy, lại ra tay đánh lén Đại thần tử.

Tại sao lại phát sinh chuyện như vậy?

- Lão bát người điên rồi sao...

Tứ thần tử Đinh Hành Họa quá sợ hãi, phản ứng trước tiên. Hắn đánh ra một chưởng đánh bay Bát thần tử.

Đinh Hành Họa và Đinh Hành Vân đỡ lấy Đại thần tử, lo lắng nói:

- Đại ca... đại ca... thấy... thế nào?

Một kiếm xuyên từ trước ngực tới phía sau lưng, trúng vị trí yếu hại. Hơn nữa, thanh kiếm ở trong tay Bát thần tử chính là một thần khí, tên là Trảm Niêm Kiếm, có thể khống chế thời gian, có chứa lực huỷ diệt cực lớn. Khi trúng vào thân thể đối thủ, trong nháy mắt rút thời gian trong cơ thể đối thủ ra ngoài. Tốc độ thời gian gấp mấy ngàn vạn lần từ trong cơ thể chảy ra, đủ khiến ột vị cường giả có thân thể đỉnh phong hóa thành một đồng tro tàn.

- Không sao...

Đinh Thánh Thán cúi đầu nhìn thanh Trảm Niêm Kiếm đâm vào thân thể mình, lại ngẩng đầu nhìn Bát thần tử phía xa đang lộ vẻ mặt dữ tợn, vẫn không hề nổi giận, mà lộ ra biểu tình kỳ quái, lẳng lặng hỏi:

- Vì sao?

Đúng vậy, rốt cuộc là vì sao?

Đây là đáp án mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Trong Thần Đình có người nào không biết mối quan hệ giữa Bát thần tử Đinh Xuất Lâm và Đại thần tử là tốt nhất. Vì Đại thần tử, Đinh Xuất Lâm đã vô số lần từng đối đầu với Thập Tam Thần Tử. Tính tính Bát thần tử vốn nóng như lửa, vẫn khiến người ta cảm giác dưng mãnh, nguyện ý vì Đại thần tử mà chết!

Người khác ám toán Đại thần, đều có lý do của mình.

Nhưng vì cái gì lại là hắn ra tay ám toán Đại thần tử?

- Vì sao?

Bát thần tử cười ha ha:

- Còn có thể vì sao nữa? Chính là vì người đáng chết...

Hắn tức giận cười, biểu tình càng thêm dữ tợn.

- Từ nhỏ ta đã theo người, tư chất và thiên phú của ta không trở thành Thần Đế được. Dĩ nhiên ta hi vọng mình sẽ đi theo người trở thành Thần Đế. Nếu như vậy, chỉ ít sau này ở trong Thần Đình còn có vị trí nhỏ nhỏ. Ta trung thành và tận tâm phụ tá người, thậm chí công khai mắng lão thập tam là tạp chủng. Nhưng đại ca của ta, người thì sao? Từ sau khi cưới nữ nhân Vũ Khuynh Thành kia, người đã đánh mất sự kiên quyết, mất đi hùng tâm, lại có thể nói mình không có ý làm Thần Đế. Ta đã hết lần này tới lần khác khổ sở khuyên bảo, nhưng người lại ngoảnh mặt làm ngơ...

- Câm miệng. Lão Bát, người điên rồi. Người chỉ vì lý do chó má như vậy, mà phản bội đại ca sao?

Đinh Hành Họa vô cùng đau khổ hét lớn.

- Phản bội? Là hắn phản bội ta trước. Không, là phản bội chúng ta!

Khuôn mặt Bát thần tử Đinh Xuất Lâm dữ tợn gào thét:

- Lão tam, lão tứ, chính các người đã nói, chúng ta nhiều người như vậy, theo bên cạnh hắn, là vì cái gì? Không phải là hi vọng một ngày kia, hắn có thể bước lên ngôi vị Thần Đế, khiến địa vị của ta và người càng vững chắc hơn sao? Vì hắn, chúng ta đắc tội bao nhiêu người. Ha hã, nhưng hắn... vì một nữ nhân, bỏ qua hùng tâm tráng chí, phụ sự kỳ vọng của huynh đệ ta và người. Cứ như vậy, một ngày kia khi lão thập tam bước trên ngôi vị Thần Đế, ta và người sẽ có kết quả gì tốt chứ?

- Bất trị, người thật sự bất trị!

Lão tam Đinh Hành Vân tức giận toàn thân run rẩy.

Bát thần tử lại không để ý tới, tiếp tục nhìn Đinh Thánh Thán, nói:

- Đại ca, ta cho rằng ngươi sẽ làm như vậy. Cho dù là đến một khắc cuối cùng, ta cũng ở đây khuyên ngươi. Đáng tiếc ngươi lại hoàn toàn không nghe ta... Ta chỉ có thể đưa ra lựa chọn như vậy. Bằng không, đợi tới lúc Thập tam đệ đạt được ngôi vị Thần Đế, ta sẽ chết không có chỗ chôn. Ngươi vì nữ nhân kia, ngay cả huynh đệ dưới trướng của mình cũng không chú ý. Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, đều là do ngươi tự rước lấy.

Sắc mặt Đinh Thánh Thán lộ vẻ bình tĩnh, thật lâu không nói gì.

661. Chương 662: Rút Hết Huyết Mạch

Dường như Trảm Niên Kiếm này đâm vào trong thân thể, còn không khiến hắn đau lòng bằng những lời nói này của Bát thần tử Đinh Xuất Lâm.

- Ngươi nên biết, cho dù phải không Thần Đế, ta vẫn có năng lực bảo vệ các ngươi.

Đinh Thánh Thán lẳng lặng nói.

- Ha ha ha, đã muộn rồi. Thật sự đã muộn rồi. Trên thế giới này, không có người nào có thể đối đầu với Thần Đế, ngươi cũng không thể!

Bát thần tử cười ha ha, thân hình lắc một cái, trong nháy mắt đã lùi đến ngàn mét, đứng ở phía xa bên cạnh Thập Tam Thần Tử.

- Năm tháng như đao chém thiên kiêu! Chém!

Bát thần tử hét lớn một tiếng, thúc giục Trảm Niên Kiếm.

Trảm Niên Kiếm vốn chưa tiến vào trong cơ thể Đinh Thánh Thán chợt lóe lên vạn đạo kim quang, phóng ra lực lượng đáng sợ. Nó chấn động mãnh liệt vang lên những tiếng ong ong, muốn nổ nát thân thể Đinh Thánh Thán...

Đinh Thánh Thán lại giống như không nhận thấy giống như có điều gì suy nghĩ nói:

- Ta vốn vẫn cảm thấy kỳ quái. Đại Thần Tử Phủ phòng thủ kiên cố, Khuynh Thành nàng lại là cường giả Vũ Thánh. Lão thập tam không có khả năng cướp được hài tử. Hiện tại ta mới hiểu được, tất cả những điều này đều do lão bát ngươi âm thầm làm ra. Ta và Khuynh Thành tín nhiệm ngươi như vậy, tuy rằng ngươi không ở để đó, lại có biện pháp lén đưa hài tử ra...

Lời còn chưa dứt, Đinh Thánh Thán đột nhiên đánh vào ngực mình một chưởng, trực tiếp đánh Trảm Niên Kiếm trong cơ thể bắn ra ngoài.

Thần kiếm thoát khỏi thân thể bay ra, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía xa...

- Kiếm tới đây!

Đinh Thánh Thán trở tay đánh một chiêu.

Thanh thần kiếm cấp thần khí lập tức nhẹ nhàng rơi vào trong tay của hắn.

- Làm sao có thể như vậy được?

Bát thần tử Đinh Xuất Lâm thất kinh, toàn lực thôi động. Thần kiếm gãy dựa kịch liệt, muốn thoát khỏi.

Nhưng khi Đinh Thánh Thán dùng ngón day gạt lên trên thân kiếm một cái, thần kiếm lập tức giống như chuột gặp mèo, cũng không tiếp tục gãy dựa nữa, trở nên lặng lẽ.

Mình... thật sự làm sai rồi sao?

Đinh Xuất Lâm cúi đầu nhìn máu tươi dính trên tay của mình, trên mặt mình một lát.

Hắn biết, mình không có đường để quay đầu lại nữa.

- Người đang do dự sao?

Một giọng nói non nớt lạnh lùng, có chút chất vấn, từ bên cạnh truyền đến.

Đó là Đinh Đồng.

- Ta...

Giọng nói Bát thần tử cứng lại. Người khác không biết tên tiểu tử này đáng sợ thế nào.

663. Chương 664: Đinh Đồng

Nhưng trải qua một vài chuyện, trong lòng Bát thần tử Đinh Xuất Lâm hiểu rất rõ, gia hỏa chỉ sáu tuổi này mới là một ác ma khoắc da người, một gia hỏa còn đáng sợ hơn nhiều so với Thập Tam Thần Tử.

- Người bây giờ mới do dự thì đã muộn rồi. Nếu như hôm nay Đinh Thánh Thán giành được thắng lợi, người tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!

Ánh mắt Đinh Đồng âm u lạnh lẽo, dường như có thể khiến tim người ta đông cứng lại.

Bát thần tử giật mình, trong lòng ớn lạnh, nhất thời bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, mình đã ra tay ám sát Đinh Thánh Thán, lại âm thầm sai người ta trộm Đinh Hạo và nữ hài tử kia, phối hợp với kế hoạch của Thập Tam Thần Tử. Hiện tại mình đã đi lên con đường không có lối về. Mình đã động tới vẫy ngược của Đinh Thánh Thán, mình hoàn toàn không có bất kỳ khả năng quay đầu nào khác.

- Nghe đây, người bây giờ chỉ có một cách là trợ giúp cha ta hoàn toàn giết chết gia hỏa Đinh Thánh Thán. Sau này ở Thần Đình, người mới có nơi sống yên ổn. Ta nói cái gì, người nói cái đó, sử dụng thủ đoạn mình bạch truyền cho cha ta. Người có thể làm được không?

Đinh Đồng lạnh lùng nói.

Lời của hắn giống như ra lệnh.

Bát thần tử theo bản năng gật đầu.

Trong con mắt dựng thẳng của Đinh Đồng, bảy con người kim sắc không ngừng vận chuyển, dường như đang tính toán điều gì.

- Sườn trái, ba phần...

Đinh Đồng đột nhiên mở miệng.

Bát thần tử lập tức lấy bí pháp truyền âm, truyền ra ngoài.

Trong chiến trường, Thập Tam Thần Tử đột nhiên đánh ra một quyền, về phía sườn trái của Đinh Thánh Thán.

Một đòn này đến cũng rất đúng, vừa vặn bắt được kẽ hở trong chiêu thức của Đinh Thánh Thán, khiến Thập Tam Thần Tử đang xu hướng hạ phong, dần dần tách ra.

- Lui ba bước, công kích dưới nách!

Đinh Đồng tiếp tục nói.

Bát thần tử lại truyền âm.

Trong chiến trường, Thập Tam Thần Tử lại làm ra phản kích không thể tưởng tượng nổi.

Tới lúc này Bát thần tử mới hiểu được, hóa ra Đinh Đồng lại dung Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng diễn hoá ra các sơ hở trong chiêu pháp võ đạo thần thông của Đinh Thánh Thán, giúp đỡ phụ thân mình chiếm lấy tiên cơ trong chiến đấu.

Điều này khiến trong lòng Bát thần tử thâm chấn động mạnh.

Đinh Thánh Thán thể hiện ra thực lực, khiến người ta khiếp sợ. Đinh Đồng lại có thể có thể diễn hoá ra hành động tiếp theo. Đây là dạng thiên phú tư chất thể nào? Quả thực có thể nói là vô địch. Hắn vẫn còn nhỏ tuổi đã như vậy, sau này nếu như lớn lên, tuyệt đối là tồn tại đáng sợ trong các chúa tể thiên địa, quả thực chính là một quái vật.

Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng quả nhiên là đáng sợ.

Nhìn khuôn mặt ngây thơ cùng với thần sắc lạnh lùng thâm độc của Đinh Đồng, Bát thần tử đột nhiên cảm thấy khiếp sợ tới cực độ.

Trong lòng hắn không nhận được dâng lên một suy đoán đáng sợ.

Không biết tất cả những điều Thập Tam Thần Tử bày bố hôm nay có phải là do hài tử sáu tuổi trước mắt này bố trí hay không? Hắn mới là chủ mưu của tất cả những điều xảy ra hôm nay sao? Bằng không lấy biểu hiện quyết đoán của Thập Tam Thần Tử trong những năm qua, cũng không dám mạo hiểm đối mặt với sự tức giận của Thần Đế, ở phía sau lưng đột nhiên hoàn toàn xé rách mặt với Đại thần tử như vậy.

Bát thần tử không ngừng truyền âm, đồng thời trong lòng

Hắn càng ngày càng chấn động.

Đúng lúc này...

- Hừ, được một tinh tạo hóa đồng, lại có thể khám phá ra sơ hở vô căn cứ. chỉ có điều chỉ dựa vào điểm này, muốn đánh bại ta sao? Quá ngây thơ rồi...

Trong chiến trường truyền đến tiếng hừ lạnh của Đinh Thánh Thán.

Âm

Tiếp theo, một tiếng động lớn vang lên. Thập Tam Thần Tử trực tiếp bị một quyền đánh bay.

Tốc độ của Đinh Thánh Thán quá nhanh. Cho dù Đinh Đồng có thể khám phá, nhưng không cách nào nhắc nhở phụ thân trước.

Lắc một cái, trong nháy mắt thân hình Đinh Thánh Thán lại có thể từ bỏ Thập Tam Thần Tử, đi tới trước người Đinh Đồng.

Hắn dường như đã phát hiện ra điều gì, hai mắt sắc như đao, bắn ra ra kim quang, tập trung vào hài tử sáu tuổi trước mắt này.

- Trong thân thể của ngươi có máu của Hạo nhi đang chảy... Ngươi... Là người rút lấy huyết mạch của Hạo nhi?

Trong đôi mắt Đinh Thánh Thán bắn ra sát khí. Cuối cùng hắn đã nhìn ra được, tình trạng của Đinh Đồng có chút không thích hợp. Thì ra toàn bộ huyết mạch trên thân thể nhi tử của mình bị lấy ra, lại được truyền vào trong cơ thể Đinh Đồng.

- Bây giờ ngươi mới nhìn ra sao? Đại ca của ta...

Trong chớp mắt Thập Tam Thần Tử đã tiến đến trước người Đinh Đồng, bảo vệ cho con trai của mình.

Hắn cực kỳ chật vật, thân thể gần như đều nát bấy. Gương mặt cũng trực tiếp bị đập làm thịt bầm. Ngân quang vờn quanh, thân thể hắn đang từ từ hồi phục. Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến lúc này, hắn không biết

đã bị đập bao nhiêu lần. Mỗi lần khôi phục ngưng tụ lại, đều tiêu hao không ít lực lượng sinh mạng bản nguyên của hắn. Lúc này tốc độ khôi phục ngưng tụ lại, rõ ràng đã chậm hơn lúc đầu rất nhiều.

- Đại bá cần gì phải nổi giận. Cháu chẳng qua chỉ muốn thử một chút, khi huyết mạch và thể chất của Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng và đao kiếm hai thánh thể hợp nhất, rốt cuộc sẽ có uy lực thể nào. Cho nên cháu lấy một ít tinh huyết của Đinh Hạo đệ đệ mà thôi...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Đinh Đồng lộ vẻ vô tội, nói:

- Lẽ nào đại bá không muốn biết, kết quả thế nào sao? Đại bá không hy vọng Thần Đinh xuất hiện một người có thể chất tuyệt thể độc nhất vô nhị, muôn đời khó gặp nhất thống Đại lục Thần Ân sao?

- Còn tuổi nhỏ, vì sao ngươi lại ác độc như vậy?

Đây là lần đầu tiên Đinh Thánh Thán cảm giác được sự ác độc đáng sợ của người cháu này.

Một đứa bé mà thôi, tại sao lại tàn nhẫn lạnh lùng như vậy?

Vì có thể hợp nhất với thể chất đao kiếm hai thánh thể rất hiếm, lại có thể hút hết tinh huyết toàn thân của Đinh Hạo sao?

- Ông trời sinh ra ta, đã quyết định phải bước trên con đường chí tôn. Ta có Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, phải là chúa tể của mảnh thiên địa này. Đại bá đã sai lầm, không nên sinh ra một nhi tử có thể chất đao kiếm hai thánh thể, muốn tranh uy phong với ta.

Trong biểu tình bình tĩnh của Đinh Đồng còn có một sự tàn nhẫn khác thường. Dường như hắn đang kể ra một chuyện đương nhiên vậy. Hắn nói:

- Người thuận ta thì sống, người cản ta thì chết!

- Nhãi con, ta khiến cho ngươi chết trước!

Đinh Thánh Thán tức giận, khí tức khủng khiếp bắt đầu được phát động, một chưởng đánh ra.

Tất cả thiên địa dịch chuyển.

- Ha ha ha, đại ca, hôm nay ngươi nhất định sẽ thấy bại chết tại đây. Ha ha, xuất hiện cho ta!

Thập Tam Thần Tử điên cuồng cười to, trong tay đánh ra một đạo tín hiệu quang diễm.

Trong nháy mắt tiếp theo, từ bốn phương tám hướng xuất hiện vô số chiến hạm màu đen. Mặt đất sụp xuống. Cũng có rất đông chiến đội võ giả, giống như bầy ong đông nghìn nghịt bay lên.

Bốn phía xung quanh chợt xuất hiện những lực lượng cấm chế vô cùng khủng bố.

Văn tự thần linh giống như những sợi dây xích bay đầy trời, trong nháy mắt bao quanh tất cả mọi người.

Đây là một cạm bẫy đã sớm được bố trí tỉ mỉ.

664. Chương 665: Bí Ẩn Kiếp Trước – Kiếp Này

Đinh Hạo bất tri bất giác đã lệ rơi đầy mặt.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy một vài hình ảnh - nhất là khi thấy thiếu phụ tuyệt mỹ Vũ Khuynh Thành kia, giống như đã thú phát điên gào thét, thấy Đinh Thánh Thán luôn ôn tồn, nho nhã hai mắt đỏ đậm, hóa thân làm ma, trong nháy mắt Đinh Hạo chỉ cảm thấy tim mình cũng vỡ ra.

Đó là một cảm giác đau lòng không cách nào kìm chế cũng không có cách nào che giấu được. So với bản thân hắn bị vỡ xương nát cốt, còn thống khổ hơn nhiều.

Cảm giác đau khổ giống như tê tâm liệt phổi.

- Vậy Đinh Hạo kia chính là ta sao?

Đinh Hạo thì trào hỏi.

Nguồn sáng kim sắc thở dài nói:

- Hải tử, đây là thân thể của ngươi. Ngươi chính là hải tử đáng thương toàn thân bị rút hết tinh huyết kia... Đại thần tử và Khuynh Thành thần nữ, chính là phụ thân và mẫu thân của ngươi!

Quả nhiên là như vậy.

Đinh Hạo không cách nào khống chế được thân thể và linh hồn mình phát sinh sự bi ai vô tận.

- Tại sao lại như vậy. Rõ ràng ta xuyên qua đến đây, chỉ chiếm lấy thân thể của tiểu tử Đinh Hạo này mà thôi. Vì sao khi thấy cảnh tượng kia, từ nơi sâu nhất trong linh hồn lại cảm thấy bị ai cùng cực như vậy, lại có một loại ảo giác huyết mạch tương liên khó có thể che giấu như vậy. Đây không phải là do linh hồn dung hợp hoặc là tiềm thức quá phá? Lễ nào trong này còn có bí mật gì nữa sao?

Trong lòng Đinh Hạo cảm thấy mơ hồ giống như có sương mù dày đặc che phủ.

- Sau lại thế nào?

Đinh Hạo nghĩ tới điều gì, tiếp tục hỏi.

Đốm sáng kim sắc thở dài một cái, nói:

- Tuy thực lực của Thánh Thán đệ của ta kinh thế, chung quy cũng không địch lại Thần Đế, vẫn bị bại...

- Thần Đế?

Đinh Hạo cố nén đau thương trong lòng, mờ mịt nói:

- Chờ một chút, có chuyện gì xảy ra? Thần Đế xuất hiện sao? Vậy cũng không đúng. Có nhầm không? Rõ ràng một bên là nghĩa tử Thập Tam Thần Tử, một bên lại là Đại thần tử con ruột của Thần Đế, vì sao Thần Đế lại ra tay với Đại thần tử? Lễ nào hán già rồi nên hồ đồ sao?

- Nguyên nhân bên trong thế nào, ta cũng không biết rõ lắm. Ta chỉ biết Thánh Thán đệ của ta bị thua ở trong tay Thần Đế. Phụ thân hai người bọn họ đều bị đánh trọng thương, mang theo một vài hộ vệ trung thành với bọn họ, một đường chạy trốn. Để bảo vệ được mạng của người và nữ hải tử, bọn họ chịu vô số khổ sở dần vật...

Nguồn sáng kim sắc than thở:

- Tam thần tử và Tứ thần tử cùng với hai vị thần tử khác ủng hộ Thánh Thán đệ của ta đều bị nhốt!

Thì ra là như vậy.

Thần Đế lại có thể ra tay với Đinh Thánh Thán?

Điều này không hợp tình lý.

Đáng tiếc nguồn sáng kim sắc hiển nhiên cũng không biết nguyên nhân.

- Thần Đế tuy rằng chưa từng truy sát, nhưng Thập Tam Thần Tử và Đinh Đồng hiển nhiên không muốn buông tha cho kẻ địch lớn như vậy. Thánh Thán đệ của ta một đường trốn tránh truy sát, hộ vệ bên cạnh gần như đều ngã xuống không còn. Cuối cùng bọn họ đi tới đại lục Vô Tận...

-... Nhắc tới cũng thật là trùng hợp. Năm đó Thánh Thán đệ du lịch Đại lục Thần Ân, vô tình gặp được một khe hở thời không, đánh bật đánh bật đi tới đại lục Vô Tận, gặp ta. Hai chúng ta nghĩa khí hợp nhau, kết bái thành huynh đệ. Ta chẳng qua là già hơn vài tuổi, mới làm huynh trưởng, hán làm nhị đệ. Ngoài ra còn có hai vị anh hùng hào kiệt khác đã cùng kết bái...

-... Sau lại thông qua khe hở thời không này, hán quay trở về Đại lục Thần Ân. Cũng bởi vì điều này, trong Đại lục Thần Ân chỉ có Thánh Thán đệ biết sự tồn tại của đại lục Vô Tận. Lúc hán chạy trốn chết, cuối cùng vẫn thông qua khe hở thời không này, mới thoát khỏi sự truy sát vô tận, mang theo người và muội muội người đi tới đại lục Vô Tận...

Nguồn sáng kim sắc thở dài nói.

Nghe đến đó, trong lòng Đinh Hạo liền cảm thấy dễ dàng, nói:

- Thoát khỏi truy sát? Vậy bọn họ... có phải vẫn còn sống hay không?

Trong lòng hắn thật sự vô cùng khẩn trương, rất sợ nghe được tin tức xấu.

Nguồn sáng kim sắc cũng cười ha ha nói:

- Đương nhiên còn sống. Thánh Thán đệ và Khuynh Thành đệ muội là nhân vật thế nào chứ? Cho dù trên người có bị thương, tu dưỡng một vài năm, vẫn có thể khôi phục... Ai, chỉ là đáng tiếc, lúc đó người và muội muội người thật sự thương thế quá nặng, gần như bị hút hết tinh hoa sinh mạng bản nguyên. Hai người bọn họ cũng không có cách nào chữa trị được cho các người...

- Vậy... cuối cùng bọn họ đi đâu?

Đinh Hạo không đợi được, vội hỏi.

Hắn bây giờ căn bản không cách nào khống chế được tâm tình của mình. Cảm giác quan tâm và nôn nóng này phát ra từ sâu trong linh hồn.

- Cái này ta cũng không biết.

Nguồn sáng kim sắc trả lời, khiến Đinh Hạo có chút thất vọng. Nó tiếp tục nói:

- Năm đó Thánh Thán đệ đệ và Khuynh Thành đệ muội mang theo người và muội muội người, ở chỗ của ta. Bọn họ chỉ dừng lại khoảng hơn mười năm, thương thế coi như đã hồi phục hơn nửa. Đáng tiếc người và muội muội người, bản nguyên bị thương, hơn mười năm trôi qua vẫn luôn mệt mỏi suy yếu, không cách nào lớn lên, vẫn giống như đứa bé, chưa từng phát dục. Nếu không phải phụ mẫu các người ngày đêm lấy tinh huyết của chính mình kéo dài tính mạng của các người, hai tiểu tử các người đã không sống nổi...

Đinh Hạo lặng lẽ.

Hắn có thể tưởng tượng được đó là những năm tháng thế nào. Một đôi phu thê lấy tinh huyết bản nguyên của chính mình kéo dài tính mạng ỉnh và muội muội, trong lòng bọn họ đau khổ thế nào có thể hiểu được. Hắn bọn họ đã dần dần mất đi hy vọng.

- Sau khi thương thế chuyển biến tốt đẹp, Thánh Thán đệ đệ và đệ muội, lấy đoạt thiên thuật, tính được hành tung của mình có thể bại lộ. Hai người không muốn liên lụy con dân trong tộc ta, cũng muốn tiếp tục tìm kiếm thuốc tiên, để hoàn toàn chữa trị tốt thương thế bản nguyên cho hai tiểu tử hai người, đã rời khỏi đây...

Nguồn sáng kim sắc tiếp tục nói:

- Lần từ biệt này, chính là vĩnh biệt. Ba năm sau khi bọn họ rời khỏi, liên tục có có một chút tin tức truyền đến, nói hai người đều là nhân vật kinh thế hãi tục, hóa thân thành người có danh tiếng hiển hách trong đại lục Vô Tận này. Chỉ có điều sau đó tin tức ít dần. Tới năm thứ tư, có tà ma ngoại vực xuống. Lực lượng chiến đấu của tộc ta chết đi. Toàn bộ thành thị đều bị hủy trong chiến hỏa.

- Là toà thành thị Ngự Thần bên ngoài kia sao?

Đinh Hạo theo bản năng hỏi.

- Thành thị Ngự Thần?

Nguồn sáng kim sắc sững sốt, sau đó chợt cười khổ nói:

- Người nói đúng, đích thực là thành thị Ngự Thần. Mặc dù tộc chúng ta thấy rõ huyền bí của thần linh nhưng chung quy chưa tính là thần linh. Rốt cuộc vẫn là ngụy thần. Năm đó tà ma ngoại vực xuống, chiến sĩ trong tộc ta tử thương vô số. Lãnh thổ quốc gia co dần lại. Đến cuối cùng, tộc ta bị ép vào thành thị này. Vô số tà ma ngoại vực từ bốn phía vây quanh thành thị. Chúng ta bị dồn đến tuyệt cảnh, cuối cùng bất đắc dĩ tập hợp lực lượng toàn tộc, phát động ba mươi sáu tế thần thuật Vũ Trụ Đại Diễn Chu Thiên.

665. Chương 666: Bí Ẩn Kiếp Trước – Kiếp Này (2)

- Chúng ta lựa chọn từ trong tộc ra ba nghìn sáu trăm năm mươi lăm vị có linh hồn tinh huyết mạnh nhất, tạo thành tháp lớn thần thánh, phóng ra lực huỷ diệt, đồng quy vu tận cùng tà ma ngoại vực!

Ba mươi sáu tế thần thuật Vũ Trụ Đại Diễn Chu Thiên?

Đinh Hạo sửng sốt. Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ tới tháp lớn kim sắc mình đã nhìn thấy. Phía trên có các loại tiểu tháp thần hỏa với các hình dạng khác nhau.

Hiện tại, hắn cần thận tính toán lại. Số lượng tiểu tháp thần hỏa trên tháp lớn kim sắc này không phải là ba nghìn sáu trăm năm mươi lăm vị sao?

Chẳng lẽ nói... Chẳng lẽ nói tiểu tháp thần hỏa này cũng không phải là do vật chết tạo thành hình, mà là do ba nghìn sáu trăm năm mươi lăm vị cường giả Ngụy Thần đã từng liên hợp thi triển ba mươi sáu tế thần thuật Vũ Trụ Đại Diễn Chu Thiên sao?

Điều kỳ lạ duy nhất là ở chỗ, bên cạnh mình vẫn có một nữ tử xinh đẹp mái tóc đen như mực, thân hình quyến rũ, da trắng như tuyết.

Nữ tử này giống như một quỷ hồn, nhẹ nhàng trôi đi trong hư không, nhẹ như không có trọng lượng.

Hắn đưa tay ra, ngón tay xuyên qua thân thể của nàng. Đây chỉ là một huyền ảnh.

Nhưng khuôn mặt của nữ tử này trước sau đều mơ hồ không rõ, bao phủ một màu trắng dày đặc, không thấy rõ ngũ quan.

Nữ tử giống như quỷ hồn này, từ thời khắc Lý Lan tiến vào thế giới này, đã xuất hiện ở bên cạnh hắn. Nàng không nói lời nào, mặc dù không có mắt, lại giống như đang dừng ở bên cạnh hắn. Từ đầu đến cuối, nàng đều đi theo bên cạnh hắn, một tác cũng không rời, giống như một cái bóng.

- Sao có thể như vậy được? Nhất định phải có biện pháp nào đó, có thể rời khỏi đoạn Cổ Lộ huyền cảnh này. Đây không phải là một thử thách không có lời giải!

Lý Lan đang khổ cực suy nghĩ tìm biện pháp.

Mưu trí của hắn không thấp. Trước kia gặp phải rất nhiều việc khó, hắn đều có thể giải quyết dễ dàng.

Đáng tiếc lúc này đây, hắn lại hoàn toàn không nghĩ ra được bất kỳ manh mối nào.

Rốt cuộc thế giới hoang vu này... đại biểu cho cái gì? Rốt cuộc nữ tử mặc y phục màu trắng với bộ dạng vô cùng quý mị này đại biểu cho cái gì? Hắn hoàn toàn không thể nắm được bất kỳ một manh mối nào.

- Chẳng lẽ cả đời này mình sẽ phải ở trong huyền cảnh này hay sao?

Lý Lan chau mày.

Hắn luôn loáng thoáng cảm thấy phía trước có một ánh sáng, một ánh sáng xua tan tất cả lo lắng và bóng tối, một ánh sáng có thể giải cứu mình. Nhưng không biết vì sao, mấy ngày nay, không quan tâm hắn chạy nhanh thế nào, truy tìm ra sao, không quan tâm cước bộ của hắn là nhanh là chậm, ánh sáng này dường như tồn tại, nhưng khoảng cách giữa ánh sáng và hắn chưa từng rút ngắn cũng không xa thêm.

Hắn không cách nào nắm được ánh sáng hy vọng này.

Cuối cùng, Lý Lan dừng bước. Hắn cúi đầu nhìn lại. Đôi giày cuối cùng đã đi nát. Một đôi chân trần đã đầy những vết nứt, không còn hình dạng ban đầu nữa. Máu và nước mắt trộn lẫn chảy xuôi. Trong lòng hắn có phần đau đớn.

Lý Lan có chút mệt mỏi. Hắn lẳng lặng đứng tại chỗ, xuyên qua vũng nước cạnh chân, nhìn mặt mình, trong lòng thầm thở dài nói:

- Nếu không thể tìm được tất cả những điều này, vậy không bằng dừng bước, chấp nhận số mệnh!

Nếu như chết trong hoàn cảnh như vậy, có phải cũng là một sự yên lặng cuối cùng hay không?

Hắn chậm rãi ngồi xuống, mí mắt nặng nề, có một cảm giác kích động muốn = ngủ, vĩnh viễn không lại tỉnh lại nữa.

Nhưng đột nhiên, phía sau...

Ầm ầm!

Mặt đất bắt đầu chấn động.

Lý Lan kinh ngạc đứng lên, đưa mắt nhìn lại. Hắn thấy mặt đất phía xa đột nhiên rạn nứt. Trong từng khe hở thật lớn. Lửa lớn vô tận ở dưới mặt đất giống như những ác ma bị đè nén dưới lòng đất mấy ngàn vạn năm không ngừng phun lên.

- Ở đây... sắp bị hủy diệt sao?

Thoáng kinh ngạc, Lý Lan lập tức hiểu ra.

Còn chưa chờ hấn kịp phản ứng gì, đột nhiên trên bầu trời phát ra một tiếng nổ vang. Một khe nứt thời không truyền tống cực lớn xuất hiện. Lực hút đáng sợ tuôn ra, trong nháy mắt bao bọc lấy thân hình hấn, kéo hấn về phía trong khe nứt truyền tống này.

- Hóa ra là đã đến giờ chiến trường Bách Thánh sắp đóng lại sao? Nói như vậy, ta có thể sống sót đi ra ngoài?

Trong lòng Lý Lan chợt xuất hiện một vài suy nghĩ. Hấn theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Hấn lại thấy nữ ảnh mặc y phục màu trắng giống như quỷ mị kia lại không biến mất, mà giống như âm hồn bất tán vẫn theo sát phía sau mình, bị khe nứt thời không truyền tống ra ngoài.

- Nàng rốt cuộc là ai?

Trước khi Lý Lan mất đi ý thức, trong đầu vẫn có một suy nghĩ cuối cùng.

...

...

- Y Nhược sư muội, trước hết hãy ăn chút gì đi đã. Đinh sư huynh không có việc gì đâu.

Trương Phàm gãi sau gáy, không biết nên khuyên nữ tử xinh đẹp trước mắt như thế nào. Kể từ khi Đinh Hạo rời đi, Lý Y Nhược không ăn bất kỳ thứ gì. Mỗi ngày ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi ra, nàng liền điên cuồng tu luyện vô chỉ cảnh. Tuy cường giả trên Tiên Thiên, cho dù ba bốn tháng không ăn không uống cũng không có vấn đề gì, nhưng nàng vẫn gầy đi rất nhiều.

- Trương sư huynh, hiện tại còn cách thời điểm chiến trường Bách Thánh đóng là mấy ngày nữa?

Lý Y Nhược đứng ở Kiếm Lâu đỉnh, nhẹ giọng hỏi.

Trương Phàm khẳng định nói:

- Cách kỳ hạn cuối cùng còn chưa đầy một ngày nữa.

Vấn đề này, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Lý Y Nhược chỉ ít đã hỏi mười lần.

Lý Y Nhược ồ một tiếng, quay đầu mỉm cười nói:

- Trương sư huynh, muội không sao. Sư huynh nhanh đi tu luyện đi. Đạo pháp chiến kỹ tại Đạo Lâu tầng hai, sư huynh còn có hơn một nửa chưa tu luyện xong đúng không?

Trương Phàm lại theo bản năng gãi sau gáy, nói:

- Cái này... Ta thiên tư ngu dốt, không được thông tuệ giống như Đinh sư huynh. Trong thời gian hơn ba tháng này, ta mới học được chưa đầy hai mươi bộ đạo quyết mà thôi. Chỉ có điều ta cảm thấy Đinh sư huynh nói rất đúng. Mỗi người đều có cơ duyên đạo pháp của mình. Trong số đó, ta chỉ lựa chọn một vài đạo quyết thích hợp nhất với mình mà thôi, không nhất thiết phải học được hết cả.

Lý Y Nhược tiếp tục mỉm cười nói:

- Nói như vậy cũng không sai. Chỉ có điều, Y Nhược cảm thấy, Trương sư huynh hấn nên nhớ kỹ tất cả các đạo quyết này. Cho dù không tu luyện, sau này cũng có thể truyền lại cho người hữu duyên. Nếu không nhiều đạo quyết cao cấp như vậy không truyền ra ngoài thì rất đáng tiếc. Ta nghĩ Hạo ca ca cũng có ý này, cho nên mới đưa sư huynh tới chỗ này.

- Ách, phải vậy không? Là vì cái này sao?

Trương Phàm gãi sau gáy, bưng tỉnh hiểu ra nói:

- Muội nói không sai. Ta thật sự quá ngu ngốc, lại không nghĩ ra. Bây giờ ta sẽ sao chép lại hết các đạo quyết này.

Nói xong, thiếu niên thợ săn kia xoay người rời đi.

668. Chương 669: Thành Lớn Bị Hủy Diệt

Nhìn theo bóng lưng Trương Phàm, trên mặt Lý Y Nhược lại mỉm cười.

Nàng thật sự có chút hâm mộ Trương Phàm. Hắn vẫn luôn vô cùng đơn giản, không hay phiền não. Mỗi ngày hắn tu luyện đao quyết, trong lòng chỉ có thợ săn Bách Man Sơn và Đinh Hạo, không có nhi nữ tình trường. Trương thời gian dài như vậy, nàng thật sự chưa từng nghe nói qua, Trương Phàm động tâm với nữ hài nào.

Có lẽ bởi vì mỗi nữ hài tử, đối với tình cảm đều sẽ miễn cảm hơn một chút.

Lý Y Nhược cảm thấy mình bây giờ cũng sắp thay đổi thành một người khác.

Trước đây thiếu nữ nào không cao ngạo, tự cao thanh cao, đối với bất kỳ nam tử cũng không để vào mắt, hiện tại đã bị mài mòn góc cạnh. Vẫn là từ ba năm trước, bên Tây Kiếm Trì, giây phút nhìn thấy thiếu niên nào đó toàn thân tỏa sáng, đối với mình lại hung hăng ngoan cố, mình nhất thời đã khắc ghi cả một kiếp này.

Biết hắn đang khổ sở, ta sao có thể an lòng?

Trên mặt Lý Y Nhược thoáng hiện sự sầu bi.

Nàng vốn cho rằng mình có thể xứng đôi với bất kỳ một nam nhi nào trong thiên địa, nhưng ở trước mặt Hạo ca ca, lại không có phần tự tin này.

Lần này trở mắt nhìn một mình Hạo ca ca tiến vào tây du Cổ Lộ, mình lại không có cách nào đến giúp hắn.

Trên thực tế từ sau khi tiến vào chiến trường Bách Thánh, mình giống như đang mang một gánh nặng, ngay cả danh sách những người này, cũng bởi vì Hạo ca ca mới đến. Cho nên trong mấy ngày nay, Lý Y Nhược thể phải tranh thủ từng giây từng phút để tu luyện.

Bấm ngón tay tính ra, từ sau khi tiến vào chiến trường Bách Thánh, thực lực của mình tiến bộ rất nhanh, đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên Vũ Tông đỉnh phong. Tuyệt đối có thể xem là đột nhiên tăng mạnh. Nhưng so sánh với Hạo ca ca...

Lý Y Nhược không khỏi thở dài một hơi.

Trong lòng nàng hiểu rất rõ, nếu như muốn tiếp tục ở lại bên cạnh Hạo ca ca, nhất định phải mau chóng nghĩ mọi biện pháp nâng cao thực lực. Chỉ cần theo thật sát phía sau Hạo ca ca, mới không bị rơi khỏi thể giới của hắn.

Vấn Kiếm Tông nho nhỏ, Tuyết Châu nho nhỏ, thậm chí toàn bộ Bắc Vực, có lẽ sẽ có một ngày không có cách nào dung nạp được Hạo ca ca.

Nếu như mình chỉ thỏa mãn làm một cường giả bình thường, như này nhất định sau này ngay cả lưng Hạo ca ca cũng nhìn không thấy.

Mấy trăm bộ kiếm quyết trong Kiếm Lô lâu hai, Lý Y Nhược đã thông hiểu nắm giữ khoảng chừng mười bộ.

Nàng dùng nhiều thời gian hơn vào việc nâng cao tu vi huyền khí lên.

Chỉ có điều tâm tư của nàng, nếu so với Trương Phàm rõ ràng thông tuệ hơn rất nhiều. Tất cả kiếm quyết trong đó, nàng đã sớm sao chép lại, chỉnh đốn trở thành một bảo điển kiếm đạo. Sau này có thể từ từ nghiên cứu từ nông đến sâu, lợi dụng pháp tắc thiên địa đặc biệt trong chiến trường Bách Thánh nâng cao tu vi huyền khí, đây mới là căn bản.

Đã qua thời gian dài như vậy, mỗi ngày nàng đều ở đây lo lắng cho sự an nguy của Đinh Hạo.

Trong tây du Cổ Lộ nguy hiểm thế nào, quả thực khó có thể tưởng tượng được.

Mấy ngày nay có không ít cường giả từ trong đó lui ra ngoài, mang đến tin tức kinh người.

Ngày xưa những thiên tài từng kinh tài tuyệt đỉnh, đều giống như cỏ rác bỏ mình ở trong đó.

Rất nhiều người được các tông môn lựa chọn đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bao gồm mấy vị chí cường giả cảnh giới Yêu Hoàng, đều ngã xuống. Trong đó, một vài cường giả miễn cưỡng từ trong đó trốn ra được, toàn thân đầy vết thương. Bọn họ chỉ cần vừa nghe đến mấy chữ Tây du Cổ Lộ, đều sẽ sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Nếu không phải trước khi Đinh Hạo tiến vào, đã nói nàng và Trương Phàm không thể bước vào tây du Cổ Lộ, nói không chừng nàng thật sự sẽ ngoan cố tiến vào trong đó, đi tìm Đinh Hạo.

Từng ngày chờ đợi, giống như ngàn vạn năm dày vò.

Nếu như không phải gửi gắm tình cảm vào việc tu luyện, Lý Y Nhược cảm thấy mình thật sự sẽ điên mất.

Mỗi ngày đứng ở đỉnh Kiếm Lâu, nhìn về phía tây du Cổ Lộ ngoài xa, là giây phút nàng chờ đợi và dày vò.

Từ lúc hoàng hôn, nàng vẫn nhìn về hướng đó, hi vọng dưới ánh mắt trời chiếu xuống, thân ảnh kia sẽ mỉm cười từ trong Cổ Lộ chậm rãi đi tới. Đáng tiếc mỗi ngày nàng đều thất vọng. Nàng chờ tới khi mặt trời xuống núi, bóng tối nuốt lấy mặt đất, vẫn không thấy kỳ tích xuất hiện.

Hôm nay, là ngày cuối cùng chiến trường Bách Thánh đóng lại. Cũng không biết Hạo ca ca đã đi hết tây du Cổ Lộ hay chưa? Liệu hắn có tìm được di chỉ thần bí, tìm được thần liệu bảo được chế luyện Linh Tê Huyền Tâm Đan hay không?

Lý Y Nhược ngây người suy nghĩ.

Bất tri bất giác mặt trời đã sắp xuống núi, chỉ còn lại có một nửa.

- Ngày cuối cùng rồi. Tại sao Hạo ca ca còn chưa ra...

Lòng Lý Y Nhược nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này...

Ầm ầm ầm!

Liên tiếp những tiếng nổ phát ra. Tiếp đó là dấu hiệu thiên địa chấn động. Thành lớn Cửu Trọng Thiên lắc lư.

Từng công trình kiến trúc dưới những chấn động mãnh liệt đó, bắt đầu có xu hướng sụp đổ. Trên mặt đất từng khe nứt xuất hiện. Có thể thấy dấu hiệu một tầng trời phía dưới. Vô số người thất kinh từ trong các công trình kiến trúc chạy ra...

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Lý Y Nhược biến sắc.

Cho dù là tới kỳ hạn rời khỏi chiến trường Bách Thánh, cũng không xuất hiện trường hợp như vậy.

Thành lớn Cửu Trọng Thiên tồn tại ở trong thiên địa này nhiều năm như vậy, chiến trường Bách Thánh không biết đóng mở bao nhiêu lần. Nếu như mỗi lần đều chấn động kịch liệt như vậy, sợ là thành lớn Cửu Trọng Thiên đã sớm bị hủy diệt.

Theo thời gian trôi qua, chấn động kịch liệt như vậy không những không dừng lại, trái lại có khuynh hướng càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Phía xa đã có những công trình kiến trúc không ngừng sụp xuống. Cho dù là gần cấm địa bát đại cũng có dấu hiệu sụp xuống. Trong khu vực thất trọng thiên cũng hỗn loạn vô cùng.

- Không xong rồi. Giáo viên Tây Môn...

Lý Y Nhược biến sắc, lập tức trở về Kiếm Lâu lầu hai, đi tới trong phòng ngủ. Tây Môn Thiên Tuyết nằm ở trên giường, chân mày hơi nhíu lại, dường như cũng đã nhận ra điều gì.

- Phải rời khỏi nơi này!

Lý Y Nhược dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn mọi thứ trong phòng, sau đó ôm lấy Tây Môn Thiên Tuyết phóng xuống dưới lầu.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Lý tiên tử, Thiên Dao Tuyết Kiếm Lâu sắp sụp xuống. Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây...

Kiểm Lâu tầng một, đám người Điền Năng, Ngã Thanh đã sớm thu thập xong tất cả mọi thứ.

Trương Phàm dẫn theo chiến đao Bách Thắng từ Dao Lâu xông lại. Mọi người cùng nhau lao ra khỏi Thiên Dao Tuyết Kiếm Lâu. Đúng lúc này, màn hào quang trên đỉnh đầu tan biến. Vòng bảo hộ tầng ngoài kiên cố nhất của thành lớn Cửu Trọng Thiên đã đứng vững mấy vạn năm, cuối cùng bể nát. Không khí lạnh thấu xương phả vào mặt. Từng mảng hoa tuyết, thông qua phần vòng bảo hộ bị nghiền nát trút xuống!

Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân cũng hoàn toàn sụp xuống. Từng cục đất rơi xuống tầng trời tiếp theo.

- Nhanh rời khỏi nơi này...

Trương Phàm hô to. Hắc vụ chiến đao Bách Thắng trong tay. Đao quang giống như vòng bảo hộ, đánh bay vô số đá lớn ra ngoài.

669. Chương 670: Trời Giúp?

Phía xa, một nhân ảnh thật nhanh lóe lên. Không ngờ đó là Trầm Bất Hồi.

- Ở đây sắp bị hủy diệt. Toàn bộ Cửu Trọng Thiên sắp bị hủy diệt. Tòa cổ thành sẽ không còn...

Trầm Bất Hồi đeo một cái túi lớn, hét to:

- Sáu tầng trời phía dưới, tất cả đều đã bị hủy diệt. Ta tới thông báo với các người, không nên thông qua cánh cửa truyền tống trung tâm, trực tiếp từ bầu trời rời khỏi đây!

Tình huống không ổn còn vượt quá dự đoán của mọi người.

Tất cả phát sinh quá đột ngột. Trong nháy mắt, tòa thành lớn tồn tại mấy vạn năm, chống đỡ không biết bao nhiêu đợt công kích, lại có thể bị sụp đổ.

- Mau nhìn lên bầu trời... Điền có thể hô to.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đều hoảng sợ biến sắc.

Chỉ thấy trong bầu trời giống như mạng nhện, có vô số khe nứt màu đen lớn nhỏ khác nhau, giống như từng các miếng lớn khổng lồ màu đen, truyền tới lực hút khủng khiếp. Trên mặt đất các công trình kiến trúc sụp xuống, đá lớn vỡ nát, tường thành sụp xuống, đều bị lực hút kia hút vào trong khe nứt màu đen...

Đồng thời cũng có vô số thân ảnh cường giả bị hút lên cao, không thể khống chế được bản thân, lao về phía khe nứt kia.

- Mọi người cẩn thận...

Trầm Bất Hồi mới nói nửa câu, một lực hút nhất thời quán lấy hắn, khiến vị cường giả cảnh giới Đại Tông Sư này không có chút lực phản kháng nào, bị hút đi, trong chớp mắt đã lao vào trong khe nứt màu đen không nhìn thấy bóng dáng.

Trong nháy mắt tiếp theo, lực hút này ngang quét, hút đám người Lý Y Nhược lên trên không trung.

- Bảo vệ tốt cho giáo viên Tây Môn...

Lý Y Nhược kêu lên một tiếng, giao Tây Môn Thiên Tuyết cho Trương Phàm.

Thân thể của thiếu niên thợ săn đã có thể tương đương với Vũ Hoàng, là người có thực lực mạnh nhất trong tất cả mọi người. Phát sinh biến hóa đột ngột như vậy, cũng chỉ có hắn mới có thể thực sự bảo vệ tốt cho Tây Môn Thiên Tuyết đang hôn mê.

- Y Nhược, bản thân muội cũng phải cẩn thận. Nắm chặt lấy ta...

Trương Phàm hô to.

Từng đợt gió mạnh đáng sợ giống như cương đao, cuốn mọi người vào trong đó. Chỉ cần há miệng là có gió mạnh điên cuồng thổi vào.

Trong lúc vô tình, Lý Y Nhược cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy thành lớn Cửu Trọng Thiên phía dưới giống như một tòa thành bằng cát đứng trước cơn gió lốc, đang dần biến mất từng chút một. Thiên Dao Tuyết Kiếm Lô có lực lượng bảo vệ cường đại như vậy, ở trước thiên tai cũng khó duy trì, cuối cùng ầm ầm sụp đổ xuống, hóa thành bụi...

Trước mắt tối sầm, Lý Y Nhược mất đi ý thức.

Trong một ngày này, thành lớn Cửu Trọng Thiên tồn tại mấy vạn năm, đã hoàn toàn bị hủy diệt.

...

Cục diện tương tự dường như phát sinh ở mỗi nơi trong chiến trường Bách Thánh.

Trong một nơi núi mây biển máu giống như địa ngục Tu La.

Toàn thân Diệu Âm Nữ Ni đã nhuộm đầy máu. Tay nàng cầm phát trần. Phát trần màu trắng đã biến thành màu đỏ như máu. Lúc hai mắt mở ra, đôi mắt mỹ lệ giống như nắng như thu đã biến thành màu đỏ tươi, dường như đã hoàn toàn không có chút tình cảm nhân loại nào. Ở bên cạnh nàng, từng u hồn màu đỏ giống như quỷ mỵ đang di chuyển...

Đúng lúc này, thiên địa đột nhiên chấn động, mặt đất rạn nứt, bầu trời nghiền nát.

- Ha hả, ha hả ha hả, ngày này cuối cùng đã tới...

Diệu Âm chậm rãi đứng lên, vung phát trần, phóng lên cao, hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ, trực tiếp phóng về phía khe nứt màu đen trong bầu trời, cuối cùng biến mất vào trong đó.

Cùng lúc đó, tại một địa vực xa xôi khác, một thiếu niên tướng mạo tuấn tú, toàn thân mặc hồng sam, tay cầm trường kiếm, nhìn thấy khe nứt trong bầu trời, lớn tiếng cười:

- Ha ha ha, tốt quá. Ngày này rốt cuộc đã tới, chiến trường Bách Thánh bắt đầu bài xích sao? Quá tốt. Y Nhược biểu muội, Đình Hạo, các người nhất định phải còn sống. Chúng ta gặp lại ở Tuyết Châu!

Thân hình của hắn, bị lực hút khủng khiếp kia, trực tiếp đưa vào trong khe nứt trên bầu trời.

Cũng trong lúc đó, một vị thiếu niên thanh tú giống như nữ tử, toàn thân mặc hồng sam, ngồi im trên một ngọn núi, nhìn thiên địa xung quanh không ngừng sụp xuống, cúi đầu nhìn đầy những vết thương trên người, lại nhìn hung thú hồng hoang đã vây khốn mình gần nửa năm đang ở dưới chân núi đau thương gào thét. Hắn thở dài một cái, chủ động thả người lao về phía khe nứt trên bầu trời...

- Gào...

Một tiếng gào thét kỳ dị vang lên. Một con bạch hổ có cánh bay vọt lên, theo sát phía sau thiếu niên anh tuấn.

Đáng tiếc, một cánh của nó bị thương, căn bản không bay cao được. Hơn nữa lực hút trong bầu trời hình như chỉ nhằm vào người từ ngoài đến mới có tác dụng. Nó vốn ở đây, căn bản không cảm ứng được, mắt thấy sẽ rơi xuống, cùng các hồng hoang khác, chết trong ngọn lửa phun ra từ trong lòng đất.

- Ha hả, người đuổi giết ta nửa năm. Cũng được, hôm nay ta mang người đi ra ngoài?

Trên bầu trời, trong lòng thiếu niên hồng sam này thoáng động. Hắn vung tay bắn ra một sợi dây thừng màu trắng, quấn lấy con bạch hổ có cánh, kéo nó, cùng lao về phía khe nứt trong bầu trời!

Trong lúc đó, trong thiên địa của chiến trường Bách Thánh vẫn có không ít những thiên tài có tư chất trác tuyệt. Bọn họ hoặc biết Cửu Trọng Thiên tồn tại nhưng không cách nào đi ra trước, hoặc cái gì cũng không biết, chỉ tỉnh tỉnh mê mê ở trong chiến trường Bách Thánh tu hành. Từng người đều gặp được những kỳ ngộ khác nhau. Vào giờ phút này, bọn họ đều nhìn thấy thiên địa biến đổi lớn, đều bị hút vào trong khe nứt thời không màu đen xuất hiện trên bầu trời!

Không ai ý thức được, mặt đất dưới chân hủy diệt, có cảm giác như thế nào.

...

...

- Chúng ta phải làm sao bây giờ? Hiện tại, Đinh sư huynh còn chưa tỉnh lại...

Kỷ Anh Khởi có chút sốt ruột.

Phía xa, mặt đất thành thị Ngụy Thần đã bắt đầu sụp xuống từng mảng lớn. Từ tường thành phía ngoài nhất, mặt đất chấn động giống như sóng biển lan về phía trung tâm. Có thể cảm giác được rõ ràng, lực lượng áp chế trong thiên địa đang từ từ biến mất. Toàn bộ tháp lớn kim sắc cũng điên cuồng chấn động.

- Xem ra chỉ có thể đánh nát pho tượng kim khôi kim giáp này!

Trên mặt Nhâm Tiêu Diêu cũng lộ vẻ lo lắng.

- Meo, chờ một chút. Chờ một chút nữa đi. Ta cảm giác được nhân sủng của ta sắp hoàn thành...

Mèo mập Tà Nguyệt dường như cảm ứng được điều gì, ngăn cản.

- Nhưng...

Kỷ Anh Khởi còn muốn nói gì.

Đúng lúc này, một biến đổi đột ngột phát sinh

Một yêu khí màu đỏ giống như thần kiếm, đột nhiên từ phía xa bắn dọc theo quảng trường, trong nháy mắt đã tới trước mặt, lao tới tấn công về phía Đinh Hạo.

Sát khí bắn ra.

Đó chính Là Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng.

- Ha ha ha, trời cũng giúp ta! Chết đi, Đinh Hạo!

Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng cười ha ha.

Hắn đã bị vây ở trong thành thị Ngụy Thần hơn một tháng, bị đám thạch nhân khôi lỗi truy sát chạy trốn khắp nơi giống như chó cùng đường. Hắn vốn cho rằng mình cũng không có cơ hội tìm được tể đàn thần hỏa để đốt thần hỏa. Ai biết ở thời khắc cuối cùng, thiên địa xảy ra dị biến. Tất cả bắt đầu sụp đổ. Loại lực lượng áp chế biến mất. Cuối cùng hắn đã khôi phục lại thực lực, có thể bay lượn trên trời cao.

670. Chương 671: Sự Diên Cường Cuối Cùng

Hắn một đường đi dọc theo quảng trường, liếc mắt liền thấy được tình trạng của Đinh Hạo.

Yêu tộc và Nhân tộc... chính là kẻ thù truyền kiếp.

Không quan tâm xuất phát từ mục đích gì, Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng đều có lý do để ám sát Đinh Hạo.

Hơn nữa trên người Đinh Hạo còn có vô số bảo vật. Chỉ cần đánh chết hắn, sẽ thuận lợi dẫn tên tiểu mập, tai họa của vườn thuốc thần linh gần nửa năm kia đi. Cho dù không thể đốt thần hỏa, trong hành trình tiến vào chiến trường Bách Thánh lần này, hắn cũng được xem là người giành thắng lợi tuyệt đối.

- Meo, cút ngay!

Cho tới nay Nhâm Tiêu Diêu tự cho rằng vận khí mình không tệ. Đáng tiếc ở trước mặt Ngã Thanh Thanh, vận khí của mình, hình như không có tác dụng gì!

Chỉ có điều ngẫm lại, cũng chỉ có nam tử kỳ tài như sư huynh Đinh Hạo mới có khả năng xứng đôi với một vị nữ thần như vậy?

Nghĩ tới đây, trong lòng tiêu mập lại cảm thấy thăng bằng hơn một chút. Hắn vốn là một tên mập tâm tư khoáng đạt, sẽ không để tâm vào những chuyện vụn vặt như vậy.

Chỉ có điều, hắn không biết vì sao, mái tóc của sư tỷ Tạ Giải Ngữ vốn đen bóng, lại có thể đều biến thành màu lửa đỏ?

Những ý niệm này trên thực tế cũng chỉ lóe lên ở trong đầu Nhâm Tiêu Diêu, trong nháy mắt sau đó liền biến mất.

Ở bên cạnh hắn, Kỷ Anh Khởi lần đầu tiên nhìn thấy thân hình của nữ tử xinh đẹp kia, trước mắt sáng ngời. Trong nháy mắt nàng cũng bị kinh diễm.

Nàng được xem là xuất thân từ nhà giàu có, mặc dù không thể tập võ, nhưng khả năng quan sát và kiến thức lại cực kỳ độc đáo. Nhưng từ trước tới nay nàng chưa từng gặp qua một nữ Chiến Thần xuất trần thoát tục, thực lực mạnh mẽ hợp với dung nhan độc nhất vô nhị như vậy. Kỷ Anh Khởi không khỏi cảm thán.

Trên thế giới này, lại có thể thật sự tồn tại một nữ tử như vậy sao?

Cũng trong nháy mắt này, trong lòng Kỷ Anh Khởi đột nhiên hoảng hốt.

Nữ Vũ Thần tuyệt thế thoát tục như thế, vì Đinh đại ca cũng không sợ tử chiến. Hóa ra bên cạnh hắn có hồng nhan tri kỷ như vậy. Mình chẳng phải là...

672. Chương 673: Liễu Mạng

Một cảm giác mát mát thoáng dâng lên trong lòng thiếu nữ yếu đuối này.

Trong nháy mắt tiếp theo, lại nghe có tiếng hét. Tạ Giải Ngữ trở tay nắm chặt. Hộp kiếm phía sau nàng lại lần thứ hai rung động. Một thanh tiểu kiếm chỉ dài hơn một thước, rộng chừng một ngón tay nhìn vô cùng hoa lệ, tự động từ trong đó bắn ra. Nó không đến trong tay của nàng. Sóng kiếm một lớn một nhỏ giao nhau. Trong nháy mắt nàng lại xuất kích!

Hỏa diễm đáng sợ lan ra khắp bầu trời.

Một huyền ảnh phượng hoàng hỏa diễm cao tới ngàn mét xuất hiện ở sau lưng nàng, che phủ nửa bầu trời.

- Ha ha, nữ nhân, ngươi đã bị trọng thương, cần gì phải kiên trì nữa. Ngươi hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi!

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng hét lớn.

Lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan tuyệt thế của Tạ Giải Ngữ, mặc dù thân là Yêu tộc, mặc dù đã thấy qua rất nhiều mỹ nữ trên thế gian, mặc dù là một trái tim đã sớm không hề bận tâm tới những điều này, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn vẫn không tránh khỏi cảm giác tiếc nuối, không muốn một nữ Chiến Thần tuyệt thế như vậy chết vì Đinh Hạo.

Đây là lần đầu tiên hắn phát sinh tình cảm như vậy đối với một nữ tử Nhân tộc.

- Ha ha, không ngờ thì ra là một tuyệt thế đại mỹ nhân như vậy...

Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng cũng lớn tiếng tán thưởng.

Dung nhan khí chất của Tạ Giải Ngữ, quả nhiên khó có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Đáng tiếc tất cả những điều này đối với nàng mà nói, lại cũng không quan trọng.

Nữ Chiến Thần mỹ lệ này vung song kiếm lên, không để ý tới chuyện sống chết của mình, đồng thời đối phó với công kích do hai đại Yêu Hoàng phát động.

Ầm ầm ầm!

- Phụt...

Tạ Giải Ngữ há miệng phun ra một búng máu, ngã bay ngược ra ngoài. Nàng bị thương không nhẹ.

Trên thực tế, lúc trước vội vàng đỡ cho Đinh Hạo một chiêu Ngân Nguyệt Huyết Sát, nàng đã thương tổn tới nội phủ thần hồn. Dù sao đó là một chiêu ra tay toàn lực của Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng, chuẩn bị đầy đủ. Mà chính nàng lại vội vàng chống đỡ. Hơn nữa vì không muốn làm ảnh hưởng đến Đinh Hạo, nên nàng cứng rắn dùng thân thể mềm mại của mình nhận lực phản chấn, khiến nàng thổ huyết.

Hiện tại, liên tục đối mặt với sự công kích của hai đại Yêu Hoàng, Tạ Giải Ngữ rất nhanh rơi vào thế hạ phong.

Chỉ có điều nàng lại hoàn toàn không có ý lui bước. Cho dù liều mạng bị thương, nàng cũng ngăn chặn tất cả sát chiêu công kích về phía Đinh Hạo.

Trong nháy mắt, trên người nàng đã đầy vết thương. Dùng mắt thường có thể thấy được huyền ảnh phượng hoàng hóa diễm cực lớn trên bầu trời đã ảm đạm đi rất nhiều.

- Nữ nhân, ngươi không phải là đối của của hai người chúng ta liên thủ lại, cần gì phải khổ sở chống đỡ như vậy. Cho dù ngươi cùng Đinh Hạo có giao tình, cũng đã làm hết chức trách của một vị bằng hữu, không cần liều cả tính mạng của mình như vậy!

Thật hiếm có lúc nào Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng lại mở lời khuyên bảo như vậy.

Tạ Giải Ngữ cười nhạt. nàng nhẹ nhàng hất đầu, khiến sợi tóc này bắn ra từng giọt máu. Nàng mở miệng, dùng hàm răng mỹ lệ trắng như tuyết, cắn một lọn tóc dài đỏ như lửa. Sắc mặt bình tĩnh, chiến ý hiện rõ.

- Ha ha ha, ngươi thật đúng là hạt giống tình, lại có thể nảy sinh thiện cảm với một nữ tử Nhân tộc?

Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng cười nhạt.

- Cho dù là nữ võ giả Nhân tộc mỹ lệ hơn nữa, cũng là kẻ địch và thức ăn của Yêu tộc ta. Cần gì phải nói nhiều như vậy. Ta và ngươi liên thủ, ai bắt được nàng, mang về làm thị thiếp. Như vậy không phải đơn giản hơn sao?

- Mở miệng không được lời nào hay. Tên mãng phu như ngươi thì hiểu được cái gì... Nhanh lên, giết Đinh Hạo quan trọng hơn!

Bồ Thiên Quyết Yêu Hoàng nhíu mày nói.

- Thế nào? Ngươi không thích sao? Vậy tiểu tiện nhân kia thuộc về ta...

Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng cười ha ha. Một mặt trắng bạc lại hiện lên, so với lần trước càng rõ ràng chân thật hơn. Trong đó ẩn chứa yêu lực đáng sợ, khiến khắp thiên địa cũng bắt đầu run rẩy.

Đúng lúc này...

- Hai tên súc sinh chuyên ăn tươi nuốt sống, cũng dám lớn lối như vậy sao!

Một giọng nói rõ ràng đột nhiên vang lên ở trong tai của mọi người.

Chỉ thấy một thân ảnh phát ra kim quang, trong nháy mắt lóe lên. Trong tay hắn cầm một kiếm quang với ánh sáng màu đỏ. Hắn trở tay rạch một cái.

Ầm.

Một tiếng động nhỏ vang lên. Ngân Nguyệt Huyết Sát này ẩn chứa lực lượng hủy diệt giống như một đoạn gỗ mục, vô thanh vô tức phân thành hai, bắn ra ngoài, khiến mặt đất trên quảng trường phía xa xuất hiện hai hố sâu!

Ra tay dễ dàng hóa giải được một chiêu tất sát như vậy, khiến Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng nhìn thấy được cũng hít một hơi lạnh.

Ngân Nguyệt Huyết Sát tuyệt đối không phải chỉ là một công kích đơn giản như vậy. Bằng không cũng không có khả năng một đòn đánh Tạ Giải Ngữ bị thương nặng như vậy. Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, có người có thể đủ khả năng dễ dàng phá hỏng tuyệt học trấn tộc của mình.

- Đinh Hạo!

Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng thét một tiếng kinh hãi.

- Đinh sư huynh!

- Đinh đại ca!

- Meo...

Đám người Kỷ Anh Khởi, Nhâm Tiêu Diêu vừa nhìn thấy Đinh Hạo, tất cả đều bắt đầu vui mừng hân hoan.

Người xuất hiện vào thời khắc mấu chốt này mặc y phục màu xanh, trong tay cầm thanh kiếm rỉ, tư thế oai hùng bồng bồng phấn chấn, gương mặt tuấn tú như ngọc, tóc đen thả dài như thác nước. Đó không phải là Dao Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo sao?

Đinh Hạo nhìn đám người Kỷ Anh Khởi mỉm cười gật đầu, đi tới bên cạnh Tạ Giải Ngữ. Một bàn tay áp ở phía sau người nàng chậm rãi rót vào thiên hỏa huyền khí, giọng nói có phần trách cứ:

- Chịu vết thương nặng như vậy, cần gì phải cứng rắn chống đỡ. Nếu thật sự đánh không lại, sao không ôm ta chạy cho nhanh. Thật đúng là một tiểu ngu ngốc!

Tạ Giải Ngữ trừng mắt, nhưng không có lên tiếng.

Chỉ có điều ánh mắt, tư thái một nữ nhi này lại khiến mọi người xung quanh đều chấn động, có một cảm giác thất hồn lạc phách.

Thiên hỏa huyền khí của Đinh Hạo, bị vây trong huyền khí cực phẩm thuộc tính hỏa, phù hợp với tu vi thuộc tính hỏa của Tạ Giải Ngữ, trong nháy mắt áp chế thương thế trong cơ thể Tạ Giải Ngữ.

Lúc này, trong thiên địa biến đổi khác thường, đã nghiêm trọng tới cực điểm. Phóng tầm mắt nhìn ra, ngoại trừ vị trí trung tâm quảng trường và tòa tháp lớn kim sắc ra, các nơi khác trong thành thị Ngự Thần gần như đều đã hoàn toàn sụp xuống. Tất cả di tích đều bị chìm ngập ở bụi bặm và lửa dưới lòng đất phun lên...

Hai người Bổ Thiên Quyết Yêu Hoàng và Ngân Nguyệt Cổ Yêu Tộc Yêu Hoàng vừa thấy tình hình không ổn, lập tức thôi chí.

Nếu Đinh Hạo đã tỉnh lại, cũng không biết hắn đã nhận được lợi ích gì, tiếp tục chiến đấu tiếp cũng không có khả năng giết chết được hắn, ngược lại sẽ làm lỡ chuyện quan trọng khác.

Ánh mắt hai người nhìn những tiểu tháp thần hỏa trên tháp lớn kim sắc, hiểu rõ tầm quan trọng của chúng. Trong lòng thoáng động, yêu khí bắt đầu được phát động. Trong nháy mắt hai người mang đi mấy trăm tiểu tháp, bỏ vào trong túi càn khôn, thân hình lác một cái, đã phóng lên trời cao rời khỏi đó...

673. Chương 674: Trở Lại Thế Giới Hiện Thực

Mỗi người... đều có bí mật của mình.

Đinh Hạo cũng không nghĩ sâu về vấn đề này. Dù sao mình cũng không tu luyện Huyền Vãn Kiếm Trang, mà là Huyền Chiến Thắng Quyết.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Khắp nơi đều yên tĩnh, gió nhẹ thoảng qua. Bầu trời đầy nắng ấm, xanh thăm thẳm. Phía xa mờ mờ có thể thấy một thành trấn nhỏ. Chắc hẳn đó là nơi loài người sinh sống.

Đinh Hạo chậm rãi phóng ra sóng thần thức giống như thủy triều lan rộng ra, bao phủ tất cả mọi thứ trong phạm vi năm mươi dặm...

Đinh Hạo trầm tư, lại nghĩ về lúc ở trên tháp lớn kim sắc.

Nhận được truyền thừa của nguồn sáng kim sắc, Đinh Hạo đốt thần hỏa, nhận được bản nguyên thần tính, thể chất được nâng lên tới một mức độ khủng bố.

Đinh Hạo tính toán sơ qua, lực lượng thân thể mình đã đạt đến cảnh giới Vũ Hoàng tứ khiêu, cường đại hơn vô số lần so với tu vi huyền khí.

Quan trọng hơn chính là, khi mưa ánh sáng màu vàng rót vào thân thể, Thăng Tự Quyết cuối cùng đã đột phá, tiến vào cảnh giới Thần Ý Thiên Địa tầng thứ bảy. Thần thức trở nên mạnh mẽ, có thể bao trùm phạm vi hơn năm mươi dặm, quan sát tỉ mỉ mọi thứ.

Tầng thứ sáu đại viên mãn, có thể khiến thân thể Đinh Hạo đạt tới một trạng thái hoàn toàn không chế. Ngũ tạng lục phủ thoát thai hoá cốt, máu lại hóa thành kim sắc. Xương cốt giống như bạch ngọc.

Chỉ cần Đinh Hạo nguyện ý, hẳn thậm chí có thể không chế từng tế bào nhỏ trong cơ thể, thân thể giống như một vụ trụ, năng lượng tuần hoàn cũng không chỉ giới hạn trong huyền khí, mà còn tuần hoàn trong các thông đạo kinh mạch. Thân thể có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài bất kỳ lúc nào, tự động rèn luyện cường độ thân thể.

Mà tiến vào tầng thứ bảy, Đinh Hạo bắt đầu có thể sử dụng thần thức điều khiển ngoại vật.

Đinh Hạo vừa cảm ứng, rất nhanh hẳn đã tìm được sự tồn tại của đám người Nhâm Tiêu Diêu.

Bọn họ được lực lượng của Đinh Hạo bao vây bảo vệ, cũng không bị truyền tống đến nơi quá xa, chỉ ở trong nơi hoang dã cách đó chừng hơn hai mươi dặm. Đinh Hạo lấy thần thức truyền ý niệm, rất nhanh hướng dẫn Nhâm Tiêu Diêu dẫn theo Kỷ Anh Khởi và Tà Nguyệt, Mạnh Mạnh, tìm tới.

Tâm tình của mọi người cũng không tệ.

Trải qua cử tử nhất sinh, rốt cục bọn họ vẫn từ trong chiến trường Bách Thánh sống sót đi ra.

Đây là một phần trải nghiệm quý báu.

Trong truyền thuyết, phạm là người có thể sống sót từ trong chiến trường Bách Thánh đi ra, đều có thể đạt được thành tựu phi phạm trong võ đạo cảnh, cuối cùng bước vào cảnh giới Vũ Thánh, cũng không phải là không có đạo lý. Nếu như với thiên phú và vận khí như Nhâm Tiêu Diêu, chỉ cần không chết sớm, sinh thời nhất định có thể tiến vào cảnh giới Vũ Thánh.

- Đinh sư huynh, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?

Nhâm Tiêu Diêu hưng phấn nói.

- Trước hết chúng ta phải tìm hiểu rõ xem mình đang ở đâu đã. Sau đó chờ Tà sư muội chữa thương xong, chúng ta sẽ về tông môn.

Đinh Hạo cười nói:

- Chưởng môn nhân bọn họ hẳn là đang mỗi mắt chờ mong. Trên đường đi, chúng ta thu thập tin tức. Tốt nhất là có thể tìm được những sư huynh muội khác, cùng nhau trở lại tông môn. Ha ha ha, đến lúc đó xem thử còn ai có thể ngăn cản Vãn Kiếm Tông ta quật khởi!

Trong lòng Nhâm Tiêu Diêu cũng vô cùng phấn chấn.

Đúng vậy, rời khỏi tông môn nửa năm, hiện tại nên trở về.

Lúc này đây, bọn họ thu hoạch ở chiến trường Bách Thánh khổng lồ như vậy, Đinh sư huynh càng uy danh hiển hách. Tin tức truyền về, tuyệt đối có thể làm rạng rỡ tổ tông, làm cho trên dưới Vãn Kiếm Tông đều phải kích động.

- Phía xa hình như có một thành thị Nhân tộc đang sinh sống. Ta tới đó hỏi thăm một chút trước, xem ở đây rốt cuộc là địa giới nào.

Nhâm Tiêu Diêu suy nghĩ một chút, nói.

- Chờ một chút, Nhâm đại ca, ta cùng đi với đại ca.

Kỷ Anh Khởi đột nhiên mở miệng nói.

- Muội sao? Được thôi. Hắc hắc, dẫn muội đi cũng tốt.

Trong lòng Nhâm Tiêu Diêu không chút nghi ngờ, thôi động huyền khí, mang theo Kỷ Anh Khởi phóng lên cao, tiến về phía thành thị Nhân tộc kia.

Nhưng hắn lại không chú ý thấy biểu tình của Kỷ Anh Khởi trong nháy mắt khi nàng quay lại.

- Meo, ta cũng đi...

Ánh mắt Tà Nguyệt loạn chuyển, lôi kéo Mạnh Mạnh cùng nhau rời khỏi đó.

Lần đầu tiên Đinh Hạo cảm thấy, con mèo mập này lại có thể có nhân lực tới như vậy.

Chỉ chốc lát sau, thương thế của Tạ Giải Ngữ đã hồi phục được vài phần.

Tuy rằng trong lòng Đinh Hạo cảm thấy có chút kỳ quái đối với tốc độ thực lực tăng trưởng của Tạ Giải Ngữ nhanh như vậy, nhưng hắn không hỏi. Mỗi người đều có bí mật và cơ duyên của mình. Nếu như Tạ Giải Ngữ không tiện nói, vậy Đinh Hạo cũng không muốn khiến cho nàng khó xử.

- Phù...

Tạ Giải Ngữ thở hắt ra một hơi, thu liễm huyền khí, chậm rãi đứng lên.

- Hạo ca ca, muội xin lỗi. Tạm thời muội không thể cùng ca ca quay trở về Vãn Kiếm Tông được.

Tạ Giải Ngữ nhìn Đinh Hạo, lẳng lặng nói.

- Vì sao?

Đinh Hạo kinh ngạc nói.

- Có một ít chuyện riêng, muội cần phải đi xử lý một chút. Về chuyện tiểu muội muội Đinh Đinh nghịch ngợm chuyện gây sự của ta.

Tạ Giải Ngữ giải thích.

Đinh Hạo thoáng nhớ tới tiểu nha đầu Đinh Đinh có phần trưởng thành sớm kia.

Trong thời gian hơn hai năm, số lần Đinh Hạo nhìn thấy tiểu quỷ này cũng không nhiều. Hắn luôn cảm thấy tiểu nha đầu trưởng thành sớm này giống như chưa trưởng thành. Lần đầu tiên gặp mặt là bộ dạng đó. Hai năm sau vẫn bộ dạng đó. Thực sự có chút kỳ quái.

Lúc này đây, Tạ Giải Ngữ tiến vào chiến trường Bách Thánh, Đinh Đinh không có tên trong danh sách, cho nên mới bị buộc ở lại bên ngoài.

Hai tỷ muội đã trải qua hơn nửa năm không gặp mặt, Tạ Giải Ngữ nóng lòng đi tìm Đinh Đinh, như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều nghe ý tứ của Tạ Giải Ngữ, lẽ nào Đinh Đinh cũng không ở Vãn Kiếm Tông, mà được gửi đến nơi khác?

- Được rồi.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tìm được Đinh Đinh xong, sớm quay về tông môn.

Tạ Giải Ngữ cười nói:

- Đó là dĩ nhiên. Chắc không đến một tháng nữa, chính là cuộc chiến Thiên Hàn Tuyết Phong của Hạo ca ca. Đến lúc đó tất nhiên sẽ khiến cho toàn bộ Tuyết Châu chấn động. Đây là cuộc chiến quan trọng của ca ca. Đến lúc đó ta nhất định sẽ tới xem chiến.

Đinh Hạo cười gật đầu.

Nói đến đây, người trung niên chợt biến sắc. Đường như hắn vừa nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi:

- Đinh hiền chất, ở đây không phải là chỗ để nói chuyện. Mau theo ta rời khỏi nơi này.

Đinh Hạo gật đầu, ghé vào bên tai Nhâm Tiêu Diêu nói mấy câu gì đó. Tiểu mập xoay người đi về phía tửu lầu phía trước mặt.

- Người này... làm sao bây giờ?

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn Mã Lương vẫn bị treo lơ lửng trên không trung, hỏi.

Lúc này Mã Lương sợ tới mức choáng váng.

Hắn nghe được đối thoại giữa bọn họ, mới biết được mình vừa gặp phải người nào. Phải nói là hắn thật sự không may, ra cửa không nhìn hoàng lịch.

Tuy Vấn Kiếm Tông đã bị diệt, nhưng uy danh của Đào Cuồng Kiếm Sĩ Đinh Hạo ở toàn bộ Tuyết Châu lại cực kỳ hiển hách. Thiên tài có ực chiến Yêu Vương, sáng tạo ra Thất Huyền Trảm, có người nào không biết?

Quan trọng hơn chính là, nghe đồn Đinh Hạo và Vương Tiểu Thất chính là bạn thân. Ngày hôm nay mình rơi vào trong tay của hắn, chỉ sợ là chết chắc rồi.

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ cứu ta. Ta sai rồi. Ta không dám nữa...

Mã Lương nhìn Vương Hữu Dư, nước mũi nước mũi chảy đầm đìa, đau khổ cầu xin.

Vương Hữu Dư suy nghĩ một chút, nói:

- Hiền chất, tin tức về các người không thể để lộ ra ngoài. Người này không lưu lại được.

Lúc này Đinh Hạo đã biết một ít tiền căn hậu quả, trong lòng thoáng động. Mã Lương trực tiếp bị chấn động biến thành huyết vụ biến mất trên không trung. Các võ giả khác đi theo Mã Lương tới đây, cũng bị Đinh Hạo dùng thần thức cường hãn trong nháy mắt phá hủy ký ức trong đầu bọn họ, phế bỏ tu vi huyền khí.

Đoàn người rất nhanh liền rời đi quán trọ này.

676. Chương 677: Nếu Chết, Phải Chết Cùng Một Chỗ

Trên đường, Vương Hữu Dư dứt quãng nói hết những gì mình biết được.

- Cái gì? Chương môn nhân Lý Kiếm Ý và sư phụ Khí Thanh Sam đều đã chết? Sao có thể như vậy được?

Đinh Hạo nắm thật chặt nắm đấm, vốn không tin vào những gì mình nghe được. Nhìn chung toàn bộ Tuyết Châu, có ai có thể giết được bọn họ? Trừ phi là...

Đinh Hạo nghĩ tới Tiên Hoàng Đại Thánh thần bí kia.

Chỉ có vị Yêu tộc cường đại này có thể mới có giết chết tồn tại trên bảng cường giả Tuyết Châu như Lý Kiếm Ý và Khí Thanh Sam.

- Ai, nghe nói là nội gian bên trong Vấn Kiếm Tông...

Vương Hữu Dư than thở:

- Chân tướng cụ thể thế nào, ta cũng không biết. Ta vốn định bỏ ra giá lớn chuộc Tiểu Thất từ trong Vấn Kiếm Tông ra. Đáng tiếc còn chưa kịp biết rõ về tình hình trong sơn môn thế nào, tên nghĩa tử nghiệp chướng Mã Lương của ta không biết thế nào lại cấu kết với đám người trên Tinh Vấn Tông, đột nhiên gây khó dễ cho ta. Phần lớn sản nghiệp trong thương đội Vương gia, trong khoảng khắc đã đổi chủ. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Các võ sĩ trung thành với ta gần như đều chết trận. Ta chỉ có thể dẫn theo thê tử và

thuộc hạ tín nhiệm nhất, một đường chạy trốn tới Băng Châu này. Ai biết tên súc sinh này còn không dùng tay, truy sát đến tận đây...

Đinh Hạo nắm chặt nắm đấm.

Sao có thể như vậy được?

Sao mọi chuyện lại trở thành như vậy được?

Tại sao lại có thể phát sinh chuyện như vậy được?

Vấn Kiếm Tông bị tiêu diệt sao? Không thể xảy ra chuyện như vậy được. Nhất định đây chỉ là tin đồn đại thất thiệt. Nhất định là tin tức sai lầm mà thôi!

Trong lòng Đinh Hạo nhất thời có mây đen che phủ.

Mặc dù hắn cũng hiểu rõ, lời Vương Hữu Dư nói chắc là thật sự, nhưng vẫn không muốn tin tưởng vào tất cả những gì mình nghe được. Lúc này chỉ mới nửa năm ngắn ngủi mà thôi, lại có thể xảy ra kinh biến như vậy sao? Rốt cuộc là điều gì khiến tất cả những điều này xảy ra?

- Đinh sư huynh!

Nhâm Tiêu Diêu nhìn Đinh Hạo, trong con mắt có phần mờ mịt.

Cảm giác vui mừng vì thu hoạch và sống sót từ trong chiến trường Bách Thánh trở về, trong nháy mắt đã bị tin dữ này xóa sạch.

Đinh Hạo vỗ vào vai của tiểu mập, nói rõ từng câu từng chữ:

- Dùng tốc độ nhanh nhất, chạy về Tuyết Châu. Bất kể là ai làm chuyện có lỗi với Vấn Kiếm Tông, ta nhất định phải khiến cho bọn họ trả lại gấp nghìn, gấp vạn lần...

Dừng một chút, hắn lại nói:

- Có lẽ tất cả chỉ là tin đồn nhảm. Tình huống còn chưa tệ tới mức đó, chúng môn nhân và sư tôn thần thông như vậy, sao có thể chết dễ dàng được.

Tiểu mập trịnh trọng gật đầu, cũng nắm chặt nắm đấm.

- Cái gì? Các người muốn về Tuyết Châu sao? Không, ngàn vạn lần không thể đi được.

Vương Hữu Dư nghe vậy, quá sợ hãi, vội vàng ngăn lại nói.

- Vì sao?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói.

Vương Hữu Dư tận tình khuyên bảo nói:

- Hai vị hiền chất, ta có thể hiểu được tâm tình của hai người các người lúc này. Nhưng ngàn vạn không thể hành động theo cảm tính. Bây giờ đi về, chính là tự chui đầu vào lưới. Hiện tại, gần như toàn bộ Tuyết Châu đều đang phát lệnh truy nã đuổi bắt các đệ tử Vấn Kiếm Tông còn sót lại. Các đại môn phái trắng trợn chia nhau địa bàn và tài nguyên của Vấn Kiếm Tông. Hai người các người mặc dù là thiếu niên thiên tài, nhưng thế đơn lực mỏng, một cây chổng chống vững nhà. Các người chống lại các cao thủ tiền bối của học viện Thanh Bình hoặc Tinh Vân Tông, chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết.

- Cái này Vương bá phụ cứ yên tâm. Đinh Hạo không phải là người lỗ mãng, tự có tính toán.

Đinh Hạo lắc đầu nói.

Thực lực hắn hiện nay đủ để nghiền ép toàn bộ Yêu tộc và Nhân tộc Tuyết Châu. Cho dù là ở toàn bộ Bắc Vực, cũng đủ tính vào nhóm cường giả đỉnh cấp, sao có thể sợ tiền bối cao thủ gì đó?

- Đinh hiền chất, làm gì cũng phải có khí lực. Nói thật, trong lòng ta cũng rất hi vọng các người trở lại, giúp ta tìm Đại Tuấn. Nhưng ta không thể mê muội làm chuyện như vậy. Đại Tuấn đã nhiều lần viết thư, nói với ta, Đinh hiền chất ở trong tông môn thường hiểu cổ hủ...

Vương Hữu Dư móc tim móc phổi khuyên nhủ:

- Các người còn trẻ, lại có thiên phú. Trước hết cứ mai danh ẩn tích, khắc khổ tu luyện. Chờ một ngày kia thực lực đủ mạnh, lại đi báo thù. Đây mới là lựa chọn lý trí nhất!

Đinh Hạo chỉ lắc đầu, cũng không giải thích gì.

Vương Hữu Dư đau khổ khuyên bảo. Mắt thấy khuyên can không được, hắn cắn răng nói:

- Đã như vậy, ta đây liều cái bộ xương già này, cùng các người trở lại. Mấy năm qua đi kinh thương, ta cũng biết không ít người. Ta biết không ít con đường, quen thuộc tình thế, nói không chừng có thể có cơ hội giúp được các người.

- Phụ thân, Anh nhi cũng muốn đi. Anh nhi muốn cùng phụ thân trở lại cứu ca ca!

Vương Đại Anh mới bốn tuổi khề nói.

Đinh Hạo ôm lấy hài tử bụ bẫm kháu khỉnh này, nói:

- Được, rất có chí khí. Chúng ta cùng nhau xông trở lại Tuyết Châu. Ai dám khi dễ ca ca người, đánh hắn tan thành mây khói.

- Được, ta nghe lời người.

Vương Đại Anh nói.

Vương Hữu Dư vốn còn muốn an bài cho tiểu nhi tử và thê tử ở lại Băng Châu, mình và đám người Đinh Hạo cùng nhau trở lại. Nhưng hiện tại vừa nghe đến đó, hắn liền ngăn người. Hắn nghĩ đi nghĩ lại một hồi. Nếu giờ để cô nhi quả phụ ở lại chỗ này, sau này khó tránh khỏi chịu tội. Bởi vậy hắn lập tức cắn răng một cái, gật đầu nói:

- Được, cùng nhau trở lại. Cho dù là chết, cũng phải chết cùng một chỗ, không thể lưu lạc tha hương làm cô hồn dã quỷ.

Đinh Hạo gật đầu, cũng không giải thích thêm.

Lúc này đây trở lại, nếu như Vãn Kiếm Tông thật sự xảy ra chuyện, vậy phải làm cho cả Tuyết Châu phải máu chảy thành sông.

Nói một hồi, đoàn người lấy tốc độ nhanh nhất, đi tới trận pháp truyền tống ở giữa Thiên Tinh Thành.

...

...

Tuyết Châu.

Bờ Kính Hồ, sau khi bị Yêu tộc xâm lấn với quy mô lớn, cướp sạch Vãn Kiếm Sơn Trang, thánh địa vô đạo Nhân tộc tại Tuyết Châu lại được xây dựng lại, trở nên phồn hoa.

Chỉ có vị trí Vãn Kiếm Sơn Trang vẫn là một đồng đồ nát, đá vụn cháy đen, thê lương. Cây cỏ gãy nát. Trong đó dã thú thường lui tới, chim gào thét.

Trong khoảng thời gian này, Tuần sát sứ vẫn ra ngoài du lịch, còn chưa trở về Huyền Sương Thần Cung. Nơi đó chỉ có số vài Huyền Sương Thần Vệ đang canh giữ. Thực lực học viện Thanh Bình tăng lên, gần như đã khống chế toàn bộ Kính Hồ. Chuyện Vãn Kiếm Tông bị diệt đã truyền khắp nơi. Nhưng dưới sự uy hiếp, không còn có người nào dám vùng lên trực tiếp đối mặt với học viện Thanh Bình.

Hôm nay, người của Vãn Kiếm Tông đã trở thành chuột chạy cùng đường, người người đuổi đánh, bị truy nã khắp nơi.

Hơn một tháng qua đã có mấy trăm vị đệ tử Vãn Kiếm Tông bị bắt ở xung quanh Kính Hồ.

Bởi vì trong toàn bộ Tuyết Châu, duy nhất chỉ có cửa truyền tống trận nơi này là truyền tống đi xa nhất. Các đệ tử Vãn Kiếm Tông vì tạm thời trốn tránh tai họa, muốn rời khỏi Tuyết Châu, chỉ có thể đi tới nơi này, xen lẫn vào trong đám người, hy vọng thông qua trận pháp truyền tống rời khỏi đây.

677. Chương 678: Nâng Đồ Dao Lên

Học viện Thanh Bình đã sớm nghĩ đến điểm này. Bọn họ bố trí mai phục ở chỗ này chặn giết, gần như đã bắt hết tất cả các đệ tử Vãn Kiếm Tông đã may mắn tránh thoát khỏi đợt tấn công vào Vãn Kiếm Sơn, thiên tân vạn khổ từ trong sơn môn trốn ra.

Mặt trời đứng bóng.

Hôm nay là một ngày tốt trời hiếm có. Không hề có tuyết rơi, vạn dặm không thấy mây, trời trong nắng ấm.

Ở xung quanh quảng trường Chiến Thần tại Kính Hồ, người đông nghìn nghịt.

- Nghe nói hôm nay sẽ xử quyết tập thể đệ tử Vãn Kiếm Tông?

- Ai, thực sự nghiệp chướng. Học viện Thanh Bình quá độc ác. Bọn họ quả thực đuổi tận giết tuyệt. Đó chỉ là một vài đệ tử bình thường thiên tân vạn khổ trốn ra mà thôi. Đều là Nhân tộc, cần gì phải hạ thủ tàn khốc như vậy!

- Thế đạo đã thay đổi. Huyền Thương Thần Cung không còn uy tín bằng trước kia. Môn phái trong Nhân tộc lại tự giết chóc lẫn nhau như vậy, không phải là phúc của tộc ta!

- Lúc này mới hơn một tháng mà thôi, Tuyết Châu đã loạn thành một đoàn. Các môn phái lớn nhỏ không ngừng công phạt lẫn nhau. Yêu tộc càng tùy ý tàn sát Nhân tộc. Nếu tiếp tục như vậy, loạn thế là chuyện không thể tránh được!

- Hừ, nhỏ giọng một chút. Đừng để người của học viện Thanh Bình nghe được, bằng không người sẽ không gánh nổi hậu quả đâu!

- Người đã nghe nói chưa? Đệ tử Vãn Kiếm Tông bị giết hôm nay, chỉ ít phải tới hơn một trăm người!

- Đúng vậy, có người còn nói trong đó còn có mấy cường giả trên Tiên Thiên!

Vô số người tập trung lại bàn tán ầm ĩ.

Đột nhiên phía xa truyền đến một tiếng trống. Tiếp đó, đại đội kỵ sĩ áo giáp xếp thành hàng ra, áo giáp bóng loáng, đao thương hiện lên hàn quang. Từ phía xa, tiếng móng ngựa vang lên, nhanh chóng tiến vào quảng trường Chiến Thần. Trong tay của mỗi một kỵ sĩ đều kéo một sợi dây xích. Trên dây xích loang lổ vết máu. Phía sau là năm, sáu thân ảnh mặc quần áo tù, rối bù, toàn thân đầy vết máu...

- Ha ha, đám tử tù các ngươi đi mau!

- Ngày xưa uy phong thế nào, hiện tại Vãn Kiếm Tông ngã xuống, các ngươi còn muốn trốn sao? Ngày hôm nay sẽ đưa các ngươi xuống âm tào địa phủ đi gặp chưởng môn nhân của các ngươi!

- Đừng giả bộ chết, đi mau!

Những thân ảnh bị dẫn vật đến nửa chết nửa sống, đều là những đệ tử Vãn Kiếm Tông bị bắt lại. Hiển nhiên bọn họ đã chịu cực hình. Tu vi huyền khí toàn thân đều bị phong ấn, cực kỳ suy yếu. Toàn thân bọn họ đầy vết thương. Có vài người đã mất đi thần trí, bị dây xích sắt trực tiếp kéo lê trên mặt đất. Bọn họ đi hành bên cạnh vệt vàng đỏ họ dẫm...

Phía sau còn có kỵ sĩ mặc áo giáp, ngồi trên lưng ngựa, tay vung roi sắt, không ngừng quật xuống.

Những roi sắt này có gắn những gai sắt, khi đánh vào người, lập tức khiến da tróc thịt bong máu bắn ra.

Những người vây xem thấy một cảnh tượng như vậy, đều lắc đầu thở dài.

- Những đệ tử Vãn Kiếm Tông này thật ra cũng kiên cường, lại có thể không rên một tiếng!

- Đều là nam nhi tốt của Nhân tộc ta. Đáng tiếc...

- Nghe nói một lát nữa có Lục Hùng Phi, đệ nhất cao thủ học viện Thanh Bình tới tự mình chém bọn họ!

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hơn một trăm đệ tử Vãn Kiếm Tông mình đầy vết thương, bị kéo đi như kéo gia súc tới quảng trường Chiến Thần. Các võ sĩ mặc áo giáp từ bốn phía vây quanh. Giữa quảng trường, ánh lửa hừng hực. Mấy chảo dầu lớn bốc khói nghi ngút. Phía trên còn có năm sáu quái thú đang nhe răng, mài móng. Bên cạnh, mấy tên võ sĩ khoanh tay, ôm lưỡi đao sắc bén, ánh lên hàn quang, đứng nhe răng cười.

Ở dưới bức tượng Chiến Thần, đài chém đầu tạm thời được dựng lên.

Chợt có tiếng động vang lên.

Năm sáu vị cường giả mặc cẩm bào khí tức kinh người xuất hiện ở trên đài chém đầu. Người đi đầu mặt như hùng sư, cao to uy mãnh, tóc hoa râm. Đó chính là Lục Hùng Phi đệ nhất cao thủ Tuyết Châu ngày xưa. Phía sau có mấy người, đều là thủ lĩnh các bang phái phụ thuộc vào học viện Thanh Bình.

- Đã đến giờ. Yên lặng!

Dưới đài chém đầu có cao thủ hét lớn, giọng vang rền như sấm.

Toàn bộ quảng trường nhất thời trở nên yên tĩnh.

Hơn một trăm đệ tử Vãn Kiếm Tông toàn thân loang lổ vết máu, tay chân mang xiềng xích, bị xua đuổi tới cùng một chỗ.

Trải qua hơn một tháng bị tra tấn, dằn vặt, phần lớn mọi người đều đã suy yếu cực độ, nhưng vẫn kiên trì đứng thẳng. Bọn họ dờ dẫm lẫn nhau. Những người này phần lớn đều là thanh niên, thậm chí còn có người là thiếu niên, vị thành niên, nữ có nam có. Mỗi người đều trải qua tra tấn, chỉ khoác áo tù rách rưới, đứng sững ở trong gió lạnh.

Trong không trung vang lên tiếng chảo dầu bị nấu sôi.

Còn có quái tử gầm gừ, tiếng võ sĩ mài đao xoèn xoẹt truyền ra khiến lòng người run sợ.

Lục Hùng Phi đứng lên, ánh mắt sắc như đao, nhìn về phía các đệ tử Vãn Kiếm Tông bị áp giải tới chờ xử quyết. Trên mặt hắn hiện lên một nụ cười nhạt. Hắn lớn tiếng nói:

- Ông trời có đức hiếu sinh. Nếu có người nào nguyện ý lớn tiếng tuyên bố với tất cả mọi người, rời khỏi Vãn Kiếm Tông, từ nay về sau không còn là đệ tử Vãn Kiếm Tông nữa, bản tọa sẽ mở một góc lưới, có thể tha chết cho kẻ đó!

Phía đối diện không có người nào nói chuyện.

Lục Hùng Phi chỉ vào một đường kẻ trắng trên quảng trường, nói:

- Được rồi. Hiện tại bắt đầu lựa chọn. Trong vòng một nén nhang, nếu có người nào muốn sống, đứng ở bên phải của vạch trắng.

Trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều nhìn về phía đám đệ tử Vãn Kiếm Tông không còn lực phản kháng đang đứng trên quảng trường kia.

Kẻ ngu si đều hiểu, học viện Thanh Bình làm như thế, chính là muốn phá hủy niềm tin và trung thành của đệ tử Vãn Kiếm Tông đối với môn phái. Chỉ cần ngày hôm nay có một đệ tử Vãn Kiếm Tông sợ chết đứng ở bên kia của vạch trắng, chẳng khác nào một loại tinh thần sụp đổ, người của Vãn Kiếm Tông sẽ sụp đổ từ bên trong.

Nhưng rất nhiều người tự hỏi lòng mình, biết rõ là như vậy, nhưng nếu như đổi lại là mình, chỉ sợ cuối cùng sẽ lựa chọn đứng sang vạch bên kia.

Dù sao, chỉ cần bước tới nửa bước, là có thể sống sót. Chết tử tế không bằng sống tiếp.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong nháy mắt, một nén nhang đã cháy hết.

Trên quảng trường, tất cả mười tám đệ tử Vãn Kiếm Tông vẫn lẳng lặng đứng tại chỗ, không có bất cứ người nào di chuyển dù chỉ nửa bước chân.

Tuy rằng bọn họ thần thái mệt mỏi, cho dù không có sức cầm kiếm, nhưng đối mặt với lựa chọn như vậy, bọn họ lại hoàn toàn không có chút thỏa hiệp nhượng bộ nào.

- Được. Đám người các ngươi sau khi Vãn Kiếm Tông bị diệt, có thể ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, đều là vô giả tình anh. Vãn Kiếm Tông đã không còn, cần gì phải đau khổ kiên trì như vậy?

Lục Hùng Phi nhìn như hòa ái khuyên nhủ:

- Bản tọa hứa với các ngươi, chỉ cần các ngươi rời khỏi Vãn Kiếm Tông, có thể nhận được cơ hội tiến vào học viện Thanh Bình, lập tức có thể tiến vào tầng lớp đệ tử nòng cốt của học viện Thanh Bình, nhận được tài nguyên tu luyện tốt nhất. Các ngươi cần phải biết điều đó!

Đây là dụ dỗ trắng trợn.

678. Chương 679: Hành Hình

- Ha ha ha, lão thất phu. Ngươi cần gì phải giả mù sa mưa, giả vờ từ bi chứ? Các ngươi tàn sát cùng tộc, tiêu diệt tông môn ta, tội ác ngập trời. Sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày, các ngươi sẽ bị ông trời trừng phạt...

Một đệ tử Vãn Kiếm Tông toàn thân loang lổ vết máu, cười lạnh quát to:

- Đệ tử Vãn Kiếm Tông ta nổi tiếng là những người xương sắt, là đại nam nhi tốt, làm sao có thể khuất phục trước một kẻ có nhân phẩm đề tiện như ngươi được? Ha ha ha. Chúng ta thà làm quỷ Vãn Kiếm, cũng không làm tay sai cho học viện Thanh Bình!

Những lời nói này đã kích thích lòng nhiệt huyết của các đệ tử Vãn Kiếm Tông khác.

- Không sai. Ha ha ha, không phải chỉ là chết thôi sao. Ngươi nói nhiều như vậy làm gì?

- Máu Vãn Kiếm Tông ta hôm nay chảy ra, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, máu của các ngươi phải chảy hoàn trả lại gấp trăm, gấp ngàn lần!

- Cho dù chết, chúng ta cũng phải làm nam nhi Nhân tộc đường đường chính chính. Chúng ta sao có thể thông đồng với đám người xấu xa ti tiện cầu kết với Yêu tộc như các ngươi được?

- Phi! Lão tặc Lục Hùng Phi, ngày xưa ngươi được xem là một lá cờ cho Nhân tộc ta ở Tuyết Châu, mang danh hai chữ “cường giả”. Đáng tiếc, đến lúc tuổi già khí tiết khó giữ được, trở thành cường đạo. Lão bất tử kia, ta khuyên ngươi vẫn nhanh chóng tự cắt cổ mình đi!

Trong gió lạnh, một đám tử tù đứng cũng không vững cười ha ha, nhiệt huyết cuộn cuộn.

Sắc mặt Lục Hùng Phi thay đổi liên tục. Cuối cùng hắt hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, một đám không biết chết sống. Xem các ngươi còn có thể mạnh miệng bao lâu!

Hắn nhìn về phía mấy người bên cạnh, gật đầu một cái.

Một người trung niên mặt trắng có râu, tướng mạo lạ kỳ, cười lạnh đi nhanh đi tới giữa quảng trường.

Hắn đưa tay ra. huyền lực cường đại tuôn ra, trực tiếp kéo người đệ tử Vãn Kiếm Tông vừa nói chuyện, từ trong đám tử tù ra ngoài. Hắn cười lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi tên là gì?

Người đệ tử Vãn Kiếm Tông này cũng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khỏe miệng vẫn lún phún lông tơ, sắc mặt có phần ngầy thơ, lại không chút nhường nhịn, cười to nói:

- Gia gia ta đi không thay tên ngồi không đổi họ, Triệu Tinh Thành của đội chấp pháp Vãn Kiếm Tông. Gia gia nhận ra người. Ngươi tên là Kim Tường, chương môn nhân Hoàng Kim Môn tại Tuyết Châu. Thật

buồn cười. Mới nửa năm trước, khi Văn Kiếm Tông ta đoạt được đệ nhất tông môn trong đại hội luận phẩm Tuyệt Châu, Kim Tường người mỗi ngày đều theo chân chương môn nhân Lý Kiếm Ý muốn kết minh cùng Văn Kiếm Tông ta. Hôm nay người lại ăn nói khép nép, trở thành tên tay sai của học viện Thanh Bình, tàn sát đệ tử Văn Kiếm Tông ta. Người có mặt mũi gì đứng ở trước mặt gia gia?

Kim Tường bị mắng một hồi, lông mày dựng nhảy, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, then quá hóa giận nói:

- Được, Triệu Tinh Thành, người còn mạnh miệng đúng không? Ta thật ra muốn xem thử, dưới chảo dầu sôi, người rốt cuộc còn có thể nói cứng được tới mức nào!

Lời còn chưa dứt, trong tay hắn tuôn ra một huyền khí, kéo Triệu Tinh Thành bay vút lên trời cao, trực tiếp ném về phía chảo dầu đang sôi sùng sục.

Kim Tường cũng không lập tức hoàn toàn thả cả người Triệu Tinh Thành vào. Hắn điều khiển huyền khí, treo Triệu Tinh Thành ở phía trên chảo dầu, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, cảm giác được hơi dầu nóng bốc lên chứ? Cho người một cơ hội cuối cùng. Chỉ cần người lớn tiếng mắng một câu “Lý Kiếm Ý là kẻ nhất gan, là con rùa đen rụt cổ”, bản chương môn cho người được vui về!

Mọi người vây xem xung quanh gan nhỏ một chút đã không dám nhìn nữa.

Chảo dầu đun người sống, thậm chí thống khổ như thế, cho dù là hán tử làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

- Ha ha ha, họ Kim kia, có bản lĩnh thì người cứ tới đi, xem gia gia có cầu xin một tiếng nào hay không...

Triệu Tinh Thành cũng cười ha ha.

- Lão tử chẳng qua là một đệ tử bình thường của Văn Kiếm Tông, xuất thân thấp hèn, chưa tiến vào các vị trí đứng đầu tông môn, cũng từng là một kẻ khốn kiếp, thậm chí cũng chưa từng tới gần nhìn qua mặt của chương môn nhân. Nhưng tấm xương này của lão tử lại không mềm hơn nửa phần so với những sư huynh sư thúc vì tông môn, chiến đấu anh dũng an nghỉ trong lòng đất. Đến đây đi, họ Kim kia. Ha ha!

- Được, để xem người có thể kiên trì được bao lâu...

Kim Tường cười nhạt, điều khiển huyền khí, hạ Triệu Tinh Thành xuống. Nước dầu sôi nhất thời ngập tới đầu gối của hắn.

Trong không khí vang lên tiếng dầu sôi xèo xèo. Một mùi khét lẹt thoảng bay ra.

Khắp nơi rõ ràng là mùi thịt cháy.

Trong nháy mắt, thân thể Triệu Tinh Thành điên cuồng co quắp. Bởi vì đau đớn, cả khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn biến hình. Hắn cắn răng thật chặt, ngay cả một tiếng hừ nhẹ cũng không phát ra. Đến cuối cùng, hắn trực tiếp cắn nát môi, cắn nát hàm răng, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu điên cuồng hiện ra trên trán. Rất nhanh hắn đã ngất đi...

- Triệu sư đệ...

- Họ Kim kia, tên súc sinh nhà người, có bản lĩnh thì xông tới đây với lão tử!

- Ta xin thề, ngày hôm nay nếu như Phùng Đức Luân ta không chết, sớm hay muộn cũng có một ngày, ta chém Kim Tường người thành thành trăm mảnh...

- Tinh Thành sư đệ, người tốt lắm. Người là hảo hán. Hôm nay ta phục người...

Các đệ tử Văn Kiếm Tông khác đều trở nên điên cuồng. Bọn họ điên cuồng xông lên, nhưng lại bị đám võ

Lời hắn nói còn chưa dứt, Đinh Hạo đột nhiên bước ra một bước, trong nháy mắt liền đi tới giữa không trung.

Hắn bay vút lên trời cao, một cước bước đi, đã bay thẳng đến phía dưới Lục Hùng Phi giẫm xuống, giống như đang giẫm lên một con kiến hôi.

Đây là sự miệt thị một cách trắng trợn.

- Người...

Lục Hùng Phi gầm lên, đang muốn thi triển thủ đoạn lôi đình.

Nhưng trong nháy mắt này, toàn thân hắn đột nhiên cứng đờ. Bởi vì một lực lượng dồi dào từ trên trời cao áp xuống tới.

Chỉ thấy một bàn chân huyền khí kim sắc cực lớn, từ dưới chân Đinh Hạo biến thành hợp chất, giống như thân thể Ma thần. Mặc dù bàn chân kia còn chưa hoàn toàn giẫm xuống thực sự, nhưng quảng trường Chiến Thần vô cùng cứng rắn đã bắt đầu bị nghiền nát.

Ầm.

Một tiếng động lớn vang lên. Khí lưu khủng khiếp che phủ.

Tại vị trí Lục Hùng Phi đang đứng, trong nháy mắt bị ép tới mức sụp xuống. Trên quảng trường Chiến Thần lún xuống tạo thành một vết chân cực lớn.

- Phụt...

Lục Hùng Phi mở miệng phun ra một búng máu.

Hắn điên cuồng thôi động huyền khí, muốn phản kích. Đáng tiếc, hắn lại bị bàn chân màu vàng cực lớn kia đạp tới mức căn bản không thở nổi.

Hắn vươn hai cánh tay ra, khổ sở chống đỡ bàn chân kim sắc cực lớn, dường như muốn đẩy ra.

Đáng tiếc lực lượng từ phía trên truyền tới quả thực giống như dãy núi lớn nặng nề, hắn căn bản không có khả năng chống đỡ.

681. Chương 682: Qua Nhận Cái Chết

Chân Đinh Hạo chậm rãi đạp xuống.

T thân thể Lục Hùng Phi chậm rãi uốn cong.

Toàn thân hắn giống như một cái đinh, cứ như vậy bị lún vào trong bùn đất từng chút một. Đến cuối cùng, ngoài cái đầu còn lưu lại ra, toàn thân đã hoàn toàn lún vào trong đất. Tóc hắn rối tung, miệng mũi trào máu. Trên mặt hoàn toàn là biểu tình không thể tưởng tượng nổi, giống như nhìn thấy quỷ...

Đinh Hạo thu chân lại.

Khi thiếu niên mặc trang phục màu xanh này chậm rãi hạ xuống bên cạnh mép vết lún hình chân cực lớn, cúi đầu xem xét, tất cả mọi người trên quảng trường Chiến Thần dường như hóa đá.

Biểu tình trên mặt từng người đều cứng đờ, viết rõ sự chấn động giống như tất cả đều thấy quỷ giữa thanh thiên bạch nhật.

Trong đầu Kim Tường chững môn nhân của Hoàng Kim Môn trống rỗng. Hắn dùng sức dụi hai mắt của mình, quả thực không thể tin được vào cảnh tượng mình vừa nhìn thấy.

Sao có thể như vậy được? Khí Thanh Sam đã chết. Hiện tại, Lục Hùng Phi chính là đệ nhất cường giả Nhân tộc Tuyết Châu. Điều này không thể tranh cãi. Sao có thể...

Sao hẳn có thể giống như một con kiến nhỏ bị Đinh Hạo một cước giẫm lên một cái, lập tức gần chết?

Trong nháy mắt, một nỗi khiếp sợ cực lớn che phủ lấy hắn. Toàn thân hắn run rẩy. Không chỉ có mình hắn, còn có đám nhân mã của học viện Thanh Bình đang đứng ở trong quảng trường Chiến Thần cũng khiếp sợ run rẩy.

Bọn họ lập tức ý thức được, chỉ sợ bầu trời Tuyết Châu này cũng sắp sụp xuống.

Một Đinh Hạo cường đại như vậy, căn bản khiến người ta không thể nhìn ra nông sâu. Hắn chỉ hờ hững giẫm một cái, trong nháy mắt đánh bại đệ nhất cường giả Nhân tộc Tuyết Châu. Vậy thực lực của hắn, rốt cuộc còn có kinh khủng tới mức nào? Vũ Vương lục khiêu? Vũ Vương đỉnh phong? Thậm chí còn tới... Vũ Hoàng?

Trời ạ, rốt cuộc chúng ta chọc phải một quái vật thể nào vậy?

Ngược lại với biểu tình của bọn chúng, chính là một đám đệ tử Vãn Kiếm Tông vốn đang vô cùng lo lắng.

- Các huynh đệ, Đinh Hạo đã trở về. Ta bảo đảm với các ngươi, Vãn Kiếm Tông, không bị diệt được. Bắt đầu từ giờ phút này, để chúng ta thổi lên kèn lệnh phản kích, cầm lấy trường kiếm trong tay, chúng ta cùng nhau khiến kẻ địch của Vãn Kiếm Tông phải run rẩy đau thương, khiến máu tươi của những dũng sĩ đã an nghỉ trong lòng đất an nghỉ, phóng ra ánh sáng rực rỡ, làm cho cả Tuyết Châu đều phải run rẩy dưới trường kiếm của Vãn Kiếm Tông chúng ta!

Đinh Hạo nhìn những người đồng môn nổi tiếng xương cứng này. Hắn nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Giọng nói của hắn cũng không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền đến trong tai của mỗi một đệ tử Vãn Kiếm Tông ở đây, cũng truyền đến trong tai của mọi người xung quanh.

Trong giọng nói của hắn ẩn chứa một loại lực lượng đáng sợ khiến linh hồn người ta chấn động.

Đinh Hạo xoay người, ánh mắt sắc như đao, nhìn về phía Lục Hùng Phi đang đứng trên đài xử tử, lạnh lùng nói:

- Lão cẩu, mau qua đây nhận lấy cái chết!

Mỗi một đệ tử Vãn Kiếm Tông đều ngây ngốc nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt. Có người lén lút cấu bấp đùi của mình, rất sợ tất cả những điều này chỉ là mộng ảo, không phải là sự thật. Khi cảm giác đau đớn rõ ràng truyền đến, tất cả mọi chuyện trước mắt vẫn không tan biến giống như mộng ảo, biểu tình trên mặt của các đệ tử Vãn Kiếm Tông bắt đầu từ lo lắng chuyển thành mừng rỡ như điên!

Chỉ có điều bọn họ đều che kín miệng, không thốt ra những tiếng kêu kinh ngạc, rất sợ sẽ tự mình phá hỏng bầu không khí của thời khắc này!

Bọn họ muốn cả đời đều ghi nhớ cảnh tượng ngày hôm nay.

Trong nháy mắt này, đối với bọn họ mà nói, thế giới vốn u ám tàn khốc, trong lúc bọn họ tuyệt vọng nhất, đột nhiên không có dấu hiệu nào báo trước, lại trở nên sáng lạng lên.

Hạnh phúc, thật sự tới quá đột ngột.

- Được rồi, Nhâm sư huynh, sư huynh... Sư huynh vừa mới nói gì?

Về mặt Lý Vân Kỳ chờ đợi, đột nhiên kịp phản ứng được điều gì, mở miệng hỏi:

- Sư huynh nói Đinh sư huynh ở trong chiến trường Bách Thánh, đánh một trận... đánh một trận tàn sát Tam Hoàng? Cái gì là Tam Hoàng? Chẳng lẽ là...

Nhâm Tiêu Diêu nghe vậy, dương dương đắc ý cười ha ha đứng lên.

- Ha ha, người không có nghe lầm. Hiện tại Đinh sư huynh đã sớm có thể giết chết Vũ Hoàng. Trong nửa năm qua, ở trong chiến trường Bách Thánh, Đinh sư huynh mở ra cấm địa Thiên Dao Tuyết Kiếm Lâu muôn đời, uy chấn tám phương. Ba đại hoàng tử vương triều Thiên Ninh ở Ninh Châu, ở trước mặt Đinh

sư huynh, cũng không dám nói lớn tiếng. Hắc hắc, Yêu tộc nào không có mắt, dám trêu chọc đến Đình sư huynh, sẽ chịu khổ lớn.

Chỉ ít đã có bốn vị Yêu Hoàng bị Đình sư huynh chém giết. Bạch Tuyền Thủy người đứng đầu thế hệ trẻ đệ nhất kiếm tông Diệt Tuyệt Kiếm Tông tại Kiếm Châu, Tổng Khuyết thiếu niên đứng đầu Thanh Vân Tông tại Thanh Châu cũng xưng huynh gọi đệ với Đình sư huynh. Ha ha. Các thiên tài tuyệt thế của các đại môn phái, châu vực lớn nhỏ tại Bắc Vực, đều giống như thiên lôi, Đình sư huynh chỉ đầu đánh đó. Ha ha, thử hỏi Tuyệt Châu này, còn ai có thể đỡ được một đòn của Đình sư huynh?

Quảng trường Chiến Thần đã hoàn toàn yên tĩnh. Lời nói này rõ ràng đã lọt vào trong tai mỗi người.

Mỗi một chữ đều giống như một tiếng sấm, không chút lưu tình vang dội ở trong tai mỗi người, chấn động tới mức trong đầu bọn họ trở nên trống rỗng!

Mở ra cấm địa Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu muôn đời?

Tam Hoàng Ninh Châu là người hầu của Đình Hạo?

Bạch Tuyền Thủy của Diệt Tuyệt Kiếm Tông và Tổng Khuyết của Thanh Vân Tông lại ngồi ngang hàng với Đình Hạo?

Chém giết Yêu Hoàng?

Uy chấn thiên tài các đại châu ở Bắc Vực?

Điều này... Là thật sao? Nghe qua quả thực giống như thần thoại!

Tuyệt Châu chẳng qua là một châu nhỏ nhất tại Bắc Vực, lại có thể có thể xuất hiện một vị thiên tài vô song trước chưa từng thấy, sau sợ rằng cũng chẳng có ai như vậy sao?

Nhớ tới trước lúc Đình Hạo tiến vào chiến trường Bách Thánh, thực lực chẳng qua là cảnh giới Tiên Thiên Vũ Tông? Mặc dù có thứ hạng trên Tiềm long bảng Tuyệt Châu, cũng không phải là đệ nhất. Lúc này mới nửa năm ngắn ngủi, hẳn lại giống như nghịch thiên? Có thể chém giết Yêu Hoàng, thực lực của Đình Hạo yếu nhất cũng phải là cảnh giới Vũ Hoàng?

Quá kỳ diệu.

Lẽ nào tiểu mập này đang nói khoác?

Nhưng không đúng. Một cước vừa nẩy của Đình Hạo đã giẫm gần chết vị đệ nhất cường giả Nhân tộc Tuyệt Châu ngày xưa. Thực lực như vậy, thật sự là xưa nay chưa từng thấy.

- Đây... Nhân sư huynh, tất cả... tất cả những điều sư huynh vừa nói đều là sự thật sao?

Đám người Lý Vân Kỳ chỉ cảm thấy tim cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Bọn họ quá mức khẩn trương và kích động, rất sợ tên tiểu mập không đáng tin cậy này, kế tiếp sẽ cười hắc hắc, nói tất cả những điều hẳn mới nói đều là nói đùa.

- Điều này còn giả được sao?

Nhâm Tiêu Diêu cười hắc hắc, nói:

- Ngay cả thực lực của ta cũng tăng lên.

Lời còn chưa dứt, Nhân Tiêu Diêu đã hóa thành một đạo lưu quang, lóe lên biến mất, trong nháy mắt tiếp theo lại trở về.

Lúc hắn trở lại, trong tay mang theo một bóng người.

Đó chính là chương môn nhân Hoàng Kim Môn Kim Tường.

682. Chương 683: Lời Nói Ra Như Pháp Lệnh

Tuy rằng Hoàng Kim Môn không phải là một trong cửu đại môn phái tại Tuyết Châu, nhưng thực lực của môn phái này cũng không tệ. Ngày xưa, đó cũng là một trong những thế lực đã tham gia đại hội luận phẩm tông môn Tuyết Châu. Bằng không cũng sẽ không phải là một trong những thế lực được học viện Thanh Bình thu vào dưới trướng. Hơn nữa, thực lực cường môn nhân Kim Tường đã tiến vào cảnh giới Đại Tông Sư, được xem là một trong những cường giả nổi danh tại Tuyết Châu.

Nhưng Nhâm Tiêu Diêu vừa ra tay, trong nháy mắt đã khống chế được Kim Tường.

Lúc này cường môn nhân Hoàng Kim Môn mặt vàng như đất, không còn chút sức đánh trả nào. Toàn thân hắn run rẩy, tu vi huyền khí hoàn toàn bị phong ấn. Hắn bị Nhâm Tiêu Diêu nắm ở trong tay, hoàn toàn không giãy dụa được.

- Hắc hắc, thế nào? Tiểu tử này là một trong những kẻ đồng lõa, ngày hôm nay không thể bỏ qua cho hắn được. Kim Tường? Hắc hắc, hôm nay lão tử sẽ biến ngươi thật sự biến thành một đồng gạch bay lượn. Mọi người nói xem, nên xử trí tên cỏ đầu tường này như thế nào?

Nhâm Tiêu Diêu thi thố tài năng, vút Kim Tường ở trên mặt đất, cười lạnh nói.

- Giết hắn đi!

- Chém hắn thành vạn đoạn!

- Không thể để cho hắn chết một cách thoải mái như vậy được. Trên tay tên cầu tặc này dính đầy máu của các đệ tử Văn Kiếm Tông ta...

Trong nháy mắt tình cảm mọi người trở nên vô cùng xúc động. Tất cả đệ tử Văn Kiếm Tông vây quanh, hận không thể ăn sống nuốt tươi Kim Tường.

Mấy ngày nay, tên cường môn nhân Hoàng Kim Môn này thể hiện lòng trung thành với học viện Thanh Bình, đã giết hại không biết bao nhiêu đệ tử Văn Kiếm Tông, còn một tay đặt ra không ít hình pháp tàn khốc, tra tấn những đệ tử Văn Kiếm Tông bị bắt. Cực hình chảo dầu và đao chém đều là chủ ý của Kim Tường.

- Không không không. Ta... Ta sai rồi. Các vị thiếu hiệp... Các vị gia gia, tha cho ta, cho ta một cơ hội...

Kim Tường sợ đến mức toàn thân run rẩy, đau khổ cầu xin, đầu còn đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo hống hách âm độc lúc trước nữa. Hiện tại hắn quả thực giống như một con côn trùng đáng thương.

- Phi!

Lý Vân Kỳ một cước đá hắn lăn đi, chỉ vào chảo dầu còn đang sôi trào phía xa nói:

- Chiên chết tên cầu tặc này, báo thù cho Triệu sư đệ!

Đề nghị này được các đệ tử Văn Kiếm Tông khác tán thành.

Đúng lúc này, chỉ thấy kim quang lóe lên. Một quang điểm bao bọc lấy Kim Tường chọt lao đi.

Một tiếng động vang lên. Dầu nóng văng ra khắp nơi. Hắn bị ném vào trong chảo dầu đã đốt hồng đôi chân của Triệu Tinh Thành trước kia.

Lúc này, người ra tay cũng là Đinh Hạo.

Những tiếng la hét thảm thiết giống như lợn bị chọc tiết vang lên. Kim Tường điên cuồng giãy dụa ở trong chảo dầu.

Hắn muốn từ trong chảo dầu bò ra ngoài. Đáng tiếc chảo dầu do chính hắn thiết kế, đã đặc biệt thiết kế để phòng ngừa người chịu cực hình bò ra ngoài. Hơn nữa bản thân chảo dầu bị đốt nóng đỏ. Trong khoảng thời gian ngắn hắn căn bản không leo lên được. Hắn đau khổ kịch liệt, điên cuồng gào thét giãy dụa.

Đáng tiếc không ai ra tay giúp hắn. Không có người nào dám.

Kim Tường là cường giả cảnh giới Đại Tông Sư, tuy bị phong ấn tu vi, nhưng lực thân thể và sức sống lại cường đại hơn so với người bình thường rất nhiều. Trong lúc nhất thời lại không chết được, chỉ có thể ở trong chảo dầu sôi chịu sự thống khổ vô tận!

Kim Tường giống như dã thú gào thét liên hồi, khiến tất cả mọi người trên quảng trường Chiến Thần đều cảm thấy lạnh lẽo, khiếp sợ tới cực độ.

Chất lỏng thần được màu hồng xanh này trong nháy mắt vừa bám vào xương, đã bắt đầu có chuyển biến rất nhỏ. Nhưng dùng mắt thường, mọi người có thể thấy được xương trắng vốn bị cháy đen rất nhanh trở nên trong suốt như ngọc. Tiếp đó máu được trộn lẫn vào chất lỏng chậm rãi hóa thành từng tơ máu, lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cuối cùng hóa thành từng mạch máu chuyển động, điên cuồng sinh trưởng...

Trong thời gian chưa đầy một nén nhang, vị trí phía dưới đầu gối Triệu Tinh Thành lại một lần nữa sinh trưởng ra.

Tất cả mọi người đến hít một hơi lạnh.

Cảnh tượng như vậy thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đinh Hạo cũng có chút kinh ngạc.

Căn cứ vào những lời Đạo Tổ và Kiếm Tổ truyền thụ lại, Tào Hóa Tiên Lan thực sự có khả năng kỳ diệu khiến thịt xương chết sống lại. Nhưng hẳn thật sự không ngờ được, loại thảo dược này lại có thể thần kỳ như vậy. Quả thực có thể nói là thần tích.

Về mặt Triệu Tinh Thành từ khó có thể tin, trở nên mơ mơ màng màng. Sau đó hắn dậm chân, cuối cùng hưng phấn lớn rống lên. Mặc dù sẵn lòng chịu chết vì tông môn, nhưng không người nào nguyện ý thật sự biến thành một người tàn phế. Sau khi đi dạo một vòng quỹ môn quan, mới có thể cảm giác được sự quan trọng của tính mạng và sức khỏe.

- Đa tạ Đinh sư huynh!

Triệu Tinh Thành mừng đến chảy nước mắt.

Đinh Hạo vỗ vai hắn, không nói gì.

Một gốc Tào Hóa Tiên Lan vạn năm hiệu quả không chỉ dừng lại ở đây. Ngoài được tính cực kỳ thâm ảo, nếu không cũng không cách nào được đặt tên với hai chữ “tào hóa”.

Đinh Hạo dùng cả gốc Thần Dược Vương này vào thân thể Triệu Tinh Thành, được tính còn có thể lặng lẽ thay đổi thể chất và thiên phú của Triệu Tinh Thành.

Sau này chỉ cần chuyên cần khổ luyện, sớm hay muộn cùn có một ngày, Triệu Tinh Thành có thể nhảy vọt tiến vào hàng vũ cường giả võ đạo đỉnh phong tại Tuyệt Châu.

- Lão tặc, ngươi còn gì để nói nữa?

Đinh Hạo đi tới phía trước vết chân lõm xuống cực lớn, nhìn Lục Hùng Phi nói.

Vị đệ nhất cao thủ võ đạo Nhân tộc Tuyệt Châu ngày xưa, sắc mặt thê lương, biểu tình thay đổi trong nháy mắt, một hồi dữ tợn như ác quỷ, một hồi lại bi thương cảm phần như con thú. Tất cả tâm tình biến hóa phức tạp. Cuối cùng hắn thở dài một tiếng.

Hắn cắn răng nói:

- Ha ha ha, ha ha, được, được, được lắm. Trường Giang sóng sau dề sóng trước. Giang sơn thay đổi, tài tử xuất hiện. Lão phu hôm nay rốt cuộc đã rơi vào trong tay ngươi. Chỉ có điều Đinh Hạo ngươi cũng đừng đắc ý. Ngươi muốn báo thù sao? Không đơn giản như vậy đâu. Vấn Kiếm Tông bị tiêu diệt, có phần của cả tông môn siêu cấp ngoại châu tham dự vào trong đó. Ha ha, cho dù ngươi có thiên tư tuyệt thế thế nào đi nữa, ngươi có thể nắm được các tông môn siêu cấp đó sao?

- Chết đến nơi rồi, tốt nhất ngươi vẫn nên lo lắng một chút cho học viện Thanh Bình đã.

Đinh Hạo cười lạnh nói:

- Đáng tiếc ột nơi võ đạo Nhân tộc đã truyền thừa mấy ngàn năm, lại có hành động vô sỉ như vậy. Xem ra cũng không cần thiết phải tồn tại ở trên thế giới này. Lão tặc, yên tâm đi. Trên đường xuống hoàng tuyền ngươi sẽ không cô đơn đâu. Ta sẽ đưa toàn bộ học viện Thanh Bình đi xuống âm tào địa phủ làm bạn cùng ngươi!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lục Hùng Phi nhất thời đại biến:

- Người... Người dám?

- Ha ha ha, vì sao ta lại không dám chứ?

Đinh Hạo cười nhạt.

- Người... Nếu người đã gây ra cuộc giết chóc lớn như vậy, Huyền Sương Thần Cung sẽ không bỏ qua cho người...

Lục Hùng Phi cả giận nói.

Đinh Hạo ngửa mặt lên trời cười to:

- Nếu Huyền Sương Thần Cung đã từng trơ mắt nhìn Vãn Kiếm Tông ta rơi vào trong tay giặc, vậy sẽ không đi quản chuyện của học viện Thanh Bình. Mọi chuyện đều có nhân quả. Người cho rằng Huyền Sương Thần Cung thật sự sẽ phù hộ cho học viện Thanh Bình người sao? Còn nữa...

Nói đến đây, Đinh Hạo ngừng đầu nhìn lên bầu trời, khẽ nói:

- Cho dù là Huyền Sương Thần Cung truy cứu, ta cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào, xóa đi học viện Thanh Bình!

Lời còn chưa dứt.

- Ha hã, khẩu khí thật lớn. Tiểu tử, người nghĩ người là cái gì, lại dám bất kính đối với Huyền Sương Thần Cung như thế?

Một tiếng hét lớn truyền đến.

Mấy đạo kim quang từ cách đó không xa thoáng hiện, trong nháy mắt đã tới bên ngoài quảng trường Chiến Thần.

Mấy người này đều mặc kim khôi kim giáp, giống như chiến thần. Đó chính là Huyền Sương Thần Vệ trấn giữ ở Kính Hồ.

- Đinh Hạo, người dám mở miệng cuồng ngôn như thế, thực sự không biết sống chết. Lập tức tháo bỏ cấm chế, thả người. Tất cả ân oán, đã có Huyền Sương Thần Cung cân nhắc quyết định. Không được vận dụng hình phạt riêng!

Một vị Huyền Sương Thần Vệ dẫn đầu vóc người khôi ngô, râu quai nón dài, sắc mặt hung ác, tức giận nói.

Người này chính là thông linh Huyền Sương Thần Vệ trấn giữ tại Tuyết Châu, tên là Phùng Siêu.

Nhìn qua những người này, trên mặt Lục Hùng Phi lộ vẻ vui mừng, hét to:

- Phùng thống lĩnh, ngài tới thật đúng lúc. Tên Đinh Hạo của Vãn Kiếm Tông này tàn sát cùng tộc, tội đáng chết vạn lần. Mau bắt lấy hắn!

Đinh Hạo cũng cười nhạt.

Hắn đưa tay vào trong hư không tìm kiếm. Một lực hút dồi dào tuôn trào ra, trong nháy mắt rút Lục Hùng Phi từ trong bùn đất ra. Bàn tay hắn nắm lấy cổ Lục Hùng Phi, nói rõ ràng từng câu từng chữ:

- Cho dù là Thiên Vương lão tử tới, cũng đừng mơ tưởng cứu lấy mạng người!

- Người...

Lục Hùng Phi hoảng hốt.

- Người cùng tôn nữ độc ác của người, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này cho ta!

Lời còn chưa dứt, một đám băng tuyết chợt xuất hiện ở trên bàn tay Đinh Hạo, trong nháy mắt biến vị đệ nhất cao thủ võ đạo Nhân tộc Tuyết Châu ngày xưa thành một cột băng.

685. Chương 686: Quét Ngang Bốn Phương

Chuyện đã tới mức này, Đinh Hạo vẫn chưa dừng tay. Huyền khí trong cơ thể hắn bắt đầu khởi động. Hắn trở tay đập mạnh một cái xuống đất.

Ầm.

Một tiếng động lớn vang lên. Một cột ánh sáng ngân sắc chói mắt lóe lên. Chờ tới lúc cột ánh sáng này biến mất, thay vào đó là một cột bông tuyết cực lớn với đường kính khoảng hai thước, cao tới mười thước xuất hiện. Cột bông tuyết này hoàn toàn phong ấn Lục Hùng Phi ở trong đó.

Cột bông tuyết đứng sừng sững ở trên quảng trường Chiến Thần, tỏa ra hàn khí khiếp người.

Đinh Hạo chính là muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy được kết quả của Lục Hùng Phi, để cho bọn họ hiểu rõ, một khi có kẻ khiêu khích Vãn Kiếm Tông, hắn sẽ có báo ứng như thế nào.

Trên quảng trường Chiến Thần, hàn khí đột ngột tăng mạnh.

- Người... Người thật to gan!

Phùng thống lĩnh Huyền Thương Thần Vệ vô cùng tức giận quát lớn. Từ trước tới nay, địa vị hắn tôn quý như vậy, chưa từng có kẻ nào dám coi thường hắn như thế?

Hắn đánh ra một chưởng, muốn phá vỡ vòng bảo hộ kim sắc nhằm vọt vào quảng trường Chiến Thần, bắt Đinh Hạo. Ai ngờ hắn lại bị phản lực từ trên vòng bảo hộ đánh ngược lại. Sắc mặt hắn tái nhợt, kêu thảm một tiếng, sau đó ngã bay ngược ra ngoài.

Đinh Hạo cũng không liếc mắt nhìn mấy vị thân phận tôn quý này.

- Các huynh đệ Vãn Kiếm Tông, hiện tại, báo thù bắt đầu! Để chúng ta... Có thù báo thù, có oán báo oán!

Đinh Hạo giống như một vị Ma thần, đứng sừng sững ở trong hư không. Toàn thân hắn phóng ra hàn khí vô tận. Hắn khẽ động ngón tay. Tiếp đó những dây xích phù văn với ngân sắc kỳ dị tràn ngập xung quanh. Một uy áp đáng sợ phóng ra. Tất cả người của học viện Thanh Bình ở đây đều cảm thấy thực lực toàn thân hoàn toàn bị áp chế. Không ngờ lại hoàn toàn không thể vận dụng được huyền khí.

- Giết!

Lý Vân Kỳ nhặt một thanh trường kiếm bên người lên, nổi giận gầm lên một tiếng, là người đầu tiên xông ra ngoài.

Cuộc báo thù, bắt đầu!

Những đệ tử Vãn Kiếm Tông khác vừa khôi phục thực lực, theo sát phía sau. Trong mắt mỗi người đều ngập nước và ánh lên sự thù hận. Bọn họ xông về phía các võ sĩ của học viện Thanh Bình.

Mấy ngày qua, bọn họ không chỉ bị cực hình tra tấn, còn tận mắt nhìn thấy từng đệ tử đồng môn bị hành hạ tàn khốc đến chết. Còn có một vài nữ đệ tử bất đắc dĩ đã phải nhận hết các loại sỉ nhục mà chết. Những người trước mắt này, quả thực không phải là người, mà là ma quỷ. Cho dù là vĩnh viễn bị nhốt dưới Diêm La, cũng tuyệt đối không thể để cho những huynh đệ dưới cửa tuyến phải bỏ mạng một cách uổng phí!

Những tiếng hò reo hô chém giết chấn động khắp trời đất.

Hơn hai trăm võ giả học viện Thanh Bình mất đi lực phản kháng, còn có võ giả của một vài võ giả các thế lực khác xung phong tới tham gia pháp trường giết chóc hôm nay, ở trước mặt các đệ tử Vãn Kiếm Tông đang tức giận, căn bản không có sức phản kháng. Những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, máu tươi bắn xa ba thước!

Trong nháy mắt, cây ngã khắp nơi, máu tươi tưới đẫm trên mặt đất!

Từng đệ tử Vãn Kiếm Tông, toàn thân đầm máu, tràn ngập sát cơ.

Quảng trường Chiến Thần biến thành huyết ngục Tu La.

Mọi người vây xem xung quanh bị dọa đến kinh hồn vỡ mật, mặt vàng như đất. Tuy nhiên bọn họ cũng không mấy thông cảm đối với người của học viện Thanh Bình.

Mấy ngày qua, không có Văn Kiếm Tông kiềm chế, người của học viện Thanh Bình giống như những con chó hoang bị tuột xích, mất đi khống chế, càng tỏ ra lợi hại, điều vô dương oai kiêu ngạo hống hách, hoành hành ngang ngược khắp bộ bờ Kính Hồ, không người nào dám chọc.

Những người này không ngừng lấy lý do đuổi bắt dư nghiệt của Văn Kiếm Tông, giết rất nhiều người vô tội, lại trắng trợn vơ vét tài sản tài vật. Mọi người sợ uy thế của học viện Thanh Bình, chỉ có thể nén giận mà không dám nói gì. Bây giờ thấy đám người kia gặp báo ứng, nếu không sợ học viện Thanh Bình truy cứu, chỉ sợ bọn họ đã sớm vỡ tay ủng hộ!

So sánh xuống, cho tới nay đệ tử Văn Kiếm Tông vẫn tạo ọi người cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Lần báo thù này mục đích cũng rất rõ ràng, không có tổn thương tới người vô tội.

- Đinh Hạo, người... thật là to gan. Người có biết mình đang làm cái gì hay không?

Phùng Siêu nổi trận lôi đình. Hắn chính là một trong những thống lĩnh trấn giữ tại Huyền Sương Thần Cung. Thân phận tôn quý, địa vị siêu quần. Hiện tại lại bị xem như không tồn tại. Thật sự không thể tha thứ được.

Ai biết Đinh Hạo vẫn không liếc mắt nhìn hắn lấy một cái.

- Lúc trước, khi tông môn ta bị kẻ địch phá hủy, còn có tông môn nào tham dự vào trong đó nữa?

Đinh Hạo nhìn đệ tử tông môn toàn thân đầm máu, lạnh lùng hỏi.

- Lôi Âm Phái, Tinh Văn Tông...

Lý Vân Kỳ lớn tiếng nói ra tên của mấy tông môn.

Hắn trải qua thiên tân vạn khổ từ trong sơn môn Văn Kiếm Tông trốn ra, trước đó cũng đã trải qua một trận đánh với cảnh tượng núi thây biển máu. Đối với các thế lực lớn tham dự vào cuộc bao vây tấn công Văn Kiếm Tông, hắn đã sớm khắc cốt铭心, tuyệt đối sẽ không nhầm được.

Đinh Hạo gật đầu.

Trong nháy mắt tiếp theo, hắn đột nhiên đánh ra một chưởng.

Ầm!

Một đạo chưởng ẩn hoàng kim cực lớn, trong nháy mắt thoát thể lao ra, giống như thần uy. Khi mới bắt đầu, chưởng ẩn chỉ có khoảng mười thước vuông. Nhưng một lát sau, nó đã biến thành kích thước của một ngọn núi nhỏ. Chưởng ẩn giống như lưu tinh, kéo theo cái đuôi thật dài, mang theo khí tức giống như diệt thế, cắt phá không gian, lao về phía vị trí nơi dừng chân của học viện Thanh Bình ở Kính Hồ đánh xuống!

Ầm ầm!

Mặt đất chấn động, giống như ngày diệt vong. Mặt Kính Hồ dâng lên từng gợn sóng.

Một đóa hoa vân cực lớn màu kim hoàng phóng lên cao.

Ánh sáng màu vàng nhạt đang lan về bốn phương tám hướng, đột nhiên co lại. Không gian xung quanh dường như cũng đang co lại. Trong nháy mắt tiếp theo, một lực lượng cường đại tràn ngập không trung. Đá vụn và bụi bặm bắn lên, che phủ hơn nửa bầu trời.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng đó.

Bọn họ hiểu rất rõ, cơ sở của học viện Thanh Bình ở Kính Hồ đã hoàn toàn bị phá hủy, hoàn toàn hủy diệt.

Cho dù là mấy Huyền Sương Thần Vệ đang đứng ở trong bầu trời này, cũng trợn trừng mắt ngậy người ngay tại chỗ.

Từ trong bầu trời nhìn xuống, cơ sở của học viện Thanh Bình vốn là lầu các, đình đài, những hành lang, giả sơn nối tiếp đường như tiên cảnh, lúc này đã trở thành một đồng đồ nát. Từ trong bầu trời nhìn ra xa, có thể thấy rõ ràng một chưởng ấn cực lớn. Năm ngón tay hiện rõ, thay thế cho vị trí của cơ sở học viện Thanh Bình trước kia. Nhìn dấu tay này giống như một người to lớn cao vạm thước vỗ một chưởng xuống, hủy diệt tất cả.

Bất kỳ trận pháp phòng ngự, cao thủ hộ vệ nào, trong một chưởng này, đều tan thành mây khói.

Thủ đoạn này quả thực... giống như thần linh!

Nhưng Đinh Hạo vẫn chưa dừng tay. Mặt hắn không đổi sắc, liên tục đánh ra mấy chưởng nữa.

Ầm ầm ầm!

Chưởng ấn kim sắc cực đại giống như một vì sao khổng lồ từ trong chín tầng trời rơi xuống, kéo theo đuôi ánh sáng mỹ lệ hình vòng cung, xẹt qua bầu trời.

686. Chương 687: Quá Khách Khách?

Chúng không tập trung vào cùng một vị trí, mà chia ra đánh xuống các vị trí dừng chân khác nhau của các môn phái Lôi Âm Phái, Tinh Vãn Tông và các cử đại môn phái tông ở Kính Hồ đã từng tham dự vào cuộc chiến bao vây tấn công Vãn Kiếm Tông.

Từng đóa nắm mây kim sắc khủng khiếp cực lớn phóng lên cao.

Nơi dừng chân của mấy đại môn phái ở xung quanh Kính Hồ đều hóa thành một đồng phế tích.

Loại thần thông này giống như thiên uy, vô giả Tuyết Châu căn bản không thể chống đỡ.

- Người... Người...

Thủ lĩnh Huyền Sương Thần Vệ chỉ vào Đinh Hạo, cũng không biết nên nói cái gì. Đối mặt với một chưởng kinh thiên động địa như vậy, mặc dù là người phách lối hơn nữa, cũng bị dọa không nhẹ. Lực lượng như vậy, bọn họ căn bản không thể chống đỡ.

- Cút!

Đinh Hạo quay đầu nhìn mấy người Huyền Sương Thần Vệ một chút, không chút lưu tình quát.

Lúc trước, sơn môn Vãn Kiếm Tông bị công diệt, Huyền Sương Thần Cung lại hoàn toàn không có chút động tĩnh nào. Không khó tưởng tượng vai trò của những tên Huyền Sương Thần Vệ ở trong chuyện này. Bọn họ tuyệt đối không thể nào không liên quan. Cho nên đối với bọn họ, Đinh Hạo căn bản hoàn toàn không có thiện cảm. Chờ tới khi giải quyết xong chuyện quan trọng trước mắt, sau này hắn sẽ thanh toán món nợ với từng tên Thần Vệ đối trá này.

Hiện tại, mối nghi ngờ duy nhất trong lòng hắn chính là vì sao Tuần sát sứ Đinh Hồng Lệ vẫn chưa xuất hiện ngăn cản việc này.

Đinh Hồng Lệ rõ ràng đứng ở phía bên mình, vì sao không ra tay trợ giúp Vãn Kiếm Tông?

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại. Chỉ có điều, hắc hắc, chuyện này sẽ không dừng lại như thế đâu. Người cứ chờ xem. Đắc tội Huyền Sương Thần Cung ta, tuyệt đối sẽ không có kết quả gì tốt!

Thủ lĩnh Huyền Sương Thần Vệ Phùng Siêu vẫn mạnh miệng nói.

- Hừ, mấy con kiến hôi, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng. Chỉ mấy người các ngươi lại có thể đại biểu cho Huyền Sương Thần Cung sao?

Đinh Hạo căn bản không để mấy người này vào mắt.

Đinh Hạo từ trong hư không chạm rãi hạ xuống. Đón tiếp hắn chính là tiếng hoan hô điên cuồng của hơn một trăm đệ tử Văn Kiếm Tông.

Từng đôi mắt nhìn về phía Đinh Hạo, giống như nhìn về phía thần thánh, vừa sùng bái lại vừa điên cuồng.

Đám người đứng ngoài xem đều cảm thấy tâm thần run rẩy.

Một Đinh Hạo như vậy, thần thông giống như hủy thiên diệt địa đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của mọi người. Trong trí nhớ của bọn họ, hình như ở trong lịch sử Tuyết Châu vẫn chưa thấy có người nào biểu hiện ra lực lượng cường thế đáng sợ như vậy. Cho dù là người mạnh nhất của các triều đại, cũng không thể có được phong thái như hắn.

Tất cả mọi người ý thức được, một thời đại mới Tuyết Châu chỉ sợ đã đến.

Đinh Hạo vừa động tâm niệm, màn hào quang minh văn bao phủ quảng trường Chiến Thần lập tức hoàn toàn biến mất.

- Các vị đồng đạo, các vị tiền bối cùng tộc.

Đinh Hạo vừa chấp tay, nói:

- Hôm nay Đinh Hạo đại khai sát giới, chỉ vì đòi lại món nợ máu của Văn Kiếm Tông ta, tuyệt đối không đả thương tới người vô tội. Mong các vị làm chứng cho. Khiến các vị bị sợ hãi, Đinh Hạo ở đây xin tạ tội!

- Ngài quá khách khí!

- Học viện Thanh Bình tự làm tự chịu. Đinh đại hiệp ngài làm đúng!

- Đúng vậy đúng vậy. Đinh đại hiệp sáng lập Thất Huyền Trảm, vang dội khắp Tuyết Châu, tạo phúc cho vô giả, sớm có tên thánh nhân, khơi dòng cho đại tông phái. Vô số vô giả kính ngưỡng. Hôm nay Đinh đại hiệp đại khai sát giới, cũng đứng ở trên phương diện công lý công nghĩa. Đó là điều đương nhiên!

Những tiếng khen tặng vang lên.

Sau một lát, trên quảng trường Chiến Thần, đoàn người đã dần dần tản đi.

Đinh Hạo gọi đám người Lý Vân Kỳ và Triệu Tinh Thành tới bên cạnh, bảo bọn họ cẩn thận nói lại những chuyện đã xảy ra ở trong sơn môn Văn Kiếm Tông.

- Cái gì? Chương môn Lý Kiếm Ý và sư tôn Thanh Sam bọn họ thật sự...

Đinh Hạo đứng chết trân tại chỗ, dường như sấm sét giữa trời quang.

Hắn vốn vẫn tồn tại một chút niệm tưởng cuối cùng. Nhưng nghe mọi người kể mọi chuyện xong, tia hy vọng cuối cùng trong lòng hắn cũng hoàn toàn tan vỡ. Một sát ý khó có thể ngăn cản sôi trào mãnh liệt ở trong lòng hắn.

Nhớ cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Lý Kiếm Ý, mình vẫn chỉ là một đệ tử ký danh nho nhỏ, với bộ trang phục màu xanh, dáng vẻ không dính khói lửa nhân gian, không có khí thế hung hăng, cũng không kiêu căng, cao cao tại thượng. Trên mặt người nở nụ cười mỉm, dường như là một người bằng hữu cũ đã quen từ lâu. Vị này đứng trong hàng cường giả võ đạo tông sư Tuyết Châu, tao nhã, khiêm tốn, dáng người phong nhã, khiến người ta hâm mộ.

Nhưng sau đó, trên con đường mình quật khởi, vị chương môn nhân luôn bình thản này gần như có thể nói là toàn lực ủng hộ.

Đúng là hắn đã ra sức dẹp tan những lời nghị luận của mọi người, đặt mình ở trước đệ tử huyết mạch, trở thành đối tượng được tông môn bồi dưỡng trọng điểm.

Lý Kiếm Ý nắm giữ một trong những thế lực lớn nhất Tuyết Châu, hình như từ trước đến nay cũng chưa từng suy nghĩ ỉn, gần như suốt đời, hắn đã dâng hiến tất cả tinh lực cho Văn Kiếm Tông. Tâm nguyện lớn nhất suốt đời hắn chính là đẩy Văn Kiếm Tông trở thành thế lực lớn nhất Tuyết Châu, vạn năm không suy chuyển, truyền thừa tiếp.

Còn nữa, hắn còn là phụ thân của bạn thân Đinh Hạo, Lý Lan...

Xuất sư còn chưa luyện thành tiên tử, lịch sử dài anh hùng lệ ướt tay áo.

Cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Khí Thanh Sam, cho đến ngày nay, vẫn rõ ràng ở trước mắt. Nếu không phải nhờ vị tiền bối tông môn này luôn âm thầm giúp đỡ mình, chỉ sợ lúc trước khi còn ở trong rừng rậm hoang dã, mình đã bị Mục Thiên Dưỡng bóp chết giống như bóp chết một con con rệp. Còn đâu ước hẹn ba năm, còn đâu Dao Cuồng Kiếm Sĩ hôm nay?

On thầy còn chưa báo, đã phải từ biệt!

Nhưng bây giờ... Ai!

Nghĩ tới đây, sát ý và hận ý trong lòng Đinh Hạo không ngừng sôi trào. Lý Lan rơi vào trong đoạn tây du Cổ Lộ thứ mười một, đến bây giờ sống chết chưa rõ. Phụ thân hấn lại vì tông môn mà chết. Số phận bất công như vậy, tại sao lại rơi vào Vãn Kiếm Tông?

Đám người Triệu Tinh Thành mắt ngân ngấn lệ, kể lại trận huyết chiến lúc trước.

- Cái gì? Đường sư huynh là kẻ phản bội sao? Điều này... sao có thể như vậy được?

Đinh Hạo ngạc nhiên.

- Ngay từ đầu, chúng ta cũng không tin. Nhưng...

Lý Vân Kỳ cắn răng nghiêng lợi nói lại tỉ mỉ chuyện Đường Phật Lệ âm toán Khí Thanh Sam, lại ép chết Lý Kiếm Ý, chém giết vô số đệ tử và trưởng lão trung thành và tận tâm với tông môn:

- Việc này do chính là ta và các vị sư huynh đệ tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không thể có thể có nửa phần giả tạo. Chúng ta nguyện ý lấy tính mạng linh hồn của mình thề!

Đinh Hạo im lặng một lát, lặng lẽ suy nghĩ không nói bất kỳ điều gì.

Tin tức này chính là sự đả kích lớn đối với hấn, không hề nhỏ hơn so với tin tức Lý Kiếm Ý và Khí Thanh Sam chết trận.

Cho tới nay, Đường Phật Lệ là nhân vật số hai của Vãn Kiếm Tông, nắm giữ hình luật của Vãn Kiếm Tông. Hấn vẫn luôn cẩn trọng phụ tá chương môn.

687. Chương 688: Kìm Chế Lửa Giận

Hấn đã từng bày ra cục diện bất hòa với chưong môn nhân, một lần diệt trừ được cái đình vẫn tồn tại trong tông môn, thay đổi xu hướng suy tàn của Vãn Kiếm Tông. Hấn đã dần dần được mình xem là sư trưởng. Hấn làm sao có thể ở trong thời điểm quan trọng như vậy, lại lựa chọn quay giáo đâm một đòn trí mạng được?

Điều này quả thực chính là một sự sỉ nhục trong suốt cuộc đời. Tại sao hấn phải làm như vậy?

Đinh Hạo nắm thật chặt hai tay, nói:

- Nói như vậy, Yêu tộc còn chưa toàn lực tấn công lên núi? Là do Tiên Hoàng Đại Thánh đột nhiên đánh pháp chỉ xuống, khiến đại quân Yêu tộc bỏ chạy? Nhưng thật ra có tông môn siêu cấp Kiếm Châu tham dự vào cuộc vây hãm sơn môn sao?

- Đúng vậy.

Lý Vân Kỳ gật đầu, nói:

- Là Liệt Thiên Kiếm Tông Kiếm Châu, bốn vị cường giả Vũ Vương đỉnh phong hiện thân, phá hủy trận pháp phòng ngự của sơn môn, mới khiến chúng ta cuối cùng phải thất bại thảm hại. Sau đó lại có một vị trưởng lão Liệt Thiên Kiếm Tông cảnh giới Vũ Hoàng, nghiêm khắc lạnh lùng cay nghiệt, lấy thủ đoạn sắt máu, trấn áp một vài lực lượng phản kháng khác. Hiện tại mấy vạn đệ tử tông môn, chỉ còn lại

khoảng chừng hơn tám nghìn người. Tất cả đều bị cưỡng chế đưa vào khu hầm mỏ tại khu chứa rác phía sau, ngày đêm không ngừng khai thác khoáng thạch huyền tinh!

Liệt Thiên Kiếm Tông!

Đinh Hạo gật đầu, cắn thật chặt hàm răng.

Ở trong chiến trường Bách Thánh, Liệt Thiên Kiếm Tông đã bắt Tây Môn Thiên Tuyết, kết tử thù cùng mình. Ninh Hồ Khiếu bị mình chém chết. Không nghĩ tới khi mình trở lại Tuyết Châu, tông môn này lại có thể điên cuồng như vậy. Xem ra đây là trời định, có người không ta!

Chỉ có điều rốt cuộc tại sao khu chứa rác phía sau núi lại phát sinh biến đổi khác thường như vậy? Cột long khí màu tím, còn có khoáng huyền tinh thạch vô tận, và sơn động thần bí dưới vách núi kia, rốt cuộc có quan hệ gì?

Đinh Hạo không chế sát ý và lửa giận trong cơ thể mình đang giống như núi lửa sôi trào, cẩn thận cân nhắc.

Hiện tại có rất nhiều chuyện đang chờ mình phải làm. Ví dụ như tìm kiếm đám người Lý Y Nhược và Tây Môn Thiên Tuyết, nghĩ cách hỏi thăm về tình hình của Lý Lan, tìm được các đệ tử Vãn Kiếm Tông khác đã tiến vào chiến trường Bách Thánh...

Nhưng tất cả những điều này, đều là chuyện không thể hoàn thành được trong khoảng thời gian ngắn.

Trước tiên hẳn phải trở về dãy núi Vãn Kiếm.

nàng không có cách nào thay đổi được những điều trước mắt, nhưng ít ra có thể khiến các dũng sĩ đã chết được an nghỉ?

Cho nên mỗi ngày, khi đến thời điểm nghỉ ngơi ngắn ngủi, các nàng liền tới thu thập thi thể, an táng cho bọn họ.

Không nghĩ tới ngày hôm nay, các nàng lại có thể gặp phải chuyện như vậy. Còn bị đám người hung ác trước mắt phát hiện ra giới tính của các nàng. Hiện tại các nàng đã có phiền toái lớn.

- Ta ngăn chặn bọn họ. Hai người các muội tìm một cơ hội, nhanh chóng chạy đi...

Cao Tuyết Nhi cắn răng, lặng lẽ cầm một thanh chủy thủ, nhét vào trong tay Hoan Hoan.

Đây là vũ khí duy nhất có trong tay ba tiểu nữ hài.

Nàng đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào, nhất định phải để cho Hoan Hoan và Ny Tử chạy trốn. Dù sao mình là tỷ tỷ, cũng lớn hơn so với hai tiểu nha đầu. Nếu như các nàng xảy ra chuyện, mình cho dù sống sót, sau này cũng tuyệt đối không có cách nào ăn nói được với Đinh Hạo ca ca.

Nhớ tới Đinh Hạo, trong đầu Cao Tuyết Nhi không khỏi lại hiện lên thời gian khi ở trong thôn phía dưới thung lũng.

Nếu như không theo Đinh Hạo đi tới Vãn Kiếm Tông, có lẽ cũng không gặp nguy hiểm như bây giờ. Nhưng nàng lại hoàn toàn không hối hận. Cho dù dùng cả đời này để đổi được ở cùng với Đinh Hạo ca ca trong nháy mắt, trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Không, Tuyết Nhi tỷ tỷ, nếu đi, chúng ta cùng nhau đi!

Hoan Hoan cắn thật chặt hàm răng nói.

- Đúng, muốn chết thì chúng ta cùng chết, Ny Tử không sợ!

Tiểu nha đầu này rõ ràng đã sợ đến mức run rẩy. Trong đôi mắt trong sáng tuyệt đẹp giống như bảo thạch, thoáng ngấn ngấn nước mắt, nhưng vẫn kiên định đứng ở bên cạnh hai tỷ muội.

Vì là đệ tử ký danh, cho nên bọn họ cũng không bị phong ấn tu vi huyền khí. Chỉ có điều dù sao thời gian tu luyện quá ngắn, so với những võ giả của các tông môn có kinh nghiệm trải qua các cuộc chiến sinh tử, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, ba nha đầu này vẫn còn kém quá xa.

- Thế nào? Ba tiểu nữ tử như các người còn muốn phản kháng sao? Ha ha, được lắm. Lão tử thích yên chí liệt mã! Hắc hắc, mùi vị của nữ đệ tử Vãn Kiếm Tông, lão tử còn chưa hưởng qua...

Đệ tử Tinh Vãn Tông dẫn đầu liếm môi.

- Đám bại hoại các người không nên quá đắc ý. Cho dù người trên Vãn Kiếm Sơn đều chết hết, chờ tới khi Đinh Hạo ca ca của ta trở về, nhất định sẽ giết sạch các người...

Hoan Hoan cắn răng hô to.

- Ha ha ha, Đinh Hạo sao? Chính là cái tên Đinh Hạo được gọi là Dao Cuồng Kiếm Sĩ sao? Một nhân vật nhỏ còn có thể làm được điều gì ghê gớm chứ? Nói thật cho người biết, các đại môn phái đã sớm bắt đầu chuẩn bị đối phó với hắn. Chỉ sợ hắn sẽ không tới đâu. Ha ha ha!

Tên đệ tử Tinh Vãn Tông này cười ha ha, chợt thần sắc trở nên lạnh lẽo, nói:

- Hóa ra mấy người các người là nữ nhân của Đinh Hạo sao? Vậy thì càng tốt. Các đại gia đúng lúc đang muốn chơi đùa với nữ nhân của đệ nhất thiên tài Vãn Kiếm Tông. Cảm giác nhất định là rất tốt!

Lời còn chưa dứt, toàn thân của tên đệ tử Tinh Vãn Tông này phát ra một huyền khí cường đại. Thực lực của hắn là cảnh giới Đại Vũ Sư. Trong nháy mắt hắn đã áp chế ba tiểu nữ hài, phong ấn tu vi của các nàng. Trên phương diện thực lực, chênh lệch giữa hai bên thật lớn, khiến các nàng căn bản không có cách nào chống lại được, thậm chí cũng không có cách nào nhúc nhích.

- Ha ha, thực sự là các nữ tử tuyệt vời. Để ta tới kiểm tra xem, ngực người rốt cuộc có trở mã hay không...

Tên đệ tử Tinh Văn Tông này không chút thiện ý, đưa tay sờ về phía ngực Cao Tuyết Nhi.

Cao Tuyết Nhi điên cuồng giãy dụa. Nếu số phận như vậy đã rơi xuống người mình, so với cái chết còn khủng khiếp hơn rất nhiều.

Nhưng vào lúc này...

Một bàn tay hữu lực đột nhiên vươn tới, nắm lấy cánh tay của tên đệ tử Tinh Văn Tông này.

- Kẻ nào? Là tên hỗn đản nào? Người muốn chết à? Còn không nhanh thả lão tử ra...

Tên đệ tử Tinh Văn Tông này giận dữ hét lên. Hấn ra sức giãy dụa. Nhưng bàn tay kia lại giống như được đúc bằng sắt, hoàn toàn không dịch chuyển.

Hắn quay đầu lại đầy căm tức, lại nhìn thấy kẻ ngăn cản mình là một thiếu niên anh tuấn khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Thiếu niên áo xanh này sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt sắc như đao, mặc trên người y phục màu xanh, có bộ dạng bụi trần không dính. Đó chính là trang phục của đệ tử Văn Kiếm Tông. Sau một hồi cả kinh, hắn chợt mừng rỡ, nói:

- Ha ha, xem ra lại là một con cá lọt lưới, huyền khí lại có thể không bị phong ấn. Bắt người, chính là một công lớn...

Cùng lúc đó, đám ba nha đầu Cao Tuyết Nhi cũng ngơ ngác tới mức ngẩn cả người.

Các nàng dụi hai mắt của mình, hết lần này tới lần khác nhìn thân ảnh mặc y phục màu xanh trước mắt. Các nàng sợ hình ảnh mình thấy chẳng qua là một huyền ảnh.

- Đỉnh... Đỉnh đại ca?

Một đệ tử Văn Kiếm Tông khó có thể tin được, kinh ngạc kêu lên.

Đỉnh đại ca?

Hơn mười vị võ giả ở đây đều sửng sốt. Bọn họ đột nhiên ý thức được điều gì, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ tới cực độ.

690. Chương 691: Tinh Văn Tông Chủ

Nhất thời nụ cười trên mặt tên đệ tử Tinh Văn Tông kia chợt cứng đờ. Người có thể khiến mấy nữ đệ tử Văn Kiếm Tông trước mắt này kích động gọi là Đỉnh đại ca như thế, chỉ có một người.

Đao Cuồng Kiếm Sĩ Đỉnh Hạo.

- Người... Đỉnh Hạo... Người tại sao lại xuất hiện ở đây... Người... Người thả ta ra. Không nên làm loạn. Hiện tại, trên núi này đều là cao thủ của các đại môn phái. Người trốn không thoát đâu... Tông trưởng môn ta cũng đang ở đây...

Đệ tử Tinh Văn Tông hiển nhiên đã nhận ra thân phận của Đỉnh Hạo, nhất thời lắp bắp, sắc mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi.

Cái này gọi là người có tên, cây có bóng.

Lúc trước hắn xuất khẩu cuồng ngôn, không để Đỉnh Hạo vào mắt. Chờ tới khi Đỉnh Hạo thật sự xuất hiện, lại bị dọa đến mức giống như chó nhà có tang. Uy danh của Đao Cuồng Kiếm Sĩ, từ sau đại hội luận phẩm tông môn nửa năm trước, đã truyền khắp Tuyết Châu. Nếu thu thập loại sắc tử như hắn, quả thực giống như bóp chết một con kiến.

Đỉnh Hạo không nói gì, trở tay vỗ nhẹ một cái.

Ầm!

Tên đệ tử Tinh Vắn Tông này trực tiếp bị đập, toàn thân không lún vào trong đất cát, mà hóa thành một bãi máu bùn.

Những võ giả khác hoàn toàn khiếp sợ, vô cùng kinh hoàng kêu lên một tiếng, trực tiếp xoay người bỏ chạy. Lúc này bọn họ chỉ hận cha mẹ mình không sinh thêm ỳnh hai cái chân nữa.

Đinh Hạo đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Chỉ thấy từng lưu quang kim sắc ở dưới chân hấn bắn ra.

Ầm ầm ầm.

Sau đó một loạt những tiếng nổ lớn vang lên.

Mười mấy người còn chưa chạy được mấy thước, tất cả đều đột nhiên nổ tung, hóa thành một chùm huyết vụ, biến mất ở trong không khí.

- Đinh đại ca, đại ca... đã trở về sao?

Cao Tuyết Nhi dụi hai mắt của mình, rất sợ lại thấy được huyền ảnh.

Đinh Hạo phất tay một cái. Một lớp kim sắc dày đặc hiện lên, trong nháy mắt giải phong ấn huyền khí trong thân thể bọn họ ra. Hấn áy náy nói:

- Xin lỗi, ta tới muộn.

- Không không không. Đinh đại ca, ta còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, không ngờ đại ca thật sự đã tới...

Cao Tuyết Nhi kinh ngạc vui mừng. Chỉ có điều trong nháy mắt tiếp theo, nàng nhớ ra điều gì, vội hỏi:

- A, không tốt, Đinh đại ca, đi mau... Trong sơn môn, có hơn mười vị cao thủ Liệt Thiên Kiếm Tông đang trấn giữ. Tông chủ Tinh Vắn Tông cũng ở đây. Nhân lúc bọn họ chưa phát hiện, đại ca mau chóng rời khỏi nơi này. Giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt...

- Đúng vậy. Đinh đại ca, đại ca đi mau đi. Ở đây rất nguy hiểm...

Ny Tử và Hoan Hoan đều thúc giục Đinh Hạo, bảo hắn đi nhanh.

Mặc dù ở thời khắc như vậy, điều ba nha đầu nghĩ tới trước tiên vẫn là sự an nguy của Đinh Hạo.

Đinh Hạo vỗ nhẹ vào bả vai của nàng, thân mật nói:

- Được rồi, đám nha đầu các nàng không cần phải lo lắng. Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu. Rất nhanh, bọn họ sẽ trả giá đắt thôi... Được rồi, những người khác đều ở nơi nào?

Trong lòng Đinh Hạo đã có dự tính trước mọi việc, giọng nói và thần thái có phần khiến người ta tin tưởng lại có cảm giác an toàn.

Trong lòng ba nha đầu Cao Tuyết Nhi đột nhiên tràn ngập hi vọng mà trước đó chưa từng thấy.

Trên thực tế cũng đúng như thế. Nếu như không phải vì phần lớn đệ tử Vắn Kiếm Tông còn đang bị khống chế, Đinh Hạo sợ ném chuột vỡ đồ, cho nên mới lặng lẽ lên vào. Bằng không hắn đã sớm trực tiếp phát ra khí thế, dung cường thế phủ xuống, một kiếm chém hết tất cả quân xâm chiếm tông môn.

Hiện tại chủ yếu nhất là tìm hiểu rõ đệ tử Vắn Kiếm Tông bị khống chế, chủ yếu đang ở chỗ nào.

Trước hết phải giải cứu tất cả đệ tử tông môn ra, bảo đảm bọn họ đều an toàn, sau đó mới đi giết chết kẻ địch.

Vắn Kiếm Tông gặp đại nạn này, thương vong vô cùng nghiêm trọng. Đinh Hạo cũng không muốn bất kỳ người nào trong tông môn phải chết nữa.

- Phần lớn đồng môn đều bị phong ấn tu vi, cường chế đưa xuống địa vực rất sâu phía dưới vách núi ở khu chứa rác, ngày đêm không ngừng khai thác khoáng thạch. Còn có một số sư huynh đệ, bởi vì âm thầm phản

kháng, bị giam giữ ở huyết lao dưới lòng đất của tông môn, sinh tử chưa biết. Trong đó bao gồm đám người sư thúc tổ Vương Tuyệt Phong, sư thúc Quan Phi Độ và sư thúc Lục Vũ Kỳ...

Cao Tuyết Nhi nói tỉ mỉ tình hình cho Đinh Hạo.

Tiểu nha đầu rất có tâm, đối với tình trạng của tông môn hiện nay, coi như đã rõ như lòng bàn tay.

Đinh Hạo thoáng suy nghĩ một chút, nói:

- Được, chúng ta đi tới huyết lao trong lòng đất trước, sau đó sẽ đến phía sau núi.

- Nhưng...

Hoan Hoan không nhận được khuyên nhủ:

- Đinh đại ca, huyết lao trong lòng đất là do Tinh Vãn Tông Chủ tự mình trấn thủ...

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không sao. Hắn chỉ là một con khỉ diễm xiếc, không đáng để lo ngại. Mấy người các muội có dám cùng ta đi vào đó hay không?

- Dám!

Ba người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói.

Ba nha đầu này đã dám cả gan, mạo hiểm cả tính mạng đi ra ngoài thu nhặt thi thể của những người đồng môn, trong xương cốt bọn họ cũng chảy một dòng máu không biết sợ hãi. Mấy ngày nay, các nàng đã nhẫn nại đủ rồi. Hôm nay các nàng có thể đi theo thân tượng vô thượng trong lòng trong mắt mình, vậy cho dù là lên núi đao hay xuống núi lửa, cho dù phải chết các nàng cũng không oán. Điều này không sợ hổ danh là một đệ tử Vãn Kiếm Tông.

- Được, chúng ta đi!

Đinh Hạo gật đầu.

Một luồng quang diễm kim sắc lóe lên, bọc lại mấy người, sau đó lập tức biến mất.

...

Khu vực cầu thang thứ sáu của Vãn Kiếm Tông, trong huyết lao dưới lòng đất của Vãn Hình Đường. Mùi máu tanh tràn ngập ở trong không khí.

Dưới ánh đèn mờ tỏ lại âm u lạnh lẽo, tại một thạch điện ngay lối vào huyết lao trong lòng đất, Tinh Vãn Tông Chủ lẳng lặng ngồi xếp bằng một chỗ. Điều kỳ lạ là mùi máu tanh giống như bóng ma bao phủ xung quanh hắn.

Cả đời lấy giết chóc nhập võ đạo, trong tay của hắn không biết đã chém giết bao nhiêu cường giả Tuyệt Châu nổi danh.

Tinh Vãn Tông Tuyệt Châu lấy ám khí làm chủ. Thân là chương môn, ám khí thuật trên toàn thân hắn có thể nói là đã đạt đến tình trạng xuất thần nhập hóa, có thể giết người một cách vô hình. Tu vi huyền khí toàn thân cũng cực kỳ dồi dào. Rất nhiều năm trước, hắn đã là cường giả cấp Đại Tông Sư cao giai. Mấy năm nay số lần hắn ra tay càng lúc càng ít. Không có ai biết được hiện tại thực lực của hắn đạt đến trình độ nào.

Hơn một tháng trước, trong trận đánh tại sơn môn Vãn Kiếm Tông, số cao thủ Vãn Kiếm Tông bị Tinh Vãn Tông Chủ giết chết, không dưới hai mươi.

Cũng bởi vì biểu hiện kinh người của hắn ở trong trận chiến ấy, cho nên hắn mới được Hàn Dương Kiếm của Liệt Thiên Kiếm Tông coi trọng, tự mình chỉ tên, để hắn trấn giữ tại cửa huyết lao này.

Bởi vì trong huyết lao đều giam giữ cao thủ Vãn Kiếm Tông cực kỳ nguy hiểm. Đó là một vài trọng phạm. Thường xuyên có một vài người lén lút tới cứu người, bao giờ cũng không sợ phiền hà. Tinh Vãn Tông Chủ hiểu rõ về ám sát, độn thuật và thuật thấy rõ, vừa đúng lúc có thể dùng tới hết đề phòng đánh lén.

691. Chương 692: Vãn Tinh Tông Chủ

Hơn một tháng nay, Tinh Vãn Tông Chủ đích thật đã trở hết tài năng, liên tục đánh chết hơn mười đợt nhân mã nỗ lực cướp ngục.

Lúc này, Tinh Vãn Tông Chủ đang nhắm mắt, khoanh chân ngồi ở trên thạch tọa cực lớn, chậm rãi vận công.

Huyền khí cường đại phóng ra dao động giống như thủy triều, lan tràn trong mấy ngàn thước không gian xung quanh. Cho dù là tiếng côn trùng kêu vang trong cây cỏ, đều trốn không thoát lỗ tai và sự quản chế của hắn.

Tinh Vãn Tông Chủ cực kỳ cố gắng. Bởi vì hắn thấy được cơ hội để tông môn quật khởi.

Trước kia hắn đi theo Phương Tiêu An của học viện Thanh Bình, cho rằng có thể nhìn học viện Thanh Bình ăn thịt, bản thân Tinh Vãn Tông chỉ ít có thể uống chút canh. Ai biết cuối cùng trong trận đấu tại Vãn Kiếm Tông, rơi vào một kết quả thất bại thảm hại, tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Mất thấy Vãn Kiếm Tông thoảng cái trở thành đệ nhất tông môn Tuyết Châu, Tinh Vãn Tông cũng tràn ngập nguy cơ, trong lòng hắn cũng có chút nản lòng thoái chí.

Ai biết đột nhiên lại có gió nổi mây phun.

Vãn Kiếm Tông trong khoảnh khắc sụp đổ, siêu cấp đại tông môn ở ngoài châu tham dự.

Đám người Phương Tiêu và tô kê iếF k T * ng ụ

693. Chương 694: Thiên Âm Cốc Gặp Tại Ương

Từng luồng gió âm u mang theo mùi máu tanh bay ra, giống như miệng một con thú lớn. Đây chính là lối vào huyết lao duy nhất.

Đinh Hạo dẫn theo ba người Cao Tuyết Nhi, nhảy vào bên trong.

...

...

Tuyết Châu.

Thiên Âm Cốc.

Đây là một sơn cốc nhỏ nằm ở trong đồi núi chập chùng. Địa thế nơi này cũng không hiểm trở, ánh nắng dịu nhẹ, là một trong những địa phương đón mùa xuân sớm nhất tại Tuyết Châu. Đồi núi xung quanh đã bị cỏ xanh bao trùm, dường như một cái mềm màu xanh. Ở giữa xen lẫn một vài loại hoa không biết tên, màu sắc rực rỡ, đẹp một cách dị thường.

Đã nhiều năm nay, Thiên Âm Cốc vẫn không tranh với đời, sống một cuộc sống giống như thế ngoại đạo nguyên.

Trong Thiên Âm Cốc, tất cả đều là nữ đệ tử, lấy âm luật võ đạo nổi tiếng Tuyết Châu.

Trước đây không lâu, trên đại hội luận phẩm tông môn Tuyết Châu, Thiên Âm Cốc nhận được sự tương trợ của Đinh Hạo, chữa được Phiêu Diêu Cổ Cầm, vật trấn tông bảo khí, lại được thần khúc Ngự Tiều Vãn Đáp, cuối cùng đột phá cực hạn, có thể tiến vào nhóm cử đại môn phái Tuyết Châu, trở thành minh hữu của Vãn Kiếm Tông.

Đây vốn là điềm báo tông môn đại hưng.

Ai biết mới chưa đầy nửa năm ngắn ngủi, đại thế Tuyết Châu đột nhiên phong vân chợt biến. Trong nháy mắt Vãn Kiếm Tông sụp đổ, trước mắt là một cảnh loạn lạc.

Thiên Âm Cốc làm minh hữu của Vãn Kiếm Tông, tự nhiên không thể tránh khỏi bị liên lụy.

Vãn Kiếm Tông bị diệt, địa vị Thiên Âm Cốc cũng tràn ngập nguy cơ. Dưới sự bày mưu đặt kế của học viện Thanh Bình, hơn một tháng nay, trước sau có không ít thế lực Tuyết Châu, xuất hiện ở bên ngoài Thiên Âm Cốc. Thậm chí bọn họ cũng gặp phải một vài khiêu khích. Nếu không phải chương môn Thiên Âm Cốc Doãn Tuý Mặc thực lực trác tuyệt, nói không chừng Thiên Âm Cốc cũng đã bị diệt.

Cũng có một số võ giả bại hoại, thêm nhỏ dãi trước sắc đẹp của các nữ đệ tử Thiên Âm Cốc, tập trung ở ngoài cốc, nhìn chằm chằm vào bên trong.

Một ngày này, xung đột nổi lên đã lâu, cuối cùng bạo phát.

Khói bay mù mịt, làm rối loạn Thiên Âm Cốc xưa nay vẫn luôn bình yên. Cuối cùng trận chiến đã mở ra.

- Giết...

- Ha ha ha, cướp sạch nữ nhân ở đây...

- Giết, đốt rụi cướp sạch tất cả!

- Thiên Âm Cốc chính là Vãn Kiếm Tông kế tiếp!

Những tiếng gào thét hò hét đủ loại vang vọng khắp bên trong Thiên Âm Cốc.

Trong đó còn kèm theo từng tiếng âm luật kỳ dị. Có người ở trong cốc châm lửa. Rất nhiều kiến trúc bằng gỗ nhất thời bị thiêu đốt, trở thành một biển lửa.

- Người tự tiện xông vào Thiên Âm Cốc, giết không tha!

Một tiếng gầm lớn vang lên.

Doãn Tuý Mặc mặc trang phục cung trang, đứng lơ lửng ở trong hư không. Nàng giống như một Huyền Nữ Cửu Thiên, trong lòng đang ôm một đàn cổ Phiêu Diêu, ngón tay khẽ động. Từng quang hoa kỳ dị cùng với tiếng nhạc thâm ảo đột nhiên vang lên, bao phủ trong phạm vi cả trăm thước xung quanh.

Các võ giả đang tấn công vào, nhất thời giống như bị uống say, phun ra máu tươi, không ngừng lảo đảo.

Các nữ đệ tử Thiên Âm Cốc thừa cơ đánh lên, nhất thời lấy được không ít ưu thế.

Cùng lúc đó, các vị cường giả Thiên Âm Cốc thế hệ trước, như đám người Tần Đình, đều xuất chiến.

Trong bầu trời từng nữ tử xinh đẹp, giống như huyền nữ, tay áo tung bay, từng tiếng nhạc du dương vang lên, phối hợp vô số âm phù minh văn trong cốc được tích lũy nhiều năm tháng, phát huy ra chiến lực cực lớn!

- Giết!

Nữ đệ tử Thiên Âm Cốc tức giận rống lên.

Đám người này đánh vào bất ngờ, dẫn đến trong cốc không kịp đề phòng. Đã có ba mươi, bốn mươi nữ đệ tử chết trận. Thiên Âm Cốc không phải là tông phái nổi tiếng về lấy nhân số đông đảo. Bọn họ tổng cộng cũng chỉ có ba bốn trăm người. Các nữ đệ tử thân nhau như tỷ muội. Đồng môn đã chết, khiến các nàng vô cùng phẫn nộ.

Đúng lúc này...

- Ha ha ha, Thiên Âm Cốc quả nhiên có chút thủ đoạn. Đáng tiếc ngày hôm nay nhất định phải bị huỷ diệt!

Một tiếng cười to vang lên. Huyền khí cường đại từ ngoài cốc xuất hiện, trong nháy mắt đã đến trong chiến trường.

Đây là một thân ảnh toàn thân đều có quang diễm kim sắc nhàn nhạt bao phủ. Mỗi một tia sáng từ trên người hắt bắn ra, đều giống như một thanh trường kiếm sắc bén vô cùng, khiến tất cả mọi người cảm thấy da thịt đau đớn.

Sự xuất hiện của hắn, trong nháy mắt đập nát lực lượng âm luật đang phiêu tán trong không khí.

- Phương Tiêu An!

Doãn Tuý Mặc chớp mắt nhìn Thiên Âm Cốc biến sắc, cả giận nói:

- Hay ột viện trưởng học viện Thanh Bình. Hóa ra thật sự là ngươi, ở sau lưng gây ra vụ giết chóc này? Ngươi thân là viện trưởng học viện Thanh Bình, tốt xấu gì cũng là tông sư võ đạo Tuyết Châu, vì sao lại làm những hành động điên rồ như vậy?

- Ha ha, đây là do Thiên Âm Cốc ngươi tự rước lấy con đường chết, cấu kết Vãn Kiếm Tông, đối nghịch với ta?

Phương Tiêu An cười nhạt, quát hỏi:

- Ta tới hỏi ngươi, một tháng trước, có phải có một dư nghiệt Vãn Kiếm Tông, chạy trốn tới Thiên Âm Cốc, được các ngươi chứa chấp hay không?

Doãn Tuý Mặc biến sắc, nhớ ra điều gì đó. Nàng gật đầu nói:

- Đó chẳng qua là một vài người già yếu phụ nữ và trẻ em mà thôi, cũng không phải là võ giả. Ta thu nhận bọn họ, chính là vì đạo nghĩa đồng bào Nhân tộc.

- Ha hã, nói thật dễ nghe. Đám người kia chính là từ Vãn Kiếm Sơn Trang ở Kính Hồ chạy ra, trộm thánh vật của thánh địa võ đạo, một đường lẩn trốn. Thiên Âm Cốc ngươi thu nhận bọn họ, rõ ràng là thông đồng làm bậy, còn dám ngụy biện?

Phương Tiêu An vô cùng cường thế nói:

- Ngày hôm nay người nói gì cũng đã muộn. Nhanh chóng giao người ra, bằng không ta sẽ hoàn toàn tiêu diệt Thiên Âm Cốc người, chó gà không tha!

Doãn Tuý Mặc khẽ lắc đầu:

- Luôn nghĩ tới tội ác, sao có thể tránh được lúc hoạ nạn. Bọn họ là bạn của Thiên Âm Cốc. Ta sẽ không giao họ cho đám tặc tử như các người. Đáng tiếc, Phương Tiêu An ngày xưa từng được coi là tông sư võ đạo Nhân tộc Tuyết Châu, hiện tại lại trở nên sa ngã, khiến người ta xem thường!

- Ha ha, các người làm vậy chính là muốn chết, chẳng thể trách được bản viện.

Phương Tiêu An giơ tay lên. Một đạo huyền khí kim sắc hình thanh kiếm lớn, ở trong tay hần bắn ra. Tay trái hần nhẹ nhàng đẩy ra, trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, bắn về phía đám người Doãn Tuý Mặc.

Đám người Doãn Tuý Mặc không dám chậm trễ.

Hơn mười vị cường giả Thiên Âm Cốc đều búng dây cung, đồng thời hợp tấu với nhau, đánh lên một giai điệu huyền ảo. Quang diễm cùng với các màu rực rỡ, từ bên trong nhạc khí trong tay các nàng tuôn ra, tạo thành một vòng bảo hộ cực lớn ở trước người.

Ầm!

Thanh kiếm lớn kim sắc kia vừa tấn công, va chạm vào vòng bảo hộ, một năng lượng đáng sợ phát nổ, bắn ra ngoài.

Sắc mặt đám người Doãn Tuý Mặc lập tức đại biến. Tất cả đều bị vụ nổ chấn động tới mức ngã bay ngược ra ngoài.

Giữa hai bên có sự chênh lệch quá lớn. Dù sao Phương Tiêu An vẫn là người nắm giữ trong tay thế lực lớn nhất Tuyết Châu ngày xưa. Tu vi huyền khí của hắn dồi dào, cường hãn hơn bọn họ vô số lần.

694. Chương 695: Uy Lực Một Đạo

- Doãn Tuý Mặc, ta khuyên người nên thức thời. Hiện tại Vãn Kiếm Tông đã bị diệt. Tuyết Châu chính là thiên hạ của học viện Thanh Bình ta. Ngoan ngoan giao ra đám dư nghiệt Vãn Kiếm Tông kia, nghe theo hiệu lệnh của ta, ta sẽ để Thiên Âm Cốc người kéo dài hơi tàn. Bằng không, sau một trận đánh hôm nay, Tuyết Châu không còn Thiên Âm Cốc nữa. Những đệ tử như hoa như ngọc, thủ hạ của người dù tự vẫn cũng sẽ gặp phải vận mệnh bi thảm!

Phương Tiêu An đã hóa thân thành ác ma.

Doãn Tuý Mặc biến sắc, phần nộ quát:

- Phương Tiêu An, dù gì người cũng là một đại tông sư Nhân tộc, những lời đe dọa như vậy, người cũng nói ra miệng được sao

- Ha ha, Vãn Kiếm Tông còn bị ta tấn công tiêu diệt, Tuyết Châu to lớn, ai có thể ngăn được ta? Người thành chuyện lớn, không cần để ý tới tiểu tiết. Còn có chuyện gì, bản tọa không thể làm?

Toàn thân Phương Tiêu An xảy ra biến hóa cực lớn, nói như chuyện đương nhiên.

Đúng lúc này, một dị biến đột ngột phát sinh...

Trong bầu trời, một khe nứt đột nhiên xuất hiện. Vài bóng người, từ trong khe nứt đi ra.

Một người trong đó sau khi hạ xuống chưa đầy trăm mét, đã vững vàng dừng ở trong hư không. Trong lòng nàng vẫn ôm một người.

Một thân hình khác khôi ngô, lại trực tiếp từ trong bầu trời hoàn toàn không giảm tốc độ, rơi xuống nặng nề ngã ở trên mặt đất...

Ầm!

Thân ảnh khôi ngô này có chút cứng rắn không bình thường, trực tiếp đập thành một hố sâu không đáy trên mặt đất. Bụi bay lên mù mịt. Xung quanh hố sâu xuất hiện từng vết nứt giống như mạng nhện. Cục diện này quả thực giống như sao băng từ trên cửu thiên rơi xuống mặt đất!

Ngã như vậy, cho dù là cường giả cấp Vũ Vương cũng sẽ bị rơi chết.

Không biết quỷ xui xẻo này là ai? Vì sao lại đột nhiên từ trên trời rơi xuống.

Khi mọi người đưa mắt nhìn thân ảnh đang đứng lơ lửng trong bầu trời, một âm thanh đột nhiên từ trên mặt đất vang lên một tiếng quát giống như tiếng sấm, hỏi:

- Vấn Kiếm Tông bị diệt? Là ai nói?

Chỉ thấy một thân hình khôi ngô, từ trong động sâu không đáy trên mặt đất bò ra. Hắn phủi đá vụn và bụi bặm trên người. Chỉ có điều y phục của hắn bị rách một chút, nhưng cả người lại hoàn toàn không có chút vết thương nào. Trên vai hắn vác một thanh chiến đao cực lớn màu đen, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Phương Tiêu An.

Mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Người này... đúng là một quái vật. Bị ngã mạnh như vậy, cho dù là người sắt cũng bị ngã bẹp. Nhưng hắn lại có thể không chết sao?

- Đúng không vậy? Người là... Người của học viện Thanh Bình sao?

Thân ảnh khôi ngô kia nhìn về phía Phương Tiêu An, thấy được trên trang phục hắn mặc trên người có dấu hiệu rõ ràng của học viện Thanh Bình, hình như nhận ra được điều gì. Hắn cúi đầu lầm bầm một câu gì đó, sau đó đột ngột ngừng đầu hét lớn:

- Y Nhược sư muội, muội đứng tránh sang một bên. Ta đánh một trận rồi nói sau. Người của học viện Thanh Bình không có một kẻ nào là người tốt. Nhìn lão tiểu tử này ăn mặc loè loẹt như vậy, chắc hắn không phải thứ gì tốt!

Lời còn chưa dứt, hai chân hắn phát lực.

Ầm.

Một tiếng đồng vang lên. Lực lượng vô hình đáng sợ bắn ra. Mặt đất dưới chân hắn lại rạn nứt.

Hắn đón nhận lực phản chấn, giống như đạn pháo bay lên trời, trong nháy mắt tới gần Phương Tiêu An. Thanh chiến đao màu đen trên vai hắn chợt lóe ra quang hoa, hóa thành lau một ô quang, lấy góc độ không thể tưởng tượng nổi, chém ra với tốc độ ánh sáng!

- Chỉ là con kiến hôi với cảnh giới Vũ Sư, lại dám ra tay với ta sao?

Phương Tiêu An sửng sốt, trong lòng chợt tức giận. Nghe lời người khôi ngô nói, chỉ sợ là địch không phải là bạn. Hắn lập tức đẩy nhẹ bàn tay, nhìn như không để ý, trên thực tế đã phát ra sát chiêu. Huyền khí cảnh giới Vũ Vương, giống như mạch nước ngầm, điên cuồng tuôn ra. Hắn muốn một chiêu này trực tiếp giết chết thân ảnh khôi ngô kia.

- Cẩn thận...

Phía xa, Doãn Tuý Mặc vội vàng nhắc nhở.

Nàng cũng nhìn ra trên thực tế tu vi huyền khí thân ảnh khôi ngô này rất thấp, chỉ có điều lực lượng cơ thể cường đại hơn một chút, nhưng còn lâu mới là đối thủ của Phương Tiêu An. Đáng tiếc khoảng cách quá xa, nàng muốn ra tay cứu viện đã không kịp.

Trong nháy mắt tiếp theo...

Ầm!

Ồ quang của thanh chiến đao dừng lại trên mạch huyền khí. Trong bầu trời giống như có tiếng sấm vang rền. Ngay sau đó tia lửa bắn ra khắp nơi. Chỉ thấy thân ảnh khô ngô kia không những không bị đánh bay, trái lại xuất hiện một cảnh tượng trước nay chưa từng thấy. Hắn một đao chém nát huyền khí hộ thân của Phương Tiêu An!

- Cái gì?

Con người Phương Tiêu An co lại.

Trong nguy hiểm, hắn muốn tránh né nhưng không có khả năng. Hắn vươn hai tay ra, phía ngoài mặt bàn tay có huyền khí sắc bén chói mắt bao phủ. Trong tình trạng chỉ mảnh treo chuông, hắn đặt tay lên trên sống chiến đao màu đen, muốn lấy kinh xảo hóa giải này một đao từ lúc khai thiên lập địa này.

Ầm!

Bàn tay tê rần, Phương Tiêu An không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn, giống như bị bẻ gãy.

Trong nháy mắt tiếp theo, toàn thân hắn đã hoàn toàn bị đánh bay.

Trong thiên địa nhất thời trở nên. Mọi người nhìn trăn trối. Trên mặt đất trong Thiên Âm Cốc chỉ có lửa lớn trùng thiên vẫn không ngừng cháy, lại giống như từng tiếng sấm sét, nổ vang ở trong tim của mỗi người.

Bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, lại có thể là một kết quả như thế.

Bọn họ trăm triệu không nghĩ tới, Phương Tiêu An đường đường người nắm giữ học viện Thanh Bình trong tay, tông sư võ đạo Tuyết Châu, cường giả cấp bá chủ Tuyết Châu, lại có thể trong lúc đối mặt với thân ảnh khô ngô vừa bị khe nứt thời không điều ra, chỉ một đao chém bay.

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người gần như đều tập trung vào thân ảnh khô ngô này.

Đây là một hắc tử da ngăm đen giống như bằng gang, cơ bắp nhô cao, giống như dùng đao gọt búa chém, lại giống như nước thép đổ vào, ở dưới ánh sáng mặt trời và ánh lửa chiếu xuống, phản xạ ra ánh kim loại khiến tim người ta lạnh giá. Khuôn mặt của hắn lại rất trẻ tuổi. Đôi mắt to, lông mày rậm, còn mang theo sự ngây thơ khó có thể che giấu. Nhiều lắm cũng chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi.

Chính là một người còn trẻ như vậy, lại có thể một đao chém bay Phương Tiêu An?

Tất cả mọi thứ trước mắt gần như không chân thật.

- Ai? Oa oa oa, lại muốn ngã xuống...

Thiếu niên khô ngô vừa chém ra một đao kinh người, đột nhiên kêu lên một cách kỳ quái. Hắn từ trong bầu trời hạ xuống. Hắn chỉ có tu vi Vũ Sư, hiển nhiên không cách nào dừng lại trong không trung thời gian dài. Sau khi nhảy lên đánh, lực suy sức kiệt, hắn lại một lần nữa giống như thiên thạch rơi xuống mặt đất.

Ầm!

Nham thạch dưới mặt đất lại bị đập thành một hố lớn sâu không thấy đáy.

Rất nhiều người ở đây đều nhìn ra được, tu vi huyền khí của thiếu niên khô ngô này cũng không phải là do ra sức áp chế, mà là thật sự rất thấp. Nhưng lực thân thể của hắn lại cường hãn tới cực điểm, đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi, chỉ dựa vào lực do hai chân bạo phát, có thể nhảy lên một độ ấy ngàn thước.

695. Chương 696: Ta Là Trương Phàm

Đây thật là một... Quái vật!

- Người... Là ai?

Thân hình Phương Tiêu An trên không trung vừa ổn định, khoe miệng lộ ra một vết máu, vừa sợ vừa giận quát hỏi.

Vị trí lòng bàn tay của hắn đã hoàn toàn tách ra. Máu tươi phun ra. Xương trên cánh tay cũng không biết đã gãy thành bao nhiêu đoạn. May mà vừa rồi hắn sử dụng lực khéo léo hóa giải một đao này của đối thủ. Nếu như cứng rắn đón lấy, Phương Tiêu An không chút nghi ngờ, mình tuyệt đối sẽ bị một đao không ẩn chứa huyền khí này chém thành hai khúc.

Từ lúc nào Tuyết Châu xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi đáng sợ như vậy?

Người kia là ai?

Trong lòng Phương Tiêu An kinh hãi tự hỏi.

Àm.

Thiếu niên khôi ngô từ trong hố sâu do mình đập ra, nhảy ra, vẫn là bộ dạng hoàn toàn không có một vết thương nào, quát:

- Thợ săn Bách Man Sơn Trương Phàm, một đệ tử ký danh của Vãn Kiếm Tông mà thôi. Lão tiểu tử, người là ai?

Thợ săn Bách Man Sơn Trương Phàm?

Câu trả lời này khiến tất cả mọi người lại ngây người.

Thợ săn?

Quái vật này là một thợ săn sao?

Bách Man Sơn? Nghe như là một địa phương nhỏ chưa từng được biết đến của Tuyết Châu. Nhưng một địa phương nhỏ, làm sao lại xuất hiện một quái vật giống như khủng thú thượng cổ vậy? Chỉ dựa vào lực thân thể, một đao đánh bay Phương Tiêu An. Tin tức như thế truyền đi, tuyệt đối sẽ làm cả Tuyết Châu phải chấn động mạnh!

Bản thân Phương Tiêu An cũng cảm thấy khiếp sợ tới cực điểm.

Nhưng một tin tức khác khiến hắn càng khiếp sợ hơn...

Thiếu niên khôi ngô này tự xưng là đệ tử ký danh của Vãn Kiếm Tông. Nói cách khác, hắn cũng là người của Vãn Kiếm Tông. Như vậy đã có chút phiền toái. Thật đáng chết. Tại sao Vãn Kiếm Tông lại có đệ tử ký danh biến thái như vậy. Thực lực cường đại đến trình độ khủng bố. Trong huyết chiến tông môn trước đó, vì sao hắn không xuất hiện?

Chỉ có điều dù sao Phương Tiêu An cũng là cường giả cảnh giới Vũ Vương, rất nhanh hắn đã tỉnh táo lại.

Hắn vận chuyển huyền khí, thương thế ở hai cánh tay rất nhanh đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn còn muốn nói thêm điều gì nữa, đáng tiếc Trương Phàm căn bản cũng không nghe hắn nói, trực tiếp nhảy lên, giống như đạn pháo bắn lên trên không trung, lại chém ra một đao. Bên trong ẩn chứa đao ý với phong cách cực kỳ cổ xưa.

Nhiều xảo không công, hóa phức tạp thành đơn giản, giấu xảo với vụng, không ngờ mơ hồ khiến Phương Tiêu An nảy sinh một suy nghĩ không thể né tránh.

- Làm càn! Bản viện cũng không tin, người chỉ có thân thể khỏe mạnh, lại có thể áp chế được huyền khí do bản viện khổ luyện mấy trăm năm tích lũy thành?

Trong lòng Phương Tiêu An không khỏi nổi giận. Bị một đệ tử ký danh của Vãn Kiếm Tông áp chế như vậy, là chuyện hắn không thể dễ dàng tha thứ.

Lập tức hai tay hất giờ ra. Một đôi trường kiếm màu lam trong suốt giống như thủy tinh, xuất hiện ở trong tay hắn. Kiếm quang có nước chảy róc rách, toàn thân phát ra huyền khí dao động mạnh mẽ không gì sánh kịp. Ngay cả không khí xung quanh hắn cũng bị vụn vụn.

Song kiếm giao nhau trên đỉnh đầu. Một chữ thập cực lớn giao nhau xuất hiện.

Hắn muốn lấy tu vi huyền khí cường đại, cứng rắn ngăn cản một đao này.

Ầm!

Chiến đao màu đen cũng không có huyền ảnh cực lớn, chạm vào phía trên giá chữ thập.

Thắng bại ở trong nháy mắt, cuối cùng đã được phân ra.

Phương Tiêu An kinh ngạc kêu lên một tiếng, há miệng phun ra một búng máu tươi, sắc mặt tái nhợt, giống như con ruồi bị đánh bay, ầm một tiếng rơi thẳng xuống mặt đất, trực tiếp đập nát đỉnh ngọn núi phía dưới.

Đá vụn bay lên cuộn cuộn, bụi bay trùng thiên. Cái chữ thập màu lam trong suốt đẹp mắt kia cũng hoàn toàn bị nghiền nát. Đôi trường kiếm lam tinh bị chém làm hai đoạn.

- Ha ha ha, lão tiểu tử, ngươi còn kém quá xa!

Lực nhảy lên của Trương Phàm suy kiệt, một lần nữa giống như thiên thạch rơi xuống mặt đất.

Nơi hắn hạ xuống, chính là vị trí Phương Tiêu An ngã xuống.

Thanh chiến đao màu đen hắn cầm trong tay kéo theo sau người, trong nháy mắt phát lực, mượn thế rơi xuống, lại chém ra một đao. Không khí ma sát ở trên thân đao phát ra những tia lửa chói mắt. Đến cuối cùng toàn bộ thân đao vẽ thành một đường màu đỏ, giống như hỏa diễm thiêu đốt!

Vèo!

Một đạo nhân ảnh từ trong đồng đá vụn bắn ra trước tiên, trong nháy mắt hóa thành lưu quang, cũng không quay đầu lại, mà chạy về phía xa.

Phương Tiêu An chạy thoát!

Ầm!

Trương Phàm chém một đao lên đồng đá vụn. Tiếng động lớn vang lên giống như sấm sét sáng thế.

Bụi mù phóng lên cao, giống như mây năm màu xám cực lớn. Đợi tới lúc bụi lắng xuống, đột nhiên có tiếng nham thạch bị nghiền nát vang lên. Sau đó mọi người nhìn thấy đồng núi đá hơn năm mươi thước cao, xuất hiện vô số khe nứt nhỏ dày đặc, cuối cùng hóa thành cát bắn ra!

Trương Phàm phát lực, từ trong cát nhảy ra.

- Mới như vậy đã chạy rồi sao? Đúng là quỷ sợ chết!

Hắn chậm rãi thu hồi chiến đao. Huyền khí tu vi của hắn quá thấp, lực lượng thân thể cường đại có thể khiến hắn trong chiến đấu đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Nhưng năng lực để truy sát lại không đủ. Nếu cường giả trên Tiên Thiên đã bay vút lên trời cao, Trương Phàm muốn đuổi kịp cũng quá khó khăn.

Theo Thập Hoàng Thể Tôn Công tu luyện càng lúc càng tinh tiến, Trương Phàm giống như một ngọn núi lửa nghìn năm, ở trước mặt đám người Đinh Hạo, vẫn có chút chân chất, ngây ngô, nhưng thời điểm đối mặt với kẻ địch, nhất là khi hắn cầm chiến đao, lập tức giống như thay đổi thành một người khác, chiến ý trong lòng vô hạn, chỉ một thoáng đã trở nên vô cùng dũng mãnh, giống như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt.

Có phần giống như có hai tính cách cùng lúc.

Lúc này, mấy nghìn người xung quanh quan sát cuộc chiến đã hoàn toàn ngây người. Trong đó, bao gồm cả cường môn nhân Thiên Âm Cốc Doãn Túy Mặc. Mỗi người đều không thể tin được vào những gì vừa tận mắt nhìn thấy.

Phương Tiêu An hiện tại đường đường là viện trưởng học viện Thanh Bình, người nắm giữ thế lực lớn nhất Tuyết Châu trong tay, lại có thể bị một đệ tử ký danh của Vấn Kiếm Tông đánh tới mức chạy trốn chết, giống như chó nhà có tang.

Thật sự làm cho người ta khó có thể tin được.

Phải biết rằng người như Phương Tiêu An, vì danh tiếng không sợ mệt mỏi. Nếu như không phải gặp phải đối thủ đáng sợ quá mức cường đại căn bản không có khả năng chiến thắng, căn bản sẽ không chạy trốn...

ít nhất... hắn cũng sẽ giữ chút thể diện, lưu lại vài câu hung tàn. Dù sao người có thân phận địa vị như bọn họ, vô cùng quý trọng danh dự.

Nhưng ngày hôm nay ngay cả cái rắm cũng không dám thả, đã bỏ chạy.

Nói cách khác, Phương Tiêu An đánh ra một chiêu sau, biết mình căn bản không phải là đối thủ của thiếu niên này, không có khả năng chiến thắng. Nếu như tiếp tục chiến đấu, trái lại có khả năng ngã xuống.

Hoặc... Vừa rồi cứng rắn đỡ một đao kia, trên thực tế Phương Tiêu An đã bị trọng thương?

Tin tức như thế nếu như truyền đi, đủ khiến cho toàn bộ Tuyết Châu trong nháy mắt bị nổ tung.

Phương Tiêu An vị tông sư võ đạo này thành danh đã lâu bị mất hết thể diện, các võ giả chẳng biết chân tướng, nhất định sẽ xem chuyện này là trò cười.

Đinh Hạo bị đám người vây quanh.

Những người này đều tinh nhuệ của Vãn Kiếm Tông, lúc này đã được Đinh Hạo giải trừ phong ấn huyền khí trong thân thể, khôi phục thực lực ngày xưa. Có mấy người thân phận địa vị thật sự không thấp, lúc này tất cả đều lấy Đinh Hạo làm trung tâm.

Bởi vì trước khi Vãn Kiếm Tông bị diệt, Đinh Hạo chính là người đứng đầu Ẩn Kiếm Phong, lại là đồ đệ của Khí Thanh Sam, ngang hàng cùng cường môn nhân Lý Kiếm Ý, lại có quyền tuần tra tông môn tiền trạm hậu tẩu. Trên thực tế hắn đã là một trong những nhân vật có địa vị ngang hàng với sáu tọa thủ của sáu ngọn núi.

Hôm nay thủ tọa sáu ngọn núi Vãn Kiếm Tông, ngoại trừ Đường Phật Lệ đã phản bội ra, tất cả đều chết trận. Một vài trưởng lão bối phận cao của tông môn, cũng đều đã chết. Những người còn lại trong toàn bộ Vãn Kiếm Tông, lấy thân phận địa vị của Đinh Hạo là cao nhất.

Đám người Quan Phi Độ, Lãnh Nhất Toàn, Vương Tiêu Sái, Mộ Dung Thắng Nam, Trác Tử Yên đều nhìn chăm chú vào Đinh Hạo.

- Được, kế tiếp phải làm sao bây giờ? Chỉ cần tiểu tử người nói ra, mọi người chúng ta đều phối hợp với người!

698. Chương 699: Giết Sạch Không Chừa Một Móng

Vương Tuyệt Phong vỗ nhẹ vào vai Đinh Hạo nói. Trong lòng hắn cũng có vài phần cảm khái.

Năm đó bởi vì cảm thấy Đinh Hạo có vài phần thiên phú, cho nên trong thời gian làm giáo tập tại Thanh Sam Đông Viện, thường xuyên chiếu cố đối với hắn. Không ngờ lúc này mới chưa đầy ba năm, thế sự biến ảo, tông môn gặp sóng gió, thiếu niên này lại lớn lên trở thành trụ cột cho toàn bộ tông môn.

- Trước hết đến hầm mỏ sau núi cứu người, sau đó sẽ tìm người của Liệt Thiên Kiếm Tông tính sổ!

Đinh Hạo lấy từ trong chiếc nhẫn trữ vật ra các loại vũ khí và áo giáp, phân phát ọi người, sau đó lại phân phát một ít đan dược chữa thương cao phẩm. Sau khi mọi người được võ trang đầy đủ, hắn nói:

- Lúc này đây, tốc độ chúng ta phải nhanh, cày sân quét huyết, không để cho đối thủ có cơ hội đánh trả. Cao thủ của Liệt Thiên Kiếm Tông và các môn phái khác do ta đi đối phó. Trước tiên các người nhất định phải cứu các đồng môn bị giam giữ ở trong hầm mỏ, bình an vô sự ra trước. Vãn Kiếm Tông cũng không thể tiếp tục có người chết nữa.

- Được!

- Nghe Đinh sư huynh!

Sau khi mọi người thương nghị một hồi, phân chia đường đi xong, bắt đầu hành động.

Sau khi ra khỏi huyết lao trong lòng đất, mục đích của đoàn người rất rõ ràng, đằng đằng sát khí, tiến về phía hầm mỏ tại khu chứa rác phía sau núi.

Trên mặt mỗi người đều lộ sát ý vô biên, sát khí trùng thiên.

Một đám người với khí thế giống như dòng nước lũ không thể ngăn cản. Dọc đường đi có người phát hiện có điểm bất ổn, nỗ lực qua ngăn cản, đã bị chém giết trở thành thịt băm. Nổi thù hận tích tụ hơn một tháng, trong nháy mắt này cần phải được phát tiết một cách thoả thích. Rất nhiều võ giả cao thủ môn phái thế lực khác trấn giữ trên Vãn Kiếm Sơn, nhất thời bị chìm trong đó!

Keng keng keng keng!

Khi nhóm người đi tới sát khu chứa rác phía sau núi, chuông cảnh báo cuối cùng đã vang lên.

Từng điểm quang cảnh báo được phóng lên cao.

- Đi, đi hầm mỏ trước!

Đinh Hạo hét lớn, hấn đi ở phía trước, thể không thể đỡ.

Chỉ cần thoáng xuất hiện kẻ địch thực lực đạt được trên Tiên Thiên, Đinh Hạo tiện tay đánh một đòn, trong nháy mắt đã nghiền ép. Biểu hiện vô cùng cường đại như vậy, càng làm cho tinh thần mọi người của Vãn Kiếm Tông đại chấn, giống như hổ tiến vào bầy dê, cố gắng phá vỡ nỗ lực ngăn cản của kẻ địch.

Khu chứa rác phía sau núi ngày xưa, lúc này đã thay đổi rất lớn.

Phần lớn rác rưởi đều đã được thu dọn, thành một cái sân bằng phẳng. Từng cái lều vải lớn tạm thời được dựng lên, đều lấy nguyên liệu minh văn luyện kim chế luyện. Mặt ngoài lều vải có minh văn lóe lên như ẩn như hiện. Các nơi đều bố trí rất nhiều minh văn kiếm trận. Nơi này là nơi Liệt Thiên Kiếm Tông nghiên cứu tinh luyện khoáng thạch huyền tinh, cất chứa rất nhiều khoáng thạch huyền tinh, cũng không thiếu cao thủ trấn giữ bảo vệ.

- Mở trận pháp minh văn ra, bao vây bọn họ!

Phía xa có người hét lớn.

Trong nháy mắt tiếp theo, từng quang điểm minh văn phóng lên cao. Lực lượng cường đại dâng trào, mơ hồ hóa thành từng kiếm quang thật lớn, từ bốn phía xuất hiện, bao vây tất cả đám người Vãn Kiếm Tông ở trong đó. Kiếm khí với lực lượng xé rách đáng sợ, dường như không ngừng xé rách khoảng không. Đó chính là kiếm trận minh văn của Liệt Thiên Kiếm Tông.

Đám người Vãn Kiếm Tông đều biến sắc.

Thủ đoạn của loại tông môn siêu cấp như vậy, bọn họ không có khả năng chống lại. Bị giam ở trong đó, cảm giác được áp lực đè xuống khiến bọn họ hít thở không thông. Trên thân thể giống như có ngọn núi lớn đè xuống.

- Ha ha, bọn họ bị nhốt ở trong đó rồi. Thôi động kiếm trận, giết đám bạo đồ này đi. Không chứa lại một tên nào!

Phía xa có người cười ha ha, ra lệnh. Chương mới nhất tại nhé các bạn

Trận pháp minh văn bị thôi động đến cực hạn, kiếm quang thật lớn giống như thực chất, phóng ra sát khí vô cùng, lực xé rách đáng sợ như muốn thít chặt lấy cổ của đám người Vãn Kiếm Tông.

Đinh Hạo đột nhiên đạp một cước xuống mặt đất, toàn thân phóng ra kim quang vô tận.

Ầm!

Động đất hình thành.

Kiếm quang cực lớn giống như vô tận này chém xuống, đứng ở trên kim quang lại không hề bị ảnh hưởng. Trong nháy mắt, đám người Vãn Kiếm Tông đứng ở bên cạnh Đinh Hạo chỉ cảm thấy tất cả áp lực biến mất không còn nữa. Lực lượng xé rách đáng sợ kia hoàn toàn bị cắt đứt ở bên ngoài kim quang.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Toàn lực thôi động trận pháp cho ta. Giết, giết bọn họ!

Phía xa một vị cường giả chỉ huy kinh sợ và hét lớn.

- Cút!

Đinh Hạo hét lớn một tiếng, một cước giẫm xuống mặt đất.

Phía sau hấn, một cực lớn ảo ảnh kim sắc hiện lên, giống như thần linh đưa mắt nhìn xuống mọi người.

Ầm.

Một tiếng động vang lên. Trong nháy mắt, kiếm quang màu vàng ở xung quanh đã bị phá hủy hoàn toàn. Từng minh văn kim sắc từ dưới chân hấn lan ra. Nơi nào nó đi qua, trong nháy mắt trận pháp minh văn của Liệt Thiên Kiếm Tông lập tức bị phá hủy.

Khí tức cường đại khủng bố, giống như sóng lớn điên cuồng gào thét dâng trào mang theo tất cả ra ngoài.

Quang diễm kim sắc đi qua nơi nào, tất cả những gì ngăn cản chống lại nó đều hóa thành tro bụi.

Uy thế như vậy, quả thực giống như thần linh đến trái đất.

- Chết!

Ánh mắt Đinh Hạo như điện, liếc mắt nhìn sang.

Cường giả phía xa vẫn chỉ huy kiếm trận, trong nháy mắt bóp một tiếng hóa thành huyết vụ. Hơn hai mươi cường giả duy trì kiếm trận khác cũng đều phun máu tươi, Giống như quả khí cầu quá lớn, lập tức nổ tung. Máu và xương trắng bắn ra khắp nơi!

Khí tức mạnh mẽ giống như chiến thần tái thế, trong nháy mắt cuốn theo toàn bộ khu chứa rác phía sau núi.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cảnh tượng như vậy phát sinh trước mắt. Điều này quả thực lật đổ nhận thức của bọn họ.

Vương Tuyệt Phong cũng cảm thấy khó có thể dùng từ ngữ nào để hình dung hết chấn động trong lòng mình. Mặc dù trước đó hắn đã đoán được, thực lực Đinh Hạo tăng lớn, nhưng hắn trăm triệu cũng không nghĩ tới, lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này, căn bản là Ma thần giáng thế.

Phía sau hắn, đám người Quan Phi Độ, Mộ Dung Thắng Nam, Trác Tử Yên và một đám đệ tử Vãn Kiếm Tông từ trong huyết lao đi ra, cũng há hốc miệng không biết nên nói cái gì.

Sự cường đại của Đinh Hạo đã vượt xa so với sự tưởng tượng lạc quan nhất của bọn họ.

Một vài người vốn còn có chút bi quan thấp thỏm, lúc này hưng phấn quả thực muốn phát điên.

Trong nháy mắt này, bọn họ vô cùng phấn chấn. Thậm chí bọn họ có thể hoàn toàn xác định được, vận mạng cực khổ của Vãn Kiếm Tông sắp kết thúc. Thật sự phải kết thúc. Có một vị cao thủ như Đinh Hạo, tất cả thù hận đều phải được trả giá bằng rất nhiều máu!

- Giết, giết sạch tất cả kẻ địch, không chừa một mống!

- Chúng ta phải nhanh chóng đi giải cứu huynh đệ trong hầm mỏ!

Cả đám hưng phấn rống lên, giống như dòng nước lũ không gì có thể ngăn cản được, vọt về phía địa huyết phía trước vách núi.

Tất cả những người nỗ lực ngăn cản bọn họ đều bị xé thành mảnh nhỏ. Cả đám người phần nộ lại thêm điên cuồng giống như hồng thủy.

699. Chương 700: Càng Dễ Xử Lý?

Tất cả đám người Quan Phi Độ, Lãnh Nhất Toàn đều khôi phục thực lực, thế không thể đỡ, đi tới sát vách núi.

Địa huyết bên cạnh vách đá có vô số dây thừng to đường kính nửa thước, vẫn thả xuống địa huyết hầm mỏ sâu không thấy đáy. Xe tời cực lớn thông qua ròng rọc dây thép, di chuyển dây thừng, không ngừng đưa khoáng thạch huyền tinh trong lòng đất ra.

Trừ khoáng thạch ra, còn có hơn mười trận pháp truyền tống mình văn tinh xảo có thể truyền tới với khoảng cách gần, dùng để chuyển đi một vài huyền tinh thạch cực phẩm.

Vận chuyển xe tời chính là do các đệ tử Vãn Kiếm Tông trên tay chân đều mang xiềng xích mình văn được chế tạo đặc biệt làm. Có chừng bốn năm trăm người dưới sự trông coi đánh đập của đám canh gác, giống như trâu ngựa, ngày đêm không ngừng kéo. Từng người áo không đủ che thân, trên người đầy vết roi.

Leng keng!

Đám người Quan Phi Độ múa kiếm như bay, chém rơi xiềng xích trên tay chân bọn họ.

- Các huynh đệ, thời khắc báo thù đã đến. Cầm lấy đao kiếm trong tay, chiến đấu!

Quan Phi Độ vung cánh tay hô lên, thân hình nhảy lên một cái, đã rơi xuống địa huyết dưới vách núi, đi cứu những người khác ở trong hầm mộ phía dưới.

Lãnh Nhất Toàn lại ở lại, dẫn theo một đám người khác tiếp tục giải cứu những người này, đồng thời giải phong ấn huyền khí trong cơ thể bọn họ.

Chỉ một thoáng, toàn bộ địa huyết trên vách núi đều sôi trào.

Cuối cùng các đệ tử Vãn Kiếm Tông đã khôi phục lại tự do, khôi phục lại thực lực. Lúc đầu bọn họ ngây người, lát sau mới nhất thời hiểu được chuyện gì xảy ra. Từng cầm vũ khí lên, ở dưới sự chỉ huy nhóm cao thủ Vương Tuyết Phong, bắt đầu gia nhập vào vòng chiến đấu, giải cứu những người khác.

Quá trình này giống như quả cầu tuyết đang lăn xuống đồi. Càng ngày càng nhiều đệ tử Vãn Kiếm Tông khôi phục thực lực, chặn đánh kẻ địch nghe tin chạy tới. Khắp nơi đều là tiếng rống giận, tiếng hô chém giết!

Tích lũy quá nhiều phần nộ và thù hận, trong nháy mắt này, bọn họ bắt đầu điên cuồng phát tiết.

Lúc này ở trên sơn môn Vãn Kiếm Tông, phần lớn đều là võ giả của học viện Thanh Bình và các thế lực tham dự bao vây tấn công Vãn Kiếm Tông lúc trước. Bọn họ có khoảng chừng mấy nghìn người, bình thường tác oai tác quái, thủ đoạn hung ác, không xem đệ tử Vãn Kiếm Tông là người, nghĩ hết biện pháp tra tấn đánh đập, thậm chí coi điều này là trò vui. Lúc này đối mặt với sự phần nộ của đệ tử Vãn Kiếm Tông, bọn chúng gần như bị xé thành mảnh nhỏ!

Giống như một đốm lửa rơi vào trong chảo dầu, trong nháy mắt trở thành lửa lớn cháy lan ra đồng cỏ.

Nhờ vào đám người Lý Kiếm Ý và Khí Thanh Sam thời điểm còn sống đã khổ tâm dạy dỗ, thực lực đoàn kết của các đệ tử Vãn Kiếm Tông vô cùng mạnh mẽ. Những người may mắn còn tồn tại sau khi trải kiếp nạn lần này đều là võ giả cực kỳ tinh nhuệ trung dũng. Chỉ vừa khôi phục thực lực, bọn họ đã hóa thân thành mãnh hổ. Quân của các môn phái khác mất người chỉ huy, căn bản không phải là đối thủ của bọn họ, rất nhanh bị đánh tan...

Hình thức chuyển biến về phía cực kỳ có lợi!

- Meo!

Lưu quang màu trắng lóe lên. Tà Nguyệt từ địa huyết phía dưới vách núi bay lên.

Mèo mập ngay lập tức đi tới vai Đinh Hạo, lười biếng nói:

- Meo, thực lực trên Tiên Thiên Vũ Tông trấn giữ phía dưới đều đã bị meo gia ta ăn hết... Sau này người thật sự không thể bảo ta đi làm chuyện này được. Thịt người quá khó ăn. Ta ăn cũng muốn nôn...

- Ăn thịt người? Ngu xuẩn, ta có bảo người ăn thịt người sao? Là chính người toàn ăn thần tài bảo được, giờ muốn đổi khẩu vị thì có!

Mặt Đinh Hạo đen lại, tát một cái.

Tà Nguyệt đã sớm được Đinh Hạo thả ra ngoài, xuống địa huyết trong hầm mộ điều tra tình huống của đám cao thủ phía quân địch, tìm hiểu rõ địa hình trước.

Con mèo mập này ở trong chiến trường Bách Thánh không biết đã cắn nuốt bao nhiêu thần tài bảo được. Đinh Hạo nhận được cơ duyên, nó dường như cũng không tụt lại, cũng đã đốt thần hỏa của riêng mình, trở nên càng hèn mọn đáng trách. Tốc độ cũng càng nhanh hơn, xuất quỷ nhập thần. Nếu như thật sự liều mạng, cho dù là Vũ Vương đỉnh phong cũng không thể làm gì được nó.

Lần này nó lên vào trong địa huyết, lại nổi hung tính, cắn chết tất cả cao thủ các đại môn phái giám sát trấn giữ phía dưới.

Điều này cũng tính là lập được một đại công.

Dựa theo cách nói của Tà Nguyệt, đám cường giả Liệt Thiên Kiếm Tông hiển nhiên cũng không trấn giữ ở trong hầm mỏ.

Như vậy càng dễ xử lý.

Quay đầu nhìn lại, toàn bộ khu chứa rác phía sau núi trên cơ bản đều bị khống chế. Rất nhiều vật tư và khoáng huyền tinh thạch, đều bị đệ tử Vấn Kiếm Tông nắm trong tay.

Đúng lúc này....

- Người nào gây chuyện? Những con con kiến hôi dê tiện các ngươi không muốn sống nữa sao?

Một giọng nói giống như tiếng sấm, từ khu vực bậc thang cao cấp hơn truyền tới, vô cùng uy nghiêm, xen lẫn huyền khí giống như đại dương mênh mông, trong nháy mắt liền truyền tới vách núi ở khu rác rưởi. Thân ảnh giống như một mặt trời chói mắt. Hắn từ trên cao nhìn xuống, phóng ra khí tức mạnh mẽ dường như không thể địch nổi, mắt nhìn xuống mọi người.

Đây là một tồn tại cực kỳ cường đại.

- Tính ta một người!

- Các người muốn so về nhân số sao? Vậy chúng ta cũng không thua gì!

Từng tiếng rống giận và tiếng cười hào sảng vang lên. Biết rõ không địch lại, đám người Mộ Dung Thắng Nam, Lãnh Nhất Toàn đều muốn bay vút lên trời cao.

Nhưng vào lúc này, Đinh Hạo chậm rãi đè ép một cái. Một lực lượng vô hình nhu hòa, ép tất cả mọi người đến trên mặt đất, khẽ lắc đầu nói:

- Yên tâm đi, chỉ bằng mấy gia hỏa này, một mình ta ứng phó vẫn thoải mái!

Lời còn chưa dứt.

- Tiểu tử ngươi thật quá ngạo mạn rồi!

Một vị kiếm tu nổi giận. Hắn quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt lập tức đánh ra một chiêu.

Thân hình Đinh Hạo giống như cành liễu trong gió, nhẹ nhàng tung bay, tiện tay chỉ một cái.

Xuy!

Một đạo kiếm ý bắn ra.

Kiếm tu kia hai tay cầm kiếm, bắn ra lực lực cực lớn, phát động một vòng bảo hộ kiếm khí hình vòng cung ở trước người.

Ầm!

Kiếm ý đánh vào phía trên vòng bảo hộ, hơi dừng lại một, sau đó chọt xuyên qua.

Kiếm tu kia sửng sốt, chột cúi đầu, thấy một con mèo lửa nhỏ màu kim hoàng, giống như tinh linh nhỏ nghịch ngợm, từ trong ngực hắn nhảy ra.

Hắn khép mở miệng, muốn nói điều gì, lại không nói ra được.

Bởi vì một chùm hỏa diễm cực nóng, trong nháy mắt từ trong miệng của hắn phun ra ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong ngũ quan của hắn, từng hỏa quang phun ra. Rất nhiều hỏa diễm xuất hiện từ trong thân thể, thiêu đốt quần áo và đồ dùng hàng ngày trên người hắn. Ngay cả trường kiếm huyền khí trong tay, trong nháy mắt bị dung hòa trở thành chất lỏng, chảy xuống mặt đất!

Chẳng qua là trong nháy mắt, vị kiếm tu này thực lực đạt tới cảnh giới Vũ Vương cửu khiếu sơ cấp, hóa thành một chùm khói xanh, biến mất ở trên thế giới này.

- Viêm kiếm ý?

Lão giả âm hiểm kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi hô to:

- Ngươi nắm giữ hai loại kiếm ý? Sao có thể như vậy được?

Đinh Hạo cười ha ha, thân hình tung bay, giống như trích tiên, lại liên tục điểm hai cái.

Xuy xuy xuy!

Ánh sáng kiếm ý nhanh như tia chớp. Chỉ một thoáng đã trong hư không đã tràn ngập kiếm ý.

Trước sau lại có mấy kiếm tu bị bắn trúng, có người thân thể ngưng kết ra hàn băng, kêu thảm rơi xuống mặt đất, vỡ thành mảnh nhỏ, có người thân thể tự bốc cháy, hóa thành một trận khói xanh. Còn có người trong thân thể đột nhiên có sức sống tăng vọt, râu tóc điên cuồng mọc dài ra, trong nháy mắt hết sạch tất cả sức sống, thối rữa. Cũng có người trong nháy mắt trở nên già nua, huyết khí suy kiệt trực tiếp chết đi...

702. Chương 703: Bao Nhiêu Loại Kiếm Ý?

Các cách thức chết đáng sợ và kinh khủng, khiến các kiếm tu vô cùng kinh hoàng.

- A, ma quỷ, người là ma quỷ...

Một vị kiếm tu hoàn toàn đánh mất dũng khí, thiếu chút nữa thì sợ tới phát điên, xoay người bỏ chạy. Nhưng hắn lại bị một luồng kiếm ý xuyên thủng thân thể. Trong nháy mắt tiếp theo, thân thể hắn điên cuồng thiêu đốt, giống như hỏa cầu hoàn toàn biến mất!

Đây là một cuộc tàn sát đáng sợ.

Các kiếm tu Liệt Thiên Kiếm Tông vốn cao cao tại thượng, lấy tư thái hoàng đế nhìn đám ăn mày đi tới Tuyết Châu, vào giờ phút này, quả thực giống như sơn dương đáng thương cảm, trong lúc Đinh Hạo giờ tay nhắc chân, giết chết bọn họ giống như bóp chết con kiến hôi. Bọn họ căn bản ngay cả việc xâm nhập tới phạm vi mười thước gần thân thể hắn cũng làm không được!

Quá trình này thật sự quá nhanh.

Đợi tới khi lão già âm hiểm muốn ra tay cứu viện, trong bầu trời chỉ còn lại hai người hắn và Hàn Đường Kiếm.

Trong thiên địa im lặng tới mức đáng sợ.

Phía dưới, ngay cả Vương Tuyết Phong cũng có chút khó có thể tin dụi hai mắt của mình.

Trên bầu trời kia, người thiếu niên trong lúc giờ tay nhắc chân giết chết Vũ Vương đỉnh phong, thật sự là Đinh Hạo sao? Không biết có phải là một cường giả tuyệt thế giả trang làm Đinh Hạo tới đùa hay không?

Phải biết rằng những người này từng giết người giống như giết gà tàn sát chó. Nhưng bọn họ đều là cường giả Vũ Vương đỉnh phong thiết cấp. Đặt bất kỳ một người nào trong đó ở Tuyết Châu, đều độc bá nhất phương, tuyệt đối có thể tiến vào bảng năm cao thủ cường giả đứng đầu Tuyết Châu. Nhưng hiện tại, bọn họ ở trước mặt Đinh Hạo lại giống như kiến hôi, bị dễ dàng nghiền chết từng người!

Ở trong chiến trường Bách Thánh, tiểu tử này rốt cuộc nhận được cơ duyên thế nào? Hắn làm sao lại trở nên cường đại như vậy?

Tuy rằng trước đó, hắn đã lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng còn chưa tới mức biến thái như vậy!

Biểu tình của những người khác không khác Vương Tuyết Phong lắm, mỗi gương mặt đều đại ra. Có vài người trong đầu trống rỗng, thậm chí còn chưa rõ chuyện gì xảy ra.

Đây... là thật sao? Những kiếm tu này gần như là vô địch, lại thật sự bị nghiền ép như vậy sao?

Trong nháy mắt tiếp theo, cũng không biết là ai đi đầu hét lớn một tiếng, toàn bộ khu rác rưởi vang lên những tiếng hoan hô giống như tiếng sấm mùa xuân.

Các đệ tử Văn Kiếm Tông cười rơi lệ, điên cuồng nhảy nhót, ôm lẫn nhau!

- Văn Kiếm! Văn Kiếm! Văn Kiếm! Văn Kiếm! Văn Kiếm!

Mọi người hô to hai chữ này, dường như có một loại ma lực khiến cho bọn họ tận tình phát tiết.

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người lệ rơi đầy mặt.

Những đồng môn đã hy sinh tính mạng để bảo vệ tông môn, an nghỉ ở trong tình không, các người có nhìn thấy không? Các người có thấy một cảnh tượng như vậy không? Văn Kiếm Tông không bị diệt. Văn Kiếm Tông vẫn đứng sừng sững ở trong thiên địa này!

- Đinh Hạo! Đinh Hạo! Đinh Hạo! Đinh Hạo! Đinh Hạo...

Càng nhiều người hô to cái tên này.

Từ hôm nay trở đi, thân ảnh trong bầu trời kia chính là vị thần của Văn Kiếm Tông, chính là tồn tại cao nhất trong lòng bọn họ. Người thiếu niên này ngăn cơn sóng dữ, người thiếu niên luôn mỉm cười, người

thiếu niên ôn hòa nho nhã, người thiếu niên đã sáng lập ra vô số lần kỳ tích. Giờ phút này thân ảnh này đã vĩnh hằng khắc sâu ở trong linh hồn và cuộc đời của mọi người ở đây.

Ở trong bầu không khí nhiệt tình điên cuồng như vậy, hai người lão giả âm hiểm cũng không tránh khỏi biến sắc.

Ở tình thế đối lập, hai người của Liệt Thiên Kiếm Tông cũng có chút tâm lạnh.

- Người... rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu loại kiếm ý?

Trong mắt lão giả âm hiểm có phần khiếp sợ hỏi.

Đinh Hạo cười nhạt, cũng không để ý tới hắn, hoàn toàn không nhìn vị trưởng lão tôn quý của Liệt Thiên Kiếm Tông.

Ánh mắt của hắn nhìn Hàn Dương Kiếm đang đứng bên cạnh, trong ánh mắt lộ vẻ sắc bén như đao. Hắn gần rõ mỗi chữ mỗi câu hỏi:

- Chính là người đã ỷ vào tu vi huyền khí hùng hậu, lúc trước đã một kiếm đánh bại chương môn Lý Kiếm Ý sao?

Trong lòng Hàn Dương Kiếm tuy rằng vô cùng sợ hãi, nhưng cũng không tỏ ra yếu thế, cố cắn răng cười nhạt, nói:

- Không sai, chính là ta một kiếm đánh nát tất cả nội tạng của hắn. Chỉ là chương môn một tông môn thấp hèn ở Tuyệt Châu nho nhỏ, lại chẳng biết điều, mưu toan chống lại Liệt Thiên Kiếm Tông ta, cho dù bị thiên đạo vạn quả, cũng là chết chưa hết tội!

Những lời này, nhất thời khiến cho đám đệ tử Văn Kiếm Tông phía dưới phần nộ chữ bối.

- Người có biết vì sao vừa nãy ta đã không có giết người hay không?

Trong ánh mắt Đinh Hạo lóe lên hàn quang sắc như đao nói:

- Bởi vì ta cảm thấy cái mạng chó của người hắn là để ột người khác tới thu gặt, sẽ thích hợp hơn một chút.

- Hừ, thật nực cười.

Hàn Dương Kiếm cười nhạt:

- Tiểu tử, người đừng quá đắc ý. Người chẳng qua chỉ may mắn lĩnh ngộ kiếm ý, nhờ vận khí tốt mà thôi. Nếu không có như vậy, nếu như chỉ dựa vào chiến lực thật sự, người đã sớm bị ta chém giết một ngàn một vạn lần. Nhớ lấy, có những thời điểm, kiếm ý cũng không phải là vạn năng.

- A, người đang chọc giận ta sao?

Đinh Hạo khinh thường nói:

- Người cho rằng ta tuổi còn trẻ chắc hẳn sẽ đắc chí, trong lòng nhất định vô cùng cuồng vọng, cho nên người mới tính dùng những lời nói như vậy để kích tướng ta, muốn ta không thi triển kiếm ý nữa, cùng người đánh một trận sao? Nếu như người thật sự nghĩ như vậy, ta đây chỉ có thể nói, người quá ngây thơ rồi!

Hàn Dương Kiếm chỉ cười nhạt:

- Hóa ra người sợ chết. Hóa ra người cũng hiểu được, lấy chiến kỹ võ đạo của Văn Kiếm Tông căn bản không có khả năng chiến thắng được ta.

Lão giả âm hiểm đứng ở một bên, vẫn không nói gì. Hắn hơi híp mắt, ở sâu trong mắt bắt đầu khởi động một chút hàn mang, cũng không biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

Đinh Hạo đưa tay, hút từ phía dưới mặt đất lên một thanh trường kiếm với tinh thép bình thường, nhẹ nhàng thổi một cái, gạt vết máu và bụi trên thân kiếm, lẳng lặng nói:

- Tuy rằng biết rõ người kích tướng, nhưng điều ta vẫn quyết định cho người một cơ hội, cho người chứng kiến kiếm pháp thật sự của Văn Kiếm Tông. Lúc này đây, ta không sử dụng kiếm ý. Chỉ cần người có thể tiếp được ta ba chiêu, ngày hôm nay ta để người sống rời khỏi đây.

Trên mặt Hàn Dương Kiếm nhất thời lộ vẻ vui mừng:

- Tiểu tử, ngươi thật sự dám làm như thế sao?

Ba chiêu. Tiểu tử trước mắt này, thoát nhìn tu vi huyền khí chẳng qua là cảnh giới Đại Tông Sư mà thôi. Nếu không phải là kiếm ý, mình tiếp được ba chiêu tuyệt đối không có vấn đề, thậm chí còn có thể phản công giết hắn.

Đây chính là người tự tìm đường chết.

Trong lòng Hàn Dương Kiếm cười thầm.

Để ta đưa ngươi đi gặp chương môn nhân đáng thương của ngươi.

Cổ tay Đinh Hạo chấn động, trường kiếm dựng thẳng ở trước ngực, giống như một nén nhang. Thân kiếm đâm lên trời, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Trường kiếm áp mặt, chia gương mặt làm hai bộ phận. Dưới chân đứng vững. Tiếng gió vù vù, lay động áo bào của hắn. Toàn thân hắn đứng sừng sững ở trên không trung, sắc mặt không buồn không vui.

703. Chương 704: Một Kiếm Phá Vạn Pháp

Một khí tức tang thương với phong cách cổ xưa tản ra từ trong thân thể Đinh Hạo và thanh trường kiếm bình thường.

Mất tất cả mọi người phía dưới sáng ngời.

Kiểm thức này, tất cả mọi người đã quen tới mức không thể quen thuộc hơn nữa.

Đây chính là thức mở đầu trong mười ba thức kiếm pháp cơ bản của Vạn Kiếm Tông, hướng lên trời một nén hương, lấy huyền khí tâm pháp Huyền Vạn Kiếm Trang thôi động ra kiếm thức.

Tất cả đệ tử Vạn Kiếm Tông tiến vào tông môn, chuyện thứ nhất phải làm chính là học mười ba thức kiếm pháp cơ sở. Cho dù là rất nhiều dân nghèo ở khu rác rưởi, cũng hiểu về mười ba thức kiếm pháp này.

Đây là kiếm pháp cấp thấp nhất của Vạn Kiếm Tông.

Chỉ có điều từ trong tay Đinh Hạo thì triển ra, lại mơ hồ có một loại khí thế uy áp dồi dào, càng lộ vẻ thần vận ảo diệu. Chỉ cần một thức mở đầu, khiến người ta cảm thấy không hề có chút sơ hở nào.

- Ha ha, tiểu tử, ngươi làm vậy chính là muốn chết. Xem kiếm!

Hàn Dương Kiếm cười lớn, đâm mạnh ra một kiếm.

Một kiếm này là một trong những kiếm thức tuyệt sát của Liệt Thiên Kiếm Tông, cũng là kiếm thức khiến hắn đặc ý nhất.

Nếu người thiếu niên cuồng vọng trước mắt này vứt bỏ ý định sử dụng kiếm ý, vậy thì tốt nhất là một kiếm đánh trọng thương. Cho nên ngay từ đầu hắn đã ra chiêu sát thủ, chính là muốn giống như lúc đó, một kiếm đánh bại Lý Kiếm Ý để lập uy.

Hàn Dương Kiếm thân hóa lưu quang, ngay lập tức lao tới.

Kiểm quang lướt nhanh trong khí lưu. Đến giữa đường, kiếm chợt thiên biến vạn hóa, hóa thành mưa kiếm đầy trời, căn bản không cách nào biết được đâu mới là thân ảnh thực sự, đâu là ảo ảnh. Từng Liệt Thiên Kiếm Khí sắc bén vô cùng, cắt qua hư không, quả nhiên có khí thế che khuất bầu trời, mang theo uy phong của tất cả thiên địa.

Phía đối diện, Đinh Hạo giống như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích.

Đợi tới khi mưa kiếm khắp trời này dầm vào thân thể, trong nháy mắt, trường kiếm trong tay hấn chọt rung lên, trở tay vung lên một kiếm.

Một kiếm này đơn giản đến cực điểm, chính là Truy Nguyệt trong mười ba thức cơ bản.

Nhưng chính là kiếm thức tưởng như cực kỳ bình thường đơn giản này, trong tay Đinh Hạo dường như có sức sống. Một kiếm vẽ ra, mơ hồ có một loại hàm ý một kiếm phá vạn pháp.

Hàn Dương Kiếm hoảng hốt. Trong nháy mắt, hấn chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ trong tầm mắt đều biến mất, chỉ có hàn quang lóe lên, mũi kiếm dầm tới mặt. Bất luận bản thân hấn tránh né hướng nào, đều không có cách nào né tránh được một kiếm này. Bản thân mình tấn công, thoát nhìn quả thực giống như vội vàng đưa thân thể lên trước mũi kiếm này.

Trong lúc vội vàng, Hàn Dương Kiếm chỉ có thể quay kiếm về chống đỡ. Mưa kiếm khắp trời, trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa.

Đinh.

Một tiếng động nhỏ vang lên. Hai thanh trường kiếm va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, trường kiếm trong tay Hàn Dương Kiếm bị đập bay, gãy thành mười đoạn ngay giữa không trung!

- Phụt...

Hàn Dương Kiếm phun ra một búng máu, bay ra ngoài, gương mặt hoảng sợ:

- Sao có thể như vậy được?

Đinh Hạo vẫn không truy kích, mặt thoáng cười nhạt, thất vọng lắc đầu:

- Xem ra ta vẫn đánh giá cao Liệt Thiên Kiếm Tông, căn bản không cần tới ba kiếm, chỉ một kiếm, đã đủ đánh bại người!

- Không thể như vậy được. Người giở trò lừa bịp, đây là kiếm thức gì? Sao Vãn Kiếm Tông có thể có kiếm thức ỉn như vậy?

Hàn Dương Kiếm miễn cưỡng ổn định thân hình, không thể tin được, rống lên.

- Chưa tới phút cuối chưa thôi.

Đinh Hạo dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi trường kiếm, giọng mỉa mai nói:

- Một kiếm này, chính là kiếm thức cơ bản tất cả mọi người trong Vãn Kiếm Tông ta đều biết. Chính là kiếm pháp thấp của tông môn ta.

Nói đến đây, Đinh Hạo cúi đầu nhìn mọi người phía dưới một chút, nói:

- Vị huynh đệ kia, chứng minh cho kẻ đáng thương này thấy đi.

Mấy trăm đệ tử Vãn Kiếm Tông kích động vạn phần, hét lớn một tiếng, đồng loạt đánh ra thức mở đầu, một nén hương hướng lên trời, sau đó là tới kiếm thức Truy Nguyệt.

Tư thế mỗi người đều nhịp nhàng, nhuần nhuyễn, hiển nhiên bọn họ đã từng trải vô số lần tu luyện, tuyệt đối không phải chỉ tạm thời bắt chước kiếm pháp của Đinh Hạo. Mặc dù không đạt được kỹ xảo như Đinh Hạo, hóa phức tạp thành giản, khí thế bàng bạc, nhưng điều này đã đủ để chứng minh, kiếm pháp Đinh Hạo vừa thi triển chính là kiếm pháp của Vãn Kiếm Tông.

Trên thực tế, các đệ tử Vãn Kiếm Tông cũng thật sự không ngờ, kiếm pháp đơn giản nhất của tông môn mình, vẫn bị bọn họ xem là kiếm pháp giống như cải trắng mọc ven đường, lại có uy lực như vậy. Khi được thi triển ở trong tay Đinh Hạo, trong nháy mắt đánh bại sát chiêu của kiếm tu tông môn siêu cấp tại Bắc Vực...

Lẽ nào kiếm pháp của Vãn Kiếm Tông thật sự có uy lực quý thần khó lường như vậy sao? Chỉ là trước đó, đám người mình không tu luyện tới?

Hóa ra kiếm pháp tông môn của chúng ta lại có thể cường đại như vậy?

Tất cả mọi người đều trở nên hưng phấn.

Trải qua một trận bạo kiếp như vậy, bọn họ cần phải được bồi dưỡng sự tự tin đối với tông môn. Đây cũng là nỗi khổ tâm của Đinh Hạo. Hắn vốn có thể giết đám người Hàn Dương Kiếm trong nháy mắt. Tuy nhiên ở trước mặt nhiều đệ tử tông môn như vậy, Đinh Hạo cần cho thấy một vài sự cường đại không thể phá hủy của tông môn mình, nói cho những đồng môn chịu sự cực khổ như vậy biết, Văn Kiếm Tông tuyệt đối cường đại.

Sau khi trải qua một kiếp nạn diệt môn, cần một lần nữa tạo lòng tin vào tông môn cho tất cả những người này. Đây là một quá trình không thể nhận thức được.

Dù sao một mình Đinh Hạo cường đại, không phải là toàn thể tông môn cường đại.

Đinh Hạo phải thông qua loại thủ đoạn này, khiến những môn nhân trung trình anh dũng nhất của Văn Kiếm Tông ý thức được, thật ra chiến kỹ công pháp của tông môn chúng ta cường đại không gì sánh được, thật ra chúng ta còn có tiềm lực vô hạn có thể khai quật. Thật ra cái gọi là tông môn siêu cấp ngoại châu cũng không phải không thể chống lại như trong tưởng tượng!

Những thứ này đều là của Văn Kiếm Tông chúng ta.

Đinh Hạo tin tưởng, trải qua kiếp nạn lần này, trải qua cảnh tượng như vậy, trong lòng đệ tử Văn Kiếm Tông nhất định sẽ nảy sinh một cảm giác ưu việt vượt xa so với tất cả tông môn lớn nhỏ của Tuyết Châu. Tầm mắt của bọn họ sẽ vượt ra khỏi Tuyết Châu, đi về phía Bắc Vực, không còn tâm trạng kính nể đối với thế lực lớn siêu cấp này nữa.

Tự tin.

Đây là một trong những khí chất cơ bản nhất để một tông môn tồn tại.

...

Hàn Dương Kiếm ngây người! Hắn nghĩ tới võ đầu cũng không nghĩ ra, một chiêu kiếm pháp đơn giản đến mức người người đều biết, có thể phá được sát chiêu Liệt Thiên Kiếm Pháp của mình như vậy được?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chỉ có lão giả âm hiểm kia có cảnh giới cao thâm, khả năng quan sát cũng độc đáo hơn một chút, đã nhìn thấu một chút manh mối trong đó.

Mặc dù người thiếu niên áo xanh trước mắt này đã thi triển ra kiếm pháp đơn giản nhất, nhưng hiểu biết của hắn đối với kiếm pháp, hiển nhiên đã đạt đến một mức độ quỷ thần khó lường.

704. Chương 705: Nhược Điểm Của Đinh Hạo?

Cho dù là kiếm thức bình thường nhất, một khi được sử dụng ở trong tay của người thiếu niên này, uy lực của nó cũng sẽ tăng lên gấp bội. Trong mơ hồ, người ta đã có cảm giác đại đạo đạt tới hình thức trở lại nguyên bản.

Cái gọi là một kiếm phá vạn pháp, chính là như vậy.

Điều này thật đáng sợ!

Người thiếu niên này, tuyệt đối là một thiên tài tuyệt thế, tương lai sẽ đạt được thành tựu khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn là nhờ vào kiếm!

Hắn biểu hiện ra kinh tài tuyệt đỉnh như vậy, nếu như được truyền ra ngoài, chỉ sợ tất cả các tông môn siêu cấp tại Bắc Vực đều muốn tranh nhau cướp đoạt, nhét hắn vào trong tông môn của mình.

Thật đáng chết. Một Vắn Kiếm Tông nho nhỏ như vậy, một tông môn ở nông thôn nghèo hèn giống như con kiến hôi như vậy, có tài đức gì lại có thể có một thiên tài tuyệt thế đủ khiến Huyền Thương Thần Cung đều bị động tâm như vậy?

Ninh Hồ Khiếu chết ở trong tay một thiếu niên, quả nhiên là hoàn toàn không oan uổng.

Lão giả âm hiểm đột nhiên cảm thấy, quyết sách của Liệt Thiên Kiếm Tông lúc này thật sự không ổn.

Tất cả lượng khoáng thạch huyền tinh kinh người trong địa vực phía sau núi Vắn Kiếm Tông cộng lại, giá trị cũng khó sánh được với người thiếu niên trước mắt này. Đúng là thực sự được một mất mười. Hiện tại muốn có được một thiên tài như vậy, là chuyện tuyệt đối không thể.

Hắn còn muốn nói gì đó, xem có thể cứu vãn được hay không...

Đúng lúc này...

Vào!

Đinh Hạo đột nhiên khoát tay. Trường kiếm trong tay giống như tia chớp bắn ra.

Tiếng rít chói tai vang lên. Phía xa Hàn Dương Kiếm căn bản không kịp né tránh, nhất thời bị trường kiếm đâm trúng vị trí đan điền dưới bụng, bay ngược ra ngoài. Toàn thân hắn đập vào phía trên vách đá ngoài xa.

- A, đan điền của ta. Người... Người dám phé đi đan điền của ta...

Hàn Dương Kiếm giống như một con dã thú bị thương, tuyệt vọng gào thét không ngừng.

Một võ giả khi đã bị phé bỏ đan điền, chẳng khác nào hạt giống huyền khí tan rã, thực lực toàn thân cũng hoàn toàn bị phé bỏ.

Chỉ có điều một kiếm này Đinh Hạo đã khổng chế rất đúng mực, vẫn không trực tiếp giết chết hắn.

- Ta đã từng nói, sẽ có người tới giết ngươi. Trước đó, ta không ngại cho ngươi nhận chút tổn thất!

Đinh Hạo muốn lưu Hàn Dương Kiếm lại cho Lý Lan tới giết. Chỉ có con trai của Lý Kiếm Ý tự tay báo thù, mới có thể làm cho vị chủ môn môn nhân mặt luôn mỉm cười kia ở dưới cửa tuyến có thể mỉm cười được. Hắn tin tưởng Lý Lan cũng nghĩ như vậy.

Phía dưới, mọi người lại hoan hô.

- Được lắm. Tiểu tử kia, ngươi giết đủ chưa? Hiện tại đã nguôi giận chưa?

Lão giả kia cũng không để ý tới Hàn Dương Kiếm đang gào thét giãy dụa, mà cười híp mắt nhìn Đinh Hạo nói:

- Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện một chút chứ?

- Nói với em gái ngươi ấy!

Đinh Hạo lười nói nhiều lời vô ích, thân hình thoáng động, trong nháy mắt liền đi tới trước mặt lão giả kia, một quyền đánh ra.

- Người...

Lão giả âm hiểm biến sắc, vội vàng tránh né.

Ầm!

Toàn thân hắn đã bị đánh bay xa hơn mười thước.

Chỉ có điều dù sao hắn cũng là cường giả cấp Vũ Hoàng, cho nên cũng không quá chật vật.

Đinh Hạo mặt không đổi sắc, lại đánh ra một quyền. Quyền kinh đáng sợ rời thân, ở trong hư không, tạo thành một quyền ấn cực lớn trong suốt. Năm ngón tay hiện rõ ràng, giống được điều luyện tinh tế, đánh vào trong không khí, khiến hư không nứt ra.

Lão già kia dùng một ngón tay đâm ra, kiếm khí bắn ra.

Ầm!

Quyền ấn và kiếm khí va chạm vào nhau, ầm ầm phán tán ra xung quanh. Kinh phong đáng sợ giống như sóng khí khuếch tán về bốn phía.

- Tiểu tử kia, thực lực giữa ta và ngươi chênh lệch không bao nhiêu. Ngươi không làm gì được ta đâu.

Lão già kia hít mắt nói:

- Lão phu chính là trưởng lão Liệt Thiên Kiếm Tông. Cường giả như ta, Liệt Thiên Kiếm Tông vẫn có rất nhiều. Trong thế hệ trẻ ở đây, thực lực của ngươi không tồi, đáng tiếc nếu muốn giằng co cùng tông môn siêu cấp như Liệt Thiên Kiếm Tông ta, vẫn còn cách quá xa. Ta khuyên ngươi nên ngừng tay, chúng ta từ từ nói chuyện.

- Không có gì để nói cả. Ngươi phải chết, Liệt Thiên Kiếm Tông cũng phải bị diệt.

Thân hình Đinh Hạo lóe lên, liên tục đánh ra vài đạo kiếm ý.

Lão già cười lạnh, né tránh từng chiêu một.

Cường giả cảnh giới Vũ Hoàng, năng lực phản ứng kinh người. Có thể tránh những lưu quang kiếm ý này, chỉ cần không để bị bắn trúng, uy lực của kiếm ý hoàn toàn không có cách nào thể hiện ra được.

Vô Niệm Thần Ni gật đầu, thoáng nhìn về phía Lý Lan vẫn đang ở trong trạng thái kỳ lạ, nói:

- Đã như vậy, không ngại mang cả Lý Lan theo chứ.

Kim Thiên Tử gật đầu, đang muốn nói gì đó, đột nhiên biến sắc.

- Được lực lượng mạnh mẽ, lực lượng kiếm ý kỳ dị...

Hắn đứng ở trên đỉnh núi tuyết chọc trời, trong hai mắt dường như có hai đạo kim quang từ phía xa bắn ra, xuyên qua hư không. Một lát sau hắn thở dài nói:

- Không ngờ Tuyết Châu lại có ngọc hồ tàng long, có người nắm giữ lực lượng kiếm ý tinh thuần như thế. Không thể khinh thường. Nếu thêm một thời gian nữa, tất nhiên sẽ trở thành một vị cao thủ khiến cả thiên hạ phải khiếp sợ!

Vô Niệm Thần Ni nhìn theo ánh mắt của Kim Thiên Tử, trong lòng không khỏi chấn động.

Hướng đó chính là hướng của Vấn Kiếm Tông.

Bất kỳ người nào có thể khiến cho Kim Thiên Tử chú ý, tất nhiên phải là một nhân vật cực giỏi. Nếu là kiếm ý, cái này...

Chẳng lẽ đó chính là Đinh Hạo hay sao?

Trong lòng Vô Niệm Thần Ni biết, trước đây trên đại hội luận phẩm tông môn, Đinh Hạo thật sự đã nắm giữ kiếm ý sơ đẳng.

Chẳng lẽ Đinh Hạo đã quay trở lại tông môn hay sao?

Trong lúc nói chuyện, tất cả đã được chuẩn bị thỏa đáng.

- Đi!

Kim Thiên Tử hình như có chút lo lắng gấp gáp. Toàn thân hắn chợt lóe lên phật quang, bao vây mọi người vào trong một cái túi ở bên cạnh người. Trong nháy mắt hắn lập tức biến mất, hóa thành một đạo lưu quang, di chuyển nhanh như tia chớp bắn về phía xa.

...

...

Đinh Hạo một đường đi thẳng về phía đại diện chưởng môn, cũng không gặp phải bất kỳ sự ngăn cản nào.

Lúc trước, khi Đường Phật Lệ phản bội tông môn, không phải tất cả mọi người đều kiên trì bất khuất. Một tông môn đông như Vấn Kiếm Tông, dù sao vẫn có một vài kẻ thuộc loại nhu nhược. Khoảng chừng hơn một trăm người cuối cùng vẫn lựa chọn thần phục Đường Phật Lệ, trở thành tay sai của hắn, bình thường xử lý một vài chuyện trong tông môn, giúp Đường Phật Lệ nắm giữ tông môn.

Chỉ có điều hiện tại, những kẻ phản bội cũng không xuất hiện.

Tông môn vừa khôi phục, trăm phé chờ hưng, có vô số chuyện cần lập tức bắt tay vào làm.

Ban đầu, tất cả mọi người muốn lao về phía đại diện chưởng môn, tận mắt nhìn thấy Đường Phật Lệ, kẻ phản bội nghiêm trọng nhất trong lịch sử Vấn Kiếm Tông bị thiên đạo vạn quã. Thậm chí có người nghĩ ra các loại hình phạt tàn khốc nhất, muốn khiến Đường Phật Lệ nếm thử sự đau khổ khủng bố nhất trên thế giới rồi mới chết. Mỗi đệ tử Vấn Kiếm Tông con sống sót, không có người nào không hận hắn.

Cảm giác căm hận này thật sự đã vượt xa so với sự căm hận đối với đám người Hàn Dương Kiếm của Liệt Thiên Kiếm Tông.

Tất cả mọi người đều tin tưởng, một khi có Đinh Hạo ở đây, Đường Phật Lệ tuyệt đối sẽ khó có thể thoát khỏi cái chết.

Chỉ có điều, cuối cùng Đinh Hạo vẫn ngăn cản, không ọi người đi theo hắn tới trước đại diện chưởng môn. Thậm chí ngay cả đám người Vương Tuyết Phong, Quan Phi Độ cũng bị Đinh Hạo sai đi chịu trách nhiệm tu sửa và chuẩn bị công việc khác.

Đinh Hạo lựa chọn một mình đi tới trước đại điện chuông môn. Hắn muốn một mình đi gặp Đường Phật Lệ.

707. Chương 708: Đường Phật Lệ.

Trên đường nhỏ vắng vẻ, ven đường cây cao lớn mọc ra những chiếc lá nhỏ. Trong không khí hãy còn tràn ngập mùi máu tanh.

So với khu chứa rác phía sau núi và khu vực cầu thang dưới cấp va, hoàn cảnh nơi này không bị chiến hỏa lan đến, vẫn hoàn toàn giữ nguyên được cảnh tượng nguyên thủy nhất của Vãn Kiếm Tông.

Lúc này đây Đinh Hạo đã không còn bị lạc đường nữa. Hắn bước rất chậm từng bước một, theo con đường vừa quen thuộc vừa xa lạ. Sau khi đi chừng một khắc, hắn đã nhìn thấy đại điện chuông môn ở phía xa.

Kiến trúc rộng lớn này tượng trưng cho trung tâm quyền thế của Vãn Kiếm Tông.

Trở thành chủ nhân của tòa kiến trúc này, chẳng khác nào nắm được toàn bộ Vãn Kiếm Tông trong tay.

Thời điểm Đinh Hạo đi tới trên quảng trường trước đại điện, ngờ ngợ cảm giác được một tia khí tức minh văn của không gian truyền tống trận. Trên mặt đất còn sót lại dấu vết văn lạc. Rất hiển nhiên ngay một nền nhang trước, nơi này có một trận pháp truyền tống cỡ lớn vừa khởi động, truyền tống một vài người tới một nơi nào đó.

Đinh Hạo chỉ nhìn lướt qua, không tiếp tục quan tâm tới trận pháp minh văn này nữa.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được, trong đại điện chuông môn, người kia còn ở đó.

Từng bước tiến lên, trong lòng Đinh Hạo rốt cuộc có cảm giác thế nào, ngay cả bản thân hắn cũng không có cách nào biết rõ được.

Tòa đại điện này, từ sau khi trở thành phong chủ Ẩn Kiếm Phong, hắn đã tới vô số lần.

Nhưng chỉ điều, hai lần này lại để lại ký ức dường như vẫn còn rất mới mẻ đối với Đinh Hạo. Đó chính là lần đầu tiên và lúc này đây.

Lần đầu tiên tới đây, Đinh Hạo vẫn chỉ là một đệ tử ký danh nho nhỏ. Lúc đó, trong lòng hắn vừa kích động lại vừa hưng phấn. Mà lần này đây, trong chớp mắt hắn có một cảm giác kích động muốn quay đầu bước đi, cả cuộc đời này cũng không bước chân vào nơi này nữa.

Không ai bảo vệ đại điện chuông môn.

Đinh Hạo nhẹ nhàng đưa tay đẩy cánh cửa đá. Cánh cửa đá ở đại điện lập tức ầm ầm mở ra.

Bên trong có hơi tối. Từng cột bàn long kiếm được đặt lần lượt ở hai bên, cách xa mười thước, vẫn kéo dài về phía sâu trong đại điện.

Bên trong không có bất kỳ thủ vệ nào. Trong không khí tràn ngập sự âm u lạnh lẽo và tịch mịch.

Đinh Hạo từng bước đi về phía trước, cuối cùng đi tới chiếc ghế đá chuông môn cực lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trên chiếc ghế chuông môn nhân kia.

Trên đó, một người trung niên dáng vẻ khô ngô dững mãnh giống như sư tử hổ báo, trên vai khoác áo giáp da, trong tay cầm một thanh trường kiếm. Hắn đáng lẳng lặng đứng thẳng nhìn xuống Đinh Hạo. Áo choàng phía sau lưng hắn không gió lại tự tung bay. Lúc này, nhìn hắn thật giống như một vị Ma thần đứng sừng sững ở trong bóng tối. Trong hai mắt hắn bắn ra tinh quang. Hắn đứng ở trước chiếc ghế chuông môn, từ trên cao nhìn xuống Đinh Hạo.

Đường Phật Lệ.

Chính là Đường Phật Lệ.

Người phản bội lại Vãn Kiếm Tông dẫn tới hậu quả nghiêm trọng nhất từ trước đến nay. Trên gương mặt hằn lộ ra nụ cười nhạt, lại có chút không cam lòng, hung dữ nhìn Đinh Hạo.

- Thấy chương môn, vì sao không quỳ?

Giọng nói của Đường Phật Lệ lạnh như là hàn băng ở Cửu Sát Hoàng Tuyền.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt đột nhiên trở nên yên tĩnh, không còn thù hận và phẫn nộ.

- Đường sư huynh, sư huynh muốn giải thích gì không?

Đinh Hạo khẽ hỏi.

- Giải thích? Ha ha, bản chương môn cần gì phải giải thích? Lý Kiếm Ý là do ta bán đứng. Khí Thanh Sam là do ta giết chết. Chức vị chương môn, vốn là của ta. Đinh Hạo, ngươi muốn tạo phản sao?

Đường Phật Lệ cười nhạt.

- Ngươi nói như vậy, chính là muốn ta giết người mà không cảm thấy hổ thẹn, đúng không?

Đinh Hạo lẳng lặng hỏi.

- Ha ha ha, hôm nay, ta là chương môn Vãn Kiếm Tông, ngươi dám giết ta sao?

Đường Phật Lệ mở lòng bàn tay ra. Một thanh tiểu kiếm màu ngọc xoay tròn xuất hiện, phóng ra ánh sáng dịu dịu, quất to:

- Tín vật chương môn ở đây. Người cầm tín vật, có thể ra lệnh cho cả Vãn Kiếm Tông. Đinh Hạo, ngươi thân là đệ tử Vãn Kiếm Tông, lại có thể gọi ta là sư huynh, sao dám đối với ta vô lễ như thế?

- Không cần lấy tín vật chương môn ra làm gì. Trên thực tế, sư huynh tự nhiên lại nói rõ ràng về sự tồn tại của nó, chẳng lẽ sư huynh muốn ta cướp nó đi sao?

Đinh Hạo lẳng lặng nói:

- Đường sư huynh, sư huynh biết rõ, ta sẽ không ngu xuẩn đến mức vì một tín vật chương môn mà quỳ xuống xưng thần với sư huynh chứ? Hiện tại sư huynh còn lấy nó ra. Sư huynh thật sự cho rằng ta là kẻ cái gì cũng không biết sao?

- Ngươi...

Đường Phật Lệ biến sắc, cả giận nói:

- Ngu xuẩn, ta ngay cả Khí Thanh Sam và Lý Kiếm Ý cũng dám giết, ngươi nghĩ rằng ta lại không ra tay đối phó ngươi sao? Hiện tại ngươi quỳ xuống, bản chương môn tha cho ngươi một mạng!

Đinh Hạo thật sự cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói:

- Được.

Sau đó hắn thật sự nghiêm túc quỳ một chân trên đất, đối mặt với Đường Phật Lệ. Lần này, Đường Phật Lệ giống như bị sét đánh, ngây người đứng ở tại chỗ, không biết nên nói cái gì cho phải.

Một lát sau, hắn phá lên cười:

- Tốt, rất tốt. Đinh Hạo, nếu ngươi lựa chọn thần phục ta, vậy ta tha cho ngươi một mạng. Không bằng ngươi bước theo Lý Kiếm Ý và Khí Thanh Sam đi.

Đinh Hạo ngẩng đầu, thở dài nói:

- Đường sư huynh, sư huynh còn muốn một nhọc tới khi nào? Sư huynh lần lượt đề cập tới cái chết của Kiếm Ý chương môn và sư tôn, không phải là muốn kích động ta, để ta giết sư huynh sao? Nhưng, ta thật sự cái gì cũng biết.

- Ngươi... Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Ngươi...

Giọng nói Đường Phật Lệ bắt đầu có chút run rẩy. Trường kiếm trong tay đang vung lên, cuối cùng lại có chút mất lực hạ xuống. Không biết từ khi nào, trong mắt hắn đã đầy nước mắt.

- Rốt cuộc sư tôn và Kiếm Y chương môn chết như thế nào?

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Đường sư huynh, hiện tại sư huynh có thể nói ra chân tướng không?

Hai hàng lệ nóng từ trong mắt Đường Phật Lệ chảy xuôi. Trong nháy mắt hắn dường như già tới mấy trăm tuổi. Toàn thân trở nên chán chường, ngã ngồi phía trước chiếc ghế chương môn. Hắn vốn giống như sư tử hổ báo đầy uy mãnh, hiện tại trên mặt lại hết sức mệt mỏi.

Đường Phật Lệ cúi đầu cười khổ, lại có chút vui mừng.

- Khí Thanh Sam sư thúc nói đúng. Chuyện này, thật sự không thể gạt được người. Không biết nên nói người thông minh hay ngu... Vừa rồi có thể thống khoái giết chết ta, cầm đầu của ta, đi về ăn nói với những đệ tử tông môn chịu khổ, từ nay về sau, người chính là người nắm giữ Vãn Kiếm Tông, nắm giữ uy vọng vô tận. Chức vị chương môn, ngoại trừ người ra không còn người nào khác có thể làm được. Dưới sự dẫn dắt của người, Vãn Kiếm Tông sẽ xưng bá Tuyệt Châu. Làm như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?

- Ta sẽ không để ột người vì sự tồn tại của tông môn không tiếc chịu nhục, lưng mang danh xấu. Hy sinh lớn cho tông môn, lập ra công trạng như vậy lại hồ đồ chết trong lúc thân bại danh liệt. Hắn nên có vinh quang, vĩnh viễn khắc ghi ở trong lòng của mỗi đệ tử tông môn.

Đinh Hạo nghiêm túc nói.

708. Chương 709: Đại Trí Đại Dũng

- Nhưng người nên biết, ở trong tay ta thật sự đã dính đầy máu của đệ tử tông môn. Lúc trước, ta tự tay giết chết hơn mười trưởng lão của tông môn, giết chết đệ tử của mình, đánh chết hơn mười đệ tử tông môn. Từng cảnh tượng như vậy đều bị ngàn vạn người tận mắt trông thấy. Sự thực đều có. Cho dù nói ra chân tướng, có thể làm được gì?

Thần sắc Đường Phật Lệ dần dần bình tĩnh lại.

Hắn lặng lẽ ngồi xuống đất, mỉm cười nói:

- Đinh Hạo, người biết không, tuy rằng ngoài Kiếm Y và sư thúc Thanh Sam quang minh chính đại hoàn thành chức trách của mình đối với tông môn, cho dù là đến chết, cũng không thẹn với đời, được vạn người kính ngưỡng. Ta có lẽ sẽ chịu đựng sự chửi rủa của vạn người. Nhưng ta lại may mắn hơn so với bọn họ rất nhiều. Người có biết là tại sao không?

- Vì sao?

Đinh Hạo hỏi.

- Ha ha ha, đó là bởi vì trước khi ta, đã tận mắt thấy được tông môn khôi phục, còn thấy được người thiếu niên được bọn họ gửi gắm hy vọng, một bước vọt lên trời thành rồng, trở thành tồn tại thật sự có thể dẫn dắt Vãn Kiếm Tông trở thành tông môn siêu cấp. Ha ha ha, khi ta ở phía xa, tận mắt thấy người dễ dàng giết chết những kiếm tú của Liệt Thiên Kiếm Tông, mắt ta đầy lệ cũng bật cười...

Con mắt Đường Phật Lệ thoáng lộ vẻ say mê:

- Đó thật sự là hình ảnh đẹp tới mê người. Hắc hắc, Lý Kiếm Ý và sư thúc Khí Thanh Sam lại không nhìn thấy.

Trong lòng Đinh Hạo dâng lên một sự cảm động khó có thể nói thành lời.

Đại lục Vô Tận mặc dù là một thế giới lạnh như băng với quy tắc cá lớn nuốt cá bé, nhưng từ trước đến nay cũng không thiếu những truyền thuyết anh hùng lưu truyền thiên cổ, không thiếu những người trong cơ thể chảy dòng máu nóng, vì người thân, bằng hữu, hậu bối, đồng bào cùng với sự tín niệm trong lòng, cho dù phải chết vẫn không rơi lệ.

Bất kể là đối mặt với hoàn cảnh tàn khốc tới mức nào, có vài người trước sau vẫn có thể ung dung hùng hồn tấu lên bài ca bi tráng!

Từ trình độ nào đó mà nói, Lý Kiếm Ý và Khí Thanh Sam vì tông môn liều mình hành động, vẫn kém dũng khí hơn so với Đường Phật Lệ không tiếc hóa thân làm ma, chịu nhục trên lưng manh danh xấu.

Đây là một người có đủ đại trí đại dũng trên nhân gian.

Đinh Hạo tự hỏi, nếu như lúc đó đổi lại thành mình, nếu như được quyền lựa chọn, vậy mình tuyệt đối sẽ chọn chết trong quang vinh đau xót, mà không phải là sống sót, chịu nhục gánh trên lưng danh xấu.

Muốn làm vậy cần phải có dũng khí rất lớn.

Đường Phật Lệ hi sinh, đổi lấy thời gian cần thiết cho Vãn Kiếm Tông, đổi lấy hy vọng tông môn quật khởi, bảo vệ tới mức lớn nhất nội tình của Vãn Kiếm Tông.

Vãn Kiếm Sơn không bị hủy bởi chiến hỏa, tám phần đệ tử Vãn Kiếm Tông không bị tàn sát. Vũ khí kho tàng, Linh Thảo đường, vườn thuốc trong sáu ngọn núi của Vãn Kiếm Tông, thậm chí còn cả nơi ở, nơi luyện võ của đệ tử ký danh cũng không bị hoàn toàn hủy diệt. Tất cả những điều này đều là công lao của Đường Phật Lệ đã hành động vĩ đại hóa thân làm ma.

Đi theo địch, bảo vệ được căn cơ của tông môn.

Lấy cái chết của hai người, một người nhẫn nhục, đổi lấy cơ hội cho toàn bộ tông môn nghỉ ngơi lấy sức. Đây là mưu kế đẫm máu của ba người đứng đầu Vãn Kiếm Tông.

Thà làm ngọc vỡ, chỉ là một câu khẩu hiệu nghe tương đối tốt đẹp.

Trong lòng ba người bọn họ hiểu rất rõ ràng. Nếu như lúc đó thật sự liều mạng với học viện Thanh Bình và

- Một quyền của mình vừa rồi ẩn chứa ám kình thân thể cấp Vũ Hoàng, lại bị đối phương dễ dàng đỡ được. Từ lúc nào Tuyết Châu lại có thể xuất hiện cao thủ phật gia cường đại như vậy?

Đúng lúc này...

- A di đà phật, Đinh thí chủ không cần tiếp tục động thủ nữa. Là bạn không phải địch.

Một giọng nói quen thuộc, từ trong đóm sáng kim sắc truyền ra.

Đó là giọng của Vô Niệm Thần Ni chương môn nhân Vô Niệm Phái.

- Hóa ra là Thần Ni, Đinh Hạo thất lễ.

Đinh Hạo thi lễ.

Vô Niệm Phái và Vãn Kiếm Tông là tông phái kết minh. Mấy trăm năm qua, quan hệ giữa bọn họ vẫn không tồi. Thời điểm ở đại hội luận phẩm tông môn, Đinh Hạo đã từng gặp Vô Niệm Thần Ni vài lần, ấn tượng rất tốt. Đó thật sự là phật gia đặc đạo đại đức khí khái.

- Là do đám người bản ni lỗ mãng. Đinh thí chủ đừng trách.

Vô Niệm Thần Ni đặt một tay dựng thẳng ở trước ngực, nói:

- Xem ra Đinh thí chủ đã đuổi xong kẻ địch? Thiện tai thiện tai. Đây là may mắn của Vãn Kiếm Tông. Trước đó, Kim Thiền Tôn Giả cảm ứng được trên Vãn Kiếm Sơn có khí tức cường giả chiến đấu, cho nên chúng ta gấp rút tới tiếp viện. Chúng ta cho rằng cuộc chiến đấu chưa kết thúc, trực tiếp tiến vào sơn môn. Lại nói, thật ra đám người bản ni thất lễ trước!

Kim Thiền Tôn Giả?

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn tăng nhân trẻ tuổi anh tuấn giống như yêu nghiệt đang đứng ở trong đám người kia. Hắn lập tức xác định được, người vừa dùng phật ấn đánh tan quyền ấn của mình nhất định là người này. Ngoại trừ hắn ra, Vô Niệm Phái không có người nào có thể đỡ được một quyền kia của mình.

Nhưng không biết tăng nhân trẻ tuổi này có lai lịch thế nào, thực lực lại mạnh mẽ như thế. Minh thực sự nhìn không thấu được hắn.

Chỉ có điều Đinh Hạo rất nhanh liền không để ý tới Kim Thiền Tôn Giả nữa. Bởi vì hắn nhìn thấy được Lý Lan cũng ở trong đám người đó.

Lý Lan còn sống sao?

Quá tốt. Đây chính là tin tức tốt nhất mà hắn nhận được trong mấy ngày qua.

Vô Niệm Thần Ni chú ý tới ánh mắt Đinh Hạo, nhẹ nhàng phất một cái tay. Một lực lượng ôn hòa, nâng Lý Lan đưa đến trong lòng Đinh Hạo. Thần Ni giải thích:

- Một ngày trước, đệ tử môn hạ phát hiện Lý Lan thí chủ hôn mê ở trong thảo nguyên dưới núi tuyết...

Đinh Hạo ôm Lý Lan, trong lòng thầm nói:

- Đa tạ thần ni, Vãn Kiếm Tông nợ Vô Niệm Phái một ân tình.

Vô Niệm Thần Ni lắc đầu nói:

- Đinh thí chủ nói quá lời. lần này Vãn Kiếm Tông gặp nạn, Vô Niệm Phái không thể đứng lúc tiếp viện, thật sự xấu hổ.

- Nếu Thần Ni đã dẫn người đến đây, mời mọi người nhanh vào trong sơn môn.

Đinh Hạo vội vàng đưa ra lời mời.

Đang nói, Đinh Hạo đột nhiên lại cảm ứng được điều gì. Hắn quay đầu nhìn về phía tây nam.

Gần như cùng lúc đó, vị Kim Thiền Tử luôn lặng lẽ quan sát Đinh Hạo cũng nhận ra được điều gì, cũng nhìn về phía đó.

Chỉ thấy phía xa lại có một đạo lưu quang nhanh như điện chớp bay vút về phía sơn môn Vãn Kiếm Tông. Mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng âm luật khe khẽ dễ nghe.

Đợi tới lúc lưu quang kia tới gần, mọi người mới thấy rõ, đó là một chiếc tỳ bà cực lớn, đang bay vút lên trời cao. Phía trên chiếc tỳ bà, hơn mười nhân ảnh đang đứng. Phần lớn bọn họ đều là nữ tử thanh xuân mặc cung trang bằng lụa. Chỉ có duy nhất một vị nam tính, vóc người khôi ngô, da ngăm đen, trên vai khiêng một thanh chiến đao cực lớn, khí tức dũng mãnh.

Đó chính là đám người Tần Dĩnh, Lý Y Nhược, Trương Phàm từ Thiên Âm Cốc vội vàng chạy tới tiếp viện.

- Hạo ca ca...

Từ phía xa, Lý Y Nhược đã nhìn thấy Đinh Hạo. Nhất thời vẻ mặt vui mừng, không nhận được vẫy tay lớn tiếng hô hoán.

Trong lòng Đinh Hạo cũng hết sức mừng rỡ.

Thân hình Lý Y Nhược lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, từ phía trên tỳ bà bắn ra, vọt tới trước mặt Đinh Hạo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp lóe ra hào quang hưng phấn. Nếu không phải trong lòng Đinh Hạo vẫn ôm Lý Lan, nàng đã trực tiếp vọt tới trong lòng Đinh Hạo. Hơn hơn ba tháng chia cách, quả thực dài giống như cả năm. Lý Y Nhược không quan tâm người khác thấy thế nào. Nàng thích Đinh Hạo, dám yêu dám hận, sẽ không tỏ ra xấu hổ lùi bước khi đối mặt với tình cảm của mình.

- Y Nhược, Tiểu Phàm, ha ha, các người tiến bộ thật nhanh.

Đinh Hạo quan sát từ trên xuống dưới, tất nhiên nhìn ra được, thực lực của hai người đã tăng lên rất nhiều.

Trong nháy mắt tiếp theo, đám người Tần Dĩnh cũng tới gần.

- Đinh Hạo, quả nhiên đúng là người đã trở về...

Tần Dĩnh khí chất xuất trần, kiêu diễm giống như Huyền Nữ cửu thiên. Khi nhìn thấy Đinh Hạo, trên mặt nàng cũng có vài phần kinh ngạc vui mừng.

- Người xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ Vãn Kiếm Tông đã...

711. Chương 712: Phạt Chú Trọng Tinh Thần

Đinh Hạo mỉm cười, nói:

- Làm phiền Tần sư tỷ quan tâm. Vãn Kiếm Tông đã vô sự.

Trong lòng Tần Dĩnh khiếp sợ. Trong những thế lực chiếm Vãn Kiếm Tông còn có tông môn siêu cấp ngoại châu, lẽ nào Đinh Hạo đã đơn thương độc mã giải quyết tất cả? Vậy thực lực của hắn trưởng thành đến trình độ nào? Chuyện này nghe ra cũng có chút quá mức rợn người chứ?

Trong lúc nói chuyện, Tần Dĩnh lại chào hỏi đám người Vô Niệm Thần Ni. Bọn họ đều là những người đã từng quen biết, tất nhiên càng không cần phải câu nệ.

Đinh Hạo lại đưa ra lời mời. Mọi người nghe xong, lập tức hạ xuống đất. Tất cả tiến vào trong Vãn Kiếm Tông.

Sơn môn vừa được khôi phục. Tất cả mọi nghi lễ đều được thực hiện một cách đơn giản. Sau khi được đám người Quan Phi Độ thu xếp, mọi người liền tiến vào đại điện chương môn ngồi xuống. Tất cả lễ nghĩa cấp bậc tất nhiên không thể loại bỏ. Đinh Hạo tạm thời thay mặt chương môn nhân tiếp đón các cao thủ của hai đại tông môn. Đám người Quan Phi Độ Vương Tuyệt Phong an bài tất cả mọi chuyện đều vô cùng thỏa đáng, không thể để cho những người khác xem thường Vãn Kiếm Tông được.

Trọng tâm câu chuyện tất nhiên rất nhanh liền đi tới chuyện khôi phục Văn Kiếm Tông trở lại.

Hai người Quan Phi Độ và Vương Tuyết Phong có ý định đưa Đinh Hạo lên, một lần nữa kể lại mọi chuyện có phần đẫm máu xảy ra ở trong sơn môn.

Trong lòng đám người Vô Niệm Thần Ni và Tần Dĩnh đều kinh hãi.

trong nháy mắt Giết chết kiếm tu cảnh giới Vũ Hoàng, chiến tích như vậy, nghe qua giống như hoang đường. Tuyết Châu chưa từng xuất hiện cường giả kinh thế hãi tục như vậy. Chỉ có điều đây hẳn không phải là giả. Bằng không kiếm tu của Liệt Thiên Kiếm Tông đi đâu? Chung quy cũng không phải là biết mình làm sai trả lại sơn môn chứ?

Văn Kiếm Tông lại tới lúc hưng thịnh!

Trong nháy mắt trong lòng mọi người của hai đại môn phái dâng lên một ý niệm. Đồng thời cũng đang âm thầm nói mình may mắn. May mà cho tới bây giờ quan hệ giữa tông môn mình và Văn Kiếm Tông không tệ. Đinh Hạo quật khởi, tất nhiên cũng có thể có lợi cho hai đại tông môn bọn họ. Về phần học viện Thanh Bình, các tông môn Tinh Văn Tông, Lôi Âm Phái, chỉ sợ sẽ gặp phải tai ương ngập đầu.

- Tiểu huynh đệ Trương Phàm hai đao đánh bại Phương Tiêu An. Đinh huynh đệ người thuần sát hơn mười kiếm tu. Văn Kiếm Tông có hai người các người, trong vòng ngàn năm, đủ để đứng vững ở trong Tuyết Châu không ngã. Chỉ sợ sau này Tuyết Châu sẽ trở thành thiên hạ của Văn Kiếm Tông!

Tần Dĩnh cười tươi như hoa nói ra chiến tích của Trương Phàm ở Thiên Âm Cốc. Mọi người đang ngồi lại thêm phần khiếp sợ.

Nhất là đối với đám đệ tử Văn Kiếm Tông như Quan Phi Độ và Vương Tuyết Phong mà nói, đây cũng là một niềm kinh ngạc vui mừng cực lớn.

Không có người nào có thể nghĩ đến, đệ tử ký danh của Văn Kiếm Tông ngày xưa tư chất kém cỏi, tu luyện tiến triển rất chậm, cuối cùng buồn bã rời khỏi, hiện tại tự nhiên trở thành cường hãn như vậy. Nhất là Vương Tuyết Phong, hẳn từng tự mình hướng dẫn cho Trương Phàm, đối với thợ săn nhỏ thật thà này vẫn luôn chiều cố có thừa, cực kỳ để ý, nhưng lại không ngờ được, hẳn có thể có ngày thành tựu như hôm nay.

- Ha ha, hai đao bại Phương Tiêu An đã tính là gì?

Đinh Hạo ha ha cười nói:

- Ở trong chiến trường Bách Thánh, số lượng các Yêu Vương đỉnh phong đã từng bỏ mạng ở dưới lưỡi đao của Tiểu Phàm, cho dù dùng hai bàn tay đếm cũng đếm không hết được. Chỉ sợ hiện tại trong toàn Tuyết Châu này cũng không có mấy người có thể đỡ được một đao toàn lực của Tiểu Phàm.

Sau đó, Đinh Hạo lập tức nói lại căn cứ từng biểu hiện của Trương Phàm ở trong trận đánh Thiên Hương Các tại Cửu Trọng Thiên.

Đây cũng là do Đinh Hạo có lòng muốn nhân cơ hội này, giúp Trương Phàm được một lần thành danh.

Những người khác nghe thấy vậy đều cảm thấy hoa mắt thần mê. Từ trước đến nay bọn họ cũng không hay biết gì về những điều thần bí bên trong chiến trường Bách Thánh. Bọn họ cũng không biết ở trong đó còn có Cửu Trọng Thiên tồn tại. Sau khi nghe thấy Đinh Hạo nói về một đoạn đại chiến này, bọn họ chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hóa ra còn có những chuyện đặc sắc như vậy đã từng phát sinh.

Kim Thiên Tử, thánh giả đến từ chính Đại Lôi Âm Tự cũng liên tục đọc phật hiệu, dáng vẻ lắng nghe cực kỳ nghiêm túc.

- Không biết Đinh thỉ chủ kế tiếp có tính toán gì không?

Vô Niệm Thần Ni hỏi dò.

Nụ cười trên mặt Đinh Hạo thu lại. Hắn để chén rượu xuống, bình tĩnh nói:

- Trong vòng mười ngày, ta phải nhờ học viện Thanh Bình, Lô Âm Phái, Tinh Vắn Tông và tất cả tông môn Tuyết Châu đã tham dự vào đợt bao vây tấn công Vắn Kiếm Tông. Đương nhiên, còn có Yêu tộc xâm chiếm Vắn Kiếm Sơn Trang tại Kính Hồ. Sau đó... Chờ cuộc chiến đã ước hẹn với Thiên Hàn Tuyết Phong kết thúc, ta sẽ rời khỏi Tuyết Châu một thời gian, đi tới Kiếm Châu, tính khoản nợ với Liệt Thiên Kiếm Tông thật tốt.

Lời nói của hắn bình tĩnh, nhưng trong giọng nói lại bắn ra sát khí khiến tất cả mọi người âm thầm kinh hãi.

Các tăng nhân Vô Niệm Phái liên tục niệm phật.

Trong vòng mười ngày nhờ bốn tông môn trong cửu đại tông môn của Tuyết Châu, còn bao gồm hơn mười tông môn lớn nhỏ khác.

Kế hoạch như vậy, nghe ra vô cùng điên cuồng, nếu như từ trong miệng người khác nói ra, quả thực chính là người mê nói mớ. Nhưng Đinh Hạo thật sự có tư cách và năng lực này.

Lấy thực lực hắn trong nháy mắt giết chết cao thủ Vũ Hoàng nhất khiếu, đủ để quét ngang toàn bộ Tuyết Châu. Hơn nữa bên cạnh còn có cường giả cực kỳ biến thái như Trương Phàm trợ giúp.

- A di đà phật, loại dựa được dựa, cầu người được người. Đinh thí chủ vì tông môn báo thù đại khai sát giới, tuy nhiên, bản tăng lắm mồm nói một câu, hi vọng Đinh thí chủ sau khi tru diệt đầu đẳng tội ác, vẫn có thể buông tha cho những người vô tội. Dù sao cũng là Nhân tộc.

Kim Thiên Tử vẫn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, sắc mặt nghiêm túc và trang trọng:

- Sát giới vừa mở, tất nhiên sẽ phải nhận lấy nhân quả. Bản tăng cũng chỉ suy nghĩ cho Đinh thí chủ.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Lời thánh tăng nói, Đinh Hạo ghi nhớ trong lòng. Tại hạ cũng không phải là người thích giết chóc, tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Nhưng ta tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ một ác đồ nào trong tay dính máu của đệ tử Vắn Kiếm Tông. Phật gia chú ý nhân quả luân hồi. Cái gọi là thiện ác tất có báo, thiên đạo được luân hồi, vậy cũng vì nhân quả tuần hoàn?

Kim Thiên Tử gật đầu mỉm cười nói:

- Đinh thí chủ, phật để ý tinh thần, chính là như vậy.

- Thánh tăng từ Đại Lô Âm Tự ở Tây Mạc đến, không biết đi hết bao lâu?

Đinh Hạo đột nhiên hỏi.

- A di đà phật, bản tăng được Đại Lô Âm Tự phái đi, xuất phát từ phía đông Tây Mạc, một đường trải qua chín chín tám mươi một trận pháp truyền tống với khoảng cách cực kỳ xa, đi qua trung thổ Thần Châu, lại vượt qua khu vực Nam Hoang, chưa từng ngừng lại, cuối cùng mất nửa năm mới đến Tuyết Châu.

Đinh Hạo không khỏi hít một hơi lạnh.

Như vậy cũng không khỏi quá xa.

712. Chương 713: Ước Hẹn Ba Tháng

Thực lực của Kim Thiên Tử thật sự quá đáng sợ. Từ Vô Niệm Phái đến Vắn Kiếm Tông, hắn mang theo đám người Vô Niệm Thần Ni cùng bay, cũng chỉ mất một canh giờ. Một mình hắn bay, trên đường đi, hắn đều sử dụng truyền tống trận với khoảng cách cực xa để truyền tống. Hắn đi từ sát biên giới Tây Mạc đến Bắc Vực, còn phải mất nửa năm. Như vậy có thể tưởng tượng được, giữa Tây Mạc và Bắc Vực là một khoảng cách xa xôi tới mức nào.

- Thánh tăng đã từng đi ngang qua Nam Vực sao? Không biết từ đây đến Nam Vực mất thời gian bao lâu vậy?

Trong lòng Đinh Hạo thoáng động. Hắn gấp rút hỏi.

Kim Thiên Tử suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu như một đường không làm những chuyện khác, từ đó đi tới thành thị Nhân tộc gần Nam Cương nhất, mất khoảng chừng hai tháng. Sao Đinh thí chủ lại đột nhiên hỏi chuyện này. Chẳng lẽ Đinh thí chủ có ý định đến Nam Cương sao?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tại hạ thật sự có kế hoạch muốn đi Nam Cương. Chỉ có điều đối với thế giới bên ngoài Tuyết Châu, tại hạ cũng biết rất ít. Thánh tăng đi khắp thiên hạ, kiến thức uyên bác. Đinh Hạo vẫn có một chuyện muốn thỉnh giáo.

Kim Thiên Tử cười nói:

- Đinh thí chủ xin cứ hỏi, tiểu tăng biết gì sẽ nói hết không giấu diếm.

- Như vậy tại hạ đa tạ trước. Không biết lúc trước, khi thánh tăng đi ngang qua Nam Cương, người đã từng nghe qua về cái tên Mạc Hoàng Thiên Cơ chưa?

Đinh Hạo hơi có chút mong đợi hỏi.

Năm đó muội muội Đinh Khả Nhi bị người tên là Mạc Hoàng Thiên Cơ mang đi, về sau không có tin tức. Kim Thiên Tử là người duy nhất đi qua Nam Cương. Mặc dù biết hi vọng không lớn, nhưng Đinh Hạo vẫn không nhịn được muốn hỏi một câu.

Kim Thiên Tử cẩn thận suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Đã khiến Đinh thí chủ thất vọng rồi. Tiểu tăng chưa từng nghe nói về cái tên này. Chỉ có điều ở Nam Cương, rất ít người có họ kép Mạc Hoàng, nhưng thật ra có một thần triều bất hủ, nghe đồn chính là do dòng họ Mạc Hoàng thành lập. Đó chính là một trong mấy thế lực lớn siêu cấp tại Nam Cương. Đinh thí chủ đến đó có thể lưu ý một chút.

Dòng họ Mạc Hoàng thành lập thần triều Bất Hủ?

Trong lòng Đinh Hạo thoáng động.

Mạc Hoàng Thiên Cơ thực lực trác tuyệt, ra vào Vấn Kiếm Tông giống như nơi không người. Sau lại xuất hiện một kẻ bỉ ổi Mạc Hoàng Thiên Xu cũng sâu không lường được. Hai người này một trước một sau xuất hiện ở sơn môn Vấn Kiếm Tông, hẳn không phải là ngẫu nhiên. Nói không chừng cả hai người thật sự đều là co thủ của thần triều Bất Hủ.

Đây đúng là một manh mối.

- Đa tạ thánh tăng.

Đinh Hạo hạ quyết tâm, sau này đi Nam Cương, phải lưu ý nhiều hơn về thần triều này.

Kim Thiên Tử vội nói không cần cảm ơn, sau đó hơi tò mò nói:

- Được rồi, không biết Đinh thí chủ chuẩn bị khi nào thì đi tới Nam Cương?

Đinh Hạo tính toán một chút.

Trước mắt vẫn có rất nhiều chuyện cần mình xử lý. Ngoại trừ chuyện Vấn Kiếm Tông ra, còn có ước định với Thiên Hàn Tuyết Phong vào hơn hai mươi ngày sau. Hắn còn muốn thanh toán món nợ máu với Liệt Thiên Kiếm Tông. Tất cả những việc này kết thúc, thuận lợi nhất cũng phải hơn hai tháng.

Đinh Hạo cười nói:

- Khoảng chừng ba tháng sau.

- Thiện tai thiện tai!

Kim Thiên Tử mỉm cười, nói:

- Vừa lúc tiểu tăng cũng chuẩn bị ba tháng sau sẽ lên đường trở về Đại Lôi Âm Tự. Nếu như Đinh thí chủ có hứng thú, không ngại cùng ta đồng hành. Tiểu tăng từng đi qua Nam Vực vài lần. Trên đường đi, thật ra tiểu tăng cũng đã quen biết vài bằng hữu có thể giúp đỡ.

Đinh Hạo mừng rỡ, nói:

- Như vậy thì quá tốt. Đa tạ thánh tăng.

Hai người nói một hồi, sau đó quyết định hẹn ba tháng sau, cùng đi tới Nam Cương.

Đinh Hạo có thể cảm giác được, vị tăng nhân Kim Thiên Tử này thật sự có lòng tốt, không có gì để nghi ngờ. Trên thực tế khi biết người này đến từ Đại Lôi Âm Tự ở Tây Mạc, Đinh Hạo đã hiểu rõ mục đích hẳn tới Tuyết Châu của Bắc Vực.

Hắn đến vì mấy thủ phạm kệ.

Lúc đó đám người Vô Niệm Thần Ni đã từng nói qua, hiện tại phạm kệ xuất hiện tình trạng dị thường. Đại Lôi Âm Tự phát giác, nên phái thánh giả đến đây tìm hiểu. Có thể nghĩ đến, vị tiểu hòa thượng anh tuấn như yêu nghiệt này muốn một đường đi cùng mình, tìm hiểu một chút xem tinh thần phạm kệ của mình từ đâu đến.

Sau khi đàm luận một hồi, đám người Vô Niệm Phái đứng dậy cáo từ.

Các nàng là người xuất gia, cũng đều là nữ ni, ở lại chỗ này cũng không tiện. Hơn nữa đại cục Vấn Kiếm Tông đã định, cũng không cần các nàng hỗ trợ. Vậy không bằng sớm cáo từ rời đi, để tránh khỏi quấy rầy Vấn Kiếm Tông xử lý việc nhà.

Tần Đình và hai mươi vị cao thủ Thiên Âm Cốc thật ra lại được giữ lại.

Các nàng tinh luyện chiến kỹ âm luật, công pháp có hiệu quả trị liệu rất tốt, có thể giúp Vấn Kiếm Tông trị liệu cho các đệ tử bị bệnh bị thương. Hơn nữa, Doãn Túy Mặc chuồng môn nhân Thiên Âm Cốc rất nhanh sẽ mang theo đám người Hoàng Dung đến đây, cho nên bọn họ thật ra cũng không vội rời đi.

Sau khi căn dặn đám người Quan Phi Độ vài chuyện, Đinh Hạo đi tới chỗ ở của Lý Lan trước.

Vương Tiểu Thất tạm thời chịu trách nhiệm chăm sóc cho Lý Lan.

Trong lần bạo kiếp của Vấn Kiếm Tông, thật ra Vương Tiểu Thất không phải chịu tội mấy.

Thực lực của hắn thấp, lại bị xem là thương nhân, cho nên bất luận là đám người của Liệt Thiên Kiếm Tông vẫn học viện Thanh Bình cũng không để hắn vào mắt. Sau khi đám người đó ngấm chiếm tất cả tài vật, tên đáng thương này bị đuổi vào hầm mỏ phía sau núi.

Hiện tại, vẫn là do mèo mập Tà Nguyệt nhất thời hưng phấn, quay lại hầm mỏ đi dạo một vòng, mới tìm thấy một gia hỏa gây trở ngại bị giam ở trong một khe nứt khoáng mạch, đói bụng hơn nửa tháng, áo không đủ che thân, từ dưới địa vực rất sâu cứu ra.

Đương nhiên, trong mắt rất nhiều người, sở dĩ Tà Nguyệt đi hầm mỏ không biết mệt, bởi vì hắn tham ăn, mỗi lần tiến vào đều có thể ăn vụng rất nhiều huyền tinh thạch cực phẩm.

Khi Đinh Hạo gặp lại Vương Tiểu Thất, tâm tình đã khá hơn rất nhiều.

Đinh Hạo nói ra tung tích của đám người Vương Hữu Dư, cũng căn dặn cẩn kẽ.

- Mã Lương, tên chó do nương nuôi dưỡng, ta đã sớm thấy hắn không phải là người tốt gì, dối trá cực độ. Đáng tiếc phụ thân vẫn không nghe ta khuyên bảo. Bây giờ hắn quả nhiên bán chủ cầu vinh, thật là đáng chết. Như vậy xem như báo ứng cho hắn. Cũng may đám người phụ thân không có chuyện gì, nếu không ta nhất định phải đào mộ đốt xương hắn.

Vương tiểu Thất sợ hãi, liên tục kêu may mắn.

- Được rồi. Yên tâm đi. Hiện tại đã không sao rồi. Ta tin tưởng qua một hai ngày nữa, Tiêu Diêu sẽ dẫn theo bá phụ bá mẫu và cả Đại Anh tới Vãn Kiếm Tông. Đến lúc đó cả nhà các người có thể đoàn viên.

Đinh Hạo cười vỗ nhẹ vào vai Vương Tiểu Thất.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Trương Phàm từ ngoài cửa tiến đến.

- Tiểu Phàm!

Vương tiểu Thất mừng rỡ kêu lên.

Trước hắn đã nghe được đệ tử những tông môn khác đàm luận, biết hiện tại Trương Phàm đã trở thành đại cao thủ số một số hai ở Tuyết Châu.

713. Chương 714: Ba Tai Họa Tập Trung Một Chỗ

Lúc này gặp lại huynh đệ xưa, hắn không khỏi mừng rỡ, trực tiếp nhào tới, hào hứng đánh một quyền.

Trương Phàm gãi gáy cười ngây ngô.

- Ai u, đau chết mất...

Vương Tiểu Thất thu hồi nắm đấm, chỉ thấy khớp xương sưng đỏ một mảng lớn. Hắn nhe răng nhếch miệng hít một hơi lạnh:

- Sao thân thể tiểu tử ngươi lại giống như thép tấm vậy. Ôi tay của ta, xương cũng sắp gãy rồi!

Đinh Hạo cười ha ha:

- Đáng đời nhà ngươi. Bây giờ thân thể của Tiểu Phàm còn cứng hơn thép gấp vô số lần.

Ba người trước đây đều ở trong cùng một nơi. Tính tình Vương Tiểu Thất lại là kẻ không đánh không thành bằng hữu. Chung quy giữa bọn họ đã sớm trở thành những người bằng hữu thân thiết, cho dù sau này số mệnh giữa ba người thay đổi, có sự khác nhau rất lớn. Đinh Hạo giống như tiềm long, bay lên như điều gặp gió. Trương Phàm bởi vì tư chất quá kém cỏi vẫn không hề tiến lên cảnh giới quá lớn. Vương Tiểu Thất không có lòng luyện võ, lại chỉ một lòng say mê thương đạo. Nhưng hữu tình giữa bọn họ lại không hề thay đổi. Sau này, bởi vì chuyện của Lữ Bằng Phi, tình bằng hữu giữa ba người bọn họ đã có cơ hội được thử thách. Nhưng cũng chính vì sự kiện kia đã khiến tình bằng hữu giữa bọn họ càng trở nên đáng quý hơn nữa.

Hôm nay Trương Phàm trở thành một cường giả đủ để quét ngang Tuyết Châu, vương Tiểu Thất lại thiếu chút mất mạng, thân phận đã xảy ra một sự biến hóa cực lớn.

Nhưng khi ba người đứng chung một chỗ, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa chiếu vào ba thân ảnh dường như chỉ cao tương đương nhau.

Trong chớp nhoáng này, cảnh tượng dường như theo thời gian chảy ngược, lại trở về ngày xưa.

Đinh Hạo vẫn là đại sư huynh đang mỉm cười. Vương Tiểu Thất vẫn quỷ khôn khéo, cả ngày tính toán làm thế nào để kiếm tiền tán gái. Trương Phàm vẫn là thợ săn luôn gãi gáy cười trừ, tư chất chậm chạp, tiến cảnh thong thả nhưng luôn cố gắng không chịu buông tha.

Ba người không khỏi đều thoải mái cười to.

- A, ba tai họa khiến người ta phiền lòng lại tập chung một chỗ, làm gì mà cười như phát rồ thế?

Một giọng nói từ phía sau truyền đến.

Ba người Đinh Hạo quay đầu nhìn lại, thấy Lý Lan vốn vẫn hôn mê, không biết đã tỉnh lại từ khi nào, tự mình từ trên giường ngồi dậy, hơi nhúu mày nhìn ba người.

- Tiểu Lan, ngươi đã tỉnh?

Ba người Đinh Hạo đều mừng rỡ.

Lý Lan chậm rãi đứng dậy, ngồi ở mép giường, đi giày vào, chậm rãi hít thở không khí, đưa mắt cẩn thận

từng chảy nước mắt. Nhưng giờ phút này, khi nàng nhìn thấy Đinh Hạo, cuối cùng nàng không kìm chế được nữa, cất tiếng gào khóc. Dường như nàng muốn phát tiết ra tất cả những áp lực ủy khuất và sợ hãi buộc phải kìm nén ở trong lòng trong suốt mấy ngày qua ra ngoài.

Hoàng Dung quả thực đã khóc sụt sùi.

Những người khác trốn từ trong Vãn Kiếm Sơn Trang đi ra, giờ phút này cũng không khỏi gạt lệ.

Buổi tối đó, một ánh sáng chói lòa giống như lưu tinh mỹ lệ rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời đêm của Vãn Kiếm Sơn Trang. Ánh sáng vĩnh viễn thương đau, tượng trưng cho sự trung thành và xa xôi cách biệt. Một khắc kia chính là sự kiêu ngạo và cũng khiến cho cõi lòng bọn họ cảm thấy tan nát. Bọn họ vĩnh viễn cũng khó quên được thời khắc đó.

Đinh Hạo nhẹ nhàng đưa tay vỗ vào phía sau lưng Hoàng Dung, khẽ nói:

- Muội yên tâm đi. Những thế lực Yêu tộc tham dự bao vây tấn công Vãn Kiếm Sơn Trang, bất kể là Yêu Thần Cung hay Thần Tiêu Điện, chúng ta sẽ từng bước tính sổ với bọn họ. Cho dù là một tên cũng không bỏ qua. Muội hãy tin tưởng ta. Rất nhanh thôi, bọn họ sẽ phải trả cái giá lớn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Trong giọng nói Đinh Hạo ẩn chứa sát ý nồng đậm. Điều này khiến mọi người xung quanh không khỏi trở nên nghiêm nghị.

Mọi người dường như đã nhìn thấy được cảnh tượng các thế lực lớn của Yêu tộc bị công phá. Khắp nơi đều là cục diện giống như núi cháy biển máu.

- Đến lúc đó ta cũng muốn đi cùng! Ta muốn tận mắt chứng kiến bọn chúng trả giá.

Hoàng Dung lau khô nước mắt, kiên quyết nói.

Đinh Hạo gật đầu:

- Được rồi. Đến lúc đó hai người chúng ta sẽ cùng nhau đi, bình định hết đám Yêu tộc Tuyết Châu.

Những lời nói như vậy, nếu như từ trong miệng người khác nói ra, tuyệt đối sẽ bị người ta cho là lời nói của một kẻ điên.

Dù sao toàn bộ Tuyết Châu, Yêu tộc bất luận là về phương diện số lượng chủng tộc nhân số hay là cường giả, bọn họ đều chiếm một ưu thế tuyệt đối. Đó là điều mà toàn bộ Nhân tộc và Yêu tộc có thực lực của đại lục Vô Tận về cơ bản đều nhất trí. Cho dù là Tuần sát sứ Tuyết Châu của Huyền Thương Thần Cung cũng không có khả năng bình định được đám Yêu tộc ở Tuyết Châu.

Chỉ có điều từ trong lời nói của Đinh Hạo lại khiến người ta có cảm giác đương nhiên.

Thật ra trong mấy ngày qua, Đinh Hạo lưu lại ọi người ấn tượng quá mức chấn động. Dường như trên thế gian không có chuyện gì hắn không làm được.

Hoàng Dung nghiêm túc gật đầu.

Đinh Hạo lại cùng Doãn Túy Mặc chiêu mộ môn nhân Thiên Âm Cốc hàn huyên một hồi, biết được Lý Vô Song cùng với mấy vị đệ tử khác Thiên Âm Cốc nhận được tư cách tiến vào chiến trường Bách Thánh, tạm thời vẫn không có tin tức, cũng không biết là có còn sống ở trên thế gian này nữa hay không. Đinh Hạo khe khẽ thở dài, nói sơ qua những gì bản thân mình biết được.

Ban đầu ở thành lớn Cửu Trọng Thiên, có người thấy tung tích của Lý Vô Song một nữ tử hư hư thực thực. Nhưng đáng tiếc cuối cùng lại không thấy.

Cho nên khi đối mặt với ánh mắt cực kỳ mong chờ của Doãn Túy Mặc, Đinh Hạo cũng không cách nào cho nàng một đáp án chắc chắn.

Dù sao trong chiến trường Bách Thánh nguy hiểm vô cùng. Ngay cả cường giả cấp Yêu Hoàng, Vũ Hoàng cũng có thể ngã xuống. Số lượng một vạn đệ tử tinh anh của Nhân tộc và Yêu tộc tại Bắc Vực tiến vào trong đó, nhưng cuối cùng người sống sót đi ra, chỉ sợ chưa tới phân nửa. Nếu như nửa năm nữa còn không có tin tức truyền ra, vậy chứng tỏ những người này có lẽ đã bỏ mình.

- Yên tâm đi, Vô Song cô nương sẽ không chết sớm như vậy đâu. Có lẽ nàng ở trong chiến trường Bách Thánh gặp được kỳ ngộ khác cũng không chừng. Dù sao bây giờ và trước kia khác biệt rất lớn. Chỉ cần không tiến vào tây du Cổ Lộ, số thương vong cũng không cao lắm.

Đinh Hạo nói trấn an.

- Chỉ hy vọng như thế.

Doãn Túy Mặc khe khẽ thở dài. Nàng cũng biết Đinh Hạo đã cố hết lực.

Bởi vì từ trong miệng người khác, Doãn Túy Mặc đã từng được nghe kể qua, Đinh Hạo ở dưới Cự Linh Thành đã mạo hiểm ra tay, cướp lấy huyền khí bảo khí phòng thân của đám người Trung Châu Tam Hoàng, giao cho các bằng hữu bên cạnh mình. Đám đệ tử Thiên Âm Cốc, Lý Vô Song cũng có phần trong đó. Hơn nữa, hắn còn phân phát ỗi người một chiếc nhẫn ngân sắc. Nếu ở trong chiến trường Bách Thánh bọn họ gặp được nhau, tất nhiên sẽ chiếu cố hơn nữa.

Đáng tiếc là Lý Vô Song hình như cũng không có phúc phận như vậy. Nàng không thể gặp được Đinh Hạo. Như vậy cũng chỉ có thể dựa theo sự may mắn của bản thân đi lên.

Đinh Hạo cũng không tiện nói thêm điều gì nữa.

Vấn Kiếm Tông cũng có đám người Lâm Tín, lý tà dương, Lý Mục Vân và Lương Phi Tuyết đến bây giờ vẫn không có tin tức, cũng không biết tình hình thế nào.

Người của Thiên Âm Cốc tạm thời ở lại Vấn Kiếm Tông.

...

Đinh Hạo sau khi chiêu đãi mọi người, mang theo Linh Tê Huyền Tâm Đan, một đường đi tới trong khuê phòng của Tây Môn Thiên Tuyết.

Ít nhiều Tây Môn Thiên Tuyết đã được Lý Y Nhược và mọi người trong Thiên Âm Cốc chăm sóc, tuy rằng đã hôn mê hơn bốn tháng, nhưng tình trạng thân thể vẫn duy trì rất tốt, sức sống tràn đầy, hít thở đều đặn.

Sau khi trở lại Vấn Kiếm Tông, Lý Y Nhược tạm thời ở chỗ này chiếu cố cho Tây Môn Thiên Tuyết.

- Hạo ca ca!

Khi tiểu tiên nữ thấy Đinh Hạo, bao giờ cũng cười vô cùng sáng lạng. Thấy xung quanh không có người, nàng tiến đến trước mặt Đinh Hạo, đôi môi đỏ kiêu diễm nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Đinh Hạo một chút. Hơi thở ấm áp, thơm như hoa lan của nàng khiến trái tim Đinh Hạo cũng run rẩy đập mạnh.

- Ha ha ha!

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh càng ngày càng thông minh giờ vậy cá tới phía trước che miệng cười quái dị, trong mắt to mang theo sự trêu chọc.

Mắt Lý Y Nhược đỏ bừng, trừng mắt với tiểu sủng vật của mình.

Từ lúc trước, sau khi từ biệt tại thành lớn Cửu Trọng Thiên, cuối cùng đến bây giờ Mạnh Mạnh mới lại trở về bên cạnh Lý Y Nhược.

Con cá heo nhỏ lai lịch thần bí này không biết bởi vì nguyên nhân gì, lại hết sức ỷ lại đối với Lý Y Nhược. Mỗi ngày trên cơ bản nó đều ở bên cạnh Lý Y Nhược, một tắc cũng không rời.

716. Chương 717: Chữa Thương

Khi so sánh xuống, bản thân đều là sủng vật, nhưng con mèo mập Tà Nguyệt này lại không đáng tin cậy hơn rất nhiều. Nó không có một chút giác ngộ nào về thân phận sủng vật của mình. Gần như mỗi ngày nó

đều xuất quỷ nhập thần. Phần lớn thời gian nó gây ra chuyện thị phi, trộm đồ. Hiển nhiên nó cũng không quá coi trọng Đinh Hạo.

Lý Y Nhược nhẹ nhàng nâng Tây Môn Thiên Tuyết đang nằm yên dậy.

Đinh Hạo lấy ra một viên Linh Tê Huyền Tâm Đan lớn chừng bằng trái long nhãn, lộ ra quang sắc hỏa diễm. Hắn lấy chút nước ấm cẩn thận cho vào trong miệng Tây Môn Thiên Tuyết.

Muốn hiệu quả của thuốc được nhanh chóng phát huy, cần mượn ngoại lực, đẩy thuốc tiến vào từng thông đạo kinh mạch và khiếu huyết. Còn phải làm thần hồn ôn nhuận, mới có thể trợ giúp Tây Môn Thiên Tuyết hoàn toàn khôi phục.

Yêu cầu nghiêm khắc như vậy, nếu để Lý Y Nhược làm, tất nhiên sẽ không cách nào thực hiện được.

Đinh Hạo chỉ có thể tạm thời gạt bỏ chuyện phân biệt nam nữ sang một bên. Hắn khoanh chân ngồi ở trên giường, đưa hai tay ra xuyên qua lớp lụa mỏng, đặt ở trên làn da lưng trắng nõn của Tây Môn Thiên Tuyết.

Đinh Hạo vận dụng toàn bộ huyền khí thiên hỏa trong đan điền. Toàn thân hắn tản ra hào quang kim sắc ấm áp, bao phủ cả mình và Tây Môn Thiên Tuyết ở trong đó.

Khí tức ấm áp này không ngừng theo bàn tay Đinh Hạo, vận chuyển tiến vào trong cơ thể Tây Môn Thiên Tuyết.

...

Dường như ta đang đi ở trong bóng tối trải dài vô cùng vô tận. Có đôi khi, ta có thể cảm giác được sự vật xung quanh.

Ngày hôm nay, cuối cùng ta lại cảm thấy được có khí tức nam nhân vừa ấm áp lại vừa quen thuộc.

Không biết trong thế giới hiện tại, bây giờ là lúc nào rồi? Thời gian đã trôi qua bao lâu rồi?

Một năm? Hai năm... hay vài chục năm đã trôi qua?

Có lẽ ta đã già hơn một chút? Mái tóc của ta liệu đã điểm bạc hay chưa? Năm tháng rốt cuộc đã lưu lại những dấu vết gì ở trên thân thể của ta?

Trong lòng Tây Môn Thiên Tuyết đang tự hỏi mình những điều như vậy.

Khi đôi bàn tay ấm áp kia đặt ở trên lưng mình, nàng cảm giác được rõ ràng tất cả mọi thứ xung quanh.

Trên bàn tay này có hơi nóng phả ra, giống như làn hơi ấm áp nhất trên thế giới, đang cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong thân thể của mình. Cảm giác của nàng đối với bên ngoài vốn đang mơ hồ lại xa xôi, dường như đã khôi phục lại từng chút một.

Tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Xem ra tiểu nam nhân kia cuối cùng đã luyện chế thành Linh Tê Huyền Tâm Đan!

Chỉ có điều, muốn chế luyện đan dược thần cấp như vậy, nhất định phải cần một thời gian rất dài, đồng thời cũng cần các loại phối liệu trân hiếm. Chúng thật sự rất khó có được. Chắc hẳn tiểu nam nhân kia đã tốn rất nhiều thời gian mới gom được chúng?

Trong lòng Tây Môn Thiên Tuyết đột nhiên có chút khiếp sợ.

Nàng không cách nào xác định được trong khoảng thời gian mình hôn mê, bên ngoài thế giới hiện thực kia đã xảy ra những chuyện gì. Nàng cũng không có cách nào xác định được khi mình mở mắt ra, điều đầu tiên mình nhìn thấy sẽ là cái gì. Hay là tất cả mọi thứ bên ngoài đã biến hóa. Mình biết rõ rất nhiều chuyện đều đã thay đổi. Hình dạng của mình đã biến thành lão bà bà tóc trắng xoá. Hoặc bởi vì mình đã hôn mê trong một khoảng thời gian dài dẫn đến cơ thể mình trở thành người quái dị?

Bản thân là một luyện đan sư, nàng biết rất rõ nếu như rơi vào trong tình trạng hôn mê lâu sẽ có biến hóa và tác hại thể nào đối với thân thể.

Không biết vì sao, vào giờ phút này, Tây Môn Thiên Tuyết bắt đầu không tránh khỏi miên man suy nghĩ.

Lần đầu tiên nàng quan tâm tới dung mạo của mình như vậy. Lần đầu tiên trong lòng nàng lại cảm thấy lo lắng về những điều này như vậy.

Thân là luyện đan sư, mấy năm trước đây thời gian luyện búa trong lòng nàng thân nhiên không hề bận tâm, ở thời khắc này dường như trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Tây Môn Thiên Tuyết đột nhiên nhớ tới, sư tôn của mình đã từng nói, mình sẽ gặp một trận kiếp nạn, phúc họa khó đoán. Nhưng có lẽ đó chính là một cơ duyên. Chỉ cần thuận lợi vượt qua kiếp nạn lần này, sẽ giống như phượng hoàng trùng sinh, một lần bay lên trời. Sẽ có một nam tử thay đổi cuộc đời mình...

Chẳng lẽ người sư tôn nói tới chính là tiểu nam nhân này sao?

Ngay khi nàng không khống chế được mình suy nghĩ lung tung, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc lại trấn định.

- Giáo viên Tây Môn, ngưng tâm tụ thần, dẫn đạo huyền khí. Thời khắc cuối cùng...

...

Đinh Hạo có thể cảm giác được khí tức trong cơ thể Tây Môn Thiên Tuyết có chút hỗn loạn, hần vội vàng nhắc nhở một tiếng.

Hắn muốn toàn lực thôi động thần thức Thăng Tự Quyết tầng thứ bảy cảnh giới Thần Ý Thiên Địa, cẩn thận khống chế huyền khí mình, cẩn thận ngưng tụ ở vị trí đan điền của Tây Môn Thiên Tuyết. Đinh Hạo không chỉ muốn Tây Môn Thiên Tuyết thức tỉnh, còn muốn một lần hành động giúp đỡ Tây Môn Thiên Tuyết khôi phục thực lực, một lần nữa ngưng tụ ra hạt giống huyền khí.

Tây Môn Thiên Tuyết tư chất cực kỳ đặc biệt.

Huyền khí của nàng thuộc tính hỏa biến dị, có thể thôi phát ra Tử Minh Ly Hỏa là loại hỏa diễm cực phẩm.

Tử Minh Ly Hỏa bất luận là luyện đan hay công kích, đều đứng trong mười hỏa diễm biến dị đứng đầu, uy lực phi phàm. Dưới sự dẫn dắt thận trọng của Đinh Hạo, quả nhiên dần dần có thể cảm ứng được một luồng nhiệt lực yếu ớt từ trong đan điền của Tây Môn Thiên Tuyết từ từ ngưng tụ lại.

Để bảo đảm không có gì bất ngờ xảy ra, sau một hồi do dự Đinh Hạo cuối cùng vẫn cắn răng, thần thức chậm rãi lan tràn đến bên trong đan điền của Tây Môn Thiên Tuyết.

Điều này chẳng khác nào nhìn kỹ bên trong thân thể mình.

Đinh Hạo có thể thấy rõ tất cả biến hóa trong cơ thể cùng với trong đan điền của Tây Môn Thiên Tuyết.

Từ mức độ nào đó mà nói, chẳng khác nào thân thể bằng thanh ngọc khiết của Tây Môn Thiên Tuyết trần trụi thành khẩn ở trước mặt Đinh Hạo.

Chuyện gấp phải tùy quyền. Đinh Hạo luôn do dự, cuối cùng vẫn chỉ có thể làm như thế.

Dưới sự dẫn dắt thận trọng của Đinh Hạo, có thể thấy rõ, trong đan điền của Tây Môn Thiên Tuyết, một ngọn lửa nhỏ màu tím nhạt, cuối cùng càng lúc càng sáng chói, phóng ra quang hoa màu tím chói mắt, trong suốt giống như hổ phách màu tím, hoàn mỹ không tỳ vết.

Đinh Hạo lấy thiên hỏa huyền khí ôn hòa không ngừng làm lớn mạnh ngọn lửa màu tím này.

Thật ra đây là một quá trình đặc biệt nghịch thiên.

Lấy huyền khí của bản thân kích thích dẫn phát lực trong đan điền Tây Môn Thiên Tuyết đang rối loạn. Cũng may là Đinh Hạo. Đối lại thành bất kỳ một người nào khác, không nắm giữ Thăng Tự Quyết, cũng không nắm giữ thiên hỏa huyền khí loại lực lượng hỏa diễm bản thân đã chứa thần địa mạch, tinh hoa của thiên địa, căn bản làm không được điểm này.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Tây Môn Thiên Tuyết đã hoàn toàn thức tỉnh, có thể cảm giác được cực kỳ rõ ràng tất cả mọi thứ bên ngoài.

Lúc này nàng cũng hiểu rõ trong cơ thể mình đang phát sinh điều gì. Nàng càng chấn động hơn, không dám lười biếng chút nào, ngưng thần phối hợp với sự dẫn dắt của Đinh Hạo.

717. Chương 718: Song Tu

Dần dần, biến hóa kỳ lạ tới mức ngay cả bản thân Đinh Hạo cũng không nghĩ tới đã xuất hiện.

Sau khi Tử Minh Ly Hỏa dần dần trở nên lớn mạnh, lại có thể bắt đầu dung hợp với thiên hỏa huyền khí của Đinh Hạo. Đây là một quá trình vô cùng kỳ dị. Giữa hai loại hỏa diễm hình như nảy sinh một loại dung hợp vô cùng kỳ lạ. Chúng hấp thu ưu điểm của nhau, phát sinh ra loại tiến hóa kỳ lạ nào đó.

Một loại cảm giác gắn bó mật thiết cực kỳ tiêu hồn xuất hiện.

Huyền khí và thần hồn gắn bó mật thiết tới mức dường như không thể tách rời. Hai loại huyền khí phát sinh ra loại tình trạng dị thường, cảm giác tuyệt không thể tả nổi.

Hai người cũng không nghĩ tới loại biến hóa này sẽ phát sinh. Hai người muốn tách nhau ra, nhưng hiện tại đã không còn kịp nữa. Bởi vì hiện tại khó lòng có thể dự đoán được, nếu một khi cắt ngang quá trình này sẽ có hậu quả như thế nào. Sợ rằng bất kỳ ai cũng không chịu nổi.

Thoáng cái, khuôn mặt Tây Môn Thiên Tuyết biến thành một màu đỏ như máu. Bởi vì loại cảm giác âm dương giao hợp trên phương diện tinh thần này, thậm chí càng tiêu hồn hơn, càng rõ ràng hơn so với nam nữ toàn thân trần truồng giao hợp.

Trong võ đạo, cái gọi là song tu, từ trên phương diện bản chất mà nói, chỉ sợ cũng chính là như vậy.

Đinh Hạo đâm lao đành phải theo lao. Hắn cảm giác giống như mình đang cố ý đi chiếm tiện nghi của Tây Môn Thiên Tuyết. Hắn đánh bậy đánh bạ lại trở thành song tu. Dựa vào mối quan hệ thân mật nhất phát sinh giữa hai người lúc đó, liệu có thể khiến Tây Môn Thiên Tuyết hiểu lầm hắn hay không? Chỉ có điều lúc này hắn muốn tách ra đã không thể được nữa.

Đinh Hạo chỉ có thể cắn răng tiếp tục không ngừng đưa thiên hỏa huyền khí vào, dẫn dắt kích thích Tử

Nhất là bởi vì khu chứa rác phía sau núi bị nhiễm long khí màu tím, linh khí thiên địa ở các dãy núi xung quanh Vắn Kiếm Tông đặc biệt nồng đậm. Ở trong hoàn cảnh như vậy, minh văn chữ Hán của Đinh Hạo phát huy ra uy lực càng thêm khủng bố. Hắn kết hợp địa thế, điều động lực lượng “thể” xung quanh. Minh văn chữ Hán không ngừng rót vào các vị trí xung quanh Vắn Kiếm Tông.

Từng quang điểm kim sắc hoặc là ngân sắc phóng lên cao, giống như từng thanh kiếm lớn vô hình, xuất hiện ở xung quanh sơn môn Vắn Kiếm Tông, ẩn chứa sát khí vô tận, quả thực có thể cắt nát hư không, gần như phong tỏa tất cả không gian ra vào Vắn Kiếm Tông, tạo thành một kiếm trận cực kỳ khủng khiếp.

Kiếm trận này so với kiếm trận Liệt Thiên Kiếm Tông đã từng bố trí ở khu chứa rác phía sau núi, không biết cường hãn hơn gấp bao nhiêu lần.

Từ đó về sau, nó trở thành tầng bảo vệ kiên cố nhất của Vắn Kiếm Tông.

Bất kỳ thế lực nào muốn đánh vào Vắn Kiếm Tông, trước hết phải công phá kiếm trận ẩn chứa hai loại huyền khí thiên hỏa và ngục băng của Đinh Hạo, thậm chí động một chút lực lượng chí tôn trong thanh kiếm rỉ, kết hợp địa thế. Từ đó về sau, kiếm trận này vẫn có thể không ngừng hấp thu linh khí thiên địa. Theo thời gian trôi qua, lực lượng của nó sẽ càng ngày càng mạnh.

Trừ phi là cường giả cấp Vũ Thánh đỉnh phong đích thân phá, bằng không căn bản không cách nào công phá được kiếm trận minh văn như vậy.

Làm xong tất cả những điều này, mặc dù là mạnh mẽ như Đinh Hạo, cũng không khỏi cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Hắn trở xuống Phân Kiếm Nham, vận khí điều tức một hồi, lúc này mới khôi phục.

Sau khi bố trí kiếm trận ở xung quanh, Đinh Hạo cũng không dừng tay, mà lại bố trí lớn nhỏ mấy trăm trận pháp minh văn ở các vị trí quan trọng phía trong sơn môn Vắn Kiếm Tông. Chỉ cần trận pháp bên ngoài vừa bị công phá, những trận pháp loại nhỏ cũng có thể phát huy ra công hiệu cực lớn thủ sơn giết địch.

Các đệ tử Vắn Kiếm Tông tận mắt nhìn thấy tất cả những điều này, đều rơi vào tình trạng hứng phấn với mức phát điên.

Đây là lợi ích của một tông môn xuất hiện một vị cường giả tuyệt thế. Gần như có thể dùng câu “một người đắc đạo, gà chó lên trời” để hình dung. Ở trong thế giới lạnh lùng khắc nghiệt này, một vị cường giả siêu cấp đối với tông môn có ý nghĩa không tầm thường. Một người trấn thủ, vạn địch không dám xâm phạm.

Đinh Hạo đem phương pháp thôi động các trận pháp khác nhau, truyền thụ cho số vài người tinh nhuệ đáng tin cậy trong tông môn, lại nói cho cách phối hợp lẫn nhau.

Đây là một trong những chuyện phải làm mà hắn đã sớm vạch kế hoạch. Ngày hôm nay cuối cùng hắn đã hoàn thành.

Bố trí trận pháp minh văn tồn của hắn tròn một ngày.

Đến buổi tối, đám người Vương Tuyệt Phong và Quan Phi Độ lại tìm đến Đinh Hạo, báo cáo với hắn tình hình của tông môn trong nhiều ngày qua. Chỉ có điều Đinh Hạo thật sự không có một chút hứng thú nào đối với loại chuyện rắc rối nào. Hắn chỉ ứng phó một hồi, đã cảm thấy nhúc nhích.

Thật may có tiểu nha đầu suy nghĩ linh hoạt như Kỷ Anh Khởi ở đây. Tuy rằng nàng không hiểu rất rõ tình hình cụ thể của Vắn Kiếm Tông, nhưng mỗi khi đưa ra kiến nghị ột vài chuyện, đều có thể làm cho người ta sáng mắt vỡ bàn tán dương.

Khắp nơi không ngừng có tin tức truyền đến.

Đáng tiếc vẫn không có tin tức của đám người Lâm Tín, Lý Tàn Dương.

Điều khiến Đinh Hạo có chút lo lắng chính là bạn tốt của hắn, Phương Thiên Dực cũng không thấy tung tích. Từ sau khi tông môn khôi, không có người nào nhìn thấy hắn. Một vị đệ tử nhớ lại, lần cuối cùng hắn nhìn thấy Phương Thiên Dực là hơn mười ngày trước. Hai người cùng nhau bị cường chế đưa vào thạch động khoáng huyền tinh, sau đó không còn gặp hắn nữa.

Ánh trăng cô liêu, giống như một lớp sương mờ bao phủ khắp mặt đất.

Trong sơn môn Vãn Kiếm Tông vẫn có ánh lửa. Các đệ tử đốt cây đuốc cả ngày lẫn đêm tu sửa tông môn.

Đinh Hạo đi tới vách núi khu chứa rác phía sau núi.

Dọc đường đi, những người quen cười chào hỏi, nghênh đón Đinh Hạo chính là đôi mắt tôn kính lại sùng bái.

Trên thực tế Đường Phật Lệ lúc còn sống có nói một câu rất đúng. Hiện tại Đinh Hạo ở trong mắt mọi người trong Vãn Kiếm Tông quả thực giống như thần. Cho dù là đám người Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam sống lại, chỉ sợ trên phương diện uy vọng của từng người cũng khó sánh được với Đinh Hạo hiện nay.

Phía xa, Kiếm công tử Quan Phi Độ đã đứng chờ ở trên vách núi.

- Đinh sư thúc, nghe nói sư thúc muốn đi sâu vào trong địa vực. Ta đã lựa chọn một vài đệ tử quen thuộc địa hình bên trong hầm mỏ. Không bằng để cho bọn họ cùng đi với sư thúc?

Quan Phi Độ cười nói.

Hiện tại, Kiếm công tử dường như đã khôi phục lại sự tự tin ngày trước. Hắn vẫn mặc trang phục màu trắng, phong thần như ngọc, là một phong thái chỉ có mỹ nam tử mới có. Sau khi Vãn Kiếm Tông trải qua đại kiếp nạn, hắn có vẻ càng thu liễm, có một loại khí chất thành thực ổn trọng.

Sau lưng hắn, hai mươi vị đệ tử ăn mặc gọn gàng hưng phấn nhìn Đinh Hạo.

Có thể cùng vị thần của Vãn Kiếm Tông tiến vào hầm mỏ, đây là chuyện bọn họ vô cùng mơ ước.

Đáng tiếc Đinh Hạo lại uyển chuyển lắc đầu, nói:

- Không cần, để các vị huynh đệ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, tự ta đi là được rồi.

Lời còn chưa dứt, Đinh Hạo đã hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở trước mắt mọi người.

Quan Phi Độ lắc đầu. Mặc dù hai mươi đệ tử này có chút thất vọng, nhưng có thể đối mặt với vị thần của tông môn ở khoảng cách gần như vậy, đối với bọn họ mà nói, lại là một giây phút đáng nhớ.

So với trước kia, địa vực rất sâu dưới vách núi đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Dưới sự can thiệp của Liệt Thiên Kiếm Tông, trên vách đá treo đầy những dây thừng và khung sắt lớn nhỏ. Cứ cách khoảng trăm thước, trên vách đá lại mở ra một vài thạch thất nghỉ chân và quần chế. Từ phía xa nhìn lại, tất cả thạch thất lớn nhỏ giống như tổ ong.

Đinh Hạo phóng ra thần thức, cẩn thận tìm kiếm sơn động thần bí kia.

Sở dĩ không đi cùng với những đệ tử Vãn Kiếm Tông do Quan Phi Độ chọn lựa, cũng bởi vì Đinh Hạo muốn thử xem có thể tìm được sơn động thần bí đã thay đổi vận mệnh của mình sau khi chuyển kiếp hay không. Địa huyết dưới vách núi biến hóa to lớn như thế, lại bị lực lượng lớn khai phá, Đinh Hạo cũng không thể xác định được người của Liệt Thiên Kiếm Tông có phát hiện ra sự tồn tại của sơn động thần bí hay không. Hắn chỉ có thể gửi hy vọng vào vận may.

Sau một lát...

- Phải không vậy? Tìm được rồi...

Ánh mắt Đinh Hạo rơi vào một khe nứt kín đáo, tìm được lối vào sơn động thần bí này.

Từ bên ngoài nhìn vào, ở đây cũng không có dấu chân người, chắc không bị người của Liệt Thiên Kiếm Tông phát hiện.

720. Chương 721: Tìm Lại Nơi Xưa

Đó là một tin tức tốt.

Thân hình Đinh Hạo lóe lên, trong nháy mắt đã tiến vào cửa sơn động.

Hành lang nham thạch quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện ở trong mắt Đinh Hạo. Theo hành lang đi vào trong khoảng chừng trăm thước, liền đi tới thạch thất trống trải kia.

Các hồ đá hình vuông từng chứa đầy chất lỏng màu trắng vẫn còn đang, chỉ có điều chất lỏng màu trắng bên trong đã bị Đinh Hạo lấy đi, trơn nhẵn giống như cái gương. Điều này hiển nhiên đã bị người mở ra, không phải do tự nhiên hình thành.

Hiện tại thực lực của Đinh Hạo đột nhiên tăng mạnh, cũng không còn ngu dốt nữa. Khi lại quan sát sơn động thần bí này, hắn vẫn có cảm giác chấn động.

Hiện tại hắn có thể xác định, toàn bộ sơn động đều bị người ta dùng đại thần thông với lực lượng cường đại vô thượng trực tiếp mở ra, cũng không phải do tự nhiên hình thành. Chỉ có điều trải qua rất nhiều năm tháng ăn mòn, biến thành hình dạng như ngày hôm nay, giống như do tạo hóa hình thành.

Đáng tiếc là giống như trước đây, ngoại trừ văn lạc trên bàn cờ đá kia, ở trong sơn động, Đinh Hạo cũng không phát hiện ra thứ gì khác.

Hôm nay tu vi Thăng Tụ Quyết của Đinh Hạo đã đạt tới cảnh giới Thần Ý Thiên Địa, thần thức mạnh mẽ đến mức rất nhiều cường giả cảnh giới Vũ Hoàng cũng không cách nào sánh bằng. Nhưng khi hắn chậm rãi cúi đầu, ánh mắt rơi vào văn lạc trên bàn cờ, vẫn có một cảm giác mê muội giống như dờn núi lấp biển. Chỉ có điều, so với trước đây hắn có thể kiên trì thêm một lát.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm vào đường vân trên bàn cờ khoảng chừng bốn năm phút, lúc này mới cảm thấy không thể chịu đựng được nữa muốn hôn mê. Đường như ngay cả linh hồn cũng sắp bị cắn nát, hắn phải đưa mắt ra chỗ khác.

Đinh Hạo khoanh chân vận chuyển huyền khí. Sau thời gian uống cạn chén trà, cảm giác mê muội này mới chậm rãi biến mất.

Chỉ có điều lúc này đây, Đinh Hạo cuối cùng đã nhìn ra một ít mảnh khoe.

- Hoa văn trên bàn cờ này dường như là một trận pháp minh văn nào đó. Điều này tuyệt đối không sai được. Mà loại cảm giác vận vẹo này... Đúng, dường như là trận pháp truyền tống không gian nào đó. Bởi vì nó ẩn chứa lực vận vẹo không gian thật sự cường hãn. Cho nên mặc dù chỉ tùy tiện nhìn một cái, cũng sẽ cho người ta cảm giác dường như thân thể nhanh chóng vận chuyển!

Đinh Hạo suy nghĩ.

Phát hiện này khiến hắn khiếp sợ vô cùng, trong lòng lại có chút ngạc nhiên.

Rốt cuộc trận pháp trên bàn cờ này thông với chỗ nào?

Uy lực của nó chắc hẳn khủng khiếp vượt xa so với khoảng cách trận pháp minh văn truyền tống từ Tuyệt Châu thông tới những châu khác mà mình từng thấy trước đó. Nó phát ra khí tức, quả thực giống như một vị cấp chí tôn khiến người ta cảm thấy áp lực. Nó tuyệt đối phải thông với một nơi xa hơn. Chẳng lẽ là đi thông tới một vực khác?

Không quan tâm là ai đã lưu lại trận pháp truyền tống như vậy, thực lực của hắn nhất định đã đến đạt tới cảnh giới đẳng phong tạo cực.

Hiện tại, Đinh Hạo tốt xấu gì cũng được coi là một minh văn sư cao giai, thần thức bởi vì tu luyện Thăng Tụ Quyết đã mạnh mẽ tới cực điểm, lại chỉ có thể quan sát hoa văn trên bàn cờ này trong chốc lát. Nếu là cường giả cảnh giới Vũ Hoàng, Yêu Hoàng, chỉ sợ ngay cả một phút cũng không kiên trì nổi?

Sau đó, Đinh Hạo lại thử quan sát hoa văn trên bàn cờ này.

Chỉ có điều hần nhiều nhất một lần cũng chỉ kiên trì khoảng chừng mười phút, sau đó không cách nào chịu được cảm giác mê muội này, rất nhanh sẽ nôn khan giống như tửu quỷ say chết.

Nỗ lực đương nhiên cũng có thu hoạch. Cuối cùng Đinh Hạo có thể xác định được, hình thức văn lạc minh văn của bàn cờ không giống bất kỳ loại nào mình đã biết.

Nó cực kỳ cổ xưa, nhưng lại hết sức hợp lý. Nó có linh tính nào đó, trải qua vạn năm không bị hủy diệt. Uy lực có thể thấy được rõ ràng. Từ mức độ nào đó mà nói, loại minh văn loại này có thiên hướng giống với văn tự Ngụy Thần mình đã nhìn thấy ở trong thành thị Ngụy Thần. Mà Đạo Tổ và Kiếm Tổ đã từng nói trong hệ thống minh văn, nó cũng không tồn tại.

Đinh Hạo thử gọi Đạo Tổ và Kiếm Tổ ở trong đầu. Đáng tiếc, giống hệt với mấy lần trước, chỉ cần đi vào trong sơn động thần bí này, hai lão quái vật sẽ ngậm miệng không nói. Dù hần ngàn hô vạn gọi cũng không ra.

Cuối cùng Đinh Hạo từ bỏ ý định tiếp tục quan sát.

Bởi vì văn lạc trên bàn cờ này không thống nhất với hệ thống minh văn mà mình hiện đang nắm giữ. Điều này có nghĩa là Đinh Hạo thậm chí không có cách nào huy động văn lạc của bàn cờ này, cũng không có cách nào kích hoạt thông đạo truyền tống trong đó.

Trên thực tế, cho dù có thể kích hoạt, Đinh Hạo cũng không dám thử tiến vào trong đó tìm hiểu đến cùng.

Lòng hiếu kỳ của hần còn chưa nghiêm trọng đến mức độ này.

Không ai có thể biết được, phía sau trận pháp truyền tống của bàn cờ này sẽ tồn tại một thế giới như thế nào.

Sau khi cẩn thận quan sát sơn động thần bí một hồi, vẫn không phát hiện ra điều gì khác lạ, Đinh Hạo quyết định rời khỏi đó.

Khi đi tới cửa động, trong lòng Đinh Hạo thoáng động, cẩn thận bố trí một phen, để cửa động càng bí mật hơn, không bị người khác phát hiện. Cho dù đứng ở cách cửa động hơn hai thước, cũng sẽ không nhận thấy được sự tồn tại của nó. Lúc này hần mới an tâm rời khỏi đó.

Trước sau, Đinh Hạo vẫn cảm thấy, sơn động thần bí này cũng không đơn giản. Rất có khả năng nó che dấu bí mật kinh thiên.

Sau khi rời khỏi sơn động, Đinh Hạo vẫn không quay trở lại mặt đất, mà tiếp tục theo địa vực đi xuống vị trí sâu hơn.

Hần muốn tiến vào sâu trong địa vực, cẩn thận quan sát địa vực một hồi. Hần biết rõ ràng ngày xưa, nơi đây bị Vãn Kiếm Tông các đời trước liệt vào cấm địa. Rốt cuộc trong này tồn tại bí mật thế nào, tại sao vô duyên vô cớ lại phát ra long khí màu tím kinh người như vậy, còn sinh ra khoáng thạch huyền tinh với số lượng kinh người như vậy?

Đinh Hạo mơ hồ có một trực giác, sâu trong địa vực này tuyệt đối không đơn giản. Ngoại trừ số lượng khoáng thạch huyền tinh khổng lồ ra, còn cất dấu bí mật của nó. Liệt Thiên Kiếm Tông hần đã biết điều gì. Bọn họ phải cao thủ, không quản ngàn vạn dặm xa xôi đi tới Tuyết Châu, chắc chắn không chỉ vì số lượng khoáng thạch huyền tinh này, mà vì bí mật được che giấu phía sau cột long khí màu tím kia.

Bên tai hần chợt vang lên từng tiếng gió rít gào. Càng đi xuống, âm sát khí và gió mạnh lại càng kịch liệt.

Ánh mắt bị ngăn cản, Đinh Hạo vận đủ thị lực, trong hai mắt bắn ra thiên hỏa thần quang, giống như kim kiếm, phá vỡ cương khí, lại chỉ có thể nhìn được khoảng trăm thước.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đinh Hạo tính toán sơ qua một chút, hiện tại mình chắc đã thâm nhập khoảng một nghìn thước phía dưới vách núi.

Khoảng cách này, trước đây hần chưa bao giờ tới.

Bởi vì sâu trong địa vực tràn ngập những nguy hiểm và thần bí, bị liệt vào cấm địa. Lấy thực lực của Đinh Hạo trước đó, đi tới nơi thế này vô cùng nguy hiểm. Hắn cũng không nhất thiết phải mạo hiểm như vậy.

721. Chương 722: Huyền Tinh Thạch Kỳ Lạ

Chỉ có điều bây giờ không giống trước. Toàn thân hắn bao phủ ở trong ánh sáng kim sắc, chậm rãi đi xuống. Đột nhiên trước mắt hắn quang hoa các màu lóe lên. Linh khí nồng đậm đến cực điểm ập vào mặt.

Đinh Hạo dừng lại. Chỉ thấy vách đá trước mắt lóe lên từng mảng quang hoa, mỹ lệ chói mắt. Khi mắt hắn có thể nhìn được vách đá, không ngờ tất cả đều biến thành huyền tinh thạch trong suốt. Lực lượng ngũ hành dư thừa. Huyền tinh thạch với các loại thuộc tính đều tồn tại, tạo thành một mảng huyền tinh thạch cực lớn, giống như thế giới huyền ảo, đầy màu sắc kỳ ảo.

Mặc dù sớm chuẩn bị tư tưởng, nhưng Đinh Hạo vẫn bị chấn động mạnh.

Dựa theo nhận thức chung của mọi người trong đại lục Vô Tận, cái gọi là mỏ huyền tinh, trên cơ bản không khác lắm so với mỏ ngọc, mỏ vàng và mỏ kim loại. Chúng đều có một ít huyền tinh thạch trộn lẫn ở trong rất nhiều nham thạch, cần thông qua nhân công khai thác tạo hình tinh luyện, lúc này mới có thể nhận được huyền tinh thạch hoàn chỉnh. Hơn nữa lại còn có thể căn cứ vào phẩm chất của huyền tinh thạch cùng với năng lượng huyền khí ẩn chứa bên trong là bao nhiêu. Bình thường nó được chia làm bốn phẩm cấp có loại xấu, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Nhưng cái gọi là khoáng thạch huyền tinh trước mắt, quả thực đã phá vỡ định nghĩa của mọi người đối với mỏ.

Đây căn bản không phải là mỏ nguyên thủy nữa.

Mà là từng tảng lớn huyền tinh thạch tinh khiết nhất không cần phải chế luyện.

Người khai thác chỉ cần đập nát tường đá ngũ sắc trước mắt thành từng khối chuyển đi. Đó chính là tất cả công tác cần làm, như vậy là có thể nhận được gần như đều cực phẩm.

Đây quả thực không phải là đang khai thác huyền tinh thạch, mà đang thu gặt huyền tinh thạch.

Đinh Hạo thấy, từng cái dây thừng lớn ở trên bức tường huyền tinh, đuôi rủ xuống bay theo gió, giống như từng con thần long bị đóng ở trên huyền tinh thạch đang giãy dụa. Nếu không phải một vài vị trí bị cố định ở trên vách đá, chỉ sợ những dây thừng đều bị gió mạnh cắn nát.

Hơn một tháng trước, các đệ tử Văn Kiếm Tông bị ép buộc phải làm việc bằng tay chân.

Liệt Thiên Kiếm Tông ép vô số đệ tử Văn Kiếm Tông tiến đến đây khai thác. Tuy rằng bọn họ cũng làm một vài biện pháp phòng hộ, nhưng vẫn cực kỳ nguyên thủy, tính an toàn rất kém.

Hơn một tháng qua, có không ít đệ tử Văn Kiếm Tông trong quá trình khai thác khoáng thạch, hoặc trượt chân rơi phía dưới vực sâu không đáy, hoặc bị sát khí nhập thể, hoặc bị gió mạnh cắn nát, mất đi tính mạng.

Sau khi Văn Kiếm Tông khôi phục, việc đầu tiên chính là dừng loại khai thác với độ nguy hiểm cực cao này.

Hiện tại ở đây đã không còn ai cả.

Thực lực của Đinh Hạo mạnh mẽ, lơ lửng ở trong hư không, không bị gió mạnh ảnh hưởng. Hắn bắt đầu cẩn thận quan sát mảng tường huyền tinh thạch này.

Trong lòng hắn có chút nghi ngờ.

Huyền tinh thạch khổng lồ như vậy tồn tại, đủ để phóng ra năng lượng linh khí cực lớn. Cho dù địa vực này nằm rất sâu dưới vách núi, có gió mạnh và sát khí tồn tại, có thể chống đỡ được năng lượng linh khí

như vậy, nhưng qua thời gian dài như vậy, tuyệt đối không có khả năng không tiết lộ ra ngoài. Nhưng vì sao cao thủ cường giả Văn Kiếm Tông, bao gồm cả mình, trước đó lại hoàn toàn không phát hiện ra?

Trong lòng Đinh Hạo thoáng động. Một khối huyền tinh thạch bị hút từ trên tường đá xuống, rơi vào trong tay của hắn.

Hắn thả thần niệm ra ngoài, rót vào bên trong huyền tinh thạch, cẩn thận quan sát.

Đây chính là huyền tinh thạch cực phẩm, bên trong ẩn chứa năng lượng huyền khí cực kỳ dồi dào, gần như hoàn toàn không có chút tạp chất nào. Có thể cung cấp lực lượng mà võ giả có thể trực tiếp hấp thu, dung nhập vào trong thông đạo kinh mạch và hạt giống huyền khí của mình, không cần luyện hóa loại bỏ tạp chất, cũng có thể giảm thiểu cảnh võ giả hấp thu năng lượng huyền tinh thạch dẫn đến huyền khí pha tạp tẩu hỏa nhập ma xuống mức thấp nhất.

Loại huyền tinh thạch cực phẩm này là bảo vật mà bất kỳ võ giả nào cũng vô cùng ước mơ.

Đinh Hạo thử hấp thu tất cả huyền khí trong đó, tiến vào trong thân thể, cảm nhận năng lượng kia dung hợp ở trong người, vẫn hoàn toàn không phát hiện ra tình trạng nào dị thường.

- huyền tinh thạch thật sự hoàn mỹ không phải là giả. Nhưng không biết vì sao, trực giác luôn cảm thấy có chút quái dị...

Đinh Hạo trầm suy nghĩ.

Khi hắn cúi đầu, ánh mắt lại nhìn xuống tinh thạch trong tay, đột nhiên ngây người.

- Đây là... không đúng, tất cả năng lượng trong huyền tinh thạch sau khi bị hấp thu hết, sẽ hóa thành bột phần. Bởi vì năng lượng của chúng chính là tinh hoa thiên địa, là một thể tồn tại tương tự với năng lượng thuần túy. Nhưng vì sao, năng lượng trong khối huyền tinh thạch này bị hấp thu hết, lại trở thành một khối nham thạch bình thường?

Đinh Hạo kinh hãi.

Sau khi toàn bộ năng lượng trong huyền tinh thạch này bị hắn hấp thu hết, vẫn không biến thành bụi phần, mà hóa thành một khối nham thạch bình thường.

Hắn cẩn thận quan sát khối nham thạch này.

Hắn có một cảm giác quen thuộc. Đây rõ ràng chính là hắc nham ở trên vách đá bình thường.

Nắm ngón tay Đinh Hạo thoáng phát lực.

Một tiếng răng rắc vang lên.

Khối nham thạch này vỡ nát trở thành những hạt cát nhỏ. Chỉ thấy bên trong đã hoàn toàn rơi xuống. Kết cấu nham thạch trên cơ bản bị phá hủy hầu như không còn. Cho dù là người bình thường cũng có thể một tay biến nó thành cát bụi.

- Đây chính là nham thạch bình thường, chỉ là trong nháy mắt bị rót vào linh khí nồng đậm tới mức khó có thể hình dung được, mới biến thành huyền tinh thạch.

Trong đầu hắn đột nhiên vang lên giọng nói của Kiếm Tổ:

- Nói cách khác, những huyền tinh thạch này là bị hậu thiên chế tạo ra. Ta thấy thời điểm chúng hình thành, chỉ sợ không quá ba tháng trước!

Đinh Hạo nghe vậy, lập tức suy nghĩ.

Sau một hồi, Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ là do cột long khí màu tím trong lời đồn đại phun trào, làm thay đổi những nham thạch này?

- Cái này cũng khó nói. Nếu phải hiểu rõ, nhất định phải tiếp tục tiến sâu vào trong, tự mình nhìn thấy cột long khí màu tím này.

Kiếm Tổ cũng không thể xác định.

Đinh Hạo gật đầu, toàn thân dùng thiên hỏa huyền khí bao phủ, tiếp tục đi sâu vào trong.

Xuống chút nữa chính là địa vực rất sâu chưa từng bị khai thác.

Mặc dù thời gian qua Liệt Thiên Kiếm Tông bắt đệ tử Văn Kiếm Tông khai thác khoáng thạch, cũng không tiến sâu đến mức này.

Hai mắt Đinh Hạo như điện, bắn ra ra hai đạo kim quang, phá nát âm sát khí và gió mạnh, bắt đầu tìm hiểu vách tường đá.

Tương tự như một vài chỗ phía trên, nham thạch ở đây cũng bị biến thành huyền tinh thạch.

Hơn nữa đều là huyền tinh thạch cực phẩm.

Số lượng khủng khiếp như vậy, cho dù hiện tại Đinh Hạo cũng coi là đệ nhất cường hào tại Tuyết Châu cũng không khỏi hết hồn.

Đây là một khoản tài phú cực kỳ kinh người, đủ để chống đỡ Văn Kiếm Tông tiêu xài mấy trăm năm.

Đồng thời Đinh Hạo nhảy bén phát hiện ra, hắn càng đi sâu vào trong địa vực, màu huyền tinh thạch cũng bắt đầu dần dần biến hóa ngả về màu tím. Chúng mơ hồ có một vẻ tang thương của thời đại thượng cổ, lại giống như thủy tinh trong suốt cực lớn.

722. Chương 723: Long Khí Màu Tím

Trong đó lưu chuyển ánh sáng không thể tưởng tượng nổi. Đường như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy vân da. Điều này thật khiến cho người ta hoa mắt thần mê.

Tiếng âm sát khí gào thét, đã ở từ từ suy nhược.

Trong không khí mơ hồ có một cảm giác ảm áp. Linh khí thiên địa dâng trào khó có thể hình dung được. Thuận miệng hít thở cũng có thể cho tác dụng như tu luyện.

Đinh Hạo tính toán sơ qua, chắc hẳn ở đây đã là độ sâu hơn ba ngàn thước.

Cũng chính là mức độ tu vi huyền khí và thân thể của hắn hiện tại có thể chịu được. Nếu đổi lại thành người khác, cho dù là Vạn Kiếm Sinh lão già hiểm ác, tướng lão của Liệt Thiên Kiếm Tông, cũng không có khả năng đi tới chỗ này. Ở độ sâu hai ngàn năm trăm thước, sẽ bị âm sát khí đáng sợ và gió mạnh cắn nát.

Cúi đầu nhìn lại, phía dưới vẫn là một vực sâu với màu tím dày bao phủ.

Vực sâu cực lớn không đáy giống như một cái miệng của con thú khổng lồ đáng sợ, cũng không biết rốt cuộc sâu tới mức nào.

Trong lòng Đinh Hạo cũng không khỏi cảm thấy bờ ngõ một hồi.

Hắn cầm thanh kiếm rỉ và ma đao trong tay, bất cứ lúc nào cũng duy trì sự cảnh giác, tiếp tục chậm rãi đi xuống.

Quá trình này dài đằng đặc.

- Được rồi. Đao tủy, về văn tự Ngụy Thần trên người thạch nhân khôi lỗi, phá giải ra chưa vậy?

Không biết tại sao bao tay màu vàng khảm trong huyền tinh thạch bên dưới, đã qua năm tháng dài đặc xâm nhập, lực lượng ẩn bên trong nó biến mất gần hết. Bao tay màu vàng này không khác gì cái bao tay bình thường.

Nhưng Đinh Hạo nhìn bao tay màu vàng này kích động người run rẩy.

Bởi vì Đinh Hạo từng trông thấy bao tay màu vàng.

Trên thần hỏa tế đàn tại Ngự Thần thành, quang nguyên vàng truyền ảo giác cho Đinh Hạo, vị thần uy vô song đại thần Đinh Thánh Thán, toàn thân mặc giáp mũ vàng, cổ tay đeo bao tay màu vàng này, màu sắc, hoa văn giống y hệt nhau.

Đinh Hạo ghi nhớ kỹ hình tượng Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành trong óc nên có ấn tượng rất sâu với bao tay màu vàng này.

Đinh Hạo kahững định chắc chắn là cùng một bao tay.

Nhưng vì sao bao tay của Đinh Thánh Thán xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ năm xưa Đinh Thánh Thán từng đến địa huyết thâm uyên?

Tận cùng địa huyết thâm uyên ẩn giấu bí mật gì?

Phụ phụ Đinh Thánh Thán có ẩn cư bên dưới địa huyết thâm uyên không?

Cột linh khí rồng màu tím có liên quan gì đến Đinh Thánh Thán không?

Từng thắc mắc điên cuồng nhảy ra trong đầu Đinh Hạo.

Từ khi Đinh Hạo biết thân thể thật của mình lần đầu tiên thấy dấu vết phụ phụ Đinh Thánh Thán trong thế giới hiện thực. Đinh Hạo khó thể bình tĩnh, muốn liều mạng lao xuống đáy địa huyết thâm uyên thăm dò.

Tình ruột thịt khiến Đinh Hạo khó thể iềm giữ.

Nhưng lúc trước thanh kiếm rỉ sét bùng nổ hút hết lực lượng của Đinh Hạo, thân thể vô cùng mệt mỏi, không lao xuống được.

Đinh Hạo nhìn bao tay màu vàng, bất giác lệ ướt đầm gò má.

Đinh Hạo không thể kiềm nén cảm xúc, dù hẳn biết rõ mình không phải Đinh Hạo thật sự mà chỉ là khách từ địa cầu xuyên qua.

Lâu thật lâu sau Đinh Hạo mới dần bình tĩnh trở lại.

Đinh Hạo cẩn thận cất bao tay màu vàng, hẳn hít sâu một hơi, mắt liếc vật thể màu tím mới bắt được.

Đó là một tinh thể tím.

Tinh thể tím cỡ nắm tay, không trong suốt, giống như ngọc mềm, khẽ rung động toát ra linh tính dào dạt sức sống như có sinh mệnh. Tinh thể tím phát ra tình cảm yếu ớt sợ hãi, không ngừng vùng vẫy muốn trốn khỏi bàn tay Đinh Hạo.

- Không ngờ trong địa huyết thâm uyên tồn tại báu vật như vậy!

Đinh Hạo sớm nhận ra lai lịch của tinh thể tím, hẳn mừng quá đổi.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ không hiểu nổi sao Đinh Hạo may mắn nghịch thiên như vậy.

- Ha ha ha ha ha ha! Loại ngọc trong thạch này có danh tiếng gì không?

Đinh Hạo hớn hỏ hỏi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ:

- Bề ngoài màu tím, ẩn chứa long khí, lăng nhiên cao quý, chẳng lẽ là loại ngọc vương giả? So sánh với Âm Dương Ngọc Trong Thạch lúc trước cái nào hơn?

Đinh Hạo cầm tinh thể màu tím là một loại ngọc trong thạch.

Trong tuyệt địa chiến trường bách thánh Đinh Hạo giết bốn mãnh thú tuyệt thế quái vật cự vượn ba đầu sáu tay, thanh giao lông trắng, quái vật đầu người mình cua, Ma Sát Bạch Vượn, siêu may mắn lấy được một khối Âm Dương Ngọc Trong Thạch. Đó là lần đầu tiên Đinh Hạo thấy ngọc trong thạch, lần đầu biết báu vật hiếm hoi này. Ngọc trong thạch có mười bảy loại, đều có tên riêng, là báu vật thiên địa hiếm thấy.

- Đây là Tử Hoàng ngọc trong thạch. Người nói đúng, nó thật là ngọc hoàng giả.

Kiểm Tổ cảm thán rằng:

- Tiểu tử nhà ngươi thật sự siêu may mắn, lúc trước nhờ rằng cộp lấy được Âm Dương Ngọc Trong Thạch đã là hiếm hoi. Không ngờ lần này ngươi không uổng công sức có được một trong bốn tuyệt phẩm tướng ngọc trong thạch, Tử Hoàng ngọc trong thạch.

Đinh Hạo cười hớn hở nói:

- Thì ra nó là một trong bốn tuyệt phẩm tướng ngọc trong thạch. Ha ha ha ha ha ha! Không tệ không tệ, lần này ta nên dung nó vào phần xương nào trong thân thể?

Đây đúng là cơ duyên lớn.

Lần trước Âm Dương Ngọc Trong Thạch bị Đinh Hạo dung nhập vào hai mươi cây xương sườn chỗ ngực, bởi vì hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đào Tổ cho rằng nội tạng con người là vị trí yếu ớt mà quan trọng nhất. Dung nhập Âm Dương Ngọc Trong Thạch vào xương sườn sẽ bảo vệ nội tạng hết sức có thể.

Đào Tổ nêu đề nghị:

- Tử Hoàng ngọc trong thạch là ngọc hoàng giả, cô đọng khí hoàng đạo chí tôn chí quý trong thiên địa như là rỗng. Thân thể con người sống lưng giống như rỗng, chính là nguồn lực lượng cơ thể, hai cái này hợp nhau nhất.

Đây là lựa chọn hoàn mỹ nên hiếm khi Kiểm Tổ không có tranh luận phản đối.

Đinh Hạo gật đầu, chấp nhận đề nghị của Đào Tổ.

Đinh Hạo dùng Vạn Cổ Thanh Thiên Bất Diệt Minh Đăng Ấn phong ấn Tử Hoàng ngọc trong thạch, sau đó nhờ lực lượng phun trào của linh khí rỗng màu tím chậm rãi nổi lên trên. Khoảng một canh giờ sau Đinh Hạo đã tới huyền tinh thạch to lớn lơ lửng.

Đinh Hạo chọn một chỗ đồi núi hôm bày trận pháp phòng ngự đơn giản quanh huyền tinh thạch to lớn, khoanh chân ngồi bên trong. Đinh Hạo há mồm nuốt Tử Hoàng ngọc trong thạch vào.

Loại vật báu thiên địa này cực kỳ quý giá, nếu truyền ra ngoài e rằng toàn Bắc vực sẽ điên cuồng, dấy lên gió tanh mưa máu. Tránh cho đêm dài lắm mộng, Đinh Hạo lập tức luyện hóa báu vật Tử Hoàng ngọc trong thạch vào người.

Khối tinh thể tím bị Đinh Hạo hút vào người, ban đầu cảm giác mát mẻ cực kỳ dễ chịu.

Giây sau thấy nóng rực, sức nóng khó tin bùng nổ từ tinh thể tím như Đinh Hạo nuốt cục than lửa vào.

725. Chương 726: Tử Hoàng Ngọc Trong Thạch.

Tinh thể tím thiêu đốt nóng rực dọc theo cổ họng Đinh Hạo lan tràn đến tứ chi.

Đinh Hạo rên rỉ, trán toát mồ hôi lạnh.

Lần trước Đinh Hạo dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch đã bị nó hành thừa sống thiếu chết, như chịu đủ khổ hình trong trần gian. Cái loại đau đớn như thần hồn nổ đó không phải người bình thường chịu được, hơn hẵn lăng trì xẻ từng miếng thịt.

Cho nên lần này Đinh Hạo đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Nhưng nỗi đau không người chịu được này khiến mặt Đinh Hạo vằn vẹo dữ tợn.

Mới nửa nén nhang người Đinh Hạo đã ướt đầm, mồ hôi tuôn như suối.

Đinh Hạo vận chuyển Thắng Tự Quyết, thần thức cường đại giữ chút lý trí không ngất xỉu. Đinh Hạo cắn răng vận chuyển huyền khí, thúc giục lực lượng nóng cháy như dung nham tụ tập hướng sống lưng.

Thần thức nội thị có luồng sáng tím đang từng chút một từ xương khu lan tràn lên cột sống.

Quá trình này càng đau khổ hơn.

Đinh Hạo cảm giác như con thuyền nhỏ trong bão tố cuồng phong biển cả, tùy thời bị lật tung. Kích động kịch liệt không ngừng nghỉ một giây kích thích thần kinh Đinh Hạo, như dao cùn cứa thịt, thần hồn bị xé ra chiền xào.

Bởi vì đau đớn kịch liệt, mắt Đinh Hạo không thấy gì, trong trạng thái nửa hôn mê thần niệm tối đen. Đinh Hạo chỉ có một chút lý trí máy móc thúc giục năng lượng Tử Hoàng ngọc trong thạch dung hợp với xương cột sống.

Thời gian dài đặc như đứng lại.

Đinh Hạo từng chút một gicụ huyền khí kích thích ánh sáng màu tím.

ngọc trong thạch là chí bảo tụ tập thiên địa tạo hóa linh tú nên được gọi là tạo hóa chi, là cụ thể hóa lực lượng pháp tắc, có áo nghĩa vô tận. Dung nhập ngọc trong thạch vào xương cốt có uy lực khó thể tưởng tượng, khắc ấn hình tượng pháp tắc lên xương mình.

Trên xương sống Đinh Hạo đang chậm rãi sinh ra từng hoa văn tím, giống như có một thanh đao vô hình xuyên qua máu thịt vẽ vờ trên xương cột sống.

Thế nhân rung động thực lực Đinh Hạo mạnh mẽ vô cùng nhưng không biết hấn trả giá, cố gắng bao nhiêu.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Không biết qua bao lâu, đau đớn khó tin dần rút đi.

Khi hoa văn màu tím cuối cùng hiện lên trên xương sống lưng Đinh Hạo, ánh sáng tím hoàn toàn dung hợp nguyên xương sống. Có hai mươi dấu ấn minh văn màu tím cổ kính như hoang cổ chớp lóe ánh sáng trên mỗi khớp xương, có lực lượng bí ẩn. Nguyên sống lưng Đinh Hạo biến thành màu tím, bao gồm tuy xương cũng lấp lánh như tinh thể tím.

Đinh Hạo chậm rãi mở to mắt.

Mắt Đinh Hạo đầy tơ máu đỏ rực.

Mắt đất bên cạnh Đinh Hạo động vũng nước, áo hần ướt sũng mồ hôi.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, cơ thể kêu răng rắc giòn vang. Đinh Hạo cảm giác khớp xương như máy có rỉ sét, đầu nặng chân nhẹ, các khớp rỉ sét, cần tốn nhiều sức lực mới hoạt động được.

Đinh Hạo duỗi eo.

- Grao! Grao grao!

Từng tiếng rỗng ngâm phát ra từ cơ thể Đinh Hạo.

Hơi nóng ẩm áp dâng lên trong cột sống Đinh Hạo, nguyên xương sống như biến thành con rồng tím tuôn ra lực lượng siêu cường đại.

Đinh Hạo nội thị thấy sống lưng thật sự biến thành con rồng to màu tím xuyên suốt thân thể, liên tục bùng phát lực lượng hủy diệt. Đinh Hạo chỉ nhẹ vươn vai đã có một cột khí bắn ra đánh nổ không khí.

Đinh Hạo cảm thấy trong cơ thể tràn ngập lực lượng vô cùng tận.

Đinh Hạo bước ra mỗi một bước có tiếng rỗng ngâm theo cùng.

Mỗi một động tác sẽ bùng phát lực lượng cường đại.

Thân thể nhúc nhích sẽ đánh nổ không khí xung quanh.

Khi Đinh Hạo dùng sức sẽ có ảo ảnh con thần long màu tím ẩn hiện sau lưng, như long thần chuyển thể.

Giống như lần trước, sau khi Đinh Hạo dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch thành công vì lực lượng cơ thể đột nhiên tăng vọt hẳn khó thể thích ứng ngay. Giờ dung hợp Tử Hoàng ngọc trong thạch cũng tương tự, như con nít điều khiển cơ thể người trưởng thành.

Mất nửa nén nhang Đinh Hạo mới thích ứng cảm giác lực lượng tăng vọt.

Đề nghị của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ là đúng, Tử Hoàng ngọc trong thạch thích hợp cột sống thân người, nó biến thành con rồng trong cơ thể. Nếu nói lúc trước Đinh Hạo có thể nâng lực lượng năm mươi ngàn cân thì bây giờ tăng lên tám mươi ngàn cân.

Trên xương sống ẩn hiện hoa văn thiên nhiên màu tím, có lực lượng bí ẩn gia cố không ngừng cải tạo thân thể Đinh Hạo.

Hóa long!

Xương sống hóa long!

Lực lượng cơ thể người được tiến hóa hoàn mỹ nhất.

Đinh Hạo đứng im tại chỗ, cột sống hơi cong khẽ run, hẳn cảm nhận năng lượng to lớn hoàn toàn mới.

- Bây giờ lực lượng cơ thể bằng công kích đỉnh sơ giai ngũ khiếu Vô Hoàng cảnh, xương sườn, xương sống ngay mặt nhận Vô Hoàng cảnh cảnh giới dưới tứ khiếu công kích cũng sẽ không vỡ. Hai phần xương này là vô cùng quan trọng trong cơ thể người, chúng nó tiến hóa nghĩa là lực phòng ngự của mình tăng nhiều, dù đối mặt tồn tại có thực lực mạnh hơn cũng có cơ hội lớn bỏ trốn.

Đinh Hạo gật gù, khá vừa lòng kết quả đó.

Toàn thân Đinh Hạo có ba trăm bốn mươi khúc xương, bây giờ bốn mươi khúc đã dung hợp Âm Dương Ngọc Trong Thạch. Tử Hoàng ngọc trong thạch, nếu có thể tìm được mười lăm loại tiểu thể giới dung hợp vào cơ thể thì Đinh Hạo sẽ bắt tử bắt diệt.

Nhưng loại cơ duyên đó rất hiếm có.

Đinh Hạo không có nắm chắc sẽ tụ tập đủ mười bảy loại ngọc trong thạch.

Đinh Hạo thích ứng lực lượng mới xong không vội vã rời đi mà hỏi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ về chữ ngục thần.

Đinh Hạo muốn ở tong mảnh đất yên tĩnh này một hơi cải tạo hết khôi lỗi thạch đầu nhân, sau đó xếp chúng vào hàng phòng ngự Văn Kiếm tông là hoàn thành lực lượng phòng ngự tông môn. Sau này Đinh Hạo có thể yên tâm rời khỏi Tuyết Châu đi Nam vực tìm muối muối Đinh Khả Nhi.

Đinh Hạo lấy một khôi lỗi thạch đầu nhân cảnh giới đỉnh Võ Vương cảnh ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Bắt đầu từ khôi lỗi thạch đầu nhân đơn giản nhất.

Bởi vì Đinh Hạo đã dung hợp lực lượng thần hồn quang nguyên vàng tương đương với đốt cháy thần hỏa nên sẽ không bị khôi lỗi thạch đầu nhân công kích. Khôi lỗi thạch đầu nhân như vật chết đứng im tại chỗ nên Đinh Hạo có thể quan sát chữ ngục thần ở ngực nó, nghe hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ giảng dạy tìm hiểu huyền bí của nó.

Chữ ngục thần trên khôi lỗi thạch đầu nhân cấp thấp chỉ là chữ ban đầu đơn giản.

Đinh Hạo mất một canh giờ mới hoàn toàn dung hội quán thông, sáng tỏ ý nghĩa chữ ngục thần.

Quả nhiên là áo nghĩa ký hiệu gần với chữ thần linh, cực kỳ khó hiểu.

Tiếp theo Đinh Hạo từ cơ sở hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ chỉ dạy thay đổi chút ít khiến khôi lỗi thạch đầu nhân nghe theo mình.

Quá trình hơi khó khăn.

Nửa ngày qua đi, dưới chân Đỉnh Hạo nằm một đồng đá vụn. Ba chữ ngụy thần cấp thấp thành vật hý sinh cho thực nghiệm thất bại, vì chữ ngụy thần trước ngực bị phá hư nên chúng mất đi linh tính biến thành đồng đá vụn.

Đỉnh Hạo lầm bầm:

- Hình như suy nghĩ sai rồi . . .

Đỉnh Hạo vắt óc suy nghĩ.

726. Chương 727: Gió Bão Nổi Lên.

Nguyên Tuyết Châu đẩy lên bão tố đáng sợ.

Vấn Kiếm tông mới trở thành tông môn số một Tuyết Châu rất nhanh bị Thanh Bình học viện liên hợp các đại tông môn tấn công, đây nên là tin tức rung động nhất. Loạn tượng hiện ra, lòng người Tuyết Châu rất bất an. Nhiều người vốn tưởng thời đại Thanh Bình học viện thống nhất nhân loại Tuyết Châu đã đến.

Sự thật là xu thế trong thời gian dài đích thực là thế.

Thanh Bình học viện với uy thế diệt Vấn Kiếm tông đánh đâu thắng đó trong Tuyết Châu, không một thế lực nhân loại nào đối kháng nổi với Thanh Bình học viện. Các tông môn lớn nhỏ không thể không khuất phục trước bá chủ Thanh Bình học viện.

Khi mọi thứ nghiêng hướng Thanh Bình học viện thì cục diện đảo điên vì mấy thanh niên xuất hiện.

Đầu tiên là tin đồn thiên tài Vấn Kiếm tông, đao cuồng kiếm si Đỉnh Hạo lộ mặt tại Kính hồ, một trận chiến nghiền nát Lục Phi Hùng, cao thủ số một nhân loại Tuyết Châu. Khi nhiều người tưởng đó là tin đồn nhảm thì có tin tức không thể tin truyền ra.

Cuộc chiến tại Thiên Âm cốc, thiếu niên tự xưng là đệ tử ký danh của Vấn Kiếm tông hai đao đánh bại Phương Tiêu An viện trưởng Thanh Bình học viện.

Sau đó có tin tức càng không thể tin nổi.

Đao cuồng kiếm si Đỉnh Hạo một người một kiếm hồi phục Vấn Kiếm tông.

Từng tin tức như thần lôi kinh thế nổ tung trong đầu các cao thủ võ đạo Tuyết Châu, da đầu tê dại.

Mọi người phản ứng khác nhau.

Thiếu sót duy nhất là khôi lỗi thạch đầu nhân không có ý thức riêng, cần nhờ vào thần thức võ giả điều khiển.

Nhưng đối với Vấn Kiếm tông không xem như là thiếu sót, bởi vì tông môn có nhiều cường giả thần thức hùng hồn, mỗi người sử dụng một khôi lỗi thạch đầu nhân vẫn đạt đến hiệu quả Đỉnh Hạo mong đợi, thậm chí linh hoạt hơn.

Từ mặt nào đó Đỉnh Hạo tương đương với biến đổi khôi lỗi thạch đầu nhân từ ban đầu là người thủ hộ tự động thành vũ khí.

Vật thí nghiệm thứ nhất thành công, tiếp theo công tác sửa chữa của Đỉnh Hạo vô cùng thuận lợi.

Trong không gian trữ vật của Đỉnh Hạo chứa khoảng hai mươi mấy khôi lỗi thạch đầu nhân, tính luôn mấy cái thực nghiệm thất bại và một con thành công thì chỉ còn mười mấy khôi lỗi thạch đầu nhân. Đỉnh Hạo mất nửa ngày thành công cải tạo mười lăm khôi lỗi thạch đầu nhân.

Còn lại bốn khôi lỗi thạch đầu nhân mạnh nhất.

Chúng nó là bốn tồn tại to lớn cảnh giới đỉnh Võ Hoàng cảnh lúc Ngụy Thần thành bị hủy diệt, phút cuối cùng Đỉnh Hạo sắp rời khỏi chiến trường bách thánh đã mềm lòng cứu chúng từ dung nham. Thân thể mỗi khôi lỗi thạch đầu nhân cao trăm thước, toàn thân trải hoa văn chữ ngũ thần như ẩn như hiện, có chút linh trí, là tồn tại siêu đáng sợ.

May mắn Đỉnh Hạo dung hợp thần hỏa được chúng nó thừa nhận, không công kích hấn.

Đỉnh Hạo cẩn thận lấy chúng ra khỏi không gian trữ vật đặt trên huyền tinh thạch to lớn.

Bốn quái thú chiến đấu to lớn, sức mạnh khủng khiếp kích thích thị giác rất lớn. Dù Đỉnh Hạo đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi lại đối diện chúng nó thì trong lòng vẫn nổi lên kính sợ.

Đây là khôi lỗi thạch đầu nhân minh văn đẳng cấp chiến đấu cao nhất trong Ngụy Thần thành.

Mỗi vị trí trên người chúng nó đều thiết kế theo nguyên lý thích hợp chiến đấu nhất, các loại gai ngược, khớp xương, năng lực phòng ngự không thể phá vỡ đạt đến cực hạn khôi lỗi thạch đầu nhân.

Đỉnh Hạo tự hỏi nếu hấn không có vũ khí cấm kỵ như thanh kiếm rỉ sét hay ma dao thì gặp bất cứ khôi lỗi thạch đầu nhân nào trong bốn con này phải co giò chạy trốn ngay, không đánh nổi.

Độc nhân to lớn của khôi lỗi thạch đầu nhân chớp lóe ánh sáng đỏ.

Thân hình to lớn của các khôi lỗi thạch đầu nhân phát ra dao động thần thức yếu ớt, đây chỉ có thể gọi là ý thức nguyên thủy nhất, như trẻ sơ sinh.

Đỉnh Hạo thử dùng thần thức giao lưu với các khôi lỗi thạch đầu nhân.

Đáng tiếc trừ có thể cảm nhận được một chút thiện ý ra Đỉnh Hạo không thể giao lưu sâu hơn, bởi vì các khôi lỗi thạch đầu nhân không thể phát ra ý thức đoạn ngắn hoàn chỉnh từ ba chữ trở lên.

Đỉnh Hạo đoán loại ý thức mơ hồ này không phải lúc người Ngụy Thần thành thị sáng tạo giao cho chúng nó.

Đó là qua năm tháng dài dặc, minh văn chữ ngũ thần trong ngoài người khôi lỗi thạch đầu nhân hấp thu năng lượng tinh hoa của thiên địa sinh ra biến đổi kỳ dị, tiến hóa thành ý thức cấp thấp miễn cưỡng phân biệt địch ta, hiểu gần lợi tránh hại. Loại ý thức cấp thấp này chưa thể gọi là trí tuệ.

Lần lượt quan sát kỹ, tìm hiểu đại khái, Đỉnh Hạo thử cải tạo bốn khôi lỗi thạch đầu nhân đỉnh Võ Hoàng cảnh.

Suy nghĩ giống như lúc trước.

Đỉnh Hạo vẫn chỉ hơi thay đổi minh văn chữ ngũ thần phân biệt địch ta của các khôi lỗi thạch đầu nhân, khắc lại trận pháp minh văn chữ hán mới trong người chúng khiến thần thức võ giả khống chế chúng nó chiến đấu.

Khiến Đinh Hạo vui mừng là vì các khối lồ thạch đầu nhân có ý thức sơ cấp nên quá trình cải tạo thuận lợi hơn khối lồ thạch đầu nhân đẳng cấp Võ Vương cảnh.

Nhưng rất nhanh Đinh Hạo nhận ra một vấn đề lúc trước hắn bỏ qua.

Vấn đề trí mạng.

- Nếu Vấn Kiếm tông buộc phải sử dụng khối lồ thạch đầu nhân đẳng cấp đỉnh Võ Vương cảnh thì nói lên đối phương cũng khoảng cảnh giới Võ Hoàng cảnh, tồn tại đó cực kỳ đáng sợ, quan sát sơ là sẽ phát hiện điểm yếu của khối lồ thạch đầu nhân ngay. Chỉ cần giết võ giả khổng chế khối lồ thạch đầu nhân là sẽ dễ dàng chiến thắng, dù sao võ giả khổng chế nó yếu ớt hơn nhiều.

Điểm yếu này cực kỳ trí mạng.

Nếu không thể giải quyết nó thì khối lồ thạch đầu nhân đẳng cấp đỉnh Võ Hoàng cảnh rất khó găm.

Đinh Hạo nói điểm yếu này cho hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nghe.

- Cái này . . . Đúng là vấn đề.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ đều ngây người, trong phút chốc không nghĩ ra được cách nào.

Đinh Hạo không thể không tạm dừng quá trình cải tạo, vắt óc suy nghĩ cách giải quyết.

huyền tĩnh thạch to lớn nổi hoàn toàn yên tĩnh.

Bốn khối lồ thạch đầu nhân to lớn đứng tại chỗ, một mắt lóe ánh đỏ. Hình như khối lồ thạch đầu nhân biết Đinh Hạo đang thăm chiêu, chúng cúi đầu nhìn hắn.

- Một khi võ giả khổng chế chúng nó bị giết hoặc thần thức bị ngấmr cách thì chúng sẽ mất đi uy lực nên có, thậm chí không chia địch ta giết chóc. Nên làm sao bảo vệ phần khổng chế chúng nó đây?

Đinh Hạo vắt óc suy tư.

Không gian tĩnh lặng.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ càng nghĩ càng bí lối, có thể tử căn bản cải tạo chữ ngục thần trên người khối lồ thạch đầu nhân, dù sao bây giờ chưa tế và giao cho bốn con khối lồ thạch đầu nhân là vô số chữ ngục thần, đó là nguồn gốc lực lượng của chúng, không thể tay đổi.

Giờ đây khối lồ thạch đầu nhân công kích với tất cả mọi người trừ dung hợp tế đàn thần hỏa ra, nếu mang ra ngoài bảo vệ Vấn Kiếm tông thì sợ là chưa kịp giết địch khối lồ thạch đầu nhân đã giết sạch người Vấn Kiếm tông.

Đạo Tổ đề nghị:

- Bỏ đi, Tiểu Đinh Tử. Có lẽ ngươi nên tạm thời gác lại ý tưởng, chờ ngày nào ngươi cường đại đến mức nắm giữ áo nghĩa thật sự của chữ ngục thần, viết chữ ngục thần như viết mình văn chữ hán mới hoàn toàn thay đổi bốn khối lồ thạch đầu nhân to này.

Đinh Hạo lắc đầu.

Đinh Hạo nhìn chăm hằm bốn vật khổng lồ khối lồ thạch đầu nhân, ngàn vạn ý tưởng lóe lên trong đầu. Đinh Hạo vắt óc suy tư, có luồng sáng chợt lóe trong óc. Đinh Hạo nhận ra điều gì, nhảy cẫng lên cào, đắc ý cười phá lên.

- Ta ngốc quá, ngốc quá, cách giải quyết đơn giản vậy mà không nghĩ ra. Ha ha ha ha ha ha! Đúng rồi, ta sẽ cải tạo chúng nó thành người máy! Ha ha ha ha ha ha! Đúng vậy, người máy chiến đấu lĩnh vực võ đạo, ha ha ha ha ha ha!

Suy nghĩ này khiến Đinh Hạo hưng phấn như điên.

729. Chương 730: Kinh Thiên Trụ (hạ).

Kiểm Tổ kinh ngạc hỏi:

- Người máy? Người máy là cái gì?

Đinh Hạo cố ý không nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Rất nhanh các ngươi sẽ biết.

Đinh Hạo cẩn thận nhìn khôỉ lồ thạch đầu nhân to thứ nhất từ trên xuống dưới, ánh mắt ngừng ở phần ngực. Đinh Hạo vòng quanh khôỉ lồ thạch đầu nhân nhìn nhìn ngó ngó, xác định cái gì, rút thanh kiếm rỉ sét ra. Đinh Hạo thở sâu một hơi, vận chuyển huyền khí, không chút do dự kích phát lực lượng chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét.

Đinh Hạo đâm ra một kiếm, có tiếng xoẹt nhẹ.

Đinh Hạo rạch một khe hở dài ba thước trên lưng khôỉ lồ thạch đầu nhân không có hoa văn chữ ngụy thần.

Làm xong Đinh Hạo trở về chỗ cũ, lực lượng toàn thân bị thanh kiếm rỉ sét hút hết sạch.

khôỉ lồ thạch đầu nhân đứng im tại chỗ không hề chống cự.

Bởi vì trong ý nghĩ của nó Đinh Hạo không phải kẻ thù, dù hắn có đập nát nó ra cũng không là kẻ thù.

Hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ đồng thanh kêu lên:

- Người . . . Người đang làm gì?

Hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ không hiểu Đinh Hạo làm cái gì, chém một khe hở trên người khôỉ lồ thạch đầu nhân hoàn mỹ, nhìn sao cũng giống như phá cửa.

Đinh Hạo mỉm cười bí hiểm.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân dưới đất, vận chuyển Thắng Tự Quyết, mỗi lỗ hổng chân lông hở ra điên cuồng hấp thu linh khí rồng màu tím đậm đặc từ huyền tinh thạch to lớn.

Trong hoàn cảnh thế này tốc độ hồi phục lực lượng của Đinh Hạo rất nhanh.

Qua một nén nhang sau Đinh Hạo hao hụt tu vi huyền khí cuối cùng đã hồi phục.

Đinh Hạo không chút do dự lại kích phát lực lượng chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét cắt một khe hở cực nhỏ trên lưng khôỉ lồ thạch đầu nhân.

Khôỉ lồ thạch đầu nhân dùng đá màu vàng cực kỳ cứng rắn trong Ngụy Thần thành thị đúc ra, Đinh Hạo buộc phải kích phát lực lượng chí tôn cấm kỵ của thanh kiếm rỉ sét mới cắt đứt nó được. Không thì dù là đỉnh Vô Hoàng cảnh cũng không thể cắt thứ cứng rắn đến biến thái còn có chữ ngụy thần gia cố.

Đinh Hạo lại khoanh chân ngồi lấy lại thực lực.

Cứ thế lặp lại.

Khi Đinh Hạo vùng kiếm thứ năm thì hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ hơi hiểu điều gì.

- Người muốn đào ra một gian phòng đá trong người khôỉ lồ thạch đầu nhân?

Đao Tổ kinh kêu:

- Không lẽ người muốn . . .

Giọng điệu Kiểm Tổ ngộ ra:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta cũng hiểu rồi. Tiểu Đinh Tử, người muốn đặt vô giả khổng chế nó vào thân thể khôỉ lồ thạch đầu nhân!

Đinh Hạo cười to.

Đinh Hạo đang xẻ người khôỉ lồ thạch đầu nhân tạo ra một gian phòng đá nhỏ giống khoang khổng chế.

Tiếp theo Đinh Hạo sẽ đặt các loại minh văn trận pháp không chế vào gian phòng đá đỏ.

Vậy là người không chế trực tiếp vào trong khối lõi thạch đầu nhân, hai hợp một. Thân hình cứng chắc của khối lõi thạch đầu nhân ngăn chặn mọi công kích cho người không chế, còn người điều khiển thì chỉ huy khối lõi thạch đầu nhân phân biệt địch ta, công kích và bảo vệ chính xác.

Linh cảm này đến từ máy móc phát đạt trong địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo.

Bỏ người vào khối lõi thạch đầu nhân, chưa có ai nêu ra suy nghĩ này trong Vô Tận đại lục.

Từ xưa đến nay cũng chưa từng xuất hiện khối lõi thạch đầu nhân.

Bởi vì bình thường các võ giả càng chú trọng tu luyện, tăng tiến thực lực cho bản thân, xem thân thể chính mình là vũ khí cường đại nhất. Đám minh văn sư thì chìm đắm trong hoa văn minh văn thâm ảo như biển sâu, ham thích thông qua minh văn thay đổi môi trường Vô Đồ cảnh rút ra năng lượng cường đại. Khối lõi thạch đầu nhân cơ quan quá phức tạp đa số bị sử dụng làm vật hy sinh hoặc phòng ngự.

Chỉ có thần linh mới chế tạo ra công cụ chiến đấu có trí tuệ nhất định.

Mắt hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ sáng ngời.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ thấy một khả năng phát triển mới cho khối lõi thạch đầu nhân.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ trầm ngâm nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thứ này thú vị đây.

Trong thời gian sống dài đặc hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ thấy rất nhiều điều, vì bác học nên rất nhiều thứ không khiến bọn họ hứng thú khiêu chiến. Tuy nhiên ý tưởng hôm nay của Đinh Hạo khiến hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ nổi hứng thú, nếu chế tạo ra công cụ chiến đấu như người máy Đinh Hạo nói thì chắc sẽ sáng tạo ra một lưu phái tu luyện mới.

Đinh Hạo không quan tâm hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ.

Đinh Hạo tiếp tục đào móc người khối lõi thạch đầu nhân to.

Đinh Hạo không ngừng sử dụng lực lượng cấm kỵ trong thanh kiếm rỉ sét, tốn một thời gian cuối cùng đào ra gian phòng đá khoảng mười thước vuông chính giữa đầu và thân khối lõi thạch đầu nhân.

Trong lúc làm việc Đinh Hạo nổi máu đùa dai, hấn làm các loại công cụ sinh hoạt như ghế đá, giường đá, bàn đá trong phòng đá, một đài điều khiển rồi mới khắc minh văn trận pháp trên vách tường.

“Thân vô thủy phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông!”

Đây là trận pháp minh văn chữ hán thứ nhất Đinh Hạo khắc.

Đinh Hạo thông qua mấy chục trận pháp minh văn chữ hán lớn nhỏ cuối cùng nói tiếp ý thức cấp thấp của khối lõi thạch đầu nhân với thần thức. Qua vài lần thử, ma sát, Đinh Hạo đã quen tay chỉ huy khối lõi thạch đầu nhân làm ra các loại động tác công kích, phòng ngự.

Thân hình khổng lồ của khối lõi thạch đầu nhân theo thần thức chỉ huy làm nhiều chiêu thức võ đạo, uy lực mạnh hơn công kích bình thường lúc trước nhiều.

Đinh Hạo lắp lại nham thạch lúc trước cắt ra, đóng lối vào khoang điều khiển.

Đinh Hạo lại khắc minh văn trận pháp truyền tống trên tảng đá, có thể truyền tống trong ngoài. Chỉ cần khởi động trận pháp là sẽ truyền tống người từ bên ngoài vào khoang điều khiển.

Thế này xem như bước đầu đại công cáo thành.

Tiếp theo là các công việc tỉ mỉ nhưng không vội, Đinh Hạo sẽ làm từ từ, lần đầu làm không thể nào hoàn mỹ được.

Đinh Hạo liên tục thử mấy lần, kích hoạt truyền tống trận đưa hấn vào khoang điều khiển, thông qua minh văn trận pháp ngoại thị tinh xảo, ở trong khoang điều khiển có thể quan sát mọi thứ bên ngoài. Đinh Hạo

dùng thần thức kết nối với ý thức cấp thấp của khôỉ lổ thạch đầu nhân là có thể khống chế các loại động tác chiến đấu, vô cùng hoàn mỹ.

- Muốn khống chế khôỉ lổ thạch đầu nhân đẳng cấp đỉnh Võ Hoàng cảnh như vậy cần có tu vi hoặc là thần thức huyền khí Đại Võ Tông cảnh. Chỉ có mấy chục người trong Vãn Kiếm tông làm được điều này.

Đinh Hạo không ngừng thí nghiệm xác nhận sức chiến đấu, các yêu cầu khống chế khôỉ lổ thạch đầu nhân, cuối cùng tìm hiểu kỹ càng.

Đinh Hạo ra khỏi khôỉ lổ thạch đầu nhân, hần nhìn vật khổng lồ trăm thước, lòng dâng lên cảm giác tự hào.

Dù là ai sáng tạo ra công cụ chiến đấu đẳng cấp đỉnh Võ Hoàng cảnh đều sẽ thấy thỏa mãn.

Đinh Hạo đặt tên cho khôỉ lổ thạch đầu nhân:

- Ha ha ha ha ha ha! Từ nay tên của người gọi là Kinh Thiên Trụ đi.

Đinh Hạo giao lưu ý thức đơn giản với khôỉ lổ thạch đầu nhân xong cuối cùng quyết định cái tên Kinh Thiên Trụ.

730. Chương 731: Sai Lầm Không Thể Sửa Đổi.

Cải tạo khôỉ lổ thạch đầu nhân tốn khá nhiều thời gian của Đinh Hạo, tính sơ từ khi hần vào địa huyết thâm uyên đến giờ đã qua hai ngày.

- Hay là một hơi cải tạo ba khôỉ lổ thạch đầu nhân khác luôn . . .

Đinh Hạo định bắt tay vào làm thì biến dị xảy ra.

Thế giới mặt đất bên ngoài truyền đến năng lượng rung động. Đinh Hạo biến sắc mặt, có người đang tấn công sơn môn Vãn Kiếm tông kích phát trận pháp phòng ngự hần bày ra. Thực lực người đến khá cao, hơn xa Lục Phi Hùng, Phương Tiều An.

- Không lẽ viện quân Liệt Thiên Kiếm Tông đã đến? Đúng là môn phái không biết sống chết là gì!

Khóe môi Đinh Hạo cong lên tàn nhẫn, mắt bắn ra sát khí. Đinh Hạo cất hết khôỉ lổ thạch đầu nhân vào không gian trữ vật, hần biến thành luồng sáng bay nhanh lên mặt đất.

* * *

Bên ngoài Vãn Kiếm sơn mạch.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chưởng ấn màu tím khủng bố rách phá hư không đập mạnh vào sơn môn Vãn Kiếm tông.

Chưởng ấn màu tím là thần thông của cảnh giới Võ Hoàng cảnh.

Một chưởng ấn xuống, khí lưu trong ngàn thước cuồng bạo, động đất, sắp bị chưởng ấn màu tím đập nát.

Khi chưởng ấn màu tím sắp đánh vào sơn môn Vãn Kiếm tông thì trong hư không bỗng xuất hiện hoa văn minh văn kỳ dị màu vàng như thần long gào thét uốn lượn, nháy mắt hợp thành một tường ánh sáng vàng ngăn cản chưởng ấn màu tím.

Hai bên va chạm.

Từng vòng sóng gợn tím vàng khuếch tán.

Cuối cùng chưởng ấn màu tím tan rã.

Tường ánh sáng vàng chỉ gợn sóng, không bị tổn hao gì, từ từ ẩn hình như chưa từng tồn tại.

Trên bầu trời phía xa, mấy chục bóng người mặc giáp da mình văn hoa lệ thấy tình hình đó biến sắc mặt.

Một nam nhân trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi mặt trắng không râu, khuôn mặt tam giác khê kều.

Nam nhân trung niên lạnh lùng cười:

- Thú vị, không ngờ trận pháp hộ sơn của môn phái nhỏ trong nơi hoang dã hẻo lánh như Tuyết Châu có uy lực thế này, ta đã xem thường nó. Thanh Huyền, người xác định Đinh Hạo ở bên trong?

Một thanh niên tuấn tú mặc áo tím gật đầu, nói:

- Lúc trước đệ tử đã hỏi thăm rõ ràng, Đinh Hạo là đệ tử Vãn Kiếm tông Tuyết Châu. Lúc trước có người Tuyết Châu chính mắt thấy Đinh Hạo trở về Vãn Kiếm tông, chắc chắn hẳn ở trong đó. Sự thúc, Đinh Hạo được đến vô số thần tài bảo được trong thần minh được phổ ở Ngự Thần thành thị, chắc chắn mang theo bên người. Chúng ta hãy mau hành động, chờ người siêu tông môn các châu khác đến thì chúng ta khó thể độc chiếm.

- Ha ha ha ha ha ha! Một tông môn man di nho nhỏ được nhiều báu vật như vậy mà không biết lượng sức, tự chuốc tai họa. Dù Đinh Hạo kỳ tài ngút trời, có thể địch lại Vô Hoàng cảnh thì sao?

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻ không râu lạnh lùng cười:

- Một mình Đinh Hạo một cây làm chẳng nên non, chẳng lẽ có thể ngăn cản Đại Vô Hoàng cảnh của Tử Linh tông ta sao?

Trong sơn môn Vãn Kiếm tông phía xa có mấy người bay lên, chớp mắt đi tới chỗ tường ánh sáng vàng từng xuất hiện.

Người dẫn đầu áo trắng như tuyết, nho nhã điển trai, lưng cong một cây trường kiếm sắc lạnh, chính là Quan Phi Độ.

Quan Phi Độ quát to:

- Là ai công kích đại trận hộ sơn của ta?

Thanh niên tuấn tú mặc áo tím Thanh Huyền bước tới một bước, vênh vao hét lên:

- Đinh Hạo ở đâu? Kêu Đinh Hạo ra đây nói chuyện!

Quan Phi Độ cảnh giác hỏi:

- Người là ai?

- Một con kiến nhỏ bé như ngươi cũng xứng biết tên chúng ta?

Thanh niên tuấn tú mặc áo tím Thanh Huyền không để mắt thanh niên áo trắng kia, gã liếc sơ nhìn ra thanh niên áo trắng chỉ có tu vi cảnh giới Đại Vô Tông cảnh, thực lực thấp đến đáng thương.

- Chỉ là mấy con kiến cần gì nhiều lời?

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻ không râu không có kiên nhẫn vỗ ra một chưởng.

Một chưởng này giống như thần linh giơ vuốt trong tầng mây, cực kỳ sắc bén, ẩn chứa uy nhiếp đặc biệt của cường giả Vô Hoàng cảnh dẫn đến mây bốn phương cuộn trào, sấm chớp âm âm. Thời tiết thiên địa thay đổi, sắp hủy diệt tất cả. Chưởng ẩn màu tím nhanh như chớp đánh vào mấy chục đệ tử Vãn Kiếm tông phái đối diện.

Thanh niên áo trắng Quan Phi Độ biến sắc mặt.

Công kích cảnh giới cơ này giống như thần nộ, Quan Phi Độ không thể ngăn cản.

Quan Phi Độ hét to một tiếng:

- Lùi!

Quan Phi Độ dẫn theo các đệ tử Vắn Kiếm tông rút lui.

Cùng lúc đó, tường ánh sáng vàng lần thứ hai hiện ra, hơi thở vô cùng cường đại dâng trào. Từng xiềng xích minh văn như thần long uốn lượn ngăn cản chướng ải màu tím, bảo vệ đệ tử Vắn Kiếm tông.

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻo không râu cười lạnh lại vỗ chưởng.

Uy thế chướng ải màu tím mới càng mạnh hơn, chướng to lớn màu tím thúc giục thời tiết thiên địa, dẫn dắt thủy triều.

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻo không râu muốn một chưởng đánh tan tường ánh sáng màu vàng, không thể mất thời gian nữa.

Chính lúc này . . .

Một luồng sáng vàng chợt lóe qua.

Trong ánh sáng vàng mờ hồ có bóng người phiêu dật tiêu sái, giống như thần tiên đánh ra một đấm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ diếc tai khí bạo, hai chướng ải màu tím to lớn trước sau bị quyền kinh xuyên qua, vỡ thành mấy mảnh tan biến trong không khí.

- Là ai dám xâm phạm sơn môn Vắn Kiếm tông ta?

Ánh sáng vàng dần tắt hiện ra thiếu niên tuần tú phong thần như ngọc, biểu tình uy nghiêm, mắt đầy sát ý. Thiếu niên khí chất cao quý từ trên nhìn xuống người, thiếu niên lạnh lùng liếc đám Tử Linh tông.

Thanh niên áo trắng Quan Phi Độ, đám đệ tử Vắn Kiếm tông thấy thiếu niên đó thì vui vẻ reo lên.

Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền nói nhỏ bên tai nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻo không râu:

- Hẳn chính là Đinh Hạo.

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻo không râu lộ biểu tình ngạc nhiên, thực lực của Đinh Hạo cao hơn gã dự đoán một chút nhưng chỉ là chút xíu, không thể lật ngược thế cờ.

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻo không râu lạnh lùng cười:

- Người chính là Đinh Hạo gặp vận may từ trên trời rơi xuống? Nghe nói người được nhiều thiên tài địa bảo trong chiến trường bách thánh?

Đinh Hạo nhú mày, hẳn đã hiểu ý đồ của đám người Tử Linh tông.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Đúng thì sao?

- Người thừa nhận thì tốt rồi.

Nam nhân trung niên mặt tam giác trắng trẻo không râu rất là kiêu căng nói:

- Bản tông là tông chủ của Tử Linh tông Hân Châu, Hàn Đông Lai. Cái gọi là thiên tài địa bảo, chỉ người có đức mới chiếm được. Tiểu tông đất hoang vắng như ngươi làm sao xứng có được trọng bảo trong chiến trường bách thánh? Hãy ngoan ngoãn giao đồ ra đây, hôm nay tha cho Vắn Kiếm tông của ngươi. Không thì . . . Ha ha, đừng trách bản tông độc ác vô tình!

- Nhảm nhí! Vô sỉ!

Quan Phi Độ áo trắng tức giận quát:

- Đinh sư thúc của ta vất vả cực khổ chín chết mười sống được thiên tài địa bảo được, người đòi là chúng ta phải chấp tay nhường cho? Người nghĩ người là thứ gì?

731. Chương 732: Nghiền Ép.

Hàn Đông Lai tông chủ Tử Linh tông thần nhiên nói:

- Thần tài bảo được chính là tài nguyên tu luyện quan trọng, vốn nên thuộc về đại tông môn, có như vậy mới bồi dưỡng ra võ giả cường đại nhất cho nhân tộc, bảo hộ chủng tộc sinh sản. Vấn Kiếm tông nhỏ nhỏ các người nơi chốn heo hút, chưa có văn minh, đều là một đám man dân. Tài nguyên tu luyện quan trọng như vậy nằm trong tay các người chính là lãng phí, phí của trời!

Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền cười nói:

- Đúng vậy. Như tông chủ đã nói, nếu các người biết điều thì hãy ngoan ngoãn nộp hết thần dược. Đinh Hạo, trong chiến trường bách thánh toàn là cường giả thể hệ trẻ nên người có thể độc bá một phương, nhưng hôm nay trưởng lão cường giả tông ta đều có mặt, nếu người còn chống cự là đi tìm chết!

Đinh Hạo nhìn mặt thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền, dăm chiêu nói:

- Ta hơi có ấn tượng với người, trên đường cổ tây du người bị yêu tộc truy sát, ta từng cứu người một mạng.

Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền lạnh lùng cười:

- Hừ! Chút ơn huệ nhỏ là có thể thu mua ta sao? Người quá ngây thơ!

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng là ơn huệ nhỏ, nếu người đã không cần thì trả lại cho ta đi.

Ánh sáng vàng chợt lóe.

Mắt mọi người hoa lên, Đinh Hạo lắc người mơ hồ một lúc rồi lại biến rõ ràng.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy tay Đinh Hạo xách một người áo tím như xách con chó.

Chính là thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền giây trước còn đứng bên đám người Tử Linh tông.

- Người . . . Thả ta ra, người muốn làm gì?

Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền ngây người sau đó tức giận vùng vẫy.

Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền không rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Mới rồi thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền cảm thấy cổ họng thít chặt, trước mắt hoa lên sau đó bị Đinh Hạo xách ra khỏi đám người Tử Linh tông.

Ngón tay thon dài trắng trẻo của Đinh Hạo bóp cổ thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền như lưỡi hái tử thần, huyền khí mạnh mẽ cảnh giới thất khiếu Vô Vương cảnh trong người gã hoàn toàn bị áp chế. Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền yếu ớt giãy dụa.

- Càn rỡ! Đinh Hạo, người làm cái gì? Mau thả Huyền nhi ra!

Đám người Hàn Đông Lai tông chủ Tử Linh tông giật nảy mình, bọn họ không biết Đinh Hạo làm cách nào bắt giữ thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền.

Đinh Hạo nhìn thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền, ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng nói:

- Nếu người cảm thấy cứu người một mạng là ơn huệ nhỏ thì hãy trả lại mạng của người cho ta đi, vậy thì giữa người và ta xóa bỏ tất cả.

Với cái thứ ăn cháo đá bát, lấy oán trả ơn này Đinh Hạo giết một vạn lần cũng không thấy ngượng tay.

Đầu óc thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền trống rỗng van xin:

- Không không không, ta nói sai rồi, ta sai rồi . . .

Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền chứng kiến thấy Đinh Hạo máu lạnh vô tình giết bốn phương trong chiến trường bách thánh, thấy núi thây biển máu chảy dưới chân hắn. Thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền biết rõ Đinh Hạo là người sát phạt quyết đoán, độc ác với kẻ thù. Giờ phút này, thanh niên tuần tú mặc áo tím Thanh Huyền rơi vào tay Đinh Hạo, gã nhớ lại hình ảnh quá khứ bắt đầu thấy hối hận, gã không nên chọc vào sát thần này.

- A! Sai? Tiếc rằng không thể sửa đổi sai lầm này.

Lúc trước Đinh Hạo đối chiến với Hàn Đông Lai tông chủ Tử Linh tông, hắn đánh bằng nắm đấm là vì muốn nương tựa vào lực lượng của gã hòa tan năng lượng Tử Hoàng ngọc trong thạch trong cơ thể. Nhưng rất nhanh Đinh Hạo phát hiện hiệu quả rất nhỏ, thực lực của Hàn Đông Lai tông chủ Tử Linh tông chưa đủ kích thích hắn hưng phấn lên.

- Chắc không chỉ có đám người Hàn Đông Lai tông môn châu ngoài có ác ý, những đệ tử trong chiến trường bách thánh trở về thế giới hiện thực sẽ báo cáo các kinh nghiệm nguy hiểm trải qua. Khi vài tông môn biết mình có thu hoạch lớn trong chiến trường bách thánh thì sẽ nổi lòng tham . . .

Đinh Hạo nhận ra vấn đề.

Vậy là Vấn Kiếm tông chưa hết nguy hiểm.

Nếu có quá nhiều cao thủ đại tông môn đến, một mình Đinh Hạo một cây làm chẳng nên non.

Đinh Hạo dẫn đo:

- Phải tính toán thật kỹ.

Đinh Hạo chỉnh lý suy nghĩ, có kế hoạch.

* * *

Buổi trưa, Đinh Hạo lại bị Quan Phi Độ, Vương Tuyết Phong xấu xa chặn đường báo cáo tiến triển tu sửa tông môn, liệt kê nhiều chuyện lớn nhỏ cần hắn quyết định.

Đinh Hạo nhúc nhích nói:

- À, mấy chuyện này không hỏi ta được không?

- Không hỏi người thì hỏi ai?

Vết thương trên người Vương Tuyết Phong xấu xa đã lành lặn hết, đứt tay, đứt chân, một mặt đều mọc lại.

Wương Tuyết Phong xấu xa cười tủm tỉm nói:

- Mọi người đều xem người là chủ môn đời tiếp theo, bây giờ chớ thiếu một nghi thức.

Wương Tuyết Phong xấu xa là sư huynh của Đinh Hạo, nay toàn Vấn Kiếm tông chỉ có một mình gã còn dám ăn nói kiêu đó với hắn.

Đinh Hạo nghe thế thì lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Hôm nay nhắc đến chuyện này vừa lúc nói trước cho các người biết, ta không thể ngồi chức chủ môn.

Đinh Hạo tuyên bố làm đám người Vương Tuyết Phong xấu xa, Quan Phi Độ giật nảy mình.

Wương Tuyết Phong xấu xa sốt ruột nói:

- Nay, không lẽ tiểu tử nhà ngươi muốn làm phải chức quỳ mãi?

Quan Phi Độ và đám người Lãnh Nhất Toàn khuyên nhủ:

- Đúng vậy. Đinh sư thúc, nay tông môn mới ổn định đại thế, chỉ có sư thúc mới xoa dịu lòng người. Tin tưởng chức môn Lý Kiếm Ý, Thanh Sam sư thúc cũng hy vọng do sư thúc kế thừa vị trí tông chủ.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Ta không thể kế nhiệm chức chủ môn là có nguyên nhân, khi đó các người sẽ hiểu.

Wương Tuyết Phong xấu xa thấy Đinh Hạo đã kiên quyết vội hét lên:

- Nhưng nếu tiểu tử nhà ngươi không làm chủ môn thì còn ai xứng ngồi trên ghế này?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Vương sư huynh có công lớn cho tông môn, Phi Độ sư đệ diệt tư chế siêu tuyệt, kiếm pháp siêu quần. Tiểu tử Nhậm Tiêu Dao vận đạo nghịch thiên, thực lực trải qua rèn luyện, kỳ duyên trong chiến trường bách thánh

đã là cường giả Tuyết Châu. Huống chi có con trai độc nhất của chưởng môn Lý Kiếm Ý, Lý Lan thiên phú kinh người, tiềm lực vô hạn, cũng là thiên tài đã qua thử thách trong chiến trường bách thánh, sau này sẽ đặt chân vào lĩnh vực thánh giả.

Đinh Hạo đếm tên từng người, cười nói:

- Các người dù là thân phận tư lịch hay thực lực đều có tư cách thành chưởng môn mới.

Đinh Hạo không nói sai.

Lúc trước đệ tử nào sống sót trở về từ chiến trường bách thánh tất nhiên là nhân tuyển chưởng môn đời tiếp theo của Vãn Kiếm tông.

Lần này thì khác, uy vọng của Đinh Hạo trong Vãn Kiếm tông quá cao, vượt qua tổ sư khai phái.

Nếu Đinh Hạo không làm chưởng môn thì sợ là các đệ tử sẽ có ý kiến.

Đám người Vương Tuyết Phong xấu xa còn muốn khuyên nhưng bị Đinh Hạo cười cắt ngang, đổi đề tài:

- Mấy ngày nay có tin tức của đám Lâm Tín, Lý Tàn Dương không?

Quan Phi Độ khẽ thở dài:

- Chúng ta luôn phái người hỏi thăm nhưng tiếc rằng chưa có tin tức gì.

Đinh Hạo ừ một tiếng, hơi thất vọng.

Bây giờ chưa biết đám người Lâm Tín, Lý Tàn Dương sống chết như thế nào, không biết có sống sót ra khỏi chiến trường bách thánh không? Hy vọng bọn họ chỉ bị truyền tống đến chỗ cách xa Tuyết Châu nên chưa kịp quay về.

734. Chương 735: Không Muốn Làm Chưởng Môn (hạ).

Đinh Hạo ngừng một lúc, lại nói:

- Phải rồi, ý quan trọng của chưởng môn Lý Kiếm Ý xây dựng sao rồi? Còn mộ của Thanh Sam sư tôn, chắc đã chuẩn bị xong rồi?

Lãnh Nhất Toàn gật đầu, nói:

- Hồi bẩm sư thúc, chuyện này do ta phụ trách, đã chuẩn bị xong tất cả. Đã lên danh sách các đệ tử chết trận vì tông môn, hài cốt đa số người đều tìm về, chỉ có số ít là . . . Bọn họ sẽ được chôn trong mộ viên anh liệt các đời tông môn.

Đinh Hạo thở dài, gật đầu, nói:

- Thế sự vô thường, ănm thảng vô tình, anh hùng nhi nữ lệ, hồng nhan máu thiên kiều, võ giả chết trận, kiếm sĩ chết vì kiếm đã xem như oanh liệt. Vãn Kiếm tông không thể nào quên những vong hồn thiết huyết này. Lãnh Nhất Toàn, người sai người đưa danh sách cho ta, ta muốn tự mình dựng một thần bia trong mộ viên anh liệt, khắc tên các đệ tử. Dựng bia chép sử vì bọn họ!

Hốc mắt Lãnh Nhất Toàn đỏ ửng ừ một tiếng.

Trong phút chốc không khí nặng nề.

- Đặt thời gian vào bốn ngày sau đi, chúng ta cùng đi mộ viên anh liệt đưa tiễn những anh liệt tông môn.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Vừa lúc những môn chủ tiểu tông môn tham gia tấn công sơn môn ta nên đến chịu tội xin lỗi.

Mọi người đồng ý.

- Chờ chôn xong anh liệt tông môn, bọn họ yên nghỉ rồi chúng ta bắt đầu báo thù.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Thanh Bình học viện, Tinh Vãn tông, Lôi Âm phái, ta muốn bọn họ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này! Còn có yêu tộc, bất cứ yêu tộc nào xuất hiện trong phạm vi Vãn Kiếm sơn mạch trăm dặm trong quá trình huyết chiến hôm đó đều giết sạch hết, không chừa một tên!

Nói đến báo thù là mọi người sôi sục máu nóng.

Đã qua sáu ngày từ khi Đinh Hạo giết các cường giả Liệt Thiên Kiếm Tông.

Trong sáu ngày này mỗi người không ngủ không nghỉ chuẩn bị cho việc báo thù, đa số kiến trúc trong tông môn đã xây dựng lại xong. Các đệ tử bị thương đều lành lặn, chỉ chờ chôn anh hùng chết vì tông môn là cuộc báo thù nóng cháy lửa địa ngục sẽ vén màn che.

Mỗi đệ tử Vãn Kiếm tông thề sẽ cho những anh hùng ngủ say dưới lòng đất nhìn thấy ngày đó.

Đinh Hạo sắp xếp hàng loạt sự việc khác, đám người tán đi.

Cuối cùng Vương Tuyết Phong xấu xa còn muốn khuyên Đinh Hạo đổi ý, kế nhiệm chức trưởng môn nhưng bị hắt cười từ chối khé.

Vương Tuyết Phong xấu xa thở dài bất đắc dĩ.

Vương Tuyết Phong xấu xa biết một khi Đinh Hạo quyết định sự việc thì rất khó thay đổi.

- À phải rồi, cho người một thứ này, hãy tìm chỗ không người thử điều khiển nó xem, rất thú vị.

Đinh Hạo lấy một trử vật giới chỉ đặt vào tay Vương Tuyết Phong xấu xa, nói nhỏ vào tai gã.

Vương Tuyết Phong xấu xa há hốc mồm, biểu tình rung động.

* * *

Giải quyết xong việc vặt, Đinh Hạo bớt chút thời gian đi gặp Kỷ Anh Khi.

Mấy ngày nay cô bé ở lại Vãn Kiếm tông tăng kiến thức, nhiều thứ rất mới mẻ với nàng.

Cộng với có đám người Thiên Âm cốc Doãn Túy Hoa làm bạn, Kỷ Anh Khi sống vui vẻ vô cùng.

Kỷ Anh Khi đặc biệt hợp ý với Doãn Túy Hoa.

Doãn Túy Hoa trưởng môn Thiên Âm cốc tung hoành giang hồ, thấy nhiều biết rộng, kiến thức uyên bác, thông minh trí tuệ, là nữ trí giả kinh nghiệm phong phú. Kỷ Anh Khi học được rất nhiều điều lúc trước nàng không biết từ Doãn Túy Hoa.

Doãn Túy Hoa hỏi thăm Kỷ Anh Khi biết những chuyện Đinh Hạo trải qua trong chiến trường bách thánh.

Các sự tích gần như thần thoại chiến trường khiến Doãn Túy Hoa liên tục giật mình, càng đặt quyết tâm Thiên Âm cốc muốn truyền thừa đời đời phải ôm chặt Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo ăn cơm trưa với đám người Kỷ Anh Khi, Doãn Túy Hoa xong rồi đi.

Đinh Hạo đi tới thần thảo đường, tìm gặp Tây Môn Thiên Tuyết đang bận rộn.

Đường chủ cũ của thần thảo đường chết trận, rất nhiều tông lão cũng trận chiến ấy. Bởi vậy trừ Đinh Hạo ra, Tây Môn Thiên Tuyết là đan dược sư ưu tú nhất tông môn hiện nay. Tây Môn Thiên Tuyết mới lành vết thương đã bận rộn như con quay, bây giờ nguyên thần thảo đường dựa vào một mình nàng chống. Tương lai chắc chắn Tây Môn Thiên Tuyết làm đường chủ thần thảo đường.

Đinh Hạo đau lòng nữ nhân kiên cường này:

- Tây Môn giáo sư mới lành bệnh, thân thể còn yếu, hãy chú ý nghỉ ngơi, đừng sốt ruột trong phút chốc.

Tây Môn Thiên Tuyết lắc đầu không đáp, vẫn loay hoay.

Đình Hạo bắt mạch cho Tây Môn Thiên Tuyết, thấy cơ thể nàng đã khỏe mạnh không có di chứng gì đành chiều ý nàng.

Đình Hạo biết Tây Môn Thiên Tuyết có cảm tình với Vãn Kiếm tông sâu hơn hẳn rất nhiều.

* * *

Đình Hạo rời khỏi thần thảo đường, hắn đi dạo khắp tông môn. Đình Hạo thấy mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt ăn no huyền tinh thạch đang nằm phơi nắng trên ngọn cây to. Đình Hạo túm đầu mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt hóa thành luồng sáng trở về huyền tinh thạch to lớn bên dưới địa huyết thâm uyên hơn hai ngàn thước sau núi Vãn Kiếm tông.

- Meo meo, đây là món quà người tặng eo sao? Rất cảm ơn, ngon miệng quá!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt thấy huyền tinh thạch to quá cỡ thợ mộc thì mắt sáng rỡ, xông lên cắn.

- Meo, nhin không nổi, ta muốn biến thân ăn nói!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt reo lên, cái đầu biến to cỡ mấy chục thước, há mồm máu định cắn.

- Ăn hàng, mau ngậm miệng lại!

Mặt Đình Hạo sa sầm vội túm cổ mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt nặn mèo chỉ biết ăn trở về kích cỡ mèo con, cốc đầu nó.

Đình Hạo tức giận nói:

- Khối huyền tinh thạch to này còn có tác dụng, không thể ăn. Doremon, mau lấy khối lõi thạch đầu nhân trong không gian của người ra đây!

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt giương nanh múa vuốt, giãy dụa một lúc sau cuối cùng ngoan ngoãn.

Mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt vừa lấy ra mấy trăm khối lõi thạch đầu nhân đẳng cấp khác nhau cất trong không gian to trên bụng mình vừa oná hận nguyên rửa:

- Người mới là doremon, cả nhà người là doremon! Meo, nói rồi, không được cốc đầu ta!

- Ha ha ha ha ha ha! Được rồi, hết chuyện của người, tiếp tục phơi nắng đi.

Đình Hạo thấy toàn bộ khối lõi thạch đầu nhân đều lấy ra hết liền nắm đuôi mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt vấy một cái, lực lượng đẳng cấp Võ Hoàng cảnh ném mèo mập bay ra địa huyết thâm uyên.

- Meo meo, Đình Hạo, đồ xấu xa! Hai chúng ta nghỉ chơi!

Tiếng hét thê thảm của mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt từ phía trên truyền đến, càng lúc càng xa.

Đình Hạo mặc kệ mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt.

Đình Hạo phải tiếp tục cải tạo các khối lõi thạch đầu nhân, để mèo mập ác quỷ Tà Nguyệt không đáng tin ở lại đây chỉ hổng chuyện.

Đình Hạo bày vài trận pháp trên huyền tinh thạch to lớn, hắn bắt tay vào công tác phức tạp.

Thời gian chậm rãi trôi.

Không biết bao lâu sau, bên ngoài lại truyền đến dao động trận pháp phòng ngự sơn môn bị công kích.

Đình Hạo ngừng công tác, ngẩng đầu lên nhìn. Ba khối lõi thạch đầu nhân to khác đã hoàn toàn được cải tạo xong, một trăm lẻ tám khối lõi thạch đầu nhân đẳng cấp Võ Vương cảnh, sơ giai Võ Hoàng cảnh đang cải tạo giữa chừng, tốc độ thế này coi như siêu nhanh.

735. Chương 736: Lại Đến Khiêu Khích.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Thực sự có người không biết chết sống lại đến chịu chết.

Đinh Hạo biến thành luồng sáng bay lên khỏi địa huyết thâm uyên.

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Thái thượng trưởng lão Thiên Minh tông ta giá đạo, Đinh Hạo còn không mau lăn ra đây?

- Trong chiến trường bách thánh người có thể xưng vương xưng bá nhưng trong thế giới này người còn quá non nớt. Nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn nộp hết báu vật người có được trong chiến trường bách thánh cho chúng ta, không thì toàn Vãn Kiếm tông chó gà không tha!

Hướng tây nam sơn môn Vãn Kiếm tông, có mấy chục người đứng trên bầu trời.

Người dẫn đầu là một lão nhân râu tóc bạc trắng, mũi ưng cao ngất, trường bào đen. Lão nhân như đóm mực lơ lửng giữa không trung, phát ra khí thể siêu cường đại bao phủ khắp sơn môn Vãn Kiếm tông. Ánh sáng đen điên cuồng vỗ vào sơn môn Vãn Kiếm tông như sóng dữ nhưng bị tường ánh sáng màu vàng tạm chặn lại.

Một thanh niên đứng bên cạnh lão nhân mũi ưng lớn tiếng gào rống.

Thật lâu sau không thấy trong Vãn Kiếm tông có ai đi ra đáp lời, lão nhân mũi ưng mất kiên nhẫn nói:

- Nếu còn không ra thì lão phu sẽ tự mình xuống tay. Ba mươi năm nay lão phu chưa ra tay, vừa ra tay chính là sinh linh diệt tuyệt. Đinh Hạo, lão phu nghĩ tình người là thiên tài, hãy ngoan ngoãn . . .

Lão nhân mũi ưng có thân phận như thế nào? Lão giảng xuống tiểu tông môn quê mùa hẻo lánh này thế mà dám con kiến không đi ra quỳ nghênh đón còn dám kênh kiệu như thế, thật là đáng chết.

Lão nhân mũi ưng mới dứt lời thì . . .

- Sinh linh diệt tuyệt cái đầu người!

Một bóng người bao phủ trong ánh sáng vàng bỗng bay ra từ tường ánh sáng vàng, tay cầm thanh kiếm rỉ sét chém ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng đáng sợ khủng bố khó tả chợt lóe.

Lão nhân mũi ưng chưa kịp phản ứng thì bùm một tiếng nổ nát bấy. Mấy chục cao thủ Thiên Minh tông sau lưng lão nhân mũi ưng bị trúng miểng, cũng nổ tung.

Chớp mắt giết chết.

Chỉ có thanh niên lúc đầu lớn giọng la lối là may mắn sống sót, gã sợ ngây người.

Thái thượng trưởng lão có tu vi cảnh giới đỉnh Võ Hoàng cảnh, là cao thủ số một Thiên Minh tông. Mấy chục cường giả cảnh giới Võ Hoàng cảnh đứng sau lưng lão nhân mũi ưng, trận thế cực kỳ cường đại đủ để san bằng toàn Tuyệt Châu nhưng bị giết chỉ trong một kiếm?

Là Đinh Hạo!

Thanh niên nhận ra người rút kiếm chính là đao cuồng kiếm sư Đinh Hạo.

Thanh niên cũng là người sống sót ra khỏi chiến trường bách thánh, từng đi đường cổ tây du nên biết Đinh Hạo thu hoạch phong phú trong thần minh được phổ. Thanh niên vừa trở về Thiên Minh tông liền báo cáo lên tông môn, điều tra xong khẳng định Vãn Kiếm tông của Tuyệt Châu chỉ là một tiểu tông môn như cọng lông trâu thế là nổi lòng tham muốn cướp thần được.

Không ngờ . . .

Đinh Hạo nhìn Đinh Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét đứng phía đối diện, gã ngây như phỗng.

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng lạnh liếc thanh niên.

- A!

Thanh niên bị Đinh Hạo trừng, cảm thấy người lạnh lẽo như bị sét đánh trúng, đầu óc trống rỗng, trước mắt tối sầm. Thanh niên sợ hãi xui, rớt xuống đất.

Bùm!

Thiên tài Thiên Minh tông cảnh giới lục khiêu Võ Vương cảnh té chết.

Đinh Hạo ngây người:

- A?

Đinh Hạo không ngờ thanh niên nhất gan như vậy. Đinh Hạo chậm rãi cất thanh kiếm rỉ sét, mới rồi hắn thúc giục lực lượng chí tôn hút hết huyền khí trong người, hắn lấy một viên Hồi Huyền Đan ra nuốt vào hồi phục chút huyền khí. Đinh Hạo xoay người hóa thành luồng sáng biến mất hướng địa huyết thâm uyên.

Sơn môn rất cuộc bình tĩnh trở lại.

Nửa nén nhang sau.

Phía chân trời có bốn, năm đoàn sáng nhanh như chớp bay hướng sơn môn Vãn Kiếm tông, chớp mắt đã đến nơi.

- Có chuyện gì? Chỗ này còn sót lại hơi thở chiến đấu cường đại, không lẽ chúng ta đến chậm, bảo dực đã bị người cướp đi?

Một đoàn sáng ngừng giữa không trung, bên trong có mấy chục người cùng mặc mũ giáp bạc, khí thế kinh người.

Bọn họ đứng trên tấm thuẫn màu bạc to lớn lơ lửng giữa không trung.

- Như thế nào? Ngân Giáp tông cũng có hứng thú với bảo dực của Đinh Hạo?

Lại một thanh âm phát ra từ đoàn sáng màu đỏ, một dải lụa đỏ như áng mây đỏ tung bay. Mấy chục nữ

h?€M? :B^a EBK h?B M +O æ¢B G¬B •K hU ç M o'M EB K i¬M; iU KbM? iKM; MB KX
T?¢M •K +?2 i`ìB- T?"i [m M; T?' +?B m- bB m ç° pQM; HBM?X

*€+ +?QÎM; K¬M h`ªK L?"i i?"M?- o¬ LB K T?€B- h?B M •K +®+ ç m tm'i ?B M i`
i¬M; i¬M i`¼M; ç€K M; QÌB Gw EB K v- E?Q h? M? a KX æQÆM; M?B M +kM; #ÎB
L?"i i?"M?- o¬ LB K T?€B- h?B M •K +®+ #B i bS+ +?B M ç'm i?"i bU +O o'M EB
p T?2 o'M EB K i¬M;X

J'v ç iY h`ªK L?"i i?"M?- o¬ LB K T?€B- h?B M •K +®+ +?¼M çB p Q +?B M i`QÌM
E?mvM? h?"M?- hB m "² h€i G h?QM? h?B M- .B m •K +?Q +| iBM iS+- F?¬M; #B
.QÈB M9B #¶M; p M; K°i iB M; +?m¬M;X

.QÈB bÆM K¬M o'M EB K i¬M; tm'i ?B M M,K #|M; M;QÌB- K†+ €Q ; B- çB KQÌB #
H M i` M bÆM K¬M o'M EB K i¬M;X "¼M ?¼ F?¬M; /€K H'v ?mv M +¬M; ?°i? - çB
+?ªv K€m `€+? / - i`€M bQM; H M +?ªv K€mX

æ•v H" +€+ +?QÎM; K¬M o¬ *U+ i¬M;- h?B i EB K K¬M i? K ;B p•v +¬M; o'M EB
K M? H M? æBM? >¢Q ` ?¬K ç|- ç M o'M EB K i¬M; tBM i°BX

@ L;QÆB +ÁM /€K iÈB5

J°i ç iY o'M EB K i¬M; K†+ €Q i M; F?¬M; M?"M çQÊ+ H Q [m ç¢T M;½ +?QÎM; K-
;|+X

>¬K ç| +?QM? H" i M M"v ;B i +? i bQ ?mvM? +O ;½ +kM; H" + + `m°i i`QM; +?B

J°i ç iY o'M EB K i¬M; F?€+ ;¬K H M,

@ æ² [m€B i?9 i v /QM? ç¬v K€m +O ç iY i¬M; i 5

h` M çQÌM; çB `i M?B m ç iY o'M EB K i¬M; M?bM K'v M;QÌB M"v ?"M M;?B M `;
?¼ ` M?QM; +m®B +MM; +® MûMX L?[M; M;QÌB M"v i v F?¬M; ç M- tBM i°BX S?
çQÌM; K½B ç M i`QÊ+ K² M?[M; ç iY i¬M; K¬M +? i i`"M- /"T ç¬m i¢ i°BX

J°i çQÌM; +?YB `O +,K ?"MX

E?B ç€K M;QÌB #Á ç M i`QÊ+ K°pB M M?HB i o'M EB K i¬M; i?b ç¬m ;®B HÁB tQ
b¼- b m HQM; ç H¢B p i K€m /`BX

"¼M ?¼ F?¬M; /€K ç€M? i`ª- [m€i?ŠM; i`QÊ+ i'K #B ç€K"m p" M; M?¢iX

h`W +€+ ç¢B i¬M; i`QM; ç¢B K¬M T?€B ` - ?¬K ç| +| KQÌB iB m i¬M; K¬M i? K ;B
i`QM; ç| ? B +QÌM; ;Bª oä >Q" M; +ªM? +O Zm, oQÆM; i¬M; i¬M; K¬M #` æBM? >¢
+?B M i?¬MX L v +ÁM H¢B i€K i¬M; K¬M- #•v ;Bì +?d +| b€m +?QÎM; K¬M ç M tBM
K v K„MX

æBM? >¢Q K†+ ç² i M; K"m i`„M;X

æBM? >¢Q +QÌB H¢M? #,M;- ?„M +ªK SM; p` i`Q ? B +?QÎM; K¬M i¬M; K¬M F?¬M;
F?m pU+ h? M? "bM? ?¼+ pB MX

h`QM; F?QªM? F?„+ M"v HÁM; æBM? >¢Q ç½ [mv i ç`M? p" M K M? +O ? B i¬M; K

æBM? >¢Q +9B ç¬m M?bM b€m +?QÎM; K¬M [m€`¢T- `i Km®M K°i FB K +?ûK +? i
K€m K2 #¬v M?¬v i?b +m®B +MM; M;¬M M;WX

h`QM; i? ;BÈB i" M F?®+ M"v +| M?B m M;QÌB i?•M #'i /Q F,- +| K°i Qi i¬M; K¬M i`
h? M? "bM? ?¼+ pB M #„i ûT- #'i ç„+ /oX J'v M;"v M v æBM? >¢Q T?€B M;QÌB çB
K¬M ?¬K M v tm'i ?B M i¢B ç•v +Æ #ªM #` #m°+ +¬M; FQ+? o'M EB K i¬M;X

*m®B +MM; æBM? >¢Q F?¬M; ?mÆ ç QX

@ o" M K M? +O #¼M ?¼ ?½v ç Gw G M [mv i ç`M? çBX

L?QM; F?¬M; ?B m b Q ?¬K M v Gw G M F?¬M; tm'i ?B MX
h`QM; ?Q`M +^aM? [m M i`¼M; M?Q p"v- T?K Kšm `m°i +?¬M tm®M; K²- Gw G M F?
E?¬M; H) t^av ` +?mv M ;b\

dj3X *?QÆM; djN, Gw G M Gw G M5

æBM? >¢Q b®i `m°i ç M; ç`M? çB ibK Gw G M i?b b m HQM; ?„M p M; iB M; ?9i M
t^av ` +?mv M ;b ``i F?¡ iBMX

æBM? >¢Q ;B"i KbM? tQ v M; Q`B H¢B- ?„M +kM; M; •v M; ~MX

.QÈB €M? Kti i`B K`m p`M; - K°i M[ M?•M €Q i`„M; M?Q imv i +?“K `½B `) ç€K ç¬M

æ¡ H`i?B m M[ i?•M ?bM? K<sup>a</sup>M? K B- / i?`i M?Q imv i- Kti K`v M?Q i` M?- M; k [F?¬M; i€ p i- ç T M?m K€ #9i KU+ F?¡ ?bM? /mM; X æ†+ #B i H` K`v HB m +QM; + /`m ç`M; tBM? ç T ç M+U+ ç°X •Q i`„M; iBM? F?B i- i` M; M?½ + Q [mw F?¬M; ,M M? # v- iU M?Q imv i F?¬M; M?B K ?¢i #KB +?“K `½B /B +?mv MX

hBK æBM? >¢Q ç"TM? M?X

E?¬M; T?^aB pb F?m¬M Kti ç T imv i i`¬M +O i?B m M[X

"B pb i?B m M[€Q i`„M; M?Q imv i +¡ F?m¬M Kti [m€ ;B®M; K°i M; Q`BX

:B®M; M?Q Gw G MX

@ E?¬M; H) X X X

J¬B æBM? >¢Q F?¬ F?®+X

æBM? >¢Q M; ?o ` K°i F?^a M, M; X

L; ?B p'M Hm¬M ç¼M; i`QM; HÁM; æBM? >¢Q +?ÈT K„i çQÊ+ ;B^aB ç€TX

L[M?•M €Q i`„M; M?Q ç€K K•v # v ç M- çSM; /QÈB #B ç€- [m€ ? B ;®B- H +?av / çSM; /"v çB iÈB v [m M i`OM; +O Gw EB K v- G G M ç^M; b m #B ç€- [m€ ;®BX

L[M?•M ç m çÈM F?¡ + i?QÆM; ,

@ S?K i?•M- Kšm i?•M X X X

hB M; F?¡ + F?B M K¼B M; Q`B ;B"i KbM?X

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q F?¬M; +ÁM +?9i M; ?B M; `X

h?B m M[i` M; M?½ tBM? ç T imv i i`¬M +?QM? H` Gw G MX

S?€i ?B M M`v H`K +´ ?¼M; æBM? >¢Q F?¬ F?®+X

æBM? >¢Q M?È ç M [m€ F?S Î +?mM; - ?„M i?'T i?ÄK i`QM; HÁM; X

G9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q `i M?B m H¬M p +?¢K / i?`i pÈB Gw G M- +ÁM iWM; M; C h`QM; +?B M i`Q`M; #€+? i?€M? æBM? >¢Q +ÎB ç² +O Gw G M ` i``i?QÆM; X

E?B ç¡ æBM? >¢Q T?€i ?B M +¡ çB m H¢X

L?QM; æBM? >¢Q [m M b€i M?B m H¬M- Gw G M +¡ ?¬m F i- `•m- M?[M; ç†+ i`QM >¢Q +ÁM +?9 w i?'v M; U+ Gw G M #^M; T?ŠM; F?¬M; T?^aB +°i p^aB- M?QM; X X X

L?QM; M`M; i?"i bU H` i?•M ;€BX

G9+ M"v M?bM i?b ?-m F i-`•m +O Gw G M F?¬M; +ÁM- i` M K¬B ?²M; / i?`i i`„M
 ?Q" M K„ M?Q i?B M M; - ?Q" M iQ" M H" ç†+ çB K M[;BÈBX L;U+ i?B m M[?ÆB M?
 L" M; i?" i bU H" M[X
 æBM? >¢Q F?¬M; çQ€M` i`QÈ+ FB H"K b Q M" M; M;Kv i` M; ç M ?Q" M K„ F?¬M;
 GW i'i +ª K¼B M; QÌB H" çQÆM; M?B M- M?QM; æBM? >¢Q im Hmv M h?„M; hU Zm
 #ûM- M?bM i?'m K¼B i?S id Kd F„ +" M; - M?[M; i?S M?Ä #û M?'i F?¬M; i?Q€i F?Ä
 æBM? >¢Q F?¬M; M?" M` Gw G M H" M[X
 *MM; ;B"i KbM? +ÁM +| ç€K M; QÌB Gw u L?QÈ+- i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?
 h•v J¬M h?B M hmv iX
 *?d +| oQÆM; hmv i S?QM; t'm t ?bM? M?Q bÈK #B i bU i?"i- F?¬M; [m€ M; ¢+ M?
 oQÆM; hmv i S?QM; t'm t HB + æBM? >¢Q- ç€v K„i +| iB p mB bQÈM; F?B M; QÌB
 T?ªB ç M; i`QM; K° pB M M? HB i i` M; M; ?B K i?B; 7 oQÆM; hmv i S?QM; t'm t
 K²K ç°+ KB M; i`"Q T?9M; æBM? >¢Q X
 æBM? >¢Q M?È ç M #B m i bM? +O oQÆM; hmv i S?QM; t'm t K'v ?¬K i`QÈ+ ;B
 G M- ?B m çQÈ+ çB m ;bX
 Gw G M ;"Q F?| + i?ªK i?QÆM; ,
 @ S?K i?•M- Kšm i?•M X X X
 G9+ i`QÈ+ Gw G M +?Q iWM; H° [m K†i v m çm®B- /QÌM; M?Q F?B i î p i?•M M[
 çm®B ?ÆMX æ-m p B ;-v`m M`m M- H"K M; QÌB M?bM ç m HÁM; - iB + i?QÆM; X
 æBM? >¢Q FB K F?¬M; çQÈ+ iÈB ; -M p¶ M? p B Gw G M M O B X
 Gw G M H m M Q| + K„i i` M K†i- iW iW M; WM; F?| +X
 Gw G M /"T ç-m i`QÈ+ v [m M i`OM; +O Gw EB K v- G G M- b m ç| çSM; H M X E
 #B m i bM? #B i?QÆM; ç½ #B M K'i- i? v i? H" #bM? ioM? ç€M; bÈ i`QÈ+ F?B M9
 +QM; - K„i H¢M? #, M; - F?Q i? M[pQÆM; i`"M M; "TX
 h`QM; F?QªM? F?„ + M"v K¼B M; QÌB +ªK ;B€+ i?B m M[Gw G M i? v ç´BX
 L?QM; # Q ;²K æBM? >¢Q- F?¬M; B i?'vªQªM? M[M?•M tBM? ç T K"m i`„M; M?Q
 Gw G M ç M; iÈB ; -M M" M; - +€M? i v M? M?" M; p m®i p2 i`€M M" M; iBM? F?B i M
 æBM? >¢Q M? ;B¼M; M|B,
 @ L?[M; M; QÌB M"v b®M; ? v +? i- iB m G M [mv i ç`M? çBX
 Gw G M M? ;"i ç-m-`9i FB K #ûM i`„M; imv i` F?ÄB pÄ i`2Q # M ?¬M; - iWM; #QÈ
 K¬MX *´i v Gw G M`m M; H M- i`QÌM; FB K M?Q çB M F?¬M; HQm i bM? ç•K`X
 iQÆB imM; iQûX
 æBM? >¢Q M; ~M M; QÌBX
 *m®B +MM; Gw G M F?¬M; ;B i b€m +?QÎM; K¬MX
 Gw G M +?d T? #Ä im pB +O b€m +?QÎM; K¬M- T?€ pÐ ?mv M F?QX
 Gw G M #bM? ioM? M|B,
 @ hW M v +€+ M; QÆB ?½v ;€+ K° K° pB M M? HB i çB- /MM; +ª çÌB +€+ M; QÆB +
 Gw G M i?'B ;B¼i K€m`ÆB F?ÄB HQÐB FB K- ç9i FB K p`Q pÄX
 a€m +?QÎM; K¬M i bK çQÈ+ çQÌM; b®M; i`QM; +?¶ +? i- imv`^M; K'i çB im pB ?m
 b®M; - ç•v H" +?mv M i®i ç T H9+ i`QÈ+ #¼M ?¼H M M9B +kM; F?¬M; /€K KÆX a€

?M? ?¢- #` ;B i +? i- #•v ;Bì +| i? b®M; i`QM; K° pB M M? HB i ç M +m®B çìBX
p•M; /¢X

@ h?B M i B i?B M i BX

EBK h?B M çSM; K°i # M F?) i?Î /`B,

@ "m¬M; çQÊ+ KÈB +| çQÊ+- Gw i?Q +?O +| ç¢B i`Q im X

Gw G M [m v ç-m HB + K„ i,M; M?•M i` im´B- H¢M? HMM; +QìBX

*?mv M K° pB M M? HB i F i i?9+- o'M EB K i¬M; +Æ #ªM çSM; p[M; ;|i +?•M i`Î H
:-M M,K M;`v M[ H` ç M H9+ QÊ+ +?B M h?B M >`M hmv i T?QM;X

hmv i *?•m H9+ M`v ç½ ?¶M HQ¢MX

hW # M M;Q`B i`mv M ç M iBM iS+- i?-M ç²M; JK+ h?B M .QÐM; +m®B +MM; [m v

JK+ h?B M .QÐM; M;`v tQ H` b® K°i i? ? i` hmv i *?•m- +?d tm'i ?B M # M EQ
K'i- [m v p h? M? "bM? ?¼+ pB MX

L;?2 M|B ošM hBM? h?€M? #B i iBM +?mv M K¬M +?¢v iÈB EQM? ?² Km®M ç'm pÈ

hB +`^M; ošM hBM? h?€M? iÈB ?ÆB Km°M- F?¬M; i?'v #|M; M;QìBX

@ >W5 h?-M ç²M; +?| +? i; b ç| Î i`QÊ+ K†i i?B m +?O M?` i +kM; TªB +KT çm¬B

G½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M # M +¢M? ošM hBM? h?€M? •K i`-K imv M #®,

@ *m°+ +?B M h?B M >`M hmv i T?QM; H` pä ç`B /QÆM; / M? imv i pìB- +?d i?m°
i X E?B ç| b) F?B M iQ`M hmv i \*?•m [m € i`QÊ+ i?-M mv +O i?B m +?O M?` i 5

J'v M;`v M v ošM hBM? h?€M? çB F?„T hmv i *?•m- F?B m +?B M p¬ b® +QìM; ;Bª
;²K K'v +?K+ +QìM; ;Bª i? ? i`QÊ+ i` M "ªM; +QìM; ;Bª hmv i *?•m- ç m H` K°i +?
M;QìB ; B K„i i?O çQ¢M ç°+ €+- i`M M?šM +O ošM hBM? h?€M? ` i v i`€+? K„M;-
;½- +ª M?` +QìM; ;Bª iB M #®B ç| ç m #` ošM hBM? h?€M? M;QÊ+ ;B iX

ošM hBM? h?€M? +| çQÊ+ F€ M;° /'v H M ;B| i M? KQ K €m i`QM; hmv i *?•mX

@ > ? ? ? ? ? 5 *?ì+m°+ +?B M h?B M >`M hmv i T?QM; i b) iU i v ;B i æBM? ;
F?B ç| i? M?•M b) #B i B KÈB H` +QìM; ;Bª ç M?'i hmv i *?•m5

ošM hBM? h?€M? ;B i +?|+ #®M T?QÆM;- i?O çQ¢M b'K bûi +?'M M?B T i` M /QÊ
h?€M? ;B i K'v i`,K M;QìB- K€m +?ªv i?`M? b¬M;X h¬M; +?O hBM? ošM i¬M; F?¬M
h?€M? i`Î i?`M? i¬M; +?O KÈB +O hBM? ošM i¬M;X

L?QM; hBM? ošM i¬M; +`M; ;B®M; M?Q ç² +?ÆB +O ošM hBM? h?€M?X

djNX *?QÆM; d9y, *m°+ *?B M h?B M >`M hmv i S?QM; Ui?QÊM;V

ošM hBM? h?€M? F?¬M; +?9i HQm Hmv M i`Î p EQM? ?² M;?d M;ÆB /QÐM; bS+-

GìB ošM hBM? h?€M? M|B F?¬M; B /€K F?¬M; M;?2X

"ÎB pb F?QªM; i?ìB ;B M M`v æBM? >¢Q ~M i?•M F?¬M; ` - JK+ h?B M .QÐM; imM
h?€M? ;B i` / M? iB M; HÈM- i? ?B M i?U+ HU+ F?¬M; i? iQîM; iQÊM; +?'M ç
>mv M aQÆM; h?-M o +kM; F?¬M; Km®M ç®B ç-m- M?bM ošM hBM? h?€M? i`M
hmv i *?•m M?QM; >mv M aQÆM; h?-M o F?¬M; ` K†i +? i`BX

h?lB ;B M i`¬B [m iWM; M;¬v- +€+? +m°+ +?B M h?B M >¬M hmv i T?QM; +¬M; H9
 h?B M >¬M hmv i T?QM; H¬ çdM? #,M; `i M¬B iB M; i¬QM; hmv i *?•mX
 h?B M >¬M hmv i T?QM; +€+? EQM? ?² F?QªM; ?ÆM ? B M;¬M /†K- H¬ çdM? #,M;
 ?B K i`Î- +U+ ç° #,M; ;B€X L;?2 M|B +| K'v M;¬M #,M; T?QM; + Q M; 'i ç•K K•v- K'v
 i? v ç´BX G B H`+? #,M; T?QM; M¬v `i i`m M F€- ç² `^M; M,K tQ ? B iK2i i? +Ql
 ç¢B +?B M- iWM; F`+? +?B M i¢B h?B M >¬M hmv i T?QM; MY M;¬v- /Q •K ?mv M
 i?¬M? #,M; T?QM; poM? ?^M;X
 *?¶ M¬v ?B K /'m +?•M M;QlB- `i Q i v m K K½M? i?9X
 *?Q M M h?B M >¬M hmv i T?QM; çQÊ+ M?B m +QlM; ;Bª +¬M; M?"M H¬ MÆB [mv
 h?B M >¬M hmv i T?QM; H¬ M;¼M M9B + Q M?'i i`QM; /½v #,M; T?QM; - +kM; H¬ M;
 >¬M hmv i T?QM; M?Q +•v +°i +?®M; i`lB ç•K p¬Q i¬M; K•v- T?¬M çdM? i€+? `i?l
 #-m M;U+X
 L;¬v tQ EB K *¬M; hY Zm M S?B æ° +O o'M EB K i¬M; +MM; # +QlM; ;Bª i? ? i
 F?Q€B FB K hmv i *?•m QÊ+ ? M bQ FB K i¢B ç•vX Zm M S?B æ° F„ + Q ?ÆM K°i
 F?Q€B FB K hmv i *?•m M?QM; +m®B +MM; #`i?¬M ç²M; JK+ h?B M .QÐM; M? M
 #¢B #®M + Q i?O- i?¬M? iUm mv / M? i?¬M ç²M;X
 >¬K 'v æBM? >¢Q QÊ+ +?B M pÈB JK+ h?B M .QÐM; i¢B h?B M >¬M hmv i T?QM;
 ªM? ?QÎM;X
 h?lB ;B M i`¬B M? M?X
 L;¬v QÊ+ +?B M h?B M >¬M hmv i T?QM; iÈB ;¬M iWM; +?9i K°iX
 L;¬v +¬M; M?B m +QlM; ;Bª + Q i?O +?¢v iÈB h?B M >¬M hmv i T?QM;X
 G¬M QÊ+ +?B M h?B M >¬M hmv i T?QM; M¬v H¬ +m°+ +?B M +?'M ç°M; hmv i *?•n
 æBM? >¢Q- JK+ h?B M .QÐM; ç m b€M; i¢Q i`m M F€i?m°+ p KbM?X >mM; mv +
 MQÊ+ çK+ +kM; F?B M iQ¬M hmv i *?•m BK i?BM i?QiX " M;QlB +| i? M|B H¬ #
 hmv i *?•m- B +kM; ?B m b m i`¬M +?B M M¬v +?d +ÁM K°i M;QlB i²M i¢BX
 >m®M; +?B K'v M;¬v M v hmv i *?•m `®B `2M- +| p¬ b® +QlM; ;Bª- i¬M; K¬M +?•m
 hmv M?[M; M;QlB ç| +U+ F€ FB m M;¢Q- F?BM? i?QlM; iB T t9+ pÈB pä ;Bª hmv i
 ç M H¬ ?QÊM; p æBM? >¢Q ?Q†+ JK+ h?B M .QÐM;X
 h?B M >¬M hmv i T?QM; - T?QM; p•M iK i" T- ?'T /šM p¬ b® €M? K„iX
 L; v +ª v m i°+ +kM; +?9 wç M i`¬M ç¢B +?B MX
 J¼B M;QlB M;|M; i¬M;X h?lB ;B M i`¬B- M;¬v QÊ+ +?B M h?B M >¬M hmv i T?QM

h?B M >¬M hmv i T?QM;X
 J•v ç2M +?2 FQM- ;B| H¢M? `Qi ;¬QX
 E?¬M; #B i iW # Q ;Blimv i # v H'i T?'i- iWM; KªM? #,M; iBM? # v i`QM; +m²M; T
 / QX
 E?¬M; F?Q +?¶ h?B M >¬M hmv i T?QM; [m M? M,K /QÈB F?¬M; ç°- MQÊ+ ç|M; i?
 smM; [m M? h?B M >¬M hmv i T?QM; - i` M iWM; +°i #,M; ç çSM; ç¬v M;QlB H9+
 +QlM; ;Bª- + Q i?O ç M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; ¬K KK+ çQ+? M;¢+ M? m ç M
 +?l ? B # M QÊ+ +?B M ç MX

J†i i`l̂B K¼+ H" [mv i +?B M #„i ç-mX
 G9+ M"v +ÁM ; -M K°i + M? ; Bì ç M K†i i`l̂B K¼+X
 "½Q imv i`Qi ; "Q- +€+ T?QÆM; i? HU+ HK+ iK+ çB iÈBX
 h` M #-m i`l̂B t i [m iWM; Hm²M; b€M; F?¬M; M; WM; ç¢T tm®M; çdM? #,M; X J'v +
 >"M hmv i T?QM; ; -M M?'i- i-K K„i i®i M?'i ç b® #` +QìM; ; Bª ç M iW +?•m M; Q`
 #ªM ç` hmv i \*?•m F?¬M; i? b€M? #^M; M?[M; ç¢B T?€B +?•m M; Q`B ç`M? M?QìM
 *|`i M?B m pä ; Bª F?¬M; i? # v H M + Q M?QM; M´B HÁM; iÁ KÁ- +„K H m /QÈB
 M?bMX
 *?Q /M F?¬M; i? i?'v `ä [m€ i`bM? ; B Q +?B M M?QM; Î F?QªM; +€+? ; -M +ªK M
 i?"i bU +?B M ç'm / Q ç°M; +kM; H" i?'M? ?m®M; M; "M M, K K°i i?mÎ ç®B pÈB #¼M
 •K -K -K -K -K5
 S?Q t - K°i Hm²M; b€M; # v iÈB F K i?2Q F?Q i? K¢M? K) F?¬M; ; b b€M? #^M; X
 @ *9i5
 Gm²M; b€M; iQK M"v bB m K¢M? K) ç€T tm®M; K°i çdM? #,M; +€+? h?B M >"M hm
 /-M ç-m T?O i`QM; €M? b€M; iQK- T?'i i v €QX GU+ HQÊM; ?MM; ?²M i`"Q` M?Q
 ç-m +?B K iÁ #,M; T?QM; ` M; Q`BX
 æQ`M M; QìB M"v +U+ F€ K¢M? K)X
 *€+ ç¢B i? HU+ tmM; [m M? HB + K„i- +ªK M?"M HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B ?MM; ?
 F?¬M; #B i +QìM; ; Bª ç M iW ç•m K`M?Q i-M K - F?¬M; i? +?®M; çÐX
 oM pM pM pM pM5
 G¢B K°i Hm²M; b€M; X
 " Hm²M; b€M; +?Êi H|2 T?Q t M?Q # p-M; K†i i`l̂BX
 hmv # M; QìB M"v F?¬M; `U+ `Ð M?Q #|M; iQK M?QM; T?€i` F?Q i? F?¬M; v m
 i`„M; pW K" T- i B iQ- K†i Hm¬M +QìB iOK idK ; B®M; M?Q T?"i .B G†+X " M; QìB ç
 F?¬M; #€ ç¢Q K¢M? K) M?Q #|M; iQK çm´B K'v M; QìB F?€+ tm®M; X
 ",M; T?QM; M"v p®M #` ç¢B i¬M; K¬M +?•m M; Q`B i?B M ç` J¬M +?B K +S- `i #
 M; QìB F?€+ çSM; X
 L?QM; F?B # M; QìB M"v `ä `M; i M K" T /šM ç-m ç€T tm®M; - K°i M; QìB /šM ç-m
 K†i M?Q ; †T T?ªB b€i iBM?- i`€M? ` t F?¬M; /€K çSM; ; -M- F?¬M; +| ; M M|B +•
 J°i H€i b m X X X
 J°i Hm²M; i?B M ?Ä ? Q K`m çÄ `¢+? T?€ ?Q F?¬M; +?ÈT K„i ç M ; -M- ç€T tm®M
 +?•m M; Q`B +?B K +S F?€+X
 h` M çdM? #,M; p M; iB M; [m€i iQ,
 @ *9i5 S?QM; M"v H" +?¶ i`9 +O h?QM? æ`Q h` B5
 ?mv M F?Q +U+ F€ +QìM; ç¢B / Q ç°M; - K°i +?QìM; 'M iQ p¶ ?QÈM; i?B M ?Ä K`r
 @ hB m i¬M; +?•m M; "Q ç M hmv i *?•m +O i +kM; /€K ?m M? ?Q M; M?Q p"v\
 hB M; T?QÊM; ?|i p M; H M- i?B M ?Ä i, M; p¼i- #MK K°i iB M; ç" T M€i +?QìM; ;
 tm®M; çdM? #,M; X
 E?B €M? b€M; +?|B K„i /-M i„i H°` K°i M[pä i?¬M T?QM; ?Q imv i ç¢B- M; ¼+ +®
 M?Q HY ç®i- i?•M ?bM? v m FB m- +?•M i?QM /`B- 2Q M?Ä K°i i v ¬K ? iX •Q ; B€
 M`M; M? F?Q #'i T?"KX

*?QM? H" M[pä i?—M h¢ :BªB L;[X
 J†i h¢ :BªB L;[ç—v mv M;?B K- F?Q i? F?B T M;QÌB- €M? HY HQÊM HÌ [m M? i?
 ;B€M; i`—MX
 a m HQM; h¢ :BªB L;[+äM; K°i ?°T FB KiQ- ?Q p,M +€M? TQ?QÊM;- çÄ`U+ +?|B
 F?„+ - +´ b„+ +´ ?QÆM; `i #„i K„iX J°i +¬ #û +Ð ? B- # im´B +°i i|+ ? B çm¬B T?´M
 M;²B i` M p B h¢ :BªB L;[- KB M; #û M;K” +K+ F QX J°i # M i v F?€+ +O h¢ :BªB L
 /”B K°i i?QÊ+ - M?B m b„+ K”m H’T H€M? i` M F?¬M; i`mM; #B MªQ ç° +mM; i?—M
 a m HQM; h¢ :BªB L;[çB i?2Q ? B M;QÌB `i F€ H¢X
 L;QÌB i?S M?´i H” H½Q M?•M K„i KM- ¬K M?` ?²X L;QÌB FB H” çS i` K°i +?•MX
 +?€m #€M M;? - `i ç€M; i?QÆM;X L?QM; iQ”M i?•M ? B M;QÌB /•M; i`”Q v m F?Q
 +?9i M”Q- M?Q K•v M?Q bQÆM;- F?B M M;QÌB i ?QªM; HQ¢MX

d9yX *?QÆM; d9R, *m°+ *?B M h?B M >”M hmv i S?QM; U?¢VX
 E?¬M; M;Ì H” h?—M JK+ u m oQÆM;- Zm€ L;Qm u m oQÆM;- K°i i`QM; KQÌB v m pQ
 æ¢B h?€M? +O hB M >Q”M; *mM;X
 h?—M JK+ u m oQÆM;- Zm€ L;Qm u m oQÆM; iWM; tm’i ?B M p2M EQM? ?²- i?B i
 S?B S?”K +O >mv M aQÆM; h?—M *mM;- F?B M hB M >Q”M; æ¢B h?€M? +€+? M;
 +? iX E?¬M; M;Ì ?¬K M v h?—M JK+ u m oQÆM;- Zm€ L;Qm u m oQÆM; H° K†iX
 aQ b€M? pÈB M;”v tQ i?b ;BÌ i?U+ HU+ +O h?—M JK+ u m oQÆM;- Zm€ L;Qm u m
 ç½ #QÊ+ p”Q +ªM? ;BÈB çdM? v m pQÆM;- +€+? v m ?Q”M; +?d +| K°i #QÊ+ - F?B
 h?—M JK+ u m oQÆM;- Zm€ L;Qm u m oQÆM; çSM; b m HQM; h¢ :BªB L;[M?Q M;Q
 ?B mX
 ”` M;QÌB +?B K çQ¢i #,M; T?QM; iQÆM; çQÆM; pÈB K’i ? i K†i KkB i`QÊ+ # Q M?
 h?QM? æ”Q h` B M´B ;B”MX
 L?QM; F?B +€+ +QÌM; ;Bª h?QM? æ”Q h` B +?9 w i?´v H¬M; T?QÊM; HQm Hv M;k
 :BªB L;[i?b +MM; M;•v M;QÌB- M† T?€i` HU+ HQÊM; F?B M #¼M ?¼`mM`~vX L?I
 HÆ HYM; M?QM; +?Q +€+ +QÌM; ;Bª h?QM? æ”Q h` B +ªK ;B€+ #¼M ?¼ ?ÆB `K+
 K”m M”v M;?B M M€iX
 *m®B +MM; +€+ +QÌM; ;Bª h?QM? æ”Q h` B `Ki ç—m `Ki +´ M?QÌM; MY #,M; T?QM
 *€+ T?QÆM; i? HU+ HK+ iK+ ç M- i`QM; ç† +| tªv` +?9i i` M? ç’m M?ÄX
 *m®B +MM; +?•M i`ÌB H†2 €M? b€M; p”M;- K’v +?K+ >mv M aQÆM; h?—M *mM; K†+
 /šM ç—m H” i?O HoM? >mv M aQÆM; h?—M *mM; hmv i *?•M- S?MM; aB mX h?O
 K°i çdM? #,M;- €M? K„i M;? M? M; M; HB + #®M T?Q X E?B i?O HoM? >mv M aQ
 M?bM HQÈi [m çdM? #,M; #†M; €Q iQK- i M K”T- h¢ :BªB L;[çSM; i?b F?UM; H¢B
 @ a Q M; v +ª >mv M aQÆM; h?—M *mM; +kM; tm’i ?B M\
 @ *† H) H” ç ;B[i`”i iU- `i +| i? +?mv M H—M M”v b) ;•v HÈM pB +X
 @ a B- ?Q”M iQ”M b BX >mv M aQÆM; h?—M *mM; ç M F?¬M; TªB ç ;B[i`”i iUX
 ç²M; JK+ h?B M .QÐM; +O h? M? ”bM? ?¼+ pB M MY M,K i`QÊ+ i? K ;B p”Q >m
 `ä`”M; ç€K M;QÌB S?MM; aB m ç M OM; ?° JK+ h?B M .QÐM;X
 @ _’i +| i? X

@ h +^aK ;B€+ H-M M"v QÈ+ +?B M +| +?9i F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X L?B m M;
+?•m M;Q" B ç m ç MX *?d H" ? B i?B M i" B hmv i *?•m [mv i ç•m i¢B b Q M?B m i
i?9 M?Q p"v\

@ L|B ç9M;- +| i?'v M;QÌB T?O i`QM; €M? b€M; iQK F?OM; #® FB F?¬M;\ aÊ H" H
F?B T- ;B®M; M?Q i?-M K X

@ h i?W i?'v +€B i M pW i`„M; pW K" T+S+QÌB iOK idK i?"i` KÈB H" HÊB ?¢B
+^a #|M; €Q iQK +kM; F?¬M; /€K i` m p"Q ?„M b Q\ *ÁM +| i? M? MB M + Q ;-v ç2C
+kM; F?¬M; i? t2K i?QÌM;X

smM; [m M? h?B M >"M hmv i T?QM; p M; H M çO HQ¢B tb t-KX

L?B m M;QÌB +^aK i?'v F?¬M; F?Q +m°+ QÈ+ +?B M M"v ?ÆB pQÊi bS+ iQÎM; iQÊM
i`QÈ+ JK+ h?B M .QÐM;- æBM? >¢Q [mv i ç`M? M;"v ?¬K M v +?B M ç'm +kM; F?
K¬M T?€B hmv i *?•m M?Q T?¬M; M M- ç¢B T?Q M;Q" B +?•m ç m #` ?'T /šM ç MX

h?ÌB ;B M +?"K `½B i`¬B [m X

*?QM? +?O QÈ+ +?B M +?Q +| KtiX

*| M;QÌB H-K #-K,

@ *?„+ F?¬M; T?^aB p„M; Kti çB\

*?QM? H9+ M"v X X X

*| M;QÌB FBM? F m,

@ J m M?bM Fb - ç| H" ;b\

L;QÌB ç| +?d ?QÈM; h?B M >"M hmv i T?QM; T?Q t X

*?d i?'v i` M çdM? h?B M >"M hmv i T?QM; +| ? B M;¼M- i` M #bM? ç" B T?€B M K
#|M; M;QÌBX

•Q i`„M; iBM?- i|+ p" H¬M; K"v +kM; i`„M; M?Q imv i- F?m¬M Kti im'M i9- K„i H¢
K°i ç®M; imv i ç i
p"€ä#

JK+ h?B M .QÐM; iW ç-m ç M +m®B F?¬M; i? K M?bM ošM hBM? h?€M?X

•M? K„i JK+ h?B M .QÐM; F?¬M; +| iB m çB K tmv M [m ?Q F?¬M; M?bM #,M; T? çQ K„i ?QÈM; +?•M i`ÌB T?Q t X E?¬M; #B i JK+ h?B M .QÐM; bmv M; ?tB +€B; b

hW ç-m ç M +m®B JK+ h?B M .QÐM; F?¬M; ç ošM hBM? h?€M? p`Q K„i- M?Q i?- i`ÌB poM? pB M F?¬M; ç w +?| ç'i bO #”vX

æBM? >¢Q i?b M; ~M; ç-m M?bM ošM hBM? h?€M?X

*QM M; QÌB ošM hBM? h?€M? •K ç°+ - i?O çQ¢M €+ ¬M- pb ç¢i çQÊ+ KK+ çQ+? F? ošM hBM? h?€M? ç½ +| K®B i?M b•m F?¬M; i? t| M?Á pÈB æBM? >¢Q- M, K ç| ?„ G-M M`v æBM? >¢Q ` F?ÄB +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? +?Q `ªM? [m M i•K ošM hB ç°M; çB ibK +? iX

ošM hBM? h?€M? +kM; M?bM ?QÈM; æBM? >¢QX

o Kti ošM hBM? h?€M? ;B m +Êi M|BX

@ > ? ? ? ? ? 5 æBM? >¢Q- M; QÆB F?¬M; M; Ì ç9M; F?¬M; \ h¢Q /UM; K°i ç®M imv M /QÆM; +?B M iQ+? +O KbM? i`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M?X *?”+ +?”+ T?ªB /U p`Q i?O çQ¢M M`v H`v iB M; i, KX

ošM hBM? h?€M? çSM; i` M #-m i`ÌB + Q + Q i¢B i?QÈM; M?bM tm®M; æBM? >¢Q

@ h Îi`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? M? /kM; +?B M ç'm K'v M; ~M /†K- iWM; ;†T i`, K K¬M T?€B F?€+ M?QM; +?Q iWM; M; ?2 B M?„+ i M M; QÆB- +`M; F?¬M; #B çQÌM; +O M; QÆBX L; QÆB ç9M; H` i°B M; ?B T5

ošM hBM? h?€M? +?Q `^M; KbM? M„K +?„+ T?¬M i?„M; M M F?¬M; p°B p½ ` i vX

ošM hBM? h?€M? Km®M H”i i~v æBM? >¢Q /®B i`€- M|B t¢Q i`QÈ+ Kti K¼B M; QÌB

ošM hBM? h?€M? Km®M ?QÎM; i?K +ªK ;B€+ +?9 i i'i +ª- p¢+? i`¬M +?B M iQ+? i`QÈ+ Kti K¼B M; QÌBX L?bM æBM? >¢Q t'm Kti H` ?QÎM; i?K imv i pìB M?`i ç®B

hB + `^M; ošM hBM? h?€M? ç„+ w M?QM; F?¬M; +?9 w i?'v p Kti +€+ +QÌM; ;Bª *?•m M?bM ;½ M?Q M; | i M ? X

æBM? >¢Q +kM; i?'v #m²M +QÌB- M|B,

@ M? /kM; +?B M ç'm K'v M; ~M /†K\ > ? ? ? ? ? 5 æ9M; H +U Hv `°M; HÈMX T?¢K pB iQ`M +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? # Q t F?¬M; \

ošM hBM? h?€M? M; •v M; QÌB b m ç| +QÌB iQ #ªQ,

@ L?Q i? M`Q\ L; QÆB ç`M? M|B H` +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? p¬ +MM; F?´M; H² +O M; QÆB ?Q`M i?`M? Î +?¶ `it M M i F?¬M; #B ì\ h?O ç¼M +?2 ;B'm +O M; Q

æBM? >¢Q H„+ ç-m- F?) i?Î /`B,

@ h` M i? ;BÈB i¢B b Q +| HQ¢B M; m M; ®+ p¬ i`B M?Q M; QÆB\

J°i H½Q T?| i| + i`„M; •K ?B K #Q ~M •K i`-K [m€i iQ,

@ *`M `Ð5 *QM FB M FB - b Q /€K p¬ H pÈB i?B m +?O M?` i \

æBM? >¢Q i?m H¢B w +QÌB- Kti H¢M? #,M; X æBM? >¢Q ;BÆ i v H M +?d K°i +€B,

oM pM pM pM pM5

J°i Hm²M; FB K F?Q b„+ #ûM M?Q i?'i Hmv M i?Ov M; •M #„M ` iW M; |M i v æBM #|M; ç2M tmv M [m i?•M i? H½Q T?| i| + i`„M; •K ?B K #Q ~M- #MK K°i iB M; H½Q

æBM? >¢Q +?“K `½B `9i M; |M i v p M?Q M; ?B M K°i +QM FB M,

@ h?S F?¬M; #B i b®M; +? i /€K p M? p€Q i`QM; hmv i *?•m\

*?d K°i FB K [m M; ;B i H½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M M; v i¢B +?¶ H¢B F?B M
>¬K M v H` H-M ç-m iB M æBM? >¢Q ` i vX
_ 'i M?B m p ä ;Bª hmv i *?•m F?¬M; ?B m M´B KÈB `²B tªv ` +?mv M ;b- KÆ ?² +ª
+€BX G½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M i`QM; i?`B ;B M ;¬M ç•v ?Q`M? ?`M? #€ ç¢
ç°+ €+ ;B i # Q M?B m p ä ;Bª #B M i?`M? #½B K €mX
:B®M; M?Q i?m`i T?€T +O i?¬MX
h`QM; +?ÈT K„i M`v `i M?B m p ä ;Bª hmv i \*?•m i?`v bmM; bQÈM;- ? i ;B`MX
:B i ? v5
G½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M i?O çQ¢M ç°+ €+- K´v M;`v M v i`M b€i M?B m p
M?B m M;Q`B #ÎB pb i`B M;? F?¬M; #^M; M;Q`B ;B`M K` F?¬M; /€K M`B ;b- i`M
i`„M; •K ?B K #Q ~M M´imM; i?b `i ?ª ? X
J°i H½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M M;•v M;Q`B b m ç| iS+ ;B`M [m€i,
@ L;QÆB X X X L;QÆB bY /KM; v m T?€T ;b ;B i bQ ?mvM? +O i \
æBM? >¢Q +Q`B iQ- i`QM; iB M; +Q`B +?ŠM; +?9i +?2 ;B´m i`Q T?9M;- F?BM? K
@ u m T?€T\ æ€M; i?QÆM;5 L m F?¬M; T?ªB hmv i *?•m `®B HQ¢M i F?¬M; `ªM?
? +€+ M;QÆB +| i? p M? p€Q ç M ?¬K M v b Q\
L`B ç M ç•v æBM? >¢Q HB + ?QÈM; ošM hBM? h?€M? i?`T i?ÄK #´i MX
æBM? >¢Q M`B,
@ *?B M i`Q`M; #€+? i?€M? HÈM ç M #`M; #¢+ p¬ i`M- F?¬M; M?Ä ?ÆM „+ pU+- ;
i`M T?€X L;QÆB +?d FûQ /`B ?ÆB i`M i`QM; T?¢K Bp M;`M /†K K` /€K M`B KbM?
i?€M?\ L;QÆB +| #B i iÄ i?`M? i`b *Ym h`¼M; h?B M F?¬M;\ L;QÆB #B i i€K +
F?¬M;\ L;QÆB #B i h? M? L;¼+ #B ç€ F?¬M;\ L;QÆB #B i L;Kv h?¬M i?`M? i?`
i?¬M ?Ä F?¬M;\
æBM? >¢Q HB M iK+ T?mM KQ`B K´v õ#B i F?¬M;ö M?Q T?€QX
ošM hBM? h?€M? #` ?ÄB M;m M;Q`BX
E?Q i? +O ošM hBM? h?€M? im°i tm®M;- F?¬M; ?B m ` b Q- K†i çÄ #WM; F?¬M
@ > ? ? ? ? 5 L;QÆB F?¬M; #B i- M;QÆB F?¬M; #B i;b K` Î +?¶ M`v M;?2 M
+ªKX æ HQ¢B M;Q`B M?Q M;QÆB +| K°i / M? M;¢+? +?B M i`Q`M; #€+? i?€M? i?
L`B ç M ç•v ;B¼M; çB m æBM? >¢Qp #B M i`M M?šM- iS+ ;B`M [m€i,
@ J°i H9+ ç„+ +?Q ç½ /šM i`K +?•m M;Q`B ;B i p ä ;Bª +?•m KbM?- i?“i H` M?•MT
çB K- M`B M?B m pÈB M;QÆB +?d m´M; T?Q i?`B ;B MX "B M H¢B ç•v M?“M +€B
ošM hBM? h?€M? M´B çB M,
@ L;QÆB X X X L;QÆB X X X L;QÆB Km®M +? i- M;QÆB +? i +?„+ `²B- i T?ªB ;E
hQ`M i?•M ošM hBM? h?€M? /•M; H M F?Q i? +U+ F€+Q`M; ç¢BX

d9jX *?QÆM; d99, h?¬M hB M o¬ aQM; U?¢VX

E2M; K°i iB M; ošM hBM? h?€M? `9i i`Q`M; FB K # M ?¬M; ` - K°i FB K +?ûK tm®

EB K [m M; iQ HÈM # v ` F?ÄB i`QÌM; FB K Î;B[F?¬M; i`mM; ?bM? i?`M? aQ a
b€M;- F?Q i? F?¬M; i? çÐ +?ûK tm®M;- `) KÎ F?Q QmX J„i i?QÌM; i?'v F?¬M; F
H°M M?Q ;B| H®+- #|M; FB K #¢+ iQ HÈM M?Q Km®M +?ûK h?B M >`M hmv i T?Q
lv i? K°i FB K M`v i?“i H` ç€M; bÊX
oä ;Bª hmv i *?•m ÎT?Q t M?bM +m°+ +?B M ç m #B M b„+ KtiX
h`QM; KQÌB M;`v [m ošM hBM? h?€M? ç¢B b€i iS T?QÆM; hmv i *?•m- i? ?B M
[m T?¢K i`M ?B m #B i +O +€+ pä ;Bª hmv i \*?•mX :B®M; M?Q K°i FB K M`v- /š
M?Q i?¬M HBM? çSM; i` M i¬M K°v +?ûK tm®M;X *¬M; FQ+? ç½ ç M +ªM? ;BÈB o
i?QÌM; F?¬M; i? ç`+? M´BX
EB K T?€T ç€M; bÊ5
*| M;QÌB i?'v HQ +?Q æBM? >¢QX
*?QM? H9+ M`v- #B M /` tªv ` X
oM pM pM pM pM5
hB M; `Q i i? HQÆM; p M; H M- K°i Hm²M; b€M; p`M; M?¢i ?bM? KkB i M `¢+? T?
[m X
•K K°i iB M;X
JkB i M €M? b€M; p`M; M?¢i ç”T M; v #|M; FB K iQ M?Q +?Mv b„i iBM? +QÆM; ç
”|M; FB K iQ M?bM M?Q +| i? ?Ov /B i i' i +ª pÐ ` iWM; i' + +m®B +MM; i M #B M
ošM hBM? h?€M? FBM? F m- HªQ çªQ HMB K°i #QÈ+X
J°i i? M? •K i?¬ iQ M?Q b'K ` M iW t -K -K p¼M; ç MX
@ ošM hBM? h?€M?- M;QÆB K` tSM; /MM; FB K- tSM; ç'm pÈB æBM? bQ ?mvM? \
L; v b m ç| H` iB M; Kti ç'i -K -K- i? M? •K +”M; H9+ +”M; ;¬M- +MM; pÈB ç°M; ç'i
#®X
J¼B M;QÌB [m v ç¬m H¢B M?bMX
S?Q t iWM; iÁ #,M; T?QM; -K K°i iB M;- T?¬M M;¼M M9B M´- #QM; F?®B iQ H,
#|M; M;QÌB +?ÈT H|2 M?ªv HQM; iQM; M? M? M?Q i M HY X J¶B H¬M M?ªv H M H
tm®M; M?Q b Q #,M; /”T tm®M; ç'i- #,M; T?QM; /QÈB +?•M M;QÌB ç| M´imM;X
L;QÌB ç| MQÆM; M?Ì T?ªM HU+ M?ªv H M 'v M;”M i?QÈ+- i` M çQÌM; çB [m #,M; T
h?“i ;B®M; M?Q K i?¬M t¬M; ` iW i?¬M M;K+X
*?ÈT K„i M;QÌB ç| ç M ;¬M- -K K°i iB M; ç€T tm®M; çdM? K°i #,M; T?QM; +€+? h
K'v M;”M i?QÈ+- H° ` F?m¬M KtiX
G` K°i i?B m MB M iQ ç2M K`v `”K K„i iQX
h?•M ?bM? M K M?•M p¢K pÐ- +Æ #„T iQ`M i?•M M?¬ ` M?Q ç²B M9B- ç Q iQÈ+ `
FBK HQ¢B +SM; `„MX L K M?•M F?Q€+ €Q +? ÁM; / ?´ # v i`QM; ;B| `ûi- M;U+ ·
+?•M K M; +?B M OM; / i?9- i v +¬K +mM; ç€ K`m p`M; M?¢i t t ç®B /B M ošM h
#¬m i`ìBX
L?B m M;QÌB +MM; ?9i M;KK F?Q H¢M?X
G¢B H` K°i +QÌM; ;Bª bB m imv iX
LÆB M K M?•M çB [m K¼B i?S ?Ov /B i- HU+ HQÈM; +Æ i? iU M?Q i?¬M F?Q T
M?B m #,M; T?QM;- b¬M; #,M;- ç9M; H` pk F?Q ?bM? M;QÌBX
S?Q t +| F H H M,

@ G` ? „M X X X \*?QM? H` ? „M- ç iY Fw / M? +O o'M EB K i¬M; - h`QÆM; S?`K5
L; Q`B ç! M?“M` i?B m MB M iQ ç2M tm'i ?B M pÈB +€+? M`v +?QM? H` i?B m MB
tQ i`QM; +m°+ +?B M h?B M •K +®+ ? B ç Q +?ûK S?QÆM; hB m M- pB M i`QÎM
i M i€+X

æ€K ç¬M; M€Q ç°M; X

ošM hBM? h?€M? ; -K H M,

@ L; QÆB H` B\ E?¬M; #B i b®M; +? i- /€K t2M p`Q pB + +O i \

ošM hBM? h?€M? F?¬M; #B i i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K- i`QM; HÁM; ; ½ i
>¬K M v H` M; `v ošM hBM? h?€M? +U+ F?´ +?ì çÊB K°i +m°+ +?B M M´B / M? i?B
M; ”K #² ?ÁM- ; ½ iS+ ; B”M b„T T?€i çB MX

h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K F?¬M; ç€T H`B ošM hBM? h?€M? X

h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K ?Q i b•m K°i ?ÆB- +?•M çSM; i'M- 2Q i?m H¢B-
i v ; ²M; H M- +Æ i v M?Q M9B b„i ç2M M?¬` X h` M #-m i`B p M; iB M; `„M; `„+ i
p`M; M?¢i +?“K`½B FûQ` X

h`QÎM; +mM; K`m p`M; M?¢i #` FûQ +, M; ?bM? i`, M; i`ÁM- i?•M +mM; iÄ €M? b€M
. •v +mM; H!2 €M? b€M; - K°i KkB i M p`M; M?¢i iQ HÈM +?“K`½B bBM?` X

h`QÎM; +mM; K`m p`M; M?¢i bB m iQ- /UM; i` M K†i ç'i + Q +Ð K°i M; Q`BX h?•M +n
+! T?M p, M ? v ç² €M M`Q +?ÊT H!2X h`QÎM; +mM; K`m p`M; M?¢i M?Q çB m F?“
iQ K`m p`M; i` M /•v +mM; i?“M? ?bM?- /`B ? B i?QÈ+- i¢Q ?bM? +U+ F€F?Q i`C
p`M; FBKX

JkB i M p`M; M?¢i M`v +?d H`ªQªM?X

L?QM; M! +?Q M; Q`B +ªK ; B€+ FBK HQ¢B +?•M i?“iX

JkB i M t t M?“K p`Q ošM hBM? h?€M? i` M #-m i`BX

h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K M?Q T?Q iQÈM; çB m F?“+ i`”M M; ”T #¢Q HU+
h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K [m€i iQ,

@ ošM hBM? h?€M?- +! /€K çÐ KkB i M +O i F?¬M; \

ošM hBM? h?€M? iS+ ; B”M F?¬M; i? K bmv M; ?o- H¢M? HMM; +Q`B,

@ *! ; b F?¬M; /€K X X X

ošM hBM? h?€M? +?Q /Si H`B X X X

oM pM pM pM pM5

J°i Hm²M; b€M; p`M; t i [m F?¬M; i`mM; X

*?ÈT K„i M?B m M; Q`B +ªK i?`v K„i b„T #` €M? b€M; `U+ `Ð ç•K KMX

*! i?S ; b F?OM; #® b„T T?€ FB MX

GU+ HQÈM; F?! i? KB m iª tmv M bm®i F?¬M; i`mM; - +! +€B ; b ç! F?¬M; i? M; ,M
+?ÈT K„i €M? b€M; # v H M i`B + Q +?Êi H!2`²B #B M K'i- i` M #-m i`B ç H¢B K

*?d +! p`B +QÎM; ; Bª i?“i bU ?B m +?mv M tªv` X

æ b® M; Q`B +ÁM ç M; M; Æ M; €+X

h` M #-m i`B- ošM hBM? h?€M?- # H½Q T?! i! + i`„M; •K ?B K #Q`M # M +¢M? ; ½
bÊ ?½B FBM? F?OM; X

h` M #,M; T?QM;- i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K +ÁM ;B[iQ i? FûQ +mM;X
 ç½ i`Î p i`¢M; i?€B +k- i M iQ i` M /•v #` #„M` iW F?B M`QX
 h`QM; i?B M ç` ioM? H†M; M?Q +? iX
 J¼B M; QÌB +ÁM +?bK ç„K i`QM; mv HU+ K°i KkB i M FBM? i?B M ç°M; ç` - [m, F?
 L; v H9+ ç! X X X
 oM pM pM pM pM5
 oM pM pM pM pM5
 h M iQ tû ;B!- iB M; `Qi +?¡B i B- /•v +mM; +?'M ç°M; KÈB p M; i`QM; i?B M ç` X
 GB M iK+ p M; #®M iB M; M´X
 E?¬M; B M; Ì tªv ` +?mv M ç!X h` M #-m i`ÌB ç-v K€m- tQÆM; i`„M; pĐ pKMx ošM
 i!+ i`„M; •K ?B K #Q ~M b m HQM; ;½ i` M M; QÌB p®M F?¬M; +! +?9i p i i?QÆM; i`
 F?Q +¬m i?´B T?²M; X J€m T?mM- tQÆM; ;½v imM; i!2- F?¬M; +ÁM K°i K~m tQÆM
 J°i KkB i M ;B i M; v5
 h`QM; F?¬M; F?Q i`M M;”T i¬M; i¬M; K€mX
 h` M #-m i`ÌB- K•v `) i?“M? ? B +ÁM ;B[ H¢B /'m p i #` i M iQ t i [m X
 h`QM; F?QªM? F?“+ M`v M?B m M; QÌB ?9i M; KK F?Q H¢M?X
 _®i +m°+ H` FB m KkB i M ;b- ~M +?S HU+ HQÊM; ;b\ \*! H) ç•v H` +U+ ç° i?m”i i
 h?b ` im Hmv M i?m”i i M ç M i”M +MM; b) F?OM; F?B T M?Q p”vX
 @ *mM; i®- i M i®i- iB M T?€T ? v5
 h M K”T i`„M; i` Q- i B iQ M?“K K„i H¢B +?B K M; ?B K- H° #B m iB M? K b vX
 h M K”T i? M i?Î M!B,
 @ E?¬M; M; Ì KÈB # - #®M i?€M; F?¬M; ;†T K` i?m”i i M +O h`QÆM; S?“K ?mvM?
 bÊ i? M`vX
 h? M? MB M + Q ;¬v ç2Q FB K M; ?B K i9+ M!B,
 @ L!B ç9M; ` H` HU+ HQÊM; +Æ i? +O ?„M ç½ ç M KS+ F?¬M; i? iQÎM; M´BX *•
 i?¬M i?¢+? F?Q æBM? ?mvM? / H`v çQÊ+ # M M; Q`B L; Kv h?¬M i?“M? i?`- p®M
 ?²B T?K+ mv HU+X

d99X *?QÆM; d98, *?B M æBX

h` M K°i #,M; T?QM; ;¬M ç!- #!M; €Q iQK +U+ F€ #€ ç¢Q- FB m +,M; H9+ M`v ?ÆB
 p”Q i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?“K çSM; i` M #,M; T?QM; T?Q t X ”!M; iQK ç,
 J°i KkB i M tQM; i¬M5
 h?B M ç` v M ioM?X
 .®B pÈB +€+ pä ;Bª hmv i *?•m- #¼M ?¼M?Q i`ªB [m K°i ;B'+ KÆ F€ /`X
 æ†+ #B i F?B +€+ pä ;Bª hmv i *?•m #B i KkB i M M`v /Q ç iY Fw / M? o`M EB K i
 `mM; ç°M; F?¡ M!B M M HÌBX

J'v M;v M v ošM hBM? h?€M? mv +?'M hmv i *?•m F?¬M; M;QìB /€K +?„M- i? ?B
+| i? tQM; H" b® K°i hmv i *?•mX "®M H½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M +O ošM
i?•K F?| /Á- ;B i M;QìB M?Q M;|2X J°i H½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M #QÊ+ ` ç
*?•m- i' ?ÊT M?bM M?Q imv i ç®B p¬ ç`+? i`QM; K„i +€+ pä ;Bª hmv i *?•m M?QM;
i MX

L|B p"v H" X X X

L?[M; i`mv M i?mv i HB M [m M æBM? >¢Q- i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K ç
h`QM; F?QªM? F?„+ M"v ?-m ? i pä ;Bª hmv i *?•m Hì Kì ?B m K°i çB m- ?bM? M?
o'M EB K i¬M; M' B H MX

.MM; ? B +?[?bM? M?Q H" #ÎB pb +ÁM K°i M;?B p'M- i?¬M ç²M; JK+ h?B M .QÐM
i`Î p iW +?B M i`QìM; #€+? i?€M?- M m ;½ +kM; ;†T çQÊ+ F€ /mv M- +| i? ç®B
MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K i?b h? M? "bM? ?¼+ pB M pšM FB K +? çQÊ+ o'M EB
o"v H" QÊ+ +?B M i` M h?B M >"M hmv i T?QM; ?¬K M v +"M; [m M i`¼M; ?ÆMX

L| b) [mv i ç`M? +€+? +K+ pä ç¢Q hmv i *?•m b m M"vX

S?Q +?•M i`ìB H|2 +€+ Hm²M; b€M; HK+ iK+ ç€T tm®M; #,M; T?QM; i?B m MB M
K°i b® M K M[i` im'BX *| G•K hQM- Gw G M- oQÆM; hB m h?'i- h•v J¬M h?B M h
+?Q æBM? >¢QX

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K +'i i`QìM; +mM; K"m p"m; M?¢i- çSM; i`QM; ç€
+?9i #„i K„iX

L?QM; i`QM; +äB i?B M ç` M"v F?¬M; +| B /€K F?BM? i?QìM; i?B m MB M i?Ê
+?'i T?€+X

J°i i`"M +?B M i?"M? / M?X

æ€K M;QìB ošM hBM? h?€M?- H½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M M?Q i`Á +QìB- K°i
M v ošM hBM? h?€M?- H½Q T?| i|+ i`„M; •K ?B K #Q ~M tm'i ?B M +| i€+ /KM; /mv
MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K +QìM; ç¢B- F?OM; #®X

@ _€+ `QîB ç½ [mûi- +?B M çBX

æBM? >¢Q çSM; Î #„+ T?QM; +?d K°i +€B- FB K [m M; ç-v ?Q F?¬M;X

EB K [m M; ç-v i`ìB # v ?QÈM; JK+ h?B M .QÐM;X

E2M;5

JK+ h?B M .QÐM; Kî K„i` - iB b€M; `U+ `Ð- imv i FB K` F?ÄB pÄ +?ûK K°i FB K

EB K [m M; ç-v i`ìB # M i?"M? HQÈB #` K°i FB K +?ûK i?"M? ? B F?9+ #B M K'i i

E?B M M;QìB bÊ ?½B ?ÆM H" M;mv M M K T?QM;#`+?ûK H"K ? BX
: B®M; M?Q F?2 bm®B M?'i imv M i?B M- K°i F?2 ?Î+?Q ç M MY i?QÈ+`) M K T?
+,i i`ÆM M?½M M?Q ;QÆM;X
*Æ i? JK+ h?B M .QÐM;#B M K'iX
L?bM iW t F?¬M;+| p i K€m- tQÆM;;½v- /QÌM;M?Q JK+ h?B M .QÐM;ç½ #`ç Q
?ÆB MQÈ+X *?d+| imv i FB K p"i #`i Hv i?•M+O JK+ h?B M .QÐM;ç½ ;½v- +ÁM
K°i F?®B #,M;M? K- i?•M FB K HQ M;H' p i M Si F?)`mM;i`QM;i?B M ç`X
æBM? >¢Q Î i`QM;F?¬M;i`mM;X
",M;pB K pÁM;[m M?+Æ i? æBM? >¢Q- €M? b€M;i?¬M i?€M? H M iÄ X æBM? >
?mv M F?Q- ç Q w #°i T?€i- FB K w imM;?Q" M?-`U+`Ð H| K„i- F?¬M;i? M?bM
GQ¢B F?Q i? M"v- ;B®M;M?Q i?¬M ?Q" M;+?9 i i? ;B MX
h'i +ª p ä ;Bª hmv i *?•m +`B +| i? M;QÈ+ M?bM- +ªK ;B€+ HBM? ?²M`mM`~vX
hmv i *?•m +?Q iWM;+| FB m +?B M ç'm ç M i`bM? ç° M"v- +kM;F?¬M;+| +QÌM;
p"vX
L;"M p¢M M,K iÈB M v +?QÎM;K¬M +€+ ç¢B K¬M T?€B M?Q GK+ >MM;S?B- S?Q
h? M? "bM? ?¼+ pB M- +?QÎM;K¬M Gw EB K v ç½ t2K M?Q çdM? + Q M?'i p ä ç¢
>MM;S?B- S?QÆM;hB m M- +?QÎM;K¬M Gw EB K v ç M çB M?Q ;B| - i?¬M HQM
K¶B H¬M +?B M ç'm b) Î +?B M i`QÌM;i` M #-m i`lBX S?"K T?m iK+ iY- p ä ;Bª #b
FB MX æ®B pÈB M?B m M;QìB i?b GK+ >MM;S?B- S?QÆM;hB m M pB M i`QÎM
K¬M Gw EB K v ç½ H" M?•M p"i ;¬M M?Q i?¬M i?Q¢BX
L?QM;?¬K M v #¼M ?¼`mM;ç°M;KÎ K M;i`B i?S+ p p ä ç¢Q- M?•M HU+X
" Q ;²K ç€K M;QìB >mv M aQÆM;h?¬M o Î T?Q t +kM;#``mM;ç°M;X J„i S?MM
aQÆM;h?¬M o +?ÈT H|2 iB b€M;- HÁM;i?'v ?ÆB ?®B ?"MX
L m bÈK #B i æBM? >¢Q v m M;?B i M?Q p"v i?b S?MM;aB m i?O HoM? >mv M a
p"Q o'M EB K i¬M;- iB +`^M;;½ H9M [m€ b•m F?¬M;i? `9i`X S?MM;aB m i?O H
#B i iQM?+€+? æBM? >¢Q •M Q€M`ä`"M;- F?¬M;+? i F?¬M;M;WM;- b) F?¬M;i
L m p"v i?b +?d +| i? ` i v i`QÈ+X

@ \ E?¬M;M;,M çQÈ+\ E?¬M;H) ç½ +? i\
æBM? >¢Q ;B"i KbM? çSM;i`QM;F?¬M;i`mM;- i?¬M i?S+ M?Q i?Ov i`B m H M`
J°i FQ+? pW `²B æBM? >¢Q F?¬M;i?9+ ;BK+ HU+ HQÈM;+'K F} i`QM;i? M? FB
FB K ?ÈT #Q+? ç€M?` K°i FQ+? K¢M? M?'i #^M;ç Q FB K bQM;i?€M?i? X *U+ /
+U+ •K M;K+ #,M;?mv M F?Q iQÆM;bBM? iQÆM;F?„+- +QÐM;ûT HB M ?ÈT H¢E
J°i FQ+? FB çO ?Ov K°i M?'i F?B m o ä >Q" M;+ªM? i`QM;+?ÈT K„iX
L?QM;K" X X X
@ s2K i?U+ HU+- F?Q p" M H9+ i`QÈ+ JK+ h?B M .QÐM;i? ?B M i?b F?¬M;i? M"
K M?šM T?€i` +¬M;FQ+? Qi M?'i +Ð M?`F?B mp o ä >Q" M;+ªM?- i¢B b Qi'i +ª F
H) JK+ h?B M .QÐM;+¬M;K¢M? v m i?O\ > v H" H9+ i`QÈ+ KB M +QÐM;i?B i`B
F?Q +O JK+ h?B M .QÐM;\
æBM? >¢Q i?'v #m²M #U+X
h?¬M i?S+ h?„M;hU Zmv i M?Q i?Ov i`B m T?O H M K'v M;"M i?QÈ+ M?QM;F?¬M
h?B M .QÐM;X

æBM? >¢Q +?"K`½B ç€T tm®M; M K T?QM; ç½ #` t ç¬BX
 hmv i FB K HQ M; H´- +?d +ÁM H¢B K°i F?9+ ;¬M +?m¬B FB K- i?•M FB K #` i`M T
 `BM? i`QM; ;B|`ûi T?€i` iB M; ` M`dX
 @ \ æ•v H` X X X
 æBM? >¢Q M?bM i?'v p i K€m i` M i?•M FB KX
 *|`ªB`€+ i?'i tQÆM; pKM i` M çdM? #,M;- M m F?¬M; [m M b€i F„ +`M; i?b b) F?
 ç¬M; i`QM; HÈT imv iX
 *?ŠM; H) JK+ h?B M .QÐM; i?"i bU i M tQÆM; M€i i?'i +? i`²B\
 æBM? >¢Q F?¬M; M; ì b) +| F i +m°+ M?Q p"vX
 E?¬M; M; ì i?B M i`B F€i`B M; 9i i` ÌB hmv i *?•m F?¬M; çÐ M´B K°i +?B m +O æB
 æBM? >¢Q +?"K`½B`9i p i? M? FB K`d bûi- K ç Q- i?Î /`BX
 s2K` i?B M i`B h? M? "bM? ?¼+ pB M €M? b€M; # Q T?O p¬ b® M?•M i`B KÈB tm
 +? iX
 G9+ M`v M?B m M; QÌB çSM; t2K +kM; ?B m +?mv M ; b tªv ` X
 J¼B M; QÌB F?¬M; M; ì F i [mª M?Q p"vX
 o®M iQÎM; b) H` +m°+ +?B M HU+ HQÊM; iQÆM; çQÆM; M?QM; F?¬M; M; ì M| F i
 +?Q /B M tQM; ç½ FûQ K`M- HÁM; ?Ki ?šM; X
 JK+ h?B M .QÐM; #B m ?B M` i?U+ HU+ F?¬M; v mX
 *| i? M|B pQÊi t #`i +S +QÌM; ;Bª M`Q +O hmv i *?•mX
 æ†+ #B i H` ? B FB K K FB K K`m ç2M •K m- HU+ +¬M; FQ+? +QÌM; ç¢B ç´B H¢B
 +S +QÌM; ;Bª pä ç¢Q M`Q +O hmv i *?•mX
 æBM? >¢Q i?"i bU [m€ K¢M?X
 *QÌM; ç¢B H`K M; QÌB i imv i p¼M; X
 " M, Ki`QÈ+ H9+ KÈB QÈ+ +?B M h?B M >`M hmv i T?QM; F?¬M; B M; ì b) +| F i +
 .QÐM; H` i?B M FB m K°i i? ? - +`M [mSi i? ? i` M?•M HQ¢B- v m i°+ hmv i *?•
 / M? M?Q M?Ä KÈB ç M +ªM? ;BÈB oä æ² +ªM?- M?QM; #•v ;BÌ X X X
 :B M; bÆM` M; QÌB i`B- K¶B M; QÌB M´B #`i K´v i`, K M, KX
 h`QM; F?QªM? F?„+ M`v p¬ b® pä ;Bª hmv i *?•m i? M i?Î- i?b` M?•M p`i +?QM
 TªB i?¬M ç²M; JK+ h?B M .QÐM; K` H` æBM? >¢QX
 J°i i?¬M i?Q¢B ç½ +? iX
 J°i i?¬M i?Q¢B +`M; i`mv M F€ ?ÆM M´B H MX

d9dX *?QÆM; d93, G¢B G` GB i h?B M EB K h¬M; Ui?QÊM; VX
 æBM? >¢Q çSM; i` M F?¬M; i`mM; M K T?QM; #` ?„M K°i ç Q +?ûK ç¬B- + Q ;B¼M
 @ L; QÌB h? M? "bM? ?¼+ pB M Î ç•m\
 smM; [m M? h?B M >`M hmv i T?QM; iK i" T K•v M; `M M; QÌB M?QM; F?¬M; B i`ª H

æ€K M;QìB [m M b€i #®M T?Q - M;¢+ M?B M T?€i ?B M +?mv M [m M i`¼M; M?Q
 h? M? "bM? ?¼+ pB M çB +MM; JK+ h?B M .QÐM;- /QìM; M?Q #¼M ?¼ F?¬M; [m
 ç`M? F?Q p" M h? M? "bM? ?¼+ pB M X
 E?¬M; H) i`QÈ+ F?B QÈ+ +?B M M;QìB h? M? "bM? ?¼+ pB M ç½ #B i F i [mª +m
 o"v i?b JK+ h?B M .QÐM; ?ÆB ç€M; i?QÆM;X
 *?QM? H9+ M"v X X X
 h` M imv i T?QM;- S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o H¢M? HMM; +Qì
 @ æBM? >¢Q- çWM; H H®B QK bÁK- M;QÆB ç½ H"K K°i b B H-K HÈM- M;QÆB +
 "¶M; M?B M M;QìB S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o T?€i` €M? b€M
 J¼B M;QìB `i #'i M;ì i`QÈ+ ?"M? ç°M; +O S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM;
 E?¬M; H) >mv M aQÆM; h?¬M o #„i ç-m ç®B ç`+? pÈB æBM? >¢Q\
 •M? K„i æBM? >¢Q H¢M? M?Q ç Q M?bM S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?
 @ *| i°B ;b\
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o H¢M? HMM; M|B,
 @ >W5 h?"i H" F?¬M; #B i b®M; +? iX JK+ h?B M .QÐM; H" M;QìB +O >mv M aQÆM;
 i`QÈ+ ç½ H" K°i i?"M? pB M +O >mv M aQÆM; h?¬M o X >¬K M v QÈ+ +?B M p®
 +® w tm®M; i v ;B i JK+ h?B M .QÐM;- M;QÆB ç M; F?B m +?B M mv M;?B K +O
 i \
 æBM? >¢Q F?¬M; ç€T HìB S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o - +9B ç-
 J°i H9+ b m æBM? >¢Q M;~M; ç-m H M- M|B,
 @ h?S iB m M?•M i?Q+? ;Bî i`Á [m, F ç çQ M M9T i`QM; #|M; i®B M?Q M;QÆB +Á
 i \ L;QÆB H"K +?mv M ;b i`QM; o'M EB K i¬M; #ªM i?•M M;QÆB #B i`ä- i b) F?¬
 H¢B F?¬M; #B i b®M; +? i ç` M?ªv` €+ M?•M +€Q i`¢M; i`QÈ+ - ç i çQ€M t2K H
 hBK S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o `Èi +€B #`+? - M;Q" B Kfi H¢M?
 @ *?ì M;QÆB +? i`²B b) #B iX
 æBM? >¢Q +QìB i`"Q T?9M;,
 @ *?„+ +| F +?®M; HQM; +?Q M;QÆB M M M;QÆB KÈB F?¬M; i?'v bÊ ç9M; F?¬M
 Jfi S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o #B M b„+ - iB TiK+ +QìB M?¢i,
 @ æQÆM; M?B M i F?¬M; bÊ K°i F +? i +?„+X h`QM; i?B M ?¢F?¬M; B ;B i >m
 b®M;5
 @ hU iBM M;m M;®+X
 æBM? >¢Q /ìB K„i F?ÄB S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o - ç°i M?B
 FB K [m M; `U+ `Ð #„M ?QÈM; i•v M KX
 æBM? >¢Q H¢M? HMM; [m€i,
 @ h?S i?"T i?Á HûM H9i FB M9T H•m M?Q p"v ?½v +9i` ç•v +?Q i 5
 oM pM pM pM pM5
 EB K [m M; M?Q çB M X
 J°i M;¼M çdM? #,M; T?€B i•v M K #MK K°i iB M; M' imM;- K'v +?K+ #|M; M;QìB M

L? [M; M; QÌB M"v iQ" M i? • M H' T H€M? €M? b€M; M!M; +?€v M? Q K†i i`ÌB- p¬ +MM;
 # M i` M h?B M >"M hmv i T?QM; - iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; # Q p•v æBM? >¢Q
 J'v +?K+ M; QÌB M"v F?¬M; T?ªB pä ;Bª hmv i *?•m- +QÌM; ¸¢B ¸ M F?| iBMX
 o`i`Q #¼M ?¼ ¸SM; +| /'m ?B m ?mv MªQ- M?bM M?Q`®B HQ¢M M?QM; iBM? +Ì
 T?€i` F?Q +Æ ¸9M; H9+ T?QM; iÄ F?¬M; ;B M #®M T?Q - M?Q b K¢+ #'i" M +
 +¢M M; m²M bm®B M?Ä æBM? >¢QX
 L?B m M; QÌB +| K†i ;B"i KbM?X
 s2K #° /¢M; i?b ¸€K M; QÌB M"v M9T ÎT?Q t `i H•m M?QM; #¼M ?¼ F?¬M; T?€i ?
 hB M; +QÌB /`B iW t p¼M; H¢B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 E?¬M; M; Ì ¸9M; F?¬M; \
 " !M; M; QÌB +?ÈT H!2- H¢B +| K•v i`, K Hm²M; b€M; iW +?•M i`ÌB M?Q iB +?ÈT`¢+
 K„i ¸½ ¸ M ; -M h?B M >"M hmv i T?QM; X L; QÌB /šM ¸-m , M K†+ M?Q i?Q bBM?- H
 FB K- #B m iBM? ?¢Q M?B M +?QM? F?Q- K†i KkB ?B M H" M?- `i +| T?QM; ¸° iB
 `^M; Mûi K†i / [ iÊM- ¸„+ w H`K ; ½ +| p •K i`-KX
 L; QÌB M"v +?QM? H" S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB MX
 " M +¢M? S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M iQ" M H" + Q i?O i
 h? M? "bM? ?¼+ pB M- +ÁM +| + Q i?O K°i b® K¬M T?€B F?€+- +QÌM; ;Bª hmv i *
 EB K i-M; X
 @ 5 J°i ¸€K +?| +KT ¸m¬BX JQÌB M; "v M v M9T ¸B +ÁM iQÎM; +€+ M; QÆB i`®M`
 +® +?®M; +U- +ÁM /€K +?O ¸°M; ¸B H M +?`m +? i- ¸9M; H" +?Q i?'v [m M i`B +?
 æBM? >¢Q F?¬M; HQ H„M; #` K'v +?K+ +€+ +QÌM; ;Bª +?•m M; Q`B # Q p•v- €M? K,
 ?QÈM; ¸€K M; QÌB S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB MX
 æBM? >¢Q ; "i ¸-m- M!B,
 @ æ M ¸9M; H9+- ?¬K M v +€+ M; QÆB ¸ m TªB +? i5
 J°i +•m M!B F?B M ¸€K M; QÌB S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB
 H¢M?X
 L?QM; i?'v KQÌB H,K +QÌM; ;Bª imv i ¸®B # Q p•v æBM? >¢Q i`QM; F?¬M; i`mM;
 i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M #bM? ioM? H¢BX
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M HB + ¸€K pä ;Bª hmv i *?•m-
 @ h? M? "bM? ?¼+ pB M H`K pB +- M; QÌB F?¬M; HB M [m M tBM H" T iS+ `ÌB ¸B-
 h`QM; ;B¼M; ¸B m +O S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M ~M +?
 M; ÌX
 J'v M; "v M v S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M #` æBM? >¢Q-
 ¸®B K†i pä ;Bª hmv i *?•m F?€+ pšM ;B [iQ i? +?9 i + Q + Q i¢B i?QÈM; X
 h`QM; €M? K„i K¢M? K) +O S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M
 ¸ M t2K +m°+ +?B M imv iS+ ;B" M M?QM; F?¬M; i? F?¬M; M? M? +?|M; `ÌB ¸BX
 J°i +m°+ €+ +?B M b„T #MM; M`X
 hmv i ¸®B H" +?B M ¸'m FBM? F?OM; M?'iX
 s2K ` h? M? "bM? ?¼+ pB M ¸½ +?m~M #` iW `i H•m- i?B i F b€i +K+- Km®M [m
 æBM? >¢QX
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o HÆ HYM; ;B [F?¬M; i`mM; - +?„T i
 M; Q`B ¸SM; i` M imv i T?QM; tmM; [m M?,

@ *€+ p` #^M; ?[m iW t ç M- +?mv M ?¬K M v ç½ tQM; - tBM +€+ p` `lB çBX
S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o M|B +?mv M F?€+? b€Q ?ÆM +?9i
S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o ç¢B #B m +?Q >mv M aQÆM; h?¬M
+€+ +QlM; ;B^a +?•m M; Q`B M?QM; ç` p` + Q ?ÆM `i M?B mX
J°i +QlM; ;B^a i`QM; pÁM; p•v æBM? >¢Q #° /¢M; i`mM; MB M i9 bo +SM; `„M M|B,
@ *€+ p` ç²M; ç¢Q- ?¬K M v .B m L; ¼+ i ç½ T?€i` GB i h?B M EB K H M?- Km®
o¢M EB K aBM?- ç iY >`M .QÐM; EB K ç½ +? i- i`m b€i i M; B†+ æBM? >¢QX sBM
+?Q H€i M[ç¢B +?B M #` i?QÆM; p¬ i°BX L m +| B F?¬M; #B i HQÊM; bS+- i?“
? ? ? ? 5 J¼B ?”m [m^a /Q +€+ M; QÆB +?“m i`€+? M?B K5
h?b` H` M; QlB GB i h?B M EB K i¬M; X
GB i h?B M EB K i¬M; H` bB m i¬M; K¬M +O EB K \*?•m- ç¢B +?•m i?S ? B i`QM;
?mM; €+- M?B m i¬M; K¬M M; ?2 #B M b„+ K†iX
h`QM; ibM? ?m®M; M`v K°i b® +QlM; ;B^a +?•m M; Q`B ç`M? çK+ MQÊ+ #ûQ +Á #E
i? i` m p`Q >mv M aQÆM; h?¬M o - +`M; F?¬M; i? +?¼+ M; QlB GB i h?B M EB K
M; Q`B M; šK M; ?o- ç b® M; QlB ?W H¢M? ?| i?“M? iWM; Hm®M; b€M; # v H M + Q
i`lBX
æQÆM; M?B M +kM; +| M; QlB î H¢BX

d93X *?QÆM; d9N, G¢B G` GB i h?B M EB K h¬M; U?¢VX

h M K”T i B iQ- i?B m MB M + Q ;¬v ç2Q FB K M?Q F?¬M; M; ?2 i?“v HlB S?MM;
h?¬M o - S?QÆM; hB m M pB M i`QlM; h? M? ”bM? ?¼+ pB M- M K M?•M i`mM;
i¬M; M|B- pšM ;B[/€M; p t2K F`+? ?ÈM ?î t2KX
*QlM; ;B^a #Q`M iQ`M i?•M T?O i`QM; €M? b€M; iQK çSM; v M i¢B +?¶X
*Æ i? h¢ :B^a B L; [H`T H€M? €M? b€M; HY T?QÊM; ?Q`M; M?Q +| M?Q F?¬M; - M?Q
tBM? ç T tm`i i`¬MX E?m¬M K†i i`„M; M?Q M; ¼+ F?¬M; +| #B m ibM?- h¢ :B^a B L; [
:B^a B L; [- +¬ #û æBM? æBM? i|+ +°i ? B bWM; pmB p HB K F Q [m2- H`K M?Q F?¬M
h?¬M JK+ u m oQÆM; p` Zm€ L; Qm u m oQÆM; çSM; b m HQM; M[pä i?¬M +kM; H
L K M?•M i`mM; MB M i9 bo GB i h?B M EB K i¬M; ?W H¢M? K°i iB M; ,
@ >W5 *ÁM +| M; QlB i?“i bU F?¬M; bÊ +? iX
hmv M?B M M K M?•M i`mM; MB M i9 bo GB i h?B M EB K i¬M; +^K ;B€+ M; QlB î
;B^a- F?¬M; / ç®B T?| - ; ½ F?¬M; +?O ç°M; ;•v bU K` ` H M? M?[M; M; QlB F?€+ +
S?QÆM; hB m M pB M i`QlM; h? M? ”bM? ?¼+ pB M M?€v K„i` ?B m- ?ÆM K°i i
T?QM; ç€K M; QlB i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?“K- Gw u L?QÊ+- L?“K hB m .
h•v J¬M h?B M hmv i- Gw G M çSM; X
”B m ibM? S?QÆM; hB m M pB M i`QlM; h? M? ”bM? ?¼+ pB M ç°+ €+ M|B,
@ *¢K #šv ç½ Kî` - ç€K iûT`Bm o`M EB K i¬M; +€+ M; QÆB +€+ M; QÆB +?Q`M;
? ? ? ? 5 >¬K M v ?½v +?l +MM; æBM? >¢Q tm®M; bm®B p`M; ;†T +?QlM; K¬M
? ? ? ? ? 5

*€B ; ¼B H` iQÈM; iW i•K bBM?- KÈB +| K`v i?€M; F?Q +?“i +O S?QÆM; hB m M p
pB M ç½ i? v ç`B ?Q`M iQ`M- iW i`QlM; ;B^a mv M; ?B K + Q [mw #B M i?“M? FB m

æ€K M;QìB i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K- Gw u L?QÊ+- L?"K hB m . Q i M
J¬M h?B M hmv i- Gw G M F?¬M; H M iB M;- `9i pk F?Q` X

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K +?¢K`½B FûQ i`QìM; +mM; K`m p`M; M?„K`p
i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M i` M #-m i`ìBX

S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M ?Q`M iQ`M #B M b„+ KtiX

S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M iWM; i?m p`Q i v i?B m MB
? B ç Q- F?B M; ½ K'i ? i / M? iB M;- ;½ `i ?"M h`QÆM; S?"KX hmv M?B M- /M S
T?€i çB M M?QM; ;½ F?¬M; #B i H`K b Q- i?U+ HU+ +O i?B m MB M i?Ê b,M h`Q
F?¬M; ç'm H¢BX >¬K M v mv HU+ K°i KkB i M +O i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S`
M FBM? ?Q`M; X h`QM; +m°+ +?B M h?B M •K+®+ M m i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆ
S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M F?¬M; +| F?ª M,M; i`®M i?Q

:Bì T?9i M`v- S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M #` i`QìM; +mM
#` iY i?¬M M?„K i`9M; X

J v K„M H9+ M`v +| #|M; M;QìB HQÈi [m çSM; i`QÈ+ Kti S?QÆM; hB m M pB M
pB MX

æ| H` K°i H½Q M?•M +Æ i? ;-v ;Á- HQM; F?ÁK- i|+ i`„M; HQ i?Q - +^K +| # Hk
i? i?´B # v H½QX G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK T?€i` F?Q +Æ i`"M M;"T ?ÆB i
bB m +QìM; ç¢BX E?B H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK çSM; i`QÈ+ Kti S?QÆM; hB
?¼+ pB M ç½ +?†M H¢B €T HU+ T?€i` iWM; i`QìM; +mM; +O i?B m MB M i?Ê b,
G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK H` K°i + Q i?OX

o Kti i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K M?Q M? K i?¢+? F?¬M; +| +ªK t9+- ? B i
FûQ +,M; M?Q i`,M; i`ÁM- i v M? #m¬M; X

J°i Hm²M; b€M; bB m M? M? # v` F?ÄB /•v +mM; +?ÈT K„i # v iÈB i`QÈ+ Kti H½

•K -K -K -K -K5

o M; iB M; M´ çB + i B M?Q b'KX

GU+ HQÊM; i`QM; bm®i; ÊM b|M; F?m +? i€M i`QÈ+ Kti H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; i
KkB i M #„M M?,M M?2Q- ?Á i MX "®M- M,K M;QìB çSM; # M +¢M? H½Q M?•M i|+
[mûi i`9M; MY M;QìB i M #B iX

@ E?K F?K F?K X X X hB M T?€T ;BÄB X X X E?K F?K F?K X X X amwi #„M i`9M; i

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ?Q F?K+ F?†+ M?Q # M? M;mv FQ+? M?QM; i` M M
J°i çQ`M b€M; +?|B K„i M?Q Kti i`ìB H|2 H M i` M ç-m M;|M i v H½Q M?•M i|+ #¢+
b Q T?€i` F?Q +Æ b„+ #ûM M?Q #ªQ FB K imv i i? - F?B M M;QìB i ?QªM; HQ¢M

h`QM; +?ÈT K„i pW `²B +?QM? H` çQ`M b€M; FB K F?Q M`v +?†M H¢B K°i KkB i M
MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"KX

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK H` K°i bB m +QìM; ;Bª +U+ F€ F?OM; #®X

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +| i? +?†M H¢B K°i KkB i M i' i b€i +O i?B m MB
M?´i +| i?U+ HU+ iW iS F?B m oã >Q`M; +ªM? i`î H M- H½Q i?"i ç€M; bÊX

E?m¬M Kti +O i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K pšM F?¬M; i? v ç´B- i?"K +?Q
KkB i M #` H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +?†M H¢BX h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM
+mM;- 2Q ?ÊT M?´i- i?•M ?bM? +?MM; tm®M; M?Q i`,M; i`ÁM- H¢B #„M ` K°i KkB

•M? b€M; t i [m #-m i`ìB- M?Q +€B FûQ p`M; p¬ i bM? +„i K`M b•M F?'m t M? i?ŠH

*QìM; ç¢B ?ÆM KkB i M i`QÈ+X

•T HU+ M?Q i?-M M° F?B M M;Q`B FB K F?-M; çQÊ+ HB M iQÎM; ç M KkBi M /B
>"m L;? #„M`ÆB +?Q i-M EBK « +O v m i°+ i`QM; i`mv Mi?mv iX

G-M M`v H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK F?-M; i?QM; /QM; M?Q i`QÊ+X

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ?Q F? M- +?•M i`€B HMB H¢B K°i #QÊ+- ?bM? +?[
b€M; `U+ `Ð i`QM; i v H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ?| i?“M? b Q #,M; # v ` p +
+ K # v iÊBX

"MK5

hB M; M´ F?OM; F?B T H¢B p M; H MX

hWM; çÊi b|M; ;ÊM HU+ HQÊM; i`QM; bm®i M?Q b|M; i?-M F?m +? i€M- [mûi b¢+?
S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M ç½ çSM; ÎT?Q t M M K v K

@ E?K F?K F?K- i?•M ;B` i b„T #` ç€M? i M X X X

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK çSM; i`QM; F?-M; i`mM; HB M iK+ HMB # - #®M :
æQ`M b€M; FB K F?Q `U+ `Ð i`Î p i v H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK- K`m b„+ ?Æ

J†i i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?“K pšM F?-M; #B m ibM?- H-M i?S # FûQ /•v
*?QM? H9+ M`v X X X

:B¼M; æBM? >¢Q iW i` M #-m i`ÎB T?Q t i`mv M ç M,

@ h`QÆM; S?“K- ?½v #ªQ p M?[M; M;Q`B F?€+- çWM; ` i vX

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?“K i?W M;Q`B- H"TiS+ +`i i`QÊ+ +mM;X h`QÆM;
iQ F?Q i`QÆM; ` F?ÄB i`[ p"i;BÈB +?d- p` i`Q i?•M p` +?m-B ç Q +| K°i K i?¢+
i v +?ÊT H|2 €M? b€M; v m /½X

d9NX *?QÆM; d8y, *?Q h?`v Zm M h`B *?Q æ´ G Ui?QÊM;VX

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?“K +—K i`QÎM; ç Q- ?ÆB i?Îi? v ç´B- /`v M†M; M?

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?“K M? ç¢T ` K°i #QÊ+ çSM; i`QÊ+ K†i ç€K M;Q`B
. Q i M K" T bB m K v K„M- h•v J-M h?B M hmv i- Gw G MX

æ Q F?Q #MM; T?€i M?Q i?Ov i`B m i?U+ +?`i # Q #¼+ +€+ ç iY o'M EB Ki-M; ç

hm pB ?mv M F?Q +O i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?“K `i i?'T M?QM; ;½ +—K ç
F?OM; #® ?ÆMX "B m ibM? H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK i`—K i`¼M;- çQ`M b€M
M?QM; F?-M; +?O ç°M; +¬M; FQ+?X

@ æ m H` M;Q`B i?B M HQM; K`m iQK\

æBM? >¢Q M?bM KQ`B H,K + Q i?O çSM; Îp` i`Q F?€+ M? m # Q p•v KbM?X

L?[M; M;Q`B M`v iQ`M H` +QÎM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä >Q`M; +ªM?- M m K°i +?¼B K
? i #¼M ?¼X L?QM; p` i`Q #¼M ?¼ çSM; ?bM? i?“M? i`"M T?€T F€ /`- ?¶M ç°M i?
HBM? F?Q i`QM; i?B M ç` iU i?“M? K°i ;BÈBX E?Q +Æ KQ`B H,K M;Q`B ?ÊT M?`i

h`QM; KQ`B H,K M;Q`B- K°i i? M? MB M # M;Q`B ? B KQÆB K`v im´B H¢M? HMM;

@ J°i +QM FB M b„T +? i F?-M; +—M i?B i?ÄB M?B mX

æBM? >¢Q HB +i? M? MB M GB i h?B M EB Ki-M; FB - ?Ì ?[M; +Q`B M|B,

@ hB m iY- i`QM; KQ`B H,K M;Q`B +?d +| i?U+ HU+ +O M;QÆB H` i?'T M?'i- +?Q
+^M?X h?'`2Q i i?'v F?Q +Æ +O M;QÆB F?¬M; ´M ç`M?- ?mv M F?Q i?Qçii`¬M; -
M;QçB +Q`M; FB M- i`QM; M;Q`B +ÁM b|i HçB /QÊ+ HU+X L;QÆB +?d H` F ç€M;
T?€i` - Km®M ;B i i \ L;QÆB +ÁM FûK [m€ t X

h? M? MB M GB i h?B M EB K i¬M; iS+ ;B”M [m€i,

@ L;QÆB Km®M +? i5

h? M? MB M GB i h?B M EB K i¬M; H„+ M;Q`B ç•K K°i FB KX

æBM? >çQ +Q`B iQ #^Q,

@ > ? ? ? ? ? 5

æBM? >çQ çSM; BK içB +?¶ imM; M„K ç'KX

•K -K -K -K -K5

hB M; F?Q #çQ çBM? i B M?Q |+ t2M HšM iB M; `²M; M;-K- i` M HQM; æBM? >çQ
~M M?Q ?B M- [mv M FbM? ç€M? ` #B M i?“M? ?bM? `²M; ;-K ;WX

æBM? >çQ /®+ ? i bS+ ç€M? ` +9 ç'K M`v- hY >Q`M; h?ç+? h`QM; L;¼+ /mM; ?ÊT
K¶B H-M ?„M; ²M; ? i bS+ HU+ HQÊM; +Æ i? H` b) +| iB M; `²M; M;-KX ©Q ^M? i
æBM? >çQ X

h? M? MB M GB i h?B M EB K i¬M; #B M b„+ K†i M|B,

@ L;mv `²B5

h? M? MB M GB i h?B M EB K i¬M; +^K ;B€+ çQÊ+ ?ÆB i?Î +? i +?|+X

L K M?•M i`mM; MB M i9 bo GB i h?B M EB K i¬M; ;B”i KbM? F m H M,

@ *~M i?“M- K m HMB HçB5

L K M?•M i`mM; MB M i9 bo GB i h?B M EB K i¬M; + Q ;B¼M; [m€i,

@ *MM; M? m ` i v +Sm M;Q`B- F?ÎB ç°M; h?“T L;k h?B M hBM? J h`”M5

*€+ +Q`M; ;B^ +?•m M;Q`B F?€+ i` M #-m i`lB +MM; T?€i` €M? b€M; `U+ `ÐX h
K`v M;Q`B M?Q iWM; M;¬B b Q i`QM; i`lB ç K T?€i` €M? b Q p¬i”MX hWM; +°i
H,K M;Q`B HçB- ?ÊT i?“M? ç² €M +?ÁK b Q ``i Hç- +m®B +MM; M®B F i pÈB i? M?

•K -K -K -K -K5

*MM; H9+ ç| - +°i b€M; HQM; [mv M iQK +O æBM? >çQ ç€M? p`Q M;Q`B i? M? MB
J€m T?mM ` X

sQÆM; i`„M; imM; i|2X

h? M? MB M ?ûi H M,

@ 5 S?Ki5

h? M? MB M GB i h?B M EB K i¬M; ?€ K²K ?°+ #9M; K€m- i`Q`M; FB K i`QM; i v p
#-v M?-v K€m i?“iX

h? M? MB M GB i h?B M EB K i¬M; F?¬M; i? çÐ M´B +°i b€M; HQM; [mv M iQK- #

+` ã3ôu@| ,0 Ð @ Ð i i •Š<) `Ày3) M€[m Ð i vT - ?#0 ?ÂA6AçBB IŠ<) p eB `Ð `0•½ @Æ ?9•

I@ ÀÐ”B Ð¬ +?à Ð c @‰KM0M; lB iQ 0

L;¼M M9B HÈM Hm¬M ç M†M; i`QM; HÁM; /¬M #m¬M; HÄM; - ç€K M; QÌB S?QÆM;
 ?¼+ pB M +| i? i?Î T?`QX
 *?d +¬M æBM? >¢Q +? i H` i?B M ç` hmv i *?•m pšM i?m°+ p h? M? "bM? ?¼+ pB
 "i ;B€+ i` M K†i ç€K M; QÌB S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB
 M; QÌB i?„M; X
 æ€K M; QÌB Gw u L?QÊ+¬ oQÆM; hB m h?i- L?"K hB m . Q i M K" T bB m K v K„M #
 i`€B iBK i`2Q + QX
 E?¬M; H) æBM? bQ ?mvM? b„T F?¬M; +?®M; M´B M[\
 G`K b Q ç•v\ \*|` i v ;B9T F?¬M;\
 L?QM; H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q ç½ M|B F?¬M; +?Q B M?9M; i v p`Q i`"M +?B M- i`Q
 #B i M M H`K b QX *°M; pÈB HU+ HQÊM; +O Gw u L?QÊ+¬ oQÆM; hB m h?i- L
 K v K„M /M Km®M ;B9T bS+ M?QM; F?¬M; i? i? K ;B p`Q +?B M ç'm i`bM? ç° M`
 L; QÌB /mv M?i +| M, M; HU+ i? K ;B H` i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K pšM bB
 K°i +•mX
 h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K F?¬M; i?`v `ä F?mvM? ?QÈM; +?B M ç'm M?Q
 æBM? >¢Q- pb ;½ #B i?„M bBM? ?Q¢i M?Q i? M`Q i`QM; +?B M i`QÎM; #€+? i?€
 i?O K¢M? K) ;b b€M? #^M; - iB M? ?m®M; i`QÊ+ K„i F?¬M; i? ç€M? #¢B çQÊ+ ?„M.
 Gw G M i`Î p M[ i` M; çSM; i`QM; F?¬M; i`mM; X
 u T?K+ # v T?i T?ÈB- i|+ ç2M M? # v- F?m¬M K†i ç Timv ii`¬M- K`v HB m +QM;
 im p¬+MM; M?2Q H¢B M?Q p¬M; i`, M; F?mv iX Gw G M iU M[i?¬M M?bM tm®M;
 /QM; X
 Gw G M F?¬M; p°B p½X
 hW # Q ;BÌ F?|2 K¬B Gw G M +QM; H M- M`M; M?"M ` çB m ;bX
 S?€B ç®B /B MX
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M v M #KM; - i`ÁM; K„i tQ v i`
 M|B pÈB H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æBM? >¢Q F?¬M; +?®M; M´B M[- #•v ;BÌ H` +Æ ?°B i®i t| b¢-
 ` i v #„i iB m iY +¬K ç Q M`v- M; QÌB +ÁM H¢B ç +?9M; i ;BªB [mv iX
 G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ;"i ç¬m- M|B,
 @ E?K F?K F?K- +kM; i®iX GĐ ç€M? ç M i`ÌB i®B H` H½Q M?•M i F?¬M; +| +ÆK ,
 G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +QÌB pÈB i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K- i v +
 b® i?i Hmv M FB K F?Q #„M ?QÈM; ;½ çSM; i` M #, M; T?QM; X
 h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K ç®i +?€v +?B M w [m€i iQ,
 @ G½Q i?i T?m- Km®M +? i5
 J°i i v i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`K +?ûK ` M?€i ç QX
 •K -K -K -K -K5
 h`QM; F?¬M; i`mM; FbM? F?Q iS i€M- K¼B FB K F?Q #` +?ûK M€iX
 G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK bÈK çQ€M çQÊ+ F i [mª- H„+ M; QÌB #B M K'i- +?È
 MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?`KX

EB K ?Q`M ç|M ;B| #B M iQ i?`M? K°i i? M? i`Q`M; FB K €M? b Q +?°v tm¬B €M? b
K°i iB M; H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ç•K FB K ` - €M? b Q iÄ b€M; H¢M? i?'m
MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`KX
h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K ?ûi H M- F?¬M; ç w FB K [m M; K` tQ v M; Q`B
æ Q [m M; M?Q MQÈ+ Hk -K -K i`9i tm®M; +?ûK M; M; 2Q H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM
*€+? ç€M? HQÐM; #¢B +•m i?QÆM; X

d8kX *?QÆM; d8j, h?M *? L["€QX

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK #B M b„+ K†i ?Q F? M M|B,
@ E?K F?K F?K- iB m iY i?"i €+ ç°+- Km®M HB m KM¢; b Q\ hmv H½Q M?•M i b„
b®M; i? K K°i- ? B M;`vX
G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK HMB M? M? ` b m Mû K°i ç Q +O i?B m MB M i?Ê
G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK H„+ M; Q`B HQÈi [m - K°i FB K ç•K p`Q oQÆM; hB
MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`KX
h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K /MM; ç Q i?S+ i?Bûi iÄ ?Q`M? ;B M; p¬ +MM;
M; QÊ+ p X
æBM?5
æ Q FB K p +?¢KX
GU+ HQÊM; +Q`M; ç¢B #MM; T?€iX
G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK #` +?'M p,M; ` M; Q`B K'v +?K+ i?QÈ+X ",M; M? K
b,M h`QÆM; S?`K pÐ M€i- M; Q`B ;½ HªQ çªQ F?¬M; çSM; p[M; `Èi tm®M; #,M; T?
G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +Q`B iQ #ªQ,
@ > ? ? ? ? ? 5 hB m iY- #,M; T?QM; M?Q M?Ä F?¬M; +?S M ´B HU+ HQÊM; +
i ç€M? M? m /QÈB ç'i çB5
.M b Q im pB ?mv M F?Q +O H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ?ÆM t i?B m MB M
iBM? i - bÊK M?bM i?'m h`QÆM; S?`K #` F?mv i çB K im pB ?mv M F?Q FûKX G½
w /MM; i?O çQ¢M M`v pb #m°+ h`QÆM; S?`K `B F?ÄB #,M; T?QM; X
G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +Q`B iQ- p¬ +MM; M? M? M? M i`QM; F?¬M; i`mM
#|M; pÈB ?bM? `QÊi i?2Q i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K `ÆB tm®M; #,M; T?
F?ÁK HB M iK+ pmM; FB K- FB K i?S+ M?Q b¬M; HÈM +m²M +m°M F?¬M; /SiX
h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K ;¬K H MX
h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K M; Y K†i H M i`B- M^K i?ŠM; H Q tm®M; /QÈ
HB M iK+ +?ûK ` X EB K [m M; M?Q K½M; t` ç2M T?mM ` Mm®i p`Q F?¬M; M; WM
h`QÆM; S?`K Î i`QM; F?¬M; i`mM; F?¬M; +| çB K iU - F?¬M; i? KQÊM HU+ M?°v
tm®M; ç'iX
S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M H¢M? HMM; [m€i,
@ *Æ ?°B i®i- K¼B M; Q`B +MM; M? m t| b¢+? i M ;B†+ o'M EB K i¬M; - ;B i5

S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M /šM /„i K'v i`,K + Q i?O M?Q
 T?QM;- b€i F?Q # Q iÁK F?¬M; F?QX EB K [m M; H¢M? H)Q- iWM; çÊi +°i b€M; ?
 #,M; T?QM; MÆB ç€K M; QÌB Gw u L?QÊ+- oQÆM; hB m h?'i- L?"K hB m . Q i M K
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o ?ûi iQ K°i iB M; ,
 @ æBM? >¢Q o'M EB K i¬M; i`M b€i i?`M? pB M JK+ h?B M .QÐM; +O >mv M aQÆ
 i? i? X *€+ ç iY o'M EB K i¬M; +`m F i pËB æBM? >¢Q- M®B ;B€Q +?Q ;B†+ ç m
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o +kM; ?`M? ç°M;- #Ä ç€ tm®M; ;B M
 >`M? ç°M; +O S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M- S?MM; aB m
 o i?"i ?B K ç°+X
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M- S?MM; aB m i?O HoM? >mv
 tm®M; ;B M;- M?•M H9+ æBM? >¢Q #` # Q p•v b„T FB i bS+ i?b # M M`v ç°i M?B
 i¬M; b) F?B M ?„M T?•M i•K- p°B p`M; +Sm pB M- p`v H` æBM? >¢Q +? i +?„+X
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M- S?MM; aB m i?O HoM? >mv
 ?°B +U+ F€ +?QM? t€+X
 L?€v K„i H`K F?| / X
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M- S?MM; aB m i?O HoM? >mv
 iBMX
 "ÎB pb /M H` b® HQÊM; +QÌM; ;Bª ? v b® M; QÌB i?b T?2 S?QÆM; hB m M pB M
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o +?B K Qm i? imv i ç®BX
 .QÌM; M?Q +| i? F i i?9+ i`"M +?B M ç'm M`v i`QÊ+ iB MX
 L?QM; H9+ M`v +| #B M +® ç€K S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+
 >mv M aQÆM; h?¬M o F?¬M; M; ÌX
 @ Eûi Fûi Fûi Fûi Fûi5
 > B KQÆB K'v ç iY o'M EB K i¬M; #` # Q p•v i` M #,M; T?QM; F?¬M; +?9i ?QªM; ?
 *?Êi p M; iB M; ?9 F€ H¢- /QÌM; M?Q H` ç°M; p`i M`Q ç| ?9X L,K #QM; #|M; i`QM
 #,M; T?QM;- M?Q +¬ #û M; •v i?Æ i?´B #QM; #|M; t` T?ÁM; /QÊB M„M; ;B|X "QM;
 b) pÐ HÆ HÆM; `i`QM; F?¬M; i`mM;X
 L?QM; +?ÈT K„i- F?B K'v #QM; #|M; çKM; p`Q K°i +QÌM; ;Bª h? M? "bM? ?¼+ pB
 tªv` +?mv M F?| iBMX
 J'v M; QÌB B` #QM; #|M; # Q #¼+ M?Q #ªM i?•M #¼M ?¼ H` K°i T?¬M +O #¼i #QM
 E?m¬M K†i- i?•M ?bM? + Q i?O #` #QM; #|M; # Q T?O p†M p Q i?2Q €M? b€M; T
 ;†T T?ªB +?mv M ;b F?OM; F?B T M?'i i? ;BËB çB M +m²M; pMM; pšv # M i`QM;X
 pB M +| HU+ HQÊM; ç" T M€i K°i F?®B iBM? +QÆM; M? K i?¢+? i`QM; +?ÈT K„i H
 bSi K ;bX
 "|+ #|+ #|+5
 hB M; #QM; #|M; pÐ M? M?`M; p M; H MX
 h M pÐ +MM; #QM; #|M; +ÁM +| i?•M ?bM? +€+ +QÌM; ;Bª h? M? "bM? ?¼+ pB M #
 :B•v i`QÊ+ M; QÌB +ÁM b®M; +?¢v M?ªv ;B•v b m ç½ M?Q #QM; #|M; tBM? ç T i M
 p i- tm•M K°M; p¬M; •MX
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M ;B"i KbM? F m H M,
 @ æ•v H` [m€B p`i ;b p`v\
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M p°B HMB ` b m M; vX

S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o `9 H M- M? M? M?Q +?ÈT Mû i`€M?
: B•v b m K°i #QM; #|M; # v [m # M +¢M? M; Q`B ;½ i`MK H M K°i >mv M aQÆM; F`T ç T?ÂM; X J°i iB M; #|+ p M; H M- >mv M aQÆM; h?-M o bÊ Km®M i [m-M i
H¢B K°i K~m tQÆM; X

S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o M; ?o K`~mMX

L m S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o F?-M; F`T H9+ Mû i`€M? i?b p
@ Eûi Fûi Fûi Fûi Fûi5
@ Eûi Fûi Fûi Fûi Fûi5

h? M? •K F€ H¢ F?-M; M; WM; p M; H MX

G-M M`v K¼B M; Q`B ç m i?'v `ä #QM; #|M; M?Q i?B T K`B +O iY i?-M # v ` iW
M?Ä J M? J M? ç€ v m i` M p B Gw u L?QÊ+ ç SM; Î #, M; T?QM; T?Q t X

*QM +€ ?2Q M?Ä #Q ~M J M? J M? iW F?B çB i?2Q æBM? >¢Q çQÊ+ ç M p¬ b® i?L
i?€T M?Ä i` M i ç`M L; Kv h?-M i?"M? i?" i`QM; +Æ i? M| +| i?-M iQM?X oªv p`M
+€ ?2Q M?Ä J M? J M? +`M; +?|B H| ?ÆMX

h`QM; i?`B ;B M M`v i?U+ HU+ +O +€ ?2Q M?Ä J M? J M? i, M; HÈMX

G9+ i`QÊ+ #QM; #|M; +O +€ ?2Q M?Ä J M? J M? +?d +| i? M?®i M; Q`B Î # M i`Q
#|M; pĐ ç ;B i M; Q`BX

" M; Q`B +€ ?2Q M?Ä +€ ?2Q M?Ä J M? J M? p¬ +MM; ç€M; v m- p mB p M; m~v ç n
/m i`QM; #B M `°M; X

L?QM; Î i`QM; K„i ç€K M; Q`B S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB
>mv M aQÆM; h?-M o - >mv M aQÆM; h?-M o i?b +€ ?2Q M?Ä J M? J M? ç€M; b
i?9X

*€ ?2Q M?Ä J M? J M? p mB p F m HB M iK+ i?'B KQ`B #QM; #|M; X

"QM; #|M; T?ªM +?B m €M? M„M; H'T H€M? M, K K`m +?d K°i i-M; KÄM; K M?- +?
F?B +?9M; M| M? M?"M; # v ` t mM; [m M? #, M; T?QM; - i`QM; T?9i +?®+ K'v i`
S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M- S?MM; aB m i?O HoM? >m
#QM; #|M; M?Q `„M` i- F?-M; B +| ; M iÈB ;-MX

E?-M; +-M #B i i?U+ HU+ + Q i?'T- bÊ ?½B p"i F?-M; #B i H` i?B M iQM? +O M?

d8jX *?QÆM; d89, h?M *? L["€Q U?¢VX

S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o #bM? ioM? iBM? i?-M- `®M; iQ,
@ *? M| - F?-M; iBM K°i +QM b9+ bBM? +| i? +?†M H¢B i'i +ª +?9M; i 5

S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o i`B ; Q ; M HÈM- iQ`M i?•M +?ÈT H
+?€vX S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o i?9+ ;BK+ i'i +ª HU+ HQÊM;
€M? b€M; F?-M; M; WM; ç´B p` i`Q i?"i M? M?- ç H¢B ªM? i`QM; F?-M; i`mM; i?
aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o ç`M? Mû i`€M? #QM; #|M; [m€B /` iÈB ;-M
EB K i-M; X

L?QM; +?QM? H9+ M`v X X X

•K -K -K -K -K5

hB M; M;•M /`B p M; H M- K°i i?•M ?bM? M?Q iB M +?†M çQÌM; S?MM; aB m i?O H
 ""M i v i`„M; K K M?Q M;¼+ M? T?'i i v ç½ ?'i S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQ
 +?K+ i?QÈ+X
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o i?'v M;QÌB i`QÈ+ K„i i?b ;-K H M,
 @ G` M;QÆB\ L;QÆB /€K +ªM i \
 @ h +kM; H` ç iY o'M EB K i¬M;X
 hç :BªB L;[çSM; i`QM; F?¬M; i`mM;- #bM? ioM? M|B,
 @ S?MM; aB m- M m #•v ;BÌ M;QÆB +9i çB i?b +?Q M;QÆB b®M; i? K K'v M;`v- b
 M;QÆB iQM? b'X L m F?¬M;- i F?¬M; M;çB #•v ;BÌ /çv /¶ M;QÆB i? v >çQ + + 5
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o iS+ ;B" M [m€i,
 @ *`M `Đ5
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o iB M F?¬M; çQÈ+ K` HMB +kM; F?|
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o +ªK M?"M çQÈ+ HU+ HQÊM; +QÌM
 +?B M i?-M hç :BªB L;[- ;½ F?¬M; i? ç®B ç`+? M'BX *°M; pÈB b m HQM; hç :Bª
 pÈB v m ?Q`M; H` h?-M JK+ u m oQÆM; p` Zm€ L;Qm u m oQÆM; çSM; i`Ê i? - M
 H) v m i°+ b) F?¬M; ç w S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o +| T?ªB H
 F?¬M;X
 S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?-M o iS+ ;B" M M;S `„M;,
 @ h´ +? M| - içB b Q +| M?B m M;QÌB ;B9T çĐ i M æBM? >çQ +? i iB i FB \
 " M FB X
 Gw G M çSM; i` M #„M; T?QM; i?'v ?bM? ªM? M`v +?Êi M?È ç M çB m ;bX
 Gw G M +?"K `½B # v H M ;B[?Q F?¬M;X
 •Q T?'i T?Æ- i|+ ç2M # v- Gw G M M?Q iB M M[;B€M; i`-MX
 @ >¬K M v i'i +ªM M F i i?9+X S?QÆM; h m M- M;QÆB p`T?K i?•M +O i i` M? ;
 M?Q K°i ççB i¬M; bQ hmv i *?•m- M?QM; #•v ;BÌ X X X
 J€B i|+ ç2M KQÊi M?Q bm®B # v i`QM; ;B| - Gw G M #QÈ+ ` F?ÄB pÁM; #QM; #|M
 FBM? M;ç+- Gw G M +?O ç°M; #QÈ+ iÈB i`QÈ+X
 Gw G M #bM? ioM? M|B,
 @ L m T?K i?•M #B i F?m¬M K†i ç€M; i?QÆM; ?B M ;BÌ +O M;QÆB- iBM iQÎM; T
 im´B M; M; M? m pÈB M;QÆBX
 @ S?K i?•M +O M;QÆB X X X
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M M;~M M;QÌB- M?bM F?m¬M
 M;| ?ÄB,
 @ L;QÆB H` X X X L[M?B +O Gw EB K v\
 Gw G M F?¬M; ç€T- +?"K `½B `9i i`QÌM; FB K # M ?¬M; ` +?d i?ŠM; p`Q S?QÆM;
 "bM? ?¼+ pB MX
 Gw G M M;?B K i9+ M|B,
 @ æ M ç•v- i?M +? M[#€Q- i?B M FBM? ç` M;?o X L;?o i bM? M;QÆB iWM; H` K°
 ;BÌ i +?Q M;QÆB K°i +Æ ?°B +?B M ç'm +¬M; #^M;X *? i i`QM; [mv i ç'm H` +€B
 *QM M;QÆB S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M +Q `9i M?bM i?

E?¬M; #B i iW F?B M"Q æBM? >¢Q ç½ M;WM; imM; +9 ç'KX
 æBM? >¢Q M?Q [m€B p"i K½B K½B F?¬M; #B i K i H9+ M"v`®i+m°+i?'v K i KÄB
 i`€M QËi bkM; M?Q i„KX L;QÌB æBM? >¢Q #®+ ?ÆB MQË+- F?|B i`„M; KÌK`i # Q
 æ€K +QÌM; ;B^a M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B- i? M? MB M +?•M K
 h?B M hBM? J h`"M p K†i ?ÆB +?"i p"i +?9i M?QM; i?QM; /QM; ?ÆM æBM? >¢Q
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M i`¬M; i?'v ibM? +^aM? ç|- ç-
 @ >„M b„T iB m`²B X X X
 æBM? >¢Q i?m b Q\
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M F?¬M; M; Ì i`QË+ F?B +? i; ½
 > ? ? ? ? ? 5 æ•v ç9M; H" pB + pmB iW i` M i`ÌB`Æûi tm®M; - +?d +¬M æBM?
 tQÆM; M€i i?`i- +? i+kM; F?¬M; iB +X
 æ€K H½Q [m, Gw EB K v- E?Q h? M? a K- æQÌM; S?"i G Î /QËB bm®B p"i M; #B i i
 ç m çËM F?|+ H|+ çB\
 h` M #-m i`ÌB- M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B [m€i pËB Gw G M F?®
 *?'M h?B M,
 @ >½v i?ª S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; ` - F?¬M; i?b h?"T L; k h?B M hBM? J h`
 ;B i æBM? >¢Q i`QM; +?ËT K„i5
 *m®B +MM; HU+ HQËM; F?OM; F?B T +O æBM? >¢Q +kM; iB m ? Q b¢+?- #•v; B
 hQÆM; G B /"Q /¢i iU iBMX *?d +¬M h?"T L; k h?B M hBM? J h`"M T?€i ç°M; b€i
 i`QM; K°i ;B•vX
 L?QM; [m€B p"i #^M; ç€ F?´M; H² K"m p"i M; lv *?'M h?B M tm'i ?B M i¢Q mv ?B T +
 i9 bo Gw hQÆM; G BX
 L K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B Km®M #„i æBM? >¢Q H"K +QM iBM €T
 M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M` X L K M?•M i`mM; MB M i9 bo GB i h?B M
 M; QÌB >"M .QÐM; EB K- €M? K„i ;½ + "M; H•m /"B ?ÆM- #B i M?B m ?ÆMX L K M?
 G B Km®M H†M; H) H'v F?Q #€m i?¬M +?'i +?S b m M9B o'M EB K i¬M; i?b T?ª
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M H" HU +?¼M i?Q+? ?ËTX
 >ÆM M[mv ?B T #^M; K¢M; b®M; +O æBM? >¢Q F?¬M; +?WM; b) +?B K çQË+ F
 #^M; ç€ F?´M; H² K"m p"i M; +| bS+ +?B M ç'm F?OM; F?B T M"vX
 hbM? ?m®M; /QÌM; M?Q M^K i`QM; pÁM; F?®M; +?û +O GB i h?B M EB K i¬M; X
 S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M M; •v M; QÌB b m ç| KWM; M?Q
 b®M; b|iX
 h`QM; F?QªM? F?„+ M"v S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M FB
 iB M; +QÌB +?ŠM; +?9i +?2 ;B'm ç„+ w p" ?QM; T?'MX
 L?QM; K" X X X
 @ æBM? bQ ?mvM? - ç½ K°i M; "v`²B- bQ ?mvM? +?ÆB çO +?Q \
 Gw G M F?¬M; i? K HB + M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B- #m²M #U+
 @ *kM; iÈB H9+ `²B- +?9M; i +ÁM +| M?B m +?mv M T?ªB H"K- çWM; çM M[X
 :B¼M; çB m ;b ç•v\
 J¼B M; QÌB F?¬M; ?B m` b QX
 æBM? >¢Q +QÌB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 hB m G M Q M m' M; i `²B- +?ŠM; [m i Km®M M?ìi`"M T?€T +
HQÊM; ?ÆB T? i¢T i`QM; +Æi? KbM?X > ? ? ? ? ? 5 æQÊ+ `²B- +?ÆB çM ç

d8eX *?QÆM; d8d, *?Q h¬M *?'M hS S?QÆM; U?¢VX

æBM? >¢Q /m¶B 2QX

hB M; #MK #MK M?Q b'K M' p M; i`QM; tQÆM; +®i +Æi? æBM? >¢QX

•M? b€M; iQK p` M; ¼+ i?Q€M; ?B M i` M M; QìB æBM? >¢QX h`QM; F?QªM? F?„+
`ä ? B KQÆB ?Q p,M M; mv M i?Ov K`m #¢+- ? B KQÆB ?Q p,M ?bM? `²M; K`m iQ
iÄ b€M; `U+ `ÐX

E?Q i? +ª M; QìB æBM? >¢Q #¶M; #B M ç'BX

hQ`M i?•M æBM? >¢Q H|2 €M? b€M p`M; - +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q K¢M
M; v H"TiS+X

•M? b€M; +?Êi H|2- i? M? FB K `d bûi M^K i`QM; i v æBM? >¢QX

æBM? >¢Q i`î p T?'M +?'M- +-K i? M? FB K `d bûi- #B m iB M? i9+ b€i,

@ h bÊK +?Q +€+ M; QÆB +Æ ?°B- iB + `^M; +€+ M; QÆB F?¬M; [mw i`¼M; X o"v i?
i¬M; ?½v +MM; tm®M; bm®B p`M; çB5

J°i Hm²M; b€M; #¢+ Mî`° i` M i? M? FB K `d bûiX

L; v b m ç| - i`QìM; FB K HQ M; H' K`m çÄ iQ€i` €M? b€M; #¢+ p¬i"MX o i`d bû
b®M; H¢B- iWM; p i`d # v` [m v [m M? i?•M FB K i`ÆM #|M; M?Q M; ¼+ i?"i M?
bÊX J¶B K°i p i`d bûi +| ?ÆB i?î M?Q K°i + Q i?O çdM? + Q- KkB FB K H'T H€M?
i bÊ ?½BX

>ÆB i?î +`M; ?MM; ?²M F?| iª T?€i` iW i?•M FB KX

GQ¢B ?ÆB i?î M`v H M` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M?Q ;B| H®+X

JìB H,K + Q i?O æ B oä >Q`M; +ªM? i`QM; h?"T L; k h?B M hBM? J h`"M +MM; #B
;B€+ €T HU+ ?MM; ?²M- FbM? F?Q / Q ç°M; F?B M ?¼ F?¬M; +?`m çUM; M'BX G
oä >Q`M; +ªM? #„i ç-m i M pÐX

@ æ•v H`X X X *?Q i¬M +?B F?Q\ GU+ HQÊM; +?Q i¬M\ a Q +| i? 5

æ-m | + M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B i`®M; `¶M; - #` ?M M; m M; QìB

L?Q bûi ç€M? ;B[i`ìB t M?X

h`QM; i v æBM? >¢Q +| +?Q i¬M +?B F?Q\

L|B p"v H` F?¬M; +?d KQìB H,K +QìM; ;Bª oä >Q`M; +ªM? +? i i¢B ç•v K` # Q ;²K
i¬M; b) ;†T M; mv ?B K bBM? iY i²M pQM; \

L K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B `®M; iQ,

@ æBM? >¢Q- +?ì ç½- +?9M; i +| i? #`M H¢BX h #B i K°i #Q K"i `i HÈM- HB M
i¬M; X X X

L K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B #B i T?ªB +?`m i?m - ;½ F?¬M; i? ;•
i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B Km®M pMM; pšv H-M +m®BX

æBM? >¢Q H„+ ç-m- iB + Mm®B M|B,

@ L?QM; #•v ;Bì i F?¬M; Km®M #¬M pÈB M;QÆBX
L K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B +?Q F`T T?ªM SM; i?b æBM? >¢Q ?¬M
æBM? >¢Q M? p mM; i`QìM; FB KX
•K -K -K -K -K5
J°i Hm²M; b€M; K¬m #¢+ `¢+? T?€ F?mM; i`ìBX
JªM? i?B M ç` M¬v +?ÈT K„i ç´B K¬mX
JQìB H,K + Q i?O çŠM; +`T oă >Q¬M; +ªM? i` M #-m i`ìB #`i +S B ç m +| i?U+ HU+
î i`QM; EB K *?•m +kM; H¬ iB M; i,K Hšv HWM;- M m F?¬M; i?b ç½ +?ŠM; H¬ #^M
MB M i9 bo Gw hQÆM; G BX hB +`^M; i`QM; F?QªM? F?„+ M¬v KQìB H,K +QìM; ;
T?ªM SM;- M?Q F?®B #,M; `ÆB p¬Q /mM; M? K i`QM; F?QªM? F?„+ ?Á i M i?¬M?
i M #B M i`QM; i?B M ç` - F?¬M; ç H¢B +?9i /'m p i M?Q #¼M ?¼ +?Q iWM; i²M
hU M?Q K°i ;B'+ KÆX
T?Q t - #B m i bM? S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M +SM; M;
*?Q iWM; +| ;B•v T?9i M¬Q S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M
S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M #B i b m®i çìB ;½ poM? pB M
EB K i¬M; /B i pQM;X
h? M? "bM? ?¼+ pB M +kM; iB m çìBX
S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M ?ûi iQ K°i iB M; ,
@ h `i ?"M555
S?QÆM; hB m M pB M i`QîM; h? M? "bM? ?¼+ pB M ?°+ K€m- #` iS+ +? iX
S?Q t X
h` M #,M; T?QM;- M;QìB #Q ~M Hm¬M ;B'm i`QM; €M? b€M; iQK K„i #„M ` iB ;B"i
i?"i H•m b m F?) i?î /¬B- ?| i?¬M? Hm²M; b€M; iQK HQÈi [m F?¬M; i`mM; #B M K
J°i #,M; T?QM; F?€+- i M K"Ti B iQ- i? M? MB M + Q ;-v ç2Q FB K +kM; M;•v M;C
@ *€B M¬v X X X h?"i bU H¬ +?Q i¬M +?B F?Q\ h?"i F?¬M; M;î M^K i`QM; i v æBM?
iW M v „+ oU+ i`W p` FB ` 2 `^M; F?¬M; B +| i? FB K +? ?„M çQÊ+X
@ *?9M; i pšM t2K i?QìM; iB m iY M¬vX S?ªB #€Q +?Q i¬M; K¬M #B i iBM iS+ M¬v
+?B F?Q- K°i KbM? ?„M ç½ b€M? #^M; K°i bB m ç¢B i¬M; K¬MX .M i? M¬Q imv i ç
>¢Q5
h M K"Ti B iQ- i? M? MB M + Q ;-v ç2Q FB K p¬ +MM; `mM; ç°M;X
@ L|B p"v H¬ F ?Q¢+? H9+ i`QÈ+ +-M i? v ç´B- HU+ HQÊM; +O æBM? >¢Q ç½ b
M;Y ç` p` +€+ i?O HoM? i? HU+ HÈM- +?9M; i +-M M?QìM; #QÊ+ KÈB çQÊ+X
@ æ9M; p"vX æBM? >¢Q +ÁM i` M?Q p"v- F?¬M; B #B i K B b m ?„M b) i`QîM; i?
æBM? >¢Q +| i? i`î i?¬M? +?B M i?¬M K°i i°+X
@ "" M°B M| - iB m iY M¬v ç½ pQÊi [m +?9M; i - i?"i F?¬M; + K HÁM;5
@ J v K„M +?9M; i H¬ #^M; ?[m +O æBM? >¢Q- F?¬M; i?b FBM? ?²M i€M; çªK i?"
@ æWM; iU t2K i?QìM; KbM?- imv +?Q i¬M +?B F?Q +QìM; ç¢B M?QM; /M ;b H¬ M
oÈB im pB ?mv M F?Q ?B M i¢B +O æBM? >¢Q Km®M i?9+ ;BK+ +?Q i¬M +?B F?Q
M¬Q F?¬M; ?¢M +? T?€i ç°M; HU+ HQÊM; HQ¢B M¬vX
@ L|B +kM; ç9M;X

h M K" T i B i Q- i? M? M B M + Q ; -v ç 2 Q F B K i` Q ç´ B K° i H 9+ b m ? Á i M + ? 9 i`
pš M i?´ v / ç - m i / ¢ B X
h m v i * ? • m + ? d H¨ K° i + ? • m M ? Ä p M M ; ? Q M ; / ½ " „ + o U + - i ¢ B b Q t m´ i ? B M i ? B M
æ B M ? > ¢ Q F ? ¬ M ; + ? d + | i Q + ?´ i p ä ç ¢ Q p ¬ b Q M ; K¨ F ? Q p¨ M + k M ; M ; ?´ + ? i ? B M -
L M # B i # € m p¨ i + Ð M¨ v / M H¨ M ? [M ; b B m i ¬ M ; K ¬ M " „ + o U + i¨ m v M i ? W K´ v M ;
+ € B X J° i F Q + ? + O + ? Q i ¬ M + ? B F ? Q i Q Æ M ; ç Q Æ M ; p È B H U + H Q Ê M ; +ª M ? ; B È B
T ? € ? O v i ? ; B È B X
E ? ¬ M ; H) K´ v M ; ¨ M p ¢ M M , K M v F ? Q p¨ M M ? • M H Q ¢ B h m v i * ? • m ç m S M ; M ; ? B K
* M M ; H 9 + ç | X
S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o ; B ^ M ; + Q p È B h ¢ : Bª B L ; [¨ m M b È K
G U + H Q Ê M ; ç | H¨ K S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o ¨ m M¨ v X
S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o i W M ; K v K „ M ç M # M M ; Q¨ B > m v
K „ M i È B ç 9 M ; M ;¨ v " „ + p U + > m v M a Q Æ M ; * ? B M h ? - M ; Bª M ; F B M ? X o È B i ? • M T ?
> m v M a Q Æ M ; h ? - M o i´ i M ? B M F ? ¬ M ; i ? ç M ? B M i¨ Q Ì M ; t 2 K H - ; ½ + ? d ç S M ; t
+ ? 9 i ? Æ B i ? Î ç ½ H¨ p ¬ + M M ; K v K „ M X E ? B S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M
i ? Î ç | ; B ® M ; v M ? Q i ? M ? F B K¨ d b û i i¨ Q M ; i v æ B M ? > ¢ Q T ? € i¨ - b S + M ; Q Ì B F ? -
: B Ì T ? 9 i M¨ v - S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o # B i ; ½ i B m ç Ì B X
ª ç Ì B S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o ç W M ; K Æ + | i ? ç ® B T ? | æ B
+ O ; ½ H¨ i B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o X
L ; Q Ì B S ? M M ; a B m i ? O H o M ? > m v M a Q Æ M ; h ? - M o i / ¢ B - +´ ? ¼ M ; F ? ¬ F ? ® + X
a Q Æ M ; h ? - M o + ? È T + ? È T K „ i - b m v M ; ? o i ? S M ?´ i H¨ H¨ K b Q # M ç „ T H ¢ B [m M ?
i ¬ M ; - / M T ?ª B i¨ª ; B € ç „ i + Ð M¨ Q + ? d + - M + Á M b ® M ; H¨ ç Q Ê + X
L ; v F ? B ç | X X X
s m M ; [m M ? h ? B M >¨ M h m v i T ? Q M ; - i W M ; ç Ê i ? Æ B i ? Î F ? B M M ; Q Ì B ? Qª M ; H Q
+ m ® B i¨ B X

d 8 d X * ? Q Æ M ; d 8 3 , * € B : ¼ B G¨ " Q J¨ i X

L ? [M ; H U + H Q Ê M ; H 9 + i¨ Q È + ¨ M ; B´ m # ® M T ? Q Æ M ; i € K ? Q È M ; - # ¼ M ? ¼ ç M i W
M ? m¨ M M 9 T # ® M T ? Q X h B +¨ ^ M ; F i [mª + m ® B + M M ; + O + m° + + ? B M F ? B M K ¼
K° i + ? Q i ¬ M + ? B F ? Q H°¨ H¨ K ç € K M ; Q Ì B + | K Q m ç² F ? € + b È # v K´ i ?² M p Q - p° E
* | i ? i Q Ì M ; i Q Ê M ; F ? B i B M i S + M¨ v ç² M¨ b) i ¢ Q # ½ Q i ® i ? M¨ Q i¨ Q M ; i Q¨ M " „ + o
h W K t i M¨ Q ç | ç • v H¨ b U F B M p ¬ + M M ; H È M ç O ç i ? v ç´ B + € + ? + K + i ? H U + i Q¨ M

. Q È B H Q Ð B æ B M ? > ¢ Q M ; ¨ K K° i p B M + U + T ?¨ K >² B > m v M ç M i U i v H m v M + ? X
E ? B æ B M ? > ¢ Q i ? 9 + ; B K + i ? M ? F B K¨ d b û i ; B i K Q Ì B H , K + Q Ì M ; ; Bª o ä > Q¨ M ; +ª
b o G w h Q Æ M ; G B - i ? M ? M B M + ? • M K¨ v ç m ¬ B + ?´ B t Q M ; H B M ? Á i M p B M ç M
i S + ? B - ; B 9 T ? „ M ?² B T ? K + H ¢ B K • v T ? - M i ? U + H U + X

L ? b M i W K t i M ; Q¨ B F ? ¬ M ; B M ?¨ M¨ æ B M ? > ¢ Q + | ; b F ? € + X

h ?´ i¨ ? - K M v / D ? + |¨ i M ? B m + € + ? T ? € ; Bª B h ?´ T L ; k h ? B M h B M ? J h¨¨ M - i m v
¨ H € #¨ B H U + H Q Ê M ; +´ K F } + ? Q i ¬ M i¨ Q M ; i ? M ? F B K¨ d b û i X

æ•v H" bU HU +?¼M /Si F?Q€i M?'iX

æBM? >¢Q H"K p"v H" pb ?,M bÈK T?€i ?B M tmM; [m M? +?B M i`QÌM; ~M M9T M?
+€+ T?QÆM;X æ€K M;QÌB ç! H B H`+? #Q ~M- F?¬M; T?ªB M;QÌB HQÆM; i?B MX
ç^M; b m M9B o'M EB K i¬M; F?¬M; i? ;B'm çQÊ+- ç½ F?m +? i€M ` M;Q" B- /šM
oU+ +?9 wX

h`QM; ibM? ?m®M; ç! æBM? >¢Q HU +?¼M /MM; HU+ HQÊM; p¬ ç`+? M?'i +¬M;
>Q" M; +ªM? M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B- i? M? MB M +?•M K"v çr

æ•v H" ;B i ;" /¼ F?dX

æBM? >¢Q Km®M F?Q2 +?Q i¬M +?B F?Q ` ç M?[M; i? HU+ ;B®M; M?Q S?MM; a
o KÆ QÊ+ o'M EB K i¬M; T?ªB ç„M çQ H¢B bS+ KbM? +! çO çÐ K°i FQ+? HU+ HQ
#¼M ?¼ bÊ ?½B #B i F?! K" HmBX

L m F?¬M; i?b KBM? i?QÆM; / i`€M?- €K iB M F?! T?ÁM;- M?[M; M;QÌB M"v M9T

æQÆM; M?B M æBM? >¢Q +ÁM +! KK+ çQ+? #B m ?B M bS+ M†M; i`QÊ+ K†i ? B

"•v ;Bì KK+ çQ+? +O æBM? >¢Q ç½ ?Q" M i?"M? K°i MY X

Pi M?'i +€+ +QÌM; ;Bª +?•m M;Q" B #KM; /¢ t'm t M9T i`QM; +?¶ i®B ç½ bÊ ?½B #

GU+ HQÊM; i`QM; M;QÌB æBM? >¢Q #` ?9i b¢+?- +ªK ;B€+ ç! F?¬M; / +?`m ;b M
æBM? >¢Q +?"K `½B +'ii? M? FB K`d bûi- +?„Ti v ?QÊM; #,M; T?QM; T?Q t X

æBM? >¢Q +QÌB M!B,

@ h®M; ?mvM?- "¢+? ?mvM?- ç½ H•m F?¬M; ;†TX hW #B i î çQÌM; +´ i•v /m ç½ K'v
hmv i*?•m i`Ê i" M +?Q iB m ç i?"i H" F?¬M; #B i M!B ;b ?ÆM5

@ > ? ? ? ? ? 5 æBM? ?mvM? ç [m€ t H¢X

h M K"Ti`„M; i` Q i B iQ +?QM? H" h®M; E?mv i K"Ti- +QÌM; ;Bª i? ? i` tm'i b„+
i¬M;X h®M; E?mv i K"Ti+QÌB iQ- H„+ M;QÌB çB iÊB ?Q F?¬M;X

h®M; E?mv i K"Ti+QÌB iQ #ªQ,

@ h p" iB m "¢+? F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;b i`QM; +m°+ +?B M ?¬K M v- +ÁM M;QÆB ç
FBM? M;¢+X

h? M? MB M ç2Q FB K + Q ;¬v i`WM; h®M; E?mv i K"Ti F?¬M; #B i M M M!B +€B ;k

@ h M K"Ti+? iiB i- çWM; ;¼B i H" iB m "¢+?5

h? M? MB M ç2Q FB K + Q ;¬v H" K ç-m M;QÌB M;?2 #B M b„+ K†i- "¢+? hmv M
hmv i EB K i¬M;X LÆB "¢+? hmv M h?Ov çB [m F?¬M; #B i +! # Q M?B m M;QÌB
+kM; #` i M K"Ti h®M; E?mv i K"Ti;¼B H" iB m "¢+? H"K ;½ iS+ ç M M;S ` ,M;X

æBM? >¢Q +?„Ti v +QÌB M!B,

@ "¢+? ?mvM?- ç½ H•m F?¬M; ;†TX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov KdK +QÌB M!B,

@ æBM? ?mvM? ç - ?¬K M v M;QÆB H"K i `i FBM? M;¢+X

h`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? "¢+? hmv M h?Ov iWM; ?ÊTi€+ M?B m H-M pÈB
+€+? HB M H¢+X J'v ?¬K i`QÊ+ "¢+? hmv M h?Ov KÈB i`Í p .B i hmv i EB K i¬M;
>¢Q i?¬M; #€Q- p°B p½ +?çv iÈB F`TH9+ QÊ+ +?B M h?B M >"M hmv i T?QM;X

h®M; E?mv i K"Ti- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ç m H" M?•M p"i T?QM; p•M
i` "„+ oU+- /M H" M?B m +QÌM; ;Bª i? ? i`QÊ+ +kM; F?¬M; /€K H¶ K½M; i`QÊ+ k

>m®M; +?B b m HQM; h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +| i-
F?OM; +O h? M? *?•m- EB K *?•m\

>¬K M v h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ¢ M hmv i *?•m H
*?•mX > B M; QÌB i?" i b U t2K æBM? >¢Q H" #^M; ?[m- pb K°i T?QM; i?Q +O ?„M K
hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov #m¬M; #Ä +¬M; pB + i`QM; i¬M; K¬M- F?¬M; M; ¢
hbM? M; ?o ¢| H"K æBM? >¢Q +^K ¢°M; X

G9+ i`QÈ+ h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov /MM; i?m" i i?¬M
M; QÌB M; Q" B F?¬M; i?`v `ä i?•M T?" M i?" i b U +O #¼M ?¼X

E?¬M; M|B i?S F?€+- +?„+ +?„M M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B M?"
EB K J "¢+? hmv M h?Ov X

"ÎB pb GB i h?B M EB K i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; M?Q MQÈ+ pÈB HY i` M? ¢'m
*QÌM; ;B^+ Q i?O GB i h?B M EB K i¬M; +? i /QÈB FB K +O .B i hmv i EB K J "¢
¢ K F?¬M; ? i- M m M K M?•M i`mM; MB M i9 bo Gw hQÆM; G B M?" M ` ;½ i?b ?-
¢€M? M? m pÈB æBM? >¢Q K" #Ä +?¢v M; vX

J½B ¢ M H9+ M`v h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov KÈB i?m
K†i H° ` K†i i?" iX

æQÆM; M?B M æBM? >¢Q bÈK #B i i?•M T?" M +O h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i E
iW H•mX

E?B h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov H° K†i ` - #®M T?Q
Zm M? h?B M >" M hmv i T?QM; H¢B +| K'v +?K+ +QÌM; ;B^+?2 ;B'm `i b•m +MM;
/€K Î H¢B- #B M i?" M? Hm²M; b€M; tQ v M; QÌB #Ä i`®M iÈB +m®B i`lBX

*MM; H9+ ¢|X

*?B M ¢'m ;B[i?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?"K p" H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?A

h?B m MB M i?Ê b, M h`QÆM; S?"K- H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +?B M ¢'m T?€
HÈM- MÆB ¢B [m K°i K^M? T? iQ+?X GU+ HQÈM; +Æ i? +QÌM; ¢¢B +O i?B m M
?mv ¢ M +U+ ¢°- ¢ Q K M; imM; # v- bS+ K¢M? /•M; i`"QX G½Q M?•M i|+ #¢+ HQ
Hm¬M F?¬M; /€K ¢®B F?€M; M; v K†i K" +?d [m M? # M +¢M? i?B m MB M i?Ê b, M
v H M i?b KB M +QÐM; ¢€M? HB m K°i M?€i- #` HU+ T?^M +?'M HB M iK+ ?Q F?

L?QM; #•v ;BÌ +?B M ¢'m i` M #-m i`lB ¢½ F i i?9+- H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?
M? mX

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK H„+ M; QÌB ¢B H M ?Q F?¬M; - +U+ F€`mM; ¢°M; - H

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK ¢½ ;B" F?9 ¢ - ¢²M; w M K M?•M i`mM; MB M i9 bo
hmv i *?•m pb ? K Km®M i?¬M i`B #^Q /QÈ+ +O æBM? >¢Q- Km®M FB K i? K i`, K
#¢+ HQM; F?ÁK F?¬M; M; l+m®B +MM; iQM? [m€ ?| MQM- ¢†i b B # M- +| i? M|E

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK #B i F?¬M; i? i`®M i?Q€i M M ¢SM; i`QM; F?¬M;

æBM? >¢Q F?¬M; i? K M?bM H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK K°i +€BX

Gw G M ¢½ i?m p F?¬B H†B +?B M M; šm [m€B p" i #^M; ¢€ F?´M; H² K"m p" M; lv *

d83X *?QÆM; d8N, *€B :¼B G" "Q J" i U?¢VX

Gw G M t€+? t€+ S?QÆM; hB m M pB M i`QÌM; h? M? "bM? ?¼+ pB MX

*€ ?2Q M?Ä J M? J M? i?m p #QM; #|M;X J Q K" T €+ [m, h" L;mv i F?¬M; ç€M; iB
+?mB` - M| KÈB Mm®i i?¬M ?²M M?[M; +QÌM; ;Bª hmv i *?•m oä oQÆM; +ªM? pW
L;mv i +?Q i?Ä K½M HB K K¬B- +ÁM i?ÁK i? KX

æ€K M;QÌB Gw u L?QÊ+- L?"K hB m . Q i M K" T bB m K v K„M- oQÆM; hB m h?'i-
#B m i bM? ?QM; T?'MX

J°i i`"M +?B M M"v`®i +m°+ F i i?9+X

hBM? ošM h?€M? #` ;B i- JK+ h?B M .QĐM; +? i i`"M- S?QÆM; hB m M pB M i`Q
+? i- ;½K M; i?2Q ;¬M i`,K i?•M iQM bS+ +?B M ç'm iBM? M?m ç m +? i i`QM; i v
pB M ç¢B i?QÆM; M;mv M F?Q- +| i? M|B H" F?¬M; ;QÊM; /"v M'BX

*€+ ç¢B K¬M T?€B F?€+ i`QM; hmv i \*?•m i`W i? HU+ # M ç¬m çSM; p T?2 o'M EE
ç M- /M o'M EB K i¬M; F?¬M; /B i i¬M; i?b i`QM; pÁM; K'v i`,K M,K #¼M ?¼F?¬M
F?QX

L m F?¬M; T?ªB # M;QÌB [m M i`¼M; M?'i i`QM; o'M EB K i¬M; ç½ +? i i?b o'M E
HÈM M?'i i`QM; HQ¢M i? X

hB +`^M; +?B M i?„M; Hm¬M F?| i`€M? F?ÁB K'i K€+X

hW M v hmv i *?•m M;? M? ç|M i?ÌB ç¢B KÈBX

J°i i?ÌB ç¢B i?m°+ p o'M EB K i¬M;X

*€+ ç iY o'M EB K i¬M; çB i?2Q ç M h?B M >"M hmv i T?QM; i?|B [m2M [mûi /¼M -
Gw u L?QÊ+- i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K- L?"K hB m . Q i M K" T bB m K v
E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov i`QM; h?"T L;k h?B M hBM? J h
M?Q M;QÌB [m2M +k- i v #„i Kti KWM;X æBM? >¢Q ;BÈB i?B m ? B F?€+? [mw +?

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K M?bM H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK F?UM; i`

@ æBM? bQ ?mvM?- tY Hw H½Q M?Q i? M"Q\

æBM? >¢Q [m v ç¬m M?bM [m X

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +® M†M +QÌB M|B,

@ *| H) ;B[+?9M; i +| ?B m H¬K M?Ä- i F?¬M; TªB H" M;QÌB +O GB i h?B M E

æBM? >¢Q ?W H¢M?- M|B pÈB i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K,

@ :B i çBX

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK +¬K FB K ?Q" M ;B®M; pÈB KQÌB H,K +QÌM; ;Bª oä
MB M i9 bo Gw hQÆM; G B- i? M? MB M +?•M K"v çm¬B +?'B- H9+ i`QÊ+ HB M
h`QÆM; S?"KX L m F?¬M; TªB o'M EB K i¬M; +?m`M #` b¢M b" M; +?Q +m°+ +?B
HQ M; F?ÁK H"K F?| / F?B M o'M EB K i¬M; #` i?QÆM; pQM; HÈMX h`QÊ+ F?B +?
M;QÌB F?¬M; HB M [m M H" T iS+ `ÌB çB- M m F?¬M; iU ;€M? H'v ?"m [mªX G½Q
M?[M; Î H¢B +ÁM +?O ç°M; +¬M; FQ+? i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"KX

J¶B M;QÌB TªB T?K i`€+? ?"M? ç°M; +O KbM?X

æBM? >¢Q +| b€i w pÈB #'i +S •K KQm iQM? F o'M EB K i¬M;X

o'M EB K i¬M; H" M;?`+? H•M i`QM; HÁM; æBM? >¢Q- çKM; p"Q TªB +? iX

h?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?"K ;"i ç¬m- bB i +?†i i`QÌM; ç QX

@ E?Q M F?Q M- +?Ì ç½X æBM? >¢Q- ?½v M;?2 i M|BX *?mv M H¬M M"v H" i b
M"v F?¬M; +| F i?M p oM? pB M ? v #^M; ?[m K½B K½B X X X

G½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK b®i`m°i M|B M? M?,

@ h #B i K°i #Q K"i +O GB i h?B M EB K i¬M;- M m M;QÆB i? +?Q i H¬M M"v i?

æBM? >¢Q HB + H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM; F?ÁK- M;?B K M;?`M|B,
@ L|B i?"i H"i ?"M M?'i M;Q|B F?€+ M|B +•m ¸| pÈB i - +€B ;¼B H" #Q K"i +?ŠM; I
i` b Q\
L|B ¸ M ¸•v æBM? >¢Q HB + .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- ?ÄB,
@ "¢+? ?mvM?- .B i hmv i EB K i¬M; +O M;QÆB p" GB i h?B M EB K i¬M; ;B^M;
M;QÆB +| ?SM; i?9 #B i #Q K"i ;b ¸| F?¬M;\
.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov H„+ ¸-m- M|B,
@ .M b Q GB i h?B M EB K i¬M; b) M? M? +?|M; #B M K'i- #Q K"i ;b ¸| F?¬M; M;?
L|B ¸ M ¸•v .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +?d p"Q H½Q M?•M i|+ #¢+ HQM;
@ h ?ÆB 'M iQÊM; H½Q ;B" M"v- H" FB K im M´B / M? i?"i H•m i`QM; EB K *?•m-
+€+? Hmv M +? FB K ?Q" M- K'v i`,K M,K M v +| +?9i iB M; i,K i`QM; EB K *?•mX L
b€i- ?€Q b„+ p¬ ¸°- #`iYm b„+ ¸"Q i?•M KbM?- im´B i?¼ ¸½ i"MX J'v M,K M v H½C
H"K M?B m +?mv M t'm t p¬ +M° ¸ ðfÐ

*?Q M M æBM? >¢Q b) F?¬M; pb M?[M; i?S ?Q p¬- KÌ K`i ç| iW #Ä- i´M i?QÆM; i?
KbM?X

@ >¢Q + + - i T?ªB çBX *| `i M?B m +?mv M +¬M H`K- i b) +?Ì M;QÆBX

h¢:BªB L;[i`Î p ?bM?iQÊM; M[+?B M i?¬M M? F?Q #WM; #WM; HB + +€+ M[M?
J¬M h?B M hmv i çSM; i`QM; ç€K M;QÌB T?Q t - pšv i v iW #B iX

æBM? >¢Q ;"i ç¬mX

h¢:BªB L;[`ÌB çB /Si F?Q€i- ?| i?"M? Hm²M; b€M; çÄ t i [m F?¬M; i`mM; - +?ÈT

h?¬M JK+ u m oQÆM; Hm¬M H†M; BK i`QÈ+ F?B çB ç°i M?B M KÎ KB M; M|B,

@ æBM? >¢Q- i M KM i i`W hB M >Q`M; *mM; ` +?Q iWM; T?K+ B- /M H`i²M i¢
",+ oU+ +kM; X X X > ? - M?QM; ?¬K M v i i?"i bU M?bM M;QÆB pÈB +†T K„i F?
F?¬M; m´M; iB m i?Q +?9M; i ibM? i?•K w i`¼M; pÈB M;QÆB- i`ª;B€ HÈM M?Q p

hBK æBM? >¢Q ç"TM? M?,

@ *€B ;B€ ;b\

h?¬M JK+ u m oQÆM; M|B,

@ aÈK Km°M ;b M;QÆB b) #B iX æBM? >¢Q- iB m i?Q i?"i HÁM; ç®B pÈB M;QÆB
imv i ç®B çWM; T?K M`M;X

.Si HÌB- h?¬M JK+ u m oQÆM; p` Zm€ L;Qm u m oQÆM; ?| i?"M? v m F?Q çÄ +r
i`ÌBX

@ h, T?m- M;QÆB i?"i Q€+?5

*¬ #û æBM? æBM? i|+ +°i ? B çm¬B MûK i`ª FB K ?Q`M Q K" T €+ [m, h` L;mv i-
æBM? >¢Q- ;BÆ M;|M +€B H MX

*¬ #û æBM? æBM? i|+ +°i ? B çm¬B M|B,

@ h, i, pb M;QÆB F?¬M; +?d ç„+ i°B #®M i? HU+ v m i°+ hmv i *?•m u m h?¬M +m
?ÆM M[X h, T?m- çWM; T?K HÁM; i, i,5

*¬ #û æBM? æBM? i|+ +°i ? B çm¬B i`QÎM; i?"M? bÈK H„+ ? B #QK i|+ #B M K`i i`
æBM? >¢Q M?bM ?QÈM; ç€K M;QÌB h¢:BªB L;[- +¬ #û æBM? æBM? i|+ +°i ? B çm
Zm€ L;Qm u m oQÆM; çB t - HÁM; i?¬K HQ H„M;X

J„i S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o tQ v i`ÁM- Mªv ` w ;b- H„T #„T

@ æBM? X X X æBM? X X X æBM? X X X æBM? >¢Q- M;QÆB /€K +´m F i pÈB v m
S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o iU +?Q `^M; #„i çQÊ+ çB K v m +O
M,K M v >mv M aQÆM; h?¬M *mM; ?"M M?'i M;QÌB +´m F i pÈB v m- K°i F?B T?€i

S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o M„K çB K v m M`v +| i? ;B Q /`+? p
L?QM; K` X X X

@ *9i5

æBM? >¢Q F?¬M; [m v ç¬m H¢B ç€M? ` K°i ç'KX

J°i +°i b€M; [mv M HQM; K`m iQK tû ;B| # v ` - iB M; `²M; M;•K p M; p¼M; i?B M ç

S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o ?QªM; ?®i- F?¬M; i? M; ,M +ªM H
K°i +9 ç'K ?°+ #½B K€mX S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆM; h?¬M o #` ç€M? #
i`ÌBX

@ *€B M`v X X X

J'v >mv M aQÆM; h?–M o F?€+ M?bM M? mX

h?•M T?"M >mv M aQÆM; h?–M o ç†+ #B i- #¼M ?¼+?Q iWM; #`ç®B tY M?Q p"
i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q [m€ F?OM; F?B TX J'v >mv M aQÆM; h?–M o M;Æ M;~M
M|B K°i +•m- t€K t`i +KT çm¬B #Ä +?¢v ?QÈM; S?MM; aB m i?O HoM? >mv M aQÆ
.M b Q i?•M T?"M >mv M aQÆM; h?–M o ç†+ #B i- æBM? >¢Q F?¬M; Km®M ?¢ b€i
?¼ HÈM +?Q o'M EB K i¬M;X

hmv M?B M bÈK Km°M ;b æBM? >¢Q b) iQM? b´ #^M; +€+? F?€+X

deRX *?QÆM; dek, h?–M :BÈB\

æBM? >¢Q bmv M;?o HÌB h?–M JK+ u m oQÆM;- +¬ #û æBM? æBM? i|+ +°i ? B ç
iÈB i`QÈ+ K†i K¼B M;QÌBX

"B m ibM? +€+ M[M?•M Gw u L?QÊ+- Gw G M- h•v J¬M h?B M hmv i F?€+ M? m- I
*€ ?2Q M?Ä J M? J M? +€B ?B m +€B F?¬M;- i`ÈM iQ K„i ç2M M?Q #ªQ i?¢+? i`W
[m, h¨ L;mv i i?b +QÌB t'm t p mB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ çSM; i` M p B æBM?
h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +| i?•M T?"M ç†+ #B i- ? B
M M M?bM ` +?9i K M? K®BX

hmv M?B M h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov b) F?¬M; t2M p
h®M; E?mv i K" T K" T K¢T- i B iQ F?¬M; ç€M; iBM +ÁM HûM ;BÆ M;|M +€B pÈB æB
@ æBM? ?mvM? ç i?"i H¨ BM?- F?¬M; M;Ì M[pä i?–M tBM? ç T M? pä M?Q i? +
K +?QÎM; +O M;QÆB- HÈB ?¢B ? i bS+X

æBM? >¢Q b mw i iû iW i` M i`ÌB tm®M;X

æBM? >¢Q H†M; H) i`mv M •K,

@ h®M; E?mv i K" T- çWM; M|B #¨v #¢- F?¬M; T?ªB M?Q M;QÆB M;?o X X X

h®M; E?mv i K" T M?€v K„i i`mv M •K pÈB æBM? >¢Q,

@ E?¬M; +–M ;BªB i?Q+?- ;BªB i?Q+? +?QM? H¨ +?2 ;B'mX > ? ? ? ? ? 5 L|B
Km®M i?Y KMB p` M[ v m- ? v H¨ +| `ªM? æBM? ?mvM? ç /¢v i ? B +?B m H¨K b
F?¬M;\

*€B ç–m M;QÆB5

J†i æBM? >¢Q b b–K T?Èi HÌ h®M; E?mv i K" T K" T /•K / X

G9+ M¨v K°i #¨M i v M;¼+ iBM? tªQ H†M; H) M„K i v æBM? >¢Q- ?„M M;Q€B ç–m
?QÈM; F?€+- #° /€M; ?Ì ?[M;- i v i?b bB i +?†i i v ?„M F?¬M; M|B K°i HÌBX

h®M; E?mv i K" T Î# M +¢M? M?€v K„i ç€ H¬M; M?2Q i?'v ?bM?ªM? M¨v i?b i`ÈM
æBM? ?mvM? ç ? v i?"i- [mª i?"i H¨ M;QÌB F?¬M; T?QM; HQm m´M; i?B m MB M-
E?¬M; H) M;QÆB Hmv M K +¬M; ;b +?mv M K¬M /K /¶ M[M?•M\

*| `ªM? T?ªB ?¼+ ?ÄB ?„M KÈB çQÊ+5

@ h?b ` i`QM; i v ?„M +| H€ #¨B +?Q i¬M +?B F?Q- K v K„M ?¬K M v F?¬M; T?ªB I

a m F?B ç€K M;QÌB æBM? >¢Q- Gw u L?QÊ+- i?B m MB M i?Ê b,M h`QÆM; S?`K- c
. Q i M K" T b B m K v K„M- Gw G M- h•v J¬M h?B M hmv i- h®M; E?mv i K" T- .B i h
hmv M h?Ov`ÌB F?ÄB h?B M >`M hmv i T?QM;- i` M #,M; T?QM; F?¬M; t +| K°i #,
`½B H°` - F?| 2 K¬B +QM; H M +QÌB /[iÊM ;B®M; K [m,X

J°i i? M? •K F?€+ T?€i` iW #|M; ç2M,

@ E?¬M; b Q- +?d H` K°i +?Q i¬M +?B F?Q F?B K F?mv i- +| +€+? ç®B T?|X

.QÌM; M?Q K°i i?•M i? +?S ? B HBM? ?²MX

"|M; ç2M ?ÄB,

@ J bQ- iB T i?2Q +?9M; i M M H`K b Q\

J°i i? M? •K F?€+ •K i`-K M|B,

@ æ¢B .B M h?B M J *?Q h¬M æ¢Q +O M;QÆB +?Q im Hmv M ç M +ªM? ;BÈB iE
ç'm pÈB æBM? >¢Q- +S ç ?„M ç„+ w K°i çQ¢M i?ÌB ;B M çBX L;QÆB ~M M'T- iB K
+¬M æ¢B .B M h?B M J *?Q h¬M æ¢Q +| iB m i?`M? `²B çB F?B m +?B M pÈB æB
ç| çWM; M|B H` æBM? >¢Q- M;QÆB +| i? çB M; M; F?„T o¬ h" M ç¢B HK+X

"|M; ç2M +ªK i?€M `^M; ,

@ æQÊ+ K bQ +?d çB K H`K v K„M +?Q i X

J bQ +QÌB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 "B i H`i®i`²BX L?È M,K tQ i imM; ?Q`M? i?B M ç` - o¬ h" M
H`K ;b çQÊ+ i \ L;QÆB v M i•K çB- +?d +¬M M;QÆB M;?2 HÌB H`i b) F?B M M;QÆ
æB m i Km®M M;QÆB H`K H`ibK` çQÌM; i?¬M ;BÈB- ;B9T i i`Î p i?¬M ;BÈBX

"|M; ç2M FB K F?¬M; çQÊ+ ?ÄB,

@ h?"i bU +| i?¬M ;BÈB b Q\ h? ;BÈB i?¬M HBM? +Q M;K\

@ h` M i? ;BÈB M`v F?¬M; +?d +| K°i p` /B M o¬ h" M ç¢B HK+- +€B ;¼B H`i?¬M ;
i?"i` H` ç¢B HK+ F?€+- `°M; K M? K¬M;- T?b M?B m ?ÆM o¬ h" M ç¢B HK+ p¬ b®

L;QÌB #|M; ç2M ;¼B H`K bQ F?) i?Î /`B,

@ L,K tQ i i`®M F?ÄB i?¬M ;BÈB +?d +ÁM H¢B K°i Hk i?¬M ?²M- +?Q M M F?¬M;
?ªB +O M;QÆB ¬M M?m" M im /QÐM;X u M i•K- +?d +¬M i`Î p i?¬M ;BÈB H`i b) ;

"|M; ç2M ;"i ç¬m- M|B,

@ o"v ç i¢K bQX

*?ÈT K„i #|M; ç2M ?| i?`M? Hm²M; b€M; # v H M + Q- #B M K'i F?¬M; +ÁM #|M; /

*m°+ QÊ+ +?B M i` M h?B M >`M hmv i T?QM; pÈB F i +m°+ F?¬M; B M;Ì çti /'m

hmv `^M; #B m ?B M +O JK+ h?B M .QÐM; i`QM; i`"M +?B M ?ÆB ç¬m pQB çm¬B

J†+ /M JK+ h?B M .QÐM; +| K°i H¬M #B m ?B M ` HU+ +¬M; FQ+? bB m K¢M? M?

+O æBM? >¢Q ç½ +? i- çB m M`v +€+? t pÈB bU KQM; çÊB +O K¼B M;QÌBX E?

hmv i T?QM; imM; ` M;Q`B- M?B m M;QÌB M;?o`^M; æBM? >¢Q +? i +?„+- ç•v +?

B M;Ì M;QÌB F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+? H¢B H` JK+ h?B M .QÐM;\

L?QM; K†+ F M?Q i? M`Q- i`"M +?B M M`vªM? ?QÎM; b•m t pÈB i? HU+ hmv i *

"ÎB pb +MM; K°i M;¬v- o'M EB K i¬M; +?B H`K K'v çQÌM; iB m /B i M?B m bÆM K-

+¬M; o'M EB K i¬M;X

*€+ i¬M; K¬M hBM? ošM i¬M;- G¬B •K T?€B F?¬M; i? M; ,M +ªM F?¬B H¶B +?B I

L?"K hB m . Q i M K" T b B m K v K„M- Zm M S?B æ°- oQÆM; hmv i S?QM; t'm t - C

M;QìB i`QM; K°i M;`v +¬M; T?€ +€+ ç¢B i¬M; K¬MX L?[M; i¬M; K¬M ç¢B K¬M T?
i`QÊ+ KkB FB K +U+ F€ K¢M? K) +O o'M EB K i¬M; ç m i M`½X
G-M M`v o'M EB K i¬M; F?¬M; MQÆM; ibM?X
æQÆM; M?B M o'M EB K i¬M; +?d i'M +¬M; bÆM K¬M- tm i M ç iY +?S F?¬M; ;B
æ®B pÈB i¬M; K¬M i`mv M i?W K'v M;`M M,K i?b bÆM K¬M #`T?€ ?m,- ç¢B çB M
/ T i`®M; i`ÆM iQÆM; çQÆM; pÈB çSi i`mv M i?W X E?¬M; +ÁM +?¶ i`9 p`i`B M;
+?d H` +•m M|B bm¬M;X
L;`v ?¬K M v h? M? "bM? ?¼+ pB M i? HU+ ?MM; ?²M bWM; b[M; i`QM; hmv i *?•m
p`M K M? +O M|X
Gw G M- æBM? >¢Q çQ+? i?•M K M; [m•M iBM? M?m o'M EB K i¬M; ç€M? M;½ h?
h? M? "bM? ?¼+ pB M H`i? HU+ b® K°i M;`v tQ +O M?•M HQ¢B hmv i *?•m- M°E
t2K i?QìM;X
G-m +€+ i?Ov i¢ pÁM; [m M?- H-m +€+ çSM; i?ŠM;- ç¢B çB M HB M KB M #'i i"M
H`K M?B m F?m pU+ ?¢ pB M- M;Q¢B pB M- M°B pB M- i?•K pB M- i`mM; pB M-
p¢M ç iY- b® HQÊM; + Q i?O F?¬M; M?ÄX h`W ç iY pä ç¢Q` +?¶ M`v +ÁM ;BªM
K°i b® M;? F„ i?m"i M?Q KBM? p,M- ` M- b,M #„M- FB M i`9+X
æBM? >¢Q çB i`QM; /½v FB M i`9+ `°M; HÈM t ?Q i`QM; h? M? "bM? ?¼+ pB M
i?€MX
L,K tQ i` bQ b M; T?€B +O h? M? "bM? ?¼+ pB M +?„+ +?„M H`K°i ç¢B M?•M p
€M? K„i + Q- b€M; i¢Q` h? M? "bM? ?¼+ pB M ;B®M; M?Q ç¢B ?¼+ i` M ç` +
h? M? "bM? ?¼+ pB M +| i? #²B /QÐM; ` çO +€+ HQ¢B M?•M i`B- i¢Q T?9+ +?Q
J'v M,K h? M? "bM? ?¼+ pB M +| i? çSM; ç-m +€+ ç¢B i? HU+ M?•M HQ¢B hmv i
i`mv MX
o M?B m K†i h? M? "bM? ?¼+ pB M pQÊi [m K¬M T?€B çÆM i?m-M FB K im M?Q

dekX *?QÆM; dej, E?´M; .B + L?QX

L m F?¬M; T?ªB i`,K M,K M v tm'i ?B M F /½i•K M?Q S?QÆM; hB m M pB M i`Qì
GK+ >MM; S?B`m²M; #Ä Hw MB K b€M; H" T ?¼+ pB M- i¢Q` M°B ç'm- ;•v`®B h
+| i? M|B h? M? "bM? ?¼+ pB M H`i¬M; K¬M +®M; ?B M HÈM M?'i +?Q hmv i *?•
*m°+ QÈ+ +?B M h?B M >"M hmv i T?QM;- S?QÆM; hB m M K M; çB ? i i?•M iQM i
?¼+ pB M- +Æ #ªM iQÆM; çQÆM; pÈB ?ÆM K°i MY +QìM; ;Bª + Q i?O +O ?¼+ p
*?Q M M H-M M`v o'M EB K i¬M; +¬M; T?€ h? M? "bM? ?¼+ pB M F?¬M; K'i M?B
ç€M? K`i?„M;X
hB TiK+ çB iÈB H` [mªM; i`QìM; i?Q pB M HÈM M?'i M°B pB M h? M? "bM? ?¼+ p
*€+ ç iY h? M? "bM? ?¼+ pB M #B m ibM? FBM? ?Q`M; #`+QÐM; +? iK i`Ti¢B ç
M;šm çŠM; +•T oä oQÆM; +ªM? p•v [m M? ;B€K i?` ç€K ç iY #bM? i?QìM;- +ÁM M
çŠM; +`T oä >Q`M; +ªM? EbM? h?B M h`K çQÊ+ oQÆM; hmv i S?QM; t`m t çB m F
i`QìM;X >ÆB i?Î F?´M; H² F?m +? i€M F?B M M;QìB h? M? "bM? ?¼+ pB M F?¬
M;?oX
æBM? >¢Q #QÈ+ p`Q [mªM; i`QìM;X
æBM? >¢Q i?'v #B m ibM? i?M ?"M- iS+ ;B"M- KìK`i i` M K†i ç iY h? M? "bM? ?¼

J'v pϕM +QM K„i iÄ b€M; M?bM ?QÈM; æBM? >ϕQ- ç MûM HY ;B”M i`QM; HÁM;X
 J°i i? M? •K p M; H M,
 @ L;QÆB +?QM? H” æBM? >ϕQ\
 æ| H” K°i H½Q M?•M + Q im´B K†+ i` M; T?K+ M?Q ;B - M;QÌB `mM `mM +?®M; +
 T?ÆX hmv i?U+ HU+ H½Q M?•M F?¬M; + Q +kM; +Ð +ªM? ;BÈB æϕB oä aQ +ªM?
 h¬M; +ªM? M?QM; iBM? i?¬M T?’M +?’M- i|+ #ϕ+ K†i ?²M; ?”Q- +| F?Q ç° tm’i i`¬
 æBM? >ϕQ ;”i ç-mX
 @ æ€M? M;QÆB- ç² i°B M?•M +O M?•M i°+ hmv i *?•m5
 G½Q M?•M ;BÆ ;”v ç”T tm®M;X
 æBM? >ϕQ M? #„i H•v +•v ;”vX
 oQÆM; hB m h?’i M?Ä ;B¼M; M|B p”Q iB æBM? >ϕQ,
 @ G½Q M?•M M”v i M H” E?’M; .B + L?Q- H” pB M i`QÎM; i`mM; pB M h? M? ”bM?
 mv p¼M; - ?B M ;Bª M´B iB M; iQ”M hmv i *?•mX E?’M; .B + L?Q ?¼+ i?S+ mv M
 M|B iWM; çQÊ+ ”„+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M h?¬M +?Q ;†TX æ iY E?’M; .B + L
 *?•m- M?B m pä ;Bª çϕB M?Q i?”M? / M? hmv i *?•m ç m iWM; iMv iMM; # M H½Q
 æBM? >ϕQ ;”i ç-m- i`QM; #KM; ?„M ç½ ?B mX
 æBM? >ϕQ bÈK M;?2 M|B p E?’M; .B + L?QX
 hϕB hmv i *?•m H½Q M?•M E?’M; .B + L?Q H” K°i i`mv M F€ F?€+ HϕX hmv iQ +?’i
 M?QM; E?’M; .B + L?Q F?¬M; ?QÈM; pä K” i?Q+? + ?QM m¬B H”K M¬M; - FBM? M
 E?’M; .B + L?Q iWM; çB F?”T çB Ki 9 M?•M HQϕB- M?”M ç² ç - /ϕv +€+ HQϕB F„ tª
 .B + L?Q iWM; t•K M?”T #° Hϕ+ M?•M HQϕB i`QM; ?Q M; /½- +| iB M; H” ?B M ;BªX
 .B + L?Q F?¬M; [m€ M´B iB M; M?QM; i`QM; /•M +?9M; #bM? i?QÌM; i?b M?Q pϕM
 G-M ç-m iB M æBM? >ϕQ M;?2 M|B ç M bU iQ+? +O E?’M; .B + L?Q +kM; iWM; i
 h`QM; i? ;BÈB HϕM? HMM; i?U+ HU+ H” pm - pä ;Bª H” pm - M;QÌBM ?Q p”v F?¬M
 E?¬M; M;ì ?¬K M v i`QM; iBM? ?m®M; M”v æBM? >ϕQ ;†T E?’M; .B + L?QX
 æBM? >ϕQ M?bM ?QÈM; H½Q M?•M i|+ #ϕ+ E?’M; .B + L?Q,
 @ æBM? >ϕQ +| i°B ;b\
 @ E?m’v ç°M; hmv i *?•m- i”M b€i p¬i°B- i’M +¬M; h? M? ”bM? ?¼+ pB M- ç2K K€
 M?•M i°+ v M #bM? K’v pϕM M,KX J¶B K°i i°B F?B M M;QÆB +? i p¬b® H-M5
 hmv i?U+ HU+ +O E?’M; .B + L?Q F?¬M; + Q M?QM; `’i F? Q F?Q„M- ;B¼M; p M;
 æBM? >ϕQ- çϕB K pQÆM; i`QM; HÁM; +€+ +QÌM; ;Bª h? M? ”bM? ?¼+ pB M K” F
 æBM? >ϕQ ;”i ç-m- +’ i v `mM; H MX
 ”MK K°i iB M;- ç-m ;”v `²M; çB m F?”„+ #^M; ;¶ ?| i?”M? F?|B i M #B MX
 E?’M; .B + L?Q #` +?’M i?Ki HMB ? B- # #QÈ+X
 T?Q b m +| K’v +?K+ i? M? MB M K†+ M?Q T?K+ ?ûi iQ,
 @ G½Q bQ5
 ”¼M ?¼+ +?ϕv ` p°B /bm E?’M; .B + L?Q- +| K°i- ? B M;QÌB QÐM M;U+ +?2 i`QÈ+ K
 >ϕQ M´B K€m ?mM; /[- B M’v €M? K„i ;B”M /[i`WM; æBM? >ϕQX
 æBM? >ϕQ T?OB i v- H„+ ç-m- M|B,

@ L;Q`B i ç²M M;QÆB H" K°i p` ç¢B ?B M ;Bª- FB M i?S+ mv M #€+- +?ŠM; M;`M
h i?'v M;QÆB ;B" H9 HŠM- ç´B i`„M; i? v ç2M- F?¬M; M?bM M?•M [mªX J¼B +?n
hB m M- GK+ >MM; S?B ç½ i`²M;X L m S?QÆM; hB m M- GK+ >MM; S?B F?¬M; ;
b) F?¬M; +| M;"v ?¬K M v h? M? "bM? ?¼+ pB M #` ç¢T T?€X

@ > B i M ç°+ i" B S?QÆM; hB m M- GK+ >MM; S?B T?ªM #°B iB M i??-M h? M? "b

æBM? >¢Q ;B"iWM; ;B•v i,M; +Q`M; i?U+ HU+ o'M EB K i¬M; - b„T ç†i i®i i
b„T `ìB çB p" F?¬M; # Q ;B`i`Î p M[X
æBM? >¢Q M;•v M;Q`BX
h`U+ ;B€+ +O M[M?•M ç9M; H" ç€M; bÊX
æBM? >¢Q i?ŠM; i?„M,
@ G" +| K°i b® pB + +¬M çB K°i H9+¬ M?QM; v M i•K- +?„+ +?„M i b) [m v p X
L;Q`B h•v J¬M h?B M hmv i F?) `mM H M- Km®M M!B H¢B i?¬BX
h•v J¬M h?B M hmv i F?) ?ÄB,
@ J°i i?`B ;B M H" # Q H•m\
æBM? >¢Q M?¢v #ûM T?€i ?B M ibM? +ªK F?€+ H¢- ?„M M?bM M[M?•M tBM? ç T
KbM?X
æBM? >¢Q M;?B K i9+ M!B,
@ *| H) H" MY M,K- +| H) H" ? B- # M,KX h TªB çB L K pU+ ibK Km°B Km°B K'
ibK çQÊ+ M" M; KÊB i?¬BX
h•v J¬M h?B M hmv i M? ;"i ç¬mX
h`QM; +?ÊT K„i ç! h•v J¬M h?B M hmv i b mwi # "i i?®i +•m õ?½v K M; i i?2Qö M?Q
KQK K¬B H¢BX
•M? M„M; p" M; iW +Y b´ +?B m p"Q M;Q`B h•v J¬M h?B M hmv i M?Q T?Q iQÊM;
b Q æBM? >¢Q F?¬M; ?B m HÁM; h•v J¬M h?B M hmv i\ hW H¬M h•v J¬M h?B M h
hmv i +?[i?QÆM; - ?²B T?K+ i?U+ HU+¬ ibM? +! bQM; im HBM? ?²M i?b +ªK ibM
+?'i- KÆ ?² i•K +| HBM? i X
L?QM; æBM? >¢Q F?¬M; M!B +•m õ+| Km®M +MM; i çB L K oU+ M?bM t2K\ö
"ÎB pb æBM? >¢Q F?¬M; #B i çB +?mv M M"v b) K'i # Q H•m- i`ªB [m M;mv ?B K;
hmv i v M i oM?- H¢M? M?¢i F?¬M; i?Q+? ?ÊT bBM? ?Q¢i K¢Q ?B K T?B m H½M;X
ç¢Q +| H) H"K #¢M # M ?Q +Ä iBM? i?m¬M KÊB H" +m°+ b®M; ?¢M? T?9+X
æBM? >¢Q p m®i p2 K€B i!+ h•v J¬M h?B M hmv i- /`m ;B¼M; M!B,
@ u M i•K çB- /M +| # Q H•m +?„+ +?„M i b) [m v p X
h•v J¬M h?B M hmv i ;BÆ # "M i v MQM K K iBM? tªQ M„K H•v i v æBM? >¢Q- ;Á K
h•v J¬M h?B M hmv i ;"i ç¬m- M!B,
@ VK5 h +?`M;QÆBX
æ¬m æBM? >¢Q M?Q #` bûi ç€M?X

de8X *?QÆM; dee, *m®B *MM; hW "B iX

h`QM; MY i?€M; M;„M M;OB ç½ +| i?B m M[i?S ? B M!B +•m M"v pÈB æBM? >¢Q
hmv i / /†i- H¢M? M?¢i +| i? M!B ` +•m M"v çO i?'v M" M; v m æBM? >¢Q i? i?B
h`QM; T?9i +?®+ æBM? >¢Q pW +ªK ç°M; pW i?•v i°B H¶BX
E?| M?"M M?'i H" •M ibM? +O K„ M?•MX

æBM? >¢Q F?¬M; +® w HQm ibM? F?„T MÆB M?QM; pšM i` m +?¼+ M?[M; ?²M; M
h? ;BÈB M`v F?¬M; #`B tQ+? M K M?•M i K i? iS i?B T M?QM; æBM? >¢Q +S +ªK
h`QM; F?B æBM? >¢Q- h•v J¬M h?B M hmv i M;~M M;QÌB F?¬M; ? v #B i # M M;Q
M;?2 i?'v çQ¢M ç®B i?Q¢B- tQ v M;QÌB H†M; H) `ÌB çBX

o'M EB K i¬M; +`M [mûi #€Q i?M +€+ ç¢B K¬M T?€B hmv i *?•m tQM; ;B| #½Q +| t
"•v ;Bì iQ`M hmv i \*?•m F?¬M; K°i M;QÌB ?Q†+ i? HU+ M`Q +| ; M çSM; ç®B H`T
hªB [m +m°+ +?B M h?B M >`M hmv i T?QM;- ç€K pä ;Bª hmv i *?•m iBM iS+ # i,
+?•m M;Q`B #B i M?B m ?ÆMX "¼M ?¼ #B i +?mv M tªv ` i`QM; +?B M i`QÌM; #€
i?Q¢B +O æBM? >¢Q H` i?"iX

J½B ç M #•v ;Bì `i M?B m pä ;Bª hmv i *?•m +?Êi ?B m #®M +?[ç Q +m²M; FB K b
i`QM; ;„+ oU+X

E?B #¼M ?¼ M;È M;~M M;?B M;ì +?B M iQ+? +O æBM? >¢Q i`QM; +?B M i`QÌM; #
iW KB M; i?B M i`B „+ oU+ H M ç M K¶B ç¢B +?•m i`QM; ;„+ oU+ i`W hmv i \*?•m `j
i i?¬M; [m +€+ +QM çQÌM; #B i +| K°i i?B m MB M i M æBM? >¢Q- iQ +?i imv i
b€M? M; M; pÈB +QÌM; ;Bª i? ? KÈB Qm i9 M?'i M?•M HQ¢B- v m i°+ hmv i *?•m
L;?2M|B b m F?B +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? F?ûT H¢B +| K°i b® i? HU+- i´ +?S+
ç½ t T M?B m / M? b€+? p p ç iY i` im´B +| iB K HU+ i`QM; ;„+ oU+X >-m M?Q K
ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q p`Q i`QM;- i?S iU i?m°+ i®T ç-m- i®T M,KX

`i M?B m +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ +| [mv M mv #bM? Hm`M æBM? >¢Q H` K°i i`QM
iQÆM; H B +O „+ oU+X

h`M #½Q i® `mM; ç°M; /Q æBM? >¢Q /'v H M ç M; m'M M?QÐM;- #MM; M´ i`QM; ç

G9+ i`QÈ+ +€+ i¬M; K¬M- # Q ;²K hY GBM? i¬M; ç`M? #„i M¢i æBM? >¢Q- +QÈT #
i°K ;` F?¬M; i?`M? +ÁM K'i M„K ;¢Q iW K†i M`Q ç| +?SM; KBM? ?„M +QÌM; ç¢BX

h¬M; K¬M #bM? i?QÌM; F?¬M; i? H`K ;b çQÊ+ i?B M i`B i?B m MB M M`vX

o b m h®M; E?mv i K`T +O h? M? o•M i¬M;- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?C
EB K i¬M; imv M #® pÈB # M M;Q`B `^M; æBM? >¢Q H` ?mvM? ç +O #¼M ?¼- M
ç®B ç`+? pÈB h®M; E?mv i K`T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?OvX

æB m M`v +?'M M?B T K°i p`B i¬M; K¬M +| w ç²X

*MM; H9+ ç| - M;?2 M|B +| `i M?B m i¬M; K¬M #` ?'T /šM #ÎB iB K HU+- i?B M T?
ç`M? i?m ?„M H`K ç² ç - i?"K +?Q ç½ +?m`M #` +€+ HQ¢B HÈB Q+? /K /¶ ?„MX

æO HQ¢B iBM iS+ çB M +m²M; i`M ?QÈM; hmv i *?•m +?"K ?B mX

L?B m pä ;Bª- i? HU+ hmv i *?•m +ªK i?€M M m # M ç-m #B i M?[M; +?mv M M`v
M o'M EB K i¬M;- F?¬M; +?WM; b) çQÊ+ æBM? >¢Q +ªK FQ+?- çQÊ+ HÈB p¬+
+®+- o¬ LB K T?€B- hªK L?"i i?`M? ` M?B m K¬M T?€B ç½ #Ä HÐ +Æ ?°B M`vX

*`M; M?B m M;QÌB +ªK i?€M hmv i \*?•m #-M iQ+? M;`M p¢M M,K- `®i +m°+ tm'i ?E
i? ?mv ?Q`M;X

hW K†i M`Q ç| çB m M`v F?B M iQ`M pä ç¢Q hmv i *?•m FB m M;¢QX

a m M`v pä ;Bª hmv i \*?•m çB i`QM; ;„+ oU+ +| i? M;~M; + Q ç-mX

*?d +-M M?„+ ç M æBM? >¢Q H` b) F?¬M; B F?BM? i?QÌM; pä ;Bª hmv i *?•m- t2
[m X a) F?¬M; B t2K i?QÌM; ;¼B hmv i *?•m H` ?Q M; K¢+ pä ç¢Q „+ oU+X h`Q
+?mv M K°i M;QÌB ç„+ ç¢Q F?¬M; +?d ;BÈB ?¢M i`QM; i¬M; K¬M- i? ;B K` +`M;
pU+X

L m +| K°i M; "v æBM? >¢Q i`îi?"M? +?Q i¬M "„+ oU+- HÁM; +ÁM +?9i ibM? M;?o
p" M K M? pä ;Bª hmv i *?•mX

*MM; H9+ ç|- K¼B M; QìB i`QM; hmv i \*?•m M?"M` M?ì +| æBM? >¢Q K" o'M EB H
imv i ç®B F?¬M; i? F?B m F?Q+?- i` m p"QX \*| K°i b® M; QìB- i? HU+ M9T i`QM
EB K i¬M; H9+ M"v F?¬M; i? F?¬M; i?î /"B ç€M? i`®M; `9i HmB- +?ì çÊB +Æ ?°B

@ L; "v ?¬K M vX

@ S?M X X X _®i +m°+ ?Q" M i?"M? K¼B i?S i`QM; F ?Q¢+?X

æBM? >¢Q çB` F?ÄB ç` ?mv ii?•K mv M i`QM; F?m`€+ b m M9B- i?î ?„i` X

æBM? >¢Q # "M`°M K•v M; "v +m®B +MM; i?"M? +¬M; +ªB i¢Q ?mv M iBM? i?¢+? iQ
mv M i`QM; F?m`€+ b m M9B i?"M? K°i b•M Hmv M +¬M; FQM ?Q" M K„X æBM? >¢
i`mv M i®M; i` M ç|- ;Bì i¢Q` K°i KBM? p, M i`"M T?€T i`mv M i®M; i` M Kti ç'i c
+¬M; +€Q i?"M?X

a m M"v i¬M; K¬M +?¼M` ç iY iBM? M? i¬M; K¬M +| i? i`mv M i®M; p"Q b•M H
ç†+ #B iX

a•M Hmv M +¬M; M"v b) +MM; pÈB i?¬M KBM? /QÊ+ T?® HQ¢B M?Ä- ;B M; h?€B
? B i`îi?"M? K°i i`QM; # H€ #ªB #Q K"i +O o'M EB K i¬M; X

L; "v ?¬K M v o'M EB K i¬M; ?Q" M i?"M? #® +K+- + "M [mûi iQ" M hmv i *?•m- ;B i +
i? K ;B p•v +¬M; bÆM K¬M o'M EB K i¬M; M v bÊ #Ä i`®M- ?Q" M i?"M? #€Q i?MX

h` M /QÈB o'M EB K i¬M; H¢B K°i H¬M M[çB iÈB M? HB i K° pB M- i çB M M? [M

æ¬m i?O T?¢K +?QM? S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; h? M? "bM? ?¼+ pB M- GK+
i`QÊ+ #B ç€ T?¬M K°X hB M; B'v # v Fwi?€+ iQÎM; M?È+ O M; QìB b®M; X

o¬ b® ç iY o'M EB K i¬M; ?®+ K„i çÄ M;¬m F?|+ `®M; X

Zm€ i`bM? i çB M FûQ /"B K°i M; "vX

h`W o'M EB K i¬M; ` +| `i M?B m + Q i?O- +QìM; ;Bª i? HU+ F?€+ +O hmv i *?
+€+ HQ¢B / M? M;?o i çB M M; QìB +? iX

*?Q iWM; +| K°i K¬M T?€B H i çB M M"Q +| M?B m +QìM; ;Bª + Q i?O hmv i *?
M"vX > H" i?O HoM? +€+ i? HU+ M"Q +| iB M; i, K ç m tm'i?B M i`QM; M? HB i K
i?QÆM; X

hQ" M [m€ i`bM? /Q Gw G M +?O i`b iB T ç½BX

>B M; Bì M?B m +?mv M Kti M; Q" B o'M EB K i¬M; ç m /Q hm G hB M Gw G M;¬M
i`€+?X

æBM? >¢Q i?Q+? H"K T?OB +?QÎM; [m¬vX

J†i i`ìB K¼+ `²B H†MX

"m´B i®B ç MX

h`,M; b€M; b Q i?Q - €M? i`,M; M?Q K" M? +?2X

h`QM; M? HB i K° pB M p„M; p - æBM? >¢Q tm'i?B M i`QÊ+ M;¬B K°X

@ aQ T?K- ç•v H" i +?mv M H"K K„iYm +?Q bQ T?K- #B i H9+ +ÁM b®M; bQ T?K`

æBM? >¢Q H'v K°i #bM? K„iYm t M? #B +` F?ÄB F?¬M; ;B M i`[p"i ç' i`QÊ+ K°

:Bì T?9i M"v- æBM? >¢Q F?¬M; FB K çQÊ+ [m€ i`QÊ+ K° E?Q h? M? a K- H`ÆB

æ½ #€Q i?MX

L?QM; M;QìB +? i F?¬M; i? b®M; H¢BX

.M æBM? >¢Q +| i?¬M i?¬M; HÈM iÈB ¢•m +kM; F?¬M; i? b®M; H¢B H½Q M?•M i|
`QÊmX

deeX *?QÆM; ded, u L?•M .QÈB h`,M;X

J`v M;`v M v æBM? >¢Q #¢M i®B K„i i®B KkB +| K°i MY M;mv M M?•M H` pb o'M E
F€t•v /UM;- +¬M ?„M /®+ ? i bS+ ` X J°i MY M;mv M M?•M F?€+ H` æBM? >¢Q K
i?QÆM; i`QM; HÁM;X

hW F?B #B i iBM ¢€K M;QìB E?Q h? M? a K- +?QîM; K¬M Gw EB K v ;†T M¢M æBM
;B¼i H X

:Bì K¼B +?mv M ¢½ ;BªB [mv i tQM;- M;`v K B æBM? >¢Q b) `ìB F?ÄB hmv i *?•m.
F?B iB m /B i F i?M HÈM M?`i H` GB i h?B M EB K i¬M;- æBM? >¢Q b) ¢B ?°B ?Ê
æ¢B G¬B •K hU- ¢B L K oU+ i bK Km°B Km°B æBM? E?ª L?BX

h`QÈ+ F?B `ìB ¢B æBM? >¢Q F?¬M; FB K ¢QÊ+ iÈB ¢•vX

LQÈ+ K„i H,M /`B- æBM? >¢Q /U p`Q K° #B H¬K #¬K,

@ aQ T?K- +?„+ æQìM; bQ ?mvM? ¢½ F ? i +?mv M i`QM; i¬M; K¬M +?Q bQ T?K
bQ T?K K`i K†iX

G½Q M?•M E?Q h? M? a K M;O b v /QÈB K° #B H` i`QîM; ;Bª i?S M?`i i?`i HÁM;
?„M tmv M pB i[m X

L m F?¬M; M?ìE?Q h? M? a K •K i?¬K +?9 w- #ªQ p æBM? >¢Q i?b ?¬K i`QM; `W
¢½ +? i /QÈB i v JK+ h?B M .QÐM;- H`K b Q |+ ¢ Q +m²M; FB K bB ?¬K M v\

æ®B pÈB æBM? >¢Q i?b H½Q M?•M E?Q h? M? a K F?¬M; ;BÄB #B m ¢¢i +ªK i bM
¢ M B;ì M?Q M;QìB i?•M +O ?„M- H†M; H) [m M i•K- ;B9T ¢Ð ?„M- +?Q # Q ;Bì v
+ªK ;B€+ ¢QÊ+ i`i +ªX L m M|B +?QîM; K¬M Gw EB K v- æQìM; S?`i G [m M i•K
i?B M T?9 pã ¢¢Q bB m ¢ŠM; i?b E?Q h? M? a K +`M; ;B®M; i`QîM; ;Bª F?¬M; KQ

hW M;`v ¢¬m iB M æBM? >¢Q p`Q i¬M; K¬M- #îB pb K°i +•m ði v m o'M EB K i¬M;ð
a K M?Q F2Q pÈB bÆMX

@ h p¬ +MM; iB + Mm®BX aQ T?K F?¬M; i?`v ¢² M?B ¢¢B b€i iS T?QÆM;- F?¬M;
L;`v K B i b) i¢K `ìB F?ÄB o'M EB K i¬M;- ¢B +?mv M M`v F?¬M; #B i b) ;†T +?mv
H•m KÈB p ¢QÊ+X G¬M b m ¢ M ;†T bQ T?K F?¬M; #B i H` F?B M`Q- +?Q M M i®E
+? +?ûM ¢B X X X

æBM? >¢Q ¢´ `QÊm tm®M; ¢´i- M;Y ¢¬m m®M; ?ÈT HÈMX

h`QM; F?¬M; F?Q i`M M;`T KMB `QÊmX

æBM? >¢Q ?ÆB b v- K„i K¬M; HmM;X

G9+ M`v /QÈB €M? i`„M; M?Q /ªB HK +| K°i i?•M ?bM? imv i i`¬M M?Q iB M iW t

@ l®M; M?B m `QÊm p`v\ h•K i bM? F?¬M; i®i\

h?•M ?bM? v m FB m +?`K `½B M;²B tm®M; +¢M? æBM? >¢Q- pûM p€v- ¬K ? B ;®B

æBM? >¢Q +QìB- H¢B m®M; K°i ?ÈT HÈM- ?€ K²K T?mM KMB `QÊm M²M; M†+ M|E

@ \ *?ŠM; T?ªB iB m G M i?Q+? b¢+? b) b Q\ a Q ?¬K M v M;²B # +? tm®M; ¸'i\ Gw G M F?¬M; M|B- #¶M; ;B"i #bM? `QÊm +O æBM? >¢Q- M;Y +´ i?B M M; i`„M Gw G M m®M; bªM; F?Q€B- ;B¼i `QÊm t M? #B + /¼+ i?2Q +^K M;¼+ +?ªv tm®M; C p` tQÆM; [m B t M? tBM? ¸ T +?ªv ¸ M M;U+X

@ E?K F?K F?K X X X

Gw G M ?Q b†+ bK M|B,

@ h?b ` `QÊm F?¬M; / m®M; +?9i M"Q5

æBM? >¢Q T?mM ?ÆB `QÊm i`ª H¢B Gw G M +•m i`QÊ+,

@ l®M; M?B m `QÊm p"v\ h•K iB M? F?¬M; i®i\

Gw G M F?¬M; i`ª H|B æBM? >¢QX

æBM? >¢Q M;²B i`QÊ+ K° #B - M;~M; ¸-m M?bM €M? i`„M; i`QM; i` Q- m #m²M M|

@ æBM? >¢Q- M;QÆB #B i F?¬M;\ hW F?B i bBM? ` H" K°i +¬ #û- M?QM; T?K i? +?Q +O T?K i?•M- i`Î i?`M? +?QÎM; K¬M ¸|B iB T i?2QX L;?2 M|B ?¬K i bBM? ` `QÊm b v K K i`QÊ+ p€+? S?•M EB K M? K- M;?2 M|B ¸| H" H-M ¸-m iB M T?K i?• M,K M vX

æBM? >¢Q Ê H M- ¸Q #bM? `QÊm +?Q Gw G M- H-K #-K M|B,

@ *?QÎM; K¬M Gw EB K v K" +kM; i`¼M; M K F?BM? M[\ s2K M?Q H" M[pšM +| i? ¸¢Q- M„K [mv M i¬M; K¬M5

J„i Gw G M K¬M; HmM;- H¢B m®M; K°i ?ÈT HÈM- H-M M"v M" M; F?¬M; ?Q F? MX Gw G M F?) i?Î /`B,

@ oMM; ¸'i hmv i *?•m M"v +| iWM; tm'i ?B M K°i M[+QÎM; ;Bª M[+?QÎM; K¬M\ h` bmv bKT M?Q h?B M •K +®+ ` i`„K M;`M M,K M v +?9 i KªM? ¸'i M"v ¸ m H" M K

æBM? >¢Q F?¬M; #B i M M M|B ;bX

æBM? >¢Q #B i Gw G M M|B i?"i- i`QM; H`+? bY hmv i *?•m i?"i bU F?¬M; +| M[+

@ > ? ? ? ? ? 5 a m M"v F?¬M; #B i T?K i?•M ¸QÊ+ K°i #° #Q T?€T iW +?¶ M" i - ¸QÆM; M?B M +?d H" K†i M;Q`BX S?K i?•M pšM KQM; i i`Î i?`M? +QM i` B- p" +O T?K i?•MX æ†+ #B i H" b m M"v i i? ?B M i?B M T?9 pã ?¼+ `i + Q T?K i?• Kšm i?•M pb ¸B m ¸| ;•v ;´ pÈB T?K i?•M ;¬M M?Q i`Î K†i i?`M? i?MX

Gw G M M|B `²B H¢B m®M; ?ÈT `QÊmX

Gw G M +ªK M?"M +?i HÄM; + v M|M; i`¬B im°i tm®M; +´ ?¼M;- +?Q +| H9+ M" C M?Q p"vX

@ _'i Qi M;Q|B #B i i H" +QM ;€B- iW M;`v i?S ? B i bBM? ` ¸½ #` Mm¬B M?Q +C i `i + Q M M +U+ F€ F?„+ M;?B iX "ÎB pbi?•M T?"M ¸†+ i?M- i `i Qi tm'i ?B M i iW M;`v i?S M?'i Hmv M pã ¸½ H" T?K i?•M iU KbM? /¢v i X E?B ¸| i F?¬M; ?B m pb b Q Kšm i?•M M;šm M?B M ¸ M i?,K i i?b T?K i?•M b) `|B ¸B- F?¬M; ?B m pb i ,M K†+ M?Q +QM i` B- H"K +?mv M +QM i` B M M H"KX

@ a m M"v i /¬M HÈM H M- ?ÆB ?B m +?mv MX

@ J¶B #m´B i®B +ÎB #Ä [m-M €Q M;•K i`QM; i?MM; MQÊ+ M|M; i b) F?|+X "° #Q ;B¼M; i?¬- i?•M ?bM? ;¬v i?ŠM; M?Q K°i M K M?•MX L?QM; i #B i KbM? H" +QM i´M; i ;B®M; +QM i` B # Q M?B m i?b F?B +ÎB HÈT €Q ` - i #B i KbM? ``M? ``M?

@ *| H9+ i +ªK i?'v +m°+ b®M; M?Q +ÆM €+ K°M;- i ¸|M; p B F?¬M; i?m°+ p Kb

@ L?QM; i `i i-M FQM? T?K i?•M- i #B i T?K i?•M ç½ i`a ;B€ M?Q i? M`Q ç pU
 #B i b•m i`QM; HÁM; T?K i?•M `i v m i - M?QM; T?K i?•M +`M; v m o'M EB K i-M
 M v i H`K i?2Q çB m T?K i?•M ?v p¼M; X L?B m H-M i M; ?o M m F?-M; i? K†+ p
 [m M KbM? H` M[ M?•M- ;B9T T?K i?•M ?Q`M i?`M? K°M; iQÎM; +O KbM? +kM; çQ
 @ J½B ç M H9+ i /MM; K°i i?•M T?"M F?€+ i`Î i?"M? ç iY Fw / M? +O i-M; K-M
 ? ? ? ? 5 æBM? >¢Q- M|B ç M i?b +| H) M; QÆB F?-M; iBM- €M? K„i ç-m iB M i
 H) i F?-M; i? i`Î i?"M? b® K°i i? ? i` o'M EB K i-M; M?Q T?K i?•M KQM; Km®M
 i9 #^M; M; QÆB- K†+ /M F?B ç| i?U+ HU+ +O i + Q ?ÆM M; QÆB `i M?B mX
 @ JÈB ç-m i +| çB+?D w pÈB M; QÆB- M?QM; b m M`v X X X L; QÆB ç9M; H` F
 Km®M i`Î i?"M? #^M; ?[m +O M; QÆBX
 @ a m M`v M; QÆB M?Q KkB M?¼M ;B`m i`QM; i9B pªB #B m ?B M ` i?B M T?
 i-M; K-M- çQÊ+ ç M E?Q h? M? a K i` bQ OM; ?°X h M; ?o p b m T?K i?•M +kM
 p¼M; p`Q i K` /-M +?9 w ç M M; QÆBX *| H) T?K i?•M +ªK i?`v M; QÆB +| i? ;B9T T?

dedX *?QÆM; de3, "` æ Ui?QÊM; VX

@ hWM; +| K°i çQ¢M i?|B ;B M i ?"M M; QÆB ç M M; ?B M ` ,M; - #ÎB pb M; QÆB tm
 i²M i¢BX G9+ i`QÊ+ i H` M[M?B H¢B H`K M K M?•M i`QM; KQ|B H, K M, K- i`a ;B€
 L?QM; F?B M; QÆB tm' i ?B M- i`i +ª i`Î M M F?-M; +ÁM w M; ?o X Í i`QM; K„i T?K
 i?Q+? ?ÊT ?ÆM- i? v i? i X o"v i H` ;b\ L?[M; i?S i i`a ;B€ H` ;b\ h i`Î M M M K
 M[- i?"M? K°i [m€B p"i H` pb b Q\
 @ L?QM; M; QÆB ç9M; H` F ç€M; F?B M- H`K M; Q|B i Km®M ?"M +kM; F?-M; i?
 @ a m M`v i M; ?o M m i F?-M; +ÁM w M; ?o i²M i¢B i?b i`ÆÎ H`K M[M?•M çB- +
 E?-M; +-M ;€M? p€+ i`¼M; i`€+? M†M; M - F?-M; +-M b®M; pb M; Q|B F?€+X
 @ h i?QÆM; T?K i?•M- i +`M; i?QÆM; Kšm i?•M ?ÆMX ob +?d +| Kšm i?•M KÈB
 +?| p- p`- H`v ;|+ ç° Kšm i?•M •K i?-K [m M i•K i X J¶B H-M i K|K`i F?-M; #B i H
 b) tm' i ?B M i`QÊ+ K†i i - /MM; H|B M|B /`m /`M; M?`i; Ð #Ä i`i +ª ç m F?´ +?Q i X
 L|B ç M+ ç•v Gw G M ç½ m®M; ;-M ? i #bM? `QÊmX
 "bM? `QÊm æBM? >¢Q O H` HQ¢B KSi i`€B +•v- ç° M²M; F?-M; + Q- p` M? M?QM;
 p`v /M H` M; Q|B +| iYm HQÊM; i®i +kM; b) b vX
 G9+ M`v K„i Gw G M ç½ K-M; HmM; M?QM; Hw i`Q p- +MM; idM? i€QX
 @ _QÊm +O M; QÆB X X X Zm€ Qi- ?B ?B- K v K` i +?m`M #` K°i KbM? X X X
 Gw G M M|B `²B H`v K°i ?² H- `QÊm ` F?ÄB F?-M; ;B M i`[p"iX J„i æBM? >¢Q b€
 E?Q h? M? a K Hm-M K M; i?2Q # M M; Q|BX
 Gw G M m®M; K°i ?ÈT HÈM `²B MûK ?² H- `QÊm +?Q æBM? >¢Q- H-K #-K,
 @ h M; ?o Kšm i?•M `i v m T?K i?•M- imv #¼M ?¼M +?B i v M?QM; i +?9 w i?`v +
 #|M; HQM; T?K i?•M X æ| H` €M? K„i M?Q i? M`Q ç•v\ E?B i M OB Kšm i?•M- i #
 +| H) M; QÆB tm' i ?B M H` -M; i`|B ç½ ç`M?X h`|B #B i /M i i`Î i?"M? +QM i` B +k
 M; mv M +O T?K i?•M M M ç M; QÆB i? v i? i - ç M; QÆB i?U+ ?B M QÊ+ p¼M; +
 çQÊ+ iU /Q KbM? KQM; +?| M?`iX
 L|B ç M ç•v Gw G M ?ÆB b v- M; Q|B +?"K `½B M; ?B M; b M; # M iU p`Q p B æBM
 æBM? >¢Q M; -M M; W K°i H9+ `²B pQÆM i v ` p`M p B Gw G MX

h`QM; H`B F M; „+ F?9+ +O æBM? >¢Q- æBM? >¢Q ibK i?`v ç€T €M +?Q M?QM; +
H•m M vX

> M +?B +?Q ç M M v æBM? >¢Q +ªK i?`v Gw G M +`M; ;B®M; +QM; €B ?ÆMX

æ†+ #B i H` i` i?QÆM; i`QM; +?B M i`Q`M; #€+? i?€M?- æBM? >¢Q +ÎB €Q F?Q
v m FB m ç! ;B®M; M[X L?QM; M;U+ Gw G M # T- +´ ?¼M; +! ?-m F i- +?9M; i ç†
+?mv M H` M?Q p`vX

*?QÎM; K¬M Gw EB K v i`Q ;Bª- M?•M iW- i?•M i?B M i? M?QM; H`K +?mv M ?² ç
+?2 ;BÈB iQM? M[+O Gw G M #B M M`M; i?`M? +QM i` BX

æ€M; iB + /M #Q T?€T +! M; ?`+? i?B M ç M ç•m pšM F?¬M; i? ç´B ;BÈB iQM? #`K

æ®B pÈB Gw G M i?b +€+? ?`M? ç°M; +O +?QÎM; K¬M Gw EB K v [m€ Q+? F,- i`M

L?QM; +?QÎM; K¬M Gw EB K v H` +?O K°i i¬M; - ;½ p¬ iQ K` + Q i?QÊM; X

*kM; i`QM; +?ÈT K„i ç!- æBM? >¢Q M?È H`B K Q K`T €+ [m, h` L;mv i iWM; M!BX
M†M; - F?B p`Q çQ¢M i?S KQ`B K°i çQ`M; +´ i•v /m +?QM +? i KQ`B b®M; X

"•v ;B` t2K` ç Q FB K F?¬M; M!B b BX oÈB FBM? M; ?B K +m° + b®M; - i•K iQM? +
ç K #` i•K K ?`M? ?¢- +,M #ªM F?¬M; +! F?ª M,M; +?B M i?„M; i•K K X L m F?¬M;
i`Q`M; #€+? i?€M? i M`½ i?b bÊ H` ç!B M`v Gw G M çWM; KÆ` F?ÄB çQ`M; +´ i•

L?QM; F?¬M; #B i i¢B b Q b m F?B i`Î p o`M EB K i¬M; +m®B +MM; Gw G M [mv
M?BX

G¢B M; ?2 Gw G M iU H M p B æBM? >¢Q- K Hv M!B,

@ *! H) ¬M; i`B bÈK b„T t T i`i +ª- i`QM; çQ`M; +´ i•v /m i F?¬M; i?`v H®B` - +m
ç´ KÈB i`Î p i? ;BÈB ?B M i?U+X G9+ M`v K¼B i?S ç m i? v ç´B- T?K i?•M- Kšm
M`vX h +ªK i?`v KbM? #` iQ`M i? ;BÈB pSi #Ä- ;B€Q bQ oQÆM; hmv i S?QM; +?Q
i`i +ªX

Gw G M M!B ç M ç•v F?¬M; FB K çQÊ+ H` `ÆB ç-v K†i- F?!+ F?¬M; i?`M? iB M; X

Gw G M K½B K½B M?È H`B T?K i?•M pB i i`QM; i?QX

J°i T?K i?•M ;!+ ç° F?¬M; ?ÈT iQ +€+? +?•M i?`M? b€K ?®B- tBM H¶B Gw G MX

G-M ç-m iB M Gw G M #B i K¶B #m´B i®B Gw G M i`^M i`¼+ i?b T?K i?•M +kM; ç
*QM +€B ç m F?´- T?K Kšm ç m HÁM; ;´T M;`M p¢M H-MX hWM; +! M?B m H-M +?
?`M- b€K ?®BX

æQ¢M i?`B ;B M +m®B +MM; i`QM; ç!B +?QÎM; K¬M Gw EB K v iWM; F?¬M; #B i p
ç½ M; ?o i?¬M; X

*?QÎM; K¬M Gw EB K v ç H¢B T?QM; i?Q ;?B F?~m [mv i i•K T?€T T?€ ;Bd #Q T?
M;mv M p¼M; X S?K i?•M ?v p¼M; Gw G M #B M p +QM; €B- +-m tBM M`M; i? i?
F,X

æQÆM; M?B M +m®B i?Q +?QÎM; K¬M Gw EB K v M m K°i ç M; ?` H`K Gw G M M;

L;`v ?¬K ç! Gw G M ¬K i?Q- F?!+ p`i p½X

L;`v ?¬K b m Gw G M im Hmv M F?~m [mv i im Hmv M- i`Î p i?•M T?`M M[M?BX

*kM; p`Q H9+ ç!- Gw G M i?`v `ä i?•M ?bM? i`„M; M?Q HBM? ?²M Hm¬M çB i?2Q
KQ`B K°i çQ`M; +´ i•v /m- F?m¬M K†i KÆ ?² FB /-M #B M`ä`M; X E?m¬M K†i;
KdK +Q`BX

J½B ç M ?¬K M v- F?B Gw G M iU p`Q p B æBM? >¢Q- +€B #!M; i`„M; +Q`B iQÆB
b€M; i`„M; /mM; M?`T p`Q M;Q`B M`M; X

>Q J EB K F?¬M; H"K >Q >Q" B M i? 'i p¼M; X
 G9+ i`QÊ+ M?B m H-M i`„+ M; ?B K iQ +? 'i + "m #û >Q J EB K H°` i?B M T?9 im
 ç¢B i¬M; K¬M i?b b m M"v iQÆM; H B F?¬M; i? çQ HQÌM; X
 J'v M, K M v >Q >Q" B M Hm¬M Km®M çQ M?B iY >Q J EB K p"Q h`K+ G°+ i?Q
 b•m M? 'i ?¼+ pǎX
 hB + `^M; M; QÐM; +Y h`K+ G°+ i?Q pB M `i + Q- i`W iQ +? 'i` +ÁM +¬M M?B m i
 J'v M, K M v >Q >Q" B M K¢Q ?B K çB F?„T MÆB pb ;QK ;|T iQ+? Hkv +?9i ;B b^a
 i?Q pB M KÎ pB M i?m ç²ç - ç°im´B >Q J EB K pW H9+ ;½ b) çQ +QM p"Q i`QM
 K°i bQ T?K BM? t2K M?Q ?Q" M i?"M? i•K M; mv MX
 J°i M K M?•M i`mM; MB M K°i K„i- `•m t²K +?¢v iÈB #€Q +€Q,
 @ G½Q #^aM- ç½ +?m~M #` tQM; ? i- +€+ iB m bQ h`QÌM; S?QM; iB2rm2 +K+ ç m ç
 >Q >Q" B M ;"i ç-m- M; Q€B ç-m H¢B + Q ;B¼M; [m€i,
 @ *€+ ?mvM? ç - ;BÌ H" M? ç½ ç MX æ®i M? M; +?†i ;"- tm' i T?€i M; v5
 æ€K M?•M pB M p•M; /¢- i?U+ ?B M M; ?B i?S+ +m®B +MM; X
 æ•v H" i?¬M; H `i M?B m i?QÆM; ç°B H"K i`QÊ+ F?B çB t - +9M; #€B #^M; M; ?
 i?¬M HBM? T?M ?°- ?v p¼M; #bM? M i`Î p X .M b Q çB i`QM; ?Q M; /½ # M M; Q" B
 p¬ +MM; M; mv ?B KX
 hmv ç b® çQÌM; çB +| i? M?Ì p"Q +Y i`mv M i®M; i?¬M; [m +?•m pU+- M?QM; +|
 T?ªB K¢Q ?B K ;†T v m K pQÊi [m X
 @ h®i `²B- EB K M?B- Î M?" M; Q M M; Q½M M; ?2 HÌB p9- T?K i?•M b) M? M? +?|M
 >Q >Q" B M ¬K +QM i` B- KB M; ç-v `•m ?¬M F?m¬M K†i MQM K KX
 * "m #û >Q J EB K +QÌB F? M? F?€+? ;B"i `•m >Q >Q" B M- M|B,
 @ 5 S?K i?•M t'm- T?K i?•M t'm- H¢B /MM; `•m ç•K i X X X
 *?QM? H9+ M"v X X X
 J°i i? M? •K i`QM; i` Q ¬M ?Á iW # M +¢M? p M; H M,
 @ G½Q #^aM- M; ?2 M|B i?QÆM; ç°B +O +€+ M; QÆB b„T çB EB K *?•m\
 >Q >Q" B M [m v ç-m M?bM\
 J°i i?B m MB M im'M i9 K†+ €Q t M?- K†i M?Q [m M M; ¼+- /€M; M; QÌB i?QM /" B i
 h? M? MB M K†+ €Q t M? `i çÆM ;B<sup>a</sup>M M?QM; +| F?Q +? 'i tm' i i`¬M- i` M M; QÌB
 J°i +QM K Q p"i Mm¬B K"m i`„M; M; M; ²B i` M p B i? M? MB M- i`¬M; i? M? MB M M?
 KdK +QÌB M?bM >Q >Q" B M ;½- KÈB `²B +?QM? H" i? M? MB M #° /¢M; i?Q bBM

ddyX *?QÆM; ddR, æQÌM; æB EB K *?•m Ui?QÊM; VX

•M? K„i >Q >Q" B M H°` F?| ?B m ?ÄB,

@ L; QÆB H" X X X

h?Q bBM? im'M i9 KdK +QÌB ?ÄB,

@ h¢B ?¢ i M æBM? >¢Q- +?d H¨ K°i i?Q bBM? i? ?QÆM; Km®M ¢B /m H`+? EB K
 F?¬M; #B i ¢QÌM;X L;?2 M;QÌB i?¨M? i?` M|B æ¨ GBM? i?QÆM; ¢°B ¢ M; +?m¨M
 M M i +ª; M K¢Q Km°B ?ÄB K°i +•m- F?¬M; #B i H½Q #ªM +| iB M ¢QÌM; K M; i i
 >Q >Q¨B M M;-M M;W,
 @ *€B M¨v X X X
 æBM? >¢Q KdK +QÌB M|B,
 @ 5 sBM H½Q #ªM v M i•K- +?B T?Q ¢B ¢QÌM; iU i ;BªB [mv i- T?Q [m ªB p¨i¨mv
 ¢O +?Q H½Q #ªMX
 æBM? >¢Q H'v ` K°i MûM p¨M; +?„+ M`+?- M|B,
 @ æ•v +QB M?Q H¨ i?M H Q H¨K T?B M i?QÆM; ¢°B- +?Ì ¢ M EB K *?•m i b) `ÌB ¢
 @ E?¬M; TªB i F?¬M; Km®M K M; +¬M; iY- i?"i iB M? H¨ i?QÆM; ¢°B ¢B iQ¨M+?
 M?B mX
 >Q >Q¨B M tBM H¶B H„+ ¢-m- M|B,
 @ o` +¬M; iY M¨v- +?9M; i i?"i bU F?¬M; iB MX EB K *?•m +| M?B m i?QÆM; ¢°B-
 F?€+ t2K\
 æBM? >¢Q i?Î /¨B- ;"i ¢-m- M|B,
 @ o¨v tBM [m'v `¬vX
 æBM? >¢Q tQ v M;QÌB ¢`M? ¢BX
 B M;Ì +¨m #û >Q J EB K ¢QÊ+ #¨ p9 ¬K i`QM; M;U+ +?Êi +QÌB KÎ KB M; M|B,
 @ æ¢B + + + i?"i ¢ T5
 >Q J EB K M|B tQM; [m v ¢-m M,M Md T?K i?•M +O KbM?,
 @ S?K i?•M ?½v K M; ¢¢B + + ¢B ¢B- ?„M F?¬M; TªB M;QÌB t'm- K°i KbM? ?„M
 ?B KX
 >Q >Q¨B M M;?B K K†i`,M /¢v >Q J EB K,
 @ *QM MQi #B i +€B ;bX
 >Q J EB K F?¬M; +?`m- F?Q€+ iQ€M; H MX
 >Q >Q¨B M M?S+ ¢-m- p°B /¶ /¨M? +QM i` - B M;Ì #ªQ #®B +S F?|+ [m'v F?¬M;
 >Q >Q¨B M #'i ¢„+ /o- [m v ¢-m M|B pÈB æBM? >¢Q,
 @ æQÊ+ `²B- iB m ?mvM? ¢ - M m M;QÆB p¨ F?mv M iY +| /mv M M?Q p¨v i?b i M
 +MM; +?9M; i X
 L K M?•M K°i K„i `•m t²K M?bM æBM? >¢Q ¢B ?QÈM; t2 M;U i?QÆM; ¢°B- ;½ +?
 M;?B ?Q†+ ?ÄB,
 @ G½Q ¢¢B- i?"i bU K M; i?2Q i?Q bBM? M¨v ¢B\ h i?'v ?„M i v i`|B;¨ F?¬M; +?†i
 i?2Q ?„M +?d H¨ i`|B #m°+X >ÆM M[i?QÆM; ¢°B iW tQ +| i¨mv M i?®M; F?¬M; ¢
 p¨Q- HÐ +| +?mv M ;b X X X
 >Q >Q¨B M H„+ ¢-m- M|B,
 @ h`¬M; M;QÌB M¨v H¢ K„i- +?„+ F?¬M; TªB M;QÌB i?¨M? i?`- +| H) +?d H¨ i?Q b
 +kM; F?¬M; b QX h?M H Q K°i MûM p¨M;- +?9M; i FB K ¢QÊ+ K°i K|M HÊB M?ÄX
 2K +?9 w K°i +?9iX
 G½Q EB m K°i K„i ;"i ¢-mX

*?ÈT K„i +€+ H QϕB M;?B i?S+ i H ?Q“M i?“M?- æ“ GBM? i?QÆM; ϕ°B i?´B F M t
æQ“M M;QÌB ` -K `° ϕB iÈB i?“M?- #ÎB pb T?Q i`QÈ+ ϕ½ #€Q M M `i M? M? ϕQÈ+
T?€T i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬MX æ“ GBM? i?QÆM; ϕ°B HK+ iK+ ϕB p`Q- +?ÈT K,
h?Ov +€+? M;`M /†KX

LÆB M`v ϕ½ F?¬M; T?ªB H½M? i?´",M; \*?•m K` H` L *?•mX

GϕB ϕB ϕB K i`mv M i®M; pU+ K¬M F?€+ +ÁM +€+? ?ÆM M,K i`,K /†K ϕQÌM;- M¡ M
iK +Q +Ð HÈM i`QM; L *?•mX

æ“ GBM? i?QÆM; ϕ°B F?¬M; Î HϕB o` h?Ov i?“M? K` tm'i T?€i M; vX

æBM? >ϕQ M;²B i` M t2 M;U +m®B +MM; H„+ H Q i?2Q æ“ GBM? i?QÆM; ϕ°B ` F?
J Q K" T €+ [m, h` L;mv i M^K i` M p B æBM? >ϕQ- pW M;€T pW HªB M?ªB,
@ ob b Q i +¡ +?O M?•M KM ϕQÌM; M?Q M;QÆB\ `B X X X

sm'i T?€i iW hmv i *?•m i?¬M; [m i`"M T?€T i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬M EQM? ??
>ϕQ HϕB K„+ # M? KM ϕQÌM;- K°i M;QÌB K°i K Q ϕB #®M T?Q ? i MY M;`v KÈB
i?QÆM; ϕ°B b„T tm'i T?€i EB K *?•m i? H` +?ϕv iÈB ϕB M?ÌX

h?B M ϕ` M`v [m€ `°M; HÈM- /M i?U+ HU+ +¡ KϕM? ϕ M ϕ M ϕ•m # v iÈB HmB i` M
i`QM; ?Q M; /½ K M? K¬M;X

æBM? >ϕQ ϕ`M? KQÈM M;QÌB /šM ϕQÌM;- iB + `^M; EB K *?•m i?B M bÆM pϕM i?
M?´i K°i M;QÌB ϕBX æBM? >ϕQ #m°+ T?ªB /MM; +€+? ϕB M?ÌX

L;?2 K Q K" T €+ [m, h` L;mv i i`€+? K¡+- æBM? >ϕQ K†+ F +QM K Q K" T i? K ,M ?
L;U FûQ t2 H` #€M v m- +?•M KϕM? K)- t2 M;U +? iϕQ iQ`M #^M; ;¶ b„i +SM; +?„
K°i Qi KBM? p,M ϕÆM ;BªM bBM? ` HU+ H QÈM; M´BX "ÎB pb t2 M? M M i®+ ϕ° ϕE

EB m t2 M;U p" M +?mv M +U Hv t M`v t2K M?Q K°i F i [mª+O i? ;BÈB KBM? p,M
? B KQÆB +?B + t2 M;U +QB M?Q K°i MY i`B bªM +O æ“ GBM? i?QÆM; ϕ°BX

æBM? >ϕQ +¡ +ªK ;B€+ M?Q ϕm t2 i` M ϕQÌM; bB m i®+ FB T i`QÈ+X

J†+ F i?•M t2 t¡+ Mªv +Ð M`Q æBM? >ϕQ pšM M;²B Î ϕm¬B t2X

> B M?•M pB M i?QÆM; ϕ°B ;B€K i?` æBM? >ϕQ i?b M;²B Î ϕ-m t X

@ hQM? i?2Q i®+ ϕ° M`v i?b ϕ M EB K \*?•m +¬M Qi M?´i # M;`v- +kM; ϕQÈ+ `²BX h
EB K J "ϕ+? hmv M h?Ov +kM; +¬M i?ÌB ;B M ϕ°M; pB M HU+ H QÈM; i¬M; K¬M +
;BªB [mv i GB i h?B M EB K i¬M; K°i KbM? i F?¬M; ϕO M,M; HU+- F?B ϕ¡ +¬M M?

æBM? >ϕQ •K i?¬K bmv iQM?X

h`QÈ+ F?B `ÌB F?ÄB ",+ oU+ æBM? >ϕQ T?ªB ;BªB [mv i i B ?¼ M;-K GB i h?B M
>Q†+ Qi M?´i F?B M GB i h?B M EB K i¬M; F?¬M; i? ϕB hmv i *?•m [m´v `¬v o'M
p"v æBM? >ϕQ KÈB v M i•K `ÌB ϕBX

L m F?¬M; i?b æBM? >ϕQ F?¬M; #B i ϕB +?mv M M`v K'i # Q H•m- ?„M F?¬M; Km®
M[X :B®M; M?Q H9+ i`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M?- F?B æBM? >ϕQ i`Îp FBM?
ϕ½ i? v ϕ´BX

G¬M M`v æBM? >ϕQ ϕB K°i KbM?X

:BªB [mv i +?mv M GB i h?B M EB K i¬M; tQM; æBM? >ϕQ b) ϕÆM ϕ°+ #QÈ+ H M +
i?O M?Q i?B m MB M i?È b,M h`QÆM; S?“K +¬M i¼ i`'M o'M EB K i¬M;- hmv i *?•
J´v M;QÌB F?€+ F?¬M; ;B9T ϕQÈ+ ;b- ϕB +kM; #^M; F?¬M;X

h`QÈ+ F?B æBM? >ϕQ ϕB F?ÄB o'M EB K i¬M; ?„M ϕ½ ;BªB [mv i ? i +?mv M i`QM

smM; [m M? ç` ?mv ii?•K mv M b m M9B ç½ çQÊ+ æBM? >çQ p) K'v M; "M KBM? p
M?Ä- #ªQ çªK +°i HQM; F?Q K"m iQK i`QM; pÁM; # M,K F?-M; T?mM` M; Q`BX >
/QÊB ç` ?mv ii?•K mv M #` æBM? >çQ i?"M? +¬M; +ªB içQ i?"M? b•M Hmv M +¬M
hBM iQÎM; H9+ M"v M?;K ç iY iBM? M?m ç-m iB M o'M EB K i¬M; imv M +?¼M ç
iBM? i?ç+? iQ HÆ HYM; /QÊB ç` ?mv ii?•K mv M im Hmv MX
*?S+ +?QÎM; K¬M o'M EB K i¬M; +m®B +MM; /Q Gw G M- M[M?B +O Gw EB K v F
h`QM; ibM? ?m®M; æBM? >çQ +U+ HU+ iW +?®B ?b Gw G M H" M?•M imv M i¬M M
KQm F - i?O çQçM- mv p¼M; i`QM; i¬M; K¬M- iB K HU+ iQÆM; H B Gw G M ç m
>m®M; +?B p` i?-M o'M EB K i¬M;- æBM? >çQ M?B iHB iç +Y Gw G MX a m K°
b m K¼B i?S ç½ [mv i ç`M?X
"ÎB pb H9+ i`QÊ+ æBM? >çQ ç½ iÄ i?€B ç° M M ç€K M; QÌB oQÆM; hmv i S?QM; i
+?m~M #` i•K Hw- K¼B i?S ``i i?m" M HÊBX
Gw G M i`Î i?"M? M[ +?QÎM; K¬M i?S M?`i i`QM; H`+? bY o'M EB K i¬M; X
*?mv M M"v ;•v` #½Q M?Ä i`QM; hmv i *?•mX

ddRX *?QÆM; ddk, æQÌM; æB EB K *?•m U?çVX

æBM? >çQ H'v i?€T M?Ä i?-M ?Ä iW L; Kv h?-M i?"M? i?` +?B +?Q ç€K M; QÌB Gv
hmv i S?QM; t'm t - h•v J¬M h?B M hmv i- K¶B M; QÌBK °i +€BX hmv ç®i i?€T M?Ä
M; v i?-M i?¬M; i?-M HBM? M?QM; iQÆM; çQÆM; pÈB ;B2Q HU+ HQÊM; i?-M iQ
HÊB p¬ +MM; X
L; Q`B` E, M? E?d F?-M; i?Q+? pä ççQ M?QM; i`QM; /U çQ€M +O æBM? >çQ- +
"bM? ?¼+ pB M- çB i?2Q E?'M; .B + L?QX
@ h Km®M çB i?2Q E?'M; ;B€Q bQ ç¼+ F?„T çB M i`+? M?•M i°+ hmv i *?•m- #' b
æ•v H" M; mv M p,M +O E, M? E?dX
*m®B +MM; æBM? >çQ ç²M; w +?Q E, M? E?d çBX
*! H) E?'M; .B + L?Q +ªK i?'v æBM? >çQ ç E, M? E?d i?2Q # M +çM? H½Q H" Km
æBM? >çQ #B iE, M? E?d i?"i bU Km®M ç¼+ M?B m b€+? pÎ- #' bmM; i`Q im X *
çB ``i i?Q+? ?ÊT +?Q E, M? E?dX hªB [m KQ ;B¶i`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M
/QÊB ibM? ?m®M; M"Q E, M? E?d b) F?-M; H"K +?mv M #`i HÊB +?Q o'M EB K i¬
æBM? >çQ M; ?o ç M Gw G M H" HÁM; / Q ç°M; X
æBM? >çQ +?Q iWM; i'K i?•M i` B iÆ iW b m F?B tmv M pB i b) F i i?9+ p"Q i v G
hm G L; ¼+ M[M´B / M? hmv i *?•m i`Î i?"M? M[M?•M +O KbM?- æBM? >çQ M; šK
GÁM; ?Q pBM? #MM; M´- +! F?B æBM? >çQ i?'v ç„+ +?QX
L; Q€B ç-m M?bM HçB- æBM? >çQ ç½ +€+? hmv i *?•m +°M; H9+ +°M; t X
æBM? >çQ #B i b m M"v /M ?„M +! Î ç•m i?b o'M EB K i¬M; hmv i *?•m b) H" M?" +C
.M æBM? >çQ +! çB F?„T i?B M bÆM pçM i?Ov- +?•M i`ÌB ;!+ #B M i?b HÁM; ?„M
EB K i¬M;- bÈK Km°M ;b b) i`Î p X
>m®M; +?B F?-M; +?d +! K°i ?²M; M? M i`B F, +?Ì çÊB æBM? >çQX
æ M; H9+ æBM? >çQ i?šM i?Ì i?b tªv` #B M /`X

æ^M; i`QÊ+ +| iB M; ²M "Q- +€+ HQϕB ; -K`9- +?B M ç'mX L?|K M?•M pB M æ" G
 ç`+? M?ªv tm®M; t2 M; U -`9i pk F?Q` X *€+ iB m bQ iB m +K+ ç½ t¬M; H M +?ûK
 J°i M?•M pB M i?QÆM; ç°B i¬M; +?WM; æBM? >ϕQ /†M /Á,
 @ hB m i?Q bBM? - îv M i` M t2 çWM; tm®M; /QÊB- F?¬M; i?b ç Q i?QÆM; F?¬M;
 æBM? >ϕQ ;"i ç-m- F?¬M; M|B +?mv MX
 æBM? >ϕQ M?„K K„i im Hmv M- ?mv M F?Q •K i?-K p" M +?mv M F?¬M; M; WM; -
 i`MM; FQ+?- i~K #´ +€+ ?mv i F?B m- ?mv i iOv +Æ i? X
 >mv M *?B M h?„M; Zmv i H" +¬M; T?€T +U+ F€ BM?- /M H" +QÌM; ;Bª çŠM; +'T
 i`QÊ+ K„i +kM; F?¬M; i? T?€i ?B M / Q ç°M; ?mv M F?Q i`QM; M; QÌB ?„M- #îB p
 i?QÆM; ç°B +ªM? ;BÊB oä æ² +ªM? F?¬M; +€+? M"Q +ªK M?"M çQÊ+ HU+ HQÊM; i
 ?„M M?€i; M bÊ [m€ F?¬M; /€K M?bM HmM; imM; X L?•M pB M æ" GBM? i?QÆM;
 >ϕQX
 S?Q i`QÊ+ +| >mv i J G M; M?ÄX
 >mv i J G M; H" v m K /½ i?9 i?m°+ çŠM; +'T v m K - +?Q bBM?` i`Q im ; b M?
 T?®BX " `ç|B K°i KM ç¬M; /`B- #•v ;BÌ H" H9+ v m K b®M; ç°M; M?'iX >mv i J G
 ç°B ibM? +î; †T M? m- F?¬M; i? i`€M? K°i i`"M +?B M ç'mX
 *?ûK ;B i FûQ /`B # + M? ;BÌ +m®B +MM; ?ÆM K°i i`,K +QM >mv i J G M; #` ;B i
 *ÁM HϕB K'v +?K+ >mv i J G M; i?'v ibM? i? F?¬M; i®i tQ v M; QÌB #Ä i`®MX
 hªB [m €+ +?B M- h`QÌM; S?QM; iB m +K+ i`M i?'i M,K + Q i?OX
 JMB K€m i`QM; F?¬M; F?Q #®+ H M i" M i`BX
 >Q >Q`B M #B m ibM? +U+ F€ F?| t2KX
 æ9M; H" ` çQÌM; ;†T tmB- #¶M; M?B M çKM; TªB v m K >mv i J G M; HQϕB [m
 +?mv M çB KÊB ç M K°i T?-M iQX
 *€+ iB m bQ +O h`QÌM; S?QM; iB m +K+ ç M; H°i / >mv i J G M; X h?`i HQϕB v m
 Mm®i- tQÆM; +®i F?¬M; +| ?mv M F?Q çϕQ iQM? ;b- F?¬M; i? /MM; H"K i`B HB
 J G M; +?d +| / H¬M; H" bB m +SM; - b m F?B +? #B M i?"M? ;B€T / +| i? M; ,M
 HÈM M? i- H" i`B HB m i?QÊM; çŠM; +? iϕQ €Q ;B€T ?mv M F?QX
 >Q >Q`B M F?) i?Î /`B,
 @ *?"K i` i? M"v t2K` i`QÊ+ F?B #m´B i®B ç M F?¬M; i? ç M >²M; h?ϕ+? *®+
 i`QM; ?Q M; /½X
 >Q >Q`B M ` H M? i?m°+ ?ϕ i,M; +QÌM; +ªM? ;B€+X
 "m´B i®B i`QM; ?Q M; /½ KÊB H" ç€M; bÊ M?'i- K iQM? /•M; H M- v m K i,M; KϕM
 i?9 ?mM; €+ # M M; "v M; O ç¬M; b) çB` FB K ,M- b® HQÊM; M?B m ?ÆM # M M; "v
 #-v v m ?Q`M? ?"M?X
 aQ b€M? i?b #m´B i®B pä ;Bª M?•M HQϕB v m i?` HU+ M M i?U+ HU+ +kM; ;BªK K
 T?B ;†T +?mv M #'i ç„+ /o- M m F?¬M; b) +?ŠM; [m ç K i`QM; ?Q M; /½ # M M; Q`
 Zmª M?B M- æ" GBM? i?QÆM; ç°B çB i? K ? B + M? ;BÌ i?b çQÌM; +?•M i`B M´B`
 i•vX
 "iM; i®B #„i ç-m # Q T?O K†i ç'iX
 æ" GBM? i?QÆM; ç°B /WM; HϕB i` M K°i i?ϕ+? F?•m- #`v +€+ HQϕB T?ÁM; M; U`²
 æ` ?bM? i?ϕ+? F?•m #^M; T?ŠM; - T?-M çdM?`°M; `½B i?Q+? ?ÊT +„K i`ϕB- #®M
 i` M i?ϕ+? F?•m +| i? i?'v T?ϕK pB K'v +?K+ /†K- F?¬M; bÊ #` v m K i`T FQ+?X >

+| K°i +QM bm®B M?Ä- MQÊ+ +?ªv `|+ `€+?- i`QM; i?'v ç€vX E?¬M; +| K½M? i?9
;†T M;mv ?B K +| i? `9i iW ç•vX
L;Q`B æ" GBM? i?QÆM; ç°B- iB m bQ +O h`Q`M; S?QM; iB m +K+ ç m H" i v ;B" ç
T?9 i'i M?B M T?ªB +| €M? K„iX
*?`K¼B M;Q`B H"K tQM; K¼B i?S i?b b„+ i`B i®B b-K- #®M T?Q p M; iB M; /½ i
æBM? >¢Q çQÊ+ b„T t T i`QM; +€B HB m M?Ä ;¬M +?m²M; M;U - ,M m®M; iU i9+X
p"Q H m i?b F?¬M; i`Î` MY X
> B M?•M pB M æ" GBM? i?QÆM; ç°B T?K i`€+? #ªQ p æBM? >¢Q i?'v p"v +?Q `^
M?•M pB M æ" GBM? i?QÆM; ç°B +QB i?Q`M; æBM? >¢Q- t2K ?„M H" i?Q bBM? i
æBM? >¢Q M;²B i`QM; H m im Hmv MX

L *?•m p¨ hmv i *?•m +€+? K'v +?K+ p¢M /†K- T?QM; i?´ M?•M ibM? F?€+ #B i`'i
 E?Q ?"m L *?•m 'K €T ?ÆM hmv i *?•m M?B m- bªM p"i T?QM; T?9- i` M çQÌM; ç
 [m-M €Q ç b® H¨ pªB #¬M; - iÆ HK - K†+ tBM? ç Tid Kd- F?¬M; M?Q hmv i *?•m ç
 #^M; / H¬M; i?9X
 *QM çQÌM; `i T?²M ?Q - M; QÌB ç¬M; M?Q K„+ +YB
 S?QM; +€+? p"i FB M i`9+ +| M?B m F?€+ M? m- F?¬M; M?Q hmv i *?•m +Æ #ªM H
 v M? mX
 æBM? >¢Q çB /¢Q i?'v ? Q K„i F?¬M; F`T M?bMX
 æBM? >¢Q ç M; çB i?b T?Q i`QÈ+ M; ?2 çO iB M; +Á F K†+ +ª- ²M €Q p¬ +MM; M
 h?b ` æBM? >¢Q ç½ ç M +?Ê ;B Q /`+? iU /Q HÈM M?'i Zm„+ i?¨M?X
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M; çB ?QÈM; +?ÊX
 *?¶ M¨v iK i"Ti?QÆM; ç°B K'v +?•m tmM; [m M? ç M #m¬M #€M- #€M çO i?S ç² F
 M; ?o çB t2K K°i H-M KÍ K„i +kM; i®i- iW F?B tmv M [m ?„M Hm¬M Î hmv i *?•mX
 æBM? >¢Q H¨ K°i çB m #Q ~M +€+? i'K K¨M?X æBM? >¢Q Km®M M?•M +Æ ?°B M
 h" M ç¢B HK+X
 @ J m ç M t2K +?B M ;B€T KBM? p,M i®i M?'i` iW i v ç¢B bQ` M S?QM; >Ä >¨C
 +?d +—M K°i pB M +U+ T?~K ?mv M iBM? i?¢+?5
 @ *´ F?Q ç M iW /B iQ+? S?M S?QM; - imv i ç®B H¨ iBM? T?~K i?ÌB i?QÈM; +´- +?C
 @ J°i i? M? +´ FB K- M; QÌB #B i?¨M; +?d +—M i`,K FBK- M; QÌB F?¬M; #B i?¨M; M
 @ >¬K M v [mw iB K F? B i`QÆM; - i'i +ª ?¨M; ?| ç m ;BªK ;B€- K m ç M t2KX L;¨
 [m 5
 æO +€+ HQ¢B` Q ?¨M; p M; # M i B- æBM? >¢Q çB i`QM; ç€K ç¬M; X > B # M pd
 i?S F€ H¢ ?B K ?QB #¨v #€MX
 æBM? >¢Q i?"K +?Q i´M; i?'v K°i b® v m i?9 +?T i?'T pb ?bM? /¢M; ç€M; v m K¨ #
 #€M M?Q i?9 Mm¬BX

dd9X *?QÆM; dd8, oB + *¬M; o¨ oB + hQ Ui?QÈM; Vx

*| K°i b® pä ;Bª F€ H¢ M; ²B /QÈB ç'i- i`QÈ+ K†i i`ªB i'K pªB ç2M ç†i K°i b® +¬M;
 M|B H¨ ç² p"i #Q ~M ç¨Q` iW /B iQ+? i¬M; K¬M i?QÈM; +´- #€M +?Q M; QÌB #B i?
 æBM? >¢Q iWM; +?9 w [m M b€iX
 æBM? >¢Q T?€i ?B M +| M?B m K|M ç9M; H¨ ?¨M; i?U+ ç H¢B iW +´ ç¢B- imv M?B
 F?¬M; +| ;B€ i` i?U+ /KM; X æBM? >¢Q i?'v [m +€+ HQ¢B /B iQ+? #ªQ +K FBM? i
 b—m i`QM; L; Kv h?—M i?¨M? i?`- #•v ;BÌ`'i F?| +| i?S ;b H¼i p¨Q K„it M?X
 æBM? >¢Q pmB p pW çB pW t2K M€Q M?B iX
 h`QM; F?¬M; ;B M i`[p"i i` M M; QÌB æBM? >¢Q +?S çO HQ¢B #ªQ #®B- F?¬M; +
 æBM? >¢Q /—M çB b•m p¨Q +?ÊX
 *€+ iB M; ` Q ?¨M; #Èi /—M- M?B m +Y iB K HÈM ?B M` X L; QÌB çB çQÌM; iQ¨M
 ?MM; ?²M` Q #€M +€+ HQ¢B p"i b®M; - ç b® H¨ H'v iW M; QÌB v m K #`; B iX . H
 ;b +—M +| ç m +|X

_'i M?B m v m K ?bM? /¢M; F€ H¢ H9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q +?Q iWM; i?'v +?'i ç®M;
 *ÁM +| K°i b® v m i?9 +QM #` M?®i i`QM; H²M; b„i #€MX
 J°i F?B Mm¬B v m i?9 +QM HÈM H M +| i? i`Î i?`M? +€M? i v T?ªB +O pǎ ;Bª- b
 i?9 +QM ?mv i K¢++ +`M; iBM? i?m-M- T?~K +'T + Q i?b ;B€ +`M; + Q- i?QÌM; H`
 #` M; QÌB ;B`M? ;B`i ç´ K€m ç-mX
 æBM? >¢Q +?bK ç„K i`QM; F?¬M; F?Q M€Q M?B i KÈB K X
 J Q K" T €+ [m, h` L; mv i +kM; `i i?Q+? ?Q`M +ªM? M?Q p"v- M| M^K i` M p B æBM
 Y- i?QªB K€B ?QT K„iX
 G9+ M`v T?Q i`QÈ+ #¶M; +| iB M; ²M`Q +U+ F€ +?|B i BX
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M; - pb ?„M M; ?2 i?'v ;B¼M; +O *® hBM? L?BX
 :B¼M; *® hBM? L?B H¢M? #,M; iW T?Q i`QÈ+ i`mv M ç M,
 @ J°i i'K K°i FBK- +?„+ ;B€X Jm®M Km i?b Km - F?¬M; Km i?b +9iX
 J°i i? M? •K +?|B i B p M; H M,
 @ > ? ? ? ? ? 5 hB m M? ç-m- M?bM H` #B i M`M; F?¬M; T?ªB M; QÌB L *?•m
 >mv i J G M; M`v F?¬M; ?Q`M +?dM?- +?Q +? #B M- K°i i'K iQM? M`M; MY FE
 ?½v M; Q M M; Q½M #€M i`, K i'K / >mv i J G M; +?Q i i?b i'i +ª #BM? M p¬ bU- I
 ? ? ? ? 5
 æBM? >¢Q i?2Q /ÁM; M; QÌB iÈB ;-MX
 æBM? >¢Q i?'v *® hBM? L?B K†+ ;B€T ç2M /€M; M; QÌB M|M; #ÄM; K M; i?2Q # i
 iB m +K+ ç M; ;B^M; +Q pÈB K°i M?|K pǎ ;BªX
 S?Q b m *® hBM? L?B #`v K°i ç®M; / >mv i J G M; /`v- +?QM? H` H°i iW M; QÌB #
 i®B #` K Q K" T €+ [m, h` L; mv i +„M +? iX hmv M?B M pb #` aQM; æ-m L?•M >MM;
 h`QÌM; S?QM; iB m +K+ +?d H`v çQÈ+ ?ÆM K°i i`, K i'K- \*® hBM? L?B +¬K ` +?Ê
 E?¬M; #B i b Q *® hBM? L?B tmM; ç°i pÈB M; QÌBX
 > B- # KQÆB pǎ bo ç®B /B M ,M K†+ i?2Q FB m L *?•m p•v [m M? K°i M K M?•M
 im´B- K†+ i`QÌM; #`Q ;'K- i v +¬K [m¢i M; ¼+ t M?X L K M?•M i`mM; MB M p,M bo
 T?QM; HQm iB m b€B- ç¬B K„i tQ v i`ÁM HB + iÈB HB + HmB i?•M ?bM? *® hBM?
 H` #B i ç² ?€Q b„+X
 @ æ² +O i - i Km®M #€M b Q i?b #€M- F?¬M; H) M; QÆB Km®M ûT Km ûT #€M\
 *® hBM? L?B F?BM? i?QÌM; M|B,
 @ >m®M; +?B H9+ i`QÈ+ i ç½ ?ÄB i?,K ;B€ i?` i`QÆM; +?¶ M`v- K°i i'K >mv i J
 K°i FBK `QÐBX "•v ;B| i Km®M #€M ;'T- ;B€ K°i FBK ç½ F?¬M; i?'TX L; QÆB çW
 F?¬M; Km i?b +9i K m5
 L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ ?W H¢M? K°i iB M; ,
 @ hB m +¬ MQÆM; M|M; Mªv i?"iX
 L K M?•M i`mM; MB M t'm tQ •K i`¬K M|B,
 @ L|B i?"i pÈB M`M; - b® ?`M; M`v H` i?B m +?O T?O i?`M? +?O M?bM i`9M; - +?Q
 L; QÌB MÆB F?€+ ç M çWM; F?¬M; #B i çB m- M`M; ?½v ?ÄB i?Y çB i?S i?B m +?O
 +ÁM +| B /€K Km \
 L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ imv M #® H`K #®M T?Q t¬M t QX

J°i b® M;QÌB t2K F`+? p mB +MM; HMB H¢B- /QÌM; M?Q ;†T +?mv M ;b ç€M; bÊX *
iB M i` Q +?€Q K9+ M;?2 M K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ M|B tQM; #B M b„+
M?„+ ç M Km #€M M[X

æBM? >¢Q H„+ ç-m- t2K ` i?B m +?O T?O i?“M? +?O H` M?•M p”i;b `”i;? ;ÈKX
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ ç„+ w M|B,

@ L?Q i? M`Q\ hB m +¬ MQÆM;- M`M; ?½v M;Q M M;Q½M çQ ?”M; ç M T?O i?“M
*® hBM? L?B tb K°i iB M;- F?BM? i?QÌM; M|B,

@ JÈ / >mv i J G M; M`v /M +| MûK p`Q ?Q M; /½ ç M #®+ KMB KK+ `[+kM; F?-
Jm®M ?”M; i?b +?m`M #`i`,K FBK ç M æ` >´ F?€+? b¢M i bK i - F?-M; Km®M K m

*® hBM? L?B M|B tQM; / T / >mv i J G M;- /šM i?2Q K’v iB m bQ +O h`QÌM; S?
M; M; çBX

L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ iS+ ;B”M K†i H9+ t M? H9+ çÄ- ?”M M;S `„M
+QÈTX L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ ;B”K +?•M- K†i •K i`-K ç°+ €+ tQ v M

æBM? >¢Q M?bM ` çQÊ+ M K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ b) F?-M; M;WM; i`
S?O i?“M? +?O M;?2 M?Q `”i +| i? HU+- ç€K M;QÌB \*® hBM? L?B b) ;†T `„+ `®B ç

æ| ?²M; ç2M M`v ç9M; H` +| ; B- `”i +| +€ iQM?- F?-M; i? K M K†i T?O i?“M? +?O

L?QM; M;?o b Q +kM; i?’v F?-M; ç9M;- iB m bQ M?Q #¼M ?¼ [m M? M,K p`Q M K`
M M F?ûQ çQ ç`v KÊB ç9M;- F?-M; M M i` m p`Q `„+ `®B F?-M; +-M i?B iX *® h
K” MQM MÊi- +”M; M?Q H` ç M? ç€X h?2Q iQM? +€+? +O *® hBM? L?B F?-M; #
ç`+? i`QM; +?mv M iB m M`vX

h?U+ HU+ +O *® hBM? L?B F?-M; [m€ + Q b•mX

æBM? >¢Q H„+ ç-m- F?-M; çB i?2Q *® hBM? L?BX

æBM? >¢Q iB T iK+ çB /¢Q i`QM; +?Ê HÈM- ;†T i?S ;b ç€M; v m ?B K ?QB b) K m
;B M +O K Q K”T €+ [m, h` L;mv i`”i iQ- +| i? +?S M?B m i?S- +?ì M;”v M`Q æB
*?•m +| i? i†M; K’v K|M ç² M`v +?Q +€+ M[M?•M Gw G M- h¢ :BªB L;[- Gw u L?Q
t2K M?Q +| HÁM;X

æBM? >¢Q çB /¢Q F?QªM; ? B + M? ;Bì- F?-M; M;Q`B /U çQ€M ?„M H¢B H¢+ çQÌ

æBM? >¢Q i®M iB M KÌB K°i /•M #ªM tS /šM çQÌM; æBM? >¢Q [m v p æ` >´ F?€+

æBM? >¢Q i`Á +?mv M pÈB ?QÈM; /šM pB M i? KÈB #B iKM tm•M ç M- F?-M; ?B
M?B M i`Î M M +U+ F€ i€Q #¢QX h`QÊ+ ç| ç½ tm’i ?B M K’v i`,K H-M v m K i”TFQ
pK HÈM pK M?ÄX Zm„+ i?“M? +kM; +| ç¢B v m tm’i ?B M i”TFQ+? [m•M i?O p X

h`QM; T?9i +?®+ F?-M; F?Q +U+ F€ +,M; i?ŠM;X

L;¼ >´ i¬M;- T?O i?“M? +?O- hm-M a€i aY +O >mv M aQÆM; h?-M *mM; i`QM;
+?m`M #` +?Q i`”M +?B M b„T iÈBX

æBM? >¢Q H’v H`K H¢ ?ÄB,

@ L,K i`QÈ+ ç m ;B®M; M?Q p”v b Q\

@ E?-M; T?ªBX G9+ i`QÈ+ imv +kM; +| H9+ v m K i”TFQ+? i?-M t|K M?•M i°+ M
i?` [mv HÈM pÈB [mv K¬ HÈMX h`QM; i?ÌB ;B M M`v +| iBM ç²M i? HU+ v m K L
iK+ +¬M; T?€ # iÁ i?“M? i?` M?•M i°+ iK +Q- +| K’v i`,K p¢M M?•M i°+ ;†T M¢MX

dd8X *?QÆM; dde, oB + *¬M; o" oB + hQ U?¢VX

>QÈM; /šM pB M H" K°i /•M #ªM tS; BÄB iBM iS+ i`QM; Zm„+ i?“M?- ? B KQÆB K'v KBM?X

*| +?mv M M?Q p"v\

æBM? >¢Q ;B"i Mªv KbM?X

h? M"v ¸½ t2K M?Q H" +?B M i` M? ? B i°+ [mv K¬ HÈM- F?¬M; H) i?€M? +?B M b

h`QM; F?B M|B +?mv M ? B M; QÌB ¸B iÈB i`QÈ+ æ` >´ F?€+? b¢MX

æBM? >¢Q H'v K°i p"m; pKM iMv i v MûK +?Q ?QÈM; /šM pB MX

h? M? MB M KWM; M?Q ¸B M- ; ½ F?¬M; M; i +?d /šM ¸QÌM; ¸½ ¸QÈ+ i?QÎM; M?B i p°B +9B ¸-m +ªK ÆM HB M iK+X h? M? MB M ¸ H¢B ¸` +?d HB M ? - M m æBM? i? ibK ; ½X

*® hBM? L?B ? Q ?²M; ¸2M Î+Y F?€+? b¢M M?bM i?'v ibM? ?bM? i` MX

*® hBM? L?B K„M; æBM? >¢Q t®B tª,

@ h?Q bBM? M;®+- i?“i H" F?¬M; #B i ;B M; ?² ?mM; ?B KX L;QÆB F?¬M; #B i F b Q\ L;QÆB ` i v F?Q€+ tQÈ+ M?Q p"v +ÁM Î i`QÈ+ K„i # Q M;QÌB- F?¬M; bÊ # L;QÆB i v i`|B ;" F?¬M; +?†i- #` ;B i M;QÌB +QÈT +O +kM; F?¬M; #B i +? i M?Q

æBM? >¢Q +QÌB M|B,

@ 5 G"K ;b +| M?B m M;QÌB t'm p"v- i i?'v M;QÌB +?¶ M"v `i i®iX

@ h?“i H" ;¶ KK+ F?¬M; i? ¸B m- M;QÌB M?Q M;QÆB F?¬M; ?B m b Q b®M; ¸QÈ+

*® hBM? L?B M?bM æBM? >¢Q #ªQ i?O i?b iS+ ;B" M ?„M F?¬M; #B i iB M iÈB- i v

æBM? >¢Q p°B #Ä +?¢vX

*® hBM? L?B M?bM #|M; HQM; æBM? >¢Q- F?|2 K¬B +QM; H MX

*® hBM? L?B iB + Mm®B H„+ ¸-m- M|B,

@ h?B m MB M im'M i9 M?Q p"v +QM M;QÌB F?¬M; i - iB + ``M; H" i?Q bBM?X h` F?¬M; i? M„K ;B[p" M K M? +O KbM?- i?“i H iB +X

æBM? >¢Q [m v p T?ÁM;- H„+ ¸-m M;m-v M;m"vX

hmv *® hBM? L?B ,M M|B ?mM; /[K°i +?9i M?QM; +kM; pb i®i +?Q æBM? >¢Q- ¸| H" pã ;Bª +| M?B i ibM?X

_'i M? M?- K°i M?•M pB M æ" GBM? i?QÆM; ¸°B ;ä+Y ¸B p"Q- #€Q +?Q æBM? >¢Q i`"M pU+ K¬M ¸½ ?Q" M i?“M?X a€M; bÊK K B æ" GBM? i?QÆM; ¸°B b) tm'i T?€i +?m~M #` bœM i`€M? +?Q HÐ i?ÌB ;B MX

a m F?B M?•M pB M æ" GBM? i?QÆM; ¸°B `ÌB ¸B æBM? >¢Q M;²B F?Q M? +?•M i Hmv MX

æBM? >¢Q t2K i?ÌB ;B M M"v H" [m€ i`bM? H„M; ¸¼M;- iQ+? Hkv M M F?¬M; i`mv H" ¬M /QÐM; #ªM i?•M- ` M Hmv M +Æ bÎX æBM? >¢Q +?“K `½B p" M F?Q- /QÐM; i?€B F?¬M; KBM?- F?¬M; +| ;b p¬ M; ½- M?Q ¸ M; i?šM i?ÌX

E?¬M; #B i # Q H•m b m # M M;Q" B +| iB M; ²M "Q ¸€M? i?S+ æBM? >¢Q F?ÄB i`¢

GÁM; æBM? >¢Q K€v ¸°M;- i?-M i?S+ T?|M; ` õi?'vö `ä # M M;Q" BX

*® h?B m aÆ iB m ç-m +O h`QÌM; S?QM; iB m +K+ i`WM; Km°B Km°B *® hBM? L
K†+ €Q ;'K i`QÊ+ K†i KbM?,

@ hQM? +€+? t€ Km°B #QÈM; #dM?- F?¬M; #B i M†M; M? - ç„+ i°B +¬M; iY- tBM #
T?O Km®M KÊ / >mv iJ G M; M`vi?b i M?QÌM; K°i #QÊ+- K°i i'K i?m # #¢+? M;
iY +| pW HÁM; F?¬M;\

L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ # M M;`v #B m ibM? ç°+ €+ [m€i iQ,
@ *¬M; iY M?“ i iU KbM? ` K†i- #` M°B M;QÆB +ÁM /€K KÎ KB M; çÁB iB M X X X
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ +?Q /Si HÌB i?b X X X

"®T5

hB M; #¢i i B p M; `ä iQX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K i€i K¢M? p`Q K†i M K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'
K€mX

J¼B M;QÌB F?| ?B m- M;¢+ M?B MX h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K H'v K°i +?B
M?Q i? /QM? p`Q i?S #~M i?dm ;bX h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K H m tQM; Mû
M?Q KÈBX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K KdK +QÌB M|B,

@ L¬ i`B F?¬M; #B i ,M M|B- K°i #`M i v M`v H` M|B +?Q M;QÆB #B i çWM; H'v +
M;Q`B ?Q`M? ?`M? #€ ç¢Q M|B HmM; imM;X E?¬M; H) \*?m >Q`M? GB M i F?¬M
>mv iJ G M;- +ÁM +¬M M;QÌB i KB M T?Q i†M;\

L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ #KK K†i- +9B ç-m- F?QK HQM; M|B,

@ o•M; p•M; p•M;- i?B m +?O /¢v ç9M; H„K- i?m°+ ?¢ #B i b B `²B- i?m°+ ?¢ F?¬M

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? M?bM ?QÈM; *® h?B m aÆX

@ h`QÌM; S?QM; iB m +K+ \*® çQÆM; ;B T?ªB F?¬M;\ h?“ i` T?O i?“M? +?O i F?
>mv iJ G M; #bM? i?QÌM;- +?ŠM; [m ;¬M ç•v v m K M´B H M #®M T?Q +¬M; F
Zm„+ i?“M? +kM; #` H M ç M M M T?O i?“M? +?O ` H M? M;QÌB +?¼M K m / >mv
K°i ç€K ;B€T / KBM? p,M i` M; #` +?Q i?“M? p ç°B- #ªQ p Zm„+ i?“M?X B M;î i M
b®M;- KQÈM +Æ ?°B F?Q€+ / ?´ HkM; çQ¢M i?` i`QÌM;- M;QÊ+ H¢B H`K M;QÌB i

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? ç°i M?B M ` i v p¶ i`€M M K M?•M i`m
S?Ki T?“T5

L K M?•M i`mM; MB M p,M bo t'm tQ F?¬M; F`T F m K°i iB M; ç½ M?Q +•v çBM? #`
;'K *?m >Q`M? p¶ H9M tm®M; ç'i +?d H°` çdM? ç-m- F?¬M; b®M; M´BX

hBK K¼B M;QÌB `mM H MX

h?O çQ¢M i?“ i ç°+ €+X

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? ç M; M|B +QÌB #¶M; M?B M ` i v ;B i
ç°+ €+X

@ > ? ? ? ? ? 5 *€B i?S Q+? F,- F?¬M; [m M i•K M;mv pQM; +O Zm„+ i?“M? +|
J†i i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? F?¬M; ç´B b„+ M?bM *® h?B m aÆ

@ *® çQÆM; ;B i?'v i M|B ç9M; F?¬M;\

*® h?B m aÆ iB m ç-m +O h`QÌM; S?QM; iB m +K+ ç€M? `MM; KbM?X

*® h?B m aÆ çB i`QM; ;B M; ?² M?B m M,K- FBM? M;?B K p` i`U+ ;B€+ +?Q ;½ #B

h?O çQ¢M i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K i`QÈ+ K„i i`M M?šM pQÊi [m *® h?B
+?QÎM; pW `²B i?Q¢i i`¬M; iMv iB M M?QM; i?"i` H` ?mv M +¬M; p¬ +MM; BM?
h¬M; +ªM?X *?„+ ?„M *® h?B m aÆ F?¬M; ç'm H¢BX

*® h?B m aÆ +Q`B M¡B,

@ h?B m +?O M¡B ç9M;- p"v i?b h`Q`M; S?QM; iB m +K+ i +kM; M;mv M ;¡T K°i T?
i?"M?X >ÆM i`,K i'K / >mv i J G M; KB M T?Q [mv M i†M; T?O i?"M? +?O t2K M
+?Q M?•M i°+X

*® hBM? L?B b®i`m°i,

@ * X X X a Q +¡i? X X X

>ÆM K°i i`,K i'K >mv i J G M; H` K¡M iB M F?¬M; M?Ä- #€M ? i #^M; +€+ ?mvM?
S?QM; iB m +K+ i?m M?"T ?ÆM MY M,KX

>B K F?B *® h?B m aÆ M;?B K F?„+ i`WM; Km°B Km°B +O KbM?- ` ?B m *® hBM

*® hBM? L?B M;•v M;Q`B- #B i çB m i`€M? b M; # MX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? ;"i ç-m- çQÆM; M?B M M¡B,

@ L m *® çQÆM; ;B ç½`°M; `½B M?Q p"v i?b i i? v i?"M? p ç°B Zm„+ i?"M? ç i
J'v +?K+ pä bo # M +¢M? i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? M? M? +?¡M
i'K >mv i J G M; ` F?ÄB F?€+? b¢M- +?'i H M K'v +?B +t2 M;U ç½+?m~M #` b¢

*® hBM? L?B ?-K ?W i`WM; ç€K M;Q`BX G9+ i`QÈ+ i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q
?²M + Q i?QÊM; M?Q F?¬M; i? K K'v i'K / >mv i J G M;- M?QM; bU i?"i H` ;½ ç
`M; H`K m®M Mm®i KÈ / >mv i J G M;X

ddeX *?QÆM; ddd, * Q h?O "Q —M Ui?QÊM;V\

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? pW HÁM; ;"i ç-m- M¡B,

@ h®i H„K- pB + +¬M; ç½tQM;- ;BÌ+?9M; i #`M pB +iQ çBX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? M¡B +•m M`v F?B M K¼B M;Q`B M;~M

h`QM; HÁM; \*® h?B m aÆ /•M; H M +ªK ;B€+ F?¬M; K v- +Q`B ?ÄB,

@ oB +iQ\ E?¬M; #B i i?B m +?O Km®M M¡B pB +iQ ;b\

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? +~M i?"M ç€M? ;B€ *® hBM? L?B- KdK

@ L;?2 M¡B ?¬K M v i`QM; +?Ê H M? Km°B `it2K i?Q`M; T?O i?"M? +?O Zm„+ i?"
hmv T?O i?"M? +?O i F?¬M; T?ªB i? HU+ ;? ;ÈK ;b M?QM; F?¬M; i? i? i?S +¡
F?B m F?Q+? pk M?K+X *QM M;Q`B +O i H`K pB + +¬M; #^M;- +?mv M i?m°+ ?¢
Km°B M¡B b B `²B +¡T?ªB +kM; M M +?`m i`€+? M?B K H`B KbM? ç½M¡B F?¬M; \

*® h?B m aÆ #B M b„+ K†iX

*® hBM? L?B bÈK F?¬M; FB K çQÊ+ ?W H¢M? K°i iB M;- iS+ ;B" M #°i +Q`B M¡B,

@ >¼ *?m- M¡B ç M M¡B çB M;QÆB +?ŠM; M?[M; Km®M Mm®i / >mv i J G M; +O
+ÁM Km®M ;•v bU pÈB +?9M; i ç9M; F?¬M; +¬M; b [m M? +Q HÁM; pÁM; M¡B M?ª
Km®M i? M`Q\

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q`M? +Q`B iQ #ªQ,

@ h®i- F?¬M; m´M; H¨ M[?¨Q FB iX o¨v i M¡B i?ŠM;- +?d +¬M M¨M; p¨Q T?O i?¨M i?b b) t¡ #Ä K¼B H¶B H-K H9+ i`QÊ+ M¨M; F?B m F?Q+? T?O i?¨M? +?OX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? imv M #® F?B M K¼B M; QÌB ?9i M; KK G¨K M¬ i€ # M, K\

æ•v H¨ i`WM; T?¢i +ÁM F?®M F?´ ?ÆM H¨ +? iX

*® hBM? L?B ;B¨M `mM M; QÌB- ç`M? M¡B ;b M?QM; #` *® h?B m aÆ FûQ H¢BX

@ h?B m +?O- hBM? L?B im´B M?Ä F?¬M; ?B m +?mv M- i`QM; M;¨v i?QÌM; #` i M v M¨M; Î i`QM; +?Ê M¡B p¬ H M?QM; F?¬M; T?ªB +® w- KQM; i?B m +?O M; ?o i /•M; ` KÊ / >mv i J G M; pb Zm„+ i?¨M? K¨ çWM; bQ çQ pÈB iB m M? ç¬m M¨v X

*® h?B m aÆ +9B i?'T M; QÌB- F?¬M; Km®M tmM; ç°i pÈB i? M? MB M im'M i9 K†+ .M b Q +?¶ M¨v H¨ ç` #¨M +O M; QÌB i - /M pã +¬M; ? v i? HU+ i?b h`QÌM; S?QM bQ b€M? pÈB T?O i?¨M? +?OX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? +QÌB M?¢i,

@ "i +S M; QÌB M¨Q H¨K b B i?b T?ªB +?`m i`WM; T?¢i- i?m°+ ?¢ +O i ç½ M?"M

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? +?d p¨Q t€+ M K M?•M i`mM; MB M p, M ç¨T +? i- +?i p'M ?ÄB,

@ . >mv i J G M; H¨ M; QÆB iU M; mv M ?B M +?Q Zm„+ i?¨M?- i `i H¨ F?2M M; hmv M?B M ç•v H¨ pB + +¬M; - F?¬M; i? M?"T p¨Q pB + iQ T?O i?¨M? +?O #` M?K

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? M¡B +•m M¨v t2K M?Q F?¬M; +?Q *® h`QÌM; S?QM; iB m +K+ çQÌM; HmBX

*® h?B m aÆ F?¬M; M?`M M?K+ M[- #B m ibM? M; ?B K i9+ M¡B,

@ *?mv M ;b ç m T?ªB M¡B Hw- i?B m +?O +¬M ;b ?MM; ?´ /¼ M; QÌB\ J†+ /M t€

çQÊ+- H¨K M¬ # M, K H¨ [m€ ç€M; X

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? H¢M? HMM; +QÌB,

@ Zm€ ç€M; \

o K†i i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? F?BM? i?QÌM; M¡B,

@ L m F?¬M; ç²M; w v m +¬m +O i i?B +ÁM +¡ +?mv M +¨M; [m€ ç€M; ?ÆM- M; Q M; ?o +O i i?b h`QÌM; S?QM; iB m +K+ M?Q M?Ä b) M; v H¨T iS+ #B M K'i i` M i?

*® h?B m aÆ F?¬M; M¡B ;b- FB M [mv i +?2 i`QÊ+ K†i Km°B Km°B *® hBM? L?BX

h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? K'i FB M M?ŠM H„+ ç¬m- M¡B,

@ æ9M; H¨ F?¬M; i?'v ?Q¨M; ?¨ F?¬M; +? i i•KX

•M? b€M; H¡2 i` M M; QÌB i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M?- HU+ HQÊM; M9B H'T #B M ç ûTX J¼B M; QÌB i?'v M; ? i i?ÎX *® h?B m aÆ- *® hBM? L?B çSM +¡ M; ¼M M9B ç tm®M; - F?¡ i? +?®M; çÐX

@ S?KiX

*® h?B m aÆ ?°+ M; KK K€m- K†i i`„M; # +? HªQ çªQ b„T iûX

@ * + X X X X X X

*® hBM? L?B Km®M /bm *® h?B m aÆ M?QM; +Æ i? #` HU+ HQÊM; ;B K +¬K- F? b m HQM; X \*?QÆM; KÈB ?ÆM i¢B Q`;

•M? K„i i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q¨M? M?bM *® hBM? L?B H¡2 iB /•K

L[pǎ ;B^a /½ iQM? M?Q #€Q +€B i? M"v M?bM M?Q i?¬ H¶- [m KM M?QM; i?"i`
 F?¬M; i X GÁM; i? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? M!M; +?€v- ;½ F?¬M;
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? H¢M? HMM; +Q`B,
 @ h?S F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+X L; Q`B ¢•m- K M; M[M?•M ¢! ¢B5
 "®M- M,K ?° p T?O i?"M? +?O M?Q b!B M?Q +¼T t€+? tQ+? b„i i`!B *® hBM? L?B
 L; Q`B tmM; [m M? i? M i?ÎX
 h?B m +?O T?O i?"M? +?O i? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? ¢ M +?d pb
 h?O ¢Q¢M >Q >Q" B M ¢°+ €+- •K i`-K #B M i?€B- K'v M,K M v +€+ M[ M?•M `Æ
 +kM; i" M T? X L[iB m bQ /½ iQM? tBM? ¢ T M"v 2 `^M; b) +! F i [m^a + "M; i? i?^a
 S?QM; iB m +K+ F?! i?Q€i F?ÄB +€B +? iX oÊB i?O ¢Q¢M +O i? M? MB Mim'M i9
 ¢®B b) F?¬M; i? +?Q #¼M ?¼X
 .•M # M M; Q" B i°B M; ?B T- i` m p"Q B F?¬M; i`m H¢B ¢B +?¼+ p` .B K G pQÆM
 L; v F?B ¢! #¶M; +! i? v ¢´B #'i M; ÌX
 J°i FB K F?Q v m Èi M?Q iÆ M? M #„M` iW b•m i`QM; æ` >´ F?€+? b¢M t i [m F
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? +^aK i?'v +! Hm²M; F?Q H¢M? HQÈi [m
 ?ÆB i?Î +^aM? ;BÊB hB M h?B M oä h¬M; +^aM? +Q`M; ¢¢B M?Q i`€B #!M; tb ?ÆB i
 J¼B M; Q`B +<sup>a</sup>K ;B€+ HÁM; M? M?äK ?ŠM` - €T HU+ #B M K'ix
 *® h?B m aÆ- *® hBM? L?B H'v H¢B iU /Q- H^aQ ¢^aQ i?Ki HMBX
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? #B M b„+ K†i M!B,
 @ G` B\
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? M?bM ?QÈM; b•m i`QM; æ` >´ F?€+?
 J°i Hm²M; FB K [m M; pW `²B M?bM M?Q v m Èi M?QM; +?Q i? M? MB Mim'M i9
 ;B€+ +U+ F€ ¢€M; bÊX
 E?¬M; H) i`QM; æ` >´ F?€+? b¢M ~M ;B'm K°i + Q i?O\
 J'v M; Q`B F?€+ #B m ibM? FBM? M; ¢+ M?bM ?QÈM; æ` >´ F?€+? b¢MX
 >¬K M v +?mv M H¢ ;b +kM; +!- H` B /€K i` m p"Q i?B m +?O T?O i?"M? +?O ?Q"
 ¢Q¢M F?OM; #®\
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? H¢M? HMM; +Q`B,
 @ L m +€+ ?¢ ¢½ ` i v H` t2M p"Q MQÈ+ ¢K+ M"v- +¬M ;b ;B'm ¢¬m HÁB ¢m¬B\ >
 ?¢ +! K'v +•M HQÊM; - +! ¢O iQ +€+? ¢®B ¢`+? pÊB T?O i?"M? +?O i F?¬M; 5
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? +® w F?m +? ¢¢B i? M? •K #^M; ?mv M
 >´ F?€+? b¢MX
 hB M; [m€i H¢M? `ä ``M; p¼M; ` iW æ` >´ F?€+? b¢M,
 @ *9i5
 L; Q`B F?€+ F?¬M; +^aK i?'v ;b M?QM; K†i i? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q"
 i?Ki HMB M,K #QÈ+- i v +?2 M; U+ ?°+ M; KK K€mX L m F?¬M; +! ?° p # M +¢M?
 im'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? ¢½ M; ½ tm®M; X
 * Q i?O5
 h? M? MB Mim'M i9 K†+ €Q ;'K *?m >Q" M? ;B"i M^av KbM?X

oä iB M bBM? Kti +?[çB M ? i bS+ pMM; pšvX
Jti æBM? >¢Q #bM? ioM? F?¬M; ç€T HìB oä iB M bBM? Kti +?[çB MX
æBM? >¢Q Kt+ €Q t M?- i v +¬K #,M; FB K F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K ç M çB #B
iB m b€B- M?Q i?¬M iB M K9 /QÈB €M? i`,M;X oä iB M bBM? Kti +?[çB M +| F?
M;QìB b v #` æBM? >¢Q K M; i?2Q HªQ çªQ- +m®B +MM; ;½ F?¬M; i? i?B i`B M F
hW ç¬m ç M +m®B +m°+ [mv i ç'm FB K i?m"i F?¬M; +| K°i +?9i i? M? •K i`QìM; F
*® hBM? L?B M?bM i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²KX
@ h?b ` i?Q bBM? M;®+ i?"i bU H` + Q i?O imv i çdM?- M|B p"v # M M;`v M;QìB F
H` ?„MX oÈB i?U+ HU+ M?Q ?„M +| i? ?Q`M? ?`M? +€+ +?•m- F?¬M; #B i i¢B b Q
ç°B\ >„M +|K K+ çQ+? ;b\
*® hBM? L?B i?¬M; KBM? +ª çìB +kM; F?¬M; # Q ;Bì M;?o ` æBM? >¢Q #` K7m ç
i?2Q æ` GBM? i?QÆM; ç°BX
G9+ M`v *® hBM? L?B pšM F?¬M; i? M?9+ M?Q+?- M|B +?mv M- M m F?¬M; i?b M
*® hBM? L?B +U+ F€ ;B"i KbM?X
*?QM? H9+ M`v X X X
oä iB M bBM? Kti +?[çB M M;?B M; M;ª K°i H9+ b m F?¬M; FB K çQÊ+ H H M,
@ æO `²B5
oä iB M bBM? Kti +?[çB M MûK bQM; FB K KÈB i?Q€i` F?ÄB HU+ /QM? F€ /`- M
+QÐM; çSM; p[M;X oä iB M bBM? Kti +?[çB M i?'v +?|M; Kti M?Q m®M; `QÊm b
oä iB M bBM? Kti +?[çB M ?ûi iQ,
@ L;QÆB bY /KM; v m T?€T #`v #¢ ;b\
æBM? >¢Q i?m FB K i?S+ #,M; FB K #¢+ i M #B M i`QM; F?¬M; F?QX
æBM? çBM?5
aQM; FB K /QM? i` M #,M; FB K `Èi tm®M; ç'i +„K p`Q F?2 ç€- i?•M FB K `mM; `B
@ JQìB ? B K¬M FB K i?m"i- /QM? iU [mv i H` K°i i`QM; +€+ FB K [mv i K¶B K°i
L m M;QÆB iU tQM; H` +QìM; ;Bª FB K ç¢Q pb b Q F?¬M; +| €M? K„i M?bM ` M|\
æBM? >¢Q F?Q M? i v çSM;- ?ÆB i?Î #bM? ioM? M?Q i? M? i`QìM; FB K +| bU b®
iB m b€B- +| T?QM; ç° i¬M; bQX
Jti oä iB M bBM? Kti +?[çB M çÄ `¬M- iS+ ;B" M #€+ #Ä,
@ E?¬M; i? M`Q5 L;QìB M`Q? ¼+ FB K i?m"i ç m ?B m /QM? iU [mv i M?QM; F?¬
M?Q i? - M| +?d H` T?€T K¬M p" M FB K +Æ #ªM M?'i- b Q +| i? /QM? çQÊ+ FB K i
+ªM? ;BÈB æ¢B h¬M; aQ +ªM? \ L;QÆB çWM; ?ÁM; HW i 5
æBM? >¢Q KdK +QìB M|B,
@ o"v +?d +| i? i`€+? M;QÆB i?B m FB M i?S+X
GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;X
oM pM pM pM pM5
> B i? M? i`QìM; FB K +„K /QÈB ç'i # v ?QÈM; oä iB M bBM? Kti +?[çB MX
oä iB M bBM? Kti +?[çB M pQÆM ? B i v #„i H'v bQM; FB KX
æBM? >¢Q H„+ M;QìB- K°i i? M? #,M; FB K #¢+ H¢B M;QM; iK i`QM; i vX æBM? >

oä iB M bBM? Kti +?[çB M +^aK i? 'v K° i ç| ? "M K M; M? Q M; ¬B b Q i`QM; #|M; ç K
ç" T p`Q Kti M? Q ç Q + „iX oä iB M bBM? Kti +?[çB M ?ûi K° i iB M; - bQM; FB K
+? m¶B FB K ? Q T? ^aM FQ +? ` M; Q`BX

L? QM; i`QM; +? ÈT K „i ç| ? "M K M; M? Q T? • M i? • M ^aQ ^aM? #¶M; M´ imM; ?| i? "M
hU M? Q T? €Q ? Q MÎ i`QM; i`iB ç KX

oä iB M bBM? Kti +?[çB M +Q`iB iQ #^aQ,

@ aQ FB K M? M? pÈB i \ > ? ? ? ? ? 5 æWM; [m M i +| bQM; FB KX

aQM; FB K M? Q ^aQ ^aM? M? M? M? Q +? ÈT ç • K ` iWM; +€B #|M; X

J° i HÈM ?ÆM ? B- +? „+ +? „M bQM; FB K M? M? ?ÆM çÆM FB KX

*?d + -M ç®B i? O F? ¬M; bY /KM; +? B M T? €T HU+ /QM? [m€B / ` ; -M M? Q v m T? €T
iBM iQÎM; imv i ç®B ; ½ b) i? „M; X

æ†+ #B i H` ç¢Q F? Q€B FB K- oä iB M bBM? Kti +?[ çB M ç½ H` + Q i? O F? Q€B F
K° i; B • v ` K° i i`, K H i€K FB K ç° + #° L *? • mX h? B m MB M [m€B / ` i`QÈ + K „i F?
KbM? Km®M bQ F? Q€B FB K pÈB ; ½ \ æ9M; H` iU `QÈ + M? K + X

GÁM; K€v ç°M; - +? ÈT K „i oä iB M bBM? Kti +?[çB M ç½ ç • K ` ?ÆM K° i i`, K FB K
E? ¬M; F? Q #` KkB FB K ç • K M´ p M; iB M; `Qi b „+ M? ¼M F? ¬M; M; WM; - M? Q +| ?
oä iB M bBM? Kti +?[çB MX • M? b€M; +? |B K „i # „M ` #®M T? Q - #ÎB pb oä iB M
[m€M? M? - K b€i F? ¬M; F? Q ? B # M i`QÎM; FB K bBM? ` ?Ä ? Q M|M; +? €vX

oä iB M bBM? Kti +?[çB M ` i +| HÁM; iBM +? ŠM; M? [M; +? †M çQÊ + iQ`M #° FB
t M? +ÁM T? ^aM FQ +? H¢BX

L? QM; t^av ` +? mv M [m€B / ` X

L; v F? B oä iB M bBM? Kti +?[çB M ç • K FB K ` i? b FB K [m M; ç - v i`iB i`QÈ + Kt
i`QM; ?Q p¬ M? Q +? Q iWM; tm • i? B MX

*MM; H9+ ç| - æBM? >¢Q H „+ M; Q`iB M? M? "M; i`Î p +? ¶ + kX

oä iB M bBM? Kti +?[çB M +Q`iB iQ #^aQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 L? Q i? M`Q\ E? ¬M; /€K bQ X X X

>`Q F? Q / • M; i`"Q i`QM; M; U+ oä iB M bBM? Kti +?[ çB M - ; ½ ç`M? M|B ; b +? Êi i
iB M bBM? Kti +?[çB M +9B ç - m M? bM - Kti ç`B b „+ M? Q , M T? ^aB +? m° i +? iX

h? b ` F? ¬M; #B i iW F? B M`Q M; U+ €Q oä iB M bBM? Kti +?[çB M #` ç • K i? OM; H

J¶B K° i H¶ i? OM; M? Ä + Ð ç - m FBK pW ç9M; ç • K `€ +? # HÈT p^aB M? QM; F? ¬M; #
F „b) +`M; i? K `mM; ç°M; T? €i? B M M? [M; H¶ M? Ä +? B + i? Q ? ÈT i? "M? ç² €M K
iBM? t^aQ5

oä iB M bBM? Kti +?[çB M Kti çÄ `U+ M? Q ; M ?2QX

oä iB M bBM? Kti +?[çB M ?B m M; v KÈB `²B F? B i? B m MB M €Q t M? pmM; FB
K¶B FB K M; WM; ç9M; H9+ +? d ç • K `€ +? v T? K + - F? ¬M; #` i? QÆM; H`M / X h® +
T? ^aM SM; +O oä iB M bBM? Kti +?[çB M iU M? "M H` F? Q€B FB K b® K° i L *? • m

æ€M; bÊ ?ÆM H` i® + ç° FB K [m€M? M? - H†M; H) ?Q`M i? "M? X

"^aM i? • M oä iB M bBM? Kti +?[çB M M´B / M? F? Q€B FB K - ; ½ #B i`ä ` FB K +`M
ç • K F? ¬M; F? Q +`M; +? |B i BX L m i® + ç° FB K pQÊi [m i® + ç° • K i? M? i? b i`Q
M`v F? ¬M; i? M`Q F? ¬M; +| +? 9i iB M; ç°M; X

L? QM; FB K +O ç®B T? QÆM; ç½ X X X

oă iB M bBM? K†i +?[çB M M;?o ç M ç•v M?Q #`ç' i? m MQÈ+ ç€ iW ç-m ç M +?•
oă iB M bBM? K†i +?[çB M /MM; i?m"i F?Q€B FB K`mM; ç°M; L *?•m M?QM; #•v
i®+ ç° i?B m MB M €Q t M? tm'i FB KX
*? M? H +? HÈM ç M ç€M; bÊX
h`QM; F?QªM? F?„+ M`v oă iB M bBM? K†i +?[çB M #„i ç-m iBM iQÎM; H9+ i`QÈ+
ç®B T?QÆM; /MM; v m T?€T K`H` /QM? iU [mv i- K°i i`QM; KQÌB ? B T?€T K¬M F
H` i¢Q M;? ç¢Q FB K i?m"i +O i?B m MB M €Q t M? + Q ç M „+ oU+ ;BK+ M;U F
*`M; F?B M HÁM; oă iB M bBM? K†i +?[ çB M H¢M? H)Q H` KÈB `²B i`QM; [m€ i`bM
+m®B F?¬M; ? FQ+? T?€i` ?mv M F?QX
hS+ H` ç®B T?QÆM; +?d /U p`Q FB K i?m"i BM? iBM? /B m ç€M? #¢B oă iB M bB
h¬M; aQ +ªM?X

d3yX *?QÆM; d3R, *?Q _^M; h a) E?¬M; :B i L;QÌB a Q U?¢V\
EB K i?m"i M?Q p`v oă iB M bBM? K†i +?[ çB M +?Q iWM; M;?2 i?'v- ;¬M M?Q i`m
oă iB M bBM? K†i +?[çB M F?¡ M?¼+ M¡B ` iWM; +?[,
@ L;QÆB X X X oă i X X X h?m X X X §B X X X
*m°+ [mv i ç'm FB K i?m"i ?¬K M v H` çª FQ+? HÈM M?'i çÌB oă iB M bBM? K†i +
FB m M;¢Q p`Q H9+ M`v- i`QÈ+ K†i i?B m MB M €Q t M? +?d +Ð KQÌB #ªv im´B F?
M? M?`M; ç€M? pÐ K¼B MB K iBM +O oă iB M bBM? K†i +?[çB MX
G9+ i`QÈ+ oă iB M bBM? K†i +?[ çB M F?¬M; iBM i` M i? ;BÈB +¡ HQ¢B FB K i?m
L?QM; #•v ;BÌ X X X
oă iB M bBM? K†i +?[çB M +ªK i?'v ;½ H` +? M;²B ç€v ;B M;X
æBM? >¢Q F?¬M; M¡B- pmM; i v €QX "®M +•v +Ì iQ çÄ `U+ +„T #®M ;¡+ ?"m pB M
iB M bBM? K†i +?[çB M- M¡B +?Q ;½ #B i i?O çQ¢M +QM MQi M`v F?¬M; i? H`K
T?€ pÐ i`"M T?€T M`v +?d +¬M K°i w M;?oX
*MM; H9+ ç¡X
*?m >Q`M? i?B m +?O T?O i?`M? +?O çSM; # M +¢M? bÊ ?½B K†i i`„M; # +?X
oă iB M bBM? K†i +?[çB M H`+ Q i?O FB K i?m"i b® K°i Zm„+ i?`M?- bS+ +?B M ç
i v- M?QM; i`QÈ+ K†i i?B m MB M €Q t M? M?Q v m M;?B i H¢B i?'i #¢B i?ªK ?¢B
*€B i M M`v +ÁM i` im´B K` b Q F?OM; #® ç M p`v\ >„M H` B\
*?m >Q`M? i?B m +?O T?O i?`M? +?O M;?o ç M KbM? +?¼+ p`Q M;QÌB M?Q p`v- ;
.M *?m >Q`M? i?B m +?O T?O i?`M? +?O +¡ i?•M T?"M H` i?B m i?`M? +?O- +¡ H
M;QÌB M?QM; F?B ;†T +QÌM; ;Bª i?"i bU i?b F?¬M; ç€M; M?„+ ç MX
æBM? >¢Q pšv i v M¡B,
@ *€+ M;QÆB çB çBX
*?m >Q`M? i?B m +?O T?O i?`M? +?O- oă iB M bBM? K†i +?[çB M i?Î T?`Q- tQ v
æBM? >¢Q H M iB M; ,
@ *?Ì ç½X

•M? K„i æBM? >¢Q M?Q FB K HB + *?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O- oä iB M +?[,

@ æ½ [m M HÌB i M!B H9+ ç-m b Q\ æ H¢B +?9i ;b `²B çBX

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O- oä iB M bBM? Kti +?[çB M #B M b„+ KtiX

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O ?B m w æBM? >¢Q- F?¬M; + K HÁM; M!B,

@ *€B M“v X X X *?9M; i i“B M;? F?¬M; #^M; M;QÌB- M M +?`m M?K+- M?QM; + +?9M; i X X X

æBM? >¢Q M?QÈM; K“v- b€i F?Q HQÈi [m ,

@ E?¬M; H) M;QÆB M;?o `^M; i b) F?¬M; ;B i M;QÌB\

@ *€+ ?¢ #Èi ;B”M X X X

oä iB M bBM? Kti +?[çB M #`Hm²M; b€i F?Q M;9i i`lB ?M`mM`~v- ?B m H“i?B m HU+ + Q b•m K“+“M; H“ b€i i?-M çB i`QM; M9B i?•v #B M K€m- H¢M? HMM; p¬ib “°T5

oÁB K€m T?mM` - FB K [m M; i`QM; i v oä iB M bBM? Kti +?[çB M +?Êi H!2- M tm®M; ç’iX

Jti *?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O H9+ t M? H9+ çÄ- i?’v i?U+ HU+ +QÌM +?[çB M +ÁM M;Q M M;Q½M +?`m i?m - ;½ +„M` ,M; ;BÆ FB K +?ti MY F?9+ M; ;

@ æSM; H¢BX

æBM? >¢Q M?bM +?^K +?^K *?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O- ;^M iWM; +?[,

@ h M!B H“ K°i M; ;M i v- F?¬M; T?ªB MY M; ;MX

@ L;QÆB X X X æWM; ?B T M;QÌB [m€ ç€M;5 S?O i?“M? +?O i F?¬M; / ,M ?B T- M’v- B bÊ B\

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O +® MûM ç m çÈM- iS+ ;B”M M;QÌB`mM`~vX

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O +SM; +´ H M- ;½ H“ M?•M p”i M“Q\ hW H9+ ` i?B m +?O T?O i?“M? +?O ç½ F?¬M; +?`m +ÆM iS+ M“v- ?¬K M v iU +„i K°i F?9+ M +ÁM ?MM; ?´ /¼ M;QÌB- ;½ F?¬M; i? M?`M M[X

@ >W5 h?S F?¬M; #B i b®M; +? iX

•M? K„i æBM? >¢Q K’i FB M M?šM- M?QÈM; K“v FB KX

oM pM pM pM pM5

J°i Hm²M; FB K [m M; t i [m X

J€m T?mM` X

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O`9 H M,

@ 5

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O ç m Km®M tdmX

“M i v i`€B +O \*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O #` FB K F?Q +?ti çSi i”M + H° F?9+ tQÆM; i`„M; T? mX

@ L;QÆB X X X

*?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O ç`M? +?YB +€B ;bX oä iB M bBM? Kti +?[ ç #`i KB M; *?m >Q“M? i?B m +?O T?O i?“M? +?O- bÊ iB m i?B m ;B F?¬M; #B i M ;B”M b€i i?-M i`QÈ+ K„i i?b iQ“M T?O i?“M? +?O b) #` HB M HKvX

h?U+ HU+ *?m >Q"M? i?B m +?O T?O i?M? +?O F?M; çO- F?M; +^aK ;B€+ çQÊ+
 oä iB M bBM? K†i +?[çB M i?"i bU bÊ i2Q iBKX
 h?"i` K'v M,K M v \*?m >Q"M? i?B m +?O T?O i?M? +?O i€+ Q B i€+ [m€B i`QM;
 ;½ H`K ?çB M?[M; i?B m M[- +?d K'v i`B ç½ çO +?Q ;½ +? i K'v i`,K H-MX *?m >Q
 +?O [m€ FB m +,M;- ?-K M v ççT i`9M; çBM? +kM; t2K M?Q #€Q SM;X
 oä iB M bBM? K†i +?[çB M M?bM` çQÊ+ i?B m MB M €Q t M? F?M; T?^aB M;Q
 +Q`M; ;B<sup>a</sup> +MM; çŠM; +T F?€+ i?b \*?m >Q"M? i?B m +?O T?O i?M? +?O M`B K'v
 +?¶X
 L`B çM - +Q`M; ;B^a i`bM? ç° M`v €M? K„i M?Q T?€T- b Q +| i? iMv iB M F?B m F?
 oä iB M bBM? K†i +?[çB M FûQ *?m >Q"M? i?B m +?O T?O i?M? +?O H„+ M;Q`B
 çQ`M; +kX h?•M ?bM? oä iB M bBM? K†i +?[çB M M?Q ?²M K HQÊi [m +QM T?Q
 Zm„+ i?M? tm'i ?B M +Q`M; ;B^a M?Q p"v- oä iB M bBM? K†i +?[çB M T?^aB M? M
 p` ? B i? HU+ F?€+X
 E?B oä iB M bBM? K†i +?[çB M `lB F?ÄB ?"m pB M æ` >´ F?€+? bçM F?Q^aM; K'
 #-m i`lB p M; K°i +?m¶B iB M; M´ F?OM; F?B TX
 oä iB M bBM? K†i +?[çB M #^aM M,M; M;~M; ç-m H M M?bM- M;ç+ M?B MX
 u m F?Q t M? #B + +m²M +m°M p-i"M M?Q i-M; K•v `K`çT +?2 i`lB F?M; #B i iV
 Zm„+ i?M?X u m F?Q +m²M +m°M ç"K ç†+ M?Q +?i /`+? t M? ~M +?S HU+ HQÊi
 v m F?Q çB [m T?€i` iB M; t Q t QX J`M b€M; KBM? p,M i`"M T?€T #^aQ p Zm„+
 ,M KÁM /-M #B M KÄM;- iMv i?lB i M pÐX
 J°i +QM v m K F?´M; H² F?M; #B i #^aM i? H` ;b ~M ?B M i`QM; v m F?Q t M? #B
 M?Q Q K€m #„M` #®M +°i çÄ M?Q FB K [m M; F?M; M;WM; ç€M? p`Q K`M b€M;
 @ æ•v H`X X X a Q +| i? \ æçB v m +<sup>a</sup>M? ;BÈB v m ?Q`M;X h`lB ç- Zm„+ i?M? M
 oä iB M bBM? K†i +?[çB M +^aK i?'v ç-m | + i`®M; `¶M;X
 ob b Q tm'i ?B M ç` v m +<sup>a</sup>M? ;BÈB M`v\
 *?m >Q"M? i?B m +?O T?O i?M? +?O +kM; #` ?M M;m` ,
 @ æ•v H`X X X
 sm'i ?B M v m K F?OM; #® M?Q p"v iMv i ç®B H` €+ K°M; pÈB Zm„+ i?M?X
 *S K†+ +?Q +M; FQ+? iB T iK+ i?b 2 `^M; pÁM; #^aQ ?° KBM? p,M b) i M pÐ- K°i F
 i°+ +?2M +?9+ i`"M p`Q i`QM; K°i ç K #B M iÁ +´ i?M? M;~M M,K Zm„+ i?M? i?M
 M;K+X
 "®M T?Q Zm„+ i?M? p M; iB M; H ?ûiX
 *| p`B Hm<sup>2</sup>M; b€M; `U+ `Ð iW i`QM; Zm„+ i?M? #„M H M + Q +M; FQ+? v m F?Q +
 ?° i?U+ HU+ KçM? M?'i i?M?- +^aM? ;BÈB ç M çdM? MY #QÊ+ oä oQÆM; +^aM?X
 F?Q FQ+? T?€i` HU+ HQÊM; i,M; ;T K'v H-M KQM; b) M;;M çQÊ+ ç` v mX
 J¼B M;Q`B MQM i?ÎX
 L?QM; `i M? M? T?•M` i?„M; #çBX
 J'v M;Q`B FB #` ?'i p +`M; M? M? ?ÆM- ?°+ K€m iM M; i|2X

d3RX *?QÆM; d3k, h? M? u L?Q L;¼+ G¨ h?Q aBM?X

@ L;mv`²B X X X

J†i *?m >Q¨M? i?B m +?O T?O i?¨M? +?O- oä iB M bBM? K†i +?[çB M i`„M; # +?>

@ æB- +?mv M i®B M v poM? pB M KK+ i`QM; #KM; +O +?9M; i X
oä iB M bBM? Kti +?[çB M M;?o K` `mM- /bm *?m >Q`M? i?B m +?O T?O i?`M? +?
*?m >Q`M? i?B m +?O T?O i?`M? +?O ç½ bÊ F?¬M; M|B M M HìBX

d3jX *?QÆM; d39, EB K æ¬ Ui?QÊM;VX

*® hBM? L?B +ªK i?'v iQ`M i?•M #m¬M; HÄM;- +| i? M?9+ M?Q+?X
*® hBM? L?B tQ v M;QìB M?bM æBM? >¢Q K†+ €Q t M? +QìB iOK idK çSM; b m H
*® hBM? L?B ;B"i KbM? H„T #„T ?ÄB,
@ h?Q bBM? M;®+ X X X L;QÆB X X X L;QìB pW `²B X X X h?"i bU H` M;QÆB\
G9+ M`v M;mv M æ` >´ F?€+? b¢M pšM BK H†M;- K¼B M;QìB ç m M;O b vX æ` >
ç| T?O H M M;;M+€+? K¼B i? M? •K # M M;Q`B M M F?€+? i`¼ M;O `i b v- ?Q`M
` # M M;Q`BX

æBM? >¢Q KdK +QìB M|B,
@ *® +¬ MQÆM;- tBM M`M; ?½v ;B[#Q K"i +?mv M ?¬K M v ;B9T i X
*® hBM? L?B ;"i ç-m- ;B•v b m #ªM M,M; ?ÄB,

@ L;QÆB HÊB ?¢B M?Q p"v X X X h¢B b Q F?¬M; +?Q M;QìB i #B i\
æBM? >¢Q +QìB M|B,

@ "ÎB pb M;mv M M?•M ç†+ #B i M M i F?¬M; Km®M M;QìB F?€+ #B i imM; iQ+? -
*® hBM? L?B H'v H`K H¢ ?ÄB,

@ L?QM; KÈB `²B M;QÆB ç½ ` Kti- `i M?B m M;QìB i`¬M; i?'vX
æBM? >¢Q H„+ ç-m- M|B,

@ E?¬M; b Q- #¼M ?¼ F?¬M; i?'v Kti i X > B i M pW `²B F?¬M; /€K M|B HmM; i
` i?b F?B ç| F?¬M; +-M ;B[#Q K"i M[X

@ 5 L;QÆB v M i•K- i b) ;B'm Hm¬M + + X

h`QM; ç-m \*® hBM? L?B bmv çQ€M `i M?B m çB m F€ H¢- M`M; çSM; i`QÈ+ Kti
F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX

Zm K°i H9+ *® hBM? L?B ;B"i KbM?- #B m ibM? +ªM? ;B€+ ?ÄB,

@ L;QÆB HÊB ?¢B M?Q p"v i? M?QM; +?`m ?¢ ;B€`M ;B'm i`QM; i?QÆM; ç°B- iB
æBM? >¢Q H9M; i9M; M|B,

@ § X X X *?d H` Km®M +MM; +€+ M;QÆB çB EB K \*?•m- i F?¬M; [m€`M? çQìM;

@ L;QÆB HÊB ?¢B M?Q p"v K` F?¬M; #B i çQìM; çB EB K *?•m\
*® hBM? L?B F?¬M; [m€ iBM iQìM; ,

@ *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; TªB H` M;QìB "„+ oU+\\ > v M;QÆB H` v m K #B M i?•
h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?- #i ç„+ /o i?ŠM i?„M i?W M?"M,
@ L? ç-m M;?o HmM; imM; ;b p"v- i +?d #` KM çQìM;X

*® hBM? L?B "K W M?QM; #B m ibM? `ä ``M; F?¬M; iBMX
 E?¬M; i? i`€+? \*® hBM? L?B- ç´B H¢B H" B M m M; ?2 M|B K°i bB m +Q`M; ;Bª +
 KM çQ`M; i?b +kM; i?´v F?| iBMX
 @ æQÊ+ `²B- +S p"v çB- M" M; ?½v bÊK çB M; ?d M; ÆBX
 æBM? >¢Q tQ v M; Q`B p"Q T?ÁM; X
 J„i *® hBM? L?B b€M; `U+ M?bM #|M; HQM; æBM? >¢QX
 h M i?Q bBM? M"v i?"i bU H" bB m + Q i?O- pQÊi [m M" M; /U çQ€M F?Q i`QÆM;
 *® hBM? L?B p®M iQÎM; HQ¢B i²M i¢B M"v +€+? +m°+ b®M; +O M" M; `i t t¬B- M
 ç-m F?¬M; i?´v çm¬BX *® hBM? L?B F?¬M; M; ì M" M; b) +| /`T iB T t9+ pÊB ?„M; -
 S?ªB `²B- M; ?2 M|B bB m +Q`M; ;Bª ç m H" H½Q [m€B p"i b®M; ÆM K¬M ´v i`, K M
 i?Q¢i i`¬M; i` im´B F?QªM; KQ`B #ªv- i€K im´B #9M; ` b[- +?„+ F?¬M; T?ªB pb
 M M +| i?m"i i`9 M? M\
 *® hBM? L?B çSM; i`QM; b•M v M ioM?- bmv M; ?o HmM; imM; X
 *| i?B m M[M"Q F?¬M; ?Q" B tm•M\
 hmv *® hBM? L?B FB m M; ¢Q- iU T?K- +?Q iWM; F?m'i T?K+ B- Qi F?B ç K„i ç M
 bm®i M; `vX L?QM; H9+ M"v- \*® hBM? L?B F?¬M; T?€i ?B M i`€B iBK M?Q #,M; T?

L;`v i?S ? BX
 @ *€B ;b\ L; Q`B ç½ `lB F?ÄB Zm„+ i?`M?\
 hm-M a€i aY i|+ ç2M `\"K p¬ +MM; i?´i p¼M; X
 J°i >mv M aQÆM; h?¬M o #€Q +€Q,
 @ æ9M; p"v- ç¢B M?•M- i?m°+ ?¢ çB m i` i´i +ª M; Q`B Î?QÈM; ç|X *?QÎM; [m-v a
 i`¼ iWM; i?´v K°i M; Q`B #° /¢M; i?Q bBM? €Q t M? im'M i9- i?m°+ ?¢ /U i?2Q #½
 `i; B®M; pÊB + Q i?O FB K i?m"i ?¬K [m X L?QM; K¼B M; Q`B F i?Q bBM? €Q t M
 M; Q`B #bM? i?Q`M; - F?¬M; ;B®M; M?Q +| pª +¬M; X h?Q bBM? €Q t M? im'M i9 ç
 +| i M im´B- M; ?2 M|B M|B H" çB EB K *?•mX
 @ \ æB EB K *?•m\
 hm-M a€i aY i|+ ç2M `\"K M?"M H´v #S+ i` M?- M?bM F„+\"M; - i`QM; ç-m H|2 H M
 E?¬M; H) iB m b€i iBM? [m"v hmv i *?•m i`lB HQM; ç´i HÎ ç½ ç M L *?•m\
 L; ?2 M|B ?„M p" GB i h?B M EB K i¬M; +| K®B i?M HÈM- H-M M"v çB EB K *?•m +
 hm´B F?QªM; KQ`B #ªv- i€K- €Q t M?- FB K i?m"i iBM? imv i- J a€i "¢+? oQÊM X
 +€+ HQ¢B /'m ?B m i?b +?„+ +?„M H" iB m b€i iBM? FB X
 h?"i M?Ä5
 h`QÊ+ FB ;½ +?d M; ?2 iB M; - F?¬M; M; ì M; Q`B i?"i K¢M? K) M?Q p"vX L?bM iW -
 b€i iBM? +?Q /MM; pk F?Q #Q K"i p"v K"; B i ç M i K F?B m v m ?Q" M; +?¢v i`®B
 i?"i +O ?„M i` M +ª i`mv M i?mv iX
 hm-M a€i aY i|+ ç2M `\"K i?•M ?bM? p¢K pÐ i?¬K iQM? iQ€M- +| ç„M çQX
 hm-M a€i aY i|+ ç2M `\"K T?ªB #€Q +€Q +?mv M M"v H M >mv M aQÆM; h?¬M *mM
 *m°+ +?B M ?¬K [m K°i KbM? æBM? >¢Q +® ;„M; tQ v +?mv M- +Sm çQÊ+ iÁ Z
 M, K H" +¬M; çS+ HÈM- hm-M a€i aY i|+ ç2M `\"K F?¬M; i? F?¬M; #€Q +€QX h?QÎ
 i-M; >mv M aQÆM; h?¬M *mM; X

hm-M a€i aY i|+ ç2M `”K M;?2 M|B H B H`+?- #®B +ªM? +O æBM? >¢Q F?¬M; çÆ
æBM? >²M; G H”M?•M p”i M?Q i? M”Q\ æ²M `^M; æBM? >²M; G pb æBM? >¢Q M
H”K hm-M a€i aY K’v M;”v- M°B #° >mv M aQÆM; h?-M *mM; +| M?B m M;QÌB iBM
æBM? >¢Q p” æBM? >²M; G `’i +| i? H” +MM; ?mv i K¢+?X L m i?”i bU M?Q p”v i
HÈM F?OM; F?B TX

>B M ;BÌ v m i°+ `K+ ``+?- i? +K+ iQ”M ”, + oU+ i?”K +?Q H” o¬ h”M ç¢B HK+ ?¶M
?çQÌM; HmB bM?X

hm-M a€i aY i|+ ç2M `”K H” hm-M a€i aY +O >mv M aQÆM; h?-M *mM; - F?¬M; i?

@ *€B ;b\ æ K [m +€+ M;QÆB ç€M? M? m pÈB +QÌM; ;Bª #Q ~M ç|\ *€+ M;QÆB ç9
h?”M? +?O Zm„+ i?”M? M;²B # +? tm®M; ;? /U HÈM- HÁM; H¢M? H)QX

h`QÈ+ K†i i?”M? +?O Zm„+ i?”M? H” *?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O [m€ /Q

*?¶ +´ i v *?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O [m’M #,M; pªB i`,M; i?’K K€m çÄ
M; M; M;QÊ+- F?¬M; B #b M´B H9+ M”v M?Q #û M;Q M p¬ ?¢B- #B m ibM? ?QªM;

JÈB `²B *?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O ç½ M;Q M M;Q½M #€Q +€Q +?mv M

*?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O F?¬M; /€K +?2 ;B’ m çB m ;b- F?¬M; /€K i?

@ §B- Kšm i?•M +O M;QÆB [m çÌB bÈK- K’v M,K M v i K°i HÁM; FBM? /Q M? Z
/¢v /¶ M;QÆB M M i?’v €v M€v pÈB M;QÆBX L;QÆB , p”Q mv M;?B K T?O i?”M? +
i?”M? i +kM; K„i KÎ K„i M?„K- F?¬M; M;QÆB bmwi +?¼+ p”Q i B ?¼ HÈM M?Q p
M?Q K°i #”B ?¼+- imv i ç®B çWM; +| w ç² i`ª i?M- F?¬M; i?b b) H”i B ?¼ M;”T ç-

æ K ?¬K [m i?”M? +?O Zm„+ i?”M? ç®B ç-m pÈB v m ?Q”M; ç½ #` i?QÆM; - M;mv
i?’v /€M; p ;B” Mm X

*?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O [m€ /QÈB ç’i- i?€B ç° +?•M i?”M? F?¬M; ?

@ S?K i?•M- >Q”M? M?B #B i b B `²B- >Q”M? M?B imv i ç®B F?¬M; /€K +| w M;?o

d39X *?QÆM; d38, EB K æ¬ U?¢VX

h?”M? +?O Zm„+ i?”M? ;”i ç-m- M|B,

@ L m i?”i bU #B i b B H”i®i`²B- M;”v b m M?È F„ #”B ?¼+ M;”vX L;Q”B i`ÌB +| i`Ì
M;QÆB +ÁM H”K t^M; H”K #”v M?Q i`QÈ+ FB `²B b) +| M;”v +?¼+ p”Q M;QÌB K” i
F?B ç| iQ”M T?O i?”M? +?O ?| i?”M? i`Q #KBX h b) ibK ç¢B bQ KBM? p,M +?9 F
+?Q M;QÆBX L;QÆB ?½v Î i`QM; ?”m pB M +’K i9+ K°i M,K- i?”M? i?”i ?®B ?”M-

*?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O i? v ç´B i?€B ç° H9+ i`QÈ+ M; M; M;QÊ+- M

h?”M? +?O Zm„+ i?”M? M?bM M?B iY M;Q M M;Q½M M;?2 HÌB M?Q K°i M;QÌB F?€
;½ pmB KWM; ;”i ç-mX J’v M,K M v i?”M? +?O Zm„+ i?”M? iU ?ÄB HÁM; +?Q iWM;
i?”M?- çQÊ+ /•M +?9M; OM; ?°- +?d +| M?B iY F?¬M; M;?2 HÌB H”i•K # M? +O ;¹
M m *?m >Q”M? i?B m +?O T?O i?”M? +?O +| i? +ªB i” [mv +?QM? +kM; H” +?mv

h?”M? +?O Zm„+ i?”M? M?bM ?QÈM; oä iB M bBM? K†i +?[çB MX

h?”M? +?O Zm„+ i?”M? i`-K M;•K M|B,

@ oä iB M bBM?- M;QÆB Î i`QM; T?O i?”M? +?O +O i ç½ KQÌB M,K `²B ç9M; F?¬

"B m i b M ? o ä i B M b B M ? K t i + ? [ç B M t m ' ? ' p ° B F ? Q K M ; Q Ì B M Ì B ,

@ E ? Î B # ~ K i ? " M ? + ? O - ç ½ i ` Á M K Q Ì B M , K K Q Ì B i ? € M ; X J ' v M , K M v i ? " M ? + ? O ç ®
H - M M " v H " p ä i H ¶ K ½ M ; - b m w i ? ¢ B i ? B m + ? O i ¢ Q i ? " M ? i Y ç ` + ? - ; - M M ? Q ; • v `
i ? " M ? + ? O X o ä i F ? ¬ M ; # B i M Ì B ; b ? Æ M X E ? ¬ M ; + Á M K t i K k B Î H ¢ B Z m „ + i ? " M ?
i ? " M ? + ? O - ? B H " i W # B i X

h ? " M ? + ? O Z m „ + i ? " M ? t m i v - + Q Ì B M Ì B ,

@ o ä i B M b B M ? ç W M ; M Ì B p " v X J ' v M , K M v o ä i B M b B M ? Î Z m „ + i ? " M ? ; B i v m K
i Q + ? H š v H W M ; - H " M ? B i Y F ? ¬ M ; ? B m + ? m v M + O i H B M H K v o ä i B M b B M ? X
o ä i B M b B M ? ç W M ; i U i ` € + ? X > m ® M ; + ? B p ` b B m + Q Ì M ; ; B ª F B F ? ¬ M ; F ? Ì t Y o ä
; B ½ M [- i b) F ? ¬ M ; ç ² M ; w X s B M o ä i B M b B M ? Î H ¢ B T ? O i ? " M ? + ? O ; B 9 T i K ° i

o ä i B M b B M ? K t i + ? [ç B M i W + ? ® B K ° i H 9 + + m ® B + M M ; p š M Î H ¢ B X

h ` Q M ; H Á M ; o ä i B M b B M ? K t i + ? [ ç B M ` i # B i ? Æ M i ? " M ? + ? O Z m „ + i ? " M ? X

E ? B / Q • K i ` Q M ; Z m „ + i ? " M ? + Á M + ? Q i € M ç B i ? b æ B M ? > ¢ Q ç ½ i ? 2 Q æ " G B M ? i
p ¢ M / t K X

a € M ; ? ¬ K M v ç Q " M M ; Q Ì B i ? ¬ M ; [m i " M T ? € T i ` m v M i ® M ; i " M p U + K ¬ M ç B i È B
æ • v H " + ? • m p U + ç - v ` š v + Ä + • v i ` Q M ; K ' v + ? K + + ? • m X

* ? m v M ç K ? ¬ K [m K ½ B ç M ? ¬ K b m > Q > Q " B M - * ® h ? B m a Æ i B m ç - m + O
K È B # B i - ? B M ; Q Ì B M ; ¢ + M ? B M F ? ¬ M ; M ; Ì K b M ? M ; O b v ç M p " v X > Q > Q " B M
F ? ¬ M ; i ` ¬ M ; i ? ' v + m ° + + ? B M ç ' m i ? - M i ? Q ¢ B - M ? Q M ; F ? ¬ M ; / € K Î H ¢ B Z m „ + i ? "
i ` m v M i ® M ; i " M p U + K ¬ M M ? M ? ` Ì B ç B X

: B [i ` Q X

@ a Q h B M ? L ? B # ¶ M ; M ? Q # B M i ? " M ? M ; Q Ì B F ? € + \

* ® h ? B m a Æ M ; ¢ + M ? B M T ? € i ? B M K m ° B K m ° B F B m M ; ¢ Q - i M v ? S M ; - + ? Q p " Q
/ Q Ì M ; M ? Q ? Q " M i Q " M i ? v ç ' B X

* ® h B M ? L ? B F ? ¬ M ; M ? Q # b M ? i ? Q Ì M ; - M " M ; M ; ² B i ` M + ? B + t 2 M ; U + m ® B + M M
M ; ® + - ? B K F ? B i Ä p) M [M ? B - M Ì B + ? m v M M ? Ä M ? X * ® h B M ? L ? B i W / ½ M ? ç - m
i ? • M i ? B i p È B æ B M ? > ¢ Q X h m v æ B M ? > ¢ Q + ? d M ; š m M B M " K W K ° i - ? B + • m M ?
M ? š M X

* ? m v M ; b ç • v \

E ? ¬ M ; H) * ® h B M ? L ? B p W K „ i i ? Q b B M ? M ; ® + M " v \

E ? ¬ M ; i ? M " Q 5

J m ° B K m ° B + O * ® h ? B m a Æ H m ¬ M K „ i + Q ? Æ M ç - m - + Á M H " p ä b B X * ® h B M ?
F ? B M M " M ; + K H Á M ; ; ª + ? Q T ? ª B H " i ? B M i " B i ` i m ' B - h B M h ? B M o ä h ¬ M ; + ª
T ? Q Æ M ; - + Q Ì M ; ; B ª p ä ç ¢ Q i ? " i b U X * ? Q M M # Q M ? B m M , K [m + Ì M ? B m ç i Y i
; B " m ç M + - m ? ¬ M ç m # ` K m ° B K m ° B * ® h B M ? L ? B + ? d i Q M ? H " K i ? 2 Q w K b M ? + C

L ? [M ; M ; Q Ì B ç ¼ + b € + ? # ª Q i ? O + S M ; ç - m + " M ; F ? ¬ M ; H ¼ i p " Q K „ i t M ? * ® h B M ? L

h ¢ B b Q i ` Q M ; K ° i ç K * ® h B M ? L ? B i ? v ç ' B F ? Ì i B M M ? Q p " v \

h ` ¬ M ; M ? Q * ® h B M ? L ? B i ? 2 Q ç m ' B i ? Q b B M ? M ; ® + æ B M ? > ¢ Q X

æ 9 M ; H " + ? m v M F ? Ì i B M X

E ? ¬ M ; H) p b æ B M ? > ¢ Q [m € ç T i ` B \

*® h?B m aÆ F?¬M; i? F?¬M; +¬M; M?"M çB m M"vX h?Q bBM? M;®+ æBM? >¢Q
?bM? i?b ç9M; H" K„ M K b® K°i *® h?B m aÆ iWM; i?'v b m M?B m M,K p"Q M K`
E?Q +?'i æBM? >¢Q tm'i b„+- +| bU K¢M? K)- tm'i i`-M M?Q iB MX L m H" M[M?
>¢Q iW €M? K„i ç-m ç½ K K~M- ?ûi +?|B i B- iQÆM; iQX
E?¬M; H) Km°B Km°B +O *® h?B m aÆ imv M;`v i?QÌM; K„i + Q ?ÆM ç-m- iU bM
i?Q€i M K b„+ ?'T /šM\
*kM; F?| i`€+?X
*QM M;QÌB v m i?Q+? +€B ç T- Qi +| M[M?•M M"Q +?®M; +U M´B bS+ ?'T /šM #°
L;?o ç M ç•v *® h?B m aÆ pW pmB KWM; pW HQ H„M;X
*® h?B m aÆ KWM; H" Km°B Km°B *® hBM? L?B ç½ ? B KQÆB im´B +m®B +MM; +
i?Q+? M K M?•M- ;½ F?¬M; T?ªB HQ F?¬M; i? ;ª Km°B Km°B çBX *® h?B m aÆ
æBM? >¢Q i v i`|B ;` F?¬M; +?†i- i`QM; i? ;BÈB i`M F?®+ +QÌM; ;Bª H" pm M"v
K M? +O KbM?X L m *® hBM? L?B ;ª +?Q æBM? >¢Q i?b b m M"v ?„M +| i? #ªQ p
imv ?SM; çQÊ+ F?¬M;\
h` M çQÌM; çB \*® h?B m aÆ `i H" `®B `„KX
L?B m M;QÌB æ" GBM? i?QÆM; ç°B- iB m bQ +O h`QÌM; S?QM; iB m +K+ ç m T?€
hBM? L?B i? v ç´B- K„i i`ÁM K„i / i M?bMX
h?b ` ?Q ?²M; ç2M +kM; i?Q+? M K M?•MX

*?ÈT K„i ?"M? i`bM? FûQ /`B K'v M;`v ç½ F i i?9+X
E?B i`"M T?€T i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬M H¢B KÎ` - K¼B M;QÌB #` i`mv M i®M; ç
>Q >Q`B M H" H½Q #ªM æ" GBM? i?QÆM; ç°B ç½ +| i? i?ÎT?"QX
h`W M;`v ç-m iB M ;†T >mv iJ G M;- aQM; æ-m L?•M >MM; ` - +?mv M çB M"v ?B
F?¬M; tªv ` ibM? ?m®M; ;bX J'v H-M æ" GBM? i?QÆM; ç°B çB çQÌM; # M ç K F?¬
i?9- ibM? ?m®M; [m€B /` M?Q ç€K M;QÌB çB [m ç•m H" +€+ M;mv ?B K / m HMB #
@ L m çQÌM; p +kM; i?m" M #m²K tm¬B ;B| M?Q p"v i?b i®i [m€X
•M? b€M; +?ÈT H|2- i`"M T?€T i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬M ç½ i`mv M i®M; tQM;-
#QÊ+- i`QÊ+ K„i b€M; H MX
hB M; ²M "Q M?Q b|M; "T ç M- K†i i`B i` M + Q +?|B K„iX h`QÊ+ K„i >Q >Q`B
T?Q t +| +€+ p"i FB M i`9+ iQ + Q- `°M; `½B- tBM? ç T p¬ +MM;X S?Q b m +| #
p`B i`,K i?QÊ+ b®M; ç°M; M?Q i?"i- iQ€i` €T HU+ F€ /` M?Q p"i b®M;X
æ½ ç M EB K *?•mX
*?¶ M"v H" i?"M? i?` M?•M HQ¢B HÈM M?'i EB K *?•m- EB K æ¬X
EB K æ¬ +kM; H" MÆB i¬M; K¬M HÈM M?'i EB K *?•m- .B ihm v i EB K i¬M; ç|M; ;
J'v H-M >Q >Q`B M #m¬M #€M FB K b®M; iWM; ç M EB K \*?•m p`B +?mv M- #QÊ
i®M; i`"M pU+ K¬MX L?QM; K¶B H-M çSM; i¢B ç•v i`QM; HÁM; >Q >Q`B M Hm¬M
ç°M;X

d38X *?QÆM; d3e, •M? a€M; L;9i h`lB Ui?QÊM;VX

*' i?`M? EB K æ¬ #`M; #¢+- ?MM; po- `°M; HÈM- tBM? ç TX L;QlB F?¬M; ç M EB K çQÊ+- iWM; /½v FB M i`9+ H¬m +€+ iQ HÈM M?Q t•v i` M K•v- çQlM; Hèi ç€- i?Ov i`9+ i`¬B M' B i` M #-m i`lB- ç€K K•v i`„M; iBM?- +€+ T?Q i?-M iQÊM; iQ HÈMX i?Q¢BX

h`QM; iQ`M „+ oU+ ? v i?“K +?Q H` o¬ h`M ç¢B HK+ i?b EB K æ¬ H` iÁ + ' i?`M?

*' i?`M? EB K æ¬ bWM; b[M; i` M KªM? ç' i M`v ;¬M K°i p¢M M,K- M| Hm¬M H†M; H i`mv M i?mv i p` i`Q + ' i?`M? EB K æ¬ i¼ i`'M K°i i`QM; i€K F?Q p`M ç` K¢+? M ?QlM; p`M K M?¢ M?•M i°+X

*?O bÎ ?[m iÁ + ' i?`M? ?mv ?Q`M; EB K æ¬ H` .B i hmv i EB K i¬M;X

.B i hmv i EB K i¬M; H` bB m i¬M; K¬M +| çQÊ+ F?Q p¢M i`mv M i?W K'v p¢M M, EB K *?•m- ?Q`M iQ`M tSM; ç€M; H` i? HU+ b® K°iX .B i hmv i EB K i¬M; +kM; M,K iQ`M „+ oU+X .B i hmv i EB K i¬M; FBM? /Q M? + ' i?`M? EB K æ¬ +?„+ +?„, ç²M; p€+? b„iX u m ?Q`M;- v m i?€M? #bM? i?QlM; F?¬M; /€K ç M ;¬M + ' i?`M? E i?QÊ+ +?S çWM; M|B H` t•K M?“T F?B m F?Q+? M?Q Î Zm„+ i?`M?X

>Q >Q`B M ç†i+?•M i` M + ' i?`M? EB K æ¬- i`€B iBK i`2Q + Q `®i +m°+ i?ª HÄM L?QM; `i M? M? >Q >Q`B M i?•v M;¢+ M?B MX

ob ç^M; i`QÊ+ i`M T?€T i`mv M i®M; i`M pU+ K¬M +| K°i ç€K +QlM; ;Bª FB K i i?QlM;- F?Q i? +QlM; ç¢B /QlM; M?Q ç M; +?l ç¢B M?•M p`iX

h` M [mªM; i`QlM; i`M T?€T i`mv M i®M; i`M pU+ K¬M i`M; i•K + ' i?`M? EB K æ¬ HÈM M?Ä F?€+ M? m çB i?¬M; +€+ ç¢B +?•M „+ oU+- ç` i?`M? EB K \*?•m F?€+ GBM? i?QÆM; ç°B bY /KM; i`M T?€T i`mv M i®M; i`M pU+ K¬M H` K°i i`QM; K' i?2Q Hw i?b b) F?¬M; +| ç¢B M?•M p`i`Q çB ` X

*€+ FB K im M`v B M'v €Q i`„M;- FB K #¢+- F?Q pk ?B M M; M;- i v €Q i? m K°i F æ| H` iB m +?Q +O .B i hmv i EB K i¬M;X

h` M iB m FB K H|2 €M? p`M;- ç| H` FB K im ç iY i K ç¢B i`Î H M +O .B i hmv i E i? m FB K M?Ä M`vX \*?SM; iÄ KQlB K'v ç iY çSM; +?l i`QÊ+ i`M T?€T i`mv M i® H` +QlM; ;Bª iW +ªM? ;BÈB hB M h?B M oä h¬M; +ªM? i`Î H MX

>Q >Q`B M `i ;B`i KbM?X

>Q >Q`B M p°B K M; i?2Q æ` GBM? i?QÆM; ç°B #QÊ+ ` i`M T?€T i`mv M i®M; # M- bÊ çKM; +?¢K M?[M; FB K im FB m M;¢Q p`Q F?€+? [mw #¼M ?¼ +?lX

L;QlB æ` GBM? i?QÆM; ç°B- iB m bQ +O h`QlM; S?QM; iB m +K+ HK+ iK+ çB ` - >¢QX

>Q >Q`B M M;¢+ M?B M- ?QªM; HQ¢M M?bM i?Q bBM? M;®+ i M æBM? >¢Q #QÊ i`M pU+ K¬M- ?ÆB M?2Q K„i M?bM K†i i`lB M|M; +?€v i` M + QX æBM? >¢Q çB ? +O .B i hmv i EB K i¬M;- F?¬M; Km®M Mû i`€M?X

*? i iB i- i?Q bBM? M;®+ F?¬M; ?B m +?mv MX

>Q >Q`B M +?¢v iÈB Km®M FûQ H¢B æBM? >¢Q M?QM; B M;l KQlB K'v ç iY i K i¬M; ç½ #QÊ+ iÈB # Q p•v æBM? >¢Q- i`QM; ç| K°i ç iY .B i hmv i EB K i¬M; H'v # b€M?X

@ >ÄM; `²B5

>Q >Q`B M ç`M? M|B p`B +•m ;BªB p•v +?Q i?Q bBM? M;®+- /M b Q ?„M ç½ i`ª i? B M;l H9+ ç| X X X

æ iY .B i hmv i EB K i¬M; /šM ç-m +mM; FQM? M|B,
 @ sBM ?ÄB +€+ ?¢ +?QM? H" æBM? iB M #®B ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q\
 æBM? >¢Q ;"i ç-m- KdK +Q|B M|B,
 @ E?¬M; /€K M?"M ? B +?[iB M #®B- i¢B ?¢ ç9M; H" æBM? >¢QX
 æ iY .B i hmv i EB K i¬M; /šM ç-m pmB bQÈM; iU ;BÈB i?B m- i?€B ç° +M; +mM
 @ h®i [m€- `®i +m°+ +?l çQÊ+ M; Q|BX J'v ?¬K M v "¢+? bQ i?9+ Hm¬M M; |M; i`-
 +¬M; pB +i`QM; i¬M; K¬M #M`°M M M bQ i?9+ F?¬M; i? iU KbM? M; ? M? ç|MX
 .B i hmv i EB K i¬M; - h`QÆM; E?ª .B- K|B iB M #®B +MM; +?9M; i çB .B i hmv i EB
 h`QÆM; E?ª .B M|B `²B tQ v M; Q|B M|B pÈB K°i M; Q|B # M +¢M?,
 @ > ? ? ? ? ? 5 aî bQ ç +ÁM çSM; ç| H"K ;b\ J m çB #€Q +?Q "¢+? bQ i?9+ - M;
 H" +¬M; HÈM- ? ? ? ? ? 5 J m T?€i FB K i'M H" F?€+? [mw ç½ ç MX
 J°i Hm²M; b€M; çÄ `U+ #„M ` i7 i v h`QÆM; E?ª .B ?bM? i?"M? i`Q|M; FB K iBM?
 i` M #-m i`|B K`m t M? #B +X
 *?ÈT K„i K°i +?¶ F?€+ i`QM; +´ i?"M? EB K æ¬- K¶B +€+?ÆM K¬M v' MM;" i?QÈ+
 çÄ #„M H M i`|B HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM; - iQM? bÆ +Ð KQ|B ? B +€BX
 >Q >Q`B M çSM; M; •v M?Q T?¶M; X
 @ æ| H" i?"T M?` /B i imv i +'T FB K- i`mv M i?mv i M|B .B i hmv i EB K i¬M; /M
 F?€+? çŠM; +•T +Ð i¬M; +?O KÈB /MM; FB K i'M- #•v ;B| H¢B X X X
 >Q >Q`B M F?¬M; i? iBM çB m KbM? i`¬M; i?'vX
 >Q >Q`B M çB +´ i?"M? EB K æ¬ # - #®M KQÆB H-M M?QM; H-M ç-m iB M i?•v
 >Q >Q`B M #B i K†i i? M? MB M i M h`QÆM; E?ª .BX
 æWM; i?'v h`QÆM; E?ª .B `i i` im´B M?QM; H" i?B M i`B KÈB tm'i ?B M K•v M, i
 .B i hmv i EB K i¬M; - +| M; Q¢B ?B m H" L?i EB K GK+ hB MX J°i i? M? i`Q|M; F
 E?ª .B ç€M? #¢B # Q M?B m +Q|M; ;Bª ;B`i` - #`M; Q|B ;¼B H" .B i hmv i EB K J
 H M `i M?B m M; Q|B ç + Q ;½X hQÆM; H B h`QÆM; E?ª .B b) H" M?•M p"i +| [mv
 ? i` .B i hmv i EB K i¬M; ;B®M; M?Q .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- çQÊ+
 EB K i¬M; t2K i`¼M; X
 h`QM; iQ`M EB K *?•m h`QÆM; E?ª .B H" M?•M p"i ;B"K +?•M K°i +€B i`|B ç'i HmM
 GQ¢B M?•M p"i M`v #bM? i?Q|M; i?¬M HQM; i?'v ç-m F?¬M; i?'v çm¬B- #B i # Q
 ;B`m +| Km®M ;†T h`QÆM; E?ª .B K°i K†i- i®M M; M p¢M FBK K` F?¬M; çQÊ+X "•v
 M¢B çSM; ç•v +?l M; ? M? ç| M M; Q|B- i?€B ç° p¬ +MM; +mM; FQM?- tQM; H" ?"m #
 #®BX
 æ-m |+ >Q >Q`B M i`®M; `¶M; F?¬M; i? bmv M; ?oX
 h`|B ¢- æBM? >¢Q #` >Q >Q`B M t2K H" i?Q bBM? M; ®+- ?„M H" HQ¢B M; Q|B M`
 G B H`+? +O æBM? >¢Q F?OM; F?B T iÈB ç•m\
 L?B m M; `v [m >Q >Q`B M t2K æBM? >¢Q H" i?Q bBM? +´ ?O i v i`|B ;" F?¬M;
 ç„+ i°B ?„M M m F?¬M; i?b iQ`M i?QÆM; ç°B ç½ iB m ç|BX

h`QÆM; E?ª .B +mM; FQM? M|B,
 @ æBM? iB M #®B- K|BX

*?•M i`lB T?Q t H|2 iWM; Hm²M; b€M; - K°i iÁ +mM; çB M K`m #¢+ i? - M i?Q ¢B -
;-MX J°i /ªB HK K`m #¢+ iW +mM; çB M # v tm®M; M?Q K°i €M; K•v M®B pÊB K
i`QÊ+ K†i æBM? >¢Q ?| i?“M? #”+ i? M; /`B- ;B®M; i? - M i?¬M; +O iB M M?•MX
J’v ç iY .B i hmv i EB K i¬M; + M? ;B[i`”M T?€T i`mv M i®M; i`”M pU+ K¬M F?€
i`”i iUX
h` M [mªM; i`QlM; i`”M T?€T i`mv M i®M; i`”M pU+ K¬M M; QlB ç¬M; M?Q K„+ +YB
`i H` iÁ KÁ- F?¬M; #B i +| M?•M p”i ;? ;ÊK ;b ;B€M; tm®M; F?B M .B i hmv i EB
+?B M; M; ? M? iB T- +?ŠM; H) H` i¬M; +?O +O bB m i¬M; K¬M M”Q\
æ€K ç¬M; iK i”T H¢BX
*?¶ M`v #B M ç´B F?B M M?B m M; QlB +?9 wX
*?QM? H9+ M`v X X X

d3eX *?QÆM; d3d, •M? a€M; L;9i h`lB U?¢VX

*| K°i i? M? •K p M; H M i` M #-m i`lB,
@ > ? ? ? ? ? 5 æBM? ?mvM? ç - M;m ?mvM? +?l M;QÆB ç½ H•m `²B- M;QÆB
EB K F?Q i`„M; t i [m F?¬M; i`mM; iW K°i i`QM; +€+ .B i hmv i i? - M çB M ;B®M;
*mM; b•m i`QM; .B i hmv i EB K i¬M; # v iÈB [mªM; i`QlM; i`”M T?€T i`mv M i®M;
J°i #|M; €Q i`„M; ; -v ;Á tm’i ?B M i`QÊ+ M?B m ç iY .B i hmv i EB K i¬M;X
@ h? K FB M "¢+? bQ i?9+5
@ æ iY FQM? +?“Q bQ i?9+ i’5
@ "¢+? bQ i?9+5
J’v i`,K ç iY .B i hmv i EB K i¬M; +MM; [m€ K°i ;®B tm®M; ç’i- ;B®M; M?Q i? - M /
L?[M; M; QlB i? ’v ?bM? ªM? ç| ç m çB M +m²M;X
æ€K M; QlB b¬B i`”QX
”lB pb #¼M ?¼ ç½ M?“M ` #|M; M; QlB €Q i`„M; ç°i M?B M tm’i ?B M +?QM? H` b
EB K i¬M; - i? - M iQÊM; p¬ b® pã ;Bª i` EB K \*?•m i?“K +?Q H` +´ i?“M? EB K æ-
i`B imv i i? i`QM; i ? i` EB K \*?•m- ç½ +¬M; F? B t€+ ç`M? H` M; QlB +-K [mv
iQÆM; H BX
.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov5
h`QM; +´ i?“M? EB K æ¬ .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +| mv p¼M; - çQÊ+ O
hmv i EB K i¬M;X J’v M,K M v .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ç½ #„i ç-m +?
i`QM; i¬M; K¬M- #bM? i?QlM; ç´ h

d33X *?QÆM; d3N, JÈB G° JkB L?¼M Ui?QÊM;VX

.B i hmv i EB K i¬M; F?¬M; m´M; H¨ bB m ç¢B i¬M; K¬M- M?[M; M;QÌB M¨v i?Q¢i
æ®B pÊB +QÌM; ;Bª hB M h?B M oä h¬M; +ªM? +| im´B i?¼M;¨M M,K i?b M,K KQA
çQ¢M i?B m MB M M;QÌB i?QÌM; K¨ ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB M?Q p"v- i?"i F?B M M;
*€+ iB M M[M?ªv K9 i`QM; b•M H¨ KBM? p,M F?¬B H¶B K€v K|+X

*?9M; M| ;¬M ;B®M; M;QÌB i?"i- M?bM K†i M;Q¨B F?¬M; +| +?9i bÆ ?Î- ç†+ #B i
HmM; i?"i H¨ tBM? ç T ?'T /šMX

L?QM; /MM; i?¬M i?S+ [m M b€i bÆ b) T?€i ?B M +?9M; M| F?¬M; +| bU b®M; - #
~M ;B'm K¢+? H¢+ KBM? p,M +U+ F€ T?S+ i¢T i?•KªQX *?9M; F?¬M; çÆM ;BªM
K°i F?B tªv ` +?B M ç'm i?b +?9M; b) i`Î i?¨M? +¶ K€v ;B i +?|+ ç€M; bÊX

L; v +ª EBK *€+ EB K æB M i`¬B M´B i` M €M; K•v /QÈB +?•M æBM? >¢Q /Q iBM?
K°i i?¬M HB m +U+ F€ ?B K i?'v ç9+ ` - /MM; i?O çQ¢M KBM? p,M bQ i?¬M ;B B H
+QÌM; ç¢B- +Æ [m M i¬M; i¬M;X *QÌM; ;Bª +| +ªM? ;BÈB oä >Q¨M; +ªM? +kM; `i F
æB MX

aB m i¬M; K¬M ç9M; H¨ bB m i¬M; K¬M- i?O çQ¢M- M°B ibM? M?Q p"v +?Q /M o'M
M;¨M M,K +kM; #` #Ä t X

>ÆM M[æBM? >¢Q iBM iQÎM; ç•v +?d H¨ K°i ;|+ i?U+ HU+ +O o'M EB K i¬M;X

L K M?•M F?¬B M;¬ +^K ç `•m M;²B ;? # M T?ªB çSM; /"v- M•M; +?ûM +QÌB iQ #ª

@ L;?2 iB M; ç Q +m²M; FB K iQ +?'i p¬ bQM; ç½ H•m- H¨ M?•M FB iimv i i? K°
[mª M?B M / M? #'i ?Q i`mv MX > ? ? ? ? ? 5 æBM? ?mvM? ç - i FQM? M;QÆ
æBM? >¢Q ç€T H ,

@ hQ æ² ç¢B + [m€ F?2M- KÌBX

æBM? >¢Q m®M; K°i ?ÈT `QÊm M²M;X

h`W #B i çQÌM; ` æBM? >¢Q M?ÈF„ K'v i?S F?€+ `i ;BÄBX G9+ i`QÈ+ F?B .B i h
h?Ov ;BÈB i?B m M?[M; M;QÌB M¨v æBM? >¢Q ç½ ;?B M?È i M- i?•M T?"M +O ?¼
æ² E?¬M; G•m- çQÌM; +?O hm¬M h` æQÌM; +O +´i?"M? EB K æ¬- t2K M?Q im´B
i`¼M;

hQ æ² E?¬M; G•m +QÌB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5ªM; F?Q€B- i i?Q+? M;QÌB M?Q p"vX

E?B æBM? >¢Q [m M b€i M;QÌB F?€+ i?b M?B m M;QÌB +kM; ç M; M?bM ?„MX

J°i b®M;QÌB p®M F?¬M; [m M i•K .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov iB T ç½B
+?Q `^M; +?d H¨ K°i i?B m MB M iW pMM; [m ? Q H€M? çB `X L|B / M;?2 +?9i H¨
ç M ç•m\ *?d H¨ K°i K M /•M +?Q i?'v T?® i?`- pW ç M +´i?"M? EB K æ¬- °M; HÈ
M?Q M?" [m H M idM?X

L?QM; F i [mª [m M b€i F?B M #¼M ?¼i? v ç´B +€+? M?bMX

hmv æBM? >¢Q ç M iW pMM; [m t t¬B M?QM; ç9M; H¨ im'M i9 H`+? bU- ¬M M?m
M?½- F?Q +?'i tm'i i`¬M M?Q iB M F?B M M;QÌB F?¬M; +?`m M´B iU #B i t'm ?'X
EB K æ¬+kM; i?m°+ HQ¢B [mw +¬M; iY T?B M T?B M- #¼M ?¼F?¬M; M?bM i?'m
K°i M?•M p"iX

*?QM? H9+ M¨v X X X

@ > ? ? ? ? ? 5 h?b` ç Q +m²M; FB K bB ç²M F?Q i`QÆM; +?d H` K°i çS +Q
hmv M h?Ov- ç•v +?QM? H` i?B M i`B M; QÆB +ªK i?'v F?¬M; #^M; b Q\ > ? ?
M; QÆB +`M; H9+ +`M; ?Q K„i M i B5

J°i ;B¼M; M|B •K i`-K tmv M [m F i ;BÈB KBM? p,M EBK \*€+ EB K æB M i`mv M p
æ€K M; QÌB #B M b„+ K†i- çSM; #°i /°vX

J°i M; QÌB ç€M? p,M; i?O p ;€+ M; Q`B EBK \*€+ EB K æB M iWM; #QÊ+ K°i +?"K `½
çB i?2Q b m HQM; ;½ +kM; K†+ i` M; T?K+ .B i hmv i EB K i¬M; - T?€i` H F?Q M
KWM; i`QM; EBK *€+ EB K æB MX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +¬K Hv`QÊm- +?"K `½B çSM; H M M|B,

@ h?b` H` "¢+? a€i bQ i?9+- F?¬M; #B i bQ i?9+ ç¢B ;B€ ç M ç•v +| ;b +?d ;B€QV
L; QÌB /šM ç-m F?QªM; #ªv KQÆB im´B- i|+ ?Q `•K- K`v ç Q ç2M`"K `•i H¢X J„i
#„M` iB b€M; - KkB QM; - i?•M ?bM? F?¬B M; ¬X EB K #`Q K`m çÄ M?Q K€m M?n
HQm çÄ`U+ HQÊM HÌ M?Q /½ i?9 +?U+ +?Ì Mm®i M; QÌB- +?Q M; QÌB +ªK ;B€+ +U-

@ L; ?2 M|B M; QÆB çÊB çQÊ+ M; QÌB KbM? Km®M +?Ì M M i ç M t2K- B M; Ì +€B
> ? ? ? ? ? 5 . M? F?¬M; tSM; pÈB i?"i- F?B M i [m€i?•i p¼M; X

:B¼M; M|B +O "¢+? a€i +?°i +?S b€i F?Q •K i`-KX

•M? K„i "¢+? a€i M?bM æBM? >¢Q +?ŠM; +?9i +?2 ;B'm F?B m F?Q +?X

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov #bM? ioM? M|B,

@ h M; ?o ibM? M; QÆB H` bQ i?9+ M M F?¬M; bQ çQ- M; QÆB çB tm®M; çB- ç i`
F?B M .B i hmv i EB K i¬M; i t'm ?´X

E?B .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov #bM? ioM? i`Î H¢B i?b M?Q K°i M; ¼M M9
"¢+? a€i +QÌB iQ #ªQ,

@ E?€+? [mw\ > ? ? ? ? ? 5 h?S +QM MQi +?Q K¼+ H¬M; M`v K` i`Î i?"M? F?
EB K i¬M; i \ h?"i F?B M M; QÌB +QÌB`KM; `,M; X

J¼B M; QÌB i`QM; EBK *€+ EB K æB M #B M b„+ K†iX

*€B M`v H` F?B m F?Q +?`ä`°M?`°M?X

*?QM? H9+ M`v X X X

@ > ? ? ? ? ? 5 L m H` bQ i?9+ +O "¢+? ?mvM? i?b i H` p½M #®B M M FQM?
æBM? >¢Q Hm¬M BK H†M; #¶M; iW iW çSM; /°v- #QM; Hv`QÊm i`QÊ+ K†i iWM;
æBM? >¢Q çQ Hv?QÊM; "¢+? a€i- #B m ibM? #bM? ioM? KÌBX

"¢+? a€i H¢M? HMM; +QÌB,

@ L; QÆB H` +€B i?S ;b\ \*kM; tSM; FQM?`QÊm +?Q i \

J°i i v "¢+? a€i p¶ p`Q i v æBM? >¢QX

B M; Ì "¢+? a€i +ªK ;B€+ M?Q p¶ p`Q F?®B iBM? i?B i- HU+ T?ªM +?'M F?B M i v
+´i v æBM? >¢Q M?9+ M?Q +? K°i HvX _QÊm i`QM; Hv æBM? >¢Q +¬K F?¬M; +| +

@ \J9 #9 i`QÊ+ +Y G¶ " MX

"¢+? a€i M; •v M; QÌB- ?B m w +O æBM? >¢Q M; vX "¢+? a€i +QÌB iQ- #B m ibM?
"¢+? a€i H|2 €M? b M; b #¢+ K¢M? +?ûK tm®M; X

@ *?d m®M; K°i Hv`QÊm +È ;b iS+ ;B"M /[p°v\

"B m ibM? æBM? >¢Q #bM? ioM?- i v TªB +¬K Hv`QÊm +?"K `½B çQ iÈBX

J°i +?QÎM; +O "¢+? a€i p¶ p"Q +´ i v æBM? >¢Q pšM F?¬M; +| ?B m [mª ;b- F?¬M
M;QÊ+ H¢B #` HU+ HQÊM; bB m +QÌM; ¢¢B H"K ;½ HªQ ¢ªQX

@ hB m iY ;BÄB5

"¢+? a€i F?¬M; +QÌB M[- M;mv M +€M? i v H|2 €M? b€M; #¢+ ;²M; bS+ ¢ +´ i v æ
G"K "¢+? a€i ;B"i KbM? H" æBM? >¢Q pšM i?QªB K€B +¬K Hv `QÊm- +´ i v +?"K
+? ¢~v iÈB ;¬M ;½X "¢+? a€i ? i bS+ TªM FQ+? M?QM; HU+ HQÊM; ?MM; ?²M i`
M9B ¢´ ?QÊM; ;½- F?¬M; i? +?®M; +UX

J†i "¢+? a€i ¢Ä `¬M M?bM æBM? >¢Q iWM; +?9i K°i ¢Q Hv `QÊm ¢ M # M K¬BX

"¢+? a€i iS+ ;B" M [m€i,

@ L;QÆB Km®M +? i5

"¢+? a€i ¢`M? `9i FB KX

J†i æBM? >¢Q #bM? ioM? +?Êi b b¬K- +QÌB M|B,

@ L m iB M #®B ¢½ F?¬M; Km®M i?b i F?¬M; ûTX

*´ i v æBM? >¢Q `mM; H M- ;B¼i `QÊm M?Q FB K #ûM #„M p"Q K†i "¢+? a€iX

GU+ HQÊM; p¬ +MM; K¢M? K) im¬M ` iW +´ i v æBM? >¢Q- "¢+? a€i ` M `d- K†i Y
"¢+? a€i ?°+ M;KK K€m iû tm®M; #" + i? M; # M M;Q" B EBK *€+ EB K æB MX

@ "¢+? i`QÎM; H½Q X X X

@ aQ i?9+5

* Q i?O ¢B i?2Q "¢+? a€i ¢ M FBM? M;¢+ ?ûi H M- M? M? +?|M; +?¢v ` M;Q" B M•

d3NX *?QÆM; dNy, JÈB G° JkB L?¼M U?¢VX

•M? K„i K¼B M;QÌB M?bM æBM? >¢Q +?´i +?S FQM? bÊ- ?½B ?MM;X

"¢+? a€i +?QM? H" +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ .B i hmv iEB K i¬M;- imv F?¬M; TªB
i¬M; K¬M M?QM; i?U+ HU+ F?¬M; ;B®M;X hm pB +O "¢+? a€i ¢¢i ¢ M +ªM? ;BÊ
F?¬M; M;ì i`QÈ+ K†i i?B m MB M M"v F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?X

@ h®i- H¬M M"v +QB M?Q iB m iY M;QÆB ;BÄBX L9B t M? +ÁM ¢| MQÈ+ #B + +?ª

"¢+? a€i H¢B ?°+ #9M; K€m- ¢ H¢B +•m ?,K /¼ `²B /šM i?2Q i?m°+ ?¢ tQ v M;QÌ
K'i T?Q t X

h`QM; EBK \*€+ EB K æB M i`W .B i hmv iEB K J "¢+? hmv M h?Ov ` +€+ FB K im
i?QÌM; æBM? >¢Q M[X h?O ¢Q¢M •K i?¬K ¢€M? #¢B "¢+? a€i FB m M"v #¼M ?¼ i
¢QÊ+X "¢+? a€i , p"Q i?•M T?"M- +°v ;B" H M K†i- F?¬M; #B i b®M; +? i- K'v M,K M
EB K J "¢+? hmv M h?OvX "¢+? a€i +U+ F€ +m²M; p¼M;- F?¬M; M;ì ?¬K M v +?`r

u M ?°B H¢B i`î p ibM? ?bM? M€Q M?B i M?Q i`QÈ+X

*€+ +QÌM; ;Bª +| K†i ;B" M? M? m FQM? `QÊm +?Q æBM? >¢Q- F?¬M; F?Q +°M; M
H¬MX

L m M|B H9+ i`QÈ+ +€+ +QÌM; ;Bª M K†i .B i hmv iEB K J "¢+? hmv M h?Ov KÈB
æBM? >¢Q i?b H9+ M"v H" FQM? bÊ- i?"i HÁM; t2K i`¼M; ?„MX J°i i?B M i`B i`

>Q`M; +^M? M? M?Q F?¬M; - i?`M? iUm iQÆM; H B F?¬M; i? ç Q H Q Ì M; X L m æ B
 H` ç Š M; + 'T + ?Q i¬M- F?¬M; B i W + ?® B H`K #^M; ?[m p È B M; Q Ì B M?Q p"v-
 _Q Ê m ç M # im-M- K¼B M; Q Ì B m®M; M Q M i M + m°+X
 æBM? >¢Q ç Q Ê + b„T t T M; ?d M; ÆB i`QM; EBK *€+ EB K æB M X
 EBK *€+ EB K æB M i?¬M ç B M ?mv ?Q`M; i`¬B M´B i` M #-m i`Ì B i`QM; i?Ì B ; B M
 +O æBM? >¢Q X .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov `i`°M; `½B- `„T t T + Ð ? B
 EB K i¬M; +?Ì M; ?2 æBM? >¢Q b B #^Q X *ÁM + | i?` M[ i` im´B tBM? ç T ?¬m ?¢
 M?B M #¼M ?¼ F?¬M; T?^B + Q M `®B K`H`M; Q Ì B b®M; - ç m H`K„ i?B m M[b`M H
 J`M ç K #m¬M; tm®M; X
 æB i È B H M + M- iU p`Q H M + M i`¬M; p T?Q t - ç`T p`Q K„i H` €M? ç m®+ ?mv
 *´ i?`M? EB K æ¬ #`M; #¢+ `°M; H È M- M | +`M; tBM? ç T- #Q`M ?ÆM i`QM; +^M? ç
 .Q È B ç`i p`i` M #-m i`Ì B +?È T H | 2 €M? b €M; M?Q ç M; Î i`QM; pk i`K- H°M; H š v
 i`9+ ; -M i`Q Ê + K„i ; B®M; M?Q i?¬M F?mv i- i?Q Ì M; + | ?mv M F?Q # v F € H ¢ t i [i?
 ; B È B K°M; ^Q X
 *^M? ç K tBM? ç T M?Q p"v T?²M ?Q - imv i ç T ?ÆM M?[M; H ?°B [m®+ i FB T i
 @ æ•v K È B H` ?bM? /¢M; +O o¬ h`M ç ¢B HK+X G9+ i`Q Ê + Î K°i ; | + - FB M i?S+ + |
 ç m ; ¼B hmv i *?•m- " , M; *?•m- L` \*?•m- + €+ + ?•m ?QÆM; #„+ H` pMM; #B M ?Q
 bU F?¬M; i? bQ b €M? p È B M?[M; ç ¢B + ?•m M`vX EB K *?•m F?¬M; T?^B ç ¢B + ?•r
 EB K æ¬ + ?Q T?^B H` + ´ i?`M? iQ M?´i „+ oU+X E?¬M; #B i h? M? *?•m +`M; T?
 æBM? >¢Q +^K i?€M- +^K ; B €+ K Î K M; i-K K„i X
 h`QM; ç-m æBM? >¢Q p M; H M ; B¼M; EB K h´ ,
 @ hB m æBM? hY- ç½ i?´v + ?Q \ æ•v K È B H` MÆB + Q Ì M; ; B^i?´i bU M M ç M- i`B
 i¬M; K¬M p¬i`M- +Æ /mv M p¬i`M- i? HU+ ?MM; ?²M X X X
 æBM? >¢Q ;´i ; M X
 æ Q h´ F?BM? i?Q Ì M; M | B ,
 @ S?B- M?B m ç•v + | H` ; b\ L m ç M h?¬M æ¬ X X X
 æ Q h´ iWM; i?´v i?`M? iQ H È M ?MM; po ?ÆM- bQ b €M? p È B i?`M? i?` ç | i?b + ´ i
 æ Q h´ M | B ç Q Ê + K°i M Y` M?`M` ç B m ; b- p°B BK KB M; X
 æBM? >¢Q F?¬M; ; tM ?ÄB X
 * | H) ç B m ç | HB M [m M i È B H B H`+? - i?•M T?`M +O ? B H½Q [m €B p`i EB K h´-
 F?¬M; Km®M M | B M?B m- æBM? >¢Q + | ?ÄB + kM; #^M; F?¬M; X
 EB K h´ M?„+ M?Î æBM? >¢Q ,
 @ L; QÆB F?¬M; +^K i?´v M; QÆB ç½ #` "¢+? hmv M h?Ov H È B /KM; b Q\ "¢+? hmv
 MÆB H`M; QÆB i È B ç•v- +® w ?´T /ŠM "¢+? a €i i? , K /Á i?U+ HU+ i?´i bU +O M; Q
 i v M; QÆB + ?´M M?B T M?[M; +Q Ì M; ; B^i`QM; .B i hmv i EB K i¬M; F?¬M; T?K+ ´
 æBM? >¢Q +Q Ì B M | B ,
 @ J´v + ?mv M M`v i`Q Ê + F?B ç M hmv i *?•m "¢+? hmv M h?Ov ç½ M | B p È B i`²B
 ?Q ¢+?X
 æ Q h´ `´i H` FBM? M; ¢+ ?ÄB ,
 @ E` ?Q ¢+? \ E` ?Q ¢+? ; b\ a Q i F?¬M; #B i\
 æBM? >¢Q ; B^B i?Q+? `^M; ,

@ E?B ç| æ Q i, ç M; +MM; EB K h' i? K M;° +?[M;Kv i?-M- i +| ;¼B i? M"Q +€+ H¢BX

> B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' ì K°i iB M;X

EB K h' H¢B M?„+ M?Î,

@ L°B #° .B i hmv i EB K i¬M; +kM; F?¬M; çQ" M F i- .B i hmv i EB K i¬M; H" +?Q +ÁM #` M;QìB F?B m F?Q+?- ?ÆB HQ¢MX hB m æBM? hY- #•v ;Bì M;QÆB ç½ çB i`QM; i? ;BÈB M"vX L;QÆB H"K pB + F?¬M; i? iMv iB M M?Q i`QÈ+ FB - /M ;b +? i?U+ HU+ +O M;QÆB F?¬M; çO ç €T çªQ i'i +ª K¼B M;QìBX

@ æ9M; p"vX oB + M?" +O M?[M; bB m i¬M; K¬M M"v i®i M?'i çWM; M?9M; i v [n `„+ `®B F?¬M; +-M i?B iX J°i F?B #` +m®M p"Q `²B +| +?mv M F?¬M; TªB +| i?

æ Q h' [m M i•K M|B,

@ *?mv M "¢+? hmv M h?Ov ?½v ç iU ?„M çB H"KX

æBM? >¢Q ;"i ç-m- HÁM; 'K €TX > B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' i?"i HÁM; [m h` M i? ;BÈB M"v ? B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' M?Q M;QìB i?•M +MM; ?mv i ?„M +ªK ;B€+ bU 'K €T +O ;B çbM?X

@ u M i•K- i +| iQM? iQ€M ? i `®B- b) F?¬M; H9M p"Q [m€ b•mX :BªB [mv i tQM; b) i¢K `ìB F?ÄB "„+ oU+X

æBM? >¢Q F id K`B F ?Q¢+? +O KbM?X

> B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' M;?2 tQM; F?¬M; F?mv M M[,

@ L m H"K p"v i?b +kM; çQÊ+X

@ hB m æBM? hY- M;QÆB H"K M?B m +?mv M M?Q p"v pb o'M EB K i¬M; +| ç€M; :B¼M; çB m æ Q h' ?ÆB i`-K i`¼M; M|B,

@ L;QÆB H"K +?Q o'M EB K i¬M; ç½ ?ÆM t M| ;B9T çÐ M;QÆB- o'M EB K i¬M; # +?Q M;QÆBX L m M;QÆB Km®M i`Î i?"M? bB m +QìM; ;Bª p¬ Qm p¬ HU iMM; ?Q M?[M; pB + pti p½M? ?²M; i`-M ``M; #m°+X

EB K h' `i HQ •m M|B,

@ æ9M; p"vX J°i M;QìB +| pQÈM; #"M H" +| M?QÊ+ çB K- b m M"v F i?M +O M;Q o'M EB K i¬M; ç ç®B T?| M;QÆBX

æ Q FB K bQM; i?€M? i? H" i? +?'i ;B i +?|+- ç½ ç`M? #QÈ+ H M +QM çQìM; tQ i`„M; H| i çQìM;X h?•M i? æBM? >¢Q ç½ ç`M? +| M;`v ?„M ç®B ç-m pÈB F ç`+? ç

æBM? >¢Q çSM; i`QÈ+ M;¼+ i? çBm H M M?bM +ªM? ç T [m M? EBK \*€+ EB K æ i|+ /`BX

@ *QM M;QìB b®M; i` M çìB M m F?¬M; +| pQÈM; #¢M i?b b) +¬ çÆM #B i # Q- M F?€+ ;b iªM; ç€- +Ä +•v\

æBM? >¢Q #bM? ioM? KdK +QìB M|B,

@ aQ pÈB F?¬M; +| pQÈM; #¢M i?B i +`M; i?Q+? #` M;QìB #€K ;B[- +ªK ;B€+ #` M o'M EB K i¬M; H" ;®+ +O KbM?- Î ç| +| Fw S+ ç T M?'i- /M +? i çB i b) F?¬M; #Ä

> B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' M;?2 p"v +MM; i?Î /`B- +?bK i`QM; BK H†M;X

dNyX *?QÆM; dNR, *m°+ *?B M GB i h?B M URVX

> B H½Q [m€B p"i EB K h' - æ Q h' M; ?o ç M +?O M?•M +k HU +?¼M - M?È +?mv M
F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX L,K i?€M; /"B /†+ [m çB - i'i +ª M?Q ç M; i`QM; Hm•

æBM? >¢Q çSM; BK # M H M + M K°i H9+ b m tQ v M; Q`B i`Î H¢B EBK *€+ EB K æ

æBM? >¢Q M|B pÈB i?` p p" i?` M[,

@ h b„T # [m M ? B M; "v- F?¬M; B çQÊ+ [m'v `¬v i X

@ hm•M H M?5

J'v +?K+ M; Q`B +mM; FQM? HMB ` X

æBM? >¢Q #`v i`"M T?€T KBM? p,M +?[?€M [m M? ç¢B çB M M; ,M +€+? K¼B ?Æ
ç°M; # M M; Q`B b m ç| i`Î p i`mM; i•K ç¢B i`"MX æBM? >¢Q F?Q M? +?•M M; ²B-
+¬M; im Hmv MX

hW F?B æBM? >¢Q p"Q M; k F?B m æ¢B h¬M; aQ +ªM? ç½ K°i i?€M; - K'v H¬M ç¢B

h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; H¢M? HMM; +Q`B,
@ hB m #®B- B /€K ç'm pÈB i \

dNkX *?QÆM; dNj, *m°+ *?B M GB i h?B M UjVX

h®M; E?mv i K" T +Q`B i Q #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 h? ? i`QÈ+ +€+ M; QÆB ç€M? ; B i- p½M #®B +?9M; i b) F?¬M

h®M; E?mv i K" T /Si H`B- K°i #¡M; M; Q`B # v` iW b m HQM; ;½ H Q ?QÈM; i¬M;
i¬M; X

æ¡ H` K°i p` +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ +O h? M? o•M i¬M; - i¡+ ?Q `•K- K†i M?, M M?
/€M; p` +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ +O h? M? o•M i¬M; b„Ti„i i?Î- i?Î` M?B m- M?Q
F?OM; F?B TX o` +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ +O h? M? o•M i¬M; p¶ +?Q`M; K°i +€B i
t M? M?Q #B M +ª M?'M +?bK #-m i`B- p +?¢K pÈB i¬M; +?O +O GB i h?B M EB

L m ç½ [mv i ç`M? +?BM? T?¢i GB i h?B M EB K i¬M; i?b h®M; E?mv i K" T- .B
hmv M h?Ov ç m +¡ +?m`M #`X

"¼M ?¼ H` çdM? +Q`M; ;Bª i? ? i` M?QM; F?¬M; ç€M; H` ; b pÈB K°i b® +Q`M; ;
EB K i¬M; t2K M?Q K°i ç¢B i¬M; K¬M i`QM; ", + oU+- M°B ibM? i?•K b•mX L; ?2
h?B M EB K i¬M; ç½ H` +Q`M; ;Bª oä h?€M? +ªM? - h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i
h?Ov F?¬M; ç'm H¢B M M i`i M?B M T?ªB iW i v bB m +Q`M; ;Bª i¬M; K¬M +O K b

G½Q M?•M +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ +O h? M? o•M i¬M; M`v +?QM? H` K°i p` i?€B
imM; ?Q`M? ", + oU+ ?B K ;†T ç`+? i?O- +kM; H` K°i ç¢B K ç-m- F?¬M; #B i; B i
M¡B H½Q M?•M +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; +Ð K'v
i?€M? +?B M K°i H-M- ç½ p`Q T?9i +m®B bBM? K¢M; - im´B i?¼ b„T ? iX h®M; E?
;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; ` ç ç®B T?¡ pÈB + Q i?O GB

h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; ;B"i KbM? F m H M,

@ G` M; QÆB\ L; QÆB +ÁM b®M; \

G½Q M?•M +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; ` i v- +?B
F?B M i¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; M; ?o ç M K°i M?•M p"i i`QM; i`mv M
i?Q`M; - /®+ ? i bS+ çÐ çÁMX

G½Q M?•M +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; F?¬M; M; W

@ E?K F?K F?K- M, K tQ F?B H½Q T?m ;†T M; QÆB i?b M; QÆB +ÁM H` K°i çS #ûX
ç¡ i ç½ +ªK i?'v M; QÆB +¡ H F?Q- /B M K¢Q i`M M?šMX E?¬M; M; Ì M; QÆB ç9M
i¬M; H M çQ`M; i` ç¢QX

J¶B FQ+? H½Q M?•M +Q`M; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; ;
i`B bKT ç'i MSiX

h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; +SM; KB M; ,

@ >W5 G½Q i?'i T?m- M m H` M; QÆB M; `v tQ F?¬M; +?WM; #ªM i¬M; b) M?Q`M;
+O M; QÆB ç½ bmv FB i- F?¬M; +ÁM mv i? M; `v tQ X .€K ç M bÆM K¬M GB i h?B
i¬M; b) +?ûK M; QÆB- iB M M; QÆB H M çQ`M; 5

h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; T?€i ?B M ibM? i`¢M; i?•M i? ç®B i?O H½Q
oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; F?¬M; [m€i®i HB M ç€M? /²M /"T- K¶B +?B n

> B +Q`M; ;Bª [mv i ç'm ç®B pÈB M; Q`B F?€+ H` p¬ +MM; M; mv ?B KX

G-M ç-m iB M æBM? >çQ #B i+QÌM; ;B^a oä h?€M? +^aM? p +?çK- pQÊit ? „M iQÎ
i?QÊ+ pšM +^aK ;B€+ çQÊ+ Fbm? F?Q ç€M; bÊX æBM? >çQ iU M; ?o pÊB HU+ HQ
;-M pÁM; +?B M i`QM; M,K i`,K i?QÊ+- M m ç M [m€; -M M?Q #` /Q •K +?B M ç'm
*Æ i? ? B +QÌM; ;B^a T?€i` €M? b€M; +?|B K„i +m®B +MM; ?Á p`Q i`QM; F?¬M;
tmv M [m F?2 MSi i?ìB F?¬M; X

æBM? >çQ +^aK i?€M`^M; ,

@ æ•v H` i?O çQçM +O +QÌM; ;B<sup>a</sup> i?€M? ;B B- #¼M ?¼ +| i? `ä`M; +^aK SM; çQ
iU /Q` p`Q F?2 ?Î F?¬M; ;B M M?Q tmv M [m i?ìB F?¬M; X X X

*?QM? H9+ M`v X X X

GU+ HQÊM; +QÌM; ççB F?¬M; ;b b€M? #^M; T?€i` iW b•m i`QM; GB i h?B M bÆM
GçB K°i +QÌM; ;B^a oä h?€M? +^aM? X

Zm^a M?B M M°B ibM? +O GB i h?B M EB K i¬M; F?¬M; i? t2K i?QÌM; X

L?QM; H-M M`v ? B ççB i¬M; K¬M h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; +?m`M
+QÌM; ;B^a i? ? i`QÊ+ # M +çM? .B i hmv i EB K J "ç+? hmv M h?Ov +kM; # v` X

@ Zm^a M?B M H` H½Q #'i iY M?` M; QÆB- ?¬K M v [mv i ç`M? bBM? iY çB5

*QÌM; ;B^a oä h?€M? +^aM? KÈB tm'i ?B M +O GB i h?B M EB K i¬M; +kM; H` K°i H
K†i ç-v M T M?,M- i?•M i? ;B®M; M?Q #| +OB- i`M M;"T ?ÆB i?Î KK+ M€i- iY p
F?Q ?mv i bmv ç²BX

*QÌM; ;B^a oä h?€M? +^aM? +O .B i hmv i EB K i¬M; KdK +QÌB M|B,

@ > ? ? ? ? ? 5 G½Q b€i iBM? M?` M; QÆB M M +? i bÈK5

*QÌM; ;B^a oä h?€M? +^aM? +O .B i hmv i EB K i¬M; pW ` çÁM H` €M? b€M; #ç+ ?

æ€K H½Q M?•M M`v ç m H` M?•M p"i +?QM? K°i i?ìB- M´B / M? M?Q +²M i`QM; i?E
i?€M? ;B^a ç m +| M; ?` HU+ HÈM- i?B M i`B +| ççB +Æ /mv M- ççB p" M ççQX hB -
i?B M FB m- i?ìB ;B M i?m°+ p #¼M ?¼ ç½ [m X

"¼M ?¼ #•v ;Bì F?Q ?mv i bmv #çB- #QÈ+ p`Q im´B ;B`- +QÆM; t ûT i?9+ ;BK+ bS
b®M; +m®B +MM; X

@ :B i5

æ€K M; QìB h®M; E?mv i K"T- .B i hmv i EB K J "ç+? hmv M h?Ov K M; i?2Q + Q i
h` M #-m i`ìB Kî` +m°+ ;B i +?|+ K€m K2X

> B M; QìB +QÌM; ççB M?'i GB i h?B M EB K i¬M; #` M; ,M +^aM- imv +?B K Qm i?
M;`M M,K i`QM; GB i h?B M bÆM Kç+? M?QM; i?U+ HU+ +€ M?•M pšM +€+? #B i
hmv i EB K J "ç+? hmv M h?Ov K M; M; QìB ç M H` iBM? M?m i`QM; iBM? M?m - ;
+„i T?Q K€i- F?¬M; i? M; ,M +^aMX

æBM? >çQ H Q p`Q pÁM; +?B MX

æBM? >çQ- h®M; E?mv i K"T- .B i hmv i EB K J "ç+? hmv M h?Ov ?ÊT i?`M? KkE
T?QM; - çB [m ç•m H` F?¬M; B çÐ M´BX

h®M; E?mv i K"T; BÆ H M +?m`M +?Q i¬M +?B F?Q h? M? o•M hQ€B h`"M ædM? -
T?€ ;B^aB +€+ HQçB KBM? p,M i`"M T?€T T?ÁM; M; UX LÆB h? M? o•M hQ€B h`"M
M?B m i`"M T?€T GB i h?B M EB K i¬M; p'i p<sup>a</sup> +?m`M #` pÐ i MX *•v FB K KÄM; M?
EB K J "ç+? hmv M h?Ov M?bM +´ FQM? M?QM; ç€M? ` K¶B FB K iQ€i` [m M;
T?€ M´B- +kM; H` K°i i?S +?m`M +?Q i¬M +?B F?QX

æ•v H` pk F?Q #Q K"i +O h®M; E?mv i K"T- .B i hmv i EB K J "ç+? hmv M h?OvX

*?m~M +?Q i¬M +?B F?Q p¨ +?Q i¬M +?B F?Q +?d FûK MY +?[- M m ? i bS+ i?9+
F?OM; #®- iQÆM; çQÆM; pÈB +QÌM; ;Bª oă h?€M? +ªM?X

GB i h?B M EB K i¬M; HK+ iK+ +| +QÌM; ;Bª çŠM; +'T oă æ +ªM? H° K†i- +€+ HQ
+?Q H¨ #ªQ F?QX hB + `^M i`QÈ+ ? B +?m~M +?Q i¬M +?B F?Q h? M? o•M hQ€B h

G9+ M¨v M°B ibM? bB m i¬M; K¬M +?Q i?`v K¢M? v m i`QM; +m°+ bQ F X

GB i h?B M EB K i¬M; iQ+? Hkv bQ b€M? pÈB i¬M; K¬M M?Q o'M EB K i¬M; i?b H
M?QM; i`QÈ+ bB m i¬M; K¬M M?Q .B i hmv i EB K i¬M; - h? M? o•M i¬M; H¢B F?¬

æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ i? M? FB K `d bûi- k8X æBM? >¢Q F?¬M; FQ+? T?€i HU+ HC
FB K `d bûi ç½ çO iU #ªQ p KbM?X

h®M; E?mv i K" T ?ûi iQ,

@ æWM; ?B m +?B M5

h®M; E?mv i K" T K M; i?2Q M; QÌB h? M? o•M i¬M; H Q M? M? b•m p¨Q GB i h?
çQÌM; K€mX

dNjX *?QÆM; dN9, oă aB æBM? >¢QX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +kM; H¨K çB m iQÆM; iUX

h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; T?€i ç°M; HU+ HQÊM; ç®B T?| GB i h?B M
æBM? >¢Q K°i M?•M ibM?- [m M i`¼M; ?ÆM H¨ ç +?B iQ+? Hkv- i`B T?9+ O GB
K¬M HÈM iQ+? Hkv M; ¨M p¢M M, K +?QM? H¨ F?Q #€m i?¬M `i FBM? M; QÌBX

hW +, M #ªM i?b ? B ç¢B i¬M; K¬M h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; F?¬M; T
;B i M; QÌB +QÈT #ªQ F?¬M; M; QÊM; i vX

h`QM; T?9i +?®+ h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov K M; M; Q
GB i h?B M EB K i¬M; X

*€+ iB M; M´- iB M; +?ûK ;B i p M; H MX hWM; p¨i FB M i`9+ #` T?€ ?Ov i`QM; +?
/½v M9B MSi pÐX

h®M; E?mv i K" T `®M; iQ,

@ *?d ;B i i°B €+ ç-m bÄ- F?¬M; i`mv tûi M; QÌB çB i?2Q- B +?®M; +U i?b ;B i F?

h? M? •K M?Q b'K -K -K p M; H MX

*QÌM; ;Bª ? B ç¢B T?€B F?€+ +kM; `®M; iQX

>B m [mª `ä `¨M; X

J,,i i?`v ç¢B i? ç½ K'i- +¨M; H9+ +¨M; M?B m ç iY GB i h?B M EB K i¬M; #m¬M; #
+?¢v i`®MX \*€+ ç iY GB i h?B M EB K i¬M; F?¬M; Km®M +? i i`¨M i?2Q i¬M; K¬M
+| ;b ç /Q /UX *?d b® Qi iY bo H¨ iY +?B M F?¬M; HMB- ``i M? M? K€m M?m°K i`Q

æBM? >¢Q H,,+ ç-m- F?) i?Î /¨B,

@ *€B ;¼B H¨ +€+ +QÌM; ;Bª bB m i¬M; K¬M +ÁM i?m t ç iY #bM? i?QÌM; +O o'f

•K -K -K -K -K5

S?Q t p M; K°i +?m¶B iB M; M´X

"-m i`lB #` F?|B ç2M M´ K°i +€B ?® ç2M- F?¬M; ;B M tmM; [m M? p†M p QX >bM
i?QÊ+ ?B M` i`QM; F?¬M; i`mM; - b|M; M,M; HQÊM; ç€M; bÊ F?m +? i€M #®M T?
;Bª tmM; [m M? +?ÊT K„i #` ?9i p`Q i`QM; ?® ç2M M`v- # Q ;²K K'v +?K+ M; ¼M M
M?´ i" M ;®+- #` Mm®i ? iX

hbM? ?bM? ç€M; bÊ M`v M?Q H` çªQ M;QÊ+ iW /QÊB H M i` M- p¢M p"i iW i` M #-

J°i #|M; M;QlB HªQ çªQ pMM; ` F?ÄB ?® ç2M- ?€ K²K ?°+ K€m- M;QlB çšK K€m
#` i?QÆM; `i M†M; - +?QM? H` +QlM; ;Bª oä h?€M? +ªM? +O .B i hmv i EB K i¬M
+?B M ç'm M`vX

h?€B i?QÊM; i`QlM; H½Q +QlM; ;Bª oä h?€M? +ªM? +O GB i h?B M EB K i¬M; pš
ç M T?9i +m®B F?¬M; +?`m M´B iU #¢Q pšM F?¬M; i? ;B i ç®B i?O- i¢Q ` ibM? +

>® ç2M i`QM; F?¬M; i`mM; i?"i H•m F?¬M; #B M K'iX

>bM? ªM? M`v M?Q M;`v i" M i? - `i M?B m M;QlB H° #B m ibM? bÊ ?½BX

æBM? >¢Q M;~M; ç-m M?bM- `i H` ;B"i KbM?X .M H` æBM? >¢Q M m #` M,M; HQÊ
tû M€i M; vX

h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov FBM? ?QªM;X

h` M oä >Q" M; +ªM? H` oä æ +ªM? - i` M oä æ +ªM? KÊB H` oä h?€M? +ªM?X *QlM
?ÆM h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ? B ç¢B +ªM? ;BÊB- #
T?ÄM; çQ€M HU+ HQÊM; i?€M? ;B BX L m çKM; T?ªB H½Q [m€B p"i FB m M`v i?
EB K J "¢+? hmv M h?Ov +?d +| MQÊ+ #` ;B i M; v i¢B +?¶X

G9+ M`v bÆM K¬M GB i h?B M EB K i¬M; ç½ ?Q" M iQ" M #` +¬M; T?€X

E?„T MÆB `®B HQ¢MX

*| K°i b® ç iY GB i h?B M EB K i¬M; HÊB /KM; Qm i? [m2M i?m°+ ç` ?bM? FB M
#|+ K¶B F?Q pk F?QX *| M;QlB ç®i HY +? i¢Q ?¶M HQ¢M- iB M; ;B i p M; M;'i i`
K€m M;"T i`lBX

æ€K M;QlB h®M; E?mv i K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- æBM? >¢Q F?-
i?šM; ç M b•m i`QM; F?Q pk F?Q HÈM M?´i +O GB i h?B M EB K i¬M;X h` M çQlM
K" T- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- æBM? >¢Q i?´v ç iY GB i h?B M EB K i
;B" M? i`B p"i bÆM K¬M K" i" M b€i M? m- i?•v M;½ F?„T MÆBX

æBM? >¢Q F?) i?Î /`B,

@ h¬M; K¬M M?Q p"v b Q +| i? H•m /`B\

>bM? iQÊM; ç¢B i¬M; K¬M bKT ç´ i`QM; HÁM; æBM? >¢QX

æ¢B i¬M; K¬M +ÁM F?¬M; #^M iB m i¬M; K¬M M?Q o'M EB K i¬M;- h? M? "bM? ?½

Pi M?´i ç iY iB m i¬M; K¬M F?B ç®B K†i i¬M; K¬M ;†T M¢M HÈM b) F?¬M; bÊ +? i
+kM; F?¬M; bÊ ?½BX h`QM; h? M? "bM? ?¼+ pB M +| M;QlB M?Q E?´M; .B +L?Q-
ç iY GB i h?B M EB K i¬M; i`QM; ibM? ?m®M; M`v B F?¬M; i? #ªQ p i¬M; K¬M i
M? mX

*?B M ç'm i` M #-m i`lB pšM `i i?ªK F?®+X

J'v +?K+ +QlM; ;Bª i? ? i`QÊ+ +O h? M? o•M i¬M;- .B i hmv i EB K i¬M; M;,M
h?B M EB K i¬M;- ç€M? ç M i?B M ?¬M ç` €K M?"i M;mv i p¬ [m M;X a|M; M,M; H
F?m +? i€M- `i M?B m ç iY GB i h?B M EB K i¬M; F?¬M; Mû F`T M?€v K„i #` +?´

æ•v H` Hw /Q i¢B b Q h? M? o•M i¬M;- .B i hmv i EB K i¬M; +?¼M p`B + Q i?O iBM
H-M M`vX

Pi M?´i i` M? +?Q ibM? ?m®M; i?¬M iB M ç€M? M? m M;QlB i?QlM; ;†T p¢X

*•v ç´ #–v F?d i MX
 *QÌM; ;Bª i–M; K–M #` #€K +?•M- ç iY GB i h?B M EB K i–M; #bM? i?QÌM; +QÈT
 o M; iB M; M´ çB + i B- iWM; M;¼M M9B ç2M bKT /´X o”i FB M i`9+ t•v i` M M9B i`
 "KB KM- ç€ pKM T?;M; H M + Q # Q T?O Kti ç'i K'v i`,K /tKX
 æ'i M Si` iWM; F?2 ?Î b•m F?–M; i?´v ç€v- +| /mM; M? K K`m çÄ T?mM` iW F?2 ?
 i` M Kti ç'i- `i M? M? /–M; H¢B i?“M? M? K i?¢+? ç2MX h`QM; F?–M; F?Q i`“M M
 HQm ?m€M? ; v KkBX
 "–m i`ÌB i`QM; t M? ;BÌ ç•v #` +€+ €M? b€M; çO K`m +?2 H'TX
 GU+ HQÊM; +O +€+ +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ ç€M? M€i ?Q F?–M;- F?–M; ;B M #b
 p,M; F?“T MÆBX hWM; F?2 M Si F?–M; ;B M ç2M M?Q +€B K²K +U i?9 T?€i` bS
 M? K i?¢+? /QÈB ç'i # v H M i`ÌBX hbM? ?m®M; [m€B /` M?QM; Kti ç'i F?–M; +| i
 aS+ ?9i KªM? ç'i M`v #` +?B M ç'm F`+? HB i [m'v`®BX
 h?“i ;B®M; M?Q +?B M i`QÌM; i?–M K i`QM; i`mv M i?mv iX
 J„i i?´v #ªQ F?® i?–M i`M; HÈM M?“i GB i h?B M EB K i–M; #` T?€ KÎ ;–M M; v i`C
 K”T tQ v M; QÌB M?bM æBM? >¢Q b[M; M; Ì M; | +?B M i`QÌM; i` M #–m i`ÌB M?Q i?
 h®M; E?mv i K”T M?“+ M?Î,
 @ æBM? ?mvM?- M;•v` ç| H`K ;b\ h?–M i`M; F?–M; +?Ì M; QÌB- M; QÆB F?–M; Kn
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;- M|B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 G`K b Q i F?–M; iBM iQÎM; M; QÆB p` "¢+? ?mvM? çQÊ+ \ L?Q
 M; QÆB çB i`QÈ+ çBX
 @ *kM; çQÊ+- M; QÆB K m H MX
 h®M; E?mv i K”T /šM i?2Q + Q i?O h? M? o•M i–M; tmM; T?QM; # v p`QX
 hW H9+ t€+ ç`M? b) #SM; ;®+ GB i h?B M EB K i–M; i?b h? M? o•M i–M;- .B i hm
 HQ¢B +?m`M #`- F?ÎB ç°M; M°B ;B M ç½ bÊK +?–M i`QM; GB i h?B M EB K i–M; ;
 EB K i–M; ibK ?B m`ä`“M; M?B m iBM iS+ [m M i`¼M; M M`i / ibK ç M F?Q pk
 EB K i–M; X L?[M; i?–M i`M; iQ+? Hkv M; “M p¢M M,K ;BÌ ç•v i?m°+ p #¼M ?¼X
 GB i h?B M EB K i–M; F?–M; SM; ç®B F`T- F?–M; M; Ì ? B ç` i–M; K–M ç°i M?B
 i?“i #¢B i?ªK ?¢BX
 æBM? >¢Q M?bM M; QÌB ? B ç¢B T?€B h? M? o•M i–M;- .B i hmv i EB K i–M; t–M
 M;–K- æBM? >¢Q bB i i? M? FB K`d bûi- K ç Q- i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; # M i`QM
 ç M ;–M +?B M i`QÌM; i?–M K HU+ ?9i i?€+ HQ¢MX

dN9X *?QÆM; dN8, a|M; a m h`QÌM; :B M- GÁM; G¢M? G)QX

*?B M ç'm i`bM? ç°M`v +| H) ç®B pÈB h®M; E?mv i K”T- .B i hmv i EB K J "¢+? h
 ç¢B i–M; K–M F?–M; i?´v t H¢X h? M? o•M i–M;- .B i hmv i EB K i–M; pb #²B /Q
 .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov b) +?Q #¼M ?¼+ªK M?“M HU+ HQÊM; i?€M?
 tm'i i?•M iW K–M T?€B M?Ä M?Q æBM? >¢Q i?b +U+ F€ ?B K i?´vX
 æBM? >¢Q Km®M +ªK M?“M HU+ HQÊM; / Q ç°M; +O +QÌM; ;Bª oä h?€M? +ªM?-

*M; ç M; -M HU+ ?9i ?¶M HQçM H" æBM? >çQ i?'v F?| ?Qi i?Î- ?mv M F?Q i`¬B +
 +?"K +?çT i`QM; çQÌM; FBM? Kç+?X J°i Hm²M; b€M; i`QM; bm®it i [m - æBM? >ç
 M?Q +?ÈT # v ?QÈM; #-m i`lBX
 æBM? >çQ T?ªM SM; `i M? M?- +QĐM; ûTi?9+ ;BK+ ?mv M F?Q p" M +?mv M çB M
 L?QM; æBM? >çQ H9+ M"v ç-m +?½B tm®M; /QÈB- +?•M ;BÆ H M i`lB M?Q i`2Q M
 +O æBM? >çQ F?¬M; `k tm®M; K" +?o H M i`lBX
 @ h`¼M; HU+ +?¶ M"v ?Q" M iQ" M çªQ M; QÊ+X
 æBM? >çQ F?¬M; +| ;b F?¬M; i?Q+? SM; - #lB pb i`QM; HU+ ?9i ?¶M HQçM M"v i
 h` M #-m i`lB i`mv M ç M bS+ ?9iX
 hWM; Hm²M; b€M; HB M iK+ #„M ` iW #®M T?Q - F?m +? i€MX
 æ•v H" /Q •K +QÌM; ;Bª oä h?€M? +ªM? +?B M ç'mX
 u T?K+ +O æBM? >çQ #` / Q ç°M; i`MM; FQ+? ``Q ``Q M€i pKM b m ç|i? "M? #°i T
 hQ" M i?•M æBM? >çQ F?¬M; +| KªM? pªB- i`-M i`m²M; X æQÌM; +QM; +Æ #„T- i?
 i?ç+? çB m F?„+X " M; QçB i`ÆM #|M; M?Q M; ¼+ +?ÈT H|2 €M? b€M; K"m iQK p"
 >Q p, M i?ç+? i`QM; M; ¼+ Î tQÆM; bQÌM- b®M; HQM; M?'T M?€v +?`m çUM; €T H
 _'i M? M?- iB M; `,M; `,„+ ;½v tQÆM; p M; H M i`QM; M; QlB æBM? >çQX
 æBM? >çQ M?Qm K"v M|B,
 @ sQÆM; +®i F?¬M; [m M; ¼+ i`QM; i?ç+? +ªB içQ F?| i? +?`m çUM; HU+ HQÊM
 æBM? >çQ +9B ç-m M?bMX h`QÈ+ €T HU+ iQ HÈM- K¶B H¶ +?•M H¬M; +?ªv ` ;B½
 çšK K€mX
 æ•v ç9M; H" FB m iU M; QÊ+ M?QM; æBM? >çQ i?Q+? H"K i? X
 æçB h¬M; aQ +ªM? HK+ F?B m +| i? KÆ ?² +ªK SM; çQÊ+ bS+ KçM? +QÌM; ççB +
 ?Q" M +ªM? i`¼M; HU+ i?€+ HQçM i? M"v F?¬M; +?d +| HÈB +?Q ` M Hmv M +Æ i?
 HQÊM; T?€T i„+ p" M +?mv M- ibK ç M [mv Hm"iX
 h?lB ;B M i`¬B [m X
 *?B M ç'm i` M #-m i`lB + "M; F`+? HB i?ÆMX
 æ†+ #B iH" +?B M ç'm ;B[? B +QÌM; ;Bª oä h?€M? +ªM? h? M? o•M i¬M; p" i¬M;
 i¬M; - ç½ ç M KS+ i?ªK HB iX
 G½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; - i¬M; +?O
 iQ" M i?•M çšK K€m- iS +?B pĐ M€iX G½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +
 tû K°i +€M? i vX LY ç-m i¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; #` ç" T M€i- +Æ i?
 F?Q F?OM; F?B T M? M? +?|M; +?[H" M?X > B # M F?¬M; M; WM; ç®B +?B m- K
 `ÆB "Q "Q tm®M; X
 h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; ; -K H M,
 @ G½Q #'i iY- ?¬K M v /M +| +? i`b +kM; TªB FûQ M; QÆB çB5
 h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; #B i?¬K M v ççB i? ç½ K'i- F?¬M; +ÁM çQÌM
 h?B M EB K i¬M; Km®M +? i- #®M çQ" M b€M; K"m ç2M pÁM; [m M? M; QlB ;½ M?Q
 M, M; HQÊM; F€ /B mX
 @ hB m iY- iS+ ;B" M F?¬M; i? i? v ç' B p" M K M? +O M; QlBX
 *€M? i v ç½ çSi +O H½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oä h?€M? +ªM? +O h? M
 T?K+ - #M i v FB F?¬M; M; WM; ç€M? ` FB K [m M; #ç+X EB K [m M; ç-v i`lB #
 h?B M EB K i¬M; X

•K -K -K -K -K5

GϕB H" +m°+ [mv i ϕ'm ϕ€M; bÊX

J°i ϕQ" M b€M; ϕ2M ϕ€M? i`9M; M; QÌB H½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? ; -M M?Q tmv M i?OM; +ª +Æ i? - H½Q ?°+ #9M; K€mX

h¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; +kM; #` K'v i`, K FB K [m M; tmv M i?OM; M; Q M€i pKM X L; QÌB i¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; +?ÈT H|2 €M? b€M; ϕ2M- pš

@ *m®B +MM; i?b ?mv i F?B bmv FB i F?¬M; #^M; M; QÌB i` X

G½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; ?°+ #½B K€ +€M? i v i`€B F?¬M; i? K¼+ ` - #` F?|B ϕ2M HQÊM HÌ F?¬M; M; WM; , M KÁM- K€m tm®M; X

J†i i¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; ?mM; iÊM- K"m ϕ2M # Q T?O +Æ i? X

L m M?bM F„ b) i?'v M?[M; F?Q ϕ2M M"v H" iWM; +•v FB K M?Ä ϕ2M ` "K`ϕT ?ÊT i H½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; #` ϕ€M? M F B K ϕ2M M?Ä F?¬M; M; WM; #€K p"Q +?¶ ϕSi Hb2- M?Q ?ϕi K K ϕ2M +?"K`½B bB

"B m ibM? i¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; ϕ°+ €+- F?Q i? i, M; p¼i,

@ G½Q ;B"- i M|B`²B- ?¬K M v M; QÆB b) +? i i`QM; i v i X *?Ì; B i M; QÆB`²B i ? ? ? ? 5 \*QÈT h? M? o•M hQ€B h`"M ædM? - "ϕ+? L; ¼+ G•m EB K p"Q i v- +? i¬M; #` /B i i?b b Q\ h?B M ?ϕi Q HÊM- +| MÆB M"Q i F?¬M; i? ϕB\

"B m ibM? H½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M;

@ E?¬M; M; ÌM; QÆB im Hmv M i?m"i K FB Ki" ϕϕQ- ? M ; b +m°+ +?B M ?¬K M v GB ih?B M EB Ki¬M; +O M; QÆB tm'i ?B MX *?„+ #¼M ?¼ ϕ½ #` M; QÆB €K iQ€ Hmv M +? ` ?„+ K i" FB K\

h¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; +QÌB iQ #ªQ,

@ æ9M; p"vX .M b Q K'v H½Q ;B" +| b®M; +kM; p¬ /KM; - pW H9+ H"K +?'i /BM? / ? ? ? 5 G½Q #`i iY- i?¬M i?QϕB +O M; QÆB b„T F i i?9+ p"Q ?¬K M v- i b) /MM M; QÆB Mm¬B M'M; ?„+ K i" FB KX

@ æQÌM; i" ϕϕQ F?¬M; i? H•m /¬BX

G½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; F?¬M; F?m

"B m ibM? H½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; H½Q T?€i` €M? b€M; #ϕ+- iB M„M; [m M? i?•M p†M p QX G" M / H½Q M?•M +QÌ +ªM? +O h? M? o•M i¬M; M?Q T?O H M K°i i¬M; i?Ov M; •M- +| +ªK ; B€+ FBK H h`QM; T?9i +?®+ K°i +•v FB KiQ +Đ K°i M; QÌB tm'i ?B M ; B[ F?¬M; i`mM; - F?¬M; p" i?•M FB K F?) `mM H M`ϕ+? T?€ F?¬M; i`mM; X

*Æ i? H½Q M?•M +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ oă h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M; ?| i iQ HÊMX

h¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; #B M b„+ K†i M|B,

@ h?B M /B M i?•M FB K\ L; QÆB i?"i bU Hmv M i?"M? FB Ki?m"i i?B M /B M i?•M

J†i i¬M; +?O +O GB ih?B M EB Ki¬M; i`„M; # +? M?Q i?'v +?mv M ; b` i F?OM; F +m²M; ; -K H MX o¬ b® ?„+ K i" FB K K"m ϕ2M i" K` ` "K`ϕT [m M? i?•M i¬M; +?O i¬M; ϕ`M? iϕQ` pÁM; #ªQ ?° ?bM? i`ÁM i`QÈ+ K†i ; ½X

oM pM pM pM pM5

*?ÈT K„i K°i Hm²M; b€M; tmv M i?OM; pÁM; #ªQ ?° K"m ϕ2M +?Q i?"M? ?bM? X

•K -K -K -K -K5

a|M; M,M; HQÊM; F`+? HB i M´ imM;- +ª # -m i`lB M?Q i`€B /Q ?'m iQ #` ç" T pĐ-
h¬M; +?O +O GB i h?B M EB K i¬M; #` +?ûK H`K ? BX

dN8X *?QÆM; dNe, a|M; a m h`QlM; :B M- GÁM; G¢M? G)Q U?¢VX

" M /QÈB- +€+? M;`M i?QÈ+- æBM? >¢Q +ªK ;B€+ +| HU+ ?9i K¢M? K) "T ç MX æB
?„M p°B i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; i? M? FB K`d bûi´M ç`M? i?•M ?bM?X æBM? >¢Q
+?O +O GB i h?B M EB K i¬M; çSM; €M? b€M; ç2M i€M` - F?¬M; ;B M #„i ç -mbk
tQ€v HÈM b„T Mm®i i'i +ªX

oM pM pM pM pM5

G¢B K°i Hm²M; b€M; #¢+ +?Êi H|2X

G½Q M?•M +QlM; ;Bª oä h?€M? +ªM? i? ? i`QÈ+ +O h? M? o•M i¬M; ?| i?•M i?
F?2 MSi iQ i`QM; F?¬M; i`mM;- HU+ ?9i ç€M; bÊ M?Q ?® ç2M Mm®i ? i M,M; HQÊ
GB i h?B M EB K i¬M; +? i ç½ M´ imM;X GU+ HQÊM; T?€T i„+ p€ ?Q F?¬M; pKM p
h`QM; F?QªM? F?„+ M`v HU+ ?9i ?¶M HQ¢M #B M K'i- i'i +ª i`Îp #bM? i?QlM;X

æBM? >¢Q H„+ `KM; K€m /QM? i` M M;QlB- H'v €Q /U #` ` K†+ p`QX æBM? >¢Q M
;B| K b|M; H†M; F?¬M; +ÁM /'m p i ;bX •M? b€M; ç2M ?Q`M iQ`M #B M K'i- i`lB i`
i`„M; M?Q F Q #¬M; ;ÁMX

@ E?¬M; #B i- /M b Q i M ;?2 M|B M?Q p"v- iBM ? v F?¬M; i?b iMv +€+ M; QÆBX
.B i hmv iEB K J "¢+? hmv M h?Ov iU KbM? ¢ M [mªM; i`QÌM; pU+ K¬M M;? M? ¢
¢²M +?QM? H" æBM? >¢QX

h`QM; K°i iYm H•m +´ i?¬M? EB K æ¬- +€+ i?U+ F?€+? pW ,M m®M; pW #¬M i€M
*| ¢O HQ¢B iBM iS+X

"¬M HÈM #^M; ;¶ ¢| /U p`Q +Y b´ i-M; ? B- K°i #|M; /€M; v m FB m M;²B +¢M? #
i€M- #B m iBM? #m²M `¬m ¢€M; i?QÆM; +¬M; ¢°M; HÁM; M;QÌBX L¬M; M?Q iB M
F?¬M; #B i ¢ M; M;?o ;bX

h?B m M[M;¬M M;Æ i?¬K M;?o,

@ *?„+ +?„M `²B- +?„+ +?„M +| HB M [m M ¢ M ?„MX >„M iWM; M|B ¢ M EB K *?•m
?„M ¢½ H`K ¢QÊ+X aB m i? HU+ M?Q GB i h?B M EB K i¬M; +kM; i?¬M? K•v F?|B

*¢M? #¬M # M i v i?B m M[/UM; ? B +®i K•m i`QM; bm®i M?Q M;¼+ - ?bM? /¢M; -
+| ;b ¢†+ #B iX

@ æ½ i?m Km EB K h•K h?ªQ ;¬M ? i- ? ? X *|.B i hmv iEB K i¬M; H M iB M; - H
¢°B HÌB iQ- t2K iBM? ?bM? i? K ? B- # M;¬v b) [m v p ",M; *?•mX æB +?mv M M`v
F?¬M; i? ;†T H¢B ?„MX *| TªB i M M M;WM; bB i•K p¼M; iQÎM; F?¬M; \

J¶B F?B M?È ¢ M F?m¬M K†i iQÆB +QÌB- #|M; HQM; FB H` i?B m M[ +ªK i?'v i`€
J`v M,K M v i?B m M[ ?Q¢i #€i- pmB p b®M;- ;BÌ M¬M; KÈB #B i i?b ` i?Q+? K°i
;B€+ M`v b Q\

JÈB +| K`v M;¬v M;„M M;OB i?B m M[?Q¬M iQ¬M i? v ¢´B i?¬M? M;QÌB F?€+- ¢ b
F?¬M; +ÁM ?Q¢i #€i /Si F?Q€i M?Q M;¬v tQ X

E?B i?B m M[¢ M; i?šM i?| i?B +| M;QÌB Î b m HQM; M? ¢KM; p`Q M¬M;X

J°i i? M? •K H M? b v `QÊm i` m +?¼+,

@ > ? ? ? ? ? 5 o` +¬ MQÆM; M`v i?"i H` i?B M ?QÆM; [m®+ b„+- ;B®M; M?Q i
HQM; ¢½ F?B M M;QÌB Km®M M;WM; K` F?¬M; ¢QÊ+X E?¬M; #B i i +| i? M;²B Î
¢QÊ+ F?¬M; \

*® hBM? L?B F?¬M; i? K M;Q€B ¢¬m H¢B- #bM? ioM? M|B,

@ *9i ¢BX

@ *-M ;b H¢M? HMM; p"v- M M #B i X X X

@ *9i ¢BX

@ hB m M? ¢¬m- +| #B i i H` B F?¬M; \ æWM; F?¬M; M K†i5 æWM; +?¼+ i ;B" M

@ *9i ¢BX

L;QÌB T?Q b m F?¬M; M?`M ¢QÊ+ M[ - `i H` iS+ ;B"MX :½ H` M?•M p"i +Ð M`Q\
K†+ #bM? i?QÌM; [m€i K„M;X :½ ¢`M? M|B +€B ;bX hB m M?` iB K `QÊm i?'v iBM
+?- H Q M? M? iÈB FûQ M;QÌB FB H¢B- M|B M?Ä p`Q i B ;½X

L;QÌB ¢| bÊ K†i i`„M; # +?X

L;QÌB ¢| bÊ ?½B H„T #„T M|B,

@ *€B M`v X X X h i?"i iBM? F?¬M; #B i X X X L;QÌB X X X G` M;QÌB h`QÆM; E?ª
X X hB m M?•M ¢€M; +? i- iB m M?•M i°B ¢€M; Km¬M +? MX sBM +¬ M½B M½B ¢V

*® hBM? L?B pšM +?d /MM; +•m +k,

@ *9i ¢BX

L;QÌB FB M;•v`-;B•v b m F?¬M; /€K çB #^M; +?•M K" M^K /QÈB ç'i H,MX
 J¼B M;QÌB i`QM; [m€M i?'v p"v`'i H FBM? M;ç+- M;QÌB [m2M +€B i M b v`QÊm
 KbM?X h M b v`QÊm M"v +| +?9i / M? iB M; i`QM; +´i?"M? EB K æ¬ p"v K" bÊ ç
 M?•M tBM? ç T FB +| H B H`+?`'i HÈM\
 G9+ M"v K°i i?Q bBM? €Q t M? im'M i9 +?"K`½B H M H-m- M?bM #®M T?Q - KdK
 M;²BX
 h?Q bBM? €Q t M? im'M i9 KdK +QÌB ?ÄB,
 @ h +| i? M;²B Î ç•v F?¬M;\
 J¼B M;QÌB i?'v p"v ç m i?„TM? M; i? v i?Q bBM? €Q t M? im'M i9- +?Q`^M; +?„+
 çBM?X hB m M?`H9+ i`QÊ+ +?çv HçB H„+ ç-m ç`M? FûQ i?Q bBM? €Q t M? im'M
 M,K M v b Q M?B m M;QÌB F?¬M; #B i b®M; +? i [m€X
 B M;Î #|M; HQM; M[M?•M tBM? ç T HçM? iU #,M; `mM H M- H-M ç-m iB M M;Q€
 æ| H" F?m¬M K†i +U+ F€ tBM? ç T- iBM? tªQ- i` im´B K" i`"M M;"T bS+ b®M;- M
 M?•M #bM? i?QÌM;X J"m / #€M? K"i F? Q KçM?- +| +?9i /½ iQM? i¬M H M Mûi tB
 KçM? K)M ?Q #€Q +€B-`'i [mv M`kX
 *® hBM? L?B p°B çSM; /"v- iW KbM? FûQ ;? +?Q i?Q bBM? €Q t M? im'M i9,
 @ G" M;QÆB X X X - KÌB M;²BX
 J¼B M;QÌB M?bM Km®M`Èi iÁM; K„iX
 hB m M?`çSM; M;•v M?Q T?¶M;- F?¬M; ?B m` b QX hB m M?`F?¬M; #B i H B H
 i9- M?È HÌB h`QÆM; E?ª .B /†M- p°B p½ T?€B M;QÌB çB #€Q +€Q +?Q ;½ #B i +?n

 *® hBM? L?B iÁ KÁ ?ÄB,
 @ a Q M;QÆB ç M ç•v\
 *® hBM? L?B i`Î p bS+ b®M; M;"v tQ X
 æBM? >çQ KdK +QÌB M|B,
 @ J'v M;"v M[i b) `ÌB F?ÄB EB K \*?•m M M çB /çQ i`QM; i?"M?- +ªK M?"M T?QM
 JÈB`²B i Î /QÈB H-m i?'v M" M; M;²B # M +Y b´M M ç M +?"QX
 hBM? i?¬M *® hBM? L?B`mM; H M,
 @ 5 L;QÆB ç`M? çB\ Zm v p ",M; *?•m b Q\
 L m ç9M; H" p"v i?b F?¬M; +?WM; #¼M ?¼ +| i? çB +?mM; çQÌM;X
 æBM? >çQ H„+ ç-m- M|B,
 @ E?¬M; T?ªB- i +| K°i +?mv M +U+ F€ [m M i`¼M;- içK i?ÌB`ÌB F?ÄB "„+ oU+ K°
 J†i *® hBM? L?B #m²M #½- M" M; +9B ç-m F?) M|B,
 @ 5 o"v +?9+ M;QÆB i?m" M #m²K tm¬B ;B|X
 GÁM; *® hBM? L?B`®B HQçM- F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b- HÁM; KÈB /•M; H M +
 *® hBM? L?B M?È H9+ çB EB K *?•m æBM? >çQ M|B +| +?mv M [m M i`¼M;- F i [t|
 t| b´X
 "•v ;BÌ æBM? >çQ`ÌB F?ÄB "„+ oU+ pšM H" pb H"K +?mv M [m M i`¼M;- F?¬M; #
 i?B M ç°M; ç` ;b\
 æBM? >çQ M;WM; K°i H9+- i?Y ?ÄB,

@ hBM? L?B- i i?'v iQM? +€+? +O M" M; F?-M; i?Q+? ?ÊT H"K iB m bQX hQ +?'i
#^aM HoM? ``i F?€- ? v H" #€B p"Q .B i hmv i EB K i-M; K M; M;? i?2Q i?-v ?¼+
i@i ?ÆM H" +^aM; "v ` b®M; p"Q +? i- çB i`QM; ?Q M; /½ ç-v `šv M; mv ?B KX L" M;
*® hBM? L?B M; •v M; Q`B- ;B•v b m KWM; M?Q çB MX
>„M [m M i•K i X
>„M [m M i•K i X
amv M; ?o M"v H'T ç-v ç-m | + *® hBM? L?B- F?B M M" M; +?bK i`QM; i`¢M; i?€B +
p"Q .B i hmv i EB K i-M; M m H" i`QÊ+ FB i?b *® hBM? L?B +^aK ;B€+ M | H" +?mv
/€K M; ?oX
"•v ;B` *® hBM? L?B F?-M; +?9i /Q /U ;"i ç-m M; vX

dN3X *?QÆM; dNN, G•K GB i U?¢VX

*® hBM? L?B + | K°i bmv M; ?o H" M m #€B p"Q .B i hmv i EB K i-M; i?b b) + | M; "v
;BÈB +MM; i`bM? ç° pÈB i?B m MB M M"v- p"v + | H) M" M; p" ?„M b) + | ?v p¼M; \
*?Q /M +?d + | K°i +?9i ?v p¼M; *® hBM? L?B +kM; M; mv M i`<sup>a</sup> ;B€ i`i +^aX
æBM? >¢Q i?'v *® hBM? L?B ç²M; w i?b i?Î T?"Q- ;"i ç-m- M | B,
@ o"v i@i `²B- i ç½ M | B +?mv M M"v pÈB "¢+? ?mvM?- b) F?-M; + | p'M ç ;bX "¢
+?Q M" M; X
G9+ M"v Î + -m i? M; iB K `QÊm- iB m M?"- H½Q #<sup>a</sup>M iB K `QÊm #B m i bM? i?'T i
iÈBX
hB m M?" iW t +?d p"Q æBM? >¢Q- M | B,
@ h`QÆM; ç¢B M?•M- +?QM? H" iB m iY FB - ?„M X X X
h`QÆM; E?^a .B M?bM b M; - ;B"i M^{av} KbM?- p°B tm i v w #^aQ iB m M?" +•K KB M;
h`QÆM; E?^a .B M?Ä ;B¼M; M | B,
@ æ | H" [mw F?€+? +O "¢+? bQ i?9+ i - çWM; [m'v ` -vX >½v #QM; H M `QÊm- i?
M; QÆB- T?^aB ?-m ?¢i?"i i@iX L m F?€+? M?•M F?-M; pW HÁM; H" iYm H•m M"v
G½Q #^aM iYm H•m ;B"i M^{av} KbM?- p°B p" M; p•M; /¢X
h`QÆM; E?<sup>a</sup> .B ç`M? tQ v M; Q`B çB i?b +?Êi t<sup>av</sup> ` i bM? ?m®M; H¢X
@ h°B M?•M æBM? >¢Q Î ç•m\ J m H, M ` ç v- +?ŠM; H) Km®M #`M i¼ #„i M; QÆB
J°i i? M? •K mv M; ?B K- K¢M? K) #¶M; p M; i` M #-m i`B +´ i?"M? EB K æ- M?Q
K" M; i B M?B m M; Q`B M p M; X
h`QÆM; E?^a .B #B M b„+ K†iX
æBM? >¢Q H" F?€+? [mw +O .B i hmv i EB K i-M; - + | B F?-M; #B i i?•MT?"M ?,
`Ð F?B m F?Q+? i` M #-m i`B +´ i?"M? EB K æ- +?QM? H" F?B m F?Q+? .B i hmv
p"v\ Jm®M i bK +€B +? i b Q\
h`QÆM; E?<sup>a</sup> .B +?¢v M; v ` # M M; Q" B- M´B ;B" M çMM; çMM; M; ~M; ç-m M?bM H
L?QM; ;B•v b m h`QÆM; E?^a .B #B M b„+ K†iX
h` M #-m i`B- K'v +?K+ M; Q`B çSM; i`QM; F?-M; i`mM; - K†+ ;B€T Kk p" M; M?Q +

L;QìB /šM ç-m p|+ /€M; F?¬M; + Q- K†i KkB F?¬M; [m€ tm'i b„+- +¬M; F?¬M; +| F?
i` M M;QìB ;½ ?ÆB K" T- €M? b€M; p¬M; ºM? +?B m ;B®M; M?¬; B¬m KÈB M' B H¬K
h`QÆM; E?ª .B `mM `mMX

ob h`QÆM; E?ª .B #B i +| `„+ `®BX

ob h`QÆM; E?ª .B F?¬M; i? i` m p¬Q M;QìB M¬vX

ob M; v +ª "¢+? hmv M h?Ov bQ i?9+ +kM; F?| ç®B T?| M;QìB M¬vX

h M +O M;QìB M¬v H¬ G•K GB iX

h?U+ HU+ +O G•K GB i F?¬M; T?ªB çdM? + Q i`QM; EB K *?•mX

*€+ ç¢B FB K T?€B +| M?B m FB K im im pB iBM? i?•K- +| M?B m FB K im çdM? ;
H" T iS+- M?QM; +?Q iWM; +| B /€K ;B i ;½X

"ÎB pb i?•M T?"M +O G•K GB i `i ç†+ #B iX

G•K GB i H¬ hm-M a€i aY >mv M aQÆM; h?-M *mM; T?€B i`9 ç|M; i`QM; EB K *?•
+O >mv M aQÆM; h?-M *mM; i`QM; EB K \*?•m- +| i? M|B H¬ [mv M i? M;9i i`lBX
ç¢B i¬M; K¬M EB K *?•m i?b G•K GB i +| i? çSM; M; M; ?¬M;- HìB ;½ M|B M?B m
aQÆM; h?-M *mM;X

h`QM; ç-m h`QÆM; E?ª .B +?ÈT K„i ?B M H M M?B m /'m +?'K ?ÄB- i?-K M;?o,

@ h¢B b Q ?„M ç M ç•v\

hmv #bM? i?QìM; G•K GB i b®M; +U+ F€ t ?Q - H¬ pä ;Bª M?QM; ?QîM; i?K M[b„-
;½ F?¬M; iB M K¬ +ÁM HMBX h`W çB K v m ç| ` G•K GB i F?¬M; T?ªB HQ¢B M;Qì

L;QÊ+ H¢B G•K GB i `i F?¬M F?ûQ- H¬K M;QìB ;B M tªQ- +?Q iWM; +?O ç°M; +?

G•K GB i i`9 ç|M; ÎEB K *?•m ç½ K'v +?K+ M,K- M;?2 M|B b m HQM; +| i? HU+ b
iB M; +O G•K GB i F?¬M; i®i- F?¬M; +| +¬M; iQ+? ?B M ?€+? ;b +?Q >mv M aQ
p[M; i` M ;? hm-M a€i aY- +| [m M ? F?¬M; i pÈB +€+ ç¢B FB K T?€BX

L;QìB M?Q p"v ?¬K M v K M; M?B m >mv M aQÆM; h?-M o tm'i ?B M i` M #-m i`l
[m€i i?€Q- `ä `¬M; F?¬M; +| w i®iX

E?¬M; H) G•K GB i p¬ æBM? >¢Q +| tmM; ç°i ;b F?¬M; i? ;BªB iÄ \

>Q†+ i`QM; >mv M aQÆM; h?-M *mM; +| M;QìB #'i K½M pÈB æBM? >¢Q\

L m i?"i bU M?Q p"v i?b `„+ `®B `²BX

h`QÆM; E?ª .B i?'v M?S+ ç-m- F?¬M; #B i M M tY Hw M?Q i? M¬QX

h`QÆM; E?ª .B +?Q F`T TªM SM; i?b K'v Hm²M; b€M; i` M #-m i`lB +?ÈT H|2- +
G•K GB iX L;QìB /šM ç-m K†+ FB K #¬Q i`„M;- + Q ; -v- ç2Q FB K- +?QM? H¬ .B i h
h?OvX

sªv ` +?mv M M?Q p"v i'i M?B M H¬ .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov TªB ç M
.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov i?Î T?¬Q- H„+ M;QìB # v H M i`lB- çSM; b m
J "¢+? hmv M h?OvX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +?„T i v- KdK +QìB ?ÄB,

@ E?¬M; #B i +| +?mv M ;b +?¼+ h`B m ç¢B M?•M iS+ ;B" M ç M p"v\

E?m¬M K†i ?ÆB i`ÁM +O G•K GB i F?¬M; ? •K i`-K- ;½ iÈB ; -M .B i hmv i EB K
G•K GB i M?Ä ;B¼M; M|B,

@ "¢+? iB m +?QÎM; K¬M- h`B m i H`K pB + i?2Q H M?X h F?mv M M;QÆB çW
M;QÆB F?¬M; i? H`K ;b çQÊ+- .B i hmv i EB K i¬M; +kM; F?¬M; i? X h`B m i #B
M? m F?€ i?•M- M?QM; F?¬M; +-M i?B i /'M i?•M M;mv ?B K pb ?„MX
J†i .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +SM; M;„+X
"bM? i?QÌM; .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +| [m H¢B pÈB G•K GB i- [m2M
ç-m w ?ÊT M?QM; F?¬M; i X L v .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov M;?2 G•K
çQÌM; F?€+X æ½ tªv ` +?mv M ;b\
h?2Q .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov #B i i?b æBM? >¢Q- G•K GB i F?¬M; M
F?¬M; H) X X X
h`QM; ç-m .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov H|2 H M K°i F?a M,M;- HÁM; i?-K
E?¬M; H) i? HU+ b m HQM; G•K GB i Km®M ;•v bU pÈB æBM? >¢Q\
hS+ H` HU+ HQÊM; + Q i-M; >mv M aQÆM; h?-M *mM; Km®M ç®BT ?| pÈB æBM?
L m i?"i bU M?Q p"v i?b `„+ `®B- pÈB HU+ ªM? ?QÎM; +O .B i hmv i EB K i¬M; F?-
çŠM; +'T ç|- F?¬M; +| +Æ K v #ªQ p æBM? >¢QX
L;?o ç M ç•v .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +„M `„M;- M? M? +?|M; [mv i ç`M
.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +QìB F?´- M? ;B¼M; M|B,
@ h`B m ?mvM?- #•v ;Bì æBM? >¢Q î i`QM; EB K æ¬- H` F?€+? +O .B i hmv i EB
M?bM æBM? >¢Q +| +?mv M ;b i?b "¢+? hmv M h?Ov i F?¬M; +ÁM K†i KkB M`QX
i?Q i?a +?Q ? B M;`v- `i M? M? æBM? >¢Q b) `ìB F?ÄB EB K æ¬- F?B ç| h`B m ?
+kM; F?¬M; HB M [m M iÈB i - i b) F?¬M; +-m i bM? +?Q ?„MX h`B m ?mvM? i?'v
.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ç†i [mv i i•K pQÊi [m ªB F?| M`v `²B M? M?
çQ æBM? >¢Q çB- `ìB F?ÄB „+ oU+ i`€M? b|M; ;B|- b m M`v iQM? iB TX
.M i? M`Q .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov F?¬M; i? i`Æ K„i M?bM #^M; ?[m
B #B i G•K GB i F?¬M; HMB #QÈ+- pšM H„+ ç-m- M|B,
@ "¢+? ?mvM?- +?mv M M`v M;?B K i`¼M; ç M KS+ M;QÆB F?¬M; i? iQÎM; iQÊM
t2M HšM p`QX J†i KkB +O M;QÆB +?„+ F?¬M; [m M i`¼M; #^M; +Æ M;?B T K'v p
i¬M; ç9M; F?¬M;\
G•K GB i M|B +•m M`v H`K ç€K ç iY .B i hmv i EB K i¬M; h`QÆM; E?a .B iBK ç" T
aU pB + M;?B K i`¼M; ?ÆM #¼M ?¼ iQÎM; iQÊM;X
_®i +m°+ æBM? >¢Q ç½ +?¼+ p`Q `„+ `®B F?| F?,M ;b ç•v\
.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov M?Qm +?†i K`vX
aU pB + F?¬M; +| çQÌM; +Sm p½MX

dNNX *?QÆM; 3yy, :†T G¢B æBM? >²M; G X

" M +Y b´ iYm H•m- #B m i bM? *® hBM? L?B p¬ +MM; HQ H„M; ?ÄB,

@ æ| H` B\ h¢B b Q FB K +?mv M pÈB M;QÆB\
*® hBM? L?B M?bM ` çQÊ+ p'M ç `i HÈM- M m F?¬M; i?b i?•M T?"M M?Q .B i h
h?Ov F?B ` K†i K` ç®B T?QÆM; pšM +SM; `„M F?¬M; +?`m M?•M M?QÊM;X ob +†
i?Q€B /MM; ?mv M F?Q M;„M +€+? M M *® hBM? L?B F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv `

æBM? >¢Q #bM? ioM? M|B,
@ h çB t2K i?YX
æBM? >¢Q çSM; /"v- +?Êi #`K°i #"M i v M?Ä tBM? FûQ H¢BX
*® hBM? L?B M?Ä ;B¼M; M|B,
@ L;QÆB X X X æWM; çBX
æBM? >¢Q M;•v M;QÌB- b m ç| M? M?"M; `9i i v ` - KdK +QÌB M|B,
@ u M i•K- F?¬M; +| ;bX
h`QM; HÁM; æBM? >¢Q #B i `ä `„+ `®B ç M F€ /B m K" F?¬M; T?ªB +?mv M M?ÄX
G9+ i`QÊ+ ç€K M;QÌB .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- G•K GB i ç®B i?Q¢B *
çQÊ+ M?QM; pÈB i?U+ HU+ M?Q æBM? >¢Q i'i M?B M M;?2 `ä `""M;X :B®M; M?Q .
h?Ov bmv ç€M- æBM? >¢Q +ªK i?'v #`i? HU+ HÈM M"Q ç|i`QM; >mv M aQÆM; h
æBM? >¢Q F?¬M; Km®M F?B M .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov F?| tYX
*?mv M ç½ ç M KS+ M"v- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov F?¬M; i? ;BªB [mv
L m i?"i bU F?¬M; çQÊ+ i?b æBM? >¢Q /U p"Q HU+ HQÊM; +'K F} +?Q i¬M i`QM;
i? ;B i `X h?B M ?¢`°M; HÈM F?¬M; T?ªB ç m /Q >mv M aQÆM; h?¬M *mM; F?®
i?ìB `ìB F?ÄB "„+ oU+- >mv M aQÆM; h?¬M \*mM; +| T?€B + Q i?O ` +?Q +?„+ b)

æBM? >²M; G +QÌB ?ÄB,

@ *€B ;b ;¼B H" Q+? F, ;B Q +?Q\ G M? #"B FB p®M H" +mM; +?O i?QÎM; +?Q æB
M"v æBM? >¢Q H" h`¼M; h" B ;Bª i?S #®M +O >mv M aQÆM; h?-M *mM; X G•K G
FB M h`¼M; h" B ;Bª KÊB\

L;QÌB G•K GB i`mM #-M #"i- ;½ p¬ +MM; ;B"i KbM?- `mM; ¸°M;X

G•K GB i ?ûi +?|B i B,

@ E?¬M; i? M"Q5 æBM? >¢Q +| iQ +€+? ;b ¸QÊ+ h`¼M; h" B H M? #"B\ æBM? >¢Q
+O >mv M aQÆM; h?-M *mM;- ?„M X X X

G•K GB i +® ibK +€+? i?mv i T?K+ KbM?X

J†i h`-M #€ H¢M? #,M;- €M? K„i M?Q ¸ Q M?bM +?^K +?^K G•K GB i,

@ h?'v H M? #"B M?Q +mM; +?O ¸ M- G•K GB i- M;QÆB #'i FQM? M?Q p"v H" Km®

G•K GB i +ªK ;B€+ M?Q +| HQÐB ?€B iY i?-M +S +´- F?Q H¢M? iW b®M; HQM; +?

G•K GB i idM? i€Q H¢B- i?-K ;B"i KbM?- t'm ?´ M?bM ?QÈM; æBM? >¢Q- +„M +?t

*m®B +MM; G•K GB i MY [m€ i`QM; F?¬M; i`mM;- i`-K ;B¼M; M|B,

@ hm-M a€i aY EB K *?•m G•K GB i FQM? +?¨Q h`¼M; h" B ¸¢B M?•MX

J†+ F bU i?"i H" ;b- M m æBM? >¢Q +-K h`¼M; h" B H M? #"B i?b G•K GB i T?ªB +

L m F?¬M; i?b pÈB i°B #'i FQM? G•K GB i +| #` ;B i +kM; F?¬M; +?¶ F m Q MX

æBM? >¢Q +9B ¸-m M?bM +?,K +?9 H M? #"B #^M; M;¼+ i`QM; i v- F?¬M; #B i h`¼
?„M M?B m ¸¬B +?9i ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„iX

h?•M T?"M G•K GB i H" hm-M a€i aY ¸¢B +?•m M?Q EB K *?•m- iQÆM; ¸QÆM; pÈ
>mv M aQÆM; h?-M *mM;X h`QM; EB K *?•m G•K GB i +?QM? H" i?´ ?Q¨M; ¸ - M
[m€ i`QÊ+ æBM? >¢Q- ¸B m M"v M|B H M h`¼M; h" B H M? #"B ¸¢B #B m [mv M i?

æBM? >¢Q T?'i i v,

@ *9i ¸BX

æBM? >¢Q F?¬M; +| ?ªQ +ªK pÈB ¸€K M;QÌB G•K GB i- >mv M aQÆM; h?-M o M
b€QX

G•K GB i +„M `M; ¸SM; /"v- F?¬M; M|B F?¬M; `^M; tQ v M;QÌB /šM i?2Q >mv M aC
¸BX

æ€K M;QÌB .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- h`QÆM; E?ª .B- ¸ iY .B i hmv i E
F?¬M; M|B M M HÌBX

E?¬M; B M;ì bU pB + b) #B M +?mv M M?Q p"vX æBM? >¢Q iW i°B M?•M *?'T S?
*mM; M?ªv p¼i H M H"K h`¼M; h" B ;Bª i?S #®M- i?•M T?"M #B M ¸´B M? M? H"K M
i?ŠM; H M K•vX

h`¼M; h" B ;Bª H" i²M i¢B ;-M M?Q +mM; +?O- ¸SM; i` M K¼B M;QÌB- +| [mv M +?'

æBM? >¢Q +® MûM `mM; ¸°M;- [m v ¸-m M?bM æBM? >²M; G - #B m ibM? M;?B ?

æBM? >²M; G F?¬M; ¸ w K Q K" T €+ [m, h" L;mv i F?|+ `ÁM; pMM; pšv- pW pm®
M|B,

@ æQÊ+ `²B- iB m iY- F?¬M; +-M ;B"i KbM? M?Q i? - ¸| H" i?S M;QÆB M M +| ¸Q
i`QM; Zm„+ i?"M? F?¬M;\

*?mv M i`QM; Zm„+ i?"M?\

æBM? >¢Q ç,K +?B mX

E?B ç| æBM? >¢Q ibM? +ì ;†T v m i°+ ` -K `° +¬M; i?"M?- ` i v ç~v HMB v m i°+ M?•M HQ¢B- i`QM; ibM? ?m®M; ç| æBM? >¢Q M M ` i v- p"v +kM; t2K M?Q +¬M; I

*| H) M?bM i?'v æBM? >¢Q i?„+ K„+ M M æBM? >²M; G iB TiK+ #ªQ,

@ u m i°+ L *?•m #¢Q HQ¢M- i`QM; KQÌB i?"M? i?` M?•M i°+ i`9 M;K ;BÌ +?d +ÁM i?"M? i?` HÈM F?€+- K'v M;`M p¢M M?•M i°+ i`QM; K°i ç Ki?"M? +€i #KB- t€+ +?'i b¬M;X

æ€K M;QÌB æBM? >¢Q- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- h`QÆM; E?ª .B M;¢ M? m- FBM? F mX

hBM iS+ M"v [m€ F?OM; F?B TX

L|B p"v H" L *?•m ç½ i`Î i?"M? i?B M ?¢ +O v m K - b€i T?¢i i`bM? ç° M"v ?Q" M ;B[+QÌM; ;Bª +?Q i¬M v m i°+- M?•M HQ¢B i`QM; o¬ h" M ç¢B HK+- ;¬M M?Q i?€M `²B b Q\ G"K M?Q p"v H" Km®M H¢B KÎ ` i?€M? +?B M\

L?QM; i¢B b Q # M M;Q" B F?¬M; M?"M çQÊ+ iBM iS+ M"Q\

aB m i? HU+ +Ð M?Q .B i hmv i EB Ki¬M; M?QM; F?¬M; M;?2 çQÊ+ +?9i iB M; ;

@ u m K L *?•m #¢Q HQ¢M ç°i M;°i- /M H" >mv M aQÆM; h?¬M *mM; +kM; F?¬M; +| æBM? >¢Q ç K ç| i`QM; Zm„+ i?"M? ` i v i?b #•v ;BÌ M?•M i°+ Î L *?•m ç½ F? M;KX æ®B pÈB >mv M aQÆM; h?¬M *mM; H" F?B m F?Q+? F?¬M; i? +?`m M´B- M +O >mv M aQÆM; h?¬M *mM;X

L,K M;|M i v bÆM K|M; çÄ v m /B K +O æBM? >²M; G p m®i p2 K Q K" T €+ [m, h"

@ *?mv M M"v /Q hm¬M a€i aY Zm„+ i?"M? #€Q +€Q H M M; v- +mM; +?O +ÁM F?2 h?b ` H" p"vX

æBM? >¢Q ?ÆB ?B m ` X

L?QM; ç•v F?¬M; T?ªB i'i +ª M;mv M M?•MX

æBM? >¢Q ?ÄB,

@ o"v ibM? ?m®M; L *?•m #•v ;BÌ ` b Q\

æQÊ+ +mM; +?O >mv M aQÆM; h?¬M *mM; iU KbM? F?2M ç½ H" pBM? ?¢M? HÈM- M?Q çB MX æBM? >¢Q +`M; [m Mi•K ibM? ?bM? L *?•m ?ÆMX

.M b Q i`QM; Zm„+ i?"M? +| K'v i`,K p¢M M?•M HQ¢B- K°i F?B #` +¬M; T?€ b) i?" t€+ +?'i i?"M? M9BX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +„M ` ,M;- +,K ?"M M|B,

@ æ€K v m K +? i iB i FB - i Km®M iU KbM? /šM FB Kim .B i hmv i EB Ki¬M; çB *?•m5

L;QÌB M"Q +| K†i i¢B ç•v M;?2 i?'v iBM M"v ç m +,K ?"MX

3ykX *?QÆM; 3yj, h? :BÈB GÈM *Ð L"Q\

.M #bM? i?QÌM; +€+ ç¢B i¬M; K¬M- pä ;Bª +| çO HQ¢B K•m i?mšM- +| H) HûM tmM /B M v m i°+ t•K M?"T i?b K¼B M;QÌB çSM; +MM; K°i +?B M imv MX

.M b Q ç•v H¨ +?B M i` M? HB M [m M ç M +?OM; i°+X
h?M 'M M?B m M,K [m #®M F, M;mv M ;QK ;|T H¢B F?¬M; T?ªB K°i bÈK K°i +?B r
æBM? >²M; G HB + .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- ;"i ç-m- M|B,
@ hB m iY- H-M M¨v M;QÆB H¨K `i ç9M;- #B i #ªQ p iB m æBM? >¢Q M?" i X "´M
+?¼M- +?Ì çB- M;¨v b m b) +| i?QÎM; +?Q M;QÆBX
h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?X
*€B ;b K¨ iB m æBM? >¢Q M?" i \
æ¢B i,- +?9M; i F?¬M; [m2M i?•M- +?d KÈB ;†T K†i H-M i?S ? B5
L?QM; æBM? >¢Q M? M? +?|M; M?"M ` æBM? >²M; G M|B ç-v ~M w- ? v H¨ M¨M;
æBM? >²M; G +kM; ?¼ æBM?- +?ŠM; H) +| [m M ? i?•M i?m°+ ;b pÈB æBM? >¢Q
E?¬M; i?` M¨QX h`QM; L;Kv h?-M i?"M? i?`- æBM? >¢Q M?bM iBM iS+ [m M; M
?„M ç½ i²M i¢B iW K'v p¢M M,K i`QÈ+- i?¬M; [m #Q T?€T M¨Q ç| çQÈ+ HQm i`[ç
æBM? >²M; G tQM; KbM? H¨ i`QÎM; #®B- M m M¨M; #B i i?•M i? æBM? >¢Q K¨ pŠ
H¨ H½Q [m€B p"i K•v p¢M M,K i`QÈ+\
h?•M T?"M M?Q G•K GB i pW ?"M pW bÊ æBM? >²M; G - ? v M¨M; H¨ M;QÌB +O
*€+ +•m ?ÄB F?¬M; M;WM; M m H M i`QM; ç-m æBM? >¢QX
*Æ K†i .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ;B"i ;B"iX
lv / M? .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov Hšv HWM; i`QM; EB K *?•m ? v i?"K +
L m iQM? im´B i?b .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov b„T #®M KQÆB- #`K„T?K
[mw i?Q¢i i`¬M; ?ÆM # KQÆB im´B ;¼B H¨ iB m iY H¨K b Q +?`m M´B\ .B i hmv
F?¬M; i? +½B H¢B- ç M #•v ;BÌ ç€K ç iY .B i hmv i EB K i¬M; pŠM +?Q #B i i?•M
G X
"B m iB M? æBM? >²M; G F?BM? i?QÌM; M|B,
@ *?mv M L *?•m b) +| + Q i?O >mv M aQÆM; h?-M *mM; tY HwX J'v ç¢B v m i°+
+? i- iU +?Q H¨ ç„+ i? - iW M v b) poM? pB M #B M K'iX > ? ? ? ? ? 5 J'v i`K
ç†i H•m M?Q p"v +m®B +MM; F?¬M; M?"M çQÈ+ M[X >mv M aQÆM; h?-M *mM; F
+?9M; H¨K b Q tSM; i?,K /Á çQÈ+\
æBM? >¢Q- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov i?ª HÄM;X
L m K¼B +?mv M +ÁM i`QM; i-K M„K ;B[ +O >mv M aQÆM; h?-M \*mM; i?b i®i`²B
S?€B ç®B /B MX
J Q K" T €+ [m, h¨ L;mv i #` æBM? >²M; G ¬K i`QM; M;U+- MQÈ+ K„i HQM; i`ÁM;-
K¢B M?'i` ?B m æBM? >¢Q +Sm K¢M;X J Q K" T €+ [m, h¨ L;mv i #` ¬K i`QM; M;U
ç•v H¨ +?¶ ç€M; bÊ M?'i? ;BÈB- ?bM? M?Q ç½ #` T?¢i iW i`QÈ+ M M F?¬M; /€K
æBM? >¢Q i?|B [m2M HÌ K Q K" T €+ [m, h¨ L;mv i çB- ?„M M?bM M;¼+ #¨B i`QM; i
æBM? >¢Q i?Y ?ÄB,
@ E?®B M;¼+ #¨B M¨v H¨ X X X
æBM? >²M; G ;B M €+ +QÌB iQ #ªQ,
@ 5 L;QÆB M|B i?S FB b Q\ h iB M i v +m¶K i`QM; T?ÁM; +mM; +?OX >b ?b ?b-
aQÆM; h?-M *mM; +?d T?€i #®M +€B- i?'v H M? #¨B M?Q +mM; +?O iU ç MX *| H
H¨ T?€T- M m +ÁM +| HQ¢B M;QÌB M?Q G•K GB i ç M ;•v bU i?b M;QÆB H'v M|`
> ? ? ? ? ? 5

h v æBM? >¢Q `mM `mM bmwi H"K `Èi h`¼M; h" B H M? #"BX

hB M i v +m¶K\

*ÁM H" i`QM; T?ÁM; +O +mM; +?O\

*mM; +?O >mv M aQÆM; h?-M *mM; +?ŠM; T?ªB +?QM? H" ",+ pU+ >mv M aQÆM
b Q\ æBM? >²M; G +| i? iMv w` p"Q T?ÁM; M;O +O ",+ pU+ >mv M aQÆM; *?B
>²M; G H" i? iY +O ",+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M h?-M\ >Q†+ H" X X X hbM? M

æBM? >¢Q HB M iQÎM; `i M?B mX

æBM? >¢Q #¶M; +ªK i? 'v K„ T?K i`mM; MB M imv i b„+ Hm¬M [m M i•K ç M ?„M ?A

æ€K M;QÌB .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- h`QÆM; E?ª .B- ç iY .B i hmv i
?€ ?®+ K²KX

J'v iBM M"v H"K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B Km®M +? iX

æBM? >¢Q +ÁM Km®M ?ÄB +€B ;b i?b æBM? >²M; G M?Q M?bM i? 'm iBK ?„M- T?

@ æQÊ+ `²B- çB m M M #B i bÈK Km°M ;b M;QÆB b) #B i- çB m M;QÆB F?¬M; M
M|BX G-M M"v +S M?Q p"v- H-M b m +| +?mv M ;b +S H'v h`¼M; h" B H M? #"B ` -
ibK i X š- +QM K Q K" T +O M;QÆB F?€ ç€M; v m- +?Q i +?ÆB p" B M; "v çQÊ+ F?

*?ÆB p" B M; "v\

J Q K" T €+ [m, h" L;mv i M;?2 æBM? >²M; G M|B tQM; çB M +m²M; ;B½v /K X

æBM? >¢Q M?bM K Q K" T €+ [m, h" L;mv i bÊ ç M i? i?b F?¬M; MĐ çM M[- p°B M

@ L| ;¬M #QÈM; #dM?- #bM? i?QÌM; ;•v bU M?B m +?mv M- ç½ i?2Q # M i [m2M i

@ _²B `²B- M|B M?B m p"v i|K H¢B H" F?¬M; Km®M QÊM +?S ;b\ h?¬B çQÊ+- i F?

æBM? >²M; G M?Q i?B m M[#` +?¼+ ;B" M- ;B"K +?•M- i?ª #`M i v ¬K K Q K" T €+

@ J2Q K2Q5

E?B M;|M i v æBM? >²M; G i?ª HÄM; K Q K" T €+ [m, h" L;mv i HB M ?ûi +?|B i B
+QÆM; p Q K°i iB M; ?| i?"M? Hm²M; b€M; #B M K'i i¢B +?¶- i®+ ç° M? M? M?'i

æBM? >²M; G +QÌB F?9+ F?Q+?X

æBM? >²M; G H" M[K ç-m- pmB #m²M #'i i?QÌM;- ?'T /šM +? i M;QÌBX

*ÁM M?È H-M ç-m iB M æBM? >¢Q ;†T æBM? >²M; G - i`QM; ç¢B çB M ç| #bM? T?
ç²- # M M;QÌB +| K'v +?K+ i?B m M[Q M? v M ,M K†+ ?Î ? M; +U+ F€ tBM? ç T çB
M[M?•M T?QM; i`-M i`QM; +?® MM?•M ;B M- H"K M;QÌB i F?¬M; ?B m M' B T?¬
HÁM; i®i pÈB æBM? >¢Q X

æBM? >²M; G `i ?SM; i?9 pÈB æBM? >¢Q- ?ÄB,

@ hB m iY- tQM; +?mv M MÆB M"v `²B M;QÆB ç`M? çB ç•m\

æBM? >¢Q i?ªM M?B M M|B,

@ h Km®M çB L K oU+X

æBM? >²M; G i`-K M;•K M|B,

@ L K oU+\ š- T?ªB `²B- M;QÆB ç`M? ibK Km°B Km°B K'i iQ+? ç9M; F?¬M;\

GÁM; æBM? >¢Q `mM H M- FBM? M;¢+ ?ÄB,

@ hm-M a€i aY +kM; #B i Km°B Km°B +O i ÎL K oU+\ L;QÌB ?B m i M?Q p"v- +M

æBM? >¢Q F?¬M; FB K çQÊ+- +€+ HQ¢B /'m ?B m +?SM; KBM? ?„M p" æBM? >²M

æBM? >²M; G MY +QìB MY F?¬M; M?bM æBM? >¢Q,
 @ L;QÆB Km®M #B i i pÈB M;QÆB +| [m M ? ;b\
 æBM? >¢Q /Si F?Q€i ;"i ç-m- M|B,
 @ æ9M; p"vX
 L?QM; æBM? >²M; G H„+ ç-m- M|B,
 @ "•v ;B| +?Q T?ªB H9+ M|B pÈB M;QÆB- b) +| M;"v M;QÆB ?B mX L;QÆB Km®
 ?B m #B i MQÈ+ M;Q" B M?Q i? M"QX J†i MQÈ+ #bM? ioM? F?¬M; i? ` M Hmv
 M;QÆB T?ªB ?Q" M i?"M? bS K¢M; +O KbM?- M M çB ` M;Q" B M?bM M;QÆB KÈB
 aS K¢M; +O i \
 h +| bS K¢M; [m€B [m, ;b\
 æBM? >¢Q +ªK i?'v æBM? >²M; G M|B +?mv M HªK M?ªK- #'i ç„+ /o i?Î /"B- F?¬M
 L m æBM? >²M; G ç½ M|B p"v æBM? >¢Q ç" M? M?"M bU i?"i +| ?ÄB ;b M" M; +kM;
 @ >b ?b ?b- iB m iY- çWM; MªM HÁM;- bU i?"i F?¬M; T?S+ i¢T M?Q M;QÆB M;?o-
 +?¶ M"v F?¬M; +-M i M[X h`-M #€- +?9M; i çBX
 hB M; +QìB +?Q /Si æBM? >²M; G ç½ #B M K'i i`QM; F?¬M; i`mM;X
 h`-M #€ i?U+ HU+ + Q i?•K F?| /Á F?¬M; #B i #B M K'i iW F?B M"QX

3yjX *?QÆM; 3y9, *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M Ui?QÊM;VX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov M?bM i?'v ? i- HÁM; p¬ +MM; `mM; ç°M;X h
 G - h`-M #€ [mª i?U+ H" F?¬M; i? iQîM; iQÊM;X
 oÈB €M? K„i +O .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov K" F?¬M; i? M?bM ` æBM?
 çB M?Q i? M"QX >m®M; +?B i` M #-m i`lB +´ i?"M? EB K æ¬ #`v ç-v +€+ HQ¢B K
 M;QìB #bM? i?QîM; F?¬M; i? tû `€+? ?Q F?¬M;X h`-M #€- æBM? >²M; G ` p"Q +
 +?®M F?¬M; M;QìB- i?U+ HU+ M?Q p"v +ÁM i` M +ª +QîM; ;Bª oã h?€M? +ªM?X

*?ÈT K„i MY i?€M; [m çBX

hBM iS+ GB i h?B M EB K i¬M; #` iB m /B i /šM ç M +?'M ç°M; /-M #bM? ´M H¢BX
 h` M i? ;BÈB M"v iMv i?lB +| +QîM; ;Bª- ç¢B i? HU+ M?Q T ?| ?Q #B M K'iX J¢
 ;Bª H" pm - iW tQ ç½ M?Q p"vX " M ç-m`mM; ç°M; [m çB K¼B M;QìB i?|B [m2M
 L;QÊ+ H¢B iBM iS+ v m K L *?•m #¢Q HQ¢M /-M H M i`QM; "„+ oU+X
 h`QM; FB T M¢M M"v M?•M HQ¢B #` i`M ?¢B M†M;X L;mv M L *?•m +| Qi M?'i # -
 çB- i`î i?"M? i?S+ ,M +?Q v m K - bBM? HBM? ç² i?€M- iY i?QÆM; p¬ b®- K€m +?
 i?"M? M9BX L;?2 M|B M;mv M L *?•m i`W Zm„+ i?"M? ` M?•M HQ¢B +? i? i- F?¬
 +MM; i?ªK i?B iX

æ•v H" [mv K¬ ç² b€i HÈM M?'i "„+ oU+ i`QM; ;-M i`,K M,K [m X

hBM iS+ H° ` /'v H M i?M ?"M H„M; ç°M; M?B m M,K [m +O M?•M HQ¢B p" v m i°
 _'i M?B m +QîM; ;Bª M´B iB M;tm'i i?•M iW L *?•m b m ç| ç-m p"Q i¬M; K¬M ç¢B
 HÁM; ç-v i?M ?"M +?¢v M; v ç M L *?•m- i? T?ªB #€Q i?M +?Q M;QìB i?•M- #ªM

/B i b¢+? v m i°+ L *?•mX B M'v K„i ç Ä M;-m- i?'v v m K H";B iX hQ" M L *?•m
i`lBX

B çB iÈB L *?•m ç m ;B"i KbM? i`QÈ+ +ªM? iQÊM; i? i?ªK i` M çQlM; çBX
E M F M # v ç-v i`lB- +?BK ,M t€+ +? i p" [m¢- t€+ +?Q i?®B`[- iS +?B`ªB`€+-
M?Q M? K i?¢+?- iQlM; i?"M? +?€v ç2M M? M? ç´ M€i i? HQÆM;- bKT tm®M;X oã
Kti ç'i #` K€m M?m°K ç| ?| i?"M? pKM; #MMX

æQ K„i M?bM M; v +ª i?U+ p"i +kM; #B M i?"M? K"m ç Ä X

JMB ?¬B M²M; M†+- +€+ HQ¢B ;BÁB #¼ bBM? ` - M?Q ç` M;K+ i`-M ;B MX

hbM? ?m®M; #B M +U+ F€ ?¶M HQ¢MX

J½B ç M K°i p` çB M +?O pÁM; M;Q" B >mv M aQÆM; h?-M *mM; K M; i?2Q ; -M M
;B€M; tm®M; L *?•m- K°i ?ÆB M?´ ? B KQÆB K®i i? HU+ v m i°+ i?b +m°+ ?¶M +
>mv M aQÆM; h?-M *mM; K¢M? K) i`'M €T v m i°+ i¢K i?lB çti /'m +?'K ? iX

a m +?B M i` M?- v m i°+ L \*?•m i`ª ;B€ M†M; M - +m°+ +?B M ? B # M ç•m i?m >

E?lB i?m®+ b9M; +?"K`½B i€M çBX

*m°+ M€Q ç°M; M"v #B M L *?•m i?"M? pMM; ç'i +? i +?l+- /M H" M?•M HQ¢B ?
tm®M; i€K KQÆB T?-M i`,KX

*l i? iQÎM; iQÊM; i`QM; i?lB ;B M`'i /"B KªM? ç'i M; "v tQ F?-M; [m€ T?²M ?Q b

*m®B +MM; F?-M; #B i >mv M aQÆM; h?-M *mM; - i? HU+ çdM? ;B B v m i°+ Fw
`9i F?ÄB L *?•m- K†+ +?Q M?•M HQ¢B- v m i°+ pMM; ç'i M"v iU HQX

L?QM; +ÁM +l p" B iBM ç²M F?€+ M´B H MX

L;?2 MlB FB T M¢M L *?•m H" i? HU+ pU+ M;Q¢B M"Q çl M9T i`QM; +?¶ i®B +® v
>mv M aQÆM; h?-M *mM; - "„+ oU+ v m i?-M tmM; ç°iX L?•M HQ¢B- v m i°+ ?"Q #
M;ÆB H'v H¢B bS+- p" B i? HU+ F?-M; pW HÁM; iBM? ?m®M; M"v M M`K+ ``+?-
K°i H-M M[ç M;Q ¬M; ç„+ HÊBX

*l M;QlB imv M #® iBM? ?m®M; #bM? ioM? Kti M;Q" B M"v b) F?-M; FûQ /"B H•mX
H" #½Q i®+ "M; F?OM; F?B T ?ÆMX

E?-M; +?d +l "„+ oU+- M;mv M o¬ h" M ç¢B HK+ ç m +?bK i`QM; ?¶M HQ¢M- ;B i +

æO HQ¢B iBM ç²M M´B H M- ç m i`mv M` iW M°B #° K°i b® ç` i? HU+X h`QM; T
+ªK ;B€+ KQ /°i Ml+ M?"- K•v ç2M +?2 FQM- i" M i? b„T ç MX

J'v çB m M"v i¢K i?lB F?-M; HB M [m M ç M æBM? >¢QX

"lB pb #•v ;Bl æBM? >¢Q ç½ `lB F?ÄB "„+ oU+X

o¬ h" M ç¢B HK+ +?B M,K ç¢B pU+ H" ç¬M;- M K- i•v- #„+- i`mM;X

sm'i T?€i iW "„+ oU+ çB ?QÈM; L K oU+ F?-M; ; -M M? m M M çQlM; çB`'i /"BX
H" M; M; [m h`mM; h?´ h?-M \*?•m- tmv M [m p¬ b® ç¢B +?•m +O h`mM; h?´ h?-
i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬M F?-M; M;WM; i`mv M i®M; çB L K oU+X

æ•v H" ?"M? i`bM?`'i /"BX

G9+ i`QÈ+ EBK h?B M iWM; MlB çB K½B F?-M; M;WM; M;?d- iQ" M /MM; i`"M T?
i?b T?ªB K'i ; -M MY M,KX

hW H9+ æBM? >¢Q i¢K #B i ç€K M;QlB .B i hmv iEB K J "¢+? hmv M h?Ov- h®M
K°i i?€M;X

J°i i?€M; i`QÈ+ æBM? >¢Q- EBK h?B M ;†T M? m- tm'i T?€i çB L K oU+ ibK Km°
"•v ;Bì æBM? >¢Q- EBK h?B M ç½` F?ÄB ",+ oU+ ç M h`mM; h?´ h?–M *?•mX
L;`v ?¬K M v K†i i`ÌB H†M ?QÈM; i•vX
æBM? >¢Q- EBK h?B M ç M >Q`M; \*?•m i`QM; #®M KQÆB +?•m +O h`mM; h?´ h?
>Q`M; \*?•m F?¬M; T?ªB H` ç¢B +?•m i`QM; #®M KQÆB +?•m +O h`mM; h?´ h?–M
KQÆB- M?QM; M| H` KªM? ç'i T?b M?B m M?'i o¬ h"M ç¢B HK+- +?¶ M`v #®M
i`+? i?B M ç` ?MM; ?"m- HBM? F?Q /²B /`Q- iK i" T HBM? F?Q i?B M ç` - ç` HBM
K,X hW F?B æBM? >¢Q tmv M [m o¬ h"M ç¢B HK+ ?B K F?B i?'v T?QM; +ªM? M?C
EBK h?B M M?bM MQÈ+ b¬M; +?ªv- M? ;B¼M; M|B,
@ s2K` i®B M v TªB Î H¢B #ì b¬M; aÎ >`X
LÆB æBM? >¢Q- EBK h?B M ç M; Î+| i M H` aÎ i?"M?X
aÎ i?"M? H` K°i i`QM; K'v i?"M? i?` [mv K¬ F?€ HÈM i`QM; >Q`M; \*?•m- # M i`QM
i®M; i`"M pU+ K¬M çB i?¬M; M?B m +?•m pU+- i?"M? i?` i`QM; h`mM; h?´ h?–M *
M;Q`B ç M Km®M çB i`"M T?€T i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬M TªB #€Q +€Q i`QÈ+- #
b) ç|M; H¢BX h®B M v æBM? >¢Q- EBK h?B M F?¬M; i? çB iB TX
æBM? >¢Q ;"i ç-m- M|B,
@ *kM; i®i- i`QÈ+ ç•v +?Q iWM; ;†T b¬M; HÈM M?Q p"v- M;„K +ªM? ç T+kM; ? vX
o` i`Q æBM? >¢Q- EBK h?B M ç M; Î H` K°i iYm H•m 'v +?K+ i¬M; M^K; B[aÎ i?"M
L;²B # M +Y b´ M?bM K†i i`ÌB çÄ M?Q K€m T?Q t +?"K`½B +?bK tm®M; MQÈ+ b
aÎ >` çB [m aÎ i?"M?- +?B iÁ i?"M? HÈM H`K ? B MY X J†i b¬M; `°M; K'v +?K+ /†
ç€v- i?Q¢i i`¬M; /ÁM; +?ªv +?"K M?QM; b•m /QÈB M,K KQÆB i?QÈ+ H` /ÁM; MQÈ
p¬ b®- p¬ +MM; ç€M; bÊX *QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? H†M tm®M; ç° b•
h?mv M M?Q i?QB çQ HQÈi i` M K†i b¬M;- ç m H` #ªQ i?mv M +| KBM? p,M ;B +®
M;QÈ+ /ÁM;- i®+ ç°`'i M? M? ç H¢B iWM; p i /`B F?¬M; i M i`QM; MQÈ+X
*QM b¬M; M`v [m€ `°M;- M?Q H` #B M +ªX
EB T i`QÈ+ æBM? >¢Q +?Q iWM; ;†T b¬M; M`Q K M? K¬M; M?Q p"v- M?bM iW i`
b Q iª tB iX h`ÌB MQÈ+ K°i K`m- MQÈ+ b¬M; #` MY p¬M; K†i i`ÌB M?m°K çÄ- +€+
iÁ H-m HÈM /B ç°M; i` M K†i MQÈ+- M?Ä i?b ;B®M; M?Q HB m H M? ç M?- M?B
æBM? >¢Q FB K F?¬M; çQÈ+ F?2M,
@ æ9M; pÈB / M? h`mM; h?´ h?–M *?•m- +ªM? iQÈM; T?²M ?Q - +€+ i?"M? ",+ oU

3y9X *?QÆM; 3y8, *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M U?¢VX

"|M; ç K #m¬M; tm®M;X

J†i b¬M; M?'T M?€v €M? HY - i?mv M +QM [m H¢B ç®i ç MX

L?bM iW t ç M i`QM; K†i MQÈ+ i®B ç2M M?Q €M? b Q H'T H|2- M;•M ?` çªQ M;QÈ
b¬M; i?b ç M +`M; /`v ç†+- /ÁM; M;QÌB p2M #ì +`M; H9+ +`M; M?B mX *?Ê ç K +?
hWM; iB M; + K9 +´ M?¢+ iW /QÈB H-m p¼M; H MX

æBM? >¢Q M?bM +?,K +?9 i?'v i` M +QM i?mv M M´B pMM; MQÈ+ +¢M ç b® i`2C
M;QìB H M tm®M;X JÆ ?² i?'v M?B m i?B m M[i? M? tm•M ,M K†+ ç T ç)- K†+ €C
i` M i?mv M pmB +QìB F m ç€K ç¬M; iÈB HmB # M #ìX
E?¬M; M;ì H¨ i?mv M ?Q X
æBM? >¢Q #m²M +QìBX
E?¬M; M;ì i`QM; i? ;BÈB M¨v /`+? pK ibM? /K+ F?€ H¨ T?€i ç¢iX
EBK h?B M K†+ €Q +¨ b M;²B K°i # M- i`QÈ+ M;U+ ç2Q i`¨M; ?¢i M?bM M?Q + Q
h?B M /¨Q /¢i ?SM; i?9 M?bM i?mv M ?Q # M /QÈB F?¬M; +?ÈT K„i +€B M¨Q- p¬
æBM? >¢Q i?'v [m2M K„iX
EBK h?B M- i?€M? i,M; ç M iW æ¢B G¬B •K hU `¨i F?€+ pÈB F?´ ?¢M? i,M; K¼B M
M?„+ F?„+ M;?B i- im•M i?O M;?B K M;†i ;BÈB Hm¨iX EBK h?B M F?¬M; F} +? v
çQìM; çB iÈB +?¶ M¨Q H¨ EBK h?B M b) M K ? i`QÈm M;QM MÆB ç¡- F?¬M; ? ;B
L?QM; H¬M ç¬m i?'v EBK h?B M M?bM +?^K +?^K i?mv M ?Q X
æBM? >¢Q i` m EBK h?B M,
@ L?Q i? M¨Q\ E?¬M; H) ç¢B bQ Km®M /'M i?•M p¨Q #KB ?Q \
h` M çQìM; çB ? B M;QìB ç½ [m2M i?•M- EBK h?B M i?Q+? M€Q M?B i- F?B F?¬M
çM +kM; F?¬M; iS+ ;B¨MX
EBK h?B M KdK +QìB- ç`M? M¡B ;b i?b X X X
" M /QÈB #¶M; ²M¨Q H MX
.ÁM; M;QìB M?Q b¡M; M ?QÈM; K°i +?B + i?mv M ?Q +€+? iYm H•m ;¬M M?'iX
*?B + i?mv M ?Q /¨B M;¨M i?QÈ+- `°M; ?ÆM M,K i`,K i?QÈ+- + Q b€m i¬M;X J¶B
FBK #Q+? ?mv ?Q¨M;- +U+ F€ t ?Q - ;B®M; M?Q K°i +?B + #ªQ i?mv M H¨K #^M;
L¡ H¨ +?B + i?mv M [mv K¬ HÈM M?'i- H°M; Hšv M?'i tmM; [m M? K'v +?K+ /†KX
h` M FBK i?mv M #¡M; M;QìB i?QÈi i? - M; v +ªM;QìB +¬K H€B +kM; H¨ i?B m M[i
KÄM;X ¯'i M?B m M[pä ;Bª K†+ €Q ;B€T ç2M M?Q # çB K i?S+ iÈB HmB im¬M i`
tBM? ç T- i` im´B- `¨i ?'T /šMX
*?B + i?mv M ?Q ç¨m # M #ì- i?mv M # H€ `°M;+£0 6•CiH€M;- A°i i°(@ ((Kª B HM

0Đš @ª +• É9 A i"\$— • @ª p-& ?B M q²V @tC• lz9 ç HC\$ 2€ @ fQt 2€ @•) K92G#StD0)Qt—£•p0`„2@ 3(

EBK h?B M m®M; ? i M;mv M Hv`QÊm- K†i F?¬M; ç´B b„+- +?“K`½B ç†i Hv tm®M
*?ÈT K„i EBK h?B M #¶M; i?Î` K°i ?ÆB`QÊm- M;mv M çΦB bªM? i`¬M M;”T KMB
*?mv M F€ Hç tªv` X

EBK h?B M i?´B ?ÆB`QÊm M;QM; K` F?¬M; i€M # v` i?“i t X

@ 5

h? M? MB M T?€B ç®B /B M H9+ i`QÊ+ +?•K +?¼+ EBK h?B M- æBM? >ΦQ #` ?
.QÌM; M?Q +| K°i #9 b„i p¬ ?bM?- i?•M #’i /Q F, `ÌB F?ÄB K†i ç•i # v` F?ÄB +Y
b¬M; HçM? H)QX

*€+ iB M; +QÌB pmB i`QM; çΦB bªM? M;WM; #†iX

o¬ b® +†T K„i M;•v M;®+ M?bM EBK h?B M- i?’v bÊ ?½BX

h? M? MB M pW`²B H` + Q i?O +ªM? ;BÈB i K F?B m oä oQÆM; +ªM? p”v K` #` K
>Á i?QÊM; i` im´B im’M i9 +| i?U+ HU+ M?Q p”v [m€ ç€M; bÊ çB\

EBK h?B M KdK +QÌB M|B,

@ _QÊm M;QMX

•M? K„i EBK h?B M HQÈi [m M?[M; M;QÌB i`QM; çΦB bªM? H9+ i`QÊ+ +QÌB ;½ p`
i?’T ç¬m- F?¬M; /€K ç®B /B M pÈB ?Á i?QÊM; v m M;?B i i?U+ HU+ FBM? M;QÌB

h`QM; b•M M?ªv- +€+ pk +Æ v m çB m M?Q F?¬M; +ªK ;B€+ +?mv M ;b tªv` - pšM
?9i ?²M M;QÌBX

EBK h?B M çSM; /”v- +QÌB M|B,

@ æB çB- æBM? ?mvM? ç - +?9M; i çB M?¬K +?¶`²B- F?¬M; M M M;²B Î ç•vX

æBM? >ΦQ +ÁM iQÎM; EBK h?B M ?®B ?”M çB p”Q +?®M i`,M; ?Q X

E?¬M; M;Ì EBK h?B M iB T iK+ #ªQ,

@ L?•M *€+ L?’i- ? ? ? ? ? 5 h?B M ç` M?•M i K i”B- M?•M H` i?’T M?’i- +
M?’i i` M i?mv M ?Q X Í ç•v F?¬M; i? i?’v M[M?•M FB - +?9M; i ç´B +?¶ çBX

h`€M æBM? >ΦQ M´B ;•M t M?X

G9+ M”v p M; H M K°i +?m¶B iB M; #QÊ+ +?•MX

” M M;Q`B çΦB bªM? #¶M; +| K’v pä bo €Q i`„M; #QÊ+ p”Q- pšM H` i?B m M[i? M?

L[pä ;Bª /šM ç¬m +| F?Q +?’i tm’i i`¬M ?ÆM i?B m M[ H9+ i`QÊ+ /šM çQÌM; - K†i
?ÆM- `’i H` ç TX hmv M[pä ;Bª F?¬M; +® w #B m ?B M M?QM; æBM? >ΦQ +ªK ;B€
ç M çdM? oä oQÆM; +ªM?- F?¬M; i? t2K i?QÌM;X

h?B m M[pä ;Bª KdK +QÌB ? M? H pÈB EBK h?B M,

@ hB T ç½B [mw F?€+? +?“K i` i?“i bU H` ?ç M?•M +| K„i F?¬M; i`ÁM;- +?O M?•M
*Ym h?B M *€+- KÌB çΦB bQ çB i?2QX

EBK h?B M ;”i ç¬m- M|B,

@ æBM? ?mvM?- çBX

æBM? >ΦQ ;”i /¬m ç`M? çB i?2QX

h?B m M[pä ;Bª M?Ä M? ;BªB i?Q+?,

@ *?Ì ç½- +| H) çΦB bQ ç½ ?B m H¬K- +?O M?•M M?“ i +?d KÌB K°i KbM? çΦB bQ-
KÌBX

E?B i?B m M[pä ;B^a HB + æBM? >¢Q i?b `ä `M; +| iB FB m +,M;- F?BM? KB iX
 *?d H` K°i iB m iY +<sup>a</sup>M? ;BÈB æ¢B h¬M; aQ +<sup>a</sup>M? +| iQ +€+? ;b p`Q *Ym h?B M *
 *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M H` B +kM; +| i? p`Q b Q\
 h?B m M[pä ;B^a F?¬M; t2K i`¼M; æBM? >¢Q X
 Jti M;Q`B im pB ?mv M F?Q +O æBM? >¢Q ç9M; H` +?d +| +^aM? ;BÈB æ¢B h¬M; ;
 EBK h?B M +QìB iQ i` m æBM? >¢Q ,
 @ æBM? ?mvM? ç - M;QÆB #` +QB i?QìM; `²B- +^aK ;B€+ M?Q i? M`Q\
 h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?X
 æBM? >¢Q #¶M; +^aK i?`v ?bM? iQÊM; + Q i,M; ç„+ ç¢Q +O EBK h?B M bKT ç´i`Q
 h M M`v `ä `M; H` K°i ?Q ?Á i?QÊM; `QÊm i?`i- F?¬M; #B i iQM? ibM? ;½ M?Q p
 hU H`K b Q v M i•K +?Q EBK h?B M H`K ç†+ bS T?€B ç M o¬ LB K T?€B „+ oU+\
 h?B M ;B^a K¢Q çB\ > v H` #îB pb EBK h?B M pb T?¢K i? M? [mv ;BÈB Hm`i M M #
 çm´B `\
 EBK h?B M KdK +QìB M¡B ,
 @ h®i `²B- iB m i?Q +?O- +?O M?•M M?` M;QÆB F?¬M; M?bM i?`v çQÊ+ +?•M T?“
 iQ +€+? M;²B i`QM; \*Ym h?B M \*€+ +?B + i?mv M M?Ä M`v i?b iB m i,M; H¢B +`M
 L m F?¬M; T?^aB EBK h?B M K†+ €Q i,M;- ç-m +| +?`K i?b ;½ H` K°i K„ M K ?B K i
 .M pÈB i?•M T?“M M;QìB tm`i ;B M?QM; H9+ M`v EBK h?B M KdK +QìB çO H`K `i
 v mX
 h,M; M?•M i` M`v +| bS+ ?9i i` K`X
 EBK h?B M i?®i HìB H`K i?B m M[ pä ;B<sup>a</sup> /šM ç-m ;B`i M^av KbM?X
 h?B m M[pä ;B^a M;-M M;W M?bM æBM? >¢Q p`B H-MX
 L?QM; i?B m M[pä ;B^a t€+ M?“M M?B m H-M pšM i?`v im pB ?mv M F?Q +O æBM?
 aQ +^aM?X Jti K`v æBM? >¢Q `i ç T i` B- F?Q +?`i tm`i i`-M ;B®M; M?Q i?-M iB
 i?`vX
 L?QM; p`i`Q *Ym h?B M *€+ *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M F?¬M; T?^aB ç T H
 h?B m M[i?O HoM? pä ;B^a i?Ä ?B T,
 @ *€B M`v X X X L m ç¢B bQ ç½ [mv i w i?b KìB ? B p`i?2Q i X
 .M b Q H9+ i`QÊ+ EBK h?B M i?´B K°i ?ÆB `QÊm i?´B # v +QìM; ;B^a oä oQÆM; +^a
 F?¬M; Km®M #Ä [m K°i M;QìB +| i? i`î i?“M? ?° ç¢Q ;B^a- M?9M M?QìM; i,M; M?•
 h? H` i`QM; €M? K„i ;?2M i}- ?•K K° +O K¼B M;QìB i`QM; L?•M \*€+ L?`i- EBK h
 K`v i?B m M[ pä bo €Q i`„M /šM ` F?ÄB ç¢B b^aM?X

 æBM? >¢Q M;²B i`QM; ç¢B b<sup>a</sup>M? i-M; + Q M?`i *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M-
 @ h?b ` +?¶ M`v +?QM? H` *Ym h?B M *€+\
 L;mv M i-M; *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M F?¬M; M; ,M T?ÁM;- F?¬M; ;B M M
 `°M; `½BX Jti ç´i i`<sup>a</sup>B i?<sup>a</sup>K çÄ `U+ /`v +? #B M iW / H¬M; +O v m pQÆM; çdM?
 i` M K•vX J°i ç`B BM? p,M ;|+ T?€B M K ç¢B b^aM? +€+? Kti ç´i b€m i?QÊ+ - ;B®M
 i` M i`®M; i`^aB F?¬M; +| BX
 æBM? >¢Q M?bM ` çQÊ+ +€+ M K M?•M i`QM; ç¢B b^aM? €M? K„i M¡M; +?€v M?b
 +?ì çÊB çB m ;bX

æBM? >¢Q M;²B # M +¢M? EBK h?B MX
h`QM; \*Ym h?B M \*€+ K¶B M;Q`B M;²B /ÈB ç'i # M #`M HMM #^M; p`M; `ÁM;- Kti
iBM? tªQ ~M +?S HBM? F?Q p¬ +MM; ç"K ç†+X h'i +ª H`K #^M; #ªQ /QÊ+ - i?`i ç¢E
æ®B pÈB `i M?B m pä ;Bª i?b M?[M; i?U+ p"i M`v H` HBM? /QÊ+ +U+ F€ ?B K i?
KQ`B K'v M;`vX h?S+ ,M [mw ;B€ M`v #`v ` iMv M;Q`B M?'K M?€TX
> B # M K¶B +€B #`M HMM #^M; p`M; +| M[pä ;Bª i` tBM? ç T `|i `QÊm ?-m ?¢X
*€+ M[pä ;Bª iQ`M H` + Q i?O i` M hB M h?B M oä h¬M; +ªM?- çti î hmv i *?•m b
M?B i M?Q M[i?-M- M?QM; i¢B ç•v +€+ M`M; M;Q M M;Q½M M?Q +QM K Q M?ÄX
i?O iMv w ¬K +€+ M[pä ;Bª- b| K|X
EBK h?B M çQÊ+ K°i +?¶ M;²B çÆMX
æBM? >¢Q i?b #` t2K M?Q i?2Q çm¬B t T +?¶ M;²B b m EBK h?B M- çWM; M|B H
i?"K +?Q F?¬M; +| #`M i?S+ ,MX
*| F ?ûi iQ,
@ h¢B b Q +ÁM +?Q #„i ç-m\
æ•v H` K°i i? M? MB M p|+ /€M; F?¬B M;¬- i|+ ç2M M?Q iÆ- K„i ç-v b€i w- [m M?
`Qi ;`QX h? M? MB M p|+ /€M; F?¬B M;¬- i|+ ç2M ¬K K°i M[pä ;BªX L[pä ;Bª Kti
M?QM; F?¬M; /€K +?®M; +UX

3ydX *?QÆM; 3y3, E?¬M; L?`M L[U?¢VX

h? M? MB M p|+ /€M; F?¬B M;¬- i|+ ç2M +Q`B i` €+- `i ?QîM; i?K #B m ibM? F?m
ç°M; +O i? M? MB M p|+ /€M; F?¬B M;¬- i|+ ç2M T?|M; ç½M; +`M; +`M `Ð ?ÆM-
F?¬M; HQ`M; çQÊ+ - +| iQ +€+? FB m M;¢QX
E?¬M; B ç€T H`B i? M? MB M p|+ /€M; F?¬B M;¬- i|+ ç2MX
L?[M; M;Q`B M;²B ç•v ç m H` ?¢M; FB m M;¢Q #`i i?m-M- +€+ M[ pä ;Bª i` M *Y
h?mv M T?Q t F?¬M; +ÁM #|M; /€M;X
h? M? MB M p|+ /€M; F?¬B M;¬- i|+ ç2M ?"K ?U+ ?W H¢M? K°i iB +- ç`M? #Ä [m X
æBM? >¢Q H„+ ç-m +Q`B- M?bM tmM; [m M?X
æBM? >¢Q H„+ ç-m +Q`B +Q`B- M?bM tmM; [m M?X
L;Q`B i`QM; *Ym h?B M *€+ +| F?QªM; ?ÆM # KQÆB M;Q`B ç m H` i?B m MB M M
KQÆB im´B- i?U+ HU+ i?'T M?'i +Ð +ªM? ;BÈB oä >Q`M; +ªM?X B M'v p Kti FB
+`M; M;²B i` M #`M p`M; ;-M b•M F?'m T?Q t i?b i?U+ HU+ +`M; + QX
æ€K i? M? MB M iK i" T H¢B /•v F?¬M; #B i pb +?mv M ;b\
E?¬M; H) +?d ç M;„K Kti ?Q F?¬B #| aî >`\
*?„+ b) F?¬M; çÆM ;Bª M M?Q p"vX
*Q`M; ;Bª ç M +ªM? ;BÈB oä >Q`M; +ªM? /M i` im´B M?QM; ç m H` HQ¢B M;Q`B
ç`M?X \*| H) +| M;Q`B ?€Q b„+ M?QM; b) F?¬M; i®M +¬M; bS+ i?2Q çm´B ?Q F?
KQm K¬ ;b ç|X
æBM? >¢Q +ªK ;B€+ EBK h?B M #B i çB m ;b M M KÈB F ?QM; F?,M; çÁB H M *Ym
M?bM t2KX

h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ H9+ i`QÊ+ H ?ûi F?¬M; #B i M;?o iÊB +€B ;b- ç°i
p`Q æBM? >¢Q- K„M; mK bMK,

@ \ *€B i?S i?U+ HU+ i?'T i? M`v +! iQ +€+? ;b tm'i ?B M i`QM; *Ym h?B M *€+ \
+`M; F?¬M; #B i H`K pB +5

æBM? >¢Q M;•v M;QÌB- ?„M F?¬M; M;ì #` M;QÌB F? B ç QX

h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ F?BM? i?Q`M; +?YB iB T,

@ L?bM +€B ;b5 h ç M; M!B M;QÆB- ç² M;m i?U+ HU+ i?'T FûKX *9i K m- +?Q i?
M?K+ K'v M;QÌB +?9M; i 5

h`QM; T?9i +?®+ K¼B €M? K„i /²M p`Q M;QÌB æBM? >¢QX

*! H) pmB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ - +! M;QÌB T?K ?¼ - +! F F?BM? i?Q`M;- +! M
æBM? >¢QX GQ¢B i?U+ HU+ M`v p`Q *Ym h?B M *€+ ç9M; H` F?¬M; #B i i`ÌB +Q

æBM? >¢Q M?Qm K`v i?¬K M;?o,

@ h®B ?¬K M v +! +?mv M ;b\ E?¬M; H) K†i KbM? pB i +?[F?B / i çB\ a Q +S #`
F?Q+?\

EBK h?B M +QÌB iQ- i` m +?¼+ M?bM æBM? >¢Q- #° /€M; M;! F`+? pmBX

æB m M`v +`M; H`K M;QÌB i i?'v i?QÆM; ?¢B æBM? >¢QX

h?'v F?¬M;\ L; v +ª +?O M?•M +O M;QÆB +kM; F?¬M; i? K [m M i•K- K†+ M;QÆB

h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ H¢M? HMM; +QÌB,

@ >W5 h?"i H` F?¬M; #B i b®M; +? i- +ÁM /€K Î H¢B ç•v\ L;QÆB F?¬M; iU #B M ç

h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ /m¶B i v ` - T?QM; H¬B FQ+? ç°M;- K°i Hm²M; FbM
v ?„M ` M;Q`B- ` i v i`M M?šMX

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q /•M; H M +ÆM ;B`M- ?„M F?¬M; M?'M M[X

æBM? >¢Q çSM; #`i /"vX

hB M; i?¬M HQM; ;¬K`®M; T?€i` iW +Æi? æBM? >¢Q- FbM? F?Q p¬ ?bM? F?m
i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ +?Q iÊB ;¬M æBM? >¢Q i`QM; # i?QÊ+ i?b M?Q i
J¼B M;QÌB i?'v K„i ?Q H M- æBM? >¢Q #B M K'i i¢B +?¶X

*?Êi p M; iB M; FBM? F mX

hW F?B M`Q æBM? >¢Q tm'i ?B M i`QÊ+ K†i i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬X

h v æBM? >¢Q M?Q +€B FB K #!T +´ i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ t€+? H MX

o®M æBM? >¢Q +?Q M;QÌB 'M iQÊM; ç¬m iB M H` M?Q M?½ M? im'M- /€M; M;QÌB
æBM? >¢Q K°i i v M?'+ i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ H M M?Q t€+? +QM ;` +QM i
MB M €Q t M? ç T i` B i`Î M M + Q HÈM F?B M M;QÌB T?ªB M;QÊ+ M?bMX

h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ FBM? F?OM; pMM; pšv,

@ L;QÆB X X X l m X X X

hmv M?B M #`M i v #!T +´ i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ M?Q #^M; b„i F?¬M; M?9
+ªM? ;BÊB oă >Q`M; +ªM? +O ;½ F?¬M; i? p`M +?mv M K°i +?9iX

æBM? >¢Q M?bM tm®M; i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬- €M? K„i M?Q ç Q H!2 iB

•M? K„i M?Q FB K #ûM ç•K i?OM; iBK i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬- H`K ;½ i?'v b
M?Q #` iY i?¬M M?bM +?^K +?^KX

L¶B FBM? F?OM; F?B M i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ F?¬M; /€K M?9+ M?Q+?X

æBM? >¢Q H„+ ¸-m- pmM; i v H MX h? M? MB M i|+ ¸2M F?¬B M;¬ +Q`M; ;B^a +^aM
+?| #` MûK tm®M; i?mv MX "MK K°i iB M; i? M? MB M i|+ ¸2M F?¬B M;¬ `ÆB p`Q
K°i +•m ?,K /¼ +?“i p”i #Ä ¸BX

h`QM; p¬ b® F?m¬M K†i ;B”i KbM?- æBM? >¢Q +?“K `½B M;²B tm®M; +?B + #`M
F?¬B M;¬X

EBK h?B M bÈK #B i F i [m^a- ;½ +Q`B iQ #^aQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 æBM? ?mvM? ¸ bÈK M M H`K M?Q p”v- i? ;BÈB M`v K¢M? ¸QÈ
KÈB +| +?¶+ ¸SM;- KÈB +| ¸² ,M M;QM- K„ M[X *?2 ;B’ m #^aM i?•M F?¬M; T?^aB ¸¢Q

E?|2 K¬B EBK h?B M +ÁM /QM? /-m i?`i- ? B M[ pã ;B<sup>a</sup> î # M +¢M? +~M i?“M `|i`Q

æBM? >¢Q F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b pÈB EBK h?B MX

L;Q`B tm’i ;B M|B +?mv M M?Q p”v F?¬M; bÊ #` S?“i i’ i?m b Q\

_’i M? M?- # M M;Q`B \*Ym h?B M \*€+ +| M[ pã ;B<sup>a</sup> p°B p`M; +?¢v p`QX L;Q`B /šM
/šM æBM? >¢Q- EBK h?B M p`Q *Ym h?B M *€+X "B m ibM? i?B m M[pã ;B^a i?O H
;®B i`QÈ+ K†i æBM? >¢QX

h?B m M[pã ;B^a i?O HoM? +-m tBM M|B,

@ L¬ ;B +| K„i K` F?¬M; i?’v h?€B aÆM- +?B m ¸½B [mw F?€+? +?“K i` - tBM [mw

æBM? >¢Q ;B”i M^av KbM?- T?’i i v- HU+ HQÊM; p¬ ?bM? im¬M ` M•M; i?B m M[p

æBM? >¢Q M|B,

@ E?¬M; b Q- ¸WM; M?Q p”v- K m ¸SM; H MX

h?B m M[pã ;B^a i?O HoM? pšM p M tBM,

@ Zmw F?€+? i? K¢M;- [mw F?€+? i? K¢M;X

" M M;Q`B +| ? B i?B m M[ p bo i? M? tm•M K†+ ;B€T / ¸2M /€M b€i M;Q`B- i v +
¸[^]M; b m FûQ i?B m M[pã ;B^a i?O HoM? ` M;Q`BX L[i?O HoM? #B m ibM? imv i p
i`" M M;"T bÊ ?½BX

GÁM; æBM? >¢Q K€v ¸°M;- M|B,

@ *?` ¸½X

L[p bo #„i M;Q`B [m^a M?B M /WM; #QÈ+X

J°i M[p bo M?bM æBM? >¢Q- ?ÄB,

@ Zmw F?€+? +| ;b b B #^aQ\

æBM? >¢Q +?d i?B m M[pã ;B^a i?O HoM? #` #„i- M|B,

@ h?^a M`M; ` - i Km®M M`M; H¢B ¸•v `|i`QÊmX

@ hm•M H M?5

L[p bo #„i M;Q`B ?`M? H - [m€ pÈB M[pã ;B^a i?O HoM?,

@ a Q F?¬M; K m ¸B [m ?-m ?¢ [mw F?€+?5 L m ?¬K M v F?¬M; +| [mw F?€+? +
K¢M; +?| +O M;QÆB F?| ;B[5

E?¬M; ?B m b Q æBM? >¢Q +^aK ;B€+ `ä`"M; K†+ /M M[p bo #„i M;Q`B ?mM; /[[m€
i?¬K i?ÎT?“QX > B M[p bo #„i M;Q`B M?bM æBM? >¢Q H°p +^aK FQ+?- +?“+ +| [I
i?O HoM?- F?¬M; Km®M i?’v i, Km°B +O KbM? pb K°i b B H-K M?Ä K` +?“m F?’ ?

L[pã ;B^a i?O HoM? ;†T ¸Q`M; b®M; i`QM; +?¶+ ? i H”T iS+ M;²B tm®M; # M +¢M?
M;Q M M;Q½M- M? M?“M; `|i`QÊm +?Q ?„MX

L[pä ;B^a i?O HoM? p¬ +MM; +^aK FQ+? æBM? >¢QX

3y3X *?QÆM; 3yN, L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M;X

Zmv i„+ +O .B m .K+ h` B +U+ F€ H¢M? HMM;X G9+ i`QÈ+ M[pä ;B^a i?O HoM? F? F„- i` M ¢QÎM; ¢B HÆ H`- M m F?¬M; pbi,M; M?•M FB i?b M`M; F?¬M; i? K +?Q æ a m ¢! M[ pä ;B<sup>a</sup> i?O HoM? F?¬M; +?Q æBM? >¢Q K°i +?¶ M;²B- +@ w H`K F?! / - +€ iQ`M ¢„+ i°B æBM? >¢QX

JÈB `²B æBM? >¢Q ` i v ¢€M? #¢B i? M? MB M i!+ ¢2M F?¬B M;¬ i`QM; +?ÈT K„i F `^M; ?„M ¢½ T?¢K K°i b B H-K ``i HÈMX

æBM? >¢Q ` i v i`QM; i?Q€M; +?@+ ¢! M!B H M [m€ M?B m p'M ¢ - M; v +^a +QÎM; >Q`M; +<sup>a</sup>M? +kM; #` ¢€M? ;K+ i`QM; K°i ;B•vX L;QÎB M?Q M[pä ;B^a i?O HoM? F? +O æBM? >¢Q- ?„M K¢M? ?ÆM ``i M?B m M;QÎB i`QM; *Ym h?B M *€+X

L[pä ;B^a i?O HoM? ¢½ ?B m w M;?o +•m M!B ð;†T K` F?¬M; #B i +?•M T?“iö +O

a B H-K M`v F?¬M; i? +Sm p½M- M[ pä ;B<sup>a</sup> i?O HoM? ¢„+ i°B i?B M i`B i` im´B- i æBM? >¢Q- i¢Q i?`M? ^aM? ?QÎM; M;?B K i`¼M; +?Q F` ?Q¢+? +O .B m .K+ h` BX +O K¬M T?€B i?b M[pä ;B^a i?O HoM? F?¬M; +? i +kM; H°i / X

L m F?¬M; M?Ì æBM? >¢Q `°M; `½B i? i?S- +¬m ibM? +?Q M[pä ;B^a i?O HoM?- K ¢¢B b^aM? i?b F i +m°+ +O M`M; ``i i?^aKX

*?Q M M M[pä ;B^a i?O HoM? M;?2 i?2Q æBM? >¢Q ` ,K `„TX

L m æBM? >¢Q v m +¬m i?` i~K i?b M[ pä ;B<sup>a</sup> i?O HoM? b) F?¬M; /Q /U +?9i M`QX

L[pä ;B^a i?O HoM? `!i `QÊm- i v M;¼+ i`„M; MäM ¢Q Hv `QÊm ¢ M # M K¬B æBM?

@ L¬;B i M J°+ M?- ¢ i¢ [mw F?€+? +Sm K¢M;X

æBM? >¢Q F?¬M; M!B- +¬K Hv `QÊm KÈB m®M;X

_ 'i M? M?- `QÊm p` i?S+ ,M i` M #`M p`M; i`QÈ+ K†i æBM? >¢Q #` ¢´B K!M KÈBX ¢2M F?¬B M;¬ H9+ i`QÈ+ ¢ H¢B ¢ m #` i? v KÈB- # Q ;²K #`M p`M; - +?,K b!+ +?m

L[pä bo H9+ i`QÈ+ #` i? M? MB M i!+ ¢2M F?¬B M;¬ / t²K M;QÎB F?) `mM M;²B # +?Ì M;?2 imv M €M p`M K M?X

h?2Q ibM? ?bM? /o p½M; i?b i?B m MB M M? i`B +! i? M;²B i`QM; *Ym h?B M *€

*m®B +MM; +| F F?¬M; M?bM çQÊ+X

J°i FB K F?€+? €Q i`„M; M?Q imv i M?Qm K¬v- [m„+ K„i p¶ #¬M çSM; /¬v- `9i i`Q
•M? b€M; H¢M? FB K F?Q i?`i Hmv M M?Q MQÊ+ Hk i`9i` X EB K F?€+? €Q i`„M;
FB K T?QM; +?ûK` - KQ`B K`v M; Q`B ²M`Q F m; ;Q /[ M?`i #` ?`i # v` F?ÄB +Y
*€+ `ÆB tm®M; p¬B i`, K i?QÊ+ iû p¬Q MQÊ+ b¬M; X

h?B m MB M i`B im`M i` im`B +| iQ +€+? tm`i ?B M i`QM; *Ym h?B M *€+ ç m H`
M?`i +kM; +Ð oä >Q¬M; +ªM?X "¼M ?¼ H B H`+? ?B M ?€+?- i?•M T?“M i¬M [mw
i`„M; K°i FB K +?ûK # v KQ`B K`v M; Q`BX h?U+ HU+- F?Q T?€+? M?Q p¬v ç9M; H
EB K T?€T ;BÄB5

J„i æBM? >¢Q b€M; H MX

JÈB `²B i?m`i`9i FB K- FB K i?S+ +O FB K F?€+? €Q i`„M; ç9M; H`i?9 p`X

J°i FB K FB ;B®M; M?Q +?•M i`B ;|+ #B M- ~M +?S ç¢Q p¬M- `i imv i p`BX

æBM? >¢Q M?bM K°i FB K ç| €M? K„i ç-m iB M +ªK i?`v p¬ +MM; i?•KªQ- ?„M M
/B M #B M /-M #„i ;B[K°i iB b€M; X

æBM? >¢Q H` ç Q FB K bQM; i?€M? i? - KšM +ªK pÈB ç Q T?€T- FB K i?S+ M?`iX
T?•M #B i Qm F?mv iX

h`QM; +?B M i`Q`M; #€+? i?€M? æBM? >¢Q p¬Q h?B M æ Q hmv i EB K G•m- M?b
M?`i i?B i?QÊM; +`X •M? K„i- FB M i?S+ +O æBM? >¢Q ?ÆM t #¢M +MM; HS - t
H` ç Q FB K [mv i +U+ F€ + Q i?•K i?b æBM? >¢Q +| i? /B M ?| ?Q¬M M; mv M`

J°i i? M? MB M T?Q F?¬M; t +Q`B M`B,

@ > ? ? ? ? ? 5 > v- "¢+? u oQÆM; i?“i H` F?Q T?€+?X h?m`i i`i T?QM; FB K
iB M #°X

L; Q`B M¬v K†+ €Q ç2M ç®B H¬T pÈB FB K F?€+? €Q i`„M; X

L; Q`B K†+ €Q ç2M F?Q M? +?•M i`QÊ+ #¬M HMM p¬M; - ç-m ;®B ç†i K°i # Q pªB ç;
KÎ # Q pªB` - H`v #BM? F?Q K¬m ç2M # F?9+ /¬B K°i i?QÊ+` - ;„M H¢B i?“M? K°
h?•M i?QÆM; +| ?Q p, M`, M; - ?bM? /¢M; F€ H¢- ? B ç-m +| KkBi?QÆM; X

h? M? MB M €Q ç2M K†i ;-v ;Á- b m F?B ;„M pk F?Q tQM; +U+ F€ K¢M? K)X

h? M? MB M €Q ç2M K†i ;-v p¬ +MM; #€ ç¢Q M`B,

@ .QÈB iS F?B m oä >Q¬M; +ªM? ç m +9i çB- Î H¢B +?d i` K`i K†iX

*| M; Q`B #`i K½M H M iB M; ,

@ h?“i HÈM H®B5

L?QM; M; Q`B ç| +?Q M`B ? i +•m +?Êi M?“M` H B H`+? +O i?QÆM; ç2M ? B KkE
ç| bÊ ?½B K†i i`„M; # +?- ?9i M; KK F?Q H¢M?X L; Q`B FB F?¬M; /€K M`B ;b i? K-
*Ym h?B M *€+X

*| M; Q`B +Q`B iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 Jm®M /¼M / T b Q\ *kM; i®i- i bÈK ;?ûi ²M`QX æ ç€K T? p`
+9i ? i- +?d i?B M i`B i?“i bU KÈB SM; ç€M; Î H¢BX

æ| H`i? M? MB M i|+ i B #M tMX

h? M? MB M i|+ `®B ,M K†+ `i #bM? i?Q`M; - ?ÆB H¬B i?¬B- çB +?•M i`-MX h?
ç M p`i`Q K„+ +€ +?•M- ®M; [m-M K¬B KÁM`€+? H°` +€B +?•M`"K`¢T H¬M; X h
F?¬M; FB K +? çQÊ+ - ;B| +m®M K•v i€M ,M ? i`QÊm p¬i?S+ ,M M; QM i` M #¬M p
KÎ iMv w +?MB p¬Q #° ç²`€+? `QÈBX h? M? MB M i|+ `®B /m¶B 2QX

*| M;QìB iS+ ;B"MK„M;,
 @ h M ,M K"v M?" M;QÆB +kM; /€K M|B FB m ç|- Km®M +? i X X X
 L;QìB ç| +?Q M|B ? i i?b X X X
 "MK5
 J°i iB M; p M; F?)- iB M; ``Q `Á X
 L;U+ M;QìB ç| HãK b•m- tQÆM; M;U+ ç m ;½vX L;QÆB ç| M?Q /B m çSi /•v # v ` # M /QÈBX
 *| M;QìB M?Ä ;B¼M; M|B,
 @ *€B i M ç| tmB i?"i- F?¬M; M?"M ` L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M;X
 L;QìB FB p°B p" M; tQ v M;QìB #Ä çB M?Q Mû K i?¬MX
 GB M iK+ tªv ` ibM? ?m®M; ç€M? M? m- i`QM; *Ym h?B M *€+ `®B HQ¢MX
 E?¬M; +| M;QìB .B m .K+ h` B +?¢v ç M M; ,M +ªMX h?B m M[ tBM? ç T S?QÆM; S iOK idK M?bM K¼B +?mv M tªv ` - `ä ``M; +?Q T?ûT i, pãX
 J°i p"Bi?B M i"BiU #B i i?U+ HU+ F?¬M; çO ?"K ?U+ `ìB çBX
 *| ;†T L;mv i >Q hB M L[? v F?¬M; +kM; +?ŠM; b Q- F?¬M; +¬M pb p"v K" K¢Q ? .M b Q i`QM; ?°B T?~K T?QÆM; H9+ i`QÈ+ #¼M ?¼ ç½ pmM; iB M M?Q `€+ K m i >Q F?¬B i` M +€+ i?mv M ?Q HÈM M?Q F?¬M; #^M; L;mv i >Q hB M L[M?QM; + t2K M?Q F?¬M; m´M; +?mv M M"vX
 *?ÈT K„i ç¢B bªM? *Ym h?B M *€+ +?d +ÁM H¢B ;¬M KQìB M;QìBX
 æBM? >¢Q F?¬M; çBX
 æBM? >¢Q F?¬M; çB H" +| Hw /Q- F?¬M; T?ªB Km®M i?'v L;mv i >Q hB M L[K" p æBM? >¢Q F?¬M; #B i ?Q ?Á i?QÊM; EBK h?B M +| w ç² ;b- M?QM; ?„M +kM; Km @ \s2K ` F?¬M; i?B m F iU bM? bB m T?"KX
 h? M? MB M H¬B i?¬B i|+ `®B L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; M?bM ç€ M;WM; î æBM? >¢QX
 L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; +QìB M?bM +?^K +?^K æBM? >¢Q- ?ÆB @ hB m iY- K°i +?QÎM; ç€M? # v M?•M p"i M?Ä M?Q h¬M >QM; H" +?B M iQ+? M?/ i?mv i T?K+X L?bM M;QÆB / K`M i?`i K K- ?½v M;Q M M;Q½M +9i çB- i`€M? +?Q i?QÆM; ;•M ç°M; +®iX
 h?b ` i? M? MB M i|+ ç2M F?¬B M;¬ H9+ i`QÈ+ #`æBM? >¢Q ç€M? #¢B i M H" h¬ æBM? >¢Q +?"K `½B çSM; /"v- #¶M; ç€M? ` K°i [mv MX
 E?|B iQK i``M M;"T- K°i €M? b€M; ?bM? `²M; K"m iQK;"Q i?ûi # v ` F?ÄB M„K ç'K L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; #B M b„+ K†i- ç¬B i v i? v K"m çÄ `U+X æBM? æS+ h?„M; ?ûi HÈM K°i iB M; p¶ +?QÎM;X
 J°i +?QÎM; 'M çÄ iQ M?Q F?mv i F?®B M;QM; F i /€M? ` X
 *?QÎM; 'M p +?¢K p"Q [mv M HQM; K"m iQK- p M; iB M; M´ çB + i BX EbM? F?Q i EbM? F?Q çÄ `U+ M?Q K€m #„M imM;X
 LK +QìB ç¬M; i` M K†i L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M;X

Zmv MFbM? [mv MHQM; K`m iQK pšM +ÁM /Q HU+ ç€M? i?ŠM; ?QÈM; L?'i *?QÎM;
FbM? T?QM; "T p`Q K†iX L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; +ªK ;B€+ ?ÆE
+ Q ç ûT- ?MM; ?²MX L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; p°B p`M; ;-K HB M
'MiQ K`m çÄ M?QM; F?¬M; i? +?®M; çÐX L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M
` F?ÄB K†i ç'iX

@ 5 S?Ki5

L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; HB M iK+ HMB p`B +?K+ #QÈ+ KÈB çSM
?°+ #9M; K€mX

æBM? >¢Q #bM? ioM? M?bM L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; - ;^M iWM; -

@ J°i [mv M M`v ç½ +| bS+ i?mv iT?K+ +?Q \

J¼B M; QÌB ?QªM; bÊ M?bM M? mX

L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; H`i?B M i`B i?B m MB M ; -M ç•v M´B H
;½ i? M`Q- i?U+ HU+ bB m F?OM; F?B TX "M i v i`-M b€M? #^M; i?-M #BM? HÊ
€+X L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; ç½ ç€M? #¢B p¬ b® + Q i?O- +?Q
L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; çQÈ+ t2K H`i?B M i`B t T M, K KQÌB ?
+?•m tmM; [m M?X

h®B M v i`QM; *Ym h?B M *€+ L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; +?„+ +?„
p"i`•i F?| ;†KX

B M; Ìi?B m MB M €Q t M? iMv i v ç€M? K°i ç'K H`K L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM
v M; QÈ+ ` b mX

3RRX *?QÆM; 3Rk, G¢i J K "m°+ *?†i U?¢VX

h?B m MB M M`v H` B\

h?B m MB M iW ç•m +?mB ` \

•M? K„i FB K F?€+? €Q i`„M; - i? M? MB M €Q ç2M ; -v ;Á +MM; M?bM ?QÈM; æBM
K†i i? v ç´B- F?¬M; #B i/ i`QM; ç-m ? B M; QÌB M; ?o ;bX

æ¬B K„i +O K„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d /SM; i` M ç`B p`M; T?Q t M?bM æ
ç°M; M?B mX

@ h?U+ HU+ i?"i K¢M?- i?B m MB M €Q t M? M`v +| H B H`+? ;b K` +QÌM; ç¢B M?
M?bM H-KX æBM? æS+ h?„M; H`K°i i`QM; M?•M imv M çQÈ+ M?„K i`9M; i? K` F
i?B m MB M €Q t M?X S?ªB +?9 i`¼M; p`Q ?„M- F?¬M; +?WM; i´ +?S+ b) +| i?m ?

J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d `i H` ;B"i KbM?X

J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d ` ?B m pÈB K°i M[pä ;Bª çSM; # MM; Q`B ç¢B b

L[pä ;Bª çSM; # MM; Q`B ç¢B bªM? L; mv i >Q hB M L[tQ v M; QÌB çB ç•m ç| #€Q

h`QM; ç¢B bªM?X

•M? K„i L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; ç°+ €+ M?bM +?^K +?^K p`Q æBM

@ h®i i®i- i?"i F?¬M; M; ÌH-M M`v ç¢T T?ªB çBM?- H½Q iY M?"M i?m X h?Q bBM
iY #B i KbM? ;K+ i`QM; i v BX

:B¼M; æBM? >¢Q i`QM; i` Q M|B,

@ "„+ oU+- æBM? >¢QX
L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; M;•v M;QÌBX
L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; +?Q iWM; M;?2 i M æBM? >¢Q # Q ;BÌX
L?QM; M m æBM? >¢Q ¢ M iW "„+ oU+ i?b F?¬M; T?ªB H" +QÌM; ;Bª h`mM; h?´ h?
L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; H¢M? HMM; +QÌB,
@ h®i- H½Q iY M?È F„ M;QÆBX L9B t M? +ÁM ¢!- MQÈ+ #B + +?ªv /"B- +?9M; i b
iY b) H¢B ¢ M i?dM? ;B€Q5
L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; M!B tQM; H„+ M;QÌB ?! i?¨M? Hm²M; b€
oÈB / M? iB M;- i?•M T?"M +O L?'i *?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; M m ¢½ i
M?B M K'i iQ +€+? iB T iK+ +¢M? i` M?- ;½ F?¬M; +ÁM K†i KkB M"Q Î H¢B ¢•vX
æBM? >¢Q +?"K `½B M;²B tm®M;- K†+ F K¼B M;QÌBX
> B M[pä ;Bª J°+ M?- .B m L;¼+ M;²B # M +¢M? æBM? >¢Q F?! i? +?2 ;B'm #B
æ†+ #B i H" J°+ M?- M[pä ;Bª i?O HoM?- K¬B bQM ?€ iQ- HÁM; `mM; ¢°M; F?! iª
G9+ i`QÈ+ #ÎB pb M[pä ;Bª i?O HoM? J°+ M? t2K i?QÌM; æBM? >¢Q K" T?¢K b B
?„M ¢€M? #¢B h¬M >QM; ¢½ H" +U+ F€ F?! iBM- #•v ;BÌ t2K ` ¢! +?d H" K°i ;!+ M?
MB M ¬M ?Á - # M;Q" B F?B K i®M M"v +! i?U+ HU+ b•m F?¬M; HQÌM; ¢QÈ+X
J v K„M M" M; ¢QÈ+ æBM? >¢Q i? i?S- F?¬M; i?b ?¬K M v F?¬M; ¢ÆM ;BªM +? i H
J°+ M?- .B m L;¼+ +¨M; +¨M i?"M ?¬m ?¢ æBM? >¢Q ?ÆMX
J¼B M;QÌB /ÌB K„i F?ÄB æBM? >¢QX
Zm i`"M +?B M M"v i?U+ HU+ +QÌM; ¢¢B +O æBM? >¢Q ¢½ ¢QÈ+ K¼B M;QÌB +
p"Q F K¢M? M?Q p"vX
G9+ M"v i`QM; ¢¢B bªM? +ÁM H¢B +?QM M;QÌB- TªB ¢"Q i?ªB i? K #®M M;QÌB M
p"Q T?ÁM; F?€+?X
J°i + Q i?O +ªM? ;BÈB iS F?B m oä >Q¨M; +ªM? M?bM +?^K +?^K EBK h?B M iQÈ
*?QÎM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M;- b¢M; ;B¼M; ?ÄB,
@ >Á i?QÈM;- M;QÆB +kM; Km®M Î H¢B\
EBK h?B M MB K T?"i ?B m,
@ /B ¢" T?"i5
EBK h?B M M!B,
@ *?9M; bBM? +?B iQÈM; ¢ m M?Q M?'i- ?²M; T?'M +kM; H" tQÆM; F?¬- +€+ M;Q
Km®M M?bMX
G9+ EBK h?B M M!B HÌB M"v +?[T?¢M ~M ?B M [m M? i?•M- +!ªQªM? FBK i?•M
HQM;X J¼B M;QÌB +ªK i?'v i`QM; F?QªM? F?„+ M"v HÁM; ¢¬v i•K i?B M- F?¬M;
+?mv M M;¨v tQ ,M M,M- HÁM; #B i?QÆM;- F?¬M; i? F?®M; +? +ªK t9+X "¼M ?
æ" M?Q i?¬M HBM?- Km®M [m€ tm®M; H¢vX
EB K F?€+? €Q i`„M; ?W H¢M? K°i iB M;,
@ >W5
L?Ì iB M; ?W FB K F?€+? €Q i`„M; idM? i€Q F?ÄBªQ +ªM?X
*?ÈT K„i FBK i?•M S?"i æ" #B M K'i- +?[T?¢M €M? b€M; p" M; +kM; i M #B MX
J¼B M;QÌB ?QªM; ?®i- €M? K„i FQM? bÊ M?bM EBK h?B MX

h,M; M?•M im'M i9 M?Q M;°+ M"v ;B®M; v m [m€B- i?m" M KB M; M|B K'v +•m ç½ F?
i?-M i?-M; M"v [m€ ç€M; bÊX

E?-M; B /€K i` m p"Q v m i,M; EBK h?B MX

*?mv M iB T i?2Q F?-M; HB M [m M ç M æBM? >¢QX

aQ ç'm ç M +m®B +MM; H¢B +| #®M M;Q|B `|B çBX

FB K F?€+? €Q i`„M;- i? M? MB M €Q ç2M ;-v ;Á- æBM? >¢Q- EBK h?B MX J°i i?
+-K [m¢i- F?-M; + Q M?QM; ç T i` B ?ÆM +ª æBM? >¢Q- EBK h?B M- +| i? M|B H
+Æ ?°B p"Q T?ÁM; F?€+?X

@ *€+ p` i?B m ?B T ç m H" `²M; i`QM; +äB M;Q|B- iBM iQÎM; L;mv i >Q hB M L[
J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d #QÈ+ tm®M; ç" B p" M;- ` ?B m K|B- /šM FB K F
€Q ç2M ;-v ;Á- æBM? >¢Q- EBK h?B M- i? M? MB M im'M i9 K†+ ?Q T?K+ çB p"
h?B M *€+X

æBM? >¢Q pšM M;²B i`QM; #`M p" M; F?-M; M?9+ M?Q+?X

J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d i?`v æBM? >¢Q F?-M; M?9+ M?Q+? i?b i` m çM

@ \ æBM? +¬M; iY +ÁM +?Q ,M MQ\ u M i•K- i`QM; T?ÁM; F?€+? +| K„ i?U+ +`M
M?B mX

æBM? >¢Q H„+ ç-m- M|B,

@ h +?d çB +MM; #^M; ?[m- F?-M; Km®M p"Q T?ÁM; F?€+?X

J'v M;Q|B F?€+ M?bM æBM? >¢Q M?Q M;| [m€B p"iX

æM ;b p"v\ æ½ ç M MQÈ+ M"v M;QÆB ç°i M?B M M|B F?-M; +| ?SM; i?9 çB T?ÁM
M;QÆB #B m ?B M + Q çB m M?Q i? H`K ;b\ æ†+ #B i H" +m®B +MM; ç€M? #¢B i
æBM? æS+ h?„M;- ;½ [m€ Q MX L m M;QÆB M|B bÊK i?b L?`i *?QÎM; æQ¢M >²M
?°B M;`M FBK F?| +¬mX

J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d M;•v M;Q|B b m ç| €M? K„i ç-v ~M w M?bM æBM
E?-M; H) i?B m MB M €Q t M? M"v +?ÆB i`Á H¢i K K #m°+ +?†i\

h?B m MB M €Q t M? Km®M [m +€+? M"v F?B M L;mv i >Q hB M L[+?9 w- iÁ KÁV
L?QM; i?B m MB M €Q t M? MM;?o b B `²B- i?•M T?"M +O L;mv i >Q hB M L[i¬M
T?QM; T?9- b Q +| i? #` pÎ /B M pKM; p M?Q p"v ?'T /šM\ h? +?šM; T?ªB H" i•K
M v +O .B m .K+ h` B m´M; T?Q\ hmv i?U+ HU+ +O i?B m MB M F?-M; i-K i?QÎM
+¢MX

J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d K`i KÎ M?„+ M?Î æBM? >¢Q- t2K M?Q +?Q +?9i i

@ æM? +¬M; iY ?½v i?2Q M¬ ;B çB çB- L;mv i >Q hB M L[F?-M; +| M?B m FB M
æBM? >¢Q KdK +Q|B M|B,

@ E?-M; b Q- i ` `i +| FB M M?šM- +?| #^M; ?[m +O i çB ` i?b i b) çBX

J„ M[ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d H° #B m iB M? F?| +?`m- H¢M? HMM; M|B,

@ L m p"v i?b tBM æBM? +¬M; iY +?| i¢B ç•vX

EBK h?B M +Q|B iQX

æ€K M;Q|B FB K F?€+? €Q i`„M;- i? M? MB M €Q ç2M ;-v ;Á- EBK h?B M- i? M?
ç T imv i i`-M S?QÆM; S?d #B M K'i i`QM; ç¢B bªM?X

J°+ M? i®i #KM; M?„+ æBM? >¢Q,

@ h¢B b Q +¬M; iY F?¬M; ¢B T?ÁM; F?€+? \ L;mv i >Q hB M L[H¨ K°i ;B B M?•M
ç-m i`QM; M[ pä ;Bª h`mM; h?´ h?-M *?•m- H¢B +| ?mv M mv M i?-M i? X L m +Q
i? HU+ .B m .K+ h` B OM; ?° K¨ +ÁM +| +Æ ?°B im i?“M? +?Q i¬M- H¨ pB + i®i +|
.B m L;¼+ /Á ?ÄB,
@ E?¬M; H) +¬M; iY ¢ M; H¢i K K #m°+ +?†i\

3RkX *?QÆM; 3Rj, a m GQM;X

æBM? >¢Q M?bM J°+ M?- .B m L;¼+ ç-v iÁ KÁ- H„+ ç-m- M|B,
@ h?B M ?¢ +| `i M?B m M[M?•M tBM? ¢ T- F?¬M; H) ;†T K°i M;Q|B B M +QÈB K°
i?-M i? ¢9M; H¨ p¬ +MM; /B m /KM; M?QM; /M b Q M| H¨ M;Q¢B HU+- F?¬M; p[M;
F?´ Hmv M- ?m®M; +?B X X X
L|B ¢ M ¢•v æBM? >¢Q Mî MK +Q|B /`m /`M; #ªM i?•M ?„M ¢ m F?¬M; M?“M ` ,
@ >m®M; +?B i ¢½ +| M;Q|B KbM? i?Q+?X
J°+ M?- .B m L;¼+ M;Æ M;€+ M?bM æBM? >¢Q X
J°+ M?- .B m L;¼+ +ªK i?’v MK +Q|B +O i?B m MB M ¢ T M?’i i? ;B M- p¬ +MM;
LK +Q|B ’K €T ¢| H¨ i`€B iBK i?B m M[?Á i MX
J°+ M?- .B m L;¼+ i?’v ?•K K°i M[M?•M ¢QÊ+ æBM? >¢Q i?Q+?X
æQÊ+ K°i i?B M i`B i?B m MB M M’B #”i M?Q p”v i?Q+? H¨ +?mv M p¬ +MM; K v
ç®B /B M M[i?-M M?Q L;mv i >Q hB M L[pW +| i?•M i? pW +| b„+ ¢ T imv i i`-
M?B M iW +?®B- FB M [mv i ;B[i`€B iBK v m M;Q|B KbM? v m +`M; [mw ;B€ ?ÆM
+€B i? X
h`QM; T?9i +?®+ ¢¢B bªM? *Ym h?B M *€+ ioM? H†M;- +?d +ÁM H¢B # M;Q|B æB
æBM? >¢Q +?“K `½B ¢SM; /”v ¢B iÈB i`QÈ+ F?mM; +Y b´X
*Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M ¢½ # v + Q i` M #-m i`lBX
*Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M +€+? K†i MQÈ+ aî >” H,M i,M b|M; ;ÊM +?WM;
L?bM tm®M; aî i?“M? /QÈB K¨M ¢ K- F?“T MÆB H¨ ¢ M ¢m®+ b€M; i`QM; T?²M ?
pÈB M?B m i?“M? i?“ „+ oU+ i?b /Q|M; ¢B b) p„M; #|M; M;Q|B- M?QM; i¢B h`mM;
i?b bBM? ?Q¢i p ¢ K +?d KÈB #„i ¢-mX
L;?2 p,M; pŠM; iB M; + mv M +?mv M +O + M[X
*ªM? ¢ K ¢ T F?¬M; t Q iª tB iX
@ Zmª M?B M H¨ ¢¢B pU+ i`mM; i•K o¬ h”M ¢¢B HK+- T?²M ?Q ;B®M; M?Q K°i i?
#ªM tS +?bK i`QM; ?Á #bM? + K9 i? M¨v- K°i F?B +?B M bU #MM; M’- i?€M? +
+| K’v M;Q|B +SM; `„M +?®M; +U v m K ;BŠK H M\ h?“M? i?“ T?²M ?Q M?Q p”v
M,K- K°i F?B i?“M? #` T?€ i?b T?²M ?Q ;b +kM; K’iX
æBM? >¢Q +ªK i?’v M;Q|B h`mM; h?´ h?-M *?•m [m€ M M?“M- t ?Q - H½M; T?QX
hmv „+ oU+ M;? Q F?’ M?QM; M?•M HQ¢B F?¬M; FB m +,M;- ?QîM; i?K M?Q p”vX
` M Hmv M w +?Q M;Q|BX
a m HQM; æBM? >¢Q +?Êi p M; iB M; #QÈ+ +?•MX
@ æBM? +¬M; iY- +ªM? ¢ K +?¶ M¨v i? M”Q\

G¨ ;B¼M; +O K„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?dX
 æBM? >¢Q F?¬M; [m v H¢B- ;"i ç-m- M|B,
 @ S?QM; +ªM? h`mM; h?´ h?-M *?•m ç9M; H¨ tBM? ç T ?ÆM „+ oU+ M?B mX
 @ > ? ? ? ? ? 5 h`mM; h?´ çQÊ+ ;¼B H¨ h?-M \*?•m i'i M?B M çSM; i` M çdM?o
 HBM? i9 i?B M ç` - iBM? ?Q M?“i M;mv iX
 h`QM; ;B¼M; M|B +O K„ M[ ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d ~M +?S FB m M;¢QX
 æ•v H¨ +ªK ;B€+ Qm pB i +O M?•M HQ¢B h`mM; h?´ h?-M *?•m- t2K #®M ç¢B pU-
 J„i K„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d ~M +?S FB m +,M; - Kd K B M|B,
 @ æBM? +¬M; iY- M|B i?“i +?Q M;QÆB #B i- L;mv i >Q hB M L[b) F?¬M; +?m ç°M
 M;Q|B +?ÆB i`Á H¢i K K #m°+ +?†i- +| M;Q|B i?O çQ¢M +¨M; BM? ?ÆM M?QM; +?
 L[iÁ KÁX L m F?¬M; Km®M #Ä [m +Æ ?°B H-M M¨v i?b M¬ ;B +?Q M;QÆB K°i #
 ;B p¨Q T?ÁM; F?€+? çBX
 æBM? >¢Q +?“K `½B tQ v M;Q|B M?bM K„ M[ ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d- ?„M #¶
 @ *| H) M¨M; pšM F?¬M; ?B m- i i?“i bU F?¬M; ?SM; i?9 pÈB L;mv i >Q hB M L[
 ?bM? ?B K i?´v M?QM; F?¬M; ç M KS+ B +kM; +?¢v i?2QX
 æBM? >¢Q M?´M K¢M? iWM; +?[,
 @ *| H) H¨ +?Q #ªQ i`QM; K„i K°i b® M;Q|B- +| H) p¨B M;Q|B F?€+ i?•v M?Q +Ä `€+
 T?ªB H¨ iB M i - M¨M; +?Q `^M; K¶B M;Q|B ç m i?Q+? L;mv i >Q hB M L[b Q\
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d M;•v M;Q|BX
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d M?bM æBM? >¢Q i?“i F„X
 h`QM; K„i i?B m MB M i`QÊ+ K†i L;mv i >Q hB M L[F?¬M; +| +?9i; b ;Bª /®B- m M
 K°i +?9i +QB i?Q|M;X
 L m F?¬M; T?ªB i?B m MB M €Q t M? /B M [m€ ? v i?b ç9M; H¨ ?„M F?¬M; ? ?SM
 L[X
 h` M i? ;BÈB M¨v +| M K M?•M M¨Q +| i? F?€M; +U ?´T /šM ?mv M mv M i?-M i? p
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d iU ?ÄB M¨M; Î .B m .K+ h` B M?B m M,K- ;†T p
 M?QM; Qi F? Bi?´v M;Q|B M¨Q M?Q i?B m MB M i`QÊ+ K†i M¨M;X
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d M?bM +?^K +?^K æBM? >¢Q K°i H9+ b m ;"i ç-m
 @ h®i- M¬ ;B ç½ ?B m- M¬ ;B b) i`Î p #€Q +€QX
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d tQ v M;Q|B- çB p¨B #QÊ+ +?Êi iÁ KÁ ?ÄB,
 @ sBM ?ÄB æBM? +¬M; iY- iB M i H¨ +€B ;b\
 æBM? >¢Q KdK +Q|B M|B,
 @ 5 æ| H¨ K°i HQ¢B #€m p¨i M;?2 M|B +| i? ç´B H´v #´i +S i?S ;b i` M i? ;BÈBX
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d +€B ?B m +€B F?¬M; ;"i ç-m- tQ v M;Q|B `|B çE
 J°i i? M?•K mv M;?B K- K i B M?Q iWM;Q¨B i-M; i`|B tmv M [m i´K K¨M çÄ,
 @ >„M i?“i bU M|B M?Q p¨v\
 @ æ9M; p¨v- +?O M?•MX

J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d [m€ /QÈB K†i ç'i p`M; FBK H¢M? #,M;- i`€M /€M F?¬M; /€K i?Î K¢M?X J„ M[ ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d i?m"i H¢B iWM; +•m æBM h? M?•K FB H¢B p M; H M,
 @ h?2Q M;QÆB i?'v H` ?,M /B M F`+? ? v i?"i bU H` M;²B i`QM; HÁM; F?¬M; HQ¢ J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d p°B M|B,
 @ h?m°+ ?¢ M;m /®i- F?¬M; i?'v ` ?„M +| /'m ?B m ;b /B M F`+?X
 @ L;QÆB çB i?2Q # M i ç½ M,K M,K- €M? K„i- FB M i?S+- [m M b€i M;QÌB ç½ ` M;QÆB M|BX
 h? M?•K FB M?Q M[pQÆM; + Q + Q i¢B i?QÊM; F?¬M; /QM? F?|B HY i`-M ;B M
 @ VK5 >ÆB i?9 p`- i +| +?9i ?SM; i?9 pÈB iB m iY M`vX
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d p°B M|B,
 @ h?m°+ ?¢ H"TiS+ b B M;QÌB çB „+ oU+ i` F„- M?QM; T?¢K pB F?®M; +? +O .B # Q ;²K „+ oU+ M M i?ÌB ;B M b) +?“K +?9iX
 h? M?•K FB #bM? ioM? M|B,
 @ VK5 h i?Q+? çB K M`v +O M;QÆB M?'i- H`K pB + #bM? ioM?- +?Q iWM; KM [m K°i i?€M;- ?½v çB m i` i?B m MB M i M æBM? >¢QX L m ?„M i?"i bU ç M iW „+ c M?Q p`v F?¬M; i? M`Q F?¬M; +| iB M; i,K ;bX æB çBX
 @ æ i¢ +?O M?•M F?Q+? H - i?m°+ ?¢ p¬ +MM; pBM? ?¢M?- i?m°+ ?¢ +€Q HmBX
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d î i`QM; K„i M;QÌB # M M;Q`B t2K M?Q +| [mv M [m€ /QÈB ç'i i?Ki HMB- K½B ç M # M M;Q`B T?ÁM; KÈB +?“K `½B ç SM; H MX hW i`-M S?QÆM; S?d ç-v K² ?¬BX
 J„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d i?Î T?`Q- tQ v M;QÌB çBX
 J¶B H-M K„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d ;†T +?O M?•M #Q ~M M`v H` HÁM; i?'v JQÌB M,K i`QÈ+ +| ?ÆM M,K i`,K i?B m M[ çO HQ¢B +MM; K„ M[ ç Timv ii`-M S? h` BX
 h`QM; +€+ i?B m M[ F?¬M; i?B m M;QÌB +| iQ +?'i i®i ?ÆM K„ M[ ç Timv ii`-M S i?B M i`B i•K F +`M; M? M? M?¢v ?ÆMX L?QM; #•v ;BÌ i'i +ª ç½ +? i- K°i b® +? ?`M? M?B K pK- +ÁM ç b® H` p` t9+ T?¢K [mv i„+ +O +?O M?•M #` +?“ ç¢T ç M + +ÁM ç m F?´ ?ÆM H,M; i`b ;'T i`,K H-M- F?B M M;QÌB F?¬M; `ûi K``mMX

3RjX *?QÆM; 3R9, L;QÆB h?"i aU G` L K L?•M a Q\

" Q M?B m ç K F?mv M^K KÆ K„ M[ç Timv ii`-M S?QÆM; S?d M?È ç M +€B +? KbM? idM? H¢B F?ÄB +ÆM €+ K°M;- K†i i`„M; # +?- M;QÌB QÈi çšK K² ?¬BX

E?B +?•M i`ÌB ?B M H M #bM? KBM?- \*Ym h?B M >mv M L[ EBK h?mv M +?“K `½ H†M; +O aÎ >`X

æBM? >¢Q +?“K `½B KÎ iQ K„i- # M i B M;?2 iB M; #QÈ+ +?•MX

"B m ibM? EBK h?B M #bM? ioM? çB p`Q ç¢B bªM? \*Ym h?B M \*€+- M?bM æBM? > [m€B p`iX

æBM? >¢Q çSM; /"v- i` m EBK h?B M,
 @ >Q ?Á i?QÊM;- M;QÆB F?¬M; çQÊ+ L;mv i>Q hB M L[+?¼M b Q\
 EBK h?B M F?¬M; M|B- tÁ2 i v` - K°i iB HU+ HQÊM; `i #Q ~M t i [m X
 æBM? >¢Q ;B"i KbM?- #B M b„+ K†i M|B,
 @ E?¬M; H) X X X
 EBK h?B M T?'i i v` ?B m i`Î p `²B M|B- ;½ ç M;-M #¨M p¨M; +O æBM? >¢Q- #Q
 H M m®M; ? i K°i ?ÆBX "MK K°i iB M;- EBK h?B M ç†i K¢M? #bM? M;¼+ H M #¨M
 J°i i? M? •K i`QM; i` Q p M; H M,
 @ >Á i?QÊM;- M;QÆB T?¢K b•M ;BÈBX
 æBM? >¢Q [m v ç-m H¢B- i?'v ç| H¨i?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ ç
 p¨Q T?ÁM; F?€+?X
 h?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ +-K +•v [m¢i- T?QM; ç° T?B M T?B M
 *Ym h?B M *€+X h?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ +Ð im'B M?Q æBM? >
 M?Q M;¼+ M?QM; ?ÆB HMM K°i +?9i- i?•M ?bM? +¨M; KªM? K BX •M? K„i i?B m M
 T?K+ M?bM EBK h?B M ~M +?S t2K i?QÌM;- i` m +?¼+X
 EBK h?B M [m v ç-m- i`QM; K„i ;½ +| iB b€M; T?¢M ~M ?B M €M? p¨M; HB + i?B
 ?Q T?K+ - F?¬M; M|B +?mv MX
 h?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ F?¬M; [m M i•K EBK h?B M- M?bM ?Q
 i` M tm®M; /QÊBX
 J°i H9+ b m i?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ M|B,
 @ L;QÆB i?"i bU H¨ M K M?•M b Q\
 æBM? >¢Q F?¬M; ç€TX
 æBM? >¢Q +ªK ;B€+ çQÊ+ i?U+ HU+ +O i?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K
 +| HU+ HQÊM; `i #Q ~M +?2 ;B'm- F?OM; F?B T ?ÆM FB K F?€+? €Q i`„M;- i? M
 +?Q M;QÌB +ªK ;B€+ p¬ +MM; #Q ~M- F?¬M; +?•M i?"iX
 h?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ +QÌB iQ` F?ÄB *Ym h?B M *€+- #B M
 h`¬M; M?Q i?B m MB M +¬M; iY im'M i9 K†+ ?Q T?K+ çB p¨Q *Ym h?B M *€+ +?d
 +•m- M?bM æBM? >¢Q K°i +€BX
 @ æBX
 EBK h?B M çSM; /"v- tQ v M;QÌB ` # M M;Q¨BX hW F?B EBK h?B M ` F?ÄB •?ÄB

L?B m M;QìB b®i`m°i Km®M i?'v T?QM; ç° +O "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B-
 i?m"i iBM? imv i i?¬M; ?mv M i`QM; i`mv M i?mv iX
 G½Q #ªM F?€+? b¢M p®M M?,M M?|- bÊ ç€M? M? m b) ç€M? b"TM|+ M?"X L?QM;
 oQÆM; >B M *?B i?b K„i H½Q #ªM b€M; `Ð- HMB b M; K°i # M [m M b€iX
 > ? ? ? ? ? 5 .M F?€+? b¢M +| b"TM|+ +kM; F?¬M; b Q- +?d +¬M i`2Q K°i i'K #
 M|B +?¶ M`v iWM; H` MÆB "¢+? u pQÆM; ç'm FB K b) ?'T /šM p¬ b® M;QìB i¬M bM
 æ•v +?QM? H` ?B m SM; / M? M?•MX
 æBM? >¢Q iWM; #QÊ+ K°i çB tm®M; #"+ i? M;- M?Qm K`v M|B,
 @ G` L;mv i >Q hB M L[F m M;QÆB ç M F?B m +?B M pÈB i \
 "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B M;¢Q M;? +QìB M|B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 L;QÆB ç bM? [m€- L;mv i >Q hB M L[H`K b Q b) M;?o ç M M
 [m L;mv i >Q hB M L[i?m"MK B M; M|B FB K T?€T +O M;QÆB F?¬M; i M M i i
 ?°B i`B M H½K FB K i?m"i i`QÊ+ K†i i X
 æBM? >¢Q F?¬M; M|B ;b i? KX
 L[M?•M FB ç9M; H` +| i?O çQ¢M- L;mv i >Q hB M L[i?"i bU +?d i?m"MK B M; M
 L;QìB FB i M¢Q #'i i?m¬M M?Q "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B #` L;mv i >Q hB
 M|B p`B +•m ç½ /šM /„i ;½ ç M;•v bU pÈB æBM? >¢QX
 "¢+? u pQÆM; M?bM +?^K +?^K æBM? >¢Q,
 @ _9i FB K çBX
 æ K [m æBM? >¢Q i? ?B M i?U+ HU+ +U+ F€ #€ ç¢Q M M "¢+? u pQÆM; oQÆM;
 i?QìM;- M?QM; ?¬K M v ;½ F?¬M; bQ +?QìM; T?€T- i?•M T?€T K` H` FB K T?€T
 oQÆM; >B M *?B M?'M K¢M? +?[FB K i?m"i- Km®M €T çªQ æBM? >¢Q #^M; FB K
 æBM? >¢Q F?¬M; M?QìM; #QÊ+X
 æBM? >¢Q [m v ç¬m M?bM ?QÈM; M;QìB # M M;Q`B ç¢B çQìM;- ?ÄB,
 @ E?¬M; #B i p` ?mvM? ç`B M`Q +?Q i¢B ?¢ KQÊM FB K K°i H9+X
 G"TiS+ +| M;QìB tmM; T?QM; çQ #°B FB K ` X
 æ®B i?O çQÊ+ "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B F?B m +?B M F?¬M; TªB ?¢M; p-
 çQÊ+ + Q i?O bY /KM; K°i H¬M- b m M`v M|B ` +kM; iU ?"Q- çQÊ+ M?B m M;QìB
 æBM? >¢Q +€+? pÄ FB K M? #9M;X
 hB M; FBK HQ¢B p M? m p M; H MX
 L;?2 i? M? •K i?b M|+?d H` i`QìM; FB K iBM? +QÆM; #bM? i?QìM;- i?"K +?Q F?-
 "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B FB m M;¢Q M|B,
 @ L m ?¬K M v M;QÆB çÐ çQÊ+ KQìB FB K +O i t2K M?Q M;QÆB i?„M;X
 "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B iBM iQìM; i¢Q M;? FB K i?m"i +O KbM?- M m F?
 ç€M? #¢B L?'i *?QìM; æQ¢M >²M æBM? æS+ h?„M; [m€ +QìM; ç¢B i?b ;½ ç½ ;BªK
 æBM? >¢Q ;"i ç¬mX
 ""M i v æBM? >¢Q +?"K `½B bB i +?m¬B FB K- HÁM; K€v ç°M;- `9i FB K ` M; vX
 J°i €M? #¢+ t i [m F?¬M; i`mM;X
 L?Q €M? b€M; ?¶M ç°M t i [m #|M; i®BX

J¼B M;QÌB #ªM M,M; M?„K K„i H¢BX
E?B #¼M ?¼ H¢B KÎK„i` i?b FB K ç½ i`Î p`Q pÄ M?Q +?Q iWM; `9i` X J¼B M;Q
>¢Q +QÌB MûK i`QÌM; FB K i`ª p +?Q +?O M?•MX
æBM? >¢Q +?„T i v M|B,
@ æ i¢ p` ?mvM? ç`B M`v- ç•v H` i? M? FB K i®iX
L;QÌB ç| +—K FB K +O KbM?- ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv ` X
æBM? >¢Q HÌ "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B çB- +MM; EBK h?B M b|M; p B #QÊ+
#B M K'i T?QÆM; t X
@ *€B M`v X X X \*?mv M ;b p`v\ E i i?9+ `²B\
@ E?¬M; +| +?mv M ;b tªv ` 5 L;QÆB +| i?'v +?mv M ;b F?¬M;\
@ J°i Hm²M; b€M; ç| X X X G` +€B ;b\ E i i?9+ M? M? M?Q p`v\ L|B bQ FB K b Q i
J¼B M;QÌB F?¬M; ?B m ` b Q- #¼M ?¼ i`¬M; +?Ì i?'v +m°+ [mv i ç'm FB K i?m"i ç
FB K i?m"i çŠM; +'T M?Q "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B K` i, i?Q M?[M; M;QÌB
i? +?SM; FB MX B M;Ì +?Q #„i ç—m K°i # M ç½ [m v çBX
E€ H¢ ?ÆM H` "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B F?¬M; M;,M +ªMX
G9+ M`v +| M;QÌB T?€i ?B M K°i +?mv M F€ H¢X
h?•M i? "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B ç M; `mM- M? M? `mMX
E?¬M; #B i H` pb "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B iS+ ;B"M ? v bÊ ?½BX
*| ;B|M ? i?'B [m - K°i Hk i|+ ç2M # M i?€B /QÆM; "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M
+?ûK K°i F?9+ HÈMX L;U+ €Q i`„M; M?Q imv i +O "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *
i`„M; # M /QÊBX o i`€+? M?Q KB M; +QÌB ç M; M?¢Q #€M; çB m ;bX

3ReX *?QÆM; 3Rd, J¢M? J) *Sm L;QÌBX

J†i "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B t€K t`iX
æ—m |+ "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B i`®M; `¶M;X
@ h¢B b Q H¢B M?Q p`v\ >„M +kM; #B i \*Q >ÊT æB M h`ªK\ æ•v H` #Q T?€T #'i i
T?€T i - ?„M ç M iW „„+ oU+ F?¬M; i? M`Q iWM; i?'v K¬M FB K T?€T M`vX L?QM
h`QM; ç—m |+ "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B M´B H M p¬ b® bmv M;?oX
JÈB `²B æBM? >¢Q i?B i`B M K°i +?B m i?m"i `9i FB K +?QM? H` +?B m F?ÎB ç—m
E?OM; F?B T ?ÆM H` +MM; K°i FB K i?S+ ` iW i v æBM? >¢Q +`M; [m2M i?m°+
>B M *?B- i?•KªQ- ç€M; bÊ ?ÆM ;½ M?B mX h`¬M; M?Q K°i p` + Q i?O imv i i? ç
i`,K M,K- +?ÈT K„i FB K [m M; \*Q >ÊT æB M h`ªK H|2 H M- "¢+? u pQÆM; oQÆM; >
SM;X
JÈB ç—m "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M? \*Q >ÊT æB M h`ª
"¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B F?¬M; F`T +| w M;?o Mû i`€M? i?b i'i +ª ç½ F i i?
h`QM; +?ÈT K„i ç| M¶B HÁM; "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B bÊ ?½B +?Q iWM; +
H` bQ T?K +O "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M \*?B +kM; F?¬M; H`K çQÊ+— +| i?—M p`
h?m 5

h?m ?Q`M iQ`MX

h?B m MB M €Q t M? M?Q M;¼+ +?d /MM; K°i +?B m- H` +?B m "¢+? u pQÆM; oQ
;BÆ i v M?' + +?•M M? M?`M; +?ûK tm®M; i!+ /`B- v T?K+ +O ;½- ç€M? #¢B ;½X

h?B m MB M •v /MM; +€+? ç! M!B +?Q "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B #B i M m ?
K°i w M;?oX

"¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B çSM; M;•v M?Q T?¶M;- 'Ki çB M,M; HU+ ?`M? ç°
>B M *?B F?¬M; M;?o` i¢B b Q æBM? >¢Q #B i i?m"i`9i FB K +O ;½- KS+ ç° Ho

h`QM; +?ÊT K„i K°i bmv M;?o H!2 H M- "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B M?È H¢B

æ K [m - i`QM; \*Ym h?B M \*€+- "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M \*?B iWM; i?B i`B M K

E?¬M; H) H9+ ç! æBM? >¢Q ç½ F?€K T?€ €Q M;?o +?B m *Q >ÊT æB M h`aK- ?¼/

a Q +! i? \

GB + bÆ ç½ M?bM i?'m €Q M;?o FB K [mv i i?•K aQ- i`QM; K°i ç K ?Q`M iQ`M M„

E?¬M; H) æBM? >¢Q H` v m M;?B i\ G` i?¬M HBM?\

æB m M`v imv i ç®B F?¬M; +! F?a M,M;5

h`QM; HÁM; "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M \*?B `®M; iQ T?O ç`M? bmv çQ€M +O Kb
;½ F?¬M; M;?o` H`K b Q æBM? >¢Q #B i +?B m M`vX

"¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B F?¬M; #B i ç½ çB ` F?€+? b¢M M?Q i? M`QX

J°i KbM? "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B H M; i? M; i` M çQ`M; T?® i?"i H•m- ;B!
i€Q H¢BX

"¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B ç€M? `MM; KbM?- ;½ ?B m çQÊ+ çB m ;b- +„M `„M

@ E?¬M; çQÊ+- +?mv M M`v [m€ H¢- FB K [mv i +O aÆM L?¢+ FB K i¬M; [mv i F?
#€Q +?Q bQ K¬MX

*MM; H9+ ç!X

h`QM; F?€+? b¢M- H9+ M`v M?B m M;Q`B /¬M ?B m ` çB m ;bX

*! M;Q`B H H M,

@ "¢+? u pQÆM; X X X h?m \

:B•v b m F?€+? bM¢ M´ imM;- K¼B M;Q`B ²M `Q ?Á ?ûiX

æ9M; p"v- "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B ç½ i?m X

h?m K°i M;Q`B QpQ / M? i`QÊ+ FB F?¬M; M;?2 i M im´BX

"¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?B i?m ç M F?! iBMX

æ•v ç9M; H` iBM iS+ #QK i'MX

hmv i` M ;B M; ?² iWM; ;B•v iWM; T?9i tªv ` M?B m +?mv M F?! iBM- M?QM; "¢+?
H` +Q`M; ;Bª M´B / M? ç½ H•m- iQÆM; H B b€M; H¢M i?m i`"M F?B M K¼B M;Q`B

oä ;Bª çQÊ+ æBM? >¢Q KQÊM FB K bB i +?fi i`Q`M; FB K iBM? +QÆM; +O KbM?
+ªB [mw ;B€X oä ;Bª ç! #B i `ä i? M? FB K +O ;½ M´B / M?- /M` ;B€ i` M i`B +k
b Q ç•v H` i? M? FB K ç€M? #¢B "¢+? u pQÆM; oQÆM; >B M *?BX

•M? K„i pä ;Bª F?€+ ;?2M i}- ?•K K° M?bM pä ;Bª FB - ?¢M KbM? i¢B b Q H9+ ç! F
FB KX

G½Q #ªM F?€+? b¢M pmB KWM; +Q`B iûi KB M;X

G-M M"v i?b F?€++ b¢M M?Ä +O ;½ M' B M?Q +¬M- iBM iQÎM; i`QM; K°i çQ¢M i?
;Bª- i? M? MB M i" B im' M t ;¬M ç M ç¢B çQÎM; F?€++ b¢M- [m M b€i ç` çB K +m°
F?¬M; F?Q ç|X

*| K®B H"K ,M5

æ®B pÈB æBM? >¢Q- EBK h?B M i?b `„ `®B ç MX

æBM? >¢Q- EBK h?B M çB ç M #ì b¬M; aÎ >" T?€i ?B M *Ym h?B M >mv M L[EBK
h` B ç½ #B M K'iX æBM? >¢Q- EBK h?B M ibK ?B m KÈB #B i b€M; bÈK ?¬K M v
F?ÄB aÎ i?"M?- i`¢K iB T i?2Q çB h'M *?•mX

@ h'M *?•m Î T?Q M K +?¶ M"v- +?9M; i çB L K oU+ pW H9+ M; M; [m h'M *?•mX

EBK h?B M iQM? iQ€M- M|B,

@ *?9M; i H"TiS+ tm'i T?€i çB h'M *?•mX

@ æQÊ+X

æBM? >¢Q HQ M iQ" M +O .B m •K- /M b Q M; "v tQ H" #^M; ?[mX

EBK h?B M- æBM? >¢Q p°B [m v p F?€++ b¢M b„T t T ?"M? HwX æBM? >¢Q t€++
,M MQ M Si #KM; +ÁM ç M; M; €v M; O +?¢v çB i`"M T?€T i`mv M i®M; i`"M pU+ K¬M
i®M; `ìB çBX

h`mv M i?mv i i`"M +?B M HB M [m M æBM? >¢Q- "¢++ u pQÆM; oQÆM; >B M *?B

L?B m M; QìB ç m #B i +| K°i p` FB K F?€++ i?B m MB M €Q t M? #Q ~M i`QM; i?C
"¢++ u pQÆM; oQÆM; >B M *?B- M?Q i?¬M iB M ;B€M; i`¬M- T?QM; ç° imv i i?
MB M €Q t M? ç½ #B M K'iX

æO HQ¢B iBM ç²M H M ` X

*| M; QìB M|B æBM? >¢Q H" i`mv M M?•M #Q ~M +O bB m ç¢B K¬M T?€B #Q K"i çB

*| M; QìB M|B æBM? >¢Q H" M; QìB F?B m +?B M ç M iW pU+ M; Q" B- i` M çQÎM; ç
Km®M F?B m +?B M i?B M i" B i?B m MB M +€+ +?•mX

h`mv M i?mv i- pšM +ÁM iB T iK+X

L,K M; "v b mX

h'M *?•mX

æ K i`,M; i`ÁM- ioM? K`+? K„ H X

h'M *?•m i?"M? H" i?"M? i?" iK +Q M?•M HQ¢B HÈM M?'i h'M *?•m- Î # M #ì +€B
i`,M; K°v KM- M; •M ?" p¢M i`QÊM; - ;B®M; M?Q iB M +ªM?- +U+ F€ ç TX

óE?Q +?QM; o•M J°M; i`¢++- # ?€K h'M *?•m i?"M?5ô

æ•v H" K°i p` +QìM; ;Bª F?Q p" M çŠM; +'T +?Q i¬M iWM; ç€M? ;B€ h'M *?•m i?"M?

æ®B pÈB M?B m i?B M i" B i` +O h'M *?•m i?"M? i?b i®B M v H" K°i #m' B i®B K€

"ÎB pb ç²M `^M; L;mv i >Q hB M L[- i`mv M M?•M FB i tm'i ç T M?'i- i?¬M i?€M?
i`QÊ+ ç M M v H€B \*Ym h?B M >mv M L[ EBK h?mv M `®i +m°+ ç M h'M *?•m i?"M?

*€+ iBM ç²M HB M [m M b„+ ç T- i" B ibM? +O L;mv i >Q hB M L[ç½ H M `°M; `³
M?B m M; QìB #bM? Hm" M H" K°i i`QM; +€+ KBM? +?•m +O h`mM; h?' h?¬M *?•m
æ†+ #B i H" i? +?'i H¬ çdM? bQM; im ?mv M mv M i?¬M i? #B M i?€B M?'i +"M;
i`QÊ+ iBK ç" T M? M?X

*Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M KÈB ?B M ` ç½ H`K M;mv M h'M *?•m i?"M? b-
h`,M; H M- i` M K†i ?² ç-K MQÈ+- *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M HÆ HYM; ?B
h?mv M +QM K`m p`M; ç`m # M #ì o•M J°M; h`ç+?- +?d M?[M; i? M? MB M i`B im'M
i?"M? KÈB +| iQ +€+? H M i?mv M p`M;- i?'v +€+ M[ pä ;Bª tBM? ç T- /`m /`M; M?
+?'i imv i i? i?b b) +| +Æ ?°B ;†T L;mv i >Q hB M L[- K°i i`QM; KQÌB KBM? +?•
*?•m X

3RdX *?QÆM; 3R3, JçM? J) *Sm L;QÌB U?çVX

@ *?Q i p`Q- i KÈB KQÌB #ªv im´B- i H` + Q i?O æçB oä aQ +ªM?- i `i +| iB K H
@ *€+ M;QÆB #B i i H` B F?-M;\ S?K i?•M +O i H` i`QÍM; H½Q GQM; >´ J-M- K
@ h +| i?B T KÌB- ? ? ? ? ? 5 h M?"M çQÊ+ i?B T KÌB5
" M +ªM; HÈM M?'i o•M J°M; h`ç+? #` p- b® pä ;Bª +?2M +?9+ F?-M; +| F) ?Î- M?
J¼B +†T K„i M?bM +?^K +?^K +QM i?mv M iQ K`m p`M; T?Q t - ;B®M; M?Q +?d
i? v ç´B p`M K M? +ªmK bM?X

h?ÌB ;B M i`-B [m X

" + M? ;BÌ b m- M;QÌB +| iQ +€+? H M i?mv M p`M; ç m #QÈ+ H MX

h?m2v M M? H„+ HQ- i?•M i?mv M iÄ €M? b€M; p`M;X aS+ KçM? +QÌM; ççB p- ?
iQ # v H M + Q ?QÈM; iÈB i`,M; i`ÁM- M?Q +ªM? i?-M iB MX *?ÈT K„i *Ym h?B M
v H M M,K i`,K i?QÈ+- M?bM iW t M?Q K°i p-M; i`,M; F?mv i K`m p`M;X

h` M K†i ç'iX

o- b® M;QÌB M;•v M;®+ M?bM +ªM? ç TX

h`ÌB ç K i oM? H†M;- i'i +ª i?"i ç T K` Qm M?½X

L?Q K°i +m°M i` M? ?Q`M K„X

"¶M; +| M;QÌB FBM? F m,

@ \ æ| H` +€B ;b\

h` M #-m i`ÌB #¶M; +| ? B #|M; M;QÌB çm´B i?2Q *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv
h`QM; ? B M;QÌB +| K°i i,M; M?•M i` K†+ €Q +`b çÄ `U+ €M? p`M;X J°i i?B m MB
p B +| +QM K Q i`,M; ç€M; v m M;²BX > B M;QÌB çB i`QM; F?-M; i`mM;- i®+ ç° F?
iB m b€B- M;U T?QM; K` çB- M?Q i?-M ç K i`,M;- +?ÈT K„i ç½ çm´B i?2Q *Ym h?B
æ€K ç-M; p M; iB M; H |X

> B i M M`v H` B K` /€K +?†M HçB *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M +O .B m .K
•M ; M ?MK K"i ;'m b Q\

L?QM; ;B•v b m i` M #-m i`ÌB iÄ €M? p`M; `U+ `Ð- i,M; M?•M i` im´B ç Ti` B ` i
h,M; M?•M i` im´B ç Ti` B M?„K K„i MB K FBM?- iB M;T ?çM •K iW #B F€ /B m p
p`M; M?Q tB M; tQ+? +| i`"i iU ?| i?"M? `²M; `„M m®M HQÊM tQ v [m M?X GU+
M?m°K i`ÌB ç K t M? ç2M i?"M? K`m p`M;X

GU+ HQÊM; M`v +U+ F€ KçM? K)- H M i`M ` - +?†M çQÌM; çB +O *Ym h?B M >mv
J°i iB M; [m€i T?€i ` iW *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M,

@ L;Q`B M`Q ;•v bU\ .€K +?†M FBK i?mv M +O .B m .K+ h` B i \

@ *?O i?mv M çB ` ç€T H`BX

h`QM; i? M? •K #bM? ioM? ~M +?S mv M; ?B K F?¬M; i? M; ?B M; `T?€i` iW KB M
i` B- +kM; H` ;½ T?|M; HU+ HQÊM; T?"i iQM? +Q`M; ç¢B i`"M M;"T +^a #-m i`lBX

*?QÎM; 'M ç tm®M;- F?¬M; F?Q b¬B i`"QX

"MK5

>¶M æ°M h?¬M "Q+? M?Q T? H pÐX

L;mv i>Q hB M L[M;¢+ M?B M i?Ki HMBX

EBK h?B M F?¬M; i`mv FQ+? K` H„+ M;QÌB H Q p`Q *Ym h?B M >mv M L[EBK h?n

L;mv i>Q hB M L[#B M b„+ K†i M|B,

@ >Á i?QÊM;- M;QÆB [m€ p¬ H 5

L;mv i>Q hB M L[M? M? M?Q +?ÈT çm´B i?2Q EBK h?B MX

J°i+ Q i?O i` i`QM; i`"M pW FBM? pW ;B"M ?ÄB,

@ _®i+m°+ M;QÆB H` B\

J'v +?K+ + Q i?O i` HB M ?ÊT- i`QM; T?¢K pB K'v i`,K p¢M /†K imv i ç®B H` HU+
H` + Q i?O i` F?€+- /M +| H` +€+ +QÌM; ;Bª i? ? i`QÊ+ +kM; F?¬M; /€K ç®B ç¬m
i?Q bBM? €Q t M? im'M i9 i`¬M; i` ?ÆM #¼M ?¼ K°i KbM? +?†M H¢B i'i +ªX

EB K i?m"i+O i?Q bBM? €Q t M? im'M i9 iBM? imv i i?¬M; ?mv M- +?d /U p`Q K
+? ç€K + Q i?O i` im´B ;„i; QX

æBM? >¢Q F?¬M; ç€T- H„+ M;QÌB ç•K FB K` X

EB K [m M; M? M? M?Q iB +?ÈT K`m çÄX

* Q i?O i` M`v F?¬M; F`T Mû- p B #` FB K ç•K i`9M;X \* Q i?O i` +ªK ;B€+ +| F?Q
t•K M?"T p`Q M;QÌB- b„T ç¬M; #,M; ;½X \* Q i?O i` bÊ ?½B i?Ki HMB- ? i bS+ p"M
H¢M? FB - F?¬M; `ªM? +?B M ç´mX

h`QM; F?¬M; i`mM; # M +¢M? + Q i?O i` +| M,K M;QÌB #` v M?Q ;½- b m F?B #` i`
i`mM;- p"M +?mv M ?mv M F?Q- K†i i`„M; # +?X

L?[M; M;QÌB +ÁM H¢B F m H M,

@ æ•v H` v m T?€T ;b\

æBM? >¢Q H„+ M;QÌB H¢B` FB KX

æBM? >¢Q M? M? M? M M?Q iB M /QÈB i`,M;- iB m b€B T?B m /"i- [m„iQ+? # v F?
;|+ #B MX "®M- M,K + Q i?O i` +ªK ;B€+ ;B| K¢M? "T p`Q K†i- +?Q i?'v`ä H` ;b
H¢M? H)Q- F?Q H¢M? i`"M M;"T +Æ i? M?Q Î i`QM; ?¬K #,M;- ?mv M F?Q p"M +?

*| M;QÌB M?È` çB m ;b- `®M; iQ ?ÄB,

@ L;QÆB H` X X X EB K F?€+? „+ oU+ M,K M;`v i`QÊ+ ç€M? #¢B "¢+? u pQÆM;\

æBM? >¢Q i?m FB K çSM; i?ŠM; i`mM; i•K ç` i`"MX

J'v +?K+ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä >Q`M; +ªM? i` im´B K†i i`„M; # +? çSM; i`QM
F?¬M; M|B M M H|B- +?"i p"i p"M +?mv M ?mv M F?Q i`W F?Q H¢M? i`QM; M;QÌB
+?9i M;Q`B M;QÌB ç½ ç|M; #,M; pKM K`m H KX

æBM? >¢Q p m M; i v i?m p #®M +•v +| iQX

æ•v H` H9+ i`QÊ+ i`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M?- i` M çQÌM; +´ i•v /m J`+? G
æBM? >¢Q- p b ç T?ÁM; ?„M +?çv i`®M /MM; +| T?QM; 'M F?¬M; ;B M tmM; [m M
ç€K M;QÌB J`+? G \*?m >Q`M;- +QÈT M?[M; +| iQ ;B K +¬KX a m M`v M?| ? B H½
h´ +?d /çv æBM? >¢Q Hmv M +? H¢B- +?mv M ?| KBM? p,M i` M +| i?"M? KBM? p
F?¬M; ;B MX

*l i Q M"v c Q Ê + æ B M ? > ¢ Q ç t i i M H " L ; k h B M ? > Á > " B æ ¢ B E € - b m F ? B H m v M + " / " T / M M ; - ? " K M v p W H 9 + H ' v " X

J ' v + ? K + + Q i ? O i " i ? U + H U + K ¢ M ? M ? ' i + ? d + Ð i S F ? B m o ä > Q " M ; + ¢ M ? - F ? " M ; æ B M ? > ¢ Q F ? " M ; ç € M ? + S M ; p Ê B + € + + Q i ? O i " - + ? d H ' v F B K i ? m " i € T + ? X J ¶ E b) " | i + U + • K M ; K + # , M ; ? m v M F ? Q p " Q M ; Q Ì B + € + + Q i ? O i " X

æ B M ? > ¢ Q M „ K # „ i + ? W M ; K U + " i i ® i X

æ B M ? > ¢ Q F ? " M ; i " ¼ M ; i ? Q Æ M ; ç € K p ä ; B ¢ i " + k M ; F ? B M # ¼ M ? ¼ i " Q M ; p Á M ; L H U + + ? B M ç ' m - b) F ? " M ; + ? " K i " + " M ; i € + + S m M ; Q Ì B + O E B K h ? B M p " æ B M ? :

h Q " M [m € i " b M ? + ? d i " Q M ; K ° i + ? û M i " " X

S ? Q / Q È B - # M # Ì o • M J ° M ; h " ¢ + ? X

L ? B m M ; Q Ì B + ? 9 w + m ° + + ? B M ç ' m i " M # - m i " Ì B ? € ? ® + K ² K F ? " M ; M ! B M M H Ì

" ¼ M ? ¼ F ? " M ; i ? i B M ç B m K b M ? i " " M ; i ? ' v - + ? m v M t ¢ v " i " Q M ; F ? " M ; i " m M ; L ? [M ; + Q Ì M ; ; B ¢ + Q i ? O i ? ? i " M " v # ' i + S B + k M ; H " i ² M i ¢ B ç € K M ; Q Ì B M ; Q Ê + i " Q m i 9 M ? ' i K ' v + ? • m ; - M ç • v X

L ? Q M ; ç € K + Q i ? O i Q Æ M ; H B p ä ç ¢ Q M ? • M H Q ¢ B T ? ® B ? Ê T p Ê B M ? m p š M i ? ' i #

h ? m ? Q " M i Q " M - F ? " M ; + | ç Q Ì M ; + ? ® B X

h ? Q b B M ? € Q t M ? i m ' M i 9 K ° i M ; Q Ì B K ° i F B K M ? Q M ; Q Ì B i " Q Ì M ; i ? " M ? ç € M ? M ? K U + F ? | i ¢ M ? M ? " M ; + ? B M i ? „ M ; X

L ? b M i ? € B ç ° + O i ? Q b B M ? € Q t M ? i m ' M i 9 F ? " M ; ? p m B b Q È M ; - / Q Ì M ; M ? Q i " M p ¢ M / t K [m M ? h ' M * ? • m + ? ' M ç ° M ; F ? " M ; H " i ? " M ? i U m H È M H Q ; b p Ê B ? „ M X

* Q Ì M ; ; B ¢ i " H 9 + i " Q È + ? û i H M ? Ä B H ¼ i p " Q i B ç € K F ? € M ; B ¢ X

h ? b " i ? Q b B M ? € Q t M ? i m ' M i 9 H " F B K F ? € + ? ç M i W " „ + o U + X L ? Q M ; i " Q M ; [h ? - M * ? • m i ? b " „ + o U + H " M Æ B F ? " + , M [m M ? , M K T ? O i m v i - M ; ? 2 M ! B M ; Q Ì B " b ® M ; - / ½ K M - T ? Q M ; + € + ? p ä ç ¢ Q i ? Š M ; i ? „ M - / M M ; H U + T ? € t ¢ Q X h ¢ B b Q i ? Q M ? [M ; i m ' M i 9 M ? Q M ? ½ K " F B K i ? m " i + k M ; i B m b € B - T ? B m / " i M ? Q i B M K 9 \

L , K M ; " v i " Q È + ç € M ? # ¢ B " ¢ + ? u p Q Æ M ; o Q Æ M ; > B M * ? B - # • v ; B Ì K ° i ? Æ B ç € M ? ; i " [m M ? h ' M * ? • m i ? " M ? - i ? Q b B M ? € Q t M ? i m ' M i 9 K m ® M + " M [m û i i ? ? i " h " m

J ¢ M ? [m € X

* S i ? M " v i ? b i ? ? i " h " m M ; h ? ' h ? - M * ? • m + Á M B + | i ? M ; , M + ¢ M M ; Q Ì B M " v \

h " Q M ; T ? 9 i + ? ® + K ¼ B M ; Q Ì B [m M + m ° + + ? B M F ? € + i " Q M ; * Y m h ? B M > m v M L [E ? 9 i ? ² M M ; Q Ì B + O L ; m v i > Q h B M L [X " ¼ M ? ¼ M ; • v M ; ® + M ? b M æ B M ? > ¢ Q i " M ç ° M ; X h " , M ; b € M ; b Q i ? Q - € M ? i " , M ; M ? Q i " T i " m M ; p " Q M ; Q Ì B æ B M ? > ¢ Q X

* ? Q M ? H 9 + M " v X X X

• K - K - K - K - K 5

* Y m h ? B M > m v M L [E B K h ? m v M i Q H È M # ¶ M ; M ' i m M ; X

3 k y X * ? Q Æ M ; 3 k R , h " m v L ½ U ? ¢ V X

o " b ® i " Q Ì M ; H Q M ; T ? ¢ M K " m p " M ; t m v M i ? ' m [m i ? • M * Y m h ? B M > m v M L [E B K H Q M ; + ® i p b p Ð p K M K " # M M ; M ' M , M ; H Q Ê M ; F ? O M ; # ® X h W M ; p Á M ; F b M ? F ? Q p

T?QÆM; i€K ?QÈM; X h` M #-m i`lB M?Q ç¬M; H¢B- K½B F?B FbM? F?Q F?m +? i
iB M; - +€+ KªM? pKM p`M; imM; i!2X

æBM? >¢Q FBM? M; ¢+X

hbM? ?m®M; -K o M?Q p`v\

E?¬M; H) EBK h?B M; †T +QlM; ç`+? \

*?Q ç M #•v; B!æBM? >¢Q +?Q M?bMi?'mi?U+ HU+ i?"i+O EBK h?B M- M?QM;
i,M; M?•Mi` im´B ç Ti` B +?d + Q +?S F?¬M; i?'T ?ÆM ?„MX

æBM? >¢Q ç`M? ;B9T çÐ EBK h?B M X X X

G9+ M`v K°i FBK i?•M S?"i æ` iQ HÈM KÎ` pKM´ ?¶M HQ¢M- +SM; `„M t¬M; ` M;`
FBK i?•M S?"i æ`- ? B i v ¬K K°i M[M?•M i!+ ç2M M; „M ç½ ?¬M K X E?|2 K¬B EBK
T?ªB +¬M +´ #-v M?¬v K€m i?`i M?Q #` pmi! M?¼M +O /½ i?9 tû tm®M; K°i KB M
` i?QÆM; \

æBM? >¢Q ;B`i KbM?X

*?Êi p M; iB M; `®M; iQ,

u m i,M; çB ç•m\

E?|B ç2M çm´B i?2Q pK M´ ?¶M HQ¢M- F?|B ç2M M?Q ;BÁB i`QM; tQÆM; #€K `B
æBM? >¢Q ?ûi iQ K°i iB M; ,

@ *9i5

*?ÊT K„i æBM? >¢Q ç½ tm´i ?B M b m HQM; EBK h?B MX

æBM? >¢Q pmM; i? M? FB K`d bûi- p¢M FB K[m M; #„M` ?ÊTi?`M? p€+? iQlM;
K†iX

•K -K -K -K -K5

E?|B ç2M M?Q #¢+? im°i F?¬M; M;WM; ç`T p`Q p€+? iQlM; FB KX

h` M #-m i`lB M?Q +| K†i i`®M; p¬ ?bM? i?MM; i?MM; p M; - b!M; •K ç€M; bÊ F?m +
h`¢+? iQ HÈM # M/QÈB / Q ç°M; i`Q /•M; b!M; •v +?K+ i?QÈ+X æ€K M; QlB çSM; ;
?Q K„i M i B- M; QlB i?U+ HU+ i?'Ti?b KB M; KkB i`Q K€mX

æBM? >¢Q #` +?'M HB M iK+ i?Ki HMBX

æBM? >¢Q ;B`i KbM? F m H M,

@ æ•v H` HU+ HQÊM; ;b\

æBM? >¢Q +ªK i?'v HU+ +¬M; FQ+? +O pm®i F?|B ç2M K¢M? K) F?¬M; ;b b€M? #
M`Q ?„M iWM; ;†TX

*?ÊT K„i p€+? iQlM; FB K #` p +?¢K K•v M;`M H-MX

*´ i v æBM? >¢Q i /¢B- b„T F?¬M; i? +¬K p[M; i? M? FB K`d bûiX

æBM? >¢Q `i ;B`i KbM?X

hW b m F?B æBM? >¢Q /mM; ?ÊT hY >Q`M; h?¢+? h`QM; L;¼+ i?b HU+ HQÊM; +
F?B m oä >Q`M; +ªM?- +°M; pÈB K´v M;`v M v F?¬M; M;WM; ¬M /QÐM; im Hmv M
oä >Q`M; +ªM? +kM; b) F?¬M; p´i pª i? M`vX "•v; B!æBM? >¢Q b„T F?¬M; M; ,M çC
FB K b„T i€M HQ¢MX

h`QM; F?|B ç2M +kM; p M; iB M; FBM? F m F?) F?`M;X

:B¼M; EBK h?B M p M; iW b m HQM; æBM? >¢Q,

@ G` v m K - i`QM; FBK i?mv M ~M +?S K°i +QM ç¢B v mX æBM? ?mvM? ?½v +~M
>ÆB i?Î EBK h?B M `®B HQ¢M- ?B M M?B M #` i?QÆM; F?¬M; M? X
u m K \

.B m .K+ h` B H` i? HU+ M?•M HQ¢B- i`QM; *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M +
K°i +QM v m K ?mM; ?½M M?Q p"v\

æBM? >¢Q ;B"i KbM?- F?¬M; /€K HÆ H`X > M ;b bQÆM; ç2M M`v `i [m€B H¢- F?
M?•M HQ¢B im Hmv M- ` H` v m F?QX *?,+ ç½ /MM; #Q T?€T M`Q ç| +?2 ;B'm ç†
+?®+ æBM? >¢Q F?¬M; M?bM `X

æ¢B v m +| i? i´M i?QÆM; EBK h?B M +?„+ +?„M F?¬M; i-K i?QÌM;X

GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;- i?9+ ;BK+ i? M? FB K `d bûiX o i `d bûi i` M i?•M FB
ç`M? T?|M; ` HU+ HQÊM; +'K F} +?Q i¬M i`QM; i? M? FB K `d bûiX

G9+ M`v F?|B ç2M #¶M; M?B M M? M? +?|M; HMB H¢B- +?ÈT K„i FûQ /`B F?QªM;
i`®M b•m p`Q o•M J°M; h`¢+?- i? çB M?Q çB M- æBM? >¢Q +| Km®M çm´B i?2Q +

@ EBK h?B M- æBM? >¢Q- ? B M;QÆB i? K Hmv M K„b„+ +O M¬;B - H'v i? ç M
i - ;B i +? i K'v i`,K ç iY .B m .K+ h` BX h?M M`v F?¬M; ç°B i`ÌB +?mM;- L;mv i >
i?M i? F?¬M; H`K M;QÌBX h Km®M i?¬M; #€Q +?Q i?B M ?¢ +?mv M t'm t +O +
i?B b Q\ .¢v K°i ç iY ç iB M p¬ bd M?Q p"v M M +| +•m ,M M|B pÈB h`mM; h?´ h?-
:B¼M; L;mv i >Q hB M L[`ä`~M; p M; p¼M; i`QM; F?¬M; i`mM;X

L;mv i >Q hB M L[?| i?~M? Hm²M; b€M; #B M K'i i`QM; bQÆM; KM o•M J°M; h`¢
æ9M; H` M[ M?•M ç°+ €+- L;mv i >Q hB M L[ b„T `ÌB çB +ÁM F?¬M; [m M +„M M;Q
o•M J°M; h`¢+? Î# M h'M \*?•m i?~M?- `°M; M?Q #B M- K M? K¬M; #Q ~M- bQÆM; H
+?QÊM; F?Q bBM? ç-v- +| M?B m ç¢B v m +U i?9 pB M +´- H` +?¶ +U+ F€ M;mv ?
+mM;- M;QÌB F?¬M; [m2M i?m°+ ç` ?bM? F?¬M; /€K t•K M?"TX æBM? >¢Q- EBK
i?2QX

h` M #-m i`ÌB- *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M pÐ ?| i?~M? p¬ b® KªM? pKM `Æ
*MM; `ÆB tm®M; +ÁM +| t€+ +O K'v i`,K ç iY .B m .K+ h` B- K'v i`,K + Q i?O i` i
i?~M? ?¬K M v p`Q \*Ym h?B M >mv M L[ EBK h?mv M w ç`M? ¬K K„ M?•M p X

*Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M M´ F?B M K¼B M;QÌB # M i`QM; ç m i?~M? KªM
æ•v H` i B M¢M ç€M; bÊX

*Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M +| / M? iB M; F?¬M; M?Ä i`QM; h`mM; h?´ h?-M
iQ`MX

" M /QÈB p2M o•M J°M; h`¢+?- K¼B M;QÌB M;•v M;~M M?bM ibM? ?bM?X
E?¬M; B M;Ì F i +m°+ i`"M +?B M ç†i /'m +?'K ? i M?Q p"vX

æBM? >¢Q iÈB ;¬M EBK h?B M- ?ÄB,
@ æ¢B bQ +| b Q F?¬M;\

EBK h?B M #bM? ioM? H„+ ç-m- M|B,

@ E?¬M; b Q- +?d #` v m F?Q t•K M?"T p`Q M;QÌB- +-M # - M,K M;`v i`W v m F?Q
M;?B i M9T i`QM; #|M; i®B i"TFQ+?- bmwi K'i K¢M;X

o i i?QÆM; i` M +´ EBK h?B M +?ªv K€m ç-K çb - `i ç€M; bÊX

L?[M; KªM? i?`i`€+? ç½ #B M i?~M? K`m ç2M iQ€i` KMB ?¬B M?Q i?`i i?®BX J
i?QÆM; M´B H M K`m t M? ç2M ç M; M? M? +?|M; H M i`~M tm®M; /QÈB- `i ç€M;

æBM? >¢Q ?9i M;KK F?Q H¢M?X
o i i?QÆM; M?Q p"v M;?B K i`¼M; ?ÆM æBM? >¢Q iQîM; imÊM;X
EBK h?B M H" i`m M M?•M +O T?"i;B - im Hmv M +¬M; T?€T T ?¢i;B - +| ?B m [ F?Q- v m T?€TX E?¬M; M;ì EBK h?B M F?¬M; i? iB m i`W F?|B ¸2M ¸| M; v- +| i? æ´B H`K M;QìB i?QìM; +?„+ F?¬M; +?®M; M´B ¸ M #•v ;Bì- ¸½ bÊK i?`M? K°i #½B
EBK h?B M ;B Q M[M?•M i|+ ¸2M M;„M +?Q æBM? >¢Q,
@ æBM? ?mvM? ¸ - ¬K .B m •K ;B9T i X
.B m •K\
æBM? >¢Q M?bM F„ KÈB i?´v M[M?•M i|+ M;„M ¸2M M;QìB #¼+ K°i KB M; pªB ¸2 / i`„M; K`M H` M[ ¸ iY .B m •K +O o¬ LB K T?€B K½B F?¬M; i`î p X
E?¬M; #B i i¢B b Q i|+ .B m •K K¼+ /`B ` - ¸2M `”K ¸ M i B- i`¬M; `•i ¸ TX
*m®B +MM; EBK h?B M +Sm ¸QÊ+ .B m •KX
> B i v æBM? >¢Q ¬K .B m •KX
æBM? >¢Q H”T iS+ H´v K°i pB M T?”i +?•m K”m p”M; ` F?ÄB i`[p”i;BÈB +?d ´M p” H,MX
S?”i +?•m iÄ €M? b€M; p”M; M?¢i- +U+ F€i?¬M F€X LÆB T ?¢i +?•m H,M [m MQ `9i ¸B- K”m +Æ #„T M?¢i ¸B- i®i ?ÆM i`QÊ+ K°i +?9i M?QM; +?Q ?Q”M iQ”M +?[
@ u m F?Q i?”i HÈB ?¢B- M; v +ª sQ+? >Ä S?”i *?•m +kM; F?¬M; i? ?Q”M iQ”M i
EBK h?B M +ªK i?€M `^M;;
@ s2K ` F?¬M; i? ?²B T?K+ M; v ¸QÊ+X
@ h`QÊ+ iB M `ìB ¸B `²B iQM?X
æBM? >¢Q [m M b€i T?€i ?B M .B m •K `ÆB p”Q HQ¢B ?¬M K F€ H¢- ibM? ?m®M;
EBK h?B M ;”i ¸-mX
*?QM? H9+ M”v X X X

3kRX *?QÆM; 3kk, *€+? æ®B S?|X
*?Êi +| iB M; `®M; iQ,
@ > B i M €+ ¬M +€+ M;QÆB i v /QM? ¸-v K€m +ÁM Km®M ¸B\
J°i M;QìB +?2 i`QÊ+ Kfi æBM? >¢Q- EBK h?B MX
G” K°i + Q i?O i` H9+ i`QÊ+ #` æBM? >¢Q ¸€M? #¢BX
"B m ibM? + Q i?O i` iS+ ;B”M- K„i i|2 HY M?bM +?^K +?^K æBM? >¢Q- EBK h?B
@ æ9M; p”vX *€+ M;QÆB F?¬M; i? ¸B5
@ Zm€ ¸ iB MX >Á i?QÆM;- M;QÆB /M ;b +kM; H” M;QìB tm´i;B - i¢B b Q HÁM
FBK i?mv M- F?¬M; ¸ w bU b®M; +? i +O M?B m M;QìB i` M i?mv MX L;QÆB H” ¸
M?•M i°+ h´M *?•m K°i HìB ;BªB i?Q+?5
J°i + Q i?O i` iS+ ;B”M +?d p”Q EBK h?B M- +?YB K„M;;

@ h®B M v i` M FBK i?mv M +?ŠM; M?[M; +| K•v i`,K M[ç iY .B m .K+ h` B ç€M; i`
 ç iY M?•M i°+ ç m +? i i`QM; i v M; QÆB 5
 * Q i?O i` [m v b M; K„M; æBM? >¢Q,
 @ L; QÆB +| FB K i?m"i i?¬M; ?mv M b Q F?¬M; H`K +?9i i®i K` çB M®B ;B€Q +?C
 K`m ç2M b Q\
 J`v +?K+ + Q i?O i` K„i i|2 HY X
 æBM? >¢Q i?|B [m2M M?Qm K`vX
 "B m i bM? EBK h?B M #bM? i oM? M|B,
 @ /B ç` T?"i- FBK i?mv M H` iU .B m .K+ h` B i¢+ M´- F?¬M; T?ªB iB m i,M; H`KX
 M; QìB M?QM; #'i HU+- i?B M i B i?B M i BX
 *| M; QìB iS+ ;B"M [m€i,
 @ *•K KB M; 5 >½v #Ä F?m¬M K†i iW #B ;Bª /®B +O M; QÆB çB- ?Á i?QÊM; 5 Zm€
 F?¬M; M; ®+- i¢B b Q iU KbM? H`K M´ FBK i?mv M\
 EBK h?B M FB M M?šM M|B,
 @ *?mv M M`v iB m i,M; +kM; `i F€ [m€B- +| H) p b m L;mv i>Q hB M L[b) +| +•n
 FBK i?mv M ;B'm v m K H` bU i?U+ F?¬M; i? +?®B +½B- +| H) #¼M ?¼K m®M +?
 @ > ? ? ? ? 5 h?"i H` ?Q M; çQìM; 5 o¬ bd5 \*€B +È pKM; p M?Q p"v K` M; Q
 M; QìB +| K†i ç m i?'v M; QÆB i?2Q çm´B L;mv i>Q hB M L[F?¬M; i?"M?- i? M [n
 F?¬M; +?d ;B i M?B m ç²M; i°+ K` +ÁM Q M m´M; .B m .K+ h` B +'m F i pÈB v m K
 p¬ bd`²B 5
 @ æ9M; p"vX GMB K°i p¢M #QÈ+ +S +?Q`^M; .B m .K+ h` B +| •K KQm M?QM; F?-
 +O K bM? b Q\
 @ >W5 E?¬M; M; ì çQìM; çQìM; H` æ¢B G¬B •K hU +| K°i F #¢B ?Q¢B M?Q p"v5
 *€+ + Q i?O i` p•v [m M? æBM? >¢Q- EBK h?B MX
 " M /QÈB +| K°i b® M; QìB F?¬M; #B i bU i?"i +kM; ?M i?2Q HÈM iB M; +?YB`O
 h?B M oã h¬M; +ªM? # v H M + Q çSM; b m HQM; M?[M; + Q i?O i` - ?MM; ?´ F?¬M
 æBM? >¢Q- EBK h?B MX
 æBM? >¢Q M?S+ ç-m,
 @ h?"i H` K°i ç€K M; m tm~MX
 æBM? >¢Q F?¬M; i? ç¢B F?€B b€i ;BÈB ;B i b¢+? M?[M; i M M; m M; ®+ F?¬M; #B
 "•v ;Bì M;mv M h'M *?•m i?"M? F?¬M; +| +?¶ +?Q æBM? >¢Q- EBK h?B M b®M; v
 h`QÈ+ F?B L;mv i>Q hB M L[ `ìB çB M|B K'v +•m /K /¶ HÁM; M; QìB- +°M; pÈB F?
 i®i- ?-m M?Q F?¬M; B T?€i ?B MX "•v ;Bì æBM? >¢Q- EBK h?B M i`î i?"M? ç² i >
 EBK h?B M HìB Qi K` w M?B m,
 @ æBX
 J°i i? M? MB M ?ûi iQ,
 @ >W5 Jm®M çB ç•m\ h`W T?B +€+ M; QÆB ;B i ? i +?9M; i 5
 æBM? >¢Q H„+ ç-m- #'i ç„+ /o M|B,
 @ J°i ç€K M; m tm~M #` M[ M?•M /„i KkB iU +?Q H` i?B M i`BX L|B i?"i- +€+ M; QA
 M?B i?mv i p` + M çªK +O +€+ M; QÆB /MM; b B +?¶X

•M? b€M; +?Êi H|2- æBM? >¢Q- EBK h?B M #B M K'i i¢B +?¶X
J'v +?K+ + Q i?O Km®M M; ,M +ªM M?QM; F?¬M; i?2Q F`T i®+ ¸°- +?ÈT K„i æBM?
+ÁM #|M; /€M;X
@ h`mv M +?mv M tªv ` ?¬K M v F?„T ¸¢B +?•m h`mM; h?´ h?¬M \*?•m- T?ªB H`K
+| +?¶ ~M i?•MX >W- H`K ` b€i M; ?B i M?Q p"v- F?¬M; iBM aB m h?B M h?¬M o
çSM; ` i`¬M; MQK5
@ E m ?¼ bo p) i` M?- iQ`M h`mM; h?´ h?¬M \*?•m i`mv M½ #¼M ?¼X
@ hmM; iBM ` 5
*€+ +QÌM; ;Bª i` `®M; iQ- HY ;B" M +?Y i„i- Km®M iK i" T HU+ HQÊM; pä H•K h`r
K†i KkBX
*ÆM #½Q HÈM /¬M pûM K`M +?2X
@ >mv M F?Q # v +O M; QÆB i?"i ¸†+ #B iX
EBK h?B M M; ²B i` M t2 K€v K`m ç2M- /bm .B m •K ?¬M K - K°i i v p`M p B æBM?
i®B p¬ i" M `Qi ;`Q- i? M? •K -K -K F€ /`X æBM? >¢Q F?ÎB ¸°M; >„+ hB *?ÈT ?mv
+ÆM H®+ ¸2M H Q M? M? i`QM; ?Q M; /½ K M? K¬M;X
æBM? >¢Q- EBK h?B M +U+ F€ Q M i`Îi?"M? +¬M; ¸`+? +O iQ`M /•M- i`QM; h`M
+?¶ +?Q ? B M; QÌB MQÆM; M€mX E?¬M; Km®M i?"M? +?m°i +?¢v [m çQÌM; #` M
/šM i?2Q .B m •K- EBK h?B M ` ?Q M; /½X
æBM? >¢Q ? i bS+ F?ÎB ¸°M; >„+ hB *?ÈT- ?mv M F?Q # v ?bM? /¢M; t2 K€v H`K
bB m M? M? HQÈi i`QM; i`ÎB ¸ KX
hW H9+ # M ¸¬m æBM? >¢Q +? i¢Q ?mv M F?Q # v >„+ hB *?ÈT ¸ M #•v ;Bì ¸ T
hB *?ÈT +`M; H9+ +`M; ;B®M; t2 K€v i?"i bUX
"€M? i`QÈ+ p` b m +O >„+ hB *?ÈT `i`°M; - /MM; ;•M +®i i?B M +QÆM; i?¬M i?9
M? 'i ¸QÌM; +´ i•v /m- ;B®M; M?Q H®T t2 i?"i bU +?šM; [m F?¬M; +¬M i?´B T?²M;
;B M i` [ p"i HÈM- v M t2 +?Q # M; QÌB +QÐB- /MM; / v m ?Q`M; +? i¢QX "®M ®
`U+ - i'K #ªQ ?B K T?Q i`QÈ+ /Q +•v FB KiQ ;B Q M? m- p` i`Q F?€+ +? i¢Q #^M
ob i¢Q ` >„+ hB *?ÈT æBM? >¢Q ¸½ i®M M?B m +¬M; bS+X
"•v ;Bì >„+ hB *?ÈT t2K M?Q #€M i?"M? T?~KX
J†+ /M +QÌM; ;Bª i` M hB M h?B M oä h¬M; +ªM? +| i? # v ¸B M?QM; H•m /`B `i
#¼M ?¼b) +?¼M ?mv M F?Q # vX hmv M?B M M; QÌB #bM? i?QÌM; ` M ?mv M F?Q
+€+ HQ¢B H¬m +€+ i?mv M # vX G¬M ¸¬m EBK h?B M i?´v i?S F€ H¢ M?Q p"v +O
EBK h?B M F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M ?mv M F?Q # v F€ H¢ M`v M; ²B `i i?QªB
æ†+ #B i H` i®+ ¸° +O >„+ hB *?ÈT- +| i? ¸B m F?B M +€+ HQ¢B +?mv M ?QÈM
æBM? >¢Q ¸QÈ+ F?2M pmB bQÈM; +QÌB iQX
æBM? >¢Q ? i bS+ i?9+ ;BK+ >„+ hB *?ÈT- +ªK ;B€+ FQ+? i?Q+? M?Q FB T i`QÈ
"®M pm®i K Q K" T €+ [m, h` L; mv i #´m +?†i p B æBM? >¢Q- H¬M; i`„M; tBM? ¸ T
` b mX J Q K" T €+ [m, h` L; mv i ?ûi K2Q K2Q- #` ;B| i?´B p`Q KB M; X J Q K" T €+
`i ?SM; T?'M- M| i?Q+? +ªK ;B€+ i®+ ¸° M? M? i? M`vX
*m®B +MM; æBM? >¢Q M; WM; H¢B i` M K°i ;Á M9BX
@ h®B M v M; ?d M; ÆB i¢B ¸•v ¸BX
æBM? >¢Q +´i t2 K€v >„+ hB *?ÈT- H`v ` i?S /UM; H m- `i M? M? H`K tQM; i'i +ª
EBK h?B M ¸®i ¸®M; HY i`QÈ+ F?B p`Q i`QM; H mX

oÈB i?U+ HU+ M?Q æBM? >¢Q- EBK h?B M b) F?¬M; i?'v H¢M? # M M; ¨Q ?Q M; /4
i?Q+? €M? b€M;- ¸®i HY b) i?'v i?Q^aB K€B ?ÆMX h?U+ HU+ æBM? >¢Q- EBK h?
HQ #` v m K T?€i ?B M p•v +¬M;X

EBK h?B M +~M i?"M FB K i` i`¢M; i?€B +O .B m •K- M|B,

@ æQ+? i?U+ #` `9i HU+ HQÊM; +,M M;mv M ¸BX L m F?¬M; M?ì HU+ HQÊM; T?"i
#"B T?"i F i`QM; M;QìB M¨M; #^aQ p K°i iB bU b®M; i?b bÊ H¨ F?¬M; +?®M; M´B

EBK h?B M F H¢B +?mv M t^av ` i`QM; *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv MX

3kkX *?QÆM; 3kj, *€+? æ®B S?| U?¢VX

a m F?B EBK h?B M p¨Q *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M /MM; #Q T?€T i?m"i +
M? M? ibK` MÆB ~M F?'mi ;B K .B m •KX EBK h?B M KÈB +QÈB .B m •K i?b K°i
i`QM; #|M; i®B M?<sup>a</sup>v ` i"TFQ+?X

E ¸€M? HûM H¨ ¸¢B v m H•v F?|B ¸2M H¨K pk F?Q- i?U+ HU+ +QìM; ¸¢B ?ÆM M[
EBK h?B M +| i?U+ HU+ + Q i?•K i?b F?¬M; +?d +´ #` tû K°i KB M; i?'i K¨ +€B ¸-r

hmv M?B M EBK h?B M #` i?QÆM;- #'i ¸„+ /o i?B i`B M i?-M i?-M; T?"i ;B æ¢B G
EBK h?•M >° h? i`®M ` M;Q¨BX

E?¬M; #B i b m ¸| +| +?mv M ;b K¨ *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M #¶M; M´imM
i`,K M[ ¸ iY .B m .K+ h` B +?ÊT K„i i?"M? #°i T?'M- F?¬M; # Q M?B m M;QìB i`®M
>Q hB M L[p¨ p¨B M;QìB bÊK +?m~M #` i`QÈ+- M?ìim pB K¢M? K) +?®M; +UX

*?mv M b m ¸| i?b æBM? >¢Q ¸½ #B iX

æBM? >¢Q i?„+ K„+,

@ h¢B b Q i`QM; FBK i?mv M +O .B m .K+ h` B ~M M9T K°i +QìM; ;B^a v m K F?O
v m ¸ - M m ?¬K M v F?¬M; T?^aB i`QM; +?¶ M?•M i°+ +Q i`9- v m K ¸| T?^aB +?2 ;B
bS+ i?b M;QÆB p¨ i F?¬M; #^M; K°i K|M; i v +O M|X

hW F?B æBM? >¢Q ` F?ÄB hmv i \*?•m ;†T `i M?B m +?mv M H¢X

u m i°+ L *?•m #¢Q ¸°M;- ¸ K ¸| v m ?Q M;7 i'M +¬M; Zm„+ i?"M?- æBM? >²M; G -
H¢ ?¬K M vX *€+ bQÆM; KM M?bM M?Q F?¬M; [m M ? M?QM; i`U+ ;B€+ M?¢v #û
æBM? >¢Q +^aK i?'v i'i +^a +| HB M [m M M? mX

@ .M #¼M ?¼ +?ϕv i`®M iÈB +?•M i`lB ;|+ #B M i?b i [mv i ibK #^M; ϕQÊ+- #,K M
iY +O i 5

@ VK5 S?Q t HϕB +| M;QlB ϕ M- i'i +^a +~M i?"MX

S?Q +?•M i`lB +| Hm²M; b€M; # v M? M? ϕ M- +?ÈT K„i ϕ½ iÈB i`QÊ+ K†i K¼B M;

@ G` L;mv i >Q hB M L[5

æ€K pä ;B^a M?"M` M;QlB ϕ°i M?B M tm'i ?B M H` i`mv M M?•M +O .B m .K+ h` E
:B¼M; L;mv i >Q hB M L[M?Q iB M; i`lB,

@ *€+ p` iB M #®B- pä H•K ϕ²M; ϕϕQ- M¬; B L;mv i >Q tBM +?"Q +€+ p`X

L;mv i >Q hB M L[ϕ€T tm®M; ϕ'i ?"M? H pÈB K¼B M;QlB- i?•M ?bM? v m ϕB m-
G½Q M?•M mv K½M? i|+ p`M; FBK ?W HϕM? K°i iB M;;

@ >W5

G½Q M?•M mv K½M? i|+ p`M; FBK F?| +?`m M?bM L;mv i >Q hB M L[X

L m F?¬M; T?^aB +QM i` B H½Q M?•M mv K½M? i|+ p`M; FBK b v K ?¼ i?Ov M`v-
L[EBK h?mv M i?b ϕ K ?¬K [m ϕ½ F?¬M; +? iX

L;mv i >Q hB M L[+QlB MlB,

@ sBM h`B m iB M #®B ϕWM; iS+ ;B"M- imv H-M M`v ? B K pQÆM; ;B i M;QlB ϕ½
+€+? F?B M #¼M ?¼ F?¬M; +ÁM +?¶ ~M i?•M- #^aQ ϕ^aK #¼M ?¼ ϕB [m ϕ•m H` #`
i`,K pϕM /†K i`mv b€iX

>„+ hB *?ÈT M?Q iB +?ÈT- #®M ®M; F?lB T?mM HY ϕÄ ;"Q i?ûi`) K•v- ϕB M +m
æBM? >ϕQ pW p`M +?mv M ?mv M F?Q F?ÎB ϕ°M; >„+ hB *?ÈT pW HÈM iB M; M

@ *| ;b ϕl HϕX h?2Q Hw i?b ϕ K ?¬K [m +?9M; i `lB F?ÄB h'M \*?•m i?"M? `i t M?
M`v +| i? +?QM? t€+ ibK` +?9M; i \

EBK h?B M M;²B b m HQM; æBM? >ϕQ- MlB,

@ h +kM; i?'v HϕX

@ L?QM; i?B M ?ϕ iQ HÈM F?¬M; ;b F?¬M; +| - +| H) #¼M ?¼ +| #Q T?€T i`mv imM
.B m •K M;²B T?Q b m F?¬M; H M iB M;X

.B m •K F?¬M; [m2M +€+? # v M`v- M?QM; ϕ M; +?ϕv i`®M F?¬M; iB M ϕÁB ?ÄB M
æBM? >ϕQ ;"i ϕ-m- M;-M M;W K°i H9+ `²B ?ÄB,

@ S?^aB `²B- ?QÈM; M`Q ϕB hQÆM; *?•m\

EBK h?B M M;•v M;QlB- MlB,

@ L;QÆB F?¬M; #B i ?QÈM; ϕB hQÆM; *?•m\ *S ?QÈM; M K5

@ 5

æBM? >ϕQ ;"i ;M- iB T iK+ #^aQ,

@ L?QM; ?QÈM; M`Q H` T?€B M K\

EBK h?B M bmwi iû F?ÄB >„+ hB *?ÈT- M;?B M `M;;

@ E?¬M; H) imv M ϕQlM; M;QÆB ϕ M; ϕB F?¬M; T?^aB H` ϕQlM; i„i ϕ M hQÆM; *?•
æBM? >ϕQ KWM; `Ð ?ÄB,

@ æQÌM; i„i\ *| çQÌM; i„i b Q\ J m +?d i 5
 EBK h?B M F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b- +® MûM t9+ ç°M; #|T +? i æBM? >¢QX
 h` M çQÌM; çm t2- æBM? >¢Q F?®M; +? >„+ hB *?ÈT çB i?ŠM; ?QÈM; i•v M K- E
 #B i çQÌM; i„i çB hQÆM; *?•mX .M b Q çB hQÆM; *?•m i`ªB [m p`B F?m pU+ bB
 çQÌM; pÁM; H` +?mv M #bM? i?QÌM;X \*?Q M M imv EBK h?B M H'v H`K H¢ M?QM
 B M; Ì i M M`v +,M #ªM F?¬M; #B i T?QÆM; ?QÈM; - iQ`M H` # v HmM; imM;X
 EBK h?B M m QªB +?d ?QÈM; M KX
 æBM? >¢Q H`T iS+ tQ v >„+ hB *?ÈT H¢BX
 .B m •K MÎ MK +QÌB M; ¼i M;`QX
 æ•v KÈB H` æBM? >¢Q .B m •K #B i- iQ +?'i p¬ bQM; - i?U+ HU+ bB m çŠM; M?QM

 LY i?€M; b mX
 @ •+ K çB ç•m\
 h` M #-m i`ÌB t i[m p¬ b® €M? b€M; - iB M; ;B|`Qi HB M KB MX h-M; K•v i`„M; M
 p i /`BX "®M- M, K KQÆB + Q i?O M?•M HQ¢B ? i bS+ i?9+ ;BK+ ?mv M F?Q çm´B
 >„+ hB *?ÈT # v M? M? T?Q i`QÈ+X
 æBM? >¢Q M; ?B M ` ,M; M|B ,
 @ h´ +? M| - +ÁM +?Q tQM; b Q\ æ€K M; m M; ®+ M`v5
 JMB p` #` M; QÌB i`mv b€i F?„T MÆB F?¬M; pmB +?9i M`QX
 JQÌB M; `v i`QÈ+ æBM? >¢Q çQ EBK h?B M- .B m •K ç M hQÆM; *?•m- [mª M?B M
 G¬B •K hUX J'v i, M; M?•M i?U+ HU+ •m F?¬M; HQÌM; çQÊ+ çQ EBK h?B M- .B m
 æBM? >¢Q tm´i T?€i çB h•v J¢+X
 J v K„M i`QÈ+ ç| EBK h?B M +® w p) K'v i'K #ªM ç² F„ +`M; +?Q æBM? >¢QX
 a m M`v iB T t9+- EBK h?B M F?ŠM; ç`M? i`QÈ+ ç| F?¬M; T?ªB æBM? >¢Q ;Bª M;
 EBK h?B M FBM? M; ¢+- +ªK i?€M- +?m`M #` #ªM ç² +?Q æBM? >¢Q ç #ªQ çªK ?„M
 L; Q`B ` EBK h?B M +ÁM +?Q æBM? >¢Q M?B m K M? K®B HB M [m M ç M L K oU
 a m F?B æBM? >¢Q iB M EBK h?B M- .B m •K çB i?b H M çQÌM; ç M L K oU+- B
 F?¬M; ? vX
 æBM? >¢Q H-M HQÊi #` ç€K pä ;Bª M?•M HQ¢B çB M +m²M; - iS+ ;B`M #€K `B i F
 +| #®M- M, K ç°B- b m M`v +`M; H9+ +`M; M?B m- +Đ K'v M; `M M; QÌB- K'v i`, K M
 M; WM; i`mv b€i æBM? >¢QX "¼M ?¼ M?Q +QM +?BK ;B`M /[bY /KM; çO K¼B +€+
 æBM? >¢QX
 æBM? >¢Q /MM; `´i M?B m +€+?- i?"K +?Q H` iB m T?€T K¬M æ Q h´ /¢v i? v ç´B /
 ?Q†+ bY /KM; i`mM; ç M çB M T?¬M M; U+- /MM; ?bM? iQÊM; FB K F?€+? pB K ç C
 i? i?Q€i F?ÁB ç€K i`mv b€i +?¶ M`Q +kM; +|X
 @ >ÆB H¢ HMM; - #¼M ?¼ M? Ì p`Q +€B ;b i bK çQÊ+ i \
 æBM? >¢Q p„i | + bmv M; ?o F?¬M; T?€i ?B M ` K M? K®BX
 h`mv b€i pšM iB T iK+- K¶B H-M æBM? >¢Q i?Q€i çB b) Hm¬M #` ç€K i`mv b€i T?
 J v K„M æBM? >¢Q +ªB iB M >„+ hB *?ÈT K'v H-M- i®+ ç° i, M; M? M? +U+ ?¢MX
 +?¢v çB- H-M M`v M?Q K¼B H-M F?€+- æBM? >¢Q i?Q€i F?ÁB ç€K i`mv b€i M´B

æBM? >¢Q M;WM; H¢B i`QÈ+ K°i ?² MQÈ+ i`QM; /½v `WM; `”KX

@ S?M- M;?d M;ÆB K°i +?9iX hmv ç€K M;Q`B ç| F?¬M; i? i¢Q i?“M? mv ?B T bM F?¬M; T?ªB H” +€+?X

æBM? >¢Q M;²B i` M #l +€i p2M ?²- M?bM b|M; ;ÊM H,M i,M- HÁM; #U+ KbM?X

J’v M;`v M v ç€K M;Q`B i`mv b€i HB M iK+ ç´B / M? ?B m +?Q æBM? >¢QX

JÈB ç-m H” €+ i†+- `²B ?mM; i?O- ç² i - +m®B +MM; H” €+ K X h`mv b€i FûQ /`B i° M - #B m ibM? +,K ?”M T?€i çB M +O ç€K i`mv b€i M?Q ?„M i?“i bU ;B i +ª M?“ #

æBM? >¢Q M?Qm K`v M|B,

@ aU pB + F€F€- +?„+ +| +?mv M ;b KbM? F?¬M; #B iX

3k8X *?QÆM; 3ke, v æ² *O a€i h?O Ui?QÊM;VX

@ S?ªB ibK +€+? ?ÄB `ä`”M;- +S i`®M M?Q p”v F?¬M; T?ªB H” +€+?- /M +m®B +M i`mv b€i çm´B i?2QX JbM? çB ibK Km°B Km°B- M m +S+ iB T /B M i? M”v +| ibK ç Km°BX

æBM? >¢Q 9v M;?o HmM; imM;- +lB ç² M?ªv p”Q i`QM; ?² #ÆBX

h?ª HÄM; i`QÈ+ `²B iQM? iB TX

J Q K”T €+ [m, h” L;mv i bÈK #ÆB pmB p i`QM; ?²- F?¬M; #B i iW ç•m #„i çQÊ+ +?„+ H” HQ¢B #B M +?OM; +´ M;¢+- im pB çŠM; +’T v m pQÆM;- +| p M| H” #€+? K”T €+ [m, h” L;mv i i`ÁM; /•v +QÆM; +QÐB i` M HQM; +?ÆBX

æBM? >¢Q F?¬M; i? F?¬M; i?W M?“M ç¢B K pQÆM; K Q K”T €+ [m, h” L;mv i ç M;Q`B ?Q†+ v m tmB t QX

æBM? >¢Q M;Y ç-m M´B i` M K†i MQÈ+- M?bM #-m i`lB ç T p¬ M;-M- ?„M i?•v æBM? >¢Q i?’v ?ÆB K i- +?“K `½B F?ûT K„i M;OX

J Q K”T €+ [m, h” L;mv i i?’v p”v F?¬M; +?ÆB i`QM; MQÈ+ M[- M| +QÐB +´ M;¢+ ;B[X

hmv #bM? i?Q`M; K Q K”T €+ [m, h” L;mv i p¬ i•K p¬ T? M?QM; M| i?’v `ä K’v M;`v KÄB- î K†i M;Q`B +½B +¼ F?¬M; ªM? ?QÎM; +ªK ibM? ;B[M| pÈB ?„MX *| M?B m [m, h” L;mv i M?Q ? B M;Q`B MQÆM; iU p”Q M? m bQÎB ´K i`QM; i? ;BÈB H¢M? i

S?QM; +ªM? tmM; [m M? F?¬M; +| ;b i? v ç´B ? v /` ç°M;- ?Q”M iQ”M v M ioM?X J K†i ?² #|M; HQ€M; M?Q ;QÆM; +?ŠM; +| K°i +?9i b|M; ;ÊMX

L?QM; ç¬B K„i M?Q #ªQ i?¢+? ç2M +O K Q K”T €+ [m, h” L;mv i M?2Q H¢BX

*QM M;QÆB K Q K”T €+ [m, h” L;mv i +Q `9i +Ð FBK +?•K iÄ €M? b€M; F€ /`- H†M M;¢+X G¬M; K K i` M +´ K Q K”T €+ [m, h” L;mv i tM H M M?Q +QÆM; +?•K- M| ;B iQ i? +ªM? ;B€+X

*´ M;¢+ # M +¢M? K Q K”T €+ [m, h” L;mv i /Q`M; M?Q +ªK SM; çQÊ+ i²M i¢B ;b `’i pMB ç-m p”Q ?¢i +€i F?¬M; /€K ç°M; ç”vX

h`QM; K„i K Q K”T €+ [m, h” L;mv i #„M ` iWM; Hm²M; F?|B i`„M; M?Q i?U+ +?’i #

æ¬B K„i F€ /` +O K Q K”T €+ [m, h” L;mv i M?bM +?,K +?9 p”Q F?¬M; i`mM;- H€i

h`QM; ;ÊM b|M; +| K°i +€B #|M; ç2M t i[m X
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i M|B iB M; M;Q|B,
 @ L;Q M- +9i Q ;B X
 æ®B /B M F?¬M; +| T?ªM SM;X
 *?•M i`QÈ+ K Q K" T €+ [m, h" L;mv i +?MM; tm®M; - M| #B M K'i i¢B +?¶X
 J°i Hm²M; b€M; i`„M; t i[m #-m i`|BX
 hB M; ` M `d p M; H MX
 J€m T?mM ` ;B[ F?¬M; i`mM;X
 E?B K Q K" T €+ [m, h" L;mv i [m v p #Ì +€i i?b i` M pm®i i`„M; /QM? ;B¼i K€m çA
 +€i- M;QM; K" F?¬M; i€M M?Q i`•M +?•m çÄ H'T H€M?X
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i M? M? M?Q +?ÈT Mû b M; # M T?ªBX
 oM pM pM pM pM5
 > B FbM? T?QM; H†M; H) +?ûK p"Q p` i`Q H9+ i`QÈ+ K Q K" T €+ [m, h" L;mv i çS
 *´ M;¢+ Î # M +¢M? +| pÄ M;Q" B +SM; #^M; iBM? +QÆM; M?QM; #` /Q •K ? B Hk F
 ?OX
 æ¬B +€M? i` M HQM; K Q K" T €+ [m, h" L;mv i ;BQÆM; ` - M| H¢B #B M i?¬M? Hm²
 i`mM;X
 "MK5
 J°i i?•M i? /QM? K€m iW F?¬M; i`mM; ç" T K¢M? tm®M; #Ì +€iX
 @ L;QÆB X X X
 æ| H" K°i pä bo K†+ €Q K"m #¢+ /QM? b€i M;Q|BX
 "° ç² +O pä ;Bª b€i i?O #` pm®i #ûM +O K Q K" T €+ [m, h" L;mv i tû` iWM; KªM
 •M? K„i pä ;Bª b€i i?O F?| iBM M?bM +?^K +?^K p"Q K Q K" T €+ [m, h" L;mv iX
 oä ;Bª b€i i?O 9 È ?ÄB,
 @ u m K X X X G"K b Q M;QÆB X X X S?€i ?B M i \
 @ L;QÆB KÈB H" v m K - +ª M?¬M;QÆB ç m H" v m K 5
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i çSM; # M ?² M?2 ` ,M; M? +? KB M; `Y p i K€m /QM? i`
 i?Q| M; M|B,
 @ .U p"Q / v m K ?Q F?¬M; ~M M9T i`QM; ?Q F?¬M; M?QM; F?¬M; i? +?2 ;B'm K
 i? K" Km®M HW K2Q ;B \ h?"i H" F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?5
 oä ;Bª b€i i?O ç| pMM; pšv çSM; /"vX
 "° ç² / i?9 K"m #¢+ i` M M;Q|B pä ;Bª b€i i?O ç9M; H" +? i¢Q iW / v m K ?Q F?¬M
 ;B M +U Hv M; „M- +| ?B m [mª ~M ;B'm i?•M KbM?X oä ;Bª b€i i?O im Hmv M ?mv
 i?m"i ~M ;B'm- +?2 ;B'm- €K b€iX h`QÈ+ FB pä ;Bª b€i i?O M"v +?Q iWM; i?'i #
 oä >Q" M; +ªM? +kM; +? i i`QM; i v ;½X
 *ÁM KMB i?b pä ;Bª b€i i?O iBM +?„+ ç½ i`W b¢+?- b) F?¬M; +| bÆ ?Î ç|X h? M?
 K Q T?€i ?B M ` ;½ M; v- ç9M; H" [m€B /`X
 h®+ ç° +O K Q K" T [m€ M? M?- ç¬B pm®i M?Q i?¬M #BM? HÊB F?Q- pä ;Bª b€i i?
 oä ;Bª b€i i?O M"v çQ| M; çQ| M; H" b€i i?O +'T pQÆM; + Q M?'i JBM? æB M K" #`
 #¢B\

Zm€ M?K+ M?½X

J°ii? M? •K #bM? ioM? #¶M; p M; H M iW T?Q b m,

@ G" B F m M;QÆB ç M ;B i i \

oä ;B^a b€i i?O ;B"i KbM?- [m v ç-m H¢B M?bM- T?€i ?B M i?B m MB M €Q t M? p@
#B i iW F?B M"Q ç½ K†+ i`QÌM; #`Q çSM; i` M #Ì+€i+€+? KQÌB i?QÊ+- #bM? ioM

"` €M? K„i FB M?bM H"K pä ;B<sup>a</sup> b€i i?O +<sup>a</sup>K ;B€+ M?Q #` i?QÊM; +´ i?-M HQM; +?

oä ;B^a b€i i?O Km®M i`®MX

L?QM; pä ;B^a b€i i?O F?-M; H"K çQÊ+X

ob +| K°i €T HU+ p¬ ?bM? # Q T?O pä ;B^a b€i i?O H"K ;½ +SM; M;„+ iQ" M i?•M- F
+Æ i`QM; M;QÌB pä ;B<sup>a</sup> b€i i?O ?Q" M iQ" M #` S+ +? - ?mv M F?Q ç|M; #,M; F?| i?

GQ¢B €T +? F?Q i? /MM; M;¬M M;[F?| i? ?bM? /mM;- i`QÊ+ FB pä ;B^a b€i i?O
M"vX

.M H" +QÌM; ;B^a oä >Q" M; +^aM? +kM; F?-M; i? +?d /U p"Q F?Q i? ç½ €T +? pä

E?-M; H) H" X X X * Q i?O imv i i? oä æ +^aM? \

h?U+ HU+ i?"i bU +O FB K F?€+? i` "„+ oU+- im pB i?"i bU +O ?„M H" oä æ +^aM

hBK pä ;B^a b€i i?O `mM H MX

>B M i?U+ p" iBM iS+ pä ;B^a b€i i?O i?m M?"M çQÊ+ +€+? #B i [m€ t X

>¬K M v pä ;B^a b€i i?O iB m çÌBX

oä ;B^a b€i i?O i?Î ?´M ? M F?| F?,M M|B,

@ "°M; i`mv M½ M;QÆB ç½ /€M F?„T K'v +?K+ +?•mX JQÌB K'v ;B i°+- i¬M; K¬M
M;QÆB- H°i / M;QÆB` - i®M b®iB M HÈM i`2Q ç-m M;QÆBX h +?ŠM; [m H" p b

æBM? >¢Q M?Qm K"v- ç•v H" i?|B [m2M +O ?„MX

E?B æBM? >¢Q bmv M;?o ?Q†+ i?'v M;¢+ M?B M i?b +?•M K"v `°K M?Q i`QÌM; F
M;?B K- b„+ #ûMX

@ J'v +?K+ ç¢B ;B i°+- i¬M; K¬M i`2Q i?QÎM; ç-m +O i \

æBM? >¢Q M?bM +?^K +?^K pä ;B^a b€i i?O- ;^M iWM; +?[,

@ h¢B b Q #¼M ?¼ H"K p"v \

oä ;B^a b€i i?O M;•v M;QÌB,

@ *?ŠM; H) M;QÆB +?Q `^M; #¼M ?¼ F?-M; M M i`mv M½ M;QÆB b Q\ >ÆM ? B
b€i i`mv M M?•M- i°+ i`QÎM; +O +€+ ;B i°+- +Đ p"Bi`,K + Q i?OX LÆB M;QÆB ç
;B i`QM; T?¢K pB K•v +?K+ +?•m p¬ b® M;QÌB i?M ?"M M;QÆBX "¼M ?¼ ibK M;Q
iB M HÈM ;B i M;QÆB- +?ŠM; H) +ÁM +-M Hw /Q ;b F?€+ b Q\

æBM? >¢Q M?Qm +?†i K"vX

3keX *?QÆM; 3kd, v æ² *O a€i h?O U?¢VX

EBM? M;¢+ [m çB- iW HÌB M|B +O pä ;B^a b€i i?O æBM? >¢Q ?B m ` çB m ;bX

*?mv M t°v ` K'v M;°v M v iW K†i M"Q ç| F?ŠM; ç`M? çB m H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q

hmv æBM? >¢Q F?¬M; ?B m +?mv M ;b t^av ` - M?[M; M;QÌB M"v #` B ;B i M?QM; Ì b m HQM; pm Q M ;B€ ?¼ - ?½K ?¢B æBM? >¢QX

h`W ç K ç| i` M #-m i`ÌB o•M J°M; h`¢+? p2M h'M *?•m i?"M? #ÎB pb *Ym h?B M >+O .B m .K+ h` B #¶M; M?B M M' +? i K'v i`,K M;QÌB ;€M i°B H M ç-m æBM? >¢Q K'v M;"v M v H¢B i? K M;QÌB +? i- æBM? >¢Q #` t2K H" ?mM; i?OX

æBM? >¢Q M;²B i` M K°i i^aM; ç€ # M ?²- M?bM pä ;B^a b€i i?OX

æBM? >¢Q i`-K M;•K M|B,

@ L m p"v i?b M;ÆB ?½v M|B t2K K'v M;"v M v i ç½ ;B i M?[M; B\

oä ;B^a b€i i?O F?¬M; ?B m ` b QX

E?¬M; H) æBM? >¢Q ;B i M;QÌB K" F?¬M; #B i H" B b Q\

L?QM; pä ;B^a b€i i?O ç½ H" +€ M^K i` M i?Èi- F?¬M; /€K +?"K i` X oä ;B^a b€i i?O F ç²M +? i /QÈB FB K æBM? >¢Q- F K i?2Q i?•M T?"M- ç` p` +O #¼M ?¼X

L?[M; M;QÌB #`;B i ç m H" i`mv M M?•M- +?QÎM; K¬M- ;B +?O K°i b® i? ;B - i¬M p"i`i M'B iB M; i`QM; +?•m +O KbM?X

3k3X *?QÆM; 3kN, >Q" M; >¢+ G•mX

@ h"i S?QM; EB K *Æ o¬ aQM; i imv `^M; ¸½ [mv ~M bÆM H•K M?QM; pšM [m M i•
+| i`€+? M?B K i`m b€i €+ K ¸² i æBM? >¢Q- i"i T?QM; FB K i`ªK i K i?"Ti?S+ +
p i¬M M; ?B K +O pä ¸¢Q h`mM; h?´ h?¬M *?•m5

@ > ? ? ? ? ? 5 E?´ im i`QM; M9B KQÌB M, K F?¬M; M; QÌB #B i- ¸•v H" i?ÌB +A
i?B M ?¢X æ¬m +O æBM? >¢Q +?„+ +?„M p i v L K h?B M S?QM; i 5

@ J°i FB K F?€+? „+ oU+ M?Q M?Ä ¸½ F?m`v ¸°M; M?B m +?•m h`mM; h?´ h?¬M
M; QÌB i?`v i?QÆM; +ªKX \* Q i?O h`mM; h?´ h?¬M *?•m ¸½ ¸B ¸•m ? i\

J¶B M; `v ¸ m +| M; QÌB imv M #® M`v M¼- i`"M M; "TiU iBM ;B i +? i æBM? >¢QX
æO HQ¢B M?•M p"i imv M #® æBM? >¢Q H" ¸€ H|i +?•M ¸ #¼M ?¼ K°i #QÈ+ H M
>¢Q- i`Î i?"M? M? ?MM; K¼B M; QÌB +?9 wX

L?QM; i`€B M; QÈ+ pÈB ¸B m M`v H" K`v M; `v M v F?¬M; +| iBM iS+ +O æBM? >¢Q

J`v ?¬K i`QÈ+M ?B m M; QÌB /U p`Q M; ¼+ #`B .B m .K+ h` B +mM; +`T i`mv ibK i
? B M; `v M v M; ¼+ #`B i`mv imM; K`i ?B m [mª- F?¬M; i? +mM; +`T +?9i K M? K®
M; ¼+ #`B M?Q `m²B #¼ M?†M; t`# v i`QM; +€+ i?"M?- ?Q M; /½ M?QM; F?¬M; i?

*| K°i b® M; QÌB bmv ¸Q€M æBM? >¢Q ¸½ bÈX

*| H) æBM? >¢Q i?`v +?¼+ M?B m M; QÌB iS+ ;B" M [m€ M M +® w imM; ?Ä KM [m
h`mM; h?´ h?¬M \*?•m- bU i?"i H" ?„M ¸½ HûM #Ä i`®M F?ÄB h`mM; h?´ h?¬M *?•m

@ _ä`"M; i¢T +?OM; ¸ iB M ¸ M iW "„+ oU+ ¸| i?•v ibM? ?bM? F?¬M; ´M M M`M MS
¸B >Q" M; >¢+ G•m >Q" M; *?•m- i`W T?B ?„M #B D¸B MX

@ hbK F?„T MÆB F?¬M; i?`v #| M; /€M; +O ?„M- æBM? >¢Q +kM; F?¬M; H° K†i`

@ hmv i ¸®B F?¬M; i? ¸ i M ¸² i M`v i`®M F?ÄB h`mM; h?´ h?¬M *?•m- +?9M; i
iB M +O æBM? >¢Q HW ;¢iX E?¬M; M M +?9 w p`Q QÈ+ +?B M >Q" M; >¢+ G•mX

@ >W5 .M ?„M +| ; M HÈM #^M; i`ÌB +kM; F?¬M; /€K tm`i ?B MX

@ *?d H" i M ? /B M i`Á- i ¸Q€M æBM? >¢Q F?¬M; /€K H° K†i- ?„M ¸½ #Ä i`®MX
o`B M; QÌB iU bM? bB m T?`K #m¬M; HÌB iB M i`BX

L?QM; `i M? M? K†i ¸€K M; QÌB M`v bQM; T?MX

"ÌB pb H¢B +| ?mv i €M KÈBX

*ª M?" >„+ o•M J¬M æ`M? \*?•m ;²K K`v i`, K M; QÌB i`QM; K°i ¸ K #` M; QÌB ¸² b€i b¢
M; QÌB b®M; - # Q ;²K ;" +?| b9+ p"i i`QM; i¬M; K¬M #` ;B i #^M; FB KX E ;B i M; Q
¸ H¢B ?mv i i?Q i` M +€M? +´M; ¸¢B bªM? i´M; ¸QÌM; >„+ o•M J¬MX

(E ;B i M; QÌB- æBM? >¢Q "„+ oU+X)

a€M; bÈK ?¬K b m ?mv i €M M`v `mM; ¸°M; K¼B M; QÌBX

h? ;B pä ¸¢Q L K *mM; i? ;B Î æ`M? \*?•m i`mv M i?W ;¬M M; "M M, K #` ?mv i i
L K *mM; GQÈM; +O L K *mM; i? ;B - M; QÌB ?¬m- M? ?Q" M- ¸ iY- i´M; +°M; ?Æ
K°i FB K ;B i +? iX _ä`"M; ?mM; i?O H" K°i + Q i?O FB K i?m"i bB m ¸šM; X h` M
¸ M i?Ì +¬M; ¸S+ i`QM; iW ¸QÌM; L K *mM; i? ;B ¸ H¢B ?mv i i?QX

(E ;B i M; QÌB- æBM? >¢Q "„+ oU+X)

hB Ti?2Q iW æ`M? \*?•m tm¬B M K- i` M ¸QÌM; ¸B ?QÈM; >Q" M; >¢+ G•m >Q" M; *
;B"i KbM? pb ?mv i €M ¸€M; bÈ tªv ` X hWM; i? HU+ pä ¸¢Q HWM; / M? ¸½ H•m
i?`i i?ªK i`¼M; - K€m +?ªv i?"M? b¬M; - M; QÌB +? i ¸ m H" +QÌM; ;Bª pä ¸¢Q `i M`

>-m M?Q K¶B ?B M i`QÌM; ?mM; €M ç m +| ?mv i i?QX

(E ;B i M;QÌB- æBM? >¢Q ",+ oU+X)

*•m M`v i?`M? i?B T KÌB /B K pQÆM;- F?B M M;QÌB # v K'i # ?²M +?QM pQ X

L?[M; i? HU+- i¬M; K¬M- i? ;B - + Q i?O #`i"TFQ+? +| çB K +?mM;- F?¬M; H•m #® Km®M ç®B T?| æBM? >¢QX J°i p`B M;QÌB H9+ i`QÈ+ i? K ;B ?`M? ç°M; i`mv

*€+ ?mv i €M F?B M M?•M HQ¢B i`QM; T?¢K pB K'v i`,K p¢M /†K`ÆB p`Q iS+ ;B"

æ•v ç9M; H` F?B m +?B M pÈB pä ç¢Q iQ`M h`mM; h?´ h?¬M *?•mX

EB m ç² b€i çB M +m²M;- #B M i€B i? M`v +?Q iWM; tªv ` i`QM; K'v M;`M M,K [m

J°i b® i? HU+- +QÌM; ;Bª mv iQM H•m M,K p®M F?¬M; ç`M? i? K ;B +?mv M M`v ç T?¢K i°B F?B M M;QÌB çB M iB i- /M H` v m K i`M #¢Q M?`i +kM; b) F?¬M; K'i i`Q

æ€K pä ;Bª h`mM; h?´ h?¬M \*?•m ;B`M /[M?Q M9B HY b„T T?mM i`QX

L;`v +`M; M?B m M;QÌB iK i" T Î >Q`M; >¢+ G•m >Q`M; *?•mX

æBM? >¢Q çB M +m²M; F?B m F?Q+?- ç² b€i +?SM; KBM? ?„M F?¬M; bÊ ;bX

æBM? >¢Q ;B i +?|+ K°i çQÌM;- ç¢T pkM; K€m çB iÈB- T?QÆM; ?QÈM; H` >Q`M; `M; ? B M;`v b m æBM? >¢Q b) ç M >Q`M; \*?•m- i`QM; ç K i`,M; i`ÁM KÎ` +m°+

æ9M; H` çB MX

L?B m pä ;Bª h`mM; h?´ h?¬M \*?•m iS+ ;B`M i? i?®i /M +| i M tQÆM; M€i i?`i +h æBM? >¢Q- iB m /B i €+ K M`vX

h?2Q HÌB ç²M i?b K°i Qi bB m i¬M; K¬M h`mM; h?´ h?¬M \*?•m #„i ç-m +?9 w +?r M?•M +O KbM?- t2K i`M +?B M >Q`M; >¢+ G•m >Q`M; *?•m H` ` M Hmv M i?Y i? b„+ M?`i T?2 KbM?X

:B| M´B K•v T?mMX æ¼+ i`mv M i¢B .Q+i`mv2MXQ`; ç +| +?QÆM; M?B m KÈB M

o¬ b® + Q i?O +QÌM; ;Bª ¬K KK+ çQ+? F?€+ M? m M;`M /†K +?¢v iÈB >Q`M; >¢+ G

*| M;QÌB /¼+ i?2Q çQÌM; çB K B T?K+- +-K i` M? p) K†i æBM? >¢Q- /UM; +€+ H Km®M +?†M çQÌM; i M ç² i - ;Bûi ?„MX hB +`^M; F?¬M; i?`v #|M; /€M; æBM? >¢Q

*m®B +MM; i²M i¢B çdM? + Q h`mM; h?´ h?¬M \*?•m- aB m h?B M æbM? #`FBM? ç

L,K pU+ +| p¬ +U+X

„,+ oU+ H` >mv M aQÆM; h?¬M \*mM;- h•v J¢+ H` æ¢B G¬B •K hU- h`mM; h?´ h?¬ æbM?X

aB m h?B M æbM? H` K°i i`QM; i²M i¢B çdM? pä ç¢Q imv i pÌB M?`i M?•M HQ¢B iV aB m h?B M \*?B M h?¬M iU i v i?`M? H"THU+ HQÊM; K¢M? M?`i /•M +?9M; h`mM;

p¢M M,K [m aB m h?B M æbM? i`M €TF?Q p`M- K M? K¢+? M?•M HQ¢B h`mM; h

GU+ HQÊM; i?QÌM; i?`v M?`i +O aB m h?B M æbM? H` aB m h?B M h?¬M o X

aB m h?B M h?¬M o iQÆM; çQÆM; pÈB >mv M aQÆM; h?¬M o +O >mv M aQÆM #`M; [m MX J¶B aB m h?B M h?¬M o ç m H` +QÌM; ;Bª b`M H¼+ +?¼M HU iW M; h`mM; h?´ h?¬M *?•m`ªB`€+ K¶B +?•m pU+- ;B[i`"i iU ?Á #bM? i`QM; M?•M HQ F?QX

J°i M;`v i`QÈ+ +m°+ QÈ+ +?B M >Q`M; >¢+ G•m- K'v +?K+ aB m h?B M h?¬M o tm i?`M?X

aB m h?B M h?¬M o ç M ç ç®B T?| ",+ oU+ ç² i æBM? >¢QX

h?O HoM? /šM ċ°B aB m h?B M h?–M o H°K°i+QìM;;Bªimv i ċ®B ċŠM; + 'T oă >C
L;¼+ - +| i? M|B H°i²M iϕB ċdM? + Q ċ K i` M ċ–m M;|M i v i`QM; T?ϕK pB K'v i`,K
i` M KªM? ċ' i M°v ;¼B H° F?„+ iBM? - K°i KbM? ċ ûT v m F?Q MÆB M°v F?–M; i?Î
*QìM;;BªbB m ċŠM; M?Q p°v /M H°i?U+ HU+ ? v ċ` p` ċ m H° ċdM? + Q- *´ h? M
T?| æBM? >ϕQ F?B M M?B m M;QìB i`°M M;°T iBM iQîM; F i +m°+ QÈ+ +?B M >Q

h?ìB ;B M i`–B M? M?X

L,K M;°v ċ½ [m X

>–K M v H° M;°v QÈ+ +?B M >Q°M; >ϕ+ G•m >Q°M; *?•m X

hQ°M >Q°M; *?•m i?°M? ²M °Q +?2M +?9+ - F?„T MÆB H° /ÁM; M;QìBX

3kNX *?QÆM; 3jy, >Q°M; >ϕ+ G•m U?ϕVX

æ†+ #B i H° [m M? >Q°M; >ϕ+ G•m ċ M?'i+ Q H–m i`mM; i•K >Q°M; *?•m i?°M? -
K B i?S M?'i +?B m`¼B ċ½ iK i°T ċ€K ċ–M; # Q p•v ċ2M F`i- #B M M;QìB ċ–M; ċ9
>Q°M; >ϕ+ G•m H° iYm H•m HÈM M?'i >Q°M; *?•m i?°M? - +kM; H° K°i i?„M; +ªM?X
>Q°M; >ϕ+ G•m + Q ;–M i`,K i?QÈ+ - +| i`M; +°M; ? B KQÆB K®i i–M; - K€B +QM; -
J¶B K€B +QM; +€+ i–M; i`2Q ? B i`,K KQìB iB M ?ϕ+ K°m i`„M; M M M'BiB M; pb i
F?€+ M? m- b®M; ċ°M; M?Q i?"iX E?B ;B| i?'BiB M ?ϕ+ H„+ HQ i?2Q ;B| M?Q p"i
;–MX

G9+ M°v >Q°M; >ϕ+ G•m iW H–m K°i ċ M H–m ? B KQÆB K®i +| ;–M # i`,K ;? HÈ
? iX J°i b® F?€+? bϕM- +Y ?°M; - iB K ,M tmM; [m M? >Q°M; >ϕ+ G•m +kM; ? i +?
+–mX

_ 'i M?B m M;QìB M;°M /†K t t–B +?ϕv iÈB MÆB M°v F?–M; +| +?¶ ċB i`U+ iB T M;
*| M;QìB pb i` M? ;B°M? BpD i`Q ;–M >Q°M; >ϕ+ G•m >Q°M; *?•m K°i +?9i K° ċ€M
i?„M; #ϕBX

h°QM; ċ€K ċ–M; ` 'i M?B m pä ;BªK†+ ċ² i M; K°m i`„M; H° #„i K„i M?'iX "¼M ?¼ –
ċ M /QÈB >Q°M; >ϕ+ G•m >Q°M; *?•m- K†i HϕM? #,M; +?| ċÈB i`QM; ċϕB ċQìM;X '
?[m +O M;QìB +? i i`QM; M?B m ?mv i M- ċ M >Q°M; >ϕ+ G•m H° pb #€Q i?M æB
•M? M„M; 'K €TX

J¼B M;QìB M;°M; ċ–m M?bM K†i i`ìB- ?°M F?–M; i? M| H°T iS+ H†M tm®M; M9BX

h®B M v H° pB + [m M i`¼M; M?'i +O pä H•K ċϕQ M?•M HQϕB i`QM; TϕK pB K'v i
M?B m +QìM; ;Bª- i–M; K–M iK i°T iϕB ċ•v M?Q p°vX _ 'i M?B m M|+ M?° ċ m +| #|

h? HU+ +€+ T?QÆM; iK i°T HϕBX

h°QM; >Q°M; *?•m i?°M? + Q i?O M?Q K•v- pä ;BªM?Q KQ X *Y i?°M? #®M T?QÆ
°v` i?B M H° ċ` päM;X æϕB i`°M ?° i?°M? i?"i H•m +?Q Kî` •K i?–K F?îB ċ°M;
i? M;?B K M;†iX

_ 'i M?B m M;QìB ċ m iBM iQîM; K°i F?B æBM? >ϕQ tm' i ?B M i?b i–iQ M v +?d +|
E?–M; F?Q i`QM; >Q°M; *?•m i?°M? +,M; i?ŠM; - M–M M|M; - ?QM; T?'MX

o¬ b® pä ;Bª ç2Q pk F?Q- #B m ibM? +ªM? ;B€+ çB iÈB çB HmB im-M i` i`QM; T?Q
K„i iÄ b€M; iW +€+ ;|+ +?9 w [m M? >Q`M; >ç+ G•m- +?İ çÈB €+ K ç M iW „+ oU
h`QM; F?¬M; F?Q /QÌM; M?Q +| KMB K€m i?Q M; i?QªM; X

*€+? >Q`M; >ç+ G•m M;`M i?QÈ+- i` M K°i iÄ i?€T + Q M; ¼+ i?ç+? #€i ;B€+X h`Q
€M? b€M; i®B i,K- M; ¼M M M çÄ ç®i +?€v- €M? M M H„+ HQX æ^M; b m #bM? T?Q
M; ÁBX

:B¼M; M K K K KçB T?€i` iW b m #bM? T?QM; ,

h`QÈ+ #bM? T?QM; - K°i M[ M?•M iQ`M i?•M # Q T?O i`QM; €M? b€M; K¬M; HmM;
J†+ /M +?d +| #|M; /€M; M?QM; ç T H`K M; QÌB i`mM; ç°M; K'i ?²M- /QÌM; M?Q K
i` M çÌB i`T i`mM; p`Q M; QÌB M`M; X E?¬M; +| M; ¬M M; [ M`Q ?bM? /mM; çQÈ+ b
b€M; K†i i`,M; iBM? F?B iM?'i iK i`T HçB bBM? ` K„ M?•M M`vX

L`M; H`i`mv M M?•M +O .B m .K+ h` B- L;mv i>Q hB M L[X

L;mv i>Q hB M L[+mM; FQM? M|B,

@ >„M b) ç MX

L[M?•M M`v i•K F •K ?B K- ç°+ €+ i`QM; F?QªM? F?„+ M`v #Ä tm®M; K¼B FB m
+QM +Wm [m€ /QÈB ç€ HçM? #,M; - ;B¼M; çB m K K M? M?Q MQÈ+X

@ \ hçB b Q +?„+ +?„M M?Q p`v\

:B¼M; M K K K KçB ç^M; b m #bM? T?QM; +?'i +?S i` m +?¼+ iÄ KÁ ?ÄB,

@ æBM? >çQ ç½ T?€ ;BªB M;mv i?Q iBM? T?'M #€K i?2Q- M,K M;`v [m M;QÆB
hçB b Q M;QÆB +?„+ +?„M æBM? >çQ b) tm'i ?B M Î>Q`M; >ç+ G•m\

L;mv i>Q hB M L[#bM? ioM? M|B,

@ *?d H`i`U+ ;B€+ +O M¬ ;B X

:B¼M; M K K K KçB KdK +QÌB M|B,

@ h`U+ ;B€+ b Q\

@ *kM; çQÈ+- KQÌB K'v M,K [m K¶B H-M i`U+ ;B€+ +O M;QÆB ç m +?QM? t€+- ?
L?QM; L;mv i>Q - M;QÆB ?½v M|B t2K içB b Q iB m iY ç| ;•v` ç°M; ioM? HÈM M
E?¬M; H) æBM? >çQ +| i?U+ HU+ K°i H-M ç®B T?| pÈB M?B m M;QÌB\

L;mv i>Q hB M L[H„+ ç-m- M|B,

@ *€B M`v M¬ ;B F?¬M; #B i- M¬ ;B F?¬M; çQ€M` çQÈ+ bmv M;?o +O æBM? >

@ > ? ? ? ? ? 5 hW F?B i ;B€M; H-M ç-m iB M M;?2 M;QÆB M|B F?¬M; çQ€M
M?•MX o`v M;QÆB +ªK i?'v #® +K+ i®B ?¬K M v +| F?ª M,M; i?`M? +¬M; F?¬M;\

:B¼M; M K K K KçB p oM? pB M +?'i +?S w +QÌB i` m +?¼+X

L;mv i>Q hB M L[i`M M;`T iU iBM M|B,

@ L¬ ;B F?¬M; çQ€M` çQÈ+ bmv M;?o +O æBM? >çQ M?QM; M¬ ;B +kM; F?¬M
M`Q +?B M i?„M; çQÈ+X æB m +| i? H`K i?b M¬ ;B ç½ b„T ç†i- /M i®B M v æBM?
çQ+? +O +?9M; i b) ?Q`M i?`M?X

@ o`v i?b i®iX L;QÆB H`K pB +- i v M i•KX *?d +-M ?'T /šM M;QÌB FB +?9 w ?
h?B M æbM?- æçB G¬B •K hU i?`M? F i?M i`mv M FB T- /M T?ªB i`ª ;B€ HÈM +Đ

:B¼M; M K K K KçB M;WM; K°i H9+- M|B,

@ h®i`²B- M;QÆB çB` M;Q`B çBX
@ hm•M H M?5 L¬ ;B +€Q HmBX
@ E?Q M ç½X
@ *?O M?•M +ÁM +| +?mv M ;b b B #ªQ\
@ h +| /U +ªK F?¬M; [m€ i®i- i®B M v M;QÆB T?ªB +~M i?"MX L m ;†T M;mv ?B
HU+ HQÊM; FB X
L;QìB L;mv i >Q hB M L[`mM H M- M|B,
@ *?O M?•M v M i•K- M¬ ;B b) +~M i?"M H`K pB +X

h?ìB ;B M i`¬B [m iWM; T?9i ;B•vX
J°i p-M; K†i i`ìB çÄ F?m'i MÆB çQìM; +?•M i`ìBX
"!M; i®B b®i`m°i # Q T?O K†i ç'iX
h`,M; i`ÁM +?B m tm®M; €M? #¢+ /-M; i`2Q i` M + QX
:-M K°i + M? ;BìM[H` ç M ç K F?mv X
Zm M? >Q`M; >¢+ G•m ç M çm®+ b€M; i`QM;X
h` M #-m i`ìB +| çO +€+ HQ¢B ?mv M F?Q # v im-M i` M?Q iWM; Hm²M; b€M; M?
`¢+? T?€ i`ìB ç K- ç H¢B iWM; p i b€M; i?"i H•m F?¬M; i€MX
h`W +QM çQìM; i`QÈ+ >Q`M; >¢+ G•m` - M|+ M?" [m M? K'v M;"M i?QÈ+ ç m M;²E
;Bª i` M hB M h?B M oä h¬M; +ªM? F?¬M; iB + ? Q T?Q ?mv M F?Q HÆ HYM; i`Q
i?Q+? ?ÊT +?ì çÊB QÈ+ +?B M ç MX
o¬ b® M;¼M çm®+ +`M? i?¬M; +?B m`¼B K'v M;"M i?QÈ+ b€M; M?Q # M M;"vX
G9+ M`v æBM? >¢Q +ÁM +?Q tm'i ?B MX
@ *?„+ +?„M ?„M F?¬M; /€K iÈB5
@ LÆB M`v ç½ FQM F?¬M; F) ?Î- æBM? >¢Q H`K b Q H2Q H M >Q`M; >¢+ G•m\ E?
`²B\ J¼B M;QìB +?9 w- çWM; ç K pQÆM; ;B i M;QìB HšM p`Q ç€K ç¬M;5
@ J¼B M;QìB +?9 w- ?½v çSM; +?mM; pÈB M;QìB [m2M- ;†T B H¢ K†i H"TiS+ i9K
*€+ HQ¢B iB M; ?ûi p M; [m M? H M >Q`M; >¢+ G•mX
*`M; ç M ; -M ç K F?mv i•K i bM? K¼B M;QìB +`M; +,M; i?ŠM;X
h`QM; i?ìB ;B M M`v FB K F?€+? ç M iW "„+ oU+ æBM? >¢Q ç¢B b€i iS T?QÆM; -
'M iQÊM; [m€ F?OM; F?B T ¼B M;QìBX E?¬M; F?Q ?½B ?MM; i`"M M;"T i`QM; ç€
K pQÆM; çSM; b m HQM; M?2`,M; +QìB M?bM KbM?X
h`QM; i`ìB ç K ç2M ç†+- p-M; i`,M; i`ÁM b€M; M;ìBX
_®i+m°+ +€+? ç K F?mv +?Q ç M K'v +?K+ ;B•v- K¼B M;QìB M;~M; ç-m M?bM H
i` M çdM? i?€T >Q`M; >¢+ G•m ? B KQÆB K®i i-M; - #-m i`ìB ç2M ioM? H†M; K` #
"MK #MK #MK #MK #MK5
hB M; ;ä KÄ iW t p¼M; ç MX
LY ç K ç½ ç MX
*?QM? H9+ M`v X X X

3jyX *?QÆM; 3jR, .QÈB •M? h`,M;- L?Q hB M :B€M; h`-MX

*| M;QìB +?d ?QÈM; çdM? >Q`M; >¢+ G•m,

@ J m M?bM Fb - ç| H` ;b\

J¼B M;QìB ;B"i KbM? iBK `mM H M- M;QÈ+ ç-m M?bMX J¼B M;QìB ?€ ?®+ K²K
M;U+- +ªK i?'v +´ ?¼M; F?¬ F?®+ F?¬M; M|B M M HìBX

h` M KkBi?€T M?Q FBK +?•K F?¬M; #B i iW F?B M`Q +| K°i #|M; M;QìBi?QM /`B
M?Q M;¼M HY ç2Mi`QM; i`ìB ç K # v i?2Q ;B|-[m-M €Q T?'i T?ÈB iU H€+ì t M?
v H M- M?bM tm®M; i?B M ç` X

h`,M; i`ÁM iQ ;B®M; M?Q M;¼+ #`M +`M; +?B m `¼Bi?•M ?bM? ?„M `ä ``M; ?ÆM-
K†i i`,M;X

J pQÆM; ;B i M;QìB æBM? >¢QX

EB K F?€+? çB M +m²M; ç M iW „+ oU+ `®i +m°+ tm'i ?B MX

æBM? >¢Q i?"i bU tm'i ?B MX

E?¬M; B i?'v æBM? >¢Q ç M iW # Q ;BìX LY ç K ç M- æBM? >¢Q M?Q i?-M HBM

"®M T?Q v M i oM? M;?2 i?'v iB M; FBK `ÆBX

L?[M; pä ;Bª H9+ i`QÈ+ F m ;`Q æBM? >¢Q pW tm'i ?B M HB M #,K p^K ?„M ` ç
"¼M ?¼ F?¬M; ?B m b Q i`QM; K°i i?ìB ;B M /`B M;Æ M;€+ F?¬M; /€K H M iB M;-
HMBX

L?B m M;QìB +| HQ¢BªQ ;B€+ ``i H¢X

.QìM; M?Q i?B m MB M €Q t M? çSM; i` M çdM? >Q`M; >¢+ G•m- €M? i`,M; iBM?
iÄ €M? b€M; #¢+- ?„M F?¬M; T?ªB K pQÆM; ;B i M;QìB •K m F?OM; F?B T K` H`

•M? K„i æBM? >¢Q #bM? i oM?- ?ì ?[M;X

æBM? >¢Q +9B ç-m M?bM tm®M;- ç¬B K„i i`QM; bm®i `U+ `Ð M?Q €M? i`,M; +?"i
`¢TX h`QM; +?ÈT K„i M`v F?¬M; K°i B /€K ç®B /B M €M? K„i +O æBM? >¢Q- ?„M
+9B ç-m tm®M;X

E?|2 K¬B æBM? >¢Q +QM; H MX

æBM? >¢Q pQÆM i v T?ªB +?°T ?Q F?¬M;- €M? b€M; +?Êi H|2- i? M? FB K `d bû
?„MX

JkB FB K HQ M; H´ `mM; H MX

oM pM pM pM pM5

EB K [m M; çÄ t i [m X

ædM? i?€T i¬M; i?S ? B KQÆB K®i >Q`M; >¢+ G•m #` FB K [m M; +?ûK tm®M;X

æBM? >¢Q ?mÆ i v- ®M; i v €Q T?'i T?Æ- HU+ HQÊM; p¬ ?bM? im¬M ` X L|+ H•n
M?"M; ç€T tm®M; K†i ç'i i?'T i`,K i?QÈ+- M|+ i?€T F?¬M; ? pÐ M€i- F?¬M; +| #K

*ª [m€ i`bM? æBM? >¢Q iB m b€B iU iB MX

æBM? >¢Q +-K i? M? FB K `d bûi çSM; i` M çdM? >Q`M; >¢+ G•mX

E?¬M; +ÁM çdM? H•m- H-m ç`B i¬M; ? B KQÆB K®i >Q`M; >¢+ G•m H° ` i?"M?
i?QÈ+ pm¬M;X J†i ç'i ç€ t M? T?ªM +?B m €M? i`,M; #¢+- i`¬M; M?Q H¬B çb + Q

@ *?ŠM; T?ªB Km®M ibK i #€Q i?M b Q\ B ç M i`QÊ+ \

h? M? •K F?¬M; HÈM F?¬M; M?Ä H¢B ~M +?S H¢M? HMM; - mv M; ?B K `ä `M; `Æ J½B ç M H9+ M`v- p¬ b® M; QÌB [m M? >Q`M; >¢+ G•m KÈB idM? i€Q F?ÄB ;B'+ K° bU FBM? M; ¢+- bÊ ?½BX J¼B M; QÌB iS+ ;B" M pb i?€B ç° + Q + Q i¢B i?QÊM; +O H M ç-m iB M- b m ç! M?Q +K+ ç€ MûK p`Q K†i ?² #bM? ioM?- iB M; ; -K `®M; `°H

@ •+ K tm'i ?B M5

@ æWM; ç ?„M +?¢v5

@ :B i ?„M5

æ€K ç¬M; `®M; iQ- ;BÆ i v- iB M; `9i ç Q FB K p M; H MX .QÈB M; ¼M çm®+ +?B HY F?Q H¢M? •K i`-KX J¼B M; QÌB `9i pk F?Q `€ p•v FQM >Q`M; >¢+ G•mX

h`QM; F?¬M; i`mM; +?ÈT H!2 ?Q p, M KBM? p, M M?Q +! M?Q F?¬M; X

L?[M; p^M b€M; çO FB m /€M; M?Q K¢M; M? M T?QM; iÄ F?¬M; ;B M [m M? >Q` iWM; +°i b€M; #„M H M + QX >ÆB i?Î ç€M; bÊ i`M M; "T- ?bM? i?`M? iWM; i-M; 'M i`QM; M; Q`B F?¬M; ;B M >Q`M; >¢+ G•m F?¬M; #B i# Q M?B m i-M; X

L?[M; i`"M T?€T F i; BÈB M`v ç½ +?m~M #` bÆM iW H•mX

J°i F?B æBM? >¢Q tm'i ?B M b) #` M?[M; M; QÌB çB m F?B M F?ÎB ç°M; i`"M T?€ M?'i #®M KQÆB H, K i-M; KBM? p, M- i`"M T?€T F i; BÈB çO HQ¢B- i-M; i-M; HÈT ;B K F?¬M; i? i`®M i?Q€iX

æ½ ç M i?b çWM; ?ÁM; çB çQÊ+X

*€+ +QÌM; ;Bª + Q i?O h`mM; h?´ h?¬M *?•m iK i" T i¢B ç•v H M çO F ?Q¢+? QM; b ;B€ ;b [mv i; B i +m²M; æBM? >¢Q K ;B i M; QÌB ç M iW ", + oU+X

@ •+ i†+- i`ª H¢B K¢M; +?Q T?K i?•M p ç ç +O i 5

•M? b€M; +?ÈT H!2- +! F F?¬M; M?`M çQÊ+ M[ H` M; QÌB ç-m iB M M?ªv H M çdM >¢+ G•mX æ! H` K°i i? M? MB M F?QªM; # KQÆB K'v im´B- K†+ ç² i M; i`„M; - K, i? M? MB M M„K K°i i? M? i`QÌM; ç Q ?Q`M; FBK F€ /` M?bM +?^K +?^K p`Q æBM

æBM? >¢Q #bM? ioM? M!B,

@ >½v tQM; i M ` X

h? M? MB M M; ?B M `„M; `®M; iQ,

@ " M; +?O >mv i u # M; h'M *?•m i?`M? >Q h?B M o•M H` T?K i?•M +O i - >Q o• æ K o•M J°M; h`¢+? M; QÆB p` EBK h?B M T?€ pÐ FBK i?mv M- ;B i ç ç +O i - L *?•m M; QÆB ;B i i´M; +°M; K°i i`, K # KQÆB #®M pã ;Bª h'M \*?•m i`QM; ç! +! T? +O i X L?Q i? M`Q\ €+ K - M; QÆB F?¬M; /€K i?W M?"M b Q\

h? M? MB M +¬K i`QÌM; ç Q +?"K `½B iÈB ;¬MX

æBM? >¢Q M?È H¢B- ?„M +! +?9i 'M iQÊM; X

a€M; ?¬K b m F?B +Sm .B m •K ` ç9M; H` +! K'v i`, K pã ;Bª i`mv b€i æBM? >¢Q- B K°i H½Q M?•M i!+ p`M; +Æ i? M?Q bQ iY iU tQM; H` # M; +?O +O >mv i u " M; X

L?QM; F?B ç! æBM? >¢Q- EBK h?B M- .B m •K #Ä +?¢v M; v- F?¬M; ? ;B i M; QÌB

*?ŠM; H) b m F?B æBM? >¢Q- EBK h?B M- .B m •K `ÌB çB F?¬M; H•m ç€K M; QÌB

@ •+ K - M¢T K¢M; çB5

h? M? MB M F?¬M; +?Ì çQÊ+ M[- ;½ F?¬M; +¬M M; ?2 æBM? >¢Q ;BªB i?Q+?X h? K M; p`M; M?Q i?U+ +?'/i`¢+? T?€ i`ÌB ç K- ;B! `Qi pM pM- +U+ F€ +QÌM; ç¢BX

æBM? >¢Q F?¬M; i? K ;B^aB i?Q+?X
L;|M i v i`€B +O æBM? >¢Q M? #9M;X
æBM? K°i iB M; p M; M?Ä- ¢ Q K M; p M;7 #` #9M; pĐ i MX > B M;|M i v æBM? >¢Q
+?ûK tm®M; i`QÌM; ¢ Q p`M; FBK i?Q^aB K€B #` F T +?†i- K†+ +?Q ;½ pMM; pšv pš
æBM? >¢Q ;B^aB i?Q+? `^M;;
@ æ ¢ +O M;QÆB +? i i`QM; i v .B m .K+ h` B- i F?¬M; ;B i/ T?K i?•M M;QÆB
F i?MX
@ S?B5 •+ K - /€K H`K F?¬M; /€K M?"M- F?¬M; T?^aB M;QÆB +ÁM +| B\ æWM; M;
M;QÆBX
h? M? MB M #` iS+ ;B"M- i?M ?"M i`"M M;"T M½Q- F?¬M; M;?2 H¼i i BX
æBM? >¢Q H„+ ¢-m- H"i M;|M i vX
h`QÌM; ¢ Q p`M; / /`M; #` # ;½v M?Q K°i +¼M; +ÄX
æBM? >¢Q HQÌB ;B^aB i?Q+? pÈB i? M? MB M €Q i M;;
@ æ² M;m ¢€M; i?QÆM;- F?¬M; i? ¢B m i` `ä F i?M +ÁM Km®M #€Q i?M\ æB tm®
""M i v i`€B M? M? M?Q +?ÈT ¢€M? ` - +U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F?Q #MM; M´X J`
#,M; iBM? i?¬M HQM; ?mv M ?| ` ¢€M? p`Q M;U+ i? M? MB MX h? M? MB M €Q
? B KQÆB K®i i¬M; >Q`M; >¢+ H•mX
> B # M +? M? H +? [m€ HÈMX
æBM? >¢Q ¢½ MQÆM; i vX
æBM? >¢Q +?d +?QÌM; # v i? M? MB M- ;½ iû tm®M; ¢'i +?Q #` i?QÆM;X L?QM;
¢½ t•K M?"T p`Q +Æ i? i? M? MB M- ?mv M F?Q +O ;½ #` ¢|M; #,M; +?Q Qi M?'i
i? ¢€M? M? m pÈB M;QÌBX
æBM? >¢Q ¢SM; i` M ¢dM? i?€T- ;B¼M; ¢B m H¢M? HMM; F?BM? i?QÌM; M|B,
@ Jm®M i bK i #€Q i?M\ h?U+ HU+ +O M;QÆB +ÁM FûK [m€ t X
h? M? MB M pW iS+ pW ;B"M ?°+ K€m- iB + `^M; ;½ F?¬M; i? iK i" T ?mv M F?Q
KQÆB K®iX

3jRX *?QÆM; 3jk, E?¬M; B æĐ L´B " *?B mX

>"M? ¢°M; K m H +?d i`QM; +?ÈT K„i- F?B M;QÌB F?€+ T?^aM SM; H¢B i?b i'i +^a ¢
>¢Q +¬K i`QÌM; FB K M?Q i?¬M pQÆM; /QÈB i`,M; M?bM tm®M; # M /QÈBX
u M i oM? ;B•v H€i b m- K¼B M;QÌB #` +?¼+ ;B"MX
æBM? >¢Q i?"i H` [m€ FB m M;¢QX
:BÌ K` æBM? >¢Q +ÁM /€K ` i v i´M i?QÆM; M;QÌB- F?B m F?Q+? M?Q i? \ æBM?
?¢ p¬ ¢`+? b Q\
@ :B i?„M- H`K i?`i i M €+ K M`v5
@ oä ;B^a h`mM; h?' h?¬M *?•m i b Q +| i? i? i?S K°i +m²M; ¢² "„+ oU+ ?m M? ?Q
h`QM; ¢€K ¢¬M; # M /QÈB +| F ~M M9T +?•K HY ;|T ;B| - F?¬M; M;WM; `®M; iQ F
M;QÌBX h? M? •K ¢ M iW F?„T MÆB- F?| i? M„K #„iX

æBM? >¢Q T?|M; i?-M i?S+ ` F?-M; M;WM; [m M b€iX

G¢B +| #|M; M;Q`B +?ÈT H|2X

"®MM;Q`B tm'i ?B M H M H-m ¸"B i-M; + Q M?'i- #¼M ?¼ # Q [m M? æBM? >¢QX

"®MM;Q`B +M;t K†+ ¸² i M;- ¸-m +?Qi F?,M i`„M;X " M K K°i M[- M? F?Q #WM
KQÆB im' B- iQ`M i?•M H|2 €M? b€M; ?mv M F?Q- i?U+ HU+ +Ð M?'i F?B m- M?`

"B m ibM? #®MM;Q`B M`v F?-M; F?€+ ;b i? M? MB M- K„i ¸-v KK+ i?M ?"M- M;?B
i? H°i / ,M i?'i æBM? >¢QX

æBM? >¢Q HQÈi [m K†i #®MM;Q`B,

@ s2K ` +€+ M;QÆB +kM; +| M;Q`B i?•M +? i i`QM; i v i \

L;Q`B /šM ¸-m K„i i|2 HY M|B,

@ h?B M hBM? J-M oQÆM; M?- oQÆM; *Q`M;- oQÆM; S?B- oQÆM; .mM; +O "B
+?Q T?K i?•M p` ?mvM? i`QÎM;X •+ K - M;QÆB H¢K b€i p- i°B- i v /QM? /•v/7 K€n
M;O v M F?-M;\

æBM? >¢Q M;?B K i9+ M|B,

@ •MM;QM- M;O v MX > B i v +O i `i b¢+? b)- #ÎB pb iW F?B i ¸ M h`mM; h?' h
#'i +S BX

J°i M[M?•M i`QM; #®MM;Q`B i`ÊM i`ÁM K„i- iS+ ;B" M [m€i,

@ JB M; K²K M? M? M?ªm- +| M;Q`B +?QM? K„i i?'v M;QÆB ?mÆ FB K ?`M? ?mM

æBM? >¢Q HB + M[M?•M- F?-M; +?9i F?€+? b€Q i`Q T?9M; ,

@ h?"i ¸€M; i?QÆM;- i|+ /`B M½Q M;„M- M;U+ iQ F?-M; +| M½Q- M`M; ¸-v ¸O ? B

@ æWM; M|B M?ªK pÈB ?„M- +MM; H M H`K i?'i ?„M5

h? M? MB M €Q ç2M *~m EBK +?"K`½B+ÎB i9B ;'K ç2M ç2Q b m HQM;` - H'v # F
 i?"M? +•v i?QÆM; ? B ç-m /`B ? B i?QÊ+X h? M? MB M €Q ç2M *~m EBK +~K i?Q
 i?QÆM;`mM;`BM? pç+? iWM; pÁM; i`ÁM ? B # M KkB i?QÆM;- +| iB M;`²M; M;•
 h`QÌM; i?QÆM; +?d tm®M; ç'i- i? M? MB M €Q ç2M *~m EBK KdK +QÌB M|B,
 @ L;?2 M|B æBM? ?mvM? K°i FB K ç€M? #çB "ç+? u pQÆM;- *~m i p" ?„M +MM; M
 ççQ çti +?Q / M? ?B m >„+ oQÆM; h?QÆM;X *?Q M M ?¬K M v i ç†+ #B i ç M Ho
 ?mvM?X
 E?|2 K¬B æBM? >çQ +QM; H M F?BM? i?QÌM;,
 @ L;QÆB `i #B i +?¼M i?ÌB ;B M p" ç` çB KX
 J†i >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK ?ÆB H9M; i9M;X
 L m H" + Q i?O pä ;Bª i?"i bU imv i ç®B b) F?¬M; HU +?¼M i?ÌB çB K- MÆB +?®M
 .M b Q æBM? >çQ ç½ i`ªB [m K'v +?K+ i`"M t Hm•M +?B M >„+ h?QÆM; oQÆM;
 tm'i ?B M- `ä`"M; ç M; HÊB /KM; H9+ M;QÌB i ;†T F?| F?,MX
 h`QM; ç-m >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK bmv M;?o +€B ;b +?d +| +?QM? ;½ #B iX
 L?QM; æBM? >çQ +?„+ +?„M >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK F?¬M; +?QM? M;?o - M
 L;Kv [m•M iYX
 æBM? >çQ çti ç`M? M;?o pÈB >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBKX
 æBM? >çQ +?"K`½B i?m p i`QÌM; FB K- F?BM? i?QÌM; M|B,
 @ L m M;QÆB +MM; M' B / M? pÈB "ç+? u pQÆM;- #B i`ä i ç€M? #çB ?„M i`QM;
 +?B M i?b +?„+ +| +?¶ /U p" QX hmv M?B M i F?¬M; i?Q+? F?m¬M K†i ;Bª /®B +C
 "ç+? u pQÆM; i`QM; K°i +?B m- ?¬K M v i +?d /MM; MY +?B m ç€M? #çB M;QÆB
 "B m ibM? >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK i? M [m€ i?"M? ;B"MX
 h`QÌM; i?QÆM;`mM; H M- KkB i?QÆM; +?d p"Q i`€M æBM? >çQX
 >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK HçM? HMM; +QÌB,
 @ >m M? ?Q M;- i +?Ìt2K M;QÆB H`K b Q ç€M? #çB i i`QM; MY +?B m5
 æ-m K`v >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK +?'i +?S b€i F?QX
 @ s2K i?QÆM;5
 J°i çB K b€M; # v` - i?QÆM; M?Q`²M;X
 æBM? >çQ F?¬M; i`€M? F?¬M; MûX
 æBM? >çQ ?Qi b•m- i v i`€B +?"K`½B M?' + H M- M;|M i v +?o H M i`ÌB- F?m,m i
 p +?"K`½B çti Î# M 2Q T?ªBX J°i çQ`M F?Q HQm iQK K„i i?QÌM; i`¬M; i?'v M?
 M„K i v +O æBM? >çQX
 > B KQÆB çQ`M b€M; iQK #Q ~M +?ÈT H|2 b m HQM; æBM? >çQ- iB M;`²M; M;•K
 i?B M HQM; K`m iQK iQ HÈM tm'i ?B M b m HQM; æBM? >çQ- b®M; ç°M; M?Q i?"i
 mv F?m +? i€M- ?ÆB i?Î F?OM; F?B T M?Q i?"i bU +| +QM`²M; #ªQ p b m HQM;
 ©Q ;B€+ F€ #Q M`v H`K K¼B M;QÌB`mM; ç°M; iBM? i-MX
 @ æ| H" +?B M F„ ;b\ h?"i ç€M; bÊX
 @ h?-M HQM; ?° i? - +?ŠM; H) H" +¬M; T?€T i?-M HBM? b Q\
 @ *m®B +MM; ?„M +kM; i?B i`B M +?B M F„ i?-M i?¬M; \

@ > B K QÆB çQ" M b€M iQK /Q`M; M?Q H" ç² €M KBM? p,M +?Q i¬M M"Q ç!- mv H
K pQÆM;;B i M;Q`B ç`M? i?B i`B M +?B M T?€T +?Q i¬M ;b\ >„M +Q`M; ç¢B ç M
smM; [m M? >Q" M; >¢+ G•m p M; iB M; FBM? F m- ?9i M;KK F?Q H¢M?X
ædM? i?€TX
>„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK #B M b„+ K†iX
E?¬M; M;`H" +?B M F„+Q`M; ç¢B M?Q p"v- æBM? >¢Q Km®M i?B i`B M +€B ;b\
E?Q i? M?Q p"v 2 `^M; >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK F?| i? +?®M; çÐX
>„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK +„M ` ,M;- ç†i [mv i i•KX >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m E
ç2M ;B'm /QÈB HQÐB- HU+ HQÊM; F€ /` i`"M M;"T F?„T FBM? K¢+? +O ;½- i?'K p
i`"Q ` iW H¶ +?•M H¬M; +O >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBKX
>„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK [m€i iQ,
@ >„+ K HQM; i?QÆM; b€i5
h`Q`M; i?QÆM; ç2M ç•K ` #¶M; M?B M #B M ç´B i?"M? K°i +°i F?|B ç2M- F?Q i?
i`QM; +| iB M; ;"Q `9 F?B T ?²M M;Q`BX
@ Zmª M?B M +| çB m H¢X
æBM? >¢Q F?¬M; ? bÊ K" +ÁM i?¬K KWM;X
"ÎB pbi?S æBM? >¢Q Hm¬M +?` çÊB `®i +m° +tm'i ?B MX
E?|B ç2M [m M? i?•M >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK /"K M?Q KU+- i`"M M;"T F?Q i
h?S M"v ;B®M; ? i M?Q F?|B ç2M i`mv b€i EBK h?B M b m F?B *Ym h?B M >mv M
+m° + +?B M h'M *?•m i?"M?X hmv `^M; Î K†i M;Q`B M?bM F?¬M; ` +€B ;b M?QM;
i?¬M i?S+ Î +U Hv ;¬M b) T?€i ?B M bQÆM; ç2M M"v i?"i` H" K°i HQ¢B v m F?Q /
L;Q`B b m K" M +m®B +MM; H° ` +?9i K M? K®BX
o"v H" i®i `²BX
h`QM; F?QªM? F?„+ +9 ç'K æBM? >¢Q b9+ i? ç½ H•m +?"K `½B ç€M? ` X

3j9X *?QÆM; 3j8, u m L[>B M h?•MX

*9 ç'K M"v `i +?"K- M?Q K°i M;Q`B #bM? i?Q`M; i"Ti? /K+- /M H" M;Q`B F?¬M; #
ç°M; i€+ +O æBM? >¢QX
L?QM; ç°M; i€+ +?"K +?¢T ç! i¢Q i?"M? mv i? F?B M M;Q`B M;? i i?ÎX
hWM; ªQªM? i?B M HQM; K"m iQK HB M iK+ # v ` F?ÄB M„K /'K +O æBM? >¢Q-
?QÈM; >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBKX
•K -K -K -K -K5
Zmv M HQM; K"m iQK p +?¢K p"Q i?QÆM; /B K K"m ç2MX
E?Q HQm F?UM; H¢B ;B•v H€i `²B M´imM; b!M; tmM; FQ+? i`QM; F?¬M; i`mM;- i
i`¬M; i?'v ?MM; /kM; #¢Q HQ¢M M?Q b!M; i?¬M +?ÊT K„i F?m +? i€M #®M T?QÆM
@ L;mv `²B5
*€+ + Q i?O pä ;Bª [m M? >Q" M; >¢+ G•m H"TiS+ HMB ` b mX

J°i b® M; QÌB F?¬M; T?ªM SM; F`T #` /Q •K FbM? F?Q ç€M? i`9+- ?ûi H M p,M; ` M
 L?[M; F i ;BÈB KBM? p,M +?ÈT H|2 i`QM; i`ÌB ç K +| K'v i-M; ; -M >Q`M; >¢+ G•m
 pÁM; #ªQ ?° i`QM; bm®i pĐ i?`M? KªM? pKM #„M imM; i|2- #B M K'i i`QM; F?¬M;
 æ€K pã ;Bª h`mM; h?´ h?¬M \*?•m i®M M?B m i?ÌB ;B M- +¬M; bS+ +U+ F?´ #`v`
 F?¬M; i? M; ,M +ªM FbM? F?Q /Q •K +?B M ç'm i`MM; FQ+?X
 *| M; QÌB FBM? F m,
 @ L; mv `²B- >Q`M; >¢+ G•m b„T b" T5
 EbM? F?Q K`m ç2M p` iQK F?¬M; M; WM; K` p +?¢K- /Q •K #„M `X >Q`M; >¢+ G•m
 >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK `mM `mMX *| K€B M; |B p`M; `Èi tm®M; - M; mv M >Q`
 +®i T?€i ` iB M; ;`Q i?ûi- +°i # M i`QM; H„+ HQX >Q`M; >¢+ G•m F?¬M; i? +?`m
 +?¢K- iMv i?ÌB b) bKT tm®M; X
 >Q`M; >¢+ G•m bWM; b[M; i`QM; >Q`M; \*?•m K'v M; `M M, K M m #` ?Ov ?Q¢B i`Q
 iB +X
 *?QM? H9+ M`v X X X
 æBM? >¢Q ?ûi iQ K°i iB M; ,
 @ G²M; H°M; h`QÌM; h?`M?- #'i ç°M; M?Q bÆM X X X æ`M?5
 .QÈB +?•M æBM? >¢Q #¶M; # v` iWM; KBM? p,M +?[ ?€M M?Q #QÈK p`M; i?¬M
 i`M ` M; Q`B- `i M? M? # Q T?O M; mv M >Q`M; >¢+ G•m- / /`M; iB m i`W HU+ H
 h`QM; #|M; ç K- >Q`M; >¢+ G•m M; WM; `mM `~v- p[M; M?Q h?€B bÆMX
 @ h`ÌB ¢- i`QM; +?B M ç'm çŠM; +`T M v K` ?„M +ÁM +| /Q bS+5
 @ æ| H` KBM? p,M ; b\ h¢B b Q +?Q iWM; i?'v\ E?¬M; H) +m²M; K ;B i M; QÌB æB
 i?B M i`B\
 æ€K M; QÌB bK+ b¬B FBM? F mX
 "¼M ?¼ p®M iQÎM; >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK ç°i M?B M #MM; M´ #m°+ +m²M;
 pU+ H°` i?U+ HU+ i?"i bU- B M; ÌM; QÆB i ç€M? +?ÆB- i`QM; F`+? +?B M +ÁM
 /QÈB +?•MX
 *m°+ +?B M i®B M v- FB K F?€+? +m²M; K ;B i M; QÌB ç M iW "„+ pU+ HB M iK+
 K¼B M; QÌBX
 >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK pW FBM? pW ;B" M `®M; iQ,
 @ L; QÆB X X X
 æ®B i?O +ÁM /Q bS+- ç'm pÈB ;½ M?Q +?ÆB çM M?QM; >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m
 ?Q`M +?dM?X
 L„K ç'K TªB +O æBM? >¢Q +?d KÈB ç~v` K°i MY X
 >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK iS+ ;B" M [m€i,
 @ aQM; b€i- €KªM? K b€i i?QÆM; 5
 >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK T?mM M; KK K€m H M i`QÌM; i?QÆM; - K†i; ½ iW ç2M
 h`QÌM; i?QÆM; ç2M i€+? H`K ? B- KkBi?QÆM; # M FB ?| i?`M? +°i F?Q ç2M #„
 ç¬BX
 æBM? >¢Q H„+ ç-m- M|B,
 @ .M M; QÆB +| M?| p`Q HU+ HQÊM; v m K i?b pšM FûK [m€t - +9i5
 æBM? >¢Q [mv i ç`M? F?¬M; /•v /Q M[ - M„K ç'K i`€B i,M; i®+ ç€M? ` K°i MY X

•K -K -K -K -K5

hB M; `²M; M;•K ç-v i`lBX

> B +°i F?|B ç2M K„i i?QlM; i`®M; i?`v #` i?B M HQM; K`m iQK p +?¢K i M pÐ iWM ç2MX h`QlM; i?QÆM; #ªQ F?Q +? i¢Q #^M; i?-M HB m ?B K i?`v iW iW i?`M? #°i

hQ`M [m€ i`bM? M|B i?b +?“K K` tªv ` i?b M? M?- ç°M; i€+ K m H - i?„M; #¢B ç½

GU+ HQÊM; F?|B ç2M [m M? çdM? >Q`M; >¢+ G•m M?Q imv i #` ç´ MQÊ+ b¬B i M ; EBK M?l i`QlM; i?QÆM; ç2M M´B / M? #` [mv M FbM? +?`M pÐ- ?| i?`M? #°i T? i`mM; X

æBM? >¢Q pšM ;B[ç°M; i€+ ç€M? ` M„K ç´KX

h v T?ªB +O æBM? >¢Q +?d ç´K K°i MY X

*€M? i v +?Q ?Q`M iQ`M /m¶B ` X

L?Q æBM? >¢Q M|B- ?„M +?d /MM; MY +?B m ç½ ç”T # T >„+ h?QÆM; oQÆM; *~r

E?¬M; B M;?B M;l M m æBM? >¢Q ?Q`M iQ`M ç€M? ` +9 ç´K M`v i?b >„+ h?QÆM K°i MY i?-M i?QÆM; ç2M +O ;½- bÊK i?`M? #°i T?`M i M #B M i`QM; F?¬M; i`m

J†i >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK t€K t`iX

>„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK M;?o ç M çB m ;b- FBM? bÊ- imv i p¼M; [m v M;QlB

@ "•v ;Bl Km®M çB\ Jm°M `²B5

æBM? >¢Q H„+ M;QlB +?†M çQlM; >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK- iÈB b m K` ç M h?QÆM; oQÆM; \*~m EBK ;BÆ i v çÐ M?QM; FbM? F?Q ç€M; bÊ M?Q b|M; HÈM M ` ,M; `„+X >„+ h?QÆM; oQÆM; \*~m EBK tKB HÆ i` M çdM? >Q`M; >¢+ G•m- K€m +

o M; iB M; FBM? F m- æBM? >¢Q ç€T tm®M; ç¢T i` M M;U+ >„+ h?QÆM; oQÆM; ç Q- b€i F?Q #„M ` X

æBM? >¢Q M|B,

@ L|B çB- M;QlB +?Q M;QÆB v m HU+ bQÆM; ç2M ç M; î ç•m\

@ h X X X E?¬M; #B i M;QÆB ç M; M|B ;bX

>„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK ?°+ K€m- €M? K„i ç°+ €+ M?bM æBM? >¢QX

_,M; `„+5

æBM? >¢Q /MM; bS+ ç¢T ;½v KQlB F?9+ tQÆM; bQlM +O >„+ h?QÆM; oQÆM; * i bM? ,

@ >ÄB M;QÆB H-M +m®B- F?¬M; M|B- +? iX

@ l m- #ªM i?•M M;QÆB F?| ;B[K¢M; X X X h?U+ HU+ +O M;QÆB ç9M; H` K¢M? M

@ o”v M;QÆB +? i çBX

æBM? >¢Q M´B b€i F?Q ç¢T tm®M;X

*?QM? H9+ M`v X X X

J°i ;B¼M; M[H¢M? HMM; p M; H M,

@ æO `²B- æBM? >¢Q- M;QÆB +ÁM Km®M ;B i # Q M?B m pä ;Bª h`mM; h?´ h?-M

J°i Hm²M; ?¶M ç°M +?B F?Q M?Q FB K ç€M? HûM b m HQM; æBM? >¢QX

@ > ? ? ? ? ? 5 u m M[- `®i +m°+ M;QÆB tm´i ?B MX

h? M? FB K`d bûi K`m çÄ +?ÈT K„i M^K i`QM; i v æBM? >¢Q- ?„M +Q`B iQ +?ûK
 FBK HQ¢B i`QM; i` Q p +?¢K- FB K ?Q #„M` #®MT?Q ç€M? i M ?¶M ç°M +?B
 S?Q ç®B /B MX
 L;mv i ?Q M;QM; iK- ;B| i?ÆK i?Q M; i?Q^aM;X
 .QÈB €M? i`,M; b€M; i`QM; - K°i i?•M ?bM? v m çB m M?Q iB M çSM; i`QM; F?¬M;
 K„- K¬B bQM FB m /B K- K„i b€M; M?Q b Q- / i`„M; M?Q M;¼+X *Æ i? ?'T /šM- i,
 K°i T?¬M H` ; -v- i`T i`mM; i?¬M i9 i`QM; i?B M ç` - i`M? ?| i`B i`,M; - K„ /B K p-
 ?Q - M?€v K„i +QÈT çB €M? i`,M; ç-v i`BX
 L;mv i >Q hB M L[X
 L;Q`B æBM? >¢Q +?ì ç½ tm'i ?B MX
 L;mv i >Q hB M L[#B m i bM? iW #B M?Q M;¼+ "² h€i- F?´ i•K F?mv M M?O æBM?
 @ æBM? >¢Q- ?½v K m /WM; i vX L;QÆB ç½ i¢Q` b€i M; ?B i p¬ #B M- ? B i v /Q
 +?²M; +?`iX \*?ŠM; H) M;QÆB +ÁM Km®M; B i M;Q`B M[\ æ K F?mv M^K KÆM; Q
 v M\ L¬ ;B F?mv M M;QÆB ?½v #Ä ç² ç Q- H" T ç` i?¬M? T?"iX L;QÆB +ÁM i` M
 +?d +¬M M;QÆB i?"i bU ?®B ?"M i?b i b) i bK +€+? #ªQ p M;QÆB b®M; b|iX
 G`B M|B M`v ;B`M? çQÊ+ ?ªQ +ªK +O p¬ b®M;Q`BX
 .QÈB >Q`M; >¢+ G•m- ç€K M;Q`B `®M; iQ i M L;mv i >Q hB M L[X :B`T?9i M`v-
 ?| i?•M +O ?Q`M K„- i?m¬M F?B i- HQÆM; i?B MX í i`QM; HÁM; M?B m M;Q`B-
 i`QM; i`„M; M?`i i? ;BÈBX

3j8X *?QÆM; 3je, u m L[>B M h?•M U?¢VX

æBM? >¢Q +Q`B iQ #ªQ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ9M; H` K Q F?|+ +?m°i- ;Bª iW #BX u m M[- bU i?"i M?Q i?
 `Q`M; M?`iX L?[M; i M M;m M;®+ #`M;QÆB K ?Q†+- F?¬M; `ä i`„M; ç2MX h`Q`M
 +?Q iWM; i?QÆM; ?QÆM; iB +M;¼+5
 J„i æBM? >¢Q #„M` b€i F?QX
 L;mv i >Q hB M L[KdK +Q`B M|B,
 @ æ M H9+ M`v M;QÆB pšM +?'T K #`i M;°- i?"i iB + +?Q iQ +?'i- i`B ?Q FBM?
 ?¢M i i?'m tQÆM; i?b ç'm pÈB i K°i i`"M- i?ª \*~m i?B m ?B T` çQÊ+ F?¬M;\
 æBM? >¢Q F?¬M; ? #`ªM? ?QÎM;;
 @ *ÁM Km®M; Bª M?•M ;Bª M;?o i?m Km HÁM; M;Q`B b Q\ h iW F?B pä ç¢Q +|
 oU+ +?Q iWM;; B i M[M?•M M?Q M;QÆBX u m M[- /M M;QÆB +?2 K`K„i i?B M ?¢
 i`mv ?²MX
 o K†i L;mv i >Q hB M L[iW #B M|B,
 @ L m ;B i K°i KbM? L;mv i >Q +| i? ç´B H`v M?[M; Q M ?²M +? i i`QM; i v M;QÆ
 +? iX
 J†i æBM? >¢Q #bM? ioM? M?QM; €M? K„i M|M; `U+,
 @ :B i M;QÆB ç9M; H` +| i? +?Q M?[M; Q M ?²M M M;?dX L;QÆB F m i i?ª +QM
 i?ª ?„M i?b +| b QX >„M iU + K ç¼ H¢+- H¢K /KM; v m HU+- bÈK ç½ #B M i?"M? ?
 iB M M?Q p"v ;B i ?„M H`K #~M FB K +O i X

æBM? >¢Q M?' + +?•M ç€ >„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBK iW ? B KQÆB K®i i-M; >
ç¬M; X

L;mv i >Q hB M L[#B M b„+ K†i M|B,

@ L;QÆB i?"i ç°+ €+X

L;mv i >Q hB M L[?| i?"M? K°i Hm²M; €M? i`,M; Km®M ç|M H'v >„+ h?QÆM; oQ

æBM? >¢Q +Q`B iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 L?Q i? M"Q\ aÊ M;Q`B i i?'v +€B ;b i` M M;Q`B ?„M b Q\

æBM? >¢Q +?†M L;mv i >Q hB M L[H¢B- FB K i?S+ M?Q ?²M;- b€i F?Q H¢M? H
H¢B ;B[F?¬M; i`mM; X

> B i v L;mv i >Q hB M L[+¬K ?¶M ç°M K¬M; HmM; M?Q i?¬M #BM?- FQM F?¬M;
+O æBM? >¢Q M?QM; +kM; #`#€K +?†iX

L;mv i >Q hB M L[?ûi ?QÈM; #-m i`B,

@ E?¬M; K m +Sm M;Q`B\

L;mv i>Q hB M L[``i pmB i`¬M; i?'v ibM? ?m®M; M`vX
 >¬KM v pb /K` K'v p` M`v L;mv i>Q hB M L[ i®M M?B m+¬M; bS+- M`M; +?Q t
 FB m+,M; +?¼+; B"M K'v i`mv M M?•M+O bB m i? HU+h`mM; h?' h?¬M *?•mX
 i`QM; #KM;X
 •M? K„i æBM? >¢Q b„+ #ûM M?Q iB +?ÊT,
 @ u m M[- M; QÆB çWM; +?•K M; ÁB- +?ŠM; T?ªB M; QÆB Km®M #¼M ?¼ ç®B T?|
 ç Tw +| H` ;b\
 > B i v æBM? >¢Q M„K i? M? FB K`d bûi- +?\"K`½B`|i+U+•K M;K+ #,M; ?mv M F
 h`QÌM; FB K HQªM; H' p i`d bûi #¶M; M?B M #„i ç-m H°i t€+X
 hWM; €M? b€M; i`„M; +?|B K„i #„M` iW i? M? FB K`d bûi- ?ÆB i?Î?MM; ?²M H M
 M?Q imv i M?Q M; ¼+- i?•M FB K F m pM pM M?Q +| K½M? i?9 imv i i? M`Q ç| b„
 bûiX
 h`QM; i v æBM? >¢Q M?Q ç M; M„K H'v pk F?Q i?¬M HBM?X
 h` M #-m i`lB +| iWM; çQ`M F?Q HQm tQ v i`ÁM K„i i?QÌM; i`¬M; i?'v pÈB æBM
 i?`M? pÁM; tQ€v p•M F?Q F?'M; H²- M?Q #B M +ª i`2Q M; QÊ+ i` M i`lBX o•M F?Q
 €M? K„i M?bM i?'v i`Î M M p†M p Q- €M? b€M; i?€+ HQ¢M- €M? K„i F?¬M; i? M?b
 *QÌM; ;Bª i?\"i bU +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; +?ÊT K„i M`v i?B M ç` T?€T i„+ tmM; [m
 L;mv i>Q hB M L[?Q`M iQ`M #B M b„+ K†i- ;B€+ [m M i?S b€m+O M[M?•M F?B
 æBM? >¢Q ?Q i b•m K°i ?ÆB- +U+•K M;K+ #,M; ?mv M F?Q i`QM; M; QÌB M?Q i?€+
 *?ÊT K„i ?mv M F?Q i`QM; çQÌM; FBM? K¢+? b„T #` i? M? FB K`d bûi ?9i b¢+?X
 @ Jm®M M; ,M i i?b ?½v çÐ çQÊ+ K°i FB K ç½5
 æBM? >¢Q #QÊ+ ` K°i #QÊ+ +?ûK tm®M;X
 h? M? FB K`d bûi t i [m F?¬M; i`mM;X
 EB K i?S+ M?Q çB MX
 J°i +?m¶B iB M; M' i`¬K çK+ p M; H M +MM; H9+- €M? b€M; çÄ # v` - K€m T?mM
 *?mv M +U+ F€ F?| iBM tªv` X
 L,K +QÌM; ;Bª T?€B ç®B /B M iQ`M i?•M # Q T?`m €M? b€M; ?mv M F?Q ?°i? +QÌ
 K†i i`lBX h? M?QM; i`QM; +?ÊT K„i M`v M?Q #QM; #|M; F?¬M; +?`m M' B K°i FQ
 `½ H°` M,K F?m¬M K†i i` im' B +MM; #B m ibM? FBM? bÊ- imv i p¼M;X L,K pÁB
 tm®M; M?Q /B m çSi /•vX
 hbM? +ªM? M`v`mM; ç°M; K¼B M; QlBX
 æ-m | + K¼B M; QlB i`®M; `¶M; - #¼M ?¼ +ªK ;B€+ K¼B i?S i`QM; i?B M ç` F?¬M;
 i?U+ p` iQÌM; iQÊM; i`€B M; QÊ+ M? m H`K #¼M ?¼ i`QM; T?9i +?®+ K'i çB M,M;
 M?[M; çB m KbM? i`¬M; i?'vX
 L,K M; QlB M?Q ;B `€+? `Èi tm®M; iW #-m i`lB i?\"i bU H` i`mv M M?•M+O M,K ç
 *?ŠM; T?ªB #¼M ?¼ Hm¬M p¬ ç`+?¬ M?Q +?B M i?¬M F?¬M; i? F?B m F?Q +? b Q
 *?ŠM; T?ªB #¼M ?¼ HU ` K°i M; QlB H` b) M? M?`M; ;B i æBM? >¢Q +m²M; K
 b Q\
 \"¼M ?¼ ç¢B #B m +?Q çdM? + Q pä ç¢Q i? ? i` +O bB m i? HU+ i?\"i bU i`QM;
 ç-m pÈB i? M? MB M i? ? i` „+ oU+ i?'T M?'i M,K pU+ +?ŠM; T?ªB M M M? M?
 L?QM; i¢B b Q #¼M ?¼ i?m \

"`ç€M? #¢B i`QM; K°i FB K\

L,K pU+ o¬ h"M ç¢B HK+ H'v h`mM; h?´ h?¬M *?•m çSM; /¬mX

h`mM; h?´ h?¬M *?•m H" K M? K¬M; - /²B / Q M?'iX *€B ;¼B H" p"i ?Q i?B M #ªQ-
+?B F?Q- M?•M FB i ç` HBM?- i¢Q ?| +?OM; T?€T i„+ +?B HBM?X J'v M;`M p¢M
HK+ çSM; ç¬m H" h`mM; h?´ h?¬M \*?•m +| M?B m bB m +Q`M; ;Bª M?'i- i?U+ HU+
GQ¢B +Q`M; ç¢B M"v F?¬M; +?d i? ?B M Î bS+ +?B M ç'm i'M; i? K" +ÁM +| bS+
i? ? i` i?B M i"BX

*?Q M M h`mM; h?´ KÈB çQÊ+ ;¼B H" h?¬M \*?•m- M;mv M +?[ H" h`mM; h?´ h?¬M

L;Q`B ?¬K M v tm'i ?B M [m M? >Q`M; >¢+ G•m ç M iW K¬M T?€B pä ç¢Q i¬M; K¬
h?´ h?¬M *?•m- /M H" M°B i bM?- H`+? bY- i?U+ HU+ ç m / /`M; p`Q M,K KQÆB bB
H" K°i i`QM; M?[M; i`mv M M?•M +O +€+ i? HU+ HÈM- +kM; H" M;Q`B M' B #°i i?B
h? M?QM; K'v i?B M i" B ç| ç½ i?m X

L m M|B # M ç¬m i`mv M M?•M G hQÆM; h" B ç M iW G¢+ h?¬M aÆM i?m i`"M F?
i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q- p"v #•v ;B`M,K i`mv M M?•M #` ?„M K°i FB K ç€M? ?°+
M;Q`B [m M? >Q`M; >¢+ G•m ç¬m | + i`®M; `¶M; - +ªK ;B€+ t'm ?'- #°i ç„+ /o p¬ +M
J'v M;Q`B M"v çQÊ+ +?Q H" +Sm iBM? +| i? F?„+ +? K pQÆM; +m²M; K ;B i M
i?`M? bd M?K+X

L,K M;Q`B çSM; +?mM; K°i +?¶ K" F?¬M; çÐ M' B K°i FB K +O æBM? >¢QX

h`W iW M?K+ M?½ ` F?¬M; +ÁM iW M"Q F?€+ ç ?bM? /mM; K°i K" M M"vX

æ•v ç9M; H" M;`v i B M¢M +?Q pä ç¢Q h`mM; h?´ h?¬M *?•mX

3j3X *?QÆM; 3jN, *´ h? M? L;¼+ Ui?QÊM;VX

J½B ç M F?B M,K #|M; M;Q`B ;B•v i`QÊ+ +Q`M; ç¢B M?Q i?¬M HBM? `Èi tm®M; ç
` M`d- p M; iB M; M' çB + i B i?b K¼B M;Q`B +?bK i`QM; M;Æ M;€+ +?"K `½B ?B
J¼B i?S çQÊ+ F?ŠM; ç`M?X

h?m 5

h?"i bU i?m 5

E?B #¼M ?¼M;~M; ç¬m M?bM M;Q`B €Q t M? ;BÆ ç Q FB K çSM; i`QM; F?¬M; i`m
?½B- F?¬M; +ÁM +ªK t9+ M"Q F?€+ ?ÆM +| i? KB m iª +ªK M?"M +O +€+ pä ;Bª M

h?B M ç` v M ioM?X

"|M; ç K i`Î M M p¬ +MM; H¢M? H)Q- ç m `€i M?Q +QÆM; +?•KX

@ E?¬M; H) +€B i M M"v H" i?¬M b Q\

J°i w M;?o +MM; ?B M ` i`QM; ç¬m K¼B M;Q`BX

G9+ i`QÊ+ M?[M; F H M >Q`M; >¢+ G•m F?B m +?B M æBM? >¢Q /M H" M;Q`B M
M;Q`B ç`M? i?¬M; [m i`"M +?B M M' B iB M; ;B` ç•v M;Æ M;~M F?¬M; M|B M M HÈB
K v K„MX

"¼M ?¼F?¬M; /€K iBM KÈB `²B ç½ ç€M? M? m pÈB i²M i¢B M?Q p"v- p" +ÁM b®M;

"•v ;Bì KÈB i?'v M m æBM? >¢Q Km®M ;B i #¼M ?¼ i?b +?d +—M K°i bmv M;?o- F? FB MX

"¼M ?¼ +| i? b®M; +?d +| K°i ;BªB i?Q+?- æBM? >¢Q +,M #ªM F?¬M; Km®M ;B i æ€K pã ;Bª i`QM; HÁM; i`M M;"T i?M ?"M- K†+ ç² i M; HÁM; imv i p¼M;X

h?U+ HU+ +O F i?M + Q ç M p"v- pQÊi [m +U+ ?¢M iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?¼-H ç¢BX am®i çÌB M"v #¼M ?¼ F?¬M; +| ?v p¼M; i`ª i?7mX

"¼M ?¼ KÌ K`iX

oÈB i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q i¢B b Q H¢K b€i p¬ i°B- i?"i bU M?Q .B m .K+ h` B M G hQÆM; h`B KÈB idM? H¢B KÎ K„i i?'v ?bM?ªM? ç|- HÌB K„M; +?YB Mm®i M;QÊ L,K M;QÌB M?Q /B m çSi /•v `Èi tm®M; €KªM? G hQÆM; h`B- ;½ H` K°i i`QM; +€+ G¢+ h?—M aÆM- +ªK i?'v FB m M;¢Q p` Qm pB i ;Bì #` [mûi b¢+? b)X aQ pÈB+€+ +O M,K M;QÌB ç| i?b G hQÆM; h`B K v K„M ?ÆM K°i +?9iX

G hQÆM; h`B p®M iQÎM; ;½ i`Î i?`M? bd M?K+- M?QM; #•v ;Bì +| M;QÌB F?€+ t T a m ?¬K M v /M +| M;QÌB M?„+ ç M +m°+ +?B M >Q`M; >¢+ G•m- ç i`B M|M; #ÄM; M;k M?X \*| +?mv M ç| T?K i`Ê- i?—M i?¬M; G¢+ h?—M æ¢B *?QÎM; 'M+O G hQÆ b) H` +?B MiQ+? `i #bM? i?QÌM; +O æBM? >¢QX

•M? K„i G hQÆM; h`B M?bM ?QÈM; æBM? >¢Q i`M M;"T bÊ ?½B- FQM? bÊ F?| iª G hQÆM; h`B M?È ç M H9+ i`QÈ+ F?B m F?Q+? p` i`Q T?9M;- +| i? b®M; /QÈE bB m K v K„MX G hQÆM; h`B i?m ç®B i?O M?Q p"v F?¬M; Q M +?9i M`QX

@ æBM? >¢Q M"v im´B +ÁM i` K` i?U+ HU+ F?OM; F?B T M?Q p"v- i? M? FB K` +?„+ +?„M F?¬M; TªB p"i #bM? i?QÌM;X E?B æBM? >¢Q pmM; FB K+| HU+ HQÈM p"v H B H`+? F?¬M; i-K i?QÌM;X E?¬M; H) X X X E?¬M; H) æBM? >¢Q H` i`mv M oU+\\

amv M;?o Fª M,M; F?B M M;QÌB bÊ ?½B- G hQÆM; h`B `mM +—K + "TX

G hQÆM; h`B bÊ ?½B K†i i`„M; # +?- iQ€i K² ?¬B H¢M?X "ÎB pb G hQÆM; h`B M çQ€M +O ;½ `i +| Fª M,M;X æQ K„i M;mv M „+ oU+ ?bM? M?Q +?d +| i? HU+ F MB M i?B Mi`B im'M i9 p¬ bQM; i? M"vX

L m æBM? >¢Q i?"i bU H` i`mv M M?•M +O i? HU+ FB i?b ?¬K M v `„+ `®B iQX

G hQÆM; h`B F?¬M; M M M;?2 L;mv i >Q hB M L[ t9B ;BK+ HûM `ÌB F?ÄB G¢+ h ;•v bU- #•v ;Bì M;?o H¢B M?[M; HÌB H9+ i`QÈ+ ;½ M|B ç9M; H` Km®M +? iX L m H i—M; +O i? HU+ FB i?b M;mv M G¢+ h?—M aÆM b) ;†T `„+ `®B iQX

G hQÆM; h`B M;?o ç M ç•v M?bM ?QÈM; L;mv i >Q hB M L[ çSM; i` M #—m i`ÌBX

G hQÆM; h`B KÈB T?€i ?B M L;mv i >Q hB M L[ çSM; i`QM; F?¬M; i`mM; p®M + K°i FB K +O æBM? >¢Q H M ç M- ?¶M ç°M +?B F?Q K¬M; HmM; [m M? i?•M M`M F€tBM? ç T- T?QM; ibM? p¬ ?¢MX E?m¬M K†i iBM? tªQ +?¢K M;¼+— #B m ibM? F hW F?B M`Q L;mv i >Q hB M L[ ç½ #B m ibM? FBM? bÊ i`®M ` t - +?m`M #` iMv i E?¬M; ?B m b Q F?B G hQÆM; h`B i?'v F?m¬M K†i ?Q`M K„ p¬ F?mv i ç| i?b #U+ +| t9+ ç°M; ð/M +? i pb M[M?•M M"v +kM; + K HÁM;ðX

*?d L;mv i >Q hB M L[KÈB #B i`mM; ç°M;- FBM? bÊ i`QM; HÁM; M`M; T?QM; T? E?B æBM? >¢Q pmM; K°i FB K FB i?b L;mv i >Q hB M L[ #B i M`M; b B `²BX

L;mv i>Q hB M L[H`K K°i [mv i ç`M? +U+ F€ b B H-K- H€ #`B +O i?B m MB M €
[m M M?'iX æBM? >¢Q +| iQ +€+? /MM; #¢Q HU+ T?€ p€M +lX L;mv i>Q hB M L
F?ÎB #QÊ+ F ?Q¢+? Mm¬B /QÐM; ç½ H•m- ;BÌ M;?o H¢B ç9M; H` [mv i ç`M? [m€
S?ªB i? v ç´B F ?Q¢+?- i? v ç´B M; v5
L;mv i>Q hB M L[p®M iQÎM; EBK h?B M ç M iW æ¢B G¬B •K hU- i? HU+ b m HQ
i¢B i¢K i?ÎB +?Q i? çKM; p`Q M MK ÊB +?¼M æBM? >¢QX L;mv i>Q hB M L[M
/ #|T- B M;ì ç€ i`9M; çBM?X L m +| i? HU +?¼M H¢B- L;mv i>Q hB M L[ i?`M
F?¬M; Km®M i` m +?¼+ æBM? >¢QX
L?QM; i'i +ª F?¬M; i? çªQ M;QÊ+X
L;mv i>Q hB M L[p¬ +MM; ?®B ?"M- M`M; ?B m `^M; F?¬M; i? +Sm p½M b B H-
L;mv i>Q hB M L[+| i? H`K ç½ b B i?b b B iÊB +MM;X J v K„M ?¬K M v +| K°i M
[mv i i'i +ªX

@ *ÁM B M[\
æBM? >¢Q +?"K `½B ç€T tm®M; çdM? >Q`M; >¢+ G•m- M?bM tm®M; #®M T?QÆM
" +?[çÆM ;BªM i®i` iW KB M; æBM? >¢Q +| HU+ HQÊM; F?B T ?²M M;QÌBX
æ€K pã ;Bª HÁM; i`"M ç-v i?M ?"M ;BÌ ç•v F?¬M; /€K ç®B /B M i?B m MB M €Q t M
çSM; ç| M?Q M;¼M M9B F?¬M; i? H2Q H M- H` iQÎM; iQÊM; +U+ ?¢M i?U+ HU+ p
M;QÌBX
L m M|B F?¬M; H•m i`QÊ+ ç| M?B m M;QÌB F?ŠM; ç`M? ?¬K M v +| +?mv M ;b tªv
h?¬M *?•m iK i"TH¢B +| i? ç€M? #¢B +m²M; K ;B i M;QÌB ç M iW "„+ pU+- p`Q H
M;?o # Q p•v i`mv b€i ?„MX "ÎB pbi?B m MB M æBM? >¢Q H` i²M i¢B F?¬M; i? +¹
æBM? >¢Q ;^M iWM; +?[,
@ h Km®M ;B i M;QÌB çQÆM; M?B M b) [m M; KBM? +?QM? ç¢B- +-M ;b +?2 ;B'n
L;QÌB tmM; [m M? F?¬M; /€K H M iB M;X
L?B m M;QÌB /-M iBM HÌB æBM? >¢QX
æ9M; p"v- pã ;Bª i?B M i`B +| i?U+ HU+ + Q M?Q i? F?¬M; +| Hw /Q ;bi`M b€i M?
L m H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q T?O ç`M? b) #` K„M; H` t¢Q bU- #•v ;BÌ i?b `i +| bS+ i?
h`QM; i? ;BÈB H¢M? HMM; T?€T i„+ `WM; `\"K M`v +?d +| i?U+ HU+ KÈB H` +,M #
æBM? >¢Q i? ?B M i?U+ HU+ bB m T?`K M?"T i?€M?- HU+ HQÊM; K°i KbM? ç€M?
K'v i`,K p¢M /†K tmM; [m M? h`mM; h?´ h?¬M *?•m M`v M; v i`QÊ+ K„i # Q M;QÌBX
M?Q i? M|B `ä +?d +-M æBM? >¢Q Km®M i?b ?„M +| i? #B M T?¢K pBi`,K p¢M
pMM; ç'i +? iX
h`mv M M?•M +€+ bB m i? HU+ F?¬M; TªB ç®B i?O +O æBM? >¢QX

3jNX *?QÆM; 39y, *´ h? M? L;¼+ U?¢VX

L m æBM? >¢Q /€K ;B i- ç€M? #`i?QÆM; M?B mi`mv M M?•M +€+ bB m i? HU+ M
KBM? ?„M F?¬M; bÊ ;bX æBM? >¢Q F?¬M; bÊ +€+ bB m i? HU+ i`ª i?M- i`mv b€i
i?b ;B i K'v i`,K M;`M pã ;Bª + Q i?O #bM? i?QÌM; çÆM ;BªM M?Q ;BŠK +? i K°i ç€

L m æBM? >¢Q i?"i bU ;B i M?[M; M;QìB ç| i?b ?„M F?¬M; +¬M T?O ç`M?X
 "ÎB pb ?„M F?¬M; bÊ # 'i +S B #€Q i?MX
 L|B F?| M; ?2 +?9i M?[M; M;QìB ç½ +? i imv ?ÆB +| iB M; i,K i`QM; K°i +?•m K°i
 H`K ç®B i?O +O bB m i?B M i`B æBM? >¢Q- M?Q ?Q`M; FBK i?¬M HQM; + Q + Q
 ;B i K'v +QM FB M `m²B #¼ b Q\
 h?U+ HU+ [mv i ç`M? +ªM? ;BÈBX
 J` +ªM? ;BÈB [mv i ç`M? ç®B i?OX
 h`QM; i? ;BÈB +QìM; ;Bª H` pm - K¼B +?mv M çÆM ;BªM M?Q p"vX
 h? M M H9+ M`v æBM? >¢Q M|B ` - M?B m M;QìB F?¬M; ? M K` +MM; +¬M; M?"M
 *| M;QìB Î# M /QÈB `®M; iQ,
 @ o"v H` B ;B i #¼M ?¼\
 æBM? >¢Q +QìB iQ F?¬M; ç€T- i`QM; iB M; +QìB i`M M;"T F?BM? i?QìM; - i`Q T
 L;QìB ç†i +•m ?ÄB +9B ç¬m- #B m ibM? t'm ?´X æ9M; p"v- F?¬M; +¬M #B i M?[M
 *?•m #` B ;B i ç m F?¬M; HB M [m M ç M i?B m MB M €Q t M?X h`mM; h?´ h?¬M
 H` ``i t'm ?´- +?ŠM; H) +ÁM çÁB M;QìB i ;B9T M;QÆB ibK ` ?mM; i?O- #€Q i?M b
 L?[M; M;QìB pb M;QìB i?•M +? i çB K` HÁM; ç¬v i?M ?"M #•v ;Bì /¬M idM? i€Q H¢
 #„i ç¬m M;ŠK M;?o- K¼B +?mv M H` b Q\ "¼M ?¼ TªB +?,M; #` K°i b® M;QìB #KM
 *?QM? H9+ M`v X X X
 J°i i? M? •K mv M;?B K M?Q [m•M pQÆM; p M; i` M #¬m i`B,
 @ *?Q /M #¼M ?¼ F?¬M; +? i i`QM; i v M;QÆB M?QM; +| /QM? HQm ç M M;QÆB5
 h`B ç K ;ÊM b|M; - K°i i?•M ?bM? + Q iQ #QÈ+ ` X h?•M ?bM? i M ` - H¢B tm'i ?B
 L;QìB M`v tm'i ?B M- æBM? >¢Q F?¬M; #B i +| TªB #`ªQ ;B€+- ?„M i?'v #¬m i`B
 h®B F?¬M; TªB pb €M? b€M; v m K` H` €T +? i•K Hw- F?Q +ÆX
 *QM M;QÆB æBM? >¢Q +Q `9i- `MM; KbM?X
 * Q i?O5
 L;QìB p¢K pÐ ç°i M?B M tm'i ?B M H` K°i +QìM; ;Bª imv i ç®BX
 aQ pÈB ç€K M;QìB i`mv M M?•M ç` T?€B G hQÆM; h`B i?b i?U+ HU+ M;QìB M`v K
 i?•M M K M?•M F?¬M; +| €M? b€M; +?ÉT H|2- H®+ tQ€v ? v €M? b€M; p†M p QX L
 €T HU+ HÈM +?Q æBM? >¢QX
 hW F?B æBM? >¢Q ` çìB ç M M v +?Q iWM; ;†T +QìM; ;Bª M?Q p"vX
 L;QìB M`v H` B\
 æBM? >¢Q +„M pÐ K°i pB M +U+ T?~K >²B >mv M æ M ;B'm /QÈB HQÐB- /QÊ+ HU+
 F?„T iQ`M i?•MX \*U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F?Q i`QM; çQìM; FBM? K¢+? ;¬M M?Q #
 H¢B ?²B T?K+ # T?¬MX h v æBM? >¢Q bB i +?†i K°i pB M imv i T?~K ?mv M iBM
 +?mv M p"MHBM? F?Q iBM? i?m¬M +?Q ?„MX
 oÈB i`¢M; i?€B H9+ M`v +O æBM? >¢Q Km®M H¢B i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; + 'K F} +
 F?¬M; i? X
 *U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F?Q i`QM; i?"T M?` +?QM? FBM? F?¬M; çO M?QM; +U+
 +U+ T?~K ?mv M iBM? i?¢+? i?b ç¬v çO- i`QM; i`¢M; i?€B +,M; ç¬v M?'i- +| i? i
 æBM? >¢Q F?¬M; bÊ +QìM; ç`+? ç°i M?B M tm'i ?B MX

S?Q ç®B /B MX

L;mv i>Q hB M L[i?'v M K M?•M tm'i?B M- #B m ibM? Hm¬M F?| t2K ?ÆB ?B M
L?QM; L;mv i>Q hB M L[F?¬M; /€K ç M; -M M K M?•M- +~M i?"M ?"M? H - M|B,
@ L¬;B L;mv i>Q FQM? +?"Q *´ ç¢B i?®M; HoM?X

L K M?•M ?W K°i iB M;- F?¬M; i? K M?bM L;mv i>Q hB M L[K" +?mv M ?QÈM; æ
M?•M M?Q ?² b•m F?¬M; ç€v- ç2M H€v b•m i?ŠK- # M i`QM; +| ç¢B ç¢Q [m„ iQ+? i
ªQ- ?9i ? i i'i +ªX

æBM? >¢Q çB M +m²M; i?9+ ;BK+ h?„M; hU Zmv iX

h`QM; F?QªM? F?„+ M`v i?¬M i?S+ K¢M? K)# MM; T?€i- F?Q H½M; i`QM; bm®i F
KB M +QÐM; +?†M H¢B €M? K„i ç€M; bÊ FB X

L K M?•M + Q iQ F?) F m K°i iB M;- F?€ M; ¢+ M?B M F?B æBM? >¢Q +?†M çQÌM;
:B•v H€i b m K„i M K M?•M i`î p #bM? i?QÌM;- F?¬M; +ÁM ç2M H€v b•m i?ŠK- F?¬
i`,M; b Q p"M +?mv M #B MªQ- F?¬M; F?€+ ;b K„i M;QìB #bM? i?QÌM;X

L K M?•M M?bM æBM? >¢Q- mv M;?B K ?ÄB,

@ "´M i¼ H" *´ h? M? L;¼+- tBM ?ÄB iB m ?mvM? ç ç M iW K¬M T?€B M"Q +O „,
*´ h? M? L;¼+\\

æBM? >¢Q ;B"i Mªv KbM?- ?„M ç½ #B i i?•M T?"M +O M K M?•M M`vX

G9+ i`QÈ+ +| iBM ç²M ?"M; HQ¢i ?mv i€M ;¬M ç•v FBM? ç°M; aB m h?B M æbM? i
h?¬M *?•mX J°i i`QM; ç¢B i?®M; HoM? +O aB m h?B M h?¬M o H" *´ h? M? L;¼+
#„i æBM? >¢Q- #•v ;Bì pb +QÌM; ;Bª çQÈ+ i`mv M F€ ;¬M M?Q p¬ ç`+? i`QM; T?¢
tm'i ?B MX

E?€+ pÈB ç€K M;QìB G hQÆM; h`B- *´ h? M? L;¼+ H" bB m +QÌM; ;Bª i?"i bUX

*ª çìB *´ h? M? L;¼+ i`ªB [m #B i# Q M?B m ç¢B +?B M- ç€M? M? m +MM; v m i°
?€+?X .QÈB +?•M *´ h? M? L;¼+ +| p¬ b® v m ?Q" M;- v m ç +? i çBX u m i°+ ?mM
ç M i M *´ h? M? L;¼+ H" b) çB çQÌM; pÁM;- ;½ H" +QÌM; ;Bª i? ? i`QÈ+ çB i`QM

L;?2 M|B iW i?ìB `i t tQ \*´ h? M? L;¼+ iWM; çB i?2Q # M h`mM; h?´ aB m h?B M
+?Q i¬M h`mM; h?´ h?¬M \*?•m iBM iQÌM;- H" K°i i`QM; +€+ +QÌM; ;Bª i`K +°i +O

æBM? >¢Q iÁ KÁ [m M b€i +QÌM; ;Bª i`mv M F€ +O M?•M HQ¢BX

*Æ i? *´ h? M? L;¼+ F?¬B M;¬ p¢K pÐ- + Q ?QÆM M;QìB #bM? i?QÌM; ? B- # +
J¶B T?¬M +Q #„T i` M M;QìB \*´ h? M? L;¼+ `i iB m +?m~M- +?Q M;QìB +ªK ;B€+ m
`"K K„i iQ- M;k [m M M; v i?ŠM;- /QÈB +^K +| # +?ÁK `•m `\"K /¬B- *´ h? M? L;¼+ F
K„ M K M?QM; +| F?Q +?'i H`K M;QìB i #` ?ÈT? ²M- F?•K T?K+X

hBM iQÌM; H9+ *´ h? M? L;¼+ +ÁM i` H" HQ¢B M;QìB H`K +€+ i?B m M[?ûi +?|B

æBM? >¢Q M´B H M w Km®M i?•M +\"M,

@ E?Q +?'i +O M;QìB M`v +| K°i HQ¢B ?¢Q M?B M +?QM? F?Q- ;B®M; M?Q Gw E
bQ i¬MX

J•m i?mšM- ç`+? w i`QM; HÁM; æBM? >¢Q ç®B pÈB pä ;Bª h`mM; h?´ h?¬M *?•m +
*MM; H9+ ç|X

*€+ +QÌM; ;Bª h`mM; h?´ h?¬M *?•m BK H†M; p•v [m M? >Q" M; >¢+ G•m #¶M; b¬
ç'i- [m €`¢T /\"T ç¬mX \"¼M ?¼ /MM; +€+? M;mv M i?Ov- F?Q i`QÆM; M?'i i? ?B
M K M?•M p¢K pÐ + Q iQ i` M #-m i`lBX

*€+ iB M; ?Á`2Q p M; H MX
*?d +?ÈT K„i mv i? æBM? >¢Q i¢Q` F?B ç€M? #¢B M,K i`mv M M?•M bB m i? H
æ•v H` bU +m²M; M?B i`i F?| /B M iªX
"ÎB pb +€B M; QÌB çSM; i` M #-m i`ÌB [m€ + Q i?QÊM;- F?¬M; i? H v ç°M; i`QM; H
" Q M?B m M,K [m pb +| *´ h? M? L;¼+ M M M?•M HQ¢B i`QM; T?¢K pB K'v i`,K p
v m i°+ ?mM; #¢Q- i`M M?šM- +QÌM; ç¢B i'M +¬M;X L?[M; H-M v m i°+ p` M?•M
i?`M?- #B i # Q H-M \*´ h? M? L;¼+ +® ;„M; tQ v +?mv M +Sm /•M +?9M; i`QM; i?
M M? +O v m i°+X
aU iQ+? +O *´ h? M? L;¼+ ç K F?¬M; ? iX
L?[M; M;QÌB +| Kti i¢B ç•v`i M?B m M;QÌB ?Q†+ i`U+ iB T ?Q†+ ;B€M iB T M?“M
M m F?¬M; +| ;½ i?b ;B ;B - i´ ;B ;B +O #¼M ?¼ ç½ +? i i`QM; +m°+ i`M b€i+C
?¼ bBM?` i` M çÌBX

39yX *?QÆM; 39R, hmv i *?•m- L;QÆB >¼ æBM?\

*€+ i? ? F +?mv M- i`QM; pÁM; K'v i`,K /†K *´ h? M? L;¼+ +| mv p¼M; M?Q i?-
æBM? >¢Q +9B ç-m M?bM ç€K ç¬M; [m€`"K`¢T- HÁM; ;B"i KbM?X
J°i M;QÌB +| mv p¼M; ç M KS+ M`v i?“i H` F?| iBM- æBM? >¢Q iU M;?o /M H` i`Q
*?•m i?b ?„M F?¬M; çQÊ+ çdM? mv p¼M; M?Q ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„iX
h`QM; ;B¼M; M|B +O æBM? >¢Q +?´i +?S +mM; FQM?,
@ o½M #®B i M æBM? >¢Q- ç M iW o'M EB K i¬M; hmv i *?•m „+ oU+X
æ®B pÈB M? ?MM; # Q M?B m M,K [m #ªQ p M?•M HQ¢B i` M o¬ h”M ç¢B HK+
+?OM; i°+ i?b #´i +S B +kM; T?ªB i¬M FQM?X
@ hmv i *?•m X X X
J†i *´ h? M? L;¼+ i`-K i`¼M; ç€M? ;B€ æBM? >¢Q iW i` M tm®M; /QÈB- ?ÄB,
@ L;QÆB ?¼ æBM?\
@ æ9M; p”vX
GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;X E?¬M; H) *´ h? M? L;¼+ #B i çB m ;b\
B M;Ì b„+ Kti *´ h? M? L;¼+ M? M? +?|M; i`Î p M?Q i?QÌM; M|B,
@ „+ oU+ +| M?B m i`€M; bo ç m + M çªK /€K ?v bBM?- ?¬K M v ;†T Kti ç9M; H` /
i¼ ç½ M;?2 +?mv M +O M;QÆB- M m M?[M; M;QÌB M`v F?¬M; T?ªB /Q M;QÆB;B
?Q”M; K` ;•v` ç°M; ioM? HÈM M?Q p”v\
æBM? >¢Q #bM? ioM? M|B,
@ .M i +| ;BªB i?Q+? i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; M;?2 H¼i i BX L m #¼M ?¼ ç½ F?-
M M ,M K°i +?9i ç m F?´X
@ hB m iY i?“i M;¢QX
*´ h? M? L;¼+ KdK +QÌB M|B,

@ hmv M?[M; M;Q`B M"v F?¬M; T?ªB H" M;QÆB ;B i M?QM; +€B +? i +O #¼M ?
F?¬M; i?b M;QÆB ç½ +?ŠM; T?ªB ;€M? i°B Q MX L;QÆB i?2Q i çB aB m h?B M æ
i`ª H¢B +?Q M;QÆB K°i H) +¬M; #^M;X

—M w H" *´ h? M? L;¼+ iBM iQÎM; æBM? >¢QX

G`B /Q \*´ h? M? L;¼+ M|B ` +Æ #ªM ç½ ç†i /'m +?'K ? i +?Q bU pB + H—M M"v- F?

æBM? >¢Q F?¬M; ;B i M;Q`BX

hmv ç€K pä ;Bª h`mM; h?´ h?—M \*?•m +ÁM M;?B M;` æBM? >¢Q M?QM; b) F?¬M; T
L;¼+- ;½ M|B +•m ç| iQÆM; çQÆM; t| i°B / M? +m²M; K ;B i M;Q`B +?Q ?„MX

_ 'i M?B m pä ;Bª h`mM; h?´ h?—M *?•m +ªK i?'v *´ h? M? L;¼+ ?S ? M aB m h?B I
i` +?mv M M"v +?QM? H" M?•M ibM?- •M ?m ``i HÈMX

L;mv i>Q hB M L[#B M b„+ K†iX

aU pB + i`€B M;QÊ+ pÈB F i +m°+ L;mv i>Q hB M L[KQM; +?ÌX h?2Q iBM i´ +?S
ç2M *´ h? M? L;¼+ F?¬M; / M|B +?mv M M?Q p"v- M?QM; i¢B b Q ;½ ç†+ #B i i©i

*?B M F,,ç¬M; T?QÆM; i?¬M çbM? î h?¬M •M ç¢B HK+ t t¬B pb b Q tm'i ?B M i`C
H) i?•M T?"M i?"i +O L; mv i >Q hB M L[H" M; Q`B h?¬M •M ç¢B HK+ \ *ÁM H" i?m
æBM? >¢Q- h?"T h K h?¬M\

h`QM; F?QªM? F?„+ M"v K°i p`B #Q ~M ç°i M?B M `ä`"M; ?ÆMX

E?|B ç2M iWM; i`mv b€i EBK h?B M b m F?B *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M M
oQÆM; *~m EBK #MM; M' bY /KM; F?|B ç2M +?QM? H" v m HU+ /mM; ?ÊT K°i T?¬M
>¢Q +S i?'v [m2M K,,iX

h`QM; ;B•v H€i bÊB iÆ K"m ç2M ç½ ç•K i?OM; iBK æBM? >¢QX

h`€B iBK +O +ªM? ;BÊB æ¢B h¬M; aQ +ªM? /M +| i M pÐ +kM; F?¬M; T?ªB p i i?C
K"m ç2M +| HU+ HQÊM; ,M KÁM `i F?OM; F?B TX a m F?B bÊB iÆ K"m ç2M ç•K i?
#®M T?Q - F?¬M; +?d ,M KÁM ;•M +®i K€m i?'i K" +ÁM +| i?¬M ?²MX

æBM? >¢Q ;B"i Mªv KbM?- p"M +?mv M h?„M; hU Zmv i ç ûT p i i?QÆM; M?QM; ?
,M KÁM H'v i`€B iBK H"K i`mM; i•K M? M? +?|M; H M i`"MX

*ªK ;B€+ bmv v m +?Q iWM; +| # Q T?O æBM? >¢QX

S?Q ç®B /B MX

"B m i bM? +O L; mv i >Q hB M L[ç„+ wX

GU+ HQÊM; J E? bÊB iÆ K"m ç2M M"v H" H€ #`B i~v +m®B +MM; +O L; mv i >Q
i?b F?¬M; +ÁM €B i?S ? BX

h?B m MB M i`QÊ+ K,,i H" ç®B i?O ç€M; bÊM?'i i`QM; ç`B L; mv i >Q hB M L[- M" M
HÈM M?Q p"v i`QM; i v M K M?•M M"QX .M H" pä HU+ ? v i`Q im i?b L; mv i >Q
F?¬M; T?ªB ?¬K M v F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+ M" M; i?"i i bM? F?¬M; Km®M /M
>¢QX *?d +| ç€M? #¢B i?B m MB M M; v +?QM? /B M KÊB t| çB i?B m b|i i`QM; i`
hB M L[X

æ€M; iB +- M m F?¬M; T?ªB i?B m MB M M"v [mv i ç®B ç`+? pÈB M" M; - i?B M i`B
Mm®BX

L; mv i >Q hB M L[#bM? ioM? M?bM æBM? >¢Q p Kti F?¬M; + K HÁM; +?"K `½B
*? iX

h?B m MB M M?Q €+ K°M; `®i +m°+ +? iX

@ GU+ HQÊM; J E? H" HU+ HQÊM; /B i i mv i i?"i bU- /M H" oä æ +ªM?- oä h?€M
+ªM- ç€M; iB +X

L; mv i >Q hB M L[i?î /`B- F?¬M; bÊ +| ;b M; Q`B w Km®MX

L; mv i >Q hB M L[i?ª HÄM; X

@ h? M"v t2K M?Q F i +m°+ i®i M?'i- ;B i æBM? >¢Q `²B | i? T?€i i`B M F ?Q¢
M; Q`B M"v X X X

L; mv i >Q hB M L[M?bM tm®M; K'v M; "M pä ;Bª #` æBM? >¢Q /MM; b®M; FB K ç
tªQ i`„M; M; ¼+ M; " ?B M p i`M M?šMX >¶M ç°M +?B F?Q H¢B #B M i?"M? bQM; F
hB M L[X

@ :B i #¼M ?¼- iB T ç| ;B€ ?¼ +?Q i b Q\

J°i i? M? •K [m2M i?m°+ p M; H M b m HQM; L; mv i >Q hB M L[X

L; mv i >Q hB M L[M; •v M; Q`B- bÊ # v ?²M K'i pQ - M¶B HÁM; bÊ ?½B p¬ +MM; X
F`T T?ªM SM; i?b M; U+ H¢M? H)Q- +9B ç¬m i?'v K°i F?9+ KkB FB K HQ M; H' i?Á

o Kti L; mv i >Q hB M L[FBM? F?OM; +?"K `½B [m v ç¬m H¢BX

@ L;QÆB X X X L;QÆB X X X E?¬M; X X X E?¬M; +? i\ a Q X X X a Q +| i? \
L;mv i >Q hB M L[+U+ F€;B"i KbM?- F?m¬M Kti pQm p"i p¬ +MM; tBM? ç T +| +
S?Q ç®B /B MX
æBM? >¢Q F?¬M; #` i´M i?QÆM; K°i +¼M; H¬M; çSM; ;B[ ?Q F?¬M; +?"K`½B`9
hQ i€+? iQ i€+?5
hWM; ;B¼i K€m çÄ M?Ä tm®M; Kti ç'iX
L;mv i >Q hB M L[+?2 M;U+- K m T?mM i`"Q M?Q bm®BX "®M HU+ HQÊM; T?€?Q
L;mv i >Q hB M L[- M" M; F?¬M; M;?o` i¢B b Q HU+ HQÊM; J E? +| i? +?ÊT K
+T çdM? oä h?€M? +ªM? i? M?QM; F?¬M; ;B i +? i æBM? >¢Q çQÊ+\
æBM? >¢Q F?¬M; H M iB M;X
æBM? >¢Q ç m HÁM; H'v` K°i +QM`®B ;®K iW i`[p"i ;BÈB +?d- M! ç½ pÐ M€i- ?
?„MX
h?¬M M;šm i? K¢M; M"v H" K°i #ªQ #®B H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q ;B i LBM? >´ E?B
h?B M EB K i¬M; ç½ +?B K çQÊ+ M!X E?B 'v LBM? >´ E?B m bY /KM; i?¬M M;šm
ç½ pÐ- HU+ HQÊM; T?€T i„+ +?d +ÁM b|i H¢B K°i +?9iX

39jX *?QÆM; 399, L;QÌB "Q —M U?¢VX

æBM? >¢Q +| çQÊ+ +€+ KªM? pÐ- /QM? +?9M; H¢B pÈB M? m i?¬M? i?¬M M;šm i?
p"i EB K h´- æ Q h´ +?d ç¢Q- æBM? >¢Q /MM; #Q T?€T iU KbM? M?Ä iBM? ?mv
K¢M; - /¬M H'v H¢B +?9i M,M; HU+ +?Q M!- +| i? +? ii? v MY H¬MX
h?¬M M;šm i? K¢M; +| /B m /KM; p¬ +MM; - +¬M; M,M; M;?`+? i?B M +? ii? v +
çQÆM; pÈB æBM? >¢Q +| K°i +€B K¢M;X h?¬M M;šm i? K¢M; H" #€m p"i p¬ ;B€-
M! F?B F?¬M; +-M i?B iX
B M;ì pW`²B æBM? >¢Q H¼i #šv +O L;mv i >Q hB M L[- #` HU+ HQÊM; J E? ç
i? K¢M; +?O ç°M; T?€i ?mv +¬M; ?B m- i? v i? æBM? >¢Q +? i MY H¬M- +m®B
F?¬M; +ÁM F?ª M,M; bY +?[X
"ÎB pb i?¬M M;šm i? K¢M; F?¬M; M;mv M H" M? M M +¬M; M,M; +| ?¢M- æBM? >
iQ"MX h`QM; M;QÌB æBM? >¢Q +ÁM b|i H¢B HU+ HQÊM; J E? - #` i?QÆM; F?€ M
u M M[L;mv i >Q hB M L[``i;B M tªQ- ?¬K M v æBM? >¢Q i?B i F iid Kd p®M M
+m®B +MM; bmwi +?9i H" i i?mv M i`QM; KQÆM;X
L m F?¬M; T?ªB L;mv i >Q hB M L[[m€ iBM iQÎM; mv HU+ +O HU+ HQÊM; J E?
æBM? >¢Q i?¬M? +¬M; ç€M? HûMX
@ L;QÆB X X X L;QÆB X X X
L;mv i >Q hB M L[+?d p"Q æBM? >¢Q- #B m ibM? M?Q ;†T [m,X
"®M FB K w tm•M ?¢ i?m ç¬M; +?¢v +?²K i`QM; M;QÌB L;mv i >Q hB M L[- K¶B H¶
K€mX EB K w +?QM? H" +U+ çB K +O FB K- F?¬M; +?d #` i?QÆM; +Æ i? +ÁM i´M
M"v F?¬M; i? +Sm p½MX
•K -K -K -K -K5
h` M #-m i`ÌB #¶M; p M; iB M; M´ çB +i BX

æBM? >¢Q ;B"i M^av KbM?- M;~M; ç-m M?bM H MX

J°i v m p•M çÄ ç2M +m²M +m°M ç"Tp"Q i?U+ HU+ tQ+? KBM? p,M æBM? >¢Q #°v
HQÊB tQ+? p" M; i?"M? iWM; +?[?€M F?¬M; i?"M? ?bM? # v i€M HQ¢MX

@ 5

hB M; ;-K F?OM; F?B T- iS+ ;B" M / Q ç°M; +^a #-m i`lBX

u m p•M çÄ ç2M M?Q #B M i`2Q M;QÊ+ i` M #-m i`lB- F?¬M; i? M; ,M +?†M i`9i t
Hm²M; ?bM? /¢M; M?Q #°M i v ç|M H'v L;mv i>Q hB M L[ç M; `ÆB tm®M;X

@ E?¬M; - i F?¬M; +?Q T?ûT M" M; +? i5

u m p•M çÄ ç2M T?€i` iB M; ;"QX

JÆ ?² i?'v K°i #|M; M;QlB tm'i ?B M i`QM; v m p•M çÄ ç2M- çB M +m²M; ¬K L;mv
çšK K€m- K°i i v ç†i i` M HQM; M" M; Km®M tm FB K w i`QM; +Æ i? X

æBM? >¢Q [m€i iQ,

@ o¬ /KM; - FB K w p"Q M;QlB ç½ H M i`"M- /M M;QÆB +| H" i?-M +kM; çWM; KQM

h?•M ?bM? K^aM? F?^aM? i`QM; v m p•M çÄ ç2M pKi M;Q€B ç-m- KÆ ?² F?¬M; i?'v`
çÄ ç M ç€M; bÊX E?¬M; +| +QM M;QÆB ? v K„i- €M? b€M; çÄ +?|B HÁ #„M` iÄ

h?Q€M; +?®+ b€i w pB M +´ ?²M; ?Q M; ?Ov /B i i? ;BÊB # Q T?O æBM? >¢QX

h`QM; i?B M ç` [m M? [m~M iB M; ;-K iS+ ;B" M T?€i +m²M; - ~M +?S i?M ?"M F?„
; M- iU #½Q i® / Q ç°M; ?Q F?¬M;X

"|M; /€M; K„i çÄ ?bM? M;QlB t¬M; ?QÈM; æBM? >¢QX

u m p•M çÄ ç2M ç-v i`lB M?Q /mM; M? K H M i`"M #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; Km®M
HQÊM; T?€ ?Ov ,M KÁM ç€M; bÊ H`K F?¬M; ;B M tmM; [m M? /QM? ç†i M?Q ç-K H

æ•v imv i ç®B H" HU+ HQÊM; pQÊi [m oä >Q" M; +^aM?X

Zm€ F?OM; F?B TX

æBM? >¢Q F?¬M; +?9i M; ?B M; lM m i?"i bU #` v m p•M ç2M # Q T?O i?b ?„M b) #
#®M KQÆB tQÆM; i`„M; /mM; ?ÊT- +<sup>a</sup>B i¢Q iW •K .QÆM; L;¼+ h`QM; h?¢+?- hY >

> B i v æBM? >¢Q bB i K ç Q- +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q i`QM; FBM? K¢+
çB M +m²M; `|i p"Q K ç QX

oM pM pM pM pM5

J ç Q i" M T?€`mM; ç°M; M? M? K„i i?QlM; F?| i?'vX

Ew ?B m K m çÄ KÆ ?² i` M i?•M ç Q # v` M;Q"BX

v +?Q i M; i?QÆM; - ?Q M; p„M; - #¢Q M;QÊ+ `°M M;"Ti?•M ç Q i" M T ?b- #„M imM
K^aM? i?•M ç Q i`QÈM; iQ` - +?ÊT K„i M;mv M K ç Q i`QÈM; iQ ;'T # - #®M H-M- #
K„- +´ w i M; i?QÆM; /¢i /"QX

*€+ Fw ?B m M;mv M i?Ov çÄ i` M i?•M ç Q- çÄ M?Q K€m +?^avX

GU+ HQÊM; +'K F} +?Q i¬M H¢B tm'i ?B MX

æBM? >¢Q pmM; ç QX

æ Q [m M; K'v i`,K i`QÈM; t i [m F?¬M; i`mM;X

u M p•M çÄ ç2M i`QÈ+ ç Q [m M; M"v M?Q / Q b„+ +?†i ç"m ?O- i€+?` H`K ? B M
v m p•M çÄ ç2M M? M? +?|M; i M`½X

h` M #-m i`lB `ÆB tm®M; #½B K€m ç2MX

hB M; F m ;"Q i?M ?"M- i? i?ªK tmv M i?OM; i`lB ç KX u M p•M çÄ ç2M ç-v i`lB
+m®B +MM; i?"M? çQ" M b€M; ç2M ç"K ç†+ # Q T?O i?•M i? K„i çÄ ?bM? M; QlB
hB M L[M? M? +?lM; #B M K'i MÆB +m®B i`lBX

æBM? >¢Q F?¬M; çm' B i?2QX

*Æ i? æBM? >¢Q HªQ çªQ bmwi iû tm®M; X

æBM? >¢Q HB M iK+ i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; +'K F} +?Q i¬M i`QM; i? M? FB K`d
M; QlB ?„M ?-m M?Q #` ?9i F?¬X °M; pÊB HU+ HQÊM; J E? +ÁM Î H¢B i`QM; +
bm v v mX

æBM? >¢Q +?Q iWM; #` i?QÆM; M†M; M?Q p"vX

@ S?ªB K m +?lM; ibK +?¶ M iQ" M /QÐM; i?QÆM; X

•M? K„i æBM? >¢Q çªQ [m tmM; [m M? >Q" M; >¢+ G•mX h?B M ç` i®B i,K- T?Q
` X J'v M; "M pä ;Bª M; 'i tdm /QÊB ç'iX

æBM? >¢Q ?mwi b€QX

*?Êi +l iB M; i`€+? K†+,

@ J2Q bÊK MlB `²B- çWM; /MM; FB m ?mwi b€Q F m K2Q5

J°i Hm²M; b€M; i`„M; +?ÊT K„i H Q ç M i`QÊ+ K†i æBM? >¢Q- #B M i?"M? +QM K
H Q M? M? çBX

h`QM; T?9i +?®+ K°i M; QlB K°i K Q ç½ #B M K'i T?Q +?•M i`lBX

smM; [m M? T? iQ+? >Q" M; >¢+ G•m iøM? H†M; M?Q +? iX

G'v >Q" M; *?•m i?"M? H"K i`mM; i•K- K°i iBM iS+ çB M +m²M; F?m +? i€MX

EB K F?€+? æBM? >¢Q ç M iW "„+ oU+ K°i KbM? K°i M; QlB F?B m +?B M pä ç¢Q h
T?¢K pB K•v i`, K p¢M /†K i¢B >Q" M; >¢+ G•mX J°i M; QlB K°i FB K ç€M? #¢B K'v
HU+ +QlM; ç¢B +l i? MlB H" p¬ ç`+?X

æ K i`, M; ç½ ç`M? H" +ÆM €+ K°M; F?OM; F?B T F?l [m M M?'i çlB M; QlB- M; "M
?¬ ?"Q Km®M M; ?B M M€i +m²M; K ;B i M; QlB ç M iW "„+ pU+ +?SM; FB M i?B M
H MX

EB K T?€T M?Q çB MX

æ Q T?€T M?Q ;B lX

æ•v H" H-M ç-m iB M h`mM; h?´ h?¬M *?•m HoM? ;B€Q ç Q FB K bQM; imv i +O

.QÊB ç K i`, M; - çdM? >Q" M; >¢+ G•m- #lM; /€M; €Q t M? M?Q M; ¼+ FB i`Î i?"M
i`, K i`"M t Hm•M +?B M- +€+ + Q i?O ?B M ?€+? i? ? i` M?Q >„+ h?QÆM; oQÆ
G¢+ h?¬M aÆM ç m [m€ /QÊB K Q K" T €+ [m, h" L; mv i +O æBM? >¢QX

@ h²M i¢B p¬ ç`+? - i?B M i" B imv i i? i?"i bUX

@ *?Q iWM; i?'v FB m i?B M i" B M?Q p"v- FB K T?€T M"Q p"Q i v ?„M +kM; i, M; m
bBM? ` pb FB KX

@ æ Q T?€T /¢i /"Q +´ w- ç Q +O ?„M +l K HU+- ç9M; H" K ç QX

@ æ Q FB K bQM; imv i5

@ h?"i F?l iBM i?B M i" B imv i i? M?Q p"v ç M iW "„+ oU+ ?Q M; pm- F?¬M; H) M
/"v\

@ *l Hmv M i? K # KQÆB M, K +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O ?„MX

@ h?B m MB M b€M; i¢Q F€i Q+?X

æO +€+ HQϕB ç€M? ;B€ # v ç-v i`lBX oä ;B^a M"Q tm'i ?B M iϕB >Q" M; *?•m i?"M?
?¬K ç!- /M +€+? t K'v M;"M iQÊ+ t2K +m°+ +?B M ç m +^aK i?'v ;B"i KbM?X _'i M
i`QÊ+ i? M i?Î i?'v F?¬M; #^M;X h? ? i` +?d +! i? M;QÊ+ M?bMX æ K i`,M; 'v-
oU+ ;B2Q €K^aM? i`QM; i`€B iBK pä çϕQ +O M?B m M;QlBX

399X *?QÆM; 398, . M? *?'M hS S?QÆM;X

> M;?o ç M #!M; €Q t M? M?Q M;¼+ ç! H" i`€B iBK K¼B M;QlB M' B H M +^aK ;B€+
J'v i`,K ?mv i €M HÈM M?Ä H9+ i`QÊ+ iϕQ b!M; i?¬M FQ+? ç°M; pä çϕQ h`mM; h?
ç K ç! #` +?SM; KBM? F?¬M; T?<sup>a</sup>B æBM? >ϕQ H"KX hBM ç<sup>2</sup>M tQ v M;QÊ+ i`QM; K°
M;QlB #` ?ϕB +?`m Q M m'M;X

@ *' h? M? L;¼+ çϕB M?•M ç½ KÎ KB M; M!B F ;B i M;QlB F?¬M; T?^aB H" æBM? >

@ >W5 h bÈK çQ€M ` F ;B i M;QlB F?¬M; i? M"Q H" æBM? >ϕQX h?B M i`B M?
çB /m H`+? +€+ çϕB pU+ ` M Hmv M i?•M KbM?- M?Q i`lB- i?¬M HQM; b Q +! i? ç

@ h? KÈB Hϕ- M m F?¬M; T?^aB æBM? >ϕQ i?b`®i +m°+ H" B pm Q M +?Q æBM?

@ > ? ? ? ? ? 5 h`W .B m .K+ h` B ` +ÁM B\ æ K ?¬K ç! æBM? >ϕQ QÊ+ ? M
/K M;QlB .B m .K+ h` B ` - iB +`^M; M?•M p"i i?¬M iB M M?Q L;mv i >Q hB M L[+
+m®B +MM; ?QÆM; iB m M;¼+ pšM /QÈB FB KX

@ L;mv i >Q hB M L[+? i i?"i\

@ VK5 *! M;QlB +?QM? K„i i?'v L;mv i >Q hB M L[#` æBM? >ϕQ K°i FB K tmv M
i?'i pKMx

@ "•v ;Bl .B m .K+ h` B ç½ i`Î i?"M? +?m°i +?ϕv [m çQlM;- M;QlB M;QlB çÁB ;B
T?€i çB M iBK æBM? >ϕQ #€Q i?M ;Bl +`M; çB M +m<sup>2</sup>M; HK+ iBK .B m .K+ h` B +€
.B m .K+ h` B +€+ K'v +?K+ +?•m M?Q h'M \*?•m- aÎ \*?•m ç½ #` ç€K M;QlB i"TFQ+

@ aÊ H" +?d M?' çQÊ+ HU+ HQÊM; Kti M;Q`B +?S F?¬M; i'M i?QÆM; # M i`QM;X
F i pÈB v m i°+- iQM? iQ€M F?¬M; M?ÄX L;?2 M!B aB m h?B M æbM? ç½ #„i ç-m
i'M; ç`M .B m .K+ h` B Î h?B M *?•m ç½ F?¬M; +ÁM K°i K®M; M;QlB- i`QM; K°i ç

@ L;QlB v m +'m F i- ç•v H" KÎ K" M +?Q i?€M? +?B M- i? ;BÈB b) HQϕM b Q\

@ *! p`B M;QlB i?"i H" Q+? F,X

@ æ9M; `²B- +! imM; iQ+? +O æBM? >ϕQ F?¬M;\ L;?2 M!B b m +m°+ +?B M >Q" M
iQ+?- F?¬M; H) #` i?QÆM; [m€ M†M;\

@ >„M #B M K' i i`QÊ+ Kti K¼B M;QlB- `i #Q ~MX

æ•v H" ? B çQìM; p" M +?mv M ?mv M F?Q i`QM; M; QìB æBM? >¢Q- ?mv i F?B m i?
 #` t¬M; KÆX

*Æ i? æBM? >¢Q M?Q p k i`K KÈB bBM? /¬M i?"M? ?bM?- ç M; iWM; +?9i K°i /B M
 ? B K"m p" M; p" i`„M; ?²M M?B M i?B M i?"M?- ~M +?S ?ÆB i?Î ç¢B ç¢QX hWM; ?
 +?ÁK b Q F?€+ M? m- +| HU+ HQÊM; #Q ~M bBM? ` i`QM; +Æ i? æBM? >¢QX

*aM? iQÊM; F€ /`- tBM? ç T M"v pšM Hm¬M FûQ /"BX

aÊB iÆ p" M; p" #¢+ F?¬M; M; WM; H M i"¬M- i, M; i`QÎM; X h?ÌB ;B M i`¬B [m - i`Q
 +| çQ" M b€M; KÈB M?'T M?€v- iÄ €M? b€M; b QX

h?ÌB ;B M i`¬B M? M?X

E?¬M; #B i [m # Q H•m- p" M i®+ [m v ?mv M F?Q +m²M; #¢Q i`QM; +Æ i? æBM?

•M? b€M; p" M; p" #¢+ HQÊM Hì [m M? +Æ i? æBM? >¢Q +"M; `U+ `Ð ?ÆMX " M T
 ç° F?¬M; F?Q +U+ H¢M?- i`QM; F?¬M; i`mM; T?€i` iB M; `,M; `„+ F i #,M; X " M
 +| K°i çQ" M i?€B /QÆM; +?•M ?Ä - F?¬M; F?Q p†M p Q- F?¬M; ;B M b„T ?Á i MX
 > B HQ¢B HU+ HQÊM; iQÆM; F?„+ `²B H¢B iQÆM; bBM?X

æ M +m®B +MM; MY M; QìB æBM? >¢Q T?O H M ?m€M² #,M; H¢M? ;B€- ;B®M; M?
 +?€v HY p" M; X *| H^M` M? p¬ ?bM? +?B ? B T?¬M +Æ i? æBM? >¢Q i?"M? ? B
 hbM? ?m®M; [m€B /` K" tBM? ç T- p¬ +MM; F?| iBMX

æBM? >¢Q +?Q F i i?9+X

æBM? >¢Q +® ;„M; H¬M +m®B- iB T iK+ i`MM; FQ+?X

E i; BÈB KBM? p, M tmM; [m M? #„i ç¬m pÐ- #,M; ;B€ iQ+? Hkv M; "M p¢M M, K ?Á

E?B æBM? >¢Q T?€i` HU+ HQÊM; #,M; ?Ä i?b ;B¼i MQÈ+ +?Q M?Ä tm®M; ç'i
 ç| ?Á i MX æ° + Q +?Q ç M #®M- M, K i?QÈ+- [m€ i`bM? K°i ;B¼i MQÈ+ `ÆB i? v
 K'v +?K+ H¬MX

a m K°i +?ûM i`"- F i; BÈB KBM? p, M tmM; [m M? ?Q" M iQ" M i M pÐX

EbM? F?Q / Q ç°M; - -K -K K°i iB M; - M; mv M ç°M; T?O #,M; F?¬M; i? +?`m M' B
 L; mv M çdM? M9B +?ÈT K„i #` H" i imM; - iQÈ+ /"B p" B i`, K i?QÈ+X

",M; M? K M; "M +•M i?"M? iªM; ç€ i`QÊi tm®M; p€+? M9B +?2Q H2Q- H, M ç M ;B
 +? i # Q M?B m /½ i?9- ç" T ;½v # Q M?B m +´ K°+ i`, K M, KX

"B M +® ç€M; bÊ F?B M K½M? i?9 v m K i`QM; K'v i`, K /†K [m M? "¢+? æ¬m bÆM

@ J2Q\ a Q ;•v iB M; ç°M; HÈM p"v\

" M ?² MQÈ+ +€+? M, K KQÆB /†K- ç¢B K pQÆM; K Q K" T €+ [m, h" L; mv i ç M; +
 i mv i HQM; M; •M M; Q b„T p" Q i v K Q K" T €+ [m, h" L; mv i #` iB M; M' ?M bÊ #ÆB K
 ?| i?"M? Hm²M; b€M; # v M? M? ?QÊM; "¢+? æ¬m bÆMX

*?ÈT K„i K Q K" T €+ [m, h" L; mv i ç½ ç M MÆBX

@ h´ +? M|¬M; mv M çdM? M9B #` ?'i # v- H" K ;b p"v\

J Q K" T €+ [m, h" L; mv i p¶ +€M?- €M? K„i M; ?B ?Q†+X

J Q K" T €+ [m, h" L; mv i +ªK ;B€+ K°i ?ÆB i?Î F€ /`X

*QìM; ç¢B K" i?¬M #QX

•K -K -K -K -K5

J°i #,M; M? K iQ M†M; K'v +?K+ i'M #` ?'i # vX

hQ`M i?•M æBM? >¢Q # Q T?O i`QM; €M? b€M; p`M; p` ç2M K¬M; `mM;- iB M; `²M
ç®M; #,M;X

G9+ M`v +Æ i? æBM? >¢Q M?Q K i?¬MX

J°i MY H`K`m #¢+ H|M; H€M? M?Q i?Ov M;•M +?B iBM?- # M FB ?b p`M; `U+ M
:B[i`€M æBM? >¢Q H`K i`mM; i•K i€+? ? B i?€B +U+- M?Q i?¬M p`K ?ÊTi? X

L,K KQÆB #®M b Q #¢+- M,K KQÆB #®M b Q p`M; M?'T M?€v iÄ b€M; i`QM; +Æ

h?"i H•m b m €M? b€M; im¬M i`Q +?"K `½B M?"T p`Q M;QìB æBM? >¢QX

æBM? >¢Q Hä i? - i?•M ?bM? i?QM /`B- +?„+ F?Ä2X J¶B i'+ / i`ÆM #|M; M?Q M;
p¬F?mv i- i`M M;"T K„+ªKX E?¬M; i?'v +?9i i€p i i` M +Æ i? æBM? >¢Q- K¶B i
FBKX •M? K†i i`ìB +?B m `¼B- æBM? >¢Q iU M?Q +?B M i?¬MX

J Q K" T €+ [m, h`L;mv i #` ?bM? ªM? i`QÈ+ K„i H`K `mM; ç°M; p¬+MM;X

h`¬M; M?Q K¼B çB m ?Q`M K„ M?'i i? ;B M ç m i"Ti`mM; p`Q M;QìB i?B m MB M

J'v ;B•v b m K Q K" T €+ [m, h`L;mv i H-K #-K,

@ J2Q- +?ÆB i`Á Hä i?•M b Q\ J2Q F?¬M; T?ªB K Q +€B- çWM; b„+ /K K2Q5

h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?- H'v #° €Q t M? ` F?ÄB i`[ p"i ;BÈB +?d- K†+ p`Q M

*| H) pb i?ìB ;B M îh? M? a K æ¬M; oB M M M æBM? >¢Q +`M; H9+ +`M; i?Q+? K†
i?ªM i`î i?`M? K`m ?„M i?Q+? M?'i i`QM; çìBX L| ç¢B #B m +?Q i?ìB ;B M iWM; v
>¢QX

J Q K" T €+ [m, h`L;mv i T?€i ?B M çB m ;b- ç€M? ;B€ æBM? >¢Q iW i` M tm®M; /
?„MX

J Q K" T €+ [m, h`L;mv i `®B `„K M|B,

@ L;QÆB X X X J°i ?ÆB t¬M; H M +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? \

æBM? >¢Q +QìB iQ- ?„M i?"i bU `i pmBX

G¬M M`v ç°i T?€ M?ì T?9+ H9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q iQ+? Hkv +°M; pÈB ç Q FB K bQM
?ÆB T?€ i M i€K ?mv i F?B m- ç~v +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q- +U+ •K M;K+
M?'i F?B m oä oQÆM; +ªM?X

aQM; K¢+? M?'i F?B m oä oQÆM; +ªM?X

æ®B pÈB #'i +S pä ;Bª M`Q i?b p`Q +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? H`# v p¼i p +?'i-
L m F?¬M; +? i i`QM; +?B M ç'm +| i? b®M; i?¼ M,K i`,K im´B- M|M; H¢M? F?¬M
+| i? M;QM; iK çO ?bM? /¢M;- +| i? i?Y i?9+ ;BK+ +?B M F„i?B M ;B BX

o`Q oä oQÆM; +ªM? t2K M?Q #QÈ+ p`Q çdM? + Q i`QM; i? ;BÈB i`M F?®+ H¢M?

æQÆM; M?B M ç®B pÈB æBM? >¢Q i?b w M;?o oä oQÆM; +ªM? F?€+ çBX

G9+ î +ªM? ;BÈB æ¢B h¬M; aQ +ªM? æBM? >¢Q +| i? ç'm pÈB oä >Q`M; +ªM? ç ;
+ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM?- im pB ?mv M F?Q i,M; p¼i- F?€K T?€ M?B m #Q ~M-
M?Q æBM? >¢Q ;†T +ªM? ;BÈB i?'i F?B m oä >Q`M; +ªM?- F?¬M; M?ì p`Q HU+ HC

æ†+ #B i H`b m F?B i?`M? iUm oä oQÆM; +ªM? i?b ? B ç M çB M i`QM; +Æ i? æ
? B HQ¢B ?mv M F?Q ç¢i ç M i`¢M; i?€B +•M #^M;- +| i? i?B i`B M HU+ HQÊM; #

*?Q ç M M v bS+ +?B M ç'm i?"i bU +O æBM? >¢Q pQÊi [m +ªM? ;BÈB im pB ?mv

J†+ /M ç•v H`+?mv M i®i M?QM; ?mv M F?Q F?¬M; çO i?b +m®B +MM; pšM F?¬M

æBM? >¢Q Km®M i?9+ ;BK+ K ç Q- i? M? FB K `d bûi ç m `i p'i p^aX æBM? >¢Q i
K ç Q- i? M? FB K `d bûi F?¬M; T?^aB ;BÈB ?B M i¢B +O æBM? >¢Q- +^aM? ;BÈB
i?9+ ;BK+ `i M?B m FB K [mv i- ç Q [mv i +?B M F„ ç m i¢Q +^aK ;B€+ +? M? H +?
"•v ;Bì p"Q oä oQÆM; +^aM?- æBM? >¢Q +^aK i?'v +| i? i?Y im Hmv M ? B HQ¢B +?
æ¢Q L?` h?"T hS +| ç QÊ+ i`QM; h?B M æ Q hmv i EB K G•m Î +?B M i`QÌM; #€+?

39dX *?QÆM; 393, æWM; a„+ .K h X

J Q K" T €+ [m, h" L;mv i i? M i?Î,

@ æ9M; H" #B M i?€BX

h`QM; # M;`v # ç K K°i ?ÆB T?€ i M i€K ?mv i F?B m- ç•v H" F, HK+ v m M;?B iX
+| iQ+? Hkv b•m +Ð M"Q +kM; b) F?¬M; M? M? M?Q p"vX

æBM? >¢Q +^aK M?"M HU+ HQÊM; KÈB i`QM; +Æ i? - +| +^aK ;B€+ /MM; F?¬M; ? iX

@ L M `ìB çBX hBM iQÎM; i`QM; i?ÌB ;B M M"v /Q •K +m°+ +?B M >Q" M; >¢+ G•m ç
ç½ +? i- Km®M T?€ ;B^aB #Q K"i HU+ HQÊM; J E? tm'i ?B M i`QM; o¬ h" M ç¢B H
.B m .K+ h` B KÈB ` K M? K®BX L?QM; .B m .K+ h` B FBM? /Q M? i`QM; h`mM;
K°i KbM? i F?¬M; i? ç®B T?|X

æBM? >¢Q bmv iQX

*m®B +MM; æBM? >¢Q [mv i ç`M? `ìB F?ÄB dRi i`QÊ+- çB L K oU+ ibK Km°B Km°

æB m i` i?•M i? F?¬M; +?d H" +?mv M +€ M?•M +O æBM? >¢Q- ibK æBM? E?^a L
? M +m®B +MM; pÈB +?O M?•M +Æ i? æBM? >¢Q- F?B ç| ?„M; B9T æBM? E?^a L?
æBM? h?€M? h?€M- ok E?mvM? h?"M? F?¬M; `ä imM; iQ+?- ç•v H" M?[M; +?mv M

@ æB5

æBM? >¢Q K M; i?2Q K Q K" T €+ [m, h" L;mv i ?| i?"M? Hm²M; b€M; `ìB F?ÄB "¢

a m F?B æBM? >¢Q- K Q K" T €+ [m, h" L;mv i `ìB çB i?"i H•m- bBM? HBM? [m M
/†K KÈB i?Q€i F?ÄB M¶B bÊX æ†+ #B i H" +QM K Q iQ K"m i`„M; ç| H" €+ K°M; +C
[m M?- K'v ?¬K M v H, M [m H°M H¢B ?"M? ?¢ +?9M; M| i? i?^aKX

G M *?•m ;¬M L K oU+ M?'i- i?"M? i?` iQ M?'i H" >°B LBM? i?"M?- +€+? #B M ;B
K°i p¢M /†KX

aQ pÈB +?•m pU+ F?€+ +O h`mM; h?' h?¬M *?•m i?b G M *?•m ? Q H€M? K°i +?S
L K oU+- ç b® ç` F?m H" `WM; `”K M;mv M i?Ov M;”M p¢M M,K- v m K imM; ?Q”
+’ +?B K +S- +€+ HQ¢B F?OM; #® i²M i¢B M?B m F?¬M; ç K tm X _WM; `”K HB M
F?¬M; +| + Q i?O M?•M HQ¢B M"Q /€K çB p"Q K°i KbM?X

>°B LBM? i?"M? KÈB +| H`+? bY K'v M;”M M,K- b m H¬M i`QÊ+ F i i?9+ i?€M? +?B

G9+ M"v H" ;B[i`Q X

æBM? >¢Q ç M /QÈB >°B LBM? i?"M?- i`¬M; i?'v M?B m pä ;B<sup>a</sup> ç2Q pk F?Q ` p”C
#’i i?QÌM;X _’i M?B m M;QÌB T?QM; i`¬M K i KÄB- `ä `”M; H" iW t +?¢v ç MX

æBM? >¢Q i?2Q /ÁM; M;QÌB p”Q >°B LBM? i?"M?- +?"K `½B çB ?QÈM; i`mM; i•K i

Jm®M p”Q L K *QÆM; T?^aB [m i`”M T?€T i`mv M i®M; i`”M pU+ K¬M i`QM; >°B LB
M?•M i¢B b Q æBM? >¢Q ç M >°B LBM? i?"M?X

J°i Hw /Q F?€+ iU M?B M H" Km®M ?ÄB i?,K K°i Qi iBM iS+X æ½ # i?€M; iW +m°+
 >¢Q Hm¬M î i`QM; ?Q M; /½- F?¬M; iB T t9+ pÈB B M M F?¬M; #B i +?mv M b m
 h` M çQìM; M;QìB ç M M;QìB çB- M?®M M?€Q +?°M `°MX
 _'i M?B m pä ;Bª F?~m •K i?¬ H¶ M;QìB iW M;Q`B ç M- ç m H" HQ¢B HB m K¢M;
 î?QÆM; ç°B HÈM- /QM; #BM? çQ`M- i? HU+ i¬M; K¬M +kM; tm'i ?B M i`QM; >°B
 #B m ibM? +ªM? ;B€+- €M? K„i ç®B ç`+? M?bM K¼B M;QìBX
 @ >bM? M?Q +| ;b ç| H" H¢- #¼M ?¼ i"TF i i¢B ç•v pb +€B ;b\
 æBM? >¢Q +ªK ;B€+ F?¬M; F?Q +,M; i?ŠM;- M¬M M|M; i`QM; >°B LBM? i?`M?X
 *?ÈTK„i æBM? >¢Q ç M K°i iÁ H¬m #^M; ;¶ t M?X
 æ•v H" K°i iYm H•m +| i M; ¼B æ Q EB K +€+- KMB i?S+ ,M ?'T /šM # v `X " M
 M?B m F?€+?- #m¬M #€M `i ç„+X L?B m M;QìB #` KMB i?ÆK ?'T /šM +?¢v p`Q æ
 æBM? >¢Q F?`i KkB- #QÈ+ p`Q iYm H•m æ Q EB K +€+X
 hmv +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? i`QM; i?ìB ;B M M;„M F?¬M; ,M F?¬M;
 æBM? >¢Q çB M +m²M; /QÐM; i?QÆM; im Hmv M- i`W m®M; +?9i MQÈ+ bm®B K Q
 ` ?„M F?¬M; ,M K°i ?¢i ;¢QX "¶M; M;Br` KMB i?ÆK- æBM? >¢Q i?'v i? K ,MX
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i i?b H ?ûi Km®M ç¢B F? B ,M ;BÈBX
 æ Q EB K +€+ #m¬M #€M/ [m€ ç„i- æBM? >¢Q +?ì K°i +?ûM i` KÈB +| K°i #`M i`®
 iB m M?` iYm H•m ç M +?`Q ?ÄBX h`QM; €M? K„i KQM; +?ì K Q K" T €+ [m, h" L;mv
 i?S+ ,M +| i`QM; æ Q EB K +€+X
 E?B M æBM? >¢Q #'i M;ì H" iB m M?` iYm H•m iQ`M H" i?B m M[i? M? tm•MX
 æ² ,M M? M? +?|M; #QM; H MX æ®B /B M K„i?U+- K°i M;QìB K°i K Q ,M M;'m M;?
 h`QM; ç¢B çQìM; æ Q EB K +€+ M;QìB ç M M;QìB çB- `i H" M€Q M?B iX
 æ b® H" pä ;Bª ç2Q pk F?Q +?ÆB i`Á çQ€M b®- HÈM iB M; ²M `Q- +U+ F€ -K oX h
 J v K„M MÆB ç•v H" i?`M? i?`- M?[M; pä ;Bª iQM? ibM? M|M; Mªv +kM; +® FB K +
 @ E?¬M; M;ì /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M i`QM; iBM ç²M î G M *?•mX > ?
 i? M`Q +kM; T?ªB çB p`Q i`QM; +?B K°i +?ûM + M?5
 @ æ9M; p"vX h`QM; i`mv M i?mv i h?€M? æQìM; h?¬M æB M iWM; H" i¬M; K¬M K
 h?' h?¬M *?•m- çSM; b m aB m h?B M æbM?X E?¬M; #B i pb b Q K'v M;`M M,K i
 æB M #¶M; bmv bKT- #B M K'i i? M i? ;BÈB M`vX J'v M,K +| M v p¬b® M;QìB ibK
 æB M- F?¬M; M;ì M| tm'i ?B M i`QM; J B *®i b•KH•KX > ? ? ? ? ? 5 *"M i?OvH
 F?¬M; i? #Ä [m +Æ ?°B M?Q p"v5
 h` M +€B #`M ;¬M ç|¬ M,K M;QìB p¢K pÐ pW ,M pW m®M;- ?QM; T?'M +QìB iQX
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;X
 h?€M? æQìM; h?¬M æB M\
 G9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q +?Q iWM; M;?2 M|B ç M h?€M? æQìM; h?¬M æB M- F?¬M
 M`QX
 L?QM; M m /€K M|B H" i¬M; K¬M çSM; b m aB m h?B M æbM? M?•M HQ¢B h`mM; I
 H" i²M i¢B imv i i? F?OM; #®X h¢B b Q h?€M? æQìM; h?¬M æB M bmv ç²B\
 æBM? >¢Q ?ÆB ?B m `X
 > M ;b >°B LBM? i?`M? tm'i ?B M M?B m pä ;Bª #†K i`ÈM iW M;Q`B ç M- +?„+ ç m
 h?¬M æB MX

L?QM; i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ [m€ i-K i?QÌM;- ?ÆM T?•M MY +?d ç M t2K M| M?E
ç` M?•M HQ¢B- pä ;B<sup>a</sup> oä oQÆM; +<sup>a</sup>M?- oä >Q`M; +^aM? çB p`Q +ÁM +| F?^a M,M;
+ Q i?O #bM? i?QÌM; +Ð hB M h?B M oä h¬M; +^aM?- KÈB p`Q J B *®i b•K H•K F?¬
i?9 v m K # M i`QM; ,M b¢+?X

æ•v H` K°i iBM iS+ `9M; ç°M;- K°i F?B i`mv M` b) /šM ç M M?B m i²M i¢B + Q +
L m /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB M i?"i bU`'i ?B K i?'v i?b iQ`M h`mM; h?' h?
pb G M *?•m ; -M L K *QÆM;- + Q i?O L K *QÆM; +kM; b) ;B€M; H•KX

æBM? >¢Q ç`M? çB i?Y p`M K vX

æ•v +kM; H` +Æ ?°B ç æBM? >¢Q M?bM t2K pä H•K ç¢Q L K *QÆM;X

L?QM; #•v ;Bì æBM? >¢Q +| çQÊ+ iBM iS+ [m€ Qi- F?¬M; #B i /B iQ+? h?€M? æQ
M^K Î ç•m- #` M;QÌB M`Q T?€i ?B MX æBM? >¢Q F?¬M; p°B p½X

æBM? >¢Q pW ,M pW M;?2- iW ç€K pä ;B^a ²M`Q tmM; [m M? M;?2 çQÊ+ M?B m i
*| M;QÌB #¶M; M m ç i`B,

@ æ½ ?ÆM # i?€M; i`¬B [m - i?B M i`B imv i i? "„+ oU+ æBM? >¢Q K½B F?¬M;
F?ÄB h`mM; h?' h?-M *?•m\

J°i M;QÌB F?€+ T?K ?¼ F?) i?Î /`B,

@ L?•M p`i i?-M HQM; i?'v ç-m F?¬M; i?'v çm¬B ç| i'i M?B M M;QÌB #bM? i?QÌM;

393X *?QÆM; 39N, .B hQ+? h?€M? æB MX

J°i M K M?•M`•m`B t²K tQ`K #`M # M +¢M? +QÌB ;B M M|B,

@ L|B ç M i?b .B m .K+ h` B +kM; ç€M; çÌB- i` m p`Q B F?¬M; çQÊ+ çB +?¼+ b€i
>Q`M; >¢+ G•m- L;mv i>Q hB M L[ #` ;B i- +`M; H° +?mv M M`M; +`m F i pÈB v n
æbM? çB m i` - i`QM; K°i ç K .B m .K+ h` B #B M K'i F?ÄB h`mM; h?' h?-M *?•m
b€M; #` ç€K M;QÌB #€Q i?M M?' b¢+? b)X

*| M;QÌB i? M i?Î,

@ hB + +?Q i9B / T?QM; ?Q imv i ç¢BX B- F? M? #^aM ;B B M?•M- pb b Q H`K ;E
L;QÌB M`v i?QÆM; iB + +?Q b„+ ç T +O L;mv i>Q hB M L[X

h? M`v æBM? >¢Q KÈB #B i aB m h?B M æbM? #„i ç-m ç®B T?| .B m .K+ h` BX
s2K` b m +m°+ +?B M >Q`M; >¢+ G•m ç½ i`v b¢+? iB M; t'm +?Q æBM? >¢QX

h? ;BÈB M`v i'i +<sup>a</sup> /Q i?U+ HU+ [mv i ç`M?- M m i`„M; i`QM; M?Q M;¼+ K` F?¬M;
iU #^aQ p KbM?X

J°i KbM? æBM? >¢Q QÈ+ +?B M pä ç¢Q ç¢Q h`mM; h?' h?-M *?•m T?¢K pB K'v i
M;mv ?B K M?QM; ç€M; ;B€- Qi M?'i b m M`v +| B i`QM; h`mM; h?' h?-M *?•m¬M
>¢Q b) T?^aB bm v M;?o KbM? +| F?^a M,M; F?¬M;X

G¢B +| M;QÌB M|B,

@ h`QM; +m°+ +?B M >Q`M; >¢+ G•m æBM? >¢Q ç€M?` mv i? p¬ bQM;- #•v ;Bì i
h?-M *?•m ç½ K† + M?"M ?„M H` ç M?'i + Q i?OX

*?QM? H9+ M`v X X X

@ æ M? 'i + Q i? O\ > „M tSM; b Q\
 h? M? •K +? |B i B H' M €i iB M; çΦB çQÌM; ²M "Q- iB M; +?ÆB çQ€M b® m®M; `QÊ
 J¼B M; QÌB M; ~M; ç-m M? bM HΦBX
 J°i çQ" M i? M? MB M K† + ?Q T?K+ €Q; 'K K'v +?K+ M; QÌB ç~v ` ç€K ç¬M; M; ? M
 L; QÌB M |B +?mv M +?QM? H" i? M? MB M /šM ç-m- i? •M ?bM? ; -v ; Á- K† i i` „M; #
 FB m M; çQX h? M? MB M HΦM? HMM; M?bM M; QÌB KÈB M |B +?mv M- €M? K„ i M?
 h? M? MB M HΦM? HMM; +QÌB,
 @ *?QM? H" M; QÆB M |B + Q i? O i? ? i` h`mM; h?´ h?-M *?•m ç m F?¬M; T?ªB ç
 L; QÌB KÈB `²B M |B +?mv M H" K°i i?Q bBM? ; -v v mX
 h?Q bBM? F?QªM; KQÌB #ªv im´B- K† i M?Q [m M M; ¼+ - M; k [m M +U+ F€ iBM? tªQ
 iW T? 'M bQMX h?Q bBM? i?B m MB M im' M i9 ?B K i? 'v- i v + -K [m ç i #ç +? M; ¼+ >
 h?Q bBM? M; ?2 i? M? MB M €Q; 'K ?ÄB i?b çSM; /"v- KdK +QÌB ?ÄB,
 @ L?Q i? M"Q\ L; QÆB F?¬M; T?K+ \ h`QM; +m° + +?B M >Q" M; >ç+ G•m G hQÆM
 ç€M? M?Q +QM +? | +ÁM +?çv ç M ç•v ` Q B\
 @ Jm®M +? i5
 h? M? MB M K† i i` „M; # M? ?QçM; BÆ +?QÎM; H M- K°i +?QÎM; 'M i?¬ iQ # v ` - F
 h? M? MB M €Q; 'K +?QM? H" K°i i`QM; +€+ i`mv M M?•M Gç+ h?-M aÆM- G hQ
 >Q" M; >ç+ G•m- i`QÊ+ K† i K'v M; "M M; QÌB #` æBM? >çQ K°i FB K ç€M? # v H" I
 hQÆM; h"BX " i?Q bBM? im' M i9 ç•K M; v çB K v m- G hQÆM; h" B M´B ; B" M- b€
 /MM; Gç+ h?-M æçB *?QÎM; 'MX
 *?QÎM; 'M p" M; çB [m ç•m H" # "M; ? M´ imM; X
 J'v +?K+ pä ; Bª ç M; ,M +ÆK i` M çQÌM; Gç+ h?-M æçB *?QÎM; 'M çB #' i M; Ì F?¬M
 # v- ; "Q ?ûi HB M KB M- i v +?•M +Ki # v ç-vX
 J† i ç' i ççB çQÌM; æ Q EB K +€+ #` /Q •K FbM? F?Q +?QÎM; 'M `ç+? K°i F?2 `½M?
 'M M?Q HQÐB ?€B iY i?¬M- i? F?¬M; i? çÐ- +?ÈT K„ i ç½ ç M i`QÊ+ K† i i?Q bBM
 @ > ? ? ? ? 5 h?m i`QM; i v æBM? >çQ i?b H'v M; QÌB F?€+ ` i`9i ; B" M\ (
 T?QM; X
 h?Q bBM? im' M i9 ç®B /B M K°i +?QÎM; F?OM; #® i`ÌB HQM; ç' i HÎ M?QM; +?šM;
 *´ i v i?Q bBM? im' M i9 `mM; H M- tÁ2 +•v [m ç i M? T?~vX :B | M? M?m ?Á im¬M
 i`QM; bm®i i`QÊ+ K† i i?Q bBM? im' M i9- Gç+ h?-M æçB *?QÎM; 'M p" M; F?OM; #
 ç | i M #B MX
 hbM? ?m®M; p¬ +MM; [m €B /`X
 :B®M; M?Q Gç+ h?-M æçB *?QÎM; 'M iQ tmv M [m iQÌM; F?Q i?Ov iBM? #` çQ ç
 æBM? >çQ M?bM ibM? ?m®M; M"v- HÁM; K€v ç°M; X
 "ÎB pb æBM? >çQ iWM; ;†T i?Q bBM? im' M i9X
 h` M aÎ >" - +€B ç K i`QM; *Ym h?B M >mv M L[EBK h?mv M +O .B m .K+ h` B- +€
 h?B M *€+ +m®B +MM; +?d M, K M; QÌB çQÊ+ p"Q T?ÁM; F?€+? iB T t9+ pÈB L; m
 h?Q bBM? im' M i9 H" M; QÌB K v K„ M ç |X
 a€M; ?¬K b m i?Q bBM? im' M i9 +ÁM +® w +?çv ç M *Ym h?B M *€+ ?ÄB æBM? >ç
 @ L; QÆB + | T?ªB H" M K M?•M F?¬M; \

h?Q bBM? im'M i9 M"v p- +MM; #Q ~M- i?U+ HU+ F?-M; i-K i?QÌM;X

G9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q iQÎM; i?Q bBM? im'M i9 +MM; +^aM? ;BÈB pÈB ç€K M;QÌB ">„+ h?QÆM; oQÆM; *~m EBKX E?-M; M;Ì ?-K M v i?Q bBM? im'M i9 ç®B +?B M F?-M; v m i? +?9i M"Q- H"K M;QÌB ;B"i M^av KbM?X

hmv M?B M H9+ M"v æBM? >¢Q ç½ p"Q +^aM? ;BÈB i MB K /mv M?'i- i`U+ ;B€+ i?S M?bM ` i?Q bBM? im'M i9 +?QM? H" K°i i?B m M[imv i b„+ +^aB M K i` M;- imv M +?Êi H|2 `²B #B M K'i- ?„M F?-M; M?bM i?'m M| H" i?-M i?-M; ;bX

*?QM? H9+ M"v X X X

•K -K -K -K -K5

*€+? æ Q EB K +€+ i`,K i?QÈ+- K°i iYm H•m F?€+ M' imM;X *?QÎM; 'M p" M; iQ HÈ #KB # v imM; i|2- ç'i +€i iS imM;X

hW i`QM; iYm H•m bKT tm®M; p¼M; ` iB M; `®M; ,

@ G¢+ h?-M æ¢B *?QÎM; 'M\ .€K ` i v pÈB +?9M; i \ G¢+ h?-M aÆM Km®M imv æB M i b Q\

J'v +?K+ F?Q i?` +U+ F€ +QÌM; ç¢B #MM; M'- ``i FBM? F?OM;- F?-M; i?m ;b G G hQÆM; h" B M;Æ M;€+- ?B m ` - ;½ pW iS+ pW M|M; M^av ?ûi iQ,

@ hB m iY i?-iQ- M;QÆB Km®M +? i- /€K ;"B #šv i \

æBM? >¢Q +kM; ;B"i M^av KbM?X

h?b ` G¢+ h?-M æ¢B \*?QÎM; 'M +O G hQÆM; h" B #` i?B m M[i?Q bBM? im'M i9 iBM? /ÌB ` i`,K i?QÈ+ ç€M? p"Q iYm H•m ç|X

æBM? >¢Q +?Q iWM; M;?2 i?'v i?-M i?-M; M?Q p"vX

>ÆB ;B®M; pÈB imv i F„ ç°+ K-M æ'm *?mv M hBM? .B i`QM; "„+ J° .mM; FB T i`Q i€+X

h?Q bBM? im'M i9 +QÌB iQ- H„+ M;QÌB çB iÈB i`QÈ+ #~M æBM? >¢Q M;²B- +QÌB i

@ G hQÆM; h" B- M;QÆB Km®M i bK æBM? >¢Q ç9M; F?-M; \ >„M Î M; v ç•v- i i bK K m ç i¢ i çB\

•M? K„i K¼B M;QÌB M?bM +?^K ?^K p"Q æBM? >¢QX

*| M;QÌB ?QM; T?'M M|B,

@ G` ?„M- ç9M; H" ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q5

L;QÌB ç| M?"M ` i?B m MB M +MM; K Q K"T €+ [m, h" L;mv i ,M M;'m M;?B M +?Q æBM? >¢Q çQ¢M i?ÌB ;B M i`QÈ+ F?m'v ç°M; T?QM; p•M h`mM; h?' h?-M \*?•mX M;QÌB F?€+ `•i F?| #„i +?QÈ+ çQÈ+X

E?-M; F?Q i`QM; æ Q EB K +€+ #B M M|M; +?€vX

_ 'i M?B m M;QÌB p•v [m M? Km®M i?'v T?QM; ç° +O ç Q +m²M; FB K bBX

æ€K M;QÌB G hQÆM; h" B M;•v ` - ;B•v b m M?"M ` æBM? >¢QX

G hQÆM; h" B i?'v æBM? >¢Q- M;?B M ` ,M; M|B,

@ E?-M; M;Ì M;QÆB Î ç•vX

G hQÆM; h" B i?Q+? ` Q B- i`QM; +m°+ +?B M >Q" M; >¢+ G•m p b i?m p"Q i v æB H¢B #` +?KT Kk + 'm F i pÈB .B m .K+ h` B- #` aB m h?B M æbM? çB m i` - +ÁM # ç-mX æ` p` +O G hQÆM; h" B i m°i /®+ i`QM; G¢+ h?-M aÆMX

G hQÆM; h" B F?¬M; i? K ?®B +ªB- ;½ +ªK i?'v i'i +ª H" i¢B æBM? >¢Q K" ` - ;½ ?
h?Q bBM? im'M i9 +QÌB iQ #ªQ,
@ L;QÆB iW iW ¢€M? ¢B- i ¢B i`QÈ+X

39NX *?QÆM; 38y, G½Q "ªM sBM? æ TX

h?Q bBM? im'M i9 H„+ M;QÌB #B M K'i- F?¬M; B #B i i?Q bBM? im'M i9 H" K b Q
M?Q ?Á i M i¢B +?¶X

h? M? •K +ÁM p,M; pŠM; i`QM; æ Q EB K +€+X

æBM? >¢Q ¢,K +?B mX

h?B m M[i?Q bBM? im'M i9 H B H`+? #Q ~M- KÈB `²B +?„+ bÈK #B i ¢€K M;QÌB G
w F?B m F?Q+?- H" K ;½ iS+ ;B" M ` i vX h?Q bBM? im'M i9 +?mv M /ÌB G¢+ h?¬M
p"Q M?•M p"i;? ;ÈK ;b ¢| i`QM; h' L; iYm H•m T?Q t - ;Bì M" M; +® w p¢+? i?•M

h?Q bBM? im'M i9 +® w +?•K M;ÁB +€+ i? HU+ i` M? ¢'m pÈB M? mX

•K –K –K –K –K5

æ'i i`mM; `BM?- K'v +?K+ M;QÌB iQ" M i?•M T?m €M? b€M; tmv M [m p€+? iQìM;
L;QÌB /šM ¢–m €M? K„i b„+ #ûM M?Q iB +?ÈT i`QM; #|M; ¢ K M?bM ?QÈM; G hQ

L K M?•M H¢M? HMM; +QÌB,

@ JÈB `²B H" M;QÆB ¢€M? HûM\

h?U+ HU+ K'v M;QÌB M"v F?¬M; i–K i?QìM;- `i H" FB m +,M;X

æ Q EB K +€+ v M H" M? #` ¢€K M;QÌB M"v [m"v T?€ b„T b"TX æ€K pä ;Bª H9+ i`Q
;B" M K" F?¬M; /€K M|B ;b- ¢ m +?¢v ` M;Q"BX \*€+ pä ;Bª Km®M Î H¢B t2K i`Á pm

J°i F?B G hQÆM; h" B- æBM? >¢Q ? v K'v +QìM; ;Bª + Q i?O FB ¢€M? M? m- #¼M
•K FbM? F?QX

@ S?B >MM;- M;QÆB [m€ M|M; MªvX

a m HQM; G hQÆM; h" B- K°i M K M?•M i`mM; MB M F?Q ¢° #'i T?"K ¢SM; ` - M;
T?QM; p•M K"m p" M; M?¢i HQÈM Hì [m M? i?•M ;½ M?Q +| M;QÌB F?¬M;- +?Q +ªK

L K M?•M i`mM; MB M M"v +| ¢` p` + Q M?'i i`QM; ¢Q" M M;QÌB G¢+ h?¬M aÆM- K'
;½X

æQ" M M;QÌB *?B M h?¬M æB M ?MM; ?' t¬M; p"Q +| K°i M K M?•M `•m t²K #QÈ+ `

@ > ? ? ? ? ? 5 h ¢½ M|B T? T?~K M?Q G hQÆM; h" B #` K M /•M "„+ oU+ ¢€M
FB m M;¢Q M?Q i? \ h?b` H" ¢¢B bQ ?mvM? *?mM; hbM? +O G¢+ h?¬M aÆM +k
h?¬M aÆM +€+ M;QÆB +kM; +| ?SM; i?9 pÈB /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M\

L K M?•M `•m t²K K†+ €Q ;B€T /"v M†M;- H|M; H€M? €M? #¢+- b m HQM; +äM; ? B
M?•M `•m t²K M?Q +U HBM? i?¬MX

L K M?•M i`mM; MB M i M *?mM; hbM? KdK +QÌB- #B m ibM? #bM? ioM? M|B,

@ h?QÈM; +' /B iQ+? i?¬M i" M; ?B M i? - h`mM; h?' h?¬M *?•m +?'M ¢°M;- Km®
æQìM; h?¬M æB M iU /U p"Q #ªM HoM?- +Æ /mv M +O KbM?X *?B M h?¬M æB M

J B *®i b•K H•K ç9M; H" / M? #'i ?Q i`mv MX

hWM; `~K M;mv M i?Ov K M? K¬M; p¬ #l- p¬ b® +´ i?K F?¬M; #B i i M +?ŠM; `ä +
M;QlB ¬K F?¬M; ? i- `~K `¢T +?2 #¬m i`lB p" €M? b€M;X Jti ç'i +?2M; +'i H€ +•v H
?¬B i M?- ç°+ i`MM; `„M `Qi M?B m p¬ b®X

*| M?B m ç°+ i`MM; F`+? ç°+ iQ +Đ M;| M i v +„M K°i KB M; i?b /M H" + Q i?O çŠM,
çB #€M Km®B M; vX

J'v +?mv M M"v +?Q T?ªB ç€M; bÊ M?'iX

æ€M; bÊ M?'i H" i?QÊM; +´ ?2M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 +€i +S i`QM; J B *®i b•K
+´ ?2M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 +| +Æ i? K¢M? K)- i?B M T?9 i?¬M i?¬M; ç€M; b
HQÊM; M;k ?"M? i?B M ç` X hmv i?QÊM; +´ ?2M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 F?¬M; T?
€+- K¢M? K) ?ÆM v m i°+X L m F?¬M; T?ªB b® HQÊM;- F?ª M,M; bBM? bªM +O i?
+U i?9 F?¬M; #^M; v m i°+- M?•M HQ¢B i?b F?¬M; +?WM; o¬ h"M ç¢B HK+ bÊK ç½
M|X

J'v M;"v M"v M?•M i°+ p" v m i°+ i' M i?'i i?ªK i`¼M; H" pb ;†T K'v +?K+ +QM i?Q
+?OM; +U i?9X

æBM? >¢Q çB iÈB F?m pU+ i€K i`,K /†K J B *®i b•K H•K i?'v KªM; HÈM /Q M? çB
HQ¢B `ªB `€+ i¢Q ` F?m pU+ M iQ" M- t•v /UM; +?¶ l i¢K i?lB- im bY H¢BX

JÈB ?ÆM K°i M;"v +?¶ M"v ç½ M?Q K°i iÁ i?"M? i?" M?ÄX

æBM? >¢Q M?bM iW t - HÁM; K€v ç°M;- p"M +?mv M +€+? /`+? /mM; æ Q h´ /¢v- ?
/¢M; i?"M? K°i M K M?•M p¢K pĐ K†i +?[çB M i?¬ F +?- ç´B €Q i`„M;X æBM? >¢
F?¬M; ç w K Q K" T €+ [m, h" L;mv i HB m K¢M; T?ªM ç®B #¬B M| i?"M? +QM K Q
?QÊM; /Q M? ç` X

æBM? >¢Q +?Q p"Q /Q M? ç` ç½ #` K°i i? M?•K ?'T /šMX

J°i i? M?•K M?Q p`i F m`®M; iQ,

@ "€M #ªM ç²- #ªM ç² /B iQ+? h?€M? æQlM; h?¬M æB MX J°i #ªQ F?Q ç´B K°i i'K
ç M i`QÊ+ çQÊ+ i`QÊ+X

h?"i bU +| M;QlB # Q p•v ;B M ?"M; Km®M +QB #ªM ç²X

:B¼M; p`i çU+ F2Q FB i M|B,

@ L?bM K°i H¬M K°i +€B +U+ T?~K ?mv M F?Q- F?¬M; i? t2K KB M F?QX

*| M;QlB F?€M; M;?`,

@ L m +?9M; i F?¬M; t2K i?b b Q #B i #ªM ç² +O M;QÆB H" i?"i ? v ;Bª\

:B¼M; p`i çU+ F?¬M; +?9i F?€+? b€Q M|B,

@ .M M;QÆB +| t2K +kM; F?¬M; M?"M` i?"i ? v ;BªX Jm®M t2K i?b t2K- F?¬M; t2
K°i +U+ T?~K ?mv M F?Q- Km K°i i'K K°i #° +U+ T?~K #ªQ F?QX J m ç M t2K- +|
+Æ ?°B HÈM b®M; b|i i`QM; /B iQ+? h?€M? æQlM; h?¬M æB MX

æBM? >¢Q #` çQ¢M ç®B iQ?¢B ?'T /šM- +?2M p"Q ç€K ç¬M;X

_®i +m°+ +| M;QlB +?¼M K m i?Y,

@ h ` K°i +U+ T?~K ?mv M F?Q- +?Q i M?bM i?YX

æ| H" M K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`lB- ;½ H'v K°i #° i? M? ç²M; +?B M OM;- ®M;
#'i T?ªK- K†i i` M ç¬v KBM? p,M i?¬M /B m- ç9M; H" K°i #° +U+ T?~K ?mv M F?QX

L K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÊM M?bM +?O ;B M ?"M;- M|B,

@ L m M;QÆB /€K HW i X X X h?b i #|T +? i M;QÆB5

*?O iB K ;B¼M; p`i çU+ H` K°i H½Q M?•M ;-v ;Á- K†i K`v ?ÈM ?Î M?"M H'v i? M?
 çQ ` K°i i'K / i?9 ç2M M?ç i- F m K'v M;QÌB F?€+ HMB ` X G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t
 K†i M K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÈM b m ç! +~M i?"M +i p X
 L K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÈM F?¬M; ?B m ` b Q,
 @ \ o"v H` tQM;\
 G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t +?„+ +?„M ;"i ç-m- M!B,
 @ æQÆM; M?B MX
 L K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÈM i`ÈM iQ K„i M!B,
 @ L?QM; i F?¬M; i?'v `äX
 G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t +QÌB ;B M M!B,
 @ æ½ M!B M?bM K°i +€B i?b +?d +! i? M?bM K°i +€B- M?bM F?¬M; `ä H` H¶B +O
 L K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÈM iS+ ;B"M [m€i,
 @ G½Q ;B` F?®M FB T- M;QÆB ç M; +?ÆB i b Q\ "aM ç² `€+? `QÈB ;b\ h`a H¢B i?
 i?b ?¬K M v H½Q iY ç€M? M€i tQÆM; ;B` M?" M;QÆB5
 L K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÈM M!B `²B i?Á i v ` X
 @ L?½B +QM +?ÆB ,M ;BUi pÈB i \
 G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t ?ì ?[M; T?'i i vX L K M?•M F?¬B M;¬ K†i #†K i`ÈM +aM?
 +aM? M?Q M;QÌB M°K # v ` M;Q`B- iû ` t p`B i`,K i?QÈ+- F?¬M; çSM; H M M'BX
 J¼B M;QÌB ç m FBM? M;ç+X
 G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t i!+ `®B tM- ,M K†+ M?Q ,M K`v H` + Q i?O i?•K i`M; #'i H°
 æBM? >çQ +kM; ;B"i KbM?- #ÎB pb pW `²B ?„M M?bM HQÈi [m #aM ç² / i?9- KÆ ?
 /` ;B®M; M?Q i?QÈM; +´ KBM? p,MX *?d HB + K„i K°i +€B ç½ i?'v ?Q K„i- #aM ç
 T?aB p"i i?QÌM;X
 J°i i? M? MB M F?Q ç° #'i T?`K #QÈ+ ` - çQ K°i #° +U+ T?~K #aQ F?Q,
 @ h ` K°i #° #aQ F?Q- çQ i K°i i'K #aM ç²X
 @ > ? ? ? ? ? 5 h®i- [mª M?B M H` M;QÌB +O L?"i L;mv i bÆM i` M; +! €M? K„
 H'v- F?¬M; iB MX
 G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t K°i ?ÆB M!B ` i?•M T?"M +O i? M? MB M- H'v K°i i•K / i
 çQ [m X
 h? M? MB M M?"M #aM ç²- F?¬M; M!B +•m M`Q- F?¬M; i? K M?bM #aM ç² ç½ tQ v
 L?"i L;mv i bÆM i` M; H` K°i bB m ç` ;B€Q i`QM; h`mM; h?´ h?¬M *?•mX
 h? M? MB M /B M K¢Q #'i T?`K- i?U+ HU+ b•m F?¬M; HQÌM; çQÈ+- ?B M M?B M ;
 G¢B +! K°i p` +QÌM; ;Bª çSM; ` i`a K°i #aQ F?Q +U+ T?~K,
 @ h +kM; Km®M K°i i'KX
 J¼B M;QÌB ;B"i KbM?X

38kX *?QÆM; 38j, *?QM? G" J°i hB M L?•MX

"ÎB pb +QÌM; ;Bª M"v H" K°i i`QM; K'v p` +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB çdM? oä >Q" M; +ª
h?¬M; h?B M i?¬M; B€Q- H" +QÌM; ;Bª /šM ç°B i? K" iBM iQÎM; H½Q M?•M ;¬v ;Á

*m®B +MM; +QÌM; ;Bª çdM? oä >Q" M; +ªM? +¬K #ªM ç² `ÌB çBX

J¼B M;QÌB M?Q QM; pĐ i`X

*?ŠM; H) #ªM ç² M"v H" i?"i bU\

@ h Km®M K°i i'K5

@ h +kM; Km®M K°i i'K5

J¼B M;QÌB ;B" M? ;B"i M? mX *| i? ç M F?m pU+ M"v ç m H" +QÌM; ;Bª K°i T?QÆ
#ªQ F?QX L m #ªM ç² H" i?"i i?b ç9M; H" #€m p"i p¬ ;B€X

æBM? >¢Q F?¬M; +| +U+ T?~K #ªQ F?Q- H'v ` K°i pB M +U+ T?~K i?¬M ç M- M|B,

@ h /MM; i?S M"v ç´B K°i i'K #ªM ç²X

G½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t +QÌB iQ2 iQûi M?"M i?¬M ç M- M|B,

@ æQÊ+ çQÊ+ çQÊ+- +€B M"v +| i? ç´B X X X

G½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t M;~M; ç¬m i`¬M; i?'v æBM? >¢Q i?b #B M b„+ K†i M|B,

@ h´ +? M|¬ H¢B H" M;QÆB X X X

G½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t tQ v M;QÌB #Ä +?¢vX

æBM? >¢Q M;~M ` - #¶M; +ªK i?'v ?ÆB i?Î [m2M i?m°+X æBM? >¢Q M?È ç M K°i
i?2QX

@ L"v- çWM; çB X X X

æBM? >¢Q pšv i v Km®M ?ÄB `ä `M;X

G½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t F?¬M; i? K [m v ç¬m H¢B +?¢v M? M? M?Q M;U ?Q M; i?
i?®M- #QÊ+ ` K°i #QÊ+ t p" B i`,K i?QÊ+X *?ÈT K„i H½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t ç½ #
T?Q t X

æBM? >¢Q bªB #QÊ+ çm´B i?2Q,

@ >bM? M?Q +?9M; i [m2M M? m- i•K bU +?9iX

J'v M;QÌB F?€+ M?bM M? m- F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv ` X

h`QM; ç€K ç¬M; K°i M;QÌB KÈB i`ª #ªQ F?Q +?Êi T?ªM SM; H¢B- ;"Q `®M;;

@ 5 E?¬M; ç9M;- H½Q ;B" çWM; çB5 JÈB `²B M;QÆB H'v +U+ T?~K #ªQ F?Q +O i
i`Î p 5

L;QÌB ç| M|B tQM; +Q ;BÁ çm´B i?2QX

hB +`^M; i®+ ç° +O æBM? >¢Q- H½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t `´i M? M?- +?ÈT K„i ç½
M?•M K'i +O F?¬M; çm´B i?2Q F`TX

*| M;QÌB FBM? M;¢+ ?ÄB,

@ G½Q M?•M M"v H" B\ a Q +?¢v M? M? M?Q p"v\ *?ŠM; H) i?U+ HU+ +O H½Q `

J°i M;QÌB F?€+ H M iB M;;

@ E?¬M; +?d H" H½Q M?•M ç|¬ M K M?•M F?¬B M;¬ K†i pm¬M; K M; i?2Q +QM K
bÊ- +?ÈT K„i ç½ #B M K'iX

@ hW F?B æBM? >¢Q ç M iW "„+ oU+ K°i i`"M +?B M M´B / M? i?b M?B m p½M #®
?SM; Mm¬B i?9 +QM; K QX L K M?•M K†i +?[çB M Mm¬B +QM K Q ç2M `ä `¨M; H
æBM? >¢Q X

@ JM [m€M; #„i +?QÊ+ M; Q`B F?€+ H¨K b Q çB +QM çQ`M; +O KbM? çQÊ+ \ L; Q`
iÊBX

æBM? >¢Q +?¢v M? M? M?Q # v- ç½i ?'v çQÊ+ #|M; HQM; +O H½Q M?•M ;-v ;Á t
@ æWM; çB5

æBM? >¢Q /MM; bS+ M?9M K°i +€B p¼i H M FûQ HQM; €Q H½Q M?•M ;-v ;Á t'm t
G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t +„K ç-m +?¢v- tQ i K°i iB M; - €Q #`tû `€+?X

@ hB m iY i?®B- #m¬M; i v5

æBM? >¢Q H„+ M; Q`B +?†M i`QÊ+ K†i H½Q M?•M ;-v ;Á t'm t X

@ hB m iY i?®B- M; QÆB çm´B i?2Q i H¨K ;b\ h ç½+?Q M; QÆB #ªM ç²X
G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t +?¢v ?Ki ?ÆB- +,K ;B" M M|B,

@ *ÁM tû `€+? v T?K+ +O i - M; QÆB +| #B i M| `¨i K„+ F?¬M; \ L; QÆB K¨ +ÁM çm
b¨K bÐ5

æBM? >¢Q +Q`B ;B M M|B,

@ G½Q +S ?ûi çB- MÆB M¨v ?Q M; i¨M p„M; p - +| H `€+? ?¼M; +kM; F?¬M; B ç
@ X X X

G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b,

@ *?9M; i M|B i?ŠM; çB- M?¨M; QÆB çm´B i?2Q i H¨K ;b\

æBM? >¢Q ?ÄB M; QÊ+ H¢B,

@ G½Q +?¢v i?b i çm´B i?2Q X G½Q M|B i`QÊ+ çB- i¢B b Q H½Q +?¢v\
G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t +•K MQM,

@ h X X X

æBM? >¢Q +Q`B ;B M i?Y ?ÄB,

@ G½Q M?•M ;B - i i?'v M; QÆB `¨i ;B®M; K°i M; Q`B [m2M +k +O i - +?„+ +?9M; i
G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t ? i bS+ T?O M?"M,

@ B #B i M; QÆB\ h F?¬M; [m2M5

æBM? >¢Q +Q`B M|B,

@ æQÊ+ `²B- H½Q ;B M i?QÆM; çWM; T?m M?"M- +?¢v ç M i" M h`mM; h?´h?¬M *?
K°i [mv M ç Q [mv i [m M HW M,K i`,K FBK +O i - h?B M sm H½Q bQ- i ç½M?"M

@ hB m iY M|B #¨v #¢ +€B ;b\ Zmv M L?'i æ Q E?ÎB h`bM? Zmv i +O i H¨i?"i X X
G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t M|B ç M ç•v M?"M ` KbM? HÐ K²K- i?'B `•m i`WM; æBM?
G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t i?Î?'M ? M M|B,

@ hB m iY i?®B ;¨B #šv H½Q M?•M ;B \

@ > ? ? ? ? ? 5 G-M M¨v H¨ H½Q iU KbM? i?W M?"MX

æBM? >¢Q +Q`B iQ #ªQ,

@ a Q H½Q i? v ç´B ?bM? /¢M; F?€+ pÈB i`QÈ+\\ L?Q #B M i?`M? K°i M; QÌB F?€+ i`€ i`M tQÆM; F?¬M; i? v ç´B çQÈ+ i?b i bmwi F?¬M; M?“M` H½QX

G½Q M?•M ;-v ;Á t'm t #´i K½M ?9 ?ûi,

@ hB m iY +| #B i ,M M|B F?¬M; \\ h i?B M i9M; i?¬M pä [m M; KBM? +?QM? ç¢B- t h`QM; F?B M|B +?mv M H½Q M?•M ;-v ;Á t'm t ?€ K²K- ç-m H„+ HQX G`M / - tQÆ t K'T K€v ?Á i MX _´i M? M? F?m¬M K†i H½Q M?•M ;-v ;Á t'm t ç´B i?“M? K°i M h?B M sm ;B M i?QÆM; æBM? >¢Q [m2M K„iX

æ•v H`i?¬M i?¬M; M?Ä i? v ç´B tQÆM; +®i- +Æ K†iX

h?¬M; [m M?[M; i? v ç´B M?Ä +| i? #B M ç´B /B M K¢Q- F?Q +?“i +O K°i M; QÌB #B M i?•M ?Q`M iQ`MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ;"i ;" ;"i ;M i?Q+? SM; K°i H9+- #B M i`Î p #° /¢M; HW EB K i¬M;- M? M? +?“|M; ç´B #² ç°- ?Q`M iQ`M F?€+ çBX hBM iQÎM; M?[M; M; QÌB ;†T H¢B h?B M sm ç¢B ;B t'm t /M +| [m M b€i +`M i?“M # M; `v # ç K +kM; imv

@ a Q iB m iY M?“M; QÆB #B M i?“M? ?bM? /¢M; M`v\\

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M?bM æBM? >¢Q K†i +?[çB M- F?¬B M; ¬- H¢B HB +K Q ç-v #MMX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M|B,

@ *QM K Q T? p"i ? K ,M ?€K M; O FB b Q #B M i?“M? K`m ç2M\\ \*M ;7 H9+ +`M; t

@ J2Q- i´ +? M; QÆB- i M ;B M i?QÆM; FB - Km®M ç€M? M? m T?ªB F?¬M; \\

h•K i bM? K Q K" T €+ [m, h`L; mv i p®M ç½ #m²M #U+ ;BÌ M?Q #` M; QÌB ç¢T çm¬B- pm®i b„+ #ûM` X

æBM? >¢Q +QÌB M|B,

@ :-M ç•v ?ÆB M´B iB M;- i bÊ K´v M; QÌB bMM; #€B [m€ çB M +m²M; M M i? v ç´ ;B M i?QÆM; M?Q H½Q F?¬M; H) HW M?B m M; QÌB [m€- #` iQ`M i? ;BÈB i`mv b

@ L|B M?ªK- H½Q M?•M ;B i H`K ,M Hm¬M ;B [mv iQM- +?[ iQM H`K ç-m- b Q +| # Q M?B m M; QÌB Km®M i bK H½Q M?•M ;B i H`K ,MX hB m iY M?“M; QÆB #B M +?mv M ;b t'm t - bÊ #` ç€K i`mv M M?•M bB m i? HU+ h`mM; h?´ h?¬M *?•m i`mv

h?B M sm ç¢B ;B t'm t pmB bQÈM; F?B M; QÌB ;†T ?¼ M?bM æBM? >¢QX

hBM iS+ h?B M sm ç¢B ;B t'm t `´i M?¢v- H½Q +| M; ?2 M|B +?mv M æBM? >¢Q ç½ *?•mX

æBM? >¢Q #om K¬B- H´v i´K #ªM ç² H9+ i`QÈ+ i` Q ç´B` [m M b€i F„X

L|B i?“i H` æBM? >¢Q ?ÆB iBM #ªM ç² #Q`M H`i?“i- /M b Q +?“i HB m- M°B /mM æBM? >¢Q #B i H½Q M?•M ;-v ;Á t'm t H` h?B M sm ;B M i?QÆM; i?b F?¬M; #bM

h?B M sm ç¢B ;B t'm t `´i ;B M tªQ- F?¬M; ç€M; iBMX

L; v +ª F?B h?B M sm ç¢B ;B t'm t M; O KÈ +kM; F?¬M; ç€M; iBMX

38jX *?QÆM; 389, *?QM? G` J°i hB M L?•M U?¢VX

@ L`v H½Q ;B`- #ªM ç² M`v +|T ?ªB i?“i F?¬M; \\

æBM? >¢Q F?¬M; M?bM` i?"i;B<sup>a</sup>- ?Q p,M i` M / i?9 #Q ~M ç2M i`¬M; `i;B®M;-
 p H" ç²;B^aX
 h?B M sm ç¢B;B t'm t M;?B K i9+ M|B,
 @ æQÆM; M?B M H" i?"i- i i®M M?B m +¬M; bS+ KÈB H'v çQÊ+X
 æBM? >¢Q M;?B M;ì ?ÄB,
 @ a Q i +S i?•v H½Q ;¢i M;QìB\
 oÈB iQM? +€+? ;B M i?QÆM; +O h?B M sm ç¢B;B t'm t +?BK # v [m +kM; M?
 i?"i i?b H½Q ç½ K°i KbM? ibK F?Q #€m /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M- H"K b
 +?Q M;QìB çQÊ+ \ *?ŠM; F?€+ M"Q +?Q M?B m M;QìB #B i ç M #^aM ç²X
 h?B M sm ç¢B;B t'm t iS+ ;B" M [m€i,
 @ L;QÆB +| w ;b\ hB m iY i?®B- F?¬M; H) M;QÆB M;?B M;ì M?•M T?~K +O i b Q
 æBM? >¢Q +?m K¬B F?BM? i?QìM;- i?¬K M?O M;QÆB bÈK F?¬M; +| M?•M T?~KX
 h?B M sm ç¢B;B t'm t M?^av +šM; H M [m€i,
 @ "B m ibM? ç| H" b Q\ L m F?¬M; T?^aB tmM; [m M? /B iQ+? [m€ M;mv ?B K- i v +
 çB [m€ M;mv ?B K i?b i F?¬M; i? K #€M #^aM ç² X X X
 h? M"v æBM? >¢Q KÈB ?ÆB iBM iQîM;X
 æBM? >¢Q i?Y i?,K /Á,
 @ S?^aB `²B- +?mv M HB M [m M ç M h?€M? æQìM; h?¬M æB M `®i +m°+ H" i?"i ?
 G½Q M?•M ;¬v ;Á t'm t #B i`i M?B m çB mX
 h?B M sm ç¢B;B t'm t i`ÊM iQ K„i M|B,
 @ L m H" ;B^a i?b H½Q ;B" i b) M;m M;®+ p¬ ;|T p mB b Q\
 æBM? >¢Q M;šK M;?o i?'v ç9M;X
 @ L?Q i? M"Q\ hB m iY +kM; +| ?SM; i?9 pÈB i?¬M i" M; h?€M? æQìM; h?¬M æB M
 h?B M sm ç¢B;B t'm t HB + æBM? >¢Q- ç`M? M|B;b +?Êi M?È ç M i M M"v Hm¬
 G9+ i`QÊ+ i`QM; o'M EB K i¬M; æBM? >¢Q ;†T +€+ HQ¢B ;†T p" M K v iW i` M i`ì
 ?„M +kM; +| F€M;° T?B T?~KX L m K M; æBM? >¢Q i?2Q # M +¢M? F?¬M; +?WM; |
 /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M- h?B M sm ç¢B;B t'm t +kM; K v K„M H•vX
 æBM? >¢Q +QìB M|B,
 @ h ç M i?Y p¢M K vX
 h?B M sm ç¢B;B t'm t p¶ i v- +QìB M|B,
 @ oW H9+- ? B +?9M; i ?ÊT i€+ +?„+ +?„M b) H'v çQÊ+ i?¬M i" M; /B iQ+? h?€M?
 ?SM; i?9 F?¬M;\
 æBM? >¢Q M;?B M;ì M|B,
 @ *?ŠM; T?^aB KÈB `²B H½Q i?'v i HB M #Ä +?¢v b Q\
 @ oW `²B H" pW `²B- ?B M i¢B H" ?B M i¢B- i? M"Q\ *| ?ÊT i€+ F?¬M;\ h #B i M
 ç M /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M X
 h?B M sm ç¢B;B t'm t +QìB M?Q +QM ?² Hv pšv çm¬BX
 æBM? >¢Q M;šK M;?o- ;"i ç-m M|B,
 @ *kM; i®iX

hmv h?B M sm çϕB ;B t'm t F?¬M; ç€M; iBM +?9i M"Q M?QM; +| p H½Q M„K M?B
+ Q i?•K F?| /ÁX G9+ h?B M sm çϕB ;B t'm t +ÁM i`QM; o'M EB K i¬M; +| ;B9T ç
[m2M #B i bÆX h?B M sm çϕB ;B t'm t ç M iW L K oU+- +kM; ?¼ Jϕ+ >Q" M;- F?
KB M; H½Q /Q Ê+ +?9i iBM iS+ p Jϕ+ >Q" M; i? ;B +O L K oU+X

>¬K M v h?B M sm çϕB ;B t'm t H¶ p®M- F?¡ F?,M H„K i?m çQÊ+ M?B m K½M? i?
 +? #B M K°i M²B i`,K i?9 iBM? i?`i iQ`M i`+? M?QM; #` ? B i M ,M ?`M; pûi bϕ+?X
 t` #B i bÊK ç½ F?¬M; H'v M²B ç2M` F?Q2X
 > B M;QìB K°i K Q HϕB p•v [m M? M²B ç2M ;B`M? ;B`iX
 J'v +?K+ + Q i?O pã ;Bª # Q p•v #` Hì çBX
 @ *€+ M;QÆB X X X Jm®M +? i5
 h? M? MB M i!+ ç2M ;B`M /[- ;½ i?` ?B M i?U+ HU+ çSM; ` +QÈT #!+ M?QM; #` M
 J Q K`T €+ [m, h` L;mv i ;BÆ pm®i td ` ,M; /QM? KB M; i?`i- H`K #B m ibM? ?mM;
 @ J2Q- F?¬M; Km®M +? i i?b +9i çB- ?¬K M v ;B ,M M;QM i•K ibM? i®i- Mûm F?¬
 " M;Q`B K Q K`T €+ [m, h` L;mv i H` K°i +QM K Q `i ç€M; v m- M! H`K #B m ibM
 H`K MkM;X
 J°i ç€K M;QìB +QìB T?€ H MX
 h? M? MB M i!+ ç2M iS+ ;B`M [m€i,
 @ G`K i?`i +QM K Q v m F?¬M; #B i b®M; +? i +?Q i 5
 J°i #!M; M;QìB H!2` - ç! H` + Q i?O #° /ϕM; M;QìB ?-m- i?•M ?bM? M?Q çB M- i v
 ç Q K M; ?QÈM; K Q K`T €+ [m, h` L;mv iX
 æBM? >ϕQ +?MB KB M; - `9i K°i F?9+ +OB ç®i ç2M` F?ÄB ç®M; HY - F?¬M; i? K
 "MK5
 æ Q [m M; i M M€i- + Q i?O H Q ç M F?) F m- #` HU+ HQÊM; p¬ ?bM? ç€M? # v`
 +?¼+ i`ìBX :½ iû tm®M; ç'i F?¬M; #Á /"v M'BX
 æ€K M;QìB i? M? MB M i!+ ç2M ;B`i Mªv KbM?X
 h? M? MB M i!+ ç2M +QìB M?ϕi,
 @ æ½ M?bM H-K- F?¬M; M;ì H` + Q i?OX L?QM; +?9i i?U+ HU+ ç! Km®M H'v` F?
 @ *€+ M;QÆB H` ç iY +O hY hB m i?`M? ç9M; F?¬M; \ E?¬M; #B i K'v H½Q ;B` h
 i? M`Q K` F?¬M; +! H T?ûTX
 h?B M sm çϕB ;B t'm t ;B`M? ,M ? i i?`i i`QM; M²B ç2M- çϕB ;B td ?`K`,M; p`M
 @ J'v i?^M; M?½B F?¬M; #B i b®M; +? i K m +9i çB- M; ?o ibM? +MM; H` ç²M; i°+
 h?B M sm çϕB ;B t'm t +?d æBM? >ϕQ M;²B # M +ϕM?- M?2`,M; +QìB M!B,
 @ h?'v F?¬M; \ L K M?•M K†i +?[çB M #†K i`ÊM M;²B # M +ϕM? i +?QM? H` çϕB
 h`mM; h?' h?-M *?•m- ;B i M;QìB M?Q +„i +ÄX JϕM; M?Ä +O +€+ M;QÆB F?¬M;
 JQìB K'v M;QÆB/7 M;?2 H½Q M?•M ; -v ;Á t'm t ?`K`,M; p`M; HÈM H®B i?b b[M;
 h? M? MB M i!+ ç2M +QìB iQ #ªQ,
 @ G½Q ;B`- M;QÆB H` +€B ;b K` /€K +?d i`Q+? bQ i`QÎM; hY hB m i?`M? i \ o®M
 KϕM; - ?B M iϕB ?½v +? i ? i çB5
 h? M? MB M i!+ ç2M FûQ +,M; i`QìM; +mM; p`M; iQ HÈM- K°i KkB i M p`M; ?mv M
 çϕB ;B t'm t X
 h M iQ p`M; FBK M?Q i?€B /QÆM; +?•M ?Ä i?B m ç®i- T?€i` b€i w K½M? HB i iU
 çÈMX *Ä +•v tmM; [m M? pĐ` i?`M? i`Q #KBX
 @ *? M!- +?ÆB i?"i X X X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t `Ki +'- ç~v æBM? >¢Q,
 @ L;QÆB H M çBX
 oM pM pM pM pM5
 h? M? MB M i!+ ç2M i?ª /•v +mM;X
 h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?- i v +—K +•v +OB t2K M?Q FB K ç•K ` X
 EB K w H¢M? #,M; #„M imM;X
 s i t i t i t i t i5
 EB K F?Q i`QM; bm®i t i [m t KkB i M p¨ b€i w i?¨M? ? B MY X
 EB K w H¢M? #,M; #MM; T?€i- ? B KªM? i M p¨M; #` ç¬M; i?¨M? F?®B #,M; `ÆB tr
 æBM? >¢Q H„+ M;Q`B M?Q ?²M K çB iÈB i`QÈ+ K†i i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬
 M? `mM;X h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ +ªK ;B€+ +! HU+ HQÊM; ?MM; ?²M H M
 +€M? i v K'i +ªK ;B€+X h`QÈ+ K„i i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ ?Q H M- i`QM; i
 h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ M?bM F„ i?b i?'v M K M?•M K†i pm¬M; ç½ i`Î p +'
 +O ;½X
 h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ ¬K +€M? i v- pW FBM? pW ;B¨M M!B,
 @ L;QÆB X X X h`ª +mM; i?¬M +?Q i 5
 æBM? >¢Q K†+ F i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ - [m M b€i F„ +•v iQ i`QM; i vX
 h?•M +mM; ç9+ #^M; K'v i?¬M HB m ?B K i?'v M?Q K`+? H M;•M b - +?B M i?¬M
 # M i`QM; ~M KBM? p,MX .•v +mM; H¨ ;•M +?•M /` i?9 +? #B M #^M; i?O çQ¢M ç
 K„i i?Q`M; ?¬m M?Q F?¬M; i?'vX h?•M +mM; F?„+ ?Q p,M h? M? GQM;- "¢+? >
 +?'i +?S HBM? w K¢M? K)- ç½ bBM? i?¨M? F?Q HBM?X
 æ•v H¨ K°i K!M #ªQ F?Q çdM? ;B B- +?d FûK MY #QÈ+ H¨ p¨Q çŠM; +'T i?¬M F?Q
 æBM? >¢Q F?2M M;ÊB,
 @ h?S i®iX
 h?¬M MB K +Q`M; ç¢B `!i p¨Q i?•M +mM;- F?Q HBM? `K+ ``+? +ªK M?“M M;mv ?
 F?¬M; +?®M; +U M[X
 æBM? >¢Q +¬K +•v +mM; iQ M;„K M;?Q ,
 @ Jm®M H'v +•v +mM; M¨v i?b F m i`QÎM; #®B +O +€+ M;QÆB ç M tBM H¶B çBX

38eX *?QÆM; 38d, hS h?¬M h?9 *mM; U?¢VX

h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ iS+ ;B¨M [m€i,
 @ L;QÆB +! #B i i H¨ B F?¬M;\ hS h?¬M h?9 *mM; H¨ +O X X X
 h? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ +?Q M!B ? i +•m i?b X X X
 J°i KkB i M p¨M; t i [m # M i B i? M? MB M i!+ ç2M F?¬B M;¬ - #„M `€+? K°i H¶i
 @ h ;?ûi M?'i +”m 'K ç€M? F?¬M; H¢B H¬B T?K i?•M ` M?Q +€+ M;QÆBX *9i çB-
 #„M p¨Q iBK M;QÆBX
 æBM? >¢Q +?“K `½B FûQ +,M; i`Q`M; +mM;- KkB i M p¨M; i?S ? B ?mv M ?! ` X

hS h? - M h?9 *mM; `ÆB p`Q i v æBM? >¢Q T?€i` ?ÆB i?Î i,M; K¢M? mv HU+ ?ÆM
M; - bY /KM; ; 'T p - b® H - MX JkBi MiQ K`m p`M; M?Q Kti i`ÎB M!M; +?€v - b€i F?Q
¢€M; bÊ ?ÆMX

@ L; QÆB X X X

h? M? MB Mi! + ¢2M F? - B M; - +^aK ; B€ + ¢Q Ê + M K M? • M Kti p m - M; i?U + HU + + Q
; ½ - M m ; ½ + ÁM M!B ; b M[b) #`K°i KkBi M #„M +? iX

h? M? MB Mi! + ¢2M F? - B M; - ? , K /¼ ,

@ L; QÆB +?Î ¢!5

h? M? MB Mi! + ¢2M F? - B M; - t€K t`i K M; i?2Q iMv iMM; `ÎB ¢BX

h? M? MB Mi! + ¢2M F? - B M; - i`°K ; `F? - M; i?`M? + ÁM K`i M„K ; ¢QX

o®Mi? M? MB Mi! + ¢2M F? - B M; - i?`v + €B M²B ¢2M #`iT?`K - Km®M ibK + Ê + QÈT
h?9 *mM; X

h?B M sm ¢¢B ; B t`m t ; `i ; M +^aK i?€M `^M ; ,

@ æ€K ?`m #®B #•v ; B!i?`i H` + `M; H9 + + `M; F? - M; #B i FQM? ; B`v mi` X §B - ?
[m M K`i M; mv ?B K - +! H) + m° + i?€M? +?B M KÈB H` + - M i?B iX

h?B M sm ¢¢B ; B t`m t M? M? +?!M; /¼M / T K¼Bi?S tmM; [m M? - +?m`M #`H M

æBM? >¢Q +`i hS h? - M h?9 *mM; - ?ÄB ,

@ G½Q ¢ M; H`K ; b\

lv HU + hS h? - M h?9 *mM; F? - M; #^M; M; Kv i? - M +?B + mM; +O i?B m MB Mi?Ê b,
?Q¢i ?ÆM K°i #`+ - b m M`v æBM? >¢Q i`Î p hmv i \*?•m b) i†M; +?Q h`QÆM; S?`K

@ h`i M?B M H`K m +?!M; +?¢vX

h?B M sm ¢¢B ; B t`m t M?bM æBM? >¢Q M?Q M; ! ¢² M; ®+ - M!B ,

@ hB miY KÈB #`M; QÆB ¢€M? H` ¢ iY +O hY hB mi?`M?X hY hB mi?`M? t T ?
h?`h? - M \*?•m - i?`M? +?O * - æ° + L?`i S?QÆM; # Q +?2 F?mv i ¢B K M?`i - ¢€M?
T?B MX E? - M; H) M; QÆB ¢`M? +?Î + Qi?O hY hB mi?`M? ¢ MiQM? b` \

æBM? >¢Q F? - M; [m Mi•K M!B ,

@ æ Mi?b +! b Q\

@ L; QÆB M; ®+ b Q\ *?9M; i ibK FB Ki? - Mi`M; /BiQ +? h?€M? æQ!M; h? - M æB M
?ÆM M[h?B M GQM; L; •K hY hB m Zmv i +O hY hB mi?`M? `i HÊB ?¢B - F? - M;
?¼X

h?B M sm ¢¢B ; B t`m t /¼M / T tQM; FûQ æBM? >¢Q +?¢v M? M? p`Q b•mi`QM; ,

h?B M sm ¢¢B ; B t`m t - æBM? >¢Q +?¢v ¢B +?Q ¢ M KQ!B T?9i X X X

oM pM pM pM pM5

> B #!M; M; Q!B ¢€T tm®M; ¢`iX

J°i M; Q!B H` H½Q M?•M ; -v ; Ái! + #¢+ - H`M / M? , M M?2Q M?Q F?2`½M? - ; B®M;
K°i +ÆM; B! +! i? i?`B # v ¢BX G½Q M?•M ; -v iQ`M i?•M # Q T?O ?ÆB i?Î iY pQM

h? M? MB Mi! + ¢2M F? - B M; - +mM; FQM? ¢SM; # M +¢M? H½Q M?•M ; -v - M!B ,

@ L?`i?9+ - ? Bi M; B† + +QÈT hS h? - M h?9 \*mM; KÈB `²B Î M; v ¢•vX

G½Q M?•M ; -v F? - M; +! +^abS + KÎ K„i - KkB ?Qi?`X

@ æ½ ¢B t - M; QÆB +?¼ + p`Q + Qi?O i?`i bUX

$G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M$; $-\nu\ H_{,,}+\zeta-m-M\downarrow B$,
 $@\ *\?9M$; $i\ i^{\wedge}\hat{p}\ \zeta BX$
 $h?\ M?\ MB\ M\downarrow +\zeta 2M\ F?\neg B\ M$; $\neg F?\neg M$; $+\ K\ H\acute{A}M$; $?\ddot{A}B$,
 $@\ E?\neg M$; $H)\ \#\ddot{A}\ [m\ \backslash$
 $G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M$; $-\nu\ HB\ +\ i?\ M?\ MB\ M\downarrow +\zeta 2M\ F?\neg B\ M$; $\neg-M\downarrow B$,
 $@\ L$; $Q\AE B\ \zeta'v-\#\` \zeta\Phi B\ +\ +?B\ m\ ?Q-$; $\bullet v\ +?mv\ M\ F?$ „ $T\ M\AE B\ X\ G-M\ M^{\wedge}v\ M$; $Q\AE B\ +?\frac{1}{4}+$
 $K\ddot{E}B\ \zeta\ Si\ K^{\circ}i\ i\ B\ \zeta\frac{1}{2}+QB\ M?\ Q\ K\ vX$
 $JQ\ K_{,,}i\ H\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M$; $-\nu\ M?' +\ H\ M\ H^{\circ}\ ` \ +QM\ K_{,,}i\ i^{\wedge}_{,,}M$; $F?\neg M$; $+\downarrow +QM\ M$; $Q\AE B-$ `` $i\ \zeta\in M$
 $G\frac{1}{2}Q\ M?\bullet M$; $-\nu\ H\Phi M?\ M?\Phi i\ M\downarrow B$,
 $@\ L?QM$; $?\ B\ M$; $Q\downarrow B\ M^{\wedge}v+kM$; $i?"i\ H^{\wedge}\ F?\neg M$; $\#B\ i\ b\ @M$; $++\ i-/\epsilon K+Q\ddot{E}T\ hS\ h?\neg M\ h?$
 $i\ -\ iU\ i\ bK\ \zeta Q\downarrow M$; $++\ i- M$; $\Phi B\ b\ @M$; $H\bullet mX\ o\ddot{E}B\ i?U+HU++O\ \#\frac{1}{4}M\ ?\frac{1}{4}\ tm'i?$ $B\ M\ i\Phi B$
 $iQ++\ h?\in M?\ \ae Q\downarrow M$; $h?\neg M\ \ae B\ M-\zeta WM$; $H\frac{1}{2}M$; $T?Q\ i?\downarrow B$; $B\ M-b\ddot{E}K\ Km^{\circ}M$; $b\ b)$; $\uparrow T$
 $\#\frac{1}{4}M\ ?\frac{1}{4}$; $B^{\wedge}M?\ H\Phi B\ +mM$; $i?\neg M\ H^{\wedge}\ \zeta Q\ddot{E}+X$
 $h?\ M?\ MB\ M\downarrow +\zeta 2M\ F?\neg B\ M$; $\neg KWM$; $\`D\ M\downarrow B$,
 $@\ o^{\wedge}v\ i?b\ [m\ \epsilon i\ @i- M?\` i?9++?\`m\ ` \ i\ v-?\ B\ i\ M$; $B\uparrow +FB\ \ +?\ i++?$ „ $+X$

$\ae BM?\ >\Phi Q-$ $h?B\ M\ sm\ \zeta\Phi B$; $B\ t'm\ t\ +\ ^{\sim}M\ i?"M\ i?2Q\ /\ 'm\ M?[M$; M ; $Q\downarrow B\ \zeta B\ i^{\wedge}Q\ddot{E}+X$
 $J\ B\ *\ @i\ b\bullet K\ H\bullet K\ \zeta\in M$; $b\ddot{E}\ F?B\ M\ \ae BM?\ >\Phi Q\ ``i$; $B^{\wedge}i\ KbM?\ i^{\wedge}QM$; $K'v\ M$; $^{\wedge}v\ [m\ X$
 $J\ Q\ K^{\wedge}T\ \epsilon+[m$, $h^{\wedge}\ L$; $mv\ i\ Hm\neg M\ i?Q++\ \zeta B\ F?$ „ $T\ M\AE B\ FB\ K\ K\downarrow M\ M$; $QM\ bmwi\ \#\` K^{\circ}i+C$
 $i^{\wedge}\frac{1}{4}M\ i?b\ M$; $Q\ M\ M$; $Q\frac{1}{2}M\ \hat{I}\ \# \ M+\Phi M?\ \ae BM?\ >\Phi Q-$ $F?\neg M$; $++\ \Phi v\ HmM$; imM ; X
 $\ae BM?\ >\Phi Q\ \zeta\frac{1}{2}\ F?\neg M$; $\#B\ i\ \zeta\ M$; $\hat{I}\ \zeta\bullet m- M$; $mv\ ?B\ K\ \#\ @M\ T?Q\ F?B\ M?$ „ $M\ F?\neg M$; $i?\ F$
 $i?S+-\ ?\ i\ bS++^aM?$; $B\ \epsilon+ M\ m\ F?\neg M$; $b)\ +?\ iX$
 $J\ v\ K_{,,}M\ h?B\ M\ sm\ \zeta\Phi B$; $B\ t'm\ t\ +\downarrow \#^aM\ HoM?\ i?\neg M\ F\epsilon- Hm\neg M\ M\hat{U}\ H\frac{1}{2}M?\ \zeta\` \ i?Q\ddot{E}M$
 $i?9-K\ M$; $i?\ddot{A}\ \ae BM?\ >\Phi Q\ /\frac{1}{4}+i?2Q\ /\ 'm\ ++?\bullet M+Q\downarrow M$; $;B^a\ M?\bullet M\ HQ\Phi B-v\ m\ i^{\circ}+\zeta B\ i^{\wedge}Q$
 $\bullet K-K-K-K-K5$
 $S?Q\ i^{\wedge}Q\ddot{E}+\#\uparrow M$; $p\ M$; $iB\ M$; $M^{\wedge}-\ b\downarrow M$; M,M ; $HQ\ddot{E}M$; $\zeta\in M$; $b\ddot{E}\ M?Q\ i?Ov\ i^{\wedge}B\ m\ H\ M\ `$
 $o\neg b\ @\ ?mM$; $+-K\ v\ m\ i?9$; $^{\wedge}Q\ i?\hat{u}\ i\ iW\ ``M$; $^{\wedge}K\ T?Q\ t\ ++\ \Phi v\ M?\ M?\ \zeta\ M\ M?Q\ i?Ov\ i^{\wedge}E$
 $^{\wedge}BM?-+\bullet v+\ @B$; $\frac{1}{2}vX\ \ae O+\epsilon+ HQ\Phi B\ K\frac{1}{2}M?\ i?9\ M?Q\ ++\downarrow +KT\ \zeta m\neg B\ HQ\ddot{E}i\ [m\ M$; $Q\downarrow B$
 $t\ -++\ \Phi v\ p_{,,}i$; $B\downarrow H\ M+\`X\ *\epsilon+K\frac{1}{2}M?\ i?9\ F?\neg M$; $i?\ K\ M?\ bM\ \ae BM?\ >\Phi Q-$ $h?B\ M\ sm\ \zeta\Phi$
 $i?'v\ ?\ B\ M$; $Q\downarrow BX$
 $\ae BM?\ >\Phi Q\ FBM?\ M$; $\Phi+ M\downarrow B$,
 $@\ L?Q\ i?\ M^{\wedge}Q\backslash *\downarrow p\ \zeta\in K\ K\frac{1}{2}M?\ i?9\ \#\` ?M\ T?\epsilon i+m^2M$; X
 $J^{\circ}i+QM\ FBK\ K\ Q\ i?\neg M\ pQ\ddot{E}M\ iQ\ M?Q\ M9B\ M?\ddot{A}\ b^aB\ \#Q\ddot{E}++\ \Phi v-K-K\ M?a\ v\ \zeta B-FB$
 $\#\ddot{A}++\ \Phi vX\ E?\neg M$; $\#B\ i\ FBK\ K\ Q\ i?\neg M\ pQ\ddot{E}M$; $B\acute{S}K\ ++\ i\ \# \ Q\ M?B\ m\ /\frac{1}{2}\ i?9$; $B^{\wedge}M?\ +?\Phi$
 $*\downarrow iB\ M$; $;^{\wedge}Q\ FBM?\ ?Q^{\wedge}M$; $,$
 $@\ :^{\wedge}B5$
 $J^{\circ}i+QM\ M$; $\bullet M\ [m\ M\ H\ M$; $/m\acute{s}M\ pQ\AE M$; $/^{\wedge}B\ ?\ B\ KQ\AE B\ i?Q\ddot{E}+\zeta^{\wedge}T+\epsilon M?\ \#\ v\ ` \ M$; $Q^{\wedge}I$
 $hB\ M$; $+\epsilon M?\ p\uparrow\ \zeta^{\wedge}T-$ $i^{\wedge}\ M\ \#-m\ i^{\wedge}\downarrow B\ \zeta 2M\ +^{\wedge}i\ K\frac{1}{2}M?\ i?9+U+-K\ FBM?\ ?Q^{\wedge}M$; $X\ h?Q\ddot{E}M$
 $i?9\ \zeta SM$; $i^{\wedge}\ M\ \zeta dM?\ i?U+ p^{\wedge}i\ HB\ M\ \#bM?\ i?Q\downarrow M$; $?\ v\ \zeta^{\wedge}m\ i^{\wedge}\ M?\ p\ddot{E}B\ M?\ m\ \#\bullet v$; $B\downarrow +$
 $\zeta-m\ ++\ \Phi vX$

*U i?9 /½ i?9 #bM? i?Q`M; i?b ;BŠK H M M? m- F?¬M; #B i # Q M?B m +QM +? iX
 @ s^av ` +?mv M ;b\

J Q K" T €+ [m, h" L;mv i`'i #'i M- M| +<sup>a</sup>K ;B€+ +| M;mv ?B K `i HÈM b„T ;B€M; tr
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t çSM; H¢B,

@ 5 *€+ M;QÆB +| +^aK i?'v F?¬M; F?Q ?ÆB M|M; F?¬M;\

æBM? >¢Q çSM; i` M K°i +•v iQ M?bM T?Q t X h`QM; `WM; `”K M;mv M i?Ov t t¬
 H M + Q- p¬ b® €M? b€M; çÄ iW i` M i`B ;B€M; tm®M;X J^aM; HÈM `WM; `”K- bÆM
 #B + i`Î i?“M? #B M HY X

@ L?Q i? M`Q\ E?¬M; H) i?B M ?Ä #MM; T?€i\

h`QM; i-K K„i æBM? >¢Q ç m H` HY X

GY çÄ M?Q K€m H M M? M? ` ç®i?QÈM; æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - K
 h`QM; HY i`”M M;”T ?ÆB i?Î i?¬ #¢Q- ?mM; i`MX

æBM? >¢Q M?“M ` F?€+ H¢,

@ E?¬M; ç9M;- ç•v F?¬M; T?^aB i?B M ?Ä X X X G` v m ?Ä \

h`QM; M;¼M HY +| ?ÆB i?Î K½M? i?9 +U+ F€ ç€M; bÊ M?Q ç M iW pB M +´ ?²M; ?
 M? K i?¢+? #` ç®i i?“M? #°i ç2MX

L m H` HY #bM? i?Q`M; i?b FBK K Q i?¬M pQÊM- M;•M [m M H M; QM; +?m~M im

38dX *?QÆM; 383, u m h`”M- h'i S?QÆM;X

G9+ M`v T?€B +?•M i`B- iWM; v m F?Q +m²M +m°M tm'i ?B M- M?Q K•v ç2M +?2 i
 iK i”T H¢B +?2 #B M HY p¬ #B MX

•K -K -K -K -K5

a'K +?ÈT -K -K- i` M #-m i`B `ÆB KQ K`m ç2MX

hWM; ;B¼i MQÈ+ iQ i€+? `ÆB- +m®B +MM; M?Q KQ iQ +m²M; #¢Q- iU p i ç2M M
 LQÈ+ KQ ç2M [m€B /` i`9i bm®M;- HY çÄ çB M +m²M; ç®i +?€v M?Ä /-MX

@ G` v m pk- çdM? +Q`M; ;B^a v m i°+ ç M; i?B T?€TX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M;Q€v KkB- T?'i i v pÈB æBM? >¢Q- M|B,

@ *?9M; i i`®M K m H M- ? ? ? ? ? 5 G-M M`v +| F`+? ? v t2KX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t K|+ ? B €Q +?Q`M; K`m #¢+ ` F?ÄB M;U+- H½Q F?Q€+ K
 +€B F?€+X

æBM? >¢Q F?Q€+ €Q +?Q`M; H M +<sup>a</sup>K ;B€+ M?Q #B M i?“M? i`QM; bm®i- tmv M
 T?QM; +^aM? T?Q b mX J¼B ?ÆB i?Î i` M +Æ i? æBM? >¢Q ç m ;B'm çB- F?¬M; H
 J°i +QM p i K`m t M? FBM? ?Q`M; # v iÈB tmv M [m M;Q`B h?B M sm ç¢B ;B t'm
 F?QX

@ > ? ? ? ? ? 5 :B`i?b /M +?B M i?¬M +| ç M +kM; F?¬M; T?€i ?B M ` +?9M;
 M?B i çB- M|B F?¬M; +?WM; +| i? ?®i çQÊ+ Q+? HÊB ;bX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +Q`B iQûi K M ; i B- H° ?"K ` ,M ; M M? p" M ;X
*?QM? H9+ M"v X X X

@ :`B555

hB M ; +?BK ?9i i`"M M ;"T F?Q i? #¢Q M ;QÊ+- ;B i +?|+ `¢+? T?€ i?B M ç` X
h`QM ; #B M HY - K°i +QM +?BK F€ /` iQ +Ð ;" `WM ; # v H M + Q t¬M ; ?QÊM ; K•v ç
L ;Q¢B ?bM? +?BK H¢ ;B®M ; ?¢+ i`„M ; M?QM ; +?d +| K°i +?•M- i?•M i? K"m H K
i`„M ; - K"Q +?BK M?Q HY ç®i +?€vX

@ > ? ? ? ? ? 5 h'i S?QÆM ; - [mª M?B M H" h'i S?QÆM ;X > ? ? ? ? ? 5 u m
S?QÆM ; - ? M ; b +?`m i?B i iB m ? Q HU+ HQÊM ; +, M M ; mv M #`v ` p k i`"MX > ?
K m M9T çB- +?î H€i M [+?9M ; i M?†i +O `ÆBX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t i`¬M ; i?'v +?BK H¢ i?b +Q`B F?¬M ; F?ûT H¢B KB M ; çQÊ
h'i S?QÆM ;\

hBK æBM? >¢Q `mM H MX

h'i S?QÆM ; H" K½M? i?9 t T KQ`B ?"M ; ç-m i`QM ; i?QÊM ; +´ i?B M +QÆM ; i K i?
bBM? - b®M ; i`QM ; K°+- i?U+ HU+ +U+ F€ +Q`M ; ç¢BX

í i?`B i?QÊM ; +´- i°+ h'i S?QÆM ; +| HU+ HQÊM ; F?¬M ; FûK ?ÆM i?¬M K X .M H
#QÊ+- #€ +?O i?QÊM ; +´- ?Q" M? ?"M? K'v ; BÊBX LÆB h'i S?QÆM ; çB [m M ; ¼M H
iW i" M #¢Q- K¢M? K)X

æ M #•v ; Bì #ÎB p b i?B M ç` i`B m i`+? #B M ç´B- `´i M?B m i?QÊM ; +´ i?¬M i?S
æBM? >¢Q F?¬M ; M ; î ?¬K M v +?QM? K„i i?'v K°i +QM h'i S?QÆM ; b®M ;X

GQ¢B i?¬M i?9+ M"v [m€ ?B K ?QB- iQ" M i?•M H" #ªQ #®BX

h`mv M i?mv i M|B K€m h'i S?QÆM ; +?´i +?S M ; ¼M HY FBM? F?OM ; M?´i i? ;B
?mv i H" +| i? #B M i?"M? ?Ä i?¬M- F?®M ; +? K¼B M ; ¼M HY - +| HU+ HQÊM ; ç
h'i S?QÆM ; +| K°i +¼M ; H¬M ; +?BK t M? #B +- H" i?B M T?9 +?•M p k +O M| - +| i

@ :`B555

h'i S?QÆM ; T?€i +m²M ; - KB M ; T?mM ` p¬ i" M M ; ¼M i HY ç®i +?€v K•v /2M v m F

hB M ; ; -K `®M ; çB M +m²M ; `mM ; ç°M ; i?B M ç` - p¬ b® K½M? i?9- +U + -K i`QM ;
[m -M- tKB HÆ /QÊB ç´i X J½M? i?9 +U + -K i?U+ HU+ v m +?9i #` +?´M pÐ iS +?B

æBM? >¢Q +ªK i?'v +| ? B +€B ?m +€ iQ ç" T K" M ; i B KbM? - ?Q K„i M i BX

æBM? >¢Q FBM? bÊ ,

@ h?"i ç€M ; bÊ- +€+? K'v M ; "M i?QÊ+ M ; ?2 i? M? •K ç½ M?Q p"v- M m î +U Hv ; -M
+| i? ; B i i M ; vX

G -M ç-m iB M æBM? >¢Q ; †T K½M? i?9 ?mM ; €+ M?Q p"vX

GY K"m çÄ i m¬M ` - i -M ; K•v v m F?Q ç2M i` M # -m i`lB KÄM ; / -MX JQ iQ M?Q i`
H¢BX GY ç®i +?€v K†i ç´i - `WM ; ` "K + "M ; H9+ + "M ; ?mM ; /kM ; F?OM ; #®X

h`QM ; i -M ; K•v v m F?Q ç2M +| M , K v m i°+ iQ HÈM M?Q M9B +´- M ; šm M?B M H°
K - ?ÆB i?î ç€M ; bÊ HQÊM Hì- H" / Q ç°M ; i?€M? ; B BX *?d K°i K|M ; pm®i ç½ M?
i` , K i?QÊ+- ç€M ; bÊ ç M M ; ? i i?îX

hWM ; +°i b€M ; ; B®M ; M?Q i?¬M FB K ; B€M ; tm®M ; iW K•v v m F?Q +?ûK # M M ; Q
p†M p QX o¬ b® iB +?ÈT `¢+? T?€ i -M ; K•v- iB çB M +m²M ; #¢Q M?Q KQ iQ iW
T?O h'i S?QÆM ;X

J°i i? M? •K +U+ F€ mv M;?B K tmv M i?'m i-M; K•v- +?'M ç°M; i?B M ç` ,
 @ L;?B i b9+- p"Q b€i i`"M +O #`M i¼ +ÁM F?¬M; #| i v +?'`m i`|B\
 æ¢B M,M; v m i°+ HB M ?ÊTH¢B Km®M i?m +QM h'i S?QÆM;X
 L?[M; +Q`M; ;Bª v m i°+ F m KQ ;¼B ;B| F?m'v ç°M; v m F?Q çB M +m²M;- ?bM?
 h'i S?QÆM; M?Q M;¼M HY ç H¢B K°i +?m¶B i`MªM? HY i`QM; F?¬M; i`mM;- M
 h'i S?QÆM; H9+ ~M H9+ ?B M i`QM; #B M HY - #'i +S HU+ HQÊM; v m i°+ M"Q #`
 b¢+?X
 hB M; ;-K`®M; ;B"M /[ +O h'i S?QÆM;- +| F?B M| # v` F?ÄB F?m pU+ K•v v m F
 HQÊM; p¬ ?bM? ?'i p X
 G9+ M"v æBM? >¢Q KÊB +?9 w i?'v tmM; [m M? HY `WM; `°K +| F i ;BÊB p¬ ?b
 S?QÆM; +kM; #` M?®i # M i`QM;X h`QM; T?9i +?®+ h'i S?QÆM; F?¬M; i? pMM;
 H MX
 æBM? >¢Q ?QªM; bÊX
 JÊB `²B h'i S?QÆM; ;"Q`®M; #` F i ;BÊB p¬ ?bM? M; ,M T?¬M HÈM M?QM; pšM H`
 M m F?¬M; +| K°i i-M; F i ;BÊB i?b ?„M ç½ #` i?QÆM; M†M; M; vX
 æ•v ç9M; H" [m€ F?OM; F?B TX
 J°i +QM b9+ bBM? iQ +Ð ;" `WM; i? M?QM; +Q`M; ç¢B M?Q p"v- ? M ;b i?`B i?QÊ
 S?QÆM; +| i? b€M? p B pÊB K i?¬MX
 @ > ? ? ? ? ? 5 hB m iY- #` ?M bÊ ç9M; F?¬M;
 " M iB æBM? >¢Q M;?2 ;B¼M; h?B M sm ç¢B ;B t'm t ,
 @ u M i•K- M?bM p"v +?S +| +Ð #®M- M,K ç¢B i? HU+ v m i°+ ?ÊTi€+X J†+ /M h'i
 F?¬M; i? #` i?QÆM; +?9M; i X \*?9M; i M;²B ç•v t2K i` B +Á ç€M? M? m- ?b ?b-
 p¼M; h'i S?QÆM; p" + Q i?O v m i°+ ç²M; [mv pm i"M çB- ? ? ? ? ? ? 5
 æBM? >¢Q #bM? ioM? iBM? i?¬M- M;šK M;?o i?'v ç9M;X
 hmv +?¶ M"v M;mv ?B K M?QM; imv i ç®B H" +Æ /mv M M;"M M,K K°i i?mÎ- M m +
 h'i S?QÆM; ? v K°i +¼M; i?B M T?9 +?•M pk i?b b) çQÊ+ HÊB HÈM p¬ +MM;X
 > B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' H M iB M; ,
 @ *~M i?"M ?"M? ç°M;X
 > B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' M|B +•m M"v +| w H" ç²M; w æBM? >¢Q Î H¢B [n
 æBM? >¢Q ;"i ç-m- ¬K +?†i K Q K" T €+ [m, h" L;mv i p"Q HÁM;- ~M i`QM; €Q +?Q
 +?¼M K°i ;| + F?m'i [m M b€i +?B M ç'm FBM? ?²M ÎT?Q t X

•K -K -K -K -K5

J°i +€B pm®i iQ M?Q M;¼M M9B iW i` M i`lB i?Á tm®M;- # M;|M i v ç-v H¬M; +S
 b€M; ç2M- iB +?ÊTHQÊM Hl +?°T ?QÈM; h'i S?QÆM;X
 h'i S?QÆM; `®M; iQ,
 @ :`B555
 h'i S?QÆM; ?€ K²K T?mM K°i Hm²M; HY çÄ `U+X
 L;¼M HY K'v +?K+ i?QÈ+ # v H M + Q ?| i?"M? #B M HY HÈM # Q T?O K|M; pm®
 h`QM; i-M; K•v v m F?Q T?€i` iB M; ;-K ç m çÈM- ;B"M /[X J|M; pm®i #` ç®i i?
 `K i p X

>B M M?B M b Q +m°+ p +?¢K- K°i ¢¢B M,M; v m i°+ i-M; K•v v m F?Q +?`m i?B

383X *?QÆM; 38N, *?BK a *?Ì S?Q a mX

h'i S?QÆM; ?€ K²K- K'v i`,K M;¼M HY imÆM; iU # v ` X

E?¬M; ;B M #` M?B i ¢° + Q M|M; #ÄM; p†M p Q- T?€i` iB M; t Q t Q M?Q ?Á i
i?¬M? iWM; +QM h'i S?QÆM; F?´M; H² t¬M; ?QÊM; i-M; K•v v m F?QX

@ :` Q5

@ :` Q5 :` Q5

h`QM; i-M; K•v v m F?Q p M; iB M; +U i?9 ; -K`®M; - +€+ ¢¢B M,M; v m i°+ ?B M
i?¬M; X h?¬M [m M; M; k b„+ #„M` iW i-M; K•v v m F?Q- p +?¢K pÈB ºQ ºM? i-M
M?Q /½ i?9 +„M tûX

æBM? >¢Q Î T?Q t M?bM K„i i`ÊM i`WM; X

*?B M ¢'m i`bM? ¢° M`v H` +ªM? ;BÈB æBM? >¢Q +?Q iWM; i?'vX

h'i S?QÆM; ?mM; ?½M F?¬M; ;b b€M? ¢QÊ+ - KÎ KB M; T?mM` iWM; ºQ ºM? h'i S
J¶B K°i h'i S?QÆM; ¢ m +| HU+ HQÊM; i?€M? ;B B- ¢O ?Ov i?B M /B i ¢` X *€+ ¢¢
i-M; K•v v m F?Q- #„M` v m F?Q- i?B i`B M #ªM K M? i?¬M i?¬M; X u m F?Q M²M
+| i? F?®M; +? T?QM; pk H¬B ¢B M- F?¬M; M; WM; t| M?Á ºQ ºM? h'i S?QÆM; ;

æBM? >¢Q i?'v`mM; ¢°M; iBM? i?¬MX

L m F?¬M; +| F i; BÈB v m i°+ i¢Q` M; ,M +€+? i?b æBM? >¢Q ¢½ F?¬M; FB K ¢QÊ
M?¬M M,M; HQÊM; #¬M; #¢+- HU+ HQÊM; T?€T i„+ #B M ¢´B- p"v i?b /M F?¬M; +?

@ E?Á F?Á F?Á F?Á X

" M i B æBM? >¢Q M; ?2 iB M; M; €v M; OX

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t ¢ M; M; O M; QM- M; €v F?Á F?Á X

æBM? >¢Q F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX

*?d +| h?B M sm ¢¢B ;B t'm t iB M M?•M F?¬M; +| HÊB F?¬M; /"v bÈK KÈB i?Ì Æ
?´T /šM imv i pÌB i? M`vX *| H) +?Ì F?B ? B # M HQÐM; #¢B +•m i?QÆM; i?b h?B
i?¬M T?'M +?'M t¬M; H M +QÈT ¢²X

h`QM; M; U+ æBM? >¢Q +kM; +| iB M; M; €v M; OX

æ¢B ;B ¢` K pQÆM; K Q K" T €+ [m, h` L; mv i +kM; M; OX

æBM? >¢Q H„+ ¢-m- iB T iK+ t2K +m°+ +?B M T?Q t X

hbM? ?bM? [mv i ¢'m i? M`v ;B®M; M?Q +ªM? iQÊM; i?¬M i?Q¢B ¢¢B T?€ /B i i`C
FB T i`QÊ+ +O æBM? >¢QX E€ H¢- `i M?B m mv HU+ i?¬M i?¬M; pQÊi [m F?ªM;

"i ;B€+ MY M; `v ¢½ [m ¢BX

S?Q t +m°+ +?B M ¢'m +O h'i S?QÆM; - v m i°+ ¢½ ¢ M KS+ ¢° ; v +'MX

æBM? >¢Q #¶M; M; ?o +?B M ¢'m FBM? i?B M ¢°M; ¢` p"v K` F?¬M; +| i? HU+ M
H•K #` ?´T /šM ¢ MX E?¬M; H) i`QÊ+ ¢| v m i°+ ¢½ +?m`M #` iW i`QÊ+ - ? v H` M
>¢Q M9T i`QM; +?¶ i®B- +?Ì ¢ÊB +m°+ €+ +?B M b„TF i i?9+ KÈB H`K +?BK b ¢Q

L; ?o ¢ M ¢•v æBM? >¢Q ;B"i KbM? iQ€i K² ?¬B H¢M? - +® ;„M; i?ª i?¬M i?S+ Î KS+

"•v ;Bì h?„M; hU Zmv i +O æBM? >¢Q p¨Q +ªM? ;BÈB i MB K /mv M?'i K¢M? K) F
H) i?'K M?m-M- +?"K`½B H M i`"M` M;Q¨B- M;QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M;
æBM? >¢Q +| i? H M` T?¢K pB +?K+ /†KX

_ 'i M? M?- #B m ibM? æBM? >¢Q ?ÆB +ªM? ;B€+X

Zmª M?B M +| M;QÌB M9T i`QM; +?¶ i®B bÆM b¨M; ?¨M? ¸°M;X

h?-M i?S+ +O æBM? >¢Q Qi M?'i M?"M` #®M- M,K HU+ HQÊM; / Q ¸°M; K¬M; H

L?[M; M;QÌB M¨v +| i?U+ HU+ +U+ F€ +QÌM; ¸¢B- i?O ¸Q¢M i?-M i?¬M; ~M i?•M`
æBM? >¢Q +?d +ªK ;B€+ ¸QÊ+ p` i`Q ¸¢B F?€B- ?„M F?¬M; i? #B i`ä #¼M ?¼H"

æBM? >¢Q +~M i?"M H M F ?Q¢+?- i?-K M;?o,

@ s2K` Km®M +| ¸QÊ+ #ªQ #®B i` M M;QÌB h'i S?QÆM; F?¬M; / X

æBM? >¢Q +?"K`½B /B +?mv M- +| €Q +?Q¨M; #¢+ +O h?B M sm ¸¢B ;B t'm t M
h?-M i?S+ +O æBM? >¢Q F?¬M; M;WM; ibK iÁB i`QM; KªM? i?B M ¸` tmM; [m M
ibK FB K ? i F?¬M; ;B M [m M? F i ;BÈB +?B M i`QÌM;X

E i [mª H¨K æBM? >¢Q ;B"i KbM?X

*| Qi M?'i K'v +?K+ M?|K i? HU+ ~M M9T tmM; [m M? bÆM b¨M; ?¨M? ¸°M;- +| v m
F€ +QÌM; ¸¢B ¸ M; +?ì +Æ ?°B ¸ MX

G9+ M¨v ¸½ ¸ M MY ¸ KX

*?B M ¸'m i`QM; F i ;BÈB T?Q t ¸½ ¸ M H9+ ¸B M +m²M; M?'iX

h'i S?QÆM; #` ¸€M? `KM; K°i MY H¬M; i` M M;QÌB- M| ?€ K²K +| +?'i HÄM; t M?
h'i S?QÆM; #` i?QÆM; F?€ M†M;- T?mM HY F?¬M; +QÌM; ¸¢B M?Q i`QÊ+- ?ÆB i

*?ÈT K„i æBM? >¢Q ç½ +−K i? M? FB K`d bûi- H”T iS+ `|i+U+ •K M;K+ #,M; ?mv HU+ HQÊM; +’K F} +?Q i¬M i`QM; i? M? FB K`d bûiX hWM; p iHQ M; H´ M?Q €M? ? B M;|M i v i`ÆM #|M; M?Q M;¼+ F?¬M; +| +?9i i€ p i- M?Q €M? K†i i`ÌB M;QM; F; b b€M? #^M; /•M; i`Q- #®M T?QÆM; ;B”i KbM?X

æ•v H” i`¢M; i?€B i? M? FB K`d bûi b„T T?€i ç°M;X

h`QÊ+ FB K¶B H−M æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; +’K F} +?Q i¬M i`QM; i? M?Q p”vX

L?QM; H−M M”v ?ÆB #’i M;ÌX

æBM? >¢Q F?¬M; M;Ì H” pšM +?Q tQM;X

”ÎB pb +?ÈT K„i i? M? FB K`d bûi #B MªQ i`QÈM; iQ` - `°M; +Ð MY i?QÊ+- /”B i`ÆM #|M; +| T?M ’M F€ H¢ ~M ?B M- i?•M FB K +ÁM iQ ?ÆM +Æ i? æBM? >¢QX

æBM? >¢Q +| +ªM? ;BÈB M?’i F?B m oă oQÆM; +ªM? +U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F? bûi ?9i b¢+?X

æBM? >¢Q ?ûi iQ,

@ *?ûK5

æBM? >¢Q pmM; FB KX

æBM? >¢Q H”K i?2Q HÌB h?B M sm ç¢B ;B t’m t /†M- +?ûK FB K ?QÈM; i•v #„+X

æBM? >¢Q pmM; i? M? FB K`d bûi- F?¬M; +| HU+ HQÊM; ç€M; bÊ M?Q i`QÊ+ FB EB K iQ i`ÆM #|M; M?Q K†i i`ÌB- p i`d bûi HQÊM HÌ [m M? i?•M FB K M?Q €M? b +ªM? F?| iBM ?B M`X

LÆB FB K T?QM; +?d- i`QM; ?Q F?¬M; p M; iB M; `,M; `„+- b m ç! #,M; ;B€ K”m M >ÆM K°i MY F?¬M; i`mM; ç¬M; H¢BX

>QÈM; i•v #„+- i`QM; T?¢K pB i`,K /†K #¶M; #` F?Q H¢M? +U+ ç° ç!M; #,M;X >Q F? ?mv M #,M; - K¼B iS i`QM; F?¬M; i`mM; - `WM; `”K- +´ i?K p¬i”M /QÈB ç’i- K¼B b

hbM? ?m®M; i?”i H” [m€B /`X

h−M; #,M; M;¼+ i`QM; bm®i ç!M; #,M;- i?ÌB ;B M p” F?¬M; ;B M i`QM; KªM? i?B M;QÌB F?¬M; i? i`®M i?Q€iX

æBM? >¢Q F?¬M; M;Ì b) tªv ` ibM? ?m®M; M?Q p”vX

@ a Q +| i? M?Q p”v\

lv HU+ i? M? FB K`d bûi /QÌM; M?Q +| i? v ç´B p +?’iX

G” pb æBM? >¢Q i,M; iB M H M oă oQÆM; +ªM?- ?mv M F?Q +”M; i? K ?MM; ?²M FB K`d bûi b) bBM? ` HU+ HQÊM; ç€M; bÊ ?ÆM H9+ ?„M Î æ¢B h¬M; aQ +ªM? \

3eRX *?QÆM; 3ek, *QB L?Q L;QÆB *| L;?o E?QX

hS+ H” H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; i? M? FB K`d bûi F?¬M; T?ª *| H) mv HU+ ç!M; #,M; i`,K /†K K°i FB K M”v +kM; +?d H” K°i T?−M HU+ HQÊM; i? h`QM; F?QªM? F?„+ M”v M?B m bmv M;?o # v [m i`QM; ç−m æBM? >¢QX

*?ÈT K„i æBM? >¢Q +ªK i? 'v ç m çÈM p¬ +MM; i”M M?Q i?Ov i`B m ”T ç M- +Æ i?
+„i M€iX h`QÈ+ K„i æBM? >¢Q i®B ç2M- M; Q`B K K M?kM iû tm®M; X
æBM? >¢Q F?¬M; +| +ª bS+ M?9+ M?Q+? K°i M; |M i vX
*´ ?¼M; æBM? >¢Q M; S - +? 'i HÄM; çÄ T?mM ` X
æBM? >¢Q M; ?2 iB M; F m ?QªM; ?®i +O K Q K”T €+ [m, h” L; mv i,
@ J2Q555
J Q K”T €+ [m, h” L; mv i #B M ` +Æ i? F?´M; H² M?Q M9B ç|M H'v æBM? >¢Q M
M K pÈB i®+ ç° M? M? M?´iX
:B•v T?9i +m®B i`QÈ+ F?B ?¬M K - æBM? >¢Q KÆ ?? i? 'v ?bM? ªM? F€ H¢X
h?B M sm ç¢B ;B t'm t # v M? M? M?Q M; U ?Q M; i?Q€i +Q`B iÈB ; -M h'i S?QÆ
i`, K i?QÈ+ +?Êi ?mÆ +€B M²B iQ- €M? b€M; M, K K”m M?Q i?Ov i`B m im¬M ` X G9
h'i S?QÆM; ç¢B b€i iS T?QÆM; - ç€M? +? i? B v m i?€M? ; B`M?Q +QM ; ”`WM; #
pšv ç½ #` ?9i p”Q i`QM; M²BX
@ Zmª M?B M H” #ªQ #®B X X X
æBM? >¢Q ?¬M K X
*€B M²B ç2M i?”i H” p¬ +MM; ç€M; bÊ- +| i? ?9i +ª h'i S?QÆM; X

E?¬M; #B i [m # Q H•m- ç m M?S+ i? 'm tQÆM; # Q T?O æBM? >¢Q X
æBM? >¢Q F m ` M K°i iB M; - i?•M i? /¬M +| +ªK ; B€+X
æBM? >¢Q +ªK ; B€+ i` M K†i K K- QÈiX
æBM? >¢Q #ªM M, M; KÎ iQ K„i- i? 'v +€B HQÐB ?²M; +~M i?”M HB K K†i KbM?- H” H
L; mv iX J Q K”T +, M; i?ŠM; çSM; # M ; ®B æBM? >¢Q- i? HQÐB ?²M; HB K ?„M- ç
ç-v [m M i•KX
æBM? >¢Q `i +ªK ç°M; X
.M b Q æBM? >¢Q Mm¬B K Q K”T €+ [m, h” L; mv i H•m M?Q p”v- imv #bM? iQ`M;
i? K F?¬M; ç€v- M?QM; F?B ?„M #` i?QÆM; i?b M| `i [m M i•K ?„MX
J2Q- M; QÆB idM? `²B\
h? 'v æBM? >¢Q KÎ iQ K„i- K Q K”T €+ [m, h” L; mv i M?Q #` M; Q`B ç¢T çm¬B M?ª
F mX J Q K”T €+ [m, h” L; mv i i`®M b M; K°i # MX
J°i i? M? •K i` m +Êi p M; H M,
@ hB m iY- M m M; QÆB +ÁM ?¬M K i?b K€m i` M M; Q`B b) #` +QM K Q K”T HB K
J€m\
GB K F?¬\
æBM? >¢Q M; ?B ?Q†+ ? B i v +?®M; K†i ç'i +?”K `½B M; ²B /”vX
h-K K„i æBM? >¢Q pšM KÆ ??- +ªK ; B€+ ç m çÈM `ä `”M; X æBM? >¢Q KÆ ?? i? 'v
F?2 ?Î- `”K `¢T +U+ F€ ç€M; bÊ- / / M Si M M?Q +QM b¬M; F?¬ +¢MX JÆ ?? +| p
Jm #”M i v- +€M? i v- #° M; U+- HQM; #KM; - +´- i` M K†i X X X
æBM? >¢Q T?€i ?B M iQ”M i?•M ç m M Si M - ?ÆB M?9+ M?Q+? K°i +?9i H” ç m ç
J€m i`”M ` iW F?2 M Si / i?`i æBM? >¢Q X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M ;?B K i9+ M|B,
 @ E?¬M; M|B M[X hB m iY i?"i i?9 p`- i F m M;QÆB +?†M F ç`+? T?QÆM; #„+ M;?o F?QX ob M; ,M +ªM M?[M; i`mv #BM? - M;QÆB F?¬M; iB + ? Q ? i M;mv M F æBM? >¢Q M;?2 h?B M sm ç¢B ;B t'm t M|B tQM; KÈB ?B mX
 *?„+ H` æBM? >¢Q ? i bS+ i?9+ ;BK+ i? M? FB K `d bûi M?QM; F?¬M; M?È ç½ i, M `d bûi #B M /`- ?9i b¢+? ?mv M F?Q i`QM; ?¢ ç M çB M Î #KM; - HU+ HQÊM; bS+ b æB m M`v / ½M ç M +Æ i? æBM? >¢Q M?Q F?®B #MM K'i MQÊ+- MSi M M?Q ;B > i bS+ M;mv ?B KX
 æBM? >¢Q F?¬M; M;Î i,M; H M oă oQÆM; +ªM? b) H`K i? M? FB K `d bûi #B M ç´E mv HU+ i? M? FB K `d bûi i,M; ;'T K'v H-M M?QM; ?"m [mª [m€ M;?B K i`¼M; - æB G9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ i? M? FB K `d bûi imv +kM; b) #` ?9i F?¬ HU+ HQ M`vX
 æBM? >¢Q +?"K `½B H'v K°i ;®+ ?mv M b•K p¢M M,K ` F?ÄB i`[ p"i ;BÈB +?d- M? GU+ HQÊM; bS+ b®M; ?MM; ?²M M p`Q +Æ i? - æBM? >¢Q +® MûM ç m M?S+ F i?QÆM;X
 >¢i ;B®M; ?mv M F?Q Î ?¢ ç M çB M Î #KM; æBM? >¢Q +?d iQ +Ð ?¢i +ÆK- ?„M i? +?"K `½B T?€i ` iWM; iB HU+ HQÊM; ?mv M F?Q iB M p`Q çQÎM; ?mv M F?Q- T? M,K im b[ p i i?QÆM; i`QM; M;Q`B +Æ i? X
 > B HU+ HQÊM; M?Q +ÆM KQ F?¬ ?¢M i?'K M?m-M +Æ i? æBM? >¢QX
 Zm K°i + M? ;BÌ- p i K€m MSi M i` M M;QÌB æBM? >¢Q /-M F?ûT H¢B- ?Q`M iQ` L?QM; b„+ K†i æBM? >¢Q pšM i`„M; # M? ?Q¢M M?Q KÈB # M? M†M; idM? /"vX
 G-M M`v æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ i? M? FB K `d bûi i?"i bU H` #` i?QÆM; i´M ç M +,M T?K+- /M +| i?¬M /QÊ+- HBM? ç M +kM; +-M K°i i?ÌB ;B M KÈB iW iW F?ûT H¢BX
 a m M`v æBM? >¢Q +| bY /KM; i? M? FB K `d bûi T?ªB +~M i?"M ?ÆMX
 æBM? >¢Q bmv çQ€M M; v +ª i?9+ ;BK+ K ç Q +kM; TªB +~M i`¼M;X G9+ i`QÊ+ ç Q +| p` i`Q M; M; M;Y +MM; i? M? FB K `d bûi- M m æBM? >¢Q p`Q oă oQÆM; + bûi bBM? ` #B M /` i?b i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; +?Q i¬M i`QM; K ç Q +?„+ +kM; b)
 @ "•v ;BÌ +?9M; i ç M; Î ç •m\
 æBM? >¢Q +?"K `½B çSM; H M ?Q¢i ç°M; +Æ i? - #®M T?Q pšM H` `WM; ` "K t M? i`ÌB i®B ç2M- +| iB M; +€+ HQ¢B +U i?9 ;¬K `®M; p,M; pŠM;X
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t +QÌB iOK idK M|B,
 @ æQÆM; M?B M +ÁM i`QM; J B *®i b•K H•KX
 @ J2Q- M;QÆB F?¬M; b Q i?b i®i [m€X
 J Q K" T €+ [m, h` L;mv i HQ •m M?2 ` ,M; +QÌB M|B,
 @ h HQ Km®M +? iX
 @ L m i F?¬M; idM? H¢B i?b K€m #` K Q K" T M?" M;QÆB ?9i b¢+?5
 J†i æBM? >¢Q b b-K- K i?„M KÈB idM? H¢B +ÁM #` +ªK ç°M; - +?Q `^M; K Q K" T ?"M; M`v ç M; ,M K€m +O ?„MX
 @ *€B M`v F?¬M; i? i`€+? i X
 J Q K" T €+ [m, h` L;mv i m'i S+ M|B,

@ L;QÆB +?ªv M?B m K€m M?Q p"v M m F?¬M; H"K b¢+?- M;QìB ¢-v p i K€m F?¬M
imv i i? +O M;QÆBX >ÆM M[M;QÆB ,M M?B m i?B M ¢` ¢` #ªQ i`QM; +?B M i
M,M; HQÊM; p¬ +MM;- K€m +O M;QÆB H" #ªQ /QÊ+ bB m #®X æ K€m +?ªv ? i i
i? i? i?SX

@ G½M; T?Q +€B ¢-m M;QÆB5

æBM? >¢Q T?K+ K Q K"T €+ [m, h" L;mv i- ``i;B®M; pÈB oQÆM; hmv i S?QM; t'm
J Q K"T €+ [m, h" L;mv i +QìB iOK idK M|B,

@ æWM; iS+ ;B" M- i HB K M?B m K€m +O M;QÆB M M #•v ;Bì i`QM; +Æ i? +O i
æBM? >¢Q,

@ X X X

æBM? >¢Q +?Êi M?È +?mv M [m M i`¼M; M?'i,

@ S?ªB `²B- #„i ¢QÊ+ +QM h'i S?QÆM; +?Q \

@ æQÆM; M?B M\ *QB B ` i v K" F?¬M; #„i ¢QÊ+ \

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t M?2 ` ,M; p" M;- i Q # Q +?d +€B M²B ¢2M i`QÊ+ K†i,

@ æ M; M'm i`QM; M²B- +?ì +?9i M[+| i? ,M i?'i h'i S?QÆM;X

æBM? >¢Q M?È ¢ M ?bM?ªM? i`¬M; i?'v i`QÊ+ F?B tdmX

h'i S?QÆM; H" K½M? i?9 t T ?"M; ;-M pÈB ¢-m i`QM; i?QÊM; +´ i?B M +QÆM; i K
+MM;- +?ÈT K„i;B i ¢ŠM; +'T v m i?€M? p"v K" #` H½Q M?•M;-v ;Á t'm t i?m p"Q i`

3ekX *?QÆM; 3ej, .mM; >ÊT hBM? >mv i *O h'i S?QÆM;X

@ > ? ? ? ? ? 5 *QM h'i S?QÆM; M"v ``i;B M tªQ- #` ¢¢B M,M; v m i°+ iQM? F
HU+ #` €T +? b„T +? iX h'i S?QÆM; ;Bª +? i F?B M K'v ¢¢B ,MM; v m i°+ M°B +?
H¢B M?QM; bU i?"i H" M| ¢½#` i?QÆM; M†M;X h?Q¢i i`¬M; h'i S?QÆM; /K+ ?Ä i
#°- Km®M ?M +?¢v M?[M; F tmM; [m M? KÆ QÊ+ M|X > ? ? ? ? ? 5 aY /KM; i?
¢QÆM; pÈB iU ?¢ im pB- ;B'm ¢QÊ+ M;QìB F?€+ M?QM; H"K b Q ;B'm i \ > ? ?
K|M ?ìB HÈM5

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t M?2 ` ,M; p" M;- K†i ¢-v M T M?,MX

h?b ` H" p"vX

æBM? >¢Q i? KÈB ?B m i¢B b Q +m®B +MM; h?B M sm ¢¢B ;B t'm t / /"M; i?m
K|M ?ìB HÈMX

@ L| ¢½ +? i \

æBM? >¢Q M?bM +€B M²B ¢2M- +"M; H9+ +"M; +ªK i?'v M| #'i T?"K- ``i #Q ~MX

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t ;"i ¢-m- M|B,

@ æQÆM; M?B M- `ÆB p"Q i v i F?¬M; ;B i M| +?ŠM; H) +?ì M| H'v H¢B bS+ K¢M
H'v H¢B i?U+ HU+ i?b M;QÆB p" i b) #` bmv b€i i?"M? +?| - h'i S?QÆM; ;?B ?"M
#B M i?"M? M²B i?'i +?BK M;QM H" M? +kM; t2K M?Q i" M /KM; K¼B i?S- ? ? ? ?

æBM? >¢Q ?ÄB,

@ 5 h? "i bU ; B i M | \ o " v i B M ? ? m v i - i ? B M T ? 9 + ? • M p k + O h ' i S ? Q Æ M ; i ? b b C
i ` Q M ; M² B H m ¬ M \

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t + Q Ì B ; B M € + M | B ,

@ a È K # B i M ; Q Æ B b) ? Ä B + € B M " v - p ® M i ç ` M ? # „ i ç Q Ê + h ' i S ? Q Æ M ; i ? b b) + Q ;
M ? " M ; Q Æ B K ° i F B K ç | M ; # , M ; K ' v i ` , K / † K - p b M ; , M i ` m v # B M ? b m w i K ' i K ¢ M ; - M
i F ? ¬ M ; i ? F ? ¬ M ; + | M ; ? o F ? Q X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t M | B `² B t Á 2 # " M i v ç 2 M i m v M ` X

J ° i p B M ç M ç Ä ` U + t Q v i ` Á M i ` Q M ; H Á M ; # " M i v h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t - ç Ä i ? Š
| M ; i ` Q M ; b m ® i - i Q € i ` b S + M | M ; - b „ + K " m K ° M ; ¢ Q X

æ B M ? > ¢ Q F B M ? M ; ¢ + M | B ,

@ æ • v H " X X X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t M | B ,

@ æ • v H " i B M ? ? m v i + O h ' i S ? Q Æ M ; X L ; Q Æ B M ; ? o K € m + O i B M ? ? m v i + O h ' i S
> m ® M ; + ? B h ' i S ? Q Æ M ; M " v + ? Q i ` Q Î M ; i ? " M ? - H ½ Q ; B i ` 9 i K € m i ` M M ; Q Ì B M |
a Q \ s S M ; ç € M ; p È B M ; Q Æ B + ? Q \

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t M û K i B M ? ? m v i ç M + ? Q æ B M ? > ¢ Q X

o B M ç M [m M i ¼ M ; M ? Q p " v M m ç † i Î # M M ; Q " B ç O F ? B M p ä ; B ¢ M ; m v M h ` m M ;
/ € v H M K Q K € m ; B i + ? | + p ¬ i " M - + ? B M i ` M ? i ? ¢ K H B i t Q Æ M ; T ? Æ B M ; " M / † K -
i ` ¢ ; B € ç „ i ç ´ B H ' v X

L ? Q M ; h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t i M v i v M û K + ? Q æ B M ? > ¢ Q ; B ® M ; M ? Q [m , M ; ` € + X

æ B M ? > ¢ Q ç | M H ' v - + ? d + ¢ K i ? ' v H Á M ; # " M i v M | M ; ` U + - ? „ M F ? ¬ M ; i ? i B M X

. / " M ; + | ç Q Ê + # ¢ Q # ® B M ? Q p " v \ h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t H " b B m b B m ; B M i ? Q
i ` Q Ê + h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t + „ i t û M i B M # ¢ + ç € K + Q M M Q i t | K M ; ? Q - # • v ; B Ì i M
h ' i S ? Q Æ M ; [m M i ¼ M ; M ? Q p " v + ? Q æ B M ? > ¢ Q \

* ? „ + h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t F ? ¬ M ; + | • K K Q m ; b ç B \

> m v i ç M M " v b) F ? ¬ M ; H " ç ° + / Q Ê + ; b ç B \

* ? „ + H ½ Q M ? • M ; - v ; Á t ' m t b) F ? ¬ M ; K m ® M ç ° + + ? i æ B M ? > ¢ Q `² B + ? B K h ' i S ?

@ * ? M | - € M ? K „ i + O M ; Q Æ B H " b Q \

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t i ? ' v K „ i + O æ B M ? > ¢ Q i S + ; B " M [m € i ,

@ E ? ¬ M ; H) M ; Q Æ B + Á M K m ® M i ? B M T ? 9 + ? • M p k + O h ' i S ? Q Æ M ; \ æ W M ; [m € ç €
+ | ? B i ? S ç € M ; ; B € - + ? 9 M ; i K ¶ B M ; Q Ì B K ° i M Y t 2 K M ? Q + ¬ M ; # ^ M ; X * ? Š M ; H) M

h ` € M æ B M ? > ¢ Q M ´ B ; • M t M ? X

h ? ¬ B - ? „ M F ? ¬ M ; ? B m M ´ B i Q / m v + O i B M M ? • M M " v X

æ B M ? > ¢ Q [m M b € i + ~ M i ? " M - + m ® B + M M ; F ? Š M ; ç ` M ? h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t F

h ` Q M ; ? m v i ç M M " v ~ M + ? S ? Ä w i B M ? ? Q - ç 9 M ; H " i B M ? ? m v i + O h ' i S ? Q Æ M

æ B M ? > ¢ Q i ¢ K + ' i i B M ? ? m v i + O h ' i S ? Q Æ M ; - F ? ¬ M ; H " T i S + / m M ; M ? " T p " Q + Æ

æ B M ? > ¢ Q + | K ° i i B M ? ? m v i + O J a € i " ¢ + ? o Q Ê M - F ? ¬ M ; # B i / m M ; M ? " T i B M ? ?
? B p " Q b) + | ? " m [m ¢ ; b X h ? S M [i B M ? i ` ¢ M ; + Æ i ? æ B M ? > ¢ Q F ? ¬ M ; + ® i - + - M
i ? Y ? Á i M i B M ? ? m v i X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t b Ì i ` Q M ; M ; U + H ' v ` K ° i + ¼ M ; H ¬ M ; + ? B K K " m H K [m ¢ i ?

h?B M sm ç ¢ B ;B t'm t [m ¢ i K ° i H - M H ¨ i ` Q M ; H ¬ M ; + ? B K b ) # v ` K ° i ç Q ¨ M H Y t
M²BX

æ | H ¨ i ? B M T ? 9 + ? • M p k + O h ' i S ? Q Æ M ; - # ` h ? B M sm ç ¢ B ;B t'm t / M M ; H ¨ K [

Jfiç'it t-B p-i" M +| i?-M p" K +QÌM; çΦB +Q M;K- +?B M ?ΦK p-i" M- i?" M? + ' F
 K KΦM? K)- i?€T HU+ HQÊM; + Q M; 'i ç•K K•v- `WM; ` "K `ΦT- ç| H" [m®+ ;B i?-M
 S?QÆM; F?'M; H² / m i?" M? i`Q #KB- #B M HY çB [m M?'M +?bK- + „M Mm®i i'i +
 hbM? ?bM? i?" i ç€M; bÊX
 h'i S?QÆM; M?Q +?9 i i? ;BÈB- MÆB M| çB [m i?-M K /B iimv iX
 " M ç-m æBM? >ΦQ ;B"i KbM? b m ç| ?B m ?bM? aM? ? „M i`-M; i?'v H" K aM? pKM
 KΦ+? ~M +?S i`QM; iBM? ?mv i+O h'i S?QÆM; - KÆ ?² i€B ?B M ?bM? aM? +?B i
 + 'X
 E?B 'v i?B M ç` i`B m i`+? T?€T i „+ ;B®M; M?Q i?mÎ # M ç-m b€M; iΦQ- i?-M K
 *Q /•M ?²M; ?Q M; M;mv M i?Ov i`B bBM? F?€+ ç m +| HU+ HQÊM; F?B M; M9B H
 çΦB HK+X h'i S?QÆM; +kM; H" K°i #€ +?O i?B çΦB- b€M? p B i?-M K - çSM; i` M
 aQ pÈB h'i S?QÆM; F?OM; #® i`QM; Fw S+ ?mv i KΦ+? i?b +QM h'i S?QÆM; i`QM
 +ÁM Î ;B B çQΦM i` MQi- i?U+ HU+ +€+? #B i [m€ t X
 L m +QM h'i S?QÆM; i`QM; J B \*®i b•K H•K +| K°i T?-M i` ,K i?-M i?-M; i' iB M pB
 i°+- M?|K æBM? >ΦQ ç½ i?" M? i`Q i`QM; #B M HY X
 "¶M; M?B M- h'i S?QÆM; # v HQÊM i` M #-m i`B /QÌM; M?Q T?€i ?B M ` æBM? >
 ;-M i`QM; K „i ? „MX
 *?ÈT K „i h'i S?QÆM; #B M i?" M? Hm²M; b€M; M?"T p"Q M; QÌB æBM? >ΦQX
 J¼B aQ ;B€+ ?bM? aM? i`QM; ç-m æBM? >ΦQ #B M K'iX
 h? v i? H" iBM? i?-M HU+ #ΦQ M; QÊ+ ç-v H F?Q F?m +? i€M i`QM; ç-m æBM? >
 i`Q +O ? „M- ` 'i H" #ΦQ HU+- Km®M ç" T M€i Hmv M ?| Hw i`Q +O ? „M ç i? v i? >
 GU+ HQÊM; iBM? i?-M Fw S+ ?mv i KΦ+? h'i S?QÆM; Km®M Mm®i iBM? i?-M i?S
 L m æBM? >ΦQ F?-M; +?®M; +U çQÊ+ HU+ HQÊM; iBM? i?-M M"v t•K M?"T- #` +
 K'i +?QM? KbM?- ?| i?" M? K°i +QM h'i S?QÆM; i?- #ΦQ- ;B i+?|+X
 hBK æBM? >ΦQ `mM; H M- p°B p" M +?mv M h? „M; hU Zmv i T? aM FQ+?X
 æ•v H" ;B B çQΦM M;mv ?B K p" K'm +?®i M? 'i F?B ?Á i M iBM? ?mv i i?-M i?9X
 >Q" M iQ" M €T +? HU+ HQÊM; iBM? i?-M b|i HΦB M"v- Hmv M ?| M | iQÆM; çQÆM
 +?OM; i°+ ~M +?S i`QM; iBM? ?mv i- +?B K çQÊ+ i?B M T?9 i?-M i?-M; +O i?-M
 h`QM; i?S+ ? aB +O æBM? >ΦQ- ? B HU+ HQÊM; ç€M? ;B^M; +QX
 æBM? >ΦQ M?Q çSM; i` M KB M; # „M; - T?"T T?²M; HQ bÊ- F?-M; /€K bÆ b~vX
 Zm€ i`bM? M"v F?| F?,M- M;mv ?B K? ÆM H9+ i`QÊ+ æBM? >ΦQ /mM; ?ÊT- Hmv
 oQÊM p- b® H-MX
 .M b Q h'i S?QÆM; H" i?-M i?9 t T ?"M; i®T ç-m i`QM; i?B M +QÆM; i K i?"T i?-
 ~M +?S w +?Q ?mv i KΦ+? i?QÊM; + ' +?OM; i°+ KΦM? ?ÆM J a€i "Φ+? oQÊM ;'T p
 >ΦQ ç M; ç'm HU+ HQÊM; w +?Q pÈB K°i +QM h'i S?QÆM; b®M;X
 hW # M ç-m æBM? >ΦQ #Q w +?Q ?mv i KΦ+? h'i S?QÆM; F?Q i? ` "Q `Φi €T +? -
 #^M; - +m®B +MM; H' M HQÊi ç-B +?9iX æBM? >ΦQ +aK i?'v [m€ i`bM? /`B M?Q K'
 E?-M; #B i [m # Q H•m- ?ÆB i?Î #ΦQ M; QÊ+- i?- #ΦQ +?"K `½B #` Hmv M ?| - #B
 æBM? >ΦQ M°B i?`X
 >Φi ;B®M; ?mv M F?Q K"m p" M; FBK ;BÌ #B M çÄ `U+- /ΦM; ?bM? i`ÁM i? v ç' B-
 S?QÆM; +| ç-B +€M?- K°i bWM; - çm-B /`B- F?ûQ HûQ iBM? t aQ M?Q p"i b®M;X
 æ•v H" F i [m a /mM; ?ÊT iBM? ?mv i+O h'i S?QÆM; b Q\

æBM? >¢Q F?¬M; M;ì b) +| #B M ç´B M?Q p"v- ?„M F?¬M; #B i ?¢i ;B®M; ?mv M F?
+| i€+ /KM; ;b +?Q bS+ K¢M? +O ?„M\
GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;- i?9+ ;BK+ ?¢i ;B®M; ?mv M F?Q /` ?bM?X

3e8X *?QÆM; 3ee, *?| L?¨ aBM? LQMX

*?d i?'v ?¢i ;B®M; ?mv M F?Q ?bM? h'i S?QÆM; HY î i`QM; ç M çB M p¶ +€M?-
H M i`¨M /¼+ i?2Q çQìM; M?•K K¢+? /•M; i`¨Q M? M? H MX

æBM? >¢Q +ªK i?'v +| HU+ HQÊM; K¢M? K) /B M bBM? i`QM; +Æ i? X

GU+ HQÊM; M¨v #€ ç¢Q ?ÆM +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q H9+ i`QÈ+- i®+
tQ v i`ÁM i`QM; +Æ i? æBM? >¢Q- H¨K ?„M ;B¨i KbM?X æBM? >¢Q FB K F?¬M; ç
#€i ?Q M;- +?Q i¬M p¬ ç`+?X

æBM? >¢Q Kî K„i` X

GY p¬ i¨M [m v [m M? æBM? >¢Q M?Q +?B M i?¬M HY X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t b®i`m°i H ?ûi,

@ hB m iY ç½ idM?- M;QÆB +ÁM F?¬M; idM? i?b ç½ ?ÄM; +?mv M HÈM5

æBM? >¢Q i?m H¢B M;¼M HY - M;~M; ç¬m M?bM H M i`ìBX æBM? >¢Q i?'v K†i i`ì

æBM? >¢Q FBM? M;¢+ M¡B,

@ æ½ [m K°i M;¨v`²B\
æBM? >¢Q M?È H9+ /mM; ?ÊT iBM? ?mv i+O h'i S?QÆM; H¨ #bM? KBM?- #•v ;
M?'i [m KQìB K'v + M? ;BìX

@ J°i M;¨v\
h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?Q i`mQÆM; ?9 H M,

@ L;QÆB çM b Q\ æ½ [m # M;¨v5 L m M;QÆB pšM F?¬M; idM? i?b i ç¨M? i?m

H M çQìM;X *?9M; i ç M; im°i ?¨m- M m +S iB T iK+ i? M¨v i?b i?¬M i¨M; /B iQ+?
b) #` M;QìB F?€+ +QÈT ? i- +?9M; i F?¬M; ;B¨M? çQÈ+ K°i +¼M; H¬M;X

" M;¨v\
æBM? >¢Q FBM? M;¢+X

E?¬M; M;ì ç½ [m H•m M?Q p"vX

æBM? >¢Q H'v K°i #° ç²` i v p¨Q- ?„M F?¬M; F`T +ªK M?"M HU+ HQÊM; b m F?E
h?B M sm ç¢B ;B t'm t - K Q K¨T €+ [m, h¨L;mv i i?9+ ;BK+ M? M? +?|M; +?¢v çB

> B H½Q [m€B p¨i EB K h´- æ Q h´ p®M ç`M? i•K bU p i? M? FB K`d bûi #B M /`
;Bì ç¨M? /ìB H¢BX

æBM? >¢Q /¬M +ªK M?"M HU+ HQÊM; KÈB i`QM; +Æ i? X

.mM; ?ÊT iBM? ?mv i+O h'i S?QÆM; tQM; æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ i?¬M i?¬M; M?•M
S?QÆM;- +| M,M; HU+ F?®M; +? HY - i®+ ç° # v M?Q h'i S?QÆM;X o¶ +€M? M;¨
+?¢v ?Q†+ #Ä i`®M imv i ç®B F?¬M; +| p'M ç X

"¶M; M?B M +| iB M; +?| bO ,

@ :•m ;•m ;•m5

æBM? >¢Q FBM? M;¢+ ?ÄB,
 @ \ *QM +?| ¢•m` p"v\
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i ¢„+ w F?Q2 F?Q M;,
 @ J2Q KÈB Mm¬B i?9 +QM; KÈBX
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i H'v K°i +QM +?| M?Ä K"m ¢2M #` M;? M K„i i`ÊM i`„M;`
 p"i i` M #KM;X \*?| M?` K" T K¢T ¢€M; v m- #` pm®i K Q K" T €+ [m, h" L;mv i M„K-
 pMM; pšv M?QM; F?¬M; i?Q€i` ¢QÊ+X
 *?| +QM #` K Q Mm¬B\
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i ¢„+ w,
 @ J2Q- ¢€M; v m F?¬M;\
 J†i æBM? >¢Q i®B b-K- ?„M +aK i?'v K Q K" T €+ [m, h" L;mv i M;`v +`M; F?¬M;`
 T?aB H" Q M;B b Q\ *| B M;?2 M|B [m +QM K Q Mm¬B K°i +QM +?| H" K i?9 +Q
 ?ÆM H9+ i`QÊ+ K Q K" T €+ [m, h" L;mv i F m;`Q i?m M;Q|B H" K p"i Mm¬BX
 @ :•m ;•m ;•m5
 *?| +QM K"m ¢2M HB m K¢M; pMM; pšv Km®M i?Q€i F?ÄB K|M; pm®i +O K Q K" T
 iQK i? /`B` i?Î ?´M ? MX
 æBM? >¢Q FBM? M;¢+ ?ÄB,
 @ æ•m` p•v\ a Q M;QÆB #¶M; Km®M Mm¬B +?|\
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i i?a M M?B M M|B,
 @ G9+ M;QÆB Hmv M +¬M; M?†i # M +¢M? +?¶ +„K i`¢B- B #B i M|iW ¢•m iÈB X
 æBM? >¢Q F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b- +?Êi M;?o ¢ M K°i p'M ¢ F?€+,
 @ S?aB`²B- M;QÆB M?®i M|i`QM; F?¬M; ;B M ¢¢B Hw\
 @ æ9M; p"vX *| ;b F?¬M; ¢QÊ+ b Q\
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i tQ M„M +?| +QM K"m ¢2M M?Q +?ÆB ¢'i bûiX
 @ X X X
 æBM? >¢Q M|B,
 @ E?¬M; ;B M ¢` Hw +?d +| i? +?S p"i +? i- M m H" p"i b®M; i?b b) M;°T +? iX
 h9B F?¬M; ;B M H" æBM? >¢Q iU i v Hmv M +? - HQÊM; +`i +?S`i HÈMX G9+ i`Q
 ` M| - F?¬M; /MM; i`B HB m [m€ [mw ;B€ M M F?¬M; T?aB F?¬M; ;B M + Q +`T- #
 o"i i? +| QM? K M? #Ä p"Q i`QM; ¢| i?|B ;B M H•m b) M;°T +? iX
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i HB +tûQ æBM? >¢Q,
 @ B M|B\ h #Ä M| p"Q i`QM; ? B M;`v +?ŠM; T?aB +ÁM b®M; b Q\
 æBM? >¢Q M;•v M;Q|B- ;B•v b m M;?o ¢ M p'M ¢ F?€+X JÈB`²B +?| +QM K"m ¢2
 ¢¢B Hw i¢B b Q iB M; F m +O M| tmv M [m i9B F?¬M; ;B M p¼M;` M;Q`B\
 E?¬M; H) X X X
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ¢°M;- pšv i v ?9i +?| +QM K"m ¢2M iW i v K Q K" T €+ [m, h" L;
 @ J2Q- ¢WM; +QÈT ¢² +?ÆB +O i 5
 J Q K" T €+ [m, h" L;mv i iS+ ;B" M p¼i iÈB M?QM; #` æBM? >¢Q T?|M;` ?mv M F?
 +?| +QM K"m ¢2M M;²B t´K i`QM; HÁM; #`M i v æBM? >¢Q- pmB p F m H M,

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

*?| +QM K"m ç2M t2K æBM? >¢Q H" +Sm iBM? ;BªB i?Q€i M| F?ÄB K|M; pm®i +O HQÐB iQK i?•M i?B i HB K i v ?„M- +€B çm¬B K"m ç2M M;Q2 M;m~vX

hmv # M;Q" B M| +?d H" +?| +QM K"m ç2M #bM? i?QÌM; M?QM; ç¬B K„i M?Q #ªQ i? bm®B i?m v M ioM?- M?bM tm®M; #®M KQÆB H,K ç° i`QM; bm®i H"K M;QÌB i ç TªM +?B m €M? K†i i`ìB +?B m- H"K M;QÌB i +| ?ªQ +ªK pÈB M|X

æBM? >¢Q T?|M; i?-M i?S+ ` [m M b€i i`QM; M;QÌB +?| +QM K"m ç2M M?QM; F?

*?| +QM K"m ç2M ç9M; H" K°i +QM +?| M?"`i #bM? i?QÌM;X

*?ŠM; H) çQ€M b B\

L?QM; i`¬M; +?| +QM K"m ç2M M?Q KÈB bBM? ` H"K b Q tm'i ?B M ÎJ B *®i b•K H çQÊ+ \ LÆB ç€M; bÊ M?Q p"v /M H" K°i +QM FB M +kM; /Q bS+ ,M i`¼M +?| +QM i +?ûM i`X

@ æ i M?bM t2KX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +?¢v M? M? M;?B K i9+ M?"M H'v +?| +QM K"m ç2MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +~M i?"M [m M b€i i`QÈ+ b m- ;"i ;M- i`¬K M;•K M|B,

@ VK5 Zmª M?B M H" p"vX

æBM? >¢Q KWM; `Ð ?ÄB,

@ hB M #®B T?€i ?B M +€B ;b b Q\

@ VK5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M;?B K i9+ M|B,

@ æ9M; H" +| T?€i ?B MX

æBM? >¢Q b®i `m°i ?ÄB,

@ S?€i ?B M ` +€B ;b\

E?¬M; H) +?| +QM K"m ç2M H" i?QÊM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9\

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +QÌB ;B M M|B,

@ h F?ŠM; ç`M? i`,K T?-M i`,K M| H" +?| ç MQMX

@ \

æBM? >¢Q M;•v M;QÌBX

@ æ MQM- M;QÆB F?¬M; ?B m b Q\ hS+ H" K M| bBM? M| ` bÈK- +?Q i`QÎM; i?

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M?bM æBM? >¢Q M?Q M;| ç² M;®+X

@ h X X X

æBM? >¢Q bmwi ç"T ç¬m p"Q ;®+ +•v p¬ #B MX

æQÆM; M?B M i ?B m bBM? MQM H" ;b5 L?QM; M;QÆB [m M b€i ? i MY M;"v + /QÐM; i? M"v\ E?¬M; H) h?B M sm ç¢B ;B +kM; H" bBM? MQM b Q\

.QÌM; M?Q h?B M sm ç¢B ;B t'm t M?bM i?'m bmv M;?o +O æBM? >¢Q- iB TiK+

@ L;QÆB F?¬M; ?B mX *| H) +?| +QM +| H B H`+? #'i T?"K- +| H) +| ?mv i K¢+? + M| ç½ +?ŠM; tm'i ?B M i`QM; J B *®i b•K H•K F?OM; #®X L?QM; #ÎB pb M;mv M M| F?¬M; i? T?€i /K+ #bM? i?QÌM;- F?¬M; F i?W çQÊ+ ?mv i i?®M; +?OM; i°+- ç`M? +?d H" K°i F v m ç€M; i?QÆM;X

:Bì æBM? >¢Q KÈB ?B m w +O h?B M sm ç¢B ;B t'm t X

æBM? >¢Q M?"M H'v +?| +QM K"m ç2M M?Ä tBM? iW i v h?B M sm ç¢B ;B t'm t - J
HB K HÁM; #¨M i v KbM?X *ªK ;B€+ 'K €T H¨K i`€B iBK æBM? >¢Q `mM; `BM?X

*?| +QM K"m ç2M H¨ p"i ç€M; i?QÆM; - i`ÌB ç½ ç`M? H¨ F i?'i #¢BX

3eeX *?QÆM; 3ed, *?| L?" aBM? LQM U?¢VX

hW F?B +?| +QM K"m ç2M bBM? ` i`QM; #KM; K ç½ ç`M? i`QÈ+ p"MK M? #B F`+
L?QM; +?| +QM K"m ç2M F?¬M; ? v #B i p"MK M? +O KbM?- +?d #ªM M,M; i?•M
>¢QX

æBM? >¢Q t9+ ç°M; M|B,

@ *kM; çQÊ+- M m ;†T i i?b H¨ K v K„M+O M;QÆB- i b) K M; M;QÆB ` F?ÄB J
H¢B ç•v bÊ H¨ +?Q ç M i`ÌB i®B ç½ H¨ K²B M;QM+O i?9 /|X

æBM? >¢Q i`ª +?| +QM K"m ç2M Q K" T €+ [m, h¨ L;mv i- /†M /Á M| +?,K b|+ +~M i
*?| b m M¨v ` F?ÄB J B *®i b•K H•K æBM? >¢Q b) iBK K°i ;B çbM? #bM? i?QÌM; I

@ æ•v H¨ p"i Mm¬B +O K2Q- +ÁM H•m K2Q KÈB i†M; +?Q M;QÆBX

J Q K" T €+ [m, h¨ L;mv i +~M i?"M ¬K +?| +QM K"m ç2M p¨Q HÁM; - M?2 ` ,M; pÈB a

æBM? >¢Q K†+ F K Q K" T €+ [m, h¨ L;mv iX

J Q K" T €+ [m, h¨ L;mv i ç®B pÈB i?S ;b ç m +?d ?SM; i?9 i`QM; T?9i +?®+- iBM i
F?¬M; ?SM; i?9 pÈB +?| +QM K"m ç2MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?¬M; FB M M?šM i?9+ ;BK+,

@ J m H M çQÌM;X

"ÌB pb æBM? >¢Q /mM; ?ÊT iBM? ?mv i +O h'i S?QÆM; H½M; T?Q M?B m i?ÌB ;B
+S iB T iK+ M?Q p"v HÐ #` M;QÌB F?€+ M? M? +?•M ç M i`QÈ+- iBK çQÊ+ /B iQ+?
K'i M?B m ?ÆM çQÊ+X

> B M;QÌB K°i K Q i,M; i®+ ç°X

æBM? >¢Q H'v ` ?mv M F?Q t2 K€v >„+ hB *?ÈT +ÁM +?Q ?Q¨M i?B M- K¬ T?ÄM
t2 T?mM ` ? B Hm²M; HY /¨B +?Î h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K" T
M?Q i B +?ÈT p¨Q b•m i`QM; J B *®i b•K H•KX

h®+ ç° >„+ hB *?ÈT bB m M? M?- M?Q iB +?ÈT `¢+? T?€ #-m i`ÌB KÌK`iX

GB M iK+ +| +U i?9 ç€M; bÊ t¬M; ` iW #B M +•v # M /QÈB Km®M Mm®i >„+ hB *?

æBM? >¢Q +QÌB iQ- F?®M; +? t2 K€v >„+ hB *?ÈT H¨K M?B m ç°M; i€+ ç° F?| +
tBM? ç T- i,M; i®+- # v HQÊM i`€M? çB M?[M; +U i?9 #B M /` ç€M; bÊ Mm®i- H Q

æBM? >¢Q i?'v `i bªM; F?Q€BX

*ªK ;B€+ M?Q çm t2 i` M çQÌM; + Q i®+ i`QM; ç` +¬m FB T i`QÈ+- H¢B M?Q +?
T?ÄM;X æBM? >¢Q tmv M ç M i? ;BÈB M¨v [m€ H•m- Fw S+ FB T i`QÈ+ /¬M KÆ?²
;B€+ [m2M i?m°+X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M;²B ;? b m ?9 ?ûi- K€B i|+ t€K #` ;B| K¢M? i?'B `®B- H¹

@ :` Q5

J°i iB M; `®M; iQ M?Q b'K p M; H M # M /QÈB #B M +•v- K°i +QM T?Q T?Q K`m p`
`,M; M M? M?Q i`ªK ç Q iQ b„+ H¢M? ç€M; bÊ t¬M; ?QÈM; >„+ hB *?ÈTX

æBM? >¢Q F?¬M; Mû i`€M? T?Q T?Q H¬M; p`M; iQ HÆ[Mb- F?B b„T iÈB ;¬M i?b K
>„+ hB *?ÈT- `9i M; QÊ+X •M? b€M; H¢M? #„M ` - ç| H` K°i i? M? i`QÌM; FB K iQ)

h?b ` T?Q i`QÊ+ >„+ hB *?ÈT +| ? B KQÆB pÄ #¢+ ç m /Q ?mv M F?Q i`QÌM; F
M®B i?“M?X

æBM? >¢Q +¬K i`QÌM; FB K i?9+ ;BK+ ?mv M F?Q p¢+? K°i çQÌM;X

*Æ i? F?´M; H² + Q HÈM +O T?Q T?Q ?Q`M; FBK M?Q iÌ; B'v #` +„i H`K ? BX >„+
+Æ i? M| - ;B| K¢M? „i ? B KªM? +Æ i? iQ HÈM- K€m T?mM imM; i|2 M?Q MQÊ+ #
H•KX

J½B F?B >„+ hB *?ÈT #B M i?“M? Hm²M; b€M; #B M K'i T?€B +m®B i`ÌB- T?Q T?Q
MY #QÊ+ oä >Q`M; +ªM? KÈB `Èi tm®M; ç'i- F?¬M; H•m b m #` K½M? i?9 b•m FE
•K m; †K +„M i?“M? ç®M; tQÆM; i`„M;X

>B M iQÈM; M?Q p`v +| F?“T MÆB i`QM; J B *®i b•K H•KX

.QÈB i€M +•v t M? KÆM KÎM- # M i` M- /QÈB H€ /`v KK+ `[ H` p¬ b® tQÆM; i`„M;
@ æ•v H` X X X

æBM? >¢Q +ªK ;B€+ T?Q i`QÈ+ +| b€i F?Q ?mM; €+ ç”T p`Q K„i- F?QªM; K°i i`,
ç°M;X

L;¼M HY T?Q i`QÈ+ +?Q i„i- F?|B ç2M ç†+ #®+ H M- KªM; HÈM `WM; `”K i`Î i?
K†i ç'i mSi` iWM; F?2 ?ÎX .mM; M? K K€m çÄ +?Q ç¬M; H¢B pšM ç M; im¬M ?Q

S?Q t +| K°i +€B ?® iQ- b M ?¬ ç€ # M /QÈB +€B ?®X *?“+ +?¶ M`v iWM; H` ?² M
#®+ ?ÆB ? i?ÆB MQÊ+- K°i b® [m€B M; Q iQ +Ð p`B i`,K i?QÊ+ T?ÆB tQÆM; F?“

*?“+ ç•v H` +?B M i`QÌM;X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t [m M b€i K°i H9+- ` F i Hm”M,

@ *| ç¢B i?¬M i?¬M; ;Bª ç½ iWM; F`+? +?B M i¢B ç•vX

æBM? >¢Q T?|M; i?¬M i?S+ ` - +~M i?“M +ªK SM;X

h`QM; KªM? i?B M ç` M`v ç9M; H` +| KQÌB K'v HU+ HQÈM; +U+ F€ `ä `”M; F?“+ 'M
i?m°+ p +QÌM; ;Bª M?•M HQ¢B- i?U+ HU+ i?“i M?“i i` M i`mM; T?~K oä >Q`M; +ªM
+ªM?X JQÌB K°i ?ÆB i?Î i?m°+ p +QÌM; ;Bª v m i°+- v m ?Q`M; - v m ç - i?“K +?Q

æBM? >¢Q bmv çQ€M,

@ E?¬M; H) +QÌM; ;Bª v m i°+ p`M?•M i°+ +?B M ç'm i¢B ç•v\

æ'i ç B `WM; `”K i`QÈ+ K„i æBM? >¢Q ?¶M ç°M M?Q i”M i? - +?“+ +?“M H` ç¢B i?¬
M? m i¢B ç•vX

æBM? >¢Q +?Êi T?€i ?B M çB m ;b,

@ \ E?¬M; ç9M;\ LÆB M`v +ÁM +| K°i ?ÆB i?Î F?¬M; i?m°+ p M?•M i°+ ? v v m i°
X X h?“i ç€M; bÊ- F?¬M; H) H` ?ÆB i?Î pm i?QÈM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +~M i?“M [m M b€i #®M T?Q - pÁM; i`Î p - M; ?B K i9+ M|E

@ J°i +QM +S i?K çŠM; +’T pm ?²M; ?Q M; +? i i¢B ç•v- i?U+ HU+ F?¬M; FûK ?Æ
S?QÆM; H9+ i`QÊ+- +? i pb #` +QÌM; ;Bª ? B T?2 M?•M i°+- v m i°+ p•v +¬M;X

E i Hm”M M`v ;B®M; pÈB çB m æBM? >¢Q M?“M ç`M?X

æBM? >¢Q F?| ?B m ?ÄB,

@ L?QM; iϕB b Q #®M T?Q F?¬M; +| /'m p i +U i?9\ L| H" i?S ;b\
h²M iϕB b€M? #^M; h'i S?QÆM; +kM; ϕO FBM? i? ?½B iK+X
h?B M sm ϕϕB ;B t'm t H„+ ϕ-m- F?¬M; +?„+ +?„M K'vX
@ .` i?9 i`bM? ϕ° M"v iQ" M i?•M H" #€m p"i- M m +? i i`QM; p•v +¬M; i?b t€+ #` T?
F?¬M; ϕ HϕB +?9i ;bX *?„+ t€+ +O M| ϕ½ #` +QìM; ;Bª M?•M i°+- v m i°+ +?B ?
L|B ϕ M ϕ•v h?B M sm ϕϕB ;B t'm t Q€M i`€+? i`WM; æBM? >ϕQ- M|B,
@ hϕB M;QÆB ? i- M m F?¬M; pb +?ì M;QÆB F?¬M; +?WM; H½Q M?•M ;B i ϕ½ +|
#®BX L?Ê F„- iB m iY M;QÆB i?B m MÊ i X
o"v +kM; iQM?\
æBM? >ϕQ F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b pÈB +€B iQM? i? K H K +O h?B M sm ϕϕB
@ L?QM; Hϕ i?"i- HÊB ?ÆB i?Î M"v X X X
h?B M sm ϕϕB ;B t'm t ?Qi ?"- H-K #-K,
@ E?¬M; M M- iϕB b Q b) M?Q p"v\
æBM? >ϕQ ?ÄB,
@ L?Q i? M"Q\
@ h +S i?'v ?ÆB i?Î pm +U i?9 ?²M; ?Q M; +ÁM b|i HϕB M"v +U+ F€ KϕM? K) i¬M [
i?€M?- i?2Q Hw i?b F?¬M; M M #` +QìM; ;Bª + Q i?O i`bM? ϕ° M"v ;B iX .M F?¬M;
F?¬M; +ªK ;B€+ #®M T?Q +| ?ÆB i?Î i`"M T?€T M"Q p•v F?®MX ob b Q M| / /"M;
h?B M sm ϕϕB ;B t'm t Kì K`iX
G9+ M"v tªv ` +?mv M F?¬M; B M;ìX
@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5
@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5
J°i Hm²M; b€M; ϕ2M # v ` F?ÄB M;U+ ϕϕB K pQÆM; K Q K" T €+ [m, h" L;mv i t¬M;
M| T?€i ` iB M; ;"Q ` M `d M?Q F?|+X L| p•v [m M? K°i iªM; ϕ€ K"m M•m- #B i?QÆ
G" +?| +QM K"m ϕ2MX

3edX *?QÆM; 3e3, *?B M h`QìM; h M oÐX

æBM? >ϕQ- K Q K" T €+ [m, h" L;mv i- h?B M sm ϕϕB ;B t'm t M;~M M;ÆX
J Q K" T €+ [m, h" L;mv i M;•v M;QìB,
@ *QM M"v X X X G"K b Q pMM; i?Q€i ϕQÊ+ \ L| X X X "B i # v\
_ä `M; K Q K" T €+ [m, h" L;mv i #„i +?†i +?| +QM K"m ϕ2M- +QM +?| F?¬M; +| +?
pMM; i?Q€i F?ÄB i`|B #m°+- pQÊi [m F?QªM; +€+? K'v M;"M i?QÊ+ # v HÆ HYM;
*?| +QM K"m ϕ2M #B i # v\
>ÆM M[i®+ ϕ° +O +?| +QM K"m ϕ2M bB m M? M?- F?¬M; i?m ;b ϕ¬B +€M? i?
L;mv iX
h?B M sm ϕϕB ;B t'm t - æBM? >ϕQ HB + M? m- i?'v FBM? M;ϕ+ M?Q ;†T [m, i`Q

G9+ i`QÈ+ h?B M sm çφB ;B t'm t - æBM? >φQ +~M i?"M FB K i` +Æ i? +?| +QM
K¬i D+?9i HU+ HQÊM; / Q ç°M;- /M H" M;QφB ?bM? ? v HU+ HQÊM; F?Q ?mv i ç
+MM; #bM? i?QÌM;- v m Èi ç€M; i?QÆM;X h`QM; M;QÌB +?| +QM K"m ç2M F?¬M; ·
M?QM; ?bM? °M? i`QÈ+ K„i M M ;BªB i?Q+?` b Q\

æBM? >φQ- h?B M sm çφB ;B t'm t H„+ M;QÌB çB iÈB ç€v ?² iQ ç½ #®+ ?ÆB MQÈ

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

*?| +QM K"m ç2M M?Q T?€i çB M M ;?B M; M;ª +?φv iÈB +?φv HmB # M iªM; ç€ K"
ç2M [m€ M?Ä- F?¬M; M;WM; `Èi tm®M;- ç¬B K„i ç2M M?Q #ªQ i?φ+? +?ªv iWM; ;B

æBM? >φQ [m M b€i F„ #®M T?Q X

.QÈB ç€v ?² MQÈ++ #` +QÌM; ;Bª /MM; i?¬M i?¬M; #®+ ?ÆB ? i MQÈ+ ç b® #` b M
T?O- b M ?¬ p®M ~M +?S HU+ HQÊM; M;mv M i® i?Ov T?QM; T?9- t2K M?Q K°i i`

L?QM; [m +m° + +?B M FBM? i?B M- M?[M; HU+ HQÊM; M;mv M i® i?Ov T?QM; T
+φM- /M # M;Q`B ç T M?QM; ç½ K'i ;B€ i` im Hmv M- /M +| #€M ç´B p`M; +kM; b)
hB M h?B M oä h¬M; +ªM? pW K„iX

a M ?¬ tBM? ç T M?B m K"m M?B m b„+ pÁM; [m M? iªM; ç€ K"m ç2M M?€M? ?bM?
iQ- F?¬M; ? #„i K„i- i?"K +?Q ?ÆB t'mX " K†i iªM; ç€ i?¬ `€T- ç†i i v H M M! +ªK
i`ÌB +?B m `¼BX

æ€ ç2M M`v F?¬M; T?ªB p"i MQÈ+ HφB Î i`QM; pÁM; b M ?¬- F?¬M; H) +| ;b Hφ\

GÁM; æBM? >φQ- h?B M sm çφB ;B t'm t K€v ç°M;X

L?QM; M?bM # M;Q`B iªM; ç€ K"m ç2M F?¬M; +| ;b HφX

*?| +QM K"m ç2M #B i?QÆM; ;`Q `9- iWM; ;B¼i MQÈ+ K„i `ÆB tm®M; ç'i- çB M
/QÌM; M?Q # M i`QM; +| +€B ;bX

J°i i v h?B M sm çφB ;B t'm t /€M H M iªM; ç€ K"m ç2M- +~M i?"M +ªK SM;X

J°i H€i b m- h?B M sm çφB ;B t'm t H„+ ç-m- F?¬M; T?€i ?B M çB m ;bX

h?B M sm çφB ;B t'm t `i i?`i p¼M; M!B,

@ *?d H" K°i iªM; ç€ #bM? i?QÌM;X

æBM? >φQ iÈB ;¬M ¬K +?| +QM K"m ç2M- K°i #`M i v /€M H M K†i ç€ ç2MX h?¬M
;ÊM +?"K `½B i?`K p`Q i`QM;- i?`v ?Q p,M M? K i?φ+? HB iB- iU M?B M +´ FQM?-
pφM M,K- F?¬M; +| çB K ;b F€ HφX

h?¬M i?S+ +O æBM? >φQ [mûi iÈB [mûi HmB iªM; ç€ KQÌB K'v H¬M M?QM; F?¬M

@ hW #Ä çB iB m iY- çWM; H`K #° M[X G½Q M?•M ;B i +ÁM F?¬M; T?€i ?B M +?

h?B M sm çφB ;B t'm t F?BM? i?QÌM; M!B,

@ *€B M`v +?d H" iªM; ç€ #bM? i?QÌM;- M m M! +| ;b i?¬M F€i?b b Q +| i? M^K Î

h?B M sm çφB ;B t'm t M!B +kM; ç9M;X

G9+ i`QÈ+ +QÌM; ;Bª çφB +?B M iφB ç•v ?MM; #€ K°i T?QÆM;- F?¬M; i?B m imv i
iªM; ç€ K"m ç2M +| çB K F€ Hφ i?b /M +?d +| K°i +?9i +kM; bÈK #` M;QÌB +QÈT çB
iφB ç•vX

L?QM; K` X X X

h`U+ ;B€+ i?S b€m +?Q æBM? >φQ #B i iªM; ç€ M`v +| çB m HφX

hW b m F?B æBM? >¢Q im Hmv M h?„M; hU Zmv i i`QM; >mv M *?B M h?„M; Zmv i
M?B m- ;B€+ [m M M?¢v ?ÆM- +| i? +ªK SM; M?B m ¸B K F€ H¢ `i M?ÄX GQ¢B
æBM? >¢Q- b) F?¬M; +| b B H-KX

>ÆM M[M?bM T?ªM SM; +O +?| +QM K`m ¸2M `i H¢X

G¢B [m M b€i ;B•v H€i- æBM? >¢Q pšM F?¬M; T?€i ?B M ` ¸B m ;bX

*?| +QM K`m ¸2M pMM; pšv Km®M M?“Q ?QÈM; iªM; ¸€ K`m ¸2MX

æBM? >¢Q M; šK M; ?o- tÁ2 i v ` - F?Q H¢M? i`M M; ”TX Jºi i? M? i`QÌM; FB K KBM
i`QM; i v- æBM? >¢Q +?ûK FB K p”Q iªM; ¸€ K`m ¸2MX

æBM?5

hB M; FBK HQ¢B p +?¢K p M; H MX

h`QÌM; FB K KBM? p, M #, M; iBM? ¸Si iWM; F?9+X

æBM? >¢Q ?9i M; KK F?Q H¢M?X h`QÌM; FB K KBM? p, M #, M; iBM? M; QM; iK #^M;
+SM; `„M +Ð #€+? Hmv M FBK +QÆM; - mv HU+ b€M? #^M; ?mv M F?Q + Q T?~K p
¸€ K`m ¸2M #bM? i?QÌM; \

h?B M sm ¸¢B ;B t'm t M; •v M; QÌB- F?) F m- #B m iBM? pmB bQÈM; X h`¬M; M?Q
?B M pMM; ¸'i KÈB- ;BÆ M²B iQ H M ¸”T p”Q iªM; ¸€ K`m ¸2MX >Ä ?Q imM; i|2-

@ IB +? Q- +SM; [m€5

h?B M sm ¸¢B ;B t'm t M?2 ?”K ` ,M; p”M; - M²B ¸2M bmwi # v F?ÄB i v H½Q- +´ i

h?U+ HU+ +O h?B M sm ¸¢B ;B t'm t + Q i?•K F?| /Á- M²B ¸2M iQ H B H`+? #Q ~
?| i?B M +QÆM; i?¬M i?9 M?Q h'i S?QÆM; p”v K” F?¬M; i? ¸”T pÐ iªM; ¸€ K`m ¸2M

@ IB / / / - b Q +SM; p”v\ *K+ ¸€ M”v #'i T?~K- F?¬M; H) +| i`¼M; #ªQ\ > ? ? ?
b„T H”K ;B”m\

h?B M sm ¸¢B ;B t'm t F?¬M; ;B”M K” +”M; KWM; `Ð- +?ªv MQÈ+ KB M; pÁM; [
h?B M sm ¸¢B ;B t'm t [m M b€i F„ iªM; ¸€ K`m ¸2M- ;BÌ i?b H½Q +?„+ +?„M M| i

EB K h´ H M iB M; ,

@ .MM; i? M? FB K `d bûi +¬M; FQ+? ¸BX

æBM? >¢Q ;”i ¸-m- ;¼B ` i? M? FB K `d bûi- ?ÆB `|i p”Q ?mv M F?Q +?ti tm®M;

s i Kºi iB M; - iªM; ¸€ K`m ¸2M ?bM? i`SM; i€+? H”K ¸¬BX

Jºi Hm²M; b€M; ¸Ä #„M H M + QX

GU+ HQÈM; ?MM; ?²M F?| iBM M?Q i?¬M K ;B€M; i? # v ` X æBM? >¢Q- h?B M
HU+ HQÈM; ?MM; ?²M ”T p”Q Kti- H'v HU+ HQÈM; +O ? B M; QÌB M?QM; F?¬M; i
¸€M? # v ` M; Q”BX

3dyX *?QÆM; 3dR, æQ¢M h?O EBK *•mX

hmv ¢¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i F?¬M; ¢QÊ+ Q+? HÊB M?QM; Qi` æBM? >¢
M! ?v p¼M; ?„M b) ¢QÊ+ i?B M ¢` ?mv i+®i+O h?B M E?mv M h K æ-mX

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t +Q`B iOK idK M!B,

@ *QÈB K®B i?b b Q X X X

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t +?Q /Si H`B i?b MK +Q`B ¢¬M; H¢B- Kti tK tm®M;X

"ÎB pb imv h?B M E?mv M h K æ-m HB + h?B M sm ¢¢B ;B t'm t M?QM; F?¬M; M?
HB + M?bM- €M? K„i ¢-v F?BM? i?Q`M; F?¬M; ¢ H½Q p`Q K„iX

hmv h?B M E?mv M h K æ-m +?d H" +,M M;mv M iBM? ?Q `M +?S K°i Hki?¬M? ?
im bU b®M;X

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t #` €M? K„it2Ki?Q`M; +O h?B M E?mv M h K æ-m FQ+?
M?av +šM; H MX L?QM; h?B M sm ¢¢B ;B t'm t F?¬M; #B i H`K b Q- +?d +! i? +
¢` ?mv i+®ii`QM; bm®iiÄ €M? b€M;X

æBM? >¢Q M?"M H'v i?B M ¢` ?mv i+®iX

h v æBM? >¢Q +! +aK ;B€+ M?Q +?¢K p`Q / i?`i bM? M?•MX

@ :` Q5

h?'v æBM? >¢Q M?"M i?B M ¢` ?mv i+®i- aQ aM? h?B M E?mv M h K æ-m T?€i`

h? M? •K +O h?B M E?mv M h K æ-m +?'i +?S +aK FQ+?- M? M?äKX h?B M E?
?! i?`M? €M? b€M; ¢Ä`U+ # v ?QÈM; +?! +QM H¬M; ¢2M M;²B # M +¢M? i aM; ¢€ ¢
T?O M!X

*?! +QM H¬M; ¢2M #` €M? b€M; # Q p•v T?€i` iB M; F m i`QM; i` Q,

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

•M? b€M; iB M F?Q K¬M; HmM; F?Q aM; KQ`B i?QÈ+ iWM; +?9i K°i M?"T p`Q +Æi?
+?! iQ +Ð #`M i v HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM;X

h?B M E?mv M h K æ-m i`mv M i?W HU+ HQÊM; +,M M;mv M iBM? ?Q +m®B +M
æ•v H" K!M [m" Kšm i?•M i tM; +?Q +QM +€B KbM? p`Q T?9i +m®B +m°+ ¢`BX

E?B bBM? K M? /`B /t+ b„T F i i?9+ i`QM; +m°+ +?B M H¢M? H)Q- i`WiS+ ;B" M p
æ-m HQ +?Q bBM? K M? M?Ä #û M"vX

obiQÆM; H B +O ?"m ¢¢B- i²M i¢B FB m M;¢Q M?Q h?B M E?mv M h K æ-m F?¬
"m¬M; tm®M; i¬M M;?B K pb ?"m ¢¢B +O KbM?X

h?B M E?mv M h K æ-m /MM; iBM? ?Q - HU+ HQÊM; HBM? ?²M +m®B +MM; i? v ¢
MQM p` #` i?QÆM; F?B M ?"m ¢¢B +O M! i`Îi?`M? +QM +?! M?" #bM? i?Q`M;X

æ•v +?QM? H" bU po ¢¢B +O i bM? Kšm iYX

æBM? >¢Q FB K F?¬M; ¢QÊ+ i?Î /`B- M?È ¢ M æBM? h?€M? h?€M- ok E?mvM? h?
HB m K¢M; #aQ p ?„M p" Km°B Km°BX hmv +aM? iQÈM; F?€+ M? m M?QM; ;B®M;

"¶M; M?B M X X X

h`QM; €M? b€M; #B M ` iWM; #S+ i` M? F€ H¢X

L| H" ibM? ?bM? +?B M ç'mX J°i +QM h?B M E?mv M h K æ-m iQ F?´M; H² +?B M
 H" `WM; `K p¬ i" M- +| K°i ?² MQÊ+ iQ M?Q #B M +ªX
 >bM? ªM? M?Á2- F?¬M; `ä `M;X
 L?QM; +| i? T?•M #B i` çQÊ+ ç| H" i`"M +?B M ç'm +m®B +MM; F?B h?B M E?mv
 E?mv M h K æ-m HB m K¢M; /MM; #Q T?€T çQ çS +QM i`QM; #KM; çB t - KbM?ç
 i?O M?•M HQ¢B- v m i°+ çB M +m²M;X *m®B +MM; h?B M E?mv M h K æ-m #`i?Q
 +?B +?€+X
 hWM; #S+ ?bM? ;?B +?ûT K†i KkB- i?¬M i?¬M; K¶B K°i F i?M +¬M; FQ+? h?B M E
 L?[M; ?bM? ªM? HB M iK+ +?ÈT H|2 +m®B +MM; ?| i?"M? €M? b€M; M?"T p"Q M;
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?) i?Î /"B,
 @ æ•v H" i`mv M i?W Fw S+X h?B M E?mv M h K æ-m /MM; +€+? i`mv M i?W F
 /¢M; - b® HQÊM; F i?M F?„+ p"Q +Æ i? +?| +QM H¬M; ç2MX L m +| M; "v M"Q +?|
 HU+ HQÊM; ?mv i K¢+? i?b M| b) çQÊ+ M?[M; Fw S+ M"vX s2K ` h?B M E?mv M h
 M; "v ?"m ç¢B b) #€Q i?M +?Q M|X
 æBM? >¢Q ;"i ;MX
 æ +?| +QM H¬M; ç2M #B i M?[M; +?mv M M"v +kM; F?¬M; #B i H" i®i ? v t'mX *
 #`F?B K F?mv i- /M ?"m i?B M çQÊ+ Kšm i?•M h?B M E?mv M h K æ-m i†M; +?Q
 ?Q i?b iQÆM; H B F?¬M; #B i +?| +QM H¬M; ç2M i`QÎM; i?"M? ç M i`bM? ç° M"Q
 M9B i?M ?"M HÈM M?Q p"v +| H) H" K°i FBûT M¢M b® K M?X
 @ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5
 h`QM; €M? b€M; +| iB M; bO + Q p9i +O +?| +QM H¬M; ç2M- i`QM; i? M? •K +?i
 *?| +QM H¬M; ç2M +ªK SM; çQÊ+ ;B" M /[- +,K ?¢M i`QM; i?¬M ?²M +O Kšm i?•M
 æ•v H" ?¢i +€i i?S M?'i HBM? ?²M i`QM; b€M; çB p"Q i? ;BÈB M"v +ªK M?"M çQÊ
 o b m +| H) o¬ h" M ç¢B HK+ - i? ;BÈB H¢M? H)Q M?m°K #~M ç¬B K„i i`QM; i` Q F
 E?¬M; #B i b Q i`€B iBK æBM? >¢Q i?'v ç m #m²MX
 *?QM? H9+ M"v X X X
 oM pM pM pM pM5
 JQÌB K'v Hm²M; b€M; F K i?2Q b€i w p¬ i" M iW +?•M i`ÌB # v ç M- ?QÈM; iÈB +?| +
 €M? b€M; çÄX
 J„i æBM? >¢Q H|2 iB b€M; - #9M; M; |M i vX
 o`B Hm²M; FB K w H¢M? #,M; +?†M H¢B K'v €M? b€M; ç-v b€i F?QX
 S?Q t /•M; H M / Q ç°M; ?mv M F?Q- M,K #|M; M; QÌB # v iÈB ;¬MX
 @ > ? ? ? ? ? 5 > M ;b +m°+ +?B M ?¬K i`QÈ+ F?¬M; B i bK çQÊ+ HU+ HQÊM
 +QM i?B M +~m- ?| ` H" p"vX a9+ bBM? M"v /MM; i?O çQ¢M ~M ;B'm HU+ HQÊM;
 +?9M; i †T K v HÈM `²BX
 hB M; +QÌB iQ ?m M? ?Q M; T?€i ` iW K°i M K M?•M F?¬B M; ¬K†i b QX
 J'v M; QÌB ç| ,M K†+ FB m i€M im- H" + Q i?O M?•M HQ¢B- K M; i?2Q b€i F?Q ?n
 M? m b®M; +? i KÈB +|X E?Q ?mM; €+ M?Q F?|B ç2M [m M? [m~M # M M; QÌB #¼M
 •K m F?OM; #®- +U+ F€ H"K +?Q M; QÌB i bÊ ?½BX
 h?U+ HU+ +O K'v M; QÌB ç| F?¬M; i-K i?QÌM; - ç m H" +ªM? ;BÈB oä >Q" M; +ªM? -
 i¢T F?¬M; i?m-M- +ªM? ;BÈB #`i´M- /QÌM; M?Q im Hmv M i" +¬M; M"Q ç| - +QM çC
 >¢Q +ªK ;B€+ +| ?ÆB i?Î`i [m M i?m°+ iW K'v i€M imX

L K M?•M F?¬B M;¬ K†i b Q M?bM €M? b€M; çÄ # Q T?O +?| +QM H¬M; ç2M- i`QM
+?B K,
@ > ? ? ? ? ? 5 æ•v H¨ +Æ /mv M M;?`+? i?B M çQ H M +Y - M m #Ä [m i?b`
L K M?•M F?¬B M;¬ K†i b Q HB + æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - +^a p9 H'T K
@ >¬K M v i•K ibM? +O #´M i¼ i®i- +?Q +€+ M;QÆB i?Q^aB K€B +?9iX hU b€i çB
iQ¨M i?•vX
@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5 L!B tQM; M?€v K„i` ?B m pÈB i€M im çSM; # M +¢M?,
@ J m` i v- çWM; ç iB m b9+ bBM? ?'T i?m ? i €M? b€M; +,M M;mv M iBM? ?Q +
> B #!M; M;Q!B H Q M? M? ?QÈM; ?® ?² MQÈ+X
æBM? >¢Q HB M iK+ #9M; M;!M i vX
EB K w tm•M ?¢ i?m ç¬M; p¢+? iWM; pÁK b€M; i`QM; F?¬M; i`mM; - [m„ iQ+? M?C
i? ibK FB K- +U+ F€ ?mv M ^aQX EB K w tm•M ?¢ i?m ç¬M; ?ÊT i?¨M? HQÈB FB K
i`QÈ+ # Q T?O +?| +QM H¬M; ç2M p¨ €M? b€M; çÄX
o M; ? B iB M; FBM? F mX
> B oä >Q¨M; +^aM? ?¨M? ç°M; #` FB K w M; ,M +<sup>a</sup>M- pb F?BM? ç`+? M M #` i?QÆM
;B€+ +! HU+ HQÈM; H¢ tmv M i?'m ?mv M F?Q ?° i?•M ç•K p¨Q M°B i¢M; - #¼M ?¼
HMBX
@ \
L K M?•M F?¬B M;¬ K†i b Q ;B¨i KbM?- H¢M? HMM; +Q!B,
@ hB m iY +! +?9i #^aM HoM?- M m M;QÆB ç½ Km®M +? i i?B çWM; i`€+? #´M i¼
çB5

3dRX *?QÆM; 3dk, æQ¢M h?O EBK *•m UkVX

L K M?•M F?¬B M;¬ K†i b Q M!B `²B /m¶B i v` - b€i F?Q ç2M [m M? i?•M ;½ M?Q
KM i€T ?QÈM; æBM? >¢QX
h?B M ç` /` #B M- T?QM; p•M +?'M ç°M;X
a€i F?Q ç2M M¨v`¨i F€ H¢- +! HU+ HQÈM; M?B T i?-M ?²M- +! K°i HQ¢B K iQM? F
@ GU+ HQÈM; >„+ J E? - [m^a M?B M H¨ HU+ HQÈM; >„+ J E? 5
J„i æBM? >¢Q H!2 iB H¢M? HMM; - i v bB i`b i? M? FB K`d bûi- i?9+ ;BK+ ?mv M
sQ i5
J°i iB M; p M; F?)X
a€i F?Q ç2M #B M i?¨M? +U K½M; #` K°i FB K t ç¬BX
æBM? >¢Q +¬K i? M? FB K`d bûi +?d p¨Q i`€M M K M?•M F?¬B M;¬ K†i b QX
L K M?•M F?¬B M;¬ K†i b Q ;B¨i KbM? F m H M,
@ L;QÆB X X X

h`QÊ+ FB ? HU+ HQÊM; >„+ J E? H'v` b€i F?Q ç2M H` K¼B pB + ç m i?m"MH
çŠM; +'T+kM; #` #„i;B i M; vX ob b Q i?B m MB M M`v`ä`M; i?U+ HU+ F?¬M; #
K½M; b€i F?Q\

hB + ^`M; M K M?•M F?¬B M;¬ Kti b Q F?¬M; +| i?ÌB ;B M bmv M;?o F„X

J°i iB b€M; H¢M? tmv M [m i`€M M K M?•M F?¬B M;¬ Kti b Q i`M M;”TiQ”Mi?•M
i`QM; M;QÌB M K M?•M F?¬B M;¬ Kti b Q F?¬M; +| +?9i bS+ +?®M; +U i`QÊ+ F?
M;¬ Kti b Q +ªK i?’v M;QÌB +SM; M;„+- K'i F?ª M,M; ç€M? i`ªX

@ æ¢B + X X X

@ hB m iY X X X

J'v M;QÌB F?€+ ;B”i KbM? +MM; ?”M? ç°M;- Km®M +Sm M K M?•M F?¬B M;¬ Kti b

L?[M; M;QÌB M`v ç m +| b€i F?Q ç2M- `’i F€ H¢ •K m- +?mv M K¬M T?€ ?mv M F?
L?QM; bQ pÈB M K M?•M F?¬B M;¬ Kti b Q i?b #¼M ?¼ FûK ?ÆM `’i M?B mX

æBM? >¢Q F?¬M; M|B iB M; M”Q- i? M? FB K`d bûi M?Q iB +?ÈT çÄ #¶M; M´im

h?•M ?bM? æBM? >¢Q M?Q ?²M K tmv MiQ i`QM; ç€K M;QÌBX

*?ÈT K„i M,K M;QÌB +ÁM H¢B #` ç|M; #,M;X

"¼M ?¼ F?¬M; TªªB ç®B i?O +O æBM? >¢QX

"MK #MK #MK #MK #MK5

L;QÌB #` ç|M; #,M; iW i` M i`ÌB `Èi tm®M; Kti ç'i M?Q bOB +ªQ- ç”T Kti ç'i i?OM;

æBM? >¢Q i?m FB K çSM; i?ŠM;- €M? K„i M?Q çB M #„M T?Q t X J°i iB M; ?9 /
F?¬M; /Si p M; p¼M; i`QM; i?B M ç` - iWM; pÁB`²M; # v iÈB # v HmB i`QM; b K¢

J°i iB M; ?9 ç½ F?OM; #® M?Q p”vX

æBM? >¢Q [m€i ?QÈM; T?Q t ,

@ E?¬M; Km®M +? i i?b +9i5

a K¢+ T?QÆM; t - +| iWM; çÊi ?mv M F?Q / Q ç°M; ?MM; ?²M H9+ ~M H9+ ?B M-
`”K`¢T +?2 i`ÌB M?m°K #-m i`ÌB i?”M? +€+ K”m •K m F€ /`X \_ä`M; +| F?€ M?B m
HQ¢B- v m i°+ #` HU+ HQÊM; +,M M;mv M iBM? ?Q +O h?B M E?mv M h K æ-m

J°i i? M? •K FB i M;¢Q p M; H M iW ?Q F?¬M; T?Q t ,

@ hB m iY- b Q /€K +”M`Ð M?Q i? \ *?ŠM; H) M;QÆB Km®M ç°+ +?B K +,M M;mv
h K æ-m b Q\

æBM? >¢Q ?ûi iQ,

@ E?¬M; T?K+ i?b ç M ç'm5

æBM? >¢Q çSM; i`QM; F?¬M; i`mM; M?Q *?B M i?¬M €Q t M?X

S?Q t +| #|M; M;QÌB iQ”Mi?•M # Q T?O i`QM; €M? b€M; ?mv M F?Q +?|B K„i p”+
M?B m M;QÌB tm'i ?B MX GU+ HQÊM; +,M M;mv M iBM? ?Q h?B M E?mv M h K
K°i F?B M´B H M çO ?'T /ŠM p¬ b® M;QÌB iB M ç MX

æBM? >¢Q bB i +?†i i? M? FB K`d bûi- #B m iBM? FB M [mv iX

.M æBM? >¢Q TªªB i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; +'K F} +?Q i¬M i`QM; i? M? FB K`d bû
TªªB i`ª #’i +S +€B ;B€ M”Q- ?„M [mv i #ªQ p M iQ”M +?Q +?| +QM H¬M; ç2MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M?bM #B m iBM? +O æBM? >¢Q- #B i iB m iY M`v H¢B H
t'm t M;?B M`,M;`O i?¬K- p€+ +€B M²B ç2M H MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t [m€i,
 @ h´ +? M|- iB m iY H¨ b Q +?´B- ?¢B i tQÆM; ;B¨ +ÁM T?ªB +MM; ?„M ç€M? M?
 *?QM? H9+ M¨v X X X
 S?Q t #¶M; p M; H M iB M; F m bÊ ?½B- imv i p¼M;,
 @ \ G¨ M;QÆB\ L;QÆB H¨ b€i i?–M ç|\
 h`QM; F?B K¼B M;QÌB +?Q ?B m +?mv M ;b tªv ` i?b # M #B M ;BÈB b K¢+- K°
 M?Q K†i i`ÌB ?| i?¨M? Hm²M; b€M; #Ä +?¢v çB t X
 æBM? >¢Q M;•v M;QÌBX
 æ| H¨ K°i +QÌM; ;Bª `i F?OM; #® M?QM; i¢B b Q #¶M; +KT çm¬B #Ä +?¢v\
 *?mv M [m€B /` ?ÆM ç½ tªv ` X
 G¢B +| KQÌB K'v imv i i? +QÌM; ;Bª tQ v M;QÌB #Ä çB M; v- #B M K'i b•m i`QM; J
 b K¢+- +| p M?Q #¼M ?¼ i`¬M; i?'v +?mv M ;b p¬ +MM; ç€M; bÊX
 G¢B +| M;QÌB M?"M ` çB m ;b- FBM? F m,
 @ J°i FB K ç|M; #,M; i€K i`,K /†K- €Q t M? K B +®i B ç`+? H¢B\ L;QÆB +?QM? H
 oM pM pM pM pM5
 *ÁM H¢B ? B KQÆB K'v +QÌM; ;Bª M?•M HQ¢B- v m i°+ # M `b b K¢+ ?B m çB m ;
 +?ÊT K„i #B M K'i F?¬M; +ÁM #|M; /€M;X
 •M? K„i #¼M ?¼ M?bM æBM? >¢Q i`¨M M;¨T FQM? p¨ bÊ M?Q i?'v iY i?–MX
 æBM? >¢Q i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX
 æBM? >¢Q ?ÆB ?B m ` X
 J°i FB K ç|M; #,M; i€K i`,K /†K- €Q t M? K B +®i B ç`+? H¢B\
 *?„+ ç•v H¨ H9+ h'i S?QÆM; æBM? >¢Q p¬ ibM? i?9+ ;BK+ ? i HU+ HQÊM; i? M? F
 ç|M; #,M; T?Q i•v #„+ J B *®i b•K H•KX
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t +kM; M;?o ` - +QÌB M|B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 hB m iY- ?bM? M?Q M;QÆB ç½ M´B iB M;\
 æBM? >¢Q +?"K `½B +'i i? M? FB K `d bûi- F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t +QÌB M?2 ` ,M; p¨M;,
 @ > ? ? ? ? ? 5 h®i [m€ `²B- F?¬M; M;ì iB m iY M?¨ M;QÆB p¬ ibM? i¢Q ` ?m
 ;B€+ M?Q ¬K +€B çQi `i iQ\ > ? ? ? ? ? 5 *?Ì ç M /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?–M
 bU pÈB i \ æ|M; +Y i?ª æBM? >¢Q- ? ? ? ? ? 5
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t ?ª ? iQÎM; iQÊM; p€+ #B M p¨M; æBM? >¢Q çB [m ç•m H¨
 i ;B¨M K¨ F?¬M; /€K M|B ;bX
 *m®B +MM; h?B M sm ç¢B ;B t'm t +?®M; M¢M? M;Y ç–m +QÌB ;B M €+- iQûi K
 @ J2Q- ? ? ? ? ? 5 L;QÌB Mm¬B +O K2Q +¨M; H9+ +¨M; #€ ç¢Q- K2Q i?Q+?

B M; Ì + ° i `² M; + € + ? M, K K Q Æ B i ? Q Ê + M ? Q M; æ B M ? > ¢ Q + ¨ M; ¸ B + ¨ M; i ? ' v t X
 " ! M; M; Q Ì B # M + ¢ M ? + ? Ê T H ! 2 - æ B M ? > ¢ Q i ? ' v h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t F ? ¬ M; M
 `² M; X
 h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t + Q Ì B i Q #ª Q ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 h ® + ¸ ° i ` M [ mª M; i ` Q Ì M; i ` € B M; Q Ê + - + ¨ M; ¸ B + ? " K i ? b / B ¸ ° M
 æ B M ? > ¢ Q M; ~ M M; Q Ì B - i ?ª + ? " K # Q Ê + X
 Z mª M ? B M i ` Q M; M ? € v K „ i F ? Qª M; + € + ? ; B [ æ B M ? > ¢ Q p ¨ + ° i `² M; + ¨ M; H 9 + + ¨ M
 æ B M ? > ¢ Q ? 9 i M; K K F ? Q H ¢ M ? ,
 @ * ? „ + ¸ • v H ¨ H Q ¢ B ¸ª Q M; Q Ê + H U + H Q Ê M; T ? € T i „ + \
 h ? " i F ? ! i Q Î M; i Q Ê M; M ' B / B i Q + ? h ? € M ? æ Q Ì M; h ? - M æ B M H ¨ K ¸ Q Ê + ¸ B m M ¨ v X

3 d 9 X * ? Q Æ M; 3 d 8 , æ K + L Q Ê + " û Q * Á - æ ¢ B . Q Æ M; Z m € M ? G • m X

E ? ¬ M; H) M, K t Q h ? € M ? æ Q Ì M; h ? - M æ B M + ! M, M; H U + ¸ª Q M; Q Ê + H U + H Q Ê M;
 i ? ¬ M; + ? d ¸ d M ? i ? - M ; B B K Ê B + ! X L m M, K t Q h ? € M ? æ Q Ì M; h ? - M æ B M + ! + Q
 i ` M i ? b F ? ¬ M; ¸ M M ¶ B / / ¨ M; # ` h ` m M; h ? ´ a B m h ? B M * ? B M i ? - M ? O v / B i - F
 H - K \

æ B M ? > ¢ Q i ? - K ; B " i K b M ? X

h ` m v M i ? m v i + ? Q + ? „ + H ¨ i ? " i - # K B i ` - M H ` + ? b Y + ? ¬ M p M B i ' i +ª X

E ? ¬ M; B F ? Š M; ¸ ` M ? M, K t b B m i ? H U + h ? € M ? æ Q Ì M; h ? - M æ B M tª v ` # B M ¸

@ J m H M - + ? 9 M; i F ? ¬ M; i ? Î H ¢ B ¸ • v H • m - M m + Á M + ? " K i ` i ? b i ? - M i ¨ M; / B
 L; Q Ì B i , M i ? ` i - + ? 9 M; i i ? " K + ? Q F ? ¬ M; , M + M ? ¸ Q Ê + X

h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t # Ä M; m v M + ° i `² M; i ? ¬ M; i ` Ì B p ¨ Q + € B M² B ¸ 2 M t Q M; b ®
 + ? ¢ v M ? M ? ¸ B X

æ B M ? > ¢ Q + ? d + ! i ? i W # Ä i B T i K + [m M b € i + ° i `² M; i ? ¬ M; i ` Ì B - i B T i K + i B M H

æ Q ¨ M M; Q Ì B æ B M ? > ¢ Q - h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t - ¸ ¢ B K p Q Æ M; K Q K " T h ¨ L; m v
 # ° i B M H M X

L Y M; ¨ v b m ¸ Q ¨ M M; Q Ì B æ B M ? > ¢ Q - h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t - ¸ ¢ B K p Q Æ M; K
 ? i [mª M; i ` Q Ì M; ` ° M; i ? M ? i ? M; X

h ` M ¸ Q Ì M; ¸ B M ? ! K æ B M ? > ¢ Q - h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t - ¸ ¢ B K p Q Æ M; K Q K " T
 M; Q Ì B X

S ? Q i ` Q Ê + t m ' i ? B M K ° i / ½ v [m € M ? H • m ¸ B M M; ¼ + M ? ' T M ? ¬ - ? ¨ M ? H M; i ? O v i
 ¸ € - i ? - M ¸ B M - i ? - M i Q Ê M; ` ° M; H È M F û Q / ¨ B ¸ M + ? • M i ` Ì B X L ? b M i W t M ? Q M ?
 # - m i ` Ì B p ¨ K t i ¸ ' i - M ? Q i ? - M H B M ? ¸ B M p k X

h ? " i ; B ® M; M ? Q K ° M; +ª M ? - F ? B M M; Q Ì B ` m M; ¸ ° M;

h ? B M s m ¸ ¢ B ; B t ' m t + Q Ì B i Q #ª Q ,

@ > ? ? ? ? ? 5 S ? B + € + i B T i ? B M - M; ¼ + p k i ? M v ¸ ` - H M; i ¨ K „ ? Q € M - M ? •
 + • m i ? Æ M; ¨ v t Q + ´ M ? • M ? b M ? / m M; h ? € M ? æ Q Ì M; h ? - M æ B M - ? b M ?ª M ? i ` Q Ê
 > ? ? ? ? ? 5 * ? „ + + ? „ M H ¨ [m € M ? H • m + ? B ?ª B i ` Q M; i ` m v M i ? m v i - ¸ • v H ¨ M
 h ? - M æ B M X > ? ? ? ? ? 5 Z mª M ? B M H ¨ / B i Q + ? h ? € M ? æ Q Ì M; h ? - M æ B M i ?

æBM? >¢Q +kM; i€M i?€M- #` `mM; ç°M; X

EB M i`9+ +´ [m€M? H•m çB M M; ¼+ i`QÈ+ K„i æBM? >¢Q imv /QM? #KB i`-M M? ;B®M; M?Q iB M +mM; - i`¬M; M?Q i? +| i?¬M HBM? +Q M; K # M i`QM; X \*| i? iQ i?ìB F€ ?mv ?Q`M; i?`M? pQÈM; i?b M|`°M; HÈM #B i # Q- çWM; M|B H` bÆM K¬ æ¬ MÆB +Q i`9 +O i¬M; K¬M .B i hmv i EB K i¬M; +kM; FûK t [mv K¬ T? iQ+? i`

S?Q i`QÈ+ +| M?B m #|M; M; QìB H'T H|2X

*€+? K'v M;`M i?QÈ+ +| p`B p¢M M; QìB p•v [m M? # M M; Q`B [m€M? H•m çB M M; ¼ ;bX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +QìB iQ ?QM; T?'M M|B,

@ *| p K'v i M ç| +?B KÎ çQÈ+ i`"M T?€T T?ÁM; M; U # M M; Q`B /B iQ+?X > ? +ÁM F`T X X X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t i? v i`QìM; #`Q i`„M; - +Æ K†i M?¬ H M +?¢v iÈB +?¢v H i`„M; `®B tM #B M i?`M? i`„M; M?Q imv iX h?B M sm ç¢B ;B t'm t #B M i?`M? K° +®iX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t iB M T?QM; ç¢Q +®i i?9+ ;BK+ æBM? >¢Q,

@ L`v- iB m iY +ÁM M;`M` H`K; b\ L? M? +?|M; ç´B K†i çBX *?9M; i F?¬M; i? F ?ÊT i? M`v çK+ MQÈ+ #ûQ +Á H` HU +?¼M i®i M?'iX

G½Q M?•M M`v +?„+ +?„M H` bÊ H`K H° bU pB +H9+ i`QÈ+ #€M #ªM ç² ;Bª- H¢B + æBM? >¢Q iÄ p F?BM? i?QìM; h?B M sm ç¢B ;B t'm t X

æBM? >¢Q /MM; F„ tªQ M?Ä æ Q h´ /¢v +?Q i? v ç´B i?•M ?bM?- #B M i?`M? M H i?QÈ+- i? v €Q ;B€T ?mv M i?B i K`m ç2M- ç-m ç°B ;B€T- K†i M¢ [m, +?2 F?m¬M i?€T b„i- b€i F?Q F?B T M; QìB- iU +¶ K€v ;B i +?|+X

.M H` M; QìB [m2M +Ð M`Q M m F?¬M; çSM; # M +¢M? b) F?¬M; M?"M` M K M?• æBM? >¢Q X

æ´B i` M; T?K+ tQM; æBM? >¢Q [m v ç-m M?bM ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i

@ \L?bM K2Q H`K ;b\

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i HQ •m- M?È ç M Fw S+ i? i?ªK #` æBM? >¢Q i`û

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i +QM; HQM; - M?ªv +šM; H M M|B,

@ E?Q M- ç iU K2Q H`K X X X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i +?Q /Si HìB +Æ i? M| K'T K€v- +?ÈT K„i #B M i i`„M; - ç¬B +€M? i?B M bSi` M HQM; +kM; #B M K'iX h`¬M; ç¢B K pQÆM; K Q K' M?Q i`QÈ+- +| p M;®+X

*?| +QM H¬M; ç2M- p9 2K "¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ çB i?2Q # M ç€K M; QìB æBM t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i F?¬M; H•m M M F?¬M; +¬M ?| i` M; X

a m F?B +ªB i` M; tQM; - i´ ?ÊT F€ H¢ HûM H9i çB ?QÈM; FB M i`9+ +´ [m€M? H•m æ M ;¬M KÈB i?'v `ä M; Q`B pÁM; FB M i`9+ +´ M?Q iB M +mM; i?¬M çB M M`v +| i`QM; bm®i +?2 +?Î- K'v M;`M + Q i?O +€+ i°+ p•v [m M? # M M; Q`B F i; BÈBX "¼ +?B K K°i T?QÆM; - i`"M /Q M? F?€+ #B i- +ªM? ;B€+ M?Q ?´`bM? K²B M?bM M?

æ€K ç¬M; ``K`¢T- F?Q i? +QìM; ç¢B /•M; i``QX

*€B M²B ç2M tm'i ?B M F?B M M?B m €M? K„i ç®B ç`+? HB + [m X

æ½ ç M /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB M i?b #'i+S B t m'i ?B M iϕB ç•v ç m b)
iY ç`+? i` M? ;B`M? i?-M i`M; /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB M b m F?B çϕB +?
i`QÈ+ F?B i?-M i`M; /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB M KÎ` ;B i K°i KÈ i`QÈ+ i?
@ o¬ GQÈM; h?B M h¬M- #-M çϕQ H` h?B M sm- +€+ p` M? ?MM; ?[m H X
h?B M sm çϕB ;B t'm t KdK +QÌB- ;BÆ i v M?' + +?•M +| T?QM; ç° M?Q M?½ +O i
ç„+ çϕQ + Q ;B¼M; +?“Q K¼B M;QÌB ç^M; i`QÈ+X
æBM? >ϕQ +QÌB i?-K i`QM; #KM;X
h?B M sm çϕB ;B t'm t i?“i #B i M|B /®B- ?€ K²K ç½ M|B i M h?B M sm M?Q +| i?
B M;Ì X X X
h`QM; ç€K M;QÌB +| F #B M b„+ K†i- K°i b® €M? K„i ç®B ç`+? ç m`9i p - +| p `i
*| M;QÌB HÈM iB M; +QÌB +?“Q ?ÄB,
@ h?b` H` h?B M sm çϕQ i`QÎM; - i?“i H` M;?2 / M? ç½ H•m- M?Q b'K # M i B X JQ
+| /mv M ;†T HϕB- F?¬M; M;Ì ?¬K M v çQÈ+ i?'v çϕQ i`QÎM; iϕB ç•v- H` pBM? ?ϕM
@ h?B M sm çϕQ i`QÎM; i?-M HQM; i?'v ç-m F?¬M; i?'v çm¬B- F?¬M; M;Ì ?¬K M
ç•v- HÁM; p¬ +MM; #bM? i?ªMX
@ L;?2 ç²M i?m"i #|B iQ€M i?B M /B M +O h?B M sm çϕQ i`QÎM; i?B M ?ϕ p¬ bQ
?B m •K /QÆM; i`,K /†K- i` M i` # KQÆB i?B M- /QÈB i?,K /Á ç` M;K+ m KBM?X
i`QÎM; ç M ç•v +?ŠM; H) +kM; ç°M; i•K pÈB /B iQ+? i?-M i`M; b Q\
_ 'i M?B m M;QÌB #B m i bM? F?€+ M? m iB M H M +?“Q ?ÄBX
h?B M sm çϕB ;B t'm t ç€Q HìB pÈB i'i +ª- F?¬M; H° +?9i bÆ ?ÎX
h?B M sm çϕB ;B t'm t +?d p`Q æBM? >ϕQ- ;BÈB i?B m ¼B M;QÌB,
@ æ•v H` ?° T?€T +?B M iQÈM; >„+ h?B i +O #-M çϕQ- K'v +QM K Q +?| +¼T M
`ªM? `¶B M?†i p X
" M /QÈB Kk ;B€T- i`€M æBM? >ϕQ M' B ;•M t M?X

3d8X *?QÆM; 3de, æK+ LQÈ+ "ûQ *Á- æϕB .QÆM; Zm€M? G•m U?
E?¬M; H) h?B M sm H` M;QÌB +| i?“i\ *| p / M? iB M; F?¬M; M?Ä- iBM? i?¬M; i?m
i?-M iB M\ *? i iB i- çϕB M?•M p"i M?Q p"v K` h?B M sm çϕB ;B t'm t /€K ;Bª Kϕ
pϕ+? i`-M ç€M? +? i b Q\
æBM? >ϕQ M?bM h?B M sm çϕB ;B t'm t +?“Q ?ÄB pÈB M?B m +QÌM; ;Bª- F?¬M
i®iX
æBM? >ϕQ ;Bª +•K ;Bª çB + çB i?2Q # M h?B M sm çϕB ;B t'm t X
_ 'i M? M? h?B M sm çϕB ;B t'm t ç½ ?ÄB i?,K `ä `M; i bM? ?bM? i`QÈ+ ç|X
h?b` +€+ çQÌM; +QÌM; ;Bª iK i" T iϕB /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB M ç½ ?ÆM
Hm•M T?B M` i v pšM F?¬M; B ç€M? pĐ çQÈ+ HU+ HQÈM; F i ;BÈB KBM? p,M i
H•m çB M M;¼+ - iB M F?¬M; çQÈ+ - HMB +?ŠM; tQM; - ç M; p„i | + i bK +€+?X L;?2
+O M?•M HQϕB- v m i°+ H" T ?B T QÈ+ +MM; M? m ç€M? KÎ i-M; T?ÁM; M;U M`v`
/mv M`B M; +QÈT i?-M i`M; /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB M X
h?B M sm çϕB ;B t'm t i`mv M •K,

@ *?9M; i iÈB ç9M; H9+- ? ? ? ? ? 5 *?ì H€i M[+€+ +QìM; ;B^a çdM? + Q ?Ê
F i ;BÈB i?b +?9M; i i?2Q Î T?Q b m çK+ MQÈ+ #ûQ +Á- imv i ç®B çWM; t¬M; H
tQ i¬M; +?O h?€M? æQìM; h?¬M æB M /B /ÌB h?B M sm ç¢Q i`QìM; ?Q`M +?dM?
[m M- b€i i`"M pšM ç M; p" M +?mv M- iMv iB M t¬M; p"Q b) ;†T ?¼ b€i i?•MX

æBM? >¢Q i?¬K ;"i ç¬mX

æ½ ç M KS+ M"v +?„+ +?„M H" iWM; #QÈ+ b€i F?Q- bÆ b~v K°i +€B H" +QìM; ;B^a ç
+| M; mv +Æ +? iX

•M? K„i æBM? >¢Q F?¬M; M; WM; HB + [m ç€K ç¬M; tmM; [m M?X

G¬M M"v æBM? >¢Q çB iÈB /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M i`W +| ?SM; i?9 pÈ
?v p¼M; b) iB T t9+ ç M + Q i?O L K >Q M; - i?Y p" M K v t2K +| i? ibK` +?9i K M
æBM? E?^a L?B F?¬M; X

Zm^a M?B M- æBM? >¢Q M? M? +?|M; M?bM` K°i çQ`M pã ;B^a ,M K†+ F?€+ pÈB p
L?[M; M; QÌB M"v F?¬M; K†+ i`QìM; #`Q €Q /`B K` H" v T?K+ F€ H¢ /€M b€i M; QÌB
+?•M ç'i- ç2Q M?B m pÁM; p" M; #¢+ - +€+ HQ¢B i` M; bS+ p" M; #¢+ #^aQ i?¢+?¬T?

L?[M; M; QÌB M"v +| M K +| M[- iQ`M i?•M /•M; H M HU+ HQÊM; F?OM; F?B T- / Q
pã ;B^a „+ oU+- h`mM; h?´ h?¬M \*?•mX J†i K°i p`B M; QÌB p) +€+ ?Q p, M F€ /`- H
K"i QM; - t, K p`M ç2M- /[ iÊM p` F€ [m€BX

@ "¼M ?¼ ç m H" + Q i?O ç M iW L K >Q M; b Q\

hBK æBM? >¢Q `mM H M- [m M b€i F„X

hB + `^M; +| [m€ M?B m M; QÌB- æBM? >¢Q F?¬M; i? HB + bÆ T?€i ?B M` çB
F?¬M; +^aK ;B€+ ?ÆB i?Î i?•M i?B i?mv i K¢+? HB M M? m- /QìM; M?Q æBM? E?^a

hQM? bÆ +?¶ M"v +| ;¬M p¢M M; QÌB- i`QM; T?9i +?®+ æBM? >¢Q F?¬M; i? M?bM

h`W +QìM; ;B<sup>a</sup> M?•M HQ¢B` +ÁM +| ç¬M; ç9+ v m i°+- / b® #B M?bM? M; QÌBX J°
M?•M HQ¢B- tm'i ?B M pÈB ?bM? /¢M; #^aM i? - çO FB m çO ?bM? - /[iÊM ç€M; bÊ
iQ +Ð #`M i v M?QM; T?€i` v m F?Q ;¬M M; QM; iK- H" i²M i¢B +U+ F€ +QìM; ç¢B

oÈB i?U+ HU+ M?Q æBM? >¢Q i`QM; i`QìM; ?ÊT M"v +?d t2K M?Q i`mM; ;B B- +|
oä >Q`M; +^aM? - oä æ +^aM? - i?"K +?Q H" oä h?€M? +^aM?X

"¶M; iB M; b'K HB M iK+ p M; H M ç€M? pÐ #®M T?Q #bM? ioM?X

@ *kM; iÈB H9+ `²B- M M` i vX

æ| H" K°i M; QÌB iQ`M i?•M T?m i`QM; €M? b€M; iQK- F?¬B M; ¬ p¢K pÐ- F?¬M; i?
/ Q ç°M; ?MM; ?²M M?Q #B M +^a- +U+ F€ +QìM; ç¢B H`K M; QÌB i ?Q^aM; HQ¢MX
+O M?•M HQ¢BX

*MM; H9+ ç| - K'v +QìM; ;B^a imv i ç®B +O M?•M HQ¢B- v m i°+ +| i?U+ HU+ M; M

J'v +?K+ F?Q i? +U+ F€ +QìM; ç¢B M?Q p¬M; K†i i`ÌB p¬ bQM; #„M` €M? b€M; `

#„M H M + Q i`QÈ+ pÁM; #<sup>a</sup>Q ?° KBM? p, M i`QM; bm®i- M?Q i?¬M [m M; F? B i?B

.Q •K iS i€M- +?d +| iWM; p i b€M; i`QM; bm®i i`QM; F?¬M; i`mM; X

E?Q i? ç€M; bÊ M?Q b|M; i?¬M #½Q i®- `i M?B m +QìM; ;B<sup>a</sup> M?Q +QM FB M i`Q

M?Á #û +?Q iQM; +|X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t çSM; b m HQM; æBM? >¢Q X

æBM? >¢Q F?¬M; i? F?¬M; +„M` ,M; çSM; p[M; - T?€i` HU+ HQÊM; ?bM? i?`M?
H¢B b|M; i?¬M- +?2 i`QÈ+ K†i ç¢B K pQÆM; K Q K" T h` L; mv i- +?| +QM H¬M; ç

b¼+- ?´ +QM X

•K -K -K -K -K5

*°i b€M; i?S M? 'i ç€M? p"Q pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i- Kti ç'i `mM; `BM?
: B•v b m -K -K iWM; +°i b€M; ç€M? p"Q +MM; K°i çB KX
GU+ HQÊM; p¬ i" M #MM; T?€i HB M iK+ p +?¢K p"Q pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM
FB K ç•K ` - F?¬M; ;B M tmM; [m M? p†M p QX
E?¬M; M; WM; +! /Q •K HU+ HQÊM; #` pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i M; ,M +ª
#®M T?QÆM; i€K ?QÊM; X h`QM; iB M; FBM? F m- +! M; QìB #` ?'i # v M?Q # Q
çQìM; pMM; pšvX L; QìB i?U+ HU+ ?ÆB i?'T i?b #` i?'B p,M; ` p" B /†K çKM; p"Q
T?€Ti „+ i`QM; [mªM; i`QìM; `°M; i? M? i? M; X
> B +?•M æBM? >¢Q M?Q ç!M; çBM? i` M Kti ç'i- iW ç-m ;®B i`î tm®M; ç½ H9M p
_,M; `„+5
_,M; `„+5 \_,M; `„+5 _,M; `„+5
J°i +?m¶B i? M? •K i`SM; pĐ p M; `ä `°M; # M i B K¼B M; QìBX
æBM? >¢Q M; ~M; ç-m i?'v pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i M Si`¢M M?Q K¢M; M
i`mM; i•K p i M Si H M i`°M #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; - M; °v +°M; M?B m- +°M; `°K`
@a„T pĐ5
@ > ? ? ? ? ? 5 E i ;BÈB i`°M T?€T +? i iB i b„T #` ç€M? pĐ5
*! M; QìB `2Q pmBX
*?ÈT K„i pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i pĐ M €i i`QM; €M? K„i +?,K +?9 +O
çB K #` +¬M; FQ+? +Q `9i H¢B- €M? b€M; #` €T b9+ #B M ?bM? p†M p Q- K¼B p"i
`9i M? M? ?QÊM; K°i çB KX h? M? •K i`QM; i?B M ç` #B M K'i- ?bM? ªM? #` ç¬M
J¼B M; QìB +ªK ;B€+ i? ;BÈB +O KbM? ioM? H†M; M?Q +? i- K'i K¼B i? M? •K- K
h`QM; T?9i +?®+ çB K +Q `9i #„i ç-m i`QÊM; iQ` pÈB i®+ ç° H`KM; QìB ;B"i KbM
iB T M? m M? M? +?!M; F?m +? i€M- €M? b€M; p†M p Q ?äK p"Q i`QM; #¶M; T?bM
*?ÈT K„i X X X
•K -K -K -K -K5
hB M; M´ M?Q i?-M H¬B /B ii? p M; # M i B K¼B M; QìBX
h`QM; F?QªM? F?„+ çB K #` +¬M; FQ+? M´ imM; - T?€i ` M,M; HQÊM; F?OM; #®X
/•M; i`°Q # v H M i`ìBX æ-m !+ æBM? >¢Q i`®M; `¶M; - ?„M F?¬M; F`T M; ?o çB
K¢M? K) "T ç MX æBM? >¢Q M?Q +QM i?mv M M?Ä M?Ä ;B[#B M- M; mv ?B K i`M
hB T i?2Q K¼B i?S i`QM; i-K K„i #B M i?°M? b„+ i`„M; X
E?¬M; #B i [m # Q H•m- F?B i'i +ª +ªK ;B€+ i`î p M?Q +k- æBM? >¢Q +?°K`½B K
#®M T?Q ?¶M ç°M- ç'i +€i p" F?2 M Si #®+ HY X h`¬M; M?Q i? æBM? >¢Q #¶M; ç

3deX *?QÆM; 3dd, o"Q .B hQ+?X

L?bM ` t - pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i #ªQ p ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M
T?¢K pB p" B /†K ç½ ?! i?°M? T? iQ+?X G-m ç" B bKT tm®M; - T?B çbM? `ÆB- i?
iQÊM; #` M´ i?°M? K'v KªM? - i`¬M; M?Q i?°M? [m€+? #^M; +€i #` ;B! H®+ i" T FQ
i?°M? T? iQ+?X

æBM? >¢Q i`ÊM K„i ?€ ?@+ K²K,

@ *?„+ H` KÈB `²B H9+ i`"M T?€T F i ;BÈB #` +¬M; T?€i?b tªv ` pK M´ i`MM; FQ+
h?€M? æQÌM; h?-M æB M ç9M; H` i¬M; K¬M ;¬M M?Q #€ +?O h`mM; h?´ h?-M *?•r
i? iQÎM; iQÊM; X h`"M T?€T F i ;BÈB pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i p¢M M,K
i? M`v- M m ?¬K M v F?¬M; +| K´v +?K+ +QÌM; ;Bª imv i ç®B +O M?•M HQ¢B- v r
M; QÌB F?| i? p`Q /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?-M æB MX

@ *ÁM çSM; M;~M ` H`K ;b\ L? M? +?|M; çB p`Q5 \*| M; QÌB ;B`M? i`QÈ+ `²B5

h?B M sm ç¢B ;B t`m t Mªv ` F?ÄB ç€ pKM- F?¬M; `ªM? p¶ #KB #†K /QM? i` M
h`"M T?€T F i ;BÈB pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i #` T?€M; ?o H` +| i? p`Q
h?-M æB MX h`QM; iB M +mM; i?-M çB M- ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M; ¼+ H
+€+ HQ¢B i?-M i`M; #ªQ F?Q +O h?€M? æQÌM; h?-M æB M M,K tQ 5

@ J2Q- t¬M; H M5

J„i ç¢B K pQÆM; K Q K" T h` L; mv i çÄ `U+X h?-M i`M; ;¬M M; v i`QÈ+ K„i- ç¢B
i? ?®i ? i i´i +ª p`Q i9BX

æBM? >¢Q KQB +?| +QM H¬M; ç2M- "¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ ` F?ÄB ç®M; ç´i
i?2Q h?B M sm ç¢B ;B t`m t X

@ \

æBM? >¢Q #QÈ+ +?•M p`Q F?m pU+ b m pÁM; #ªQ ?° KBM? p,M i`QM; bm®i- ?„M
"ÎB pb i`QM; T?9i +?®+ i` M K†i ç´i i`mv M ç M i`¼M; HU+ i,M; ;'T K´v i`,K H-M-
/QM? p`Q K†i ç´i F?¬M; M?€+ H M M´BX E?¬M; F?Q #B M M†M; M - M?Q ?9i #KE
F?¬M; F?QX

æBM? >¢Q ;B"i KbM? F m H M,

@ æ•v H` X X X GU+ HQÊM; ;¬M M?Q [mv i„+- HU+ HQÊM; T?€T i„+ i`QM; KªM? i
M`Q ç|i? v ç´BX

æBM? >¢Q +ªK M?"M /QÈ+ ç•v F?¬M; T?ªB çÆM ;BªM H` HU+ HQÊM; KBM? p,M i
i?"i bU H` HU+ HQÊM; [mv i„+- H` K°i HQ¢B HU+ HQÊM; i?m°+ iQM? i` M +Æ HU+
GU+ HQÊM; ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? æBM? >¢Q #` €T +? ?Q`M iQ`M- iW çQÌM; F
ç M ç M çB M- F?¬M; +€+? M`Q p`M +?mv MX æBM? >¢Q F?¬M; i? T?€i ?mv HU+
p,M +kM; K´i ?B m [mªX "ÎB pb i?B M ç` T?€T i„+ i`QM; M`v F?€+ pÈB # M M; Q`B
i?¬M; w +?Q i?B M ç` - F?¬M; i? KQÊM HU+ HQÊM; i?B M ç` X

GU+ HQÊM; +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q Î i`mM; ç M çB M T?-M M; U+ #` €T
L?QM; æBM? >¢Q M? M? +?|M; M?"M ` +| çB m F?€+ H¢- #ÎB pb b m F?B /mM; ?
+U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q F?¬M; #` €T +? M?Q +U+ •K M; K+ #,M; ?mv M F
æBM? >¢Q +| i? /MM; K°i Qi HU+ HQÊM; ?Ä i?m°+ p h´i S?QÆM; X

S?€i ?B M M`v F?B M æBM? >¢Q v M HÁM; K°i +?9iX

L?QM; F?B æBM? >¢Q T?€i ` i?-M i?S+ +?d +| i? F?m +? i€M F?QªM; M;~M i?QÈ
/- €T b9+ i`QM; KªM? i?B M ç` M`vX

*| iBM iS+ i®i HšM t`mX

æBM? >¢Q pW iQM? iQ€M KªM? i?B M ç` M`v t2K +| i?`m çQ¢M p` pk F?Q M`Q +|
+QÌM; ç`+? M M H`K b Q pW çSM; i¢B +?¶ M?9+ M?Q+? M; QÌB- +ªK M?"M HU+ H

J°i H9+ b m- æBM? >¢Q ?ÆB i?Q+? SM; #B M ç´B ç° K¢M? v m HU+ HQÊM; X

:¬M i`QÈ+ K†i æBM? >¢QX

h?B M sm çϕB ;B t'm t pÈB #° /€M; i? M; QϕB + Q M?•M iû +€B #`+? tm®M; ç'i
M? M? M M H½Q iû +™M; ç m- ?"K ` ,M; p™M; p,M; ` M; Q"BX h?B M sm çϕB ;B t'm
/"v- K†i Kk B #-K /"TX

æϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i F?| F?,M +'i #QÈ+- i?Q+? SM; i`¼M; HU+ i? v ç
L;QÈ+ HϕB +?| +QM H¬M; ç2M- "ϕ+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ F?¬M; ? #`^M? ?QÎM
@ IB / mB / X X X

@ 5

a m HQM; æBM? >ϕQ HB M iB Tp M; iB M; F mX

*| +QÎM; ;B^H Q M? M? p"Q /B iQ+? h?€M? æQÎM; h?¬M æB M- #'i M; ì F?¬M; F`T
ç'iX

@ æB5

h?B M sm çϕB ;B t'm t +?2 +^K bQM; ?9T- M;?B M; M; QÌB M?^v H M HQM; "ϕ+? :
i`QÈ+X

> B +?•M æBM? >ϕQ ;BŠK KϕM?- K†i ç'i ?äK tm®M; +€B ?® M?ÄX æBM? >ϕQ M?^v
"ϕ+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ H Q M? M?X

*QÎM; ;B^+€+ T?QÆM; M?Q +QM MQi m®M; `QÈm b v +ÁM ç M; +® ;„M; i?Q+? SM
æBM? >ϕQ M?Q F?OM; HQM; ?bM? M; QÌB F?¬M; M; WM; M?9M M; QÌB- MÆB çB [m
?® b•m HãK tm®M;- M?Q +¶ K€v T?€ ?QX _'i M?B m +QÎM; ;B^pW i?Q+? SM; ç
tQM; H° #B m iB M? ?Q^M; bÊX >° T?€T +?B M iQÈM; +O h?B M sm çϕQ i`QÎM; î
F?¬M; #` €T +? - +Æ i? F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÎM;X

*?„+ ?„M F?¬M; T?^B H` F?¬B H¶B +?B M ç'm ç9+ #^M; i?¬M HB m çB\

æBM? >ϕQ `i M? M? i´M; i?'v t€+ +? iX

J°i +€B t€+ i?B M H M; +U v m M; ½ i` M çQÎM; /½v FB M i`9+ +´- T?¬M iBM? ?Q
M; QÌB ç"Q bϕ+?- v m HU+ bB m +QÎM; çϕB #` M; QÌB /MM; #Q T?€T M"Q ç| ?9i bϕ+
æBM? >ϕQ F?) i?Î /`B,

@ *QM H M; v m M"v +^M? ;BÈB Qi M?'i +Ð + Q ;B B v m ?Q" M;- ;Bì +? i p2M çQÎM
æBM? >ϕQ çB iÈB i`QÈ+- HK+ iK+ i?'v M?B m +€B t€+ /QM? K€m- ç m H" +QÎM; ;

hbM? i`ϕM; +? i`'i i?^KX L?[M; +QÎM; ;B^# M M; Q"BJ B *®i b•K H•K H" #€ +?O H
K°i +€B b) ç°M; ç'i- /QÈB i v +| p¬ b® ç iY T?K i?m°+- F m K°i iB M; i`,K M; QÌB S
;B^+? i ç°i M; °i i`QM; +?¶ M"v- F?¬M; +| +^M; QÌB M?†i t€+X

æQ" M M; QÌB æBM? >ϕQ- h?B M sm çϕB ;B t'm t - ϕϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv
H•m çB M M; ¼+ - /½v FB M i`9+ +´ H9+ i`QÈ+ #` pK M´ b|M; tmM; FQ+? T?€ ?OvX
>ϕQ ç½ i?'v ?ÆM ? B KQÆB +€B t€+- M; QÌB i?U+ HU+ v m M?'i +| +^M? ;BÈB i` M
æBM? >ϕQ F?¬M; #^Q ç^K b) +?B M i?„M; ç®B i?OX

o"i FB M i`9+ K"m p™M; HB M KB M #'i i" M M?Q ç M; çB p"Q K°i iÁ i?"M? +´X

> B # M iQÎM; +| çO +€+ ;B M M?"- i?ϕ+? çB M- K†i çQÎM; F?¬M; /QM? +?9i i`Q #
+€+? FB M i`9+ i?m°+ i?ÌB i?QÈM; +´` +ÁM HϕB KÈB iBM?- +?Q M; QÌB +^K ;B€+
i`MM; M"v pšM ç¬M; ç9+ M; QÌB [m çQÎM; `²B ;B•v b m #B M K'i bϕ+?X

æQ" M M; QÌB æBM? >ϕQ- h?B M sm çϕB ;B t'm t - ϕϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv
? T çB b•m p"Q /½v FB M i`9+ +´- +QM /QÎM; #„i ç-m`°M; `½B ?ÆM- H-m ç" B +™M

*m®B +MM; çQ K„i M?bM iQ“M H“ FB M i`9+ `°M; `½B M?Q +mM; pm - +´ ?QÆM;
p“M; ç9+- T?QM; +€+? FB M i`9+ i?ìB +”M +´- /”v M†M; K°+ K¢+X
"®M T?Q ioM? H†M;X
L;šm M?B M T?Q t p M; iB M; +?ûK ;B i- iB M; ?ûi i?ªK i?B iX *?„+ H“ +€+ +Qì
?Q†+ i“M b€i HšM M? m- i,M; T?–M •K m +?Q /½v FB M i`9+ +´ ç¢BX

3ddX *?QÆM; 3d3, hY oQM; h?B M L?½M L;K+ :B KX

L?[M; +€B #|M; t M? M?¢i K†i +SM; M; „+ M?Q +QÆM; i?B- i?•M ?bM? +| F?B `ä ç-
K i`ÆB t M? M?Q +?`i HÄM; +?ªv i`QM; #|M; i®BX
h v +?9M; M| +—K FB K i`M ç Q ;½v HQ M; H´- +´ tQ +kM; KìªQ- ?Q p¬- i?Q¢i i`¬
M; QìBX
æBM? >¢Q ;B”i KbM? F m H M,
@ æ•v H” i?S ;b\
Zm, ?²M\
E?¬M; H) i` M çìB i?”i bU +| ?²M K \
hB M; tû ;B| - HU+ +„i F€ /` H” /Q ?²M K t M? •K m ?mÆ pk F?Q T?€i` iB M; p M;

3dNX *?QÆM; 33y, h?B >²M h” •+X

æBM? >¢Q F?¬M; F`T bmv M; ?o i? K- K°i Hm²M; b€M; +?ÈT H|2- #®M ?²M K t M?
æBM? >¢Q pmM; FB K +?ûKX
h`QìM; FB K h?B M Zmv i t i [m i?•M ?bM? ?²M K t M? •K m M?Q +„i p”Q F?¬M; F
h?•M ?bM? #®M ?²M K t M? •K m M?Q F?|B #` +?ûK i?”M? ? B- ;B•v b m ?ÈT i?
+?mv M ;b tªv` - i®+ ç° bB m K mX >²M K t M? •K m +?`m K°i FB K +O æBM? >¢
æBM? >¢Q #ªM M,M; i`€M? MûX
>²M K t M? •K m +—K pk F?Q +´ tQ `€+? M€i M?QªQªM? t i [m M; QìB æBM? >¢
b„i ç2M +O ?„M M?Q +„i ç”m ?OX
æBM? >¢Q +U+ F€ ;B”i KbM?,
@ æ•v H” [m€B p”i ;b\ E?B i +¬M; FQ+? +?9M; M| i?b i`QìM; FB K M?Q +?ûK p”Q
FQ+? i H¢B i¢Q i?”M? i´M i?QÆM; p”i Hw\
æBM? >¢Q K†+ +?B M ;B€T b„i ç2M H” €Q ;B€T T?ÁM; M; U çŠM; +•T ?mv M F?Q
`€+? M€i M?QªQªM? tû ç¬B- HU+ +¬M; FQ+? ç€M; bÊ F?B M M; QìB ;B”i KbM?X
”®M [m€B p”i ?²M K t M? •K m +S M?„K p”Q æBM? >¢Q- F?¬M; ç w ç M ç€K h?B M
K pQÆM; K Q K”T h” L; mv i- "¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ - ? B ?´ +QM- +?| +QM H
@ æ•v H” i?B ?²M p¢M M,K- i?S ç½ +? i/MM; #Q T?€T Hmv M +? i +QìM; ;Bª- ;B K
EB K h´ H M iB M; ,
@ E?¬M; M; ìM?B m M,K i`¬B [m K” i?O çQ¢M €+ ç°+ M”v pšM i²M i¢B i` M çìBX
æBM? >¢Q F?¬M; +| i?ìB ;B M M; ?2 EB K h´ +ªK i?€M- #îB pb #®M ?²M K t M? •K
FQ+?X
æBM? >¢Q HB M iK+ i`€M? MûX
æBM? >¢Q ç´B FB m +¬M; FQ+?- #MM; T?€i HU+ HQÊM; +Æ i? +QìM; ç¢B ç€M?`
E?Q FbM? [mv M /B K HQM; F?Q K”m iQK ?MM; ?²M # v` - +m²M; T?QM; ;”Q i?ûi
KQìB i?QÈ+ i`QÈ+ K†i æBM? >¢Q #` ç€M? M´- K°i ?²M K t M? •K m +kM; M´imM;
L?QM; +?ÈT K„i çQ”M bQÆM; t M? i´ ?ÈT H¢B M; QM; iK i?”M? ?bM? F?¬M; F?€+
Zmv M T?€T +¬M; FQ+? +kM; p¬ ?B mX

æBM? >¢Q i?'v M?S+ ç-m p¬ +MM;X
 h`QM; F?m pU+ i?B M ç` M`v ?mv M F?Q pä ;B<sup>a</sup> #` €T +? ?Q`M iQ`M- æBM? >¢Q
 M;K+ #,M; ?mv M F?Q M m F?¬M; +| i? /MM; HU+ HQÊM; #,M; ;B€ ç|M; #,M; i?B ?
 æ Q h' M m ç€T €M,
 @ h?B ?²M H` p"i +?Q •K i`QM; i?B M ç` - Km®M F?„+ +? +?9M; +¬M HU+ HQÊM;
 hY- çWM; FûQ /`B i?ÏB ;B M M[ - ç€M? #` +?9M; M| F?¬M; ? F?| F?,M pÈB M;Q
 M?'i- HY +O h'i S?QÆM;X
 æBM? >¢Q ;"i ;MX
 æBM? >¢Q H"TiS+ i?9+ ;BK+ ?¢i ;B®M; ?mv M F?Q ?bM? /¢M; h'i S?QÆM; i`QM
 +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q #` €T b9+ ç M KS+ i"M +MM; #MM; M' +?mB p`Q
 *?d ;B•v H€i i`QM; i v æBM? >¢Q ?B M ` K°i i? M? i`Q`M; FB K /Q HY +O ?mv M
 *?•M ?Ä h'i S?QÆM;5
 æBM? >¢Q +?ûK K°i M?€iX
 >Ä /B K ;"Q i?ûiX
 >Ä FB K +„i ? B i?B ?²M p¢M M,K t¬M; H M i`QÊ+ M?'i i?"M? ? B F?9+X
 > B i?B ?²M p¢M M,K +| i? v ç´B- F?m¬M K†i +SM; M;„+ •K m M?Q +QÆM; i?B H°
 ` iB M; ?9 M?Q +?m°i F mX h?B ?²M p¢M M,K p°B #B M i?"M? bQÆM; t M? Mû i`€
 L?QM; HY K`m çÄ iU ;BÁB i`QM; i?•M i? t•K M?"T bQÆM; t M?- K†+ +?Q i?B ?²
 +kM; F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB M;¼M HY K`m çÄX
 GY +O h'i S?QÆM; ç®i +?€v i?B ?²M p¢M M,K- i`QM; T?9i +?®+ i'i +^a bQÆM; t M
 h?"M? +¬M;5
 æBM? >¢Q KWM; `ÐX
 J°i FQ+? i?"M? +¬M;- +?mv M iB Ti?2Q i`Î M M çÆM ;B^a M M?B mX
 h?B ?²M p¢M M,K tm'i ?B M i`M; H QiM €M? b€M; K`m ç2M F?¬M; [m€ +Q`M; ç¢B
 +| #^a M M,M; +?B M ç'm K€v K|+ M M `i M? M? #` æBM? >¢Q iB m /B iX
 "®M i?B ?²M p¢M M,K #B M K'i- i`QM; F?¬M; F?Q +| / Q ç°M; F€ /` t i [m X
 E?|B ç2M M?Q K†i i`ÏB +?B m p`Q imv i M? M? +?|M; i M #B MX
 æQ`M M;Q`B æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L;mv
 # M i`QM;X
 E?¬M; çÊB çQ`M M;Q`B æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q
 H¢B i?b #®M tB M; tQ+? iQ T?€i` €M? b€M; ç2M +?|B K„i M?Q FBK ç•K p`Q +QM
 M;Q`B æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L;mv i+k
 F?¬M; FB K çQÊ+ M?„K K„iX
 E?B çQ`M M;Q`B æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L
 +^a ç½ #B M K'i i`QM; F?¬M; F?QX
 "®M tQ+? b„i K`m ç2M iQ M?Q /½v M9B ç½ #B M K'i- # Q ;²K H QiM €M? b€M; K`n
 L; v b m ç| - i` M ç-m çQ`M M;Q`B æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQ
 i`M M;"TiB M; F m ;"Q F?OM; F?B T- iB M; ;¬K`®M; F?¬M; + K HÁM;X :B•v b m
 M;„M +€+? - 3L[M?•M M?Q i?B M M?½M /¬M F?ûT H¢B- #B M K'iX
 hbM? ?bM? [m€B /`X
 J„i æBM? >¢Q ç m M?S+- [m K°i H9+ KÈB M?bM çQÊ+X

æBM? >¢Q t2K tûi F„ tmM; [m M? i? 'v F?¬M; F?€+ ; b H9+ i`QÈ+ t<sup>av</sup> ` #B M /`X
sB M; tQ+? iQ `k tm®M; iW +€M? +Y €M? b€M; iQ HÈM ?bM? i`ÁM ç" T M M ç€- H
FB M i`9+ +´ ç¢B #®M T?Q ?¶M ç°MX L?QM; b m F?B tB M; tQ+? iQ ç2M #B M K'
t^{av} ` X

J†i ç'i #|M; HQ€M; - H-m +€+ i?¢+? çB M pšM + Q M; 'i- F?¬M; ç H¢B +?9i /'m p i
+€iX

æBM? >¢Q p¬ +MM; FBM? M; ¢+ M|B,
@ E?¬M; H) K¼B i?S H" i?m"i^aQ ;B€+ b Q\
*^aK ;B€+ M?Q ç M; KÆ K°i +ÆM €+ K°M;X

hmv M?B M F?B æBM? >¢Q M;~M; ç-m M?bM H M- i` M #-m i`ÌB pšM +?2 FQM K•v
h` M #-m i`ÌB +| M?B m +€M? +Y €M? b€M; iQ HÈM ?bM? i`ÁM M?Q i?B M M?½M
` •K T?QM; M° ;"Q- iB M; €+ i?9 F m ;"Q F?¬M; M;WM; # M iB X sB M; tQ+? iQ ç
?bM? i?"M? p¬ b® H Q iM €M? b€M; K"m ç2M Î F?„ T MÆB i`QM; ç¢B /QÆM; [m€M
E?¬M; #B i H Q iM €M? b€M; K"m ç2M +| ç M; ;B K +¬K +QÌM; ;B^a M?•M HQ¢B-
æQÌM; h?¬M æB M F?¬M;\
æQ K„i M?bM i`QM; i?B M ç` +| Qi M?'i K'v M;"M H Q iM €M? b€M; K"m ç2MX
•M? b€M; •K m M; ,M +^aM K¼B HU+ HQÊM; / Q ç°M; - F?¬M; i? +^aK SM; # M i`QM;
+¬K F?¬M;X

J¼B i?S M|B H M pW `²B æBM? >¢Q ;†T +?mv M F?¬M; T?^aB €+ K°M;X

æBM? >¢Q M?^{av} H M K°i iÁ i?¢+? çB M- /äB K„i M?bM ` t X æBM? >¢Q KÆ ?² i
F?¬M; M;WM; +| tB M; tQ+? iQ ?| i?"M? €M? b€M; ç2M #B M K'i- M; v b m ç| H Q
HB M i?B M ç` +kM; i M`½X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ;BK+ "¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ M?^{av} H M i?¢+? çB M-
M|B,
@ LÆB +| +€+ H Q iM €M? b€M; K"m ç2M +?„+ +?„M M?®i +QÌM; ;B^a t•K M?"T p"Q
æBM? >¢Q i`¬K M; •K M|B,
@ J B M?bM Fb - HB M iK+ +| H Q iM €M? b€M; K"m ç2M #B M K'i- T?^aB +?,M; +Q
?²M p¢M M, K tm'i ?B M i`QM; H Q iM €M? b€M; K"m ç2M i?b b) i?Q€i` M?Q +?9M
h?B M sm ç¢B ;B t'm t H„+ ç-m- M|B,
@ *kM; +| i? H" +? i /QÈB i v i?B ?²M p¢M M, KX
æBM? >¢Q +SM; M; QÌB- ;B•v b m ;"i ç-m- `i +| i? M?Q h?B M sm ç¢B ;B t'm t
p" i" M F?®+X

33yX *?QÆM; 33R, J„ h?B m L[aQM; aBM?X

@ *?9M; i iB T iK+ çB iÈB çB- +?¶ M"v M;mv ?B K ?ÆM iQÎM; iQÊM; M?B mX
hmv H Q iM €M? b€M; K"m ç2M ç½ #B M K'i M?QM; æBM? >¢Q pšM i?'v #'i M M;"v
G Q iM €M? b€M; K"m ç2M ç½ H" çB m F?| iBMX
h" M T?€T i?¬M i?¬M; M?Q p"v ;B®M; i?O çQ¢M +O i?¬M iB M- pQÊi [m i?U+ HU

E?¬M; H) ç•v +kM; H" + Q i?O h?€M? æQÌM; h?¬M æB M #`v` i`"M T?€T i?O ?°\
 L m i?"i bU M?Q p"v- i?O çQ¢M +O h?€M? æQÌM; h?¬M æB M [m€ F?OM; F?B T- ç
 +! i? bQ pÈB *?B M i?¬MX
 h¬M; K¬M +QÌM; ç¢B ç M F?¬M; i? M;?o #`M #` ?Ov /B i i`QM; K°i M;`v- i` M çÌB
 H" poM? pB M\
 æBM? >¢Q i?¬K ;B"i KbM?X
 æBM? >¢Q F?¬M; #B i +ÁM +! M;mv ?B K ;b i²M i¢BX
 h` M çQÌM; çB h?B M sm ç¢B ;B t'm t +~M i?"M /šM çQÌM;X
 oW `²B H Q iM €M? b€M; K`m ç2M ;B€M; tm®M; ;•v`mM; ç°M; HÈM +?Q h?B M s
 M!B ;b- M;QÌB ç-v i•K bUX
 æQ`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t M;WM; H¢B,
 @ Zmª M?B M +! M;QÌB +? iX
 h` M +QM çQÌM; i`QÈ+ Kti çQ`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢
 L;mv i +! ? B +€B t€+X
 L?bM i` M; T?K + +?„+ H" +QÌM; ;Bª h?¬M; h?B M h?¬M :B€Q +O h`mM; h?´ h?¬M
 ? B M;QÌB `i i?ªK- M?Q #` M;k K½ T?•M i?•v- i?¬M ?²M ç m /B iX s€+ ? B M;QÌB
 :B€Q i?"M? KªM? pKM HB iB- K€m M;QM; K` F?¬M; i€M iÄ €M? b€M;- i`QM; KªM
 HQÈM; / Q ç°M; +U+ F€ +QÌM; ç¢BX
 @ æ•v H" çt+ çB K +? i i`QM; i v i?B ?²M p¢M M,KX
 æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t M? M? +?!M; t€+ ç`M? M;mv M M?•M ? B M;C
 :B€Q +? iX
 a m F?B +? i +Æ i? ? B M;QÌB +O h?¬M; h?B M h?¬M :B€Q i`ÆM #!M; M?Q M;¼+
 KK+ M€i i?b +kM; +Ð +QÌM; ;Bª + Q ;B B oä >Q`M; +ªM?- iB + `^M; ç½ +? i i?ªK i`
 æQ`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv
 h?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - K•v ç2M i` M #¬m i`ÌB M;`v +`M; KÄM;X
 G9+ M`v +€M? +Y €M? b€M; iQ HÈM ?bM? i`ÁM M?Q i?B M M?½M iQ KÎ` #B M
 K`m ç2M tmv M bm®i i?B M ç` +?d +ÁM H¢B K'v +€BX
 æBM? >¢Q bmv çQ€M +! H) +ÁM +! bBM? HBM? +QÌM; ;Bª +„M `M; +® +?®M;- pb
 ?²M p¢M M,KX hB + `^M; F?¬M; B ;B9T çQÊ+ #¼M ?¼X
 h` M çQÌM; çB æBM? >¢Q +'i ? i t€+ +QÌM; ;Bª M?•M HQ¢BX
 *! i? p`Q ç•v ç m H" #€ +?O K°i T?QÆM;- i®i t'm +kM; t2K M?Q ç²M; i°+- M M +!
 ;BªX a m M`v æBM? >¢Q b®M; çB ` F?ÄB /B iQ +? h?€M? æQÌM; h?¬M æB M b) +
 i`ª H¢B +?Q ?"m M?•M +€+ +QÌM; ;Bª t2K M?Q K°i T?¬M +¬M; çS+X
 h` M çQÌM; çB iÈB i`QÈ+- æBM? >¢Q ?ÄB ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ H B
 æ Q h´ F id Kd,
 @ h`QM; i?ÌB ç¢B i?QÈM; +´- v m- K - M?•M- i?¬M +U i?9 +MM; i²M i¢B i` M i? ;B
 M!B iWM; +! K°i HQ¢B #Q T?€T +U+ F€ ç°+ €+- M?®i bBM? HBM?- €T /KM; +€+ H
 ç°M; i?¬M ?²M- +ªK [m M +?Q ç M F?B iBM? i?¬M i M pÐX aBM? HBM? F?®M F?´
 ?¬K i`QM; M²B- +m®B +MM; T?€ ?Ov +Æ i? ;B[H¢B i?¬M ?²M- b m ç! F?B M M?
 Mm®i HšM M? mX Zm M?B m M,K- ;B i +? i K'v i`,K p` +QÌM; ;Bª KÈB Hmv M +?
 çB i`QM; #!M; i®B- F?¬M; bÊ #bM? +?QÈM; ?Q F?¬M;- +! M,M; HU+ €K b€i F€ /B

h?O çQçM i" €+ M?Q p"v M;?2 ç½ H"K M;QìB`ÊM i!+ ;€vX

æBM? >çQ M;šK M;?o- i`QM; HÁM; +ÁM +! çB m i?„+ K„+X

h?B ?²M pçM M,K ç9M; H" HU+ HQÊM; €K b€i`i ç€M; bÊ M?QM; +?d F?B î i`QM; F ççB /QÆM; [m€M? H•m çB M M;¼+ KÊB +! bS+ +?B M ç'm- M m î ?Q" M +ªM? #bM ;Bª i?"i bU i?b F?¬M; +! mv ?B T ;bX

@ h?B ?²M pçM M,K KÊB tm'i ?B M +?d H" #€M i?"M? T?~K +•T i?'T M?'i- M m ;t /QÆM; +MM; i²M içB +! i? iU /Q +?mv M ç´B ;B[?Q p" i?U+X E?B ç! pçM p"i F?i h'i S?QÆM; +U+ ç° +kM; F?i i? ?Ov /B i i?B ?²M pçM M,KX *QìM; ;Bª çŠM; + 'T oã M; ,M çQÊ+ i²M içB i" €+ M"vX

L;?2 ;B¼M; çB m +O æ Q h´ +! p `i M;QÐM; K° +?¶ ç€M; bÊ +O i?B ?²M pçM M, æBM? >çQ ;"i ;MX

æBM? >çQ M m M;?B p'M,

@ hçB b Q i`QM; /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M b) +! p"i i" €+ M"v\ L;?2 M|B æQìM; h?¬M æB M ?"M? ç°M; #€ ççQ- ?Q" M? ?"M? h`mM; h?´ h?¬M *?•m- i?"K +? +O h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?¬M M?QM; F?¬M; TªB i¬M; K¬M i" ççQ Hmv EB K h´ H M iB M ;,

@ *€B M"v`i F?i MÄB- i`mv M i?mv i i?QìM; T?i M; ççB bU i?"iX J°i i¬M; K¬M p M?'i #¶M; M?B M /B i pQM; i'i M?B M H" +! +?¶ ç€M; +? iX h i?'v +Y i?B M M? i`mM; F?¬M; TªBªQ i`"M? v b€i i`"M #bM? i?QìM; -`i +! i? H" pU+ K¬M ççB HK F?€+X .B iQ+? tm'i ?B M +€M? +Y F?¬M; ;B M çŠM; + 'T +Ð M"v M|B H M`i M?B

E?B æBM? >çQ M|B +?mv M pÈB ? B H½Q [m€B p"i EB K h´ - æ Q h´ i`QM; ç-m i? im®i ç^M; i`QÊ+ #¶M; ;BÆ i v` ?B m- M;WM; #QÊ+X

æBM? >çQ M;WM; #"M Hm"M pÈB ? B H½Q [m€B p"i EB K h´ - æ Q h´ - #QÊ+ H M i` _®i +m°+ ;†T ;Ð M;QìB F?€+X

G" #®M- M,K +QìM; ;Bª ,M K†+ v T?K+ i`¬M; M?Q L K >Q M; - K'v M;QìB ç m #`i? i?QÆM; `i M†M; - K€m +?ªv`ÁM; `ÁM; - KB M +QÐM; p" M F?Q +?[i?QÆM;X " M; # M ? B M;QìB FB - F?¬M; #B i M M H"K b QX

L;?2 iB M; #QÊ+ +?•M- K°i i? M? MB M i!+ [m,M ç2M M;„M K†+ ;B€T / ç2M çÆM ; +ªM? ;B€+ [m€i,

@ G" B\

J„i h?B M sm ççB ;B t'm t H!2 iB F€ /`- i`€M? b M; K°i # M- M?9M p B M|B,

@ hB m iY çWM; +,M; i?ŠM; - ?b ?bX æB M; M; [m - +?9M; i +?d çB M; M; - +€+ M;

h?B M sm ççB ;B t'm t M|B`²B pÁM; b M; # MX

æBM? >çQ i?2Q b mX

æBM? >çQ HQÊi [m K'v +QìM; ;Bª L K >Q M;X

L;QìB #`i?QÆM; H" K°i H½Q M?•M i!+ #ç+ T?Æ- +kM; K†+ ;B€T / ç2M M?Q K½ ; [m¬M +°+ - i v +?•M H°` M;Q"BX *Æ #„T H½Q M?•M i?¬iQ ç2M M?Q ç9+ #^M; ; M Hb - +?d /QM? +?9i / X

L;QìB H½Q M?•M +?ÈT H!2 €M? b€M; F€ Hç- F?Q M? +?•M M;²B i` M K†i ç'i +® ;„ F?¬M; i®iX "îB pb KB M; p i i?QÆM; +O H½Q M?•M +! F?i B ç2M [m M? [m~M F?`Èi` F?¬M; +€+? M"Q ;„M HçBX

L;QìB #`i?QÆM; F?€+ H" K°i i? M? MB M F?QªM; ? B KQÆB im´BX

*€B i M tmB t Q M"v +kM; +| i|+ ç2M [m,M M;„M- #` K°i p i +„i ;? M;Q`B iW p B i`€
i¢M; #` +?ûK M€i- M;Q`B ?-m M?Q çSi Hb X J€m T?mM` M?Q bm®B- KB M; p i i
[m,M M;„M +kM; +| F?|B ç2M HQÊM HÌ- F?-M; i? F?ûT H¢BX
L m F?-M; T?ªB +Q`M; ;Bª i` M hB M h?B M oă h¬M; +ªM? +| bS+ b®M; K¢M? K)-
#` i?QÆM; M?Q p"v ç½ bÊK çB #€M Km®BX

33RX *?QÆM; 33k, . M? >B m L;Q`B h®iX

33jX *?QÆM; 339, h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX

G½Q M?•M i|+ #¢+ J°+ Zmw i`WM; i? M? MB M J°+ M- iS+ ;B" M [m€i,

@ E?®M FB T- K†+ F ?„M +| T?ªB H" M; Q`B +O v m M[ç| F?¬M; i?b +?QM? ?„M ç
çB m M"v M; QÆB T?ªB +| HÁM; #B iÆM- b Q +| i? M|B H`B pQM; •M T?K M; ?o M
h? M? MB M J°+ M +äM; i? M? MB M J°+ LBM? ?¬M K - M; ?2 +?YB çÄ K†i iQ i B

G½Q M?•M i|+ #¢+ J°+ Zmw M; WM; K°i +?9i- iB T iK+ #ªQ,

@ L m i?¬M iQÈM; ;B€T ç2M H" M; Q`B +O v m M[i?bibK +€+? F?B M ?„M +ªB i" |
+?9M; i +?SM; KBM? ?„M F?¬M; T?ªB M; Q`B t'm- HÁM; +| çB m i?B M- M; mv M #
b) +?Q #¼M ?¼K°i +Æ ?°BX

@ Zmw ;B ;B M|B ç9M; X

E?m¬M K†i +U+ F€tBM? ç T +O J°+ G M h•K Mî MK +Q`B M|B,

@ h +kM; +ªK i?'v +?B M iQÈM; ;B€T ç2M H" M; Q`B i®iX

h'i M?B M æBM? >¢Q F?¬M; #B i?„M çQÊ+ +?Q / M? ?B m M; Q`B i®iX

:B`T?9i M"v- i`QM; HÁM; æBM? >¢Q i`"M M; "T`mM; ç°M; X

h`QÈ+ K„i æBM? >¢Q H" K°i iÁ i?€T iQ çÄ`U+X

h?€T M"v M?Q /½v M9B ç•K K•v- +„K` K†i ç'i- M; ~M; ç-m F?¬M; i?'v çdM? i?€TX
i`B M®B HB M #-m i`B p" K†i ç'i- i`"M M; "T?ÆB i?î#Q`MX

h?•M i?€T +?ÈT H|2 €M? b€M; çÄ F€ /`- M?bM iW t M?Q HY i?¬M HBM? ç®i +€+
i?•M i?€T ?bM? #€i ;B€+ +?B H"K i€K ;|+- M?bM iW i` M tm®M; /QÈB- çQ`M; FQ
ç´BX

æBM? >¢Q M; ~M; ç-m- MÆB i-K K„i M?bM iÈB +?d +Ð K'v i`, K i-M; X

h?€T + Q +Ð M"v i?b æBM? >¢Q +?Q iWM; i?'v /M H" + Q ®+ +?¼+ i`B i`QM; ç`

h`¬M; i?'v K°i iÁ i?€T iQ M?Q M; ¼M HY ç®i +?€v tm'i ?B M î i`QÈ+ K„i- +ªK ;B
F?| i? ?bM? /mM; X

*?d +| i`QM; i? ;BÈB K°i M,M; ;Bª F? B i?B M iQ+? ç` - +Q`M; ;Bª p B bÆM i¢Q H
M?Q p"v KÈB +| FB M i`9+ pQÊi [m ç`M? Hm"i p"i HwX

æ•v +?QM? H" h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T\

h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T ç9M; M?Q i`mv M i?mv i çB i?¬M; i?B M +mM; i?

æBM? >¢Q i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²KX

*?d +| i? ?bM? /mM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T H" i?¬M iQ+?X

E?¬M; #B i M; Q`B h?€M? æQ`M; h?¬M æB M H"K b Q t•v /UM; K°i iÁ i?¬M i?€T\ *
M,M; ;Bª /MM; i?¬M i?¬M; +'m i`9+ªQ i`"M- HU+ HQÊM; [mv i„+ +'m i¢Q` FB M i
h`QM; HÁM; h?B M sm ç¢B ;B t'm t H9+ M"Q +kM; M?È M?mM; i?¬M i`M; - H M iB

@ æQÊ+ `²B- iB m iY çWM; +ªK i?€M MY - K€m ç~v +Y H2Q H M i?€T KÈB H" [m M
h?€M? æQ`M; h?¬M æB M- # i?¬M F?Q ç m +| î ç•v- imv i ç®B çWM; #`M; Q`B F?

L?bM h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T /Q`M; M?Q ;¬M M; v i`QÈ+ K„i M?QM; ç9M
i`QÈ+ K„i +€+? t M; "M /†KX æQ`M M; Q`B æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç
L; mv i i®M MY M; "v KÈB ç M /QÈB i?€T iQ HY çÄX

hQM? bÆ iW F?B çQ" M M; QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM /QÆM; [m€M? H•m çB M M; ¼+ ç ½ i`ÁM ? B M; "vX

hW #B M ;BÈB ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M; ¼+ ç M h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M /½v FB M i`9+ +´ ç¢B `°M; HÈM ?MM; po M?Q p"v F?¬M; #B i i®M # Q M?B m M,K ;BÌ F?¬M; +| K°i B- M?Q KªM? ç'i +? i- ;B®M; [m, i?"M?X

æSM; /QÈB h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- æBM? >¢Q +ªK i?'v KbM? i?"i M?Ä M9BX

L?bM ;¬M KÈB i?'v çQÌM; FQM? i?•M i?€T h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T +Ð M; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T H"K #^M; ç€ K"m çÄ ?B K i?'v +?'i H M- # K†i # €M? b€M; çÄ [m M? [m~MX h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T iQ€i ` ?ÆB i?Î ?²M tmv M [m M; "M p¢M M,K i?€M; - M| pšM çSM; ç•v +?Ì M; QÌB ç MX

h`QM; HÁM; æBM? >¢Q M´B H M M; ?B p'M,

@ h?€T + Q M?Q p"v i¢B b Q i`QÈ+ ç| F?¬M; B T?€i ?B M ` M| \

h?2Q Hw i?b h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T + Q ç M H M i" M K•v M M #„i K„i KÈ /†K pšM i?'v `ä- M?QM; i¢B b Q i`QÈ+ ç| +?Q iWM; +| B T?€i ?B M M| i²M i¢B \

J½B F?B iBM iS+ /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?¬M æB M im¬M ` i?b + Q i?O ç M iW h >Q M; KÈB i bK iÈB J B \*®i b•K H•K M?Q i? i`QÈ+ ç| M| F?¬M; ? i²M i¢B X

h?¬M i?€T +| i€K ;| +X

J¶B K°i K†i H" +Y ;¶ çÄ pm¬M; pS+X

h` M +Y t T ?"M; ç¢B çdM? ?bM? i`ÁM- K¶B ?"M; b€m +€B- íM; +°M; b€m ?"M; X > KQÆBFBK çdM?- F?¬M; #B i b® HQÈM; M?Q p"v +| w M; ?o ;bX

h`W FBK çBM? ` +€M? +Y #bM? i?QÌM; F?¬M; +| ;b H¢X

æBM? >¢Q çSM; i`QÈ+ h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- /Q /UX

@ æB +Y M"Q ç•v\ h?•M i?€T +| i€K K†i- +| F?B M"Q i bM? +| T?M ?ÊT i?m"i M; k +¬M imv M +?¼M bBM? K¬M +| F?B M"Q +"M; M iQ" M ?ÆM F?¬M; \

"ÍB pb +"M; ç M ;¬M h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T i?b M¶B #'i M i`QM; HÁM; ?ÆMX

.QÌM; M?Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T ~M ;B'm +U i?9 F?€i K€m ;b +U+ F€ M

*?QM? H9+ M"v X X X

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

E?¬M; #B i +?| +QM H¬M; ç2M H"K b Q pMM; F?ÄB M; QÌB ç¢B K pQÆM; K Q K" T "¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ - ?Qi M; YB K†i ç'i X "'i ;B€+ +?| +QM H¬M; ç2M çB iÈB H2M [m F?2 ?Î p"Q i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX

@ J2Q- çWM; +?¢v HmM; imM; X *?| +QM- K m i`Î p X

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i ?| i?"M? Hm²M; b€M; i`„M; t¬M; H M ç`M? #„i ; a m F?B ç¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i p"Q +Y çÄ i?b #B M K' iX

æBM? >¢Q Km®M M; ,M +ªM +kM; F?¬M; F`TX

@ *?¼M iÈB +?¼M HmB F?¬M; #^M; +Æ /mv M tªQ ?ÊT- ? v ç•v H" i?B M w\ h?¬B- æBM? >¢Q +„M `„M; - ç~v +Y ` - M? M? +?| M; çm´B i?2QX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ?ûi iQ,

@ \ a@i`m°i[m€p"v\ G¶ K½M; i? \ *€B M"v H" çB iW +Y iY X X X Jm®M +? i b Q
h?B M sm ç¢B ;B t'm t ç M; +~M i?"M M;?B M +Sm i'K #ªM ç² /B iQ+? h?€M? æQ
/ H M M;Qm ç2M imv M- F?B i`¬M; i?'v æBM? >¢Q- +?| +QM H¬M; ç2M- ç¢B K pQ
p"Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T i?b +„M `„M;- +m®B +MM; #m°+ HÁM; ;BK+ "°
i?•M +kM; +?¢v p"Q i?2QX

æBM? >¢Q p®M iQÎM; p"Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T iQ HÈM b) i?'v K°i F?
i`QM;X

L?QM; bU i?U+ +?SM; KBM? æBM? >¢Q ç½ bmv M;?o M?B mX

E?¬M; ;B M i¬M; i?S M?'i h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T F?¬M; F?€+ ;b # M;Q
o€+? iQÎM; #®M T?Q T?ªM +?B m €M? b€M; çÄ KìªQ- i?'v `ä `¬M; #®M T?Q X h
F?¬M; ç†i i?S ;b- `i i`®M; i`ªB- +?d +| p` i`Q +?QM? ;B[+| K°i i? M; H¬m tQ„M
? B h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX

h`¬M; i¬M; K°i h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M?Q M?" F?Q #` /¼M ç² çB ? iX
æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i #ªQ Kšm i¢K i?ÌB ç½ #„i çQÊ+ +?| +QM H¬M; ç2
+9M +QM F?¬M; çQÊ+ +?¢v HmM; imM;X

*?| +QM H¬M; ç2M +9B ç¬m- +KT i B M;²B t´K i¢B +?¶- M;Q M M;Q½M M;?2 /¢vX
h`¬M; #° /€M; +?| +QM H¬M; ç2M M?Q i? M| M;?2 ?B m ç¢B K pQÆM; K Q K"Th"
æBM? >¢Q i?'v +?| +QM H¬M; ç2M- ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i i?b v M #KM

339X *?QÆM; 338, h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T U?¢VX

@ s¬M; t¬M; t¬M;- tm'i T?€i H M i¬M; ? B5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M?bM HQÈi[m - F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB i¬M; K°i h?¬M; h
i`®M; iÎM F?¬M; +| F?Q #€m- b®i`m°i t¬M; H M +¬m i? M; ? T?ÁBX

æBM? >¢Q- ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i i?2Q b m h?B M sm ç¢B ;B t'm t X

"¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ H„+ M;QÌB #B M M?Ä çB i?2Q b m h?B M sm ç¢B ;B t'

"¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ H" i?QÊM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 +| i`Q im
#m°+ H"K p9 2K +?Q +?| +QM H¬M; ç2M- i` M çQÎM; çB M| i? M i?Î b® KbM? [m€ i
+€B KbM? p^M b¼+ pšv çm¬B çB i?2Q b m çQ"MM;QÌB M;Q M M?Q +QM K Q iQ t€

"¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ +| i`Q im F?¬M; i?m M;QÌB i`QÎM; i?"M?- HÁM; #B
æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t i?b +ª çÌB M| F?¬M; +| +Æ K v çB iÈB h?¬M; h

hBM ç²M i`QM; i?QÊM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 M|B h?¬M; h?B M S?M æ² h
*°M E?¬M- M m +| /mv M çQÊ+ p"Q ç| F?¬M; +?WM; b) i`M? ?| ?mv i K¢+?- i`ÎM;
iBM? i?m¬M- çQÊ+ i?¬M i?¬M; €Q M;?o +O i?¬M i?9 "¢+? >´X

h`QM; i? ;BÈB H¢M? HMM;- i`M F?®+ M"v #B M K¢M? H" bS+ ?'T /šM p¬ +MM; ç®

h¬M; ? B pšM i`®M; i`ÆM- F?¬M; i?'v +| F?Q #€m ;bX

h`W p€+? iQÎM; çÄ ` +?d +| K°i +¬m i? M; ;¶ tQ„M ®+ M?Ä ? T v M?Q i¬M; K°i çB

h?B M sm ç¢B ;B t'm t `i H" i?'i p¼M; M|B,

@ *? M|- F?-M; +| ;b ? i\ E?Q #€m ç•m\ Zm€ F2Q FB i- i +€ H" +QM +?m°i i?'v
F?-M; FB K çQÊ+ F?|+ i?"M? iB M;5

E?B F?-M; +| B- h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?-M; [m M i•K ?bM? iQÊM; iB M T?QM
h?B M sm ç¢B ;B t'm t b®i`m°i çB ?QÊM; H-m # X

@ *?9M; i T?ªB M? M? H M- F?-M; i?b + M? +kM; F?-M; +| K" m®M;5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +Q ;BÁ +?¢v M? M? H M + -m i? M;X

hm v i` M çQìM; çB F?-M; ;†T B M?QM; h?B M sm ç¢B ;B t'm t - æBM? >¢Q #B i
h?-M; h?B M S?M æ² h?-M h?€T i`QÊ+ #¼M ?¼X

>-K ç| +| K'v p¢M +QìM; ;Bª iK i" T [m M? pÁM; #ªQ ?° KBM? p, M i`QM; bm®i- +| i
ç m H" ?MM; #€ K°i T?QÆM; - +| M?B m i m v i F„- i?U+ HU+ + Q ?ÆM æBM? >¢Q-
M?B mX *?Q M M h?B M sm ç¢B ;B t'm t - æBM? >¢Q F?-M; i? M"Q H" M; QìB ç-
æ² h?-M h?€TX

æQ" M M; QìB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; m
i?S ;B®M; v M?Q ? B i-M; i`QÊ+X

ošM H" #®M p€+? iQìM; i`®M; i`ÆM- + -m i? M; çÄ tQ v i`ÁM ;B®M; v M?Q ç9+X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M; ?B M ` ,M; M|B ,

@ hB T iK+5

æQ" M M; QìB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; m
? B i-M; - i`W F?-M; ;B M i`®M; i`ªB ` çWM; M|B H" i?-M i" M; F?Q #€m- K°i +€B -
sm ç¢B ;B t'm t iS+ ;B" M bmwi ç" T # iQìM; ç i bK +| K" i i? 'i- ?®+ i®B ;B' m ç² F?

@ h /€K +?„+ F?Q #€m i`QM; i?€T #` ç€K M; QìB ç M i`QÊ+ +QÈT ? i`²BX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t tQ v i v- iS+ ;B" M M|B ,

@ *?9M; i K m çm´B i?2Q- i Km®M +QÈT +O - i T?ªB +QÈT ? i F?Q #€m5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t K†i M; Q" B i`-M; iB M T?QM; ç¢Q +®i i? M; Q¢B + Q M?•M
*?QM? H9+ M"v X X X

J°i ;B¼M; M|B #U+ #°B p¼M; H M ,

@ G¢B F?-M; +| ;b ? i\ \ æ^M; i`QÊ+ +| M; QìB- +?„+ +?„M H" K'v i M ç| +QÈT ? i
i?-M i" M; +?Q i 5

JQìB K'v M; QìB M? M? +?| M; H2Q H M + -m i? M; tQ„M ®+ - M?bM #®M T?Q X E?
+| ;b F?€+ ?ÆM H" F?-M; ;B M i`®M; i`ªB H" K KQìB K'v M; QìB +U+ F€ i? 'i p¼M; - M
çQ" M M; QìB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; m v
t # Q p•vX

JQìB K'v M; QìB M"v +MM; K°i M?|K- tm' i i?•M #'i T?`K- K†+ €Q ;B€T ;B®M; M? m
F?Q ` 'i ?B K i?'vX •Q ;B€T iÄ €M? b€M; M?¢i +| i? +?®M; H¢B €T HU+ i`QM; Kª
;€M? M†M;X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M?ªv +šM; H M ,

@ *€B ;b\ *QÈT #|+ +?9M; i \

o®M i•K i bM? +O h?B M sm ç¢B ;B t'm t ç½ F?| +?`m ;Bì M; ?2 tQM; +`M; iS+ ;B
F?|BX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t M; ?B M ` ,M; M|B ,

@ J'v M; QìB +€+ M; QÆB F?-M; #B i b®M; +? i- /€K +QÈT #|+ +?9M; i \ L; QÆB +|

@ h F?¬M; +¬M #B i H½Q #'i iY H" B- F?mv M M; QÆB i?¬M? i?"i; B Q ? i +¬M; + K¢M; +?Q +€+ M; QÆBX >½v +9i` F?ÄB h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- M m F J°i i? M? MB M K†i M; ¼+ K†+ €Q ;B€T #ªQ F?Q H¢M? HMM; +Q`B,

@ > ? ? ? ? ? 5 >m M? ? Q M?Q p"v +| i€+ /KM; ;b\ Í i`QM; K„i i i?b +€+ M; Q ?¬K M v #ªM +¬M; iY ,M +?„+ +€+ M; QÆB 5

æBM? >¢Q FB K F?¬M; ¸QÊ+ T?mM MQÊ+ KB M; ,

@ S?KiX

h? M? MB M K†i M; ¼+ +| #B i; ½ ¸ M; M|B +€B ;b F?¬M; \

L; ¬M M; [[m€+ Q i?•K- + Q H"K M; Q`B i F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L; mv i M; ~M` b m ¸| ¬K #KM; +Q`B T?€ H M,

@ J2Q X X X *Q`B +? i K2Q X X X L; QÆB ,M +?„+ X X X E?¬M; H) #bM? i?Q`M; ? ? ? ? ? 5 æ9M; H" X X X aÎ i?Q+? ,M m®M; /†+ #B iX J2Q +€B ;b +kM; /€K T?•M X X X L; QÆB i?„M; 5

h? M? MB M K†i M; ¼+ ¸ Ti` B K†+ €Q ;B€T iQK M; ~M M; Q`B ;B•v b m ?B m H" ¸½ +¬m i? M; tQ„M ®+ ;¶ ¸Ä [m [m€ [m€i iQ,

@ *€+ M; QÆB X X X æQÊ+- H M +?Q i - ;B i ?B +€B i M F?¬M; #B i b®M; +? i M ¸| - #,K M€i +?9M; M|5

oä ;BªK†+ €Q ;B€T K"m iQK F?€+ -K -K t¬M; H M M?Q i`•m ?9+X

h`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- €T HU+ +¬M; `ä `¬M; ?ÆM # M M; Q"BX æ ;B€T iQK ¸ m H" +Q`M; ;Bª+ªM? ;BÈB + Q ;B B oä >Q" M; +ªM? M?QM; ?mv M F? /MM; ¸QÊ+ bS+ K¢M? +Æ #„TX

.M H" p"v i?b pã bo +Q`M; ;BªK†+ €Q ;B€T iQK #MM; T?€i F?Q +Æ +?¢v`-K`"T M? M9B- F?Q i? `i ¸€M; bÊX

@ hB m iY ;BÄB- i?"i bU /€K` i v\

h?B M sm ¸¢B ;B t'm t M?ªv +šM; H M +?YB,

@ *€+ M; QÆB +? i +?„+ `²BX

h?B M sm ¸¢B ;B t'm t i`®M b m HQM; æBM? >¢Q- ¸~v ?„M iÈB i`QÊ+,

@ >° T?€T i?¬M iQÈM; - H M ¸B- H°i b¢+? #¼M +?9M; 5

æBM? >¢Q +•K MQMX

æBM? >¢Q `9i +U FB K h?B M Zmv i` X

h?•M FB K /¬B ?ÆM KQ`B i?QÊ+ [mûi [m F?¬M; i`mM; X

JQ`B K'v pã bo +Q`M; ;BªK†+ €Q ;B€T iQK +?¢v iÈB M?Q +¼M; +Ä #` #9 b„i ¸"Ti

æBM? >¢Q H„+ M; Q`B- +?ÈT K„i ¸ M i`QÊ+ K†i i? M? MB M K†i M; ¼+ ¸ Ti` B K†+ K°i +€BX

"®T5

h? M? MB M K†i M; ¼+ ¸ Ti` B K†+ €Q ;B€T iQK p¬ +MM; FB m +,M; #` ¸€M? # v`

æBM? >¢Q M?Q #|M; pÈB ?bM? ¸m´B i?2QX E?B i? M? MB M K†i M; ¼+ ¸ Ti` B K† KkB i`Q`M; FB K h?B M Zmv i ¸½ M?„K p"Q +´ ?¼M; ;½X

æBM? >¢Q H¢M? HMM; ?ÄB,

@ :B Q ? i +¬M; +K F?¬M; ;B M` ç•v- F?¬M; i?b ;B i M;QÆBX

338X *?QÆM; 33e, *,M *?†i L;QÆBX

@ L;QÆB X X X

h? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK iS+ ;B" M ?°+ K€m- ?mM; iÊM i`W

h? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK ?ûi iQ,

@ L;QÆB /€K +QÈT #|+ i \ L;QÆB +| #B i i H` B F?¬M; \

J€ÆB- HçB H` ç®B i?QçB F?¬M; +| w KÈBX

*| /€K b€M; içQ +€B KÈB F?¬M; \

æ€K + "m 'K F?¬M; #B i b®M; +? i H` ;b5

æBM? >çQ M?'M KkB i`QÌM; FB K h?B M Zmv i b€i +´ ?¼M; i? M? MB M K†i M;¼+
HçM? HMM; M|B,

@ h F?¬M; +¬M #B i- i +?d H` K°i ?° T?€T +?B M iQÈM;X \*?O M?•M` H M?- i
F?m M M;QÆB ?½v M;Q M M;Q½M ;B Q ? i #ªQ #®B i` M M;QÌB i?b i b) i? +?Q
#€Q i?M ?½v çB i bK H½Q M?•M #ç+? ?´ FB X

h`QÌM; FB K h?B M Zmv i b mw i +„i +´ i? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T

æBM? >çQ +? içQ` i`QÌM; FB K h?B M Zmv i H` pb T?®B ?ÊT J a€i "ç+? oQÊM
i?¬M; M?•M pQÆM; #B M- /MM; tQÆM; +U i?9 içQ` i? M? FB KX J†+ /M i`QÌM;
F? B T?QM; M?QM; i?•M FB K FQ+? i?Q+? i?` ;B€+ H`K M;QÌB i`MM; KbM?X

>mM; p"i iQ M?Q p"v ?M i? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK bÊ +? i F?
mv ?B T M[X

*m®B +MM; i? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK M;Q M M;Q½M ;B Q`
" Q ;²K KQÌB K'v pã bo +QÌM; ;Bª K†+ €Q ;B€T iQK +kM; #` h?B M sm ççB ;B t'm
bç+?X

@ *| p`B i?S i®i X X X

h?B M sm ççB ;B t'm t [m2M i v T?€T?QM; 'M i?¬M ?²M i` M i`[p"i ;BÈB +?d- /
M;?B K ?`M;X

>mv M F?Q- #ªQ F?Q- i?¬M HB m- i?ªQ /QÊ+- #Q i`+?- T?QÆM; i?m®+ X X X

L?[M; pã bo +QÌM; ;Bª K†+ €Q ;B€T iQK F?¬M; `ä H B H`+? H` ;b M?QM; F?¬M; ;B
i? HU+ M`Q ç| - F?¬M; i?b ç½ +?ŠM; K M; M?B m #€m p"i M?Q i? X J°i p`B i?S H`

@ > ? ? ? ? ? 5 *| K'v i?S M`v t2K M?Q KB M +QĐM; +| i? #M ç„T HBM? ?²M
M?•M ;B i X

h?B M sm ççB ;B t'm t F?¬M; +?9i t'm ?´ #Ä ? i #ªQ #®B p`Q i9B i`[p"i +O KbM

h'i M?B M ççB K pQÆM; K Q K" T h` L;mv i F?¬M; ç²M; w- tÁ2 K|M; pm®i b„+ #ûM
i?`i- ?mwi b€Q K°i iB M;X

*?| +QM H¬M; ç2M M;?2 H M? bO ;•m ;•m- +?çv iÈB FûQ +´ +?•M h?B M sm ççB ;

h?B M sm ççB ;B t'm t ;B"K +?•M,

@ IB +? Q\ G"K ;b\ æWM; +„M- M?ª` - M?ª` K m- ç m +? i K'i5 Zm•M iY ç°M; F? T?B- ç°M; i?O F?¬M; ç°M; F?~m- K m i?ª i X X X *| ;b iW iW M|B- +?9M; i +?B ç *m®B +MM; h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?¬M; i? F?¬M; i?Ä ?B T- #B m iB M? çm H T?¬MX h?B M sm ç¢B ;B t'm t H'v K°i T?¬M- ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i K ç2M K°i T?¬MX

h`QÈ+ F?B çB h?B M sm ç¢B ;B t'm t +QÌB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 *?9M; i çB ç•v- ç i¢ +€+ p` çQ i†M; #ªQ #®BX *ÁM M[- H-M +¬M i?b M?È ç M iB K i - ?Q M M; ? M? H¢B ç M +QÈT- ? ? ? ? ? 5

JB M; h?B M sm ç¢B ;B t'm t ç9M; H` ç€M; ç€M?X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i +kM; pmB p +?“Q i? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B bo +QÌM; ;Bª K†+ €Q ;B€T iQKX æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i K M; i?2Q i v b +QM ?´ i`„M; M?Ä çB H M H-m # X

L?bM çQ`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" i? M; t QrMb ®+- K„i i? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK H|2 iB i?M ç°+ i? HQÐBX

@ Í ç•m` ? B i M i¢T +?OM; /€K +QÈT #|+ i X X X

h? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK pW iS+ pW ?"M- ç~v pä bo +QÌ >Q`M; +ªM? +?¢v iÈB M•M; ;½X

h? M? MB M K†i M;¼+ ç T i` B K†+ €Q ;B€T iQK `®M; iQ,

@ hY >MM; i i? - i? M?•M / M? hY *U+ i¬M; - imv i ç®B b) F?¬M; i? +?Q #¼M ?¼+ ` i?“M? i`,K KªM?5

@ sBM i?B m +?O #Èi ;B"MX

J°i +QÌM; ;Bª +O hY *U+ i¬M; ç M ;¬M M|B,

@ L m ? B M;QÌB M`v p`Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T i?b çWM; KÆ i`®M- +?Ì ;BÈB i?B M i` M i¬M; i?S K°i i`,K- +QÌM; ;Bª hY \*U+ i¬M; +?9M; i iK i`T i¢B ç|X iB M;H` ? B i M ;B†+ M`v +| M?ªv M?|i +Ð M`Q +kM; F?¬M; ` F?ÄB #`M i v +O M; hY >MM; ;"i ç-m- €M? K„i +`M; ç°+ €+X

h•K iB M? h?B M sm ç¢B ;B t'm t i®i ç T F?¬M; FûQ /`B `i H•mX

"ÎB p b i`QM; MY M;`v çQ`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K p H2Q H M F?¬M; #B i # Q M?B m i¬M; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M?QM; F? G M i¬M; +`M; + Q i?b €T HU+ +`M; HÈM- ç M +m®B +MM; +U+ •K M;K+ #,M; ?mv i +O æBM? >¢Q ?Q`M iQ`M #` €T +? - F?¬M; i? bY /KM;X

.M H` +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB oă >Q`M; +ªM? +kM; #` €T +? HU+ HQÊM; +?d +ÁM /O

@ æWM; ç i #B i H`i M M`Q +QÈT b¢+? i?S i`QM; i?€T- M m F?¬M; i?b i b) ç€M ` 5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ç½ b„T T?€i +m²M;X

æ®B pÈB h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?¬M; +| +?mv M ;b #B i?ªK ?ÆM p'i pª p`Q K°i i?mv i i`M ç-v +€+ HQ¢B i?¬M i`M; - M?QM; i`QÈ+ F?B KbM? p`Q i?b F?Q #€m ç½ J„i h?B M sm ç¢B ;B t'm t çÄ `U+- M?Q +QM i?Ä #` M;QÌB +QÈT K'i +` `®iX æBM? >¢Q #B m ?B M `i #bM? iO M?X

J°i H° M;°v iW ç-m æBM? >¢Q ç½ F?-M; KÆ ç M i?-M i°M;- i?S ? B H° b m F?B ç
 #ªM i?•M ?„M F?-M; i?B m #ªQ /QÊ+- i?-M i°M;X æBM? >¢Q çB /B iQ+? h?€M? æQ
 i?S+ i? HU+- +QìM; ;Bª +€+ T?QÆM;- i?m°M iB M iB T t9+ pÈB +QìM; ;Bª L K >
 Km°B Km°B æBM? E?ª L?BX

*?Q M M /M M;mv M h?-M; h?B M S?M æ² h?-M h?€T #` ç°Q `¶M; i?b æBM? >¢Q F
 M°QX

J„i h?B M sm ç¢B ;B t'm t çÄ M;-m M?Q /•M +ì #¢+ M´B çB M,
 @ E?-M; çQÊ+- +?9M; i T?ªB i,M; i®+ ç°- M m F?-M; çm´B F`T i?b çWM; M!B H°
 +kM; F?-M; +! X X X

*?ÈT K„i H¢B [m K°i + M? ;BìX

@ h´ +? M!- H¢B i`®M; \ *?ŠM; H) F?-M; +?Q H½Q M?•M ;B i K°i +€B +?ûM # b
 @ h-M; M°v pšM i`®M; `¶M; \ E?-M; i? i? i?S5

@ °° M°B M!- H¢B i`®M; i`ÆM5

@ h-M; i?S i€K- -M; i`ìB T?M ?° +?Q +! i?S ;b X X X \*? M!- H¢B i`®M;5

@ h-M; KQìB # X X X h`®M; `¶M;X °° M°B M!- F?-M; H) ç€K +QìM; ;Bª çB i`QÈ+ ç
 @ h-M; KQìB #®M- °B- H¢B i`®M;X

@ JQìB H,K X X X G¢B i`® X X X \ E?-M; i`®M; \ h`ìB ÆB- F?-M; T?ªB i ç M; M°
 E?B h?B M sm ç¢B ;B t'm t ;†T K°i +?m¶B çª FQ+?- MªM HÁM; pb Hm-M i?'v #
 h?B M sm ç¢B ;B H2Q H M i-M; KQìB H,K- #ªM M,M; M?bM HQÈi [m X h?B M sm
 M°v b) H¢B i`®M; `¶M;- B M;ì H½Q i?"i bU i?'v +! ç² p"iX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ?QM; T?ŠM M?ªv +šM; H MX

33eX *?QÆM; 33d, h?O Zm M :BªX

hm v +€B ;¼B H° ði?Sö F?-M; T?ªB #€m p"i- i?-M i°M; h?B M sm ç¢B ;B t'm t K
 i`,`K +QìM; ;Bª +€+ T?rQM;- i°M /Q M? F?€+ M? m- K†i / [/°M- ?mM; i?-MX

h`QM; F?-M; ;B M i-M; i?S KQìB H,K iQ HÈM i°M M;°T F?-M; F?Q ;BQÆM; +mM;
 J†i ç'i +?ªv /ÁM; K€m +?Q ç-M; H¢B- K'v +?K+ +€B t€+ M^K M; M; /¼+ [m M? +-
 b€mX *€B +? i`i i? i?ªK- ?-m M?Q #` +?†i i?"M? K'v F?9+- pk F?Q- +-M; +K F?-
 #` +QÈT b¢+?X

*QìM; ;Bª ;B^M; +Q +! M?•M HQ¢B- v m i°+- +! T?2 ç M iW h`mM; h?' h?-M *?•m-
 i°M /Q M?- F?-M; F?Q F?-M; K'v i?•M i?B MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t FQ+? ç¼M; [m çB +QM M;QÆB +Q`9i- H½Q +ªK ;B€+ MÆ
 æBM? >¢Q- ç¢B K pQÆM; K Q K" T h° L;mv i +kM; #QÈ+ H M +-m i? M;X

*! M;QìB H M iB M;,
 @ G¢B H° K'v i M +?`m +? iX

æBM? >¢Q HB + K„i iWM; M;QìB- +ªK M?"M p°B €M? K„i ç®B ç`+? ç M iW v m i°+
 S?M æ² h?-M h?€T i€+ /KM; H°K M?B m + Q i?O v m i°+ H°M;mv M ?bM?- çO +€+
 ;B®M; HQ°B æBM? >¢Q +?Q iWM; ;†TX

æBM? >¢Q F?¬M; M;ì +?¶ M¨v +| M?B m +QìM; ;B^a + Q i?O +O ? B i°+ ç M i? X

333X *?QÆM; 33N, J æ Q >B M _ U?¢VX

h?ìB i?QÊM; +'- >„+ a€i G M; h?-M +| i? /MM; pm®i i?`i ç" T pÐ i?-M F?Q- mv
h?-M; h?B M S?M æ² h?-M h?€T M"v ?mv M F?Q +O pä ;Bª M?•M HQ¢B- v m F?Q
+? - ç b® +?B M ç'm /U p"Q ç° K¢M? +Æ i? +?B ` i?„M; #¢BX J¼B M; QìB ç m
T?9 M M ç° K¢M? +Æ i? +O v m i° + ?ÆM M?•M HQ¢B p¬ b® H-MX

EB m ç'm +O æBM? >¢Q H" ibK çQìM; +? iX

L?QM; MK +QìB ç„+ w +O >„+ a€i G M; >Q" M; M? M? +?| M; #B M i? "M? FBM? bÊ-
K„i ?€ ?® + K²K i?`v pm®i iQ +O >„+ a€i G M; >Q" M; # Q i`MK M„K ç'K +O æBM?
b€M; iQK tmv M i?'mX

*| M; QìB F m H M,

@ æ| H" X X X

*?ÈT K„i- €M? b€M; iQK `U+ `Ð H M i`"M- M; mv M K| M; pm®i +O >„+ a€i G M; >Q
+?€v ``i M? M? i? "M? #°i T?`M i M #B M i`QM; F?-M; F?QX

>„+ a€i G M; >Q" M; FBM? F?OM; `®M; iQ,

@ E?-M; 555

>„+ a€i G M; >Q" M; M? M? M?Q +?ÈT i?Ki HMBX

hB + `^M; æBM? >¢Q F?-M; +?Q >„+ a€i G M; >Q" M; +Æ ?°BX

GU+ HQÊM; +Æ i? +QìM; ç¢B F?-M; ; b b€M? #^M; - HU+ HQÊM; iQ" M i?•M H'v `²M
+?'M ç°M; K¶B K°i F?®B +Æ #„TX GU+ HQÊM; +Æ i? b m F?B çQÊ+ hY >Q" M; L;
Hk i`"M ` - H'v M„K ç'K TªB æBM? >¢Q H" K i`mM; i•K #MM; T?€iX

•K -K -K -K -K5

•K -K -K -K -K5

>„+ a€i G M; >Q" M; FBM? F?OM; ` M `d #` ç€M? M€i pKM i? "M? #½B K€m- poM? p

h?-M ?²M +O >„+ a€i G M; >Q" M; ?bM? /¢M; b|B +QM ?ûi +?|B i B Km®M i`®M i`

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i bÈK +?ì bœM H" T iS+ ? "M? ç°M; ,

@ J2Q5

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i +| M?B m FBM? M; ?B K T?®B ?ÊT pÈB æBM? ;
M; "M M, K K°i i?mÎ M?Q p"v\

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i M?ªv H M M?Q iB +?ÈT t€K- / / "M; Mm®i i? -M
>Q" M; p"Q KB M; - +„M M€i +Æ ?°B v m ?Q" M; v m i° + i€B iBM?X

@ "° M°B X X X o¬ HQÊM; i?B M i¬M5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +„M i`9M; HQÐBX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t #` mv HU+ +9 ç'K +O æBM? >¢Q H" K ;B"i KbM?X

h`QM; F?-M; F?Q p M; +€+ iB M; ?9i M; KK F?Q H¢M?X

_`i M?B m +QìM; ;Bª tmM; [m M? t2K +m°+ +?B M +ªK i?`v F?-M; F?Q H¢M? H)Q

G9+ i`QÊ+ B +kM; +ªK i?`v æBM? >¢Q çB +?`m +? i- ;Bì i?b K„i #¼M ?¼H²B ` M?
J„i i`ÊM i`WM; M?Q ;` K€B M?bM ;` i`®M; ç i`SM; - M; ¬M M; [``i F?| #B m ç¢i M¶B
?¼X

æBM? ç M; 5

L;QM; >mv i aQM; h?QÈ+ EB K K'i F?®M; +? `ÆB tm®M; ç'iX *?O M?•M +O L;
EB K- G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B çSM; +SM; M;„+ i¢B +?¶ M?Q ?;
Zm M :Bª M?•M HQ¢B +U+ F€ ;B"i KbM? ç M M¶B [m M F?®M; +? pk F?Q ç„+ w M
EB KX

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B #B i`ä bU ç€M; bÊ +O >„+ a€i G M; >Q
hm pB v m F?Q +ªM? ;BÈB çdM? oä >Q" M; +ªM?- F?ª M,M; ç€M? #^M; i v F?¬M; i?
a€i G M; i°+ F?B M >„+ a€i G M; >Q" M; T?€i ?B M ` bS+ +?B M ç'm i`QM; h?¬M; i?
#^M; MY #QÈ+ oä æ +ªM?X L m F?¬M; M?Q p"v i?b >„+ a€i G M; >Q" M; ç½ F?¬M;
ç®B +O v m i°+ +?Q M?B K pK H"K h?O Zm M :Bª v m i°+ i-M; M"vX

"ªM i?•M G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç'm pÈB G M; v m ?mM; €+ F?
T?¬M i`,K +Æ ?°B i?„M;X

J°i +QÌM; ;Bª v m i°+ M?Q p"v #` K°i ç'K ç€M? M€i\

L K M?•M p¢K pÐ K†+ ;B€T b„i ç2M `®i +m°+ H" i?¬M i?€M? T?QÆM; M"Q\
h`QM; i?•M i? ?bM? /¢M; M?•M HQ¢B +?„+ F?¬M; T?ªB ~M M9T +U i?9 i?€B +´ çB
GU+ HQÈM; +Æ i? +QÌM; ç¢B ç M +U+ ç° M"v T?ªB im Hmv M +Ð M"Q KÈB +! çQÈ
L;mv M i-M; KQÌB H,K h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T v M ioM? M?Q +? iX
*QÌM; ;Bª T?2 v m i°+ K†i t€K t`i- +ªK ;B€+ HQM; +! ; B ç•KX h?U+ HU+ +O M K
M?•M HQ¢B M"v F?B M +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ i?'v M;? i i?Î- +! M;¼M M9B ç M†M
æBM? >¢Q F?¬M; ç w ç M K¼B M;QÌB `mM; ç°M;X

J„i æBM? >¢Q M?Q çB M M;~M; ç-m M?bM G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ çSM; i` M +
LK +QÌB M M? i` M? +O G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ ç¬M; i` M K†i pb FBM? M;¢+ - ;
H¢B iBM? i?¬MX E?B æBM? >¢Q M?bM [m - G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ ç€M? `M
>„+ a€i i°+ ç®B /B M €M? K„i æBM? >¢Q- M¶B bÊ ?½B M?Q i?Ov i`B m M?'M +?bH
+?SM; KBM? G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ F?¬M; T?ªB ç`+? i?O +O M K M?•M F?¬M

G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ M?"M ` ibM? ?m®M; F?¬M; ´MX

G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ ?ûi H M- tQ v M;QÌB +?¢v M? M? H M +¬m i? M; i-M;

@ Jm®M +?¢v\ L^K KÆ5

æBM? >¢Q H„+ M;QÌB #B M K'i i¢B +?¶X

h?Q¢i i`¬M; æBM? >¢Q pšM /MM; i?¬M i?¬M; ;B®M; b9+ ç` i?"M? i?¬iMbX

h?"i ` i`QM; +?B M i`QÌM; #€+? i?€M?- b m F?B æBM? >¢Q ;B i +QM v m i?9 K"
?mv i +®i ~M +?S i?¬M i?¬M; /` ?! - imv +U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F?Q #` €T +? M
+! i? i?9+ ;BK+ HQ¢B i?¬M i?¬M; M"vX

aQ pÈB T?€T i„+ /B M /`+? b9+ ç` i?"M? i?®M i?b HQ¢B i?¬M i?¬M; M"v +ÁM FûK
L?QM; æBM? >¢Q i?B i`B M i?¬M i?¬M; p"Q H9+ M"v +! i®+ ç° bB m M? M?X

*?ÈT K„i æBM? >¢Q ç M i`QÈ+ K†i G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ - p¶ K°i +?QÌM;X E
iQK M?Q ;B! H®+ ç€M? tm®M; - i`QM; F?¬M; F?Q i`M M;,"T iB M; `²M; M;•KX

@ E?¬M;555

G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ FBM? F?OM; ;"Q i?ûi,

@ aQ i?9+ i´ +Sm i 5

J†i G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ t€K t`i çB M +m²M; ç` M; ,M +ªM- HB m K¢M; i?9+
h?•M i? G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ i`QÈM; iQ ` ?| i?“M? K°i +QM b|B ç2M F?´M
H–M +m®BX

L?QM; MB K iU ?“Q ?| i?•M i?“M? b|B ç| i M `½ i?“M? +€i i`QM; F?Q HQm iQKX
*?QM? H9+ M`v X X X

J°i i? M? •K M?Q i?–M HBM? p M; H M,

@ .WM; i v5 G` B iQ ; M M?Q p”v\ a Q /€K ; B i M; QÌB +O >„+ a€i G M; i°+ i 5

h? M? •K +U+ F€ mv M; ?B K- M?Q ?Q”M; ç çSM; i` M i’i +ª tmv M [m H®B ` # M
; ¶ çÄ –K –K `ÆB tm®M; - FQ+? ç°M; F?¬M; ; B M i`QM; i–M; KQÌB H, KX J¼B M; QÌ
+QM FB M i`QM; #B M +ªX

*ÁM +| v m F?Q ç2M M?Q KU+ tm’i ?B MX

u m F?Q ç2M [m€B /`- /QÌM; M?Q €M? b€M; M”Q ç M ;–M M| b) p†M p Q #` Mm®iX
tQ„M ®+ ; ¶ çÄ im¬M tm®M; - ?| i?“M? pm®i b|B iQ HÈM #|T æBM? >¢Q ; B®M; M?
FB MX

u m F?Q ç2M +m²M +m°M K M; i?`2Q #€ ç¢Q- +QÌM; ç¢B F?| i? +?®M; çÐ tû ; B| #
ç€M? i M [mv M FbM? ?bM? `²M; K”m iQK +O æBM? >¢QX

@ æ i¢ bQ i?9+ i´X

hmv MY M; QÌB G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ #` T? M?QM; ibK çQÊ+ çQÌM; b®M; i`
F?|+ ; B”M ; BK X

h`QM; ç€K ç¬M; +QÌM; ; Bª M?•M HQ¢B +| F FBM? F m,

@ G` +QÌM; ; Bª i?€M? ; B B5

*€+ +QÌM; ; Bª v m i°+ i?b ?Q M ?¬- M?Q M; QÌB H[?”M? F?´ bÎ +?`m çUM; i`QM;
i?´v €M? b€M; X h? M? •K mv M; ?B K tm’i ?B M ç”T M€i iªM; ç€ M†M; M ç M; U+ +
hQ”M i?•M æBM? >¢Q /UM; çSM; H¬M; iÆX

33NX *?QÆM; 3Ny, J æ Q S?ªM °X

æBM? >¢Q F?¬M; +| i?ÌB ; B M bmv M; ?o i¢B b Q +?O M?•M i? M? •K mv M; ?B K +
h?¬M; h?B M S?M æ² h?–M h?€T K” F?¬M; #` €T +? X om®i b|B ç2M F?´M; H² mv
KMB +? i +?|+ ç”K ç†+X

æBM? >¢Q F?¬M; +?9i /Q /U- i? M? K ç Q ç2M i”M T?€ M^K i`QM; i v ?„MX

æBM? >¢Q ?¼+ çQÊ+ #b ?¼+ iW H–M i`QÈ+ ? i bS+ i?9+ ; BK+ i? M? FB K`d bûi
+O h’i S?QÆM; p”Q- imv M?B M ?„M pšM +ªK ; B€+ HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? i`¬B

h? M? K ç Q ç2M iÄ bS+ M|M; - i?•M ç Q F?¬M; i`Î M M ?Q”M +?dM? K” H” çÄ `U+
h v æBM? >¢Q bB i i? M? K ç Q ç2M çSM; v M i¢B +?¶X

GU+ HQÊM; ?MM; ?²M ç€M; bÊ T?€i ` iW M; QÌB æBM? >¢QX

oM pM pM pM pM5

E?¬M; ; B M i–M; KQÌB H, K i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?–M h?€T p M; iB M; ç C
M; QÌB FBM? bÊ T?€i ?B M #ªQ F?Q pk F?Q M; ”v i?QÌM; [m2M i v F?®M; +? #•v
Km®M i?Q€i F?ÄB i v #¼M ?¼X

J°i b® pä ;Bª i?U+ HU+ ?ÆB i?'T F?¬M; i? M„K ;B[pk F?Q- ç¢B K pQÆM; K Q K
 pä HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM;- +9B ç-m ?QÊM; æBM? >¢Q çSM; i` M +¬m i? M;
 hbM? +ªM? [m€B /` M?Q i? i?¬M /•M ç M; +9B H¢v [m•M pQÆM; +O KbM?X
 _'i F€ H¢X
 æBM? >¢Q +¬K ç Q +?Q ` +?B m- pm®i b|B ç2M iQ ç½ +| tm ?QÊM; i M pÐ- F?| i
 h? M? •K p¬ +MM; mv M;?B K FBM? F m,
 @ æ•v H` HU+ HQÊM; ;b\ a Q +| i? X X X
 æBM? >¢Q F?¬M; H M iB M;- +?ûK ` K°i ç QX
 •M? b€M; çÄ i`M M;”T M?Q K€m M?m°K ?Q F?¬M;X
 æ Q K M; ç€M; bÊ ”T p”Q K†i H”K K¼B M;QìB +ªK ;B€+ M?Q î i`QM; /mM; M? K-+?
 i?b i? M? •K mv M;?B K FB +?”i p”i ?ûi ç mX u m F?Q ç2M ç-v i`ìB M?Q imv ii M
 *QìM; ;Bª çŠM; +’T oä æ +ªM? +O >„+ a€i G M; i°+ +€+? F?¬M; ` i v +?`m i?B i
 i v p”Q +?mv M î i¬M; KQìB H,K çQÊ+X
 J†i G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ iQK H`KX
 L;QìB G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ `mM M?Q +¬v b’v- F?¬M; +ÁM p FB m +,M;- ?m
 G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ tKB HÆ /QÊB ç’i- K„i +€ +? i M?bM æBM? >¢Q i`M ç-
 @ E?¬M; X X X h? X X X h? i X X X
 æBM? >¢Q iWM; #QÊ+ K°i çB tm®M; +¬m i? M; tQ„M ®+ ;¶ çÄ- ç M i`QÊ+ K†i G M
 ”B m ibM? æBM? >¢Q H¢M? HMM; M|B,
 @ JÈB `²B M;QÆB ,M i?`i i°+ M?•M +O i b Q F?¬M; M;?o ç M H9+ M`v\
 G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ F?¬M; +?9i /Q /U +?ûK tm®M; K°i ç QX
 J€m T?mM ` X
 æ¬m G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+ `ÆB tm®M; ç’iX
 J€m b|B çÄ #„M H M + Q /QM? p”Q i?•M i? M? K ç Q ç2MX
 aU pB + F€ H¢ tªv ` X E?B K€m i?’K p”Q i?•M ç Q `€+? M€i i?b æBM? >¢Q i?’v `ª
 ?ÆB K” #` i? M? K ç Q ç2M ?9i p”Q M?Q #¼i #B M ?9i MQÊ+X
 *?mv M +”M; F€ /` ?ÆM tªv ` X
 h? M? K ç Q ç2M `mM; #-M #”i i`QM; i v æBM? >¢Q M?Q p”i b®M; +| iU +?O- M| i
 F€ H¢ # Q T?O +Æ i? G M; v m i?m°+ >„+ a€i i°+X
 s i t i t i t i t i 5
 h?”i M?B m K€m- HU+ HQÊM; iBM? ?Q v m ?Q”M; #` `9i ` iW +?¶ +´ +Ki +O G M
 +QM ?mv i HQM; /[iÊM M?”T p”Q i?•M i? M? K ç Q ç2MX
 s€+ G M; v m iQ HÈM #` ?9i i?”M? i9B / F?¬- +?Q `ÆB tm®M; ç’i K°i +ÆM ;B| i?
 ç2MX
 hbM? ?bM? F€ /` F?B M M;QìB `îM i|+ ;€vX
 h` M i? M? K ç Q ç2M H|2 i¬M; i¬M; €M? çÄ- +?Êi H|2 i`¬B [m X
 h`QM; F?¬M; ;B M- €M? K„i K¼B M;QìB M?Q ;†T [m, M?bM +?^K +?^K i? M? K ç
 +?†i p”Q i? M? K ç Q ç2M F?| i? /ìB çB- b•m i`QM; HÀM; i`M” M;”T bÊ ?½B- +ª
 F?¬M; i? +Sm H¢BX

J°i b® + QÌM; ;Bª M?•M HQΦB- v m i°+ i?U+ HU+ ?ÆB i?'T #'i ;B€+ F?m}m tm®M; ;
 æBM? >ΦQ p¬ +MM; M;Φ+ M?B MX
 æ•v F?¬M; T?ªB H-M ç-m æBM? >ΦQ i?B i`B M i? M? K ç Q ç2M M?QM; H`H-M
 p"vX h? M? K ç Q ç2M M?Q +QM v m K F?€i K€m +„M Mm®it€+ G M; v m i?m°+ >
 +?ÊT K„iX
 æBM? >ΦQ +9B ç-m M?bM i?•M i? M? K ç Q ç2M M?Q +k- F?¬M; +| ;b i? v ç´BX
 L m M?bM F„b) T?€i ?B M i?•M i? M? K ç Q ç2M +| Fw ?B m çÄ `U+ K`m +`M; b`K
 K€m M?m°K çÄX h? M? K ç Q ç2M v M i oM? M`K i`QM; i v æBM? >ΦQ- F?¬M; `mM
 G9+ æBM? >ΦQ ç`M? +`i K ç Q ç2M i?b b„+ K†i ?„M [m€B /`X
 "ÎB pb +| K°i Hm²M; F?Q M|M; iW +?m¬B i? M? K ç Q ç2M /¼+ i?2Q #`M i v æBM?
 @ æ•v H`X X X
 :B"i KbM? [m çB- æBM? >ΦQ M? M? +?|M; M?"M ` bS+ M|M; M`v H`M,M; HQÊM
 i?m-MX L,M; HQÊM; `|i p`Q +Æ i? æBM? >ΦQ- iB M p`Q çQÌM; FBM? KΦ+? ?| i?
 ?„M bY /KM;X
 æBM? >ΦQ F?¬M; M;Ì i? M? K ç Q ç2M +ÁM +| mv M,M; i? M`vX
 h? M? K ç Q ç2M +| i? Mm®i K€m i?`i- tQÆM; +®i- iBM? M;mv M +O F i?M Hm
 M;mv M i?Ov +U+ F€ iBM? i?m-M TªM ?²B p +?Q M;QìB +-K ç QX L,M; HU+ M?
 ?ÆM HU+ +-M; FQ+? +QìM; çΦB +O i? M? K ç Q ç2M- /M H`i?-M F?Q i`QM; i`m
 L m +?Q i? M? K ç Q ç2M ;B i+? i- Mm®i M?B m bBM? HBM? +QÌM; ;Bª + Q i?O T
 æBM? >ΦQ i`Î i?`M? + Q i?O imv i i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„MX
 amv M;?o M`v M´B H M i`QM; ç-m æBM? >ΦQ- M| +| bS+ ?'T /šM `i HÈMX
 E?|2 K„i æBM? >ΦQ HB + +€+ +QÌM; ;Bª M?•M HQΦB- v m i°+ tmM; [m M?X E?¬M;
 M´B H M b€i w F?| S+ +? - Km®M `9i ç Q ;B i? iX
 E?¬M; i?Q+? ?ÊT5
 æBM? >ΦQ `MM; KbM?- +„M ç-m HQÐBX
 æ m M?S+ H`K i•K i`Q æBM? >ΦQ idM? i€Q M?B m- +QÐM; ûT p`M +?mv M >mv M
 +ªM? ;BÈB i w /mv M?'i S+ +? +ªK t9+ ;B i+?|+X
 *?m¬B i? M? K ç Q ç2M i`mv M bS+ M|M; #B M K'iX
 æBM? >ΦQ #Ä i? M? K ç Q ç2M p`Q i`[p"i ;BÈB +?d M; vX
 æBM? >ΦQ M°B i?` [m M b€i- M,M; HQÊM; M;mv M i?Ov iBM? i?m-M KÈB p`Q M;Q
 K'v i?€M;X :BÌ T?9i M`v- i`QM; i`mM; ç M çB M T?-M M;U+ +O æBM? >ΦQ- +U+
 ?MM; ?²M +m²M +m°M- +| tm ?QÈM; F?| i? €T +? X *U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F?Q
 +| /'m ?B m i?ª HÄM;- F?¬M; #` h?¬M; h?B M S?M æ² h?-M h?€T €T +? ?Q`M iQ`
 *| i? çª i?¬M; ?mv i F?B m iB T i?2QX
 L?QM; H9+ M`v- +?¶ M`v F?¬M; i?Q+? ?ÊT +?Q æBM? >ΦQ ç°i T?€X
 •M? K„i æBM? >ΦQ HÆi`b [m i v +?•M +Ki- +€+ + Q i?O M?•M HQΦB +? i i?ªK- i?
 K°i ç®K HY çÄ `ÆB tm®M; ç'i ç®i +?€v ? i- t2K M?Q +?Q +€+ pã ;Bª m´M; KΦM; i
 J„i G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQΦB b€M; H MX
 "ÎB pb G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQΦB +| #ªQ F?Q +QÌM; ;Bª imv i ç®B
 S?M æ² h?-M h?€T ç HΦB +?Q- M?Ì M| ;½ +| i? +?®M; HΦB HU+ HQÊM; i?-M i?€
 ;BK+ L;QM; >mv i aQM; h?QÈ+ EB KX hmv MB M M K M?•M F?-B M;¬ ;B€T b„i ç2
 i v K°i +€B +| i? i?9+ ;BK+ h'i S?QÆM; HY X E?¬M; H) X X X

E?¬M; H) M K M?•M F?¬B M;¬ ;B€T b„i ç2M i?“i` H` +Q`ÌM; ;B^a imv i ç®B M?QM;
L m i?“i bU M?Q p”v i?b i®i`²BX

3NyX *?QÆM; 3NR, B JÈB G` * Q h?O\

h? K K°i +Q`ÌM; ;B<sup>a</sup> imv i ç®B i?b +Æ ?°B +?Q M?•M HQ¢B ;B`M? H`v # i?¬M F?Q
@ > ? ? ? ? ? 5 hB m iY H`K F?€ H„KX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t iÈB ;¬M æBM? >¢Q- +?Q`M; p B #€ +´ ?„MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t +Q`ÌB iOK idK M¡B,

@ S?ªB`²B- i? M? ç Q ç²M; M€i +O M;QÆB i?“i HÊB ?¢B- b Q i`QÈ+ FB i +?Q
i?Y X X X

æBM? >¢Q,

@ *9i5

> B M;Q`ÌB F i #¢M +?mM; çQ`ÌM; K`v M;`v- h?B M sm ç¢B ;B t'm t /MM; ;B¼M; çB
ç² F+?bM ? m +O æBM? >¢QX *m®B +MM; QÊM F?¬M; M;`v H`v p - æBM? >¢Q +
+kM; F?¬M; i`ªX

æBM? >¢Q iW +?®B i?ŠM; i?WM;X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t iS+ ;B`M ?9 ?ûi,

@ h?“i M?Ä K¼M- F?¬M; i?9 p` ;b ? i5 h Km®M imv i ;B Q pÈB M;QÆB- +„i €Q çQ

æBM? >¢Q p†+ H¢B,

@ *,i €Q çQ¢M M;?o \ *?9M; i F i #€B iW F?B M`Q\

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ,

@ h X X X

æBM? >¢Q M?„+ M?Î h?B M sm ç¢B ;B t'm t ,

@ æB çB- +ÁM FûQ /`B i?`ÌB ;B M i?b #ªQ #®B K`v i¬M; F?€+ b) #` M;Q`ÌB i +QÈT
+kM; F?¬M; F`TX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ç€M?`MM; KbM?- F?¬M; HªB M?ªB i? K- +?¢v M? M? H M

h?“M? +¬M; ç´B ç i¢BX

h`QM; €M? K„i i`ÊM i`WM; +O K¼B M;Q`ÌB- çQ`M M;Q`ÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç
K Q K”T h`L;mv i #B M K`i i` M +¬m i? M; tQ„M ®+ ;¶ çÄ H M i¬M; i?S KQ`ÌB b€mX

æBM? >¢Q #B m ?B M ` i?U+ HU+ +Q`ÌM; ç¢B- ?ÆB i?Î #Q`M H`K i`i +ª bBM? HB
M?Q +Q`ÌM; ;B^a imv i ç®B i?¬M HBM?X :B¼M; çB m- i?€B ç° h?B M sm ç¢B ;B t'
H`K #¼M ?¼ +ªK i?'v H½Q M?•M #¢+? ?´ ?ÆB iB MT ?QM; ç¢Q +®i +`M; i? K i?¬M

æBM? >¢Q H` i?¬M i?€M? T?rQM; M`Q\

L?B m +Q`ÌM; ;Bª M?•M HQ¢B M;?oiW t'm t ,

çÄX M € M;?oi`²B- °@đmĐ °À @ÀÀ

æ Q h' `i pW HÁM; æBM? >¢Q F m æ Q iB M- +QìB iQ #ªQ,

@ *m°+ çìB i F?¬M; #B i i?'v # Q M?B m i?¬M ç Q- i +?Q `^M; i? M? ç Q i" M M"v
T?€i ` K iQM? b€i w HÁM; M; QìB M?QM; M| F?¬M; T?ªB v m ç Q i" ç¢QX Lm®i K
+?Q +?„+ H" i" ç¢Q- M| +| i? i²M iBM?- Hmv M ?| HU+ HQÊM; v m i" i? M? M, M; H
M? 'i i`î M; QÊ+ p - ç•v H" pk F?Q i?¬M i?€M? M? 'i i`QM; i" mv M i?mv i KÈB H" K ç

æBM? >¢Q KWM; `Ð ?ÄB,

@ > v i? M? ç Q M"v F?¬M; T?ªB i" F?Q K" H" i?€M? F?Q\

æ Q h' M|B,

@ *€B M"v X X X h`QÊ+ K„i +?Q i? F?ŠM; ç`M?- M?QM; i +?„+ +?„M `^M; M; QÆB
.M M; QÆB #` FQ+? i?Q+? b€i iQM? i`QM; HÁM; i?b +| i? /MM; T?€T K¬M h?„M; h
h?„M; Zmv i €T +? X >mv M *?B M h?„M; Zmv i /M ; b H" i?B M +` F€ +¬M; - h?„M;
b® K°i im Hmv M i?¬M i?S+ - iBM? i?¬M- /MM; M| €T +? i•K K F?¬M; F?| F?, M ; b

æBM? >¢Q M; ?2 æ Q h' M|B tQM; ?„M v M #KM; X

h`QM; ibM? ?m®M; +U+ •K M; K+ #, M; ?mv M F?Q î?¢ ç M çB M î #KM; #` €T +? - æ
i? M? FB K `d bûi- pb p"v i? M? K ç Q ç2M +| i? T?€i ?mv mv HU+ ? v F?¬M; `i
H9+ M"vX

L m æBM? >¢Q ;†T +QìM; ;Bª + Q ;B B ç ;B B ?Q†+ +QìM; ;Bª i?€M? ;B B K" #ªM
H¢B i? M? K ç Q ç2M H" H€ #`B +m®B +MM; +O æBM? >¢QX

*| i? bY /KM; i? M? K ç Q ç2M #bM? i?QìM; çQÊ+ F?¬M; H" #ªQ çªK i®i M? 'i +?
+m®B çQìM; i?€K ?B K F?¬M; X

æBM? >¢Q H¢B #`M #¢+ pÈB æ Q h' p i? M? K ç Q ç2M K°i H9+ b m- ?„M #Ä i? M
;BÈB +?dX

æBM? >¢Q M; ²B F?Q M? +?•M i` M ç Q w #² çQ" M- +?bK ç„K p"Q i? ;BÈB i`ìB b Q

æBM? >¢Q ç½ im Hmv M M?Q p"v `i M?B m -MX

æBM? >¢Q HoM? M; ° #®M HQ¢B ç Q w tm•M ?¢ i?m ç¬M; ç½ /mM; ?ÊT #B M #€
L?QM; æBM? >¢Q Hm¬M /MM; FB K T?€T- FB K w i`QÊ+ K†i K¼B M; QìB- Qi F?B
M; ? ç Q T?€T- ç Q w +O æBM? >¢Q F?¬M; i?m FûK ;b FB K T?€T- FB K wX

EB K w p" ç Q w p¬ +MM; i?¬M /B m- €Q M; ?o ;¬M pÈB T?€T i„+ - M; "M p¢M #B M
ç Q ç¼ - FB K ç¢Q +?Q + Q p¬ i?QÊM; X _'i M?B m M; QìB bm®i çìB F?¬M; i? #Q
M"vX æBM? >¢Q +| #² çQ" M FB K w p" ç Q w- H¢B +| i? +? 'i ç Q FB K bQM; i?€M?
bB m M? M? M?Q +€ ;†T MQÊ+X

hmv M?B M #•v ;Bì æBM? >¢Q pšM F?¬M; /€K M|B KbM? ç½ ?Q" M iQ" M M„K ;B[FE

"îB pb æBM? >¢Q +`M; M„K ;B[ M?B m p ? B i?¬M i?¬M; FB K w p" ç Q w- +`M; i
#€+ ç¢B iBM? i?•KX æBM? >¢Q M?Q +QM i?mv M M?Ä H M? ç M? i` M #B M `°M; -
i?ª HÄM; K°i +?9i b) H" #` b|M; #B M H"i imM; - M? 'M +?bKX

*?Q M M æBM? >¢Q +?Q # Q ;Bì /€K i?ª HÄM; im Hmv M FB K w p" ç Q wX

æ†+ #B i H" K†B H¬M æBM? >¢Q bY /KM; i? M? FB K `d bûi- i? M? K ç Q ç2M tQM
i? +¢M FB i M M bY /KM; #² çQ" M +`M; +| ?B m [mª i®i ?ÆMX

Zm K°i + M? ;Bì- æBM? >¢Q idM? H¢B iW M?"T ç`M?X

G¬M M"v æBM? >¢Q bY /KM; ç Q w #² çQ" M +| i?m ?Q¢+? `i HÈMX

æBM? >¢Q i?Y /mM; ?ÊT #®M HQ¢B ç Q w tm•M ?¢ i?m ç¬M; - b€M; i¢Q ` ç Q w i
K„i +ÁM i`QM; ;B B çQ¢M H¬M KÁ- +€+? i? M? +¬M; `i t t¬BX

h?2Q i?U+ HU+ i, M; + Q- æBM? >¢Q bmv M; ?o M; "v +`M; M?B m p T?QÆM; ?QÈM

G9+ i`QÊ+ ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ iWM; M?„+ ç M +QM çQÌM; im Hmv
> B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ F?¬M; F `ä`"M; M?B m- i`QM; HÁM; æBM? >
ç M; +® ;„M; ?QÈM; iÈB ççQ ç Q FB K i?¬M ?Q" M; X

L?QM; i?ÌB ;B M ;¬M ç•v æBM? >çQ i?'v K†+ /M ?„M im Hmv M FB K T?€T- ç Q T?
w M?QM; F?B +MM; bY /KM; ççB K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i pšM F?¬M; i? ççi ç
M?'i K" ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ KB m iªX

E?B +MM; /MM; ççB K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i i?b mv HU+ +?B m i?S+ b) i, M;
æBM? >çQ +| ç Q FB K bQM; i?€M? i? - +?d bQM; bQM; î K†i M; Q" B +?S F?¬M; i?

3NjX *?QÆM; 3N9, h" E?Q\ h?€M? E?Q\ U?çV

æBM? >çQ i`¬K M; •K M|B,

@ *| H) i +ÁM i?B m K°i #° +¬M; T?€T +?B M F„ /mM; ?ÊT ççB K pQÆM; K Q K" T
Hmv M +¬M; T?€T- +?B M F„ ç m H" ççB K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i iU çB çQÌM;

J†+ /M æBM? >çQ M?B m H¬M çQÊ+ F€ M; °- +¬M; T?€T i`QM; h?B M æ Q hmv i E
F„ i?ÌB i?QÊM; +´- M?QM; i?B m b|i /mv M?'i H" ç Q [mv i i`QM; ç Q H•m- FB K [m
T?€T +?QM? H" FB K T?€T- ç Q T?€T H" ç Q T?€T- ççB K pQÆM; K Q K" T h" L; m

L?bM +?[pB i i` M p€+? iQÌM; i?b ? B M; QÌB b€M; içQ ` +€+ +¬M; T?€T imv iWM
i` M? +QÌM; ?B m i?„M; - +çM? i` M? pÈB M? mX > B M; QÌB ç| b€M; içQ ` +¬M;
/mM; ?ÊT\

Jm®M çB H M +QM çQÌM; ççQ ç Q FB K i?¬M ?Q" M; ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ
ibK ` çB K /mM; ?ÊT ç Q ççQ- FB K ççQX

æBM? >çQ M; ?o i?¬M; çB K M"v- i•K iQM? i`î M M M? M?"M; ?ÆMX

æBM? >çQ içK i?ÌB ; €+ HçB p'M ç b M; K°i # M- ?„M M°B i?` +Æ i? KbM?X

"îB pb H9+ i`QÊ+ i? M? K ç Q ç2M i`mv M M; QÊ+- HU+ HQÊM; ?mv M F?Q HY i
?MM; ?²MX

æBM? >çQ +ªK M?"M +U+ /QÆM; i?B M ?Ä ?mv M F?Q i`QM; i`mM; ç M çB M T?
+| tm ?QÈM; F?¬M; i? €T +? - ?„M iB T iK+ M?"T ç`M?X æBM? >çQ i`MM; FQ+? ?
Kç+? i`QM; HK+ F€ Kç+? î ç M çB M- +?'T #ç+? ?mv iX

*?'T #ç+? ?mv i H" ?mv i F?B m i?S KQÌB i`QM; ç€B Kç+?- +kM; H" ?mv i F?B m i
+ªM? HK+ F€ Kç+?X J°i F?B t¬M; Kî +?'T #ç+? ?mv i- i?"M? +¬M; çB K iBM? i?b
M?'i F?B m oä oQÆM; +ªM?- çB m ç| w M; ?o æBM? >çQ i`î i?"M? oä oQÆM; +ªM
#QÊ+ oä oQÆM; +ªM? ;'T K'v H¬MX æBM? >çQ +| i? #„i i v p"Q im Hmv M`i M?B
H M +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? KÈB im Hmv M çQÊ+X

G9+ i`QÊ+ /QÈB i¬M; KQÌB H, K æBM? >çQ çQÊ+ HU+ HQÊM; M; mv M i?Ov i? M?
HY +O h'i S?QÆM; F?¬M; #` h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T €T +? F?B M ?„M
#ç+? ?mv i ?ÆMX

æ Q FB K bQM; i?€M? i? i, M; iB M +ªM? ;BÈB ?mv M F?Q F?¬M; ;†T #bM? +ªM?
i`" b m- K°i Hm²M; b€M; çÄ # v ` iW #ª p B æBM? >çQ M?Q K°i M; ¬B b Q HÈM iÄ
i?¬M F€ K°M; ªQX

æB K iBM? i?"M? +¬M; 5

E?|2 K¬B æBM? >çQ +QM; H MX

GϕB i,M; iB M K°i iB m +^aM? ;BÈBX

G-M i`QÈ+ æBM? >ϕQ iB M #° ϕ M #•v ;BÌ+?Q ϕ M KQÌB M;`v- i®+ ϕ° i,M; i?U+ H
+?Q M;QÌB i bÊ ?½BX æBM? >ϕQ ϕ½ b€M; iϕQ ` F, HK+ ϕ€M; bÊ- ?„M `i pW HÁ

GK+ F€ Kϕ+? i`QM; ϕ M ϕB M iB M p`Q +^aM? ;BÈB M?'i F?B m oă oQÆM; +^aM?- æ
#QÈ+ i?b T?^aB F?B M ?ϕ ϕ M ϕB M Î #KM; i?"T M?' +?QM? FBM? +KM; p`Q +^aM?;
?¶ iÊ HšM M? m KÈB ϕQÈ+X

L?QM; #•v ;BÌ+U+ •K M;K+ #,M; ?mv M F?Q i`QM; ϕ M ϕB M #` HU+ HQÈM; h?-M
€T+? - æBM? >ϕQ F?-M; i? iB M #° ϕQÈ+X æB m M`v M;?o H` M m iB T i?2Q æ
im pB ?mv M F?Q +O ?„M +?d i,M; ϕ M ϕ•vX

*?d F?B æBM? >ϕQ ` F?ÄB h?-M; h?B M S?M æ² h?-M h?€T KÈB iB M #° ?ÆMX

æBM? >ϕQ F?-M; #„i #m°+- p`M +?mv M ?mv M F?Q HY +O h'i S?QÆM; i€K KQÆ
Kϕ+?- +OM; +® +^aM? ;BÈB `²B iW iW M;WM; HϕBX

æBM? >ϕQ M;?o ϕ M K°i pB + F?€+X

h?-M i?S+ [mûi [m i`[ p`i;BÈB +?d- HÁM; æBM? >ϕQ K€v ϕ°M; - K°i ?ϕi +?•m ϕÄ`

æ•v H` K°i pB M i?B M ϕ` ?mv i+®i+U+ T?~KX

G` K'v M;`v i`QÈ+ +?| +QM H-M; ϕ2M pm +U i?9 Ovi?€+ i†M; +?Q i?B M ϕ` ?mv i
H Q- `i [mw ;B€X E?B ϕ| pb h?B M sm ϕϕB ;B t'm t i?9+ ?®B M M æBM? >ϕQ F?-
+®i M; vX

@ E?-M; #B i pB M i?B M ϕ` ?mv i+®i M`v b) ~M +?S i?-M i?-M; /` ?| ;b- M?QM
i?QÈM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 M?Q +?| +QM H-M; ϕ2M +?„+ F?-M; T?^aB
i?•M i? b) +?Q i?U+ HU+ +O i i,M; i`QÎM;X

æBM? >ϕQ M;šK M;?o- ?€ K²K Mm®i i?B M ϕ` ?mv i+®i p`QX

æBM? >ϕQ ϕ½ #` h?B M sm ϕϕB ;B t'm t /K ϕ M ϕ•v- p`Q i`QM; h?-M; h?B M S?M a
Km®M i v F?-M; i`Î p X æBM? >ϕQ Km®M i` M? ;B`M? # i?-M F?Q h`'M h?-M 'M-
>Q *?B a pÈB +QÌM; ;B^a oă æ +^aM?- oă h?€M? +^aM? K°i T?2MX

æBM? >ϕQ Km®M M?Q p`v T?^aB M„K #„i K¶B K°i +Æ ?°B i,M; i?U+ HU+X

E?B i?B M ϕ` ?mv i+®i p`Q KB M; HB M i M i?`M? /ÁM; F?Q 'K €TX

æB m M`v M^K i`QM; /U ϕQ€M +O æBM? >ϕQX

h`QÈ+ ϕ| æBM? >ϕQ +| FBM? M;?B K /mM; ?ÊT i?B M ϕ` ?mv i+®i M?B m H-MX

L?QM; +?mv M iB T i?2Q M^K M;Q`B /U ϕQ€M +O æBM? >ϕQX

G9+ i`QÈ+ æBM? >ϕQ Mm®i i?B M ϕ` ?mv i+®i p`Q b) #B M i?`M? F?Q M|M; iW
` F?„T iS +?B- /MM; HU+ HQÈM; ?mv M F?Q i?9+ ;BK+ +m®B +MM; ?ÊT i?`M? K
ϕQÈ+ i?-M i?-M; /` ?| i`QM; i?B M ϕ` ?mv i+®i X

L?QM; H-M M`v i?B M ϕ` ?mv i+®i #B M i?`M? F?Q M|M; F?-M; +?^av tm®M; /QÈ
HQÐB æBM? >ϕQ b m ϕ| ?| i?`M? Hm²M; ϕB M ϕ-v t•K HQÈ+ +M; FQ+? F?ÊT ?
p`Q |+X

@ a Q +| i? M?Q p`v\

æBM? >ϕQ M;ϕ+ M?B M- p°B i?9+ ;BK+ HY +O h'i S?QÆM; - i`T i`mM; iBM? i?-M

L?QM; M½Q ϕ m ϕÈM H`K æBM? >ϕQ F?-M; FB K F?-M; ϕQÈ+ ` M `dX

E?Q M|M; M?Q /ÁM; ϕB M i?- #ϕQ +?ϕv F?„T MÆB- ϕ-m |+ æBM? >ϕQ M?Q +| i`€B
ϕ-m ?„M `X

æBM? >ϕQ +| ^aQ ;B€+ i?S i`QM; M½Q ?„M #` /ÁM; ϕB M M' pKM pÐ i?`M? ϕ®M; ?¶

æBM? >¢Q Km®M ?€ K²K i?ûi H M- M?QM; M? M? +?|M; T?€i ?B M F?¬M; i?®i i?
 æBM? >¢Q F?¬M; i? F?®M; +? F?ÊT ?"K H"K ¸°M; i€+ ?€ K²KX
 "bM? i?QìM; `i M?B m i?S K°i w MB K +| i? / /"M; ?Q"Mi?"M? ¸°M; i€+ #•v ;Bì i
 h`QM; F?B æBM? >¢Q bÊ ?½B i?b H¢B +| i? v ¸´B KÈBX
 L; v ;B[|+ æBM? >¢Q- +?¶ # M ¸-m iB ¸B M ?ÆB M|M; M´imM; i`mv M ` M|M; -
 M|M; ?ÆM- M?Q +| M; ¼M HY ¸ M; ¸®i +?€vX
 aS+ M|M; F?OM; F?B T b„T ¸®i æBM? >¢Q i?"M? i`QX
 o`Q T?9i M; mv ?B K- æBM? >¢Q #m°+ KbM? T?ªB #bM? ioM?- +QÐM; ûT i?9+ ;BK
 i w /mv M?'i M?Q p"i ?[m ?bM? +® ¸`M? +Æ i? æBM? >¢Q- M°B i?` p`Q- Km®M i`
 F?Q M|M; i`QM; M½QX
 GU+ HQÊM; i?¬M i?S+ +O æBM? >¢Q #•v ;Bì +| i? ¸"T M€i iªM; ¸€ M; "M +•MX
 h?¬M i?S+ i?QªB K€B p`Q i`QM; +Æ i? æBM? >¢Q- [m M b€i id Kd- T?€i ?B M K¼
 L?QM; H-M M`v F?B æBM? >¢Q F?®M; +? i?¬M i?S+ p`Q i`QM; ¸-m i?b #` HU+ H
 i`ÎM; QÊ+ H¢BX æBM? >¢Q +?d õi?'vö K°i K`M b€M; p`M; # Q T?O M½Q ?„M- K†+
 M`Q +kM; F?¬M; i? tmv M [m K`M b€M; M?bM i?'v +ªM? # M i`QM; |+X
 *ªK ;B€+ M|M; +?€v i`QM; M½Q M; "v +`M; K½M? HB i?ÆMX
 æBM? >¢Q +ªK i?'v bS+ M|M; pQÊi [m HY +O h'i S?QÆM; - M?QM; H¢ H` ¸-m ?
 +ªK ;B€+ ¸ m M?|B F?¬M; M; WM; i`mv M ¸ M M?Q +| M; ¼M HY ?Q p¬ ¸ M; MQÊM
 "¶M; M?B M p` i`Q M|M; +?€v M?'i M½Q æBM? >¢Q T?€i ` FbM? F?Q K½M? HB iX

3N9X *?QÆM; 3N8, "B M *® L; Q`B v Jm®MX

:B®M; M?Q HY /mM; M? K m'M M?QÐM; /QÈB HÁM; ¸'i M; "M p¢M M,K- iQ+? iK ¸
 +ªM i`Î- #MM; M´M?Q M9B HY X
 EbM? F?Q # v ` iW i` M i`€M æBM? >¢QX
 æBM? >¢Q +ªK i?'v b¼ M½Q #` FbM? F?Q ¸KM; KÎ K°i H¶ K€m- +| i?S ;b `i H¢ # v
 *?ÊT K„i K¼B +ªK ;B€+ F?€+ H¢ #B M K'i F?ÄB ¸-m æBM? >¢QX
 GU+ HQÊM; M|M; +?€v ¸®i HBM? ?²M FB #¶M; MB M #B M K'i M?Q M| +?Q iWM; t
 i?'v ¸ m ¸ÈM- M|M; ` M M[ X æ-m |+ H9+ i`QÊ+ M?Q #` M´imM; ;Bì F?ûT H¢BX
 Zmv M F?®M; +? M½Q H¢B i`Î p pÈB æBM? >¢QX
 æBM? >¢Q #ªM M,M; KÎ K„i M?bMX
 æBM? >¢Q M; ¸+ M?B M T?€i ?B M K„i ?„M tmv M [m p€+? iQìM; h?¬M; h?B M S?
 M?bM ` M; Q`B i?€TX
 @ *€B M`v X X X a Q +| i? \
 æBM? >¢Q M; Æ M; €+X
 *?mv M F?¬M; +| F?ª M,M; M?'i ¸½ tªv ` X
 L M #B i``M; b m F?B p`Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T æBM? >¢Q iWM; M?B
 i?•M i?€T [m M b€i i? ;BÈB # M M; Q`B M?QM; F?¬M; i?"M? +¬M; X

æ-m iB M H" #ÎB pb i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T F?¬M; +| +Y b' - F?¬M
+€+? pÈB # M M; Q"BX h?S ? B H" pb iªM; ç€ çÄ t•v /UM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?
i?¬M i?S+ ? v b|M; ;ÈM HU+ HQÊM; ç m F?¬M; i? tmv M i?'m [m€ p€+? ç€ i?, K /Ä
L?È +| H-M h?B M sm ç¢B ;B t'm t M' B w t'm Km®M ç" T ;½v +-m i? M; tQ„M ®+
+QÌM; ;Bª i` M? +QÈT #ªQ #®B i-M; i` M h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T pÈB K
;B t'm t ?"K ?U+ T?€i ?B M H½Q +| bY /KM; HU+ HQÊM; HÈM +Ð M"Q +kM; F?¬M
p`M +-m i? M; /QÌM; M?Q H"K #^M; ;¶- H½Q ç" M? #Ä +m°+X
æBM? >¢Q iWM; i?Y M; ?B KX
æBM? >¢Q `i M? M? T?€i ?B M HQ¢B i" B HB m M"Q +'m i¢Q i?"M? h?¬M; h?B M
`„M ç M F?| iQÌM; iQÊM; - HU+ HQÊM; M?Q ?„M ? i bS+ ç€M? ` +9 ç'K +kM; F?¬
p€+? iQÌM; X
*d +| pk F?Q +'K F} M?Q i? M? FB K `d bûi- i? M? K ç Q ç2M KÈB T?€ KÎ p€+? ç
æBM? >¢Q +?Q H"K i?YX
L; v +ª H½Q i' >„+ a€i G M; i°+ +| i?U+ HU+ +QÌM; ;Bª imv i ç®B i` M i'i +ª bBM? M
æ² h?¬M h?€T- M|M; HÂM; +Sm i¬M iY +O KbM? M?QM; +?d +Q i? i`mv M HU+ H
;¶ çÄX u m F?Q ç2M /¼+ i?2Q +QM çQÌM; +| b¢M i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬
+?S H½Q i' >„+ a€i G M; i°+ F?¬M; i? tmv M [m p€+? iQÌM; i?B i`B M i?¬M i?¬M
J¼B HU+ HQÊM; ç m #` h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M; „M +€+?X
L?QM; p"Q H9+ M"v æBM? >¢Q +| i? M?bM i?'v T?QM; +ªM? # M M; Q" B h?¬M; h?
@ *€B M"v X X X a Q i H"K çQÊ+\
æBM? >¢Q +® ;„M; +?ÈT +?ÈT K„i- tQ ?®+ K„iX E?B æBM? >¢Q KÎ K„i ` - +ªM?
+MM; `ä ``M; X •M? K„i æBM? >¢Q tmv M [m p€+? iQÌM; çÄ +SM; `„M- #Q ~M M?bM
h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX
>bM?ªM? `ä ``M; ç M F?| iBMX
æBM? >¢Q i?'v ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M; ¼+ HB M KB M K'v i`, K /†K T?Q t
FQM? M®B iB T M? m- i`"T i`MM; M?Q b|M; p" M; H M tm®M; X
hW ç° + Q i-M; KQÌB #ªv h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M?bM ` M; Q" B H-m +
M?Q bÈB i|+- #B M p¬+MM; M?Ä #ûX æBM? >¢Q T?€i ?B M +€+? t M?Q p"v M?Q
M?Ä #û +O +€+ p"i FB M i`9+X
æBM? >¢Q i?"K +?Q i?'v #|M; /€M; bBM? HBM? p°B p" M; çB i`QM; ç¢B /QÆM; [m€
_ä ``M; H" M?[M; bBM? HBM? ç| ç m H" M; QÌB K¢Q ?B K Km®M p"Q h?¬M; h?B M
+?ûM + M?- +| ç M iW M?•M HQ¢B- v m i°+- p°B p" M; +?çv çBX *€+ bBM? HBM?+
H•K ç m +| i?U+ HU+ F?¬M; i?'TX
hBM iS+ /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?¬M æB M tm'i ?B M H M ` - Q M? ç°M; i?B M ?¢
"ÎB pb ç` Hw M M + Q i?O +QÌM; ;Bª ? B ç¢B pU+ h`mM; h?' h?¬M *?•m- L K >Q M
QM; pÐ i' M iÈBX hB MiQÌM; i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - h•v J¢+- æ¬M; *QÆM; - "„+
ç¢B pU+ b) M?"M çQÊ+ iBM iS+- +€+? t M; "M p¢M /†K +?çv iÈBX
E?B ç| b) +| +M; M?B m +QÌM; ;Bª- i? HU+ p"Q J B *®i b•K H•K ibK ç M ç¢B /Q
h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- KÎ ` i`"M i` M? ç'm i`M F?®+X
æQÆM; M?B M æBM? >¢Q F?¬M; [m M i•K K'v +?mv M ç|X
*€B H"K æBM? >¢Q ;B"i KbM? H" i¢B b Q #•v ;BÌ æBM? >¢Q +| i? tmv M [m p€+?
h?¬M h?€T M?bM i?'v T?QM; +ªM? # M M; Q" B\
"B M /` M?Q p"v X X X

E?¬M; H) HB M [m M ç M H-m +€+ i?¢+? çB M H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q ç½ Mm®i\
 > v M,M; HU+ ;¬M M?Q i?'m i?' M"v H" i?¬M i?¬M; #B M /` iW i?B M ç` ?mv i+®i
 L;?o ç M ç•v- bmv M;?o i`QM; ç-m æBM? >¢Q /¬M `ä `M; ?ÆMX
 h'i M?B M H" M;mv M M?•M M"vX
 *| i? i?'m i?' h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- i?¬M i?¬M; M?Q p"v H" +U+ F€ ç
 i?B M ç` ?mv i+®i+O pm i?QÊM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9- h?B M E?mv
 E?B æBM? >¢Q /¬M idM? i€Q H¢B- ?„M M;~M; ç-m H M T?€i?B M i? ;BÈB # M M;
 h?€T +| #B M ç´B F€ /`X
 L;Q" B +MM; ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M;¼+ T?Q t +| bQÆM; t€K M?Q €M; K•
 i" M p"Q ;B[X æBM? >¢Q #ªM M,M; p" M çO i?` HU+ M?bM F„- i?'v `i FBM? M;¢+X
 "ÎB pb i¬M; bQÆM; t€K ç| H" KªM? pKM ç'i +€i ç€ # v H MX
 L;m²M ;®+ M?[M; KªM? pKM ç| H" /½v FB M i`9+ +´ ç¢B bKT ç´ -K -KX J†i ç'i M;Q"
 H•m çB M M;¼+ /QÌM; M?Q tªv ` ç` +?'M- F?¬M; M;WM; +| H-m +€+ i?¬M iQÌM;
 ?² i?'v /mM; M? K çÄ `U+ i" Q ` iW pU+ b•mX
 aBM? HBM? çB i` M çQÌM; ;"Q iûi M?QM; `i M? M? #` F?2 M Si /QÈB ç'i Mm®iX
 æ•v H" +ªM? imÊM; i" M i? X
 h` M #-m i`ÎB H¢B i" M M;"T F?|B ç2M- iWM; +€M? +Y €M? b€M; iQ HÈM ?bM? i
 G-M M"v F?¬M; TªB tB M; tQ+? ç2M; B€M; tm®M; K" H" i?•M ?bM? K [m,X
 æ| H" i?B ?²M p¢M M,K p¢M M,KX
 h?B ?²M p¢M M,K `K `¢T M?Q bOB +ªQ `ÆB tm®M;- b® HQÊM; M;"M p¢M F?| K" ç
 h?B ?²M p¢M M,K `ÆB tm®M; ç'i çB M?Q ?²M K ;B[+€+ F?2 M Si- H-m +€+ i?¬M iQ
 M;WM; iªM ` `²B ?ÊT H¢B- F?¬M; #` +ªM i`ÎX h?B ?²M p¢M M,K M?Q ç¢B [m•M ç2
 ?Ov /B iX
 J°i b® bBM? HBM? F?¬M; i`®M F`T #` +m®M p"Q i`QM;- F m i?ªK +? i çBX
 hbM? +ªM? ç€M; bÊ tªv ` M;Q" B +MM; ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M;¼+ `²B M?Q
 p•v h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- imv i®+ ç° `i +?"K M?QM; F?¬M; i? M;,M +
 æBM? >¢Q ;B"i KbM? F m H M,
 @ æ•v H" X X X E?¬M; H) /B iQ+? M"v b„T bKT ç´\
 *?ÈT K„i i`Q #KB #®+ H M + Q- # M i`QM; +| K°i i?•M ?bM? F€ /` ?B M ` - iWM; #
 M Si `¢MX LÆB #|M; /€M; FB çB [m K¼B i?S #` /mM; M? K +,M Mm®i- M?[M; i?B ?
 # M +¢M? #|M; /€M; çQ M?Q i?¬M /•M bMM; #€B [m•M pQÆM;- ?Q M ?¬; "Q i?ûiX
 h`¬M; #|M; /€M; FB H" ?bM? M;QÌB- M? M?"M; K M; ç M ?Ov /B ip +? i+?|+X

3N8X *?QÆM; 3Ne, G¢B h?'v h?B m LB M *-K Zm¢iX

h`€B iBK æBM? >¢Q F?¬M; FB K çQÊ+ /•M; H M b€i w ;B i+?|+- Km®M t¬M; ` +?
 *MM; H9+ ç|- M;QÌB FB +€+? K•v i`,K /†K /QÌM; M?Q +ªK ;B€+ çQÊ+- M;~M; ç-m
 S?M æ² h?¬M h?€TX

>®+ K„i F?¬M; +! i`ÁM; K„i- F€ /` M?Q K - i`®M; `¶M; i®B i, K M?Q +€B ?® ç2M tQ
?¢M i`QM; HÁM; +QM M; QÌB- ?'T i?m +„M Mm®i- ?Ov /B i i'i +^aX

æBM? >¢Q +?Q iWM; i?'v ç¬B K„i M?Q p"vX

E?B €M? K„i ;B Q M? m- æBM? >¢Q i?'v +QM K„i ç m çÈMX

h`€M æBM? >¢Q ç m p¬ +MM; - +^aK ;B€ iBM? i?¬M +U+ F€ bmv v mX h'i +^a M?[M,
p Q M?Q im pB #` ?Q- #B M K'iX

E?B æBM? >¢Q M?bM #bM? i?QÌM; i`Î H¢B i?b i`QÈ+ K„i H" #S+ iQÌM; çÄ M?¢i i?
G" p€+? iQÌM; +, M T?ÁM; #Q K"iX

h`€M ç m M?S+ F?B M æBM? >¢Q +„M +?†i`, M;X

a m ç! æBM? >¢Q +! p¢M çO i?` HU+ +Ð M"Q i?b F?¬M; i? tmv M i?'m #S+ iQÌM; h
h?€T M?bM` # M M; Q" B- ?bM? <sup>a</sup>M? pW `²B M?Q H" ^aQ ;B€+ +O ?„MX

@ *! +?mv M ;b\ h¢B b Q ç°i M?B M F?¬M; i? i?'m i?` \

æBM? >¢Q H'v H"K H¢X

æBM? >¢Q b! +?¶ i`€M ç m- MÆB ç! i`ÆM #!M; F?¬M; +! p i i?QÆM; ;bX

*^aK ;B€+ K i KÄB # Q T?O H'v æBM? >¢QX hW F?B ?„M im Hmv M h?„M; hU Zmv i
Zmv i ç M M v i?b i?S+ ?^aB i`"M ç¬v ?ÆM +QÌM; ;B^a +^aM? ;BÈB oä >Q" M; +^aM? #
>¢Q +?Q iWM; +^aK M?"M iBM? i?¬M HU+ bmv FB i ç M p"vX

æBM? >¢Q i?Y F m ;¼B ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ i`QM; ç¬m M?QM; F?¬M
M; QÌB ç! ç½ M; O b vX

@ æ•v `®i +m°+ H" +?mv M ;b\ *?ŠM; H) X X X *?ŠM; H) HB M [m M ç M +^aK ;B€+
i`M i?QÆM; ç M ? B H½Q [m€B p"i \

æBM? >¢Q M; ?o ç M ç•v `i H" b®i `m°i- M?QM; ?„M +! F m ;¼B +Ð M"Q i?b ? B H
F?¬M; ç€T H¢BX

æBM? >¢Q +?d +! i? #bM? ioM? iBM? i?¬M- bmv M; ?o +~M i?"M M?QM; F?¬M; ib

J¼B #B M /` ç M iW æBM? >¢Q /mM; ?ÊT i?B M ç` ?mv i +®i +O h?B M E?mv M h
/MM; i?¬M i?S+ M°B i?` +Æ i? M?QM; F?¬M; T?€i ?B M HU+ HQÊM; i?B M ç` ?m
M; ° #i +S i?¬M i?¬M; ;bX h?B M ç` ?mv i +®i #B M K'i- +?d +! +^aK ;B€+ ç m çÈM

E?B i?¬M i?S+ M°B i?` ç¬m !+ - æBM? >¢Q `i M; ¢+ M?B MX

"ÎB pb # M i`QM; tQÆM; i`€M- æBM? >¢Q ði?'vö K°i çQ" M b€M; p" M; +Ð K!M; i v
+O ?„MX æQ" M b€M; p" M; [m v i`ÁM iÄ €M? b€M; K¬M; HmM; - `i #Q ~MX

@ æ•v H" i?S ;b\

æBM? >¢Q i?Y /MM; i?¬M i?S+ [m M b€i # M i`QM; M?QM; M? M? +?!M; T?€i ?B
+?•m €M? b€M; p" M; H" b) #` Mm®i K'i- M?Q i`•m ç'i tm®M; #B M #†i p¬ iBM iS+X

@ > v H" KÈB `²B KbM? i?'m i?` çQÊ+ i? ;BÈB M; Q" B i?€T- iBM? i?¬M p¬ +MM; K
M"v \

æBM? >¢Q M; ?o iÈB M; ?o HmB +~M; F?ŠM; ç`M? F i Hm" M M"vX

•M? b€M; p" M; ç! H'v i?¬M i?S+ iBM? i?¬M H"K i?U+ p"i- æBM? >¢Q +! i?9+ ;BK+ i
H" b) #` M! Mm®iX _'i M? M? ?¢i +?•m €M? b€M; p" M; ç½ Mm®i M?B m HU+ HQÊ
F?¬M; i?'v +! ;b #B M ç´BX

@ L! +! i? Mm®i HU+ HQÊM; i?¬M i?S+ i?b +! F?B M"Q Mm®i Hm¬M ? B H½Q [m€B
b Q +?Q ç M M v ? B H½Q [m€B p"i i²M i¢B i`QM; i?S+ ?^aB +O KbM? pÈB ?bM? i?

L ; ? o ç M ç • v H Á M ; æ B M ? > ¢ Q ` m M b Ê X

æ B M ? > ¢ Q H ¢ B i ? Y F m ; ¼ B ? B H ½ Q [m € B p " i E B K h ´ - æ Q h ´ M ? Q M ; F ? ¬ M ; ç Q Ê

G Á M ; æ B M ? > ¢ Q + ? b K t m ® M ; X

@ L;QÆB çWM; H`K #”v- M m F?¬M; i?b hY *U+ i¬M; +O i b) F?¬M; i? +?Q M;QA
"®T5

æBM? >¢Q i€i i? M? MB M K†i M;¼+ ç Ti` B K†+ €Q ;B€TiQK K°i #¢i i BX

hY >MM; M?Q #` +?Mv +¬M; i?“M? ç€M? i`9M;- tQ v pÁM; i`QM; F?¬M; i`mM; # v
tQÆM; M€i #’v- K„i H²B` X

h? M? MB M K†i M;¼+ ç Ti` B K†+ €Q ;B€TiQK ;“Q i?ªK i?B i,

@ 5

J„i hY >MM; H|2 iB ç°+ €+ çB M +m²M; ,

@ L;QÆB /€K ç€M? i \ h b) F?¬M; i? +?Q M;QÆB5 h X X X

@ h?S M?Q M;QÆB +| b®M; +kM; H`i B ?¼ X

æBM? >¢Q M?’+ +?•MX _ ,M; `„+ K°i iB M;- æBM? >¢Q ç¢T ;½v tQÆM; M;U+ +O i?
K†+ €Q ;B€TiQKX

h?O Zm M :Bª +O M?•M HQ¢B # Q T?O i`QM; €M? b€M; iQK +,M; i?ŠM; ?ûi iQ,

@ .WM; i v- M;QÆB /€K b€i ?¢B ç iY +O hY *U+ i¬M; i \ L;QÆB iQ ; M X X X

h?O Zm M :Bª +O M?•M HQ¢B # Q T?O i`QM; €M? b€M; iQK M? M? M?Q iB +?ÈT
?²M #„M p`Q HQM; æBM? >¢QX

æBM? >¢Q i`î i v imM; +9 ç’KX

hB M; `²M; M;•K çBM? i B M?S+ |+X

J°i Hm²M; FbM? F?Q i?B M HQM; K`m iQK # v` iW b®M; HQM; æBM? >¢Q- /¼+ i?2
M€i +°i b€M; iQK- ç”T i9M; M;U+ h?O Zm M :Bª +O M?•M HQ¢B # Q T?O i`QM; €M
+O M?•M HQ¢B ?°+ K€m # v` M;Q`BX

æBM? >¢Q K°i ç’K ç€M? # v h?O Zm M :Bª +O M?•M HQ¢B # Q T?O i`QM; €M? b€

@ hY *U+ i¬M; ;? ;ÈK H„K b Q\ h?S i¬M; K¬M F?¬M; M|B Hw M`v i?2Q i i?’v F?¬

h`QÈ+ ç| æBM? >¢Q ç½ M|B +•m iQÆM; iU M?QM; H9+ M`v i?®i` +”M; +| bS+ `m
?B M HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B H`K K¼B M;QÌB ?B m hY *U+ i¬M; Hm¬M #€ ç¢Q- /½
;Bª i?”i bUX

J„i i? M? MB M K†i M;¼+ ç Ti` B K†+ €Q ;B€TiQK i`”M M;”T ?”M i?M,

@ L;QÆB X X X L;QÆB b) ?®B ?”M X X X hY *U+ i¬M; imv i ç®B F?¬M; i? +?Q M;

@ o”v ?½v F m M;QÌB hY ;B ç M ibK i çBX

æBM? >¢Q ç #KM; i? M? MB M K†i M;¼+ ç Ti` B K†+ €Q ;B€TiQK mv ?B T- +?•M
T?€iX hY >LM; #` +?’M i?“M? KªM? pKM M’ imM;X

æ€K M;QÌB tmM; [m M? +•K M?Q ? MX

G9+ i`QÈ+ M?[M; M;QÌB +QB` æBM? >¢Q ;BÌM;?o H¢B K``mMX

GQM; h? M? G M; u m æ h? M? GB i iQ€i K² ?¬B H¢M?- F?|2 K¬B ;B”i ;B”iX

h?O Zm M :Bª +O M?•M HQ¢B # Q T?O i`QM; €M? b€M; iQK ç M iW hY *U+ i¬M; +
h? M? G M; u m æ h? M? GB i i? M?QM; #` M K M?•M F?¬B M;¬ K†+ ;B€T b„i ç2
#¢B- +| M;?o H` ;½ çB H M +kM; b) #` ç€M? #-K /”T- F?¬M; +?WM; #` ;B iX

h? M? G M; u m æ h? M? GB i i?’v çQÊ+ M K M?•M F?¬B M;¬ K†+ ;B€T b„i ç2M
F?¬M; +| K°i +?9i ?mv M F?Q / Q ç°M;X hm pB +Æi? F?OM; #® #B i # Q- i`QM; ?
æ² h?¬M h?€T M`v M K M?•M F?¬B M;¬ K†+ ;B€T b„i ç2M ;¬M M?Q p¬ ç`+?X

h?O Zm M :B^a +O M?•M HQϕB # Q T?O i`QM; €M? b€M; iQK ?°+ K€m- +,K ;B"MM M|B,

@ L;QÆB X X X L;QÆB ;B i M?B iY +O i?"M? +?OX hB m iY- M;QÆB +? i +?„+ `2 i?b hY \*U+ i¬M; b) +?ûK M€i M;QÆB ` 5

h?O Zm M :B^a +O M?•M HQϕB # Q T?O i`QM; €M? b€M; iQK /QÌM; çQÌM; H" +QÌM M?QM; ç€M; ;B"MH" i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M"v ?mv M F?Q +O ; i`,K- +?d +| i? T?€i ?mv K°i Qi HU+ HQÊM; F?¬M; i?b ç½ +?ŠM; i?m i? i?°K M?

@ s2K ` M;QÆB F?¬M; ?B m `ä ibM? ?m®M;X

a€i w /•M; i`"Q i`QM; HÁM; æBM? >ϕQ- ?„M çti [mv ii•KX æBM? >ϕQ ;¼B i? M? K HU+ HQÊM; +O M|X aS+ M|M; çÄ i?ŠK #„M imM; ` X

•M? b€M; çÄ `ϕ+? T?€ ?Q F?¬M;X

æ Q L?` h?"T hS- æ Q L?'i5

*?B M T?€T ç Q [mv i H'v iW ç Q H•m i`QM; h?B M æ Q hmv i EB K G•m T?€i ?mv æ•v H" H-M ç-m iB M æBM? >ϕQ i?B i`B M æ Q L?` h?"T hSX

h?O Zm M :B^a +O M?•M HQϕB +O hY *U+ i¬M; i`ÊM iQ K„i- ;½ +°K i?'v [m„ iQ+? K ;|+ #B M F?¬M; i? ibK FB K- ~M +?S çϕB çϕQ F?| ?bM? /mM;X h?O Zm M :B<sup>a</sup> +O €M? b€M; iQK Km®M i`€M? Mû M?QM; F?¬M; ibK i?'v çQÌM; +?ϕvX

S?Ki5

J°i +€B ç-m M;QÌB # v H M- K€m T?mM ` X

3N3X *?QÆM; 3NN, h?B M sm æϕB :B æmM L²BX

h? M? K ç Q ç2M F m pM pM iU ç°M; i?S+idM?- T?€i ` HU+ ?9i ç€M; bÊ # Q i`M M?•M HQϕB # Q T?O i`QM; €M? b€M; iQKX GU+ HQÊM; iBM? M;mv M ?mv M F?Q iW hY \*U+ i¬M; #` ?9i ` F?ÄB M;U+ /mM; M?"T p"Q i?•M ç Q i`MX

*?ÈT K„i t€+ h?O Zm M :B^a +O M?•M HQϕB iW hY *U+ i¬M; ?| i?"M? i9B / KÄM; K M?kM tm®M; ç'ix

hbM? ?bM? F€ /` K" F?OM; #®X

*QÌM; ;B^a ? B i°+ i`¬M; i?'v ?bM? °M? M"v +MM; ç€M? `MM; KbM?X

J¼B M;QÌB +°K i?'v +| F?Q HϕM? i?'m tQÆM; iW b®M; HQM; t¬M; H M i`€M- M¶ i`QM; +Æ i? X

h? M? G M; u m æ h? M? GB i FBM? F m- i?Ki HMB HϕBX h? M? G M; u m æ h? + M? +Y +¬m i? M; tQ„M ®+ ;¶ çÄ M[- bÊ #` æBM? >ϕQ t2K M?Q ç®B i?OX

*° çÌB h? M? G M; u m æ h? M? GB i FB m M;ϕQ iU T?K- imM; ?Q" M? v m i°+- ;½ p"vX

æ†+ #B i H" F?B €M? K„i æBM? >ϕQ M?bM ç Q ;½v K"m çÄ `U+- M¶B bÊ ?½B- +°K i`QM; HÁM; M;QÌBX

æBM? >ϕQ çSM; ;B[F?¬M; ;B M i¬M; i?S KQÌB i€K- i v +-K i? M? K ç Q ç2M çÄ

hW +?m¬B ç Q i`mv M /ÁM; F?Q M|M; H M- ç•v H" HU+ HQÊM; M;mv M i?Ov iBM? F M?Q H-M i`QÊ+X

*?ì ?'T i?m ? i HU+ HQÊM; iW i? M? K ç Q ç2M æBM? >¢Q KÈB + 'i M| p"Q i` [p"i ;
 æBM? >¢Q iWM; #QÈ+ K°i çB ?QÈM; + -m i? M; tQ„M ®+ ; ¶ çÄX
 E?¬M; +| h?O Zm M :Bª +O v m i°+ /€K çSM; ` M; ,M +ªM æBM? >¢QX
 J½B F?B æBM? >¢Q #B M K'i i` M + -m i? M; tQ„M ®+ ; ¶ çÄ- +QÌM; ;Bª ? B i°+ i`Q
 H•m F?¬M; i? H'v H¢B ibM? i?¬M- pšM +?bK i`QM; M¶B FQM? bÊ M?Q €+ K°M; X
 L K M?•M F?¬B M; ¬K†+ ;B€T b„i ç2M- ç Q ;½v çÄ `U+ M?Q +?ûK p"Q HÁM; K¼B M
 poM? pB M F?¬M; F?ûT H¢B- H"K bm®i çÌB #¼M ?¼F?| [m MX
 h²M i¢B ç€M; bÊX

E?B æBM? >¢Q #QÈ+ p"Q i¬M; i?S KQÌB +?QM i?b ` 'i `mM; ç°M; X
 G9+ æBM? >¢Q #QÈ+ p"Q i¬M; i?S KQÌB +?QM i?b # ` `mM; ç°M; X
 G9+ æBM? >¢Q #QÈ+ ` F?ÄB + -m i? M; tQ„M ®+ ; ¶ çÄ ?„M iQÎM; çB M?¬K +?¶X
 h`QÈ+ K„i H` [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; +U+ F€ i`®M; i`ªB- #-m i`ÌB çÄ M?¢i
 +°i ç€ bKT ç´ ;€+ M; M; i` M [mªM; i`QÌM; X *°i ç€ ç-v /'m ç¢B K pQÆM; K Q K"Th
 p i + "QX
 h` M [mªM; i`QÌM; M^K H HB i t€+ +? iX
 *| F?QªM; K'v M; "M t€+ +? i- K€m H'T H€M? +?ªv ` iW t€+ +? iX L?[M; +€B t€+ ?
 i? F?€+ M? m- K†i / [iÊM +?ûK ;B i M? m- pk F?Q ç•K p"Q +Æ i? ç®B T?QÆM; - ç
 æ•v ç9M; H" +?B M i`QÌM; hm G ?mv i M; K+X
 a€i w F?| iª ç" T p"Q K†i æBM? >¢Q- i` M #-m i`ÌB p,M; pšM; iB M; [m, ?²M `Qi ;"
 HBM? # v i?2Q ;B| - iB M; +?ûK ;B i F m ;"Q p M; H M- iB M; i`®M; i`"M i?MM; i?M
 L?QM; H„M; i B M; ?2 H¢B +ªK i?'v K¼B i?S H"ªQ ;B€+X

æBM? >¢Q i`¬K M; •K M|B,
 @ h?b ` i¬M; i?S KQÌB +?QM h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T H" iB m i? ;BÈB i
 Zmv K¬ [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; pQÊit F?¬M; ;B M i?•M h?¬M; h?B M S?M
 æBM? >¢Q +~M i?"M +ªM? ;B€+ - M; QM; iK HU+ HQÊM; - iWM; #QÈ+ K°i çB p T?Q
 h`QM; T?¢K pB i¬K K„i æBM? >¢Q iQ" M H" t€+ +? i- #B m ibM? / [ iÊMX h`¬M; M?Q
 H¢B- pmM; ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i p¼i ?QÈM; KbM?X
 æBM? >¢Q F?¬M; i?'v ç€Kh?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L; m
 p^M b¼+ - ? B ?´ +QM- +?| +QM H¬M; ç2M ç•mX

@ \ E?¬M; ç9M; - M?[M; +€B t€+ M"v ç½ +? i iW H•m- H" M; QÌB +´ ç` X
 æBM? >¢Q ;B"i KbM? T?€i ?B M çB m H¢X
 æBM? >¢Q +~M i?"M M?bM F„- T?€i ?B M M?[M; +€B t€+ +ÁM +?ªv K€m i?"i ` H" t€
 *?9M; K†+ €Q ;B€T +´ tQ - +Æ #„T- tQÆM; ç½ +SM; M; „+X J€m H|M; H€M? i?Q¢i
 `„M ç½ ç¬M; i?"M? ç€- +?šM; [m i¬M; M; Q" B T?ªM +?B m M?Q i?Ov iBM? - €M? b€
 i`¬M; M?Q K€m ç M; +?ªvX

@ h?"i F?| iBM- M?[M; +€B t€+ F?B +ÁM b®M; ç m +U+ F€ +QÌM; ç¢B- i?U+ HU+
 +ªM? M M [m p¢M M, K pšM F?¬M; KK+ `Y - K€m +?ªv M?QM; F?¬M; #B M K'ix
 æBM? >¢Q M; ²B t'K tm®M; +~M i?"M [m M b€iX

hB + ^`M; HU+ HQÊM; iBM? ?Q i?–M iQM? i`QM; t€+ +? i- K€m ç½ bÈK F?– +¢M-
;Bª oă æ +ªM? H` F?Q #€m `i [mw ;B€+?Q çÌB b mX

G9+ +€+ +QÌM; ;Bª +ÁM b®M; H` i²M i¢B `i +QÌM; ç¢B- iB + ^`M; i?ÌB ;B M [m€ H
ok F?Q i`QM; i v- €Q ;B€T- v T?K+ i` M M; QÌB #¼M ?¼ ç½ #` ?Q ? Q i`QM; +?B M
+?9i ç½ K'i çB HBM? iQM?- #B M i?“M? p”i +? i5

æBM? >¢Q çB i`QM; [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; M?Q T? iQ+? i”M i? - H–M; iA
h`QÌM; ?ÊT M?Q p”v i?“i bU `i FBM? /`- M?Q p”Q #½B i? K i?€B +`X

*ªK ;B€+ #`i M i`QM; HÁM; æBM? >¢Q +”M; K½M? HB i- ?„M +ªK i?“v +| +€B ;b ç|
KbM?X

æBM? >¢Q i?–K M; ?B ?Q†+,

@ L; ?2 ç²M M; `v tQ h?€M? æQÌM; h?–M æB M #ÎB pb ç„+ i°B h`mM; h?“ aB m h?E
i¢B +?Q + Q h`mM; h?“ h?–M \*?•m iW t p¶ K°i +?QÎM; t| b´ F?ÄB i? ;BÈB M`vX L
i`QÌM; M?Q p”v i`QM; F?–M; ;B M i–M; i?S KQÌB +?QM M`v\

J¼B i?S i`QÈ+ K„i æBM? >¢Q F?–M; ?ÊT pÈB i`mv M i?mv iX

hbM? ?m®M; +”M; ;B®M; F i?M t•K M?“T p”Q h?–M; h?B M S?M æ² h?–M h?€T- +`
h`QM; t€+ +? i ç b® K†+ +?B M ;B€T- v T?K+ ;B®M; M? m- +?“+ H` +QÌM; ;Bª +C
J°i b® t€+ F?€+ K†+ €Q ;B€T- +?B M #”Q ;B®M; M? m- +kM; H` i?“M? pB M bB m
> B T?2 +? i i`QM; [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; i–M; i?S KQÌB +?QM ç M iW ç•m
h?“i F?| çQ€MX

*| H) K°i T?2 H` ç iY h?€M? æQÌM; h?–M æB M- +| H) ? B # M ç m F?–M; T?ªBX *
b m M`v p”Q /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?–M æB M Km®M +?B K H`v i?–M i`M; - tmM
ç²M; [mv pm i”MX

æBM? >¢Q i?–K bmv çQ€M- #QÈ+ M? M? çB b•m p”Q [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M
ZmªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; iQ HÈM F?| i? ?bM? /mM; - çQ K„i M?bM i`W +°i
+? i` i?b H` çQÌM; +?•M i`ÌB çÄ F?–M; i?“v i”M +MM; X

•T HU+ i`QM; [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; +”M; K½M? HB iX

oÈB ç° K¢M? +Æ i? +O æBM? >¢Q K¶B H–M M?ªv H M +?d F?QªM; #®M- M, K KQ A
M[X æBM? >¢Q +ªK ;B€+ M; QÌB #` M9B HÈM ç X

æBM? >¢Q HQ H„M; h?B M sm ç¢B ;B t`m t - ç¢B K pQÆM; K Q K”T h` L; mv i M
[mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; M?Q #½B i? K X æBM? >¢Q +?¢v pÈB i®+ ç° M? M
i`QÌM; `°M; i? M? i? M; X

E?–M; #B i æBM? >¢Q +?¢v MQÈ+ `9i # Q H•mX

LÆB æBM? >¢Q çB [m çO +€+ FB m t€+ QÈT +´- +?B M i`QÌM; bKT ç´X æBM? >¢Q
M?“i K`v M; ”M +QÌM; ;Bª çŠM; +`T oă æ +ªM? +? i i¢B ç•v- ç T?–M H` +QÌM; ;Bª
h¢B b Q pšM +?Q ç M i”M +MM; #½B i? K \

æBM? >¢Q i?“v M–M M|M; X

*?QM? H9+ M`v X X X

S?Q i`QÈ+ +?Êi +| iB M; +QÌB iQX

@ > ? ? ? ? ? 5 æ t2K M; QÆB +?®M; çQÈ+ # Q H•m- ?–K M v i Km®M Hmv M
hBK æBM? >¢Q `mM H M- `®i +m°+ ;†T M; QÌB b®M; X

3NNX *?QÆM; Nyy, h?B M sm æ¢B :B æmM L²B U?¢VX

æBM? >¢Q +?¢v M? M? ¢B ; -M M; "M i?QÊ+ - v m F?Q / Q ¢°M; +U+ F€+QÌM; ¢¢B i`„M; bKT ¢´X u m F?Q ¢2M i`"M M;"T T?¢K pB K'v M;"M i?QÊ+ - M?Q K•v ¢2M # Q

æBM? >¢Q ;B"i KbM? F m H M,

@ G` v m F?Q +O >„+ a€i G M; i°+ X X X

æBM? >¢Q i,M; i®+ ¢° ¢ M ; -MX

L; v b m ¢| p M; iB M; ;"Q HÊM +? i F?¬M; bÊ MQÊ+ b¬B +O h?B M sm ¢¢B ;B t'

@ S?B- +?| b|B iQ- /M +| K i +? i i?b M;QÆB +kM; ¢WM; KQM; T?€ ¢QÊ+ T?ÁM; F?¬M; T?ªB ?° T?€T i?¬M iQÈM; F?¬M; Î# M +¢M? H½Q iY i?b ¢½ bÊK +?†i ¢¬m -

æBM? >¢Q i?ª HÄM; iBM? i?¬MX

*?ÊT K„i æBM? >¢Q ¢ M i`QÊ+ i?¢+? ¢B M- ?„M M?ªv H M M?Q ¢¢M T?€Q ¢€T tm®
" M /QÈB p M; H M iB M; [m€i +?|B i B,

@ >„+ a€i G M; i°+ H`K pB +i¢B ¢•v- F?¬M; Km®M +? i i?b +9i5

J'v G M; v m iQ`M i?•M /•M; i`"Q v m F?Q +QÌM; ¢¢B # v H M # Q p•v æBM? >¢QX

æBM? >¢Q #9M; i v- h`ªK L;mv i +U ¢ Q tm'i ?B M i`QM; i vX

æ Q L?` h?"T hS- æ Q h KX

h`ªK L;mv i +U ¢ Q p¢+? ¢QÌM; +QM; ?bM? i`ÁM +´ FQM? i`QM; F?¬M; i`mM;X

h`QM; ¢ Q T?´ æ Q L?` h?"T hS i?b æ Q h K +| K°i #B i / M? H` õ/¢ +?B M #€i T?Q
¢ K F?mv #` M?B m F i?M p•v +¬M; - i`QM; H9+ ;'T ;€T +| i? /MM; +?B m M`v M;?
`ä pšM +| i? [mûi i€K T?QÆM;X

*?B m M`v i?Q+? ?ÊT ¢Q`M +?B M M?'iX

æ Q K M; [mûi [m - G M; v m # Q p•v æBM? >¢Q #` +?ûK # vX

æBM? >¢Q H„+ M;QÌB ¢€T tm®M; i?¢+? ¢B MX

E?B æBM? >¢Q ¢€T tm®M; - K°i Hm²M; v m F?Q ¢2M pÈB F?Q i? b'K bûi # v iÈB-
> B i v æBM? >¢Q bB i h`ªK L;mv i +U ¢ Q +?ûK` X

æ Q L?` h?"T hS- æ Q L?`X

*?B m M`v +kM; +| #B i / M?- ;¼B H` õM;? M? T?QM; M?'i ¢ Q i`ªKc- i?Q+? ?ÊT T
E?B im Hmv M ¢ M KS+ i"M +MM; - K†+ F +?B m i?S+ +O F` ¢`+? iBM? /B m # Q
M`Q- +?d +¬M i`QM; i•K +| ¢ Q- +| iQM- F?¬M; +QM; p Q i?b +?ûK` K°i ¢ Q H'v ¢
T?€ p¢M T?€TX

Zmª M?B M F?B h`ªK L;mv i +U ¢ Q +?ûK tm®M; - v m F?Q ¢2M # v iÈB i€M HQ¢M-
æ®B /B M æBM? >¢Q p M; iB M; FBM? F mX

æBM? >¢Q M„K M;QÊ+ h`ªK L;mv i +U ¢ Q- M?bM +?ªK +?ªK T?Q i`QÊ+X *?QM? ;
¢2M +?€v ?WM; ?U+ + Q ?ÆM KQÌB i?QÊ+ M?Q ¢€K +?€v ¢®i ¢€ tmM; [m M? i?`M
#|M; M;QÌB- +?QM? H` ¢€K h?B M sm ¢¢B ;B t'm t - ¢¢B K` pQÆM; K Q K"Th` L;
pªM b¼+ - ? B ?´ +QM- +?| +QM H¬M; ¢2MX

h?B M sm ¢¢B ;B t'm t - ¢¢B K` pQÆM; K Q K"Th` L;mv i- # K +QM "¢+? >´ +€B
H¬M; ¢2M M;²B i`QM; +€B M²B ¢2M +O h?B M sm ¢¢B ;B t'm t X

_@i+m°+H°iϕBbQ\
 æBM?>ϕQF?¬M;ibKi?'vç€T€MX
 @hBTi?2Q+?9M;iMMH°KbQ\hbM??bM?F?¬M;i@iH„KX
 æBM?>ϕQ?ÄBwFBMh?BMs mçϕB;Bt'mt-FHϕB[m€i`bM?#[mMi`QM;
 KQ`B#a v-+Æ/mvMtªQ?ÊTi?'vibM??m®M;#MM;Q`Bh?¬M;h?BMS?Mæ²h?
 h?BMs mçϕB;Bt'mt+U+F€;B°iKbM?X
 @LmM;QÆBi?'v?bM?ªM?ç|F?¬M;TªBªQªM?i?bF?€iç•vXhM;?o/BiQ+
 H°iB?¼HÈMX
 "BmibM?h?BMs mçϕB;Bt'mti`-Ki`¼M;-i`-KM;•KX
 hBKæBM?>ϕQç"TM?M?,
 @hB?¼;b\
 h?BMs mçϕB;Bt'mtM;"TM;WM;,
 @*|H)Bç|HÊB/KM;/BiQ+?H°K+?mvMHÈMX
 h?BMs mçϕB;Bt'mtH'vi'K#aMç²/BiQ+?h?€M?æQÌM;h?-MæB M/i`•mç2
 M;²Bi`MiªM;ç€+?®M;+^KbmviQX
 *?|+QM H¬M;ç2MFBM[mv iF?¬M;Mªa`-M|i`2QHÆHYM;i`MK„i+€+?•M+
 æBM?>ϕQF?¬M;?ÄBiBT-?„MH'vK°ipB M>Ä.BK.B+æMMm®ip`Q-?²BT
 S?QÆM;ÎçMçB MXJÈB`²Bpb i?Q€iF?ÄBH½Qi'>„+a€iGM;i°+i`mvb€iH°K
 HU+HQÊM;-H9+M°vbS+KϕM?Îi`mM;çMçBMT?-MM;U+#`H'v?ibϕ+?X
 æBM?>ϕQM;²BF?QM?+?•M/QÈBç'i-€M?HY#Q#¼+iQ`Mi?•MX
 æBM?>ϕQK'ii?`B;BMK°i+?ûMi`KÈBpW HÁM;KÎK„i`XæBM?>ϕQM?ìp`C
 ;BBi?m°+iQM?HY-?mvMF?QH Yi`QM;F€Kϕ+?HϕB?MM;?ÁM+,M;ç-v-+Æ
 h?BMs mçϕB;Bt'mt+ÁMçM;bmviQX
 *?|+QM H¬M;ç2MpšMi`2Qi`MK„i+€+?•M+O h?BMs mçϕB;Bt'mtX
 æBM?>ϕQi?YFm;¼B?BH½Q[m€Bp°iEBKh'-æQh'i`QM;ç-mM?QM;pšM
 F?BM?„M+°M;HQ•mM?QM;F?¬M;+|+€+?M`QX
 h?-Mi?S+M°Bi?`X
 *?¶b¼i`€MæBM?>ϕQ-?ç i+?•m€M?b€M;p`M;+ÁMçM;[mv i`ÁM-+?BK K°i`
 HU+HQÊM;i?-Mi?S+M°QibKiÁBi?b?ç i+?•m€M?b€M;p`M;b)+„MMm®i-F?
 i?S;bX
 æBM?>ϕQM?ÈHϕBH9++?BMç'mpÈBv mi?€M?>„+a€iGM;i°+-#BmibM?+
 *?QçMMvæBM?>ϕQpÈBim pBæϕBh¬M;aQ+ªM?-oäoQÆM;+ªM?M;QÊ+/Á
 +QÌM;;Bª+ªM?;BÈBoä>Q`M;+ªM?i?b?„MF?¬M;?v mi?Xæ†+ #Bi i`QM;?Q
 +Æi?+QÌM;çϕB;B9TæBM?>ϕQ+?BKQ mi? -h?OZmM:Bª+O M?•MHQϕBoä
 / /`M;#`?„Mç€M?#ϕBX
 æBmM°vF?BMæBM?>ϕQ`iiU iBMp`Qi?U+HU++OKbM?X
 L?QM;F?BæBM?>ϕQç®BK†iç`+?i?OçŠM;+°Tv mi?€M?i?b?Q`MiQ`Mv mi?
 GM;i°+çç-mç€M?-F?¬M;+|bS+ç€M?HϕBXmF?¬M;TªBi`QM;i væBM?
 KçQç2Mi?bç½bÈK+?iX
 æ•v+ÁMH°i`QM;i`QÌM;?ÊTv mHU++OH½Qi'>„+a€iGM;i°+#`h?¬M;h?B
 +?X

_'i F?| iQÎM; iQÊM; M m i`QM; i?B M ç` #bM? i?QÎM; # M M; Q`B i?b æBM? >¢Q F
 ;B•v- +^aM? ;BÈB ;B[oä oQÆM; +^aM? p` v m i?€M? +€+? #B i ç M ? B ç¢B +^aM? ;
 ?Q†+ i?B M i`B ç` #^aQ i?"K +?Q H` ç†+ çB K i? +?i?mv i K¢+? +| i? #M ç„TX
 æB m M`v H`K æBM? >¢Q M?"M `ä pÈB i?U+ HU+ ?B M i¢B +O ?„M F?¬M; +| +Æ ?
 i?€M? ;B BX
 h`W T?B æBM? >¢Q ? i bS+ i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; i? M? FB K `d bûi ? v i? M? K
 K°i T?2M- M?QM; +?Q +?„+ i?„M; X
 .M b Q i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q F?¬M; i? i?S+ idM? ? i mv HU+ +O i? M? FB K
 _'i `ä ``M; - +QÎM; ;B^a imv i ç®B +^aM? ;BÈB i?€M? ;B B +| FBM? M; ?B K +?B M ç`
 >¢Q +| i?ÎB ;B M i?9+ ;BK+ ? B pk F?Q +'K F}X L|B çÆM ;B^aM H` pk F?Q +'K F} i?
 i`M T?€ H` ç¢B +?B m +O æBM? >¢Q M?QM; T?€i ç°M; M| +¬M +| i?ÎB ;B M M; •K
 æBM? >¢Q +^aK i?€M ``M; ,
 @ s2K ` +ÁM +¬M K m +?|M; i, M; i?U+ HU+ X
 " M i B æBM? >¢Q M; ?2 ;B¼M; h?B M sm ç¢B ;B t'm t +?YB K„M; ,
 @ h´ +? M| - H¬M M`v H½Q M?•M ;B i #` M; QÌB iQM? F X h?¬B¬ +MB F?¬M; bÊ H
 i ç½ F?¬M; +ÁM çQÎM; HmB- HMB H¢B H` +? i +?„+¬ +?d +| i? çB ç M +m®B çQÎ
 æBM? >¢Q çSM; i?ŠM; /"v M?bM h?B M sm ç¢B ;B t'm t #B m ibM? +, K ;B"M- #m
 @ E?¬M; H) H½Q ?B m çQÊ+ çB m ;b\
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?¬M; Km®M M|B i?ŠM; ,
 @ >B m +?9i +?9iX
 æBM? >¢Q iS+ ;B"M +„M ` ,M; X
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t +`M; H9+ +`M; i?Q+? H'T HYM; X

NykX *?QÆM; Nyj, h?B M L?½MX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t H`K #° F?¬M; M?bM i?'v #B m ibM? F?BM? i?QÎM; +O æ
 @ L|B +?mv M F?€+ çBX h?2Q #^aM ç² i?b i¬M; K°i i`, K h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬
 i?B M +| F i ;BÈB p¬ bQM; - +?d +| [m F i ;BÈB M`v KÈB H2Q H M iB T çQÊ+X æB
 i`mM; QÆM; i?¬M i?€M? çB M çQÎM; i` M i¬M; + Q M?'i h?¬M; h?B M S?M æ² h?
 i`mM; QÆM; i?¬M i?€M? çB M çQÎM; +| i?¬M HU+ #<sup>a</sup>Q p HQm i`[# i?¬M F?Q LB M
 ""M- h`'M h?¬M 'MX L; QÌB +| /mv M b) çQÊ+ # i?¬M F?Q M`vX
 h?¬M F?Q H` pk F?Q ç€M; bÊ M?'i i` M i? ;BÈB M`v- pä ;B^a /QÈB hB M h?B M oä
 i? ç² ç /B i i?€M?X æBM? >¢Q çQ€M i? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i`M T?€+k
 M?QM; +?9M; M| F?¬M; ?Q`M +?dM?- #` +^aB ?Q ?¢B M†M; - F?¬M; i? ?²B T?K+
 +€+? M`Q ç®B F?€M; pÈB i?¬M F?Q i?"i bUX
 æBM? >¢Q i?'v M?S+ ç¬m,
 @ h?"T i¬M; i?B M\ o"v H` T?^aB H2Q H M K°i M; ``M i¬M; i?€T\
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t ;"i ç¬m- M|B,
 @ æ9M; p"vX æ9M; H` i? X

h`QM; F?B M|B +?mv M h?B M sm çΦB ;B t'm t HΦB i?9+ ;K+ æBM? >ΦQ H M çQÌM
+?Q #` iKi ?"m- M?[M; M;QÌB F?€+ ç½ M? M? +?•M çQÊ+ i?–M F?Q i`QÊ+X

h`QÊ+ K„i ç½ #B i +QÌM; ;B^a imv i ç®B +^aM? ;BÈB i?€M? ;B B +O M?•M HQΦB- v
G½Q i' >„+ a€i G M; i°+ pb +€B +? i +O ç² iY ç² i¬M M M + M? ;B[Î H®B p`Q i–M
#€Q i?M- M m F?¬M; i?b +kM; ç½ ç M F i; BÈB M?'i i–M; i?B MX

æBM? >ΦQ i?9+ ;BK+ hB *?ÈT æ2M +?Î ç€K h?B M sm çΦB ;B t'm t - çΦB K pQA
"Φ+? >' +€B KbM? p^M b¼+ - ? B ?' +QM- +?| +QM H¬M; ç2M çB M +m²M; +?Φv çB

J„i +€ +?•M h?B M sm çΦB ;B t'm t pšM +ÁM i`2Q +?| +QM H¬M; ç2M- M; U+ ¬K ç
L; mv i- ? B ?' +QM i`„M; - ç–m ç°B "Φ+? >' +€B KbM? p^M b¼+X h?B M sm çΦB ;B
M;QÌBX

GΦB [m ? B + M? ;BÌ KÈB ` F?ÄB [m<sup>a</sup>M; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; i?QÊM; +' M?Q
E€ +^aM? i`QÊ+ K„i H`K çQ`M M;QÌB æBM? >ΦQ- h?B M sm çΦB ;B t'm t - çΦB K p
M;~M M;ÆX

æBM? >ΦQ /WM; t2 K€v- ?€ ?®+ K²K,

@ æ•v H` X X X

h"M +MM; [m^aM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; H` K°i K<sup>a</sup>M? M;•M ?`X

G` M;•M ?` i?"i bUX

_ 'i F?| iBMX

æ€ çÄ M?Q K€m pĐ pKM M´B i`QM; ?Q F?¬M; iU M?Q pk i`K +?•M F?¬M;X

æQΦM çQÌM; [m^aM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; #` B ç| /MM; i`QÌM; FB K +?ûK MSi K+
i`QÌM; `°M; i? M? i? M; - # M FB H` +?•M F?¬M; ç2MX æQÌM; H€i ç€ #` pĐ ` - ç€
ç®K b€M; M;k b„+ HB iB M?Q M;•M ?` i`+? HB mX

> B HQΦB ibM? ?m®M; ?Q`M iQ`M F?¬M; +| F?^a M,M; +MM; tm'i ?B M HΦB iU M?B
iQ+?X h`W ? B +?[+ ç| ` æBM? >ΦQ F?¬M; M;?o ` +?[ M`Q F?€+ ?bM? /mM; +^aM?

*?Q M?•M HQΦB +^aK ;B€+ çB ç M i`M +MM; K†i ç'i- ç M ç–m # M FB M;•M ?`X

h?B M sm çΦB ;B t'm t +^aK i?€M `^M; ,

@ æ9M; p"vX æ•v +?QM? H` F i; BÈB M?'i i–M; i?B M- ;B®M; v M?Q i`QM; i`mv M
bU i²M iΦB- M,K tQ h?€M? æQÌM; h?–M æB M çQ+? i?U+ M„K ;B[HQΦB HU+ HQÊ
"° /ΦM; h?B M sm çΦB ;B t'm t ç–v b v K X

E i; BÈB M;•M ?`\\

æBM? >ΦQ i? KÈB ?B m i?b ` i`lB b Q i`QÊ+ K„i ?„M i` M i?U+ i H` H'v çΦB i?–M

GQΦB i?O çQΦM M`v i?"i H` [m€ FBM? F?OM;X

h`U+ iB T iΦQ ` K°i K^aM? M;•M ?`- i?QΦi i`¬M; v M?Q pk iK F?¬M; ;B M i?"i bUX *
i`QÌM; `°M; i? M? i? M; +`M; +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ +<sup>a</sup>K ;B€+ M´B K'i bS+ ?9i +O i`€B
h?B M S?M æ² h?–M h?€T ç M; /–M #` t| #ÄX

_ ä ``M; Î i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?–M h?€T M?QM; pb b Q æBM? >ΦQ +^aK i?'
ç'i\\

@ æ•v H` X X X

æBM? >ΦQ M?bM i?S i`¬B M´B T?Q t - ;B"i M^av KbM?X

L?bM F„ i?b ç| H` t€+ K'v +QÌM; ;B<sup>a</sup> v m i°+X \*Æ i? 'v M;`M i?QÊ+ ?bM? i`ÁM M?
i`QM; i`lB b Q T?Q t - +Æ i? +SM; M;„+ - K€m +?av ` iW KB M; p i i?QÆM; M|B H

iQ" M K' i bU b@M; X : B¼ i K € m ç ¬ M; H ¢ B i ? " M ? i W M; ? ¢ i i ? ` „ M ç Ä + ? È T H | 2 € M ? b
i` m M; X

G Á M; æ B M ? > ¢ Q K € v ç ° M; - + ? • M K ¢ M ? ; B Š K M € i K ° i F ? ® B ç € b m ç | ç € M | p " Q i ` |
hª M; ç € # v ç B F ? ¬ M; + | + ? 9 i ? B M i Q Ê M; K b € i F ? ¬ M; F ? Q - M | M ? Q ç ¢ M T ? € Q #
p " Q / ½ v ç € M ´ B p " t € + + Q Ì M; ; Bª v m i ° + M ? Q / Q K B M Q # ` ç ~ v M; ½ - K ¼ B i ? S iª M `
i ` Ì B b Q X

@ æ • v H " ? Q " M +ª M ? p k i ` K + ? • M F ? ¬ M; i ? " i b U - F ? ¬ M; T ?ª B # B m ? B M ; Bª i ¢ Q `
L m ? Q " M +ª M ? M " v H " K ° i H Q ¢ B F i ; B È B i ? b M M T ? € K Î M | M ? Q i ? M " Q \

h B + ` ^ M; p Š M F ? ¬ M; i ? H B M H ¢ + p È B ? B H ½ Q [m € B p " i E B K h ´ - æ Q h ´ - F ? ¬ M
ç B m ; b X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t ç S M; K ° i # M +ª K i ? € M ` ^ M; ,

@ L ; ? 2 M | B F i ; B È B M; • M ? " p ¬ + M M; ç € M; b Ê - K † + F M; Q Æ B + | i ? U + H U + K ¢ M ? i
i ¼ ç ° F i ; B È B M; • M ? " i ? b p Š M b) # ` i ` m v M i ® M; ç M # - m i ` Ì B - i W M v p o M ? p B
+ ¬ ç Æ M - i ® B i , K - F ? ¬ M; + Á M i ? ' v ç Q Ì M; p M ? " X

æ B M ? > ¢ Q M ? Q m K " v ? Ä B ,

@ o " v + ? 9 M; i T ?ª B H " K ; b \

æ B M ? > ¢ Q T ? | M; i ? - M i ? S + ` t K ' v M; " M i ? Q Ê + M ? Q M; + ? d +ª K; B € + K ° i Kª M ? ? Q
? v i ¼ ç² ; b - F ? ¬ M; + | # ' i + S b Æ ? Î X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t i ` ¬ M; K Q M; M ? b M æ B M ? > ¢ Q - + Q Ì B i O K i d K M | B ,

@ L ; ? 2 M | B M; Q Æ B + k M; H " K ° i p ` ç ¢ B b Q K B M ? p , M i ` " M T ? € T X

@ h ? ¬ B i ? ¬ B - M ? b M H " # B i H ½ Q F ? ¬ M; + | H Ì B ? v X

æ B M ? > ¢ Q M ? b M F ? m ¬ M K † i + Q Ì B t ' m t + O h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t - ? B m w H ½

æ B M ? > ¢ Q M | B i ? Š M; ,

@ E i ; B È B M; • M ? " i ` Q Ê + K „ i p Q Ê i [ m T ? ¢ K i ` M K B M ? p , M i ` " M T ? € T - K m ® M i p
i ? X * M M; H „ K i ? b ` Ì B ç B - i F ? ¬ M; K ' v ? S M; i ? 9 p È B # i ? - M F ? Q X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t O ` k X

h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m t ç B i È B ç B H m B # M K Û T [mª M; i ` Q Ì M; ` ° M; i ? M ? i ? M; - K

æ ® B p È B F ? Q F ? € i i ? - M F ? Q p " M; m v ? B K b B M ? K ¢ M; i ? b h ? B M s m ç ¢ B ; B t ' m

æ B M ? > ¢ Q + ? Ê i M; ? o ` ,

@ h ? 2 Q H w i ? b ç ½ + | M ? B m + Q Ì M; ; Bª i m v i ç ® B + O M ? • M H Q ¢ B - v m i ° + ç M ç • v
/ € M; B ç • m \

* ? d + | K ° i ; Bª B i ? Q + ? - ç | H " + € + + Q Ì M; ; Bª i m v i ç ® B M ? • M H Q ¢ B - v m i ° + ç ½ T ?
[m + ? Q Ê M; M; ¢ B F i ; B È B M ? ' i i - M; i ? B M X

: Bª B i ? Q + ? M " v F ? B M æ B M ? > ¢ Q i ? ' v T ? ' M F ? Î B X

L m ç € K M; Q Ì B ç | + | i ? T ? € ; Bª B F i ; B È B M; • M ? " + ? S M; K B M ? M | F ? ¬ M; T ?ª B F
+ € + ? M " Q T ? € X

æ B M ? > ¢ Q p " M ç O i ? ` H U + # „ i ç - m + ~ M i ? " M [m M b € i X

æ B M ? > ¢ Q ? i b S + i ? 9 + ; B K + i ? - M i ? S + H M i ` " M ? Q Ê M; i ` Ì B b Q T ? Q t X

" ' i ; B € + i ? - M i ? S + i w / m v M ? ' i ç ½ # ` æ B M ? > ¢ Q i ? 9 + ; B K + ç M + U + ç ° X

æ B M ? > ¢ Q M ? Q m K " v M | B ,

@ E?¬M; ç9M;- pšM F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ bÆ ?Î- +?ŠM; H) i çQ€M b B X X X
æBM? >¢Q ? i bS+ i?9+ ;BK+ i?-M i?S+X

NyjX *?QÆM; Ny9, h?B M L?½M U?¢VX

*?QM? H9+ M¬v- i`€M æBM? >¢Q ç m M?S+ M?Q #` / Q tQ„M p¬Q- +! i?S ;b #„M`
i®B i,K- H¢M? H)Q- +¬ çÆM p¬i”MX *MM; H9+ ç!- æBM? >¢Q i?’v K¼B i?S i`QÈ+
L;•M ?” ?Q F?¬M; i®B i,K- H¢M? H)Q- +¬ çÆM p¬i”M ç½ i? v ç´B i`QM; K„i æBM?
b®M; ç°M; M?Q i?”i M?QM; F ?QTb MÆB +! bÆ ?ÎX L?B m p` i`Q F?¬M; ;B M +!`
KÆ ?² i?’v T?QM; +ªM? T?Q b m p i M SiX

@ h?b` H` p”v X X X
æBM? >¢Q ?B m` X

h?B M sm ç¢B ;B t’m t - ç¢B K pQÆM; K Q K”T h` L;mv i M;Æ M;€+X

> B i M i? K H K /M +! #Ä K¢M; +kM; Km®M +! çQÊ+ # i?-M F?Q p®M ç M; p„i !+
;BÈB M;•M ?”- +?ÈT K„i ?ÆB i?Î ?MM; ?²M- i?-M i?€M? ;B®M; M?Q i?€M? M?•M
+¢M?X h?B M sm ç¢B ;B t’m t - ç¢B K pQÆM; K Q K”T h` L;mv i i?’v K°i +°i b€M
M;QÌB #„M p¬Q ?Q F?¬M; i®B i,K- H¢M? H)Q- +¬ çÆM p¬i”MX

@ *! +?mv M ;b\

@ J2Q\ sªv` +?mv M ;b\

h?B M sm ç¢B ;B t’m t - ç¢B K pQÆM; K Q K”T h` L;mv i M;Q€B ç-m H¢B- çSM;
æBM? >¢Q M?Q i?-M HBM? HÆ HYM; +€+? K†i ç’i # i?QÈ+- ? B i v tÁ2` M?Q ¬
M?Q €M? b€M; ?²M; K¬M; i?mÎ b€M; i¢Q i`lB ç’i # v` iW i`€M æBM? >¢Q #„M p¬Q
H¢M? H)Q- +¬ çÆM p¬i”MX

LÆB €M? b€M; p¬M; çB [m - F?¬M; ;B M F i ;BÈB M;•M ?” p®M F?¬M; i? T?€ ;Bª
#B M /` K` h?B M sm ç¢B ;B t’m t - ç¢B K pQÆM; K Q K”T h` L;mv i ?Q”M iQ”M F

h?B M sm ç¢B ;B t’m t KWM; ? i HÈM,

@ ” M°B M! p¬ HQÊM; i?B M i¬M- [mª M?B M iB m iY +! +€+?5

@ J2Q +€B ç-m- +?mv M ;b ç•v\ JÎ i?B M M?½M b Q\

æ¢B K pQÆM; K Q K”T h` L;mv i i?’v` i F? ! ?B m M?QM; F?¬M; M;¢B M! KWM;
T?€ çQÊ+ F i ;BÈB M;•M ?” H` +! i? H’v ç M # i?-M F?QX J2Q- ? ? ? ? ? ? 5
p¬Q K°i +QM K Q +¬K i?-M F?Q\

h?B M M?½M\

æ¢B K pQÆM; K Q K”T h` L;mv i p¬ibM? M!B K°i +•m H`K h?B M sm ç¢B ;B t’m
`mM H MX

h?B M sm ç¢B ;B t’m t M?bM F„i?’v +°i b€M; p¬M; # v` iW i`€M æBM? >¢Q - €M?
i?€M?X JÆ ?² i?’v p` i`Q i`€M æBM? >¢Q +! K°i F?2 ?Î- F?¬M; - T?ªB M!B H` +QM
•M? b€M; p¬M; + Q [mw- i?-M i?€M? #„M` iW +QM K„i ç!- iÄ ?ÆB i?Î M?Q i?-M
H¢vX

J„i /UM; çSM;5

h?B M M?½M i`QM; i`mv M i?mv i\
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t bmwi?ûi H MX
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t #B i`ä M?'i i?B M M?½M i`QM; i`mv M i?mv i ç€M; bÊ ç
 h?B M M?½M i?"i bU H" p"i +O i¼ ?| - M;?2 M|B +| i? M?bM i?'m K¼B ?QªQ i`QM
 T?€T i„+ - #'i +S +¬M; T?€T i?¬M F„ +?d +¬M M?bM K°i +€B H" ;†T [m F?¬M; [m M
 K¬i iQM; +€+ +QM K„i +?Q i¬M pã ç¢QX
 G`K b Q æBM? >¢Q +| çQÊ+ i?¬M i?¬M; M`v\
 @ E?¬M; ç9M; F?¬M; ç9M; - F?¬M; ;B®M; pÈB i?B M M?½M i`QM; i`mv M i?mv iX
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t +?Êi M;?o ç M çB m ;b- H„+ ç¬mX *QM K„i /UM; çSM; i`
 pÈB i?B M M?½M K` h?B M sm ç¢B ;B t'm t #B iX
 h?B M M?½M i?"i bU çQÊ+ ;¼B H" €M? K„i #„M` M?bM i?'m i? ;B M- T?€ /B i K¼
 •M? b€M; p`M; #„M` iW +QM K„i /UM; çSM; +O æBM? >¢Q K†+ /M +QÌM; ç¢B- i
 ?Q`M iQ`M T?€ ;BªB F i ;BÈB M;•M ?"- mv HU+ v m `i M?B mX
 @ E?¬M; H) H` i?m"i K„i M`Q ç|\
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?¬M; [m€ +?„+ +?„MX
 hB m iY M`v +`M; H9+ +`M; F?¬M; M?bM i?'m çQÊ+ - +?Q i M?B m #'i M;ÌX
 E?¬M; #B i iB T i?2Q æBM? >¢Q b) i`QÌM; i?`M? ç M KS+ M`Q\
 *| F?B M M?[M; i M FB m M;¢Q M;`v tQ [mv i ç`M? +?¼M +¬ #û FB i?'v ?®B ?"M
 L m ç9M; p`v i?b M;`v tQ tQÆM; ;B` i ç•v ?`M? ç°M; +| H) b) i` M? i?O çQÊ+ +?9
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t i?¬K i?Î /`BX
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t `i M? M? ?B m çQÊ+ M m æBM? >¢Q +| i?m"i K„i ç€M; bÊ
 #Q K"i i¬M; KQÌB #ªv i`¬M; i?'v +ªM? iQÊM; # M M;Q`B h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬
 M;`M p¢M i?B ?²M p¢M M,K ç M; iK i" T ?QÊM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX G
 bÊ +| i? F?®M; +? i?B ?²M p¢M M,KX
 @ h? ;BÈB M`v b„T HQ¢M `²BX

 @ h ç½ ?B mX
 E?B æBM? >¢Q +ªK ;B€+ M;QÌB `½ `ÌB- +ªM? iQÊM; i`QÊ+ K„i H¢B i`Î p i`ÌB b Q
 HÁM; ?„M ?B m `äX
 *ªK ;B€+ ç¬m ç m M?S+ #B M K'i- æBM? >¢Q ;BÆ i v bÆ- / i`ÆM #|M; F?¬M; +| p
 >¢Q F?¬M; ?QªM; ?®i M?Q i`QÊ+X
 æBM? >¢Q ?ÆB ?B m çQÊ+ K¼B i?S +?„+ +?„M H" /Q ?¢i +?•m €M? b€M; p`M; F?
 +O ?„M /šM ç M /` #B M- +| H) H` i?¬M i?¬M; iW h?B M E?mv M h K æ¬m M?QM;
 @ "B M K'i `²BX
 h?B M sm ç¢B ;B t'm t çSM; # M +¢M? i?'v `ä F?B €M? b€M; p`M; #B M K'i i?b -
 i`€M æBM? >¢Q F?ûT H¢B- F?¬M; +ÁM /'m p iX
 @ h ç ibK` bÆ ?Î +O F i ;BÈB M;•M ?"- +?9M; i çBX
 æBM? >¢Q Î i¢B +?¶ çB m /QÐM; K°i H9+ ?²B T?K + i?¬M i?S + iB m ? Q- +?"K `½B
 iQ`M i?•M- tQÆM; +®i F m `„M; `„+ +m®B +MM; i?`M? iB M; b'K bûi ?´ ;¬KX GU+ H
 i? æBM? >¢QX

@ í ç|5

J„i æBM? >¢Q H|2 iB b€M;- ç€M? ` +9 ç'KX

hB M; `²M; iQK ; -K- [mv M FbM? ç€M; bÊ # v ` M; Q`B i`9M; M; v çB K F€ /` i`Q
i?QË+X

s i t i t i t i t i 5

E?¬M; ;B M t Q ç°M;X

L;•M ?` F?¬M; ;B M p¬i`M M Si`¢M iWM; F?2 ?ÎM?Q T? H #` ç€M? M€iX

æBM? >¢Q ?ûi iQ K°i iB M; ,

@ *?QM? H` H9+ M`v X X X æB5

h?B M sm ç¢B ;B t'm t ¬K ? B +QM ?´M?Ä- ç¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv i- K„
H¬M; ç2M +ÁM +„M +?†i- +QÐB i` M "¢+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ M?ªv p¼i H M t¬
#B M K'iX

h?B M sm ç¢B ;B t'm t F?¬M; +?9i M;?B M;Î æBM? >¢Q bmv çQ€MX

E?B çQ`M M;QìB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th`L
i?b M| +kM; F?ûT H¢B ?Q`M iQ`MX

J¼B i?S M?Q +?Q iWM; tªv ` X

E i ;BÈB M;•M ?` i`Î p #bM? i?QìM;- pšM H` i`ÌB b Q H¢M? H)Q- +¬ çÆM- i®B i, I
+?ÈT H|2- t t¬B ?'T /šM M;QìB- +¬ çÆM H¢M? HMM; poM? ?^M;- H`K M;QìB i F?

@ J2Q- ` i?"i`²B- K2Q- ? ? ? ? ? ? 5

h`QM; F?¬M; ;B M i¬M; K°i i`,K H K°i h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T p M; p¼M
+O ç¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv iX

J¼B i?S i`QË+ K„i i`Î p #bM? i?QìM;X

o€+? iQìM; çÄ M?¢i- F?¬M; ;B M +| ?¢M- +?QM? ;B[H` +¬m i? M; tQ„M ®+ ;¶ ç
b€M; m €K- i'i +ª M|B H M ç€K M;QìB æBM? >¢Q H¢B i`Î p F?¬M; ;B M h?¬M; h?B
i?QìM;X L?QM; bQ pÈB F?¬M; ;B M /QÈB K°i i`,K i¬M; i?b i¬M; K°i i`,K H K°i h?¬
h?€T +| +?9i i` M; i`Q çÆM ;BªMX o`B +€B ;? ç€- #`M ç€ çÄ M?¢i- i`¬M; M?Q ;Bª

Ny9X *?QÆM; Ny8, E i :BÈB L;•M >` \*`M; E?OM; "® >ÆMX

"`M ç€ i?'T #û b„T ?`M; M; v M;„M- i`M +MM; T?Q ç¬M; H` K°i p€+? iQìM; M;¼+ iQ
M,K tQ p¬ b® pä ;Bª i` M;²B ç•v M;?2 bQ i`QîM; çSM; i`QË+ p€+? iQìM; M;¼+ /¢
æBM? >¢Q çQ€M,

@ *| H) +?¶ M`v iWM; H` ;BªM; pä çQìM;X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv i b®i`m°i HK+ ibK #®M T

E?| F?,M H„K KÈB ç M K°i i¬M; i?€T +| +?9i ç² p`i H`K h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢
h`L;mv i ?QM; T?'M- i`¬M; i?'v ?v p¼M; +| #ªQ #®BX

@ "ªQ #®B Î ç•m- M;QÆB K m çB ` X X X

h?B M sm ç¢B ;B t'm t H¬K #¬K HK+ ibK [m M? +€+ #`M ç€X

æϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i i?b ϕB tmM; [m M? p€+? ϕ€,
 @ *?„+ +?„M +ÁM i?S ;b b|i HϕB- T?ªB +| #ªQ #®B +ÁM ϕ•v X X X
 L?QM; F i [mª H" h?B M sm ϕϕB ;B t'm t - ϕϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i ϕ²M; i
 @ "" M°B +? M|- K'v i M M"v F?¬M; ϕ HϕB i?S ;b5 æWM; M|B H" i?¬M F?Q- K°i ?m
 +|X
 h?B M sm ϕϕB ;B t'm t - ϕϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i F?¬M; FB K ϕQÊ+ +€B
 h?B M sm ϕϕB ;B t'm t iS+ ;B" M +?YB mK bMK,
 @ æB i`QÊ+ +?9M; i +?ŠM; TªB ϕ m H" +QÌM; ;Bª imv i ϕ®B b Q\ hϕB b Q #¼M
 H" F?¬M; +?W +?9i #ªQ #®B\ "¼M ?¼ ϕB M ? i`²B b Q\ *ÁM +| i¬M M;?B K +O +
 h?B M sm ϕϕB ;B t'm t HB + K„i [m - FBM? M;ϕ+ ?ÄB,
 @ J Q +? i iB i- M;QÆB ϕ M; H"K +€B ;b\
 æϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i FûQ p€+? iQÌM; M;¼+ i`„M; +'i p"Q F?¬M; ;B M
 æϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i iS+ ;B" M M|B,
 @ J2Q- K2Q F?¬M; i? +?`m ϕUM; H•m M?Q p"v F?¬M; FB K ϕQÊ+ #ªQ #®B ;bX J
 K|M`²B M|B- TªB F? B i`QÆM;5
 E? B i`QÆM;\
 h?B M sm ϕϕB ;B t'm t M;?B ϕ M ϕB m ;b- M;°` - ;"i;MX h?B M sm ϕϕB ;B t'm t
 +¬M; +K i`[p"iX
 h?B M sm ϕϕB ;B t'm t iU M OB KbM?,
 @ ""M ϕ€ M"v /Q ϕ€ i?QÊM; +´ ϕ9+- ϕ Q +¬M; +´ FQM?- +U+ F€ +SM; `„MX G'v M
 F?¬M; TªB- H" M;QÌB #B i ?"M; i?b b) ϕQÊ+ ;B€ i®iX
 _'i M? M? K„i h?B M sm ϕϕB ;B t'm t b€M; `Ð- i` M? ;B" M? pÈB ϕϕB K pQÆM; K
 bϕ+? #"M ϕ€ i`QM; F?¬M; ;B M i¬M; K°i i`,K H K°iX
 æBM? >ϕQ i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K,
 @ *€B M"v X X X L;? Q ϕ M ϕB M`²BX
 "ϕ+? >´ +€B KbM? p^M b¼+ Î K°i # M +kM; F?¬M; +?`m M´B +9B ϕ¬m- +?2 K„iX
 *?d +| +?| +QM H¬M; ϕ2M H" pŠM F?,M; F?,M; +„M K„i +€ +?•M h?B M sm ϕϕB ;B
 T?¬M i?•M i? +O H½QX

 JQÌB i¬M; H¬m iB T i?2Q ϕQ" M M;QÌB æBM? >ϕQ- h?B M sm ϕϕB ;B t'm t - ϕϕB K
 i®M MY M;"v KÈB ϕB ? iX
 h`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M"v €T HU+ +U+ F€ KϕM?- +¬M; H M + Q i?
 i?O +ªM? ;BÈB oă >Q" M; +ªM? +kM; TªB M;Q M M;Q½M H2Q +¬m i? M;X æB tQM
 i?iB ;B MX
 h? K M[i` M ϕQÌM; ϕB ϕϕB K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i- h?B M sm ϕϕB ;B t'm t
 ϕ M ϕ•m H" +€+ HQϕB M;U ϕ -b M;QÌB ϕ€- t2 ϕ€- K•m ϕ€- i?MM; ϕ€- pk F?Q ;½v- M
 +| ;B€ i` +?B M ϕ'm ϕ m +'i p"Q +¬M; +K i`[p"i +O KbM?X h?B M sm ϕϕB ;B t'm t
 h" L;mv i i?"K +?Q F?¬M; #Ä [m K°i +K+ ;ϕ+? # X
 @ L?'i ϕ`M? TªB H'v p"Bi?S` M;Q" B- F?¬M; i?b X X X
 h?B M sm ϕϕB ;B t'm t M;?B M`,M; M|B,

@_ 'i K' i K † i X

æBM? >¢Q F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX

@ a„T ç M F i ;BÈB M?`i-M; i?B M- F?¬M; #B i +?¶ M"v b) +| T?ÁM; M;U ;b\

*?ÈTK„i çQ"MM;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM; K Q K" T
i?S ? B i`,K- i?2Q FBM? M;?B K H9+ i`QÈ+ i?b Km®M i?¬M; [m F i ;BÈB M?`i-M

G"K æBM? >¢Q M;¢+ M?B M H" +?¶ M"v F?¬M; +ÁM h?O Zm M :B^a +O M?•M HQ¢B

*?„+ F i ;BÈB M;•M ?" F i ;BÈB M?'i i-M; i?B M ç½ H¼+ ?ÆM i€K KQÆB T?¬M i`,K
M;QÌB p"Q i-M; ? B i`,K M M +€+ +QÌM; ;B^a imv i ç®B +O M?•M HQ¢B- v m i°+ F
M;¢B ;B^aK b® M;QÌB çm´B i?2QX *QM çQÌM; T?Q i`QÈ+ i`"T i`MM; M;mv ?B K-
F?¬M; H"K +?mv M p¬ Q+? +„i #Èi M;QÌB ?-m M[X

*?Q M M K½B F?B çQ"MM;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B t'm t - ç¢B K pQÆM
F i ;BÈB M;•M ?" +?Q iWM; ;†T B F?€+X

"° /¢M; ;B®M; v M?Q F i ;BÈB M?'i i-M; i?B M- i?¬M i?€T ? B i`,K i-M; H" F?¬M;

@ E?¬M; ç9M; - F?¬M; ç9M; - +?ŠM; +| K°i +?9i bÆ ?Î- +, M #ªM F?¬M; +| K„i i`"M ?
ç9M; H` ?® ç2M ?Q F?¬M; i?"i bUX

E?|2 K¬B æBM? >¢Q i`"M K€m- çB M +m²M; i?9+ ;BK+ i?¬M i?S+,

@ h¢B b Q H¢B M?Q p"v\ .M H` F i ;BÈB i`"M T?€T i?¬M ;B B +kM; b) +| bÆ ?Î- F?
M?'i i? M"vX o"i + 'm i`9+ [mv i„+ /M b Q F?¬M; T?ªB i¢Q ?| #~K bBM? - i` M i?
F i ;BÈB i`"M T?€T ?Q" M K„ F?¬M; F?mv i çB K- i`W T?B H` i?B M M?B M bBM? i?

h`QM; ç-m æBM? >¢Q H|2 [m M?B m bmv M; ?oX

h?S+ ?ªB +O æBM? >¢Q H¢B F?¬ +¢M- +°i b€M; p" M; i®B /¬M- i?B M M?½M i` M

æBM? >¢Q +?Q€M; p€M; M?Q M; QÌB b v- M?bM h?B M sm ç¢B ;B t'm t i?"M? ? B
K"Th` L; mv i M?Q +| # +€B ç-mX

æBM? >¢Q M; ²B tm®M; - i`QM; HÁM; bmv M; ?o M? M?,

@ *?„+ +?„M H` KbM? #Ä [m +€B ;b- F?¬M; i? M"Q +?ŠM; +| K°i +?9i bÆ ?ÎX æ C
+| K„i- /M H` i`"M T?€T i?¬M ;B B +kM; p"v X X X

"¶M; K„i æBM? >¢Q b€M; H M- M; ?o ç M çB m ;bX

@ E?¬M; +| K„i i`"M +?„+ +?„M H` ç½ #` +?2 ;B'm- ` 'i M?B m ç¢B bQ KBM? p, M i`"M
çQ¢M +?2 ;B'm bÆ ?Î i`"M T?€TX E i ;BÈB M; •M ?" çŠM; + 'T ?® ç2M M"v M?bM M?
T?Q F?¬M; +| F?2 ?Î i²M i¢BX L|B p"v H` +?¶ +?2 ;B'm K„i i`"M +?QM? H` +?¶ ç|5

•M? K„i æBM? >¢Q #B M FB M [mv iX

æBM? >¢Q ç½ çQ€M çQÊ+ +€+? T?€ i`"MX

L?QM; b) K¢Q ?B K K°i +?9i- K°i F?B çQ€M b B +?QM? H` +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬M

æ¢B [m•M M; "M p¢M i?B ?²M p¢M M, K +m®B +MM; ç M /QÈB h?¬M; h?B M S?M æ²

L?[M; i²M i¢B ç€M; bÊ M?Q +QÆM; i?B M çB m +m²M; M ?QÈM; +Y h?¬M; h?B M

L?QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T `mM; H M- €M? b€M; çÄ [m M? i?•M i?€T
p¢M M, K i`QM; T?¢K pB i`, K i?QÊ+ i?"M? i`Q i`MX

•M? b€M; çÄ ç| +| HU+ HQÊM; i?¬M F€ +?mv M K¬M F?„+ +? i?B ?²MX

h?B ?²M p¢M M, K i`2 ;B` K, M; K¼+ M?Q i?B m i?•M H Q p"Q HY çB M +m²M; +¬M
h?¬M h?€T- i' i +ª ç m #` ç®i i?"M? iÄ i`QM; pÁM; i`, K i?QÊ+X

*m®B +MM; i?b i?•M ?bM? K M; ç M ?Ov /B i ç½ tm' i?B MX

J'v i`, K i?B ?²M p¢M M, K K`m #¢+ p•v [m M? M; QÌB ç| +?"K `½B ç M /QÈB h?¬M;
h?€TX

@ o¢M M, K ç½ [m - HU+ HQÊM; +O M; QÆB +ÁM H¢B # Q M?B m\ *| i? + M? ;B[
? ? ? ? 5 h F?' bÍ +?| çÊB # Q H•m M v`®i +m°+ ç½ ç M H9+ - KªM? ç' i M H`M
`~v i?¬M T?K+ /QÈB +?•M i - F?¬M; i?S; b +| i? M; ,M +ªM #QÊ+ +?•M +O h?¬M æ

h?•M ?bM? ?Ov /B i M; ~M; ç-m M?bM h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- +?Êi KÎi C

> B Hm²M; iY F?Q ç2M M?Q KU+ #„M ` iW K„i ;½ ç€M? p"Q h?¬M; h?B M S?M æ² M

GU+ HQÊM; çÄ tmM; [m M? h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T T?ªM FQ+?X

NydX *?QÆM; Ny3, æ K h`QÊ+ L;`v >Ov .B iX

L?QM; iY F?Q /QÌM; M?Q +| i? F?„+ +? HU+ HQÊM; çÄ K¬M; HmM; - +?Q ç M K°i
M' çB + i B- +| i?S ;b pKM pÐX GU+ HQÊM; i?O ?° #B M K'i- K°i i¬M; / Q ç°M; F€
i€K ?QÊM; X

h?•M ?bM? ?Ov /B i T?'i i v,

@ :B i5

L;`M p¢M i?B ?²M p¢M M,K M?Q MQÊ+ Hk M p`Q i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M
GU+ HQÊM; çÄ F?¬M; +ÁM bS+ +?®M; +UX

L;`M p¢M i?B ?²M p¢M M,K M?Q €+ [m, b®i `m°i Km®M ,M i?`i- T?€i ` iB M; `Qi +
M?Q MQÊ+ ç2M +?ªv M; QÊ+ çB M +m²M; t•K M?"T h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€
#` €T HU+ i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T ªM? ?QÎM; - # M? #²M; ;B[F?
M?Q iB +?ÊT t¬M; H M +`M; + QX

@ > ? ? ? ? ? 5 > ? ? ? ? ? 5 > ? ? ? ? ? 5

h?•M ?bM? ?Ov /B i M;Y ç¬m +QÌB iQ- iB M; +QÌB M?Q b'K çMM; çMM; +?'M ç°M;
imv M +?B M pÈB i? ;BÈB ?¶M i¢T M`vX

@ 5

@ E?¬M; - +Sm K¢M; X X X

h`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T `i M? M? p M; H M iB M; ?ûi i?ªK i?B iX
*QÌM; ;Bª v m i°+ çÊi +m®B p`Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T #'i M; Ì F?¬M; F
i?B ?²M p¢M M,K- F?¬M; +?®M; +U çQÊ+ ;b ç½ #` ;B i b¢+?XK†+ /M HU+ HQÊM;
K¢M? ?ÆM #'i +S i?B ?²M p¢M M,K M`Q- M?QM; ç®B K†i ç¢B [m•M [m€B p"i pšM F
:B•v H€i b m +| KQÌB K'v +QÌM; ;Bª v m i°+ +ªM? ;BÈB v m ? ÁM; #` ;B iX
s€+ iû tm®M; ç'iX J€m +?ªv ` X

h?B ?²M p¢M M,K M?Q ç€K ?²M K F?¬M; #B i K i KÄB- MQÊ+ Hk t¬M; H M i¬M; +`

h?B ?²M p¢M M,K çB [m ç•m H` ? i i?ªv bBM? HBM? /B i imv iX

*?d i`QM; K°i + M? ;BÌ- +| K'v M;`M +QÌM; ;Bª v m i°+ - M?•M HQ¢B i?`M? pQM;
M,KX

*ªM? iQÊM; # M M;Q`B h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T +`M; F?OM; F?B T M?Q i
J•v ç2M i?mB # Q T?O K'v M;`M /†K- +€+ +€M? +Y €M? b€M; iQ HÈM ?bM? i`ÁM i¢
` X h?B ?²M p¢M M,K K`m t M? M?¢i iU ;B¼i KQ `ÆB ` iW +€M? +Y €M? b€M; i¢
t¬M; ?QÊM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- M?bM iW i` M i`ÌB i?"i ;B®M; M?Q

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K iWM; #QÊ+ K°i p`Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX

" M +¢M? M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K Hm¬M çQÊ+ i`,K i?B ?²M ;¬M M?Q i?U+ +?'i [m v
i?`M? M?'iX

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K +?"K `½B #QÊ+ çB i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T-
pÈB K¼B i?S i`QM; i?€T- iW iW M;„K M?bMX hmv # M +¢M? M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €
t M? M?¢i i`M p`Q h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T T?€i ` iB M; `Qi ;`Q b„+ M?
+ª /QÌM; M?Q F?¬M; HB M [m M ç M; ½X "B m iB M? b v K ç| M?Q i? M;QÌB ?Ov /
?Q`M K„ /QÊB €M? M„M; 'K €TX

:B i +?| + çB M +m²M; /B M ` i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX

E?¬M; ç M ? B + M? ;BÌ- K°i i`,K i-M; F i ;BÈB M?'i i-M; i?B M h?¬M; h?B M S?M
iQ`M #`ç€K €+ K +?B K +SX

@ .M +| +? i +kM; F?¬M; i? +? i p`Q i v #-v [m€B p`i5

"B M ;BÈB iB m i? ;BÈB i-M; i?€T K°i i`,K- ç®B K†i i?B ?²M p¢M M,K çB M +m²M;
;Bª #B m i bM? i m v i p¼M; F?¬M; Km®M i?B i? #`i?B ?²M ¬ m M?m°K #~MX "¼M
b Q p¬ i`M i`QM; F i ;BÈB M;•M ?`X

*?Q /M p oM? pB M H¢+ i`QM; ?Q F?¬M; H¢M? H)Q- +¬ çÆM- ?„+ €K i?b +€+ +QÌ
[m€B p`i ;B i +?|+ M`vX

L;QM; >m v i aQM; h?QÈ+ EB K +O G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç½
M,K ¬ M?B K i?`M? i? M? FB K `d bûi t M? M?¢iX

J°i i v G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B #`i?B ?²M p¢M M,K +?ûK çSiX

"ÎB p b i` M M;QÌB G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B +ÁM HU+ HQÊM; +QÌ
M M ;½ H` +QÌM; ;Bª M?•M i°+ /m v M?'i +| i? i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; ?m v M F?QX
h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç9M; H9+ M;?B M ;?QÊM; i?m°+ iQM? ?m v i pB K- +| i
h`QM; i?ÎB ;B M F?¬M; [m€ /`B M`v G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç½
M,K- M?QM; HQ¢B [m€B p`i M`v M?B m p¬ +MM; i`M- ;½ F?¬M; i? ;B i ? i +?9M;X

@ >°+X

L;QÌB G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç-v K€m- H` K€m +O +?QM? ;½X

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B i?'v +?|M; K†i- KB M +QÐM; i?9+ ;BK+
[m M? M;QÌB- M; ,M +ªM i?B ?²M p¢M M,K ç M ;-MX

h`QÈ+ K„i G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B H` M?[M; F?m¬M K†i /[iÊM-
+€+ +QÌM; ;Bª F?¬M; #B i ç½ +? i # Q M?B m p¢M M,K #•v ;BÌ +?d +ÁM K°i +?9i H
[m€B p`i ;B i +?|+ - i?•M ?bM? M?Q bQÆM; t M? H9+ ~M H9+ ?B M- [m€B /`p` F?C

@ h¢B b Q +| M?B m i?B ?²M M?Q p`v\ E?¬M; H) /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?¬M æB

h`QM; ç-m G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B H|2 H M M?B m b m v M;?oX

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç½ iÈB #B M ;BÈB F i ;BÈB M;•M ?`F
K°i #QÈ+ H` b) p oM? pB M H¢+ i`QM; M;•M ?`p oM? ?^M;X h`QÈ+ K„i G°+ h?B M >
H` MQÈ+ Hk K`m t M? i?B ?²M p¢M M,KX

@ S?ªB M;?o +€+? #€Q +€Q +?m v M M`v 'v M;QÌB F?€+- F?¬M; i?b X X X

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; M m ç€K [m€
M?[M; +QÌM; ;Bª M?•M i°+ ç½ H M ?ÆM K°i i`,K i-M; i?€T b) ;†T i B ?¼ M;"T ç-
>Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B p,M; pŚM; iB M; ;`Q i?ûi +O +€+ +QÌM; ;Bª M?•M
+?d M?[M; +QÌM; ;Bª i m v i ç®B KÈB ç®B T?| M´B /€K [m€B p`i ç€M; bÊ M`vX

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B ç†i [m v i i•K- H'v K°i H M? #`B ç€ K`m
M;KK K€m p`Q H M? #`BX

oM pM pM pM pM5

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :Bª M?•M HQ¢B #B M i?`M? Hm²M; b€M; t M? K'i iQ+? ;
i? M? i? M;X

*MM; H9+ ç| - M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K ç½ ç M H®B p`Q iB m i? ;BÈB i-M; i?S K°i i`

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K +?`K `½B çB p`Q iB m i? ;BÈB M?Q #½B i? K - F?) i?Î /`B

hB M; i?Î /`B +?'i +?S i¬ ?¢M iB + Mm®B p`F? Q F?€i- +ÁM +| Q€M ?`M- b€i w /`

E?B M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K M;~M; ç-m M?bM #®M T?Q - ç¬B K„i ç2M H|2 €M? b€
>®+ K„i M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K F?¬M; +| +QM M;QÆB- ? B +€B ?® b•m ?Q„K # M
iBM? p•M ç M; +?“K `½B +?mv M ç°M;X

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K M? pšv i vX

J°i i?B ?²M +Q`M; ççB M?Q i?U+ +?•i Hm¬M i?2Q # M +çM? M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €
[m ;½- M?“T p`Q t€+ +? i K'v pçM M,K i` M [mªM; i`Q`M; `°M; i? M? i? M;X

*?ÈT K„i tªv ` bU pB + [m€B /`X

*€B t€+ +? i K'v pçM M,K iW i`QM; M;Q`B #„M ` €M? b€M; t M? #B + v m /½- K€m
+çM i`î i?“M? i? `„M- [m-M €Q KK+ M€i- pk F?Q i`QM; i v HQ M; H´ `d bûi bÈK K'
+?9M; M| #¶M; çSM; H MX

L?[M; +€B t€+ SM; M;„+ M?Q ?| i?ç+? õb®M;ö /"vX

Ny3X *?QÆM; NyN, hB M *ªM?\\

"MK #MK #MK #MK #MK5

L?[M; +€B t€+ +SM; M;„+ #QÈ+ çB- F?ÈT tQÆM; F m `„M; `„+ M?Q i? tQÆM; ;½
?ÆB +SM; M;„+ M?Q `®B ;¶- imv M?B M ;B•v H€i b m +?9M; M| çB çSM; M? M? M?
M;QçB i`W [m-M €Q i` M M;Q`B `€+? `QÈBX

æ€K i?B ?²M pçM M,K pSi çB pk F?Q ç²M; M€iX

•M? b€M; t M? +?ÈT H|2- pk F?Q i?B ?²M M^K i`QM; i v +€+ t€+ +? i- FB K [m M;-

@ > ? ? ? ? ? 5 hmv H` +€B t€+ ç½ +? i K'v M;¬M M,K M?QM; /M ;b iWM; H` +Q
M? M? M? MX

E?|2 K¬B M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K +QM; H M,

@ h?`B ;B M ? Qb MB K #B i# Q- M?QM; bQ T?K- bQ #€- bQ ?mvM?- bQ ç +O i -
i?QÈM; F?BM? i?Q`M; M;Q`B F?€+X *| H) î i`QM; K„i +€+ M;QÆB i +?d H` K°i F
M;QÆB [m€i K„M; ;B m +ÊiX "•v ;B|i?b b Q\ h +| i?•Mi? poM? ?^M;- `i M? M? b
+?Q H` +ª ççB HK+X \*ÁM +€+ M;QÆB\ > ? ? ? ? ? 5 \*€+ M;QÆB ç½ i?“M? H`
i`î i?“M? i9B / +?Q +?B M ?²M +O i 5

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K ;BQÆM; K„i M?bM p¬ b® t€+ +? i H|2 €M? b€M;- +?“K `½B ç
i? M? i? M;X

@ L;QÆB M?bM t2K\ L; v +ª F i?M H9+ i`QÈ+ +€+ M;QÆB #'i HU+ +kM; i?“M? i9
H` +€+ M;QÆB M M +ªK iç i F?¬M;\\

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K i?QM; /QM; #QÈ+ çBX

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K çB K'v #QÈ+ ç½ [m K'v +?K+ M;¬M i?QÈ+ iÈB ;B€T ` M? [
i? M; p` F i ;BÈB M;•M ?`X

h'i +ª i?B ?²M pçM M,K #` +?†M HçB i`QÈ+ F i ;BÈB i?¬M F€ tªQ çQç i i?B M +¬M;

h?B ?²M pçM M,K +|i? F?¬M; M;WM; #B M bQÆM; F?|B `²B M;QM; iK HçB- F?B
i`QÈ+ i`lB b Q F i ;BÈB M;•M ?`- i?¬M i?¬M; +O i?B ?²M pçM M,K F?¬M; +| +?9i
i,K- +¬ çÆM poM? ?^M; +| i? +„M Mm®i- pMB +?¬M i'i +ªX .M H` i?B ?²M pçM M,K
?“ H` poM? pB M Hç+ H®BX

"^aM M,M; ; -M HÊB i`€M? ?¢B F?B M ç€K i?B ?²M p¢M M,K M;WM; H¢B # M p i M
i? M;X

@ E i ;BÈB M;•M ?"- i?"i H" +?`m #Ä p®M ;®+- +?„+ M;QÆB i?B i F +€B M"v ç M;
L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K #bM? ioM? M?bM i`lB b Q `U+ `Ð- +?bK i`QM; Fw S+ KÌ K`i

@ æB K m X X X æB K m X X X

h-M; K°i i`,K ? B KQÆB K®i h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- G°+ h?B M >Q h?
;†T KQÌB K'v +QÌM; ;B^a M?•M i°+- F?¬M; `°M? M!B ;b p°B p½ +?¢v iÈB ?ûi iQX

@ s^av ` +?mv M ;b\ G" v m i°+ ` i v b Q\

æ•v H" p" B +QÌM; ;B^a M?•M i°+- #¼M ?¼ iQÎM; T?Q b m +! +QÌM; ;B^a v m i°+ M
+O +€+ +QÌM; ;B^a M?•M i°+ `i +QÌM; ç¢B- #¼M ?¼ iU iBM p"Q KbM?X

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :B^a M?•M HQ¢B +® +?®M; ç M ç•v ç½ FB i bS+- Hw i`Q

@ >Ov /B i X X X >Ov /B i ;B€M; tm®M; X X X L;¬M p¢M i?B ?²M X X X æB H M X X
X X E?¬M; i?b X X X h'i +^a T?^aB +? i X X X

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :B^a M?•M HQ¢B çQÊ+ H M? #¬B ç€ t M? i`U+ iB T i`mv
i?B M F i ;BÈB M;•M ?" ç M i-M; K°i i`,K ? B KQÆB K®i h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬

J v K„M G°+ h?B M >Q h?O Zm M :B^a M?•M HQ¢B H^aQ ç^aQ #Á H M F?¬M; ;†T v m
K'i K¢M;X

*! M;QÌB M?"M ` i?•M T?"M +O G°+ h?B M >! ,

@ G" h?O Zm M :B^a +O M?•M HQ¢B5

æ€K +QÌM; ;B^a M?•M i°+ #„i ç-m +^aM? ;B€+X

@ _®i +m°+ +! +?mv M ;b\

J°i M;QÌB p°B /bm G°+ h?B M >Q h?O Zm M :B^a M?•M HQ¢B- H'v K°i pB M ç M /Q

G9+ i`QÊ+ G°+ h?B M >Q h?O Zm M :B<sup>a</sup> M?•M HQ¢B çSi [m½M; M!B H`K b„+ K†i +
i`¼M;X

G°+ h?B M >Q h?O Zm M :B^a M?•M HQ¢B ?²B T?K+ bS+ F? Q K°i +?9i- +,M; i?ŠM

@ J m çm' B i?2Q +€+ +QÌM; ;B^a imv i ç®B- M!B +?Q #¼M ?¼ # M M;Q" B i?¬M i?€
?²M +?B K ;B[X .QÈB i-M; K°i i`,K ç½ H" pMM; ç'i +O ç¢B [m•M i?B ?²M- +! H) F
i?B M F?¬M; i? M; ,M +?9M; H¢B [m€ H•mX S?^aB ibK ` +€+?- M m F?¬M; i?b K¼B

@ *?d +! K°i F?^a M,M;- ç! H" K„i i`"M F i ;BÈB M;•M ?" çŠM; +'T ?® ç2M #` +?2 ;B'

J„i æBM? >¢Q +?ÈT H!2 €M? b€M;X

J„i i`"M H" bÆ ?Î /mv M?'i +O i`"M T?€T M M `i M?B m ç¢B bQ KBM? p,M i`"M T
i?¬M; B B i`QM; i`mv M i?mv i b) ibK K¼B +€+? ;B'm K„i i`"M- i?Q¢i i`¬M; M?Q M
i`€M? +?Q F i ;BÈB i`"M T?€T #` T?€ pÐX

E i ;BÈB M;•M ?" çŠM; +'T ?® ç2M M m ;B'm K„i i`"M p"Q ?Q F?¬M; i?b ç½ #` i?B
i?'m- ç M #•v ;B! pŠM F?¬M; +! +?9i /'m p i- p K†i Hw Hm" M i?b +?d +! K°i F?^a M,

>® ç2MX

*?„+ +?„M K„i i`"M ;B'm i`QM; ?® ç2MX

æBM? >¢Q pÈB iU iBM +O K°i KBM? p,M bQ i`"M T?€T +?„+ +?„M çB m M"vX

L?QM; p'M ç #•v ;BÌH" M m K„i i`"M ;B'm i`QM; ?® ç2M i?b æBM? >¢Q H"K b Q H

æBM? >¢Q H„+ ç-m- ?„M F?¬M; +! M,M; HU+ T?€ KÎ iQÌM; F?Q i?Ov iBM? i`W T?
i? M? K ç Q ç2M +QÐM; ûT T?€ KÎX

æ M; H9+ æBM? >¢Q iQM? iQ€M çQÊ+ K'ii?b tm'i ?B M #B M /`X

s i t i t i t i t i 5

h`QM; F?¬M; F?Q # M +¢M? æBM? >¢Q ;ÊM b!M; - K°i #!M; ç2M # v ` ç€T tm®M; #

•M? K„i æBM? >¢Q b„+ #ûM- ç9M; H` Q M ;B M; ä ? TX

"!M; ç2M ç! H` +QÌM; ;Bª v m i°+ iW >„+ a€i G M; i°+X

@ \ G` M; QÆB\

*QÌM; ;Bª v m i°+ >„+ a€i G M; i°+ M?“M ` æBM? >¢Q- #B m i bM? p m B bQÈM; F?
i` M?X

*QÌM; ;Bª v m i°+ >„+ a€i G M; i°+ +?“K `½B ç M ; -M æBM? >¢Q,

@ hB m iY- H-M i`QÈ+ ç M; QÆB i`®M i?Q€i- H-M M`v +?9M; i #` ç†i +?mM; K°i
M; QÆB +! i? +?¢v çB ç•m\

H¬B ç`B i?€M? +?B M\

æBM? >¢Q M?¢v #ûM #„i ;B[HÌB +QÌM; ;Bª v m i°+ >„+ a€i G M; i°+ M!B- t2K ` G

h` M #-m i`ÌB #¶M; p M; i? M? •K m v M; ?B K F?¬M; i? +?®M; ç®B,

@ G¬B ç`B KÎ` - +MM; +ªM? ;BÈB- M; QÌB i?„M; H M- M; QÌB i?m H m B- F?¬M; ;BÈ

J°i H m²M; b€M; #¢+ # v iÈB çdM? +°i ç€i`„M; # Q T?O æBM? >¢Q- u m æ >„+ a€i

u m æ >„+ a€i G M; i°+ #U+ #°B `®M; iQ,

@ *? i iB i- H¢B H` €T +? i?U+ HU+X

hWM; Hk v m F?Q ç2M iQ€i` iW +Æ i? u m æ >„+ a€i G M; i°+ - HQÊM HÌ iQ`M i
i°+ F?¬M; ;B[H¢B i?U+ HU+ - M; QÌB i`QÈM; iQ- [m-M €Q M Si pÐX hWM; +¼M; H-
` F?ÄB HÈT /Q- +ª +Æ i? u m æ >„+ a€i G M; i°+ #B M i?“M? b!B ç2M F?´M; H²-

æ•v H` #ªM i? +O >„+ a€i G M; i°+X

GU+ HQÊM; v m F?Q F?OM; #®- ç€M; bÊ ?-m M?Q M?m°K F?¬M; ;B M çdM? +°i ç

æBM? >¢Q tÁ2 #`M i v ` X

J°i çQ`M HY çÄ +?€v ?WM; ?U+ i`QM; HÁM; #`M i v X

GU+ HQÊM; HY F€ /` M?Q €M? b€M; tm i M #!M; ç K ç~v H m B v m F?Q ç2M ?MM;
;B M; bÆM i`QM; M?` ;B K iQÌM; F?Q i?Ov iBM?- M; M; ?`M; M? m X

@ *? i çB- iB m iY M?•M HQ¢B ç€M; i?QÆM; 5

u m æ >„+ a€i G M; i°+ ?! i?“M? +€B #!M; ç2M M? M? M?Q +?ÈT t¬M; ?QÈM; æB
F?€+ ?ŠM pÈB i? ?bM? +²M; F M? +O ;½X om®i b!B ç2M p m M; H M- F?¬M; ;B M

a m F?B v m i°+ ?B M ` #ªM i? +! M,M; HU+ i€+ +?B M ; -M i?•M ç€M; bÊX h¢Q ?
i? +QÌM; ç¢B- +! M2?B m H9+ çO ç ?Q`M iQ`M ç # T p ä ;Bª M?•M HQ¢B +MM; ç;

æBM? >¢Q #QÈ+ i?2Q H®B F€ /`- Mû çÊi +¬M; FQ+? +O u m æ >„+ a€i G M; i°+X

æBM? >¢Q +¬M [m M b€iX

h? M? •K ç°i M; °i F B ç M; €K i?` çB m ; bX

*^aM? ;BÈB +O u m æ >„+ a€i G M; i°+ `ä`M; H` v m ç M?QM; M| +?d T?€i ?mv`
pQÆM; X *| ? B F?^a M, M; - K°i H` u m æ >„+ a€i G M; i°+ +?Q ` i v ? i b S+- ? B H
M`Q ç| €T +? X

æBM? >¢Q M; šK M; ?o- T?O ç`M? ç€T €M i?S M?'iX

"ÎB pb >„+ a€i G M; i°+ +| i?M?"M b•m b„+ pÈB æBM? >¢Q- H½Q i´ >„+ a€i G M; i°
tQÆM; ,M i?`i ?„MX u m æ >„+ a€i G M; i°+ F?¬M; i? M`Q MQÆM; i v- M m +| i?
?„M`X

æBM? >¢Q M; ?o ç M i? M? •K mv M; ?B K ç°i M; °i p M; i` M #-m i`lB- ?„M F?ŠM; ç
XQ`; +<sup>a</sup>K ÆM #¢M x2MBi ç½ OM; ?° i`mv M +?Q M? 2K ç¼+ M?û ,V

NRRX *?QÆM; NRk, S?¬M h?QÎM; E?| hBMX

h` M #bM? ç`B çdM? +°i ç€ i`„M; çQÊ+ ;¼B H` H¬B ç`B i?€M? +?B M- HU+ HQÊM
+MM; çŠM; +'TX h?QlM; i?b [mv i ç`M? iW T?Q +^aM? ;BÈB HU+ HQÊM; T?2 v m ?
F?B m oä oQÆM; +^aM?- +QlM; ;B^a v m i°+ >„+ a€i G M; i°+ H` v m ç MX G'v HU-
+?m~M- u m æ >„+ a€i G M; i°+ #` €T +? tm®M; +ÁM +^aM? ;BÈB v m pQÆM; X

G` pb #B m i?` +¬M; #bM? b Q\

*| +?9i i?9 p`X

æBM? >¢Q M; ?B M; M; QlB Mû u m æ >„+ a€i G M; i°+ M?`Q iÈB +¬M; FQ+?- M; ¼
p¼iX •K K°i iB M; - HY #B M i?`M? +QM +?BK F?´M; H² +¬M; FQ+? u m æ >„+ a€i

•K -K -K -K -K5

u m æ >„+ a€i G M; i°+ #` ç€M? p, M; ` X

u m æ >„+ a€i G M; i°+ iS+ ;B`M; -K`®M; - H¢B M?Q iB +?ÈT ç2M t¬M; H M iB T

æBM? >¢Q i`€M? Mû- /MM; H¢B +?B m +kX

GY +O h'i S?QÆM; +| i? #B M` ?bM? /¢M; h'i S?QÆM; - +?BK HY K°i bWM; iC
? B +€M?- F?OM; #® p` /[iÊMX

u m æ >„+ a€i G M; i°+ #` ç€M? p, M; ` - F?| 2 KB M; i`M K€mX

GU+ HQÊM; HY +O h'i S?QÆM; i`lB bBM? F?„+ +? v m F?Q- +| i? ç®i +?€v v m

æBM? >¢Q p[M; #KM; i?-K M; ?o,

@ s2K` i ç½ çQ€M ç9M; - ?„M i?"i bU #` €T +? i`QM; +^aM? ;BÈB v m pQÆM; X

@ *QM FB M M?•M HQ¢B +? i iB i- /€K #` i?QÆM; i X X X

u m æ >„+ a€i G M; i°+ +U+ F€ iS+ ;B`M- K„i M?Q Q K€mX hmv M?B M #B m iB M
M`v +?d M| B H M bU #'i HU+- v m Èi +O u m æ >„+ a€i G M; i°+ X

u m æ >„+ a€i G M; i°+ `i #U+ iS+ X

æQlM; çQlM; H` +QlM; ;B<sup>a</sup> çŠM; +'T v m ç - Î# M M; Q`B i¬M [mw #B i # Q- F m K°
i?®M; bQ€B M; `M p¢M v m i°+- K°i w MB K +| i? [mv i ç`M? b®M; +? i +O p¬ b®
æ >„+ a€i G M; i°+ #` €T +? i?U+ HU+- [mv i ç'm pÈB M?•M HQ¢B M?Q M?Ä i?'T

h?2Q Hw i?b /M S+ +? ç M +MM; +^aM? ;BÈB M?QM; u m æ >„+ a€i G M; i°+ M M •

.M b Q +^aM? ;BÈB v m ç /M H" p" M /KM; HU+ HQÊM; ? v F„ t^aQ- FBM? M;?B K +
+^aM? ;BÈB oă oQÆM; +^aM?X *| M?B m H9+ /M +QÌM; ;B^a ç ŠM; +'T v m ç S+ +?
oă h-M; +^aM? i?b oă oQÆM; +^aM?- +QÌM; ;B^a +^aM? ;BÈB v m pQÆM; #bM? i?QÌM
L?QM; iB m iY M?•M HQϕB i`QÈ+ K†i u m æ >„+ a€i G M; i°+ H" K°i [m€B i? BX
Zm€B i? B +| i? i`®M F?ÄB i v H½Q i' >„+ a€i G M; i°+X
@ h Km®M tû M€i M;QÆB X X X
u m æ >„+ a€i G M; i°+ ?€ K²K T?mM ` Hm²M; b€M; ç2M- T?€i ` pϕM b€i F?Q +
æ•v H" K°i +€B M M? b|BX
G9+ H½Q i' >„+ a€i G M; i°+ +ÁM i` K¼+ ` ,M;- /MM; #Q T?€T Hmv M +? ` K°i +?
~M +?S ?ÆB i?Î +^aM? ;BÈB i?€M? M?•MX .MM; v m HU+ ç†+ #B i+O >„+ a€i G M
M' mv HU+ ?Ov i?B M /B i ç` X
æBM? >ϕQ ç½ +?m~M #` bœMX
h? M? K ç Q ç2M tm'i?B M i`QM; i v- æBM? >ϕQ +?ûK ` +?B m L;? M? S?QM; L
æBM?5
*?'M ç°M; /[/°BX
æBM? >ϕQ /€M b€i ç'i # v ` M;Q" B- ç" T KϕM? p"Q iQÌM; F?Q i?Ov iBM? KûT +°i ç
GU+ HQÊM; i?"i ç€M; bÊX
Gm²M; b€M; ç2M FB +kM; #` ç€M? #"i- #B M i?"M? ` ,M; M M? b|B iQ /"B MY i?QÈ
u m æ >„+ a€i G M; i°+ +QÌB iQ #^aQ,
@ > ? ? ? ? 5 hB m iY- ?¬K M v M;QÆB +? i +?„+5
u m æ >„+ a€i G M; i°+ F?¬M; ç`M? H° ` pk F?Q #Q K"i M"v- /M b Q i`QM; M M?
v m i?€M?- /MM; K°i H-M b) Qi çB K°i H-MX L M? b|B ç2M H" p"i ;B[KϕM;- H½M; i
i?QÆM; M K M?•M F?¬B M;¬ K†+ ;B€T b„i ç2M i?b ?ÆB iB +X
L?QM; K" X X X
@ .B /ÁM; [m€X
h? M? •K HϕM? # ,M; #¶M; p M; H M iW b m HQM; u m æ >„+ a€i G M; i°+X
L;U+ u m æ >„+ a€i G M; i°+ HϕM? H)Q- K°i F?9+ i?•M ç Q ç2M i" M T?€ iW F?B M
i?Á KkB ç Q iW p` i`Q i`€B iBKX
GÁM; u m æ >„+ a€i G M; i°+ HϕM? H)Q- ?€ iQ KB M; M|B F?¬M; ` HÌBX
E?B u m æ >„+ a€i G M; i°+ M;~M; ç-m H M i?'v ?bM? ^aM? F€ /`X æBM? >ϕQ p®
iQÌM; F?Q i?Ov iBM? M?Q çQ" M bQÆM; i^aM ` X
i?b ` æBM? >ϕQ ç| +?d H" ^aQ ^aM?X
h?•M ç Q ç2M i"mv M HU+ HQÊM; FBM? F?OM;- F?B ç•K p"Q +Æ i? u m æ >„+ a€i
bU b®M; i`QM; M;QÌB ;½X u m F?Q #"M; #ϕ+ F?m +? i€M `²B M? M? +?|M; #` ?9i
"bM? i?QÌM; /M #` i`QÌM; ç Q tmv M i?OM; i`€B iBK i?b p i i?QÆM; M?Q p"v F?¬M
L?QM; H9+ M"v u m æ >„+ a€i G M; i°+ F?¬M; ?ûi M' B K°i iB M;- +?Q ç M KQÌB ;
M?Q #QM; #|M; tb ?ÆBX *m®B +MM; u m æ >„+ a€i G M; i°+ +?d +ÁM HϕB +€B i
>„+ a€i G M; i°+ +?Q `ÆB tm®M; ç'i ç½ i?"M? +€i ç2M `ÆB ç-v #bM? ç" B çdM? +
lv HU+ i? M? K ç Q ç2M HϕB ?B M ` X
æBM? >ϕQ i?'v [m2M K„iX

L,M; H Q Ê M; +U+ F € i B M ? i ? m - M M ? Q / Á M; M Q Ê + ' K i W + ? m - B i ? M ? K ç Q ç 2 M i
æ B M ? > ¢ Q / M M; > m v M * ? B M h ? „ M; Z m v i H m v M ? | b Æ ` ² B ? ' T i ? m M | X
G - M M " v æ B M ? > ¢ Q ; B i K ° i v m ç M M M, M; H Q Ê M; i B M ? i ? m - M i W i ? M ? K ç Q
? ² M ? Æ M # b M ? i ? Q Ì M; ` i M ? B m X
> ' T i ? m t Q M; æ B M ? > ¢ Q + º K i ? ' v H U + H Q Ê M; ? m v M F ? Q i ` Q M; + Æ i ? H ¢ B / • M; i
? „ M + Q T ? ~ K ç ½ ç M M ? ` F ? B m o ä o Q Æ M; + º M ? - M m æ B M ? > ¢ Q H ¢ B ; B i i ? K K
? „ M b) H M ç M i K F ? B m o ä o Q Æ M; + º M ? X
æ Q Æ M; M ? B M ç • v F ? ¬ M; T ? º B i Q " M # ° H U + H Q Ê M; + O + º M ? ; B È B v m ç X
æ B M ? > ¢ Q ç Q € M i ` W H m v M ? | i ¢ T + ? ' i # M i ` Q M; ` ç T ? - M M, M; H Q Ê M; v m ç
i ? m - M | i ` m v M M; Q Ê + p M, M; H Q Ê M; i B M ? ? Q M ? ' i X
æ ¢ B K p Q Æ M; K Q K " T h " L; m v i # B m i b M ? i ? ' i p ¼ M; Î K ° i # M i S + ; B " M H d M ? º
@ J 2 Q - i ; ? û i H Q Ð B ç Q M " v X
L m æ B M ? > ¢ Q / M M; i ? M ? F B K ` d b û i ; B i ç @ B i ? O i ? b i ? - M ? ² M + ? ¢ v i @ M H " # [
K Q K " T h " L; m v i - # • v ; B Ì i ? M ? K ç Q ç 2 M ; B i F i ? M b) M m @ i ? i i ' i + º X æ ¢ B K
L; m v i F ? ¬ M; + | + º K ° i K B M; + M ? X
* ? | + Q M H ¬ M; ç 2 M i ? b F ? ¬ M; # ' i K ½ M M ? Q ç ¢ B K p Q Æ M; K Q K " T h " L; m v i - i ? ' v
M ? º v H M p B æ B M ? > ¢ Q - ç - m i ? • M i ? B i / K B ; Á K € ? „ M X
h " M + ? B M ç ' m M " v ç M ç ° i M; ° i - F i i ? 9 + + k M; M ? M ? X
æ B M ? > ¢ Q i ? m p i ? M ? K ç Q ç 2 M - b m v M; ? o H ¢ B b U p B + X
* ? ¶ M " v € T + ? H U + H Q Ê M; ? m v M F ? Q - b U i ? " i H " b S + K ¢ M ? + Æ i ? æ B M ? > ¢ Q ç
> Q " M; + º M ? M M K È B i ? Q º B K € B ç € M ? # ¢ B u m æ > „ + a € i G M; i ° + X L m u m æ
; B È B v m ? Q " M; i ? b æ B M ? > ¢ Q p š M / Q b S + ç € M ? ; ½ X
h ` Q M; K ¬ B i ` Q Ì M; M " v ç @ B i ? O i ` b M ? ç ° ç | F ? ¬ M; + | b S + F ? B m + ? B M p È B æ B M ?
æ B M ? > ¢ Q M; ~ M; ç - m M ? b M M M ? b | B ç 2 M + Á M ç M; H Æ H Y M; i ` Q M; F ? ¬ M; i ` m M
E ? ¬ M; + | u m æ > „ + a € i G M; i ° + M M M M ? b | B ç 2 M F ? ¬ M; + | i Q M ? + ¬ M; F Q + ? X

NRkX * ? Q Æ M; NRj, S ? - M h ? Q Î M; E ? | h B M U ? ¢ V X

æ B M ? > ¢ Q ç ` M ? i ? m T ? K + M M ? b | B ç 2 M M ? Q M; T ? € i ? B M ? Æ B F ? | F ?, M X æ • v H
i ? € M ? M ? • M H ° i t € + - ~ M + ? S ? Æ B i ? Î + O v m i ? € M ? X L; Q Ì B M; Q " B F ? ¬ M; T ? º B
/ K M; M M ? b | B ç 2 M X E ? B æ B M ? > ¢ Q ç ` M ? ? 9 i M | p " Q i v K b M ? b ) # ` M M ? b | B ç 2 M
* ? | + Q M H ¬ M; ç 2 M b O ? Q È M; M M ? b | B ç 2 M,
@ : • m ; • m ; • m ; • m ; • m 5
* ? m v M F € H ¢ t º v ` X L M ? b | B ç 2 M M ? Q + ? m ° i i ? ' v K Q - F ? ¬ M; + Á M b S + + ? @ M; +
K B M; + ? | + Q M H ¬ M; ç 2 M X h ? H " + ? | + Q M H ¬ M; ç 2 M ? € K ² K M m @ i M M ? b | B ç 2 M
G Á M; æ B M ? > ¢ Q K € v ç ° M; X
æ • v F ? ¬ M; T ? º B H - M ç - m i B M t º v ` p B + H ¢ i ` M M; Q Ì B + ? | + Q M H ¬ M; ç 2 M - F ? -
a € i G M; i ° + b Q \
h B m ç B K + ? 9 w + O ç ¢ B K p Q Æ M; K Q K " T h " L; m v i ` ' i H ¢ - i Q " M p p ' M ç , M m

@ J2Q- iB m iY- ` ,M M? ç| ,M M; QM F?¬M; \ h`¬M; #° /çM; F?€ M; QMX
 hW H9+ æBM? >çQ- +?| +QM H¬M; ç2M- ççB K pQÆM; K Q K"Th` L; mv i p`Q ?® ç
 M, K + M? ; BìX
 æBM? >çQ i? 'v b®i`m°iX
 hçB b Q h?B M sm ççB ; B t'm t +ÁM +?Q tm'i ?B M\ E?¬M; H) #•v ; Bì H½Q +ÁM
 E?¬M; i? M`QX L?bM H½Q ; B` ç| i? K Km®M # i?¬M F?Q i`QM; i`mv M i?mv i i?
 F?¬M; M M /Q /U H•m M?Q p"vX " M FB ?® ç2M tªv` +?mv M ; b\ æ€M; iB + H` ?
 [m v p M?bM t2KX
 æ M; H9+ æBM? >çQ b®i`m°i i?b X X X
 @ G¬B ç`B b® K°i i`, K H #®M F i i?9+- M; QìB i?m +? i- M; QìB i?„M; iB M H M- #
 h? M? •K p¬ +MM; mv M; ?B K HçB p M; i`QM; F?¬M; i`mM; M?Q i` M #-m i`ìB +| p
 ç'mX
 *MM; H9+ ç| - K°i ç®K b€M; iW i` M i`ìB +?"K`½B ; B€M; tm®M; X
 h?QîM; \
 *?B M i?„M; +| i?QîM; \
 æBM? >çQ M; •v M; QìB- #ªM M, M; ç|M H•v ç®K b€M; - b m F?B M?bM F„ ?„M KWM;
 E?¬M; M; ì H` K°i F?®B M; ¼+ i`QM; i?ç+?5
 J°i F?®B i?B M ç` +?Q #ªQ M; ¼+ i`QM; i?ç+?555
 L; ¼+ i`QM; i?ç+? iQ +Ð M; |M +€B +?ÈT H|2 €M? b€M; `U+ `Ð K°M; ªQ- H`K M; Qì
 i`QM; i?ç+? i`QM; i v +| +ªK ; B€+ 'K €T- i?"i bU H` i?B M ç` +?Q #ªQ M; ¼+ i`QM;
 h?2Q ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ M|B i?b M; ¼+ i`QM; i?ç+? +?QM? H` i?B
 KQìB #ªv HQçB T?~K iQÈM; - t T ?çM; F?€+ M? mX
 G9+ i`QÈ+ æBM? >çQ çQÈ+ hY >Q`M; L; ¼+ h`QM; h?ç+?- •K .QÆM; L; ¼+ h`QM; h
 T?~K- H` ? B H¼ ?B K i? 'v- i?Q i?Èi M? 'i i`QM; KQìB #ªv HQçB T?~K iQÈM; X h
 ?[m hY >Q`M; L; ¼+ h`QM; h?ç+?- •K .QÆM; L; ¼+ h`QM; h?ç+?X E?®B M; ¼+ i`QM
 >çQ iQ +Ð M; |M +€B- M, M; HQÈM; ? v K`m b„+ ç m FûK ?ÆM hY >Q`M; L; ¼+ h`QM
 h`QM; h?ç+? p`B #"+- +?„+ F?¬M; i?m°+ ?`M; KQìB #ªv imv i T?~KX
 L?QM; p"v H` ``i F?€`²BX
 æBM? >çQ F?¬M; M; ì ?„M b) çQÈ+ ç M K°i F?®B #ªQ #®B F€ /B m #^M; +€+? M`vX
 L; ?2 i? M? •K mv M; ?B K +?9 i i' i +ª M|B i?b M; ¼+ i`QM; i?ç+? H` T?¬M i?QîM; +
 u m æ >„+ a€i G M; i°+- F?¬M; H) i?„M; K°i i`"M [mv i ç'm i`QM; H¬B ç`B i?€M?
 HÈM\
 _®i +m°+ H` B ç†i` [mv i„+\
 h? M? •K mv M; ?B K FB ççB #B m +?Q +€B ; b\
 *?¶ M`v +| +ÁM i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T F?¬M; \
 E?¬M; H) ?® ç2M çQ æBM? >çQ ç M MÆB F?€+\
 *€+ +•m ?ÄB ?B M` i`QM; ç-m æBM? >çQX
 E?¬M; çÈB æBM? >çQ TªM SM; HçB- €M? b€M; #ç+ # Q T?O M; mv M #bM? ç`B ç
 #B M K'i- iQîM; F?Q i?Ov iBM? tmM; [m M? +kM; i M #B MX
 h` M #-m i`ìB- K°i +°i b€M; #ç+ ; B€M; tm®M; X

æBM? >¢Q F?¬M; +| i?ìB ;B M T?ªM SM; ¸½ #` €M? b€M; # Q T?OX
 h`QÈ+ K„i æBM? >¢Q KÆ ?²- +ªK ;B€+ tmv M pB i i?ìB F?¬M; H¢B tm'i ?B MX æB
 i?'v F?¬M; ;B M i`QÈ+ K„i p†M p Q- ¸ ûTX æBM? >¢Q M?Q p`Q ¸QìM; ?-K i?ìB F
 `M; ?ÆM H9+ ?„M ¸B [m F i ;BÈB M;•M ?` ?® ¸2MX oÈB HU+ HQÈM; M?Q æBM?
 T?ªM F?€M;X
 æ•v H` X X X æ M; i`mv M i®M;\
 æBM? >¢Q b) #` i`mv M i®M; ¸B ¸•m\
 .QìM; M?Q ¸½ [m p¬ b® i? F, ?Q†+ +?d i`QM; K°i +?ÈT K„iX
 *°i b€M; #¢+ #B M K'iX
 æBM? >¢Q Kî K„i` X
 @ 5 ošM H` ?Q`M +ªM? +k\
 æBM? >¢Q T?€i ?B M ?„M pšM ¸SM; i` M ¸dM? #bM? ¸¢B +°i ¸€ i`„M;- #®M T?Q
 +¬K # v # v M?Q iB M ;BÈB K M? K¬M;- F?¬M; F?€+ ;b i`QÈ+ FB X
 L?QM; æBM? >¢Q #B i ¸½ ¸´B +?¶X
 "îB pb ¸dM? #bM? ¸¢B +°i ¸€ i`„M; /QÈB +?•M æBM? >¢Q iQ ?ÆM i`QÈ+ ;'T ¸¬BX
 @ E?¬M; H) X X X æ•v H` H¬B ¸`B i?€M? +?B M F?€+\
 æBM? >¢Q i?¬K bmv ¸Q€MX Zmª M?B M ?Q p¬ #®M T?Q H¢B #` iQìM; F?Q i?Ov i
 HÈM +¬K iM æBM? >¢QX
 J¬B i`QìM; +?¶ M`v pšM `i i?Q+? ?ÈT ¸ im Hmv M- æBM? >¢Q KÆ ?² +ªK ;B€+ i®
 æBM? >¢Q +?ì K°i H9+ F?¬M; i?'v B ¸ M- ?„M /Si F?Q€i M;²Bi` M K†i ¸'i #„i ¸¬m
 hmv æBM? >¢Q +| K°i F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+? M?QM; F?¬M; iMv iB M /mM; ?ÈT M
 i?¢+? H` p¬ +MM; M;mv ?B K- iB m ? Q i?ìB ;B M- bS+ HU+X æBM? >¢Q T?ªB ibK
 iM +°i ¸€ i`„M; iQìM; F?Q i?Ov iBM? +| [m€ M?B m M;Q`B w Km®M- HÐ M?Q ?„M ¸
 b) +U+ F€ M;mv ?B KX
 GU+ HQÈM; +QìM; ¸¢B / Q ¸°M; T?€i` iW i`€M æBM? >¢QX
 hWM; #¬M; imv i #¢+- +€+ ¸®K HY ¸Ä # v [m M? M;QìB æBM? >¢Q- [m„iQ+? F€ /
 M? m- M?Q +| iBM? HBM? ¸Ä p` #¢+ i?•M i?B i # v K9 tmM; [m M? ?„M- #ªQ p ?„
 "îB pb H9+ i`QÈ+ M?"M HU+ HQÈM; iW i? M?K ¸ Q ¸2M M M æBM? >¢Q ¸½ ´M ¸`M
 +ªM? - ;Bì ?„M ? i bS+ p`M +?mv M >mv M *?B M h?„M; Zmv i- K¶B H¶ +?•M H¬M;
 HQÈM; +U+ F€ iBM? i?m¬M- ¸"K ¸†+ i`QM; i?B M ¸` X J•v KM tmM; [m M? æBM?
 T? m H'v ?„M H`K i`mM; i•K tQ v iQ i iU ;B! H®+X
 *S im Hmv M i?2Q i®+ ¸° M`v i?b i®B ¸ i? K K°i- ? B + M? ;Bì æBM? >¢Q b) H¢B
 L?QM; F?¬M; i? iB T iK+ im Hmv MX
 æBM? >¢Q #¶M; Kî K„i` - ¸SM; /"vX
 *MM; H9+ ¸!- i`QM; ?Q F?¬M; i`QÈ+ K†i æBM? >¢Q +?Êi ;ÊM b!M;- K°i i?•M ?bM?
 h?•M ?bM? F?¬B M;¬ +QìB iQ #ªQ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 aªM; F?Q€B- bªM; F?Q€BX æ®B i?O iB T i?2Q H` B\
 L K M?•M F?¬B M;¬ K†+ ;B€T /`v M†M; K`m #¢+- HQM; +äM; ¸¬B `bm +?B M iQ M?
 tQÆM; i`„M;- K€m ¸Ä `ÆB tm®M; ¸'i T?€i` iB M; -K -KX L K M?•M F?¬B M;¬ M?
 +Ð HÈM- i?` ;B€+ +U+ F€`mM; ¸°M;X
 G` ;½\

æBM? >¢Q M;•v M;QìB- F?¬M; M;ì b) ;†T + Q i?O +O *?B M i?¬M æB M- GB m *U
G9+ i`QÈ+ i`QM; F?€+? b¢M >°B LBM? i?“M? G M *?•m æBM? >¢Q ç½ ;†T M K M
i`QM; L;•M :B€T hS h?¬M +O bB m i? HU+ i¬M; K¬M \*?B M i?¬M æB M h`mM; h?
F?¬B M;¬ H9+ 'v ç®B ç¬m pÈB ç¢B bQ ?mvM? *?mM; hbM? +O G¢+ h?¬M aÆM- ;
#ûM- i?U+ HU+ bB m K¢M?X
@ \ G` M;QÆB\ a Q #B M ?bM? p”v\ > ? ? ? ? ? 5 h®i- `’i i®iX æ Q FB K bQ
i`QÈ+ i`QM; J B *®i b•K H•K F?¬M; i? +?B M ç’mpÈB M;QÆB ;Bì +ì i? #M ç„TX
GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M +kM; M?“M` ?ÆB i?î +O æBM? >¢QX

NRjX *?QÆM; NR9, GB m *U *?B M *O *?B M h?¬M æB MX

æBM? >¢Q p”M +?mv M +¬M; T?€T- +?“K`½B i`î p F?m¬M K†i p®M +ìX
G9+ i`QÈ+ ç¢B +?B M HB M iK+ F?B M ;B€T b„i ç2M i` M M;QìB æBM? >¢Q ç½ `€
?„M F?¬M; +¬M i?B i +?2 ;B’mpF?m¬M K†i i?“iX
GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M M?bM +?^K +?^K p”Q æBM? >¢Q- MìB,
@ L;QÆB F?¬M; H`K i i?’i p¼M; - çB iÈB K°i #QÈ+ M”vX
æ¬B K„i iQ M?Q +?m¬M; ç®i +?€v +?B M w- GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M
iQ ;¬M #^M; M;QìB ;½X GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M F?m`bm +?B M p”
FBK HQ¢B p +?¢K çBM? i B M?S+ ì+ FûQ /`B F?¬M; /Si i`QM; F?¬M; i`mM;X
æBM? >¢Q ?mÆ i v- ;B€T b„i ç2M i€+? i?“M? ? B MY - ?„M i? v €Q t M?- T?QM; ç°
v H MX

•M? b€M; +?ÈT Hì2- FB K iQ h?B M Zmv i- o’M h” M^K i`QM; i v æBM? >¢QX
h? iQ +? ç¬B pk F?Q M”v iQ +ÁM ?ÆM`bm +O GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB
im’M i9 K†i M?Q M;¼+¬ M?Q M?½ M?Q æBM? >¢Q`’i H`F€ /`H¢B +ì F?Q i? F?€+
h? M? •K mv M;?B K- + Q [mw H¢B p M; i`QM; F?¬M; i`mM;,
@ G¬B ç”B i?€M? +?B M Kî` - M;QìB i?“M; H M- M;QìB i?m HMBX
•M? b€M; #¢+ i`”M M;”T H Q iM iQìM; F?Q i?Ov iBM? €T +? i?U+ HU+ +O æBM? >
i?¬M æB M +MM; K°i i`bM? ç°X
*?B M çB5

h`QìM; ?ÈT M”v F?¬M; +¬M MìB M?ªK M?B m- +?d +ì +?B MX
GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M ?ûi iQ- i? M? •K M?Q b’K`MX GB m *U *?B
i v H M- #9 iQ # v F?ÄB i v i`€B ;½ +¬M; FQ+? æBM? >¢QX
h?•M #9 F?’M; H²tQ v iQi M?Q HmÁM; b€M; #¢+ T?€i` iB M; ?9X
hWM; pÁB`²M; HQ¢B M?Ä M’B H M`²B #`ç€M? i MX
J„i æBM? >¢Q`U+ +?€v +?B M w- ;BÆ FB K H M +?QM? t€+ +?†M H¢B +•v`bmX
? Q- #9 iQ #`ç€M? #”i H¢BX æBM? >¢Q H„+ M;QìB +?ÈT K„i ç M ;B[?Q F?¬M; -
Zmv i +?ûK tm®M; i`€M GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB MX
*QìM; ;BªM?•M HQ¢B K†i +?[çB M- iì+ ç2M G°+ h?B M >Q çìM H•v`bm # v ;BÆ
•K -K -K -K -K5

hB M; p +?¢K ¢BM? i B M?S+ | + p" ?Ä ?Q `U+ `Ð +MM; tm'i ?B MX
 "9 iQ M; ,M H¢B +U FB KX
 æBM? >¢Q F?¬M; ¢€T tm®M; ¢'i- +U+ FB K o'M h" i`QM; i v T?ªB +?ûK tm®M; X
 GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M ;¬K H M- ;BÆ +•v #9 F?€+ M; ,M +ªMX
 æBM? ¢BM? ¢BM? ¢BM? ¢BM?5
 G¢B H" iB M; M' ¢O +?'M M€i pä ;Bª /QÈB hB M h?B M oä h¬M; +ªM? M?Q iB M; b
 @ J2Q- ²M +? i ¢B ¢QÊ+5
 æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i #`i i B- ``i #`i K½M FB m +?B M ¢'m p +?¢K /½
 > B i B +?| +QM H¬M; ¢2M +KT tm®M; #`i H¢B H¶ i B- M| +kM; F?¬M; i?Q+? FB m
 M"vX
 :B•v H€i b m æBM? >¢Q- GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M +SM; `„M p +?¢K
 hWM; iB M; p +?¢K ?Ov i?B M /B i p,M; pŠM; F?¬M; /Si i`QM; i?B M ¢` X
 ædM? +°i ¢€i`„M; i`„M; M?Q i`Î i?¬M? iB K` M +O M; Q`B F?´M; H²- ¢BM? ¢ M; p
 ?QÊM; X J'v iB M +¬K +€+? [m€ ;¬M #` i? M? •K H"K +?Q€M; p€M; `Êi tm®M; i¬M;
 h? M? •K ?| i?¬M? b|M; •K tmv M [m iQ`M; F?Q i?Ov iBM?- F?m'v ¢°M; M;?B M
 ¢€i`„M; i`„M; K'v M;¬M i?QÊ+X
 æBM? >¢Q `ÆB p"Q +?B M ¢'m +m²M; M?B iX
 *?Q iWM; +| B pÈB HU+ HQÊM; +Æ i? +SM; ¢®B +SM; +?B M ¢'m H•m M?Q p"v +
 h`QÆM; S?¬K im Hmv M h?"T >Q" M; h? h¬M *¬M; +kM; F?¬M; H"K ¢QÊ+X *?d +|
 i?¬M æB M H" ¢€M? i€K H¢M; MY +•M pÈB æBM? >¢Q- ;B[K°i FB K K°i #9 ?Q" M
 HU+ HQÊM; +?S F?¬M; +| +?9i iQM? iQ€M M"QX
 GU+ HQÊM; +Æ i? +O GB m *U *?B M i?"i H" F?OM; #®X
 s2K ` *?B M i?¬M æB M H" K°i i¬M; K¬M i? im ?B K i?'v +?Q pä ;Bª im Hmv M +A
 *?B M ¢'m M?Q p"v H"K K€m M|M; æBM? >¢Q bK+ b¬BX
 "¶M; M?B M X X X
 "MK5
 *U FB K h?B M Zmv i p +?¢K F?¬M; #B i # Q M?B m H¬M F?¬M; i? +?®M; ¢Ð ¢Q
 +€+ KªM? pKM i`„M; X
 æBM? >¢Q +¬K pk F?Q iQ h?B M Zmv i H" b m F?B ;B i #®M +U i?9 i`QM; +?B M i
 +®i- pk F?Q +O +?9M; M| ¢9+ ` - +?Q J a€i "¢+? oQÊM b m F?B i?B i`B M i?¬M
 /KM; X G9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q +?B M ¢'m pÈB H½Q i' >„+ a€i G M; i°+ H"K i`Q`M;
 F?¬M; M; ` ?¬K M v +U FB K h?B M Zmv i +kM; ;½v pÐX
 *•v FB K iQ M"v imv F?¬M; t T p"Q ?"M; #ªQ F?Q M?QM; +kM; H" pk F?Q ¢dM? ?mv
 F?¬M; M; `M| F?¬M; +?`m M' B ¢Êi p +?¢K i`bM? ¢° M"vX
 aQ b€M? i?b ¢¬B #9 iQ i`QM; i v GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M F?¬M; +|
 `¬M; F?¬M; T?ªB p"i i¬K i?Q`M; X *?„+ ¢¬B #9 H" #ªQ #®B +O bB m i? HU+ *?B
 GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M +Q`B iQ #ªQ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ Q +m²M; FB K bB- #BM? F?Q +O M; QÆB F?¬M; ¢QÊ+ `²B5
 æBM? >¢Q H„+ M; Q`B- Kti F?¬M; #B m iB M? pSi +?m¬B FB K h?B M Zmv i- i v i
 æ¢B J¢+ M^K i`QM; i vX

*?B M5

hB T iK+ +?B M5

•K -K -K -K -K5

æBM? çBM? çBM? çBM? çBM?5

æBM? çBM? çBM? çBM? çBM?5

æBM? çBM? çBM? çBM? çBM?5

>Ä ?Q #„M ` - +m°+ +?B M ç'm ç€M; bÊ pšM iB T iK+X

h? M? •K p +?¢K çB M +m²M; b m +MM; HB M i?¨M? K°i KªM?- i? ;BÈB +?d +ÁM
+U FB K M? M?Q H¬M; ?²M; i`QM; i v ? B i M +m²M;X *Æ i? æBM? >¢Q- GB m *U
çSM; BK i¢B +?¶ p m M; p k F?Q iQ ?| i?¨M? +€B #|M; - /MM; ç°M; i€+ +?†i- +?ûK ç.
T?QÆM; HB M iK+X

"MK #MK #MK #MK #MK5

*U FB K o'M h¨ pÐ- KªM? pKM # v ` X

æBM? >¢Q ç½ +?m~M #` i`QÈ+- H¢B H'v ` +U FB K h`QÌM; >¨ iB T iK+ +¬M; FQ+?

GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M ?ûi iQ,

@ hB m iY ;BÄB5

GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M +U+ F€ ;B"i KbM?X

*¬M; T?€T *?B M i?¬M Zmv i +O *?B M i?¬M æB M çQÊ+ ;¼B H¨ +¬M; T?€T b® K
i`QM; h`mM; h?´ h?¬M *?•m- p¬ +MM; i?¬M /B mX GB m *U *?B M +O *?B M i?¬
i?¬M Zmv i ç M ç #€i ;B B- ;½ +ÁM +| F€ M; ° F?€+- iWM; im Hmv M K°i i?¬M i?¬M
;¼B *U GU+ h?B M *QÆM;X L m +?d iQM? HU+ HQÊM; +Æ i? i?b GB m *U *?B M
h?¬M +O *?B M i?¬M æB M- ;½ +?Q iWM; ;†T ç®B i?O M¨Q ç'm M; M; bS+ M; M;

*?B M ç'm iB T iK+X

"MK #MK #MK #MK #MK5

*U FB K h`QÌM; >¨- æ¢B J¢+ H¢B #` i´M ?¢B ?| i?¨M? #KBX

@ G¢B ç M5

æBM? >¢Q F?¬M; M?Qm K¨v +?9i M¨Q- pSi çB ? B +?m¬B FB K i`KB HOB- `9i `

çB M +m²M; ç€M? i`aX

@ > v +?Q ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q- ?ÊTF?~m p` +O i 5 > ? ? ? ? ? 5 h

GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M #` FQ+? i?Q+? +?B M w- +'i iB M; +QÌB iQ.

#9 iQ M?Q çB MX

æBM? >¢Q- GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M çSM; v M i¢B +?¶ - M; QÆB K°i
iÈB +?†i HmB- F?¬M; +| +?B m i?S+- +¬M; T?€T ;bX
J v K„M K†i ç'i /QÈB +?•M æBM? >¢Q- GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M H¨ +
+SM; +ÄBX E?¬M; #B i +°i ç€ i`„M; H¨K #^M; +?´i HB m ;b- +?`m çUM; +?B M ç'm

æBM? >¢Q HQm HQÐB- T?-M i?QÎM; M"v [m€ T?QM; T?9- M m HB M iK+ ç€M? K
+?B M +! F?B M"Q ?„M b) ;QK çO KQÌB #ªv HQ¢B M;¼+ i`QM; i?¢+? i`QM; i`mv M
æBM? >¢Q `mM; ç°M; - +~M i?"M + 'i M;¼+ i`QM; i?¢+?X
æBM? >¢Q pšM F?-M; /mM; ?ÊT i`QÈ+- /M b Q i`QM; K¬B i`QÎM; M"v ç-v `šv M;Q

NReX *?QÆM; NRd, L;QÌB E?'M; G² L†+X

æBM? >¢Q i? v #° €Q t M? KÈB- ?„M +?Ì; B•v H€iX hmv iQÌM; F?Q i?Ov iBM? [m
#B M K'i M?QM; æBM? >¢Q F?-M; çQÊ+ i`mv M i®M; - ?„M M;²B tm®M; ç'i p"MF?
J¬B i`QÌM; M"v ;B®M; M?Q iB M +ªM?X
smM; [m M? +°i ç€ i`„M; H" K•v # v- iB M +¬K # vX hWM; +QM iB M ?¢+ iQ # v K
T?€i` F?Q i? ?MM; ²M +Ð +QÌM; ;Bª oă oQÆM; +ªM?- oă >Q" M; +ªM? #bM? i?Q
i`ÌB t M? #B +- M?bM tm®M; H" F?¡B K¬M; HmM; F?-M; #B i K†i ç'i Î ç•mX
æBM? >¢Q çB M +m²M; ?'T i?m i?B M ç` HBM? F?Q tmM; [m M? p"Q +Æ i? X
E?QªM; K°i + M? ;BÌ b m- K°i +°i b€M; #¢+ iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; # Q T?O æBM
K"Th" L;mv i- +?¡ +QM H¬M; ç2MX •M? b€M; +?Êi H¡2- #B M K'ix

@ G¢B K°i #bM? ç" B +°i ç€\

a m F?B F i i?9+ i`mv M i®M; - æBM? >¢Q +~M i?"M [m M b€i ?Q" M +ªM? tmM; [m
:B®M; M?Q H¬M i`QÈ+- pšM H" #bM? ç" B çdM? +°i ç€ i`„M; - #®M T?Q H" i`ÌB t
M?'i H" /B M iQ+? #bM? ç" B +°i ç€ i`„M; HÈM? ÆM ? B +€B i`QÈ+ ;'T ç¬B- iQÌM; F
[m M? M?Q M?" iM i?Ov iBM? iQ HÈMX
æBM? >¢Q b) TªB +?B M ç'm K°i i`"M M[X
h?2Q FBM? M;?B K ? B H¬M i`QÈ+ i?b #bM? ç" B +°i ç€ i`„M; iS+ H¬B ç" B i?€M?
i?U+ HU+ ç®B i?O +~M; K¢M?- p"v H¬M M"v X X X
>Q F?-M; i`QÈ+ K„i æBM? >¢Q H¢B / Q ç°M; b¡M; ;ÊMX
æ®B i?O KÈB tm'i ?B MX
J°i M;QÌB +ÁM + Q iQ ?ÆM +ª GB m *U *?B M +O *?B M i?-M æB M #QÈ+ ` F?Ä
*€B i M M"v v M?Q M;QÌB F?'M; H²- + Q ;¬M # i?QÈ+- iQ" M i?•M +Æ #„T M?¬ ` ;B
;B®M; /½v M9B M?ÄX *Æ i? ;½ p¢K pÐ F€ H¢- H"K æBM? >¢Q M?È iÈB ç€K p" M ç
#¬B /¬m p" M; Î FB T i`QÈ+X \*Æ #„T i` M M;QÌB F?'M; H² M"v ,M çSi a+?r `x2M2;;
*"M; F?Q i`QÆM; H" +ª M;QÌB ;½ +?d K†+ [m¬M €Q ;B€T / i?9- ç¬B +?B M OM; ç
Hä i? t,K ç-v M;QÌBX æ¬m i`¼+- K†i /[iÈM M' B +Æ #„T +kM; t,K çO +€+ ?Q p,M
#Q ~M F€ /`- +! €M? b€M; ç2M +?ªv tm¬BX
æBM? >¢Q M?bM K°i +€B M;QÌB F?'M; H¬M?Q +m²M; +?B M bo /½ K M #QÈ+ ` iV
hmv æBM? >¢Q iWM; i?'v M?B m ç®B i?O /½ iQM?- i?¬ F +?- KÈB `²B ?„M +ÁM ç
M?•M GB m *U *?B M +O *?B M i?-M æB M- i? M?QM; ç®B K†i K°i M K M?•M p¢
i?` ;B€+ æBM? >¢Q `mM; ç°M;X
*?„+ M;QÌB M"v H" + Q i?O ç M iW L K >Q M;X
æBM? >¢Q i?-K T?€M çQ€MX

@ \ h M K t i i ` „ M ; M ? Ä M ? " M ; Q Æ B + ? Q M ? H " ç ® B i ? O + m ° + + ? B M M " v + O ; B ; B
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² t , K K b M ? + 9 B ç - m M ? b M t m ® M ; æ B M ? > ¢ Q - ; B ¼ M ; ² K ² K M ? Q i B
 F ? ¬ M ; ; B M M M ? Ä ? T - p , M ; p Š M ; F ? ¬ M ; / S i X
 æ B M ? > ¢ Q F ? ¬ M ; H M M - i ` M K ° i i ? Q È + i € K - i ? Q M / " B ` „ M + ? „ + X L ? Q M ; ç S M ; i ` Q
 i ? b æ B M ? > ¢ Q M ? Q ç S + Q M M Q i X
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² t , K K b M ? ² K ² K M | B ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 h B m i Y - M ; Q Æ B F ? ¬ M ; T ? ^a B ç ® B i ? O + O ; B € ; B - + ? O ç ° M ; M
 M ? m ; B ; B F ? ¬ M ; F B K + ? ç Q È + ç € M ? M ; Q Æ B # ` i ? Q Æ M ; X
 h m v ; B ¼ M ; i ? ¬ H ¶ M ? Q M ; F ? ¬ M ; ? ? m M ; € + - + ^a K i ? ' v M ; Q Ì B F ? ' M ; H ² t , K K b M ? M
 L ? Q M ; + | i ? ç B ç M K ° i # Q È + M " v + | B H " M ; ® + F ? ¬ M ; \
 æ B M ? > ¢ Q F ? ¬ M ; ? H Æ H " X
 æ B M ? > ¢ Q K d K + Q Ì B ? Ä B ,
 @ h M + O M ; Q Æ B H " ; b \
 @ : B ; B i M L t + X
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² t , K K b M ? i ? ¬ ; B ¼ M ; M | B ,
 @ æ M i W h ? € M ? h ? € M T ? Q M ; + O L K > Q M ; X J t i i ` „ M ; M ? Ä - i M | B ` ² B - M ; Q Æ B
 M [ç W M ; # ` i ç € M ? F ? | + X
 h ? € M ? h ? € M T ? Q M ; \
 æ B M ? > ¢ Q M ; ~ M ` X
 E B K h ? B M i W M ; + ? Q æ B M ? > ¢ Q K ° i i ' K # ^a M ç ² - # M i ` M + ? Š M ; M ? [M ; + | F ? m p U
 ç ' i h ` m M ; h ? ' h ? - M * ? • m - L K > Q M ; + Á M + | / M ? t Q M ; + € + b B m i ? H U + + O ? B
 M ? „ + ç M i ? H U + h ? € M ? h ? € M T ? Q M ; X h m v M ? B M + ? Q ` K ° i + Q Ì M ; ; B ^a M ? Q M ;
 h ? € M ? h ? € M T ? Q M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B i ? H U + M ? Ä X
 > Æ M M [+ € B i M h ? € M ? h ? € M T ? Q M ; H " K æ B M ? > ¢ Q i ? ' v [m 2 M i B X
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² L t + M | B ,
 @ J t i i ` „ M ; M ? Ä - M ; Q Æ B / " B / Á M ; [m € X L t + ; B ; B i + Á M K m ® M M ? M ? + ? | M ; ç €
 i ? Q M ? " i X h B m i Y - + ~ M i ? " M 5
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² L t + + ? " K ` ½ B i m M ; + 9 ç ' K X
 æ B M ? > ¢ Q + ^a K ; B € + + | M ; ¼ M M 9 B + ' " T p " Q K t i - F b M ? F ? Q F ? B M M ; Q Ì B b Ê ? ½ B
 J ¢ M ? [m € 5
 h B K æ B M ? > ¢ Q ç " T M ? M ? X
 G U + H Q Ê M ; + 9 ç ' K M " v F ? ¬ M ; i ? m ; b # 9 i Q + O G B m * U * ? B M + O * ? B M i ? - M
 a m v M ; ? o # v M ? M ? i ` Q M ; ç - m - æ B M ? > ¢ Q + k M ; i m M ; + 9 ç ' K X
 • K - K - K - K - K 5
 E b M ? F ? Q F ? O M ; F ? B T # M M ; M ' p " Q H 9 + ? B M „ K ç ' K K ° i H È M K ° i M ? Ä p + ? ¢ K p
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² L t + H „ + H Q H M B ` b m # # Q È + X
 o K t i M ; Q Ì B F ? ' M ; H ² L t + ç - v M ; ¢ + M ? B M - b Y M ; b ® i - M ? b M æ B M ? > ¢ Q M ? Q M
 L ; Q Ì B F ? ' M ; H ² L t + H H M ,

@ hB m iY M"v- F?-M; M; Ì M; QÆB i`-M; M?Q i M K†i i`„M; / tQ M„M M?QM; +| b
H¢B çÐ K°i ç'K +O L†+5

•K -K -K -K -K5

L;QÌB F?'M; H² t,K KbM? H¢B imM; +9 ç'KX

G-M M"v F?-M; F?Q i`QÈ+ K†i M;QÌB F?'M; H² L†+ #` M„K ç'K ç€M? M'- +°i F?C
#BM? HÊB F?Q # v ?QÈM; æBM? >¢QX

æBM? >¢Q +QÌB iQ #ªQ,

@ æ M ? v5

æBM? >¢Q +kM; imM; +9 ç'KX

•K -K -K -K -K5

EbM? F?Q ç€M; bÊ #„M ` #®M T?Q - F?-M; F?Q tmM; [m M? M?Q ?² MQÈ+ #` F?r
hBK æBM? >¢Q `mM H M- i?-K M;?o,

@ J v K„M H9+ i`QÈ+ +?B M ç'm pÈB GB m *U *?B M FQ+? T?€i HU+ HQÈM; +Æ
F?-M; ç½ +?ŠM; ç'm H¢B M;QÌB F?'M; H² H¶ K½M; M"vX

G-B ç`B i?€M? +?B M [mª M?B M F?-M; #bM? i?QÌM;- +| i? çB ç M K°i #QÈ+ M"v
L;QÌB F?'M; H² t,K KbM? i M;¼B L†+ ç M iW L K>Q M; +| i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM
i? ? i` *?B M i?-M æB MX

h`QM; F?B æBM? >¢Q bmv M;?o ? B M;QÌB ç½ p +?¢K K'v i`,K ç'KX

@ P Q Q - K†i i`„M; M?Ä- M;QÆB i?"i HÊB ?¢B- M„K i v +SM; i?"iX

L;QÌB F?'M; H² L†+ H„+ i v- p +?¢K F`+? HB i F?B M Km #`M i v ;½ ç½ `€+? iQÜ
L?QM; F?B M;QÌB F?'M; H² L†+ H„+ i v i?b ?Q p,M t M? ç2M Î p` i`Q ç| H|2 €M?
F?„+ / i?`i ç½ H`M?X

æBM? >¢Q KdK +QÌB M|B,

@ hQ +QM- M;QÆB +kM; ``i HÊB ?¢BX

hmv i v æBM? >¢Q F?-M; #` ;b M?QM; +´ i v i /¢B- MY +€M? i v b„T F?-M; M?' +
L;QÌB F?'M; H² L†+ M?„+ M?Î æBM? >¢Q,

@ L m Î #bM? i?QÌM; ç€M? iÈB KS+ M"v i?b L†+ b) M?"M i?m - HU+ HQÈM; +O
H-M M"v F?-M; çQÈ+- L†+ K°i çQÌM;;B i[m #ªQ p iB m i?Q M?"i X hB m iY- M
M;?B K i9+X

h?•M i? F?'M; H² +O M;QÌB F?'M; H² L†+ F?) `mM- K°i +?m¶B iB M; M' M?Q b'

L;QÌB F?'M; H² L†+ ;BÆ +€M? i v i`€B H M- i v T?ªB M?Q [m¢i KQ çÐ i v i`€BX

L;QÌB F?'M; H² L†+ [m€i,

@ >´5

@ :` Q5

J°i iB M; ?´ ;-K pB M +´ #¶M; p M; H M i`QM; F?-M; i`mM;X

NRdX *?QÆM; NR3, GU+ GQÊM; h?S " - h?9 GU+X

>ÆB i?Î #¢Q M;QÊ+- ?mM; €+ H'v +€M? i v i`€B +O M;QÌB F?'M; H² L†+ H"K i
T?QÆM; i€K ?QÊM;X

*?ÈT K„i tªv ` +?mv M F€ /`X

>Q p,M t M? ¸2M i` M i v i`€B M;QÌB F?'M; H² L†+ +?ÈT H‡2 €M? b€M;- K°i +QM
` F?ÄB ?bM? t,KX JÈB ¸-m +¼T +?d iQ +Ð #`M i v M?QM; H9+ ¸€T tm®M; ¸'i ¸½ H
M,K i?QÊ+- iQ`M i?•M iÄ €M? b€M; ¸Ä M‡M; +?€v- +´ ?¼M; ;-K ;W iWM; #QÊ+ ¸B
æBM? >¢Q FBM? M;¢+ M‡B,

@ æ•v H" i?-M i?-M; ;b\

JÈB ¸-m æBM? >¢Q +?d +ªK i?'v ?bM? t,K t M? ¸2M i` M M;QÌB M;QÌB F?'M; H²
M‡ +‡ +¬M; M,M; M?Q p"vX

sQ+? oB K EB K sd >´ ¸Ä `U+ i`QÊ+ K„i æBM? >¢Q +‡ HU+ HQÊM; F?¬M; i?m ;b M

sQ+? oB K EB K sd >´ H" +U i?9 +?d i²M i¢B i`QM; pB M +´ ?²M; ?Q M; i`QM; i?-M
+´X sQ+? oB K EB K sd >´ +U+ F€ ?mM; /[- +‡ i? F?®M; +? HY M;mv M i?OvX >E
i`B m i`+? ¸½ i? v ¸'B- HQ¢B +U i?9 F?OM; #® sQ+? oB K EB K sd >´ imv i +?O
E?-M; iBM M'B M;QÌB F?'M; H² L†+ +‡ i? i`B m ?Q€M ` sQ+? oB K EB K sd >´X

sQ+? oB K EB K sd >´ M;Y ¸-m `®M; iQ,

@ :` Q5

E?Q i? ¸€M; bÊ i`M M;"T- €T HU+ M?Q i?S+ +?'i F?m +? i€MX S?QM; ¸° pm p¢

JB M; sQ+? oB K EB K sd >´ T?mM ` ¸¢M HY X

GU+ HQÊM; HY M"v +U+ F€ ¸€M; bÊ- /M H" +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM
¸®i +?€v i?"M? i`Q M; vX

æBM? >¢Q imM; M„K ¸'K ¸€M? i M M;¼M HY X

h`QM; +Æ i? æBM? >¢Q +‡ HY +O h'i S?QÆM;- #ªM i?•M ?„M im Hmv M HU+ HQ
bÊ HQ¢B HY M"vX

æ¢M HY i€M HQ¢M- 8EBK GQ¢B æQÌM; G M; u m h?€M? M?Q iB +?ÈT ¸Ä `¢+? T
+ Q iQ ¸ tm®M;X

æBM? >¢Q ?9 H M- F?¬M; HMB +ÁM iB M iÈB Mû [m sQ+? oB K EB K sd >´ ¸B iÈ
oM pM pM pM pM5

æm¬B sQ+? oB K EB K sd >´ iQ M?Q +•v ;"v b„i [mûi [m X

æBM? >¢Q i`QÊi ¸B- pQÆM i v #„i ¸m¬B +¼TX > B i v æBM? >¢Q ;²M; bS+- ?„M ?
>´ iQ HÈM tQ v K°i pÁM;- MûK M‡ ` M;Q`BX

"MK5

*Æ i? iQ HÈM +O sQ+? oB K EB K sd >´ ¸"T p`Q iQÌM; F?Q i?Ov iBM? KûT +°i ¸
tm®M; ¸€iX sQ+? oB K EB K sd >´ +?Q€M; p€M; H„+ ¸-m- M?QM; M‡ F?¬M; #` i?Q
EB K sd >´ H¢B ?mM; iÈM ;`Q i?ûi t¬M; H MX

æBM? >¢Q F?¬M; F?€+? b€Q- HU+ HQÊM; +Æ i? ?Q`M iQ`M #MM; M´ ``i M? M? M
L;QÌB F?'M; H² L†+ H¢B ;`Q i?ûi,

@ GQM;5

>Q p,M t M? ç2M K^aM; HÈM b m HQM; M;QÌB F?´M; H² L†+ iÄ b€M; - iB M; `²M;
•M? b€M ç2M +?ÈT H‡2- K°i +QM i?¬M ç2M # v ` - ;B•v H€i i?¬M? +QM `²M; i?¬
æBM? >¢QX

@ > v5

æBM? >¢Q ;B"i M^av KbM?X

>bM? t,K i?"i ç€M; bÊ- i?"K +?Q ;¼B ` i?¬M HQM; ç2MX

G9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q +?Q iWM; M;?2 M‡B i¬M; K¬M M"Q +‡ i?¬M i?¬M; M?Q p"v
+U i?9 pB M +´ i`QM; i?¬M i?Q¢B +?B M ç'm bM?X

L K M?•M p¢K pÐ M?Q M;QÌB F?´M; H² M"v iQ" M i?•M ç-v ?bM? t,K t M? ç2M F€ /
M;QÌB F?´M; H² L†+ +‡ i? i`B m ?Q€M ` p¬ b® +U i?9 pB M +´ i`QM; i?¬M i?Q
M;QÌB F?´M; H² L†+ i`B m ?Q€M çQÊ+ iS T?QÆM; i?¬M i?9 i`QM; i`mv M i?mv i

h?¬M HQM; ç2M pšv çm¬B ç" T p"Q HQM; æBM? >¢Q - ?'i # v ?„MX

@ GU+ HQÊM; +MM; çŠM; +'T pÈB L†+X

æBM? >¢Q ` M `d- H9+ ç€T tm®M; ç'i ?„M H,M çB Mû sQ+? oB K EB K sd >´ +¬M;

æBM? >¢Q ?B m ` +U i?9 çQÊ+ i`B m ?Q€M #` i?U+ HU+ M;QÌB F?´M; H² L†+ ^aM
M;Y ;½- F?¬M; M?Q i`QM; i`mv M i?mv i +‡ M,M; HQÊM; +U i?9 i?€B +´X L m F?¬
>¢Q F?¬M; i? ;B^M; +Q +MM; +?9M; M‡X

æBM? >¢Q H„+ M;QÌB +?B M ç'm pÈB sQ+? oB K EB K sd >´ - i?¬M HQM;X

@ >MM;5

L;QÌB F?´M; H² L†+ i?'v ? B +U i?9 F?¬M; i? +?B M i?„M; æBM? >¢Q i?b H¢B ;
+ K # v ` F?ÄB +€M? i v T?ªB +O ;½- ç€T tm®M; ç'i ?‡ i?¬M? +QM ;'m iQ K"m p"
:'m iQ ;¬K `®M; - çSM; i?ŠM; /"v- ? B +?•M i`QÈ+ p¶ K†i ç'iX

•K -K -K -K -K5

" K†i +°i ç€ i`„M; +SM; `„M T?"T T?²M; M?Q b‡M; MQÈ+X

æBM? >¢Q #`i M; ÌF?¬M; F`T ç T?ÁM; - +ªK i?'v +‡ HU+ HQÊM; K¢M? K) iW /QÈB
i?,M; #^M;X

"MK #MK #MK #MK #MK5

æm¬B `²M; - çm¬B sQ+? oB K EB K sd >´ +MM; [m'i p"Q M;QÌB æBM? >¢QX

æBM? >¢Q ` M `d- F?‡2 K¬B i" M K€m ç" T K¢M? p"Q iQÌM; F?Q i?Ov iBM?X

@ G" æ¢B æ` \*?B >MM; - H¢B K°i J B \*®i b•K H•K i`QM; i?¬M i?Q¢BX

*QM M;QÆB æBM? >¢Q +Q `9i- i?U+ HU+ +O M;QÌB F?´M; H² L†+ pQÊi t bU iQ
?bM? i`B m ?Q€M +U i?9 ç€M; bÊ ?ÆM æBM? >¢Q M;?oX

*?ÈT K„i X X X

"MK #MK #MK #MK #MK5

h?B M HQM; ç€ T?mM HY ç2M- ç¢M HY +O sQ+? oB K EB K sd >´ +MM; #„M p"
i?¬M? KªM? pKMx

L?QM; M?[M; KªM? pKM ç‡ +?d H" +€B #‡M; æBM? >¢Q ç H¢BX

æBM? >¢Q tm'i ?B M ç^M; b m T?Q t X

æBM? >¢Q +¬K i`QÌM; +mM; F€ H¢ FûQ +,M; - K°i KkB i M \*?m hQÈ+ çÄ `U+ iQ HÈ

a€i F?Q ç€M; bÊ iW æBM? >¢Q F?m +? i€M ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

@ :` Q5

sQ+? oB K EB K sd >´ M?ªv H M- çB ?bM? +?[a M? M? +?|M; iÈB ;–M æBM? >¢Q
M? M?- æ¢B æ` *?B >MM; H¢B çSM; i?ŠM; Km®M +¬M; FQ+? H–M ? BX

" i?–M i?9 sQ+? oB K EB K sd >´ - æ¢B æ` \*?B >MM;- i?–M HQM; K`m ç2M T?®B ?
çB KX

æBM? >¢Q çSM; BK i¢B +?¶X

L; v F?B sQ+? oB K EB K sd >´ ç M i`QÈ+ K†i i?b K„i æBM? >¢Q H|2 iB b€M;- #¶

@ :`B555

hB M; *?m hQÈ+ HY ?9 /`B- +?BK HY F?´M; H² # v ?QÈM; sQ+? oB K EB K sd >´

•K –K –K –K –K5

GY #„M imM; i|2 ;B®M; M?Q i?B M ?Ä # v HQ¢MX

*?m hQÈ+ HY p` sQ+? oB K EB K sd >´ ç²M; [mv pm i"MX

æBM? >¢Q H„+ M;QÌB +?ÈT K„i çB iÈB ?Q ç9M; H9+ Mû b|M; ç°M; ç'i çÊi ? B æ¢B
h?–M h?9 *mM; H¢B FûQ +,M;- H–M M`v H` KkB i M ?bM? /¢M; `²M; t M?- ` ,M; M
HQM; K`m ç2M T?Q t X

oM pM pM pM pM5

•K –K –K –K –K5

JkB i M tû ;B|- M,M; HQÊM; M´ imM; p M; H M +MM; H9+X

h?–M HQM; K`m ç2M #` #„M i?OM; +MM; KkB i M i? M ? HQM; ç²M; [mv pm i"MX

L;QÌB F?´M; H² Lt+ çSM; t t #B M b„+ K†i- +?Êi M;~M; ç–m [m€i iQ,

@ S?QM;5

oM pM pM pM pM5

h` M HQÐB M;QÌB F?´M; H² Lt+ +kM; +| ?bM? t,K t M? ç2MX

h`QM; iB M; p M; F€ /`- K°i çQ`M p`i ç2M # v ` iW HQÐB M;QÌB F?´M; H² Lt+- ;
+€+ çQ`M b€M; ç2M iQ +Ð K|M; i v +€B # v ` X

*QM M;QÆB æBM? >¢Q +Q `9i p°B HMB ` b m FûQ /`B F?QªM; +€+?X

æQ`M b€M; ç2M ç| H` +€+ +QM QM; ç°+ K`m ç2M +Ð M;|M +€B- +kM; H` HQ¢B i?Q
i?9X hQ`M i?•M QM; ç°+ K`m ç2M T?O pªv ` "K`¢T- K†i K`v ?mM; iÊM- +| +€M?-p
H|2 b„+ ç2M +Q `9i HB M iK+ iÄ €M? b€M; v m /½X

@ æ•v H` X X X

hmv æBM? >¢Q F?¬M; M?"M ` H B H`+? +O Q M; ç°+ K`m ç2M M?QM; ?„M #ªM M,

NR3X *?QÆM; NRN, " |M; a€M; "Q —MX

æ€K QM; ç°+ K`m ç2M M`v +`M; F?OM; F?B T ?ÆM sQ+? oB K EB K sd >´ - i?–M H

@ *?m hQÈ+ i?–M iB M5

NkyX *?QÆM; NkR, > B h' h?S+ hdM?X

æBM? >¢Q iB TiK+ #ªQ,

@ o"v X X X *| i? M|B +?Q i #B i M;QÆB H" B F?¬M; \ G" M;QÆB +?9 i K¼B i?S

E?¬M; +| i? M? •K M"Q ç€T H¢B æBM? >¢QX

*| p M?Q i? M? •K H¢M? HMM;- mv M;?B K- + Q [mw- #Q ~M F?¬M; Km®M ç€T H¢

æBM? >¢Q M;šK M;?o- F?¬M; ?ÄB M[X æBM? >¢Q /†M /Á ç¢B K pQÆM; K Q K"

ç2M p" B +•mX æBM? >¢Q #~v K°i b® KBM? p,M i" M T?€T HB KiS+- M; ,M +€+? /ÁK
#„i ç-m im Hmv M- ?²B T?K+ i?U+ HU+X

E?QªM; K°i + M? ;Bìb m- æBM? >¢Q KîK„i` - p i i?QÆM; i` M M;QìB #B M K'i ?

æBM? >¢Q H'v KQìB #®M F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+? ` F?ÄB F?¬M; ;B M i`[p"iX

L?[M; M;¼+ i`QM; i?¢+? H" T?~K iQÈM; #bM? i?QìM;- i`QM; ç| +| i€K M;¼+ i`QM;

iQÆM; iU- ?ÆB i?Î; B®M; M? m- H" +MM; K°i T?~K +?'iX L;¼+ i`QM; i?¢+? iQÆM
H'v K°i +€B /mM; M?"T p"Q M;QìBX

hS+ H" KQìB #®M F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+? +?d +| b€m F?®B H" /mM; ?ÊT çQÊ+X

æBM? >¢Q bmv M;?o ç MiB Ti?2Q p"Q i?¬M çB M +m®B +MM;- b); †T F i?M +~M
ç`M? /mM; ?ÊT M?[M; M;¼+ i`QM; i?¢+? ç i,M; +QìM; i?U+ HU+- i? K K°i T?¬M
i®iX

hmv H9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q +| FBM? M;?B K /mM; ?ÊT M;¼+ i`QM; i?¢+? ? B H-M
+~M i?"M +?¼M HU K°i F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+? i? iQ+? M?Ä M?'i- b|M; M,M; HQ
ç`M? /mM; ?ÊT F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+? M?Ä M"vX

æ•v H" K°i F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+? K"m p" M; M?¢i- ?bM? i`SM;- iQ +Ð MY K|M; +

"¶M; +| K°i i? M? •K p M; i`QM; ç-m æBM? >¢Q,

@ >Q" M; EBK L;¼+ i`QM; i?¢+? +| i? +QìM; ?| tQÆM; i vX

æBM? >¢Q M;•v M;QìB- ;B•v b m KWM; `Ð M|M,

@ *€+ M;QÆB X X X EB K h' iB M #®B\ hB M #®B idM? `²B\ L;QìB +| b Q F?¬M; \

:B¼M; æ Q h' ç†+ #B i p M; i`QM; ç-m æBM? >¢Q- i? M? •K ?ÆB K i KÄB,

@ S?B T?B T?B T?B- TªB;¼B i H" æ Q iB M- b Q #¶M; M?B M bY i?"M? iB M #
+? i b Q\

@ > B p` iB M #®B X X X - F?¬M; æ Q iB M- +€+ M;QìB F?¬M; b Q\ h®i [m€5

æBM? >¢Q KWM; F?¬M tB i- KWM; `Ð M?Q; †T H¢B M;QìB i?•MX

æBM? >¢Q M|M,

@ h +ÁM iQîM; ç•m +€+ M;QìB X X X *€+ M;QìB ç½ X X X

æ Q h' M;?B M `,M; M|M,

@ *?Q `^M; H½Q MQÆM; ç½ +? i TªB F?¬M; \

æBM? >¢Q ;"i ç-mX

EB K h' p mB KWM; +QìB M|M,

@ u M i•K çB- +?9M; i F?¬M; +| pB +; bX

EB K h' iB TiK+ #ªQ,

@ >ÆM M[+| +•m H" M;QìB i®i F?¬M; b®M; H•m i B ?¼ / B M;" M M,K- H Q¢B M[F
i? +? i ç Q Ê+\\

æ Q h' i S+ ;B" M [m €i,

@ JB M; +?| F?¬M; T?m M ` M;" pQB- iB M i' Km®M FB K +?mv M pÈB H½Q M QÆM
æBM? >¢Q i?'v ? B H½Q [m €B p"i EB K h'- æ Q h' H¢B +½B H°M p°B ç' B ç i" B ç
@ S?ªB `²B- H9+ i`Q Ê+ i F?¬M; i? M"Q HB M ? pÈB ? B M;QìB- ç½ +| +?mv M; b
@ *kM; i¢B i?B M ç` ?mv i +®i M"v #€Q ?¢B5
æ Q h' M;?B M ` ,M; M|B ,
@ h?B M E?mv M h K æ-m +? i iB M i†M; #ªM K M? ?mv i +®i +?Q M;QÆB- #ªM i E
#` M| ?¢B +? iX
"ªM K M? ?mv i +®i\\
æBM? >¢Q F?| ?B m- M?QM; b m F?B ?„M Mm®i i?B M ç` ?mv i +®i +O h?B M E
?bM? i?"M? [mª + -m €M? b€M; K"m p" M; çMM; H" #Q ~M- +QìM; ç¢BX J'v H-M æB
b€M; K"m p" M; M?Q i?B M M?½M- +?Q ?„M i?'v `ä i?S M?B m M;QìB F?¬M; i?'vX
EB K h' HÁM; +ÁM bÊ ?½B M|B ,
@ >¢i +?•m M?Ä +? i iB i ç| +| i? ?'T i?m iBM? i?-M i?-M i?S+- bmwi Mm®i Hm¬M
>¬K ç| æBM? >¢Q Mm®i i?B M ç` ?mv i +®i h?B M E?mv M h K æ-m i†M; +?Q- i`
E?B [mª + -m €M? b€M; K"m p" M; ?bM? i?"M? i?b bBM? ` HU+ ?9i `i HÈM- ç†+ #
> B H½Q [m €B p"i EB K h'- æ Q h' H" H Q¢B i` [p"i ;BÈB +?d- F?B [mª + -m €M? b
i?S+ i?b ? B M;QìB +kM; #` FûQ p"Q i`QM;X
æ| H" i`ªB M;?B K `i ç€M; bÊX
L m F?¬M; T?ªB ? B H½Q [m €B p"i EB K h'- æ Q h' i`ªB [m b|M; iQ ;B| HÈM M?B
;B[K°i iB +?•M ?²M #i /B i i?b ;Bì ç½ i?"M? K°i T?-M /BM? /QÐM; +?Q [mª + -m
æ Q h' +„M ` ,M; i? ,
@ a m M"v H½Q M QÆM; b) F?¬M; i? +?Q +QM +9M KU+ FB - M| H" ?"m ç¢B +O
F?¬M;\\ h Km®M ,M i?'i +v5
L?È M,K tQ æ Q h' imM; ?Q" M? i?B M ç` mv T?QM; #B i K'v- ;†T i?-M ;B i i?-M
E?¬M; M;ì æ Q h' #` K°i +QM +?| H"K +?"i p"i Km®M +? i- b Q M" M; M?" M M' B\\
*?| +QM H¬M; ç2M Hm¬M M^K b'K K°i # M #¶M; bO ,
@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5
*?| +QM H¬M; ç2M ç€M? `MM; KbM?X
æBM? >¢Q i?'v i°B +?Q +?| +QM H¬M; ç2M- #` M[M?•M M?Q æ Q h' ;?B ?¢M i?b i
æBM? >¢Q i`" M M;" T ?v p¼M; ?ÄB ,
@ o"v H" #•v ;Bì +€+ M;QìB ç½ i?Q€i F?ÄB [mª + -m €M? b€M; K"m p" M; `²B\\
@ E?¬M; +|X
EB K h' F?) i?î /"B ,
@ h p" #` çB M +ÁM #` ;B K i`QM; [mª + -m €M? b€M; K"m p" M;- +?d /MM; #Q T?€
M;QÆB- F?¬M; M|B H•m çQ Ê+X
æ Q h' i?ŠM; i?„M M;?B K M;?` M|B ,
@ o"v M M hB m æBM? hY- iW #•v ;Bì M;QÆB çWM; M|B M?ªK M[- i?ìB ;B M +O +

æBM? >¢Q,
@ X X X
G" B M½v ;Bì M|B M?ªK H½M; T?Q i?ìB ;B M\
EB K h' +| HQÆM; i•K M;? M;?B T- M„K +?†i i?ìB ;B M ;BÈB i?B m p M;¼+ i`QM
/KM;,
@ "•v ;Bì ? B +?9M; i +?Q ;†T M;mv ?B K ;b- i M|B M;„M ;¼MX h +?Q M;QÆB #
i?¢+? M"v- i M +O M|- M M Hm M p"Q #° tQÆM; M"Q i`QM; +Æ i? X X X
æBM? >¢Q M;?2 EB K h' M|B tQM; HÁM; ?B m `ä M?B mX
æBM? >¢Q i?-K +ªK FQ+?- ibM? +ªM? ? B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' F?-M; iC
im Hmv M +O ?„MX
æ Q h' F?| F?,M +?ì EB K h' M|B tQM; p°B H M iB M;,
@ hB m iY- ;Bì #ªM iB M #` ;B K i`QM; [mª +—m €M? b€M; K"m p" M;- i`QM; i?ìB ;B
M?QM; F?-M; ªM? ?QÎM; M;QÆB i?9+ ;BK+ [mª +—m €M? b€M; K"m p" M; M"vX
@ hmv M?B M H—M #B M ç´B M"v ;B9T #ªM iB M M;?o` K°i +€+? i?Q€i F?®MX
@ *€+? i?Q€i F?®M\
J„i æBM? >¢Q b€M; H M,
@ v +O iB M iB M #®B H" X X X
@ æQÆM; M?B M H" ` F?ÄB +Æ i? M;QÆBX
æ Q h' ç„+ w M|B,
@ > ? ? ? ? ? 5 *€+? M"v H" K°i KbM? #ªM iB M M;?o` - F?-M; HB M [m M ç M
? ? ? 5 h? M"Q\ *| T?ªB M;QÆB `i #€B T?K+ i \
æBM? >¢Q,
@ X X X
EB K h',
@ X X X
L"v M;QìB FB - +?ŠM; T?ªB M|B H" i?ìB ;B M `i [mw ;B€ b Q\ h¢B b Q H½Q M?•M
æ Q h' F?Q2 F?Q M; K°i H9+ b m M;?B K i9+ M|B,
@ æQÊ+ `²B- hB m æBM? hY ?½v M?È F„ ibK K'v i?S +?Q i - +| çQÊ+ +?9M; `²B H
bûi- K ç Q ç2M i" M T?€ H" i pÈB H½Q iB M M?•M b) `ìB F?ÄB +Æ i? M;QÆB- ç°-
h?"i bU\
J„i æBM? >¢Q b€M; H MX
æ•v H" K°i iBM iS+ i®iX

NkRX *?QÆM; Nkk, > B h' h?S+ hdM? U?¢VX

*?Q ç M M v ? B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' Hm—M ibK FB K +Æ i? KÈB- H9+
M?ì æBM? >¢Q ibK ;B9TX hB +`M; K'v M,K M v iB M i`B M F?-M; HÈM- /M î i`Q

+| p¬ b® i?B M i`B ç` #ªQ ?„M +kM; F?¬M; ibK çO i?¬M HB m ? B H½Q [m€B p"i
pB + +S +?“K i` X

L m ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ +| i? `ìB F?ÄB M; Q`ìB æBM? >¢Q i?b H" +?r
FB X

æBM? >¢Q M; ?B K i9+ ; ?B +?ûT / M? b€+? EB K h´ HB i F X

h`QM; ç| +| K°i b® H" i?¬M HB m- +€+ HQ¢B FBK HQ¢B +U+ F€ [mw ; B€X h?2Q H
FB K `d bûi- K ç Q ç2M i`M T?€X J°i b® F?€+ H" i?ªQ /QÊ+ ?B K i?'v ç Hmv M
[m€B p"i EB K h´- æ Q h´ /MM; - i,M; +Q`ìM; i?¬M ?²MX h€+ /KM; +K i? H" ; b i?b i?
çO æBM? >¢Q b) #B iX

_ 'i M? M? ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ H¢B +?bK i`QM; ?¬M K X

:B Q HQm pÈB æBM? >¢Q tmv M [m [mª +¬m €M? b€M; K"m p" M; ? Q M,M; HQÊM
[m€B p"i EB K h´- æ Q h´ F?¬M; i? FûQ /`B [m€ H•mX

æBM? >¢Q v M HÁM; M?B mX

æBM? >¢Q çB m +?dM? i`¢M; i?€B +Æ i? ç M ?Q" M K„ M?'i- iBM? F?Q i?¬M ?ÊT
>Q" M; EBK L; ¼+ i`QM; i?¢+? p"Q KB M; X

*ªK ; B€+ ?ÆB M|M; H M `°M; i`QM; F?Q M; KB M; æBM? >¢Q- M|M?Q +| bBM? K¢
+Æ i? X æBM? >¢Q H" K i?2Q H`ìB EB K h´ /MM; p¢M p"i M; mv M i?Ov [mv M?'i- /M
F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB [mv i„ + +?mM; •K /QÆM; M?` F?Q M M KQ`ìB #ªv HQ¢B M; ¼+
iQÊM; + Q i?'T +ÁM +?B ` ? B HQ¢B •K /QÆM; X >Q" M; EBK L; ¼+ i`QM; i?¢+? i?

*€B ; ¼B H" p" M; i?"i F?¬M; bÊ HY - p"i +?QM? /QÆM; +¬M /MM; HY ?mv M F?Q i
+O æBM? >¢Q ` M Hmv M- /mM; ?ÊTX

E?Q M|M; pW p"Q +Æ i? æBM? >¢Q HB M ? i bS+ i?9+ ; BK+ HY +O h'i S?QÆM
M; U+- HY K¢M? K) p" #€ ç¼ /•M; i`Q i`QM; HK+ F€ K¢+?X æBM? >¢Q /šM /„i H
p•v [m M? F?Q M|M; >Q" M; EBK L; ¼+ i`QM; i?¢+? ç~v ?QÊM; ? B i vX

Zm€ i`bM? M"v p¬ +MM; F?´ bîX

h?B M p¢M [mª +kM; F?| ?bM? /mM; ç m çÈM M"v- M?Q K¶B K°i i #`Q #` FB M +„M
+?„+ ç½ tdm- M m F?¬M; ; QÊM; M`B /M +m®B +MM; +ÁM b®M; i?b b) #` ç m ç M F

G9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q +| FBM? M; ?B K ? B H¬M /mM; ?ÊT M; ¼+ i`QM; i?¢+? M M
çQ€M +O ?„MX

hmv M?B M æBM? >¢Q pšM FB K F?¬M; çQÊ+ ` M ` iB M; X

*?ÊT K„i M; Q`ìB æBM? >¢Q QÈi çšK K² ?¬B H¢M?X

J v K„M T?~K iQÎM; +O >Q" M; EBK L; ¼+ i`QM; i?¢+? /QÈB •K .QÆM; L; ¼+ h`QM
L; ¼+ h`QM; h?¢+? M M HQ¢B ç m çÈM M"v +ÁM i`QM; F?ª M,M; +?`m çUM; +O æ
æBM? >¢Q +„M +?†i ` ,M; iB M p"Q i`¢M; i?€B iBM? i?¬M F?¬M; KBM?X

GY +O h'i S?QÆM; i?9+ ; BK+ F?Q M|M; F?¬M; ibM? M; mv M M ?QÊM; ? B i v æ
.mM; ?ÊT i?B M ç` +?Q #ªQ M?Q M; ¼+ i`QM; i?¢+? iQÆM; çQÆM; pÈB +ªB i¢Q H
iQ" M- #ªM i?•M M|M H" [m€ i`bM? M; ?`+? i?B M +QÈT i¢Q ?| X æ†+ #B i H" +€+ tQ
i`Q- K¶B ; B¼i K€m- K¶B K°i F?®B i?`i ç m #` M,M; HQÊM; >Q" M; EBK L; ¼+ i`QM;
p¬ ?bM? iWM; +?9i K°i çB m F?„+ ` tQÆM; +®i ç¬B i vX

h`QM; K„i ç¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i- +?| +QM H¬M; ç2M +| i? i?'v €M? b€M
/¬M iK i" T H M #`M i v æBM? >¢Q X

h?2Q i?`ìB ; B M i`¬B [m - i'i +ª €M? b€M; i" T i`mM; p"Q ? B i v æBM? >¢Q X

•M? b€M; M?B T ?²M M; Q`ìB FB M?Q ?Q" M; FBK iBM? i?m¬M ?Q" M K„ M?'i i? ; BÈ

h?ìB ;B M i`¬B iWM; T?9i ;B•v- €M? b€M; p`M; /-M M?"T p`Q #`M i v æBM? >¢Q-
/ ?„M #B M i?"M? K`m FBK HQ¢B- F?¬M; H`K`m / M?•M HQ¢B #bM? i?QìM;X æ
#^M; ?Q`M; FBKX

æBM? >¢Q +?"K`½B Kî iQ K„iX

æBM? >¢Q +9B ç¬m M?bM ç¬B i v KbM?- F?|2 K¬B +QM; H M- i`QM; K„i H° w +Qì

@ h?"M? +¬M;X >Q`M; EBK L;¼+ i`QM; i?¢+? ç½ #`Hmv M ?| - /mM; ?ÊT i?"M? +

æ¢B F?€B /mM; ?ÊT F?Q^aM; # + M? ;Bì- æBM? >¢Q`i pW HÁM; i?ìB ;B M M`vX
M M æBM? >¢Q /mM; ?ÊT >Q`M; EBK L;¼+ i`QM; i?¢+? +U+ F€ i?m"MHÊB- MQÊ+

æBM? >¢Q +ÁM +¬M i?Q+? SM; K°i çQ¢M i?ìB ;B M- ?„M +?Q ?Q`M iQ`M Hmv M
L;¼+ i`QM; i?¢+?X

æB m M`v M^K i`QM; /U çQ€M +O æBM? >¢QX

.M b Q M;¼+ i`QM; i?¢+? +?QM? H`i?B M ç` +?Q #<sup>a</sup>Q- H` ?| i?•M +O i¢Q ?| - H
i„+ i?B M ç` - HU+ HQÊM; i`B m i`+?X æBM? >¢Q F?¬M; i? +?¢K ç M M| i`QM; K
æBM? >¢Q /mM; M?"T•K .QÆM; L;¼+ h`QM; h?¢+? - hY >Q`M; L;¼+ h`QM; h?¢+? p
H¬M ç¢B +?B M- ?„M ? Q ? i +U+ ?¢M HU+ HQÊM; +Æ i? +Æ /mv M t^aQ ?ÊT` M H
i?"M? HU+ HQÊM; +O ?„MX

æBM? >¢Q +?"K`½B ç€M? ` +9 ç'KX

•K -K -K -K -K5

E?¬M; F?Q i`QÊ+ K„i æBM? >¢Q #`ç€M? M´X

JBM? p,M i`"M T?€T #`v i`QÊ+ K†i æBM? >¢Q #`ç'K M€iX

æBM? >¢Q M?bM +?^K +?^K ? B M„K ç'K #B M i?"M? K`m p`M;X

smv M[m HÈT / - tQÆM; +®i KÆ ?² i?'v K¶B tQÆM; i v i?Q€M; ?B M ?Q p,M p`M
`<sup>2</sup>B F?¬M; ?Q`M iQ`M- p¬ +MM; i?¬M <sup>a</sup>Q M?Q F?„+ p`Q tQÆM; p`M; H¢B M?Q ç M
M?QÐM; HU+ HQÊM; F?OM; F?B T M`Q ç|X

æBM? >¢Q pmM; M„K ç'K- # M i B M;?2 iB M; F?Q M´X

æBM? >¢Q +^aK i?'v ? B M„K ç'K M;QM; iK HU+ HQÊM; p¬ +MM; - ?„M iQM? bÆ b
L;¼+ i`QM; i?¢+? H¢B i,M; iB M HU+ HQÊM; +Æ i? - ç½ ;¬M ç M #€i F?B m oä >Q

æ†+ #B i H`ç° +SM; ç¬B i v æBM? >¢Q- ?„M iU iBM +| i? /MM; M| ç®B F?€M; i?¬
F?QX

h`QM; ç¬m æBM? >¢Q iQîM; iQÊM; +<sup>a</sup>M? K°i ç'K ç€M? M€i i v F ç`+? - pk F?Q çŠ
i?„M; ç| i`QM; €M? K„i M;¢+ M?B M +O K¼B M;QìB- K°i ç¬B ?Q`M; FBK [mv M F
+QìB i?"M? iB M;X

@ h?ìB ;B M +ÁM bÈK- +| i? i?Y /mM; ?ÊT M;¼+ i`QM; i?¢+? F?€+X

" M;`v +?Q [m çB- æBM? >¢Q +ÁM F?Q<sup>a</sup>M; ? B M;`v M[- ?„M i` M? i?O /mM; ?
i?¢+? F?€+- M;?o +€+? M? M? +?|M; i,M; + Q i?U+ HU+ bM?X

@ L;¼+ i`QM; i?¢+? i?S ? B- >"m h?´ L;¼+ i`QM; i?¢+?X

æBM? >¢Q H'v` M;¼+ i`QM; i?¢+? i?S ? B- K`m b„+ pšM H`p`M; M?QM; F?€+ p
+O >Q`M; EBK L;¼+ i`QM; i?¢+?- K`m M;¼+ i`QM; i?¢+? M`v H` / + K- +?'i +?S
K†i ç'i p[M; +?„+ /QÊB +?•M K¼B M;QìBX

h?2Q æ Q h´ M|B i?b >"m h?´ L;¼+ i`QM; i?¢+? H`ç¢B ç` +?B M;¼+ - #~K bBM?`
>"m h?´ L;¼+ i`QM; i?¢+? F?¬M; i?m° + #^av imv i T?~K M?QM; +| /B m /KM; p¬ +
/mM; M?"T p`Q ç¬B +?•M i?b +| i? +„K` +MM; K†i ç'i- +^aK M;° T?€T i„+ ç¢B ç` X
+MM; +?d +¬M ç¬B +?•M +?¢K ç'i H`HU+ HQÊM; çQÊ+ #´ bmM; F?¬M; /Si- ?¬m M

>"m h?´ L;¼+ i`QM; i?¢+? pšM H" HQ¢B +?QM? /QÆM;- +—M HY +O h'i S?QÆM;
æBM? >¢Q H¢B #`v` KBM? p,M i`"M T?€T HB K iS+- M;,M +€+? /ÁK KÈB [m M? M
Zm€ i`bM? FûQ /`B b€m + M? ;BìX

NkkX *?QÆM; Nkj, h?U+ GU+ h,M; o¼iX

æ¢B K pQÆM; K Q K"T h" L;mv i iÄ p F?BM? i?QìM; M!B,
@ J2Q- +€+? im Hmv M +?€M +? iX æ€K M?•M HQ¢B M;m tm~M +?ŠM; H) i`W iU M
Hmv M M"Q pW i?QªB K€B pW +! i? i,M; +QìM; i?U+ HU+ b Q\
æ¢B K pQÆM; K Q K"T h" L;mv i +ªK i?'v +€+? im Hmv M +O M! H" ?Q" M K„ M?
m®M; ¸½- Mm®i i`¼M p¬ b® iBM? ?¢+?- ?mv M iBM? i?¢+?- i?—M ?²M +O +QìM;
p•M- i?U+ HU+ F?¬M; M;WM; i,M; H MX

hm Hmv M #^M; +€+? ,M KÈB H" +¬M; T?€T ?Q" M K„ M?'i i?B M ¸` X

ob b Q ¸€K M?•M HQ¢B M;m tm~M F?¬M; ?B m ¸B m ¸!\
*?| +QM H¬M; ¸2M i`ÊM iQ ¸¬B K„i #ªQ i?¢+? ¸2M H€v M;"T MQÈ+ HQ •m M?bM æ

*?| +QM H¬M; ¸2M M?bM æBM? >¢Q M;QìB QÈi ¸ŠK K² ?¬B H¢M?- M?bM ?„M pb ¸
?„M M?Qm +?†i K`v- M?bM iWM; ;B¼i K€m H,M i` M / ?„M- M?bM €M? b€M; / + K
¸¬B +?•MX *?| +QM H¬M; ¸2M ¸B pÁM; pÁM; [m M? æBM? >¢Q- HQ H„M; bO X

hW €M? K„i ¸¬m iB M i`¬M; i?'v æBM? >¢Q i?b +?| +QM H¬M; ¸2M ¸½` `i , H¢B p`C

æ M #•v ;Bì æBM? >¢Q /mM; ?ÊT i?B M ¸` ?mv i +®i +O h?B M E?mv M h K æ—m
, H¢B p`Q ?„M ?ÆM- i?•M i?B i M?Q ?mv i K¢+? HB M M? mX

E?B €M? b€M; / + K ?Q" M iQ" M iK i" T p`Q ¸¬B +?•M- æBM? >¢Q +?"K `½B Kî K„i
h?¬M? +¬M;X

.mM; ?ÊT ?Q" M i'ix

æBM? >¢Q i?Î T?¬Q- p K†i K iKÄBX

@ S?MX

æBM? >¢Q p" M +?mv M ?mv M F?Q HY #®+ ?ÆB b¢+? K² ?¬B i` M M;QìBX

æBM? >¢Q /mM; ?ÊT >"m h?´ L;¼+ i`QM; i?¢+? i®M i?ìB ;B M ?ÆM >Q" M; EBK L;

"îB pb T?~K iQÈM; +O >"m h?´ L;¼+ i`QM; i?¢+? + Q ?ÆM >Q" M; EBK L;¼+ i`QM
æBM? >¢Q i`QM; ? i?®M; pã ?¼+ i` M ¸` +—m +! +•m M!B ði v H" ? B +€M? +Y -
h?Q+? ?ÊT pÈB T?€T i„+ ? i?®M; i` M o¬ h" M ¸¢B HK+X L;¼+ i`QM; i?¢+? /mM; I
T?~K iQÈM; i®i ?ÆM H" M;¼+ i`QM; i?¢+? i`QM; tQÆM; i vX

h?Q¢i i`¬M; ¸¬B i v- ? B +?•M æBM? >¢Q # Q T?O i`QM; p—M; b€M; p" M;X

h?—M i?S+ MºB i?`- æBM? >¢Q i?'v tQÆM; M;!M +?•M +kM; +! Fw ?B m ?Q p,M K"
M?Q MÁM; M¼+ K" m + K +?¢v F?„T MÆBX J¶B F?B MÁM; M¼+ +?ÊT Kºi H—M H" æ
?ÊT pÈB K†i ¸'i i? K Kºi T?—M- M?Q +?•M ?ÊT i?"M? Kºi pÈB ¸'ix

GQ¢B +ªK ;B€+ M`v i?"i F€ /B mX

E?¬M; +?d +! +ªK ;B€+ i?QªB K€B pb HU+ HQÊM; i,M; i`QîM;- +ªK i?'v M?Q H m b
M?bM i? ;BÈB M`vX

æB m F?¬M; ?Q" M K„ /mv M? 'i H" #•v; BÌ ç¬B i v- ? B +?•M æBM? >¢Q T?O i`QM;
 @ *-M [m K°i çQçM i?ÌB; B M i?b M?[M; €M? b€M; KÈB M?"T p"QX
 æBM? >¢Q F?¬M; [m€ [m M i•KX
 æBM? >¢Q +~M i?"M +^aK M?"M /B m /KM; /mM; ?ÊT M; ¼+ i`QM; i?¢+?X æ¬B +?•M
 ç€ i`„M; - H-M ç-m ?„M +| +<sup>a</sup>K; B€+ i?•M i?B i pÈB K†i ç' i M?Q i`QM; pÁM; i v Kšm
 +?•M p[M; +?„+ +?Q iWM; +| - HU+ HQÊM; HB M KB M #'i i" M iW HÁM; ç' i i`mv M
 iU iBM +?d +¬M +?•M; BŠK ç' i H" +| i? ç€M? #¢B ? i i' i +^aX
 L; ¼+ i`QM; i?¢+? ç9M; H" i?B M ç` +?Q #^aQX
 .mM; ?ÊT M; ¼+ i`QM; i?¢+? H" K æBM? >¢Q +| +<sup>a</sup>K; B€+ ?Á +MM; i?B M ç` X
 @ S?^aB +?, M; /mM; ?ÊT ? i KQÌB #^{av} HQçB T?~K iQÊM; M; ¼+ i`QM; i?¢+? H" b) i
 i?•M i? /mM; ?ÊT +MM; T?€T i„+ - [mv i„+ - HU+ HQÊM; i`B m i`+? i`QM; i?B M ç`
 iWM; +Y ç°M; ç m T?M ?ÊT ç` ç¢Q ç€M? ç•m i?„M; ç| \
 æBM? >¢Q +~M; bmv M; ?o M?B m ?ÆMX
 .B m /KM; +O M; ¼+ i`QM; i?¢+? pQÊi i` M æBM? >¢Q iQÎM; iQÊM; X
 > M; b iW tQ ç M M v +| M?B m i?B M i" B imv i i? - M?•M ?MM; - M?•M FB i- #€ +
 KQÌB #^{av} HQçB T?~K iQÊM; M; ¼+ i`QM; i?¢+? - ?Q" M iQ" M /mM; M?"T i?•M KbM?X
 /B m /mM; p¬ +MM; p" ` i ?B K ?QBX
 @ h`QM; H¬B ç" B i?€M? +?B M i?„M; K°i i`"M [mv i ç' m imv `^M; p' i p^a- i?"K +?Q
 M?QM; çQÊ+ i?M H Q ` i /"vX
 æBM? >¢Q M?Qm K"v M|B,
 @ L?QM; M m M; QÌB F?€+ i?„M; K°i i`"M +kM; çQÊ+ M; ¼+ i`QM; i?¢+? i?b b Q\ >
 i?QÎM; F?€+ M? m\
 aÈK #B i p"v æBM? >¢Q M M ?ÄB ç€K M; QÌB GB m *U *?B M +O *?B M i?¬M æB M
 M; QÌB ç| +?„+ ç m i?„M K°i- ? B i" M- iWM; çQÊ+ i? M?•K HçM? HMM; - mv M; ?B K
 hB +`^M; F?B 'v æBM? >¢Q F?¬M; M?"M ` p' M ç M"vX
 hmv M?B M i`QM; K'v +m°+ [mv i ç' m H¬B ç" B i?€M? +?B M b m M"v æBM? >¢Q;
 i-K +?B M HÈB T?~K M?QM; F?¬M; ibK i?'v M; ¼+ i`QM; i?¢+? - +| H) bU i?"i ç9M
 ?„MX
 æBM? >¢Q bmv M; ?o HmM; imM; K°i H9+ b m M; ²B t T #^M; çB m /QÐM; pçM F?QX
 L; ¼+ i`QM; i?¢+? H" [m€ i`bM? ` i iB m ? Q iBM? HU+- æBM? >¢Q HB M iK+ /mM
 ?MM; ?²M +kM; i?'v K i`½ `ÌBX æBM? >¢Q T?^aB çB m /QÐM; p" M F?Q- çB m +?
 i?€Bi®i M?'i KÈB +| i? /mM; ?ÊT M; ¼+ i`QM; i?¢+? iB T i?2QX .M; b [m€ i`bM? ` i
 F?¬M; i®i æBM? >¢Q b) #` HU+ HQÊM; +O M; ¼+ i`QM; i?¢+? T?^aM T? i¢Q i?"M
 i`¼M; - H½M; T?Q K°i F?®B i?B M ç` +?Q #^aQX
 J°i + M?; BÌ b m æBM? >¢Q M; WM; çB m /QÐM; - +?¼M F?®B M; ¼+ i`QM; i?¢+? i?
 @ æ•v +?QM? H" M; ¼+ i`QM; i?¢+? çQÊ+ ;¼B H" +SM; `„M M?'i i`QM; KQÌB #^{av} T
 æBM? >¢Q [m M b€i F„ M; ¼+ i`QM; i?¢+? M^K i`QM; i v ?„M i? iQ+? F?€ HÈM iÄ
 ` i ?'T /šM- €M? b€M; K ?Q†+ ?<sup>2</sup>M M; QÌBX •M? M„M; +?B m `¼B "Q EBK *QÆM;
 €M? b€M; #^{av} K"m K°M; ^aQX
 "Q EBK *QÆM; L; ¼+ i`QM; h?¢+? çQÊ+ ;¼B H" K°i i`QM; +€+ i?S +SM; `„M M?'i i
 h?2Q EB K h' ç M; ?` i?b æBM? >¢Q M M /mM; ?ÊT "Q EBK \*QÆM; L; ¼+ i`QM; h?
 iQ" M i?•MX

GU+ HQÊM; +Æ i? T?€i?mv i`W +QM`²M; iQ tQÆM; b®M; ` +€+ F?ÊT tQÆM; +
J¶B F?ÊT tQÆM; H" p` i`Q v m M?'i i`QM; +Æ i? M; QÌB- H" ç-m K®B i?2M +?®i +
i?•M i? X ob p"v ç®B pÊB M?•M HQ¢B ? v v m i°+ i?b ç° K¢M?- bS+ +?`m çUM; +€
?¢M +? i?B M T?9 im Hmv M +O K°i M; QÌBX

.mM; M?"T p"i i? +SM; `„M M?'i i?B M ç` p"Q F?ÊT tQÆM; F?B M T?-M v m M?'i
æ•v H" w ç`M? +O EB K h'X

æBM? >¢Q [mv i ç`M? M?"M HÌB ç M; ?` M"vX

æBM? >¢Q ?Qi b•m K°i ?ÆB- M; ~M; ç-m #Ä "Q EBK *QÆM; L; ¼+ i`QM; h?¢+? p"Q

æBM? >¢Q M?Qm +?†i K"v- H¶ +?•M H¬M; iQ€i` K² ?¬B H¢M? /QM? +?9i K"m çÄ
+? i M?QM; ç m i?'m tQÆM; H"K M; QÌB ?„M F?) `mMX

L; ¼+ i`QM; i?¢+? T?~K iQÈM; +"M; i®i i?b [m€ i`bM? /mM; ?ÊT +"M; ç m M?S+ /[
"Q EBK *QÆM; L; ¼+ i`QM; h?¢+? F?¬M; M^K i`QM; ?"M; #ªv imv i T?~K M?QM; t
+ªK M?"M ç m çÈM +U+ ç° ?ÆM t ? B H¬M i`QÈ+X

J°i çQ" M b€M; #¢+ +?ÊT H‡2 i`QM; +Æ i? æBM? >¢Q- i®+ ç° `i +?"K +?B K'v +?
F?m, m i v- +´ i v- ç-m ;®B- K„i +€ +?•M- +€+ F?ÊT tQÆM; +O æBM? >¢Q- iWM; +
Zm€ i`bM? `i +?"KX

•M? b€M; #¢+ iW M; U+ #` ç~v çB +€+ F?ÊT tQÆM; FûQ /`B #®M + M? ;BÌX

NkjX *?QÆM; Nk9, h?U+ GU+ h,M; o¼i U?¢VX

O6R6R6R

L; ?o H" i`QM; #®M + M? ;BÌ M"v K¶B T?9i K¶B ;B•v æBM? >¢Q +?`m çUM; ç m M?
M?'M +?bK ?„MX æBM? >¢Q +„M`€+? K¬B- ;B¼i K€m i`"M` F?‡2 K¬B iWM; ;B¼i
;? M; QÌBX

J†i æBM? >¢Q i`„M; M?Q imv iX

æBM? >¢Q +?d +‡i? H"K HB m ç M +MM; - ? i bS+ i?9+ ;BK+ #Q T?€T i?-M i?S+ h
+€+? ç m çÈM ÎKS+ + Q M?'i- pW i?9+ ;BK+ +U+ •K M; K+ #, M; ?mv M F?Q i`QM
?ÊT- Hmv M ?‡ M, M; HQÊM; "Q EBK *QÆM; L; ¼+ i`QM; h?¢+?X

*€+ F?ÊT tQÆM; +€+? M? m`i t M M +"M; +¬M id Kd ?ÆM- M, M; HQÊM; "Q EBK
+?B ? B KQÆB T?-M +?ªv ç M ? B KQÆB F?ÊT tQÆM; [m M i`¼M; M?'i +Æ i? æ
*m®B +MM; €Q t M? QÈi çšK K² ?¬B- [m M? M; QÌB æBM? >¢Q ç¼M; #½B MQÈ+X
*?‡ +QM H¬M; ç2M b®i`m°i pÁM; [m M? æBM? >¢Q- bO ;•m ;•m HQ H„M; X *?‡ +C
çB K² ?¬B i` M M; QÌB æBM? >¢QX

E?¬M; #B i [m # Q H•mX

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i M?"M M?½ M; €v- F?mv M M?O +?‡ +QM H¬M; ç2
@ J2Q- v M i•K çB- i B ?¼ F?¬M; +? i çQÈ+X

*?QM? H9+ M"v X X X

æBM? >¢Q KÎK„i` - i? m i?"Q K„M; ,
@ J Q K" T +? i iB i p¬ HQÆM; i•K5

*?| +QM H¬M; ċ2M i?'v pmB p [mšv ċm¬B M?Q +?QM; +?|M; tQ v- bO b•m b•mX
æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i HûM i?Î T?"Q- b m ċ| #B m ibM? +,K ;B"M M|B,
@ J2Q- M;QÆB ;¼B K2Q H" K Q K"Ti?bi?¬B- K2Q M?'M- M?QM; ċ½ K Q K"T +ÁM
M;QÌB Mm¬B- M;QÆB [m€ ċ€M;5
æBM? >¢Q i?•M i?B i pm®i H¬M; +?| +QM H¬M; ċ2M- K†+ F ċ¢B K pQÆM; K Q K
æBM? >¢Q i?Î ?'M ? M- K†i ?„Mi`„M; M?Q #S+ iQÌM;X

S?"M? T?¢+? T?"M? T?¢+?5

h?€B +´ iB M ¸B T ¸"T +€M? # v K'iX

@ \ æWM; ¸B- +?9M; i F i; B Q #^M; ?[m ¸BX - F?¬M; M K†i\ h`¬M; +€+ M; QÆB JB m; B i Mm®i+€+ M; QÆB X X X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i iS+; B"M- ;BQÆM; M M? K9 pm®i?,K ¼ ¸€K i

J°i +QM i?€B +´ iB M ¸B T iQ +Ð #""M i v M?"M M?½ ¸"T +€M? ?QÈM; ¸¢B K pQÆM

J°i ¸Q""M F?¡B ?²M; "T p"Q K†i ¸¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv iX

@ J2Q- F?¬M; M?"M ¸QÊ+ M[- +QM #QÈK +? i iB i M?" M; QÆB- /€K p"Q K†i h ,M X X X \>„i tb X X X h Km®M X X X >„i tb X X X >„i tb X X X >„i tb X X X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i ?Q""M iQ""M H° #ªM iQM? i?"i ¸`M? pMM; H M i?b

*?¡ +QM H¬M; ¸2M ;BÆ K¡M; pm®i +?2 K„i- F?¬M; Km®M i?'v ?bM?ªM? K'i K†i FE

@ >„i tb X X X >„i tb X X X h X X X >„i tb X X X >„i tb X X X >„i tb X X X >„i tb X X X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i F?¬M; M¡B ¸QÊ+ K°i +•m ?Q""M +?dM?- HB M iK ;BK - MQÊ+ KkB `ÁM; `ÁM;X

@ J2Q X X X X >„i tb X X X u m T?€T X X X >„i tb X X X æ€M; ;B"M X X X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i ?„i tb b„Ti„i i?ÎX

æBM? >¢Q +Q¡B Km®M # #KM; - i`QM; HÁM; i?¬K ;B"i KbM?X

hW F?B ¸¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i ¸B i?2Q æBM? >¢Q ¸ M M v F?¬M; #B i , #ªQ- i?¬M ?²M +O +Q¡M; ;Bª- ¸½ HB M iK+ iB M ?¡ K'v KQÆB H¬M- #`bûi ¸€M? i¢B +O ¸¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i iQÆM; ¸QÆM; +ªM? ;BÈB + Q T?~K oä o L m iQM? i®+ ¸° im Hmv M i?b ¸¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i M? M? ?ÆM æBM #`i?€B +´ iB M ¸B T M?bM M?Q ¬M ?Á +?Q ,M #² ?ÁMX

æQ""M F?¡B ?²M; M"v +?„+ H" T?'M ?Q \

h?€B +´ iB M ¸B T iQ +Ð #""M i v- +€M? +¡ KQ¡B K"m # v K°i pÁM; b m ¸¡ ¸€T tm®M

æBM? >¢Q [m M b€i F„ +QM i?€B +´ iB M ¸B T +¡ ?bM? i? iQ ?ÆM ¸²M; HQ¢B ;'T ; ?ÆM i?€B +´ iB M ¸B T F?€+X L m M?bM F„ i?b i?€B +´ iB M ¸B T F?¬M; +¡ i?•M M?Q b•m H¬M; ;? i¡K K" +""M; F?¡ F?¢Q- ¸€M; v mX 1Q i?¬ +Ð M;¡M +€B +¡ HÈT H ¸ TX æ¬B K„i iQ M?Q #ªQ i?¢+? ¸2M iBM? F?B i M?'i F?ªK i` M ¸¬m M¡X

h?€B +´ iB M ¸B T ¸9M; H" K°i i`QM; ;B®M; HQ" B iWM; ¸QÊ+ ;¼B H" ¸ T M?'i i? ;

æBM? >¢Q +?•M i?"M? F?2M,

@ h"i tBM? ¸ TX

h?€B +´ iB M ¸B T M?Q M; ?2 ?B m H¡B æBM? >¢Q F?2M- pmB p p¶ +€M? # v pÁM; i?B iX

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i +?ªv MQÊ+ K„i MQÊ+ KkB ?„i tbX

@ >„i tb X X X >„i tb X X X

æBM? >¢Q M;WM; +?•M K°i H9+ `²B ¸B b•m p"Q ?Q pB MX

*?¶ M"v ;B'm M?Q M;U ?Q pB M- F?„T MÆB H" F?9+ i?Ov HQm i?QÆM; - +€+ ?Q ¸ m H" p"i i?€B +´ i`QM; i`mv M i?mv iX oQ¡M ?Q M"v M?Q i?¬M KBM? /QÊ+ T?® tªQ iQÊM; +?,K b¡+ +?Q M¡ M M K¶B ?bM? /¢M; ¸ m pW ¸9M;X

æBM? >¢Q +""M; t2K +""M; ;B"i KbM?X

LÆB M"v imv i ç®B F?¬M; ;BªM çÆMX

>Q pB M- M?[M; iB M i`•M- +•v +®B- çB m F?„+ - #® +K+ ibM? +l T?M ?ÊT ççB çç
h`W i?€B +´ iB M çB T ` æBM? >çQ +ÁM i?'v K'v +?K+ HQçB i?€B +´ F?€+ - ç b
+?9M; M! #ªQ p ?Q pB M iB M H•K i¬ HÈM M"v\

oQlM ?Q M?bM M?Q #bM? v M- i?€M? F?B i~M +?S b€i F?Q b„+ #ûM- çB b B K°i

æBM? >çQ M•M; + Q iBM? i?¬M- K¶B #QÈ+ ` K°i #QÈ+ ç m +U+ F€ +~M i?"MX

æSM; i`QM; H•K pB M i?'v T?Q t +l K°i M; ¼M M9B K"m i`„M; - i` M M9B +l K°i i?¬
b„+ M?Q +?9M; i?¬M + Q + Q içB i?QÈM; M?bM tm®M; +?9M; bBM?- ?MM; po p" i
F?B M M; QlB Km®M [m€ HçvX

h?¬M çB M iÄ €M? b€M; M; k b„+ ç! +?„+ +?QM? H" i?¬M çB M +m®B +MM; X

" i?¬M F?Q i`QM; i`mv M i?mv i +?„+ î i`QM; i?¬M çB M +m®B +MM; X

@ LÆB M"v i?"i bU H" MÆB +€+ i?¬M iWM; +Q M; K b Q\

æBM? >çQ i?'v M; ?B M; l- F?l i? iQÎM; iQÈM; i`QM; i?B M ç` +l F?¬M; ;B M M?
i?€B +´ ?Q" M +?dM? M?'iX *?d i?¬M HBM? iWM; i²M içB i`QM; i?B M ç` KÈB içQ
M?Q p"vX

L?QM; æBM? >çQ +~M; çB +~M; +ªK i?'v F?¬M; ´MX

æBM? >çQ /¬M Hç+ çQlM; i`QM; H•K pB M M?Q K +mM; M"vX

æçB K pQÆM; K Q K"Th" L; mv i pW ?„i tb pW iS+ ;B" M [m€i,

@ >„i tb X X X J2Q #" M°B M! X X X >„i tb X X X *QM #QÈK +? i iB i +ÁM çB i?2Q

h?€B +´ iB M çB T iQ +Ð #~M i v # v i?2Q b m HQM; æBM? >çQ- M; šm M?B M ç€T

æBM? >çQ F?¬M; ç w ç M i?€B +´ iB M çB T- i`¬M; M! ?bM? M?Q H" pm i?€B +´
im X om i?€B +´ iB M çB T çB i?2Q # M +çM? æBM? >çQ- M m ?„M +l i? /K çQÈ
/K i?€B +´ iB M çB T p"Q i?¬M KBM? /QÈ+ T?® i`QM; o'M EB K i¬M; F?¬M; +?WM
iB M /QÈ+ \

L?QM; HQçB ;B®M; HQ" B içQ ?l M?Q i?€B +´ iB M çB T i? M"v F?¬M; i? KçM?
b) M? M? +?l M; ?ûQ `9i- +? i çBX

æBM? >çQ tÁ2 #~M i v ` - i?€B +´ iB M çB T KQlB K"m ç€T tm®M; HÁM; #~M i v ?„

h?€B +´ iB M çB T F?¬M; bÊ æBM? >çQ +?9i M"Q- `•m M?B m K"m i?•M i?B i M?
+´ iB M çB T ç" T +€M? # v H M- `•m `i H" M?•M iQM? H" K ç°M; i€+ +?d ?QÈM; X

h?€B +´ iB M çB T #B i çQlM; \

h?€B +´ iB M çB T ç M; /šM çQlM; +?Q æBM? >çQ\

æBM? >çQ p¬ +MM; FBM? M; ç+ ?ÄB,

@ L; QÆB ç M; X X X E m i çB i?2Q\

h?€B +´ iB M çB T ?QM; T?'M H" K ç°M; i€+ ;"i ç¬mX

æBM? >çQ ?€ ?®+ K²KX

NkeX *?QÆM; Nkd, hB M æB T .šM æQÌM; U?¢VX

h?€B +´ iB M ¸B T `i H" M?•M iQM? ?| - i`U+ ;B€+ h?„M; hU Zmv i F?¬M; +?Q i? M;mv ?B K ;b- M|B H M i?€B +´ iB M ¸B T F?¬M; HW æBM? >¢QX

L?QM; i¢B b Q i?€B +´ iB M ¸B T Km®M ;B9T ?„M\

E?¬M; H) i`B M,M; ¸†+ #B i M?•M p"i +?QM? M´B H M i€+ /KM;\

æBM? >¢Q F?¬M; +?Q `^M; M?Q p"vX

"i +S +?mv M ;b ¸ m +| M;mv M M?•M +O M|- M?QM; #•v ;Bì æBM? >¢Q F?¬M; #B

æQÊ+ `²B- p"v +S ¸B i?2Q i?€B +´ iB M ¸B TX

h`QM; ibM? ?m®M; F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- æBM? >¢Q [mv i ¸`M? ¸B i?2Q i?

h?€B +´ iB M ¸B T # v K9 /šM ¸QÌM;- p B æBM? >¢Q F?B M; ¸¢B K pQÆM; K Q K tb- +?| +QM H¬M; ¸2M iÁ KÁ ¸€M? ;B€ #®M T?Q X æBM? >¢Q +~M i?"M ¸B i?2Q i?

_€i M? M? æBM? >¢Q T?€i ?B M i?€B +´ iB M ¸B T /šM ¸QÌM; F?¬M; T?ªB +QM ¸C p|B K" H" K†i +Ä pQÌM ?Q F?¬M; +| H®B ¸BX L?QM; H¢ H" i` M ¸QÌM; ¸B æBM? T?€T ;b- K¶B H¬M ?„M +ªK i?'v F?¬M; +| ¸QÌM; ¸B F?B i?2Q i?€B +´ iB M ¸B T ?Q i?Ov T?K+ M;?B F?¬M; ¸QÌM;- HB m €K ?Q KBM? H¢B M?'i i?¬MX

*?d MY + M? ;Bì M;¼M M9B i?¬M ¸B M +m®B +MM; ¸½ ?B M ` i`QÊ+ K„i æBM? >

L;¼M M9B i`„M; M?Q ¸9+ #^M; #¢+- M9B MQM i`"T i`MM; iU M,K M;|M i vX J°i +Q M?Q `„M ¸B i?¬M; i?¬M ¸B M iQ HÈM iÄ b€M; `U+ `Ð i` M ¸dM? M9BX

æBM? >¢Q +ªK SM; ¸QÊ+ M;¼M M9B F?¬M; +| i`"M T?€T- +Æ [m M- M| M?Q /½v M9 /½X h`W K"m b„+ F€ H¢ ` M9B i`„M; F?¬M; +| ¸B K ;b ¸†+ #B iX

æQÌM; H M M9B æBM? >¢Q F?¬M; ;†T M;mv ?B K ;bX

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv i`QM; `QM; MQÊ+ K„i ?„i tb- #B m ibM? i F?¬M;

@ >„i tb X X X >„i tb X X X *QM #QÈK +? i iB i- ¸WM; iQÎM; `^M; M;QÆB /šM ¸QÌM X G" h`L;mv i ¸¢B ;B b) i? i?S X X X >„i tb X X X h? i?S M;QÆB X X X

æBM? >¢Q KdK +QÌB M|B,

@ æ i¢ M;QÆB- hB m æB TX

h?€B +´ iB M ¸B T p¶ +€M?- ?QM; T?'M # v [m M? æBM? >¢QX h?€B +´ iB M ¸B i?Q+? +€B i M hB m æB TX h?€B +´ iB M ¸B T M?Q p¬M; b€M; M?B m K"m # v [m

F?B i?€B +´ iB M ¸B T # v ? i bS+ i?b i®+ ¸° M? M? M?Q iB +?ÈT- pQÊi [m /U ¸C

@ >„i tb X X X L;QÆB X X X X X X >„i tb X X X J2Q X X X æWM; iÈB ¸•v X X X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th`L;mv i i?'v i?€B +´ iB M ¸B T p¶ +€M? iÈB ;¬M i?b bÊ ? +¢M?- M?ªv KkB K°i +€B `ÆB F?ÄB p B æBM? >¢QX

S?"M? T?¢+? T?"M? T?¢+?5

h?€B +´ iB M ¸B T p¶ +€M? ¸€T tm®M; p B i`€B æBM? >¢Q- +?B K p`i`Q +O ¸¢B

@ \ hB m æB T Km®M i?2Q i b Q\

æBM? >¢Q M;¢+ M?B M- ?B m w pm i?€B +´ iB M ¸B T- M| Km®M i?2Q # M +¢M?

S?"M? T?¢+? T?"M? T?¢+?5

h?€B +´ iB M ¸B T ?QM; T?'M ;¬M ¸¬m- `•m M?B m K"m i?•M i?B i ¸KM; p"Q K€ æ

@ *QM #QÈK +? i iB i- M;QÆB /€K +?B K p`i`Q +O h`L;mv i ¸¢B ;B X X X >„i tb

æϕB K pQÆM; K Q K" T h" L; m v i M? ^av +šM; H M M?QM; F?¬M; /€K; B" M? HϕB p
? " M? ?ϕ ϕ M i°BX J†+ /M M? ^av Kk B F?¬M; ϕ m ϕÈM M?QM; `i T?B M- ϕ M #•v; Bì ϕ
L; m v i +?Q€M; p€M; ?Q K„i- MQÊ+ K„i; B" M; BK X

h?€B +´ iB M ϕB T Hì ϕB #ϕ iQÈM; /QÈB i v- [m v ϕ-m i?•M i?B M +? " Q ?ÄB +? | +
T? ^aB æBM? >ϕQX

æBM? >ϕQ i? 'v ?bM? ^aM? M" v FB K F?¬M; ϕQÊ+ # " i +QìBX

æϕB K pQÆM; K Q K" T h" L; m v i F?¬M; bÊ i` ÌB F?¬M; bÊ ϕ' i B M; Ì +m®B +MM; #
ϕ9M; H" pÄ [mwi /" v + | K | M; i v M? ¼MX

h`QM; i`m v M i?m v i i?€B +´ iB M ϕB T H" bBM? p" i tBM? ϕ T K" FB m M; ϕQ- + ^a ϕìB
FB i- ?MM; i`B iQ +? 'i m v i i? KÈB ϕQÊ+ i?€B +´ iB M ϕB T +¬M; M? "MX æ®B pÈ
/B +?OM; +U i?9 + | i?¬M iQM? i?b M? "M +?m M?Q M[M?•M ; ^a +?Q M; QìB- #Ä p®
M?[M; F€ i`B T?9+ /m v M b•m- i" T i`mM; HBM? i9- iϕQ ? | i?B M ϕ` i?b +€+ i?QÈ
+U i?9 + | i? KQÈM pϕM i? T?€ pĐ i` | B #m° + # ^aM i?•M- H M ϕ M ϕdM? + QX

æBM? >ϕQ F?¬M; M; Ì ?¬K M v ϕQÊ+ K° i +QM i?€B +´ iB M ϕB T M? "M +?OX
E?¬M; H) i?€B +´ iB M ϕB T òi? 'v ò ϕQÊ+ ; b iW M; QìB ? „M\

æBM? >ϕQ ϕ, K +?B mX

æBM? >ϕQ F?¬M; FûQ /" B i? ÌB ; B M- /¼+ i?2Q ϕQìM; M9B pÈB i®+ ϕ° M? M? M?
ϕdM? M9BX

æQìM; M9B F?¬M; + | €T HU+ ; b ? v ^aQ i` "M M; m v ?B KX h®+ ϕ° +O æBM? >ϕQ `

H Q M? M? H M ϕdM? M9BX

"¶M; M?B M X X X

•K -K -K -K -K5

J° i +° i b€M; v m F?Q +U+ F€ F?OM; F?B T iW i` M ϕdM? M9B # v t m®M; X

h? M? •K ϕ-v b€i F?Q M?Q b'K ` M- ~M +?S m v M; ?B K F?¬M; i? F?€M; +U- b€i v
® E?¬M; K m®M +? i i?b +9i5

J†i æBM? >ϕQ F?¬M; ϕ' B b „+X

æBM? >ϕQ bÈK M; ?o ` b) + | +QìM; ; B <sup>a</sup> F?€+ ϕB i`QÈ+ KbM?X L m # i?¬M F?Q M`
i?b b) + | +m° + i` M? ϕ' m M; QÆB +? i i b®M; - F?¬M; i? i`€M? F?ÄB ?m v i +?B M

æBM? >ϕQ ϕSM; BK F?¬M; M?9+ M?Q +? - #¶M; i m M; ` +9 ϕ' KX

•M? b€M; K" m p" M; p" i QK ?Á ?ÊT HϕB- +° i b€M; ϕQìM; FQM? ? B- # i?QÈ+ # v`
M?Q i?¬M FB K F? B i?B M- i`QM; iB M; `²M; M; •K p¬ i" M ϕ€M? p" Q +° i b€M; v m

æBM? >ϕQ F?¬M; ; B[HϕB i?U+ HU+ - b m F?B /mM; ?ÊT >Q" M; EBK L; ¼+ i`QM;
i?ϕ+? - "Q EBK *QÆM; L; ¼+ i`QM; h?ϕ+? ? „M ϕ½ i, M; iB M HU+ HQÈM; +Æ i? H M
K„i ?Q" M iQ" M #MM; M'X

æBM? >ϕQ M?Q i? M? i?¬M FB K +?ûK Kî K¼B p" i +^aM- i? F?¬M; i? ϕĐ M? M? +
h? M? •K H9+ i`QÈ+ HϕB p M; H M- ~M +?S FBM? M; ϕ+ p" iS+ ; B" M,

@ \ L; QÆB K m®M +? i5

L; v b m ϕ | H" HU+ HQÈM; + " M; ?MM; ?²M ?ÆM M?Q #½Q i® b | M; i?¬M ϕ' " T t m®M
i?€+ MQÊ+ iW # M i` M i`9 i t m®M; K m®M M? 'M +?bK æBM? >ϕQX

@ B +^aM ϕQìM; i?b +? i5

æBM? >¢Q F?¬M; +?9i v m i? - #Ä +?| +QM H¬M; ¸2M- ¸¢BK pQÆM; K Q K"Th" L;
;B M i`[ p"iX æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ iBM? ?mv i h'i S?QÆM; i`QM; i`mM; ¸ M ¸B M
?„M #B M i?¬M? K°i +QM h'i S?QÆM; F?´M; H² /¬B p¬B i`,K i?QÊ+X
*a M; QìB æBM? >¢Q ¸@i +?€v M; ¼M HY ¸€M; bÊ- ¸¬B +€M? p¶- iB M; ?9 /¬B p, M;
HU+ [mûi i?B M ¸` X L; ¼M HY p¬i" M +?ÊT K„i T?O H M MY M; ¼M M9B i`„M; - F
i?¬M ;B€M; i`¬MX
GU+ HQÊM; v m F?Q ¸€M? tm®M; i?¬i v m Èi i`QÊ+ HY +O h'i S?QÆM; - +?ÊT K„
æ•v H" K°i HQ¢B €T +? T?¬K +?´i HU+ HQÊM; X
æBM? >¢Q /mM; ?ÊT iBM? ?mv i h'i S?QÆM; ¸QÊ+ ¸ M h'i S?QÆM; +?•M ?Ä H" M
F?QX
h'i S?QÆM; F?´M; H² i®+ ¸° p¬ bQM; - +?ÊT K„i ¸½ # v H M ¸dM? M9BX
J°i +?•M h'i S?QÆM; ¸SM; i` M M9B i`„M; M?bM tm®M; X h` M [mªM; i`QîM; `°M;
i?¬M ¸B M K"m #¢+ +| p¬B +?K+ #|M; M; QìB ¸SM; X æBM? >¢Q #B M i?¬M? h'i S?
?Q M; /B +?OM; +U i?9 K M; i?2Q H F?Q ?mM; €+- #¢Q M; QÊ+- K„i #„M ` ? B +°i
v m i°+X

NkdX *?QÆM; Nk3, J°i æ Q G" T lvX

*QîM; ;Bª v m i°+ M¬v H" a¬B *¬m ¸¢B v m pW KÈB #QÊ+ p¬Q v m i?€M? +ªM?X
a¬B *¬m ¸¢B v m #B M ` ?bM? M; QìB t`m tQ- H° `„M; M M? - /[iÊ p¬ b€i F?Q F?| i
*¬m ¸¢B v m +¬M; FQ+? ¸`M? ;B i æBM? >¢Q ;B[bQîM M9BX
æ®B /B M æBM? >¢Q i?B i`B M i?¬M i?¬M; M?•M pQÆM; #B M ?| i?¬M? i?¬M i?9
v m M; ¸+ M?B M M?QM; i`QM; HÁM; +¬M; `U+ HY ;B" M,
@ h?S F?¬M; #B i b®M; +? i- /€K F?B m F?Q+? i \
a¬B *¬m ¸¢B v m F?| F?, M H„K KÈB #QÊ+ p¬Q +ªM? ;BÈB v m i?€M? - iW M v t2K
i`QM; i?B M ¸` X a¬B *¬m ¸¢B v m +ÁM +?Q F`T ¸¢B b€i iS T?QÆM; - ?QîM; i?K p
imv i ¸®B- +?d ` i v i`WM; T ?Di K°i ?"m #®B M?•M HQ¢B M?Q M?Ä p"v K" #` M; Q
G¢B +ÁM i`QÊ+ K„i M?B m +QîM; ;Bª M?•M HQ¢B- v m i°+X
a¬B G M; u m h?€M? h?B M a€i +QìB •K i`¬K,
@ L m ?¬K M v F?¬M; tû M€i M; QÆB ` i?b F?¬M; i? #B m i?` mv T?QM; +O h?¬M
æ¬B K„i i K ;B€+ +O a¬B G M; u m h?€M? h?B M a€i i`¬M M; "T b€i F?QX
æBM? >¢Q #B M i?¬M? ?mv M F?QR F?¬M; +?9i v m i? ,
@ *?d H" K°i +QM b¬B H M; #B M i?¬M? ?bM? M; QìB +ÁM /€K iU tQM; i?¬M H M; - i
`°M; X
æBM? >¢Q M?"M ` a¬B \*¬m ¸¢B v m H" K°i i`QM; M?[M; F p•v +¬M; h?B M E?mv
h?B M E?mv M h K æ¬m ¸ H¢BX E?B ¸| a¬B *¬m ¸¢B v m +?d +| +ªM? ;BÈB ¸dM?
KÈB F?¬M; H•m M| ¸½ i?¬M? iUm MY #QÊ+ v m i?€M?X *?mv M i?€K ?B K M¬v ¸
T?€X
*?„+ a¬B *¬m ¸¢B v m +?B M i?„M; i`QM; H¬B ¸¬B i?€M? +?B M ¸QÊ+ # M i?QîM; X
GÁM; æBM? >¢Q `U+ +?€v +?B M wX

æBM? >¢Q +kM; i?m ?Q¢+? ¢QÊ+ Q+? HÊB i`QM; H¬B ¢`B i?€M? +?B M- /mM; ?Ê
EBK L; ¼+ i`QM; i?¢+?- >"m h?´ L; ¼+ i`QM; i?¢+?- "Q EBK *QÆM; L; ¼+ i`QM; h?
æBM? >¢Q ¢ M; i?B m +Æ ?°B +?B M ¢'m ? i bS+- a`B G M; u m h?€M? h?B M a€i
L m æBM? >¢Q ;B i a`B G M; u m h?€M? h?B M a€i i?b b) +?'M M?B T +QìM; ;B^a
`°M; i? M? i? M;- #€Q i?M +?Q +?| +QM H¬M; ¢2M- K°i ?ÁM ¢€i`9M; ? B +QM +?E
h`QM; F?B æBM? >¢Q bmv M; ?o i?b a`B G M; u m h?€M? h?B M a€i ¢½ ` i vX

J„i ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i tQ v i`ÁM HB + #®M T?Q iW i` M tm®M; /QË
#ªQ #®BX

*?| +QM H¬M; ç2M- hB m æB Ti?•Mi?B i+?B K ? B #ª p B æBM? >¢QX

æBM? >¢Q i?ª +?"K #QË+ +?•M çB b•m p"Q ç¢B çB MX

•M? b€M; i`QË+ K†i æBM? >¢Q pšM •K mX

E?¬M; ;B M b•m i`QM; ç¢B çB M ?ÆB +?"i ? T- çQìM; çB +""M; H9+ +""M; + QX æ
çÄ b"K M?Q i?¢+? M?k- K°i çQìM; ?-K `°M; i? M? i? M; tm'i ?B M i`QË+ K„i æB
i`ÁM- K†i ç'i F?¬M; #^M; T?ŠM; K" T?"T T?²M; M?Q b|M; MQË+X a m ?ÆM K°i i`,
M;?B M; tm®M;- ç M +m®B +MM; ;-M M?Q /UM; çSM;- ;B®M; pU+ b•m F?¬M; i?'v

@ h" L;mv i M|B ç9M;- +?¶ M"v ?ÆB i"- F?¬M; i?€M? F?B i- #bM? v M M?Q iB M ;

æBM? >¢Q #m²M #U+X

æBM? >¢Q M;-M M;W ;B•v H€i- M?ªv tm®M; pU+ b•mX

" M i B æBM? >¢Q H" iB M; ;B|`Qi- F?¬M; +| M;mv ?B K tªv` X

" M i` M +| iB M; ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i Q€M i?•M,

@ J2Q- +?ì K2Q K°i +?9i- M;QìB Mm¬B- #•v ;Bì M;QÆB +""M; H9+ +""M; ?ì ?[M; pË
ibM? +k- i t2K i?QìM; M;QÆB5

hS +?B K"TK¢TKÎ` - +€B çm¬B ç¢B K pQÆM; K Q K"Th" L;mv i M?Q #€M? H€B
i?2Q æBM? >¢QX

æBM? >¢Q F?¬M; p"M +?mv M HU+ HQÊM; ;BªK #Èi i®+ ç°`ÆBX

E?QªM; K°i +?ûM i"" b m æBM? >¢Q ç M i"M +MM; +QM çQìM;X

æBM? >¢Q ç€T tm®M; ç'i- p€+? iQìM; #®M T?Q pšM H" K"m çÄ b"K- +""M; i?¬`€
` ; B ç€ çÄ i?ŠK- ;² ;? - F€ /`X æ•v H" F?¬M; ;B M`i HÈM- æBM? >¢Q F?¬M; M?
F?¬M; ;B M HÈM i`QM; HÁM; M9B ?bM? i?"M? iU M?B MX

LÆB F€ H¢X

æBM? >¢Q pšM F?¬M; +ªK M?"M çQË+ €T HU+- ?„M K'i MY + M? ;Bì ibK FB K ?
M?Q HÁM; M9BX æBM? >¢Q F?¬M; i?'v K M? K®B ;b HB M [m M ç M i?¬M F?Q-
çQìM; ?-K HÈM M?Ä- pšM H" ?bM? i`ÁM M?Q K +mM;- F?¬M; #B i çB i?¬M; ?QËM

æ•v +?QM? H" i?¬M çB M +m®B +MM;\

æBM? >¢Q +S +ªK i?'v i?B m ;b ç|X

h?€B +´ iB M çB T tQ v [m M? i` M ç-m æBM? >¢Q- ? B +€M? M?B m K"m p¶ iÄ €
b€M; F?¬M; ;B M p"Bi`,K i?QË+- tm i M #|M; ç2MX

æBM? >¢Q KdK +QìB M|B,

@ æ i¢ hB m æB TX

a•m i`QM; F?¬M; ;B M iQ HÈM F€ /` +| K°i çQìM; ?-K çQìM; FQM? i`,K i?QË+ [m M
?bM? i`ÁM F?¬M; #B i çB i?¬M; ç M ç•m- i®B i,K b•m i?ŠKX æBM? >¢Q çSM; i`Q
çQ- h?"M; hU Zmv i #ªM M,M; +ªK i?'v ç•v F?¬M; T?ªB +QM çQìM; i®i M?'i- M?QM
M?Ä M?Q K +mM; i` M p€+? M9B i?b i®i ?ÆMX

æBM? >¢Q M;šK M;?o- [mv i ç`M? i?9+ ;BK+ [mª +¬m €M? b€M; K"m p" M; i`QM; i
i?B M M?½M [m M b€i çQìM; çBX

*?QM? H9+ M"v X X X

*?| +QM H¬M; ç2M Hm¬M v M H†M; #¶M; bO ,

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

*?| +QM H¬M; ç2M M?ªv tm®M; p B æBM? >¢Q +?¢v ?QÈM; # M T?ªBX
æBM? >¢Q ;B"i KbM? F m H M,

@ hB m >„+ - i`î p X

>Q`M +ªM? +?¶ M`v T?S+ i¢T- çQÌM; M?Q K +mM; - K°i F?B çB H¢+ i?b `i F?| ibK

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

*?| +QM H¬M; ç2M +?¢v K'v #QÈ+ H¢B pÁM; p - +„M ;B`v æBM? >¢Q FûQ çBX
æBM? >¢Q M;QÌB- ?B m w +?| +QM H¬M; ç2MX

@ hB m >„+ Km®M i çB +MM; M;QÆB\

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5 l m555

GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M; X > v H` +?| +QM H¬M; ç2M T?€i ?B M +€B ;b\ L; ?2 M|
i?¬M i?¬M; ibK F?Q #€m- K„i M?bM i?'m i?B M ç` •K mX hmv +?| +QM H¬M; ç2M
HQÈM; ?mv i K¢+? M?QM; /M b Q M| +| HU+ HQÈM; +,M M;mv M iW Kšm i?•M- #ª
H) +?| +QM H¬M; ç2M ç½ FQ+? T?€i` p`B F?ª M,M;\

*| M M çB i?2Q +9M +QM M?bM t2K F?¬M;\

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th` L;mv i pW M?ªv KkB pW OM; ?° +?| +QM H¬M; ç2M,

@ >„i tb X X X J2Q X X X J2Q +kM; +ªK ;B€+ ?QÈM; M`v ?bM? M?Q X X X >„i tb X

E?B ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L;mv i +ÁM H` K°i +QM K Q ç€M; v m M?Ä tBM?- M|
GQM; bÆM ibK v m i?9 i?Y Hmv M- #B m ?B M` i?B M T?9 ibK F?Q #€m`i #B M
pQÆM; K Q K"Th` L;mv i T?b H M i?b F?¬M; i?'v i?B M T?9 M`v M[ò æBM? >¢Q
F?Q #€m iQ`M i?"M? H"Ti` M +Æ bÎ ,M- M m ç®B iQÈM; F?¬M; i? ,M i?b i?B M T

E?¬M; M;ì H¬M M`v ç¢B K pQÆM; K Q K"Th` L;mv i +kM; +| çB m T?€i ?B MX

> v # i?¬M F?Q +| i? ,M\

*m®B +MM; æBM? >¢Q [mv i ç`M? iBM iQÎM; +?| +QM H¬M; ç2MX

*?| +QM H¬M; ç2M çB i`QÈ+ /šM çQÌM; - i?€B +´ iB M çB ThB m æB T # v i` M F?
>¢Q çB ?QÈM; çQÌM; ?¬K çQÌM; FFQM? ? B i?QÈ+ # M i v T?ªB p€+? iQÌM; X æ
L;mv i i?b F?¬M; M;WM; M?ªv KkB- pW ?"M pW bÊ M?bM hB m æB T- FûQ çm¬B

NjyX *?QÆM; NjR, Gm•M >²B h?B M ""MX

æB p`Q çQÌM; ?¬K M?Q p`Q K +mM;X

æB F?QªM; K'v M;`M i?QÈ+ i?b i`QÈ+ K†i æBM? >¢Q tm'i ?B M K°i M;½ `)X

JkB +?| +QM H¬M; ç2M ?Qi M;YB- H"TiS+ +?¼M K°i +QM çQÌM; iB TiK+ çBX

æBM? >¢Q i?2Q b m +?| +QM H¬M; ç2MX

E?QªM; ?ÆM ? B + M? ;Bì b m- F?¬M; #B i æBM? >¢Q- +?| +QM H¬M; ç2M çB #
F?¬M; M;WM; ç`B ?QÈM; X *m®B +MM; æBM? >¢Q K'i +ªK ;B€+ T?QÆM; ?QÈM; -
K„iX J¶B H¬M +?| +QM H¬M; ç2M +?¼M K°i +€B i?Q¢i i`¬M; F?€i Mv wX

h`QM; [m€ i`bM? æBM? >¢Q `i +| FB M M?šM- F?¬M; [m'v `¬v +?| +QM H¬M; ç2M

L m ç½ HU +?¼M i?b T?ªB iBM iQÎM;X

h?€B +´ iB M çB T hB m æB T M?Q +| bS+ HU+ F?¬M; /MM; ? i- F?¬M; M;WM; # v
iB M çB T ç€T i` M p B æBM? >¢Q- K°i H9+ ç"m i` M HQM; +?| +QM H¬M; ç2M- +?B
" |M; i®B #WM; b€M; K°M; ªQX

æBM? >¢Q /-M #B M b„+ K†iX

"ÎB pb æBM? >¢Q +ªK ;B€+ /QÊ+ K°i +?9i HU+ HQÊM; / Q ç°M; iW ç^M; i`QÊ+ çQÎ

GQ¢B / Q ç°M; M¨v `i v m- M m F?¬M; T?ªB æBM? >¢Q im Hmv M h?„M; hU Zmv i
ç½ F?¬M; T?€i ?B MX S?Q t +| +ÆM ;B| i?´B iÊB M? M?Q F?¬M; i? i?´B # v K°
i²M i¢BX

>ÆB i?Î HU+ HQÊM; M¨v `i [m, /`- +| K°i HQ¢B i?-M iQM?X

G¨ i?-M F?Q5

GÁM; æBM? >¢Q `mM H M- ?„M M;?o ç M F?ª M,M; M¨vX

*?| +QM H¬M; ç2M i?"i bU +| i? ibK çQÊ+ i?-M F?Q\ a Q +?| +QM H¬M; ç2M H¨K

*¨M; H9+ +¨M; ç M ;-M- ?ÆB i?Î HU+ HQÊM; `ä `¨M; ?ÆMX æBM? >¢Q M?¢v #ûM
i,K /-M b€M; bO ?ÆM- €M? b€M; i`„M; iBM? F?B iX o€+? iQÎM; çÄ b¨K /WM; i`Q
i?¢+? çÄX

>ÆB i?Î i?€M? F?B iK¨ H¢B + Q [mw "T p¨Q K†iX

*?| +QM H¬M; ç2M ?QM; T?'M bO ;•m ;•m- +¨M; +?¢v +¨M; M? M?X h`QÊ+ K†i F
i?€M? F?B i+¨M; H9+ +¨M; M²M; ç"K- p€+? çQÎM; ?-K ?Q¨M iQ¨M i?"M? K¨m çÄ M
bm®iX

@ æ•v H¨ X X X hmv i T?¨K iBM? i?¢+?5

æBM? >¢Q +¨M i?"M [m M b€i p€+? çQÎM; ?-K- #`¨mM; ç°M;X

h?b` p€+? iQÎM; bšK K¨m ;Bì #B M i?"M? iBM? i?¢+? çÄ i?šK ¨M +?S M,M; HQÊ
i`QÊ+ æBM? >¢Q +?Q iWM; i?'v iBM? i?¢+? +| T?¨K +?'i M?Q p"v- /M i`QM; pU+ b
+kM; F?¬M; +| iBM? i?¢+? i?m-M F?B i ç M i? X o€+? çÄ çQÎM; ?-K +?QM? H¨
M;mv M M;mv M i?Ov M?'i M;QM; F i` - F?¬M; +?S +?9i i¢T +?'iX

æ†i i v H M p€+? çQÎM; ?-K b) +ªK M?"M HU+ HQÊM; #¨M; #¢+ M?Q #B MX

L?QM; +| K¨M; b€M; `i H¢ i¨¨M M;"T i-M; M;Q¨B çQÎM; ?-K- F?¬M; i? H'v HU+ H
i?¢+? ` X

æBM? >¢Q i?Y K'v H-M +m®B +MM; iW #ÄX

o€+? iQÎM; `i +SM;- æBM? >¢Q i?Y /MM; i? M? FB K`d bûi- K ç Q ç2M i¨M T?€tû
i?"M? +¬M;X

æ¢B K pQÆM; K Q K"Th¨ L;mv i +kM; T?€i ?B M imv i T?¨K iBM? i?¢+? i²M i¢B-
HmBX L?QM; ç¢B K pQÆM; K Q K"Th¨ L;mv i +¨Q Km®M ;½v K|M; - +¢T # `„M; +
b€M; # M M;Q¨B p€+? iQÎM;X E?¬M; i? õ,Mö K„i?S+ H¨K ç¢B K pQÆM; K Q K"Th
çB MX

*?| +QM H¬M; ç2M M;WM; #QÊ+ M?bM æBM? >¢Q- i?9+ ;BK+,

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

æBM? >¢Q t€+? ç¢B K pQÆM; K Q K"Th¨ L;mv i +?¢v i?2Q +?| +QM H¬M; ç2MX

æQÎM; ?-K ç½ ç M i¨M +MM;X

æ^M; i`QÊ+ `°M; `½B- €M? b€M; i`„M; M;¨ M?m ?Á ç"Th¨Q K†iX

æ•v H" F?¬M; ;B M`i`°M; HÈM- #®M T?Q H" p€+? iQÌM; p" M; FBK- K†i ç'i /QÈ
 €M? b€M; °Q K°; X h` M'v i`, K i`QÈM; +| K°i çQ" M b€M; K"m #¢+ M?Q K†i i`ÌB iÄ b
 ;B MX G9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q +°K ;B€+ HU+ HQÈM; / Q ç°M; F€ /` T?€i` iW çQ" M
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M; i?¬K M; ?o,
 @ > v ç•v H" K°i i`QM; # i?¬M F?Q\
 æBM? >¢Q T?|M; i?¬M i?S+ ` [mûi T?¢K pB K'v +?K+ /†K- F?¬M; T?€i ?B M`
 T?€T- +¢K #šv ;bX
 æBM? >¢Q bB i +?†i i? M? FB K`d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€- +?"K`½B # v ç M ;¬M
 æBM? >¢Q +U+ F€ +°M? ;B€+X
 L?B m H9+ T?9i +m®B H" H9+ K'm +i?® M?'i- /M i?¬M i" M; iQ HÈM Î i`QÈ+ K„i M?C
 çÊB M; QÆB F?¬M; T?°B imv i i? +Æ /mv M K" H" +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬MX
 æBM? >¢Q /¬M ç M ;¬M çQ" M b€M; K"m #¢+- i?'v i? iQ+? +O M| HÈM ?ÆM çSM;
 ;¬M i`, K i?QÈ+X
 h?bM? i?`+? i?bM? i?`+?5
 hB M; +?'M ç°M; F?2 F?) T?€i` iW çQ" M b€M; K"m #¢+X
 :B®M; M?Q X X X L?`T iBK ç" T\
 >ÆB F€ H¢X
 æBM? >¢Q +°M; +~M i?"M ?ÆM- ?„M +°K ;B€+ +°M; ç M ;¬M çQ" M b€M; K"m #¢+
 Q?bM? HB M iK+ i`mv M ç M- imv F?¬M; K¢M? K) M?QM; F?B M M; QÌB M; ? i i?ÎX
 ;BK+ HU+ HQÈM; HY +O h' i S?QÆM; KÈB +| i? iB T iK+ ç M ;¬MX
 æBM? >¢Q p" M çO i?` HU+ tmv M [m €M? b€M; #¢+ +?|B K„i KÆ ?² i?'v M; mv M ?b
 iQ HÈMX *| i?S i`ÆM #|M; M?Q M; ¼+ +Q`9i`²B T?bM? ` `i +?"K- iB M; iBK ç" T
 i?'v- / Q ç°M; F?¬M; F?Q H" /Q +Q`9i i¢Q` X
 @ E?¬M; H) i?S M"v +?QM? H" i?¬M F?Q\
 æBM? >¢Q +°K i?'v i?"i F?| iBMX
 " i?¬M F?Q i`QM; i`mv M i?mv i i M H" h`M h?¬M 'M- LB M >Q *?B a - Gm•M >²B
 F?¬M; ;B®M; pÈB i?S Î i`QÈ+ K†i æBM? >¢QX > v H" æBM? >¢Q ç½ çQ€M b B\ æ
 #°Q #®B F?€+ i`QM; i?¬M çB M +m®B +MM;\
 @ \ E?¬M; ç9M;5
 æBM? >¢Q ç M; bmv iQ +?Êi T?€i ?B M çB m F€ H¢X "ÎB pb i?S K"m i`„M; M; ; +?È
 p"Q T?bM? ` X G9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q +°K M?"M +?9i HU+ HQÈM; i?¬M iQM? H" T?
 T?°B p"i i? iÄ €M? b€M; #¢+ `U+ `ÐX
 @ > v €M? b€M; M"v KÈB H" °Q /B m i?"i bU\
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M; X
 æBM? >¢Q M? M? +?|M; ç M ;¬M p"i i? K"m i`„M; M; ; iQ HÈM- i?Y +?¢K p"Q i?'v M
 `d bûi M? +?¢K p"Q t M|` - # M i`QM; M?Q bÊB #¬M; - ?ÆB F?¬- i`¬M; M?Q Kb ç½
 +| bS+ b®M; - M?Q ;¶ KK+X
 æBM? >¢Q pmM; i? M? FB K`d bûi F?¬M; M; WM; i€+? `ÌB p"i i? F€ /`X
 J°i H€i b m- Hm²M; b€M; F€ H¢ tm'i ?B M i`QÈ+ K„i æBM? >¢QX
 æBM? >¢Q FBM? M; ¢+ M|B,
 @ æ•v H" +€B ;b\

G M? #`B T?€i` €M? b€M; FQ+? +Đ ;B®M; M? m M?Q +€+ +€M? +Y M?Ä- F?¬M;
çÆM; BªMX J¶B +€B iQ +Đ #`M i v- K`m b„+ F?€+ M? m- ;²K #¢+- çÄ- p`M; - t€K- t
/ Q ç°M; F€ /`X

h`QM; HU+ HQÊM; / Q ç°M; ~M +?S K°i iB i?¬M iQM?X

h?¬M F?Q\

æ•v KÈB H` i?¬M F?Q i?“i bU\

L?QM; +| b€m +€B- F?¬M; H) HìB ç²M b B- F?¬M; T?ªB # i?¬M F?Q K` H` b€m\

E?¬M; ç9M; - M; Q¢B ?bM? p` i M F?¬M; ;B®M; - i?¬M F?Q F?¬M; i? M`Q ;B®M; v

æBM? >¢Q i?Y T?|M; ` HU+ HQÊM; i?m H M? #`B M?Q +€M? +Y - F?¬M; +| bS+
>¢Q / /`M; i?m H`v- t9++ ;BªK K K K¢B M?Q / i?`iX

æBM? >¢Q i?Y `|i ?mv M F?Q p`Q M; ¼+ #`BX

*?ÈT K„i #B M ç´B F€ /` tm`i ?B M- b€m H M? #`B # v H M F m çBM? ç M; - ;„M p`C
çQìM; FQM? # KQÆB Hv i?QÊ+X J¶B H M? #`B iÄ €M? b€M; ç`K ç†+ M?Q Km®
F?€+ M? m T?€i` iW H M? #`BX

NjRX *?QÆM; Njk, h?¬M E?Q h?S > B- h`'M h?¬M 'MX

G M? #`B K`m i`„M; i`mM; +?QM? iQìM; ?Á - ?ÆB i?Î i?¬M i?€M? M? M?`M; X G
T?|M; ç½M; M?Q +?B M w i?B m ç®iX G M? #`B K`m HK+ #bM? ioM?- iQìM; ?Á -H
F?mv i i?B m HBM? ç°M; - ?¶M ç°MX G M? #`B K`m t€K H¢M? #,M; +¬ çÆM- +| +
M; QM; iK bÊ ?½B p¬ +MM; i`M- M?bM H`K M; QìB i bBM? ` bÊ ?½B p¬ i`MX

a€m €M? b€M; - b€m HU+ HQÊM; - ?ÆB i?Î F?€+ #B iX

•M? K„i æBM? >¢Q M?bM ?bM? i`ÁM F€ H¢ iW b€m €M? b€M; ?ÈT i?`M?- ç-m H|2 i
M?B M #B i H B H`+? F€ p`i M`vX

@ *?„+ +?„M H` Gm•M >²B h?B M ``M5 h M M?Q w M; ?o - Gm•M >²B h?B M ``M M
F?¬M; M; Ì M| H` /Q +€+ KªM? ;?ûT H¢BX L m H` i?¬M F?Q F?¬M; #B i M| +| i€+ /K

GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M; - Gm•M >²B h?B M ``M `ÆB p`Q i v ?„MX

æBM? >¢Q i?Y çQ i?¬M i?S+ p`Q M?QM; F?¬M; T?€i ?B M ii?¬M F€ +?B HBM? i²

æBM? >¢Q i?Y M?B m H-M ç½ +| i? iMv w i?9+ ;BK+ Gm•M >²B h?B M ``MX æBM
Gm•M >²B h?B M ``M iÄ €M? b€M; F€ H¢- M?QM; M; Q`B çB m ç|` F?¬M; +| mv H
i`M M; "T i` M H M? #`B M?Ä ;?ûT i?`M? ?bM? i`ÁM +?S F?¬M; #„M ` HU+ +¬M; i
;bX

æBM? >¢Q [m2M i?m°+ Gm•M >²B h?B M ``M K°i H9+ b m +| i? HU +?¼M i?9+ ;B
€M? b€M; X

L?QM; K¼B ibK ?B m +?d ;BÈB ?¢M M?Q i? - mv HU+ i?¬M F?Q Gm•M >²B h?B M
iQÊM; X

æBM? >¢Q F?¬M; ibK ?B m çQÊ+ i€+ /KM; i?“i +O Gm•M >²B h?B M ``MX

@ > v H` pb i?U+ HU+ +O KbM? +?Q çO M M F?¬M; i? i?9+ ;BK+ i?¬M F?Q M`v\

æBM? >¢Q T?ÄM; çQ€M M,M; HU+ K`m +?®i M^K Î +?[Hm•M ?²B- M?QM; #•v ;Bì ?„
çQÊ+X

@ a m M"v ?ÄB ? B H½Q [m€B p"i EB K h' - æ Q h' i?Y t2K- +?„+ #¼M ?¼ #B iX E
K°i i`QM; # i?—M F?Q- i?m" M HÊB ?ÆM H9+ i`QÊ+ KbM? M; ?o M?B mX L?QM; H
ç•v\ Gm•M >²B h?B M ""M H" i?—M F?Q- i`[p"i ;BÊB +?d F?¬M; i? +?S i?S +| çŠ
+—K i`QM; i v b Q\

æBM? >¢Q ç M; bmv MM; ?o i?b Gm•M >²B h?B M ""M M?B m K"m i`QÊ+ K„i #B M

æBM? >¢Q ;B"i Mªv KbM?- +?Êi +ªK i?'v i?S+ ?ªB +| K°i i?S H¢X æBM? >¢Q M°B i?
""M p"Q i?ŠM; i?S+ ?ªB- #B M i?"M? çQ" M b€M; b€m K"m +?B K K°i ;| +i?S+ ?ªBX

Zmª +—m €M? b€M; K"m p" M; p®M +?B K K°i T?—M i?S+ ?ªB #¶M; /ÌB p` i`Q M?QÌM
p `i bÊ çQ" M b€M; b€m K"m X

@ æQÊ+ `²B- i?S+ ?ªB H¢B i? K K°i p` F?€+? F?¬M; KÌBX

æBM? >¢Q F?¬M; #B i i bM? ?m®M; M"v H" i®i ? v t'mX

æBM? >¢Q i?Y M; ?B K T?€i ?B M HÁM; K€v ç°M; H" Gm•M >²B h?B M ""M b) tm'i ?
i?S+ ?ªB- p"v `i iB M +?Q bY /KM; - imv ?„M F?¬M; #B i /MM; M?Q i? M"QX

@ æ€M; iB + ;B M i?QÆM; h?B M sm F?¬M; +| Î ç•v- M?bM #° /€M; #Q ?B K K"m
K M? K®B X X X \

æBM? >¢Q +'i Gm•M >²B h?B M ""M- M; ¢+ M?B M T?€i ?B M p"i b€M; K"m i`„M; M
""M ç½ #„i ç—m T?•M ;BªB- ?| i?"M? iWM; KªM? #°i i`„M; M?Q imv i`ÆB tm®M; X

æBM? >¢Q i?—K M; ?o,

@ o"i b€M; K"m i`„M; M; ; +?„+ H" ç HQm i`[- ¬M M?m" M Gm•M >²B h?B M ""M- H
M, M; HQÊM; +O M| ç½ ?Q" M iQ" M ? Q ? i- ?B M i¢B ?ŠM H" b®M; i?¼ p" +? i i¢B

æBM? >¢Q ç€T tm®M; ç'i- ç`M? H'v +?9i #°i i`„M; [m M b€i i?b #¶M; +| €M? b€M; ;
;B M i`" M M; "T K"m i`„M; M; ; M?m ?Á X E?B €M? b€M; M? M? +?| M; `9i çB- +€+
?Q" M iQ" M #B M K'iX

@ *€B M"v X X X

æBM? >¢Q `i M; ¢+ M?B M- ?„M F?¬M; M; Ìb) +| +?mv M M?Q p"vX

*| i?S ;b H†M; H) #B M K'iX

E?¬M; +ÁM €M? b€M; #¢+ +?B m b€M; - F?¬M; ;B M iQ HÈM ?ÆB i®B çBX

L?QM; p€+? iQÌM; tmM; [m M? /Q imv i T?~K iBM? i?¢+? t•v /UM; M M K¼B i?S ?B

æBM? >¢Q +~M i?"M [m M b€i F?¬M; ;B M K°i pÁM; - F?¬M; T?€i ?B M #€m p"i ? v
? B i?—M F?Q F?€+ F?¬M; Î ç•vX

o€+? iQÌM; ç m H" imv i T?~K iBM? i?¢+? çQÊ+ €M? b€M; F€ H¢ # Q T?O iB + M
` X L; Q" B ` p€+? iQÌM; F?¬M; ;B M +| +€+ çQÌM; ?—K HÈM M?Ä F?€+M ? m- [m M
i?¬M; ?QÈM; +?¶ M"QX

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

hW F?B p"Q F?¬M; ;B M M"v +?| +QM H¬M; ç2M Hm¬M v M H†M; - i?'v +?mv M ç½
F?¬M; F?QX *?| +QM H¬M; ç2M T?€i ?B M çB m ;b- pW bO F m æBM? >¢Q pW ç

G—M M"v æBM? >¢Q H" T iS+ i?2Q b m +?| +QM H¬M; ç2MX

hmv H" K M; QÌB T?ªB M?•M ?"m- F?¬M; M M [m€i? K H K- ç½ çQÊ+ ç M K°i i?—M F?
M m +?| +QM H¬M; ç2M +| HQ¢B M, M; HU+ M"v- +?QM? t€+ i bK` i?—M F?Q i`QM;
i?b i¢B b Q F?¬M; i?Y t2K\ L m +| i? ¬K +ª # i?—M F?Q i?b X X X

æBM? >¢Q i`QÌM; iQÊM; - KB M; +?ªv MQÊ+ KB M; X

*?„+ +?„M H¨ #` ç¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i H•v # M?X

*?| +QM H¬M; ç2M M?Q i`Î p M?" KbM? +?¢v +?"K çB i`QÊ+ /šM çQÌM;X

æ¢B v m ç-m b|B i?•M M;QÌBe hB m æB T # v # v +?B m b€M; F?¬M; ;B M +?Q æ

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i pW M ?^av KkB pW çB i?2Q; -M ç|X JÈB `²B ç¢E L; m v i F?¬M; çQÊ+ Q+? HÊB ;b H"K M| `i #i K½MX æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L +?| +QM H¬M; ç2M i bK çQÊ+ i?-M F?Q i?b M| b) F?¬M; M?9M M?QÌM;- T?^aB ;B" M

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i i?-K M; ?o,

@ J2Q- K2Q KÈB H¨ +?O M?•M5 L;QÌB Mm¬B hB m æBM? hY ç m +| i?-M F?Q i¢B i? i?S5

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i #QÊ+ M; "v + "M; M? M?- + "M; M? M?- H"K #°M? >¢Q +?¢v iÈB # M +¢M? +?| +QM H¬M; ç2M- K°i i'+ F?¬M; `ÌBX

æQ" M M;QÌB æBM? >¢Q- ç¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i- +?| +QM H¬M; ç2M- hE F?Q^aM; MY + M? ;BÌX

æBM? >¢Q H¢B +^aK M?"M i`QM; F?¬M; F?Q +| iB i?-M HU+ / Q ç°M; `i M?Ä M|E •M? b€M; i`QÊ+ K†i æBM? >¢Q M; "v + "M; b€M; iÄ- M?m ?Ä ?ÆMX æQÌM; ?-K ç T?~K iBM? i?-MX

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i i" T i`mM; iBM? i?-M +U+ ç°- +?Ì; B•v T?9i FQ+? \_@i +m°+ ç M M;½ `)+m®B +MM;X

*?| +QM H¬M; ç2M bO HÈM iB M;- +Q +?•M t¬M; H MX

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i +QÌB iQ #^aQ,

@ J2Q- ? ? ? ? ? 5 *Æ ?°B ç M `²B5

æ¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i #¶M; i,M; i®+ ç°- M| M?Q iB +?ÈT i`„M; # v çE K" T h¨ L; m v i M?Q +€ p #B M +<sup>a</sup>+?¢v ` F?ÄB çQÌM; ?-K t¬M; ?QÈM; çQ" M b€M;

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

*?| +QM H¬M; ç2M M;¢+ M?B M M?bMX

*QM K Q i? K H K +? i iB i5

æBM? >¢Q ?B m M; v bmv M; ?o +O ç¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i M?QM; ?„M pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i H'v i?-M F?Q ? v æBM? >¢Q H'v i?b F?¬M; +| ;b F?€+ # M|B i?"i H¨ ?„M ç½ t2K K Q K" T F?¬M; ç€M; iBM H¨ ?mvM? ç +O KbM?X

L?QM; +?ÈT K„i X X X

NjkX *?QÆM; Njj, "®M u m h?€M?X

@ JûQ555

hB M; ?ûi i?^aK p M; H M- ç¢B K pQÆM; K Q K" T h¨ L; m v i + "M; M? M? ?ÆM # v iQÌM;- #®M +?•M ;B M; ` /€M p"Q p€+? ç€ M?Q iÌ; B'v K°i H9+ b m i`QÊi tm®M;X

*| +?mv M ;b\

æBM? >¢Q ;B"i¬M; K¬M bM?X

@ hB m æBM? hY- +ÁM çSM; çU+ KD,i` ç| H"K ;b\ "" M°B M|- K m` i v ;B" M? i?-
 ç€K M; QìB ç M; ç€M? H°M pb h`'M h?-M 'M- +ÁM M;- M M; W H" b) #` M; QìB F?€+
 æ¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i ?Q K„ i M i B M? QM; pšM bmM; bS+ `®M; iQX
 *| M; QìB i` QÊ+ iB M ibK çQÊ+ i?-M F?Q\
 æBM? >¢Q M; •v M; QìB- M; ?o H¢B +ªK i?'v #bM? i?QìM; X *| M?B m +QìM; ;Bª imv
 i?-M çB M +m®B +MM; - i?U+ HU+- i?O çQ¢M- p" M F?Q- T?9+ /mv M +O #¼M ?¼
 æBM? >¢Q ç½ ibK çQÊ+ Gm•M >²B h?B M ""M i?b M; QìB F?€+ +kM; +| i? ibK` i?
 æB` M; Q" B M?bm t2KX
 GÁM; æBM? >¢Q K'v ç°M; - #Ä +?| +QM H¬M; ç2M- i?€B +´ iB M çB T hB m æB T
 +?Q +?9M; M| #` /QM? KB M; +QìM; ;Bª imv i ç®B +?B M ç'mX æBM? >¢Q bB i i?
 +?ÊT t¬M; F?ÄB çQìM; ?-KX
 *?Êi p M; iB M; ?W H¢M?,
 @ >W5 G¢B K°i i M M[ç M\ E?¬M; Km®M +? i i?b +9i K m- h`'M h?-M 'M H" +O i
 "B M v m F?Q ç€M; bÊ M?Q b|M; i?-M ç" T p" Q Kfi æBM? >¢QX
 æBM? >¢Q imM; [mv M FbM?- i?B M HQM; iQK ; -K`®M; # v` F?ÄB tQÆM; b®M
 ç€M? #"i #B M v m F?QX
 GU+ HQÊM; +Æ i? ?B M; Bì +O æBM? >¢Q t T p" Q ?"M; K¢M? M?'i i`QM; ç€K M;
 Zmv M HU+ +QìM; ç¢B FQ+? ç°M; i`QM; F?¬M; i`mM; H"K K¼B M; QìB +?9 wX
 *?¶ M"v pšM H" F?¬M; ;B M iQ HÈM- p€+? iQìM; iÄ €M? b€M; K"m M; "- `i M?m ?
 `M; X " M i` M +| çQ" M b€M; çÄ +?ÊT H|2 M?Q p-M; Kfi i`ìBX GU+ HQÊM; i?-M
 çQ" M b€M; çÄ i`"M M; "T #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; X
 GÁM; æBM? >¢Q K'v ç°M; X
 æQ" M b€M; çÄ ?MM; /kM; + +?„ + +?„ M H" i?-M F?QX
 æBM? >¢Q KÆ ?² i?'v i`QM; çQ" M b€M; çÄ +| K°i i?•M ?bM? M?Ä M?„ M ?Q" M K„ ç
 M?Q i?U+ ?B M M; ?B i?S+ ?mv MªQ M"Q ç|X
 G" K„ i?B m M[b€i F?Q F?B T M; QìB- +kM; H" +?O M?•M +O M; QìB F?'M; H² L†
 J„ i?B m M[ç½ ç M ; -M i?-M F?QX
 L; ?2 F KÈB i'M +¬M; æBM? >¢Q i?b ç½ t€+ ç`M? i?•M T?"M i?-M F?Q- H" h`'M h
 h M M?Q w M; ?o - i?-M F?Q M"v +?„ + H" K°i T?QÆM; 'M- M m /€K +| i M òi`'M i?
 bQM; X
 E?¬M; M|B i?S F?€+- +?d M?bM / Q ç°M; HU+ HQÊM; i?-M iQM? /•M; H M i`QM; F
 'M b„ + #ûM- K¢M? K) ?ÆM Gm•M >²B h?B M ""M M?B mX

 æBM? >¢Q iB M p" Q H"K F?¬M; ;B M iQ HÈM i¢K v M ioM?X
 h`QM; F?¬M; ;B M +| #ªv M; QìBX
 J°i H" EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? ç½ H°` #ªM i? - i?•M ?bM? M?Q M; ¼M M9
 +?ÊT H|2- b m HQM; H" K°i ?"M; ; B tQÆM; M?Q FB K td ç•K i?ŠM; H MX æ¬B K„
 h?€M? çÄ`U+ M?Q K€m- T?€i` b€i F?Q v m F?Q H"K M; QìB ÈM H¢M?X
 E pW +¬M; FQ+? æBM? >¢Q- ç€M? #v ç¢B K pQÆM; K Q K" T h" L; mv i +?QM?
 u m h?€M?X

J†i æ-m E?OM; GQM; JbM? „M.>`>bM? u m h?€M? +?`i +?S i?M?“M- /QÌM; M?C
;½ +| i?M?“M; b ç|X

æ-m E?OM; GQM; JbM? „M.>`>bM? u m h?€M? H¢M? HMM; +QÌB,

@ o"v i?b i®i [m€- i b) iU KbM? çB ibK?“M- ;BªB [mv i•M Q€M M,K tQ - çQ H½Q
bm®B p" M;X

æBM? >¢Q +QÌB iQ #ªQ,

@ *?d #^M; p" Q M;QÆB\

æBM? >¢Q `i +ªK FQ+? ÆM /¢v /¶ +O E?´M; "i hQÌM;- ç| H" K°i i`QÎM;;Bª M?•M H
b Q +?`m çQÊ+ v m i°+ M;¬M M;[M?K+ M?½\

æBM? >¢Q +QÌB F?~v,

@ L?B m M,K [m M;QÆB`Ki ç-m F?¬M; /€K ibK E?´M; i`QÎM; H½Q- #ÎB pb M;QÆB
i`QÎM; H½Q +| K†i i¢B ç•v +?“+ M;QÆB ç½ bÊ i` [m-M5

æ-m E?OM; GQM; JbM? „M.>`>bM? u m h?€M? iS+ ;B" M [m€i,

@ L?ªK M?Q- i K" bÊ H½Q #i iY FB \

L?QM; `ä`"M; æ-m E?OM; GQM; JbM? „M.>`>bM? u m h?€M? M;Q" B K¢M? i`QM
>mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M? `®M; iQ,

@ "Èi M|B M?ªK çB- K m ;B i K'v i M M?•M HQ¢B pQÈM; pQm- +QÈT h`'M h?-M´M
>mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M? # v H M i'M +¬M; #|M; /€M; i?B m M[tBM? ç T i`Q
;†T +ªM i`Î- bS+ K¢M? iQ HÈM p¬ ?bM? +?†M; ½ H¢BX >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?
M[tBM? ç TX

h?B m M[tBM? ç T ç½ #„i ç-m /mM; ?ÊT pÈB h`'M h?-M´M- M„K ;B[K°i T?-M H
T?ÁM; M;UX

æ®B pÈB K'v ç¢B i?€M? v m i°+ i?b ç•v F?¬M; TªB iBM iS+ i®iX

@ :B i5

EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M? #Ä w ç`M? ;B i æBM? >¢Q- #9 iQ i`QM; i v #B M
M?Q +?ÈT +?ûK` - ? i`b bS+ +¬M; FQ+? #|M; /€M; v m FB m i`QM; çQ" M b€M; çÄ

"9 HÈM p¬ ibM? `¢+? T?€ ?Q F?¬M;- MÆB M| çB [m F?¬M;;B M`mM`~vX L m F?
i`"M M;"T HU+ HQÊM; [mv i„+ - T?€T i„+ - #bM? +?QÈM; F?¬M;;B M +U+ F€ +?“+
M€iX

J°i FQ+? FB tû KÎ €M? b€M; +?ûK p" Q HQM; i?B m M[tBM? ç TX

h? +K+ p¬ +MM; M;mv ?B KX

h`QM; F?QªM? F?“+ M;"M +•M i`2Q bÊB i|+ X X X

L;QÌB F?´M; H² t,K KbM? i?S M?`i`®M; iQ,

@ æWM; ?ÁM; i" T FQ+? +?O M?•M +O i 5

L;QÌB F?´M; H² t,K KbM? F?¬M; iB + HB m K¢M; p¼i H M i`B m ?Q€M >mv M ok +
•K -K -K -K -K5

"9 iQ K"m çÄ #` ç€M? #i p - # v p" Q i v EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?X
>mv M ok +U i?9 #` M´ M€iX *Æ i? p¢K pÐ +O M;QÌB F?´M; H² t,K KbM? ç-m i¼+
#-v M?-v- KB M; ?°+ K€m- F?¬M; i?"M? ?bM? M;QÌB `Èi tm®M;X

E?¬M; i?¬M? i?€M?- F?¬M; i?¬M? +¬M; X
 L; QìB F?´M; H² t, K KbM? F?¬M; T?ªB +ªM? ; BÈB oă h?€M? +ªM?- KB M + QĐM; +? M†M; X
 @ > ? ? ? ? ? 5 E?¬M; #B i HQÊM; bS+- +kM; /€K M; , M i \
 EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? + QìB M? ¢i tm®M; i v- T?´i K°i +°i b€M; v m F?Q + t, K KbM? X
 oM pM pM pM pM 5
 h`QM; F?¬M; i`mM; / Q ç°M; FB K [m M; X
 *°i b€M; v m F?Q #` +?´M pĐX
 o`Q T?9i K´m +?®i æBM? >¢Q #B M i?•M i?¬M? FB K- H¢B i?B i`B M ç¢B /B M i?•M H² t, K KbM? ç-m i¼+X
 EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? iS+ ; B”M [m€i,
 @ E i°B M; ?B T F?¬M; #B i i®i t´m- i ; B i M; QÆB i`QÈ+5
 EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? i´M +¬M; æBM? >¢Q X
 EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? M´B ; B”M pb #` æBM? >¢Q HB M iK+ +ªM i`Î- i?`B [mv i K°i i M ?”m #®B H¢B +ÁM ç ?„M +?fi ç-m æ-m E?OM; GQM; JbM? \_„M .` >b K„i ; ½- ç9M; H” bd M?K+ iQ HÈMX
 æBM? >¢Q H¢B #B M i?•M i?¬M? FB K- FB K [m M; `¢+? T?€ ?Q F?¬M; +?ûK ?QÈ h?€M? X
 æBM? >¢Q ç½ çfi [mv i ç`M?- F?¬M; ç€M? M; v Kfi pÈB ç€K EBK G•M >mv i L; ¢+ æQìM; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM?
 .M b Q EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M?- EBK GQ¢B æQìM; G M; u m h?€M?- >mv h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? _„M .` >bM? u m h?€M? H” +ªM? ; BÈB i?€M? M? æBM? >¢Q +| ç¢B /B M i?•M FB K i?m”i HU+ +¬M; FQ+? p¬ bQM; M?QM; ?„M +?Q +?dM? X L m ç®B T?QÆM; +| +?m`M #` i?b æBM? >¢Q `´i F?| i?¬M? +¬M; M?Q F? JbM? _„M .` >bM? u m h?€M? X

Nj8X *?QÆM; Nje, h`´M h?¬M ´MX

æBM? >¢Q [mv i ç`M? /MM; i®+ ç° b m F?B #B M i?•M i?¬M? FB K +•m ; BìX
 *?`i?B m M[ tBM? ç T /mM; ?ÊT pÈB h`´M h?¬M ´M tQM; i?b +?B M ? v çB +kM; F >¢Q X
 oM pM pM pM pM 5
 EB K [m M; +?ÈT H; 2 i`QM; F?¬M; ; B M- H9+ b€M; H9+ i®B- FB K F?Q imM; ?Q`I #BM? HÈB F?Q ;`Q i?ûi t i [m HQÊM H¢BX EbM? F?Q b„+ #ûM M?Q `„M #¢+ K9 K J°i M; QìB F?´M; H² t, K KbM? ç-m i¼+ F?€+ ? i bS+ ; B9T çĐ æBM? >¢Q X
 L; QìB F?´M; H² t, K KbM?- æBM? >¢Q ?ÊT i€+ M; , M çQÊ+ #®M EBK G•M >mv i L; ¢+ æQìM; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? ; B•v H€iX

JÈB ç-m #®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- EBK GQ¢B æQÌM; G M; u
.QÆM; u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M? bÊ b€i / M? p
FB K i?m"i +O E?´M; "i hQÌM; M M F?-M; /€K HÆ H`X

E?´M; "i hQÌM; iWM; çQÊ+ p- b® +QÌM; ;Bª i?W M?"M H` +?B M F„ ç€M; bÊ +! i?
;B i p- b® +QÌM; ;Bª v m i°+X æ®B pÈB v m i°+ i?b Fw S+ K€m K2 F?OM; #® ç! M

L?QM; i?2Q i?ìB ;B M i`-B [m - #®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?
u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM?
SM; çQÊ+ i®+ ç° b m F?B æBM? >¢Q #B M i?"M? FB KX "®M v m i?€M? EBK G•M :
GQ¢B æQÌM; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM
h?€M? T?€i ?B M æBM? >¢Q i?B i`B M mv HU+ ç¢B /B M i?•M FB K i?m"i FûK t i`b
ibM? ?m®M; `i M? M? i`Î M M; v ;QX

@ S?KiX

æBM? >¢Q p,M; ` M;Q`B- ?°+ K€mX

æBM? >¢Q #` EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M? +
;B[?bM? /¢M; FB K H¢B #B M p i?•M M;QìB- MY +Æ i? ?-m M?Q #` ç€M? M€iX

æBM? >¢Q Î +°i ç€ i`„M; p°B p½ i? v ç´B p` i`Q- F?¡ F?,M H„K KÈB i`€M? F?ÄB E
h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M? #€K `B i F?-M; i? X æBM? >¢Q +?Q F`T
G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M? +M
æBM? >¢Q- tm®M; i v ;B i M;QìBX

Lû i`€M?5

æBM? >¢Q p"M /KM; €Q M;?o >[m h o- æ`+? ç M?'i i?-M +?B m +O *?B M hU Z
h?„M; Zmv i iÄ ç`M? EBK GQ¢B æQÌM; G M; u m h?€M? t-M; ?QÈM; çQ`M b€M; ç
?B M i`QÊ+ Kti EBK GQ¢B æQÌM; G M; u m h?€M?- Mû i`€M? çÊi i"TFQ+? i`Q K¢

>[m h o- æ`+? ç M?'i i?-M +?B m +O \*?B M hU Zmv i i`QM; >mv M *?B M h?„M;
F ç`+?- +?ÈT K„i tm'i ?B M i`QÊ+ Kti ç®B i?OX

*?B m M`v p®M /MM; +?Q i`mv b€i +U Hv t X

G9+ M`v æBM? >¢Q bY /KM; >[m h o- æ`+? ç M?'i i?-M +?B m +O *?B M hU Z
h?„M; Zmv i iÄ ç`M? ç Mû i`€M? æ-m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M?
u m h?€M? i`mv b€i- +?d K`M? i`QB +?m-M; M?QM; +! ?B m [mª imv i /B m p- +M
K¢M;X

EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M?
#¡M; /€M; æBM? >¢Q F?-M; +ÁM- HÀM; i?-K FBM? ?QªM;X

EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- æ-m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M?
çQÊ+ +?9i HU+ HQÈM; / Q ç°M; p`v K` æBM? >¢Q ç½ +?¢v i?Q€i\

h?"i H` F?¡ iBMX

" M FB - EBK GQ¢B æQÌM; G M; u m h?€M? +kM; ;B"i Mªv KbM?- F?-M; i? F?-M
tBM? ç T- p°B p`M; Mû i`€M?X

*Æ i? æBM? >¢Q #` i?QÆM; M†M; i`i M?B M b) F?-M; +-M; FQ+? EBK GQ¢B æQÌ
/`T FûQ F?QªM; +€+?- Mm®i K°i pB M ç M /QÊ+ i` i?QÆM;X æBM? >¢Q bB i+?†

h`"M +?B M M`v ç€M? ç M i?ªK HB iX

> B M;QìB F?´M; H²t,K KbM? +Æ i? `€+? M?Q bÆ KQÈT +? i M;`i M;Q`B +?B M i`C
b QX L m F?-M; M?Ì æBM? >¢Q ;B9T çÐ p`Q T?9i K'm +?®i- FB K +? #®M EBK G
EBK GQ¢B æQÌM; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ-m E?OM;
u m h?€M? i?b ? B + Q i?O L K >Q M; ç½ +? i F?-M; +ÁM K`m tQÆM;X

L?QM; æBM? >¢Q +kM; b„T F?¬M; +?®M; M´B M[X
 LY +Æ i? æBM? >¢Q #` ¢€M? M€i- tQÆM; i`„M; ? m HÁB` M; Q`BX
 æBM? >¢Q +„M`„M; /MM; ¢O +€+? +® +?®M; X a m F?B ¢¢B /B Mi?•M FB Ki?m"i #
 i?¬M; M?•M pQÆM; #B M #B Mi?`M? i?¬Mi?9 h'i S?QÆM; +?B M ¢'m M?QM; F?¬
 ¢€M? p ?bM? M; Q`BX
 æ®B i?O [m€ +Q`M; ¢¢BX
 æÆM ¢°+ ¢®B /B M K°i v m i?€M? i?b æBM? >¢Q ¢½ F?¬M; +! T?¬Mi?„M; ?m®M;
 L m F?¬M; T?ªB æBM? >¢Q +! +€+ HQ¢B i?O ¢Q¢M +?¢v i®M ¢†+ #B i- M„K ;B[K
 mv HU+ HÈM H`K #®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? - æ¬m E?OM; GQ
 h?€M? - EBK GQ¢B æQ`M; G M; u m h?€M? - >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M? ¢Q€M
 ;BªM?•Mi°+ M`Q i?U+ HU+ + Q ?Æ MæBM? >¢Q i?b /M H` K°i oä h?€M? +ªM? +kM
 L?QM; æBM? >¢Q +?d +! i? H`K ¢ M ¢!X
 EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? `®M; iQ,
 @ *? i iB i- /WM; Î ¢•v- +? i ¢B +?Q i 5 *QM +?m°i M?„i M?•Mi°+ ;B M tªQ5
 æ¬m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M? T?€i ¢B M- HQÐB `bm /'v H M ;B
 J€m iQÆB im¬M`X
 J†i æBM? >¢Q i€B t M?- K°i +€M? i v #` +?†i ¢Si +?d +ÁM /QM? KB M; / - K K`k t
 æBM? >¢Q #` ¢€M? # v ¢B- M°B i¢M; +Æ ?? #` +?'M M€i- t2K M?Q +! •K .QÆM; L; ½
 tQÆM; M; U+ ?¬m M?Q ¢Si iWM; F?9+X
 GU+ HQÊM; v m i?€M? ¢9M; H` ?Ov i?B M /B i ¢` X
 h`QM; +?ÈT K„i æBM? >¢Q F?! F?, M Mû i`€M?- +„M`„M; FB M i`bX o`Q H9+ M; m
 >¢Q `i i dM? i€Q- ?„M F?¬M; iMv iB M bY /KM; HU+ HQÊM; i? M? FB K`d bûi- /M`
 K¢M? i? M? FB K`d bûi H` +! i? ;B i K°i v m i?€M?X "ÎB pb æBM? >¢Q F?¬M; M„
 EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? - EBK GQ¢B æQ`M; G M; u m h?€M? - >mv i a„+
 æ¬m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M?X
 L m F?¬M; +! ?B m [mª i`QM; K°i FQ+? i?b bY /KM; HU+ HQÊM; i? M? FB K`d bûi
 "ÎB pb b m F?B F?ÎB ¢°M; i? M? FB K`d bûi i?b æBM? >¢Q F?¬M; +ÁM bS+ +?B
 v m i?€M? +ÁM b®M; H` b) i?QªB K€B ¢ # T æBM? >¢Q b m ¢! ;B i i?B m M[tBM?
 @ a„T F?¬M; +?®M; M´B M[X
 hmv æBM? >¢Q i`ªB [m M¶B ¢ m ¢ÈM /mM; ?ÈT M; ¼+ i`QM; i?¢+?- /M +Æ i? +! #`
 M?Qm K`vX h? M?QM; p i i?QÆM; F?OM; F?B T- K'i K€m [m€ M?B m H`K æBM?
 +ÁM F?ª M„M; F?®M; +? +Æ i? X
 .Q`M; M?Q æBM? >¢Q ¢½ F?¬M; +ÁM +€+? M`Q +?®M; +?¼BX
 h` M + QX
 æQ`M b€M; ¢Ä pšM M?'T M?€v- #!M; HQM; i?B m M[ tBM? ¢ T M; ²B i`QM; ¢Q`M b€
 .Q`M; M?Q i?B m M[tBM? ¢ T M; „M +€+? pÈB i'i +ª- F?¬M; ? v #B i +?B M ¢'m i?ª
 h?B m M[tBM? ¢ T F?¬M; i? T?•Mi•K H`K ¢QÊ+ ¢B m ;bX
 h`QM; H9+ M`v æBM? >¢Q Km®M /Si €Q` ¢BX
 JK+ iB m +O "®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L; ¢+ u m h?€M? - EBK GQ¢B æQ
 >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M? - æ¬m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M?
 æBM? >¢Q #Ä +?¢v M; v i?b +Q`M; ;Bª imv i ¢®B +O v m i°+ b) F?¬M; pbi`mv b€i?

NjeX *?QÆM; Njd, h`'M h?–M 'M U?¢VX

L?QM; F?¬M; ?B m b Q b•m i`QM; HÁM; æBM? >¢Q +| pQÈM; #¢M M; ,M ?„M `ìB çI
.QìM; M?Q M m çB i?b ?„M b) K'i i?S ;b [mw ;B€ M?'i- M m æBM? >¢Q çB ?„M b) ?
æBM? >¢Q i?Y i?9+ ;BK+ Gm•M >²B h?B M ""M +?ÈT H|2 €M? b€M; b€m K`m i`QM
K°i i`QM; # i?–M F?QX hB + `^M; Gm•M >²B h?B M ""M F?¬M; ç€T H¢B æBM? >¢
F?¬M; T?ªB /MM; +?Q +?B M ç'mX

"MK #MK #MK #MK #MK5

æBM? >¢Q H¢B #` +¬M; FQ+?X

@ *? i çB5

EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M? +?Q iWM; iS+ ;B" M M?Q ?¬K M vX

>ÈT i€+ ç®B T?| K°i ?"m #®B M?•M HQ¢B M?Ä v m K` F?¬M; i? ;B i+? i M; v H`K
>mv i L;¢+ u m h?€M?- EBK GQ¢B æQìM; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u
GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M? F?| iBM- #) KtiX J v K„M F?¬M; M?B m M; QìE
+?mv M ç²M` i?b /M "®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- EBK GQ¢B
>mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ–m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M? ;
? i / M? iB M;X

" M FB F?¬M; ;B MX

L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ Kti+SM; ;B®M; M;QìB +? i F?¬
w ç`M? ;B9T çÐ æBM? >¢Q- ç½ H†M; H) çB ç M +Y çQìM; ?¬KX L K M?•M i`mM;
i°+ Kti+SM; ;B®M; M;QìB +? i i?'v iBM? ?bM? F?¬M; ´M ç`M? +?m²M KX

"®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- EBK GQ¢B æQìM; G M; u m h?€M
u m h?€M?- æ–m E?OM; GQM; JbM? „M .` >bM? u m h?€M? ?ÈT bS+ H¢B HU+ H
F?„T F?¬M; ;B M- # Q T?O æBM? >¢QX

E?¬M; +| +?¶ i`®MX

æBM? >¢Q +?®M; ç M #•v ;Bì ç½ H` +U+ ?¢MX

@ > i +€?X

J°i i v æBM? >¢Q bB i i? M? FB K`d bûi- ?„M çB M +m²M; i?9+ ;BK+ +U+ •K M;K
ç M çB M î #KM; `|i p`Q i?M? FB K`d bûi- çbM? bY /KM; HU+ HQÊM; +'K F} +?Q
HB m K¢M; H–M +m®BX

æBM? >¢Q F?¬M; iB + H`K K²B /K çQ+? pb ?'T /šM "®M v m i?€M? EBK G•M >mv
GQ¢B æQìM; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ–m E?OM; GQM
h?€M? ç M [m M? KbM?- KQM; +?ì HU+ HQÊM; +'K F} +?Q i¬M i`QM; i? M? FB K
#¼M ?¼X

hmv `^M; t€+ bm'i `i M?Ä- M?QM; çB m ;b H`K çQÊ+ æBM? >¢Q iU ?ÄB HÁM; ?„M
h?•M FB K HQ M; H´ p i`d bûi- iWM; iB HU+ HQÊM; i?–M iQM? M?Q MQÈ+ Hk b„
h`QM; F?QªM? F?„+ M; "M +•M i`2Q bÊB i|+ tªv ` #B M ç´B F€ /`X

•K –K –K –K –K5

*ª F?¬M; ;B M p M; H M iB M; b'K M?Q /B i i? - `mM; ç°M; K¼B M;QìB i`QÈ+ K„i i

a€i F?Q ç"K ç†+ i`QM; K„i i?B m M[tBM? ç T #B M i?“M? HQ H„M;- ç®B pÈB M; Q
H¢M? #,M;X

h?•M ?bM? M?Ä tBM? FûQ ? B M;Q`B F?´M; H² t,K KbM? M;Q`B `€+? KQÈT H¢B K
[m€iX •M? b€M; çÄ #„M ` F?ÄB ç¬B K„i i?B m M[ tBM? ç T # Q T?O ? B M;Q`B F?

@ æ•v H` X X X J°i FB m i`` HB m F€ /`X

æBM? >¢Q ç½ ?²B T?K+ +?9i bS+ F?Ä2- p i i?QÆM; H`M? ?ÆM T?•M MY X æBM?
ç T #„M iB b€M; /•M; i`Q bS+ b®M; ?MM; ?²M +| i? +?[p i i?QÆM; M†M;X

Zmª M?B M +Æ i? `€+? M€i +O ? B M;Q`B F?´M; H² t,K KbM? ç-m i`¼+ M;`i tdm
i?`i MQM K`T K€v /QM? p`Q M? m- i?“M? +Æ #„T- tQÆM; KÈBX

h`QM; T?9i +?®+ p i i?QÆM; i` M M;Q`B ? B M;Q`B F?´M; H² t,K KbM? ç-m i`¼+ #

@ *?O X X X *?O M?•M F?¬M; b Q\ h®i [m€X

@ h•M *€+? p¬ /KM;- F?¬M; i? M;„M +ªM v m i°+- tBM +?O M?•M i`€+? T?¢iX

> B M;Q`B F?´M; H² t,K KbM? +Æ #„T +K+ +K+ idM? /"v- i?´v i?B m M[tBM? ç T #b
pW KWM; pW FBM?- p°B p`M; [m€ K°i ;®B tm®M; ç'i- #° /¢M; +U+ F€ i¬M FQM?X

L?bM ` çQÊ+ ? B M;Q`B F?´M; H² t,K KbM? ç-m | + çÆM i?m¬M F?¬M; +?d bÊ i?
FQM?- i?•M i?B i iW i`M ç€v HÁM;X E?B i?´v i?B m M[tBM? ç T #bM? v M i?b ?
KWM; `Ð- +ªK t9+ ç| F?¬M; T?ªB ;Bª #°X

@ > B M;QÆB p`i pªX J m çSM; H MX

E?B i?B m M[tBM? ç T M?bM ? B i?m°+ ?¢i?b F?m¬M K†i +SM; `„M /`m çB K°i +?

L;Q`B F?´M; H² t,K KbM? i M aY L;ä p¶ i`€M- M?È ` æBM? >¢Q,

@ J´v i M v m i°+ ç X X X -i M?È `²B- H`i M K†i i`„M; FB ` i v ;B9T çÐX

h?B m M[tBM? ç T M?bM ?QÈM; æBM? >¢QX

æ| H` €M? K„i `i H¢- F?¬M; ~M +?S M?B m +ªK FQ+? K` H` F?| ?B m +MM; K°i +?

@ h¢B b Q M;QÆB ;B9T i \ L;QÆB +| #B i i H` B F?¬M; \

:B¼M; çB m i?B m M[tBM? ç T H¢M? #,M;- +?“K `½B iÈB ;¬M æBM? >¢Q- M?bM ?

æBM? >¢Q +`i i? M? FB K `d bûi- M?bM i?B m M[tBM? ç T HMM ?ÆM KbM? MY +
i?B m M[tBM? ç T +`M; i` ?ÆM `M iQÊM; # M ç-m- F?m¬M K†i +ÁM +| Mûi i` +Q
i?€B /QÆM;- K¬B +QM; H M- KkB M?Ä tBM?X

"`i +S p` i`Q M`Q i` M K†i i?B m M[ tBM? ç T ç m ~M +?S FB M +Q`M;X

" M /QÈB FB M +Q`M; H` ç T?ÁM;- F?¬M; iBM iQÎM; BX

æBM? >¢Q #Ä MY +€B K¢M; #` ®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L;¢+ u m h?€M?- E
h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ¬m E?OM; GQM; JbM? _„M .` >bM? u r
+?| ç +Sm i?B m M[tBM? ç T M?QM; M`M; F?¬M; ? +ªK FQ+?- ç´B H¢B H` B /M
;B"MX

L?QM; F?¬M; ?B m b Q H9+ M`v M?bM i?B m M[tBM? ç T K†i H¢M? #,M;- æBM? >

æBM? >¢Q +| +?9i i°B M;?B T i?B m M[tBM? ç T +QÆM; +Q`M; M`v- +ªK t9+ F?¬
H` +ªK iB M? F€ H¢X

h?B m M[tBM? ç T M?bM +?^K +?^K æBM? >¢QX

h`QM; +m°+ b®M; M; „M M; OB +O i?B m M[ tBM? ç T i`ªB [m M?B m +?mv M M M
 M`M; iBM iQÎM; X J°i M K M?•M KÈB ;†T p`B H–M Km®M çQÊ+ i?B m M[tBM? ç T
 i? M`QX
 hWM; +| M?B m M; QÌB pb i?B m M[tBM? ç T M M KÈB iÈB ;–M M`M; X
 *`M; +| M?B m M; QÌB- i?“K +?Q H` p`B M; QÌB i?B m M[ tBM? ç T +?Q H` M; QÌB i?
 `€+? K†i M¢ ?B M H`M?- i?•M i?B M- #B M i?“M? K [m, €+ K°M; +QÊT ? i M?[M; ;
 h?B m M[tBM? ç T i`ªB [m M?B m iQM? F - T?ªM #°B- M`M; +ªK i?`v F?¬M; +ÁM
 L?QM; F?¬M; ?B m b Q M K M?•M €Q t M? `€+? `QÈB +?“i p”i i`QÊ+ K†i M`M; - ç-
 i?B m M[tBM? ç T i?“v [m2M i?m°+- ?QªM; HQ¢MX
 G9+ i`QÊ+ F?B /mM; ?ÊT h`M h?–M ‘M F?¬M; T?ªB i?B m M[tBM? ç T F?¬M; #B
 h?B m M[tBM? ç T +ªK SM; çQÊ+ i`M ç` +?B M i?ªK HB i FB X
 h?B m M[tBM? ç T #B i M K M?•M €Q t M? M`v HB m K¢M; ;B`M? i?ÌB ;B M +?Q M
 L?QM; i¢B b Q ?„M i`Ê ;B9T M`M; \\\n
 h`QÊ+ ç| ? B M; QÌB F?¬M; ? [m2M M? mX
 L m ?„M HB m K¢M; H` pb ;B`M? h`M h?–M ‘M i?b +ÁM iBM çQÊ+- /M b Q i?–M F?
 BX L?QM; ?„M HB m K¢M; +?d pb i` M? i?O i?ÌB ;B M °i M; QÌB H¢X
 h?B m M[tBM? ç T #bM? ioM? M?bM æBM? >¢Q- ?ÄB K°i H–M M[,
 @ h¢B b Q M; QÆB H`K p”v\\n
 æBM? >¢Q +`i i? M? FB K `d bûi- M; šK M; ?o- M; ?B K i9+ M|B,
 @ ob F?¬M; ç i?–M F?Q `ÆB p`Q i v v m i°+X o”i p¬ ç`+? i`–M i? M?Q p”v M m p”
 +•M #^M; K°i pU+- F?¬M; #B i +| # Q M?B m /•M i°+ +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬MX
 h?B m M[tBM? ç T ?W H¢M? K°i iB M; ,
 @ >W5
 æ´B H¢B i`QÊ+ FB F?B M; ?2 +•m i`ª HÌB #m²M +QÌB- ‘m i`o M`v i?b i?B m M[tB
 `²B çB i?ŠM; X GQ¢B M; QÌB ç¢Q K¢Q i` M; M; ?B K M`v i?B m M[tBM? ç T ç½ i?
 #° K†i ;Bª i¢QX
 L m æBM? >¢Q M|B ? K K b„+ ç T +O M`M; i?b i?B m M[tBM? ç T b) iBMX
 L?QM; X X X
 E?¬M; ?B m b Q +MM; K°i HÌB M|B- M K M?•M ç¬B K„i i`QM; bm®i M|B ` +?Q M,
 F?¬M; +?9i ;Bª /®B- F?Q€+ H€+X

NjNX *?QÆM; N9y, h•K E X

h? M M i?B m M[tBM? ç T +?d ?W H¢M?X
 h?B m M[tBM? ç T tQ v M; QÌB- F?¬M; i? K M?bM æBM? >¢Q M[X
 L; QÌB F?´M; H²t, K Kbm? aY L; ä p¶ M; U+ M|B,
 @ J†i i`„M; M?Ä- H–M M`v ç i¢ M; QÆBX aY L; ä i M?È F„- b m M`v M m M; QÆB
 ç M h?€M? h?€M T?QM; L K >Q M; - H½Q aY i b) F?¬M; iW +?®B5

@ æ9M; ç9M;- K†i i`„M; M?Ä- H-M M`v M?ì ÆM M;QÆB ` i v F?¬M; i?b `„+ `®B iQ
L;QìB F?´M; H² t,K KbM? h•M *€+? ;½B ç-m M|B,
@ G-M M`v h•M *€+? i?B m M;QÆB K°i K¢M;- p b m +| +?mv M ;b +¬M [mv i F?¬M
hQM? +€+? ? B M;QìB F?´M; H² t,K KbM? M`v ;B®M; M?Q M;QìB F?´M; H² L†+
i?€M? +?B MX " M;Q¢B- K†i KkB # M;QìB F?´M; H² t,K KbM? `´i ;B®M; M? m- +?
æBM? >¢Q +?d KdK +QìB- F?¬M; M|BX
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i +?´
M|B,
@ h?“i H` M? ?MM; tm´i i?B m MB M- h`´M h?¬M ´M F?¬M; `ÆB p`Q i v v m i°+ H`
X X
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i +?Q
J„i i?B m M[tBM? ç T #„M ` iB b€i- F?¬M; +?9i F?€+? b€Q M¢i,
@ *9i5
hQM? +€+? +O i?B m M[tBM? ç T +?Q iWM; M?9M M?QìM; B- i?€B ç° pW `²B
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i imv
HQ¢B +ªM? ;BÈB i?€M? M?•M +ªM? M?QM; i`QM; +?B M ç´m ;½Hm¬M F?Q M? i
F?¬M; +| ?ªQ +ªK pÈB HQ¢B M;QìB ç|X
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i +S
M|B,
@ hB m M? ç-m- +¬M ;b ?MM; ?´M?Q p`v\ JÈB `²B #ªM i¬M; F?¬M; ` i v H` pb F
F?¬M; i? ç€M? #¢B #®M ç¢B v m i?€M?X L m i çSM; K°i # M T?®B ?ÊT i€+ +?B
K†i i•K Hw- F?B M #®M v m i?€M? F?¬M; ? i bS+ ` i v- Hm¬M ç T?ÁM; i X X X
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i ;Bª
J†i i?B m M[tBM? ç T H¢M? #,M; `Qi,
@ *9i5
a€i F?Q p¬ ?bM? +?“K `½B M;QM; iK i` M M;QìB i?B m M[tBM? ç T- ç•v H` /´m ?B
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i #B
@ h F?¬M; i? çBX "•v ;Bì M`M; ;B[ h`´M h?¬M ´M H` #€m p"i HB M [m M ç M F?Q
i`¼M; ç` - i T?ªB çB i?2Q # M +¢M? M`M; ` F?ÄB i?¬M çB M +m®B +MM;X GÐ M
h`´M h?¬M ´M- ç M| `ÆB p`Q i v v m i°+ b) ;•v ?¼ HÈMX
æBM? >¢Q M;?2 M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M
T?€+?X
L?QM; F?¬M; B #B i i`QM; HÁM; M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +QìM; ;Bª M?•M i
M;?o ;bX
h`U+ ;B€+ h?“M; hU Zmv i F?B M æBM? >¢Q F?¬M; +| ´M iQÊM; i®i pÈB M K M?•
;Bª M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;QìB +? i- +ªK i?´v ;½`´i i`X
*?QM? H9+ M`v X X X
@ 5
L;QìB i?B m M[tBM? ç T HªQ çªQ- F?|2 K¬B +?ªv K€mX
æBM? >¢Q ;B"i Mªv KbM?X
@ hB m M? ç-m #` i?QÆM;\

L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +? i #B
 @ *?„+ H` KÈB `²B KB M +QĐM; i?9+ ;BK+ h`'M h?–M 'M H`K i'M i?QÆM; M°B i¢M
 M?Q p"v\
 > B M;Q`B F?´M; H²t,K KbM? aY L;ä - h•M *€+? p K†i ?Q^aM; ?®i ?ÄB,
 @ *?O M?•M +| b Q F?¬M;\
 h?B m M[tBM? ç T F?¬M; ç€T- K†i M;`v +`M; i€B M?Êi- HmM; H v b„T M;½X o i K
 i?Î i` M M;Q`B i?B m M[tBM? ç T M? M? +?|M; v m çB- ç•v H`/'m ?B m HU+ HQÊ
 *?„+ pW `²B i?B m M[ tBM? ç T F?ÎB ç°M; i?–M F?Q h`'M h?–M 'M F?¬M; M? M?
 i?'v- M`M; HB M iK+ F?ÎB ç°M; K'v +?K+ H–M; B i"®M v m i?€M? EBK G•M >mv i L
 æQ`M; G M; u m h?€M?- >mv i a„+ *U .QÆM; u m h?€M?- æ–m E?OM; GQM; JbM?
 ? Q i'M +M ;7 M;?B K i`¼M; ?ÆM- +?„+ ç½ #` HU+ HQÊM; i?–M F?Q T?^aM T? X
 .M b Q i?B m M[tBM? ç T +?Q ç M i?–M +^aM?- i?"K +?Q F?¬M; iÈB +^aM? ;BÈB
 F?ÎB ç°M; i?–M F?Q `i F?| +?`m çUM;X
 @ hB m M? ç–m +| b Q F?¬M; \ "°M i¬M; +| K°i pB M i?–M ç M +| i? ;B9T M`M; i`
 L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +? i H'v K
 M?½M çÄ b"K tÁ2 i v` çQ ç M i`QÈ+ K†i i?B m M[tBM? ç TX
 h?B m M[tBM? ç T F?¬M; M K†i M¢i,
 @ *9i5
 h?B m M[tBM? ç T H¢B ?°+ M;KK K€mX
 @ s2K ` M`M; i?"i bU #` i?QÆM; X X X > ? ? ? ? ? 5 > ? ? ? ? ? 5
 L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +? i #¶
 ç„+ w- +`M `ĐX
 æBM? >¢Q #B M b„+ K†i- p°B bB i i? M? FB K `d bûiX æBM? >¢Q M?bM i?'v i? M
 M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +? i- F?¬M
 F?´i•K ;B9T M;Q`BX
 "B m iB M? M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q
 @ L? ç–m i?®B- ?½v ;B Q ` h`'M h?–M 'M5
 G` ç² M;®+ +kM; ?B m w +O M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i
 > B M;Q`B F?´M; H²t,K KbM? ç–m i`¼+ aY L;ä - h•M *€+? p°B +?2 +?Î i?B m M[t
 i`WM; M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B<sup>a</sup> M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +?
 i?'v M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +?
 M?•M H9+ +?€v M?" K` çB ?¬B +O - i?"i H` ç€M; +? iX
 h?B m M[tBM? ç T #bM? ioM? M|B,
 @ L;QÆB Km®M H`K ;b\
 @ G`K ;b\ > ? ? ? ? ? 5 L`M; +S M|B çB5
 L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +? i F?¬M
 b^aM; F?Q€B +?9 i i' i +^a- iW i` M + Q M?bM tm®M;X
 L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i+SM; ;B®M; M;Q`B +? i i`M
 @ h`'M h?–M 'M +?QM? H` i?–M F?Q- B +| i`B i?b çQÊ+ M| - T?9+ /mv M F?¬M; ç
 `B M; - +?d +| i? ?¢B M;Q`B ?¢B KbM?X *,M +Æ+O M`M; F?¬M; çO- F?¬M; +| iQ
 >½v M;Q M M;Q½M ;B Q ` ç•v i +?Q M`M; iQ`M i?•vX

h?B m M[tBM? ç T #bM? ioM? M?bM M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?
+? i- ?ÄB,
@ *?ŠM; T?^aB M;QÆB pW M|B ;B9Ti #^aQ p i?–M F?Q b Q\ >B M i¢B H¢B Km®M
L K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i +SM; ;B®M; M;Q`B +? i F?–
@ >W5 L m bÈK #B i M`M; #` i?QÆM; M†M; F?–M; i? i?9+ ;BK+ i?–M F?Q i?b i?
i? ?¢ ;B€ Hm²M +9B pÈB M`M;\
L m ç½ tû / K†i i?b M K M?•M i`mM; MB M p,M bo +Q`M; ;B^a M?•M i°+ K†i +SM;
i? K +?2 ;B'm #^aM iQM? i?"iX
æBM? >¢Q H¢M? HMM; M|B,
@ *€+ ?¢ çQ`M; çQ`M; H` i?€M? M?•M +<sup>a</sup>M? +O M?•M i°+ F?–M; M;ì / K†i /`v M?
i?'i p¼M;X

N9yX *?QÆM; N9R, h•K E U?¢VX

G9+ i`QÈ+ i`mM; MB M p,M bo F?Q M? i v çSM; M?bM i?b æBM? >¢Q ç½ `i t2K i?C
i?'i p¼M; pÈB iB M #®B M?•M HQ¢BX L;Q`B M?Q i`mM; MB M p,M bo- M?•M T?~
i?€M? M?•M +^aM?

h`mM; MB M p,M bo HB + ?QÈM; æBM? >¢QX

h`mM; MB M p,M bo H¢M? HMM; M|B,

@ hB m iY- M;QÆB +| p`B T?–M #^aM HoM?- K°i KbM? #€K ;B[#®M v m i?€M? H•m
i¢M;QÆB- M m F?–M; +| M;QÆB +| H) #´M i¼ b) T?^aB i` M? ;B`M? i?–M F?Q +M
? ? ? ? 5 "•v ;B`i?b i®i`²B- iB m M? ç–m #` i`¼M; i?QÆM;- M;QÆB +kM; #` v
? ? ? ? 5 "` ;B`î ç•v +ÁM B M;;M çQÈ+ i \

L|B ç M ç•v i`mM; MB M p,M bo ;B m +Êi M?bM aY L;ä - h•M \*€+?- F?BM? i?Q`M;

@ *?d #^M; ? B i M T? p"i #„Ti?`i M`v b Q\

L;Q`B F?´M; H² ç–m i`¼+ h•M *€+? iS+ ;B" M [m€i,

@ h HB m K¢M; pÈB M;QÆB5

L;Q`B F?´M; H² ç–m i`¼+ h•M *€+? t–M; H M i`QÈ+X

L;Q`B F?´M; H² ç–m i`¼+ aY L;ä +kM; H Q H M,

@ *?O M?•M K m +?¢v çB- i ;B[+?•M €+ i†+ M`v5

L?QM; K` X X X

aY L;ä - h•M *€+? KÈB t–M; H M p`B #QÈ+ i?b b m HQM; #¶M; tm'i ?B M HU+ HQ
p X

h`mM; MB M p,M bo ;B"i KbM? i`ÊM iQ K„i M|B,

@ \ æ•v H` X X X

h?B m M[tBM? ç T p®M bmv v m M?Q ç M H2Q H„iX E?m–M K†i i€B M?Êi i`î p ?
K'iX E?Q i? +Q`M; ç¢B- #€ ç¼ T?€i` iW +Æ i? K K K¢B- i`–M; i?B m M[tBM?
i?QÆM;- pšM i`QM; i`¢M; i?€B + Q M?'iX

h?B m M[tBM? ç T +Q`B ;B m +Êi M?bM i`mM; MB M p,M bo M?Q M;| i M ? X

æBM? >¢Q ;B"i M^av KbM?X
 E?¬M; H) pW `²Bi?B m M[ tBM? ç T +® w iÄ ` v m çm®B- ;B^a #° #`i?QÆM; /K i`
 h•K F i?"i b•mX
 h?B m M[tBM? ç T F?¬M; çÆM ;B^aM +?9i M"QX
 h`mM; MB M p,M bo FBM? M;¢+ M|B,
 @ L;QÆB X X X
 :B•v b m i`mM; MB M p,M bo pW FBM? pW ;B"M [m€i iQ,
 @ L;QÆB HW i - M;QÆB X X X
 h`mM; MB M p,M bo H" M;QÌB i`^aB [m b|M; ;B| - i•K F +~M i?"M- id KdX L m H" #b
 bo ç½ F?¬M; T?¢K H|B M?Q p"v- M?QM; h`'M h?¬M 'M [m€ ?'T /šM- i? K H K +„M
 bo iU +?Q ``M; K¼Bi?S ç m M^K i`QM; i v M M KÈB F?¬M; iB +i`Î K†i pÈB i?B m
 L?QM; #•v ;BÌ X X X
 J†i i`mM; MB M p,M bo HB M iK+ i? v ç´B #B m ibM?- ;½ +„M ` ,M;- tQ v M;QÌB ?
 i`®MX
 "®M v m i?€M? ?ÊT bS+ ç m #`i?B m M[ tBM? ç T /MM; h`'M h?¬M 'M # ;½v M;?B
 i`mM; MB M p,M bo\ L m i?B m M[ tBM? ç T F?¬M; #`i?QÆM; i?b M" M; pšM +| i?
 /M i`mM; MB M p,M bo Î H¢B +kM; F?¬M; +| T?¬M i?„M;- +| M;m v ?B K b) +? iX
 h?B m M[tBM? ç T H¢M? HMM; M|B,
 @ æB çQÊ+ F?¬M;\n
 h?B m M[tBM? ç T F?¬M; +?9i MQÆM; i vX
 •M? b€M; çÄ im¬M ` iW +Æ i? i?B m M[tBM? ç T M?Q €M? b€M; /B i i? - ç M b
 F?Q i? ?MM; ?²M ç€M? p"Q HQM; i`mM; MB M p,M boX
 *?QM? H" h`'M h?¬M 'MX
 h`mM; MB M p,M bo bÊ # v K'i ?²M pQ - FBM? F?OM; ?ûi iQ,
 @ E?¬M;555
 G9+ i`QÊ+ "®M v m i?€M? +| +Æ i? #~K bBM? K¢M? K) ?ÆM M?•M HQ¢B #bM? i?
 FQ+? +O h`'M h?¬M 'M- M m K°i FQ+? ç| `ÆB p"Q M;QÌB i`mM; MB M p,M bo i?b
 tQÆM; M€i i?`iX
 •K –K –K –K –K5
 h`'M h?¬M 'M ç" T p"Q HQM; i`mM; MB M p,M boX
 @ S?KiX
 h`mM; MB M p,M bo ?°+ M;KK K€m- M;ìB MSi ` #`ç€M? # v p"Bi`,K i?QÊ+X
 @ \ h +ÁM b®M;\n
 h`mM; MB M p,M bo ç€T tm®M; ç'i- iW M;¢+ M?B M #B M i?"M? KWM; M?Q çB MX
 h`mM; MB M p,M bo ?B m ` çB m ;b- +QÌB iQ #^aQ,
 @ h +ÁM b®M;\n h #B i`²B- M? ç–m i?®B- i?"i` M;QÆB ç9M; H" #`i?QÆM; T?^aB
 ç°M; h`'M h?¬M 'M M?Q i`QÊ+- M m F?¬M; i?b b Q #^aM i¬M; b®M; M´B i`QÊ+ +¬M
 @ *? i çB5
 J†i i?B m M[tBM? ç T H¢M? #,M; iB T iK+ F?ÎB ç°M; h`'M h?¬M 'M ç" T i`mM; MB

h?-M 'M p- bQM;- F?Q i? pšM +U+ F€ FBM? M;QìBX
 æBM? >¢Q i?'v `ä ``M; +| p i K€m i``M ` iW F?|2 K-B i?B m M[ tBM? ¢ T- M`M; i
 [m pšM +„M `„M; +® F?ÎB ¢°M; h``M h?-M 'MX
 •K -K -K -K -K5
 h`mM; MB M p,M bo H¢B #` ¢€M? # v
 J°i +€M? i v i`mM; MB M p,M bo #` ¢”T ;½vX
 L?QM; H9+ M`v i`mM; MB M p,M bo F?-M; ?Q^aM; ?®i M?Q i`QÈ+- ;½ F?-M; p°B #Ä
 +?QM? H`M;QìB i?„M;X h`mM; MB M p,M bo +® FûQ /`B ;B•v H€i- i?B m M[tBM?
 F?-M; i? F?®M; +? ¢QÈ+ h``M h?-M 'M b) H` H9+ ;½ T?°M FQ+?X
 h`mM; MB M p,M bo H` +QìM; ;B^a +°M? ;BÈB oä h?€M? +°M?- M,M; HU+ ?²B T?K+
 K„i H`M? H†M M?Q # M ¢-mX
 E?B i?ìB +Æ ¢ M- K¼B i?S pšM M^K i`QM; i v i`mM; MB M p,M boX
 •K -K -K -K -K5
 h``M h?-M 'M #B M i?“M? Hm²M; b€M; ¢Ä- €M? b€M; M?Q /B i i? F?-M; M;WM; +
 M?QM; mv HU+ F?-M; #^M; i`QÈ+ FB -i®+ ¢° ;B^aK K¢M? ``i F?| +?QM? t€+ ¢€M?
 h?B m M[tBM? ¢ T ?°+ K€mX
 h?B m M[tBM? ¢ T H^aQ ¢^aQ b„T M;½- K†i H¢B i`„M; # +?X
 GB M iK+ F?®M; +? h``M h?-M 'M H`K i?B m M[ tBM? ¢ T iB m ? Q ``i M?B m M;m
 h`mM; MB M p,M bo H¢M? HMM; +QìB,
 @ > ? ? ? ? ? 5 L;WM; H¢B i¢B ¢•vX
 h`mM; MB M p,M bo #„i ;B[ ¢QÈ+ K°i bÆ ?Î+O i?B m M[ tBM? ¢ T- ;½ ¢`M? T?°M
 *?QM? H9+ M`v X X X
 oM pM pM pM pM5
 "¶M; +| #|M; M;QìB +?ÈT H|2- i`QM; ¢QìM; ?-K K- i # M p€+? iQìM; +| KQìB K'v
 tm'i ?B MX
 *| M;QìB ¢ M- +ÁM H` +QìM; ;B^a M?•M i°+X
 h`mM; MB M p,M bo- p°B i?Ki HMB H¢BX
 GÁM; i`mM; MB M p,M bo M?Ä K€mX
 *? i iB i- M m ¢€K M;QìB M`v ¢ M i` MY T?9i i?b ;½ ¢½ i?“M? +-M;- #•v ;Bì F?-M
 i?b T?°B bmv iQM? i?“i F„X h?“i T?m p- i°B ?Q`B #Q+? F€ i°B- /M i`mM; MB M p,M
 H` KK+ iB m +O K¼B M;QìB- i M tmB t Q ¢-m iB MX
 h`mM; MB M p,M bo ;B<sup>a</sup> #° #` i?QÆM;- H^aQ ¢Ä HMB H¢BX
 *| M;QìB F m H M,
 @ G` L?¢+ h?B M hBM? iB M #®B +O o` h?Ov *mM;- M;QìB #` i?QÆM; X X X
 L;QìB M?“M ` i?•M T?“M i`mM; MB M p,M bo p°B iB M H M /bm ;½X
 h M +O i`mM; MB M p,M bo H` L?¢+ h?B M hBM?X
 . M? ?B m +O i`mM; MB M p,M bo H` G½M? .B M Zm•M- +?QîM; K-M o` h?Ov *mM
 t2K M?Q K°i i`QM; +€+ +QìM; ;B^a + Q i?O i?€M? M?•M +°M? M´B iB M;X

æBM? >¢Q M?bM ç€K M;QÌB KÈB iÈBX
*| KQÌB # M;QÌB- ç m H" +QÌM; ;B^a M?•M i°+X
h`U+ ;B€+ M?¢v #ûM +O h?„M; hU Zmv i M|B +?Q æBM? >¢Q +| Qi M?'i #®M M;Q
+^aM?- ç¢i ç M +^aM? ;BÈB oä h?€M? +^aM? F?¬M; i?m ;b "®M v m i?€M? i`QÊ+ ç|>
+^aM? ;BÈB çdM? oä æ +^aM?- t2K M?Q K°i +?•M #QÊ+ p`Q i?€M? M?•M +^aM?X
J°i H½Q ç¢Q bo `•m i|+ #¢+ T?Æ- K†i ?²M; ?`Q M?bM #®M T?Q - M? M?`M; ?ÄB,
@ o¬ GQÊM; h?B M h¬M- KÈB `²B +?9M; i +^aK ;B€+ / Q ç°M; +?B M ç'm K¢M? K)
ç¢B +?B M\ B M|B +?Q i #B i +| +?mv M ;b\
@ E?¬M; +?d HU+ HQÊM; v m F?Q b|i H¢B K" +ÁM H" +O i?€M? M?•M +^aM?X

N9RX *?QÆM; N9k, u m L[L K >Q M;X

J°i M K M?•M i`mM; MB M K†+ i`QÌM; b K p^aB #® K"m t M? M?¢i- +?•M çB ;B"v p^a
M;YB- M|B,
@ æQÌM; G M; H½Q Zm€B +O aQM; h?B M *mM; L K >Q M;- ç¬m +€ b'm +O >mv
?ÆB i?Î +O #¼M ?¼- +?ŠM; H) K'v i M [m€B p"i ç m tm'i ?B M i¢B ç•v\ :BÌ #¼M ?
*?¶ M"v ç m H" +QÌM; ;B^a i?€M? M?•M +^aM?- i?¬M ?²M ?MM; ?²M- M,M; HU+ +^aK
+?QM? K„i i?'v +?B M ç'm M?QM; M|B F?¬M; b B +?9i M"QX
> B oä h?€M? +^aM? F?€+ +O M?•M HQ¢B imv F?¬M; M|B ;b M?QM; €M? K„i F?¬M;
M;QÌB æBM? >¢Q- i?B m M[tBM? ç T- aY L;ä - h•M *€+?- L?¢+ h?B M hBM?- +?Ì
*€+ +QÌM; ;B^a oä h?€M? +^aM? F?¬M; +?d +^aK SM; çQÊ+ ?ÆB i?Î +?B M ç'm- v m
M M KÈB +?¢v p°B ç MX
J°i çdM? +^aM? ;BÈB oä æ +^aM? ç M iW L K >Q M; M?bM i?B m M[tBM? ç T- H¢M
@ *| ok .B i hmv i v m M[h?€M? h?€M T?QM; L K >Q M; p" +?| b,M Î ç•v i?b b Q +|
ok .B i hmv i\
GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;X
h?b ` i M +O i?B m M[tBM? ç T H" ok .B i hmv iX
L?QM; pÈB iQM? +€+? H¢M? HMM;- ?B m b€i +O i?B m M[tBM? ç T i?b ? B +?[.B
+| p M?Q / M? iB M; +O M" M; i`QM; L K >Q M; F?¬M; [m€i®i ç TX
L?¢+ h?B M hBM? bmv v m +?d p`Q i?B m M[ tBM? ç T ok .B i hmv i K†i i`„M; # +?
@ h`'M h?¬M 'M X X X Í i` M M;QÌB M" M; X X X L[M?•M €+ ç°M; Km®M ;B i X X X
@ *€B ;b\
@ J°i i`QM; # i?¬M F?Q h`'M h?¬M 'M `ÆB p`Q i v ^a
@ *?9M; i ç M +?"K\
@ *? i iB i- LB M >Q *?B a K°i i`QM; # i?¬M F?Q ç½ `ÆB p`Q i v «M æ hbM? i
h`'M h?¬M 'M +kM; #` M;QÌB ;B" M? i`QÊ+\
æ€K ç¬M; t¬M t QX
GÁM; æBM? >¢Q K€v ç°M;X

L;?2 ç€K M;Q`B ç| M|B i?b ?bM? M?Q i?-M F?Q +m®B +MM; i`QM; # i?-M F?Q- L E
?ÆM M[+ÁM `ÆB p`Q i v v m i°+- ç•v F?-M; T?ªB iBM i®i H`M?X

L?QM; M;?o H¢B b® HQÊM; +Q`M; ;Bª v m i°+ p`Q i?-M çB M +m®B +MM;- M?•M H
iQM? i?2Q t€+ bm'i ?¼+ i?b ç½ H`K v K„M M;?`+? i?B M X

æBM? >¢Q [m M b€i F„i?'v +Æ i? ç€K M;Q`B ç| M?B m Qi +| /'m p i +?B M ç'm- +
T?ÄM; çQ€M H`#`i?QÆM; pb i` M? ;B`M? LB M >Q *?B a pÊB i? HU+ v m i°+X

"¼M ?¼ i?'i #¢B i`QM; +m°+ i` M? ;B`M?- +?„+ +ªK SM; ?ÆB i?Î +?B M ç'm Î +?¶
hB + `^M; #¼M ?¼ H¢B Km°M K°i #QÊ+X

æ€K ç¬M; ²M `Q X

J°i b® M;Q`B #B m ibM? F€ H¢ M?bM i?B m M[tBM? ç T ok .B i hmv iX

E?-M; B M?`M çQÊ+ i?-M F?Q ?'T /šM X

E?-M; +?WM; H9+ M`v i`QM; HÁM; M?B m M;Q`B i?-K M;?o H`K b Q ç +?B K i?-
`B M;X

.M H`+MM; i°+ M?QM; F?-M; i?B m +?mv M ;B i M;Q`B +QÊT #€m p`iX

_®i +m°+ +| M;Q`B F?-M; FB K +? çQÊ+X

E ç| +?QM? H`+ Q i?O L K >Q M; F m i M i?B m M[tBM? ç T ok .B i hmv iX L K
KQÆB im´B- / ç2M M?Q ; M; ç9+- i?•M ?bM? + Q ;-vX

L K M?•M çSM; ` K°i #QÊ+- H¢M? HMM; +Q`B,

@ *€+ p`iB M #®B ç²M; ç¢Q- i?S H¶B +?Q M;m FB M +O i¢B ?¢X h?-M F?Q M?Q
p`M M?•M i°+- imv i ç®B F?-M; i? `ÆB p`Q i v v m M[M?Q ok .B i hmv iX

@ L|B ç9M;- K°i M? ç¬m M?Q M?Ä H`K b Q tSM; +| i?-M F?Q M?Q p`v\

@ E m M`M; ;B Q h`'M h?-M 'M ` - K¼B M;Q`B +MM; M? m #`M #¢+ ç +Y K°i M;Q`B
+€+? ;B[i?-M F?Q- iW M;Q`B ç| #ªQ [mªM h`'M h?-M 'M X

@ L|B `i ç9M;- +?mv M M`v HB M [m M ç M F?Q p¢M M?•M HQ¢B- F?-M; i? [m H
*| F K„i b€M; H M HÈM iB M; T?K ?¼ X

h?B m M[tBM? ç T ok .B i hmv i M;?2 tQM; F?-M; #B m H°` iS+ ;B`M K`F?BM? i
ç€K ? #B m /B M- pb #`i?QÆM; M M K†i M`M; i€B M?Êi- iU ç| ?Q i`„M; M?Ä i`Q
#dM?- ?'T /šM p¬ +MM;X

æBM? >¢Q M?Qm +?†i K`vX

æ€K M;Q`B M`v M|B ,M M|B /äM; /¢+ M?QM; bU i?"i iQ`M H` /®B i`€X

Zmª M?B M K¼B M;Q`B ç m +| HÁM; i? K H K- Km®M +?B K i?-M F?Q h`'M h?-M '
h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?'v i?'i p¼M; ç€K iB M #®B- + Q M?•M M`vX

*Q`M; ;Bª L K >Q M; + Q ;-v iB T iK+ #ªQ,

@ *€+ p`+| iWM; M;?2 M|B h•v \*?•m L K >Q M; iWM; +| K°i i Q e£#M #3'M m?Êi- i`€

@ o`i?Q +?O M`v H` X X X
æBM? >¢Q ç€M? ;½v HÌB H½Q ç¢Q bo Zm M hBM?,
@ hB M #®B F?¬M; +¬M M!BX æBM? >¢Q F?¬M; Km®M M;?2 i M +O HQ¢B M;QÌ
KB M +?Q ¬m H¶i Bi X
G½Q ç¢Q bo Zm M hBM? M;•v M;QÌB- i?"i bU BK KB M;X
J'v M;QÌB F?€+ `mM H M- +! F pmB bQÈM; F?B M;QÌB ;†T ?¼ HB + +QÌM; ;B^a +
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; iS+ ;B"M [m€i,
@ L;QÆB X X X5
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; p®M ç`M? ibK #" + i? M; H2Q tm®M;? Á ?Q½M [m
K†i ;½ çÄ ç2M M?Q ; M ?2QX
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; FB K MûM çQÊ+ M[- ;B"M /[M!B,
@ *m²M; p¼M;- M;QÆB +?Q `^M; M;QÆB H` B\ >W- im' B +ÁM i` +! +?9i iB M; i
`°M;X L K h?B M >Q M; i /M ;b +kM; t2K M?Q i`QÎM; #®B +O M;QÆB- F?¬M; ?B
>W- M;QÆB çWM; ç„+ w- i? K Hmv M K„ b„+ +O v m M[ok .B i hmv i- iU + K ç¼ H
i?B M T?9 F i +m° + i?•M #¢B / M? HB i5
æBM? >¢Q +QÌB M?¢i- +QB ` H° `ä ` K†i,
@ h?S M?Q M;QÆB +! iQ +€+? ;b H`K i`QÎM; #®B +O i \
@ L;QÆB X X X5
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; M' B çB MX
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; çQÌM; çQÌM; H` +QÌM; ;B^a çdM? oä æ +^aM?- #bM
Q- H` ?MM; #€ K°i T?QÆM;X *QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; ;BŠK +?•M K°i +€
?B M i¢B #` K°i ?"m #®B M?Q M?Ä M?K+ M?½X *QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; +
`mM `mM- ;½ iS+ Km®M ?° + K€mX
æBM? >¢Q F?¬M; [m M i•K- +QÌB M?2 ` ,M; i`„M;,
@ *ÁM M!B M?ªK M[H` ;B iM;QÆBX
*•m M!B +?'i +?S b€i F?QX
æ®B pÈB HQ¢B M;QÌB M`v æBM? >¢Q F?¬M; +! +?9i ibM? +ªK- ?„M HQÌB ;B^a /®
>Q M;X
@ S?KiX
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; iS+ ;B"M i`QÈ+ K„i i®B b-K- ?° + M;KK K€m- bmw
h`QÈ+ ;B! ç m H` +QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; iQM? F mv ?B T M;QÌB F?€+
M;QÌB ?,K /¼ ;½ M?Q p"v\
_ä `M; H` i€i K†iX L?QM; +?9i Hw i`Q +m®B +MM; #m° + +QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K
pb ;½ #B i æBM? >¢Q +! M,M; HU+ ;B i +? i ;½ M; vX
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; +! M;?2 M!B i`mv M i?mv i ç Q +m²M; FB K bBX
æ²M `^M; i?B m MB M M`v `i çB M +m²M; - F?¬M; bÊ +€B ;b- M?Q +?! çB MX G9+
.B m .K+ h` B ç`M? iQM? F ç Q +m²M; FB K bB M?QM; +m®B +MM; #` i M çB M M
>¢Q H'v HU+ T?€ tªQ- +m®B +MM; M;mv M .B m .K+ h` B +?¬M +MM;X
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; +ªK i?'v iW F?B ;½ bBM? ` ç M #•v ;B! +?Q iWM;
*QÌM; ;B^a + Q ;¬v iW L K >Q M; ?W H¢M? - ?! i?"M? Hm²M; b€M; #B M K'i i`QM; K

æ´B H¢B H¨ B +kM; F?¬M; +! K†i KkB Î H¢B ¸•vX

aY L;ä +Q`B iQ #ªQ,

@ J†i i¨„M; M?Ä- M;QÆB i?“i HÊB ?¢B- M!B K'v +•m ¸½ +?¼+ +?! ;B¨ FB iS+ ?°+
? 5 Zm€ ¸½5

N99X *?QÆM; N98, hW *?®B U?¢VX

*Q`B tQM; aY L;ä +! w i®i M?“+ M?Î æBM? >¢Q,

@ L?QM; K†i i¨„M; M?Ä- M;QÆB T?ªB +~M i?“MX L K h?B M >Q M; H¨ +?! b,M +O
+?`m #Ä [m - ibK +€+? ¸€M? HûM b m HQM;X \*QM M;Q`B ¸! •K ?B K M?'iX

æBM? >¢Q +Q`B ;"i ¸-mX

æBM? >¢Q M;?2 aY L;ä M?“+ ¸ M i? HU+ h?B M S?O +?“+ `i M†M; Fw i`QM; i?
hmv i T?ªM ` i¬M; K¬M h?B M S?O- F?¬M; #B i;B[? B # M +! •M Q€M ;b\

oÈB i`U+ ;B€+ h?“M; hU Zmv i- æBM? >¢Q T?•M #B i ¸QÊ+ i?B m M[tBM? ¸ T ok
€+ ¸°+ K'i i`Q T?€i +m²M;- h?B M S?O ¸QÊ+ ;¼B H¨ K°i i`QM; +€+ i?€M? ¸` pä ¸
F?¬M; i? M`Q H¨ i¬M; K¬M i¨ €+X

*! H) # M i`QM; +?2 ;B'm #Q K"i ;b ¸!X

L?¢+ h?B M hBM? ?Q F? M H M iB M; M?“+ M?Î K¼B M;Q`B p¨ /MM; M;¬M M;[+?

@ L m ¸ Q +m²M; FB K bB +kM; H¨ M?•M p"i i?“M? / M? i?b M M ?B m Hw H)- +~M;
J†+ F M?Q i? M`Q- K¼B M;Q`B ¸ m #B i M?[M; ;b ok .B i hmv i H¨K i`QM; L K >Q
i?¬M F?Q [m M ? ¸ M F?Q p" M M?•M i°+- b Q +! i? /Q ok .B i hmv i M„K ;B[\

G Zm M h?B M ;"i ¸-m- M!B,

@ L?¢+ ?mvM? M!B +! HwX

@ *?mv M i?¬M F?Q i?m°+ p B ¸9M; H¨ `i [m M i`¼M;- F?¬M; i? p°B p¨M;X

G½Q ¸¢Q bo Zm M hBM? KdK +Q`B M?bM æBM? >¢Q- M!B,

@ E?¬M; #B i æBM? iB m ?mvM? ¸ M;?o b Q\ h i?b +ªK i?'v iB m ?mvM? ¸ +! i
/ M? K¬M- i?“M? +¬M; p¢+? i`¬M #° K†i €+ ¸°+ +O .B m .K+ h` BX hW M;QÆB #ª
HU +?¼M F?¬M; i²BX

G½Q ¸¢Q bo Zm M hBM? i?®i H`B H¨K K¼B M;Q`B M;~M M;ÆX

"®M oä h?€M? +ªM? F?€+ M?Qm K¨vX G½Q ¸¢Q bo Zm M hBM? Km®M H¨K +€B ;b
?QÊM; æBM? >¢Q\

L M #B i¨`M; i`QÊ+ ¸! H½Q ¸¢Q bo Zm M hBM? F? Q F?€i i?¬M F?Q ¸ M ¸B M +m²
Î i?¬M ¸B M F?€+- H½Q ¸¢Q bo Zm M hBM? pb i` M? ;B¨M? LB M >Q *?B a K¨ ¸¢B
K¢M;- b Q #•v ;BÎ H½Q #¶M; +?“Ti v i†M; M;Q`B\

E?¬M; H) X X X

æ€v K„i H½Q M?•M i!+ #¢+ æ°+ *¬ o¬ *U+ H!2 iB b€M;- ;"i ;M +Q`B M!B,

@ æ M;?“ M¨v `i i®iX æBM? iB m ?mvM? ¸ H¨ M?•M imv M i?Q+? ?ÊTX

L;Kv o¬ " M? ;"i ¸-m- M!B,

@ h +kM; ¸²M; wX

"i M; l H" G Zm M h?B M +kM; ç²M; w,
 @ h? M"v i®i ?ÆM H" i? -M F?Q`ÆB p"Q i v €+ M[X
 L?ç+ h?B M hBM? +„M`,M; M|B,
 @ æ•v t2K M?Q K°i +€+? ;BªB [mv iX
 h`QM; i?lB ;B M M; „M #'i M; l H" K'v +QlM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä h?€M? +ªM? ç m ç²M
 ççQ bo Zm M hBM?- i?Qç i i`¬M; F?Q+? H - F?2M M; ÈB æBM? >çQ M?QM; +kM; H
 o`B +QlM; ;Bª F?€+ M; ç+ M?B M M?bM K'v +QlM; ;Bª imv i ç®BX
 æBM? >çQ i?W M; QlB ;B•v H€i HB M ?B m w ç`M? +O +€+ +QlM; ;Bª imv i ç®B o
 æBM? >çQ +?"K`½B M|B,
 @ h? -M F?Q +| HBM? iU HU +?¼M +?O M?•M +O M| - içB ?ç ç9M; H" +| w ç² pÈB
 p"M- M m +| /mv M çQÊ+ M| çQÆM; M?B M F?¬M; Km®M M?QlM; X
 æ€v K„i +€+ +QlM; ;Bª imv i ç®B oä h?€M? +ªM? H|2 iB p mB KWM; X
 h?B m M[tBM? ç T ok .B i hmv i Hm¬M M?bM +?^K +?^K æBM? >çQ i?b ç¬B K„i H
 #B m i bM? bÈK #B i b) M?Q p"vX
 hmv M?B M X X X
 @ æ€M; iB + H" æBM? >çQ F?¬M; çO T?9+ /mv M- F?¬M; i? çQÊ+ h`'M h? -M 'M
 p"M M"v i?m°+ p B H" +?mv M¬M; i`lB ç½ ç`M? - M m +QÐM; +-m b) #`i`lB T?ç i-
 >çQ +ªK ÆM w i®i +O +€+ p`M?QM; F?¬M; /€K M?"MX
 G lB M|B iB T i?2Q +O æBM? >çQ H`K K¼B M; QlB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX
 _'i M?B m M; QlB M; Q€v H¶ i B +ÁM iQlM; KbM? M; ?2 H-KX
 *| M; QlB F?¬M; ç°M; HÁM; i`QÊ+ i? -M F?Q ?'T /šM b Q\
 L M #B i`^M; i bM? ?m®M; H9+ M"v ?¬m M?Q M, K i`QM; i v +€+ +QlM; ;Bª imv i ç®
 hBM?- æ°+ *¬ o¬ *U+- G Zm M h?B M- L; Kv o¬ " M?- L?ç+ h?B M hBM? ç m ç²M
 'M +?Q æBM? >çQ i?b M; ?o H" ?„M ;"i ç¬m K°i +€B i?b i? -M F?Q +?„+ +?„M i?m°
 tBM? ç T ok .B i hmv i +| HB m KçM; F?€M; +U ç M ç•m +kM; F?¬M; i? +MM; H9+
 imv i ç®B oä h?€M? +ªM?- æBM? >çQ +| bS+ +?B M ç'm M; M; M; Y pÈB +QlM; ;B
 L?QM; ç Q +m²M; FB K bB iW +?®B\
 æBM? >çQ iW +?®B\
 h` M çlB i?"i bU +| M; QlB + Q i?QÊM; p¬ iQ M?Q p"v b Q\
 æ€K M; QlB +€Q ;B" +QlM; ;Bª imv i ç®B M?Q H½Q ççQ bo Zm M hBM?- æ°+ *¬ o¬
 o¬ " M?- L?ç+ h?B M hBM? ç m H° #B m i bM? M; ç+ M?B M- ç€T €M +O æBM? >çQ
 " M FB X
 h?B m M[tBM? ç T ok .B i hmv i M; ç+ M?B M ?ÆM #'i +S BX
 E?m¬M K†i tBM? ç T H-M ç¬m iB M H°` #B m i bM? F?€+ M; Q`B HçM? HMM; X
 *| H) F?¬M; B #B i i`QM; HÁM; i?B m M[ tBM? ç T ok .B i hmv i`mM; ç°M; +Ð M
 K¼B ç m F?'- TªM #°B ç9+ M M #S+ iQlM; i?ûT ç½ MSi` pb æBM? >çQX
 u M i oM? F€ HçX
 @ o¬ GQÊM; h?B M h¬M5
 G½Q ççQ bo Zm M hBM? F?2M`^M; ,

@ æBM? i?Q +?O i?"i H" M;Q`B +| ç¢B i`Q im ç¢B M;?` HU+- F?Q ç°`°M; HÈM H"K
+?O iW +?®B #ªQ [mªM h`'M h?–M 'M i?b ç +?9M; i #–m M;Q`B F?€+ p"v- /M i? M
M[ok .B i hmv i M„K ;B[i?–M F?Q h`'M h?–M 'MªM? ?QÎM; F?Q p" M- M;mv ?¢B [n
G Zm M h?B M ;"i ç–m- M|B,
@ æ9M; p"vX
J'v M;Q`B F?€+ ;"i ;M T?K ?¼ X
æBM? >¢Q M?Qm K"vX
æ€K M;Q`B H½Q ç¢Q bo Zm M hBM?- æ°+ *¬ o¬ *U+- G Zm M h?B M- L;Kv o¬ " M
H" +€Q ;B"- KÎ KB M; /MM; h`'M h?–M 'M ?'T /šM Hv ;B€M [m M ? ;B[æBM? >¢Q
.B i hmv iX :BÎ æBM? >¢Q iW +?®B i?b ç"Q ?® +?Î ?„M M?ªv- iQÆM; çQÆM; pÊB
L m H" M;Q`B F?€+ ç–m iB M ç½ iW +?®B i?b H9+ M"v b) M;¢B KB M; F?¬M; H M i
L?QM; +€ iQM? æBM? >¢Q i`B bBM? +® +?'TX
æ€K oä h?€M? +ªM? i`QÊ+ K„i æBM? >¢Q H" M;Kv [m•M iY ;Bª #° i` M; M;?B K- +
M K i`°K M[ çB KX h`U+ ;B€+ h?„M; hU Zmv i #`B tQ+? M?|K M;Q`B M"v- M m ç i
ç¢Q bo Zm M hBM?- æ°+ *¬ o¬ *U+- G Zm M h?B M- L;Kv o¬ " M?- L?¢+ h?B M hBM
?ÆMX
@ h?–M F?Q ç½ +?¼M +?O- +€+ p` +–M ;b +QÐM; +–m\ \*€B ;¼B H" b® i`B ç½ ç`
æWM; #` HÁM; i? K +?2 KÎ Hw i`Q- F?B ç| /QM? p"Q M?•M [mª i?b /M H" i?€M? M?
æBM? >¢Q M|B i?ŠM; p"Q K†i ç€K M;Q`B H½Q ç¢Q bo Zm M hBM?- æ°+ *¬ o¬ *U+
" M?- L?¢+ h?B M hBM?X
G Zm M h?B M ?W H¢M? K°i iB M;,
@ >W5
*?•M K"v L;Kv o¬ " M? ;B"i ;B"i,
@ E?¬M; #B i çB mX
æ°+ *¬ o¬ *U+ F?¬M; M|B +?mv M- K†i F?¬M; #B m iB M?X
G½Q ç¢Q bo Zm M hBM? MY +Q`B MY F?¬M; M|B,
@ s2K` +€+ p` i?Q +?O F?€+ F?¬M; ç²M; w +€+? M?bM +O æBM? i?Q+?OX
@ *€B ;¼B H" iB M #®B + Q M?•M H" çQÊ+- +Q`M; ;Bª çQÊ+ i¬M H" +| i? +?®M; c
i` ,K M;?2 F?¬M; #^M; K°i i?'v- ;†T`²B +`M; i?m / M? iB M; - +?d H" K°i ç€K Km /
æBM? >¢Q HQ`B /`B /ÁM; - ;BÆ H M i? M? FB K`d bûi M|B,
@ L m Km®M i?–M F?Q i?b +€+ M;QÆB /U p"Q #ªM HoM? H'v çB- pQÊi [m i i`QÊ
N98X *?QÆM; N9e, h?–M E?Q hU h?m°+ o *?O L?•M *O L|X
æBM? >¢Q +?2 i`QÊ+ K†i ok .B i hmv i- aY L;ä - h•M \*€+?X •Q t M?`€+? # v # v
HYM; - +Q`B M?¢iX
æBM? >¢Q M?Q K°i M;¼M M9B F?¬M; +?9i HMB #QÊ+- F?Q i? p¬ ?bM? i`"M M;"T
*€B ;¼B H" HÁM; M; v i?ŠM; F?¬M; bÊ +?°i /¢- HÁM; æBM? >¢Q i?ŠM; i?„M M M
M;Q`BX
aQ b€M? i?b K'v +Q`M; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? F?€+ i`QM; HÁM; +| Q+? F, `B M; - F
;B€+ iU #B i t'm ?'X h`QM; HÁM; +€+ oä h?€M? +ªM? +| +ªK ;B€+ F?¬M; /€K M?b

"¼M ?¼ +9B ç-m K°i H9+ b m [m [m€ ?| ;B"MX
h? M?QM; X X X "° K°i ?"m #®B X X X *?'M M?B T\
G Zm M h?B M H" M;QìB i?S M?'i F?-M; FB K +? çQÊ+ ,
@ E?-M; #B i T?•M #B i- M m M;QÆB ç½ +?'T K # 'i M;° M?Q p"v 9 M"v HÈM H M
M v /B i M;QÆB5
o®M G Zm M h?B M ç½ +| b€i w pÈB æBM? >¢Q- ;Bì ;½ [mv i ç`M? +?ÆB iÈB +MM
>W- +| +?¶ /U HÈM i?b b Q\
.M M;QÆB i?"i bU ç M iY >mv M aQÆM; h?-M *mM; i?b i? M"Q\ *?d + -M ?-K M v
M;QÆB- F?B 'v >mv M aQÆM; h?-M *mM; F?-M; çB m i` çQÊ+ - +? i p- Q+?X
L?¢+ h?B M hBM? •K ç° + ?ûi iQ ,
@ > ? ? ? ? ? 5 J¼B M;QìB ?½v +MM; M? m ` i v /B i v m M[K ?Q†+ M;?B i
/€K +?-M +?W H" ç²M; çªM; +Ä v m M[- +MM; ;B i5
*?d F?B M"Q K¼B M;QìB +MM; ?"M? ç°M; KÈB F?-M; +| çQìM; HMBX
E?B ç| >mv M aQÆM; h?-M *mM; çB m i` - i' i +ª /QM? K€m æBM? >¢Q i?b F?-M;
E?-M; F?Q #¶M; +,M; i?ŠM; H MX
E?-M; F?Q i`î M M +,M; i?ŠM;X
a€i F?Q i`"M M;"T- iWM; çÊi ?mv M F?Q K¢M? K) /•M; i`"QX
h v i`€B æBM? >¢Q +?°T ?Q F?-M; ;¼B i? M? K ç Q ç2M ` X
æ Q FB K i`QM; i v- F?Q i? æBM? >¢Q i,M; p¼iX
h? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€ H"K iBK K¼B M;QìB `mM H MX
.M b Q i? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€ H" i?S +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB i?€M? M
+| K†i i¢B ç•v F?-M; +| M„K +?„ +imv i ç®B çÐ çQÊ+ K°i FQ+?- +Æ ?°B /mv M?'i H
HQÊM; i? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€ M?B m H-M çQÊ+ F?-M; - +| M?Q c
;BK+ h`'M h?-M 'M b) #` T?ªM T? bmv v mX
E?-M; F?Q +,M; i?ŠM; F?B M M;QìB M;? i i?îX
æ†+ #B i H" +€+ + Q i?O oä æ +ªM? #` #m°+ T?ªB ç®B T?| pÈB æBM? >¢Q- B M'v
i?-M iB M ç€M? M? m- M;QìB i?QìM; #` p¢ H•vX
hbM? ?bM? ç½ ç M F?QªM? F?„+ M;"M +•M i`2Q bÊB i|+X
*?QM? H9+ M"v X X X
ok .B i hmv i Hm-M BK H†M; ç°i M?B M çB iÈB # M +¢M? æBM? >¢Q- HB + ?„M- i
@ *?mv M +O i F?-M; HB M [m M M;QÆB- K†i i`„M; M?Ä- M;QÆB çB çBX
"B m iB M? +O ok .B i hmv i +| p ;?ûi æBM? >¢Q M?B m +?mv M +?ä KkB p"QX
h`'M h?-M 'M # v ` F?ÄB i?S+ ?ªB +O ok .B i hmv i- HÆ HYM; i`QÈ+ K†i M" M; - iÄ
HU+ HQÊM; i?-M iQM? +?ªv tm-B ?'T /šM €M? K„i M?B m M;QìBX J„i ç€K M;QìB H
o- *U+- h?B M S?O- G Zm M h?B M- L;Kv o- " M?- L?¢+ h?B M hBM? i`ÈM iQ H°
ok .B i hmv i H¢M? HMM; +QìB ,
@ h?-M F?Q î ç•v- Km®M H'v M| ?½v /MM; K¢M; ç´B çB5
ok .B i hmv i #QÈ+ H M çSM; i`QÈ+ K†i æBM? >¢QX
L?¢+ h?B M hBM? H¢M? HMM; [m€i ,

@ >W5 u m M[F?¬M; #B i b®M; +? iX æ®B pÈB HQ¢B M;?B i +?QÈM; i°B €+ +²M
ç M ç¢Q M;?o ;b- K¼B M;QÌB +MM; H M çB- ;B i ç¬B +~m M K M[M¨v5

æB [m F i ;BÈB M;•M ?" ?® ç2M b) p"Q H¬B ç"Bi?€M? +?B M- HB M iK+ [mv i ç'm
KÈB +| i? çB p"Q i?¬M çB M +m®B +MM;X h`QM; [m€ i`bM? æBM? >çQ ;†T +?QM
sm ççB ;B ;†T M;mv ?B K i`QM; F?B +?B M ç'm\

æBM? >çQ i?¬K HQ H„M;X

æBM? >çQ +~M i?"M ibK HçB i`QM; ç€K M;QÌB M?QM; pšM F?¬M; i?'v #|M; /€M;h

æBM? >çQ #„i ç¬m M¬M M|M;X

J†+ /M h?B M sm ççB ;B H" v m iBM? ?çB M;QÌB M?QM; t2K M?Q #^M; ?[m +O a
?„M b) `i #m²MX

*?QM? H9+ M"v X X X

@ *€+ p`- tBM K¼B M;QÌB ?½v v M H†M;- i +| +?mv M Km®M M|BX

J°i i? M? •K ?MM; ?²M `ä`"M; H¼i p"Q i B K¼B M;QÌBX

æBM? >çQ [m v ç¬m M?bMX

J°i M K M?•M i`mM; MB M ?ÆM # KQÆB im´B K†i M?Q ç²M; +´- /QÈB +^K +| #
i`QÌM; #`Q K"m t M?- /QÈB i?•M +QÐB +QM +U i?9 iQ M?Q K Q ç2M i?mBX E?B M
i?b +U i?9 K"m ç2M M?ªv H M +°i ç€MY M;?B M;- `i / i?'vX

*| M;QÌB [m€i iQ,

@ L;QÆB H" +€B i?S ;b X X X\

L;QÌB +| i? ç M ç•v ç m H" i²M içB p¬ +MM; +QÌM; ççB- FB i M;çQ #'i i?m¬MX L;Q
F F?€+ `Y H„M; M;?2- ç9M; H" iU `QÈ+ M?K+X

L?QM; M;QÌB [m€i iQ ç| M|B ç M K°i MY i?b M;WM; HìBX

L?[M; M;QÌB F?€+ ç`M? [m€i K„M; +kM; F?ûT KB M; HçB- +| M;QÌB pmB bQÈM; F
iB M;X

J¼B #B M ç´B H" pb M K M?•M i`mM; MB M / K"m ç²M; +QÐB i` M +U i?9 ç2M M;Q"
F?Q- ç| H" ?ÆB i?Î ç†+ #B i +?d +QÌM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? KÈB F?m +?i €M `

L;QÌB M"v H" K°i oä h?€M? +ªM?X

h? ;BÈB pä ççQ +QÌM; ;Bª H"K pm - M m i²M içB +ªM? ;BÈB i?€M? M?•M +ªM? +|
+| K†i T?ªB M;?B M; i B H„M; M;?2X .M H" ç€K +QÌM; ;Bª imv i ç®B æ°+ *¬ o¬ *U
S?O- G Zm M h?B M- L;Kv o¬ " M?¬ L?ç+ h?B M hBM? +MM; çŠM; +'T +kM; BK H

h M tmB t Q i?m" M KB M; [m€i K„M; bÊ ?½B M9T i`QM; ç€K ç¬M;- K†i i€B M?ÊiX

J v K„M M K M?•M i`mM; MB M / M•m F?¬M; +® w #„i #[- iB T iK+ #ªQ,

@ hBM iQÎM; K¼B M;QÌB ç m M;?2 M|B p i?B ?²MX J'v M;"M pçM i?B ?²M ç½ p"Q
h?€T- bÊ H" F i ;BÈB M;•M ?"- +€+ +Æ [m M i`QM; i?¬M i?€T +kM; F?¬M; i? M; ,M
+?9M; i Î b) F?¬M; M iQ" M- pB +; 'T H" K¼B M;QÌB M M #`M #ç+ t2K K°i F?B i?B
SM; ç®B M?Q i? M"Q\

æBM? >çQ ;"i ;MX

æ•v ç9M; H" pB + HÈM- +¬M +| M;QÌB çSM; ` M|BX

J°i +QÌM; ;Bª oä æ +ªM? i`QM; ç€K ç¬M; F?¬M; +?Q H" ç9M; M|B,

@ hB M #®B- #•v ;BÌ +?9M; i ç½ ?²B T?K+ i?U+ HU+- +?¶ M"v F?¬M; +| €T HU+- +
FB \

*QÌM; ;Bª oä æ +ªM? M"v `i iU iBM p"Q Ri +O KbM?X

*| F?€ M?B m M;QÌB +MM; bmv M;?o pÈB +QÌM; ;Bª oä æ +ªM?X

@ æ9M; p"vX G9+ i`QÈ+ i`QM; ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M;¼+ HU+ HQÊM; ?m F?®M FB T +?B K Qm i? - H-M M"v M m +?9M; ç M i?b i®i [m€- +| i? i`9i;B"M #€

@ *?d H" K°i ç€K p"i +? i- `i / tY HwX

@ *?9M; i iK i"TM?B m M;QÌB Î ç•v- +ÁM +| K'v p` iB M #®B i?€M? M?•M +ªM? i? \*€+ +QÌM; ;Bª M?•M i°+ `i H¢+ [m MX

.M b Q #•v ;BÌ #¼M ?¼ F?¬M; #` €T +? HU+ HQÊM;- F?¬M; bÊ ç'm pÈB i?B ?²M p p¢M M,K i?b +€+ +QÌM; ;Bª M?•M i°+ pÈB HU+ HQÊM; ?mv M F?Q +| i? ç€M? +? i

@ aU pB + F?¬M; çÆM ;Bª M M?Q +€+ M;QÆB iQÎM; iQÊM;X

L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? +ªM? / M•m #B m iB M? i`-K i`¼M; H„+ ç-m- M|B

@ L?B m i?B ?²M tm'i ?B M i mv i ç®B F?¬M; T?ªB M;šm M?B M- +?d bÊ +| K'v i? H +? X æB m i HQ F?¬M; T?ªB i?B ?²M K" H" i²M i¢B F?®M; +? i?B ?²MX

*| M;QÌB ;"i ç-m- ç,K +?B m M|B,

@ æ9M; p"vX L m +| F F?®M; +? M?B m i?B ?²M i?b `i F?OM; #®- bU pB + F?¬M

*| M;QÌB pšM +SM; ç-m M|B,

@ *?9M; i +| M?B m M;QÌB i? M"v i`W T?B H" +?Q i¬M i?¬M ;B B ;B€M; H•K- F?¬ i \

æ9M; p"v- MÆB M"v iK i"TM?B m +QÌM; ;Bª + Q i?O- H" iBM? M? M?•M HQ¢B >Q M; F i?ÊT i?"M? HU+ HQÊM;X h`QM; iB M? ?m®M; +?Q i¬M i?¬M ;B B F?¬M; [mûi K°i pU+- H" HU+ HQÊM; `i ç€M; bÊX

N93X *?QÆM; N9N, L;Kv Zm•M hYX

@ > ? ? ? ? ? 5 "ªM i¬M; +ªK i?'v ?mvM? ç" B [m€ HQ t X hmv +| M?B m i?B ?² v m- F?¬M; ç€M; M?„+ ç MX "•v ;BÌ çB m [m M i`¼M; M?'i H" [mv M bÎ ?[m # i?¬M L?¢+ h?B M hBM? •K i?¬K [m M b€i +ªK t9+ +O K¼B M;QÌB- +QÌB KÎ KB M; M|B,

@ h?Æ i çQÊ+ #B i i`QM; # i?¬M F?Q i`W Gm•M >²B h?B M "M F?¬M; #B i Î ç•m h?¬M 'M ç m #` M;QÌB H'v çQÊ+X

L|B ç M ç•v €M? K„i L?¢+ h?B M hBM? +® w p¬ iB M? HB + [m æBM? >¢Q- ok .B i L?¢+ h?B M hBM? iB T iK+ #ªQ,

@ æ†+ #B i H" LB M >Q *?B a #` K°i i?B M i"v v m i°+ i M «M æ hbM? H'v çQÊ+ i®iX "•v ;BÌ çB m [m M i`¼M; M?'i H" H"K b Q +QÊT i?¬M F?Q iW i v v m i°+ p - M h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?¬M æB M iQÆM; çQÆ +¼T p M9B- Km®M +QÊT H¢B i?¬M F?Q H" p¬ p" M F?| F?,MX

@ *€B ;b\ LB M >Q *?B a `ÆB p"Q i v v m i°+\

@ «M æ hbM?\ a Q i`QÈ+ FB +?Q iWM; M;?2 +€B i M M"v\

@ L?¢+ +?QÎM; K¬M M|B ç9M;- +QÊT H¢B i?¬M F?Q KÈB H" p¬ +MM; [m M i`¼M;X

@ sBM ?ÄB L?¢+ +?QÎM; K¬M h`'M h?¬M 'M `ÆB p"Q i v B\

æ€K ç¬M; t¬M t QX

L?¢+ h?B M hBM? i?®i H`B M?Q ?ÁM ç€ `ÆB p`Q ?² MQÈ+ p®M ç½ ;ÊM b|M;- #¼
 hbM? ?bM? ?¶M HQ¢M- K¼B M;Q`B ç m #` ? B +?[i?-M F?Q ?'T /šMX "¼M ?¼ K¢
 ç•v H` pb +| çQÈ+ i?-M F?QX
 h`"M /Q M? v m i°+ T?Q t +?9 w # M M?•M HQ¢B ²M `Q- M€Q ç°M;X
 E?-M; F?Q i`Î M M +,M; i?ŠM;X
 L?¢+ h?B M hBM? +?QM? M;?o pmM; i v [m€i iQ,
 @ h?-M F?Q HB M [m M ç M F?Q p"MM?•M i°+ - imv i ç®B F?-M; i? ç `ÆB p`Q i
 ` i v- ;B i v m i°+ i¢B ç•v +QÈT H¢B i?-M F?Q5
 æ€K M;Q`B # M +¢M? L?¢+ h?B M hBM? +kM; ²M `Q ?Á`2QX
 æBM? >¢Q çSM; T?Q t M?bM ibM? ?m®M; M`v- M?Qm K`vX
 L;Kv [m•M iY L?¢+ h?B M hBM? #B i`ä h`'M h?-M 'M `ÆB p`Q i v ok .B i hmv iM
 ç-m K•m ?QÈM; v m i°+X L?¢+ h?B M hBM? Km®M FQ+? ç°M; ? B i°+ ç¢B +?B M
 +? i i b®M;X L?¢+ h?B M hBM? H`K M?Q p"v H` Km®M H`K `®B çK+ MQÈ+ #ûQ +
 o"v i?b F?-M; #B i +| # Q M?B m M;Q`B b) +? i i¢B ç•vX
 L;Kv [m•M iY M`v i?"i H` ç€M; +? i5
 æBM? >¢Q +?Q iWM; ?¢M K°i M;Q`B M?Q p"vX GQ¢B M;Q`B ç¢Q K¢Q i` M; M;?B
 `^M; S?QÆM; hB m M pB M i`QÎM; +O h? M? "bM? ?¼+ pB M H` b® K°i- M?QM; b
 i?b S?QÆM; hB m M M?Q +QM MQiX
 hmv M?B M +?„+ +| M;Q`B ?B m HÊB ?¢B +?mv M M`v çB\
 E?-M; T?ªB K¼B M;Q`B ç m M;®+ M;? +? #` +´ ç°M;X
 Zmª M?B M X X X
 L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m M?Qm K`v M|B,
 @ a® HQÈM; + Q i?O v m i°+ M?B m ?ÆM +?9M; i - M m +?B M ç'm b) F?-M; +| T?
 B M;Î M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m +?Q M|B ? i +•m i?b X X X
 "MK5
 J°i +°i b€M; ?mv M F?Q iW i`QM; ç€K M;Q`B #„M ?QÈM; i`"M /Q M? v m i°+X
 *| F ` i vX
 >"M? ç°M; M`v M?Q K²B HY ç®i +?€v M;mv M i?MM; t,M;X
 E?-M; F?Q p®M ç½ +,M; i?ŠM; +?ÈT K„i M´ imM;X
 h?M ?"M ;B[v m i°+ p` M?•M HQ¢B ç½ +?²M; +?'i iW H•m- F?-M; HB m K¢M; +„M
 #•v ;B`i'i +ª #` +°i b€M; ?mv M F?Q ç€M? i MX
 @ :B i5
 @ :B i ? i #¼M +?9M;5
 @ L?•M i°+ v m çm®B +? i iB i /€K F?B m F?Q+? +?9M; i \
 @ E?-M; i? i? i?S5
 @ :B i b¢+? v m i°+ - ç€K b9+ bBM? ,M iQÆB Mm®i b®M; M`v F?-M; tSM; tm'i ?B I
 •K -K -K -K -K5

*€+ H Q ¢ B H U+ H Q Ê M; / Q ¸ ° M; # M M; M´ - ? m v M F ? Q p ¨ v m H U+ p + ? ¢ K p û M ` K +
+ ? | + # m - M; t m ® M; X æ • v H ¨ + ? B M i ` M ? F ? ¬ M; + - M ¸ ° M; p B M ? v + ? m ~ M # ` - ? E
„ i ¸ - m ¸ B M + m² M; i ¨ M b € i ¸ ® B T ? Q Æ M; X

J ° i ? b M ? ª M ? F ? | K ¨ i Q Î M; i Q Ê M; X

h ` M # - m i ` Ì B + | p ¬ b ® H m² M; b € M; ; B, M; M; M; - v m F ? Q - M ? • M H Q ¢ B # B M i ? ¨ M ?

• M ? b € M; H U+ H Q Ê M; ¸ € M; b Ê p ¸ K M; - K - K M ? Q T ? | ? Q ¸ T ¸) K ¨ i ` Q K ¢ M; M ? '
H Š M p Ê B K ª M; H È M K € m - t Q Æ M; i ¨ „ M; ` Æ B t m ® M; X h ` Q M; F ? Q ª M ? F ? „ + + ? B M ¸ '
p b Î - M M M # ` / Q M ? K B M; ? | i ? ¨ M ? K ª M ? p K M X

h W M; + Q Ì M; ; B ª + ? i ¸ B X

L ? B m + Q Ì M; ; B ª + ? Q F ` T i ? B i ` B M + ? B M F „ ¸ ½ # ` + ¬ M; F Q + ? ¸ B M + m² M; M; ? B

h b M ? + ª M ? i ? " i ¸ € M; b Ê X

E „ t ª Q - F B M ? M; ? B K + ? B M ¸ ' m i ` Î M M p ¬ / K M; i ` Q M; i b M ? ? m ® M; ? ¶ M H Q ¢ M M ¨
¸ ' m ? ¶ M H Q ¢ M - / M H ¨ + Æ i ? + Q Ì M; ; B ª o ä æ + ª M ? + k M; i ` Î M M v m Ê i X _ ' i M ? B
¸ B - i ? - M ?² M F ? ¬ M; F ` T i ? Q € i ` ¸ ½ ? b M ? i ? - M ¸ m / B i X

h ` Q M; T ? 9 i + ? ® + • K æ B M ` ° M; H È M # ` b | M; M, M; H Q Ê M; ¸ B M + m² M; # Q T ? O X

* ? Q ¸ M K ° i + ? û M i ¨ i b M ? ? b M ? ¸ ½ p ¬ + M M; ? ¶ M H Q ¢ M X

L ? • M H Q ¢ B - v m i ° + M ? Q ? B ¸ ® M; + € i / M t 2 M p ¨ Q M ? m F ? | i ? T ? • M + ? B - i ? • M
+ ? ¢ K p ¨ Q - F ? ¬ M; M; W M; ¸ ´ B p ` i ` Q X * m ® B + M M; + | H) M; Q Æ B b) T ? € i ? B M # M ·
; B ª ; B i ¸ Ä K „ i - F ? ¬ M; + ? 9 i ; B [H ¢ B b S + K ¢ M ? ¸ ` M ? t û ` € + ? K ¼ B M; Q Ì B ¸ S M; + ¢ M

h ` Q M; ? ¶ M + ? B M M ¨ v + ? d + | + Q Ì M; ; B ª i m v i ¸ ® B i ? € M ? M ? • M + ª M ? + Q + Q i ¢ B i
i ´ + ? S + M; ? B K M; t i K Ê B ´ M ¸ ` M ? ? Æ M + ? 9 i - F ? ¬ M; # ` ¸ ° M; + ? " i p " i M ? Q + Q Ì M; ; i

æ B M ? > ¢ Q + k M; # ` F û Q p ¨ Q + m ° + ? ¶ M + ? B M X

h b M ? ? m ® M; ? ¶ M H Q ¢ M # ¶ M; M ? B M / B M ` - M ? Q M „ T ? ° T S M / Q ` K Î X æ B M ? > ¢
M ? Q p ¨ v X * Q Ì M; ; B ª o ä > Q ¨ M; + ª M ? - o ä æ + ª M ? + Q + Q i ¢ B i ? Q Ê M; M ? Q + Ä ` € +
• K æ B M i ? ¨ M ? K € v t v + O b B M ? K M ? - i W M; + ? 9 i K ° i M; ? B M + Æ i ? + € + + Q Ì M; ; B
p K M X

æ B m æ B M ? > ¢ Q + | i ? H ¨ K + ? d H ¨ # ` ¸ ° M; M; ? M ? + ? B M X

æ B M ? > ¢ Q p m M; h ¨ L; m v i ¸ € M ? H M B ? Q † + ; B i K ¶ B K ° i + Q Ì M; ; B ª v m i ° + ¸ ` M ? +

h ` Q Ê + F B æ B M ? > ¢ Q i W M; M; ? 2 M | B ` i M ? B m + ? m v M p i ? € M ? + ? B M M ? • M H
i ? € M ? + ? B M F ? B M p ¬ b ® + Q Ì M; ; B ª i ? ? i ` Q Ê + M; ? 2 t M ? K † i X \* | ` i M ? B m M
` ^ M; F ? ¬ M; i ? ¸ B m ? Á i ? M ? " M; B [M ? • M H Q ¢ B p ¨ v m i ° + X æ B M ? > ¢ Q F ? ¬ M; + |
i ? " K + ? Q H 9 + i ` Q M; + ? B M i ` Q Ì M; # € + ? i ? € M ? M ? • M H Q ¢ B - v m i ° + i W M; ? Ê T i € +

L ? Q M; > m v M a Q Æ M; h ? - M * m M; æ B M ? > ¢ Q # ¶ M; ? B m b U i ? " i i ¨ M M ? Š M + O M ? [

h b M ? ? m ® M; M ¨ v M m ¸ t i Î i ? € M ? + ? B M ? B i ° + M; ¨ v t Q i ? b + | H) + ? d H ¨ K ° i i ` " M

L ? Q M; + k M; ¸ ½ ¸ O F ? O M; # ® X

L m • K æ B M F ? ¬ M; + | H U+ H Q Ê M; T ? € T i „ + i ? Q Ê M; + ´ ` „ M + ? „ + # ª Q p - + ° i ¸ € - K
i ? B M ¸ ` M ¨ v ¸ ½ b K T ¸ ´ X

æ B M ? > ¢ Q p m M; i ? M ? F B K ` d b û i - K ¸ Q ¸ 2 M i ¨ M T ? € i ? K i H M B ¸ M K û T + ? B M

G Q ¢ B ? ¶ M + ? B M M ¨ v F ? ¬ M; + | w M; ? o X

æ B M ? > ¢ Q + Á M M ? ¢ v + ª K [m M b € i ¸ Q Ê + b U i ? " i H ¨ + Q Ì M; ; B ª i m v i ¸ ® B + O M ? •
E ? B + € + + Q Ì M; ; B ª i m v i ¸ ® B M ? • M H Q ¢ B - v m i ° + T ? € i ` H U+ H Q Ê M; + Q Ì M; ¸ ¢ B
+ ¬ M; F Q + ? - # Î B p b F ? ¬ M; F ? € + ; b i b K + ? i X

L;QìB # M ç-m ç€M? pĐ ibM? +ªM? #bM? ioM? ç| ç M; çSM; # M +¢M? L?¢+ h?B M

N9NX *?QÆM; N8y, «M æ hbM?X

oW `²B L?¢+ h?B M hBM? +ÁM M;?o +?QM? iW M;?B K- ?B M M; M; HŠK HB iF n
F?Q H9+ M`v #° /¢M; pB + +?ŠM; HB M [m M KbM?X L?¢+ h?B M hBM? F?¬M; ?
i`,K +QìM; ;Bª iK i" T # M +¢M? ;½ +kM; •K i?-K /B +?mv M ?QÈM; ok .B i hmv iX

æ€K M;QìB æ°+ *¬ o¬ *U+- h?B M S?O- G Zm M h?B M- L;Kv o¬ " M? iK i" T K¬
?B K çB ?QÈM; ok .B i hmv iX

hBK æBM? >¢Q ç" T M? M? i?-K M;?o,

@ "¼M ?¼ Km®M i?W /`T HQ¢M ` i v5

L?[M; +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB i?€M? M?•M +ªM? #B i imM; iQ+? h`M h?-M 'M ç m +
?¶M HQ¢M ç€M? HûM +QÈT i?-M F?QX

h²B i 5

*?d KbM? M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m ç M; +U+ HU+ F?®M; +? ibM? 1
H°M ` - F?B M #¼M ?¼ #bM? ioM? H¢BX hB + `^M; M K M?•M i`mM; MB M oä h?€
;B i çÄ K†i- ç b® M;QìB #îB pb ;B i +?|+ K" K' i çB Hw i`Q- F?¬M; i? M;WM; H¢B

•K -K -K -K -K5

GU+ HQÊM; K¢M? K) #MM; M´X

JQìB K'v +QìM; ;Bª M?•M i°+ #` v m F?Q p`M; ç€M? M€i pKMx

J°i i?B m MB M v m i°+ im'M i9 T?QM; ç° T?B M T?B M #QÈ+ ` iW ç€K ç¬M;- #B
F?¬M; +| +?9i ç†+ çB K v m i°+X h?B m MB M im'M i9 i v +¬K [m¢i- iB m b€B iU M
?¶M HQ¢MX h?B m MB M M?`M M?½ iªM #°- +•v [m¢i T?2 T?~v H" +| K°i +QìM; ;B

æ•v H" K°i i?B M i`v v m i°+ +U+ F€ +QìM; ç¢BX

*ª M;QìB i?B m MB M F?¬M; +| +?9i ç†+ çB K i?9 ?| +O v m i°+ M?QM; iQ`M i?
?MM; ?²M F?B M M;QìB M;? i i?î- +?|B K„i`U+ `Đ iU K†i i`îB p`M;X

h?B m MB M v m i°+ +QìB i`M M?šM çB i`QM; +?B M i`QìM;- M?Q iY i?-M ;†i bU b

J°i u m h?€M? æ-m M;QìBKbM? ;B Q HQM; K†i iB m iKv çB i?2Q # M i?B m MB M
çB m i?'TX h?B m MB M v m i°+ #` + Q i?O +QìM; ;Bª M?•M i°+ +¬M; FQ+? H" u m
HQM; b) M; ,M +ªM H¢B ? iX

*| +QìM; ;Bª M?•M i°+ ?ûi iQ,

@ >„M +?QM? H" «M æ hbM?- i?B M i`B imv i i? +O v m i°+5 LB M >Q *?B a M

æBM? >¢Q ;B"i Mªv KbM?X

h?B m MB M +¬K [m¢i M`v +?ŠM; TªB +?QM? H" i?B m MB M im'M i9 +¬K [m¢i
h?B M >mv M L[EBK h?mv M +O L;mv i >Q hB M L[b Q\ E?¬M; M;î ;½ F?¬M; T?
i°+- i`QM; iYm H•m >°B LBM? i?`M?- ç¬ i?`M? +O G M *?•m +kM; H" i?B m MB M
i`mv M M?•M +€+ ç¢B i? HU+ i` M? ç'mX

h?B m MB M +¬K [m¢i H" i?B M i`B v m i°+\
æBM? >¢Q +U+ F€ ;B"i KbM?X

"ÎB pb K'v H-M i`QÊ+ ;†T K†i- æBM? >¢Q pÊB i`U+ ;B€+ h?„M; hU Zmv i M?¢v #û
v m F?Q i` M M;QÌB «M æ hbM?X

E?¬M; H) i? HU+ v m i°+ b m HQM; L;mv i >Q hB M L[+?QM? H" i?B M i" B v m i
æBM? >¢Q ¸ M; bmv ¸Q€M +?Êi #` ? B €M? K„i b„+ #ûM M?bM +?^K +?^KX

•M? K„i M?Q i?U+ +?`i ¸•K / i?`i æBM? >¢Q ¸ m ¸ÊM M?Q #` FBK +?Q+?X

æBM? >¢Q M;~M; ¸-m i?'v «M æ hbM?- i?B M i" B v m i°+ +QÌB #Q ?B KX «M æ hb
;B| i M? KQ K€m- +€+ HU+ HQÊM; # v tmM; [m M? F?¬M; i? ¸ M ;¬M ;½- /B i? ¸
#ûM tmv M [m ?Q F?¬M; M?bM +?^K +?^K æBM? >¢QX

h`QM; +?ÊT K„i M"v HÁM; æBM? >¢Q #®+ +?€v +?B M wX

hB K i?S+ i`QM; M;QÌB æBM? >¢Q i?B m ¸®i H M- ¸B M +m²M; M?Q ¸°M; p"i ;†T
t¢X GQ¢B i?B m +?€v ¸ M iW bBM? Hw F?¬M; T?ªB w +?Q +O æBM? >¢QX

oM pM pM pM pM5

«M æ hbM? H„+ M;QÌBX

«M æ hbM? M?Q +ÆM H®+ +?ÊT K„i ¸ M i`QÊ+ K†i æBM? >¢Q- MÆB ;½ ¸B [m /M
? v v m i°+ ¸ m #` HU+ HQÊM; p¬ ?bM? ¸€M? # vX E?¬M; F?Q ?¶M HQ¢M M?Q Q
J°i #`M i v M?Q M;¼+ T?¶M; ¸¢B p¬ ?¢M i`QM; i-K K„i æBM? >¢QX

æBM? >¢Q ;BÆ i v ¸€M? ` +9 ¸'KX

•K -K -K -K -K5

Zmv M +?QÎM; p +?¢K- F?¬M; F?Q +?'M ¸°M; ¸€M; bÊ F?m +? i€M #®M T?QÆM;
æ•v F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM; v m F?Q ? v ?mv M F?Q K" H" HU+ HQÊM; +Æ i? K¢M
F?Q HQm M;mv M i?Ov p¬ i?m°+ iQM?X L;mv M F?¬M; ;B M #` ¸ ûT M' imM;- K'v
¸'m ¸B M +m²M; ;¬M ¸| #` ?`i # v ` M;Q"BX

J•v M'K MY i`QM; bm®i # v H M ;B[æBM? >¢Q- «M æ hbM?X

hB M; M' M"v M?Q b'K /B i i? +?'M H¶ i B M?B m M;QÌB #` ¸B +X *QÌM; ;Bª +ªM
?Q" M; Î;¬M +?9i #`i M;Ì F?¬M; F`T ¸ T?ÁM; #` tû`€+? K" M; i B- K†i i€B M?QÊiX

@ GU+ HQÊM; +Æ i? i?"i K¢M?X

*' i v æBM? >¢Q i /¢B- MY +€M? i v F?¬M; M?' + M'BX GÁM; æBM? >¢Q +U+ F€
æBM? >¢Q HB M iK+ /mM; ?ÊT M,K M;¼+ i`QM; i?¢+?- +?d iQM? HU+ HQÊM; +Æ i?
+ªM?- H9+ i`QÊ+ #` i?B M ¸` €T HU+ ?„M +SM; `„M ¸€M? +| i? i?„M; +ª ¸dM? oä

L m +?d bQ b€M? ¸° K¢M? +Æ i? i?b M;QÌB F?'M; H² L†+- GB m *U *?B M F?¬M;

L?QM; «M æ hbM? v m i°+ M?bM M?Q i?Q bBM? v m ¸m®B- i v i`|B ;" F?¬M; +?†i
+QÌM; ¸¢B ¸ M i? \ "ªM i? +O «M æ hbM? H" HQ¢B i?QÊM; +´ +U v m ;b\

«M æ hbM? F?2M K°i iB M; ,

@ > v5

J†i «M æ hbM? H° #B m i bM? FBM? M;¢+X

GÁM; «M æ hbM? `mM; ¸°M; F?¬M; i?m ;b æBM? >¢QX

«M æ hbM? H" ?"m /m i?QÊM; +´ i?¬M i?9- ¸° i?m¬M ?mv i K¢+? ;¬M M?Q ?Q" M
«M æ hbM? H" i?B M FB m K°i i? ? i`QM; iQ" M ;B i°+- H" i?B M i" B p¬ bQM; ;-

M?'i i`QM; K'v pϕM M, K [m X «M æ hbM? çQÊ+ +€+ F€M; °- #ªQ p"i; B +®- M m i
i? i?b M; mv M v m i°+ h`mM; h?' h?-M *?•m F?-M; B /€K #ªQ KϕM? ?ÆM «M æ
«M æ hbM? F?-M; M; ì æBM? >ϕQ çÐ K°i çÁM +O ; ½ K" F?-M; i?m X
«M æ hbM? MY +Q`B MY F?-M; ,
@ > ? ? ? ? ? 5 h@i- i?"i H" i@i [m€X E?-M; m'M; H" M?•M imv M i t2K i`¼M; -
M?Q F i i?9+X
«M æ hbM? F?-M; ` i v M[X
«M æ hbM? H„+ M; Q`B `B çB- M? M?"M; M?Q ; B| # vX
æBM? >ϕQ ç M; iQ+? b9+ çÁM iB T i?2Q i?b «M æ hbM? ç½ [m v M; Q`B çBX
h" M +?B M M"v ç M ç°i M; °i- F i i?9+ +M; i? K ç°i M?B MX
æBM? >ϕQ F?-M; i`mv FQ+?X
h`QM; F?QªM? F?„+ pW `²B æBM? >ϕQ +ªK ; B€+ K°i iB i?-M iQM? / Q ç°M; `i [n
hbM?- ?„M iWM; +ªK SM; iQÆM; iU i` M M; Q`B ok .B i hmv iX hBM ç²M F?-M; b B
M^K i`QM; i v «M æ hbM?X

J°i FQ+? FBM? i?B M ç°M; ç` +?'M ç°M; K¼B M; Q`BX
*?B M i`Q`M; çB M +m²M; F?UM; HϕB- K¼B M; Q`B M; Q€B ç-m M?bM ?QÈM; T?€i
; Bª imv i ç®B i?€M? M?•M +ªM? +O M?•M HQϕB- v m i°+ #„i ç-m ?"M? ç°M; X
ok .B i hmv i +kM; p"vX
hW H9+ #„i ç-m ?¶M +?B M i?b ok .B i hmv i Hm-M çSM; BK çB m /QÐM; HU+ HQE
" M; Q`B F?'M; H² t, K KbM? L†+- aY L; ä - h•M \*€+? K¶B M; Q`B çSM; K°i # M M; ,
h`QM; ibM? ?m®M; +Q`M; ; Bª imv i ç®B i?€M? M?•M +ªM? +?Q ` i v i?b M; Q`B F
L; ä - h•M *€+? +| i? i?QªB K€B çÐ K¼B +-M; FQ+? iW +Q`M; ; Bª v m i°+ #bM? i?

N8yX *?QÆM; N8R, «M æ hbM? U?ϕVX

L; Q`B F?'M; H² L†+ K°i ç'K ç€M? # v K°i iS F?B m v m ?Q"M; - +Q`B iQ #ªQ,
@ G" i M K†i i`„M; M?Ä ç|-? ? ? ? ? ? 5 h?'v F?-M; \ h ç½ M|B H" ?„M `i HÊB
i?m ?„MX
L; Q`B F?'M; H² L†+ pmB p M?Q i?m p"Q i v æBM? >ϕQ +kM; H" K°i HQϕB pBM?
aY L; ä #om K¬B F?BM? i?Q`M; M|B,
@ *€B M"v +| H" ; b\ L; QÆB F?-M; #B i i`QM; i?-M çB M +m®B +MM; i M K†i i`„M
i?€M? X X X
æ-m | +M; Q`B F?'M; H² t, K KbM? L†+- aY L; ä - h•M \*€+? `i çÆM ; BªM- F?-M; M
"B m ?B M i`QÈ+ ç| +O æBM? >ϕQ F?B M M; Q`B F?'M; H² t, K KbM? L†+- aY L; ä
?„M H" M; Q`B +O KbM?- i?"K +?Q +| K°i Qi bMM; #€B X
:B¼M; ok .B i hmv i #bM? ioM? p M; # M i B M; Q`B F?'M; H² t, K KbM? L†+- aY L
@ *€+ M; QÆB i`€M? ` ? i çBX

L;QÌB F?´M; H² t,K KbM? L†+- aY L;ä - h•M *€+? M;•v M;QÌB- H"TiS+ HMB`X
 L;QÌB F?´M; H² t,K KbM? L†+- aY L;ä - h•M *€+? i? KÈB i?'v iW F?B M"Q i?B M
 i°+- «M æ hbM? ç½ +?"K`½B ç M;-MX E?m¬M K†iim'M i9 F?¬M; i?m ;b æBM? >
 +QM; H M~M +?S F?B m F?Q+?X
 a m F?B F?B m +?B M pÈB æBM? >¢Q- «M æ hbM? +?¼M ç®B i?O i?S ? B H" ok .
 «M æ hbM?- ok .B i hmv i +?d M?bM M? m K°i +€B- F?¬M; +| #B m ibM?- ç°M; i€
 «M æ hbM? pšM p¶ K°i +?QÎM; M? M?¬M; M?Q H€ HB mX
 *?QÎM; 'M +O ok .B i hmv i i?b M? M? M?Q +?ÈT- iWM; ?Q p,M t M? ç2M T?²M a
 M;|M i v M;¼+ - Km #¬M i v- HÁM; #¬M i vX GU+ HQÊM; p¬ ?bM? # Q #¼+ #¬M i v t
 •K -K -K -K -K5
 G¢B p M; iB M; M' çB + i BX
 > B +?QÎM; 'M i¬M; MäM p +?¢K bBM? ` b|M; tmM; FQ+? F?¬M; v m ?ÆM H9+ «M
 @ h®i- ? ? ? ? ? ? 5
 h`QM; iB M; +QÌB iQ pW HÁM;- K°i M;QÌB M?av` F?ÄB F?¬M; F?Q HQ¢M HQm M
 #Ä çBX L;QÌB ç| H" «M æ hbM?- K°i FQ+? i?,K /Á` i?U+ HU+ ç®B i?O tQM; ;½ F
 GQ¢M HQm i€M çBX
 ok .B i hmv i çSM; v M i¢B +?¶- #B m ibM? iU M?B M- ?ÆB i?Î ç m ç m- iQ¬M i?
 i?QÆM;X
 JÈB`²B ç€M? M? m K°i +?ÈT K„i «M æ hbM?- ok .B i hmv i M; M; i vX
 L?[M; M;QÌB KÈB ç-m F?¬M; t2K i`¼M; ok .B i hmv i ç m ?QªM; bÊ #B M b„+ K†i-
 ç T F?QªM; KQÌB H,K- b€m im´B M¬v ?ÆMX æ†+ #B i H" K°i b® +QÌM; ;Bª v m i°
 M; M; i v pÈB i?B M FB m i°+ KbM? i?b F?¬M; F?B m F?Q+? M[X

 æBM? >¢Q M?Qm K¬v M|B,
 @ *€B i M M¬v`®i +m°+ Km®M H¬K ;b\
 æBM? >¢Q F?¬M; çQ€M` Hw /Q «M æ hbM? H¬K M?Q p"vX
 h?B M i¬B v m i°+ «M æ hbM? ?¬M? ç°M; F€ /`- ;B®M; M?Q H9+ i`QÈ+ ;½ Î i`QM;
 ?ÄB æBM? >¢Q, L;QÆB +| T?ªB H" M K M?•M F?¬M; \ h?"i H¬K M;QÌB F?¬M; çQ€
 hbM? M m F?¬M; T?ªB H" ç² F?MM; i?b H" +| KQm ç² HÈM H QX
 _ä`¬M; «M æ hbM? H" F +| KQm i`QX
 hW F?B` F?ÄB "„+ oU+ æBM? >¢Q ;†T`i M?B m i?B M i¬B +O +€+ ç¢B i? HU+`
 i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QÌM;X L?QM; bQ pÈB «M æ hbM? F€ i¬B M;9i i`ÌB i?b #¼M
 çŠM; +TX
 h`QM; HÁM; æBM? >¢Q FB M; / i?B M i¬B v m i°+ «M æ hbM?X
 æBM? >¢Q F?¬M; /•v /Q pÈB +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ K" +?"K`½B ç M;-M ok .B i
 "ÎB pb +€+ i? HU+ L?¢+ h?B M hBM?- æ°+ *¬ o¬ *U+- h?B M S?O- G Zm M h?B
 p•v ok .B i hmv iX
 E?¬M; #B i ok .B i hmv i ?²B T?K+` b Q- +| i? F?ÎB ç°M; h`M h?¬M 'M H-M M[
 HU+- i?€M? M?•M +ªM? +MM; ` i v`²B ;B€ ?¼ +?Q v m i°+- i`QM; ibM? ?m®M; ?
 i?¬M? +¬M;X
 æBM? >¢Q F?¬M; i? F?Q M?i v çSM; M?bMX

L m ç½ i? K ;B p"Q pB + M"v i?b æBM? >¢Q [mv i ç`M? çQ T?"i çQ ç M i•vX
h`QM; [m€ i`bM? «M æ hbM? HB M iK+ +?¼M K'v ç®B i?O- K¶B H-M +?d ç€M? K°i
KbM? ;B Q HQM; K†i iB m iKv #ªQ p - «M æ hbM? M?Q M;„K +ªM? i`QM; +?B M i
M;„M +ªMX
æ®B i?O «M æ hbM? F?B m +?B M iQ"MH" + Q i?O i` im´B i`QM; M?•M HQ¢BX
hB + `^M; F?¬M; B çÐ çQÊ+ K°i +?B m +O «M æ hbM?X
>Q†+ H" #`i?QÆM; M†M;- ?Q†+ H" +Æ i? M´ M€i +? iX
L;¬v +¬M; M?B m M;Q`B #B i K°i i`QM; # i?¬M F?Q LB M >Q *?B a `ÆB p"Q i v
+m²M; +¬M; FQ+? i?B M i`B v m i°+ Km®M ;B i ;½ +?B K i?¬M F?QX

L?¢+ h?B M hBM? ` i v ;B i K'v i` ,K i?B ?²M +?B M iQÈM; tQM; #¶M; H M iB M ;,
 @ æBM? >¢Q- M; QÆB H` K°i i?`M? pB M M?•M i°+ - i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QÌM; - M
 M|B +?mv M K` F?¬M; H`K ;b- +€+ i?B ?²M +?B M iQÈM; +ÁM H¢B /Q M; QÆB ;BªB
 h`QM; T?9i +?®+ M?B m +†T K„i i`T i`mM; p`Q æBM? >¢QX
 æBM? >¢Q +QÌB M?¢i- ;BÆ i v #„M ` HY +O h'i S?QÆM; X
 •M? HY ç Ä #B M i?`M? h'i S?QÆM; b®M; ç°M; M?Q i?`i p¶ +€M? # v HQÊM- ?9 /`
 p`Q #B M i?B ?²M p¢M M, K- MÆB M| çB [m i?B ?²M p¢M M, K- i?B ?²M +?B M iQÈM
 #` ç®i i`¼BX
 GY +O h'i S?QÆM; p®M H` K°i i`QM; +€+ M; ¼M HY +?Q /QÆM; i`QM; i?B M ç` -
 +O h'i S?QÆM; # ;½v M; ?B M M€i- +?ÈT K„i #B M i?B ?²M p¢M M, K F?UM; H¢B-
 ?²M #` ç€M? +? iX
 h?O çQ¢M M`v #`M p ?B m [mª i?b i` M +ª L?¢+ h?B M hBM?X
 L?B m M; QÌB i?'v ?bM?ªM? M`v i?b M; •v ` X
 L?B m M; QÌB +?d M; ?2 iB M; æBM? >¢Q +?S F?¬M; +?QM? K„i i?'v- HÁM; ¬K M; ?
 KQÌB #ªv- i€K im´B- /M i?B M T?9 p¬ bQM; - im Hmv M iW i`QM; #KM; K i?b +| i?
 h`QM; HÁM; #¼M ?¼ i?b æBM? >¢Q +?d H` K°i ?`m #®BX
 "¼M ?¼ F?¬M; M; Ì æBM? >¢Q ` i v ç½ +| F?Q i? b'K bûi- KkB M?¼M H'M €i L?¢+
 i?€M? M?•M +ªM?X
 *?QM? H9+ M`v X X X
 J°i i? M? •K +?|B i B p M; i`QM; ç€K M; QÌB,
 @ >W5 L m +| i?U+ HU+ M?Q p`v i¢B b Q F?¬M; bÈK ` i v \ >¢B K'v +?K+ ç²M; i°+
 +? iX
 æBM? >¢Q M; Q€B ç-m H¢B- €M? K„i M?Q iB +?ÈT M?bM ?QÈM; ç€K ç¬M; X
 L; QÌB M`v M|B +?mv M +| w t'mX
 L?¢+ h?B M hBM? M; Q`B +QÌB M?QM; i`QM; F?¬M; +QÌB- /MM; HÌB M|B +? M ûT
 @ > ? ? ? ? ? 5 h®i- i?"i H` M? ?MM; tm'i i?B m MB M- F?B M M; QÌB M?bM p
 +?mv M ;B i i?B ?²M T?ªB M?Ì p`Q æBM? iB m ?mvM? ç X L; QÌB +| i`B i?b p'i pª-
 M v b) +ªK FQ+? M; QÆB ç½ ;B9T çÐX
 .MM; ç¢B M; ?o +?OM; i°+ ç ûT i \

N8jX *?QÆM; N89, *QÌM; æ`+? h?"i aUX

Jm®M iB m ? Q i?U+ HU+ +O i \
 æBM? >¢Q +QÌB M?¢i- K†i M; Q`B i?b H`K #° M?Q FB i bS+- M; QÌB HªQ çÄ - K†i i
 æBM? >¢Q bmv v m M|B,
 @ GU+ HQÊM; +O i b„T iB m ? Q ? i- F?¬M; i? T?€i ` +¬M; FQ+? H-M ? B- ?¼
 L?¢+ +?QÌM; K¬M H` +QÌM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM?- M; QÌB +| i`B i?"i bU H` +?QÌM
 ` i v çB5
 LK +QÌB ç¬M; i` M K†i L?¢+ h?B M hBM?X

hB m iY ;B M t^aQ- H`B M?Q p"v +kM; M!B çQÊ+- HçB +ÁM ç€T i`^a ;½X

@ > ? ? ? ? ? 5 L m æBM? iB m ?mvM? ç F?¬M; Km®M ;B^aB MçM i?b #^aM i¬ ç²M; #`Q i°+ i #` i?QÆM; i`QM; +?B M ç'mX "<sup>a</sup>M i¬M; F?¬M; MĐ M?bM ç<sup>2</sup>M; #`Q ç

L m ç½ F?¬M; i? iQM? F æBM? >çQ i?b L?ç+ h?B M hBM? [mv i ç`M? i?m"MM Q M; M; HŠK HB i- i?m Km HÁM; M;Q!BX

L?ç+ h?B M hBM? H„+ M;Q!B +?çv p`Q #B M i?B ?<sup>2</sup>M pçM M,K- €M? b€M; çÄ # Q T h?B ?<sup>2</sup>M pçM M,K i`QM; K'v M;`M i?QÊ+ +?ÊT K„i #` ç®i bç+?X

@ L?ç+ +?QÎM; K¬M i?"i H` i`K +°i +O M?•M i°+ i 5

@ G½M? .B M Zm•M [m^a M?B M / M? #'i ?Q i`mv M- p`Q T?9i K'm +?®i iÄ `ä #^aM b

@ æ•v KÈB H` [m•M iY- i?€M? M?•M i?"i bU5

_ 'i M?B m M;Q!B iQ iB M; `2Q ?Á- K°i b® +Q!M; ;B<sup>a</sup> M?•M i°+ ;B[ i`mM; H"Ti?`v i b o`Q H9+ M`v F?¬M; iB + iB m ? Q ?mv M HU+ ` i v- L?ç+ h?B M hBM? ç€M; ;B€ i

@ E?¬M; i? F?B M L?ç+ iB M #®B +?B M ç'm K°i KbM?- +?9M; i +MM; M? m ` i

@ æ9M; p"vX *?9M; i F?¬M; i? M?Q p`B ?"m #®B Q+? F, ;B[i?U+ HU+- F?B M L? ççB [m•M i?B ?²M5

@ æ9M;- +! p`B M;Q!B `ä `M; +! i?U+ HU+ M?QM; F?¬M; Km®M ` i v- i bK çO Hw h? M? •K +?!B i B H9+ i`QÊ+ HçB p,M; pŠM; i`QM; ç€K ç¬M;X

o`B M;Q!B FQ+? ç°M; F?B M K°i b® pã ;B^a M?B i ?mv i ?ûi HÈM K°i iB M;- i?9+ ;B ?²M pçM M,KX

ao F?Q M?•M HQçB +?ÊT K„i i,M; p¼iX

_ 'i M?B m M;Q!B çSM; t2K M`B H M +?B M w- #„i ç¬m +?B M ç'mX

æBM? >çQ pšM F?¬M; ` i v- ?„M i` M? i?O çB m /QĐM; ?²B T?K+ ?mv M F?QX

G9+ i`QÊ+ æBM? >çQ i?9+ ;BK+ i? M? FB K`d bûi- K ç Q ç2M i`M T?€ iB m ? Q ;B! ç•v ?„M F?¬M; i`QM; i`çM; i?€B i®i M?'iX æBM? >çQ #B i`ä bÈK Km°M ;b M;C F?B ç! KÈB H` [mv i +?B M i?"i bUX G9+ 'v M;Kv [m•M iY L?ç+ h?B M hBM? +?çv i

æBM? >çQ F?¬M; çO #KM; +?•K +?Q+? i`Q T?9M;- M?[M; M;Q!B ç! bÈK Km°M ;b #Ä- F i +m°+ i?^aK i?QÆM;X

J°i i? M? •K i`mv M ç M,

@ æBM? ?mvM? ç çWM; ç w ç€K içT +?OM; FB - #¼M ?¼ F?¬M; #B i`ä M;QÆBX

G`GB m \*U \*?B M K°i i`QM; L;•M :B€T hS h?¬M +O *?B M i?¬M æB M- F?¬M; #B +çM? æBM? >çQX GB m *U *?B M i?'v æBM? >çQ M?„K K„i +ÁM iQÎM; ?„M #`^aM?

æBM? >çQ KÎ K„i ` - +Q!B M!B,

@ *?d H` K°i ç€K ? - ?v p¼M; F?B ççB +?B M ç M #¼M ?¼ +kM; b) ð M? /kM;ð M?C i?O +?m`M #` çB- +?9i M[ b) +! i`M ççB +?B M- `i +! i? oä h?€M? +^aM? b) +? iX

GB m *U *?B M ;B"i KbM? F m H M,

@ *€B ;b\ L;?B K i`¼M; M?Q p"v b Q\

G9+ M`v i`¬M; i?b M?•M HQçB +?B K Qm i? - M m i bM? ?bM? iB T /B M bÈK Km° /¼M / T bç+?- i bM? ?m®M; F?¬M; +! ;b ç€M; bÈX

æBM? >çQ M;?B K i9+ M!B,

@ a m HQM; #B M i?B ?²M +! K°i i²M içB `i M? M? b) tm'i ?B M X X X

æBM? >¢Q +?Q M|B ? i +•m i?b X X X

@ h?"i H" K°i ç€K +QM FB M F?¬M; M;?2 HÌB- pMM; pšv H•m M?Q p"vX

J°i i? M? •K F?¬M; +?9i +ªK ibM? p M; # M i B K¼B M;QÌB- i`QM; #B M i?B ?²M p
i B M?QM; i? M? •K `ä K²M K°i M?Q i? M|B F?) p"Q i B M;QÌBX

J¼B M;QÌB ç€M? `MM; KbM?X

"ªM M,M; pä ;Bª F?B M #¼M ?¼ +ªK ;B€+ +| HU+ HQÊM; iY pQM;- ?Ov /B i t•K M?

h'i +ª +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä h?€M? +ªM? +| K†i +MM; #B M b„+X

h`QM; T?9i +?®+ ç¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K çB M +m²M;- i€Q #¢Q #¶M; +?"K `½
"Q i`QM; i?B M ç` +MM; #B M K'i- M?[M; i?B ?²M p¢M M,K F?¬M; +| Hw i`Q #¶M;
[m•M ?m'M Hmv M M;?B K +?dM?X

h` M ç-m +| €M? K†i i`ÌB +?B m tm®M;X

E?¬M; +ÁM i?Ov i`B m i?B ?²M p¢M M,K F?¬M; #B2M ;BÈB # Q T?O- K¼B M;QÌB i
æB M ç½ #B M K'i- i? v i? H" i`ÌB t M? K•v i`„M; K M? K¬M;- #®M T?Q +| +€+ +•v
çQÌM; FQ+? F?€+ M? mX

"¼M ?¼ Î i`QM; F?¬M; ;B M H¬B ç" B i?€M? +?B M\

*€+ +QÌM; ;Bª ç½ iªB [m H¬B ç" B i?€M? +?B M ç m ;B"i Mªv KbM?X

h?b ` b m F?B •K æB M #` ç€M? M€i i?b b) ç M F?¬M; ;B M H¬B ç" B i?€M? +?B M
S?Q t X

J'v M;"M +QÌM; ;Bª v m i°+ iK i" T H¢B- #B m ibM? +ªM?B ;€+ M?bM ç¢B [m•M i?B
;Bª v m i°+ +kM; ;†T ç¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K +¬M; FQ+?- [m i`"M +?B M ç'm +
h`QM; HÁM; K¶B M;QÌB i`"M M;"T #'i MX

LB K iBM- H¢+ [m M H9+ i`QÈ+ /¬M `9i çBX

æ¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K F?¬M; ;BÈB ?¢M i€+? ` iW ;B[M?QÌM; K°i +QM çQ
ç°M;X :B®M; M?Q #B M t M? #B + `) K°i F?2 ?Î- K'v M;"M i?B ?²M +?B M iQÈM;
#QÈ+ +?•M ç m ç†MX

æ^M; b m i?B ?²M +?B M iQÈM; +| K'v i`,K i?B ?²M i?U+ i? F?´M; H² iQ`M i?•M
+?9M; M| M?Q iWM; /½v M9B ç tm®M;X

@ æ•v H" X X X Zm€B p"i +¬M; ç€M; bÊ ?ÆM i?B ?²M +?B M iQÈM;X E?¬M; H) i?B
æBM? >¢Q `i ;B"i KbM?X

æ¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K i`QÈ+ K„i /M H" b® HQÊM; ? v bS+ +?B M ç'm- KS+ ç
H9+ ?„M i?'v i`QM; +,M T?ÁM; #Q K"i h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX L m M|B
ç€K HQM? `ªB `€+ i?b #•v ;BÌ i?B ?²M p¢M M,K H" ç¢B [m•M +| F, Hm"i M;?B K M;
æ€K [m€B p"i ç½ [m H°i t€+X

h`QM; p¬ b® +†T K„i M?bM +?,K +?9- K°i i?•M ?bM? + Q i p¢K pÐ +?"K `½B tmv M
p¬ i" M- M?bM +?"K M?QM; M? M? +?|M; çB iÈB i`QÈ+ ç¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K
h?•M ?bM? F ç| KÆ ?²- ?ÆB i?Î iY pQM;- ?Ov /B i t€K b"K [m M? [m`M # M M;QÌB
/B i i? - i¢Q +ªK ;B€+ €T HU+X o` i`Q ç¬B K„i +| ? B Hm²M; b€M; ç2M +?ÈT H|2-
Mm®i ? i i'i +ªX

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K M?bM ç€K +QÌM; ;Bª M?•M i°+- v m i°+- M?"M M?½ M|B,
@ > ? ? ? ? ? 5 æ€K v m çm®B FB - +€+ M;QÆB M|B çB- ç¢B [m•M i?B ?²M +O
E?¬M; B iª HÌB M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €KX

@ h?"i +?€M- ?B K F?B i +| ?SM; i?9 i¢Q ¢¢B [m•MX æ€K v m ¢m®B +€+ M;QÆB ?Á\

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K M?Q K°i F +¬ ¢ÆM `ªM? `¶B bBM? M¬M; M¶B- F?¬M; ¢ K„ h`QM; i`"M /Q M? v m i°+ +| M;QìB HÈM iB M; ?ÄB,

@ L;QÆB X X X G" B\

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K +QìB iQ #ªQ,

@ h \ h H" i²M i¢B +?Q + Q p¬ i?QÊM; M?'i b„T +?9 i i?B M ¢` M"vX > ? ? ? ? v m i?¬M v m i°+ i`QM; o¬ h"M ¢¢B HK+ +kM; b) [m€ /QÊB +?•M i X h +?QM? H" i' iY pQM;5

h¬M; M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K M?Q ¢² ¢B MX

N89X *?QÆM; N88, *QìM; æ`+? h?"i aU U?¢VX

J°i ¢¢B v m ?W H¢M? K°i iB M; ,

@ >W5 E?¬M; #B i HQÊM; bS+5

@ \ L;QÆB F?¬M; iBM\

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K M;WM; +QìB- ?®+ K„i #„M` iB b€M; ¢2M M?bM +?"K M?Q SM; H¢B i?b €M? b€M; ¢½ # Q T?O ¢¢B v m +O v m i°+X

*?ÈT K„i +Æ i? `v i?QÈ+ +O ¢¢B v m #` €M? b€M; ¢2M # Q T?O M? M? +?|M; `9i FBM? F?OM; - ?€ K²K; `Q i?ûi M?QM; F?¬M; T?€i` i? M? •KX u m HU+ ?MM; ?²M /KM; - ;B•v H€i ¢½ #` ?9i iÈB; -M M;QìB ?Ov /B i ?„+ €KX

@ h +ªK ;B€+ ¢QÊ+ M;QÆB bÊ ?½BX

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K M?bM ¢¢B v m iQ +Ð M„K i v- ;B¼M; ¢B m #bM? ioM?X *?ÈT b€M; ¢2M # v p`Q ?®+ K„i M;QìB ?Ov /B i ?„+ €KX

æ¢B v m M"v H" +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB ¢dM? v m ¢ p"v K" F?¬M; +?9i ¢QìM; +?®M /B i ?„+ €KX

J¼B M;QìB ?QªM; ?®iX

h?U+ HU+ +O [m€B p"i M"v +QìM; ¢¢B F?B M M;QìB FBM? bÊX

@ > ? ? ? ? ? 5 h +ªK ;B€+ ¢QÊ+ bU bÊ ?½B +O +€+ M;QÆBX E?¬M; +¬M M?C M?Q +€+ M;QÆB M;?oX æ M ¢•v M"Q- +€+ +QM FB M- ?½v #bM? ioM? M?"M +€B #'i iY5

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K pW M|B ?®+ K„i H|2 €M? b€M; t M?X

•M? b€M; t M? `ÆB tm®M; ¢'i #B M i?"M? i?•M ?bM? ¢¢B v m ¢dM? v m ¢ ¢½ #` ; i?•M +?ŠM; +| K°i +?9i p i i?QÆM; - ;B®M; M?Q +ÁM b®M;X æB m F?€+ #B i M? [m M? [m~M €M? b€M; t M? #B +- F?¬M; +ÁM i?U+ i? K" ;¬M ?QÈM; MY bQÆM; I

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K ;BÆ i v H MX

@ 5 E?¬M;5

J°i +QìM; ;Bª M?•M i°+ oä æ +ªM? +€+? t K'v M;`M i?QÈ+ ¢°i M?B M ¢B M +m²M

*QìM; ;Bª M?•M i°+ oä æ +ªM? FBM? ?Q"M; F?¬M; +?9i T?ªM F?€M; #` ?9i ¢B- i?

h?•M ?bM? ç¢B v m çdM? v m ç #B M i?¨M? F?|B +?mB p¨Q t€+ +QÌM; ;Bª M?•M i
 ;½X *€B t€+ KÎ K„i` - €M? b€M; t M? F€ /` +?ªv tm¬B # Q T?O iQ¨M i?•MX
 *€B t€+ [m€ tm®M; i`QÈ+ K†i M;QÌB ?Ov /B i?„+ €K M?Q ç M; #€B pm +O KbM?
 J°i i?B ?²M +?B M pQÆM; KÈB tm'i ?B MX
 æ•v H¨ [m€B p¨i M; M; M;Y pÈB +QÌM; ;Bª çdM? oä æ +ªM?X
 J¼B M;QÌB M?bM ?bM? ªM? ç| - ?9i M;KK F?Q H¢M?X > B +QÌM; ;Bª oä æ +ªM?
 ? B i°+ #` #„i çB M?Q +QM MQi- ;B i M?Q ;B i ;¨ +? i¢Q ` i?B ?²M +?B M pQÆM;
 h?U+ HU+ +O M;QÌB ?Ov /B i?„+ €K K¢M? F?OM; #®X
 .M H¨ +QÌM; ;Bª imv i ç®B +O v m i°+ ? v M?•M HQ¢B #B m ibM? +U+ F€ F?| t2
 imv i ç®B F?¬M; ç K„i ç M i?B ?²M p¢M M,K- i?B ?²M +?B M iQÈM; ?Q†+ i?B ?²M
 ?Ov /B i?„+ €K i?b X X X
 *€+ +QÌM; ;Bª imv i ç®B +ªK ;B€+ €T HU+ `i HÈMX
 :BÌ T?9i M¨v- K¼B M;QÌB ?B m `^M; mv ?B Ti?“i bU ç MX
 L;QÌB ?Ov /B i?„+ €K KdK +QÌB M|B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ€K M;QÌB v m Èi FB - #•v ;BÌ ç½ #B i i?¬M mv +O i \ aÆM
 ?QÈM; #'i iY +?Q \
 L;QÌB ?Ov /B i?„+ €K `i ?QÎM; i?K #B m ibM? bÊ ?½B- ?QªM; HQ¢M +O +QÌM; ;
 .QÌM; M?Q bBM? HBM? bÊ ?½B b) i` Q +?Q M;QÌB ?Ov /B i?„+ €K HU+ HQÊM; #'i
 *MM; pÈB iB M; +QÌB +O M;QÌB ?Ov /B i?„+ €K- ç¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K H¢B
 +?|B i B M;¨Ti`ìBX
 E?¬M; F?Q €T HU+ ç¬M; ç†+X
 L¶B bÊ H M i¨¨M i`QM; HÁM; p¨B M;QÌBX
 *?QM? H9+ M¨v X X X
 @ > ? ? ? ? ? 5 J°i +QM [m€B p¨i F?¬M; /€K #QÈ+ ` €M? b€M; - +Q ç¬m `9i +´ i
 F?¬M; /€K M;| K†i i`ìB +| ;b ç€M; bÊ\ *ÁM /€K HÈM H®B çÁB F?B m +?B M pÈB M
 iU + Q iU ç¢B- F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?X „i ;B†+ i`QÈ+ #„i pm - K¼B M;
 ;B i +QM [m€B p¨i M¨v i?b ç¢B [m•M i?B ?²M b) iU i M `½5
 h`QM; i¨¨M /Q M? M?•M HQ¢B- M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m ?ûi iQ- M;
 *?MK b€M; p¨M; FBK HQÊM Hì [m M? i?•M M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•r
 JBM? p,M p¨M; #Q ~M H M i¨¨M i`QM; F?¬M; i`mM; /QÈB +?•M M K M?•M i`mM; ME
 i v TªB H M- K°i +•v #9 F? B i?B M K¨m p¨M; FBK #B M ` M?Q i?U+ +?`iX *€+
 `„M /B +?mv M M? M? i` M +•v #9 - M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m +?ûK
 "9 HÈM t i [m ç•m H¨ i?B ?²M p¢M M,K i?¨M? i`Q #KBX
 L;QÌB ?Ov /B i?„+ €K H¬K #¬K,
 @ > ? ? ? ? ? 5 h?€M? M?•M +ªM? b Q\ GU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B iWM; F?B M i
 E?¬M; H¨ ;b i`QM; K„i i 5
 L;QÌB ?Ov /B i?„+ €K M?'+ i v H M pQÆM M;|M i`Ä ` X
 æ¬m M;|M i v +?d p¨Q HQÐB #9 iQ T?`m €M? b€M;X
 "9 iQ çO ç t M9B +?†i ç'i M;WM; H¢B- F?¬M; i? +?ûK tm®M;X
 L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m ?ûi iQ,

@ L;QÆB i`mM; i?`M? pÈB i \

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K #”i +QìB M|B,

@ L?QM; i`QM; [m M MB K +O i i?b +?d pQM; ?²M +? i KÈB i?”i bU i`mM; i?`M?)

+| i? ?v bBM? K¬M M?•M ç²M; i°+- i F?¬M; /€K M?”M M¬ i”B M?Q M;QÆBX

>®+ K„i M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K #„M` +°i b€M; K`m ç²M +? i +?|+X

@ E?¬M; X X X h? i X X X

GÁM; M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K imv i p¼M;- ;½ +?Êi M?È çB m ;b- ?ûi iQ,

@ *?ì ç½- i #B i # i?¬M F?Q M^K i`QM; i v B- +| i? +?d +?Q M;QìB X X X

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K M;WM; H¢BX

L?¢+ h?B M hBM? M?Q çQÊ+ ç¢B t€- +?d p”Q ç€K ç¬M;;

@ *?O M?•M- h`’M h?¬M ‘M M^K i`QM; i v v m M[- LB M >Q *?B a î i`QM; i v i?B m

>²B h?B M ””M i?b i`QM; X X X h`QM; X X X

L?¢+ h?B M hBM? pW bÊ pW b®i`m°i- ;½ F?¬M; #B i Gm•M >²B h?B M ””M î ç•m

hmv M?B M F?B L?¢+ h?B M hBM? HB + ?QÈM; æBM? >¢Q- #B m ibM? ;½ ç°+ €+

@ *?O M?•M- Gm•M >²B h?B M ””M î i`QM; i v iB m iY ç|5

hB m iY- M;QÆB Hm¬M ç®B ç¬m pÈB i - ?¬K M v +?Q M;QÆB Q M +? i5

" M FB X

æBM? >¢Q #B M b„+ K†iX

G`K b Q L?¢+ h?B M hBM? #B i i?¬M F?Q Gm•M >²B h?B M ””M M^K i`QM; i v ?„M

L?QM; F?B æBM? >¢Q i?’v #B m ibM? +O L?¢+ h?B M hBM? i?b ?„M ?B m`^M;;

ç Q ;B i M;QìB- Km®M HÊB /KM; M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K ;B i ?„MX

GÁM; /¢ ?B K ç°+X

æBM? >¢Q M;;² L?¢+ h?B M hBM? M|B iB T,

@ *?O M?•M- iB m iY M`v F?¬M; çÆM ;B^MX h`W Gm•M >²B h?B M ””M` i`M M;

#^M; i?¬M F?Q- K°i i? M? FB K`d bûi- K°i i? M? ç Q i”M +| i? T?€i ?mv HU+ HQÊ

ç`M? F?¬M; T?^B p”i #bM? i?QìM;X

L?¢+ h?B M hBM? ç½ +„M +?†i æBM? >¢Q- H`K H° ? i #Q K”i +O ?„MX

@ Zm€ p¬ bd5

@ h²B i 5

@ ad M?K+ +O M?•M i°+5

o`B M;QìB FB K F?¬M; çQÊ+ +?YB mK bMKX \*€B +? i H`i?Y i?€+? +QM M;QìB HÊ

h?B M oă h¬M; +^M? +kM; F?¬M; ç M KS+ v m çm®B M?Q p”vX L?¢+ h?B M hBM? H

;B^M?•M i°+- v m i°+- H`K M?•M i°+ K’i K†iX

L?¢+ h?B M hBM? +„M +?†i`,M;- BK H†M;X

L?¢+ h?B M hBM? #B i F?B ;½ /MM; pä ;B^ ç²M; i°+ H`K ç K HQM;- F?B ;½ M?Q K

tBM i?b / M? iB M;- mv p¼M; # Q M,K [m ;½ p’i p^ iQ+? Hkv ç½ bKT ç´- F?¬M; i?

L?QM; +?d +-M b®M; b|i H` L?¢+ h?B M hBM? F?¬M; ;®B ?”MX

*?d b®M; KÈB +| F?^ M,M; p¬ i”MX

L?¢+ h?B M hBM? +?d KÈB b®M; # i`,K im´B ç½ ç M oä h?€M? +ªM?- ;½ +ÁM im
+-M +Æ /mv M tªQ ?ÊT- i?O çQ¢M BM?- M; ¨v b m L?¢+ h?B M hBM? +| +Æ ?°B i`Î
v i?-M ;B BX E?B ç| K¼B i?S /Q M;QÌB +| i?U+ HU+ K¢M? ?ÆM [mv i ç`M?- K®B
;b\

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K F?-M; tm®M; i v pÈB L?¢+ h?B M hBM?X

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K HQÈi [m ok .B i hmv i- «M æ hbM? +m®B +MM; M?bM ?QÈ

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K +~M i?“M +ªK SM; K°i H€i b m ?ÆB ;B”i KbM? F m H M,

@ >ÆB i?Î [m2M i?m°+- i?b` H` M;QÆB- KÈB `²B i F?-M; T?€i ?B M` X *QM FB
h?B M S?M æ² h?-M h?€T- M;QÌB T?€i ?B M i ç-m iB M +?QM? H` M;QÆB ç9M; F

æBM? >¢Q ;”i ç-m- M|B,

@ æ9M; p”v- H` i X

N8dX *?QÆM; N83, "€Q RM; U?¢VX

E?B ç| æBM? >¢Q Î i`QM; +,M T?ÁM; #Q K”i i-M; KQÌB #ªv ?²B T?K+ i?U+ HU+-
?mv i +®i +O h?B M E?mv M h K æ-m K` `ÆB p`Q i`¢M; i?€B F€ H¢X æBM? >¢Q
[mª + -m €M? b€M; K`m p`M; H-M ç-m iB M KÎ` i?B M M?½M M?bM i?’m h?-M;
i`-M; i?’v M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €KX

æBM? >¢Q +ÁM M?È F?B ç| p`Q T?9i +m®B M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K +kM; T?€i ?B
/†K ç®B /B M i?B M M?½M- T?€i` b€i F?Q F?OM; F?B TX

:BÌ T?9i M`v- M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K /U p`Q K M? K®B ?ÆB i?Î i?B M M?½M ç H
ç| M?“M` ?„MX

@ *| i? M?bM i?’m #bM? +?QÈM; h?-M; h?B M S?M æ² h?-M h?€T- M;QÆB H`K i

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K +~M i?“M ç€M? ;B€ æBM? >¢Q- H° #B m ibM? FBM? M;¢+ M

@ h` M M;QÌB +O M;QÆB [mª M?B M +| ?ÆB i?Î i?-M F?QX h F?-M; M?bM i?’m M
i?b iQÆM; H B b) `i ç€M; ;ÌKX hB +`^M; ?¬K M v i TªB ;B i M;QÆBX

æBM? >¢Q F?-M; #B M b„+ K†i pb +•m M|B +O M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K- #bM? ioM

@ *?Q #B i H°+ p i v BX

@ > ? ? ? ? ? 5 h `i i?QÎM; i?S+ HÁM; + M çªK +O M;QÆBX L;QÆB H` M;QÌB
i b) i?QÎM; +?Q M;QÆB K°i i?SX h`W F?B M i #Ä [m M;QÆB` +| i? M m v m +

>bM? M?Q M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K M?bM æBM? >¢Q pÈB +QM K„i F?€+- +?d p`Q L`

@ h M?bM` çQÊ+ M;QÆB `i ?”M +QM FB M ç€M? K’i iU i¬M M`v- M;QÆB M|B K
M;QÆBX

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K i?®i HÌB H`K L?¢+ h?B M hBM? #B M b„+ K†iX

J†i L?¢+ h?B M hBM? i`„M; # +?- H¢B `mM M?Q +-v b’vX

L?¢+ h?B M hBM?g#B i æBM? >¢Q ?”M ;½ M?B m +Ð M`Q- ;½ F?-M; M;Ì #’i +?’T
/B i ?„+ €K M?QM; F?-M; ç´B çQÊ+ +Æ ?°B b®M; b|iX

æBM? >¢Q KdK +QÌB M|B,

@ h b) iU KbM? ;B i ?„M- F?-M; +-M KQÊM i v M;QÆBX

L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K ;"i ç-m- M|B,
 @ h®i- i +™M; H9+ +™M; i?Q+? M;QÆBX
 L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K pmM; i v- L?¢+ h?B M hBM? p,M; ` M;Q" B- HÆ HYM; ;B[
 i?QÆM;X
 L;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K M|B,
 @ *?Q M;QÆB T?-M i?QÎM; M;Q" B H - ?B M i¢B ?„M H" +O M;QÆBX
 @ E?-M; X X X *?O M?•M X X X h X X X
 L?¢+ h?B M hBM? pMM; pšv H-M +m®B- +-m tBM M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K +Sm ;½X
 >™M? ç°M; +O L?¢+ h?B M hBM? ç½ +?¼+ ;B" M + Q i?O M?•M HQ¢B- K°i F?B M;Q
 +?Î i?b /M ;½ +| H" +QÌM; ;Bª oă h?€M? +ªM? +kM; b) #` ç€K ç¬M; ;B" M /[tû M€iX
 @ J°i +QM FB M K'i +ª iU i¬M i?b +| iQ +€+? ;b tQM; ?¬ i H" +?O M?•M\
 :B¼M; M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K H¢M? HMM; M|B,
 @ *ÁM M|B i? K K°i +•m i?b i b) iU i v ;B i M;QÆBX
 J¢i M;QÌB ?Ov /B i ?„+ €K H9+ t M? H9+ çÄ- BK KB M;X
 •M? K„i #®M T?Q i`Î M M b€M; M?Q ç M T? X L?¢+ h?B M hBM? +ªK ;B€+ €M? K,
 M;"T t2K M? - F?BM? i?QÌM;- KB i i?` M?Q i?'v +QM +?| pšv çm¬B KWM; +?OX L?
 M`M? ?|i L?¢+ h?B M hBM?- ;½ M|B ;b M;?2 M'v #•v ;Bì i`WM; ;½X
 L?¢+ h?B M hBM? +„M ` ,M;X
 L?¢+ h?B M hBM? ç®B /B M æBM? >¢Q- T?€i ` F?B m +?B M,
 @ æBM? >¢Q- M m M;QÆB Km®M ;B i i i?b ?½v [mv i ç'm +¬M; #^M; K°i i`"M- i +
 æBM? >¢Q +QÌB F?BM? i?QÌM;- €M? K„i ç€M; i?QÆM; M?bM L?¢+ h?B M hBM?X
 æBM? >¢Q H„+ ç-m- M|B,
 @ h¢B b Q i +?Q HQ" B +?| F?¬M; +| HQM; M?Q M;QÆB +Æ ?°B +?B M ç'm +¬M; #
 ?°B ç'm +¬M; #bM? pÈB i \
 L?¢+ h?B M hBM? +QÌB M?¢i ?ÄB,
 @ L;QÆB bÊ\
 @ æ M #•v ;Bì +ÁM F?Q2 F?Q M; i•K F \ h?"i ç9M; H" iQM? ;B" ` MQM- i v i`„M;X
 æBM? >¢Q M?bM K¼B M;QÌB tmM; [m M?- M|B,
 @ h ç°i M?B M +ªK i?'v ç K¼B M;QÌB iWM; ç Q ;B i M;QÆB KÈB H" F i +m°+ i®i M
 i?QÌM; M|B- pÈB i?S ç iB M i²B i M?" M;QÆB +™M M|B ç¼ M;?o \
 Jti L?¢+ h?B M hBM? t M? KûiX
 @ h ;B i M;QÆB5
 L?¢+ h?B M hBM? M´B çB M +¬M; FQ+?X
 æBM? >¢Q +QB ` +QÌB iQ- HMB ` b mX
 *MM; H9+ ç| - +€+ +QÌM; ;Bª M?•M i°+ bÈK F?¬M; M?`M çQÊ+ M[ ç²M; HQ¢i ` i v-
 +'T oă h?€M? +ªM? M?Q M K M?•M i`mM; MB M oă h?€M? / M•mX J'v M;™M + Q i?
 FQ+? +| mv HU+ F?OM; #® #B i # Q\ .M i?U+ HU+ +O L?¢+ h?B M hBM? + Q ç M
 ` - ?°+ K€m- +Æ i? M€i pKMx
 L?¢+ h?B M hBM? çB M +m²M; M?"Q ?QÈM; æBM? >¢Q,

@ æBM? >¢Q- iB m [m, M?€i ; M- ?½v ç'm pÈB i 5

L?¢+ h?B M hBM? ?"M +? i æBM? >¢Q- ; ½ çB M +m²M; i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; i`Q
.M +? i i?b L?¢+ h?B M hBM? [mv i FûQ i?2Q æBM? >¢QX hW F?B L?¢+ h?B M hB
çB M +m®B +MM; i?b ; ½ #„i ç-m tmB t Q- ; ½ +?Q iWM; M; ŠK H¢B #ªM i?•MX L?
`^M; ; ½ `ÆB p`Q ibM? +ªM? M`v H` /Q æBM? >¢Q +® w iQM? F X

G`K b Q æBM? >¢Q F?¬M; M?bM ` bmv M; ?tB +O +?| çB M +MM; çQÌM; L?¢+ h?B
æBM? >¢Q pšM # v iÈB # v HmB- F?¬M; +?Q L?¢+ h?B M hBM? +Æ ?°B +?B M ç'm
•K -K -K -K -K5

J'v M;`M €M? b€M; ?mv M F?Q #„M ` X L?¢+ h?B M hBM? H¢B #` ç€K ç¬M; çB M
K€m- +Æ i? M€i #'vX

"MK5

J°i pä ;Bª t¬M; H M ç¢T p`Q K†i L?¢+ h?B M hBM?X

L?¢+ h?B M hBM? ?°+ K€m- M; ?B M ` ,M; M|B ,

@ L;QÆB /€K ç€M? i X X X\

oä ;Bª M`v iWM; p¬ +MM; i¬M FQM? L?¢+ h?B M hBM?- Hm¬M OM; ?° #ªQ p ; ½- ; ½
pb ; ½X L?QM; #•v ;Bì pä ;Bª +¬M; FQ+? H`K L?¢+ h?B M hBM? `i M; ¢+ M?B MX
oä ;Bª F?BM? i?QÌM; T?mM MQÈ+ KB M; p`Q K†i L?¢+ h?B M hBM?,

@ S?B5

_ -K5

G¢B K°i +QÌM; ;Bª M?•M i°+ iWM; FQM? M; QÐM; L?¢+ h?B M hBM? p¶ +?QÎM; p`
; ½v- tQÆM; +´ ; ½ #` ç€M? M€iX

L?¢+ h?B M hBM? #`i?QÆM; M†M; F?¬M; `ªM? T?ªM FQ+?- +Æ i? F?¬M; M; WM; ;
#B i H-M M`v ; ½ b) F?¬M; K v K„M i?Q€i F?ÄB- ; ½ ?°+ K€m +QÌB iQ- ç¬B K„i M?bM
Î T?Q t X •M? K„i L?¢+ h?B M hBM? ç°+ €+ ?"M F?¬M; i? ,M iQÆB Mm®i b®M; æ

@ Jm®M ;B i i M?Q p"v b Q\

æBM? >¢Q H„+ M; QÌB iÈB ; -M L?¢+ h?B M hBM?- i v bB i i? M? K ç Q ç2MX

L?¢+ h?B M hBM? +m²M; [m€i iQ- +Æ i? T?€i ` HU+ HQÊM; +U+ F€ +QÌM; ç¢B ?'i
M? M? M?Q +?ÈT t¬M; ?QÈM; æBM? >¢QX

L?¢+ h?B M hBM? +QÌB /[iÈM M|B ,

@ > ? ? ? ? ? 5 *?QM? H`M; QÆB- i [mv i FûQ i?2Q- ç²M; [mv pm i" M çB5

L?¢+ h?B M hBM? Km®M iU #¢Q +MM; æBM? >¢QX

@ *~M i?"M5

æ€K +QÌM; ;Bª M?•M i°+ M; ¢+ M?B M- F?¬M; M; ì L?¢+ h?B M hBM? +ÁM +| M, M;

æBM? >¢Q `i #bM? ioM?- /QÌM; M?Q ç½ çQ€M çQÊ+ ibM? ?bM?X æBM? >¢Q F?¬M
h?B M hBM?- i? M? K ç Q ç2M ç•K p`Q M; U+ ; ½X

æBM? >¢Q H¢M? HMM; M|B ,

@ Jm®M iU #¢Q\ L;QÆB M; ?o `^M; i F?¬M; #B i M; QÆB iQM? F b Q\ G`K b Q i

L?¢+ h?B M hBM? #B M b„+ K†iX

L?¢+ h?B M hBM? FBM? F?OM; T?€i ?B M F?B i? M? K ç Q ç2M ç•K p`Q +Æ i? i
F?®M; +? - Km®M iU #¢Q +kM; F?¬M; çQÊ+X hQ`M #° HU+ HQÊM; M ?QÈM; i?•

M?Q +| K iQM? F?®M; +? +Æ i? L?¢+ h?B M hBM?- H`K ;½ K'i ? i F?ª M,M;- i?
M?Q+? K°i M;|M i vX

N83X *?QÆM; N8N, *?O L?•M " h?–M E?Q >ÊT h€+X

æBM? >¢Q /€M b€i M;Q`B L?¢+ h?B M hBM?- i?b i?–K # M i B ;½,
@ _'i M;¢+ M?B M b Q\ *?ŠM; T?ªB M;QÆB ¸½ M|B i? M? FB K `d bûi- i? M? K ¸
+'K F}\ h iQÎM; M;QÆB #B i mv HU+ +O K ¸ Q- i?b ` M;QÆB F?¬M; #B i\
L?¢+ h?B M hBM? i`ÊM iQ K„i +€ +? iX
æBM? >¢Q /MM; i? M? •K +?d ?„M p` L?¢+ h?B M hBM? M;?2 i? 'v +?“K `½B M|B,
@ h +?Q M;QÆB #B i i? K- i? M? K ¸ Q ¸2M +| i? ?9i HU+ HQÊM; M;Q`B +? i H
*?“+ +?“+ - i T?ªB +ªK i¢ H p"i M;QÆB i†M; +?Q i - K i +? i K i b®M; im Hmv M M?
p'i pª\ E?| F?,M H„K KÈB ¸ M i?€M? M?•M +ªM?- iB + `^M; iW #•v ;B|i H'v ? i HU
M;QÆBX

@ L;QÆB X X X h?“i X X X •+ X X X S?Ki5

L?¢+ h?B M hBM? i`ÊM i`WM; K„i- ?€ K²K T?mM #9M; K€m ¸2M- #` iS+ +? iX
L?¢+ h?B M hBM? ¸Q`M; ¸Q`M; H` i?€M? M?•M +ªM? M?QM; F?¬M; +? i pb #` K¼L
pb #` i? M? K ¸ Q ¸2M- #` æBM? >¢Q /MM; M;¬M M;[€+ ¸°+ M?'i iS+ +? iX L?¢+ i
+ªM? +| +€+? +? i?Q M; ¸Q`M;- H v F€ M?'i iW tQ ¸ M M vX

æBM? >¢Q +kM; F?€ M;¢+ M?B MX

h? M? K ¸ Q ¸2M T?€i ` K iQM? ?9i ? i M,M; HQÊM; iBM? ?mv i +Æ i? L?¢+ h?B
+?|M; F?¬ t T tm®M;- +m®B +MM; # M M;Q`B +?d +| HÈT pªB `€+?X *€B t€+ F?¬M
i?“M? ¸®M; +€i # v i`QM; F?¬M; i`mM;X

h?•M i? M? K ¸ Q ¸2M +?ÈT H|2 €M? b€M; K iQM? ¸ÄX

hWM; F?Q M|M; M?Q b|M; t¬ T?ªM ?²B iW +?m¬B i? M? K ¸ Q ¸2M /¼+ i?2Q +€M?
æ•v H` M,M; HQÊM; +Q`M; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? H–M ¸–m i? M? K ¸ Q ¸2M +„M
?MM; ?²M ?ÆM H9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q ;B i v m ¸ `i M?B mX L,M; HQÊM; M;mv M
>¢Q +ªK i? 'v ? B ¸ M ¸B M i` M /QÈB +MM; i`M ¸–v- iB m ? Q pb i?9+ ;BK+ i? M?
T?€ p`B ;B•v b m ¸½ ¸QÊ+ #` bmM;X >mv M F?Q ?Ä /B K- +U+ •K M;K+ #,M; ?mv
b„T t¬M; KÎK°i ?mv i F?B m KÈB i,M; iB MX

æBM? >¢Q KWM; i?–KX

æBM? >¢Q ¸½ H M F ?Q¢+? +QÈT M,M; HQÊM; +O i?€M? M?•M L?¢+ h?B M hBM
>B m [mª i?“i bU ?Q`M K„X

o"v H` æBM? >¢Q +| i? H¢B F?ÎB ¸°M; i? M? FB K `d bûi- K ¸ Q ¸2M i`M T?€ iQÆ
K¢M?X .M +| ¸®B /B M M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K i?b æBM? >¢Q p[M; #KM; ?ÆM- H'v
æBM? >¢Q S+ +? ? B HQ¢B ?mv M F?Q- F?¬M; ¸°i T?€X

"•v ;B| F?¬M; T?ªB H` H9+ im Hmv MX

@ s2K ` +QM FB M ¸| M|B ¸9M;- #BM? F?Q i`QM; i v M;QÆB F?¬M; T?ªB p"i i?QÎ
L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K M?bM +?^K +?^K i? M? K ¸ Q ¸2M- ¸,K +?B mX
J°i H€i b m M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K H„+ ¸–m- M|B,

@ h®i`²B- +?ÆB çM /WM; î ç•v- i ç½ ? i FB M M?šMX >ÐB +€+ +QM FB M- ?½v
+€+ M;QÆB #`i iY5

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K #¶M; ` i vX

•K -K -K -K -K5

J°i +°i b€M; K`m ç2M +? i +?|+ l JBM? .šM æ° # v ` iW ?®+ K„i M;QìB ?Ov /B i ?„
æ hbM? i`QM; i`"M /Q M? v m i°+X

JK+ iB m +O M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K H` i? -M F?Q LB M >Q *?B a X

*°i b€M; K`m ç2M +? i +?|+ l JBM? .šM æ° H¢B tm`i ?B M- K¼B M;QìB #B M b„+X h
+€+ ç¢B v m p°B Mû i`€M?X

.QìM; M?Q «M æ hbM? #` ?M M;•v M;®+- çSM; v M i¢B +?¶ F?¬M; M?9+ M?Q+?X

•K -K -K -K -K5

J°i p€+? iQìM; M?B m K`m /•M; H M i` M M;QìB «M æ hbM?X

o€+? iQìM; M?Q +-m p²M; H`T H€M? K`m çÄ- +? M?- p`M; - HK+- i? M?- H K- iQK
h?€M? æ-m M;QìB KbM? ;B Q HQM; K†i iB m iKv p`Q i`QM; - M; ,M +ªM i? -M i? -M
?Ov /B i ?„+ €KX

h`QM; i v u m h?€M? æ-m M;QìB KbM? ;B Q HQM; +| K°i ?¢i +€i #ªv b„+ iQ +Ð M„
/B mX

LB M >Q *?B a 5

>¢i +€i #ªv b„+ ç| +?QM? H` K°i i`QM; # i? -M F?Q- LB M >Q *?B a 5

h?b ` «M æ hbM? iU #B i i?U+ HU+ +O KbM? F?¬M; i? T?€i ?mv mv HU+ +O i? -
;B Q +?Q u m h?€M? æ-m M;QìB KbM? ;B Q HQM; çB i?2Q KbM?X oÈB v m HU+ +
LB M >Q *?B a T?€i ` HU+ HQÊM; i? -M iQM? +?†M H¢B +¬M; FQ+? +°i b€M; K
æ°X

@ h? -M F?Q î i`QM; i v +QM FB M F?¬M; i? T?€i ?mv HU+ HQÊM; i? "i bU +O M|

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K F?¬M; [m€ M;¢+ M?B M- ç½ bÈK çQ€M i`QÈ+X æ¬B K„i M;
M;WM; #„M ` +°i b€M; K`m ç2M +? i +?|+ l JBM? .šM æ° +-M; FQ+? K`M b€M; #ª
imv F?¬M; i? ç€M? €M i M| M?QM; u m h?€M? æ-m M;QìB KbM? ;B Q HQM; K†i i
F?|2 K¬B i`"M K€mX

@ >„M b„T F?¬M; i? +?®M; çQÊ+5

æBM? >¢Q H` M;QìB ç-m iB M T?€i ?B M ibM? ?m®M;X

oÈB HU+ HQÊM; +QìM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? F?îB ç°M; i? -M F?Q LB M >Q *?B
+¬M; FQ+? +O M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K- i?m"i i? -M i? -M; l JBM? .šM æ° ç9M; H` ç
çQ€M ibM? ?m®M; M?Q p"v `i +| i? H` pb u m h?€M? æ-m M;QìB KbM? ;B Q HQM
/mM; ?ÊT pÈB LB M >Q *?B a - /M b Q +?O M?•M +O M| H` i?B m MB M i?B M i`
hbM? çSM; # M +¢M? ç¢B i?€M? K†i iB m iKvX

hmv «M æ hbM? /mM; ?QÊT pÈB i? -M F?Q M?QM; i?U+ HU+ +?Q M?"T i?€M?- ç
a i?b ?B m [mª +ÁM F?¬M; #^M; u m h?€M? æ-m M;QìB KbM? ;B Q HQM; K†i iB r

•K -K -K -K -K5

J°i +°i b€M; çÄ `U+ #„M H M + Q iW i`"M /Q M? M?•M HQ¢B- HU+ HQÊM; F?B M M
M;QìB ?Ov /B i ?„+ €KX

GU+ HQÊM; i? -M F?QX

G` h`'M h? -M 'MX

ok .B i hmv i ` i vX

hQ`M i?•M ok .B i hmv i iÄ €M? b€M; çÄ `U+ M?Q M[*?B M i?–M HY - KQ`B M;|M
h`'M h?–M 'M M?Q tQ+? pB K i?QÆM; HQM; ;–K`®M; # v ?QÈM; M;Q`B ?Ov /B i ?

h`QM; +?ÈT K„i M`v p¬ b® +Q`M; ;Bª M?•M i°+ M?bM +?,K +?9 p`Q ok .B i hmv iX

h?b ` i?–M F?Q i?“i bU M^K i`QM; i v ok .B i hmv iX

GU+ HQÊM; i?“i ç€M; bÊX

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K +?ŠM; M?[M; F?¬M; FBM? F?¬M; bÊ K` +ÁM H`v H`K KWM;

@ > ? ? ? ? ? 5 _'i i®i- h`'M h?–M 'M +kM; tm'i ?B M- i?“i F?B M i p mB bQÈM

>®+ K„i M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K #„M ` K°i +°i b€M; K`m ç2M +? i +?|+ l JBM? .šM a
h?–M 'MX

•K –K –K –K –K5

> B +°i b€M; çÄ p` ç2M p M? m- ? B # M iU HMB p b m K`v i?QÈ+X

•K –K –K –K –K5

hB T i?2Q H` K°i +?m¶B p +?¢K +U+ F€ +SM; `„M- i`QM; F?¬M; i`mM; M?Q +|+
hWM; pÁM; b|M; ;ÊM F?m +? i€M- #bM? +?QÈM; F?¬M; F?Q K K M?Q Q M QÈ+X

h`'M h?–M 'M +| HU+ +¬M; FQ+? K¢M? M?'i i`QM; # i?–M F?Q- T?QM; ?Ä b'K /"v
+?d iB M F?¬M; HMBX E?B mv HU+ +O h`'M h?–M 'M T?€i ?mv ç M KS+ i" M +MM
hQM? +€+? ok .B i hmv i +SM; `„M- çB M p¬ +MM; - iW K†i M`Q ç| i?b `i ?ÈT pÈB

L?QM; æBM? >¢Q M? M? +?|M; M?“M ` mv HU+ h`'M h?–M 'M H†M; H) v m çBX

h`'M h?–M 'M ç'm pÈB +°i b€M; K`m ç2M +? i +?|+ l JBM? .šM æ°- M| /–M `ÆB p`Q

N8NX *?QÆM; Ney, "iM; a€M; "Q —M G° J†iX

G9+ i`QÈ+ ok .B i hmv i #`i?QÆM; +?Q H`M?- +QĐM; ûT i?9+ ;BK+ i?–M F?Q `i
F?¬M; +?®M; çQÊ+ [m€ H•mX ok .B i hmv i ` i v H`K æBM? >¢Q ?ÆB #'i M;|– K†
v m M[- v m M;?B i M?QM; p`Q T?9i K'm +?®i /Si F?Q€i- HU +?¼M- M`M; i®i ?Æ
hBM? `i M?B mX

" i?–M F?Q ç½ tm'i ?B M ? B +€BX

æBM? >¢Q #B i #•v ;Bì F?¬M; T?ªB H` H9+ /Q /U- M?QM; Gm•M >²B h?B M ""M i`Q
; M K†+ +?Q ?„M i?9+ ;BK+ +Đ M`Q +kM; F?¬M; ç€T H¢BX aQ pÈB LB M >Q *?B
>²B h?B M ""M F?¬M; H° ` #'i +S mv HU+ M`Q- m'M; / M? i?–M F?QX

æBM? >¢Q #U+ #°B i?–K M;?o,

@ h´ +? M| - i¢B b Q i?S i +| çQÊ+ Hm¬M F€ /` J°i i? M? FB K`d bûi M?Q +K+ i?
i?b i?•M ç Q M Si ;½vX h?m +QM p"i Mm¬B +m®B +MM; #B M i?“M? K pQÆM; i? K
F?mv i i?b p b bBM? MQM M M F?¬M; F i?W ?mv i K¢+?X "•v ;Bì F?| F?,M H„K çQ
?Q`M +?dM? p`v K` F?¬M; i? bY /KM; - +?ŠM; H) K M? +€+? +O i F?¬M; i®i\

æBM? >¢Q [mv i ç`M? i? K ;B ?"M? ç°M;X

æBM? >¢Q M? M? M?Q +?ÈT +–K i? M? K ç Q ç2M +?ûK ?QÈM; M;Q`B ?Ov /B i ?

Zmv i ç`M? +O æBM? >¢Q H`K M?B m M;Q`B F m H MX

L; v +^a +Q`M; ;B<sup>a</sup> imv i ç®B i?€M? M?•M +<sup>a</sup>M? +kM; F?¬M; /€K +SM; `„M çĐ i?¬M i
M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K- ç M #•v ;B` ?¬m M?Q F?¬M; B ç€M? t€T H€ +` pÈB ;½X æ
b Q\

@ > ? ? ? ? ? 5 *?O M?•M # i?¬M F?Q ç m ` i v b Q\ æ M ç•v- +QM FB M M?Á
>²B h?B M ""M #Q ~M- #'i T?¬K M?'i i`QM; # i?¬M F?Q +| mv HU+ ;b5

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K çSM; i¢B +?¶- i`QM; ?®+ K„i H¢B T?mM ` K°i +°i b€M; K`
.šM æ° # v ?QÈM; æBM? >¢QX

@ h`^aK5

æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ i? M? K ç Q ç2M- +?B M F„ æ Q L?` h?"T hS- æ¢Q L?` #M
HY ç-v i`B pmM; ` X

•K -K -K -K -K5

h? M? K ç Q ç2M p` +°i b€M; K`m ç2M I JBM? .šM æ° p +?¢K- æBM? >¢Q #` ?'i #
h`"M /Q M? M?•M HQ¢B FBM? F m- M?QM; `i M? M? #B M i?"M? `2Q ?ÁX

"ÎB pb æBM? >¢Q +?`m K°i FQ+? ç-v çO +O +°i b€M; K`m ç2M I JBM? .šM æ° M
i?QÆM;- M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K ÎT?Q t ?ÆB H„+ HQX

G-M ç-m iB M iW F?B M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K H° Kti #` M;Q¢B HU+ H v ç°M;X

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K +?d M?9+ M?Q+? K°i +?9i ç½ F?B M + Q i?O M?•M HQ¢B- v
H QX

L?QM; p Kti æBM? >¢Q F?¬M; +| ;b H` pmB bQÈM;X

"ÎB pb KÈB `²B i?,K /Á H`K æBM? >¢Q +^aK ;B€+ çQÊ+ i?¬M i?¬M; I JBM? .šM æ°
iQM? +O i? M? K ç Q ç2M ç T?¬M HU+ HQÈM; #` +°i b€M; K`m ç2M I JBM? .šM
i`mv M p`Q ?®+ K„i M;Q`B ?Ov /B i ?„+ €KX

@ >„M ç M; ?'T i?m HU+ HQÈM; i?¬M F?Q\ I JBM? .šM æ° X X X *€B i M M`v +?Š
?| HU+ HQÈM; M;Q¢B p`i bM? /MM;\

æ¬m æBM? >¢Q H|2 iB b€M;- ?„M ?B m çB m ;bX

h? M? K ç Q ç2M T?^aM ?²B H¢B `i `ä `M;- çB K ç€M; bÊ +O +°i b€M; K`m ç2M
+¬M; FQ+? +Q`M; ç¢B K` H` HB M iK+ ?'T i?m HU+ +¬M; FQ+? iW ç®B i?O i?"M? b
€KX h`QM; FB i i€+ pä ?B T +O EBK H½Q ;B +| +¬M; T?€T >'T hBM? æ¢B S?€T-
?'T i?m HU+ HQÈM; M;Q`B F?€+ bM? bY /KM;X

@ L m ç9M; M?Q p`v i?b `„+ `®B iQX

æBM? >¢Q i?¬K i? M tmBX

L;Q`B ?Ov /B i ?„+ €K +® w /K ` # i?¬M F?Q +?ŠM; H) H` Km®M MQÆM; M?` +?B
i?¬M F?Q +?Q ;½- i,M; iB M bS+ K¢M? #^aM i?•M\

h`QM; F?B æBM? >¢Q bmv M;?o i?b K°i +°i b€M; K`m ç2M I JBM? .šM æ° H¢B +¬M

æBM? >¢Q #m° + T?^aB +„M ` ,M; i?9+ ;BK+ i? M? K ç Q ç2M ç®B F?€M;X

hmv æBM? >¢Q #B i iB T iK+ M?Q p`v F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` +€+? M?QM; i`QÊ+ i?U+ HU+
F?¬M; ibK ` +€+? M`Q i? v ç´B ibM? ?bM?X

•K -K -K -K -K5

æBM? >¢Q H¢B #` ç€M? # vX

G-M M"v i? M? K ç Q ç2M i`mv M iBM iS+ F?B M æBM? >¢Q +`M; +ªK SM; çQÊ+ i
ç M; ?'T i?m HU+ HQÊM; +O i? M? K ç Q ç2MX

*MM; H9+ ç! X X X

@ S?KiX

@ 5

ok .B i hmv i- «M æ hbM? ?€ K²K ?°+ K€m- p K†i`½`ìBX

ok .B i hmv i- «M æ hbM? +?®M; çÐ i?ìB ;B M /`B M?Q p"v- ? B i?B M i`B ç m #`
M;QìB KbM? ;B Q HQM; F?m¬M K†i iB m iKv H`M / MSi`¢M M?Q KªM? ;¶ KK+ M
M?"M [m€ M?B m +°i b€M; K`m ç2M I JBM? .šM æ° +¬M; FQ+? M M #`i?QÆM; F?€

*QìM; ;Bª M?•M i°+- v m i°+ #B M b„+ K†i- #B m ibM? imv i p¼M;X

"¼M ?¼ F?¬M; i? t2M p`Q +?B M ç'm i`bM? ç° M`v- i`Æ K„i M?bM M;QìB ?Ov /B
F?QX

@ E?¬M; i? FûQ /`B K½B- M m +S i? M`v i?b K¼B M;QìB T?ªB +? iX

æBM? >¢Q +„M `M;- [mv i i•K H`K HB m ?mv M F?Q bmv FB i çB M +m²M; p"M +
S?QÆM; i`QM; ç M çB M ? i bS+ #MM; M´X E?B æBM? >¢Q b„T i?9+ ;BK+ HU+ HQ
ç2M i?b X X X

*?QM? H9+ M`v X X X

h? M? •K H¢M? HMM;- mv M;?B K- + Q [mw- #Q ~M +?Êi p M; H M i`QM; F?¬M; i`r

@ aî *m²M; æ²- /WM; î ç•v çB5

hWM; +°i b€M; #¢+ iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M;- HU+ HQÊM; ç€M; bÊ M?Q i?¬M HB
HB M KB M ç€M? p`Q +Æ i? M;QìB ?Ov /B i ?„+ €KX

h`QM; T?¢K pB i`,K i?QÈ+ [m M? M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K ?Q`M iQ`M #`iB +?ÈT ?
GU+ HQÊM; ç€M; bÊ pQÊi [m K¼B M;QìB iQîM; iQÊM;X

J¼B M;QìB #` ?bM?ªM? i`QÈ+ K„i H`K M;•v M;~MX

æBM? >¢Q +?Êi ?B m` - i? M? •K pW `²B `i [m2M i?m°+- ç! H`i? M? •K H¢M? H
~M HBM2 iK+ p M; H M i` M #-m i`ìB H¬B ç`B i?€M? +?B MX æ! H`i? M? •K H¢M?
î b m HQM; çB m F?B M /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB MX

h²M i¢B M?Q +?9 i +m®B +MM; +?`m` i v\

aî *m²M; æ²\

*?„+ ç! H`i M +O M;QìB ?Ov /B i ?„+ €K- +! H) +?9 i b m K`M #B i +•m +?mv M-
/B i ?„+ €K\

h`QM; F?QªM? F?„+ æBM? >¢Q bmv M;?o`'i M?B mX

S?Q t X

L;QìB ?Ov /B i ?„+ €K #`iB +?ÈT # Q T?O- ;½ çB M +m²M; `Qi;`Q,

@ 555

h'i +ª bBM? HBM? H° #B m ibM? pmB KWM;X h`WM; T?¢i i?¬M H¬B i`ìB T?¢i`WM
K b„T F?¬M; +?`m M´B\ h®i [m€- €+ K°M; +? i H` #¼M ?¼ +! i? b®M; b!iX a m F?
€KªM?- /M H` M?•M HQ¢B ? v v m i°+ ç m i?¬K K v K„M H¢B ibK çQÊ+ çQìM; b®M

L;Kv o- " M? i?B m ç®i HU+ HQÊM; +,M M;mv M +m®B +MM;- iB m ? Q bU b®M;
 [m€ H•mX E?B ç½ ç®i ? i bU b®M; i?b +? i +?„+- i?–M iB M +| ;B€M; tm®M; +kM;
 æBM? >çQ i?Î /"B- F?Q M? +?•M M;²B içB +?¶ çB m /QÐM; ?mv M F?QX
 æBM? >çQ F?¬M; iW +?®B L;Kv o- " M? i`Ê ;B9T- iQÆM; çQÆM; pÈB ç²M; w HÌB
 @ > ? ? ? ? ? 5 L;ä [m€M +?mM; [mv KB M; ;B M; T?€- ççB iQÈM; F?| i`€M?+
 T?m imM; ?Q" M? i?B M ?ç K°i çÌB HçB +? i içB ç•vX > ? ? ? ? ? 5 aªM; F?Q€E
 ç'm- ç€M;- ? ? ? ? ? ? 5 æ€M; X X X
 L;Kv o- " M? +QÌB iQ i? HQÆM;- F?¬M; bÊ ?½B i?B m ç®i KbM?X
 L;Kv o- " M? M?Q p–M; K†i i`ÌB M|M; +?€v iÄ ` bS+ M|M; p¬ +MM;X
 h`QM; T?çK pB M;"M i?QÈ+ +€+ HQçB i?B ?²M pçM M,K F?| i? ç M ;–M L;Kv o- "
 #` ç®i i?"M? i`QX
 æBM? >çQ M? B K°i ;®+ /QÊ+ pQÆM;- Hmv M ?| /QÊ+ HU+- ;B" M? ;B"i iWM; ;B
 ? QX
 o`Q T?9i b®M; +? i M"v æBM? >çQ F?¬M; M|B M?ªK- /M H" F i?M +kM; iW #Ä i?"M
 'K- i` M? i?O ?v p¼M; +m®B +MM;- /MM; bU b®M; +O KbM? i`ªB çQÌM; +?Q M;QÌ
 *?QM? H9+ M"v X X X
 •K –K –K –K –K5
 o M; iB M; M' çB +i BX
 *?B M i`QÌM; T?Q t i`"M M;"T K"m #ç+ p" ç2M `®i +m°+ pÐ ` X
 > B #|M; b€M; #Q ~M K"m #ç+ p" aÎ *m²M; æ² ç½ +| F i [mª+QÌM; ççBX
 hB M; +QÌB çB M +m²M;- ç†+ w i`mv M ` iW €M? b€M; i`„M; ç2M K¬M; HmM; /–M
 @ > ? ? ? ? ? 5 h KÈB H" p¬ ç`+? i?"i bU- +ÁM B +| i? M; ,M +ªM i \ L K M?•
 +?| ;B[+Y - +€+ M;QÆB F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O i 5
 æ–m |+ K¼B M;QÌB i`®M; `¶M;X
 > B #|M; b€M; #Q ~M K"m #ç+ i?m \
 L|B p"v H" ?v p¼M; +m®B +MM; i M pÐ\
 •M? b€M; i`„M; p" ç2M ç–v i`ÌB i€M çB H° ` # M;QÌB +?B M ç'm i`QM; +?B M i`QÌ
 æçB [m•M i?B ?²M pçM M,K çB M +m²M; +¬M; FQ+? M;WM; i'M +¬M;- # Q p•v +QÌ
 S?Q t X
 " #|M; M;QÌB ;B^M; +QX
 >ÆB i?Î ?Ov /B i i` M i?•M i? aÎ \*m²M; æ² +`M; çB M +m²M;- M|M; +?€v ?ÆMX æ
 ç†+ K"m ç2M F?B M M;QÌB F?¬M; /€K M?bM i?ŠM;- +?9M; tQ v i`ÁM M?Q pÁM; tQ€
 M€i HBM? ?²M pã ;BªX
 aÎ *m²M; æ² #B M +`M; +QÌM; ççB ?ÆMX
 •M? b€M; # Q T?O ? B #|M; b€M; #Q ~M K"m #ç+ ç½ `i M?çi- M?Q M;¼M M M H2Q
 J¼B M;QÌB i?'v `ä K†i i?"i +O ? B i²M içB #Q ~M F?®M; +? h?¬M; h?B M S?M æ
 b€M; #Q ~M K"m #ç+ F?¬M; T?ªB i?U+ i? K" +`M; ;B®M; ªQªM?– +| i? tmv M i?'m
 M?Q i?B ?²M pçM M,KX L?QM; M;QÌB ? B #|M; b€M; #Q ~M K"m #ç+ T?€i ` ?ÆB i
 @ h?"i F?B M i i?'i p¼M;X
 aÎ *m²M; æ² H„+ ç–m- M|M,

@ hB m h?m h?Ov ç H¢B i?Ov çQ¢M +?QM? H" F i ;BÈB M;•M ?" Q ` ;b +MM; ? B L;QìB FB iWM; F iHm"M i F?¬M; #^M; hB m h?m h?Ov- ? ? ? ? ? 5 "•v ;Bìb +^a5

"|M; b€M; #Q ~M K"m #¢+ T?Q # M T?^aB #bM? ioM? M|B,

@ L m F?¬M; T?^aB M,K tQ +?O M?•M M;?o ibM? ç²M; K¬M +?d i`'M €T M;QÆB +?S tQÆM; F?¬- +| iQ +€+? ;b bQ b€M? pÈB +?O M?•M\

@ æ| +?d H" pb ?„M +| HÁM; /¢ ç" M #"X E i +m°+ ?¬K M v H" /Q bmv M;?o b B H-K çB K HÈM M?'i +O hB m h?m h?OvX

aÎ *m²M; æ² H¢M? M?¢i M|B,

@ *?Q M M ?¬K M v i b) F?¬M; +?Q +€+ M;QÆB #'i +S +Æ ?°B M"Q- i b) F?¬M; h?OvX

"|M; b€M; #Q ~M K"m #¢+ # M i`€B #bM? ioM? M|B,

@ L;?B i +?QÈM;- M;QÆB +?Q `^M; M;QÆB ç½ i?„M; +?„+ b Q\

h`QM; ;B¼M; M|B +O aÎ \*m<sup>2</sup>M; æ<sup>2</sup> i`"M M;"T iU iBM- #€ ç¢Q,

@ h`QM; i?B M ç` M"v +ÁM B +| i? M; ,M +^aM i \

>ÆB i?Î #|M; b€M; #Q ~M K"m #¢+ ?ÆB v m M?QM; F?¬M; ? ?Q^aM; HQ¢M,

@ L m +?O M?•M +| i? i`'M €T M;QÆB K°i H-M i?b çQÆM; M?B M +| i? H"K H-M M m F?¬M; [mw i`¼M; i?b F?¬M; +| H-M i?S ? BX

@ > ? ? ? ? ? 5 "m²M +QìB- hB m h?m h?Ov ç½ H" M;QìB +? i F?¬M; H) +| i? M €T i \

aÎ *m²M; æ² M;Y ç-m +QìB iQ #^aQ,

@ >m®M; +?B i F?¬M; M?Q tQ - /M #•v ;Bì hB m h?m h?Ov çSM; ` +kM; F?¬M; ç'

"|M; b€M; #Q ~M K"m #¢+ # M T?^aB /QìM; M?Q ç M; +?m~M #` çB m ;b,

@ *?O M?•M iQM? iQ€M F?¬M; b|i- i`Q F p¬ bQM;- T?^aM ç² h?¬M h?€M? æB M a HQìM; çQÈ+ \

E?m¬M Kti ?Q^aQ i`QM; bm®i +O #|M; b€M; #Q ~M K"m #¢+ # M i`€B Mî MK +QìB

@ >m®M; +?B p` i²M i¢B FB bÈK M?bM i?'m /½ i•K +O M;QÆB M M H"K ;b F?¬M;

@ æWM; M?„+ M;QìB FB pÈB i 5

aÎ *m²M; æ² M' B ;B" M `®M; iQ,

@ L m F?¬M; i¢B ?„M i?b b Q i #B M i?"M? M?Q i? M"v\ J¼B i?S /Q ?„M K" ` 5

aÎ *m²M; æ² p®M Hm¬M #bM? ioM? F?B M;?2 ðM;QìB FB ö i?b #¶M; +^aK t9+ `®B H E?¬M; ;B M p M; p¼M; iB M; ;-K ;B" M /[+O aÎ *m²M; æ²X

o¬ b® i?B ?²M p¢M M,K `mM `~v i`QÈ+ +ÆM ;B" M +O aÎ *m²M; æ²X

æBM? >¢Q KÆ ?² çQ€M ç•v H" +?mv M +k T?m #KB- •M Q€M ibM? +Wm t tQ X

@ J /Q i•K bBM?- ç½ iWM; H" bQM; FB m +O h?€M? æQìM; h?¬M æB M M?QM; ;B H" M;QÆB iU H"K- F?¬M; i? i`€+? BX L;QÆB #B M i?"M? K ç m M^K i`QM; /U C T?^am +?O M?•M HQÆM; i?B M i? i?B i +¬m tBM M;QÆB KÈB +| +Æ ?°B b®M; - F? p` FB M;QÆB ç½ bÈK i?"M? i`Q #KBX æ€M; iB + M;QÆB +?ŠM; M?[M; F?¬M; #E K - ,M +•v i€Q- `~Q +•v bmM; #€M i¬M; K¬MX h?S M;iB M?Q M;QÆB HÁM; bÈK ç½ b Q +| i? Q€M M;QìB F?€+ \

•M? K„i #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ # M T?ªB M?bM aÎ *m²M; æ² ~M +?S ç€M; i?QÆ
 @ æ9M; p"vX S?9+ ?¼ iU KbM? +?m®+ H'v- M?[M; ;b ?¬K M v M;QÆB H"K ç½ +?S
 +O BpD FB X
 J°i #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ F?€+ H¢M? HMM; [m€i,
 @ h?€M? æQÌM; h?¬M æB M +Sm M;QÆB- Mm¬B M;QÆB H¢B #`M;QÆB T?ªM #°E
 i?¬M i?¬M; /B /ÌB i¬M; K¬M ç M J B *®i b•K H•K i?b M,K tQ M;QÆB +'m F i pÈB i'
 +¬M;X
 @ *•K KB M;5
 aÎ *m²M; æ² ;B" M /[M?Q b'K [m€i,
 @ > B +QM +?| ;B[+Y M?Q M?Ä M?" M;QÆB M,K tQ +?d H" FB K ç²M; # M +¢M?
 i?b ?B m +€B ;b\ *? i +?Q i 5
 aÎ *m²M; æ² M´B ;B" M F?¬M; +ÁM #bM? ioM?- M„K +?„+ K¼B i?S M?Q i`QÈ+ - ?ÆB
 p¼iX
 aÎ *m²M; æ² ;BÆ i v H M- +°i b€M; K``m ç2M I JBM? .šM æ° # v ` - F?Q i? p¬ bQM
 @ *? i +| ;b ç€M; bÊ\ aS K M? +O +?9M; i ç½ ?Q``M i?``M?X
 @ h`QM; pÁM; i v iBM? i?¬M- +?9M; i +| i? çQ``M iK +MM; +?O M?•MX

NejX *?QÆM; Ne9, æ` L;K+ æ¢Q U?¢VX

.QÌM; M?Q +m°+ +?B M ç'm H"K ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ iB m ? Q ? i HU+ H
 #bM? ioM?- M iQÌM;- F?¬M; ? bÊ ?½BX E?B +°i b€M; K``m ç2M I JBM? .šM æ° ç€
 ~M K``m #¢+ KdK +QÌB M„K i v M? m- M?Q ç¬B ibM? M?•M # M ?Q``M; FBK ?ªB M;¢
 >bM?ªM? M,K tQ çB i?2Q +?O M?•M çªQ M;QÈ+ i?ÌB ;B M ?B M H M i`QM; i?S+
 L?Ì TQ?QÈ+ +?O M?•M H9+ i`QÈ+ pk ?| F?B M ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ iW
 M,KX *¬ çÆM- H¢M? H)Q p¬i" M- ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ /U p``Q M? mX "¼M
 MÎ- i? M? K B i`9+ K½- v m M? mX o®M +?O M?•M ç`M? i´ +?S+ ?¬M H +?Q #¼M
 i`QM; K°i ç K H"K i'i +ª #B M K'ix
 > B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ ;€M? i`€+? M?B K``i M†M;- M?B m M,K [m çB #¼M
 *| H) i`QM; i`ÌB b Q ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ +| i? p¬ •m HQ Î +MM; M? mX
 h?¬M ?²M i M #B M ç®B pÈB ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ +| H) H" ;BªB i?Q€iX
 > B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ i?ªM M?B M ç®B K†i +°i b€M; K``m ç2M I JBM? .šM a
 •K −K −K −K −K5
 *°i b€M; K``m ç2M +? i +?| + # Q T?O +Æ i? ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+X
 *QÌM; ;Bª M?•M i°+ - v m i°+ i?'v ?bM?ªM? M`v ç-m | + i`®M; `¶M;X > B i²M i¢B +
 æ² h?¬M h?€T ç m +? i p``Q i v aÎ *m²M; æ² i?b iB T i?2Q +ÁM B +| i? M; ,M +ªM +
 æQ¢M ç®B i?Q¢B +O aÎ *m²M; æ²- ? B #!M; b€M; #Q ~M K``m #¢+ M|B H M M?B m
 h?b ` aÎ *m²M; æ² iWM; H" ç iY +O h?€M? æQÌM; h?¬M æB M p`` +ÁM +| iQ +?'i
 i?b ç½ +?šM; çQÈ+ ;¼B H" çB M çQÌM; bQM; FB mX L;QÌB i M hB m h?m h?Ov +
 h?€M? æQÌM; h?¬M æB MX

.QÌM; M?Q h?€M? æQÌM; h?-M æB M bKT ç´ F?-M; M?Q iBM ç²M pb ç„+ i°B h`m
i?-M- +| p HB M [m M ç M i` K pU+ M;Q¢BX

L?QM; ðM;QÌB FB ð H` i²M i¢B ;b\

ob b Q aÎ *m²M; æ² Hm¬M + Q + Q i¢B i?QÊM; M?bM tm®M; i'i +ª F?B M;?2 ç M ðM
çKM; p`Q M;?`+? H•M- iS+ ;B”M K’i Hw i`QX

E?-M; ?B m b Q æBM? >¢Q `’i Km®M #B i ç€T €MX

*?QM? H9+ M`v X X X

"¶M; +| M;QÌB F m H M,

@ æ| H` +€B ;b\

æBM? >¢Q M;~M; ç-m H M i?’v i`QM; F?-M; i`mM; H'T H€M? +€+ ç®K b€M; #¢+- F
çQK ç|K H”T HÁ2- `’i ç T- €M? b€M; K M;QÌB i?€M? F?B iX

æ| H` KªM? pKM ? B #|M; b€M; #Q ~M K`m #¢+ #` M´ M€i- HU+ HQÊM; +m®B +MM;

J°i iB M; i?Î /`B p M; H M i`QM; ç-m æBM? >¢QX

@ h?€M? ?²M /B i- ç¢Q F? B- i?-M F?Q [mv +?O- Hm•M ?²B /`+? i9+5

æBM? >¢Q +?Q F`T T?ªM SM; i?b Gm•M >²B h?B M ””M Hm¬M Î i`QM; i?S+ ?ªB
`mM; `BM?X Gm•M >²B h?B M ””M iU ç°M; # v ` F?ÄB i?S+ ?ªB HÆ HYM; i` M ç-r

GU+ HQÊM; +´ tQ - i M; i?QÆM; iW p`M? ç B `ÆB tm®M;X

æ®K b€M; #¢+ ç-v i`ÌB M?Q +?BK v M p i´ M? M? +?|M; HQÈi [m ?Q F?-M;- KQ
K°M; ªQ M?”T p`Q Gm•M >²B h?B M ””MX

@ æ•v H` X X X >bM? M?Q Gm•M >²B h?B M ””M ?’T i?m HU+ HQÊM; M`Q ç|- M| b,

*Æ i? æBM? >¢Q +| +ªK ;B€+ F?| iªX

a m F?B ?•T i?m KªM? pKM HU+ HQÊM; iW ? B #|M; b€M; #Q ~M K`m #¢+- Gm•M >
F€ /`- M?Q #` FQ+? ?Q¢iX

æBM? >¢Q +ªK i?’v ?„M b„T ?ÊT M?’i pÈB Gm•M >²B h?B M ””MX

•K -K -K -K -K5

J¼B M;QÌB +ªK i?’v i`€B iBK #` HU+ HQÊM; ç”T K¢M?X

h`QM; F?QªM? F?„+ M`v +| ?ÆB i?Î p¬ ?bM? H’v æBM? >¢Q H`K i`mM; i•K M? M? +
i€K ?QÊM;X ªªK ;B€+ `’i F€ H¢- /M H` +QÌM; ;Bª v m i°+ ? v + Q i?O M?•M HQ¢B ç
i? K i?S ;bX

æBM? >¢Q +ªK ;B€+ ?„M #` HU+ HQÊM; #Q ?B K F?®M; +? - HÆ HYM; i`QM; F?-
M?9+ M?Q+?X

h? M? •K mv M;?B K- ?MM; ?²M T?€i` iW KB M; æBM? >¢Q,

@ æ¢Q Hm•M ?²B- /B M ?| # M;?bM5

i?S+ ?ªB +O æBM? >¢Q i`®M; `¶M; - ;B®M; M?Q H½Q i,M; M?”T ç`M?- i?-M i?€M

h` M ç-m æBM? >¢Q- b€m +€M? +Y ?ÊT i?”M? Gm•M >²B h?B M ””M tQ v iQi- b€m
K°i HQ¢B K`m b„+ F€ /`- ;B®M; M?Q ?¶M ç°M bÆ F? B- K°i i? ;BÈB KÈB ç M; /-M

J¼B M;QÌB ;B”i KbM? i`QÈ+ #B M /` ç°i M;°iX

æ€K M;QÌB ok .B i hmv i- M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m- «M æ hbM? M
F?-M; ?B m +?mv M ;b tªv ` X

aÎ *m²M; æ² M?Qm K`vX

+QÌM; ç¢B M?Q aÎ *m²M; æ² +kM; i?'v #'i MX

h`QM; F?¬M; i`mM; - p¬ b® ç¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K bBM? ` M€Q ç°M; F?¬M; p¼M;X

æ°i M?B M X X X

h? M? •K i?¬M i?€M? - mv M; ?B K T?€i` iW KB M; æBM? >¢Q,

@ Gm•M ?²B i`¼M; F?ªB- ç` M;K+ ç¢Q X X X JÎ5

h` M #-m i`lB p M; ?"M? F?9+ i?€M? HBM? t tQ K` `ä`"M; M?Q +€+ i?B M i?¬M K >²B h?B M "'M tQ v i`ÁM- K°i +€M? +Y M?Ä K`m t€K iU ç°M; `ÆB` M? M? +?lM; HQM; æBM? >¢Q #B M i?"M? +€M? +Y F?'M; H² QlB i?QÊ+X

ok .B i hmv i i`ÊM iQ „i MlB,

@ æl H` +€B ;b\

@ *€M? +Y FB X X X

«M æ hbM? +ªK ;B€+ HU+ HQÊM; +?Q iWM; +l i` M i? ;BÈB M`v +?"K `½B T?€i` >¢QX

_ 'i M?B m +QÌM; ;Bª M?•M i°+ - v m i°+ i?'v `mM; ç°M; HBM? ?²MX

æ¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; M?Q MQÈ+ #B M +`M; MlM; p¢M M,K + 'T i? 'T `mM `~v bÊ ?½B- i?•M ?bM? ?QªQ M?Q bQÆM; F?lB +`M; #B M

aÎ *m²M; æ² #B M b„+ Kti MlB,

@ æ` M;K+ ç¢Q\ \*?ŠM; H) H` X X X

aÎ *m²M; æ² M?È ç M K°i i`mv M i?mv iX

h`QM; T?9i +?®+ X X X

æBM? >¢Q i`QM; i`¢M; i?€B F?¬M; KBM? H¢B H M iB M; ,

@ aB K` pãM; HQÊM; - +¬ ?²M /½ [m,- H9+ M`v F?¬M; H•mM ?²B +ÁM +?l ç M F?B M

æBM? >¢Q #ªQ iQÈM; i` M; M; ?B K M?Q i?¬M HBM? +?9 i i'i +ªX \*€M? +Y €M? HQM; æBM? >¢Q iÄ €M? b€M; `U+ `Ð M?QM; F?¬M; i? +?2 çB i?•M ?bM? +O ?„M

GlB æBM? >¢Q MlB ;B®M; M?Q T?€T +?dX

hB M; MlB /SiX

GU+ HQÊM; ;¬M M?Q T?€T i„+ #„M ` #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X

æ¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K ç¬v i`lB M?Q Hm²M; ;Bl ?l bQÆM; - F?l i? ;B[ ?bM? p`Q +€M? +Y €M? b€M; K`m t€K F?'M; H² b m HQM; æBM? >¢QX

h`QM; F?¬M; i`mM; p M; H M iB M; ?Q M ?¬ ;BªB i?Q€iX

æ¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K p¬ +MM; i" M çB M +m²M; M p`Q +€M? +Y €M? b€M; i`QM; 'v +l i?S ;b ?'T /ŠM +?9M;X h?B ?²M p¢M M,K ?Q M ?¬ M?ªv M?l i- +?9M; M F?¬M; +SM; M; „+ M[X

@ *l +?mv M ;b\ L?[M; i?B ?²M M`v X X X

*QÌM; ;Bª M?•M i°+ - v m i°+ pW KWM; pW bÊX

h®+ ç° ?'T i?m i?B ?²M p¢M M,K +O +€M? +Y €M? b€M; K`m t€K F?'M; H² M? M? K„i K'v i`,K p¢M i?B ?²M p¢M M,K ç½ p`Q +€M? +Y €M? b€M; K`m t€K F?'M; H²- ç` M?Q H` i? ;BÈB F?€+- +l i? +?S p¬ b® i?B ?²M p¢M M,KX *`M; M?B m i?B ?²M ;

h?B M i" B v m i°+ «M æ h b M? M| B M, M; /ä M; /ç+X
 @ æ B M? >çQ- i H" i°+ >M M; L?o aÆ M L; •M :B € T +k M; M Ê M; QÆ B M? •M i b M? - b r
 J° i çç B v m #^ M i? H" t m v M bÆ M ; B € T +^ M; Q Ì B K t + ; B € T i` K H| 2 € M? #ç+ +? „, T
 K° i K B M; p^ v #ç+ i W i` M M; Q Ì B t m ® M; H" K i Q M p" i- t Q v M; QÆ B ç B X
 J° i çç B v m /` +? O M; ? m v i M; Q K" m ç Ä ? - K ? W M| B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ 9 M; p" v- i m v M? •M i°+ p" v m i°+ ç® B ç` +? M? m M? Q M; H½ Q
 i` B •M F? ¬ M; #€ Q ç€ T X G½ Q i Y H" +? O > m v i æ" K L K > Q M; - ? ¬ K M v i? B m M; Q
 +? m v M ; b F? ¬ M; H" K ?ç B v m i°+ i i? b M; QÆ B F m H½ Q i Y H" K ; b +k M; ç Q Ê +X
 L| B t Q M; çç B v m /` +? O M; ? m v i M; Q K" m ç Ä ` 9 i K° i +€ B ` •m `² B # B M i? " M? H m²
 @ E? ¬ M; b B- +? 9 M; i +k M; i? B m M; QÆ B K° i Kç M; X
 @ > ? ? ? ? ? 5 E? ¬ M; M; Ì #^ M i ¬ M +| M; " v M? Ì K° i i B m i Y M? M i°+ ç b® M; -
 b) i`^ M? •M i b M? +? Q M; QÆ B X
 *€+ +Q Ì M; ; B^ v m i°+ ç Hç B i Q M p" i `² B ` Ì B ç B X
 æ QÆ M; M? B M +| K° i p" B +Q Ì M; ; B^ v m i°+ F? ¬ M; M| B +•m M" Q i? " K +? Q H" K # B
 M; v- i` Q M; ç| # Q ;² K H½ Q i´ > „+ a € i G M; i°+ +^ M? ; B Ê B v m i? € M? X
 G- M M" v > „+ a € i G M; i°+ pç M ç° M; ? i + Q i? O i` Q M; i°+ ç M- /Q H½ Q i´ > „+ a € i C
 ç® B i? € M? M? •M +^ M? /š M / „i + m® B +M M; +? i ? i +? d +Á M Hç B K b M? H½ Q- ç •v I
 æ B M? >çQ ; B i M? B m +Q Ì M; ; B^ > „+ a € i G M; i°+ - ? B # M ç½ F i i? M b •m ç" K- i Q
 i°+ +| i? M b) i`^ /o M? B M b) F? ¬ M; ç B +^ K Æ M æ B M? >çQ X
 G B m *U *? B M +O *? B M i? - M æ B M +Q Ì B i Q #^ Q,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ B M? ? m v M? ç - H- M M" v M; QÆ B H Ì B i Q X P i B ; B® M; M? Q M
 i°+ F B m M; ç Q i" M t QÆ M; M? Ê •M i b M? X
 G B m *U *? B M +O *? B M i? - M æ B M +? 9 + K W M; æ B M? >çQ- ;½ H" M; Q Ì B K v K „ M
 *Á M +| K' v +Q Ì M; ; B^ *? B M i? - M æ B M F? €+ ç m +^ K Æ M æ B M? >çQ X
 æ B M? >çQ +M M; ç€ K M; Q Ì B G B m *U *? B M +O *? B M i? - M æ B M ? M Q Ê + +? Ì ?
 ç B *? B M i? - M æ B M X *€+ + Q i? O *? B M i? - M æ B M ? " M? H ` Ì B ç B X
 L; K v o ¬ " M? i? € B i? Q Ê M; i` Q Î M; H½ Q +O o ¬ \*U + i ¬ M; F?) i? Î /` B,
 @ E? ¬ M; M; Ì i +Á M b® M; b| i X
 L? Q M; i b M? ? m® M; +O L; K v o ¬ " M? i? € B i? Q Ê M; i` Q Î M; H½ Q +O o ¬ *U + i ¬ M; F
 G 9 + i` Q Ê + L; K v o ¬ " M? i? € B i? Q Ê M; i` Q Î M; H½ Q +O o ¬ *U + i ¬ M; +? B b € T H U
 i B m ? Q M? B m b U b® M; - /M +| H" +Q Ì M; ; B^ i? € M? M? •M +^ M? +k M; #` i´ M ?ç B
 M? B m X E? ¬ M; H •m b m L; K v o ¬ " M? i? € B i? Q Ê M; i` Q Î M; H½ Q +O o ¬ *U + i ¬ M;
 +^ M? X
 @ æ B M? ? m v M? ç - H- M M" v ç iç M; QÆ B- M; " v b m o ¬ *U + i ¬ M; i b) i`^ Hç B X
 " B m i b M? L; K v o ¬ " M? i? € B i? Q Ê M; i` Q Î M; H½ Q +O o ¬ *U + i ¬ M; T? S + iç T ç Hç B
 H½ Q o ¬ *U + i ¬ M; `² B [m v M; Q Ì B ç B X
 L K M? •M i` m M; M B M o ä h? € M? / M •m M? b M #| M; H Q M; L; K v o ¬ " M? i? € B i? Q Ê M
 i ¬ M; - F?) i? Î /` B,
 @ > „M F? ¬ M; +Á M # Q M? B m i? Ì B ; B M X
 æ B M? >çQ F B M? M; ç+ M| B,
 @ E? ¬ M; i? M" Q 5 . M ; b +k M; H" i? € M? M? •M +^ M? X

L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m ;B<sup>a</sup>B i?Q+?`^M;,
 @ hmv +Q`M; ;B<sup>a</sup>i?€M? M?•M +<sup>a</sup>M? +| bU b®M; /`B H•m M?QM; L;Kv o- " M? p®M
 iB M p`Q iB m ;B`- ;B`H¢B iB m ? Q [m€ M†M;- 2`^M; F?-M; b®M; H•m ?ÆM # M
 J°i +Q`M; ;B<sup>a</sup>i?€M? M?•M +<sup>a</sup>M? bmv bKT H`K +?Q +€+ pä ;B^ai?•v i?´M i?S+X
 æBM? >¢Q i?-K i? MX
 G¢B +| p`B +Q`M; ;B^aM?•M i°+ ¸ M +^aK ÆM æBM? >¢QX " Q ;²K ¸€K oä h?€M? +^a
 æBM? >¢Q M?Q æ°+ *¬ o¬ *U+- h?B M S?O- G Zm M h?B M oä h?€M? +kM; #B m
 #B m ¸¢i i?B M w- Km®M bY +?[[m M ? pÊB ?„MX
 h`M +?B M M`v`mM; ¸°M; ¸€K æ°+ *¬ o¬ *U+- h?B M S?O- G Zm M h?B M oä h?
 æ†+ #B iH`Gm•M ><sup>2</sup>B h?B M ""M i? ?B M ` mv HU+ +ÁM i` M +^aLB M >Q *?B a
 æBM? >¢Q ¸½ ?Q`M iQ`M M„K ;B[mv HU+ Gm•M >²B h?B M ""M- +Q`M; ;B^aM?Q a
 L m H9+i`QÊ+ æBM? >¢Q +?d i? ?B M ` iB KHU+ F?OM; F?B T i?b #•v ;B`?„M ¸
 i? F?BM? i?Q`M;X
 >m®M; +?B i`M +?B M M`v æBM? >¢Q +Sm K´v M;`M +Q`M; ;B^aM?•M i°+ - v m i°
 ? MX h?B ¸` M`v K°i H`B ?S +O +Q`M; ;B^a ¸€M; ;B€M;`M p¢M- HU+ HQÊM; M`v
 æ°+ *¬ o¬ *U+- h?B M S?O- G Zm M h?B M oä h?€M? +| H`bB m i? HU+ h`mM; h?
 /€K H`K ;b æBM? >¢QX
 h`QM; T?9i +?®+ M;`v +`M; M?B m M;Q`B `B ¸BX
 u m i°+ ¸ H¢B iQM p`i M M M?B m +Q`M; ;B^aM?•M i°+ +^aK FQ+? æBM? >¢Q +kM;
 æBM? >¢Q ? v ?"m M?•M +O ?„M +?d +M +K iQM p`i ¸ M +Y b) ¸QÊ+ #¼M ?¼ ;
 a®M; b|i b m i B M¢M- +Q`M; ;B<sup>a</sup>M?•M i°+ - v m i°+ +?d Km®M M? M? +?|M; `B F
 h`QM; i?B M ¸` +?d +ÁM H¢B æBM? >¢Q p`M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M
 æBM? >¢Q M?bM oä h?€M? +^aM? M?•M HQ¢B i?U+ HU+ +Q`M; ¸¢B M`v- #¶M; +Q`
 @ æ9M; `²B- ;B ¸bM? # +QM #¢+? ?´ ¸B ¸•m\
 L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m FBM? M;¢+ ?ÄB,
 @ *| w ;b\
 @ G½Q ;B`- +ÁM H`K #° pÊB i \
 æBM? >¢Q +Q`B F?BM? i?Q`M; M|B,
 @ G½Q pW p M?K-M; H`i #B iH½Q K9 +€B ;bX h?B M sm ¸¢B ;B - M? M? +?|M
 L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m H„+ ¸-m ;B^aM;m,
 @ h M;?2 F?-M; ?B m M;QÆB M|B +€B ;b- M;QÆB M?"M b B M;Q`BX
 æBM? >¢Q H¢M? HMM; +Q`B,
 @ :B^ai`M; `B i`²B M?"T p B T?ªB F?-M;\
 æBM? >¢Q ;B"i`•m ¸2M +O M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•mX
 @ \.WM; i v X X X 5 L;QÆB +ÁM H`K p`v H`i b) ?ûi b`K bÐ X X X hB m iY X X X
 M?"M ¸QÊ+ F?-M; \ h i?W M?"M +ÁM F?-M; ¸QÊ+ b Q\
 L K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m iS+ ;B"M b m ¸| #´i ¸„+ /o- +m®B +MM; i?V
 *Æ K†i M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m K'T K€v- F?m¬M K†i #„i ¸-m #B M
 /-M K´i ¸B- # Hk`•m /`B /QÊB +-K M? M? +?|M; `9i p HÊT / X
 æ•v H`i?m"i /`+? /mM; `i BM?- M?Q i¬M M;° F?-M; #ªv KQÆB ? B #B MX

G9+ i`QÊ+ h?B M sm ç¢B ;B #B M i?•M i?b æBM? >¢Q iWM; ;†T K°i H–M- M?QM;
iQ`M bmwi i?“M? +¬M; HW çQÊ+ ?„MX
h`QM; T?9i+?®+ K°i M K M?•M i`mM; MB M + Q iQ p¢K pÐ #B M i?“M? ç€K M;Q`B
i?MM; i?bM? K†+ i` M M;Q`B H½Q +| p #m²M +Q`BX
æBM? >¢Q pW HÁM; ;”i ç–m- M|B,
@ VK5 ° /€M; ? M iÄ M`v M?bM i?m”M K„i ?ÆMX
@ hB m iY i?®B- b Q M;QÆB M?bM ` çQÊ+\
h?B M sm ç¢B ;B iÄ p F?| ?B m- H½Q M;Kv i` M; `”i i®i p b b Q #` æBM? >¢Q M?”
æBM? >¢Q ç„+ w F?Q2,
@ > ? ? ? ? ? 5 E?Q +?’i t’m t iW i`QM; tQÆM; +O H½Q i HB + K„i K°i +€B H
h?”i ` KÈB ç–m æBM? >¢Q F?¬M; T?€i ?B MX

NedX *?QÆM; Ne3, h?b _ G” >„M U?¢VX

E?Q F?€B +O M K M?•M i`mM; MB M oä h?€M? / M•m F?€+ t h?B M sm ç¢B ;B -
+?B M pÈB aÎ *m²M; æ²- /MM; €M? b€M; ç2M # v ` F?ÄB ®M; i v €Q ç®B F?€M; i
æBM? >¢Q T?€i ?B M ?ÆB i?Î €M? b€M; ç2M ç| F?€ [m2M i?m°+- b m M`v M;° ` X
+€B M²B ç2M +O h?B M sm ç¢B ;B - imv +| i? v ç´B +?9i Qi M?QM; æBM? >¢Q +| i
Zmv i M?¢v #ûM pšM M?”M ` M; vX
@ h´ +? M| - +QB M?Q iB m iY ;BÄB- p”v K” +kM; M?”M ` çQÊ+X
h?B M sm ç¢B ;B ç´B #° ç² M?Ä ?ÆM +?9i- H´v +€B M²B ç2M ` i?ª ;B çbM? # +Q
æBM? >¢Q M;¢+ M?B M,
@ N \
hB m æB T i? v ç´B `”i HÈM- F?Q i? +”M; ?MM; ?²M- F?OM; F?B T ?ÆM- ç½ H M
”¢+? >´ +€B +Q`M; ç¢B ?ÆM i`QÊ+ ;’T K´v H–M- ? B +QM ?Ä i`„M; +?Q + B b[+k
*”M; F?| iBM H” æBM? >¢Q +ªK SM; çQÊ+ ?mv i K¢+? i`QM; M;Q`B # +QM #¢+? ?
w M;?o iB K HU+ +O +?9M; +”M; K¢M? K)X L m ?mv i K¢+? +O ”¢+? >´ +€B iB M
i? iB M ?| i?“M? i?–M i?9 ”¢+? >´X
”¢+? >´ +€B #B M ç´B F?B M æBM? >¢Q i?’v F?| iBMX
h?B M sm ç¢B ;B ç„+ w M|B,
@ > ? ? ? ? ? 5 L;QÆB +kM; M?bM ` \ ” +QM M`v ;†T F€ M;°- iB M ?| ?mv i
? 5 hQÆM; H B F?¬M; i? çQ HQ`M;X
h?B M sm ç¢B ;B +?Êi M;?o çB m ;b- bK K†i #ªQ,
@ hB m iY i?®B- H–M M`v F?¬M; çQÊ+ ;B”M? pÈB i - +?9M; M| H” +O i - +?9M; i
æBM? >¢Q,
@ X X X
æBM? >¢Q H”K #° |B KY ,
@ *| +ªK ibM?\ L;Q`B i?9 v m M? m\ G½Q ;B”- F?~m p` +O H½Q i?”i M†M;X

@ h X X X

h?B M sm ç B ;B iS+ ;B"Mi`QÊ+ K„i i®B ç2MX

@ *?9M; i H" [m M ? +?O M?•M p" p"i Mm¬B i?m¬M F?B i5 G9+ KÈB [m2M M;QA
M; v i?ŠM;- ?Qç i #€i b€M; bO b Q #•v ;BÌ #KM; ç2M [m€ p"v\ h?"i H" ç¼ Hç+- i

æBM? >çQ +QÌB ;B MX

æBM? >çQ p®M Km®M i?Y t2K +| +Æ ?°B /K # +QM #ç+? ?' F?ª M,M; iB M ?| i`Î
p # M KbM? F?¬M;- M?QM; i?'v T?ªM SM; # Q +?2 +O h?B M sm ç B ;B i?b F?ª
M;ŠK HçB # M +çM? +| +QM K Q K" T F?¬M; ç€M; iBM- K°i +?| +QM H¬M; ç2M ç€M
HçB Mm¬B i? K +QM ;b i?b F?¬M; tm X æBM? >çQ ç" M? #Ä +m°+X

æBM? >çQ i?ª ç B K pQÆM; h" L;mv i- +?| +QM H¬M; ç2M- i?€B +' iB M çB T h
i` [p"iX

@ J2Q\ G½Q ;B" t'm t \ L;QÆB +?Q +? i\

æ B K pQÆM; h" L;mv i i?'v h?B M sm ç B ;B i?b K„i b€M; `Ð M?ªv H M p B H½Q

@ G½Q +| ;†T F€ M; ° ;b F?¬M;\ " ^M; ?[m pÈB M? m M M p¬iQ i?ŠM; i?„M p" M?•M
iBM? i?ç+?- iS F?B m- i?€M? F?Q ;b ç| i?b K m H'v ` K¼B M;QÌB +MM; M? m +?E

@ *9i- H½Q iY F?¬M; çQÊ+ ;b ? i5

h?B M sm ç B ;B iÄ p F?¬M; [m2M +QM K Q K" T M"vX

@ *? M|- H½Q F2Q FB i M?Q p"v i?b b m M"v +?9M; i H"K b Q +MM; M? m p mB p

æ B K pQÆM; h" L;mv i M' B ;B" M,

@ G½Q ç½ [m M +?9M; i H" ç²M; ç°B i mv i pÌB +MM; M? m +QÈT +O i`'M H°i b Q

h?B M sm ç B ;B ç m F?' M|B,

@ h?"i bU H" F?¬M; çQÊ+ i?S ;b i®i +ÁM bmwi #` ç B [m•M i?B ?²M i?B M ç Q pç
+QM M"v +?B K ? iX

h?B M sm ç B ;B +?d p"Q # +QM #ç+? ?' - M|B,

@ aÈK #B i M?Q p"v i F?¬M; M M K M; #¼M +?9M; i?2QX

@ J2Q\ h?"i bU\ \ >mv i Kç+? iB M ?| - K2Q- ? ? ? ? ? 5 h¬M; `i M;QMX h
i?9 ?mv i Kç+? iBM? i?m¬M M?Q p"v- F?¬M; #B i M M MQÈM; ? v M'm ,M M;QM ?A

æ B K pQÆM; h" L;mv i M?bM # +QM #ç+? ?' H" T iS+ +ªK SM; çQÊ+ +?9M; M| #E
h" L;mv i i? K i?m²M; M? m MQÈ+ KB M;X

" +QM #ç+? ?' +ªK SM; çQÊ+ M;mv ?B KX "ç+? >' +€B ;¬K H M- H¬M; i`„M; /UM
> B +QM #ç+? ?' M?Ä `mM H~v #~v +?mB p"Q M;U+ Kšm i?•MX

@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5

*?| +QM H¬M; ç2M M?ªv ` +„M çm¬B ç B K pQÆM; h" L;mv i FûQ M| çBX

@ \ hB m >„+- çWM; +„M çm¬B i - +ÁM F?¬M; M?ª\ h i`Î K†i i?"i ç'v5 L?ª ` 5 " " I
+?9i K†i KkB çQÊ+ F?¬M;\ L;QÆB H" p"i Mm¬B +O i X X X - `²B- i F?¬M; ,M +?

*m®B +MM; ç B K pQÆM; h" L;mv i M?,M M?| i?Ä ?B TX

*?| +QM H¬M; ç2M M?Q F?„+ iBM? i`ÌB bBM? +O ç B K pQÆM; h" L;mv i- F?B +
çm¬B H" /M M| +| #ªM HoM? i?¬M; i?B M +kM; F?¬M; i?B i`B M ` çQÊ+X J'm +?
L;mv i +| i`®M i`€M? +Ð M"Q i?b +?| +QM H¬M; ç2M Hm¬M +| i? +„M i`9M; çmQB

*?| +QM H¬M; ç2M FûQ ç B K pQÆM; h" L;mv i ` t K'v +?K+ i?QÈ+ KÈB M?ª `
çbM? #ç+? ?' - i?•M i?B i +?`Q ?ÄBX

*?| +QM H¬M; ç2M ``i çÆM i?m-M i?•M K"i- +| [m M ? i®i pÈB ;B çbM? #ç+? ?'X
æçB K pQÆM; h" L;mv i +,K ;B"MM|B,
@ h Km®M imv i ;B Q pÈB M;QÆB5
*?| +QM H¬M; ç2M +?çv iÈB ;-M ççB K pQÆM; h" L;mv i- i? HQÐB ?²M; HB K K†
æçB K pQÆM; h" L;mv i p K†i #'i ç„+ /o HMB K'v #QÈ+- M|B,
@ æQÊ+ `²B- i T?K+ M;QÆB- +?9M; i pšM H" #^M; ?[mX L?QM; M;QÆB +| i? çW
*?| +QM H¬M; ç2M pW HÁM; ;"i ;M,
@ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5
*?| +QM H¬M; ç2M [m v ç-m HB + h?B M sm ççB ;B X
h?B M sm ççB ;B ;B"i KbM? p°B F m H M,
@ L;QÆB M?bM i H"K ;b\ *MM; H„K i?b çÌB M"v i F?¬M; ,M i?`i +¬v M[çQÊ+ +?C
h?B M sm ççB ;B #` +?| +QM H¬M; ç2M +„M bÊ- H½Q bÊ M| HçB +„M ;|i +?•M- F?E
æBM? >çQ M?bM i?`v ?bM? ^M? M"v ¬K #KM; +Q`B iQX
_`i M? M? h?B M sm ççB ;B M;•v M;Q`B- i`ÊM iQ K„i M?bM i?€B +´ iB M çB T ç"r
MQÊ+ KB M;X
:B¼M; h?B M sm ççB ;B `mM `mM ?ÄB,
@ æ•v X X X E?¬M; H) ç•v H" i?€B +´ iB M çB T\ h?S M"v +ÁM b®M; F?¬M; \ a Q M
æBM? >çQ ç„+ w +® iB M? F?Q2 F?Q M;,
@ hB M +^M? H•K pB M # M M;Q`B i?¬M çB M +m®B +MM; +| ``i M?B mX > ? ?
pm +O i?€B +´ iB M çB T- ç½M?"M i H"K +?OX
@ h X X X _`i Km®M +?YB i? 5
h?B M sm ççB ;B p¶ çMB +?d H M i`ÌB +?YB mK H M,
@ h`ÌB ?ÐB- ¬M; KM K„i `²B5 h?B M sm i [m M; KBM? +?QM? ççB M? KBM? i?¬M
K" F?¬M; p"Q çQÊ+ i?¬M çB M +m®B +MM;X hB m iY M"v çB /çQ K°i pÁM; çQÊ+
çQÊ+ iB M çB T M?"M +?O- i F?€M; M;?`- i X X X
æçB K pQÆM; h" L;mv i ``i t'm t - F?¬M; +?9i F?€+? b€Q ç^ FQ+? h?B M sm ççB
@ G½Q ;B" i?"i F?¬M; #B i t'm ?´- M;QÆB bQ pÈB M?•M bOM; +O K2Q i?b FûK ``
@ "QÆK #QÈK M?Ä- M;QÆB ?½v bmv M;?o F„ HçB çB- M?"M i H"K +?O çB\ L;QÆ
i?U+ HU+ +Q`M; ççB- H"K M;Q`B HQÆM; i?B M- M°B HB K i?Æ M;•v X X X
h?B M sm ççB ;B K†+ F ççB K pQÆM; h" L;mv i- /K /¶ "Q EBK *QÆM; L;¼+ i`QM
@ L|B i?"i ç'v- #QÆK #QÈK M?Ä- M?"M i H"K +?O çB- imv i ç®B +| iQÆM; H B ?Æ
hB m æB T tQ v b M; # M FB - F?¬M; i? K M?bM h?B M sm ççB ;B X

Ne3X *?QÆM; NeN, " M L;Q`B "B M .`X

h?B M sm ççB ;B HçB K°i H¬M M[#` T?Èi HÌ- i M M€i i`€B iBK iS+ ;B"MM|B,
@ "" M°B M|- b m M"v H½Q iY T?^B i? K K°i v m i?Q+? H" +?mv M K¬M i?m i?"T #m

*?| +QM H¬M; ç2M bO pÈB h?B M sm çΦB ;B ,
 @ :•m ;•m ;•m ;•m ;•m5
 h?B M sm çΦB ;B +QìB iQ2 M|B ,
 @ L|B çM - +?d M|B çM - i H" ?çM; M;QìB M?Q p"v b Q\
 *?| +QM H¬M; ç2M ;K+ ç-m HQìB #B M; M^K i` M p B æBM? >çQX
 æBM? >çQ `i iÁ KÁ p h?B M sm çΦB ;B - ?ÄB ,
 @ GçB M|B #° /çM; M"v +O H½Q +?„+ F?¬M; T?ªB +kM; H" ?| i` M; çB\ J†i i?"i +
 h?B M sm çΦB ;B i?¬M i?¬M; #B M ç´B i? M"v i?"i bU +| i? ?| i?•M M;`M pçMX
 #€M i'K #ªM ç² /B iQ+? h?€M? æQìM; h?¬M æB M- b m ç| H" hB m . Q- `²B M K M?
 / M•mX h?B M sm çΦB ;B HW i'i +ª K¼B M;QìB- i?U+ HU+ i?"i bU +O H½Q H M
 H`K æBM? >çQ `i ;B"i KbM?X
 L?QM; K¶B M;QìB +| #Q K"i +O `B M; KbM?- æBM? >çQ F?¬M; Km®M ?ÄB i" M ;®
 æBM? >çQ +kM; F?¬M; ?ÄB b m F?B h?B M sm çΦB ;B p"Q F i ;BÈB M;•M ?" ?® ç
 h?B M sm çΦB ;B ç m çÈM M|B ,
 @ h´ +? M| - F?¬M; M;ì H¬M M"v KçQ ?B K p"Q ?® iQ ç| F?¬M; pÈi çQÊ+ i?¬M F?Q
 +? i çQÊ+X
 h?B M sm çΦB ;B M;WM; K°i H9+- ?ÄB æBM? >çQ ,
 @ hB T i?2Q M;QÆB +| /U ç`M? ;b F?¬M;\
 æBM? >çQ ç€T i?ŠM; ,
 @ æB L K >Q M;X
 æBM? >çQ p®M Km®M p"Q L K >Q M; ibK Km°B Km°B æBM? E?ª L?B- H¬M M"v ?„
 h?¬M æB M +?ŠM; [m H" ibM? +ìX hB +`^M; æBM? >çQ F?¬M; i?'v K M? K®B p
 h?€M? æQìM; h?¬M æB M- +kM; F?¬M; ;†T + Q i?O i°+ Jç+ >Q" M; L K >Q M;X æ
 æBM? E?ª L?B TªB p"Q b•m i`QM; L K >Q M;X
 @ L K >Q M; b Q\ >QK- +kM; i®i- çB +kM; i®iX
 h?B M sm çΦB ;B ;"i ;M- M|B ,
 @ oW H9+ i +| +?mv M +¬M çB L K >Q M;- ? v +?9M; i çB +?mM;\
 æBM? >çQ KWM; `Ð M|B ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 h?"i F?¬M;\ o"v i?b i®i [m€X
 h?B M sm çΦB ;B p®M H" + Q i?O L K >Q M; HçB +| ?¼ Jç+ >Q" M;- iB +`^M; H½
 ?ÄB +O æBM? >çQX L m +| h?B M sm çΦB ;B /šM çQìM; i?b [m€ i mv i pìBX
 *?QM? H9+ M"v #B M /` tªv ` X
 •K -K -K -K -K5
 h?B M ç` `mM; H„+- K†i ç'i M Si` F?2 ?î b•m F?¬M; i?'v ç€v- K•v i` M `ìB `®B Hç
 M?Q iMv i?ìB pKM pÐX hWM; +°i ç€i`„M; H¬B ç`B i`QM; K•v M;½ tm®M;X
 @ J2Q- +?mv M ;b\
 æçB K pQÆM; h" L;mv i +QM; HQM; Mªv H M p B æBM? >çQX
 @ JªM? i?B M ç` M"v b„T bKT ç´X
 h?B M sm çΦB ;B i`¬K M;•K M|B ,

@ *?9M; i K m +?|M; `ÌB çB5

LÆB M"v H" F?¬M; ;B M iB m i? ;BÈB # M i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T
çB K #€Q i?¬M i?€T b„T bKTX *|H) pb # i?¬M F?Q LB M >Q *?B a - Gm•M >²B H
ç m +| +?O M?•M +O Kbm? M M /B iQ+? h?€M? æQÌM; h?¬M æB M iQ HÈM F?¬M;

æQ" M M; QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h" L; mv i H" T iS+ #B
i" M +MM; iB m i? ;BÈBX

*?Ì çQ" M M; QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h" L; mv i `ÌB F?ÄB
+?B M M?Q iB M +ªM? i?b F?¬M; ;B M M"v ?Q" M iQ" M bKT ç´- K¼B i?S i`QM; ç|
;B M +Q `9i i?¬M? K°i çB K M?Ä b m ç| #B M K'i i`QM; p` /B M M"vX

æQ" M M; QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h" L; mv i tm'i ?B M i`
S?M æ² h?¬M h?€TX

h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T `mM; H„+ /[/°B- p€+? iQÌM; F?¬M; i? T?€ pÐ M
K¢M; M? MX

E i; BÈB M; •M ?" ?® ç2M H9+ i`QÈ+ ç½ #B M K'i +?d b|i H¢B ?ÆB i?Î i" M T?€T F
H" /Q aÎ *m²M; æ² T?€ ?Ov F i; BÈB M; •M ?" ?® ç2M- iB m i? ;BÈB #,M; ;B€ H¢M?

h?B M sm ç¢B ;B ?û i iQ,

@ h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T b„T ?Ov /B i X X X

EB M i`9+ i?¬M i?Q¢B +?SM; FB M bB m i? HU+ h?€M? æQÌM; h?¬M æB M M; "v
+MM; +O h?€M? æQÌM; h?¬M æB M i` M i? ;BÈB M"v çSM; i?ŠM; p¢M M, K b m `¢

@ *?9M; i iW F?2 MSi `ÌB çB çX

h?B M sm ç¢B ;B pmM; +€B M²B ç2M ç" T K°i H¶ ?´M; tmv M bm®i i` M p€+? iQÌM;
h?€TX

h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T K'i i?¬M HU+ ;B +® F?¬M; +ÁM ç° +SM; M?Q i`Q
h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h" L; mv i Mm®B çm¬B M? m # v` iW F?2 MSiX

h`QÈ+ K„i b€M; M; ÌB- F?¬M; F?Q KÈB K t¬M; p"Q KkBX

æQ" M M; QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h" L; mv i ç M # M M
h?¬M h?€TX

æBM? >¢Q HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM; M; Q€B ç¬m M?bM H¢BX

h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M?Q +°i çÄ +?®M; i`ÌB ç M; H„+ HQ /[/°B- iWM
`Èi tm®M; X \*€+ T?Q iQÈM; iBM? tªQ i`2Q i` M +€+ ;|+ M?¼M h?¬M; h?B M S?M æ
KQ X *?QÆM; KÈB M?'i i¢B XQ`; M?û

h`QM; i?B M ç` i`" M M; "T +ªK ;B€+ i? HQÆM; X :B|i?´B [m h?¬M; h?B M S?M æ
iB M; M; •K M; B Q€M- +| i?¬M K ç m i?QÆM; pb iÁ i?€T bKT tm®M; X

smM; [m M? h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- ç¢B /QÆM; [m€M? H•m çB M M; ¼+ ;
i?¬M K ç½ #` ç¢B [m•M i?B ?²M p¢M M, K t•K M?" T ç¢T ç´ iW H•mX æ€ ç2M +?€v #
iWM; F?2 ?Î b•m i?ŠK- M?Q pMM; ç'i +? i i`QM; +?B M i`QÌM; X

•K -K -K -K -K5

h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T + Q M; 'i ç•K K•v F?¬M; +?|M; M´B M[bKT ç´X

h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T iU M?Q i?¬M HQM; K"m çÄ p"Q H9+ im´B i?¼ ç½
HQÈM i` M i`ÌB- i?¬M HQM; `ÆB tm®M; H"K Kti ç'i`mM; `BM?X

J°i F?2 MSi iQ HÈM i€+? ` Mm®i T? iQ+? h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T çÄX

a m ç! K†i ç'i -K -K #` HU+ HQÊM; ç ûT- MY F?®B ç'i p +?¢K p"Q M? mX E?2 MS
 æ² h? -M h?€T çÄ +?"K`½B F?ûT +€B KB M; ç2M F?´M; H²- ;B'm FQM i'i +ªX
 h`QM; F?QªM? F?„+ M"v i?B M ç` F?¬M; +ÁM +?9i /'m p i /B iQ+? h?€M? æQÌM; I
 h¬M; K¬M M?•M HQ¢B h?€M? æQÌM; h? -M æB M iWM; p¬ +MM; ?mv ?Q" M;- +QÌM
 i` M o¬ h" M ç¢B HK+ M v #` t! b´X
 h?B M sm ç¢B ;B F?) i?Î /"B,
 @ h'i +ª ç m Fûi i?9+X
 hmv çQ" M M; QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h" L; mv i i?€K ?
 M?QM; M?bM ?bM?ªM? i`QÈ+ K„i i`QM; HÁM; F?¡ MûM ?Ki ?šM;- ?Q" B MB KX
 h?B M sm ç¢B ;B FBM? F m,
 @ N \
 æ¢B K pQÆM; h" L; mv i ;B"i Mªv KbM? tM H¬M; H M,
 @ J2Q- H½Q #`i iY H ?ûi H"K +?B\ >M +? i +? 5
 h?B M sm ç¢B ;B +?d T?Q +?•M i`ÌB,
 @ *€+ M; QÆB M?bM ?QÈM; ç! çB X X X
 @ æ•v H" X X X hmv i\ ",M; imv i T?O H M`WM; `”K- +€B M"v +! ;b H¢ X X X
 æBM? >¢Q +?Q M!B ? i +•m i?b M;•v M;~MX
 æBM? >¢Q M?"M` K°i p'M ç X
 E?QªM; K°i i?€M; i`QÈ+ F?B æBM? >¢Q p"Q J B *®i b•K H•K H" ç-m KM ? - p¢M
 +Ä K¼+ ç-vX "•v ;BÌ`WM; `”K T?Q +?•M i`ÌB ç½ #` imv i i`„M; M;-M # Q T?OX
 *! ;B! i?´B [m K M; i?2Q +€B H¢M? KM ç¬M;X
 @ æ½ H" X X X JM ç¬M;\
 æBM? >¢Q M;~M M;ÆX

NeNX *?QÆM; Ndy, h?B M >¢ æ¢B GQ¢M\

JÈB p"Q /B iQ+? h?€M? æQÌM; h? -M æB M K°i i?€M; K" i? ;BÈB # M M; Q" B ç½ [m
 ç½ MY` M, K i`¬B çBX
 a Q +! i? M?Q p"v\
 @ æB M?bM t2KX
 æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B HB + M? m- /šM i?2Q ç€K i?9 Mm¬B F€ H¢ #B M i?
 i`,K /†K çSM; i` M + Q M?bM #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X
 h`QM; i?B M ç` K°i KªM? i`„M; iBM?- bÆM pk M;•M t"- M; mv M i`b b€T iQÊM;- K
 imv i T?O H M- M; šm M?B M +! K°i Qi +•v +®B H°` +?²B t M? ç2M i`-K çK+ çB H
 K¬M;X
 :B! H¢M? i?´B [m - imv i # v H'i T?'iX
 æ9M; H" KM ç¬M; ç½ ç MX
 a Q +! i? M?Q p"v\

@ E?¬M; H) i®+ ç° +?ªv i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T F?€+ pÈB # M M; C
h?B M sm ç¢B ;B F?¬M; ?B m` b Q- H½Q F?¬M; M; ì ç MX
@ *€B M¨v F?¬M; T?ªB p'M ç [m M i`¼M; M?'iX
æBM? >¢Q M; ?o ç M çB m ;b- #B m i bM? i`-K i`¼M; M|B,
@ hm ç9M; H¨KM ç¬M; M?QM; +?9M; i F?¬M; i? t€+ ç`M? ç½ [m # Q H•m- HÐ M
H¨K°i M, K`QÐB- ? B M, K`QÐB ? v i?"K +?Q H¨X X X J'v i`, K M, K\
:B¼M; h?B M sm ç¢B ;B `mM`mM,
@ hB m iY çWM; X X X >M i X

@ E?¬M; çB\

@ VK5 h?€M? +?B M KÎ` - i?B M ?ç ççB HQçM- "„+ oU+ ;¬M h`mM; h?´ h?¬M *?•
ç M- i T?ªB i`Î p o'M EB K i¬M; X X X

L|B ç M ç•v æBM? >çQ H`v K°i +€B €Q #¬M; M?Ä K`m çÄ` F?ÄB i`[p"i ;BÈB +?d

@ •Q M`v H` v T?K+ Km°B Km°B i H9+ M?Ä i?Q+? M?'i- H` i?S /mv M?'i M`M; ç
Km°B i?'v +€B €Q çÄ M`v b) M?È ç M +?mv M F?B +ÁM M?ÄX G½Q ;B`- ;BÌ i ;B
>Q M; i?'v i?B m M[M`Q i M æBM? E?ª L?B i?b +?,K b|+ M`M; ;B9T i X

h?B M sm ççB ;B H-K #-K,

@ hB m iY i?"i #B i ibK +¬M; pB + +?Q i - M; QÆB F?¬M; M|B Kti KkB M`M; ` b Q

h?B M sm ççB ;B M|B p"v M?QM; pšM +~M i?"M +'i €Q #¬M; çÄX

@ G9+ Km°B Km°B K'i iQ+? KÈB +| # - #®M im´B- i +kM; F?¬M; #B i M`M; HÈM H
ç TX

E?B æBM? >çQ M|B +•m M`v F?|2 K¬B +QM; H M b m ç| ?„M M?bM +?^K +?^K h?B

@ L;QÌB K M; Km°B Km°B çB i M H` Jç+ >Q`M; h?B M *Æ- i M H½Q H` Jç+ >Q`M
M;QÌB ç|\

Jti h?B M sm ççB ;B F?¬M; ç´B b„+ M|B,

@ a Q +| i? \ h`QM; L K >Q M; +| `i M?B m M;QÌB ?¼ FûT L K >Q`M;- b Q i [m2M

æBM? >çQ F?¬M; i?'v #B m ibM? F?€+ Hç M`Q i` M Kti h?B M sm ççB ;B - iB Tik

@ æ9M; H` +| M?B m M;QÌB ?¼ Jç+ >Q`M; M?QM; + Q i?O `ªM? `¶B +?çv ç M o'M
oU+ HçB +| ?¼ Jç+ >Q`M;- i M +?d i?B m K°i +?[i?b F?¬M; # Q M?B mX > v Jç+
i`QM; +€+ i`Á #B M i?•M +O H½Q\

h?B M sm ççB ;B +?QM? M;?o M;?B K i9+ M|B,

@ hmv i ç®B F?¬M; TªB- i #ªQ çªK pÈB M?•M +€+? +O KbM?5

æBM? >çQ ?W HçM? K°i iB M; ,

@ G½Q +€Q ;B` M?Q p"v +ÁM +| i?S ;¼B H` M?•M +€+? b Q\

h?B M sm ççB ;B ,

@ X X X

@ æQÊ+ `²B- i iBM H½Q K°i H-MX

æBM? >çQ F?¬M; i` m h?B M sm ççB ;B M[- M;?B K i9+ M|B,

@ h|K HçB FQM? M?Ì H½Q +?9 w ;BMK +?mv M M`v- p b m M m ibK çQÊ+ Eª L?B

h?B M sm ççB ;B ;"i ç-m- M|B,

@ æQÊ+ `²BX

:B•v b m h?B M sm ççB ;B M;°` - iS+ ;B"M [m€i,

@ "" M°B M| - `ä ``M; H` M; QÆB +¬m i H`K pB + içB b Q +ªK ;B€+ M?Q M; QÆB ç M

æBM? >çQ +QÌB iQ- +?9i i®B i,K- b€i w i`QM; HÁM; ?„M i M #B MX

æBM? >çQ `i Km®M çB L K >Q M; ibK Km°B Km°B æBM? Eª L?B M?QM; ?„M HQ
o'M EB K i¬M; X J°i F?B i?¬M ?²M ççB HQçM- i?€M? +?B M KÎ` - imv o'M EB K i¬M
i?ÌB ;B M M; „M +?Q F`T TªM i`B MX .M ;b o'M EB K i¬M; H` K¬M T?€B M?Ä- M
i?b F?| i? K v K„M b®M; b|iX

æBM? >¢Q i¢K ;€+ H¢B w M;?o ¢B L K >Q M;X
 L;¨v tQ J¢+ >Q¨M; h?B M *Æ K M; æBM? E?ª L?B ¢B +| ¢ H¢B p¨B +•m¨M +?S i?
 F?B æBM? >¢Q ?ÆB +| i?¨M? iUm i?Y t2K K'v +?[FB pšM +ªK i?'v b•m F?¬M; HQİ
 HU+ +O J¢+ >Q¨M; h?B M *Æ F?¬M; M?Ä- +kM; +Đ i?€M? M?•MX
 *| bQ T?K i?€M? M?•M +ªM? +?2 +?Î- æBM? E?ª L?B b) F?¬M; ;†T M;mv ?B KX
 hmv h?B M sm ¢¢B ;B F?¬M; +?¨m M|B M?QM; ;B[H½Q p¨J¢+ >Q¨M; h?B M *Æ M
 >¢Q F?¬M; Km®M ûT ?ÄB- KÈB¨²B ?„M /†M /Á h?B M sm ¢¢B ;B - M m H½Q i?"i b
 HU+ +ªM? ;BÈB oä h?€M? +ªM? +O H½Q +| i? Î K°i # M +?2 +?Î æBM? E?ª L?BX
 E?¬M; #B i pb b Q æBM? >¢Q¨'i iBM iQÎM; h?B M sm ¢¢B ;B X
 æBM? >¢Q ¢SM; i¨M + Q M?bM¨ t X
 >°B LBM? i?¨M? ¢½ ?Q M; i¨M- i?¨M? i?¨iWM; /QĐM; /K+ K'v i¨,K p¢M M?•M HQ
 b®M;X o¬ b® i?B i? ;B®M; M?Q # Q iªB +?'i i?¨M? ¢®M; /QÈB ¢'i- ¢ b® H¨t€+ v
 s€+ M?•M HQ¢B bÈK #¨v m i°+ ,M K'ix
 >°B LBM? i?¨M? M?Q +?B M i¨QÌM; hm G F?OM; #®X
 aQÆM; t€K # Q T?O i?B M ¢¨ M?Q Q M ?²M Q€M MB K +O +O M;QİB +? iX
 LÆB M¨v F?¬M; +¬M i²M i¢B M[X
 GÁM; æBM? >¢Q K€v ¢°M; ;BÆ i v T?|M; HY +O h'i S?QÆM; H M + Q- M´imM; ;B
 ¢´K HY¨ÆB tm®M; T2?û iQ+? i?¨M? +´X
 æ®K HY ¢®i +?€v >°B LBM? i?¨M?X
 "B M HY H M i¨¨M- M;¼M HY # Q T?O K€m- tQÆM;- t€+ +? i- ;°i¨Y KªM? ¢'i KÈ
 h¨QM; HÁM; æBM? >¢Q HoM? M;°- ?„M i?9+ ;BK+ Gm•M >²B h?B M¨¨M i¨QM; i?S
 •M? b€M; b€m K¨m +?ÈT H|2 i¨ M ¢¬m æBM? >¢Q M?Q K°M; ªQX
 •M? b€M; K¨m t€K ¢¢B #B m +?Q +€M? +Y €M? b€M; K¨m t€K F?´M; H² H¨¨U+¨Đ M
 i€+?¨İB F?ÄB M,K T?¬M F?€+ M?Q H9+ ¢®B /B M ¢¢B [m•M i?B ?²M p¢M M,K- iU
 K¨m t€K F?´M; H² M?QM; K„i i?QÆM;7 i?'v¨ä iWM; Hm²M; F?|B t€K i¨QM; i?B M ¢
 +Y t€K M?ÄX
 JÆ ?? i?'v i¨QM; i?B M ¢¨ +| iB M; i?b i?¬K F?|+ i? M- M?Q ¢ M; ? Q ?¬- i?9i i?Q
 Zm€ i¨bM? M¨v FûQ /¨B K°i MûM M? M;X
 *m®B +MM; bQÆM; F?|B t€K i¨¨M M;"T i¨QM; i?B M ¢¨ #¨Gm•M >²B h?B M¨¨M
 i¨QM; b€M; ?ÆM- F?¬M; F?Q K€i K - KÆ ?? +| bS+ b®M; KÈB i¨¨M M;"T i¨QM; F?¬
 L?[M; iB M; i?b i?¬K F€ /¨ +kM; #B M K'ix
 "B M HY # Q T?O- >°B LBM? i?¨M? i¨Î M M K¬M; HmM;X
 h?B M sm ¢¢B ;B ¢ M;?¨,
 @ *€+? +?¶ M¨v M;¨M p¢M /†K H¨¨¨M i?¨M? i?O T?m¨¨M *?•m- M m +?¶ ¢| +?Q H
 i? M?İ p¨Q pU+ K¬M i¨QM; ¨¨M i?¨M?¨İB F?ÄB h¨mM; h?´h?¬M *?•mX
 @ G"TiS+ tm'i T?€iX
 æBM? >¢Q F?¬M; Km®M +?"K i¨ X
 JÈB¨²B æBM? >¢Q KÆ ?? +ªK ;B€+ Gm•M >²B h?B M¨¨M ?ÆB i? v ¢´B- i¨QM; | + ?
 ¢ M i?¬M F?Q M¨vX L m +| i? # [m M M;?B M +Sm i?b æBM? >¢Q b) ibK ?B m ¢¢B
 h?B M¨¨MX
 L?QM; #•v ;Bİ æBM? >¢Q +¬M M?'i H¨ i?İB ;B MX

æBM? >¢Q [mv i ¢`M? +?Î´M ¢`M? i`î p hmv i \*?•m`²B KÈB iW iW HoM? M;°X

h` M ¢QÌM; ¢B iÈB æBM? >¢Q i?`v M?B m +ªM? i? i?ªKX

h`QM; +?•m pU+ G M \*?•m i'i +ª i?`M? i?` M?•M HQ¢B +Q i`9 ¢ m #` ¢€M? +?B K
#` v m i°+ i`M b€i b¢+?- K€m +?ªv i?`M? b¬M; - t€+ t T ¢®M; i`QM; T? iQ+? i?`M?
v m F?Q +m²M +m°M- G M *?•m M?Q F?m p mB +?ÆB +O v m i°+X

æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B ;B i`i M?B m +QÌM; ;Bª v m i°+- iB +`^M; ¢B m ¢!
/B MX

æQ`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B - ¢¢B K pQÆM; h` L;mv i ¢B ?QÈM; #,
¢QÌM; K€m tmv M [m F?m pU+ v m i°+ +?B K +SX E?¬M; #B i æBM? >¢Q- h?B M
+QÌM; ;Bª v m i°+- i`QM; ¢! # Q ;²K K°i +QÌM; ;Bª ¢dM? v m ¢ - H`K v m i°+ i`QM; +
i M #B M b„+ - i?¬M ?²M M€i i?¬M iQM?X

L, K i?€M; M;„M M;OB- æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B i?`M? H`T / M? iB M; M´B M?
v m i°+ +! iB M; i, KX a m M`v i? HU+ v m i°+ HÈM M?Ä M; ?2 æBM? >¢Q- h?B M
#QÈ+ - M; Q M M; Q½M +Q`9iX

æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B #` v m i°+ ¢ti #B i / M? H` ð;B` i` bQM; b€i i?¬M ö

NdkX *?QÆM; Ndj, h?QªB J€B :B i *?!+X

hWM; +! +QÌM; ;Bª v m i°+ ¢ti #½v Km®M MY ¢QÌM; ;B i h?B M sm ¢¢B ;B - æB
i`¬K i`¼M; - iQ`M #° +QÌM; ;Bª v m i°+ #` ;B i b¢+?X h`QM; T?9i +?®+ +€+ T?¢K
æ`M? \*?•m K°i p`B +QÌM; ;Bª v m i°+ F?€i K€m ?B m b€i ¢ m M; Q M M; Q½M M?E
M?•M HQ¢B F?„T MÆBX

L;`v ?¬K M v ¢Q`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B - ¢¢B K pQÆM; h` L;mv i
*`M \*?•m t2K M?Q ¢¢B +?•m i?B M i?QÈM; +QÆM; pU+ i`QM; K•v i`, K +?•m +O h
+€+ bB m i? HU+ i¬M; K¬M M?•M HQ¢B M?Q G¢+ ok *€+- "¢i æ Q h` B- h?QM? æ
h?¬M æB M`i +?9 i`¼M; +?2 +?Î *`M \*?•m- [m M? M, K i`9 ¢!M; K`v i`, K aB m h?B
*?Q M M HU+ HQÈM; M?•M HQ¢B Î *`M *?•m +QÌM; ¢¢B ?ÆM +€+ +?•m pU+ M?Q C
æBM? >¢Q H¬K #¬K,

@ >v p¼M; *`M i?`M? i?O T?O +O *`M \*?•m +?Q `ÆB p`Q i v v m i°+X

h` M ¢QÌM; ¢B ¢Q`M M;QÌB æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B - ¢¢B K pQÆM; h` L;mv
i?` #B M i?`M? T? iQ+?- p¬ b® i¬M; K¬M M?•M HQ¢B #` i`W b¢+?- i?¬M t!K M?•M
E?„T MÆB H` v m p`i /½ i?9 i`M T?€ imM; ?Q`M?- F?!B #®+ H M M;`M /†K- p¢M /
T?°M ?Q M;`v tQ - i?QÌM; F?¬M; i?`v K°i M;QÌB b®M; i`QM; K`v p¢M /†KX

hbM? +ªM? #B i?ªK M`v F?B M HÁM; æBM? >¢Q M†M; M M?Q #` M?B m M;¼M M9
J°i ¢QÌM; ¢€M? M? m pÈB v m i°+ H`K æBM? >¢Q +!ªQ ;B€+ M?•M HQ¢B i` M i?
h?B M sm ¢¢B ;B H` ? B M;QÌB /mv M?`i b®M; b!iX L¶B +¬ ¢ÆM- +¬ ¢°+- iS+ ;B`M
G9+ M`v æBM? >¢Q i?`v K°i M;QÌB b®M; tm`i ?B M H` ?„M b) ?QM; T?`M K`v M;`v
h?B M sm ¢¢B ;B M?`M`ä T?QÆM; ?QÈM; ¢B i`QÈ+ /šM /QÌM; ,

@ L,K i`,K /†K T?Q i`QÈ+ H` ç M ç¢B i?`M? i?S ? B +O *`M *?•m- h?B M L;mv M L
K¬M "¢i æ Q h` B- i? HU+ HÈM i`QM; h`mM; h?´ h?¬M \*?•m +Q i`9- +?„+ +?Q #`
M?bM t2KX

L?bM tm®M; K†i ç'i ?Q M; i`M- F?„T MÆB H` /'m p i +?B M ç'm- +?ûK ;B iX
.-M /¬MT ?Q i`QÈ+ p M; iB M; M´ F`+? HB i M?Q +| i?B M [m•M p¢M K½ +?ûK ;B
;B`M /[- F?|+ +?|B i B KÆ ?? i`mv M ç MX h`QM; F?¬M; F?Q +| / Q ç°M; ?mv M F
i?Ov i`B m iW t H M ç MX

@ *| +Q`M; ;Bª ç M; +?B M ç'm5
æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B HB + M? m- i,M; i®+ ç°X > B M;Q`B F?¬M; iB + iE
+?ÈT t i [m F?¬M; i`mM; +?¢v M? M? iÈB i`QÈ+X

h?B M L;mv M i?`M?X

h?`M? HÈM i?S ? B +O \*`M *?•mX

.M i`QM; iQ`M h`mM; h?´ h?¬M \*?•m i?b [mv K¬+O h?B M L;mv M i?`M? çO H¼i p
+| "¢i æ Q h` B- i¬M; K¬M ç Q T?€T t T # KQÆB ?`M; ç¬m i`QM; h`mM; h?´ h?¬M
L;mv M i?`M? H` K°i i`QM; +€+ i`¼M; i`M +O M?•M HQ¢BX

L;`v tQ i`QM; M;`M /†K h?B M L;mv M i?`M? F?¬M; +| +Q`M; ;Bª v m i°+ M`Q iW
+ªM? i`Î H M tm'i ?B MX

L?QM; ?¬K M v K¼B i?S ç½ i? v ç´BX

u m F?Q +m²M +m°M #®+ H M i` M #-m i`B- `”K `¢T +?2 FQMX *€+ +?B M ?¢K #
+?'m H'T ç¬v #-m i`B h?B M L;mv M i?`M?- iK i”T iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;X
+?2 FQM i`B- M?Q v m p•M `k tm®M; - i`QM; i?B M ç` i`M M;”T b€i w M†M; M X

h?B M L;mv M i?`M? ç½ #` p•v F?®M K°i i?€M;X

æ¢B M,M; v m i°+ #`v i`”M T?€T [m M? h?B M L;mv M i?`M? M; ,M +€+? F?¬M; ;B
K¬M h?B M L;mv M i?`M? ç½ F?¬M; i? i`mv M i®M; - F?¬M; çQÈ+ pB M [m•MX L?
i?`M? M?Q +€i`QM; i?9M; +?d +| i? HB m K¢M; +?B M ç'mX

hW H9+ KÈB #„i ç¬m M?•M HQ¢B +kM; ?ÆB +?B K Qm i? - i?”K +?Q i´ +?S+ T?ªM
v m i°+ M?QM; M;`v +`M; M?B m v m K +•T i?’T- p`B ç¢B i¬M; K¬M v m i°+ i? K; B
i°+ i,M; p¼i i?b +| p`B H¬M M?•M HQ¢B i?m - HU+ HQÈM; K¢M; b®M; M?•M HQ¢B
p`Q i? v mX

æ M ?¬K M v h?B M L;mv M i?`M? +Æ ?? ç½ H` MÄ K¢M? ? i ç`X

*€+ HQ¢B ?mv M iBM? i?¢+?- +'i +?S M,M; HQÈM; i`QM; h?B M L;mv M i?`M? ç½
hB M h?B M oä h¬M; +ªM? +? i?ÆM T?•M MY X J„i i?’v ç¢B i`”M ?° i?`M? b„T #`-
M?¢i +m®B +MM; i` M #-m i`B HmM; H v M?Q +?SM; i`²M; H M M? mX u m i°+ F
K`M b€M; p`M; F m`Qi`Qi iMv i?B i M pÐX

u m K `¬K `° i` M #-m i`B X

@ > ? ? ? ? ? 5 :B i- #¼M ?¼ b„T F?¬M; +?®M; M´B M[5 G Q p`Q h?B M L;mv
KQ`B M;`v5

@ æ¢B i`”M ?° i?`M? b„T #` T?€- B H` M;Q`B i?S M?’i;B i p`Q i?`M? i?b #®M M[
i?m°+ p F ç|X > ? ? ? ? ? 5 L[+Q`M; ;Bª çQÈ+ ;¼B H` tBM? ç T i`QM; M?•M
*?„+ KMB p` ``i ç½5

@ :B i p`Q h?B M L;mv M i?`M?- iB m /B i "¢i æ Q h` B- +?B i?¬M i`M; +O #¼M

h` M #-m i`lB çO +€+ iB M; ;`Q i?ûi +QlB /[iÊM p M; H M F?-M; /Si- h?B M L;mv
[mv M +O v m i°+X

" M /QÈB +Y +?QM? ç`+? H•m h?B M L;mv M i?`M?X

J'v i`,K+ Q i?O M?•M HQçB iK i" T HçB p•v [m M? K°i #` H½Q i!+ #ç+ `mM `mMX

"` H½Q K†i ç-v M T M?,M- K†i ç2M i?mB- ;-v / #¼+ tQÆM;- ?`K`,M; p`M; b„T`KM
`®B i?Q i?ÈiX "` H½Q M?Q M;QlB KÈB +? i #Á` F?ÄB [m M i`B- ?ÆB i?Î KQM; H
vX

h`QÈ+ K†i #` H½Q +„K K°i +•v +?B M ç Q iQ +ÁM + Q ?ÆM #` H9i b•m p`Q K†i ç`i
iÄ M?Q i?m i?Ov T?ªM +?B m ç Q [m M; H`K M;QlB `mM `~v- F?B M €M? b€M; tmM

a m HQM; #` H½Q +! #®M M[ ç Q F?€+? iQ i? ?B M M; M;- €Q i`„M; M?Q imv i çSM
çQ M i` M; i? M? i9- ``i tBM? ç T- i?Qç i i`~M; F?QªM; ? B- # KQÆB im´B M?QM;
ç m H` + Q i?O çŠM; +'T oä æ +ªM?X

J°i b® + Q i?O M?•M HQçB F?€+ ç m H` M;QlB +~K [mv M +€+ i? HU+ HÈM M?Ä i
ç•v B M'v #B m ibM? +U+ F€ F?! t2K- M;QlB #` i?QÆM;X

J°i M K M?•M #®M- M,K KQÆB im´B KÎ KB M; M!B,

@ æ Q +?O- F?-M; T?ÁM; i?O çQÈ+ h?B M L;mv M i?`M? M[ X L;QlB H` +QlM; ;B
+! HU+ HQÈM; +~M; FQ+? v m i°+~ F?-M; i? +? i içB ç•vX >½v K M; i?2Q ç iY i
M? M? +?!M; `lB çB- M9B t M? +ÁM ç! bÊ; b F?-M; +! +OB ç®i\ a m M`v +ÁM +Æ?

J°i M K M?•M i`mM; MB M F?€+ T?K ?¼ ,

@ æ9M; p`vX u m i°+ p•v i?`M? ?ÆM i?€M;- +?9M; i #` iB m ? Q i`~K i`¼M;- F?-
M?[M; M;QlB +?9M; i F?-M; i`®M i?Q€i çQÈ+~ ç Q +?O K†+ F +?9M; i çB- F?-M

@ æ9M; p`vX æ Q +?O- M;QlB H` ?v p¼M; +?Q h?B M L;mv M i?`M? +?9M; i #€Q

@ æ Q +?O- >Q`M; L;mv M h?€M? i H9+ i`QÈ+ [m€B çªM- i?~ H¶- F?-M; +! iB M
i?`M?- M?B m H~M ç„+ i°B +€+ i, Km°B "ç i æ Q h` BX G~M M`v çQÈ+ ç Q +?O +Sr

J°i M K M?•M i`mM; MB M + Q ;~v K„i i K ;B€+ #B m ibM? FQ+? ç°M; M!B,

@ hmv iQM? +€+? >Q`M; i F?-M; i®i H`M? ;b M?QM; #B i +! ÆM TªB i`ª- H~M M`
ç >mv i æ Q # M; #€K +?•M v m K - tBM ç Q +?O K m çB çB5

NdjX *?QÆM; Nd9, h?QªB J€B :B i *?!+ U?çVX

J°i M K M?•M pçK pĐ +QlB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 >Q`M; \*m²M; \*~m- H~M M`v M;QÆB M!B çQÈ+ +•m iB M; M;Ql
M;QlB M?Q M;QÆB M?QM; H~M M`v TªB ;BÆ M;!M +€B F?2M M;QÆBX

L K M?•M pçK pĐ M;QlB #` i?QÆM;- [m v ç~m M!B pÈB #` H½Q i!+ #ç+ ,

@ æ Q +?O- F?B +~M çQçM K` F?-M; çQçM i?b b) HQçM- h?B M L;mv M i?`M? i?
M?•M ;B K m çB çBX

•M? K„i K¼B M;QlB ç m i" T i`mM; p`Q M;QlB #` H½QX

"` H½Q i!+ #ç+ H„+ ç~m- pQÆM #`M i v ;~v ;m°+ M?,M M?2Q pm®i p2 i`QlM; ç Q M
S+X

"` H½Q i!+ #ç+ F?) M!B,

@ h?B M ç` ç½ HQ¢M- h`mM; h?´ h?–M *?•m H¨ +?B M i`Q`M;- +?9M;i +!i? çB ç
#bM? /•M- iW F?B i + B [mªM "¢i æ Q h` B ç M M v +?B M ç'm K'v M;"M i`"M HÈI
?¬K M v +kM; F?¬M; i? çB5

@ L?QM; K¨ X X X

@ æ Q +?O- M;Q`B X X X

J¼B M;Q`B b®i `mºi Km®M F?mv M i? KX

"¨ H½Q i!+ #¢+ T?~v i v- FB M [mv i M!B,

J°i p`B +Q`M; ;B^a h?B M L;mv M i?`M? +^aK ÆM æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B X

Nd8X *?QÆM; Nde, "B M *® EBM? h`lBX

•M? K„i ç€K +Q`M; ;B<sup>a</sup> M?•M i°+ h?B M L;mv M i?`M? M?bM æBM? >¢Q- h?B M sm G9+ i`QÊ+ ç¢B +?B M pÈB v m i°+ h?B M sm ç¢B ;B - æBM? >¢Q M?Q b€i i?–M- M ç¢B i?€M? v m i°+ +? i p`Q i v ? B M;Q`lBX h` M +Æ i? æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B b€i F?Q ç"K çt+- M?Q iY i?–M #QÊ+ ` iW bm®B p`M;X

>¬K M v M m F?¬M; M?l ? B +Q`M; ;B^a æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B tm'i ?B M i iB m çlBX

Jt+ /M +?O "¢i æ Q h` B +QÐM; ûT ?<sup>2</sup>B T?K+ ç M i`¢M; i?€B + Q M?'i M?QM; F?l i i°+ p•v +¬M;X L m F?¬M; +l ;B` i` bQM; b€i i?–M i?b H9+ M`v h?B M L;mv M i?` v m i°+ - ç'i pMB i?•v M?•M HQ¢BX

"®M M[ç Q F?€+? tBM? ç T +O "¢i æ Q h` B iÁ KÁ ç€M? ;B€ æBM? >¢QX

*€+ M`M; H` ç iY ç„+ w M?'i +O +?O "¢i æ Q h` B- i`QÊ+ i`,K im' B ç M +<sup>a</sup>M? ;B i`B i`QM; i?B M i`BX L?QM; æBM? >¢Q €Q t M? M;?2 MlB +?Q ç M # KQÆB im' B F?¬M; #B i?„M H`K b Q im Hmv M çQÊ+X

G9+ i`QÊ+ i`QM; h`mM; h?' h?–M \*?•m ç<sup>2</sup>M M?B m bU iQ+? p æBM? >¢Q- #®M M F?BM? i?Q`M; - +?Q `^M; H` HlB ç²M T?lM; ç` - ?¬K M v ;tT Kti KÈB i?'v T?QM; ç ?ÆM iBM ç²MX

h`W #®M M[ ç Q F?€+? ` - M?B m + Q i?O h?B M L;mv M i?`M? H9+ i`QÊ+ F?BM? iQ`M i? v ç'B +€+? M;?oX æt+ #B i K°i b® +Q`M; ;B^a i? ? i`QÊ+ +<sup>a</sup>K i?€M i`Q`M i`QÊ+ - F?¬M; +?`m ;B` F?¬M; çQÊ+X

h?B M sm ç¢B ;B `i M? M? [m2M i?•M pÈB +€+ +Q`M; ;B^a M?•M i°+ h?B M L;mv M ;¼B ç - F?¬M; +l +?9i F M? FB m +O +Q`M; ;B^a oä h?€M? +^aM?X

æBM? >¢Q ç€T H pÈB +€+ + Q i?O- M?Q M?½ H ç°- Kti K M; iQÆB +Q`lBX

h•K ibM? æBM? >¢Q i®i ?ÆM `i M?B mX

h`"M ç¢B +?B M M`v æBM? >¢Q i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; +'K F} i`QM; i? M? K ç Q v m i°+X >mv M F?Q HY +O h'i S?QÆM; î i`mM; ç M çB M T?–M M;U+ ç½ ? Q ? M?QM; [m H•m M?Q p"v `®i +m°+ i?'v M;Q`lB b®M; - i?`M? +' F?¬M; #` T?€ ?Ov- ?„M i€M çBX

*?O "¢i æ Q h` B +ÁM î ç–m iQ`M; +?d ?mv i?`M? T?ÁM; - K°i +?m¶B b„T çti ç•m K°i +?9i- h?B M L;mv M i?`M? M?Q +ä K€v F?'M; H² pW iBM? pW M? M? +?lM; +

*Q`M; ;B<sup>a</sup> imv i ç®B +O ew„T çti v m i`"M M; ,M +€+? # M M;Q`B h?B M L;mv M i /KM; H¢B pU+ K¬M i`QM; h?B M L;mv M i?`M? M?QM; +–M bY b M; H¢B +?9i QiX T?^aB +?l çÊBX

æBM? >¢Q çSM; i` M ç–m iQ`M; - [m v ç–m H¢B ç°i M?B M T?€i ?B M ?ÆB i?î +O v m- i?€B /QÆM; +l i!+ #¢+X *?O "¢i æ Q h` B M? M? +?lM; ;B` Mm X

æBM? >¢Q M;•v M;Q`lB b m çl ?B m ` X

*?O "¢i æ Q h` B b„T t T i?`M? T?ÁM; tQM; çB iÈB- +Q`lB MlB,

@ > B p` p°B p½ `lB çB pb +l pB + ;'T ;b b Q\

G9+ M"v # M;Q" B +O +?O "ç i æ Q h` B iW M[M?•M i? M? tm•M #B M i?"M? i?B
>B m [m^a #Q T?€T /-M `9i çB- i®B ç # M;"v M[ M" M; b) #B M i?"M? #` H½Q ;B" M
i?•M M?,M M?2Q +kM; H" H9+ çB iÈB i" M +MM; bU b®M;X

æBM? >çQ +^aK ;B€+ i?B M w iW p` +Q`M; ;B^a M?•M i°+ i?€M? M?•M +^aM? M"vX æ
Kd +?mv M KbM? i`^aB [m p" M¶B H QX

@ h?b` +€+ M;QÆB H" iW /B iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M æB M çB` X X X

*?O "ç i æ Q h` B ;B"i KbM? F m H M,

@ E?Q^aM; K°i M,K`QÐB +?9i iBM ç²M p /B iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M æB M çO H Q
;B^a ?SM; i?9- i +kM; iWM; çB J B *®i b•K H•K i?,K /ÁX hB +`^M; F?B +?9M; i ç
?B M HU+ HQÊM; ?Ov /B i ç€M; bÊ p- ?bM? # Q T?O ççB /QÆM; [m€M? H•m çB M
T? iQ+?X

*?O "ç i æ Q h` B F +?mv M b m M"v t<sup>a</sup>v` X

"ÎB pb HU+ HQÊM; ?Ov /B i M;,M +^aM M M +Q`M; ;B^a +€+ T?QÆM; b m M"v p"Q J E
p"Q /B iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M æB M i?"i bUX J°i b® +Q`M; ;B^a i?'i p¼M; `ÎB çB
iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M æB M Km®M ibK +Æ ?°B M?QM; iB +`^M; F?-M; i? p"Q

E?Q^aM; K°i M,K b m- ç€K M;Q`B #KM; /ç•K m +?ì # M M;Q" B /B iQ+? h?€M? æQ`M
FQ+? M;Q`B KçQ ?B K` iW /B iQ+? +kM; K'i FB M M?šM- `ÎB F?ÅB J B *®i b•K H

L?B m M;Q`B bmv çQ€M /B iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M æB M +! H) H" i" M iQ+? i?QÊ
H" +? i +?„+X *€+ +Q`M; ;B<sup>a</sup> M?•M i°+ - v m i°+ ç½ p"Q /B iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M
+! +?¶ +?-MX

.-M /-M ç b® M;Q`B F?-M; [m€ +?9 w /B iQ+? /B iQ+? h?€M? æQ`M; h?-M æB M

"ÎB pb +MM; H9+ ç! +! +?mv M HÈM`mM; ç°M; h`mM; h?´ h?-M *?•m t^av` X

h`mM; h?´ h?-M \*?•m /•M i°+ p- i?QÊM; i?€M? ç` aB m h?B M L? B ç°i M?B M +
i?-M T?ç i iW i` M i`B ;B€M; tm®M; # Q T?O aB m h?B M L? B FûQ /`B F?Q^aM; #
K„i i?'v çB m ç!X

aB m h?B M L? B H" MÆB h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?-M ~M +Q- +kM; H" i' M
+ Q i?O M?Q K•v- +Q`M; ;B<sup>a</sup> M?Q KQ X aB m h?B M L? B çSM; ÎK<sup>a</sup>M? ç'i h`mM; h
M,K- ç€K +?Q i-M v m i°+ +kM; F?-M; /€K #'i FQM? pÊB +?¶ M"vX

o- h" M ççB HK+ +! M,K +U+ *?B M i?-M M?•M HQçB- i?€M? M?•M +^aM? H" #Q ~M
M?•i +Q`M; ;B<sup>a</sup> M?•M HQçB i` M o- h" M ççB HK+X hB *?ÊT æ2M t T /QÈB h`mM;

L?B m M,K [m aB m h?B M L? B H" i?€M? ç` +O iQ" M M?•M HQçBX

*?Q M M /` iQÊM; iB +?ÊT i?-M T?ç i ç°i M;°i i€+ ç°M; +€+ T?QÆM; i? HU+X

*€+ HQçB i`mv M i?mv i imM; # vX

*! M;Q`B +?Q`^M; ç! H" h`mM; h?´ aB m h?B M \*?B M i?-M i`MM; FQ+? +^aM? ;BÈ
K'v pçM M,K i?b M K M?•M +Q`M; ççB M?'i H`+? bY M?•M HQçB +kM; çç i ç M +^a
?QÊM; iÈB +^aM? ;BÈB iW i`QÊ+ ç M M v M?•M HQçB +?Q iWM; çKM; p"QX

amv çQ€M M"v F?B M M?•M HQçB +€+ T?QÆM; OM; ?°X

L m h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?-M #QÊ+ p"Q +^aM? ;BÈB iB M +^aM? i?b H" pB
ççB HK+- +! oă hB M +^aM? +^aM? ;BÈB iB M +^aM? i¼ i`'M H" M?•M HQçB b) ç^aQ M
+?O KÈB +O o- h" M ççB HK+X

*?mv M M"v +kM; +?'M ç°M; v m i°+X

h`QM; H9+ i?-M T?ç i FûQ /`B- +! M;Q`B i?'v H-M ç-m iB M v m i°+ ç M ;-M aB m
+^aM? ;BÈB i?-M i` M o- h" M ççB HK+ #„i ç-m M;²B F?-M; v M-` i v i?,K /Á i?"i;

a m M"v +! M;QìB ç²M i`QM; M,K +U+ *?B M i?–M M?•M HQ¢B- #®M +QìM; ;Bª o
pU+ >mv M aQÆM; *?B M i?–M ç m tm'i ?B M î aB m h?B M L? B- +?„+ H" ?° T?€
*?B M i?–MX
hB +?ÈTi?–M T?¢i FûQ /"B- aB m h?B M L? B i`îi?"M? +'K ç` bBM? K M?- M; v +
o +kM; `9i çBX
*! +QìM; ;Bª oä h?€M? +ªM? +€+? t t /MM; iB K HU+ [m M b€i- i?'v i` M #-m i`ìB
ç°M +?B F?Q +m²M +m°M- ?Q F?–M; pKM pÐ- T?€Ti„+ çB m HBM? M?Q i?–M K +
F?OM; F?B T # Q T?O T?¢K pB K'v i`,K p¢M /†KX

NdeX *?QÆM; Ndd, "B M *® EBM? h`ìB U?¢VX

a m M"v bBM? HBM? #bM? i?QìM; F?–M; ?B m pä ç¢Q +kM; +ªK M?"M çQÊ+ / Q
L? B- `mM `~v pb bÊ ?½BX
*! M;QìB çQ€M pB + HÈM F?OM; F?B T tªv ` X
*QìM; ;Bª v m i°+- M?•M HQ¢B oä h?–M +ªM? +?B M ç'm i`U+ iB T [mv i ç`M? p"M
;Bª oä h?–M +ªM? M"Q #`i?QÆM; M†M; ? v +? i H`i B M¢M pÈB +?OM; i°+ ç!X
aB m h?B M L? B /` #B M i€+ ç°M; p¬ b® bBM? HBM?X
Zm M ? ;B[M?•M HQ¢B- v m i°+ i`î M M +,M; i?ŠM;X
h?ìB ;B M i`¬B [m - F?QªM; ?ÆM # i?€M; b m /` #B M i`QM; aB m h?B M L? B ç
i?–M T?¢i pKi i„i- / Q ç°M; HU+ HQÊM; F?OM; #B M K'i- M?vrM; i` M #-m i`ìB aB
?ÆB i?î ?¶M ç°MX >Q F?–M; #`tû` K°i +€B H¶i Q i?"i H•m F?–M; i€M5
*! i? i?'v aB m h?B M L? B iWM; tªv ` +m°+ +?B M M?Q i? M"Q- T?€Ti„+ ?Q F?
H¢B p i MSi F?–M; ;B M pÐX
E?–M; B #B i i`QM; aB m h?B M L? B tªv ` +?mv M ;b- +! F i [mª ;bX
"îB pb /M H" +QìM; ;Bª oä h?€M? +ªM? +kM; F?–M; i? ç M ;–M aB m h?B M L? B #
K°i ç` i?€M? v m i°+ /Q iB M p"Q [m€ b•m +?Q ç M i`,K i?QÊ+ aB m h?B M L? B
[mûi [m #B M i?"M? i`QX
L;mv M o¬ h"M ç¢B HK+ bmv çQ€M `®i +m°+ h`mM; h?' aB m h?B M *?B M i?–M
F?–M; \ *QìM; ;Bª M?•M i°+- v m i°+ +ªM? ;BÈB oä h?–M +ªM? +! +? i ? v F?–M; \
hB +`ªM; i`QM; T?9i +?®+ F?–M; B #B i bU i?"iX
"îB pb /M H" *?B M i?–M +O M?•M HQ¢B ? v v m i?–M +O v m i°+ +?Q iWM; tm
F?–M; +! iBM iS+ ;bX
h?2Q i?ìB ;B M i`¬B [m - +m®B +MM; i`mv M ` +?9i iBM iS+X
h`mM; h?' aB m h?B M \*?B M i?–M i?'i #¢B i`MM; FQ+? oä h?–M +ªM?X
h`mM; h?' aB m h?B M \*?B M i?–M #`i?QÆM; M†M; K'iiQ+?X
*QìM; ;Bª M?•M HQ¢B +U+ +ªM? +?B M #¢B i`QM; +m°+ +?B M aB m h?B M L? B X
*€+ iBM iS+ i?"i ;Bª F?! T?•M #B i M?Q iWM; i`€B #QK ?¢M; M†M; #B M i? +K+
/B mX

J¼B iBM ç²M `° H M?X

aB m h?B M h?–M æB M ;B[BK H†M; F?B M M;QìB i F?–M; çQ€M ` çQÊ+X

J°i çdM? v m i?€M? +O v m i°+ imv M #® ç½ F?¬M; +ªK M?"M 'M Fw HU+ HQÊM;
aB m h?B M *?B M i?¬M i`QM; i?B M ç` - 'M Fw HU+ HQÊM; +O *?B M i?¬M M?•M
*QÌM; ;Bª i?¬M ;B B T?M ?ÊT i?B M ç` T?€T i„+ - b m F?B p`Q i?¬M +ªM? HU+ HQ
ç` - ç•v H` çB K F?OM; F?B T +O +QÌM; ;Bª i?¬M ;B BX h?•M +MM; i?B M ç` T?
F?¬M; ;b H`K F?¬M; çQÊ+X J°i w M; ?o #„i b Q #„M i` ,M; - K°i w M; ?o tm•M p ?Q
i?S idM? - K°i w M; ?o H`i i`ÌB ç` M[X
*QÌM; ;Bª i?¬M +ªM? ç®B /B M M; QÌB /QÈB +ªM? ;BÈB +| i? M; ?B M M€i M?Q iQ/
'M Fw HU+ HQÊM; +O +QÌM; ;Bª i?¬M +ªM? i`QM; i?B M ç` #B M K'i ççB #B m +
æçB i?€M? v m i°+ M|B p`v H` +?SM; KBM? h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?¬M -
*?B M i?¬M F?€+ #` i?QÆM; `i M†M; X
amv Hm"M M`v H`K o¬ h"M ççB HK+ M€Q ç°M; H MX
_ 'i M?B m +QÌM; ;Bª M?•M i°+ F?¬M; iBM iQÎM; M?QM; F?¬M; ibK ` +?SM; +S T
;Bª M?•M i°+ +ªM? ;BÈB çdM? oä h?€M? +ªM? KÈB +ªK M?"M çQÊ+ 'M Fw HU+ HQ
BK H†M; - iW K†i # M +?SM; KBM? HÌB çdM? ççB i?€M? v m i°+ M|B H` ç9M; X
æ•v H` çª FQ+? ?Ov /B i pÈB M?•M HQçBX
*€+ T?QÆM; i? HU+ v m i°+ p®M `K+ ``+? F?¬M; FB K çQÊ+ i?, K /ÁX h`QM; K°i
M?•M HQçB +Q i`9 #` v m i°+ +¬M; FQ+? - ?| i?"M? T? iQ+? - K'v M; "M pçM M?•M
hm v M?•M HQçB #„M M; QÊ+ K½M? HB i M?QM; F?¬M; +| +QÌM; ;Bª *?B M i?¬M +ª
h? H` i?€M? +?B M #MM; M´ i?"i bUX
æçB [m•M v m i°+ F?¬M; bÊ ?½B- K°i b® i? HU+ v m i°+ çB m F?B M H¬M ç¬m i
h?¬M *?•m- çB M +m²M; ;B i +?| + - t•K M?"TX hWM iÁ i?"M? M?•M HQçB #` ?Ov /

@ æ M #•v ;BÌ +| Qi M?'i K'v +?K+ +?•m- ;¬M M; "M ççB i?"M? #` b M #^M; X J'v pç
#` H½Q i| + #ç+ #` /B i- # Q ;²K ççB i¬M; K¬M i?U+ HU+ F?¬M; i¬K i?QÌM; M?Q I G
J†+ /M aB m h?B M h?¬M o +| ?"M? ç°M; M?QM; ?B m [mª `i M?Ä û X X X
L|B ç M ç•v +?O "çi æ Q h` B i?Î /`BX
æBM? >çQ- h?B M sm ççB ;B HB + M? m- #B m ibM? ;B"i KbM?X h?B M sm ççB
?ÆM K°i M, K [m tªv ` +?mv M FBM? F?OM; i? M`vX hBM iS+ ç| H` i B MçM pÈB
æBM? >çQ ?ÄB,
@ L|B p`v H` ç M #•v ;BÌ F?¬M; B #B i ibM? ?bM? h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M
i? ç M ;¬M aB m h?B M L? B i?, K /Á\
@ æ9M; p`vX
*?O "çi æ Q h` B F?) i?Î /`B,
@ E?¬M; `ä imM; iQ+? h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?¬M - bS+ mv ?B T +O aB m
i°+ F?¬M; FB M; M ;bX L m +S iB T iK+ M?Q p`v i?b F?¬M; H•m b m M?•M HQçB
M; mv +Æ imv i +?OM; X
h?B M sm ççB ;B bB i +?†i M„K i v M|B,
@ hbM? ?m®M; F?¬M; M; mv M; "T ç M KS+ ç| - M?Q #•v ;BÌ h`mM; h?´ aB m h?B M
+? i H` iBM i®i M?'iX \*| H) K°i M; `v M`Q ç| h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?¬M b)
HK+ - /M b Q +QÌM; ;Bª i?¬M +ªM? i`'M €T F?Q p`M M?•M i°+ K'v pçM M, K b Q +| i
@ L m h`mM; h?´ aB m h?B M *?B M i?¬M +| i? tm'i ?B M HçB i?b F?¬M; +ÁM; b
;B M h`mM; h?´ aB m h?B M \*?B M i?¬M K' /i iQ+? 2 `^M; M?•M i°+ b) M; mv M F?Q

i`¢M; i?€B *?B M i?-M M?•M i°+ #®M ¢¢B pU+ h•v J¢+- L K >Q M;- "„+ oU+- æ¬M
i?-M #` i?QÆM; M†M; i?b F?¬M; +?d KbM? h`mM; h?´ h?-M *?•m`®B HQ¢M K`M;
i`QM; ?¶M HQ¢M- i®B i,KX

*?O "¢i æ Q h` B #B m ibM? i`-K i`¼M;X

h?B M sm ¢¢B ;B i`-K M;•K M‡B,

@ G¢B K°i HQ¢M i? X *QÌM;;Bª i?-M +ªM? K'i iQ+? i`U+ iB TªM? ?QÎM; ¢ M F?Q
/UM; H¢B KBM? QÊ+ i?€B +´ i?b M?•M i°+ TªªB bBM? ` +QÌM;;Bª i?-M +ªM? KÊ

•M? K„i h?B M sm ¢¢B ;B HQÊi [m æBM? >¢QX

h`QM; F?B h?B M sm ¢¢B ;B - æBM? >¢Q- +?O "¢i æ Q h` B M‡B +?mv M i?b +‡ +
M;U h?B M L;mv M i?“M?X

J°i H€i b m +?O "¢i æ Q h` B i`î p - #B m ibM? tBM H¶B M‡B,

@ aÊ H` ?¬K M v ? B p` F?¬M; ¢B ¢QÊ+- im bY pU+ K¬M F?€+?“K- F?QªM; ? B M

æBM? >¢Q i?´v i?´i p¼M;- +QÌB M‡B,

@ E?¬M; b Q- +?9M; i i¢K ÎH¢B h?B M L;mv M i?“M? ? B M;´v ¢ T?ÁM; v m i°+ M
b) ;‡T K°i T?¬M bS+ HU+X

G¢B i`Á +?mv M p`B +•m- æBM? >¢Q ?ÄB,

@ E?¬M; #B i ¢ Q +?O +‡ iBM iS+ ;b p "„+ oU+ F?¬M;\

@ æ²M `^M; "„+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M i?-M iWM; tm'i ?B M îaB m h?B M L? L
i?´v #‡M; /€M; ¢•mX L; v +ª M;QÌB >mv M aQÆM; h?-M o +kM; F?¬M;;†T "„+ pU
i?-MX L?QM; i`QM; i?B M ¢` +ÁM 'M Fw i?-M +O "„+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M i
"„+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M i?-M #` i?QÆM; M M M9T ¢BX h`QM; i?ÌB ;B M M`v
´M ¢`M?- +?d bÊ +€+ ¢¢B v m i°+ ¢½ `K+ ``+?X

*?O "¢i æ Q h` B M‡B,

@ L?QM; i F?¬M; `ä ``M; ibM? ?m®M; +K i? X h`mM; h?´ h?-M \*?•m`®B HQ¢M- i
L;mv M i?“M? #` # Q p•v ?ÆM K°i i?€M; ?¬m M?Q M;;M +€+? pÊB # M M;Q`BX

æBM? >¢Q ;"i ¢-m- F?¬M; M‡B ;b i? KX

NddX *?QÆM; Nd3, Gm•M >²B h?B M ""M "B M .`X

æ K ¢‡ æBM? >¢Q- h?B M sm ¢¢B ;B ¢QÊ+ b„T t T îi`QM; K°i iYm H•mX

o®M +€+ ¢¢B i? HU+ +QÌM;;Bª KÌB h?B M sm ¢¢B ;B - æBM? >¢Q M?QM; ¢ m #`
M;QÌB HÊB /KM;X "¢i æ Q h` B H` K¬M T?€B M[- M K M?•M F?¬M; iB M p`QX

æ M ¢®i H MX

*€+ T?QÆM; i? HU+- +QÌM;;Bª h?B M L;mv M i?“M? ¢ M iYm H•m i?,K pB M M®
K i KÄB ¢®B T?‡- K½B ¢ M ¢ K F?mv KÊB v M ioM? H¢BX

h?B M L;mv M i?“M? KÊB ¢QÊ+ ;BªB p•v F?¬M; ioM? H†M;- i`QM; i?“M? ¢ M ¢m®

h` M ¢QÌM; pšM H` M;QÌB [m H¢B ¢¬M; M?Q K„+ +YB- pä bo [m H¢B im-M i` X _'
?“M; bm®i ¢ K M;Q`B [mªM; i`QÌM; `°M; i? M? i? M; Km®M +?‡ pU+ K¬M bY tQM
F?ÄB h?B M L;mv M i?“M?- KB M +?Q #` v m i°+ M;‡+ ¢-m i`î H¢B H-M i?S ? B p•

h`QM; h?B M L;mv M i?“M? HÁM; M;QÌB ?QªM; bÊX

æ¢B K pQÆM; h" L;mv i K M; i?2Q M?|K +?| +QM H¬M; ¢2M- i?€B +´ iB M ¢B T h
¢ K` M;Q" B- i?"T i?Á F?¬M; #B i ¢B ¢•mX æBM? >¢Q F?¬M; HQ pÈB i?U+ HU+ ¢
+QM H¬M; ¢2M- i?€B +´ iB M ¢B T hB m æB T- "¢+? >´ +€B b) ;†T M;mv ?B K; b M
h?B M sm ¢¢B ;B îi`QM; T?ÁM; +?ŠM; #B i HQ v ?Q v +€B ;bX
æBM? >¢Q ¢Q iB M ¢€K F?€+? +m®B +MM; - i`2Q i`K #B M KB M iB T F?€+? i`QÊ+
¢†i KBM? p,M M; ,M +€+? ?ÆB i?Î- +ªM? ;BÈB [m M? T?ÁM; - b m ¢| F?Q M? +?•M
Hmv MX
Gm•M T?B M ¢¢B +?B M- H'v i? M? K ¢ Q ¢2M ;B i? B v m i?€M? p" p¬ b® +QÌM
i?m M?B m M,M; HQÊM; iBM? i?¬MX >mv M F?Q /•M; i`"Q i`QM; +Æ i? æBM? >¢
iB M- M m F?¬M; T?ªB # M M; "v Hm¬M +® €T +? i?b ¢½ ¢°i T?€ iW H•mX
G9+ M"v æBM? >¢Q F?¬M; €T +? p¢M i®+ [m v ?mv M F?Q M[- ?mv M F?Q M?Q
K¢+?- F?¬M; M;WM; i`MM; FQ+? ¢QÌM; FBM? K¢+?- ?mv i F?B m KÈBX
*?d K°i ;B•v- ¢ Q i?S M,K i`QM; i9+ [mv i•K ¢ i?'i FBM? ¬K ¬K i?¬M; bm®i- iÄ b€
v` F?ÄB +Æ i? æBM? >¢QX •M? b€M; i?¬MªQ- H'T H€M?X h`QM; i?ÌB ;B M M
H`K ?„M +?ÈT K„i ¢½ p"Q +ªM? ;BÈB M;k F?B m oä oQÆM; +ªM? Î?¢ ¢ M ¢B M Î#
>mv M F?Q HY +O h'i S?QÆM; T?¬M i`mM; ¢ M ¢B M T?¬M M;U+ imv #ÎB pb # M
¢2M M M iB m ? Q i`¬K i`¼M; M?QM; HU+ HQÊM; i? M? K ¢ Q ¢2M i`mv M pW ¢½
æBM? >¢Q H'v` M?B m +U+ T?~K ?mv M iBM? i?¢+? +| ¢QÊ+ iW ¢¢B ?mv i i?•K r
` F?ÄB i`[p"i ;BÈB +?d- b„T ¢†i K°i ¢®B ?mv M i`"M T?€T i`QM; ;B M T?ÁM;X "ªM
?9i ? i M,M; HQÊM; p"Q +Æ i? - #M ¢„T K¼B iB m ? Q- i?m" M HÈB p"Q +ªM? ;BÈB
F€ K¢+?X
GB M iK+ i`MM; FQ+? ? B ?mv i F?B m tQM; iQ+? Hkv i`QM; M;QÌB æBM? >¢Q pš
`,M; iB T iK+ i`MM; FQ+? +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? iB T i?2QX
h?ÌB ;B M i`¬B [m iWM; T?9i ;B•vX
æBM? >¢Q M;²B t T #^M; i` M ;BQÌM; - ?mv M F?Q HY p" #,M; F?¬M; M;WM; #B M
E?B +Æ i? æBM? >¢Q #` #,M; ;B€ # Q T?O i?b KQÌB ¢®K b Q #¢+ i`QM; M;QÌB ?„
H¢M? H)Q i`QM; i`ÌB ¢2K F?¬M; M;WM; +?ÈT H|2- i? v ¢´B ?ÈT i?"M? +?ÁK b Q F
` +ªB i¢Q- i?'K M?m¬M +Æ i? æBM? >¢QX
E?B +Æ i? æBM? >¢Q #` HY # Q T?O i?b +kM; +| KQÌB ¢®K b€M; i`QM; M;QÌB M?
¢Ä i?šK M?Q KQÌB K†i i`ÌB ?^M; iBM?- €M? K†i i`ÌB +?B m`¼B F?„T tQÆM; - / i
i`QM; bm®i i`ÆM #|M; ;B®M; M?Q ?Ä M;¼+ ?Q" M K„ F?¬M; F?mv i ¢B KX
h?•M i? M;QÌB +| i?"T M?` +?QM? FBM?- K°i i`,K H i€K ?mv i F?B m- ;B®M; M
i`,K H i€K M;¬B b Q- iBM? +ÌT?M ?ÈT iBM? iQÊM; pk i`KX L°B m~M •K /QÆM; ?m
~M- K¢M? M?'i i`QM; i?B M ¢` X
L m i'i +ª FBM? K¢+?- ?mv i F?B m +¬ ¢¼M; tQM; i?b H" +ªM? ;BÈB iB M +ªM?X
J°i MB K bBM?- K°i MB K +? i- K°i MB K pk i`K ?B M- K°i iB K b€M; i®BX
æ•v +?QM? H" iB M5
L| H" €Q M; ?o - HoM? pU+ i®B + Q iW tQ ¢ M M v ¢¢B M,M; - bB m ¢ŠM; M?•M HQ
æBM? >¢Q H" ¢ Q FB K bQM; i?€M? i? - i`W i?"T M?` +?QM? FBM? ` ?„M +| HK+
#®M M;•M ?"- ? B i`,K KQÌB M;¬B b QX L m æBM? >¢Q +¬ ¢¼M; i'i +ª p K†i Hw H
GB M iK+ i`MM; FQ+? #®M ?mv i F?B m- / Q ¢°M; ?mv M F?Q /•M; i`"Q i`QM; +Æ
/`m H¢BX
æBM? >¢Q F?¬M; i?Y iB T iK+ i`MM; FQ+?X

hmv ç Q FB K bQM; i?€M? i? F?¬M; i²M iϕB #bM? +ªM? M?QM; HU+ HQÊM; +ªM?
´M ç`M?X J°i H-M HB M iK+ i,M; ? B iB m +ªM? ;BÊB M m M;QÌB F?€+ #B i b) H"
>ϕQ T?ªB ´M ç`M? HϕB `²B KÊB iB T iK+ i,M; iB MX

"ÎB pb H-M M"v ?'T i?m [m€ M?B m HU+ HQÊM; i`mv M HϕB iW i? M? K ç Q ç2M M
w- +| tm ?QÊM; F?| S+ +? X æBM? >ϕQ p" M +?mv M h?„M; hU Zmv i- /MM; i?-M i?
i`QM; HÁM;X æBM? >ϕQ /-M S+ +? - iB m i`W b€i wX

E i i?9+ i'i +ª- æBM? >ϕQ +?"K `½B i?Î ?„i` - KÎ K„i çSM; /"vX

@ h?b ` i`ÌB +ÁM +?Q b€M;X

æBM? >ϕQ #QÊ+ tm®M; ;BQÌM; M?bM ` M;Q" B- i?'v i`ÌB +ÁM i®B- çQÌM; +€B ?Æ
çB çQÌM;X L?QM; pšM +| `i M?B m + Q i?O pä ;Bª pä i` M; ç-v çO iÊB HmB im-M
T?ÁM; M;?B K M;tiX

E?¬M; ?B m b Q M¶B HÁM; æBM? >ϕQ `®B HQϕM F?| i? #bM? ioM?X

@ L;?2 M|B +QÌM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? HÁM; `®B HQϕM- KÆ ?² +ªK SM; çQÊ+ +
+| i B ?¼ tªv ` i?b M¶B HÁM; F?¬M; v MX *?ŠM; H) +| +?mv M ;b F?¬M; K v ç½ t

æBM? >ϕQ bmv M;?o HmM; imM;X

h? +K+ M?•M i°+ #•v ;BÌ i` M o¬ h" M ϕϕB HK+ i ?ÆM #€i +S H9+ M"Q ? iX

æBM? >ϕQ `i HQ M iQ" M +O +€+ M;QÌB i?•M- #^M; ?[m iϕB hmv i *?•m "„+ oU+X

æBM? >ϕQ çSM; # M F?mM; +Y b´ M?bM ` t - ;B| ç K HϕM? H)Q +m®M #¬M; imv
+| F?Q i9+ b€iX æBM? >ϕQ i?Î /"BX

æBM? >ϕQ ç|M; +Y b´ HϕB- H M ;BQÌM; K†+ M;mv M #° ç² çBB M;OX

*| H) #ÎB pb F?QªM; i?ÌB ;B M M"v HB M iK+ +?BM? +?B M- i?"i bU [m€ K i KÄB M
>ϕQ ç½ M;O b v- ?Q i i?Î ç m ç mX J„i æBM? >ϕQ M?„K iBi HϕB M?Q ;†T €+ K°M; ;

æBM? >ϕQ F?¬M; +?9 w i?'v b m F?B ?„M M;O b v i?b b€m Hm²M; b€M; M?ϕi +?Ê
ç°M; ?B M ` i` M ç-m ?„MX Gm•M >²B h?B M ""M HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM;- b€
` Hm²M; b€M; # Q T?O æBM? >ϕQX

J°i +€M? +Y p¬ ?bM? KÎ ` X

@ æ•v H" ç•m\

æBM? >ϕQ `i M;ϕ+ M?B M M?bM #®M T?Q X

h-M; K•v ç2M +m²M +m°M i` M #-m i`ÌB M?Q b¬M; ç2M- `i F€ /`X " M i B F?¬M; M
;BÊB +•KX

æ'i /QÊB +?•M M?Q b Kϕ+ HϕB M?Q +€+? #B iX

E?„T MÆB F?¬M; +| K°i +¼M; +Ä- #` F?|B ç2M K¬M; HmM; # Q T?OX

•M? b€M; i®B i,K- i?B M ç` # Q H - p¬ #B M p¬ M;-MX

æBM? >ϕQ i?'v KbM? i`¬B M´B M?Q #² +¬M; M?- K†i ç'i F?¬M; +| bS+ ?9iX S?Q
?MM; /kM;- b|M; HÊM çϕT #Ì `²B HϕB H†M; H) +?ªvX

Nd3X *?QÆM; NdN, h?"T æB M .B K G - L;?B i EQM? æ"BX

@ a Q i tm'i ?B M Î ç•v\

æBM? >¢Q M?È `ä ?„M Î i`QM; T?ÁM; F?€+? iYm H•m h?B M L;mv M i?"M?- +! H)
F?B ?„M KÎ K„i ` ç½ Î i`QM; i? ;BÈB F€ /` M"vX

æBM? >¢Q + QÌB T?€ H M,
 @ > ? ? ? ? ? 5
 @ .QÈB M;?B i FQM? ¢`B T?€M i?B M €+- i` M b¬M; pQM; tmv M ¢`M? FB T b mX
 JQÌB #®M +?[i?®i` iW K¬B æBM? >¢Q- b¡M; •K #B M i?`M? +?[p`M; - €M? b€M;
 i`QÌM; HQM; M?"T p`Q ¢` M;K+ ¢¢Q- ;B Q +?Q ¢`B b2M HÈM i?¬M iQM?X *•m b m
 HQÈM; ;¬M M?Q T?€T i„+X
 hW M v b¬M; ¢2M +¡ i M H` b¬M; pQM; tmv MX
 @ *?O M?•M i?¬M mv5
 h¬M ZmªM; oQÆM; hQÎM; ?²B T?K+ +?9i HU+ HQÈM; - +¡ M,M; HU+ M„K ;B[iB +?È
 h¬M ZmªM; oQÆM; hQÎM; +ªK i?'v æBM? >¢Q b•m F?¬M; HQÌM; ¢QÈ+- iWM; M;¬M
 [mª i?U+ +?QM? H` M;¬M tm'i M?Q T?€T- K°i w MB K +?9 i KªM? i?B M ¢` M`vX
 :B¼M; æBM? >¢Q p¼M; iW i` M i`ÌB tm®M;,
 @ hW M v M;QÆB + B [mªM M;?B i FQM? ¢`B- T?•M #B i i?B M €+ X X X
 •M? b€M; #¢+ +?Èi H¡2- æBM? >¢Q ¢½ #B M K'iX
 h¬M ZmªM; oQÆM; hQÎM; ¢SM; i` M b¬M; pQM; tmv M ¢2M M?Q KU+- M?bM i? ;
 i?'v M? M?"M; - i?•M i?B i +?Q iWM; +¡X h¬M ZmªM; oQÆM; hQÎM; p®M iQÎM; +
 M?QM; F?¬M; M;Ì +¡ +Æ ?°B i`p X

N3yX *?QÆM; N3R, :B'+ J°M; L K E? U?¢V\

a®M; H`K M?•M FB i- +? i+`M; H` [m, ?MM;X
 J°i i? ;BÈB KÈB K KÎ` i`QÈ+ K†i h¬M ZmªM; oQÆM; hQÎM;X

h?B M L;mv M i?"M?X
 h`QM; F?€+? T?ÁM; iYm H•mX
 æBM? >¢Q ¢ M; M;O iW iW ?û K„i` X
 Gm•M >²B h?B M ""M # M? #²M; i` M ¢¬m æBM? >¢Q +?ŠM; #B i #B M K'i iW F?B M
 æBM? >¢Q +?"K`½B M;²B /"v- #B m i bM? F€ /`X
 @ h?b` H` K°i ;B'+ KÆ\
 æBM? >¢Q tQ i?€B /QÆM; - M?È H¢B K¼B i?S i`QM; KÆX a¬M; pQM; tmv M- M;?
 hQÎM;X h?b` i'i +ª H` +ÆM KÆ- i?"i H¢- pb b Q ?„M M^K KÆ M?Q p"v\
 "•v ;BÌ æBM? >¢Q M;?o H¢B i?'v M?[M; i?S i`QM; K°M; +ÁM`ä`M; ¢¬v ¢OX
 æ•v H` ;B'+ K°M; /mv M?'i iW i`QÈ+ ¢ M M v æBM? >¢Q M?È F„ +`M; K‡B K°i +?B
 æBM? >¢Q H¬K #¬K,
 @ s2K` i?ÌB ;B M M`v i ¢½ [m€ K iX
 æBM? >¢Q #QÈ+ tm®M; ¢~v +€M? +Y b´` - €M? b€M; p`M; +?B m p`Q K M; i?2Q
 # v i`QM; €M? b€M; i`M M;"T bS+ b®M;X
 J†i i`ÌB ¢½ H M + QX

@ " ' i ; B € + M ; O H • m M ? Q p " v X
æ B M ? > ¢ Q / m ¶ B 2 Q - i ? ' v i B M ? i ? - M T ? ' M F ? Î B X
L ; O K ° i ; B ' + H " K æ B M ? > ¢ Q i ? ^a H Ä M ; M ? B m X
* Q M ç Q Ì M ; / Q È B i Y m H • m + ! M ? B m M ; Q Ì B ç B ? Æ M - M ? Ì ç ¢ B i " M ? ° i ? " M ? # ^a Q p M
? - m M ? Q F ? - M ; # ` ? Q ? Q ; b X h m v # b M ? / • M H Q • m ? Q <sup>a</sup> M ; ? ® i M ? Q M ; F ? - M ; # ` v
+ ? i X
" Î B p b + ! b B m i - M ; K - M M ? Q " ¢ i æ Q h ` B i ` 9 ç ! M ; M M K ° i b ® M ; Q Ì B # K M ; / ¢ F ?
b U i ? W / ` T H Q ¢ M - i " i i U h ? B M L ; m v M i ? " M ? i ® i ç T X
æ • v H " i € + / K M ; + O p ä ; B ^a - i - M ; K - M p ä ç ¢ Q i ? Ì B H Q ¢ M i ? X
* ! H) i ` Q M ; M ; " v i ? Q Ì M ; # ¼ M ? ¼ + Q + Q i ¢ B i ? Q Ê M ; - + ! F ? B K ° i + • m M ! B [ m v i ç `
L ? Q M ; F ? B + ? B M i ` M ? # m - M ; t m ® M ; - p ä ; B <sup>a</sup> ` b ® M ; p " Q + ? i p b i ² M p Q M ; + O +
L ; Q " B + Y p M ; i B M ; ; ä + Y X
æ B M ? > ¢ Q K Î + Y ` - M ; € + M ? B M i ? ' v M [ ç Q F ? € + ? o ä æ + <sup>a</sup> M ? + O " ¢ i æ Q h ` B
@ æ B M ? i ? B m ? B T - ç • v H " p " B i B M i S + H B M [m M " „ + o U + K 7 ç Q + ? O i ? m i ? T "
ç Q ç M X
L [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? i ? Q ¢ i i ` - M ; ? Æ M ? B K Q Æ B i m ´ B - M ? i Q ? B M M ; M ; - i ?
• Q ; B € T i ` „ M ; M ; „ M / € M b € i i ? • M ? b M ? M ? ' T M ? - # ® + H Y H " K i B K M ; Q Ì B ç " T M ? M
@ G " K T ? B M ç Q + ? O X
æ B M ? > ¢ Q + ^a K Æ M - M ? " M H ' v i Ì ; B ' v X
L [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? M ; " T M ; W M ; ,
@ S ? ^a B ` ² B - p U + K - M h ? B M L ; m v M i ? " M ? F ? Q ^a M ; i ® B M v H " b) b Y t Q M ; X X X
* m ® B + M M ; M [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? M ? Ä ; B ¼ M ; M ! B ,
@ æ B M ? i ? B m ? B T T ? ^a B ç B M ? M ? p " v b Q \
L m ; B " i ` b Q M ; b € i i ? - M / M ? + ? ' M v m i ° + ` Ì B ç B - i m ´ B i ? ¼ + ? O " ¢ i æ Q h ` B b „ T
i ` Î H ¢ B i ? b h ? B M L ; m v M i ? " M ? p - + M M ; M ; m v ? B K X G Á M ; M [ç Q F ? € + ? o ä æ +
æ Q h ` B ç ½ ` H M ? F ? - M ; + ? Q T ? û T # ¼ M ? ¼ M Q m F û Q M ; Q Ì B X
æ B M ? > ¢ Q M ; ~ M ` - M ; - M M ; W M ! B ,
@ h T ? ^a B M ? M ? + ? ! M ; [m v p " „ + o U + p b + ? ¶ ç ! + ! M ; Q Ì B i ? • M + O i X
@ h # B i - [m ' v ` - v i ? B m ? B T X
J t i M [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? # m ² M # ½ - t Q v M ; Q Ì B ç B X
æ B M ? > ¢ Q F ? - M ; # B i M M M ! B + € B ; b X
L [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? t Q v M ; Q Ì B ç B p " B # Q È + - ç ° i M ? B M M ; Q € B ç - m M ? b M a
L [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? i ? Î / " B - # B M K ' i b m ; ! + ? " M ? H M ; T ? Q t X
æ B M ? > ¢ Q ? B m w M [ç Q F ? € + ? o ä æ + ^a M ? K m ® M M ! B X
L ? Q M ; K " X X X
æ B M ? > ¢ Q F ?) i ? Î / " B ,
@ § B X
æ B M ? > ¢ Q t Q v M ; Q Ì B i ` Î p " Q T ? Á M ; - b m ® i M ; " v ? „ M F ? - M ; # Q È + + ? • M ` F ? Ä B +

J`M ç K # Q T?O h?B M L;mv M i?`M?X

G9+ ;B[i`Q p` +?¢M; p¢M; +| iB m M?` çQ ç² ,M ç M +Y T?ÁM; M?QM; +€M? +Y pšM F?¬M; çB` H'v ç² ,MX

h?B M sm ç¢B ;B +| ç M K°i- ? B H¬M M?QM; F?¬M; ;ä +Y T?ÁM; æBM? >¢QX

"m´B i`Q ç¢B K pQÆM; h` L;mv i i`Î p - #B m iB M? K"TKÌ ,M i`°K i?`M? +¬M; - #`M Km°B ?´ +QM- i?€B +´ iB M çB T hB m æB T- ``i M? M? +ª ç€K H¢B `ìB çBX

*?| +QM H¬M; ç2M Î H¢B M^K b'T i`QÈ+ +Y æBM? >¢QX

E?B K†i i`,M; H M- #®M M;Q`B #Q`M K†+ €Q +?Q`M; i`„M; çB p`Q iYm H•m- ç M i

@ S?M- ç¢B +¬M; +€Q i?`M?X

æBM? >¢Q i?Î ?„i` - H m K² ?¬B i`€M- i?m p ?mv M F?Q ?Ä /B KX *ªK ;B€+ KÄ æBM? >¢QX

h`"M T?€T HB K iS+ #`v [m M? M;Q`B æBM? >¢Q ç½ K'i çB ?B m HU+X

*ª M;`v HB M iK+ i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; ?mv M F?Q /M H` æBM? >¢Q +kM; F?¬M;

G9+ M`v p M; iB M; ç" T +Y X

æBM? >¢Q M;`M M;Q`B +?Êi M?"M` H` B- ;BÆ i v KÎ +Y T?ÁM;X

"®M M;Q`B K†+ €Q +?Q`M; i`„M; M®B çm¬B M? m çB p`Q- M;Q`B çB +m®B F?ûT + €Q F?Q€+ ` H° #®M F?m¬M K†i im'M i9 tBM? ç T- / i?`i i`„M; MäM- i|+ ç2M M?Q K¶B M;Q`B K¶B p X "¼M ?¼ ç m H` M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? M?Q M[pä i?¬MX

æBM? >¢Q FBM? M;¢+ M|B,

@ *€+ M;Q`B X X X

@ æBM? i?B m ?B T5

L[ç Q F?€+? oä æ +ªM? /šM ç¬m +?QM? H` M[ M?•M tBM? ç T H9+ K†i i`ìB H M +

"B m iB M? M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? FB M [mv i [m€ K°i ;®B- M|B,

@ æBM? i?B m ?B T- #®M i, Km°B +?9M; i +| +?mv M tBM +¬M; iY ;B9T çÐ5

æBM? >¢Q ;B"i KbM? F m H M,

@ o` i, i, M`v K m çSM; /"v- æBM? >¢Q F?¬M; /€K M?"M H HÈM M?Q p"vX

æBM? >¢Q p°B ;BÆ i v- HU+ HQÊM; p¬ ?bM? im¬M` M•M; M[ç Q F?€+? oä æ +ª

æBM? >¢Q M;?B K i9+ M|B,

@ "®M i, i, +| +?mv M ;b ?½v M|B çB- +¬M ;b H`K p"v\

L[ç Q F?€+? oä æ +ªM? çSM; /"v- F?m¬M K†i M;¼+ çÄ ?²M;- M;Q€B ç¬m M?bM # €M? K„i /Si F?Q€i- ;"i ç¬mX

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? +MM; +ÎB €Q +?Q`M; i`„M;X

æ¬m æBM? >¢Q M´ imM;X

h?b` /QÈB €Q F?Q€+ #®M M[ ç Q F?€+? oä æ +ªM? F?¬M; K†+ ;b- H° +Æ i? i`„M i?•MX G`M / K K K`M H`K +,M T?ÁM; b€M; H M- tm•M b„+ p¬ #B MX æMB i?QM /" +?•M iBM? tªQX LK ?Q ?²M; i`QÈ+ M;U+- tQÆM; [m B t M? tBM? ç T- #®M F?m¬ #WM;X

JMB i?ÆK tY M[ç" T p`Q K†i æBM? >¢QX

æBM? >¢Q +^aK i?'v K€m M‡M; /²M M½Q- #KM; i`QÈM; ç mX

@ *€+ M;QìB X X X G`K ;b p"v\

a m F?B M;~M M;Æ æBM? >¢Q p°B i?Ki HMB- [m v ç-m F?¬M; /€K M?bMX hmv M?
i? i`-M i`KB BM /'m i`QM; ç-m æBM? >¢Q- H`T?QM; +^aM? ç T M?'i i? ;BÈB F?¬

"¢i æ Q h` B H` K°i i`QM; +€+ ç` i¬M; K¬M +O h`mM; h?' h?¬M *?•mX h¬M; K¬M
?"Q FB i b„+ M;? ç m imv iX æ†+ #B i #®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? H` ç iY çQ-
h` B- + Q + Q i¢B i?QÈM;- #,M; i? M? M;¼+ F?B iX "®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM?
pä i?¬M +U+ F€FB m M;¢QX

J'v M,K M v +‡ # Q M?B m M? ?MM; ?"Q FB i h`mM; h?' h?¬M *?•m F? Q F?€i çQ
ç Q F?€+? oä æ +^aM? Qm €B i?b M^K KÆ +kM; b) +QìB idM?X

L?QM; +?Q B K v K„M çQÈ+ #®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? M?bM pÈB ;†T K„i F?

"•v ;Bì #®M M[pä i?¬M i?•M F?¬M; K^aM? p^aB çSM; i`QM; T?ÁM; æBM? >¢QX

*?mv M ;b ç•v\

æBM? >¢Q ç M; M^K KÆ b Q\

æBM? >¢Q +^aK i?'v K¼B +?mv M F?¬M; +?•M i?"iX

N3RX *?QÆM; N3k, *?¢v h`®B *? iX

æBM? >¢Q F?¬M; T?^aB GB m >¢ >m - M;²B i`QM; HÁM; F?¬M; HQ¢MX hW H-M ç;
Gw G M tQM; æBM? >¢Q M?È K½B F?¬M; [m M +^aK ;B€+ K'i ?²M ç|- M?QM; #` +€
`^aM? bmv M;?o M?B mX

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? +‡ i?•M T?"M i¬M [mw- M`M; M`Q +kM; H` imv i b„+ M
K†i æBM? >¢Q- ?„M +^aK i?'v i?9 ?mv i b¬B i`QX

æBM? >¢Q +QÐM; ûT p"m +?mv M h?„M; hU Zmv i;B[+?Q HBM? ç`B idM? i€QX

a m HQM; æBM? >¢Q M;?2 M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? B Q€M #bM? ioM? M‡B,

@ h¢B b Q æBM? +¬M; iY Mû i`€M? M?Q i?'v `„M ` i- +?ŠM; H) ;?ûi #Ä i, Km°B +?9

æBM? >¢Q F?¬M; [m v ç-m H¢B- T?'i i v €Q- M?B i ç° i`QM; F?¬M; F?Q i`Î M M H

J°i iQìM; #,M; K`m H K M?¢i tm'i ?B M i`QM; T?ÁM; M;,M +€+? æBM? >¢Q p` #®
+^aM?X

æBM? >¢Q +?"K `½B M‡B,

@ "®M p` i, i,- +‡ HìB ;b +S M‡B- tBM çWM; H`K p"v- ?½v i`•M i`¼M;X

@ "®M i, Km°B +?9M; i iW F?B p`Q "¢i æ Q h` B ç M M v Hm¬M i?O i?•M M?Q M;¼
M?QM; bBM? K¢M; pä ;B^a ç ;B B H•m /"B- i`,K M,K +?d M?Q i?B m M[M;QìB i?Qì

J°i M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? M? ;B¼M; M‡B,

@ "®M i, Km°B +?9M; i ibM? M;mv M H'v i?•M #² HB m ?¬m ?¢ æBM? i?B m ?B
L;mv M i?"M? # i?€M;X a m # i?€M; M m æBM? i?B m ?B T Km®M çB i?b +?9M;

J°i M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? F?€+ pW FB M [mv i pW M? M?"M; M‡B,

@ æ ç€T H¢B i`QM; # i?€M; M`v æBM? +¬M; iY +‡ i? M m #'i +S v m +¬m ;b- #®M
F?¬M; H`K i`€B w M;QìBX

L[ç Q F?€+? oä æ +^aM? i?S # + -m F?~M,
 @ .M æBM? i?B m ?B T Km®M M[ç iY iQ" M "ç i æ Q h` B ?-m ?ç +kM; F?¬M; i?"M
 M; QìB +| i? i¼ i`'M h?B M L; mv M i?"M? # i?€M; - +?d # i?€M; 5
 " M FB iQìM; #,M; X
 æBM? >çQ +^aK i?'v iBK ç" T M? M? - K€m M!M; /²M H M M½Q - iQ" M i?•M #®+ HY
 ç°M; X æBM? >çQ i?'v F?| +?`m M?Q i? î i`QM; /mM; M? KX
 @ *? i iB i- # M? iBK + Q ?mv i €T M?²B K€m M½Q +O i b„T T?€i i€+X
 æBM? >çQ KB M; F?¬ HQÐB F?¬X
 h`QÈ+ ; Bì æBM? >çQ F?¬M; M; ?o iÈB b) +| M; `v #` ; €B ; KX
 " M FB iQìM; #,M; H" #®M bB m K„ M?•M +U+ F€ ç TX
 *`M; F?B M iBK M; QìB ç" T M? M? H" #®M K„ M?•M ç! H" M[ç Q F?€+? oä æ +^aM?
 T?"M i¬M [mw- #bM? i?QìM; p¬ b® M? ?MM; i`B im'M F?€i p¼M; M[i?¬M K" F?¬M
 >çQ ; "i /¬m K°i +€B H" #®M M[pä i?¬M + Q + Q içB i?QÊM; b) + K i•K ibM? M; mv
 H" KX
 *| M; QìB iWM; M!B T?€ ?Ov i?m¬M F?B i- +?" ççT i?¬M i?€M? F?B M #'i +S M K M
 *?d +¬M iQîM; iQÊM; KbM? +| i? ç #®M M[pä i?¬M + Q + Q içB i?QÊM; /QÈB i?
 i?Q+?- Km®M H"K ; b i?b H"K - +€+ M" M; b) F?¬M; +?®M; +UX >bM? ^aM? ç! [m€ ç
 [m€ çB M +m²M; X æBM? >çQ F?¬M; /€K iQîM; iQÊM; X
 æBM? >çQ +?Q iWM; ç€M? ; B€ + Q bS+ +?®M; +U K„ b„+ +O KbM?X
 æBM? >çQ î i`QM; HÁM; `Qi ; `Q,
 @ h M!B M`v +€+ K„ M[- çWM; /K /¶ i M[ X h `i ?€Q b„+ - i K" b„+ H M H" +?QM?
 Jv K„M M?B i ç° iQìM; #,M; ; B9T æBM? >çQ #bM? ioM? HçBX
 æBM? >çQ F?¬M; M!B K°i +•m- H„+ M; QìBX "MK K°i iB M; - p€+? imìM; T?ÁM; F?€
 ?bM? M; QìBX æBM? >çQ M?Q +QM i?Ä i?'v /B m ?•m ç•K i?OM; iQìM; +Q ; BÄ #Ä
 æBM? >çQ bÊ M m /WM; HçB b) FB K F?¬M; çQÊ+ H"K +?mv M +¬K i?9X
 h`QM; T?ÁM; F?€+? i`"M M; "T F?|B ç†+X
 "®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? i?•M ?bM? Hä H² v m çB m çÄ K†i- i`ÊM K„i ?€ ?®-
 h`QÈ+ F?B ç M ç•v #®M M[ ç Q F?€+? oä æ +<sup>a</sup>M? bmv M; ?o `i M?B m F i [m^a- +
 æBM? >çQ M; ?B K M; ?` [m€i K„M; X L?QM; #®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? F?¬M
 >çQ +„K ç¬m +?çvX
 "|M; HQM; +?"i p"i +O æBM? >çQ H"K #®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? pW #m²M +
 h? M? •K HÈM H"K K'v M; QìB F?€+ i`QM; iYm H•m M; | M?bMX
 @ *€B i M M`v i?"i H" X X X
 L[ç Q F?€+? oä æ +^aM? /šM ç¬m +„M +?†i ` ,M; - pW KWM; pW B Q€MX
 JWM; pb M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? +„M ` ,M; +?m~M #` +?`m +?" ççT - M?QM; bd M
 p" +€+ i, Km°BX B Q€M H" i?•M T?"M #®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? i¬M [mw #B
 çB m- i`¬M i`m²M; tm'i ?B M i`QÈ+ K„i K°i M K M?•M i? K" ?„M #Ä +?çv M?Q +?m
 æ®B pÈB M[M?•M- ç†+ #B i H" M[M?•M tBM? ç T i?b F i [m^a M`v H" bd M?K+X
 æBM? >çQ F?¬M; T?^aB +¬K i?9 M?QM; X X X >„M +ÁM F?¬M; #^M; +¬K i?9X

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? HB + M? m- #B m ibM? H9M; i9M; X "®M M[ç Q F?
+?Q" M; i`„M; - `lB F?ÄB ;B M T?ÁM; bKT ç´X

@ E?¬M; M; l H" M?Q p"vX

@ E?¬M; H) i, Km°B +?9M; i F?¬M; +ÁM bS+ ?´T /šM\

@ >B M i¢B +?9M; i T?^aB H"K i? M"Q\ E?¬M; M; l æBM? >¢Q im´B +ÁM i` K" w
+?9M; i +?`m ?v bBM? +kM; F?¬M; ;B[?„M H¢B çQÊ+X L?QM; M m æBM? >¢Q ç
h?B M L; mv M i?`M? iB m çlBX J'v i`, K p¢M /•M +?9M; i`QM; h?B M L; mv M i?`M?
F?ÄBX

@ h` M çlB M"v F?¬M; +l M K M?•M M"Q F?¬M; ?€Q b„+- i F?¬M; iBM X X X

@ :B l +l M l B M?B m +kM; p¬ /KM; X æ Q +?O b„T ? i im´B i?¼- +?9M; i ?½v M; ?o
i?¬MX

@ E?¬M; /K /¶ æBM? >¢Q çQÊ+ +?šM; H) +?9M; i T?^aB çB /K H½Q ;B" ? M iÄ çl

@ L m +l i? +Sm "¢i æ Q h` B- K'v i`, K p¢M /•M +?9M; i`QM; h?B M L; mv M i?`M
M?K+ M?½ ;b +kM; T?^aB `€M; +?`m çUM; 5

@ h?"i ?"M5 G" pä ;B^a ç ;B B K" F?¬M; i? /MM; HU+ HQÊM; #^aM i?•M ;B i F ç`+?
i`„M; ç´B H'v +Sm ;B9TX

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? # v HQÊi [m F?¬M; i`mM; - i`mv M •K +?Q M? mX

æ®B pÈB M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? +?mv M pW `²B M?Q +ÆM €+ K°M; - /M +l [mv
H M + M ç^aK # Q M?B m i?b HÁM; t'm ?´ H"K +€+ M" M; +^aK i?´v bd M?K+X

h`QM; H9+ M l B +?mv M #®M M[ ç Q F?€+? oä æ +<sup>a</sup>M? ç½ i`Î p +?¶ i¬M; K¬M "¢i

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? K†+ ç²- #`M #¢+ pÈB M? m M?QM; F?¬M; M; ?o` +
oä æ +^aM? HQ H„M; T?ÁM; M; U i`QM; h?B M L; mv M i?`M? `²B HQ M iQ" M +O
M?Q K¼B F?B +MM; M? m çB +?O çB M i?, K bQ T?KX

@ §B- p®M bQ i¬M +l i? b®M; i? K KQlB M, K- iB +`^M; H¬M M"v +QÐM; ûT i?9+
i?€B + Q M?´i M?QM; ? Q ? i im´B i?¼- bÊ H" F?¬M; FûQ /`B çQÊ+ # Q H•mX

@ a Q +Sm pB M *`M i?`M? +ÁM +?Q ç M\ L m +l aB m h?B M h?¬M o tm' i?B M
v m i°+5

@ E?¬M; +?WM; *`M i?`M? +kM; /[M?B m H" M? QiX h?¬B- F?¬M; M l B M[X E?¬M
i?¼ +?Q bQ i¬M F?¬M; \

@ h, Km°B +?9M; i ç½ i` tûi ? i pä çB M #<sup>a</sup>Q F?® i`QM; i¬M; K¬M M?QM; F?¬M;
+l K°i p` i?¬M ç M bQ Hmv M +? ` K M? i?¬M ç M- M m F?¬M; i?b X X X

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? i`Á +?mv M pÈB M? m- i?´v #m²M #½X

N3kX *?QÆM; N3j, *?¢v h`®B *? i U?¢VX

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? çB iÈB +?O çB MX

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +^aM? H" ç iY çQ+? i`mv M +O +?O "¢i æ Q h` B- i?•M T
+¬M i?¬M; #€Q ç½ p"Q i?šM; i`K +OM; +O i` B +?OX "®M M[ç Q F?€+? oä æ +
T?K M^K i` M ;BQlM; M?QM; +^aM? iQÊM; ç" T p"Q K„i H"K #®M K„ M[M; •v M; QlBX

ç Q [mv i æ Q L?`h?"T hS +| mv HU+ imv i p|B p®M H" i" B T?9 iB M #®B M?•M H C
#€+? i?€M?- M m +| i? i,M; i? K K°i T?-M HU+ HQÊM; +?Q M?•M HQ¢B i`QM; i?€M
b€M; i¢Q ç Q T?€T`i p m B HÁM;X

æBM? >¢Q i?"K +?Q i`mv M` h?'i >mv M h`ªK iU KbM? b€M; i¢Q M M pÈB ç Q [m
?„M Km®M i`mv M F?„T i?B M ?¢i W H•m- iB +`^M; pšM F?-M; +| +Æ ?°B i?Q+??
im Hmv M æ Q L?`h?"T hS i?b T?ªB +| i¢Q M;? - ?B m b•m p ç Q ç¢Q M?Q æBM?

"ªM i?•M æBM? >¢Q im Hmv M K'v i`,K #° i?QÊM; +´ +Æ bÎ ç Q [mv i +?B Î i-M; ?
Hmv M æ Q L?`h?"T hS +| iB m i?"M?X

"¢i æ Q h` B H" ç®B iQÊM; `i i?Q+? ?ÊTX

"¢i æ Q h` B H" i-M; K-M ç Q T?€T +| iB M; i`QM; h`mM; h?´ h?-M *?•m- #¼M ?¼
T?€TX *€+ M[ç Q F?€+? # Q ;²K +?O "¢i æ Q h` B +ª ç|B Hmv M ç Q- H'v ç Q H"
F?-M; im Hmv M ?"M; i`,K #° i?QÊM; +´ ç Q [mv i i`QM; ç Q H•m M?QM; +kM; Hm

*€+ M[ç Q F?€+? +| i? im Hmv M æ Q L?`h?"T hSX

æBM? >¢Q ;B Q ç Q [mv i æ Q L?`h?"T hS +?Q +€+ M[ç Q F?€+? tBM? ç T H" HU

N39X *?QÆM; N38, _|B æBX

æBM? >¢Q F?-M; ? +| bmv M;?o Q+? F, ;B[+?Q `B M; KbM?X

h`W #Q K"i +O KbM?` - æBM? >¢Q +ªK i?'v K¼B i`B ?¼+ i` M M; Q|B F?-M; +| +€
+?Q M; Q|B F?€+- i`i M?B M pÈB çB m FB M H" HU +?¼M M; Q|B i?Q+? ?ÊT- ç€M;

E?B M æBM? >¢Q #'i M;|H" i` Q æ Q L?`h?"T hS çQÊ+ +?O "¢i æ Q h` B FQM? i
ç Q ?QÊM; i? M? i?B MõX æ•v H" i?m ?Q¢+? M; Q" B w Km®M- æBM? >¢Q F?-M; H

a m F?B `|B F?ÄB "¢i æ Q h` B- æBM? >¢Q çB K|B K°i K„i i`"M ç¢B i`"M i?O ?° h
M?[M; ;b KbM? #B i- i?-M HB m iBM? i?¢+? +| çQÊ+- M?| ? B H½Q [m€B p"i EB K
p`i,M; +Q|M; ç¢B i`"M i?O ?° h?B M L;mv M i?"M?X

o"v i?b /M v m i°+ M;|+ ç-m i`Î H¢B M m M?Q F?-M; +| +Q|M; ;Bª imv i ç®B çdM? i
pÁM; KQ|B M;`v- MY i?€M; çWM; ?ÁM; ç€M? pÐ ç¢B i`"M i?O ?° h?B M L;mv M i?
i? v ç´BX

G`K tQM; K¼B i?S æBM? >¢Q i`Î p iYm H•mX

æB m +| i? H`K i?b æBM? >¢Q ç½ H`K ? i- i" M i bM? i" M M;?o X o" M K M? h?B M
M?•M HQ¢B i`QM; i?"M? iU #ªQ p X aB m h?B M h?-M æB M b) F?-M; #Ä K†+- /•
+kM; b) +| T?ªM FQ+?X æBM? >¢Q T?ªB K m +?|M; [m v p hmv i *?•m "„+ oU+X

æBM? >¢Q KÈB çB F?-M; H•m i?b #®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? +O "¢i æ Q h` B
ç¢B i`"M i?O ?° h?B M L;mv M i?"M?- #¼M ?¼ /šM i?2Q + Q i?O i-M; K-M Km®M

@ *€B ;b\ æBM? >¢Q ç½ im bY i`"M T?€T\ \*€B M`v X X X

L;?2 pã bo i?O i`"M #€Q +€Q- #®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? HB + M? mX

J°i M K i-M; bQ KBM? p,M +O "¢i æ Q h` B FBM? M;¢+ M|B,

@ *€B ;b\ a Q +| i? \

L K i-M; bQ KBM? p,M +O "¢i æ Q h` B #U+ KbM? M|B,

@ >„M F?¬M; T?ªB iQM; bQ KBM? p,M i`"M T?€T- +€+ ç iY ?° i`"M +€+ M;QÆB b
?„M M?9M; i v p`Q\ L m ç¢B i`"M i?O ?° h?B M L;mv M i?"M? +| p'M ç ;b i?b B ;€
h¬M; bQ KBM? p,M +O "¢i æ Q h` B M|B +?mv M K†i M;Q`B i` im´B- K†i i`„M; F?-
ç2M `”K- ç-m +?Qi F?,M pm¬M; i?Q bBM?- F?€ H`im'M i9X
L[ç iY "¢i æ Q h` B im Hmv M ç Q T?€T- Q F[mv i- M?QM; i`QM; i¬M; K¬M +| +€+
/QÊ+ M`v M¼- M?[M; M?•M pB M M;Q¢B i`B M`v ç b® H` M K ç iYX
h¬M; bQ KBM? p,M i` im´B H`i?O i`+? KBM? p,M ç¢B bQ M;Q¢B i` B KBM? p,M- ç
G° oB M aÆM X
G° oB M aÆM im´B i` T?QM; HQm iB m b€B- i¢Q M;? b•m p ç¢Q KBM? p,M i`"M
T?QM; p•M i`QM; h?B M L;mv M i?"M?X *QM M;QÌB G° oB M aÆM FB m M;¢Q- ç
G° oB M aÆM Hm¬M i?-K K M ç¢B i, æ >Q çSM; ç-m #®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM
i`B M ;bX
æBM? >¢Q tm´i ?B M H`K G° oB M aÆM #ªM M,M; KÆ ?² i?'v mv ?B TX
G° oB M aÆM F?¬M; i? F?¬M; +¬M; M?"M æBM? >¢Q +”M; tm´i b„+- Qm i9 ?ÆM ;
æ†+ #B i ?¬K M v G° oB M aÆM M?bM #®M M[M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? M?“+ ç
ibM? H`K ;½ #U+ KbM?X G° oB M aÆM KQÊM +?mv M M`v M?bM M?Q i`€+? K|+ ç
?¢ i?'T æBM? >¢QX
*€+ ç iY i?O i`"M BK i?BM ii?QX
L[ç Q F?€+? oä æ +ªM? æ >Q i`-K M;•K M|B,
@ E?Q M i`€+? p°B- G° bQ ?½v FB K i` i?Y t2K KBM? p,M i`"M T?€T +| #B M ç´B
h?'v M;QÌB KbM? i?-K K M H M iB M;- G° oB M aÆM ;”i ç-m KdK +QÌB M|B,
@ æQÊ+- p”v i FB K i` t2KX §B- ?v p¼M; æBM? >¢Q b) F?¬M; [m”v HmM; imM;X
F?¬M; #B i ;b T?€ ?Q- Km®M ?²B T?K+ mv HU+ +k i?b F?¬M; T?ªB K°i- ? B M;”v +
G° oB M aÆM M|B tQM; tQ v M;QÌB FB K i` X
”®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? HB + M? m- +® MûM T?ÄM; çQ€M- iÁ KÁ i`QM; HÁM
Zm MY MûM M? M;- T?Q t p M; iB M; `®M; iQ iS+ ;B”M +O G° oB M aÆM,
@ ””v #¢5 h?”T M?“ çB m KBM? ?²B H° b Q +| i? bY +?[M?Q p”v\ Zm€ ?Q M; çQ
@ *ÁM +| +?¶ M`v X X X
@ *?¶ M`v X X X
@ æBM? >¢Q F?¬M; ? ?B m KBM? p,M i`"M T?€T- ç¢B i`"M ?° i?“M? tQM; `²BX
@ S?ªB bY H¢BX \ a Q +| i? M?Q p”v\
: B¼M; G° oB M aÆM +U+ F€M;¢+ M?B M p M; # M i B K¼B M;QÌBX G° oB M aÆM
;-K `®M; i`€+? K„M; M;WM; #†i- i`QM; ;B¼M; M|B i`"M M;”T F?| iBMX
a m ç| F?¬M; M;?2 G° oB M aÆM M|B ;b M[X
”®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? +?Ì çÊB K°i H9+ F?¬M; i?'v G° oB M aÆM i`Î p - #¼
i`"M M?bM t2K +| +?mv M ;bX
•M? b€M; #B M ç´B i`QÊ+ K„i #®M M[ ç Q F?€+? oä æ +ªM?- #¼M ?¼ ç½ p`Q K„i
h`€M G° oB M aÆM iQ€i K² ?¬B `ÁM; `½ M;½ b”T tm®M; ç’iX J†i çÄ `U+ M?Q çB M
i`„M; ? Q K„ /QM? ç-v #KB- G° oB M aÆM ç½ ç M KS+ pQM; M;½- F?¬M; +?9 w i?’
æQ K„i M?bM K†i ç’i i`ªB ç€ p”M; /”v M†M; i`-K´MX

h` M i^aM; ç€ F?„+ iWM; ?Q p,M i?–M ^aQ T?S+ i¢T- +?QM? H` ç² €M KBM? p,MX
F?;BX oă ;B^a i?U+ HU+ ?ÆB i?'T M?bM bÆ b) ? Q K„itdmX

"®M M[ç Q F?€+? oă æ +^aM? i?'v G° oB M aÆM i?Q+? b¢+? b) ;Bì # 'i +?'T #KB
+€B ;b- +€+ M`M; H° #B m ibM? M;?B ?Q†+X

J°i H9+ b mX

@ E?¬M; i? M`Q5 h¢B b Q M?Q p"v\ E?¬M; i? M`Q X X X

G° oB M aÆM M;²B # +? tm®M; ç'i- F?¬M; [m M i•K ?bM? iQÊM; - K†i i`„M; # +?
ibM? G° oB M aÆM +U+ F€ FBM? M;¢+X

L[ç Q F?€+? oă æ +^aM? æ >Q M?Qm K`v ?ÄB,

@ G¬ bQ- `®i +m°+ H` b Q\

L[ç Q F?€+? oă æ +^aM? æ >Q M?bM #B m ibM? +O G° oB M aÆM- i?–K M;?o i`
æBM? >¢Q T?€ ?Ov #bM? +?QÊM; iQ+? Hkv K'v M;`M M,K +O h?B M L;mv M i?`M
ç Q F?€+? oă æ +^aM? æ >Q #^aM M,M; ibK +€+? # Q +?2 +?Q æBM? >¢QX

G9+ M`v G° oB M aÆM +QìB F?´ M;B,

@ æBM? >¢Q- i F?¬M; #^M; ?„M5 h`"M T?€T b m F?B im bY +; mv HU+ K¢M? ?ÆM
K'v H–MX `M; ç€M; bÊ H`i`"M T?€T [m i v æBM? >¢Q F?B Kî` iB m ? Q +?d #
i`,KX hBM? i?¢+? h?B M L;mv M i?`M? ?B M +; çO ç FûQ /`B # i?€M;X

@ *€B ;b\

J¼B M;QìB M;~M M;ÆX

G° oB M aÆM i?šM i?ì çSM; /"v- M;?B M; M;^a çB ` M;`BX

G° oB M aÆM H–m #–m,

@ G° oB M aÆM i +?,K +?d im Hmv M KBM? p,M K'v +?K+ M,K- iU +?Q H`i?B M i
im´B p`Q +^aM? ;BÈB KBM? p,M bQ #€i ;B B ç½ H`i?B M i`B i`QM; i?B M i`BX E?¬
bB- i F?¬M; #^M; ?„M X X X E?¬M; #^M; ?„M5

J°i M;QìB i•K + Q F?Q M;¢Q p¬ +MM; iU iBM p`Q i`B ?¼+ +O KbM? #¶M; i?'v /½v
`mM; ç°M; - F?•K T?K+- #m²M #U+ p¬ +MM;X

L[ç Q F?€+? oă æ +^aM? æ >Q ?û K¬B Km®M M;B ;b +m®B +MM; ;B[BK H†M;X

"B m ibM? `mM; ç°M; i` M K†i #®M M[ç Q F?€+? oă æ +^aM? tBM? ç T /–M +? i
i?B M i`B imv ii? ç M iW "„+ oU+ i?Y i?€+? F?^a M,M; +?`m çUM; i•K Hw +O #®M

N38X *?QÆM; N3e, hmv i *?•m "„+ oU+X

"®M M[ç Q F?€+? oă æ +^aM? ç`M? [m v p "¢i æ Q h` B- Km®M #€Q pB + pmB M`v
X X X

@ > ? ? ? ? ? 5 .M i F?¬M; #^M; ?„M i?b b Q\ h +ÁM +; i?ìB ;B M- +; i? +?,K
? ? ? ? ? 5 *€B i M æBM? >¢Q H`K b Q H`K çQÊ+ \ h T?^a B M?bM F„+`M; X X X

G° oB M aÆM M?Q çB M F?MM; +?¢v i`î p X

aQ pÈB H9+ i`QÈ+ i?šM i?ì K'i ?²M pQ i?b #•v ;Bì G° oB M aÆM b€M; b€m T?'M F
KBM? p,M i`"M T?€T ç½ [m bY +?[- +~M i?"M [m M b€i M;?B M M;šKX

E?B G° oB M aÆM tQ v M;QìB `ìB çB ;½ #¶M; M;?o i?¬M;X

h?'vM;QìB i K¢M? ?ÆM KbM? F?-M; ç€M; bÊ- M?K+ M?½ H" KbM? iW #Ä +® ;„M;
>ÆM M[KBM? p,M i`"M T?€T [m i v æBM? >¢Q bY +?[ `i?'T /šM G° oB M aÆM
H"K ;½ F?-M; i? #Ä [m X

"®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? #`i+QìBX

hmv iQM? +€+? G° oB M aÆM ?ÆB ç€M; ;?ûi- FB m M;¢Q- iU T?K M?QM; +! H9+;

æ K ç! æBM? >¢Q `ìB F?ÄB h?B M L;mv M i?"M?X

h`QÊ+ F?B çB æBM? >¢Q F?-M; +?"Q ?ÄB M;QìB "¢i æ Q h` B K" F m ç¢B K pQA
õM?'i M° #¢i ç Q ?QÊM; i? M? i?B Mõ H¢BX

E?B #®M M[ç Q F?€+? oä æ +ªM? p` "¢i æ Q h` B #B i+?mv M i?b çQ`M M;QìB æ
ç¢B K pQÆM; h`L;mv i ç½ `ìB F?ÄB h?B M L;mv M i?"M?X

æBM? >¢Q i?-M; [m pU+ K-M +m®B +MM; ç M *`M i?"M?X

*`M i?"M? H` i?"M? i?` M?•M HQ¢B HÈM M?'i \*`M *?•mX

h`QÊ+ ç! \*`M i?"M? +kM; ;†T v m i°+ +¬M; FQ+? M?QM; b® HQÊM; + Q i?O M?•M
*`M i?"M? M?B m ?ÆM h?B M L;mv M i?"M? ;'T p¬ b® H-M- +°M; pÊB ç¬M; M;QìB
+ Q i?O- H`+? bY- M°B ibM?- iQ+? Hkv ?ÆM h?B M L;mv M i?"M? `i M?B mX *?Q
i¢Q i?"M? mv ?B T HÈM ;b- M;QÊ+ H¢B b m F?B pSi K'v +?K+ p¢M t€+ +? i i?b ç¢

hmv MB M H9+ æBM? >¢Q #QÊ+ ` F?ÄB pU+ K¬M i?b ?„M +ªK M?"M çQÊ+ F?-M; F
F?€+ pÊB #bM? i?QìM;X

oä bo K†+ €Q ;B€T- +¬K #BM? F?Q im-M i` i` M çQìM;- +! M?B m pä ;Bª i? HU+
i?"M?X "¼M ?¼ FB K i` M;?B K F?„+ K¼B M?•M p`i ç€M; M;ì- ç T?ÁM; +QìM; ;B
M;QìB HšM p`Q \*`M i?"M? T?€ ?Q¢BX

æBM? >¢Q M;?2 M;!M; çQÊ+ +?9i iBM iS+X

*`M i?"M? +?m`M #` T?€B K°i ç°B pB M [m•M /Q M,K +QìM; ;Bª oä h?€M? +ªM? /
i?"M? +Sm pB M- i`QM; ç! # Q ;²K #®M KQÆB aB m h?B M h?-M o X

æB m M`v F?B M æBM? >¢Q v M HÁM; ?ÆMX

h`QM; H9+ +?ì pU+ K¬M KÎ` - æBM? >¢Q ?ÄB i?,K M?B m iBM iS+X L;?2 iBM F?„
i`QM; h`mM; h?' h?-M *?•m ç½ ?Q`M iQ`M iÎ K†i- i`"i iU i?€B +' KBM? QÊ+ F?-M;
M!B "„+ oU+ +kM; F?-M; H¢+ [m M- +! M?B m i¬M; K¬M "„+ oU+ #` i? HU+ v m i°-

æB m M`v +`M; F?B M æBM? >¢Q b®i`m°i ?ÆMX

æQ`M M;QìB æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B - ç¢B K pQÆM; h`L;mv i +?ì çÊB F?
+MM; t T ?`M; i`QÊ+ pU+ K¬M çB i?"M? i?` „+ oU+X æBM? >¢Q p` h?B M sm ç¢B
sm ç¢B ;B çB pU+ K¬M ?QÊM; M K iÎ p L K >Q M;X

h`QÊ+ F?B çB h?B M sm ç¢B ;B p¶ M;U+ #ªQ çªK,

@ hB m iY v M i•K- +S ;B Q Km°B Km°B +O M;QÆB +?Q i X

æBM? >¢Q ;"i ç-m- H'v ` +€+ HQ¢B i?-M /QÊ+- i?B M i`B ç` #ªQ H'v iW i?-M K
sm ç¢B ;B X L m h?B M sm ç¢B ;B ibK çQÊ+ æBM? Eª L?B i?b M?ì H½Q +?mv M
Q+? +?Q M`M; im Hmv MX

h?B M sm ç¢B ;B `i i?'i p¼M; M!B,

@ *? M!- i +ÁM iQìM; `^M; K'v i?S M`v H` M;QÆB i†M; +?Q i X

æBM? >¢Q KdK +QìB M!B,

@ G½Q +| i? ;B[H¢B K°i MY - /M b Q`ÆB p"Q i v ;B M i?QÆM; M?Q H½Q i?b ç m
 h?B M sm ç¢B ;B M´B F?MM;,
 @ L;QÆB ç M; M;?B M;ì M?•M T?~K +O i 5 h F?¬M; M?`M M[5
 æBM? >¢Q F?BM? i?QÌM; M|B,
 @ G½Q +| M?•M T?~K b Q\
 @ h X X X
 h?B M sm ç¢B ;B F?¬M; #B i M M M|B b Q- ?mM; /[i`WM; æBM? >¢QX
 h?B M sm ç¢B ;B i?Î?„i` - #B m i bM? M;?B K i9+ M|B,
 @ hB m iY- i?B M ç` ç¢B HQ¢M F?¬M; T?ªB H" M?Ä- çSM; ç-m M?Q h`mM; h?´ aB
 `ä imM; iQ+?X L;QÆB çB "„+ oU+ ?½v +~M i?"MX
 æBM? >¢Q KdK +QÌB ;"i ç-mX
 h`QM; HÁM; æBM? >¢Q i?´v ´K €T- +ªK ç°M;X
 h`QM; i?ÌB ;B M M"v h?B M sm ç¢B ;B pW H" i?-v pW H" #¢M- H½Q ç½ ;B9T çÐ
 æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B Hm¬M +½B M? m M?QM; i` M i?U+ i H" M;Qm i-K
 h?B M sm ç¢B ;B #Q ~M- Hm¬M M?QÌM; M?`M- +?,K b|+ æBM? >¢Q iU M?Q i`QÎM
 "•v ;Bì KBM? QÈ+ i?€B +´ #` tû`€+?- i bM? +ªM? M?•M HQ¢B `´i F?| F?,M- +QÌM; ;
 b) +? iX æBM? >¢Q- h?B M sm ç¢B ;B F?¬M; M|B` M?QM; F?¬M; B #ªQ çªK H-
 K¢M; ;†T H¢B F?¬M;X
 æBM? >¢Q F?¬M; +| M?B m #^M; ?[m- h?B M sm ç¢B ;B +| p`i`Q #Q ~M K" F?B M
 h?B M sm ç¢B ;B M?bM i?2Q æBM? >¢Q #B M K´i i`QM; pU+ K¬M KÈB +QÐB "¢+?
 M K- #B m i bM? T?S+ i¢TX
 h?B M sm ç¢B ;B i?Î /`B- M?Ä ;B¼M; M|B,
 @ hB m iY- HQ¢M i? H M i`"M i? ?B M #ªM b„+ M? ?MM;- i?ÌB ç` M"v ç½ ç`M?
 M;QÆBX Jm°B Km°B +O M;QÆB `´i i®i- M;QÆB v M i•K çBX *S ;B[?v p¼M;- F?B
 M?[M; M;QÌB T?¢K b B H-K M?QM; Hm¬M b€K ?®B K°i +Æ ?°B bY +?[X

 :-M ? B i?€M; iB T i?2Q æBM? >¢Q Hm¬M +?¢v i?ŠM; p "„+ oU+X
 æBM? >¢Q çB [m pU+ K¬M M®B iB T i?`M? p`- +?•m pU+ F?€+ M? m- F?¬M; M;
 p b i?€M? +?B M KÎ` - i?B M ?¢ ç¢B HQ¢M- +€+ KªM? ç´i h`mM; h?´ h?-M *?•m F?
 +?B M i` M? [mv K¬ HÈM M?´iX h` M çQÌM; çB æBM? >¢Q i®M F?€ M?B m i?ÌB ;B
 G9+ HQ¢M i? i-M b m´i bY /KM; pU+ K¬M +`M; + Q- K¼B M;QÌB +?2M +?9+ M? mX
 L?B m F?B æBM? >¢Q TªB +?ì MY M;`v- K°i M;`v i`QM; i?`M? KÈB iÈB HQÊi bY
 >¢Q b®i`m°i M?QM; F?¬M; H¶ K½M; ;B`M? ;B"iX
 L;`v ?¬K M v æBM? >¢Q #QÈ+ i` M pU+ K¬M +?•m M^K ÎT?Q M K h`mM; h?´ h?
 i?¬M; "„+ oU+X
 JM ç¬M; /`B /†+ ç M; p"Q i?ÌB çB K H¢M? H)Q M?´i K9 - imv i# v H´i T?´iX L?B
 T?O imv i i`„M; K`i KM- i?B M ç` K°i b„+ i`„M;X
 @ "„+ oU+- +m®B +MM; i ç½ i`Î p 5
 L K +?•mX
 æ| H" +?•m HÈM M?´i "„+ oU+ M^K Îi" M +MM; T?Q M K iB T ;B€T pÈB i" M +MM; `´
 *?•mX

L K i?`M?- i?O T?O L K +?•mX æBM? >¢Q K°i +?•M #QÊ+ ` pU+ K¬MX
 hmv æBM? >¢Q +ªK i?'v ?„M KÈB `ÌB F?ÄB „+ oU+ MY M,K M?QM; #ÎB pb /B iQ+
 M M i?ÌB ;B M i?U+ ç½ H` ;¬M ? B M,K i`¬B [m X
 "QÊ+ +?•M H M KªM? ç'i „+ oU+ H`K HÁM; æBM? >¢Q +| +ªK ;B€+ F€ H¢X
 hU M?Q H½M; /m # M M;Q`B M;YB i?'v KMB ç'i [m ?QÆM;X
 æBM? >¢Q çB iÈB L K *?•m i`QÊ+ iB M ibK hm¬M a€i aY +O >mv M aQÆM; h?¬M
 çQ ` i?•M T?"M h`¼M; h`B ;Bª- ?ÄB ibM? ?bM? i? +K+ „+ oU+X
 >mv M aQÆM; h?¬M *mM; H` i?O HoM? M?•M HQ¢B „+ oU+¬ i`M €T F?Q p¢M M?
 mv imv i ç®B M„K ;B[+€+ iBM iS+X

N3eX *?QÆM; N3d, hmv i *?•m „+ oU+ U?¢VX

hm¬M a€i aY +O >mv M aQÆM; h?¬M *mM; F?¬M; /€K +?"K i` - p°B F ? i iBM iS+
 M;?2X
 æBM? >¢Q #B i F i [mª- HÁM; v M i•K ?ÆM K°i +?9iX
 hmv i?€M? +?B M #MM; M´ M?QM; „+ oU+ F?¬M; `®B HQ¢M M?Q h`mM; h?´ h?¬M
 +O „+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M i?¬M pšM +ÁM i`QM; i?B M ç` - M m K°i +QÌM; ;
 +ÁM b®M; i?b çO +?'M M?B T v m i°+ F?¬M; /€K `K+ ``+?X
 æQÆM; M?B M +?d p M p M H` F?¬M; `®B HQ¢M #^M; h`mM; h?´ h?¬M *?•mX
 aU i?"i H` bQ pÈB ? B M,K i`QÊ+ „+ oU+ #•v ;BÌ ç½ ç´ K€mX
 h?2Q iBM iS+ hm¬M a€i aY i?m ;QK çQÊ+ i?b ?ÆM #®M KQÆB +?•m „+ oU+ +| ?
 v m i°+ +?B K çÌM; - M,K KQÆB #ªv i¬M; K¬M HÈM M?Ä #` /B iX hmv >mv M aQÆM
 +| ç² /B i K'v +?K+ i¬M; K¬M v m i°+ M?QM; bQ b€M? i´M i?´i i?b M?•M HQ¢B pšM
 J v K„M „+ oU+ +| hB M >Q`M; *mM;X
 > B M,K [m H'v hB M >Q`M; æ¢B h?€M? +O hB M >Q`M; *mM; /šM ç¬m iW hmv i *
 M? M? +?|M; i?`M? K°i T?QÆM; HU+ HQÊM; F?¬M; i? #Ä [m i`QM; M;`M p¢M v r
 M;Y pÈB u m h?¬M +mM; i?€M? ç` v m i°+ +QÌM; ç¢B M?'i „+ oU+X
 h?U+ HU+ +O hB M >Q`M; æ¢B h?€M? bB m T?"K M?"T i?€M?- iWM; K°i i`"M +?B
 i°+ ç®B ç`+? pÈB hB M >Q`M; *mM; - çÌM; +¼+ ç` p` +QÌM; ;Bª imv i ç®B F?¬M;
 h? HU+ hB M >Q`M; æ¢B h?€M? i,M; pMM pKi- #•v ;BÌ i`Î i?"M? K°i i?€M? ç` +O
 æ®B pÈB M?•M HQ¢B i?b K°i i? HU+ v m i°+ F?'M; H² M´B H M F?¬M; T?ªB iBM i
 L?QM; hB M >Q`M; \*mM; F?€+ pÈB i?€M? ç` v m i°+ #bM? i?QÌM;X
 hW F?B hB M >Q`M; *mM; M´B H M ?¬m M?Q +?Q iWM; t•K T?¢K i?"M? i?' +O M
 i`QM; hB M >Q`M; *mM; F?€ H` K K KÄM; pÈB M?•M HQ¢BX
 *`M; F?B M M?B m M?•M HQ¢B #'i M; Ì H` i?€M? M[+O hB M >Q`M; *mM; +?QM?
 M;QÌB M|B i`QM; +Æ i? M`M; +?ªv K°i MY K€m v m i°+ M?QM; M[+QÌM; ;Bª i? ?
 >Q`M; L[ `i i®i pÈB i¬M; K¬M M?•M HQ¢BX
 *| hB M >Q`M; \*mM; FB K +? - v m i°+ „+ oU+ F?¬M; ?MM; ?´ t¬M; t€Q M?Q Î h`
 M?•M HQ¢B b®M; b®i ?ÆM +?9iX

@ L?QM; u m h?-M +mM; i?€M? ç` +O v m i°+ "„+ oU+ ç½ i?-M; #€Q i?B M ?¢ K
i¢B hmv i *?•m- KÌB M?•M i°+ +kM; ç M i? K ;B - #`M #¢+- bY +?[KBM? QÈ+ i?
? ;B[M?•M i°+ p` v m i°+X

hm-M a€i aY L K *?•m #B m ibM? M;?B K i9+ M|B,

@ æ¢B ?°B KBM? QÈ+ H-M M`v F?-M; T?ªB H`M?Ä- M| [m M ? ç M F?Q p`M M?•M
v m i°+ Km®M KQrMD ç¢B ?°B KBM? QÈ+ i?,K /Á bS+ +?B M ç'm +O M?•M i°+- ç†
aQÆM; *?B M i?-M # ?¢ +| ? Q i`M i?U+ HU+ M?Q iBM ç²M F?-M;X u m i°+ F?-M

æBM? >¢Q ;"i ;M- ?„M bmv M;?o M?B m ?ÆMX

h¢B b Q u m h?-M +mM; +?¼M ç` çB K ç¢B ?°B KBM? QÈ+ Î hmv i *?•m\

hB m æB T +| K'v +?K+ +?•m- F?-M; i?B m MÆB T?QM; +ªM? ç T ç) `°M; `½B- F?
i`B M;mv M T?QM; T?9X hmv i \*?•m ? Q H€M? M^K Î ;|+ #B M ;BÈB- i`B M;mv M
M?B M F?„+ M;?B i- F?-M; +| i-K [m M i`¼M; ;b- i? M?QM; ç¢B ?°B KBM? QÈ+ ç

E?-M; H) H` #ÎB pb HQM; F?Q K`m iQK- +U ?Q`M; ?mv M iBM? i?¢+? /QÈB ç` ?mv
EB K i-M; \

æBM? >¢Q M;?o M; v ç M M;mv M M?•M M`vX

aU pB + imv i ç®B F?-M; çÆM ;BªM M?Q K†i M;Q`BX

æ¢B ?°B KBM? QÈ+ KÎi¢B hmv i *?•m- F?B ç|i? HU+ +€+ T?QÆM; iK i`T- T?QM;
HQB- v m i°+ ;B€M; tm®M;X h-M; K-M #ªM ç` hmv i \*?•m b) #` F?B / - /M H` o`
bB m i? HU+ i?b v m çm®B F?-M; +?`m M´B K°i FQ+?X

³ `Èi i?b F?-M; +| i`SM; H`M?X

J°i F?B i`QM; ç¢B ?°B KBM? QÈ+ ? B i°+ tmM; ç°i i?b hmv i \*?•m b) K€m +?ªv i?`
M9BX

E?B ç|i-M; K-M hmv i *?•m F?-M; K v K„M i²M i¢BX

æBM? >¢Q M;?o ç M çB m ;b- #B M b„+ K†i M|B,

@ E?B M`Q #„i ç-m ç¢B ?°B KBM? QÈ+ \

hm-M a€i aY L K *?•m +mM; FQM? M|B,

@ " i?€M; i`QÈ+ u m h?-M +mM; T?€i ` i?B T KÌB- QÈ+ ç`M? b m M;`v KQÌB H,K
EQM? ?² hmv i *?•m "„+ oU+X

æBM? >¢Q v M HÁM;;

@ G` b m M;`v KQÌB H,K b Q\

*ÁM F`TX

@ æ¢B M?•M Km®M ç M EQM? ?²\

hm-M a€i aY L K *?•m ;BÄB [m M b€i HÁM; M;QÌB- ?B m ç¢B F?€B i?•M T?“M- #®
a€i aY L K *?•m #B i æBM? >¢Q tm'i i?•M iW ç iY o`M EB K i-M; +O hmv i *?•m
?„M M;?o ;bX

æBM? >¢Q ;"i ç-mX

hm-M a€i aY L K *?•m +?„+ +?„M M|B,

@ sBM ç¢B M?•M v M i•K- i?m°+ ?¢b) b„T t T imv M çQÌM; pU+ K-M- i`QM; pÁM;
hmv i *?•m- b) F?-M; +?“K i` ?`M? i`bM? +O ç¢B M?•MX

æBM? >¢Q v M HÁM;;

@ o`v tBM ç i¢ h?€B ç¢B + X

hm-M a€i aY L K *?•m ?¼ h?€B- i M ç-v çO H" h?€B EBM?X hm-M a€i aY L K *?•m
+ªM? ;BÈB çdM? oä >Q" M; +ªM?X L K *?•m F?¬M; t2K M?Q ç¢B +?•m i`QM; ",+ o
hm-M a€i aY F?¬M; + QX L?QM; hm-M a€i aY L K *?•m H" M; QìB T?€i M;¬M +O >
[mv M i? F?¬M; ;B®M; #bM? i?QìM;- iW; ½` K†i b„T t T pU+ K¬M H" i®i M?'i- ç
;B M t T ?" M;X

@ æ¢B M?•M [m€ HìB- +| i? +®M; ?B M bS+ HU+ +?Q ç¢B M?•M H" pBM? ?¢M? +O
hm-M a€i aY L K *?•m h?€B EBM? +QìB tQ v M; QìB çB b„T t TX
"•v ;Bì i?B M ?¢ ç½ HQ¢M- +| i? [m2M #B i K°i p` h`¼M; h" B ;Bª H" i? K +QM çQì
*?•m- p" Q T?9i K'm +?®i ;B[çQÊ+ K°i K¢M;X

"„+ oU+- hmv i *?•mX

hmv i *?•m H" KªM? ç'i i" M +MM; T?€B #„+ o¬ h" M ç¢B HK+- i`QM; K°i M,K +| MY I
"•v ;Bì H" H9+ KM ç¬M; H¢M? ;B€M ?'i- p¢M /†K K M? K¬M; #` imv i i`„M; # Q T?
hmv i *?•m H" +?•m M?Ä M?'i i`QM; K'v +?K+ +?•m ",+ oU+- +kM; H" i?U+ HU+ M?
h`QÊ+ FB hmv i \*?•m M?Q pMM; ç'i i? M;Q¢B + Q M;mv M- i`W K°i b® i?QÆM; ç
M;Q" B ç M KªM? ç'i #` H½M; [m MX LÆB M"v bªM p"i #-M +MM;- ?Q" M +ªM? €+ H
pä ç¢Q ?MM; K¢M? i`QM; ",+ oU+ +?9 wX

L?QM; F?QªM; i?ìB ;B M M"v hmv i *?•m F?B M p¬ b® i? HU+ +QìM; ;Bª M?•M i°+
"îB pb ç¢B ?°B KBM? QÊ+ M?•M HQ¢B- v m i°+ ",+ oU+ b„T Kî` i¢B hmv i *?•mX
æ¢B ?°B HB M [m M ç M +K+ /B M M?•M HQ¢B- v m i°+ ",+ oU+ ?'T /šM €M? K„i +
" i?€M; [m p¬ b® +QìM; ;Bª- i¬M; K¬M- i? HU+ F?¬M; M;¢B p¢M /†K çB ç M ",+
M?•M HQ¢B ç m F?¬M; Km®M #Ä [m ç¢B ?°B KBM? QÊ+ [m M i`¼M;X E?¬M; +-I
ç¢B ?°B KBM? QÊ+ +O u m h?¬M +mM; F?¬M; i'i +ª ç m +?¢v ç M t2KX
:|T p mB H" #ªM iQM? +O +€+ bBM? HBM?X

>m®M; +?B M€Q M?B i HB M [m M ç M Q+? HÊB +O K¼B M; QìB\
JªM? ç'i hmv i *?•m H¢M? H)Q- ? Q H€M? M€Q MB i +?Q iWM; +|X
EQM? ?²- hmv i *?•mX

N3dX *?QÆM; N33, L?•M h°+ sm >QÈM; amv h"MX

EQM? ?² H" MÆB +Q i`9 +O hm-M a€i aY >mv M aQÆM; h?¬M \*mM; T?€B ` - +kM
*?•m i, i?QX EQM? ?² FBM? /Q M? K'v M;¬M M,K- K†+ F K¬M T?€B hmv i *?•m M
? v bmv bKT i?b +?¶ M"v Hm¬M H" i?€M? ç` pä ç¢Q +O M?•M HQ¢BX
o'M EB K i¬M;- o¬ LB K T?€B- h`ªK L?" i i?" M?- h?B M •K +®+ X X X
*€+ ç¢B i¬M; K¬M M; QìB hmv i *?•m M;?2 H" i?m°+ ç ç†i T?•M ç" [m M i`¼M; i¢B
L?[M; M;¬v F?¬M; +| ç¢B i€B i¬M; K¬M i?b EQM? ?² +kM; F?€ H" T?²M ?Q - M€Q
i?€M; M v p2M EQM? ?² ç½ F?¬M; i? ?bM? /mM; #^M; T?²M ?Q K" +?d +| iW ð+?²
æ9M; p"v- +?2M +?9+X

h`QM; K'v i`,K /†K p2M EQM? ?² ç½ iK i" T p¬ b® bBM? HBM? v m i°+- M?•M HQ¢B
T?QÆM; i? HU+ +QìM; ;Bª ç M i`QÊ+ p" b m +QÐM; ûT +?B K +SX L?•M HQ¢B- v

M?B m H-MX *QÌM; ;B^a+?B K K^aM? ç'i p` çbM? pB M i® M?'i p2M EQM? ?²X J°i b
hm v i *?•m ç`M? MûM ;B"M- KB M +QĐM; M?QÌM; ` i"B b^aM +O KbM?- #^aM i?•M i
_²M; `„M ?¶M i¢T- b!M; M;-K /•M; H MX
u m i°+ +?B K Qm i? - FB m +,M; p M? p€QX
*ÁM M,K M;`v i`QÈ+ F?B ç¢B ?°B KBM? QÈ+ #„i ç-mX
*€+ ç¢B i? HU+ M?•M HQ¢B- v m i°+ "„+ oU+ b„T ç M ç¬M; çOX GU+ HQÊM; +QÌM
i?B M ç` - çSM; i` M + Q M?bM tm®M; iQ`M H` ç-m M;QÌBX
@ h´ +? M!- ç€K v m i°+ i?"i H` [m€ FB m M;¢Q- +?ŠM; M?[M; +?B K +?¶ i`9 ç!M; +
i°+ +?9M; i +ÁM ?Q`M? ?`M? #€ ç¢Q F?„T MÆB- M?bM H•m K°i +?9i H` #¼M ?¼ b

@ > ? ? ? ? ? 5 *| +?9i i?U+ HU+- M?QM; F?¬M; ?ÆMX
 *QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /"B + Q ;-v iMv i v ç€M? K°i ç'KX
 •K -K -K -K -K5
 æ Q F?Q t M? i?ŠK pĐ M€iX
 oÁM; #m°+ i|+ +O æ Q E?mvM? h?"M? pĐ- K€B i|+ /"B M?Q bm®B tä imM;X
 L;QÌB æ Q E?mvM? h?"M? H„+ HQ- K†i YM; çÄ M?QM; F?¬M; HMB K°i #QÈ+ M;QÈ
 `X
 æ Q E?mvM? h?"M? iY +?B M F?¬M; HMBX
 *QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /"B + Q ;-v #B M b„+ K†i M|B,
 @ æ t2K M;QÆB +® +?®M; ç M H9+ M"Q5
 *QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /"B + Q ;-v M;?B K i9+ ?ÆM- M„K ç'K T?ªB iQ+? b9+ HU+ H
 °i b€M; v m F?Q çÄ M?ç i M? M? M?Q +?ÈT #„M `X
 "B m i bM? æ Q E?mvM? h?"M? M;?B K i9+- +?B M w ç®i +?€v i`QM; K„i ;½X æ Q
 K°i ç QX
 •K -K -K -K -K5
 æ Q F?Q p" v m F?Q p +?¢K- pĐ M€iX
 æ€K M;QÌB çSM; ;-M #` FbM? F?Q "T p"Q K†i ç~v HMB `X JQÌB K'v ç iY h`ªK L?"
 #` ?'i # vX
 @ S?KiX
 æ Q E?mvM? h?"M? H„+ HQ /[/°B- ?€ K²K ?°+ K€m M?QM; i?" +? i F?¬M; HMB- ;½
 K°i #QÈ+X æ Q E?mvM? h?"M? +?ûK i`QÌM; ç Q `X
 æ Q F?Q t M? #B + t¬M; H M F?¬M; HMBX
 æ Q F?€+?- iY +?B M F?¬M; HMBX
 h?" ;½v F?¬M; +QM;X
 æ•v +?QM? H" €Q M;?o h`ªK L?"i ç Q T?€T +O h`ªK L?"i i?"M?X
 @ >W5 h?S F?¬M; #B i b®M; +? iX
 J†i +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /"B + Q ;-v F?¬M; i? v ç' B- ? i bS+ ç€M? ` +9 ç'KX
 •K -K -K -K -K5
 EbM? F?Q ç€M; bÊ iS i€MX
 J°i M;QÌB çŠK K€m # v M;QÈ+ i`Î p X
 @ æ¢B bQ ?mvM?5
 @ hB m +?QÌM; K¬M X X X
 *€+ ç iY h`ªK L?"i i?"M? t¬M; H MX L;QÌB iQ"Mi?•M çŠK K€m +?QM? H" æ Q E?m
 K"m H K i?'K QÈi K€mX h¬M; M?Q æ Q E?mvM? h?"M? çQÈ+ pÈi H M iW Q K€m-
 @ > ? ? ? ? ? 5
 J†i æ Q E?mvM? h?"M? ç-v K€m- K°i i v p`M i`QÌM; ç Q t M? #B + #` ;½v H`K ? B
 +QÌB iQ F?¬M; +?`m M;½ tm®M;X
 S?Q ç®B /B M- +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /"B + Q ;-v iS+ ;B"M ;"Q `®M;X

J°i +€M? i v +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-v #` ç Q +?ûK çSiX

Zm€ bÆ bm'iX

hB m iY M?•M HQ¢B +? i iB i #'i +?'T b®M; +? i [mv i +?ûK çSi K°i i v +O ;½X o
FB M [mv i- ?mM; €+ +O æ Q E?mvM? h?¨M? H¨K +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;

æ•v ç9M; H¨ bd M?K+X

"` K°i M?•M HQ¢B i?U+ HU+ i?m t KbM? ç€M? #¢B- F?¬M; i? i? i?SX

@ *QM FB M M?Ä- F?¬M; i? i? i?S X X X L;QÆB +? i çB- +? i? i çB5

*QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-v iS+ ;B¨M H„+ M;QÌB- çB M +m²M; #MM; M´ v m F
M;¼M M9B ç æ Q E?mvM? h?¨M?X

h`QÈ+ HU+ HQÊM; ç€M; bÊ- KQÌB K'v ç iY h`aK L?"i i?¨M? ?°+ K€m # v ` M;Q¨B

æ Q E?mvM? h?¨M? ç½ ? Q ? i bS+- F?¬M; i? i`€M? MûX æ Q E?mvM? h?¨M? +?®
F?¬M; ç´B b„+- i|+ /¨B # v T?'T T?ÊBX æ Q E?mvM? h?¨M? M?bM +?^K +?^K M„K

æ Q E?mvM? h?¨M? + Q ;B¼M; +m²M; +QÌB,

@ > ? ? ? ? ? 5

o¬ b® +QÌM; ;B^a M?•M i°+ çSM; [m M? F?¬M; F`T +Sm pB M- # M i`QM; +| F?€ M?
p2M EQM? ?² M?B m M?'i H¨ v m i°+X

*?QM? H9+ M¨v X X X

@ *?ì ç½5

J°i +ÆM; B| t M? M?¢i iW K†i # M # v p¨Q +?B M i`QÌM;- FûQ æ Q E?mvM? h?¨M
b M; K°i # M i`€M? K°i FQ+? i`Q K¢M;X

L;QÌB FûQ æ Q E?mvM? h?¨M? H¨ M[+?QÎM; K¬M +O G¬B •K T?€B- h?B M æB M

@ \

*QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-v F?UM; H¢B- F?|2 K¬B +QM; H M MK +QÌB i¨M M

@ L¨M; +kM; ` K†i\ .€K +Sm ?„M i`QÈ+ K„i i \ h®i- ``i i®i K€m +O M[M?•M tBM
M;QM- ;B i Hm¬M M¨M;5

*QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-v /Si HÌB- v m F?Q #MM; M´- °°i b€M; v m F?Q çÄ

@ E?Q M X X X

h?B M æB M L[>¢ L;? h?QÌM; ç`M? M|B ;b M?QM; +¬M; FQ+? ç½ ç M i`QÈ+ K†iX

L[+?QÎM; K¬M tBM? ç T #B M b„+ K†i- h?B M æB M L[>¢ L;? h?QÌM; +„M ` ,M; ?
+?m i?B M i? M? T?QM; [mv iX E?¬M; F?Q t M? tQ v i`ÁM [m M? i?•M h?B M æB M
T?€i` HU+ HQÊM; K¢M? M?'i çÐ çÁM iW +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-vX

L?QM; i?U+ HU+ +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-v p¨ h?B M æB M L[>¢ L;? h?Q

> B M,K M v G¬B •K T?€B #` +? M ûT- i¨B M;mv M im Hmv M- F?¬M; ;B M bBM? i
çŠM; M?Q h?B M æB M L[>¢ L;? h?QÌM; +?d KB M +QÐM; ç M +^aM? ;BÊB æ¢B
E?mvM? h?¨M? i?b H¨K b Q +?®M; M´B +QÌM; ;B^a v m i°+ K†i /¨B + Q ;-v\

@ S?KiX

*´ i¨M; M?Q i?B M M? ;BQÆM; H M- h?B M æB M L[>¢ L;? h?QÌM; #` ç€M? i`
h?B M æB M L[>¢ L;? h?QÌM; # v ` b m ç€M? K¢M? p¨Q ç€K ç¬M;X

@ B /€K +?„M i`QÈ+ K†i i i?b F ç| +? iX >W- M?•M i°+ +€+ M;QÆB +?d H¨ K°i ç
K|M ,M +?Q v m i°+ +?9M; i - ? ? ? ? ? ? 5

*QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v M;Y ç-m M?2` ,M; +QÌB- b^aB #QÈ+ çB ?QÈM; æ
JB M; +QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v #¶M; #B M i?"M? +€B pÁB /"B K"m ç2M ç
ç2M /[iÈMX
u m i°+ S?~K >mv i S?QM; H" K°i ç€K v m iBM? +QM Km¶B iQ im Hmv M ç„+ ç¢QX
S?~K >mv i S?QM; i?Q+? M?'i H" ?9i F?- K€m +QM K²BX
@ >-K M v ;B i ? B i?S F?-M; #B i b®M; +? i +?d H" #"B ?¼+ M?Q M?ÄX > ? ? ?
i?QÆM;- ``i M? M? +€+ M;QÆB b) #B i i? ;BÈB M"v i?m°+ p v m i°+5
*QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v +QÌB M M? i` M?- +9B ç-m- KkB M?¼M +€B pÁB
E?mvM? h?"M?X
o¬ b® pä ;B^aM?•M HQ¢B FB K F?-M; çQÊ+ M?„K K„i H¢BX
*€+ +QÌM;;B^aM?•M i°+ Km®M +Sm M;QÌB M?QM; ç" M? #'i HU+X
J„i i?'v æ Q E?mvM? h?"M? b„T +? i i?ªK i?b tªv ` #B M /`X
oM pM pM pM pM5
J°i Hm²M; b€M; i`„M; iW t M? M? M?Q +?ÈT #„M iÈBX
•M? b€M; i`„M; K M; i?2Q mv HU+ F?-M; i? çÐ- ;B®M; M?Q i?-M T?¢i M?€v K„i t
+QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v v m pQÆM;- ç•K i?OM; +Æ i? ;½ FûQ ` t ?ÆM
p€+? u m "¬B G•mX
J°i i? M? •K iW t p¼M; p ,
@ J°i +QM Km¶B iBM? M?Q M?Ä K" /€K +"M `Ð M?Q i? \
æ•v H" ;B¼M; M[- K iB M?QM; +?'i +?S b€i F?QX
*€+ + Q i?O M?•M HQ¢B- v m i°+ çSM; t2K #` #B M +® ç°i M;°i ?M M;Æ M;~MX
+ Q ;-v S?~K >mv i S?QM; v m pQÆM; +kM; t2K M?Q +QÌM;;B^ap"v K" #` i`9M; +?
i? M? +®i K'm- i`QM; bm®i H'T H€M?- F?-M; #B i /MM; tQÆM; +U i?9 ;b +? i¢Q`
/ Q ç°M; +QÌM; ç¢BX

NNyX *?QÆM; NNR, h?B m L[•Q :B€T æ2MX

*QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v v m pQÆM; #` ç‡M; çBM? i` M p€+? u m "¬B G•m
/K X
*QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v F?-M; i? `9i +®i K•m i`„M; ` - /-M H° #ªM i? X
/"B + Q ;-v [mªM?B M H" K°i +QM Km¶B ç2M F?'M; H²- i` M M;QÌB +‡ p^M /[iÈMX
+?QM? H" +€B pÁB ?9i K€m +O M‡X
oM pM pM pM pM5
•M? b€M; +?ÈT H‡2- +®i K•m # v ?QÈM; iYm H•m T?Q t X
*QÌM;;B^aM?•M i°+- v m i°+ M?bM i?2Q [m„iQ+? +®i K•m i?'v +?¶+Y b´F?mM;;
M[M?•M ?QªM; ?ÆM ? B KQÆB im´B M;²BX L[M?•M K†+;B€T / ç2M /€M b€i M;Q
tm®M; p B- / K"m K"i QM; i`ÆM #‡M;- tBM? ç T F?Ä2 K¢M?X
L;QÌB pW ` i v +?QM? H" M[M?•M tBM? ç T M?Q ç‡ ?²M; ç2M M"vX
*QÌM;;B^av m i°+ K†i /"B + Q ;-v v m pQÆM; F?-M; #` +®i K•m ç‡M; çBM? +?"K`
"¬B G•m- F?-M; +‡ bS+ çSM; p[M;X

*Q`M; ;B^a v m i^o+ K t i / " B + Q ; - v v m p Q Æ M ; p W F B M ? p W ; B " M ? Ä B ,
 @ L ; Q Æ B X X X L ; Q Æ B H " B \

*€+ + Q i ? O v m i^o+ S ? ~ K > m v i S ? Q M ; F ? € + ç S M ; b m H Q M ; + Q `M ; ; B^a v m i^o+ K t
 + k M ; M ; ~ M M ; Æ X

o @ M ç • v + ? d H " K " M M ; Q Ê + ; B i K ' v M ? • M H Q ¢ B v m ç m @ B ; B^a B # m² M - F ? ¬ M ; M ; Ì
 E B K X J „ i i ? ' v + Q `M ; ; B^a v m i^o+ K t i / " B + Q ; - v v m p Q Æ M ; F ? ¬ M ; b @ M ; M ' B - +
 > m v i S ? Q M ; + ? ¢ v ç B # € Q + € Q + ? Q + Q i - M ; X

h ` M H - m # i Y m H • m T ? Q t X

L [M ? • M € Q ; B € T ç 2 M m @ M ; K ° i H v ` Q Ê m - ç S M ; / " v X J ¼ B M ; Q `B +^a K i ? ' v ? Q K „ i -
 ç B i Ê B + ? B M i ` Q `M ; X

æ S M ; ; - M + " M ; i ? ' v M [M ? • M K t + ; B € T ç 2 M t B M ? ç T F B M ? M ; Q `B X

• Q ; B € T ç 2 M / € M b € i + ? 2 + ? ¶ ? B K i ? • M ? b M ? K [m , - H " M / # € M ? K " i H ° ` M ; Q " B +
 K t i i B M ? t^a Q - ç ¬ B K „ i M ? Q i ? m i ? O v H | 2 i B b € M ; b „ + # û M X L [M ? • M K t + ; B € T ç 2 M
 K ¢ M ; M ? Q + ¼ T + € B X

æ Q E ? m v M ? h ? " M ? # ` i ? Q Æ M ; M t M ; M ? b M M [M ? • M K t + ; B € T ç 2 M i ? ' v K „ i b € M ;

L [M ? • M t B M ? ç T K " b „ + # û M H " K ç Q F ? € + ? æ Q E ? m v M ? h ? " M ? H m ¬ M ¬ K ç Q M
 b @ M ; + O K b M ? p " Q H 9 + M " v i B K / Q ç ° M ; X

h ? B m M [K t + € Q ; B € T ç 2 M t B M ? ç T H ¢ M ? H M M ; + Q `B ,

@ L ; Q Æ B + k M ; t S M ; # B i i M i \

h ? B m M [K t + € Q ; B € T ç 2 M t B M ? ç T ; B Æ i v - F B K [m M ; i ? ' i H m v M K " m # ¢ + # „ M

• K - K - K - K - K 5

*Q`M; ;B<sup>a</sup> v m i<sup>o</sup>+ K t i / " B + Q ; - v v m p Q Æ M ; # ` M ; ? B M M € i X

h ? B m M [K t + € Q ; B € T ç 2 M t B M ? ç T F ? ¬ M ; ç K „ i ç M K ° i v m p Q Æ M ; - F ? ¬ M ; T ?^a E
 i ? " i b U F B M ? i ? Q `M ; - M ? Q i ? - M ? Q " M ; # v H Q Ê M + ? Q M i - M ; i `B b) F ? ¬ M ; ç w K °

* M M ; H 9 + ç | X X X

h W b m u m " ¬ B G • m p M ; H M i B M ; [m € i i Q # ¢ Q M ; Q Ê + ,

@ * " M ` Ð - / € K ; B i + Q i ? O + O S ? ~ K > m v i S ? Q M ; i \ * ? i ç B 5

u m F ? Q ? M M ; ?² M M ? Q # B M +^a H " K # - m i `B i @ B b - K - + | + Q `M ; ; B^a v m i^o+ + " M ;

* € + + Q i ? O M ? • M H Q ¢ B ç S M ; t 2 K # B M b „ + K t i X

æ • v H " K ° i + Q `M ; ; B<sup>a</sup> v m i<sup>o</sup>+ ` i ç € M ; b Ê - + Q `M ; ; B^a v m i^o+ K t i / " B + Q ; - v v m p
 i ? b € M ? # ^ M ; X

æ Q E ? m v M ? h ? " M ? ? û i i Q ,

@ æ B K m 5

o 2 M E Q M ? ?² ç ½ H " i " M / Q M ? + O v m i^o+ - p ¬ b @ b B m i ? H U + v m i^o+ " „ + o U + ;
 H U + M ? • M H Q ¢ B K B M + Q Ð M ; ç S M ; p [M ; ; | i + ? • M i ¢ B E Q M ? ?² X L m + | b B m + Q `B
 i ? B m M [K t + € Q ; B € T ç 2 M t B M ? ç T + ? i + ? „ + X

B M ; Ì i ? B m M [K t + € Q ; B € T ç 2 M t B M ? ç T F ? ¬ M ; ? H M B # Q Ê + X

h ? B m M [K t + € Q ; B € T ç 2 M t B M ? ç T H ¢ M ? H M M ; [m € i ,

@ æ € M ; + ? i H " ç € K v m i^o+ F ? ¬ M ; # B i b @ M ; + ? i + € + M ; Q Æ B - + ? Q ` ^ M ; M ? • M i^o+
 i ? ` i b Q \ > ¬ K M v i b) + ? Q + € + M ; Q Æ B i d M ? i € Q H ¢ B 5

h?B m M[K†+ €Q ;B€T ç2M tBM? ç T` i vX
 h?B m M[K†+ €Q ;B€T ç2M tBM? ç T i`î i v +—K ? B +®i K'm i`QM; bm®i- K°i i v
 K•mX h?B m M[K†+ €Q ;B€T ç2M tBM? ç T i?“M? iB +?ÊT ç2M pÊB i®+ ç° K„i i?
 u m "¬B G•mX
 Jm®M +? i5 X X X
 *QÌM; ;B^a v m i°+ H9+ i`QÈ+ H M iB M; iS+ ;B"M ;—K H M M?QM; `i M? M? iW u m
 iB M; ç€M? M? m F`+? HB iX \_'i M? M? +| iB M; v m i°+ ;—K `®M; pW FBM? pW
 u M i oM? M; „M M; OB [m H` çB H` iB M; +?B M ç'm +`M; çB M +m²M; - / [/°B ?ÆM X
 h` M; pB M ç^M; b m u m "¬B G•m p` K'v H•m F?€+ `mM; H„+ / [/°B M?Q b„T b”T t
 F?Q b„+ #ûM # v H M i`îBX \*| i? iQÌM; iQÈM; i`QM; u m "¬B G•m /B M ` +m°+ +?
 hQ`M [m€ i`bM? FûQ /`B F?Q<sup>a</sup>M; K°i +?ûM i`X
 h`QM; ç| iB M; v m i°+ H ?ûi ç m çÈM F?¬M; /Si # M i BX
 *€+ + Q i?O M?•M HQ¢B- v m i°+ p•v [m M? M; Q`B u m "¬B G•m MQM i?Î- /M F?¬M
 i? # M i`QM; M?QM; B +kM; ?B m ç| H` +m°+ +?B M M; QÆB +? i i b®M; - K€m t
 æ†+ #B i`i M?B m pä ;B<sup>a</sup> M?•M HQ¢B i`€B iBK i`2Q + QX
 M iQ`M +O i?B m M[ K†+ €Q ;B€T ç2M tBM? ç T H¬B FûQ i`€B iBK p¬ b® pä ;B^a M
 :—M MY M,K [m H—M ç—m +| + Q i?O M?•M HQ¢B çSM; ` M; v K†i ç®B F?€M; - ;B
 T?'M +?'M iBM? i?—M- i`9i ;B"M +?Q M?•M HQ¢B #bM? i?QÌM; +?`m m'i S+X æ†+ ;
 tBM? ç T K°i +•v K•m ;B i l JBM? .šM æ°9 v m pQÆM; H`K K¼B M; QìB K€m M|M; b
 æ Q E?mvM? h?“M? T?mM #9M; K€m ;„M; ;QÈM; çSM; /"vX
 æ Q E?mvM? h?“M? F?| M?¼+ +'i #QÈ+ iW iW çB ?QÈM; u m "¬B G•mX
 .M` b Q- /M T?<sup>a</sup>B +? i i?b æ Q E?mvM? h?“M? F?¬M; +?`m çSM; # M M; Q`B t2KX
 i?Î i?b M M çSM; +? i- F?¬M; i? ç K°i M[M?•M #bM? i?QÌM; - v m çm®B +?B M ç
 ç` p` bBM? i²M +O M?•M HQ¢B M M /Q K¼B M; QìB +MM; M? m ;B`M? H'v- F?¬M
 b®X
 L?bM #|M; HQM; æ Q E?mvM? h?“M? H^aQ ç^aQ- M?bM #QÈ+ +?•M ;½ p[M; p`M; - €
 iW b m HQM; ;½X :Bì T?9i M`v- `i M?B m pä ;B^a M?•M HQ¢B +^aK i?'v i`QM; M; U+
 i? FB K MûM b„T T?mM i`X
 *| M; QìB `®M; iQ,
 @ *?9M; i +MM; M? m çB5
 @ „i ç—m iW ;Bì T?9i M`v F?¬M; HMB #QÈ+ M?QÌM; M?“M M[5
 @ E?¬M; i? ç M[M?•M +?B M ç'm pb +?9M; i 5
 @ .M +? i +kM; [mv i +„M K°i KB M; i?“i v m i°+X
 h`QM; ç€K ç¬M; pä ;B^a i? M? MB M +MM; ç€K #¢M çB i?2Q æ Q E?mvM? h?“M? ç
 iB M; ;`Q `®M; - H`M; QìB i?S M?'i +?çv i?'2Q b m HQM; ;½X
 >`M? ç°M; M`v M?Q #Ä /—m p`Q HY ç®i +?€v M?B i?mv i i`QM; +€+ pä ;B^a M?•M
 _`Q ````Q5
 æ€K ç¬M; M ?QÈM; u m "¬B G•mX
 *| +QÌM; ;B^a v m i°+ H¢M? HMM; +QìB,
 @ > ? ? ? ? ? 5 J°i ç€K +QM FB M +?d tSM; H`K|M ,M- Km®M i¢Q T?^aM b Q\

smM; [m M? u m "¬B G•m +| M?B m +Q`M; ;B^a v m i°+ ?ÆM H" pä ;B^a M?•M HQ¢B-
p T?2 S?~K >mv i S?QM;X æ€K +Q`M; ;B<sup>a</sup> v m i°+ T?€i` F?Q i? +O KbM?- €M?
M?Q b|M; iQ [mûi #®M T?Q X

hbM? ?m®M; #B M i?"M? pä ;B^a ? B i`"M /Q M? ç®B F?€M;X

.M H" b® HQÊM; ? v i?U+ HU+ +€ i? i?b v m i°+ +?B K Qm i? imv i ç®BX

NNRX *?QÆM; NNk, >Q >²M; æ2M h`Q J¢M;X

"•v ;B`M;mv M o¬h"M ç¢B HK+ +| ç¬M; v m i°+ M?'iX u m i°+ i`QM; "„+ oU+ +?B
v m i°+ +MM; ç M p2M EQM? ?² F?B M i€M? ç` pä ç¢Q M?•M HQ¢B hmv i*?•m /-M
i°+X

æ b® +?¶ +Q i`9 +O i¬M; K¬M M?•M HQ¢B M^K Î# M M;Q`B EQM? ?²X

oä ;B^a M?•M HQ¢B tm'i ?B M [m M? u m "¬B G•m i`"M T?€T + Q i?'T F?€+ M? m-
ç®B K†i K'v M;"M v m i°+ /[iÊM p•v F?®M p F?Q i? ç½ i?m FûKX

hbM? ?m®M; i`M M?šM F?B M M?B m pä ;B^a M?•M HQ¢B +m²M; M?B i idM? i€Q H

hbM? ?bM? ?¬K M v F?€M;?B K i`¼M;X

J°i F?B ;B[? B i°+ bBM? ` +?B M ç'm [mv K¬ M"v b) T?€ pÐ +•M #^M; KÄM; M?
+?B M "„+ oU+ +kM; b„T #MM; M`X "•v ;B` ç²M `^M; "„+ pU+ >mv M aQÆM; *?B M
ç¢B ?°B KBM? QÈ+ p2M EQM? ?² #` T?€ pÐ i?b M?•M HQ¢B b) ;†T ç² b€i F?OM; F

*| H) +m®B +MM; M?•M HQ¢B pšM +?B K çQÊ+ K°i ;|+ i` M o¬h"M ç¢B HK+ M?QM
HQ¢B F?¬M; +?m~M #` F`T- p¬ b® ç²M; #`Q bBM? HBM? b) K'i K¢M; /QÈB ç² ç QX

aB m i? HU+- i¬M; K¬M M?•M HQ¢B +?¼M i¢K M?9M M?Q`M; H" pb KQM; +?B K ç

æ®B pÈB M?•M HQ¢B i?b i?`B ;B M H" i?S [m M i`¼M; M?'i HB M [m M ç M i²M pQ

J°i v m pQÆM; i?'i F?B m iQ`M i?•M iÄ €M? b€M; ç2M H¢M? HMM; +Q`B,

@ E?mv M ç€K FB M +€+ M;QÆB M;Q M M;Q½M çSM; v M çWM; M?9+ M?Q+?- F?-

v m pQÆM; i?'i F?B m M?2 ` ,M; M M? i`„M; HÎK +?ÎK M?Q ` ,M; +Q H|2 iB b€M; i

J°i v m pQÆM; F?€+ i`¬M; M?Q +?| b|B i?U+ HU+ +`M; K¢M? ?ÆM +Q`B M?¢i #^aQ

@ *-M ;b i®M MQÈ+ KB M; pÈB i?S ç² ,M ç iB M\ > ? ? ? ? ? 5 J¼B M;Q`B+
+?9M; çB- KBM? QÈ+ pÈB +?OM; i°+ ç iB M M"v H" bd M?K+ +O v m i°+ i 5

@ *?d #^M; p`Q ç€K b•m M"v K" +kM; Km®M H"i i`B\

@ :B i b¢+? #¼M ?¼5

@ L?•M i°+ bÈK F?¬M; tSM; i²M i¢B i` M ç`B5

@ *?B M i?-M +O #¼M ?¼ ç½ +? i ? i- F?¬M; +ÁM # Q M?B m M;"v5

@ *m®B +MM; +| i? b^aM; F?Q€B M K p`i?`i M?•M i°+ `²B b Q\ h?"i M?È ?QÆM; p
H" p`Q KQ`B M,K i`QÈ+- M[ oä oQÆM; +<sup>a</sup>M? M?•M i°+ / KÄM; i?`i K K #`i ,M KQ`

J¼B M;QÌB +?Q F`T T?ªM SM; H¢B i?B i M K"Ti B iQ ;BÆ i v +¬M; FQ+?X
J°i Hm²M; FB K [m M; `U+ `Ð #„M H M + QX
EB K [m M; +?d /`B +Ð K°i i?QÈ+ M?QM; `U+ `Ð iU K†i i`ÌB +?B m `¼B F?¬M; ;B
EB K [m M; v m F?Q ç2M iQ p`B i`,K i?QÈ+ iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; #` T?€ ?Ov
F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?X
oM pM pM pM pM5
hB M; FB K M;•M +?´M ç°M; i?B M ç` X
EB K [m M; `U+ `Ð /Q i? F?¬M; v m #„M H M + Q- #®+ ?ÆB K•v v m F?Q ç2M ç†+
?? H¢B t M? #B + b€M; iÄ- K•v i`„M; H[M; HÌ i`¬BX h?B M ç` H¢B b€M; bO M?Q v
?B MX
ošM +?Q F i i?9+X
EB K [m M; `U+ `Ð M? M? M?Q +?ÈT tmv M [m u m ?Q`M; i?•M ?bM? M?Q i?¬M
+¢M? i` M #-m i`ÌB- FB K [m M; tQ v i`ÁM # v tm®M; i v i M K"Ti B iQ çSM; i` M
p i`X
Zm€ i`bM? tªv ` [m€ M? M?X
h?B M ç` ioM? H†M;X
"MK #MK #MK #MK #MK5
J´v +QÌM; ;Bª v m i°+ #` FB K [m M; tmv M i?OM; +Æ i? M´imM; i?`M? #½B K€m
*® hbM? L?B tQ v M;QÌB ?`M? H pÈB i M K"Ti B iQ,
@aQ i?9+X
h M K"Ti B iQ +QÌB iOK idK ;"i ç-m- M?€v K„i pÈB K´v pã ;Bª M?•M HQ¢B pW `²
F?¬M; ;¢i M;QÌBöX
J´v pã ;Bª M?•M HQ¢B ç! M;•v M;QÌBX
h M X X X h M X X X h M X X X h M K"Ti B iQ i?"i bU H` bQ i?9+ +O *® hbM? L?B
L?QM; +?ŠM; TªB i M K"Ti B iQ #ªQ ;½ F?¬M; TªB M;QÌB +O .B i hmv i EB K i
_®i +m°+ H` b Q\
*`M; F?B M +€+ pã ;Bª M?•M HQ¢B F?¡ +?´T M?"M H` i?U+ HU+ +O i M K"Ti B iQ
+¡ T?QM; ç° + Q i?O iB M #®B- +QÌB iOK idK M?bM `´i H` ;B MX h M K"Ti B iQ M?
K"TM;²B ,M +?Ì +? iX
h M K"Ti B iQ H` B\
*?QM? H9+ M`v X X X
J°i i? M? •K ;B`M /[ p M; H M iW +?¶ i`9 +O u m h?¬M +mM; ÎT?Q t ,
@ h®M; E?mv i- M;QÆB H¢B ;B i ç iY +O u m h?¬M +mM; i - F?¬M; H) h? M? o•M
pÈB u m h?¬M +mM; i b Q\
*€+ +?¶ i`9 bB m i? HU+ v m i°+ p2M EQM? ?? ç m T?€i` F?Q i? F?OM; F?B T-
;Bª v m i°+ +U+ F€+QÌM; ç¢B # v H M + Q- M?bM tm®M; /QÈBX
@ æSM; + Q i?b +¡ ;b ;? ;ÈK\
h®M; E?mv i K„i i`ÊM i`„M; HB + ç€K i?O HoM? v m i°+ çSM; i` M #-m i`ÌB- F?¬M
@ æSM; i` M + Q +¡ ;b ;? ;ÈK\

G9+ M"v K¼B M;QìB [m M? u m "¬B G•m KÈB #B i i M K"Ti B iQ pW i`„M; pW K" H" b® K°i i`QM; i? ? i` M?•M HQ¢B "„+ oU+- i?B m ¢¢Q ¢S+ ¢¢B K ¢-m h®M; E? h®M; E?mv i H" i?B M i" B`U+`Ð M?'i i? ? i` h? M? o•M i¬M; M?•M HQ¢B "„+ o i?U+ HU+ iBM? i?•K- # M M;QìB KQìB K°i ?mvM? ¢ F i M;?o ¢ m H" ¢ iY h? M? o F?¬M; B #b M´B- ¢QÊ+ ;¼B H" h? M? o•M h?"T L?` h9X h`QÊ+ F?B ¢ Q +m²M; F h®M; E?mv i H" i`K +°i pä ¢¢Q- ?v p¼M; imÆM; H B +O M?•M HQ¢B "„+ oU+X

J'v M, K M v i`QîM; #®B i¬M; K¬M b„T ¢ti- h®M; E?mv i #„i ¢-m [mªM Hw h? M? o• i?¬M; KBM? F?ûQ ¢Q ¢~v- +¬M; H9+ +¬M; M´B iB M; - +| tm ?QÊM; i?¬M? ¬b K°i i? L?QM; F?€+ pÈB + Q i?O i` im´B + Q + Q i¢B i?QÊM; - T?QM; HQm iB m b€B H" h K"Ti B iQ ¢-v KÐX h®M; E?mv i H"K pB + F?¬M; #€K p"Q K°i F?m¬M Kšm- i?QîM Hv FBM? T?ªM ¢¢Q F?B M M;QìB F?¬M; iQîM; iQÊM; M´BX G`K F i?M- ¢®B i?O + ¢ M # M? i?¬M FBM?- M M M;QìB i HûM ;¼B ;½H" h®M; ¢¢B K ¢-m- i?B m ¢¢Q ¢ h`,M; F?¬M; i`ÁM- i®M; +| F?mv i- F?mv i H" i?B m ¢¢Q ¢S+X

æ•v H" +•m p M?B m M;QìB ¢ti b m HQM; h®M; E?mv iX

h M K"Ti B iQ i?B m ¢¢Q ¢S+ ¢B [m ¢•m /M H" M?•M HQ¢B ? v v m i°+ ¢ m #` F? M;QìB M"Q ;½i?'v ; B K„i i?b F i +m°+`i i?ªKX hBM iS+ i®i H" imv h®M; E?mv i ? i? ?½B iK+ M?QM; `i ;?ûi pB + €+- +?Q # Q ;Bì H"K ¢B m t'mX

hW Kti M"Q ¢| i?b i M K"Ti B iQ i?B m ¢¢Q ¢S+ `i ¢QÊ+ M?B m i? HU+ M?•M HQ \*| M?B m pä ;Bª M?•M HQ¢B i` im´B t2K i M K"Ti B iQ i?B m ¢¢Q ¢S+ H" i?¬M iQ L?QM; i M K"Ti B iQ i?B m ¢¢Q ¢S+ i?¬M HQM; i?'v ¢-m F?¬M; i?'v ¢m¬B- Qi B E?¬M; M;ì ?¬K M v h®M; E?mv i +| Kti i¢B ¢•vX

>ÆM K°i i`,K pä ;Bª M?•M HQ¢B #` p•v F?®M i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K b m ¢| ¢B M +m æŠM; +`T +Ð h®M; E?mv i KÈB H" pä ;Bª i`K +°i +O M?•M HQ¢B "„+ oU+- H" ¢¢B L m i M K"Ti B iQ i?B m ¢¢Q ¢S+ +?¼M ¢SM; ` p"Q H9+ M"v- pÈB i?O ¢Q¢M b'K T?ªB +?,M; w M;?o ¢dM? i? HU+ M?•M HQ¢B "„+ oU+ +QîM; M;¢M? pÈB v m i°+\\

L?B m M;`v [m #U+ iS+- M?9M M?QîM; H`K +€+ pä ;Bª M?•M HQ¢B ?v p¼M; B/M i? ¢SM; ` i?ŠM; i?WM; ¢®B ¢-m v m i°+X

*| K°i +QîM; ;Bª v m i°+ HÈM iB M; +?'i p'M,

@ h®M; E?mv i- i¢B b Q ;•v bU i¢B ¢•v\\ E?¬M; 2Ht M?•M i°+ +€+ M;QÆB F?¬M; Km +?B M ¢'m b Q\\

h` M #-m i`ìB- K'v +?K+ +QîM; ;Bª v m i°+ T?m i`QM; €M? b€M; v m F?Q T?€i` F ?QªM; HQ¢MX Pi M?'i +€+ +QîM; ;Bª v m i°+ +kM; +Ð +ªM? ;BÈB + Q ;B B oã >Q"

NN9X *?QÆM; NN8, G¬B æ" B aBM? hYX

h®M; E?mv i #om K¬B F?BM? i?QîM; M|B,

@ æ"K T?€M ?Á #bM?\\ >Á #bM? F?d K®+5 *€+ M;QÆB ¢ M ¢"K T?€M ?Á #bM? i? i°+ i - iMv w ;B i +?| + pä ;Bª M?•M i°+- + Q + Q i¢B i?QÊM; - #`v` +€B Kti M; m M H½Q iY M; m +?„+\\

*QîM; ;Bª v m i°+ #` +?¼+ iS+ K€m /²M H M M½Q,

@ L;QÆB X X X5

@ h + € B ; b \ * | ; M i ? b t m ® M ; ç • v ç € M ? K ° i i ` " M 5
 h M K " T i B i Q i ? B m ç ¢ Q ç S + H Ê M + ? i F ? ¬ M ; b Ê M Q Ê + b ¬ B M , M ; X
 J ° i + Q Ì M ; ; B ^ v m i ° + H ¢ M ? H M M ; ? Ä B ,
 @ * ? m v M ? ¬ K M v M ; Q Æ B , M M | B i ? M " Q \ G B M i K + ; B i + Q i ? O S ? ~ K > m v i S ? Q
 H) M ; Q Æ B F ? ¬ M ; ° i H Ì B ; B ^ B i ? Q + ? b Q \ h ? " i b U M ; ? o v m i ° + i F ? ¬ M ; / € K + ? B M
 @ h ; B Q + € B ç - m M ; Q Æ B 5 h B m v m S ? ~ K > m v i S ? Q M ; ; B i ç i Y h ` ^ K L ? " i i ? " M
 v m G h m v i a € i t m ® M ; i v i ` Q Ê + p Ê B b Q ç B i + O i - + ? i + k M ; ç € M ; ç Ì B X
 h ® M ; E ? m v i ? Q " M i Q " M F ? ¬ M ; + | T ? Q M ; ç ° + Q i ? O M ? • M H Q ¢ B - p m B p M | B ,
 @ l v ; ? B K + O u m h ? - M + m M ; + € + M ; Q Æ B F ? ¬ M ; + ? Q F ? B m F ? Q + ? + ? Š M ; H) m
 i i ? B F ? ¬ M ; ç € M ; K ° i ç ^ 2 M ; \
 * ? m v M M " v M m ç " Q i " M ; ® + ` i ? b ç 9 M ; H " v m i ° + + | b B i ` Q Ê + X
 L ? Q M ; v m i ° + + ? B K Q m i ? ç ½ H • m - i ? | B [m 2 M ? m M ? ? Q M ; K Ê B + ^ K i ? ' v ç B m
 * € + + Q Ì M ; ; B ^ v m i ° + # ` i ? € B ç ° p ¬ b d + O h ® M ; E ? m v i H " K i S + t b F ? | B - M ? Q M ;
 M " v / - m K m ® B F ? ¬ M ; , M - i ? • M T ? " M F ? ¬ M ; i - K i ? Q Ì M ; - F ? ¬ M ; T ? ^ B + Q i ? O M ? •
 E ? m v i ç ¢ B # B m + ? Q h ? M ? o • M i ¬ M ; p " i F ? ' M ; H ^ ç O ç ® B F ? € M ; p Ê B u m h ? - M +
 ç Q Ê + ; ½ X
 @ : € + H ¢ B + ? m v M B ç 9 M ; B b B ç B - ? ¬ K v T ? ^ B | + K ° i ; B ^ B i ? Q + ? 5
 h ` Q M ; K Q Ì B K ' v + Q Ì M ; ; B ^ v m i ° + + | ç ¢ B 2 v 2 m i ? U + H U + K ¢ M ? M ? ' i ? - m M ? Q ç M
 + ^ M ? K Î K B M ; M | B ,
 @ * ? m v M M " v H " h ` ^ K L ? " i i ? " M ? - \* ® h B M ? L ? B ; • v ` i ? b ç # ¼ M ? ¼ ç t i / ' m + ? ' K ?
 h ® M ; E ? m v i H B + + Q Ì M ; ; B ^ v m i ° + v m ? Q " M ; - ? Ä B ,
 @ * Q Ì M ; ; B ^ M ? • M H Q ¢ B K t i + ? [ç B M - i | + ç 2 M G ° + h ? B M > Q ; B " K m ® M b Q \
 @ . U i ? 2 Q [m v i „ + K B M ? Q Ê + i ? € B + ' - + ? m v M F ? ¬ M ; i ? ; B ^ B [m v i i ? b i W i ? U + H
 ; B ^ B [m v i i ' i + ^ X
 * Q Ì M ; ; B ^ v m i ° + v m ? Q " M ; + ? " K ` ½ B M | B ,
 @ u m h ? - M + m M ; b) + ? ¼ M ` + Q i ? O + ? B M ç ' m p Ê B # ¼ M ? ¼ - M m ? ¼ + | i ? b ®
 K ¼ B + ? m v M X
 h ® M ; E ? m v i i W + ? ® B M ; v ,
 @ E ? ¬ M ; i ? M " Q 5
 h ? 2 Q K B M ? Q Ê + i ? € B + ' + O M ? • M H Q ¢ B p Ê B v m i ° + + | K ° i ç B m F B M H " M m ; B
 K • m i ? m Š M F ? ¬ M ; i ? ç B m ç ` M ? - M m F ? ¬ M ; K m ® M ? B i ° + ç ¢ B + ? B M i ? b + | i ? i ?
 ; B ^ B [m v i X
 J t i M ; Q " B M ? b M M ? Q + Q Ì M ; ; B ^ v m i ° + v m ? Q " M ; M m v m + - m ? Ê T H w - M ? Q M ;
 E ? ¬ M ; M | B ç M v m i ° + i " M b € i p ä ; B ^ M ? • M H Q ¢ B i ¼ K • m i ? m Š M i ` Q Ê + - + ? d M | B U
 K • v / B i K ° i h ` ^ K L ? " i i ? " M ? M ? Q M ? Ä + O i ¬ M ; K ¬ M / M ? Q i ` Î # " M i v X * ® h B M ?
 E B K i ¬ M ; ? i b S + # ^ 2 B / Q Ð M ; i ` Q M ; # M , K [m - + Æ / m v M b • m - i ? U + H U + i , M ; p ¼ i
 * ® h b M ? L ? B + ? d K Ê B i Ê B + ^ M ? ; B Ê B o ä o Q Æ M ; + ^ M ? - K t + / M + | p k F ? Q # Q K " i M
 + Q Ì M ; ; B ^ u m h ? - M + m M ; i ? b + ? i + ? „ + X
 L ; Q Ì B b € M ; b m ® i ç m M ? b M ` ç Q Ê + M m M ; ? 2 i ? 2 Q ç M ; ? ` + O + Q Ì M ; ; B ^ v m i ° +
 + M M ; H " h ` ^ K L ? " i i ? " M ? # ` / B i - * ® h B M ? L ? B + ? i X

@ > ? ? ? ? ? 5 aÈK M; ?2 M|B h®M; E?mv i +O h? M? o•M i¬M; i`QM; K„i F?-
 M; v +ª KBM? QÈ+ i?€B +´ iB M i?€M? ? B i°+ ç`M? ` +kM; F?¬M; i?2QX h®i- t2K
 T?€M KBM? QÈ+ EQM? ?²; b M[- +?m~M #` F? B +?B M çBX
 _'i M?B m +QÌM; ;Bª v m i°+ i` M #-m i`lB iS+ ;B"MX
 æ•v ç½ H` #¼M ?¼M ?QÌM; #QÈ+ p"v K` h®M; E?mv i pšM +SM; ç-m +SM; +´X
 @ *?B M i?b +?B M- ?¬K M v +€+ M; QÆB çWM; ?ÁM; b®M; `lB çB5
 h®M; E?mv i M?Q bQ iY #` +?¼+ ;B"M- i?`i KÐ `mM; `mM; ;ÈM b|M; X h®M; E?mv i
 " M, K i`QÈ+ i`QM; +m°+ +?B M GB i h?B M EB K i¬M; h®M; E?mv i ç½ H` +QÌM
 +ªM?- #•v ;B| # M, K i`¬B [m - +| p"i F?´M; H² h? M? o•M i¬M; ? i bS+ i`B #²B- ;½
 HU+ i, M; H M ç M MY #QÈ+ oă æ +ªM?X
 h®M; E?mv i iS+ ;B"Mi?"i H` ;B| K•v #B M b„+X
 GU+ HQÈM; ?mv M F?Q ?MM; ?²M #MM; M´ H M i`"M K'v +?K+ /†K- i`QM; F?¬M; i
 H` +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; i` M #-m i`lB +kM; #B M b„+ K†iX
 L; ?2 ç²M h®M; E?mv i ?"M? ç°M; F?¬M; i?2Q [mv i„+ ;b- p¬ T?€T p¬ i?B M- +?mv
 h®M; E?mv i i?"i bU M´B çBM i?b +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; ?B M i?•M b)
 JQlB K'v +QÌM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; iS+ çB M M; QlBX
 æKM; iÈB F çB M #'i +?•T ?"m [mª i?b ç9M; H` i9 i`B ;†T M?" #BM?- +| Hw +kM; F
 h`QÈ+ M v ç m H` #¼M ?¼, i? ?B T M; QlB- F?¬M; M|B ççQ Hw +? M ûT M?•M HQ
 #` i M K"Ti BiQi?B m ççQ çS+ mv ?B TX
 h®M; E?mv i +?"K `½B # v H M- F?m¬M K†i iQ K"TM?2 ` ,M; +QlB HÈM +? i F?¬M
 @ *?mv M ?¬K M v +?Q [m çB- M m +€+ M; QÆB Km®M ;•v bU i?b M; ¼+ ç€ ç m M€
 æ€K +QÌM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; pW iS+ pW ;B"M,
 @ L; QÆB X X X5
 æ€M? i?b +QÌM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; F?¬M; ç€M? HçB i M K"Ti BiQi?B m ç¼
 E?¬M; ç€M? i?b F?Q i? v m i°+ iQ+? Hkv b) i M `½ i`QM; T?9i +?®+X
 *?QM? H9+ M`v- K°i i? M? •K #bM? ioM? T?€i ` iW +?¶ u m h?¬M +mM; +Q i`9 p M
 @ >"m #®B M?•M i°+ #•v ;B| +`M; H9+ +`M; F?¬M; ?B m +?mv MX
 L; ?2 i?Q€M; [m i?b M?Q H½Q M?•M /`B /ÁM; /QÈB €M? K†i i`lBX
 L?QM; i? M? •K p M; H M- K¼B ?ÆB i?Î HU+ HQÈM; i`QM; i?B M ç` - /M H` v m F?
 bç+?- K¼B p"i ioM? H†M; - ~M +?S ççQ +Æ F?| M|B `äX
 h®M; E?mv i #B M b„+ K†i ç€T tm®M; ç'iX
 "lB pb i`QM; +?ÈT K„i ç| h®M; E?mv i T?€i ?B M ?mv M F?Q #` HU+ HQÈM; p¬ ?b
 i? çB m ç°M; +?9i M`QX
 *MM; H9+ ç|- KQlB K'v +QÌM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; i` M #-m i`lB ç m ç€T tm®M; ç
 i? M? •K M?Q #€B Hçv i?¬M HBM?X
 æ| H` i¬M FQM? T?€i ` iW ç€v HÁM; +?S F?¬M; TªB bÊ pă HU+X
 o¬ b®+QÌM; ;Bª v m i°+ [m M? u m "¬B G•m ç m p K†i pWM; `Ð [m€ `çT tm®M; -
 i?U+ HU+ ?ÆB i?'T F?¬M; ?B m +?mv M ;b tªv ` M?QM; #ªM M, M; F v m T?K+ F
 F?B M +?9M; MÆK MÈT HQ bÊ M^K b€i ç'iX
 hbM? ?bM? #B M p¬ +MM; F€ /`X

h? M? •K p M; p¼M; i`QM; F?¬M; i`mM; +| ?ÆB i?Î i?€M? F?B i- F?¬M; ;B®M; v m
T?¢K pB K'v i`,K /†K +ªK i?'v `mM bÊ M?Q ç M T?9i T?€M tûi p" M K M?X
"B m ibM? h®M; E?mv i #B m ibM? +U+ F€ F?| t2K,
@ "" M°B M|- H½Q [m€B p"i +kM; #`FBM? ç°M;X
h®M; E?mv i +ªK ;B€+ `ä ``M; +?¶ i`9 u m h?¬M +mM; T?Q t +| HU+ HQÊM; p¬ +M
?^M; iBM? F?OM; #® HÆ HYM; +?d ?ÆB T?€i ` +?9i bS+ K¢M? ç½ çO ?Ov /B i K'
h®M; E?mv i F?¬M; i? ç'm H¢B HU+ HQÊM; M"vX

NN8X *?QÆM; NNe, G¢B G¢+ æQÌM;X

h`QÈ+ i²M i¢B ç|- im pB çdM? oă >Q`M; +ªM? +O h®M; E?mv i M?Ä #û M?Q +QM
+MM; K°i çŠM; +'TX
.| H` HU+ HQÊM; +?d M;QÌB i?®M; i`` F?Q p" M v m i°+ KÈB +|X
G½Q [m€B p"i i`QM; i`mv M i?mv i ç½ M;`M p¢M M,K +?Q iWM; t2M p`Q pB + v m
FBM? ç°M; \ *| +?9i F€ H¢X
h®M; E?mv i ?€ K²K Km®M M|B ;b- M?QM; ;½ bÊ ?o T?€i ?B M F?¬M; +| F?ª M,M
h²M i¢B b•m i`QM; +?¶ i`9 u m h?¬M +mM; F?¬M; +® w T?€i ` HU+ HQÊM; - K°i w
HBM? i`QM; K'v M;`M /†KX
*QÌM; ;Bª v m i°+ F?¬M; +?Q h®M; E?mv i M|B +?d K°i M;mv M M?•MX
ob h®M; E?mv i F?¬M; +| iQ +€+? ç®B i?Q¢B +MM; +QÌM; ;Bª v m i°+X
a m F?B +QÌM; ;Bª v m i°+ M|B tQM; F?¬M; H M iB M; - /QÌM; M?Q ç M; +?Ì +€B ;b
h?"i H•m p b m- K°i i? M? •K F?€+ T?€i ` iW +?¶ i`9 hm¬M a€i aY >mv M aQÆM
+kM; H¢M? M?¢i ;^M iWM; +?[,
@ JQÌB M;`v b m- H¬B ç`B bBM? iY- M?•M i°+ hmv i *?•m +?¼M K°i pä ;BªX
h? M? •K M"v p M; H M- i`QM; i?B M ç` i? K K°i HU+ HQÊM; F€ /`X
•T HU+ i¢Q i?`M? iW i? M? •K i²M i¢B F?OM; #® +O >mv M aQÆM; h?¬M \*mM; #`
pä ;Bª M?•M HQ¢B #` €T +? #¶M; i?'v HU+ HQÊM; p¬ ?bM? # Q i`MK +Æ i? - HU
+`M; +QÌM; ç¢B ?ÆMX
h®M; E?mv i M? M;QÌB- K¼B i?S H¢B M^K i`QM; i v ;½X
"B m ibM? i` M K†i h®M; E?mv i pmB bQÈM;X
o`FB +O M?•M HQ¢B `®i +m°+ H M iB M; `²B\
h²M i¢B F?OM; #® +O >mv M aQÆM; h?¬M *mM; T?mM ` K°i +?[,
@ h®iX
GU+ HQÊM; F?OM; F?B T #B M K'i M?Q +?Q iWM; tm'i ?B MX
h? M? •K iW hm¬M a€i aY >mv M aQÆM; h?¬M *mM; M?•M HQ¢B +kM; F?¬M; p M;
> B HU+ HQÊM; M?Q ç¢B ç¼ F?Q +Æ +?Q + Q ?MM; ?²M i`QM; F?¬M; i`mM; `i M
J¼B i?S i`p #bM? i?QÌM;X
*€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ [m€ /QÈB ç'i H¢B çSM; /"v- #B m ibM? FB m M;¢Q- M; M; M

h®M; E?mv i M?Qm K`vX

L m ? B i²M i¢B +?Q + Q +O M?•M HQ¢B- v m i°+ ç½ [mv i ç`M? i?b F?¬M; i? i?
L?QM; F?B M M?•M i°+ hmv i *?•m T?€B ? B pä ;Bª i? K ;B +m°+ +?B M *® hbM?
+? iX æQ K„i iQ`M hmv i \*?•m pä ;Bª M´B / M? M?Q Gw G M- \*m²M; æ Q h`QÆM;
hmv i S?QM; - +QÌM; ;Bª i? ? i`QÊ+ +O +€+ ç¢B K¬M T?€B hmv i *?•m i?U+ HU
oQÆM; +ªM?- F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O u m h?-M +mM; X J°i F?B H2Q H M H¬B ç`
MQÊ+ #` ç ç-mX

L?•M i°+ i?m +?„+X

E i [mª h®M; E?mv i M?bM i?´v H`K b Q p` i²M i¢B FB +O M?•M HQ¢B F?¬M; i?
hm-M a€i aY +O >mv M aQÆM; h?-M *mM; [mv i ç`M? H¬B ç`B bBM? iY +?B M\

*® hbM? L?B çSM; b m HQM; h®M; E?mv i ?ÄB,

@ aQ i?9+- iB T i?2Q +?9M; i M M H`K b Q\

h®M; E?mv i ;€+ M¶B HÁM; M;?B ?Q†+ b M; # M- KdK +QÌB M‡B,

@ *ÁM H`K b Q #•v ;BÌ\ æQÆM; M?B M H` iÈB ç•m ? v iÈB ç|X *€B i M ;B` M;Q M
M`M; +?¢v ç M ç•v ;•v bU i?b b) ;B`M çB M H MX

*® hbM? L?B i? HQÐB- +QÌB iBM? M;?`+? M‡B,

@ aÊ +€B ;b\ h +S M‡B H` bQ i?9+ /K i çB ` X

h®M; E?mv i i`ÊM K„i- i‡+ /UM; çSM; M‡B,

@ L? ç-m i?®B- K¶B H-M ;•v bU H¢B H¬B i H`K H€ +?„M- K´v M,K M v i ç½ +?B

*® hbM? L?B +QÌB F?9+ F?Q+?X

æ€K pä ;Bª M?•M HQ¢B æ Q E?mvM? h?`M? M?bM Km®M `Èi iÁM; K„iX

h?B M æB M L[>¢L;? h?QÌM; `9i çB #° /€M; H¢M? HMM; - F?B M`M; +QÌB i?b b€M
pä ;Bª M?bM i`•M i`•M- K„M?•M imv i i`-M M?Q p`v +® iB M? i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B
#B i M K M?•M M`Q KÈB tSM; ç¬B pÈB M`M; çQÊ+X

h®M; E?mv i T?´i i v M‡B,

@ æQÊ+ `²B- K¼B M;QÌB ç m i M çBX

*€+ pä ;Bª M?•M HQ¢B +ªK ÆM,

@ æ i¢ h®M; iB M #®B ` i vX

*QÌM; ;Bª M?•M i°+ tQ v M;QÌB `ÌB çBX

smM; [m M? u m "¬B G•m EQM? ?² H¢B i`Î p #bM? i?QÌM;X

*‡ h®M; E?mv i i¼ i`´M i¢B ç•v- +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ F?¬M; /€K M; M; M;QÊ+ F

@ "" M°B M‡- #•v ;BÌ i i?`M? iB M #®B `²BX §B- i +ÁM `´i i` - iQÆB MQM KÆM KÍ

h®M; E?mv i #m²M #U+ H„+ ç-m- H`i i v H¢B tÁ2 ` K°i pB M ç M /QÊ+ çQ ç M i`Q

h®M; E?mv i M‡B,

@ L‡B i`QÊ+ H` M;QÆB F?¬M; çQÊ+ ;¼B i H` iB M #®B- F m h®M; ç¢B + çQÊ+
K m Mm®i M‡ i` i?QÆM; çBX

h®M; E?mv i ?`M? ç°M; [m€B çªM F?¬M; H`K i?2Q H) i?QÌM; - çB M ?bM? ,M K K F?
h?`M? t¬M; T? i?` +? i +?S F?¬M; +?`m F?m´i T?K+ H¼i p`Q K„i h®M; E?mv i- ;¼
hQÆM; H B M m M?•M HQ¢B +‡ ç` p` M; M; M? m pÈB v m i°+ i`QM; i?€M? +?B M
F?¬M; +QM; M`vX

æ Q E?mvM? h?"M? H"TiS+M ?ϕM ç M /QÊ+ Mm®i p"QX
h®M; E?mv i F?¬M; HÈM F?¬M; M?Ä H M iB M;,
@ u m "¬B G•m pšM i?m°+ p h`aK L?"i i?"M?- i +?®M; K„it2K +| i? HU+ v m i°+
;•v bUX
*€+ +QÌM; ;B^a v m i°+ tmM; [m M? ç m M;?2 i?'v HìB +O h®M; E?mv iX
*| iB m +?QÎM; K¬M h? M? o•M i¬M; +^aM? +€Q- i? HU+ v m i°+ #bM? i?QÌM; i?"i b
Zm i`"M +?B M ?¬K M v #B m ?B M +SM; `„M +O h®M; E?mv i- *® hbM? L?B F?
M; M; M; QÊ+ #„i ç-m +| çB m FB M; / X L?•M HQϕB F?¬M; v m M?Q v m i°+ bmv
M?•M i°+ i?"i bU i?b #¼M ?¼F?¬M; +?`m M´B K°i FQ+?X
æ†+ #B i H`hm-M a€i aY >mv M aQÆM; h?-M \*mM; M?•M HQϕB T?€i` i? M?•K`
ç€M; bÊ çO ç i`'M €T F?Q p"m K°i i°+X \*| i²M iϕB M?Q p"v i¼ i`'M- v m i°+ b) F?
ç®B çQÊ+X
*| +?mv M ?¬K M v /M v m i°+ +?B K Qm i? imv i ç®B +kM; b) i?m HϕB K°i +?9iX
hBM iS+ M?Q +?„T +€M? # v` M; Q¬B- F?¬M; # Q H•m b m M?B m M; QìB ç m #B i
h? M? o•M i¬M; i M K"Ti B iQ çϕB K ç-m i?B m çϕQ çS+ çϕB M€Q u m "¬B G•mX
i v iÄ w p mB KWM; - ?•M ?Q M +´pk- i`9i #U+ iS+ i`QM; HÁM; ` X
_`i M?B m +QÌM; ;B^a M?•M i°+ p"Q EQM? ?² +| i? M;~M; + Q ç-mX
u m "¬B G•m HϕB i?m°+ p h`aK L?"i i?"M? M•M; + Q bo F?Q M?•M HQϕBX
. M? iB M; L?'i æ Q E?mvM? h?"M? æ Q E?mvM? h?"M? i? ? i` +O h`aK L?"i i
H M`°M; - i,M; + QX hmv i?U+ HU+ +O æ Q E?mvM? h?"M? F?¬M; +QÌM; çϕB M?
+SM; ç| H`K p¬ b® pä ;B^a #bM? i?QÌM; K€m M|M; bK+ b¬BX

u m "¬B G•mX
æ Q E?mvM? h?"M? Mm®i ç M /QÊ+ p i i?QÆM; ç½ H`M? HϕBX
æ Q E?mvM? h?"M? KìB h®M; E?mv i- *® hbM? L?B p"Q u m "¬B G•m- #`v`QÊm +
J'v M,K M v pä çϕQ hmv i*?•m #îB pb o'M EB K i¬M; M´B #`i K`i? M? i? /-M iQ HÈ
K¬M hm G L;¼+ L[Gw G M- *m²M; æ Q h`QÆM; S?"K- hB m J æ-m L?"K hB m .
F?B M i?U+ HU+ o'M EB K i¬M; i,M; p¼i i?"M? ç M?'i çϕB i¬M; K¬M F?¬M; i? H
M;mv M hmv i*?•m K M? K) ?ÆM i`QM; K'v +?K+ +?•m tmM; [m M?X
o'M EB K i¬M; #•v ;Bì +QÌM; çϕB ?ÆM # M,K i`QÈ+ ;'T K'v i`,K H-MX
J°i ç iY o'M EB K i¬M; ç i K- iS çϕB ?ÆB Qm i9 K°i +?9i ç m +| i?U+ HU+ ç M +^a
h¬M; +^aM?X L m p"Q # - #®M M,K i`QÊ+ t2K M?Q pä ;B<sup>a</sup> i?B M i`B hmv i*?•m F€
M|M ç M ç iY ?ϕ+? i•K +O o'M EB K i¬M;X

NNeX *?QÆM; NNd, GϕB Gϕ+ æQÌM; U?ϕVX

L?QM; +?Q ç M M v o'M EB K i¬M; `i çB m i?'T- F?B K i®M ?ÆM M; QìB +-K ç-m
"bM? ?¼+ pB M M,K tQ M?B mX æ iY o'M EB K i¬M; çB i`QM; ;B M; ?² T?-M M?B
K¬M °i b® v m i°+ T?€ ?ÄM; [mv i„+X
*€+ ç iY o'M EB K i¬M; Qi F?B M`Q i? K;B pB +iQ +O i€K çϕB K¬M T?€B- +?Q
pÈB K¬M T?€B F?€+X æ iY o'M EB K i¬M; F?¬M; M?Q ç iY h? M? "bM? ?¼+ pB

K†i M?bM ç iY K¬M T?€B F?€+X G9+ ç iY i¬M; K¬M F?€+ ?Q†+ pä ;Bª i€M im #bm
+?O ç°M; ` i v ;B9T çÐX

" M,K M v / M? iB M; p` i?U+ HU+ +O o'M EB K i¬M; i,M; i`QÎM; ç m ç mX

æ Q E?mvM? h?`M? çB ;B M; ?² # M,K iWM; ` F?ÄB hmv i *?•m- +! çQÊ+ / M?
E?mvM? h?`M? b€M? M; M; pÊB \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K o'M EB K i¬M;- i`Îi?`M?
æ QX L?QM; i`QM; HÁM; æ Q E?mvM? h?`M? #B i`ä i?U+ HU+ +O \*m²M; æ Q h`
;½ F?¬M; i? pÊB iÊB- +?ŠM; [m ;½ H`K M;QÌB çB m i?'T- Qi B i?'v ;½ ` i v M M

h`aK L?"i i?`M? H` K¬M T?€B OM; ?° o'M EB K i¬M; FB M [mv i M?'i- h`aK L?"i i?`M
h?B M •K +®+- o¬ LB K T?€B ç m pb o'M EB K i¬M; M´BH M K` çQÊ+ HÊB- +`M; ?
#•v ;BÌ F?OM; F?B T ç M ç•m M?B m ?ÆM M;QÌB M;Q`BX

æ Q E?mvM? h?`M? +?B m ç½B h®M; E?mv i- \*® hbM? L?B tQM; i`Î p`Q K"i i?'i u
i?QÆM;X

h®M; E?mv i- *® hbM? L?B içK i?ÌB ÎHçB u m "¬B G•mX

@ aQ i?9+- KQÌB M;`v b m H¬B ç`B bBM? iY +?B M ?½v ç i tm'i +?B MX

*® hbM? L?B M¡B,

@ *?mv M M`v /Q i K` ` - F?¬M; i? ç M;QÌB F?€+ çB KçQ ?B KX

h®M; E?mv i H„+ ç¬m- M¡B,

@ "•v ;BÌ F?¬M; +ÁM /Q +?9M; i [mv i ç`M?- M m p` FB +O >mv M aQÆM; h?¬M
*?•m +?¼M ` K°i M?•M i°+ i?b +?d +! i? H` pä ;Bª hmv i *?•m tm'i +?B MX L`M; F
*?•m- F?¬M; +! iQ +€+? ççB #B m hmv i *?•m tm'i +?B MX

@ \

*® hbM? L?B M;•v M;QÌB- M;?o F„ HçB çQçM ç®B i?QçB i?b ç9M; H` ? B p` i²M iç

*® hbM? L?B +,M; i?ŠM; M¡B,

@ L?QM; „+ oU+ H` +?•m v m M?'i i`QM; M?•M i°+ „+ oU+- /M pi + Q +`T M?'i hmv
+? i +?„+- p`v +?ŠM; T?ªB +?9M; i M?'i ç`M? b) i?m b Q\

h®M; E?mv i +QÌB iOK idK M¡B,

@ o`v i?b +?Q +?„+X h?U+ HU+ ?B M içB +O M?•M i°+ hmv i \*?•m ç½tQ ç•m #`M
;ÊKX E?¬M; H) M`M; [m M æBM? bQ i?9+ +O M`M; +kM; ` iW hmv i *?•m\

@ æBM? bQ i?9+ X X X

L?„+ ç M # +?[FB H` p K†i \*® hbM? L?B F€ /`X

" M,K [m çB- ?bM?ªM? # M,K i`QÊ+ M?Q KÈB tªv ` M;Q`B ?¬K [m X

*® hbM? L?B poM? pB M F?¬M; [m M +?mv M çB iB m p®M `i #bM? i?QÌM; ;†T F
i?Q bBM? im'M i9 /`m /`M; M?Q M;¼+- iW ç! +m°+ çÌB M`M; i? v ç´BX

L m M?Q F?¬M; +! M;QÌB FB i?b #•v ;BÌ *® hbM? L?B pŠM H` K°i iB m bQ #bM? i
?Qçi ;ª +?Q M;QÌB- #bM? i?QÌM; b®M; ç¬M ç°M [m M;`v- F?¬M; i? i`Îi?`M? ç
hmv i EB K i¬M;- +`M; F?¬M; iU /Q # v HQÊM i` M i`ÌB M?Q ?¬K M vX

" M,K [m K†B #m´B i®B i?•M ?bM? M?Q iB M Hm¬M tm'i ?B M i`QM; ;B'+ KÆ +O
.M # Q M?B m i?B m MB M i?B M i`B Qm i9- M?•M FB i i`B im'M i?b Hm¬M FûK t
i`QM; HÁM; *® hbM? L?BX

L?QM; # M,K ç½ [m - iW F?B M;QÌB FB `ÌB F?ÄB „+ oU+ F?¬M; +ÁM iBM iS+X

æBM? >¢Q p®M ç`M? KQB iBM iS+ iW M[ ?`B iY æBM? h?B M aQÆM;- L?"K L;½
 o'M EB K i¬M; i` K†i+?[ çB M `i+ªM? ;B€+X æ iY o'M EB K i¬M; i` K†i+?[çB
 EB K i¬M; HM ? B çS #û b M; K°i # M- F?¬M; +?Q æBM? >¢Q +| +Æ ?°B iB T t9
 >`M? K" T K¢T- M[ ?`B iY æBM? h?B M aQÆM;X æ iY o'M EB K i¬M; i` K†i+?[ç
 æBM? >¢Q X
 æBM? >¢Q i?-K [m M b€i- ` F i Hm" M,
 @ hB M S?B hBM? H½Q Hmv M +?QM? +?„M- ç€M; ;B€ ç`Q i¼ X
 h€K ç iY o'M EB K i¬M; i` i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QÌM;- +| +ªM? ;B€+ + Q- FBM? I
 K¢M?- •K i?-K #ªQ p L?"K L;½ >`M? K" T K¢T- M[ ?`B iY æBM? h?B M aQÆM; p`C
 çS #û F?¬M; i-K i?QÌM;X
 h` M çQÌM; çB æBM? >¢Q i?Y /Á ?ÄB M?QM; hB M S?B hBM? ç€M? #`i p X
 æBM? >¢Q #m²M +QÌB- F?¬M; ?ÄB ;b i? KX
 æB ?ÆM MY M;`v `®i +m°+ çQ`M M;QÌB ç M K°i pMM; M9B i`„M; t|2- /½v M9B p2M
 >¢Q ?ÆMX
 aÆM K¬M o'M EB K i¬M; ç½ Î i`QM; i-K K„iX
 L?bM /½v M9B [m2M i?m°+ M;mv M; iW t - i`QM; imv i i`„M; M;-M iWM; iÁ FB M
 HÈM- çB M pk H-m +€+ ~M ?B M / m [m2M i?m°+ pÈB ?„MX æBM? >¢Q poM? pB
 tmv M [m - çSM; i`QÈ+ h`v EB K h`b M?bM bÆM K¬M T?Q t +kM; H` +ªM? iQÈM;
 _®i +m°+ iÈB `²BX
 o'M EB K i¬M; H` ;®+ +O æBM? >¢Q Î i? ;BÈB M`vX
 E?¬M; #B i ç€K M;QÌB iB m G M- i M K" T L?"K hB m . Q p" M ç¢Q FBM? M;QÌB- h`
 S?QM; #•v ;BÌ ` b Q\ S?QÆM; h?B M .U+ `ÆB tm®M; pU+ i?ŠK b m M9B +| imM;
 h•K i bM? æBM? >¢Q FQ+? ç°M;- M?QM; `i M? M? ?„M #B M b„+ K†i- +?•M K`v M?
 "ÎB pb [m M? bÆM K¬M o'M EB K i¬M; i`"M M;"T v m F?Q ç"K ç†+ iW #®M T?QÆM
 K¬MX h`v EB K h`b T?Q t i`mv M ç M M,M; HQÈM; / Q ç°M; F`+? HB i- iB M; +?
 +?B M ç`m tªv ` X
 E?¬M; H) v m i°+ i'M +¬M; o'M EB K i¬M;\
 Jm®M +? i5
 a€i w /•M; H M i`QM; HÁM; æBM? >¢Q X
 æ€K M;QÌB hB M S?B hBM? +ªK ;B€+ ç M i? v ç´B p°B i?Ki HMB- #ªQ p L?"K L;½
 æBM? h?B M aQÆM;- +?Q`^M; b€i w +O æBM? >¢Q H` ?QÈM; p #¼M ?¼X
 *?QM? H9+ M`v X X X
 :B¼M; M|B ;B m +Êi p M; H M,
 @ \ G¢B +| K`v +QM +?m°i M?Ä- H` +€ H¼i HQÈBX
 h`QM; F?¬M; F?Q M;Q`B i`,K i?QÈ+ ;ÈM b|M;- ? B i?•M ?bM? v m F?Q M;9i i`ÌB #
 > B v m pQÆM;5
 > B v m pQÆM; tm`i ?B M- i`QM; ?Q F?¬M; +| v m p,M +QÌM; ç¢B pKi [m X smM;
 i¬M; #` ç†i ç¢B i`"M v m i°+ `i F?OM; F?B T ?Q`M iQ`M p•v F?®M o'M EB K i¬M;X
 æ€K M;QÌB hB M S?B hBM? i?'v p"v ç m #B M b„+ K†iX
 "¼M ?¼ H`K b Q +| i? M;„M +ªM ? B v m pQÆM;\
 "•v ;BÌ ç€K M;QÌB hB M S?B hBM? +| Km®M +?¢v +kM; F?¬M; F`TX

hB M S?B hBM? HMB HϕB K'v #QË+- i v i`€B ;B'm b m HQM; T?€i` +^aM? #€Q +
FB K [m M; `U+ `Ð #„M H M + Q +MM; pËB iB M; FB K M;•M KQM; i¬M; K¬M +Sm p
J°i +QìM; ;B^a v m i°+ v m pQÆM; +QìB iQ #^aQ,
@ > ? ? ? ? ? 5 E ç€M; i?QÆM; +ÁM Km®M ;B½v /K \
*QìM; ;B^a v m i°+ v m pQÆM; ;BÆ i v H M- v m F?Q ?MM; ?²M `Qi ;“Q Mm®i ? i F
KQÆB i?QË+X
*^aM? #€Q +?Q ?Q“M iQ“M MÎ`°- ç°M; ioM? M?Q p"v F?¬M; i? F?B M bÆM K¬M o
hB M S?B hBM? #B i i bM? ?bM? +U+ F€ M;mv ?B K- F?¬M; i? ç ? B iB m i' i¬M;
hB M S?B hBM? ?ûi iQ K°i iB M; ,
@ æB- K M; i?2Q h?B M aQÆM; p" L;½ >"M? +?ϕv çB5
hB M S?B hBM? `9i FB K t¬M; ?QËM; ? B +QìM; ;B<sup>a</sup> v m i°+ v m pQÆM;- ` H M? +
L;½ >"M? K" T KϕT- M[?"B iY æBM? h?B M aQÆM; `ìB çBX
@ \ h` M M;QìB ? B çS M?|+ M"v +| M?B m #^aQ #®B +?„+ +| i?•M T?"M F?¬M; i
æ9M; H" i?m ?Qϕ+? M;Q" B w Km®M- i?B m +?O ç M; HQ F?¬M; i? +¬M; T?€ çϕB
i¬M;X "„i ? B çS M?|+ M"v H" +| i? mv ?B T F?B M o'M EB K i¬M; `9i çϕB i`"M- ?

NNNX *?QÆM; Ryyy, æϕB h?9+ h?"i GÊB >ϕBX

J°i +QìM; ;B^a v m i°+ v m pQÆM; M? M? +?|M; T?€i ?B M L?"K L;½ >"M? K" T KϕT-
aQÆM; ç†+ #B iX
E?Q +?°i L?"K L;½ >"M? K" T KϕT- M[?"B iY æBM? h?B M aQÆM; F?¬M; i-K i?QìM
ç M +^aM? ;BÈB pã bo +^aM? +?„+ +?„M H" +QM +?€m M;QìB +¬K [mv M o'M EB K i¬
h`QM; F?B M|B +?mv M +QìM; ;B^a v m i°+ v m pQÆM; H„+ M;QìB K°i +€B / /"M; i
hBM?- M? M? M?Q +?ÈT iÈB ;¬M L?"K L;½ >"M?- æBM? h?B M aQÆM;X
J'v ç iY i` +O o'M EB K i¬M; Km®M T?^aM FQ+? M?QM; v m F?Q ?MM; ?²M +^aM?
?¼ i?"K +?Q F?¬M; i? `9i FB KX
J„i i?'v L?"K L;½ >"M?- æBM? h?B M aQÆM; b„T `ÆB p"Q i v +QìM; ;B^a v m i°+ v
X X

oM pM pM pM pM5

J°i Hm²M; FB K [m M; `U+ `Ð +?Êi H|2X

"MK5

*QìM; ;B^a v m i°+ v m pQÆM; #` FB K [m M; ç•K i?OM; - F?¬M; F`T Mû i`€M? M' i
+?Q F`T T?mM ` ç½ #` FB K F?Q +?'M i?"M? #°i T?'M #B M K'i i`QM; F?¬M; i`m
J°i v m pQÆM; +?ÈT M; v H" T iS+X

"B M +® ç°i M;°i H"K K¼B M;QìB +| K†i F?¬M; F`T T?^aM SM; HϕBX

hB M S?B hBM? ç•K FB K p"Q F?¬M; F?Q #B i M; v F?¬M; ´M- ;½ p°B p" M; tQ v M
^aM? [m€B /` FB X EB K [m M; `U+ `Ð ç| H"K HBM? ?<sup>2</sup>M hB M S?B hBM? `mM; ç°M
i?•M i?B iX

æ•v H" FB K F?Q T?€i` iW h?€B >mv M o'M EB K h?B M i mv i ?¼+ i`'M i¬M; +O

*?ŠM; H) +QÌM; ;B^a i`QM; i¬M; +?ϕv ϕ M\

L?QM; hB M S?B hBM? M? M? +?|M; T?€i ?B M ϕ½ ϕQ€M b B- pb FB K [m M; FB T
ϕB +?mM; ϕQÌM; pÊB #¼M ?¼X

h? M?QM; H` ?,M\

" M FB X

LK +QÌB / [iÊM ϕ¬M; i` M K†i +QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; +ÁM HϕBX

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; `MM; KbM?- p°B tQ v M; QÌB i`®MX >Q F?¬M; b m
pQÆM; H'T H|2 v m p, M- v M i`"M T?QM; iÄ bÊK b„T bÆM iϕB ϕ•v KÎ` - MY M; QÌ

L?QM; +| HU+ HQÊM; ?MM; ?²M iW T?Q b m "T ϕ M- FûQ +QÌM; ;B^a v m i° + v m p
+€ +?ϕ+? p`Q #MM ` X

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; bÊ ?½B- imv i p¼M; X

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; iWM; i?'v HU+ HQÊM; +QÌM; ϕϕB ϕ| i` M M; QÌB v m
€Q t M? H` i?¬M i?€M? T?QÆM; M`Q K` +| HU+ HQÊM; M?Q p"v\

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; F?¬M; iU +?O ϕQÊ+ # v M; QÊ+ ` ϕ" T KϕM? tm®M; ϕ
@ L; QÆB H` i?"M? pB M v m i° + ", + oU+ /€K p•v F?®M bÆM K¬M o'M EB K i¬M;
KBM?\

æBM? >ϕQ H„+ M; QÌB ϕB iÈB i`QÊ+ K†i +QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; - iMv i v +?
HQÊM; +QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; X

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; pW FBM? pW ;B" M M|B,

@ L; QÆB X X X L; QÆB H` B\ o'M EB K i¬M; F?¬M; +| +QÌM; ;B^a M?Q M; QÆBX

æBM? >ϕQ [m€i iQ,

@ h`^a HÌB p'M ϕ +O i 5

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; #B i KbM? +? i +?„+ M M `i +SM; ϕ-m,

@ > ? ? ? ? ? 5 L; QÆB +| #B i i?b b Q\ h?B m +?O M?" i M?bM i`9M; bÆM p
/B i i¬M; H` +€B +?„+ - ? ? ? ? ? ? 5

æBM? >ϕQ ?W HϕM? K°i iB M; ,

@ o"v M; QÆB +? i ϕBX

æBM? >ϕQ iMv i v p¶ +?QÎM; X

"MK5

*QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; M?Q T?Q iQÊM; +€i i M #B M i`QM; ;B| imv iX

æ€K ϕ iY o'M EB K i¬M; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM ?bM? <sup>a</sup>M? M`vX

o®M iQÎM; H` i B ?¼ b„T ϕ M B M; |i?U+ HU+ +O i? M? MB M €Q t M? F?OM; F
+?•M; B i ? B +QÌM; ;B^a v m i° + v m pQÆM; M?Q M; ?B M K°i +QM FB MX

>ÆM M[i? M? MB M €Q t M? bY /KM; HU+ HQÊM; ?mv M F?Q h?€B >mv M o'M EB
F?¬M; H) H` + Q i?O iB M #®B +O o'M EB K i¬M; \ h?€B >mv M o'M EB K h?B M
o'M EB K i¬M; - M; QÌB M; Q`B F?¬M; i? +| ϕQÊ+X

•M? K„i ϕ€K ϕ iY o'M EB K i¬M; i` M?bM æBM? >ϕQ ϕ½ i? v ϕ´BX

h`QM; |+ hB M S?B hBM? H|2 €M? b€M; - KÆ ?² +^aK i?'v i? M? MB M €Q t M? ?ÆB
+?®+ F?¬M; M; ?o` H` BX

L[?`B iY æBM? h?B M aQÆM; T?'M ϕB m M; ¼+ K`B i`ÊM iQ K„i- M?^av /UM; H M M

@ æƒB i?9+ i?"i HÊB ?ƒBX

E?m¬M K†i KkK KoK +O L?"K L;½ >"M? K"TKƒT +kM; i`"M M;"T FBM? M;ƒ+ M|B,

@ æƒB i?9+ HÊB ?ƒB [m€ i?m i H"K ƒ² ƒ ƒQÊ+ F?¬M; \ h +?Q ƒƒB i?9+ m®M; b[

h`€M æBM? >ƒQ M´B ;•M t M?- i?-K M?O, h H"K ;b iÊB im´B ƒƒB i?9+ \ L;QÆB F

G9+ M"v K'v ƒ iY i` +O o'M EB K i¬M; i`,K T?-M i`,K iBM iQÎM; æBM? >ƒQ H",

hmv i S?QM;X

hB M S?B hBM? +?Êi M;?o ƒ M ƒB m ;b- p°B ?ûi H M,

@ hB M #®B- /QÎM; M?Q +| v m M?•M p•v F?®M bÆM K¬M- tBM M;QÎB i`QÊM; M;?

æBM? >ƒQ ;"i ƒ-m- M|B,

@ *?9M; i +MM; M? m ƒB t2KX

GU+ HQÊM; ?MM; ?²M im¬M ` # Q #¼+ L?"K L;½ >"M?- æBM? h?B M aQÆM;- ƒ€

H M + Q H Q M? M? ƒ M bÆM K¬M o'M EB K i¬M;X

•K -K -K -K -K5

h`QM; F?¬M; i`mM; i`QÊ+ K†i +?ÊT H|2 v m p,MX

u m p,M F€ /`tmv M bm®i i?B M ƒ` - M®B HB M b¬M; M9B M?Q KƒM; M? M`"K`ƒ

u m i`"M +U+ F€ KƒM? K)- v m HU+ K M? K¬M; /•M; H M M?Q #B M +ª K M? K¬M;X

æ€K M;QÎB hB M S?B hBM? i?-K ;B"i KbM?,

@ u m i`"M i?"i ƒ€M; bÊX

u m p,M +QÎM; ƒƒB ƒ-v i`ÎB- Km®M b„T ƒ†i v m i`"M +QÎM; ƒƒB M?Q p"v T?ªB H"i²

v m ƒ - v m i°+ #bM? i?QÎM; F?¬M; i? H"K ƒQÊ+ ƒB m ƒ|X

S?€i ?B M M"v H"K HÁM; ƒ€K ƒ iY i` +O o'M EB K i¬M; +?bK tm®M;X

o'M EB K i¬M; [m•M H•K hmv i*?•m M?QM; /M ;b +,M +Æ KÄM;- i¬M; K¬M F?¬M; +

æ +ªM? i¼ i`MX L m v m i°+ ƒ M i'M +¬M; +| v m ƒ i?b b) H"i B MƒM- i¬M; K¬M

L?QM; ;B•v b m ƒ€K ƒ iY i` +O o'M EB K i¬M; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

"ÎB pbi? M?MB M €Qt M? # M +ƒM? ƒ€K ƒ iY i` +O o'M EB K i¬M; ƒ®B K†i v m

M?Q i? K" +?d #9M; i v K°i +€B- FB K F?Q `U+ `Ð # v ` F?ÄB ƒ-m M;|M i v tû`€+

w K"i?QM; /QM; M?Q i? tûiî ;B'v KÄM;X

h?U+ HU+ i?"i KƒM?5

J†+ /M H9+ i`QÊ+ +€+ ƒ iY i` +O o'M EB K i¬M; #` æBM? >ƒQ iMv i v ;B i? B +Q

`mM; ƒ°M; KƒM?- M?QM; i?'v ?bM?ªM? M"v- hB M S?B hBM? pšM bÊ ;B"i KbM?X

T?ªB +€+ ƒ iY i` +O o'M EB K i¬M; +| i? iQÎM; iQÊM;X

_®i +m°+ H" +ªM? ;BÊB ;b\

æBM? >ƒQ #9M; i v ` FB K F?Q F?¬M; M;WM; tû`€+? iWM; i¬M; i`"M T?€T v m p,

h?U+ HU+ ?B MiƒB +O æBM? >ƒQ +| i? /MM; M;|M i v H"K FB K #„M` FB K w- F

v m p,M i`bM? ƒ° M"v F?¬M; +-M bY /KM; i? M? FB K `d bûi- K ƒ Q ƒ2M i`M T?€-

H MX

*?QM? H9+ M"v X X X

@ G" B /€K t•K M?"T h?"T S?QÆM; .B i hmv i h`m hB M h`"M +O h?B M u m æB M

J°i ƒQ`M v m F?Q KƒM? K) H"K M;QÎB M;? i i?ÎM? M? M?Q +?ÊT # v iÊB i`QÊ+ K

ƒƒB v m #° /ƒM; M?Q +QM i ;B€+ ~M ?B M- i? M? •K M?Q b'K +?'M ƒ°M; i?B M ƒ`

G¨K°iç¢Bv m +ªM? ;BÈBv m ?Q¨M;X
æ€K M;QÌB hB M S?B hBM? iBK`mM H M- TªM SM; ç-m iB M H¨i? M? MB M €Q t
çQÊ+ +QÌM; ;Bªv m i°+ v m ?Q¨M; +QÌM; ç¢B M?Q p"v F?-M;X
*ªK ÆM #¢M æBM? oBM? ç½ OM; ?° i`mv M M?ûX

RyyyX *?QÆM; RyyR, h?B M u m æB MX

*?ÈT K„i X X X

oM pM pM pM pM5

J°i Hm²M; FB K [m M; `U+ `Ð t i [m F?-M; i`mM;X

@ 5

u m F?Q imM; i|2- +Æ i? v m ?Q¨M; i ;B€+ pÐ i M M?Q i`€B /Q ?'m #`#9 i¢ç"
J°i Hm²M; i?-M ?²M ç2M M?¢i # v` F?ÄB +Æ i? +QÌM; ;Bªv m i°+ v m ?Q¨M; i ;
æ| H¨i?-M ?²M +O +QÌM; ;Bªv m i°+ v m ?Q¨M; i ;B€+X
J°i +?B m ;B i +QÌM; ;Bªv m i°+ v m ?Q¨M; i ;B€+- ç®B i?O +QÌM; ç¢B H¨K i?-M
p¼M; +?¢v M?Q çB M- i®+ ç° M? M? M?Q iB +?ÈT b„T pQÊi [m i-K K„i ç€K M;QÌ
L?QM; i®+ ç° Hm²M; b€M; i`„M; M? M? ?ÆM +QÌM; ;Bªv m i°+ v m ?Q¨M; i ;B€+X
•M? b€M; i`„M; # v` F?ÄB M; |M i v æBM? >¢Q çm´B i?2Q i?-M ?²M K¨m ç2M +C
?Q¨M; i ;B€+- F?-M; MQÆM; ibM? +„M Mm®iX

æ| H¨K°i +QM K QX

J°i +QM K Q K" T K¨m i`„M; +| +€M?- # M; Q¨B ç€M; v m- ç¬B K„i iQ M?Q i?Ov iB
M; ÊKX

E?B i?'v +QM K Q K" T M¨v- iB +?ÈT t i [m ç-m hB M S?B hBM?- M½Q ;½ i`®M; `
hB M S?B hBM? ç½ #B i i?•M T?"M i? M? MB M €Q t M? # M +¢M? K bM?X

G¨ ?„M5

h?-M HBM? i? v ç´B p" M K M? +O o'M EB K i¬M;X

h`mv M F€ p¨ çdM? + Q M?'i i? ;BÈB pä ç¢Q hmv i *?•m- i?B M i¨B pä ç¢Q po ç¢B
iW i`QÊ+ ç M M v- M; ¬B b Q `U+ `Ð M?'iX

æ Q +m²M; FB K bB5

L;QÌB b€M; H" T ?mv ?Q¨M; # M, K +O o'M EB K i¬M;X

æBM? >¢QX

L;QÌB hB M S?B hBM? `mM H¨v #¨v p b FQ+? ç°M;X

" M, K- i`mv M F€ K B / M? ~M iQ+? ç½ i`î p \

EQ+? ç°M; - i¬M bMM; i¨¨M M; "T iQ¨M i?•M hB M S?B hBM?X

aU iQ+? i`mv M F€ HB M [m M ç M ç Q +m²M; FB K bB M; v iW F?B hB M S?B hBM
o'M EB K i¬M; ç½ M; ?2 F?-M; #B i # Q M?B m H-MX J¶B H-M M; ?2 H¨ hB M S?B
+| M;¨v K bM? +€+? p` i`mv M F€ M¨v ; -M M?Q p"v- ;½ +| i? çSM; # M +¢M? ?„MX

æ9M; p"v- i`W ?„M` +ÁM B FQ+? T?€i mv HU+ h?€B >mv M o'M EB K h?B M ç M
M"v\

h`W ?„M` +ÁM B + Q [mw M? im'M- ¬M M?m"M M?Q M;¼+ ç M i? \

h`W ?„M` +ÁM B K M; i?2Q +QM K Q i`„M; # M;Q`B ç€M; v m M?QM; +Q`M; ç¢B

h`W ?„M` +ÁM B +| i?U+ HU+ +Q`M; ç¢B `²B H¢B H¢+ çQ`M; i`QM; ?Q M; /½\

hB M S?B hBM? M?È`ä K¶B F?B +€+ bQ i`QÎM; o'M EB K i¬M; b v bQ F p i`mv
H M +?d` çB K v m HÈM M?'i +O ?„M- KM çQ`M;X

æ²M`^M; p` i`mv M F€ i¬M; K¬M ;¬M M?Q ?Q`M K„ M"v`i i +ªK ;B€+ T?QÆM; ?Q
H¢+ çQ`M; H" #bM? i?Q`M;X

æB K v m F?¬M; M M +| i` M M;Q`B i?B M i`B pä ç¢Q F?B M ç Q +m²M; FB K bB i,M
i?`i i`QM; K„i K¼B M;Q`B- ç€K ç iY o'M EB K i¬M; i?'v i?•M i?B i?ÆMX

J'v ç iY o'M EB K i¬M; F?€+ # M +¢M? hB M S?B hBM? i?'v +QM K Q K" T K"m i`
T?"M +O æBM? >¢QX

æ€K ç iY i` im' B +O o'M EB K i¬M; FQ+? ç°M; M;Q`B`mM`~vX

æ†+ #B i H" ç€K M[ç iY K„i ?bM? i`€B iBKX

*€+ M" M; +„M HQÐB F?¬M; ç Kbm? T?€i` i? M? •K [m'v`¬v æBM? >¢Q +?B M
bMM;- FQM? bÊ i`mv M F€ i¬M; K¬M æBM? >¢Q M M F?¬M; +| + M çªK M|B +?mv

æBM? >¢Q K¢M? K) t¬M; p`Q ç¢B i`"M v m p,MX

h` M çQ`M; çB +| p`B ç¢B v m +ªM? ;BÈB v m ?Q`M; H° K†i M; ,M +ªM M?QM; ç m
+Q`M; ç¢B +?ûK ;B iX h?¬M ?²M +€+ v m ?Q`M; F?¬M; i`®M i?Q€i ç m p`QK B M;

hW F?B æBM? >¢Q i?Q€i F?ÄB h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T K°i çQ`M; ?QÈM

" M,K [m o'M EB K i¬M; iWM; ;B•v iWM; T?9i #B M K¢M?- imv `^M; #ÎB pb i?ÎB
+?B M ç'm F?¬M; çO + Q M?QM; H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q `îB çB #`v ` ç¢B i`"M ?° b
` iW pU+ b•m iY iBM? b m M9B i?'K M?m-M- mv HU+ +QîM; ç¢B FBM? M;QîB- /M H
*| ç¢B i`"M ?° bÆM #ªQ p - o'M EB K i¬M; +| i? +?®M; çQÊ+ KQîB M;`v- MY i?€M
hBM iS+ i`mv M ` - >mv M aQÆM; h?-M *mM; b) F?¬M; M;²B M?bMX *€+ bB m i¬
o•M i¬M;- .B i hmv i EB K i¬M; ç m +| +QîM; ;Bª Î EQM? ?² bÊK Km°M ;b b) M? M?
•K -K -K -K -K5
S?Q t p M; iB M; M,M; HQÊM; M´X
*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K H°M K Q # v p - +SM; `„M çÐ +¬M; FQ+? +O æ¢Q L;mv
i?QÆM;- KB M; ?°+ M;KK K€mX
@ hmv ?ÆB i?QîM; i?S+ M;QÆB M?QM; M?QM; ç½ ç„+ i°B G K çB M ?¢i?b F?¬M;
æ¢Q L;mv M u m æ M? M? M?Q +?ÈT #€K i?2Q- p¶ K°i+?QîM; ` X ""M i v æ¢Q L;
pm®i b|B 'M M;U+ *m²M; æ Q h`QÆM; S?`KX
hmv *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K i?m M?QM; F?¬M; #®B `®B- i`QîM; ç Q HB M iK+ #
i?'i Hmv M i?m i?OvX
"MK #MK #MK #MK #MK5
om®i b|B p +?¢K +?B M ç Q p M; iB M; FBK HQ¢BX
æ¢Q L;mv M u m æ i¢K i?îB F?¬M; i? T?€ Kî K°i KªM? ç Q K M;- +QîB iQ FQ+? i
@ L;?2 M|B +?QîM; K¬M o'M EB K i¬M; L;¼+ .B M hm G çQÊ+ ;¼B H` ç M?'i F€
EB K i¬M; ?B M M`M; +?Q G K çB M ?¢i?b +| H) b) i`€M? +?Q #` i`M b€i +ª M?`X
S?Q t X
G K çB M ?¢ HQîB #B M; /U p`Q ;? K„ M[ HÄ i?•M F?|2 K¬B +QM; H M +QîB i`M
M|B,
@ æ¢Q L;mv M ç½ M?„+ M?Î i X h?Ä i?Q+? H`K M?K+ M[+?QîM; K¬M + Q [mw +O
p`X
J°i i M? •K b M; bªM; ç-v b€i F?Q iW t p M; H M,
@ *?d #^M; p`Q +•m M|B M`v i?b ?¬K M v M;QÆB +? i +?„+5
æ¢B i`"M v m p,M +O v m i°+ #`FB K [m M; bB m +QîM; ç¢B tû Kî- €M? #¢+ +?ÈT
J¼B M;QîB +?Q F`T T?ªM SM; i?b i?'v K„i ?Q H M- ;B[ ? B i`"M /Q M? #¶M; tm'
L;QîB oQÆM; hmv i S?QM; `mM H M- i` M K†i H°p KWM; `Ð M?Q çB MX
*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K ç M; +?B M ç'm i?b ?Q`M iQ`M #B M b„+ K†i- ;½ BK H†M
M?Q ç M T? X *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K pmM; ç Q +SM; ç®B +SM; #m°+ æ¢Q L;m
tm®M; ç'iX
æ¢Q L;mv M u m æ ç`M? i`mv FQ+? M?QM; i`QM; F?QªM? F?„+ M`v €M? K„i M?Q
L;mv M u m æ # M M,M; +ªK ;B€+ M;mv ?B K- / i?'i ç m M?Q #` FBK ç•KX h`U+ ;E
+| H`K æ¢Q L;mv M u m æ p°B i?Ki HMBX
æ¢Q L;mv M u m æ FûQ ` F?QªM; +€+? M iQ`M- #B m ibM? FBM? bÊ M?bM ?QÊ
JQîB K'v M;QîB i`QM; b•M i`W ? B çS #û ` +| i€K ç iY i` +O o'M EB K i¬M;- i?U
p`Q K„i æ¢Q L;mv M u m æ X •M? K„i æ¢Q L;mv M u m æ M?bM ?QÊM; i? M? MB
JÊB `²B +ªK ;B€+ M;mv ?B K M?Q iY i?-M ;B€M; tm®M; H` T?€i ` iW M;QîB i? M?
æ¢Q L;mv M u m æ M?Qm K`v ?ÄB,

@ L;QÆB H" B\

*| M;QìB i`ª HìB æ¢Q L;mv M u m æ X

oQÆM; hmv i S?QM; +QìB iQ M?Q çB M- iB M; +QìB p,M; pŠM; i`QM; ;B| imv i,

@ > ? ? ? ? ? 5 "" M°B M|- iB m iY i?®B ç½ i`î p X L m M;QÆB +ÁM F?¬M; p i
çB X X X

æBM? >¢Q +QìB F?´- [m v ç-m H¢B M|B,

@ aQ ?mvM? H"K ÆM +| T?QM; ç° i`QîM; #®B i¬M; K¬M çQÊ+ F?¬M;\ h F?| F?,M
+ Q M?•M iB M #®B #`K°i +•m +O bQ ?mvM? T?€ ?OvX

RyyjX *?QÆM; Ryy9, hmv M "® h h`î o X

æBM? >¢Q M|B tQM; M?bM *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K #B m iB M? KWM; F?¬M tB i-
;½- KdK +QìBX

@ æBM? bQ ?mvM?5

* Q i?O b® K°i o'M EB K i¬M;- *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K i?|B [m2M ;½B ç-mX

:B| T?9i M`v- \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K M?Q i`î p i?B m MB M i?Ê b,M t'm ?´ +?•M

J°i b® + Q i?O o'M EB K i¬M; T?ªM SM; H¢B + Q ;B¼M; `2Q ?ÁX

J`v i`,K +QìM; ;Bª o'M EB K i¬M; tm'i ?B M # M h`v EB K h`b ç b® H" M;QìB +k i`Q
i`QÊ+ ç½ î o'M EB K i¬M;- i`ªB [m i?ìB F€ æBM? >¢Q M`B H M M M +| ;†T K†i ?„
i`,K M;QìB M?"M ` i?•M T?"M +O æBM? >¢Q M; vX

" M,K M|B /`B F?¬M; /`B- M|B M;„M +kM; F?¬M; M;„MX

æBM? >¢Q #B M K'i # M,K- i`mv M i?mv i p ?„M +?Q # Q ;B| M;WM; i`QM; bÆM
M;QìB iWM; ;B•v iWM; T?9i bmv çQ€M imv i ç¢B i?B M FB m +O o'M EB K i¬M; F

E?¬M; M;ì H9+ o'M EB K i¬M; ;†T M;mv F?®M i?b æBM? >¢Q iW i` M i`ìB ;B€M; tr

æ•v +?ŠM; T?ªB H" T?QM; +€+? +O æBM? >¢Q b Q\

J¶B H-M o'M EB K i¬M; +-M æBM? >¢Q M?'i i?b ?„M b) iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M;

æ¢Q L;mv M u m æ `i M? M? #bM? ioM? H¢BX

hmv H9+ i? M? MB M €Q t M? tm'i ?B M H"K æ¢Q L;mv M u m æ +ªK ;B€+ M;mv ?
F„- i?'v ?„M +?d H" K°i iB m iY +ªM? ;BÈB çdM? oä oQÆM; +ªM?X

hm pB ?mv M F?Q M?Q p"v F?¬M; ç€M; H" ;b i`QÊ+ K†i v m ç X

æBM? >¢Q F m oQÆM; hmv i S?QM; H" bQ ?mvM? +`M; F?B M æ¢Q L;mv M u m æ

oQÆM; hmv i S?QM; H" bQ ?mvM? +?d H" oä >Q`M; +ªM? ç ;B B p"v bQ ç +O ;½
;b- +ªK ;B€+ M;mv ?B K pW `²B +| H) +?d H"ªQ ;B€+X

æ¢Q L;mv M u m æ H¢M? HMM; +QìB,

@ G¢B K°i i M +?`m +? iX L;WM; ¬M +?mv M çB- K m H M çQìM;5

@ h®i- M m M;QÆB ç½ b®i `m°i p"v i?b i iB M M;QÆB H M çQìM;X

æBM? >¢Q [m v ç-m HB + æ¢Q L;mv M u m æ v m i°+- ;"i ç-m- iWM; #QÊ+ K°i iÈ

*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K M?„+ M?Î æBM? >¢Q,
 @ æBM? bQ ?mvM? ?½v +~M i?“MX
 oQÆM; hmv i S?QM; H M iB M;,
 @ hB m iY- ç! H` v m ç - M m F?¬M; M„K +?„+ i?b çWM; +”v K¢M?X
 hmv oQÆM; hmv i S?QM; F?¬M; #B i [m # M,K æBM? >¢Q i`ªB [m +?mv M ;b M?
 ç çO F?B M #'i +S B T?ªB +~M i?“MX
 æBM? >¢Q M|B,
 @ u M i•K- ç½ # Q ;B`i H`K +?mv M F?¬M; M„K +?„+ \
 GÁM; æ¢Q L;mv M u m æ /•M; H M H Y ;B”M- v m HU+ M;QM; iK iQ`M i?•MX
 @ E?¬M; #B i b®M; +? iX E?B M[+?QÎM; K¬M L;¼+ .B M hm G +O o'M EB Ki¬M
 /QÈB i?•M G K çB M ?¢ i?b M;QÆB b) #B i +€B ;b H` ç m F?´- ?®B ?”MX
 æBM? >¢Q M;?2 æ¢Q L;mv M u m æ M|B- b€i w bK+ b¬BX
 æ€M; +? i5
 æBM? >¢Q `i Qi F?B iS+ ;B”M- M?QM; `²M; +! M;?`+? H•M- çKM; p`Q H` M´B F?M
 Gw G M ç½ H` M[ M?•M +O æBM? >¢Q p”v K` æ¢Q L;mv M u m æ +S ,M M|B #¶ #½
 @ G M çQÎM;5
 æBM? >¢Q H”i i v- i? M? K ç Q ç2M ?B M ` X æBM? >¢Q H„+ M;QÎB #B M K'i i¢B
 *MM; H9+ ç!- KQ K„i æ¢Q L;mv M u m æ ;B”i HB M iK+X
 *ªM? #€Q M;mv ?B K H9+ i`QÈ+ H¬M i?S ? B /•M; H M i`QM; HÁM; æ¢Q L;mv M u
 ?ÆMX h`QM; K„i æ¢Q L;mv M u m æ F?¬M; i?'v #!M; /€M; æBM? >¢Q ç•mX
 @ L;mv `²B5
 æ¢Q L;mv M u m æ ?B m ` i? M? MB M €Q t M? ç°i M?B M tm'i ?B M H` i²M i¢B -
 “ªM M,M; +QÎM; ;Bª +ªM? ;BÈB oă æ +ªM? F?B M æ¢Q L;mv M u m æ HMB H¢B M
 L?QM; +?ÈT K„i- K°i +QM K„i +O æ¢Q L;mv M u m æ i?'v i?•M ?bM? [m2M i?m°+
 i?QÈ+X •Q i`„M;- iQ`M i?•M HQÈM H i v m F?Q ;B®M; æ¢Q L;mv M u m æ v M?Q ç
 @ L;QÎB ç! H` B\
 amv M;?o H!2 H M i`QM; ç-m æ¢Q L;mv M u m æ - ;½ i?'v i?•M ?bM? [m2M i?m°+
 ç-m- K€m T?mM M?Q bm®B iW +-M +´X
 æ¢Q L;mv M u m æ ?B m M; v +! +?mv M ;bX
 L¶B bÊ ?½B- FBM? F?OM; M?Q i?Ov i`B m M?'M +?bK æ¢Q L;mv M u m æ X
 æ! H` +Æ i? +O ;½X
 h?•M ?bM? [m2M i?m°+ FB H` +?QM? æ¢Q L;mv M u m æ X
 æ¢Q L;mv M u m æ i?'v +Æ i? +O KbM? H` pb X X X
 @ h X X X “` +?ûK ç-m\
 æ-m !+ æ¢Q L;mv M u m æ i`®M; `¶M;X
 @ J°i v m ç ç ;B B M?Q M?Ä +kM; /€K ç M ;•v o'M EB Ki¬M; i ;•v bU- i?“i H` F?

h v T?^B æBM? >¢Q + - K i? M? K ¸ Q ¸ 2M / QM? K € m - i v i` € B t € + ? ¸ - m æ ¢ Q L ; m v
> ¢ Q M? Q K i? - M ¸ S M ; b W M ; b [M ; X

* € + + Q Ì M ; ; B^ M? • M i° + - v m i° + M ; • v M ; ® + M? b M X

" ¼ M ? ¼ + ^ K i? ' v ¸ B m i` Q Ê + K „ i i? " i F? | i B M X

æ B M? > ¢ Q ; ¼ B i? M? K ¸ Q ¸ 2M ` - + ? d H „ + M ; Q Ì B K ° i + € B ¸ ½ t m ' i ? B M # M + ¢ M
K ° i M? € i X * € B ¸ - m æ ¢ Q L ; m v M u m æ / / " M ; # ` + ? † i t m ® M ; - M ; v b m ¸ | ; ½ K Ê B
i? K i H M B - i B + ` ^ M ; + ? d + | + Æ i? F? - M ; ¸ - m H M B X

L ; Q Ì B M ; Q " B M? b M [m € i` b M? F? - M ; i? ' v M? M? # Q M? B m M? Q M ; p b b Q + Q Ì M ;
F? - M ; i` € M? ¸ Q Ê + K ° i F Q + ? F B \

* € + + Q Ì M ; ; B^ v m i° + ¸ S M ; M ; • v M? Q T? ¶ M ; - H Á M ; ? Q ^ M ; b Ê X

h? M? M B M € Q t M? # B i v m T? € T b Q \

G K ¸ B M ? ¢ M ; ^ B i` M ; ? / U H È M K Q Ì B K „ M [H Ä i? - # B m i b M? F B M? b Ê X

G - M ¸ - m i B M G K ¸ B M ? ¢ i? ' v F B m + ? B M ¸ ' m M " v X * • v ¸ Q ; ½ v i` Q M ; i v æ B M?
+ ^ K ; B € + ` i F € H ¢ - M m ; ½ F? - M ; ¸ Q € M b B i? b K ' m + ? ® i K ° i ¸ Q F? - M ; Î i? U + H
K " H " + • v ¸ Q ; ½ v X

" M F B X

J - B o Q Æ M ; h m v i S? Q M ; K ' T K € v + m ® B + M M ; F? - M ; i? ® i i? " M? H Ì B X

æ • v H " K ° i v m ¸ i? " i b U - ¸ † i Î i Q " M h m v i *? • m + | i? ¸ B M ; M ; M? Q + m X : - M p ¢
h m v i *? • m + ? Q + | K ° i M ; Q Ì B H " o ä æ + ^ M? X æ B M? > ¢ Q ; B Ä B - ; B i v m ¸ M? Q ; E
i ^ M i ¢ B o ä æ + ^ M? H " ` m i` „ M ; p 2 M ¸ Q Ì M ; - B K m ® M M? ' i? b M? ' b Q \

* m ^ M ; æ Q h` Q Æ M ; S? " K F B M? M ; ¢ + ; B • v H € i b m H ° # B m i b M? ¸ Q Æ M ; M? B M X

Í i` Q M ; K „ i 7 M + m ^ M ; \* m ^ M ; æ Q h` Q Æ M ; S? " K i? b æ B M? > ¢ Q H " K + ? m v M ; b F
+ ? m v M ¸ Q Æ M ; M? B M X

æ € K ¸ i Y o ' M E B K i - M ; F? € + i? b ¸ B M + m ^ M ; ? Q M ? - X

> i ; B " M 5

a Q È M ; 5

u m ¸ i? b b Q \ *? ¼ + p " Q o ' M E B K i - M ; i - i` m p " Q b Q i? 9 + i ' æ B M? > ¢ Q i? b H " i

L? " K L ; ½ > " M? + ? ¼ i æ B M? h? B M a Q Æ M ; # B m i b M? M ; Æ M ; € + - M? Ä ; B ¼ M ; M | B ,
@ L " v - ? b M? M? Q ¸ ¢ B i? 9 + H " T? K i? • M + O M ; Q Æ B X

æ B M? h? B M a Q Æ M ; i` W M ; L? " K L ; ½ > " M? ,

@ æ ¢ B ; B M ; Q Æ B 5

L? " K L ; ½ > " M? m ' i S + M | B ,

@ L " v - M | B + ? m v M ¸ " M ; ? Q " M ; - i ¸ M ; M | B p B + + ? Q M? ¸ € M ; p È B M ; Q Æ B - i ¢ B b
æ B M? h? B M a Q Æ M ; M ; ? B K M ; ? ` M | B ,

@ B + ? Y B M ; Q Æ B \ L m ¸ ¢ B i? 9 + i? " i b U H " T? K i? • M + O i - ¸ i Y + M M ; [m w p È B T
i? • M + O i H " ¸ M? ' i M? • M i? ? ¸ | - i Q M? # ® B T? " M i? b + ? Š M ; T? ^ B M ; Q Æ B M M

L? " K L ; ½ > " M? € F? ~ m X

L? " K L ; ½ > " M? M ; W M ; ; B • v H € i - # B m i b M? i - M b M M ; M | B ,

@ S?K i?•M +O M;QÆB i?"i HÊB ?¢B- h`QÆM; S?"K i?9+ i?9+ i?"K +?Q F?¬M; #`
@ h'i M?B M- M;QÆB F?¬M; t2K ç| H` T?K i?•M +O B\
E?m¬M K†i M?Ä M?„M T?'M çB m M;¼+ K`B +O æBM? h?B M aQÆM; ç-v FB m M
@ L?QM; i T?ªB i?Y i?€+? T?K i?•M- M m F?¬M; i? ç€M? çm´B i M K†i i`„M; M?Ä
i T?ªB bmv tûi H¢B +| M M M?"M T?K i?•M F?¬M;X

Ryy9X *?QÆM; Ryy8, hmv M "® h h`Î o U?¢VX

J„i L?"K L;½ >`M? b€M; `Ð M|B,
@ > ? ? ? ? ? 5 *m®B +MM; ;†T T?ªB K°i + Q i?O i?"i bU- bQ pÈB T?K i?•M +O
v m tbmX > ? ? ? ? ? 5 *?9i M[T?ªB F m ?„M H`K bQ T?K i X
æBM? h?B M aQÆM; FB m M;¢Q M|B,
@ L m T?K i?•M i M?"M ç² ç i?b H` i i`QÈ+ - M;QÆB t T i?S ? BX

æBM? >¢Q +-K ç-m æ¢Q L;mv M u m æ - /MM; i|+ #¢+ H m p i K€m i` M HQÐB ç C
æBM? >¢Q F?ÎB ç°M; HU+ HQÊM; HY - i? M? K ç Q ç2M F m pM pM M?Q K½M? i?
T?€i` iW i? M? K ç Q ç2M ?9i M,M; HQÊM; iBM? M;mv M i`QM; ç-m æ¢Q L;mv M
` # Q T?O +Æ i? F?¬M; ç-m +O æ¢Q L;mv M u m æ - HU+ HQÊM; v m ç #` i? M
æ¢Q L;mv M u m æ +? i i?"iX

* Q i?O +O h?B M u m æB M F i i?9+ bU b®M; pä ç¢Q /`B /†+ +O KbM? pÈB F i
F?¬M; M;| ç MX

æBM? >¢Q +ªK M?"M HU+ HQÊM; iBM? i?m-M iW +?m¬B i? M? K ç Q ç2M i`mv M
çB M ?¢Î T?Q t X

" M ç-m G K çB M ?¢;B"i KbM? b m ç| i`2Q MK +Q`B M?Q K¼B F?B- iW i` M + Q M
G K çB M ?¢ M|B,

@ L;QÆB +?QM? H` ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q i`mv M F€M;`v tQ +O pä ç¢C
+O M;QÆBX

æBM? >¢Q F?¬M; i? K [m M i•K i?B m +?O G K çB M ?¢iU +ªK i?'v KbM? + Q + Q

æBM? >¢Q +?d M?bM G K çB M ?¢;B•v H€i b m ç|[m ûi [m i`"M /Q M?K'v M;`M +Q
ç¢B F?€B i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM;X a€i w i`QM; K„i æBM? >¢Q +`M; ç"KX

@ " M,K F?¬M; i`Î p hmv i \*?•m- +?| K Q ;b +kM; /€K ç M i`QÈ+ +Y o'M EB K i¬M

æBM? >¢Q bB i i`Q`M; ç Q- K°i M;Q`B K°i ç Q t¬M; ?QÈM; i`"M /Q M? v m i°+X

@ >¬K M v i ç¢B F? B b€i ;BÈB- /MM; K€m p` tQÆM; +O +€+ M;QÆB i mv M #® i
J¶B K°i #QÈ+ ç¢T` H` F?Q i? i` M M;Q`B æBM? >¢Q i,M; p¼i M?Q b|M; i?¬M "T
T?Q ç®B /B MX

æBM? >¢Q Km®M K°i KbM? F?B m +?B M K'v M;`M + Q i?O v m i°+X

G K çB M ?¢ #B M b„+ K†i- H° #B m i bM? iS+ ;B"MX *ªK ;B€+ #` T?Èi H`H`K MB K
M?½X

G K ç B M ? ¢ • K i ` - K M | B ,
 @ : B i ? „ M + ? Q i 5
 J ' v + ? K + + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + ç S M ; # M + ¢ M ? G K ç B M ? ¢ H " T i S + # v ` M ; v X
 a € m ç d M ? v m ? Q " M ; - # v m ç X
 J ' v + ? K + + H m ² M ; b € M ; v m F ? Q i " M M ; " T ? Q F ? ¬ M ; - F ? ¬ M ; i ? M ; , M ç Ð X J ° i ; ! + ?
 K ' v + ? K + + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + ? Ê T b S + ç O F ? B M i ? B M ç ` i M p Ð X æ ¢ B i " M ? ° b Æ
 v m p , M i ` Q M ; F ? ¬ M ; i " m M ; # ` F Q + ? T ? € i - i W M ; p ^ M p " M ; p " ç 2 M ; B , M ; i S i m M ; X
 > Æ B i ? Î F ? O M ; F ? B T - F ? Q H Q m ; B | H ® + i ? € + H Q ¢ M H " K + € + + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° +
 M ; Q " B X
 G K ç B M ? ¢ ? W H ¢ M ? K ° i i B M ; - i M v i v T ? ' i K ° i + € B X
 G U + H Q Ê M ; p ¬ ? b M ? t | i M F b M ? T ? Q M ; i ? € + H Q ¢ M X
 S ? € B ç ® B / B M X
 æ B M ? > ¢ Q K ° i M ; Q Ì B K ° i ç Q ? S M ; H U + H Q Ê M ; ç € M ; b Ê - + € + ç i Y o ' M E B K i ¬ M
 M ? " M + ? 9 i € T H U + X
 @ • K K i ? ¬ M T ? 5
 @ J M ; m v M p š M H ¢ + 5
 @ E B K v m i Q € B i • K 5
 h ` Q M ; i B M ; ` ® M ; i ? ¬ # ¢ Q - K ' v + ? K + + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + T ? € i ` H U + H Q Ê M ; K ¢ M ?
 G U + H Q Ê M ; + m ² M ; # ¢ Q ç - v i ` Ì B ? - m M ? Q M ? ' M + ? b K æ B M ? > ¢ Q X
 * M M ; H 9 + ç | - æ B M ? > ¢ Q H " K ` T ? ^a M F Q + ? X
 æ B M ? > ¢ Q H „ + M ; Q Ì B - # ¶ M ; + | M ? B m ^a Q ^a M ? T ? • M i ? • M i € + ? ` F ? Ä B + Æ i ? ? „ M
 M „ K i ? M ? K ç Q ç 2 M # v H M X h ` ¬ M ; M ? Q K ' v + ? K + æ B M ? > ¢ Q t m ' i ? B M i ` Q M ;
 i ? • M ç ' m p Ê B K ° i + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + X h ? M ? K ç Q ç 2 M t i M ? M ? M ? Q ; B | - ç Q T ?
 S ? K i 5 S ? K i 5 S ? K i 5 S ? K i 5 S ? K i 5
 J € m T ? m M ` - b m ® B K € m T ? m M i m M ; i | 2 X
 E ? B H Q È i [m M ? m - + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + M ? Q # ` + ¼ M ; + Ä # ` ; t i - M Y M ; Q Ì i € + ? H " K
 + ? Q ` È i t m ® M ; ç ' i i ? b M , M ; H Q Ê M ; i B M ? ? Q i ` Q M ; M ; Q Ì B ç ½ # ` i ? M ? K ç Q ç 2 M
 J ' v + ? K + + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + i ? " M ? K ' v + ? K + ç ® K i ` Q i M # B M i ` Q M ; F ? ¬ M ; i " m M ; X
 o M p M p M p M p M 5
 h B M ; + Æ i ? H Q M ? M ? i ` Q M ; ? Q F ? ¬ M ; M ? Q i M ; " Q i ? û i X J ¼ B M ; Q Ì B + ^a K i ? ' v ?
 H ¢ B i K i " T + ? ² M ; p " Q M ? m i ? " M ? K ° i M ; Q Ì B X æ B M ? > ¢ Q Î ; B [F ? ¬ M ; i " m M ; M ? M
 ç 2 M T ? € i ` K i Q M ? M ; • K M ; - ç Q T ? Q M ; + ? d ? Q Ê M ; G K ç B M ? ¢ X
 * Q M M ; Q Æ B G K ç B M ? ¢ + Q ` 9 i ,
 @ * € B ; b \
 G K ç B M ? ¢ F ? ¬ M ; i ? M ; Ì K ' v + ? K + + Q Ì M ; ; B ^a / Q È B i v F ? ¬ M ; ç ' m H ¢ B K ° i i ? B m
 © Q ^a M ? ç - v i Ì F ? ¬ M ; T ? ^a B ? • M i ? • M K " H " æ B M ? > ¢ Q H - M H Q Ê i ` i v p Ê B K ' v + ? K
 [m i ® + ç ° + O ? „ M [m € M ? M ? X E ? B i - K K „ i M ; Q Ì B # b M ? i ? Q Ì M ; # „ i ; B [ç ° M ; i € +
 + ? d H " ^a Q ^a M ? p " M + ? m v M M ? M ? - i ? Ì B ; B M + ? " K + Ð # - # ® M ; B • v X
 h ® + ç ° i ? " i F ? | i B M X
 E ? B æ B M ? > ¢ Q ; B i K Q Ì B ? B + Q Ì M ; ; B ^a v m i ° + i ? b K ¼ B M ; Q Ì B K È B i ? ' v + € B # | M ;

G K çB M ?¢ H" M; QÌB /mv M?'i M?bM i?'m ?mv M #QX
 * Q i?O M?•M HQ¢B ç€M; bÊ- H-M M"v G K çB M ?¢ ç¢T i`9M; çBM?X
 a€i w çÄ t2M HšM ç Q F?Q #¢Q M; QÊ+ M?Q ç M iW +?B M i`QÌM; pB M +'- M?Q MQ
 G K çB M ?¢ H„+ M; QÌB # v H M + Q- i v +—K K°i +v• +?B M FQ+? K"m #¢+ M;? M?
 E2M; F2M; F2M;5
 E2M; F2M; F2M;5
 >Ä ?Q #„M imM; - iB M; FBK HQ¢B /"v ç†+ M?Q KQ #½Q ç" T p"Q H€ p M; p¼M; i
 @ S?KiX
 *| M; QÌB ?°+ K€m HªQ çªQ HMB H¢B- iû tm®M; ç'iX
 æ| H" G K çB M ?¢X
 @ æB M ?¢ X X X
 *QÌM; ;Bª v m i°+ ;"i Mªv KbM? +?¢v ` +Sm pB MX
 @ *? i çB5
 æBM? >¢Q #B M i?"M? b€i i?—M- F?¬M; +?9i MQÆM; ibM?X
 h`QÌM; ç Q i?B æ Q L?` h?"T hS .¢ *?B M "€i S?QÆM; - ç Q [m M; i?'i Hmv M M?
 tm®M; X *QÌM; ;Bª v m i°+ ç M; —M ç m #` +?ûK pKM- +Æ i? M´imM; X
 *?ÈT K„i ç Q K M; i?m p ?| i?"M? i?m i?Ov i?'i Hmv M +?ûK tm|M; ç—m G K çB M
 o"Q T?9i M; mv +'T G K çB M ?¢ çB M +m²M; ;"Q i?ûi,
 @ 555
 u m HU+ K"m p" M; i,M; p¼i [m M? i?•M G K çB M ?¢- ? B i v ;½ ;BÆ + Q +?B M FQ
 i? M? K ç Q ç2MX
 L?QM; K" X X X
 S?"T5
 J€m T?mM ` X
 *?B M FQ+? #¢+ çŠM; +'T çdM? #ªQ F?Q Î i`QÊ+ K†i i? M? K ç Q ç2M v m Èi M?
 F?9+X æ Q i? F?¬M; ;BªK t MY p B i`€B G K çB M ?¢- K€m v m #„M` X G K çB M
 G K çB M ?¢ ?ûi`—K H M i?Ki HMB H¢BX
 *QÌM; ;Bª v m i°+ # M +¢M? G K çB M ?¢ F?¬M; bÊ +? i çB M +m²M; H Q tm®M; i¢
 @ >¬K M v +€+ M; QÆB T?ªB +? iX
 æBM? >¢Q F?¬M; MQÆM; i v- i? M? K ç Q ç2M iÄ €M? HY ç Q [m M; M?Q HQÐ
 h? M? K ç Q ç2M t i [m ç•m H" F?¬M; B çÐ çÁM çQÊ+- #'i +S +?B M F„- #BM? F
 +?`m M´B i`QÊ+ i? M? K ç Q ç2MX
 S?Q ç®B /B MX
 æ€K ç iY o'M EB K i¬M; ?9i M; KK F?Q H¢M?X
 " M,K F?¬M; ;†T- bS+ +?B M ç'm +O æBM? >¢Q i,M; i`QÎM; ç€M; bÊX J'v M;"M
 iQ" M hmv i *?•m M?QM; i`QÊ+ K†i æBM? >¢Q i?b v m Èi M?Q F?9+ ;¶ KB M; M; |B>
 ?m®M; M"v H" # ;½v M; ?B M M€i K" H"; B| i?m i?'B H€`KM; - i? F?¬M; i? çÐX
 G K çB M ?¢ F?¬M; M; WM; i?Ki HMBX

Ryy8X *?QÆM; Ryye, _@i *m°+ G" B E?¬M; "B i GQÊM; aS+X

J°i+€M? i v #` +?†i çSi- ç m M?S+ / [/°B H"K K†i G K çB M ?¢ p†M p Q / [iÊMX G
pmM; ç Q M?Q K T?Q t - ;½ #B i H-M M"v i?"i bU ;†T ç®B i?O M;mv ?B KX

L?QM; p"v i?B b Q\

G K çB M ?¢ MÎ MK +QÌB çB M +m²M;X

G K çB M ?¢ tÁ2 i v ` - K°i ;B¼i K€m H'T H€M? M?Q M;¼+ M^K i`QM; i vX J„i G
HY çB M +m²M;- ;½ M;Y ç-m Mm®i ;B¼i K€m v m /½ M"vX

"MK5

L?Q T?¡M; t¢ M,M; HQÊM; H'v G K çB M ?¢ H"K i`mM; i•K F?m +? i€M #®M T?QÆ

J°i b® +QÌM; ;Bª v m i°+ ?° p # M +¢M? G K çB M ?¢ #` /QM? KB M; iS +?B pĐ M€

G K çB M ?¢ M;Y ç-m +m²M; +QÌB,

@ > ? ? ? ? ? 5

>ÆB i?Î HU+ HQÊM; K¢M? ?ÆM i`QÈ+ ;'T K'v H-M T?€i` iW +Æ i? G K çB M ?¢
M? M?+?¡M; K¼+ ` X :B•v H€i b m G K çB M ?¢ ç½ ??²B T?K+ bS+ +?B M ç'm H M
H"K¢M? ?ÆM i`QÈ+ ;'T K'v +?K+ H-MX

æBM? >¢Q F?UM; H¢BX

æ Q [m M; ç-v i`ÌB `9i p - +QÌM; ;Bª v m i°+ p•v +¬M; # M +¢M? æBM? >¢Q çSM;
çBM?X

æBM? >¢Q M?bM G K çB M ?¢ +m²M; +QÌB- #B m i bM? #bM? i oM? M¡B,

@ \ h?B i`B M #Q T?€T FQ+? T?€i iB K M,M; b Q\

h?B M u m æB M H" bB m i? HU+ v m i°+ "„+ oU+- G K H" i?B m +?O +O h?B M
H€ #`B #ªQ p - çB m M"v M^K i`QM; /U çQ€M +O æBM? >¢QX JÈB `²B G K çB M
F?B m v m ç - H9+ M"v i,M; H M +Đ HK+ F?B m v m ç X

@ h M M;m tm~M ç€M; i?QÆM;- M;QÆB M;?o `^M; M;QÆB +¡i? F?B m +?B M i b

> B +?•M G K çB M ?¢ +€+? K†i ç'i K°i- ? B i?QÈ+ HÆ HYM; i`QM; F?¬M; i`mM;-
+m²M;X •M? K„i G K çB M ?¢ M?Q ç Q M?bM +?^K +?^K p"Q æBM? >¢QX

G K çB M ?¢ iW i` M + Q M?bM tm®M; æBM? >¢Q,

@ E?B M i m' M; T?Q K°i pB M h?B M u m *?•M >mv i- i b) F?B M M;QÆB b®M; F

æBM? >¢Q F?¬M; H M iB M;X

æBM? >¢Q [m M b€i F„ #B M ç' B i` M M;QÌB G K çB M ?¢- +ªK ;B€+ HU+ HQÊM; ?
+¡?ÆB i?Î +O +?Q i¬MX h?B M u m *?•M >mv i +?„+ H" i?S +?Q i¬M ?Q†+ MY #C

G K çB M ?¢ ç°+ €+ +QÌB M¡B,

@ æ Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q- H9+ i`QÈ+ M;?2 M¡B M;QÆB iB m /B i GB i h?F
+¡iB M; i,KX h ` `i +¡?SM; i?9 ;B i + Q i?O M?•M i°+ M?" M;QÆBX

@ .`B /ÁM; [m€X

æBM? >¢Q [m M b€i tQM; ç½ +¡ [mv i ç`M?- pšM F?¬M; ç G K çB M ?¢ p"Q HÁM;X

G K çB M ?ç i?'v iS+ ;B"M- ;½ F?¬M; ?B m pb b Q i? M? MB M €Q t M? ç®B /B M
;½ F?¬M; FB K çQÊ+ ;B"M /[M?Q i? H9+ i`QÊ+ ? B M;QÌB +| K®B i?M b•m ç"KX
tû`€+? æBM? >çQ` K'v KªM?X

G K çB M ?ç #`v` HU+ HQÊM; +QÌM; ççB- +QÌB M|B,
@ L;?2 M|B M[+?QÎM; K¬M o'M EB K i¬M; H` M[ M?•M +O M;QÆB\ L m ç M`M; tr

G K çB M ?ç +?Q M|B tQM; ç½ #` HU+ HQÊM; ?MM; ?²M "T p`Q K†iX
E?m¬M K†i iS+;B"M +O æBM? >çQ T?|M; iQ i`QM; K„i G K çB M ?çX
J°i #`M +?•M M?Q /½v M9B ç tm®M;X

L? M? [m€5

G K çB M ?ç;B"i KbM? ;BÆ M„K ç'K ç€M? ` X

G K çB M ?ç +QÌB iQ #ªQ,

@ Jm®M ççT i /QÈB HÁM; #`M +?•M\ h?"i H` F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?5

G K çB M ?ç /mM; ?ÊT h?B M u m *?•M >mv i`'i iU iBM p`Q HU+ HQÊM; +O KbM?
u m æB M- K€m +O +?Q i¬M v m i°+ ~M +?S bS+ KçM? iQ HÈMX *?d K'v p` i?¬M
h?B M u m æB M KÈB çQÊ+ # M °i;B¼i h?B M u m *?•M >mv i- p`Q H9+ M;mv ?B K
KçM;X

L?QM; K` X X X

•K -K -K -K -K5

L„K ç'K p` #`M +?•M p +?çK- G K çB M ?ç i?'v M;mv M +€M? i v i `¬M K•i çB +ªK
M†M; HU+ HQÊM; M?Q i? +ªi? ;BÈB ç H M G K çB M ?çX

æBM? >çQ #` ççT tm®M; M?Q i?B M i?ç+? `ÆBX

@ L;QÆB X X X

G K çB M ?ç iS+ ;B"M pMM; pšv- M?QM; /M MQÆM; M?Ì HU+ HQÊM; h?B M u m *
?B M F?¬M; i? M; ,M +ªM +?•M æBM? >çQX

•K -K -K -K -K5

G K çB M ?ç #` ççT H9M tm®M; ç'iX

*?•M æBM? >çQ ççT i` M K†i G K çB M ?çX

L¶B M?K+ iQ HÈM H`K ç-m |+ G K çB M ?ç i`®M; `¶M;X

a Q +| i? \

a Q +| i? M?Q p"v\

@ _®i +m°+ H` B F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM?\

æBM? >çQ M?bM tm®M; G K çB M ?ç- ;^M iWM; +?[,

@ L;QÆB +?Q `^M; v m i°+ +| i? ?Q`M? ?`M? i?B M ?ç b Q\ u m i?€M? +? i i`QM;
M;QÆB H`D+? B ÐÐ

æBM? >¢Q M|B,

@ hB m Km°B Km°B- #¼M ?¼ ç M; +Q|B +€B ;b\ L|B +?Q + + çQÊ+ F?¬M;\
*QM MQi`'i / #` HW - /K K°i +€B H°` M; vX

æBM? h?B M aQÆM; M?,M M?| M;Q€B ç-m HB + Gw G M b m ç| i? v #B m ibM? ?M

@ S?K i?•M +| i? çWM; K'i K†i M?Q p"v F?¬M;\ :†T +¬ MQÆM; tBM? ç T M?Q i
+?mv M\ h H" M[M?B +O M;Q|B b Q +| i? ;¼Bi H" iB m Km°B Km°B\ *ÁM F?B M
#` ?ÄM; M½Q b Q\

S?Ki5

æBM? >¢Q bmwi b†+X

@ *€B ;b\ "û +QM ;¼Bi H" ;b\

"B m ibM? æBM? >¢Q +?Q iWM; F€ H¢ M?Q p"vX

æBM? h?B M aQÆM; i?Î ?„i` M|B,

@ h?"i F?¬M; ?B m M;Q|B M;®+ M?Q T?K i?•M H"K b Q +?Q` M[M?B i?¬M; KBM
çÆM; B^aM H" i i M æBM? h?B M aQÆM;- Kšm i?•M +O i H" Gw G M- T?K i?•M X
B`²B çB\

æBM? >¢Q +^aK ;B€+ #` bûi ç€M?X

hB m M? ç-m M"v H" M[M?B +O ?„M\

h X X X G"K T?K i?•M\

a Q +^aK i?'v F?¬M; +?•M i?"i\

æBM? >¢Q M?bM æBM? h?B M aQÆM; #B m ibM? M;Q|B HÈM- ?„M i?'v K„i KkB M
#B i H" ç¬B K"v HB m +QM; +QM; ;B®M; M" M; v M?Q ç9+X æ¬B K„i i`QM; bm®i +
M?Q æBM? >¢QX

h`QÈ+ F?B æBM? >¢Q `|B F?ÄB o'M EB K i¬M;- #m'Bi®B çB M +m²M; ç| ?„M #` C
M;Î ç K ?¬K ç| M" M; K M; i? BX

æBM? >¢Q M;Æ M;€+ M;~M; ç-m #^aM M,M; M?bM Gw G M çSM; Î T?Q t X

L[+?QÎM; K¬M Gw G M M' B / M? hmv i *?•M #B m ibM? #bM? ioM? /mM; /mM; M?b
w- ;B M t^aQ ;B®M; vr M?Q #m' Bi®B ?¬K ç| M" M; M|B, h F?¬M; +?Î çQÊ+ [m€ H•m
M;QÆB #•v ;B|X

> v5

> v ? v5

æBM? >¢Q H'v H¢B iBM? i?¬M M?bM +?^K +?^K æBM? h?B M aQÆM;- F?¬M; #B i
M?O, hB m M? ç-m M"v i`QÎM; i?"M? [m€ bÊK- F?¬M; H) H" pb H½Q iY +| ;B2M
ç M # im' B p"v K" M|B M,M; `ä`"M;- /€K K„M; T?K i?•M t®B t^aX _'i;B®M; pÈB æ
:B^aB L;[X

L?bM æBM? >¢Q H9M; i9M; t'm ?'- ç€K M;Q|B oQÆM; hmv i S?QM;- *m²M; æ Q h
. Q ¬K #KM; +Q|B iQX

L?B m ç iY o'M EB K i¬M; i?'v p"v +kM; HûM +Q|BX G9+ i`QÈ+ M?B m H-M M;?
>¢Q- #¼M ?¼ +ÁM iQÎM; p` i`mv M F€ i¬M; K¬M b) H" K°i p` mv M;?B K- F?„+ M;?
M?Q p"vX æQÆM; M?B M i?U+ HU+ +O æBM? >¢Q ç9M; H" F?OM; #®- K°i w M;?o
M;?2`ÊM +^aM;Q|BX

@ S?K i?•M F?¬M; +| ;b Km®M M|B pÈB i b Q\

æBM? h?B M aQÆM; M;~M; ç-m pQÆM i v MQM K K,
@ G ;†T K†iX
æBM? >¢Q iQ€i K² ?¬B ?°iX
æBM? >¢Q F?QK HQM; ¬K æBM? h?B M aQÆM; iBM? M;?`+? H M- +Q`B iQ #ªQ,
@ u M i•K- M;QÆB Km®M iBM? iBM? i?b T?K i?•M b) F?¬M; +?Q €M? i`,M;- M;Q A
+?QX
æBM? h?B M aQÆM; pmB p +Q`B- +?m K¬B # T K°i iB M; ?¬M K†i æBM? >¢QX
æBM? >¢Q +ªK i?'v M;Q`B b„T i M +?ªvX

Ryy3X *?QÆM; RyyN, h?"i _ h *kM; *?Q G¨ L?Q h? X

hmv æBM? >¢Q +?Q +?~M #` +?Q p B T?K i?•M M?QM; F?B K¬B K K~K QÈi +O a
K†i i?b ?„M i?'v +?mv M i®i M?'i i? ;BÈB `ÆB p¨Q M;Q`B KbM?- +ªK ;B€+ K€m K
M? m M¨v `i F?¡ iªX

@ æ¢B i?9+ ç¢B i?9+- i p¨ h?B M aQÆM; H¨ #^M; ?[m i®i- `i i®iX æ¢B i?9+ M K
ç² ç çQÊ+ F?¬M;\

L?"K L;½ >¨M? H'v #bM? i?Ov iBM? ` F?ÄB i`[p"i ;BÈB +?d- ;BÆ H M + Q M¡B,

@ æ•v H¨ b[i?9 [mw ;B€+O i - imv i ç®B H¨ imv i T?~K- /MM; +€+? ç†+ #B i HQ
H¨K H #€B bQ çQÊ+ F?¬M;\

æBM? >¢Q +Q`B iQ +9B tm®M; ¬K L?"K L;½ >¨M? H M- M¡B,

@ h®i- M K†i M[M?B +O i M M M?"M #û K"TX

L?"K L;½ >¨M? pmB p +Q`B iQX

æ€K M;Q`B L?"K hB m . Q - oQÆM; hmv i S?QM;- \*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K çSM; T
M,K F?¬M; ;†T- æBM? >¢Q pšM H¨ #^M; ?[m ?B M ?Á - /`m /¨M; M?Q i`QÈ+- F?¬M

J'v i?€M; M v i? +K+ „+ oU+ ;B¡ K•v i? v ç´B- €T HU+ i,M; H M M;Q`B M?•M HQ¢
K¬M b® K°i hmv i *?•m +kM; ç®B K†i i?Y i?€+? M†M; M - ç†+ #B i H¨ iBM iS+ +€
i¬M;- .B i hmv i EB K i¬M; M?"M çQÊ+X G-M M¨v v m i°+ +?¼M ç` çB K ç¢B ?°B
`^M; +¡ •K KQm ;b- + Q i¬M; i¬M; K¬M M?Q ç€K Gw G M F?¬M; /€K +?"K i` X J'v
i¬M; i?m H¢B T?¢K pB ?Q¢i ç°M;- `9i ? i M;Q`B i`QM; o'M EB K bÆM i` M; p2M EC
ç°i pÈB v m i°+X

u m i°+ M; M; M;QÊ+- ?m M? ?Q M;- iQ¨M o'M EB K i¬M; `i H¨ #m²M #U+X

:B¡ i?b i®i `²B- æBM? >¢Q i`Î p X

æ€K M;Q`B Gw G M- oQÆM; hmv i S?QM;- L?"K hB m . Q - \*m²M; æ Q h`QÆM; S
J¬M h?B M hmv i +ªK i?'v €T HU+ ç M†M; K'v M;¨v M v #¶M; #B M K' iX

h`Á +?mv M pÈB M;Q`B [m2M +k p¨B +•m- çQ¨M M;Q`B [m v p bÆM K¬MX *?QM?
Hm²M; b€M; +?ÈT H¡2- F?Q i? +Q`M; ç¢B M?Q i?Ov i`B m "T ç MX hB M; tû ;B¡ +

æBM? >¢Q MÎ MK +Q`BX

"^M; ?[m +k H¢B ç MX

•M? b€M; ç€T tm®M; ç'i #B M i?"M? iWM; i?•M ?bM? [m2M i?m°+X

@ > ? ? ? ? ? 5 hW t ç½ +ªK ;B€+ ?ÆB i?Î [m2M i?m°+- [mª M?B M iB m iY M?
 hB M; +Q`B +O ç¢B K ç-m h®M; E?mv i i?B m ç¢Q çS+ p M; H M- i M K"Ti B iQ
 @ h®M; E?mv i çS+- M; QÆB H¢B #ûQX
 æBM? >¢Q #m¬M; ? B çS i` tm®M; - ¬K +?†i h®M; E?mv iX
 @ h®M; iB m +?QÎM; K¬MX
 æ€K M; Q`B Gw G M- oQÆM; hmv i S?QM; - L?"K hB m . Q - \*m²M; æ Q h`QÆM; S
 J¬M h?B M hmv i ?"M? H pÊB h®M; E?mv iX
 >ÆM # M,K [m h? M? o•M i¬M; [m M i•K o'M EB K i¬M; - ç†+ #B i h®M; E?mv i ç M
 H-M i bK ?B m iBM iS+ æBM? >¢QX
 JB M; i M K"Ti B iQ h®M; E?mv i i?B m ç¢Q çS+ +Q`B `i ç€M; ç€M?,
 @ > ? ? ? ? ? 5 hB m G M +?QÎM; K¬M `®i +m°+ ? i T?ªB +?Î çÊB- ? ? ? ? ?
 h®M; E?mv i çKM; p B p`Q æBM? >¢Q- M?€v K„i M|B,
 @ hB m æBM? hY i?"i H"- #Ä H¢B iB m ;B B M?•M M?Q ?Q M?Q M;¼+ + Q [mw i`
 *?•m- L K >Q M; H`K -K o +€B ;b\
 æBM? >¢Q `i Km®M pª KB M; i M K"Ti B iQ h®M; E?mv i i?B m ç¢Q çS+X
 *?d +| i?•M T?"M- ç` p` M?Q i M K"Ti B iQ h®M; E?mv i i?B m ç¢Q çS+ KÊB /€K i
 >¢QX
 >Q ?²M; ç2M i`Q K¢M; \*® hBM? L?B +MM; h®M; E?mv i ç M o'M EB K i¬M; iW t i`
 T?S+ i¢T M?bM ?„M- +?¬M ;B'm M¶B HÁM; KWM; `ÐX
 >Q ?²M; ç2M i`Q K¢M; \*® hBM? L?B KdK +Q`B +?"Q,
 @ æBM? ç¢B + 5
 æBM? >¢Q ;"i ç-m +Q`B M|B,
 @ s2K ` "¢+? hmv M h?Ov +| F?B m H`K bQ T?K- # M,K ç½ F?B M M" M; p`Q oä oO
 bS+X
 hW +?•M i`B p M; iB M; +Q`B iQ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 J†i KkB æBM? ?mvM? ç HÈM- M m ç½ ;B Q hBM? L?B +?Q .B
 i /€K F?¬M; ? i bS+ i`B #²B\
 •M? b€M; i`„M; +?Êi H|2- i`QÈ+ K„i K¼B M; Q`B ?Q H M- .B i hmv i EB K J "¢+?
 ;-v- K'v +?K+ + Q i?O .B i hmv i EB K i¬M; ç½ tm'i ?B M Î i`QÈ+ K„iX
 .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +Q`B M|B,
 @ L;?2 M|B v m i°+ h?B M u m æB M ç M ;•v bU t2K ` ç½ #` æBM? ?mvM? ç ;BªB
 .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov ?ÄB,
 @ G K i?B m +?O +O h?B M u m æB M +kM; ç M\
 æBM? >¢Q ;"i ç-m- M|B,
 @ æ M- ç½ +? iX
 J†i .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov +SM; M;„+ ;B•v b m +Q`B M|B,
 @ æBM? ?mvM? ç F?¬M; ? i? v ç´B- ` i v pšM p¬ibM?X G K H`K°i i`QM; +€+ M
 i?QÆM; M?'i- ;B i ?„M b) ?ÆB `„+ `®BX L?QM; +kM; i®i- +?Q ç€K v m i°+ FB m +
 KB M +?Q ç€K F?¬M; #B i b®M; +? i FB M; ?o`^M; M?•M i°+ i F?¬M; +| BX

h®M; E?mv i K”T +Q`B ;B M M|B,

@ æ9M; p”vX :B i`i ? v- i ç½ bÈK ; B K„i iB m iY FB X h ç M; ibK +Æ ?°B ;B i ?mvM? ç ;B”M? i`QÈ+X h?B M u m æB M i?b b Q\ *?mv M M”v h? M? o•M i¬M; i

v h®M; E?mv i Km®M M|B ;B9T çĐ æBM? >¢Q i`€M? +?Q h?B M u m æB M çB M +m i¬M;X

h`QM; F?B K¼B M;Q`B M|B +?mv M i?b Gw G M +Q`B iOK idK HB +?Q ?²M; ç2M i Gw G M +| M;?2 M|B ç M bU iQ+? HB M [m M ?Q ?²M; ç2M i`Q K¢M; *® hBM? L?B- M,K M v M`B / M? ”,+ oU+ i?b` [m2M #B i æBM? >¢QX hmv ?Q ?²M; ç2M i`Q K¢`i F„ M?QM; ç M iW ;B€+ [m M +O M[M?•M Gw G M +ªK ;B€+ `ä`”M; M[pä ;Bª tE KìX

Gw G M HB + æBM? >¢Q- M;?B M`,M;- +€B i M M”v i?”i H” i` m ;? Q QM; #QÈKX

h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J ”¢+? hmv M h?Ov F?¬M; Î H¢B o`M EB K i¬M; [m€ a m #[ iB +i®B- h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J ”¢+? hmv M h?Ov K M; i?2Q + KbM? i`Î p EQM? ?²X ”•v ;B`M?•M HQ¢B- v m i°+ iK i”T- i? HU+ +€+ T?QÆM; iH`„M ?¶M i¢T- i? +K+ F€ /B mX .B i hmv i EB K J ”¢+? hmv M h?Ov- h®M; E?mv i +°i b€M; K”m ç2M +? i +?|+ l JBM? .šM æ°8- .B i hmv i EB K i¬M;- K” M?•M p”i [r çB H•mX

h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J ”¢+? hmv M h?Ov +| M?„+ H¢B p h?B M u m æB /MM; HU+ HQÈM; i¬M; K¬M ?Á ;BªBX *?mv M M”v H” h?B M u m æB M ;•v H¶B i F?¬M; çm®B HwX

” M,K F?¬M; ;†T i?U+ HU+ +O h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J ”¢+? hmv M h?Ov Qp|M H” i?B M i”B imv i i? H¢B tm’i i?•M iW bB m i¬M; K¬M- çQÈ+ M;”M p¢M v m M? M? ?ÆM M;Q`B #bM? i?Q`M; M?B mX h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J ”¢+? hm oä æ +ªM?X

>Q ?²M; ç2M i`Q K¢M; \*® hBM? L?B p®M Km®M`İB çB M?QM; #` Gw G M ;B[ H¢B \*ª ç K ?¬K ç| o`M EB K i¬M; ç M çm®+ b€M; i`QM;- ²M`Q M€Q M?B iX

_’i M?B m ç iY b m M”v p”Q o`M EB K i¬M; +?2M +?9+ M? m Km®M i?’v K†i KkB ç >¢Q +® w çB F?m pU+ ç iY Fw / M? K°i pÂM;X o`M EB K i¬M; #•v ;B`H” i¬M; K- ?Q”M iQ”M tSM; ç€M; H” #€ +?O hmv i \*?•m- [mv K¬ M?”M ç iY KÎ`°M; ;’T K’v H-

RyyNX *?QÆM; RyRy, h?”i _ h *kM; *?Q G” L?Q h? U?¢VX

J°i [mw imv M M?”M Qi M?”i i` M M,K M;”M M;Q`B- v m +¬m p”Q i¬M; K¬M i,M; + M;?B i ?ÆM i`QÈ+X hQ +?’i- i?U+ HU+ ç iY Fw / M? KÈB p”Q +Q`M; ç¢B ?ÆM M; æ iY Fw / M? pšM #²B /QĐM; i?2Q h? M? a K æ¬M; oB M- hY a K L K oB M- >²M; a K ”„+ oB M- ”¢+? a K h`mM; oB MX æBM? >¢Q iWM; Î b•M b® i€K h? M? a K æ- +?O M?•M KÈBX æ iY Fw / M? çQÈ+ imv M +?¼M i,M; M?B m- # M,K [m o`M EB F?m Î+O ç iY Fw / M?- t•v M2?B m pä t€X E?m ç iY Fw / M? +”M; `°M; HÈM- ?M Fw / M? M;”v tQ +O æBM? >¢QX

L;”v tQ i`QM; M,K pB M h? M? a K æ¬M; oB M- hY a K L K oB M- >²M; a K h•v c ”„+ oB M- ”¢+? a K h`mM; oB M ç iY Fw / M? H’v ”¢+? a K h`mM; oB M /šM ç¬m- b„+ M?’iX ”•v ;B`t T ?¢M; M?’i H” h? M? a K æ¬M; oB M- K¶B ç iY Fw / M? i?’v

h? M? a K æ¬M; oB MX *€+ ç iY Fw / M? K†+ i`QÌM; b K FB K bo K`m t M? çB i`C
 +^aK ;B€+ FB m M;¢Q- iU ?`Q- #ÎB pb ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q tm'i i?•M iW F
 a m F?B i?`M? / M? æBM? >¢Q Hm¬M K†+ €Q t M? H`K K`m €Q ç i`Î i?`M? iB m +
 h`QM; M?` ,M ç iY Fw / M?- æBM? >¢Q tm'i ?B M F?B M K¼B M; QÌB ?Q M ?¬ -K -
 çB M m+²M; X æBM? >¢Q F?¬M; M; Ì # M, K #† i p¬ •K iQM M?QM; ?„M pšM +| mv p¼
 i`QM; ç€K ç iY Fw / M? KÈBX
 æBM? >¢Q +MM; M?|K ç iY Fw / M? ,M i®B- M?È H¢B +?mv M M, K tQ X æBM? >¢Q
 ç2Q i?2Q # M +¢M? M?Q b K- i?¬K +^aK i€MX *?|T K„i iW F?B æBM? >¢Q tmv M [m
 æBM? >¢Q `ÌB F?ÄB F?mpU+ ç iY Fw / M?- +MM; pÈB ç€K + Q i¬M; i¬M; K¬M Gv
 L?`K hB m . Q - \*m<sup>2</sup>M; æ Q h`QÆM; S?`K çB iÈB M? HB i pB M i¬M; K¬MX
 æBM? >¢Q [m€ i`QÈ+ K° E?Q h? M? a K- Gw EB K v X
 E?Q h? M? a K- Gw EB K v H` ? B iB M #®B o'M EB K i¬M; - +| i€+ /KM; [m M i`¼M
 i?`M? +O æBM? >¢Q X E?Q h? M? a K- Gw EB K v F?¬M; +?d i`^aB i?ŠM; çQÌM; +?
 K`w +?Q- iBM? i?¬M +O #¼M ?¼X E?Q F?€B pã ;B^a +O E?Q h? M? a K- Gw EB
 ç°M; ``i HÈM +?Q æBM? >¢Q- F?B M iQM MB K i`QM; HÁM; ?„M +`M; p[M; +?„+ ?/
 o'M EB K i¬M; +| ?mv ?Q`M; M?Q ?¬K M v +| +¬M; ``i HÈM +O E?Q h? M? a K- Gv
 J°i +?ûM K„i Ym ç i`QÈ+ K°- M O B M? HBM? i` M i`ÌBX
 *€+ /kM; bo iWM; #^aQ p o'M EB K i¬M; M? /kM; +? i i`M M; O b v i`QM; M? HB i
 i?¬M i?€M? M? i o'M EB K i¬M; X " M, K [m HB M iK+ bY H¢B M? HB i pB M- # M
 M; ,M +€+? ;B| imv iX h`QM; pB M i?¬M; `2Q `b ``Q- ?Æ MÎ +?BK ?|i- #®M KM M?
 M; Q¢B ç`Q pB MX
 G9+ æBM? >¢Q `ÌB F?ÄB M? HB i pB M ç½ H` ;B[F?mv X
 æBM? >¢Q ç`M? çB +€B ? M; /QÈB ç` ?mv i i?•K mv M b m M9B o'M EB K i¬M; M?
 [m M i`¼M; M? i +O o'M EB K i¬M; X >mv M iBM? i?¢+? K`m iQK p¬ +MM; i`M- H
 HÈMX L?QM; æBM? h?B M aQÆM; #m²M M; O HB M iK+ M; €T /`B `9+ p`Q M; U+ æ
 ?„M ç`M? i`Î p —M EB K T?QM; M; ?d M; ÆBX
 —M EB K T?QM; F?¬M; i?m°+ p T?QM; i¼ - H` +?¶ Î +O E?Q h? M? a K- i`€+ M?E
 >¢Q pšM H` +?O —M EB K T?QM; - +| [mv M HÈB ;B€K b€i T?QM; i¼ i?`K +?Q H`
 MÆB Î +® ç`M? +O æBM? >¢Q X

 h` M çdM? —M EB K T?QM; X
 .QÈB +•v M? ç`Q- T?Q i`QÈ+ pU+ b•mX
 :B| ç K i?`B- æBM? >¢Q M?bM tm®M; /QÈB i?'v iQ`M +^aM? ç K o'M EB K i¬M; X æ
 ?Q M?Q ;'KX
 æBM? >¢Q ¬K æBM? h?B M aQÆM; #€K /QM? i` M M; QÌB KbM?- F?m¬M K†i KdK -
 >¢Q çSM; # M pU+ b•mX
 Gw G M Î # M +¢M? æBM? >¢Q F?) M|B,
 @ hW F?B M; QÆB `ÌB çB i`W hmv i S?QM; bQ i?9+ i?QÌM; ç M [mûi /¼M ` F?¬M;
 T?QM; X
 æBM? >¢Q ;`i ç-m- M|B,

" M,K [m çB- ç€K M;QÌB Gw G M- oQÆM; hmv i S?QM; M?B m H-M ?Q"Mi?B M- i
HÆ HYM; iQ M?Q /½v M9B M"v i?"M? +,M +S #Q K"i ?Q"MiQ"MT?QM; FQMX h`W
i-M; M;Q" B ` o'M EB K i-M; +ÁM T?€B M,M; +¬M; tªQ iQÊM; ç"Q `¶M; M9B ?mv
F?¬M; ;B M HÈM M?Q +mM; çB M M;-KX

aQ pÈB # M,K i`QÊ+ i?b F?®B ?mv M iBM? i?¢+? HÆ HYM; ?Q"MiQ"Mi? v ç´BX
h€+ /KM; +O M9B ?mv M iBM? i?¢+? HÆ HYM; `i HÈM- /M M;QÌB i?QÌM; im Hmv
M? M?X o'M EB K i-M; H`K i?2Q w iQÎM; H9+ i`QÊ+ +O æBM? >¢Q- T?€B ç iY iB
iBM? i?¢+? HÆ HYM;- i`QM; # M,K [m ç½ #²B /QÐM; K'v i`,K ç iY i` M hB M h?B
M; M; M;Y pÈB o'M EB K i-M; #²B /QÐM; ` ç iY hB M h?B M oă h¬M; +ªM? i`QM

" M M;Q" B ç m #B i i?U+ HU+ +O o'M EB K i-M; i,M; iB M pMM pKi i`QM; pÁM; #
K¢M? ç M ç•mX

o'M EB K i-M; #•v ;BÌ M?Q M;QÌB F?´M; H² M^K ; B M K K"i ~M M9T- K°i F?B #MM
F?B M iQ" M "„+ oU+ FBM? M;¢+X

h`QÊ+ FB i?B m b|i /mv M?'i +O o'M EB K i-M; H`i?B m + Q i?O çdM? + Q- F?¬
i? HU+X "•v ;BÌ æBM? >¢Q i`Î p - #®M +?[ç Q +m²M; FB K bB ç¢B #B m +?Q i²M
+ªM?X æBM? >¢Q +| i? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€- /M ç®B /B M + Q i?
pšM +| +Æ ?°B i?„M;X æBM? >¢Q p`i? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€ ?ÊT H¢
#® +?"K `½B i`²B /"vX

æBM? >¢Q- L?"K hB m . Q F?¬M; H`K FBM? ç°M; iBM? M? i-M; K¬M im Hmv M i¢
æBM? >¢Q- L?"K hB m . Q M; ,M ?ÆB i?Î- ~M i?•M ?bM?X æBM? >¢Q i? K [m M +,
+?d M; ?o ` w iQÎM;- Gw G M i?B i F id Kd- ?Q" M +?dM? ?ÆM- T?€i ?mv ;B€ i` M
KS+ HÈM M?'iX æ®B pÈB o'M EB K i-M; i?b ç•v H` #Q K"i- i`B bªM HÈM M?'iX

æBM? >¢Q Km®M iB TiK+ çB tm®M;X

L?"K hB m . Q +QÌB F?´ M|B,

@ æBM? bQ ?mvM?- i F?¬M; i? +MM; bQ ?mvM? tm®M; iB TX

LÆB M"v +€+? K†i ç'i b•m M,K M;"M i?QÊ+- HQM; F?Q K"m iQK F?¬M; M;WM; T?r
K¢M? ?ÆM # M,K i`QÊ+X oÈB i?U+ HU+ +O L?"K hB m . Q `i F?| H†M tm®M; ç`

æBM? >¢Q ?ÄB,

@ h¬M; K¬M F?¬M; i?,K /Á b•m ?ÆM b Q\

L?"K hB m . Q +QÌB F?´ M|B,

@ *?QÎM; K¬M Gw G M iWM; iK i" T + Q i?O i-M; K¬M M?B m H-M H†M tm®M; M?
K†i ç'i #ªv M;"M i?QÊ+- F?¬M; i? tm®M; b•m ?ÆM M[X " M,K i`QÊ+ æBM? bQ ´
i?ÌB ;B M M"v F?¬M; +| /` iQÊM; ;b tm'i ?B M M M +?„+ M iQ"MX

æBM? >¢Q ;"i ;MX

G-M i`QÊ+ æBM? >¢Q H†M tm®M; K°i p¢M # M;"M i?QÊ+ +kM; F?¬M; +?`m M´B H
F?B ç| ?„M F?¬M; T?€i ?B M i?S ;b M;mv ?B KX hmv M?B M H-M ç| æBM? >¢Q /M
K°i p¢M i€K M;"M i?QÊ+ +?Q TªB i" M +MM; ç` ?mv i i?•K mv MX

RyRkX *?QÆM; RyRj, a€m *€M? *Y æ€ hQ GÈM U?¢VX

@ h®i- L?•K bQ ç [m v p i`QÊ+ çB- i i?,K /Á t2KX

æBM? >¢Q [mv i ç`M? t•K M?"T b•m ?ÆMX

oÈB i?U+ HU+ ?B M ;BÌ+O æBM? >¢Q imv im pB ?mv M F?Q H" çdM? oă oQÆM; +
p¼i M?Ì /mM; ?ÊT K'v F?®B M;¼+ i`QM; i?¢+?- M; M; pÈB pÈB HU+ HQÊM; HK+ F
i`QM; ç` ?mv i i?•K mv M F?¬M; i?"M? p'M ç X

æBM? >¢Q `i Km®M ibK ?B m `ă`"M; i"M +MM; ç` ?mv i i?•K mv M H" +€B ;b- i¢
h?€M M^K i`QM; M"vX

L?"K hB m . Q /†M /Á,

@ o"v æBM? bQ ?mvM? +~M i?"M K°i +?9iX

æBM? >¢Q ;"i ç-m- iB T iK+ H†M tm®M;X

æBM? >¢Q H†M tm®M; ?ÆM K°i p¢M i?QÈ+ #„i ç-m +ªK ;B€+ €T HU+- M?QM; i®i
_ 'i M? M? æBM? >¢Q ç½ H†M tm®M; ;BÈB ?¢M K°i p¢M # M;"M i?QÈ+ H9+ i`QÈ+
p¢M m/MD; ? i HU+ HQÊM; +Æ i? - im pB ?mv M F?Q T?®B ?ÊT bS+ K¢M?- ?„M M
+?bK tm®M; /QÈBX

æBM? >¢Q T?€i i?-M i?S+ ` - +| i? +ªK SM; i"M +MM; ç` ?mv i i?•K mv MX

æBM? >¢Q K'i ? B + M? ;BÌ H†M tm®M; M,K M;"M i?QÈ+ +m®B +MM; +kM; i?'v ç€

æBM? >¢Q i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM K¼B i?S i`QÈ+ K„iX

h`QM; F?|B iQK K¬M; HmM;- K†i ç'i #|M; HQ€M; M?Q ;QÆM; iQX æBM? >¢Q çSM
+?B m ?bM? /¢M; KbM?- K¶B bÈB i|+ +U+ F€ `ă`"M;- K†i ç'i F?¬M; ;B®M; ?bM? i?

æ•v F?¬M; T?ªB M;mv M M?•M æBM? >¢Q ;B"i KbM?X

E?B M æBM? >¢Q +U+ F€ `mM; ç°M; H" K†i ç'i #|M; HQ€M; M?Q ;QÆM; +| b€m +€
bWM; b[M;X J¶B +€M? +Y QÌB i?QÈ+- +´ FQM?- i M; i?QÆM;X >Q p,M ç€ i?¬ `€
M,K- # K†i HQ M; H´ KÆ ?² +| p^M M?MQ; F?¬M; i?'v `ă H" ;bX J¶B +€M? +Y ?Æ
i€Q #¢Q p¼i` iW F?2 +Y X

*°i HQM; F?Q K"m iQK b„T /•M; H M K†i ç'i H" i`"M ` iW F?2 ?Î+€M? +Y M"vX

æBM? >¢Q p¬ +MM; ;B"i KbM? F m H M,

@ *€M? +Y +| H B H`+? ;b\ G" B ç†i +?9M; M| Î ç•v\

æBM? >¢Q p®M iQÎM; /QÈB ç€v ç` ?mv i i?•K mv M +| i?S ;b F€ /` i²M i¢B F?¬M;
FQM?X æBM? >¢Q +~M i?"M ç M ;¬M K°i +€M? +Y ç€- [m M b€i F„- i v pm®i p2X
æBM? >¢Q M;QM; iK i?-M i?S+ ç`M? H2M [m F?2 ?Î[m M b€i ibM? ?bM? ç^M; b m
p¬ ?bM? M; ,M +ªM- F?¬M; i? tmv M i?'mX

@ *€M? +Y M"v X X X >bM? M?Q H" i`"M T?€T T?QM; 'M X X X

æBM? >¢Q [m M b€i F„ +~M; M?bM ` K°i +?9i K M? K®BX

_ă`"M; +Y ç€ +| i?ÌB ç` t tQ -~M +?S HU+ HQÊM; p¬ +MM; #Q ~M- K M? K¬M; i
L| F?¬M; TªB HU+ HQÊM; ?mv M F?Q ? v v m HU+- H" HQ¢B HU+ HQÊM; æBM? :
i?-M i?€M?X

æ•v H" MÆB M?Q i? M"Q\

*€M? +Y ç€ +?Q KÎ` - +?d ?û KÎK°i F?2 M?Ä +?Q ç M K°i H|M; i v- HQM; F?Q K
#B M M;mv M ç` ?mv i i?•K mv M b m M9B o'M EB K i¬M; i?"M? F?Q€M; i?¢+? i?
L m b€m +€M? +Y ç€ t M? ç m KÎb) i¢Q i?"M? #B M +® M;"T i`ÌB ;b\

æBM? >¢Q ç`M? H2M [m F?2 ?Î+€M? +Y ç€ t M? M?QM; #` HU+ HQÊM; +QÌM; ç

æBM? >¢Q +?Êi ?B m` çB m ;bX

@ h`QÈ+ FB o'M EB K i¬M; F?¬M; T?€i ?B M ç` ?mv ii?•K mv M #B M /`- F?¬M;
?B M H` #ÎB pb +€M? +Y ç€ M`v ç|M; +?†i- T?QM; 'M HQM; F?Q K`m iQKX a m M
?Î- HQM; F?Q K`m iQK i`M` M M KÊB #` # M M; Q`B T?€i ?B MX

"Q ~M5

h'i +^a ç m #Q ~MX

æBM? >¢Q i?Y çO +€+? M?QM; F?¬M; i? #B i ç^M; b m +€M? +Y ç€ t M? +| +€B
a€m +€M? +Y ç€ t M? çB ?QÈM; M`Q\

L m i?"i bU H` i`"M T?€T T?QM; 'M i?b b€m +€M? +Y ç€ t M? T?QM; 'M +€B ;b\

æBM? >¢Q p„i | + bmv M; ?oX

*m®B +MM; æBM? >¢Q ;€+ b€m +€M? +Y ç€ t M? b M; # M- +~M i?"M [m M b€i ç€
M`v M?Q K°i HÁM; +?ªQ HÈM- i`QM; T?¢K pB K`v M; "M i?QÈ+ #B M i?"M? p€+? ·
K`m iQK H|2 €M? b€M; iQK +U+ F€ ?'T /šM- M?Q K°M; ªQX E?B M æBM? >¢Q i?'v
+Y ç€ t M? ` F?¬M; +| /'m p i M?•M i¢Q M`Q F?€+X

"¶M; M?B M X X X

@ 5 E?¬M; ç9M; - +?¶ M`v +| /'m p i +?B M ç'm5

*QM M; QÆB æBM? >¢Q +Q `9i M?bM +?^K +?^K ?Q F?¬M; +€+? +€M? +Y ç€ t M?
+| ? B ?ÆB i?Î`i F€ H¢ +ÁM b|i H¢BX

>ÆB i?Î F?¬M; i?m°+ p MÆB M`v- `i v m Èi #` HQM; F?Q K`m iQK +?2 ;B'm M M
a m F?B æBM? >¢Q T?€i ?B M- +ªK SM; bÆ ?„M #¶M; #B M b„+ K†iX

>ÆB i?Î M?"M M?¢i ç| H`K HBM? ??M æBM? >¢Q `mM `~vX

æ€M; bÊ5

E?OM; #®5

*?d T?€i ?B M K°i ;B•v æBM? >¢Q ç½ +?bK i`QM; M¶B bÊ ?½BX

æBM? >¢Q i?Y i?ª K°i Hk i?¬M i?S+ ` +ªK SM; M?QM; i?¬M i?S+ +ªM? ;BÈB ç i
+?Q ç M ;¬M K°i Hk HU+ HQÈM; b|i H¢B ç½ #` M; ?B M M€iX L m F?¬M; T?ªB æBM
M®B pÈB Hk i?¬M i?S+ ç| i?b b) #` HU+ HQÈM; #Q ~M +ÁM b|i H¢B H`K #` i?QÆM

æBM? >¢Q ?QªM; bÊX

hW F?B pä ç¢Q +O æBM? >¢Q +| iB m i?"M? ?„M +?Q iWM; ;†T HU+ HQÈM; ç€M;
.M Î i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T æBM? >¢Q ç'm +MM; aÎ *m²M; æ² +kM
HQÈM; ç€M; bÊ M?Q p"vX

*ÁM M?È h?B M sm ç¢B ;B t'm t #B M i?•M i?"M? M K M?•M i`mM; MB M oă h?€
;BÈB +O aÎ *m²M; æ² ;¬M pÈB +U+ T?~K oă h?€M? +ªM?X L m K°i Hk HU+ HQÈM
*m²M; æ² i?b X X X æ¬m | + æBM? >¢Q i`®M; `¶M; - +?ŠM; H) H` ?ÆB i?Î +O +QÌM

amv çQ€M M`v [m€ F?| iBM\

*| ? B HQ¢B HU+ HQÈM; i`bM? ç° iQÆM; çQÆM; M? m- `ä `M; +| ? B i²M i¢B +QÌ
> B +QÌM; ;Bª *?B M i?¬M +ªM? ç€M? M? m Î +?¶ M`v\

æBM? >¢Q ?9i M; KK F?Q H¢M?X

*ÁM M?È # M,K i`QÈ+ F?B æBM? >¢Q H†M tm®M; i?ª i?¬M i?S+ ` +~M i?"M [mûi
F?QªM; +€+? ç€v ç` ?mv ii?•K mv M M?QM; F?¬M; M?"M i?'v ? B HU+ HQÈM; F?
H) i`QM; # M,K M v iWM; +| ? B +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? ç€M? M? m i¢B ç•v\

L;?o ç M ç•v æBM? >çQ iQ€i K² ?¬B HçM?X

*QÌM; ;Bª *?B M i?¬M +ªM? i¬M [mw #B i # Q- H¨ ççB #B m +?Q HU+ HQÊM; KçM?
çQÌM; pä ççQ /¨B /ÁM;- i`QM; i`mv M i?mv i i` M i?¬M ;B B +| iB M- M?QM; iW tç
?B M i²M içB çŠM; +’T iB MX .M H¨ M?•M HQçB ? v v m i°+ ç m +¬M; M?“M +ªM?
;Bª i²M içB i`QM; Hw Hm•M- +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? M„K ;B[- i?,K /Á HU+ HQÊM
K°i #QÊ+ H¨ +ªM? ;BÈB iB MX

hB + `^M; +?Q iWM; +| B t€+ ç`M? +ªM? ;BÈB M¨v i²M içBX

"•v ;Bì i` M o¬ h" M ççB HK+ M?•M HQçB +| M,K *?B M i?¬M- v m i°+ +| b€m v m i?
i?¬M HBM? + Q + Q içB i?QÊM; M?bM tm|M; +?9M; bBM?X "¼M ?¼ M„K ;B[HU+
i? ?Ov /B i ççB pU+ b¬M; M9BX h²M içB ç M +ªM? ;BÈB M¨v K¶B iB M; M|B +Y ç°
M;QçB- +U+ F€ i¬M [mwX aU p"i #bM? i?QÌM; F?| i? ?’T /šM €M? K„i +€+ +?Q i¬M
æQÌM; h?¬M æB M ç m F?¬M; H¼i p¨Q K„i #¼M ?¼X

RyRjX *?QÆM; RyR9, æçT S?€ h?B i >¨B o¬ J`+? sYX

L?QM; içB b Q +| ? B *?B M i?¬M +ªM? #Q ~M iWM; +?B M ç’m i`QÊ+ b€m +€M? +
*?ŠM; H) MÆB M¨v +| +€B ;b F?B M +?9 i +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? ç°M; HÁM; \
æBM? >çQ #ªM M,M; +ªK i?’v F?¬M; K vX

GU+ HQÊM; +?9 i +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? # Q i`MK i?B M ç` - ` p¨Q i¬M; K¬M
i? M¨Q #`T?€i ?B MX > B +?9 i +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? +?B M ç’m içB ç•vX
+?Q /®+ ? i bS+- F?¬M; i?b o’M EB K i¬M; i?“K +?Q H¨ iQ¨M hmv i *?•m b) #`i`b
/B iX

h`QÊ+ K„i H¨ bQÆM; KM- æBM? >çQ +ªK i?’v bU pB + M^K M;Q¨B T?çK pB F?®M;
æBM? >çQ #¶M; +ªK i?’v +| #½Q i® p¬ ?bM? ç M; iW iW ?bM? i?“M?X

u m i°+ „+ oU+ +® ibM? +?¼M hmv i *?•m t t¬B ? Q H€M? ççB ?°B KBM? QÊ+ +?,
ç M b€m +€M? +Y ç€t M? #Q ~M /QÈB ç` ?mv i i?•K mv MX

o¨v i?b +?ŠM; T?ªB H¨ o’M EB K i¬M; M;²B i` M M9B HY b„T #mM; M´ b Q\

æ` ?mv i i?•K mv M +| i?S F?B M +?9 i +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? ç°M; HÁM;- o
i?’i T?m p¬ i°B ?Q¨B #Q+? F€ i°B- bÈK Km°M ;b b) #`H M ç MX

*€+ HQçB bmv M;?o t i [m ç¬m æBM? >çQX

æBM? >çQ [m M b€i F„ F?¬M; T?€i ?B M i?S ;b i? KX

æBM? >çQ [m M b€i ç€v ç` ?mv i i?•K mv M- p„i |+ bmv M;?o MY + M? ;Bì- HÁM;

æBM? >çQ +?Q i? iQM? iQ€M çQÊ+ K’i i`QM; +?mv M M¨vX

S?ªB i`îp #¨M #ç+ pÈB ç€K M;QìB Gw G MX

h®+ ç° [m v p K†i ç’i M? M? ?ÆM H†M; ’T p¬ b® H¬M- æBM? >çQ M?ì HQM; F?Q
MY + M? ;Bì ç½ H M +€+? ç` ?mv i i?•K mv M ?ÆM M,K i`,K i?QÊ+X

h?¬M i?S+ [mûi bÆ- æBM? >çQ ibK i?’v i¨M T?€T ~M ?bM? KbM? ç½ #¨v ` X

æBM? >çQ [m i¨M T?€T HçB ç M ? M; ç°M; #Q ~M i? v ç´B p¨M K M? tmv M [m +

G9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q pb ?€B /QÊ+ i?ªQ K` iû tm®M; pU+ i?ŠK- p`Q ? M; ¸°M; #Q
bÆ iB M M?k +ªB i¢Q i? +?'i +ÁM +| ? B H½Q [m€B p"i EB K h'- æ Q h' M?"T p`C
K°i #QÊ+ H M K•v- i?"M? iUm mv / M? ?¬K M vX

G-M i?S iQ çB iÈB ? M; ¸°M; #Q ~M- p¬ +MM; +ªK i?€MX

J¼B i?S [m2M i?m°+ ¸"T p`Q K„i æBM? >¢Q X

*€B ?® ?bM? +?[M?"i +?S ¸-v i?€B bÆ iB M M?k ;B`i`®M; `¶M; - ? M; ¸°M; #Q ~M
p` #`M ç€ ;B[? M; ¸°M; #Q ~M ç†+ #B i #„i K„iX

>Q p,M KBM? p,M i` M #`M +ÁM ç|- ~M +?S HU+ HQÊM; #Q ~MX

æBM? >¢Q M?bM ?QÊM; #`M /€- +QM M; QÆB +Q`9iX

"ÎB pb KûT #`M +Î ç€ +| ?"M; +?[ H9+ i`QÊ+ imv i ¸®B F?¬M; i²M i¢B- æBM? >¢Q

@ æ¢T T?€ i?B i ?"B p¬ K`+? tY- ¸„+ H B iQ`M #'i T?Q +¬M; T?m5

*?[pB i K¢M? K)- +SM; +€T M?Q i?QÆM; HQM; # v H M i`B- æBM? >¢Q HB +b
#®M +?[M?Ä ;B®M; M?Q KBM? p,M +´tQ i` M #`M ç|- +?S HU+ HQÊM; #Q ~MX h
F?¬M; i? t2K [m€ H•mX

hBK æBM? >¢Q `Èi +€B #`+?X

æBM? >¢Q F?¬M; +-M ¸Q€M- +?„+ +?„M H` b m M`v KÈB pB i ?"M; +?[X *| i? F?
HU+ HQÊM; M; M; M;Y KBM? p,M #`M +Î F?B M æBM? >¢Q F?¬M; i? M?bM H•m +
çQÊ+X

æBM? >¢Q M?È ç M ? B Hk ?ÆB i?Î +?Q i¬M T?€i ?B M /QÈB ç` ?mv i i?•K mv M
+?[i` M #`M +Î ç€ H` K°i p` +?9 i` +?Q i¬MX

> M; ¸°M; #Q ~M #` M; Q`B T?€i ?B M\

hWM; +| ¸ŠM; +'T +?Q i¬M ;?û [m ¸•v\

æBM? >¢Q M; •v M; Q`B- F?¬M; #B i M M H`K b QX

æ•v p®M H` #Q K"i HÈM M?'i +O æBM? >¢Q M?QM; #•v ;B` ¸½ #` M; Q`B F?€+ T?
+'T +?9 i` +?Q i¬M ?„M F?¬M; i? ¸®B F?€M;X æBM? >¢Q #| i v #| +?•M- F?¬M; #

> M; ¸°M; #Q ~M +| w M; ?o ¸†+ #B i pÈB æBM? >¢Q- #Q K"i T?ÆB #`v H`K ?„M i?

æBM? >¢Q çSM; i?šM i?`i i¢B +?¶- bmv M; ?o +?mv M M`v i¢Q i?"M?ªM? ?QÎM; ;b

h`€M æBM? >¢Q iQ€i K² ?¬B H¢M?X

E?¬M; #B i # Q H•m b m +ÆM ;B`i i?´B [m - æBM? >¢Q #WM; idM?- /¬M #bM? ioM

æBM? >¢Q +`M i?"M [m M b€i i`QM; ? M; ¸°M; #Q ~MX

"•v ;B` +ªM? ;BÈB h?„M; hU Zmv i +O æBM? >¢Q ¸½ ç M ç i?'i ;B B- i?¬M i?S+
+| +?9i F?€+ H¢b) #` h?„M; hU Zmv i T?€i ?B M M; vX G9+ i`QÊ+ HÁM; æBM? >¢Q
iQÊM; - #•v ;B` ?„M i"Ti`mM; [m M b€i T?€i ?B M M?B m /'m p i F?€+X

h?¬M i?S+ [mûi [m [mûi H¢B ? M; ¸°M; #Q ~MX

Zm€ i`bM? FûQ /`B F?QªM; K°i + M? ;B`X

*m®B +MM; æBM? >¢Q M; WM; bQm ibKX

æBM? >¢Q T?€i ?B M +| M,K ?ÆB i?Î KÄM; K M? b`i H¢B i`QM; F?¬M; F?Q- K†+ /
oä h?€M? +ªM? #bM? i?QÎM; b) F?¬M; T?€i ?B M `X >mv M *?B M h?„M; Zmv i p¬
M?Î M| #„i ;B[¸QÊ+ M,K ?ÆB i?ÎX

hm v M,K ?ÆB i?Î`'i M? M?QM; ~M +?S HU+ HQÊM; +U+ F€ F?OM; F?B T- i?–M
t9+ ç½ +ªK i?'v HBM? ?²M`mM`~vX æ•v H` çŠM; +'T HU+ HQÊM; pQÊi t i?€M?
M,M; ?B m #B i- iQÎM; iQÊM; +O æBM? >¢QX

h²M i¢B iWM; tm'i ?B M i¢B ç•v F?¬M; +® w T?€i` HU+ HQÊM; K` +?d p¬ibM? ç

hS+ H` i`QM; # M,K [m +| Qi M?'i M,K i²M i¢B çŠM; +'T +?9 i +?Q i¬M *?B M i?
i¢B ? M; ç°M; #Q ~MX

h?ÎB ;B M M,K +?9 i +?Q i¬M *?B M i?–M +ªM? tm'i ?B M +| i`QÊ+ b m- pb æBM
+?B M ç'mX

æBM? >¢Q i?Î T?`QX

L;mv M o¬ h" M ç¢B HK+ KÈB +| KQÎB #®M p` +?9 i +?Q i¬M *?B M i?–M +ªM? - ç
M;`M M,K +?Q iWM; H° K†iX "bM? i?QÎM; M?B m bB m i? HU+- i¬M; K¬M i? v ç' /šM
KQÎB #®M p` +?9 i +?Q i¬M \*?B M i?–M +ªM?X h`W T?B HB M [m M F?Q p" M
i +?Q i¬M *?B M i?–M +ªM? M; šm M?B M H° K†iX

*€+? H–M i`QÊ+ K°i +?9 i +?Q i¬M \*?B M i?–M +ªM? ` i v ç½ H` K'v M;`M M,K i`
.M H–M M`v +m°+ +?B M h`mM; h?' h?–M *?•m aB m h?B M L? B`'i M?B m M; QÎB
K„i i?'vX

"•v ;Bì +| M,K p` \*?B M i?–M +ªM? +?9 i +?Q i¬M tm'i ?B M i`QM; ? M; ç°M; #Q ~
E?¬M; H) ? M; ç°M; #Q ~M +| i?S ;b M;?' +? i?B M\

æBM? >¢Q M?È H¢B ?„M T?€i ?B M i`QM; ? M; ç°M; #Q ~M i`W +| ? B H½Q [m€B p
i`„M; M;` #` ?„M H'v ? i` i?b H` #`M +ì- ;? ç€X

E?¬M; H) i?S M`Q i`QM; # K|M i` M +| ;B€ i` FBM? ç°M; +?9 i +?Q i¬M *?B M i?
¥+ æBM? >¢Q H|2 iB b€M; - H" T iS+ çQ€M` ,

@ *?„+ +?„M #`M +ì ç€ ?'T /šM #¼M ?¼X

"ÎB pb ?`M; +?[ ðæ¢T T?€i ?B i?`B p¬K` +? tY- ç„+ H B iQ`M #'i T?Q +¬M; T?mð
M?[M; +?9 i +?Q i¬M *?B M i?–M +ªM? ç M ? M; ç°M; #Q ~M ç½ ibK çQÊ+ i?S #¼

h`W #`M ç€` ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ p`Q i?S+ ?ªB +O æBM? >¢Q- +
?„M H'v çB ? iX

*?d KbM? #`M ç€ +ÁM î ç•vX

*?d M?[M; i?S +ÁM ç•v KÈB t2K M?Q #` +?B K çQÊ+X

æBM? >¢Q +?"K`½B ç M ;–M #`M +ì ç€ #Q ~MX

h`QM; #`M +ì ç€ #Q ~M ~M +?S #Q K"i ;b FBM? ç°M; ç M +?9 i +?Q i¬M *?B M i?

RyR9X *?QÆM; RyR8, h?B M •KX

G–M i`QÊ+ æBM? >¢Q [m M b€i +| i? F?ŠM; ç`M? ?Q p,M i?Q¢i i`¬M; #bM? i?QÎ
+?S HU+ HQÊM; i`"M T?€T i`mv M i®M; - F?¬M; #B i çQ çB ç•m- F?¬M; #B i H`K

"ªM i?•M #`M +ì ç€ #Q ~M F?¬M; T?ªB i?–M i`B #ªQ HB m ;b- K†+ /M i`"M T?€T #`
+ª æBM? >¢Q +ÁM M?bM i?'m K°i +?9i ?mv M #Q i?b b) F?¬M; ?'T /šM çQÊ+ +€+
i?®M; i` i?B M ç` M`vX

:BªB i?Q+? /mv M?'i +?QM? H` i`"M T?€T i` M #`M +ì ç€ #Q ~M HB M i?¬M; pÈB M

h`QM; T?9i +?®+ æBM? >¢Q i?'v iÁ KÁ i`"M T?€T #`M +ì ç€ #Q ~M HB M i?¬M; ç M
 _'i M? M? æBM? >¢Q bmv M;?o M?B m ?ÆMX
 > M; ç°M; #Q ~M i²M i¢B iW H•m b m M9B o'M EB K i¬M; - i?S i`QM; ? M; ç°M; Hm
 /QÈB ç€v ç` ?mv i i?•K mv M +kM; F?¬M; #B i[m # Q M?B m p¢M M,KX *€+ +?Q
 KÈB T?€i ?B M `\
 L?[M; i²M i¢B *?B M i?¬M +ªM? ç m +| M,M; HU+ i?¬B /B M- +ªK SM; +QìM; ç¢B F
 M;?`+? i?B M i? K` F?¬M; +ªK ;B€+ çQÊ+ K'v i?S M`v i²M i¢B\
 æ¢T T?€ i?B i?`B p¬ K`+? tY- K°i +•m M|B M`v M|B H M +€+ *?B M i?¬M +ªM? H
 i`QM; ? M; ç°M; #Q ~M M?QM; F?¬M; i?'vX
 E?¬M; H) ? M; ç°M; #Q ~M +| HH#Q ~M ;b M; ,M +€+? +QìM; ;Bª *?B M i?¬M +ªM? i
 æBM? >¢Q #¶M; i?'v ?„M bB m K v K„MX
 æBM? >¢Q T?€i ?B M ? M; ç°M; #Q ~M i`QÈ+ +ª +QìM; ;Bª *?B M i?¬M +ªM?X
 h`W T?B +°i HQM; F?Q K`m iQK M H M iW /QÈB ç` ?mv i i?•K mv M i? v ç´B bS+
 F?B M # M M; Q`B +?9 w M M ç€K +?9 i +?Q i¬M *?B M i?¬M +ªM? F?¬M; i? #B
 æBM? >¢Q /¬M idM? i€Q H¢B F?¬M; ?QªM; ?®i M?Q i`QÈ+X
 hB +`^M; ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ #`M?®i i`QM; [mª +¬m €M? b€M; K`
 >¢Q- F?¬M; i? HB M H¢+ pÈB #¼M ?¼X :†T ibM? ?m®M; M`v æBM? >¢Q ;B Q HQ
 h´- æ Q h´ +?„+ +?„M b) çQÊ+ #B i +?9i i?¬M; iBMX
 > B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ Hm¬M; B[#Q K"i p ? M; ç°M; #Q ~M- H B H`+?
 >¢Q ?ÄB M?QM; ? B H½Q [m€B p"i EB K h´- æ Q h´ +S M|B H` i?ìB +Æ +?Q iÈB-
 ç9M; H`HB M [m M ç M #Q K"i HÈM M`Q ç|X h?U+ HU+ +O æBM? >¢Q +?Q ç M i
 +?d ?¢B ?„MX
 æBM? >¢Q idM? i€Q H¢B +~M i?"M [m M b€i i`QM; ? M; ç°M; #Q ~M- ?„M F?¬M;
 M;QìB `ìB çBX
 > M; ç°M; #Q ~M ç½ F?¬M; H` #Q K"i +O `B M; æBM? >¢QX
 L?QM; K†+ F +?¶ M`v ~M ;B'm +€B ;b +| i? FBM? ç°M; \*?B M i?¬M +ªM? i?b i`QÈ
 /U çQ€M- F?®M; +? X L m +€+ +QìM; ;Bª *?B M i?¬M +ªM? iWM; tm'i ?B M i¢B ? M
 ç H¢B i?S ;b- F?¬M; FBM? ç°M; o'M EB K i¬M; i?b M|B H M i¢K i?ìB o'M EB K i¬M
 +| i?ìB ;B M +?m~M #`X

 E?B æBM? >¢Q H M i` M ç` ?mv i i?•K mv M i?b K†i i`ìB b„T H†M tm®M; /½v M9B
 h`ìB +?B m M?Q K€mX
 æBM? >¢Q çB /¢Q i`QM; i?"M? KÈB b m M9B- K°i i¬M; bQÆM; p¬ ?bM? F?m +? i€
 i?QìM; +| çB HQÈi [m æBM? >¢Q +kM; F?¬M; +ªK SM; çQÊ+ ?„M i²M i¢BX
 h?"M? KÈB ?ÆB t H¢ pÈB æBM? >¢QX
 " M,K i`QÈ+ +?¶ M`v H` ç®M; `€+ `QìB- /Æ #~M- ?¬B i?®BX æ iY o'M EB K i¬M; +
 MÆB H` M?" i` M?- MQÈ+ ç2MX L?•M pB M i¢T pK b®M; i`QM; i¬M; K¬M F?´M; H
 FB b®M; ;¬M KQìB M,K i`QM; ?Q`M +ªM? M`vX
 æBM? >¢Q Hm¬M +| +?9i HQm Hmv M pÈB MÆB M`vX
 "ìB pb æBM? >¢Q çB ` iW ç•v- M?'i KBM? FBM? M?•M- +kM; #` +°i HQM; F?Q K`
 pU+ ?¬m M?Q #` H½M; T?Q ?Q`M iQ`M i? v ç´B #° K†iX æ€K /•M M;? Q b®M; i`Q
 iÁ i?"M? KÈB T?²M ?Q - b€M; bO - b¢+? b) /UM; H MX

G9+ i`QÊ+ pb æBM? >¢Q M¡B K°i +•m K¨ F?B /•M M;? Q #` /B /ìB çQÊ+ Qm ç½B-
+Q M;K i`QM; F?m pU+ T?QM; +ªM? ç T ç) i`QÊ+ M9B o'M EB K i¬M;- t•v /UM; M
*m°+ b®M; +O +€ /•M M;? Q i? v ç´B M;?B M; i`ìB H +? ç'i- ç` p` ç°i M;°ii,M; H
_ 'i M?B m çS ` tm'ii?•M iW F?m M?" M;? Q çQÊ+ [mv M Qm iB M p"Q o'M EB K i
>Q M >Q M- Lv L?B tm'ii?•M iW #-M /•M ;Bì ç½ H¨ i?B m M[iBM? M? i`QM; o'M E
iB M; i`QM; hmv i *?•mX >¬K [m v M ?°B i¬M; K¬M æBM? >¢Q +® w ;†T K'v iB m
iWM; i?2Q ?„M ç M o'M EB K i¬M; +kM; ç½ iÈB im pB +ªM? ;BÈB hB M h?B M oã h
"ÎB pb æBM? >¢Q K¨ p" M K M? +O M?B m M;QìB i? v ç´BX
L?È M,K ç¡ i°+ * Q i?` i`QM; h?mM; GkM; i?¬M b„T F?¬M; +?`m M´B KM ç¬M;- pb
?B M ;Bì i`î i?"M? ç¢B i°+X * Q hmv i L?B iW p" M K M? b„T ;ª +?Q ç¢B + Gw ;B
i?"M? ?¢i +?•m M?Ä i`QM; o'M EB K i¬M;X E?¬M; #B i +¡ # Q M?B m i? M? MB M i
* Q hmv i L?BX
æBM? >¢Q M?È ç M Zm€+? L° M^K v M /QÈB HÁM; ç'i- M K M?•M F?¬B M;¬- ?"Q

æBM? >¢Q #B i [m +?mv M +?B M i`QÌM; #€+? i?€M? i?b ?„M F?¬M; i? M`Q pSi
+O KbM?X

•M? ç M FûQ /`B i?•M ?bM? æBM? >¢Q çQ ç M i`QÊ+ K„i i?B m M[X

L;QÌB i?B m M[F?) `mM- F?¬M; M;Q€B ç-m H¢BX

æBM? >¢Q çB [m - F?¬M; M|B +•m M`Q- M;²B K°i # M tQ+? çm- i?“i iU M?B M ¬K

æBM? >¢Q M? ;B¼M; M|B,

@ h?B M hmv i;B€Q bQ- i ç½ i`Î p X

@ VK5

h•v J¬M h?B M hmv i M;?B M; M;QÌB- ç-m iU p`Q p B æBM? >¢QX

.QÈB €M? ç M K¬M; HmM;- H9+ M`v F?¬M; i? M? •K K` ?ÆM iB M; ç°M;X

æBM? >¢Q F?¬M; M|B ;b i? KX

h•v J¬M h?B M hmv i v M H†M;X

h?ÌB ;B M H†M; H) i`¬BX

am®i #m´B i®B æBM? >¢Q- h•v J¬M h?B M hmv i M;²B i` M tQ+? çm- ¬K M? mX E
v M H†M;- i?QªB K€B F?„+ i`QM; HÁM; æBM? >¢Q- h•v J¬M h?B M hmv iX

æ M #m´B b€M; ?¬K b m- F?B T?€B +?•M i`ÌB ?B M iB # M K B i?b æBM? >¢Q çS

æBM? >¢Q iÄ w tBM H¶B M|B,

@ h çB t2K aQÆM; M?BX

h•v J¬M h?B M hmv i MÎ MK +QÌB tBM? ç T /`m /`M;- ;"i ç-m- ç†i #bM? M;¼+ iQK
" M i`QM; +?S T?QÆM; i?m®+ æBM? >¢Q ç H¢B # M,K i`QÊ+- h•v J¬M h?B M
#ªQ /QÊ+ i`QM; i?¬M KBM? /QÊ+ T?® Hmv M +? ` M?B m ç M /QÊ+ +U+ T?~KX J
çO ç p¬ b® pä ;Bª çB M +m²M;X

"•v ;BÌ "„+ oU+ `®B HQ¢M- hmv i \*?•m ;†T M;mv ?B K- çQ ç M /QÊ+ p`Q i v æBM
b) +| i€+ /KM;X

æBM? >¢Q M?“M H´v #bM? M;¼+- M;šK M;?o- i?ª hB m æB T i?€B +´ iB M çB T `

S?“M? T?¢+? T?“M? T?¢+?5

hB m æB T i?€B +´ iB M çB T pmB p ç" T +€M?- Î ç•v hB m æB T +ªK ;B€+ [m2M i?
i?B M ç` M?Q [m v p i?ÌB ;B M i?€B +´- KMB i?¬M i`B #ªQ /QÊ+ F?B M hB m æB

@ æ•v H`X X X

E?m¬M K†i Hm¬M #bM? ioM? +O h•v J¬M h?B M hmv i H° p M;¢+ M?B MX

RyRdX *?QÆM; RyR3, :B i E?¬M; h? X

@ E?¬M; H) oQÆM; bQ ?mvM? ç½ [m M v m ?Q`M; iU tQM; ç M iW h?B M u m æB

"B m ibM? Gw o•M E€ M;?B K i9+ M|B,

@ L m F?¬M; M?Ì +| +?B M ç´m F?¬B H¶B æ¢B >Q`M; S?QM; æBM? bQ ?mvM? ç
h?2Q i çQÊ+ #B i i?b h?B M u m æB M F?¬M; T?ªB i? HU+ M?Ä- H`i?€M? ç` v
h?¬M +mM;X

h`'M +?O Gw M? M;•v M;Q`B,
 @ E ç`+? M†M; Fw M?Q p"v\
 oQÆM; hB m h?'i +Q`B F?´ - Q€M i`€+? Gw o•M E€,
 @ o•M E€ i?"i H" ç-m ç'i- i?-K ?B m i`QM; HÁM; çQÊ+ `²B- M|B ` +?B +?Q i bÊV
 M M H"K ;b #•v ;Bì\
 @ E i [mª i® i M?'i çQÆM; M?B M H" +?ì çÊB pB M [m•MX
 Gw o•M E€ F?) i?Î /"B,
 @ L?QM; i`QM; K'v M;"v M;„M M;OB pW [m ?ÆB i?Î +Q`M; ;Bª tm'i ?B M [m M? h?
 ç¬M; - F?¬M; +?d +Q`M; ;Bª v m i°+ +ÁM +| p" B ?ÆB i?Î + Q i?O M?•M i°+ t H¢X
 i¬M; K¬M #bM? i?Q`M; +| ç M +kM; F?¬M; Q+? HÊB ;b- i`W T?B H" h`QÆM; S?"K
 *m²M; æ Q h`QÆM; S?"K #•v ;Bì tSM; H" + Q i?O b® K°i hmv i *?•m- imv #bM? i?Q
 ç iY ?¢+? i•K o'M EB K i¬M; M?Q Gw o•M E€ bÊK #B i i?B m MB M i?Ê b,M M;"v t
 M;m /®i- F?¬M; i? i" T pã- bmwi F?¬M; +| iQ +€+? p"Q o'M EB K i¬M; ;Bì i?U+ HU-
 F`TX
 æ®B /B M p"i F?´M; H² M?Q h?B M u m æB M +?d +| i?U+ HU+ K¢M? K) +O *m²M;
 +QÐM; F?B M Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i i?'v M iQ"MX
 oQÆM; hB m h?'i ;"i ç-m- M|B,
 @ L m H" iB m S?"K ç M i?b +| i? ;BªB [mv i M?B m +?mv M- p'M ç H" H9+ M"v
 i`-MX S?ªB `²B- o•M E€ +| #B i æ°M h?B M h?¢+? h?B H" ;b F?¬M; i¢B b Q + Q i
 i?2Q ;B i +?9M; i M?Q +? i M?B iY\
 oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ i?2Q i?¬M; H çB im-M i` i" B bªM o'M EB K i¬M; Î
 /`+? K°i KÊ p"i iQ i¬M; K¬M +¬MX JÊB ç-m K¼B +?mv M `i i?m" M HÊB- i` M çQ`M
 o•M E€ HB M iK+ #` +?†M ;B i K'v +?K+ H¬MX \*m®B +MM; K°i +Q`M; ;Bª v m i°+ v
 #m°+ oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ ;B Q ` æ°M h?B M h?¢+? h?B M m F?¬M; i?b
 oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ +,M #ªM F?¬M; #B i æ°M h?B M h?¢+? h?B H" +€B
 ?Q" M iQ" M F?¬M; +| p"i T?~K /|X L?QM; +Q`M; ;Bª v m i°+ v m ?Q" M; +„M +? i oQ
 E€ +| æ°M h?B M h?¢+? h?B H"K ? B M;Q`B +| Q M F?¬M; +?¶ i? MX
 oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ KB M +QÐM; /U p"Q æ¢B >Q" M; S?QM; - K°i i`QM; +
 æBM? >¢Q H'v iW L;Kv h?¬M i?~M? i?` ç½ [m i v ?„M +ªB i¢Q KÊB i`¼M; i?QÆM; +
 +O h?B M u m æB M- +?¢v i?ŠM; iÊB h? M? :B M; i`MX
 L?QM; b m ç| oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ F?¬M; i? ` h? M? :B M; i`MX
 "ÎB pb +~M; H9+ +~M; M?B m + Q i?O- +Q`M; ;Bª v m i°+ v m ?Q" M; tm'i ?B M # Q
 çQ`M; i`Î p o'M EB K i¬M; /UM; M?B m i`¢K ;€+ +?†M ;B iX
 oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ F?¬M; i? F?¬M; /MM; +€+? ç†+ #B i #€Q iBM p o'
 +Sm pB MX
 Gw o•M E€ M;?2 oQÆM; hB m h?'i ?ÄB- H„+ ç-m- M|B,
 @ E?¬M; +| +?9i K M? K®B ;bX h ç½ t2K H¢B p"i iQ +?9M; i +?¼M Km K°i i`,K H
 T?~K KBM? p,M- +| H) ç€K M;Q`B ç| ç½ H-K `²B- æ°M h?B M h?¢+? h?B F?¬M; Î i`
 H" ?B m H-KX
 oQÆM; hB m h?'i +9B ç-m M;šK M;?o- M|B,
 @ JÊB ç-m i +kM; M;?o ç•v H" ?B m H-K- +| H) M;Q`B h?B M u m æB M M?¬K HŠ
 Gw o•M E€ M;?2 ` H`B oQÆM; hB m h?'i +| ~M w- ?ÄB,
 @ *ÁM #•v ;Bì\

@ >B M iϕB i ϕ°i M?B M +^aK i?'v F?¬M; T?^aB #¼M ?¼ b B K" H" +?9M; i #Ä [m +
 hmv i?U+ HU+ +O oQÆM; hB m h?'i F?¬M; + Q M?QM; `i M?ϕv #ûM- i?¬M; KBM
 K'v +°i F?Q HU+ HQÊM; ϕO K"m; -M M?Q i?U+ +?'i [m M? h? M?:B M; i`MX
 oQÆM; hB m h?'i M|B,
 @ L m +?d +| M; Q|B h?B M u m æB M M; ?2 iBM +?ϕv ϕ M i?b +| H) H-K i?"i- M?Q
 +Q|M; ;B^aM?•M i°+ i?b F?¬M; ϕÆM; B^aM H" ?B m H-KX
 Gw o•M E€ M; •v M; Q|B- H-K #-K +?YB i? X
 Gw o•M E€ ?ÄB,
 @ "•v ;B| H"K b Q ϕ•v\ *S iB T iK+ i? M"v +| H) M; mv M h? M?:B M; i`M b) #`p
 ϕ-mX L?B m + Q i?O M?Q p"v #S+ iQ|M; ϕ€ M; ,M ϕQÊ+ ϕϕB [m•M v m i?9- K½M?
 + Q i?O i?"i bUX
 "B m iB M? i`M +?O Gw M? i`-K i`¼M; X
 G½Q M?•M T?QM; ϕ° mv K½M? M?Q ?MM; bQ +„M +?†i `„M; - M|B,
 @ h`QM; i`M +| ϕQ|M; ?-K- ? v H" +€+ M; QÆB ϕB i`QÊ+ X X X
 Gw o•M E€ H„+ ϕ-m- M|B,
 @ S?K i?•M- +| H) ϕQ|M; ?-K HW ϕQÊ+ + Q i?O #bM? i?Q|M; M?QM; b) F?¬M; i?
 tmM; [m M?X
 oQÆM; hB m h?'i ;"i ϕ-m- M|B,
 @ s2K ` #¼M ?¼ FB M; / HšM M? m M M iϕK i?|B F?¬M; ` i v i`QÊ+- bU +•M #^M
 +?9M; i tmBX "" M°B M|- æ°M h?B M h?ϕ+? h?B F?@M FB T H" i?S; b ϕ•v\ L m i #
 #¼M ?¼ ;B" M?X
 oQÆM; hB m h?'i +?Q M|B tQM; i?b X X X
 @ >½v ;B Q æ°M h?B M h?ϕ+? h?B ` - M m F?¬M; b) ?mv i i~v i`M5
 h? M? •K #ϕQ M; QÊ+- i" M M?šM iW M; Q" B iQ|M; i?"M? p¼M; p"Q h? M?:B M; i`M
 J¼B M; Q|B +?Q F`T T?^aM SM; i?b p M; K°i +?m¶B iB M; M´- iQ|M; i?"M? FB M +@
 b" T- ϕ€ pKM # v ϕ-vX
 GU+ HQÊM; i?"i ϕ€M; bÊ5
 J¼B M; Q|B #B M b„+ K†iX
 oä ;B^a + Q i?O M?•M HQϕB i`QM; h? M?:B M; i`M #` +?'M K" M; i B M p M; - +?•M
 HQϕM- M?€v K„i ϕ€M? K'i bS+ +?B M ϕ'mX
 hW i` M #-m i`|B M?bM tm®M; i?'v F?m pU+ #` T?€ ?Q ?bM? [mϕi `ÊM +^a M; Q|BX
 GU+ HQÊM; b|M; •K ϕ9M; H" ?Ov i?B M /B i ϕ` X
 oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ #B M b„+ K†i- HB + M? m- i?'v bÊ ?½B i`QM; K„i M
 i°+ F?OM; #® tm'i ?B M- H-M M"v /M +| H'v +?B M ϕ'm F?¬B H¶B æϕB >Q" M; S?Q
 ϕ®B i?OX
 oQÆM; hB m h?'i +„M `„M; ?ÄB,
 @ G"K b Q ϕ•v\
 Gw o•M E€ F?¬M; #B i M M M|B +€B ;bX
 *?QM? H9+ M"v X X X
 J°i i? M? •K i` m +?¼+ p M; # M i B oQÆM; hB m h?'i,

@ æ½ bÈK M|B iB m iY M?" M;QÆB +?,K +?d Hmv M pä i? K" +S HQÌB #B M;- #•v
h? M? •K M"v i?•M i?B i K" M?m ?Á X
L;?2 p"Q i B oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ i?b M?Q bûi ç€M?- i B M p M;- ç-m | + i
M?Q çB M- i?'T i?ÄK i""M M;"T i`QM; HÁM; oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€X
oQÆM; hB m h?'i +SM; M;„+ F?¬M; +| + M çªK tQ v M;QÌB H¢B- `mM H~v #~v M|B,
@ æBM? X X X æBM? bQ ?mvM?\
oQÆM; hB m h?'i bÊ tQ v M;QÌB b) M?"M ` +?d H" M;?2 H-KX
Gw o•M E€ #B m ?B M ;B®M; v M?Q oQÆM; hB m h?'iX
æBM? >¢Q `ÌB F?ÄB o'M EB K i¬M;- "„+ oU+ ç½ ?ÆM # M,K- #ti p¬ •K iQMX h'i
ç m KQM; +?ì i`mv M F€ pä ç¢Q æBM? >¢Q i`Ì p X æ€K M;QÌB oQÆM; hB m h?'i-
+O æBM? >¢Q +""M; M;"v M?Ê ç K KQM;X
*?Á çÊB # M,K çO ç KQM; KÄB #B M i?"M? imv i p¼M;X
oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ F?¬M; M;ì p"Q T?9i M;"M +•M i`2Q bÊB i|+ b) M;?2 ;
pW t H¢K" [m2M i?m°+ pÊB #¼M ?¼X
*?ÈT K„i Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i i?'v ?Q K„iX

RyR3X *?QÆM; RyRN, :B i E?¬M; h? U?¢VX

> B i?•M ?bM? tBM? ç T i` im´B K°i M K K°i M[tm'i ?B M i`QÈ+ K„i Gw o•M E€- o
h? M? MB M im'M i9 K†+ €Q t M?- KdK +QÌB M?Q M;¼+- i| + ç2M M?Q F?¬M; T?ªB
L;QÌB oQÆM; hB m h?'i `mM `~v,
@ h?"i bU H" M;QÆB X X X æBM? bQ ?mvM? X X X æ½ i`Î H¢B\
Gw o•M E€ i?b /KB K„i HB M iK+X
æBM? >¢Q KdK +QÌB M|B,
@ hB m h?'i- o•M E€- +?9M; i H¢B ;†T K†iX
æBM? >¢Q M? ç'K p"Q p B Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i- ç•v H" i?|B [m2M i?•M i
@ 555
oQÆM; hB m h?'i #¶M; `9 H M b m ç| ¬K bB i æBM? >¢QX
Gw o•M E€ M?ªv +šM; H M- ¬K +?¬K æBM? >¢QX
Gw u L?QÊ+ K†+ €Q ;B€T M[pä bo K"m çÄ /€M b€i M;QÌB- tBM? ç T M?Q iB M ;B€
F?9+ F?Q+?- pmB p M?bM ?bM? ªM? M"vX L;QÌB M"Q F?¬M; i`ªB [m M;"v i?€M;
b) F?¬M; ?B m ibM? +ªK ç"K M?Q K€m ;B[+€+ M K M?•MX
h`MM; T?MM; i?"i i®i ç T #B i # QX
h`'M +?O Gw M? # M ç-m ;B"i KbM? b m ç| M? M? +?|M; T?ªM SM;- H° #B m ibM?
Gw M? iWM; ;†T æBM? >¢Q pb ?¬M bU +O * Q hmv i L?B- F?B ç| ?„M +?d H" K°i
æ¬M; oB MX a m ç| æBM? >¢Q M´B H M M?Q b Q /´B- / M? iB M; i`mv M F?„T hm
M;?2 M|B M?B m +?mv M p ?„MX
o"Q T?9i K'm +?®i æBM? >¢Q tm'i ?B M T?ªB +?,M; b) çªQ M;QÊ+ ibM? ?m®M;\

h`'M +?O Gw M? i?'v KQM; +?ìX
 " M M;Q`B p M; H M iB M; `®M; iQ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 L m ç½ F?¬M; i`ª HìB H" [mv i i•K +?B K æ°M h?B M h?¢+? h?B
 #B i b®M; +? i- +MM; M? m çB +? i çB5
 h? M? •K H9+ i`QÈ+ H¢B p M; H MX
 æQ`M b€M; v m F?Q çÄ `U+ M?Q K†i i`ìB M|M; +?€v iW ;B| imv i i®B ç2M T?Q t
 ?MM; ?²M M?Q b|M; i?¬M H,M +m²M +m°M- MÆB M| çB [m ç'i MSi- iQìM; i?"M? b
 æ•v H" HU+ HQÊM; K°i çdM? v m ?Q`M;X
 G`K M;QìB i MQM i?îX
 *€+ pã ;Bª M?•M HQ¢B- #bM? /•M i`QM; h? M?:B M; i`'M ç m `mM `~vX GU+ HQÊM
 #¢Q M;QÊ+- i`M M?šM F?B M K¼B M;QìB M?Q î i`QM; ç` M;K+ iY pQM;X G½Q pã
 çìB çB i`QM; çQìM; b®M; +?¶ +? i +kM; i?'v bÊ ?½B iW i"M HBM? ?²MX
 @ æBM? bQ ?mvM?- æ¢B >Q`M; S?QM; î +?¶ +O i X X X
 oQÆM; hB m h?'i ;¼B ` +?B M ç'm F?¬B H¶B î i`QM; i v ;½ T?€i ?mv bS+ +?B M ç
 æBM? >¢Q +?„+ +?„M b) i,M; HU+ HQÊM; +`M; +QìM; ç¢B ?ÆM ç ç€M? #¢B + Q i
 S?Q t X
 *QìM; ;Bª v m i°+ T?€i ` HU+ HQÊM;- v m /B K +?B m b€M; i`ìB ç K ;B®M; M?Q #
 hB M; +QìB iQ #¢Q M;QÊ+- i`M M?šM p M; H M,
 @ æ€K v m çm®B i? K H K- +? i çB- ? ? ? ? ? ? 5
 æBM? >¢Q p¶ p B oQÆM; hB m h?'i- M|B,
 @ E?¬M; +-MX
 æBM? >¢Q M|B tQM; iMv w p¶ +?QîM;X
 GU+ HQÊM; +Æ i? F?OM; #® ç€M? #¢Q F?¬M; F?Q ?bM? i?"M? +?QîM; 'M i`QM;
 €M? b€M; v m F?Q ç¬v i`ìB- p¶ M€i +QìM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; #B M i?•M i?"M?
 `m²BX
 "MK5
 o M; iB M; M' çB + i B- €M? b€M; v m F?Q pÐ M€i- KªM; HÈM K€m p` tQÆM; # v iS
 @ h?S M?Q M;QÆB /€K KÆ QÈ+ ç² +O o'M EB K i¬M; i \
 :B¼M; æBM? >¢Q F?¬M; HÈM F?¬M; M?Ä ~M +?S mv M;?B K F?¬M; i? M;?B M;ì
 ç KX
 h?B M ç` ioM? H†M;X
 hmv i`ÆB- +m²M; T?QM; `Qi ;`Q ç m #B M K'iX
 *?QîM; 'M i`QM; bm®i M' M€i çdM? +QìM; ;Bª v m i°+ v m ?Q`M; tQM; tû `€+? ?Q F
 i`ìB +`M; + Q ?ÆM- M?Q b Q #,M; `U+ `Ð t i [m i`ìB / KX
 Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i- i`'M +?O Gw M? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX
 æ€K pã ;Bª- + Q i?O M?•M HQ¢B i`QM; h? M?:B M; i`'M M;•v M;®+ M;QÈ+ M?bM
 ;BÈBX
 S?QÆM; t ?ÆM- +€+ +°i b€M; HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B pÁM; [m M? h? M?:B M; i`

.M +€+ + Q i?O- +QÌM; ;B^a ~M ;B'm i`QM; +?¶ i®B `i iU iBM p`Q i?U+ HU+ +O K
i?'v ?bM? ^aM? M`v i?b +^aK ;B€+ €T HU+ M†M; M X a Q #,M; +?QÎM; 'M t i [m #-
#KM; /¢ ?B K ç°+ bÊ ?o X

_ 'i M? M?- [m M? h? M?:B M; i`'M #B M K'i p`B ?ÆB i?Î +QÌM; ;B^aX

.M H` +QÌM; ;B^a M?•M HQ¢B ? v v m i°+ iU #B i i?U+ HU+ KbM? F?¬M; #^M; M;QÌB
+?•M- F?¬M; F?m'v MQÊ+ çK+X J°i b® M;QÌB i`¬M; +?Ì M?•M H9+ +?€v M?" K` çB
ç®i ç M KS+ M`v #¼M ?¼ F?¬M; /€K KQM K2M ç M ;¬MX

hbM? ?bM? #•v ;BÌ +?d +| +QÌM; ;B^a imv i ç®B- bB m i? HU+ KÈB +| iQ +€+? iB T
ûT t2M p`Q i?b +?d +| çQÌM; iU ç®i KbM?X

.o M?B M +kM; +| K°i b® i? HU+- +QÌM; ;B^a `i iBM iQÎM; p`Q i?U+ HU+ +O KbM
~M M9T [m M? h? M?:B M; i`'MX

æBM? >¢Q K°i ç'K ç€M? M' K°i çdM? +QÌM; ;B^a v m i°+ v m ?Q`M; +?'M FBM? #®
J'v ;B•v b m T?Q t p M; H M iB M; [m€i iQ pW FBM? pW ;B`M,

@ B /€K iQ ; M ;B i + Q i?O +O h?B M u m æB M i \ E?¬M; #B i b®M; +? i H` Km
æB M b Q\

æBM? >¢Q +QÌB iQ- H„+ M;QÌB #B M K'i i¢B +?¶X

*?ÈT K„i +?¶ T?€i ` i? M? •K #¶M; p M; iB M; ;¬K FBM? ?Q^aM; - iWM; Hm²M; b€M
H M + Q M?Q T?€Q ?Q pKi i„iX J°i +?m¶B iB M; +QÌM; ;B^a v m i°+ ;`Q `9 HB M K
Zm€ i`bM? FûQ /`B K'v +?K+ ;B•v- b m ç| K¼B i?S i oM? H†M;X

æBM? >¢Q [m v p #"+ i? M; i?¢+? çB M ;B[h? M?:B M; i`'MX

æ K F?mv - ;B| #„+ `Qi ;`Q- imv i # v ç-v i`ÌBX

Zm M? i?¢+? çB M ç½ ç®i ç®M; HY iQ- HY +?€v çb çMM; ç†+ #B i / i?'v i`QM; #
T?^aM +?B m- æBM? >¢Q K†+ €Q t M? ;B®M; M?Q *?B M i?¬M çSM; bWM; b[M; - b€
+?'i # Q [m M? M;QÌB ?„MX

L?B m +QÌM; ;B^a M9T i`QM; #|M; i®B i?'v ?bM? ^aM? ç| i?b MQM i?ÎX

>QÈM; h?B M u m æB M # v ` KMB K€m ; v KkB- i oM? H†M; M?Q ç'i +? iX h`QM

RykRX *?QÆM; Rykk, E?¬M; h? L`Q U?¢VX

J°i ¢ KM? M? +?|M; [m ¢BX

G9+ i`ìB b€M; - ;B| imv i ;`Q i?ûi K°i ¢ K ?ÆB M;WM; H¢BX

æBM? >¢Q K†+ €Q t M? ` F?ÄB i?¢+? ¢B M- M;QìB +ÁM KMB `QÊmX æBM? >¢Q
K€m M?m°K K†i ¢'i #¢+ i?`M? K`m ¢Ä M?¢+X

h`QM; #bM? KBM? h? M? :B M; i`'M v M H¢M; K` ¢ T ¢)X

æBM? >¢Q HQÈi [m iQìM; i?`M? T?Q t M?bM ¢²B MkB i`„M; p¬ i`MX æBM? >¢
i`¼M;X

æBM? >¢Q ¢½ #B i Hw /Q Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i #` M?®i i¢B ¢•vX

æBM? >¢Q +?Q iWM; M;?2 M|B ¢ M æ°M h?B M h?¢+? h?BX

oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€ H'v ` i'i +ª i?S Km b„K ¢Q +?Q æBM? >¢Q t2KX æB
h?„M; hU Zmv i [mûi [m - F?¬M; T?€i ?B M i?S ;b ¢€M; M;ìX

_®i +m°+ +| +?mv M ;b\

æBM? >¢Q `i H` F?| ?B mX

L?QM; ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i pQÊi t æBM? >¢Q iQîM; iQÊM;X

hmv ?Q M; /½ #®M T?Q ioM? H†M;- #-m i`ìB b€M; bO i`QM; p„i- M?QM; æBM? >
pB #®M- M,K KQÆB /†K `M ;B'm p¬ b® +QìM; ;Bª M?•M i°+ - v m i°+ M?Q ?' `bM?
[m X *`M; M;?B K i`¼M; H` M?[M; M;QìB ¢ M b m F?Q i? +QìM; ¢¢B ?ÆM ¢€K M;

@ h`W h?B M u m æB M ` H¢B +| bB m i? HU+ v m i°+ F?€+ ¢ M b Q\

æBM? >¢Q ¢SM; i` M #"+ i? M; i?¢+? ¢B M- i?-M i?S+ M?Q i?Ov i`B m H M i`"M>
?B M ;Bì +O æBM? >¢Q +| i? [m M b€i +ª +QìM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM?- i?-M i?
;B'mX

a m HQM; æBM? >¢Q p M; iB M; #QÈ+ +?•MX

æ¬B i v M;¼+ +?Q`M; €Q / +Wm i`„M; +?Q æBM? >¢QX

@ æ½ idM? \

æBM? >¢Q tQ v M;QìB KdK +QìB M?bM Gw u L?QÊ+ ¢SM; b m HQM; KbM?X

Gw u L?QÊ+ M?Qm K`v ?ÄB,

@ J'v M;QìB M`v +ÁM +?Q ¢B\

"•v ;Bì Gw u L?QÊ+ H` +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB oä oQÆM; +ªM? M M +| +ªK ;B€+ M?¢
?B K #®M T?Q h? M? :B M; i`MX

æBM? >¢Q ;"i ¢-mX

*?QM? H9+ M`v X X X

J°i i? M? •K mv M;?B K- #€ ¢¢Q iW t i`mv M ¢ M,

@ h`QM; i`'M +| + Q i?O M?•M i°+ M`Q i¼ i`'M tBM ?½v M m i M ` 5

h` M #-m i`ìB t M? #B + iWM; ¢Q`M v m F?Q +m²M +m°M- K'v +?K+ +QìM; ;Bª v
tm'i ?B MX *QìM; ;Bª v m i°+ /šM ¢-m K†+ +?B M ;B€T ; B ¢2M- i| + ¢Ä M?Q HY -
i?QÊ+- F?Q i? K¢M? K)- +?QM? H` oä æ +ªM?X

h? M? •K M?Q iB M; b'K HB M iK+ p M; p¼M; i?B M ¢` X

æ€K M;Q`B Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i #` ç€M? i?S+ p¼i` F?ÄB ç¢B çB M- /•M
i`'M +kM; #` i? M? •K FBM? ç°M;X

æBM? >¢Q F?¬M; ç€T- #9M; M;|M i vX

oM pM pM pM pM5

> BFB K F?Q p`M; p` #¢+ #„M H M + Q #B M i?`M? ?bM? ç Q FB K ;B Q M? m iQH
FB K `d bûi- K ç Q ç2M i`M T?€ b®M; ç°M; M?Q i?`i- FQ+? i?Q+? i`` ;B€+ M?Q i?

æ•v H` ç² €M /B M ?| ç Q w- FB K w +U+ F€ iBM? i?•KX

S?Q t X

u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ M;~M ` - F?¬M; M?È ` „+ oU+ +| p` +Q`M; ;Bª pã ç¢Q M?•M
H'v ç² €M ç Q FB K ;B Q M? m H`K iB m +?QX hmv M?B M ç² €M ç Q FB K ~M +?S
i?Q`M; - M|B H M + Q i?O M?•M HQ¢B i¼ i`'M i`QM; h? M? :B M; i`'M F?¬M; / +?

u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ M;WM; K°i H9+- M|B,

@ *€+ ?¢` i v M; ,M +ªM H` Km®M #ªQ p i`'M M`v b Q\

@ æ9M; p`vX

:B¼M; æBM? >¢Q H M t ,

@ h ç½ M|B F?B K†i i`B K¼+ M m +| B #KM; /¢ t'm t tm'i?B M i`QM; i`,K /†K h?
F?¬M; i? X G¢B +?Q +€+ M;QÆB K°i +Æ ?°B- ?½v K m `B çB- M m F?¬M; i?b F?¬

J„i u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ H|2 iB b€M;X

J'v +Q`M; ;Bª v m i°+ # M +¢M? u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ iS+ ;B”M ?-K ?W- `K+ ``+? K

@ æ¢B M?•M- +QM M;Q`B M`v F?¬M; #B i b®M; +? i- ç +?9M; i +?ûK ?„M çB5

u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ H„+ ç-mX

o|H) M;Q`B F?€+ F?¬M; +ªK SM; ` M?QM; u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ H`i?-M iQÈM; +O
ªQªM? ç Q FB K iQ HÈM ;B Q M? m ~M +?S HU+ HQÈM; F€ H¢- +Q`M; ;Bª #bM?
?„MX

u m æ i|+ çÄ p¢K pÐ + Q ;B¼M; [m€i,

@ h H` >„+ J h?-M hQÈM; - K°i i`QM; #®M i?-M iQÈM; +O u m h?-M +mM; - tBM
h?B M h?¢+? h?B Î i`QM; i v M;QÆB +kM; p¬ /KM; - ;B Q +?Q i i?b u m h?-M +mM

_`i M? M? ;B¼M; æBM? >¢Q [m M? [m~M i`QM; F?¬M; i`mM; - +?d +| # +?[,

@ E?¬M; i? M`Q5

:¼M ;`M; - /Si F?Q€i- F?¬M; +| çQ`M; +Sm p½MX

J„i >„+ J h?-M hQÈM; ç®i +?€v HY ;B”M- M|B,

@ ``M i¼ M?Ä M? F?mv M #ªQ- M;QÆB çWM; F?¬M; #B i çB mX .M +€+ ?¢+| i?
i? M; ,M +ªM K'v M;Q`B\ \*?ŠM; H) Km®M HB M HKv iQ`M h? M? :B M; i`'M i?`M?

:B¼M; æBM? >¢Q +Q`B iQ T?€i` iW h? M? :B M; i`'M,

@ > ? ? ? ? 5 *?d #^M; K'v M;Q`B +€+ M;QÆB bÊ H` F?¬M; H`K çQÊ+X

J°i +Q`M; ;Bª u m h?-M +mM; F?¬M; M?`M çQÊ+ iS+ ;B”M [m€i,

@ h?S F?¬M; #B i b®M; +? i- F?¬M; +-M #B i M;QÆB H`i?-M i?€M? T?QÆM; M`O
+mM; i \ æ i /¢v M;QÆB H`K M;Q`B5

*Q`M; ;Bª u m h?-M +mM; #B M i?`M? Hm²M; b€M; t¬M; ?QÈM; æBM? >¢Q- €M?
K†i i`B M|M; +?€vX

oM pM pM pM pM5

L;? M? ç|M +Q`M; ;B<sup>a</sup> u m h?–M +mM; H<sup>°</sup> K<sup>°</sup>i Hm<sup>2</sup>M; FB K w FB K F?Q ;B€`ûiX

o®M H[°] i?`B iB i H¢M? ;B€- i`QM; i?B M ç` p¬i[°]M F?Q H¢M?X EB K F?Q ?'T i?m F
;b T?€ M'BX *Q`M; ;B^a u m h?–M +mM; +^aK i?'v F?Q H¢M? b_„+ #ûM F?¬M; ;b b€M
;½X *Q`M; ;B<sup>a</sup> u m h?–M +mM; F?¬M; i? i`€M? Mû- F?| i? +?®M; çÐX

*?ÈT K_„i +Q`M; ;B<sup>a</sup> u m h?–M +mM; #` FB K F?Q #_„M i`9M; M' imM; M?Q #QM; #|M

•K –K –K –K –K5

J€m p[°] tQÆM; pKM imM; i|2X

*Q`M; ;B<sup>a</sup> v m i<sup>°</sup>+ #B M i?`M? #°i T?'MX

h`QM; i?B M ç` p M; iB M; ?9i M;KK F?Q H¢M?X

_ 'i M?B m + Q i?O +Q`M; ;B<sup>a</sup> +€+ T?QÆM; M9T i`QM; #|M; i®B i?'v ?bM? ^aM? M[°]v

* Q i?O #Q ~M M?•M i[°]+ i¼ i`'M h? M? :B M; i`'M #B m ?B M i?U+ HU+ +[°]M; F?OM
K[°]i FQ+? ;B i+? i +Q`M; ;B^a u m h?–M +mM; X G[°] B +?Q ?_„M H€ ; M\ E?¬M; H) ?
F?'M; H² u m h?–M +mM; b Q\

*?Q i?'v K†i M;Q`B- K<sup>°</sup>i Hm<sup>2</sup>M; FB K F?Q iW t ç½ ;B i+? i +Q`M; ;B^a v m i[°]+ v m

æ•v H[°] i?U+ HU+- T?QM; ç° M?Q i? M[°]Q\

h? M? •K b_„+ #ûM T?€i` iW h? M? :B M; i`'M,

@ *€Q KQÊM Q B ?MK- +?| /U i? M;Q`B F i+m<sup>°</sup>+ +?d +| +QM çQ`M; +? iX

J°i H M? #[°]B M?Ä K[°]m #¢+ tQ v i`ÁM i`QM; ?Q F?¬M; MÎ`° €M? b€M; `U+ `Ð ç m
/€K M?bM ;–MX ©Q ^aM? i?–M çB M F?'M; H² ?B M ` iW H M? #[°]B K[°]m #¢+- ^aM?
;B®M; M?Q i?–M K[°] +mM; F?mv iX

>_„+ J h?–M hQÈM; i?'i i? M? F m H M,

@ G M? #[°]B h`¼M; i[°]B >mv M aQÆM; h?–M *mM; \

"B m iB M? +O >_„+ J h?–M hQÈM; i`Î M M •K i`–KX

aU pB + pQÊi [m /U çQ€M +O >_„+ J h?–M hQÈM; X

h¢B b Q +Q`M; ;B^a M?•M i[°]+ #Q ~M M[°]v +| i?•M T?"M M?Q p"v\

>_„+ J h?–M hQÈM; F?¬M; M; ì ?_„M +| H M? #[°]B h`¼M; i[°]B >mv M aQÆM; h?–M *m

L m H[°] + Q i?O M?•M HQ¢B #bM? i?Q`M; i?b /M H<sup>°</sup> +Q`M; ;B^a i?€M? M?•M +^aM? +
h?–M +mM; - i? M?QM; ?_„M +| K[°]i i?•M T?"M M?Q p"v i?b +–M T?^aB #[°]M H¢BX aS
h?–M *mM; F?¬M; v m ?ÆM u m h?–M +mM; X

_ 'i M?B m +Q`M; ;B<sup>a</sup>- + Q i?O M9T i`QM; #|M; i®B i?'v ?bM? ^aM? ç| +kM; ;B"i M^av

RykkX *?QÆM; Rykj, *Q`M; :B^a h" T >ÈT- S?QM; o•M h >°BX

*Q`M; ;B<sup>a</sup> M?•M i<sup>°</sup>+ #Q ~M i¼ i`'M h? M? :B M; i`'M H<sup>°</sup> h`¼M; h[°]B ;B^a +O >mv M a

>M K¼B M;Q`B M;•v M;®+X

hmv`^M; çQçM i?ÌB ;B M ;-M ç•v i?B M ç` #B M ç´B HÈM- pb +m°+ +?B M h`mM
L? B /šM ç M +€+ HQçB iBM ç²MX J¼B M;QÌB çQ€M M;k +U+ *?B M i?-M +O M?•
Hkv i`,K M;`M M,K [m F?B M >mv M aQÆM; h?-M *mM; pšM +| bS+ mv ?B T F?-M
L m b m HQM; +QÌM; ;Bª M?•M i°+ #Q ~M çSM; p"i F?´M; H² >mv M aQÆM; h?-M *
M;?o t2K KbM? +| i? i`m p"Q F?-M;\

h` M M9B imv i +€+? i`,K /†K- M[M?•M tBM? ç T i?•M ?bM? v m çB m K†+ €Q K
T?QÆM; t K„i H|2 iB M;ç+ M?B MX

L[M?•M tBM? ç T i?•M ?bM? v m çB m K†+ €Q KÄM; M?Ä ;B¼M; M|B,
@ L?Q i? M"Q\ *?ŠM; H) æBM? >çQ H" h`¼M; h" B ;Bª +O >mv M aQÆM; h?-M *m
æ€K i?m°+ ?ç # M +çM? M[M?•M tBM? ç T i?•M ?bM? v m çB m K†+ €Q KÄM; ç m
M;?2 M|B +?mv M M"vX

L[M?•M tBM? ç T i?•M ?bM? v m çB m K†+ €Q KÄM; F?-M; ?ÄB iB T- F?) +QÌB M
@ h?9 p`- F?-M; M;`iB m iY M?•M i°+ |+ M?B m H€ #`B i~v M?Q p"vX *€+ M;QÆB
p"Q ?"m +mM; Mm¬B /QÐM; i?b +| i?9 p` F?-M;\

æ€K +QÌM; ;Bª v m i°+ M?bM M? m- F?-M; #B i M M M|B +€B ;bX
*?QM? H9+ M"v X X X

J°i i? M? •K MQM MÈi p M; H M ;-M ç|,
@ S?B- H½Q v m #` i?"i F?-M; #B i t'm ?´- M„K tQÆM; ;B" K'v M;`M im´B +ÁM Km
L[M?•M tBM? ç T i?•M ?bM? v m çB m K†+ €Q KÄM; M?QÈM; K"v,
@ G" B\

J°i M[?`B iY i|+ +°i ? B bWM; # - #®M im´B- T?'M çB m M;¼+ K" B p¬ +MM; ç€M; v
i`mM; M?Q ;BšK ç'i #^M;- tmv M [m M9B imv i +?"K`½B ç M ;-M M[M?•M i?•M ?b
X L[?`B iY i|+ +°i ? B bWM; ¬K +QM ;'m #¬M; çÄ`U+- F?BM? i?QÌM; +QÌB M?çiX

@ L;QÆB H" X X X

*QM M;QÆB i¬M; +?O h" h•K +®+ +Q`9i M?È ç M K°i M;QÌBX
*€+ + Q i?O h" h•K +®+ F?B i?'v M[?`B iY # - #®M im´B M;•v i?Æ M"v ç m #B M
ç€M; bÊ M?'i i? ;BÈB- €M? K„i FQM? bÊX
*| H) M[?`B iY F?-M; ç€M; bÊ- ç€M; bÊ H" K°i M;QÌB F?€+ Hm¬M çB # M +çM? i
F?OM; #®X

Zmª M?B M- imv i i`„M; # v M? M? #¶M; ç®i +?€v- iWM; ?Q imv i tBM? ç T H|M;
iQK M?ªv K9 i`QM; ;B|X hQ" M #° #¬m i`iB /¬M #B M i?"M? K"m Bi¬M; K¬Mb- ?bM
J°i i?•M ?bM? +U+ F€ tBM? ç T iW KÆ ?² #B M `ä`"M; +?"K`½B #QÈ+ ` iW M;¼M

>„+ J h?-M hQÈM; b„+ K†i •K i`-K- ;½ iQM? iQ€M çQÈ+ K'iX

hmv u m h?-M +mM; F?-M; 2 M;çB >mv M aQÆM; h?-M *mM;- ? B T?2 i`QM; i®B M
#B i # Q M?B m H¬M- M?QM; M m M; v K†i ç®B F?€M; pÈB h`¼M; h" B ;Bª i?b`'i
çQÌM; +MM; F?-M; i? +Sm p½MX

"•v ;B| ç M; i`QM; T?9i K'm +?®i- +?B M i` M? [mv K¬ HÈM F?-M; [m€ i?Q+? ?ÉT
L; v H9+ ç| X X X

@ E?K+ F?K+ F?K+ F?K+- K°i H M? #`B #bM? i?Q`M; H'v ` ?M /¼ B\ >B M ;B\`
 *?B M i?-M M?•M i°+ ç½ i?`M? [m€ F?SX hB m iY ç€M; i?QÆM;- M;QÆB +ÁM i`~I
 hB M; +Q`B •K i`-K p M; H M T?Q +?•M i`ÌB F?~M; #B i iW ?QÈM; M`QX
 J°i iB +?ÈT ç2M iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; i?~ M?Q K½M; t` ç€M? p`Q i?¢+? çB M
 i`MX
 L; v H9+ ç|- K°i Hm²M; FB K w FB K F?Q H¢M? #,M; tû ;B| # v ` X
 > B # M p M? m i M #B M i`QM; F?~M; i`mM;- F?~M; +| +?9i iB M; ç°M;X
 h` M #"+ i? M; i?¢+? çB MX
 hBK æBM? >¢Q ç`T M? M?- i?-K M;?o,
 @ h?U+ HU+ +O M;Q`B M`v F?~M; i-K i?Q`M;X
 æBM? >¢Q +ªK M?"M M;Q`B ç€M? HûM +Q`M; ç¢B- iB +?ÈT ç2M F?~M; T?d v m F
 /\X
 L;Q`B ` i v H` +Q`M; ;Bª M?•M i°+X
 æ°M h?B M h?¢+? h?B H` i?S ;b K` F?B M M?B m M;Q`B i? K Km®M M?Q p"v\
 æBM? >¢Q `i FBM? M;¢+- ?„M #¶M; #B M b„+ K†iX
 æBM? >¢Q HB M iK+ #9M; i v- K'v +?K+ FB K w FB K F?Q #,M; ;B€ t i [m ?Q F?-
 F?~M; M;WM; p +?¢K p`Q F?~M; ;B M +€+? i`QÈ+ K†i ?„M KQ`B i?QÈ+X E?~M; F
 iB +?ÈT iQ HÈM tm'i ?B M p +?¢K pÈB FB K w FB K F?Q H¢M? #,M;- +MM; #B M
 h?b ` F ç€M? HûM +| i? +?2 ;B'm /'m p i+~M; FQ+?- M m F?~M; TªB æBM? >¢
 #ûM i?b ?~m M?Q #` HW X
 h?O çQ¢M i"TFQ+? i?"i BM?X
 æBM? >¢Q ?ûi iQ,
 @ G` B\
 hWM; #~M; imv i i`„M; M;QM; iK # M +¢M? æBM? >¢Q M?Q iBM? HBM? i`„M; tQ
 F?~M; / i?'v M?QM; `i M? M? M;`v +`M; M?B m ?Q imv i- +m®B +MM; i?`M? M
 +MM; #~M; imv i iBM? HBM? i`„M; +?2 ç"v +ª #~m i`ÌB h? M? :B M; i`'M M?Q p b
 KªM? ç'i M`vX
 hB +?ÈT ç2M HB M iK+ iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;X
 hB +?ÈT ç2M p +?¢K pÈB #,M; iBM? i`„M; / Q ç°M; b|M; ;ÈM M?QM; F?~M; i? t
 iB +?ÈT H†M; H) #B M K'i i`QM; ?Q F?~M;X
 h? M? •K H¢M? HMM; ç°+ €+ H¢B p M; H M,
 @ h`B K¼M5
 hB +?ÈT ç2M iK i"TH¢B i?`M? +°i b€M; çB M i?-iQ ?ÆM M,K KQÆB i?QÈ+X æ
 Km®M ?Ov /B i F?mM; i`ÌB- HU+ HQÈM; F?~M; ;b b€M? #^M; ç M; +?"K `½B m'M M
 GU+ HQÈM; M`v +Q`M; ç¢B F?B M +€+ +Q`M; ;Bª tmM; [m M? i?-K ;B"i KbM?X
 GU+ HQÈM; M`v ;~M M?Q MY #QÈ+ oä h?€M? +ªM?X
 L;Q`B +| HU+ HQÈM; M?Q i? F?~M; TªB ?¢M; M;Q`B F?~M; iB M; i,K- H` +Q`M; ;
 ` i v\
 h`QM; H9+ K¼B M;Q`B M;?B ?Q†+- ;B"i KbM? i?b #¶M; X X X
 oM pM pM pM pM5

J°i Hm²M; FB K [m M; `U+ `Ð T?|M; H M + QX
 EB K [m M; iQ HÈM M?Q i?€+ MQÈ+ #¢+ #„M H M + Q- KÆ ?² i?`v K°i M; QÌB i v +
 i?–M iQ`M i?•M `U+ HY - F?¬M; i? M; ,M +ªMX
 EB K [m M; t¬M; ?QÈM; +°i b€M; ç2M i?¬ iQX
 æ Q ;½v M?Q ;B| +„i i?`i #Á K®+ K2Q +„K T?“T p`Q iB +?ÈT ç2M F?¬M; +?9i i`9+
 M;WM; iK i”T H¢B #`FB K [m M; #¢+ iQ HÈM t i?“M? ? B MY X
 J°i iB M; ?ûi FBM? F?OM; F?¬M; + K HÁM; p M; p¼M; ,
 @ E?¬M; 555
 JQ K€m `ÆB ç–v i`ÌB- K°i #|M; M; QÌB +U+ F€ +?“i p”i M?Q +?| +KT çm¬B #B M K
 EB K [m M; pKi i„i H¢B i`Î p h? M? :B M; i`MX
 h?„M; #¢B ç½ T?•MX
 E?¬M; B M; Ì F i [mª b) M?Q p”vX
 J¼B M; QÌB ;B”i KbM? i?U+ HU+ im pB MY # Qr+b oä h?€M? +ªM? F?OM; #® +O +
 +QÌM; ;Bª M?•M i°+ #Q`M i¼ i`M h? M? :B M; i`M b) +?“m i?m - B M; Ì ibM? ?m
 M?•M i°+ #Q`M i`QM; h? M? :B M; i`M +QÌM; ç¢B ç M F?| iBMX
 J°i FQ+? ç€M? #¢B K°i +QÌM; ;Bª MY #QÈ+ oä h?€M? +ªM?X
 E?¬M; H) KÈB `²B i?•M ?bM? +–K FB K T?|M; H M + Q H” +QÌM; ;Bª oä h?€M? +ªM
 E?¬M; m´M; H” h`¼M; h”B ;Bª +O >mv M aQÆM; h?–M *mM; - [m€ K¢M?X
 >„+ J h?–M hQÈM; +?Q€M; p€M; K†i K”vX
 >„+ J h?–M hQÈM; p®M iQÎM; M•M; u m h?–M +mM; ` H” +| i? H`v p æ°M h?B
 i`QÈ+ ibM? ?m®M; M`v i?•M T?“M ç®B T?QÆM; +?ŠM; M?[M; F?¬M; i?m ;½ K” i?
 h?–M hQÈM; çWM; KQM; b) H`v çQÈ+ æ°M h?B M h?¢+? h?BX
 >„+ J h?–M hQÈM; iB M HMB F?| F?,MX
 :B¼M; æBM? >¢Q p¼M; ` iW h? M? :B M; i`M,
 @ «M; i`ÌB +| çS+ ?ªQ bBM?- i F?¬M; Km®M ç¢B F? B b€i ;BÈB- F?mv M +€+ p`
 i?b çWM; i`€+? /QÈB FB K p¬ ibM?X

RykjX *?QÆM; Ryk9, J h?–M æB M E?OM; "®X

GÌB M|B iQÆM; iU #•v ;BÌ æBM? >¢Q M|B ` +| bS+ mv ?B T ?ÆM ç K [m `i M?B
 t2K HÁM; i?–K bÊ ?o X J°i +QÌM; ;Bª M?•M i°+ +| i? ;B i M; v MY #QÈ+ oä h?€M
 ç¢B F? B b€i ;BÈB i?b imv i ç®B H” K€m +?ªv i?“M? b¬M;X
 GU+ HQÈM; i`bM? ç° FB m M`v ç½ F?¬M; i? #M ç„T #^M; b® HQÈM;X
 L?B m M; QÌB Km®M `9i HmBX
 "¼M ?¼M ?bM h? M? :B M; i`M iQÌM; i?“M? bKT ç´ T?Q t - HÁM; K i KÄBX
 S?Q +?•M i`ÌB H¢B +| HU+ HQÈM; KÈB /•M; H M- iWM; Hm²M; b€M; t i [m F?¬M;
 F?¬M; i`mM; - +| p¬ b® +QÌM; ;Bª iK i”T H¢BX

J°i Hm²M; b€M; H K ?B M ` - +QM +?BK F?´M; H² K`m H K /`B K'v M;`M i?QÊ+ #
 HQM; +?BK çSM; K'v i`,K M;Q`B ç m K†+ +?B M ;B€T K`m H K- i v +—K i`Q`M; K•
 Jk B K•m HçM? H)Q T?ªM +?B m /QÊB €M? M„M;- €M? b€M; H K F€ /` M?Q i~K ç°+
 GU+ HQÊM; M`v +U+ F€ +Q`M; ççB- K'v i`,K pã bo +—K K•m +?Q M;Q`B €T HU+ M?
 J°i M;Q`B FBM? F m,
 @ G` M;Q`B +O h?•K G K h?B M S?O- M;?2 ç²M H` i¬M; K¬M #Q ~M ;B[„+ oU+ p
 h`B ç- h?•K G K >²M æB m- h`b Zm o ç m tm'i ?B M- ç•v H` HU+ HQÊM; +! i? ç@
 *MM; H9+ ç!- b!M; ;ÊM i` M #—m i`B M?Q #bM? +?QÊM; ?Q F?¬M; i?`M? p^M MQÊ
 i?`M? HÊM- +m®B +MM; ?! i?`M? +mM; çB M iQ ç2M M?Q K°i M;¼M M9BX *mM; c
 M;`T F?!B ç2M •K m- €M? ,KiD i`B +?B m p`Q +mM; çB M tªv ` p†M p Q F€ /`X
 *! M;Q`B F m H M,
 @ J h?—M çB M +kM; tm'i ?B M X X X
 "¼M ?¼ p°B p½ HMB ` b mX L;?2 M!B J h?—M çB M H` i²M içB `i Hç i`QM; „+ oU
 H° K†i M?QM; K¶B H—M tm'i ?B M b) içQ i?`M? ;B i +?!+ M;`T i`B- t€+ +?`i i?`M?
 *Q`M; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? +kM; +? i #B J h?—M çB M- M M i?`v J h?—M çB M
 +O iY i?—MX
 J h?—M çB M tm'i ?B M- iY i?—M H° K†iX
 æ•v H` +•m ç²M; / Q B +kM; #B i HQm i`mv M Î+€+ ççB +?•m „+ oU+- +! i? i?`v
 m- ç€M; bÊX
 E?¬M; M;`J h?—M çB M K'v i`,K M,K [m +?Q iWM; tm'i ?B M +kM; H° K†i- F?¬M
 K€m K2 ;B i +?!+- iY pQM; b„T KÎ K`M `²B b Q\
 L;Q`B ?B m çQÊ+ #Q ~M p°B p½ #Ä +?çvX
 *mM; çB M iQ ç2M # M? #²M; i`QM; F?¬M; i`mM; +?2 K†i i`B- M?Q K½M? i?9 pB
 ç'i- +! F?Q #çQ M;QÊ+- ?mM; iÊM H M i`MX
 oM pM pM pM pM5
 J°i Hm²M; b€M; t i [m M?Q K†i i`B X
 h` M #—m i`B #¶M; +! K°i çQ`M €M; M!M; +?€v- €M? b€M; i`„M; +?!B K„i H`K M;Q
 J°i i—M; F?Q i? +Q`M; ççB M?Q b!M; ;ÊM +?2 ç"v MY #—m i`B- ç®B F?€M; pÊB J
 æ•v H` K°i +Q`M; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? +U+ F€ +Q`M; ççBX
 J°i b® M;Q`B ¬K HÁM; K v K„M p K†i #m²M #½ i?Î /`B `B çBX
 @ Zmª M?B M i?€M? M?•M +kM; tm'i ?B M- +?9M; i p¬ /mv M pÊB æ°M h?B M h?c
 L;`v +`M; M?B m +Q`M; ;Bª M†M; Fw H° K†i- F?¬M; F?Q [m M? h? M? :B M; i`M
 ç'm çŠM; +`T +Ð M`v ç½ F?¬M; TªB i? HU+- +Q`M; ;Bª oä >Q`M; +ªM?- oä æ +ª
 F?€M;X
 E?¬M; i`mM; M?Q i! ;B'v i`„M; #` M;Q`B tû `€+?- K°i i?•M ?bM? iQ`M i?•M iÄ b€M
 K°i T?QÆM; i?B M ç` X L?bM çQ`M; Mûi +?S F?¬M; i?`v `ä K†i K`v- M;Q`B ç! T?€i
 GçB K°i +Q`M; ;Bª i?€M? M?•M +ªM?X
 h?B M ç` T?Q t / Q ç°M; M?Q ççB [m•M p¬ i`M #m¬M; tm®M; - iB M; M;U ?Q- F
 H MX J°i çQ`M p•M F?Q çÄ `U+ iQ HÊM +m²M +m°M M?Q b!M; +?ÊT K„i ç M ;—MX
 K½ K€v K!+ çÄ `U+ iQ HÊM- i'i +ª /Q ?Ä p•M i?—M i?B i ç9+ ` - M?Q M;¼M HY ç®

Zm•M ç°B iY i?–M HY M°v #ªQ p t2 M;U iQ HÈM +Đ i`,K i?QÈ+– F?–M; i?°v B çB
FBK HQçB M?QM; +| i? T?€i ?mv ç¼ Hmv M F?Q ç M +ªM? ;BÈB +U+ ç° i?b +?„+
i?€M? M?•M +ªM?X

GçB K°i i²M içB ç€M; bÈX

"®M T?QÆM; i` M #–m i`ÌB h? M? :B M; i`°M tm°i ?B M HÈM M?Ä K°v i`,K i? HU+
M?Q M K +®BX

>„+ J h?–M hQÈM; ç M iW u m h?–M +mM; #B m ibM? +U+ F€ F?| t2K- F?–M; M;
p°v- M?B m i? HU+ M;?2 iBM +?çv ç MX >„+ J h?–M hQÈM; M?bM ` çQÈ+ M?B r
F?–M; TªB M;QÌB i`QM; "„+ oU+– +| `°i M?B m M;QÌB ç M iW MQÈ+ M;Q°B5

a Q +| i? M?Q p°v\

>„+ J h?–M hQÈM; F?–M; M;?o ` M?QM; #m°+ TªB HMB #QÈ+X

h`QÈ+ M?B m +QÌM; ;Bª KçM? K) F?–M; ;b b€M? #^M; i?b >„+ J h?–M hQÈM; ççB
imv F?–M; v m M?QM; ;½ +?d H° v m ç - i?U+ HU+ +€ M?•M FûK [m€ t X J°i F?B +€
i?b >„+ J h?–M hQÈM; F?| i? çĐ /Q •KX

>„+ J h?–M hQÈM; + v ç„M; M!B,

@ _9i çBX

*| +QÌM; ;Bª v m i°+ F?–M; + K HÁM; ?ÄB,

@ æçB M?•M- F?–M; H) iW #Ä æ°M h?B M h?ç+? h?B b Q\ L M #B i M! ççB #B m
i?B M i?–M ;BÈBX

>„+ J h?–M hQÈM; H„+ ç–m- M!B,

@ æQÆM; M?B M F?–M; i? iW #Ä- M?QM; M?B m i?O HoM? tm°i ?B M içB ç•v- +?
i`QÈ K„iX *QĐM; +–m +?d +| MQÈ+ +?°m +? i- ?m®M; ;b M?B m M;QÌB #m–M; tm
h?B F?–M; #B i`ÆB p°Q i v BX \*?9M; i `9i HmB ` i`€M? +?Q i?QÆM; pQM; F?–
iBM iS+ +?Q >Q°M; hmv M +mM; +?O- TªB KÌB H½Q M?•M ;B /šM +QÌM; ;Bª i`QM
çQÈ+ æ°M h?B M h?ç+? h?BX

J°i #°M i v #¶M; °M p B >„+ J h?–M hQÈM;- i? M? •K [m2M i?m°+ p M; H M,

@ E?–M; +–M çB- #ªM +mM; ç½ ç MX

*Æ i? >„+ J h?–M hQÈM; °mM `°v- ;½ tQ v ç–m HçB i?°v +QM #€Q p^M /°B # i?QÈ
Hç Hç +?B i`QÈ+ #€Q ?Q H° ç–B i v M;QÌB- T?–M ç–m #` €M? b€M; p°M; # Q T?O

h?•M ?bM? F€ /` M°v H° +?O i K i?"T M;QçB +mM; u m h?–M +mM;- >Q°M; hmv M

" M +çM? >Q°M; hmv M u m h?€M? çSM; # M;QÌB pKç pĐ K†+ # ;B€T çÄ- p°M;-
i?QÌM;- ç| H° # i?–M iQÈM; M;QçB +mM; F?€+ M°B / M? M; M; pÈB >„+ J h?–M h

>„+ J h?–M hQÈM; [m€ /QÈB ç°i Hçv,

@ h?m°+ ?ç i°B ç€M; Km–M +? i- FQM? +?°Q +mM; +?OX

>Q°M; hmv M u m h?€M? M;²B i` M K°i +?B + +?B M t p°M; FBK- M!B iB M; M;QÌB

@ E?–M; TªB H¶B +O M;QÆB- çSM; H M çBX

>„+ J h?–M hQÈM; #bM? ioM? iBM? i?–M /SM; K°i # M- F HçB id Kd +?mv M t°v
i`°M +| K°i +QÌM; ;Bª M?•M i°+ FB K ç¼ #Q °M i?U+ HU+ bB m çŠM; i¼ i`°M +?Q
M;?2X

>Q°M; hmv M u m h?€M? M;²B i` M +?B + +?B M t p°M; FBK- +ªK i?€M `^M; ,

@ E?–M; M;| +?d # M,K K° æBM? >çQ ç½ i`QÎM; i?°M? ç M KS+ M°v- M?•M i°+ `°
H° i?B M w b Q\

> „+ J h? – M hQ È M; FBM? M; ¢+ ? ÄB,

h? M? •K M?Q T?€T +?d- T?Q t i? v ç´B F€ H¢-

•M? b€M; t€K ç` M;K+ ç¢Q #„M` çB`²B i`Î p - # M i`QM; t2M HšM F?|B ç2M çB M
iB M; ;`Q i?ªK i?B iX E?|B ç2M F?¬M; i? pMM; i?Q€i F?ÄB €M? b€M; t€K- +m®B
+Y €M? b€M; t€KX

h` M ç-m æBM? >¢Q ?B M` pÁM; tQ€v M?Q K„i #B M- +€M? +Y €M? b€M; b€m K
@ æ| H` X X X

a®M; HQM; >Q`M; hmv M u m h?€M? H¢M? iQ€iX

B ç m M?bM` KÈB`²B +?m J h?-M çB M /MM; ç°M T?€T #Ä i`®M- /M H` +Q`M; ;
h?-M çB M ;'T K'v +?K+ H-M i`QM; iBM? ?m®M; ç| F?¬M; i? çm´B F`T; B i; ½X L
` +€M? +Y €M? b€M; b€m K`m H` i?S; b K` +| M,M; HU+ pQÊi [m i?ÌB F?¬M; #„i +
i`®M i`Î p \

æB m M`v +| M;?o H` M m B +?¼+ ;B`M æBM? >¢Q- b m F?B i?m F?¬M; +| +ª +A
>ÆB ç€M; bÊX

*`M; F?OM; #® H` æBM? >¢Q K°i FQ+? T?€ HU+ HQÊM; J h?-M çB M- HU+ HQÊM
M,M; i`m b€i +Q`M; ;Bª + Q ;B B i?€M? M?•M +ªM?X

RykeX *?QÆM; Rykd, >¬K Zm L?•M >¬K L v ZmªX

h? HU+ +€+ T?QÆM; ?Q†+ i`QM; i®B ?Q†+ M;Q`B b€M; ç m ;B®M; M?Q >Q`M; hr
h` M #-m i`lBX

æBM? >¢Q M?bM tm®M; /QÈB- K°i FB K +?d H M i`lB- ;^M iWM; +?[,

@ h i? ?¬K M v M m B /€K #` i?QÆM; M;Q`B M`Q i`QM; h? M? :B M; i`M i?b æB
/M +| ç M +?•M i`lB ;|+ #B M +kM; [mv i ç•K +? i F ç| KÈB i?¬B5 L m H`K i`€B H
tm®M; i?`i M€i tQÆM; i M +? i5

æBM? >¢Q /Si HlBX

•K -K -K -K -K5

>B M iQÊM; i` M #-m i`lB M?Q ç€T H¢B HlB i? +O æBM? >¢Q- K°i +?m¶B b'K bû
i?-K i?b- ;B®M; M?Q i?€M? ;Bª + tQÊM;X >ÆB i?Î F€ /` F?m +? i€M- i`QM; i?B
æBM? >¢QX

J†i +€+ +Q`M; ;Bª pW FBM? pW ;B`M- i`-K i`¼M;X

*Q`M; ;Bª +Ð M?Q æBM? >¢Q T?€i` HlB i? F?B M i?B M ç` ç€T H¢B t2K M?Q H
i? X GlB i? i?®i` bm®i çlB F?¬M; i? ç´BX

æBM? >¢Q- i`mv M F€+O o'M EB K i¬M; i` im´B M?Q p"v- i? ?B M T?QM; ç°i?B
;Bª +| K†i ç m H` ?¢M; FBM? i? ?½B iK+ i•K + Q F?Q M;¢Q M?QM; #m°+ T?ªB +
H M çdM? +?Q i¬MX

>mv i i? +O K°i +?Q i¬M iQÆM; H B +| B /€K T?Èi Hl

*| J h?-M çB M H`K ;QÆM;- ?¬K M v M m B Km®M` i v i?b T?ªB bmv M;?o +?Q

h? M? :B M; i`M ?Q M; i`M- p¬ b® /•M +?9M; M;~M; ç-m M?bM #|M; /€M; €Q t M?
i`lBX h`QM; i? ;BÈB H¢M? HMM;- `®B HQ¢M- #¼M ?¼ +ªK i?'v #bM? v M +?Q iW

E?¬M; +| ?Q M; ?¬- F?¬M; +| ?Q^aM; HQ¢M5
 J¼B M;Q`B ¢SM; v M i¢B +?¶- M?„K K„i H¢B +¬m M;mv M +?Q i?B m MB M €Q t M
 GU+ HQÊM; p¬ ?bM? M?Q +| M?Q F?¬M; T?€i` iW +Æ i? M?[M; M;Q`B M`v iK i`T
 >ÆB i?Î #B i`€M;- i9+ KK+ [m M? [m~M i`QM; i?B M ¢` X
 •M? K„i æBM? >¢Q M?Q iB +?ÊT ¢2M `¢+? T?€ i`B ¢ K- b„+ #ûM [mv i imv i ¢^aQ
 /€K ¢®B /B M pÊB ?„MX
 J°i i? M? •K KÆ ?² p M; H M,
 @ > ? ? ? ? ? 5 hB m iY- ?¬K M v M;QÆB H` #² i€i ¢'i [m b¬M;- #^aM i?•M F?|
 +| Q+? ;b\ *?d H` F v m H`K HB mX
 h? M? •K m €K H v ¢°M; HÁM; +Q`M; ;B^a +€+ T?QÆM;X
 æBM? >¢Q +Q`B iQ- F?|2 K¬B +QM; H M F?BM? i?Q`M; M|B,
 @ *?m°i M?„i ;B'm ¢¬m HÁB ¢m¬B- +| /€K H° K†i F?¬M;\
 h? M? •K m €K FB H¢B p M; H M,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æWM; #` ?„M H`K HB m ?M bÊ- K¼B M;Q`B +MM; M? m` i v- /
 F? B i?B M iQ+? ¢` +kM; T?<sup>a</sup>B +? iX :B i ?„M `²B bÊ ;b iQÆM; H B ?„M i`mv b€i\
 L|B +| Hw- H`B M`v H` iB M; HÁM; +O K¼B M;Q`BX
 h?¬M i?S+ +O æBM? >¢Q •K i?¬K F?m +? i€M bQm i¬K #®M T?Q X
 h? M? •K m €K iB T iK+ t9B ;BK+ +€+ +Q`M; ;B^a,
 @ æBM? >¢Q H` M;Q`B +| i?M b) i`<sup>a</sup>- ?¬K M v +€+ p` ¢½ +?¼+ ;B" M ?„M- /M +| `B
 F?¬M; i?W /`T æBM? >¢Q +?Q i?~M? ¢¢B i? ;B i +? i ?„M iB m /B i i B ?¼ M;-H
 h? M? •K M`v ¢¬v /K /¶ H`K M?B m +Q`M; ;B<sup>a</sup>- i? HU+ `K+ ``+?X
 J¼B M;Q`B ¢ m ?B m ¢¢Q Hw M`v M?QM; +| M;Q`B M|B i?ŠM; ` H`K +Q`M; ;B^a +€
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ°M h?B M h?¢+? h?B H` i?¬M p"i M;?`+? i?B M- +| i? M;?`+
 +?Q ~M +?S +Æ ?°B i?~M? iB MX E?¬M; H) +€+ p` #` K°i ?"m #®B M?Q M?Ä ?M
 i?B M ?¢ +? +Q`BX
 @ >m®M; +?B #Ä [m +Æ ?°B H¬M M`v i?b +<sup>a</sup> ¢B +€+ p` +kM; F?¬M; +| +Æ ?°B i?`
 h? M? •K m €K KÆ ?² [m M? [m~M i`QM; F?¬M; i`mM;X
 hWM; +?[iWM; +•m M?Q #9 ;ä p`Q HÁM; K¼B M;Q`B- H`K M?B m €M? K„i /Q /U i`
 æBM? >¢Q /MM; HU+ HQÊM; /`m /`M; M?'i ¢~v ¢S #û p`Q M;U+ Gw u L?QÊ+- Kdk
 >¢Q ? i bS+ p" M +?mv M ?mv M F?Q i`QM; M;Q`BX
 h? M? FB K `d bûi ¢½ i®B ¢B H¢B F m pM pMX
 a€i F?Q b„+ #ûM H¢B i?S+ idM?X
 æBM? >¢Q KÆ ?² i¢B +?¶ ;B•v b m #B M `ä `M;X
 h?•M i? M? FB K `d bûi H`T H€M? M?Q M;¼+ i, M; i? K ;B¼i K€m /¼+ i?2Q p i HQ
 b€M; p` ¢d H|M; H€M? ?¶M ?ÊT H¢B- tBM? ¢ T i`Q K¢M;X
 S?Ki5
 *€+? M;~M i?QÊ+- K°i +Q`M; ;B<sup>a</sup> v m i°+ ¢SM; i` M #-m i`B M;Q`B i€+? H`K ? B M
 h`QÊ+ F?B +? i i`QM; K„i +Q`M; ;B<sup>a</sup> v m i°+ i`"M M;"T F?| iBMX
 *Q`M; ;B^a v m i°+ bÊ ?½B M|B,

@ h?¬M i?¬M; i`mv M •K +O i X X X .M H` +Q`M; ;B^a i?€M? ;B B +kM; F?¬M; i? M; QÆB X X X S?€i ?B M\

æBM? >¢Q F?¬M; i? K M?bM +Q`M; ;B^a v m i°+X

J°i b® M; Q`B i? KÈB ?B m i? M? •K m €K FB T?€i` iW v m ç i?'i F?B m F?¬M; + i`mv M •K +O v m ç ç9M; H` ?ÆB #'i T?`K- M?QM; ç½ +| i? ;¢i çQÊ+ `i M?B m + i¢B b Q pšM #` æBM? >¢Q T?€i ?B M\

hm v M?B M çB m M`v ç½ F?¬M; [m M i`¼M; X

Zm M i`¼M; H` v m ç +?•K HY ;|T; B| ç9M; H` +| i€+ /KM; X

h?•K G K >²M æB m ç`T +€M? FQ+? ç°M; €M; K•v +?"K`½B ç M ;¬MX h`b Zm o >²M æB m ;ä +?B M [m p`Q ;B€T T?€i` iB M; FBK HQ¢B pÐ HBM? ?²MX h`b Zm`½B ç M ;¬M- F?Q i? ç€M; bÊ ;B®M; M?Q MQÊ+ #B M +?ªv M; QÊ+ M ç MX

J°i i? M? •K K¢M? K)- #€ ç¢Q T?€i` iW h`b Zm o ,

@ >½v ;B Q æ°M h?B M h?¢+? h?B` - h?•K G K h?B M S?O b) F?¬M; çKM; p`Q h?

J†i æBM? >¢Q F?¬M; +?9i i? v ç´B- tÁ2 i v` - K°i H M? #`B i K ;B€+ t M? bšK M` >¢Q 9M; H M? #`B # v ?QÊM; h?•K G K >²M æB m X

GU+ HQÊM; K`m H K M?Q #B M # v` ?| i?"M? K°i #`M i v #„i H'v H M? #`BX

h? M? •K K¢M? K) FB FBM? M; ¢+ ?ÄB,

@ a Q M; QÆB +| H M? #`B h?•K G K #€Q •M +O h?•K G K h?B M S?O i \

æBM? >¢Q ;^M iWM; +?[,

@ .B iQ+? h?€M? æQ`M; h?¬M æB M- h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX

h?•K G K h?B M S?O BK H†M; X

o`B M; Q`B M?bM` K M? K®B- +| p æBM? >¢Q +| i?S ;b F?B M h?•K G K h?B M S

J°i H€i b mX

h? M? •K #€ ç¢Q /Si F?Q€i p M; H M,

@ h?b` H` p"v- i?¬M [m M; b€m K`m- Gm •M >²B h?B M ""M- i?b` M; QÆB H` M; Q æQÊ+- h?•K G K h?B M S?O i F?¬M; T?ªB i¬M; K¬M pQM; •M T?K M; ?o`m²M; #/ +?9M; i i? M? iQ€M tQM; X X X æBX

h?•K G K >²M æB m p¶ +€M? iQ #B M i?"M? €M? b€M; H K ç"K +?ÈT K„i #B M K' h?•K G K h?B M S?O HMB #QÊ+X

J'v M; Q`B F?€+ F?¬M; ?B m` b QX h?•K G K h?B M S?O H` K°i ç¢B i? HU+ #Q +€+ i? ;B M?•M HQ¢B H€M? ç`B- i?U+ HU+ ?MM; ?"mX E?¬M; M; ì h?•K G K h?B M`®i +m°+ æBM? >¢Q çQ` H M? #`B h?•K G K #€Q •M ç| H` +€B ;b\ J°i H M? #`B i h?B M S?O iW #Ä i` M? ;B`M? i?¬M p"i æ°M h?B M h?¢+? h?B\

B M; ì +?mv M +?Q tQM; X

æBM? >¢Q H¢B H'v` K°i i'K i?mšM M?Ä K`m ç2M iW i`[ p"i ;BÈB +?d ç`v ?QÆM; ?ÆB i?Î +Q`M; ç¢BX

oä h?€M? +ªM? ç| i?Î /`B- M?"M H'v i'K i?mšM M?Ä K`m ç2M- F?¬M; M|B F?¬M; ` #B M K'i T?€B +?•M i`BX

RykdX *?QÆM; Ryk3, æϕB Zm•M *?B M L;šm EBK GQϕB >Ä .B K S
 @ *| +?mv M ;b\ E?¬M; H) æBM? >ϕQ #„i ;B[ϕB K v m +O #¼M ?¼\ > v H" X X X
 >Q" M; hmv M u m h?€M? +O u m h?¬M +mM; M;?B M;ì- bU pB + i?"i F€ HϕX
 hB T i?2Q æBM? >ϕQ HK+ iK+ H'v` K°i b® i?S F€ Hϕ ϕ m ϕQ ` M;Q"BX
 *€+ i? HU+ HÈM M?Ä- +QÌM; ;B^a i`QM; i®B M;Q" B b€M [m M? h? M? :B M; i`'M +
 H¬M HQÊi ϕ~v` ?ÆM ? B KQÆB i?S ;B®M; iQM p"i- /M H" i? HU+ v m i°+ ? v +Q
 ϕ! i?b +m®B +MM; ϕ m tQ v M;QÌB`9i ϕBX
 _'i M?B m i? HU+ +QÌM; ;B^a F?¬M; ?B m` b m- M;Æ M;€+ M?bMX
 æBM? >ϕQ F?¬M; M!B M?B m- #¶M; M;~M; ϕ¬m M?bM F?¬M; i`mM; T?Q t X
 æBM? >ϕQ ?ÄB,
 @ L?Q i? M"Q\ L;QÆB +kM; Km®M M?9M; i v p"Q b Q\
 @ E?¬M; M;ì +?9M; i ;†T HϕB M? M? M?Q p"vX
 J°i #!M; M;QÌB ?B M` - K†i i`„M; ?²M;¬ p!+ /€M; i?QM /"B- iB m b€B M? im'M- +?
 LB M >Q *?B a K°i i`QM; # i?¬M F?Q +O h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- «M
 æBM? >ϕQ ?ÆB #'i M;ì M!B,
 @ "B M +^aM? h`mM; h?´ h?¬M *?•m- L K >Q M; +€+? hmv i *?•m t t¬B- +?ŠM; M;ì
 ?ϕ tm'i ?B M Î ϕ•v- i?"i F?B M M;QÌB M;ϕ+ M?B MX
 h`W T?B F?B «M æ hbM? ` F?ÄB h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T F?¬M; i`Î p
 +?mv M ;b F?€+ H"TiS+ tm'i T?€i ϕB "„+ oU+ KÈB ϕ M M; v b m æBM? >ϕQX
 hϕB b Q «M æ hbM? p°B p½ iÈB "„+ oU+\
 «M æ hbM? +QÌB +QÌB M!B,
 @ o®M iQÎM; æBM? ?mvM? ϕB L K >Q M; F?¬M; M;ì M;QÆB i`Î p "„+ oU+- i`QM; i`
 ?mvM?X
 æBM? >ϕQ F?¬M; M!B M?^aK- i?ŠM; ?QÈM; +?O ϕ ,
 @ L!B p"v H" ?¬K M v æ hbM? ϕB M ?ϕ Km®M ϕ€M? M? m pÈB æBM? i\
 «M æ hbM? +QÌB M!B,
 @ L m ϕ´B HϕB H" M;QÌB F?€+ i?b /M ?¬K M v +! #^aM HoM? i?¬M; i?B M +kM; K°
 æBM? ?mvM? +! ÆM +Sm KϕM; i i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€TX G¬M M
 M;mv M M?QÌM; #QÈ+- æ°M h?B M h?ϕ+? h?B M^K i`QM; i v æBM? ?mvM? i?b i i
 æ°M h?B M h?ϕ+? h?B p"Q i v M;QÌB F?€+ X X X o"v v m i°+ L K >Q M; i +! H"K ;
 æBM? ?mvM?X
 æBM? >ϕQ ;"i ϕ¬m- M!B,
 @ æQÊ+X
 «M æ hbM? F?ûT [mϕi HϕB- M!B,
 @ h'i +^a v m i°+ "„+ oU+ H"TiS+ `9i F?ÄB h? M? :B M; i`'M # i`,K /†KX
 «M æ hbM? /Si HÌB ϕ½ #B M K'i iϕB +?¶X
 h? HU+ +€+ T?QÆM; t¬M t Q- +! K'v +?K+ i? HU+- +QÌM; ;B^a v m i°+ ϕ M iW L
 J°i p"Bi? HU+ F?¬M; + K HÁM; M?QM; `i 2 M;ϕB «M æ hbM?- F?¬M; /€K H"K i`€
 h`QÈ+ b m iQM? ` +QÌM; ;B^a- i? HU+ #®M T?Q # Q [m M? h? M? :B M; i`'M +! ?

æBM? >¢Q F?¬M; ¢€M? K" i?„M; ;B^aB [mv i?ÆM K°i MY ¢`+? i?OX

@ L?Q i? M"Q\ L;QÆB +kM; Km®M` i v pÈB i b Q\

æBM? >¢Q HB + ?QÈM; #|M; M;QÌB T?Q t iQ"Mi?•MT?O i`QM; €M? b€M; iQK-
i?€M? M?•M +^aM?X

L;QÌB T?O i`QM; €M? b€M; iQK H¢M? HMM; +QÌB,

@ h F?¬M; i? M"Q iW #Ä æ°M h?B M h?¢+? h?B- ?m®M; +?B M;QÆB ;B i ¢B i M
+?9M; i ?½v iQM? b' K|M MÊ M"vX

L;QÌB M"v H" æ°+ *¬ o¬ *U+ - ¢ ¢ `m°i +O i?"M? +?O hY hB mi?"M? - ¢¢B i? HU
hmv +?B M M;šm FBK HQ¢B ?Ä /B K;B'm Kti M?QM; æBM? >¢Q HB + bÆM?"M`
h?B M S?M æ² h?¬M h?€T- æ°+ *¬ o¬ *U+ M^K i`QM; K'v oä h?€M? +^aM? M?•M HQ
Zm•M L?¢+ h?B M hBM? F?| tY ok .B i hmv iX E?¬M; M;ì ?¬K M v æ°+ *¬ o¬ *U+ +

æBM? >¢Q F?BM? i?QÌM; M|B,

@ .M H" v m i°+ ,M iQÆB Mm®i b®M; +kM; #B i i`B •M #€Q ¢€T- F?¬M; M;ì M;QÆ
M?•M HQ¢B +ÄM +| Kti KkB M|B HÌB M?Q i? X

•M? b€M; iQK M;Q" B M;QÌB æ°+ *¬ o¬ *U+ /¬M i€M ¢B- H°` i?¬M ?bM? ;¬v ;Ä - ;
M?,M M?2Q H®K ¢®K ¢²B K²B- +Æ i? æ°+ *¬ o¬ *U+ iQ€i` KMB KK+ M€i- +? i+?

Jti æ°+ *¬ o¬ *U+ F?¬M; +| #B m i bM? iS+ ;B" M ? v •K i`¬K- M|B,

@ G9+ i`QÈ+ M;QÆB iB m /B i i?B ?²M ¢9M; H" ¢½ +Sm K¢M; i X *kM; i®i- H½Q T
hY >MM;X L?QM; M;QÆB +kM; i?'v H½Q T?m b„T ? i im' B i?¼- F?¬M; b®M; ¢QÊ+
> ? ? ? ? ? 5 •M +kM; i®i- Q€M +kM; ¢QÊ+ - i'i +^a H" K•v # vX h +?d Km®M b®
+| ¢QÊ+ æ°M h?B M h?¢+? h?BX .M T?K Kšm`m°i +?„M i`QÈ+ Kti i i?b i +kM; +

æBM? >¢Q iS+ ;B" M M|B,

@ E?¬M; #B i t'm ?'5

æ°+ *¬ o¬ *U+ M|B` HÌB M?Q p"v F?¬M; #^M; +^a b9+ bBM?X

æ°+ *¬ o¬ *U+ +QÌB iQ #^aQ,

@ *?ì F?B M;QÆB Kti i`ìB tm®M; M9B- iW iW ;B" ¢B KÈB ?B m bU b®M; i®i ¢ T #
çìB F?B M M;QÆB HQm Hmv MX L;QÆB b) F?¬M; ?B m ¢QÊ+ #ÎB pb M;QÆB KÈB
€M? M„M; 'K €T iW M;QÌB +O M;QÆBX L?QM; M,K i?€M; b) F?¬M; M;WM; H¢B pl
+^aM? ;BÈB i?¬M i?b +kM; b) +| M;`v M;? M? ¢|M im' B i?¼ ? i- F?B 'v M;QÆB KÈB

æBM? >¢Q M|B,

@ .M +? i +kM; T?^aB +| i¬M M;?B K- FB m M;¢Q +O +QÌM; ;B^aX

@ æ9M; p"vX L|B Hm¬M / ?ÆM H"KX

æ°+ *¬ o¬ *U+ +QÌB iQ #^aQ,

@ h #B i M;QÆB`i K¢M? - i F?¬M; H"K; b ¢QÊ+ M;QÆBX L?QM; M m M;QÆB F?
` i?b i b) ;B i ? i M;QÌB h? M? :B M; i`'M ?¬K M v- ;B i M;QÌB o'M EB K i¬M; - ;
i•K- ;B i M;QÌB i?•M M?'i +O M;QÆB- ;B i ¢ M F?B M"Q M;QÆB i?Ä ?B T KÈB i?
#'i +?'T i'i +^aX > ? ? ? ? ? 5 h F?¬M; bÊ M;QÆB ?mv i i? i`mv b€i5

æBM? >¢Q M' B H M b€i w,

@ L;QÆB Km®M +? i5

æ°+ *¬ o¬ *U+ ¢°+ €+ +QÌB iQ #^aQ,

@ L m F?¬M; +| ¢QÊ+ æ°M h?B M h?¢+? h?B i?b i b) +? i- i`QÈ+ b m +kM; +? i i?

@ o"v M;QÆB +? i çBX

æBM? >¢Q ` i vX

*?ÈTK„i æBM? >¢Q ç½ ç M i`QÈ+ K†i æ°+ \*¬ o¬ \*U+- iW F?B M"Q i v i`€B +—K i?
ç Q #„M` €M? b€M; çÄX æBM? >¢Q K°i ç Q +?ûK +Æ i? æ°+ \*¬ o¬ \*U+ ` H"K ? B

:B¼M; æ°+ *¬ o¬ *U+ iW T?Q t p¼M; H¢B,

@ > ? ? ? ? ? 5 æ½ i?'v [m i?U+ HU+ +O M;QÆB +?ŠM; H) i #B i ç T?ÁM; b

*Æ i? #` +?ûK H"K ? B F?¬M; +?ªv ` K€m- ç! H" F?¬B H¶B +?B M M;šm ç´B i`„M.
HW çQÈ+ K¼B M;QìBX æ°+ *¬ o¬ *U+ ç i? i?•M tm'i ?B M- H½Q i`mv M •K- M;
ç•mX

J°i +QìM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? +ªM? ;BÈB ~M M9T- i`QM; T?9i +?®+ æBM? >¢Q
iQ+? +O H½QX

:B¼M; æ°+ *¬ o¬ *U+ ç°+ €+- •K i`—K iW t p¼M; ç M,

@ > ? ? ? ? ? 5 æBM? >¢Q- M;QÆB ?½v bmv M;?o F„ çBX L;QÆB F?¬M; i?
;B•v iWM; T?9iX L m M;QÆB F?¬M; Km®M M?'K M?€T KMB p` K'i çB M;QìB i?•M M
h?¢+? h?B` X X X

J„i æBM? >¢Q i!2 HY M?QM; F?¬M; M;?o ` +€+? ;bX

*MM; H9+ ç! X X X

J ç Q ;"Q i?ûi ;B®M; M?Q €+ iQÈM; iW ç` M;K+ imM; ` HY ?Ov /B i- +?ÈT K„i
+?K+ v m ç - K°i oă h?€M? +aM? p"Q i`QM;X L?[M; i²M iϕB +QÌM; çϕB F?¬M; F`T
ç®i i?"M? i`QX L,M; HQÊM; +QÌM; çϕB ~M +?S i`QM; +Æ i? #¼M ?¼ #` i? M? K
hbM? ?bM? çB M +m²M; i`Î M M i oM? H†M; i`QÈ+ K°i FQ+? imv i i? X

RyjyX *?QÆM; RyjR, oB M "BM? æ MX

_ 'i M?B m +QÌM; ;Bª i`QM; i®B M;Q`B b€M; M;•v M;®+ M?bM €M? HY i? M? K ç
F?¬M;- M?bM iWM; ç®M; i`Q ?bM? M;QÌB `ÆB `KM;- ç-m | + i`®M; `¶M;X "¼M ?¼
i?'vX

E?¬M; M|B ç M +QÌM; ;Bª +aM? ;BÈB v m ç - KÈB `²B +| # i²M iϕB i?€M? M?•M +a
i?'B [mûiX æ| H` i?€M? M?•M çQÊ+ ;¼B H` +QÌM; ;Bª imv i ç®B- p"v K` F?¬M; i?

_®i +m°+ H` HQϕB HU+ HQÊM; ;b\

G` HU+ HQÊM; +O i?¬M b Q\

h`QÈ+HU+ HQÊM; +QÌM; çϕB ~M b® M`v- p`B M;QÌB +aK i?'v bÊ ?½B- #'i M- +?"K
:B¼M; æ°+ *¬ o¬ *U+ ç°+ €+- •K i`¬K iW T?Q t p¼M; ç M,

@ *€+ p` F?¬M; +¬M HQ- æBM? >ϕQ +?d +| i? i?9+ ;BK+ HU+ HQÊM; M?Q p"v K°i
;BÌ H` H9+ æBM? >ϕQ v m Èi M?'i- M M ;B i ?„M M; v #•v ;BÌ5

o`B M;QÌB K„i b€M; H M- `K+ ``+?X

L m æBM? >ϕQ +?d +| i? T?€i ç°M; HU+ HQÊM; M?Q p"v p`B H¬M i?b #¼M ?¼ +Á
h` M K†i ç'iX

æBM? >ϕQ HªQ çªQX

*aK ;B€+ v m Èi M?Q i?Ov i`B m "T ç MX

GB M iK+i?9+ ;BK+ i? M?FB K`d bûi- K ç Q ç2M i`M T?€`9i bϕ+? HU+ HQÊM; i
K v K„M ;B•v iB T i?2Q i? M? K ç Q ç2M i`mv M M;QÊ+ HϕB bS+ KϕM? `|i p"Q +Æ
+QÌM; ;Bª i?€M? M?•M +aM? +°M; pÈB K'v +?K+ oă æ +aM? FBM? M;QÌB #B i K'v-
Hmv M ?| #B M i?"M? HU+ HQÊM; iBM? F?B i M?'i pšM `i ?MM; ?²M- #M ç„T HU+

*MM; H9+ ç| - æBM? >ϕQ +?m~M #` bÆM ç M /QÊ+ ?²B T?K+ ;B'm /QÈB HQÐB #` +
i?m¬M H M i`M iS +?BX

> B i?S ?ÈT HϕB F?B M æBM? >ϕQ ?²B T?K+ +?9i bS+ +?B M ç'mX

L?bM +QÌM; ;Bª +€+ T?QÆM; HϕB # Q p•v- æBM? >ϕQ +QÌB F?~vX h? M? K ç Q ç
*€+ +QÌM; ;Bª ;B"i Mªv KbM? p°B i?Ki HMB- KÈB `²B i`QÈ+ F?B æBM? >ϕQ ` i v +
ç| HY i? M? K ç Q ç2M #MM; T?€iX "•v ;BÌ F?¬M; B /€K ç®B /B M HU+ HQÊM;
i?¬M FB X

L?QM; ` 'i M? M? #¼M ?¼ T?€i ?B M i? M? K ç Q ç2M +?d `mM; ç°M; +?S F?¬M;
*€+ +QÌM; ;Bª HϕB # Q p•vX

@ *?d +¬M ;B Q æ°M h?B M h?ϕ+? h?B ` H` +?9M;i b) `9i çB M; v5

@ J°i KbM? M;QÆB F?¬M; i? M; ,M +aM ? i K¼B M;QÌBX

@ æWM; +® +?®M; M[5

*| +Q`M; ;B<sup>a</sup> v m i<sup>o</sup>+ ?ûi iQ [m'v `®B iBM? i?-M æBM? >¢QX
 oQÆM; hB m h?'i #m²M #U+ ?ûi iQ,
 @ *?9M; i p®M F?-M; #B i æ^oM h?B M h?¢+? h?B H" +€B ;b- i`QÊ+ M v +?Q iWM
 F?-M; iBM\
 .M oQÆM; hB m h?'i +| ;B^aB i?Q+? +kM; F?-M; B i? K M;?2X
 oQÆM; hB m h?'i #QÊ+ ` ,
 @ æQÊ+- M m +€+ M;QÆB M|B æ^oM h?B M h?¢+? h?B M^K i` M M;Q`B i i?b i i?
 M;Q`B çB5
 L m i`"M i B M¢M M"v /UM; H M pb ;½ i?b oQÆM; hB m h?'i T?<sup>a</sup>B +?`m i`€+? M?B
 HQM; æBM? bQ ?mvM? KQM; +?`M;Q`B F?€+ +?2 +?ÎX hmv i?U+ HU+ +O ;½ v m
 M?•M- F?-M; i? F?-M; +| i`€+? M?B KX
 *| ç¢B i?€M? v m i^o+ H¢M? HMM; +Q`B,
 @ > ? ? ? ? ? 5 G" M;QÆB iU KbM? çYM; ` - p"v F?-M; +ÁM ;b imv i p`B ?ÆMX
 æ¢B i?€M? v m i^o+ /m¶B #"M i v M;QM; iK #^M; v m F?Q i M? ?-B pQÆM ?QÈM; o
 oQÆM; hB m h?'i M?„K K„i H¢B F?-M; +?®M; +UX
 æBM? >¢Q H¢M? HMM; +Q`B,
 @ *9i5
 h? M? K ç Q ç2M pmM; H M- ç Q F?Q ç Q w #MM; T?€i +?ûK M€i #"M i v v m F?Q
 æBM? >¢Q ;^M iWM; iB M; M?Q ç Q FB K p M? m,
 @ >-K M v F?-M; +? i F?-M; M;WM;- çWM; M|B H" æ^oM h?B M h?¢+? h?B F?-M; ;
 +| æ^oM h?B M h?¢+? h?B i?b Km®M H'v M| T?^aB ?ÁB ç Q i`€B FB K +O i ç½5
 æBM? >¢Q H¢B M' B iQM? +SM; ç-m ,M K K F?-M; ,M +SM;X
 GÁM; æBM? >¢Q #B i`ä M m æ<sup>o</sup>M h?B M h?¢+? h?B H" p"i M;?`+? i?B M- ~M +?S
 F?-M; i? `ÆB p"Q i v v m i<sup>o</sup>+X J<sup>o</sup>i F?B i`QM; v m i^o+ +| F i`Îi?"M? v m iB M i?b b
 F?B 'v +?OM; i^o+ M?•M HQ¢B ?Q"Mi Q" M /B i +?OM;X
 L?[M; +Q`M; ;B<sup>a</sup> M?•M i<sup>o</sup>+ i`QM; ?¶M HQ¢M t2M HšM pÈB v m i^o+ +QÈT ;B"i +kM;
 h?B M h?¢+? h?B `ÆB p"Q i v F #¢B ?Q¢B ç¢Q çS+ F?-M; i®i H" M? ;bX
 hmv bU pB + F€ H¢M?QM; HB M [m M ç M F?Q p" M M?•M HQ¢B- v m i^o+ - æBM? >
 æ¢B i?€M? v m i^o+ T?€B ç®B /B M H¢M? HMM; +Q`B,
 @ L;QÆB ç M; Km®M +? i\
 æBM? >¢Q +?•K +?Q+? H¢B,
 @ E?-M; T?K+ i?b ç'm- M?bM t2K i +| i? T?€i ` +?B m i?S ? B F?-M;\
 E?-M; B /€K H M i?Y ç QX
 L m æBM? >¢Q +| i? T?€i ç^oM; HU+ HQÊM; imv i i? H9+ i`QÊ+ K^oi H-M M[i?b ç
 b€iX
 h`QM; T?9i +?®+ iBM? ?m®M; +,M; i?ŠM;X
 *?QM? H9+ M"v X X X
 @ 5
 hB M; ?ûi i?^aK T?€i ` iW b m HQM; ç€K M;Q`B æBM? >¢QX

Gw o•M E€ [m v ç-m H¢B- K„i i`ÊM i`WM;- iS+ ;B”M [m€i,

@ S?K i?•M X X X

h`'M +?O Gw M? çSM; Î T?Q t #` HU+ HQÊM; FûQ H M + Q- tû ? B i v tm®M;X J
+?O Gw M? çB M +m²M; pMM; pšv M?QM; F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB HU+ HQÊM; p¬ ?

:B¼M; æ°+ *¬ o¬ *U+ ç°+ €+ •K i`-K KÆ ?² p M; p¼M;;

@ E?K F?K+ F?K+ F?K+- æBM? >¢Q- M m M;QÆB +ÁM F?¬M; HMB i?b i b) ;B i T

h?b ` æ°+ \*¬ o¬ \*U+ H9+ K¼B M;QÌB F?¬M; +?9 w ç½ #„i +|+ i`'M +?O Gw M?X o
#„i oQÆM; hB m h?'i ? v Gw o•M E€ M?QM; ? B M;QÌB M`v i?2Q b€i # M æBM? >¢
?„M ç€M? i`¼M; i?QÆM;X æ°+ \*¬ o¬ \*U+ tm®M; i v pÊB i`'M +?O Gw M?- Gw M?
h¬M; +ªM? M M F?¬M; i? +?®M; H¢B K°i +QÌM; ;Bª oă h?€M? +ªM?X

a€i w ;B”M [/ /•M; i`”Q i`QM; HÁM; æBM? >¢Q- ?„M +?Q iWM; Km®M ;B i K°i M;Q

æBM? >¢Q MûK +?m°i bÊ pÐ ç²- F?¬M; /€K ` i v,

@ æ°+ *¬ o¬ *U+- i?ª Gw #€ #€- i i? +?Q M;QÆB F?ÄB +? iX

@ E?K+ F?K+ F?K+ F?K+- æBM? >¢Q- M;QÆB mv ?B T p¬ /KM; iÊB i X h p®M H`
X

:B¼M; æ°+ *¬ o¬ *U+ +?Êi i`€B +?Êi TªB- +?Êi + Q +?Êi i?'T- KÆ ?² #'i ç`M?X

æ°+ *¬ o¬ *U+ M¡B,

@ æ•v KÊB +?d H” M;QÌB i?S M?'i- iB T i?2Q H” oQÆM; hB m h?'i ? v Gw u L?QÊ
M;QÆB H” HQ¢B M;QÌB K€m H¢M? ç M M¶B pb æ°M h?B M h?¢++ h?B F?¬M; [m M
iB T iK+ /½ i•K Q+? F, +?B K æ°M h?B M h?¢++ h?B çB5

Gw o•M E€ M;”T M;WM;;

@ æBM? bQ ?mvM? X X X

æBM? >¢Q T?'i i v +„i çSi Gw o•M E€- H¢M? HMM; M¡B,

@ æQÊ+- +?Q M;ÆB æ°M h?B M h?¢++ h?B- [m ç•v H'v çBX

æ°+ *¬ o¬ *U+ M9T i`QM; #¡M; i®B +QÌB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 L;QÆB M;?o`^M; i M;®+ b Q\ h pW ç M ;¬M- +?Ì çÊB i b) H`
ç½ çB m i` M;QÆB- i ` `i [m2M i?m°+ iQM? +€++ +O M;QÆBX

æBM? >¢Q #bM? ioM? M¡B,

@ o”v M;QÆB Km®M b Q\

:B¼M; æ°+ *¬ o¬ *U+ pšM KÆ ?²,

@ E m iB m iY # M +¢M? M;QÆB çQ æ°M h?B M h?¢++ h?B- +ÁM M;QÆB F?¬M; ç

æBM? >¢Q ;”i ç-m- M¡B,

@ h®i5

RyjRX *?QÆM; Ryjk, oB M ”BM? æ M U?¢VX

*?QM? H9+ M`v- i`'M +?O Gw M? #` i?QÆM; M†M; pMM; pšv #¶M; ?ûi H M,

@ æBM? ?B M +? 'i çWM; M; ?2 HÌB ? „M5 > ? ? ? ? ? 5 *m° + çÌB H½Q T?m +?B
 ç Q- imv F?¬M; T?ªB M?•M p"i FBM? i?B M ç°M; ç` ;b- ? ? ? ? ? 5 L?QM;
 h? M? :B M; i`M- +| ibM? i`çM; ç€M; bÊ ;b +?Q iWM; ;†T\ a®M; ç M #•v ;BÌ ç½ [m
 H½Q T?m H`K b Q bQ b€M? pÈB i?¬M p"i æ°M h?B M h?ç +? h?B\ hmv H½Q T?m F?
 +| i¬M M; ?B K +O KbM?¬ Km®M /MM; H½Q T?m H`K +QM iBM- M^K KÆ5
 h`M +?O Gw M? M|B `²B pMM; pšv /[/°B- ?mv M F?Q i`QM; +Æ i? i?€+ HQçMX
 h`M +?O Gw M? Km®M iU #çQX
 *€+ +QÌM; ;Bª F?¬M; M; ì H½Q M?•M i?U+ HU+ +?d KÈB H` +ªM? ;BÈB æçB oă aQ-
 ?¼ M?QM; +| +M çªK M?Q p"vX "ªM i?•M æ°+ *¬ o¬ *U+ +kM; F?¬M; M; ì- H½Q ;B
 +? HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? i`M +?O Gw M?- i`€M? +?Q H½Q M?•M M`v +? ii?"
 J°i +€B #|M; tm'i ?B M # M +çM? i`M +?O Gw M?- #`M i v 'M M; QÌB H½QX
 æ°+ *¬ o¬ *U+ Hm¬M M9T i`QM; #|M; i®B `®i +m°+ H° K†iX
 æ°+ *¬ o¬ *U+ +?Q `^M; ç•v H` F?QªM; +€+? M iQ`M M? 'i- +| i`M +?O Gw M? i`Q
 æBM? >çQ M`B çB M H`K F?| / M M KÈB +?`m H° K†iX
 L?QM; M; v H9+ ç| tªv ` M; Q`B w Km®M F?¬M; B M; ìX
 a m HQM; i`M +?O Gw M? ?Q F?¬M; ;ÊM b|M; - K°i #`M i v i?m¬M /`B i`„M; Mãm-
 +MM; Qm K„ #„i H`v #`M i v 'M M; QÌB i`M +?O Gw M?X
 .Q •K p^M MQÈ+ +m²M; #çQ F?m +? i€M i`QM; F?¬M; F?QX
 bM? HY iQK # Q #¼+ i`M +?O Gw M?- K°i i?B m M[tBM? ç T M? iQ ?B M M; M;
 i`QM; M; ¼M HY - +?QM? H` +?O M?•M #`M i v i`„M; X EbM? F?Q +? 'M ç°M; ? 'i æ°
 G` hç :BªB L; [X
 S?QÊM; >Q`M; L[hç :BªB L; [X
 o`Q T?9i K'm +?®i M[ pä i?¬M tm'i ?B M ;BªB i`W M; mv ?B K æBM? >çQ æBM? >ç
 @ *? i çB5
 æBM? >çQ H" T iS+ H„+ M; QÌB M? M? M?Q +?ÈT tm'i ?B M b m HQM; æ°+ *¬ o¬ *
 ç Q ç2M +? 'M ç°M; - K /B K H' T H|2X æ Q hS i`QM; æ Q L?` h?" T hS +?ûK ` - `ç+
 S?Ki5
 J€m T?mM ` X
 J°i +€M? i v +O æ°+ *¬ o¬ *U+ #` +?ûK çSiX
 æ°+ *¬ o¬ *U+ FBM? F?OM; ?ûi +?|B i B,
 @ 5
 æ°+ *¬ o¬ *U+ p°B p`M; i?Ki HMBX
 ob ;B[bS+ ç®B T?| pÈB +€+ +QÌM; ;Bª p•v +¬M; M M æBM? >çQ F?¬M; ?Q`M iQ`M
 ç Q ç2M H¬M i?S ? BX .M; b æ°+ *¬ o¬ *U+ +kM; H` +QÌM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM?
 çSi +€M? i v H½Q- F?¬M; i? ;B i +? iX
 æBM? >çQ i?Î /`B- F?¬M; i`mv b€iX
 æBM? >çQ T?ªB [m v p #ªQ p h? M? :B M; i`MX
 æBM? >çQ F?¬M; + K HÁM; [m€i iQ,
 @ *?| ;B`- içK i?ÌB ;B[ +€B ç¬m +?| +O M; QÆB- M; `v b m i b) ;B i M; QÆB5
 æ°+ *¬ o¬ *U+ b„T i?`M? HçB #çB M?Q +?| çB M +„M #`v- €+ ç°+ M; mv M `O æBM

@ 555 æBM? >¢Q- i b) F?B M M;QÆB ¢ m F?´bm®i /lB- i i? - +ÁM +| iB M M
æ°+ *¬ o¬ *U+ M? M? M?Q +?ÈT #Ä +?¢v- F?¬M; [m M i? b) #€Q i?MX
L?QM; K¨ X X X
S?Ki5
J°i ¢®K HY iQK M?Ä #¶M; #MM; H M i` M M;QlB æ°+ *¬ o¬ *U+X
*?ÈT K„i h¢ :BªB L;[+ÁM îT?Q t pQÊi [m F?QªM; +€+? i?lB ;B M- F?¬M; ;B M t
*¬ o¬ *U+X "¨M i v i`„M; i?m¬M /¨B M?bM +?“K M?QM; M? M? 'M M;U+ æ°+ *¬ o¬
iQK FBM? F?OM; `|i p¨Q +Æ i? H½QX
@ 5
*QlM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? æ°+ *¬ o¬ *U+ ¢B M +m²M; pMM; pšvX
>ÆB i?î æ°+ *¬ o¬ *U+ M? M? +?|M; bmv v mX _'i M? M? ¢®K HY iQK iW H¶ +?
T?mM i¨¨Q` - p¬ +MM; F€ /`X *m®B +MM; KB M; KkB æ°+ *¬ o¬ *U+ ¢ m T?mM ` I
i?b HY iQK +¨M; ¢®i +?€v /[/°BX æ°+ *¬ o¬ *U+ i?B m ¢®i HU+ HQÊM; +,M M;mv
+ªM? ¢®B F?€M; M?QM; F?¬M; ¢2K H¢B +?9i i€+ /KM; ;bX
@ 5 h? K¢M;- ¢WM; ;B i i - i Km®M b®M; X X X
æ°+ *¬ o¬ *U+ HB m K¢M; ;B½v /K - #„i ¢-m F m;¨Q +¬m tBM i? i?S,
@ æBM? >¢Q- K m F m M¨M; /WM; i v- i b B `²B- i i?“i bU b B- i M;mv M w #²B
h? +?Q i 5555
G9+ i`QÊ+ æ°+ \*¬ o¬ \*U+ Hm¬M KB M; M|B F?¬M; bÊ +? i ;Bl #` #|M; i®B +? i +?
•M? K„i æBM? >¢Q H¢M? #,M; +?ŠM; +| K°i +?9i i?QÆM; ?¢BX
J'v +?K+ ;B•v b m H½Q M?•M +QlM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? #B M i?“M? ¢®M; i`Q i`
hB M; ;¨Q i?ûi +O æ°+ *¬ o¬ *U+ +ÁM p,M; pŠM; i`QM; i?B M ¢` X
h¢ :BªB L;[i?ªM M?B M M?Q i? H¨K K°i +?mv M M?Ä #û F?¬M; ¢€M; F X
•M? HY iQK +?Êi H|2- M[pä i?¬M tBM? ¢ T i`î p +?¶ +kX
i?¬M i?¬M; i?m'M /B ;B®M; M?Q ¢°i T?€ T?€T i„+ i`|B #m°+ H¨K K¼B M;QlB ;B"i
æ°+ *¬ o¬ *U+ H¨ +QlM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM? +kM; F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX *°M;
+QlM; ;Bª i?€M? M?•M +ªM?- M m #` M[ M?•M M¨v i`mv b€i i?b M?Q #` iY i?¬M M
i`®M i?Q€iX
J¼B M;QlB M?bM +?^K +?^K h¢ :BªB L;[K M; i?2Q i`'M +?O Gw M? #` i?QÆM; M t
æBM? >¢QX
h¢ :BªB L;[KdK +QlB- ;"i ¢-m pÊB æBM? >¢Q- ;B Q i`'M +?O Gw M? +?Q Gw o•M
h¢ :BªB L;[¢SM; # M +¢M? æBM? >¢Q- M|B,
@ æWM; F?B / o'M EB K i¬M; i i?B m M;QlBX
h¢ :BªB L;[i®i HlB H¨K K¼B M;QlB t¬M t QX
L[M?•M i?U+ HU+ F?OM; #® ¢ T M?Q iB M +kM; H¨ M;QlB +O o'M EB K i¬M;\
J°i i¬M; K¬M M?•M HQ¢B #€i;B B hmv i *?•m M?Q M?Ä b Q H¢B +| M?B m + Q i?O
>¢Q ¢½ H¨K M?B m M;QlB M?S+ ¢-m #•v ;Bl +?mB ` M[pä i?¬M F?¬M; FûK ?ÆM
i`9M; i`QM;X
æBM? >¢Q M?bM i?B m M[tBM? ¢ T ¢SM; # M +¢M?- ?„M M;YB ¢QÊ+ KMB i?ÆK i
i?m°+ #B i # QX h?lB ;B M M?Q ¢ªQ M;QÊ+ H¢B M;¨v i?€M; æBM? >¢Q p¨ h¢ :Bª

i`QM; o'M EB K i¬M; X L[ ç iY ?mv i K¢+? i?B M i`B ç QÊ+ iQ`M i¬M; K¬M [mw i`¼
 #²B /QÐM; - ``i M?B m H¬M M`M; ç SM; # M +¢M? æBM? >¢Q M?Q i? M`vX
 h?ÌB ;B M i`¬B [m X
 h¢ :BªB L; [#•v ;BÌ ç½ H` i?€M? M[ +O hB M >Q`M; *mM; i? HU+ çdM? + Q v m i°
 L?QM; h¢ :BªB L; [+?Q iWM; [m M M`M; H` ç iY +O o'M EB K i¬M; - K¶B F?B o'M
 M`M; b) tm'i ?B M i`Ê ;B9TX J†+ F M; QÌB i`QM; i¬M; K¬M ç®B tY pÈB M`M; M?Q
 Hm¬M +?d ç w M K M?•M €Q t M? ç SM; # M +¢M? KbM?X
 æBM? >¢Q KdK +QÌBX
 *aK ;B€+ M`v i?"i i®iX
 æ®K HY iQK [m M? [m~M # M +¢M? h¢ :BªB L; [M?Q iBM? HBM? tBM? ç T M?av K9
 çÄ /€M b€i M; QÌB +`M; tBM? ç T p¬ +MM; X
 h¢ :BªB L; [M; Q€B ç¬m +QÌB pÈB Gw u L?QÊ+ ,
 @ u L?QÊ+ bQ Km°B- ç½ H•m F?¬M; ;†TX
 Gw u L?QÊ+ ;"i ç¬m F?¬M; M¡BX
 æBM? >¢Q ç`M? M¡B ;b i?b +?•M i`ÌB H¢B /•M; H M HU+ HQÊM; +U+ F€ +QÌM; ç¢
 `ÆB FûQ +€B çm¬B tBM? ç T H Q M? M? ?QÊM; h? M? :B M; i`'M- +?ÈT K„i ç½ ç
 J¼B M; QÌB ;B"i Mav KbM?X
 G¢B H` +QÌM; ;Bª- i? HU+ +QÌM; ç¢B M`Q ç M\
 *K+ /B M i?"i H` +`M; H9+ +`M; ?¶M HQ¢MX

RyjkX *?QÆM; Ryjj, *?Q h¬M h?"i aUX

J°i i? M? •K M?Q b'K ²K ²K p M; p¼M; ,
 @ æBM? >¢Q- iB m iY M?" M; QÆB +ÁM +?Q +? i\
 E?¡2 K¬B æBM? >¢Q +QM; H MX
 h®M; E?mv i5
 æ¢B K pQÆM; i?B m ç¢Q çS+ h®M; E?mv i`®i +m°+ ç MX
 G¢B K°i i? M? •K [m2M i?m°+ F?€+ ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 æBM? ?mvM? ç - +€+? #B i# M,K M; QÆB b Q `²B\
 h?•M ?bM? + Q ;¬v K†+ i`QÌM; b K K`m i`„M; - HQM; +äM; i`QÌM; FB K ç€T tm®M
 +?QÎM; K¬M +O .B i hmv i EB K i¬M; - .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov i?b H`
 > B ?mvM? ç F i M; ?o +O æBM? >¢Q +MM; M?m ç MX
 *ÁM +¡ ç€K M; QÌB h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; - i`QM; ç¡ +¡ b€m p` +QÌM
 M,K KQÆB p` +aM? ;BÈB oä æ +aM?X
 G½Q i?"T M?` G•K h?B M ok i`QM; h? M? o•M h?"T L?` h9 +U+ F€ ?QM; T?'M ;H¢
 ;½ ç½ H` +QÌM; ;Bª +aM? ;BÈB oä æ +aM?X
 G•K h?B M ok +?"Q æBM? >¢Q ,
 @ æBM? ç¢B + - +?9M; i H¢B ;†T K†iX

æBM? >¢Q ç€T H pÈB i'i +ªX

@ "" M°B M|- +?Q `^M; M?•M i°+ ",+ oU+ +?9M; i F?¬M; +| B b Q\ æ M ç•v- ç¢B
? ? ? 5

h®M; E?mv i pšM H` #° /¢M; ?¶M i? K pQÆM; - FB m +,M; M|B,

@ æ€K pä ;Bª M?•M i°+ t2M HšM i`QM; v m i°+ K m #B M çB- çWM; ç H½Q iY M?
h? M? o•M i¬M; b) i`mv ;B i +€+ M; QÆB ç M +?•M i`lB ;|+ #B M5

GlB M`v i?®i` iW KB M; i?B m +?QÎM; K¬M h? M? o•M i¬M; - i¬M; K¬M b® K°i M
i?¬iK+ F?B M M; QlB F?¬M; /€K M?bM- F?¬M; F?€+ ;b ,M +QÊT- M?QM; `i +| bS
ç-m pÈB p"i F?´M; H² M?Q h? M? o•M i¬M; - /M H` K°i b® bB m i? HU+ ç M iW h`
F?¬M; M; Q¢B H X

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov #bM? ioM? M|B,

@ "¢+? i +kM; Km®M i?Y i`QlM; FB K i`QM; i vX

.B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov F?¬M; TªB FB m M; QlB FB m M; ¢Q M?Q h®M
;½ ç½ i?®i HlB H` b) F?¬M; +? i F?¬M; M; WM; - M M KÈB +| M; QlB ;¼B ;½ H` .B i

> B +?QÎM; K¬M h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; iÄ i?€B ç° H`K K¼B M; QlB

E?¬M; M?Q æBM? >¢Q M?•M i`B KÈB tm'i ?B M- /M +| / M? iB M; p M; /°B M?QM;
pÈB M?[M; bB m i? HU+ i?b bS+ mv ?B T +O æBM? >¢Q +| ?¢MX aB m i? HU+ M
EB K i¬M; bWM; b[M; i` M o¬ h" M ç¢B HK+ K'v p¢M M, K- iQ+? Hkv M°B iB M? p¬ +
bÈK imv M F?„T ç¢B HK+X h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; ç` #B m +?Q i
ç®B- H` K°i i? HU+ F?´M; H²- bS+ mv ?B T F?¬M; i? F?BM? i?QlM; X

>Q`M; hmv M u m h?€M? H¢M? HMM; +QlB,

@ L?Q i? M`Q\ h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M; Km®M ç°+ +?B K æ°M h?B

h®M; E?mv i +QlB iOK idK,

@ L; QlB +| i`B i?b çQÊ+ #€m p"i- b Q H¢B #ªQ H` ç°+ +?B K\

L m h®M; E?mv i M|B +•m M`v +ÁM ç`M; ?Q`M; i?b +•m iB T i?2Q H°` #ªM iQM?

h®M; E?mv i M|B,

@ L?QM; +?Q /M H½Q iY Km®M ç°+ +?B K i?b M; QÆB H`K ;b çQÊ+ i \

G¢B K°i v m i?€M? €M? K„i •K m- +QlB M?¢i M|B,

@ L?•M i°+ çÆM ç°+ K°i KbM?- h? M? o•M i¬M; M; QÆB bÈKK m°M ;b b) #` ?Ov /B
M?ªv M?|i çQÊ+ p`B M;`vX

h®M; E?mv i +QlB F?~v- F?BM? i?QlM; M|B,

@ J°i +QM FB M M?Q M?Ä K` +kM; ?B m ç¢B i? i?B M ?¢\

æ¢B i?€M? v m i°+ KÈB H M iB M; ç M iW >mv i L; ?o i°+X

J°i h? M? :B Q u m h?€M? H¢M? HMM; +QlB,

@ >¬K M v +?Q +€+ M; QÆB +? i ? i5

h®M; E?mv i F?B m F?Q+?,

@ *| M; QM i?b ç M çB5

æBM? >¢Q- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov i`€M M´B ;•M t M? M?bM ?`M; M
h®M; E?mv i H` +?¶'v +| F #` +?¼+ iS+ ?°+ K€mX J†+ F i?U+ HU+ +O h®M; E?n
iWM; #m¬M; i? M; QlBX *| M?B m M; QlB ç½ i?|B [m2M iQM? +€+? ?¶M i? K pQÆ

@ >"m #®B F?¬M; #B i i`lB + Q ç'i`°M;- +? i çB5

h? M?:B Q u m h?€M? F?¬M; M?`M çQÊ+ M[ - pm®i M?¼M pQÆM` - v m p•M +
E?mv iX

J°i H½Q M?•M i|+ t€K i?m°+ h? M? o•M i¬M; çSM; b m HQM; h®M; E?mv i +QlB iQ

@ > ? ? ? ? ? 5 h? M?:B Q u m h?€M? +¬M ;b iS+ ;B"M M?Q p"v\ G½Q T?m +M

G½Q M?•M i|+ t€K i?m°+ h? M? o•M i¬M; ` i v +?†M H¢B h? M?:B Q u m h?€M?-
+ªM? M?•M HQ¢B- iQ`M i?•M T?€i` FB K F?Q b„+ #ûMX G½Q M?•M i|+ t€K i?m
FB K i m v i i? i`ªB [m bQÆM; ;B|` M H m v M- F?Q i? b„+ #ûMX

@ h®M; H½Q M?•M- H¢B H` M;QÆB- pW H9+ #€Q i?M MY +?B m H¬M i`QÈ+5

h? M?:B Q u m h?€M? M?"M` H½Q M?•M i|+ t€K i?m°+ h? M? o•M i¬M;- +| t m ?
bS+ çÄ K„iX

G½Q M?•M i|+ t€K i?m°+ h? M? o•M i¬M; +QlB iQ #ªQ,

@ > ? ? ? ? ? 5 *€+?¢+? M?Ä- i?2Q i H M +?B M i`QlM; i` M #-m i`lB ç'm çB

h? M?:B Q u m h?€M? H„+ M;QlB T?|M; H M + Q- M|B,

@ *| ;b F?¬M; /€K\

h? M?:B Q u m h?€M?- H½Q M?•M i|+ t€K i?m°+ h? M? o•M i¬M; #B M i?"M? ? B
H M i`lB- +?ÈT K„i #B M K'i i`QM; #-m i`lB t M?X

>mv i L;?o u m h?€M? +kM; ` i v,

@ :B i5

*MM; H9+ ç| - +€+ ç¢B i?€M? v m i°+ ?"M? ç°M;- M m +S FûQ /`B +| H) pB M [m•M M
+| H) i? K i? HU+- +QlM; ;Bª M`Q ç M +?B K°i +?ûM + M?X h b M? ?m®M; b) +`M
æ°M h?B M h?¢+? h?B +`M; t p l B X

@ :B i5

*QlM; ;Bª oä h?€M? +ªM? +O h? M? o•M i¬M;- .B i h m v i E B K i¬M; ?"M? ç°M;X
æBM? >¢Q F?¬M; M;`l i b M? ?m®M; `®B `2M M?Q p"v- F?¬M; F?€+ ;b ? B i°+ i?€M
M;"M /†K [m M? h? M?:B M; i`'M b) #B M i?"M? T? iQ+?- [m®+ ;B b K¢+ +? iX
G`K b Q ç•v\

E?¬M; T?ªB i'i +ª +QlM; ;Bª oä h?€M? +ªM? ç m H M +?B M i`QlM; i` M i`lB [mv
T?€i i€M- pã ;Bª #bM? i?QlM; #` M;?B M M€i i`QÊ+ HU+ HQÊM; ç|X

h¢ :BªB L;[# M +¢M? æBM? >¢Q ? i bS+ p"M ç°M; HY iQK- +?ÈT K„i` i v X *€+?
H B H`+? #Q`M- i`QM; +Æ i? +| HU+ HQÊM; ?mv i K¢+? i m v i T?`K i?U+ HU+ +Q
i`bM? ç° +Ð i?€M? M?•M +ªM?X

h®+ ç° i,M; i`QlM; i?U+ HU+ M?Q p"v H`K æBM? >¢Q i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

hmv #lB p b i®+ ç° +?ªv i?lB ;B M i`QM; h?¬M; h?B M S?M æ² h?¬M h?€T M M i?l
>¢Q Q i?ÆM h¢ :BªB L;[? B M,K`QÐB- M?QM; +?Q ç M b€m M,K iW K°i M;QlB i
i?€M? M?•M +ªM? H` F, ;K+ +?'M FBM? i?B M ?¢X \*?„+ +mM; +?O hB M >Q`M; *m
L;[X

@ s2K` +?d +ÁM +€+? H¢B F?lB ç°M; i? M? K ç Q ç2M- i? M? FB K`d bûiX

æBM? >¢Q +„M`,M;- [mv i ç`M? i®+ +?B M i®+ i?„M;X

hmv H9+ i`QÈ+ æBM? >¢Q çQÊ+ HU+ HQÊM; i? M? K ç Q ç2M T?ªM ?²B #` b m M
ç°M; ? B i? M? i?¬M #BM? i?b /B +?SM; `i ç€M; bÊX "•v ;Bl æBM? >¢Q F?¬M; `ªM

+?ÈT K„i ;B i K'v v m i?€M? i?b ç€K M;Q`B h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv i EB K i¬M;- +Q`M; ;B^a v m i[°]+ v m ?Q" M; +| i? F i i?9+ i`"M +?B M i`QM; i? h? M? FB K `d bûi- K ç Q ç2M i" M T?€ +MM; `mM; ç°M;X
Gw u L?QÊ+ F m H M,
@ >¢Q + + X X X
Gw u L?QÊ+ ?B m `ä çB m M"v |+ w M;?o ;bX

RyjjX *?QÆM; Ryj9, L;Q`B Í- h?€T ÍX

æBM? >¢Q +^aK ;B€+ HU+ HQÊM; i`QM; +Æ i? çB M +m²M; im¬M ?QÈM; i? M? FB b„T ?9i F?¬ ?„MX *^aK ;B€+ M?Q b„T ?ûQ F?¬ i?"M? ?¢i +€i- /M æBM? >¢Q F?¬M; ç¢B i?QÆM;- i?U+ HU+ +^aM? ;BÈB ;B^aK b9iX
L?QM; H" æBM? >¢Q ç½ F?¬M; +| HU +?¼M M"Q F?€+X
*?QM? H9+ M"v t^av ` #B M /` F?¬M; B M;ìX
> B HU+ HQÊM; F?OM; #® ç M F?¬M; i? ?bM? /mM; tm'i ?B M i` M +?B M i`Q`M;

?¢BX æBM? >¢Q F?¬M; T?ªBHQ¢B M;Q`B F2Q FB i- ?m®M; +?B i` M M;Q`B ?„M -
i`QÊ+ T?Q iQÊM; +| i` M i ¸M i?¬M ?Ä L;Kv h?¬M i?¬M ? i?` ¸ m #` æBM? >¢Q H
æBM? >¢Q `°M; `½B F?Q€i tQÊ+ ¸QÊ+ +€+ +Q`M; ;Bª .B i hmv i EB K i¬M; - h? M
M;ÊBX

L m M|B # M ¸-m +€+ +Q`M; ;Bª .B i hmv i EB K i¬M; - h? M? o•M i¬M; H`K i?2Q H
h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov i?b b m M`v #¼M ?¼ b) t2K æB
i?"i bUX

æBM? >¢Q #Ä i?`B ;B M +?[ i` p i i?QÆM; +?Q i`M +?O Gw M?X

h`M +?O Gw M? K'i? B +€M? i v M?QM; iBM? i?¬M F?¬M; i - +?ŠM; [m H½Q F?¬
h?B M oä h¬M; +ªM? M M F?¬M; i? K¼+ ` i v KÊBX æBM? >¢Q /MM; ¸ M /QÊ+
i?`B +?d +| i? M?Q p"vX \*?`M; "v M"Q i`M +?O Gw M? p"Q +ªM? ;BÊB hB M h?B
?Q€M +®i T?¢i K Q i`v iOv KÊB K¼+ ¸¬B i v KÊB ¸QÊ+X

æ€K M;Q`B æBM? >¢Q- h¢ :BªB L;[- Gw u L?QÊ+ - Gw o•M E€- oQÆM; hB m h?'i-
EB K J "¢+? hmv M h?Ov- +€+ +Q`M; ;Bª .B i hmv i EB K i¬M; - h? M? o•M i¬M; F?
i`M H•mX

æBM? >¢Q HQ H„M; M; "v K B +| +?B M ¸'m H¬B ¸"B bBM? iY M M ?„M +® ;„M; i`
#¢+ pÊB ¸€K M;Q`B Gw G M- oQÆM; hmv i S?QM; - \*m²M; æ Q h`QÆM; S?"KX "ÎB
M?|K M;Q`B h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov- +€+ +Q`M; ;Bª .
h? M? o•M i¬M; +MM; ¸Q" M æBM? >¢Q- oQÆM; hB m h?'i- Gw o•M E€- Gw u L?QÊ

" / M? M;¢+? i? K ;B bBM? iY +?B M TªB ¸QÊ+ [mv i ¸`M?X

æ•v H` +?mv M [m M i`¼M; M?'iX

J°i M; "v M? M? +?|M; i`¬B [m X

:ÊM b|M; +?B M ¸'m i`QM; h? M? :B M; i`M F?m +? i€M F?„T hmv i *?•mX

*€+ HQ¢B iBM ¸²M +| F?„T M?•M HQ¢B- v m i°+X

oä ;Bª M?•M HQ¢B b v bQ KB m iª ¸ Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q i`Î p hmv i *?•
?B M ` i?U+ HU+ bB m K¢M?- /M H` `i M?B m +Q`M; ;Bª i? ? i`QÊ+ ¸ m +ªK i
h?B M h?¢+? h?B `ÆB p"Q i v æBM? >¢Q +kM; H M `°M;X

hmv M?B M H¬M M`v F?¬M; B /€K /ÁK M;| æ°M h?B M h?¢+? h?B- #ÎB pb +?Q i¬M
¸`M?X

E?B K†i i`B K¼+ H M iW T?Q +m®B i`B ?¬K i?S ? B- p2M EQM? ?² iK i" T M?B r
M?•M HQ¢B iW F?„T MÆB M;?2 iBM iK H¢B +?2M H'M [mªM; i`Q`M; *?B M i?¬M +
+?B M /Q M,M; +¬M; tªQ iQÊM; v m i°+ - M?•M HQ¢B ;'T `9i +? i¢Q ` M^K i` M [mª
¸"B bBM? iY + Q # i`QÊM; - +?'i H M #^M; KBM? p,M FBK i?¢+? - ;B +® b€m i¬M;
M?•M HQ¢B- v m i°+ +| ` i v ;B +® - /M H` +Q`M; ;Bª ¸dM? oä h?€M? +ªM? +kM;
bBM? iYX

E?QªM; p" B p¢M + Q i?O v m i°+ - M?•M HQ¢B p•v [m M? H¬B ¸"B bBM? iYX

*€+ ¸¢B i? HU+ v m i°+ - i¬M; K¬M M?•M HQ¢B- i?O HoM? i? ;B H¬M HQÊi tm'i ?

L?B m M;Q`B bmv ¸Q€M ? B # M +?¼M + Q i?O M"Q ¸®B +?B MX G9+ i`QÊ+ F?B
¸`M? H¬B ¸"B bBM? iY +?B M i`W ¸¢B #B m M?•M i°+ TªB ¸ M iW hmv i *?•m ` F?
H` Hw /Q H`K M;Q`B iÁ KÁ M?'iX

J†i M;Q`B +| p F?¬M; +¬M; #^M; pÊB M?•M HQ¢BX

"ÎB pb hmv i *?•m #` +?Q H" ?Q M; K¢+ +O pä ç¢Q M?•M HQ¢B- b® HQÊM; + Q i?
 i? +?¼M M; QÌB +?B M ç'm i`QM; iQ`M "„+ oU+- v m i°+ +?B K Qm i? `i i®iX h?
 M?•M HQ¢B F?¬M; i? i?„M; # i`"M H¬B ç`B bBM? iY +?B MX
 _'i M?B m M; QÌB ?²B ?°T iBK ç"TM? M?X
 Zm M? H¬B ç`B K`m p`M; T?•M #B i`ä`"M; i`"M /Q M? M?•M HQ¢B- v m i°+X
 hmv +| +QÌM; ;Bª +?Q i¬M M?•M HQ¢B- v m i°+ FB K +? M M ? B # M F?¬M; tªv`
 F?¬M; [m€ i®i ç TX
 h`QM; F?¬M; F?Q i`"M M;"T KMB t,M;- K°i ç®K HY H" +| i? #MM; +?€vX
 h`QM; i`"M /Q M? v m i°+ +| F +QÌB iQ #ªQ,
 @ > ? ? ? ? ? 5 G-M M`v M?•M i°+ i?m +?„+X J°i hmv i *?•m M?Q M?Ä i?U+
 >Q`M; +ªM?- i°+ i iMv iB M T?€B K°i + Q i?O v m ç ` H" +| i? ç # TX
 @ > ? ? ? ? ? 5 æ9M; p"v- [mv i ç'm i? M`v /M i?„M; +kM; F?¬M; i?'v i?"M? iU
 @ æWM; [m€ KQM; +?Ì- ç•v +?d H" +m°+ ç² b€i M?"K +?€MX *?Q i¬M M?•M i°+ ç²
 ` H" i†M; # i T?~K pä ;Bª M?•M i°+ ç #bM? ´M +ÆM ;B"M +O v m i°+ i X
 _'i M?B m v m i°+ +U+ F€ iBM iQÎM; p`Q H¬B ç`B bBM? iY +?B M ?¬K M vX
 "m²M +QÌB- M m /®+ ? i HU+ HQÊM; v m i°+ "„+ oU+ K` F?¬M; i? M ;?B M M€i pä
 M?Q M?Ä i?b #¼M ?¼M ?QÌM; M;mv M o¬ h"M ç¢B HK+ +?Q M?•M i°+X
 æ®B /B MX
 h`"M /Q M? M?•M HQ¢BX
 *€+ + Q i?O v m i°+ +QÌB iQ- F?B m F?Q+? H`K pä ;Bª M?•M HQ¢B H° #B m ibM?
 L?QM; +€+ +QÌM; ;Bª M?•M i°+ F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M + Q i?O v m i°+ M!B i
 GU+ HQÊM; ? B # M +€+? #B i [m€ t X
 h? M? o•M i¬M; - .B i hmv i EB K i¬M;- h?B M GBM? EB K i¬M;- o'M ædM? i¬M;-
 i¬M;- h?QM? æ`Q >B M- o,M L?•M i? ;B - h¢Q >| i¬M; X X X
 L?[M; +?QÎM; K¬M- + Q +-M;- i`QÎM; H½Q i¬M; K¬M M?•M HQ¢B M´B / M? "„+ o
 imv i ç®B M?•M HQ¢B M?B m M,K i`QÊ+ ç½ M´B / M? i?B M ?¢ #B m ibM? M;?B
 F?¬M; i?'v çQÊ+ /'m ?B m ;b iW Mûi K†i +O #¼M ?¼X
 *?QÎM; K¬M o'M EB K i¬M;- Gw G M +kM; M;²B ;B[+€+ ç¢B M?•M p"iX " M,K M`K
 i?"i bU +O o'M EB K i¬M; ç½ pQÊi [m bmv çQ€M +O M?B m M;QÌBX *?d M?[M; b
 K¬M o'M EB K i¬M; ?B M ;B! imv i ç®B +| iQ +€+? M;²B Î ç•vX
 aQ pÈB +€+ + Q i?O HÈM im´B `•m i!+ #¢+ T?Æ i?b Gw G M K†+ M[ i` M; K`m i`„M
 ç T M?Q iB M ;B€M; i`-M- T?QM; +ªM? K€i K„i H`K M?B m M;QÌB pW ?•K K° pS
 ?¼M ?bM bÆ ç½ i?'v +?|B K„i +?Q€M; p€M;X
 Gw G M +kM; K†i F?¬M; #B m ibM?- T?M ?ÊT #B i / M? L;¼+ .B M hm G X L`M; M?
 ç|X
 *€+ +QÌM; ;Bª i? ? i` M?Q h®M; E?mv i- .B i hmv i EB K J "¢+? hmv M h?Ov çQ
 +?QÎM; K¬M ç¢B K¬M T?€B t2K H pÈB F?QªM; +€+? ;¬MX

RyjeX *?QÆM; Ryjd, h`"M *?B M æ-m hB MX

æ€K i²M iϕB + Q +'T M?'i M?•M HQϕB ",+ oU+ M;šm M?B M i?b i?"Q M|B M?Ä- #B
_ 'i M?B m +QÌM; ;Bª imv i ç®B F?¬M; çQ€M çQÊ+ w ç`M? +O +?Q i¬M M?•M HQϕ
_ 'i M?B m pä ;Bª #bM? i?QÌM;- +?QÎM; K¬M i¬M; K¬M M?Ä- +€+ + Q i?O +?2M +?S
K†i ç€K i`K +°i M?•M HQϕB ibK ?B m iBM iS+ M?QM; F?¬M; çQÊ+ ;bX

J¶B M;QÌB ç m #"M i€M t¬M t QX

h?"i F?¬M; ?B m iϕB b Q +?Q i¬M i°+ KbM? ç²M; w # i`"M H¬B ç`B bBM? iY +?B M
M|B H` H'v KϕM; # pä ;Bª hmv i \*?•m H`K i T?~K #bM? ´M v m i°+ ;B" M /[b Q\ s2
M;QÌB h®M; E?mv i- æ Q E?mvM? h?"M?- *® hBM? L?B ç² /B i+ Q i?O S?~K >mv

L?QM; +?QM? b€+? #bM? ç`M? M?Q p"v +| i? ç´B H'v ?Á #bM?- iU i¬M +?Q M?•M

æ Q E?mvM? h?"M? çSM; i`QM; ç€K M;QÌBX

o i i?QÆM; æ Q E?mvM? h?"M? +?Q H`M?- K†i ?ÆB i€B t M?X æ Q E?mvM? h?"M
/•v +?m¬B ç Q # v T?¬M T?"i i`QM; ;B|X

æ M i" M ?¬K M v æ Q E?mvM? h?"M? F?¬M; ?®B ?"M ç½ çB u m "¬B G•m ;•v bUX
*?d +| +? iX

L m +?Q i¬M M?•M HQϕB Km®M /MM; KϕM; b®M; p` K€m +O pä ;Bª M?•M HQϕB #
?½v ç ;½ H`K i T?~K- +? i +| ;b ç€M; bÊ\ L?QM; +?Q i¬M M?•M HQϕB `K M?Q p"
M?•M HQϕBX oMM; ç'i bBM? i²M i`QÊ+ ;BÌ +?d +| /MM; ç Q FB K- K€m iQÆB KÊB
+?d +| MQÊ+ #` iB m /B iX E?¬M; H) çB m çÆM ;Bª M ç| K` ç€K i`K +°i b®M; H•m F

" M i B æ Q E?mvM? h?"M? M;?2 +€+ pä ;Bª M?•M HQϕB tb t-KX

æ Q E?mvM? h?"M? M?bM i?'v F?m¬M K†i i` im´B ?ÆB [m2M K„iX

- ç9M; `²B- ?¬K ;½ ç` M€Q u m "¬B G•m +?QM? H`i? M? MB M F?¬M; [m2M #B i
;Bª M?•M HQϕB +,M; i?ŠM;- +K+ t9+ M?QM; FB M [mv i i?2Q b m ;½X hmv i? M?
;b M?QM; æ Q E?mvM? h?"M? +ªK ;B€+ çQÊ+ ;½ H` çϕB M K M?•M i`QM; M;U+ +| /
i²M iϕB +?B M w- F?¬M; M?€i; M F?B ç®B /B M v m i°+X

hmv i?U+ HU+ +O i? M? MB M `i #bM? i?QÌM; M?QM; HÁM; + M çªK- çϕQ M;?o
E?mvM? h?"M?X

L m i`QM; M?•M HQϕB +| M K M?B M?B i?mv i M?Q p"v HQ ;b F?¬M; i? ?QM; i?"

æ Q E?mvM? h?"M? M;?B M; M;?2 i? M? MB M ç M; ?MM; ?²M M|B +€B ;bX

@ B M|B +?9M; i F?¬M; +| +Æ ?°B i?„M; \ *€+ M;QÆB çWM; [m M- æBM? >ϕQ ç½
pä çϕQ hmv i *?•m M;`v tQ ç½ m[v p 5 > ? ? ? ? 5 *?d +¬M æBM? >ϕQ tm'f
b) i?„M;X

h? M? MB M #B m ?B M `i ?QM; T?'M- `ä `M; H` M;QÌB i¬M bMM; æBM? >ϕQX

@ FBK M|B +| Hw- M?QM; M;QÆB çWM; [m M H¬B ç`B bBM? iY H` # p€M i?„M; ?
M;QÌB- i®B ç i?„M; K°i p€M- ? B p€M F?€+ i`QM; hmv i *?•m +ÁM B ç€M? çQÊ+
T?ªB i?m X

@ æ9M; p"vX h`W T?B æBM? >ϕQ HB M iK+ i?„M; ? B p€M- +€B M`v [m€ F?| F?,M

@ E?¬M; T?ªB [m€ F?| K` H` +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M;- #ÎB pb +?d +| i? tm'i +?
+| bS+ HB M iK+ i?„M; # i`"M i?b pšM +?d çQÊ+ T?ûT ç€M? K°i i`"MX

@ sB- i?"i H` ?Q`M iQ`M F?¬M; +| +Æ ?°B i?„M;X

æ€K ç¬M; i? M i?ÎX

EBK Kti çÄ ; v M|B ,
 @ h'i +^a ç m +| i? -` ç WM; #B [m M M?Q p"vX >m®M; +?B # i`"M H¬B ç`B bBM? iY
 +?9M; i H`K b Q çQ HQìM; çQÊ+ i`Q im - [mv i çQ€M +O +?Q i¬M\ *?„+ +?„M +?
 iQîM; +?Q i¬M +?2 +?Î M?•M i°+ K'v pçM M,K imv i ç®B b) F?¬M; H`K +?9M; i i?'
 L;?2 ç M ç•v HÁM; æ Q E?mvM? h?`M? K€v ç°M; X
 hmv `^M; +| `i M?B m M; QìB F?BM? i?QìM; bmv çQ€M +O EBK M?QM; F?¬M; ?E
 +^aK i?'v ;½ M|B +| HwX
 *?ŠM; H) # M i`QM; +| ?mv M +Æ ;b\
 *?QM? H9+ M`v X X X
 J°i i? M? •K [m2M i?m°+ ç°i M?B M p M; H M,
 @ L;QÆB M|B `i ç9M;- i`QÊ+ F?B +| F i [m^a i M?'i i?b çWM; KM [m€M; #B [m M-
 i F?¬M; +| +QìM; ;B^a çdM? + Q\
 æ Q E?mvM? h?`M? M;•v M;QìB- ;½ pKi M;Q€B ç-mX
 J°i i? M? MB M im'M i9 K†+ €Q t M? iW F?B M`Q çSM; i`QM; ç€K ç¬M; M; v # M +
 h? M? MB M €Q t M? KdK +QìB M|B ,
 @ E?¬M; #B i EBK ?mvM? ç ç M iW i¬M; K¬M M`Q\ L;QÆB +| FB M i?S+ F?B M
 h? M? MB M i M EBK M;?2 +| M;QìB F?2M [m M çB K +O KbM? i?b `i ?QM; T?'M
 @ o` ççB + M`v F?€+? b€Q- i +?d H` K°i i€M im F?¬M; K¬M F?¬M; T?€B- HìB M|B
 [m€X
 J„i æ Q E?mvM? h?`M? b€M; H MX
 æ Q E?mvM? h?`M? M?"M` i?•M T?"M +O i? M? MB M €Q t M?X
 hmv # M,K +?Q ;†T Kti M?QM; i?ìB ;B M F?¬M; ç HçB /'m p i i` M M;QìB ?„M- p
 M?Q tQ - +`M; i` im'B- ç T i` B ?ÆMX
 æ Q E?mvM? h?`M? ?€ K²K ç`M? M|B ;b i?b i? M? MB M €Q t M? M;~M; ç-m H MX
 +QìB M?bM æ Q E?mvM? h?`M?- M? H„+ ç-mX
 æ Q E?mvM? h?`M? M;~M M;QìB- ;B•v b m ?B m ` - ;"i ;M- F?¬M; M|B ;b i? KX
 G9+ M`v +?QîM; K¬M h`aK L?"i i?"M? iQM? ibM? M|M; M^av- +QÆM; +QìM; v M HÁ
 L;QìB tm'i ?B M i`QM; ç€K ç¬M; çQÆM; M?B M H` æBM? >çQX
 a m F?B æBM? >çQ i`Î p o'M EB K i¬M;- b„T t T i'i +^a i?b b€M; ?¬K M v p°B p½ ç
 h?U+ HU+- ç` p` ?B M ;Bì+O æBM? >çQ ?Q`M iQ`M +| iQ +€+? tm'i ?B M Î F?m p
 K¬M M;²B- M?QM; ?„M F?¬M; Km®M #` M;QìB t2K M?Q i? K [m M ;'m i`9+X æBM?
 p"i i¬M; K¬M tQM; H†M; H) +?çv ç M ç€K ç¬M;X
 æBM? >çQ HšM p`Q ç€K M;QìB- M;?2 `i M?B m #`M i€M- ?„M ?ÆB ?B m w FB M-
 :B®M; M?Q i? +K+ o¬ h" M ççB HK+ #•v ;Bì- ç b® ¬K i?€B ç° #B [m M pÈB imÆM;
 æBM? >çQ +?d H„M; M;?2 +?S F?¬M; T?€i #B m #'i +S w FB M ;bX
 æ½ # M,K æBM? >çQ F?¬M; tm'i ?B M i`QÊ+ Kti +¬M; +?9M; hmv i *?•m M M K
 i`mv M F€ ç Q +m²M; FB K bB- F?¬M; B #B i Kti i?"iX J½B F?B æBM? >çQ M;?2
 M;?o i`QM; HÁM; ?„M- i? H` æBM? >çQ FB K F?¬M; çQÊ+ H M iB M;X
 EBK `i ?QM; T?'M F?B +| M;QìB +MM; w FB M pÈB KbM?- pmB p i`Á +?mv M K°

EBK F?¬M; M?¢M` i? M? MB M €Q t M? i`QÊ+ K†i H` ç Q +m²M; FB K bB æBM
T?€i +m²M;X

EBK i?'v F?Q +?'i æBM? >¢Q F?¬M; i-K i?QÌM;- +m®B +MM; ?ÄB K°i +•m,
@ o`iB m ?mvM? ç M`v- M;QÆB çQ€M H¬B ç`B bBM? iY ?¬K M v +?9M; i +! i? i`
æBM? >¢Q KdK +QÌB M!B,
@ E?| M!B- M,K KQÆB M,K KQÆB- M m +! M„K +?„+ i?b pšM +! +Æ ?°B i?„M;X
æBM? >¢Q KÈB M!B tQM; i?b # M +¢M? +! iB M; i`Q T?9M; +?|B i B,
@ *?`M; i`B - M;QÆB M!B ç Q iQ #9 HÈM [m€X L,K KQÆB M,K KQÆB\ aÊ H` M?
T?¬M i`,K +Æ ?°B i?„M;X E?¬M; #B i K'v ç¢B M?•M p”i M;?o b Q K” [mv i ç`M? +m
+€B i M æ Q E?mvM? h?`M? ;•v +?mv M- F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM? çB i` m
æBM? >¢Q [m v ç-m- i?'v K°i i? M? MB M + Q ;¬v K†+ €Q ç2M- #B m iB M? FB m M
@ L?bM +€B ;b\ *?ŠM; H) i M!B F?¬M; ç9M;\ L M ;B Q ç€K M;QÌB h`aK L?”i i?”M
K°i +?9i H` çQÊ+- ;B! i?b ? v`²B- i?,M; +’T H M i¬M M;?B K +?OM; i°+X h?m i` M
? i K†i KkB- F?B ? B i°+ ?°B KBM? i?b M?•M i°+ +kM; b) v m i? X

RyjdX *?QÆM; Ryj3, h`”M *?B M æ-m hB M UkVX

h? M? MB M €Q ç2M + Q ;¬v ?oM? KkB` p + Q M?•M M?bM i?’m i?`B +m°+X
GÌB i? M? MB M €Q ç2M + Q ;¬v M!B çQÊ+ p`B M;QÌB OM; ?°X

EBK iS+ ;B”M [m€i,

@ *€+ M;QÆB M!B p”v H` b Q\ :B Q ç²M; #”Q +O KbM?` K†+ F v m i°+ i”M b€i +
+?OM; i°+ çQÊ+ b Q\ hmv h`aK L?”i i?”M? H`iB m i¬M; K¬M i`QM; hmv i *?•m M?Q
+ M çªK- +! ; M +?B M ç’m pÈB v m i°+- ç•v KÈB H` i¬M M;?B K i?”i bU5

h? M? MB M €Q ç2M + Q ;¬v F?BM? i?QÌM; M!B,

@ >W5 *€B /kM; +O i?’i T?m- F?¬M; +! ;b ç€M; F?2MX E?Q p”M- ç` i? M?•M i°+
M`v +?¬M pMBX

æBM? >¢Q HB + i? M? MB M €Q ç2M + Q ;¬v- H„+ ç-m- M!B,

@ 1`^M; +! K°i b® M;QÌB F?¬M; +! +ª +€B /kM; +O i?’i T?m ç!- +?d`“k!#°
+ @ K°i C +€VX` @æÄ * K€;

h?"i M?B m p ä ;B^a F?¬M; ç w ?bM? iQÊM; `®M; iQX

L?B i i bM? ç®i +?€vX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?"K HB M iK+ ? B H-M ¼B M; QÌB ?v p¼M; - K„i b€M; H M- +^aK
+?€v çB M +m²M; ;"Q i?ûi +´ p k +?Q ;½X

h bM? ?bM? çB M +m²M;X

@ *€B M"v X X X

EBK ?QM; T?'M M!B,

@ h?"i bU +! ?v p¼M; - ? ? ? ? ? ? 5 h?"i bU +! ?v p¼M; i?„M; 5

_ 'i M?B m p ä ;B^a M?•M HQçB t mM; [m M? +kM; p mM; i v ?ûi iQX

æ iY +O hY GBM? i¬M; ;B"i KbM? [m çB #B m i bM? #bM? i oM? i`Î HçB- M!B,

@ æWM; p mB p [m€ bÈK- >„+ aÆM u m æ +?Q bY /KM; bS+ KçM? v m i°+- pšM +
bUX

EBK iS+ ;B" M ?ÄB,

@ L; QÆB +! w ; b\ *?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; ?v p¼M; M?•M i°+ i?„M; b Q\

æ iY +O hY GBM? i¬M; ?W HçM? K°i iB M; ,

@ æQÆM; M?B M i ?v p¼M; b) i?„M; M?QM; F?¬M; ç†i ?v p¼M; M?B m p"Q M; QÌB

EBK ç`M? M!B ; b M?QM; æBM? >çQ H„+ ç-m M; ,M ;½ HçB- iB T iK+ M?bM +m°+

@ _ 'i i®i- i?U+ HU+ +O M; QÆB F?B M i ?SM; i?9X

> B i v >„+ aÆM u m æ M„K ?Q F?¬M; - ? B i? M? HQ M ç Q K"m ç2M iQ M^K i`QM
M?Q p-M; i`,M; - v m p,M +?ÈT H!2- H" p k F?Q `i FBM? F?OM; X

@ æ¬B HQ M ç Q M"v H'v ? B bWM; i `KM; ` KÌB +?9 F?Q i?¬M bQ +O u m h?¬M
hW F?B i m pB v m ç +O i ççB i?"M? ç M M v ç½ `i Q i bY /KM; +?9M; M!X L; QÆB
t mB t Q- M; QÆB b) #B i m v HU+ +O +?9M; M!- M; QÆB M M FB m M; çQ p b +? i /Q

>„+ aÆM u m æ +¬K !M; ç Q- F?Q i? i,M; p¼i- iQ" M i?•M # Q i`MK i`QM; HY ç2M

•T HU+ iBM? i?¬M M†M; M F?m +? i€MX

"B m i bM? *m²M; æ Q h`QÆM; S?"K pšM H m¬M #bM? i oM? M?Q i^aM; ç€ F?¬M; i? v

@ .¬M; /"BX

GÌB +ÁM +?Q /Si- >„+ aÆM u m æ ç½ #B M K' i içB +?¶X

> B i v *m²M; æ Q h`QÆM; S?"K +¬K ç Q- i?B i`B M æ Q L?`h?"T hS æ Q L?`X æ
iQÌM; €M? b€M; # Q T?O *m²M; æ Q h`QÆM; S?"KX *MM; H9+ ç!- t mM; [m M? *r
t m' i ?B M #®M >„+ aÆM u m æ - i€K i? M? HQ M ç Q M?Q iB +?ÈT ç2M tû KÎ #bM
F€ Hç +?ûK p"Q h`QÆM; S?"KX

æBM? çBM? çBM? çBM? çBM?5

hB M; HQçB ç Q p +?çK M? m ?Q†+ M?2 ?Q†+ M†M; ?Q†+ M? M? ?Q†+ +?"K çB

*m²M; æ Q h`QÆM; S?"K- >„+ aÆM u m æ ç m H" ç Q T?€T ççB i¬M; bQ- ç Q i?
i?m¬M i? M?- F?¬M; çÆM ;B^a M H" p +?çK +SM; ç®B +SM; X

>„+ aÆM u m æ M?Q MQÊ+ Hk ç2M- M;mv M H¬B ç¨B K¨m p¨M; #` v m pB K ç2M #
ç-m +?d +! K°i >„+ aÆM u m æ #B M i?¨M? #®M- #®M i?¨M? i€K- `²B KQÌB b€m- K
*m®B +MM; F?„T H¬B ç¨B K¨m p¨M; H¨ >„+ aÆM u m æ - F?¬M; +?B `ä M;QÌB M¨
aÆM u m æ ç m p m M; bQM; ç Q +?ûK ;B iX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K çSM; ;B[H¬B ç¨B K¨m p¨M;- #’i ç°M; M?Q M9BX

hW ç-m ç M +m®B *m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K F?¬M; /B +?mv M MY #QÊ+X

K†+ F >„+ aÆM u m æ ` ç Q [m€B /` +Ð M¨Q- i?•M ?bM? iBM? /B m ç M ç•m- ?!
*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K F?¬M; ? Mûi`€M?X

h®+ ç°` ç Q +O \*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K M;¨v +¨M; +?“K- iWM; ç Q F?¬M; M? M
L;QÌB M¨Q i?U+ HU+ i?’T +kM; #„i ;B[çQÊ+ [m„iQ+? ç Q ç¢Q +O *m²M; æ Q h`QÆM;
bÆ ?Î- M?QM; +® i b M? K¶B K°i H-M ç m ?! ;BªB ç Q T?QM; ç Q M?šM ç2M +O >
M? M? pQÊi [m T?¢K pB K„i pä ;Bª #bM? i?QÌM; #„i ;B[+O >„+ aÆM u m æ ?Q¨
*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K M;„M +ªMX

GQ¢B ?bM? ªM? +U+ F€ [m, /` M?QM; i?“i bU tªv ` X

*QÌM; ;Bª v m i°+ çdM? ;B B M;²B ÎT?Q t - `’i M?B m M;QÌB ;B”i KbM? çSM; #”i /

@ GQ¢B ç Q T?€T M¨v X X X J°i o’M EB K i¬M; M?Q M?Ä b Q tm’i ?B M i?B M i¨B

@ æ½ +?¢K ç M ç¢Q ç Q T?€T- ç¢B tªQ F?¬M; +¬M;- HM F?M p€+ +€B Hm +?¢v- M
+U+ ç° ç Q T?€TX

*€+ +QÌM; ;Bª i m v i ç®B v m i°+ çdM? + Q +kM; FB K F?¬M; çQÊ+ F?2M M;ÊBX

>„+ aÆM u m æ H¨ i?B M i¨B i`QM; v m i°+- ç†+ #B i ç¢Q ç Q T?€T +O ;½ H¨K M
+ªM? i?’v i¢Q M;? F?¬M; #^M; ;½X h? M?QM; K°i i?B m MB M M?•M HQ¢B /M H¨
M; M; M;Y pÊB >„+ aÆM u m æ - ç†+ #B i i?B m MB M ç M iW hmv i*?•m b K¢+
i? F?¬M; H¨K M;QÌB i F?B T bÊX

E?m ;? M;²B + Q i¬M; M?•M HQ¢B i?b p M; H M iB M; F?2MX

@ G¢B K°i i?B M i¨B i m v i i? X

@ > ? ? ? ? ? 5 Gw G M +?QÎM; K¬M- o’M EB K i¬M; ?QM; i?’M? `²B- +! M?•M
M´B i`°B\

@ æBM? >¢Q- h`QÆM; S?¨K- ? B i?B M i¨B M¨v +! çQÊ+ K°i M;QÌB H¨ çO çSM; p[M
Gw G M +?QÎM; K¬M +! ç M ? B M?•M p”i +?Q i¬M iQÆM; H B- +?“+ F?¬M; # Q H•
+?•M p¨Q ?¨M; M;k bB m i¬M; K¬M M?•M i°+ „„+ oU+X

@ oQÆM; +?QÎM; K¬M H¨ ç M?’i i¬M; bQ ç Q T?€T „„+ oU+ i - h?QM? æ¨Q E?ÎB a
>B M +kM; H¨ K°i i`QM; M?[M; ç Q çB M çdM? ;B B M?•M i°+ „„+ oU+- i?2Q +€+
h`QÆM; S?¨K +O o’M EB K i¬M; i?B i¨B M ç Q T?€T ;b\

@ *?Q iWM; #B i ç M- /¢i /¨Q +´ w- oQÆM; i t’m ?´ +?Q iWM; i?’v ç Q T?€T ç¢
L?bM çÆM ;BªM M?QM; +?¶ iBM? /B m F?¬M; i?m ;b h?QM? æ¨Q E?ÎB æ Q Zmv
.QÌM; M?Q iQÆM; ç²M; pÊB +?B M F„ h?’i >mv M hªK H9+ i`QÊ+ æBM? >¢Q i`mv

@ \ oQÆM; +?QÎM; K¬M M;B p”v H¨K i +kM; i?’v ;B®M;- F?¬M; H) #° ç Q [mv i M¨
h`QÆM; S?¨K b Q\

@ L?[M; i?B M i¨B ?”m #®B M¨v F?¬M; i? ç Q HQÌM; i?2Q H) i?QÌM;- ç¢B ;B M; b
i ç m ç½ ;B¨X

h?’v *m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K #B m ?B M bB m çšM;- +€+ +?QÎM; K¬M M?•M HQ
*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K i?m i`¨M H¬B ç¨B bBM? iY +?B M M¨v i?b +kM; ;B¨M? çQ
ç i?B m MB M M¨v b®M; i?b p b m ?ÆB K¨B ;Bk K°i +?9i b) H¨ +?Q i¬M- çO ªM?
i°+X

h`QM; ç€K ç¬M; pä ;Bª #bM? i?QÌM; T?Q t X
EBK ?QM; T?'M `®M; iQ,
@ hmv i pìB- tm'i b„+- i imv M #® h`QÆM; S?`K H` i?¬M iQÊM; b® ? B +O i 5
>„+ aÆM u m æ F?Q i? ?m M? ?Q M; #` \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K M; ,M +ªM- M?
H` MB K pmB #'i M; ÌX
æBM? >¢Q #bM? ioM? M?bM bQ ç'mX
*€+? #B i # M, K i?U+ HU+ *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K iB M #° M?B m ?ÆM æBM? >
>Q`M; h? h¬M \*¬M; ç! ç9M; H` +! ?mv M #Q çQç i i?B M ç` i¢Q ?! - ``i ?ÊT pÈB *r
h?"T >Q`M; h? h¬M *¬M; F?B M i?B m MB M i?Ê b, M #bM? i?QÌM; [m b€m M, K H
M; ,M +?†M çdM? oä æ +ªM?- æBM? >¢Q i?'v KWM; +?Q *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K

Ry9yX *?QÆM; Ry9R, ""M h v 'K •T æ!X

L; ?2 M|B b m M`v \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K pB i h?"T >Q`M; h? h¬M *¬M; ` ;B Q
K°i b® ç iY i`QM; o'M EB K i¬M; im Hmv M M?QM; ?B m [mª #bM? i?QÌM; - ?¬m M
L; šm M?B M +! K'v ç iY o'M EB K i¬M; i?m" M HÊB im Hmv M tQM; ;B B çQ¢M M?
i, M; iB M +! ?¢M- F?¬M; i? b€M? #^M; *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K iB M #°X
æBM? >¢Q bmv çQ€M +! H) ç•v H` K°i b® i`MM; ?ÊT F?! ?B mX
"° h?"T >Q`M; h? h¬M \*¬M; M?Q b€M; i¢Q `B M; +?Q *m²M; æ Q h`QÆM; S?`KX
*! H) p¬ ?bM? i`mM; p" M K M? ç`M? i`QÈ+X
oÈB €M? K„i +O æBM? >¢Q F?¬M; M?bM i?'m çdM? + Q bS+ +?B M ç'm +O *m²M
æBM? >¢Q F?¬M; i? T?ÄM; çQ€M h?"T >Q`M; h? h¬M *¬M; ?mv M #Q- M?QM; +
M m *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K Hmv M ç M HU+ HQÊM; i?"T ?Q`M; i?b F?¬M; çÆM
oä >Q`M; +ªM? +?²M; H MX
G¬M M`v H` *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K +?O ç°M; tBM +?B M ç'mX
>v p¼M; h`QÆM; S?`K b) b€M; i¢Q ` F€ iQ+? +O KbM?X
GÁM; #`M i v æBM? >¢Q iQ€i K² ?¬B ?°iX
*€+? t KQÌB K'v i?QÈ+- æ iY +O hY GBM? i¬M; i`ÊM i`ÁM K„iX hbM? ?m®M; M`v
/Q€M +O æ iY +O hY GBM? i¬M; X h¢B b Q o'M EB K i¬M; i`W æBM? >¢Q ` +ÁM
E ?Q¢+? #€Q i?M +O hY GBM? i¬M; +?ŠM; H) poM? pB M F?¬M; i? i?U+ ?B M b
@ E?¬M; i? M`Q5 >„M F?¬M; i?„M; çQÊ+- M?'i ç`M? F?¬M; i?„M; çQÊ+X
æ iY +O hY GBM? i¬M; H¬K #¬K,
@ >„M F?¬M; +?®M; çQÊ+ [m€ H•m- +?„+ +?„M H` /MM; i?S ;b FQ+? i?Q+? iB K H
L; QÌB tmM; [m M? i`WM; æ iY +O hY GBM? i¬M; X

h` M H¬B ç`BX

æBM? çBM? çBM? çBM? çBM?5

hB M; i`QÌM; ç Q p +?¢K M? m F?¬M; M; WM; p M; H MX

"¶M; M?B M X X X

S?"T5

J€m T?mM` X

©Q^aM? >„+ aÆM u m æ ç-v i`ÌB +?ÈT K„i ?ÊT i?“M? K°i- ;½ i?Ki HMBX

J€m T?mM` iW p B \*m²M; æ Q h`QÆM; S?“K- #€+? i?“M; +?B M ç Q #` +?ûK ;½v
ç Q i`M ç-v p i MSi i`„M; iMv i?ÌB i M pÐX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?“K M?Qm K`v M?bM i`QÌM; ç Q- F?-M; M!B +?mv MX

>„+ aÆM u m æ +QÌB /[iÊM,

@ æ Q +O M;QÆB F?-M; çQÊ+X

u m hBM? bQM; ç Q i`QM; i v >„+ aÆM u m æ +?d +! +?9i p i i`„M;X > B i? M? H
+Æ i? >„+ aÆM u m æ - çQÊ+ +?9 F?Q v m bQ +O u m h?-M +mM; `!i p`Q ?ÆB i
#^M; i?-M #BM?- ç†+ #B i T?M ?ÊT pÊB ;½X >„+ aÆM u m æ /MM; bQM; ç Q i?B
M?Q +€M? i v M®B /`BX

u m pB K ç2M +O æBM? >çQ ç9+ iW i?QÊM; çŠM; K M i?B i i` M "€+? J M bÆM-
ç K [m çQÊ+ KBM? p,M +O æBM? >çQ ;B +® M?QM; /M b Q #~K bBM? p` ?"m i?
ç2M ç®B /B M u m hBM? `®i +m°+ çSi ;½vX

J°i ç Q F?€+? K'i ç Q H`i?U+ HU+ ;B^K ?ÆM K°i MY X

@ .WM; HçB çB iB m iY- ç Q T?€T +O M;QÆB `i F?€iB +`^M; +? i v mX L!B i?
i?m +-m tBM i? i?S i?b i b) bmv M;?o +?Q M;QÆB H`K ç Q ç²M; # M +çM? i X

>„+ aÆM u m æ i? HQÐB çÄ `U+ HB K K-B- b„T ;B i M;QÌB H`K ;½ ?QM; T?'MX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?“K pšM +?d ç€T HçB #^M; ? B +?[,

@ .`B /ÁM;X

J'i i`QÌM; ç Q M?QM; #B m iB M? i` M K†i #Q i`+?j pšM ?! ?[M;X

æ®B K†i >„+ aÆM u m æ ç M ;-M- i v T?^B *m²M; æ Q h`QÆM; S?“K +?°T ?Q F?
H!2- K°i +•v i`QÌM; +mM; K`m iQK içQ ?bM? F€ Hç M^K i`QM; i v \*m²M; æ Q h`QA
?²M; ?Q M; #çQ M;U+ M?Q +! i?QÊM; +´ ?²M; ?Q M; /B +?OM; +U i?9 i`QM; i v ;½

>„+ aÆM u m æ HçM? HMM; +QÌB,

@ *mM;\ æ Q F?€+? +kM; +?ÆB +mM; b Q\ h?9 ç M çQÌM; +MM; pkM; pšvX

L?QM; `i M? M? MK +QÌB ç-M; i` M K†i >„+ aÆM u m æ X

"ÌB pb *m²M; æ Q h`QÆM; S?“K +?"K `½B ;BQÆM; +mM;- iB b€M; çÄ ?mv M ?! `H
HY +?"K `½B bBM? ` M?Q +QM *?m hQÊ+ p¶ +€M? b„T # v- i`QM; F?-M; F?Q p M

oM pM pM pM pM5

h`QÌM; +mM; K`m iQK #` FûQ +,M; ? i bS+- i`QÌM; iB M *?m hQÊ+ # v` X

@ L? M? [m€5

h-K K„i >„+ aÆM u m æ +?d i?'v #!M; i M *?m hQÊ+- ;½ p°B ;BÆ bQM; ç Q u m iB

•K -K -K -K -K5

>„+ aÆM u m æ #` ?'i # v çBX

>„+ aÆM u m æ ç" T KçM? p`Q K`M b€M; # M KûT H-B ç`B bBM? iY- ?°+ #9M; K€n

GU+ HQÊM; KkB i M M`v pQÊi [m bS+ iQÌM; iQÊM; +O >„+ aÆM u m æ X

E?-M; çÊB >„+ aÆM u m æ F`T T?^M SM; HçB M;?2 i?'v iB M; ?´ ;-KX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K #„M` KkB i M i?S ? BX
 h M M?Q "¢+? >´- ?mv M ?|` aQ aM?` i?–M i?9 "¢+? >´ t i [m F?¬M; i`mM;X
 •K –K –K –K –K5
 JkB i M M`v +„K p`Q M; Q`B >„+ aÆM u m æ X
 L; Q`B M; Q`B +?d i?`v +QM ?´ i`„M; ?€ K²K K€m i€T >„+ aÆM u m æ X
 „,M;5
 hB M; /•v +mM; H¢B p M; H MX
 " v` F?ÄB i`Q`M; +mM; K`m iQK H` K°i +QM i?–M i?9 >mv M okX
 >„+ aÆM u m æ H¢B #` +¬M; FQ+?X
 ©Q aM? >mv M ok iQ HÈM M?Q M; ¼M M9B ç tm®M; M; Q`B >„+ aÆM u m æ - H¬B ç
 b„T i M pÐX
 „,M;5
 hB M; /•v +mM; `mM; H–M #®MX
 J°i +QM h? M? GQM; # v` F?ÄB i`Q`M; +mM; K`m iQKX
 _²M; # v HQÊM ?Q F?¬M; - iB M; `²M; M; •K FQ+? ç°M; HBM? ?²M M; Q`B- i?•M ?
 HQÊM; ?Ov /B i +„M Mm®i +Æ i? >„+ aÆM u m æ X
 "®M H–M +¬M; FQ+?- #®M i?–M i?9X
 hS h?–M h?9 *mM;X
 h`Q`M; +mM; K`m iQK i`QM; i v *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K +?QM? H` hS h?–M h?9 *
 *®i b•K H•K æBM? >¢Q +QÊT iW i v hY >MM;X hS h?–M h?9 *mM; H` K°i i`Q`M; +m
 mv HU+ K¢M? K)- i`aB [m æBM? >¢Q` M Hmv M i?b i`Q`M; +mM; K`m iQK i?`M?
 M; ?o „+ oU+ i`W ç Q T?€T` i?m`i i M +kM; bB m T?`K i?Q€i iK+ M M ; B Q hS
 +kM; H` K°i H€ #`B i`vX
 Zmª M?B M *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K F?¬M; m´M; T?Q +mM; i?–M- HB M iK+ ;BQÆ
 mv HU+ #®M i?–M i?9 ç M +U+ ç°X
 *mM; i?–M tm`i ?B M- i?B M ?¢+?`M ç°M;X
 h`"M /Q M? M?•M HQ¢B M?Q +?aQ /–m b¬BX "¼M ?¼ p®M iQÎM; \*m²M; æ Q h`QÆ
 i?b i`"M +?B M ç`m M`v ç½ F i i?9+ - F?¬M; ;B| KQ i? v ç´BX \*mM; i?m`i ?MM; ?²M
 ç`M? M; ?o i?m`i +mM; i M- +| i? M|B H` FBM? i?B M ç°M; ç` - [m, F?| + i?–M b–r
 h?„M; \
 >„+ aÆM u m æ i`9M; #®M i M +ÁM +?Q +? i b Q\
 _'i M?B m pä ;Bª M?•M HQ¢B b®i`m°i ?QM; T?`M`®M; iQ- M?ªv K9 X *€B i M h
 t M?- M?Q b`K KM tm•M p M; p¼M; i`QM; i?B M ç` X _'i M?B m pä ;Bª M?•M HQ
 *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K- i?`M? 7 M +m²M;X
 *m°+ bQ ç`m imv i p¼M; p®M iQÎM; i?m +?„+ M?QM; H`i M; QÊ+ i? +l M?Q F€ iQ+
 i`"M /Q M? M?•M HQ¢B b¬B i`"Q M?Q M9B HY T?mMX
 h`QM; ç€K ç¬M; bK+ b¬B- K†i EBK çÄ #WM; ?ûi # T?´B,
 @ > ? ? ? ? 5 h?„M; - i?„M; i?“i`²B5 o¢M im - \*m²M; æ Q p¬ ç`+?5
 æBM? >¢Q `M p B EBK- M|B,
 @ *?l t2K ç½- pšM +?Q F i i?9+X

EBK M;•v M;QÌB,
@ \

h` M H¬B ç`BX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?“K +¬K hS h?¬M h?9 *mM; çSM; v M i¢B +?¶- F?¬M; #„M i M
lv HU+ +U+ ç° +O hS h?¬M h?9 *mM; M^K i`QM; #®M KkB i M M`v- #SM M?B m
? Q i´M bS+ Kbm?X J¶B H¬M ;BQÆM; +mM; b) ? Q HU+ HQÊM; ``i HÈMX

Ry9RX *?QÆM; Ry9k, ``M h v ‘K •T æ¡ U?¢VX

S?Q ç®B /B MX

GU+ HQÊM; #®M KkB i M i?9 +?“K `½B i€M çBX

" M ç¬m >„+ aÆM u m æ ;¬M M?Q /QM? p€+? iQÌM; €M? b€M; H¬B ç`B K`m p`M; +
b€M; çÄ- #¢+- + K- t M? # Q T?O i?B M i`B v m i°+- F?¬M; i?’v çQÊ+ >„+ aÆM u
/¢M; ;bX J½B ç M #•v ;BÌ pšM F?¬M; +¡ +?9i /’m ?B mX

æBM? çBM? çBM? çBM? çBM?5

hB M; p M; F?) F?“M;X

hWM; F?®B FBK HQ¢B ç2M `ÆB tm®M; ç’i- i? M? •K ;BÁM p M;X

æ¡ H` bQM; ç Q u m hBM? +O >„+ aÆM u m æ - H` pk F?Q #ªM K M? +O ;½- M?Q
hbM? ?m®M; M`v H`K M;U+ +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ M;? M H¢BX

o¬ b® pä ;Bª M?•M HQ¢B v M #KM;X ok F?Q #ªM K M? ç½ ;½v- >„+ aÆM u m æ +?
*?QM? H9+ M`v X X X

@ > ? ? ? ? ? 5 > ? ? ? ? ? 5 > ? ? ? ? ? 5 > ? ? ? ? ? 5

hB M; +QÌB çB M +m²M; T?€i ` iW €M? b€M; iS i?¬Mi?9 +?Q i M #B M- i? M? •K
ç¢BX >ÆB i?Î F?OM; #®M ?Q K [m, H M i`M- K°i #¡M; ç2M iW iW #QÈ+ ` F?ÄB #
>„+ aÆM u m æ 5

>bM? /¢M; >„+ aÆM u m æ ?ÆB +?“i p”i- M;QÌB ç¬v p i i?QÆM; M?QM; +?d #` i?C
æ K†+ €Q ;B€T ç2M +?ÈT H¡2 b„+ K`m •K m M?Q K [m,X *Æ i? >„+ aÆM u m æ
+€B ç¬m ?Q`M iQ`M #B M i?“M? M;Qm K - K²K K€m ?€ iQ- +QM M;QÆB çÄ`U+ HY
K°M; FBM? F?OM; ;B€M; tm®M;X

>„+ aÆM u m æ çB M +m²M; +QÌB iQX

•Q ;B€T ç2M i` M M;QÌB >„+ aÆM u m æ +?ÈT H¡2 €M? b€M; ç2M- i’i +ª p i i?QÆM
i?€B çdM? + QX

@ æ•v +?QM? H` €i +?O #`B +O M;QÆB b Q\

>„+ aÆM u m æ M;WM; +QÌB- #B m ibM? i?¬ #¢Q- ç°+ €+- K„i çÄ`U+ M?Q K [m,
S?“KX

>„+ aÆM u m æ F?BM? i?QÌM; M¡B,

@ aÈK #B i M?•M i°+ b) +?Q M;QÆB i?S ;b HB m K¢M; /'m M?QM; M m H€ #¨B +O
 M v M;QÆB +? i +?„+X *•v +mM; i¨M +O M;QÆB i?"K +?Q F?¬M; i? ç•K i?OM; E?
 *€+ pä ;Bª M?•M HQ¢B `2Q ?Á M?Q b'K [m M? H¬B ç¨B K¨m p¨M; MQM i?BM?X
 h`QM; F?¬M; i¨mM; M¨v iW KWM; M?Q çB M `Èitm®M; pU+ b•m- p¬ b® i`€B iBK +
 h¢B b Q H¢B M?Q p¨v\
 ob b Q\
 >„+ aÆM u m æ F?¬M; #` ;b\
 L; v K†i +?`m bS+ b€i i?QÆM; i?¬M i?9 çdM? + Q M?'i +O hS h?¬M h?9 *mM; K¨
 h? M¨v H¨K b Q ç€M? ç•v\
 *m²M; æ Q h`QÆM; S?¨K ç½ bY /KM; HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B M?'i M?QM; >„+ aÆ
 F?¬M; i? H2Q H M- F?¬M; +€+? M¨Q ç€M? #¢B ;½X
 h`QM; ç€K ç¬M; - æBM? >¢Q M?Qm +?†i K¨vX
 EBK M;•v M;QÌB-;½ F?¬M; i? ?B m çB m KbM? i`¬M; i?'v,
 @ a Q X X X *! i? X X X
 E?¡2 K¬B æ iY +O hY GBM? i¬M; +QM; H M +QÌB F?~v,
 @ h M¡B `²B- b) F?¬M; +! F€ iQ+?- çWM; Fw i?€+ ?v p¼M; p¨Q K°i i M i?B m M½Q
 æ iY +O hY GBM? i¬M; +?Q M¡B ? i +•m i?b EBK çSM; K°i # M F?¬M; FB K çQ
 EBK iS+ ;B¨M ?ûi H M,
 @ "" M°B M¡ `®i +m°+ M;QÆB +!T ?ªB H¨ M?•M i°+ F?¬M;\
 æ iY +O hY GBM? i¬M; M? M•M; i v M„K H'v M„K i v EBK- i?U+ HU+ +O ? B M,
 @ L;QÆB /€K ç€M? i \
 æ iY +O hY GBM? i¬M; F?BM? KB i +QÌB M¡B,
 @ h M?`M F v m M?Q M;QÆB ç½ H•m- M;QÆB M;?o M;QÌB +O hY GBM? i¬M; i b)
 Km®M K„M; H¨ K„M; b Q\ >¬K M v i T? K°i i v +O M;QÆB ç M;QÆB F?„+ b•m ?E
 æ iY +O hY GBM? i¬M; M¡B `²B ;²M; i v Km®M #!T M€i M„K i v EBKX
 h`€M EBK iQ€i K² ?¬B H¢M?- HU+ HQÊM; F?¡ i? +?®M; H¢B H¨K M„K i v ;½ b„T
 L; v F?B EBK +ªK ;B€+ M„K i v KbM? b„T pÐ i?b K°i #¨M i v 'K €T ç†i H M p B- F
 i v H M i¨M ` iS +?B ;½- ç m çÈM iW M„K i v M? M? +?¡M; i M #B MX "MK K°i iB
 i¬M; bÊ ?½B ?ûi H MX
 EBK M;~M; ç¬m H M M?bMX
 ""M i v æ iY +O hY GBM? i¬M; pÐ M€i- M?¬v M?K ç¬v K€mX "B m ibM? æ iY +O
 F?¡ iBM M?bM EBKX
 @ *€B M¨v X X X
 EBK +9B ç¬m M?bM #¨M i v +O KbM?- F?¬M; ?B m pW `²B H¨ b QX
 L?QM; HU+ HQÊM; +?Q iWM; +! +?ªv i`QM; +Æ i? EBK M?Q ?¢i ;B®M; M¨v K¬K
 BpD +QÌM; ç¢BX
 æ9M; `²B- H¨ #¨M i v 'K €T pW `²BX
 EBK [m v ç¬m H¢B Km®M ibK ?B m- #¶M; i`QM; /€K ç¬M; p M; iB M; ?ûiX EBK
 ç¨B K¨m p¨M; - i`€B iBK i`2Q + Q- [m M ? i K¼B i?S # M M;QÌBX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K M?Qm K`vX
 hS h?–M h?9 *mM; ç½ #` ç€M? # vX
 >„+ aÆM u m æ #B M i?`M? M;Qm K ?Q`M iQ`M #MM; M´ HU+ HQÊM; çdM? v m ç
 +?Q F`T ;BQÆM; +mM; i?b hS h?–M h?9 \*mM; ç½ #` ç€M? # vX
 @ æ½ ?B m +€B ;b H` +? M? H +? +?Q \
 *?•M >„+ aÆM u m æ ç¢T hS h?–M h?9 *mM; - i`QM; K„i ç–v w +Q`B i`M M?šM- i`
 @ æ•v +kM; H` +? M? H +? ;B[ M?•M i°+ p` v m i°+X L?•M i°+ FûQ /`B ?ÆB i`M K
 M`v- #•v ;B`H` H9+ M?•M i°+ #B M K'i F?ÄB o¬ h`M ç¢B HK+- çQ KªM? i?B M ç`
 +O M|X h'i +ª M?•M i°+ TªB +? iX
 >„+ aÆM u m æ imv M M;¬M /äM; /¢+ M?Q M;Q`B i?„M;X
 G`B M|B +O >„+ aÆM u m æ FQ+? i?Q+? +€+ +Q`M; ;Bª M?•M i°+ iS+ ;B`M +?YB
 @ L;?2 t2K- ç•v H` iB M; F m ;`Q çQ ç€K +O F v mX
 >„+ aÆM u m æ +?d p`Q i`M /Q M? M?•M HQ¢B- +Q`B F?BM? i?Q`M; M|B,
 @ E?¬M; +| i?U+ HU+ K` iS+ ;B`M i?b +?d H` i?S ç€M; i?QÆM;X
 *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K M?bM i`M /Q M? M?•M HQ¢B ;–M ç| - +9B ç–m M;?B K i
 @ hU + Q iU ç¢B ç„+ w +kM; H` K°i HQ¢B M;m tm~M- ç€M; i?QÆM;X \*€B ;¼B H` i
 +?d +| i? - i–K K„i +O M;QÆB ç½ [mv i ç`M? +ªM? ;BÊB i?'T FûK- [mv i ç`M? ?¢M
 pB M F?| i?`M? ç¢B F?Q- M;QÆB +?Q `^M; M;QÆB ç½ F?®M; +? i'i +ª b Q\
 >„+ aÆM u m æ M;•v M;Q`BX
 „+ oU+ i`W ? B +?[ ð/¬M; /`Bö ` H–M ç–m iB M M|B K°i i`M; /`BX
 G`B M|B +O \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K +?i +?S #bM? ioM?- iU iBM F?| ?B m H`K
 MX
 o Kti >„+ aÆM u m æ /[iÊM M|B,
 @ h`ª i`2Q K9 KûT F?¬M; K M; H¢B +Æ ?°B b®M; +?Q M;mBrX
 *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K ;"i ç–m- M|B,
 @ h®i- p"v b) +?Q M;QÆB #B i +€B ;b H` i?U+ HU+ i?"i bUX
 > B +?•M *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K #¶M; ;BšK Kti ç'iX
 ©QªM? ç² ç^M; iQ F?´M; H² iW b m HQM; *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K T?|M; H M + Q
 ;B€T p`M; M?Q \*?B M i?–M # v H M i?B M ç` - M?bM tm®M; +?9M; bBM?X J„i iQ M
 i'i +ª ç M; T?€M tûi bBM? K M?X
 ©QªM? ç| +?d H` F?ÎB ç–mX
 *?ÈT K„i iWM;ªQªM? ç² ç^M; bBM? ` iW M;Q`B *m²M; æ Q h`QÆM; S?`KX
 *m®B +MM; KQ`BªQªM? ç² ç^M; *?B M i?–M iQ HÈM ?bM? /¢M; - ?ÆB i?Î F?€+ M
 çSM; b m HQM; *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K- imv +?d H`ªQªM? M?QM; +| F?Q i? F
 HBM? #B M K'i i`QM; M,K i?€M; /`B /†+ ç½ b®M; H¢B +?2 +?Î *m²M; æ Q h`QÆM;

Ry9kX *?QÆM; Ry9j, hmv i a€i æ² æ^M;X

>ÆB i?ÎªQªM? ç² ç^M; M¨v +?Q iWM; tm'i ?B M i`QM; i?B M ç` X

h?Q€M; +?®+ i?B M ç` #B M b„+ - T?QM; p•M +m²M +m°MX

J¨m b„+ +ª i? ;BÈB ç m i"Ti`mM; p¨Q \*m²M; æ Q h`QÆM; S?¨KX

h?B m MB M i?Ê b,M +Æ i? F?¬M; p¢K pÐ H9+ M¨v H¨ i`mM; i•K pki`K- p`pm +?

@ æ•v H¨ X X X

>Q¨M; hmv M u m h?€M? u m h?¬M +mM; ç" T #¨M çSM; /"v- +U+ F€ ;B"i KbM? M?b

:¬Mi`,K M;QÌB F?®M; +? i? HU+ çdM? + Q v m i°+ "„+ oU+ # M +¢M? >Q¨M; hmv +U+ F€ ;B"i KbM?X _'i M?B m +QÌM; ;Bª imv i ç®B v m i°+ #B m ibM? bÊ ?½B M?Q ç€M; bÊX

h`QM; i`¨M /Q M? M?•M HQ¢B- M?B m +QÌM; ;Bª çdM? + Q +kM; çSM; #"i /"vX

h?U+ HU+- im pB ç M +ªM? ;BÈB M?Q +€+ +QÌM; ;Bª M?•M i°+ ç½ M?B m M;QÌB i? bBM? Hv iY #B iX L?QM; H9+ i?'vªQªM? ç² ç^M; iQ HÈMi?b #B m ibM? i` M K†i + M?Q ;†T [m,X h`QM; ç€K +?QÎM; K¬M- Gw G Mi?¬Ki?„+ K„+X Gw G M M?bM #B r M;QÌB- M¨M; F?¬M; `ªM? bmv M;?o çB m ;b F?€+X Gw G M ?v p¼M; H¬M M¨v *m²M +| i? ç€M? #¢B >„+ aÆM u m æ X

Ry99X *?QÆM; Ry98, h`"M h?S > B U k V X

oä ;B^a hmv i *?•m +| ibM? +^aK- +¬M; M?"M æBM? >¢Q +¨M; b•m ç"K ?ÆM *m²M; æ F?¬M; iB M; ç°M; - M?'i KBM? FBM? M; QìBX L;¨v tQ +€+ F€ iQ+? pã ç¢Q H¨K pã >¢Q M?Q i?¬M pã ç¢Q hmv i *?•mX h?¬M H¨ F?¬M; +| F?^a M,M; i?'i #¢B- K¼B M; >¢Q tm'i +?B M H¨ i?„M; +?„+X

o"v M M M?•M HQ¢B i?„M; +?„+ i`QM; +m°+ +?B M H¬B ç¨B bBM? iYX

Zm M i`¼M; ?ÆM H¨ \*m<sup>2</sup>M; æ Q h`QÆM; S?"K K¢M? K) F?B M pã ;B^a hmv i *?•m +| K°i F€ i¨B pã ç¢Q M' B H MX h?ìB ç` M¨v ;B| KQ p¬M pk- +?B M i?„M; H¬B ç¨B ?ÆM- /M +| i?m K°i i`QM; ? B i`"M iB T i?2Q +kM; F?¬M; b QX

*| M; QìB b@i`m°i ?ûi iQ,

@ h'i i?„M; 5 h'i i?„M; 5 L?•M i°+ i'i i?„M; 5

E?B i?'v i`QM; +?¶ M; <sup>2</sup>B +QìM; ;B<sup>a</sup> çdM? + Q M?•M HQ¢B ÎT?Q t - \*m<sup>2</sup>M; æ Q h` /QÐM; K°i H9+ b m ç½ +| i? çSM; p[M; - Gw G M M?„+ M?Î ;½ pšv i v pÈB K¼B M; `2Q ?Á çB M +m<sup>2</sup>M; X L?B m M;¨v i`"M /Q M? M?•M i°+ #` ,M ?B T- v m i°+ ?m M? M; QìBX h`"M ç¢B i?„M; #'i M; ì M¨v M?Q +ÆM KQ i`QM; KM ?¢M- K¼B M; QìB `i M?B m M;¨v #B M K'iX

. M? iB M; *m²M; æ Q h`QÆM; S?"K F iW ?¬K M v b) / M? +?'M i?B M ?¢X

h`QM; çdM? +QìM; ;B<sup>a</sup> M?•M HQ¢B i? ? i` "„+ oU+ +| K°i +?¶ çSM; +?Q æBM? >

h`€B M; QÊ+ H¢B # M i`"M /Q M? v m i°+ ioM? H†M; - M; Æ M; ~MX

L?B m +QìM; ;B^a v m i°+ ç M #•v ;Bì pšM F?¬M; /€K iBM >„+ aÆM u m æ - i?B M ;¼B ;B| #` K°i i?B m MB M M?•M HQ¢B F?¬M; / M? iB M; ç€M? ;K+X L m >„+ aÆM æBM? >¢Q ;B i i?b +€+ +QìM; ;B<sup>a</sup> v m i°+ +ÁM KB M +QÐM; +?'T M?"M çQÊ+ - /M; H•mX æBM? >¢Q H¨ i?B M i¨B M?•M HQ¢B çQÊ+ + Q i¬M; v m i°+ ç†+ #B i +?9 i`¼

*? i iB i5

L?•M HQ¢B H¨ +?OM; i°+ F€ H¢ M?Q p"v ç'v- #¼M ?¼M hm¬M v m çm®B- M?Ä #û- i? t'm i` M M; QìB +€+ bBM? p"i +'T i?'T ç m i" T i`mM; p"Q M?•M HQ¢BX L?QM; K¶B M?•M HQ¢B b„T /B i +?OM; i?b b) +| K°i- ? B +QìM; ;B^a M?•M i°+ F?¬M; i? M; ?o ;„M; tQ v +?mv MX

h¢B b Q +?OM; i°+ ç€M; i?QÆM; - ç€M; #m²M- b® HQÊM; i?m t v m i°+ M¨v Hm¬ +'- p"Q T?9i K'm +?®i çSM; ` \

*?QM? ;B[[m^aM; i`QìM; *?B M i?¬MX

*€+ ç¢B bQ KBM? p,M i`"M T?€T +O M?•M HQ¢B- v m i°+ ç M; i` M? i?O i?ìB ;B M h`"M +?B M ç'm i?<sup>a</sup>K HB i pQÊi [m K¼B M; QìB iQîM; iQÊM; - imv H¬B ç¨B K¨m p M?QM; +| p¨B +?¶ #` ?Q ? QX æ†+ #B i +m®B +MM; *m²M; æ Q h`QÆM; S?"K i?B bS+ ç€M? K°i +?B m T?€ ?Q H¬B ç¨B K¨m p¨M; X

E i +m°+ #'i M; ì i`"M ç¬m F?B M iU iBM # i`"M H¬B ç¨B bBM? iY +O v m i°+ #` ç M?Q `ä¨¨M; #•v ;Bì #B M i?"M? K¬M; HmM; F?| çQ€MX

h`"M i?S ? B M?•M HQ¢B b) T?€B ` ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q çQÊ+ OM; ?° M

h`QM; HÁM; M?B m M; QìB +| +MM; i?„+ K„+X

æ®B pÈB v m i°+ i?b >„+ aÆM u m æ ç½ +? i M M i`"M +?B M M¨v `i [m M i`¼M; X

h?ìB ;B M +?"K `½B i`¬BX

G→B ç" B K"m p" M; ç½ çQÊ+ bY tQM; X
 :B¼M; +?Q i→M M?•M i°+ p M; p¼M; i`QM; i?B M ç` ,
 @ h`"M i?S ? B- #„i ç-m5
 h`€B iBK +QìM; ;Bª- + Q i?O M?•M HQ¢B- v m i°+ i`2Q + QX
 a) H" B\
 *?Q i→M M?•M i°+ /Si HìB- K°i iB +?ÈT çÄ iW i`"M /Q M? M?•M i°+ tQ i[m F?→M;
 i` M H→B ç" B K"m p" M; X h?•M ?bM? M?Ä tBM? H"K K„i M; QìB b€M; H M- H" K°i M
 / i?`i i`„M; i` Q- F?m→M K†i ?Q" M K„X >°T FB K ?Q p, M T?QÊM; ?Q" M; iQ HÈM
 €M? HY iQK çÄ HQÊM Hì# Q T?O iQ" M i?•M M" M; - i`" M M; "T ?ÆB i?Î M¡M; +?€v-
 _'i M?B m M; QìB i?®i H M +•m ?ÄB,
 @ L; QìB FB H" B\
 L[pä i?→M i?" i?Q" M K„- F?m→M K†i ç Timv i i`→M H"K M?B m M; QìB F?→M; /€K M
 K"m çÄ # v i`QM; ;B¡ ?Ä +MM; HY iQK çÄ- ?bM? ªM? /mv K„ F?B M M; QìB i i?'v
 æ•v H" X X X L?•M HQ¢B i? K; B +?B M ç'm\
 E?→M; T?ªB ç Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q\
 E?→M; T?ªB æBM? >¢Q\
 h`"M /Q M? v m i°+ p M; H M iB M²M "Q- # M i`"M /Q M? M?•M i°+ +kM; p"vX L?B
 i?→M tBM? ç T M"v- F?→M; i? t€+ ç`M? i?•M T?" M i?" i+O M" M; X hmv M?B M ? B
 +m°+ +?B M H→B ç" B bBM? iY ç m F?→M; M M /` M; ?` +?SM; KBM? M[pä i?→M i?"
 J°i p" B ç iY o' M EB K i→M; HšM i`QM; ç€K ç→M; i?b ?QM; T?'M ?Q M ?→X
 *€+ ç iY o' M EB K i→M; M? M? +?¡M; M?"M ` M[pä i?→M +?QM? H" +QìM; ;Bª b® K
 K¢+? #Q ~M +O i→M; K→M- h¢ :BªB L; [X
 h?B M FB m +MM; i?ìB ç¢B pÈB æBM? >¢Q ç m #` €M? b€M; +O ?„M +?2 ;B'mX h?
 hmv i"¢+? a K h`mM; oB M M; "v tQ - ç iY ?mv i K¢+? S?MM; LBM?- +ª ç€K M; Qì
 i`QìM; #€+? i?€M?X æ iY ?mv i K¢+? [mw ç¡ +¡ p" B M; QìB +?→M t€+ i`QM; ç¢B FB
 +?d +¡ h¢ :BªB L; [iWM; çQÊ+ ;¼B H" S?QÊM; >Q" M; L[pšM Hm→M #B m ?B M ` b
 M; QìB F?→M; /€K F?BM? i?QìM; X
 hmv M?B M K'v M, K M v h¢ :BªB L; [iÈB HmB #Q ~M- M?B m ç iY o' M EB K i→M; F?
 i?→M tBM? ç TX
 E?→M; M; ì ?→K M v h¢ :BªB L; [tm'i ?B M i` M H→B ç" B K"m p" M; X
 æ iY o' M EB K i→M; ?Q M ?→F?B M pä ;Bª M?•M HQ¢B F?€+ +?9 w- ?ÄB i?, KX h?
 i?→M i` M H→B ç" B K"m p" M; M? M? +?¡M; H M ` - M?B m M; QìB H→M ç-m iB M M;
 @ E?→M; M; ì H¢B H" M; QìB +O o' M EB K i→M; \
 @ s2K iBM? ?bM? i?b i?U+ HU+ +O M" M; F?→M; v m- i?" i F?¡ iQîM; iQÊM; X J°i i
 F?→M; H) K→M T?€B M"v b„T M; ?`+? i?B M\
 @ h¢B b Q F?→M; T?ªB ç Q +m²M; FB K bB tm'i +?B M\ h`"M i?S ? B H" K'm +?¡i
 M[M?•M M"v K¢M? ?ÆM æBM? >¢Q b Q\
 @ h`"M M"v +?„+ +?„M v m i°+ b) T?€B +QìM; ;Bª K¢M? M?'i /QÈB i?→M ;B B- M[
 hB + +?Q /mM; M? M p→bQM; b„T +?→M pmB i` M H→B ç" B bBM? iY- iB + [m€ H" i
 @ E?→M; H) H" +?Q i→M M?•M i°+ +?d ç`M? M; QìB\ .M +?d ç`M? M; QìB +?`m +? i
 tBM? ç T M?Q p"vX
 @ *¡ +ªK ;B€+ F€ F€X

@ *?mv M ;b ç•v\ GϕB H" K°i M;QìB p¬ / M? F?¬M; i? M"Q- i`"M +?B M M"v HB M
M?•M i°+ i 5

æ€K ç¬M; #`M i€M t¬M t Q- +m®B +MM; F?¬M; iBM iQîM; M[M?•M i?•M ?bM? v m
? BX `i M?B m M;QìB #îB pb hϕ :BªB L;[[m€ ç T F?¬M; i? M?bM ;¬M M M ç²M; ib
i? ;BÈB M"v Hm¬M îi? v m- K'v M;"M M,K [m hmv i *?•m +?d +| K°i +?QîM; K¬M
G MX

EBK FB K F?¬M; çQÊ+ F?2M M;ÆB,

@ æ T X X X æ T [m€5

L m M;QìB ç T M?Q p"v +? i i` M H¬B ç" B bBM? iY i?b i?"i ç€M; iB +X

æ€K pä ;Bª M?•M HQϕB # M +ϕM? EBK +kM; K„ib€M; `Ð- i?'v i?rM; iB + +?Q M[
*?d +| æBM? >ϕQ H" F?|2 K¬B +QM; H MX

Ry98X *?QÆM; Ry9e, h`"M h?S > B UjVX

L m M|B H9+ i`QÊ+ \*m²M; æ Q h`QÆM; S?"K tm'i +?B M æBM? >ϕQ +ÁM i?'v HQ
p"Q hϕ :BªB L;[X *€+? # M,K ;†T HϕB- i?B m M[# M h~v EB K h`b v m çm®B ç M M
`QB [m'i ?B M ;Bì ç½ H" i?€M? M[hB M >Q" M; *mM; i?®M; bQ€B K°i T?QÆM; v m
hϕ :BªB L;[/MM; K†i Mϕ ;Bª ;†T M;QìB- iQ" M #° bBM? HBM? i`QM; ",+ oU+ ç m
>Q" M; *mM; M?QM; F?¬M; #B i i?€M? M[Q B T?QM; K°i +äB i?"i` H" S?QÊM; >C
o'M EB K i¬M;X

h`QM; o'M EB K i¬M; +?d +| ç€K M;QìB æBM? >ϕQ- Gw G M- oQÆM; hmv i S?QM; -
#B i i?•M T?"M +O hϕ :BªB L;[X "îB pb æBM? >ϕQ M M +?mv M M"v #` ;B'm ;B K`
i°+ H" F i?M b®M; +? i M?QM; K'v M,K M v hϕ :BªB L;[b®M; pÈB i?•M T?"M ç iY
b|+ o'M EB K i¬M; `i M?B mX J'v H¬M ;†T ç` FB T MϕM hϕ :BªB L;[ç m çSM; # M
ç€K M;QìB Gw G M- oQÆM; hmv i S?QM; F?¬M; [m€ #`B tQ+? hϕ :BªB L;[ #Q`MX
hQ" M ",+ oU+ Qi +| M;QìB #B i +?mv MX

æ iY o'M EB K i¬M; #bM? i?QìM; +`M; F?¬M; ?B m çQÊ+X

æBM? >ϕQ M?bM M[pä i?¬M T?QM; ç° p¬ bQM; i` M H¬B ç" B K"m p" M; - ?„M i?'i i?

@ L;QÆB H" M?•M i°+ hmv i *?•m\ æ M iW i¬M; K¬M M"Q\

h` M H¬B ç" B K"m p" M; - T?2 # M v m i°+ tm'i ?B M- +kM; H" M[;BÈB- F? ÄM; KQ
i`MK i?•M ?bM? M?'T M?¬ ?Q" M K„- K"m / ~M ?B M- #° M;U+ +,M; ç-v- ? B +?•M i?
imv i L;¼+ GQM; bÆM- K"v +QM; - F?m¬M K†i +U+ F€ iBM? tªQ- K„ KB mX h`€M M
?B M` + Q [mw K" HϕB i?€M? F?B iX

G" v m i°+ M?QM; i?B m M[F?¬M; +| +?9i v m F?Q- F?Q +Æ iBM? i?¬M M?Q iBM?

@ h?b` h?€B aÆ +¬M; +?9 çB M ?ϕ +O u m h?¬M +mM; tm'i +?B M- M;QÆB F?¬
hϕ :BªB L;[;BÆ i v çÐ ?°T FB K ?Q p,M T?QÊM; ?Q" M; - M;¼M HY iQK M?çi [m
T?QÊM; p¶- tBM? ç T- `U+ `ÐX

h?€B aÆ +¬M; +?9 M?Qm K"v M|B,

@ L;QÆB #B i i \

>ÆB i?î i?B m M[M?•M HQϕB i`QÊ+ K„i F?B M h?€B aÆ +¬M; +?9 i?'v [m2M i?m
ç•m M?QM; M``M; M;?o F„ HϕB F?¬M; +| +?9i 'M iQÊM;X

G9+ M``v i``M /Q M? v m i°+ ?Á `2Q ?Q M ?¬X

E?B i`¬M; i?'v M;QìB i?S ? B ` i`M” H``i?B M +?B FB m M[+O i?€M? ç` u m h?–
i?b +€+ + Q i?O- +QìM; ;B^a v m i°+ p®M ?ÆB i?'i p¼M;- +?€M M^aM pb i?m i`”MH
ç°M; H MX

u m h?–M +mM; H``i?€M? ç` p¬ bQM; +O v m i°+ „+ oU+- i`W +mM; +?O v m i?–M
? B i?B M FB m H` FB m M;ϕQ +O v m i°+ „+ oU+X o`i?S M?'i H` h?€B h?Ov h?
aÆ +¬M; +?9 +O u m h?–M +mM;X

h`QM; +Æ i? h?€B h?Ov h?€B- h?€B aÆ +¬M; +?9 +| ?mv i Kϕ+? v m i?–M- H` p-
i°+X

:B®M; M?Q >„+ aÆM u m æ H9+ i`QÊ+- h?€B h?Ov h?€B- h?€B aÆ +¬M; +?9 H`
i°+ „+ oU+X L?QM; M m >„+ aÆM u m æ bQ b€M? pÈB h?€B h?Ov h?€B- h?€B a
i?•M T?“M- ç` p`i?m t K``im pB- i?B M T?9 +kM; FûK M?B mX :B®M; M?Q €M
i`,M;X

æ†+ #B i h?€B aÆ +¬M; +?9 çQÊ+ ;¼B H` ç M?'i i?B M M[+O v m i°+ „+ oU+-

æ²M ``M; h?€B aÆ +¬M; +?9 p®M H` ?”m çϕB K°i 'K K½ M¬ i?S #° +?B M?€M? i`Q
F?B M``M; bBM? ` /šM ç M i?B M ç` /` #B M- iB M [m M; T?B ?"- iB çB M ç-v i`
i?–M; B€M; tm®M; i?S #° FBM? ç°M; iQ``M v m i°+X *m®B +MM; „+ oU+ u m h?–
H`K M;?o M[- çQ p`Q u m h?–M +mM; i`mv M M;? - p¬ +MM; v m i?QÆM;X h?S
K` H M K•v- F?¬M; ç M ? B KQÆB M,K ç½ i`î i?“M? iBM? M?m i`QM; # KQÆB +?L

a m F?B h?€B aÆ +¬M; +?9 i`QîM; i?“M? H–M ç–m iB M H° K†i- pb +| F?m¬M K†i
i?U+ HU+ p¬ i?QÊM; F?B M p¬ b® i?B M i`B v m i°+ F?QK HQM; +?'M ç°M; v m i°

L;?2 M|B v m i°+ „+ oU+ t T K°i i`,K ?”M; M?•M i`B KÈB tm'i ?B M- +| i` M KQìB T
h?€B aÆ +¬M; +?9 çB M ?ϕX L;`v tQ ç M?'i FB K F?€+? v m i°+ M?'i KBM? FBM
*QÆM; pb v m h?€B aÆ +¬M; +?9 K` #B M i?“M? i?`;B^a- K'v M,K M v F?¬M; Q€M F
M``M;- •K i?–K i`<sup>a</sup>;B€M?QM; F?¬M; i? ç€M? ç°M; i?B M +?B FB m M[ M``vX

E?¬M; M;ì ?¬K M v h?€B aÆ +¬M; +?9 tm'i ?B M i` M H¬B ç`B bBM? iYX

*€+ +QìM; ;B^a- + Q i?O i` im' B v m i°+ çB M +m²M;X

*| i? i?'v T?QM; i?€B +O i?B M M[v m i°+ i?b /M #¼M ?¼ +| +? i +kM; ç€M;X

h`”M ç` +?B M M``v v m i°+ i?„M; +?„+X

@ æ M?•M i°+ M[M?•M FB +? i çB- ? ? ? ? ? 5

@ > ? ? ? ? ? 5 hmv M``M; +kM; H` K„ M[M?QM; bQ pÈB h?€B aÆ +¬M; +?9 +O

@ *¬M; +?9 çB M ?ϕ- M;QÊ+ ;B i M?•M i°+ M[M?•M ç iB M M``v çB- ç ç€K M?•M
+QìM; çϕB +O v m i°+X

@ :B i M``M;- ;B i M``M;5

o¬ b® v m i°+ iϕB çB M +m²M; ;`Q i?ûiX

*€+ v m i°+ ²M ``Q M€Q ç°M; ç m H¼i p`Q i B hϕ :B^aB L;[X

hϕ :B^aB L;[HB + [m ç€K i`”M /Q M? v m i°+ b¬B i`”Q- #B m iB M? M[pä i?–M HϕM

hϕ :B^aB L;[M|B,

@ L;QÆB M?“M i?m - i F?¬M; ;B i M;QÆBX

h¢:BªB L;[T?€i` F?Q i? M?Q p`i?-M çB m F?B M i'i +ª- F?Q i? M;Q`B çSM; i
F?-M; T?ªB +® w i¢Q` X ©QªM? i?-M ?Q`M; iQ HÈM M?Q +| M?Q F?-M; HQÈM H
/B M i?B M M[+O v m i°+ i?b F?Q +?i- F?Q i? +O M`M; F?-M; i?m B ? v i?"K
+?9 X
h?€B aÆ +¬M; +?9 F?-M; iS+ ;B"M pb H`B +O h¢:BªB L;[- ?ÄB,
@ _®i +m°+ M;QÆB H` B\
h?€B aÆ +¬M; +?9 i?'v i?„+ K„+- +ªK ;B€+ #'i M M´B H M i`QM; HÁM; F?B M`M;
h¢:BªB L;[F?-M; ç€TX
"M i v i`„M; i` Q i?m¬M /`B p`M ?°T FB K ?Q p,M T?QÈM;- ?°T FB K F m pM pM
M?ªv` X
h?€B aÆ +¬M; +?9 i"Ti`mM; iBM? i?-M- #B m i bM? i`Î p FB m M;¢Q,
@ L m M;QÆB F?-M; Km®M M|B i?b i F?-M; ?ÄB M[- M?QM; i T?ªB i?„M; i`"M i,
i`QÈ+ K†i i ç m ;K+ M;½X L?QM; i +kM; M;mv M w i? +?Q M;QÆB K°i K¢M;X
hWM; [mª+ -m M,M; HQÈM; i`„M; iBM? i?m¬M T?€i` iW i?•M ?bM? M?Ä tBM? +O
~M +?S M,M; HQÈM; F?OM; F?B TX *?ÈT K„i # M +¢M? h?€B aÆ +¬M; +?9 +| K'
iBM? i?-M [m v [m M? M`M;X
*¬M; T?€T +O h?€B aÆ +¬M; +?9 ;B®M; M?Q +QM M;Q`B M`M;- iBM? i?m¬M- v
v m iQM?X
æ•v H` K°i i?B m M[ F?€+ pÈB v m i°+ M?QM; M`M; H¢B H` +¬M; +?9 +O v m i°+
E?-M; F?Q i`Î M M +,M; i?ŠM;X
E?€+ pÈB *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K- >„+ aÆM u m æ i?,K /Á M? m- ? B i?B m M[i
b9+ i? - Km®M K°i FQ+? T?•M i?„M; #¢BX

Ry9eX *?QÆM; Ry9d, æ M o'M EB K h¬M; hbK h X

Zmª+ -m M,M; HQÈM; i`„M; iBM? i?m¬M # M +¢M? h?€B aÆ +¬M; +?9 M?Q ?`M; M
i?•M M`M; M?Q K°i iB m pk i`K i bM? +| T?M ?ÈT i?B M ç` iBM? i?-M ç¢B ç¢Q +?
+ªM? ;BÈB i?€M? ;B BX J¶B K°i [mª+ -m M,M; HQÈM; K`m i`„M; iBM? i?m¬M ~M +?
/^- K°i F?B M; M´i?b p2M EQM? ?² ç m #` ?Ov /B iX
©QªM? ç² ç^M; T?QÈM; ?Q`M; b m HQM; h¢:BªB L;[ ;¬M M?Q i?U+ +?i- i?-M ?Q`
+€M?X >ÆB i?Î i?m°+ p p m i?QÈM; +´ i?-M i?9 M?Q #B M +ª H M i`MX h?-M ?
K¶B K°i +¼M; H¬M; +?BK i`M` ç-v i?-M [m M; #ªv b„+- F?-M; T?ªB p"i i`¬M; B MX
HBM? i?O ?° # Q T?O h¢:BªB L;[- ?°T FB K /QÈB i v M`M; T?€i` iB M; i?-M ?Q`
> B M[+Q`M; ;Bª +?Q M;Q`B tmM; [m M? +ªK ;B€ M?Q ? B ?^M; iBM? b„T p +?¢k
MSiX
@ :B i5
h?€B aÆ +¬M; +?9 i'M +¬M; i`QÈ+X
h'i +ª [mª+ -m M,M; HQÈM; K`m i`„M; iBM? i?m¬M ç°i M?B M #„M` M; Q`B M?Q #
L;•M #bM? b¢ T?€ i?Ov iQÆM; #QM?- i?B i F} ç°i tm'i ç Q i?QÆM; KBM?5
GQ¢B ?bM?ªM? M`v [m€ KS+ `mM; ç°M;- iU M?Q pb b Q ç-v i`ÌB #¶M; `ÆB Km®
ç` X

GQ¢BV b ¢5"0;B ipM; i MđÀ v Q•

Ry93X *?QÆM; Ry9N, h`"M *?B M h?S " U?¢VX

E?B ¢ M?'i iB M M[v m i°+ "„+ oU+- h?€B aÆ +¬M; +?9 ` b•M i?b i`"M i? v m i°
M?Q p"vX

æBM? >¢Q H" M; QìB M?Q i? M"Q F?B M M?[M; M?•M HQ¢B ¢B M +m²M; ¢ M p"v\

*?¶ M;²B ¢dM? ;B B +QìM; ;Bª v m i°+ "„+ oU+ +| p¬ b® +†T K„i i"Ti`mM; p"Q æB
K"m p"m;- #B m iB M? F?€+ M? m- €M? K„i T?S+ i¢TX E?¬M; #B i #¼M ?¼ bmv M;

*?¶ u m h?¬M +mM; +Q i`9X

h?€B aÆ +¬M; +?9 ¢½ +?B M ¢'m tQM; [m v p +?¶- ¢SM; /QÈB ¢` ¢B M M?bM H¬B
K¬M ¬M; HmM; H|2 iB b€M;X

h?€B aÆ +¬M; +?9 M?Ä ;B¼M; M|B,

@ L;QìB M"v H" æBM? >¢Q\

J°i i? M? •K H¢M? HMM; p M; H M,

@ L?Q i? M"Q\ Jm°B Km°B i?•M K M i•K + Q F?Q M;¢Q +O i ¢°M; i•K pÈB K°i M?

hB M; #QÈ+ +?•M M†M; M ¢ M iW b m HQM; h?€B aÆ +¬M; +?9 X J°i #|M; /€M; +
#|M; iQ HÈM +?"K`½B ¢ M ;¬M h?€B aÆ +¬M; +?9 X

æ•v H" K°i i? M? MB M v m i°+ K"v`"K K„i iQ- / K"m ¢²M; H|2 €M? b€M; #|M; HQ€
?"M; t|K KdK +QìB i?•M i?B i- F?¬M; ¢ Ti` B [m€ KS+- F?¬M; +| +?9i ?ÆB i?î i" K

J€B i|+ /"B K"m #¢+ M?Q i?€+ MQÈ+ i`9i tm®M; /QÈB- F?Q i? t¬M; H M- ¢¬B bWM
? B # M i`€M M K M?•M +?o H M i`BX

h?€B aÆ +¬M; +?9 #B i M;QìB T?Q b m KbM? H" B- F?¬M; [m v ¢¬m H¢B i?ªM M

@ L m æBM? >¢Q M"v +| i? ¢€M? i?„M; M;QÆB i?b /M i +| H"K i?B T +O ?„M +| M

h? M? MB M v m i°+ +QìB T?€ H M,

@ > ? ? ? ? 5 *mv M ¢| ¢½ [m H•m M?Q p"v K" Km°B Km°B i?•M K M +O i
HÁM; b Q\

h?€B aÆ +¬M; +?9 ;^M iWM; +?[,

@ am®i ¢ìB i b) F?¬M; [m MX

h? M? MB M o¬LB K T?€B i`"M ¢¬v iU iBM M|B,

@ h®i- p"v i b) ;B i æBM? >¢Q ¢ ?v p¼M; +O Km°B Km°B i?•M K M i M pÐX

h? M? MB M v m i°+ H" ¢¢B #B m +?Q v m i°+ i`QM; i`"M H¬B ¢"B bBM? iY i?S # X

h M +O i? M? MB M v m i°+ H" h?€B h?OvX

h?€B h?Ov h?€BX

h`mv M M?•M b® K°i u m h?¬M +mM; i?€M? ¢` ¢ M?'i +O v m i°+ "„+ oU+- +kM;
i` v m i°+ i`QM; +Æ i? +?ªv ?mv i K¢+? v m i?¬MX

h`QM; v m i°+ "„+ oU+ +€B i M h?€B h?Ov h?€B ¢¢B #B m M†M; ?ÆM /½v M9BX

h`W v m i?¬M` iQ" M v m i°+ "„+ oU+ F?¬M; B +| i? +? i" B h?€B h?Ov h?€BX

æB m h?€B h?Ov h?€B Km®M H"K ¢½ H"K ¢QÊ+X

h?S h?€B h?Ov h?€B F?¬M; Km®M ¢m ? Ov /B iX

E?¬M; ;b +| i? H"K i`€B w +?Q +O h?€B h?Ov h?€BX

.M H" H9+ iQ" M "„+ oU+ `mM `~v pb #B m ?B M +O æBM? >¢Q i?b h?€B h?Ov h?€B
M?•M HQ¢BX h?€B h?Ov h?€B #€ ¢¢Q i`QÊ+ ;BÌ M^K Î i`QM; HÁM; +?S F?¬M; T?ª
bm®i ¢ÌB +?d +| K°i H-M Hmv M i?-M ?| i?•M- HU +?¼M # M;Q" B ?bM? M;QÌB i
p K"v`"K K„i iQ p¬ +MM; #bM? i?QÌM; +?S F?¬M; T?ªB i9B / im'M i9- p¬ +MM; i"
h?€B h?Ov h?€B +QÌB iQ #ªQ,
@ h?-M i?Q¢B pã ¢¢Q M?•M i°+ Î i`QM; K„i i +?d H" i`Á +QÌBX
L?QM; F?B h?€B h?Ov h?€B ¢`M? M?ªv H M H¬B ¢"B K"m p" M; i?b K°i HU+ HQÊM
¢ H M M +Æ i? ;½- H"K ;½ F?¬M; +€+? M"Q M?9+ M?Q+?X
*MM; H9+ ¢| - K°i i? M?•K p M; H M p2M EQM? ?²X
@ G¬B ¢"B bBM? iY i?S # v m i°+ #Ä [mv MX
G" ;B¼M; +O +?Q i¬M v m i°+X
h? M?•K p M; H M- p2M EQM? ?²ioM? H†M; M?Q +? iX
o¬ b® bBM? HBM? ? B K†i M?bM M? m- F?¬M; i? iBM ¢B m KbM? M;?2 i?'vX u n
;¼B H" +?OM; i°+ K¢M? M?'i "„+ oU+- +| p¬ b® +QÌM; ;Bª imv i ¢®B i? M?QM; iW
*m°+ +?B M i?ªK HB i`²B i?m +ÁM / F?B M M;QÌB +?'T M?"M ?ÆM H" #Ä [mv MX
"Ä [mv M H" HQ¢B #B M iQÊM; M?"M i?m - F?¬M; +| +ª + M ¢ªK +?B M ¢'m-
h" M /Q M? v m i°+ ²M "Q- p¬ b® F?m¬M K†i M;¢+ M?B M- ;B"i KbM?- F?¬M; /€K i
¢|X
E?m +?¶ M;²B ¢dM? ;B B +QÌM; ;Bª v m i°+- `i M?B m +?QÎM; K¬M ¢¢B i¬M; K¬M
¢ m #B M b„+ K†i ¢SM; #"i /"v- F?¬M; ?B m i¢B b Q +?Q i¬M v m i°+ H"K M?Q p"vX
@ "Ä [mv M\ E?¬M; T?ªB H" M?"M i?m b Q\ o"v b Q ¢QÊ+\
@ J°i æBM? >¢Q M?Q M?Ä +?ŠM; H) v m i°+ "„+ oU+ i F?¬M; K°i B +? M;U ¢QÊ-
M"v ¢9M; H" bd M?K+ +O +?OM; i°+5
@ L;QÌB ` i`"M i?S # H" B\ L?€i; M- bÊ b i M?Q p"v H"K v m i°+ i K'i? i K†i Kk
@ >W5 E?¬M; i? #Ä [mv M- ?½v ¢ i ¢ M i?Y i`B æBM? >¢Q5
*| +QÌM; ;Bª v m i°+ ?ûi iQ- F?¬M; + K HÁM; M?"M F?m'i M?K+ M"vX *QÌM; ;Bª v n
H¬B ¢"B K"m p" M; - /M +| +? i +kM; Km®M ¢'m i`"M +m®B H'v H¢B K†i KkBX
L?QM; HU+ HQÊM; ?MM; ?²M +?Êi H|2 ?'i +QÌM; ;Bª v m i°+ # v i`Î p X
+?Q i¬M v m i°+ ¢½ [mv i ¢`M? i?b F?¬M; B ¢QÊ+ H"K i`€B- /M H" +€+ +QÌM; ;B
+ªM? Î F?m ;? F?€+? [mw +kM; F?¬M; i? F?B m F?Q+? mv M;?B K +O +?Q i¬M
¢°M; ¢| b) H" K€m T?mM ¢-v b•M- K v H" H-M M"v +?Q i¬M v m i°+ F?¬M; #` +?¼+
>ÆB i?Î ?MM; ?²M K M? K¬M; M?Q #B M +ª [mûi [m i`"M /Q M? v m i°+X
*€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ F m ;"Q iS+ ;B" M +?ÈT K„i M;WM; #†i- ?QªM; bÊX
*MM; H9+ ¢|X
T?Q i`QÊ+ ¢¢B ¢B M +?¶ i`9 +O u m h?-M +mM;X
@ L;QÆB X X X L;QÆB /€K M; ,M +ªM i\
J†i h?€B h?Ov h?€B ¢Ä ; v- ? i bS+ pMM; pšv M?QM; F?¬M; i? M?9+ M?Q+? K°i H
¢ H M M;QÌB h?€B h?Ov h?€B M?Q i? bS+ M†M; iQ" M i? ;BÈB ¢´"T tm®M;X h?
K" F?¬M; M?9+ M?Q+? ¢QÊ+ +?9i M"QX
:B¼M; +?Q i¬M v m i°+ p M; H M,

@ L;QÆB F?¬M; i? ç'm i`"M M"vX
h?€B h?Ov h?€B +QÌB M?¢i,
@ a Q\ E?¬M; H) M;QÆB +?Q`^M; i b) i?m iB m iY M?•M i°+ FB b Q\
h?€B h?Ov h?€B iW #Ä pMM; pšv M?QM; i`QM; K„i ç@i +?€v M;¼M HY ;B" M /[M?
>"M? ç°M; +O h?€B h?Ov h?€B F?¬M; i? K ç +?Q i¬M v m i°+ p"Q K„iX
•M? b€M; t M? +?Êi H|2- K°i i?•M ?bM? ^aQ ^aM? tm'i ?B M i`QÈ+ ç¢B çB M- F?¬M;
iWM; iB HU+ HQÊM; i?¬M iQM? +?SM; KBM? M;QÌB M"v H" +QÌM; ;B^a v m i°+ i?¬M
i®BX
"!M; b€M; t M? M?¢i H¢M? M?¢i M|B,
@ æ•v H" [mv i ç`M? +O T?K i?•M M;QÆBX
h?€B h?Ov h?€B H¢M? HMM; +QÌB,
@ >„M\ >„M +ÁM M?È ç M M?B iY M?Q i b Q\
@ *mM; +?O`'i i®i pÈB M;QÆBX
"!M; b€M; t M? M?¢i +?Q M|B tQM; ç½ #` h?€B h?Ov h?€B M' B ;B" M +„i M; M;- ;¼
@ *•K KB M; H¢B- i F?¬M; Km®M M;?2 K'v +•m ç|X >W- i F?¬M; T?^aB ç€K M;m
F?¬M; #B i ?„M bmv M;?o +€B ;b\ L m M?B iY +?9M; i F?¬M; #^M; i" T +?OM; +?S
i?b i¢B b Q ?„M bBM? +?9M; i H"K ;b\
"!M; b€M; t M? M?¢i H¢M? M?¢i M|B,
@ L;QÆB ?B m H-K ?„MX
h?€B h?Ov h?€B F?BM? i?QÌM; ?W H¢M? K°i iB M;,
@ >W5
h?€B h?Ov h?€B HQÌB +½B H¢B #|M; b€M; t M? M?¢iX
"!M; b€M; t M? M?¢i`'i +| FB M M?šM M|B,
@ L;QÆB +| iWM; M;?o K'v M,K [m M?[M; ;b M;QÆB H"K M m ç' B H¢B H" M;QÌB F
T?'MX
h?€B h?Ov h?€B +QÌB H¢M? tQ v M;QÌB çBX

Ry9NX *?QÆM; Ry8y, *?Q h¬M *?Q :¼BX

@ L;QÆB +?d H" K°i +QM +?| # M +¢M? ?„M- +| iQ +€+? ;b /¢v i \
h?€B h?Ov h?€B + v M;?B i M|B,
@ *?ì +| M;"v i #QÈ+ p"Q i?¬M +^aM? b) +?†i ç-m +?| +O M;QÆB i`QÈ+X
"!M; b€M; t M? M?¢i i?î /"B- H„+ ç-m- M|B,
@ *?ì M;QÆB #QÈ+ p"Q i?¬M +^aM? `²B M|B- i`QÈ+ ç| çWM; i` m p"Q æBM? >¢Q- M
@ >W5
h?€B h?Ov h?€B H„+ M;QÌB- #B M K'i i¢B +?¶X
h?€B aÆ +¬M; +?9 çSM; # M +¢M? +?Êi H M iB M; ,

@ L?|K M;?o T?K ç½ çB ç•m\
 "|M; b€M; t M? M?ç i HçM? M?ç i M|B,
 @ _ÌB F?ÄB i? ;BÈB M"vX
 h?€B aÆ +¬M; +?9 M;•v` - ?ÄB,
 @ E?¬M; H) #¼M ?¼ +? i i?"i b Q\
 :B¼M; #|M; b€M; t M? M?ç i pšM i?ªM M?B M M|B,
 @ h? ;BÈB M"v F?¬M; +?d +| K°i o¬ h"M ççB HK+X
 h?€B ç° #|M; b€M; t M? M?ç i ç®B pÈB h?€B aÆ +¬M; +?9 ?Q"MiQ"Mi`€B M;QÊ+
 "|M; b€M; t M? M?ç i M|B,
 @ "B i içB b Q K'v M;"M pçM M,K M v i` M o¬ h"M ççB HK+ pšM F?¬M; i? +| +ªM? ;E
 F?¬M;\
 h?€B aÆ +¬M; +?9 ?ÄB i?2Q w #|M; b€M; t M? M?ç i,
 @ hçB b Q\
 h?€B aÆ +¬M; +?9 F?¬M; ç #KM; ;B¼M; çB m HçM? HMM; +O #|M; b€M; t M? M
 @ "ÎB pb Km®M i?"M? iB M T?ªB Î iB M ;BÈB- o¬ h"M ççB HK+ F?¬M; T?ªB iB M ;
 iB M- +?d çÆM ;BªM M?Q p"vX
 "|M; b€M; t M? M?ç i M|B tQM; tQ v M;QÌB çB p"Q ççB çB MX
 h?€B aÆ +¬M; +?9 M;?2 tQM; iBM? i?¬M T?'M +?'M- ?B m` çB m ;bX
 h?€B aÆ +¬M; +?9 FBM? M;ç+ ?ÄB,
 @ v M;QÆB M|B X X X L;?o T?K ç½ çB iB M ;BÈB\
 :B¼M; çB m #|M; b€M; t M? M?ç i K'i FB M M?šM ç€T,
 @ hU M;QÆB çQ€M çBX
 h?€B aÆ +¬M; +?9 KdK +QÌB M|B,
 @ J'v HÌB M"v H" M;?o T?K F?B M M;QÆB +?mv M HÌB +?Q i ç9M; F?¬M;\ L m F?
 H"K b Q +?`m M|B M?[M; HÌB ç| pÈB i \
 "|M; b€M; t M? M?ç i M;WM; #QÈ+- F?¬M; ç€TX
 @ Zmª M?B M M;QÆB +?d H" K°i +QM +?| # M +çM? M;?o T?KX
 h?€B aÆ +¬M; +?9 +QÌB HçM? i?'m tQÆM; M?Q bm®B #,M; iW i` M M;¼M M9B #,
 h?€B aÆ +¬M; +?9 M|B,
 @ *| K°i M;"v M"Q i #QÈ+ p"Q +ªM? ;BÈB +?•M i?¬M +kM; b) +?†i ç¬m M;QÆB tm
 @ o¬ i`BX
 "|M; b€M; t M? M?ç i #B M K'i içB +?¶X

ZmªM; i`QÌM; *?B M i?¬MX
 u m i°+²M "Q i?'v M?K+ M?½ /¬M i€M çBX
 h`"M +m®B +MM; +?Q i¬M v m i°+ #Ä [mv M çª FQ+? HÁM; iU i¬M +O +€+ + Q i?
 L?B m v m i°+ HÁM; ç¬v +,K ?çM `²B F?¬M; i? +?®M; ç®B w +?Q +O +?Q i¬M v r

"¼M ?¼ ç M pb Km®M i?'v +ªM? M?•M HQ¢B #`M;QÊ+ ;B i- KQM; +?ìi`"M ç² b€i
bY i?B +?OM; i°+X *m®B +MM; F i[mª H` i?'i #¢B M; v ç„M; p¬ +MM; - ; -M M?Q +?
#¼M ?¼ #` ç|M; çBM? i`QM; bd M?K+X

L?B m +QÌM; ;Bª v m i°+ iS+ ;B" M Km®M ;B i M;QÌBX

L?QM; +QÌM; ;Bª v m i°+ i?'v #|M; /€M; €Q t M? çSM; i` M H¬B ç`B K`m p`M; i?b K
ç´ #²M MQÊ+ H¢M? +?ÈT K„i i M #B MX

_®i +m°+ H` HQ¢B i?U+ HU+ ;b F?B M +?Q i¬M v m i°+ +?QM? K²K i?W M?"M #Ä

L?B m +QÌM; ;Bª v m i°+ H9+ i`QÊ+ F?BM? i?QÌM; i?¬M i?Q¢B ç Q +m²M; FB K b
M - M m +| HU +?¼M F?€+ i?b iBM iQÎM; +?Q i¬M +O v m i°+ b) F?¬M; + K i•K
[mv MX

" i`"M H¬B ç`B bBM? iY- ? B i`"M ç¬m i?m M;Q`B w Km®M imv çª FQ+? M†M; M
;Bª v m i°+ M?QM; KS+ ç° ?Ov /B i F?¬M; #^M; i`"M +m®B F?¬M; i? bQ ç'mX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K- h¢ :BªB L;[+QÌM; ç¢B F?B M +QÌM; ;Bª v m i°+ ;B"i Kb
?½BX

æBM? >¢Q F?¬M; +?B M H`K M;QÌB HMB #QÊ+ F?B M +€+ +QÌM; ;Bª v m i°+ iU +
i°+ o'M EB K i¬M; +ªK i?'v i?'T i?ÄK HQ •m- ç•v H` M¶B bÊ bU p"i +?Q #B iX *€+
ç¬m F?BM? i?QÌM; M? M? +?|M; ç M +U+ F€ 2 M;¢BX

*MM; H9+ ç|X

h`"M /Q M? M?•M i°+ ç½ H` #B M ;¬K `9 b¬B i`"Q- K¼B M;QÌB i?QªB K€B ?ûi iQ #
H¬B ç`B bBM? iY H` +m¬+ Di ?B M i?Ä ?B T- F?9+ M?¢+ i M; #B i`€M;X L?B m
/kM; ;Bª M?•M HQ¢B +? i i`"M i?b b) +?¬M t€+ #¼M ?¼X

L?QM; bU #B i`€M; +?B M bo ?v bBM? H¢B M;? M? ç|M # i`"M +?B M i?„M; M?Q b
oä ;Bª i`QM; ç'i hmv i \*?•m +?"i ? T- M?Ä #ûM;? M? +?B M i? ? i` v m i°+ +QÌM
[mª pä ;Bª hmv i *?•m i?„M; €T çªQX *m®B +MM; v m i°+ F?¬M; +| +ª + M çªK +?B

J'v M;`M M,K M v ç•v H` +?B M /`+? po ç¢B M?'i- i`mv M F€ M?'i i`QM; +€+ +m°+
b€M; M?•M HQ¢B ç®B F?€M; pÈB v m i°+X

æO ;?B F?„+ p`Q bY b€+?X

h?"i H` T?'M +?'M HÁM; M;QÌBX

@ o'M EB K5

@ o`Q o'M EB K çÌB M`v F?¬M; iB +5

"•M ç¬m +| K°i b® ç iY o'M EB K i¬M; [m M +?9 w MS+ HÁM; ?ûi iQ- +m®B +MM; +
+?Q H` +?•m M;Q`B pmM; i v ?Ä ?ûiX h`QM; F?QªM? F?„+ M`v ? B +?[o'M EB K
HÁM; M;QÌB- H`K i'i +ª K€m M|M; bK+ b¬BX

h`"M +?B M M`v o'M EB K i¬M; / M? /QÆM; i?B M ?¢5

L|B H` M?•M HQ¢B hmv i \*?•m ç®B F?€M; v m i°+ "„+ oU+ M?QM; i?"i` H` K°i KbM
M?[M; i?B M i`B v m i°+ tm'i b„+ M?'i v m i°+ "„+ oU+ H¢B +ÁM +?B M i?„M; - i?"i

*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K5

L[pä i?¬M S?QÊM; >Q`M; h¢ :BªB L;[5

æ Q +m²M; FB K bB æBM? >¢Q5

*€B i M # M;QÌB [m i`"M M`v b) +?'M FBM? i?B M ?¢X

J¼B M;QÌB M?Q i`¬M; i?'v # i?B M i`B +?Q i¬M iQÆM; H B i`²B H M- K¶B F?B iÈE
+O +?OM; i°+ H` b) +| K°i b® M;QÌB FBM? i`B imv i /B K tm'i ?B M +® ;„M; tQ v +

*| H) w M;?o H¬B ç" B bBM? iY +?B M H¬M M"v î +?¶ i?„M; HÊB i, pãX
G¬B ç" B bBM? iY F?¬M; i? tQ v +?mv M i? +K+ #` ç°M; i`QM; +m°+ ç®B F?€M; ç
i°+X
v M;?o iBM? i?¬M [m H¬B ç" B bBM? iY HÈM ?ÆM w M;?o i?U+ i X
a m M"v i`QM; i?ÌB ;B M /"B o'M EB K i¬M; H" i?€M? ç` pã ç¢Q KÈB +O M?•M HQ
?B M # p` i?B M i" B imv i i? - i¬M; K¬M M?Q p"v M?' i ç`M? b) ?QM; i?'M?X
o¬ b® €M? K„ i ?•K K°- ;?2M i} M?bM ?QÈM; +?QÎM; K¬M o'M EB K i¬M;- Gw G MX
L[+?QÎM; K¬M +| #B i / M? L;¼+ .B M hm G M?Q imv i HB M i` M çdM? M9B- i?€
HU+ M?•M HQ¢B- ç¢B M?•M p" i i¬M; K¬M çdM? + Q "„+ oU+ +?„T M®B pÈB Gw G
æŠM; + 'T i¬M; K¬M i?' i ;B B #bM? i?QÎM; F?¬M; i? iQM? iQ€M o'M EB K i¬M;X
hW M v p b m M[M?•M tBM? ç T Gw G M p€v i`„M; # v # v M"v #QÈ+ p"Q ?"M; i?O
oU+ - F?¬M; +| M; QÌB M"Q /€K t2K i?QÎM; M" M;X J¶B iB M; M|B- +Y ç°M; +O Gw C
w- bmv çQ€M i?"K +?Q °M? ?QÎM; ç M p" M K M? M?•M HQ¢B "„+ oU+X
æ•v +?QM? H" bS+ °M? ?QÎM; +O bB m i? HU+X
*€+ i¬M; K¬M- i? HU+ M;"v tQ +| ?B K F?Q+? pÈB o'M EB K i¬M; #•v ;BÌ F?¬M; M
L m +?d +€+? #B i i?U+ HU+ #bM? i?QÎM; +| H) F?¬M; i? F?B M #¼M ?¼ iW #Ä H
:BÌ M?bM +? M? H +? M?Q H¢+? i`ÌB F?¬M; i? pQÊi [m M"v K" +ÁM ;•v bU pÈB o'
;b Km®M +? iX
h?B M •K +®+ - o¬ LB K T?€B- .mv M aBM? i¬M;- h`°K L?" i i?"M?X
L?[M; +?QÎM; K¬M- ç iY ç¢B i¬M; K¬M hmv i *?•m M;"v tQ t T M; M; ?"M; pÈB o
ç¬m M?bM Gw G M M;²B i`QM; F?m ;? F?€+? [mw- F?| i? FB K MûM M¶B HÁM; ?

Ry8yX *?QÆM; Ry8R, ",M; "bM? >mv i L;¼+X

*?QÎM; K¬M .mv M aBM? i¬M; F?) i?Î /"B,
@ hW M v p b m hmv i *?•m ?Q" M iQ" M H" i?B M ?¢ +O o'M EB K i¬M;X
*?QÎM; K¬M o¬ LB K T?€B #m²M #½ H„+ ç¬m- M|B,
@ h?ÌB p" p" M ç M- F?¬M; i? ç®B F?€M;X
J° i i¬M; K¬M p" i F?´M; H² bBM? ` F?¬M; +?d +| i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B K" +ÁM +| bS
iQÈM; b m M"v M?[M; ?¢i ;B®M; i?B M i" B M?•M HQ¢B +| i?B M T? i®i M?' i- çdM
+?Q H" K'v +?K+ +?•m tmM; [m M? b) Qm iB M p"Q o'M EB K i¬M;X *€+ ç¢B i¬M;
KÎ`°M; +?d +| i? +?¼M ç iY b m F?B o'M EB K i¬M; #Ä H¢BX
*S i? K½B i?b +ÁM B ç`+? H¢B o'M EB K i¬M;\
L?bM #B m iB M? ç iY +€+ K¬M T?€B F?€+ H" #B i ç iY i? ? i` +€+ i¬M; K¬M h
?•K K° M?bM ç²M; #¢M +MM; i? ? K†+ i` M; T?K+ o'M EB K i¬M; çSM; # M +¢M?
h¢B b Q i¬M; K¬M +?9M; i F?¬M; tm' i ?B M i?B M i" B imv i i? M?Q æBM? >¢Q-
h¢ :BªB L;[\
L m +| i? i? K ;B p"Q o'M EB K i¬M; i?b i®i #B i K'vX
v M;?o +| i`QM; ç¬m +€+ ç iY i¬M; K¬M M?•M HQ¢B hmv i *?•m F?€+X
:B¼M; +?Q i¬M M?•M i°+ p M; H M,

@ æBM? >¢Q ¢ M ;†T i X

*?Q i¬M M?•M i°+ i`U+ iB T F m æBM? >¢Q- ¢B m M`v F?B M K¼B M;Q`B ?•K K° b
L; v +ª +?Q i¬M M?•M i°+ ",+ oU+ +kM; iU KbM? i`B m FB M æBM? >¢Q- ¢B m M`v
`M; iQÆM; H B ?„M `i +| i? H` +?Q i¬M M M ¢†+ #B i ¢®B tY b Q\

æBM? >¢Q #QÈ+ tm®M; H¬B ¢`B K`m p`M;X

smM; [m M? æBM? >¢Q `° H M iB M; ?Q M ?¬- F m ;`Q F?¬M; /SiX

_`i M?B m o`M EB K i¬M; b®i `m°i p•v [m M? H¬B ¢`B K`m p`M;X

æBM? >¢Q i`QÈ+ iB M +?„T i v pÈB Gw G M- +Q`B M|B,

@ *?QÎM; K¬MX

Gw G M ` p m v M;?B K ;"i ¢-m- i`QÈ+ K†i # Q M;Q`B M`M; F?¬M; i? iÄ ` i?K+ M
/M ;b M`M; H` +?QÎM; K¬M +O o`M EB K i¬M;X

æBM? >¢Q +Q`B ;B M- F?¬M; M|B ;bX

Gw G M i?S ;b +kM; i®i M?QM; F?B +| M;Q`B M;Q`B Hm¬M #`v ` i¬M M;?B K +?Q
G M H¢M? HMM;- FB m M;¢Q M?Q h?B M aÆM ?mv M M[H` HÁM; ?„M M;S X æB
M;Q`B Gw G M K K K¢B [mv M `k M^K i`QM; M;U+ ?„MX

*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K +Q`B +?`Q ?ÄB,

@ æBM? bQ ?mvM?5

L; v iW H9+ i`QÈ+ FB \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K ¢½ iQÎM; iQÊM; +| K°i M;`v +MM;
i` M +?B M i`QÎM;- M?QM; h`QÆM; S?`K H9+ ¢| iQ +?`i #bM? i?QÎM;- im Hmv M K
M;QM; iK ¢-v ?¢i ;B®M; ?mv M F?QX aQ pÈB æBM? >¢Q ¢ M?`i M?•M M,K pB M
a K L K oB M- >²M; a K h•v oB M- >Q`M; a K ",+ oB M- "¢+? a K h`mM; oB M i?b
F?¬M; B iB M iQÎM; M,KM ,K b m *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K b) +| i?U+ HU+ M?Q ?B

>¬K M v *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K ¢½ +?SM; KBM? #ªM i?•MX

æ®B pÈB *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K +| H) / M? +?`M i?B M ?¢ F?¬M; H` ;b- ¢B m
+¢M? æBM? >¢Q- /MM; ¢ Q i`QM; i v +?B b K°i T?¬M €T HU+ +?Q ?„MX

æBM? >¢Q +Q`B iQ ¬K bB i æBM? >¢QX

o i i?QÆM; i` M M;Q`B i?B m MB M i?Ê b,M F?¬M; ¢€M; HQ- +| i?¬M i`B #ªQ /QÈ+
o`M EB K i¬M; +?d +¬M i oM? /QÐM; # - M,K M;`v H` \*m²M; æ Q h`QÆM; S?`K b) F

*?QÎM; K¬M iW #ª p B oQÆM; hmv i S?QM; M?ªv H M ¢-m æBM? >¢Q- ?QM; T?`M

@ J2Q K2Q- i M M`v H` M?•M bOM; +O K2Q- ? ? ? ? ? ? 5 •M? K„i +O K2Q i?

L[?`B iY æBM? h?B M aQÆM; i`WM; M|,

@ J Q K`T- ¢WM; H`K `®B FB m i|+ +O T?K i?•MX

æ¢B K pQÆM; h` L;mv i ?`K ?U+ M;²B t´K i` M p B æBM? >¢QX

@ J2Q #`M °B M|¬ K2Q +`M; H9+ +`M; F?¬M; ¢` p`X

æ¢B K pQÆM; h` L;mv i +ªK i?`v i?QÆM; i•K- M?È M,K ¢| M| H` M;Q`B /mv M?`i #
;B i i?b b Q\ æ¢B K pQÆM; h` L;mv i F?¬M; ¢€M? H¢B hB m æB T i?€B +´ iB M ¢
L;½ >`M?¬ æBM? h?B M aQÆM; i?b M| T?ªB M?QÎM; M?`M +QM MQi X X X

SB- ¢`B K Q b®M; F?| F?,MX

h`QM; iB M; ?Q M ?¬ +O +€+ ç iY o'M EB K i¬M; - ç¢B M?•M p"i i¬M; K¬M M?•M H
K†i KWM; pEB æBM? >¢Q- *m²M; æ Q h`QÆM; S?`KX .M b Q i?b T?ªB FB K +Ê [m
+O M?•M HQ¢B- +?mv M M`v i`, K HÊB F?¬M; +| ?¢B-

æBM? >¢Q M?S+ ç-m ;B Q iB TX

@ h çB ;†T +?Q i¬MX

æBM? >¢Q FB K +Ê +?¢v i`®B +? iX

L; ?2 M|B æBM? >¢Q T?ªB çB ;†T +?Q i¬M M?•M i°+ i?b K'v M; Q`B F?€+ F?¬M; iB
i?Ê b, M *m²M; æ Q h`QÆM; S?`K #` +€+ ç¢B M?•M p"i M?B i iB M? # Q p•v FQMX

æBM? >¢Q çB iÊB +?¶ i`9 hm¬M a€i aY hmv i \*?•m- h`¬M #€ i|+ #¢+ ç½ +?ì bÆM i

æ•v H` H¬M i?S ? B æBM? >¢Q iÊB ç•v- K¼B i?S M; `v tQ F?¬M; ? i? v ç´BX

L?QM; æBM? >¢Q ?ÆB #'i M; ì F?B i?'v h`¬M #€ i|+ #¢+X o` M; Q`B ?¬m i?•K i`M; #
i?2Q # M +¢M? æBM? >²M; G b Q\ h¢B b Q h`¬M #€ i|+ #¢+ tm'i ?B M î ç•v\ E?¬M
î i`QM; i?¬M çB M\

@ æB i?2Q i X

J†i h`¬M #€ i|+ #¢+ pšM F?¬M; #B m iB M?- /šM çQ`M; çB i`QÊ+X

æBM? >¢Q i?2Q h`¬M #€ i|+ #¢+ çB b•m p`Q i`QM; - K¼B +ªM? iQÎM; i?"i [m2M K„
ç-m iB M ;†T h`¬M #€ i|+ #¢+- H¬M M`v +kM H` h`¬M #€ i|+ #¢+ /šM çQ`M; - M?QM
i?b ?„M #•v ;B`m M; /mM; ?ÆM M?B mX

@ o`Q çBX

h`¬M #€ i|+ #¢+ çSM; î +´M; pÁK M; Q`B çB M +?d # M i`QM; X

L; Q`B +?ì çÊB ?„M # M i`QM; b) H` M[M?•M #Q ~M æBM? >²M; G b Q\

æ M #•v ;B` æBM? >¢Q pšM F?¬M; ?B m çQÊ+ æBM? >²M; G +| i?•MT?"M- ç` p`
*mM; X æBM? >²M; G +| i? H'v H M? #`B h`¼M; h`B i`QM; T?ÁM; M; O +O „+ pU-
çB K M`v H`K M?B m M; Q`B iQÎM; iQÊM; X

æBM? >¢Q ?Q i b•m- ;"i ç-m- M|B,

@ æ i¢ h`¬M #€X

J†i h`¬M #€ i|+ #¢+ Hm¬M +SM; M; „+ F?|2 K¬B +QM; H M- M? ;"i ç-mX

æBM? >¢Q #QÊ+ p`Q +´M; pÁKX

*ªK ;B€+ M?Q tmv M pB i i?`B F?¬M; "T ç M- +´M; pÁK M`v H` #B M; BÈB K°i F i; B
>¢Q +ªK i?'v+ K„i ?Q H M- KMB i?ÆK M; €i "T p`Q K†iX " M i B M; ?2 iB M; Q M?
M; `Q ç M; ?€i çB m /•M ;B MX

æBM? >¢Q M?bM [m X

æBM? >¢Q i?'v ?ÆM ? B KQÆB M[M?•M v m çB m K†+ €Q H|i KÄM; K`m çÄ- +?•
#B M; ?Q†+ M; ²B ?Q†+ M^KX *| M[M?•M i?'B M; ¼+ iB m- +| M; Q`B p¶ i`®M; - +| M
çB +?•M i`¬M K9 çB m [mvûM `k i` M i?ªK çÄ `U+ K K K¢B- i?•M ?bM? Qm K„ M?
;B€M; i`¬MX

*ªM? iQÊM; p¬ +MM; ?QÆM; /B KX

æBM? >²M; G M; ²B i` M ;? "¢+? >´ +?QM? ;B[ b•M- K†+ [m¬M `°M; K`m çÄ- i v i
T?ªB +-K i`€B pªB iQ +Ð HQM; M?½M H°i pÄ H° ` i?'i i`„M; K KX æBM? >²M; G +

h?"i H` p¬ +MM; tBM? ç T- æBM? >²M; G +| F?Q +?'i i?B m T?K i`QÎM; i?"M? [mv

h?'v æBM? >¢Q #QÊ+ p"Q- æBM? >²M; G +QÌB +QÌB- T?'i i v M|B,
@ æQÊ+ `²B- +€+ Km°B Km°B- i, i, +| F?€+? ç M- i'i +ª ;BªB i€M çBX
@ >b ?b- im'M + M?B H¢B iÊBX
@ hB m + M"v i?"i H" im'M i9 M?Q `²M;- b€m M,K F?¬M; +†T H" M / M;"v +"M; i`
[m€5
*€+ M[M?•M iQ ; M çM ;BÐM æBM? >¢Q b m ç| #B M i?"M? F?|B çÄ M?"T p"Q M
æBM? >²M; G X
æBM? >¢Q i`ÊM iQ K„iX

Ry8RX *?QÆM; Ry8k, *€M? *Y æB h?¬M; hB M :BÈBX

æBM? >²M; G M•M; #bM? M;¼+ H M- M| çÄ `U+ i`ÆM #|M; H|M; H€M? M?Q #,M; H€M? H"K M;QÌB i +?|M; K†iX
æBM? >²M; G i?Î /"B i?QÌM i?QÊi,
@ *?Q M M M|B +| H9+ M K M?•M +€+ M;QÆB F?¬M; TªB i?S i®i H" M? ;bX L;QÆ
?mv i M;¼+ M"v F?¬M;\
h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?X æBM? >²M; G KÎKB M; ç½ #ªQ M K M?•M F?¬M; æBM? >¢Q H„+ ç-m- M|B,
@ E?¬M; #B i`äX
æBM? >²M; G +?"K `½B M|B,
@ ",M; #bM? ?mv i M;¼+ M"v p®M i?m°+ p K°i M K M?•M- ç| H" K°i M?•M p"i / M? b€BX h`QM; iQ" M "+ oU+ ?„M H" M?•M p"i im'M T?~K b® K°i- iWM; +| p¬ b® M[ M i`€B iBK +?Q ?„MX L?QM; B #B i M;QÌB M?Q p"v /MM; i?O çQ¢M ç°+ €+ M?'i #„i /šM M?'i "+ oU+ i?ÌB ç| - +QÈT i`BM? i`„M; +O #¼M ?¼- Hmv M HBM? ?²M ?¼ p" #^M; i" T?€T- p"v H" +| i? iMv w F?®M; +? - H"K M?K+ #¼M ?¼- F?B M ?¼ çÌB ç KbM?- TªB +?`m ?„M F?®M; +? - H"K M?K+X
æBM? >¢Q ?9i M;KK F?Q H¢M?- ?B m` çB m ;bX
@ æ9M; p"vX *€+ iB m Km°B Km°B M;QÆB pW i?'v/ ç m H" F?¬B H¶B HBM? ?²M + M;QÌB ç€M; i?QÆM; #` +€B i M K†i M;QÌB /¢ i?9 H"K ?¢BX
æBM? >²M; G pm®i p2 #,M; #bM? ?mv i M;¼+- M|B,
@ h ibK ç M i M ç| K°i FB K +?ûK çSi i?^M; M?Ä +O ?„M- b m ç| #,K M€i ?„M `X H ?„M p"Q i`QM; #,M; #bM? ?mv i M;¼+- iWM; ;B•v iWM; T?9i +?`m HY ç®i +?€v- br
@ :B i ? v5
æBM? >¢Q ;"i ç-m- M|B,
@ L m i ;†T M;QÌB M"v b) F?B M ?„M Km®M b®M; F?¬M; çQÊ+- Km®M +? i F?¬M; æBM? >²M; G +?2 K†i #"i +QÌB,
@ h?¬B çB- i?2Q i çQÊ+ #B i i?b +¬ MQÆM; # M +¢M? M;QÆB F?¬M; Qi- M;QÆB M;"M /ÁM; MQÊ+ +?d H'v K°i #-m\ > v H" KQ K|+ `°M; `½B\
h`€M æBM? >¢Q M´B ;•M t M?,

1053. Chương 1054: Nhân Tuyền.

Đinh Hồng Lệ nói:

- Trận chiến ấy đúng là tranh đấu giữa cường giả chí tôn thần giai, lý do xảy ra là vì phát hiện cánh cửa đi thông tiên giới ở Siêu Thiên Nhai.

Cánh cửa đi thông tiên giới?

Đinh Hạo thật sự bị rung động.

Câu nói này khiến Đinh Hạo giật mình rất nhiều, nhiều hơn những lời lúc trước Đinh Hồng Lệ đã nói. Điều này không chỉ ý nghĩa trong Vô Tận đại lục có một thế giới khác, thế giới kia còn là tiên giới. Có thể tưởng tượng nếu tiên giới thật sự tồn tại sẽ là một vị diện thần cỡ nào.

Không lẽ bước vào cánh cửa đi thông tiên giới là sẽ thành tiên?

Nói vậy sẽ có vô số người đánh bể đầu, dù là cường giả chí tôn thần giai cao cao tại thượng cũng tìm đập nhanh. Nếu nói cường giả chí tôn thần giai liều mạng đánh nhau vì cánh cửa đi thông tiên giới cũng không phải không thể. Hèn gì cuộc chiến ở Trung Thổ Thần Châu Siêu Thiên Nhai kinh người như vậy.

- Cánh cửa đi thông tiên giới đó là vô tình phát hiện, bên trong có hơi thở tiên giới kinh động cường giả Chiến thần cảnh các phương. Bởi vì sự việc đột nhiên nên không kịp phối hợp, cuối cùng cường giả chí tôn thần giai đại chiến một trận. Cuộc chiến ấy có ít nhất mười vị cường giả Chiến thần cảnh tham gia, nếu không phải Siêu Thiên Nhai là thánh địa võ đạo của nhân tộc Trung Thổ Thần Châu, có thần lực mấy vạn năm gia cố thì đã là đồng hoang tàn.

Đinh Hồng Lệ nói đến trận chiến cường giả chí tôn thần giai giọng điệu thẩn thù.

Trái tim Đinh Hạo treo cao:

- Kết quả cuối cùng ra sao?

- Một cường giả Chiến thần cảnh của yêu tộc chết, nhân tộc cũng chết một vị cường giả chí tôn thần giai, hai con hồng hoang cự thú thần cảnh chết. Đây là cuộc chiến nhiều cường giả Chiến thần cảnh chết nhất từ lần thánh chiến trước đến nay.

Đinh Hồng Lệ khẽ thở dài:

- Tin tức tốt là sau đại chiến số lượng cường giả chí tôn thần giai trận doanh nhân tộc, yêu tộc vẫn giữ số lượng ngang bằng nhau.

Đinh Hạo cũng thở phào một hơi, nói:

- Vậy Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần . . . Bên ngoài đồn là không cảm nhận được ấn ký thần của Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần trong thiên địa.

- Ấn ký thần?

Đinh Hồng Lệ mỉm cười nói:

- Nếu ai cũng cảm nhận được ấn ký thần của cường giả chí tôn thần giai thì cường giả Chiến thần cảnh không có bất cứ tôn nghiêm, địa vị gì. Cường giả chí tôn thần giai được gọi là chí tôn là có địa lý riêng. Người nên biết trong cường giả chí tôn thần giai có chia ra mạnh yếu, ít nhất cỡ Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần là cao cấp nhất trong cường giả Chiến thần cảnh, hầu như không có khả năng chết.

Đinh Hạo nghe vậy giật gù.

- Bên ngoài đồn không thể cảm nhận được ấn ký thần của Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần là bởi vì hắn đã bước vào cánh cửa đi thông tiên giới, vào tiên giới rồi.

Đinh Hồng Lệ nghiêm túc nói:

- Trong trận chiến ấy có sáu cường giả Chiến thần cảnh vào tiên giới.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Là sáu người nào?

Đinh Hồng Lệ cố ý giấu, nói:

- Có nói mấy người này thì người cũng không biết, bàn việc chính trước đi.

Cái quái gì?

Trần Đinh Hạo nổi gân xanh.

Nói hết nửa ngày những gì lão nhân gia người vừa nói không phải là chuyện chính sao?

Đinh Hạo không dám nói ra mặt bất mãn trong bụng, làm bộ dạng rửa tai lắng nghe.

- Sáu vị cường giả Chiến thần cảnh bước vào Tuần Sát Sử thì cánh cửa tiên giới bỗng nhiên biến mất, các cường giả thần cảnh lục tục đến sau rất thất vọng. Không ai biết sau cánh cửa đi thông tiên giới là thế giới gì, đám người Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần gặp chuyện gì.

Đinh Hồng Lệ nhắm mắt nhớ lại, nói:

- Khi đó ta từng đi Siêu Thiên Nhai, lúc ấy cánh cửa đi thông tiên giới sắp biến mất, bên trong phát ra tiếng gào thét, có máu chảy, là máu của cường giả Chiến thần cảnh.

- Máu của cường giả Chiến thần cảnh?

Đinh Hạo ngây người:

- Không lẽ cường giả chí tôn thần giai bước vào trong cánh cửa đi thông tiên giới gặp nguy hiểm gì sao?

Đinh Hồng Lệ gật đầu, nói:

- Đây là suy đoán, đương nhiên có lẽ có khả năng khác. Tiếc rằng cánh cửa đi thông tiên giới đã biến mất, những người khác không thể tìm hiểu rõ ràng. Vốn tưởng đó là cơ hội liên quan tiên giới từ nay không còn, nhưng không ngờ có người phát hiện cách khác vào tiên giới.

Đinh Hạo giật mình đến chết lặng.

Hôm nay Đinh Hạo nghe tin tức càng đến phần sau càng điên cuồng.

Đinh Hạo ra vẻ chăm chú lắng nghe, không nói chen vào.

Đinh Hồng Lệ tiếp tục bảo:

- Địa điểm lần này là ở vực thẳm sau núi Vắn Kiếm tông của người. Có người phát hiện đạo tiên môn, trận pháp truyền thống đi thông tiên giới trong truyền thuyết.

Đạo tiên môn?

Đinh Hạo chợt nhớ đến sáu cánh cửa đá dưới đáy địa huyết thâm uyên sau núi.

Nếu Đinh Hạo không đoán sai cái gọi là đạo tiên môn chắc chính là sáu cánh cửa đá xanh.

Trận pháp truyền tông đi thông tiên giới chắc là trận pháp bàn cờ trên bàn đá trong hang động bí ẩn dưới vực sâu.

Lúc trước Đinh Hạo có xuống địa huyết thâm uyên một lần, phát hiện hơi thở cường giả chí tôn thần giai ở hai chỗ này. Rõ ràng là hai chỗ này không phải bí mật đối với những chúa tể chí tôn Chiến thần cảnh.

- Nhưng vấn đề là lực lượng cường giả thần cảnh cũng không thể mở đạo tiên môn đã hé một khe hở, không thể nào đi vào trong, hy vọng duy nhất nằm ở trận pháp truyền tông.

Nói đến đây Đinh Hồng Lệ ngừng một chút, hỏi:

- Ta nghĩ người đã biết ta nói hai chỗ đó là chỗ nào đúng không?

Đinh Hạo gật đầu.

Đinh Hồng Lệ ồm một tiếng, nói:

- Vậy thì tốt, ta nói tiếp. Không thể lợi dụng đạo tiên môn thì hy vọng duy nhất chỉ có trận pháp truyền tống trên bàn cờ. Nhưng có mấy chục cường giả Chiến thần cảnh lần lượt tham ngộ trận pháp bàn cờ vẫn không hiểu được huyền bí bên trong, không thể kích phát trận pháp này. Điểm quan trọng nhất là các phương bồng có tin đồn về Độn Thiên Thạch Thi. Độn Thiên Thạch Thi là thần vật trong truyền thuyết, nghe nói có thể mở tất cả trận pháp, độn trong hư không. Tất cả cường giả Chiến thần cảnh công nhận rằng Độn Thiên Thạch Thi có thể mở trận pháp bàn cờ, đây cũng là cách cuối cùng.

Đinh Hạo nhíu mày, lấy Độn Thiên Thạch Thi ra khỏi không gian trữ vật.

Độn Thiên Thạch Thi mới lộ mặt đã la ó:

- Nghiêm trọng kháng nghị, người không thể ngược đãi ta như vậy, nhốt bốn đại gia vào không gian đen truyền đó là sao? Người có biết địa gia ta năm xưa một mình một thương giết thiên quân vạn mã . . .

Độn Thiên Thạch Thi cực kỳ bất mãn bị Đinh Hạo nhốt trong không gian trữ vật.

Đinh Hạo phớt lờ Độn Thiên Thạch Thi.

Nếu nói mới đầu Đinh Hạo còn có lòng tò mò, hơi kính sợ lệnh bài bằng đá thì sau này tiếp xúc nhiều, hẳn phát hiện Độn Thiên Thạch Thi chỉ biết đốt pháo miệng. Đinh Hạo xem lời Độn Thiên Thạch Thi nói là gió thoảng bên tai.

- Cái thứ này có thể mở ra trận pháp bàn cờ sao?

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Nhưng các người làm sao kahững định trận pháp bàn cờ là trận pháp truyền tống đi thông tiên giới?

1054. Chương 1055: Tự Người Chọn Đi.

- Đương nhiên phải có cách. Tuy cường giả Chiến thần cảnh không thể kích phát trận pháp nhưng có thể dễ dàng tìm hiểu rõ tin tức.

Giọng điệu Đinh Hồng Lệ kiêu ngạo nói:

- Thật ra không chỉ có một khối Độn Thiên Thạch Thi mà là mấy chục, nghe nói nó vốn là một thần khí bằng đá hoàn chỉnh, sau này từ tiên giới rơi vào Vô Tận đại lục bể thành nhiều mảnh. Khối Độn Thiên Thạch Thi trong tay người là một trong số đó, trong thời gian này các nơi trên Vô Tận đại lục lan truyền tin về Độn Thiên Thạch Thi đã có mấy chục người được đến nó.

Đinh Hạo rất bất ngờ:

- Có mấy chục khối?

Thì ra Độn Thiên Thạch Thi không phải duy nhất.

Đinh Hạo lập tức nhận ra vấn đề mấu chốt:

- Nếu Độn Thiên Thạch Thi quý giá như vậy thì tại sao chí tôn yêu tộc đồng ý nhường cho nhân tộc, nhường cho ta?

tầng thứ mười tám cười nói:

- Rất đơn giản, vẫn là thỏa hiệp và cân bằng. Trước đó yêu tộc đã có người chiếm được Độn Thiên Thạch Thi, phân phối theo số lượng thì khối Độn Thiên Thạch Thi này nên thuộc về nhân tộc.

Đinh Hạo hơi hiểu ra.

Đinh Hạo nổi lên nghi ngờ:

- Nhưng dù khối Độn Thiên Thạch Thi này vốn nên thuộc về nhân tộc thì ta không có tư cách có được nó. Người vừa nói trong nhân tộc có ít nhất ba mươi sáu vị cường giả chí tôn thần giai, chẳng lẽ bọn họ không muốn có thần vật này bước vào tiên giới sao?

Đinh Hồng Lệ cười khúc khích:

- Hì hì, người rất tự hiểu bản thân.

Đinh Hồng Lệ gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Độn Thiên Thạch Thi vốn chỉ cường giả Chiến thần cảnh mới xứng có được, nhưng vấn đề là . . .

Nói đến đây biểu tình Đinh Hồng Lệ kỳ lạ nói:

- Người không cảm thấy Độn Thiên Thạch Thi là thứ tồn tại trong truyền thuyết ngàn vạn năm nay bây giờ bỗng nhiên xuất hiện, cộng với đủ thứ chuyện trước đó không có gì lạ sao?

Đinh Hạo thành thật nói:

- Rất kỳ lạ.

Từ cuộc chiến Trung Thổ Thần Châu Siêu Thiên Nhai bắt đầu đến đạo tiên môn lộ ra, trận pháp truyền thống bàn cờ đá bí ẩn, Độn Thiên Thạch Thi xuất hiện, các sự kiện nhìn như trùng hợp nhưng suy nghĩ kỹ thì dường như có bàn tay vô hình ở sau lưng khống chế tất cả.

Giống như một cái bẫy.

Một cái bẫy cường giả chí tôn thần giai cũng bị gài vào.

- Người không quá ngốc.

Đinh Hồng Lệ mỉm cười trên Đinh Hạo:

- Nếu người nhìn ra được thì cường giả thần cảnh hai tộc cũng phát hiện manh mối. Bây giờ Vô Tận đại lục rối loạn, sát kiếp giáng xuống. Cường giả chí tôn thần giai trấn áp khí vận hai tộc không thể dễ dàng xen lẫn vào, cần có người giúp chúng ta giải trừ nghi hoặc. Cho nên mấy ngày nay người có được Độn Thiên Thạch Thi đều là cường giả dưới cảnh giới thần.

Đầu óc Đinh Hạo dần sáng sủa lên:

- Ý người là . . .

- Chúng ta hy vọng có người dùng Độn Thiên Thạch Thi thông qua trận pháp bàn cờ vào tiên giới tìm hiểu rõ ràng bên kia có thứ gì, tìm cường giả thần cảnh các phương đã vào đó.

Về mặt Đinh Hồng Lệ nghiêm túc nói:

- Cho nên mỗi một người được Độn Thiên Thạch Thi đều là nhân tuyển cường giả chí tôn thần giai hai tộc sàng lọc kỹ càng.

Đinh Hạo đã hoàn toàn hiểu ra.

Đây là chọn cảm tử đội chết thay sao?

Không lẽ hẳn cũng là kẻ chết thay Đinh Hồng Lệ lựa chọn?

Đinh Hạo lắc đầu, trực giác Thăng Tự Quyết nhạy bén không cảm giác Đinh Hồng Lệ có ác ý. Cho đến nay Đinh Hồng Lệ chăm sóc Đinh Hạo không phải âm mưu tính kế, giống như trưởng bối, người thân quan tâm hẳn, nữ nhân này sẽ không hại hẳn.

Đinh Hạo tin tưởng điều này.

Đinh Hồng Lệ cẩn thận quan sát biểu tình của Đinh Hạo, thấy mặt hắn không đổi sắc, không có phản ứng kịch liệt gì thì vui mừng gật đầu.

Đinh Hồng Lệ tiếp tục bảo:

- Tất nhiên quan trọng nhất là lực lượng của cường giả Chiến thần cảnh quá mạnh mẽ, trận pháp truyền tống bàn cờ không thể chịu nổi năng lượng cường giả chí tôn thần giai. Dù có kích hoạt trận pháp cũng không thể truyền tống.

Đình Hạo ồ lên.

Đây mới là mấu chốt nhất. Nếu chỉ có các nguyên nhân lúc trước Đình Hồng Lệ nói thì bảy mươi hai vị cường giả chí tôn thần giai sẽ có vài người cực kỳ tự tin, không sợ chết mạo hiểm bước vào trận pháp truyền tống. Dù sao đám cường giả chí tôn thần giai đã khẳng định trận pháp bàn cờ là cánh cửa đi thông tiên giới.

Đình Hồng Lệ ngừng một lúc, nghiêm túc nói:

- Bước vào trận pháp truyền tống có lẽ có nguy hiểm, có lẽ là cơ duyên lớn lao, không thể khẳng định sẽ gặp điều gì, chỉ biết nghe theo số trời. Người giữ một khối Độn Thiên Thạch Thi nghĩa là có một cơ hội vào trong. Có vào hay không do Tiểu Đình Tử người suy nghĩ, nếu không muốn đi thì có thể từ chối, ta tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng người.

Đình Hạo gật đầu, không đáp mà nói:

- Cho ta suy nghĩ một lúc rồi quyết định.

Đình Hồng Lệ không hỏi, nói:

- Được, người có ba ngày để suy nghĩ.

Đình Hạo bỗng cười nói:

- Ta rất tò mò tại sao các người chọn ta? Như Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy đều là nhân kiệt một thời, còn có Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, vận đạo nghịch thiên cũng là nhân tuyển không tệ.

Đình Hồng Lệ trừng Đình Hạo, nói:

- Tiểu tử nói bóng nói gió muốn ta khen người đúng không? Bạch Tuyền Thủy, Tống Khuyết đúng là thiên tài hiếm thấy, vận đạo của Nhậm Tiêu Dao khiến người giật mình nhưng bọn họ so với người còn thiếu một chút. Chẳng lẽ người không phát hiện người càng may mắn nhiều hơn sao?

Đình Hạo cười hì hì.

Đình Hồng Lệ tiếp tục bảo:

- Nhưng đám người Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy, Nhậm Tiêu Dao không phải hoàn toàn không có cơ hội. Tông môn như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông không khó có được một khối Độn Thiên Thạch Thi.

Đình Hạo hỏi ngược lại:

- Những đại tông môn đó sẽ để thiên kiều của mình đi mạo hiểm sao?

Đình Hồng Lệ rất kiên nhẫn nói:

- Ý võ đạo ở chỗ kiên quyết tiến tới, trên đời này không có cơ duyên nào mà không mạo hiểm. Vô số cường giả chí tôn thần giai giành lấy cơ duyên từ đường sống côi chết mới có thực lực, địa vị hôm nay. Tồn tại càng đứng trên cao càng rõ ràng đạo lý này. Huống chi trận pháp truyền tống bàn cờ mặc dù có nguy hiểm nhưng cũng là cơ duyên lớn từ xưa đến nay không thấy, không ai có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của nó.

Đình Hạo gật đầu sửa sang lại suy nghĩ, nói:

- Được rồi, xem ra đây mới là mục đích người kêu ta tới nói chuyện. Nếu bàn xong việc chính rồi ta có thể hỏi chuyện khác không?

Đình Hồng Lệ bật cười nói:

- Hỏi đi, nếu tâm tình tốt thì không chừng ta sẽ giải đáp vài bí ẩn cho người.

Đình Hạo không biết nên nói cái gì.

- Vậy bây giờ tâm tình của người có tốt không?

- Ừm! Tạm thời không tệ.

- Được rồi, vấn đề thứ nhất, ta muốn biết là tại sao người luôn quan tâm ta như vậy? Nhiều lần người giải nguy giúp ta, có nhiều lúc ta gây lớn chuyện đều có người ở sau lưng giải quyết sóng ngầm giúp ta.

Đinh Hồng Lệ cười khúc khích:

- Hì hì hì, người có chút thông minh, biết tỷ tỷ ta thương người.

1055. Chương 1056: Tự Người Chọn Đi (hạ).

Đinh Hồng Lệ vươn tay ngọc chỉ trán Đinh Hạo, nói:

- Tỷ tỷ ta có lòng tốt may là không bị xem thành lòng lang dạ thú. Chuyện người muốn biết thì . . . Bỗng nhiên tâm tình ta không tốt, lần sau nói tiếp đi.

Đinh Hạo:

- . . .

Vậy đổi đề tài.

Đinh Hạo hỏi:

- Ta luôn rất tò mò tại sao nhân tộc và yêu tộc tranh đấu không ngừng. Theo những gì ta trông thấy thì dù không thể tin tưởng, yêu thương nhau nhưng hai tộc có thể chung sống hòa bình. Thiên địa bao la như vậy chẳng lẽ không chứa được hai chủng tộc sao? Chỉ tôn yêu tộc không phải loại tầm mắt hạn hẹp, tại sao năm xưa tích lũy thù hận lớn như vậy?

Đinh Hồng Lệ ngừng cười, nghiêm túc nói:

- Người sai, thiên địa bao la thật sự không chứa nổi hai chủng tộc sinh sôi quá nhanh. Trong truyền thuyết lần đầu bùng nổ thánh chiến chỉ có một nguyên nhân, đó là tất cả không gian trong thiên địa bị sinh linh hai tộc chiếm cứ, tài nguyên tu luyện bị tiêu hao gần hết. Sống sót trở thành khao khát duy nhất. Bởi vì hai tộc sinh sản không hạn chế, số lượng lên đến mức độ khủng khiếp, người không thể tưởng tượng được. Có biết tại sao lực lượng pháp tắc, triều đình trong thiên địa bây giờ khác hẳn với thời thượng cổ không? Đó là vì số lượng nhân tộc, hiệ c g lượn khá ấ Vậ= êu

Đinh Hạo nghĩ đến thế cục Vô Tận đại lục hiện giờ đã loạn, tiên giới đối với bất cứ chủng tộc nào vừa là cơ hội cũng là nguy hiểm lớn lao.

Bởi vì dù chủng tộc nào có được tiên duyên ý nghĩa cục diện cân bằng cường giả chí tôn thần giai bị đánh vỡ, đó là tai họa ngập đầu cho chủng tộc khác.

Rổ rập thì không còn trướng nguyên.

Nếu Đinh Hạo từ chối Đinh Hồng Lệ có lẽ có thể ở bên cạnh các người thân một thời gian nhưng khoảng thời gian này rất ngắn ngủi. Một khi tai nạn giáng xuống, những gì Đinh Hạo quý trọng trong một đêm thành tro bụi. Không có thực lực tuyệt đối thì không thể bảo mọi thứ mình có.

Nếu hắn có thực lực khiến cường giả chí tôn thần giai sợ hãi thì . . .

Đinh Hạo hơi dao động.

Lý Y Nhược nâng tay vuốt mái tóc bị gió thổi rối, hỏi:

- Đang nghĩ cái gì?

Đinh Hạo nhìn Lý Y Nhược, mỉm cười nói:

- Một chuyện rất đau đầu.

Đinh Hạo không che giấu kể hết những gì Đinh Hồng Lệ nói, suy đoán của hắn về Phương Thiên Dục cho Lý Y Nhược nghe.

Đinh Hạo hỏi:

- Nàng nói xem ta nên lựa chọn như thế nào.

Lý Y Nhược bị nội dung Đinh Hạo kể làm rung động.

Cuối cùng Lý Y Nhược tựa đầu lên vai Đinh Hạo, ngần ngừ nói:

- Hạo ca ca đi đi.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- A? Nàng cho rằng ta nên đi? Nàng cảm thấy đây là cơ hội sao?

Vốn Đinh Hạo chỉ định tìm người kể hết nỗi lòng, có lẽ sau khi nói ra tâm tình sẽ nhẹ nhàng hơn. Đinh Hạo không ngờ Lý Y Nhược cho ra đáp án kiên quyết như vậy.

Lý Y Nhược nhỏ giọng nói:

- Ta không biết có phải là cơ hội hay không, ta chỉ cảm thấy trong giọng nói của Hạo ca ca tỏ rõ rất muốn đi.

Câu này làm Đinh Hạo ngây người.

Ta rất muốn đi?

Không lẽ trong tiềm thức ta muốn vào trận pháp truyền tống bàn cờ đá tìm tòi, nghiên cứu sao?

Chính ta cũng không phát hiện nhưng thiếu nữ thông minh bên cạnh ta nhạy cảm nắm bắt được ý của ta?

Thật lâu sau Đinh Hạo thở hắt ra:

- Y Nhược, đa tạ nàng.

Chỉ có thiếu nữ như Lý Y Nhược một lòng trao cho Đinh Hạo mới nắm chắc suy nghĩ của hắn trong một giây. Bản thân Đinh Hạo cũng không hiểu mình, vì một câu của thiếu nữ xinh đẹp thông minh mà trở nên đơn giản.

Lý Y Nhược mỉm cười không nói.

Phía xa nữ hài tử Đinh Thiên Thương bắt một con chuột mập không biết chui từ đâu ra, nữ hài tử xách đuôi chuột chạy tới.

- Phụ thân nhìn xem ta tìm thấy cái gì này? Chơi rất vui.

Đinh Hạo che mặt.

Nữ nhi của hắn quá mạnh mẽ, sinh vật bé gái không phải nên thấy chuột liền hét chói tai sao? Vì sao nữ hài tử này hưng phấn như vậy?

Sau đó có tiếng hét chói tai ma âm xuyên nhĩ vang lên:

- A a a a, con chuột! Trời ạ, mau ném nó đi! Đáng sợ quá, con chuột . . . Cô nương Hoàng Dung ngốc quản lý sơn trang như thế nào mà bên trong có chuột, thứ đáng sợ như vậy . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt hét chói tai như heo bị thọc tiết, sợ hãi run lấy lấy biến thành luồng sáng trắng biến mất phía chân trời.

Lý Y Nhược, Đinh Hạo nhìn nhau, cười phá lên.

Đại ma vương Tà Nguyệt huênh hoang không ai bì nổi mà sợ con chuột?

Mèo mà bị chuột hù sợ?

Quá mất mặt mèo. Đại ma vương Tà Nguyệt dù gì cũng có thực lực đẳng cấp Vô Đế cảnh, dù gặp yêu đế cũng không sợ đến mức này. Bây giờ đại ma vương Tà Nguyệt thấy con chuột nhỏ bình thường đã run sợ kêu cha gọi mẹ? Cái này . . . Không tưởng tượng nổi.

- A? Mèo con sợ cái này sao? Ha ha ha ha ha ha! Thú vị, chờ xem sau này nó còn dám không nghe lời không?

Đinh Thiên Sương ngẩn người, nhìn chuột trắng trong tay mình, cẩn thận cất chuột đi. Đinh Thiên Sương có âm mưu.

Đinh Hạo thấy nụ cười đắc ý của nữ hài tử Đinh Thiên Sương thì rất là đồng tình đại ma vương Tà Nguyệt.

* * *

Hai ngày trôi nhanh trong bận rộn.

Nếu Đinh Hạo đã đặt quyết định thì không do dự nữa.

Mấy ngày nay Đinh Hạo không tu luyện mà đi dạo trong Hoàng Dung.

Hai cái đuôi Nhậm Ngã Hành, Đinh Thiên Sương từng giây từng phút theo sau Đinh Hạo. Đinh Hạo bỏn sẻn công sức vào Nhậm Ngã Hành, Đinh Thiên Sương, đặt nền móng võ đạo cho bọn trẻ. Công pháp hiếm hoi như Huyền Chiến Thắng Quyết Đinh Hạo cũng không tiếc dạy cho Nhậm Ngã Hành, Đinh Thiên Sương. Đinh Thiên Sương là nữ nhi của Đinh Hạo, Nhậm Ngã Hành mập mạp là đồ đệ thứ nhất hắn nhận, không thể bạc đãi ai.

Đinh Hạo trút hết thiên tài địa bảo, thứ gì dùng được trong túi ra cho Nhậm Ngã Hành, Đinh Thiên Sương. Đinh Hạo còn vận huyền công đẩy một ít chất lỏng màu trắng ngà bí ẩn vào cơ thể Nhậm Ngã Hành, Đinh Thiên Sương, sau này chúng lớn lên luyện hóa lực lượng chất lỏng bí ẩn sẽ thoát thai hoá cốt, trở thành thiên tài võ đạo hiếm thấy. Nhậm Ngã Hành, Đinh Thiên Sương có đạo kiếm song thánh thể hay không thì thật khó nói.

Trừ điều đó ra Đinh Hạo cố gắng rút thời gian ở bên ba nữ nhân Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết, Lý Y Nhược.

Vốn kế hoạch của Đinh Hạo là trước khi vào trận pháp truyền tông bàn cờ đá cho Lý Lan một danh phận, công khai tổ chức hôn lễ, dù sao hai người đã ăn ở với nhau.

Nhưng Đinh Hạo nghĩ lại cảm thấy mình nên cầm thú một chút, đặt Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết vào vai tân nương luôn, dù gì hai người có quan hệ thân thiết với hắn chỉ còn bước cuối chưa làm. Đinh Hạo lo sau khi vào trận pháp truyền tông bàn cờ đá một đi không trở về thì chẳng phải là làm hai kỳ nữ lơ lửng?

Chỉ còn mình Tạ Giải Ngữ.

Đoạn tình cảm này không cắt đứt được nhưng để đó thì rồi ren.

Đinh Hạo gặp A Kim trong Vãn Kiếm sơn trang, truyền dạy một bộ kiếm quyết cho gã. Đinh Hạo xếp A Kim vào Vãn Kiếm tông làm nhiều người hâm mộ, ghen tỵ. Bản thân A Kim thấy lâng lâng như trên mây, vì duyên được chỉ dạy mà gã tương đương với đệ tử ký danh của Đinh Hạo, đây là cơ duyên lớn vô số võ giả trẻ nằm mơ cũng không dám ước xa vời.

Đinh Hạo đề nghị Vãn Kiếm tông mở rộng cánh cửa, nói lỏng điều kiện tuyển nhận đệ tử. Nhiều thanh niên vượt qua độ tuổi vẫn có thể vào ngoại môn Vãn Kiếm tông, xem như một thành viên của Vãn Kiếm tông.

Lần này Vãn Kiếm tông có thêm mấy vạn đệ tử ngoại môn.

Đương nhiên các đệ tử ngoại môn muốn mặc trường bào đại biểu thân phận đệ tử Vãn Kiếm tông thì còn cần trải qua nhiều tầng thử thách. Thiênp hủ võ đạo là thứ yếu, nhân phẩm, tính cách mới là điều kiện Đinh Hạo chú trọng. Những mặt đó là trọng điểm sau này khảo sát.

Đinh Hạo còn xây dựng một diễn võ đường bên ngoài Vãn Kiếm tông.

1058. Chương 1059: Bỏ Võ Thiên Hạ (hạ).

Trong diễn võ đường trừ Diêu Dục Trai tuyệt học trấn tông Vãn Kiếm tông ra, có rất nhiều chiến kỹ võ đạo cao giai trong kho vũ khí tông môn đều dạy cho tán tu, đệ tử tông môn khác. Bên trong diễn võ đường đặt nhiều chiến kỹ thần thông, trận pháp huyền khí cao cấp làm nhiều người đánh bể đầu muốn đọc. Tự Đinh Hạo khắc mười võ bia đá, mỗi một võ bia đá khắc một môn tâm pháp chiến kỹ đặt trong nội đình diễn võ đường. Những tán tu thông qua thử thách đơn giản có thể tu luyện công pháp trên tấm bia đá này.

Chuyện này chấn động toàn Tuyết Châu thậm chí là Bắc Vực.

Công khai chiến kỹ, công pháp võ đạo chưa từng có trong lịch sử mấy ngàn năm của nhân loại. Đặc biệt là rất nhiều công pháp chiến kỹ cao cấp không kém gì công pháp trấn tông quý giá của nhiều tông môn Bắc Vực đặt ở diễn võ đường, bất cứ tông môn nào có được công pháp như vậy lẽ dĩ nhiên sẽ nghiêm khắc giữ gìn.

Nhưng hôm nay Đinh Hạo không chút keo kiệt công khai những công pháp chiến kỹ cao cấp đó.

Tin tức truyền ra, mới đầu có người không tin.

Nhưng ngày càng nhiều người thấy bí tịch công pháp hoàn chỉnh trên võ bia đá trong nội đình diễn võ đường, tu luyện sơ kiểm chứng phát hiện trong công pháp không có cạm bẫy, sai sót gì thì diễn võ đường đông đúc sắp sập.

- Khó tin quá, là thật sao?

- Trời ạ, ‘huyền quy trấn hải quyết’ là công pháp thượng phẩm địa giai hiếm thấy, nhiều môn phái nhỏ xem như chí bảo trấn tông bây giờ hoàn toàn công khai?

- ‘Diêu ngọc sinh hương quyết’, công pháp địa giai cực phẩm.

- ‘Triệt địa đao quyết’, đao pháp nửa bước thiên giai.

- Vãn tình đao pháp . . .

- Thật không tin nổi, tài sản chúng ta tốn bao nhiêu tâm huyết, tài sản cũng không có được một bộ công pháp bây giờ có thể tùy ý chọn. Tại sao đao cuồng kiếm si Đinh Hạo làm như vậy?

Đám người kinh sợ.

Mười công pháp trên võ bia đá tuy không có thần thông trên thiên giai, không có ý nghĩa lớn với cường giả cảnh giới từ Đại Tông Sư cảnh trở lên nhưng đối với tán tu, môn phái nhỏ, đệ tử học viện nhỏ cấp thấp thì là bí tịch cao thâm bình thường không thể chạm tới. Có được một bộ đủ sửa đổi vận mệnh của bọn họ.

Tại sao Đinh Hạo công khai những công pháp này?

Còn là không cần trả thù lao?

Nhiều người trong lòng tự hỏi mình.

Có một số đệ tử thế lực tông môn lớn đi tới diễn võ đường tìm tòi, nghiên cứu. Nhiều người lấy đao bút ra sao chép bí tịch tuyệt học ghi trên võ bia đá, muốn chép lại toàn bộ võ bia đá.

Đinh Hạo không ngăn cản.

Tin tức truyền ra, ngày càng nhiều võ giả nhân loại đến diễn võ đường quan sát thần thông chiến kỹ trên võ bia. Nhiều người nửa tin nửa ngờ đến cuối cùng điên cuồng ở lì trong diễn võ đường không đi, say mê quan sát võ học.

Có đệ tử Văn Kiếm tông giữ trật tự.

Bây giờ Văn Kiếm tông thế lớn, mạnh mẽ nổi lên, ít ai dám gây sự trong diễn võ đường.

Cuối cùng một số cường giả yêu tộc cũng bị kinh động, mạo hiểm biến hình người tới diễn võ đường quan sát nghiệm chứng. Các cường giả yêu tộc bị rung động nhiều, tiếc rằng công pháp của nhân loại không giúp ích nhiều cho yêu tộc, dù cao thủ yêu tộc có ghi nhớ cũng vô dụng.

* * *

- Đây là muốn bố võ thiên hạ sao?

Trong yêu tộc có cường giả tuyệt đối than thở:

- Đầu tiên là Thất Huyền Trảm giờ có mười võ bia diễn võ đường, cứ tiếp tục thế này thì không đến năm mươi năm thực lực trung bình của nhân tộc Bắc Vực tăng gấp đôi, hơi đáng sợ đấy.

Hoàng Tuyền Yêu Thánh lẩm bẩm:

- Bố võ thiên hạ? Dã tâm thật lớn. Đinh Hạo có tướng kiêu hùng, cứ tiếp tục thế này thì không lâu sau lòng nhân tộc Bắc Vực đều hướng về Đinh Hạo.

Hoàng Tuyền Yêu Thánh chứng kiến thực lực của Đinh Hạo bây giờ bị rung động vì hấn bỏ vốn gốc lớn như vậy.

Hoàng Tuyền Yêu Thánh dự cảm xu hướng này không tốt cho yêu tộc.

Một yêu thánh thuộc hàng bô lão trong Yêu Thần cung trầm ngâm nói:

- Quyết đoán và bạo tay quá. Đinh Hạo trở thành họa lớn cho yêu tộc ta rồi, phải tìm cách tiêu diệt hắn, không thể để một nhân hoàng mới xuất hiện.

Phe nhân loại thì thế lực các phương bàn tán xôn xao.

Tông chủ Tử Linh tông bực tức nói:

- Đinh Hạo muốn làm gì? Công bố nhiều chiến kỹ thần thông là phá hỏng quy tắc, làm bậy quá!

- Quy tắc? Quy tắc gì? Chẳng lẽ võ đạo nhân tộc ta hưng thịnh không tốt sao?

Một Võ Thánh cảnh tiền bối khinh thường phản bác:

- Theo ta thấy nếu lúc trước có người quyết đoán, can đảm giống Đinh Hạo, công bố những công pháp này ra thì nhân tộc ta không đến mức yếu như bây giờ. Có một số người tông môn nhỏ, mấy quyển công pháp rách nát cứ khư giữ riêng sợ bị người biết, chỉ tổ làm trò hề.

Có người hơi lo lắng nói:

- Nhưng công khai nhiều công pháp nhân tộc thế này cuối cùng sẽ bị yêu tộc biết hết, nếu yêu tộc nghiên cứu công pháp nhân tộc thì lúc đó sẽ nguy hại lớn hơn.

- Ha ha ha ha ha ha! Cho nên nói có vài tầm nhìn hạn hẹp, công pháp của nhân tộc vô ích với yêu tộc, cho dù bị bọn họ nghiên cứu thấu thì sao? Chỉ cần thực lực nhân tộc ta tăng lên đó mới là ích lợi thật sự. Sau này thánh chiến mở ra, rất nhiều võ giả có thể sống. Chẳng lẽ người cảm thấy yêu tộc không thể nghiên cứu công pháp tộc ta thì chúng ta sẽ chiếm ưu thế sao? Ngu xuẩn!

- Sợ là Đinh Hạo đang thu mua lòng người, tủy ông ý không ở rượu.

- Phi, ta ghét nhất chính là tạp chủng châm lửa góp gió châm ngòi ly gián. Cái gì gọi là thu mua lòng người? Nếu đây là thu mua lòng người thì ta hy vọng chương môn các đại tông môn đều đứng ra thu mua lòng người. Chỉ người ngực rộng lớn, có quyết đoán mới được lòng người, đó là thiên lý hướng về!

Đủ loại bàn tán xôn xao.

Đinh Hạo nghe xong cười trừ.

Đây là chuyện Đinh Hạo muốn làm từ lâu.

Đinh Hạo được nhiều thượng cổ đạo quyết, kiếm quyết trong chiến trường bách thánh. Tiếp theo trong di tích Thánh Đường Thần Điện, Đinh Hạo quan sát thần tượng võ tạo được một ít võ học, đều là vật vô chủ. Cộng thêm kho vũ khí của Vãn Kiếm tông có mấy ngàn bộ huyền công, công pháp hạ giai. Những bí tịch gom góp tâm huyết của tiền bối nhân loại bị gác trong xó, bị chuột cắn, bị phủ tro bụi mới là lãng phí.

Nếu đều là võ học nhân loại thì tại sao không công bố ra ngoài, để những tán tu, đệ tử môn phái nhỏ có thiên phú, nghị lực, khổ sở tu luyện nhưng không được bí tịch, danh sư chỉ điểm có quyền tham ngộ các công pháp đó?

Khư khư giữ đồ cho riêng mình là chuyện rất xấu xí.

Lúc trước Đinh Hạo tự sáng tạo Thất Huyền Trảm rồi công khai nó ra là để thử nghiệm. Lần này Đinh Hạo trở về Tuyệt Châu Bắc Vực, Thất Huyền Trảm lan rộng, có tác dụng trong đối kháng với yêu tộc, yêu thú chứng minh hẳn là đúng.

Thân phận, địa vị của Đinh Hạo bây giờ khác xưa, hãn danh chấn Bắc Vực, đây là một cơ hội.

1059. Chương 1060: Cổ Nhân Đến Cửa.

Đinh Hạo chọn lựa tỉ mỉ mười bộ công pháp bí tịch trận pháp bao gồm huyền khí biến dị thuộc tính kim, thủy, hỏa, thổ và huyền khí biến dị, tu luyện khó khăn, thích hợp cho tán tu, đệ tử môn phái nhỏ tu luyện, là công pháp giúp ích cho bọn họ tăng tiến một cách rõ ràng.

Mười võ bìa, mỗi người có thể tìm ra công pháp thích hợp tu luyện mình trong đó.

Mười bộ công pháp này truyền ra, tin tưởng trong mười năm sau sẽ nâng thực lực võ giả nhân loại Bắc Vực cấp thấp tăng vọt, sẽ khiến nhiều thiếu niên gia đình nghèo khổ có thiên phú vì xuất thân mà không thể tiếp xúc với võ đạo, bộc lộ tài năng.

Nếu sau này có thiên tài thật sự vì mười võ bìa được lợi, nổi bật thì Đinh Hạo sẽ truyền dạy tâm pháp tu luyện đẳng cấp cao hơn cho bọn họ.

Đương nhiên tâm pháp thật sự liên quan khí vận nhân loại, thích hợp cho các cảnh giới Võ Vương cảnh, Võ Hoàng cảnh, Võ Đế cảnh tu luyện, tạo ra cường giả tuyệt đối thì Đinh Hạo cũng có nhưng sẽ không truyền công khai.

Nếu công bố luôn võ học đẳng cấp thần thoại thì Đinh Hạo mới là ngốc.

Mới đầu Đinh Hạo không lường trước được ảnh hưởng sâu xa từ chuyện này. Trăm ngàn năm sau, diễn võ đường của Vãn Kiếm tông được gọi là Từ Bi Đường, mười võ bìa gọi là Từ Bi Thánh Bìa, trở thành thánh địa chí cao vô thượng trung tâm nhân loại Vô Tận đại lục.

Có lẽ bí tịch võ học trên mười Từ Bi Thánh Bìa không phải cao cấp nhất, cũng không phải bí tịch kinh diễm vạn cổ nhưng khiến vô số cường giả tuyệt đối hậu đại cúi đầu trước chúng nó.

Bởi vì các võ giả trên Vô Tận đại lục từng học võ lòng các võ học ghi trên Từ Bi Thánh Bìa, được lợi từ đó. Vô số thiên tài võ đạo kiệt ngạo bất thuần, tính tình quái đản, các kiêu hùng nhân kiệt uly chấn một phương, những tài năng trẻ xem thường tất cả, thậm chí là một số cường giả Chiến thần cảnh kinh diễm tuyệt vời đứng trước mười võ bìa, lòng tràn đầy tôn kính quỳ một gối xuống đất biểu thị kính ý.

Từ đó về sau bất cứ ai tới trước Từ Bi Thánh Bìa đều phải quỳ một gối xuống đất.

Đạo cuồng kiếm sĩ Đinh Hạo cũng vì điều đó mà trở thành phụ thân của võ đạo nhân loại, là người khai sáng ra trường phái võ đạo công khai.

Đây đều là những chuyện sau này, tạm không nhắc đến.

* * *

Hoàng hôn ngày thứ hai.

Mấy hôm nay Đinh Hạo giành giật từng giây sắp xếp ổn thỏa những chuyện phải làm trước khi đi.

Đinh Hạo khắc võ bìa trừ không muốn tâm huyết các hiền tài đời trước bị phủ bụi ra còn có một lý do là hấn lo lắng nếu vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá một đi không trở về, để lại những công pháp này xem như cống hiến một phần cho nhân loại.

Mấy hôm nay Lý Lan luôn bận rộn, ngẫu nhiên rút ra thời gian bên Đinh Hạo, nữ hài tử Đinh Thiên Sương. Ăn xong Lý Lan vội vàng rời đi, ngày đêm làm không dứt, không có thời gian nghỉ ngơi.

Đinh Hạo bớt thời gian cùng Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết, giao hết thần tàng, ngọc trong thạch cho hai nàng. Đinh Hạo hy vọng sau này Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết tu luyện sẽ dùng được chúng. Trong loạn thế Đinh Hạo nghĩ hết mọi cách tăng thực lực người thân, bằng hữu của mình.

Trong lúc đó Cố Tình Nhi từng đến Vãn Kiếm sơn trang một lần.

Nữ tiêu đầu ngày xưa đánh đá như báo cái bây giờ đã thành nữ cường giả thế hệ trẻ danh chấn Bắc Vực. Đinh Hạo mừng cho Vãn Kiếm sơn trang. Lão bản Đà Linh thương đội, Cố Thiểu Sơ ca ca của Cố Tình Nhi cũng đến Tuyết Châu, tự mình đến cửa cảm tạ Đinh Hạo.

Vận mệnh của lão bản Đà Linh thương đội, Cố Thiểu Sơ thay đổi vì Đinh Hạo.

Hoa Hoài An bây giờ là lão bản một thương đội có tiếng tăm trong Bắc Vực, vì dính dáng đến Vãn Kiếm sơn trang nên được Diệt Tuyệt Kiếm tông quan tâm, phát triển cực kỳ thuận lợi. Hoa Ma Kiếm, nhi tử của Hoa Hoài An là người nổi bật trong số đệ tử mới Diệt Tuyệt Kiếm tông, có thể nói là xuôi chèo mát mái.

Tiêu cục của Cố Thiểu Sơ làm ăn càng lúc càng nhiều, có nhiều cao thủ, có thể làm việc lớn. Có biển vàng Vãn Kiếm sơn trang tọa trấn, người bình thường không dám đụng vào tiêu cục của Cố Thiểu Sơ

Cố Thiểu Sơ, Hoa Hoài An thấp thỏm đến tìm Đinh Hạo.

Bây giờ Đinh Hạo là thiếu niên chí tôn của nhân loại Bắc Vực, dù là cường môn các đại tông môn thấy mặt hấn cũng không dám lơ là. Các đại nhân vật võ đạo nhân loại Bắc Vực không có cả cơ hội gặp Đinh Hạo, Cố Thiểu Sơ, Hoa Hoài An tự biết thân phận, địa vị của mình kém xa bọn họ, e rằng cơ hội không quá lớn.

Cố Thiểu Sơ, Hoa Hoài An phập phồng lo sợ đến cửa Vãn Kiếm sơn trang báo danh. Đệ tử Vãn Kiếm tông canh gác rất khách sáo chiêu đãi Cố Thiểu Sơ, Hoa Hoài An, đệ tử đó trở vào trong báo cáo.

Giây lát sau đệ tử Vãn Kiếm tông cười tùm tùm đi ra, một thanh niên áo xanh tuần tú như ngọc đi theo sau lưng gã, không phải đạo cuồng kiếm sĩ Đinh Hạo thì là ai?

Đinh Hạo cười to nghênh đón Cố Thiểu Sơ, Hoa Hoài An:

- Ha ha ha ha ha ha! Không biết Hoa đại ca và Cố đại ca xa xôi ngàn dặm chạy tới, tiểu đệ không có từ xa tiếp đón, thứ lỗi thứ lỗi.

Hoa Hoài An lấp bắp:

- Đinh . . . Đinh đại nhân . . .

Cố Thiếu Sơ trợn tròn mắt, không thể ngờ Đinh Hạo tự mình tới cửa đón tiếp bọn họ, vô cùng hạnh diện.

Đinh Hạo cười nói:

- Hai vị đại ca làm gì xa lạ vậy? Cứ như trước kia gọi ta là Đinh huynh đệ được rồi.

Đinh Hạo dẫn Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An vào trong.

Đoạn ngày lần đầu Đinh Hạo đi ra Tuyết Châu bây giờ nghĩ lại khiến hắn rất hoài niệm.

Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An là cố nhân, khá tốt bụng. Thời gian đó tuy Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An không biết thân phận của Đinh Hạo nhưng chăm sóc cho hắn nhiều. Đinh Hạo là người nhớ tình cũ, trong lòng đã xem Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An là bằng hữu.

Ba người vào Vãn Kiếm sơn trang, vô số cặp mắt kỳ lạ nhìn Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An. Dù là đệ tử Vãn Kiếm tông hay các khách tông môn khác đến thăm đều tò mò suy đoán hai người kia là thần thánh phương nào mà khiến đạo cuồng kiếm sĩ Đinh Hạo ít khi lộ mặt tự mình đến đón?

Nhiều chương môn, trưởng lão tông môn da mặt dày ở lì trong Vãn Kiếm sơn trang đều là cáo già, thâm nhố kỹ mặt mũi của Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An. Các chương môn, trưởng lão tông môn định bụng phải tìm hiểu rõ ràng thân phận hai người đó, nếu là bằng hữu của Đinh Hạo thì quyết kết giao không chừng nhân cơ hội quen biết với hắn.

Trong các tiếng chào hỏi, kêu gọi, Đinh Hạo dẫn Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An đi vào hậu viện Vãn Kiếm sơn trang.

Tiền viện ồn ào âm ỉ, hậu viện yên tĩnh là chỗ tiếp khách.

Đệ tử tông môn đã sớm được sai bày tiệc rượu, thức ăn sẵn.

Đinh Hạo cười mời Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An ngồi xuống, nói nhỏ vào tai một đệ tử Vãn Kiếm tông. Đệ tử đó cung kính vâng dạ, xoay người đi.

Đinh Hạo cười nói:

- Hai vị đại ca tới đúng lúc, nếu đến trễ một ngày thì sợ là không thấy mặt tiểu đệ.

Đinh Hạo rót rượu.

1060. Chương 1061: Lại Có Cố Nhân.

- Đinh . . . Đinh huynh đệ định đi xa?

Mấy năm nay Hoa Hoài An vào nam ra bắc giỏi nhìn lòng người, rồi rầm một lúc sau cuối cùng gọi Đinh Hạo là Đinh huynh đệ.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Sắp đi xa nhà một chuyến, trong phút chốc không về được.

Cố Thiếu Sơ nâng ly cười nói:

- Vậy thì thật tình cờ, tới đúng lúc gặp Đinh huynh đệ.

Đinh Hạo cười uống hết ly rượu, nói:

- Trước khi đi có thể gặp cố nhân ngày xưa cũng là việc may mắn, ha ha ha ha ha ha! Cho nên hôm nay chúng ta không say không về, nhất định phải uống cho say!

- Nếu Đinh huynh đệ có nhã hứng như thế thì tất nhiên hai chúng ta liều mình bồi quân tử.

Hoa Hoài An phập phồng bất an dần bình tĩnh lại. Dù Đinh Hạo đã là đại nhân vật danh chấn bốn phương nhưng không khác gì lúc trước, Hoa Hoài An thấy yên lòng.

Khi Hoa Hoài An nói chuyện thì có tiếng bước chân truyền đến.

Người đến là Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ, Nhậm Tiêu Dao, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Trần Thắng, Tôn Thiên, Kim Cương Tiểu Ngốc. Cả đám đều là đệ tử Vãn Kiếm tông cùng quý với Đinh Hạo. Trừ Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết mất tích trong chiến trường bách thánh thì Thất Nghĩa Minh cũng chỉ còn xác rỗng. Đám người tiểu võ si Trần Thắng điệu thấp nhiều, bây giờ thực lực của họ tăng vọt, thành nhân vật trung tâm của Vãn Kiếm tông, có quan hệ không tệ với Đinh Hạo.

Từ khi Đinh Hạo quay về Vãn Kiếm tông lần đầu bày tiệc đoàn tụ với các huynh đệ ngày xưa.

- Ha ha ha ha ha ha! Đều đến rồi. Đã lâu không cùng mọi người uống rượu trò chuyện, mượn cơ hội chiêu đãi Hoa đại ca, Cố đại ca, huynh đệ chúng ta cùng nhau uống no say đi!

Đinh Hạo cười lớn kêu đám người Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Lý Vân Kỳ, Nhậm Tiêu Dao, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Trần Thắng, Tôn Thiên, Kim Cương Tiểu Ngốc ngồi xuống.

Đám người ngồi trên bãi cỏ hậu viện, lấy rượu và nguyên liệu tự mình chế biến. Kiếp trước Đinh Hạo thích làm tiệc nướng ngoài trời, lúc một mình ra ngoài mạo hiểm rèn luyện cũng ăn cơm như vậy, tiêu dao tự tại.

- Thật là không có nghĩa khí.

Kim Thiền khẽ thở dài:

- Nhân tình bạc bẽo.

Đình Hạo bật cười nói:

- Được rồi, rốt cuộc là chuyện gì? Xảy ra vụ gì?

Kim Thiền cười khổ nói:

- Còn nhớ vị nữ ni chúng ta cứu khỏi tay Diệu Dục Trai không?

- Diệu Âm?

Đình Hạo gật đầu, nói:

- Tất nhiên là nhớ, người từng nói trong người Diệu Âm có phật duyên, là kỳ tài tu phật. Lúc trước Đại Lôi Âm Tự phái người đến Tuyết Châu là vì tìm hai đệ tử có phật duyên của Vô Niệm phái. Đến bây giờ Lệ Thính Thiền vẫn mất tích, người mang Diệu Âm về xem như hoàn thành công việc.

Nói đến đây Đình Hạo há to mồm, ánh mắt kỳ dị nhìn Kim Thiền.

Đình Hạo hỏi:

- Hòa thượng háo sắc, không lẽ người thấy Diệu Âm xinh đẹp, đoan trang đã làm gì người ta?

Kim Thiền nổi khùng lên:

- A di đà phật tổ cha nó, người xuất gia tứ đại giai không, ta là hạng người như vậy sao?

Đình Hạo hừ một tiếng.

- Người . . . !

Kim Thiền tức điên, nhưng trạng thái hiện tại của gã không đánh lại Đình Hạo.

Kim Thiền hầm hừ nói:

- Diệu Âm đó bây giờ là Phật Chủ đứng đầu của Đại Lôi Âm Tự.

Cái gì?

Diệu Âm trở thành Phật Chủ đứng đầu Đại Lôi Âm Tự?

Đình Hạo hoàn toàn bị rung động.

Đại Lôi Âm Tự là thánh đệ số một của phật gia trên Vô Tận đại lục, truyền thuyết nói năm cực Chiến thần của Vô Tận đại lục có một là Phật Chủ Tây Mạc, địa vị tương đương với Bắc vực Huyền Thương Chiến thần đất Bắc Vực, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần đất Trung Thổ Thần Châu, là tồn tại chí cao vô thượng. Địa vị như vậy dù là đẳng cấp chí tôn thần cảnh cũng không thể thay thế được.

Mặc dù Diệu Âm từng vào chiến trường bách thánh nhưng dù gì xuất thân từ Vô Niệm phái tông môn nhỏ ở Bắc Vực, thực lực mới chỉ cỡ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh. Diệu Âm trở thành chủ Đại Lôi Âm Tự là chuyện nhảm nhí nhất thế giới, như tên ăn mày trong một đêm trở thành hoàng đế.

Thật ra yêu cầu về Phật Chủ rất khắt khe hơn tông môn bình thường, trừ có thực lực cường đại ra còn cần có tu vi Phật học tinh thâm. Trong mấy ngàn vạn thiên tài có lẽ không có một người thỏa mãn được điều kiện.

Đình Hạo hiểu biết tư chất của Diệu Âm, nàng tuyệt đối không đạt đến đẳng cấp Phật Chủ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Biểu tình Đình Hạo nghiêm túc lên, hần nhanh chóng nhận ra đây không chỉ là chuyện của Đại Lôi Âm Tự mà càng liên quan đến vận mệnh nhân loại toàn Vô Tận đại lục. Bởi vì Đại Lôi Âm Tự là một trong tông

môn trụ cột nhân loại trên Vô Tận đại lục, ngang hàng với Siêu Thiên Đình, Huyền Sương Thần Cung. Dù là Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông cũng không thể so sánh với Đại Lôi Âm Tự.

Đinh Hạo nhìn chăm chăm Kim Thiên chờ giải thích cặn kẽ.

Kim Thiên khẽ thở dài:

- Ba năm trước ta mang Diệu Âm trở về Diệu Âm, trưởng lão tự mình quan sát, trưởng lão khen phật tính của Diệu Âm không dứt miệng, Phật Chủ từng gặp mặt nàng. Diệu Âm vì thế mà ngoại lệ trở thành một trong đệ tử chân truyền của Diệu Âm, tu luyện tuyệt học. Diệu Âm biểu hiện ra thiên phú kinh thể hải tặc, mới ba năm ngắn ngủi đã từ cảnh giới Đại Tông Sư cảnh nhảy vọt lên Võ Hoàng cảnh, tuy có tài nguyên của bốn tự vun vào nhưng cũng khiến người kinh thán. Càng đáng quý là Diệu Âm lĩnh ngộ, thông thấu điển tịch Phật học khiến rất nhiều lão tăng nhân cảm thấy không bằng. Diệu Âm một hơi nhảy lên một trong các truyền nhân của Đại Lôi Âm Tự, được bốn tự xem trọng.

Đinh Hạo gật đầu, tiếp tục lắng nghe.

- Đại khái khoảng một năm trước, Siêu Thiên Nhai Trung Thổ Thần Châu biến dị khiến cường giả thần cảnh các phương chú ý. Phật Chủ Đại Lôi Âm Tự cũng đi Siêu Thiên Nhai nhìn xem, mọi chuyện bắt đầu đi hướng không thể cứu vãn. Phật chủ một đi không trở lại, chỉ truyền một Phật chỉ là ra lệnh bốn tự tuyển Phật Chủ mới. Hỗn loạn thời gian ngắn sau bốn tự có vài trưởng lão nổi danh chủ trì, tình huống bình tĩnh lại. Phải chọn Phật Chủ trong số truyền nhân Đại Lôi Âm Tự, đây là quy tắc từ trước đến nay. Vậy nên ta, Diệu Âm, bốn vị sư huynh khác đều có khả năng thành Phật Chủ mới.

- Nếu bàn về tư cách, bối phận, cống hiến cho Đại Lôi Âm Tự thì Diệu Âm là người đến sau, cơ bản trừ nàng ra khả năng làm Phật Chủ. Khi ấy Bát Giới sư huynh của ta có uy vọng cao nhất, thực lực mạnh nhất, mấy trăm năm trước đã vào thần cảnh, phật tính cũng tốt nhất, là nhân tuyển mọi người xem trọng, chắc chắn làm Phật Chủ. Vốn tưởng chuyện quyết định như thế, ai ngờ trước một ngày đại điển y bát, Bát Giới sư huynh . . .

Nói đến đây giọng Kim Thiên run run, biểu tình đau khổ nói:

- Bát Giới sư huynh chết!

Đinh Hạo kêu lên:

- Cái gì?

Chết?

Một cường giả thần cảnh tuổi thọ lâu dài có thể sống mấy ngàn năm.

Nghe Kim Thiên miêu tả thì tăng nhân Bát Giới trăm năm trước mới vào thần cảnh, nếu không có gì ngoài ý muốn thì ít nhất dư sức sống thêm trăm năm. Bát Giới đột nhiên chết rõ ràng không phải tự nhiên mà là bị người giết.

Trong Đại Lôi Âm Tự cao thủ như mây, một cường giả thần cảnh bị giết chết đúng là chuyện khó tin.

Dù là cường giả đỉnh thần cảnh như Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần cũng không làm được.

Trừ phi . . .

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, hần nghĩ đến một khả năng duy nhất.

- Không uống là đao cuồng kiếm si, rất nhanh tìm ra đáp án.

Kim Thiên chú ý thấy biểu tình của Đinh Hạo, khẽ thở dài:

- Khi đó nguyên Đại Lôi Âm Tự rung động, chuẩn Phật Chủ bị giết trong bốn tự, đây là tiếng xấu chưa từng có từ khi Đại Lôi Âm Tự thành lập. Tin tức bị phong tỏa, các trưởng lão giận dữ, hết sức điều tra. Cuối cùng xác nhận Bát Giới sư huynh bị tăng nhân trong bốn tự giết, bởi vì khám nghiệm thi thể phát hiện Bát Giới sư huynh bị thần thông phật gia vô cùng cao thâm làm bị thương.

Đinh Hạo gật đầu, không biết nên nói cái gì.

1063. Chương 1064: Phản Đồ Số Một Trong Lịch Sử.

Tăng nhân Bát Giới chết vào thần thông phật gia nói lên Đại Lôi Âm Tự có nội gian.

Với lực lượng của Đại Lôi Âm Tự nên dễ dàng điều tra ra sự thật, không lẽ . . .

Kim Thiên giọng run run nói:

- nam nhân trung niên các viện hết sức truy tìm hung thủ, ai ngờ không có manh mối gì. Lúc này ba sư huynh khác có tư cách trở thành Phật Chủ là Bạch Long, Ngộ Tĩnh, Ngộ Không đều . . . Đều lần lượt . . . Bị hại!

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Chuyện này thật sự quá mức kinh thế hãi tục, nếu không phải Kim Thiên chính miệng nói ra thì Đinh Hạo không bao giờ tin. Truyền nhân Đại Lôi Âm Tự liên tục bị giết trong chùa, nếu đặt ở kiếp trước thì như phu nhân tổng thống nước Mỹ bị hiếp trong nhà trắng, đó là chuyện không thể nào.

Tăng nhân Bát Giới là cường giả thần cảnh, ba vị tăng nhân Bạch Long, Ngộ Tĩnh, Ngộ Không dù không phải cường giả thần cảnh thì cũng là đỉnh thánh nhân cảnh, không chênh lệch bao nhiêu với Sở Cuồng Đồ. Thế nhưng Bạch Long, Ngộ Tĩnh, Ngộ Không được bảo vệ tầng tầng vây vay mà chết.

- Nguyên Đại Lôi Âm Tự sắp phát diên, vạn năm qua không có tiếng xấu như vậy. Trưởng lão các viện tức giận không tiếc tiêu hao một viên xá lợi cốt của Phật Chủ ngày xưa. Một vị trưởng lão sư thúc thiêu đốt lực lượng căn nguyên của mình đảo ngược thời không nhìn chuyện xảy ra lúc mấy vị sư huynh chết. Ai ngờ . . . Ai ngờ trưởng lão đảo ngược thời không thấy kẻ giết bốn vị sư huynh là . . .

Nói đến đây người Kim Thiên run bần bật, không biết vì giận dữ hay là sợ hãi.

Đinh Hạo nói thay cho Kim Thiên:

- Người đó chính là người, đúng không?

Kim Thiên gật đầu, nói:

- Người nói đúng, trong hình ảnh gương đảo ngược thời không trông thấy hung thủ chính là ta.

Đinh Hạo khê thở dài:

- Thủ đoạn của hung thủ thật đã đến mức nghịch thiên, có thể nhiễu loạn thời không chế tạo biểu hiện giả dối. Gặp đối thủ như vậy người rơi vào nông nổi này cũng không oan.

Ánh mắt Kim Thiên kỳ lạ hỏi:

- Người tin tưởng ta không phải hung thủ?

Đinh Hạo gật đầu, rất nghiêm túc nói:

- Kim Thiên ta quen tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Kim Thiên ngơ ngác nhìn Đinh Hạo, một lúc sau nở nụ cười.

Kim Thiên cười phá lên:

- Hay cho đao cuồng kiếm si, không uổng là kỳ nam đương thời. Ta đã biết là mình không nhìn lầm người. Tuy trời đất rộng nhưng người thật sự tin tưởng ta chỉ đếm trên đầu ngón tay, người chính là một trong số đó, không uổng ta xa xôi vạn dặm đến tìm người.

Đinh Hạo bỗng cười gian bảo:

- Thật ra ta chỉ nói thôi, ngươi đừng tưởng thật, lỡ như ngươi đúng là hung thủ thì sao?

Kim Thiên:

- . . .

Đinh Hạo ôm bụng cười.

Kim Thiên cảm thấy sắp bị tiện nhân Đinh Hạo chọc tức học máu, bắt đắc dĩ lắc đầu. Nhưng nói thật là bị Đinh Hạo trêu chọc xong tâm tình của Kim Thiên không nặng nề như trước.

- Tiếp theo ngươi định làm sao?

Đinh Hạo hỏi:

- Nếu nguyên Đại Lôi Âm Tự đuổi truy sát ngươi thì ta không giúp được nhiều. Tùy tiện trưởng lão nào giáng xuống, một ngón tay có thể đâm chết ta.

Nếu là trước kia Đinh Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá không chừng rất tự tin vào mình.

Từ khi Đinh Hạo biết số lượng cường giả thần cảnh trong thiên địa từ miệng Đinh Hồng Lệ thì hẳn hiểu rằng cao thủ thật sự đều là lặng lẽ không có tiếng tăm. Thánh địa như Đại Lôi Âm Tự không thể nào chỉ có một Phật Chủ ngày xưa là cường giả thần cảnh. Sợ là chưởng tọa các viện trưởng lão Kim Thiên nói cũng là cường giả thần cảnh.

Nếu người Đại Lôi Âm Tự suy sát Kim Thiên là cường giả thần cảnh thì có thể một ngón tay đè chết Đinh Hạo.

Bây giờ Đinh Hạo đã hiểu rằng tu vi tinh thâm như Kim Thiên tại sao bị truy sát chặt vật như con chó, đổi lại là hẳn chắc còn tồi tệ hơn Kim Thiên.

Kim Thiên khẽ thở dài:

- Lần này ta thật sự gục. Bốn vị sư huynh chết, ta trở thành phản đồ số một của bốn tự, người được lợi lớn nhất là Diệu Âm. Làm người thừa kế duy nhất còn lại, nay Diệu Âm đã trở thành Phật Chủ đứng đầu Đại Lôi Âm Tự, tụ tập toàn bốn tự truy sát ta. Tuy trời đất lớn nhưng không có chỗ cho ta dung thân.

Bị thế lực như Đại Lôi Âm Tự hết sức truy sát dù là cường giả thần cảnh cũng phải chết.

Tuy Vô Tận đại lục lớn nhưng không có chỗ cho Kim Thiên nương náu.

Kim Thiên ngừng một lúc, khẽ thở dài:

- Xem ra chỉ còn cách rời khỏi thế giới này, may mắn trên đường đi Tuyết Châu ta cướp được thứ này.

Kim Thiên xòe tay ra, một lệnh bài đá hình tam giác nằm trong tay gã.

Con người Đinh Hạo co rút, hẳn nhận ra ngay lai lịch của lệnh bài đá.

Lại là một khối Độn Thiên Thạch Thi.

Tuy hình dạng khác với Độn Thiên Thạch Thi của Đinh Hạo nhưng chất liệu y như đúc. Thoạt trông Độn Thiên Thạch Thi làm bằng đá nhưng thật ra là chất liệu độc nhất vô nhị, trên Vô Tận đại lục không có loại đá này. Độn Thiên Thạch Thi có hơi thở kỳ dị dao động.

Mắt Đinh Hạo sáng lên:

- Ngươi muốn . . .

Kim Thiên gật đầu, nói:

- Nghe nói sau núi Vân Kiếm tông phát hiện một trận pháp bàn cờ có thể đi thông tiên giới, chỉ cần có một khối Độn Thiên Thạch Thi là có thể thức giục. Trên đường đi ta mạo hiểm bị truy sát chết cướp một khối Độn Thiên Thạch Thi của yêu tộc.

Đinh Hạo khen ngợi:

- Người rất may mắn.

Nếu đổi lại là bình thường Đinh Hạo sẽ không khách sáo nói dù Kim Thiên thoát được một lúc nhưng không thể trốn cả đời. Bị thánh địa võ đạo như Đại Lôi Âm Tự truy sát thì cuối cùng chỉ có đường chết. Tuy nhiên vừa lúc cánh cửa tiên giới, Độn Thiên Thạch Thi xuất hiện cho Kim Thiên cơ hội tốt nhất.

Chỉ cần lợi dụng Độn Thiên Thạch Thi trốn vào tiên giới là tuyệt đối có thể thoát khỏi Đại Lôi Âm Tự truy sát.

Đây là cơ hội duy nhất cho Kim Thiên.

Nếu Kim Thiên muốn chứng minh trong sạch thì phải tìm cách sống sót, sau này thực lực tăng lên mới cứu lại tất cả. Nếu Kim Thiên bị cường giả Đại Lôi Âm Tự bắt là chỉ có đường chết.

Nhưng Kim Thiên một đường chạy đến Tuyết Châu Bắc Vực chắc người truy sát già còn chút tình cảm, không tin già là phản đồ, nương tay cho già. Nếu không thì cường giả thần cảnh hết sức truy sát, Kim Thiên không thể nào sống sót đến đây.

Đinh Hạo cảm thấy vụ án có ẩn khuất gì nhưng tạm thời hấn không vạch ra được.

Đinh Hạo lấy ra Độn Thiên Thạch Thi của mình, nói:

- Được rồi, xem ra ta có đồng bạn.

Kim Thiên sớm biết trước, nói:

- Người thật sự quyết định vào trận pháp truyền tống đó?

Đinh Hạo gật đầu.

- Người không bị người ta truy sát khắp thế giới thì cần gì mạo hiểm vậy?

Độn Thiên Thạch Thi cười nói:

- Tuy quan hệ của hai chúng ta tốt nhưng không đến mức tiêu không rời mạnh, mạnh không rời tiêu đi?

Đinh Hạo nói:

- Ta có lý do của mình.

Kim Thiên không hỏi thêm.

1064. Chương 1065: Phản Đồ Số Một Trong Lịch Sử (hạ).

Đêm đó Kim Thiên ở trong căn phòng bí mật, Đinh Hạo bày trận pháp liễm tức mình sở trường nhất bên ngoài, hy vọng có thể giấu hơi thở của Kim Thiên, không bị cao thủ Đại Lôi Âm Tự truy sát đến nơi phát hiện.

Đinh Hạo không nói chuyện này cho ai biết.

Bởi vì Lý Lan rất bận. Buổi tối Đinh Hạo mang theo nữ hài tử Đinh Thiên Sương vượt ngàn dặm trở về Ân Kiếm phong, đỡ nữ hài tử ngủ. Đinh Hạo ngồi xếp bằng trước nhà tranh, vận khí tu luyện.

Tu vi huyền khí của Đinh Hạo mấy ngày nay có tiến bộ, hiện giờ đã đến song mạch nhất khiếu Vô Hoàng cảnh. Tuy mấy hôm nay Đinh Hạo bận rộn nhưng chưa từng bỏ ngỏ tu luyện huyền khí, cộng với đan dược của Tây Môn Thiên Tuyết, thân mình được phổ hỗ trợ. Đinh Hạo mới vận chuyển giấy lát đã cảm thấy khí thể rất hùng hồn cuộn cuộn trong người, có dấu hiệu đột phá.

Ân Kiếm phong là trọng địa của Văn Kiếm tông, phòng vệ nghiêm ngặt, Đinh Hạo có thể yên tâm đột phá.

Mười bốn đốm lửa, mười bốn đốm băng luân phiên hiện ra trong cơ thể Đinh Hạo, tỏa ánh sáng rực rỡ. Song mạch một trăm hai mươi tám đã căng đầy, mỗi một huyết khiếu trơn bóng đầy đặn như dựng dục sinh mệnh trong đó, cực kỳ thâm ảo, kỳ diệu.

Huyền khí lửa của Tất Phương, cực âm ngục băng huyền khí như hai thiên hà một vàng một trắng kết nối đốm lửa và đốm băng lại. Ánh sáng rực rỡ bắn ra từ cơ thể Đinh Hạo, bao phủ toàn thân hắn.

Đoàn sáng vàng và trắng bao phủ nguyên Ấn Kiếm phong.

Tu vi huyền khí cảnh giới Võ Hoàng cảnh đúng là cực kỳ cường đại, có băng tuyết và Tất Phương rít gào. Băng tinh, bông tuyết như tinh linh xoay tròn. Đôi khi lạnh lẽo thấu xương, đôi khi nóng cháy luân phiên nhau, giống như âm dương tuần hoàn.

Lấy cơ thể Đinh Hạo làm trung tâm, cỏ nhỏ bên cạnh hắn lúc lúc ngã trước lúc nghiêng ra sau. Nhánh cỏ từ xanh biếc đến khô vàng, lại từ vàng vọt đến xanh mơn mớn, không ngừng biến đổi như thu xuân tới lui.

Ba canh giờ qua đi.

Trúc lan, huyết khiếu thứ hai trong đệ bát kinh túc dương minh, vân hoa, huyết khiếu thứ mười bảy trong

Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi cúi đầu quan sát bãi máu, gật gù nói:

- Đáng tiếc, xem ra một khối Độn Thiên Thạch Thi tối đa chỉ truyền tổng ba sinh linh, vượt qua ba danh ngạch thì sinh linh còn dư khó thoát chết.

Mới rồi bốn cường giả yêu tộc trẻ tiến vào đoàn sáng trắng có một cường giả yêu tộc bị truyền tổng trận bài xích, đã chết.

Trước đó Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi có tìm hiểu điều này.

Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi không nói ra nguy hiểm là vì mạo hiểm thăm dò hạn mức cao nhất của trận pháp truyền tổng đưa thêm một người vào cánh cửa truyền tổng đến tiên giới. Dù sao thêm một người là có một phần cơ hội, tiếc rằng cuối cùng không như ý.

- A? Ô vuông trận pháp truyền tổng trên bàn cờ cũng mất một cái?

Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi nhanh chóng nhận ra, ô vuông trận pháp truyền tổng trên bàn cờ đá nơi chứa Độn Thiên Thạch Thi sau khi truyền tổng đi thì biến mất khỏi bàn đá như chưa từng xuất hiện.

Điều này vượt xa dự đoán của Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi.

Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi đoán ra điều gì, thâm nghĩ:

- Không lẽ năng lực trận pháp truyền tổng trên bàn cờ đá này chỉ đơn hướng và có một lần?

Trong trận pháp truyền tổng trên bàn cờ đá có tổng cộng hơn bốn mươi ô vuông, tức là nó tối đa chỉ truyền tổng hơn bốn mươi lần.

Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi đứng trước trận pháp truyền tổng trên bàn cờ đá quan sát một lúc, cuối cùng gã xoay người rời đi.

Khoảnh khắc ra khỏi hang động bí ẩn, Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi bỗng muốn thăm dò địa huyết thâm uyên, nhưng nghĩ lại thiên tài võ đạo thiếu niên nhân loại đáng sợ trên mặt đất đành thôi.

Sau khi Yêu thánh khôi ngô lớn tuổi rời đi không lâu trong hang động bí ẩn lại có một bóng người.

Lần này vẫn là cường giả yêu tộc.

Một thiếu niên yêu tộc mặc áo lông cừu trắng, khuôn mặt tuấn tú hàm hồ nói:

- Tông chủ, tại sao tông chủ khách sáo với mấy tên nhân loại nhỏ yếu Văn Kiếm tông trên mặt đất như vậy? Hừ, đổi lại là ta nếu có nhân tộc dám can đảm ăn nói kiêu đó đã khiến hắc môn chết không được, muốn sống không xong.

Lão nhân tóc bạc mập mạp mặt hung dữ lạnh lùng cười:

- Bản tông làm việc chẳng lẽ cần người dạy dỗ?

Thiếu niên yêu tộc tuấn tú mặc áo lông cừu trắng vội nói:

- A, tông chủ bớt giận, đệ tuyệt không có ý đó.

Lão nhân tóc bạc mập mạp mặt hung dữ nói:

- Đạo cuồng kiếm sĩ Đinh Hạo không phải nhân vật bình thường, muốn sống thì đừng chọc vào hắn. Lần này ngươi và ta vào cánh cửa truyền tổng đến tiên giới phải nhớ kỹ, nếu vào tiên giới trước tiên tìm cách tụ hợp lại với ta.

Thiếu niên yêu tộc tuấn tú mặc áo lông cừu trắng vâng dạ:

- Tuân lệnh!

Trong lòng thiếu niên yêu tộc tuấn tú mặc áo lông cừu trắng suy nghĩ, nếu vào tiên giới sẽ không bao giờ liên lạc với lão già này. Khi nào gã thành tiên, bắt tử bắt diệt thì không cần nhấc nhục lão già nóng tính nữa.

Trong lúc nói chuyện lão nhân tóc bạc mập mạp mặt hung dữ lấy ra một Độn Thiên Thạch Thi hình lăng giác đặt trên trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá.

Đoàn sáng thủy ngàn xuất hiện.

Lão nhân tóc bạc mập mạp mặt hung dữ, thiếu niên yêu tộc tuần tú mặc áo lông cừ trắng ngàn ngừ, cuối cùng cần rặng biến thành luồng sáng vào trong đoàn thủy ngàn.

Trong hang động bí ẩn yên tĩnh quả nhiên một ô vuông trên bàn cờ đá lại biến mất, như có bàn tay vô hình từng chút một xóa đi dấu vết.

Hang động bí ẩn trở về tĩnh lặng, nhưng không kéo dài quá lâu.

Lục tục có cường giả yêu tộc, nhân loại đi vào hang động bí ẩn, tay cầm Độn Thiên Thạch Thi khởi động trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá tiến vào đoàn sáng thủy ngàn, biến mất.

Những thế lực, cường giả có được Độn Thiên Thạch Thi đều là người trẻ tuổi có khí vận dưới thần cảnh, muốn nhờ vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá tiến vào tiên giới giành được một phần tiên duyên.

Bọn họ là người địa biểu được cường giả thần cảnh các phương trên thế giới chọn ra, vì tuy bọn họ đến trước sau nhưng rất có trật tự, không có chuyện nửa đường chặn giết cướp bóc Độn Thiên Thạch Thi.

Thời gian trôi nhanh.

Từng ô vuông trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá biến mất.

Đến buổi chiều thì trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá chỉ còn năm ô vuông, đã có gần một trăm người bị cánh cửa truyền tống đến tiên giới bí ẩn đưa đi, không thể xác định bọn họ có thật đi tiên giới trong truyền thuyết không. Không ai biết bên kia là nguy hiểm hay phúc duyên, chỉ có thể nghe theo số trời.

Trên mặt đất.

Đỉnh Hạo vẫn rất có kiên nhẫn tọa trấn khu vực sau núi Vấn Kiếm tông.

Mấy người Vương Tuyệt Phong chỉ đường cho cường giả các phương mới đến, bảo bọn họ đừng vượt rào.

Có Đỉnh Hạo trấn tại đây cộng với hai thiên kiêu khác trong Vấn Kiếm tông là Cuồng Dao Trương Phàm, Phượng Hoàng nữ Tạ Giải Ngữ chưa lộ mặt nên từ lúc đầu đến giờ không có gì ngoài ý muốn.

Phía xa ánh sáng chớp lóe.

Tổng Khuyết, Diệt Tuyệt Kiếm Ma Bạch Tuyền Thủy xuất hiện trước mắt.

Có mấy cao thủ Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông đi theo sau Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy.

- Như thế nào? Chẳng lẽ Tổng huynh và Bạch huynh cũng muốn đi mạo hiểm một lần sao?

Đỉnh Hạo lộ biểu tình kinh ngạc. Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy là chương môn tương lai của siêu tông môn Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông, tiền độ thên thang, không thiếu tài nguyên, địa vị cao, dù là cường giả thần cảnh cũng không thể khống chế bọn họ. Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy không có lý do gì đi cánh cửa truyền tống đến tiên giới không xác định thật giả tranh thủ một phần tiên duyên.

Tổng Khuyết cười tủm tỉm nói:

- Thử vận may xem sao.

Bạch Tuyền Thủy nghiêm túc nói:

- Ta và Tổng huynh không kinh tài tuyệt diễm như Đỉnh huynh đệ. Bây giờ thiên hạ rối loạn, nếu không liều một phen thì không lâu sau chẳng còn chỗ cho chúng ta đứng. Người từng nói chuyện nước ấm nấu ếch, ta không muốn làm con ếch trong câu chuyện bị nấu chín từ từ, cuối cùng không có sức chống cự.

1067. Chương 1068: Giờ Phút Máu Chốt (3).

Thật ra người như Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy chưa đến ba trăm tuổi đã tu luyện đến cảnh giới cao giai Vô Đế cảnh nhìn chung là thiên tài tư chất siêu đẳng trong lịch sử võ đạo nhân loại. Nếu Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy có thêm ba trăm tuổi bước vào thánh nhân cảnh hay dư sức trùng kích thần cảnh. Dù sao nhân loại bẩm sinh thể yếu, không như yêu tộc nhờ huyết mạch huyết thống nên bẩm sinh có thần thông, trăm tuổi đã nhập thánh.

Nhưng bây giờ thiên địa lực lượng triều tịch trong Vô Tận đại lục thay đổi, nhiều thiên tài yêu tộc ủa ra. Đám người Thái Thủy Thái, Thái Sơ công chúa đã là thánh nhân cảnh. Trong cuộc chiến lôi đài sinh tử, lực lượng của Cuồng Dao Trương Phàm, Tà Giải Ngữ kinh sợ các phương. So sánh thì tuổi tác như Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy, lại chiếm địa vị, tài nguyên vẫn chưa nhập thánh thì hơi tuột hậu.

Đám người Đinh Hạo mạnh mẽ nổi trội khiến Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy thấy áp lực rất lớn. Các đại tông môn Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông cảm giác thế giới này biến đổi, là siêu địa phái tuy có nội tình thâm sâu nhưng nếu cứ phong kính mình thì sớm muộn gì sẽ bị thế giới tàn khốc mạnh thẳng yếu thua đào thải.

Lần này Độn Thiên Thạch Thi xuất hiện là cơ hội cho các tông môn.

Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông sẽ không bỏ qua cơ hội.

Vốn có người khác vào trận pháp truyền tông trên bàn cờ đá nhưng Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy quyết định tự mình đi, dù phải trả giá bằng mạng sống cũng quyết liều một phen.

Một khi gặp được tiên duyên, có lẽ Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy sẽ một bước lên mây, từ nay đi trên con đường vĩnh hằng.

Nếu không thì Vô Tận đại lục biến đổi, rùng rợn lẫn lộn, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy không thể chờ được ba trăm năm tiếp theo đã từ lãnh đạo thiên tài thế hệ trẻ hôm nay thành đá lót chân cho người khác đạp lên, bị lãng quên.

Đinh Hạo chấp tay đưa tiến:

- Nếu vậy xin mời hai vị huynh trưởng.

Tống Khuyết định hỏi thêm là Đinh Hạo có cùng vào trận pháp truyền tông trên bàn cờ đá thử kiếm tiên duyên không, nhưng ngẫm nghĩ chỗ này nhiều người nhiều chuyện, lỡ tung tích hắn bị đồn ra ngoài sẽ không có lợi cho sau này Vấn Kiếm tông phát triển. Tống Khuyết không hỏi gì, dặn dò mấy câu rồi xoay người rời đi.

Lúc này mặt trời đã chậm rãi khuất sau núi tuyết phía tây.

Sơn vũ ngân xà, nguyên trì sắp tượng.

Tịch dương huyết như, nhiễm đỏ đại địa.

Chỉ một lúc nữa là trời tối hẳn, đã đến lúc. Đinh Hạo chờ giây lát không thấy ai đến sau núi nữa, thể lực các phương có được Độn Thiên Thạch Thi đều đã vào cánh cửa truyền tông đến tiên giới.

Đinh Hạo quay đầu nhìn Lý Lan đứng bên cạnh.

Lý Lan nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn Đinh Hạo.

Nhìn nửa bên mặt đường cong xinh đẹp, khóe môi nữ chương môn Vấn Kiếm tông hô mưa gọi gió Bắc Vực hơi giật nhẹ, cổ nén cảm xúc không khóc thành tiếng. Lý Lan tưởng tượng người mình yêu sắp ra đi, có lẽ là vĩnh viễn ly biệt, dù là người làm bằng sắt đá cũng không chịu nổi.

Đinh Hạo khẽ nói:

- Tiểu Lan, ta đi đây.

Đinh Hạo dứt lời đã biến thành luồng sáng lao xuống địa huyết thâm uyên.

Lý Lan giơ tay lên, đứng yên tại chỗ không nói một câu.

Một lúc sau có lực lượng nguyên tố không gian từ bên dưới địa huyết thâm uyên dâng lên, là dấu hiệu trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá bị khởi động. Điều này nói lên Đinh Hạo dùng Độn Thiên Thạch Thị mở trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá đã rời đi.

Nhưng lúc này bỗng có biến dị.

Vô số yêu khí cực kỳ cường đại từ phía xa ồ ạt ập đến, mây đen che rợp trời. Yêu khí hùng hồn bạo ngược khiến người hoảng loạn bao phủ nguyên sơn môn Vãn Kiếm tông.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo đã đi, nợ máu của Thiên Yêu Điện ta nên thanh toán!

- Còn có Hắc Sơn Ngưu Ma tộc, trả mạng con ta lại!

Tiếng cười điên cuồng phát ra từ mây đen đầy trời, từng thân hình yêu ma dữ tợn khổng lồ như dấy úi ẩn hiện trong yêu khí mây đen. Có ngàn vạn yêu ma tụ tập, những cặp mắt đỏ rực to như ao máu bắn ra cột sáng đỏ đáng sợ chiếu xuống mặt đất.

Chớp mắt trong thiên địa đã tối đen.

Lý Lan lắc người bước lên hư không, quát to:

- Là ai dám can đảm xông vào Vãn Kiếm tông ta?

Một thanh âm điên cuồng vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Không còn Đinh Hạo mà nữ nhân ngu xuẩn nhà ngươi dám huênh hoang như thế? Hôm nay phải huyết tẩy Vãn Kiếm tông!

Một con đại yêu ếch to như dãy núi âm u xuất hiện trong mây đen yêu khí.

Một yêu ma trâu đen khổng lồ khác cũng hiện ra:

- Cuồng Dao Trương Phàm, lăn ra đây chịu chết!

Mắt yêu ma trâu đen khổng lồ bắn ra sát khí, bộ dạng phát điên. Yêu ma trâu đen khổng lồ đáp xuống đất, ầm ầm một tiếng như động đất, dãy núi phía xa lắc lư.

Đây là một yêu thánh của Hắc Sơn Ngưu Ma tộc, là thân tộc của Hắc Sơn Yêu Đền ngày hôm trước chết trên lôi đài sinh tử.

Vang tiếng nổ diệc tai.

Một bóng người từ dưới địa huyết thâm uyên vọt lên, đáp xuống đất, đao khí sắc bén, lực lượng huyền khí hùng hồn như biển cả, chính là Cuồng Dao Trương Phàm.

Mặt Lý Lan lạnh băng hét lên:

- Lôi đài sinh tử chiến là ước định của chí tôn hai tộc, sống chết thắng thua do trời, không được ghi hạn truy sát. Hôm nay ngươi xâm phạm Vãn Kiếm tông ta chẳng lẽ muốn làm trái lệnh của chí tôn sao?

- Ha ha ha ha ha ha! Lệnh của chí tôn là những người khác không được quấy nhiễu lôi đài sinh tử chiến, sau cuộc chiến không ràng buộc gì nữa. Ha ha ha ha ha ha! Không còn Đinh Hạo thì Vãn Kiếm tông ngươi yếu ớt không chịu nổi một kích trong mắt ta, dễ dàng đồ sát. Trả mạng con ta đây!

- Đúng vậy. Giết thiếu chủ Thiên Yêu Điện ta, mối thù này dù chí tôn ra mặt cũng không nói được gì.

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ nổi mấy cục u màu nâu sậm to như dãy núi trên làn da, hoa văn xanh ngát phức tạp thâm ảo, ngoài người chảy chất lỏng vàng đen tanh hôi là chất độc của nó, trông rất âm u, khủng bố.

Lý Lan lạnh lùng cười:

- Lam thiếu chủ Thiên Yêu Điện vô cớ xâm phạm Vãn Kiếm tông ta, giết đệ tử của ta, chết chưa hết tội.

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh hét to:

- Nữ nhân thôi, sắp chết đến nơi còn kiêu căng như vậy? Lát nữa sẽ nhốt ngươi lại, cho ngươi muốn sống không được muốn chết không xong.

Lý Lan nở nụ cười nói:

- Người sắp chết không phải ta.

Lý Lan dứt lời . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng cột sáng màu vàng từ bốn phía hoang dã sơn môn Vân Kiếm tông bắn lên cao như từng sợi dây thừng xuyên toa giao nhau trên bầu trời, bao phủ phạm vi mấy trăm dặm hợp thành cái lưới to màu vàng chụp ngược mảnh thiên địa này.

Biến cố đột ngột làm ngàn vạn yêu tộc trên bầu trời giật mình không hiểu ra sao.

Càng khiến các cường giả yêu tộc giật mình là một thanh âm quen thuộc bỗng vang lên trong thiên địa.

- Nếu đã đến thì hôm nay các ngươi đừng hòng rời đi.

Kiểm quang ngưng trời, đao khí tràn ngập, ánh sáng màu vàng và bạc phóng lên cao. Một người bay lên địa huyết thâm uyên, tay trái cầm thanh ma đao đen, tay phải nắm thanh kiếm rỉ sét, tóc đen như suối, áo xanh phát phối, không phải đao cuồng kiếm si Đình Hạo thì là ai?

1068. Chương 1069: Nghịch Sát.

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ như thấy quỷ, kêu lên:

- Người . . . Sao có thể? Chẳng phải ngươi đã vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá rồi sao?

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh cũng bị giật nảy mình.

Không thể nào! Mới rồi Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ thấy rõ Đình Hạo vào địa huyết thâm uyên, có hơi thở trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá tràn ra, tuyệt đối không sai. Nhưng tại sao Đình Hạo có thể quay về?

Rốt cuộc là sao?

Đình Hạo lạnh lùng cười:

- Ai nói ta sẽ vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá?

Sát khí tụ tập trong mắt Đình Hạo, nói:

- Ta chưa từng muốn vào tiên giới hư vô mờ mịt kia, chẳng qua muốn dụ đám hề các ngươi lộ mặt.

Trong khi Đình Hạo nói chuyện thì sơn môn Vân Kiếm tông lại có biến đổi.

Một tầng khói đỏ lan tràn dưới đất như sương khói chớp mắt bao phủ nguyên sơn môn Vân Kiếm tông. Sương đỏ rất lạ, cách mặt đất hơn mười thước vừa đứng bao phủ kiến trúc Vân Kiếm tông nhưng không hướng lên trời.

- Hồng La Sa Trưởng? Cường giả thần cảnh?

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ thấy khói đỏ thì giật mình biến sắc mặt. Khói đỏ nhạt kỳ dị ẩn chứa hơi thở cường giả thần cảnh, là thần thông phòng hộ của một cường giả thần cảnh nổi tiếng Huyền Sương Thần Cung Bắc Vực, Hồng La Sa Trưởng. Khói đỏ lan tràn nhìn như mềm mỏng nhưng ngăn cách mọi lực lượng.

Kết hợp với cột sáng vàng giao nhau như cái lưới, toàn bộ yêu tộc hiểu rằng đã trúng kế.

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ tức giận quát:

- Đi!

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ xoay người bỏ trốn.

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh cũng không còn can đảm chiến đấu.

Ngay cả cường giả thần cảnh cũng bảo vệ sơn môn Vãn Kiếm tông thì trận chiến này đã không còn ý nghĩa gì. Đám người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm có thể thoải mái giết chóc, không cần lo dư âm chiến đấu hủy diệt Vãn Kiếm tông. Lỡ như chí tôn nhân loại trong bóng tối cũng ra tay thì . . .

- Nhỏ cỏ không tận gốc, gió xuân về lại mọc, giết!

Đinh Hạo không nương tình, hấn biến thành luồng sáng giết vào mây đen yêu khí.

- Giết!

Cuồng Dao Trương Phàm nhảy lên cao hết sức ra tay.

Tiếng phượng hoàng hú dài vang lên:

- Gri!!!

Một con phượng hoàng lửa từ địa huyết thâm uyên sau núi phóng lên cao. Tà Giải Ngưu mặc áo giáp đỏ xuất hiện, hộp kiếm lớn theo bên cạnh hắn. Bàn tay thuần dài ẩn hộp kiếm, vô số kiếm quang tím đỏ bắn ra như lưỡi hải tử thần, nhanh chóng giết chết vô số cường giả yêu tộc trong mây đen yêu khí đầy trời.

Chiến đấu đáng sợ bùng nổ.

Đám người Đinh Hạo lên kế hoạch đã có hiệu quả.

Lý Lan sớm dự đoán được một khi đám người Đinh Hạo rời đi sẽ có thể lực yêu tộc đến trả thù Vãn Kiếm tông. Tâm kế, trí tuệ của Lý Lan sao có thể không nghĩ ra điều này được?

Cho nên Lý Lan bày ra cảnh này muốn dụ tất cả thể lực ẩn núp muốn hại Vãn Kiếm tông ra, một lần giết sạch chấm dứt tai họa.

Người lúc trước mở trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá trong hang động bí ẩn chính là Kim Thiên.

Kim Thiên, phản đồ số một phật gia trên Vô Tận đại lục cũng có một khối Độn Thiên Thạch Thi. Bình minh sáng nay Kim Thiên đã ẩn trong địa huyết thâm uyên, mới rồi khi Đinh Hạo vào hang động bí ẩn thì gã mở trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá ra đi trước.

Lực lượng cánh cửa truyền tống đến tiên giới khởi động truyền ra từ địa huyết thâm uyên.

Lúc trước các cường giả Thiên Yêu Điện, Hắc Sơn Ngưu Ma tộc cảm ứng được trận pháp không gian dao động không phải là giả. Trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá dù gì là vật thượng cổ, cường giả thần cảnh cũng không thể mô phỏng lực lượng dao động cho nên Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ mới sai lầm chui vào tòng.

Các cường giả Thiên Yêu Điện, Hắc Sơn Ngưu Ma tộc không ngờ, lúc trước thăm dò thể lực các phương nắm giữ Độn Thiên Thạch Thi, ăn chắc nhàn tuyền đều rời đi mới râtý. Tiếc rằng các cường giả Thiên Yêu Điện, Hắc Sơn Ngưu Ma tộc bỏ sót Kim Thiên.

Trên bầu trời máu rơi xuống như trời đổ mưa.

Tiếng yêu tộc gào thét vang lên không dứt.

Ba thiên kiêu Vãn Kiếm tông không nương tình, Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tà Giải Ngưu như ba mũi kiếm bén đâm vào mây đen yêu khí. Ánh sáng đao kiếm chớp lóe như tia chớp rách phá mây đen yêu khí đầy trời. Yêu tộc kinh khủng hãi hùng muốn bỏ chạy nhưng bị lưới cột sáng vàng trói lại, không thể thoát khỏi. Các cường giả yêu tộc muốn đồng quy vu tận với Vãn Kiếm tông nhưng lực lượng khối Hồng La Sa Trưởng dưới mặt đất không cho chúng đột phá.

Từng cái xác yêu tộc rơi lộp độp xuống đất.

Đây là cuộc đồ sát nghiêng về một phái.

Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ không cứng rắn đấu với cao thủ thánh nhân. Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ nhanh chóng xuyên toa trong đại quân yêu tộc, tới lui chém giết như hổ vào bầy dê. Không một cường giả yêu tộc đỡ nổi.

- Đủ rồi!

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ tức giận quát:

- Cần gì đuổi tận giết tuyệt như vậy? Giết nhiều cao thủ Thiên Yêu Điện của ta rồi ngươi vẫn chưa vừa lòng sao?

- Ha ha ha ha ha ha! Buồn cười quá.

Đinh Hạo một đao chém ba yêu hoàng thành hai khúc, nói:

- Các người hùng hổ đến giết Vãn Kiếm tông ta, nếu Vãn Kiếm tông rơi vào hoàn cảnh này thì các người có chịu thu tay lại không?

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh tức giận quát:

- Tiểu bối nhân loại, ngươi còn trẻ mà tâm ngoan thủ lạt như vậy, sát sinh nhiều không sợ gặp trời phạt sao?

Đinh Hạo đáp trả:

- Phi! Yêu tộc của ngươi ăn nhân loại ta, tùy ý ngược sát, hôm nay đại quân tiến đến, luôn mồm muốn giết Vãn Kiếm tông ta chó gà không tha, hiện tại lại nói là ta giết chóc nhiều? Thật là không biết xấu hổ!

Đinh Hạo ra tay không nương tình.

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ nổi khùng lên:

- Ngọc thạch cầu phần, ta liều mạng với ma đầu ngươi!

Cơ thể Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ như ngọn núi phồng lên, cái bụng trắng như mặt trống vỗ thùng thùng. Ma âm hút hồn người vang vọng trên bầu trời.

Vô số cường giả yêu tộc bị ma âm đáng sợ ảnh hưởng, người nổ tung thành bãi máu.

Đinh Hạo biến sắc mặt, đao kiếm vạch trước mặt.

Một bức tường băng hỏa hiện ra trước mặt Đinh Hạo chặn lại sóng âm đáng sợ nhưng chỉ trong chớp mắt. Tường băng hỏa to lớn vỡ ra, lực lượng hùng hồn ập vào mặt. Đinh Hạo rên rỉ bay ngược ra ngoài.

Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ dù gì là cường giả yêu tộc nổi danh đã lâu, có tu vi cảnh giới thất khiếu yêu thánh, yêu lực hùng hồn. Khi Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ liều mạng đủ làm Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ bị thương.

Chiến đao đúc tạm trong tay Cuồng Dao Trương Phàm bị sóng âm chấn nát, há mồm hộc búng máu, văng ra ngoài.

Tạ Giải Ngữ dùng phượng hoàng lửa che người, không bị thương quá nặng.

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh cũng điên cuồng:

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ bằng vào ba tiểu bối các người chẳng lẽ có thể lật trời sao? Dù hôm nay đệ tử Hắc Sơn Ngưu Ma tộc ta chết hết cũng phải báo thù cho nhi tử của ta!

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh hiện ra bản thể.

1069. Chương 1070: Tiên Đế Tinh Chuyển Sinh.

Một con trâu to vảy đen ấy ngàn thước giẫm khối đồ Hồng La Sa Trướng, móng trước cào đất chấn động phạm vi mấy trăm dặm. Đôi sừng trâu như thiên đao có thể xé rách hư không.

Lửa đen lượn lờ quanh thân Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, đốt cháy tất cả. Các cao thủ Hắc Sơn Ngưu Ma tộc quanh Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh không chịu nổi lửa đen đốt và không có đường né, chúng kêu rên bị đốt cháy chết.

- Ừm bò!!!

Tiếng gầm của Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh chấn động thiên địa.

Cơ thể Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh cao to như dãy núi thái cổ đổ sụp xuống xông hướng Cuồng Dao Trương Phàm, đập xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cuồng Dao Trương Phàm bị đụng bay đập mạnh vào lưới cột sáng vàng trong không trung.

Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh to lớn với tốc độ không xứng cơ thể lại đụng vào Cuồng Dao Trương Phàm.

Thực lực như Cuồng Dao Trương Phàm khi thi triển lực lượng ảo ảnh đồ đằng đối chiến với cường giả sơ giai thánh nhân cảnh còn có phần thắng, nhưng gặp cao giai yêu thánh như Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh thì không có chút cơ may đỡ đòn.

Lúc trước Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ xuyên qua địa quân yêu tộc làm Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ có điều e ngại, ném chuột sợ vỡ đồ, không thể ngăn cản. Giờ thì Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ không quan tâm thuộc hạ chết sống, hết sức thi triển thần thông. Ba người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ rơi vào thế yếu.

- Tốc chiến tốc thắng!

Đinh Hạo liên tục di chuyển né tránh công kích sóng âm, chột khựng giữa hư không. Lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét tay phải và thanh ma đao đen phải cùng khởi động. Huyền khí lửa của Tất Phương ở trung đan điền phần ngực, cực âm ngực bằng huyền khí ở hạ đan điền ở bụng丹田 cường thúc giục. Đinh Hạo bùng nổ tất cả lực lượng.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo cùng lúc thúc giục hoàn toàn lực lượng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

Lực lượng cực nóng và cực lạnh từ tay trái, tay phải của Đinh Hạo chậm rãi xuất hiện trên thế giới này.

Thanh kiếm rỉ sét kêu vù vù, vết rỉ sét loang lổ như vật sống vòng quanh thân kiếm lấp lánh sáng bóng như từng đốm lửa nóng cháy, lực lượng cấm kỵ lan tràn từ thân kiếm.

Thân đao thanh ma đao đen tỏa ánh sáng đỏ yêu dã kỳ dị, ánh lửa lan tràn khắp đao. Trong khe nứt rách có từng phù văn đỏ máu bí ẩn cổ xưa nhấp nháy lúc sáng lúc tối như có ma thần cổ xưa thức tỉnh, lực lượng hủy diệt khuếch tán.

Trong khoảnh khắc này thiên địa đều run rẩy.

Trong phạm vi mấy ngàn dặm dù là võ giả yêu tộc hay nhân loại, thực lực cao hoặc thấp đều cảm giác khó tả, muốn quỳ xuống dập đầu lạy.

Mọi người giật mình nhìn hướng Văn Kiếm tông phía xa.

Ức vạn võ giả, cao thủ kinh ngạc phát hiện vũ khí trong tay mình, binh khí ngày thường cực kỳ quen thuộc trong chớp mắt này như sống lại, không theo mình điều khiển. Các vũ khí rung rung, linh hồn rung rinh thần phục quân vương của mình.

* * *

- Có chuyện gì?

- Tại sao binh khí của ta nổi loạn?

Nhiều người giật mình khó tin.

Hang động bí ẩn.

Lý Lan, Vương Tuyết Phong, Nhậm Tiêu Dao, Mộc Anh biểu tình khó xem nhìn bàn đá trơn bóng không dấu vết, không biết nên làm sao. Bởi vì bên cạnh bàn đá có miếng vải vấy áo của nữ hài tử Đinh Thiên Sương, nửa cái bình sữa thủy tinh bể, đó là bảo bối của Nhậm Ngã Hành mập mạp.

trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá đã hoàn toàn biến mất.

Trong hang động bí ẩn còn sót lại hơi thở của hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành.

Cho đến nay được rót vào căn cơ võ đạo khiến tu vi của hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành đã là Vô Sĩ cảnh, không khó khăn gì từ mặt đất lao xuống hang động bí ẩn. Nhìn các loại dấu vết thì hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành từng đến đây. Lúc trước Lý Lan, Vương Tuyết Phong, Nhậm Tiêu Dao, Mộc Anh tìm khắp địa huyết thâm uyên nhưng không thấy bóng dáng hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành đâu, giải thích duy nhất là . . .

Nhậm Tiêu Dao há hốc mồm:

- Hai đứa . . . Đã vào cánh cửa truyền tống đến tiên giới trên bàn cờ?

Giọng Nhậm Tiêu Dao đau khổ. Mộc Anh mắt nhắm lệ siết chặt vai Nhậm Tiêu Dao.

Lý Lan nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ hình ảnh lúc hừng đông.

* * *

- Mẫu thân, phụ thân lại sắp đi sao?

- Sắp đi nơi xa sao? Xa tới đâu?

- Sương nhi nhớ phụ thân, Sương nhi muốn đi cùng phụ thân. Đương nhiên Sương nhi cũng muốn cùng mẫu thân nhưng . . .

* * *

Giọng Đinh Thiên Sương trong trẻo như chuông còn quanh quẩn bên tai. Lý Lan hiểu biết tiểu tổ tông này, nữ hài tử là kẻ điên một khi khủng lên là bất chấp hậu quả. Nếu nói nữ hài tử Đinh Thiên Sương qua cách nào đó biết Đinh Hạo sắp đi đâu thì rất có thể lên đi theo hắn.

Không lẽ hai tiểu tổ tông dùng cách gì đi vào cánh cửa truyền tống đến tiên giới?

Xưa nay Lý Lan bình tĩnh, thông minh, bình thường trời sắp cũng mặt không đổi sắc nhưng lúc này lòng rối loạn, đầu óc trống rỗng không biết nên làm sao.

Vương Tuyết Phong trợn mắt há hốc mồm lên tiếng:

- Có lẽ đây là cơ duyên của hai đứa.

* * *

Bốn phía đều là hỗn độn không thấy ánh mặt trời.

Đinh Hạo ngạc nhiên nhìn phong cảnh xung quanh, cảm thấy hơi quen thuộc và là lạ. Đinh Hạo nhìn xuống, mặt đất đen u ám mênh mông bát ngát, trong thiên địa không có gió thổi, tĩnh lặng như bị đóng băng.

Một con sông đen như khe nứt to lớn dâng trào trong mặt đất mênh mang, dấy lên sóng dữ. Bọt nước trắng bốc lên, to lớn tựa đại dương làm người kinh thán, nhưng không có tiếng nước.

Phía chân trời xa xôi vô tận.

Một thân đài khổng lồ khoảng mười thước đứng sừng sững trong sông đen, trên thân đài có một thần kính lượn lờ tia chớp bạc phát ra ánh sáng rực rỡ bắn vào sông đen như thể phản xét, tuần tra cái gì.

- Đây là . . . Địa ngục đạo?

Đinh Hạo lấy lại tinh thần.

Đây rõ ràng là cảnh tượng giấc mộng nam kha hồi trước, khi ấy Đinh Hạo đi tới không gian kỳ dị, gặp thi hồn vạn năm trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp đều ở đây. Đinh Hạo đánh bậy đánh bạ với truyền thuyết thần thoại trên địa cầu kiếp trước sáng tạo ra Nghiệt Kính Đài, với một thi hồn vạn năm lên ban cho thần thông, đặt tên là Tần quang Vương.

Khi ấy Đinh Hạo nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy giấc mộng thật là lạ.

Sau này không xảy ra dị tượng này nên Đinh Hạo không mấy để ý tới nó, ai ngờ hôm nay hần lại vào không gian này.

Chẳng lẽ là . . .

Đinh Hạo đang nghi ngờ thì bầu trời trước mặt bỗng có tia chớp trắng giống như thần long cuồng múa rạch phá hư không, cực kỳ xinh đẹp, uốn lượn xoay quanh. Nháy mắt thần long đã đến trước mặt Đinh Hạo.

Tia chớp trắng thu lại biến thành một thân hình vạm vỡ mặc áo giáp, da nâu cho cảm giác chắc khỏe đáng tin.

Nam nhân quỳ một gối trong không trung, cung kính nói:

- Tần quang Vương Tướng, tham kiến chủ nhân.

Quả nhiên là Tần quang Vương!

Tất cả hoàn toàn phù hợp với giấc mộng lúc trước của Đinh Hạo, tức là . . . Đây không đơn giản là mơ. Có lẽ mấy thứ này liên quan đến thần khí Luân Hồi Thiên Bàn trong cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đứng dậy đi.

Tần quang Vương Tướng đứng lên, cung kính nói:

- Thuộc hạ không biết chủ nhân tiến đến tuần tra nên không có từ xa tiếp đón, xin chủ nhân trách phạt.

- Người không biết vô tội.

Đinh Hạo quan sát kỹ phát hiện so với lần trước thì cơ thể Tần quang Vương Tướng ngưng kết nhiều, gần như hữu hình. Lực lượng ẩn chứa trong người Tần quang Vương Tướng mạnh mẽ gấp vô số lần, đặc biệt là lực lượng thiểm điện chỉ tiên có thể uy hiếp cường giả cảnh giới Võ Đế cảnh.

Chắc mấy ngày nay Tần quang Vương Tướng không bỏ bê tu luyện.

Lòng Đinh Hạo máy động, hần và Tần quang Vương Tướng đến dưới Nghiệt Kính Đài.

Ánh sáng thần kính từ bên trên chiếu xuống bao phủ Tần quang Vương Tướng. Thần quang chiếu rọi cơ thể Tần quang Vương Tướng vẫn trong sáng như ngọc, có thêm hỗn độn chi khí vàng nhạt yếu ớt, lúc trước có chút nghiệp lực tội nghiệt màu xám ít ỏi đã tan biến.

Đinh Hạo vừa lòng gật gù.

Điều này chứng minh trong khoảng thời gian này Tần quang Vương Tướng không ý vào thân phận chủ điện thứ nhất thập điện địa ngục đạo làm xằng làm bậy mà nghiêm khắc tuân thủ trách nhiệm. Hỗn độn chi khí vàng nhạt như có như không trong cơ thể Tần quang Vương Tướng là lực lượng công đức trong truyền thuyết.

1072. Chương 1073: Lại Vào Địa Ngục Đạo.

Tần quang Vương Tướng trấn thủ sông vong xuyên, Nghiệt Kính Đài, phán đoán thiện ác, độ hóa người chết là có công đức rất lớn. Tần quang Vương Tướng có thể ngưng tụ ra lực lượng công đức hỗn độn không ngoài dự đoán của Đinh Hạo.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ủm! Người làm rất tốt, vất vả.

Tần quang Vương Tử nghe vậy rất kích động, những gì gã làm đã được Đinh Hạo thừa nhận, điều này khiến gã hưng phấn hơn được thưởng thứ gì.

Đinh Hạo liếc hướng sông đen rộng lớn.

Trong sông rậm rạp thân hình thi hồn lênh đênh như mấy khúc gỗ đen trôi theo dòng nước, chết lặng, không chút linh tính.

Thi hồn trong dòng sông dường như nhiều hơn lúc trước Đinh Hạo đến.

Sao có thể như vậy?

Theo lý thì lúc trước thần khí Luân Hồi Thiên Bàn hấp thu thi hồn trong cánh cửa truyền tống đến tiên giới dù nhiều nhưng có giới hạn, nếu Tần quang Vương Tử xử lý có trách nhiệm nghiệp vụ thì số lượng thi hồn nên thiếu bớt mới đúng, không lẽ . . .

Tần quang Vương Tử nói:

- Khởi bẩm chủ nhân, từ lần trước người giáng xuống không hiểu sao số lượng quỷ hồn trong sông vong xuyên dần tăng lên. Thuộc hạ ngày đêm thẩm phán mới miễn cưỡng giữ cho con sông trước Nghiệt Kính Đài thông suốt.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Chuyện này ta biết rồi.

Có lẽ địa ngục đạo mở ra, hồn phách người chết ở bên ngoài liên miên tự chui vào.

Nếu đúng như vậy, cứ tiếp tục thế này thì một mình Tần quang Vương Tử không thể phán xử hết thi hồn. Có lẽ mấy ngày nay Tần quang Vương Tử giành giật từng giây phút vất vả làm việc.

Xem ra nên tìm trợ thủ cho Tần quang Vương Tử.

- Người là chủ một điện không thể không có thuộc hạ.

Đinh Hạo chỉ vào quỷ hồn trong sông vong xuyên, nói:

- Từ nước suối vàng này chọn một ngàn người còn sống làm việc thiện ghi vào danh sách điện thứ nhất làm quỷ sứ, giúp đỡ người phán xét thiện ác.

Đinh Hạo dứt lời, trên bầu trời có pháp tắc giáng xuống, thanh âm ầm ầm khuếch tán.

Trong thế giới này lời của Đinh Hạo như pháp giống lần trước.

Tần quang Vương Tử ngửa người, gã cảm thấy trong cơ thể có thêm thứ gì. Một quyển sách nhỏ đỏ rực hiện ra trong bàn tay Tần quang Vương Tử. Quyển sách không phải kim hay ngân, không biết đúc bằng chất liệu gì mà nhẹ như không lại cực kỳ cứng cỏi, ẩn chứa chút hơi thở thần tính kỳ dị.

Mặt ngoài quyển sách nhỏ có ba chữ đen to cổ kính, tang thương.

Quỷ Sứ Lục.

Ba chữ Quỷ Sứ Lục đen chớp lóe ánh sáng, ẩn chứa lực lượng hùng hồn.

Tần quang Vương Tử cẩn thận lật xem, thấy Quỷ Sứ Lục có một ngàn tờ, mỗi tờ chỉ có thể ghi một cái tên quỷ sứ. Quỷ Sứ Lục còn nhiều điều ảo diệu tạm thời không thể lĩnh ngộ hết, Tần quang Vương Tử cảm giác được quyển sách nhỏ không đơn giản là danh sách mà gần như pháp khí.

Tần quang Vương Tử làm theo lời Đinh Hạo, gã khống chế Nghiệt Kính Đài tuần tra sông vong xuyên. Thần quang chiếu vào một thi hồn toàn thân rực rỡ sáng trắng, có chút vết bẩn. Tần quang Vương Tử hút thi hồn đó ra khỏi nước sông.

Khi thi hồn bay ra khỏi sông thì Quỷ Sứ Lục tự động bắn ra ánh sáng đen bao phủ thi hồn. Trang thứ nhất Quỷ Sứ Lục có cái tên hiện lên như vệt nước, ghi chép cuộc sống kiếp trước của thi hồn, nguyên nhân cái chết, vân vân. Quỷ Sứ Lục còn đánh giá thiện ác của thi hồn đó.

Tần quang Vương Tướng há hốc mồm, lòng rất rung động.

Dò xét chuyện kiếp trước chỉ thần khí mới làm được, quyền Quỷ Sứ Lục mỏng manh trong tay Tần quang Vương Tướng không lẽ sánh bằng thần khí?

Tần quang Vương Tướng cảm giác rõ ràng khi cái tên thi hồn hiện lên trong Quỷ Sứ Lục thì gã có thể điều khiển quỷ sứ, một ý niệm là sẽ khiến nó hồn phi phách tán, suốt đời không siêu sinh.

Quỷ sứ quỷ xuống hành lễ:

- Thuộc hạ tham kiến Tần quang Vương!

Đó là một thân hình mặc áo trắng rách rưới, mặt ngựa gầy guộc, hơi xấu xí, trông không giống người tốt, nhưng Nghiệt Kính Đài sẽ không nói dối. Lúc quỷ sứ còn sống nhất định là một vị đại thiện nhân nên khi chết hồn thể mới trắng trong như ngọc.

Cái tên đăng ký trong Quỷ Sứ Lục, không cần Đinh Hạo, Tần quang Vương Tướng giải thích cái gì quỷ sứ đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, công việc của mình.

Cơ thể quỷ sứ chậm rãi ngưng tụ nửa thực chất, mắt lóe tia hưng phấn. Quỷ sứ thân chết dọa tiêu, vốn tưởng tất cả chấm dứt, gã không ngờ sau khi chết còn có cơ hội tu luyện, trở về đại đạo. Đối với bất cứ ai thì chuyện này từ xưa đến nay chưa hề có, giống như tạo hóa nghịch thiên.

- Trên Quỷ Sứ Lục có thể ghi một ngàn quỷ sứ, một khi tên đăng ký trên Quỷ Sứ Lục là người có thể hoàn toàn khống chế bọn họ. Nếu có ai làm trái quy tắc không có cơ hội vào sông vong xuyên mà trực tiếp hồn phi phách tán. Người hãy tự lựa chọn người sử dụng.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Sau này tu vi của người tăng lên thì số lượng danh sách Quỷ Sứ Lục cũng tăng theo.

Tần quang Vương Tướng mừng rỡ nói:

- Đa tạ chủ nhân.

Mấy hôm nay ngày càng nhiều quỷ hồn trong sông vong xuyên, một mình Tần quang Vương Tướng bận rộn hệt hơi. Tần quang Vương Tướng mệt nhọc một chút không có gì, gã chỉ sợ phụ lòng tin tưởng của Đinh Hạo nên gã rất là lo. Bây giờ đã có Quỷ Sứ Lục thì sau này công việc nhẹ nhàng hơn.

Đinh Hạo gật đầu, định nói gì bỗng thờ người, hần cảm ứng được cái gì.

- Ta sắp rời đi một đoạn thời gian, chuyện chỗ này do người cai quản.

Đinh Hạo dứt lời chậm rãi bay lên trời, chớp mắt đã lên ấy ngàn thước.

Tần quang Vương Tướng, quỷ sứ quỷ đưa tiễn.

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn xuống sông đen, nước sông hung dũng chảy qua Nghiệt Kính Đài trôi về nơi xa như vĩnh viễn không đến tận cùng.

Địa ngục đạo mới mở chưa thành hệ thống.

Lòng Đinh Hạo máy động, ngón tay vạch hư không.

Tiếng sấm ầm ầm vang tận mây xanh, vô số tiachóp trắng như con rắn uốn éo bao trùm bầu trời đen tối tăm. Tần quang Vương Tướng, quỷ sứ ở dưới Nghiệt Kính Đài trợn mắt há hốc mồm nhìn. Hình ảnh này gần như sáng tạo thể giới, không phải lực lượng thần thông bình thường.

Đinh Hạo khẽ quát:

- Mở!

Lời nói như pháp.

Sông vong xuyên rộng rãi mênh mông như đại dương sau khi chảy qua Nghiệt Kính Đài bỗng tách ra thành chín dòng sông, uốn lượn như thần long mãng xà đen ẩn nấp dưới đất chảy hướng khác nhau.

Sông vong xuyên chia thành chín nhánh.

Đinh Hạo thiết kế con sông chảy các điện khác trong thập điện diêm la, cụ thể như thế nào thì hắn chưa nghĩ ra hoàn chỉnh. Dù sao trừ điện thứ nhất ra mấy điện khác chưa dựng lên, địa ngục thập điện chỉ một điện không thể thực hiện tác dụng cuốn ó.

Nhưng bây giờ có dòng chảy này ít nhất hiện cho Tần quang Vương Tướng thưởng thiện phạt ác.

Làm Đinh Hạo xong tất cả, trong ánh mắt giạt mình, tôn sùng của Tần quang Vương Tướng, quỷ sứ, tia chớp trắng đầy trời từ từ tán đi. Một vòng xoáy đỏ đột nhiên xuất hiện, bình chương hư không dần trong suốt. Mơ hồ thấy bên kia vòng xoáy có thể giới kỳ dị, Đinh Hạo lắc người tiến vào vòng xoáy đỏ trong suốt.

Vòng xoáy biến mất.

Trong địa ngục đạo trở về bình tĩnh.

1073. Chương 1074: A Sơ.

Tần quang Vương Tướng, quỷ sứ quỳ dưới đất thật lâu cung kính đưa tiễn Đinh Hạo rời đi. Tần quang Vương Tướng, quỷ sứ không biết Đinh Hạo đi đâu nhưng chắc là chỗ bọn họ không thể hiểu biết.

* * *

- Chỗ này là đâu?

Đinh Hạo nhìn thế giới kỳ dị trước mắt.

Mới rồi trong địa ngục đạo Đinh Hạo mơ hồ cảm giác hơi thở kỳ dị, tin tức lạ xuất hiện trong não như thể nó luôn ở đó chẳng qua hắn không chú ý thấy, chớp mắt bụi bị tẩy đi tự nó nhảy ra.

Những tin tức đó liên quan đến thế giới trước mắt Đinh Hạo.

Thế giới kỳ dị kế bên địa ngục đạo, Đinh Hạo bản năng cảm thấy hắn có thể tùy ý xuyên toa hai thế giới.

Vì vậy Đinh Hạo đến thế giới kỳ dị ngay.

Đưa mắt nhìn bốn phía là dãy núi trập trùng, rừng rậm um tùm. Phương xa trời chiều như máu nhuộm ngàn vạn dặm một màu đỏ rực. Có gió thổi qua, rừng rậm trập trùng như biển đỏ gào thét dâng trào. Phương xa nghe tiếng dã thú gào thét như có như không, thiên địa rộng mênh mông, bí ẩn mà xinh đẹp.

So với địa ngục đạo khắp nơi là tử khí nặng nề, không chút thanh âm thì thế giới này đẹp đẽ, bình bình sức sống. Nếu nói địa ngục đạo là thế giới chết thì chỗ này là thiên đường.

- Không lẽ nơi này chính là tiên giới? Không, không đúng . . .

Đinh Hạo phụ định suy đoán của mình.

Ký ức Đinh Hạo nhớ rõ lúc hắn dùng lực lượng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá nghiền đại quân Thiên Yêu Điện, Hắc Sơn Ngưu Ma tộc, cường giả cao giai thánh nhân cảnh Hắc Ngưu Ma Yêu Thánh, Cáp Mô Yêu Thánh khổng lồ. Sau đó Đinh Hạo bị Độn Thiên Thạch Thi tự động đưa vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá trong hang động bí ẩn, bị truyền tống rời khỏi Vấn Kiếm tông.

Nếu chí tôn yêu tộc, nhân loại không đoán sai thì Đinh Hạo nên bị truyền tống đến tiên giới trong truyền thuyết mới đúng.

Nhưng Đinh Hạo lại đến địa ngục đạo.

Đinh Hạo càng nghĩ càng thấy chỉ có một câu giải thích.

Đó là Đinh Hạo đang ngủ say nên đi tới địa ngục đạo được, lần trước hấn vào địa ngục đạo cũng là vì chiến đấu đánh bại yêu tộc bao vây Thiên Nguyên thành, một mỗi ngủ trong khách sạn.

Nếu Đinh Hạo trong địa ngục đạo là hồn thể hoặc tư duy lúc ngủ thì hấn bây giờ cũng là hồn thể hoặc là tư duy ý niệm thể.

Bởi vì từ đi địa ngục đạo đến thế giới kỳ dị xinh đẹp này Đinh Hạo không thấy có gì khó chịu, trực giác Thăng Tự Quyết giống như ở địa ngục đạo.

- Nếu thật là vậy thì . . .

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, hấn đã đoán được hơn phân nửa.

Thế giới giống địa ngục đạo trong truyền thuyết chỉ có năm đạo thể giới khác, điều này phù hợp uy năng của thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Nhưng thế giới xinh đẹp, bồng bồng sức sống trước mắt là đạo nào trong lục đạo?

Cái gọi là lục đạo ý chỉ địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo, nhân đạo, Atula đạo, thiên đạo. Địa ngục đạo thì Đinh Hạo đã thấy, hấn không biết năm đạo khác là gì.

Bây giờ Đinh Hạo không thể thoải mái khống chế thần khí Luân Hồi Thiên Bàn nên hấn không biết địa ngục đạo là đến từ cửa nào trong thiên bàn.

Chính lúc này . . .

Phía xa bỗng vang lên tiếng chém giết, gào thét. Đủ loại khí thể cường đại phóng lên cao, dãy núi phương xa rung rinh. Mặt đất nứt vỡ, từng cột lửa dung nham bắn ra. Dung nham đỏ nóng cháy như biển cả nhấn chìm mặt đất xinh đẹp, dãy núi sụp đổ, cảnh tượng tận thế.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Có chuyện gì?

Đinh Hạo định nhìn kỹ thì mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, hấn không kiểm được bay lên càng cao hơn, mất đi ý thức.

* * *

- A Sơ, vẫn chưa tỉnh sao?

Một lão bà bà mặc áo tơi cổ xanh đẩy cửa bước vào.

A Sơ là một thiếu nữ mười hai tuổi, người mảnh khảnh, gò mà gầy guộc, hơi suy dinh dưỡng. Mái tóc dài mềm mại màu vàng nhạt cột bằng cọng cỏ, người khoác một cái áo rơm vàng rộng thùng thình. Đôi mắt to tròn trong suốt như bảo thạch đen tỏa sáng làm A Sơ có khí chất khác với người ngoài.

Nghe lão bà bà hỏi, A Sơ vội đứng dậy đáp:

- Được bà bà, hấn vẫn chưa tỉnh.

Sau lưng A Sơ, trên chiếc giường gỗ xanh cứng, một thanh niên tuấn tú nằm yên, đôi mắt nhắm nghiền, hít thở đều đều như chìm trong giấc ngủ say, bình tĩnh yên lành.

- Đã ba tháng rồi, sợ là hấn không thể tỉnh nữa.

Được bà bà yêu thương nắm bàn tay A Sơ quá gầy gò, nói:

- Nha đầu ngốc A Sơ, mặc kệ người lạ này, để hấn tự sinh tự diệt đi. Trong Hoang Mãng đại sơn này người lạ chỉ mang đến tai nạn cho bộ lạc.

A Sơ chớp đôi mắt to tròn, nói:

- Được bà bà, hấn không giống như người xấu.

Dược bà bà khẽ thở dài:

- Ài, đứa ngốc, lúc trước nam nhân bạc tình kia cũng không giống người xấu. Mẫu thân ôm người hôn mê trở về, ngày đêm chăm sóc hẳn suốt nửa năm, nhưng cuối cùng thì sao? Hẳn bỏ lại mẫu thân người và người biến mất không thấy bóng dáng.

Dược bà bà lấy dược lô đen tuyền ra khỏi giỏ thảo dược đến bên giường, cạy miệng thiếu niên ngủ say ra rớt vào trong.

Bộ dạng Dược bà bà khoảng bảy, tám chục tuổi, tóc trắng tinh như tuyết, chân mày cũng bạc phơ nhưng làn da rất tốt, không nhiều nếp nhăn, trơn bóng căng đầy. Mặt Dược bà bà hồng hào, khỏe mạnh.

Mắt A Sơ thoáng buồn, cười gượng nói:

- Có lẽ vì a cha gặp rắc rối nên tạm thời không thể về . . .

- Tạm thời? Mẫu thân người chờ hẳn suốt mười năm, mãi đến khi nhắm mắt vẫn nhắc tên hẳn. Ài, nữ nhân xinh đẹp, lương thiện nhất Thiên Hoang bộ lạc ta thật đáng thương, gặp khổ sở như vậy.

Dược bà bà rót hết nước thuốc vào thanh niên tuần tú ngủ say, đứng dậy thu dọn đồ đạc, đứng lên đi ra ngoài nhà gỗ.

Mắt A Sơ mông lung hơi nước.

Đề tài này vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng A Sơ.

Tuy trong bộ lạc có nhiều người cho rằng nam nhân đó phản bội thê tử, nữ nhi nhưng A Sơ luôn tin tưởng nam nhân đó gặp khó khăn, trở ngại gì đó, sẽ có ngày gã quay về bộ lạc, đến trước mộ mẫu thân giải thích rõ tất cả.

Dược bà bà khẽ thở dài:

- Ài, đứa trẻ tội nghiệp.

Dược bà bà rời khỏi phòng.

Lòng Dược bà bà thầm cầu nguyện A Sơ đừng nổi gót theo mẫu thân của nàng. Ba tháng trước khi A Sơ từ hoang dã bên ngoài bộ lạc công nam nhân điển trai kỳ lạ quay về thì câu chuyện từng xảy ra với mẫu thân nàng dường như lặp lại. Dược bà bà nhìn thấy ánh mắt A Sơ nhìn thanh niên hôn mê kia giống y như mẫu thân nàng.

Ánh nắng vàng chiếu vào khung cửa sổ khiến nhà gỗ nhỏ tăng phần ấm áp.

A Sơ xoay người lại nhìn thanh niên tuần tú nằm trên giường, đôi mắt lo âu lắm lắm:

- Đến khi nào người mới tỉnh lại? Dược bà bà là vụ y tốt nhất nguyên Thiên Hoang bộ lạc, Dược bà bà làm thuốc dù là hoàng ngự sắp chết cũng sống lại ngay. Nhưng người uống thuốc ba tháng rồi tại sao vẫn bất tỉnh?

Ánh mặt trời vàng chiếu trên khuôn mặt thanh niên ngủ say vẽ ra đường cong hoàn mỹ như thể thần linh đang ngủ. A Sơ thần thờ nhìn thanh niên điển trai, khẽ thở dài, xoay người dọn dẹp căn phòng. A Sơ đẩy cửa định ra ngoài.

Chính lúc này . . .

1074. Chương 1075: A Sơ (hạ).

Sau lưng A Sơ vang tiếng rên khẽ.

- Ưm . . .

Cơ thể mảnh mai của A Sơ khẽ run, trong mắt lộ ra khó tin. A Sơ vội xoay người lại, thấy thanh niên tuần tú nằm trên giường gỗ xanh cứng khẽ nhúc nhích, hít thở dồn dập, mắt chậm rãi mở ra.

Đôi mắt như ánh sao lóe qua tia mờ mịt rồi biến thành cảnh giác, giật mình. Thanh niên tuần tú bật người dậy muốn ngồi thẳng nhưng cơ thể yếu ớt, hơi nhúc nhích một chút chứ không thể ngồi dậy.

- Đừng nhúc nhích.

A Sơ mừng rỡ qua đi chạy tới bên giường nhẹ ấn thanh niên mới thức tỉnh, nói:

- Người đã ngủ mê man, cơ thể quá yếu, đừng nhúc nhích.

Con người thanh niên co rút nhìn chằm chằm A Sơ.

Trong một giây A Sơ cảm giác người lạnh lẽo như bị mãnh thú đáng sợ nhìn chằm chằm định công kích nàng.

Nhưng giây sau thanh niên tuần tú nở nụ cười ấm áp.

Nụ cười làm ấm lòng người, khiến người say mê. A Sơ khẳng định mới rồi cảm giác khủng bố chỉ là ảo giác của nàng.

Thanh niên tuần tú nằm yên trên giường không nhúc nhích, cười hỏi:

- Nàng là ai? Chỗ này là đâu?

Thanh âm thật êm tai.

Mặt A Sơ đỏ hồng nói:

- Chỗ này là Thiên Hoang bộ lạc, ta tên Nạp Lan Sơ, mọi người đều gọi ta là A Sơ. Ba tháng trước ta phát hiện người hôn mê trong hoang dã bên ngoài tường bộ lạc nên công người về.

Thanh niên tuần tú ngẫm nghĩ một lúc, nghĩ thông điều gì, cười cười:

- Đa tạ A Sơ.

Nạp Lan Sơ khẽ ừ.

Thanh niên tuần tú hít thở sâu, lồng ngực phập phồng có tiết tấu. Trong nhà gỗ bỗng có tiếng gió, khí lưu xoay tròn thổi trường bào rơm của Nạp Lan Sơ.

Nạp Lan Sơ hơi biến sắc mặt, có lực lượng nào đó đang tụ tập lại.

Thanh niên tuần tú chậm rãi ngồi dậy.

So với lúc thanh niên tuần tú mới tỉnh dậy yếu ớt thì bây giờ hẳn hoàn toàn hồi phục tinh khí thần, động tác chậm chạp nhưng vững vàng. Thanh niên tuần tú bước xuống đất, duỗi eo, người phát ra tiếng răng rắc, mơ hồ có tiếng rỗng ngâm hồ gầm.

Nạp Lan Sơ lùi bước đi tới cửa.

Thanh niên tuần tú phát hiện động tác nhỏ của Nạp Lan Sơ, cười dịu dàng nói:

- A Sơ đừng sợ, ta không phải người xấu . . .

Thanh niên tuần tú ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Tên của ta là Đinh Hạo, rất vui được quen A Sơ.

Đinh Hạo?

Cái tên thật êm tai.

Nạp Lan Sơ khẽ ừ, không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo nhúc nhích người, thần thức nội thị, kiểm tra tình trạng cơ thể. Đinh Hạo rất bất ngờ.

Huyền khí ban đầu hùng hồn như đại dương bây giờ chỉ còn lại một chút cở sợi tóc chạy trong kinh mạch, huyết khiếu đã mở. Dù là hạt giống huyền khí trong trung đan điền phần ngực hay hạ đan điền ở bụng đều căng đầy trơn bóng nhưng không thể liên miên chuyển vận huyền khí cường đại vào đường huyền khí như trước kia.

Thực lực của Đinh Hạo bị áp chế dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Thân thể Đinh Hạo nên có lực lượng cơ thể giờ trở nên gầy yếu, cảm giác như kiếp trước bị cảm nặng sau đó người yếu ớt nhẹ hẫng, khó thể khống chế.

Sao có thể như vậy?

Đinh Hạo cố nén thắc mắc, thần thức như thủy triều tuôn ra cảm nhận mọi thứ xung quanh. Rất nhanh, Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện trong thiên địa ẩn chứa lực lượng nguyên tố kỳ dị, lực lượng pháp tắc khác hẳn với trên Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo nhớ lúc trước trong địa ngục đạo rồi đi thế giới xinh đẹp màu đỏ bí ẩn, sau cùng ý thức mơ hồ, khi tỉnh lại đã ở trong nhà gỗ nhỏ đơn sơ, thấy nữ hài tử mắt to suy dinh dưỡng này.

Đinh Hạo cẩn thận ngẫm nghĩ từ đầu đến đuôi, hắn nhận ra thế giới này tuyệt đối không phải không gian trong đạo mà là thế giới thật.

Tức là . . .

Đây là thế giới trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá trong hang động bí ẩn sau núi Vắn Kiếm tông liên kết.

Tức là nơi các cường giả thần cảnh Đinh Hồng Lệ trên Vô Tận đại lục cho rằng là tiên giới.

Nhưng thế giới này khác với tiên giới Đinh Hạo tưởng tượng, sau khi hắn đến đây chẳng những không có hơi thở tiên gia, năng lượng vô tận, không có thần tài bảo được khắp đồi núi, càng không có thần tiên đi tới đi lui đồi núi lấp biển. Chỉ có lực lượng kỳ dị áp chế thực lực của Đinh Hạo.

Cảm giác như thần thông vô đạo Đinh Hạo tu luyện trên Vô Tận đại lục mất linh trong thế giới này.

Nữ hài tử trước mắt Đinh Hạo gầy gò, suy dinh dưỡng, thực lực rất thấp. Tiên giới không chỉ có cường giả cảnh giới tiên mà còn có kẻ yếu thực lực thấp kém sao?

May mà lực lượng thần thức của Đinh Hạo không bị áp chế.

Cảm giác nhạy bén của Thăng Tự Quyết nói cho Đinh Hạo nữ hài tử tên Nạp Lan Sơ trước mặt hắn không có ác ý gì, thời gian này nhờ có A Sơ chăm sóc hắn.

Đinh Hạo hít sâu một hơi, mỉm cười nói:

- A Sơ cô nương, ta có thể đi ra bên ngoài nhìn xem được không?

Nạp Lan Sơ vội gật đầu, nói:

- đương nhiên có thể.

Bước ra nhà gỗ nhỏ, ánh nắng vàng chiếu xuống làm Đinh Hạo hí hóp mắt, hưởng thụ ánh mặt trời.

Vị trí Đinh Hạo ở là trên một nhánh cây to cao hơn hai mươi thước, nhà gỗ nhỏ xây ở chạc cây to như bình đài. Xung quanh còn có gỗ lát sàn rộng rãi, bằng phẳng.

Trong phạm vi mấy ngàn thước có nhiều cây kỳ dị như vậy, tán cây giống như bình đài, bên trên xây nhà gỗ nhỏ xinh đẹp. Ánh nắng vàng chiếu xuống phủ một tầng sắc vàng trông cực kỳ đẹp như vương quốc tinh linh trong cổ tích.

Phía xa là dãy núi vô tận như từng thái cổ cự thú màu xanh ngủ động canh gác.

Nơi này chắc nằm trong khu rừng rậm rộng lớn.

Lúc trước Nạp Lan Sơ nói chỗ này là Nạp Lan Sơ, dùng từ bộ lạc hình dung nơi ở trong ẩn tượng của Đinh Hạo nên là mảnh đất hoang dã xa xôi. Ít nhất trên Vô Tận đại lục chỉ có một số dị tộc, chỗ nhỏ bé quanh năm gần cách với thế gian mới gọi mình là bộ lạc.

Phía xa có tiếng gào thét chắc có nhiều người đang luyện võ.

Đinh Hạo tập trung nhìn xuyên thấu qua các cây rậm rạp thấy phía xa có diễn võ trường to lớn lót bằng đá xanh. Mấy trăm nam nhân vạm vỡ mình trần đang rồng to luyện võ, mặt trời chiếu vào cơ bắp đen nhô ra, từng giọt mồ hôi như dầu. Cơ bắp mỗi người to cục cục như người khổng lồ, vẻ đẹp lực lượng.

Đinh Hạo có thể cảm giác được tu vi huyền khí của các nam nhân vạm vỡ không quá mạnh, lực lượng nội tình hơi khác với huyền khí nhưng lực lượng cơ bắp thì siêu mạnh, ít nhất cũng cỡ Vô Vương cảnh, trong đó có người miễn cưỡng đến Vô Đế cảnh.

Xem ra bộ lạc này phổ biến đạo thể tu.

Loại lực lượng cơ thể mạnh này Đinh Hạo chỉ thấy có cường giả Chiến Thần Điện bên Trung Thổ Thần Châu, ba người khổng lồ xăm mình tên A Nặc, Sử Ngõa, Tân Cách dưới tay Vũ Diệt Tuyệt, Cuồng Dao Trương Phàm là sánh bằng. Nhiều cường giả thể hệ trước độ mạnh cơ thể không sánh bằng đám nam nhân vạm vỡ này.

Tổng hợp thực lực Thiên Hoang bộ lạc không thấp.

Nếu đặt ở Vô Tận đại lục thì Thiên Hoang bộ lạc cỡ tông môn nhân loại thượng đẳng.

Đinh Hạo quan sát rất cẩn thận.

1075. Chương 1076: Thiên Hoang Bộ Lạc.

Nạp Lan Sơ đi bên cạnh Đinh Hạo khẽ nói:

- Đó là chiến sĩ trong bộ lạc, bọn họ là người thủ hộ mạnh nhất bộ lạc. Thiên Hoang bộ lạc có thể sinh tồn trong Hãn Hải thâm lâm đầy rẫy nguy hiểm toàn nhờ bọn họ đời đời bảo vệ.

Đinh Hạo gật đầu, mỉm cười nói:

- Đúng là chiến sĩ rất cường đại.

Mắt to lóe sáng, Nạp Lan Sơ nói:

- Đúng vậy. Chiến sĩ bộ lạc chúng ta toàn tu luyện Phật Binh Thánh Chiến Quyết, đó là công pháp tu luyện rất cường đại, nổi tiếng lẫy lừng trong Hãn Hải thâm lâm.

Đinh Hạo cười cười không bình luận.

Lúc này có thanh âm mĩa mai vang lên:

- A Sơ, xem ra người chỉ chú ý đến tên mặt trắng nhỏ này, công pháp bộ lạc tu luyện toàn nói cho hắn nghe. Người không để ý đến an toàn của bộ lạc chẳng lẽ không sợ hình phạt trách phạt sao?

Một thiếu niên cao to khoảng mười lăm tuổi, mày rậm mắt to đứng trên cây cách mười thước, chân đạp nhánh cây mềm nhẹ nhún. Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to vạch đường cong hoàn mỹ trong không trung đi tới trước mặt Đinh Hạo, Nạp Lan Sơ.

Mặt Nạp Lan Sơ trắng bệch, cúi đầu không đáp.

Nạp Lan Sơ định giải thích cái gì thì Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Chỉ là tên một công pháp, không phải áo nghĩa tu luyện, có nói thì đã sao? Huống chi mấy chữ Phật Binh Thánh Chiến Quyết chắc không phải bí mật không thể nói đối với Thiên Hoang bộ lạc đúng không?

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to ngán người sau đó bực tức nói:

- Hừ! Người là người ngoài không biết trong bụng có ý xấu gì, đây không có chỗ cho người nói. Vết thương của người lành rồi đúng không? Mau đi đi, Thiên Hoang bộ lạc không hoan nghênh người ngoài.

Nạp Lan Sơ bỗng nhiên luống cuống vội giải thích:

- Không, không không không, hần mới thức tỉnh, còn rất yếu . . .

Nạp Lan Sơ chưa nói xong chợt có thanh âm vang lên.

- A Muội, ta đói rồi, chỗ người có gì ăn không?

Một thiếu niên mặc trường sam màu trắng chậm rãi bước ra từ phía sau nhà gỗ nhỏ.

Đinh Hạo thầm giật mình. Thiếu niên áo trắng đứng phía sau nhà gỗ nhỏ từ bao giờ? Trước đó Đinh Hạo không hề hay biết. Không lẽ thực lực của thiếu niên áo trắng trên cả Đinh Hạo? Không đúng, bây giờ dù có là cường giả vô địch đỉnh cao cũng không thoát khỏi thần thức của Đinh Hạo phát hiện, huống chi thiếu niên áo trắng này . . .

Đinh Hạo phát hiện điều kỳ lạ.

Thiếu niên áo trắng ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, áo trắng như tuyết không dính vết bẩn, mặt mũi tuấn tú, mái tóc dài cột lại bằng nhánh cỏ. Nhìn sơ thì thiếu niên áo trắng là mỹ nam nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy biểu tình hơi ngờ nghệch, mắt nhìn thẳng không có tiêu cự, dường như không quá tỉnh táo.

- Ca chờ một chút, A Sơ chuẩn bị cho ca ngay.

Nạp Lan Sơ thấy thiếu niên áo trắng đi ra vội quay vào nhà gỗ nhỏ, rất nhanh cầm một cái rổ bên trong chứa bốn, năm thứ đen tuyền đưa cho thiếu niên.

Nạp Lan Sơ nói:

- Mau ăn đi.

Thiếu niên áo trắng nhếch môi cười, ngồi dưới đất, hai tay bốc đồ ăn trong giỏ đút vào miệng nhai.

Dường như là thứ giống khoai tây nướng, thiếu niên áo trắng ăn ngon lành.

Nạp Lan Sơ đứng một bên yêu thương cười nhìn thiếu niên áo trắng ăn ngon lành, biểu tình tỏa sáng hạnh phúc. Đinh Hạo thấy rõ khi đồ ăn trong giỏ còn lại một miếng nhỏ thì Nạp Lan Sơ nuốt nước miếng, chắc nàng cũng rất đói bụng.

- Đã ăn xong.

Thiếu niên áo trắng một hơi ăn hết đồ trong giỏ, xò tay nói:

- A muội, ta vẫn rất đói, còn gì để ăn không?

Về mặt Nạp Lan Sơ buồn bã nói:

- Ca ca ngoan, đợi buổi tối hãy ăn được không? Một lần ăn nhiều không tốt.

- A!

Thiếu niên áo trắng thất vọng gật đầu, nói:

- Nhưng người ta đói lắm, a muội, ta muốn ăn thịt, muốn ăn thịt.

- Thịt là cho các chiến sĩ trong bộ lạc ăn, đồ gốc nhà người có tư cách gì ăn thịt?

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to đứng bên cạnh nói xen vào:

- Đồ gốc nhà người nếu ở trong bộ lạc khác sớm đã bị ném ra ngoài cho chết đói, mấy năm nay nếu không phải A Sơ nhường thực vật cho người thì người chết rồi, phế vật!

Thiếu niên áo trắng mờ mịt nhìn thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to, không nói gì.

Nạp Lan Sơ tức giận quát:

- A Hổ, không cho phép người nói ca ca của ta như vậy!

Nạp Lan Sơ che thiếu niên áo trắng sau lưng.

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to bĩu môi.

Chính lúc này . . .

- Tiểu huynh đệ, ta có đồ ăn đây, ngươi có muốn không?

Đinh Hạo đứng một bên quan sát tất cả, lấy một đùi thú nướng vàng xốp mềm từ không gian trữ vật ra đưa cho thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo.

Có tia sáng chột lóe trong con ngươi mơ màng.

Trong khoảnh khắc này lòng Đinh Hạo giống lên tiếng chuông cảnh báo, cảm giác cực kỳ nguy hiểm bao phủ toàn thân hắn như bị mãnh thú hồng hoang nhìn chằm chằm.

Nhưng giây sau cảm giác đó đã biến mất.

- Ngươi là ai? Thịt thơm quá, ta muốn ăn.

Thiếu niên áo trắng biến trở về điên cuồng, ngơ ngác lấy đùi thú nướng từ tay Đinh Hạo, nhai ngồm ngoàm, không để ý mở làm bắn áo trắng.

- Ngon quá, hì hì, ăn ngon, ngon.

Thiếu niên áo trắng cười vui vẻ như con nít không hiểu chuyện.

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to hít ngửi mùi thịt trong không khí, nuốt nước miếng.

Đinh Hạo cười ném một miếng thịt nướng cho thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to.

Trực giác nhạy cảm của Thắng Tự Quyết nói với Đinh Hạo tuy giọng điệu thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to hung dữ nhưng thật ra không phải người xấu.

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to ngần ngừ một lúc rồi nhận thịt thú, ăn vài miếng chột nhớ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo.

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to nói:

- Người lạ, đừng tưởng rằng một miếng thịt nướng có thể mua chuộc ta. Trước khi tìm hiểu rõ lai lịch của ngươi thì ta sẽ luôn giám sát ngươi.

Thì ra tiểu tử này là bị Thiên Hoang bộ lạc bắt cử giám sát mình.

Đinh Hạo mỉm cười.

Đinh Hạo lại lấy nước trái cây, đồ ngon khác ra khỏi trữ vật giới chỉ đặt trên bàn nhỏ trước nha gỗ, kêu huynh muội Nạp Lan Sơ đến ăn.

Lần này trở về Vãn Kiếm tông Đinh Hạo thu nhiều đồ ngon cất vào trữ vật giới chỉ, thiết kết mình văn trận pháp bên trong. Dù cất đồ ăn mấy trăm năm cũng không biến chất, khi lấy ra vẫn toát khói nóng.

Nạp Lan Sơ luống cuống nói:

- Cái này . . . Nhiều quá, không ăn nổi nhiều như vậy.

Trong vùng đất man hoang như Hãn Hải sâm lâm thì thực vật là tài nguyên khan hiếm, số lượng Thiên Hoang bộ lạc vẫn luôn dưới một ngàn. Bởi vì thiếu cường giả đỉnh giai chống đỡ, phạm hoạt động của Thiên Hoang bộ lạc loang quanh trong trăm dặm. Chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc chinh phạt chỉ có thể mang về thực vật có hạn, nuôi sống một số người nhất định.

Lúc trước thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to tên A Hồ không nói sai, nếu đổi lại bộ lạc khác thì phế vật góc nghách như thiếu niên áo trắng đã sớm chết. Thiếu niên áo trắng có thể sống tiếp là vì Nạp Lan Sơ luôn tiết kiệm đồ ăn nhường thức ăn cho gã.

1076. Chương 1077: Lãnh Vân.

Thịt thà mùi thơm nức mũi như thế này thường chỉ có thủ lĩnh, các trưởng lão, chiến sĩ cường đại trong bộ lạc mới được ăn.

Không biết đã bao nhiêu năm Nạp Lan Sơ không nếm vị thịt.

Dù ngẫu nhiên có chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc đi ra ngoài săn bắn trúng mảnh lớn, mỗi người được chia chút thịt thú thì Nạp Lan Sơ sẽ lấy phần của mình đổi thành củ từ, khoai tây, nhánh cỏ bình thường. Một miếng thịt thú có thể đổi nhiều thực vật cấp thấp, tuy không thơm nhưng có thể no bụng.

Mấy năm nay Nạp Lan Sơ theo Dục bà bà học điều chế thảo dược, nàng có thiên phú về mặt này nên hơi có địa vị trong Thiên Hoang bộ lạc. Nạp Lan Sơ miễn cưỡng dùng đồ ăn một nhân sủng sống nàng và ca ca ngọc.

Thấy nhiều đồ ăn ngon đẹp mắt, Nạp Lan Sơ không dám tin vào mắt mình.

Đinh Hạo cười nói:

- Nếu không nhờ A Sơ cô nương thì có lẽ ta đã phơi thây nơi hoang dã, chút đồ này không đủ để biểu đạt lòng cảm tạ trong lòng Đinh Hạo.

- Ăn ngon ăn ngon, ngươi là người tốt, ta thích ngươi.

Thiếu niên áo trắng thoải mái ăn ngẫu nhiên, cười khờ, cho Đinh Hạo nhận xét người tốt.

Nạp Lan Sơ không kiềm được món ngon hấp dẫn cầm miếng thịt nướng nhỏ bỏ vào miệng, mùi vị kỳ diệu làm nàng kích động run run.

Đây chính là vị thịt sao?

Nạp Lan Sơ mút mỡ dính trên ngón tay.

Đinh Hạo hiểu biết sơ tình trạng của Thiên Hoang bộ lạc.

Người trong thế giới này sống khốn khổ, chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc có tồn tại tu vi cơ thể đạt đến cảnh giới Vô Đề cảnh nhưng rất khó giải quyết vấn đề ẩm no của bộ lạc. Đổi lại là cảnh giới Vô Đề cảnh trong Vô Tận đại lục có thể nói là bá chủ một phương, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, sao có thể khốn khổ như vậy được?

Đinh Hạo ăn một ít thực vật.

Cơ thể Đinh Hạo còn rất yếu, không chỉ vì bị lực lượng pháp tắc khác biệt trong thế giới này áp chế, còn bị ảnh hưởng lúc xuyên qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá, rồi thêm di chứng trận chiến trong Ván Kiểm tông cùng lúc khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

Một thanh âm từ xa vọng đến:

- A? Mùi gì vậy? Thật thơm.

Bóng người chột lóe, vài người cùng xuất hiện trên bình đài tán cây.

Là chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc mặc áo giáp.

Nam nhân khôi ngô dẫn đầu nhìn lướt qua, nghiêm nghị tra hỏi:

- A? Trong nhà A Sơ còn có thịt? To gan, A Sơ, ngươi dám giấu giếm thịt? Nói, mấy thứ này lấy ở đâu ra?

Thịt cần cho chiến sĩ ăn bổ sung lực lượng huyền khí, trong bất cứ bộ lạc nào ai giấu thịt hoặc ăn lén đều là tội lớn không thể tha thứ.

Nạp Lan Sơ giật nảy mình, vội vàng quỳ trên mặt đất, nói:

- Đức Bưu đại nhân xin hãy bớt giận, A Sơ không có lá gan như vậy. Mấy món thịt này không phải A Sơ giấu, là đồ . . . Đồ của Đình đại ca, nếu đại nhân không tin hãy hỏi A Hổ.

Thiếu niên cao lớn mày rậm mắt to tên A Hổ vội kể lại sự việc.

- A? Là người?

Nam nhân vạm vỡ Đức Bưu liếc qua Đình Hạo, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

Đức Bưu nói:

- Người chính là người lạ A Sơ công về từ hoang dã? Đã khỏe rồi? Vậy mời người nhanh chóng rời khỏi đây, Thiên Hoang bộ lạc không hoan nghênh người ngoài.

Ánh mắt Đình Hạo lướt qua mấy chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc.

Xem ra Đức Bưu là thủ lĩnh chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc, trong cơ thể tu vi đã đến cảnh giới Đại Võ Sư cảnh. Tu vi lực lượng cơ thể Đức Bưu đến cảnh giới tam khiêu, tứ khiêu Võ Đế cảnh, rất là không tầm thường. Mấy nam nhân khôi ngô khác sau lưng Đức Bưu cũng là chiến sĩ tu vi nửa bước Võ Đế cảnh.

Về mặt Đình Hạo bình tĩnh nói:

- Được, ta sẽ nhanh chóng rời đi.

Đình Hạo vốn muốn rời khỏi Thiên Hoang bộ lạc tìm hiểu thế giới bên ngoài, hắn cần biết chỗ này có phải là tiên giới không. Những người lúc trước thông qua cánh cửa truyền tống đến tiên giới đi đến thế giới này đã tới đâu. Đình Hạo phải thực hiện lời hứa với Đình Hồng Lệ tranh thủ tìm đám cường giả thần cảnh Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần lúc trước qua cửa tiên giới ở Siêu Thiên Nhai tiến vào tiên giới.

Điều này liên quan đến cách cục của hai tộc nhân loại, yêu tộc trong Vô Tận đại lục.

Cho nên Đình Hạo không định ở mãi trong Thiên Hoang bộ lạc.

Nghe Đình Hạo nói vậy, Đức Bưu gật đầu.

Đức Bưu chỉ vào bàn thịt ngon lành, nói:

- Theo quy tắc của bộ lạc thì không cần biết thịt đến từ đâu đều phải nộp lên, mấy thứ này người phải giao cho chúng ta.

- Đức Bưu đại nhân, sao có thể . . .

Nạp Lan Sơ ngậy ra, bản năng định cãi lại.

Đình Hạo kéo tay Nạp Lan Sơ, lấy càng nhiều thức ăn và rượu ngon ra khỏi trữ vật giới chỉ, mỉm cười nói:

- Đó là tất nhiên. Đình Hạo nhờ ơn bộ lạc cứu mạng, số thức vật này xem như tấm lòng của tại hạ.

Đám nam nhân khôi ngô nhìn đồ ăn chất thành núi, dụi mắt.

Đức Bưu liếc trữ vật giới chỉ của Đình Hạo, mắt lóe tia tham lam nhưng không đòi lấy. Đức Bưu gật đầu sai chiến sĩ thuộc hạ chuyển đồ ăn đi hết, không nói một câu cảm ơn hay từ chối.

Mãi khi các chiến sĩ đi xa, thiếu niên cao lớn A Hổ hầm hừ nói:

- Bộ lạc làm gì có quy tắc này? Rõ ràng là đám Đức Bưu thèm ăn mới lấy cớ.

Nói đến đây thiếu niên cao lớn A Hổ nhìn Nạp Lan Sơ, chợt nhớ ra điều gì:

- Phải rồi A Sơ, hôm nay ta nghe các lão nhân nói ba ngày sau trong bộ lạc tế lễ chọn bạn trăm năm cho các nữ nhân, tên của người cũng nằm trong đó.

Mặt Nạp Lan Sơ trắng bệch.

Trong Hân Hải sâm lâm khi nữ giới qua mười hai tuổi là có thể gả đi.

Thiếu niên cao lớn A Hổ dặn dò Nạp Lan Sơ:

- Trong lòng người biết là được. Ta nhắc người một câu, Được bà bà luôn đối xử tốt với người, nếu nhìn trúng chiến sĩ nào trong bộ lạc có thể xin Được bà bà cho người quyền lựa chọn, vậy là người có thể cùng người mình thích mà không phải do thủ lĩnh tùy tiện chỉ định.

Thiếu niên cao lớn A Hổ xoay người rời đi.

Đình Hạo quan sát Nạp Lan Sơ, thấy nàng kinh hoàng, sợ hãi dường như không muốn, hẳn không biết an ủi nàng thế nào.

Thiếu niên áo trắng kéo tay áo Đình Hạo, mắt cún nhìn hắn:

- Người tốt, còn có thịt không? Ta muốn ăn . . .

Đình Hạo mỉm cười lấy chút thịt nướng ra cho thiếu niên áo trắng.

Nạp Lan Sơ cắn răng khẽ nói:

- Đa tạ Đình đại ca.

Một lúc sau mặt trời phía xa ẩn trong dãy núi nguy nga như cự thú đen, bóng tối bao phủ mảnh đất. Trong thiên địa có một loại ma tính sôi sục, ban ngày nhiều tồn tại khủng bố ngủ đông đều thức tỉnh. Đứng trên tán cây nhìn phải xé thấy trong bóng tối có mắt đỏ to lớn như thần lúc ẩn lúc hiện.

Thời gian buổi tối đáng sợ rốt cuộc đến.

Huynh muội Nạp Lan Sơ, thiếu niên áo trắng đã vào trong nhà gỗ trên tán cây khác nghỉ ngơi.

So với ban ngày thì buổi tối nhiệt độ giảm thấp nhiều, như bỗng nhiên từ mùa hè nóng nực vào đông giá rét. Cây cối dưới chân cong lại, ban ngày nhánh to như bàn tay giờ biến thành cớ cây kim.

Nhìn bốn phía xa xôi, Thiên Hoang bộ lạc yên lặng nhiều.

1077. Chương 1078: Tu Luyện Biển Dị.

Thiên Hoang bộ lạc chiếm khoảng ba, bốn dặm, trên một sơn nguyên, địa thế khá cao, tầm nhìn rộng thoáng. Tường đá cây to vây quanh Thiên Hoang bộ lạc, có một số trận pháp rất kỳ diệu. Chiến sĩ đi tới đi lui trên tường thành tuần tra.

Quy mô, số người Thiên Hoang bộ lạc không bằng Thanh Giang trấn trên Vô Tận đại lục.

Tuy nhiên thần thức của Đình Hạo lan tràn ra thấy mấy chục cường giả đỉnh Võ Đế cảnh, còn có hai Hãn Hải thâm lâm thánh nhân cảnh, sức chiến đấu cao như vậy hơn xa Vô Tận đại lục.

Đình Hạo đã nắm rõ tình hình nguyên Thiên Hoang bộ lạc.

Đình Hạo định quay về nhà gỗ sau lưng bỗng dừng bước, liếc hướng bên phải phía xa.

- Là ai ở đó?

Trong màn đêm có bóng người chợt lóe.

Một lão nhân cụt tay uy mãnh hình dáng như sư tử hổ báo xuất hiện ngoài mười thước, tay cầm gậy đen, huyết khí trong cơ thể dâng trào như biển cả, hơn xa Cuồng Đao Trương Phàm. Đôi mắt như mãnh thú ngó con mồi nhìn Đình Hạo chằm chằm.

Lão nhân cụt tay uy mãnh hình dáng như sư tử hổ báo mở miệng hỏi:

- Chàng trai, người là ai? Tại sao xuất hiện trong khu vực Thiên Hoang bộ lạc?

Giọng lão nhân cụt tay uy mãnh hình dáng như sư tử hổ báo cứng rắn như hai cục đá thô ráp ma sát vào nhau.

Đinh Hạo cảm giác sát khí thiết huyết chỉ có ở tồn tại nhiều lần ra sống vào chết, giết nhiều sinh linh mới óc từ người lão nhân cụt tay uy mãnh hình dáng như sư tử hổ báo. Lão nhân như chiến sĩ bước ra từ chiến trường địa ngục.

Đinh Hạo hỏi ngược lại:

- Lão nhân . . . ?

Lãnh Vân trả lời ngắn gọn:

- Lão hủ là trưởng lão tế đàn Lãnh Vân của Thiên Hoang bộ lạc.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Xin Lãnh trưởng lão yên tâm, tại hạ chỉ là người qua đường lưu lạc bốn bể, không có chút ác ý. Chỉ vì tại hạ bị thương được Nạp Lan cô nương tốt bụng mang về đây chữa trị, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi ngay.

Lãnh Vân hỏi dò:

- Ta thấy Đinh công tử ăn mặc không như người trong Hãn Hải sâm lâm, chẳng lẽ công tử đến từ vực ngoại?

Lòng Đinh Hạo máy động.

Có vẻ như Lãnh Vân biết chuyện bên ngoài Hãn Hải sâm lâm.

Đinh Hạo hỏi:

- Lãnh trưởng lão từng đi ra vực ngoại sao?

Lãnh Vân không đáp, tay trái nhẹ vuốt bả vai đứttay phải, nói:

- Thiên Hoang bộ lạc ngăn cách thế gian, là thế ngoại đào nguyên. Chúng ta không muốn xen vào gió mây vực ngoại, ta hy vọng người đừng kéo chiến hỏa vào Thiên Hoang bộ lạc.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Xin Lãnh trưởng lão yên tâm, ta không liên quan đến bất cứ thế lực vực ngoại nào.

Mắt Lãnh Vân như cộp nhìn chăm chăm Đinh Hạo thật lâu, dường như lão tin lời của hắn, xoay người rời đi.

Đinh Hạo cảm giác bốn phía có mấy chục cao thủ ẩn núp trong chỗ tối bao vây hắn, rõ ràng là cao tầng Thiên Hoang bộ lạc không yên tâm người lạ như hắn.

Đinh Hạo không nói gì thêm, quay người vào trong nhà gỗ.

Liên tục ngủ mê man hơn ba tháng, lúc này Đinh Hạo không thấy buồn ngủ chút nào.

Đinh Hạo ngồi xếp bằng trên sàn gỗ, bắt đầu vận khí tu luyện.

Trong hoàn cảnh hiện nay Đinh Hạo phải nhanh chóng hồi phục thực lực, có năng lực tự bảo vệ mình mới là quan trọng nhất. Một Thiên Hoang bộ lạc bình thường không đủ mấy ngàn người đã có cường giả thánh nhân cảnh tọa trấn. Theo lời Lãnh Vân thì Thiên Hoang bộ lạc chỉ là thế ngoại đào nguyên tránh họa, có thể tưởng tượng thế lực vực ngoại cường đại cỡ nào.

Đinh Hạo so sánh thực lực sơ qua, lòng thâm hiểu không cần biết thế giới này có phải là tiên giới hay không, thế lực nơi này rất khủng khiếp, sức chiến đấu cao hơn Vô Tận đại lục nhiều.

Đinh Hạo vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết, cố gắng hết sức điều động lực lượng hạt giống huyền khí.

Huyền khí như sợi tóc chảy nhanh trong đường kinh mạch.

Chớp mắt xuất hiện biến dị Đinh Hạo không ngờ đến.

Bóng tối quanh nhà gỗ, vô số năng lượng triều tịch kỳ dị gấp rút dâng lên, không khí vận vẹo, chúng điên cuồng ủa vào người Đinh Hạo, chui vào mỗi lỗ chân lông, dung nhập cơ thể.

- Đây là . . .

Đinh Hạo vô cùng giật mình.

Lực lượng triều tịch thật hùng hồn, tinh thuần!

Đinh Hạo đang vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết bỗng nhiên thiên địa dâng trào loại năng lượng này, có hơi thở lực lượng triều tịch mà Vô Tận đại lực không có. Lực lượng triều tịch này như thể đã qua tinh luyện, chiết xuất, còn tinh thuần hơn cả lực lượng từ thanh ma đao đen truyền về.

Đinh Hạo cảm nhận lực lượng kỳ dị chạy trong cơ thể, hắn thấy mình như ngâm trong chất lỏng năng lượng dính đặc. Cơ thể yếu ớt, kinh mạch điên cuồng hấp thu như người lữ hành đi trong sa mạc nóng cháy sắp xù thì thấy ốc đảo suối trong.

Huyền Chiến Thắng Quyết thúc giục, lực lượng triều tịch nhanh chóng tản ra tứ chi, tụ tập vào đường kinh mạch, hợp cùng dòng suối huyền khí nhỏ như sợi tóc xông vào huyết khiếu đã thành công điểm tinh.

Tốc độ này nhanh hơn bất cứ lần nào Đinh Hạo tu luyện.

Như thể một ý niệm chuyển động là lực lượng triều tịch trong thiên địa sẽ tự động ngưng tụ vào cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo chưa từng có cảm giác như vậy.

Không đến một nén nhang lực lượng huyền khí nhỏ như sợi tóc lại biến thành sông ngòi lớn lao nhanh chạy chồm, điên cuồng trùng kích đường kinh mạch. Các huyết khiếu gần như khô cạn được lực lượng huyền khí bổ sung nhanh chóng tràn đầy.

Cả quá trình như một tinh cầu khô héo được mưa móc thâm nhuần lại có sức sống, sắc xanh bao phủ và càng phát triển hơn trước kia.

Chờ khi lực lượng huyền khí trong cơ thể tràn đầy Đinh Hạo mới ngừng tu luyện.

Đinh Hạo chậm rãi mở to mắt quan sát bốn phía, chìm vào suy tư.

Tại sao xuất hiện tình huống như vậy?

Quá trình tu luyện cực kỳ thuận lợi, lòng Đinh Hạo máy động, có nhiều năng lượng dồi dào ulla vào cơ thể. Tại Vô Tận đại lực muốn hấp thu nguyên tố lực lượng trong thiên địa là vô cùng khó khăn nên nhiều người mới nhờ vào huyền tinh thạch, thần tài bảo được hoặc đan được, các vật ngoài thân, bày minh văn trận pháp tụ tập lực lượng nguyên tố thiên địa phụ trợ tu luyện.

Dù Vô Tận đại lực có nhiều vùng đất linh vận thần dị, trong truyền thuyết là chốn tu luyện cực phẩm đều không có hiệu quả tu luyện như vừa rồi.

Đinh Hạo khẳng định lúc này quanh nhà gỗ không hề có trận pháp tụ linh khí gì.

Đinh Hạo càng nghĩ càng thấy giải thích duy nhất là lực lượng triều tịch trong thế giới này rất dồi dào, không khí thiên địa ẩn chứa linh khí dồi dào khó thể tưởng tượng cho nên hắn hơi vận chuyển công pháp là được hiệu quả gấp mấy lần.

Đinh Hạo hơi hưng phấn.

Nếu đúng như hắn đoán thì thế giới này là không gian tu luyện tuyệt vời.

Trong môi trường này tu luyện một giây đồng hồ sánh bằng mấy chục phút thậm chí một canh giờ trên Vô Tận đại lực. Linh khí dồi dào như tự động chui vào trong thân thể của người, không thể chặn lại được.

Đinh Hạo còn khẳng định là tốc độ tu luyện như vậy sẽ không để lại di chứng gì, tuyệt đối không tẩu hỏa nhập ma.

1078. Chương 1079: Tu Luyện Biến Dịch (hạ).

Bởi vì Đinh Hạo cảm nhận được lực lượng thiên địa pháp tắc chỗ này khác với Vô Tận đại lục, càng tinh thuần, rõ ràng, hoàn toàn phù hợp tu luyện. Có thể dùng xác suất lớn nhất hạ thấp bất ổn vì miễn cưỡng tu luyện, lực lượng tăng quá nhanh dẫn đến cảnh giới bất ổn.

Nhìn từ mặt này thì thế giới như vậy không khác gì tiên giới đối với võ giả Vô Tận đại lục, đây là thiên đường tu luyện võ đạo.

Đinh Hạo hưng phấn một lúc sau nhàn nhã vấn đề khác.

Nếu thế giới này thích hợp tu luyện huyền khí thì tại sao các chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc hầu như không có lực lượng huyền khí mà tập trung tu hành lực lượng cơ thể?

Chẳng lẽ bọn họ không biết tu luyện lực lượng huyền khí?

Nghi vấn này xẹt qua đầu Đinh Hạo sau đó hắn không nghĩ nhiều.

Thời gian còn sớm, tiếp tục tu luyện.

Đinh Hạo lại ngồi xếp bằng, vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết hết sức tu luyện. Không khí quanh người Đinh Hạo hình thành vòng xoáy vô hình trong bóng tối. Lực lượng triều tịch nguyên tố liên miên tuôn ra từ cửa sổ, các khe hở trong nhà gỗ nhỏ dần cuồng nhập vào người Đinh Hạo.

Toàn quá trình càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Đến cuối cùng cửa nhà gỗ nhỏ bị gió chậm rãi đẩy ra, cửa sổ cũng mở. Khe hở sàng gỗ nhỏ hẹp lặng lẽ khuếch to. Những thứ ngăn cản lực lượng triều tịch nguyên tố đến bên Đinh Hạo đều bị trùng kích mãnh liệt như có bàn tay vô hình dạt tất cả ra.

Đinh Hạo cùng vận chuyển cực âm ngục băng huyền khí, cực dương thiên hỏa huyền khí phát ra khỏi cơ thể.

Thủ thiếu âm đệ nhất kinh, thủ thiếu dương đệ nhị kinh, túc thiếu âm đệ tam kinh, túc thiếu dương đệ tứ kinh, thủ quyết âm đệ ngũ kinh, thủ dương minh đệ lục kinh hòa túc quyết âm đệ thất kinh, mười ba huyết khiếu cộng với một huyết khiếu trong túc thiếu dương đệ bát kinh, hệ thống tu luyện thập nhị chính kinh ở hạ đan điền ở bụng có mười bốn huyết khiếu tỏa ánh sáng trắng rực rỡ.

Mười bốn huyết khiếu trong nhâm mạch, đốc mạch, xung mạch, đái mạch lục kỳ mạch tỏa ánh sáng kim như lửa.

Một trăm hai mươi tám huyết khiếu như ngôi sao tỏa ánh sáng xuyên thấu cơ thể Đinh Hạo bắn ra ngoài đại biểu cho tu vi huyền khí song mạch nhất khiếu Vô Hoàng cảnh. Huyền khí trong đường kinh mạch là mối dây liên kết tinh thần huyết khiếu hợp thành chòm sao kỳ dị kết nối lực lượng lại.

Thân hình như vũ trụ, huyết khiếu như sao.

Dây chính là đại đạo chí lý thâm ảo nhất cũng là cơ bản nhất của võ đạo Vô Tận đại lục.

Cơ thể con người có thập nhị chính kinh, nếu cô đọng hết một trăm lẻ tám huyết khiếu thập nhị chính kinh thì có thể bước vào cảnh giới tiên chi đại viên mãn trong truyền thuyết.

Đây là lý do tại sao trong lịch sử chưa từng có cao thủ tiên cảnh, nhưng vô số cường giả thần cảnh chưa từng từ bỏ trung kích cảnh giới tiên. Bởi vì nói theo lý luận thì cảnh giới tiên tuyệt đối tồn tại.

Nhưng chưa từng có ai thành công điểm tinh hết một trăm lẻ tám huyết khiếu thập nhị chính kinh.

Càng về sau thì cô đọng huyết khiếu càng khó khăn, đó là câu bình luận tích lũy kinh nghiệm tu luyện vô số năm của các võ giả trên Vô Tận đại lục.

Nhưng đối với Đinh Hạo bây giờ thì bình luận kinh nghiệm này hoàn toàn không có tác dụng.

Một trăm hai mươi tám ánh sao huyết khiếu gần như che mờ cơ thể Đinh Hạo, vị trí hắn ở chỉ có một đoàn sáng trắng và vàng. Luồng sáng lực lượng hai màu tương sinh tương khắc, một trái một phải chậm rãi dao động, âm thầm hình thành đồ án âm dương song ngư.

Theo Đinh Hạo dẫn đạo, lực lượng triều tịch nguyên tố trong thiên địa càng lúc càng đậm đặc.

Bỗng nhiên . . .

Vù vù vù vù vù!

Đồ án âm dương song ngư vàng bạc lại có hai luồng sáng sao huyết khiêu xuất hiện, một trai một phải, một vàng một bạc, đạt đến cân bằng hoàn mỹ, không phá hỏng trạng thái cân đối giữa hai lực lượng.

Hơi thở sức mạnh của Đinh Hạo tăng cường gấp đôi.

Huyết khiêu thứ hai trong đệ bát kinh túc thiếu dương, huyết khiêu thứ mười một trong đái mạch cũng điểm tinh thành công.

Cảnh giới song mạch nhị khiêu Võ Hoàng cảnh.

Chỉ mất hai canh giờ Đinh Hạo một hơi vào cảnh giới song mạch nhị khiêu Võ Hoàng cảnh.

Tốc độ tu luyện làm Đinh Hạo cực kỳ giật mình, nói ra sẽ hù chết người.

- Đây không chỉ vì đao kiếm song thánh thể không có bình cảnh tu luyện còn vì lực lượng pháp tắc trong thể giới này. Tức là không chỉ riêng mình, đối lại võ giả nào từ Vô Tận đại lục ở trong hoàn cảnh này thì thực lực cũng sẽ tăng nhanh.

Đinh Hạo chậm rãi thu lại lực lượng của mình.

Trong cơ thể Đinh Hạo bắn ra ánh sao huyết khiêu dần tắt, đồ án âm dương song ngư vàng bạc tan biến, hơi thở cường đại biến mất trong không khí.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Không còn luồng gió điên cuồng từ lực lượng triều tịch nguyên tố, cửa sổ bị thổi mở khép lại, cánh cửa và khe hở sàn gỗ mở rộng cũng trở về chỗ cũ. Nhà gỗ nhỏ bình tĩnh lại.

Ánh mắt Đinh Hạo xuyên qua khe cửa nhìn bên ngoài.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên nghiền ngẫm:

- Nhìn thời gian dài như vậy chắc bọn họ đã hiểu.

Các nhà gỗ nhỏ trăm thước.

Trên một tán cây to lớn có ba, bốn thân hình vạm vỡ đứng quan sát nhà gỗ nhỏ Đinh Hạo ở, biểu tình hoảng sợ.

Người dẫn đầu nhỏ giọng nói:

- Các vị trưởng lão thấy sao?

- Lực lượng thiên địa dao động quá rõ ràng, rộn cả người, chắc là loại công pháp tu luyện bá đạo. Thanh niên lai lịch không rõ này không phải kẻ yếu.

- Đúng là công pháp kỳ diệu, dường như không phải thuật thể tu. Nếu chúng ta có được pháp môn tu luyện như vậy . . .

- Hừ! Dù thuật khí tu có mạnh đến đâu thì giúp ích được gì? Một khi nội khí hao hết thì cũng chết chắc. Huống chi thân phận thanh niên đó không rõ ràng, nên kêu hắn sớm rời đi, đừng dính dáng gì đến người này, miễn cho dẫn đến chiến hỏa và rắc rối vô tận vào Thiên Hoang bộ lạc của ta.

* * *

Đinh Hạo tu luyện suốt đêm.

Sau khi vào song mạch nhị khiêu Võ Hoàng cảnh Đinh Hạo không miễn cưỡng tăng thêm cảnh giới huyền khí mà không ngừng rèn luyện, ổn định lực lượng huyền khí trong cơ thể. Bởi vì sau này Đinh Hạo phát hiện hấp thu năng lượng lực lượng triều tịch nguyên tố trong thể giới này càng tinh thuần hơn lúc tu luyện ở Vô Tận đại lục, biến đổi về chất.

Đinh Hạo tốn một đêm hoàn thành rèn luyện lực lượng huyền khí trong cơ thể.

Đây là quá trình tinh luyện, thay da đổi thịt cho lực lượng huyền khí, được đến ích lợi cũng rất rõ ràng.

Sau khi hoàn toàn rèn luyện xong lực lượng trước đó, Đinh Hạo phát hiện cơ thể mình cảm ngộ rõ ràng hơn lực lượng triều tịch, lực lượng pháp tắc trong thế giới này. Đinh Hạo có thể tùy ý lợi dụng lực lượng thế giới, không có cảm giác chậm chạp khó khăn như trước.

Tuy không phải tăng cảnh giới nhưng biến đổi này có ảnh hưởng khó đánh giá với tu luyện về sau tu luyện.

Bình minh buổi sáng dâng lên từ phương đông, Đinh Hạo phát hiện cái gì, chậm rãi đi ra ngoài nhà gỗ nhỏ.

Sương mờ lung.

Mặt trời còn chưa mọc, nhiệt độ không khí rất lạnh, thở một hơi khói trắng rõ ràng. Chim không chịu ra khỏi ổ tìm sâu.

Nạp Lan Sơ đứng bên ngoài cửa nhà gỗ nhỏ.

1079. Chương 1080: Truy Binh.

Tay Nạp Lan Sơ xách một cái bao nhỏ, thân hình mảnh mai run rẩy trong gió rét sớm mai, khuôn mặt tươi cười bị đông lạnh cứng ngắc.

Đinh Hạo giờ tay, huyền khí ấm áp bao phủ Nạp Lan Sơ.

Đinh Hạo nghi hoặc hỏi:

- A Sơ cô nương đây là . . .

Nạp Lan Sơ ngẩng đầu hỏi:

- Đinh đại ca sắp rời đi?

Đinh Hạo gật đầu.

- Vậy . . . Vậy người có thể mang theo ta được không? Mang theo ta và ca ca rời khỏi Thiên Hoang bộ lạc.

Trong đôi mắt to tròn đầy mong chờ, ánh mắt Nạp Lan Sơ van xin nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngăn người, hỏi:

- Tại sao muốn đi?

Nạp Lan Sơ cúi đầu, khẽ nói:

- Ta không muốn gả cho chiến sĩ trong bộ lạc, không muốn sinh con dưỡng cái. Ta muốn tìm một người, hỏi một câu tại sao thời gian dài như vậy hắn không chịu trở về. Ta muốn nói cho hắn nữ nhân luôn chờ đợi hắn đã chết.

Đinh Hạo nghe ra sự kiên quyết trong tiếng nói khê khàng của Nạp Lan Sơ.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được, nếu A Sơ muốn rời đi thì ta sẽ mang A Sơ đi.

- Thật không?

Thân thể mảnh mai của Nạp Lan Sơ run rẩy, nàng vui mừng ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo. Vốn Nạp Lan Sơ không ôm hy vọng đến xin Đinh Hạo, bởi vì trong Hãn Hải sâm lâm đầy rẫy nguy hiểm mang theo nàng thực lực yếu ớt đi ra ngoài là chuyện rất vất vả, huống chi còn có ca ca gốc của nàng.

Nạp Lan Sơ nghĩ rằng sẽ bị Đinh Hạo từ chối khéo.

Nạp Lan Sơ không ngờ Đinh Hạo dễ dàng đồng ý như vậy.

Điều này làm nữ hài tử Nạp Lan Sơ gầy yếu mừng như điên.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là thật.

Đinh Hạo nhìn chân trời phía xa, nói:

- Lát nữa ta sẽ đi, A Sơ còn cần chuẩn bị gì không? Có cần chào hỏi người trong bộ lạc?

- Không! Không!

Nạp Lan Sơ lắc đầu, nói:

- Ta không có bằng hữu gì trong bộ lạc, không cần chào hỏi, chỉ có Được bà bà . . . Ta đã nói chuyện với Được bà bà.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Vậy được rồi.

Đinh Hạo lấy chút thực vật ra, nói:

- Cùng ca ca ăn no bụng rồi chúng ta đi.

Nạp Lan Sơ vui vẻ nhảy cẫng lên.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng nữ hài tử Nạp Lan Sơ, hẩn nỡ nụ cười.

Đúng là nữ hài tử lương thiện, ngây thơ.

Có lẽ ban đầu Nạp Lan Sơ cứu Đinh Hạo về từ hoang dã là có ý đồ riêng, dù sao nhìn cách ăn mặc, mặt mũi hẳn là biết không phải dân bản xứ Hãn Hải sâm lâm. Nạp Lan Sơ muốn thông qua Đinh Hạo đi ra Hãn Hải sâm lâm đầy rẫy nguy hiểm.

Tuy nhiên nếu không có Nạp Lan Sơ cứu Đinh Hạo về Thiên Hoang bộ lạc thì không chừng khi hắn hôn mê đã bị quái thú trong Hãn Hải sâm lâm ăn thịt. Ba tháng qua Nạp Lan Sơ không ngại vất vả chăm sóc Đinh Hạo hôn mê, nhìn từ mặt nào thì xem như nàng là ân nhân cứu mạng của hắn.

Có ơn phải trả là nguyên tắc của Đinh Hạo.

Cho nên khi Nạp Lan Sơ mở miệng Đinh Hạo chỉ do dự một chút liền đồng ý.

Đinh Hạo trở vào nhà gỗ nhỏ, sửa sang lại đồ đạc của mình. Khi Đinh Hạo đi ra thì Nạp Lan Sơ đã mang thổ thổ niên áo trắng ngớ ngẩn, Nạp Lan Du Hiệp chờ bên ngoài nhà gỗ nhỏ, chắc là sợ hắn bỏ đi.

- Đi.

Đinh Hạo nhìn dãy núi nguy nga phía xa, lòng nổi lên tò mò.

Đây là thế giới như thế nào?

Rất nhanh tất cả sẽ vén rèm che lên.

Bên trong Thiên Hoang bộ lạc thiết kế các loại cấm chế từ xưa, không thể đạp gió mà đi.

Nạp Lan Sơ dẫn dắt Đinh Hạo, Nạp Lan Du Hiệp quẹo tới quẹo lui tránh đường lớn chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc tuần tra, dọc theo đường nhỏ ẩn khuất mất một chén trà đi tới dưới tường thành bộ lạc.

Trên đường đi không gặp bất cứ chiến sĩ canh gác nào.

Nạp Lan Sơ rất hồi hộp, sợ bị Thiên Hoang bộ lạc biết sẽ không cho nàng đi.

Đoạn tường thành này có một cửa nhỏ ột người đi qua, sử dụng vào lúc khẩn cấp, theo lý thì nên có chiến sĩ canh gác. Nạp Lan Sơ đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị chặn lại, nhưng khi tới gần cánh cửa mới phát hiện cửa nhỏ không có ai gác.

Tim Nạp Lan Sơ đập nhanh, mang theo Đinh Hạo, ca ca Nạp Lan Du Hiệp nhanh chóng ra khỏi cửa nhỏ. Lúc đặt chân lên vùng đất ngoài tường thành, thiếu nữ Nạp Lan Sơ thở phào một hơi.

Đinh Hạo luôn im lặng.

Cách xa tường thành mấy trăm thước, Đinh Hạo ngoái đầu nhìn phía xa.

Trên tường thành xa xa, một thân hình già nua mặc áo tơi cổ xanh nhìn chăm chăm phía này. Nếu Đinh Hạo không đoán sai thì người đó là Dược bà bà mà Nạp Lan Sơ kể, dược sư lớn tuổi trong Thiên Hoang bộ lạc là bằng hữu duy nhất của huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp. Trên đường đi thuận lợi thế này chắc là nhờ Dược bà bà âm thầm bảo vệ.

Nếu không thì Thiên Hoang bộ lạc tuần tra nghiêm ngặt như vậy sao Nạp Lan Sơ có thể thuận lợi đi ra.

Đinh Hạo gật đầu cảm ơn Dược bà bà tóc bạc đứng trên tường thành, hẳn tin tưởng Dược bà bà nhìn thấy.

Cách Thiên Hoang bộ lạc vài trăm thước, mỉm cười nói:

- Dược rồi, chúng ta sắp chạy đi.

Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp chưa kịp phản ứng thì người bỗng nhẹ hẫng, bay lên cao, bên tai nghe tiếng gió rít, mọi thứ trong tầm mắt rút lui. Nạp Lan Sơ lơ lửng trên cao sợ hãi hết lên, tay nhỏ bắt chặt cánh tay Đinh Hạo.

Nạp Lan Du Hiệp ngớ ngẩn mặc áo trắng, cười toe toét nhìn phong cảnh bên dưới:

- Ha ha ha ha ha ha! Vui quá, vui quá!

Chớp mắt Thiên Hoang bộ lạc đã ở phía xa.

* * *

Hắn Hải sâm lâm rộng hơn Đinh Hạo dự đoán.

Vì huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp không rời khỏi Thiên Hoang bộ lạc quá xa nên không biết đường.

Đối với Đinh Hạo đây là chuyện chết người.

Bởi vì . . . Đinh Hạo là tên mù đường.

Vòng vèo trên không trung một lúc, Đinh Hạo phát hiện dãy núi trước mặt hơi quen mắt. Đinh Hạo nhìn kỹ thì thấy nửa canh giờ trước hắn đã đi qua đâu, vòng vèo một hồi lại trở về chỗ cũ.

- Nghỉ ngơi một lúc đi.

Đinh Hạo đáp xuống một cái hồ trong suốt nhỏ, hắn quyết định tạm thời không đi lung tung mà xác định phương hướng rõ ràng. Trên đường đi Đinh Hạo mơ hồ cảm giá có các hơi thở cường đại dường như có mãnh thú, cự thú thực lực khủng khiếp ẩn núp, không thể khinh thường.

Đinh Hạo phóng ra thần thức, bốn phía không có vật gì nguy hiểm. Đinh Hạo yên tâm để Nạp Lan Du Hiệp khờ chơi nước chỗ nước cạn.

Lần đầu Nạp Lan Sơ đến đây, khuôn mặt đỏ bừng có một ít hưng phấn.

Dù sao Nạp Lan Sơ chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Đinh Hạo đang suy nghĩ làm sao giải quyết vấn đề phương hướng thì bỗng có vài hơi thở cường đại từ xa vọt nhanh tới, tốc độ siêu mau, chớp mắt đã đến bên hồ nước. Vang tiếng nổ đì đẹt tai, mặt đất rung rinh. Mấy chục người như đạn pháo đáp xuống hồ.

Nạp Lan Sơ kêu lên, vội kéo Nạp Lan Du Hiệp chạy tới bên cạnh Đinh Hạo.

Là cao thủ trong Thiên Hoang bộ lạc, không ngờ bọn họ đuổi theo đến đây.

Một người trong số đó chính là Đức Bưu ngày qua xuất hiện.

Mắt Đức Bưu như điện nhìn chăm chăm Đinh Hạo, Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, khí thế hung dữ.

- A Sơ, người dám phản bội bộ lạc?

1080. Chương 1081: Không Để Vào Mắt.

- Không, ta không có . . .

Mắt Nạp Lan Sơ trắng bệch, kinh hoàn giải thích rằng:

- Ta chỉ muốn đi tìm phụ thân . . .

Đức Bưu rống to:

- Hừ! Việi cớ. Lúc trước mẫu thân của người không nghe bộ lạc khuyên can tư thông với người vực ngoại sinh ra các người đã là tội lớn. Nếu không phải bộ lạc nghĩ tình tuổi người còn nhỏ, mấy năm nay thu nhận chăm sóc thì người đã chết sớm. Không ngờ người chẳng những không biết cảm ơn còn giống như mẫu thân của người, trời sinh phản nghịch, lại cùng người vực ngoại gian dũ với nhau. Thật là không biết liêm sỉ!

Giọng Đức Bưu như sấm không cho giải thích.

Thiếu niên áo trắng ngốc nghếch bỗng nổi khùng:

- Không cho phép người nói mẫu thân của ta như vậy!

Nạp Lan Du Hiệp bỗng nhặt một cục đá ném vào Đức Bưu.

- Không biết sống chết!

Đức Bưu bùng hướng cục đá.

Cục đá nhỏ khựng lại sau đó nhanh chóng bắn ngược về, rạch phá hư không, thanh âm như cười cung ngạnh nổ bay hướng Nạp Lan Du Hiệp ngốc.

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng.

Bùm!

Cục đá cách Đinh Hạo ba thước như đụng phải tường khí vô hình nổ tung thành bột phần tan biến trong không trung.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Với thân phận của các hạ cần gì xuống tay ăn hiếp con nít?

Đức Bưu lạnh lùng cười:

- Người là người ngoài có tư cách gì xen vào chuyện của Thiên Hoang bộ lạc ta?

Đinh Hạo không nói chuyện với Đức Bưu, dời mắt nhìn một người khác.

Đinh Hạo hỏi:

- Các hạ dẫn đám người đến đây là muốn bắt chúng ta trở về sao?

Người này khoảng hơn bốn mươi tuổi, khoác giáp thú có hơi thở lực lượng gió, tóc ngắn như cây kim chìa lên, cơ bắp như nước thép bề - tông.

Nam nhân trung niên mắt sắc bén như chim ưng nhìn Đinh Hạo, nói:

- Người vực ngoại, người vượn tay quá dài, tự mình đi thì thôi còn muốn bắt cóc người của Thiên Hoang bộ lạc ta là có ý gì?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- A Sơ, Du Hiệp muốn đi tìm phụ thân của họ, ta không có lý do gì không dẫn đi.
- Nàng sống là người của Thiên Hoang bộ lạc, chết là quỷ của Thiên Hoang bộ lạc. Không được thủ lĩnh bộ lạc tuyệt đối không được phép rời khỏi bộ lạc.

Nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi lạnh lùng cười:

- Sống là nữ nhân của Thiên Hoang bộ lạc, nên hiến dâng chính mình vì kéo dài bộ lạc. A Sơ chưa sinh con đường cái cho bộ lạc, không thể đi.

Nam nhân trung niên thốt lời làm mặt Nạp Lan Sơ trắng bệch, người run rẩy.

- À.

Đinh Hạo gật gù, vẻ mặt cười nói:

- Nếu vậy thì làm phiền người trở về nói cho thủ lĩnh bộ lạc là ta mang A Sơ đi, kêu hắn cho phép là được.
- Cần rồi!

Nam nhân trung niên tức giận quát:

- Người nghĩ mình là ai? Dám ăn nói kiêu đó với ta?

Đức Bưu cười âm trầm, bước ra một bước nói:

- Người vực ngoại không biết sống chết, nếu vậy thì hôm nay lão tử làm thịt người cũng là người tự tìm!

Cơ thể Nạp Lan Sơ run rẩy, bỗng bước ra run giọng nói:

- Không, là ta muốn đi theo Đinh đại ca, không thể trách hắn. Các người đừng xử Đinh đại ca, ta nguyện ý các người trở về, tất cả xin nghe theo bộ lạc sắp đặt.

Nạp Lan Sơ sợ liên lụy Đinh Hạo.

Chiến sĩ trong Thiên Hoang bộ lạc cường đại, đặc biệt là Đức Bưu, nam nhân trung niên, Nạp Lan Sơ biết thực lực của bọn họ đáng sợ cỡ nào. Nạp Lan Sơ cảm thấy Đức Bưu, nam nhân trung niên như thần linh, không ai chiến thắng được. Nạp Lan Sơ muốn ra khỏi Hãn Hải sâm lâm tìm phụ thân của mình, nhưng nàng không muốn vì điều đó liên lụy Đinh Hạo.

Đinh Hạo thở dài, nhẹ vỗ vai thiếu nữ Nạp Lan Sơ.

Giọng điệu Đinh Hạo bình tĩnh mà kiên quyết nói:

- A Sơ yên tâm, hôm nay có ta ở đây không ai có thể cưỡng ép nàng.

Nam nhân trung niên lạnh lùng cười:

- Buồn cười, lớn lối quá.

Mắt nam nhân trung niên ẩn chứa sát khí.

Đinh Hạo đứng trước mặt Nạp Lan Sơ, che nàng sau lưng, nụ cười dần tắt.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, nói:

- Chỉ là một Võ Thánh cảnh, vài tiểu Võ Đế cảnh. Sự kiên nhẫn của ta có hạn, khuyên các người đừng tự rước lấy nhục, đừng chọc ta giận mang đến tai họa ngập đầu cho Thiên Hoang bộ lạc.

Nam nhân trung niên ngậy ra.

Biểu tình trên cao nhìn xuống của nam nhân trung niên chậm rãi biến mất, nhìn kỹ Đinh Hạo như thể lần đầu tiên gặp hắn. Ánh mắt nam nhân trung niên trầm trọng.

Có thể nói chính xác cảnh giới thực lực của gã làm nam nhân trung niên nổi lòng cảnh giác, nhìn vẻ mặt hồ hững của Đinh Hạo không giống như làm bộ. Nam nhân trung niên không còn khinh thường như trước.

Nhưng Đức Bư không nhận ra điều đó.

Đức Bư rống to:

- Thật là không biết chết sống, chết đi!

Đức Bư giẫm mặt đất bùm một tiếng, đất đai sụp xuống như bị thiên thạch đập xuống. Đức Bư như đạn pháo vọt lên ột đám đánh vào Đinh Hạo.

Lực lượng cơ thể cảnh giới Võ Đế cảnh thể hiện rõ trong cú đâm này.

Nắm đầm mới tung ra tiếng khí bạo giống như sấm.

Quyền ấn trong suốt mắt thường thấy rõ bay ra, quyền tốc đáng sợ ma sát ra lửa trong không khí.

Sức chiến đấu của thể tu trong thế giới này đúng là khủng bố.

Đinh Hạo đứng im tại chỗ như đã bị hù ngu.

Khi quyền ấn sắp đập vào người Đinh Hạo thì hắn giơ tay lên, tay dựng đứng như đao. Quyền ấn đốt cháy lửa đỏ rực bị xẻ đôi, Đinh Hạo xòe tay ra bắt lấy nắm tay Đức Bư đánh tới gần.

Trong khoảnh khắc, từng kinh khí vô hình như sóng gợn lan tràn hai bên cơ thể Đinh Hạo.

Đức Bư biến sắc mặt nói:

- Người . . .!

Đức Bư phát hiện quyền lực có thể đâm vỡ một ngọn núi khi đụng vào bàn tay Đinh Hạo như giống như trâu đất xuống biển không còn chút gì. Mặc cho Đức Bư thúc giục lực lượng cỡ nào, nắm đầm bình thường đâm átgiao long, cự thú bây giờ như mọc trong tay Đinh Hạo, khó thể nhúc nhích một li.

Đinh Hạo nhìn Đức Bư, nhấn mạnh từng chữ:

- Người động sát tâm với ta, vốn theo thói quen trước giờ ta sẽ giết người. Nhưng nghĩ tình A Sơ đã cứu ta, Thiên Hoang bộ lạc có ơn với ta nên tha cho người một mạng. Ta chỉ hơi trừng phạt để người nhớ kỹ bài học, lần sau sẽ không tha. Cút đi!

Đinh Hạo dứt lời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Không thấy Đinh Hạo làm gì, Đức Bư cảm giác có lực lượng hùng hồn như biển cả từ nắm đầm truyền đến. Đức Bư kêu lên, bị hất ngược về với tốc độ nhanh hơn, đập mạnh vào vách đá ngọn núi phía xa thủng một lỗ to.

- Phụt.

Đức Bư mềm nhũn trượt xuống vách đá sụp đổ, há mồm phun búng máu. Tuy Đức Bư có thể miễn cưỡng đứng nhưng vẻ mặt ủ rũ, gãi bị gì thương khá nặng.

- Đức Bư đại nhân . . .

Có chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc vội chạy qua dìu Đức Bư.

- Giết hắn!

- Dám bị thương người của Thiên Hoang bộ lạc ta?

Mấy chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc khác vừa kinh vừa giận xông hướng Đinh Hạo.

Nam nhân trung niên luôn im lặng chợt quát to:

- Dừng tay, tất cả trở lại cho ta.

Nam nhân trung niên kêu đám chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc rút về.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh.

- Xem ra bản trưởng lão đã đánh giá thấp người.

1081. Chương 1082: Ma Tinh Chuyển Thế.

Mắt nam nhân trung niên nghiêm túc nói:

- Không ngờ tuổi người còn trẻ mà thực lực mạnh mẽ như vậy, nhưng tổn thương người Thiên Hoang bộ lạc ta tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua. Người phải trả giá lớn!

Khóe môi Đinh Hạo cong lên lạnh lùng nói:

- Trên danh nghĩa lòng bắt A Sơ nhưng sự thật thì mục tiêu của các người là ta đúng không? Ha ha ha ha ha ha! Có lúc quá tham lam không phải chuyện tốt. Bí mật trên người ta sao Thiên Hoang bộ lạc nhỏ nhỏ dám mơ ước? Khuyên các người thành thật ngừng tay lại thì ta sẽ không làm khó dễ các người, nếu không . . .

Nói đến đây khóe môi Đinh Hạo nhếch lên, hàm răng trắng lóe tia sáng sắc lạnh.

Đinh Hạo nói:

- Còn ép ta thì từ nay trong Hãn Hải sâm lâm không còn Thiên Hoang bộ lạc.

Đinh Hạo dứt lời, một đại quân kim loại lửa bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Đinh Hạo.

Đây là một quân đội kim loại tử vong khoảng năm trăm người, mỗi chiến ngẫu kim loại cơ thể cao to dữ tợn, sắc lạnh trong ánh nắng. Ngọn lửa rực cháy trên người chiến ngẫu kim loại tăng phần quái dị như thể quân đội tử thần bước ra từ địa ngục, khiến bên cạnh hồ nước yên tĩnh vọt lên khí huyết sát khủng khiếp.

Kinh Diễm Phật Thiên Quân.

Trong cuộc chiến Thanh Gian trấn Đinh Hạo chiếm được một đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong.

Mỗi một chiến ngẫu kim loại đều có sức chiến đấu cảnh giới Võ Đế cảnh, cơ thể chế tạo bằng thần liệu cực kỳ cứng rắn, có sức chiến đấu không gì phá nổi. Đối với thể tu đơn thuần thì đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong là lực lượng trời sinh khắc chế bọn họ.

Con người nam nhân trung niên co rút.

Đáy mắt nam nhân trung niên tràn ngập sợ hãi.

Nam nhân trung niên cảm giác được đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong đáng sợ cỡ nào.

Hơn năm trăm chiến ngẫu kim loại sức chiến đấu cảnh giới Võ Đế cảnh hợp thành đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong đối với Thiên Hoang bộ lạc là kẻ thù đáng sợ. Nguyên Thiên Hoang bộ lạc cộng lại chỉ có mấy chục cao thủ thể tu Võ Đế cảnh, số lượng chênh lệch quá xa.

Thực lực của Đinh Hạo cao thâm khó dò, ai biết bên cạnh hắn còn có bao nhiêu chiến ngẫu kim loại khủng khiếp như vậy?

Lần này thật sự đập đinh.

Nam nhân trung niên và mấy chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc ngơ ngác nhìn nhau, lưng ướt đầm mồ hôi.

Đức Bưu vẻ mặt ủ rũ cũng hoảng sợ, nghĩ mà run.

Mãi đến lúc này bọn họ mới hiểu lực lượng của thanh niên bí ẩn này khủng khiếp như thế. Không chế một đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong, đây là những siêu bộ lạc thể lực lớn vô cùng, đại tông môn vực ngoại mới có được sức mạnh đó.

Đối với tồn tại như thế thì Thiên Hoang bộ lạc nhỏ nhỏ không đáng là gì.

Vào lúc này nam nhân trung niên, Đức Bửu, các chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc hiểu ra thanh niên bí ẩn không phải người bọn họ có thể chọc vào.

Đinh Hạo mỉm cười nhìn đám người nam nhân trung niên, Đức Bửu, các chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc, rất vừa lòng hiệu quả này.

- Được rồi, xem ra các người đã hiểu, chuyện này ngừng ở đây, ta sẽ không truy cứu thêm. Ta mang A Sơ, Du Hiệp đi, nếu sau này bọn họ muốn trở về Thiên Hoang bộ lạc thì ta sẽ không ngăn cản. Tốt nhất là các người đừng bám theo gây sự nữa, không thì dù là tộc trưởng cảnh giới thánh nhân cảnh trung giai, một vị trưởng lão thánh nhân cảnh khác của các người cũng không chịu nổi đòn sấm sét của ta!

Đinh Hạo dứt lời, ánh sáng kim loại chợt lóe, Kinh Diễm Phật Thiên Quân biến mất.

Nam nhân trung niên há mồm không nói nên lời.

Đinh Hạo vạch ra tu vi ba người có thực lực mạnh nhất Thiên Hoang bộ lạc nói lên hẳn biết rõ sức chiến đấu mạnh nhất của Thiên Hoang bộ lạc và không thêm để vào mắt. Giọng điệu, tư thế như vậy đánh nát chút may mắn cuối cùng trong lòng nam nhân trung niên.

Tay trái Đinh Hạo kéo Nạp Lan Sơ, tay phải dắt Nạp Lan Du Hiệp quay người, chậm rãi rời đi.

Đinh Hạo đi vài bước chợt nhớ điều gì, xoay người hỏi:

- Đúng rồi, thuận tiện cho hỏi thăm một câu, muốn ra khỏi Hãn Hải sâm lâm trong thời gian ngắn nhất nên đi hướng nào.

- A? Cứ đi thẳng hướng đông là được.

Nam nhân trung niên ngẩn ra, không hiểu tại sao Đinh Hạo đột nhiên hỏi câu này, bản năng chỉ mấy cây to quái dị ven hồ nhỏ.

Nam nhân trung niên nói:

- Ngọn loại cây này vĩnh viễn chỉ hướng đông, rất dễ phân biệt.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đa tạ.

Chớp mắt ánh sáng chợt lóe, bóng dáng Đinh Hạo, Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp biến mất bên bờ hồ.

Giờ nhẹ thối, các cao thủ, chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc rùng mình.

Nam nhân trung niên run lên, trong lòng vừa sợ vừa tức giận. Vào phút cuối cùng nam nhân trung niên là Hãn Hải sâm lâm Võ Thánh cảnh nhưng bị ánh mắt của thanh niên chấn nhiếp, như đứa con nít làm sai chuyện gặp người lớn. Nam nhân trung niên không thể thốt lời hăm dọa.

Gã bị một hậu bối chấn nhiếp?

Bỗng có luồng sáng xẹt qua, Lãnh Vân xuất hiện trước mặt mọi người.

Các chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc cùng cúi đầu hành lễ, nói:

- Tham kiến Lãnh Vân trưởng lão.

Lãnh Vân sốt ruột hỏi:

- Người đâu?

Nam nhân trung niên thở dài kể lại chuyện đã xảy ra, không chút giấu giếm.

Cuối cùng nam nhân trung niên nói:

- Bạn già, xem ra ta nên nghe lời người.

Lãnh Vân ngẩn ngơ, cảm thán rằng:

- May mắn không tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Tuy ta biết người vì tốt cho bộ lạc nhưng nên sửa lại tật xấu xúc động, may mắn lần này không đến nỗi không thể điều hòa. Thanh niên đó lai lịch bí ẩn, không phải vật trong ao, Thiên Hoang bộ lạc chúng ta không thể trêu vào. Lần này hẳn mang A Sơ đi cũng nằm trong dự đoán của ta. Trong cơ thể nha đầu đó chảy dòng máu tộc Nạp Lan, sớm muộn gì sẽ rời đi. Thả nha đầu đó đi xem như bán một nhân tình cho Đinh Hạo, có lẽ sau này sẽ là một đoạn cơ duyên.

Nam nhân trung niên gật đầu, khiêm tốn nghe dạy.

Tên của nam nhân trung niên là Thanh, địa vị trong Thiên Hoang bộ lạc ngang ngửa với Lãnh Vân, cùng là bối phận trưởng lão. Tính tình nam nhân trung niên rất xúc động, nóng nảy, người gặp người sợ lần này ăn bở hồn trước mắt Đinh Hạo, nam nhân trung niên bắt đầu suy nghĩ lại.

Lãnh Vân ra lệnh:

- Được rồi, trở về đi, truyền mệnh lệnh của ta, ngày sau nếu có chiến sĩ trong bộ lạc gặp nhóm Đinh Hạo, A Sơ thì phải lễ phép đối xử, không được tranh chấp. Ai vi phạm sẽ bị phạt nặng. Đi!

Lãnh Vân mang theo các chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc quay về bộ lạc.

* * *

Bên tai nghe tiếng gió thổi vù vù, dãy núi nguy nga dưới lòng bàn chân nhanh chóng trôi tuột ra phía sau.

Nạp Lan Sơ túm chặt tay áo Đinh Hạo, ánh mắt cực kỳ tôn sùng nhìn Đinh Hạo. Nạp Lan Sơ không ngờ nàng con gái thanh niên trở về từ hoang dã sau khi hôn mê ba tháng tỉnh lại có lực lượng cường đại như vậy, trưởng lão Thanh, một trong các chiến sĩ mạnh nhất Thiên Hoang bộ lạc đều bị Đinh Hạo trấn áp.

Lần này nguyện vọng rời khỏi Hãn Hải thâm lâm tìm phụ thân của Nạp Lan Sơ có thể hoàn thành.

1082. Chương 1083: Ma Tinh Chuyển Thế (hạ).

Bên kia Nạp Lan Du Hiệp khởi không có hứng thú mọi chuyện xảy ra, gã ăn mấy cái chân thú nướng xong nằm bên cạnh Đinh Hạo ngủ say như chết.

Đinh Hạo tọa một vòng bảo vệ phạm vi năm thước bao bọc hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, tốc độ nhanh như chớp bay hướng đồng.

Đường núi Hãn Hải thâm lâm hiểm trở, một ngọn núi ấy vạn thước đâm vào áng mây, bao la hùng vĩ, cổ mộc um tùm, chướng khí giăng đầy. Có cự thú viên cổ cực kỳ hung tàn mạnh mẽ ẩn hiện trong Hãn Hải thâm lâm, một vài con thực lực đến trình độ Vô Thánh cảnh, làm vua hùng bá bốn phương.

Một vài ngọn núi hùng vĩ che mặt trời, cái bóng bao phủ mấy vạn thước mặt đất, âm khí nảy sinh, độc trùng hoành hành.

Hoàn cảnh như vậy càng dễ lạc đường, hướng chỉ Đinh Hạo bị bệnh mù đường siêu nặng.

Mấy lần Đinh Hạo vào nhầm lãnh địa của hồng hoang cự thú, bị công kích điên cuồng. Đinh Hạo mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp chặt vật chạy trốn.

Càng đi tới Đinh Hạo càng giật mình.

Đinh Hạo thấy vô số cự thú đã tuyệt chủng chỉ tồn tại trong truyền thuyết Vô Tận đại lục, đều là hồng hoang di chủng thời thái cổ viễn cổ, trời sinh chảy dòng máu mạnh nhất sinh vật thế giới nguyên thủy, có thần thông khổng lồ lực lượng tự nhiên. Khác với yêu tộc, thân hình hồng hoang di chủng thời thái cổ viễn cổ to như dãy núi, vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng Đinh Hạo thậm chí thấy Cùng Kỳ, Thanh Long, Huyền Vũ, những hậu đại của thiên cương thần thú.

Những bá chủ viễn cổ ẩn hiện trong dãy núi rừng rậm, chiếm khu vực gần vạn dặm mỗi phương. Vô số hồng hoang dị chủng kẻ thống trị sinh ra trí tuệ, như vị vua cao cao tại thượng hình thành thế lực lớn nhỏ khác nhau. Như xã hội nhân loại, các hồng hoang dị chủng chinh phạt lẫn nhau.

Với thực lực như Đinh Hạo có nhiều lúc ngoan ngoãn cụp đuôi làm rùa rút đầu cẩn thận xuyên qua lĩnh vực của các thần thú hồng hoang dị chủng.

May mắn bí pháp Thăng Tự Quyết thần kỳ, giúp Đinh Hạo ẩn núp và thay đổi hơi thở của mình.

Có lúc Đinh Hạo đi ngang qua một vài bộ lạc nhân loại.

Những bộ lạc này giống như Thiên Hoang bộ lạc, chiến sĩ thực lực cường đại có địa vị cao thượng trong bộ lạc. Hầu như cường giả đều tu luyện thể tu là chính, lực lượng kích động nói: Mạnh kinh khủng. Đinh Hạo thậm chí thấy một cường giả thể tu thực lực lên đến đỉnh cảnh giới thánh nhân cảnh.

Nhưng các chiến sĩ trong bộ lạc lại lạc hậu về khí tu, dường như đạo thể tu hưng thịnh hơn trong thế giới này.

Đinh Hạo không định tiếp xúc với những bộ lạc này. Con người sinh hoạt trong rừng rậm khủng bố, nguy hiểm bốn phía, nhiều bộ lạc có lòng cảnh giác rất mạnh với người từ bên ngoài đến, rất có hòa vào sinh hoạt của bọn họ. Đinh Hạo chỉ âm thầm quan sát tất cả, không ngừng hoàn chỉnh hiểu biết về thế giới này.

Có mấy lần Đinh Hạo lạc đường trong Hãn Hải sâm lâm gặp vài bộ lạc bị hồng hoang mãnh thú xâm nhập, chiến đấu thảm liệt bùng nổ, thấy ngã khắp nơi, máu chảy thành sông, vô số người thường trở thành mồi ngon trong miệng thú.

Trong hoàn cảnh này nhân loại cực kỳ yếu thế.

Một khi bộ lạc bị công phá ý nghĩa một thị tộc tuyệt chủng diệt vong.

Có mấy lần Đinh Hạo âm thầm ra tay cứu vận mệnh vài bộ lạc nhân loại, nhưng hành động này chỉ như muối bỏ biển. Trong Hãn Hải sâm lâm lúc nào cũng xảy ra vận mệnh như vậy.

Nam nhân trung niên Thanh nói cây to kỳ dị đó thường thấy trong Hãn Hải sâm lâm, ngọn cây thật sự chỉ thẳng hướng đông. Nhờ bí quyết nhỏ này Đinh Hạo không còn đi lòng vòng, va vấp tiến tới.

Đoàn người Đinh Hạo, Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đi khoảng hai tháng, trên đường gặp vô số nguy hiểm, có mấy lần suýt bị hồng hoang thần thú nuốt trọn. May mắn cuối cùng Đinh Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp cũng ra khỏi Hãn Hải sâm lâm.

Thế núi bớt dốc hơn, cây cối dần thưa thớt.

Khi ra khỏi rừng cây, đoàn người Đinh Hạo, Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đứng trên một ngọn núi không cao trông về phía xa, rốt cuộc thấy thảo nguyên mênh mông vô bờ. Mặt đất bằng phẳng, tầm nhìn rộng thoáng làm mắt người sáng lên, lồng ngực cũng sáng khoái hơn.

Đinh Hạo cảm thán rằng:

- Cuối cùng đi ra.

Đi tới bình nguyên phải chăng ý nghĩa sẽ thấy thành trấn nhân loại?

Muốn tìm hiểu về thế giới này thì phải hoàn toàn dung nhập vào xã hội nhân loại đó. Thành trấn nhân loại khu vực bình nguyên thoải mái hơn bộ lạc bảo thủ hẻo lánh trong Hãn Hải sâm lâm, càng dễ lẫn vào trong, có thể tìm hiểu nhiều tin tức hơn.

Nếu đám cường giả thần cảnh Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần đi vào thế giới này, với thực lực của bọn họ tin tưởng sẽ khiến các phương chấn động. Nhân vật siêu đẳng, chói lọi như vậy đi đến đi đến đâu cũng tỏa sáng rực rỡ, sẽ không bình thường không tầm gì.

Chỉ cần tìm được chút dấu vết, Đinh Hạo tin tưởng sẽ tìm thấy đám cường giả thần cảnh Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần.

Nghỉ ngơi một lúc trên ngọn núi cuối cùng, Đinh Hạo lấy ra xe máy huyền khí Tia Chớp Đen, mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp bay ra Hãn Hải sâm lâm dần sát mặt đất mười thước lao sâu vào thảo nguyên.

Đại khái hơn hai canh giờ sau.

Phía trước rốt cuộc ọc dấu hiệu nhân loại hoạt động. Một tòa thành thị nhân loại màu trắng quy mô khá lớn xuất hiện phía cuối trời.

Tinh thần Đinh Hạo phấn chấn.

Chớp mắt đoàn người Đinh Hạo, Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đã đến gần thành thị. Xung quanh người đông như củi, có rất nhiều người trông như thương đội, tán tu, dong binh xếp hàng dài trước cửa thành nhận kiểm tra để đi vào.

Đinh Hạo mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp xếp hàng.

Đám đông quanh người trò chuyện lọt vào tai Đinh Hạo.

- Gần đây có chuyện gì vậy? Sao Bắc Địa thành kiểm tra nghiêm ngặt như vậy?

- Người không biết sao? Qua nửa năm nay khắp góc đại lục xuất hiện dị tượng thiên địa, từng ngôi sao đốt cháy lửa hừng hực từ trên trời giáng xuống. Có bậc toán tông sư nói đây là ma tinh chuyển thể sắp tai họa nhân gian. Thần Đình đã ban ra nghiêm lệnh, các nơi điều tra ma tinh chuyển thể. Không chỉ là Bắc Địa thành, các thành trấn đại tông môn khác đều không dám lơ là.

- Thì ra sao bằng chính là ma tinh chuyển thể?

- Nói vậy thì thật tình cờ, nửa năm trước tiểu đệ ở Huyền vực từng thấy dị tượng sao rơi. Quả cầu lửa to như dãy núi từ trên bầu trời rơi xuống, ẩn chứa lực lượng khủng khiếp đập vào mé sơn môn Thần Kiếm môn, suýt hủy diệt cả tông môn. Chưởng môn Thần Kiếm môn tức giận dẫn theo cao thủ tông môn điều tra, ai ngờ trong quả cầu lửa bao bọc một người nhẹ nhàng xông mở vòng vây cao thủ Thần Kiếm môn, chợt biến mất.

- Trời ạ. Thần Kiếm môn dù gì là tông môn lớn nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm, là truyền thừa cổ xưa từng sinh ra cường giả thần cảnh vậy mà không thể chặn lại ma tinh kia, thật khiến người khó tin.

- Nói vậy bóng người đó chính là ma tinh chuyển thể?

- Nhất định là ma tinh rồi.

- Ma tinh vừa chuyển thể sao có thực lực cường đại đến vậy?

1083. Chương 1084: Ma Tinh Hiện, Thần Đình Bằng.

- Đồn rằng trong nửa năm qua các nơi có khoảng vài trăm quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống khiến các phương chấn động. Chẳng lẽ có mấy trăm ma tinh chuyển thể sao? Thế giới này sắp loạn rồi.

- Đúng là việc lớn, nếu không thì Thần Đình sẽ không căng thẳng như vậy.

- Từng có tiên tri cổ xưa lưu truyền ‘Ma tinh hiện, Thần Đình bằng’, chẳng lẽ lời tiên tri này sắp ứng nghiệm?

Đám đông bàn tán xôn xao.

Đinh Hạo nghe thầm hoảng hốt.

Bởi vì lúc trước Nạp Lan Sơ từng nói chỗ Đinh Hạo hôn mê cách Thiên Hoang bộ lạc không xa, bầu trời buổi sáng hôm đó cũng có một quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống. Thiên Hoang bộ lạc từng nghi ngờ

Đinh Hạo có liên quan đến quả cầu khổng khiếp đó, nhưng chỗ hấn nằm không có dấu vết lửa nên sau này gác lại mọi chuyện.

Tuy nhiên nghe nội dung đám người vừa bàn tán thì phù hợp một ít suy đoán.

Đầu tiên trong nửa năm có mấy trăm quả cầu lửa to lớn từ trên trời giáng xuống, bên trong mỗi quả cầu lửa bao phủ người, thời gian trùng khớp với cuộc chiến Siêu Thiên Nhai trong Vô Tận đại lục. Tại Vô Tận đại lục lục tục có mấy trăm người thông qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá, số lượng khớp với quả cầu lửa to lớn mọi người nói.

Có lẽ nào . . .

Lòng Đinh Hạo máy động. Không lẽ cường giả thần cảnh vào Siêu Thiên Nhai, thiên tài các phương thông qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá giáng xuống thế giới này đều là kiểu ở trong quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống?

Ngẫm nghĩ thì có lẽ Đinh Hạo cũng xuất hiện trên thế giới bằng cách này.

Chẳng qua lúc trước khi vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá Đinh Hạo cưỡng ép thúc giục thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá nên lực lượng trong cơ thể thiếu thốn, không đủ sức bảo vệ nên sau khi đến thế giới này rơi vào hôn mê. Đinh Hạo thật may mắn khi gặp Nạp Lan Sơ.

Trong khi Đinh Hạo suy nghĩ đã cùng hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đến dưới cửa thành.

Hơn hai mươi binh sĩ mặc áo giáp đen lập chốt chặt, đều là cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh, thực lực không tầm thường. Bọn họ mặc áo giáp, cầm binh khí, biểu tình hung tợn. Bất cứ ai có dấu hiệu đáng ngờ sẽ bị lập đi lập lại hỏi han hay thậm chí là bắt ngay tại chỗ.

Đinh Hạo cũng bị binh sĩ giáp đen hỏi han, lén nhét vào mười khối tiên đạo phong tím mới được cho qua.

Đinh Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp thuận lợi vào Bắc Địa thành.

Toà thành thị này quy mô khá lớn, nếu đặt ở Vô Tận đại lục đủ xếp vào năm mươi hàng đầu. Nhưng lịch sử Bắc Địa thành không quá lâu, khoảng ba, năm mươi năm mới xây dựng.

Thành thị này có chỗ tốt là quy hoạch cực kỳ hợp lý, đường cái rộng rãi, phố chợ và khu dân cư cách biệt. Kiến trúc cơ bản vuông vức, đường giảng ngang phân chia Bắc Địa thành thành mấy khối vuông lớn nhỏ.

Bắc Địa thành xây dựng chỉ trong một lần.

Trong thành có quân sĩ giáp đen có quy luật tuần tra tới lui, phía xa có quân doanh hùng vĩ, Bắc Địa thành như yếu tắc quân sự.

Đinh Hạo cảm ứng có lực lượng khổng khiếp giấu dưới lòng đất các góc Bắc Địa thành, là minh văn trận pháp. Một số vật kiến trúc, nền đá đều chạm khắc minh văn trận pháp ẩn. Nguyên Bắc Địa thành một khi kích hoạt điểm mấu chốt sẽ bùng phát phòng ngự, lực công kích khổng khiếp.

Hơi thở minh văn cùng loại với phù văn viễn cổ Đinh Hạo gặp trong chiến trường bách thánh, tuy nhiên minh văn này càng phức tạp, tinh thần hơn.

Đinh Hạo thấy pho tượng Thần Đế cao ngất ở khắp trong Bắc Địa thành, đồ sộ sừng sững. Tín đồ, thương nhân sùng bái đốt nhang, hương khói rất là hưng thịnh.

Điều này khiến Đinh Hạo khắc sâu ấn tượng.

Trong Vô Tận đại lục rất nhiều thành thị pho tượng là điểm xuyên cho phong cảnh, ít ai lay, đốt nhang trước tượng. Ở thế giới này mọi thứ khác hẳn, có không khí sùng đạo thịnh hành.

Đường cái Bắc Địa thành cực kỳ phồn hoa, người đông như mắc cửi.

Đinh Hạo quan sát kỹ càng.

Xã hội nhân loại thế giới này thoát tống không quá khác với Vô Tận đại lục nhưng quần áo hơi khác biệt. Mọi người ăn mặc càng tinh xảo, phức tạp hơn. Trường bào bên trong, giáp ngắn bên ngoài, nhiều kiểu dáng mọi người càng thích làm đẹp, cách phát âm nghiêng hướng ngôn ngữ cổ đại Vô Tận đại lục.

Võ giả nhân loại chỗ này và bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm tu luyện khác nhau, lấy tu luyện huyền khí làm chính, số lượng thể tu ít hơn.

Đinh Hạo mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp tìm một khách sạn quy mô khá lớn trong khu vực phố phường, tạm ở lại.

Ở trong khách sạn này đa phần là tán tu, thương nhân qua lại. Nhiều người nhiều chuyện, tụ tập đủ loại người, các tin vĩa hè đầy trời. Đinh Hạo hy vọng biết nhiều tin tức liên quan ma tinh tại đây.

Tiền tệ thông hành trong Bắc Địa thành là huyền tinh thạch, vàng bạc không có giá cao.

Mấy lần Đinh Hạo phát hiện huyền tinh thạch tím dưới địa huyết thâm uyên sau núi Vắn Kiếm tông, thu gom số lớn cực phẩm huyền tinh thạch nên xem như nhà giàu mới nổi, không lo lắng tiền bạc.

Ổn định chỗ ở xong Đinh Hạo mang hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đi dạo trong khu phố nội thành.

Đinh Hạo vào nam ra bắc, thấy nhiều biết rộng nhưng cũng rung động vì nội thành Bắc Địa thành.

Rất nhiều kim loại thiên tài địa bảo, dược liệu trên Vô Tận đại lục rất dễ thấy tại đây. Huyền sâm vạn năm như cà rốt chất thành núi nhỏ, bán bằng cân. Dùng cao phẩm huyền khí huyền thiết kim tinh, một khối huyền tinh thạch có thể đổi được rất nhiều thứ.

Có rất nhiều thần thú con xếp vào hàng thượng cổ bảy mươi hai địa sát bị các võ giả nhốt trong lồng bán bằng giá quá rẻ trong mắt Đinh Hạo.

Ở thế giới này thì mây thứ đó không phải vật hiếm hoi gì.

Đinh Hạo không kiềm được hăng say mua sắm đa số huyền thiết, kim tinh, thần dược trong chợ. Máy thứ này vĩnh viễn không ngại nhiều, nếu sau này Đinh Hạo trở về Vô Tận đại lục sẽ là món tài phú kinh người. Đinh Hạo có thể rèn ra vô số vũ khí huyền khí cho Vô Tận đại lục.

Chưa đến hai canh giờ nguyên khu chợ truyền tin đồn có thanh niên thu mua kim loại, dược liệu giá cao, kinh điển người ngốc ngại tiền nhiều. Thế là nhiều thương nhân, thương đội lấy hết hàng tồn kho đưa tới trước mặt Đinh Hạo, vui vẻ kiếm lời.

Làm xong mọi thứ Đinh Hạo thuận tay mua mấy món đồ thay đổi cho hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Đến trời tối Đinh Hạo quay về khách sạn, trong đại đường đã là kín người hết chỗ. Tiếng chơi đoán số uống rượu, vui đùa không dứt bên tai. Người từ các nơi tụ tập tại đây, hành động phóng túng, vô cùng náo nhiệt.

Đinh Hạo nói với Nạp Lan Sơ:

- A Sơ, dẫn ca ca đi về phòng thay đồ rồi xuống dưới ăn cơm.

Thiếu nữ Nạp Lan Sơ gật đầu, dắt theo Nạp Lan Du Hiệp ngơ ngẩn bước lên cầu thang.

Mắt Đinh Hạo lướt qua đại đường đi tới cái bàn dựa vào cửa sổ nhìn ra đường cái. Ba, bốn người ăn mặc như thương nhân ngồi quanh bàn, thấy Đinh Hạo tới gần thì ánh mắt cảnh giác ngẩng đầu nhìn.

1084. Chương 1085: Vô Pháp Vô Thiên.

Đinh Hạo mỉm cười lấy bốn khối cực phẩm huyền tinh thạch, hỏi:

- Mấy vị có thể nhường cái bàn này cho tại hạ không?

Ánh sáng cực phẩm huyền tinh thạch mộng ảo tỏa ra.

Bốn thương nhân liền cười toe toét nói:

- Đương nhiên có thể, ha ha ha ha ha ha! Tất nhiên có thể.

Bốn thương nhân nói xong vội nhường bàn trống.

Một viên cực phẩm huyền tinh thạch tương đương doanh thu một, hai tháng bốn ba của bọn họ. Thương nhân chú trọng lợi, chỉ nhường một chỗ ngồi là được cực phẩm huyền tinh thạch tất nhiên bọn họ sẽ không từ chối.

Đinh Hạo cảm ơn, ngồi xuống, kêu tiểu nhị đến gọi đồ ăn.

Người xung quanh thấy hết, tò mò nhìn Đinh Hạo một lúc. Vì một chỗ ngồi ném ra bốn khối cực phẩm huyền tinh thạch, loại người này không giàu cũng có quyền. Đinh Hạo ăn mặc đơn giản nhưng khí chất không tầm thường càng toát ra vẻ bí ẩn. Đại đường tụ tập đủ mọi hạng người, thấy Đinh Hạo rộng rãi tiền bạc thì trong bụng nhiều người có ý đồ.

Đinh Hạo nhìn thấy tất cả nhưng không phản ứng gì, lắng nghe xung quanh ồn ào, sưu tầm tin tức hữu dụng ỉn.

Vào lúc này, môi trường này là thời cơ sưu tầm tin tức vừa hời tốt nhất.

Người ngồi cái bàn gần đó hấp dẫn Đinh Hạo chú ý.

- Này, nghe nói chưa? Quân đội Thần Đình Bắc Địa thành bắt được một vị ma tinh chuyển thể, nghe nói là nữ.

- Hèn gì hôm nay trong Bắc Địa thành canh phòng nghiêm ngặt như vậy, là sợ đồng bạn ma tinh đến cứu người sao?

- Nghe nói Thần Đình đã phái cao thủ đến, sau này sẽ giam giữ ma nữ trong tổng bộ Thần Đình. Theo phong cách thường thấy của Thần Đình thì chắc chắn sẽ giết chết ma nữ kia.

Người ngồi bàn đó nhỏ giọng xì xầm.

Lòng Đinh Hạo máy động.

Trong Bắc Địa thành bắt nhốt một vị ma tinh chuyển thể sao? Đây là một cơ hội, Đinh Hạo nhất định phải tìm hiểu rõ ràng điều lúc trước hắn suy đoán có đúng hay không. Nếu có thể gặp nữ ma tinh kia sẽ biết nàng có đến từ Vô Tận đại lục không, vậy là mọi đáp án đều rõ ràng.

Hắn phải tìm cách gặp ma tinh kia .

Nhưng vậy là sẽ đối đầu với quân đội Thần Đình. Theo tin tức Đinh Hạo thu được thì Thần Đình là vật khổng lồ trong thế giới này, thế lực cường đại vô cùng, cao thủ như mây. Nếu chọc vào thế lực Thần Đình thì tương đương với chọc tổ ong vò vẽ, hậu quả vô cùng.

Đinh Hạo phải nghiêm túc suy ngẫm, lên kế hoạch, không thể hành động lỗ mãng.

Đinh Hạo đang âm thầm nghĩ kế hoạch thì hành lang trên đầu vang tiếng la lối chói tai.

- Tiểu tử thối từ đâu đến? Thật là háo sắc gan bằng trời, không muốn sống sao? Dám đụng vào tiểu thư nhà ta?

Thanh âm chói tai như gà mái già khiến người chú ý.

Tiếp theo là một thanh âm hoảng hốt yếu đuối liên tục xin lỗi:

- Xin lỗi, vô cùng xin lỗi. Đầu óc ca ca của ta không minh mẫn, ca ca không cố ý, ta xin lỗi các người, vô cùng xin lỗi.

Đinh Hạo nhíu mày, giọng xin lỗi này là của Nạp Lan Sơ.

Bốp!

Tiếng tát tai vang dội, rõ ràng Nạp Lan Sơ bị ai đánh một cái.

Một thanh âm kiêu ngạo, lạnh lùng lạnh nhạt nói:

- Vinh bà bà, so đo với hai con sâu đê tiện này làm gì? Ai đụng vào y phục của ta thì chặt tay kẻ đó xuống. Còn nữa, ta không thích mắt của tiểu nha đầu này, quá đẹp. Thứ đê tiện như nô lệ làm sao xứng có đôi mắt đẹp đó? Móc xuống đi.

Đây là giọng nữ, âm điệu trong trẻo nhưng nội dung thì độc ác, tàn nhẫn làm người nghe lạnh sống lưng, rợn tóc gáy.

Thanh âm gà mái già chói tai lại vang lên:

- Tuân lệnh!

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Chớp mắt vụn gỗ bay đầy, có hai bóng văng ra từ hành lang như bao cát rớt xuống đại đường.

Đám đông kinh kêu.

Đinh Hạo vươn tay kéo, lực lượng vô hình tuôn ra lôi hai người đứng bên mình, đó là hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nạp Lan Sơ trắng bệch, kinh hoàng, nửa bên mặt sưng lên, một dấu tay in rõ. Người Nạp Lan Du Hiệp run lẩy bẩy, trong mắt có tia sáng hoảng sợ sau đó trở về đục ngầu, bàn tay nổi gân xanh, da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

Đinh Hạo dăm chiêu.

Thật ra mới rồi mọi thứ nằm trong thần thức của Đinh Hạo giám thị.

Bà lão tên Vinh bà bà thực lực không tầm thường, cảnh giới Vô Hoàng cảnh định ra tay móc mắt Nạp Lan Sơ. Nạp Lan Du Hiệp luôn ngu ngơ đột nhiên như thức tỉnh bỗng vỡ hai chưởng va chạm vào tay Vinh bà bà, bùng nổ lực lượng cường đại đánh lui Vinh bà bà.

Nhưng Nạp Lan Du Hiệp không phải người tinh táo, không thể hoàn toàn khống chế lực lượng của mình nên bị lực phản chấn kéo theo Nạp Lan Sơ văng ra rơi xuống đại đường. Bàn tay Nạp Lan Du Hiệp bị chút thương ngoài da, lưng áo bị chấn nát vụn.

Nạp Lan Du Hiệp che giấu bí mật nào đó.

Chớp mắt bóng người lấp lóe, gió mạnh thổi vù vù. Một người từ hành lang nhảy xuống, chính là Vinh bà bà và đoàn người nữ nhân độc ác.

Vinh bà bà là bà lão khoảng năm mươi tuổi, khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo, cơ thể to khỏe. Đôi chân mày lông chổi, mắt ti hí lóe tia sáng hung dữ. Bốn bà lão bên cạnh Vinh bà bà ăn mặc giống nhau, mặc nhuyễn giáp, đánh đá trợn trừng mắt.

Dẫn đầu là thiếu nữ thanh xuân không đến mười sáu tuổi, thân hình yếu kiêu, khuôn mặt xinh đẹp. Mặt thiếu nữ lạnh lùng, chân mày đầy lệ khí, là loại người được nuông chiều vô tháp vô thiên, nếu không thì nàng đã chẳng nói ra lời độc ác đến thế.

Người trong khách sạn thấy đám người này chợt nhận ra cái gì, im hơi lặng tiếng ăn cơm, rất là e ngại mấy nữ nhân đó.

Ánh mắt Vinh bà bà độc ác đi tới trước bàn, cười nhạt tròng Đinh Hạo:

- Người cứu hai tiểu tiện nhân này? Người là chủ nhân của chúng?

- Đinh đại ca, chúng ta không phải cố ý . . .

Nạp Lan Sơ sốt ruột muốn khóc, nói:

- Ca ca không cần thận dụng nàng một cái, thật sự không phải cố tình . . .

Đinh Hạo mỉm cười chỉ cái ghế bên cạnh mình, nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, đừng quan tâm. Ngồi xuống ăn gì đi.

Nạp Lan Sơ giật mình.

Khi Nạp Lan Sơ thấy nụ cười ấm áp quen thuộc của Đinh Hạo thì nổi kinh hoàng, sợ hãi trong lòng chớp mắt biến mất sạch. Nạp Lan Sơ cảm thấy bình tĩnh chưa từng có, cúi đầu kéo Nạp Lan Du Hiệp lại trở về ngủ khờ ngồi xuống ghế dài kế bên Đinh Hạo.

Thái độ đó chọc giận Vinh bà bà.

Bà lão hung dữ này ngẩng người sau đó cười khẩy, chỉ vào Đinh Hạo, mắng:

- Việc nhỏ? Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử, chắc ngươi không biết ngươi trêu vào ai. Dám bao che cho hai tiểu tiện nhân này, hôm nay ngươi cũng khó tránh . . .

Bốp!

Đại đường yên tĩnh bỗng vang tiếng tát tai rõ ràng, vang dội.

Một thân hình mập mạp như người nộm bị búa đập bay ra ngoài, răng vàng gãy bay ra khỏi miệng cùng với máu.

Chính là Vinh bà bà.

Bà lão hung dữ độc ác chưa nói xong đã bị Đinh Hạo nhẹ nhàng tát một bả tay như đuổi ruồi, Vinh bà bà không kịp phản ứng bị đánh bay ra ngoài.

Bùm!

Vinh bà bà bay ra khỏi cửa sổ đập vào vách tường đường cái, để lại dấu hình người rõ to. Vinh bà bà trượt xuống bức tường, như con chó chết xụi lơ trên đường.

1085. Chương 1086: Vô Pháp Vô Thiên (hạ).

Trong đại đường khách sạn yên tĩnh như chết, sau đó là tiếng hút ngậm khí lạnh.

Nhiều người ánh mắt thấy quy nhìn Đinh Hạo, bọn họ không ngờ thanh niên nhìn như ôn hòa, dễ thân lại cứng rắn như vậy. Với thực lực của Vinh bà bà dễ dàng bị hấn đè ép.

Đám người lúc trước thấy Đinh Hạo trả tiền rộng rãi thì rục rịch bây giờ gục đầu xuống, lưng toát mồ hôi lạnh. May mắn bọn họ chưa kịp ra tay, không thì người nằm bẹp dưới đường cái chính là họ.

- Ngươi . . . !

Thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo từ giật mình lấy lại tinh thần, chỉ vào Đinh Hạo, tức giận quát:

- Ngươi dám đánh người của ta? Ngươi có biết . . .

Bốp!

Lại một tiếng tát tai vang rõ to.

Người bay ra là thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo.

Đinh Hạo không vì khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo mà nương tay.

Tiếng bạt tai rõ to sau đó là tiếng rầm trầm đục. Thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo bay ra khỏi cửa sổ đập vào vách tường, nửa bên mặt sưng như bánh bao, răng gãy. Thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo ngất xỉu ven đường.

Lần này thì mọi người trong đại sảnh khách sạn há to mồm đến tận mang tai.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Một từ hiện ra trong đầu mọi người: Lạt thủ tòi hoa.

Thiếu niên tuần tú, nho nhã này trái tim làm bằng đá, đối diện mỹ nhân như hoa như ngọc mà xuống tay nặng như vậy, không có lòng thương hương tiếc ngọc. Thanh niên tuần tú đánh bay thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo như đuổi ruồi.

Trong bốn bà lão đánh đá có một người như gà mái hét chói tai:

- Người dám đánh tiểu thư nhà ta . . .

Đinh Hạo nhướng mày, bình tĩnh nói:

- Bốn người các người cũng muốn may ra ngoài?

Tiếng hét chói tai ngừng bật, bốn bà lão đánh đá kinh hoàng nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo mắt kiên nhẫn phát tay:

- Cút!

Bốn bà lão đánh đá lúc trước kiêu ngạo, vênh váo giờ như chó cụp đuôi xám xịt rời khỏi đại đường. Bốn bà lão đánh đá chạy ra ngoài đường nâng lên thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo, Vinh bà bà đã xui, đẩy đám đông vậy xem ra nghênh ngang bỏ đi, không dám để lại câu hăm dọa nào.

Đinh Hạo mỉm cười nói với hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp:

- Đói rồi đúng không? Hãy ăn chút gì rồi sớm về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn vẻ mặt Đinh Hạo dịu dàng có ai ngờ mới rồi hắn ra tay tàn nhẫn vô tình lạt thủ tòi hoa?

Người trong khách sạn nhìn Đinh Hạo như ngó quái vật, sát thần. Đại đường không còn ồn ào, mấy người cách bàn Đinh Hạo rất gần đều gục đầu, ăn cơm không dám phát ra tiếng, sợ khiến sát thần chú ý mình.

Nhiều người lén dịch chuyển bàn ghế cách xa Đinh Hạo.

Bởi vì người bình thường hay tới nơi này đều biết thân phận của thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo, bọn họ hiểu chuyện này chưa kết thúc. Rất nhanh sẽ có người đến tính sổ với Đinh Hạo, bọn họ sợ ngồi gần bị xem như đồng bọn thì rắc rối to.

Đinh Hạo phát hiện mọi người khác lạ, suy nghĩ sơ liên hiểu lý do.

Đinh Hạo không để bụng chuyện này.

Đại đường yên lặng không ồn ào như lúc trước, Đinh Hạo không thể nghe mọi người buôn chuyện thu anh hưởng tin tức. Đinh Hạo thảnh thơi dài, cúi đầu ăn cơm.

Nạp Lan Sơ như con chim non sợ hãi khôn xiết, biểu tình xin lỗi hỏi:

- Đinh đại ca, có phải ta đã làm sai điều gì không?

Thế giới bên ngoài đối với Nạp Lan Sơ từ khi sinh ra chưa từng tiếp xúc thứ gì khác trừ Hãn Hải sâm lâm đem lại rung động rất lớn.

Đinh Hạo an ủi thiếu nữ Nạp Lan Sơ:

- Là bọn họ quá ngang ngược, không liên quan đến các người.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, tiếp tục bảo:

- Vậy đi, bắt từ hôm nay ta dạy cho A Sơ một ít chiến kỹ võ đạo. Thế giới to lớn vô ngần, mạnh ăn thịt yếu. A Sơ phải cường đại lên mới bảo vệ được ca ca, để không ai dám khi dễ A Sơ.

Mắt Nạp Lan Sơ sớm ngời, liên tục gật đầu.

Mấy ngày nay đi trong Hãn Hải sâm lâm, Đinh Hạo thể hiện ra thực lực siêu mạnh rung động thiếu nữ đơn thuần, nếu nàng có thể đi theo Đinh Hạo học tập thì không còn gì tốt hơn.

Trong khi nói chuyện lão bản cửa tiệm vẻ mặt nhăn nhó đi tới, hé môi định nói gì nhưng rồi thấy sợ.

Đinh Hạo ngẩng đầu liếc lão bản, cười hỏi:

- Ta biết ngươi muốn nói cái gì, muốn kêu ta mau đi tránh cho tay sai của nữ nhân kia đến, gây chuyện đánh nhau phá hoại tiệm của ngươi đúng không?

Lão bản cười cầu tài, vội gạt đầu lia.

- Đã không kịp.

Đinh Hạo chỉ ngoài cửa sổ, nói:

- Bọn họ đến rồi.

Lão bản biến sắc mặt, nhìn theo ngón tay Đinh Hạo chỉ. Mấy trăm binh sĩ mặc nhung giáp màu đen hung hổ từ xa đi đến. Dẫn đầu là bà lão đánh đá, to lớn, biểu tình độc ác, chính là Vinh bà bà lúc trước bị Đinh Hạo đánh bay.

Vinh bà bà trở về bộ dạng kiêu căng quát to:

- Chính là chỗ này, bao vây khách sạn lại cho ta, đừng để ác đồ kia bỏ chạy!

Lão bản cửa tiệm mặt trắng bệch, run cầm cập.

Đinh Hạo dùng khăn giấy lau miệng nhỏ giọng nói với Nạp Lan Sơ ngồi bên cạnh. Nữ hài tử ngẩn ngừ ngồi gật đầu, vội đứng dậy kéo ca ca đi lên lầu trở về phòng.

Đinh Hạo đứng dậy vỗ vai lão bản, nói:

- Yên tâm, sẽ không liên lụy đến ngươi.

Đinh Hạo dứt lời đã xuất hiện bên ngoài khách sạn, đứng trên bậc thang trước cửa.

Mọi cặp mắt người trong khách sạn dõi theo Đinh Hạo nhìn ra ngoài. Bọn họ không ngờ thấy binh sĩ Hắc Giáp Quân đến mà Đinh Hạo chẳng những không co giò bỏ chạy còn chủ động đi ra ngoài, chẳng lẽ người này điên rồi sao?

Nên biết binh sĩ Hắc Giáp Quân đại biểu Thần Đình chí cao vô thượng.

Không lẽ thanh niên này muốn đối kháng với Thần Đình sao?

- Ngươi còn dám chủ động đi ra? Quá tốt, chính là ác đồ này tổn thương tiểu thư, mau bắt hắn lại!

Trông thấy Đinh Hạo mắt Vinh bà bà óe tia độc ác, tàn nhẫn, la hét chói tai.

Binh sĩ Hắc Giáp Quân sau lưng Vinh bà bà rầm rập bao vây Đinh Hạo.

Những binh sĩ Hắc Giáp Quân thực lực thấp nhất cũng cỡ cảnh giới Võ Vương cảnh, tay cầm chiến qua. Ba binh sĩ Hắc Giáp Quân dẫn đầu bộ dạng như binh trưởng, tu vi không tầm thường, trình độ võ đỉnh Võ Hoàng cảnh, biểu tình âm u, nghiêm nghị, sát khí lượn lờ. Ba binh sĩ Hắc Giáp Quân này rõ ràng đã trải qua sa trường rèn luyện, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Võ giả như vậy bước ra từ chiến trường Tu La, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mạnh hơn nhiều đệ tử tông môn Vô Tận đại lục.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tạp chủng, để xem ngươi còn chạy được đến đâu? Người đắc tội tiểu thư nhà ta đều hối hận sinh ra trên đời. Ngươi chết chắc!

Vinh bà bà bước tới một bước, biểu tình đắc ý, chỉ vào mũi Đinh Hạo chửi um lên.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Xem ra ngươi không nhớ bài học.

Đinh Hạo giơ tay lại vỗ một bạt tai.

Vinh bà bà cảm thấy mắt hoa lên, mặt đã bết sừng lại tê rần. Vinh bà bà cảm giác như cây búa sắt to đập mạnh vào mặt mình, răng rắc một tiếng xương gò má vỡ vụn ra. Trước mắt Vinh bà bà tối sầm, nửa bên mặt sụp xuống. Vinh bà bà bay ra ngoài.

Vinh bà bà không kịp phát ra tiếng hét.

1086. Chương 1087: Xem Ra Người Vẫn Chưa Học Khôn.

Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân giật mình, muốn ngăn cản nhưng Vinh bà bà đã đập vào vách tường đường cái, không biết sống chết. Thực lực của Đinh Hạo vượt qua sự tưởng tượng của ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân. Mới rồi Đinh Hạo nhẹ nhàng vung tay, với thực lực của ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân nhưng không thể bắt giữ quỹ tích.

Đám đông trong khách sạn chú ý bên ngoài lần nữa bị rung động mạnh.

Thanh niên này thật sự là gan to bằng trời.

Binh trưởng đội Hắc Giáp Quân dẫn đầu quát to:

- To gan, trước Hắc Giáp Quân còn dám đánh bị thương người?

Keng keng keng!

Keng keng keng!

Mấy trăm binh sĩ Hắc Giáp Quân rút đao thương ra khỏi vỏ, chìa vũ khí sắc lạnh vào Đinh Hạo. Binh sĩ Hắc Giáp Quân rầm rộ bao vây Đinh Hạo.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Có loại chó sẽ không dạy cho bài học thì lần sau vẫn sẽ cắn bậy.

Nói đến đây Đinh Hạo nhìn hướng ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân, nói:

- Hắc Giáp Quân là chiến sĩ trung thành nhất Thần Đình, có trách nhiệm bảo vệ biên cương, bảo hộ dân chúng vậy mà chỉ vì mấy nữ nhân đánh đá hưng sư động chúng, thật khiến người bất ngờ.

Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân cứng lại.

Thái độ ung dung của Đinh Hạo, còn có khí chất quý tộc đứng trên tất cả, thực lực cường đại đã thể hiện ra làm ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân e ngại. Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân âm thầm đoán thân phận của Đinh Hạo, nếu hắn thật sự xuất thân từ quý tộc nào đó của Thần Đình thì ba người họ không thể trên vào.

Một lúc sau một trong ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân hơi dụ giọng nói:

- Các hạ tổn thương tiểu thư phu thành chủ, có người báo an thì Hắc Giáp Quân không thể đứng nhìn. Xin các hạ đi cùng chúng ta, có lẽ sự việc có hiểu lầm.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tốt.

Binh sĩ Hắc Giáp Quân bên cạnh lập tức lấy ra còng tay, xích chân mình văn đặc chế.

Đinh Hạo cười cười liếc ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân.

Một binh trưởng đội Hắc Giáp Quân giật nảy mình, xoay người mắng binh sĩ Hắc Giáp Quân kia xối xả:

- Đồ mù, mau cút đi! Công tử này thân phận tôn quý, sao có thể bị xiềng xích trói lại . . .

Binh trưởng đội Hắc Giáp Quân nói xong xoay người cười với Đinh Hạo:

- Quân lệnh như núi, chúng ta có chức trách không dám làm việc riêng tư, hy vọng công tử có thể phối hợp một chút, đừng để chúng ta khó xử.

Đinh Hạo cười to, không nói, vươn hai tay ra.

Răng rắc!

Còng tay mình vẫn kim loại trói tay hắn.

Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân thở phào, thầm thả lỏng. Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân suy nghĩ nếu Đinh Hạo thật sự là hậu đại quý tộc nào của Thần Đình thì lát nữa phải xin lỗi, nhưng trước mắt bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân ra lệnh binh sĩ Hắc Giáp Quân nâng Vinh bà bà hôn mê không biết trời trăng, Hắc Giáp Quân mang Đinh Hạo rời đi.

Mãi khi binh sĩ Hắc Giáp Quân biến mất khỏi đầu đường đám người trong khách sạn mới lấy lại tinh thần.

Có người không thỏa mãn, nói:

- Cừ . . . Cừ thế bị mang đi? Ta còn tưởng sẽ có trận đại chiến.

Một người khác cười lạnh nói:

- Người biết cái gì? Không nhìn ra sao? Thanh niên đó là tự nguyện đi theo Hắc Giáp Quân, không chút sợ hãi, không thêm để tiểu thư phủ thành chủ vào mắt.

- Không lẽ hắn là một vị cao thủ tuyệt thế, cho rằng không ai bị thương hắn?

- Vớ vẩn, thanh niên này khí chất không tầm thường, chỉ người lâu dài ngồi trên ới có khí chất như vậy. Theo ta thấy thanh niên là công tử đại nhân vật nào đó trong Thần Đình, nếu thật sự là thế thì toàn phủ thành chủ sẽ phải quỳ.

Mọi người bàn tán xôn xao.

Sóng gió chuyện này nhanh chóng qua đi.

Lão bản khách sạn vốn tưởng sẽ xui xẻo đứng ngơ ngác sau cái quỳ, nghĩ mà run. Lão bản nghe mọi người xì xầm chợt nghĩ đến hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp còn ở trong khách sạn thì không dám chậm trễ, ra lệnh tiểu nhị hầu hạ thật tốt. Tiểu nhị nhanh chóng trở về nói là hai vị khách quý đều ở trong phòng, không cho phép bất cứ người nào đi vào.

Lão bản lắc đầu đành bỏ qua.

* * *

Dọc theo con đường ngoằn ngoèo đi qua mấy tòa ảo trận, Đinh Hạo bị mang vào phủ thành chủ, tạm giam trong tù.

Quy mô phủ thành chủ không nhỏ, chiếm trăm mẫu đất, đình đài lầu tạ, núi giả hoa viên, thác nước đổ giống như tiên cảnh.

Nhưng trên đường đi Đinh Hạo cảm giác trong phủ thành chủ đầy rẫy minh văn ẩn, thiết kế nhiều cơ quan trạm gác, lại có cao thủ cường giả tọa trấn. Phủ thành chủ giống như tòa thành sắt, không khí trang nghiêm. Thật nhiều binh sĩ Hắc Giáp Quân tới lui tuần tra, năm bước một trạm gác, mười bước một cửa ải.

Phát hiện này khiến Đinh Hạo gật gù nghĩ lại gần một bước với suy đoán của hắn.

Ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân không dám lơ là Đinh Hạo, ra lệnh binh sĩ Hắc Giáp Quân chuẩn bị đồ ngon nước uống rồi vội đi báo cáo với quan trên.

Nhưng không hiểu sao ba binh trưởng đội Hắc Giáp Quân một đi không trở lại, thời gian dài không thấy mặt. Tiểu thư thiếu nữ độc ác, kiêu ngạo, đám nữ nhân đánh đá bên cạnh nàng cũng không đến nhà tù hỏi han Đinh Hạo.

Đinh Hạo không quan tâm.

Đinh Hạo bày ra một minh văn trận pháp cảnh báo quanh nhà tù, sau đó ngồi xếp bằng trên gạch đá bắt đầu vận khí tu luyện.

Trong thế giới này tốc độ tu luyện của Đinh Hạo rất kinh người, càng lúc càng nhanh.

Hai tháng qua Đinh Hạo vừa chạy vừa tu luyện, tu vi huyền khí tăng siêu nhanh, liên tiếp lên tiểu cảnh giới. Bây giờ tu vi của Đinh Hạo đã là cảnh giới song mạch bát khiếu Vô Hoàng cảnh.

Đinh Hạo cảm giác ăn cơm hô hấp ngủ trong thế giới này đều là tu luyện, thực lực tăng trưởng từng phút từng giây.

Đinh Hạo chưa biết mấy người Vô Tận đại lục đi vào thế giới này có tu luyện siêu nhanh như hắn không.

Ba canh giờ bắt giắc trôi qua.

Tuy rằng Đinh Hạo ở trong phòng giam không thấy tình hình bên ngoài nhưng ước lượng thời gian thì đã là nửa đêm.

Bên ngoài bỗng có tiếng bước chân, mấy người bộ dạng như thủ vệ đối ca, điều chỉnh xong bốn hộ vệ mới canh gác sau rào sắt thép minh văn. Bốn thủ vệ liếc Đinh Hạo rồi thản nhiên bàn tán.

- Này, nghe nói không? Tối hôm nay, thành chủ lại muốn tra hỏi nữ ma tinh.
- Nói đến cũng tội, một thiếu nữ thanh xuân như hoa như ngọc bị hành hạ thế này. Nghe nói thân thể của nàng sắp bị giải phẫu chỉ còn lại khung xương, bị thành chủ từng đao cắt thịt xuống.
- Nhảm nhí, nếu thế thì nữ ma tinh chết lâu rồi.
- Người biết cái gì? Nghe nói nữ ma tinh rất lợi hại, có năng lực hồi phục siêu đẳng. Dù cắt hết cơ thể chỉ còn khung xương nhưng chỉ cần đầu không vỡ, thần hồn không diệt thì một ý nghĩ là thân thể lành lặn lại.
- Thành chủ muốn biết thần thông hồi phục như thần đó nên cứ liên tục tra hỏi nữ ma tinh. Ai ngờ nàng chịu đủ hành hạ nhưng không chịu nói một câu, ngày mai đại nhân Thần Đình phái sẽ đến. Nếu trước ngày mai không thể có được thần thông đó thì thành chủ đại nhân không còn cơ hội.

1087. Chương 1088: Đại Sảnh Dưới Lòng Đất.

- Đám ma tinh này ai nấy rất tà. Nghe nói nửa năm trước ma tinh chuyển thể xuất hiện, Thần Đình phái cao thủ bao vây tiểu trừ thể nhưng toàn quân bị diệt, không một người sống sót quay về.

Mấy hộ vệ quay quanh cái bàn dưới cây đuốc soi nổi trò chuyện.

Lúc này bên ngoài nhà tù có tiếng máy móc khởi động, cửa sắt to từ từ mở ra.

Mấy nữ nhân cao to đánh đá đi đến, vây quanh tiểu thư phủ thành chủ ban ngày bị Đinh Hạo tát bay trong đại đường khách sạn.

Vinh bà bà nửa bên mặt sưng phù đi tới bên ngoài hàng rào, mắt như rắn độc nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo:

- Tiểu thư, người đó ở đây, đám Mạc binh trưởng đã xác nhận tiểu tử này chỉ là võ giả lưu lạc, chẳng có một chút thể lực. Người cứ thoải mái trút giận.

Rốt cuộc đến rồi?

Đinh Hạo mở to mắt.

- Tiểu tử, người không ngờ có hôm nay đúng không?

Mắt tiểu thư phủ thành chủ như đao âm ođộc nhìn chằm chằm Đinh Hạo.

Tiểu thư phủ thành chủ lạnh lùng cười:

- Uy phong ban ngày đi đâu rồi? Rơi vào tay ta người rất nhanh sẽ biết cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong.

Tiểu thư phủ thành chủ nói xong vung tay lên, ra lệnh thủ vệ mở hàng rào nhà tù.

Tay Đinh Hạo bị xích mình vẫn khóa lại, dù là cường giả cảnh giới đỉnh Võ Hoàng cảnh cũng sẽ bị áp chế, giam cầm tu vi huyền khí, cho nên mấy nữ nhân này không sợ.

Tiếng máy móc kêu răng rắc.

Hàng rào sắt đầy đồ án minh văn chậm rãi kéo lên.

Vinh bà bà lạnh lùng quát:

- Chuẩn bị dụng cụ tra tấn!

Mấy hộ vệ vâng dạ, rất nhanh kéo đến vài chục công cụ sắt loang lổ vết máu đông, tạo hình khủng bố, vô vùng âm u. Không biết chúng nó đã hành hạ bao nhiêu người, màu sắc biến thành đen sẫm kèm theo mùi tanh hôi. Khe hở bị lấp đầy xương vụn trắng.

Những dụng cụ tra tấn đặt trong phòng, có khí huyết sát âm u dữ tợn dâng lên.

- Tối nay cho người ném từng món một.

Tiểu thư phủ thành chủ từ trên cao nhìn xuống Đinh Hạo, khóe môi cong lên sắc mặt âm trầm nói:

- Người sẽ thấy cơ thể mình từng chút một bị cắt nát, cảm nhận đau đớn, sợ hãi thật sự.

Tiểu thư phủ thành chủ chờ đợi trông thấy biểu tình kinh khủng của Đinh Hạo, tiếc rằng nàng phải thất vọng.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, hồ hững nhìn lướt qua mớ công cụ tra tấn, lại liếc Vinh bà bà hờn hờ muốn thử.

Đinh Hạo cười nói:

- Xem ra người vẫn chưa nhớ bài học.

Nghe đến ba chữ 'nhớ bài học' làm Vinh bà bà rung mình, bản năng lùi lại mấy bước.

Hôm nay Vinh bà bà đã bị đánh sợ.

Nhưng khi thấy xiềng xích trên tay Đinh Hạo thì Vinh bà bà lấy lại tinh thần, cười nanh tranh:

- Người nên nhớ bài học là người tiểu tạp chủng, việc đến hiện giờ người còn mạnh miệng? Sẽ có lúc người khóc. Bị xích lại, người chấp cánh khó thoát.

Tiểu thư phủ thành chủ chợt nhớ điều gì, nói với thủ vệ:

- Mấy người lấy thêm một bộ xiềng chân tới đây khóa hẩn lại, tránh cho tiểu tử này bỏ trốn.

Tiểu thư phủ thành chủ nhớ đến hôm nay Đinh Hạo biểu hiện ra thực lực làm nàng không yên tâm.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên mỉa mai.

Vốn Đinh Hạo không muốn dây dưa với mấy nữ nhân không biết sống chết, nhưng hẩn bỗng nổi hứng muốn hành người. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, không giãy dựa mặc ấy thủ vệ thô lỗ xích chân mình.

Tiểu thư phủ thành chủ hoàn toàn yên tâm, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười dữ tợn nói:

- Tối nay người chấp cánh khó thoát. Người đâu, tra tấn!

Mấy nữ nhân đan đá cười khẩy tới gần Đinh Hạo.

Vinh bà bà càng sốt ruột hơn.

Nhưng rất nhanh nụ cười đông trên mặt bọn họ, biểu tình như thấy quỷ.

Đối diện.

Đinh Hạo duỗi người, ngáp một cái, hai tay nhẹ nhàng vùng. Xiềng xích mình vẫn đủ làm khó cao thủ cảnh giới Võ Đế cảnh bị giật ra nhẹ nhàng như vải rách, hoa văn mình vẫn tối đi. Đinh Hạo nhào nặn xiềng xích như nhồi bột, nắn thành trái cầu sắt đen vút xuống đất.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đây là chỗ dựa của các ngươi sao? Hơi giòn.

Nụ cười đó ở trong mắt đám người tiểu thư phủ thành chủ, Vinh bà bà là tử thần đang nhe răng.

Vinh bà bà bị hù ngu, cổ họng phát ra tiếng gào gừ:

- U u . . . U . . .

Vinh bà bà khuôn mặt người run bần bật.

Đây là tù nhân xiềng xích thành chủ bỏ số tiền lớn mời chú khí tông sư chế tạo ra vậy mà bị nắn thành một cục?

Trời ạ, không lẽ thanh niên này là thần sao?

Đinh Hạo bước ra một bước, xích chân đứt gãy.

- Có lẽ các ngươi nên ném thử công cụ này. Mấy nữ nhân ác độc các ngươi bình thường hay dùng nó hành hạ người vô tội đúng không?

- Ngươi . . . !

Tiểu thư phủ thành chủ lấy lại tinh thần, mặt trắng bệch quay người biến thành luồng sáng chạy ra cửa.

Đinh Hạo nhẹ nhàng vẫy tay một cái, lực lượng vô hình tuôn ra.

Tiểu thư phủ thành chủ trốn tới cửa không tự chủ được bay ngược trở về. Tiểu thư phủ thành chủ kinh hoàng giãy dụa, bắt chặt khung cửa nhưng chẳng có một chút tác dụng. Móng tay tiểu thư phủ thành chủ đứt gãy, nàng bay ngược về té xuống dưới chân Đinh Hạo.

Năm nữ nhân đánh đá khác bao gồm Vinh bà bà bỗng hét to, điên cuồng xông ra ngoài.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Có vẻ con chó ngươi nuôi không trung thành gì.

Đinh Hạo giơ tay, năm bà già độc ác lăn lông lốc trở về chỗ cũ, đụng vào nhau, rên rỉ.

Giấy lát sau bốn thủ vệ bị Đinh Hạo đánh xỉu gieo cắm chế ném vào phòng giam.

Đinh Hạo nhìn đồng công cụ tra tấn.

- A . . . Không!

Tiểu thư phủ thành chủ tưởng Đinh Hạo thật sự sẽ tra tấn mình, sợ hãi hét to, dưới thân bốc mùi hôi. Tiểu thư phủ thành chủ bị hù sợ đến tiêu tiểu.

- Lúc hành hạ người thì tim như sắt đá, đến lượt mình lại sợ tè ra quần. Người như ngươi thật là đáng thương.

Đinh Hạo giơ chân đạp phế đan điền của tiểu thư phủ thành chủ.

Đinh Hạo cũng phế bỏ võ công của năm nữ nhân độc ác khác, sau đó đánh xỉu tất cả mọi người trừ tiểu thư phủ thành chủ.

Trước khi ra tay Đinh Hạo đã bày minh văn trận pháp ẩn trong phòng giam nên không cần lo bị người bên ngoài phát hiện.

Làm xong tất cả Đinh Hạo dọn dẹp phòng giam, xách tiểu thư phủ thành chủ lên như xách gà con.

Đinh Hạo hỏi:

- Các người nhốt ma tinh chuyển thể bị bắt ở đâu?

Về mặt tiểu thư phủ thành chủ tuyệt vọng nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Người . . . Người là đồng bọn của ma tinh?

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Ta không muốn nghe lời nhảm nhí.

Mắt tiểu thư phủ thành chủ sáng lên, cò kè mặc cả:

- Ta nói rồi người tha cho ta được không?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Hãy nói cho ta biết chỗ nhốt ma tinh chuyển thể và lực lượng thủ vệ sẽ tha cho người một mạng.

Tiểu thư phủ thành chủ cố gắng trả giá thêm:

- Sao ta biết người nói chuyện giữ lời không? Hãy thả ta trước . . .

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Sự kiên nhẫn của ta có hạn, đừng làm sai lầm. Còn nói nhảm một câu nữa ta sẽ cưỡng ép lực soát thức hải của người, biến người thành phế vật điên khùng rồi lột đồ ném ra ngoài đường cái. Tin tưởng mọi người rất có hứng thú với thiên kim phủ thành chủ.

1088. Chương 1089: Lại Là Cố Nhân.

Mắt tiểu thư phủ thành chủ trắng bệch, chợt thanh niên tuần tú trước mắt là kiểu lạt thủ tội hoa. Tiểu thư phủ thành chủ vội kể lại tất cả những gì mình biết.

Đinh Hạo luôn dùng Thắng Tự Quyết giám sát dao động thần thức của tiểu thư phủ thành chủ, vị thiên kim phủ thành chủ này không nói dối.

Tay Đinh Hạo chặt cổ tiểu thư phủ thành chủ ngắt xiu, hất lắc người đi ra nhà tử.

Bên ngoài quả nhiên đã là nửa đêm.

Trên bầu trời trăng sáng sao thưa, ánh trăng tinh khiết rơi xuống mặt đất, bóng cây loang lổ lắc lư theo gió như bóng ma bay múa dưới nền đá.

Nơi này là hậu viện phủ thành chủ nên không có nhiều người.

Ban ngày khi Đinh Hạo bị áp giải đến đây đã ghi nhớ kỹ tuyến đường. Trong rừng sâu núi thẳm chắc chắn Đinh Hạo lạc đường, còn trong phủ đệ thể này thì hắn rất nhạy bén tìm đường.

Bước chân Đinh Hạo nhẹ nhàng đi trong hành lang, rất nhanh đã đến tiền viện.

Trên đường đi có nhiều chiến sĩ hộ vệ lướt qua vai Đinh Hạo, kỳ dị là bọn họ như thể không trông thấy hắn, mặt không biểu tình tiếp tục tuần tra.

Với tu vi thần thức hiện giờ của Đinh Hạo có thể ngăn cách cảm quan, ánh mắt người khác. Võ giả dưới cảnh giới Võ Hoàng cảnh dù mặt đối mặt cũng không thể cảm ứng được Đinh Hạo.

Nguyên phủ thành chủ như mở rộng cửa nhà với Đinh Hạo.

Trên đường đi Đinh Hạo tới một chính điện rộng lớn nhất phủ thành chủ.

Quanh điện đèn đuốc sáng trưng, bốn phía đốt đuốc, trang bị chiếu sáng rõ từng góc ngách. Xung quanh đại điện trong vòng năm mươi thước không có kiến trúc hay cây cối gì, rất là rộng rãi. Bất cứ ia một khi đến gần đại điện sẽ bị phát hiện ngay.

Đinh Hạo đứng phía xa nhìn đại điện, thần thức như thủy triều khuếch tán ra ngoài.

Theo tiểu thư phủ thành chủ nói thì đại điện đó là chỗ thành chủ Mạc Vân Thông sinh hoạt và làm việc, phòng vệ nghiêm ngặt nhất. Sâu trong đại điện có một lối vào nhà tù nước ngầm, nữ ma tinh chuyển thể bị bắt nhốt trong đó. Có khoảng mấy trăm cao thủ ẩn núp canh gác, có thể nói là phòng thủ vững chắc.

Thần thức phản hồi về kết quả giống như tiểu thư phủ thành chủ đã nói.

Dưới nền đá bằng phẳng ẩn giấu ảo trận, sát trận đáng sợ. Nhiều hộ vệ ẩn núp quanh đại điện.

Còn khoảng hai canh giờ là trời sáng.

Đinh Hạo tính toán một lúc, đi thẳng hướng đại điện.

Bên người Đinh Hạo nổi lên tầng vô hình gọn sóng bao phủ cả người hắn, đôi chân cách mặt đất ba tấc từng bước một đến gần đại điện.

Bản thân Đinh Hạo là đại gia mình văn trận pháp, mới rồi hắn chỉ quan sát sơ đã hiểu rõ mình văn trận pháp quanh đại điện. Trên đường đi Đinh Hạo không kích phát bất cứ cạm bẫy gì, không khiến báo động.

Không ai phát hiện ra Đinh Hạo.

Đinh Hạo thoải mái đến gần đại điện.

Theo tin tức tiểu thư phủ thành chủ cung cấp, Đinh Hạo như hồn ma lặng lẽ vào đại điện, né tránh thủ vệ, một đường đi thẳng vào trong.

Chỗ này là trung tâm của thành chủ Mạc Vân Thông Bắc Địa thành, so với bên ngoài phòng vệ nghiêm ngặt thì sâu trong đại điện không có một ai.

Chắc lúc này thành chủ Mạc Vân Thông đã vào lao tù nước ngầm thẩm vấn nữ ma tinh nên không ai dám vào phòng gã.

Gian phòng trang hoàng xa hoa, rộng rãi.

Đinh Hạo đi vòng qua cái bàn tinh thạch đến bức tường treo tranh, xoay bình hoa. Bức tường mở ra lộ con đường âm u, từng bậc thang kéo dài xuống dưới.

Đinh Hạo tăng công lực lên trạng thái cao nhất chậm rãi đi vào đường hầm.

Đinh Hạo đi xuống khoảng hai trăm bậc, cách mặt đất sâu bốn mươi thước rốt cuộc có con đường bằng phẳng. Đinh Hạo đi tiếp hai mươi thước, quẹo trái rồi quẹo vài vòng, vách tường hai bên đào cái hốc đặt tinh thạch trắng tỏa ánh sáng mờ mịt chiếu đường hầm.

Khoảng một chén trà sau trước mặt Đinh Hạo có tiếng nước rào rào.

Đinh Hạo lặng lẽ tới gần.

Trước mắt sáng sủa hẳn ra, một đại sảnh ngầm cực kỳ rộng rãi xuất hiện trước mắt Đinh Hạo. Vách tường khắc bằng ngọc thạch, ánh sáng chiếu sắc trắng tinh khiết. Mấy trăm viên dạ minh châu khảm trên nóc chiếu rọi không gian rõ như ban ngày.

Mùi máu ập vào mặt.

Đinh Hạo giương mắt thấy năm mươi cao thủ binh sĩ Hắc Giáp Quân sắp thành hàng, một nam nhân trung niên mặc trường bào màu đen, tổ đở thâm mặt âm trầm, mũi ưng khoằm xuống. Tay nam nhân trung niên cầm hai cây đao nhỏ sắc bén như dao giải phẫu đứng trước công cụ tra tấn hình người.

Công cụ tra tấn hình người dựng thẳng đứng, bên trên trói thân hình phụ nữ người trần truồng, toàn thân đầy máu, cực kỳ thê thảm. Đùi thon dài bị xéo chỉ còn lại xương trắng hếu, không có một miếng thịt dính xương nào.

Đôi tay, bụng cũng bị cắt thịt xuống.

Hình dạng này làm người ta rợn tóc gáy, giống như là lấy thân người hoàn chỉnh đặt lên bộ xương khô, âm u, quái dị. Người thường nhìn một cái là sẽ sợ hãi ói ra mật xanh.

- Người đến rồi, ta chờ người đã lâu.

Nam nhân trung niên mũi ưng tóc đỏ liếc Đinh Hạo, không hề bất ngờ. Nam nhân trung niên mũi ưng tóc đỏ xoay người dùng dao nhỏ cắt một miếng thịt trên người nữ nhân bị trói vào công cụ tra tấn hình người.

Động tác của nam nhân trung niên mũi ưng tóc đỏ rất chậm nhả nhẹ nhàng, như thể gã đang điêu khắc tác phẩm nghệ thuật.

Nhưng động tác như vậy tăng đau khổ cho người bị tra tấn lên đến tột đỉnh.

Khiến Đinh Hạo bất ngờ là thân thể phụ nữ chỉ khẽ run chứ không gào thét, hắn cảm giác rõ ràng nàng không chết, không hôn mê. Nàng như người đá không có cảm giác đau, sức chịu đựng khiến người khó tin.

Càng khiến Đinh Hạo nghi hoặc là hắn cảm giác quen thuộc với nữ nhân này.

- Người chính là thành chủ Mạc Vân Thông?

Quanh người Đinh Hạo phát ra sóng gợn bạc, bình tĩnh bước chậm đến gần nam nhân trung niên mũi ưng tóc đỏ.

Nam nhân trung niên mũi ưng tóc đỏ kêu lên, nhìn thẳng vào Đinh Hạo, một lúc sao lên tiếng:

- Đúng vậy. Ta chính là chủ Bắc Địa thành, ha ha ha ha ha ha! Người rất bình tĩnh và cẩn thận, khiến ta bất ngờ nhất là người trẻ như vậy. Tiếc rằng người vừa tiến vào nhà tù đã nằm trong tầm mắt của ta.

Đinh Hạo ồ lên, thần nhiên nói:

- Vậy sao? Sớm biết như vậy ta đã vào thẳng, không cần rắc rối thế này.

Thành chủ Mạc Vân Thông nói:

- Hình như người không hề sợ hãi?

Đinh Hạo mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Người có thấy qua con cạp sợ chó sói không?

Mắt thành chủ Mạc Vân Thông lóe tia sát ý như thực chất, mũi ưng run run, khóe môi cong lên cười khẩy nói:

- Thật là hậu sinh khả ố, tới đây rồi còn dám kiêu ngạo như vậy. Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người cứ vào.

Suy nghĩ lóe qua đầu óc Đinh Hạo, hắn cười phá lên:

- Địa ngục? Người có biết địa ngục thật sự như thế nào không? Người . . . Có từng đi địa ngục?

Thành chủ Mạc Vân Thông ngây ra, gã không hiểu tại sao Đinh Hạo bỗng hỏi như thế.

Nhưng rất nhanh thành chủ Mạc Vân Thông nhận ra khinh thường trong giọng nói của Đinh Hạo.

Thành chủ Mạc Vân Thông phát tay:

- Giết hắn.

1089. Chương 1090: Lại Là Cổ Nhân (hạ).

Năm mươi binh sĩ Hắc Giáp Quân trong lao tù nước ngầm đều là tinh nhuệ sống sót từ chiến trường sinh tử, cảnh giới đỉnh Võ Hoàng cảnh, am hiểu trận pháp hợp kích. Thành chủ Mạc Vân Thông cảm thấy với thực lực của Đinh Hạo đối đầu binh sĩ Hắc Giáp Quân là chết chắc.

Thành chủ Mạc Vân Thông xoay người cầm dao nhỏ sắc bén cắt cơ thể nữ ma tinh, nhẹ giọng nói:

- Ta biết ngươi rất đau, cũng biết ngươi giỏi chịu đựng. Nhưng đau đớn kéo dài một đêm thì sao? Hết lần này tới lần khác nhìn thân thể của mình bị cắt có phải là rất khó chịu? Hãy nói cho ta bí ẩn ngươi hồi phục, nói cho ta ngươi đến từ đâu thì ta sẽ cho ngươi chết tốt, để ngươi giải thoát. Nếu không thì ngày mai thần tượng của Thần Đình đến áp giải ngươi vào tổng bộ Thần Đình, khi đó có hình phạt càng đau khổ hơn chờ đợi ngươi.

Nữ ma tinh trên công cụ tra tấn hình người không đáp một câu.

Năm mươi cao thủ binh sĩ Hắc Giáp Quân đã chậm rãi áp sát Đinh Hạo.

Sư tử vô thỉ cũng dùng hết sức, những cao thủ binh sĩ Hắc Giáp Quân không hề sơ sẩy, đội quân ngay ngắn, là loại trận pháp nào đó. Binh sĩ Hắc Giáp Quân như dãy núi thái cổ áp sát, khí thế khủng bố, dời núi lấp biển.

Đinh Hạo chỉ chú ý đến nữ ma tinh trên công cụ tra tấn hình người.

Mái tóc đen dài dày như thác nước rũ xuống che khuôn mặt nữ ma tinh, nhưng đôi mắt sáng ngời qua khe hở sợi tóc cho Đinh Hạo cảm giác rất quen, hình như hắn đã thấy đôi mắt này ở đâu đó.

Cảm ứng được Đinh Hạo nhìn chăm chú, nữ nhân ngẩng đầu nhìn hắn, cơ thể rách nát run lên.

Tiếng niệm kinh khẽ vang:

- A di đà phật!

Đinh Hạo như bị sét đánh, trong mắt tràn ngập khó tin.

Đinh Hạo nhận ra nữ ma tinh là ai.

Nhưng chuyện này không thể xảy ra.

Tại sao nàng xuất hiện ở đây?

Cùng lúc đó, giận dữ, sát ý khó ức chế sôi trào trong lòng Đinh Hạo. Cổ nhân ngày xưa gặp hành hạ đáng sợ như vậy, Đinh Hạo cảm thấy sát khí sôi sục thanh ma đao đen đem lại luôn bị hắn áp chế gắt gao bắt đầu rục rịch.

- Giết!

Binh trưởng đội Hắc Giáp Quân cùng ra chiêu.

Đinh Hạo lắc người, một đám đánh bay một binh sĩ Hắc Giáp Quân.

Chớp mắt ánh sáng đỏ lấp lóe trong đại sảnh. Một trăm chiến ngẫu kim loại xuất hiện bao vây ngược lại binh sĩ Hắc Giáp Quân, thân hình bằng kim loại tràn ngập bạo lực, chiến qua vô tận vùng vẫy chớp mắt áp chế binh sĩ Hắc Giáp Quân.

Kinh Diễm Phật Thiên Quân.

Đinh Hạo gọi ra đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong ngay.

Dù là nói: Cá nhân hay chiến thuật trận pháp thì Kinh Diễm Phật Thiên Quân thẳng áp đảo binh sĩ Hắc Giáp Quân.

Đinh Hạo nhanh như chớp đến gần thành chủ Mạc Vân Thông.

Thành chủ Mạc Vân Thông biến sắc mặt, gã không ngờ sẽ có chuyện như vậy. Thành chủ Mạc Vân Thông lùi ra sau, giơ hai tay lên. Dao nhỏ sắc bén màu bạc trong tay nam nhân trung niên mũi ưng tóc đỏ hóa thành ám khí bắn ra.

Đinh Hạo bung tay.

Đinh đinh!

Dao nhỏ sắc bén biến thành bột phấn.

Vù vù vù vù vù!

Mấy luồng kiếm khí kiếm ý bắn ra bao phủ cơ thể thành chủ Mạc Vân Thông.

Thành chủ Mạc Vân Thông rống to:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Hai tay thành chủ Mạc Vân Thông kéo hư không, một cây thương bạc nằm trong tay. Mũi thương huyền hóa ra ngàn vạn thương hoa như cơn mưa to.

Thực lực của thành chủ Mạc Vân Thông là đỉnh Võ Đế cảnh, không tầm thường.

Vốn thành chủ Mạc Vân Thông thấy tu vi của Đinh Hạo chỉ cỡ bát khiếu Võ Hoàng cảnh, chưa đến cảnh giới Võ Đế cảnh nên gã không để bụng. Ai ngờ đánh nhau mới phát hiện sức chiến đấu của thanh niên quá mạnh, hiếm thấy trong đời gã, hơn xa tu vi huyền khí thật sự của thanh niên.

- Người giết người.

Sát ý tràn ngập trong lòng Đinh Hạo, lòng máy động, kiếm quang chớp lóe, hoặc làn óng cháy như ngày hè, hoặc là lạnh lẽo tựa mùa đông, hoặc lồng lộng như gió thua, hoặc mát mẻ như đầu xuân. Hơi thở biến đổi ngàn vạn lần, từng đợt kiếm ý kiếm khí rít gào trong không trung tỏa định thành chủ Mạc Vân Thông.

Cùng lúc đó, Đinh Hạo bung tay trái.

Vài lữ dao quang âm thầm bắn ra đánh nát cấm chế thân thể nữ ma tinh bị trói trên công cụ tra tấn hình người.

Nữ ma tinh bình tĩnh niệm phạt:

- A di đà phạt.

Chớp mắt trán nữ ma tinh lóe phạt quang, lực lượng phạt gia cường đại phát ra từ cơ thể rách nát. Tơ ánh sáng vàng như máu thịt dọc theo xương cốt trắng hếu. Đại sảnh tràn ngập hơi thở tử bi, thánh khiết của phạt gia, có tiếng phạt đà Như Lai tụng kinh phạn âm.

Cơ thể nữ ma tinh nhanh chóng lành lặn.

Bên kia, năm mươi binh sĩ Hắc Giáp Quân đều gục ngã xuống đất, mất sức chiến đấu.

Đinh Hạo không ra lệnh tắt sát với Kinh Diễm Phạt Thiên Quân, dù gì đám binh sĩ Hắc Giáp Quân chỉ nghe theo lệnh. Đinh Hạo không biết thế giới này có yêu tộc không, năm mươi chiến sĩ đỉnh Võ Hoàng cảnh nếu bị giết chết là tổn thất lớn với nhân loại.

Đinh Hạo sẽ không nương tay với thành chủ Mạc Vân Thông.

Sức chiến đấu hiện tại của Đinh Hạo dù không dùng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá cũng vô địch dưới thánh nhân cảnh, làm sao thành chủ Mạc Vân Thông đấu lại hắn được?

Đi sai một nước thua cả bàn cờ.

Tình cảnh của thành chủ Mạc Vân Thông ứng với câu trên.

Thành chủ Mạc Vân Thông muốn khởi động chuông báo lao tù nước ngầm, kêu các hộ vệ trên mặt đất hỗ trợ. Thành chủ Mạc Vân Thông ngạc nhiên phát hiện mình vẫn trận pháp chuông báo trong lao tù nước ngầm từ khi nào đã mất hiệu lực, không thể đưa tịn ra ngoài.

Lòng thành chủ Mạc Vân Thông chìm xuống trầm nghĩ:

- Sao có thể như vậy?

Thành chủ Mạc Vân Thông có cảm giác mua dây buộc mình.

Đinh Hạo cười nhạt.

Trên đường đi bất cứ mình văn trận pháp nào khó tránh khỏi thần thức của Đinh Hạo, hướng chỉ trong lao tù nước ngầm bày trận pháp trình độ bình thường. Đinh Hạo động ý niệm một cái là dễ dàng thay đổi mình văn trận pháp.

Keng keng keng!

Kiểm khí tung hoành, kiếm ý tràn ngập.

Thành chủ Mạc Vân Thông gào thét:

- A!

Thành chủ Mạc Vân Thông té ngã trong vũng máu.

Đinh hạo thu tay về.

Phật quang trên người nữ ma tinh dần thu lại biến thành áo tăng sắc vàng bao bọc cơ thể xinh đẹp trơn bóng, vết thương đã lành lặn. Mái tóc dài đen không gió tự bay lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp.

Đinh Hạo chỉ vào thành chủ Mạc Vân Thông biểu tình sợ hãi nằm dưới đất:

- Nàng tới đi.

Người thống trị Bắc Địa thành, thành chủ Mạc Vân Thông điên cuồng thúc giục huyền khí muốn chữa trị vết thương. Thành chủ Mạc Vân Thông tuyệt vọng phát hiện miệng vết thương tràn ngập lực lượng kiểm ý kỳ dị, không thể xua tan.

Nữ ma tinh niệm kinh, đôi mắt trong suốt như khe suối:

- A di đà phật, thiện tai thiện tai.

Thành chủ Mạc Vân Thông sợ hãi, điên cuồng gào thét:

- Các người . . . Không thể giết ta! Ta là thành chủ được Thần Đình phái đến!!!

Thành chủ Mạc Vân Thông không còn đáng vẻ tàn nhẫn, bình tĩnh, độc ác.

Đôi mắt nữ ma tinh từ bi, trong suốt nhìn chăm chú vào thành chủ Mạc Vân Thông:

- Phật nói tiêu trừ nghiệp, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật.

Thành chủ Mạc Vân Thông từ vùng vẫy đến dần bình tĩnh lại.

1090. Chương 1091: Thần Ân Đại Lục.

Mất thành chủ Mạc Vân Thông mờ mịt, cố gắng giãy dụa nhưng cuối cùng từ bỏ, trong mắt đầy hối hận.

Thành chủ Mạc Vân Thông gượng dậy, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, rơi lệ như mưa:

- Nghiệp của ta nặng, tội không thể tha, ta rất hối hận. Ta đã làm nhiều chuyện thương thiên hại lý, đôi tay dính đầy máu tươi, ta nên xuống mười tám tầng địa ngục . . .

Thành chủ Mạc Vân Thông khóc lóc không hề giả dối, sám hối từ tận linh hồn.

Đinh Hạo ngạc nhiên liếc nữ ma tinh đứng bên cạnh.

Thuật công kích tinh thần thật khủng khiếp, có thể tan rã ý chí, linh hồn của một người.

- Tội của ta đáng chết vạn lần!!!

Thành chủ Mạc Vân Thông bỗng nhảy lên tự vỗ vào đầu, sọ não nát bấy như dưa hấu, óc văng ra. Thành chủ Mạc Vân Thông ngã người ra sau, đã tắt thở.

Tim Đinh Hạo run lên.

Đinh Hạo chợt nghĩ nếu nữ ma tinh có tu vi, thần thông sâu như vậy tại sao lúc trước không thi triển, mặc cho thành chủ Mạc Vân Thông hành hạ nàng nhiều ngày? Không lẽ nữ ma tinh luôn chờ đợi cái gì?

Nữ ma tinh dựng thẳng một bàn tay thi lễ:

- A di đà phật, Đinh sư huynh, thật lâu không gặp.

Đinh Hạo cảm thán khẽ thở dài:

- Thính Thiên sư muội, năm xưa từ biệt ở Tuyết Châu nghe nói sư muội vào chiến trường bách thánh. Quý sư từng đi khắp nơi tìm tin tức của Thính Thiên sư muội nhưng bất vô âm tín, vốn tưởng sư muội đã chết trong chiến trường bách thánh không ngờ Thính Thiên sư muội đến thế giới này, thật khiến người ngạc nhiên.

Đúng vậy, nữ ma tinh tóc đen như suối, xinh đẹp dịu dàng chính là đệ tử Vô Niệm phái lúc trước bị mất tích, Lệ Thính Thiên.

Đinh Hạo không thể ngờ Lệ Thính Thiên xuất hiện trên thế giới này.

Đại môn phái Tuyết Châu đồng khí liên chí, Vô Niệm phái lại là một trong các minh hữu của Vãn Kiếm tông nên Đinh Hạo gọi Lệ Thính Thiên một tiếng sư muội cũng hợp tình hợp lý.

Lệ Thính Thiên cúi đầu cảm ơn:

- Đa tạ Đinh sư huynh cứu mạng.

Mắt Đinh Hạo lóe tia kỳ dị, hỏi:

- Thật ra Thính Thiên sư muội có thể tự mình rời đi, không cần ta giúp đúng không?

Lệ Thính Thiên lắc đầu, nói:

- Người xuất gia không nói dối, cách Thính Thiên tu luyện ‘khổ hải từ hàng’ chỉ mới hơi đột phá. Nếu không phải Đinh sư huynh ra tay kiềm chế ác ma này thì ta sẽ không được tự do, huống chi trong lao tù nước ngầm còn có năm mươi binh sĩ.

Đinh Hạo gật đầu, nhìn năm mươi binh sĩ Hắc Giáp Quân nằm ngã ngửa, nhíu mày. Hắn nên giải quyết đám người này như thế nào? Nếu để binh sĩ Hắc Giáp Quân sống thì sức chiến đấu, khuôn mặt của Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên sẽ bị ghi nhớ. Khi thần tượng của Thần Đình đến thì Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên sẽ bị truy sát. Nếu điều tra căn cứ thì hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp cũng gặp vạ lây.

- A di đà phật, để ta đến.

Lệ Thính Thiên nhìn thấu suy nghĩ của Đinh Hạo, hai tay chấp vào nhau, cúi đầu, mắt trang nghiêm, khẽ thở dài:

- Ngã phật từ bi, gột rửa nghiệp!

Từ người Lệ Thính Thiên tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, khi nàng ngẩng đầu lên thì đôi mắt đã có màu hoàng kim như mắt phật đà. Ánh mắt từ bi mà vô tình quét qua năm mươi binh sĩ Hắc Giáp Quân trên mặt đất như tách ra từ gì trên người bọn họ.

Ánh sáng vàng phật quang thu về, Lệ Thính Thiên nói:

- Được rồi, bọn họ sẽ quên hết mọi chuyện tối hôm nay.

Thật là thần thông khiến người kinh thán.

Đinh Hạo lấy làm lạ. Lệ Thính Thiên xuất thân từ Vô Niệm phái tông môn Tuyết Châu, xem như môn phái nhỏ trong toàn Bắc Vực. Vô Niệm phái không thể nào truyền thừa thần thông phật gia thần diệu như vậy, Lệ Thính Thiên học ở đâu ra?

Đinh Hạo vung tay lên thu về một trăm Kinh Diễm Phật Thiên Quân, nói:

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi trước rồi tính.

Đinh Hạo lại lấy ra áo lót trắng và áo xanh sạch sẽ từ trữ vật giới chỉ đưa cho Lệ Thính Thiên.

Cà sa phật quang trên người Lệ Thính Thiên là do thần thông biến ra, không phải vải thật.

- Đa tạ Đinh sư huynh.

Lệ Thính Thiên không khách sáo, nhanh chóng thay đồ sau lưng Đinh Hạo. Lệ Thính Thiên mò ra mấy công cụ trữ vật trên xác thành chủ Mạc Văn Thông, dễ dàng phá mở cấm chế trên nó. Lệ Thính Thiên lấy ra vài thứ của mình, còn lại đưa cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhận lấy.

Lúc này Lệ Thính Thiên biến thành nữ nhân tóc đen như suối, xinh đẹp tuyệt trần, băng cơ ngọc cốt. Mắt Lệ Thính Thiên có vầng nước mông lung, eo nhỏ chân dài, áo xanh rộng thùng thình không thể che đi đường cong quyến rũ. Lệ Thính Thiên có hơi thở thánh khiết từ bi tăng thêm phần xinh đẹp bí ẩn.

- Đi.

Đinh Hạo đi trở về đường hầm.

Lúc Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên bước ra đại điện thì bầu trời vẫn tối đen, còn gần một canh giờ là đến bình minh. Giờ là lúc trời tối nhất. Đám thủ vệ không phát hiện lao tù nước ngầm có khác lạ, bọn họ vẫn tới lui tuần tra. Trạm gác ngầm đã đổi người mới, phủ thành chủ vẫn canh phòng nghiêm ngặt.

Tuy nhiên đối với cao thủ như Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên thì không khó gì lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Mãi khi Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên đi vào khách điểm trong nội thành phố chợ vẫn không có ai phát hiện bất cứ dị tượng gì.

Khi trời sang, hộ vệ nhà tu đối ca mới phát hiện đám người tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác, Vinh bà bà ngất xỉu, đánh vỡ bình tĩnh trong phủ thành chủ. Mẫu thân của tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác, Lưu thị tức giận muốn tìm thành chủ Mạc Văn Thông yêu cầu chủ trì công đạo. Trưởng hộ vệ phủ thành chủ vào lao tù nước ngầm, phát hiện xác chết của thành chủ Mạc Văn Thông.

Biến đổi lớn kinh thiên.

Nguyên phủ thành chủ rối loạn.

Tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác nghe nói phụ thân chết không đau buồn bao nhiêu, nàng bị hù ngu ra mới hiểu rằng đã trêu vào ma vương đáng sợ gì. Thanh niên dám giết cả thành chủ được Thần Đình sai phái đến thì giết nàng dễ như làm thịt gà con, nàng sống được đã là ông trời phù hộ.

Tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác ném ý nghĩ báo thù lên chín tầng mây.

Khi phủ thành chủ gà bay chó sủa thì Thần Đình phái Thần Tướng đã đến.

Thần Tướng tức giận quát:

- Cái gì? Thành chủ chết rồi? Nữ ma tinh cũng bị cứu đi?

Thành chủ Mạc Văn Thông chết không đáng gì đến Thần Tướng, nhưng nữ ma tinh trốn thoát nghĩa là gã không thể hoàn thành nhiệm vụ, hỏi sao Thần Tướng không tức giận?

Trong cơn tức giận, thần tướng xử tử hơn một trăm thủ vệ phủ thành chủ.

- Phong thành điều tra, đào ba thước đất cũng phải tìm ra manh mối! Phái Thần Đình Vệ lục soát phạm vi năm ngàn dặm quanh Bắc Địa thành cho ta, bất cứ ai đáng ngờ đều bắt giữ. Nếu dám chống đối thì giết không tha!

Tiếng gầm gừ của Thần Tướng vang vọng toàn phủ thành chủ.

Tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác nơm nớp lo sợ quỳ trong đám đông, ngần ngừ một lúc bước lên vài bước kể ra những gì mình biết, bao gồm bộ dạng đám người Đinh Hạo, khách sạn bọn họ ở.

- A? Người rất lạnh lợi.

Thần Tướng bóp cằm tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác, cẩn thận nhìn nữ nhân xinh đẹp.

1091. Chương 1092: Thần Ân Đại Lục (hạ).

Thần Tướng nói:

- Ta thích nữ nhân thông minh, tiếc rằng đan điền đã vỡ, thực lực bị phế. Tối nay đến đại điện thị tẩm đi, nếu biểu hiện tốt thì bản tướng sẽ hồi phục đan điền cho người.

Tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác ngậy ra, nghe nói đan điền có hy vọng hồi phục thì vui vẻ lên.

Nằm dưới thân Thần Tướng của Thần Đình không bối nhọ thân phận nàng.

Hàng loạt mệnh lệnh truyền xuống, rất nhanh có Thần Đình Vệ chạy tới khách sạn trong nội thành phố phường.

Nhưng khi Thần Đình Vệ chạy tới nơi thì đám người Đinh Hạo, Lê Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đã sớm rời đi.

Lão bản khách sạn sợ hãi run run nói:

- Mấy người kia lúc sáng sớm đã trả phòng, trốn cửa đông thành . . .

- Chắc chắn là trốn từ cửa đông, đuổi theo!

Thần Đình Vệ chen chúc ủa ra.

Cùng lúc đó.

Một gian phòng khác trong khách sạn.

Đinh Hạo nhìn hướng Thần Đình Vệ biến mất, mỉm cười nói:

- Bọn họ đi rồi.

Người Thần Đình không bao giờ ngờ sau khi đám người Đinh Hạo, Lê Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp trả phòng chỉ đi một đoạn ngắn hướng cửa đông thành sau đó vòng về, thay đổi hình dạng lại thuê phòng, vẫn ở trong khách sạn này.

Ở trong Bắc Địa thành được đến tin tức từ các phương, Đinh Hạo tạm thời phải ở lại đây.

Nếu lại lưu lạc hoang dã, Đinh Hạo mù đường không chừng sẽ đi lạc nửa năm, một năm.

Đinh Hạo dạy pháp môn tu luyện Thái Huyền Vãn Kiếm Thiên của Vãn Kiếm tông cho Nạp Lan Sơ, để nàng mang theo Nạp Lan Du Hiệp khởi tu luyện trong phòng. Đinh Hạo vung tay ngăn cách mọi hơi thở trong phòng, bước tới trước mặt Lê Thính Thiên.

Phòng ngoài chỉ còn lại Đinh Hạo, Lê Thính Thiên.

Lê Thính Thiên nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Đinh sư huynh muốn nghe từ đoạn nào?

Lê Thính Thiên thông minh tất nhiên hiểu Đinh Hạo ở một mình với nàng là muốn biết tin tức liên quan đến thế giới này.

Đinh Hạo ngồi xuống phía đối diện Lệ Thính Thiên, không đặt câu hỏi ngay mà kể tỉ mỉ chuyện trên Vô Tận đại lục, bao gồm Diệu Âm đã trở thành chủ Đại Lô Âm Tự nhưng có hiềm nghi mưu hại đồng môn, giá họa cho Kim Thiên.

Dù Lệ Thính Thiên tinh thâm Phật học, công phu thiền định rất tốt nghe Đinh Hạo nói xong cũng kiềm không được niệm kinh liên tục.

Lệ Thính Thiên khẽ thở dài:

- Thì ra xảy ra chuyện như vậy, thế thì chẳng phải Diệu Âm sư muội đã rơi vào ma đạo?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Chưa chắc, có lẽ nàng thân bất do kỷ, có lẽ bên trong có hiểu lầm gì.

Diệu Âm cũng là cố nhân của Đinh Hạo, cho đến nay hắn có ấn tượng rất tốt với nàng. Huống chi thân thể Diệu Âm nhấp nhô, từ khi cất tiếng khóc chào đời đã bái vào Vô Niệm phái, thanh đăng cổ phật, có tạo nghệ sâu với phật gia học thuyết. Diệu Âm không nên là loại đại ác.

- Hy vọng là vậy.

Lệ Thính Thiên không muốn tin tỷ muội cùng mình từ nhỏ đến lớn trong một đêm biến thành ma kiếp của phật đạo.

Đinh Hạo nêu câu hỏi:

- Nàng đến thế giới này như thế nào?

Lệ Thính Thiên nói:

- Lúc trước sau khi vào chiến trường bách thánh ta lạc mọi người, bị truyền tống ngẫu nhiên đến đất hiểm, chín chết một sống rốt cuộc ngộ được phật đà kim thân, công lực tăng vọt. Sau này ta từng đi thành lớn Cửu Trọng Thiên nhưng rồi đi ngay, sau này lạc vào một di tích cổ phật gia, được đến một ít cổ phật truyền thừa. Ta từng đến Ngụy Thần thành thị mà Đinh sư huynh nói, nhưng muộn hơn các người một bước. Khi Ngụy Thần thành thị sụp đổ, hủy diệt ta bị cuốn vào khe hở thời không trên bầu trời, vốn tưởng sẽ trở về Tuyệt Châu ai ngờ bị truyền tống đến thế giới có tên Thần Ân đại lục này.

Lệ Thính Thiên kể lại nguyên nhân mình đến thế giới này này cho Đinh Hạo nghe.

Đinh Hạo run lên, vội hỏi:

- Thính Thiên sư muội nói cái gì? Thế giới này tên là Thần Ân đại lục?

Lệ Thính Thiên ngạc nhiên nhìn Đinh Hạo, không hiểu tại sao hắn kích động đến thế.

Lệ Thính Thiên gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Chính là Thần Ân đại lục.

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Thì ra tiên giới trong truyền thuyết . . . Lại là Thần Ân đại lục?

Đây là nơi Đinh Hạo đã sinh ra?

Nơi thế giới phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành từng sống?

Chuyện là vậy sao?

Tuy lúc trước Đinh Hạo mơ hồ suy đoán nhưng khi điều tra được manh mối đáp án vẫn khiến hắn rung động, kích động.

Trong Ngụy Thần thành thị, quang nguyên sắc vàng khắc hình ảnh vào thức hải của Đinh Hạo giờ đây lại hiện ra. Hình ảnh vạn năm trước như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng hiện giờ đã cảnh còn người mất. Thần Đinh chắc đã bị kẻ thù gia đình Đinh Hạo nắm giữ trong tay.

Thời gian cách vạn năm Đinh Hạo lại trở về thế giới này.

Trong vô hình có gì đó điều khiển tất cả sao?

Đinh Hạo hít sâu bình tĩnh tâm tình, tiếp tục bảo:

- Nói vậy là Thính Thiên sư muội đến thế giới này đã hơn bốn năm?

Lệ Thính Thiên gật đầu, nói:

- Tròn bốn năm một tháng mười lăm ngày. Ta luôn tìm cách quay về nhưng quá khó khăn, tuy nhiên ta phát hiện một chuyện rất lạ.

Đinh Hạo hỏi:

- Có chuyện gì?

Biểu tình Lệ Thính Thiên là lạ, chậm rãi nói:

- Thần Ân đại lục đặc biệt thích hợp cho ta tu luyện. Ta ở trong di tích cổ phật trong chiến trường bách thánh được thần thông phật đạo thời thái cổ, bởi vì thiên địa lực lượng triều tịch biến đổi nên thần thông chiến kỹ thời thái cổ rất khó tu luyện có thành trong không gian Vô Tận đại lục. Ta được đến những thần thông phật gia này từng tu luyện trong chiến trường bách thánh nhưng hiệu quả không như ý. Đến Thần Ân đại lục ta phát hiện tu luyện những thần thông này tăng tiến siêu nhanh, mới bốn năm mà ta từ Tiên Thiên Vô Tông cảnh lên đến lục khiếu Vô Đế cảnh, thật là vô cùng khó tin.

Lệ Thính Thiên không hề giấu giếm Đinh Hạo, nói thẳng thực lực cảnh giới của mình.

- Ta cũng có loại cảm giác này.

Đinh Hạo nói ra tiến cảnh tốc độ tu luyện hai tháng trời, nghi hoặc nói:

- Cường giả thần cảnh trên Vô Tận đại lục gọi đại lục này là tiên giới, nói chỗ này có bí ẩn thành tiên. Không lẽ là bởi vì Thần Ân đại lục đặc biệt thích hợp huyền khí tu luyện?

Lệ Thính Thiên trầm ngâm nói:

- Ta nghĩ không chỉ vì thế, bởi vì đám võ giả trên Thần Ân đại lục dường như không có tốc độ tu luyện yêu nghiệt như chúng ta. Theo ta quan sát thì võ giả trên đại lục này tuy thực lực phổ biến cao hơn võ giả trên Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Có chuyện như vậy?

Đinh Hạo vốn tưởng lực lượng triều tịch thế giới này tinh thuần, hùng hồn, lực lượng thiên địa pháp tắc rõ ràng nên nhân loại tu luyện công pháp mới tăng tốc nhanh như vậy. Đinh Hạo nghe Lệ Thính Thiên nói thì nguyên nhân vì cư dân sinh trưởng trên Thần Ân đại lục tu luyện thua xa hai người lạ đến.

Lệ Thính Thiên mất hơn bốn năm tu luyện đến cảnh giới Vô Đế cảnh còn Đinh Hạo chỉ tốn hai tháng đã đến đỉnh bát khiếu Vô Hoàng cảnh. Nếu tính tốc độ tiến bộ thì Đinh Hạo hơn xa Lệ Thính Thiên.

Tại sao chỉ có thực lực của Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên là tăng siêu nhanh?

1092. Chương 1093: Mười Lăm Năm?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hẳn biết muốn giải mở câu đố thiv phải tìm àng nhiều cái gọi là ma tinh chuyển thể để kiểm chứng. Hiện tại Đinh Hạo cơ bản xác định ma tinh chuyển thể thật ra là đám thiên tài nhân loại, yêu tộc thông qua cánh cửa truyền tống đến tiên giới Siêu Thiên Nhai, trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá trong hang động bí ẩn sau núi Vân Kiếm tông đi đến thế giới này.

Nếu cá cường giả thần cảnh trong cuộc chiến Siêu Thiên Nhai đến Vô Tận đại lục rồi tốc độ tu luyện cũng nhanh như Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên, với nhá mắt, bác học, vận đạo của các cường giả thần cảnh đúng là rất có khả năng đột phá trời buộc lúc ở Vô Tận đại lục, một hơn vào cảnh giới tiên.

Nhìn từ mặt này thì các cường giả thần cảnh khổ sở tìm kiếm một cơ hội đã đến.

- Thần Ân đại lục hiện nay chia làm bốn đại vực, đông phương là nơi Thần Đình nhân loại cai quản, tây phương là thiên hạ của dị tộc Vũ tộc, bắc phương do hồng hoang cự thú chiếm cứ, nam phương là đại dương tồn tại hải tộc vô tận.

Lệ Thính Thiên kể tỉ mỉ các tin tức nàng biết được.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Thính Thiên sư muội có biết tình huống hiện giờ của Thần Đình nhân loại không?

Lệ Thính Thiên liếc Đinh Hạo một cái, nói:

- Thần Đình nhân loại ở phương đông, là thế lực cường đại nhất trong bốn vực, được gọi là vĩnh hằng chi đình. Chủ Thần Đình là nghĩa tử của cường giả số một Thần Ân đại lục trước kia. Nghe nói dưới tay chủ Thần Đình cũ có mười hai thần, một nghĩa tử, đều là nhân vật tuyệt thế vô song. Sau này Đại Thần Tử có hy vọng tương lai kế thừa chủ Thần Đình nhất phần bội Thần Đình, thập tam nghĩa kế vị.

Đinh Hạo thở dài thườn thượt, chuyện này giống y như quá khứ hần biết.

Đinh Hạo nói:

- Xin Thính Thiên sư muội kể tiếp đi.

Lệ Thính Thiên tiếp tục bảo:

- Từ khi Đại Thần Tử phản loạn, thập tam nghĩa kế thừa vị trí Thần Đế đã qua mười lăm năm. Mấy năm nay Thần Đình khuếch trương bốn phía dấy lên chiến lửa vô cùng. Thần Đình đánh trăm trận chiến lớn nhỏ với Vũ tộc phương tây, thắng nhiều thua thiếu, uy danh mạnh mẽ.

Đinh Hạo lên tiếng đánh gãy lời Lệ Thính Thiên:

- Khoan đã!

Ánh mắt Đinh Hạo giật mình nhìn Lệ Thính Thiên, khó tin hỏi:

- Thính Thiên sư muội mới nói là . . . Bao nhiêu năm từ khi Đại Thần Tử phản bội Thần Đình?

Lệ Thính Thiên không hiểu ra sao, chần chừ nói:

- Mười lăm năm.

Mười lăm năm?

Đinh Hạo cảm thấy đầu óc rối loạn.

Chỉ mới có mười lăm năm?

Sao có thể?

Theo tin tức quang nguyên vàng trong Ngục Thần thành thị thì chuyện vũ phủ bại đã qua mấy vạn năm trên Vô Tận đại lục. Phụ phụ Đình Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành bị thương nặng trốn khỏi Thần Đình đã qua mấy vạn năm, nhưng tại sao trên Thần Ân đại lục chuyện này mới chỉ có mười lăm năm?

Không lẽ dòng chảy thời gian giữa Vô Tận đại lục và Thần Ân đại lục có khác nhau?

Cũng không đúng.

Bởi vì mới rồi Lệ Thính Thiên nói phút cuối chiến trường bách thánh nàng bị truyền tống đến Thần Ân đại lục đã hơn bốn năm, thời gian giống y như trên Vô Tận đại lục. Tức là dòng chảy thời gian giữa Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục giống nhau.

Đinh Hạo đã bỏ qua điều gì đây?

Lệ Thính Thiên nhận ra nghi ngờ trong mắt Đinh Hạo, hỏi:

- Có chuyện gì không đúng sao?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- À . . . Không có gì.

Trong lòng mỗi người đều có bí mật của riêng mình, tạm thời Đinh Hạo không muốn nói ra bí mật thân thể. Chuyện này liên quan rất lớn, sẽ có rất nhiều bí ẩn không thể tưởng tượng kéo theo.

Đinh Hạo hiểu được nếu thời gian chỉ qua mười lăm năm thì mọi thứ vừa khớp. Mười lăm năm trước Đinh Hạo ba tuổi, sau mười lăm năm hẳn mười tám tuổi, hợp với tuổi bây giờ của hắn.

Biểu ca Đinh Đồng có Thất Xảo Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Hạo chắc bây giờ là hai mươi một tuổi.

Tức là Đinh Hạo và Đinh Đồng không chênh lệch đến mấy vạn năm.

Điều này là chuyện tốt với Đinh Hạo.

Từ ngày đầu tiên Đinh Hạo biết bí mật thân thể thì sâu trong lòng hắn chỉ muốn trả thù, nhưng hắn buộc phải thừa nhận chuyện này rất khó khăn.

Đinh Đồng là thiên tài tuyệt thế có Thất Xảo Tạo Hóa Chi Đồng, sau này lại có giọt máu đao kiếm song thánh thể lúc Đinh Hạo còn nhỏ xíu. Đinh Đồng có thể chất đao kiếm song thánh thể thiên phú tuyệt vời từ xưa đến nay, nếu cho gã thời gian tu luyện mấy vạn năm thì đã sớm vào hàng thần cảnh, rất có khả năng trùng kích vĩnh hằng tiên cảnh.

Bây giờ thì tốt rồi, chỉ chênh lệch mười lăm năm.

Nếu hắn đuổi theo thì vẫn còn kịp.

Lòng Đinh Hạo thấy hân hoan.

Nghĩ đến đây, Đinh Hạo hỏi thêm:

- Thính Thiên sư muội có từng nghe nói trong Thần Đình có một vị thiên tài tuyệt thế tên là Đinh Đồng không?

- Đinh Đồng?

Lệ Thính Thiên cẩn thận ngẫm nghĩ, nói:

- Chưa từng nghe nói có người đó. Trong Thần Đình có vô số thiên tài, không thiếu người vô cùng hiển hách, vang dội xưa nay, thiên tài tuyệt thế nhiều vô số kể. Ta chưa từng nghe tên Đinh Đồng, chắc chỉ là nhân vật bình thường. Cộng với ta chỉ là khách qua đường, không hiểu rõ nội bộ Chiến thần. Ta bị nhốt trong phủ thành chủ Bắc Địa thành gần một năm trời, không hiểu biết nhiều chuyện bên ngoài.

Nhân vật bình thường?

Đinh Hạo lắc đầu.

Nhân vật như Đinh Đồng dù là địa vị hay thiên phú trong Thần Đình có ai sánh bằng gã? Ngay cả phụ thân của Đinh Đồng, Thập Tam Thần Tử ngày xưa bây giờ là chủ Thần Đình đều kém xa. Đinh Đồng là tồn tại độc nhất vô nhị sao có thể là người bình thường?

Theo lý thì mười lăm năm đủ cho Đinh Đồng trở thành nhân vật sáng chói nhất Thần Ân đại lục, nhưng tại sao sao gã vẫn không có tiếng tăm gì?

Đinh Hạo lắc đầu, không suy nghĩ nhiều. Một ngày nào đó sự việc sẽ được phơi bày.

Vật khổng lồ như Thần Đình quá hùng mạnh, khủng bố. Năm thực lực lớn trong năm đại vực nhân loại trên Vô Tận đại lục là Huyền Sương Thần Cung, Đại Lôi Âm Tự, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần liên hợp lại cũng thua xa, Đinh Hạo muốn báo thù cho phụ mẫu còn đường đáp hải đi.

Đinh Hạo lại hỏi:

- Thính Thiên sư muội có biết tại sao năm xưa Đại Thần Tử sẽ làm phản Thần Đình không?

Lệ Thính Thiên lắc đầu, hỏi ngược lại:

- Hình như Đình sư huynh rất có hứng thú với chuyện cũ này?

Đinh Hạo cười nói:

- Chỉ là tò mò.

Lệ Thính Thiên nói:

- Nghe nói lúc trước Đại Thần Tử mơ ước vị trí chủ Thần Đình nên âm mưu tạo phản, bị Thập Tam Thần Tử vạch trần, khiến chủ Thần Đình lúc đó giận dữ tự mình trọng thương phụ Đại Thần Tử. Còn thật giả ra sao thì đủ mọi giả thuyết, mấy tin này ta nghe được từ trong phố chợ thảo luận, thi nhân hát rong, có lẽ không quá chính xác.

Tính cách Lệ Thính Thiên hồ hững, đi đến thế giới chưa từng đến như Thần Ân đại lục nhưng chấp niệm trong lòng nàng là trở về Vô Tận đại lục. Lệ Thính Thiên không quá quan tâm đến truyền thuyết, chuyện kể của thế giới này, không cố ý tìm hiểu tin tức.

Đinh Hạo không hỏi thêm.

1093. Chương 1094: Cổ Công Tử.

Lệ Thính Thiên bị nhốt trong phủ thành chủ Bắc Địa thành gần một năm, khoảng thời gian này nàng hoàn toàn không biết tin tức bên ngoài, càng không biết nửa năm qua có nhiều ma tinh chuyển thế đến thế giới này.

Đinh Hạo suy đoán vì lý do nào đó mà Lệ Thính Thiên cố ý bị nhốt trong Bắc Địa thành, tự nguyện chịu khổ hình khủng khiếp đó. Nếu không thì thực lực cảnh giới Vô Đế cảnh như Lệ Thính Thiên không đến nỗi bị thành chủ Mạc Văn Thông Bắc Địa thành giam giữ.

Nói đến hơi vớ vẩn nhưng hợp tình hợp lý.

Đinh Hạo không gặng hỏi thêm.

Đinh Hạo kể lại nguyên nhân đầu đuôi việc mình đến Thần Ân đại lục.

Mắt Lệ Thính Thiên sáng lên hỏi:

- Nói vậy là có ít nhất mấy trăm thiên tài võ đạo của Vô Tận đại lục đến thế giới này? Vậy có thể tìm được đường về không?

Cô đơn phiêu bạt tha hương, không muốn dung nhập vào thế giới này, chỉ có thể dựa vào tu luyện tiêu phí thời gian khiến phật lý, thực lực của Lệ Thính Thiên tăng tiến, nàng cũng càng lúc càng cô độc. Lệ Thính Thiên chợt nghe có nhiều 'cố nhân' đến, trong lòng có cảm giác tìm được gốc, không còn là bèo dạt mây trôi.

Đinh Hạo nói:

- Số lượng thì nhiều nhưng vấn đề là ta cũng không biết bọn họ đi đâu.

Lệ Thính Thiên trầm ngâm nói:

- Nếu là người bình thường thì thôi, nhưng các nhân vật như Bắc Vực, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần đều là kiêu hùng vạn cổ, đi đến đâu cũng tỏa sáng rực rỡ, không khó nghe tin tức của bọn họ.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Nói thì nói vậy nhưng vấn đề là tìm đến bọn họ rồi làm sao? Chúng ta không thể phỏng đoán suy nghĩ của mấy lão quái vật đó, chưa biết có đồng ý nhận chúng ta không. Hơn nữa bây giờ chưa biết chừng bọn họ cũng không có cách trở về.

Lệ Thính Thiên hỏi:

- Vậy theo ý của Đinh sư huynh thì tiếp theo chúng ta nên làm sao?

Đáp án của Đinh Hạo chỉ có một chữ:

- Chờ.

Lệ Thính Thiên nhú mày hỏi lại:

- Chờ?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Phải chờ, vì Thần Đình hiệu lệnh thiên hạ truy nã ma tinh chuyển thể chắc là có lý do gì, chúng ta chỉ cần yên lặng theo dõi biến cố là sẽ phát hiện ra điều gì.

Lệ Thính Thiên trầm ngâm nói:

- Tạm thời cũng chỉ có cách đó, chúng ta sẽ chờ ở đây sao?

Đinh Hạo gật gù.

* * *

Chớp mắt đã qua hai tháng trời.

Tuy đại quân Thần Đình sục tầm khắp nơi, lật tung quanh Bắc Địa thành nhưng không tìm được chút dấu vết. Mấy người tiểu thư phủ thành chủ kiêu ngạo, độc ác miêu tả như đã biến mất khỏi trần gian.

Qua một đoạn thời gian giới nghiêm Bắc Địa thành trở về bình tĩnh ngày xưa.

Thành chủ mới của Bắc Địa thành rất nhanh tới nhận việc.

Nhân tuyển là người lúc trước không ai ngờ, Mạc Tâm Lam, nữ nhi của thành chủ Mạc Vân Thông cũ. Tuy Mạc Tâm Lam có tiếng xấu trong Bắc Địa thành, nhiều người không phục nàng làm thành chủ nhưng Thần Đình đã ra quyết định, không phục cũng chỉ có thể nhịn.

Đinh Hạo như mọi khi sáng sớm nhàn nhã ra cửa, đi dạo trong phố chợ.

Không ai ngờ trọng phạm bị Thần Đình truy nã luôn ở trong Bắc Địa thành, không hề bỏ trốn. Đinh Hạo chỉ cần thay một bộ đồ, dùng bí pháp huyền công thay đổi chút mặt mũi, trong hai tháng qua mỗi ngày hắn đi dạo, bộ dáng nhàn nhã rảnh rỗi vậy mà không bị ai nhận ra.

Bây giờ Đinh Hạo đã học rành tiếng địa phương Bắc Địa thành, quen khá nhiều bằng hữu. Trên đường từ xa đã có người chào, Đinh Hạo cười dùng giọng địa phương khó nghe đáp lại.

Đinh Hạo giống như dân bản xứ sinh ra ở Bắc Địa thành.

Các binh sĩ Hắc Giáp Quân tuần tra trên đường cái cũng có người quen với Đinh Hạo.

Một giáo quan Hắc Giáp Quân cười chào hỏi:

- Ô, Cổ công tử lại ra ngoài đi chơi nắng?

Đinh Hạo cười nói:

- Đúng vậy. Mỗi ngày phơi nắng người cũng thoải mái hơn.

Bây giờ Đinh Hạo đóng vai người tên Cổ Nhân, là cậu ấm không nên thân.

Đinh Hạo tùy tay ném mười mấy viên cực phẩm huyền tinh thạch, nói:

- Mời mấy vị ca ca uống rượu, khi nào Chu đại ca đổi ban thì chúng ta cùng đi uống một bữa?

Chu giáo quan Hắc Giáp Quân nhận lấy cực phẩm huyền tinh thạch, cười tươi:

- Được, làm Cổ Nhân huynh đệ tiêu pha.

Đinh Hạo cười bảo:

- Là huynh đệ thì đừng khách sáo.

Trên đường đi Đinh Hạo xuyên qua mấy con phố đi vào thị trường giao dịch phồn hoa và hỗn loạn nhất Bắc Địa thành, từ xa đã có mấy thanh niên công tử ca kêu gọi hắn.

- Cổ đại ca đến rồi, quy tắc cũ, vị trí tốt nhất chuẩn bị cho người đây.

- Ha ha ha ha ha ha! Hôm nay Cổ đại ca đến hơi muộn.

Mấy thanh niên vây quanh Đinh Hạo đi tới góc đường phía bắc mặt trời chiếu ấm áp nhất, nhường vị trí tốt nhất trên đường đá cho Đinh Hạo, trải da thú Bạch Hổ. Cả đám vừa ngồi vừa tán nhảm nhìn người qua đường.

Đám thanh niên này là hồ bằng cầu hữu Đinh Hạo mới quen mấy hôm nay.

Khác với Lệ Thỉnh Thiên không muốn hiểu biết thế giới này, lòng Đinh Hạo đầy tò mò về Thần Ân đại lục. Nơi này dù gì là quê hương thứ nhất với Đinh Hạo, có ý nghĩa rất đặc biệt.

Đinh Hạo thích dùng ánh mắt tầng thấp nhất nhìn thế giới này.

Nên Đinh Hạo kết bạn với đám người này, suốt ngày xen lẫn trong phố phường bụi đời. Nơi này có đủ các tin vĩa hè, mọi hạng người, tin tức nhanh nhạy nhất. Rất nhiều tin tức bỏ tiền cũng không thu được nhưng tại đây chỉ cần người có tai thính, mắt giỏi quan sát là sẽ có được.

Mỗi ngày khi không tu luyện Đinh Hạo sẽ đến đây.

Giờ Đinh Hạo đã là người quen trong khu phố, ai cũng biết mặt, mấy tiểu thương đều quen thân. Mọi người rất có hảo cảm với thanh niên luôn cười tủm tỉm, ra tay khoát xước.

Trong hai tháng qua Đinh Hạo đào được khá nhiều bảo bối trong nội thành.

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất là Đinh Hạo đã hoàn toàn hòa nhập vào thế giới mới, mỗi một tế bào của hắn đồng hóa cùng Thần Ân đại lục. Chỉ cần Đinh Hạo muốn, cách nói chuyện, tư thế đi đường, thói quen ăn uống đều giống y dân bản xứ.

Mỗi ngày Đinh Hạo càng hiểu sâu thêm về thế giới này.

Đinh Hạo lưỡng bìng nằm phơi nắng trên gạch đá, híp mắt lên kế hoạch.

Nếu không có biến cố gì lớn thì giờ là lúc Đinh Hạo phải đi, chậm trễ lâu hơn cũng không được thu hoạch mới. Có lẽ Bắc Địa thành quá nhỏ, xa xôi, trong khoảng thời gian này tuy lục tục có tin tức liên quan ma tinh chuyển thể nhưng không có ý nghĩa thực tế.

Trạm tiếp theo Đinh Hạo chọn Thiên Thủy thành cách chỗ này ba trăm vạn dặm.

Thiên Thủy thành là thành phố lớn trong vài tòa thành Thần Đình phương đông thống trị, quy mô lớn hơn Bắc Địa thành gấp mấy lần. Có lẽ tại Thiên Thủy thành Đinh Hạo sẽ có được nhiều tin tức hơn.

Đương nhiên thành phố lớn như vậy càng nguy hiểm hơn.

Một khi thân phận của đám người Đinh Hạo, Lệ Thỉnh Thiên bị nhìn thấu thì sẽ bị cao thủ Thần Đình truy sát.

Đây là vì sao hai tháng nay Đinh Hạo ở lại Bắc Địa thành. Tại đây Đinh Hạo tạo ra tin tức thân phận hoàn chỉnh, thông qua chút quan hệ lấy được hộ tịch nha môn Thần Đình, nói theo cách địa cầu kiếp trước thì hắn có giấy chứng minh nhân dân. Tương lai người nào điều tra Đinh Hạo cũng không ra cái gì.

1094. Chương 1095: Lại Trở Về Hãn Hải Sâm Lâm.

Một thanh niên bên cạnh Đinh Hạo nhắc:

- Hai tháng nay có nhiều người vào thành hơn, không lẽ xảy ra chuyện gì?

Một thanh niên khác chợt nhớ điều gì, phỏng đoán:

- Nghe nói bên rìa Hãn Hải sâm lâm lại phát hiện di tích tông môn thượng cổ gì đó, rất nhiều tông môn, cao thủ chạy tới đó.

Thanh niên Lý Ninh có quan hệ tốt với Đinh Hạo nói:

- Đúng vậy, hèn gì chiều hôm qua ta nghe nói Hắc Giáp Quân trong thành cũng phái một phần cao thủ chạy hướng Hãn Hải sâm lâm. Nghe nói bắt đầu từ bốn ngày trước đã có mấy ngàn cao thủ chạy qua đó. Bắc Địa thành chúng ta là trạm ngoài cùng Hãn Hải sâm lâm, người các phương đều mua đồ bổ ở đây nên đương nhiên sẽ náo nhiệt lên.

Đinh Hạo thản nhiên nghe, hẳn sớm biết tin này.

Những tin tức này không có tác dụng lớn với Đinh Hạo, hẳn không hứng thú với di tích thượng cổ tông môn của Thần Ân đại lục. Đinh Hạo mới vừa ra khỏi Hãn Hải sâm lâm nhưng không gặp di tích này chắc không phải loại hiếm thấy gì.

- Nghe nói cao thủ Nạp Lan thế gia cũng chạy đến Hãn Hải sâm lâm.

Thanh niên Lý Ninh tiếp tục bảo:

- Đồn rằng cao thủ số một hiện nay của Nạp Lan thế gia là Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức từng du lịch trong Hãn Hải sâm lâm, có thành thân với nữ nhân trong bộ lạc người rừng. Không biết lần này Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức có đến Hãn Hải sâm lâm không?

Một thanh niên khác cười nói:

- Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức là nhân vật cao quý biết bao, Thần Đình cũng phải nể mặt ba phần. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ở trong Nạp Lan thế gia dưới một người, trên vạn người, thực lực siêu đẳng sao có thể cúi người đến nơi nhỏ thế này?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức?

Đinh Hạo nghe cái tên này bỗng có tia chớp xẹt qua não.

Không nhiều người họ kép Nạp Lan, cao thủ dòng họ Nạp Lan từng vào Hãn Hải sâm lâm, kết hôn với nữ nhân trong bộ lạc thì càng không nhiều. Không lẽ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức là phụ thân mà hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp khờ khạo sở từ kiếm?

Đinh Hạo đã hoàn toàn hiểu rõ thân thế của Nạp Lan Sơ.

Thanh niên Lý Ninh tiếp tục bảo:

- E rằng di tích hiện thế lần này không nhỏ, có người phát hiện tung tích một ma tinh chuyển thể gần di tích nên có suy đoán di tích tông môn cổ đại có lẽ liên quan đến ma tinh chuyển thể.

Nói đến đây thanh niên Lý Ninh thấp giọng bí hiểm nói:

- Còn một chuyện nữa, nói ra hù chết các ngươi. Ta nghe biểu đệ của ta làm việc trong phủ thành chủ tiết lộ là di tích tông môn cổ đại đó có lẽ liên quan đến địa thần mười lăm năm trước phản loạn ra Thần Đình.

Cái gì?

Tim Đinh Hạo run lên, suýt kêu ra tiếng.

May mắn Đinh Hạo lập tức bình tĩnh cảm xúc, nhắm mắt lại.

Một thanh niên trêu chọc:

- Thôi đi, Tiểu Lý, đừng khoác lác nữa. Biểu đệ của ngươi chỉ là một đầu bếp sao tìm hiểu được tin tức gì? Suốt ngày mượn tên biểu đệ nói tầm bậy tầm bạ.

Thanh niên Lý Ninh thề thốt:

- Thật sự là vậy, lần này là thật. Đêm qua ta gặp biểu đệ, hẳn chính mồm nói với ta. Nghe nói hôm nay nữ thành chủ Bắc Địa thành cũng sẽ tự mình đến Hãn Hải sâm lâm.

Xem bộ dạng của thanh niên Lý Ninh không giống như thổi phồng.

Đinh Hạo lười biếng duỗi eo, ngáp một cái nói:

- Hôm nay nắng gắt quá, không sưởi ấm nữa, ta đi về trước.

Mấy thanh niên bắt ngờ nói:

- A? Cổ ca đi sớm vậy?

Đinh Hạo ném một khối huyền tinh thạch ối người, nói:

- Trong nhà có việc, buổi trưa các ngươi tùy tiện tìm chỗ ăn đi, đừng chờ ta.

Thanh niên Lý Ninh nhận lấy huyền tinh thạch, mặt mày hớn hở.

Đinh Hạo đi vài bước chợt nghĩ đến điều gì, xoay người nói:

- Phải rồi, những lời ngươi vừa nói đừng nói lung tung khắp nơi. Chuyện Đại Thần Tử là cấm kỵ của Thần Đình, lén lút bàn tán chính là tội lớn. Một khi bị ai biết nghiêm túc điều tra thì người, ta, biểu đệ của ngươi khó thể thoát chết.

Thanh niên Lý Ninh cẩn thận ngẫm lại, người toát mồ hôi lạnh vội đồng ý.

Đinh Hạo xoay người rời đi.

* * *

- Tại sao bỗng nhiên trở lại Hãn Hải sâm lâm?

Trên ngọn núi xanh biếc, Lệ Thính Thiên nhìn rừng nguyên thủy mênh mông vô bờ, thầm lấy làm lạ.

Buổi sáng lúc Đinh Hạo trở về bắt đầu gói ghém hành trang, đoàn người với tốc độ nhanh nhất rời khỏi Bắc Địa thành đi đến biên giới Hãn Hải sâm lâm nguyên thủy hoang sơ.

Lệ Thính Thiên từng tu luyện trong Hãn Hải sâm lâm. Khi Lệ Thính Thiên mới đến Thần Ân đại lục đã bị truyền tống vào Hãn Hải sâm lâm, cự thú chực chờ trong rừng. Lệ Thính Thiên ở trong Hãn Hải sâm lâm nửa năm, mỗi khi thực lực tăng lên mới khó khăn rời khỏi.

Lệ Thính Thiên không có hảo cảm hoặc ghét Hãn Hải sâm lâm, nàng thấy lạ là thái độ của Đinh Hạo.

Lệ Thính Thiên ít khi thấy Đinh Hạo sốt ruột, nóng nảy như vậy.

Trong ấn tượng của Lệ Thính Thiên thì thanh niên có thiên phú siêu đẳng này luôn bình tĩnh, trí tuệ hơn bạn cùng lứa. Nhiều lúc Đinh Hạo rất tỉnh táo, làm việc có thủ đoạn, trật tự, dường như không chuyện gì làm khó hắn được.

Như hai tháng qua Đinh Hạo lười biếng tu luyện, tốn nhiều thời gian làm một số chuyện Lệ Thính Thiên cảm thấy nhỏ bé không có ý nghĩa gì. Đinh Hạo xen lẫn với đám thanh niên thấp kém không có tài năng gì, Lệ Thính Thiên nhìn ra được hắn đang lên kế hoạch nào đó.

Hôm nay Đinh Hạo trở về từ khu phố mang theo Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp vội vàng lên được.

Có cảm giác Đinh Hạo hận không thể bay ngay đến Hãn Hải sâm lâm.

Hãn Hải sâm lâm có cái gì khiến Đinh Hạo nổi lên hứng thú nhiều như vậy?

Đinh Hạo lấy tấm bản đồ nhần nheo ra khỏi ngực, đây là một dong binh già trong khu phố hắc quen vẽ địa hình ngoài vòng Hãn Hải sâm lâm, còn đánh dấu vị trí di tích tông môn cổ đại trong tin đồn. Đinh Hạo cẩn thận phân biệt, tìm hướng đi.

Đinh Hạo cất bản đồ, mỉm cười nói:

- Trong rừng rậm có thứ ta muốn tìm, một thứ rất quan trọng với ta.

Nói đến đây Đinh Hạo liếc Lê Thính Thiên, nói:

- Thính Thiên sư muội luôn muốn quay về đúng không? Nếu may mắn có lẽ chúng ta sẽ tìm được đường về Vô Tận đại lục.

Lê Thính Thiên giật mình sau đó hưng phấn nói:

- Thật không?

Tu vi phật gia chủ yếu là tâm tình, tâm thiền cần ổn định, tâm như minh kính đài, không được nhiễm bụi trần, có như vậy mới độ qua khổ hải đến bờ. Pháp môn tu hành cần người có nghị lực, trí tuệ lớn mới làm được. Lê Thính Thiên vốn là nhân tuyển rất thích hợp nhưng từ khi đến Thần Ân đại lục, chấp niệm về nhà trở thành chấp niệm lớn nhất của nàng, trói buộc tu hành.

Cái gọi là gỡ gút cần người thất.

Lê Thính Thiên hiểu nếu nàng muốn tiêu trừ chấp niệm trong lòng thì phải là trở về Vô Tận đại lục, nên nghe Đinh Hạo nói vậy thì nàng rất mong chờ.

- Đi.

Đinh Hạo mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp khởi động xe máy huyền khí Tia Chớp Đen, Lê Thính Thiên bay theo.

1095. Chương 1096: Lại Trở Về Hãn Hải Sâm Lâm (hạ).

Đinh Hạo không nói cho Nạp Lan Sơ suy đoán của mình. Có lẽ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức là người hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp muốn tìm, có lẽ không phải. Đinh Hạo muốn tìm hiểu rõ ràng, tại sao nhiều năm qua Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không quay về Thiên Hoang bộ lạc tìm con của mình, gã có phải kẻ lạnh lùng bạc tình không?

Từ khi Đinh Hạo đi đến Thần Ân đại lục, Nạp Lan Sơ là người thứ nhất hết lòng chăm sóc hắn, còn có ơn cứu mạng. Một giọt nước đáp trả cả thùng nước là nguyên tắc làm người của Đinh Hạo, huống chi mấy ngày nay tiếp xúc hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp không chỉ đơn giản là ân nhân của hắn.

Hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp càng giống bằng hữu, người thân, là thân nhân đầu tiên trong Thần Ân đại lục.

Vì vậy Đinh Hạo không hy vọng hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp lại bị tổn thương.

Xe máy huyền khí Tia Chớp Đen xẹt qua không trung, cắt tầng mây rít gào bay hướng tây. Chỗ này là khu vực vòng ngoài Hãn Hải sâm lâm, không có thần thú trong danh sách thiên cương địa sát xuất hiện. Đinh Hạo tăng tốc độ xe máy huyền khí Tia Chớp Đen lên mức cao nhất.

Đến buổi tối đoàn người Đinh Hạo, Lê Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp gặp mấy nhóm cao thủ nhân loại. Bọn họ không chào hỏi mà cảnh giác từ xa, né tránh xa xa.

Đinh Hạo thăm yên lòng, hắn không đi nhầm đường, đám võ giả này đến vì di tích tông môn cổ đại trong tin đồn.

Đinh Hạo bám theo các võ giả.

Sáng sớm hôm sau đoàn người Đinh Hạo, Lê Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đến mục đích.

Mặt trời mới mọc, ánh nắng rọi xuống Hãn Hải sâm lâm có vẻ đẹp tĩnh lặng.

Đây là một vùng núi mọc lởm chởm, núi ấy vạn thước đứng thẳng như từng ngọn thần tháp đâm lên trời. Chướng khí màu đen lượn lờ trong núi, những thực vật màu đen đã thích ứng với khí độc sinh trưởng trên ngọn núi, nhuộm phạm vi mấy ngàn dặm một màu đen kỳ dị.

Ngọn núi cao ngất đâm mây che ánh mặt trời sâu trong đá núi vạn thước quanh năm không thấy mặt trời, ban ngày lạnh lẽo âm u như bóng đêm.

Đồn rằng di tích tông môn cổ đại nằm trong rừng đá kiếm phong tử vong hẻo lánh này.

Có lẽ bởi vì nơi này tràn ngập khí độc, trùng độc đầy rẫy, quá âm u lạnh lẽo, ánh sáng tối tăm nên mấy vạn năm qua hiếm có ai đến đây. Nửa tháng trước có một đội hái thuốc đi lạc vào đây mới phát hiện di tích tông môn cổ đại.

Đinh Hạo đi theo đám người vào rừng đá kiếm phong, phát ra huyền khí hỏa diễm nhân nhật hình thành vòng bảo hộ bên cạnh che chở hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, tránh cho hai người hút phải khói độc.

Càng vào sâu bên trong thì bầu trời hoàn toàn tối đen, cho người cảm giác đi vào thế giới hắc ám dưới lòng đất.

Qua nhiều lần thám hiểm giống nhau, Đinh Hạo rất có kinh nghiệm trong hoàn cảnh này. Trên đường đi mấy lần gặp nguy hiểm Đinh Hạo nhẹ nhàng giải quyết, gặp vài sát thủ nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của muốn chặn giết người thám hiểm bị Đinh Hạo mạnh mẽ càn quét.

Khoảng ba canh giờ sau di tích tông môn cổ đại xuất hiện trước mắt.

Một mảnh phế tích hỗn độn, thần điện sụp đổ phủ lớp bụi dày. Pho tượng nứt vỡ, nền vật kiến trúc mơ hồ tồn tại. Có thể thấy được chỗ này từng có một kiến trúc vô cùng hùng vĩ nhưng bây giờ đã phủ đầy cát bụi tối đen.

Phế tích hoang tàn kéo dài ra xa, chỗ này chỉ là vòng ngoài di tích tông môn cổ đại.

Trong vô số di tích Đinh Hạo từng thấy thì di tích tông môn cổ đại này bị tổn hại trầm trọng nhất, hầu như không thể phân biệt ra năm tuổi của nó. Không thể từ phong cách kiến trúc, đường nét pho tượng phân biệt ra chỗ này từng tồn tại tông môn như thế nào.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Di tích bị tàn phá cỡ này chắc không còn thứ gì đáng giá tại đây.

Dọc theo phế tích sụp đổ thấy bậc thang mơ hồ không hướng lên trên mà kéo dài xuống dưới đi thông lòng đất.

Trên bậc thang đầy dấu chân, chắc là các đội đến trước đã leo xuống.

Đinh Hạo cẩn thận bảo vệ hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, cùng Lê Thính Thiên đi xuống.

Nạp Lan Du Hiệp khờ bồng kéo áo Đinh Hạo, nói:

- Người tốt, nơi này tối qua, hình như phía trước có thứ gì kỳ kỳ, ta sợ . . .

Đinh Hạo giật nảy mình.

Đinh Hạo phát hiện trong bóng tối trước mặt cách hai mươi thước có thứ gì ẩn núp phát ra sát khí sắc bén nhưng cố ý thu giấu, không ngờ Nạp Lan Du Hiệp cũng cảm ứng được. Trong cơ thể thiếu niên này thật sự có một loại lực lượng kỳ diệu.

Lê Thính Thiên cười cười, vườn đôi tay ra nắm tay hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Lực lượng phật tính thần thánh tràn ngập, trấn an tâm hồn hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, xua tan nỗi sợ. Lực lượng phật gia có công hiệu khắc chế tự nhiên với tồn tại hắc ám, dơ bẩn. Hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều.

Nạp Lan Du Hiệp cười khờ:

- Đa tạ địa tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ là thê tử của người tốt đúng không?

Trong thời gian này Nạp Lan Du Hiệp gốc bí hiểm kiên quyết cho rằng Lệ Thỉnh Thiên là vợ của Đinh Hạo, đây không phải là lần đầu gã nói câu đó.

Đinh Hạo, Lệ Thỉnh Thiên chỉ cười cười.

Cách hai mươi thước bỗng có một con rắn đen nhỏ nhanh như chớp phóng ra, lặng lẽ ẩn trong bóng tối hầu như không thấy được nó. Con rắn nhỏ có khí thế đáng sợ, hung ác không xứng với hình thể nhỏ bé.

Đinh Hạo búng tay.

Con rắn đen nhỏ bị một luồng kiếm quang chém làm hai khúc rơi xuống đất.

Làm người ta kinh ngạc là hai khúc cơ thể nhúc nhích biến thành ia con rắn đen càng nhỏ dung nhập vào bóng tối.

Đinh Hạo khen một câu:

- Lại một con hồng hoang di chủng, không ngờ có thể phân thân.

Đinh Hạo không để bụng.

Đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thỉnh Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp tiếp tục đi tới.

Cái gọi là kẻ tài cao gan cũng lớn, lòng Đinh Hạo rất sốt ruột, cất bước đi nhanh. Đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thỉnh Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đuổi kịp một số người đi trước, trong không gian tối tăm tất cả giữ cảnh giác, cách một khoảng với người không quen biết. Các cường giả đi chung thì trao đổi điều gì.

Những lời bàn bạc tất nhiên là khó thể lọt khỏi tai Đinh Hạo.

Đinh Hạo biết được chút tin tức từ cuộc trò chuyện của đám người.

Thanh niên Lý Ninh ở Bắc Địa thành nói đúng, trong di tích tông môn cổ đại thật sự phát hiện dấu vết của ma tinh chuyển thể. Cao thủ binh sĩ Hắc Giáp Quân nghe tin chạy đến bao vây tiêu trừ, kết quả chẳng những không bắt được ma tinh ngược lại tổn thất thảm trọng. Chờ viện quân cao thủ Thần Đình đến thì ma tinh chuyển thể đã trốn sâu vào di tích tông môn cổ đại, mất tích.

Có người phát hiện trong di tích tông môn cổ đại có một chiếc hoàng kim chiến ủng, sau này chứng minh là Lý Vân chiến ủng của Đinh Thánh Thán. Điều này càng khiến Thần Đình chú ý, thật nhiều cường giả, cao thủ đến đây điều tra.

Lòng Đinh Hạo cực kỳ kích động.

1096. Chương 1097: Vây Giết Ma Tinh.

Chỗ này có chiến ủng của phụ thân ít nhất nói nên Đinh Thánh Thán từng đến đây, bây giờ Thần Đình còn nhạy cảm với tin tức này nói lên phụ thân chưa bị Thần Đình giết hay bắt giữ, vẫn sống sót trên đời.

Đinh Hạo không hy vọng sẽ gặp Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành trong di tích tông môn cổ đại này.

Đinh Hạo chỉ hy vọng tìm được một ít manh mối dấu vết, hoặc phát hiện đồ đệ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành để lại. Vậy thì Đinh Hạo có phương hướng tìm kiếm phụ mẫu của mình.

Đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thỉnh Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đi khoảng một nén nhang sau đằng trước xuất hiện nhiều người.

Các cường giả, cao thủ từ khắp nơi tụ tập lại, dường như đang chờ đợi điều gì.

Đây là một quảng trường to lớn đã sụp đổ, khắp nơi là cột đá gãy đổ, tảng đá to. Mặt đất nứt ra, có gió lạnh luồn từ khe hở, không biết sâu bên trong là cái gì. Tiếng gió hú như tiếng cú đêm kêu làm không gian âm trầm, khủng khiếp.

Tận cùng quảng trường là một dãy kiến trúc cổ.

Dãy kiến trúc lưu trữ hoàn chỉnh một chút, lâu vũ từng từng san sát nhau phủ tầng bụi xám dày, nhìn từ xa như rừng cây chết, hoàn toàn không còn bất cứ sự sống.

Những lâu vũ này kéo dài sâu trong bóng tối, không biết quy mô lớn đến đâu.

Khoảng mấy ngàn binh sĩ Hắc Giáp Quân xếp trận ở tận cùng quảng trường hợp thành bức tường đen, không cho phép bất cứ người nào vào trong dãy kiến trúc lâu vũ.

Một vị tướng quân bộ dạng thần tướng mặc áo giáp thần long đen, gần trăm hộ vệ vây quanh đứng trước đội binh sĩ Hắc Giáp Quân. Kiếm bén chỉ vào vết kiếm ngân lóe ánh bạc dưới mặt đất.

Tướng quân binh sĩ Hắc Giáp Quân quát to:

- Thần Đình đang truy bắt ma tinh chuyển thế, không ai được vào tòa quỷ thành này, tránh a tinh lẫn vào đám đông bỏ trốn. Có thấy vạch trắng này không? Ai vượt qua nó, giết không tha!

Tướng quân binh sĩ Hắc Giáp Quân rất có uy nghiêm, không tha cãi lại.

Không ai dám chống lại uy nghiêm của Thần Đình.

Dù có nhiều cao thủ đến từ tông môn, thế gia đứng đây cộng lại dư sức đánh bại binh sĩ Hắc Giáp Quân nhưng không ai dám lộ ra bất mãn, đây là uy nghiêm Thần Đình tích lũy nhiều năm, không dễ khiêu khích.

Đinh Hạo lẫn trong đám đông, quan sát kỹ càng.

Cường giả đến đây đa số là từ cảnh giới Võ Hoàng cảnh trở lên, cũng có Võ Đế cảnh, Võ Thánh cảnh. Hơn một ngàn binh sĩ Hắc Giáp Quân dàn hàng ngang thực lực bình quân cỡ đỉnh Võ Vương cảnh. Tướng quân binh sĩ Hắc Giáp Quân lúc trước lên tiếng là cường giả đỉnh Võ Đế cảnh.

Hơn một ngàn Tướng quân binh sĩ Hắc Giáp Quân sắp hàng ngay ngắn, áo giáp đen cùng kiểu. Tuy thực lực cá nhân không cao nhưng binh sĩ Hắc Giáp Quân xếp trận thì có khí thế cường đại như núi cao làm người nhìn e ngại.

- Tình hình bị Hắc Giáp Quân khống chế, nếu cứ tiếp tục thế này thì mọi manh mối sẽ đứt . . .

Đinh Hạo nóng nảy.

Trong cường giả các nơi có một số người cũng sốt ruột. Nhìn dãy kiến trúc lâu vũ màu đen phía xa hoàn chỉnh, nếu di tích tông môn cổ đại có thần tàng thì chắc chắn nằm trong đó, nhưng không ai dám đạp qua lẫn ranh trắng.

Phải tìm cách đánh vỡ tình huống này.

Đinh Hạo đang vắt óc suy nghĩ thì biến dị xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Trong dãy kiến trúc lâu vũ màu đen phía xa có ánh sáng chói mắt nhấp nháy, năng lượng khủng khiếp tựa biển cả bùng nổ. Kinh phong tốc lên tro bụi đen bao phủ khắp nơi, bụi bay mịn mù làm không gian vốn tối tăm trở nên mong lung. Thoáng chốc trông không gian như có vô số ma quỷ bò dưới đất trời lên.

Một bóng người học máu lù ra khỏi dãy kiến trúc lâu vũ màu đen phía xa, người đó đung võ vô số lâu vũ văng ra ngoài.

Có binh sĩ Hắc Giáp Quân nhận ra thân phận người đó, hét to:

- Là Tinh Thần Tướng!

Người này nằm trong nhóm bước vào dãy kiến trúc lâu vũ màu đen phía xa truy bắt ma tinh chuyển thể, cao thủ của Thần Đình, Tinh Thần Tướng.

Không ngờ Tinh Thần Tướng không phải địch thủ của ma tinh chuyển thể, bị đánh bay ra.

Lập tức có mấy chục cường giả binh sĩ Hắc Giáp Quân dìu Tinh Thần Tướng học máu bay trở về, muốn cứu gã. Ai ngờ lúc này phía sau Tinh Thần Tướng thân hình khôi ngô, một bóng người toàn thân phủ trong ánh sáng đen nhanh như chớp xông tới, mấy chưởng vỗ ra đánh nổ mấy chục cường giả binh sĩ Hắc Giáp Quân.

Thì ra Tinh Thần Tướng chết từ lâu, xác bị đánh bay. Kẻ giết người thì núp sau lưng Tinh Thần Tướng, đánh lừa binh sĩ Hắc Giáp Quân, chớp mắt thành công đánh lên.

- Chết tiệt, là ma tinh chuyển thể!

Tướng quân giáp đen thân long vung rống to, vung kiếm.

- Khục khục khục khục . . .

Trong tiếng cười âm trầm, ma tinh chuyển thể lắc người. Ma tinh chuyển thể không đánh với tướng quân giáp đen thân long mà như hồ vào bầy dê giết vào đại trận binh sĩ Hắc Giáp Quân. Trong phút chốc máu tung tóe, xương trắng bay đầy. Chớp mắt vô số binh sĩ Hắc Giáp Quân bị đánh chết.

Tướng quân giáp đen thân long căng thẳng:

- Chết tiệt!

Vậy là trận pháp đội quân binh sĩ Hắc Giáp Quân bày ra hoàn toàn mất hiệu quả, sứt mẻ không thành hình, không thể khống chế được ma tinh chuyển thể. Tinh Thần Tướng đã chết, còn ai có thể chết ngự được ma tinh chuyển thể?

Tướng quân giáp đen thân long trong lúc gấp gáp nổi ý hay, quát to với cường giả các phương trên quảng trường:

- Giết hắn, mọi người cùng ra tay! Ai giết được hắn thì Thần Đình sẽ thưởng hậu hĩnh!

Đám đông giật mình qua đi có người chọn ra tay.

Mấy trăm bóng người bao vây ma tinh chuyển thể, trong đó có cường giả thánh nhân cảnh.

Chỉ cần bắt giữ hay giết ma tinh chuyển thể là sẽ được Thần Đình thưởng hậu hĩnh, ích lợi quá lớn. Nhiều người có mặt như vậy chẳng lẽ không bắt giữ được một người sao? Ma tinh chuyển thể không phải chỉ tôn cường giả thần cảnh, dù có tiêu hao thời gian cũng đủ làm ma tinh chuyển thể mệt chết.

Tình huống hỗn loạn.

Ban đầu Đình Hạo nhìn chằm chằm ma tinh chuyển thể nhưng không thể thấy rõ khuôn mặt thật, làm hắn ngạc nhiên là ma tinh chuyển thể này không phải nhân loại.

Lệ Thính Thiên nhỏ giọng nói:

- Là yêu tộc.

Đình Hạo gật gù.

Toàn thân ma tinh chuyển thể lượn lơ yêu khí đen, âm u hùng hồn, đó là tượng trưng của yêu tộc.

Từ khi đi đến Thần Ân đại lục Đình Hạo chưa từng nghe tin tức liên quan yêu tộc, dường như mảnh đại lục này không tồn tại yêu tộc. Nếu ma tinh chuyển thể là yêu tộc thì rất có thể đến từ Vô Tận đại lục.

Đình Hạo không công kích cường giả yêu tộc đó.

Đình Hạo lẩn trong đám đông âm thầm đến gần chiến trường, đi hướng dãy kiến trúc lâu vũ màu đen.

Không ít người có cùng suy nghĩ giống Đinh Hạo.

Tướng quân giáp đen thần long không rảnh quan tâm những chuyện đó, điều quan trọng với gã bây giờ là có bắt được ma tinh chuyển thể trước mắt hay không. Một khi ma tinh chuyển thể chạy trốn thì tướng quân giáp đen thần long không gánh nổi trách nhiệm.

Cho nên Đinh Hạo mang threo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, Lệ Thính Thiên thoải mái vào dãy kiến trúc lâu vũ màu đen sau chiến trường.

1097. Chương 1098: Sơn Môn Trống.

Thanh âm chiến đấu phía xa nhỏ dần.

Đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đi trong thành thị hoang tàn như quỷ thành, hơi thở âm u đập vào mặt.

Không hiểu sao trong dãy kiến trúc lâu vũ màu đen như mê cung này Đinh Hạo bỗng trở nên nhạy bén, có thứ gì vô hình đang chỉ dẫn hắn. Đinh Hạo không chút do dự đi thẳng đến mục tiêu duy nhất.

Đinh Hạo đi rất nhanh.

Không biết qua bao lâu, dãy kiến trúc lâu vũ màu đen bên cạnh đã thay đổi.

Đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đến một cây cầu đá kỳ lạ.

Trên cầu đá bầu trời tối tăm, các đốm xanh ma trời lấp lánh trông như cảnh rời đêm tuyệt đẹp, quanh cây cầu là vực sâu vô tận. Gió lạnh rít gào như tiếng gầm rống của ác thú, ma quỷ khủng bố dưới đáy vực sâu, làm người ta rùng mình.

Từ khi nào sau lưng đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên không có một bóng người.

Tất cả cường giả, cao thủ vào dãy kiến trúc lâu vũ màu đen đều bị Đinh Hạo cắt đuôi.

Đoàn người Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp dọc theo cầu đá hẹp hòi đi hơn năm trăm thước thì một tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch hiện ra trước mắt. Tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch tỏa ánh sáng thuần khiết trong không gian tối đen như ánh trăng mỏng lung.

Tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch là điểm cuối con đường, phía trước không còn đường đi.

Đinh Hạo đứng trước tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch, hắn cảm giác có lực lượng huyết mạch kêu gọi như thể tế đàn chuẩn bị vì hắn. Có tại sao trong tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch không ngừng thúc giục Đinh Hạo.

Tình huống hơi kỳ lạ.

- Ta đi lên nhìn xem.

Vì cẩn thận Đinh Hạo quyết định leo lên quan sát tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch trước, hắn cứ cảm thấy di tích tông môn cổ đại này rất tà, như chuyên môn xuất hiện vì Đinh Hạo.

Đinh Hạo từng bước một đạp trên tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch.

Tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch có sáu tầng, mỗi tầng cao nửa thước, tỏa bóng trắng tinh, không có hoa văn, đồ án nào, như mặt gương phản chiếu thân hình Đinh Hạo. Khi Đinh Hạo leo lên đỉnh tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch bỗng thấy tầm mắt rộng thoáng, bốn phía không còn gì trừ đốm sáng lam trong không gian chớp lóe, cực kỳ xinh đẹp.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Đây là . . .

Đốm sáng lam đầy trời chậm rãi di chuyển như ngôi sao chuyển dời, khác hẳn với lúc ở dưới tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch nhìn chúng. Nhìn thoáng qua Đinh Hạo thấy choáng váng, ánh sáng lam vận chuyển tình cờ hù hợp đại đạo thiên địa, như đang diễn hóa vũ trụ tinh thần, ẩn chứa huyền bí vô tận.

Đây rốt cuộc là chỗ như thế nào?

Dưới tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch, hai tay Lệ Thính Thiên cầm hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo từng bước một đi lên tế đàn. Trong lòng Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp bỗng nổi lên cảm giác rất kỳ lạ.

Bởi vì thân hình Đinh Hạo lấp lóe.

Loại cảm giác này như là hư không biến không ổn định theo bước chân Đinh Hạo, như cái tv cũ bị hư tùy thời mất hình. Đặc biệt là lúc Đinh Hạo bước lên tầng cao nhất tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch, cảm giác hình ảnh bị nhòe càng lúc càng mãnh liệt.

Đinh Hạo không hề hay biết điều đó.

Lệ Thính Thiên hét nhắc nhở Đinh Hạo:

- Đinh sư huynh, cẩn thận!

Trong chớp mắt không gian vận vạo bỗng co rút nhanh tụ lại một điểm, vèo một tiếng, đốm sáng lam đầy trời cùng Đinh Hạo biến mất trên tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch.

Lệ Thính Thiên giật mình kêu lên:

- Có chuyện gì?

Lệ Thính Thiên chạy lên tế đàn trắng khắc bằng bạch ngọc thạch nhưng không cảm giác được chút lực lượng dao động, dường như hình ảnh không gian vận vạo lúc trước chỉ là ảo giác. Thế nhưng Đinh Hạo đã hoàn toàn biến mất.

- Đây là . . . Trận pháp truyền tống? Đinh sư huynh bị truyền tống đến đâu?

Lệ Thính Thiên nhíu mày, quan sát kỹ tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch.

* * *

Đinh Hạo cảm thấy ánh sáng lam đầy trời vận chuyển ngày càng nhanh, cuối cùng thực lực, 12 cường đại của hắn bắt đầu thấy choáng váng mặt mày.

Đinh Hạo vội nhắm mắt lại, cúi đầu không nhìn đốm sáng.

Giấy lát sau bốt chóng mặt, Đinh Hạo lại mở mắt ra.

Đinh Hạo đứng ngây như phỗng.

Không còn không gian tối đen, đốm lam đầy trời cũng biến mất. Không có cầu đá, gió rét lạnh rít gào. Không thấy Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp. Xuất hiện trước mắt Đinh Hạo là ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh mây trắng, chim chóc bay lượn và rừng cây mệnh môn không giới hạn. Gió thổi qua lá cây như đại dương đang hát.

Một nơi hoàn toàn xa lạ, một nơi Đinh Hạo chưa từng gặp.

Đinh Hạo nhìn quanh bốn phía, há to mồm đến tận mang tai.

Đạp vào mặt là không khí trong lành, không phải mùi khí độc, mớ meo trong di tích tông môn cổ đại, đây không phải ảo giác.

Đinh Hạo cúi đầu thấy chỗ đang đứng vẫn là tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch nhưng so với cái trong không gian tối đen thì cái này khổng lồ gấp mấy trăm ngàn lần. Tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch như một ngọn núi thần thánh màu trắng sừng sững giữa thiên địa.

Càng khiến Đinh Hạo rung động là lấy thần thánh tế đàn làm trung tâm, quanh năm mươi dặm là võ xá, điện đường, cự tháp, quảng trường, thần tượng, núi nhỏ xinh đẹp lơ lửng trong hư không liên miên bất tận.

Hình ảnh quá đẹp, tựa như tiên cảnh.

Đây là một sơn môn hoàn chỉnh, những ngọn núi lơ lửng có lớn có nhỏ. Trên núi có lầu đỏ ngói xanh, lầu vũ điều tháp. Cầu dài bằng gỗ nối liền các ngọn núi khác nhau. Có thác nước trắng trút xuống, tiên hạc, bạch ưng, các loại tiên cầm rong chơi phát ra tiếng hót réo rắt.

Thậm chí có thái cổ tiên điệp bay khắp nơi.

Hơi thở bình yên, an lành quanh quẩn trong sơn môn.

Chỗ này ẩn chứa khí vận đại đạo tuyệt đối là động tiên hiếm thấy tuyệt thế, linh khí đậm đặc hơn bất cứ chỗ nào trong Thần Ân đại lục. Không khí mát mẻ, Đinh Hạo cảm giác mỗi tế bào trong người đều reo hò.

Càng khó tin là trong sơn môn to lớn, hoàn chỉnh không có một bóng người.

Thần thức của Đinh Hạo như thủy triều lan tràn, cẩn thận quan sát nguyên sơn môn. Đinh Hạo hoàn toàn khẳng định trừ tiên cầm trên bầu trời, kỳ thú dưới đất, cá lạ trong nước ra chỗ này không có bóng người.

Động tiên trống rỗng, như đang chờ đợi chủ nhân của nó.

Đinh Hạo đi khắp sơn môn, khẳng định nơi này không có ai, thậm chí không có dấu vết nhân loại hoạt động. Chỗ này cực kỳ sạch sẽ, như thể sơn môn khổng lồ mới sinh ra ngày hôm qua.

Thác nước lưu thủy, phù phong điều tháp, xiềng xích rục rờ, điêu khắc lâm lập.

Đinh Hạo đi trong sơn môn như đi qua tiên giới thiên cung.

Đinh Hạo phát hiện bố cục sơn môn rất hợp lý, công năng rõ ràng. Có nơi thảo dược mọc đầy, có chỗ linh khí đầy đủ, có quảng trường diễn võ nghệ, có các mật thất luyện công, chỗ ở, có nơi đúc vũ khí, áo giáp, vân vân và vân vân.

1098. Chương 1099: Sơn Môn Trống (hạ).

Dù là trong sơn môn các siêu tông môn như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông so với phúc địa trước mắt cũng kém xa gấp vô số lần.

Chim quý thú lạ ẩn hiện bốn phía, không hề sợ người lạ. Có mấy con nai nhiều màu tổng thấy Đinh Hạo còn tò mò đến gần, theo sau đuôi hắt.

Các con thái cổ tiên điệp năm màu bay lượn giữa thác nước phù phong, hơi nước tràn ngập. Từng cầu vòng nhỏ hiện ra trên không trung như đi thông thần bí cảnh.

Từ trên bầu trời nhìn xuống sơn môn thần kỳ mênh mông như bàn bát quái lớn, đại khái hình tròn, chia làm tám phần khác nhau, thần thánh tế đàn màu trắng khổng lồ làm trung tâm lan tràn bốn phía. Các ngọn núi lớn nhỏ, dãy núi dưới đất hợp thành phúc địa lập thể đầy đủ.

Những ngọn núi lơ lửng chậm rãi chuyển động quanh thần thánh tế đàn màu trắng khổng lồ, như trời sao trắng sáng xoay quanh mặt trời rục rờ, ẩn chứa lực lượng kỳ dị giống như âm dương luân hồi, khuấy động lực lượng thiên địa mấy trăm dặm hình thành tầng năng lượng như vòng phòng hộ bao phủ nguyên sơn môn.

- Rốt cuộc là người nào xây dựng một nơi kỳ diệu như vậy? Tại sao sau khi xây dựng nó nhưng không sử dụng?

Đinh Hạo thấy mờ mịt.

Đinh Hạo đi trong sơn môn thần kỳ, cảm thấy tâm hồn phơi phới.

- Sao các pho tượng này chỉ có thân hình, biểu tình mơ hồ không có mặt mũi?

Trong sơn môn có khoảng mấy trăm pho tượng hùng vĩ lớn nhỏ, vị trí dưới cổ thì đường nét mạnh mẽ, tỉ lệ hoàn mỹ, có thể nói là quý phủ thần công, vô cùng đẹp đẽ như vật sống. Một cơn gió thổi đến có lẽ sẽ thổi vạt áo pho tượng phát phơ, nhưng mặt pho tượng không có ngũ quan.

Đình Hạo đã đi hết sơn môn.

Trong tám khu vực Đình Hạo nhìn thấy các loại thần tàng.

Bên trong được phổ khu luyện đan mọc đầy thần tài bảo được, cỡ nhiều năm tuổi. Trong đan điện bày mấy trăm đan lô lớn nhỏ hình dạng khác nhau, phẩm chất rất kinh người, có cả đan lô á thần kỳ. Lửa rực cháy, là dị hỏa hiếm thấy.

Trong kho vũ khí khu rèn đặt mấy ngàn binh khí đã luyện chế xong, dao nĩa kiếm kích đủ mọi thứ, tất cả chế tạo bằng thần tài hiếm thấy, kém nhất cũng là bảo khí trung phẩm, cực phẩm bảo khí càng là nhiều không đếm xuể.

Trong khoáng mỏ khu vực khai thác khoáng Đình Hạo thấy các khoáng thạch lớn hình vuông sắp hàng ngay ngắn trên quảng trường, phân loại đầy đủ, ghi rõ thuộc tính, tác dụng của các loại khoáng thạch, thậm chí là cách tinh luyện.

Tóm lại trong sơn môn thần kỳ này trừ người ra mọi thứ đều có đủ.

Chỉ cần có đủ số võ giả khiến sơn môn không bóng người vận chuyển thì không lâu sau sẽ sinh ra một tông môn cường đại.

Đình Hạo trở lại chỗ xuất hiện, trên thần thánh tế đàn màu trắng khổng lồ.

Đình Hạo nhìn quanh, hần cảm thấy như nằm mơ.

Nhìn từ mặt nào thì đây là một động tiên chất chứa vô số thần tàng, nó không nên bị vứt bỏ. Không thể tưởng tượng nổi thể lực lúc trước xây dựng chỗ này có nguyên nhân gì mà có thể từ bỏ nó.

Có ba vấn đề Đình Hạo cần tìm hiểu.

Chỗ này là đâu?

Tại sao Đình Hạo bị truyền tống đến đây?

Đình Hạo làm cách nào để rời đi?

Đình Hạo muốn quay về di tích tông môn cổ đại, còn có Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp chờ đợi hần. Phát hiện Đình Hạo mất tích chắc khiến Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp rất lo lắng.

Một thanh âm lười biếng trêu chọc bỗng vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Vội vã đi vậy?

Ánh sáng trắng chợt lóe.

Độn Thiên Thạch Thi xuất hiện trước mặt Đình Hạo, tỏa ánh sáng mờng lung hợp thành hình người ảo ảnh trắng. Đó là một đứa trẻ trắng mập khoảng năm tuổi, mặc yếm đỏ, cột bím tóc nhỏ, bộ dạng chân chất, cười toe toét.

Đây là hình tượng Độn Thiên Thạch Thi tự biến ra, lần đầu tiên lệnh bài bằng đá kỳ lạ làm điều này.

Đình Hạo không chú ý nhiều đến điều đó, hần nhạy bén bắt giữ ẩn ý trong câu nói của Độn Thiên Thạch Thi.

Đình Hạo ngậy người hỏi:

- Người biết chỗ này là đâu?

- Đương nhiên biết.

Bé mập mặc yếm đỏ bắt chéo chân nằm nghiêng trong không trung, nói:

- Đây là nơi hai tên ngọc vất vả hết sức tạo ra cho nhi nữ của họ ngủ đông, đã tồn tại mấy ngàn năm. Mãi đến hôm nay người là người thứ nhất tới chỗ này.

Đinh Hạo hiểu ra:

- Là người mang ta tới đây?

Trên tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch nhỏ trong di tích tông môn cổ đại không có mình văn điều khắc, Đinh Hạo không phát ra lực lượng kích hoạt, khởi động cái gì nhưng bị truyền tống đến đây, giải thích duy nhất là Độn Thiên Thạch Thi dùng năng lực truyền tống đưa Đinh Hạo đến nơi này.

Bé mập mặc yếm đỏ cười tủm tỉm nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Bingo, đoán đúng rồi.

Giọng điệu nói chuyện của bé mập mặc yếm đỏ khiến Đinh Hạo thấy khá quen thuộc.

Đinh Hạo hỏi:

- Tại sao dẫn ta đến chỗ này?

Bé mập mặc yếm đỏ nhìn Đinh Hạo như ngó đồ ngọc, khinh thường nói:

- Người vẫn chưa hiểu sao? Tất cả trong này đều là chuẩn bị cho người, chúng nó chờ đợi người mấy ngàn năm, người sớm nên đến.

Tim Đinh Hạo run lên, một tia chớp xe qua đầu óc, nghĩ đến một khả năng.

Giọng Đinh Hạo run run:

- Ý người nói . . . Di tích sơn môn này . . . Là phụ mẫu ta . . . Bọn họ . . .

Bé mập mặc yếm đỏ cảm thán rằng:

- Trên đời này trừ phụ mẫu ra còn ai ngọc tiêu hao tất cả chuẩn bị thứ tốt như vậy cho người khác?

Bé mập mặc yếm đỏ tiếp tục bảo:

- Lúc trước Đinh Thán Thán, Vũ Khuynh Thành chế tạo sơn môn này không biết tốn bao nhiêu công sức, tâm huyết, xem nó như chỗ nhen nhi nữ ngủ đông. Bởi vì bọn họ biết Thần Đình sẽ không từ bỏ truy sát họ và hậu đại, tạo ra động tiên này tiến có thể nuôi dưỡng thể lực cuốn sạch thiên hạ, lùi có thể núp trong góc né truy sát. Dù sau này có xảy ra chuyện gì ít nhất bảo vệ mạng sống đôi nhi nữ của mình.

Đinh Hạo ngây ngốc.

Cảm giác không thể hình dung tràn ngập trong lòng Đinh Hạo.

Có thể khiến Độn Thiên Thạch Thi lưu manh cảm thán thì năm xưa phụ Đinh Thán Thán, Vũ Khuynh Thành tạo ra sơn môn này tiêu hao sức lực, tâm huyết, trải qua gian nguy khó khăn đến đâu. Sơn môn rộng lớn kỳ diệu này tạo ra bằng sức của hai người thật như chuyện cổ tích.

Đinh Hạo lướt qua núi lơ lửng, thác nước chảy, hơi nước làm mờ mắt hắn.

Đây là sự rung động từ huyết mạch, linh hồn. Đôi mắt mông lung của Đinh Hạo như trông thấy đôi nam nữ năm xưa phong hoa tuyết đại tự tay luyện chế phù phong, tự tay điêu khắc tượng đá, từng cục đá, gạch ngói xây lên lầu các thạch điện. Dù ngày gió tuyết hay nắng nóng, bọn họ không nghỉ ngơi một giây.

- Đinh Thán Thán, Vũ Khuynh Thành tốn thời gian ngàn năm xây dựng sơn môn này, tất cả trong đây ẩn chứa tài học cả đời bọn họ. Vì sưu tìm những thần khoáng, thần thảo, bọn họ ra vào cấm địa, đấu với hồng hoang thần thú, thiên địa pháp tắc, đại quân Thần Đình phương đông truy sát. Một ngàn năm trước Đinh Thán Thán, Vũ Khuynh Thành xây dựng xong thì hai người đã mình đầy vết thương, tiêu hao quá độ, tóc lấm tấm bạc, sắp đèn cạn dầu.

cảm ơn bạn tuần anh và bạn viet dung đã ủng hộ truyện nha!

1099. Chương 1100: Chuyện Cũ Trước Kia.

Bé mập mặc yếm đỏ nhớ đến thời gian đó cảm thấy thốn thức.

Độn Thiên Thạch Thi từng là bằng hữu thân thiết nhất của Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành, chứng kiến tất cả. Trong đoạn năm tháng đó phụ phụ phong hoa tuyết đại trả giá tất cả khiến bé mập mặc yếm đỏ làm bằng đá cũng phải rung động.

Đến bây giờ Độn Thiên Thạch Thi vẫn không hiểu trong các sinh vật cái gọi là tình phụ mẫu tại sao đáng sợ như vậy? Đủ làm người ta cam tâm tình nguyện trả giá tất cả.

Đỉnh Hạo sốt ruột hỏi:

- Vậy bọn họ ở đâu? Bây giờ họ đang ở đâu?

Rốt cuộc có tin tức của phụ mẫu, không phải ngẫu nhiên nhìn vật chết phụ mẫu để lại mà là một tồn tại có trí tuệ kể chuyện cũ cho hắn nghe. Sương mù che trước mắt Đỉnh Hạo sắp tan biến.

Từ khi biết thân thế của mình tuy mặt ngoài Đỉnh Hạo không lộ ra nhưng lúc nào cũng nhớ đến Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành, luôn muốn tìm phụ mẫu của mình.

Ánh mắt Đỉnh Hạo mong chờ nhìn bé mập mặc yếm đỏ.

- Ta cũng không biết.

Độn Thiên Thạch Thi dứt khoát lắc đầu, nói:

- Người nên biết trước khi thấy người thì ta đã ngủ say mấy ngàn năm, trong khoảng thời gian này có xảy ra chuyện gì ta cũng không biết. Lần cuối cùng ta gặp bọn họ đã là hơn một ngàn năm trước.

Đỉnh Hạo ngây ra, trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng rất nhanh hắn có thắc mắc.

Bởi vì Lệ Thánh Thiên nói trên Thần Ấn đại lục từ khi Đại Thần Tử bị Thần Đỉnh phán xử mới qua mười lăm năm nhưng Độn Thiên Thạch Thi nói chuyện lại là một ngàn năm trước, thời gian quá mâu thuẫn.

Đỉnh Hạo thử hỏi:

- Chỗ này vẫn là Thần Ấn đại lục sao?

Bé mập mặc yếm đỏ gật đầu, nói:

- Đương nhiên là trên Thần Ấn đại lục, vòng tròn đại lục. Trừ Thần Ấn đại lục ra năm đại lục khác không phải di tu luyện tốt nhất. Với ánh mắt của Đỉnh Thánh Thán dĩ nhiên xây dựng tạo hóa sơn môn tại Thần Ấn đại lục. Thật ra chỗ này nằm trong Hãn Hải thâm lâm, không quá xa chỗ Thiên Hoang bộ lạc lần đầu người xuất hiện.

Đỉnh Hạo kinh ngạc nói:

- Sao có thể như vậy? Ta đi khắp xung quanh Thiên Hoang bộ lạc nhưng không hề thấy những phù phong này . . .

Bé mập mặc yếm đỏ rất là kiêu ngạo nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành là loại nhân vật nào? Trận pháp bọn họ bày ra đừng nói là nhìn, người đến gần sát cũng không thể chạm vào tông môn tạo hóa.

- Được rồi, xem như là vậy đi, nhưng còn có một vấn đề rất lớn.

Đỉnh Hạo gật đầu, nói:

- Về thời gian . . .

- Ta biết ý người là gì.

Bé mập mặc yếm đỏ làm bộ dáng ta biết hết:

- Lúc trước Đinh Thánh Thán có một thần khí cực kỳ nghịch thiên gọi là Tế Nguyệt Thạch Thoa, có thể xuyên qua dòng sông thời gian tránh né truy sát. Đây là vì sao Đinh Thánh Thán bị phương đông Thần Đình truy sát nhưng lần nào cũng trốn thoát.

Tế Nguyệt Thạch Thoa?

Đinh Hạo nhíu mày.

Đinh Hạo nhớ lúc trong quang nguyên vàng ở Ngụy Thần thành thị thấy một đoạn ký ức Đinh Thánh Thán từng đúc thần kiếm tên Trảm Tuế cho Bát Thần Tử, thanh kiếm này ẩn chứa lực lượng thời gian năm tháng. Bát Thần Tử dùng thanh kiếm này đâm vào người Đinh Thánh Thán, muốn dùng lực lượng thời gian giết chết gã nhưng không chút tác dụng.

Thì ra là vì Đinh Thánh Thán có thần khí Tế Nguyệt Thạch Thoa.

Xuyên qua thời gian, đây đúng là thần thông rất nghịch thiên.

Nhưng có một vấn đề khác, nếu có Tế Nguyệt Thạch Thoa thì chẳng phải là Đinh Thánh Thán có thể xuyên qua trước khi thảm án thần đô xảy ra, thay đổi tất cả sao? Vậy thì mọi chuyện sau này đã không xảy ra. Tại sao Đinh Thánh Thán không làm như vậy?

Đinh Hạo thấy nhức đầu.

Với trí tuệ, lực lượng của Đinh Thánh Thán, điều Đinh Hạo nghĩ ra thì chắc Đinh Thánh Thán cũng có thể. Đinh Thánh Thán không làm như vậy nhất định là có nguyên nhân đặc biệt gì.

Xuyên đến mấy ngàn năm trước tạo ra sơn môn tạo hóa tập trung linh tú trong thiên địa chắc cũng nằm trong bố cục của Đinh Thánh Thán. Trả giá nhiều tâm huyết cho hậu đại của mình, chỉ có phụ mẫu mới chịu gian khó không cần báo đáp.

Đinh Hạo hỏi ngược lại:

- Vậy ý của người là có lẽ phụ mẫu của ta lợi dụng thần thông Tế Nguyệt Thạch Thoa ẩn trong giai đoạn thời gian nào đó, tạm thời an toàn?

Về mặt bé mập mặc yếm đỏ nghiêm túc nói:

- Hoàn toàn ngược lại, tình cảnh hiện giờ của bọn họ nguy hiểm hơn trước rất nhiều, bởi vì Đinh Thánh Thán đã mất Tế Nguyệt Thạch Thoa.

Đinh Hạo sốt ruột:

- Mất Tế Nguyệt Thạch Thoa? Sao có thể . . .

- Nếu không thì người nghĩ ta đến từ đâu?

Độn Thiên Thạch Thi nói:

- Ta chính là một phần của Tế Nguyệt Thạch Thoa. Hơn một ngàn năm trước Tế Nguyệt Thạch Thoa thành mấy trăm mảnh vỡ rải rác các không gian, địa điểm khác nhau. Dù là chiến thần nếu dùng lực lượng thường xuyên thì nó cũng sẽ hao hết tuổi thọ.

Không ngờ là vậy, Đinh Hạo hiểu ra.

Đinh Hạo hiểu rằng những Độn Thiên Thạch Thi trên Vô Tận đại lục đều là mảnh vỡ của Tế Nguyệt Thạch Thoa. Tuy Độn Thiên Thạch Thi chỉ là một phần của thần khí nhưng có uy lực nhất định, có thể xuyên qua thời không, khởi động trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá đưa người từ Vô Tận đại lục đến Thần Ân đại lục.

Độn Thiên Thạch Thi trước mắt Đinh Hạo có tính cách con nít, không chịu nổi khích tướng. Đinh Hạo hỏi vòng vèo một lúc đã giải mở mọi thắc mắc trước kia.

Giống như Đinh Hạo suy đoán, trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá, thứ trong hang động bí ẩn sau núi Vô Tận đại lục đều là phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành để lại.

Mục đích của Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành là vì hậu đại.

Nhiều năm trước Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành từng đến Vô Tận đại lục, bởi vì có thần khí Tế Nguyệt Thạch Thoa nên bọn họ có thể trở về quá khứ lâu thật lâu trước kia, kết tình bằng hữu với đoàn sáng vàng trong Ngục Thần thành thị. Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành không ngừng xuyên qua các đoạn thời gian khác nhau là vì tìm một thời gian, địa điểm sắp xếp cho nhi nữ của mình.

Cuối cùng tại sao Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành chọn Vắn Kiếm tông, một chỗ vô cùng hẻo lánh chắc vì lý do riêng, có lẽ liên quan đến đạo tiên môn dưới địa huyết thâm uyên?

Đinh Hạo từng xuống đáy địa huyết thâm uyên, phát hiện một bao tay của Đinh Thánh Thán nói lên lúc trước gã từng đến đây. Tuy nhiên tuổi tác đạo tiên môn và bí ẩn của nó chắc không phải Đinh Thánh Thán tạo ra mà có lịch sử càng bí hiểm hơn.

Đầu óc Đinh Hạo rộng mở, tất cả có đường nét rõ ràng hơn.

Nhiều thứ ngay từ đầu đã nhất định. Nói vậy là Đinh Hạo vào hang động bí ẩn trong địa huyết thâm uyên sau núi không phải ngẫu nhiên mà là trùng hợp cộng với trước đó phụ mẫu sắp đặt. Nếu lúc trước Đinh Hạo không mạo hiểm hái thảo dược sau núi rơi xuống vực bị cuốn vào hang động bí ẩn thì cũng vẫn có chuyện khác khiến hắn chiếm được thần tàng trong đó.

Nói vậy thì hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cũng liên quan đến phụ mẫu?

Chắc chắn hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ biết điều gì nhưng không chịu lộ ra.

1100. Chương 1101: Vắn Kiếm Tông Dâng Lên Sóng Ngầm.

Trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá là phụ thân Đinh Thánh Thán tự tay khắc, để lại cánh cửa đi thông Thần Ân đại lục. Có lẽ Đinh Thánh Thán hy vọng một ngày nào đó Đinh Hạo có thể quay về Thần Ân đại lục, trở về nơi sinh ra hắn, tìm về gốc của mình.

Đôi phụ phụ rất thương huynh muội Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi, có lẽ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành không hy vọng nhi nữ quay về Thần Ân đại lục trả thù, dù sao kẻ thù quá mạnh. Điều kiện khởi động trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá rất khó khăn, Đinh Thánh Thán để lại một chút khả năng, tất cả mặc cho vận mệnh làm chủ?

Vậy lúc nhỏ muội muội Đinh Khả Nhi bị Mạc Hoàng Thiên Cơ mang đi cũng phụ mẫu từng sắp xếp?

Đinh Hạo chợt cảm thấy có nhiều chuyện không đơn giản như mặt ngoài.

Có thể tưởng tượng năm xưa phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành hết lòng lo lắng, trả giá tất cả vì nhi nữ.

Nhưng bây giờ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành đi đâu?

Hay là bị kẻ truy sát của Thần Đình bắt được?

Đinh Hạo rất lo lắng.

Độn Thiên Thạch Thi kể xong tất cả, đang đắc ý chợt tỉnh ngộ bị Đinh Hạo gài bẫy, hậm hực nói:

- Bà nội nó, sao bỗng nhiên bị tiểu tử gian xảo nhà ngươi lừa nói nhiều chuyện vậy. Thôi, nên biết thì người cũng biết hết rồi, chúng ta nên trở về.

Đinh Hạo bản năng hỏi:

- Trở về? Quay về di tích tông môn cổ đại đó sao?

Độn Thiên Thạch Thi cười to bảo:

- Di tích tông môn cổ đại gì đó? Nó chỉ là thủ thuật che mắt Đỉnh Thánh Thán để lại, đó chỉ là địa điểm có thể tìm đến sơn môn tạo hóa này. Chỉ có huyết mạch phụ phụ bọn họ phối hợp ta truyền tống mới đưa người đến đây, giờ chỗ chúng ta nên quay về là Vắn Kiếm tông.

Đỉnh Hạo ngơ ngác:

- Vắn Kiếm tông?

Độn Thiên Thạch Thi hỏi ngược lại:

- Đương nhiên là Vắn Kiếm tông. Sơn môn trống rỗng thế này không lẽ người không muốn chuyển nguyên tông môn vào đây bổ sung sao?

Đỉnh Hạo ngây người sau đó mừng như điên.

* * *

Vô Tận đại lục.

Bắc Vực.

Tuyệt Châu.

Khu vực Vắn Kiếm sơn.

Đã gần nửa năm từ lần trước nhân loại, yêu tộc lôi đài sinh tử chiến.

Hội minh giữa nhân loại, yêu tộc đã kết thúc.

Nhiều người không thể chính mắt thấy quá trình hội minh nhưng kết quả cuối cùng đã tuyên bố ra. Hai bên ước định trong ba năm không đánh nhau, đối với sinh linh bình thường thì đây là kết quả tuyệt nhất. Nhiều người nghe minh ước mừng muốn khóc.

Nhưng vấn đề là thời gian giới hạn chỉ có ba năm.

So với minh ước thái cổ kéo dài trật tự hai tộc gần vạn năm thì ba năm chỉ trong thoáng chốc. Người có trí tuệ mới nhìn ra được minh ước còn có ẩn ý khác, đó là sau ba năm nhân loại, yêu tộc sẽ đánh nhau.

Ở mặt ngoài bình tĩnh chưa chắc đã yên ổn.

Sóng ngầm càng cuộn trào mãnh liệt hơn.

Vắn Kiếm tông hầu như trở thành tiêu điểm chú ý của toàn Bắc Vực, không chỉ vì quá trình ba trận lôi đài sinh tử, ba vị thiên kiêu rung động toàn Bắc Vực còn bởi vì sau núi Vô Tận đại lục, Diệt Tuyệt Kiếm tông có số lượng lớn cực phẩm huyền tinh thạch màu tím.

Tin tức này bị Vắn Kiếm tông bảo vệ gần bốn năm rốt cuộc vẫn lộ ra ngoài.

Thế là nhiều người bắt đầu suy đoán, phải chăng bởi vì có những cực phẩm huyền tinh thạch nhiều như vậy nên Vắn Kiếm tông mới nổi trội siêu nhanh, bồi dưỡng ra nhiều nhân tài. Thế lực khắp nơi từ hâm mộ đến ghen tỵ, khao khát tài nguyên khoáng sản số lượng kinh người.

Có người lên tiếng:

- Huyền tinh thạch chính là thiên địa sinh thành, thuộc về toàn Bắc Vực, không thể bị Vắn Kiếm tông độc chiếm.

Quan điểm này được nhiều người ủng hộ.

- Tuy Vắn Kiếm tông ra nhân tài lớp lớp nhưng rốt cuộc chỉ là tông môn nhỏ trong Bắc Vực, chiếm tài nguyên khoáng sản kinh người như vậy thật là phí của trời. Vắn Kiếm tông nên cống hiến thạch tài nguyên khoáng sản ra, để tông môn toàn Bắc Vực chia lợi.

- Đúng vậy. Chẳng phải Đinh Hạo luôn bố võ thiên hạ sao? Nếu công khai bí tịch võ đạo thì tại sao không thể công hiến một đám tinh thạch tài nguyên khoáng sản này? Sao? Không lẽ Đinh Hạo chỉ là mua danh lấy tiếng sao?

- Số tài nguyên khoáng sản này có thể bồi dưỡng ra vô số cao thủ nhân loại, khiến thực lực vô số tông môn tăng vọt. Vãn Kiếm tông nên nhường tài nguyên khoáng sản ra, suy nghĩ cho nhân loại toàn Bắc Vực, đây mới là chân chính đại nhân đại nghĩa.

Đủ các lời nói bay đầy.

Người nói chuyện đều là cường giả có thân phận, địa vị trong lĩnh vực võ đạo Bắc Vực. Một ít đại tông môn thể lực khéo léo đưa ý nguyện đến Vãn Kiếm tông, hy vọng Vãn Kiếm tông suy nghĩ cho đại thể toàn nhân loại Tuyệt Châu, công hiến ra một đám tinh thạch tài nguyên khoáng sản.

Nếu không có Đinh Hạo tọa trấn sợ là đã sớm có người ngang nhiên cướp bóc.

Chương môn Vãn Kiếm tông, Lý Lan bàn bạc với cao tầng tông môn, không hề keo kiệt đồng ý chia một nửa tài nguyên khoáng sản dưới địa huyết thâm uyên giao ước siêu tông môn Bắc Vực là Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông. Thật ra nếu chuyện có lợi cho thực lực toàn nhân loại Bắc Vực thì Lý Lan không phản đối, huống chi số lượng cực phẩm huyền tinh thạch tím phong phú, Vãn Kiếm tông tiêu hóa mấy ngàn năm cũng không hết.

Cách làm của Lý Lan tạm bình ổn nhiều tin đồn bậy.

Nhưng sóng gió sẽ không bình lặng.

Cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Rốt cuộc vẫn có cường giả bí ẩn cứng rắn xâm nhập địa huyết thâm uyên sau núi Vãn Kiếm tông, mấy lần đại chiến. Tuy Đinh Hạo để lại trận pháp chặn kẻ xâm nhập nhưng Vãn Kiếm tông cũng bị tổn thất nặng, mấy chục cao thủ đệ tử chết trận.

Sau này có đệ tử Vãn Kiếm tông ra ngoài trên bầu trời bị cường giả giấu tên tấn công giết hoặc mất tích. Nhiều ngày sau, xác các đệ tử mất tích bị phát hiện bên Tẩy Kiếm Trì dưới Vãn Kiếm sơn. Nhìn thi thể là biết đã chịu đủ hành hạ, chết vì bị ngược giết.

Có người lên bắt đệ tử Vãn Kiếm tông, tra khảo tình huống Vãn Kiếm tông.

Các tin đồn lại lan trong Bắc Vực.

- Sau núi Vãn Kiếm tông có tài nguyên khoáng sản cực phẩm huyền tinh thạch kinh người như vậy là bởi vì bọn họ có một thần khí chuyển biến đá bình thường thành cực phẩm huyền tinh thạch, liên tục chế tạo ra huyền tinh thạch. Bất cứ ai hoặc thể lực nào có được thần khí đó đủ để thống nhất thiên hạ.

- Trên sơn môn Vãn Kiếm tông có một khối thần minh được phổ, trong đó gieo trồng vô số thần tài bảo được, có thể luyện chế bất tử thánh đan, mọc thịt trên xương, thần linh còn phải ghen tỵ đỏ mắt.

- Sơn môn Vãn Kiếm tông có huyền tinh thạch tím thấm nhuần hiện giờ đã biến thành một khối động tiên hiếm thấy. Ở trong khu vực đó nửa năm là có thể mở ra hạt giống huyền khí trở thành cao thủ.

- Đúng vậy. Bây giờ tiên khí bao phủ sơn môn Vãn Kiếm tông, tường thụy hiện rõ. Động tiên như vậy hiếm thấy trên đời, không thể để Vãn Kiếm tông độc chiếm. Ta cảm thấy Vãn Kiếm tông nên công hiến sơn môn ra, để võ giả nhân loại Bắc Vực ta đều có cơ hội vào khu vực này tu luyện, tăng cường thực lực nhân loại Bắc Vực.

1101. Chương 1102: Đinh Sư Huỳnh Trở Lại.

- Đúng vậy. Cái gọi là người có tài chiếm bảo địa, Vãn Kiếm tông dù gì là một tông môn ít người, không xứng chiếm bảo địa như vậyêu ma ngoan ngoãn nhường lại đi!

- Nghe nói Văn Kiềm tông còn giữ trận pháp truyền tông trên bàn cờ đá khác, có thể dùng lực lượng huyền tinh thạch khởi động mở ra cánh cửa truyền tông đến tiên giới.

- Muốn đi tiên giới cần tìm Văn Kiềm tông.

- Đây là việc lớn kinh trời liên quan bí mật thành tiên, Văn Kiềm tông nên cho nhân loại một lời giải thích.

Các tin tức hoặc giả hoặc thật bay đầy, nhiều người đều lên tiếng, cảm thấy Văn Kiềm tông nên cho nhân loại một lời giải thích. Cộng với lúc trước cường giả, thế lực các phương thăm dò không thấy đám người Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ lộ mặt làm bọn họ thăm đoán có lẽ hai người đã đi tiên giới, không tọa trấn trong sơn môn.

Nếu không có mấy cao thủ tuyệt thế như Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ trấn giữ thì nhiều người bắt đầu rục rịch.

Một số thế lực tông môn, cao thủ từng bắt tay với Văn Kiềm tông cũng khéo léo biểu thị rằng Văn Kiềm tông nên công khai những bí mật liên quan đến vận mệnh nhân loại, hy vọng Văn Kiềm tông hiểu cho nỗi khổ của bọn họ, cho phép đệ tử tinh anh của họ đến sơn môn Văn Kiềm tông tu luyện.

Còn có một số tông môn đến cửa dùng các loại lý do đòi lấy thần dược, tông môn kiêu ngạo hơn thậm chí nêu yêu cầu rất mất lịch sự.

Khoảng thời gian này đối với Văn Kiềm tông như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Đặc biệt là số phận các đệ tử mất tích, chết thảm càng khiến nhiều người tức giận.

Lý Lan nổi giận đích thân điều tra chuyện này, có Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông phối hợp. Qua hơn một tháng một số manh mối vụn vặt chỉ hướng hai đại tông môn Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong trong mười đỉnh tông môn Bắc Vực.

Tình Xuyên Điện có lịch sử lâu dài, truyền thừa gần vạn năm, ở phía tây nam Bắc Vực. Tình Xuyên Điện có cao thủ như mây, vua phía nam. Tình Xuyên Điện luôn rất cao điệu, một trong mười tuyệt phẩm tông môn của Tuyệt Châu, thực lực chỉ thua Thanh Vân tông, không dưới Diệt Tuyệt Kiếm tông.

Âm Hương Thiên Phong là tông môn bí ẩn giống với Tình Vãn tông ngày xưa, với thuật ám khí, ám sát uy chấn Bắc Vực. Lịch sử truyền thừa của Âm Hương Thiên Phong còn lâu hơn Tình Xuyên Điện, môn nhân rất bí ẩn. Mỗi đời Âm Hương Thiên Phong sẽ đưa một đám truyền nhân đi trong Bắc Vực, là bóng tử thần ám ảnh. Âm Hương Thiên Phong lấy giết nhập đạo, vừa chính vừa tà, một tông môn vô số cường giả nghe là biến sắc.

Lúc trước lời đài sinh tử kết thúc không lâu Tình Xuyên Điện còn giao thiệp với Văn Kiềm tông, ai ngờ ngầm làm chuyện đó.

Khi Văn Kiềm tông chất vấn thì Tình Xuyên Điện thề thốt phủ nhận.

Trưởng lão ngoại môn Tình Xuyên Điện xuất hiện ven Kính hồ Tuyệt Châu dứt khoát nói:

- Không thể nào! Chúng ta tuyệt đối không làm chuyện như vậy.

Lý Lan không đáp, lấy ra chứng cứ tìm được, bằng chứng như núi.

Trưởng lão ngoại môn Tình Xuyên Điện vẻ mặt chính khí ngang nhiên nói:

- Mấy cái này đều là ô miệt, có người có ý vu oan hãm hại. Tình Xuyên Điện ta tuyệt đối không thể nào làm chuyện đó.

Lý Lan cười nhạt:

- Có ai dám can đảm vu tội cho Tình Xuyên Điện?

Lý Lan vẫy tay.

Một nam nhân trung niên mặc trang phục tông môn Tình Xuyên Điện bị mang lên, bị xiềng xích phong ấn thực lực. Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng áp giải nam nhân trung niên mặc trang phục tông môn Tình Xuyên Điện đi tới gần. Mười ngày trước khi nam nhân trung niên mặc trang phục tông môn Tình Xuyên Điện tập kích đệ tử Văn Kiềm tông thì bị bắt ngay tại trận.

La Thông biến sắc mặt.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng kiềm nén lửa giận hỏi:

- Không lẽ ác đồ tên La Huyền này không phải là đệ tử của Tình Xuyên Điện sao?

La Thông nét mặt sa sầm nói:

- La Huyền đúng là đệ tử của Tình Xuyên Điện nhưng một tháng trước hắn đã phản bội ra Tình Xuyên Điện, chúng ta truy nã La Huyền khắp nơi, không ngờ rơi vào Vấn Kiếm tông. Vô cùng đa tạ, hãy giao La Huyền cho ta, ta sẽ mang hắn về thanh lý môn hộ.

La Thông nói xong vươn tay, lực lượng hùng hồn muốn kéo La Huyền qua.

Lý Lan bước tới một bước, phất tay, màu ngọc chảy xuôi trong lòng bàn tay âm thầm hóa giải lực lượng này.

Lý Lan nói:

- Nhưng La Huyền khai là La trưởng lão sai hắn đi tập kích đệ tử của tông môn ta. Lúc trước đệ tử hạch tâm tông ta, Triệu Tinh Thành đi ra ngoài rèn luyện mất tích là bị La trưởng lão bắt cóc.

La Thông biến sắc mặt nói:

- Bậy bạ!

La Thông ra vẻ tức giận quát:

- Súc sinh này phản bội sư môn, làm chuyện như thế còn ô nhục ta, thật là đáng chết!

La Thông chưa nói xong đã vỗ một chưởng, huyền khí dâng lên đập vào trán La Huyền. Thoáng chốc vỡ sọ, mắt La Huyền trợn to khó tin, tắt thở.

Đám người Lý Lan, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Lý Vân Kỳ không ngờ La Thông ra tay độc ác như vậy, trong phút chốc không ra tay kịp.

- Bây giờ nghiệt chướng đã đền tội, Lý chưởng môn nên tin tưởng điều ta nói đúng không?

La Thông vẫy tay áo, mỉm cười nói:

- Nhưng nói đi phải nói lại, quý tông có nhiều đệ tử mất tích bị hại đều là vì đạo tiên môn, thần minh được phổ. Theo ta thấy hai thứ này không phải vật tốt lành gì, Lý chưởng môn phải sớm có mưu tính mới hóa giải được tai nạn.

Lý Lan trào phúng cười hỏi:

- Theo lý của La trưởng lão thì ta nên mưu tính như thế nào?

Mắt La Huyền không đổi sắc nói:

- Nay sơn môn Vấn Kiếm tông đã là nơi thị phi, nếu Lý thánh nhân cảnh có đại quyết đoán đại trí tuệ thì hãy mang tông môn rời đi, lại chọn một chỗ lập tông khác. Với năng lực của Lý thánh nhân cảnh, thực lực nhóm Đinh Hạo thì dẫn dắt Vấn Kiếm tông lần nữa nổi trội không khó khăn.

Lý Lan cười to.

Tiếng cười bỗng ngừng bật, Lý Lan gằn từng chữ:

- Sơn môn là vô số anh liệt, liệt tổ liệt tông Vấn Kiếm tông dùng máu thịt chém giết dựng lên, tại sao phải dời đi? Nếu có ai mơ ước báu vật của tông ta thì cứ đến thử, chống mắt xem kiếm trong tay đệ tử Vấn Kiếm tông ta có sắc bén không!

Mắt La Thông lóe tia sắc bén nói:

- Nói hay, nói rất hay, thật là hời hùng hồn.

- Nếu Lý chưởng môn không hiểu ý tốt của lão phu, khẳng khái muốn đối địch thì sau này Vãn Kiếm tông có gặp nạn cũng đừng hối hận.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng sắp nổi khùng:

- Lão thất phu, ngươi đang uy hiếp chúng ta sao?

La Thông cười nhạt không đáp.

Lý Lan phát tay ngăn Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng không xông lên, xoay người đi.

Được vài bước Lý Lan ngừng lại, nói:

- Triệu Tinh Thành là bằng hữu thân của Đỉnh Hạo sư huynh, từ cùng xuất thân khu bình dân sau núi Vãn Kiếm tông. Nếu Triệu Tinh Thành bị người hại thì khi đó Đỉnh Hạo sư huynh sẽ không từ thủ đoạn báo thù.

Lý Lan nói xong mang theo người Vãn Kiếm tông rời đi.

La Thông nghe câu này người hơi run lên, mắt lóe tia e ngại.

La Thông ngẫm nghĩ, lắc người biến mất tại chỗ.

1102. Chương 1103: Đỉnh Sư Huynh Trở Lại (hạ).

Bên ngoài đại điện.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng bực tức nói:

- Chưởng môn, chúng ta bỏ qua như vậy sao? Con chó già đó rõ ràng có giấu giếm, Tinh Xuyên Điện rắc tâm hại người, không phải thứ tốt lành.

Lý Lan lắc đầu, nói:

- Chúng cứ không đầy đủ, không có cách nào. Lần này là ta sơ sót, bị La Thông giết La Huyền. Không có La Huyền chỉ chứng dù đưa lên Huyền Sương Thần Cung cũng không làm gì được bọn họ.

Lý Lan thấy nhức đầu.

Những kẻ rắc tâm hại người này thật đáng hận. Đối mặt vật khổng lồ như Tinh Xuyên Điện, thực lực hiện nay của Vãn Kiếm tông quá nhỏ bé, không làm gì được đối phương. Dù Lý Lan thông minh mưu trí vào lúc này cũng đành bó tay.

Lý Vân Kỳ trầm ngâm nói:

- Theo La Huyền nói thì Tinh Thành sư muội đúng là lọt vào tay Tinh Xuyên Điện. Chưởng môn nói câu cuối đó là vì giữ mạng của Tinh Thành sư đệ đúng không?

Lý Lan gật đầu, nói:

- Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Vãn Kiếm tông hiện giờ chỉ có Đỉnh Hạo là khiến vật khổng lồ như Tinh Xuyên Điện e dè.

Lý Vân Kỳ trầm thờ dài, biết Lý Lan nói đúng.

Nhưng Đỉnh Hạo sư huynh chỉ có một người, không thể phân thân lo lắng tất cả. Tuy nửa năm trước đặt cược bắt giết vô số cường giả yêu tộc, tạo biểu hiện giả dối Đỉnh Hạo chưa rời đi nhưng dù gì nửa năm đã qua, nếu Đỉnh sư huynh không xuất hiện sợ là các phương sẽ nghi ngờ, đánh giá lại.

Vãn Kiếm tông bây giờ bởi vì đạo tiên môn, long khí trong địa huyết thâm uyên như ngồi trên núi lửa tùy thời phun trào, cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng dời tông là sỉ nhục Vắn Kiếm tông.

Tuyệt Châu, Bắc Vực, mấy khu vực sơn linh thủy tú đã bị các đại thế lực nhân loại, yêu tộc chiếm từ lâu, khó tìm chỗ mới cho tông môn. Lùi một bước nói có tìm được địa điểm thích hợp thì dời tông là chuyện rất tốn công sức, sẽ khiến Vắn Kiếm tông nguyên khí đại thương.

Đây mới là điểm khiến Lý Lan đau đầu.

Tuy Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông đứng về phe Vắn Kiếm tông nhưng dù sao mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Vật khổng lồ như Tinh Xuyên Điện âm thầm quấy phá thì càng khó đề phòng.

Nhìn bóng lưng Lý Lan gầy yếu, Lý Vân Kỳ đau lòng cho nữ cường môn kiên cường, bướng bỉnh.

Mấy năm nay Lý Lan với thân xác phụ nữ chống đỡ một tông môn khổng lồ, đối mặt vô số ngoại địch, gió mây khôn lường. Nếu không có các thiên tài Đinh Hạo, Cuồng Đao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ hết sức giúp đỡ thì Lý Lan đã hao hết sức lực, kiệt sức chết.

Nếu trong Vắn Kiếm tông có thêm mấy thiên tài tuyệt thế như Đinh sư huynh có lẽ cường môn Lý Lan sẽ không vất vả như bây giờ.

Lý Vân Kỳ thầm hận mình không đủ thiên phú, không thể đỡ đần cho tông môn.

Đoàn người Lý Lan, Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng đi tới đường cái. Thành trấn ven Kính hồ lúc này người đông như mắc cửi, trở về phồn hoa như xưa.

Lý Vân Kỳ nhìn người xung quanh cười tươi, ngấm lại bộ mặt giả dối của La Thông, tất cả đều là Đinh sư huynh của bọn họ dùng mạng sống, máu lấy được hòa bình, nhưng đám người kia đối xử với Vắn Kiếm tông như thế nào?

Trước mắt Lý Vân Kỳ có hai người vội vã chạy qua, là đệ tử Vắn Kiếm tông.

Lý Vân Kỳ giật nảy mình, không lẽ xảy ra chuyện gì?

Chắc không phải lại có đệ tử trong tông môn gặp nạn đi?

Hai đệ tử Vắn Kiếm tông vội chạy tới trước mặt Lý Lan, khom người hành lễ, tiếp đó ghé tai nàng nói thầm cái gì.

Lý Vân Kỳ thấy Lý Lan luôn bình tĩnh bỗng run lên, biểu tình kỳ dị. Lý Lan vẫy tay, tăng tốc độ chạy nhanh hướng Vắn Kiếm sơn trang.

Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng liếc nhau, không biết xảy ra chuyện gì, lòng bất an theo sau Lý Lan.

Giây lát sau đoàn người Lý Lan, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Lý Vân Kỳ đã đến Vắn Kiếm sơn trang.

Vắn Kiếm sơn trang canh gác nghiêm ngặt, có mấy trăm cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh trông chừng bốn phía như gặp đại địch.

Điều này càng làm Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng thấy lo âu hơn.

Đoàn người Lý Lan, Cuồng Nhân Lữ Cuồng, Lý Vân Kỳ vào trong Vắn Kiếm sơn trang, đi qua hành lang, lầu các quen thuộc đến hậu điện trong trang. Lòng Lý Vân Kỳ sốt ruột, từ xa nghe tiếng vui cười ồn ào. Đám đệ tử hạch tâm Vắn Kiếm tông đứng ngoài đại điện cười tươi tắn như có chuyện gì vui.

Có chuyện gì?

Lý Vân Kỳ hơi yên lòng, có vẻ không phải chuyện xấu.

Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng theo Lý Lan vào hậu điện. Bên trong cười nói rộn ràng. Lý Vân Kỳ thấy sâu trong đại điện, cái người ngồi cười nói với đám người Vương Tuyệt Phong, Cuồng Đao Trương Phàm. Lý Vân Kỳ, Cuồng Nhân Lữ Cuồng trợn to suýt rớt tròng mắt.

Là . . . Đinh sư huynh ?

Thật sự là Đinh sư huynh ?

Đinh sư huynh trở lại?

Kinh ngạc giây lát sau Lý Vân Kỳ kích động run bần bật.

Lý Vân Kỳ không bao giờ ngờ chờ đợi bọn họ là tình cảnh như vậy.

Nửa năm trước Đinh Hạo qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá vào tiên giới, bây giờ hắn xuất hiện ở đây nói lên Đinh sư huynh đã trở về?

Không lẽ . . . Đinh sư huynh đã thành tiên?

Đinh Hạo cười to tới gần Lý Vân Kỳ, cười trêu chọc:

- Ha ha ha ha ha ha! Hình như Vân Kỳ sư đệ không muốn thấy ta?

- Không không, không phải . . . Ta chỉ là quá kích động . . .

Lý Vân Kỳ dụi mắt xác nhận không phải gặp ảo giác, mừng như điên hỏi:

- Đinh sư huynh thật sự trở về, có phải sư huynh thành tiên không?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Muốn thành tiên còn sớm lắm, lần này trở về là vì ngoài ý muốn.

Đinh Hạo chào hỏi với mỗi người trong đại điện, tất cả ngồi xuống ghế của mình.

Đinh Hạo cười tủm tỉm nói:

- Lần này có chuyện rất quan trọng muốn bàn với mọi người, kết quả cuối cùng như thế nào đều phải nghe theo quyết định của Lý Lan chưởng môn.

Mọi người cùng nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo.

Lý Lan khó hiểu nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta muốn chuyển toàn Vãn Kiếm tông đi tiên giới, không biết mọi người có hứng thú không?

Trong đại điện lặng ngắt như tờ.

Mọi người trân trân ngó Đinh Hạo.

Lý Lan há hốc mồm, khó tin nhìn Đinh Hạo.

- Ý . . . Ý của ngươi là . . .

Vương Tuyệt Phong bứt râu xồm, đầu đón làm gã tỉnh táo lại. Vương Tuyệt Phong hiểu theo nghĩa mặt chữ, ngờ ngác nhìn Đinh Hạo.

Vương Tuyệt Phong phản xạ hỏi lại:

- Ý tiểu tử ngươi nói muốn mang theo toàn Vãn Kiếm tông thăng lên tiên giới? Có phải như vậy không?

Đinh Hạo mỉm cười, gật mạnh đầu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nguyên đại điện nổ tung.

Mọi người ồn ào lao nhao, có người bật dậy khỏi chiếc ghế. Tình huống sôi trào như bỏ dầu vào chảo.

Mang nguyên tông môn thăng lên tiên giới? Đây đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Nên biết rằng mấy vạn năm qua dù là cường giả mạnh nhất Vô Tận đại lục cũng vất óc mong vào tiên giới, giờ nguyên tông môn có thể đi vào tiên giới?

Đinh Hạo không nói đùa đi?

Nếu không phải bọn họ biết Đinh Hạo không là loại người bộp chộp thì sẽ cười trừ khi nghe chuyện cười.

Đinh Hạo từng sáng tạo vô số kỳ tích, nhưng nghe hắn nói vẫn thấy rợn người.

1103. Chương 1104: Trước Khi Rời Đi.

Đinh Hạo mỉm cười nhìn mọi người phản ứng, biểu tình khoa trương nào cũng nằm trong dự đoán của hắn. Thật ra khi lần đầu Đinh Hạo nghe Độn Thiên Thạch Thi nói cũng có phản ứng tương tự.

Qua thời gian một chén trà mọi người mới lấy lại tinh thần từ ồn ào hơn cái chợ, xôn xao khó tin. Các ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm Đinh Hạo, sợ hắn nhếch môi cười bảo mới rồi chỉ là đùa.

Lý Lan bình tĩnh tinh thần, hỏi:

- Đinh Hạo, chuyện này . . . Là sao? Có thể nói tỉ mỉ ọi người không?

Đinh Hạo gật đầu, kể lại kỹ càng những chuyện gặp được trong Thần Ân đại lục.

Mọi người nghe trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng tiên giới chính là một thế giới như vậy. Lần đầu bọn họ nghe cái tên Thần Ân đại lục.

Vương Tuyệt Phong khó tin hỏi:

- Ý người nói người Vô Tận đại lục đi đến thế giới kia thích ứng chốc lát sau thực lực sẽ tăng vọt, tiến triển siêu nhanh?

Đinh Hạo gật đầu, giải thích tiếp.

- Trên Vô Tận đại lục còn giữ lại lực lượng triều tịch thời thái cổ rất hoàn chỉnh, linh khí trong thiên địa cực kỳ đầy đủ, lực lượng pháp tắc rõ ràng, rất dễ cảm ứng. Đối với võ giả nào thì Thần Ân đại lục là thiên đường tu luyện. Theo ta hiểu biết thì Vô Tận đại lục như hạt giống trong mảnh đất hoang, có thể sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt. Nếu đổi nó đến môi trường phì nhiêu dinh dưỡng sẽ lớn nhanh như thổi. Các võ giả tu luyện trên Vô Tận đại lục bị lực lượng triều tịch thấp áp chế gắt gao, nếu vào môi trường có lực lượng triều tịch, pháp tắc rõ ràng hoàn chỉnh thì sẽ thể hiện thiên phú tu luyện khó tin. Lúc trước bị áp chế trở thành tài phú quý giá cho chúng ta.

Đinh Hạo nói ra suy đoán của mình.

Lý Lan trầm ngâm nói:

- Thì ra là vậy.

Mọi người nghe mê mẩn.

Thì ra tiên giới là một thế giới như vậy, không giống như bọn họ tưởng tượng khắp nơi là tiên nhân ông tay áo bay bay dời núi lấp biển, khắp chốn là thiên tài địa bảo chim quý thú lạ. Tuy nhiên theo Đinh Hạo miêu tả nếu có môi trường như thế thì cũng hay.

Mặt ngoài Lý Lan bình tĩnh như không nhưng trong lòng dậy sóng, hỏi:

- Phải rồi, người vừa nói đã tìm được sơn môn cho Văn Kiếm tông?

Đinh Hạo gật đầu, kể lại vô tình phát hiện sơn môn tạo hóa. Đinh Hạo đặc biệt miêu tả sơn môn rộng lớn, thần kỳ, phân chia đủ loại khu vực hoàn mỹ, có trận pháp thủ hộ cường đại, vô cùng vô tận thiên tài địa bảo vân vân.

Đương nhiên Đinh Hạo bỏ qua tin tức phụ thê Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành.

Mọi người trong đại điện nghe say mê.

Đinh Hạo miêu tả sơn môn như thần thoại làm mọi người kích động suýt xỉu.

Rất khó tin tưởng. Mọi người vốn nghĩ chuyển cả tông môn vào tiên giới đã là rất may mắn, không ngờ còn có sơn môn hoàn mỹ có sẵn chờ đợi Vãn Kiếm tông. Đây giống như ông trời chuẩn bị sẵn thứ tốt nhất trên đời cho Vãn Kiếm tông.

Tất cả là nhờ Đinh Hạo mang đến.

Giờ thì sâu trong lòng nhiều người Vãn Kiếm tông tự hỏi lòng con cưng ông trời như Đinh Hạo có vận may nghịch thiên tại sao sẽ giáng xuống môn phái nhỏ xúi như Vãn Kiếm tông?

Liệt tổ liệt tông Vãn Kiếm tông đã làm công đức to lớn gì mới khiến ông trời giáng Đinh Hạo xuống sơn môn này?

Nếu không có Đinh Hạo thì bây giờ Vãn Kiếm tông đã là đồng hoang tàn.

Không có có tuyệt đại tam kiêu, không có Lý Lan, không có bá chủ Tuyết Châu. Có lẽ Thanh Bình học viện còn tồn tại, có lẽ nhân loại Tuyết Châu đã run rẩy dưới gót sắt của yêu tộc.

Vương Tuyết Phong vỗ đùi nhảy cẫng lên:

- Tổ cha nó, khi nào chúng ta xuất phát?

Vương Tuyết Phong rất sốt ruột.

Vẻ mặt của mọi người giống y như Vương Tuyết Phong, nóng cháy và điên cuồng, hận không thể lập tức phi thẳng lên tiên giới ngay.

Đinh Hạo nhìn hướng Lý Lan.

Bây giờ Lý Lan là chủ môn của Vãn Kiếm tông, tuy nhiều lúc lời Đinh Hạo nói địa biểu cho nàng nhưng trong trường hợp chính thức thế này thì mọi quyết định của tông môn phải qua tay nàng.

Lý Lan nở nụ cười, chậm rãi đứng lên, nói:

- Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, chuyện này phải giữ kín, quá trình di dời có trật tự. Chỉ những đệ tử trung tâm, đáng tin mới có tư cách thăng vào tiên giới. Rồi đi không có nghĩa là biến mất khỏi Vô Tận đại lục, Vãn Kiếm tông cần giữ lại một phần đạo thống tại đây.

Sau nỗi niềm kích động, mừng rỡ, Lý Lan thể hiện sự bình tĩnh, thông dong của chủ môn một tông.

Đinh Hạo đứng lên, khoe môi cong lên lạnh lùng nói:

- Nghe nói trong thời gian ta vắng mặt có một số người không yên phận, trước khi đi nên cho bọn họ một bài học.

Mọi người phấn chấn tinh thần.

* * *

Ven Kính hồ.

Tài sản ban đầu của Tinh Vãn tông giờ đã đổi chủ nhân.

Từ khi Tinh Vãn Thánh, tông chủ của Tinh Vãn tông bị Đinh Hạo giết thì hầu như rút khỏi võ đài Tuyết Châu. Ngày xưa Tinh Vãn tông xem như hưng thịnh giờ không thể cứu lại thế suy đồi, cuối cùng buộc phải bán sản nghiệp để sống. Tất cả tài sản của Tinh Vãn tông trong Kính hồ đều bán sạch.

Vãn Tinh trang viên ban đầu giờ thành chỗ trú của Tinh Xuyên Điện trong Kính hồ.

Tinh Xuyên Điện là một trong mười thánh địa võ đạo của nhân loại, thế lực khổng lồ, cao thủ như mây. Vãn Tinh trang viên không cần thủ vệ nghiêm ngặt, không ai có can đảm xâm nhập.

La Thông quay về Vãn Tinh trang viên chuyện thứ nhất là đi tới nhà tù ngầm dưới lòng đất.

Nơi này từng là chỗ Tinh Vãn tông tra khảo, cực kỳ âm u, tràn ngập. Không khí từ lỗ thông gió chui vào phát ra tiếng vù vù như u hồn chết oan kêu gào, bốn phía vách tường loang lổ vết máu đen. Công cụ tra tấn âm u bày ra, khiến người sợ hãi.

Trong gian phòng có ba, bốn cái xác máu thịt bầy nhầy, đều là đệ tử Vãn Kiếm tông bị hành hạ đến chết.

Một cơ thể bị đánh không thành hình người treo trên giá công cụ sắt đen, toàn thân không có một miếng thịt lành, đầy vết roi, dấu nung, đao thương, kim đen đâm. Nửa người bị đốt thành tro, một con mắt bị đào ra.

Nếu không phải ngực cơ thể này yếu ớt phập phồng thì ai nhìn cũng nghĩ đó là một cái xác.

- Tham kiến La trưởng lão.

Nam nhân khôi ngô đang tra khảo quỳ một gối xuống đất hành lễ, nói:

- Đồ đệ tiện này rất cứng đầu, đánh chết cũng không chịu để lộ ra chút tin tức. Ta thấy hắn không còn giá trị tra hỏi, để hắn sống là mối họa, giết luôn đi.

La Thông không đáp, chậm rãi tới gần cơ thể bị treo trên dụng cụ tra tấn, rút huyền khí vào. Sức sống từ sôi lên trong cơ thể kia, gã ngừng đầu, một mắt như kiếm bén nhìn chằm chằm La Thông.

La Thông nhíu mày hỏi:

- Người tên là Triệu Tinh Thành?

Thanh âm khàn khàn cười nói:

- Đại trưởng phu đi không đổi tên ngồi không đổi họ, ta chính là Triệu Tinh Thành gia gia của ngươi!

La Thông không bị chọc giận, gật đầu, nói:

- Ý chí của ngươi rất mạnh, có thể chịu đựng khổ hình tra khảo lâu như vậy. Đệ tử Vãn Kiếm tông làm người ta nhìn với cặp mắt khác. Lý Lan đã cho các ngươi cái gì khiến từng người thà bị hành hạ chết cũng không chịu khuất phục?

Triệu Tinh Thành hừ lạnh, bây giờ gã không có cả sức để nói.

1104. Chương 1105: Ăn Miếng Trả Miếng, Lấy Máu Trả Máu.

La Thông thăm dò:

- Nghe nói người quen Đinh Hạo, rất thân với hắn?

Triệu Tinh Thành ngừng đầu nhìn La Thông, khuôn mặt đầy vết thương lộ vẻ kiêu ngạo. Chuyện này là vinh hạnh lớn nhất trong lòng Triệu Tinh Thành. Trước khi Đinh Hạo chưa nổi trội thì Triệu Tinh Thành đã quen hắn, tuy mối quan hệ không tốt đẹp gì nhưng giờ nghĩ lại đoạn ký ức đó mãi mãi khắc trong đầu gã.

Ánh mắt La Thông rất sắc bén, nhìn thấu Triệu Tinh Thành.

Khi bị tra khảo về Đinh Hạo, đệ tử Vãn Kiếm tông luôn lộ sự kiêu ngạo nhưng biểu tình của Triệu Tinh Thành tỏ rõ càng kiêu ngạo hơn. Từ mặt này đã chứng minh ban ngày Lý Lan không nói dối.

Một đệ tử Vãn Kiếm tông có quan hệ rất tốt với Đinh Hạo, dù thực lực của gã chỉ cỡ cảnh giới Đại Võ Sư cảnh vẫn có giá trị lợi dụng rất lớn.

La Thông kiên nhẫn hỏi:

- Bây giờ Đinh Hạo còn ở trong Vãn Kiếm tông không?

Triệu Tinh Thành khó khăn cười phá lên, khoe môi cong lên khinh thường nói:

- Như thế nào? Chó già sợ?

Triệu Tinh Thành cảm giác rõ ràng sự khinh thường trong mắt đệ tử Văn Kiếm tông nhỏ bé như con kiến này. La Thông là trưởng lão ngoại môn Tinh Xuyên Điện cảm thấy cực kỳ tức giận.

Có lẽ bản thân La Thông cũng không biết cơn tức giận đến từ nỗi sợ Đinh Hạo, gã là người cầm quyền tiền bối của siêu thể lực lại sợ một hậu bối, chênh lệch lớn làm gã rất khó chấp nhận. Khi bị người chọc thủng, cơn giận như dung nham lan tràn trong lòng La Thông.

La Thông trầm giọng nói:

- Người muốn chết.

Một tay La Thông đặt lên vai Triệu Tinh Thành, mặt dữ tợn nói:

- Cho dù người không nói thì ta có thể tìm tòi thức hải của người biết tất cả, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết không xong.

Triệu Tinh Thành cười khinh miệt, có giọt máu chảy ra từ khóe môi.

Triệu Tinh Thành không sợ bị tìm tòi thức hải, bởi vì gã cũng không biết Đinh Hạo có ở trong tông môn hay không.

Triệu Tinh Thành thản nhiên cười nói:

- Đến đây, chó già. Sẽ có ngày Đinh sư huynh báo thù cho ta!

Triệu Tinh Thành đã chịu nhiều hành hạ, trên thế giới không có nỗi đau đớn nào gã không chịu được, cùng lắm là cái chết.

Tay La Thông đặt trên vai Triệu Tinh Thành, huyền khí như từng cây kim sắt đâm vào cơ thể máu thịt bầy nhầy.

Cơ thể Triệu Tinh Thành run lên, ánh mắt bừng bình không khuất phục.

La Thông nhe răng cười, định tăng đau đớn cho Triệu Tinh Thành. Sàn nhà tù bỗng rung lắc dữ dội như có động đất, lực lượng đáng sợ sắp xé rách chỗ này.

La Thông tức giận quát:

- Có chuyện gì?

Chớp mắt lực lượng kỳ dị xuyên qua lòng đất lan tràn nhà tù, động đất, khe nứt từ nóc nhà tù ngậm nứt ra. Ánh nắng chói mắt từ khe hở chiếu xuống, người trong nhà tù ngậm đều nheo mắt lại.

Một thân hình thon dài đáp xuống trong ánh nắng rực rỡ.

Mặt đất nhà tù bị lực lượng cường đại của người này xé rách, xông vào nhà tù ngậm. Người kia là ai mà có thực lực mạnh đến thế?

Các cao thủ Tinh Xuyên Điện trong nhà tù ngậm ngơ ngác.

La Thông trông thấy thứ gì rất đáng sợ, teo tim hét to:

- Là người . . . Đinh Hạo . . . Người . . .

La Thông chưa nói xong thì tiếng hét chói tai ngừng bật.

Thân hình đứng trong ánh nắng chói mắt lắc một cái, bóp cổ La Thông xách lên như một con gà con. Trưởng lão ngoại môn Tinh Xuyên Điện, La Thông là cường giả đỉnh cảnh giới Vô Địch cảnh nhưng lúc này không có sức giãy dụa, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Áo xanh như ngọc, tóc đen như suối, tay trái cầm thanh ma đao đen, lửa ma hùng hực.

Ánh nắng xuyên qua khe hở nhà tù ngậm chiếu lên người hắn như Chiến thần khoác tiên quang, làm người ta không dám nhìn thẳng. Mọi người trước mặt hắn đều sẽ tan thành mây khói.

Người đột nhiên xuất hiện không phải đao cuồng kiếm si Đinh Hạo uy chấn Bắc Vực thì là ai?

Khí lạnh chạy dọc sống lưng các cao thủ Tình Xuyên Điện trong nhà tù ngầm.

Nam nhân khôi ngô lúc trước phụ trách tra khảo Triệu Tinh Thành núp trong đám người muốn chuồn đi.

Vù vù vù vù vù!

Một cục đá nhỏ bay lên khỏi mặt đất như kiếm rút khỏi võ bả, thủng gáy nam nhân khôi ngô, thoáng chốc gã tắt thở. Từ đầu đến cuối Đinh Hạo không thèm nhìn nam nhân khôi ngô một cái nào.

- Ta cần một lời giải thích.

Đinh Hạo nhìn đệ tử tông môn đã chết nằm dưới đất, lại ngó Triệu Tinh Thành bị treo trên công cụ tra tấn. Giọng Đinh Hạo lạnh như băng giá, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm La Thông.

La Thông sợ muốn chết, sợ đến nói lắp bắp:

- Cái này . . . Ta . . . Ta . . .

Đinh Hạo vặn cổ tay, răng rắc một tiếng bẻ gãy cổ La Thông.

Lực lượng kiếm ý cường đại xâm nhập vào cơ thể La Thông, cắt đứt mọi sự sống trong người gã.

Bộp!

Đinh Hạo ném cái xác xuống. Giết một trưởng lão ngoại môn Tình Xuyên Điện đơn giản như giết một con chó dữ, Đinh Hạo không hề e ngại cái gì.

- Nếu người không giải thích rõ ràng được thì ta tự mình đi Tình Xuyên Điện vậy.

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua các cao thủ Tình Xuyên Điện trong nhà tù. Mọi người cảm giác như bị lưỡi hái của tử thần gác ngang cổ. Lạnh lẽo chưa từng có làm cơ thể các cao thủ Tình Xuyên Điện cứng ngắc, không dám nhúc nhích. Ai cũng biết các sự tích Đinh Hạo diên lên là bất chấp tất cả, đám cao thủ Tình Xuyên Điện biết La Thông đã chết, Đinh Hạo càng không cần kiêng dè thân phận đệ tử Tình Xuyên Điện của họ.

Đinh Hạo xoay người cứu Triệu Tinh Thành hôn mê trên giá công cụ, cùng xác đệ tử Văn Kiếm tông chết thắm, chậm rãi ra khỏi nhà tù.

Đám cao thủ Tình Xuyên Điện im thin thít.

Ngay khi Đinh Hạo biến mất, một đệ tử trẻ của Tình Xuyên Điện thở phào, tảng đá đè nặng trong lòng đỡ xuống, gã đã thoát khỏi tay tử thần.

Đệ tử trẻ của Tình Xuyên Điện thở phào:

- Phù . . .

Đệ tử Tình Xuyên Điện định nói gì bỗng nghe bên cạnh có tiếng răng rắc vỡ nát.

Đệ tử Tình Xuyên Điện quay đầu nhìn lại, sợ đến bay mất ba hồn bảy vía.

Từ khi nào trừ đệ tử Tình Xuyên Điện đó ra mọi người đứng cạnh gã đã bị đông thành tượng băng, khí lạnh từ trong cơ thể toát ra ngoài, không thể ngăn cản bị đông băng.

Giọng Đinh Hạo lạnh lùng như từ chín tầng địa ngục vọng lên:

- Quay về nói cho chủ môn Tình Xuyên Điện rằng mối thù của đệ tử Văn Kiếm tông sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thanh âm tử thần vắng vắng mãi bên tai đệ tử trẻ của Tình Xuyên Điện.

* * *

Ven Kính hồ lại ồn ào náo động.

Chỗ trú của Tình Xuyên Điện bị công kích, đây là việc lớn làm nhiều người rớt tròng mắt.

Nhiều người chính mắt thấy một vị cường giả từ Vãn Kiếm tông bay tới, mạnh mẽ không nói lý giết vào Vãn Tinh sơn trang, đình đài lầu các sụp đổ trong chiến đấu. Lực lượng dao động cường đại truyền ra làm người xung quanh thấy sợ hãi, tim đập nhanh.

Mới đầu có người tưởng yêu tộc đánh nhau với nhân loại.

Dù sao Tinh Xuyên Điện là siêu thể lực của nhân loại, luôn cao cao tại thượng hùng bá một phương, giờ có người dám tới cửa thì rõ ràng là khiêu khích.

Nhưng rồi tin tức nhanh chóng lan ra.

1105. Chương 1106: Tấn Công Vãn Kiếm Tông.

Vãn Kiếm tông tấn công Vãn Tinh sơn trang.

Nguyên nhân là vì Tinh Xuyên Điện lên tham gia kế hoạch đối phó Vãn Kiếm tông, tìm được mấy chục xác chết của đệ tử Vãn Kiếm tông trong Vãn Tinh sơn trang. Tình trạng chết của đệ tử Vãn Kiếm tông rất thê thảm, rõ ràng là bị tra tấn.

Dư luận lập tức đứng về phía Vãn Kiếm tông.

Tuy nửa năm nay có rất nhiều người đổ mắt vì Vãn Kiếm tông may mắn, hâm mộ thần minh được phổ, mạch khoáng huyền tinh thạch. Nhưng địa vị, thực lực như Tinh Xuyên Điện mà ở sau lưng làm ra âm mưu như vậy khiến nhiều người khinh thường.

Có nhiều người toát mồ hôi vì Vãn Kiếm tông.

Tinh Xuyên Điện dù gì là một trong mấy tông môn thủ lĩnh Bắc Vực, truyền thừa lâu dài. Vãn Kiếm tông trực tiếp giết tới cửa, giết chết trưởng lão ngoại môn, mấy chục đệ tử của Tinh Xuyên Điện chẳng lẽ không sợ siêu tông môn này tức giận sao? Với lực lượng của Tinh Xuyên Điện có ngàn vạn cách nếu muốn tiêu diệt Vãn Kiếm tông.

Nếu riêng tư giải quyết, cho nhau bậc thang leo xuống thì còn có đường cứu vãn, nhưng tuyển chọn ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu đối lập ra mặt thế này thì mâu thuẫn giữa hai bên không thể dàn xếp.

- Ài, Vãn Kiếm tông quá kích động. Tuy Vãn Kiếm tông có tiềm lực vô cùng nhưng chỉ là tiềm lực, chưa chuyển biến thành thực lực thật sự, phát triển điệu thấp mới là lẽ phải. Một tông môn nổi lên cần môi trường hòa bình lâu dài, sớm đối đầu với siêu thể lực như Tinh Xuyên Điện sẽ dẫn đến tai nạn.

Có người thở dài, nhiều người đồng cảm.

Cái gọi là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, lúc này Vãn Kiếm tông có thể nhẫn nhịn, chờ sau này trận pháp tăng tiến đến mức địa vị ngang hàng với các thể lực đỉnh cao Bắc Vực, khi ấy báo thù cũng không muộn.

Có người đánh giá:

- Xem ra chương môn Vãn Kiếm tông, Lý Lan tầm mắt không đủ lâu dài. Phụ nữ tóc dài kiến thức ngắn.

Đương nhiên cũng có kẻ cho rằng Vãn Kiếm tông biểu hiện cứng rắn rất đáng khen. Trong thế giới mạnh ăn thịt yếu này phải có thái độ đủ cứng rắn mới được đến sự tôn trọng, thừa nhận. Đệ tử tông môn bị đồ sát nên đáp trả cứng rắn như vậy.

Đủ các loại ý kiến.

Vãn Kiếm tông ngày xưa là tiểu tông môn trong Bắc Vực giờ liên tục gây sóng gió dư luận Bắc Vực, có xu hướng trở thành điểm giao nhau giữa các sóng ngầm, thành đề tài nóng hấp dẫn toàn Bắc Vực.

Rất nhanh có tin tức kinh người truyền đến.

Truyền nhân đương thời của Âm Hương Thiên Phong, một vị thánh nhân gần với cảnh giới nửa bước thánh nhân cảnh trong hoang dã cách Kính hồ ngàn dặm bị người giết, thi thể đóng băng. Ánh nắng chói chang chiếu vào nhưng băng không tan, đao kiếm không thể chém bể.

Tin tức truyền ra, Bắc vực chấn động.

Truyền nhân của Âm Hương Thiên Phong ai cũng am hiểu ám sát, chạy trốn, ẩn núp, là sát thủ đáng sợ, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nắm giữ vô số chiêu giết người. Đồn rằng khi người thấy bóng dáng người đó ý nghĩa cái chết đến.

Rất nhiều cường giả thánh nhân cảnh nhắc đến đệ tử Âm Hương Thiên Phong cũng thầm run sợ.

Đệ tử của Âm Hương Thiên Phong rất đáng sợ, là vua bóng tối, đến đi như hồn ma, người khác không thể phát hiện tung tích của bọn họ chứ đừng nói là truy giết. Trước giờ chỉ có đệ tử của Âm Hương Thiên Phong giết người, mấy trăm năm qua không có tin tức truyền nhân Âm Hương Thiên Phong bị giết.

Bây giờ một cường giả thực lực tu vi gần như thánh nhân cảnh chết trong hoang dã.

Kẻ giết người biểu hiện rất kiêu ngạo, để lại tám chữ to trên tượng băng.

[Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu.]

Có vô số cao thủ chạy tới hiện trường quan sát, hoang dã để lại dấu vết chiến đấu kinh tâm động phách. Suy đoán được thánh nhân cảnh của Âm Hương Thiên Phong sau khi bị phát hiện mới đầu không quan tâm, ai ngờ chiến đấu mới phát hiện mình không đánh lại đối phương thì định bỏ trốn. Thuật ẩn hình thánh nhân cảnh của Âm Hương Thiên Phong đặc ý nhất không thể giúp gã trốn thoát, bị truy sát đến chết.

Nhìn đôi mắt khó tin và sợ hãi từ tượng băng có thể đoán ra khi đó truyền nhân của Âm Hương Thiên Phong tuyệt vọng tới đâu.

Rốt cuộc là ai làm chuyện này?

Không lẽ cường giả thần cảnh ra tay?

Tin tức truyền ra, đủ loại suy đoán bay đầy.

khiến người lấy làm lạ là Âm Hương Thiên Phong luôn bao che khuyết điểm không tuyên bố điều gì mà lặng lẽ phái cao thủ tông môn mang tượng băng về. Cao thủ nhân loại và yêu tộc có mặt tại hiện trường xui xẻo trở thành đối tượng Âm Hương Thiên Phong trút giận, tất cả bị giết chết.

Ai cũng biết Âm Hương Thiên Phong đang nhẫn nhịn sự trả thù điên cuồng.

Nhiều năm qua thế lực nào dám chọc vào Âm Hương Thiên Phong thì tông môn, cao thủ đó sẽ bị đuổi tận giết tuyệt, chó gà không tha.

Có tin đồn thế lực giết chết truyền nhân của Âm Hương Thiên Phong rất có thể là Vãn Kiếm tông.

Bởi vì trước đó có tiếng gió Âm Hương Thiên Phong từ lên đối phó Vãn Kiếm tông, một số đệ tử Vãn Kiếm tông bị ngược giết sau đó ném dưới Vãn Kiếm sơn là chết vào tay Âm Hương Thiên Phong. Hành động đó rốt cuộc chọc giận đao cuồng kiếm si Đinh Hạo lúc trước luôn bề quan tu luyện. Đinh Hạo tự mình ra tay, truy sát truyền nhân của Âm Hương Thiên Phong mấy ngàn dặm, đóng băng lại.

- Nếu nói là đao cuồng kiếm si ra tay thì mọi chuyện có thể giải thích thông. Uy lực băng kiếm của Đinh Hạo không gì sánh bằng, huyền khí băng giá có thể đóng băng dung nham. Thực lực của Đinh Hạo đủ để đánh bại truyền nhân của Âm Hương Thiên Phong.

- Nói vậy những tin đồn lúc trước đều là sự thật?

- Vãn Kiếm tông bị điên sao? Vì sướng một lúc mà trêu vào Âm Hương Thiên Phong, Tình Xuyên Điện, đây là muốn tìm chết!

- Vãn Kiếm tông tiêu đời là cái chắc. Có lẽ là đoạn thời gian trước phong quang bọn họ quên hết tất cả, trêu vào người không thể chọc. Dù là tam kiêu Đinh Hạo, Cuồng Đao Trương Phàm, Phượng Hoàng Nữ cũng không thể ngăn nổi hai siêu thế lực.

Có người thở dài, cảm thấy Vắn Kiếm tông đúng là điên.

Cái này không khác nào tuyên chiến với hai siêu thánh địa võ đạo.

Bắc Vực vốn bình ổn lại sau khi hai tộc hội minh giờ có hai tin tức bom tấn làm không khí trở nên căng thẳng.

Không ai tin tưởng Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong chịu bỏ qua, sẽ rất mất mặt.

Tôn nghiêm của siêu tông môn không tha khiêu khích.

* * *

- Giết, phải cao thủ trong điện san bằng Vắn Kiếm tông cho ta!

- Nếu Vắn Kiếm tông không ột câu giải thích thì không cần tồn tại nữa. Trưởng lão ngoại môn của Tình Xuyên Điện ta bị giết, rõ ràng là bẽ mặt. Dù là Huyền Thương Thần Cung cũng phải nể mặt Tình Xuyên Điện ta vài phần, Vắn Kiếm tông chỉ là một tiểu tông môn không biết sống chết, thật là quên hết tất cả!

Tình Xuyên Điện.

Vô số cao thủ cường giả phát ra tiếng gầm tức giận.

Bọn họ hoàn toàn không suy nghĩ chuyện như vậy bắt đầu là vì lý do gì. Trong đầu bọn họ chỉ có cách nghĩ thà là ta phụ người trong thiên hạ, quyết không cho người trong thiên hạ phụ ta. Giết mấy đệ tử bình thường của Vắn Kiếm tông người có là gì? Người dám giết trưởng lão ngoại môn của ta là chuyện không thể tha thứ.

1106. Chương 1107: Tấn Công Vắn Kiếm Tông (hạ).

Thật nhiều cao thủ Tình Xuyên Điện chen chúc nhau xuất phát đi Tuyết Châu.

Lần này bọn họ phải dạy Vắn Kiếm tông một bài học, giết gà dọa khỉ, để mấy thế lực tông môn mới nổi hiểu rằng thánh địa võ đạo truyền thừa xa xưa có nội tình gì, trêu vào một siêu thế lực có kết cục gì.

* * *

- Khục khục khục khục, xem ra chúng ta im hơi lặng tiếng quá lâu nên thế giới này đã quên Âm Hương Thiên Phong đáng sợ. Một tông môn nho nhỏ mới nhú mà dám giết truyền nhân của chúng ta.

Tiếng cười âm u đáng sợ như cú đêm vang trong vực sâu lạnh lẽo, khiến người rợn tóc gáy.

Một thanh âm khác lạnh lùng nói:

- Phải Âm Hương Sát Thanh đi, không tha gà chó Vắn Kiếm tông.

Thanh âm như lệ quỷ thứ ba vang vọng trong bóng tối:

- Hủy diệt Vắn Kiếm tông, bắt đao cuồng kiếm si gì đó về, cho hắn ném mùi ‘thiên lao gào thét’. Lấy đầu hắn làm chậu, lột da Đinh Hạo treo trong ‘thiên phong bãi tha ma’, ha ha ha ha ha ha!

Có vô số kẻ ám sát lặng lẽ đi trong bóng tối chạy hướng Tuyết Châu Bắc Vực.

* * *

Xung quanh Vắn Kiếm sơn xuất hiện ngày càng nhiều.

Ai cũng hiểu cơn bão đáng sợ đang hình thành, cuộc giết chóc u ám sắp mở màn.

Nếu Huyền Thương Thần Cung không ra mặt ngăn cản thì Vắn Kiếm tông khó tránh thoát một kiếp.

Nhưng chí tôn nhân loại Huyền Thương Thần Cung luôn ưu ái Vắn Kiếm tông không lên tiếng trong toàn quá trình, dường như đã từ bỏ Vắn Kiếm tông.

Ngày hôm nay.

Mặt trời từ phương đông sơn mạch lên cao.

Xung quanh Vắn Kiếm tông đã sớm bày các loại trận pháp phòng ngự. Một số thể lực có bụng dạ đen tối dùng trận pháp phong tỏa nguyên khu vực, phòng ngừa người Vắn Kiếm tông ôm tinh thạch, báu vật chạy trốn.

Bên ngoài đồn lung tung.

Tầng mây trắng phía xa bỗng tách ra, hư không như sóng nước lăn tăn. Từng chiếc chiến hạm đỏ rực như động vật biển to lớn nhô lên khỏi mặt nước, xuyên qua hư không giáng xuống bên trên sơn môn Vắn Kiếm tông.

Những chiến hạm to như núi che bóng mặt đất.

Có người kinh kêu:

- Là Tinh Xuyên chiến hạm của Tinh Xuyên Điện!

Tinh Xuyên chiến hạm là một loại quái thú chiến tranh chinh phạt cự ly xa, là kết quả đỉnh cao luyện khí, minh văn trận pháp, pháp minh văn trong thế giới này. Tinh Xuyên chiến hạm là cỗ máy chiến tranh, có sức chiến đấu đáng sợ, có thể chở người. Tinh Xuyên chiến hạm là vũ khí chiến lược chỉ xuất hiện trong thánh chiến trước kia, thời hòa bình ít có siêu tông môn nào xuất động cự thú chiến tranh.

- Xem ra Tinh Xuyên Điện chơi thật, muốn diệt Vắn Kiếm tông.

- Là lấy cớ gây sự đi, Tinh Xuyên Điện sớm muốn chiếm sơn môn, mạch khoáng huyền tinh thạch sau núi Vắn Kiếm tông, vừa lúc có cái cớ.

Đám người đứng xem nhìn mười chiếc Tinh Xuyên chiến hạm lơ lửng trên bầu trời không rét mà run. Tinh Xuyên Điện xuất động loại vũ khí chiến tranh cỡ này tỏ rõ không có đường cứu vãn.

Trên bầu trời.

Một thanh âm kiêu ngạo từ một chiếc Tinh Xuyên chiến hạm vọng xuống:

- Đinh Hạo, cắt ra đây!

Sóng âm huyền khí khuếch tán trong không trung vang vọng mấy trăm dặm, giống như tiếng sấm liên tục nổ ầm ầm trên bầu trời.

Tinh Xuyên Điện đang cần lập uy.

Trận chiến này không chỉ để trừng phạt Vắn Kiếm tông càng muốn tuyên dương lực lượng Tinh Xuyên Điện với toàn Bắc Vực, khiến những người dần quên nội tình, lực lượng của siêu tông môn hiểu rằng truyền thừa cổ xưa vĩnh viễn không dễ để kẻ yếu như họ khiêu khích.

Một nam nhân trung niên năm mươi mấy tuổi đứng ở đầu Tinh Xuyên chiến hạm, con ngươi vàng nhạt lạnh lùng, tàn nhẫn như dã thú. Thân hình nam nhân trung niên năm mươi mấy tuổi cao to, sợi tóc đỏ như ngọn lửa đốt cháy. Áo choàng đỏ rực bay trong gió như máu chảy, quanh thân nam nhân trung niên năm mươi mấy tuổi đậm đặc sát khí.

Nam nhân trung niên năm mươi mấy tuổi là đường chủ Thiên Hình Đường của Tinh Xuyên Điện, Vương Tiểu Vong, một vị cường giả thánh nhân cảnh cao giai, cũng là thống soái Tinh Xuyên Điện viễn chinh Vắn Kiếm tông.

Trong Tinh Xuyên Điện Vương Tiểu Vong là nhân vật phe chủ chiến cứng rắn, khát máu. Vương Tiểu Vong tự mình ra trận là vì muốn một hơi tiêu diệt Vắn Kiếm tông. Sơn môn Vắn Kiếm tông bây giờ là chỗ cơ duyên lớn, Vương Tiểu Vong muốn mượn cơ hội này nắm chắc một phần cơ duyên vào tay Tinh Xuyên Điện.

Bên dưới, Vắn Kiếm tông không có chút phản ứng.

Sương trắng bao phủ khắp sơn môn, mọi thứ trong tầm mắt trắng xóa. Dưới ánh nắng Vắn Kiếm tông yên tĩnh như tòa thành chết.

Giọng Vương Tiểu Vong vang vọng trong thiên địa:

- Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ biết sợ làm rùa đen rút đầu rồi sao? Ha ha ha ha ha ha! Quá muộn, Tình Xuyên Điện ta không chấp nhận nhục nhã! Đinh Hạo, Lý Lan, ch ơ các người mười giây, nếu không ra thì bốn tọa sẽ đánh sập Vãn Kiếm tông!

Các cường giả, thế lực trong mấy trăm dặm đứng xem cảm giác rõ sát ý trong câu nói của Vương Tiểu Vong.

Nhưng Vãn Kiếm tông vẫn không có chút phản ứng.

Mười giây qua nhanh.

Mắt vàng của Vương Tiểu Vong lóe tia sát khí, nhẹ gật đầu.

Mười chiếc Tình Xuyên chiến hạm trên bầu trời run nhè nhẹ, năng lượng khổng lồ chậm rãi tích sức. Mười huyền năng cự pháo bổ sung năng lượng xong, binh sĩ Tình Xuyên Điện ra hiệu, nòng súng từ từ nhắm hướng sơn môn Vãn Kiếm tông.

Trên bầu trời tỏa ánh sáng chói mắt, như có mười mặt trời nóng cháy bùng xuất hiện.

Mọi người bị chói mắt cùng nhắm tịt mắt lại.

Mười ánh sáng trắng chói mắt xuyên qua thiên địa như mười luồng sáng hủy diệt âm thầm bắn ra, đập mạnh vào bầu trời sơn môn Vãn Kiếm tông. Hư không hiện lên tầng tầng sóng gợn trong suốt, đây là trận pháp thủ hộ của sơn môn Vãn Kiếm tông.

Trận pháp hộ sơn có thể ngay mặt chịu một kích hết sức của nửa bước Vô Thánh cảnh cũng không may mắn thoát khỏi mười huyền năng cự pháo Tình Xuyên chiến hạm oanh kích. Trận pháp hộ sơn vỡ ra từng tấc, bầu trời bùm một tiếng, năng lượng đáng sợ nổ tung. Sóng xung kích mắt thường tổng thấy là từng tầng vòng sáng từ điểm nổ nhanh chóng khuếch tán.

Trong phạm vi mấy chục dặm bị tàn phá hoang vu.

Vô số đỉnh núi nhỏ thấp bé bị san bằng, mảng lớn rừng cây nhảy mất thành bột phấn.

Nhiều cường giả nhân loại và yêu tộc đứng quá gần không kịp phản ứng bị hất văng ra, học máu. Cường giả thực lực hơi yếu chút không kịp nhúc nhích đã thành tro.

Hình ảnh này như tận thế buông xuống.

Các thế lực, cường giả bốn phía đứng xem thảm tử Tình Xuyên Điện làm việc điên cuồng, không để ý người khác chết sống. Bọn họ liên tục lùi lại sợ bị văng miếng.

Nhiều người đổi mặt nguy hiểm không lùi là có suy tính riêng. Khi Tình Xuyên Điện và Vãn Kiếm tông đấu lưỡng bại câu thương có lẽ bọn họ sẽ thừa dịp trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, dù sao nghe đồn trên Vãn Kiếm sơn có vô số thiên tài địa bảo.

- Trận pháp hộ sơn của Vãn Kiếm tông bị đánh vỡ.

Rất nhiều người nhìn ra manh mối.

Tình Xuyên Điện không tiếp tục công kích, đợt công kích thứ nhất này chỉ vì phá mở phòng ngự của Vãn Kiếm tông. Tình Xuyên Điện muốn có được báu vật trên Vãn Kiếm sơn, nếu pháo đánh tan nát cả sơn môn, mọi báu vật thành mảnh vụn thì thật là miễn phí của trời.

1107. Chương 1108: Người Đi Lầu Không?

Đại trận hộ sơn vỡ nát, sương trắng bao phủ sơn môn Vãn Kiếm tông cung tan biến.

Sương trắng vốn là một loại trận pháp dùng để che tầm mắt.

Trên bầu trời.

Vương Tiếu Vong cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Không chịu nổi một kích!

Vấn Kiếm tông chỉ là một tiểu tông môn, quá nhỏ bé. Đối phó tông môn nhỏ xíu xuất động Tình Xuyên chiến hạm như giết gà dùng đao mổ trâu, Vương Tiếu Vong cảm thấy đã đánh giá cao Vấn Kiếm tông.

Vương Tiếu Vong cúi đầu nhìn xuống, nụ cười bỗng đông lại.

Các đại thế lực, cường giả xung quanh cũng sốt trợn to mắt.

Tình huống khác với mọi người tưởng tượng.

Bọn họ vốn tưởng sẽ thấy đệ tử Vấn Kiếm tông hoặc tức giận, hoặc sợ hãi. Bọn họ trông chờ thấy các võ giả tông môn mới mọc liễu mạng cá chết lưới rách, thấy đám đông chạy hỗn loạn, thấy đám cao tầng Vấn Kiếm tông biểu tình tuyệt vọng.

Nhưng mọi thứ đều không có.

Khi sương trắng tan biến hết, sơn môn Vấn Kiếm tông lộ ra mặt thật. Đình đài lầu các thềm đá thần điện yên tĩnh, hòa bình trong ánh nắng. Đây là một sơn môn bố cục rất hợp lý, quy mô khá rộng lớn trong nhiều tông môn trung giai, nhìn ra được mấy năm nay Vấn Kiếm tông dốc sức kinh doanh.

Các tháp lớn kho vũ khí màu trắng như kiếm bén đâm bầu trời.

Nhưng thứ duy nhất khác lạ là toàn sơn môn trống rỗng không một bóng người.

Mấy vạn đệ tử Vấn Kiếm tông như biến mất trong không khí.

Đường cái, thạch điện, được phố, diễn võ trường trống rỗng.

Bao gồm các loại gia cầm súc vật, linh thú phi cầm Vấn Kiếm tông nuôi dưỡng cũng mất sạch, không chứa một cọng lông. Ánh nắng chiếu rọi có thể thấy nhiều được phố linh điện bị nhổ sạch, đất vườn bị cạo ba thước.

Hình ảnh này trông như nguyên Vấn Kiếm tông bị cướp sạch không chứa chút gì đáng giá.

- Trốn . . . Trốn . . .

Đầu óc Vương Tiếu Vong trống rỗng.

Sao có thể như vậy?

Trước khi xuất binh cường giả ngầm của Tình Xuyên Điện đã giám sát bốn phía sơn môn Vấn Kiếm tông, tuyệt đối không bỏ qua bất cứ võ giả nào rời khỏi sơn môn. Có thể nói cường giả Tình Xuyên Điện hoàn toàn phong tỏa sơn môn này, trừ vài cao thủ thực lực cường đại như Đinh Hạo ra, đệ tử bình thường đừng nghĩ rời khỏi.

Sự thật là giám giát mấy ngày nay Tình Xuyên Điện khẳng định trên dưới Vấn Kiếm tông không có ai bỏ đi.

Nhưng tại sao trên sơn môn không một bóng người?

Nhiều người như vậy còn có người bình thường không biết võ kỹ đều đi đâu?

Quá kỳ dị.

Vương Tiếu Vong ra lệnh:

- Đáp xuống!

Tình Xuyên chiến hạm đáp xuống sơn môn Vấn Kiếm tông.

Các đại thế lực đứng xem cũng chậm rãi tới gần, muốn tìm hiểu vụ việc.

Tình hình hiện tại rõ ràng là người Văn Kiếm tông đã bỏ trốn sạch sẽ, chuyển dời tất cả đồ đáng giá. Nhưng vấn đề là bọn họ trốn như thế nào?

Mấy vạn người di chuyển không thể xong trong một chốc hay một ngày.

Mọi ánh mắt Bắc Vực nhìn chăm chú, mấy vạn người biến mất không có bóng dáng, nghe mà rợn tóc gáy. Dù là cường giả thần cảnh chí tôn cũng không thể mang nhiều người đi trong mấy ngày ngắn ngủi.

Người Văn Kiếm tông đã đi đâu?

Không ai ngờ hôm nay sẽ thấy hình ảnh như vậy.

Vương Tiểu Vong có cảm giác bất an mọi thứ vượt tầm kiểm soát, lớn tiếng ra lệnh:

- Lực tìm cho ta! Ta không tin bọn họ có thể bỗng nhiên biến mất!

Các cao thủ Tình Xuyên Điện nhảy xuống Tình Xuyên chiến hạm lực tìm kỹ càng.

Khoảng một chén trà sau.

- Bẩm báo đường tọa, đã lực soát khắp sơn môn, không phát hiện chút dấu vết gì, bọn họ đã đi. Thần minh được phổ trong truyền thuyết đều bị dời hết, mấy thần giếng cũng bị lấp cạn. Nguyên Văn Kiếm tông trống trơn, bao gồm . . .

Nói đến đây cao thủ báo cáo cố nén không giật khóe môi

- Bao gồm bát đĩa chén cơm đều lấy đi.

Vương Tiểu Vong lạnh lùng hỏi:

- Mạch khoáng huyền tinh thạch tím trong địa huyết thâm uyên sau núi thì sao?

- Mạch khoáng huyền tinh thạch tím vẫn còn nhưng . . .

- Nhưng sao?

- Đã bị đào rỗng rất nhiều, đại khái có một phần mười huyền tinh thạch bị đào đi.

Nghe báo cáo dây thần kinh căng thẳng của Vương Tiểu Vong chùng xuống. Nếu ngay cả mạch khoáng huyền tinh thạch tím cũng bị đào đi thì lần này Tình Xuyên Điện hành động không còn ý nghĩa, thậm chí thành trò cười.

- Điều tra, xem người Văn Kiếm tông đã đi đâu!

Vương Tiểu Vong không tin mấy vạn người có thể biến mất hết trong một giây. Chắc chắn là người Văn Kiếm tông núp ở đâu đó, nhưng làm vậy hữu dụng sao? Quá ngậy thơ.

Một cao thủ Tình Xuyên Điện khác điều tra ra manh mối:

- Bẩm báo đại nhân, chúng ta phát hiện một đồ án minh văn trận pháp giống truyền tống trận trong diễn võ trường Văn Kiếm tông, có lẽ bọn họ dùng truyền tống trận rời khỏi đây.

- Đi nhìn xem.

Vương Tiểu Vong đi tới quảng trường diễn võ nghệ.

Hơi thở cực kỳ lạ lùng còn sót lại trong không khí ập vào mặt.

Trên quảng trường to lớn có từng hoa văn sâu nửa thước, rộng như dòng sông khắp quảng trường. Hoa văn cực kỳ phức tạp, có chút bột phấn xám đen như lửa đốt còn lại tro rơi rụng.

Vương Tiểu Vong quan sát kỹ càng, ra kết luận:

- Là bột phấn huyền tinh thạch bị đốt cháy.

Cùng lúc đó . . .

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chớp lóe, mấy chục người xẹt qua không trung đáp xuống quảng trường.

- Là ai?

Các cao thủ Tình Xuyên Điện cảnh giác:

- Là ai?

Vương Tiểu Vong nhéo mắt, khóe môi cong lên lạnh lùng cười:

- Thì ra là các vị Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thiên Linh Ô. Các vị không mời mà đến không biết là vì cái gì?

Người xuất hiện là cao thủ của mười đỉnh thế lực Bắc Vực.

Một cường giả Võ Thánh cảnh của Thanh Vân tông trả đũa:

- Ha ha ha ha ha ha! Vương lão quái, sơn môn Vãn Kiếm tông không phải của Tình Xuyên Điện người, sao chúng ta không thể đến?

Vương Tiểu Vong cười lạnh không đáp.

Bên ngoài đồn Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông đều ủng hộ Vãn Kiếm tông, Tình Xuyên Điện rầm rộ chinh phạt còn lo sẽ bị hai đại tông môn ngăn cản. Không ngờ Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông chẳng hề có tiếng động gì, hai đại tông môn này cũng thêm muốn bấu vạt của Vãn Kiếm tông.

Đều không phải thứ tốt lành gì.

Một cao thủ Tình Xuyên Điện vội vàng chạy tới báo cáo:

- Bẩm báo đại nhân, có người của môn phái khác xông lên núi.

Người các môn phái lớn nhỏ lúc trước đứng xem đều vào sơn môn Vãn Kiếm tông, muốn tìm hiểu mọi chuyện.

Mặt Vương Tiểu Vong lộ sát ý âm trầm:

- Hừ! Cái đám không biết sống chết này cũng muốn chia canh sao?

- Ha ha ha ha ha ha! Hãy để mọi người thấy uy phong của Tình Xuyên Điện các người không phải càng tốt sao?

Võ Thánh cảnh của Thanh Vân tông cười to bảo:

- Nơi này không phải là địa bàn của Tình Xuyên Điện người, ọi người vào đi!

Vương Tiểu Vong không đáp, phát tay.

Rốt cuộc Vương Tiểu Vong không ra lệnh ngăn cản.

Lúc trước Đinh Hạo bố võ thiên hạ được lòng vô số võ giả, có uy vọng đặc biệt, được đến các phương ủng hộ. Đây là tại sao các đại tông môn rất thêm vườn thuốc, mạch khoáng huyền tinh thạch của Vãn Kiếm tông nhưng không dám ngay mặt cướp bóc.

1108. Chương 1109: Chúng Ta Thắng Tiên Rồi.

Tình Xuyên Điện khó khăn lắm mới mượn cái chết của La Thông làm khó dễ là vì kiếm một lý do đáng hoàng tránh chọc giận các phương.

Những tông môn lớn nhỏ này tuy không lọt vào mắt Tình Xuyên Điện nhưng nếu chọc nhiều người tức giận cũng là chuyện rất nguy hiểm.

Bây giờ có mọi người vào sơn môn Vắn Kiếm tông cũng tốt, để bọn họ hiểu rằng Vắn Kiếm tông sợ tội bỏ trốn, Tình Xuyên Điện không địa khái sát giới. Nếu không chế chưa biết chừng đây là chuyện tốt cho Tình Xuyên Điện.

Thế là xung quanh quảng trường rất nhanh đông nghẹt người.

Mọi người thấy hoa văn xám đen phức tạp đều ngây người. Trong đám đông có nhiều minh văn sư mắt sáng rờ nhìn từng minh văn, muốn tìm hiểu tác dụng của trận pháp. Dù sao toàn Vắn Kiếm tông biến mất ly kỳ, trận pháp này là đầu mối duy nhất.

Có người kinh kêu:

- Không đúng, đây là minh văn trận pháp thời thượng cổ, không phải kết quả cận đại.

Người đó nhận ra cách khắc minh văn, cách đường nét uốn lượn đều là áo nghĩa minh văn trận pháp thượng cổ truyền thừa nhiều năm.

- Rõ ràng đây là một tòa truyền tông trận, Vắn Kiếm tông đã dùng trận pháp này rời đi.

- Nhưng bọn họ đã đi đâu? Trận pháp này đi thông đến chỗ nào?

- Đường nét minh văn thật thần kỳ. Theo lý thì trận pháp thượng cổ đã không thể phát huy tác dụng ở hiện đại, dù sao lực lượng triều tịch trong thiên địa thoái hóa, đại đạo có khuyết. Nhưng tại sao trận pháp sinh ra lực lượng không gian đậm đặc như vậy?

- Vắn Kiếm tông thật đáng thương, khó khăn lắm mới thấy dấu hiệu nổi lên nhưng bị buộc phải vứt bỏ sơn môn vội vã bỏ trốn. Đây chính là cái đáng buồn của một môn phái nhỏ.

- Chúng ta có thể thử lại thúc giục trận pháp này không? Để tìm hiểu người Vắn Kiếm tông đi đâu.

Đám đông bàn tán sôi nổi.

Lòng Vương Tiểu Vong máy động.

Đúng vậy, nếu lại khởi động trận pháp thì không chừng có thể điều tra ra người Vắn Kiếm tông đi đâu. Một tòa trận pháp thời thượng cổ có thể khởi động trong thiên địa hiện đại là việc lạ, khi điều tra có lẽ sẽ được một phần cơ duyên cang nghịch thiên.

Rất nhanh các cao thủ Tình Xuyên Điện đào ra nhiều huyền tinh thạch tím trong địa huyết thâm uyên, theo mấy cao thủ trận pháp chỉ điểm khảm vào vị trí mấu chốt trung tâm trận pháp. Huyền tinh thạch tím như ngôi sao tím điểm tuyết quảng trường diễn võ.

Vương Tiểu Vong quát to:

- Đám đông tránh ra, ai dám quấy rầy trận pháp khởi động thì giết không tha!

Các cao thủ Tình Xuyên Điện đều phát ra hơi thở lực lượng của mình, như mãnh thú nước lũ khuếch tán bốn phía. Mười chiếc Tình Xuyên chiến hạm chậm rãi bay lên cao, huyền năng cự pháo bổ sung năng lượng, nòng pháo dữ tợn nhắm vào đám người phía dưới.

Trong tiếng mắng chửi, cao thủ các phương thế lực buộc phải lui ra xa vài trăm thước.

Đám người đại môn phái Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông cũng lui ra một khoảng cách.

Vương Tiểu Vong hét to:

- Mở trận pháp!

Mấy chục cao thủ trận pháp của Tình Xuyên Điện cùng rót năng lượng huyền khí vào trong đại trận. Tuy chục cao thủ trận pháp của Tình Xuyên Điện không biết tác dụng của trận pháp này nhưng chỉ cần là minh văn trận pháp thì trăm sông đổ về một biển, cách khởi động tương tự nhau. Chỉ cần khởi động theo quy tắc rồi sẽ có tác dụng.

Quả nhiên chớp mắt huyền tinh thạch tím điểm xuyết trong trận pháp điện cuồng lan tràn năng lượng biến thành ánh sáng tím rót vào hoa văn minh văn. Hoa văn đỏ đen chớp lóe ánh sáng chói mắt, lực lượng kỳ dị lan tràn trong trận pháp.

Vương Tiểu Vong mừng rỡ kêu lên:

- Thành công!

Mọi người mở to mắt nhìn trận pháp này, sợ bỏ qua bất cứ thứ gì.

Vù vù vù vù vù!

Không gian chấn động kịch liệt như có yêu ma đáng sợ nào xông mở bình chương hư không trói buộc, như cánh cửa ánh sáng đi thông vùng đất bí ẩn mở ra.

Bỗng nhiên . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Máu phun ra, óc ác văng đầy.

Đó là đầu của mấy chục cường giả trận pháp Tinh Xuyên Điện hết sức khởi động trận pháp, cái đầu như dưa hấu bị đập nát.

Máu tung tóe không gian như hỏa hoa bốc cháy.

Tiếng kinh kêu vang lên.

Mọi người chưa phản ứng lại thì thấy trong trận pháp to lớn, một thân hình tuần tú thon dài chậm rãi hiện ra như bước ra từ hư không.

Có người hét to:

- Là . . . Đao cuồng kiếm si Đinh Hạo!

Người xuất hiện trong trận pháp mặc áo xanh, nở nụ cười kỳ dị, tóc đen như suối lóe sắc vàng. Thanh niên có đạo vận, hơi thở khó miêu tả, khí chất vô song, không phải đao cuồng kiếm si Đinh Hạo uy chấn Bắc Vực thì còn ai?

Đinh Hạo trào phúng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đám ruồi bọ quả nhiên đều đến sao?

Con người Vương Tiểu Vong co rút:

- Là người ra tay giết mình văn sư trận pháp của ta?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Đúng thì sao?

Vương Tiểu Vong tức giận quát:

- Thứ không biết sống chết, chờ ta tìm được điểm dừng chân của các người sẽ nhỏ cổ tận gốc!

Vương Tiểu Vong thấy tức giận vì bị lừa. Mấy chục tông sư minh văn trận pháp chết tuy không tổn thương đến gốc của Tinh Xuyên Điện nhưng là một tổn thất không nhỏ, dù sao bồi dưỡng một vị tông sư minh văn trận pháp khó khăn hơn bồi dưỡng một võ giả rất nhiều.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Sợ là cả đời người cũng không thể tìm thấy chúng ta.

- Hừ! Dù là chân trời hay góc biển, không có chỗ nào Tinh Xuyên Điện ta không tìm thấy. Dù các người trốn khỏi Bắc Vực thì chúng ta cũng tóm cổ các người ra như bắt chuột.

Vương Tiểu Vong nổi điên, mắt màu vàng như con cá sấu lạnh lùng.

Đinh Hạo cười châm chọc:

- A! Vậy nếu là tiên giới thì sao?

- Hừ! Dù là tiên giới thì chúng ta cũng có thể . . . Cái gì? Người mới nói gì? Tiên giới?

Vương Tiểu Vong ngây người, thân thể run lên, lạc giọng hét to:

- Nói bậy bạ, sao các ngươi có thể vào tiên giới?

- Không có chuyện gì ta không làm được.

Đinh Hạo cười đắc ý:

- Người tuyệt đối không ngờ ta đã vào tiên giới và quay về một lần, ta đã phá giải bí mật tiên giới. Ha ha ha ha ha! Lần này ta trở về là muốn chuyển toàn Vãn Kiếm tông vào tiên giới, ha ha ha ha ha ha! Có phải là rất bất ngờ không?

Bốn phía kêu lên, ồn ào nhộn nhịp.

Tin tức này thật sự quá mức kinh người.

Đinh Hạo vào tiên giới rồi quay về?

Đinh Hạo dời nguyên Vãn Kiếm tông đến tiên giới?

Chuyện thật không thể tin nổi.

- Nói nhảm, bậy bạ, người nói như vậy là muốn lẫn lộn dư luận sao?

Vương Tiểu Vong cười phá lên:

- Dù là cường giả thần cảnh đều không thể vào tiên giới huống chi là hậu bối bình thường nhà người? Khoác lác quá nhiều ngược lại thành ngu xuẩn.

Vương Tiểu Vong dứt lời bỗng vươn tay, lực lượng hùng hồn bay ra hóa thành bàn tay vàng khổng lồ chụp hướng Đinh Hạo.

Lực lượng đỉnh Võ Thánh cảnh thể hiện rõ ràng.

Trong phút chốc vô số cường giả, cao thủ cảm giác mình nhỏ bé như con kiến.

Nhưng bàn tay to khổng lồ kia xuyên qua người Đinh Hạo, chụp túng không khí.

Là ảo ảnh.

Đinh Hạo xuất hiện trong trận pháp chỉ là một đoạn ký ức, không phải người thật.

1109. Chương 1110: Chúng Ta Thắng Tiên Rồi (hạ).

Vương Tiểu Vong tay trắng quay về.

- Đầu năm nay nói thật không ai tin.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nếu đã không tin thì Tình Xuyên Điện nhà người hãy sưu tầm trong Vô Tận đại lục đi, chờ xem các người có tìm được dấu vết Vãn Kiếm tông ta không. Ha ha ha ha ha ha! Nhưng trước đó để lại cho người chút kỷ niệm.

Đinh Hạo dứt lời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trận pháp diễn vô trường bỗng bắn lên từng đợt năng lượng đáng sợ, so sánh với mười ánh sáng hủy diệt từ Tinh Xuyên chiến hạm có thể bắn thủng trận pháp sơn môn Vãn Kiếm tông không kém là bao, ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ.

Cột sáng năng lượng tím bắn lên cao nhắm ngay Tinh Xuyên chiến hạm lơ lửng trong không trung.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tinh Xuyên chiến hạm bất ngờ không kịp đề phòng, vòng bảo hộ năng lượng bị đánh nát. Tinh Xuyên chiến hạm bị bắn thủng, các loại minh văn trận pháp bên trong chiến hạm nổ tung, phản phệ. Đặc biệt là huyền năng cự phạm trong Tinh Xuyên chiến hạm vốn tích súc năng lượng chờ bắn giờ thì nổ dây chuyền.

Trên bầu trời bốc lên mười đoàn lửa đỏ.

Mảnh vụn Tinh Xuyên chiến hạm bắn tung tóe.

- Không!!!!

Các cao thủ Tinh Xuyên Điện trên Tinh Xuyên chiến hạm phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng. Năng lượng nổ như vậy quá khủng khiếp, dù là cường giả cảnh giới Vô Đế cảnh cũng không thể trốn thoát. Các cao thủ Tinh Xuyên Điện trên Tinh Xuyên chiến hạm bị năng lượng cuồng bạo xé rách.

Máu cùng với mảnh vụn Tinh Xuyên chiến hạm bay li ti, vừa đẹp vừa trí mạng, như pháo hoa to lớn nổ tung giữa hư không.

- Chết tiệt, a a a a!!!!

Vương Tiểu Vong muốn nứt khóe mắt, gã không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy. Rõ ràng đây là cái bẫy Đinh Hạo đặt sẵn chờ Vương Tiểu Vong nhảy vào, trận pháp truyền tống là bẫy. Vương Tiểu Vong ngu ngốc sai người bỏ huyền tinh thạch tím vào trận pháp tương đương với tự tay bỏ đạn vào cây súng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năng lượng trên bầu trời nổ quá khủng khiếp, hư không bị xé rách.

Hình ảnh vừa đẹp vừa khủng bố, như màn sân khấu bị xé ra lộ hư không tối đen đáng sợ. Bên trong phát ra lực hút lớn kéo mảnh vụn Tinh Xuyên chiến hạm, xác và máu cao thủ Tinh Xuyên Điện đã chết vào trong khe nứt tối đen.

Khe nứt như cái miệng to tối đen cắn nuốt tất cả.

Lực lượng pháp tắc phát huy tác dụng, rất nhanh hư không khép lại. Bao tổ khe nứt thời không biến mất, bầu trời trở về xanh biếc. Mặt trời sáng sủa, nắng gió trong lành như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mười chiếc Tinh Xuyên chiến hạm của Tinh Xuyên Điện vĩnh viễn biến mất.

Mười chiếc Tinh Xuyên chiến hạm!

Vương Tiểu Vong và các cao thủ Tinh Xuyên Điện lòng nhỏ máu.

Mặc dù Tinh Xuyên Điện là vùng đất truyền thừa cổ xưa, nội tình thâm hậu, tích lũy ngàn vạn năm rất là hải hùng. Nhưng tổn thất mười Tinh Xuyên chiến hạm là đòn nghiêm trọng, nên biết rằng đây là vũ khí hạng nặng trong thánh chiến, là một trong các tiêu chí phân biệt đỉnh tông môn với môn phái bình thường.

Nguyên Tinh Xuyên Điện chỉ có gần trăm chiến hạm đẳng cấp Tinh Xuyên chiến hạm, bây giờ một hơi tổn thất một phần mười.

Tinh Xuyên Điện xuất động Tinh Xuyên chiến hạm vốn là vì khoe khoang võ lực Tinh Xuyên Điện hưng thịnh, giờ Tinh Xuyên chiến hạm bị hủy, người chết, ngay trước mặt nhiều môn phái, cao thủ bị đâm một ánh mắt sâu hoắm. Mặt các đệ tử Tinh Xuyên Điện bị đập sâu xuống bùn đất.

Vương Tiểu Vong điên cuồng rống to:

- A a a!!! Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo, không giết hết các người Vương Tiểu Vong ta thề không làm người!

Vương Tiểu Vong cảm giác như vị vua cao cao tại thượng mang theo vô tận kiêu ngạo muốn nhục nhã tên ăn mày lại bị kẻ ăn mày tát một bạt tai dính đầy phân chó, tát bay mọi kiêu ngạo, cao quý.

Đây là sỉ nhục cả đời Vương Tiểu Vong, gã trở thành trò cười cho toàn Bắc Vực.

- Ha ha ha ha ha ha! Người vẫn chưa hiểu mà còn muốn uy hiếp ta?

Ảo ảnh Đinh Hạo sống động như thật cười khẩy nói:

- Giờ đây tất cả đã đảo ngược. Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong, Lưu Xuyên tông, Tử Linh tông, Vạn Thú điện. Ta vĩnh viễn nhớ kỹ chuyện các người đã làm mấy hôm nay với Vạn Kiếm tông ta. Chờ đi, chờ khi Vạn Kiếm tông ta lần thứ hai từ tiên giới giáng xuống chốn nơi chính là lúc thanh toán tất cả.

Lời nói của Đinh Hạo rõ ràng, dứt khoát lọt vào tai mọi người.

Đám người đánh rùng mình, bởi vì ai đều cảm giác sát ý trong giọng của Đinh Hạo.

Đúng vậy, đao cuồng kiếm si Đinh Hạo nổi tiếng khắp Bắc Vực về nhân nghĩa, đặc biệt công bố Thất Huyền Trảm, các loại chiến kỹ huyền công, bổ võ thiên hạ được nhiều khen ngợi, được xem là thánh nhân đạo đức. Nhưng không thể bỏ qua lúc Đinh Hạo bị chọc giận thì trả thù rất điên cuồng, sẽ làm người dám trêu vào hắn hối hận mình sinh ra đời.

Một khi bị chọc giận Đinh Hạo sẽ biến điên cuồng.

Trước giờ Đinh Hạo không phải cái gì thiện nam tín nữ.

Trong đám đông có nhiều người biến sắc mặt.

Bọn họ đều là đệ tử tông môn lúc trước bị Đinh Hạo điểm danh, nửa năm qua họ làm cái gì thì bản thân biết rõ. Một khi Vạn Kiếm tông trả thù thì tuyệt đối là trí mạng.

Đương nhiên càng hãi hùng là Đinh Hạo luôn miệng nói dời hết Vạn Kiếm tông đi tiên giới, nếu hắn nói thật thì chẳng phải là mỗi người trong đàn được đều thăng tiên?

Trong truyền thuyết chỉ cần vào tiên giới thì là con heo ngốc cũng có lực lượng tiên nhân.

Mấy vạn người Vạn Kiếm tông đi tiên giới nghĩa là có mấy vạn người thành tiên.

Quá đáng sợ.

Một khi mấy vạn tiên nhân từ tiên giới trở về Vô Tận đại lục sẽ là thế lực gì? Còn ai có thể ngăn cản? Đừng nói là mười tông môn Bắc Vực gì đó, dù là lực lượng năm cực Vô Tận đại lục cũng bị một vạn tiên nhân đè bẹp.

Dù một tiên nhân của Vạn Kiếm tông giáng trần đã đủ trấn áp tất cả tông môn.

Chỉ tưởng tượng kết quả đã làm người ta không rét mà run.

Đến lúc đó sẽ là tai họa ngập đầu cho tông môn bị Đinh Hạo nêu tên.

Vương Tiểu Vong cười nhạt cao giọng quát:

- Hừ! Nói năng to mồm, người nghĩ tiên giới là hậu viện của người sao? Muốn đi là đi, còn mang theo mấy vạn môn nhân? Trò gạ người này diễn quá ngu ngốc.

Ảo ảnh Đinh Hạo không quan tâm Vương Tiểu Vong.

- Ha ha ha ha ha ha! Hôm nay chỉ là khởi đầu, hãy sợ hãi, run rẩy chờ đợi đi, chờ Vạn Kiếm tông ta trở lại là ngày tổng thanh tẩy!

Đinh Hạo dứt lời cơ thể mơ hồ, biến mất tại chỗ.

Trận pháp trên quảng trường diễn vô vút tất, nền đá vỡ vụn, từng hoa văn đen bị phá hủy, tất cả biến mất.

Ánh nắng gắt chiếu xuống nhưng mọi người chỉ thấy rét run.

Không ai ngờ lần này Tình Xuyên Điện rầm rộ chinh phạt Vạn Kiếm tông sẽ có kết quả như vậy.

Nhiều người đều suy nghĩ lời cuối cùng đao cuồng kiếm si nói có phải là hù dọa không?

Trong lòng Vương Tiểu Vong cũng ớn lạnh, gãi cổ dè nén, ngẫm nghĩ.

Vương Tiểu Vong cao giọng quát:

- Người Vắn Kiếm tông sợ tội bỏ trốn, chắc chắn là núp ở đâu đó trong đại lục. Quy mô mấy vạn người sớm muộn gì cũng lộ tung tích, ta sẽ điều tra được, khi đó . . . Hừ!

Không có người nói chuyện.

Một số người nhát gan lặng lẽ rời đi.

1110. Chương 1111: Hãy Run Rẩy Sợ Hãi Đi.

Vài người trong đám đông biểu tình thả lỏng. Bọn họ tụ tập tại đây không phải vì thèm muốn của cải Vắn Kiếm tông mà là vào phút mấu chốt giúp một tay, có nhiều người từng nhận ơn huệ của Đinh Hạo, có cường giả khâm phục hẳn. Vốn tưởng rằng sẽ có trận chiến bây giờ đệ tử Vắn Kiếm tông biến mất, bọn họ thả lỏng.

Nguyên sơn môn Vắn Kiếm tông bị lục soát một lần.

Giếng suối thần, thần minh được phổ trong truyền thuyết bị chuyển sạch, không thể tìm về. Mạch khoáng huyền tinh thạch tím trong địa huyết thâm uyên sau núi thì vẫn còn, đây là món tài sản khiến người điên cuồng, toàn Bắc Vực đổ mắt.

Bây giờ người Vắn Kiếm tông rời đi, mạch khoáng huyền tinh thạch tím trở thành vật vô chủ.

Nếu là vật vô chủ thì mọi người đều có phần.

Dù Tình Xuyên Điện là thể lực nội tình thâm sâu, cường đại nhưng chỉ dựa vào lực lượng một tông không thể nuốt hết miếng bánh to. Mười đại tông môn khác trong Bắc Vực đều tham gia, một số tông môn cấp thấp hơn cũng được chia. Các đại thể lực hợp thành liên minh, cộng đồng khai phá tài nguyên huyền tinh thạch.

Được đến một đám huyền tinh thạch to lớn, lực lượng nhân loại Bắc Vực tăng nhanh.

Khiến người bất ngờ là trong toàn quá trình không thấy yêu tộc chen chân. Tuy huyền tinh thạch không có tác dụng lớn với yêu tộc nhưng theo thói quen của chúng thì hề chuyện gì gây rắc rối cho nhân loại là chúng sẽ rất vui lòng.

Lần này yêu tộc im lặng hơi kỳ dị.

Cùng lúc đó, sơn môn Vắn Kiếm tông có nhiều chỗ trống.

Lúc trước nhiều người suy đoán phúc địa linh khí dồi dào này sẽ bị đại tông môn nào chiếm cứ, nhưng sau khi xảy ra chuyện quảng trường diễn võ thì không ai dám. Lữ Đinh Hạo nói thật, mặc kệ là ai chiếm cứ nơi này sau này sẽ đối mặt đòn phản công đáng sợ.

Chỉ số ít cường giả, cao thủ đại tông môn ở tại đây mong ước nương nhờ vào linh khí thiên địa phá tan trời buộc bình cảnh. Bọn họ không dám ở trong gian nhà có sẵn của Vắn Kiếm tông mà chỉ xây cái mới trên quảng trường, không dám phá hư một gốc cây ngọn cỏ.

Thời gian trôi nhanh.

Các lời đồn về tung tích Vắn Kiếm tông lan tràn trên đất Bắc Vực.

Có người tin tưởng Đinh Hạo không nói dối, có lẽ Vắn Kiếm tông đã thăng lên tiên giới. Có người phỏng đoán khả năng Vắn Kiếm tông lên tiên giới không lớn, chắc chắn là lợi dụng truyền tông trận pháp chạy đi khu vực bí ẩn nào đó ngoài Bắc Vực lặng lẽ ngủ đông, dù sao Đinh Hạo là đại gia mình vẫn trận pháp.

Vấn Kiếm tông núp trong bóng tối như dã thú liếm nanh vuốt đợi khi thực lực đủ mạnh sẽ phản công.

Trên Vô Tận đại lục ngẫu nhiên có tin đệ tử Vấn Kiếm tông ẩn hiện nhưng cuối cùng xác nhận là giả.

Siêu tông môn Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong luôn tìm kiếm tung tích Vấn Kiếm tông, tiếc rằng bọn họ lục soát khắp Bắc Vực nhưng không có manh mối gì. Mấy vạn người như bốc hơi khỏi thế gian.

Thời gian trôi qua, tin tức về Vấn Kiếm tông càng lúc càng thiếu.

Tình huống đó khiến nhiều người bắt đầu tin có lẽ Vấn Kiếm tông thăng tiên.

Những người, thế lực từng đối phó Vấn Kiếm tông ngày càng bất an.

Như câu nói cuối cùng ảo ảnh Đinh Hạo đã nói trước khi biến mất, bọn họ nôn nóng chờ đợi, run rẩy sợ hãi, nhắm mắt lại sẽ mơ thấy ác mộng đáng sợ. Bóng dáng áo xanh tay trái cầm đao tay phải cầm kiếm xuất hiện trong máu và lửa, mang đến vô tận giết chóc, tai nạn.

Run rẩy!

Linh hồn kẻ xấu xa đang run rẩy.

* * *

Thần Ân đại lục.

Hãn Hải sâm lâm.

Sơn môn tạo hóa.

Sơn môn trống rỗng chờ đợi mấy ngàn năm rốt cuộc nghênh đón chủ nhân của mình.

Mấy vạn đệ tử Vấn Kiếm tông được sắp xếp ở khu vực khác nhau. Di dời vốn là công tác rất rườm rà, may mắn tông môn tạo hóa chuẩn bị sẵn mọi thứ cho Vấn Kiếm tông. Hơn một vạn đệ tử tông môn đến không khiến sơn môn tạo hóa chật chội, sơn môn bằng bạc có thể chứa mấy chục vạn người.

Rất nhiều đệ tử Vấn Kiếm tông nhớ rõ khi chuông môn tuyên bố sẽ rời đi thì có tâm tình gì.

Vốn tưởng là bắt đắc dĩ xa xứ, sau khi vứt bỏ sơn môn thì bọn họ sẽ lưu lạc không chốn nương thân. Ai ngờ sẽ đi đến nơi rộng lớn, đồ sộ, hoàn mỹ hơn sơn môn Vấn Kiếm tông trước kia gấp vô số lần.

Bọn họ không được cho biết chỗ này chính là tiên giới trong truyền thuyết.

Lý Lan nói với các đệ tử chuyển tông môn đến chỗ bí ẩn, ngăn cách với thế gian, bắt đầu ngủ đông và tu luyện. Lý Lan hy vọng mỗi một đệ tử Vấn Kiếm tông khắc ghi sỉ nhục bị buộc rời khỏi tông môn vào lòng, thành động lực chăm chỉ tu luyện, một ngày nào đó quay về Vô Tận đại lục trả lại nhục nhã.

Mỗi người cảm giác được mảnh thiên địa này khác lạ.

Có lẽ người thường không phát hiện rõ ràng nhưng vô giả đều cảm giác đến lực lượng trong người bị sức mạnh bí ẩn ức chế, cảnh giới rút xuống như bị bệnh nặng. Nhưng bọn họ không hoảng hốt, bởi vì lúc trước Đinh Hạo đã nói thiên địa có lực lượng áp chế, sau khi thích ứng sẽ là giai đoạn tăng trưởng, thực lực tăng vọt.

* * *

Sắp xếp cho đệ tử tông môn xong Đinh Hạo vội khiến Độn Thiên Thạch Thi mang hãn quay về Tình Xuyên Điện.

Lệ Thính Thiên, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp còn bị nhốt ở bên trong.

Chuyện rắc rối trong tông môn giao cho đám người Lý Lan, Vương Tuyệt Phong, Lý Y Nhược xử lý.

Trong không gian quỷ thành u ám, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, Lệ Thính Thiên bị nhốt ở đây cả ngày. Với thực lực hiện giờ của Lệ Thính Thiên không ăn không uống hơn một tháng cũng không sao nhưng hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp sẽ gặp nguy hiểm. May mắn không gian trừ vật của Lệ Thính Thiên có mang theo chút đồ ăn đơn sơ.

Lệ Thính Thiên từng thử quay về đường cũ. đọc truyện nhanh nhất tại .org nhé các bạn

Lệ Thính Thiên phát hiện con đường lúc đến đã biến mất, bốn phía tối đen. Chỗ này nằm trong trận pháp cường đại bí ẩn, không thể đi ra ngoài.

Trong lúc Lệ Thính Thiên bó tay thì . . .

Rào rào rào rào!

Trên tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch gần đó bỗng có tiếng nước, bóng sáng chớp lóe, ánh sáng lam đầy trời như ánh sao. Bóng dáng Đinh Hạo xuất hiện trên tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch.

- Đinh đại ca!

Nạp Lan Sơ mừng rỡ chạy lại:

- Người đã trở về?

- A a a, người tốt về rồi, mau cho ta ăn thịt, ta đói.

Nạp Lan Du Hiệp thấy Đinh Hạo xuất hiện cũng mừng rỡ, mấy ngày nay ăn đồ chay Lệ Thính Thiên đưa làm gã sắp ói.

Đinh Hạo cười sờ đầu Nạp Lan Sơ, lấy đồ ăn trong trữ vật giới chỉ ra cho hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp.

Đinh Hạo nói với Lệ Thính Thiên:

- Xảy ra chút ngoài ý muốn, đã làm các người lo lắng.

Lệ Thính Thiên ừ một tiếng, gật đầu không hỏi nhiều.

Đinh Hạo vẫn kể đại khái chuyện mình gặp được.

Nghe nói Đinh Hạo có trở về Vô Tận đại lục một lần còn dời nguyên Vãn Kiếm tông tới tiên giới thì Lệ Thính Thiên vô cùng rung động.

Lệ Thính Thiên kích động hỏi:

- Nói vậy là người . . . Có thể tùy thời quay về Vô Tận đại lục?

1111. Chương 1112: Khổ Sở Truy Tìm.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Nhưng mỗi lần Độn Thiên Thạch Thi xuyên qua thời không cần có điều kiện nhất định, lần này dời nguyên Vãn Kiếm tông chuyển đến Thần Ân đại lục là vì nhờ lực lượng tế đàn sơn môn tạo hóa. Nếu muốn lại trở về Vô Tận đại lục cần một năm mới được.

Mắt Lệ Thính Thiên buồn bã sau đó lại sáng lên.

Chỉ có một năm, rất nhanh sẽ trôi qua.

Nếu đã có cách trở về thì Lệ Thính Thiên không vội về nhà, Thần Ân đại lục đúng là nơi tu luyện hoàn mỹ, nàng yên tâm tu hành tại đây.

- Ta trở về có cho Vô Niệm phái biết tin tức của Thính Thiên sư muội, thần ni đã yên tâm.

Đinh Hạo có đi Vô Niệm phái, tin tức Diệu Âm trở thành Phật Chủ Đại Lôi Âm Tự đã truyền đến Tuyết Châu Bắc Vực. Trên dưới Vô Niệm phái không biết lý do nên rất phấn chấn.

Vô Niệm Thần Ni thu hai quan môn đệ tử. Diệu Âm danh tiếng như cồn, chỉ có Lệ Thính Thiền là khiến Vô Niệm Thần Ni lo lắng, nay nghe Đinh Hạo mang tin về thì cũng yên tâm. Vô Niệm Thần Ni không ngờ Lệ Thính Thiền được tạo hóa trên cả Diệu Âm, vào tiên giới.

Lệ Thính Thiền khẽ thở dài:

- Mấy ngày nay chắc sư tôn rất vất vả.

Vô Niệm Thần Ni tựa như mẫu thân của Lệ Thính Thiền, là người quan trọng nhất đời nàng.

Đinh Hạo hỏi:

- Thính Thiền sư muội muốn theo ta đi sơn môn tạo hóa không?

Lệ Thính Thiền ngẫm nghĩ, lắc đầu, nói:

- Ta muốn tu hành trong thế giới hồng trần này, một năm sau ta sẽ tìm Đinh sư huynh. Khi đó xin Đinh sư huynh đưa ta về Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo khuyên nhủ:

- Nhưng hiện nay Thần Đình truy nã đuổi giết ma tinh khắp nơi, Thính Thiền sư muội đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm.

Lệ Thính Thiền mỉm cười nói:

- Không sao, ta sống trong thiên địa này lâu, đã quen thuộc tất cả. Ta quen thiên đạo hoàn chỉnh tại đây, hoàn thành lột xác, người khác không thể nhận ra được. Huống chi công pháp ta tu hành đến cảnh giới hôm nay muốn tiến thêm một bước thì phải đi hồng trần, không thể tĩnh tu một chỗ.

Đinh Hạo thấy ý chí Lệ Thính Thiền kiên quyết thì không khuyên thêm.

Độn Thiên Thạch Thi chỉ điểm Đinh Hạo mang Lệ Thính Thiền, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp ra khỏi nơi quỷ quái này. Từng dãy kiến trúc lầu vũ màu đen như tự di chuyển, chủ động tránh đường. Đây là một tòa trận pháp rất đáng sợ, mặt ngoài không nhìn ra cái gì, lạc vào trong sẽ không biết đường ra.

Bên ngoài quỷ thành đã không còn đám người đến thám hiểm thử vận may.

Trên quảng trường còn sót lại dấu vết chiến đấu. Vết máu loang lổ, mảnh vụn đao kiếm đầy đất. Đa phần xác chết đã được dọn dẹp, mặt đất đắp nền mới. Quảng trường hầu như bị đánh nát, không khí còn sót lại hơi thở lực lượng nhàn nhạt. Trong đó đậm đặc nhất là hơi thở lực lượng của thiên tài yêu tộc.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Không biết cường giả yêu tộc kia cuối cùng có thoát khỏi đại quân Thần Đình không?

- Ta đi đây.

Lệ Thính Thiền thướt tha khuất bóng phía xa.

Từ khi đi tới này thế giới Lệ Thính Thiền để tóc dài, không mặc áo tu, đẹp như tiên. Thân hình yêu kiều, mặt mày xinh đẹp làm tim người đập nhanh, có lẽ điều này liên quan đến công pháp Lệ Thính Thiền tu luyện, nàng cần đi hồng trần.

Đinh Hạo phất tay phía xa, mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp quay về sâu trong quỷ thành, qua tế đàn trắng làm bằng bạch ngọc thạch trở lại sơn môn tạo hóa.

Lúc này Lý Lan đã chờ Đinh Hạo sẵn.

Giới thiệu đơn giản xong hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp được sắp xếp chỗ ở, đi theo Vương Tuyệt Phong rời khỏi.

Đinh Hạo cảm thấy không khí quái dị, thấy biểu tình đám người Lý Lan, Lý Y Nhược, Nhậm Tiêu Dao trầm trọng.

Đinh Hạo lấy làm lạ hỏi:

- Có phải đã xảy ra chuyện gì? Đúng rồi, Sương Nhi đâu? Làm cùng Tà Nguyệt chuồn ra ngoài? Hèn gì mấy ngày nay ta không thấy con mèo mập kia.

Lý Lan im lặng giây lát rồi kể lại chuyện lúc trước xảy ra.

Đinh Hạo nhảy căng lên, biến sắc mặt nói:

- Nàng nói sao? Sương Nhi, Ngã Hành, Tà Nguyệt, tiểu Hắc đều biến mất trong trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá? Lần trước cùng ta vào trận pháp?

Lý Lan gật đầu, hốc mắt đỏ hồng.

Mỗi một đứa trẻ là bảo bối trong lòng mẫu thân. Trước mặt người ngoài Lý Lan là nữ cường nhân nhưng lúc này khó thể che giấu kinh hoàng, đau thương.

Đinh Hạo nhìn Lý Lan, biết nàng cũng không chịu nổi. Đinh Hạo không nói nổi nữa, hít thở sâu một hơi, cố gắng khiến đầu óc trống rỗng của mình tỉnh táo lại để suy nghĩ.

Đây không phải tin tức tốt.

Nếu hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành cùng một mèo, một chó vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá nghĩa là đã sớm đến Thần Ấn đại lục. Trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá chắc là ngẫu nhiên, không thể suy đoán ra hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành cùng một mèo, một chó bị đưa đến đâu.

Vấn đề là bây giờ phương đông Thần Đình truy nã đuổi giết ma tinh chuyển thể khắp nơi. Hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành cùng một mèo, một chó chắc chắn cũng nằm trong số mục tiêu, gặp phải cao thủ binh sĩ Thần Đình phương đông là không có may mắn thoát được.

Hai đứa trẻ thêm đôi vật nuôi đi đến Thần Ấn đại lục đã nửa năm, không có khả năng tự nuôi sống mình làm sao sống nổi trong nửa năm này?

Nghĩ đến nữ nhi bảo bối run rẩy đói khát trong gió rét mưa lạnh là tim Đinh Hạo đau như dao đâm.

Thế giới này quá nguy hiểm, sau khi trận pháp trên bàn cờ truyền tống thì di chứng rất đáng sợ, quá trình thích ứng Thần Ấn đại lục vô cùng đau khổ.

Lòng Đinh Hạo rối bòng bong.

Lỡ như hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành đã . . . Đinh Hạo không dám tưởng tượng, hẳn chưa từng sợ như vậy.

Miền cường bình tĩnh tinh thần, nhìn Lý Lan tiêu tụy héo mòn, cố che giấu lo lắng.

Đinh Hạo cười khuyên:

- Yên tâm, con Tà Nguyệt là cường giả cảnh giới yêu đế, trong cơ thể tiểu Hắc có lực lượng huyết mạch khủng bố. Có bọn chúng thì Sương Nhi, Ngã Hành chắc chắn không gặp nguy hiểm gì. Ta lập tức đi tìm ngay, nhất định sẽ tìm được chúng.

Nhậm Tiêu Dao nhảy căng lên nói:

- Ta đi với người.

Mấy ngày nay Nhậm Tiêu Dao cũng rất lo cho nhi tử của mình, ngày đêm chịu dày vò.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Ta đi một mình, người chưa cảm ngộ được thiên đạo Thần Ấn đại lục, chưa lột xác thích ứng, cũng không giúp được. Chuyện nơi này không thể lộ ra ngoài.

Đinh Hạo suy tính để nguyên Vấn Kiếm tông ở trong sơn môn tạo hóa ngũ tu luyện, nhanh chóng tăng cao thực lực mỗi một đệ tử. Tuyệt đối không thể ra khỏi sơn môn tạo hóa, vì nếu đụng độ vật khổng lồ phương đông Thần Đình thì sẽ là tai nạn. Mỗi người Vấn Kiếm tông đều là ma tinh chuyển thể, Thần Đình phương đông sẽ không bỏ qua.

Đinh Hạo sắp xếp tất cả xong rời khỏi sơn môn tạo hóa ngay.

Đinh Hạo sốt ruột muốn tìm nữ nhi của mình.

* * *

Đinh Hạo phỏng đoán:

- Nếu theo ta cùng một ô vuông trên trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá theo lý thì nên xuất hiện bên ta, ít nhất không cách quá xa. Nhóm Sương nhi có lẽ ở trong Hãn Hải sâm lâm?

1112. Chương 1113: Khổ Sở Truy Tìm (hạ).

Đinh Hạo sưu tầm Hãn Hải sâm lâm trước tiên, khu vực chú ý nhất là quanh Thiên Hoang bộ lạc.

Chớp mắt đã qua ba, bốn ngày nhưng Đinh Hạo không phát hiện chút manh mối, như biển rộng tìm kim.

Trước khi rời khỏi sơn môn tạo hóa Đinh Hạo có hỏi Nạp Lan Sơ lúc phát hiện Đinh Hạo hôn mê có thấy ai khác không? Nạp Lan Sơ khẳng định khi đó chỉ trông thấy một mình Đinh Hạo, trên bầu trời chỉ có một quả cầu lửa giáng xuống.

Mấy lần Đinh Hạo lên vào Thiên Hoang bộ lạc quan sát kỹ, không thấy bóng dáng hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, Tà Nguyệt, chó con lông đen.

- Nếu chỉ một mình ta tìm kiếm thì quá khó khăn, khó hơn cả biển rộng tìm kim. Nhưng bây giờ chưa thể xuất động đệ tử Vãn Kiếm tông, một là vì thực lực của bọn họ quá thấp, hai là nhiều võ giả Vô Tận đại lục cùng xuất hiện sẽ kinh động Thần Đình phương đông. Một khi binh sĩ Thần Đình vây công thì sẽ là tai nạn cho Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo rất rối rắm.

Làm phụ mẫu, dù trả bất cứ cái giá nào chỉ cần tìm về nữ nhi là Đinh Hạo bất chấp.

Nhưng Đinh Hạo là một thành viên của Vãn Kiếm tông, hẳn không muốn vì việc riêng đem đến tai họa cho cả tông môn.

Chớp mắt nửa tháng qua đi.

Đinh Hạo tìm kiếm quanh Thiên Hoang bộ lạc mấy ngàn dặm vẫn không có manh mối gì.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Có vẻ suy nghĩ của ta không đúng, phải đổi cách khác.

Đinh Hạo nghe phía trước có tiếng la giết, sóng năng lượng khủng bố truyền đến, càng tới gần càng rõ ràng hơn. Đường như có hai đội quân điên cuồng giết nhau, trên bầu trời nổ rộ các luồng sáng. Trong không trung run rẩy, lửa hừng hực bốc lên cao thiêu đốt nguyên khu rừng.

- A? Đó là . . . Hưởng Thiên Hoang bộ lạc?

Đinh Hạo giật mình, biến thành luồng sáng bay hướng Thiên Hoang bộ lạc.

Chớp mắt Đinh Hạo đã đến bên ngoài Thiên Hoang bộ lạc.

Khoảng mấy chục nam nhân khôi ngô mặc áo giáp da thú màu đỏ rực bao vây xung quanh Thiên Hoang bộ lạc, tấn công rầm rộ. Tình hình vô cùng thảm thiết. Thiên Hoang bộ lạc có tường thành to lớn, mình vẫn trận pháp chống cự nhưng trình độ sức chiến đấu, số người Thiên Hoang bộ lạc đều thua xa kẻ tấn công, tình huống chỉ đành treo chuông.

Một thanh âm giận dữ phát ra từ tường thành Thiên Hoang bộ lạc:

- Xích Hổ bộ lạc, Thiên Hoang bộ lạc ta không oán không thù với các người, mọi người sống bình yên nhưng tại sao hôm nay tấn công chúng ta?

- Ha ha ha ha ha ha! Lãnh lão đầu, trong Hãn Hải sâm lâm luôn là mạnh ăn thịt yếu, cường giả làm vua, tất cả nói bằng thực lực. Bây giờ thực lực của Xích Hổ bộ lạc ta vượt xa Thiên Hoang bộ lạc nhà người, nuốt các người là chuyện đương nhiên. Chỉ trách các người quá ngây thơ, trong rừng rậm chết chóc này nói gì đến tình nghĩa?

Trên bầu trời, một lão nhân uy mãnh cười trên lưng con cọp to đỏ rực cất tiếng cười to.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Một góc tường thành Thiên Hoang bộ lạc sụp đổ, minh văn trận pháp thủ hộ phái tây nam bị công phá một góc. Thoảng chớp chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc như nước lũ tràn vào lỗ hổng.

- Liều mạng với chúng!

Các cao thủ Thiên Hoang bộ lạc biểu tình tuyệt vọng, điên cuồng.

Một khi Thiên Hoang bộ lạc bị công phá thì tất cả tan nát hết. Nữ nhân là công cụ tiết dục, nam nhân hoặc bị giết hoặc thành nô lệ, con nít bị bán đi. Đây là chuyện thường xảy ra trong Hãn Hải sâm lâm, mỗi ngày có bộ lạc bị xóa sổ, bộ lạc mới nổi lên.

Chợt vang tiếng la lên:

- A!

Đức Bưu bị một cao thủ Xích Hổ bộ lạc chém thành hai khúc chết ngay tại chỗ.

Trong Thiên Hoang bộ lạc vang tiếng hét chói tai, kinh kêu. Những nữ nhân, trẻ con bình thường chân yếu tay mềm như gà mái kinh hoàng không biết nên chạy đi đâu. Thần tượng cao to bị phá hủy, phòng ốc bị đốt cháy sụp xuống, cảnh tượng tận thế.

Đinh Hạo trông thấy hình ảnh này cảm thấy có chút tàn nhẫn.

Trên Thần Ấn đại lục sát phạt máu me hơn Vô Tận đại lục, như thế giới người rừng nguyên thủy.

Đinh Hạo nhìn bên dưới thảm thiết, lòng máy động.

Tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hần nghĩ ra một cách hay.

Lòng máy động, hơn một ngàn chiến ngẫu kim loại đúc bằng thượng cổ thần dị xuất hiện bên cạnh Đinh Hạo. Những chiến ngẫu kim loại toàn thân bốc cháy ngọn lửa đỏ như tử thần bước ra từ chiến trường địa ngục, tràn ngập hơi thở giết chóc, máu me, cực kỳ đáng sợ.

Kinh Diễm Phật Thiên Quân.

Đây là dị bảo chinh phạt Đinh Hạo cướp được từ tai địa tông sư luyện khí người lùn.

Trong phút chốc đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong đáng sợ từ trên trời giáng xuống, từ sau lưng công kích chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc. Đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong như dung nham lửa vo otan chớp mắt thay đổi tình hình chiến trường.

Lão nhân uy mãnh trên lưng con cọp lửa đỏ giật mình kêu lên:

- Đó là cái gì?

Kinh Diễm Phật Thiên Quân đột nhiên xuất hiện chớp mắt thay đổi cục diện.

Sức chiến đấu trung bình của chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc khoảng cảnh giới Vô Vương cảnh, như từng con man thú sức mạnh rất lớn. Tảng đá, cây to dễ dàng bị Xích Hổ bộ lạc đánh nát, nhưng đối mặt đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong luyện chế bằng bí pháp bí kim thì thua hoàn toàn. Sức mạnh của Xích Hổ bộ lạc không thể lay động chiến ngẫu kim loại, lực lượng của đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong thì trên Xích Hổ bộ lạc.

Trong Thiên Hoang bộ lạc, trưởng lão tế đàn Lãnh Vân mừng như điên.

Trưởng lão tế đàn Lãnh Vân nhận ra đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong đáng sợ là của thanh niên bí ẩn hôm đó mang hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp đi. Khi đám người Đức Bưu đuổi theo ra khỏi bộ lạc đã bị đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong này hù rớt về.

Thật là niềm vui bất ngờ, thanh niên kia đến giúp đỡ Thiên Hoang bộ lạc.

Trời giáng cứu tinh.

Lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ vừa kinh vừa giận rống to:

- Là ai dám quấy rối chuyện của Xích Hổ bộ lạc ta?

Bóng người chột lóe, Đinh Hạo xuất hiện.

Con người lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ co rút:

- Người là ai?

Lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ bản năng cảm giác uy hiếp, lão là cường giả cảnh giới Vô Thánh cảnh vậy mà không phát hiện ra thanh niên này ngay bên cạnh mình.

Đinh Hạo không đáp, tay trái chộp hư không, thanh ma đao đen nằm trong tay.

Đinh Hạo rút cực dương thiên hỏa huyền khí vào, thanh ma đao đen rung vù vù. Thanh ma đao đen tàn phá tỏa ánh sáng đỏ rực. Các kỳ hiệu kỳ dị đỏ thẫm như máu chạy dọc, thân thanh ma đao đen biến to ra. Lực lượng đáng sợ cuốn sạch thiên địa khuếch tán.

Đáng sợ!

Máu me!

Khủng bố!

Trong khoảnh khắc này như có một con ma giết chóc từ biển máu bùng xuống thế giới này.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, vô số hồng hoang mãnh thú bắt đầu kêu gào, kinh khủng bất an nằm rạp xuống đất, run bần bật. Có nhiều mãnh thú chạy trốn tứ tán như tận thế đến, thú triều đáng sợ hình thành.

1113. Chương 1114: Thần Phục Hoặc Chết.

Trên bầu trời, lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ cảm thấy sợ hãi, bất an vô cùng.

Con cạp to lửa đỏ dưới thân lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ phát ra tiếng gào thét như thể trông thấy thiên địch, gầm gừ không dám nhúc nhích.

Mấy chục cao thủ cùng bộ lạc bên cạnh lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ người cứng ngắc như bị đông lại, không dám nhúc nhích một ngón tay. Mọi người có ảo giác mình hơi động dậy là khí cơ đáng sợ tỏa định cơ thể như bùng nổ như nước lũ xé rách mình thành mấy mảnh.

Trên mặt đất, các chiến sĩ Thiên Hoang bộ lạc, Xích Hổ bộ lạc bên tấn công, bên phòng thủ cảm giác linh hồn run rẩy, ngừng chiến đấu.

Cổ họng lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ khô khốc:

- Người . . . Các hạ rôtrư cuộc là ai? Xích Hổ bộ lạc ta không hề đụng chạm đến các hạ, chúng ta . . .

Lão nhân Xích Hổ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ kinh khủng nói:

- Nếu các hạ che chở Thiên Hoang bộ lạc thì Xích Hồ bộ lạc chúng ta lập tức rút đi ngay và nguyện ý bồi thường . . .

Đinh Hạo không nói một lời.

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chợt lóe, chớp mắt Đinh Hạo đã đến trước mặt lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ. Ma đao đỏ như máu nhanh chóng chém xuống, bao phủ đám người lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ vào đao ý đao quang đáng sợ.

- A a a . . . Không . . .

Mặt trái cảm xúc bùng nổ, lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ hét thất thanh. Có thể nói lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ rèn luyện qua bao nhiêu cuộc chiến, đi vào đường sống coi chết nhiều lần, lão vốn tưởng đối mặt tử vong không thấy sợ nhưng vào lúc này, khi đao ý đỏ rực giáng xuống, lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ không nín được kinh khủng hét chói tai.

Một giọt máu tươi chảy ra từ trán lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ.

Thanh ma đao đen khựng trên trán lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ, cách làn da chưa tới một sợi tóc.

Vào phút cuối Đinh Hạo rút đao về.

Lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ thở hồng hộc, người ướt đầm mồ hôi, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, rung động. Tất cả ý chí võ đạo của lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ đã bị phá hủy tan nát vào giây phút đó.

Đinh Hạo đã ra xa hai mươi thước.

Thanh ma đao đen to lớn phun ra nuốt vào đao quang trong tay Đinh Hạo, toát ra lực lượng đáng sợ.

Đinh Hạo chém một đao.

Một vệt đao quang lửa dài năm trăm thước lạng lẽ chém ra, xẹt qua một ngọn núi cách hai mươi thước. Đao quang cắm phập xuống đất, từng luồng sáng đỏ bắn lên. Lực lượng đáng sợ bùng nổ dưới lòng đất, nguyên ngọn núi lạng lẽ thành hạt cát, lấy ngọn núi làm trung tâm mặt đất nứt vỡ, thành cát. Sa mạc đỏ phạm vi trăm dặm hình thành.

Sa mạc chết, không có chút sự sống.

Lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ, các cường giả, cao thủ trong bộ lạc đứng trên bầu trời nhìn thấy hình ảnh này thì đứng như trời trồng. Mỗi người cảm giác sống lưng ớn lạnh, da đầu tê dại.

Đây . . . Là loại lực lượng gì?

Nếu mới rồi một đao kia chém vào Xích Hồ bộ lạc thì tin tưởng nguyên Xích Hồ bộ lạc như ngọn núi kia chớp mắt biến thành sa mạc chết.

Thanh niên này rốt cuộc là ai?

Quá đáng sợ!

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Thần phục hoặc chết.

Lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh ngồi trên lưng con cạp lửa đỏ rùng mình, tỉnh táo lại. Lão ngần ngừ một lúc, lòng thổ dài nhảy xuống con cạp lửa to, quỳ một gối xuống đất.

Lão nhân Xích Hồ bộ lạc uy mãnh cung kính nói:

- Đan Hùng Xích Hồ bộ lạc nguyện ý thần phục, xin đại nhân tha cho Xích Hồ bộ lạc ta.

Mấy chục cao thủ Xích Hổ bộ lạc thấy tộc trưởng quỳ một gối liền hiểu cục diện không thể xoay ngược. Đối mặt cao thủ đáng sợ như vậy, đặc biệt là một đao diệt thể chém nát lòng may mắn của bọn họ. Bây giờ Xích Hổ bộ lạc buộc phải đầu hàng, không thì nguyên bộ lạc chỉ có nước bị xóa sổ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mấy chục cao thủ Xích Hổ bộ lạc quỳ một gối xuống đất thần phục.

Trên mặt đất, các chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc ngơ ngác nhìn hình ảnh này, một lát sau quỳ xuống đất. Tộc trưởng, các tộc lão đều chọn đầu hàng, bản tính tuyệt đối phục tùng tộc trưởng nuôi dưỡng trong thời gian dài khiến bọn họ đều từ bỏ.

Tôn sùng, kính sợ cường giả khiến các chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc hiểu rằng Đỉnh Hạo là ngọn núi lớn không thể vượt qua. Đỉnh Hạo quá cường đại, Xích Hổ bộ lạc không đủ khả năng chống đối.

Hơn một ngàn chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc đều bị Kinh Diễm Phật Thiên Quân bắt làm tù binh.

Người Thiên Hoang bộ lạc rất thông minh đứng qua một bên. Quy tắc trong Hãn Hải sâm lâm là chỉ Đỉnh Hạo mới có tư cách xử lý những tù binh này, Thiên Hoang bộ lạc không thể vượt quyền.

Tộc trưởng Thiên Hoang bộ lạc, trưởng lão tế đàn Lãnh Vân đi tới trước mặt Đỉnh Hạo, cúi đầu cảm ơn.

- Đa tạ đại nhân vào lúc quan trọng ra tay cứu Thiên Hoang bộ lạc ta.

Giờ phút này, tất cả người Thiên Hoang bộ lạc lòng nghĩ mà run.

Đặc biệt là các chiến sĩ, cao thủ lúc trước đuổi theo Đỉnh Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp suýt đánh nhau càng toát mồ hôi lạnh trên trán. Thì ra thực lực của thanh niên áo xanh khủng bố như vậy, may mắn lúc trước không đắc tội nhiều, không thì hôm nay Thiên Hoang bộ lạc đã xui xẻo.

Đỉnh Hạo lạnh nhạt nói:

- Không cần khách sáo. Lúc trước A Sơ cứu ta, Dược bà bà cũng bỏ công sức, về tình về lý ta nên ra tay.

Tuy người cứu Đỉnh Hạo là Nạp Lan Sơ nhưng nàng là thành viên Thiên Hoang bộ lạc, hẳn nên trả lại nhân tình này.

Huống chi Đỉnh Hạo có tính toán của riêng mình.

Tộc trưởng Thiên Hoang bộ lạc thử hỏi:

- Mời đại nhân ghé vào bộ lạc ta, để chúng ta cảm ơn ân lớn hôm nay của đại nhân.

Tộc trưởng Thiên Hoang bộ lạc muốn lôi kéo Đỉnh Hạo, dù chỉ có một chút quan hệ cũng xem như dựa vào núi lớn.

Đỉnh Hạo mỉm cười nói:

- Hôm nay còn có chút chuyện nên không đi, cảm ơn Dược bà bà giúp ta.

Tộc trưởng Thiên Hoang bộ lạc lộ biểu tình thất vọng, nói:

- Vậy chúng ta không dám làm chậm trễ chuyện của đại nhân, nếu sau này đại nhân đi qua đây xin vào Thiên Hoang bộ lạc. Khi đó chúng ta sẽ đãi lễ khách quý.

Đỉnh Hạo gật đầu.

Người Thiên Hoang bộ lạc vô cùng thất vọng, vì Đỉnh Hạo ra tay cố gắng xoay chuyển nhưng rõ ràng không có hảo cảm với Thiên Hoang bộ lạc. Đỉnh Hạo ra tay cũng vì nể mặt Nạp Lan Sơ, sớm biết vậy lúc trước bọn họ nên đối xử tốt với hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

1114. Chương 1115: Con Đường Chinh Phục.

Đinh Hạo quay đầu hỏi:

- Xích Hổ bộ lạc ở đâu?

Tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc cung kính nói:

- Khởi bẩm đại nhân, lãnh địa Xích Hổ bộ lạc cách chỗ này một ngàn năm trăm dặm.

Đinh Hạo nói:

- Được, quay về Xích Hổ bộ lạc ngay.

Tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc, các cao thủ thấp thỏm bất an, không biết Đinh Hạo muốn đi bộ lạc làm cái gì nhưng không dám từ chối. Quý Sứ Lục, các cao thủ vội đáp xuống đất, chỉnh đốn chiến sĩ bộ lạc, rời khỏi lãnh địa Thiên Hoang bộ lạc xuất phát hướng Xích Hổ bộ lạc.

Lòng Đinh Hạo máy động, mấy ngàn Kinh Diễm Phật Thiên Quân chỉ còn lại mười chiến ngẫu kim loại đi theo. Xe ngựa kim loại to lớn hiện ra bên cạnh Đinh Hạo, tám con ngựa kim loại vó đạp lửa kéo xe ngựa kim loại bay trên bầu trời.

Đinh Hạo vào trong xe ngựa kim loại, từ mười đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong kéo xe đi theo người Xích Hổ bộ lạc.

Đinh Hạo vào trong xe ngựa để tu luyện.

Bề ngoài xe ngựa khoảng năm thước vuông nhưng không gian bên trong rất to lớn, như một cung điện khổng lồ.

Không gian trong xe ngựa kim loại lửa to lớn chia các khu vực khác nhau. Có khu luyện công to lớn, chỗ sinh hoạt hàng ngày, thậm chí có bể bơi. Nóc xe ngựa kim loại lửa to lớn là minh văn trận pháp xảo diệu, như bầu trời trong xanh, cực kỳ xinh đẹp.

Lúc trước người lùn luyện khí tông sư được đến bảo bối này với kiến thức, ánh mắt của gã chỉ khai phá chưa đến một phần mười khu vực. Người lùn luyện khí tông sư trang sức quá xa hoa, có chút thê lương. Đinh Hạo không thích như vậy, bỏ đi hết, lại luyện chế xe ngựa kim loại lửa to lớn, nắm giữ nó hoàn toàn.

Xe ngựa kim loại lửa to lớn này như cung điện di động, rất tiện lợi.

Đinh Hạo vào trong không gian xe ngựa kim loại lửa to lớn, nhảy xuống bể bơi tắm rửa sạch sẽ. Đinh Hạo thay một bộ đồ rộng đi tới khu luyện công, bắt đầu vận khí tu luyện.

Mới rồi Đinh Hạo vận chuyển lực lượng cấm kỵ trong thanh ma đao đen, huyền khí lửa của Tất Phương trong trung đan điền phần ngực bị hút sạch, hẳn phải nắm chặt thời gian hồi phục lại lực lượng đã hao mất.

May mắn nơi này là Thần Ân đại lục, đại đạo hoàn mỹ vô khuyết, lực lượng triều tịch tràn đầy, tốc độ tu luyện của Đinh Hạo siêu nhanh. Lòng Đinh Hạo máy động, năng lượng linh khí huyền khí ồ ạt tràn vào, điên cuồng nhập vào người hắn.

Nhìn từ bên ngoài xung quanh xe ngựa kim loại lửa to lớn hình thành vòng xoáy linh khí mất thường trông thấy, làm người giật mình.

Người Xích Hổ bộ lạc thấy hình ảnh đó càng kinh sợ hơn.

Truyền thuyết nói võ giả bên ngoài Hãn Hải thâm lâm không quá chú trọng tu luyện cơ thể mà là huyền khí nội kinh trong người, có thể phát huy lực lượng khủng khiếp. Tuy nhiên Xích Hổ bộ lạc chưa từng nghe có kiểu mới vận công đã có vòng xoáy huyền khí như gió lốc, trong lòng càng kính sợ Đinh Hạo hơn.

Khoảng cách một ngàn năm trăm dặm đối với đại quân Xích Hổ bộ lạc thực lực trung bình cỡ cảnh giới Võ Vương cảnh thì không quá xa.

Nửa ngày sau đã thấy lãnh địa Xích Hổ bộ lạc phía xa.

Tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc không dám chậm trễ, sau khi báo cáo với Đinh Hạo lập tức phái người chạy vào bộ lạc thông báo, kêu tộc lão, cao thủ bên trong mau chạy ra nghênh đón. Tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc sợ người trong tộc không biết nặng nhẹ, lỡ nói sai hoặc làm sai chuyện gì chọc giận Đinh Hạo thì nguyên Xích Hổ bộ lạc tiêu đời.

Tiếng ồn ào chen rộn, có mấy trăm người mở ra tòa thành to màu xanh nghênh đón.

Đinh Hạo luôn ngồi trong xe ngựa kim loại lửa to lớn không lộ mặt.

Chuyện này gây chấn động lớn cho Xích Hổ bộ lạc. vốn xe ngựa kim loại lửa to lớn dẫn theo dũng sĩ tinh nhuệ trong tộc đi ra chinh phạt Thiên Hoang bộ lạc, bọn họ nghĩ sẽ mang nhiều nô lệ, nữ nhân trở về. Ai ngờ tin tức lại là nguyên bộ lạc biến thành tù binh.

Có nhiều chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc chưa thấy thực lực của Đinh Hạo kêu la không phục, một số tộc lão quen sống sung sướng chán vẫn tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc không có can đảm. Bên trong Xích Hổ bộ lạc hoảng loạn.

Lúc này tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc thể hiện sự dứt khoát của mình.

Tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc ra lệnh một tiếng, tất cả chiến sĩ, tộc lão kêu gào đều bị bắt nhốt chờ xin lệnh Đinh Hạo.

Dù bị mắng mỏ nhưng tộc trưởng Xích Hổ bộ lạc không hề hối hận.

Ai thấy uy lực một đao của Đinh Hạo đều hiểu nếu chọc giận hắn sẽ có kết quả gì, Xích Hổ bộ lạc muốn tiếp tục sống thì tốt nhất đừng đụng chạm sát thần này.

* * *

Bầu trời tối sầm.

Khói bếp bốc lên trong thành lớn.

Đinh Hạo kết thúc tu luyện, chậm rãi bước ra khỏi xe ngựa kim loại lửa to lớn.

Đinh Hạo tu luyện nửa ngày, huyền khí trung đan điền phần ngực đã hồi phục ba, năm phần, hắn rất vừa lòng kết quả này, nếu ở trong Vô Tận đại lục thì phải mất mười ngày, nửa tháng mới được như vậy.

- Xích Hổ bộ lạc đúng là hơn xa Thiên Hoang bộ lạc, chỉ tính tòa thành lớn này có quy mô hơn Thiên Hoang bộ lạc gấp mười lần, càng vững chắc, rộng lớn hơn.

Đinh Hạo thả thần thức ra, nắm rõ tất cả.

Nghe nói Xích Hổ bộ lạc có năm ngàn người, bốn phần năm đều là chiến sĩ lực lượng cơ thể cường đại.

Một lực lượng rất đáng sợ.

Một chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc trẻ đứng gần xe ngựa kim loại lửa to lớn thấy Đinh Hạo đi ra lập tức quỳ một gối xuống đất thỉnh an.

- Tham kiến đại nhân, không biết đại nhân có gì sai bảo?

- Đứng dậy đi.

Đinh Hạo hếch cằm nói:

- Đi mời tộc trưởng, tộc lão đến, ta có chuyện muốn nói.

- Tuân lệnh!

Chiến sĩ trẻ Xích Hổ bộ lạc lĩnh mệnh đi.

Chiến sĩ trẻ nằm trong số chiến sĩ Xích Hổ bộ lạc hôm nay chinh phạt Thiên Hoang bộ lạc, có thấy lực lượng của Đinh Hạo, vừa sợ vừa kính hắn. Lúc trước chiến sĩ trẻ còn lo Đinh Hạo sẽ làm gì Xích Hổ bộ lạc nhưng giờ nghe hắn nói năng lễ độ thì yên lòng.

Rất nhanh tộc trưởng Đan Hùng, các trưởng lão, cao thủ đi tới trước xe ngựa kim loại lửa to lớn.

Mỗi người phập phồng lo sợ, không biết Đinh Hạo sẽ xử lý Xích Hồ bộ lạc ra sao.

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua mặt mỗi người, không ai dám đối diện với hắn. Cuối cùng Đinh Hạo nhìn thẳng Đan Hùng, đánh giá một lúc lâu.

Đinh Hạo mở miệng nói:

- Ta thấy dã tâm bành trướng trong mắt của ngươi.

Đan Hùng giật nảy mình, cắn răng phá bình phá suất nói:

- Chắc đại nhân đến từ vực ngoại nên không hiểu rõ pháp tắc trong Hãn Hải sâm lâm. Chỉ có không ngừng biến mạnh mới sống nổi trong môi trường này. Trăm năm trước Xích Hồ bộ lạc ta chỉ có năm mươi người, không ngừng khuếch trương, chinh phạt mới được như hôm nay. Đi thảo phạt Thiên Hoang bộ lạc chỉ vì muốn sinh tồn.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta không muốn truy cứu, giáng tội các người thảo phạt Thiên Hoang bộ lạc.

Đinh Hạo ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Ngươi hãy nói xem trong Hãn Hải sâm lâm có bao nhiêu bộ lạc giống như các người, bọn họ có thực lực như thế nào?

Đan Hùng ngẩn ngơ, không hiểu tại sao Đinh Hạo hỏi điều đó.

1115. Chương 1116: Con Đường Chinh Phục (2).

Đan Hùng không dám chậm trễ, trầm ngâm nói:

- Hãn Hải sâm lâm mênh mông vô biên, khu vực chúng ta ở không xem như trung tâm rừng rậm. Hãn Hải sâm lâm quá lớn, không ai biết bên trong có bao nhiêu bộ lạc. Theo ta được biết thì trong mười vạn dặm khoảng mấy vạn bộ lạc lớn nhỏ, thực lực cỡ như Xích Hồ bộ lạc ta chỉ xem như trung đẳng. Đi phía tây có mười mấy bộ lạc như Thanh Long bộ lạc, Khôi Thủ bộ lạc, Trường Sinh bộ lạc vân vân, đều là bộ lạc siêu mạnh. Trong bộ lạc có mấy chục cường giả đỉnh Võ Thánh cảnh tọa trấn, mấy vạn chiến sĩ, hiệu lệnh một phương, rất có uy thế.

Đinh Hạo nhíu mày.

Hãn Hải sâm lâm lớn vậy? Rắc rối thật, phải siết chặt kế hoạch.

Ánh mắt Đinh Hạo như điện nhìn chằm chằm Đan Hùng, hỏi:

- Có muốn trở thành bộ lạc lớn nhất trong Hãn Hải sâm lâm không có muốn thành vị vua không ngai của rừng rậm này?

Đan Hùng ngây người, hiểu ý của Đinh Hạo.

- Đại nhân . . . ý của đại nhân . . . Là . . . ?

Đan Hùng kích động người run rẩy, hình ảnh đầy hấp dẫn chậm rãi hiện ra trước mắt gã.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Ta giúp ngươi xưng bá Hãn Hải sâm lâm, ngươi làm giúp ta làm một việc.

Đinh Hạo ngừng ngữ hỏi:

- Có chuyện gì?

Với thực lực như Đinh Hạo cần Đan Hùng hỗ trợ chắc là chuyện vô cùng khó khăn. Nếu quá nguy hiểm thì Đan Hùng phải suy nghĩ kỹ càng, tuy hoàng đồ bá nghiệp tốt nhưng nếu không có mạng hưởng thụ thì chỉ là nói suông.

Câu nói tiếp theo của Đinh Hạo làm Đan Hùng yên tâm.

Đinh Hạo nói:

- Tìm hai đứa trẻ, một con mèo, một con chó giúp ta.

Đan Hùng, các cao thủ, tộc lão Xích Hồ bộ lạc ngây người.

Bọn họ nghĩ đến các loại khả năng nhưng không ngờ yêu cầu của Đinh Hạo đơn giản như vậy, chỉ tìm vài người, nghe có vẻ không nguy hiểm gì.

Đan Hùng cắn răng đồng ý:

- Được, ta nguyện ý trở thành đao của đại nhân, thống trị Hãn Hải sâm lâm thay người.

Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt nếu bỏ qua thì không có cái thứ hai. Đinh Hạo nêu điều kiện không quá nghiêm khắc, Đan Hùng hoàn toàn chấp nhận được.

Vận mệnh toàn Xích Hồ bộ lạc đã nằm trong tay Đinh Hạo, bọn họ không thể không đồng ý.

Đinh Hạo thấy Đan Hùng đồng ý dứt khoát thì nhìn cao hơn vị kiêu hùng rừng rậm này.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Tối nay nghỉ ngơi một đêm, bắt đầu từ ngày mai chính chiến, khởi đầu là bộ lạc nào thì các người tự suy nghĩ. Ngày mai ta sẽ vẽ tranh hình người cho các người, nếu tìm được bọn họ sẽ có thưởng hậu hĩnh.

- Nhanh vậy?

Đám người Đan Hùng ngây ra.

Đám Đan Hùng vốn tưởng Đinh Hạo sẽ cho phép bọn họ luyện binh chinh đồn quân đội, không ngờ ngày mai đã xuất phát chinh phạt. Điều này vượt qua tưởng tượng của đám người Đan Hùng, vội vàng hành động như vậy sẽ khiến Xích Hồ bộ lạc bị thương vong nhiều.

Đinh Hạo nhìn thấu suy nghĩ của Đan Hùng, nói:

- Có ta tọa trấn sẽ không khiến chiến sĩ của người hy sinh uống phí.

Đan Hùng đành phải gật đầu đồng ý.

Đinh Hạo phất tay, trở về xe ngựa kim loại lửa to lớn tu luyện tiếp.

Đám người Đan Hùng suốt đêm bàn bạc lên kế hoạch chinh phạt. Bọn họ rất quen thuộc vị trí, thực lực mạnh yếu của các đại bộ lạc quanh ngàn dặm, Đan Hùng đã quyết định khai đao từ bộ lạc nào.

Đan Hùng là người có dã tâm, những kế hoạch này uẩn nung trong lòng gã từ rất lâu. Chỉ vì thực lực của Xích Hồ bộ lạc có hạn, Đan Hùng không thể chấp hành. Giờ được Đinh Hạo trợ giúp, Xích Hồ bộ lạc có thể nhanh chóng khai chiến.

Nguyên Xích Hồ bộ lạc như cổ máy tinh xảo điên cuồng vận chuyển.

* * *

Trong xe ngựa kim loại lửa to lớn.

Đinh Hạo vận khí tu luyện tu luyện hai canh giờ, ban ngày thúc giục thanh ma đao đen tiêu hao lực lượng đã hoàn toàn hồi phục.

- Tốc độ tu luyện trong thế giới này quá nhanh, đây là tin tức tốt cho ta, sau này khởi động ma đao, thanh kiếm rỉ sét không cần e ngại cái gì.

Tâm tình Đinh Hạo rất tốt.

Đinh Hạo thở hắt ra, hần chột nghĩ đến một điều.

Đinh Hạo lấy băng bình huyết ngọc ra khỏi không gian trữ vật, lòng máy động. Hồn hai mươi bốn mỹ nữ bay ra, có cơ thể như người thật, da trắng mịn, mắt sáng răng trắng, mặc váy mềm cung trang đỏ. Hai mươi bốn người hoặc cao quý hoặc kiều diễm hoặc ngây thơ hoặc dịu dàng, mỗi người có vẻ đẹp riêng. Không gian trong xe ngựa kim loại lửa to lớn trở nên náo nhiệt.

- Hi hi, sao tuần ca nhi bỗng nhiên nhớ đến tỷ muội chúng ta?
- Ở trong bình sắp ngộp chết, tiểu oan gia rốt cuộc thả tỷ muội chúng ta ra.
- Tuần ca nhi muốn tỷ muội chúng ta hòa hạ người sao?
- Ha ha ha ha ha ha! Thì ra Hạo ca nhi cũng ham nữ sắc? Nào hãy chỉ xem muốn ai trong chúng ta hầu hạ người? Hi hi, hoặc là muốn tất cả tỷ muội cùng lên? Vậy người sẽ không chịu nổi.

Oanh yến ai cũng là tuyệt sắc, khiến người hoa mắt. Mũi son phấn xộc vào mũi, tay chân trắng nõn chói mắt, Đinh Hạo có ảo giác đi tới nữ nhi quốc.

Bị các mỹ nữ trêu chọc đỏ mặt tía tai, Đinh Hạo vội giải thích rằng:

- Các vị tỷ tỷ đừng hiểu lầm, ta sợ các người ở bên trong băng bình huyết ngọc quá lâu thấy chán nên mới mang ra tay. Chỗ này chính là tiên giới trong truyền thuyết của Vô Tận đại lục! Vác vị tỷ tỷ có thể thử xem nương nhờ thiên đạo hoàn mỹ vô khuyết tại đây lấy lại thân thể không?
- Tiên giới?
- Người mang chúng ta đến tiên giới?
- Không phải đùa đi?
- Sao Hạo ca nhi làm được?

Một đám mỹ nữ đều ngơ ngẩn.

Đinh Hạo giải thích đại khái vụ việc.

Hai mươi bốn mỹ nữ ngơ ngẩn. Lúc còn sống bọn họ là thiên kiều các địa tông môn Bắc Vực, kiến thức không tầm thường, có nghe các loại truyền thuyết về tiên giới. Không ngờ sau khi mất cơ thể bọn họ sẽ đến tiên giới bằng cách này, trong phút chốc không biết nên nói cái gì.

- Vậy xin đa tạ Đinh công tử.

Một nữ nhân búi tóc, da thịt trắng nõn nà đứng dậy, thu về vẻ trêu chọc, khom lưng vái, nghiêm túc nói:

- Mặc Bạch Ngọc nô gia thay các vị tỷ muội đa tạ ơn đức của Đinh công tử.
- Đa tạ Đinh công tử.

Các mỹ nữ khác cũng đứng dậy, đổi thái độ cười giỡn, vô cùng nghiêm túc cảm ơn Đinh Hạo.

Lúc trước bọn họ trêu chọc Đinh Hạo nhưng bây giờ vô cùng cảm kích hẳn.

Đinh Hồng Lệ nói đúng, Đinh Hạo là người đáng giá cảm kích. Khó được Đinh Hạo còn trẻ nhưng chống cự được sắc đẹp dụ dỗ, nho nhã, lễ phép với bọn họ. Nên biết rằng nắm giữ băng bình huyết ngọc Đinh Hạo có thể ra lệnh cho bọn họ, không ai chống cự được. Dù Đinh Hạo muốn các nàng cởi sạch đồ hầu hạ thì họ phải làm theo.

Đinh Hạo cho bọn họ tôn nghiêm.

Cách nói chuyện của Đinh Hạo chẳng có chút xem thường, coi rẻ mà đối xử với bọn họ như bằng hữu, người thân.

Hai mươi bốn mỹ nữ thật lòng phục Đinh Hạo.

Phạm vi hoạt động của bọn họ khoảng mười dặm quanh băng bình huyết ngọc, có thể ra ngoài xe ngựa kim loại lửa to lớn hưởng thụ phong cảnh. Đinh Hạo ra lệnh, người Xích Hổ bộ lạc không dám chậm trễ mang nhóm Mặc Bạch Ngọc đi dạo quanh bộ lạc.

Đan Hùng hết hồn.

1116. Chương 1117: Con Đường Chinh Phục (3).

Chớp mắt bên cạnh Đinh Hạo có hai mươi nữ nhân cảnh giới Võ Thánh cảnh, ai nấy quốc sắc thiên hương, cực kỳ xinh đẹp. Rốt cuộc Đinh Hạo có lai lịch gì mà bên người có nữ nhân xinh đẹp, thực lực cường đại đi theo hầu?

Nên biết chỉ một nữ nhân đặt ở bộ lạc nào trong Hãn Hải sâm lâm đều như thiên kiều minh châu, giờ một đám đi theo bên Đinh Hạo nói lên một điều . . .

Lai lịch của Đinh Hạo càng khủng bố hơn Đan Hùng tưởng tượng lạc quan nhất.

Nghĩ đến đây Đan Hùng càng tin tưởng vào Đinh Hạo.

* * *

Cổ Mộc bộ lạc.

Đây là bộ lạc quy mô hạ đẳng trong Hãn Hải sâm lâm. Cổ Mộc bộ lạc có ba cảnh giới thánh nhân cảnh, hơn hai mươi chiến sĩ Võ Đế cảnh, nhân khẩu chưa đến hai ngàn, chiếm khu vực một ngàn dặm. Cổ Mộc bộ lạc là một bộ lạc hiếu chiến, từng xung đột với Xích Hổ bộ lạc.

Sáng sớm.

Khi tia nắng ban mai thứ nhất chiếu xuống mặt đất thì đất đai bỗng rung rinh như có mãnh thú đáng sợ xông ra từ rừng rậm.

Từng tiếng cảnh báo chói tai vang lên tận trời.

Trên trạm gác tường thành màu đen, chiến sĩ cảnh giới hết to:

- Dịch tập!

Bởi vì trong rừng cây phía xa có mấy ngàn chiến sĩ khoác áo giáp da thú đỏ như nước lũ ủa ra, xông hướng Cổ Mộc bộ lạc. Mặt đất bị đám chiến sĩ như mãnh thú giẫm đạp rung rinh.

- Là người Xích Hổ bộ lạc, đám cạp con chết tiệt muốn hoàn toàn khai tuyên chiến sao?

Trên tường thành, một vị cường giả Cổ Mộc bộ lạc cười khẩy nói:

- Xem ra đám kia bị nóng đầu rồi, dám tấn công chủ thành của chúng ta, có tiêu hao cũng đủ làm chúng chết mệt!

Thực lực Xích Hổ bộ lạc và Cổ Mộc bộ lạc ngang nhau, nếu gặp ngoài hoang dã có lẽ Xích Hổ bộ lạc còn chiếm chút ưu thế. Tuy nhiên Xích Hổ bộ lạc công kích tòa thành Cổ Mộc bộ lạc xây dựng mấy trăm năm thì đúng là tìm chết, bất cứ khi nào phe công thành luôn phải trả giá đắt.

Thủ lĩnh Cổ Mộc bộ lạc lạnh lùng cười:

- Hãy mở trận pháp thủ hộ ra, ta muốn cho đám cạp con ngu xuẩn hối hận.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng kỳ dị lan tràn, từng vòng bảo hộ năng lượng màu đen to lớn dựng lên quanh tòa thành bao vây Cổ Mộc bộ lạc. Lực lượng cường đại dâng trào, nương nhờ địa thế, đường núi thật đúng là phòng thủ kiên cố.

Các chiến sĩ Xích Hồ bộ lạc xông lên đập vào vòng bảo hộ năng lượng màu đen to lớn lại bật ra ngoài.

- Giết!

Một cường giả Võ Thánh cảnh Xích Hồ bộ lạc ra tay, lực lượng đáng sợ đánh vào vòng bảo hộ năng lượng màu đen to lớn nhưng không tạo ra gợn sóng. Cường giả Võ Thánh cảnh Xích Hồ bộ lạc bị chấn cánh tay tê rần, khoe môi tràn máu.

Các cường giả Cổ Mộc bộ lạc cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Không biết lượng sức, các người đang lấy trứng chọi đá. Đám cạp con kia, xép về đi. Muốn công phá cự thành của Cổ Mộc bộ lạc ta là chuyện không thể . . .

Nhưng chớp mắt . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Luồng đao quang đỏ rực to lớn từ phía xa chém tới.

Đao quang ẩn chứa lực lượng đáng sợ khó thể miêu tả, nhẹ xẹt qua, trận pháp thủ hộ vòng bảo hộ năng lượng màu đen to lớn Cổ Mộc bộ lạc tự bạo vỡ thành từng mảnh yếu ớt như vỏ trứng.

Một thân hình cầm ma đao đỏ rực to lớn xuất hiện bên trên Cổ Mộc bộ lạc.

Giọng Đinh Hạo như thần linh thẩm phán vang vọng trong không trung:

- Thần phục hoặc chết.

Tuy thanh ma đao đen trong trạng thái nửa kích phát nhưng phóng ra lực lượng cực kỳ khủng bố, như sóng cuộn biển gầm quét bốn phía. Các cường giả Cổ Mộc bộ lạc bên dưới đẫm mồ hôi chịu sào, bọn họ cảm thấy mình như chiếc thuyền con trong bão biển tùy thời sẽ lật thuyền.

Ba cường giả Võ Thánh cảnh trong Cổ Mộc bộ lạc bị hơi thở đáng sợ tỏa định, không dám hành động.

Trận pháp thủ hộ vòng bảo hộ năng lượng màu đen to lớn bị phá, chiến sĩ Xích Hồ bộ lạc như mảnh hổ ra khỏi lồng bao vây quanh tòa thành. Đinh Hạo ra lệnh một tiếng là các chiến sĩ Xích Hồ bộ lạc sẽ công kích ngay.

Chiến tranh không xảy ra.

Cổ Mộc bộ lạc rất biết điều chọn thần phục.

Đinh Hạo thể hiện ra lực lượng làm Cổ Mộc bộ lạc mất đi can đảm chiến đấu.

Mỗi bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm đầu mạnh mẽ, x dũng cảm, tôn trọng võ dũng, toàn là cường giả. Nhiều lúc bọn họ thà chết trận chứ không khuất phục, nhưng khi thực lực cách biệt quá rõ ràng, chống cự trở nên vô nghĩa chịu chết thì can đảm, ý chí không còn tác dụng. Vì bộ lạc sinh tồn, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Bây giờ có Đinh Hạo kiềm chế nên Xích Hồ bộ lạc không tàn sát, cướp bóc.

Đinh Hạo chuẩn bị sẵn tranh vẽ ban xuống dưới.

Đó là một ngọc bài minh văn tinh xảo, rót vào một chút huyền khí sẽ hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen, sống động y như người thật. Khi Đinh Hạo chế tạo ra tốn khá nhiều tâm trí.

Đan Hùng phát lệnh của Đinh Hạo:

- Ai có thể tìm được người trong hình ảnh thì đại nhân sẽ thưởng hậu hĩnh.

Cổ Mộc bộ lạc không dám chậm trễ.

Tộc trưởng của Cổ Mộc bộ lạc tên là Mộc Thiên Hoa, một cường giả thánh nhân cảnh mang theo tộc lão, cao thủ đến chào Đinh Hạo, dâng lên báu vật, mỹ nữ trong tộc. Bọn họ cầu Đinh Hạo đối xử tốt với Cổ Mộc bộ lạc, hy vọng chừa lại chút huyết mạch cho bộ lạc.

Đinh Hạo thần nhiên nói:

- Tìm được người trong lệnh bài ngọc sẽ trả lại tự do cho các người.

Đinh Hạo trả lại báu vật, mỹ nữ.

Điều này khiến người Cổ Mộc bộ lạc rất bất ngờ, vốn tưởng chờ đợi bộ lạc sẽ là cuộc cướp bóc vô tình tàn khốc. Dù sao Hãn Hải thâm lâm chủ yếu cướp bóc người và của cải, người thắng không nương tình lấy đi hết. Đinh Hạo tỏ vẻ không ham mấy thứ này.

Đám người Mộc Thiên Hoa vừa kinh vừa mừng.

Tuy nhóm Đan Hùng thêm thường của cải, nữ nhân của Cổ Mộc bộ lạc nhưng nếu Đinh Hạo đã lên tiếng thì tất nhiên không dám cãi lời. May mắn sau này Xích Hồ bộ lạc có quyền cai trị Cổ Mộc bộ lạc, điều này đủ cho Đan Hùng theo đuổi quyền thế thấy thỏa mãn.

Rất nhanh đa số lực lượng Cổ Mộc bộ lạc bị phái ra ngoài lục tìm trong Hãn Hải thâm lâm mấy ngàn dặm kiếm hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen.

Cùng lúc đó, hai trăm chiến sĩ tinh nhuệ của Cổ Mộc bộ lạc bị điều động ra xác nhập với quân Xích Hồ bộ lạc thành đại quân mới xuất phát đi bộ lạc tên Thạch Hoang cách ngàn dặm.

Đinh Hạo ngồi trong xe ngựa kim loại lửa to lớn đi theo đại quân.

Đại quân kim loại chiến ngẫu lửa tử vong mấy ngàn con bị kêu ra, như đội tử thần quét qua. Dù là các thần thú hồng hoang cường đại khi cảm nhận khí thế hùng hồn đó đều vội tránh sang một bên.

Lúc hoàng hôn.

Thạch Hoang bộ lạc bị công phá.

Đối mặt thực lực cá nhân cường đại của Đinh Hạo, Kinh Diễm Phật Thiên Quân, liên quân Xích Hồ bộ lạc, Cổ Mộc bộ lạc thì Thạch Hoang bộ lạc không có chút sức chống cự, thần phục trước mặt Đinh Hạo.

Vẫn không có giết chóc, cướp giết.

1117. Chương 1118: Rốt Cuộc Có Mạnh Mối.

Đinh Hạo làm điều tương tự, điều động hai trăm chiến sĩ tinh nhuệ từ Thạch Hoang bộ lạc tham gia liên quan, truyền ngọc bài ảo ảnh ra lệnh tộc trưởng Thạch Phong của Thạch Hoang bộ lạc phái ra nhiều binh sĩ sưu tầm mỗi tác đất trong ngàn dặm tìm tung tích hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen.

Đám người Thạch Phong tất nhiên không dám lơ là, hết sức làm theo.

Buổi tối Đinh Hạo không dừng bước chân chinh phạt.

Đến sáng hôm sau, lại có bốn bộ lạc Thái Bình, Dương Thôn, Hàn Tập, Tân bảo bị công phá, số lượng liên quân lên đến hai ngàn người, sức chiến đấu toàn là cảnh giới Võ Hoàng cảnh, cộng với Kinh Diễm Phật Thiên Quân trung bình trình độ cỡ Võ Đế cảnh, lực lượng này gần như lên đến đỉnh đại bộ lạc.

Đan Hùng là người chỉ liên quân huy trên danh nghĩa, Đinh Hạo là người quyết sách thật sự.

Đây là một quá trình tuyệt lẫn.

Nay Đinh Hạo không hề bảy bộ lạc, có thể phủ lên mấy vạn dặm. Các bộ lạc chiếm đóng khu vực sâu thẳm Hãn Hải thâm lâm tốc độ nhanh hơn một mình Đinh Hạo làm.

Đây là cách Đinh Hạo nghĩ ra.

Có lẽ cường ép chinh phạt làm bộ lạc trong Hãn Hải thâm lâm sợ hãi teo tim, đánh vỡ sinh hoạt bình tĩnh của bọn họ, khó tránh khỏi tạo thành chết chóc. Tuy nhiên Đinh Hạo bất chấp tất cả, hẳn không phải cao nhân tiền bối, không có mô phạm đạo đức. Đinh Hạo chỉ là một phụ thân lòng nóng như lửa đốt muốn tìm đến nữ nhi bị mất tích.

Đinh Hạo xảo diệu dùng cách liên quân khiến mỗi bộ lạc không thể liên hợp, lực lượng khổng lồ do hắn sử dụng.

Đan Hùng thỏa mãn cơn ghiền chỉ huy, nhưng dù gì thực lực của gã có hạn, không đủ để hoàn toàn phục chúng. Nếu không có Đinh Hạo, Kinh Diêm Phạt Thiên Quân tọa trấn thì Xích Hồ bộ lạc không thể thống trị được liên quân này. Đan Hùng rất trung thành, ngoan ngoãn chấp hành mỗi một mệnh lệnh của Đinh Hạo, không dám làm trái ý.

Bộ lạc khác có người nhìn ra mọi thứ do Đinh Hạo quyết định, tính toán lấy được lòng tin từ hắn.

Quả cầu tuyết lăn mãi, khoảng mười ngày sau Đinh Hạo đã nuốt bốn mươi một bộ lạc.

Con số rất đáng sợ.

Bởi vì phạm vi những bộ lạc này cai quản trên bốn mươi vạn dặm, nếu cộng lại có ba trăm cường giả Vô Thánh cảnh, mấy vạn cường giả Vô Đế cảnh, cảnh giới Vô Vương cảnh, Vô Hoàng cảnh thì nhiều không đếm xuể.

Thế lực khổng lồ này nếu đặt ở Vô Tận đại lục trừ cường giả thần cảnh ra đủ sánh bằng thánh địa võ đạo đỉnh cao như Huyền Sương Thần Cung.

Đinh Hạo tổ chức liên quân lên đến bốn vạn người, có một trăm cường giả Vô Thánh cảnh, hơn ba ngàn cảnh giới Vô Đế cảnh. Những người này đến từ bộ lạc khác nhau đi theo Đinh Hạo.

Ngưng tụ thế lực cường đại như vậy trong thời gian ngắn, chính Đinh Hạo cũng thấy khó tin.

May mắn là bốn mươi bộ lạc này không có cường giả thần cảnh nên Đinh Hạo thuận lợi như vậy. Có một cường giả thần cảnh xuất hiện đánh bại Đinh Hạo là tất cả tan thành mây khói, thế lực khổng lồ tan tác.

Đinh Hạo biết hẳn phải ngừng bước chân khuếch trương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy Đinh Hạo sẽ không thể khống chế.

Các chiến sĩ bộ lạc trong Hãn Hải thâm lâm đều chú trọng tu luyện lực lượng cơ thể, không luyện huyền khí nên ít có cường giả thần cảnh. Tuy nhiên điều này không có nghĩa là tu luyện độ mạnh cơ thể không thể ra cường giả thần cảnh.

Đinh Hạo quyết định không đụng chạm những siêu đại bộ lạc.

Bây giờ Đinh Hạo nuốt hơn bốn mươi bộ lạc sẽ rải rác quanh sơn môn tạo hóa, trừ giúp hắn tìm tin tức đám hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen ra còn có tác dụng quan trọng hơn, đó là thành bình chương, tai mắt của Vãn Kiếm tông. Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thực lực này có thể cho Vãn Kiếm tông sử dụng.

Mỗi bộ lạc trong Hãn Hải thâm lâm đều khuyết thiếu thực vật, bọn họ chú trọng tu luyện cơ thể nên ít khi tu luyện khí, luyện đan, không thể khai thác tài nguyên khoáng sản. Bọn họ bản năng đun nấu ra chút thảo dược, trong tay không có huyền khí, bảo khí, đan dược chữa thương nào tốt, rất thiếu thốn những thứ đó.

Đinh Hạo nhắm ngay điểm yếu, phân hóa lợi dụng. Đinh Hạo thường cho bọn họ một ít vũ khí, đan dược, chiến kỹ kiếm pháp, đao pháp. Đinh Hạo cho các loại ngon ngọt, thu mua lòng người, cơ bản đã thành công lung lạc mỗi bộ lạc.

Nhiều bộ lạc phát hiện ra sau khi liên hợp bọn họ có thể đánh bại mãnh thú trước kia không dám đụng độ, có thể bắt được thực vật nhiều hơn trước gấp mấy lần. Được đến nhiều thứ hơn, nếp sống của mỗi bộ lạc được cải thiện, tốt hơn trước.

Đinh Hạo quản lý thả lỏng, tuy rằng bị thống nhất trở thành liên minh nhưng mỗi bộ lạc vẫn có quyền tự chủ của mình. Các tộc trưởng, tộc lão có quyền lực với bộ lạc của mình, điều này khiến bọn họ vui vẻ liên minh hình thành.

Mất khoảng một tháng, Đinh Hạo vừa đầm vừa xoa hoàn toàn nắm giữ hơn bốn mươi bộ lạc.

Đinh Hạo dọn dẹp chỉnh thể dân chủ ghế nghị sĩ trên địa cầu kiếp trước, mỗi bộ lạc có quyền bỏ phiếu biểu quyết, chia quyền ra. Một liên bang đơn giản hình thành, Đinh Hạo tổng hợp lại hơn bốn mươi bộ lạc.

Bàn bạc đơn giản qua đi, bốn mươi một vị tộc trưởng đặt tên liên minh là Thiên bộ lạc.

Đinh Hạo được bốn mươi một bộ lạc gọi là Thiên Tôn.

Trong Hãn Hải sâm lâm bắt đầu đồn ra các câu chuyện về Thiên Tôn.

Một thế lực mới nổi lên trong thời gian ngắn khiến nhiều siêu bộ lạc thấy giật mình, bất an. Tin tức lan tràn khắp Hãn Hải sâm lâm, vực ngoại đã có người nghe tin.

Sóng ngầm mới dâng lên.

Trong thời gian này chuyện tìm hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen chưa từng ngừng một giây.

Mỗi bộ lạc ngày đêm lục soát phạm vi lãnh địa của mình, sàp lọc tìm kiếm không dám lơ là.

Trong thời gian đó có chút tin tức nhưng sau đó xác nhận không liên quan đến hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen.

Đinh Hạo ở trong Xích Hồ bộ lạc vừa tu luyện vừa chờ đợi tin tức từ khắp nơi.

Trong hơn một tháng tu vi huyền khí của Đinh Hạo đã vượt qua cảnh giới Vô Hoàng cảnh trở thành song mạch nhất khiếu Vô Đế cảnh, tuổi thọ kéo dài nhiều, thực lực tăng vọt về chất.

Đinh Hạo có trở lại sơn môn tạo hóa vài lần, bàn bạc hành động của mình với đám người Lý Lan, Vương Tuyệt Phong, Cuồng Dao Trương Phàm, Nhậm Tiêu Dao.

Tất cả phát triển theo hướng tốt đẹp, trừ không có tin tức của hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen.

* * *

Hôm nay Đinh Hạo kết thúc một ngày tu luyện. Đinh Hạo ở trong đại điện tộc trưởng Xích Hồ bộ lạc, theo thông lệ lật xem tin tức các phương đưa về, tìm manh mối hữu dụng. Đinh Hạo nhíu chặt mày.

Bỗng nhiên bên ngoài vang tiếng bước chân vội vã.

Đan Hùng vẻ mặt vui sướng mang theo một thanh niên chạy vào.

Đan Hùng cung kính nói:

- Bẩm báo Thiên Tôn, có người có tin tức liên quan nữ hài tử trong ngọc bài.

1118. Chương 1119: Thần Kiếm Môn.

Chân mày Đinh Hạo giật giật, đứng bật dậy:

- Mau nói!

Đan Hùng nháy mắt, thanh niên tiến lên mấy bước, quỳ một gối xuống đất, nói:

- Bẩm báo Thiên Tôn, thuộc hạ xuất thân từ Kim Phong bộ lạc dẫn tiểu đội sưu tầm ở phía đông nam Hãn Hải sâm lâm gặp một dong binh đoàn vực ngoại, trong đó có một người nói từng gặp nữ hài tử trong ngọc bài.

Mắt Đinh Hạo sáng lên:

- Dong binh đó bây giờ ở đâu?

Thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc nói:

- Dong binh vực ngoại không chịu đi sâu vào Hãn Hải sâm lâm, thuộc hạ sợ xung đột với bọn họ nên tạm thời giữ họ ở rìa ngoài Hãn Hải sâm lâm sau đó vội chạy tới chỗ Thiên Tôn báo cáo.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tốt, người làm rất tốt, lập tức mang ta đi tìm dong binh kia.

Đinh Hạo dứt lời.

Đan Hùng thấy hoa mắt, Đinh Hạo và thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc đã biến mất tại chỗ.

- Lần này Kim Phong bộ lạc may mắn lớn, nếu thật sự tìm được manh mối của nữ hài tử thì Thiên Tôn đại nhân sẽ thưởng hậu hĩnh. Chắc mộ tổ tiên bộ lạc nhỏ này bốc khói xanh.

Đan Hùng thấy hâm mộ nhưng già hiểu đó là vận may của đối phương.

Đan Hùng không dám chậm trễ, lập tức đi theo.

Địa vị, danh tiếng ngày nay của Đan Hùng toàn nhờ Đinh Hạo. Trong lòng Đan Hùng biết rõ chỉ có luôn theo sát Đinh Hạo, trung thành, tận tâm làm việc cho Đinh Hạo thì vị trí nguyên soái số một Thiên bộ lạc của già mới ngồi vững.

* * *

Ngoài ìa đông nam Hãn Hải sâm lâm.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm dong binh dáng người cao gầy trước mắt, hỏi:

- Theo người nói thì ba tháng trước thấy một nữ hài tử cùng đồng bạn rời khỏi Hãn Hải sâm lâm?

Dong binh dáng người cao gầy cảm giác áp lực chưa từng có. Đứng trước thanh niên đội mặt nạ quỷ thanh đồng, linh hồn dong binh dáng người cao gầy kính sợ.

Dong binh dáng người cao gầy vội nói:

- Đúng vậy. Tuyệt đối không sai! Tại hạ chính mắt thấy nữ hài tử, một nam hài tử mập mạp cười con quái thú mèo mập màu xám có cánh, một chó con lông đen có ba đầu ra khỏi Hãn Hải sâm lâm.

Mèo mập màu xám có cánh.

Chó con lông đen ba đầu?

Đinh Hạo nhíu mày, lập tức hiểu ra. Chắc nhóm hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen ăn nhiều khổ sở trong Hãn Hải sâm lâm nên lông trắng của Tà Nguyệt thành màu xám. Chó con lông đen ba đầu . . . Không lẽ huyết mạch Tam Đầu Thiên Khuyển trong người chó con lông đen bị kích phát ra?

Thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc đi theo bên cạnh Đinh Hạo vội giải thích rằng:

- Bẩm báo Thiên Tôn, Thần Kiếm môn là tông môn lớn nhất phía đông nam Hãn Hải sâm lâm cách chỗ này một vạn dặm, trong tông môn có vô số cao thủ.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Hình như người rất quen thuộc vực ngoại?

Thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc cung kính nói:

- Vực ngoại luôn rất có hứng thú với vực ngoại, bởi vì thực lực Kim Phong bộ lạc ta thấp chỉ có thể sống du mục ngoài rìa Hãn Hải sâm lâm, thường hay gặp mạo hiểm giả, thương đội đến từ vực ngoại. Tiếp xúc với bọn họ lâu, nghe rất nhiều tin tức nên ta hơi hiểu về vực ngoại.

Có vẻ dong binh dáng người cao gầy không nói bậy.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Còn có đầu mối gì không?

Dong binh dáng người cao gầy nhớ đến manh mối quan trọng.

- A! Đúng rồi, ta nhớ ra rồi. Khi đó có mấy chục đệ tử Thần Kiếm môn rèn luyện đi cùng bọn họ, hình như là đệ tử Thần Kiếm môn dẫn họ ra khỏi Hãn Hải sâm lâm.

Thần Kiếm môn sao?

Đinh Hạo gật gù, thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc này thông minh.

Đinh Hạo nhẹ giọng kêu lên:

- Đan Hùng nguyên soái.

Đan Hùng vội bước ra, cung kính nói:

- Có thuộc hạ!

- Lập tức trọng thưởng Kim Phong bộ lạc, người biết nên làm như thế nào.

Đan Hùng không dám chậm trễ:

- Thuộc hạ hiểu!

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hỏi thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc:

- Tên của người là gì?

Thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc kích động đáp:

- Thuộc hạ tên Kim Khả Ngôn, là nhi tử của tộc trưởng Kim Phong bộ lạc.

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Tốt, sau này người đi theo bên cạnh ta.

Kim Khả Ngôn nghe vậy ngẩn ra, gã kích động run bần bật, lằng lằng như bay trên mây. Có thể đi theo bên Thiên Tôn là tuyệt vời hơn bất cứ phần thưởng gì. Ý nghĩa Kim Khả Ngôn trở thành người Thiên Tôn tin tưởng, sau này tương lai tươi sáng.

Đan Hùng hâm mộ nhìn Kim Khả Ngôn.

Thanh niên thuộc Kim Phong bộ lạc đúng là gặp vận may từ trên trời rơi xuống, được Thiên Tôn nhìn trúng. Đi theo bên cạnh Thiên Tôn nhất định sẽ được ích lợi vô cùng, ngày sau tương lai càng rộng lớn hơn nguyên soái số một Thiên bộ lạc như Đan Hùng.

Đan Hùng quyết định lôi kéo quan hệ với Kim Phong bộ lạc.

Chỉ bằng vào Kim Khả Ngôn sau này trong Hãn Hải sâm lâm không bộ lạc nào dám đối địch với Kim Phong bộ lạc.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Để lại năm trăm Kinh Diễm Phật Thiên Quân trấn giữ bộ lạc, Đan nguyên soái trở về ngay, chọn lựa một ngàn Thiên quân tinh nhuệ đi Thần Kiếm môn tìm ta. Khả Ngôn, bây giờ người cùng ta đi Thần Kiếm môn.

Kim Khả Ngôn, Đan Hùng hành lễ cung kính nói:

- Tuân lệnh!

Đinh Hạo duỗi tay ra, một huyền sâm mười vạn năm tuổi nằm trong tay. Về ngoài huyền sâm màu hoàng kim trông như một đứa con nít mập mạp, linh tính hiếm thấy, dù trong Thần Ân đại lục cũng cỡ đẳng cấp thiên bảo.

- Đây là thưởng cho người cung cấp tin tức.

Trong tiếng nuốt nước miếng của mọi người, Đinh Hạo giao huyền sâm cho dong binh dáng người cao gầy.

Chớp mắt Đinh Hạo, Kim Khả Ngôn, Đan Hùng biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại đám dong binh đứng ngây ngốc tại chỗ.

Nói thật là đám võ giả đến từ bên ngoài Hãn Hải sâm lâm rất khinh thường bộ lạc dân bản xứ, cho rằng bọn họ là một đám sinh hoạt hoang dã, không tu luyện huyền khí, cơ thể mạnh mẽ đầu óc thô.

Nhưng hôm nay chuyện xảy ra khiến các dong binh cảm thấy chênh lệch quá lớn.

Trước mặt Thiên Tôn đội mặt nạ quỷ thanh đồng, các dong binh cảm thấy chính mình như bầy dế nhũi. Thiên Tôn đội mặt nạ quỷ thanh đồng nhắc tay một cái là lấy ra huyền sâm mười vạn năm tuổi, có vô số đại quân dưới tay. Cường giả Võ Thánh cảnh như Đan Hùng cung kính tôn trọng Thiên Tôn đội mặt nạ quỷ thanh đồng hết mực.

Trong Hãn Hải sâm lâm từ khi nào xuất hiện thế lực như vậy?

Nhìn huyền sâm vào vầng vàng trong tay, dong binh dáng người cao gầy có cảm giác đang nằm mơ.

Dong binh dáng người cao gầy cắn răng nhìn đồng bạn xung quanh, nói:

- Chúng ta ăn huyền sâm này rồi dùng công lực luyện hóa. Không cho phép ai để lộ tin này ra, nếu không thì sẽ dẫn đến họa sát thân.

Dong binh dáng người cao gầy rất thông minh, gã biết nếu độc chiếm huyền sâm một mình nhất định sẽ khiến đồng bạn bất mãn, một khi tin tức truyền ra. Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, nhất định vờ đến tai họa cho dong binh dáng người cao gầy.

Đám dong binh chia huyền sâm, tìm chốn an toàn luyện hóa.

1119. Chương 1120: Thần Kiếm Môn (hạ).

Đối với bọn họ thì đây là lần thu hoạch lớn nhất trong đời, khiến cuộc đời các dong binh chuyển biến. Được lực huyền sâm không chỉ khiến thực lực của bọn họ tăng vọt, cải thiện thể chất, khiến sau này tu luyện dễ dàng hơn nhiều.

* * *

Kim Khả Ngôn đúng là hiểu nhiều về thế giới bên ngoài, tin tức tốt nhất cho Đinh Hạo là gã rất giỏi tìm đường.

Có thị vệ bên người chỉ dẫn, trên đường đi Đinh Hạo không lạc đường.

Một vạn dặm đối với Đinh Hạo sót ruột thì hơi dài, hắn không tiếc tiêu hao huyền khí chạy đi. Khi bầu trời sắp tối sầm rớt cuộc Đinh Hạo, Kim Khả Ngôn đến bên ngoài Thần Kiếm sơn mạch.

Thần Kiếm sơn mạch sừng sững trong màn đêm, kỳ bí mà hùng vĩ.

Từng ngọn kiếm phong đâm thẳng như từng thanh thần kiếm tràn ngập ngạo ý đâm vào màn đêm đen, vì sao trên khung trời cũng bị đâm vỡ. Trăm kiếm khí ngàn ngọn núi nối liền nhau, Thần Kiếm sơn mạch

chiếm diện tích một ngàn dặm, tiên khí lượn lờ. Sơn môn Thần Kiếm môn nằm trên các tòa kiếm phong này.

Đinh Hạo thả thần thức ra, hần cảm ứng được trong Thần Kiếm sơn mạch khắp nơi đều có trận pháp thủ hộ nương nhờ địa thể thiên nhiên hình thành.

Đây là tâm huyết kinh doanh của đại tông môn, cường đại, thâm ảo hơn trận pháp mỗi bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm không biết bao nhiêu lần.

Đinh Hạo thầm tính toán đơn độc khởi động thanh ma đao đen hay thanh kiếm rỉ sét không thể đánh vỡ trận pháp thủ hộ này. Phải cùng lúc khởi động lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, thanh ma đao đen, lực lượng băng và hỏa tương sinh tương khắc sinh ra lực lượng hủy diệt khai thiên tích địa mới phá được trận pháp thủ hộ.

Nhưng nếu vậy thì Đinh Hạo sẽ yếu ớt nhiều ngày.

Bây giờ chưa chắc hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen ở trong Thần Kiếm môn, hơn nữa nếu Thần Kiếm môn đối xử tốt với bọn họ thì là ân nhân của Đinh Hạo, không thể tùy tiện động võ.

- A . . . Đó là?

Đinh Hạo thấy khu vực trung tâm Thần Kiếm sơn mạch có một cái hố sâu to trăm dặm như bị thiên thạch đập trúng, hình ảnh rợn người. Vô số kiếm phong gãy đổ, phá hủy phong thủy địa thể của Thần Kiếm môn.

Cái hố to đó hình thành không quá lâu, đá vỡ còn rất hỗn độn, không có thực vật mọc lên.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- A! Đúng rồi, lúc trước ở Bắc Địa thành từng có tin đồn một vị ma tinh chuyển thể hóa thành sao thiên thạch giáng xuống sơn môn Thần Kiếm môn, hầu như đập nát nguyên Thần Kiếm môn. Cái hố to này chắc là lúc đó ma tinh chuyển thể giáng xuống mà ra . . .

Đinh Hạo cảm giác hơi thở toát ra từ hố sâu to rất quen thuộc, giống như . . . Hơi thở vô đạo của Đinh Hồng Lệ.

Không thể nào.

Đinh Hồng Lệ còn ở Tuyết Châu, không đến Thần Ân đại lục.

Lần này Đinh Hạo đến Vô Tận đại lục từng đi gặp Đinh Hồng Lệ, vốn muốn mang vị Yêu Thần cung này đi Thần Ân đại lục nhưng bất ngờ là nàng từ chối. Đinh Hồng Lệ ở lại Vô Tận đại lục vì có chuyện quan trọng cần làm.

Nếu không phải Đinh Hồng Lệ thì ma tinh chuyển thể này có lẽ có truyền thừa vô đạo tương tự như nàng?

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần!

Cái tên này hiện lên trong đầu Đinh Hạo.

Chắc chắn là dấu vết cường giả tuyệt đối trấn áp khí vận nhân loại gần vạn năm, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Chỉ có cường giả tuyệt đối như vậy giáng xuống Thần Ân đại lục vẫn giữ sức chiến đấu siêu đẳng, thông dong thoát khỏi Thần Kiếm môn truy sát. Còn nhớ lúc trước từng có người nói bởi vì Thần Kiếm môn bị hủy sơn môn nên tức giận truy sát một ma tinh chuyển thể nhưng đối phương nhẹ nhàng trốn thoát.

Đinh Hạo suy đoán tình huống lúc trước có đúng thật như vậy hay không còn cần kiểm tra.

Lúc này Thần Kiếm môn đóng kín sơn môn, không thể vào Thần Kiếm sơn mạch.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, khiến Kim Khả Ngôn ở lại trấn nhỏ bên ngoài Thần Kiếm sơn mạch chờ đám người Đan Hùng đến. Đinh Hạo lặng lẽ lên vào Thần Kiếm môn thăm dò, dù sao chuyện có liên quan đến nữ nhi, lỗ Thần Kiếm môn dù đồ nhóm hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt,

chó con lông đen để tra hỏi, Đinh Hạo chờ mỗi phút mỗi giây tương đương với hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành chịu thêm phần đau khổ.

* * *

Đinh Hạo có Huyền Chiến Thắng Quyết, có thể biến hóa, thu giấu hơi thở, thậm chí mô phỏng hơi thở lực lượng của người khác nên hẩn lặng lẽ vào sơn môn Thần Kiếm môn không quá khó khăn.

Đinh Hạo thu giấu hơi thở dọc theo con đường hẹp hòi lặng lẽ đến gần.

Trận pháp hộ sơn Thần Kiếm môn vốn hoàn mỹ vô khuyết nhưng vì cái hố to đó khiến mình vẫn trận pháp có sơ hở, sau này chỉnh sửa lại không bằng mấy ngàn năm trước tích lũy. Đại tông sư mình vẫn trận pháp Đinh Hạo tìm thấy sơ hở, dễ dàng lẩn qua trận pháp thủ hộ tầng thứ nhất.

Đinh Hạo thấy có mấy chục đệ tử Thần Kiếm môn tuần tra.

Đinh Hạo đi theo sau lưng bọn họ, âm thầm mô phỏng hơi thở công pháp Thần Kiếm môn rồi lặng lẽ không chế đệ tử Thần Kiếm môn đi hàng cuối cùng. Đinh Hạo lột quần đệ tử Thần Kiếm môn đó ra, dùng cách dịch dung Thiên Xu đại gia dạy cho thay đổi khí chất, mặt mũi, thân hình của mình. Đinh Hạo biến thành giống y như đệ tử Thần Kiếm môn đó, chậm rãi theo đội tuần tra.

Môn quy Thần Kiếm môn đại khái tương đương với tông môn cao đẳng trong Vô Tận đại lục, thua Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông một chút nhưng thực lực tuyệt đối cường đại. Trên đường Đinh Hạo đi qua vô số trạm gác, trận pháp, hẩn ứng đối thông dong, không khiến người nghi ngờ.

Liên tục qua ba mươi tầng trận pháp kiểm phong, Đinh Hạo lặng lẽ tách khỏi tiểu đội tuần tra.

Tiếc rằng đội đệ tử Thần Kiếm môn tuần tra trên đường đi trò chuyện không liên quan tin tức hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, có lẽ hẩn phải tự mình tìm kiếm.

So với kiếm phong bên ngoài hùng vĩ, hiểm hóc thì bên trong Thần Kiếm môn phong cảnh rất đẹp. Thần Kiếm môn xây dựng mấy ngàn năm khiến chỗ này phong cảnh như cõi tiên, từng ngọn núi lơ lửng liên tiếp bằng sợi xích sắt bạc làm cầu nối. Trận pháp dẫn động nước chảy trong không trung hình thành các thác nước lớn nhỏ, từng phù đồ kiếm tháp như khảm vào vách núi cheo leo.

Nơi này đúng là tông môn có lịch sử truyền thừa rất dài.

Đinh Hạo đi dạo trong sơn môn, hiểu rằng hẩn phạm mộ sai lầm to lớn. Trong đêm khuya, sơn môn Thần Kiếm môn to lớn như mê cung, hẩn nhanh chóng lạc đường, Đinh Hạo không biết hướng nào là chỗ nào.

May mắn Đinh Hạo gan góc đi lung tung một lúc nhưng không bị người phát hiện.

Đinh Hạo thường thả thần thức ra quan sát bốn phía rồi mới tìm kiếm, hẩn quyết định đi đại diện rộng lớn hùng vĩ, tháp lớn tìm trước. Chắc bên trong đại điện, tháp lớn có cường giả cao tầng Thần Kiếm môn, có lẽ bọn họ sẽ biết điều gì.

Trong bóng đêm Đinh Hạo như hồn ma lướt đi.

1120. Chương 1121: Lang Gia Ngọc Phong.

Đệ tử bình thường của Thần Kiếm môn dù có đi lướt qua vai Đinh Hạo cũng không thể cảm giác ra hẩn tồn tại.

Đinh Hạo lắt người đi tới bên một kiếm tháp cao hơn mười thước, ngẩng đầu lên nhìn. Trên tầng cao nhất có ánh đèn chiếu ra từ khung cửa sổ. Đinh Hạo thả thần thức ra điều tra, lòng máy động tới bên ngoài cửa sổ tầng mười.

Đinh Hạo cẩn thận nhìn vào trong.

Bên trong là một gian phòng đá cực kỳ gọn gàng sạch sẽ trống trải, không đặt đồ đạc gì, không dính hạt bụi. Một lão nhân tóc bạc da hồng ngồi trên bồ đoàn đang luyện.

Thực lực của lão nhân không yếu, bốn phía có kiếm khí cường đại lượn lờ, mũi phun ra hai kiếm khí bạc như kiếm hoàn, hít vào thở ra kiếm hoàn càng ngưng tụ thực chất.

Đây là công pháp tu luyện kiếm khí rất inh.

Đinh Hạo tính sơ thực lực của lão nhân này ít nhất cỡ cao giai Võ Thánh cảnh.

- Với thực lực như lão chắc là cao tăng của Thần Kiếm môn, không biết có địa vị gì. Có lẽ lão biết tung tích nhóm Sương nhi?

Đinh Hạo ngần ngừ.

Là cường giả Võ Thánh cảnh thì Đinh Hạo phải khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá mới mong đánh bại được, vậy thì rất dễ khiến người trong Thần Kiếm môn chú ý, khi đó rắc rối to. Lục tìm thức hải của cường giả Võ Thánh cảnh tốn nhiều công sức, nếu đối phương có ý chí kiên cường thì Đinh Hạo sẽ không tìm được thứ hữu dụng.

Có nên ra tay hay không?

Lỡ như Thần Kiếm môn đối xử tốt với nhóm Sương nhi mà hấn ra tay thì tương đương với lấy oán trả ơn.

Đang lúc Đinh Hạo rối rắm thì cửa nhà đá trong tháp ở ra, một đạo đồng mười một, hai tuổi bước vào.

Đạo đồng nói:

- Sư tôn, chương môn ời.

Lão nhân tóc bạc da hồng thu giấu hơi thở, hai kiếm hoàn biến mất trong lỗ mũi.

Lão nhân tóc bạc da hồng mở mắt ra, hỏi:

- Có chuyện gì?

Đạo đồng cung kính nói:

- Đệ tử không biết, có lẽ liên quan đến mấy ma tinh kia.

Lão nhân tóc bạc da hồng gật đầu, đứng dậy bước ra ngoài.

Lão nhân tóc bạc da hồng bỗng ngoái đầu, có kiếm quang lóe lên trong mắt. Ánh mắt lão nhân tóc bạc da hồng như điện nhìn ra cửa sổ ngoài tháp, một lúc sau kiếm quang tan biến trong mắt. Lão nhân tóc bạc da hồng lộ biểu tình nghi hoặc, trong khoảnh khắc vừa rồi rõ ràng lão cảm ứng được một chút hơi thở kỳ dị, dường như có ai dòm ngó nhưng tại sao khi chăm chú tìm kiếm thì lại không có gì?

Không lẽ thể khí kiếm lão tu luyện có vấn đề gì?

Lão nhân tóc bạc da hồng lắc đầu, giấu đi nghi ngờ theo đạo đồng rời khỏi.

Đinh Hạo lắc người xuất hiện trong nhà đá.

- Lão nhân này thật cảnh giác, ta mới dùng bí pháp Thăng Tự Quyết gieo dấu ấn thần thức trên người lão suýt nữa bị phát hiện. Cường giả Võ Thánh cảnh cao giai đúng là đáng sợ, phải cẩn thận đối phó.

Đinh Hạo thầm giật mình.

May mắn đã gieo dấu ấn thần thức xong, Đinh Hạo có muốn bám theo lão nhân tóc bạc da hồng cũng tiện hơn nhiều.

Mới rồi đạo đồng nói bí tịch Thần Kiếm môn mời lão nhân tóc bạc da hồng đi là vì bàn bạc chuyện ma tinh, hay là liên quan đến nhóm hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen. Đinh Hạo quyết định đi theo sau nhìn xem.

* * *

Trong đại diện chương môn Thần Kiếm môn, lão nhân tóc bạc da hồng nhú mày hỏi:

- Theo cách nhìn của chương môn sư huynh thì chúng ta nên xử lý hai tiểu tử kia ra sao?

Chương môn Thần Kiếm môn nói:

- Thần Đình đã ban thần lệnh phải giết mỗi một ma tinh, ngôn từ nghiêm khắc. Theo lý thì chúng ta không nên làm trái lệnh của Thần Đình, nhưng hai tiểu ma tinh mới có ba, bốn tuổi, mơ hồ vô tri, sẽ không có uy hiếp gì. Quan trọng nhất là ta chấp chương Thần Kiếm môn trăm năm chưa từng gặp hạt giống có tư chất, thể chất tốt như hai ma tinh. Dù mấy hạt giống huyết mạch trong tông môn cũng thua xa hai tiểu ma tinh này.

Lão nhân tóc bạc da hồng giật mình kêu lên:

- Ý của chương môn sư huynh là muốn giữ hai tiểu ma tinh lại thu làm đệ tử?

Chương môn Thần Kiếm môn lắc đầu, nói:

- Dù gì là ma tinh chuyển thể, không phải tộc ta thì là khác lạ, nếu thu làm môn đệ sợ là ngày sau trở thành mối họa. Vì hai tiểu ma tinh mạo hiểm bị Thần Đình phát hiện, giáng tội thì không đáng.

Trong đại diện trừ chương môn Thần Kiếm môn, lão nhân tóc bạc da hồng ra còn có bảy đường chủ các đường Thần Kiếm môn thực lực cường đại, đều là nhân vật nắm quyền, tuổi tác khác nhau.

Một nam nhân trung niên nghi hoặc hỏi:

- Vậy ý của chương môn sư huynh là?

Chương môn Thần Kiếm môn mỉm cười nói:

- Các vị sư đệ có nhớ khoảng năm mươi năm trước, Thanh Dương sư thúc tổ ngẫu nhiên đi du lịch được đến một bộ bí pháp có thể trợ giúp võ giả thay trời đổi đất giao hoán thân hình không?

Lão nhân tóc bạc da hồng giật nảy mình, bản năng nói:

- Ý sư huynh nói là Di Hoa Tiếp Mộc Si Mị Thần Pháp? Đó là bộ tạp hạp.

- Công pháp không chia chính tà chỉ phân biệt trong mắt người.

Chương môn Thần Kiếm môn mỉm cười nói:

- Hai ma tinh còn nhỏ tuổi, tông môn hết sức bồi dưỡng chờ khi thân hình trưởng thành có thể dùng Di Hoa Tiếp Mộc Si Mị Thần Pháp đoạt hồn phách, trở thành lô đỉnh tốt nhất. Khi đó có thể bồi dưỡng ra hai chiến thần vô địch cho Thần Kiếm môn ta.

Lão nhân tóc bạc da hồng ngẫm nghĩ thật lâu, trầm ngâm gật đầu, nói:

- Cái này . . . Cũng là cách hay.

- Nếu thành công thì Xích Hổ bộ lạc chúng ta sẽ tiến thêm một bước.

Một vị nam nhân trung niên gật đầu, nói:

- Nếu chương môn sư huynh suy nghĩ như vậy đúng là đáng giá mạo hiểm, dù có đắc tội Thần Đình cũng được. Huống chi nếu chúng ta giữ kín thật tốt chưa chắc sẽ phát hiện ra. Nhưng giải quyết con mèo mập, Tam Đầu Thiên Khuyển như thế nào?

Một lão nhân áo đen âm trầm nói:

- Con mèo mập chỉ là dị thú tạp giao, tùy tiện giải quyết là xong. Con Tam Đầu Thiên Khuyển chó con thì huyết mạch tinh thuần, có chút giá trị. Tiếc rằng nó bẩm sinh khiếm khuyết, trưởng thành có hạn chết. Phải giải quyết sạch sẽ tránh cho để lộ tiếng gió.

Chương môn Thần Kiếm môn vừa lòng cười nói:

- Mục sư đệ nói đúng, cứ quyết định vậy đi.

Chưởng môn Thần Kiếm môn nghĩ đến điều gì, nói:

- Phải rồi có mấy đệ tử lúc trước mang đám ma tinh về tông môn?

Nam nhân trung niên cười nói:

- Ta hiểu ý của chưởng môn sư huynh, cứ yên tâm, mấy đệ tử này về sau không còn xuất hiện trong tông môn nữa.

Chưởng môn Thần Kiếm môn gật gù, khẽ thở dài:

- Thật có lỗi với bọn họ.

Nam nhân trung niên hồ hững nói:

- Tông môn nuôi bọn họ là vì sử dụng, chết vì tông môn là vinh hạnh cho bọn họ.

Chưởng môn Thần Kiếm môn nói:

- Hãy đối xử tốt với người nhà của họ.

Mọi người đồng thanh vâng dạ.

Ngoài đại điện.

Trong bóng tối một góc thần tượng, mắt Đinh Hạo rực cháy sát ý.

Đinh Hạo nghe hết cuộc họp của Thần Kiếm môn.

1121. Chương 1122: Không Chuyên Nghiệp Chút Nào.

Thần Kiếm môn quả nhiên không phải thứ tốt, nghe đoạn đối thoại rõ ràng tiểu ma tinh là hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành. Nếu đại ma vương Tà Nguyệt biết chưởng môn Thần Kiếm môn nói nó là dị thú tạp giao không biết sẽ có phản ứng gì?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, đặt quyết tâm.

Tối nay hẳn phải cứu Sương nhi ra ngoài.

Trong đại điện rất nhanh họp xong.

Cao thủ Thần Kiếm môn nối đuôi nhau đi ra. Người ra cuối cùng là chưởng môn Thần Kiếm môn, lão nhân tóc bạc da hồng. Hai người đứng trước cửa đại điện.

Chưởng môn Thần Kiếm môn nói:

- Côn Ngọc sư đệ, hai tiểu ma tinh còn ở trong Lang Gia Kiếm tháp sao?

Lão nhân tóc bạc da hồng đáp:

- Vẫn luôn ở trong tháp, được chăm sóc rất tốt. Nhưng tiểu tử kia luôn ồn ào đòi đi ra tìm phụ thân, gây chuyện ầm ĩ khiến người nhức đầu.

- Tìm phụ thân?

Mắt chưởng môn Thần Kiếm môn lóe tia sáng lạnh, trầm ngâm nói:

- Người nói nói xem phụ thân của hai tiểu tử này có phải là ma tinh một năm trước giáng xuống không?

Lão nhân tóc bạc da hồng đánh rùng mình:

- Chắc . . . Chắc không phải?

Một năm trước ma tinh giáng xuống Thần Kiếm sơn mạch có thực lực cường đại rợn cả người, hầu như hủy hết Thần Kiếm môn. Khi đó chương môn Thần Kiếm môn dẫn người đi truy bắt kết quả bị giết tề ra quần. Hai cường giả thần cảnh trong tông môn bị đánh trọng thương, phải ngủ say dưỡng thương.

Có thể nói Thần Kiếm môn mất hết mặt mũi trong trận chiến đó.

Nếu không phải ma tinh chuyển thể không muốn đại khai sát giới thì Thần Kiếm môn đã biến mất trên thế giới này.

Nhớ lại tình cảnh hôm đó, chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc rét run.

Nếu người đó là phụ thân của hai đứa trẻ thì Thần Kiếm môn sẽ gặp rắc rối.

Chương môn Thần Kiếm môn xoa trán, nói:

- Theo ta đi gặp hai tiểu tử kia, tạm thời phải trấn an bọn họ, không thể khiến chúng sinh ra tâm lý mâu thuẫn.

Chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc lắc người biến mất tại chỗ.

Phía xa, Đình Hạo chậm rãi bước ra từ đằng sau thần tượng.

Còn chưa đến một canh giờ là trời sáng, Đình Hạo bấm đốt tay tính toán. Đại quân Đan Hùng dẫn dắt chắc sắp đến trấn nhỏ bên ngoài Thần Kiếm sơn mạch, mọi thứ đã bày sẵn.

Bởi vì Côn Ngọc bị gieo dấu ấn thần thức ền Đình Hạo không lo lắng sẽ mất dấu hai người chương môn Thần Kiếm môn.

Đình Hạo cẩn thận theo phía sau không khiến Thần Kiếm môn cảnh giác.

Một lát sau, một tòa kiếm phong như làm bằng bạch ngọc xuất hiện trong tầm mắt Đình Hạo. Bóng tối bao phủ các ngọn núi vây quanh, ngọn núi trắng kia đặc biệt khác hẳn, như điêu khắc bằng cẩm thạch. Kiếm phong cao năm ngàn thước, bốn phía không có đường núi.

Vách núi phía đông trơn trượt như mặt kính khắc bốn chữ to.

Lang Gia Kiếm Phong.

Bốn chữ khắc bằng kiếm khí, khí thể bằng bạc, ẩn chứa ý kiếm đạo hùng vĩ. Từng nét bút toát ra kiếm ý sắc bén đâm mây, cường giả Võ Thánh cảnh không thể khắc nổi. Có lẽ là kiệt tác của cao nhân tiền bối Thần Kiếm môn đời trước.

Trên đỉnh Lang Gia Kiếm Phong có một kiếm tháp lấp lánh bạc dường như sống.

- Chắc đây là Lang Gia Kiếm Tháp lão nhân Côn Ngọc đã nói, nhóm Thương nhi bị nhốt trong đó.

Đình Hạo phấn chấn tinh thần, thả thần thức ra tìm bốn phía. Đình Hạo không phát hiện có gì khác lạ mới nhảy lên.

Quanh Lang Gia Kiếm Tháp quả nhiên có minh văn trận pháp cực kỳ ỉnh. Đình Hạo bắt đắc dĩ nhờ thiên nhân mới nhìn thấu sở hử của trận pháp, cẩn thận vượt qua.

Rất cuộc đến gần Lang Gia Kiếm Tháp, lòng Đình Hạo thấp thỏm bất an.

Lỡ như người trong Lang Gia Kiếm Tháp không phải hai đứa trẻ Đình Thiên Thương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen thì . . .

Đình Hạo lắc người nhảy mất đến bên một cửa sổ Lang Gia Kiếm Tháp, bên trong có ngọn nến toát ra ánh sáng mờ mờ, loáng thoáng có tiếng người. Đình Hạo cẩn thận nhìn vào trong, kích động gần như run lên.

Không sai!

Thật sự là hai đứa trẻ Đình Thiên Thương, Nhậm Ngã Hành.

Tóc nữ hài tử Đinh Thiên Sương xoa ngang vai, bộ váy đổi thành trang phục đệ tử Thần Kiếm môn rất bình thường. Bộ đồ có sẵn nên không quá vừa người nữ hài tử Đinh Thiên Sương, sau mông kéo cái đuôi dài, tắm rửa sạch sẽ. Đinh Thiên Sương nằm ngửa nằm trên mặt đất, duỗi chân, vung tay phát câu.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương vừa vặn vẹo vừa hét chói tai:

- A a a a! Ta muốn tìm phụ thân, mau thả ta ra ngoài!

Đinh Thiên Sương nho nhỏ hét chói tai gần như vũ khí giết người, nữ hài tử nhỏ con mà sao phát ra thanh âm lớn như vậy.

Bên cạnh Đinh Thiên Sương, đại ma vương Tà Nguyệt dùng cánh che lỗ tai ngăn tiếng ồn. Chó con lông đen mọc thêm hai cái đầu rất tội nghiệp, nó chỉ có tứ chi không che được sáu lỗ tai. Chó con lông đen chỉ có thể vùi đầu vào bụng đại ma vương Tà Nguyệt, bị tiếng hét chói tai của nữ hài tử Đinh Thiên Sương hành hạ sắp điên.

Nhậm Ngã Hành mập mạp dựa vào người chó con lông đen, lỗ tai nhét hai dùm lông mèo trắng, chắc giật từ người đại ma vương Tà Nguyệt, hiệu quả cách âm không tệ. Chẳng biết Nhậm Ngã Hành lấy đâu ra đuôi gà nướng cắn miệng đầy mỡ, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Đinh Thiên Sương.

Nhậm Ngã Hành mập mạp khuyên nhủ:

- Ta nói này tiểu cô nãi nãi, có thấy mệt không? Mỗi cách một nén nhang là người lại gào lên, ta sắp bị tiếng hét làm thủng lỗ tai . . .

Đinh Thiên Sương trợn to mắt nói:

- Liên quan gì người? Người là đồ có thực vật không còn biết ai, người quên chúng ta đến tiên giới làm cái gì sao?

Nhậm Ngã Hành uất ức nói:

- Dù đến làm gì thì phải ăn no trước đã.

Đinh Thiên Sương tức giận ngứa răng:

- Chỉ biết ăn!

Nhưng bụng nhỏ kêu ùng ục, có lẽ Đinh Thiên Sương gào la mệt mỏi nên ngồi dậy.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương vẫy tay nói:

- Bé mập, còn đuôi gà không? Cho ta một cái đi.

Nhậm Ngã Hành mập mạp mừng rỡ hỏi:

- Rốt cuộc người không la hét nữa?

- Ừm!

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương cắn đuôi gà, nghiêm túc nói:

- La mệt rồi, ăn no lấy sức chút nữa tiếp tục.

Trán Nhậm Ngã Hành nổi gân xanh, ngứa ngứa ra sau.

Lúc này cửa nhà đá mở ra, chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc bước vào.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương thấy vậy nhanh chóng ăn hết đuôi gà, bắt đầu lăn lộn dưới đất:

- A a a a, thả ta ra ngoài, ta muốn tìm phụ thân, mau thả ta ra!!!

Thanh âm như thanh kiếm đâm vào màng tai mỗi người.

Cũng đâm vào tim Đinh Hạo.

Trong khoảnh khắc này Đinh Hạo không kiềm được muốn nhảy ra ngoài, nhưng cuối cùng hấn cổ nén.

Chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc biểu tình bất đắc dĩ nhìn Lý Vân Kỳ. Mới rồi chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc lên quan sát, không biết làm sao với Đinh Thiên Sương ranh mãnh. Mặc kệ lúc trước chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc nói bao nhiêu lời hay đều khó thể giành được nữ hài tử Đinh Thiên Sương tin tưởng.

Côn Ngọc cố ý hù dọa:

- Này nữ hài tử kia, đừng làm ồn nữa, nếu không sẽ ném ngươi vào rừng rậm!

Ai ngờ Đinh Thiên Sương nghe xong mắt sáng rực, hỏi:

- Thật không?

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương gào khóc gấp đôi, bộ dáng người mau ném ta vào Hãn Hải sâm lâm.

1122. Chương 1123: Không Chuyên Nghiệp Chút Nào (hạ).

Côn Ngọc che mặt.

Chương môn Thần Kiếm môn dở khóc dở cười.

Đinh Thiên Sương vừa khóc vừa đập mạnh vào Nhậm Ngã Hành mập mạp đang nhai ngon lành, nháy mắt ra dấu.

Nhậm Ngã Hành vẻ mặt ngu ngơ, ngừng nhai. Một lát sau Nhậm Ngã Hành mập mạp hiểu chuyện, ồ ừ, ném đũa gà sang một bên.

Nhậm Ngã Hành nằm dưới đất hơ tay múa chân gào khan:

- A a a a, thả ta ra ngoài, ta muốn tìm sư phụ, mau thả ta ra!!! Nếu không thì sẽ làm ồn chết các người!

Đinh Thiên Sương tức giận quát:

- Tên mập kia, người không chuyên nghiệp chút nào!

Nhậm Ngã Hành:

- . . .

Hai cao thủ chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc suýt phì cười. Hai tiểu tử này thật thú vị, không biết phụ mẫu gì sinh ra hai đứa trẻ đáng yêu như vậy. Chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc nổi lòng yêu thương.

Nhưng nghĩ lại hai đứa trẻ này liên quan đến việc lớn Thần Kiếm môn bồi dưỡng ra Chiến thần vô địch, lại là ma tinh chuyển thế, là tai họa trong truyền thuyết, trái tim Chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc lại cứng rắn lên.

Nhân vật như chương môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc sẽ không bị tình cảm lấn át lý trí.

Côn Ngọc nhúc nhích nói:

- Cứ chịu đựng như vậy không phải là cách.

Chương môn Thần Kiếm môn khẽ thở dài:

- Sửa chữa thức hải đi, xóa một phần ký ức của bọn chúng. Tuy làm vậy sẽ tổn thương một phần trí tuệ nhưng không giảm thấp thiên phú của hai đứa, chúng ta cần hai rối gỗ nghe lời chứ không phải con nít khóc quấy.

Côn Ngọc ngây người, gật đầu, nói:

- Đành vậy.

Chưởng môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc giao lưu bằng truyền âm nhập mật nên hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành không nghe thấy.

Côn Ngọc chậm rãi vươn tay ra, bàn tay tỏa ánh sáng đỏ hồng lung chụp lên đầu nữ hài tử Đinh Thiên Sương.

Đinh Thiên Sương bản năng lùi ra sau, cảm giác có nguy hiểm:

- Lão già xấu xa muốn làm gì?

Côn Ngọc mỉm cười hiền từ nói:

- Ngoan, gia gia mang người đi tìm phụ thân.

- Lão già xấu xa quỷ mới tin tưởng người . . .

Đinh Thiên Sương ranh mãnh nhanh chóng lùi lại.

Nhưng thực lực của nữ hài tử Đinh Thiên Sương có hạn, sao đâu lại cường giả Võ Thánh cảnh như Côn Ngọc. Lực lượng vô hình vọt tới làm Đinh Thiên Sương không tự chủ được bay hướng Côn Ngọc.

Côn Ngọc dịu giọng nói:

- Ngoan, nghe lời. Hài tử, người sẽ quên tất cả chuyện không vui . . .

Chính lúc này xảy ra dị biến.

Chợt vang tiếng mèo kêu:

- Meo!

Đại ma vương Tà Nguyệt vốn lười biếng nằm sấp dưới đất cơ thể bỗng trường to lên biến thành mèo hai cánh khổng lồ. Bề ngoài ngốc nghếch đáng yêu trở nên dữ tợn, mồm máu há to, đại ma vương Tà Nguyệt nhanh như chớp cắn chân Côn Ngọc.

Côn Ngọc rú lên:

- A!

Côn Ngọc là cường giả Võ Thánh cảnh nhưng huyền khí hộ thể không ngăn được răng nhọn của đại ma vương Tà Nguyệt, nửa cẳng chân sắp bị cắn đứt, máu chảy đầm đìa.

Cùng lúc đó, ba tiếng chó dữ sủa vang lên.

Chó con lông đen Tam Đầu Thiên Khuyển vốn ủ rũ bỗng bật dậy, một đầu phun lửa, một đầu phun độc dịch, một đầu phun ra tia chớp đen tấp chưởng môn Thần Kiếm môn.

- Meo bà nội nó, liều mạng! Con thỏ gấp còn có thể cắn người, nếu để hai tên khốn nhà người làm tổn thương hai đứa trẻ này thì meo không còn mặt mũi nào gặp Tiểu Đinh Tử.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhả miệng, nuốt một miếng thịt. Đôi vuốt như thần đao xẹt qua mặt Côn Ngọc.

Đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen vốn định chờ đệ tử Thần Kiếm môn vào mới bùng nổ làm khó dễ, nhưng chưởng môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc muốn xóa ký ức của nữ hài tử Đinh Thiên Sương. Đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen buộc phải hành động.

Lúc này hai vật nuôi đáng yêu bất chấp mạng sống.

Chưởng môn Thần Kiếm môn giật mình kêu lên:

- Hừ! Không biết sống chết!

Tuy nhiên chưởng môn Thần Kiếm môn có thực lực cỡ nào? Chưởng môn Thần Kiếm môn chỉ hơi giật mình rồi phản ứng lại ngay, chó con lông đen chưa đến gần đã búng tay. Ba luồng kiếm khí rách phá hư không bắn bể đầu phun lửa, phun độc dịch, tia chớp của chó con lông đen. Kiếm khí để lại ba vết thương sâu thẳm xương trên người chó con lông đen.

Côn Ngọc cũng kịp phản ứng lại, thực lực bùng nổ, đánh một đấm vào cổ đại ma vương Tà Nguyệt.

Bùm!

Đại ma vương Tà Nguyệt bị đánh bay, đập mạnh vào vách tường.

Chó con lông đen rống to:

- Grao!

Người chó con lông đen đầm đìa máu tươi, bị kích thích hưng tính. Lực lượng huyết mạch bị kích phát, cơ thể chó con lông đen trưởng to gấp mấy lần. Chó con lông đen như voi con, sáu con mắt trên ba cái đầu lóe ánh sáng hung ác. Chó con lông đen nhanh như chớp xông lên.

- A? Trong tình huống khiếm khuyết bẩm sinh vẫn có thể kích phát lực lượng huyết mạch? Thú vị.

Chưởng môn Thần Kiếm môn kêu lên, lắc người né tránh một kích kia. Bàn tay chưởng môn Thần Kiếm môn ẩn hư không.

Bùm!

Chó con lông đen bay ra ngoài.

Tuy chó con lông đen bùng phát lực lượng huyết mạch nhưng dù gì nó còn nhỏ, không phải đối thủ cường giả đỉnh Võ Thánh cảnh như chưởng môn Thần Kiếm môn.

Mắt chưởng môn Thần Kiếm môn tràn ngập sát khí:

- Giết hai con súc sinh này, không chừa một con.

Đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen biểu hiện làm chưởng môn Thần Kiếm môn hiểu được nếu để hai con vật nuôi sống thì sẽ là tai họa ngầm.

- Không được đụng vào chó và mèo của ta!

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương nhào lên người đại ma vương Tà Nguyệt, Nhậm Ngã Hành mập mạp thì che chở chó con lông đen. Hai đứa trẻ muốn dùng cơ thể mình bảo vệ đồng bạn nhỏ.

Chưởng môn Thần Kiếm môn quát to:

- Kéo chúng ra, hành động!

Vết thương trên chân Côn Ngọc đã lành, biểu tình dữ tợn, hoàn toàn không tương xứng với ngoại hình tóc trắng, da dễ hồng hào hiền từ. Côn Ngọc vươn tay muốn kéo nữ hài tử Đinh Thiên Sương.

Bỗng nhiên . . .

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương nhìn hướng cửa nhà đá, đôi mắt xinh đẹp trong veo như thủy tinh mã não tràn ngập vui mừng.

- Phụ thân!

Côn Ngọc buồn cười nói:

- Tiểu tử nghịch ngợm, lúc này còn muốn lừa ta . . .

Côn Ngọc chưa nói xong bỗng nghe phía sau lưng chưởng môn Thần Kiếm môn kinh kêu:

- Người là ai? Tại sao vào đây?

Côn Ngọc giật nảy mình, ngoái đầu lại khó tin phát hiện từ khi nào có người áo xanh đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đứng trước cửa nhà đá, đôi mắt lạnh băng đốt cháy sát ý.

Gió nổi lên.

Mắt Côn Ngọc hoa lên, người áo xanh đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lắc người một cái đã đến trước mặt nữ hài tử Đinh Thiên Sương.

Đinh Thiên Sương vui mừng nhảy cẫng lên:

- Phụ thân, thật sự là phụ thân sao?

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương ôm cổ Đinh Hạo, chu môi hôn gò má hắn. Đinh Thiên Sương vùi đầu vào ngực Đinh Hạo, khóc nức nở.

Mấy ngày nay dù gặp nguy hiểm trong Hãn Hải sâm lâm, bị đệ tử Thần Kiếm môn lừa đến đây bắt nhốt, kinh hoàng, khủng hoảng vận mệnh không biết trước nhưng Đinh Thiên Sương chưa hề khóc. Vào lúc này, Đinh Thiên Sương không kiềm được nữa.

Tiếng khóc chất chứa uất ức, làm nũng nhưng càng nhiều là vui sướng.

- Sao bây giờ sư phụ mới đến?

Nhậm Ngã Hành mập mạp ôm chặt đùi Đinh Hạo cố nặn hai giọt nước mắt, chỉ vào đại ma vương Tà Nguyệt.

1123. Chương 1124: Đánh Khắp Thần Kiếm Môn.

Nhậm Ngã Hành mập mạp nói:

- Mèo của sư phụ sắp bị người ta đánh chết, đồ đệ đáng yêu mê người ta đây cũng bị bọn họ khi dễ. Sư phụ đừng dễ dàng bỏ qua đám rùa Thần Kiếm môn!

Nhậm Ngã Hành mập mạp nói xong khóc toáng lên.

Lúc trước hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành bưng bình đi theo Đinh Hạo vào trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá, ai ngờ không được truyền tống cùng hắn. Hai đứa trẻ, một con mèo, một con chó ở trong Hãn Hải sâm lâm gặp muôn vàn khó khăn. Có mấy lần hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen suýt bị mãnh thú nuốt sống. Từ khi hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành ra đời đã được nâng niu như trứng, đã bao giờ chịu cực khổ như vậy?

Đinh Hạo nhẹ vuốt tóc nữ nhi, lòng vô cùng dịu dàng:

- Rồi rồi, đừng khóc nữa, Sương nhi ngoan.

Trái tim luôn treo cao cuối cùng rơi xuống ngực Đinh Hạo.

May mắn tối nay Đinh Hạo lên vào Thần Kiếm môn, nếu không thì đến ngày mai hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành bị xóa ký ức, hắn sẽ tự trách mình suốt đời.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhảy vọt lên:

- Meo, nhân sủng, người đến rồi? Tại sao mỗi lần ta bị đánh người mới xuất hiện? Mau giết đám tạp chủng Thần Kiếm môn này!

Đại ma vương Tà Nguyệt to vẻ rất hưng phấn, giương nanh múa vuốt hướng chưởng môn Thần Kiếm môn.

- Tôn tử, nhân sủng của ta đã đến, người tiêu đời rồi!

Chó con lông đen chạy lại, ba cái đầu thân thiết dụi chân Đinh Hạo.

Đối diện.

Chưởng môn Thần Kiếm môn biểu tình cực kỳ khó xem. Có người lên vào tông môn mà chưởng môn Thần Kiếm môn không phát hiện ra.

Chưởng môn Thần Kiếm môn sắc mặt âm trầm nói:

- Rốt cuộc người là ai? Dám không mời mà đến, xông vào sơn môn Thần Kiếm môn ta?

Đinh Hạo không thèm nhìn chưởng môn Thần Kiếm môn.

Đinh Hạo dịu dàng nói:

- Tốt rồi, Sương nhi ngoan, không khóc nữa. Ngã Hành cũng đứng lên đi, chúng ta rời khỏi đây.

Chưởng môn Thần Kiếm môn cười khẩy nói:

- Đi? Ha ha ha ha ha ha! Đi đâu? Hôm nay ngươi phải ở đây!

Côn Ngọc giơ tay lên, mũi tên cảnh báo chói tai bắn lên cao nổ vang trong trời đêm. Buổi tối yên tĩnh trở nên ồn ào, vô số bóng dáng kiếm quang tụ tập hướng Lang Gia Kiếm Tháp.

Đinh Hạo đặt hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành lên lưng đại ma vương Tà Nguyệt biến to ra, hai tay hất chộp hư không. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá cùng xuất hiện trong tay Đinh Hạo, chớp mắt lực lượng kỳ dị tràn ngập.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Chờ xem hôm ai chặn được ta!

Đinh Hạo giơ tay chém một đao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lang Gia Kiếm Tháp có vô số minh văn trận pháp gia cố bị chém thành hai khúc. Lang Gia Kiếm Tháp nghiêng rớt xuống vách đá Lang Gia Kiếm Phong. Đinh Hạo cùng với ánh sáng vàng bạc bắn lên cao, tới giữa không trung. Đại ma vương Tà Nguyệt cõng hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành cùng chó con lông đen đi theo Đinh Hạo.

Chưởng môn Thần Kiếm môn quát to:

- Đi đâu được?

Chưởng môn Thần Kiếm môn giơ tay lên!

Vù vù vù vù vù!

Chớp mắt vô số kiếm quang bắn ra như sao rơi đầy trời, hình thành lưới kiếm quang đáng sợ.

Đinh Hạo lạnh lùng quát:

- Múa búa trước cửa Lỗ Ban.

Tay phải Đinh Hạo cầm thanh kiếm rỉ sét đâm ra, trong một thoáng bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông bùng nổ. Vô số kiếm ý kiếm khí phun ra.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lưới kiếm quang đầy trời bị đập nát.

- Cái gì?

Con người chưởng môn Thần Kiếm môn co rút:

- Đó là . . . Kiếm ý?

Tông môn này lấy thần kiếm làm khẩu hiệu, có thể thấy là tông môn kiếm tu ghê gớm, có tạo nghệ siêu phàm về kiếm đạo. Gã là chưởng môn Thần Kiếm môn, liếc sơ liền nhận ra Đinh Hạo thi triển kiếm ý trong truyền thuyết.

Không ngờ là kiếm ý.

Đây chính là áo nghĩa cuối cùng của kiếm đạo khó tu luyện nhất. Sau khi kiếm ý đại thành, một luồng thần niệm có thể hóa thành vô số kiếm quang không chỗ không ở. Lấy ý niệm làm kiếm, không gì phá vỡ được. Nguyên Thần Kiếm môn hiện nay không người nào nắm giữ được kiếm ý.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn vừa ra tay thế nhưng chính là bốn loại kiếm ý.

Làm sao không khiến chưởng môn Thần Kiếm môn giật mình?

Chưởng môn Thần Kiếm môn rống to:

- Đừng để hắn chạy, mở ra hết trận pháp tông môn, nhất định phải bắt hắn lại!

Chưởng môn Thần Kiếm môn biết Đinh Hạo thi triển kiếm ý thì muốn bắt sống hắn, tra khảo cách tu luyện kiếm ý.

Trong trời đêm, đệ tử Thần Kiếm môn ồ ạt ngự kiếm bay đến, giống như bướm bướm, châu chấu đầy trời. Các luồng sáng kiếm khí khiến trời đêm cực kỳ rực rỡ, xinh đẹp.

Bọn họ từ bốn phương tám hướng bao vây Đinh Hạo vào giữa.

Đinh Hạo hét to:

- Cút đi!

Dao kiếm cùng xuất hiện.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hỏa long và băng long cùng hiện ra, đánh bay đệ tử Thần Kiếm môn trong phạm vi ngàn thước, vòng vây to lớn xuất hiện một lỗ hổng. Đinh Hạo mang theo đám người hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen nhanh như chớp xông ra ngoài.

Cùng lúc đó, trận pháp các góc sơn môn Thần Kiếm môn đều mở ra.

Từng tầng vòng bảo hộ năng lượng mắt thường trông thấy lập tức dựng lên. Vô số ngọn núi bị bao phủ, như tù giam trong thiên địa che phủ mọi thứ trong tông môn.

Chưởng môn Thần Kiếm môn lạnh lùng cười:

- Chỉ là con cá trong lưới, ha ha ha ha ha ha! Chờ xem ngươi có thể chạy trốn tới đâu!

Đám cao thủ, trưởng lão đường chủ Côn Ngọc bao vây truy sát.

Chớp mắt Đinh Hạo đã lao ra khỏi Lang Gia Kiếm Phong mấy ngàn thước. Vòng bảo hộ trận pháp thứ nhất chặn Đinh Hạo lại, màu lam nhạt như sóng nước ngăn cản. Đây là vòng bảo hộ đủ chịu được cường giả đỉnh Vô Thánh cảnh đánh hết sức một lần, khủng khiếp hơn Thủy Mạc Thiên Hoa trận pháp phòng ngự số một Vô Tận đại lục.

Đệ tử Thần Kiếm môn bốn phía thấy tình hình này thì lộ biểu tình trào phúng.

Đám cao thủ, trưởng lão đường chủ Côn Ngọc, chưởng môn Thần Kiếm môn từ xa thấy Đinh Hạo bị bao vây không hề hở, cười khinh thường như mèo vờn chuột. Trước giờ chưa có ai xông ra khỏi trận pháp hộ sơn Thần Kiếm môn.

Trong đám đông, một thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ lao ra khỏi đám đông.

Thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo, lạnh lùng cười:

- Tên giặc kia, ngươi trốn đi đâu?

Đệ tử Thần Kiếm môn reo hò.

Thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ rất có uy vọng, được mọi người yêu thích, chắc cũng là thiên tài của Thần Kiếm môn.

Đinh Hạo không thèm nhìn thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ, đưa lưng hướng gã quan sát kỹ trận pháp phòng hộ thủy hệ trước mắt mình.

Thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ hừ lạnh một tiếng:

- Muốn chết!

Thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ đâm ra một kiếm, trong không khí vang tiếng xẹt xẹt. Có thứ gì mắt thường không thể thấy xuyên qua hư không bay tới.

Tiếng đệ tử Thần Kiếm môn hoan hô càng vang.

Đám cao thủ, trưởng lão đường chủ Côn Ngọc, chương môn Thần Kiếm môn ở phía xa gật đầu, mỉm cười.

1124. Chương 1125: Viện Quân Đền.

Lão nhân tóc bạc da hồng cười nói:

- Đại Hư Không Xuyên Thoa kiếm pháp của Lăng Ba ngày càng thành thạo, uy lực bất phàm, đã đến đỉnh cao. Đây là một cơ hội vừa lúc cho hắn rèn luyện, để Lăng Ba niềm hy vọng tương lai của tông môn có thêm kinh nghiệm thực chiến.

Có đám cao thủ, trưởng lão đường chủ Côn Ngọc, chương môn Thần Kiếm môn tọa trấn, dù thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ Lăng Ba không địch lại người đeo mặt nạ quỷ thanh đầu thì ít nhất không gặp nguy hiểm.

Nhưng chớp mắt . . .

Đình Hạo không thèm quay đầu lại, vung tay.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi tiếng vang trầm đục.

Các điểm trong hư không nổ tung như bong bóng bể, kinh khí đáng sợ thành vòi rồng khuếch tán.

- A! Phụt!

Thiếu niên mặt trắng mặc áo kiếm sĩ màu đỏ Lăng Ba học bùng máu, bị trọng thương bay ngược ra, ngất xỉu.

Tiếng đệ tử Thần Kiếm môn hoan hô chợt ngừng bật.

Nụ cười trên mặt đám cao thủ, trưởng lão đường chủ Côn Ngọc, chương môn Thần Kiếm môn đóng lại.

Càng khiến đám cao thủ, trưởng lão đường chủ Côn Ngọc, chương môn Thần Kiếm môn kinh sợ là Đình Hạo chậm rãi vươn tay ấn vào vòng bảo hộ trận pháp màu lam nhạt. Một tầng băng tinh trắng lấy tay Đình Hạo làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán, vòng bảo hộ gọn sóng lam nhạt chợt đông lại.

Răng rắc!

Có tiếng giòn vang, lòng bàn tay Đình Hạo nhấn mạnh.

Bùm!

Vòng bảo hộ vỡ một cái lỗ to.

Đình Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt lắc người biến mất tại chỗ.

Chương môn Thần Kiếm môn hét to:

- Đuổi theo!

Các loại trận pháp, thủ hộ, giam cầm trong sơn môn Thần Kiếm môn cỡ mấy trăm cái, tuyệt đối không thể để người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chạy trốn.

Tiếng ngự kiếm xé gió vang lên không dứt bên tai.

Từng đợt kiếm quang xẹt qua rạch hư không.

Mỗi kiếm quang đại biểu ột vị cường giả Thần Kiếm môn.

Khi bọn họ chạy tới trận pháp phòng hộ tiếp theo thì trên vòng bảo hộ năng lượng đỏ rực có cái lỗ to ba thước, vòng phòng hộ này không thể ngăn cản người đeo mặt nạ quý thanh đồng.

Bọn họ tiếp tục đuổi theo.

Người Thần Kiếm môn ngày càng giật mình.

Từng trận pháp phòng hộ bị phá vỡ, tốc độ quá nhanh. Năng lượng phòng hộ vững chắc trước mặt người đeo mặt nạ quý thanh đồng như tờ giấy mỏng dễ dàng bị đâm thủng, không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Trong giọng nói của chương môn Thần Kiếm môn chứa tức giận quát:

- Đuổi theo, đánh gục hắn!

Tự tin, bình thản trong lòng chương môn Thần Kiếm môn đã rút đi.

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng có lai lịch gì?

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng có thể thoải mái phá vỡ trận pháp tông môn Thần Kiếm môn, không lẽ hắn biết sơ hở mấy mắt trận? Hoặc . . . Người này là nội gian, phản đồ của Thần Kiếm môn?

Nghĩ đến đây chương môn Thần Kiếm môn rất giật mình, dù thế nào thì gã không thể để người đeo mặt nạ quý thanh đồng chạy thoát.

Chớp mắt đám người người Thần Kiếm môn đuổi theo ra mấy trăm dặm, vượt mấy chục trận pháp thủ hộ.

Mơ hồ thấy phía trước có bóng dáng người đeo mặt nạ quý thanh đồng, mấy tầng trận pháp phòng hộ phía ngoài cùng chính là trận pháp mạnh nhất Thiên Tôn, dụng để phòng ngự ngoại địch. Tốc độ phá trận pháp của người đeo mặt nạ quý thanh đồng đã chậm lại.

- Dừng để hắn chạy!

- Giết!

- Bao vây hắn, bắt hắn lại!

Các đệ tử Thần Kiếm môn tức giận.

Đùa gì vậy? Bị đối phương xâm nhập tông môn đại náo, hiện tại mắt thấy hắn sắp bỏ trốn, nếu chuyện này đồn ra thì Thần Kiếm môn không còn mặt mũi nào nữa, tuyệt đối sẽ thành trò cười của tông môn khác.

Lão nhân tóc bạc da hồng lắc người biến thành luồng sáng công kích Đinh Hạo.

Đinh Hạo đang phá giải trận pháp thủ hộ này. So sánh với trận pháp trong tông môn thì trận pháp càng ở vòng ngoài càng cường đại, Đinh Hạo cần nhiều thời gian hơn. Tất nhiên quan trọng nhất là lúc trước đi vào Đinh Hạo đã nhìn thấu các trận pháp, hơi sửa đổi nó một chút để dễ ra ngoài. Nếu không làm vậy dù Đinh Hạo có là thần trận pháp giáng xuống thế gian cũng không cách nào nhẹ nhàng phá giải nhiều trận pháp của Thần Kiếm môn.

- Đi đâu?

Người Côn Ngọc chưa đến hai kiếm hoàn đã bay ra khỏi lỗ mũi, hóa thành ánh sáng sắc bén bắn hướng Đinh Hạo.

Côn Ngọc là cường giả tuyệt đối cảnh giới Võ Thánh cảnh cao giai, vừa ra tay khí thế vô song, cực kỳ sắc bén.

Đinh Hạo nhíu mày, tay phải cầm thanh kiếm rỉ sét bỗng rung lên. Lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét bùng nổ, thoáng chốc chí tôn chí khí tràn ngập. Vết rỉ sét loang lổ như có sự sống tách ra khỏi thân kiếm, biến thành luồng sáng bay ra.

Đinh đinh!

Chợt vang hai tiếng khê khàng.

Vết loang lổ và kiếm hoàn va chạm vào nhau, tự bay ngược về.

Cùng lúc đó, vang tiếng nổ điecc tai, trận pháp thứ một trăm bị phá vỡ. Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt biến thành tia chớp bay đi xa.

- Cái gì?

Côn Ngọc giật này mình, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Côn Ngọc vất vả tu luyện bí thuật kiếm hoàn thể nhưng bị đối phương nhẹ nhàng phá giải, vừa rồi hơi thở trong thanh kiếm rỉ sét rốt cuộc là . . .

Chương môn Thần Kiếm môn không bình tĩnh được nữa.

- Cùng nhau ra tay, đối phó với loại giặc này không cần nói đến đạo nghĩa, giết!

- Ba, bốn mươi cao thủ Võ Thánh cảnh của Thần Kiếm môn cùng ra tay, lực lượng đáng sợ dời núi lấp biển đánh hướng Đinh Hạo. Hư không bị chấn vỡ nát, bão tố hình thành trong không trung.

Lúc này còn lại tám trận pháp thủ hộ.

Đinh Hạo nhíu mày.

Nhiều cường giả thánh nhân cảnh ra tay, Đinh Hạo ứng đối sẽ rất khó khăn. Đinh Hạo cảm thấy áp lực quá lớn, bên cạnh còn có hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, hẳn phải phân tâm chăm sóc chúng tránh cho bị lan đến.

Đinh Hạo không do dự nữa.

Tay phải hoàn toàn khởi động thanh kiếm rỉ sét. Lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét hoàn toàn bùng nổ, cực âm ngục băng huyền khí ở hạ đan điền ở bụng bị hút sạch. Thân thanh kiếm rỉ sét trường to mười thước, thân kiếm giống như cửa thành lấp lánh ánh sáng, không có một chút tỳ vết. Thanh kiếm rỉ sét như mặt trời tỏa ánh sáng chói mắt, trong mấy trăm dặm Thần Kiếm sơn mạch được chiếu sáng rõ như ban ngày.

Hơi thở quân lâm thiên hạ quét sạch bốn phía.

- Cái gì?

- Đây là . . .

Các cao thủ Võ Thánh cảnh Thần Kiếm môn kiềm không được sinh ra nỗi sợ, đó là lực lượng rất đáng sợ.

Đinh Hạo xuất kiếm.

Đinh Hạo không ra tay với người Thần Kiếm môn.

Thanh kiếm rỉ sét chém vào trận pháp thủ hộ trước mắt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng gầm rống như thiên địa tan vỡ vang lên, như thần linh đang tức giận rít gào. Nguyên Thần Kiếm sơn mạch rung rinh, một luồng kiếm quang khủng khiếp sắp hủy diệt thời gian chớp mắt xuyên thấu vài trận pháp cuối cùng còn lại.

Cùng đó, thân hình Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt theo kiếm quang bay ra khỏi phạm vi sơn môn Thần Kiếm môn.

- Chết tiệt, đuổi theo! Không thể cho hắn trốn!

- Mau đi mời lão tổ tông ra tay!

- Hừ! Hắn chỉ có tu vi huyền khí chưa đến Võ Đế cảnh, ta đoán thần kiếm trong hắn không húc giục được mấy lần, giết!

1125. Chương 1126: Viện Quân Đền (hạ).

- Ngay người giầy lát sau người Thần Kiếm môn điên cuồng, như ong vò vẽ bị chọc giận ủa ra.

Đám cường giả thánh nhân cảnh Thần Kiếm môn nổi khùng. Hơn một trăm trận pháp thủ hộ của tông môn bị người phá vỡ ngay trước mắt bọn họ, sỉ nhục này chỉ có bắt lấy kẻ gây tai họa mới xóa bỏ được. Nếu không thì Thần Kiếm môn vĩnh viễn bị nhấn chìm trong sỉ nhục.

Càng khiến bọn họ lo lắng là lai lịch của người đeo mặt nạ quý thanh đồng bí ẩn, thần không biết quỷ không hay trà trộn vào Thần Kiếm môn, thoải mái phá vỡ nhiều trận pháp. Điều này có nghĩa là về sau người đeo mặt nạ quý thanh đồng muốn tới Thần Kiếm môn thì tới, muốn đi thì đi. Nếu người đeo mặt nạ quý thanh đồng dẫn theo thế lực khác đến đối phó Thần Kiếm môn vậy chẳng phải là nguyên tông môn không có chút sức đánh lại?

Hôm nay mặc kệ trả giá thế nào đều phải giữ người này lại.

Và người đeo mặt nạ quý thanh đồng chỉ có một người, đơn độc thế yếu, có tiêu hao cũng phải làm hấn một chết.

Trên bầu trời, kiếm quang điên cuồng chớp lóe như ong vò vẽ nổi giận đuổi theo Đinh Hạo. Mấy vạn người rượt đuổi, Thần Kiếm môn đã dốc hết lực lượng.

Giọng Đinh Hạo vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Thần Kiếm môn, ta khuyên các ngươi hãy quay về đi, đừng khinh người quá đáng!

Chưởng môn Thần Kiếm môn hét to:

- Tên giặc kia, dù ngươi lên trời xuống đất thì Thần Kiếm môn ta tuyệt đối không tha cho ngươi!

- Chó già vô sỉ, ngươi muốn xóa ký ức của Sương nhi đáng bị giết! Nhưng nghĩ tình các ngươi nuôi dưỡng nữ nhi của ta một đoạn thời gian, ta không giết các ngươi đã xem như hết lòng. Nếu còn không biết phân biệt thì đừng trách ta vô tình.

Đinh Hạo bỗng ngừng giữa không trung, không chạy trốn nữa.

Vù vù vù vù vù!

Đám đệ tử Thần Kiếm môn vội vàng dừng lại.

Lúc trước Đinh Hạo một kiếm đâm thủng mấy trận pháp thủ hộ, Thần Kiếm môn không dám buộc hấn nóng nảy.

Chưởng môn Thần Kiếm môn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Nữ nhi của ngươi là ma tinh chuyển thế, ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì. Thần Kiếm môn ta sẽ không tha cho tên nào chạy thoát!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không biết sống chết, cho các ngươi cơ hội cuối cùng, cút, nếu không sẽ san bằng Thần Kiếm môn ngươi.

- Ha ha ha ha ha ha!

Chưởng môn Thần Kiếm môn cười phá lên:

- San bằng Thần Kiếm môn ta? Chỉ bằng vào một mình ngươi? Thật là không biết trời cao đất rộng, đệ tử Thần Kiếm môn ta có mấy vạn người, một người một kiếm đủ chém nát ngươi ra!

- A?

Khóe môi Đinh Hạo cong lên quái dị:

- Người khi dễ ta ít người sao?

Chưởng môn Thần Kiếm môn nhẹ nhàng cười nói:

- Đúng thì sao?

Đinh Hạo cất tiếng cười to.

Chớp mắt dị biến xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh, phía xa có tiếng nhiều vật nặng đập vào mặt đất, như có mãnh thú hồng hoang vô tận xung phong. Trong bóng tối có những người thân hình vạm vỡ chạy nhanh tới, mỗi khi nhảy một cái là vượt qua núi cao ngàn thước. Bọn họ giẫm xuống, dãy núi rạn nứt, đất đai sụp đổ.

Đó là dòng nước lũ đáng sợ, bóng người rậm rạp làm người ta da đầu mát lạnh.

Trong lòng chưởng môn Thần Kiếm môn dâng lên bất an:

- Đó là . . .

Bóng người rậm rạp như thủy triều, mặt đất run rẩy dưới chân bọn họ, dãy núi sụp đổ. Bọn họ như từng con mãnh hổ, thần long, hơi thở dũng mãnh, cường đại dâng trào lấp đầy thiên địa.

Đây đều là chiến sĩ thiết huyết đã giết chóc nhiều.

Đại quân đến từ Thiên bộ lạc trong Hãn Hải thâm lâm rốt cuộc chạy tới.

Đan Hùng nguyên soái, Kim Khả Ngôn đi đằng trước nhất.

Đan Hùng nguyên soái vung tay lên, mấy ngàn chiến sĩ đến từ Hãn Hải thâm lâm đứng lại, cung kính hành lễ hướng Đinh Hạo.

- Tham kiến Thiên Tôn!

Mấy ngàn người cùng hét to, thanh âm như thần lôi đánh ầm ầm khiến người da đầu tê dại, khí thế vô song.

Đây đều là chiến sĩ qua bao nhiêu cuộc giết chóc trong Hãn Hải thâm lâm, vì sống sót bọn họ đấu cùng trời, cùng đất, cùng hồng hoang di chủng mãnh thú. Mỗi một ngày bọn họ sống trong chém giết, người dính sát khí máu me. Mấy ngàn người đứng chung một chỗ, hơi thở huyết sát mắt thường trông thấy lập tức bắn lên cao như mây máu bốc hơi.

Đinh Hạo phát tay.

- Đa tạ Thiên Tôn!

Giọng mấy ngàn chiến sĩ vang vọng trong thiên địa, đùng đùng sát khí.

Phía đối diện.

Người Thần Kiếm môn biến sắc mặt.

Chưởng môn Thần Kiếm môn kinh ngạc nói:

- Đây là . . . Man trong Hãn Hải thâm lâm?

Chưởng môn Thần Kiếm môn biết rõ mấy man trong Hãn Hải thâm lâm đáng sợ, đều là kẻ liều mạng tu luyện cơ thể, chỉ dựa vào sức mạnh đã lên đến sức chiến đấu Vô Đế cảnh, Vô Thánh cảnh, có thể tay không xé thần long, mãnh hổ, giao long, cực kỳ hung hãn. Có thể sống trong hoàn cảnh ác liệt ở Hãn Hải thâm lâm, mỗi người đều là cao thủ giết chóc.

Nhưng những cuồng man rất ít ra khỏi Hãn Hải thâm lâm, tại sao hôm nay ra nhiều người như vậy?

Đây là bộ lạc nào trong Hãn Hải thâm lâm có nhiều chiến sĩ đến thế? Xem khí thế của bọn họ thì thực lực yếu nhất cũng cỡ cảnh giới tu vi Vô Đế cảnh. Một nòng Vô Đế cảnh thể tu, có bảy mươi cuồng man thể tu Vô Thánh cảnh, cái này . . .

Chưa từng nghe nói trong Hãn Hải sâm lâm có bộ lạc cường đại như vậy!

Thiên Tôn?

Mắt chưởng môn Thần Kiếm môn liếc hướng Đinh Hạo, hiểu được những chiến sĩ cuồng man gọi người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng là Thiên Tôn, không lẽ chính là liên minh Thiên bộ lạc gì đó trong tin đồn gần đây?

Chết tiệt, sao chuyện lại như vậy?

Lúc này người Thần Kiếm môn vào thế cười trên lưng cộp.

Biểu tình chưởng môn Thần Kiếm môn cực kỳ trầm trọng:

- Người . . . Rốt cuộc là ai?

Đại quân chiến sĩ cuồng man trước mắt chưởng môn Thần Kiếm môn có lực lượng hủy diệt Thần Kiếm môn, một khi chiến đấu thì cơ nghiệp vạn năm sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Đan Hùng nguyên soái quát to:

- To gan, thấy Thiên Tôn của bộ lạc ta còn dám càn rỡ như vậy?

Đan Hùng nguyên soái rất hiểu thân phận một con chó theo đuôi, phải nâng khí thế, thân phận của Đinh Hạo lên. Chuyện nhỏ như vậy sao Đan Hùng nguyên soái có thể để Đinh Hạo ra mặt?

Đinh Hạo mỉm cười, vừa lòng gật đầu.

Chưởng môn Thần Kiếm môn sắc mặt khó xem nói:

- Mặc kệ các hạ là ai, có thân phận gì, ban đêm xông vào Thần Kiếm môn ta, liên tục phá một trăm mười tám trận pháp, về tình về lý nên ột lời giải thích.

Chưởng môn Thần Kiếm môn đang ngoài mạnh trong yếu, giọng điệu dui đi nhiều.

Đinh Hạo không quan tâm chưởng môn Thần Kiếm môn.

Lòng máy động, Đinh Hạo triệu hoán ra xe ngựa kim loại lửa to lớn. Đinh Hạo ôm hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen vào trong xe ngựa kim loại lửa to lớn.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương kinh thán:

- Oa, chỗ này đẹp quá, còn có bể bơi.

Nhậm Ngã Hành mập mạp há hốc mồm.

1126. Chương 1127: Lão Tổ Tông Của Thần Kiếm Môn.

Đại ma vương Tà Nguyệt đứng thẳng, xoa chân trước đầy ả ý, cười gian nói:

- Meo, chỗ này không tệ. Nhân sủng, người biểu hiện rất tốt, trong thời gian này meo gia một chết được. Người không biết meo gia vì bảo vệ nữ nhi của người sắp gãy xương. Có phải người ền biểu thị chút gì?

Đinh Hạo mỉm cười lấy một khối cực phẩm huyền tinh thạch tím thật to ném cho đại ma vương Tà Nguyệt.

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Nhân sủng, người đúng là ngày càng thông minh.

Đại ma vương Tà Nguyệt ôm cực phẩm huyền tinh thạch, nước miếng chảy ròng ròng, nhai rôm rốp như ăn đường.

Chó con lông đen cũng chạy lại:

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Đinh Hạo yêu thương vuốt đầu chó con lông đen, ném mấy khối cực phẩm huyền tinh thạch cho nó, lại lấy một miếng thịt hôi giao tươi mới ra khỏi không gian trữ vật cho nó ăn.

- Meo, cái này không công bằng! Trên đường đi ta bỏ sức nhiều nhất, tại sao thưởng cho tiểu Hắc nhiều hơn ta . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt thấy cảnh đó thì bất bình gào la ổng lên.

Đại ma vương Tà Nguyệt mới đến gần thì cái đầu bên phải trong ba cái đầu chó con lông đen phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp, bộ dáng muốn ăn thịt. Mắt cái đầu chó con lông đen đỏ rực, hung tợn trừng đại ma vương Tà Nguyệt.

Đại ma vương Tà Nguyệt cong người nhảy ra, bộ dạng sợ muốn chết.

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận chửi um sùm:

- Tổ cha nó, con chó đen không có lương tâm! Từ khi mọc ba đầu luôn hung dữ như vậy, thật là không có nghĩa khí! Có còn là anh em không? Có còn cùng nhau chơi đùa được không?

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Cái đầu chó con lông đen chính giữa ánh mắt ngượng ngùng xin lỗi, muốn nói điều gì. Đầu chó con lông đen bên trái vẫn là mắt đỏ rực dữ tợn trừng đại ma vương Tà Nguyệt, bộ dáng: Nếu người dám lại gần là ta cắn chết!

Đại ma vương Tà Nguyệt ủ rũ nói:

- Người ơi mau nhìn đi, con chó của người tinh thần phân liệt.

Đinh Hạo thẫn ngạc nhiên, cơ thể chó con lông đen có điều khác lạ. Cái đầu bên trái và bên phải không thể thống nhất ý kiến, thật giống như tinh thần phân liệt.

Đinh Hạo lấy ra một khối thịt hôi giao ra khỏi trữ vật giới chỉ cho đại ma vương Tà Nguyệt, thể này mới làm dịu tâm hồn yếu ớt của nó.

Đinh Hạo xoay người, thấy Nhậm Ngã Hành mập mạp nước mắt lưng tròng long lanh nhìn hắn.

Đinh Hạo tìm được hai tiểu tổ tông, tâm tình tốt tươi chọc:

- Ui chao, bé mập, ánh mắt gì đây? Nếu để phụ mẫu của người thấy còn tưởng sư phụ ta ngược đãi người.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn rưng rưng nói:

- Sư phụ, ta . . . Đói!

Đói cái đầu người! Một nén nhang trước trong Lang Gia Kiếm Tháp một mình người ăn ít nhất sáu cái đùi gà, bây giờ còn không biết ngượng kêu đói. Thật giống như phụ thân của người, đều là ăn hàng. Đinh Hạo thẫn nủ, lấy ra một cái chân hôi giao đã nướng sẵn trong không gian trữ vật, to gấp đôi Nhậm Ngã Hành mập mạp.

- Đa tạ sư phụ, sư phụ hiểu ta nhất!

Nhậm Ngã Hành mập mạp kéo chân hôi giao to thơm nức chạy tới bên bể bơi gặm cắn.

Chỉ có Thiên Sư luôn ôm chặt cổ Đinh Hạo không muốn tách ra một giây.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài xe ngựa kim loại lửa to lớn.

Đan Hùng nguyên soái cười to bảo:

- Giải thích? Giải thích cái gì? Các người vây công Thiên Tôn của bộ lạc ta, bản nguyên soái đang muốn người giải thích đây! Nếu hôm nay các người không đưa ra được một lý do thì ta diệt Thần Kiếm môn người!

Người dã man đến từ Hãn Hải thâm lâm quả nhiên không nói lý một chút nào!

- Càn rỡ!

- Man kia, dám vô lễ với chương môn chúng ta? Muốn chết!

- Hừ! Một đám man cha mở đầu óc dám chạy tới trước Thần Kiếm môn ta giương oai, thật là không biết sống chết!

Các đệ tử, tông lão Thần Kiếm môn nổi giận.

Nói đến thì bọn họ cũng là bá chủ phạm vi mấy ngàn dặm, bình thường được các phương cung duy như tằm tiện, có ai dám trêu vào Thần Kiếm môn? Hôm nay bị người đánh tới cửa và còn là một đám người rừng, Thần Kiếm môn không nuốt trôi cục tức này được.

- Giết bọn họ!

Một cao thủ Thần Kiếm môn không nhịn được lòng máy động, kiếm quang như điện bay thẳng đến Đan Hùng nguyên soái.

Đan Hùng nguyên soái cười khẩy.

Một cường giả Xích Hổ bộ lạc bên cạnh Đan Hùng nguyên soái lắc người bay ra, duỗi tay tùy ý chop như bắt con ruồi. Cường giả Xích Hổ bộ lạc chop phi kiếm vào tay, bàn tay trần gồng mạnh, trường kiếm huyền khí bị bóp thành một đồng như bột mì.

Cường giả Xích Hổ bộ lạc cười khẩy nói:

- Thứ rách nát này mà mơ bị thương nguyên soái của chúng ta?

Đệ tử Thần Kiếm môn phía đối diện hút ngụm khí lạnh.

Tay không bóp nát phi kiếm tinh luyện, không lẽ bàn tay của cường giả Xích Hổ bộ lạc đúc bằng cương thiết sao? Sớm nghe nói cuồng man trong Hãn Hải thâm lâm không tu luyện huyền khí mà chuyên luyện thể tu, có thể luyện đến cơ thể kim cương bất hoại. Bọn họ tưởng chỉ nói phóng đại nhưng không ngờ nó là thật.

Lần đầu tiên bọn họ biết lực lượng thể tu Hãn Hải thâm lâm như thế nào, người Thần Kiếm môn bị hù sợ.

Chương môn Thần Kiếm môn rống to:

- Bày trận!

Vù vù vù vù vù!

Kiếm quang chớp lóe, gần vạn đệ tử Thần Kiếm môn ngự kiếm bay xếp thành trận pháp kỳ dị, khí thể tăng vọt.

Đan Hùng nguyên soái hét to:

- Chuẩn bị chiến đấu!

Mấy ngàn chiến sĩ thể tu trong Hãn Hải thâm lâm gầm lên, thanh âm như hồng hoang di chủng mãnh thú khuếch tán. Khí huyết sát thiết huyết bắn lên cao như huyết vân đang đốt cháy, bao phủ thiên địa.

Trận đại chiến sắp xảy ra.

Chính lúc này . . .

Hơi thở cực kỳ khủng bố phát ra từ sơn môn Thần Kiếm môn phía xa. Hơi thở vượt a phạm trù Vô Thánh cảnh, như thần linh đang ngủ say bỗng thức tỉnh, khiến người run rẩy từ tận linh hồn.

- Lão tổ tông thức tỉnh!

- Là hơi thở của lão tổ tông!

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, lão tổ tông sắp giáng xuống sao?

Người Thần Kiếm môn hò reo. Đám người chưởng môn Thần Kiếm môn, Côn Ngọc lộ biểu tình vui sướng. Đây là hơi thở của một vị cường giả thần cảnh có bối phận rất cao trong tông môn, lão tổ tông luôn ngủ say sắp ra tay. Tốt qua, trước mặt cường giả thần cảnh thì những man Hãn Hải sâm lâm không đáng nhắc đến.

Đám người Đan Hùng nguyên soái, Kim Khả Ngôn biến sắc mặt.

Hơi thở này thật đáng sợ.

Một thanh âm uy nghiêm, mạnh mẽ từ xa vọng đến:

- Dám can đảm quấy nhiễu Thần Kiếm môn ta?

Thanh âm chưa dứt đã thấy một bóng người bao phủ trong ánh sáng trắng và đỏ xuất hiện bên cạnh chưởng môn Thần Kiếm môn.

Kiểm quang cường đại utorn lờ quanh thân người đó, không thấy rõ mặt mũi nhưng hơi thở như đại dương khiến người hoảng loạn.

Một cường giả thần cảnh.

Đối với cường giả thần cảnh thì thánh nhân cảnh là con kiến, có thể càn quét dưới thần cảnh.

Đám người Đan Hùng nguyên soái, Kim Khả Ngôn sinh lòng kiêng dè, không biết nên nói cái gì.

Đệ tử Thần Kiếm môn hành lễ trong không trung:

- Tham kiến lão tổ tông.

1127. Chương 1128: Ta Chấp Nhận Chia Từng Tóp Thanh Toán.

Trên mặt các đệ tử Thần Kiếm môn lộ vẻ mừng như điên, hận không thể thấy cảnh đám cuồng man bị bẻ gãy nghiền nát chém giết ngay ập tức.

Chưởng môn Thần Kiếm môn vội kể lại sự việc cho cường giả thần cảnh nghe.

Bóng người trong ánh sáng kiếm khí đỏ và trắng giao nhau than thở:

- Thật lâu rồi không ai dám can đảm khiêu khích Thần Kiếm môn ta như vậy, bây giờ dân bản xứ trong Hãn Hải sâm lâm dám tới cửa gây sự.

Bóng người trong ánh sáng kiếm khí đỏ và trắng giao nhau rần giọng, đầy sát khí nói:

- Chẳng lẽ thế giới này đã quên Thần Kiếm môn khủng bố rồi sao? Nên cho đám con chuột không biết tự lượng sức mình một bài học!

Bóng người trong ánh sáng kiếm khí đỏ và trắng giao nhau dứt lời.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang trắng xé rách hư không đánh hướng Đan Hùng nguyên soái.

Đan Hùng nguyên soái kinh sợ.

Đây là kiếm khí vượt xa lực lượng đan dược, Đan Hùng nguyên soái ở ngoài trăm thước đã thấy đau nhức tê dại. Dù Đan Hùng có độ mạnh thể tu thánh nhân cảnh nhưng trong chớp mắt này cảm giác mình yếu ớt như khúc gỗ mục, bị kiếm khí tới gần sẽ chết chắc.

Ngoài người Đan Hùng nguyên soái tràn ra từng vệt máu.

Đan Hùng nguyên soái bị kiếm khí tỏa định, không thể tránh né.

Đang lúc Đan Hùng nguyên soái chờ chết thì một luồng đao ý đao khí lửa bay ra từ xe ngựa kim loại lửa to lớn, đến sau mà tới trước va chạm vào kiếm trắng. Trên bầu trời nổ tung đốm lửa trắng và vàng như pháo hoa xinh đẹp.

Đinh Hạo ôm Đinh Thiên Sương chậm rãi bước ra khỏi xe ngựa kim loại lửa to lớn, đứng trên cànag xe.

- Như thế nào? Thần Kiếm môn ghê gớm lắm sao?

Tay trái Đinh Hạo cầm thanh ma đao đen, cười khinh thường nói:

- Xem ra Hãn Hải thâm lâm ngũ đông quá dài nên thế giới này đã quên các thể tu cường đại. Một Thần Kiếm môn nho nhỏ cũng dám khiêu khích Thiên bộ lạc Hãn Hải thâm lâm ta!

Lời nói tương tự, càng kiêu ngạo hơn, Đinh Hạo đáp trả lại bóng người trong ánh sáng kiếm khí đỏ và trắng giao nhau.

Trán Đan Hùng nguyên soái toát mồ hôi lạnh, gã vừa đi dạo qua cửa địa ngục, nghĩ mà sợ. Cường giả thần cảnh khủng bố thể hiện rõ ràng. Đan Hùng nguyên soái là cường giả trong Vô Thánh cảnh nhưng đối diện lão tổ tông của Thần Kiếm môn lại chẳng có chút sức đánh lại, yếu ớt như con kiến.

Điều này cũng chứng minh thực lực của Đinh Hạo.

Thông dong chặn một kích của cường giả thần cảnh làm Đan Hùng nguyên soái càng tin tưởng vào thực lực Đinh Hạo, khiến gã kiên quyết đi theo hãn làm việc.

Mấy ngàn cường giả thể tu Hãn Hải thâm lâm gầm lên:

- Thiên Tôn! Thiên Tôn! Thiên Tôn!

Vốn bởi vì cường giả thần cảnh xuất hiện khiến sĩ khí liên quân Thiên bộ lạc bị áp chế, nhưng lời Đinh Hạo nói đốt cháy ngọn lửa trong lòng bọn họ.

Cho đến nay các chiến sĩ Hãn Hải thâm lâm bị xem như người rừng, cảm xúc đó như núi lửa bị nén chặt nhiều năm rốt cuộc thấy khe nứt trên mặt đất hùng dũng phun trào ra.

Đối diện khí thế đó, người Thần Kiếm môn biến sắc mặt.

Bóng người trong ánh sáng kiếm khí đỏ và trắng giao nhau phát ra hai ánh sáng bạc như tia chớp, thi triển đồng thuật kỳ dị muốn nhìn thấu Đinh Hạo.

Đinh Hạo hừ lạnh, thức hải vận chuyển, bí pháp Thắng Tự Quyết bùng nổ. Đinh Hạo thúc giục quả cầu ánh sáng vàng trong thức hải.

Khí thế hùng hồn phun trào.

Trán Đinh Hạo tách ra, một con mắt dựng đứng màu vàng như mắt thần mở ra.

Ánh mắt cao quý, nghiêm nghị bắn ra.

Đồng quang của Đinh Hạo, bóng người trong ánh sáng kiếm khí đỏ và trắng giao nhau va chạm nhau, như vật hữu hình khiến hư không xung quanh gợn sóng hòa tan.

Bùm!

Có tiếng cái gì đó vỡ nát.

Đồng quang trắng vỡ vụn, đồng quang vàng thì xẹt qua bóng dáng lão tổ tông của Thần Kiếm môn.

Trong chớp mắt đó Đinh Hạo thấy nửa khuôn mặt đầm đìa máu.

Đúng vậy, chỉ có nửa khuôn mặt.

Dường như lão tổ tông của Thần Kiếm môn bị lực lượng khủng bố gì đó nổ nát đầu, một nửa bị đập nát cả còn nửa khuôn mặt. Vị trí mép vết thương có máu mấp máy, xương trắng hếu. Có thể thấy óc trắng, mạch máu đỏ rung rinh.

Quả nhiên lão tổ tông của Thần Kiếm môn bị thương.

Đinh Hạo yên lòng.

Đây chỉ là quá trình ngăn ngừa người hai phe nín thở.

Các thể tu Hãn Hải thâm lâm hoan hô rầm trời. Đám cường giả Thần Kiếm môn thì biến sắc mặt.

Xem tình hình vừa rồi dường như người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chiếm ưu thế? Sao có thể! Chưởng môn Thần Kiếm môn không dám tin vào mắt mình. Dao động huyền khí của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rõ ràng là đệ giai Vô Đế cảnh nhưng sao đỡ được đồng thuật của lão tổ tông thần cảnh?

Tĩnh lặng giây lát.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn sắc mặt âm trầm nói:

- Thiên nhân vô đạo? Thú vị. Chàng trai quá kiêu ngạo, mũi nhọn lộ rõ, dù là thiên tài tuyệt thế cũng sẽ chết yếu.

Đinh Hạo trả đũa:

- Lớn tuổi rồi nếu bị thương thì hãy về dưỡng thương đi, xương già còn tranh cường hão thắng như vậy. Hãy mau rút về tu dưỡng, tránh cho bị thương nặng hơn hộc máu chết thì lỗ vốn.

Trong giọng nói của lão tổ tông của Thần Kiếm môn chất chứa cơn giận:

- Tuy lão phu bị thương nhưng giết người chỉ cần một ý nghĩ.

Đinh Hạo cười to, huyền khí lửa của Tất Phương ở trung đan điền phần ngực chậm rãi rót vào thanh ma đao đen.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Người đến thử xem.

Thanh ma đao đen kêu vù vù như có ma thần khát máu muốn nhấm nháp máu thịt sinh linh.

Từng ký hiệu máu lấp lánh kỳ dị lóe sáng trên thân thanh ma đao đen, đao tàn phá dần trưởng to, hoàn chỉnh. Lực lượng cấm kỵ trong thanh ma đao đen chậm rãi tràn ngập trong thiên địa.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Ánh sáng trắng và đỏ quanh thân lão tổ tông của Thần Kiếm môn như ngọn nến leo lắt trước gió, dao động lúc mạnh lúc yếu.

- Không . . . Không ngờ . . . Thanh đao kia . . . Tuy tàn nhưng . . . Loại hơi thở này tuyệt đối không sai . . . Trời ạ, hãn đã quay về sao?

Nỗi sợ hãi như biển cả nhấn chìm lão tổ tông của Thần Kiếm môn.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có lai lịch gì?

Tại sao người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm thanh đao kia?

Xem bộ dáng thì người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có thể sử dụng lực lượng thanh đao?

Dù thế nào tuyệt đối không thể đối địch với người này, vì lực lượng sau lưng thanh đao kia lão tổ tông và Thần Kiếm môn không có cơ may xúc phạm được.

Nghĩ đến đây lão tổ tông của Thần Kiếm môn không nói không rằng biến thành luồng sáng biến mất tại chỗ, lão chạy sâu vào Thần Kiếm sơn mạch.

Biến cố làm mọi người bất ngờ.

Bản thân Đinh Hạo cũng không ngờ.

Đinh Hạo sớm cảm ứng được cường giả thần cảnh lão tổ tông của Thần Kiếm môn bị thương, chắc là lúc trước vây công ma tinh chuyển thể đáp xuống Thần Kiếm sơn mạch bị ma tinh chuyển thể công kích. Lão

tổ tông của Thần Kiếm môn bị thương rất nặng, nên ánh sáng lực lượng vốn là màu trắng tinh nay xen lẫn sắc đỏ, đó là vì máu, huyết khí chảy ra ngoài.

Thiên nhân quan sát càng khẳng định điều này.

1128. Chương 1129: Ta Chấp Nhận Chia Từng Tốp Thanh Toán (hạ).

Vì thế đối mặt cường giả thần cảnh, Đinh Hạo cầm thanh ma đao đen có tin tưởng đầu một trận dù không thắng vẫn bảo đảm liên quân Thiên bộ lạc an toàn rút lui.

Tại sao Đinh Hạo mới kích phát lực lượng thanh ma đao đen thì lão tổ tông của Thần Kiếm môn biết điều bỏ chạy ngay?

Không có lý nào lão tổ tông của Thần Kiếm môn bị lực lượng thanh ma đao đen hù sợ.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn là cường giả thần cảnh, lực lượng cỡ thanh ma đao đen có thể ngăn cản lão nhưng không thể tạo thành uy hiếp trí mạng. Lão tổ tông của Thần Kiếm môn kinh sợ thụt lùi có khi nào là vì . . .

Không lẽ lão tổ tông của Thần Kiếm môn biết lai lịch của thanh ma đao đen?

Đinh Hạo giật nảy mình.

Thanh ma đao đen là cây đao tàn Đinh Hạo có được trên đường cổ tây du chiến trường bách thánh, lai lịch bí ẩn ngang ngửa với thanh kiếm rỉ sét bí hiểm. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ rất e ngại nó, không lẽ thanh ma đao đen có lai lịch rất kinh người, hù cường giả thần cảnh sợ bay mất ba hồn bảy vía?

Chỗ này là Thần Ân đại lục, lão tổ tông của Thần Kiếm môn nhận ra thanh ma đao đen đáng sợ, hay nó là vật từng ở Thần Ân đại lục?

Các loại suy nghĩ xẹt qua đầu Đinh Hạo.

Cùng lúc đó.

Phía đối diện.

Mặt chưởng môn Thần Kiếm môn trắng bệch, ánh mắt nhìn Đinh Hạo tràn ngập kính sợ và kinh khủng.

Bởi vì mới rồi lão tổ tông của Thần Kiếm môn bỏ đi, một thanh âm vang lên trong đầu chưởng môn Thần Kiếm môn.

- Nhường nhịn.

Là giọng của lão tổ tông của Thần Kiếm môn.

Lần đầu tiên chưởng môn Thần Kiếm môn nghe lão tổ tông nghiêm túc, bắt buộc dĩ nói câu này.

Lão tổ tông rõ ràng nói cho chưởng môn Thần Kiếm môn kẻ địch quá đáng sợ, tông môn không thể nào ngăn cản, đừng cứng rắn đối đầu nếu không sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Thần Kiếm môn, tốt nhất là nhường nhịn.

Trời ạ!

Trái tim chưởng môn Thần Kiếm môn run rẩy.

Bọn họ đã chọn phải kẻ địch gì vậy?

Chưởng môn Thần Kiếm môn nuốt nước bọt khan, nhìn Đinh Hạo, cơ mặt cứng đờ.

Chưởng môn Thần Kiếm môn nói:

- Nếu các hạ đã cứu nữ nhi của mình ra thì chuyện tối hôm nay đừng tại đây, Thần Kiếm môn ta cũng bị tổn thương, chúng ta không ai nợ ai.

Chưởng môn Thần Kiếm môn thốt lời, trong không trung vang tiếng ồn ào, kinh kêu.

Lúc trước khi lão tổ tông rời đi, các cao thủ, tông lão, đệ tử Thần Kiếm môn đã có cảm giác không may. Bọn họ nghe chính miệng chưởng môn Thần Kiếm môn hít hơi nói lời như vậy, vừa giật mình vừa bức tức, biểu tình nhục nhã.

Có người muốn nói gì nhưng thấy mặt chưởng môn Thần Kiếm môn nghiêm khắc, hươ tay ngăn lại không cho ai nói.

Côn Ngọc ngây người, hiểu rằng lão tổ tông đã dặn dò chưởng môn Thần Kiếm môn cái gì.

Lòng Côn Ngọc rung động như sóng dữ.

Đã bao giờ Thần Kiếm môn bị nhục nhã như vậy? Không ngờ Thần Kiếm môn trêu vào kẻ địch như vậy, dù đại quân Thần Đình đánh tới cũng chưa từng thấy chưởng môn Thần Kiếm môn khom lưng luôn gối thế này.

Nữ hài tử Đình Thiên Sương trong treo nói:

- Người là đồ xấu xa, ăn hiếp mèo và cún con, không thể bỏ qua!

Nữ hài tử Đình Thiên Sương ranh mãnh sớm nhìn thấu cục diện.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Nữ nhi của ta không đồng ý bỏ qua, làm sao bây giờ?

Chưởng môn Thần Kiếm môn rất bức mình, cái gì chó với mèo? Chưởng môn Thần Kiếm môn chưa từng nghĩ đến sẽ vì ăn hiếp chó mèo mà trả giá đắt.

Chưởng môn Thần Kiếm môn cắn răng hỏi:

- Vậy các hạ muốn sao?

Nữ hài tử Đình Thiên Sương cười tủm tỉm thì thào vào tai Đình Hạo.

Đình Hạo cười to bảo:

- Nghe nói tuyệt kỹ rèn của Thần Kiếm môn thiên hạ vô song, đặc biệt giỏi đúc áo giáp, binh khí. Vậy đi, bồi thường một vạn bộ áo giáp huyền khí, một vạn binh khí huyền khí thì xem như huê nhau.

- Cái gì? Không thể nào!

Chưởng môn Thần Kiếm môn biến sắc mặt từ chối:

- Thần Kiếm môn ta đúng là giỏi đúc áo giáp, binh khí nhưng mấy năm nay tích lũy cộng lại cũng không đủ một vạn bộ. Các hạ quá tham, rõ ràng là đang làm khó người ta!

Chưởng môn Thần Kiếm môn nổi điên, cầm kiếm ăn hoành liên.

Chắc chắn là con bé kia nói cho người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng Thần Kiếm môn giỏi đúc áo giáp, binh khí. Nữ hài tử biết là vì lúc trước chưởng môn Thần Kiếm môn dụ dỗ hai đứa trẻ Đình Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành đã chủ động nói ra nội tình của Thần Kiếm môn, đây đúng là tự làm tự chịu.

Đình Hạo chợt tắt nụ cười, lạnh lùng nói:

- Dưới trướng ta có một vạn đại quân Thiên bộ lạc, đang thiếu vũ khí, áo giáp. Nếu Thần Kiếm môn không muốn giúp người thành đạt thì chúng ta chỉ đành công phá sơn môn, Thần Kiếm môn, tự mình giành lấy.

- Người . . . !

Chưởng môn Thần Kiếm môn tức giận, mặt đỏ rực:

- Các hạ đừng hiếp người quá đáng!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Hiếp người quá đáng chính là Thần Kiếm môn người! Dụ dỗ nx nhi, đồ đệ của ta ra khỏi Hãn Hải sâm lâm, còn muốn xóa ký ức, lợi dụng bọn họ bồi dưỡng thành Chiến thần vô địch gì đó. Hôm nay ta không san bằng Thần Kiếm môn của người đã là nhân từ.

- Nhưng mà . . .

Chương môn Thần Kiếm môn cổ nén cơn giận nói:

- Thần Kiếm môn ta thật sự không kiếm đâu ra nhiều áo giáp, binh khí như vậy.

Đinh Hạo mỉm cười, giơ tay lên. Một ngọc bài to cỡ bàn tay bay qua.

Chương môn Thần Kiếm môn nhận lấy ngọc bài, quan sát sơ, biến sắc mặt. Ánh mắt chương môn Thần Kiếm môn nhìn Đinh Hạo như gặp quý, mặt liên tục đổi màu, lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng là ửng rửng.

Chương môn Thần Kiếm môn thở hắt ra:

- Coi như người giỏi, nhưng Thần Kiếm môn ta năng lực có hạn, không thể một hơi lấy ra nhiều áo giáp, binh khí huyền khí như vậy.

Đinh Hạo cười gian trá:

- Không sao, ta có thể chấp nhận các người chia đợt thanh toán.

Chương môn Thần Kiếm môn ngửa đầu thở dài, dứt khoát.

Chương môn Thần Kiếm môn bi tráng nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể đưa năm ngàn bộ áo giáp, binh khí huyền khí, còn lại năm ngàn . . . Trong vòng một năm sẽ trả hết, đây là cực hạn của chúng ta.

- Cũng được.

Đinh Hạo vừa lòng gật đầu, nói:

- Lát nữa ta sẽ giao vài bản vẽ cho người, ta muốn các người chế tạo một mớ binh khí, áo giáp theo yêu cầu của ta.

- Nếu vậy thì thời gian sẽ kéo dài thêm.

Chương môn Thần Kiếm môn nhú mày nói:

- Đúc theo thiết kế sẽ tốn nhiều thời gian, tin tưởng các hạ biết điều này.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Không thể vượt qua một năm rưỡi.

Chương môn Thần Kiếm môn bất đắc dĩ nói:

- Có thể.

Đến đây hai bên cò kè mặc cả thành công, hoặc nên nói đó là kết quả viên mãn với Đinh Hạo, còn chương môn Thần Kiếm môn thì lòng nhỏ máu.

Đệ tử Thần Kiếm môn mặt xám xịt.

Bọn họ không ngờ, thấy chương môn Thần Kiếm môn nén giận, lão tổ tông đều rút lui nói lên lai lịch của người đeo mặt nạ quý thanh đồng rất khủng khiếp, bọn họ không thể trêu vào. Trong phút chốc không ai dám lên tiếng nói nhảm.

1129. Chương 1130: Thanh Đao Đáng Sợ Đó.

Đan Hùng nguyên soái, Kim Khả Ngôn, các cường giả thể tu bộ lạc Hãn Hải sâm lâm thì hưng phấn muốn hét lên.

Lần này đại quân hành động vốn là mạo hiểm.

Lần đầu tiên đám thể tu Hãn Hải sâm lâm quy mô lớn ra khỏi rừng rậm đi vực ngoại.

Không ngờ chưa đánh đã thắng, được chiến quả lớn như vậy, như đang nằm mơ. Lúc trước nói lên vực ngoại là nhiều thể tu trong Hãn Hải sâm lâm rất kính sợ, nhìn từ mặt nào thì văn minh của nhân loại, môn phái vực ngoại phát đạt hơn nhiều. Thành trấn phồn hoa như gấm luôn khiến đám dân bản xứ trong Hãn Hải sâm lâm thấy tự ti.

Nhưng mọi thứ hôm nay đánh vỡ loại tự ti đó.

Nhìn các cường giả Thần Kiếm môn vốn cao cao tại thượng, vênh váo kiêu căng cố nén giận, đám thể tu trong Hãn Hải sâm lâm thấy hết giận, sẵn khoái vô cùng.

Tin tưởng từ hôm nay bắt đầu, niềm tin mạnh mẽ, nảy mầm trong lòng dân bản xứ trong Hãn Hải sâm lâm.

* * *

Giữa trưa hôm đó, năm ngàn bộ giáp, vũ khí giao vào tay liên minh Thiên bộ lạc.

Đinh Hạo không có hứng thú với mớ áo giáp, vũ khí huyền khí này. Bản thân Đinh Hạo là đại tông sư rèn binh, luyện chế ra huyền khí càng cao tay hơn Thần Kiếm môn. Mới đầu Đinh Hạo đòi bồi thường là vì kiếm phúc lợi cho liên minh Thiên bộ lạc.

Tuy khoáng sản trong Hãn Hải sâm lâm không thiếu thốn nhưng ngặt nỗi các chiến sĩ bộ lạc tôn trọng thể tu, không luyện nội kinh, huyền khí. Bọn họ sống trong sinh hoạt săn bắn nguyên thủy, hầu như chỉ biết sơ về tinh luyện kim loại tài nguyên khoáng sản, rèn, luyện đan. Bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm chỉ biết đúc áo giáp, vũ khí đơn giản. Đa số cường giả, dù là thánh nhân cảnh thi trên người toàn khoác áo giáp da thú.

Đây là điểm yếu trời sinh của đạo thể tu.

Không có nội kinh huyền khí thì không thể luyện khí.

Đối với nhiều bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm thì áo giáp, vũ khí kim loại là thứ rất quý giá, ngẫu nhiên đổi với dòng binh, tán tú lưu lạc mạo hiểm từ vực ngoại vào. Mỗi bộ lạc chỉ những dũng sĩ có thực lực cường đại, cống hiến lớn lao cho bộ lạc mới có tư cách được một bộ áo giáp hoặc vũ khí kim loại.

Áo giáp, vũ khí đẳng cấp huyền khí thì càng hiếm thấy hơn.

Đây cũng là nguyên nhân tạo thiếu sót lớn cho sức chiến đấu của các chiến sĩ trong Hãn Hải sâm lâm.

Bây giờ một lúc thấy năm ngàn áo giáp, vũ khí đẳng cấp huyền khí, nhiều cường giả thể tu thánh nhân cảnh hao cả mắt, có cảm giác thổ trắng gặp mưa cà rốt.

Đinh Hạo cất tạm hai ngàn năm trăm bộ áo giáp, vũ khí, số còn lại chia ổi bộ lạc liên minh Thiên bộ lạc hôm nay xuất hiện bên ngoài Thần Kiếm sơn mạch.

- Thiên Tôn vạn tuế!

- Thiên Tôn tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất.

- Thiên Tôn vạn cổ vô song!

- Thiên Tôn vô địch! Vạn tuế!

Đám thể tu nhận được áo giáp, vũ khí kiên cường hét tên Đinh Hạo. Lúc trước bọn họ chỉ kính sợ Đinh Hạo bây giờ thì tôn sùng, kính ngưỡng.

Liên minh Thiên bộ lạc thành lập chưa đến nửa năm đã thay đổi sinh hoạt mỗi một bộ lạc rất nhiều, lúc trước không trật tự, chinh phạt lẫn nhau, ăn bữa hôm lo bữa mai, đói khổ lạnh lẽo nay không còn. Mỗi người cảm thấy an toàn.

Bây giờ những áo giáp, vũ khí lúc trước không ai dám mơ mặc cho bọn họ lựa chọn, thật như nằm mơ.

Không có thiếu nữ thanh xuân nào không mộng mơ, không võ giả nào không thích binh khí.

Đối với bất cứ võ giả nào thì một thần binh hoàn mỹ, tiện tay không thua gì sinh mạng thứ hai, nhiều lúc có thể cứu chính mình một mạng.

Đặc biệt là vũ khí đẳng cấp huyền khí đối với dân bản xứ Hãn Hải sâm lâm tựa như thần khí.

Nếu không có Thiên Tôn Đình Hạo thì tất cả căn bản không có khả năng thực hiện.

Sống lâu trong rừng rậm hoang vu khiến tư tưởng của các thể tu rất đơn giản, ân oán rõ ràng. Những gì Đình Hạo làm bắt đầu chinh phục trái tim các thể tu.

Vô số chiến sĩ Hãn Hải sâm lâm vây quanh bên Đình Hạo.

Đình Hạo để lại một câu hăm dọa:

- Một tháng sau ta sẽ phái người đưa bản vẽ đúc đến Thần Kiếm môn, hy vọng các người giữ lời hứa, không thì đừng trách gót sắt của Thiên bộ lạc ta đập phá Thần Kiếm môn, không còn cơ may cứu vãn, hòa giải. Các người tự mình suy nghĩ đi!

Trong ánh nắng chói chang, Đình Hạo mang theo liên minh Thiên bộ lạc như nước lũ biến mất phía chân trời.

Chưởng môn Thần Kiếm môn đứng ngây như phỗng trong không trung, lòng nặng nề u ám.

Côn Ngọc đứng bên cạnh chưởng môn Thần Kiếm môn, biểu tình thắc mắc, mấy lần muốn nói lại thôi.

Chưởng môn Thần Kiếm môn nhỏ giọng nói:

- Có phải sư đệ muốn nói lần này ta nhường nhịn đám cuồng man rừng rậm này quá nhiều không?

Côn Ngọc vội nói:

- Không dám, chưởng môn sư huynh làm vậy chắc có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Chưởng môn Thần Kiếm môn thở hắt ra, ném ngọc bài cho Côn Ngọc.

Côn Ngọc nghi hoặc nhận lấy, rót huyền khí vào. Trong ngọc bài hiện ra đoạn tin tức, Côn Ngọc biến sắc mặt. Bởi vì tin tức trong ngọc bài là lúc trước Côn Ngọc, lão nhân tóc bạc da hồng lên bàn bạc muốn giấu ma tinh chuyển thể tránh đi Thần Đình phương đông truy kích, chế tạo ra Chiến thần vô địch, có giọng nói và hình minh họa.

Tin tức này nếu đồn ra, bị Thần Đình phương đông biết thì sẽ là tai họa ngập đầu cho Thần Kiếm môn.

Mấy năm nay hễ tông môn nào bằng mặt không bằng lòng, bất kính với Thần Đình phương đông thì bị đại quân Thần Đình không nương tình xóa sổ.

Từ khi Thập Tam Thần Tử trở thành chủ Thần Đình, phong cách hành động của Thần Đình phương đông càng bá đạo, ngang ngược hơn trước. Thiết huyết trấn áp nội bộ, với bên ngoài thì liên tục chinh phạt, tạo thành hình tượng máu lạnh vô tình. Không ai dám can đảm làm trái ý Thần Đình.

Đối với Thần Đình bá đạo thì nội dung Côn Ngọc, chưởng môn Thần Kiếm môn bàn bạc tuyệt đối không được cho phép, xem như phản bội.

Lưng Côn Ngọc toát mồ hôi lạnh.

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng thật có thủ đoạn, lên dùng bí pháp minh văn ghi lại đoạn đối thoại, đây đúng là đòn sát thủ. Người đeo mặt nạ quý thanh đồng lộ tin tức trong ngọc bài cho Thần Đình phương đông là nguyên Thần Kiếm môn toi đời.

Hèn gì . . .

Côn Ngọc hiểu nỗi khổ của chương môn Thần Kiếm môn.

- Chúng ta đã quá sơ sẩy trong chuyện này.

Chương môn Thần Kiếm môn cười khổ nói:

- Bị người bắt điểm yếu, sợ là sau này sẽ rất rắc rối.

Côn Ngọc an ủi chương môn Thần Kiếm môn:

- Chương môn sư huynh đừng trách mình, ai ngờ trong đại diện trung tâm tông môn sẽ có người lên vào? Trừ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng ra không bao nhiêu người có thể âm thầm vào phúc địa Thần Kiếm môn ta.

Chương môn Thần Kiếm môn khẽ thở dài:

- Không lẽ đám cuồng man trong Hãn Hải sâm lâm từ đây nổi lên?

- Đám cuồng man vô pháp vô thiên, luôn không theo Thần Đình phương đông cai trị. Hãn Hải sâm lâm quá lớn, nhiều dã thú hồng hoang di chủng mãnh thú, tài nguyên không phong phú nên Thần Đình không chú trọng. Tuy nhiên lực lượng cơ thể đám cuồng man thật đáng sợ, nếu tụ tập lại thì sẽ là sức mạnh kinh khủng. Tuy nhiên muốn đối kháng với Thần Đình phương đông vẫn còn kém xa.

1130. Chương 1131: Tên Mập To Xác Kia, Mau Dừng Tay!

Côn Ngọc chậm rãi nói:

- Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không phải hạng lương thiện, nữ nhi và đồ đệ của hắn là ma tinh chuyển thể thì bản thân hắn chắc cũng vậy. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng sẽ không thể nào hòa bình cùng Thần Đình, nên chương môn sư huynh đừng lo chuyện hắn giao tin tức trong ngọc bài cho người Thần Đình phương đông.

Chương môn Thần Kiếm môn gật đầu, nói:

- Nói cũng đúng.

Chương môn Thần Kiếm môn yên tâm hơn, nhưng gã rất nhanh suy nghĩ tại sao lão tổ tông bỏ đi?

Không lẽ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có lai lịch gì rất đáng sợ?

Tiên tri ‘ma tinh hiện, Thần Đình băng’ chẳng lẽ ý chí Hãn Hải sâm lâm sao?

* * *

Trung tâm Thần Kiếm sơn mạch.

Trong không gian dung nham trống trải sâu dưới lòng đất mấy ngàn thước.

Dung nham sôi sùng sục, trong không gian tràn ngập khói đỏ rực, vách núi sắp đặt minh văn trận pháp gia ốc không gian nóng chảy như lửa.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn sợ hết hồn ngồi khoanh chân trên tảng đá màu đỏ chính giữa dung nham.

- Không ngờ là thanh đao kia . . . Chắc chắn ta không nhìn lầm, đúng là thanh đao đáng sợ đó. Trời ạ, không lẽ kỷ nguyên này sắp kết thúc? Tại sao lưỡi đao này sẽ xuất hiện trên đời?

Nửa khuôn mặt lão tổ tông của Thần Kiếm môn tràn ngập khủng hoảng.

- Thế giới này sắp loạn. Ma tinh chuyển thể lúc trước xuất hiện trên Thần Kiếm sơn mạch có thực lực khủng khiếp đáng sợ, mình không đấu lại nổi. Nếu không phải ma tinh đó nương tay thì lúc này mình đã là

xác chết. Từ khi vào thần cảnh chưa từng gặp kẻ địch đáng sợ như vậy, các siêu cường giả của Thần Đình phương đông cũng chỉ có thể.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn nhớ đến một năm trước, bóng người trong quả cầu lửa từ trên trời giáng xuống là lòng lão càng khủng hoảng.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn nhìn ra được trạng thái lúc đó của ma tinh chuyển thể không quá tốt, dù là vậy lão vẫn không phải đối thủ.

Ma tinh hiện, Thần Đình băng.

Câu tiên tri này không phải đồn nhảm

Mấy năm nay Thần Đình phương đông đông chinh tây phạt, đốt lửa Thần Ân đại lục. Vốn Thần Ân đại lục đã náo động, giờ có ma tinh chuyển thể giáng thế, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cầm thanh đao nghịch thế, đại thế giết chóc khủng bố sắp bùng xuống.

Nỗi lòng lão tổ tông của Thần Kiếm môn kích động.

- Mặt kệ thế nào ta phải nhanh chóng dưỡng thương, sau này Thần Kiếm môn thu tài giấu đốt, ngủ đông. Nếu vào loạn thế sơ sẩy một cái là bị hủy diệt.

Cơ thể lão tổ tông của Thần Kiếm môn chậm rãi chìm vào vào dung nham.

Nhờ vào lực lượng lửa trung tâm dung nham, lão tổ tông của Thần Kiếm môn chậm rãi rút ra lực lượng huyền sương đáng sợ trong cơ thể. Ma tinh chuyển thể đó thật đáng sợ, để lại lực lượng thuộc tính hàn trong người lão tổ tông của Thần Kiếm môn, như giòi trong bàn chân, cách bình thường không thể tiêu trừ nó. Lão tổ tông của Thần Kiếm môn buộc phải mở đường đi khác, nhờ cây lửa trung tâm lòng đất.

Ừng ục ừng ục!

Dung nham sôi sục.

Cả người lão tổ tông của Thần Kiếm môn chìm trong dung nham, có khí trắng mỏng manh toát ra ngoài.

Tuy chỉ là một tia yếu ớt nhưng nó ẩn chứa năng lượng đáng sợ.

Chớp mắt nguyên ao dung nham bị đóng băng, dung nham sôi trào đông lại với hình dạng kỳ dị biến thành nham thạch nâu. Thật lâu về sau hơi nóng dung nham bên dưới đốt từ từ hòa tan dung nham đông trở về dạng chất lỏng.

Lão tổ tông của Thần Kiếm môn chui ra khỏi dung nham, thở dài.

- Lực lượng huyền sương quá đáng sợ, có thể đóng băng cả trung tâm chi viêm ngàn thước lòng đất. Cứ tiếp tục như vậy ít nhất phải năm năm ta mới lành vết thương.

Khi dung nham hoàn toàn trở thành chất lỏng lão tổ tông của Thần Kiếm môn lại nằm xuống, chậm rãi đuổi ra một tia lực lượng huyền sương trong cơ thể.

* * *

Liên minh Thiên bộ lạc quay về Hãn Hải sâm lâm gây ra chấn động lớn.

Dân tộc trong các bộ lạc ngơ ngác nhìn áo giáp kim loại lóe sáng trên người các chiến sĩ, tay họ cầm vũ khí toát ra hơi thở lực lượng cường đại. Ánh mắt của các dân tộc bộ lạc như trông thấy núi vàng.

Đám thể tu được đến áo giáp, vũ khí khoe khoang thu hoạch của mình với các tộc nhân.

Những thể tu bị ra lệnh ở lại Hãn Hải sâm lâm làm việc rất hối hận bỏ lỡ kỳ ngộ, sớm biết đi ra ngoài một chuyến có thu hoạch như vậy bọn họ đã liều mạng tranh thủ cơ hội lần này.

Tin tức về trận chiến với Thần Kiếm môn lan rộng trong mỗi bộ lạc.

Các loại miêu tả Thiên Tôn đại nhân một tay nắm đao, cười nói làm cường giả thần cảnh Thần Kiếm môn sợ hãi rút lui, hình ảnh đó khiến nhiều người chấn động. Hãn Hải sâm lâm vốn là thế giới trần trụi cường

giả làm vua, các chiến sĩ bộ lạc bẩm sinh kính sợ, tôn sùng cường giả. Nghe tin tức rung động thế này, các chiến sĩ càng tôn sùng Thiên Tôn Đinh Hạo hơn.

Một số người vốn định làm phản giờ hoàn toàn bị chấn nhiếp. Đinh Hạo có thể hù một cường giả thần cảnh rút lui thì bọn họ không bao giờ khiêu khích nổi, những kẻ muốn khiêu chiến quyền thế, địa vị của hắn cụp đuôi ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trận chiến Thần Kiếm môn kích thích Hãn Hải sâm lâm không đơn giản như mặt ngoài.

Qua trận chiến này Đinh Hạo không chỉ tìm về nữ nhi, đồ đệ, vật nuôi của mình mà càng lập uy, củng cố địa vị Thiên Tôn. Thiên bộ lạc hình thành chưa đến nửa năm, rời rạc biến càng đoàn kết hơn, càng có sức chiến đấu.

Sau này quân đoàn Hãn Hải sâm lâm danh chấn toàn Thần Ân đại lục vào lúc này đã đặt nền móng, có hình thức ban đầu.

Trấn lột áo giáp, vũ khí từ Thần Kiếm môn giúp liên minh Thiên bộ lạc tăng vọt thực lực. Các cường giả thể tu được đến vũ khí, áo giáp khao khát tha thiết tương đương với cạp mài răng vuốt nhọn ngủ đông đã lâu, biến càng thêm khủng bố và cường đại.

Uy tín của Đinh Hạo tăng vọt.

Đám người Đan Hùng nguyên soái, Kim Khả Ngôn thuận thế làm hàng loạt hành động, gắn kết các bộ lạc chặt chẽ, điều động ra chiến sĩ tinh nhuệ nhất bộ lạc hợp thành quân đội nghiêm ngặt.

Đương nhiên Đinh Hạo không có hứng thú với mấy chuyện này.

Sau khi trở về Hãn Hải sâm lâm, Đinh Hạo chỉ lộ mặt một lần rồi mang theo hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành, lợi dụng năng lượng của Độn Thiên Thạch Thi trở lại sơn môn tạo hóa. Đinh Hạo muốn nhanh chóng báo tin tốt cho đám người Lý Lan, Nhậm Tiêu Dao.

* * *

- Mẫu thân, mẫu thân, Sương nhi đã về.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương như con thỏ vui vẻ nhảy vào ngực Lý Lan.

Lý Lan ôm chặt bảo bối, cười toe toét.

Đinh Hạo thấy khóe mắt Lý Lan ngấn lệ.

Lý Lan là chủ tông môn vẫn khó kiềm nén thất thổ, hơn hai trăm ngày đêm nhớ nhung khổ sở chống đỡ. Lý Lan thậm chí đã tính đến tình huống tệ nhất. Vẫn Kiếm tông là mục tiêu, ý nghĩa sinh mệnh mà thanh niên phấn đấu, Đinh Hạo và nữ nhi là cột trụ tinh thần của nàng.

Nếu nữ hài tử Đinh Thiên Sương bị cái gì thì cột trụ thế giới tinh thần của Lý Lan sẽ sụp đổ.

Lý Lan trải qua tuổi thơ u ám, nàng đặc biệt yêu thương nữ nhi của mình.

1131. Chương 1132: Tên Mập To Xác Kia, Mau Dừng Tay (hạ)!

Đinh Hạo thấy tình cảnh này, hốc mắt ươn ướt.

Làm phụ thân, trưởng phu của người ta, ý thức trách nhiệm nặng nề, và tự hào lấp đầy ngực Đinh Hạo, cho hắn cảm giác hạnh phúc. Đinh Hạo biết kể từ giây phút này hắn đã cắm rễ vào thế giới này, có lẽ nên từ biệt ký kiếp trước.

- Mẫu thân, phụ thân, Ngã Hành đã về.

Thấy hình ảnh đó mắt Nhậm Ngã Hành mập mạp cũng ngẩn lẹ, chạy bịch bịch về hướng Nhậm Tiêu Dao, Mộc Anh.

Vòng tay phụ mẫu là ấm áp nhất, thật nhớ.

Nhậm Ngã Hành mập mạp nghĩ như vậy.

Nhưng mà . . .

Bốp bốp bốp!

Chờ đợi Nhậm Ngã Hành mập mạp không phải là vòng tay ấm áp của phụ mẫu mà là bị đánh bầm dập. Nhậm Tiêu Dao nhắc nhủ tử lên đánh tới tấp, vừa đánh vừa chửi.

- Tiểu tử thối, vô pháp vô thiên, không kêu một tiếng đã chạy lung tung, gây họa lớn như vậy! Ta đánh chết người. Người chạy ra ngoài chết thì thôi, cũng mang Sương nhi đi, người có biết chuyện này nghiêm trọng cỡ nào không?

Nhậm Ngã Hành mập mạp liều mạng vùng vẫy:

- A a a, đừng đánh, đau, đau quá!

Nhậm Ngã Hành thấy rất oan, chuyện quái quỷ gì đây? Rõ ràng Nhậm Ngã Hành mập mạp bị nữ hài tử Đinh Thiên Sương kéo ra ngoài, mọi chuyện do nữ hài tử đề nghị, nhưng tại sao nam hài tử bị đánh còn Đinh Thiên Sương thì không sao?

Nhậm Ngã Hành vừa vùng vẫy vừa hét to:

- Đây tên mập to con, dừng tay, hãy mau dừng tay! Có còn là phụ thân của ta không? Là phụ thân ruột sao?

- Cái gì? Không nhận phụ thân của mình? Ta đánh chết nhãi con nhà người!

Nhậm Ngã Hành gào khóc:

- Mẫu thân, mẫu thân, mau ngăn tên mập này lại, nhi tử của người sắp bị hấn đánh chết rồi!

Mộc Anh chậm rãi tới gần liếc xéo Nhậm Tiêu Dao.

Bị thê tử trừng, Nhậm Tiêu Dao đánh rùng mình:

- A! Ta chỉ muốn cho nó nhớ bài học.

Nhậm Tiêu Dao nổi tiếng sợ vợ trong Vãn Kiếm tông.

Mộc Anh không đáp, ôm Nhậm Ngã Hành mập mạp vào lòng.

Nhậm Ngã Hành cáo trạng:

- Mẫu thân, tên mập to con này quá xấu, nhìn xem mông của ta bị đánh sưng lên.

Vì biểu hiện vết thương mình nặng cỡ nào, Nhậm Ngã Hành mập mạp tuột quần, chống mông lên. Có mấy dấu tay đỏ in trên mông.

Nhậm Ngã Hành mập mạp hét to:

- Mẫu thân nhớ báo thù cho ta!

Mộc Anh mỉm cười gật đầu.

Nhậm Tiêu Dao thấy vậy tim rớt cái bịch, bắt chắp mặt mũi quỳ dưới đất, ôm đùi Mộc Anh gào thét:

- Lão bà, ta sai rồi, hãy tha thứ cho ta! A, nhi tử, ta sai, hãy tha thứ cho phụ thân!

Mộc Anh đỏ mặt, vội kéo Nhậm Tiêu Dao đứng dậy.

Tuy thường ngày Mộc Anh nghiêm khắc với trượng phu một chút nhưng sẽ không làm Nhậm Tiêu Dao mất mặt trước nhiều người, dù sao gã là trưởng lão nắm quyền trong Vãn Kiếm tông, có thân phận, địa vị. Mộc Anh biết không thể làm Nhậm Tiêu Dao mất mặt trước chốn đông người.

Nhậm Tiêu Dao thì chưa bao giờ chú ý mặt mũi, gã sợ nhất là thê tử. Thấy thê tử tức giận là Nhậm Tiêu Dao không còn nghĩ gì nữa.

Đám người xung quanh cười to.

Hình ảnh này rất thường thấy, hầu như thắng cảnh của Vãn Kiếm tông, mọi người nhìn quen mắt.

Nghĩ đến Nhậm Tiêu Dao đi ra ngoài mấy bước là nhật được bảo bối rồi cuộc đeo gông, mọi người cảm thấy rất vui, lòng ghen tỵ, hâm mộ bớt dần.

- Y Nhược mẫu thân, Thiên Tuyết mẫu thân, Sương nhi muốn ôm.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương thấy đồng bạn bị đánh tỏ vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình, đòi Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết ôm.

Tiểu tổ tông này rất ranh mãnh.

Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết nổi tiếng cưng chiều nữ hài tử Đinh Thiên Sương.

Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết xem nữ hài tử Đinh Thiên Sương như con ruột của mình, cười ôm nữ hài tử vào lòng vuốt ve. Mấy ngày nay trái tim Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết treo cao, lo lắng không thua gì Đinh Hạo, Lý Lan.

Hôm nay là ngày sơn môn tạo hóa mở hội.

Hai tiểu tổ tông trở về xem như giải quyết tâm bệnh của mọi người. Mây đen bao phủ Vãn Kiếm tông đã biến mất, tình huống tốt đẹp lên, không có điều gì làm người ta lo lắng.

Buổi tối sơn môn tạo hóa mở tiệc lớn.

Chưởng môn Lý Lan bình thường ít uống rượu cũng ngoại lên uống vài ly.

Tiệc chúc mừng kéo dài đến đêm khuya.

* * *

Buổi tối yên lặng và xinh đẹp.

Trăng treo trên đầu cành.

Khi nữ hài tử Đinh Thiên Sương ôm Lý Lan ngọt ngào ngủ say thì Đinh Hạo cũng thoiả mái nằm bên cạnh hai mẫu tử. Đinh Hạo thấy nhẹ nhàng vô cùng. Nữ nhi trở về, trái tim treo cao rồi xuống, ngọn núi đè ngực Đinh Hạo tan biến.

Ánh trăng sáng ngời từ bên ngoài chiếu vào khung cửa sổ vẽ đồ án xinh đẹp dưới mặt đất.

Đinh Hạo đứng dậy, lặng lẽ ra ngoài phòng.

Ánh trăng bao phủ, sơn môn tạo hóa cực kỳ xinh đẹp. Núi lơ lửng lóe ánh bạc, từng thác nước màu trắng như ngân hà đổ ngược xuống trần gian. Đinh Hạo đi đến trước đại điện, trăng lạnh chiếu trên người, cảm giác đi dạo trong cõi tiên.

Mới nửa năm ngắn ngủi Vãn Kiếm tông đã biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Đinh Hạo chưa từng nghĩ rằng có ngày hắn sẽ dời nguyên Vãn Kiếm tông vào tiên giới trong truyền thuyết, hoàn thành chí nguyện to lớn các tiên bối Vãn Kiếm tông không dám tưởng tượng. Nếu các tiên bối Vãn Kiếm tông ở dưới lòng đất biết chuyện chắc sẽ rất vui mừng.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn trăng tròn vành vạnh, trong ánh trăng hắn mơ hồ thấy khuôn mặt tươi cười của đám người Khí Thanh Sam, Lý Kiếm Ý, Đường Phật Lệ.

Cơ hội Vãn Kiếm tông nổi trội đã đến.

Có thể nổi bật hay không phải xem thủ đoạn, quyết tâm của đám người Lý Lan, Vương Tuyết Phong, Nhậm Tiêu Dao.

Đinh Hạo tạm thời không muốn Vãn Kiếm tông công khai trên Thần Ân đại lục, ẩn cư, tu luyện trong sơn môn tạo hóa như mấy hôm nay là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì nguyên Vãn Kiếm tông từ Vô Tận đại lục đến đây là khách nhập cư trái phép, là ma tinh trong miệng Thần Đình. Một khi bị Thần Đình biết thì Vãn Kiếm tông sẽ gặp tai nạn.

Mặc kệ Vãn Kiếm tông phát triển như thế nào, muốn đối đầu với Thần Đình phương đông là chuyện không thể.

Bởi vì xuất thân của mình nên Đinh Hạo có quan hệ đối địch không thể điều qua với Thần Đình phương đông, rồi sẽ có ngày hấn ngay mặt đối đầu cùng vật khổng lồ này. Có lẽ đây sẽ là con đường vô cùng khó khăn, có lẽ người chết đạo tiêu. Đinh Hạo không hy vọng vì hấn kéo theo Vãn Kiếm tông vào tranh đấu.

Đợi đến một ngày kia thực lực của Vãn Kiếm tông đủ cường đại, Đinh Hạo sẽ dùng lực lượng Độn Thiên Thạch Thi đưa nguyên Vãn Kiếm tông trở về Vô Tận đại lục. Tin tưởng khi Vãn Kiếm tông lại giáng xuống Vô Tận đại lục đã có thực lực đối kháng với tông môn đỉnh cao Vô Tận đại lục. Thế lực như Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong phải trả giá vì những gì bọn họ đã làm.

Sau đó Đinh Hạo có thể yên tâm tìm hiểu rõ ràng chuyện Thần Đình phương đông trong Thần Ân đại lục, nếu được thì hấn muốn trả thù cho phụ mẫu.

Đương nhiên tất cả chỉ với điều kiện là Đinh Hạo cần nhanh chóng tăng cao thực lực.

Trong thời gian tiếp theo Đinh Hạo định sẽ bế quan tu luyện.

1132. Chương 1133: Thực Lực Tăng Vọt.

Đinh Hạo đang nghĩ thần thờ thì nghe sau lưng có tiếng bước chân khê khàng, hấn không cần quay đầu lại cũng biết là Lý Lan đến. Đôi tay mềm mại khoác áo lên vai Đinh Hạo, từ phía sau ôm hấn.

Lý Lan dịu giọng hỏi:

- Như thế nào? Đang suy nghĩ chuyện gì?

Đinh Hạo mỉm cười nắm tay người yêu, nói:

- Sao nàng thức dậy? Sương nhi đâu?

- Lúc xoay người không thấy người nên đi ra xem, Sương nhi ngủ rất ngon.

Lý Lan rút tay ra đến trước mặt Đinh Hạo, tựa vào vai hấn.

Lý Lan hỏi:

- Hạo ca ca có tâm sự gì sao?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Sương nhi đã trở lại, ta không cần lo lắng gì nữa. Ta chỉ đang nghĩ giữa Vô Tận đại lục và Thần Ân đại lục có quan hệ gì, cứ cảm thấy chúng nó tuyệt đối không phải hai thế giới không liên quan nhau. Chắc ta đã nói chuyện Lệ Thính Thiên của Vô Niệm phái cho nàng rồi. Lệ Thính Thiên từ khe nứt thời không trong chiến trường bách thánh bị truyền tống đến Thần Ân đại lục, vậy có khi nào một số cao thủ lúc trước biến mất trong chiến trường bách thánh cũng đi đến thế giới này không?

Lý Lan gật đầu, nói:

- Ta có suy nghĩ vấn đề này, cảm thấy khả năng rất lớn. Dù là nhân loại hay yêu tộc đều có thiên tài chưa trở về, nếu bọn họ đến thế giới này thì tu vi chắc tăng lên rất cao.

- Có lẽ mọi thứ không đơn giản như bề ngoài.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Ta cứ cảm thấy chiến trường bách thánh không như một phần của Vô Tận đại lục mà thuộc về Thần Ân đại lục, bị lực lượng gì đó cắt từ Thần Ân đại lục đưa đến Vô Tận đại lục. Bởi vì pháp tắc, đại đạo, động thực vật trong chiến trường bách thánh giống y như Thần Ân đại lục, giữ lại phong cách thời cổ.

Lý Lan gật đầu, nói:

- Có lẽ là vậy.

Lý Lan tựa vào vai Đinh Hạo.

Đinh Hạo không nói tiếp.

Đinh Hạo biết Lý Lan không hứng thú chuyện giữa hai đại lục có liên quan gì với nhau không. Lý Lan chỉ quan tâm chấn hưng Vãn Kiếm tông, đây mới là chuyện thực tế, bởi vì trong người nàng chảy dòng máu của Lý Kiếm Ý, thì nàng gánh vác mong chờ Lý Kiếm Ý.

Đinh Hạo ôm eo Lý Lan, hân thấy nhẹ nhõm.

Đinh Hạo cười nói:

- Ngày mai kêu đệ tử Chú Khí đường trong tông môn vẽ hình đao kiếm, áo giáp, các vũ khí tông môn cần đưa đến Thần Kiếm môn, khiến bọn họ gia công chế tạo thêm. Có tay sai nếu không dùng thì uống.

Lý Lan nở nụ cười.

Lý Lan ngừng một lúc, lên tiếng:

- Ta cảm thấy lần này Hạo ca ca làm chuyện rất ghê gớm, tập hợp lại bộ lạc rải rác trong Hãn Hải sâm lâm là cách nghĩ thiên tài. Không biết tại sao lúc trước không ai trên Thần Ân đại lục làm điều này? Không thể xem thường lực lượng thể tu, bây giờ các cường giả, chiến sĩ mỗi bộ lạc chỉ phục một mình Hạo ca ca, tương đương là thể lực khổng lồ làm người run rẩy. Nếu không chế tốt thì một ngày nào đó khi người có tranh bá thiên hạ vực ngoại, dẫn đại quân Thiên bộ lạc ra khỏi Hãn Hải sâm lâm sẽ làm rung động thiên hạ.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Ta không hứng thú tranh bá thiên hạ gì.

Lý Lan cười nói:

- Ta thích cá tính hồ hững với quyền thế của Hạo ca ca, nhưng trong thế giới pháp tắc rừng rậm mạnh ăn thịt yếu thì người không thể hoàn toàn siêu thoát. Không chộc vào ai không có nghĩa là người ta sẽ không ăn hiếp tới trên đầu mình. Cái gọi là vào giang hồ thân bất do kỷ, người có vương bản, cần chiến đấu với người vì thứ mình quý trọng. Khi đó trong tay người nắm giữ thể lực làm thiên hạ run rẩy thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đinh Hạo giật mình, khê thở dài:

- Trần thế như triều người như nước, vừa vào giang hồ năm tháng đầy đưa. Nàng nói đúng, chỗ nào có người là có giang hồ, thân bất do kỷ.

Lý Lan vốn tưởng phải tốn nhiều nước miếng thuyết phục Đinh Hạo ai ngờ hân hiểu nỗi khổ của nàng.

Đạo lý rất đơn giản.

Tựa như Đinh Hạo chỉ muốn học nghệ trong Vãn Kiếm tông, sau khi thành tài thì vác kiếm đi lưu lạc giang hồ, tìm muội muội mả tích của mình. Thế nhưng sau này Đinh Hạo ước chiến sinh tử với Mục Thiên Dưỡng, xung đột cùng Liệt Thiên Kiếm tông, Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong vân vân đều là kiếp nạn ngoài ý muốn. Nếu Đinh Hạo không có thực lực cường đại, liên tục gặp kỳ ngộ thì đã thành cá nằm trên thớt.

Thực lực, quyền lực mới là bảo đảm cho lãnh đời.

Kẻ yếu không có quyền tiêu dao.

Lý Lan không biết Đinh Hạo kiếp trước nhìn nhiều phim ảnh, tác phẩm văn học liên quan giang hồ nên hiểu biết không ít hơn nàng.

* * *

Thời gian tiếp theo Đinh Hạo bế quan tu luyện.

Mỗi lần Đinh Hạo bế quan mất nửa tháng.

Chỉ sau khi đột phá tiểu cảnh giới Đinh Hạo mới đi ra hít thở không khí. Bởi vì đạo kiếm song thánh thể không có thiên kiếp, bình cảnh tu luyện, thân phận người ngoài đến Thần Ân đại lục tốc độ tu luyện siêu nhanh nên tu vi huyền khí của Đinh Hạo tăng vùn vụt.

Nhất khiêu Võ Đế cảnh!

Nhị khiêu Võ Đế cảnh!

Tam khiêu Võ Đế cảnh!

* * *

Trong nửa năm Đinh Hạo từ song mạch nhất khiêu Võ Đế cảnh nhanh chóng đi vào song mạch cửu khiêu Võ Đế cảnh đại viên mãn chỉ kém một bước là thành cường giả thánh nhân cảnh, đây là vấn đề thời gian.

Nhưng lúc này Đinh Hạo ngừng bế quan.

Đinh Hạo mơ hồ cảm giác bây giờ đến gần ngưỡng cửa thánh nhân cảnh thì tốc độ tu luyện giảm bớt so với lúc trước, cộng thêm nửa năm vượt một đại cảnh giới, tốc độ như thế quá điên cuồng. Đinh Hạo muốn tạm thời dừng bước lại để củng cố cảnh giới của mình.

Thực lực tăng trưởng đã vượt qua thần thức tăng trưởng.

Tiến cảnh Thắng Tự Quyết trong Huyền Chiến Thắng Quyết hơi chậm bước, đại khái đến đệ cửu cảnh giới, chân ngã duy nhất. Đến cảnh giới này trừ có uy lực của tám cảnh giới trước ra tiến bộ lớn nhất là thần thức cực kỳ ngưng tụ, trăm tà không xâm, bất cứ ngoại vật nào không thể công kích hay dò xét thần thức của người.

Thần thức cảnh giới chân ngã duy nhất có thể lặng lẽ dòm ngó đối thủ.

Theo Đinh Hạo suy đoán dù là cường giả thần cảnh cũng sẽ bị thần thức cảnh giới chân ngã duy nhất nhìn lén, đây là tăng vọt về chất.

Liên tục bế quan nửa năm, Đinh Hạo cảm thấy nên ra ngoài đi dạo.

Đinh Hạo vào Hãn Hải sâm lâm.

* * *

- Tham kiến Thiên Tôn!

Đám người Đan Hùng nguyên soái, Kim Khả Ngôn trông thấy Đinh Hạo thì rất kích động.

Nửa năm qua Thiên bộ lạc phát triển nhanh như gió, thực lực tăng vùng vụt. Bây giờ Thiên bộ lạc là thế lực cường đại nhất trong phạm vi năm trăm vạn dặm Hãn Hải sâm lâm. Đám hồng hoang di chủng mãnh thú, thần thú trong Hãn Hải sâm lâm đều không dám ngay mặt đối kháng với Thiên bộ lạc.

Rất nhiều thế lực cự thú ngày xưa tùy ý tấn công bộ lạc nhân loại giờ ngoan ngoãn rút đầu, cự thú khổng khiếp có quan niệm lãnh địa mạnh thì dọn ỏ khỏi phạm vi Thiên bộ lạc khổng chế. Chúng nó đi tìm lãnh địa mới để tránh cho xung đột với Thiên bộ lạc.

Đối với mỗi bộ lạc trong Thiên bộ lạc thì nửa năm qua sống như cõi thần tiên.

1133. Chương 1134: Thiên Công Chúa.

Sức chiến đấu cường đại khiến bọn họ có thể tùy ý săn bắn, ăn thịt đầy đủ. Môi trường an toàn trong lãnh địa giúp bọn họ có thể trồng trọt, thu hoạch hỏa thiêu đao chủng, cốc mạch vân vân với quy mô lớn. Vấn Kiếm tông phái đệ tử giỏi nghề nông chỉ đạo, các bộ lạc không còn chủ yếu ăn thịt nữa, chất lượng sinh hoạt tăng vọt.

Nửa năm qua Đình Hạo bế quan tu luyện, rất ít xuất hiện trước mặt các tộc Thiên bộ lạc nhưng không hề ảnh hưởng uy vọng của hắn.

Khi Đình Hạo bế quan thì Lý Lan nhúng tay vào phát triển bộ lạc.

Tương đối với cách quản lý phủi chường quầy của Đình Hạo thì Lý Lan có kinh nghiệm phong phú, tài năng bẩm sinh về mặt quản lý thế lực lớn.

Lý Lan chia lãnh thổ liên minh Thiên bộ lạc thành năm khu vực hậu thổ, liệt diễm, nhược thủy, thanh mộc, duệ kim. Mỗi khu vực có một vị nguyên soái quản lý, năm nguyên soái chế tài và hợp tác với nhau. Đan Hùng nguyên soái thành tổng nguyên soái đứng sau Thiên Tôn Đình Hạo, tính từ mặt nào đó thì địa vị của gã rất cao thượng nhưng quyền lợi bị chia cắt.

Lý Lan làm như vậy là vì suy nghĩ cho địa vị của Đình Hạo.

Lý Lan không phải loại nữ cường nhân thích quyền lực. Nếu không phải vì phụ mẫu, Lý Lan thậm chí không quan tâm đến chức chường môn Vấn Kiếm tông. Nữ Gia Cát làm điều này là vì không muốn thấy cơ nghiệp nam nhân của mình cực khổ tạo ra chỉ bởi cá tính lười biếng của Đình Hạo biến thành đồ của người khác.

Lý Lan ra các phương sách thúc giục Đình Hạo tăng lớn uy vọng như mặt trời ban trưa trong năm khu vực Thiên bộ lạc, không ai có thể khiêu khích.

Rất nhiều con nít trong bộ lạc môn đầu tiên học võ là tuyên thệ trung thành với Thiên Tôn.

Người lớn mưa dầm thấm đất dạy dỗ con nít trong bộ lạc, biết bây giờ sống trong yên ổn thế này là nhờ đại nhân Thiên Tôn siêu vĩ đại đem lại. Nếu không có Thiên Tôn xuất hiện thì mẫu thân của bọn họ mạo hiểm trong Hãn Hải sâm lâm hái thảo dược, phụ thân đi trên lưỡi đao tử thần liều mạng săn bắn đấu với cự thú, mãnh thú, hồng hoang di chủng mãnh thú. Quê hương bộ lạc có lẽ bị hồng hoang di chủng mãnh thú xâm nhập, ngày đêm đối mặt nguy hiểm của nát nhà tan.

Nếu không có Thiên Tôn thay đổi tất cả thì có lẽ một ngày nào đó khi mặt trời lặn mẫu thân không quay trở về, từ nay không còn tồn tại trên đời, không biết chết trong miệng con dã thú nào, không tồn tại mẫu xương. Có lẽ một ngày nào đó, khi tiểu đội săn bắn trở về mang theo con mồi ít ỏi còn có một khúc mình của phụ thân bị xé nát.

Tử vong và hủy diệt từng là chủ đề vĩnh hằng trong Hãn Hải sâm lâm, nhiều người bộ lạc thói quen cuộc sống như vậy. Nhưng thói quen không có nghĩa là không thấy đau thương khi mất đi người thân, quê hương.

Thiên Tôn xuất hiện như vị cứu tinh trong thần thoại, thay đổi số phận bi thảm của mọi bộ lạc, thay đổi cuộc sống của đám trẻ. Bọn họ có thể yên tâm luyện võ, ăn no, mặc ấm.

Đám con nít đồ mồ hôi mưa tu luyện dưới ánh nắng sẽ nhớ đến nếu không có Thiên Tôn đại nhân thì không có mấy thứ này.

Trong quan niệm đơn giản, kiên quyết ủng hộ, bảo vệ, chiến đấu vì Thiên Tôn là sẽ giữ được tất cả những điều khó có được này, có thể khiến phụ mẫu không mạo hiểm sinh mạng nữa.

Quan niệm này bén rễ nảy mầm trong lòng bọn họ, khi nào trưởng thành chúng sẽ là chiến sĩ trung thành, cường đại nhất dưới tay Đình Hạo.

Đằng trước xe ngựa kim loại lửa to lớn, Đan Hùng nguyên soái, nguyên soái các khu, cường giả cung kính báo cáo tình huống bộ lạc phát triển trong nửa năm qua.

Đan Hùng nguyên soái hưng phấn hỏi:

- Bây giờ mỗi khu trong năm đại khu Thiên bộ lạc trừ cường giả rải rác tọa trấn các bộ lạc ra chiến sĩ quân thường quy có hơn vạn chiến sĩ tinh nhuệ. Sức chiến đấu bình quân từ Vô Vương cảnh trở lên, hơn trăm cường giả thánh nhân. Cận vệ doanh chuyên môn tuyển chọn vì Thiên Tôn đại nhân có năm trăm người sức chiến đấu cao giai Vô Đế cảnh, một trăm thánh nhân cảnh. Những người này là chiến sĩ trung thành, tinh nhuệ nhất chọn ra từ các đại khu, nguyện vượt lửa qua sông, chết không chối từ vì Thiên Tôn đại nhân.

Bởi vì cải thiện hoàn cảnh sinh tồn của các bộ lạc, mọi người có nhiều thời gian tu luyện hơn, cộng với Văn Kiếm tông ở sau lưng giúp đỡ nên trong nửa năm qua có nhiều cường giả mới sinh ra. Nhiều người đột phá bình cảnh, Thiên bộ lạc có nhiều thánh nhân cảnh mới.

May mắn quan niệm của đám thể tu khá đơn thuần, dù là thánh nhân cảnh cũng không như vực ngoại, Vô Tận đại lục kiêu ngạo, hợm hĩnh, nhờ vậy nên quản lý kiểu quân đội trong Thiên bộ lạc yên ổn như vậy.

Đinh Hạo rung động nghe Đan Hùng nguyên soái ỏi.

Mới có nửa năm mà thực lực của Thiên bộ lạc tăng vọt như tuyết lẫn.

Đinh Hạo không ngờ hẳn vô tình chế tạo ra thể lực mạnh mẽ đến vậy. Trừ thiếu sức chiến đấu cường giả đỉnh cao như cường giả thần cảnh ra, Thiên bộ lạc hoàn toàn có thể đè bẹp địa tông môn phương đông Thần Ân đại lục như Thần Kiếm môn.

Kim Tam Thuận nguyên soái Duệ Kim Quân anh dũng nói:

- Đại nhân, trong thời gian này Thần Kiếm môn ổn định cung cấp áo giáp, vũ khí, bây giờ đại quân Thiên bộ lạc rất cường đại. Mọi người sốt ruột chờ đại nhân chỉ kiếm vào đâu là sẽ chinh phạt thiên hạ, khuếch trương lãnh thổ vì đại nhân.

Liên Thành Bích nguyên soái Hậu Thổ Quân lớn tiếng nói:

- Đúng vậy. Thiên Tôn đại nhân, chúng ta đã nghỉ ngơi dưỡng sức nửa năm, có thể xuất chiến.

Nguyên soái Nhược Thủy, Thanh Mộc, Liệt Diễm Quân cũng hùng hực chiến ý nói:

- Nguyện chiến đấu vì Thiên Tôn đại nhân, chết không hối hận!

Đinh Hạo lướt qua mặt các dũng sĩ trung thành, lắc đầu, nói:

- Không giấu gì các vị, lúc trước ta dùng võ lực cường ép mọi người hợp thành Thiên bộ lạc mục đích chủ yếu là vì muốn nhờ lực lượng của các vị tìm nữ nhi, đồ đệ mất tích. Nhờ các vị hết sức giúp đỡ đã tìm được bọn họ, tâm nguyện của ta hoàn thành. Ta vốn định giải tán liên minh Thiên bộ lạc, trả tự do ọi người . . .

Đinh Hạo chưa dứt lời đám người Đan Hùng nguyên soái đã sợ hãi biến sắc mặt.

- Tuyệt đối không thể! Thiên Tôn đại nhân, chúng ta nguyện đi theo bên đại nhân.

- Đúng vậy. Bây giờ Thiên bộ lạc uy chấn bốn phương, chúng ta có thể nở mày nở mặt, đứng vững một góc Hãn Hải sâm lâm. Đây đều là ân đức của Thiên Tôn đại nhân, nếu đại nhân giải tán Thiên bộ lạc chẳng lẽ chúng ta sẽ lại trở về trạng thái lỏng lẻo rời rạc yếu ớt khi xưa sao?

- Thuộc hạ khẩn cầu Thiên Tôn đại nhân rút về mệnh lệnh đã ban.

Liệt Diễm nguyên soái Liệt Hỏa Quân thẳng thắn nói:

- Liệt Diễm ta là một lão man, luôn không phục ai. Nói thật là ban đầu lão Liệt ta không phục Thiên Tôn đại nhân, vì sinh tồn của Liệt Hỏa bộ lạc nên mới tham gia Thiên bộ lạc. Nhưng bây giờ mỗi bộ lạc biến đổi khiến lão Liệt thật sự phục Thiên Tôn đại nhân. Đại nhân thật sự nghĩ cho bộ lạc chứ không xem chúng ta là công cụ chiến đấu, nên lão Liệt ta mới nhận trách nhiệm Liệt Hỏa Quân. Thiên Tôn đại nhân không thể bỏ mặc vào lúc này!

1134. Chương 1135: Meo, Chào Đại Diệt Tử.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Các vị tướng quân hãy nghe ta nói hết. Vốn ta định giải tán liên minh Thiên bộ lạc nhưng giờ thấy tình trạng các bộ lạc, ta cảm thấy có lẽ đây là chuyện tốt nên quyết định cứ giữ nguyên như vậy. Hy vọng mọi người tiếp tục đoàn kết chặt chẽ, từ bỏ thành kiến, mẫu thuẫn ban đầu của mỗi bộ lạc, chân thành đồng lòng với nhau. Đinh Hạo không phải người máu lạnh vô tình, tàn bạo, các vị xem ta như người nhà thì ta cũng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ các vị. Sau này nếu Thiên bộ lạc có gì khó khăn ta sẽ xả thân sống vai chiến đấu cùng các vị, dù chết cũng không hối hận.

Đinh Hạo đồng dạng nói, leng keng cứng rắn.

Các cao thủ, nguyên soái bộ lạc cảm động vì lời nói chân thành từ tận đáy lòng của Đinh Hạo.

Các cao thủ hết to lập huyết thề:

- Chúng ta nhân danh linh hồn pháp sư tổ tiên bộ lạc viễn cổ nguyện quên mình phục vụ cho Thiên Tôn đại nhân!

Đinh Hạo cũng thề.

Đinh Hạo cười nói:

- Việc trước mắt bây giờ là Thiên bộ lạc cần nghỉ ngơi dưỡng sức, tích góp lực lượng, không tiện chinh phạt. Ta không muốn bởi vì ta xuất hiện kéo các bộ lạc vào vòng lầy chiến tranh, tạm thời đừng nhắc lại chuyện này. Các vị quay về khu mình quản lý, thao luyện binh mã, kinh doanh bộ lạc. Nếu có chuyện gì có thể phái người đến đây, ta sẽ giúp mọi người giải quyết.

- Thiên Tôn đại nhân vạn tuế!

* * *

Trong một tháng tiếp theo Đinh Hạo đi dạo Thiên bộ lạc.

Mỗi khi người trong Thiên bộ lạc thấy trên bầu trời có tám con thần long kim loại gầm rống kéo xe ngựa kim loại lửa to lớn như mặt trời xẹt qua sẽ cung kính hành lễ, vái lạy. Đó là vua của bọn họ tuần du.

Đan Hùng dẫn theo ngàn cận vệ doanh một tấc không rời đi theo bảo vệ Đinh Hạo.

Thật giống như thiên đế tuần du, khí thế rầm rộ.

Nơi xe ngựa kim loại lửa to lớn đi qua các bộ lạc hoan hô, hồng hoang di chủng mãnh thú run cầm cập, không có thể lực nào dám can đảm khiêu khích. Đây là uy thế, đã hình thành là không thể khiêu khích.

Lý Lan dốc sức sắp đặt, lần tuần du này là cơ hội tốt cho Đinh Hạo thu mua lòng người.

Các loại vật tư lấy ra từ sơn môn tạo hóa, có Đinh Hạo tự tay chia ổi bộ lạc, được đến nhiều lời cảm ơn, cảm kích. Đinh Hạo càng thích ở chung với bộ lạc đơn thuần, mọi người cùng nhau, đơn giản trực tiếp, không đầu trí đầu mưu rắc rối như các thế lực vực ngoại.

Hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành đi theo bên cạnh Đinh Hạo.

Tuy hai đứa trẻ Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành ranh mãnh nhưng rất lương thiện, hoạt bát, hòa đồng với đám con nít. Trong mắt đám con nít bộ lạc thì nữ hài tử Đinh Thiên Sương phần điều ngọc mài mực y phục xinh đẹp, mặt mày tươi tắn như tiên nữ, rất kính sợ và tôn sùng cô bé.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương trở thành vua bọn trẻ.

Nữ hài tử lương thiện này không hề keo kiệt, tặng cho đám con nít nghèo nhiều bảo bối của mình, chưa từng kênh kiệu, khinh thường đám trẻ bộ lạc bẩn thỉu. Đinh Thiên Sương không chỉ được đám trẻ thích mà nhiều cường giả, cao thủ bộ lạc cũng khâm phục.

Hậu địa của Thiên Tôn đại nhân dù là bề ngoài hay nội tâm đều thuần khiết như tiên nữ.

Con nít sẽ không gạt người, hành động của nữ hài tử Đinh Thiên Sương được nhiều người càng thêm tôn kính, sùng bái Đinh Hạo, hẳn rất bất ngờ về điều này.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương được nhiều người gọi là Thiên công chúa.

Nhậm Ngã Hành mập mạp hoàn toàn bị Thiên công chúa cướp mất ánh sáng, nhiều người xem nam hài tử là tùy tùng của nữ hài tử Đinh Thiên Sương. May mắn trời ính Nhậm Ngã Hành mập mạp hiền hòa, không quan tâm mấy chuyện này.

Đinh Hạo vừa tu luyện vừa tuần du, mang theo nữ nhi và đồ đệ đi trong hoang dã, hẳn cảm thấy nhẹ nhàng, ấm áp, dễ chịu chưa từng có.

Trong quá trình có một số vua hồng hoang di chủng mãnh thú phái sứ giả đến nguyện ký kết minh ước với Thiên bộ lạc, không xâm phạm lẫn nhau, chung sống hòa bình.

Vua Đan Hùng nguyên soái có tuổi thọ dài lâu, thực lực khủng bố, trí tuệ không thua gì nhân loại. Vốn Đan Hùng nguyên soái không để mắt đến bộ lạc nhân loại rời rạc, nhưng hơn nửa năm nay nó cảm nhận được Thiên bộ lạc cường đại, cái đầu cao ngạo cuối cùng cuối thấp nguyện ý đàm phán.

Đây là tin tức rất tốt.

Đinh Hạo lập tức nhận cảnh ô liu từ các vua hồng hoang di chủng mãnh thú.

Những hồng hoang di chủng mãnh thú sống trong Hãn Hải sâm lâm nhiều năm, hiểu biết rõ về rừng rậm hơn xa mỗi bộ lạc, có thể nói là dân bản xứ trong dân bản xứ. Kết thân với thủ lĩnh có ích lợi rất lớn cho tương lai của Thiên bộ lạc.

Đan Hùng, các nguyên soái khác không ngờ có chuyện tốt thế này đưa lên cửa.

Trước kia khi mọi người còn rời rạc, vua hồng hoang di chủng mãnh thú trong Hãn Hải sâm lâm không thèm liếc mắt một cái. Khi tâm tình vua hồng hoang di chủng mãnh thú không tốt chúng nó sẽ thúc giục thú triều, tùy tiện hủy diệt một bộ lạc như chơi. Bây giờ vua hồng hoang di chủng mãnh thú chủ động cầu hòa, đây là chuyện trước kia các bộ lạc không dám nghĩ.

Quả nhiên cường giả là vua.

Thiên bộ lạc bây giờ đảo có quyền đối thoại với vua hồng hoang di chủng mãnh thú.

Đinh Hạo sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Sau khi cò kè mặc cả, mấy chục vua hồng hoang di chủng mãnh thú đồng ý giao dịch với Thiên bộ lạc.

Lực lượng đám hồng hoang di chủng mãnh thú đến từ di truyền, thức tỉnh huyết mạch, không thể luyện khí, luyện đan. Nhân loại luyện chế ra đan dược, vũ khí là thứ nhiều hồng hoang di chủng mãnh thú thèm muốn. Đặc biệt áo giáp chế tạo riêng cho đám hồng hoang di chủng mãnh thú tăng mạnh sức chiến đấu của chúng.

Các mãnh thú hung dữ dưới tay hồng hoang di chủng mãnh thú cũng là đồng bạn đám thể tu bộ lạc ngưỡng mộ nhất, đặc biệt là hung thú bay có thể hoàn mỹ bù đắp thiếu sót thể tu bởi vì không tu luyện huyền khí nên không thể bay trên trời. Lúc trước nhiều bộ lạc thử bắt thú con nuôi như vật cưng, sau khi lớn lên chúng có thể trở thành đồng bạn chiến đấu. Nhưng chỉ thực nghiệm thành công với thú con mãnh thú bình thường, còn với thú con có huyết mạch thần dị thì rất khó bắt, dù bị bắt được chúng cũng tuyệt thực chết. Đám thú con huyết mạch thần dị khinh thường trở thành vật nuôi của nhân loại, nguy hơn là chọc giận vua hồng hoang di chủng mãnh thú mang đến tai họa ngập đầu.

Bây giờ phát triển mậu dịch, hai bên trao đổi thì có thể.

Sau mấy lần mặc cả, vì biểu đạt thành ý, hai bên nhường bước. Đinh Thiên Sương được một thú con thuần huyết mạch thần thú Bạch Hổ. Thần thú Bạch Hổ thi được Đinh Hạo tự tay luyện chế một bộ vũ khí áo giáp đẳng cấp bảo khí

- Meo, chào đại diệt nhi.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhìn Bạch Hổ nhỏ, thấy hơi quen mắt, sao trông giống lúc nó còn nhỏ.

- Grao! Grao!

Bạch Hổ nhỏ có huyết mạch cao quý, không có ấn tượng tốt với mèo mập gian xảo, rống hai tiếng tỏ vẻ xem thường.

Bạch Hổ nhỏ chỉ thân thiết với chủ nhân là nữ hài tử Đinh Thiên Sương.

1135. Chương 1136: Meo, Chào Đại Diệt Tử (hạ).

- Meo, dám không nhìn ta? Hãy để Tà Nguyệt đại nhân dạy dỗ ngươi làm mèo như thế nào!

Đại ma vương Tà Nguyệt giờ vuốt nhọn, nhe nanh ra muốn gây hấn.

- Grao! Grao!

Bạch Hổ nhỏ tức giận phản đối, nó là thần thú chứ không phải mèo.

- Mèo con thật đáng ghét, đừng hù dọa bé cưng của người ta!

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương che chở vật nuôi của mình, túm đuôi đại ma vương Tà Nguyệt ném ra ngoài.

Đại ma vương Tà Nguyệt tỏ vẻ rất đau lòng:

- Ài, meo thật đáng thương. Lúc trước không có Bạch Hổ nhỏ thì nói người ta đáng yêu, dễ thương, bây giờ người mới thay người cũ, nói ghét người ta rồi. Đời meo là bi kịch, hoàn toàn không có mèo quyền.

Bạch Hổ nhỏ rống to:

- Grao! Grao!

Bạch Hổ nhỏ rất không vừa ý cái tên bé cưng.

Lần trao đổi này là cuộc khởi đầu tốt đẹp.

Trong thời gian tiếp theo Thiên bộ lạc giao dịch với hai mươi vua hồng hoang di chủng mãnh thú. Binh mã cận vệ doanh của Thiên Tôn Đinh Hạo toàn bộ trang bị tọa kỵ phong thú, một ngày đi vạn dặm, tính cơ động tăng lớn.

Còn có chim ưng thú giỏi điều tra, ngân điều tốc độ bay siêu nhanh, thể hình nhỏ bé có thể đưa tin, huyền thú giỏi bày ảo trận.

Đinh Hạo được mở rộng tầm mắt.

Các loại hồng hoang di chủng mãnh thú mãnh thú tác dụng khác nhau được Thiên bộ lạc hoan nghênh, trong phút chốc nhiều cao thủ bộ lạc thấy hành diện vì sở hữu một con dị thú thần tuấn.

Mảnh đất hoang dã Hãn Hải sâm lâm bị các phương thế lực bỏ qua, một lực lượng mới đang hùng hực phát triển lớn mạnh cực nhanh.

Sẽ có ngày đại quân ra khỏi Hãn Hải sâm lâm khiến Thần Ân đại lục rung chuyển.

* * *

Chuyến tuần du kết thúc, trong một tháng Đinh Hạo lại bế quan tĩnh tâm tu luyện.

Lúc căng lúc chùng là đạo võ.

Lúc nào cũng phải tu luyện.

Ngày hôm nay chỗ Đinh Hạo bế quan bỗng phát ra hàng vạn ánh sáng lấp lánh như ngọc, thiên địa sinh ra dị tượng. Trên bầu trời có tiếng thần linh ngâm xướng, tường thụ khuếch tán nguyên sơn môn tạo hóa. Lực lượng chấn nhiếp lòng người như thủy triều tuôn ra từ chỗ Đinh Hạo bế quan.

Người Văn Kiếm tông bị kinh động.

- Đây là . . . Chỗ Đỉnh Hạo sư thúc bế quan.

- Loại dị tượng này thật khó tin, chắc chắn là Đỉnh sư thúc tổ lại đột phá, lần này lão nhân gia sẽ đến cảnh giới gì?

- Lực lượng thật cường đại, ta cảm giác nhỏ bé như con kiến trong biển cả.

Các đệ tử Văn Kiếm tông biểu tình vui sướng, xì xầm bàn tán.

- Đó là . . . Lực lượng huyền khí thánh nhân cảnh . . .

Vương Tuyệt Phong đứng trên đỉnh núi bay nhìn chỗ Đỉnh Hạo ở, biểu tình mừng như điên:

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng là quái thai, Văn Kiếm tông ta rốt cuộc xuất hiện thánh nhân cảnh thứ nhất, ha ha ha ha ha ha!

- Cuối cùng Hạo ca ca cũng đến thánh nhân cảnh sao? Quả nhiên hán vẫn là đệ nhất nhân Văn Kiếm tông.

Lý Y Nhược ở bên thân hồ sơn môn tạo hóa, nở nụ cười.

- Kết kết kết kết kết!

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh ở trong hồ vui vẻ quẫy đuôi. Bây giờ nguyên người Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh đã biến thành hoàng kim, mọc vẩy rậm rạp. So với lúc trước Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh trừ đáng yêu ra tăng phần mạnh mẽ.

Cá heo nhỏ được Lý Y Nhược nhặt trong chiến trường bách thánh lai lịch bí ẩn, phun ra bong bóng rất khủng khiếp. Nay Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh nhẹ nhàng giam cầm được cường giả nửa bước chưởng môn, sau khi đi tới Thần Ân đại lục thực lực của nó tăng vọt.

Trong khoảnh khắc này vô số người Vô Tận đại lục nhìn hướng Đỉnh Hạo bế quan.

Trên bầu trời xẹt qua mấy luồng sáng rơi xuống trước động phủ Đỉnh Hạo bế quan.

Chính là đám người Lý Lan, Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết, Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Vương Tuyệt Phong.

Khói mông lung, tiên quang vô tận.

Cửa động phủ ầm ầm mở ra, Đỉnh Hạo mỉm cười bước ra. Khí chất của Đỉnh Hạo càng xuất trần, như tiên giáng trần, cảm giác tùy thời sẽ theo gió thăng tiên. Tóc dài màu đen bay trong gió, mỗi sợi tóc tỏa ánh sáng vàng.

Nếu nói những người ở trong không gian này là trong tranh thì Đỉnh Hạo lúc này nằm ngoài tranh, siêu thoát không gian bay đi.

Có một loại tiên khí lượn lờ quanh người Đỉnh Hạo.

Đám người Vương Tiểu Thất, Cuồng Dao Trương Phàm chạy đến chúc mừng:

- Chúc mừng Đỉnh sư huynh bế quan đại thành!

Từ sau khi đến Thần Ân đại lục, tốc độ tu luyện của mỗi đệ tử Văn Kiếm tông tăng tiến siêu nhanh, tốc độ như tên lửa. Mỗi người biến thành thiên tài tu luyện, đến nay có hơn một nửa tông môn trong tông môn đột phá Tiên Thiên Vô Tông cảnh, đệ tử ở Tiên Thiên Vô Tông cảnh thì vào cảnh giới Vô Vương cảnh.

Nguyên Vô Tận đại lục hiện nay đám người Lý Lan, Vương Tuyệt Phong, Nhậm Tiêu Dao, Mộc Anh, Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết đã là cường giả Vô Đế cảnh. Các cường giả tông môn khác như Lý Văn Kỳ cũng bước vào Vô Hoàng cảnh, tốc độ tu luyện thật là trước kia chưa từng có ai.

Hôm nay Đỉnh Hạo bước ra một bước vào thánh nhân cảnh, còn là cảnh giới song mạch thánh nhân cảnh.

Từ Vô Đế cảnh đến thánh nhân cảnh, đây là vượt bậc gần như thay da đổi thịt. đừng nhìn Văn Kiếm tông có nhiều người tốc độ tu luyện rất nhanh nhưng tư chất bọn họ có lẽ, có lẽ suốt đời không thể lên đến cảnh giới Vô Thánh cảnh. Cảnh giới này là một lần ranh quyết định tương lai vô giả có thể đạt đến trình độ lớn nhất.

Dù là đám người Lý Lan, Vương Tuyết Phong, Nhậm Tiêu Dao, Mộc Anh, Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết, Cuồng Dao Trương Phàm cũng không dám bảo đảm mình sẽ lên đến thánh nhân cảnh.

Đinh Hạo chỉ cần một năm ngắn ngủi đã tăng vọt thực lực thể này.

Đinh Hạo cười to, tâm tình rất sung sướng.

Cứ theo tốc độ tu luyện thể này thì mười năm sau Đinh Hạo tự tin sẽ vào đẳng cấp chí tôn thần cảnh. Khi đó sức chiến đấu song mạch chí tôn thần cảnh có lẽ sẽ đến đỉnh thần cảnh, dư sức đấu cùng đám chí tôn Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần.

Một đường đi tới Đinh Hạo luôn vô địch trong cùng cảnh giới, hẳn có thể vượt một đại cảnh giới khiêu chiến vượt cấp. Khi Đinh Hạo vào cảnh giới thần cảnh không biết sẽ có sức chiến đấu như thế nào.

Đinh Hạo rất mong chờ vào mình.

Trong sơn môn tạo hóa vang tiếng đệ tử Vãn Kiếm tông hò reo.

Từ khi Vãn Kiếm tông khai tông lập phái tới nay rốt cuộc có một vị cường giả thánh nhân cảnh, phá kỷ lục lịch sử tông môn, khai sáng ra đỉnh ới, làm nhiều người trông thấy hy vọng Vãn Kiếm tông hưng thịnh.

Vô số đệ tử Vãn Kiếm tông hét to:

- Chúc mừng Đinh sư thúc tổ!

Đây là việc quan trọng của Vãn Kiếm tông.

Chính lúc này, một luồng sáng bạc lóe lên từ thần thánh tế đàn màu trắng khổng lồ ở trung tâm sơn môn tạo hóa bay lên cao, chớp mắt đến bên cạnh Đinh Hạo biến thành một con phong điều trắng nhỏ xinh. Phong điều đáp xuống vai Đinh Hạo, riu rít bên tai hắn.

1136. Chương 1137: Gió Mây Lại Nổi Lên.

Đinh Hạo biến sắc mặt, biểu tình giật mình.

- Ta đi Thiên bộ lạc một chuyến.

Đinh Hạo dứt lời bỗng biến mất trước mặt mọi người.

* * *

Thiên bộ lạc, Thiên Tôn thành.

Đây là một tòa thành nhỏ mới dựng lên, không có vật kiến trúc cao hay tường thành vững chắc, chỉ dùng gỗ cổ ngàn năm dựng điện gỗ, hàng rào. Thiết kết có hơi thô thiên nhiên, cực kỳ xinh đẹp.

Đinh Hạo nhìn một đồng giấy báo tin trước mắt, sắc mặt âm trầm.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Mấy tin tức này sẽ không có nhầm lẫn gì?

Thị vệ cận thân Kim Khả Ngôn cung kính nói:

- Những tin tức này là trạm trinh sát Thiên bộ lạc bên ngoài vực ngoại sưu tầm được, qua nhiều mặt xác nhận tuyệt đối không có sai sót. Đại Thần Tử của Thần Đình phương đông xuất hiện ở phía tây, chuyện này đã đồn khắp Thần Ân đại lục.

Đinh Hạo gật gù.

Một tháng trước phương đông Thần Ân đại lục bỗng nổi lên tin tức kinh người, Đình Thánh Thán mười năm trước phản bội Thần Đình phương đông, bị Đại Thần Tử Đế đương thời trọng thương đột nhiên xuất

hiện trong một tòa thành nhỏ phía tây bộ phương đông đại lục. Không biết tại sao Đinh Thánh Thán bị quân Thần Đình phát hiện, đại chiến qua đi quân Thần Đình phương đông trú đóng bị diệt gần hết, Đại Thần Tử bỏ trốn.

Tin tức truyền ra, thế nhân giật mình.

Bởi vì ai cũng biết điều này có ý nghĩa gì. Năm xưa Đại Thần Đình Thánh Thán cùng Thập Tam Thần Tử được gọi là song kiêu, đều là ứng cử viên nặng ký kế thừa Thần Đế. Năm xưa trong người Đinh Thánh Thán chảy huyết mạch Thần Đế, dù là uy vọng hay thực lực cá nhân đều xuất sắc hơn, dần chiếm ưu thế trong cuộc cạnh tranh. Nhiều người cho rằng Thần Đế tiếp theo sẽ là Đinh Thánh Thán.

Ai biết thay đổi bất ngờ, trong một đêm Đinh Thánh Thán trở thành phản nghịch, Thập Tam Thần Tử kế thừa vị trí Thần Đế.

Nghe nói năm xưa sức ảnh hưởng của Đại Thần Tử rất mạnh, trong Thần Đình phương đông đến nay vẫn có vô số người ủng hộ, tin tưởng Đinh Thánh Thán. Dù Thập Tam Thần Tử kế thừa Thần Đế mười năm, dùng thủ đoạn thiết huyết gạt bỏ thân tín, vây cánh của Đại Thần Tử nhưng tận bây giờ vẫn chưa nhỏ sạch lực lượng của Đinh Thánh Thán.

Có người khẳng định nếu Đại Thần Tử công khai lộ mặt, Đinh Thánh Thán vung tay một cái là sẽ có vô số thánh nhân cảnh hưởng ứng, vẫn có bản lĩnh, lực lượng đối kháng với Thập Tam Thần Tử. Khi đó Thần Đình phương đông sẽ chia rẽ thành hai phe.

Nhưng mười năm nay Đại Thần Tử thần long thấy đầu không thấy đuôi, không ai biết Đinh Thánh Thán đi đâu, không người nào biết gã còn sống hay đã chết. Ngẫu nhiên có tin tức về Đại Thần Tử cuối cùng xác nhận chỉ là tin vệt.

Nhưng lần này thì khác.

Bởi vì không chỉ đại quân Thần Đình còn có rất nhiều người trông thấy bóng dáng Đinh Thánh Thán. Đại Thần Tử năm xưa kinh diễm vạn cổ, phong hoa tuyệt đại bây giờ càng cường đại. Đại quân Thần Đình phương đông đóng giữ Thạch Chủ thành là một trong quân tinh nhuệ nhất dưới tay Thần Đế Thập Tam Thần Tử nhưng bị Đinh Thánh Thán một chiêu gần diệt hết.

Ngày đó rất nhiều người thấy mặt Đinh Thánh Thán.

Đây là lần đầu tiên Đại Thần Tử không chút che giấu lộ ra tung tích của mình, nhiều người cho rằng đó là tín hiệu, tín hiệu Đinh Thánh Thán sắp trở về.

Trong phút chốc không chỉ đại lục đông phương chấn động mà Thần Đình cũng xôn xao, sóng ngầm dâng lên. Rất nhiều thuộc hạ cũ, người thân, tùy tùng, bằng hữu của Đại Thần Tử hưng phấn lên. Chỉ một tin tức về Đinh Thánh Thán đã khiến toàn Thần Đình phương đông có dấu hiệu chia rẽ.

Thần Đế tức giận, điều khiển đại quân, phái cao thủ đi khắp nơi lùng bắt Đinh Thánh Thán.

Nghe nói bởi vì chuyện này mà Thần Đình tạm ngừng chiến tranh với Vũ tộc phương tây. Thần Đình phương đông chiếm vị trí chủ động nhưng lại nghị hòa, cao thủ, cường giả đại quân tinh nhuệ tiên phong bị điều động suốt đêm chạy tới khu vực quanh Thạch Chủ trấn vạn dặm.

Cùng lúc đó, rất nhiều cao thủ, cường giả dưới tay Đinh Thánh Thán đã quy ẩn đều chạy đến Thạch Chủ trấn, muốn thăm dò xem vị vua cũ trong lòng bọn họ có muốn quay về lại ngóc đầu lên không?

Năm xưa Đại Thần Tử đã từng thống soái hơn một nửa đại quân Thần Đình phương đông, bởi vì Đinh Thánh Thán chân thành, thân thiện đối xử với người, chiêu hiền đãi sĩ, cực kỳ trọng thị nhân tài, có nhiều cao thủ, cường giả truyền kỳ của Thần Đình phương đông đều do Đại Thần Tử chiêu lãm vào. Khi Đại Thần Tử bị truyền ra phản bội Thần Đình thì đám người này không muốn tin, không chịu trung thành với Thần Đình phương đông nên quy ẩn.

Tuy bọn họ đã nhiều năm không đi trong Thần Ân đại lục nhưng vẫn là lực lượng cực kỳ cường đại, dù sau khi Thập Tam Thần Tử kế thừa vị trí Thần Đế cũng không dám quá mức chèn ép đám người có công này.

Nếu những người này tụ tập lại thì sẽ là lực lượng đáng sợ.

Gió mây vần vũ khiến vô số anh hùng thiên kiêu biến sắc.

Lấy Thạch Chủ trấn làm trung tâm, sóng ngầm đáng sợ bắt đầu điên cuồng dâng lên, cao thủ, cường giả, thiên tài trẻ lớp lớp, vô số người kinh tài tuyệt diệu đều sẽ xuất hiện trong khu vực này, ôm ấp ý tưởng khác nhau. Có thể nói là phong vân quỳ quật.

Trình sát Thiên bộ lạc mới thành lập không lâu, phủ lên khu vực chỉ cỡ mười vạn dặm ngoài Hãn Hải sâm lâm. Chờ khi trình sát Thiên bộ lạc được tin tức thì đã qua nửa tháng, cộng với Đinh Hạo luôn bề quan nên đến hôm nay mới nghe tin.

Xem tin báo xong Đinh Hạo vừa mừng vừa thấy lo âu.

Đinh Hạo mừng là rốt cuộc có tung tích của phụ thân, điều này nghĩa là hắn sẽ có cơ hội tìm được Đinh Thánh Thán. Đinh Hạo lo là lúc trước Đinh Thánh Thán bị thương nặng bây giờ đã lành chưa? Đối diện vật khổng lồ như Thần Đình phương đông Đinh Thánh Thán có bị nguy hiểm gì không?

Mẫu thân Vũ Khuynh Thành luôn cùng phụ thân Đinh Thánh Thán nhưng tại sao lần này không nghe tin tức gì về nàng?

Phải chăng mẫu thân đã gặp bất trắc gì?

Đinh Hạo rối loạn tinh thần, hận không thể lập tức đi Thạch Chủ trấn.

Đinh Hạo rất sốt ruột khinh thường nói:

- Không được, ta phải mau chóng chạy đến đó, có lẽ sẽ giúp được phụ thân một tay.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, biểu tình nghiêm túc nói với Kim Khả Ngôn:

- Truyền lệnh của ta, cận vệ doanh chuẩn bị xuất phát. Ta muốn đi chỗ cách biên duyên Hãn Hải sâm lâm ngàn vạn dặm, có lẽ sẽ có nguy hiểm. Chiến sĩ trong cận vệ doanh nếu muốn theo ta xuất chinh sẽ có trọng thưởng, nếu không muốn rời khỏi quê nhà thì ta sẽ không trách. Người muốn đi lập tức chuẩn bị, sáng sớm ngày mai chúng ta liền xuất phát.

Đinh Hạo không muốn thể tu Hãn Hải sâm lâm cuốn vào chuyện này nhưng nghĩ lại có lẽ lực lượng này vào phút mấu chốt sẽ có tác dụng. Vì phụ thân, Đinh Hạo đành ích kỷ một phen.

Kim Khả Ngôn ngẩn ngơ, gã chưa từng thấy biểu tình Thiên Tôn đại nhân nghiêm túc đến vậy.

Kim Khả Ngôn hiểu ngay lần này ra ngoài chắc chắn có chuyện lớn, hay là liên quan đến Thần Đình phương đông? Kim Khả Ngôn, thanh niên đến từ Kim Phong bộ lạc ánh mắt chớp lóe ngọn lửa hơn hờ, vội vâng dạ đi ra ngoài.

1137. Chương 1138: Bờ Sông Thông Thiên.

- Chuyện này tạm thời không thể nói với nhóm tiểu Lan, nhưng phải nói trước cho bọn họ một tiếng.

Đinh Hạo cố gắng buộc mình bình tĩnh lại, suy nghĩ sự việc hoàn thiện hơn chút.

Đinh Hạo quay trở về sơn môn tạo hóa.

* * *

Một tháng sau.

Cách lãnh thổ Thạch Chủ trấn khoảng một vạn dặm.

Một thương đội loại nhỏ cỡ một ngàn người nghiêm chỉnh huấn luyện chặt nhánh cỏ hương thảo cao hai thước trên thảo nguyên mùa hè. Trước khi đêm xuống thương đội chọn vị trí gần bãi sông dựng lều ở tạm.

Liên tục lặn lội đường xa khiến mọi người có vẻ mệt mỏi.

Một chiếc xe ngựa do tám long mã thuần tuấn kéo đậu giữa lều trại. Một con mèo mập mập trắng lười biếng nằm trên càn xe, sưởi nắng chiều ngủ gà ngủ gật. Mèo mập nheo mắt nhìn mặt sông gần đó, trong mắt lóe tia sáng.

Một chó con lông đen to cỡ nghé con có ba cái đầu nằm trước bánh xe cảnh giác nhìn bốn phía, bộ dáng dữ tợn hơi đáng sợ.

Các thương nhân đều cao to vạm vỡ, cao hơn người bình thường hai, ba cái đầu, hình thể khô ngô, cơ bắp nhô ra, bước chân vững vàng, tu vi huyền khí không mạnh nhưng trông các nam nhân cao to đầy lực lượng. Xe ngựa nhô cao không biết chở cái gì, có vẻ khá nặng. Các nam nhân khô ngô vây quanh xe ngựa hàng hóa như một bức tường thành nhỏ.

Mấy ngàn nam nhân khô ngô tụ tập lại có khí thế dã tính, hung hãn.

Cửa xe ngựa mở ra, một người mặc áo xanh thon dài chậm rãi bước ra.

Nhìn thân hình thì mỗi phần cơ thể rất hoàn mỹ, làn da lộ ra ngoài co giãn rất trẻ tuổi. Tóc đen dài mà nhiều, toát ra sức sống bừng bừng, nhưng mặt nạ quý thanh đồng nửa khóc nửa cười che đi khuôn mặt, trông nam nhân rất bí ẩn.

Một thanh niên thân hình vạm vỡ cung kính nói:

- Thiên Tôn đại nhân, lại đi tới là chúng ta sẽ vào phạm vi Thạch Chủy trấn.

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng gật đầu.

Thanh niên nhỏ giọng nói:

- Hai ngày nay thu được tin tức Đại Thần Tử chưa rời khỏi phạm vi Thạch Chủy trấn, lại lộ mặt giết mấy cao thủ Thần Đình. Đường như Đại Thần Tử đang chờ ai, hoặc có tính toán gì đó. Các phương chấn động, đã có ngày càng nhiều thế lực, cường giả chạy tới đó.

- Ta biết.

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng gật đầu, nói:

- Liên tục chạy đi ba ngày ba đêm mọi người đều mệt mỏi, tối nay không cần chạy đi nữa, tất cả nghỉ ngơi một lúc.

Thanh niên vâng dạ:

- Tuân lệnh!

Thanh niên chạy đi ra lệnh.

Đoàn người này tất nhiên là Đình Hạo, các cường giả thế tu ra khỏi Hãn Hải sâm lâm.

cao thủ cận vệ doanh tranh nhau cùng đi với Thiên Tôn đại nhân, nhưng Đình Hạo lo quá nhiều người không tiện đi vực ngoại. Đình Hạo chọn một số cường giả thực lực cường đại, là thế tu không có quan hệ vướng bận gì, khoảng một trăm Võ Đế cảnh, một trăm thánh nhân cảnh. Bọn họ ngụy trang thành thương đội đi ra Hãn Hải sâm lâm hướng tới Thạch Chủy trấn.

Hãn Hải sâm lâm nằm ở phía đông đại lục phương đông, Thạch Chủy trấn thì tại tây bộ địa lục phương đông, cách nhau trăm vạn dặm. Đường đi rất xa xôi, suốt đời người bình thường cũng không thể đi hết. Đám tu sĩ thực lực siêu đẳng cũng phải tốn thời gian rất dài mới vượt qua được.

Đám người Đình Hạo đi ra khỏi Hãn Hải sâm lâm một đường hành quân gấp, thường tốn giá lớn lợi dụng vực môn truyền tống mới có thể trong một tháng ngắn ngủi vượt qua khoảng cách dài đến gần lãnh địa Thạch Chủy trấn.

Chỗ nhóm Đình Hạo cắm trại hôm nay gọi là Phiêu Hương bình nguyên.

Đây là thảo nguyên rộng lớn, khắp nơi mọc cỏ cao hai thước. Loại cỏ đại này nhánh toát ra mùi thơm, gió thổi khắp thảo nguyên đầy mùi thơm nên mới gọi là Phiêu Hương bình nguyên.

Một con sông Thông Thiên Hà chia cắt Phiêu Hương bình nguyên thành hai nửa.

Nơi đám người Đinh Hạo cắm lều là bên bờ Thông Thiên Hà.

Thương đội mời hướng dẫn viên.

Nơi hướng dẫn viên chọn cắm trại là chỗ bình thường hay có thương khác đến, có bãi bùn lớn, nước không chảy xiết, tầm nhìn rộng thoáng, tương đối an toàn. Có thương đoàn chuyên môn trú tại đây cung cấp các loại phục vụ cho khách qua đường.

Đinh Hạo đứng trên càn xe đánh giá bốn phía.

Thông Thiên Hà dài khoảng mấy chục dặm, có đủ loại khách và đoàn đội tạm qua đêm tại đây. Có người đã đốt lửa lên, trông khá náo nhiệt.

Liên tục hành quân gấp dù là người sắt cũng thấy mệt. Tuy Đinh Hạo sốt ruột nhưng không muốn làm cao thủ dưới tay một chết, hắn quyết định tối nay nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm mai lại vội chạy đi. Tin tưởng đêm mai vào giờ này có thể vào phạm vi ngàn dặm gần Thạch Chủy trấn, sau đó từ từ hỏi thăm tin tức phụ thân.

Đinh Hạo sửa sang lại suy nghĩ, định vào trong xe ngựa không gian tu luyện thì phía xa có tiếng kèn quân hú dài uy nghiêm, thanh âm quanh quẩn trong thiên địa. Trên bầu trời hương xa có từng chiếc chiến hạm đen rất to xé gió bay đến.

Con người Đinh Hạo co rút:

- Đây là . . .

Đó là quân hạm của đại quân Thần Đình phương đông, chiến hạm to đen như cá mập bơi trong biển rộng, tràn đầy bá khí. Chiến hạm lao nhanh qua bầu trời, lúc đến gần thấy cỡ to màu đen phấp phới đầu tàu như chim ưng tung cánh bay.

- Là cờ hạm đội Ma Kha của Thần Đình, đây là hạm đội Ma Kha!

- Trời ạ, cận vệ doanh tinh nhuệ nhất của Thần Đế xuất hiện. Chẳng lẽ Thần Đế ngự giá thân chinh đến đây?

- Không đúng, đây chỉ là binh ngoại doanh cận vệ doanh của Thần Đế, không phải cận vệ doanh tinh nhuệ. Tuy nhiên nằm trong mấy ngàn vạn đại quân trong Thần Đình phương đông thì hạm đội Ma Kha cũng rất đáng sợ, mỗi chiến sĩ đều là cường giả trong cường giả. Chắc chắn bọn họ đến đối phó Đại Thần Tử ngày xưa.

Bên bờ Thông Thiên Hà vang đủ tiếng kinh kêu.

Rất nhiều người nhận ra ngay lai lịch của quân đội khủng bố trên bầu trời.

Mấy trăm hạm đội Ma Kha màu đen to lớn bay qua đầu mọi người, để lại bóng ma âm u dưới đất. Nhiều người nín thở nhìn chăm chăm, ngừng kêu la, sợ chọc giận người trong hạm đội Ma Kha là tiêu đời.

Nhưng không ai ngờ hạm đội Ma Kha bay nhanh cuối cùng có một chiếc thoát khỏi đội quân, không chút dấu hiệu bỗng ngừng lại.

Mấy luồng sáng từ phía trên bắn xuống hóa thành mười mấy thần tướng cường giả Thần Đình phương đông mặc long giáp đen, mắt như tia chớp quét đám đông.

Một vị thần tướng cất tiếng nói lạnh lùng, vô tình vang vọng bên Thông Thiên Hà:

- Khu vực Thạch Chủy trấn xảy ra bạo loạn, hạm đội Ma Kha phụng mệnh Thần Đế đi thanh trừ giặc cướp. Hạm đội Ma Kha khuyên những người không liên quan đừng tùy tiện đến gần Thạch Chủy trấn tránh cho bị giặc lợi dụng, nếu ai dám tư thông với phản nghịch thì người thân, gia tộc, tông môn đều bị tiêu diệt!

Mấy chục thần tướng đi trong đám người, ánh mắt sắc bén như ưng lướt qua mặt mỗi người, dường như muốn nhìn thấu thân phận thật sự của họ. Trong ánh mắt hùng hổ nhìn chăm chăm, không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng thần tướng.

Ngẫu nhiên có người bị hỏi han vài câu thì sợ run bần bật.

Uy thế của Thần Đình phương đông lộ rõ ràng.

Rốt cuộc một vị thần tướng đi tới chỗ đám người Đình Hạo trú đóng.

1138. Chương 1139: Bờ Sông Thông Thiên (hạ).

Mặt thần tướng âm trầm nhấc chân đi sâu vào lều trại.

Một thể tu Hãn Hải thâm lâm mặt không biểu tình bước ra chặn đường thần tướng:

- Dừng bước!

Thần tướng ngẩn người, lạnh lùng cười:

- Người dám ngăn ta?

Nam nhân thể tu Hãn Hải thâm lâm phụ trách canh gác không hề yếu thế, gằn từng chữ:

- Không có chủ nhân của ta cho phép thì không ai được vào lều trại một bước.

Thần tướng bật cười nói:

- A? Thú vị, đã lâu không gặp con cho trung thành ngu ngốc như vậy.

Trên đại lục phương đông có người dám ngăn cản hạm đội Ma Kha, đã nhiều năm thần tướng không gặp chuyện như vậy.

Thể tu Hãn Hải thâm lâm không hề e ngại, lạnh lùng cười:

- Có lẽ mình quen làm chó nên luôn xem người khác lo chó, nhưng nếu đã làm cho của người thì nên có giác ngộ của chó. Bình thường chó ỷ thế hiếp người sẽ không có kết cuộc tốt.

Thần tướng tức giận quát:

- Người nói cái gì?

Keng!

Trường kiếm ra khỏi vỏ nhanh như chớp đâm hướng thể tu Hãn Hải thâm lâm.

Thể tu Hãn Hải thâm lâm hừ lạnh một tiếng, người không nhúc nhích, búng ngón tay. Đầu ngón tay thể tu Hãn Hải thâm lâm búng thân kiếm, chọt vang tiếng rảng rắc khối băng nứt vỡ. Trường kiếm đẳng cấp huyền khí tinh phẩm vũ khí trong tay thần tướng vỡ ra từng tắc.

Thần tướng cảm giác có lực lượng hùng hồn truyền đến, cổ tay bị chấn rách, máu phun tung tóe. Nửa khúc chuôi kiếm không cầm vững bay ra khỏi tay.

Thần tướng giật mình kêu lên:

- Người . . . !

Lúc thần tướng nhìn nam nhân bộ dạng thị vệ thương đội tu vi huyền khí chỉ khoảng Tiên Thiên Vô Tông cảnh, không đáng để mắt đến, ai ngờ gã có lực lượng khủng khiếp như vậy. Thần tướng có tu vi cảnh giới Vô Đế cảnh lại bị đối thủ nhẹ nhàng chấn vỡ vũ khí. Nam nhân vạm vỡ tứ chi phát đạt chẳng lẽ là cường giả thánh nhân cảnh sao?

Bảy thần tướng nghe tin bao vây lại:

- Xảy ra chuyện gì?

Thần tướng thứ nhất vẫy tay, vết thương trên cổ tay lập tức khép lại.

Thần tướng sắc mặt âm trầm nói:

- Phát hiện nhân vật đáng ngờ.

Cùng lúc đó, ba, bốn mươi thể tu Hãn Hải sâm lâm chạy tới.

Bởi vì chủ yếu tu đạo thể tu nên thân hình đám thể tu Hãn Hải sâm lâm rất có sức áp đảo. Ba, bốn mươi thể tu Hãn Hải sâm lâm chạy tới, khí thể hung hãn. Quanh thân thể tu Hãn Hải sâm lâm lượn lơ khí huyết sát đậm đặc, là kẻ hung ác bình thường giết người vấy máu. Trong phút chốc đám thần tướng biến sắc mặt.

Đám thần tướng cảm giác được trong thiếu nữ nhóm nam nhân vạm vỡ bề ngoài là chạy chân cho thương đội một khi bùng nổ thì lực lượng đó sẽ hủy diệt tất cả.

Thần tướng thủ lĩnh biến sắc mặt nói:

- Rốt cuộc các người là ai?

Lúc này Đan Hùng tổng nguyên soái rẽ đám đông bước tới gần, mỉm cười nói:

- Chúng ta chỉ là thương đội từ biên giới Hãn Hải sâm lâm đến đây, không có ác ý gì. Đồng bạn của ta ít khi ra xa nhà, không hiểu cách cư xử, chưa từng nghe uy danh Thần Đình nên mong các vị đừng trách.

Hãn Hải sâm lâm?

Mấy thần tướng liếc nhau, hiểu ra.

Thì ra là man đến từ vùng đất hoang sơ kia, hèn gì ai nấy to con như người rừng, nói chuyện cứng rắn như vũ khí và chậm, người đá. Khó trách, Hãn Hải sâm lâm là nơi người rừng sinh sống.

Đồn rằng thể tu Hãn Hải sâm lâm đều là không sợ chết, đánh nhau toàn liều mạng, không chết không ngừng, cực kỳ dã man. Thần tướng kia vốn định mượn cơ hội bắt giữ thương đội nhưng lúc này do dự.

Hãn Hải sâm lâm không trong phạm vi Thần Đình phương đông cai quản, thể tu Hãn Hải sâm lâm cứng đầu bướng bỉnh, nghe nói rất nghèo, có trấn lột cũng không được thứ gì tốt. Nếu buộc nóng nảy thể tu Hãn Hải sâm lâm bí quá hóa liều, mười thần tướng sẽ gục tại đây.

Thần tướng thủ lĩnh chỉ vào một thể tu Hãn Hải sâm lâm, bỗng đặt câu hỏi:

- Người hãy nói khu vực biên giới Hãn Hải sâm lâm, ở đó có tông môn nhân loại gì.

Thể tu Hãn Hải sâm lâm đó tính cách nóng nảy, nghe giọng thần tướng thủ lĩnh gắt gỏng định chửi lại nhưng thấy Đan Hùng nháy mắt ra hiệu, gã hừ lạnh nói đại khái khu vực, tên tông môn nhân loại như Thần Kiếm môn.

Thần tướng thủ lĩnh thấy thể tu Hãn Hải sâm lâm nói tỉ mỉ không sai, còn tường tận hơn gã biết thì xóa đi nghi ngờ.

Thần tướng thủ lĩnh gật đầu, trên cao nhìn xuống nói:

- Khu vực Thạch Chủy trấn bây giờ đầy giặc cướp, các người hãy cẩn thận chút. Đừng để Thần Đình phương đông ta biết các người có quan hệ với phản nghịch, nếu không thì giết hết người của bộ lạc các người.

Thần tướng thủ lĩnh cảnh cáo mấy câu xong cả đám biến thành ánh sáng vọt lên hạm đội Ma Kha trên bầu trời, khởi động chiến hạm biến mất trong trời đêm mênh mông.

Một thể tu Hãn Hải sâm lâm khinh thường chửi:

- Phi, thứ chó cậy mặt chủ!

Thạch Chủy trấn Thiên Tôn chọn ra mấy chiến sĩ có thể một tay đánh gục đám thần tướng này. Đám cuồng man ra từ Hãn Hải sâm lâm đúng là tính tình nóng nảy, cứng rắn như ngựa hoang thoát cương. Chỉ có lời của Đình Hạo mới kiềm chế được đám thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Đan Hùng lạnh nhạt khuyên:

- Bây giờ chúng ta đang ở ngoài, cố gắng đừng gây chuyện thị phi. Việc của Thiên Tôn đại nhân gấp hơn, các vị hãy kiềm chế tính tình lại, đừng làm hỏng việc.

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm gật đầu, cố kiềm nén.

Mấy ngày nay Đan Hùng đã lập được uy tín nhất định trong năm nguyên soái khu lớn.

Đám đông tán đi.

Rất nhiều thương đội, thể lực bên Thông Thiên Hà nhìn thể tu Hãn Hải sâm lâm với cặp mắt khác. Có thể cứng rắn chống đối thần tướng của Thần Đình phương đông mà còn chiếm ưu thế thật như động vật hiếm hoi. Vốn rất nhiều người thấy huyền khí nội kinh của đám thể tu Hãn Hải sâm lâm thấp, người cao to thì hơi xem thường, giờ ánh mắt nhìn nhóm thể tu như thấy ác ma, sợ hãi tránh một bên.

Trong suốt quá trình Đình Hạo không lên tiếng.

Đình Hạo ngồi khoanh chân trên bồ đoàn trước xe ngựa kim loại lửa to lớn, nhìn toàn bộ quá trình.

Đình Hạo nói với Đan Hùng chạy đến báo cáo:

- Người làm rất tốt.

Được Đình Hạo khen, Đan Hùng rất hưng phấn hỏi:

- Ta biết đại nhân đi Thạch Chủy trấn là có chuyện rất quan trọng nên mới kiềm chế bọn họ, cố gắng đừng gây chuyện thị phi tránh gây rắc rối cho đại nhân.

Đình Hạo lạnh nhạt nói:

- Không gây chuyện là phi thị đúng, nhưng nếu có người khi dễ tới cửa thì không cần nhịn. Ta mang mọi người đi ra không phải để chịu bức tức, nếu có người nào mù mắt thấy chúng ta dễ ăn hiếp, cứ muốn đập vài cái thì không cần khách sáo với chúng.

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm cùng vâng dạ.

Một Thiên Tôn bá khí như vậy mới là người bọn họ ủng hộ, kính yêu, dù đi ra Hãn Hải sâm lâm cũng không có tay cồng chân.

Nạp Lan Du Hiệp mặc áo trắng cười toe toét ra khỏi xửa ngựa:

- Người tốt, ta đói.

1139. Chương 1140: Nạp Lan Thế Gia.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Đói thì ăn cơm. Ra lệnh đi, bắt nồi nấu cơm, mọi người ăn xong sớm đi nghỉ, sáng sớm ngày mai chúng ta xuất phát.

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm bận rộn.

Đốt đồng lửa, dị thú mang ra từ Hãn Hải sâm lâm bị làm thịt, nấu nướng quen tay, mùi thơm hấp dẫn tỏa ra trên Thông Thiên Hà khiến các cặp mắt nhìn chăm chú.

Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp ngồi trong đám đông.

Tính cách Nạp Lan Sơ rụt rè như nai con nhưng mấy hôm nay đi theo Đình Hạo học nghệ coi như một nửa đồ đệ, tư chất nữ hài tử không tệ. Đình Hạo dùng thần đan phạt mao tẩy tẩy, tốc độ tu luyện của Nạp Lan Sơ rất nhanh. Tuy nhiên Nạp Lan Sơ là dân bản xứ Thần Ân đại lục nên không tiến bộ nhanh bằng Văn Kiếm tông. Những ‘khách lạ’ giờ đã lên đến đỉnh cảnh giới Đại Võ Sư cảnh.

Nạp Lan Sơ yên lặng ngồi bên cạnh Đinh Hạo, như thị nữ ngoan ngoãn cắt thịt nức đặt lên đĩa, bôi mật ong rồi đặt xuống bàn gỗ trước mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo không từ chối, dùng xiên gỗ bỏ vào miệng.

Bởi vì Đinh Hạo nên đám thể tu Hân Hải sâm lâm rất tôn kính Nạp Lan Sơ. Những người này cho rằng Nạp Lan Sơ là đệ tử của Đinh Hạo, tức là truyền nhân của Thiên Tôn. Trừ Thiên công chúa Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành mập mạp ra Nạp Lan Sơ là người có địa vị đặc biệt trong Thiên bộ lạc.

Nạp Lan Du Hiệp thì ôm chân thú nướng to bằng nửa cái đầu của mình, người dính đầy dầu mỡ vui vẻ gặm cắn.

Tên gốc Nạp Lan Du Hiệp thích ăn thịt nhất, lượng cơm ăn lớn kinh người, ngang ngửa đại ma vương Tà Nguyệt.

Lúc này đại ma vương Tà Nguyệt đang ngồi bên cạnh Nạp Lan Du Hiệp, phồng má nhanh chóng nhai chân thú to hơn nó gấp bốn, năm lần. Đại ma vương Tà Nguyệt thi đấu ai ăn nhanh hơn với Nạp Lan Du Hiệp khờ, khi bị hạn chế phải nhai đồ ăn thì có vẻ nó sắp thua kẻ gốc.

Một số thể tu Hân Hải sâm lâm ham vui lớn tiếng cổ động.

- Meo, tuyệt đối không thể thua đồ gốc a a a!!!

Đại ma vương Tà Nguyệt nổi điên. Bình thường đại ma vương Tà Nguyệt ăn cơm chậm hơn chó con lông đen có ba cái đầu, ba cái miệng thì còn hiểu được, nhưng thua kẻ gốc chỉ biết cười là sỉ nhục đời mèo!

Chính lúc này . . .

Ngoài cửa lều, thể tu Hân Hải sâm lâm canh gác cao giọng quát:

- Là ai? Đứng lại!

Một thanh âm vang lên:

- Vị đại ca này đừng hiểu lầm, chúng ta không có ác ý. Tiểu chủ nhân nhà ta thấy mùi thịt các vị nướng quá ngon nên nguyện bỏ số tiền lớn mua chút ít, làm phiền vị đại ca này thông báo một tiếng.

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn.

Bốn, năm cường giả mặc áo trắng đứng trước cửa lều, tuy cách xa nhưng lời bọn họ nói rõ ràng rơi vào tai Đinh Hạo.

Thể tu Hân Hải sâm lâm lập tức từ chối:

- Phụ thân nhà ta không thiếu tiền, mời mấy vị đi cho.

Nói đùa, trong tay Thiên Tôn đại nhân chúng ta có đủ bảo bối của quý, sẽ hiếm hạ số tiền của các người? Hơn nữa nguyên liệu nướng là phần thịt mềm nhất trên cơ thể hồng hoang di chủng mãnh thú trong Hân Hải sâm lâm, mấy chục thể tu thánh nhân cảnh tốn nhiều thời gian cố tình chuẩn bị cho Thiên Tôn đại nhân. Là Thiên Tôn đại nhân thương thuộc hạ mới chia ọi người cùng ăn, tiền bạc làm sao mua được?

Võ giả áo trắng không ngờ đáp đĩnh, hơi tức giận nói:

- Người . . . Đừng từ chối dứt khoát như vậy. Thân phận của tiểu chủ nhân nhà ta chính là . . .

Mặt thể tu Hân Hải sâm lâm sa sầm, định nói gì thì có thanh âm truyền vào tai gã.

Thể tu Hân Hải sâm lâm ngây người, tránh sang bên một bước, nói:

- Đại nhân nhà ta mời các người vào, sau khi vào nói chuyện chú ý chút.

Các võ giả áo trắng đắc ý bước nhanh vào trong lều.

Võ giả áo trắng dẫn đầu khoảng ba, bốn mươi tuổi, biểu tình kiêu căng đi tới trước mặt đám người Đinh Hạo.

Võ giả áo trắng trung niên thần nhiên nói:

- Vị huynh đài này, tiểu chủ nhân nhà ta muốn mua chút thịt nướng của người, ra giá đi.

Đan Hùng vỗ bàn đứng dậy:

- Khốn kiếp!

Trước mặt đại nhân nhà ta người xưng gọi là huynh đài sao?

Đám thể tu Hân Hải thâm lâm tức giận đứng dậy.

Đinh Hạo phát tay nói:

- Cho bọn họ đi.

Đan Hùng ngậy ra, tuy không hiểu nhưng gã phục tùng mệnh lệnh của Đinh Hạo. Đan Hùng lấy hai chân thú to đã lột da rửa sạch ra khỏi trũ vật giới chỉ đưa cho đám võ giả áo trắng.

Ai ngờ võ giả áo trắng trung niên không thèm nhận, ánh mắt lướt qua bàn trước mặt Đinh Hạo.

Võ giả áo trắng chỉ vào thịt đã cắt miếng trên đĩa, nói:

- Chúng ta muốn cái đã nướng sẵn.

Võ giả áo trắng liếc qua Nạp Lan Sơ, hơi ngừng lại, ánh mắt lóe tia kinh ngạc nhưng vội giấu đi.

Đinh Hạo không tỏ ý kiến, mỉm cười hỏi:

- Người là người của Nạp Lan thế gia đúng không?

- Ánh mắt của các hạ rất tốt.

Võ giả áo trắng kiêu ngạo gật đầu, nói:

- Ta là một trong các đội trưởng thân vệ đội của gia chủ Nạp Lan thế gia, Đao Mộc Lỗi. Tin tưởng các hạ từng nghe danh tiếng Nhất Kiếm Vô Huyết.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi xem như một vị cao thủ tiếng tăm lẫy lừng, có thể trở thành tiểu đội trưởng thân vệ đội của gia chủ Nạp Lan thế gia tất nhiên là có tuyệt kỹ riêng. Đao Mộc Lỗi nổi tiếng với khoái kiếm, là một cường giả kiếm đạo.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Chưa từng nghe nói qua.

Nụ cười đông lại, biểu tình Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi rất tức giận.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Nghe nói gia chủ hiện tại của bé mập mặc yếm đỏ gọi là đệ nhất cường giả Nạp Lan, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức. Nếu người là tiểu đội trưởng thân vệ đội của gia chủ Nạp Lan thế gia chắc hôm nay đi cùng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức?

- Càn rỡ!

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi và võ giả áo trắng khác quát to.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi lạnh lùng cười:

- Người là cái thứ gì dám gọi thẳng tên gia chủ của ta?

Đám người Đan Hùng trợn to mắt nói:

- Người mới là càn rỡ! Nạp Lan thế gia có gì ghê gớm? Đại nhân nhà ta gọi thẳng tên hần là xem như coi trọng hần!

Đinh Hạo phát tay ý bảo thể tu Hân Hải thâm lâm hãy bình tĩnh, nói:

- Nếu Nạp Lan Tính Đức có đây thì người chuyển một câu giúp ta, hỏi hần có còn nhớ được nữ của Thiên Hoang bộ lạc trong Hân Hải thâm lâm năm xưa không?

Đinh Hạo nói câu này làm Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi biến sắc mặt, nhìn chăm chăm Đinh Hạo.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi nghi ngờ nói:

- Người . . . Rốt cuộc là ai?

Đinh Hạo xua tay không muốn nói thêm.

- Mấy vị, mời.

Đan Hùng từng bước một tới gần, huyết khí hùng khiếp trong cơ thể bùng nổ, hùng dũng như biển cả mênh mông, ngọn núi cổ đè ép, không chút khách sáo làm động tác mời.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi biến sắc mặt, giờ gã mới thấy Đan Hùng đáng sợ.

1140. Chương 1141: Thạch Chủ Thành.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi cắn răng nói:

- Không cần biết các hạ là người nào, ta khuyên người một câu, đừng đối đầu với Nạp Lan thế gia ta. Nội tình, lực lượng của Nạp Lan thế gia không phải thể lực nhỏ các người trên vào được, dù là Thần Đỉnh cũng phải nể mặt Nạp Lan thế gia!

Đinh Hạo không đáp, tay nhẹ bắn.

Vù vù vù vù vù!

Một lũ ánh sáng trắng xẹt qua.

Người Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi cứng ngắc như bị sét đánh, nhìn Đinh Hạo như gặp quỷ. Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi xoay người đi, không dám nói gì thêm.

Mấy thị vệ võ giả áo trắng của Nạp Lan thế gia vội vã theo sau Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi, không biết chuyện này là sao.

Chỉ mình Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi thấy rõ ràng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hơi búng ngón tay, trong một thoáng có ngàn luồng kiếm quang bắn ra cắt vụn một sợi tóc trên trán gã. Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi chưa từng nghe thấy loại kiếm thuật này, nhanh đến vượt qua sự tưởng tượng, phạm vi chấp nhận của gã. Trước kiếm thuật đó danh hiệu Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi như con nít.

Những người này có lai lịch gì?

Tuyệt đối không phải thương đội đơn giản.

Thực lực của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hùng bố, cao thủ kiếm thuật như vậy tại sao trước kia Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi chưa từng nghe tiếng? Hay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đội mặt nạ là vì muốn che giấu thân phận thật sự?

Trong lòng Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi nổi lên rất nhiều dấu chấm hỏi.

Chuyện liên quan đến được nữ của Thiên Hoang bộ lạc và gia chủ năm xưa ít có ai biết, dù bên ngoài đồn nhưng chỉ nói là nữ man trong Hãn Hải thâm lâm. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nói thẳng bốn chữ Thiên Hoang bộ lạc nghe như đang chất vấn, hẳn có ý gì?

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi không dám chậm trễ.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi ngoài đầu nhìn chỗ cắm trại, bước nhanh đi nơi Nạp Lan thế gia trú đóng. Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi chạy vào trong, đi thẳng đến cái lều xa hoa trắng và lam giao nhau, sau khi báo cáo được cho phép vào trong.

Trong lều có tám vũ cơ thân hình quyến rũ đang lắc eo nhảy múa.

Một thiếu niên tuần tu phần điêu ngọc mài mặc trang phục kiếm sĩ trắng như tuyết, mắt sáng hơn sao. Thiếu niên tuần tú ngồi sau cái bàn cẩm thạch hào hứng xem múa, ngón cái tay phải đeo nhẫn phỉ thúy trong suốt. Thiếu niên tuần tú nhẹ xoay chiếc nhẫn trên ngón cái.

- Thiếu chủ . . .

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi quỳ một gối kể lại sự việc.

Khóe môi thanh niên tuần tú cong lên, trong mắt như sao lóe tia độc ác.

Thiếu niên tuần tú khinh thường nói:

- Chuyện đã qua nhiều năm còn có người không biết sống chết muốn mượn chuyện này gây sóng gió, thật đáng chết!

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi dò hỏi:

- Thiếu chủ, có nên báo cho gia chủ biết không?

Thiếu niên tuần tú lắc đầu, ngẫm nghĩ, chợt hỏi:

- Người mới nói thuộ hạ của người đeo mặt nạ quý thanh đồng đều luyện thể tu, rất có thể ra từ Hãn Hải sâm lâm? Còn có một thiếu nữ mặt mũi giống phụ thân bảy, tám phần ở bên cạnh người đeo mặt nạ quý thanh đồng?

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi gật đầu, ngẫm nghĩ, tiếp tục bảo:

- Trừ thiếu nữ ra còn có thiếu niên hơi khùng, bộ dạng giống gia chủ lúc còn trẻ y như đúc.

Thiếu niên tuần tú phát tay, mặt lạnh băng.

Tám vũ cơ hội hành lễ lùi ra ngoài.

- Chuyện này đừng nói cho ai, để ta xử lý.

Ánh mắt thiếu niên tuần tú lướt qua mặt Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi, bổ sung một câu:

- Tám nữ nô đã nghe đối thoại vui rồi, người giải quyết sạch sẽ cho ta.

Lòng Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi lạnh lẽo. Thiếu gia nhà gã tuy còn trẻ nhưng làm việc cẩn thận, máu lạnh vô tình. Tám vũ cơ thật xui xẻo, nghe đoạn đối thoại nên chắc thiếu gia sẽ không tha cho bọn họ.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Nhất Kiếm Vô Huyết Đoan Mộc Lỗi cung kính lùi ra.

Trong lều kim ngọc xa hoa chỉ còn một mình thiếu niên anh tuấn.

Ánh nền mập mờ chiếu trên khuôn mặt tuần tú như tiên vẽ ra đường nét âm trầm khiến người không rét mà run.

Thiếu niên tuần tú lẩm bẩm:

- Ha ha ha ha ha ha! Là một đám cuồng man Hãn Hải sâm lâm sao? Không biết chúng bị gì mà dám mang hai tiện chủng cố ý xuất hiện trước mặt Nạp Lan thế gia. Ha ha ha ha ha ha! Muốn giành vị trí gia chủ với ta? Thật ngây thơ, ta sẽ khiến các người có mạng ra Hãn Hải sâm lâm nhưng không sống trở về.

* * *

Sáng sớm ngày thứ hai.

Đinh Hạo dẫn người rời khỏi Thông Thiên Hà tiếp tục đi hướng Thạch Chủy trấn.

Lòng lo lắng an toàn của phụ thân, Đinh Hạo hành quân gấp một đường. Chờ đến buổi trưa đoàn người Đinh Hạo, các thể tu Hãn Hải sâm lâm đã vào lãnh thổ Thạch Chủy trấn, cách tòa thành cổ biên cương Thạch Chủy thành chưa đến năm ngàn dặm.

Long mã kéo xe ngựa kim loại lửa to lớn chạy nhanh.

Một ngàn cường giả cận vệ doanh cưỡi tọa kỵ phong thú của mình theo sau, đoàn người như luồng sáng xẹt qua hư không, cắt tầng mây thành các khe hở lớn.

Đinh Hạo ngồi trên ghế đặt ở càng xe, khê hỏi:

- A Sơ rất muốn gặp phụ thân sao?

Nạp Lan Sơ gật đầu, nói:

- Lúc ta còn rất nhỏ phụ thân đã ra đi, mẫu thân luôn mong chờ phụ thân trở về thực hiện lời hứa của mình. Sau này mẫu thân nhớ nhưng thành bệnh qua đời nhưng phụ thân mãi không quay về. Ta muốn gặp người kia, hỏi một câu tại sao không đến tìm mẫu thân?

Đinh Hạo khê thở dài:

- Nếu hần không nhận nàng thì sao?

Nạp Lan Sơ cúi đầu lặng im, nửa ngày sau mới ngẩng lên hỏi:

- Có phải Đinh đại ca sợ ta gặp phụ thân sẽ càng thêm đau lòng nên mới hỏi như thế? Cho ta chuẩn bị tâm lý trước không?

Thật là nữ hài tử băng tuyết thông minh.

Đinh Hạo cảm thấy hần và nữ hài tử Nạp Lan Sơ đồng mệnh tương liên, từ nhỏ mất đi phụ mẫu, chỉ có hai huynh muội dựa vào nhau, tuổi thơ gian khổ.

Nhưng Đinh Hạo may mắn hơn Nạp Lan Sơ rất nhiều, bởi vì phụ mẫu luôn yêu hần, không tiếc mọi thứ suy nghĩ cho hần. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nếu thật sự là phụ thân của Nạp Lan Sơ, rõ ràng gã có năng lực quay về Hãn Hải sâm lâm tìm ruột thịt của mình nhưng chưa từng quay về, sợ là đã sớm quên đi hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Khi Đinh Hạo đi ra Hãn Hải sâm lâm mang theo hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp là vì muốn giúp bọn họ tìm phụ thân. Đinh Hạo thấy hơi lo, nếu Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức là loại người bạc tình thì Nạp Lan Sơ sẽ càng đau buồn, chẳng bằng vĩnh viễn không gặp.

Nạp Lan Sơ cắn răng nói:

- Đinh đại ca yên tâm, ta chỉ muốn hỏi thay mẫu thân, chỉ hỏi một câu. Nếu hần thật sự quên lời hứa thì ta sẽ không đau lòng vì loại người đó.

Đinh Hạo nhẹ vuốt đầu Nạp Lan Sơ.

Đinh Hạo khê nói:

- Sau này hãy gọi ta là sư phụ đi.

Nạp Lan Sơ ngơ ngác, biểu tình mừng như điện vội quỳ xuống trước mặt Đinh Hạo, cung kính dập đầu lạy ba cái.

1141. Chương 1142: Thạch Chủ Thành (hạ).

Nạp Lan Sơ nói:

- Đệ tử Nạp Lan Sơ tham kiến sư phụ!

Mấy ngày nay Nạp Lan Sơ đi theo Đinh Hạo học nghệ nằm mơ cũng muốn trở thành đệ tử nhập môn của hần, nhưng nàng không dám hỏi. Không ngờ hôm nay Đinh Hạo mở miệng thu Nạp Lan Sơ vào môn, cái này tương đương với hoàn thành giấc mơ của nàng, như vàng từ trên trời rơi xuống.

Đinh Hạo nhận ba lạy, gật đầu mỉm cười nói:

- Đứng lên đi.

Nạp Lan Sơ vui sướng.

Chính lúc này, Đinh Hạo bỗng hơi nhú mào, dường như nhận ra cái gì. Đinh Hạo truyền âm nhập mật nói với Đan Hùng theo bên cạnh xe ngựa kim loại lửa to lớn, gã thúc giục phong thú dưới thân mang theo cao thủ cận vệ doanh nhanh chóng xông tới trước.

Khoảng một phần bốn nén nhang sau bảy người quay về.

Trong tay Đan Hùng xách một võ giả áo trắng ừ rử đi tới trước xe ngựa kim loại lửa to lớn, báo cáo:

- Bẩm báo Thiên Tôn, phía trước quả nhiên có người của Nạp Lan thế gia mai phục, tổng cộng ba mươi người. Tất cả đã bị thuộc hạ đánh tan bỏ trốn, bắt được một người sống. Thiên Tôn muốn hỏi chuyện hắn sao?

Đinh Hạo lắc đầu.

Không có gì để hỏi.

Đem qua người tên Đao Mộc Lỗi chắc chắn nhìn ra cái gì, khi trở về sẽ báo cáo. Đinh Hạo muốn xem Nạp Lan thế gia làm gì, nhìn thái độ của bọn họ với hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Tốt nhất là bọn họ đừng chọc giận hắn, không thì . . .

Thấy Đinh Hạo không hứng thú hỏi chuyện thì Đan Hùng tùy tiện ném võ giả áo trắng như vứt rác, kiểm sĩ từ trên trời rớt xuống.

Người Nạp Lan thế gia ra quyết định này chắc là tên ngu ngốc kiêu ngạo. Gần bốn mươi cường giả cảnh giới Vô Đế cảnh đã muốn đối phó với đám người Đinh Hạo, có thể thấy tên này không biết sức chiến đấu của đám thể tu Hãn Hải thâm lâm đáng sợ, tính toán lực lượng nhóm Đinh Hạo bằng tu vi huyền khí.

Đinh Hạo lười quan tâm đối thủ như thế.

* * *

- Cái gì? Thất bại?

Thiếu niên tuần tú lộ biểu tình kinh ngạc nói:

- Người nói cái gì? Đối phương chỉ có bảy người ra tay đã đánh bại tất cả?

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi bị đánh mất mũi bầm dập, đầu gục sát ngực.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi hậm hực nói:

- Đối phương che giấu thực lực, là bảy thể tu thánh nhân cảnh, có hồng hoang phong thú tọa kỵ. Chúng ta vừa chạm mặt đã bị đánh bay, Phong Thanh Dương bị bắt giữ.

Thiếu niên tuần tú lộ biểu tình tức giận:

- Chẳng phải người nói tu vi huyền khí của nhóm người này thấp. Chỉ là đám thể tu đã man sao?

- Cái này . . . Thuộc hạ đáng chết, tính sai, không ngờ trận pháp của thể tu Hãn Hải thâm lâm khủng bố như vậy. Nhưng chắc bọn họ chỉ có bảy thể tu thánh nhân cảnh, ngoài ra kiếm thuật của thủ lĩnh người đeo mặt nạ quý thanh đồng rất ừnh, hơn xa thuộc hạ.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi phập phồng lo sợ, biết vị tiểu tổ tông này mà giận lên là trở mặt, chuyện gì cũng làm được. Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi vội báo cáo những gì gã biết.

May mắn thiếu niên tuần tú bình tĩnh lại, lầm bầm:

- Bảy thể tu thánh nhân cảnh sao? Rắc rối đây, ta phải cầu viện với mẫu thân.

Nhất Kiếm Vô Huyết Đao Mộc Lỗi mừng rỡ nói:

- Nếu phụ nhân chịu ra tay thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Thiếu niên tuần tú cười lạnh gật đầu.

Có người kêu lên:

- Phong Thanh Dương đại nhân trở lại.

Mọi người quay đầu thấy Kiếm sĩ Phong Thanh Dương mặc áo trắng lão đảo trở về, biểu tình tức giận.

- Đám dã man Hãn Hải thâm lâm thả người trở về?

Thiếu niên tuần tú nheo mắt nói:

- Bọn họ hỏi người cái gì?

Kiếm sĩ Phong Thanh Dương lúng túng nói:

- Không hỏi cái gì, người đeo mặt nạ quý thanh đồng sai người vứt ta.

Kiếm sĩ Phong Thanh Dương muốn phát cuồng, bị xử lý như vậy càng làm gã nhục nhã hơn là bị tra tấn dữ dội.

Thiếu niên tuần tú ngẩn người, cẩn thận đánh giá Kiếm sĩ Phong Thanh Dương, không nói gì thêm.

* * *

Lúc hoàng hôn.

Đám người Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, thể tu Hãn Hải thâm lâm đến Thạch Chủy trấn.

Tòa trấn cổ gần với đại lục phương tây là Thần Đình phương đông xây dựng trọng trấn quân sự ngày xưa, vì vị trí địa lý quan trọng, qua nhiều năm phát triển Thạch Chủy trấn thành điểm trung chuyển quan trọng với đại lục đông tây. Khách thương nối liền không dứt, quy mô liên tục mở rộng, đến bây giờ đã là thành phố lớn có thể chứa vài ức người.

Thương đội đến Thạch Chủy trấn từng đoàn là mấy trăm, hàng ngàn người nên đám Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, thể tu Hãn Hải thâm lâm không gây nhiều chú ý.

Giao thuê xong đám Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, thể tu Hãn Hải thâm lâm vào Thạch Chủy trấn.

Hướng dẫn viên đưa đám Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, thể tu Hãn Hải thâm lâm đến khách sạn trong Thạch Chủy thành theo như kế hoạch. Không ngờ lúc này các phương thế lực đến Thạch Chủy trấn quá nhiều, khách sạn chật ních người. Cuối cùng Đình Hạo vùng tiền như rác mua một trang viên chiếm trăm mẫu đất.

Đám Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, thể tu Hãn Hải thâm lâm đều ở trong trang viên đó.

Sắp xếp chỗ ở xong Đan Hùng mang người đi sửa sang lại trang viên. Đình Hạo, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen theo hướng dẫn viên du lịch Thạch Chủy thành.

Thạch Chủy thành lớn đủ chứa mấy ức người, các con đường giao nhau chia làm vô số khu vực, trong thành có thành, người đông như mắc cửi, rất là phồn hoa. Các cửa tiệm cờ màu sắc sỡ, nhiều loại người qua lại. Nghe nói người địa phương chỉ khoảng một nửa, nửa khác là thương đội, dong binh, tán tu, võ giả lưu lạc từ nam đến bắc.

Đình Hạo còn thấy người chim sau lưng mọc cánh.

Hướng dẫn viên là lão nhân hơn chín mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, nhìn thấu chuyện đời.

Hướng dẫn viên giới thiệu với Đình Hạo:

- Đây chính là vũ nhân của đại lục phương tây. Ba, bốn tháng trước vương đình vũ nhân phương tây ký kết hiệp nghị ngừng chiến với Thần Đình, mâu dịch biên cảnh trở lại. Nhiều thương đội vũ nhân tới đây buôn

bán, có tiền tài thúc giục, những tên kia dám mạo hiểm. Nhân loại phương đông chúng ta cũng có rất nhiều thương đội mạo hiểm đi lãnh thổ vũ nhân phương tây.

Đinh Hạo gật đầu, đây là lần đầu tiên hắn thấy vũ nhân trong truyền thuyết.

Trông vũ nhân khá giống với thiên sứ phương tây trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo, nhưng cánh vũ nhân không phải trắng tinh khiết mà đủ các màu. Đinh Hạo cảm giác được cánh năm màu khác nhau ẩn chứa lực lượng thuộc tính cũng khác. Tuổi chênh lệch, vũ nhân giương cánh ra ngấn thì ba, bốn thước, dài thì cỡ hai mươi thước.

Khuôn mặt vũ nhân giống người da trắng châu âu, trông mắt nhiều màu, khác với nhân loại địa lục phương đông.

Đinh Hạo không có hứng thú với mấy sinh vật này.

1142. Chương 1143: Thiên Thánh Địa Thị.

Đinh Hạo vội vàng muốn đi dạo trong Thạch Chủ thành thật ra là vì thu tìm tin tức liên quan phụ thân của mình, nhưng bây giờ xem ra đi lung tung nghe tin vĩa hè không có ích gì.

Lão nhân hướng dẫn viên chỉ vào kiến trúc thạch điện màu đen phía xa, nghiêm túc cảnh cáo Đinh Hạo:

- Phía tây nhất Thạch Chủ thành là quân doanh đại quân Thần Đình phương đông, đề phòng nghiêm ngặt. Các vị đừng bao giờ đi nhầm vào đó, sẽ bị xem là gian tế không thể sống sót.

Đinh Hạo liếc tòa thạch điện màu đen, ghi nhớ nó.

Nếu luôn không có tin tức của phụ thân Đinh Thánh Thán có lẽ Đinh Hạo phải lén vào quân doanh đại quân Thần Đình phương đông tìm hiểu xem.

Lão nhân hướng dẫn viên huyền thuyên đồng dài:

- A! Đúng rồi, trong thành còn có nhiều thế lực lớn nhỏ, có mấy nhà tuyệt đối đừng trêu vào. Ví dụ như Thiên Từ Đường của Nạp Lan thế gia, Bắc Minh phường trà của Bắc Minh tông vân vân, đều là thế lực cao cao tại thượng. Có khi bọn họ làm việc bá đạo một chút, người phải nhịn, không thì sẽ gây ra họa sát thân.

Lão nhân hướng dẫn viên nói rõ ràng một số cấm kỵ trong Thạch Chủ thành.

Lòng Đinh Hạo mấy động.

Lão nhân hướng dẫn viên cực kỳ quen thuộc Thạch Chủ thành, mọi thứ rõ ràng như nằm trong lòng bàn tay lão.

Đinh Hạo dò hỏi:

- Không biết lão trượng có biết trong Thạch Chủ thành chỗ nào tin tức nhanh nhạy không? Thương đội chúng ta lần đầu vào Thạch Chủ thành, không quen mọi thứ . . .

Lão nhân hướng dẫn viên liếc Đinh Hạo, nói:

- Chỉ cần đại nhân có tiền thì muốn tin tức gì cũng được. Thạch Chủ thành chỉ có năm thế lực rành nhất tin tức buôn bán. Hai thế lực lớn hơn chút như Thiên Thánh Hiên, Địa Thị Các chỉ cần người có tiền là muốn tin tức gì cũng có. Tin càng bí ẩn thì giá càng cao.

Đinh Hạo mừng rỡ:

- A? Có chuyện như vậy?

Lão nhân hướng dẫn viên cười nói:

- Nhìn là biết lần đầu đại nhân đến Thạch Chủy thành. Thạch Chủy thành là thành lớn số một biên cương đại lục đông tây, rất nhiều người gọi là thành bảo giao nhau giữa bình minh và đêm tối. Chỉ cần người có đầy đủ thể lực, tiền tài thì có thể mua bất cứ phục vụ gì.

* * *

Nửa canh giờ sau, Đinh Hạo đến cửa Thiên Thính Hiên.

Đinh Hạo đưa hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp trở về trang viên, một mình hắn tới Thiên Thính Hiên.

Đinh Hạo vốn tưởng vị trí thể lực buôn bán tin tức sẽ rất bí ẩn, không ngờ Thiên Thính Hiên công khai ngay mặt tiền đường cách quân doanh đại quân Thần Đình phương đông chưa đến hai ngàn thước. Đây là một tòa tháp cao cẩm thạch mười tám tầng, cao gần trăm thước, bề ngoài trơn trịa, trắng tinh. Tòa tháp đặc biệt bắt mắt trong ánh hoàng hôn u ám.

Ba chữ to Thiên Thính Hiên xếp hàng dọc treo trên thân tháp, chữ rồng bay phượng múa, như móc sắt. Nhìn sơ có đại đạo khí vận tự nhiên phát ra, như có ba phù văn chí tôn kỳ dị, ẩn chứa sức mạnh to lớn.

Và chữ đó như ba cường giả đáng sợ bảo vệ tháp trắng.

Đinh Hạo thầm giật mình kêu lên:

- Người viết chữ chắc là một vị cường giả thần cảnh, ngực có khí phách, chạm khắc vận đạo vào chữ viết.

Đinh Hạo tu luyện đạo minh văn dùng minh văn chữ hán cũng xem nh một loại chữ nên có thể nhìn thấu ba chữ kia đáng sợ thế nào.

Không ngờ trong Thiên Thính Hiên có cao thủ thần cảnh tọa trấn, Đinh Hạo thu về lòng khinh thường.

Đinh Hạo bước vào tháp trắng, bên trong là không gian rộng rãi.

Không ngoài dự đoán của Đinh Hạo, đây là tòa trận pháp không gian.

Mười bảy truyền tống trận lóe ánh sáng khác nhau ngay chính giữa không gian, đằng trước mỗi trận pháp có một cao thủ mặc áo choàng che mặt màu đen đứng. Mười bảy trận pháp truyền tống đi hướng mười bảy tầng tháp trắng, theo như lão nhân hướng dẫn viên nói thì số tầng càng cao đại biểu tin tức bán ra càng bí mật và giá cao.

Đinh Hạo tùy ý chọn một trận pháp truyền tống, đến trước mặt cao thủ mặc áo choàng che mặt màu đen.

Đinh Hạo nói:

- Ta muốn biết tin tức liên quan Đại Thần Tử Thần Đình.

Cao thủ mặc áo choàng che mặt màu đen chỉ một trận pháp lóe ánh sáng đỏ rực bên cạnh, nói:

- Tầng mười bảy.

Ý của cao thủ mặc áo choàng che mặt màu đen là tin tức về Đại Thần Tử Thần Đình phương đông rất bí mật, chỉ tầng mười bảy mới bán.

Đinh Hạo đi tới trước trận pháp đỏ rực.

Cao thủ mặc áo choàng che mặt màu đen đứng bên trận pháp tầng mười bảy không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói:

- Một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch hoặc vật phẩm khác đồng giá.

Đây mới chỉ là cái giá sử dụng trận pháp.

Đinh Hạo không trả giá, lấy một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch tím ra khỏi không gian trữ vật đưa cho cao thủ mặc áo choàng che mặt màu đen, bước vào trận pháp truyền tống.

Ánh sáng chợt lóe, Đinh Hạo bị truyền tống đi.

Chớp mắt Đinh Hạo đến một không gian tối đen chỉ có ánh sáng nghệ thuật chiếu xuống. Một người mặc trường bào ngồi trên ghế gỗ cũ kỹ đưa lưng về phía Đinh Hạo, tóc dài xõa chấm đất.

- Một vấn đề một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch hoặc vật phẩm khác có giá trị ngang nhau. Một phần tư liệu ngọc bài một vạn cực phẩm huyền tinh thạch hoặc vật phẩm khác có giá trị ngang nhau.

Thanh âm tang thương già nua vang lên, người tóc dài vẫn đưa lưng hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo hít sâu.

Đinh Hạo nêu vấn đề thứ nhất:

- Gần đây trên phố đồn nói Đinh Thánh Thán ngày xưa của Thần Đình xuất hiện tại Thạch Chủy trấn là thật hay giả?

Một cái bàn màu đen lặng lẽ bay tới trước mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngậy người sau đó hiểu ngay, bỏ một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch vào.

Người tóc đen dài trong bóng tối chỉ đáp một chữ:

- Thật.

Một chữ đáng giá một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch.

Tim Đinh Hạo rung lên, mừng như điên.

Thiên Thính Hiên có lịch sử gần ngàn năm, từ khi nó xuất hiện trong Thạch Chủy thành đến nay bán ra tin tức chưa từng sai lầm hay có chuyện tin dỏm lừa khách hàng. Biển chữ vàng là thật, đáng tin tưởng.

Không nói cái khác, ba chữ Thiên Thính Hiên treo trên tháp trắng đã đủ nói lên tất cả.

Với tôn nghiêm của cường giả thần cảnh làm ăn tuyệt đối khinh thường lừa gạt người.

Nói vậy là tin tức phụ thân xuất hiện là thật.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, đặt một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch lên bàn đen, tiếp tục bảo:

- Đại Thần Tử còn ở trong khu vực Thạch Chủy thành không?

Người tóc đen dài trong bóng tối vẫn chỉ một chữ:

- Còn.

Đinh Hạo hỏi tới:

- Ở đâu?

Người tóc đen dài bí ẩn trong bóng tối không đáp.

Đinh Hạo ngậy người sau đó cười khổ, lại đặt một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch lên bàn.

Lần này không phải một chữ:

- Đa số thời gian ở trong thành.

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Cái gì? Phụ thân ở ngay trong Thạch Chủy thành này?

- Làm sao tìm được Đại Thần Tử?

Đinh Hạo hỏi, định đặt thêm cực phẩm huyền tinh thạch lên bàn.

Nhưng bàn đen dịch chuyển không nhận cực phẩm huyền tinh thạch.

Bóng lưng nam nhân bí ẩn cất giọng nói tang thương chậm rãi nói:

- Thiên Thính Hiên không phải vạn năng, ta không biết vấn đề này.

Không biết?

Đinh Hạo vô cùng tiếc nuối.

1143. Chương 1144: Hồng Thạch Trang Viên.

Nhưng Đinh Hạo hiểu rằng câu hỏi của hắn quá tử tử, với tính cách, thực lực cường đại, cẩn thận như phụ thân thì thủ đoạn của Thiên Thính Hiên không thể xác nhận Đinh Thánh Thán ở đâu.

Nếu không thì người Thần Đình phương đông chỉ cần đến Thiên Thính Hiên hỏi vài vấn đề, bỏ tiền ra là sớm phát hiện được phụ thân Đinh Thánh Thán.

Đinh Hạo bình tĩnh tâm tình ngẫm nghĩ, đặt một vạn cực phẩm huyền tinh thạch.

Đinh Hạo nói:

- Cho ta một phần tin tức kỹ càng nhất về khu vực Đại Thần Tử xuất hiện quanh Thạch Chủ trấn trong ba tháng gần đây, bao gồm chiến đấu mấy trận, kết quả thế nào.

Nam nhân bí ẩn im lặng.

- Người rất biết tiết kiệm tiền.

Thanh âm già nua nhìn thấu chuyện đời ngập ngừng, một ngọc bài to cỡ bàn tay từ bên cạnh bay vào lòng bàn tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo rút thần thức vào xem thử, tin tức bên trong rõ ràng.

Tuy Đinh Hạo mù đường không thuộc chữa nhưng trí nhớ rất tốt, chỉ một lần là nhớ hết nội dung trong ngọc bài. Đọc xong Đinh Hạo trả lại ngọc bài.

Thật ra sau khi trả tiền thì ngọc bài đã thuộc về Đinh Hạo.

Nhưng Đinh Hạo rất cẩn thận, lỡ Thiên Thính Hiên gieo khắc ấn siêu linh trong ngọc bài, hắn mang theo nó tương đương với để lại tai họa ngầm. Dù sao Thiên Thính Hiên có một vị cường giả thần cảnh tọa trấn, Đinh Hạo không muốn mạo hiểm.

Nam nhân bí ẩn khẽ kêu, gật gù nhận lấy ngọc bài.

Nam nhân bí ẩn tang thương nói:

- Ngọc bài này đáng giá một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch, nếu người trả lại thì lão phu có thể miễn phí đáp một vấn đề.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hỏi:

- Đồn rằng năm xưa Đại Thần Tử, Đại Thần Tử phi ẩn núp đều là nhân vật ghê gớm, tại sao lần này chỉ có Đại Thần Tử xuất hiện, không có tin tức của Đại Thần Tử phi?

Nam nhân bí ẩn hỏi ngược lại:

- Đường như người đặc biệt thấy hứng thú với chuyện của phụ nữ Đại Thần Tử?

Đinh Hạo mặt nạ quỷ thanh đồng nên không thể thấy biểu tình của hắn, lạnh nhạt nói:

- Ta nhớ tôn chỉ của Thiên Thính Hiên không có điều khoản nào là tìm hiểu về khách.

- Lão phu chỉ tò mò.

Đinh Hạo thản nhiên nói:

- Ai cũng có tật tò mò nhưng ta đáp một vấn đề cũng phải trả một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch.

- Ha ha ha ha ha ha!

Nam nhân bí ẩn cười to, thanh âm tang thương nói:

- Thú vị, đã lâu không gặp khách thú vị như các hạ. Thiên Thính Hiên ta không chỉ bán tin tức còn muốn mua tin, nếu các hạ biết chuyện bí mật gì mà muốn bán thì Thiên Thính Hiên tuyệt đối sẽ trả giá cao.

Đinh Hạo không dao động, lạnh nhạt nói:

- Các hạ đáp lại câu hỏi của ta trước đi.

Nam nhân bí ẩn ngừng cười, nói:

- Theo tin tức chúng ta sưu tầm được thì dường như Đại Thần Tử phi bị thương nặng, không tiện xuất hiện. Đại Thần Tử mạo hiểm lộ ra dấu vết là vì tìm một loại dược chủ yếu để luyện chế tiên dược trị thương cho Đại Thần Tử phi.

Tim Đinh Hạo rung rinh, hắn không hỏi gì thêm, xoay người đi.

Mãi khi ánh sáng truyền tống trận vụt tắt, nam nhân bí ẩn ngồi trên ghế gỗ cũ kỹ mới chậm rãi xoay người lại. Chùm sáng trắng trên đỉnh đầu nam nhân bí ẩn chiếu xuống nhưng không thể soi rõ khuôn mặt.

Có ánh sáng dao động bên cạnh người tóc đen dài bí ẩn trong bóng tối.

Một bóng người như hồn ma xuất hiện bên cạnh người tóc đen dài bí ẩn trong bóng tối, cung kính nói:

- Đại nhân, người này đáng ngờ.

- A! Người cảm thấy hắn có phải là người của Thần Đình không?

- Không giống, thuật độc tâm của ta không có tác dụng với hắn, không thể nhìn thấu lòng người đó.

- Một người rất thú vị. Nếu ta không đoán sai thì hắn rất trẻ, cực kỳ trẻ tuổi. Còn trẻ đã vào thánh nhân cảnh, thiên phú của người này cao, không kém hơn các thiên tài tuyệt thế bên Thần Đình phương đông.

- Nếu vậy có cần thuộc hạ đi điều tra hắn không?

- Không cần, người này rất cảnh giác, người không thể lừa được hắn.

- Không thể nào! Thuật man thiên quá hải của thuộc hạ dù là cường giả nửa bước thần cảnh cũng . . .

- Người không phát hiện vừa rồi hắn đã nhận ra người sao?

- Cái gì? Hắn . . . Cái này . . . Không lẽ hắn là cường giả thần cảnh?

- Không, người này che giấu nhiều bí mật, người không nhìn thấu, ta cũng vậy. Có lẽ hắn là người chúng ta luôn chờ đợi. Tạm gác chuyện này sang một bên đi, sớm muộn gì hắn sẽ xuất hiện trước mặt ta. Ha ha ha ha ha ha! ở chỗ này quá lâu, ta mong chờ người thú vị như vậy.

- Ngay cả đại nhân đều thấy hứng thú thì hắn rất không đơn giản, nhưng thuộc hạ cảm thấy người này đeo mặt nạ khá giống với mặt nạ Quỷ điện.

- Không phải giống mà là mặt nạ quỷ hồn cấp thấp nhất của Quỷ điện. Tuy nhiên người này không phải u hồn của Quỷ điện, cơ thể hắn có chính khí, hơi thở quang minh chính đại, khí phách không tầm thường, khác hắn với đám quỷ hồn. Đây là điều ta thấy lạ, danh tiếng Quỷ điện không tốt nhưng tại sao hắn muốn đeo mặt nạ u hồn cấp thấp nhất của Quỷ điện?

- Thuộc hạ sẽ phái người giám sát hành động của Quỷ điện ngày gần đây. Bọn họ đã phái bốn trong mười quý thánh đến Thạch Chủy trấn. Ngoài ra Thánh Phủ, Thiên Sách, Ngũ Độc, Vị Thủy, các tông môn cổ xưa đều có cường giả tuyệt đối tập hợp tại Thạch Chủy trấn. Những thiên tài thế hệ trẻ của Thần Đình hầu như tới đủ.

- Các ma tinh chuyển thế thì sao?

- Thuộc hạ đang định báo cáo. Theo tin tức mới nhất thì Phật ma, Sương Thần, Siêu Thần, ba cái thể ma tinh đều từng xuất hiện trong lãnh thổ Thạch Chủ trấn chắc bây giờ vẫn chưa đi. Một vài tiểu ma tinh khác cũng lộ mặt, dường như các ma tinh rất có hứng thú với thần vật sắp xuất thế.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiên tri ngàn năm, vào năm nay sẽ có thiên đạo tiên khí xuất thế tại mảnh đất Thạch Chủ trấn này. Đây là chí tôn chi khí ngưng kết từ pháp tắc thiên đạo, dù là Thần Đình cũng thêm nhỏ dãi. Vũ tộc phương tây, hải tộc phương na, thú nhân tộc phương bắc đều sẽ phái người đến, chuyện càng đặc sắc còn ở phía sau.

- Sợ là không lâu sau sẽ có cuộc giết chóc lớn. Đại nhân, Thiên Thánh Hiên chúng ta có nên chuẩn bị trước không? Để tránh bị lan đến?

- Không cần, loạn thế này là cơ hội tốt cho chúng ta. Đã mấy ngàn năm, bất kể như thế nào, dù có phải trả giá đắt cũng quyết tìm ra vị đại nhân kia.

- Tuân lệnh!

* * *

Đinh Hạo rời khỏi Thiên Thánh Hiên đi trên đường cái, lòng càng nôn nóng.

Mẫu thân bị thương.

Mẫu thân trọng thương.

Phụ thân bất đắc dĩ xuất hiện là vì tìm vị thuốc làm thuốc trị thương ấu thân!

Tin tức này khiến lòng Đinh Hạo nóng nảy táo bạo, hận không thể lập tức đến bên phụ thân, giúp Đinh Thánh Thán một tay. Đinh Hạo có nhiều thánh dược có lẽ sẽ dùng được.

Nhưng Đinh Hạo làm sao tìm phụ thân đây?

Trong đầu Đinh Hạo lóe lên nhiều suy nghĩ.

Đinh Hạo có xúc động bay lên trên Thạch Chủ thành hét to với mọi người hấn là con trai của Đại Thần Tử năm xưa, có lẽ làm như vậy hấn sẽ tìm được phụ thân. Đinh Hạo đã điên cuồng, bất chấp tất cả.

Nhưng Đinh Hạo phải nhận.

1144. Chương 1145: Hồng Thạch Trang Viên (hạ).

Đinh Hạo làm vậy có lẽ tìm được phụ thân nhưng cũng khiến các thế lực khác chú ý, khi đó sẽ có trận ác chiến, rất có thể làm hỏng kế hoạch tìm tiên dược của Đinh Thánh Thán, không thể chữa trị ấu thân Vũ Khuyên Thành.

Nhưng Thạch Chủ thành rộng lớn có vài ức nhân khẩu, Đinh Hạo muốn tìm một người như biển rộng tìm kim.

Ta phải làm thế nào?

Đinh Hạo suy nghĩ rối loạn đi lung tung trên đường.

Bỗng người Đinh Hạo run lên, hấn ngẩng đầu thấy mười mấy nam nhân khôi ngô cơ thể vạm vỡ vây quanh một thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng trùng hấn. Thì ra mới rồi Đinh Hạo phân tâm đụng vào đối phương.

Đinh Hạo xin lỗi:

- A! Xin lỗi, vừa rồi suy nghĩ nên . . . Ta không cố ý.

Nam nhân khôi ngô tóc dài màu lam bắt mắt mỉm cười:

- Tiểu tử đáng chết, người . . .!

Nam nhân khôi ngô tóc dài màu lam định mắng thêm thì thiếu nữ xinh đẹp, tóc dài màu vàng mềm bóng như lụa mở miệng nói:

- Kim thúc thúc, thôi, ta thấy hần không phải cố ý. Sau này đi đường cẩn thận chút, đừng đụng vào ai nữa.

Giọng thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng dịu dàng, trong trẻo, khi nàng nói chuyện như có thánh linh đang ngâm xướng. Da thịt thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng trắng như sữa, mắt xanh biếc như biển cả lóe tia sáng kỳ dị.

Thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng nói xong mang theo đám nam nhân khôi ngô xoay người rời đi.

- Là thật.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng bọn họ, dăm chiêu.

Tuy mặt mũi mấy người này giống nhân loại nhưng có hơi thở rất kỳ dị. Đặc biệt là thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng, khi nàng nói chuyện cơ thể bản năng phát ra dao động như sóng nước, nội liễm mà cường đại. Đinh Hạo thầm thấy giật mình.

Đám nam nhân khôi ngô bên cạnh thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng cho Đinh Hạo cảm giác huyết khí vương thịnh như thể tu Hãn Hải thâm lâm nhưng không giống nhau hoàn toàn. Quanh thân đám nam nhân khôi ngô có năng lượng nguyên tố thủy dày đặc như thủy triều lên xuống.

Đinh Hạo phán đoán thầm nghĩ:

- Thực lực của đám người này rất đáng sợ.

Nhưng Đinh Hạo không để ý nhiều, lão nhân hướng dẫn viên đã cười tới trước mặt hần.

Lão nhân hướng dẫn viên hỏi:

- Đại nhân còn muốn đi đâu không?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Đi Địa Thị Các.

Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các là thế lực buôn bán tin tức lớn nhất Thạch Chủ trấn, thiên thính địa thị. Mọi tin tức không thoát khỏi bàn tay Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các. Chúng nó xuất hiện cùng lúc, bối cảnh thâm sâu, tầm biển vàng. Có lúc tin tức Thiên Thính Hiên không có nhưng Địa Thị Các thì được, Đinh Hạo muốn đi cầu may.

* * *

Hai canh giờ sau.

Đinh Hạo ra khỏi đại điện ngầm dưới đất của Địa Thị Các.

Trên đường đèn đuốc sáng trưng, sắp vào đêm khuya.

Khác với Thiên Thính Hiên, vị trí của Địa Thị Các rất bình thường, nhìn mặt ngoài là một cái sân nông dân rất nhỏ, có mười tám cái giếng trong sân, mỗi giếng đi thông một đại điện ngầm. Mọi người có thể thua tin tức khác nhau từ chỗ chúng nó.

Giá cả giống y như Thiên Thính Hiên, quá trình cũng giống nhau, rất bí ẩn.

Đinh Hạo xuống đại đường giếng thứ mười bảy, hỏi xong vấn đề mình muốn biết. Đáp án của Thiên Thính Hiên và Địa Thị Các giống y nhau, cho nên Đinh Hạo khẳng định tất cả là thật.

Tiếc nói là lần này chuyện Thiên Thính Hiên không biết Địa Thị Các cũng vậy.

Lão nhân hướng dẫn viên dẫn Đinh Hạo đi hướng trang viên mình mua.

- Phải rồi, đại nhân, hôm nay trong thành ta không chỉ thấy vũ tộc còn thấy hải tộc ít khi xuất hiện trên đại lục.

- Hải tộc?

Tia chớp lóe lên trong dầu Đỉnh Hạo, hấn hỏi:

- Hải tộc cũng có thể hoạt động trên đất liền sao?

- Hải tộc bình thường thì không thể nhưng vương tộc trong hải tộc có thể sống khỏi mặt nước. Bọn họ như hồng hoang cự thú, trời sinh có địa thần thông, là tinh linh nguyên tố thủy. Hải tộc có thể thúc giục đại dương, chủng tộc nhiều, rất đáng sợ.

Lão nhân hướng dẫn viên hăm hở nói:

- Nghe đồn nữ nhân hải tộc rất đẹp, nói chuyện như nước biển đang ca hát.

Đỉnh Hạo trầm ngâm gật đầu.

Chớp mắt Đỉnh Hạo, lão nhân hướng dẫn viên đã đến trước trang viên.

Đỉnh Hạo thấy có mấy võ giả áo trắng đi ngang qua trang viên, rình rập bên trong, ngó bộ dạng là người của Nạp Lan thế gia. Có vẻ Nạp Lan thế gia vẫn chưa bỏ cuộc.

- Đại nhân đã trở về.

Từ xa Đan Hùng đã chạy lại nghênh đón Đỉnh Hạo, nói:

- Có vài con chuột di chuyển xung quanh, có cần tiêu diệt chúng không?

Đỉnh Hạo lắc đầu, nói:

- Mặc kệ chúng đi.

Sau khi Đỉnh Hạo trở về trang viên phát hiện sân hơi rách nát được đám thể tu Hãn Hải sâm lâm sửa sang lại gọn gàng, sạch sẽ rất nhiều, rực rỡ hẳn lên. Thạch điện sụp đổ cũng sửa mới, để đám cao thủ làm loại chuyện này thật là dao mổ trâu giết gà.

Đỉnh Hạo ngẫm nghĩ, nói với lão nhân hướng dẫn viên:

- Đi chiêu mộ hai mươi đầu bếp, hai mươi người làm vườn, năm mươi thị nữ trong thành. Giá tiền cao cũng không sao, ta muốn những người đáng tin, đừng tìm mấy kẻ không đáng tin vào.

Lão nhân hướng dẫn viên vỗ ngực bảo đảm:

- Không thành vấn đề thưa đại nhân, cứ giao cho ta.

Đỉnh Hạo gật đầu, giao một trăm viên cực phẩm huyền tinh thạch cho lão nhân hướng dẫn viên.

Lão nhân hướng dẫn viên rất quen thuộc Thạch Chủ thành, có đường riêng của mình, tin tức nhanh nhạy, để lão làm chuyện này là tốt nhất.

Trang viên Đỉnh Hạo thu mua tên là Hồng Thạch trang viên, nghe nói từng là tài sản của một vị quý tộc Thần Đình phương đông, sau này không hiểu sao trong một đêm quý tộc hiển hách cả nhà chết hết, thế là Hồng Thạch trang viên hoang tàn. Nhiều lần Hồng Thạch trang viên bị bán cho đi, đã có mấy đời chủ nhân nhưng đều không chết tốt. Có tin đồn nhà ma nên Hồng Thạch trang viên bị bỏ trống.

Bàn về quy mô, bố cục thì Hồng Thạch trang viên không tầm thường.

Đỉnh Hạo định ở lâu dài trong Thạch Chủ thành nên cần sửa sang lại Hồng Thạch trang viên, gây dựng lên. Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm khôi ngô làm hộ vệ, người hầu thì rất hợp nhưng kêu bọn họ dọn dẹp, chăm sóc Hồng Thạch trang viên thì như con trâu thêu hoa.

Đỉnh Hạo trở vào thạch điện, kiểm tra bài tập hôm nay của Nạp Lan Sơ. Đỉnh Hạo cùng thánh nhân ngọc chơi một lúc, hấn đi ra sau điện tu luyện.

Qua hơn một tháng tích lũy, củng cố, Đỉnh Hạo đã lắng đọng hoàn toàn tu vi huyền khí. Song mạch nhất khiêu Võ Thánh cảnh đã đến mức căng đầy, huyền khí thuộc tính kim bình thường chuyển hóa thành thánh huyền khí trong thánh nhân cảnh, Đỉnh Hạo chính thức bước chân vào thánh nhân.

Có thể nói thánh nhân cảnh là lần ranh vô đạo nhân loại.

Ngưỡng cửa Tiên Thiên Vô Tông cảnh là tiêu chí vô giả bình thường bước lên đường vô đạo, vào Tiên Thiên Vô Tông cảnh tương đương đột phá các trói buộc hậu thiên từ khi con người sinh ra. Lần đầu tiên thoát thai hoá cốt, bài trừ cát bụi, tạp chất trong cơ thể ra.

Tiên Thiên Vô Tông cảnh lên thánh nhân cảnh lại là một lần ranh.

1145. Chương 1146: Bắt Chước.

Gọi là thánh nhân cảnh không chỉ có tu vi huyền khí, lực lượng tăng trưởng vượt mức còn ý chí cơ thể lần thứ hai thoát thai hoá cốt. Lần này càng tinh thuần hơn Tiên Thiên Vô Tông cảnh, không chỉ tẩy trừ tạp chất mà còn đưa thân thể người phù hợp đại đạo thiên địa.

Đây là biến đổi về chất, chuyển hóa mỗi một phần tế bào thành nửa thể năng lượng kỳ dị, quá trình tiến hóa từ xác thịt lên hình thức sinh mệnh đẳng cấp cao hơn.

Vô giả đột phá cảnh giới Vô Đế cảnh vào thánh nhân cảnh sau đó sẽ vào quá trình thoát thai hoá cốt từ từ, từng chút một thay đổi cơ thể. Khi hoàn toàn vào trạng thái nửa năng lượng thể mới thật sự trở thành thánh nhân.

Đây cũng là lý do tại sao cường giả thánh nhân cảnh cường đại đến vậy.

Một tháng trước Đinh Hạo đã vào thánh nhân cảnh hoàn toàn, mãi đến hôm nay hắn mới chuyển hóa hết lực lượng trong cơ thể, hoàn thành cải tạo thân hình.

Đinh Hạo ngồi xếp bằng trên bờ đoàn, tiếp tục vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết.

Rất nhanh, một vòng xoáy linh khí to hình thành bên cạnh Đinh Hạo, càng lúc càng lớn. Mắt thường trông thấy vòng xoáy huyền khí xoay tròn lan tràn ra ngoài thạch điện. May mắn trước khi tu luyện Đinh Hạo đã sắp đặt trận pháp liêm tức ngoài đại điện mới không bị cao thủ khác trong Thạch Chủ thành phát hiện dị tượng.

- Song mạch nhất khiếu Vô Thánh cảnh đại viên mãn, có thể thử vào song mạch nhị khiếu Vô Thánh cảnh.

Đinh Hạo một hơi dẫn dắt cực âm ngục băng huyền khí ở hạ đan điền ở bụng trùng kích thần dương huyết khiếu, huyết khiếu thứ hai trong thủ thái dương đệ thập kinh. Sau khi vào thánh nhân cảnh thể chất đạo kiếm song thánh thể của Đinh Hạo vẫn rất có lợi, không gặp bình cảnh tu luyện gì. Nhưng tốc độ tăng kích huyết khiếu chậm hơn một chút.

Tám mươi hai đốm sáng khí lạnh lấp lánh như ngọc bay ra khỏi cơ thể Đinh Hạo, xoay tròn quanh người hắn hợp thành một tinh hệ rất kỳ dị, chậm rãi vận chuyển diễn hóa đại đạo. Có hơi thở đạo vận mông lung toát ra.

Đinh Hạo ngồi xếp bằng chính giữa chúng như trung tâm của vũ trụ.

Mắt thường trông thấy khí lưu đạo vận xoay quanh mỗi một đốm sao, mỗi xoay một vòng là hơi thở càng mạnh một phần, tốc độ nhanh hơn. Một đốm sáng yếu ớt xuất hiện ở tận cùng tám mươi hai ngôi sao sáng, mới đầu nó rất mờ nhạt sau đó biến sáng rực.

Hơi thở đạo vận di chuyển không ngừng trùng kích ánh sao yếu ớt kia, nhưng đang rút năng lượng vào nó.

Mỗi lần hơi thở đạo vận trùng kích là ánh sao sẽ càng sáng.

Đinh Hạo nhắm mắt lại nhưng thần thức mở rộng, mọi biến đổi xung quanh đều nằm trong tầm quan sát của hắn. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, tựa như sáng tạo ra một tinh cầu mới. Theo thời gian trôi qua, sao to thứ tám mươi ba dần hình thành.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo lấy cách này trùng kích huyết khiếu.

Lúc dưới thánh nhân cảnh trùng kích huyết khiếu hoàn thành trong cơ thể trối buộc, lấy huyền khí trùng kích kinh mạch thân thể, cuối cùng cô đọng huyết khiếu, điểm tinh thành công. Vào thánh nhân cảnh thì sao to bay ra khỏi cơ thể, quay quanh thân thể với quy luật kỳ dị trùng kích hình thành dòng khí đạo vận, chế tạo ra sao khí lạnh mới.

Cùng lúc đó, thần dương huyết khiếu thứ hai trong thủ thái dương đệ thập kinh rốt cuộc điểm tinh thành công.

Thần thức của Đinh Hạo thu lại.

Sao lớn và khí lưu đạo vận đầy trời biến thành mờ mịt hỗn độn nhập vào cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo mở mắt ra, cảm giác lực lượng cường đại dâng trào trong kinh mạch.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy hoạt động cơ thể.

- Không ngờ đã qua một đêm.

Ánh nắng ấm áp từ khung cửa sổ thạch điện chiếu vào, mặt trời đã lên cao. Đinh Hạo tu luyện ba, bốn canh giờ, hẳn hoàn toàn quên mất thời gian.

Nhưng Đinh Hạo rất vừa lòng kết quả tu luyện.

Từ nhất khiếu thánh nhân cảnh đến nhị khiếu, biết bao nhiêu thiên tài cần mấy chục năm, trăm năm mới làm được. Đinh Hạo chỉ mất một buổi tối, tốc độ thể này dù là nhờ võ giả Vô Tận đại lục có khả năng tu luyện siêu nhanh trong thế giới này nhưng kết quả cũng quá kinh thế hãi tục.

Ngôi sao lớn thần dương mới chưa căng đầy, Đinh Hạo cần thời gian ôn nhuận, củng cố nó.

Đinh Hạo không vội trùng kích huyết khiếu tiếp theo.

Đinh Hạo duỗi eo ra khỏi đại điện, trông thấy Nạp Lan Sơ ngồi trên sàn ngọc thạch trước điện tu luyện phun ra nuốt vào. Đinh Hạo truyền dạy cách luyện khí thời thượng cổ cho Nạp Lan Sơ, thích hợp các thiếu niên bỏ lỡ tuổi hoàng kim tu luyện, đúc lại nền móng.

Ánh mặt trời chiếu xuống, nữ hài tử Nạp Lan Sơ tu luyện rất nghiêm túc.

Hít vào thở ra, có hai luồng khói xanh nhạt phun ra từ lỗ mũi Nạp Lan Sơ, cơ thể nàng tràn ngập hơi thở huyền khí xanh. Thể chất của Nạp Lan Sơ là mộc hệ, xanh biết như rừng cây.

Nạp Lan Sơ không có thể chất tuyệt thế nhưng đáng quý ở chỗ nghiêm túc tu luyện.

Người bên cạnh Nạp Lan Sơ hấp dẫn Đinh Hạo chú ý hơn.

Là Nạp Lan Du Hiệp.

Tên gốc mỗi ngày chỉ biết cười khờ và ăn uống giờ bắt buộc tu luyện theo muối muối. Không biết có phải Nạp Lan Du Hiệp tu luyện theo cách phun nuốt không mà hít thở cũng có khói hoàng kim đậm đặc dâng lên, mạnh mẽ hơn Nạp Lan Sơ gấp trăm lần, làm người e ngại.

Đinh Hạo kinh thán:

- Lực lượng huyền khí duệ kim hệ thật mạnh, sánh bằng Vô Hoàng cảnh cao phẩm.

Trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp che giấu bí mật lớn, dường như gã chưa từng tu luyện, lý trí bất thường nhưng có lực lượng kỳ dị càng lúc càng mạnh theo tuổi tác gã lớn dần.

Không tu luyện đã có lực lượng nh vậy, nếu Nạp Lan Du Hiệp nghiêm túc luyện tập thì sao? Nạp Lan Du Hiệp sẽ lấn át các thiên tài.

Tiếc rằng Nạp Lan Du Hiệp điên điên khùng khùng, chỉ số thông minh cỡ con nít hai, ba tuổi. Nạp Lan Du Hiệp không thể hiểu những pháp môn tu luyện cao thâm, không cách nào kiên trì tu luyện. Tiếc cho thể chất thân kỳ này.

Đinh Hạo từng muốn điều tra nguyên nhân Nạp Lan Du Hiệp khờ ngốc nhưng thần thức nhập vào cơ thể thăm dò không phát hiện dị tượng gì.

Cơ thể Nạp Lan Du Hiệp khỏe mạnh khỏe, không có chút sai sót bẩm sinh.

Đinh Hạo không phát hiện có gì quái dị trong thức hải của Nạp Lan Du Hiệp.

Đinh Hạo thử mấy lần không thấy gì lạ đành bỏ qua.

Đinh Hạo không ngờ hôm nay thấy Nạp Lan Du Hiệp ngốc bắt chước muối muối tu luyện, khiến hắn rất bất ngờ. Nạp Lan Du Hiệp hít vào thở ra bùng phát năng lượng lớn, tốc độ nhanh hơn Nạp Lan Sơ gấp mấy lần.

Lòng Đinh Hạo máy động, thầm nghĩ:

- Không lẽ hắn có thể bắt chước cách Nạp Lan Sơ tu luyện?

Nếu Nạp Lan Du Hiệp có thể bắt chước Nạp Lan Sơ tu luyện thì Đinh Hạo chỉ cần dạy các loại pháp môn tu luyện cho nàng, vậy chẳng phải là Nạp Lan Du Hiệp cũng luyện được? Bản năng bắt chước muối muối có lẽ sẽ giúp Nạp Lan Du Hiệp khám phá ra tiềm năng trong cơ thể, trở thành cao thủ tuyệt thế?

Đang lúc Đinh Hạo suy nghĩ thì Nạp Lan Du Hiệp bỗng mở mắt ra, chạy đến trước mặt hắn.

Nạp Lan Du Hiệp mắt cún nói:

- Người tốt, ta đói!

Thôi!

Đinh Hạo quyết định bỏ cuộc, có vẻ Nạp Lan Du Hiệp chỉ hứng khởi một lúc, hấp dẫn gã nhất vẫn là thực vật.

1146. Chương 1147: Thiên Hạ Hồi.

Đan Hùng từ bên cạnh đến gần Đinh Hạo, cung kính nói:

- Đại nhân, Hứa dẫn đường đã mang hơn một trăm người về, nói là người sai bảo, giờ chờ đại nhân chọn lựa.

Đinh Hạo phát tay nói:

- Chuyện này để A Sơ giải quyết đi.

Chỉ là mời mấy người hầu, đầu bếp cho Hồng Thạch trang viên, không cần Đinh Hạo tự mình ra tay. Đinh Hạo không sợ bị thể lực khác trà trộn vào, bởi vì mục đích hắn đến Thạch Chủy trấn trừu Đan Hùng, Kim Khả Ngôn trong nguyên cận vệ doanh biết ra, những thể tu Hãn Hải sâm lâm khác đều không hay biết gì, tin tức sẽ không lộ ra.

Bây giờ trong đầu Đinh Hạo chỉ nghĩ cách làm sao tìm được phụ thân Đinh Thánh Thán.

Theo tin tức có được từ Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các, lần này Đinh Thánh Thán xuất hiện rất có thể là vì tìm thuốc dẫn tiên được chữa thương cho Đại Thần Tử phi Vũ Khuynh Thành. Tuy nhiên thời cơ chưa đến, thuốc dẫn tiên được chưa xuất thế, Đinh Thánh Thán buộc lòng phải chờ.

Phỏng đoán từ cơ sở hai tin tức có được chắc Đinh Thánh Thán muốn âm thầm tìm được, không hiểu sao bị cao thủ Thần Đình phương đông bắt được dấu vết. Hai bên đại chiến kích động trú quân đại quân Thần Đình phương đông trong Thạch Chủy trấn, lộ ra tung tích của Đinh Thánh Thán, bốn phương gió nổi mây phun, vô số thể lực tụ tập tại đây.

Thần Đình phương đông treo giải thưởng lớn là một trong các động lực khiến mọi thể lực muốn bắt Đinh Thánh Thán.

Nguyên nhân khác hấp dẫn các thể lực đến Thạch Chủy trấn nhất chính là thuốc dẫn tiên được thần thoại sắp hiện thế trong Thạch Chủy trấn. Đây là cơ duyên nghịch thiên, được thuốc dẫn tiên được có thể luyện

ché ra tiên đan. Dù là người thường không biết võ công nếu nuốt tiên đan vào thì có thể phi thăng lên trời, trở thành tiên đạo chí tôn.

Bảo bối như vậy làm sao không khiến Thần Ân đại lục điên cuồng?

Cho nên không chỉ là các thế lực Thần Đình, đại lục phương đông mà vũ tộc phương tây, hải tộc phương nam, hồng hoang di chủng mãnh thú phương bắc đều phái cao thủ, cường giả tụ tập tại Thạch Chủy trấn. Nay mặt ngoài Thạch Chủy trấn bình tĩnh nhưng sóng ngầm bủa giăng. Một khi thuốc dẫn tiên được xuất hiện sẽ khuấy động nguyên Thạch Chủy trấn thành cối xay thịt, vô số sinh linh chết trong cuộc tranh giành này.

Phán đoán từ tin tức ẩn chứa trong ngọc bài Thiên Thánh Hiên, Địa Thị Các đã bán, Đình Hạo cảm thấy thuốc dẫn tiên được khơi mào hơi lạ.

Bí mật nghịch thiên này ẩn chứa cơ duyên lớn vạn cổ vô song, dù là cường giả thần cảnh cũng sẽ đánh bể đầu giành giật. Vài đại thế lực biết thì nên giữ kín bí mật, thế nhưng bây giờ nguyên Thần Ân đại lục đều biết, tranh nhau đến cướp. Tuy Thạch Chủy trấn nằm trong biên cảnh địa lục phương đông nhưng vật khổng lồ như Thần Đình phương đông khó thể khống chế cục diện.

Đình Hạo cảm giác có người ở sau lưng cố ý tuyên dương tin tức này.

Rốt cuộc là thế lực nào làm như vậy?

Trong cục diện rối loạn này tình cảnh Đại Thần Tử càng không ổn, cho nên Đình Thánh Thán ẩn núp kín hơn, chờ đợi thời cơ đến. Với kinh nghiệm chạy trốn nhiều năm của Đại Thần Tử, cộng với thực lực Đình Thánh Thán vốn nghịch thiên, là nhân vật tuyệt thế trí tuệ sâu, muốn tìm gã càng thêm khó khăn.

Đình Hạo vắt óc suy nghĩ nhưng không nghĩ ra cách gì tìm kiếm ra Đình Thánh Thán.

- Nếu không tìm thấy thì đành núp trong bóng tối tùy thời chuẩn bị ra tay, một khi phụ thân gặp nguy hiểm ta sẽ lên giúp đỡ một tay.

Đình Hạo trầm nghĩ:

- Mặc kệ như thế nào, không cần biết trả giá lớn gì phải lấy được thuốc dẫn tiên được. Phụ thân mạo hiểm đều muốn tìm vị thuốc này nói lên nó rất quan trọng với mẫu thân.

Đình Hạo đặt quyết tâm.

Hôm nay Đình Hạo không tu luyện mà đi trong Thạch Chủy thành, mang theo Tà Nguyệt, chó con lông đen quen thuộc địa hình các góc. Đình Hạo đi ngang qua chỗ trú của các đại thế lực. Bây giờ trong Thạch Chủy thành tụ tập người quý xà thần, đủ loại người mặc trang phục kỳ dị nên Đình Hạo đeo mặt nạ quý thanh đồng không gây chú ý bao nhiêu.

Đại ma vương Tà Nguyệt lười biếng nằm trên vai Đình Hạo.

Từ mười mấy ngày trước con mèo mập đã hơi khác lạ, sửa chúng động kinh gà bay chó sủa. Đại ma vương Tà Nguyệt thường lười biếng nằm, mới đầu Đình Hạo tưởng con mèo mập bị bệnh, rất là căng thẳng. Sau này Đình Hạo quan sát, phát hiện tông cơ thể đại ma vương Tà Nguyệt tụ tập năng lượng khủng khiếp, tích lũy sức mạnh cuối cùng trước khi lột xác, thế là hẩn yền lòng.

Còn nhớ lần đầu tiên đại ma vương Tà Nguyệt biến đổi có đôi cánh siêu nhanh sau khi độ kiếp, không biết lần này lột xác nó sẽ có thay đổi gì?

Chó con lông đen thì bởi vì lúc trước lưu lạc trong Hãn Hải sâm lâm gặp nguy hiểm từng phút từng giây, vì bảo vệ hai đứa trẻ Đình Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành nên không hiểu sao nó kích phát ra lực lượng huyết mạch mẫu thân gieo trong cơ thể, mọc ba cái đầu. Một đầu phun nuốt tia chớp, một đầu phun ra độc dịch, cái đầu khác phun lửa, thực lực chó con lông đen tăng mạnh vô số lần, tương đương với cường giả cảnh giới Võ Đế cảnh.

Đây là điểm thần dị của huyết mạch cự thú truyền thừa.

yêu tộc võ giả cần vất vả tu luyện mới tăng thực lực, tộc cự thú trời sinh được ưu đãi, chỉ cần kích phát lực lượng huyết mạch của phụ mẫu là thực lực tăng vọt.

Trừ tăng trưởng thực lực ra cơ thể chó con lông đen như bong bóng thổi phồng ra, bây giờ nó to cỡ nghé con, lông đen, cơ bắp chắc khỏe, tràn ngập mỹ cảm lực lượng bùng nổ.

Đinh Hạo từng tra tìm sách cổ.

Theo ghi chép về Tam Đầu Thiên Khuyển trong sách cổ thì cự thú này có ba cái đầu, một đại biểu cho giết chóc, một cho trung thành, một cho hủy diệt. Mỗi đầu có nhiệm vụ riêng, cái đầu chính giữa là chúa tể ý thức.

Nhìn từ mặt nào đó thì chó con lông đen chưa tiến hóa hoàn chỉnh.

Bởi vì ba cái đầu của chó con lông đen không hài hòa, mấy lần Đinh Hạo thấy ba cái đầu cãi nhau sủa gâu gâu suốt buổi chiều. Cái đầu chính giữa bối rối không biết làm sao.

- Có lẽ vì bẩm sinh thiếu hụt.

Đinh Hạo thấy thương cho chó con lông đen.

Nhưng dù sao thì ba cái đầu của chó con lông đen cực kỳ thân thiết với Đinh Hạo, giống như đứa con thấy phụ mẫu, tràn ngập ỷ lại, sẽ không làm trái ý.

Một người hai thú dạo chơi tới trưa trong thành.

Lúc sắp đến giữa trưa Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen đến trước cửa một tửu lâu quy mô to lớn. Đinh Hạo nhìn Tà Nguyệt đừ người, thấy thương nó.

Đinh Hạo cười nói:

- Nào, hôm nay mời ăn hàng nhà ngươi mở bụng ăn cho đã.

Đinh Hạo nói rồi mang đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen vào trong tửu lâu.

- Đứng lại.

Bỗng có mấy chục cường giả mặc giáp đen bước ra, cường giả Vô Đế cảnh dẫn đầu trông như thủ lĩnh vươn tay ngăn cản.

Thủ lĩnh mặc giáp đen nói:

- Hôm nay ở đây mở yến hội quan trọng, thiên tài các phương tụ tập, là chốn quần anh tập trung. Thiên tài bàn bạc chuyện đối phó với phản nghịch Thần Đình Đình Thánh Thán, người không có thiệp mời xin đừng vào, tránh cho bị xem là gian tế, tự rước lấy nhục.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn tửu lâu.

1147. Chương 1148: Thiên Hạ Hối (hạ).

Trong cổ thành như Thạch Chủ thành thì Thiên Hạ Hối tửu lâu là độc nhất, làm bằng một tòa thanh ngọc sơn phong, không thấy điểm nối giữa các hòn đá. Thiên Hạ Hối tửu lâu chia làm ba tầng, mỗi tầng hoa văn rực rỡ, hành lang khúc khuỷu, đình đài lầu các, huyền tạ điêu trụ, mái nhà cong treo phi linh, có thể nói là quý phủ thần công.

Không chỉ thế, có tiên khí mông lung quanh quần khiến Thiên Hạ Hối tửu lâu như quỳnh lâu điện ngọc, tùy thời bay lên trời, có một loại đạo vận.

Thiên tài các phương tụ tập sao?

Đinh Hạo nổi lòng tò mò, vừa lúc để hân xem thiên tài trong thế giới này đạt đến trình độ nào.

Một đám người tụ tập trong Thiên Hạ Hối tử lâu bàn chuyện đối phó phụ thân, Đinh Hạo càng không thể bỏ qua. Đinh Hạo muốn nhìn xem là người nào không biết tự lượng sức mình muốn đối phó Đinh Thán.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo nhắc chân bước vào Thiên Hạ Hối tử lâu.

Đám cường giả giáp đen định ngăn cản bỗng nhiên ánh mắt mờ mịt như ngủ gật, không nói ra lời, đứng ngây như phỗng. Mỗi khi Đinh Hạo vào trong Thiên Hạ Hối tử lâu bọn họ mới giật mình tỉnh lại, mặt ngu khờ.

- A! Vừa rồi có chuyện gì? Hình như ta ngủ gục?

Các cường giả giáp đen lòng thâm nghi hoặc, đã quên chuyện xảy ra lúc này.

* * *

Đinh Hạo đòi một gian phòng trong tầng hai Thiên Hạ Hối tử lâu, gọi một đồng thức ăn quý hiếm nhất tiệm bày trước mặt đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen. Cực phẩm huyền tinh thạch như nước chảy ra ngoài.

Đại ma vương Tà Nguyệt nổi lên chút hứng thú ăn uống ngẫu nhiên.

Chó con lông đen không khách sáo, ba cái đầu cùng cắn đầu ăn.

Thị nữ xinh đẹp mang đồ ăn lên thấy tình cảnh này thì kinh ngạc há hốc mồm, bộ dạng rất đáng yêu. Thị nữ chưa từng thấy có khách như vậy, ném ra mấy ngàn cực phẩm huyền tinh thạch kêu đồ ăn đắt nhất Thiên Hạ Hối tử lâu chỉ để cho hai vật nuôi ăn.

Nên biết rằng Thiên Hạ Hối tử lâu là chốn xa hoa số một, số hai nguyên Thạch Chủ thành. Mỗi một món ăn đều là thịt dị thú, bảo được ẩn chứa linh khí phong phú, bổ dưỡng quan trọng cho các võ giả tu luyện. Đặc biệt là mấy món ăn nổi tiếng nhất Thiên Hạ Hối tử lâu, quý tộc bình thường ăn không nổi. Món ăn có hiệu quả kỳ diệu, sánh bằng thần đan thần dược. Trong Thạch Chủ thành có rất nhiều cường giả vất vả gom góp tích lũy nửa năm, một năm mới dám đến Thiên Hạ Hối tử lâu ăn một lần.

Thức ăn đắt tiền, xa hoa như vậy nhưng bị người đeo mặt nạ quý thanh đồng dùng để đút cho chó với mèo?

Thế giới nhà giàu thật khiến người khó hiểu.

Thiếu nữ xinh đẹp nghĩ địa vị của mình còn không bằng chó mèo thì đầy lòng cảm thán ra khỏi phòng riêng, rất là hâm mộ mèo mập, cún con ăn ngẫu nhiên như trâu nhai mẩu đơn.

Không lâu sau Thiên Hạ Hối tử lâu có thêm nhiều người.

Người xuất hiện trong Thiên Hạ Hối tử lâu quả nhiên đều là tài tử trẻ tuổi, thực lực không tầm thường. Bọn họ cực kỳ tự tin vào mình, cười kiêu ngạo. Người quen thì chào hỏi nhau, một vài thiếu niên thiên tài biểu tình kiêu căng đơn độc tách khỏi đám người.

Đinh Hạo ngồi bên cửa sổ gian phòng quan sát.

Cửa sổ dùng pha lê thủy tinh luyện chế bằng bí pháp minh văn gắn lên, từ trong nhìn ra ngoài thấy hết, bên ngoài không thể nhìn bên trong.

Đinh Hạo thả thần thức phủ trùm nguyên Thiên Hạ Hối tử lâu.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện có mấy gian phòng khó thể thẩm thấu thần thức vào, hẳn không thể quan sát tình huống bên trong. Trong đại sảnh có vài cái bàn thần thức của Đinh Hạo không thể xâm nhập, thiên tài ngồi trong phòng và mấy cái bàn đó đều tu luyện bí pháp ngăn cách thần thức hoặc người mang bí bảo gì ngăn cản dòm ngó.

Ngay cả cường giả thần cảnh sơ giai đều không thể ngăn cản thần thức cảnh giới chân ngã duy nhất của Đinh Hạo, không ngờ trong các thiếu niên thiên tài có người làm được.

Có vẻ Thần Ân đại lục ra nhiều thiên tài.

Bỗng nhiên . . .

Có một thanh âm từ cách vách vang lên:

- Nghe nói hôm nay có công chúa của hải tộc giá lâm.
- Đồn rằng công chúa của hải tộc đó là thiên kiều của tộc nhân ngư, không chỉ là dung mạo vô song có thể nói là tuyệt đại giai nhân, tư chất càng tốt kinh khủng. Công chúa của hải tộc từng nóng giận biến một tòa cổ thành vương đình vũ tộc thành đại dương, chấn động thiên hạ!
- Tiên khí sắp xuất thế, có lời tiên tri rằng chỉ thiên tài thiếu niên xuất sắc nhất mới có được vũ khí pháp tắc trời sinh đất tạo này. Không chỉ là hải tộc, cự thú phương bắc, vũ nhân phương tây đều phải thiên kiều đến. Đồn rằng Thần Đình cũng phải một vị tuyệt thế thiên tài tới Thạch Chủy thành.
- Trong Thần Đình đúng là có nhiều thiên tài khủng bố. Đồn rằng tám thần vương có thần vương thánh thể hiếm thấy, mấy năm nay quang diệu tứ phương. Lôi Đình Chi Nộ Đình Minh, Thái Cổ Hoàng Thể Đình Bất Tam, Đại Nhật Thánh Thể Đình Bất Tứ vân vân đều là thiếu niên thiên tài mấy năm nay uy đại lục phương đông. Nếu những người này đến thì tiên khí thuộc về họ là chắc.
- Chưa chắc. Không nói đến công chúa của hải tộc, thiên kiều huyết mạch cự thú, vũ tộc đều tới đây. Bất cứ ai cũng không thua gì mấy thiên tài Thần Đình, ta còn nghe nói Thần Đình phái ra một vị thiên kiều chưa từng biết tên, nghe nói tư chất vạn cổ vô song, có thể trấn áp bất cứ thiên kiều nào trong thời địa này.
- Không biết, ta chỉ nghe được tin vĩa hè. Phải rồi, đồn rằng Đại Thần Tử của Thần Đình từng có một nhi tử, có thể chất tuyệt thế vạn cổ vô song, được xem là nhân tuyển Thần Đế tương lai. Năm xưa lão Thần Đế rất yêu thương, khen nức nở. Tiếc rằng nay Đại Thần Tử là phản nghịch của Thần Đình, không biết nhi tử còn sống hay đã chết. Nếu sống chắc bây giờ đã là nhân vật chói mắt nhất đại lục.
- Ta có nghe tin đồn này, nhưng nghe bảo đứa bé đó đã chết, bị Thần Đình tự tay đánh chết!
- Vậy thì tiếc quá, thiên tài chết sớm làm người tiếc nuối. Vị cao quyền trọng lại có nhi tử siêu đẳng như vậy, vị trí Thần Đế sớm muộn gì là của Đại Thần Tử, hần cần gì mưu phản?
- Có ai biết được sự thật mấy chuyện này?
- A? Mau nhìn kia, là công chúa của hải tộc giá lâm. Trời ạ, nàng thật đẹp, đúng là tuyệt sắc nhân gian.

Đoạn đối thoại ngừng bất khi trong đại sảnh vang tiếng ồn ào.

Đình Hạo từ cửa sổ huyền tinh nhìn ra ngoài, ngây người.

- Thì ra nàng chính là công chúa của hải tộc, hèn gì . . .

Người trong đại sảnh là một thiếu nữ da thịt trắng như trứng gà bóc, tóc dài màu vàng, nhìn mảnh mai yếu đuối, khí chất làm người yêu thương. Bốn nam nhân khôi ngô tóc dài màu lam hộ vệ rẽ đám người bước lên tầng hai, thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng chính là người ban ngày Đình Hạo vô tình đụng phải lúc đi ra Thiên Thánh Hiên.

Thì ra nàng chính là công chúa của hải tộc.

Hèn gì khi đó Đình Hạo cảm giác lực lượng nguyên tố thủy kỳ dị từ người thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng.

Công chúa nhân ngư hải tộc xuất hiện khiến các phương chấn động, trong đại sảnh có nhiều thiên tài nhìn chăm chăm thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng.

1148. Chương 1149: Bất Tam Bất Tứ.

Công chúa nhân ngư hải tộc đến gây sóng gió.

Đám đông lại ồn ào, lục tục xuất hiện nhân vật thiên tài ghê gớm.

Tiếng cười vang lên, một thanh niên cơ thể cao to đi tới. Thanh niên mày rậm mắt to, khí thế sáng sủa, bên gò má phải có một vết sẹo. Thanh niên cao to mặc nhuộm giáp vàng, ánh sáng dịu dàng như mặt trời phát ra từ cơ thể gã. Mọi người ồn ào lên, Đinh Hạo nghe mới biết người này gọi là Đinh Bất Tứ, một trong thiên tài tuyệt thế của thế hệ trẻ Thần Đình phương đông, có được đại nhật thánh thể.

Sau đó là một thanh niên vóc dáng thon dài, mặt như con gái đi vào. Thanh niên không cần tạo thế đã toát ra khí chất cao quý. So sánh thì nhiều thiên tài trong đại sảnh trở nên kém cỏi, như đang đối mặt vị vua.

Người này là một thiên tài khác của Thần Đình phương đông, Đinh Bất Tam.

Thái Cổ Hoàng Thể Đinh Bất Tam, Đại Nhật Thánh Thể Đinh Bất Tứ là huynh đệ song sinh nhưng bề ngoài không giống nhau. Một người thô kệch, sáng sủa, người kia thì âm nhu nội liễm, nhưng đều có thể chất tu luyện tuyệt thế vô song, là một đôi song tinh tọa nổi danh của Thần Đình. Bảy, tám năm trước Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đã nổi tiếng như cồn.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đến liền trở thành trung tâm mọi người.

Người trong đại sảnh đa số là tài tử nhân loại, con dân Thần Đình phương đông. Lúc trước bọn họ chỉ trầm trồ sắc đẹp của công chúa nhân ngư hải tộc, trước mặt huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ lại biểu hiện ra cực kỳ cung kính. Có nhiều người quen biết Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ từ trước thì chủ động chào hỏi.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ gọi chung là Bất Tam Bất Tứ, hai người làm việc thường vượt ngoài dự đoán bình thường. Mấy năm nay Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ làm nhiều chuyện hiệp nghĩa, nổi tiếng hiệp sĩ trong đại lục phương đông. Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ là đối tượng thiếu niên anh hùng hiếm hoi làm người tôn sùng.

- Ha ha ha ha ha ha! Nghe nói có người mở hội tại đây bàn chuyện đối phó đại bá của ta, hi hi, huynh đệ chúng ta đến xem.

Không ai dám đáp lại Đinh Bất Tứ.

Năm xưa Đinh Thánh Thán là Đại Thần Tử của Thần Đình phương đông bây giờ trở thành kẻ phản nghịch, Đinh Bất Tứ gọi gã là đại bá, tuy bối phận đúng nhưng là chuyện cấm kỵ. Cũng tại thân phận, địa vị của Đinh Bất Tứ không tầm thường, đối lại người khác đã gặp họa ngập đầu ngay.

Đinh Hạo ở trong phòng, khoe môi cong lên.

Đinh Bất Tứ thú vị.

Trong đại sảnh vang tiếng cười to hào sảng của Đinh Bất Tứ, gã không đi phòng riêng mà ngồi trong đại sảnh. Rất nhanh Đinh Bất Tứ tụ tập với mấy chục bằng hữu.

Đinh Bất Tam trời sinh lạnh lùng, như ngọn núi băng, phát ra khí lạnh. Nhiều người không quen chẳng dám đến gần Đinh Bất Tam, một số thiếu niên quen biết thì chào hỏi từ xa.

Đinh Bất Tam không nói nhiều, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh Đinh Bất Tứ, không đi phòng riêng.

Đinh Bất Tứ là người rất hoạt bát, có khí chất tay cước núi.

Đinh Bất Tứ nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Các vị huynh đệ, đã lâu không gặp, hôm nay chúng ta uống say sưa một bữa đi! Nào nào nào, hãy bùng rượu lên đây, tìm vài cô nương tới ca hát khiêu vũ đi, ha ha ha ha ha ha! Đây mới là chuyện vui nhất đời!

Nhiều người xấu hổ che mặt.

Đường đường là thiên tài Thần Đình phương đông trong trường hợp này, đại biểu mặt mũi đại lục phương đông, người hành động tự do như thế là muốn gì?

Đinh Bất Tứ cười to, không kiêng kỵ hình tượng của mình.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm u ám từ bên ngoài vọng vào:

- Thì ra thiên tài Thần Đình phương đông là thứ như vậy sao?

Mọi người ngoái đầu nhìn lại.

Bảy thiếu niên trẻ của vũ tộc lưng mọc cánh cười lạnh bước vào.

Vũ nhân dẫn đầu thân hình thon dài, vạm vỡ, đôi cánh sau lưng màu trắng đen. Lúc cánh khép lại thì như hai đoàn sáng đen và trắng mờ lung, thần dị, phát ra hơi thở cường đại. Mặt mũi vũ nhân điển trai như đao điêu khắc, mỗi vị trí đều cực kỳ hoàn mỹ. Tóc dài màu vàng hơi quăn, gã tuấn tú, tiêu sái mà kỳ lạ.

Người mĩa mai Đình Bất Tứ chính là vũ tộc có cánh này.

Bảy thiên tài vũ tộc vừa xuất hiện là không khí trong Thiên Hạ Hối tửu lâu thay đổi.

Mấy năm nay Thần Đình phương đông, vũ tộc phương tây chinh chiến không dứt, có thể nói là thế như nước với lửa, tích lũy vô số thù hận.

Đình Bất Tứ vui vẻ nhấp ngụm rượu, ngẩng đầu liếc xéo, khinh thường nói:

- Ta còn thấy lạ là ai vênh váo thì ra là mấy con chim sẻ. Ha ha ha ha ha ha! Đánh nhiều năm như vậy các ngươi thắng được bao nhiêu? Mười năm trước đại bá của ta tây chinh suýt tiêu diệt vương đình đám người chim các ngươi, bây giờ trong khu vực Thần Đình ta quản lý còn kiêu ngạo như vậy. Không sợ bị lão tử vật lông chim sẻ các ngươi?

Mặt Thiên tài vũ tộc cứng ngắc, giây sau cười âm trầm:

- Người lúc trước đánh tới vương đình nếu còn ở thì ta sẽ kính nể vài phần, tiếc rằng ngươi không phải. ha ha ha ha ha ha! Nghe nói mấy năm nay phụ thân của ngươi luôn nghi ngờ chuyện năm xưa nên không được Thần Đế trọng dụng, bị tước binh quyền. Huynh đệ các ngươi chẳng qua là hai con chó kéo dĩa ới tàn, sớm muộn gì sẽ bị Thần Đế giải quyết, ngươi hãy lo lắng cho chính mình đi!

Thiên tài vũ tộc dứt lời, một bóng người vọt ra.

Ầm!

Trong đại sảnh bùng nổ sóng năng lượng khủng bố.

Đình Bất Tam vốn ngồi yên bỗng ra tay, một ánh đao quang chớp mắt đến trước mặt Thiên tài vũ tộc, một chưởng vỗ ra. Thiên tài vũ tộc phản ứng rất nhanh, đôi cánh đen trắng sau lưng vỗ đập như tấm thuẫn chặn lại một chưởng này.

Sóng năng lượng phát tán bốn phía.

Bàn ghế trong phạm vi mấy chục thước chớp mắt thành bột phấn.

Đám thiên tài xung quanh kinh kêu, vận khí chống đỡ.

Trên vách tường xung quanh Thiên Hạ Hối tửu lâu chớp lóe từng hoa văn sẫm màu tiêu trừ lực lượng này.

Tay Đình Bất Tam liên tục vỗ cánh đen trắng với tốc độ siêu nhanh.

Thiên tài vũ tộc rên một tiếng, thụt lùi ba, bốn bước. Sương lạnh màu lam nhạt lan tràn đôi cánh, từng cọng lông chim rơi xuống. Thiên tài vũ tộc biến sắc mặt, hai đôi cánh khác sau lưng giương ra. Cánh chim to dài hai mươi thước khiến che tối cả đại sảnh. Năng lượng quang minh, hắc ám cuồng bạo di động bùng phát hơi thở đáng sợ.

Có lực lượng kỳ dị lan tràn, áp chế lực lượng của hai võ giả thiên tài.

Một thanh âm uy nghiêm không tha cái lời vang bên tai mọi người:

- Không được chiến đấu trong này.

Đình Hạo cảm giác nghẹt thở.

Đây là lực lượng của cường giả thần cảnh.

Có cường giả thần cảnh âm thầm ra tay không cho Đinh Bất Tam, Thiên tài vũ tộc tiếp tục đánh nhau. Với lực lượng của hai thiên tài nếu đánh thật thì nguyên Thiên Hạ Hối tửu lâu đều sập, người xung quanh sẽ gặp họa.

Ánh sáng chợt lóe.

Đinh Bất Tam trở về chỗ ngồi, không nói không rằng, gã bình tĩnh nhăm nháp rượu như thể chuyện vừa rồi không liên quan gì cả.

1149. Chương 1150: Lại Là Người Bí Ẩn.

Mặt Thiên tài vũ tộc xanh mét chậm rãi thu về ba đôi cánh chim. Mới rồi Thiên tài vũ tộc ăn bỏ hòn, đôi cánh chim bị chấn đến bây giờ còn thấy tê dại, lông chim rớt rất nhiều. Lực lượng kỳ dị xâm nhập vào cánh Thiên tài vũ tộc, gã cần tốn thời gian nhất định mới xóa bỏ được.

Thiên tài vũ tộc nghiêng răng nói:

- Đinh Bất Tam, sớm muộn gì ta sẽ tìm người tính sổ.

Thần Đình và vũ tộc giao chiến mấy chục năm, hiểu rõ nhau. Thiên tài vũ tộc tên là Phi Luân, thuộc hoàng tộc vương đình vũ tộc phương tây, trời sinh có huyết mạch vũ tộc tinh thuần. Thiên tài vũ tộc có lực lượng quang minh và hắc ám, từng tòng quân, có đánh nhau với Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ theo đại quân Thần Đình phương đông vài lần.

Đinh Bất Tam không thèm nhìn Thiên tài vũ tộc, bình tĩnh nhăm nháp.

Đây là phong cách của Đinh Bất Tam, im lặng, kiệm lời nhưng làm việc dứt khoát, không dây dưa. Đinh Bất Tam là loại người phóng đảng, nhiều cường giả thế hệ trước thực lực cao hơn gã đều rất nhức đầu khi gặp gã.

- Oa oa oa, hãy nhìn xem đây là gì? Lông chim thượng đẳng? Ha ha ha ha ha ha! Hốt một ít có thể làm một cây quạt, vừa lúc trời rất nóng.

Đinh Bất Tứ cười khoa trương, vung tay lên hút lông chim màu trắng đen rơi dưới đất, xem bộ dáng gã thật sự muốn làm quạt lông chim.

Phi Luân Thiên tài vũ tộc tức muốn xỉu.

Đôi huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ thật là đáng ghét.

Một cơn sóng gió nhỏ rất nhanh kết thúc.

Sau đó có mấy chục bóng người trẻ tuổi đi vào, dẫn đầu là thanh niên khí vũ hiên ngang, mày kiếm mắt sáng, phong độ cao to, mái tóc dài màu vàng có tia điện lượn lờ. Trong cơ thể thanh niên tóc vàng ẩn chứa lực lượng tia chớp khủng khiếp. Khi mọi người thấy thanh niên tóc vàng đều tránh né, sợ hãi điện dẫn động thiên kiếp của mình, khi đó sẽ là tia nện.

Một trong thiên tài tuyệt thế của Thần Đình phương đông, Đình Linh.

Bên cạnh Đình Linh là một thiếu niên mười ba, bốn tuổi mặc áo giáp hoàng kim, biểu tình kiêu căng. Sau lưng thiếu niên cõng đôi hoàng kim đại kích, thực lực rất bất phàm. Thiếu niên là thiên tài đệ tộc hai, ba năm gần đây mới nổi lên Thần Đình phương đông, Đình Sát.

Mấy chục thanh niên khác mặc trường bào màu trắng bình thường, tuná tú đẹp trai, chắc đều là thiếu niên thiên tài của Thần Đình phương đông. Tuy nhiên các thanh niên mặc trường bào màu trắng bình thường thua Đình Linh, Đình Sát một chút, không khiến người chú ý.

Đình Linh nhìn Đinh Bất Tứ, cười nói:

- Bất Tứ, người vẫn hành động phóng đảng như vậy, nếu bị tứ thúc biết người sẽ lại bị trách phạt.

Đinh Bất Tứ liếc Đinh Linh, cười khẩy nói:

- Ta tưởng là ai, thì ra tên tia chớp. Lão tử có bị phạt hay không liên quan gì người? Rảnh rồi thì cút sang một bên đi, nhìn bộ mặt giả dối của người là lão tử muốn ói rồi.

Nụ cười đông trên mặt Đinh Linh.

Thần Vương Thánh Thể Đinh Sát đứng ra quát mắng:

- Đinh Bất Tứ, sao người dám nói kiểu đó với tam ca của ta?

Đinh Sát dùng giọng điệu trưởng bối nói:

- Hừ! Học cái gì không tốt cố tình bắt chước phụ thân không biết điều của người, nếu không phải Thần Đế đại nhân niệm tình cũ, chỉ xem hành động nhà người làm đủ bị chém tận giết tuyệt từ lâu.

- Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Bất Tứ cười to bảo:

- Người là cái thứ gì, xứng nói chuyện với ta sao? Một con chó xà mâu sinh ra con chó ghẻ, chờ khi nào phụ thân của người thẳng lưng lên không làm chó nữa thì hãy đến nói chuyện với lão tử.

Đinh Sát tức giận quát:

- Người . . . !

Đinh Sát lắc người, một thân hình tiên vương thánh cầm đao kiếm hiện ra sau lưng gã, khí thế đáng sợ hùng hồn lan tràn.

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chợt lóe.

Đinh Bất Tam luôn im lặng chợt xông lên trước mặt Đinh Sát, đôi mắt bình tĩnh đốt cháy ngọn lửa điên cuồng.

Đinh Bất Tam hùng hực chiến ý nói:

- Ra tay đi, vừa lúc cho ta nếm thử thần vương thánh thể xếp năm hàng đầu Thần Đình có gì lợi hại. Ha ha ha ha ha ha! Mau ra tay, mau lên!

Đinh Bất Tam như con sói điên thấy con mồi.

Đáy mắt Thần Vương Thánh Thể Đinh Sát lóe tia e ngại.

Trong Thần Đình phương đông có ai không biết bình thường Đinh Bất Tam tối tăm, im lặng, nội liễm thật ra là võ điên. Hễ Đinh Bất Tam gặp cao thủ là sẽ đốt cháy chiến ý điên cuồng, như con chó điên. Một khi bị Đinh Bất Tam nhắm trúng thì dù thực lực có cao tới đâu cũng sẽ bị quần đến phát điên, khi gã chiến đấu càng không tiếc gì, từng chiêu đánh kiểu đồng quy vu tận. Chọc vào người như Đinh Bất Tam còn đáng sợ hơn là đấu cùn cường giả thần cảnh.

Đinh Linh lên tiếng:

- Bất Tam, người đã quên lời của tứ thúc sao?

Ngọn lửa nóng cháy trong mắt Đinh Bất Tam vụt tắt, trở về trạng thái bình thường. Đinh Bất Tam nhe răng cười, nhanh như chớp trở lại chỗ ngồi cũ.

Đinh Bất Tam lầm bầm:

- Chán, chán chết.

Tình huống vừa rồi làm nhiều người mất hồn mất vía.

Tại sao mấy đệ tử thần tộc của Thần Đình phương đông không hòa hợp nhau, có mâu thuẫn không thể điều hòa?

Đình Hạo ngồi trong phòng riêng nhủ mảy mò.

Nghe mấy người kia đối thoại thì hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ là nhi tử của Tam Thần Tử Đình Hành Hạo. Ngày xưa Đình Hành Hạo là thần tử kiên quyết đứng về phe Đình Thánh Thán, có quan hệ rất tốt với phụ thân Đình Hạo. Tính bối phận thì Đình Hạo phải kêu tam thúc, không biết mấy năm nay Nạp Lan thế gia như thế nào. Đình Hạo nghe lời Đình Sát nói có vẻ Đình Hành Hạo sống không tốt đẹp gì.

Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Linh, Đình Sát đều là đồng lứa với Đình Hạo.

Đình Hạo hơi bất ngờ, hẳn không nghĩ tới hôm nay, trong Thiên Hạ Hồi tửu lâu sẽ gặp đệ tử Đình gia cùng lứa với mình. Từ lý luận thì bọn họ là ca ca, đệ đệ của Đình Hạo, nhưng mọi thứ đã thay đổi từ trận chiến mười năm trước. Tuy trong người Đình Hạo chảy dòng máu Đình gia nhưng gặp những người này cảm thấy rất xa xôi.

Mười ba vị thần tử ngày xưa đều có hậu nhân.

Đình Hạo vốn mong chờ hôm nay sẽ được thấy Đình Đồng, người đã lên kế hoạch năm xưa. Đại biểu ca Đình Đồng có thiên phú vô song, lại có Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nhìn thấu mọi ảo ảnh, sau này được giọt máu đao kiếm song thánh thể của Đình Hạo, có thể nói là thể chất vạn cổ vô song. Với dã tâm của Đình Đồng mấy năm nay không lộ tiếng tăm chắc là mưu đồ cái gì. Không lẽ tin đồn tiên khí xuất thế trong Thạch Chủ thành, tin tức phụ thân Đình Thánh Thán lộ mặt cũng không thể dụ Đình Đồng ra được sao?

Nếu nói trong đệ tử Đình gia cùng lứa có ai khiến Đình Hạo e ngại và tràn đầy sát ý thì chắc chắn là Đình Đồng.

Đình Hạo thầm nghĩ:

- Hy vọng lần này người đến Thạch Chủ thành, ta sẽ cho người biết thiếu nợ thì sớm mượn gì phải trả.

Ánh mắt Đình Hạo xuyên qua cửa sổ huyền tinh nhìn mấy đệ tử Đình gia.

Đình Sát kiêu ngạo lộ rõ mũi nhọn chắc là con trai của lão bát Đình Xuất Lâm từng phản bội phụ thân Đình Thánh Thán.

1150. Chương 1151: Đình Thánh Thán Xuất Hiện.

Đình Hạo nhìn chằm chằm Đình Sát, trong đầu nhớ lại năm xưa Đình Xuất Lâm phản bội phụ thân, Trảm Tuế Kim đâm vào cơ thể Đình Thánh Thán. Sát khí sôi trào trong lòng Đình Hạo, hẳn rất muốn giết chết Đình Sát. Cuối cùng Đình Hạo cố kiềm nén, dù sao oan có đầu nợ có chủ, muốn giết cũng nên giết Đình Xuất Lâm. Đình Sát không tham gia vào cuộc phản bội kia.

Cùng lúc đó . . .

- A?

Đình Sát đột nhiên cảm ứng được cái gì, ngẩng đầu nhìn lên gian phòng trên lầu.

Toàn thân Đình Linh lấp lánh ánh sáng mặt trời quay đầu liếc Đình Sát, cười hỏi:

- Lão bát, sao vậy?

Mắt Đình Sát lóe tia nghi hoặc, lắc đầu, nói:

- Có lẽ ta cảm ứng sai, vừa rồi trong khoảnh khắc đó ta tâm huyết dâng trào, dường như có sát ý kinh khủng bùng nổ hướng về phía ta. Không lẽ trong lâu này có người muốn giết ta?

Đình Linh biến sắc mặt, thần thức như thủy triều khuếch tán phủ trùm Thiên Hạ Hồi tửu lâu.

Đinh Linh nhú mày hỏi:

- Sát ý truyền đến từ hướng nào?

Đinh Sát lắc đầu, nói:

- Chỉ trong chớp mắt, thực lực của người này rất inh, ta không bắt giữ được.

Đinh Linh nói:

- Thạch Chủ thành bây giờ rỗng rần hỗn tạp, người và ta làm việc cẩn thận. Sợ là có người thiết kế chuyên môn hướng về hai ta.

Khóe mắt Đinh Linh liếc Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Đáy mắt Đinh Linh lóe tia chán ghét, độc ác.

Mấy chục thanh niên tuần tú của Thần Đình đi theo Đinh Linh, Đinh Sát cùng vào một gian phòng.

Thời gian chậm rãi trôi.

Trong Thiên Hạ Hối tửu lâu ngày càng nhiều người.

Toàn bộ thanh niên hai mươi mấy tuổi, thiên tài thực lực cường đại. Có thiên tài trẻ tuổi của vũ tộc, hải tộc xuất hiện, còn có mấy chục thiên tài tộc cự thú mình người mặt thú xuất hiện trong đám đông.

Rất cuộc . . .

- Tổng cộng phát ra hai trăm lẻ ba tấm thiệp mời, xem ra các vị đều đã đến.

Một thanh âm không có gì đặc sắc vang trong Thiên Hạ Hối tửu lâu rõ ràng lọt vào tai mọi người.

- Lần này mời các vị thiên tài anh hào đến đây một mặt là vì khiến tất cả gặp nhau. Mọi người là đồng lứa có danh tiếng hiển hách trong Thần Ân đại lục, sau này người chúa tể đại lục chính là một trong chúng ta, vì vậy mọi người nên tiếp xúc với nhau nhiều. Thứ hai là bàn kế hoạch đối phó Đình Thánh Thán kẻ phản nghịch Thần Đình.

Thanh âm này vang lên, Thiên Hạ Hối tửu lâu yên tĩnh lại.

Thiên tài khắp nơi xuất hiện trong Thiên Hạ Hối tửu lâu đều nhận được thiệp mời bí kim có dấu hiệu mặt người thanh đồng vào mấy hôm trước. Ban đầu không ai quan tâm thiệp mời, dù sao thiên tài đa số là kiệt ngạo bất thuần. Nhưng trong thiệp mời không chỉ ẩn chứa lực lượng thần cảnh khủng bố khiến người giật mình, càng làm các thiên tài khủng hoảng là thiệp mời khắc tâm pháp tuyệt kỹ thần thông bọn họ am hiểu, chỉ ra sơ hở của nó.

Thật là kỳ văn khiến người nghe dựng tóc gáy.

Mấy thiên tài tu luyện công pháp đều là pháp môn thần kỳ cường đại nhất Thần Ân đại lục, là tuyệt học trấn tông của các đại thế lực. Công pháp truyền thừa lâu, ảo diệu vô cùng, chưa bao giờ truyền ra ngoài. Thiệp mời mặt người thanh đồng vạch rõ ràng ra huyền bí trong công pháp, làm sao không khiến đám thiên tài kinh khủng?

Mọi người đều muốn biết kẻ phát thiệp mời là thần thánh phương nào.

Sau này các loại tin đồn trong vòng lan rộng ra.

Có người thấy vinh dự vì nhận thiệp mời, bởi vì nó đại biểu một loại công nhận.

Sau này mấy thiên tài Thần Đình, vũ tộc, hải tộc, cự thú đều nghe tiếng chủ động đến đây.

Có thể nói hôm nay anh tài tụ hội Thiên Hạ Hối tửu lâu là bị một vị người bí ẩn mời đến.

Người bí ẩn này rõ ràng là kẻ mới lên tiếng.

Tuy thanh âm này bình thường nhưng không có dấu vết để tìm kiếm, không ai nghe ra nó phát từ đâu. Đường như thanh âm vang lên trong lòng mỗi người, bọn họ hết sức tìm kiếm nhưng không tìm được manh mối gì.

- Mọi người đều biết Đinh Thánh Thán là phản nghịch lớn nhất Thần Đình phương đông, Thần Đình treo giải thưởng truy nã. Mấy năm nay các loại treo giải thưởng tích lũy đủ cho nhiều đại tông môn truyền thừa ngàn năm, là số của cải khiến người điên cuồng. Bây giờ Thần Đế chính miệng nói nếu ai có thể giết hoặc bắt Đinh Thánh Thán thì trừ số giải thưởng từ trước ra người dưới ba mươi tuổi sẽ được nhận làm đồ đệ, trên ba mươi tuổi thì ban cho gia tộc mười thế phú quý vinh hoa. Các vị ngồi đây đều là rồng trong cõi người, nếu có được cơ duyên lần này, nghịch thiên mà đi cũng không khó.

Thanh âm bí ẩn chứa sự dụ dỗ vang bên tai mọi người.

- Ha ha ha ha ha ha! Cho rằng chúng ta ngốc sao? Đinh Thánh Thán là loại nhân vật nào? Mười năm trước Đinh Thánh Thán đã tung hoành thiên hạ, Thần Đình truy nã mười năm cũng không thể bắt được, chúng ta đối đầu với người này chỉ có đường chết.

- Đúng vậy. Kêu chúng ta đi làm vật hy sinh sao? Các hạ suy nghĩ quá nhiều, cần gì lên lút truyền âm? Lộ mặt ra đi.

- Các hạ là ai?

Trong đại sảnh có người cười nhạt chất vấn.

Thanh âm bí ẩn không phản bác, kiên nhẫn tiếp tục giải thích rằng:

- Đúng vậy. Nếu đặt ở dĩ vãng thì Đinh Thánh Thán là một tồn tại khủng bố, thê tử của hắn, Vũ Khuynh Thành cũng là nhân vật vang dội cổ kim. Tuy nhiên lúc này không bằng ngày trước, giờ là cơ hội tuyệt vời. Ta có được tin tức quan trọng là Vũ Khuynh Thành bị thương nặng sắp không thể chữa trị, Vũ Khuynh Thành tìm thuốc dẫn tiên được, cam tâm mạo hiểm xuất hiện trong Thạch Chủ thành, thật lâu không chịu rời đi. Theo tin tức thì lúc trước đại quân Thần Đình phương đông chiến đấu, Đinh Thánh Thán bị thương kích phát vết thương cũ lúc trước bị Thần Đế cũ để lại, thực lực giảm sút. Nếu các vị bắt chặt cơ hội này là dễ dàng bắt được giải thưởng, tài phú, địa vị nghịch thiên.

Thanh âm kia dứt lời, trong đại sảnh ồn ào lên.

Nhiều người động tâm.

Ban đầu một số người khinh thường nay lộ biểu tình dao động.

Nói bọn họ không động tâm treo giải thưởng, lời mời của Thần Đế là không thể nào.

Nhưng rất nhiều chuyện làm phải lượng sức mình, giải thưởng nhiều đến đâu cần có mạng để lấy mới được. Không biết có bao nhiêu cường giả nổi tiếng như còn truy sát Đinh Thánh Thán muốn lấy giải thưởng nhưng cuối cùng chết không có chỗ chôn, có nhiều cường giả thần cảnh đã chết, dần không còn ai dám rục rịch.

Nhưng bây giờ được tin tức này làm một số người động tâm.

Sư tử có hung mãnh nhưng nếu bị thương thì sẽ bị chó sói cắn chết.

Nếu có thể giết Đinh Thánh Thán thì bọn họ sẽ bớt nhiều năm vất vả.

Đinh Bất Tứ đặt ly rượu xuống, đột nhiên cười lạnh nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thứ giấu đầu lòi đuôi, dụ dỗ người ta làm vật hy sinh. Nếu địa bá của ta bị thương nặng vậy sao các hạ không tự mình đuổi giết, chiếm trọn giải thưởng đi? Ở đây nói nhảm nhí nhiều như vậy chắc là có ý đồ khác.

Đinh Bất Tam nói câu này nhắc nhở một số người.

1151. Chương 1152: Đinh Thánh Thán Xuất Hiện (hạ).

Thanh âm bí ẩn rất kiên nhẫn nói:

- Người nói đúng, ta cũng muốn tự mình đuổi giết. Nhưng Đinh Thánh Thán dù gì từng là nhân vật tuyệt thế hùng tài, cái gọi là lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, dù hẳn bị trọng thương nhưng thực lực vẫn rất khủng bố. Một mình ta đi đương nhiên chết chắc, nếu tất cả cùng hành động thì sẽ là liều vận may. Có người trở thành vật hy sinh cũng có người trở thành bên thắng, đơn giản như vậy.

Thanh âm bí ẩn nói lời này chân thành rất nhiều.

Thanh âm bí ẩn nói rõ ràng lợi hại, muốn đi thử may mắn hay không thì tùy ý mọi người.

Cái gọi là thiên tài đều rất tự tin vào bản thân, mọi người nghe đến đây đều động tâm. Người xuất hiện trong Thiên Hạ Hồi tử lâu vào lúc này có ai không phải khí vận kinh người, thiếu niên nhiều lần gặp kỳ ngộ? Nhiều người tim đập nhanh quyết định thử vận may.

Đinh Hạo ở trong phòng riêng phát thần thức ra phủ trùm nguyên Thiên Hạ Hồi tử lâu.

Đinh Hạo muốn tìm ra người lên truyền âm.

Nhưng thần thức cảnh giới chân ngã duy nhất không thể nắm chắc được thanh âm đến từ đâu. Thần thông truyền âm của người này rất thần diệu, mơ hồ không rõ. Có mấy lần Đinh Hạo nghĩ rằng đã bắt được chân kẻ bí ẩn nhưng lại vượt mất, người truyền âm cũng phát hiện có người dò tìm mình.

- Mặc kệ là ai, nếu đứng ra đối đầu với phụ thân thì hãy chuẩn bị gánh chịu cơn giận của ta đi!

Đinh Hạo thầm nảy ý độc ác.

Tuy nhiên người này là ai? Tại sao tính kế đối phó phụ thân của Đinh Hạo?

Không lẽ là người của Thần Đình? Hay người này chính là Đinh Đồng?

Tia chớp xẹt qua óc Đinh Hạo, hẳn khẳng định người này chắc chắn là Đinh Đồng.

Yêu nghiệt này ẩn giấu nhiều năm là muốn dùng cách này xuất hiện trên Thần Ân đại lục sao? Đinh Đồng có Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, lúc còn nhỏ đã khám phá ra sơ hở trong chiêu thức của phụ thân Đinh Thánh Thán. Với lực lượng Đinh Đồng hiện tại, gã nắm chắc sơ hở trong thần thông võ đạo của các đại thể lực tông môn, thiên tài là hợp lý. Chỉ có Đinh Đồng mới khắc sơ hở công pháp của những thiên tài đại tông môn trên thiệp mời.

Đang lúc Đinh Hạo suy ngẫm thì bỗng nhiên . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng đợt sóng năng lượng kịch liệt phát ra từ bên ngoài, đất rung rinh.

- Có chuyện gì?

- Chuyện gì vậy?

Anh tài các nơi trong Thiên Hạ Hồi tử lâu biến sắc mặt, vỗ bàn đứng dậy. Dao động sóng năng lượng thật đáng sợ, là đẳng cấp cường giả thần cảnh và cách Thiên Hạ Hồi tử lâu không xa, ngay trong Thạch Chủ thành. Chẳng lẽ có cường giả thần cảnh đang chiến đấu?

Bên ngoài có kẻ điên cuồng hét to:

- Đinh Thánh Thán xuất hiện!

- Là tên phản nghịch đó, bắt lấy hắn! Mở trận pháp thủ thành ra, đừng để hắn chạy thoát, ha ha ha ha ha ha!

Có thần tướng áo giáp đen biến thành từng luồng sáng lao vào trung tâm chiến đấu, đường cái rối loạn. Hắc Giáp Quân như nước lũ bao vây chiến trường, lần này đại quân Thần Đình phương đông vận sức chờ sẵn, tốc độ phản ứng siêu nhanh. Chớp mắt đại quân Thần Đình phương đông đã điều động mấy chục vạn đại quân.

Trong Thiên Hạ Hồi tử lâu.

Mắt nhiều người sáng lên.

Thật là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay. Đinh Thánh Thán ngày xưa bị người phát hiện tung tích ngay lúc này.

Có người hét to một tiếng:

- Đi!

Kể đó lắt người rời khỏi Thiên Hạ Hồi tửu lâu lao hướng phát ra dao động chiến đấu.

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chớp lóe, từng luồng sáng bắn ra khỏi Thiên Hạ Hồi tửu lâu.

Thiên tài tụ tập trong Thiên Hạ Hồi tửu lâu do dự một lúc rồi rời đi, khỏi nghĩ cũng biết bọn họ đi đâu.

Đinh Bất Tam luôn im lặng bỗng đứng dậy, mắt nhìn phương xa:

- Lão tứ, đi xem thử.

Khuôn mặt cười gợn của Đinh Bất Tứ hiện nét trầm trọng, gật đầu, nói:

- Được.

Chớp mắt Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đã lặng yên biến mất.

Gian phòng trên lầu bị mở ra.

Đinh Linh, Đinh Sát đứng trên hành lang, liếc nhìn nhau.

Biểu tình Đinh Linh nghiêm nghị ngoài đầu nói với mấy chục cường giả Thần Đình phương đông trẻ tuổi đi theo mình:

- Hành động theo kế hoạch ban đầu, lần này tuyệt đối không thể thất bại nữa.

- Tuân lệnh!

Các cường giả trẻ nhận lệnh, lắt người biến mất.

Đinh Linh la lên:

- Chúng ta cũng đi!

Ánh sáng chớp lóe, Đinh Linh, Đinh Sát biến mất tại chỗ.

Đinh Hạo nhìn theo mấy người rời đi, lòng lấy làm lạ nhưng không suy nghĩ nhiều, hấn mang theo đại ma vương Tà Nguyệt, chó con lông đen chạy nhanh ra Thiên Hạ Hồi tửu lâu. Đinh Hạo thu giấu hơi thở bay nhanh hướng dao động chiến đấu.

Tâm tình Đinh Hạo cực kỳ kích động.

Phụ thân, rốt cuộc người xuất hiện rồi sao?

* * *

Lực sĩ cự kỳ tóc lam nghi hoặc hỏi:

- Công chúa, tại sao chúng ta dẫn thân vào phong ba này?

Thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng mỉm cười nói:

- Lam thúc thúc không cảm thấy gặp mặt Đinh Thánh Thán thần nhân tung hoành đại lục, đi đâu là vô địch tới đó cũng là một chuyện rất thú vị sao?

Giấy lát sau công chúa nhân ngư hải tộc đã đến trung tâm dao động chiến đấu.

Công chúa nhân ngư hải tộc mang theo sáu lực sĩ cự kinh lơ lửng trong không trung nhìn đằng trước.

Đây là một dãy sơn mạch nguy nga của Thạch Chủy thành.

Núi trập trùng uốn lượn, địa thế hiểm yếu, đây cũng là sơn mạch duy nhất trong Thạch Chủy thành, tên của nó là Lạc Thánh phong. Trong phạm vi mấy trăm dặm bị Thạch Chủy thành rộng lớn bao bọc, là chỗ ngày xưa cho đại quân Thần Đình phương đông, nhiều tán tu, các cao thủ thế gia tinh tu tại đây.

Khu vực giữa sơn mạch có tia chớp, lửa, ánh sáng lực lượng ngũ hành điên cuồng dâng lên. Lực lượng hỗn loạn không ngừng va chạm, nổ tung. Không gian bị tác nổ sập đổ, các loại năng lượng cuồng bạo va nhau hình thành từng tầng xám hỗn độn như mảnh vụn hỗn độn. Tầng xám lan tràn đến đâu là ngọn núi sập đổ như tro tàn tối đỏ, cổ mộ ngàn năm đốt cháy, cảnh tượng tận thế.

Đây đúng là tình huống chỉ có khi lực lượng đẳng cấp thần cảnh bùng nổ.

Trong tầng xám hỗn độn có mấy chục bóng người đang chiến đấu.

Trong không trung mấy trăm dặm quanh Lạc Thánh phong đứng đông đúc đầu người, ôm tâm tình khác nhau chú ý trận chiến đấu này.

Không chỉ nhân loại đại lực phương đông, còn có cường giả vũ tộc phương tây, tộc cự thú phương bắc.

Lực sĩ cự kinh tóc lam chỉ phía xa, nhú mày nói:

- Công chúa, cao thủ giao nhân tộc cũng xuất hiện.

Gần trăm quái nhân da xám đen xuất hiện trong không trung, nửa người dưới như hôi giao, mọc vảy, cái đuôi dữ tợn và vuốt giao, nửa người trên là da màu chàm có hoa văn kỳ dị, mặt mũi xấu xí dữ tợn, dưới thân sinh ra u ám. Mấy trăm người như đứng trong không trung như cưỡi mây lướt gió chú ý chiến đấu phía xa.

Giao nhân là chủ lực trận doanh hỗn loạn hải tộc, là tử địch trận doanh trật tự nhân ngư tộc.

Thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng mỉm cười nói:

- Mặc kệ bọn họ đi, mấy con giao nhân đó không thể gây sóng gió gì.

1152. Chương 1153: Thuộc Hạ Cũ.

Lực sĩ cự kinh tóc lam cảnh giác nói:

- Công chúa cẩn thận hơn đi, giao nhân âm hiểm độc ác, tây hải đang chiến sự căng thẳng, lần này đám cá chạch xám có lẽ sẽ đối phó với công chúa.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm sang sảng, bá khí phát ra từ tầng xám hỗn độn:

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ bằng vào đám người các người cũng muốn vì giết ta vì nguy quân tử kia?

Trong thanh âm chất chứa cao quý khó hình dung, như thể vị vua quân lâm thiên hạ, khiến người nghe xong muốn thần phục.

Người xung quanh tim rung lên, hay đây chính là giọng của Đại Thần Tử truyền kỳ đó?

Quả nhiên ngay sau đó một thanh âm sắc nhọn khác vang lên:

- Đại ca, ngươi đã bị thương nặng, cảnh giới rút xuống nhất khiếu thần cảnh, lần này không thể đi được nữa, hay từ bỏ chống cự đi. Cùng ta về Thần đô sám hối, xin lỗi phụ thần. Từ sau khi lão nhân gia nhường ngôi Thần Đế luôn ẩn tu trong Thần sơn, nếu đại ca thành tâm sám hối thì chắc chắn phụ thần sẽ tha thứ cho người.

Nghe giọng điệu thì người nói chuyện là một trong Thập Tam Thần Tử ngày xưa.

Nhưng không biết là ai?

- Ha ha ha ha ha ha! Tha thứ cho ta? Ngày xưa là ai bị thương ta? Là ai treo giải thưởng không cần chết sống phải giết ta? Là ai tàn hại thể nhĩ nữ của ta? Hẳn tha thứ ta? Còn ta sẽ tha thứ hẳn sao?

Thanh âm bá khí sang sảng vang lên không chút thỏa hiệp.

- Đại ca, người đã bị bao vây không còn chỗ trốn, cần gì đau khổ chống cự?

Thanh âm sắc nhọn vang lên:

- Nếu người bỏ tay chịu trời thì không chừng vết thương của đại tẩu sẽ được chữa trị.

Thanh âm bá khí sang sảng kích động nói:

- Lão thập, người luôn theo lão thập tam đối phó ta, ta không trách người. Nhưng nếu muốn khuyên ta bỏ tay chịu trời thì quá ngây thơ rồi! Đến đây, để đại ca nhìn xem nhiều năm qua thực lực của người có tiến bộ không?

Thập Thần Tử tiếp tục bảo:

- Đại ca thiên túng thần võ, ngày xưa có thể đỡ một kích hết sức của phụ thần mà không bị thương gì, thập đệ tự hỏi không phải là đối thủ của người, không dám đấu với người. Huống chi thân phận bây giờ của đại ca là phản nghịch Thần Đình, tình huynh đệ đã đoạn tiết, ta không thể vì tình riêng lẫn lộn việc công. Ta đành ra lệnh đại quân bao vây tiêu trừ người vậy.

Giọng Đình Thánh Thán không hề có tức giận:

- Ha ha ha ha ha ha! Mười năm qua thập đệ vẫn cẩn thận, nhất gan như vậy.

Đoạn đối thoại này làm mọi người đứng xem biến sắc mặt.

Những năm gần đây Đại Thần Tử bị xem như phản nghịch lớn nhất Thần Đình phương đông, rất nhiều nhân dùng ngòi bút làm vũ khí, cho rằng Đình Thánh Thán là kẻ tà ác gian xảo. Nhưng hôm nay nghe Đại Thần Tử bá khí vô song, hào khí bằng phẳng rõ ràng làm người hướng tới. Rất nhiều người sinh ra lòng đồng tình với phản nghịch Đình Thánh Thán.

Công chúa nhân ngư hải tộc mỉm cười nói:

- Hay cho Đại Thần Tử, quả nhiên khí độ vô song, dưới loại tình huống này còn có thể trò chuyện vui vẻ được.

Công chúa nhân ngư hải tộc nói xong lòng máy động.

Công chúa nhân ngư hải tộc quay đầu lại nhìn thấy thân hình thon dài đeo người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng từ khi nào tránh đi thần thức của nàng bao phủ lặng lẽ xuất hiện cách trăm thước, tập trung tinh thần nhìn trung tâm chiến đấu.

Công chúa nhân ngư hải tộc ngẩn người, thầm nghĩ:

- Là hẳn?

Công chúa nhân ngư hải tộc nhận ra người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng là quái nhân đã đụng phải nàng trên đường đi.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cũng xuất hiện ở đây?

Không hiểu sao công chúa nhân ngư hải tộc cảm giác người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có hơi thở kỳ dị làm nàng không đoán ra được.

Phía xa, giọng Thập Thần Tử lạnh lùng nói:

- Đại ca, thật xin lỗi.

- Đại quân xuất kích, vây giết!

Thoáng chốc trong thiên địa trống trập âm âm, sát khí huyết sát tràn ngập, đại quân Hắc Giáp Quân như thủy triều từ bốn phía sơn mạch phóng lên cao. Từng chiếc hạm đội Ma Kha phá tan tầng mây từ bốn phương tám hướng bao vây lại, rậm rạp như châu chấu đầy trời. Hơi thở đáng sợ lấp đầy thiên địa.

Giọng Đinh Thánh Thán sang sảng vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Khiến những sĩ tốt bình thường đến chịu chết sao?

Giọng Thập Thần Tử sắc nhọn độc ác vang lên:

- Đại ca đã bị thương nặng có thể tiêu hao tới khi nào?

- Thử xem.

Đinh Thánh Thán cười to, ồm ồm nói:

- Quân sĩ Thần Đình, ta và các người trước đây không oan, ngày gần đây không thù, không muốn chết thì lùi lại. Tới gần ngàn thước đừng trách ta vô tình!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Các hạm đội Ma Kha bắn ra năng lượng pháo khủng bố.

Xuất hiện xung quanh là hạm đội Ma Kha quân đoàn dòng chính của Thần Đế sao có thể vì một câu nói bình thường mà rút lui?

Chiến đấu mở ra.

Năng lượng đáng sợ nổ tung.

Chính lúc này . . .

- Đại bá, là người sao? Thật sự là người? Đại bá?

Một bóng người như sao băng lao vào trung tâm chiến đấu, thân hình khô ngô, mày rậm mắt to, như mặt trời nóng cháy, chính là Đinh Bất Tứ.

Sau lưng Đinh Bất Tứ là thiếu niên tối tăm, không phải Đinh Bất Tam thì còn ai?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai huynh đệ bùng nổ lực lượng đáng sợ từ vòng ngoài xông vào mở một cái khe trong trận hình đại quân Thần Đình phương đông nghiêm ngặt.

Đinh Bất Tứ rống to:

- Đại bá đừng hiếu chiến, Thần Đình có cao thủ tới, mau theo chúng ta đi.

Đinh Bất Tứ bao phủ trong ánh mặt trời, thái dương chân hỏa lưu chuyển, từng chiếc hạm đội Ma Kha đốt cháy, nổ, rơi xuống.

Đinh Bất Tam không nói chuyện.

Đinh Bất Tam gầm lên, sau lưng xuất hiện từng thân hình khổng lồ sống động, chính là thánh hoàng nhân loại trong thời thái cổ. Đinh Bất Tam thúc giục những thân hình này như vật sống phát ra tiếng gầm, biến thành luồng sáng xông vào trận hình hạm đội Ma Kha, binh sĩ Hắc Giáp Quân. Nơi Đinh Bất Tam đi qua chỗ đó bị bẻ gãy nghiền nát.

Uy lực thái cổ hoàng thể có thể triệu hoán ra thánh hoàng đã mất trong thái cổ, cực kỳ đáng sợ.

Trong tầng xám hỗn độn phát ra tiếng rống giận dữ, giật mình của Thập Thần Tử:

- Bất Tam, Bất Tứ, các người có biết mình đang làm cái gì không?

Đinh Bất Tứ rống to:

- Ha ha ha ha ha ha! Thập thúc, chuyện năm xưa ai đúng ai sai tất cả đều hiểu, người cần gì giúp người xấu làm điều ác? Tha cho đại bá để sau này người ngủ buổi tối không giật mình khủng hoảng tỉnh dậy!

Đinh Bất Tứ không hề sợ hãi chớp mắt giết vào trung tâm vòng chiến.

Thập Thần Tử gào thét:

- Nghiệt chương!

Đinh Bất Tứ ngăn cản mấy cao thủ, thúc giục đại nhật thánh thể đến cực độ, tỏa sức nóng như mặt trời đẩy lùi đại quân Hắc Giáp Quân xung quanh.

Đinh Bất Tứ hét to với Đinh Thánh Thán:

- Đại bá mau đi!

Đinh Thánh Thán mỉm cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thì ra là hai tiểu tử các ngươi, không ngờ lớn như vậy rồi.

Đinh Thánh Thán kiêu ngạo nói:

- Tại sao phải đi? Hai diệt nhi hãy lui sang một bên, mấy binh tôm tướng của này có thể làm gì được ta?

Đinh Thánh Thán không chịu lùi.

1153. Chương 1154: Đinh Hạo Ra Tay.

Đinh Bất Tứ căng thẳng nói:

- Đại bá, mau rút, cường giả thần cảnh ở Thần đô đang đến đây, phụ thân ta kéo chân bọn họ rồi, nếu không đi nữa là không kịp.

- Phụ thân của ngươi ở đâu?

Đinh Thánh Thán vỗ một chưởng, lực lượng khủng bố như đại dương mênh mông.

Đinh Bất Tứ vội vàng khuyên nhủ:

- Phụ thân của ta ở bên ngoài Thạch Chủy trấn, xin đại bá mau theo huynh đệ ta đi đi. Nước xanh còn đỏ không gì không củi đốt?

Đinh Thánh Thán do dự một chút, nói:

- Được, hôm nay tạm thời rời đi. Thập đệ, quay về nói cho thập tam đệ sẽ có ngày ta tự đi Thần đô tìm hấn.

Đinh Bất Tứ hét to:

- Bên này!

Đinh Bất Tứ dẫn đầu xung phong hướng tây nam.

Lạ là đại quân Hắc Giáp Quân hướng tây nam, một vị thần tướng tóc trắng xóa dẫn đầu ra lệnh khiến Hắc Giáp Quân tách ra một khe hở, không hết sức truy sát. Đám người Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, Đinh Thánh Thán thành công thoát ra ngoài.

Thập Thần Tử tức giận quát:

- To gan, thả phản nghịch đi, không lẽ các ngươi muốn chết sao?

Thập Thần Tử không ngờ sẽ có chuyện như vậy.

Thần tướng tóc trắng thông dong cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lão phu chịu nhục nhiều năm chính là vì giờ phút này. Công đạo ở lòng người, nguy để làm sao có thể chuyển biến lòng người? Tổng gia ta đời đời trung thành, sao có thể làm việc cho nguy để? Ha ha ha ha ha ha! Giữ lại thân tàn là vì bảo vệ một chút huyết mạch của Thần Đế yên ổn sống. Ha ha ha ha ha ha! Giết, các huynh đệ, lần này Tổng Bất Tuyệt ta liên lụy các người, kiếp sau chúng ta gặp lại!

Thần tướng tóc bạc bốc đốt cháy lực lượng thánh nhân cảnh, tình trạng điên cuồng xung phong hướng Thập Thần Tử.

Mấy ngàn binh sĩ Hắc Giáp Quân dưới tay thần tướng tóc bạc cũng chĩa binh khí xung phong vào đại quân Hắc Giáp Quân do Thập Thần Tử điều khiển. Bọn họ như bướm bướm không sợ chết lao vào lửa, ung dung, kiên quyết, không chút do dự. Dù sẽ chết bọn họ cũng quyết ngăn cản truy binh, tranh thủ thời gian cho Đinh Thánh Thán rời đi.

Thập Thần Tử tức giận quát:

- Giết, giết hết bọn chúng cho ta!

Đinh Hạo thấy hình ảnh này rất là rung động.

Mười mấy năm qua không ngờ dưới tay phụ thân còn có những kẻ trung liệt chịu nhục thế này, dù là một tiểu nhân vật cũng phát huy tác dụng xoay chuyển căn khôn vào phút mấu chốt.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Đinh Hạo có lòng muốn giúp đỡ nhưng hết thảy đều đã kết thúc.

- Đuổi theo, hôm nay tuyệt đối không thể để phản nghịch này trốn nữa. Còn Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, dám tư thông phản nghịch, bắt ngay lập tức! Nếu dám chống cự thì giết không tha!

Khuôn mặt điển trai của Thập Thần Tử vắn vẹo dữ tợn, ngọn lửa không có chỗ trút giận. Thập Thần Tử kéo đại quân binh sĩ Hắc Giáp Quân như mây đen trên bầu trời lao hướng đám người Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ biến mất.

Thế lực các nơi đứng quanh Lạc Thánh sơn mạch theo sát phía sau.

- Đuổi theo, quả nhiên Đinh Thánh Thán bị thương nặng. Ha ha ha ha ha ha! Đây là cơ hội cho chúng ta, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Có mấy thiên tài từng xuất hiện trong Thiên Hạ Hồi tử lâu động tâm, bàn bạc với nhau rồi đuổi theo.

- Đuổi theo!

Phi Luân Thiên tài vũ tộc lạnh lùng cười:

- Nếu vũ tộc chúng ta giết Đinh Thánh Thán thì . . . Ha ha ha ha ha ha! Các người đoán xem Thần Đế nhân loại có thu ta làm đồ đệ không? Thú vị.

Mấy chục cường giả vũ tộc đập cánh biến thành luồng sáng đuổi theo.

Trong phút chốc người xung quanh Lạc Thánh sơn mạch ôm tâm trạng khác nhau nhanh chân đuổi theo.

Đinh Hạo cũng nằm trong số đó.

Giờ phút này, lòng Đinh Hạo nóng như lửa đốt nhưng bình tĩnh lạ thường. Đinh Hạo không hết sức đuổi theo mà lẩn vào đám người, thần thức như thủy triều khuếch tán, nghe rõ mọi người đối thoại. Những người, thế lực có địch ý với Đinh Thánh Thán đều bị Đinh Hạo nhớ kỹ. Đám người này nếu đuổi theo phụ thân, xuống tay với Đinh Thánh Thán thì Đinh Hạo sẽ không chút do dự khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá giết bất ngờ.

Cùng lúc đó, đại ma vương Tà Nguyệt bị phái về Hồng Thạch trang viên điều binh.

Đại quân thể tu Hãn Hải sâm lâm rất nhanh sẽ đến nơi.

Trong lòng Đinh Hạo luôn có cảm giác rất lạ, cục diện hôm nay có gì đó không đúng, hắn đã bỏ qua điều gì.

Rất nhanh, phía trước có tiếng chiến đấu.

- Ha ha ha ha ha ha! Muốn đuổi theo Đại Thần Tử hãy qua ải Phong Hành Lịch ta đây!

Thanh âm như sấm sét ầm ầm vang trên bầu trời, sóng năng lượng dao động đáng sợ truyền đến. Một nửa bước cường giả thần cảnh chặn lại đại quân Thần Đình phương đông, cường giả các phương rậm rạp như châu chấu.

Từng đợt gió lốc trên bầu trời, phong nhần sắc bén chém nát vô số truy binh trong chớp mắt.

- Phong Hành Lịch? Lão quái vật này cũng xuất hiện?

- Cách biệt nhiều năm Phong Hành Lịch đã trở thành cường giả thần cảnh? Năm xưa Đại Thần Tử thống soái một nửa giang sơn, quân đội Đại Thần Tử thì Phong Hành Lịch là yêu tướng dưới tay Đại Thần Tử, một cường nhân. Sau khi Đại Thần Tử bị tuyên bố là phản nghịch thì Phong Hành Lịch mất tích, nhiều người cho rằng Phong Hành Lịch đã bị Thần Đình giết, không ngờ vẫn còn sống.

- Tình hình hôm nay hơi hỗn loạn, thuộc hạ cũ của Đại Thần Tử ai nấy xuất hiện.

Rất nhiều người kinh kêu.

Không uống là năm xưa Đại Thần Tử thống soái một nửa giang sơn, vị thiên tài tuyệt thế đó dù thân bại danh liệt mấy chục năm vẫn có người trung thành, tận tâm đi theo. Những thuộc hạ này dù biết rõ xuất hiện là dữ nhiều lành ít, sẽ tan xương nát thịt vẫn dứt khoát nhảy ra, không tiếc dùng thân xác tranh thủ thời gian cho Đình Thánh Thán bỏ trốn. Có thể tưởng tượng ngày xưa Đình Thánh Thán là nhân vật tuyệt thế anh tài cỡ nào, khiến đám người này hết lòng theo đuổi.

Thập Thần Tử lập tức ra quyết định:

- Bao vây hấn, chậm rãi tiêu hao chết, đại quân chủ lực truy kích Đình Thánh Thán!

Thập Thần Tử chia ra một phần binh lực bày trận pháp vây người vây quanh Phong Hành Lịch, đại quân Hắc Giáp Quân ngựa không dừng vó đuổi theo Đình Thánh Thán.

Giọng Thập Thần Tử độc ác vang vọng trong thiên địa:

- Ai có thể đánh chết tên giặc này thì Thần Đình trọng thưởng một bộ võ học đẳng cấp thần thoại.

Rất nhiều thế lực, cường giả ngồi chờ trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi nghe Thập Thần Tử nói thì mắt sáng lên, tràn ngập sát ý. Các thế lực, cường giả chậm rãi bao vây Thập Thần Tử. Một nửa bước cường giả thần cảnh tuy đáng sợ nhưng võ học đẳng cấp thần thoại càng hấp dẫn hơn. Huống chi có Thần Đình quân trận vây khốn tiêu hao, cộng với bọn họ âm thầm đánh lén thì giết nửa bước cường giả thần cảnh Phong Hành Lịch không thành vấn đề.

- Ha ha ha ha ha ha! Có thể thể kéo chân nhiều chó điên cho Đại Thần Tử thì dù chết lão phu cũng nhắm mắt!

Phong Hành Lịch không hề sợ hãi, vẻ mặt khảng khái thông dong phó nghĩa.

Phong Hành Lịch là một lão nhân bảy mươi tuổi, mặc áo tơ rách rưới, đi chân đất, tóc rối xù, da ngăm đen đầy vết nhăn.

1154. Chương 1155: Đình Hạo Ra Tay (hạ).

Phong Hành Lịch như tên ăn mày bối rác, nhưng lực lượng điên cuồng dâng lên quanh người, hơi thở nửa thần cảnh tràn ngập. Từng cơn bão xanh theo Phong Hành Lịch điều khiển thổi bốn phía, điên cuồng trùng kích quân trận của binh sĩ Hắc Giáp Quân.

Có người kinh kêu:

- Lão đang đốt căn nguyên nửa thần cảnh, điên rồi . . .

Phong Hành Lịch đập nổi chìm thuyền, quân trận của binh sĩ Hắc Giáp Quân dần không chống đỡ nổi. Một cường giả tuyệt đối cảnh giới bán thần khi điên cuồng lên đủ hủy diệt hết thảy.

- Giết!

- Không thể để hắn xông ra!

Người ra tay trước là một cường giả mặc áo đen, đeo khăn đen che mặt, không biết đến từ đâu. Người áo đen ra tay sắc bén công kích Phong Hành Lịch.

- Ha ha ha ha ha ha! Giết bán thần của nhân loại thật thú vị.

Mấy cường giả giao nhân tộc cũng hành động.

- Năm xưa Đinh Thánh Thán tây chinh hầu như công phá vương đình của vũ tộc ta, quân đoàn tiên phong là Phong Hành Lịch này đây! Ha ha ha ha ha ha! Năm xưa lão là mỹ tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, phong lưu phóng khoáng. Nay Đinh Thánh Thán thân bại danh liệt, không có chủ nhân thì Phong Hành Lịch chỉ là một con chó. Ha ha ha ha ha ha! Còn không bằng cả ăn mày, mượn cơ hội này giết chết, báo thù cho chiến sĩ vũ tộc lúc trước chết dưới đồ đao của Phong Hành Lịch!

Mắt Thiên tài vũ tộc lóe tia độc ác.

Mấy chục cường giả vũ tộc hành động.

Càng nhiều người không ngừng tại đây, nhanh như tia chớp lao hướng Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

Đinh Hạo cứng người.

- Không thể lại để người trung với phụ thân chết.

Lúc trước Đinh Hạo không thể cứu đám người thần tướng tóc bạc làm lòng vô cùng áy náy, lúc này hắn không do dự nữa. Tay siết thanh ma đao đen, khí thế đáng sợ tăng vọt, Đinh Hạo biến thành luồng sáng đỏ xông vào quân trận binh sĩ Hắc Giáp Quân. Lực lượng thanh ma đao đen bùng nổ, Đinh Hạo như hổ vào bầy dê, đánh đâu thắng đó.

Phía sau quân trận binh sĩ Hắc Giáp Quân vốn có cường giả thủ vệ trấn trấn, Đinh Hạo ra tay quá sắc bén, hơn nữa hắn đột nhiên tập kích, không ai đỡ nổi. Chớp mắt mảng lớn cường giả Hắc Giáp Quân bị đao viêm trong thanh ma đao đen đốt thành tro, mọi lực lượng tinh khí bị thanh ma đao đen nuốt.

- Là ai?

- Chết tiệt, dám đánh lén Hắc Giáp Quân ta!

- A, không, cứu mạng . . .

- Lại có đồng đảng của Đinh Thánh Thán xuất hiện! Chú ý hậu trận, bao vây giết hắn!

Tình huống hỗn loạn, đao viêm thanh ma đao đen hóa thành muốn thổi quét cả thiên hạ. Đinh Hạo lúc ẩn lúc hiện trong biển lửa, nơi hắn đi qua không ai ngăn nổi. Đinh Hạo dẫm vào thánh nhân cảnh, dù chỉ khởi động năm mươi phần trăm lực lượng thanh ma đao đen cũng đủ càn quét địch thủ dưới thần cảnh.

- Là hắn?

Công chúa nhân ngư hải tộc nhìn thoáng qua, mắt lóe tia ngạc nhiên.

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng này rốt cuộc là ai? Thực lực khủng bố, đao pháp tinh tuyệt, trong đời công chúa nhân ngư hải tộc hiếm khi gặp. Hải tộc có loại chủng tộc đao tí mặc ngư, ai này là đao khách trời sinh, thực lực mạnh nhất, được gọi là đao pháp số một hải tộc. Tuy nhiên so với người đeo mặt nạ quý thanh đồng thì bá đạo hùng liệt chỉ khí của đao tí mặc ngư còn kém.

Vô địch dưới thần cảnh!

Công chúa nhân ngư hải tộc nhanh chóng ra phán đoán thực lực của người đeo mặt nạ quý thanh đồng.

Lực sĩ cự kinh tóc lam kêu lên:

- Công chúa, là hần!

Lực sĩ cự kinh tóc lam giật mình, nhớ lúc gặp trên đường bởi vì quái nhân này đụng chạm công chúa nên gã muốn dạy hần một bài học, công chúa nhân ngư hải tộc đã ngăn cản gã. Giờ lực sĩ cự kinh tóc lam thấy hình ảnh này, biết không phải địch thủ của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng. Nếu hôm đó đánh nhau thì lực sĩ cự kinh tóc lam đã ăn quả đắng.

Hèn gì công chúa nhân ngư hải tộc có thực lực như thế mà bị đụng phải, thì ra người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cường đại khủng khiếp.

Mấy lực sĩ hải tộc khác đều biến sắc mặt.

- Chúng ta đi.

Công chúa nhân ngư hải tộc hơi ngừng lại rồi dẫn theo thuộc hạ biến thành luồng sáng tiếp tục xông lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu huynh đệ, ngươi là ai mà dám trợ giúp lão phu?

Phong Hành Lịch lộ thân phận hấp dẫn truy binh vốn muốn chết nhưng không ngờ cứu tinh bỗng đến giúp, thực lực cao cường không thua kém gì lão. Phong Hành Lịch vui vô cùng.

Đinh Hạo giờ thanh ma đao đen, đao viên quét qua lại, đánh đâu thắng đó.

Đinh Hạo quát to:

- Lão tiền bối đừng hiếu chiến, mạng sống hảo nam nhi chúng ta đáng quý sao có thể mất vào tay đám chó săn này?

Phong Hành Lịch ngậy ra sau đó cười to bảo:

- Tiểu huynh đệ nói đúng, là lão phu hồ đồ.

Đinh Hạo rống to:

- Chúng ta cùng lao ra!

Đao quang ẩn chứa đao ý không gì sánh bằng bắn ra, chém mấy chục thần tướng Hắc Giáp Quân trước mặt thành bột phấn, hấp thu năng lượng căn nguyên của bọn họ.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Tiền bối, giữ lại thân xác hữu dụng này mai sau dốc sức vì Đại Thần Tử, dọn sạch sương mù, trả lại bầu trời trong sáng. Chúng ta đi!

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, giết!

Tâm tình Phong Hành Lịch thay đổi, thể công cũng biến đổi.

Phong Hành Lịch hét to một tiếng, các cột gió lốc như rồng xanh trên bầu trời bỗng tản ra thành các phong nhần xanh rậm rạp như châu chấu nổ tung, bắn bốn phương tám hướng. Vô số Hắc Giáp Quân gào thét từ trên cao rơi xuống. Các cường giả áo đen che mặt đứng mũi chịu sào, trong khoảnh khắc có năm người bị phong nhần bắn thành thịt bằm, còn lại mấy vị thực lực mạnh nhất thì đứt tay gãy chân gào thét biến thành luồng sáng bỏ chạy.

- Đám người chim các ngươi cũng không phải thứ tốt!

Đinh Hạo phá trận hình Hắc Giáp Quân đụng phải hai cao thủ vũ tộc.

Một vũ nhân bốn cánh vừa kinh vừa giận hỏi:

- Chết tiệt, ngươi là ai?

- Người giết các ngươi!

Đao phong không tha người, Đinh Hạo vung thanh ma đao đen, đao quang đao ý đỏ rực chém ra.

Cường giả vũ tộc giương bốn cánh, giống như thiên thần bao phủ cơ thể. Lực lượng thần thông của vũ tộc có trên tám mươi phần trăm nằm ở đôi cánh này, tiến có thể công, lùi có thể thủ, cực kỳ cường đại. Nhưng lần này đôi cánh không thể chặn đao quang đỏ rực, vèo một tiếng cường giả vũ tộc bị chém thành hai khúc.

Cường giả vũ tộc bốn cánh đến chết cũng không thể nhắm mắt:

- Sao . . . Sao có thể?

Hai đôi cánh của cường giả vũ tộc đến cảnh giới kim cương bất hoại, dù là cường giả đỉnh thánh nhân cảnh hết sức công kích cũng không thể chặt đứt. Tại sao đối diện đao quang có uy lực chỉ cỡ thánh nhân cảnh nhưng không chịu nổi một kích?

Cơ thể cường giả vũ tộc bốn cánh nổ tung, chết không toàn thây.

Còn một cường giả vũ tộc thấy hình ảnh này thì sợ teo tim, bay mất ba hồn bảy vía. Cường giả vũ tộc hét to, đập cánh lao nhanh đi.

Đinh Hạo không đuổi theo, quan trọng nhất là cứu Phong Hành Lịch, đuổi theo phụ thân.

- Tiền bối, ta đi trước đuổi theo Đại Thần Tử, tiền bối hãy cẩn thận.

1155. Chương 1156: Kẻ Sĩ Trung Dũng.

Thấy Phong Hành Lịch không còn nguy hiểm, Đinh Hạo không chút ngừng lại biến thành luồng sáng chạy theo hướng đám người Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, Đinh Thánh Thán biến mất.

Phong Hành Lịch cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lão phu đi cùng người!

Phong Hành Lịch biến thành đoàn gió lốc nhanh như chớp đuổi theo.

* * *

Rốt cuộc thoát khỏi truy binh, Đinh Bất Tứ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đinh Bất Tứ thân thiết hỏi:

- Đại bá, bá mẫu bị thương sao rồi?

Đồn rằng Đại Thần Tử phi bị thương nặng tác động lòng nhiều người.

Đinh Thánh Thán mỉm cười nói:

- Không sao, ta đã sắp xếp nàng dưỡng thương ở chỗ an toàn, chỉ chờ tiên dược xuất thế là có thể chữa khỏi. Phải rồi, lúc trước người nói phụ thân của người ngăn cản viện quân Thần Đình, phụ thân người . . . Mấy năm nay có khỏe không?

Đinh Bất Tứ cười khổ nói:

- Không tốt mấy. Ngụy Thần Đế luôn chèn ép thuộc hạ cũ của đại bá, lúc trước phụ thân ta thân với đại bá nên cũng bị chèn ép. Bây giờ trên cơ bản phụ thân là thần vương nhàn tản, không khác gì bị giam lỏng trong Thần đô.

- Thật khó cho hần.

Đinh Thánh Thán khẽ thở dài:

- Một mình tam đệ ngăn cản viện quân Thần Đình e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Đinh Bất Tứ cười hì hì nói:

- Đại bá yên tâm, lần này phụ thân ta hoàn toàn phản bội Thần Đình, sớm chuẩn bị mọi mặt an toàn. Ta dẫn đại bá đi một nơi, chỗ đó có người tiếp ứng chúng ta. Thạch Chủy thành đã không an toàn, chúng ta ra khỏi thành sau đó hội hợp với phụ thân rồi tính tiếp.

Đinh Thánh Thán gật đầu, nói:

- Ủm! Cũng tốt.

Đinh Bất Tứ hỏi:

- Có đi đón đại bá mẫu không?

Đinh Thánh Thán lắc đầu, nói:

- Ta để Vũ Khuynh Thành ở một chỗ đặc biệt rất an toàn dưỡng thương, hoàn cảnh nơi đó trợ giúp nàng chữa thương. Vũ Khuynh Thành bị thương khá nặng, không tiện di chuyển. Có người chăm sóc cho nàng.

Đinh Bất Tứ ậm ừ, không hỏi thêm.

Đinh Bất Tứ cảm giác được đại bá Đinh Thánh Thán không quá tin tưởng gã.

Xuyên qua các con đường ngang dọc làm người dễ lạc đường, đến một cái sân nhỏ nhà nông bình thường.

Tường hàng rào xanh quay quanh, từ bên ngoài có thể thấy rõ bên trong, không có chỗ gì kỳ lạ. Nhưng khi đẩy cửa hàng rào bước vào sẽ thấy cảnh tượng nhìn từ bên ngoài và bây giờ là hai thế giới, lúc trước là ảo giác trận pháp tạo ra.

Mặt đất cắm thạch ngay ngắn như một quảng trường nhỏ, tám cột trụ vàng nhạt vây quanh bốn phía. Giữa cột có một minh văn trận pháp loại nhỏ, hoa văn phức tạp như mây khói, liếc mắt là thấy như có vô số con kiến vận chuyển bên trong, làm người choáng váng.

Mấy trăm binh sĩ mặc áo trắng thực lực cường đại đứng ngay ngắn.

- Đại thiếu gia, nhị thiếu gia.

Thấy Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ bước vào, một binh sĩ mặt trắng có ba lỗ râu dài đứng đầu lộ vẻ mừng rỡ, hỏi:

- Các người đã về, sự việc sao rồi?

Đinh Bất Tứ cười nói:

- Ngô thúc thúc, hết thấy đều thuận lợi, vị này chính là đại bá của ta.

Binh sĩ mặt trắng họ Ngô thấy người đi theo sau Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, biểu tình mừng rỡ. Binh sĩ mặt trắng họ Ngô nhìn Đinh Thánh Thán, lộ vẻ tôn sùng.

Binh sĩ mặt trắng họ Ngô quỳ xuống đất, nói:

- Đại soái, Ngô Phong, thiên phu trưởng đệ tam doanh quân tiên phong tây chinh tham kiến đại soái.

Mấy trăm binh sĩ sau lưng Ngô Phong cùng quỳ xuống, kích động nói:

- Quân sĩ đệ tam doanh tây chinh chính tham kiến đại soái.

Đinh Thánh Thán ngẩn người, nhìn nam nhân trung niên mặc giáp Ngô Phong, nói:

- Thì ra là mãnh sĩ quân tây chinh lúc trước, mời đứng lên đi, mấy năm nay khổ cho các người.

Ngô Phong bị một lực lượng mạnh mẽ nâng dậy, biểu tình kích động nói:

- Năm xưa Ngô Phong chỉ là một thiên phu trưởng nho nhỏ, từ xa thấy đại soái vài lần nhưng phong độ đó khắc sâu vào đầu Ngô Phong. Bây giờ có thể lại góp sức cho đại soái là ông trời ban hơn.

Đinh Bất Tứ cười to bảo:

- Được rồi, Ngô thúc thúc, nơi đây không phải chỗ ở lâu. Người cuầy Ngụy Thần Đế rất nhanh sẽ tìm đến, lập tức mở Bát Môn Kim Tỏa đại trận ra. Chúng ta mau rời khỏi Thạch Chủy thành, đến bên ngoài rồi trời ặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, không cần lo truy binh của Thần Đình.

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Ngô Phong vô cùng hưng phấn ra lệnh đám giáp sĩ áo trắng bày trận.

Có đại sư minh văn trận pháp lập tức vận công thúc giục trận pháp, từng tầng ánh sáng trắng rực rỡ dâng lên trên hoa văn phức tạp, lực lượng kỳ dị khuấy động không gian, bình chương không gian gợn sóng. Đây là một truyền tống trận pháp cường đại, muốn xuyên phá phòng ngự cổ trấn quân sự vạn năm Thạch Chủy thành thì cần có năng lượng cực kỳ hùng hồn, để khiến đại quân Thần Đình phương đông trong thành chú ý, sợ là chưa hoàn toàn khởi động trận pháp thì đại quân Thần Đình phương đông đã đến gần. May mắn trong sân có tám cột hoàng kim cũng phát ra lực lượng hoàn toàn phong tỏa không gian dao động hùng hồn.

Vù vù vù vù vù!

Trận pháp rung động, bình chương không gian ngày càng mềm.

Đám người Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ căng thẳng nhìn chăm chăm trận pháp.

Răng rắc!

Răng rắc!

Bỗng có tiếng nứt vỡ khê vang lên.

Các cột trụ hoàng kim trấn tám hướng có vết rạn, không chịu nổi lực lượng khủng bố của trận pháp truyền tống. Tám cột trụ sắp không thể phong tỏa hơi thở như đại dương.

Đình Bất Tứ căng thẳng nói:

- Mau lên, mau chút nữa!

Mới rồi thoát khỏi Thập Thần Tử truy sát là vì tranh thủ thời gian mở trận pháp Bát Môn Kim Tỏa đại trận. Thần Đình phương đông không chế Thạch Chủy thành, tin tưởng bọn họ sẽ nhanh chóng chạy tới đây. Nếu không thể rời đi trước khi tủy binh giết tới, một khi bị quấy nhiễu, trận pháp vận chuyển hỗn loạn là mọi kế hoạch tiêu tùng.

Một cường giả áo trắng phụ trách cảnh giới sốt ruột chạy vào báo cáo:

- Tứ công tử, Hắc Giáp Quân Ngụy Thần Đế đã chạy tới bên này.

Ngô Phong biến sắc mặt nói:

- Thiên Thành đại sư, còn bao lâu?

Một minh văn trận pháp sư mặt mũi hiền lành, râu tóc bạc phơ lên tiếng:

- Nửa nén nhang.

Minh văn trận pháp sư mặt mũi hiền lành, râu tóc bạc phơ nói xong im miệng, mặt trắng bệch. Lão nhân minh văn trận pháp sư hết sức khởi động trận pháp, lực lượng rót vào trong Bát Môn Kim Tỏa đại trận, không thể phân tâm.

Nửa nén hương?

Lòng mọi người chìm xuống.

Đại quân của Ngụy Thần Đế không cần nửa nén nhang đã giết tới đây.

Ngô Phong cắn răng, chém đinh chặt sắt nói:

- Ta mang người đi ra ngoài ngăn bọn họ lại.

Trong lòng Ngô Phong biết rõ lúc này đi ra ngoài chỉ có đường chết, tương đương dùng mạng sống kéo dài thời gian.

Mấy giáp sĩ áo trắng khác đều bước ra:

- Chúng ta đi theo đại nhân, thà chết cũng quyết ngăn lại đám tạp chủng này!

Biểu tình Đinh Bất Tứ nghiêm túc nói:

- Các người sẽ chết.

Ngô Phong cười to bảo:

- Lúc còn sống có thể thấy nguyên soái một lần đời này đã đủ, chết vì nguyên soái là vinh diệu vô thượng với các quân sĩ quân tây chinh cũ. Nếu đám bạn già khác biết chắc sẽ hãm mộ chúng ta. Nguyên soái, Ngô Phong đi, kiếp sau lại làm sĩ tốt cho đại nhân!

Ngô Phong dứt lời định mang giáp sĩ áo trắng rời đi.

1156. Chương 1157: Kẻ Sĩ Trung Dũng (hạ).

Lúc này Đinh Bất Tam luôn im lặng bỗng bước ra:

- Hảo hán, ta đi cùng các người.

Ngô Phong ngạc nhiên, vội ngăn lại:

- Ta công tử, làm vậy sao được?

Đinh Bất Tam bình tĩnh trầm giọng nói:

- Các người chết vì nguyên soái của mình, sao ta không thể liều vì đại bá?

Ngô Phong yên lặng.

Ngô Phong biết tuy tam công tử kiêu lời, bình thường ít khi nói chuyện nhưng lời đã thốt sẽ không thay đổi. Đinh Bất Tam mà quyết định rồi là mười con rồng cũng không kéo lại được.

Minh văn trận pháp sư mặt mũi hiền lành bỗng lên tiếng:

- Các người đừng đi ra, chết uống. Năm xương già ta đây không có giá trị gì, để ta đưa các người đi.

Lão nhân minh văn trận pháp sư không đợi mọi người phản ứng lại bỗng phun ra bãi máu đỏ rực như lửa phun vào minh văn trận pháp. Trận pháp vốn đang vận chuyển bỗng quay nhanh, vách tường hư không bị mở một khe hở.

Mọi người kinh kêu:

- Thiên Thành đại . . .

Mấy minh văn trận pháp trẻ cũng hét lên:

- Sư phụ!

Lão nhân minh văn trận pháp sư dùng tinh huyết căn nguyên khởi động minh văn trận pháp, từ nay còn sống nhưng lão nhân mặt mũi hiền lành bị phế tu vi.

Minh văn trận pháp sư Thiên Thành đại sư rống to:

- Đi mau!

Khóe môi Thiên Thành đại sư cong lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Cả đời lão phu chưa từng khuất phục Ngụy Thần Đế, có thể ngủ say không thẹn với lòng.

Thiên Thành đại sư nói xong người nổ tung, dùng máu thịt, xương cốt, tinh khí, căn nguyên hóa thành sương đỏ có sự sống bám vào đoàn sáng minh văn trên mặt đất cẩm thạch, như ngọn lửa đốt cháy.

Lấy thân làm trận!

Đây là một vị minh văn sư lấy tinh huyết toàn thân, lĩnh ngộ cả đời với minh văn trận pháp thức tỉnh minh văn trận pháp ngủ say.

Cái giá này là vạn kiếp bất phục.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sóng năng lượng khủng bố bùng phát.

Minh văn trận pháp bị kích hoạt, một cánh cửa không gian thoáng chốc xuất hiện trong sân, ổn định mà rõ ràng.

Các minh văn trận pháp trẻ khóc:

- Sư phụ . . .

Đám người Ngô Phong, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ muốn ngăn cản nhưng không kịp. Đám nam nhân xương cứng kiêu không được rơi lệ.

Đinh Bất Tứ lau khóe mắt ướt, quát to:

- Đi!

* * *

- Tìm được rồi!

binh sĩ Hắc Giáp Quân hoan hô, hàng rào sân bị đánh mở.

Ảo cảnh biến mất, nền cẩm thạch và cột hoàng kim vỡ hiện ra trận thế, trong không khí còn đọng lại hơi thở nguyên tố không gain đậm đặc, vết máu loang lổ dưới đất nhưng không còn bóng dáng đám người Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, Ngô Phong.

- Bát Môn Kim Tỏa đại trận?

Thập Thần Tử chạy tới ngay, thấy tình hình này sắc mặt âm trầm nói:

- Xem ra bọn họ đã phá mở trận pháp Thạch Chủ thành bỏ trốn rồi, có người tiếp ứng chúng. Hãy ra lệnh khiến quân trú ngoài thành tìm tòi, lục soát toàn mảnh đất Thạch Chủ trấn. Phi tinh truyền thư về Thần đô ngay!

Lập tức có cao thủ lĩnh mệnh:

- Tuân lệnh!

Thập Thần Tử cẩn thận ngẫm nghĩ, nói:

- Không thể bỏ qua cảnh giới trong thành, lục tìm kỹ càng cho ta, tuyệt đối không được ngừng.

Thập Thần Tử lo chỗ này chỉ là thủ thuật che mắt, đánh lừa gã, không chừng đám người Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ còn ở trong thành.

Bốn phía trừ đại quân Thần Đình phương đông còn có các đại thế lực, cường giả khắp nơi.

- Các vị.

Thập Thần Tử chấp tay, rất khách sáo nói:

- Đa tạ các vị lần này ra tay giúp đỡ, vẫn là câu nói kia, nếu các vị có ai cung cấp tin tức phản nghịch hay giết chết hần thì Thần Đế sẽ có thưởng hậu hĩnh.

- Không dám không dám!

- Đây là trách nhiệm của chúng ta.
- Nạp Lan gia tộc nguyện ý hết sức phân ưu cho Thần Đế.
- Nộ Lan Sơn ta cũng vậy!

Các đại thế lực trả lễ.

Có người im lặng.

Đinh Hạo sớm tháo xuống người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, dịch dung đổi mặt mũi. Lúc này Đinh Hạo hóa thân thành nam nhân khôi ngô mặt đầy mụn lẩn vào đám người, thấy hình ảnh này thì thầm hừ lạnh. Tuy nhiên nếu Đinh Bất Tứ dẫn phụ thân đi thì Đinh Hạo tạm yên lòng.

Lúc trước trong Thiên Hạ Hồi tửu lâu Đinh Hạo lén dùng bí pháp thần thức Thăng Tự Quyết gieo dấu ấn thần thức rất bí ẩn lên đa số người, bao gồm Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Đinh Hạo không quá lo không tìm thấy hai người này.

- Xem ra hai vị đường huynh thật lòng giúp đỡ phụ thân. Thuộc hạ cũ của phụ thân nghe tin tức này thể nào cũng xuất hiện, có những kẻ trung dũng này thì không phải lo. Được nhiều người trung thành tận tâm tùy tùng, dù đã qua nhiều năm vẫn không rời xa, phụ thân đúng là nhân vật ghê gớm.

Đinh Hạo thấy kiêu ngạo.

Đám đông dần tán đi.

Thập Thần Tử sắp xếp, các đại thế lực chứng minh thân phận rồi cùng Hắc Giáp Quân ra khỏi thành đuổi giết, sưu tầm. Có một số muốn ở lại thành thử vận may. Ngô Phong lúc trước lộ mặt nay ẩn núp, không biết đi đâu. Một nửa bước cường giả thần cảnh muốn ẩn úp là rất dễ dàng.

Đinh Hạo định xoay người đi.

Bỗng nhiên . . .

- A? Chuyện này là sao?

Ngay khi Đinh Hạo xoay người thì quả cầu ánh sáng vàng trong thức hải trở nên nóng cháy, 16 thần khí Luân Hồi Thiên Bàn lại sinh ra biến dị. Từng luồng sáng màu xám xẹt qua hấp thu vài năng lượng kỳ dị trong không khí.

Đó là lực lượng của địa ngục đạo.

Lần đầu tiên địa ngục đạo chủ động thu năng lượng bên ngoài.

Đinh Hạo nhìn vết máu loang lỗ trên nền cẩm thạch vỡ trong sân, đăm chiêu.

Không lẽ trong chớp mắt vừa rồi là lực lượng địa ngục đạo hấp thu vong hồn?

Đinh Hạo ngừng một lúc thấy thần khí Luân Hồi Thiên Bàn không có biến đổi gì, luồng hơi nóng bên trong dần tán đi thì hắn nhấc chân rời khỏi.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Mới rồi hơi thở còn sót trong trận pháp không gian cực kỳ mạnh mẽ, dường như là một vị minh văn trận pháp đại sư tu vi tinh thâm lấy thân làm trận, chắc chắn có thể phá mở phòng ngự Thạch Chủ thành. Dấu ấn trên người Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đã biến mất, chắc bọn họ thật sự ra khỏi thành.

Đinh Hạo quyết định lên ra ngoài Thạch Chủ thành.

Trên đường về Đinh Hạo gặp đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn, đại ma vương Tà Nguyệt lười biếng.

Gần ngàn thể tu ngục trang thành đủ loại người không khiến chú ý, dù sao Thạch Chủ thành đã rất loạn, không ai rảnh quan tâm đám tu sĩ tu vi huyền khí thấp. Không ai biết thể tu Hãn Hải thâm lâm có lực lượng cơ thể khủng bố, đây là ưu thế bẩm sinh che giấu lực lượng của thể tu.

Đại ma vương Tà Nguyệt tò mò nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Meo, nhân sủng, sao ngươi biến thành như vậy?

Đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn giật nảy mình.

Đinh Hạo chớp đại ma vương Tà Nguyệt đặt lên vai, truyền âm kêu Đan Hùng mang theo ngàn cao thủ cận vệ doanh quay về Hồng Thạch trang viên tạm thời ngủ đông. Đinh Hạo cùng đại ma vương Tà Nguyệt rời đi. Đinh Hạo tìm cơ hội đánh xỉu một đệ tử Nạp Lan thế gia, dịch dung thành người đó, dùng bí pháp Thăng Tự Quyết mô phỏng hơi thở thuận lợi thông qua tầng tầng trạm gác, ra khỏi Thạch Chủy thành.

* * *

Đinh Thánh Thán hỏi:

- Chúng ta sẽ đi đâu?

Đinh Bất Tứ vẫn còn rất buồn, nghe hỏi thì cung kính nói:

- Theo như kế hoạch thì phụ thân chờ tại Thập Vạn Đại Sơn, còn có thuộc hạ cũ của đại bá. Mọi người đều tổng chờ đại bá trở về dựng cờ khởi nghĩa, đối kháng với Ngụy Thần Đế tàn bạo, hồi phục huyết thống tinh khiết của Thần Đình.

1157. Chương 1158: Thập Vạn Đại Sơn.

- Thập Vạn Đại Sơn?

Đinh Thánh Thán gật đầu, nói:

- Cũng tốt, đi xem.

Trên đường đi Đinh Thánh Thán rất ít nói.

* * *

Sau khi ra khỏi Thạch Chủy thành Đinh Hạo tách rời đội Nạp Lan thế gia.

Trà trộn quá lâu rất dễ bị phát hiện.

Đinh Hạo lách người biến thành nam nhân cao gầy đen thui như bị bệnh bao lẫn vào các thể lực khác, từ xa đi theo đại quân Thần Đình phương đông tìm tòi. Đinh Hạo thả thần thức tìm kiếm tung tích đám người Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Trong không khí còn sót lại hơi thở thoang thoảng, Đinh Hạo cố gắng tìm kiếm, may mắn manh mối chưa cắt đứt.

Khiến Đinh Hạo thấy lạ là đại quân Thần Đình phương đông không tìm tòi khắp nơi rầm rộ mà đi thẳng hướng Thập Vạn Đại Sơn.

Điều này giống y như manh mối Đinh Hạo tìm được.

- Tại sao cảm giác như đại quân Thần Đình phương đông biết rõ tung tích của đám người Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ? Tốc độ hoành quân kiểu này không giống tìm tòi mà rõ ràng là truy tung.

Đinh Hạo mơ hồ cảm giác có âm mưu.

Không lẽ . . .

Đinh Hạo nghĩ đến một khả năng, giật nảy mình.

- Không lẽ huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ sử trá? Bọn họ không thật lòng bảo vệ phụ thân mà chỉ làm bộ, thật ra là diễn khổ nhục kế đến gần phụ thân rồi lên mặt báo?

Nghĩ đến khả năng này lòng Đinh Hạo chìm xuống.

Nhưng Đinh Hạo cảm giác hẳn đã bỏ qua điều gì, có chỗ nào đó không đúng.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo dần theo sát sau lưng đại quân Thần Đình phương đông.

Rất nhanh, vòng ngoài sơn mạch Thập Vạn Đại Sơn đã ngay trước mắt.

Đây là một sơn mạch đá đen địa thế hiểm trở, không có cọng cỏ, như bị thiên hỏa đốt cháy, khắp nơi cháy đen. Từng ngọn núi đen đá lởm chởm trụi lủi đứng thẳng, dãy núi trập trùng lan tràn đến chân trời. Đồn rằng Thập Vạn Đại Sơn là nơi tàn và ma chiến đấu, dư âm hủy diệt mọi thứ nơi này, sinh linh chết hết, đất đai bị đập nát. Dung nham dưới lòng đất tuôn ra thiêu hủy tất cả, sau khi khô cạn trở thành đá lởm chởm, vùng đất chết.

Nơi này có mười vạn sơn mạch lớn nhỏ nên bị gọi là Thập Vạn Đại Sơn.

Đại quân Thần Đình phương đông không vào thẳng Thập Vạn Đại Sơn mạch tìm tòi mà cắm trại quanh sơn mạch, quân sĩ bình thường đặt trận hình phòng ngự. Vô số minh văn sư Hắc Giáp Quân chạm khắc trận pháp rậm rạp như kiến, dẫn động lực lượng thiên địa phong tỏa sơn mạch. Khiến mây Đinh Hạo nhũn chắt là đại quân Thần Đình phương đông quanh Thập Vạn Đại Sơn mạch không chỉ có nhóm bị hấn theo dõi, có rất nhiều người từ các nơi tụ tập lại.

Nếu nhìn từ trên cao xuống sẽ phát hiện bốn phương tám hướng Thập Vạn Đại Sơn mạch đầy áp đại quân Thần Đình phương đông, hoàn toàn bao vây sơn mạch này. Trận pháp chạm khắc kỹ càng, sắp đặt quân doanh, các hạm đội Ma Kha to lớn từ bốn phương tám hướng phong tỏa khung trời.

- Thập Thần Tử vương có lệnh, bất cứ người nào chỉ được phép vào, không được ra!

Khắp nơi vang tiếng thần tướng hét to truyền lệnh.

Đại quân Thần Đình phương đông bao vây Thập Vạn Đại Sơn, cho phép các đại thể lực thể lực, cường giả vào Thập Vạn Đại Sơn mạch tham gia lùng bắt truy sát. Nhưng trước khi đám người Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đến tội chỉ cho phép đi vào, không cho phép bất cứ người nào đi ra, phòng ngừa có kẻ thừa dịp hỗn loạn trốn ra. Chưa đến hai canh giờ xung quanh Thập Vạn Đại Sơn mạch đã hoàn toàn bị phong tỏa, một con ruồi cũng đừng hòng bay ra.

Lục tục có cường giả Thần Đình phương đông biến thành luồng sáng sao băng lao vào Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Rất nhiều siêu thể lực, tông môn, cường giả, thiên tài khắp nơi sốt ruột vào Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Thần Đình phương đông bày tư thế này rõ ràng báo cho tất cả chắc chắn vây cánh Đinh Thánh Thán ở trong Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Đinh Hạo lập tức vào Thập Vạn Đại Sơn mạch, lòng hẩn ngày càng chìm xuống.

Trên đường đi Đinh Hạo luôn quan sát, có năm cường giả thần cảnh vào trong Thập Vạn Đại Sơn mạch tìm kiếm, cộng các đại môn phái, thể lực lại có cỡ bảy cường giả thần cảnh lộ mặt tham gia vào đại quân. Chỉ tính số lượng cường giả thần cảnh đã là lực lượng vô cùng đáng sợ, cộng thêm Hắc Giáp Quân như con châu chấu hút máu điên cuồng, vô giả thể lực khác có muốn lật đổ Thập Vạn Đại Sơn mạch cũng không thành vấn đề.

Nếu đám người Đinh Thánh Thán, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ thật sự núp trong Thập Vạn Đại Sơn mạch thì chuyện này tiêu đời.

Đinh Hạo rất sốt ruột.

Đinh Hạo đã tìm được dấu ấn để lại trong cơ thể Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, chắc chắn bọn họ ở Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Mọi hy vọng may mắn tan vỡ.

- Vô giả dưới thần cảnh không đáng lo, dù có nhiều người hơn thì với thủ đoạn của đại nhân có thể giải quyết bọn họ, không ai ngăn được phụ thân. Nhưng số lượng cường giả thần cảnh hơi nhiều, dù phụ thân có thủ đoạn nghịch thiên cũng không thể đỡ được nhiều cường giả chí tôn thế này. Phải làm sao đây?

Cường giả thần cảnh có được Đại Thần Tử thông, có thể cứu viện trong chớp mắt. Dù là ai, một khi phát hiện Đinh Thánh Thán thì một tín hiệu là mấy cường giả thần cảnh sẽ bao vây ngay.

Nếu mấy chục cường giả thần cảnh cùng ra tay thì . . .

Đinh Hạo không dám tưởng tượng hình ảnh đó.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Nếu có thể âm thầm giải quyết vài cường giả thần cảnh có lẽ sẽ giảm bớt áp lực cho phụ thân . . .

Nhưng rất nhanh Đinh Hạo phát hiện điều này không thể được, dù hắn có khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá cùng lúc hợp thành lực lượng hủy diệt đáng sợ cũng không cách nào giết ngay một cường giả thần cảnh. Một kích không thành thì mấy cường giả thần cảnh khác sẽ nhanh chóng lao đến, lúc đó Đinh Hạo chỉ có một con đường chết.

Đinh Hạo vắt óc suy nghĩ nhưng không có cách nào giải quyết khó khăn trước mắt.

Từ khi Đinh Hạo xuyên qua đến Vô Tận đại lục, vào Vãn Kiếm tông trở thành một võ giả, mấy năm nay không biết gặp bao nhiêu tình huống cực kỳ nguy hiểm. Mấy lần Đinh Hạo bước sai một cái là đầu mình hai nơi. Tuy nhiên Đinh Hạo chưa bao giờ như lúc này, hết đường xoay sở. Trước kia dù có trong tuyệt cảnh thì luôn có một tia sáng soi đường cho Đinh Hạo, nhưng lúc này không có cơ may nào.

Dù Đinh Hạo có liều mạng cũng không khả năng thắng được.

- Dù thế nào thì không thể ngồi ngó, dù hôm nay có vùi xác tại Thập Vạn Đại Sơn cũng phải nhìn phụ thân một lần, dù chết thì quyết sống vai chết trận với phụ thân.

Đinh Hạo cắn răng, siết chặt tay quyết định.

Đinh Hạo biết trên vai hắn còn có rất nhiều trách nhiệm. Đệ tử Vãn Kiếm tông, thê tử, nhi nữ, hồng nhan tri kỷ, muội muội không biết lưu lạc đi đâu. Có lẽ Đinh Hạo nên ẩn núp đi, tự giữ thân mình. Dù Đinh Thánh Thán chết nhưng Đinh Hạo còn sống thì sợ gì không củi đốt? Đinh Hạo sẽ có dịp nào đó trả thù, nhưng tình cảm với phụ thân khiến hắn không thể đứng trơ mắt nhìn.

Nhưng nói thật thì trước giờ Đinh Hạo không phải con người đầy lý trí.

Đinh Hạo không thể trần trần khóc nhìn phụ thân chết.

Có nhiều lúc khi Đinh Hạo điên lên sẽ hành động theo cảm tính.

1158. Chương 1159: Thiết Cận Sinh Biến.

Một lần này cũng không ngoại lệ.

- Phải tìm phụ thân trước đại quân Thần Đình phương đông, nhắc nhở phụ thân tránh cho bị đánh bất ngờ. Còn những chuyện khác thì . . . Lúc khác tính tiếp.

Quyết định xong lòng Đinh Hạo nhẹ nhõm hơn nhiều.

- Ủm! Tìm được rồi!

Thần thức như thủy triều khuếch tán ra ngoài, bao phủ phạm vi trăm dặm. Đinh Hạo nhanh chóng tìm được hơi thở dấu ấn thần thức trong cơ thể Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Đinh Hạo hết sức theo một hướng.

Gió thổi vù vù.

Tóc dài của Đinh Hạo như ngọn lửa đen đốt cháy trong núi đá đen tĩnh lặng.

Máu trong cơ thể Đinh Hạo sôi sục.

Từng ngọn núi bay nhanh ra sau người, Đinh Hạo dùng tốc độ nhanh nhất lao đi. Có khi Đinh Hạo gặp đá núi ngáng đường, hắn thậm chí không tránh né đâm thẳng vào, đụng sập đá núi, xuyên thủng sơn phong, lao nhanh đi.

- Tìm được rồi, ở đó . . .

Cảm giác dấu ấn thần thức rõ ràng truyền đến từ phía trước, là dấu ấn Đinh Hạo để lại trong cơ thể Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

Đó là một ngọn núi to nguy nga cao vạn thước, như thiên đảo to lớn cổ kính đâm vào khung trời. Ngọn núi cao hơn các dãy núi xung quanh gấp mấy lần, nham thạch nâu cheo leo. Ánh nắng chiếu xuống màu nâu như giọt máu đã khô cạn. Trên ngọn núi không có một cọng cỏ, bóng loáng như gương phản chiếu ánh nắng, nhìn từ xa thật giống có thác nước máu từ trên đỉnh núi chảy xuống.

- Bọn họ ngay trên đỉnh núi!

Đinh Hạo lao nhanh qua.

Nhưng ngay lúc đó . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Hay cho 3Vũ Khuynh Thành, hay cho Đại Thần Tử, quả nhiên người ở ngọn núi cao nhất Thập Vạn Đại Sơn, lão phu không đoán sai!

Một thanh âm như sấm nổ ầm ầm trên bầu trời, tiếp theo là lực lượng huyền khí khủng bố tựa sóng gầm ập đến. Khói đen nhạt mắt thường trông thấy xuất hiện trong không trung, thoáng chốc cả thời giới bị tấm rèm đen mỏng che phủ. Bầu trời tối sầm, gió lạnh rít gào cuốn đá to nhẹ nhàng xoắn là đá thành bột trắng.

Một bóng dáng như mặt trời đen xuất hiện trên đỉnh núi.

- Hồng rồi!

Tim Đinh Hạo đập nhanh, ngừng lại ngay.

Một cường giả thần cảnh.

Đoàn sáng rực cháy như mặt trời đen là cường giả thần cảnh cực kỳ đáng sợ.

Đã bị cường giả Thần Đình phương đông tới trước một bước.

Đầu óc Đinh Hạo trống rỗng, điều hắn lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Đinh Hạo cố nén xúc động lao lên, cục diện này quá huyền diệu, hắn có ra tay cũng không giúp ích gì. Bây giờ Đinh Hạo chỉ có nước nguy trang thành kẻ truy sát mới nhân dịp đối thủ sơ sẩy, không cẩn thận thì đánh lén, hoặc giành được chút cơ hội.

- A? Người là ai?

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông chú ý Đinh Hạo, liếc mắt qua thấy hắn chỉ có tu vi sơ giai thánh nhân cảnh thì lạnh nhạt nói:

- Người khá may mắn, tìm được tới đây. Nhưng con kiến nhỏ yếu như ngươi mà cũng muốn truy sát Đinh Thánh Thán? Ha ha ha ha ha ha! Muốn sống thì đi đi, ngươi không thể xen vào chiến đấu nơi đây.

Quả nhiên cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông nghĩ Đinh Hạo là võ giả thế lực khác vào Thập Vạn Đại Sơn mạch truy sát Đinh Thánh Thán, ham phần thưởng của Thần Đình.

Đinh Hạo không phản bác, làm bộ không cam lòng chậm rãi lùi ra sau.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông không thèm để ý Đinh Hạo nữa.

Một cường giả cảnh giới sơ giai thánh nhân cảnh mới chỉ có nhị khiếu không đáng lọt vào mắt cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông.

Chớp mắt trên bầu trời xẹt qua ánh sáng, tiếng xé gió vù vù không dứt bên tai. Mọi người tụ tập hướng bên này, bảy bóng người chớp mắt tới gần ngọn núi đồ cao nhất, bao vây nguyên ngọn núi.

Là cường giả thần cảnh.

Quanh cơ thể cường giả thần cảnh phát ra khí thể cường đại, không khí sắp bị đông lại. Ánh sáng lực lượng ẩn chứa hấp tấp tỏa định mười dặm đỉnh núi đỏ, dù không có trận pháp không gian hay thần khí cũng không ai có thể xé không gian bỏ chạy.

Im lặng giây lát sau có bóng người từ trên ngọn núi đỏ chậm rãi bay lên cao.

Người dẫn đầu chính là Đinh Thánh Thán.

Bên cạnh Đinh Thánh Thán là một vị nam nhân trung niên đẹp trai khoảng bốn, năm mươi tuổi. Áo giáp đỏ nhạt toát ra ngọn lửa, râu dài tiêu sất, cao quý, là loại người quen đứng trên cao. Mặt mày hơi giống Đinh Bất Tam, dù ở tuyệt cảnh nam nhân trung niên đẹp trai vẫn toát ra bình tĩnh, ung dung, không hoảng hốt bao nhiêu.

Hai thiên tài Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đứng hai bên nam nhân trung niên đẹp trai.

Phía sau nữa là một trăm binh sĩ áo giáp trắng, Ngô Phong nằm trong số đó.

Thực lực những binh sĩ áo giáp trắng đa số là thánh nhân cảnh, bình thường là đại nhân vật tung hoành một phương. Nhưng trong trường hợp này, dù một trăm binh sĩ áo giáp trắng hợp sức cũng không cớ gì. Bất cứ cường giả thần cảnh nào đều có thể đè bẹp bọn họ chỉ trong một giây.

Binh sĩ áo giáp trắng lộ biểu tình bi tráng, tức giận.

Thủy triều đen từ bốn phương tám hướng vọt tới, bầu trời bị che lấp. Càng nhiều đại quân Thần Đinh phương đông Hắc Giáp Quân bao vây. Các cường giả lơ lửng trên cao như bầy ong đen, các hạm đội Ma Kha to lớn phát ra tiếng ầm ầm. Đầu hạm đội Ma Kha đã tích lũy huyền năng cự pháo, tùy thời bắn ra công kích. Hình ảnh đông nghìn nghịt làm người ta thấy nặng nề, đè nén, tuyệt vọng.

- Ha ha ha ha ha ha! Đại ca, chúng ta lại gặp mặt. Tam ca, quả nhiên người ở đây.

Bóng dáng Thập Thần Tử xuất hiện trên một chiếc hạm đội Ma Kha hình rồng màu đen. Gió lớn thổi áo choàng đen bay phấp phật, Thập Thần Tử chấp tay, biểu tình đặc ý.

Đinh Thánh Thán không lên tiếng.

Nam nhân trung niên đẹp trai cao quý, uy nghiêm đứng bên Đinh Thánh Thán biểu tình bình tĩnh nhìn Thập Thần Tử.

Nam nhân trung niên đẹp trai thản nhiên nói:

- Thập đệ đuổi theo gắt gao thật, tam ca rất tò mò tại sao người phát hiện ra chúng ta ẩn thân trong Thập Vạn Đại Sơn mạch?

Nam nhân trung niên đẹp trai chính là Tam Thần Tử Đinh Hành Họa trong mười ba vị thần năm xưa.

Lúc trước Đinh Hành Họa luôn kiên quyết đứng bên Đinh Thánh Thán, bao nhiêu năm nay gã làm vương gia nhân tấn trong Thần Đinh phương đông, bị cướp thực quyền.

Thập Thần Tử cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tất nhiên là có lý do.

Thập Thần Tử ngừng một chút, tiếp tục bảo:

- Nói thật, tam ca không nên xuất hiện ở đây. Thần Đế bất kể kẻ hiềm khích lúc trước, mấy năm nay luôn đối xử với người và người thân của người rất tốt, Thần Đế khoan hồng độ lượng chẳng lẽ không thể cảm hóa lòng người sao? Tam ca, người cố tình muốn làm bạn với phản nghịch, thật là đầu đất, uống phí khổ tâm của Thần Đế.

Đinh Hành Họa thản nhiên nói:

- Mỗi người có chí riêng, không thể miễn cưỡng. Đinh Hành Họa ta không phải là đại nhân vật gì nhưng biết nhớ tình huynh đệ, biết cái gì là từ thủy đến chung. Còn thập đệ nhà người bây giờ tay nắm quyền to

trong Thần Đình, mấy năm nay rất là nổi tiếng. Ai cũng xem ngươi là nanh vuốt thân tín của Ngự Thần Đế, nhưng tam ca nhớ lúc trước ngươi từng đi theo đại ca, tuyên bố nếu ai đối địch với đại ca phải qua ngươi trước. Ha ha ha ha ha ha! Thế giới này thay đổi thật nhanh.

1159. Chương 1160: Phong Lưu Mất Đi.

Thập Thần Tử liên tục biến sắc mặt.

Đây là điểm yếu Thập Thần Tử sợ bị người nhắc đến nhất. Năm xưa song kiều Đại Thần Tử, Thập Tam Thần Tử tranh nhau tỏa sáng, Thập Thần Tử chọn đứng về phe Đình Thánh Thán có máu mủ ruột rà. Sau này trận chiến đó bùng nổ, Thập Thần Tử thấy tình huống không ổn đã lâm trận phản chiến, đầu phục vào trận doanh Thập Tam Thần Tử. Mấy năm nay Thập Thần Tử theo đuôi dốc sức cho Thập Tam Thần Tử mới được Thần Đế bày giờ tin tưởng, giao cho trách nhiệm lớn.

- Chim khôn chọn cành mà đậu, trung thành chọn chủ mà theo. Đại ca là nhi tử ruột của Thần Đế nhưng phản bội Thần Đình, ta không thể tổn hại đại nghĩa.

Thập Thần Tử nét mặt sa sầm nói:

- Tình huống hôm nay đã không cần nhiều lời, nhóm các người đã bị bao vây, tuyệt đối không có khả năng chạy trốn. Tam ca ta khuyên người bỏ tay chịu trời đi, đừng cố chống cự làm gì. Ta có thể tự quyết định tha cho nhi tử và giáp sĩ của người sống.

Đình Hành Họa mỉm cười nói:

- Không thử một lần làm sao biết không có khả năng?

Thập Thần Tử hùng hổ hăm dọa:

- Người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đình Hành Họa cười phá lên.

Trong tiếng cười, Đình Hành Họa tụ tập lực lượng huyền khí chuẩn bị chiến đấu.

Năm xưa Đình Hành Họa cũng là một vị thiên phú hàng đầu trong các thần Thần Đình phương đông, tuy không bằng Đình Thánh Thán, Thập Tam Thần Tử nhưng cũng là đẳng cấp yêu nghiệt. Mấy năm nay Đình Hành Họa tu luyện sớm vào thần cảnh, vận chuyển lực lượng khiến người run rẩy. Ánh sáng lửa đỏ rực vòng quanh cơ thể Đình Hành Họa như vàng mặt trời, chấn động lực lượng pháp tắc các cường giả thần cảnh phong tỏa.

Khi Đình Hành Họa vận chuyển công lực lên đến đỉnh điểm thì gã hành động.

Nhưng trong thiên địa bỗng trở nên ồn ào, mọi người trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ, khó tin nhìn hình ảnh trước mắt.

Không ai ngờ đối tượng Đình Hành Họa ra tay không phải ai trong các cường giả thần cảnh bao quanh trên bầu trời, cũng không là Thập Thần Tử đứng trên hạm đội Ma Kha.

Đó là . . .

Đó là Đình Thánh Thán luôn đứng bên cạnh Đình Hành Họa.

Lúc trước Đình Hành Họa luôn miệng nói sẽ không phản bội đại ca bỗng nhiên vỗ hai chưởng nhanh như tia chớp, tụ tập lực lượng tu luyện suốt đời, như công kích lôi đình diệt thế không chút giữ lại vỗ mạnh vào người Đình Thánh Thán. Lực lượng khủng bố đập vào người Đình Thánh Thán.

- A! Phụt!

Đình Thánh Thán bị bất ngờ không kịp phản ứng đã văng ra ngoài.

Máu phun ra.

Thiên địa tĩnh lặng như chết.

- Đại soái . . . !

- Tam điện hạ, người . . . !

Hơn một trăm binh sĩ áo giáp trắng ngấn ngời, đám người Ngô Phong giật mình biến sắc mặt.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ trợn to mắt nói:

- Phụ thân . . . Sao có thể . . .

Phía xa.

Đầu óc Đinh Hạo trống rỗng.

Đinh Hạo không thể ngờ sự việc sẽ phát triển như vậy. Đinh Hành Hạo chính là cường giả thần cảnh, cố ý tập kích tốc độ quá nhanh, khi Đinh Hạo phản ứng lại muốn cản cũng không kịp. Đinh Hạo trơ mắt nhìn phụ thân bị một kích kia trọng thương, miệng ọc máu bay ra vài trăm thước, bay thẳng đến hạm đội Ma Kha của Thập Thần Tử. Cơ thể Đinh Thánh Thán gần như vỡ nát.

Tại sao là gã?

Người phụ thân tin tưởng nhất ra tay tập kích?

Phải, phải rồi, tình huống hôm nay chính là một cái bẫy.

Đinh Hành Hạo sớm dầu phục Thập Tam Thần Tử, mấy năm nay lộ ra tin tức hai người bất hòa chỉ là biểu hiện giả dối.

Đây là cái bẫy vất vả bày ra mười năm vì hiệu quả trong một kích, hoàn toàn giết chết Đinh Thánh Thán.

Điên cuồng như ngọn lửa nóng cháy hừng hực trong cơ thể Đinh Hạo, núi lửa ức chế vạn năm sắp phá tan vỏ đất điên cuồng phun trào.

Đinh Hạo bản năng định khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

Liều mạng!

Dù chết cũng quyết giết Đinh Hành Hạo!

Đinh Hành Hạo phải chết!

Mắt Đinh Hạo đỏ như máu, đây là dấu hiệu sắp nhập ma.

Ngay lúc chỉ mình treo chuông, công pháp Thăng Tự Quyết tự động vận chuyển trong cơ thể Đinh Hạo. Thần thức cảnh giới chân ngã duy nhất dao động kịch liệt ức chế cái gì, một ý niệm lý trí xệt qua thức hải như tia chớp xé rách bóng tối, khiến Đinh Hạo khựng lại.

Không đúng!

Có gì đó không đúng!

Đinh Hạo bản năng cảm giác có gì đó không đúng, cho nên hắn không lao ra.

Chớp mắt xảy ra chuyện làm mọi người không ngờ nổi.

Đầu hạm đội Ma Kha, nụ cười đông trên mặt Thập Thần Tử, gã hoảng hốt diu Đinh Thánh Thán.

Biểu tình trên mặt Thập Thần Tử rất quái dị.

Đó không phải vui sướng.

Cũng không phải hưng phấn.

Là bất ngờ.

Là kinh ngạc.

Là giật mình.

Là . . . Kinh khủng.

- Sao . . . Sao người biết . . . Không thể nào.

Thập Thần Tử dìu Đinh Thánh Thán vội rút huyền khí vào cơ thể Đinh Thánh Thán, trị thương cho gã. Về mặt Thập Thần Tử như gặp quỷ nhìn Đinh Hành Họa, giọng run run.

Khỏe môi Đinh Hành Họa cong lên khinh miệt, trào phúng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tuy mười năm qua ta chưa gặp đại ca nhưng sẽ không bị hàng giả lừa gạt, thập đệ, người suy nghĩ quá ngây thơ.

Hàng giả?

Mọi người bị sét đánh ngang mày.

Đám người Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng ngây ngốc.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ ngây người.

Vô số cao thủ, cường giả, binh sĩ Hắc Giáp Quân ngẩn ngơ.

Cường giả từ thế lực khắp nơi cũng ngây như phỗng.

Đinh Hạo thần thờ.

Hàng . . . Hàng giả?

Không lẽ Đinh Thánh Thán là . . . Giả?

Điều bất ngờ này khiến mọi người bao gồm Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm. Vốn tưởng là Đinh Hành Họa phản bội Đại Thần Tử không ngờ gió mây thay đổi, bước ngoặt kỳ diệu. Đinh Thánh Thán hấp dẫn vô số cường giả, đại quân, khuấy động đại lục phương đông, sóng ngầm dâng lên lại là hàng giả. Có vẻ như Đinh Hành Họa đã biết trước sự thật.

Trong đầu Đinh Hạo lóe qua nhiều suy nghĩ.

Đinh Hạo hiểu ra lúc trước hẳn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Đúng vậy, Đinh Thánh Thán này không khiến Đinh Hạo cảm giác máu mủ tình thâm, lực lượng huyết mạch trong cơ thể hẳn không có chút phản ứng. Các loại cảm xúc trước đó chỉ vì Đinh Hạo nghe cái tên Đinh Thánh Thán, bản năng cho rằng người đó là phụ thân của mình. Cảm xúc tích lũy mấy năm qua quá đậm đặc, khó thể ức chế lan tràn, đây là phản xạ có điều kiện chứ không phải bản năng máu mủ.

Mọi thứ đã giải thích thông.

Tại sao đại quân Thần Đình phương đông sẽ chính xác theo đuôi vào Thập Vạn Đại Sơn mạch như biết trước đám người Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đi đâu. Hắc Giáp Quân bày ra tầng tầng mai phục, phòng ngự quanh Thập Vạn Đại Sơn mạch là vì Đinh Thánh Thán hàng giả truyền tin, để lại manh mối dẫn đại quân Thần Đình phương đông tới.

Khiến một cường giả thần cảnh giả mạo Đinh Thánh Thán, mô phỏng quá cao siêu, lừa được rất nhiều người.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ không bao giờ ngờ người dẫn truy binh đến lại là đại bá bọn họ vất vả cực khổ cứu ra.

Thần Đình phương đông làm như vậy là vì cái gì?

1160. Chương 1161: Phong Lưu Mất Đi (hạ).

Đúng rồi, là muốn dụ ra lực lượng, thể lực, cường giả trung thành với phụ thân, mấy năm nay ẩn giấu tích lũy sức mạnh chờ đợi phụ thân trở về, kéo bọn họ ra ngoài sáng dụ bọn họ đến Thập Vạn Đại Sơn mạch, một hơi tiêu diệt giải quyết dứt điểm.

Thủ đoạn thật độc ác.

* * *

- Khụ khụ khụ . . . Phụt!

Đình Thánh Thán giả đứng ở đầu hạm đội Ma Kha, tứ chi rách nát.

Đình Thánh Thán giả hồi phục chút sức lực, mặt xám xịt tiêu tụy, trong mắt đầy nghi hoặc và khó hiểu nhìn Đình Hành Họa.

Đình Thánh Thán giả khó nhọc hỏi:

- Làm sao ngươi phát hiện ra? Ta mất mười năm bắt chức hắc, nghe lời hắc từng nói, mô phỏng phong cách làm việc, nghiên cứu tính cách, nghiên cứu từng yêu thích của hắc. Sau này ta có ảo giác mình chính là Đình Thánh Thán, làm sao ngươi nhận ra ta?

- Bắt chức dù sao không phải hàng thật.

Đình Hành Họa cười khẩy nói:

- Ngươi mới dùng mười năm còn ta từ khi hiểu chuyện đã luôn đi theo bên đại ca. Cùng tu luyện, ăn cơm, nghỉ ngơi, tác chiến, uống rượu, chơi đùa, luyện binh. Nửa đời trước của ta là cùng đại ca, hắc là người thân của ta, trong thân thể chảy huyết mạch giống như ta. Ta hiểu biết đại ca sâu tận xương tủy, ngươi lừa được người khác nhưng không thể gạt ta!

- Thì ra là vậy.

Đình Thánh Thán giả khẽ thở dài:

- Ta sớm nên nghĩ tới, nhớ năm đó Tam Thần cũng là nhân vật uy chấn thiên hạ, giết vũ tộc phương tây nghe tiếng sợ vỡ mật. Nếu không phải Đại Thần Tử, Thần Đế bây giờ ánh sáng quá chói mắt che giấu thì Tam Thần nhà ngươi cũng là thiên tài tuyệt thế ngàn năm nay, ta không nên xem thường ngươi.

Về mặt Đình Hành Họa bình tĩnh, ung dung.

Đình Thánh Thán giả khẽ thở dài:

- Lần này phạm sai lầm có chết cũng đáng đời.

Trong cơ thể rách nát tỏa ánh sáng, thể hình thay đổi, Đình Thánh Thán giả biến thành nam nhân trung niên dáng người thon dài cao gầy, mặt như quan ngọc, phong độ phiêu phiêu, xem như anh tuấn nho nhã. Chắc lúc còn trẻ Đình Thánh Thán giả cũng là đại nhân vật uy chấn một phương.

- Thì ra là ngươi.

Con người Đình Hành Họa co rút, tiều tuỵ nói:

- Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng, mười năm trước xem như hiệp khách nổi tiếng một thời của đại lục phương đông. Tay cầm ba ngàn kiếm, hành hiệp ngàn vạn dặm. Nhân vật như ngươi mà cũng trung thành với Ngụy Thần Đế? Đáng tiếc, khanh bản giai nhân vì sao làm giặc?

Đám đông xung quanh đều nhận ra thân phận thật sự của nam nhân trung niên nho nhã này.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng xem như nhân vật truyền kỳ ư đời trước, được gọi là tay cầm ba ngàn kiếm, đánh bại vô số cao thủ kiếm khách, thực lực cường đại. Có người gọi Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng là kiếm khách số một đại lục phương đông, xem như thiên tài trong nhân loại đại lục phương đông có tiềm năng khiêu chiến với song kiêu Đình Thánh Thán, Thập Tam Thần Tử đứng đầu giới trẻ khi ấy. Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng làm người nhân nghĩa, ghét ác như cừu, nói là

làm, một lời hứa đáng giá nghìn vàng. Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng là một kỳ nam đường đường, từng là nhân vật phong vân.

Nhưng mười năm trước khi Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng nổi tiếng đến đỉnh điểm thì bỗng mất tích, bắt vô âm tín.

Nhiều người đoán Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng đã chết, không ngờ hôm nay gã xuất hiện trong tình huống này.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng thở dài, không đáp lại Đinh Hành Họa.

Gió thổi qua vuốt ve mái tóc dài màu đen.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng ngồi khoanh chân ở đầu hạm đội Ma Kha, nhắm mắt lại, biểu tình bình tĩnh. Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng vận chuyển huyền công, trong cơ thể phát ra tiếng kiếm ngân.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng nói:

- Thập Thần Tử, ngươi hãy trở về nói với Thập Tam Thần Tử là nhân tình Thạch Nhất Hoàng hứa giờ đã trả, từ nay chúng ta không ai nợ ai. Rốt cuộc ta có thể tự do đứng trong thiên địa này.

Thập Thần Tử biến sắc mặt.

Chớp mắt tiếng kiếm ngân trong cơ thể Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng càng lúc càng rõ ràng như có thần long ngâm xương trong không trung, ánh sáng rực rỡ phát ra từ người hắn.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng khẽ thở dài:

- Từ nay thế giới của ta do ta làm chủ.

Tiếng thở dài chất chứa cảm thán thời gian trôi đi, tạo hóa trêu người, vui mừng được giải thoát.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng cao giọng thẳng thắn nói:

- Cuộc đời Thạch Nhất Hoàng ta tung hoành đại lục phương đông, tự hỏi lòng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, kiếm trong tay ta chưa một lần đâm vào kẻ yếu lương thiện. Ngẩng đầu không thẹn với trời, dưới đất không thẹn với đất. Chỉ có lần này giả mạo Đại Thần Tử . . . Tam Thần, đa tạ một chuồng của ngươi, từ nay ta giải thoát.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng dứt lời.

Vù vù vù vù vù!

Vô số kiếm quang phát ra từ cơ thể Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng rạch phá hư không như vô tận mưa ánh sáng bay ra bốn phương tám hướng. Cường giả thần cảnh không thể ngăn cản mưa kiếm quang, chớp mắt tất cả kiếm quang đã biến mất trong hư không.

Thân hình Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng vẫn ngồi xếp bằng ở đầu hạm đội Ma Kha, khóe môi cong lên, cơ thể đã cứng ngắc.

- Ba ngàn tuyệt kiếm, người có duyên sẽ được.

Đây là câu nói cuối cùng thiên kiêu tuyệt thế để lại thế giới này.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng dứt lời.

Bùm!

Một tiếng vang khê.

Cơ thể Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng như tượng cát nổ tung thành những hạt cát nhỏ bay theo gió đến giang sơn gấm vóc nhân loại uốn lượn kỳ dị, từ nay biến mất trong thiên địa.

Một cường giả thần cảnh đã chết.

Trong phút chốc mọi người không biết nên nói cái gì.

Không khí bi tráng tràn ngập trong thiên địa.

Thiên tài tuyệt thế từng oai phong một cõi kết thúc như vậy, đặt dấu chấm hết cuộc đời truyền kỳ, khiến người thờ dài, cũng có kẻ kính nể.

Dù là Đinh Hạo vào lúc này cũng thấy tiếc cho Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng.

Đây là một vị ngụy quân tử quan minh lỗi lạc, không biết vì lý do gì thiếu nhân tình của Ngụy Thần Đế. Vì giữ lời hứa, có ơn phải trả nên Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng bắt buộc làm chuyện này. Chắc mấy năm nay Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng luôn dày vò, như gã đã nói, một chương của Đinh Hành Họa giải thoát gã.

Đinh Hành Họa lắc đầu.

Thật là tạo hóa trêu người, nếu không có trận chiến mười năm trước khiến Thần Đình phương đông bước trên con đường hắc ám thì có lẽ Đinh Hành Họa sẽ kết bạn với kỳ tài như Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng.

Đinh Bất Tam luôn kiêu lời lên tiếng đánh giá:

- Nhân kiệt.

Đinh Bất Tứ khẽ thở dài:

- Ta không bằng hắn.

Đinh Bất Tứ làm người luôn sáng khoái, chân thành, làm việc có phong độ cổ hiệp, khinh thường đám thiên tài làm bộ làm tịch, tự cho là thanh cao. Tuy nhiên Đinh Bất Tứ tự ti trước người như Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng, nhân vật kết thúc bi kịch này có điểm sáng làm người không dám nhìn gần.

Đối diện.

Trên hạm đội Ma Kha.

- Tam ca quả nhiên là tam ca, không ngờ kế hoạch như vậy vẫn không thể lừa người.

Thập Thần Tử lấy lại bình tĩnh, gã không có cảm xúc gì với cái chết của Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng.

1161. Chương 1162: Đinh Đồng, Một Chiêu.

Thập Thần Tử vừa ra lệnh đại quân cảnh giới vừa cười nói:

- Nhưng bây giờ tam ca nhìn thấu phải chăng đã hơi muộn?

Đinh Hành Họa ngẩng đầu lên, ánh mắt như điện lạnh lùng cười:

- Muộn cái gì?

Thập Thần Tử cười to bảo:

- Tam ca đang giả bộ khờ sao? Tuy Thạch Nhất Hoàng là hàng giả nhưng tam ca cấu kết phản nghịch, đối kháng Thần Đế là sự thật không tha nghi ngờ. Bây giờ các người đều bị dụ tới đây, Thần Đình đã bao vây tầng tầng quanh Thập Vạn Đại Sơn, các người không thể nào trốn thoát. Dù người nhìn thấu Thạch Nhất Hoàng là hàng giả thì vẫn trúng kế, vô ích.

Khóe môi Đinh Hành Họa cong lên trào phúng, chậm rãi nói:

- Thập đệ, người có biết lúc trước đại ca đánh giá người thế nào không?

Thập Thần Tử biến sắc mặt, làm bộ bình tĩnh nói:

- A! Ta rất tò mò, nói nghe thử?

- Đại ca nói: Thập đệ chí lớn nhưng tài mọn, ánh mắt không xa, ý chí không vững, gấp công gần lợi, có thể làm tướng tài nhưng không làm thủ lĩnh được.

Đinh Hành Họa từ từ nói:

- Người cho rằng đại ca không biết mấy hành động lúc trước của người sao? Chẳng qua đại ca nghĩ tình đồng bào luôn tha thứ người, không làm khó dễ. Dù là lúc tây chinh đại ca cũng nhiều lần viết thư dâng lên thỉnh công cho người với phụ thần. Nhưng người . . . Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ mấy năm qua người vẫn chẳng có một chút tiến bộ, không, nên nói là người càng thêm ngu xuẩn.

- Câm miệng!

Thập Thần Tử tức giận quát:

- Nếu Đinh Thánh Thán anh minh như vậy tại sao bây giờ hắn là tội phạm của Thần Đình chạy trốn khắp nơi, còn ta là thần vương nắm giữ quyền to? Bây giờ các người là cá mắc lưới không đường trốn, còn ta là chúa tể nắm giữ vận mệnh của các người!

- Chúa tể sao?

Đinh Hành Họa lắc đầu, trào phúng nói:

- Người thật sự hiểu sao? Là người đang câu cá hay cá câu người?

Thập Thần Tử giật mình kêu lên:

- Người . . . Có ý gì?

Đinh Hành Họa mỉm cười nói:

- Năm xưa người đi theo đại ca thì nên hiểu thủ đoạn làm việc của đại ca.

Thập Thần Tử lộ biểu tình hoảng sợ.

Đúng vậy, lúc trước Thập Thần Tử theo bên Đinh Thánh Thán, chính mắt thấy nhiều việc. Đại ca của gã làm việc kín kẽ, tính không sót, liệu địch tiên cơ, thấy rõ hết thấy, là quái thai không gì không biết. Đinh Thánh Thán dẫn quân chinh chiến, dù là vũ tộc phương tây hay thú tộc phương bắc, hải tộc phương nam đều chưa từng thua trận. Danh tiếng thường thắng đại soái uy chấn thiên hạ. Trên chiến trường Đinh Thánh Thán luôn suy nghĩ nhiều hơn kẻ địch, làm nhiều hơn một bước, cơ hồ không có bất cứ âm mưu quỷ kế gì lừa được Đại Thần Tử.

Đinh Thánh Thán lúc đó chính là hóa thân không gì không làm được.

Nếu không phải lúc trước Đại Thần Tử quá nhân hậu, tin tưởng vào tình thân nên lơ là mới bị Bát Thần Tử, Thần Đế hợp sức tính kế mất đi đôi nhi nữ, tình thần rối loạn bị Thần Đế lúc bấy giờ bất ngờ đánh lén thì Đinh Thánh Thán đã không rơi vào tình huống hôm nay.

Thập Thần Tử nhớ đến Đại Thần Tử lúc đó, nhiều khi gã kính sợ từ tận linh hồn.

Không lẽ tình huống hôm nay là Đại Thần Tử thuận nước giong thuyền thiết kế?

Thập Thần Tử cảm thấy dù được Hắc Giáp Quân, mấy chục cường giả thần cảnh đầy trời bảo vệ cũng không còn an toàn.

- Thập đệ, cuối cùng người chỉ là tên hề không lên được sân khấu chính, đừng mất mặt nữa. Kêu hắn bước ra đi.

Đinh Hành Họa lạnh nhạt nói:

- Hãy để thúc thúc ta đây nhìn xem cách mười năm diệt nhi tốt của ta đã đến trình độ gì.

Mắt Thập Thần Tử lóe tia tức giận, biểu tình liên tục thay đổi.

Trước mặt nhiều binh sĩ Hắc Giáp Quân, các đại thế lực, cao thủ, cường giả bị mắng là tên hề không lên được sân khấu làm Thập Thần Tử thấy nhục nhã vô cùng, què quá hóa khùng. Thập Thần Tử không kiềm được cơn giận nhưng nghĩ đến trí mưu, thủ đoạn trước kia của Đinh Thánh Thán thì thấy run sợ.

Chính lúc này . . .

- Tam thúc, đã lâu không gặp.

Một thanh niên tuần tú như tiên bước ra từ sau lưng Thập Thần Tử, mỉm cười như làn gió xuân.

Ánh mắt mọi người tập trung vào thanh niên tuần tú.

Thanh niên thoạt trông mới ai mười tuổi, thân hình thon dài, áo đen như giọt mực đậm đặc không thể hòa tan, toát ra khỏi mờ kỳ dị. Chân mày thanh niên dài như kiếm đâm xéo vào thái dương, mắt sáng tựa trời sao. Mũi quỳnh cao ngất, khuôn mặt cực kỳ hoàn mỹ. Như ông trời đắp nặn những gì tốt nhất cho gã, thanh niên đứng đó tựa tiên nhân tiêu sái đi trong trần thế.

Thanh niên xuất hiện làm Thập Thần Tử bị lu mờ.

Thập Thần Tử là một trong các nhân vật nắm quyền của Thần Đình phương đông thế nhưng rất kính sợ thanh niên này, khom người vội tránh sang một bên.

Đinh Linh, Đinh Sát đứng hai bên thanh niên, bộ dạng tôn kính.

Thanh niên hồ hững nói:

- Tam thúc không ở Thần đô dưỡng lão, đang yên đang lành xuất hiện tại đây làm gì? Xen lẫn với đám phản nghịch này không lẽ là vì lão nhân gia người cũng muốn bắt chước nghịch tặc Đinh Thánh Thán phản loạn ra Thần Đình sao?

Đinh Hành Họa mỉm cười trả đũa:

- Ngươi Thần Đế không chết làm sao ta yên tâm dưỡng lão?

Mặt thanh niên sa sầm, lạnh lùng quát:

- Đinh Hành Họa, gọi ngươi một tiếng tam thúc là nghĩ tình xưa, ngươi đừng không biết tốt xấu! Mấy năm nay phụ thần nhện ngươi đủ rồi, nếu ngươi vẫn ngu ngốc đầu gỗ cứ quyết theo đuôi Đinh Thánh Thán thì chết cùng hắn đi, hôm nay không ai cứu được ngươi!

Đinh Hành Họa cười to bảo:

- Đến đây, đến đây! Diệt nhi ngoan của ta, lại đây để ta nhìn xem mười năm nay ngươi dung hợp thánh huyết của Họa nhi đến trình độ gì.

Thanh niên lắc đầu, nói:

- Tam thúc, ngươi không phải đối thủ của ta.

Thanh niên bước ra một bước, chớp mắt đã đến gần đám người Đinh Hành Họa.

Thanh niên duỗi tay ra, cười nói:

- Qua đây, ta cho cá ngươi một cơ hội. Cùng xông lên đi, nếu có thể đỡ được ba chiêu của ta thì hôm nay tha cho các ngươi đi.

Người xung quanh ngáy ngốc nhìn.

Thanh niên đột nhiên xuất hiện giọng điệu thật cuồng.

Bây giờ Đinh Hành Họa là cường giả thần cảnh, xem như một trong các tồn tại võ đạo cao nhất Thần An đại lục. Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đều là thiếu niên anh hào hiếm thấy mấy năm nay của Thần Đình phương đông. Cộng với đám người Ngô Phong là tinh nhuệ quân tây chinh ngày xưa tôi luyện, qua nhiều sóng gió. Tất cả tụ tập lại ngang ngửa với bất cứ tông môn đỉnh cao nào, lực lượng như vậy mà bị thanh niên nói không thể đỡ được ba chiêu của gã?

Thanh niên rốt cuộc là ai?

Một số người nhạy cảm phát hiện vừa rồi thanh niên gọi Thần Đế là phụ thần, tức là thanh niên

Thanh niên là nhi tử của Thần Đế hiện giờ?

Thần Đế trước kia ít được đồn đại bây giờ quân lâm đại lục phương đông lại có một nhi tử phong độ tuyệt vời thế này.

Trong đám đông, Đinh Hạo siết chặt nắm tay, khớp xương trắng bệch.

Là gã!

Ngay khi thanh niên xuất hiện thì Đinh Hạo nhận ra thân phận của gã ngay.

Đinh Đồng.

1162. Chương 1163: Đinh Đồng, Một Chiêu (hạ).

Thiên tài số một có được Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Thần Đình phương đông, được xem là thiên tài vạn cổ không có ai khác. Là một thiếu niên tụ tập vô số vinh diệu, yêu thương, là con cưng của ông trời.

Trong thâm kịch mười năm trước Đinh Đồng âm mưu cướp đi máu thánh thể trong người Đinh Hạo, bây giờ Thần Ân đại lục gió mưa vẫn vũ cũng vì thế.

Đinh Đồng.

Cái tên này chôn rất sâu trong đầu Đinh Hạo, là đối thủ cường đại, đáng sợ nhất trong tưởng tượng của Đinh Hạo, thậm chí trên của Thần Đế chủ Thần Đình phương đông bây giờ. Trước đó Đinh Hạo nhiều lần suy nghĩ khi gặp lại Đinh Đồng sẽ trong tình huống gì, nhưng hắn không ngờ sẽ mau chóng gặp kẻ thù không đội trời chung này.

Đinh Đồng bây giờ có thực lực đến mức nào?

* * *

- Chiêu thứ nhất.

Mắt Đinh Đồng bình tĩnh, tay đao chém xuống.

Không có chút uy thế gì.

Nhưng mặt đất nứt ra cái khe sâu không thấy đáy, có thanh đao to vô hình theo tay Đinh Đồng chỉ rẽ ngọn núi thành hai nửa. Mắt thường trông thấy không khí tách ra, dạt sang hai bên. Đao phong vô hình chỉ hướng Đinh Hành Họa.

Đinh Hành Họa hơi biến sắc mặt.

Đinh Hành Họa hít sâu, người trưởng to một vòng, hai tay chắp vào nhau nhẹ kéo. Một cây bút vẽ màu vàng khổng lồ nằm trong tay Đinh Hành Họa, gã vươn cánh tay ôm bút vẽ to, liên tục di chuyển. Đinh Hành Họa vẽ từng vệt vàng trong không trung hợp thành tám thuấn vàng to như ngọn núi nguy nga che trước mặt mọi người.

Đây là thần lực của Đinh Hành Họa ngưng kết lại.

Thần thông của Đinh Hành Họa nằm ở chữ ‘vẽ’, mọi vật gã vẽ có thể diễn hóa thiên địa, tuyệt vời.

Chớp mắt . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hư không rung rinh.

Tấm thuẫn vàng to lớn chớp mắt vỡ nát. Dường như Đinh Hành Họa đã đoán trước, ngay khi tấm thuẫn vàng vỡ thì giờ bút vẽ vàng đón đỡ. Trong phút chốc từng tầng lực lượng dao động đáng sợ như hạt nhân bức xạ khuếch tán bốn phương tám hướng. Đinh Hành Họa chặn được khoảng ba giây thì bị đánh bay đi.

Rầm!

Đinh Hành Họa đập vào ngọn núi đỏ sau lưng, đụng sập núi lớn hùng vĩ.

Trong thiên địa vang tiếng kêu khó tin.

Đám người xung quanh đứng xem vẻ mặt ngơ ngác. Thập Thần Tử thần thờ. Nhẹ nhàng giờ tay nhắc chân đã đánh bay một vị cường giả thần cảnh nổi danh lâu năm, đây là lực lượng gì?

Thanh niên áo đen này trước kia chưa từng xuất hiện, trong danh sách thiên tài thế hệ trẻ của Thần Đình phương đông không có tên người này.

Nhưng trong không khí tĩnh lặng, mọi người đều hiểu vào lúc này một thiên tài tuyệt thế mới đã sinh ra.

Thần thoại thế hệ trẻ sinh ra.

Lúc trước cá thiên tài có thể chất thần dị như lôi đình chi nộ, thần vương thánh thể ở trước mặt thanh niên áo đen tựa như đom đóm le lói trước trăng sáng, không cùng một đẳng cấp.

Phi Luân Thiên tài vũ tộc giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy? Một hậu bối nhân loại sao lại có lực lượng như vậy?

Phi Luân Thiên tài vũ tộc cảm giác uy hiếp lớn, nếu thanh niên áo đen muốn đối phó gã thì dù có thi triển thần thông cấm kỵ của hoàng tộc vũ tộc cũng khó thể ngăn cản.

Công chúa nhân ngư hải tộc nhỏ giọng nói:

- Đối thủ đáng sợ.

Mắt công chúa nhân ngư hải tộc lóe tia lo âu. Một thiên tài trẻ của nhân loại cường đại như vậy xuất hiện không phải tin tốt cho hải tộc. Công chúa nhân ngư hải tộc trực giác trên người thanh niên áo đen có hơi thở hủy diệt giết chóc điên cuồng làm nàng khó chịu.

Phương xa hơn, mấy trăm cường giả giao nhân quay quanh một giao nhân nửa người nửa giao da màu chàm, đôi mắt như dạ minh châu lóe tia kiêu dè. Giao nhân luôn hung ác, không sợ chết nhưng lực lượng trình độ này khiến thiên tài giao nhân cảm giác áp lực rất lớn.

Đám đông biến sắc mặt.

- Đây là . . . Đệ nhất nhân thể hệ trẻ đại lục phương đông, có ai áp chế được hắn?

- Từ khi nào Thần Đình ra một quái vật như vậy?

- Hắn là nhi tử của Thần Đế thật đáng sợ, dù là thiên phú, thực lực hay địa vị, thể lực đều bao trùm thời đại.

- Chỉ một chiêu, thời đại đám thiên tài trẻ đại lục phương đông đã kết thúc, không ai ngang hàng được với thanh niên này.

Đủ các tiếng bàn tán vang lên trong đám đông. Chỉ một chiêu đã chấn kinh các cao thủ, vượt xa lực lượng thần cảnh bình thường xuất hiện trong cơ thể người trẻ như vậy. Càng khiến người tuyệt vọng là khi thanh niên áo đen ra tay rất là nhẹ nhàng nói lên gã còn giữ thực lực.

Mọi người như tổng thấy một chí tôn võ đạo mới của đại lục phương đông đã lên ngôi.

Giang sơn lớn có người tài xuất hiện, không ai đối kháng được với thanh niên áo đen.

Đinh Họa cảm giác áp lực nghẹt thở.

Chỉ một đao chưởng hư không chứ không phải thần thông kinh thiên động địa đã đánh bay cường giả cảnh giới cỡ Đỉnh Hành Họa.

Thực lực Đỉnh Đồng cường đại hơn phỏng đoán bi quan nhất của Đỉnh Hạo.

Trong chớp mắt đó lực lượng huyết mạch trong cơ thể Đỉnh Hạo sôi trào, dường như bị lực lượng nào đó lôi kéo làm hấn cảm giác rõ ràng chỉ tôn sử dụng đao lực trong đao kiếm song thánh thể. Đó là sự linh ngộ cảnh giới trên Đỉnh Hạo, Đỉnh Đồng kích phát lực lượng huyết mạch đến trình độ khủng bố.

Đỉnh Hạo giật mình, vội vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết ức chế huyền khí cuộn cuộn trong cơ thể.

Trong chớp mắt Đỉnh Đồng có điều phát hiện, mắt lóe tia nghi hoặc nhìn đám đông. Một lúc sau Đỉnh Đồng quay đi.

Bùm!

Đá bị đập vụn, Đỉnh Hành Họa bay ra khỏi đồng đá phóng lên cao.

Bộ dạng Đỉnh Hành Họa hơi chật vật, giáp vàng trên người đã vỡ, bút vẽ màu vàng trong tay nứt ra. Khóe môi Đỉnh Hành Họa tràn máu, người lão đảo. Đám người Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ vội vàng chạy tới dìu Đỉnh Hành Họa.

- Xem ra tam thúc đã già, ta đánh giá người quá cao, không ngờ người không thể đỡ được một chiêu của ta.

Đỉnh Đồng lộ biểu tình trào phúng, khinh thường.

Đỉnh Đồng lắc đầu, nói:

- Xương già vô dụng như người không ngoan ngoãn sống cho hết đời, cứ muốn thông đồng cùng nghịch tặc Đỉnh Thánh Thán, thật đáng thương.

Đám người Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng, Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ trừng mắt Đỉnh Đồng nhưng chịu bó tay.

Thực lực của Đỉnh Đồng quá mạnh, Đỉnh Hành Họa không đỡ được một chiêu huống chi là những người khác.

Dù Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ được gọi là thiên tài huyết mạch chi thể cũng không thể tạo thành uy hiếp với quái thai Đỉnh Đồng.

Xem ra tình huống hôm nay đã quyết định.

Tuy Đỉnh Hành Họa xuyên thấu sát cục, đánh chết Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng nhưng trước thực lực tuyệt đối thì mọi vùng vẫy không có bất cứ tác dụng gì.

- Tam thúc, nếu người tự tìm đường chết thì đừng trách diệt nhi ra tay vô tình.

Đỉnh Đồng từng bước một đến gần, thiên địa run rẩy dưới chân gã.

Đỉnh Đồng âm trầm nói:

- Trước khi ra đi người có di ngôn gì không? A, tuyệt đối đừng xin ta tha cho hai nhi tử của người. ta không phải phụ thần, sẽ không làm kẻ bị người phụ. Tư chất hai nhi tử của người rất khá, giữ lại là mối họa. Tuy ta không sợ nhưng thấy phiền, hay nên đưa bọn họ đi cùng người?

Sát khí tứ tán trong không trung.

1163. Chương 1164: Ai Có Thể Đỡ Được Một Chiêu Của Ta.

Đối mặt nguy hiểm nhưng Đỉnh Hành Họa không sợ, cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, không uống là lực lượng ông trời ban cho Hạo nhi, bị con chó nhà người cướp lấy thật đáng tiếc.

Mắt Đinh Đồng không biểu tình, sát khí tứ tán, lạnh lùng cười:

- Người nói Đinh Hạo? Cái tên đáng thương đó không xứng có thánh huyết, chắc bây giờ đã thành xương mục. Ông trời ban lực lượng cho hắn nhưng hắn không có mạng sử dụng, chết cũng tốt.

Biểu tình Đinh Hành Họa nghiêm nghị nói:

- Ta cảm thấy người cũng không xứng có Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, hay để ta đào mắt người ra cho Bất Tam.

- Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Đồng khinh thường cười to bảo:

- Lão già, người không đỡ được một chiêu của ta, phế vật như vậy có thể lấy được mắt ta sao?

Biểu tình Đinh Hành Họa bình tĩnh nói:

- Ta đích thực không đỡ nổi một chiêu của người nhưng có người sẽ đè bẹp người.

- A? Là ai? Ta muốn nhìn xem.

Đinh Đồng cười nhạt, ánh mắt chăm chọc.

Tuy nhiên mĩa mai trong mắt Đinh Hành Họa càng đậm hơn, nhìn Đinh Đồng như ngó tên hề diễn trò.

Đinh Hành Họa di chuyển sang một bên để lộ người đứng sau lưng ra.

Một người mặc giáp da màu trắng, trông chỉ hơn hai mươi tuổi. Thanh niên đẹp trai yêu dị, tóc dài như suối, bình tĩnh, thông dong, lóe tia sáng trí tuệ nhìn thấu thể gian. Thân hình thanh niên thon dài, đứng đó không phát ra ánh sáng kinh thể gì, không có áp lực đáng sợ nhưng khí chất hờ hững, ung dung đó làm người ta liếc mắt là chú ý ngay.

Mắt Đinh Đồng lộ tia nghi hoặc giây sau nhận ra điều gì, ánh mắt khó tin, người run run.

Yên lặng giây lát.

Đám đông rộ lên, tiếng kinh kêu, giật mình như sóng khuếch tán bốn phương tám hướng.

- Là . . . Đại Thần Tử!

- Thật sự là Đại Thần Tử, thiên kiêu Thần Đình ngày xưa, gần như thần thoại!

- Trời ạ, Đại Thần Tử xuất hiện, Đại Thần Tử thật sự ở đây?

- Bao nhiêu năm qua Đại Thần Tử vẫn bất phàm như vậy. Trong biển người mệnh mỏng liếc mắt một cái sẽ nhận ra Đại Thần Tử, nhưng nhuệ khí đã mài mòn nhiều.

- Mười năm trước ta may mắn nhìn Đại Thần Tử một lần từ xa, khi đó thật là suốt đời khó quên. Trung tâm thiên địa này không ai có thể so sánh với Đại Thần Tử, bây giờ phồn hoa rút đi, trở về bình thản, không còn phong hoa vô hạn nhưng càng siêu phàm hơn.

Rất nhiều cường giả thế hệ trước trong đám đông đều than thở thời gian qua nhanh.

Năm xưa Đại Thần Tử uy chấn thiên hạ, đức hạnh cao thượng, là đối tượng vô số thiên tài cùng lứa ngưỡng mộ, khâm phục. Nhiều cường giả thế hệ trước khen không dứt miệng là tài đức vẹn toàn, tương lai Đinh Thánh Thán sẽ là chủ Thần Đình phương đông, dẫn dắt nhân loại đại lục phương đông hùng bá toàn Thần Ấn đại lục, thành truyền kỳ huy hoàng nhất lịch sử nhân loại.

Ai ngờ tạo hóa trêu người.

Nhưng dù là vậy thì nhiều năm trôi qua, Thần Đình phương đông hết sức chửi rủa, bôi đen Đinh Thánh Thán, giờ Đại Thần Tử vừa xuất hiện vẫn khiến nhiều người cảm thán.

Khi nam nhân rút đi phồn hoa, ánh sáng quay về bình tĩnh, thần nhiên đứng trong không trung thì Đinh Thánh Thán trở thành trung tâm của thế giới.

Nếu nói Đại Thần Tử ngày xưa là một hằng tinh đốt cháy vĩnh hằng, nổ rộ ánh sáng rực rỡ khiến người không dám nhìn gần, vậy bây giờ Đinh Thánh Thán như lỗ đen trong hư không vô tận lặng lẽ dục lực lượng của mình, không thể nhìn thấu, đo lường nó. Mũi nhọn thu giấu càng khiến người sợ hãi hơn.

Trong đám đông, Đinh Hạo suýt hét ra tiếng.

Điên cuồng, sôi sục từ linh hồn khiến Đinh Hạo kích động người run run, rất muốn xông lên nhận người thân.

Lần này tuyệt đối không sai.

Quang nguyên vàng trong Ngụy Thần thành thị đưa hình ảnh vào đầu Đinh Hạo nay lại hiện ra. Đinh Hạo như nhìn thấy Đại Thần Tử giận dữ thiên hạ kinh, Vũ Khuynh Thành điên cuồng, thấy lệ anh hùng, thấy máu của phụ mẫu thân thương, thấy muối hơi thở mong manh nằm trong tả lót, thấy hân khóc nói không đau, thấy gia đình hạnh phúc bỗng tan vỡ.

Đinh Hạo thấy ảo giác từng nhìn trên Vắn Tâm Thiên Thê trong Vắn Kiếm tông, từng hộ vệ trung với phụ thân chết trận, thấy phụ thân, mẫu thân bị thương nặng ôm huynh muội Đinh Hạo bỏ chạy.

Khi đó chính là nam nhân này nhìn đôi tay, lồng ngực ngăn cản mọi tổn thương.

Đại Thần Tử khi đó và Đinh Thánh Thán bây giờ thay đổi rất lớn lại như chưa từng đổi thay.

Hốc mắt Đinh Hạo đỏ rực, có chất lỏng chua xót chảy ra.

Đinh Hạo cắn chặt răng không lao ra.

Bởi vì thế cục lúc này vẫn vô cùng nguy hiểm. Bốn phía có vô số binh sĩ Hắc Giáp Quân, mấy chục cường giả thần cảnh như hổ rình mồi, cộng với yêu nghiệt trời sinh Đinh Đồng. Lực lượng này rất đáng sợ, tuy Đinh Hạo không biết Đinh Hành Hạo, Đinh Thánh Thán có đối sách gì nhưng hân chọn núp trong bóng tối, có lẽ hân sẽ giúp ích được cho họ.

* * *

Đinh Đồng lấy lại bình tĩnh, hít sâu.

Hình ảnh mười năm trước lóe qua trong đầu Đinh Đồng. Ngày nào đó Đinh Thánh Thán gần như vô địch, hoàn toàn không nhìn lực lượng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của gã, để lại ấn tượng rất sâu cho Đinh Đồng khi ấy mới bốn tuổi. Đến nay đây là một sai sót trong ý chí võ đạo của Đinh Đồng.

Hôm nay Đinh Đồng nhân dịp này đánh bại Đinh Thánh Thán, hoàn chỉnh ý chí võ đạo của gã.

Đinh Đồng mỉm cười nói:

- Thì ra là đại bá, đã lâu không gặp, mấy năm nay người luôn trốn đông né tây như chó nhà có tang. Đinh Đồng cứ tìm đại ba suốt, Đinh Đồng rất nhớ đại bá.

Mắt Đinh Đồng đốt cháy ngọn lửa hăm hở muốn thử.

Đinh Thánh Thán không đáp.

Ánh mắt Đinh Thánh Thán nhìn Đinh Đồng không gọn sóng, như nhìn một thân cây, một hạt cát, một tảng đá, một vật chết.

Đinh Đồng cười càng rạng rỡ, ngôn ngữ như đao:

- Không biết mấy năm nay đại bá lưu lạc bốn phía tránh né thực lực có tiến bộ không? Mắt đôi nhi nữ, thê tử thì bị thương không chữa được chắc đại bá rất đau lòng? Diệt nhi khuyên người nén bi thương đi.

Đinh Thánh Thán vẫn không đáp.

Đinh Đồng chậm rãi vươn tay ra, nhìn nhìn bàn tay của mình, tiếp đó năm ngón co lại thành nắm đấm.

Đinh Đồng mỉm cười nói:

- Hôm nay vừa lúc lĩnh giáo đại bá . . .

Đinh Đồng chưa dứt lời . . .

Bùm!

Đinh Đồng cong người như con tôm vặn vẹo, khí thế bị đánh tan. Từ khi nào Đỉnh Thánh Thán đã xuất hiện trước mặt Đỉnh Đồng, nắm đấm như chùy công thành đánh vào bụng gã.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đỉnh Đồng bị đánh bay ra ngoài, đập vào hạm đội Ma Kha đen sau lưng, xuyên thủng chiến hạm to. Đỉnh Đồng liên tục đâm thủng mười mấy chiếc hạm đội Ma Kha mới ngừng lại.

Thiên địa tĩnh lặng.

Cả thế giới đông lại.

Không ai trông thấy Đỉnh Thánh Thán xuất hiện trước mặt Đỉnh Đồng bằng cách nào, không ai thấy gã vùng nắm đấm kia như thế nào.

Đó là cú đấm gì đây?

Không có tiếng xé gió, không có bất cứ sóng năng lượng dao động, không có ánh sáng rực rỡ, không có lực lượng khủng bố. Đỉnh Thánh Thán vùng nắm đấm tròn đánh nguyên thủy nhất, nhưng tốc độ siêu nhanh, dù Đỉnh Đồng có thể nhẹ nhàng một kích đánh bay cường giả thần cảnh Đỉnh Hành Họa vẫn không cách nào né tránh cú đấm của Đỉnh Thánh Thán.

1164. Chương 1165: Đại Đạo Chí Giản.

- Sao . . . Sao có thể như vậy?

Con người Thập Thần Tử co rút, mặt trắng bệch.

Người ta không biết Đỉnh Đồng có địa vị gì trong Thần Đình phương đông nhưng Thập Thần Tử biết rõ, càng hiểu thực lực hiện tại của gã đáng sợ cỡ nào. Cạm bẫy hôm nay đều do Đỉnh Đồng một tay tạo ra, vì dụ dòng chính Đỉnh Thánh Thán mấy năm nay ẩn trong chỗ tối, một lưới bắt hết. Đây vốn nên là vô đài vinh diệu cho Đỉnh Đồng mười năm không lộ mặt, xuất hiện là kinh thiên, là thời cơ chọn lựa kỹ càng.

Nhưng một đấm của Đỉnh Thánh Thán thay đổi tất cả.

Phía xa.

Đỉnh Hạo khó tin.

Một đấm đơn giản mà có uy lực như vậy?

Võ đạo của Đỉnh Thánh Thán là biến phồn thành giản, chỉ nhanh không phá đạo vận, đây là đơn thuần trở về nguyên trạng, trên cơ vô số thần thông thần đạo.

Các cường giả thần cảnh xung quanh cực kỳ giật mình.

Bọn họ tự hỏi nếu đổi lại vị trí của Đỉnh Đồng thì cũng tuyệt đối ngăn không được một cú đấm từ Đỉnh Thánh Thán.

Lực lượng kỳ lạ.

* * *

Ánh sáng chợt lóe, Đinh Đồng quay về.

Mặt Đinh Đồng âm trầm nhưng không bị thương gì.

Bị một đấm đánh bay chẳng khác nào tát mặt Đinh Đồng sưng húp. Giây trước Đinh Đồng còn khiêu khích cao cao tại thượng, giây sau gã không có chút sức phản kháng bị đánh bay.

Đinh Đồng độc ác trừng Đinh Thánh Thán, định hăm dọa:

- Không ngờ tên phản nghịch nhà ngươi như chó hoang trốn tranh nhiều năm mà thực lực không giảm còn tăng lên . . .

Đinh Thánh Thán với tốc độ không tin lại đến trước mặt Đinh Đồng, đánh ra cú đấm.

Mắt trái Đinh Đồng bỗng xuất hiện bảy đốm sáng vàng nhạt như bảy con người kỳ dị vận chuyển, xếp hàng như Bắc Đẩu thất tinh, mắt bắn ra, không gian bên cạnh Đinh Đồng ngưng kết lại, hình ảnh vô cùng kỳ dị.

Cú đấm vượt qua cực hạn thần kinh thị giác mọi người có thể bắt giữ của Đinh Thánh Thán đánh vào phạm vi con mắt đông lại trở nên rõ ràng, nhưng vẫn nhanh như chớp.

Đinh Đồng nghiêng người né tránh cú đấm.

- Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng!

Con người Đinh Hạo co rút nhìn chằm chằm tình cảnh này.

Trong truyền thuyết Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng có thể đảo ngược hư vọng, nhìn thấu mọi huyền bí thế gian, con người thần ma. Năm xưa khi Đinh Đồng còn nhỏ có thể mượn con mắt này nhìn thấu sơ hở võ đạo của Đinh Thánh Thán. Nhiều năm qua đồng thuật của Đinh Đồng tiến bộ hơn trước gấp vô số lần, thất xảo đồng mang có thể đông kết thời không, đúng là thủ đoạn thần ma.

Cú đấm đại đạo chí giản của Đinh Thánh Thán tiến vào lĩnh vực đồng mang thì tốc độ chậm lại, quỹ tích thị giác cường giả thần cảnh có thể bắt giữ.

Nên vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc Đinh Đồng đã né thoát cú đấm.

Sau đó Đinh Thánh Thán lại tung cú đấm.

Vẫn là nhanh đến không ai nhìn thấu, lặng lẽ tiến vào lĩnh vực đồng mang mới như ẩn như hiện.

Đinh Đồng hết sức tránh né, một lần nữa thành công.

Đinh Thánh Thán tiếp tục tung cú đấm.

Trong thế giới thị giác của mọi người chỉ thấy Đinh Thánh Thán không ngừng đổi vị trí, vô số tàn ảnh đọng lại trong không trung quay quanh trên dưới trái phải người Đinh Đồng. Ngàn vạn nắm đấm không thể thấy rõ.

Đôi mắt Đinh Đồng vận chuyển, có khí thần ma vàng di chuyển, đốm sáng Bắc Đẩu thất tinh trong con ngươi vận chuyển càng lúc càng nhanh. Lĩnh vực Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng quay quanh người Đinh Đồng ngày càng đậm đặc, hùng hồn. Đinh Đồng như viên cổ thần ma đứng trong không trung, đôi mắt ánh sáng vàng thanh tẩy, phán xét thế giới này.

Hai siêu cường giả quyết khiến người xung quanh trợn mắt há hốc mồm.

Dù là mấy cường giả thần cảnh tự hỏi nếu đối diện địch thủ như thế thì không chống nổi một giây đã thua tan tác.

Đinh Hạo nhìn như say như mê.

thì ra đây chính là lực lượng của cường giả thần cảnh cao giai sao?

Gần như là pháp tắc thay đổi thiên địa quanh thân.

Dù là nắm đấm của Đinh Thánh Thán hay ánh sáng mắt của Đinh Đồng đều là lực lượng cấm kỵ đủ để giết cường giả thần cảnh.

Hai người này rất cẩn thận không chế lực lượng không phát tán ra ngoài, chưa tạo thành trùng kích với người xung quanh. Nếu không thì một tia khuếch tán lực lượng dưới cường giả thánh nhân cảnh sẽ học máu chết.

Đinh Đồng dần ổn định tình thế, cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đại bá, đừng tay đi, cú đâm của người vĩnh viễn không thể chạm được ta.

Đinh Thánh Thán không nói, lắc người, một giây tung ngàn vạn năm đâm.

Đinh Đồng mỉm cười, từng chữ cực kỳ độc ác:

- Cần gì phải giãy dụa? Chắc đôi nhĩ nữ của ngươi đã chết. Mấy năm nay ngươi và đại thẩm bọn ba khắp nơi, kéo dài hơi tàn, chắc rất vất vả? Hãy từ bỏ đi, xuống địa ngục đoàn tụ với huynh muội bọn họ, gia đình cùng nhau mãi mãi không tách rời chẳng phải càng tốt hơn?

Đinh Đồng xát muối vào miệng vết thương cũ, muốn dao động trái tim võ đạo của Đinh Thánh Thán.

Đinh Thánh Thán nhướng mày, cơn giận xẹt nhanh qua.

Một chút thay đổi sao có thể thoát khỏi tầm mắt Đinh Đồng?

Khóe môi Đinh Đồng cong lên độc ác, cười tiếp tục bảo:

- Đại bá có muốn thử uy lực đao kiếm song thánh thể không? Nếu Đinh Hạo đệ đệ vẫn số không thể có được lực lượng này vậy để ta thể hiện cho người xem.

Đinh Đồng dứt lời, hai tay như đao giao nhau trước ngực, nghiêng người né cú đâm của kiếm quang, chém ra.

Đao khí, kiếm khí cực kỳ khủng khiếp bay ra.

Thân hình Đinh Thánh Thán bị chém nát.

Bình chương hư không bị xé ra hai khe nứt tối đen như lỗ đen cắn nuốt vô số cái bóng Đinh Thánh Thán rồi khép lại.

Bốn phía vang lên tiếng kinh kêu, loại lực lượng đao kiếm này khiến tim cường giả thần cảnh đập nhanh. Mọi người chỉ nhìn từ xa đã cảm giác da thịt bị thần binh lợi khí cắt, đau nhức.

Một cường giả thần cảnh giật mình kêu lên:

- Đây rốt cuộc là lực lượng gì? Không phải uy lực đồng thuật.

Cường giả càng đến cảnh giới thần cảnh thì càng cảm nhận được sự khủng bố từ hai đao khí, kiếm khí này.

Thập Thần Tử được các thần tướng Hắc Giáp Quân vây quanh, lòng thầm kinh sợ. Thập Thần Tử biết rõ hơn bất cứ ai chuyện mười năm trước, lực lượng này vốn thuộc về đứa bé tên Đinh Hạo. Nhớ năm xưa tiểu tử thanh tú từng nắm tay Thập Thần Tử kêu thúc thúc, đứa bé ngoan ngoãn đáng yêu, toàn Thần Đình phương đông xem Đinh Hạo là chí tôn tương lai. Tiếc rằng Đinh Hạo không thể lớn lên, bị hút hết thánh huyết, mất đi mọi khả năng.

Đao kiếm song thánh thể.

Thật là thể chất cực kỳ khủng bố.

Nếu đứa trẻ năm xưa còn sống thì triển lực lượng này thì có kinh khủng như Đinh Đồng không?

Thập Thần Tử kinh sợ sau đó bình tĩnh lại.

Theo tin tức Thần Đình phương đông thu được thì đứa trẻ đó đã chết, người chết thì không có khả năng gì, dĩ nhiên sẽ không thể tìm Thập Thần Tử báo thù, gã không cần lo.

Thập Thần Tử lên tiếng:

- Các vị tiền bối xin hãy ra tay, nhanh chóng giết đám phản nghịch này, đừng để chúng trốn thoát!

Thập Thần Tử nhìn hướng mấy chục cường giả thần cảnh đứng trên bầu trời. Đinh Thánh Thán đã bị Đinh Đồng chặn lại, tới lúc giải quyết đám người Đinh Hành Họa, Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

1165. Chương 1166: Nhân Thần Biến.

Một vị cường giả thần cảnh gật đầu, nói:

- Được!

- Những người không liên quan nhanh chóng lùi ra trăm dặm, nếu có chết thì là tự tìm!

Một cường giả thần cảnh khác phát ra khí thế, ánh mắt như điện quét bốn phía. Cường giả thần cảnh quát ra lệnh các thế lực, cường giả, binh sĩ Hắc Giáp Quân xung quanh lùi lại.

Cường giả thần cảnh khác chậm rãi tới gần đỉnh ngọn núi đỏ.

Người xung quanh nghe vậy đều rút lui.

Cường giả các đại tộc vũ tộc, giao nhân tộc, hải tộc, tộc tàm rút lui. Tình huống diễn biến đến mức này bọn họ không tiện xen vào, hướng chỉ Đinh Đồng, Đinh Thánh Thán thể hiện thực lực đáng sợ làm họ e ngại. Dù là ai trong hai người chiến thắng đều không dễ chọc.

Bóng người đầy trời như thủy triều rút lui.

Chỉ có một người không nhúc nhích.

Vô số người lùi lại tôn lên thân hình thon dài áo xanh đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đặc biệt bắt mắt.

Luồng gió thổi quần áo người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, hần như thanh trường kiếm thẳng tắp đứng.

Ánh mắt cường giả thần cảnh kia lộ rõ bức mình:

- A? Người là ai? Tại sao người không lùi?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lạnh nhạt nói:

- Chỉ là người qua đường.

Một thần tướng Hắc Giáp Quân gầm lên:

- Nếu là qua đường còn không mau rút đi.

- Người qua đường lo chuyện thiên hạ.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vẫn bình tĩnh nói:

- Mấy chục cường giả thần cảnh hợp sức vây công người yếu hơn mình, ta thấy gai mắt.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thốt lời làm mọi người xôn xao.

Nhiều người nhìn người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như ngó kẻ điên.

Cái tên này bị khùng sao? Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chỉ là một võ giả sơ giai thánh nhân cảnh bình thường lại dám nói kiểu đó.

- Làm bộ làm tịch nổi trội, không biết sống chết.

Cường giả thần cảnh lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, cuộc sống quý giá, nghĩ tình người còn trẻ tu vi không tầm thường, có chút can đảm cũng hiếm có, mau rút đi, tha người khỏi chết. Còn dám dây dưa thì bản tôn tự tay giết chết người.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bình tĩnh nói:

- Được, nghĩ tình câu nói này, chút nữa ta có đánh bại cũng tha cho ngươi một mạng.

Phía xa.

- Là hân?

Công chúa nhân ngư hải tộc ngẩn ngơ, khuôn mặt đẹp tuyệt trần lộ vẻ tò mò.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lại xuất hiện.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng đến từ phe nào?

Lúc trước trong Thạch Chủ thành người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng từng giúp đỡ Phong Hành Lịch, nhưng tại sao đám người Đinh Hành Họa, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng trên đỉnh núi đỏ có vẻ như không quen hân? Điều này nói lên người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không phải thuộc hạ của Đại Thần Tử. Tại sao người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hết lần này đến lần khác mạo hiểm giúp đỡ cho hệ Đinh Thánh Thán?

Với trực giác nữ nhân nhạy bén, công chúa nhân ngư hải tộc phân biệt được người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rất trẻ tuổi, là nhân vật phong lưu hiếm thấy.

Công chúa nhân ngư hải tộc cười đầy hứng thú:

- Thú vị, đại lục phương đông quả nhiên có thiên tài lớp lớp.

Bên kia.

Một thần tướng Hắc Giáp Quân chợt nhớ điều gì, vội báo cáo với Thập Thần Tử:

- Bẩm báo thần vương điện hạ, trong Thạch Chủ thành chính là người này ra tay cứu Phong Hành Lịch phản nghịch của Đinh Thánh Thán.

Mặt Thập Thần Tử lộ biểu tình độc ác, vung tay nói:

- Một con kiến nhỏ nhỏ châu chấu đá xe không biết lượng sức, không cần hỏi nguyên do, giết ngay.

Cùng lúc đó . . .

- Giết!

Một cường giả thần cảnh hành động, lực lượng hùng hồn như biển đánh hướng đỉnh núi đỏ.

Đinh Hành Họa cười to bảo:

- Hình lão quỷ, ta đến chơi với ngươi!

Đinh Hành Họa lắc người ngăn chặn cường giả thần cảnh này.

Hai người nhẹ nhàng mà kịch liệt đấu với nhau.

Cường giả thần cảnh thu giấu hơi thở, cách chiến đấu thoát trông rất đơn giản. Từng chiêu một thức người qua ta lại, động tác chậm chạp, rõ ràng như đang luận bàn nhưng đều ẩn chứa lực lượng khủng bố. Dù là cường giả đỉnh thánh nhân cảnh cũng không đỡ nổi một chiêu đơn giản.

Đinh Bất Tứ rống lớn khiêu chiến:

- Đinh Linh, có dám đấu một trận không?

Trên hạm đội Ma Kha to lớn phái đối diện, Đinh Linh từ từ bước ra, mấy bước đã vượt qua ngàn thước. Đinh Linh phong thần như ngọc, khí chất bất phàm.

Đinh Linh mỉm cười nói:

- Có gì không dám? Giữa ngươi và ta sớm nên có trận chiến.

Đinh Linh dứt lời, hai người đánh nhau.

Tuổi tác Đinh Bất Tứ, Đinh Linh tương đương, cùng là thiên tài tuyệt thế giới trẻ trong Thần Đình phương đông, có thể chất đặc biệt. Một người là sấm sét quanh quẩn, người kia sau lưng có bóng hàng ngàn thần linh chớp lóe, công kích lực lượng đáng sợ. Lôi điện phun ra, thần linh lăm rằm, tình huống rục rờ hơn trận của Đinh Hành Hạo, cường giả thần cảnh họ Hình.

Đinh Bất Tam vẫy tay với Đinh Sát đứng ở phía xa:

- Qua đây nhận cái chết.

Đinh Sát bay vọt ra:

- Ta đã nói rồi, sẽ giết ngươi!

Lại là hai thiên tài tuyệt thế giới trẻ trong Thần Đình phương đông đứng trong không trung.

* * *

- Hừ! Nếu ngươi đã không biết điều thì chết đi!

Thập Thần Tử quyết định tự mình tiêu diệt Đinh Hạo.

Nếu người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng là thủ phạm cứu Phong Hành Lịch thì tất nhiên cùng phe Đinh Thánh Thán, là người rất quan trọng, nên giết ngay.

Không hiểu sao trong lòng Thập Thần Tử có cảm giác rất lạ là gã giết người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng sẽ đả kích lớn với Đinh Thánh Thán.

Đinh Hạo không gọi thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá ra.

Giờ phút này, nếu Đinh Hạo thi triển đao kiếm sẽ khiến Đinh Đồng chú ý. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng có thể nhìn thấu hư ảo, không chừng Đinh Đồng nhìn ra thân phận Đinh Hạo, lần theo dấu vết thấy tin tức liên quan Vấn Kiếm tông, sẽ dẫn đến tai nạn. Thực lực Thập Thần Tử kém xa Đinh Đồng, tạm thời người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không cần sử dụng lực lượng cấm kỵ.

Lòng Đinh Hạo máy động kích phát tinh huyết Tất Phương trong trung đan điền phản ngược.

Hơi thở nóng cháy bạo ngược lan tràn trong cơ thể bao phủ toàn thân Đinh Hạo, trưởng to như hừng tinh. Khí nóng cuộn cuộn khuếch tán trong thiên địa, sóng nhiệt đáng sợ hòa tan không khí vạn vật. Lửa biến thành cánh chim to hùng lực đuổi ra hai bên người Đinh Hạo.

- Gri!

Trong tiếng gầm sắc nhọn, khí thể hung tàn, thô bạo xuất hiện trong thiên địa.

Thượng cổ thần thú Tất Phương xuất hiện.

Đôi cánh vỗ, biển lửa đầy trời ập hướng Thập Thần Tử.

Đây không phải nhân vương biển.

Cũng không phải nhân hoàng biển.

Mà là . . .

Nhân thần biển!

Năm xưa khi Đinh Hạo còn ở cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh từng vượt cấp thi triển nhân vương biển, ở cảnh giới Vô Vương cảnh có thể thi triển nhân thần biển. Bây giờ Đinh Hạo đã vào thánh nhân cảnh, thi triển nương nhờ tinh huyết thần thú mượn thần thông của thượng cổ thần thú đến mức tận cùng, cơ hồ có thể hoàn toàn sử dụng thần thông từ những thượng cổ thần thú đã diệt chủng. Đinh Hạo thi triển các thần thông đó càng khủng khiếp hơn.

Cảnh giới nhân thần biển có thể uy hiếp đỉnh Vô Thánh cảnh.

1166. Chương 1167: Phậ Ma.

Thập Thần Tử cười khẩy nói:

- Hừ! Tài mọn.

Dù mượn được tất cả thần thông của Tất Phương thì sao?

Thập Thần Tử từng tự tay giết Tất Phương, sợ gì một Tất Phương diễn biến từ một con người?

Hai tay Thập Thần Tử khép lại, một thanh kiếm to che trời biến ra chém mạnh xuống, một xẻ đôi Tất Phương.

Tiếng hú dài hung dữ, bạo ngược:

- Gri!!!

Tất Phương khổng lồ đập hai cánh, vô số trường kiếm lửa rậm rạp bắn ra va chạm vào kiếm to che trời, đùng vỡ thanh kiếm.

Thập Thần Tử giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Đây không phải thần thông của Tất Phương, lửa hóa kiếm có thể đánh nát thần thông của Thập Thần Tử, điều này vượt xa gã dự đoán.

- Gri!!!

Tất Phương lửa đập cánh, vô số trường kiếm lửa bắn ra.

Trường kiếm lửa sắc bén làm Thập Thần Tử sợ hãi, gã có cảm giác nếu bị trường kiếm lửa đến gần thì sẽ đâm thủng cơ thể gã. Áp lực chưa từng có dù đối diện với Tất Phương thật sự sinh ra trong lòng Thập Thần Tử.

Thập Thần Tử rống to:

- Cách thế chi tường!

Hai tay Thập Thần Tử hươ trước ngực, bỗng lùi ra sau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí thế bán cường giả thần cảnh cường đại dâng trào, tường ánh sáng khổng lồ ngăn cách thiên địa chắn trước mặt Thập Thần Tử.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vô số kiếm quang lửa đâm vào tường ánh sáng, nổ tung thành hỏa hoa như đốm sao đầy trời nổ, cực kỳ rực rỡ, chói lọi, một giây va chạm đã là vĩnh hằng. Biểu tình Thập Thần Tử trầm trọng, trong cú va chạm liên miên gã cảm giác áp lực lớn như thể bị cả thế giới đè lên.

Răng rắc! Răng rắc!

Tầng ngoài cách thế chi tường có các vết nứt trắng, không thể chịu được kiếm quang va chạm vô cùng vô tận.

- Gri!!!

Tất Phương bay lượn trên trời, thân hình to lớn đốt cháy ngọn lửa nặng nề đập vào cách thế chi tường.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cách thế chi tường vỡ re.

Một móng vuốt rực cháy chân hỏa đáng sợ xé rách bầu trời thẳng hướng Thập Thần Tử.

Thập Thần Tử giận run người:

- Càn rỡ!

Thập Thần Tử không ngờ bị một tiểu bối vô danh dè đầu.

Keng!

Thần kiếm ra khỏi vỏ.

Một thanh kiếm hoàng kim nằm trong tay Thập Thần Tử, vung kiếm lên, kiếm phong lướt qua là tất cả trong thiên địa bị xé đôi. Máu phun ra, một khúc móng vuốt của Tất Phương bị cắt đứt.

- Ha ha ha ha ha ha! Chết đi!

Kiểm thức của Thập Thần Tử như hồng liên tục chém ra.

Kiểm hoàng kim này là một trong các á thần khí của Thần Đình phương đông, tên gọi là Thiên Sát. Uy lực duy nhất của Thiên Sát là sắc bén, thần tượng đời trước của Thần Đình phương đông đúc ra nó, được gọi là chém hư mọi vật chất, cực kỳ mạnh mẽ. Cầm thanh kiếm, khí thế của Thập Thần Tử tăng vọt.

- Gri!!!

Tất Phương lửa nhanh chóng lùi lại, đôi cánh vỡ, kiếm quang lửa đầy trời ủa hướng Thập Thần Tử.

- Cùng một chiêu thức không làm gì được ta, mở!

Thập Thần Tử vung Thiên Sát chém đôi biển lửa, gã như luồng sáng bay ra, kiếm quang như điện truy sát Tất Phương.

Chính lúc này . . .

- Tiểu huynh đệ hãy lui ra, để lão tử đối phó hần!

Một bóng sáng nhanh chóng xông hướng chiến trường, gió lốc như rồng đi theo.

Là Phong Hành Lịch.

Thần tướng tiên phong quân tây chinh cũ của Đình Thánh Thán quả nhiên lẫn ra khỏi Thạch Chủy thành, Phong Hành Lịch luôn núp trong đám đông giờ thấy tình hình Đình Hạo nguy hiểm vội đứng ra giúp đỡ.

- Ha ha ha ha ha ha! Phong đại ca, chờ người đã lâu.

Một cường giả thần cảnh nam nhân trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi cười to ngăn cản Phong Hành Lịch.

Về mặt Phong Hành Lịch tức giận quát:

- Hỏa Quân, người còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt ta?

Nam nhân trung niên tên Hỏa Quân từng là cường giả đỉnh cao dưới tay quân tây chinh của Đại Thần Tử, trong quân có bốn cao thủ đỉnh cao, tính tình hợp nhau, thực lực tương đương, kết bái làm nghĩa huynh đệ. Các tướng sĩ quân tinh chỉnh đặt tên là Phong Hỏa Lôi Điện, Phong Hành Lịch là phong, Hỏa Quân là hỏa.

Mười năm trước trong trận chiến Kỳ Liên cổ phong, hai đỉnh cường giả lôi và điện trong Phong Hỏa Lôi Điện vì yểm hộ phụ phụ Đình Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành lần lượt chết trận, Phong Hành Lịch suýt mất mạng xiu rơi vào khe nứt vạn thước, may mắn nhất về mạng sống. Hỏa trong Phong Hỏa Lôi Điện mất tích, sau này có tin gã chưa chết mà đầu vào Thập Tam Thần Tử.

Hỏa Quân lạnh nhạt nói:

- Chim khôn chọn cành mà đậu, hiện giờ Thần Đình đã thay đổi, Phong đại ca là nhân kiệt sao phải ngu trung với phản nghịch Đình Thánh Thán? Hay là trở về Thần Đình tiếp tục trung thành với Thần Đế, người và ta vẫn là huynh đệ.

Phong Hành Lịch gầm lên:

- Câm miệng! Không lẽ ngươi đã quên Lôi tam đệ, Điện tứ đệ chết như thế nào sao?

Hỏa Quân mỉm cười nói:

- Nghịch thiên mà đi là tự tìm đường chết, đó là tại bọn họ quá ngu. Phong đại ca vẫn không xem thấu sao?

Hỏa Quân không để bụng chuyện quá khứ.

Phong Hành Lịch nghiêng răng, chất vấn:

- Vinh hoa phú quý, thế lực quyền vị quan trọng với ngươi đến thế sao?

Hỏa Quân cười to bảo:

- Phong đại ca không nhớ năm xưa bốn huynh đệ chúng ta đầu vào Đỉnh Thánh Thán là vì tranh thủ công danh cả đời? Nếu Đỉnh Thánh Thán làm người thua cuộc, không thể đáp ứng ta thì ta tìm minh chủ khác có gì không được?

- Cường từ đoạt lý, bối tín khí nghĩa.

Mắt Phong Hành Lịch lóe tia căm giận nói:

- Ta vốn tưởng tin đồn là giả, ngươi đầu vào Thần Đình là vì chịu nhục, tùy thời sẽ vùng dậy, không ngờ ngươi sa đoạ như vậy. Hỏa Quân, hôm nay ngươi tránh ra thì ta vẫn xem ngươi là huynh đệ, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình.

Hỏa Quân lắc đầu, nói:

- Đời người ngắn ngủi, khi cần đứt thì phải cắt đứt. Phong đại ca hãy nghĩ đi, mười năm trước thực lực của ta không bằng ngươi nhưng nhiều năm qua ngươi trốn đông né tây như chó cụp đuôi. Ta thì có công pháp tài nguyên Thần Đình cung phụng, tu vi tăng tiến siêu nhanh. Ngươi sớm không phải đối thủ của ta, hãy bó tay chịu trói, sau này ta cầu tình với Thần Đế tha cho ngươi khỏi chết.

Phong Hành Lịch tức giận quát:

- Vô sỉ!

Gió lốc rồng xanh đầy trời như thiên nộ quét tới.

Hỏa Quân cười to, xòe tay ra. Các đốm lửa xuất hiện, Hỏa Quân nhẹ thổi. Ngọn lửa thành biển lửa ủa hướng Phong Hành Lịch.

Cách biệt mười năm, phong và hỏa gặp lại khó tránh khỏi cuộc chiến.

* * *

- Chết đi!

Thập Thần Tử lại chém một nhát kiếm.

Huyền khí lửa của Tắt Phương hầu như bị Thập Thần Tử chém rách.

Một chân Tắt Phương đã bị cắt đứt.

Thập Thần Tử chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đỉnh Hạo buộc phải né sang bên.

- Không được, cứ tiếp tục như vậy là vô ích, có kéo chân Thập Thần Tử cũng không xoay chuyển tình hình được.

Đỉnh Hạo sốt ruột.

Phía xa Đỉnh Thánh Thán, Đỉnh Đồng chiến đấu vẫn khó phân thắng bại. Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ dù thắng địch thủ cũng không ảnh hưởng đại cục. Đỉnh Hành Hạo, cường giả thần cảnh họ Hình lực lượng tương đương. Mấy trăm binh sĩ áo giáp trắng đối diện cường giả thần cảnh khác chỉ có nước bị đè chết.

Phải làm thế nào?

Đường phá cục ở đâu?

1167. Chương 1168: Phậ Ma (hạ).

Lúc này thể tu Hãn Hải sâm lâm còn trong thánh nhân, bọn họ có quá nhiều người, không thể lẫn ra ngoài. Đinh Hạo chỉ mang theo hơn năm trăm Kinh Diễm Phật Thiên Quân, dù có thêm vào hai mươi bốn nữ nhân thánh nhân cảnh bằng bình huyết ngọc cũng không đủ xoay chuyển thế cục.

Đinh Hạo vừa lùi vừa suy nghĩ.

Nhiều ý nghĩ lóe lên trong đầu Đinh Hạo nhưng bị hấn phủ định hết.

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn hướng Đinh Đồng phía xa.

Thân phận của Đinh Đồng không giống bình thường, gã nhện nhiều năm, Thập Thần Tử đều phải cung kính với gã, lại là nhi tử ruột của Ngụy Thần Đế, tư chất vô song. Nhân vật như vậy vô cùng quan trọng với Thần Đình phương đông, nếu Đinh Hạo bắt được Đinh Đồng là có thể buộc Hắc Giáp Quân, các cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông rút lui.

Thực lực của Đinh Đồng rất cao, muốn bắt gã khó như lên trời.

Đinh Hạo thầm nghĩ có lẽ vì quá tin vào thực lực của Đinh Đồng nên Thần Đình phương đông sẽ không đề phòng, gã cũng không cảnh giác. Nếu Đinh Hạo đột nhiên phối hợp lực lượng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, phát huy đao kiếm song thánh thể đến mức tận cùng đánh ra một kích chắc chắn sẽ uy hiếp được Đinh Đồng. Chỉ cần làm Đinh Đồng phân tâm, với thực lực của Đinh Thánh Thán có thể bắt được gã ngay.

Cách làm này như chơi với lửa.

Đinh Hạo càng nghĩ càng thấy đây là cách duy nhất về mặt lý luận đáng tin trong tình huống khó khăn này.

Trừ Đinh Đồng ra địa vị, thân phận của người khác quá thấp. Dù Đinh Hạo bắt giữ Thập Thần Tử thì Đinh Đồng sẽ không rút binh, qua trận chiến mười năm trước hấn rất hiểu gã tàn nhẫn, độc ác thế nào. Trực giác Thăng Tự Quyết nói cho Đinh Hạo nếu bắt cóc Thập Thần Tử làm con tin thì Đinh Đồng sẽ từ bỏ gã.

Lòng quyết định, Đinh Hạo vừa tránh né vừa chậm rãi tới gần chiến trường Đinh Đồng, Đinh Thánh Thán.

Chính lúc này . . .

Trên bầu trời vang thanh âm lạnh lùng, tàn nhẫn của Đinh Đồng:

- Các ngươi còn chờ gì nữa? Ra tay giết đám phản nghịch này, để tránh đêm dài lắm mộng.

Đinh Đồng nói với mấy cường giả thần cảnh khác, giọng điệu ra lệnh.

Cường giả thần cảnh xung quanh biến sắc mặt, bị một hậu bối quát mắng làm họ tức giận. Nhưng nghĩ đến thực lực của thiếu niên trên bọn họ, địa vị, thân phận không giống người thường, đã định tương lai là chúa tể chí tôn đại lục này, cường giả thần cảnh đành nhẫn nhịn nghe theo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một cường giả thần cảnh ra tay, bàn tay huyền khí to như dãy núi đè xuống đám quân tây chinh Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng

Lực lượng như vậy làm sao cường giả thánh nhân cảnh ngăn được? Dù có mấy trăm thánh nhân cảnh cũng không thể.

- Cho người trông thấy những người trung thành với người từng người chết trước mặt người, như thần tướng quân tây chinh, nhi tử, nữ nhi của người.

Đinh Đồng cười độc ác, kích thích trái tim vỡ của Đinh Thánh Thán.

Khóe môi Đinh Thánh Thán cong lên rào phúng.

Đinh Đồng sưng sốt.

Chính lúc này . . .

- A di đà phật, thiện tai thiện tai. Ông trời có đức hiếu sinh, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Thanh âm niệm phật vang vọng trong thiên địa, phật quang vàng mông lung, một thân hình lùn tịt cất bước trong không trung, chớp mắt đã đến trên đỉnh núi đỏ. Người đó mặc cà sa màu đỏ sắc vàng, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt tiêu tụy, là một tăng nhân già vóc người thấp lùn.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì lão tăng nhân ngẩng đầu, há mồm, một phật vàng bay ra khỏi miệng lão.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bàn tay huyền khí của cường giả thần cảnh Hắc Giáp Quân bị phật đánh trúng, vỡ nát.

Cường giả thần cảnh Hắc Giáp Quân ra tay người run lên văng ra mấy trăm thước.

Cường giả thần cảnh Hắc Giáp Quân hét to:

- Là người? Phật ma?

Trong mắt cường giả thần cảnh Hắc Giáp Quân tràn ngập sợ hãi, khó tin.

Mấy chục cường giả thần cảnh khác giật nảy mình, không ngờ người này xuất hiện tại đây.

Lão tăng nhân mỉm cười nói:

- A di đà phật, phật ma đều là không, lòng có niệm thiện tức là phật, một ý niệm sai tức là ma. Các vị có tu vi hôm nay đủ thấy được thiên địa yêu quý, tại sao không buông đồ đao, một ý niệm thành phật?

Vóc dáng lão tăng nhân Phật Ma thấp lùn, khuôn mặt tiêu tụy đầy nếp nhăn, trông xấu xí nhưng có hơi thở thần thánh quanh thân. Lão tăng nhân Phật Ma gần từng chữ rơi vào tai người như chuông vàng mở to âm vang, tác động suy nghĩ của nhiều người, mắt tất cả mờ mịt.

Một cường giả thần cảnh hét to:

- Hừ! Ma tinh chuyển thể, ba hoa chích chòe, ngươi chính là ma dụ dỗ chúng sinh, sao xứng ngôn thiện? Sao xứng ngôn phật?

Sóng âm khuếch tán đánh tan lực lượng từ bi nhiếp hồn vô hình trong không trung.

Lão tăng nhân Phật Ma mỉm cười nói:

- Thân ở trong, lòng dính bụi trần, không biết vũ trụ, sao biết ta là ma?

Lão tăng nhân Phật Ma duỗi ngón tay, một đóa se trắng tinh khiết nở rộ, thánh khiết không thể nhìn gần.

Lão tăng nhân Phật Ma nói:

- Luân hồi giam cầm tách ra khe hở, chúng ta đến vì truy tìm luân hồi. Thần Đinh ô nhục chúng ta là ma, ma, thế giới này phật ma lẫn lộn, các vị đã siêu thoát thân thể, sao không mở tuệ nhãn phân biệt thiên địa?

- Yêu ngôn hoặc chúng, hôm nay ngươi dám xuất hiện vậy thì chết đi!

Một cường giả thần cảnh khác rống to:

- Các vị, thực lực tên ma này không tầm thường, chúng ta cùng xông lên!

* * *

Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm.

Đinh Hạo đã đoán ra thân phận của lão tăng nhân Phật Ma.

Là Phật Chủ.

Chí tôn Phật Chủ của Tây Mạc Đại Lôi Âm Tự Vô Tận đại lực.

Chỉ có chí tôn Phật Chủ mới có tu vi tinh thâm như vậy, tu vi thần thông Phật gia lại bị gọi là chuyển thể ma tinh.

Lúc trước trong trận chiến Siêu Thiên Nhai Trung Thổ Thần Châu thì Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến Thần, Phật Chủ, vài vị cường giả thần cảnh yêu tộc thông qua cánh cửa truyền tống đến tiên giới ở Siêu Thiên Nhai đến Thần Ân đại lục, tính sơ cũng đã hai năm. Nhân vật đẳng cấp cỡ Trung Thổ Thần Châu, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến Thần, Phật Chủ, cường giả thần cảnh yêu tộc vượt qua giai đoạn thích ứng thì thực lực sẽ tăng tiến siêu nhanh. Lúc trước Đinh Hạo đang muốn tìm bọn họ không ngờ hôm nay Phật Chủ một trong ba chí tôn xuất hiện tại đây.

Chuyện gì đây?

Chí tôn Phật Chủ ra tay giúp Đinh Thánh Thán.

Bên trong có bí ẩn gì sao?

Đinh Hạo phân tâm suýt bị Thập Thần Tử chém túng một nhát.

Nhưng đây là tin tốt. Lúc ở Vô Tận đại lục Phật Chủ là đỉnh cao trong cường giả thần cảnh, hai năm nay tại Thần Ân đại lục chắc thực lực tăng nhiều thêm. Có chí tôn Phật Chủ ra tay giúp đỡ thì tình huống có lẽ sẽ tốt lên.

Đinh Hạo yên lòng, tạm từ bỏ suy nghĩ tập kích Đinh Đồng.

Đinh Hạo tập trung chú ý cuộc chiến.

Đinh Hạo điên cuồng thúc giục huyền khí, lửa vô tận rút lại, thân hình Tất Phương khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ biến thành con Tất Phương cao cỡ một thước. Lực lượng nóng cháy nhập vào người Tất Phương, tốc độ càng khủng bố hơn. Tất Phương bay quanh người Thập Thần Tử, tốc độ không thể trông thấy.

1168. Chương 1169: Đoạt Thiên Sát.

Mặt Thập Thần Tử sa sầm, kiếm thức thay đổi hóa thành kiếm quang cuộn cuộn quay quanh người, bảo vệ cơ thể.

- Gri!!!

Tất Phương há mồm phun ra ngọn lửa màu xanh thẫm.

- Chân hỏa Tất Phương?

Thập Thần Tử biến sắc mặt, vội thụt lùi lại.

Thập Thần Tử từng chiến đấu với một con Tất Phương, biết rõ sự đáng sợ của ngọn lửa xanh thẫm, đủ để đốt cháy tất cả. Cơ thể cường giả thần cảnh dính vào loại lửa này cũng bị đốt trụi, có thể nói là thần hỏa, tuyệt đối không thể đánh bừa.

May mắn là thi triển chân hỏa Tất Phương rất hao phí lực lượng căn nguyên.

Lúc trước con Tất Phương kia liên tục phun chân hỏa Tất Phương bị tiêu hao đến chết.

Thập Thần Tử lạnh lùng cười:

- Chờ xem người có thể phun ra bao nhiêu chân hỏa.

Dù thi triển nhân thần biến mượn lực lượng chân hỏa thần thú viễn cổ Tất Phương cũng rất hao phí lực lượng căn nguyên bản thân, một cường giả thánh nhân cảnh nho nhỏ có thể phun ra bao nhiêu chân hỏa Tất Phương? Chiến đấu bằng cách này căn bản là tìm chết.

Thập Thần Tử dứt lời Tất Phương nhỏ lại phun ra ngụm chân hỏa.

Thập Thần Tử hừ lạnh, tiếp tục né tránh.

Nhưng ngay lúc này, khí thể cực kỳ sắc bén vọt qua.

Khí thể vô cùng sắc bén, sánh bằng á thần khí Thiên Sát, có thể xé rách phòng ngự của bán cường giả thần cảnh. Nhất kiếm tính chính xác vị trí Thập Thần Tử né tránh, trông như thể gã chủ động dùng xương sườn nghênh đón. Khi Thập Thần Tử phát hiện thì nhất chém đã đến gần người.

Thập Thần Tử giật nảy mình vội vàng nghịch chuyển huyền công, thân thể kỳ diệu né qua.

Lực lượng nửa bước cường giả thần cảnh xoay chuyển pháp tắc mới miễn cưỡng né một kích.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm ý kiếm khí lướt qua áo giáp Thập Thần Tử, áo giáp hoàng kim bị xé rách lộ ra cơ bắp.

Thập Thần Tử ăn bồ hòn, tức giận quát:

- Tên giặc này!

Thập Thần Tử định chửi thì thấy ánh sáng đỏ chớp lóe, Tất Phương nhỏ lại phun chân hỏa.

Thập Thần Tử vừa kinh vừa giận tiếp tục trốn.

Thực lực của Thập Thần Tử rõ ràng cao hơn đối thủ nhưng khi đánh nhau cứ thấy bó tay bó chân, không thể phát ra lực lượng, thần thông. Loại cảm giác này như người cao to có thể đánh con nít ba, bốn tuổi nhưng tay đứa trẻ cầm con dao sắc bén, nam nhân không thể không cẩn thận né tránh.

Quả nhiên khi Thập Thần Tử né thoát chân hỏa Tất Phương lại có một luồng kiếm ý kiếm khí sắc bén đâm thẳng vào lưng.

Thập Thần Tử cười khẩy nói:

- Hừ! Kiếm khí lạc ấn hư không? Trò vặt vãnh một lần thì thôi, thi triển lần hai, ba thật là múa búa trước cửa Lỗ Ban . . .

Thập Thần Tử đã sớm chuẩn bị sẵn, không luống cuống như lần đầu. Thập Thần Tử chứa sức vận chuyển huyền công, nhẹ nhàng tránh đi.

Nhưng trong chớp mắt Thập Thần Tử biến sắc mặt.

Lại có kiếm ý kiếm khí sắc bén khác xuất hiện ở vị trí không thể ngờ ập đến chỉ vào lưng Thập Thần Tử.

Như lần đầu tiên, động tác né tránh của Thập Thần Tử như tự đưa lên cửa tự hại mình.

- Hừ!

Thập Thần Tử nổi khùng, cảm giác bị trêu chọc. Thập Thần Tử bắt đắc dĩ lại lần nữa nghịch chuyển huyền công, liều mạng bị nội thương cường ép đổi vị trí.

Nhưng chớp mắt kiếm ý kiếm khí thứ ba bùng nổ, như có sinh mệnh từ góc độ không thể ngờ đâm tới.

Cùng lúc đó, Tất Phương nhỏ lại phun ra ngụm chân hỏa phong kín đường ra duy nhất của Thập Thần Tử.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng kêu khe khẽ chỉ cường giả thần cảnh mới nghe được, mấy trăm kiếm ý kiếm khí sinh ra trong không trung chém vào Thập Thần Tử.

Cạm bẫy!

- Chết tiệt!

Thập Thần Tử chợt hiểu mới rồi Tất Phương không lộ liễu mình bị gã chém liên tục thật ra là bày kiếm khí lạc ấn trong không trung. Không kích phát thì thôi, lạc ấn ẩn trong hư không, một khi bị khởi động bùng phát lực lượng sánh bằng một tòa đại sát trận.

Nhưng Thập Thần Tử không nghĩ ra thực lực đối thủ quá thấp làm sao đánh lừa được thần thức của gã để bày trận?

Hơn nữa kiếm khí sắc bén đến khó tin, có thể uy hiếp nửa bước cường giả thần cảnh.

Không lẽ người đeo mặt nạ quý thanh đồng che giấu thực lực?

Nghĩ đến đây Thập Thần Tử tỉnh táo khỏi cơn nóng giận.

Thập Thần Tử biết đã rơi vào kế của người đeo mặt nạ quý thanh đồng, mưu trí thật đáng sợ. Từ giờ Thập Thần Tử không thể lơ là, sơ sẩy là sẽ nguy hiểm thân chết, đạo tiêu.

Thập Thần Tử bùng nổ lực lượng bán thần cảnh đến cực độ, khí thế khủng khiếp như thủy triều tràn ra ngoài. Quanh thân Thập Thần Tử có khối đen như từng tầng sáng hỗn độn bao phủ gã. Thập Thần Tử vùng Thiên Sát thần kiếm bện lưới trong không trung, nhất kiếm chém hơngs Tất Phương. Thập Thần Tử liền bị thương đỡ một kích kia.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm ý kiếm khí va chạm vòng phòng hộ bán thần cảnh, sóng gợn lẫn tăn. Có mấy kiếm ý kiếm khí lạnh băng rạch phá từng vòng sáng đen, xé rách thần giáp, cắt vào người Thập Thần Tử.

Máu phun ra!

Bị thương!

Thập Thần Tử giật mình nhưng gã không bị thương nặng.

Thập Thần Tử rên rỉ, Thiên Sát thần kiếm sắp chém vào cánh to của Tất Phương.

Nếu nhất kiếm chém trúng rất có thể sẽ giết đối thủ.

Đáng giá.

Không ngờ đối phó một kẻ địch thánh nhân cảnh nhưng lại khó khăn như vậy, Thập Thần Tử thấy tức giận.

Nhưng vào lúc này . . .

Đình!

Tiếng kim loại va chạm trong trẻo vang lên.

Thập Thần Tử cảm giác có lực lượng mạnh đập trúng, cổ tay tê rần, gã sửng sốt.

Thiên Sát thần kiếm vô địch chém vào cánh của Tất Phương nhỏ nên ngọt xót mới đúng, tại sao có xúc cảm như vậy?

Một cường giả thần cảnh trên bầu trời phát hiện điều gì, biến sắc mặt hét to nhắc nhở:

- Thần vương điện hạ cẩn thận . . .

Chớp mắt cường giả thần cảnh xuất hiện bên cạnh Thập Thần Tử, một chưởng vỗ hướng Tất Phương lửa.

Đình đình đình đình đình!

Một chuỗi tiếng kim loại va nhau vang lên. Thập Thần Tử cảm thấy cổ tay rung mạnh, năm ngón thả lỏng, Thiên Sát thần kiếm bay ra khỏi tay.

Cùng lúc đó . . .

Tất Phương lửa gấp giọng hú:

- Gri!!!

Tất Phương nhanh chóng thụt lùi.

Tất Phương không ngừng đổi hướng, vừa phun chân hỏa Tất Phương vừa hú. Cuối cùng Tất Phương né thoát một chưởng kinh thiên thể như chẻ tre của cường giả thần cảnh, ánh sáng đỏ di động, chớp mắt Tất

Phương đã cách vài trăm thước. Thân hình Tất Phương thay đổi biến về hình người, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, tay trái và tay phải cùng cầm trường kiếm, đứng sừng sững. Khóe môi người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng tràn máu nhưng trong mắt đầy ý cười.

Tay phải là thanh kiếm rỉ sét.

Tay trái là Thiên Sát thần kiếm.

Thập Thần Tử vừa kinh vừa giận nhìn Đinh Hạo, mờ mịt.

Bởi vì Thập Thần Tử không thể hiểu nổi khoảnh khắc đó là sao. Vũ khí bị cướp đi, Thập Thần Tử cảm thấy kinh khủng bị lưỡi hái của tử thần cắt cổ. Thập Thần Tử hiểu rằng nếu không nhờ cường giả thần cảnh vào phút cuối cứu mạng thì bây giờ đầu gã đã lìa khỏi cổ.

Bán cường giả thần cảnh bị chặt đầu sẽ không chết, chỉ tổn thương chút thực lực.

Nhưng đối với Thập Thần Tử thì đó là sỉ nhục cực lớn.

1169. Chương 1170: Băng Ma.

Bị một đối thủ thấp gần một cảnh giới buộc đến tình cảnh chật vật thế này càng làm Thập Thần Tử tức giận, điên cuồng hơn bị người tát một bạt tai.

Cường giả thần cảnh quan tâm hỏi han:

- Thần vương điện hạ có sao không? Người này linh ngộ kiếm ý, không thể xem thường.

Áo giáp vàng trên người Thập Thần Tử nứt vỡ, bốn, năm vết thương chảy máu. Thập Thần Tử nghe hỏi chỉ lắc đầu.

Cường giả thần cảnh áo giáp lửa yên lòng.

Nếu Thập Thần Tử bị con kiến thánh nhân cảnh chặt đầu trước mặt đám cường giả thần cảnh thì không cần biết Thần Đế có trách phạt cường giả thần cảnh áo giáp lửa hay không, nếu tin đồn ra ngoài các cường giả thần cảnh không còn mặt mũi nào. Cường giả thần cảnh khinh thường. Thập Thần Tử có thực lực bán thần cảnh nhưng vun đắp bằng thiên tài địa bảo, kinh nghiệm thực chiến quá ít, lực lượng huyền khí không phát huy ra sức chiến đấu thật sự. Người như vậy không xứng được gọi là cường giả thần cảnh.

Thập Thần Tử không chú ý thấy biểu tình của cường giả thần cảnh áo giáp lửa.

Thập Thần Tử nhìn chăm chăm tay Đinh Hạo cầm Thiên Sát thần kiếm, nghiêng răng cười khẩy nói:

- Thật là xem thường người, nhưng người quá ngây thơ. Thực lực như con kiến mà muốn cướp thần kiếm của ta? Thần kiếm đã dựng dục linh ý, gieo dấu ấn của ta. Thần kiếm trở về!

Thập Thần Tử vẫy tay.

Vù vù vù vù vù!

Thiên Sát thần kiếm rung lắc dữ dội như vật sống chống cự, muốn thoát khỏi tay Đinh Hạo.

Về mặt Đinh Hạo châm biếm nói:

- Ngu xuẩn!

Đinh Hạo vận chuyển huyền khí, thanh kiếm rỉ sét trong tay phải khẽ rung. Vết loang lỗ trên thân kiếm tỏa ánh sáng đỏ, có lực lượng hùng hồn truyền vào người Đinh Hạo, dọc theo tay trái vào Thiên Sát thần kiếm. Chớp mắt Thiên Sát thần kiếm táo bạo chợt yên lặng, như con chuột thấy mèo kinh sợ không dám nhúc nhích.

Đinh Hạo mơ hồ cảm thấy thanh kiếm rỉ sét truyền ra lực lượng uy nghiêm vô thượng rót vào Thiên Sát thần kiếm, xóa đi vài thứ bên trong.

- Phụt.

Thập Thần Tử há mồm hộc búng máu, mặt trắng bệch.

- Sao có thể như vậy?

Mặt Thập Thần Tử xám xịt, mắt tuyệt vọng.

Trong Thiên Sát thần kiếm dựng dục thần niệm của Thập Thần Tử tương đương với phân thân thần thức, quanh năm có tinh khí tinh huyết tẩm bộ khiến nhân cùng kiếm hợp nhất, phát huy ra uy lực lớn nhất. Nhưng trong chớp mắt vừa rồi thần niệm phân thân trong thân Thiên Sát thần kiếm bị cưỡng ép xóa đi, cắt đứt liên hệ. Lực lượng phản hệ làm Thập Thần Tử bị thương, vết thương nặng hơn kiếm thương lúc trước, gần như dao động căn nguyên thần cảnh của gã.

Một con kiến thánh nhân cảnh sao có thể chặt đứt thần niệm phân thân của gã trong Thiên Sát thần kiếm?

Điều này ỉ có cường giả thần cảnh tu vi cao hơn gã mới làm được.

Trừ phi . . .

Thập Thần Tử nhìn hướng thanh kiếm rỉ sét.

Trừ phi thanh kiếm rỉ sét như cây củi tùy thời đều gãy này có gì kỳ lạ, vết loang lỗ đỏ như máu bắn ra có hơi thở làm người ta hoảng loạn.

Đối diện.

Mắt Đinh Hạo lộ ý cười sung sướng.

Đinh Hạo chỉ thử xem thanh kiếm rỉ sét có thể hàng phục Thiên Sát thần kiếm được không, dù sao từng có kỳ tượng vạn kiếm hướng về lúc hắn sử dụng thanh kiếm rỉ sét. Vô số trường kiếm run rẩy bái lạy thanh kiếm rỉ sét, trời sinh nó có lực lượng khắc chế mọi thanh kiếm. Đinh Hạo không ngờ thử nghiệm thành công, Thiên Sát thần kiếm không dám giấy dụa. Linh ý, thần niệm trong chớp mắt bị hàng phục, xóa đi.

- Ha ha ha ha ha ha! Kiếm tốt!

Đinh Hạo cất thanh kiếm rỉ sét, tay phải búng Thiên Sát thần kiếm, tiếng kiếm trong trẻo ngân vang trong thiên địa.

Thân kiếm hẹp dài, bề ngang không rõ ràng, cơ hồ không có góc cạnh, sáng bóng như gương, như giọt nước ngưng kết thành, phản chiếu rõ mặt người. Động một cái là Thiên Sát thần kiếm như sóng nước dập dềnh, vung kiếm lên có tiếng xé gió, suối chảy róc rách. Thiên Sát thần kiếm tỏa ánh sáng khiếp hồn người.

Hay ột thanh thần khí Thiên Sát thần kiếm.

Đinh Hạo dùng thần thức Thảng Tự Quyết bày một cái bẫy giết người vốn định trọng thương Thập Thần Tử, ai ngờ sai sót ngẫu nhiên lấy thanh kiếm rỉ sét khuất phục thần niệm trong á thần khí Thiên Sát thần kiếm, cướp nó vào tay, có thể nói là niềm vui bất ngờ. Đinh Hạo là đại gia kiếm thuật, đao pháp, cái gọi là người chuyên nghiệm liếc sơ liền hiểu. Thiên Sát thần kiếm nằm trong tay, Đinh Hạo cảm giác được trường kiếm thần diệu.

Thập Thần Tử đứng đối diện tức hộc máu.

Thập Thần Tử luôn cố gắng giữ hình tượng nho nhã giờ thì phát cuồng gầm quát các cường giả thần cảnh xung quanh:

- Giết hắn, giết hắn cho ta a a a a!!!

Chính lúc này . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi tiếng nổ khe khẽ vang trong cơ thể Thập Thần Tử, vết thương kiếm cắt vốn khép lại bỗng nổ tung, máu phun ra, mơ hồ thấy xương trắng hếu. Trong không trung Thập Thần Tử thành người máu.

- Nguy rồi, đây là kiếm ý!

Cường giả thần cảnh áo giáp đỏ cách Thập Thần Tử gần nhất hiểu ngay, giật mình biến sắc mặt. Cường giả thần cảnh áo giáp đỏ vội ấn lưng Thập Thần Tử, chân lực lửa hùng hồn liên tục truyền vào giúp gã xua lực lượng kiếm ý đi. Cường giả thần cảnh áo giáp đỏ quá sơ sẩy không nhìn ra người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có thần thông như thế, đánh kiếm ý vào cơ thể Thập Thần Tử, khi kích phát thì là tuyệt sát.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm khí gào thét, tiếng xé gió vang lên không dứt.

Từng đợt kiếm khí giá băng bị buộc ra khỏi cơ thể Thập Thần Tử, rạch phá hư không.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa thở phào một hơi, lòng thầm giật mình. Lực lượng kiếm ý kia mạnh mẽ hơn cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa tưởng tượng, như xuân lạnh, hè nóng, thu dài, đông rét, biến ảo khó dò. Vì xua lực lượng bốn, năm kiếm ý, mới rồi cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa buộc phải sử dụng ngay lần nguyên cường giả thần cảnh mới hoàn toàn tiêu trừ kiếm ý.

Khấp người Thập Thần Tử đẩy vết thương, cực kỳ chật vật.

Thập Thần Tử tức giận nói năng lung tung:

- Tốt . . . Tốt . . . Nhà ngươi . . . Ngươi có dám tháo mặt nạ . . .

- Ngươi ngốc sao?

Đinh Hạo cười nhạo:

- Ngươi nghĩ ta ngu? Tháo mặt nạ chờ ngươi mang người đến giết ta?

Đinh Hạo không có phong độ của người chiến thắng.

- Ta . . . Ngươi . . .

Thập Thần Tử tức ói máu, cực tức kẹt trong ngực thở không nổi. Mắt Thập Thần Tử tối sầm, cổ họng ngứa hộc búng máu, ngứa đầu ngã xuống. Thập Thần Tử bị chọc tức ngất xỉu.

- Thần vương diện hạ!

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa vội dìu Thập Thần Tử, lại rút khí cứu giúp.

Đám người đứng xem trợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình.

Thiên hạ to lớn không gì không có. Đại vị của Thập Thần Tử cao quý lại là bán cường giả thần cảnh, ngày thường đi qua đâu đe nạt chỗ đó, nhưng hôm nay chiếm mọi ưu thế lại bị người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vô danh trêu đùa đến mức này. Mọi người nhìn muốn rớt tròng mắt.

Sau trận chiến này Thập Thần Tử mất hết uy nghiêm, mặt mũi. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì nổi trội một bước lên mây, từ nay trở thành truyền kỳ đại lực phương đông.

1170. Chương 1171: Băng Ma (hạ).

Đương nhiên với điều kiện là hôm nay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng có thể sống tiếp.

Nhưng xem ra hy vọng không lớn.

Bởi vì Thập Thần Tử nổi khùng đã điên cuồng, mất hết phong độ. Thập Thần Tử gầm gừ như chó điên, kêu các cường giả thần cảnh ra tay, không tiếc trả giá bằng mạng người đeo mặt nạ quý thanh đồng ra nhiều mảnh.

Thập Thần Tử nhảy căng lên tức giận quát:

- Bắt hẩn lại, ta muốn hẩn sống không bằng chết!

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa nhận lệnh:

- Tuân lệnh!

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa ra tay ngay.

Đinh Hạo biến sắc mặt, bản năng cảm giác nguy hiểm đáng sợ buông xuống. Đinh Hạo muốn né tránh bỗng cảm thấy không khí dính đặc như đầm lầy, hẩn cử động chậm chạp hơn.

Lực lượng pháp tắc!

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa vừa ra tay đã sử dụng lực lượng pháp tắc.

Lúc trước cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa thấy Đinh Hạo đối phó Thập Thần Tử dùng đủ chiêu trò kỳ lạ, khiến người khó thể đề phòng. Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa dứt khoát sử dụng lực lượng pháp tắc chỉ cường giả thần cảnh mới có, lực lượng pháp tắc như linh vực thay đổi không khí quanh thân Đinh Hạo, giam cầm hẩn.

- Thực lực của người không sai nhưng chọn sai địa điểm và cách khoe mẽ. Đối địch với Thần Đình chỉ có một kết cục, đó là chết.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa lắc người đến trước mặt Đinh Hạo, chậm rãi vươn tay ra. Bàn tay cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa biến thành ngọn lửa cháy mang theo lạnh lùng, vô tình diệt tuyệt tất cả từ từ ẩn xuống trán Đinh Hạo.

Một chưởng này ẩn chứa lực lượng lửa diệt thế, nếu nó ẩn xuống dù là một dãy núi cũng sẽ bị đốt thành tro.

Đinh Hạo giật mình, hết sức khởi động huyền khí. Huyền khí hai màu trong thập nhị chính kinh, lực kỳ mạch như sông lớn âm âm vận chuyển, tốc độ di chuyển của Đinh Hạo tăng nhanh một chút nhưng vẫn chậm trong mắt người khác. Đinh Hạo như ốc sên lùn trong đầm lầy.

Đinh Hạo đã sơ sẩy.

Cường giả thần cảnh khổng lồ chế lực lượng pháp tắc là đỉnh cao không thể vượt qua, cũng là cơ sở cường giả thần cảnh nghiền tất cả võ giả dưới cảnh giới. Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa tu luyện là huyền khí thuộc tính lửa, sao có thể thi triển ra linh vực lực lượng pháp tắc kỳ dị như vậy?

Đinh Hạo điên cuồng vận chuyển huyền khí, triệu háo ra thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

Hai luồng khí cấm kỵ đáp lại Đinh Hạo.

Đang lúc Đinh Hạo định liều mạng gọi thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá ra thì có biến đổi không ai ngờ tới.

Một bàn tay, xuất hiện.

Bàn tay thon dài, trắng nõn, năm ngón thon tròn bóng như ngọc, mỗi đường nét cơ bắp lóe sáng. Móng tay cắt ngay ngắn như ngâm trong sữa bò tự nhiên, không chút tỷ vết, hoàn mỹ tựa như tác phẩm nghệ thuật.

Bàn tay xuất hiện đột ngột không biết đến từ vị trí nào, xuất hiện từ bao giờ. Bàn tay bỗng hiện ra trong tầm mắt, nhẹ nhàng ẩn vào bàn tay cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa.

Thoạt trông như tay cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa chủ động đánh vào bàn tay trắng.

Cú va chạm vốn nên trời sập đất nứt nhưng không có sóng năng lượng nào tràn ra.

Như thể bằng hữu tốt đập tay với nhau.

Lực lượng pháp tắc ngưng kết quanh thân Đinh Hạo đã biến mất.

Giây sau huyền sương trắng như dây leo lan tràn nhanh trên bàn tay thần kỳ rồi vươn hướng tay cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa, dọc theo mu bàn tay, cánh tay. Nơi huyền sương đi qua tất cả đóng băng, chớp mắt đã lan đến cả vai cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa hoàn toàn biến sắc mặt.

Nguyên cánh tay cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa biến thành lửa diệt thể muốn đốt cháy tất cả, nhưng tầng huyền sương mỏng như giấy hoàn toàn chịu được lực lượng nóng cháy, còn phát ra lạnh giá đông lửa diệt thể của cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa thành thể rắn.

Có thể đón bằng cả lửa?

Đây là trái với lẽ thường.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa tức giận quát:

- Là ai?

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa nhanh chóng quyết định, vung tay trái lên. Với sự dứt khoát tráng sĩ dứt tay, cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa chặt đứt cánh tay phải của mình, nhanh chóng lùi lại. Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa kéo ra xa trăm thước, lòng sợ hãi nhìn qua.

Một người mặc trường bào màu trắng, tóc đen như suối xõa xuống vai, thân hình thon dài đứng bên cạnh Đinh Hạo.

Đó là một nam nhân trung niên khuôn mặt rất bình thường, không mấy đẹp trai, nếu lẫn vào đám đông sẽ không ai chú ý, nhìn rồi quên mất. Nam nhân có đôi mắt sáng như ánh sao, tinh vân trắng di chuyển trong mắt, rất kỳ dị.

Không ai thấy lúc trước nam nhân mặc trường bào màu trắng đứng ở đâu, không ai thấy gã làm sao đến chỗ này.

Gió thổi mái tóc đen của nam nhân mặc trường bào màu trắng như lửa đen đốt cháy, thổi vạt áo như gió tuyết rít gào.

Nam nhân mặc trường bào màu trắng đứng trong không trung, phát ra hơi thở lạnh lùng, cô đơn, băng giá tuyết trắng. Nam nhân mặc trường bào màu trắng cho người cảm giác gã cô đơn một mình. Bất cứ ai nhìn nam nhân mặc trường bào màu trắng một lần sẽ thấy lòng lạnh lẽo, vô cùng cô đơn, nhớ lại những thứ mình đã đánh mất.

Về mặt cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa vừa kinh vừa sợ quát to:

- Người . . . Rốt cuộc là ai?

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa chặt tay vẫn chưa mọc ra cái mới, bởi vì miệng vết thương bị khí lạnh bám vào có sức phá hoại không ngừng hủy lực lượng hồi phục. Với sức mạnh của cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa nhưng trong thời gian ngắn không thể xua khí lạnh đi.

- Là hắc? Hắc là Băng Ma!

Một cường giả thần cảnh kêu lên:

- Các vị hãy cẩn thận, người này là Băng Ma trong ba ma tinh chuyển thể đáng sợ nhất!

Cường giả thần cảnh thốt lời dấy lên tiếng ồn ào tựa sóng thần.

Dù là đám cường giả thần cảnh cũng biến sắc mặt, bản năng thụt lùi lại.

Hai năm trước một ngày nào đó đánh vỡ bình tĩnh trên đại lục phương đông. Bầu trời có sao chổi giáng xuống giống như thiên nộ, bên trong có người giáng xuống thế giới này. Thần Đế phát ra chiếu lệnh, gọi loại người này là ma tinh chuyển thể, dấu hiệu xui xẻo diệt thể, sẽ mang đến hủy diệt, tai nạn cho nhân loại

đại lục phương đông. Thần Đế ra lệnh toàn bộ thể lực đại lục phương đông phải hết sức giết chết đám ma tinh chuyển thể.

Chiến hỏa bùng lên.

Trong hai năm các nơi trên đại lục phương đông có sao chổi rơi xuống, đều có chuyển thể ma tinh xuất hiện.

Thần Đình phương đông truy nã, rất nhiều ma tinh chuyển thể bị bắt hoặc truy sát.

Một số ma tinh chuyển thể khi xuất hiện vô cùng yếu ớt, thể lực tông môn bình thường có thể giết chết.

Nhưng một số ma tinh chuyển thể vô cùng cường đại, giận dữ là trời biển động. Các thể lực bao vây tiêu trừ ma tinh chuyển thể bị giết người ngã ngựa đổ, trong đó kinh khủng nhất là ba ma tinh chuyển thể gọi là Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma.

1171. Chương 1172: Đạo Băng Tuyết.

Ban đầu thực lực ba ma tinh chuyển thể đã mạnh đến khó tin, không ai có thể ngay mặt đỡ một kích của bọn họ, dù là cường giả thần cảnh cũng không thể. Tốc độ tăng thực lực của Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma vượt xa hiểu biết của võ giả Thần Ấn đại lục. Mới đầu hai, ba cường giả thần cảnh hợp sức có thể ngăn bắt cứ ma tinh chuyển thể nào trong ba Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma. Nhưng gần nửa năm sau, bọn họ cần năm cường giả thần cảnh nổi tiếng lâu năm mới đối kháng được một ma tinh chuyển thể trong Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma.

Thần Đình phương đông nhiều lần tổ chức đại quân, cường giả bao vây tiêu trừ nhưng tay trắng trở về.

May mắn ba ma tinh chuyển thể Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma xuất quỷ nhập thần, không như chiếu lệnh của Thần Đình phương đông nói khắp nơi tàn sát thôn trấn, ít khi tham gia vào các thể lực đại lục phương đông tranh giành. Dần dần nhiều đại tông môn, thế gia, thể lực biết điều từ bỏ truy sát ma tinh chuyển thể. Mọi người nhận ra rằng ma tinh chuyển thể giáng xuống không tạo ra tai nạn cho bọn họ, ngược lại điển cuồng truy sát chỉ được chút phần thưởng từ Thần Đình phương đông, mỗi lần chiến đấu là tổn thất nặng nề.

Càng không ai dám đối phó ba đại ma tinh chuyển thể Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma.

Thần Đình phương đông đều thả lỏng bước chân truy sát.

Ba ma tinh chuyển thể Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma thành cơn ác mộng cho các võ giả đại lục phương đông.

Không ngờ hôm nay lão tăng nhân Phật Ma xuất hiện trước, sau là nam nhân mặc trường bào màu trắng Băng Ma lộ mặt, phải chăng Thiên Ma cũng ẩn núp gần đó?

nghĩ đến đây mấy chục cường giả thần cảnh trên bầu trời biến sắc mặt.

Nếu ba ma tinh chuyển thể Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma đều xuất hiện đứng về phe Đình Thánh Thán thì kế hoạch bao vây tiêu trừ hôm nay sẽ là thất bại ê chề. Tuy quanh Thập Vạn Đại Sơn mạch bày tầng tầng phòng ngự, tụ tập năm mươi vạn Hắc Giáp Quân nhưng trước Đình Thánh Thán, Đình Hành Họa, ba ma tinh chuyển thể Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma không đáng là gì. Nếu cường giả đỉnh cao của Thần Đình phương đông không thể ỨC Đình Thánh Thán, Đình Hành Họa, ba ma tinh chuyển thể Phật Ma, Băng Ma, Thiên Ma thì dù có nhiều lính thường hơn, bày quân trận cũng không làm gì được bọn họ.

* * *

Đình Hạo nhìn người đứng cạnh mình, lòng rung động.

Không cần đoán Đình Hạo cũng biết thân phận thật của Băng Ma.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Trong Vô Tận đại lục, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần là chí tôn gần vạn năm nay của nhân loại Bắc Vực, một trong năm cực nhân loại Vô Tận đại lục. Nhiều năm qua Bắc vực Huyền Sương Chiến thần bảo vệ nhân loại trong thế giới yêu ma tung hoành, kéo dài nỗi giông. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần là cột trụ tinh thần, tín ngưỡng của ngàn vạn nhân loại ở Vô Tận đại lục. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần là nhân vật thần thoại.

Lúc ở Bắc Vực Vô Tận đại lục Đinh Hạo nhiều lần nghe đến tên Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nhưng chưa từng gặp mặt.

Đinh Hạo không ngờ trong Thần Ân đại lục, trước tình huống này gặp mặt nhân vật thần thoại Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Cùng đến từ đại lục khác, còn là cùng khu Bắc Vực, Đinh Hạo nhìn nhân vật tuyệt thế áo trắng bay bay, lòng thấy thân thiết.

Đinh Hạo không dám chậm trễ, khom người hành lễ:

- Đa tạ chiến thần chí tôn cứu!

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nhìn Đinh Hạo, cười âm áp nói:

- Đệ tử ký danh nho nhỏ của Văn Kiếm tông năm chưa bây giờ đã có thể đối kháng với thần cảnh, ở Bắc Vực ta từng nghe tên người. Dao cuồng kiếm si rất có khí thế, không tệ, người rất khá.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần quen ta?

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần biết ta?

Đinh Hạo sửng sốt, trong lòng dâng lên hưng phấn, đắc ý.

Cho đến nay Đinh Hạo rất tôn kính Bắc vực Huyền Sương Chiến thần chí tôn của nhân loại. Bao nhiêu năm Huyền Sương Thần Cung giữ hòa bình cho Bắc Vực, chấn nhiếp yêu tộc, làm việc xem như công bằng. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần chí tôn chỉ tồn tại trong truyền thuyết là tín ngưỡng của vô số vô giả nhân loại, Đinh Hạo nhiều lần nghe về sự tích của chí tôn này, lòng luôn ngưỡng mộ gã.

Một người trấn vận mệnh một tộc!

Đây chính là Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Sau này Đinh Hồng Lệ từng lộ tin tức Huyền Sương Thần Cung nhiều lần giúp đỡ Đinh Hạo, hắn trở thành Trọng Tài giả xem như một thành viên của nữ hải tử Đinh Thiên Sương, càng tôn sùng Bắc vực Huyền Sương Chiến thần thần thoại hơn.

Đinh Hạo không ngờ nhân vật thần thoại cao cao tại thượng, nhiều năm chưa từng xuất hiện biết hắn.

Đây là một loại vinh diệu, là quang vinh vô số vô giả Vô Tận đại lục có năm mớ cũng không dám nghĩ.

Đinh Hạo kiềm không được hỏi:

- Không ngờ hôm nay chí tôn Chiến thần cũng xuất hiện tại đây, người và Đại Thần Tử là bằng hữu sao?

Phật Chủ của Đại Lôi Âm Tự, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đều xuất hiện giúp phụ thân, bên trong có ẩn tình gì?

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần mỉm cười không đáp, nói:

- Lý do rất dài dòng, về sau ngươi sẽ biết. Tránh sang một bên đi, phá vỡ tình huống trước mắt đã.

Đinh Hạo vội gạt đầu chạy vào đội binh sĩ áo giáp trắng trên đỉnh núi đỏ.

Đinh Hạo cảm giác Bắc vực Huyền Sương Chiến thần thân thiện khác lạ với hắn, địa vị cỡ như gã àm kiên nhân nói dài dòng với hắn, lại còn cười tủm tỉm. Đinh Hạo thấy vô cùng vinh hạnh.

Giờ phút này, Đinh Hạo hoàn toàn yên tâm.

Có Phật Chủ, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần xuất hiện, cuộc chiến hôm nay phe Đại Thần Tử sẽ không thua.

Ngô Phong cảm ơn Đinh Hạo trước:

- Tiểu huynh đệ, đa tạ người tượng nghĩa ra tay.

Có thể giúp đỡ trong tình huống này là nam nhi thật sự, kỳ nam nhiệt huyết.

Đinh Hạo thể hiện thực lực cường đại chơi đùa Thập Thần Tử cảnh giới bán thần cảnh trong lòng bàn tay, cướp thần khí Thiên Sát thần kiếm trút giận thay đám binh sĩ áo giáp trắng, bọn họ hoàn toàn chấp nhận hắn, xem Đinh Hạo như bằng hữu.

Đinh Hạo cười trả lễ:

- Vị đại ca này khách sáo.

Đinh Hạo biết bọn họ là chiến sĩ trung thành nhất của phụ thân, mấy năm nay dù thế cục gian khổ thế nào cũng không từ bỏ, đi theo Đinh Thánh Thán. Bọn họ giống như những chiến sĩ đã chết vì bảo vệ gia đình Đinh Hạo, là ân nhân của hắn, là bậc cha chú nên thái độ của hắn rất cung kính.

Thái độ của Đinh Hạo càng khiến các chiến sĩ binh sĩ áo giáp trắng co hồi cảm.

* * *

Một cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông quát to:

- Băng Ma, ngươi là ma thể ngoại, chuyện hôm nay không liên quan đến ngươi, tại sao xen vào? Hãy mau rời đi, Thần Đình sẽ không so đo với ngươi.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần trào phúng:

- Không so đo với ta? Vậy hai năm qua là ai truy sát ta?

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông nghẹn lời.

Đúng vậy, hai năm qua Thần Đình phương đông truy sát ma tinh chuyển thể khắp nơi, đã kết thù không đội trời chung với các ma tinh, không có khả năng giảm xóc. Không lẽ vì vậy nên Băng Ma, Phật Ma mới xuất hiện, cố ý phá hỏng kế hoạch của Thần Đình phương đông?

Kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu.

1172. Chương 1173: Cường Đại Tối Cực Điểm.

Rất có thể hai ma tinh Phật Ma, Băng Ma hợp sức cùng Đinh Thánh Thán.

- Ta sắp ra tay.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần bước ra một bước.

Trên bầu trời bỗng rơi bông tuyết lấp lánh như tinh linh trắng nhảy múa.

Năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đối diện tuyết rơi chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, Hắc Giáp Quân đầy trời, ngọn núi ào đỏ Thập Vạn Đại Sơn mạch biến mất. Năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đột nhiên đến thế giới gió tuyết vùn vụt, cuồng phong bão tuyết không thấy tận cùng. Nơi tầm mắt nhìn thấy là một mảnh trắng xóa, đỉnh băng đứng thẳng, băng xuyên lan tràn đến chân trời. Rét lạnh thấu xương từ bốn phương tám hướng ập đến, gió lạnh như đao cắt vào thịt.

Biểu tình cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa đứt tay trầm trọng, lớn tiếng nhắc nhở:

- Đạo băng tuyết của Băng Ma, các vị hãy cẩn thận!

Nhưng giọng cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa dứt tay chỉ truyền ra chưa đến mười thước đã bị tiếng gió tuyết che giấu.

Bốn cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông khác mất bóng dáng đồng bạn, trong thế giới tuyết lạnh chỉ thấy chính mình. Bầu trời tối sầm, bóng đêm nguy hiểm như có như không tràn ngập, mơ hồ. Trong bóng tối dường như có tử thần nhìn lên mình.

Đạo băng tuyết.

Một tiểu thế giới hoàn toàn trần trụi.

Một thế giới mới do cường giả thần cảnh đỉnh cao dùng lực lượng pháp tắc cấu trúc ra.

Trong thế giới này kẻ sáng tạo tiểu thế giới chính là thần chúa tể tất cả.

Trừ phi đánh bại Băng Ma hoặc có lực lượng mạnh hơn đánh nát thế giới lực lượng pháp tắc mới thoát khỏi đạo băng tuyết, không thì năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông vĩnh viễn lạc mất trong thế giới đáng sợ này, tương đương với bị trục xuất, chết.

Chỉ có cường giả thần cảnh đỉnh ới hiểu biết, nắm giữ cảnh giới thân cùng thiên hợp đến mức lô hỏa thuần thanh, thúc giục lực lượng pháp tắc cấu trúc ra tiểu thế giới mới, đạo băng tuyết của Băng Ma nằm trong số đó. Đồn rằng hai ma tinh chuyển thể khác cũng có loại lực lượng này, đạo từ bi của Phật Ma, đạo siêu thiên của Thiên Ma từng khiến nhiều cường giả thần cảnh đại lực phương đông nuốt hận.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa dứt tay, bốn cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông khác chưa đến cảnh giới thân cùng thiên hợp, cách biệt Bắc vực Huyền Sương Chiến thần rất xa. Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa dứt tay, bốn cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông không thể cấu trúc ra đạo của mình, một khi rơi vào đạo băng tuyết là đã định trước sẽ thua.

Đám người Đình Hạo chỉ thấy trời đổ tuyết, ánh sáng trắng chột lóe, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần và năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đã biến mất trong không gian.

- Đây là . . . Lực lượng pháp tắc.

Đình Hạo cảm giác một thoáng lực lượng pháp tắc không gian này thay đổi, mơ hồ đoán nó là thần thông đặc biệt của cường giả thần cảnh. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đưa năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông vào không gian khác chiến đấu tránh cho dư âm cuộc chiến hủy diệt mảnh thiên địa này.

Bên kia.

Phật Chủ lù lù như núi, quanh thân tỏa ánh sáng Phật màu vàng, từng tiếng Phật đà ngâm xướng rõ ràng vang dội phủ lên đỉnh ngọn núi đỏ, bảo vệ đám người Đình Hạo, Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng. Phật Chủ không thi triển đạo của mình, đơn độc kiểm chế sáu cường giả thần cảnh còn lại.

Trong sáu cường giả thần cảnh có ba đến từ Thần Đình phương đông, ba cường giả thần cảnh khác là thế gia tông môn.

Đặc biệt ba cường giả thần cảnh thế gia tông môn thấy không chiếm được ưu thế thì định rút lui. Dù sao danh tiếng Phật Ma rất đáng sợ, ba cường giả thần cảnh thế gia tông môn chỉ có tu vi tam khiêu thần cảnh, chưa cấu trúc ra đạo. Nếu chiến đấu bị cuốn vào đạo từ bi trong truyền thuyết thì ba cường giả thần cảnh thế gia tông môn sẽ bị tước tu vi, biến thành người thường.

Tình hình cân bằng.

Vô số đại quân Hắc Giáp Quân, cường giả các phương thế lực nín thở nhìn chăm chăm mấy trận chiến trên bầu trời.

Hôm nay cuộc chiến liên tục đảo ngược, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Vốn tưởng sẽ là cuộc tiêu diệt không có gì bàn cãi nhưng Tam Thiên Tuyết Kiếm Thạch Nhất Hoàng chết, Đình Đồng xuất hiện, Đình Thánh Thán lộ mặt, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhất minh kinh nhân. Sau đó các chí tôn siêu đẳng nam nhân mặc trường bào màu trắng Băng Ma, lão tăng nhân Phật Ma đứng ra. Sơn trọng thủy phục nghi không đường, liễu ám hoa minh lại nhất thôn, xảy ra nhiều biến cố.

Tình hình pháp phòng lên xuống làm nhiều thể lực định đục nước béo cò thăm hút ngậm khí lạnh, thăm mừng mình đã không tham gia vào, nếu không thì chẳng phải là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Chỉ bàn về số lượng cường giả đỉnh cao chiến đấu thì trận chiến này đã đủ chấn động Thần Ân đại lục.

Trên khung trời cao phía xa.

Đình Đồng, Đình Thánh Thán vẫn đang chiến đấu.

Đôi mắt Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng càng tỏa sáng chói mắt, phát ra ánh sáng vàng bao phủ cả người Đình Đồng. Lĩnh vực đồng mang mở rộng ra trăm thước, Đình Đồng không né tránh nữa. Đình Đồng như thần linh đứng giữa không trung, diễn hóa thần thông. Thời gian, không gian quanh người Đình Đồng rối loạn.

Cú đâm diệt thể vượt qua cực hạn của Đình Thánh Thán đánh vào lĩnh vực đồng thuật như xuyên qua cánh cửa không gian chui ra từ bên khác, không thể rút lực lượng vào lĩnh vực đồng thuật. Nhưng Đình Thánh Thán như bị mù, vẫn nhanh chóng tung từng cú đâm, không có sóng năng lượng dao động nhưng khiến Đình Đồng trông như chiếm ưu thế lại không thể phản kích.

Bên kia.

Chiến đấu phe Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ rực rỡ mà khủng bố hơn nhiều.

Sau lưng Đình Bất Tam, Đình Sát có ảo ảnh chí tôn trong thần thoại thời thượng cổ thay thế chinh phạt. Hình ảnh thật đáng sợ, như thể các thần linh từng chúa tể mảnh thiên địa này đột nhiên xuất hiện, xuyên qua thời gian, không gian vô tận mở ra đại chiến.

Đình Sát, Đình Bất Tam đều có thể chất cổ hoàn, kích phát lực lượng huyết mạch triệu hoán thần viễn cổ, tuy chưa làm đến cảnh giới đại thành nhưng mạnh hơn cường giả cùng cảnh giới gấp mấy lần. Trong phút chốc Đình Bất Tam, Đình Sát đánh ngang nhau. Mặc dù Đình Sát nhỏ tuổi hơn nhưng ra chiêu càng độc, càng ác, bộ dạng không chết không ngừng.

Gần Đình Bất Tam, Đình Sát là Đình Bất Tứ, Đình Linh cũng hùng hực khí thế đánh anhu.

Từng chiêu một thức của Đình Linh có sấm sét kèm theo, mưa bão giống tổ không dứt bên tai. Đình Linh biến thành cột sấm hình người, tia điện như biển cả phong tỏa một góc trời. Đình Bất Tứ thì không có dị tượng gì, nhưng từng chiêu từng thức có kiểu đại đạo chí giản giống Đình Thánh Thán, đạo vận đại xảo không công. Đình Bất Tứ giờ tay nhắc chân ngăn cách lôi điện xâm nhập.

Bốn thiên tài tuyệt thế trẻ của Thần Đình phương đông tuy trong người chảy dòng máu giống nhau nhưng lập trường khác nhau, bất mãn từ lâu. Lúc trước vì nhiều nguyên nhân nên Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Linh, Đình Sát không thể buông tay đánh nhau, bây giờ có thể thoải mái chiến đấu.

1173. Chương 1174: Đá Kê Chân Nổi Danh.

Thực lực của bốn người Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Linh, Đình Sát chỉ là sơ giai thánh nhân cảnh nhưng thể chất lực lượng huyết mạch bùng nổ sánh bằng lực lượng cường giả cao giai thánh nhân cảnh. Lực lượng phá hư khủng bố không ngừng va chạm, khiến không khí xung quanh sụp đổ, vỡ ra như gốm sứ.

Tình huống làm người hoảng loạn, các cường giả thế hệ trước đứng xem thăm giết mình.

Rất nhiều cường giả thế hệ trước nổi danh đã lâu lúc này tự hỏi lòng nếu bọn họ gặp ai trong bốn quái vật trẻ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Linh, Đình Sát chắc sẽ thua, danh tiếng cả đời mất hết.

Đôi chiến đấu thảm liệt nhất là phong Phong Hành Lịch, hỏa Hỏa Quân.

Hỏa Quân, Phong Hành Lịch đều là nửa bước cường giả thần cảnh, về tu vi thì hỏa mạnh hơn một chút. Vì ân oán quá khứ nên Phong Hành Lịch nổi khùng lên, từng cơn bão thanh long rít gào, từng chiêu từng thức là liều mạng. Trong phút chốc máu phun ra, xương trắng tung tóe, cực kỳ thảm liệt.

- Thanh lý mon hộ thay đại soái!

Phong Hành Lịch như phát điên, một cánh tay gãy, lưng bụng có một vết thương đáng sợ gần như chém lảo thành hai khúc. Miệng vết thương bị đốt khét đen, máu tràn ra, từng chiêu từng thức là liều mạng lưỡng bại câu thương.

Hỏa Quân cười khẩy nói:

- Phong Hành Lịch, ngươi quá đề ỉnh!

Hỏa Quân không còn bình tĩnh như lúc đầu.

Nửa ngực Hỏa Quân hầu như bị đâm thủng, cơ thể thành người lửa. Hỏa Quân khổng chế biển lửa đầy trời đối kháng cùng gió lốc thanh long. Bàn về tu vi thực lực thì Hỏa Quân giỏi hơn Phong Hành Lịch một chút, nhưng Phong Hành Lịch đánh kiêu hại địch một ngàn ta thiệt tám trăm làm Hỏa Quân bó tay bó chân, mãi chưa thể đánh bại đối thủ.

Ngọn lửa rực cháy trong lòng Hỏa Quân, phát ra khiêu chiến:

- Phong Hành Lịch, ngươi và ta rời khỏi đây lên chiến trường tinh thần đấu một trận, không chết không ngừng!

Phong Hành Lịch cười sang sảng:

- Có gì không dám, đi theo ta.

Mấy chục gió lốc thanh long bỗng hợp lại hình thành thần long màu xanh dài mấy ngàn trượng như vật sống, nó gầm rống chấn động thiên địa, chân trước xé rách lửa đầy trời. Phong Hành Lịch đứng trên đầu thần long biến mất phía khung trời.

Hỏa Quân hét lớn một tiếng, biển lửa biến thành cánh chân hoàng to rợp trời, nhẹ vỗ đập, gã thành sao băng bay ngược lên trời. Hỏa Quân theo sát thần long màu xanh.

Lực lượng của cường giả thần cảnh quá đáng sợ, thật sự chiến đấu rất có thể hủy diệt đất đai núi sông, tạo thành phá hỏng mấy trăm năm không thể hồi phục. Bình thường cường giả thần cảnh nói: Sẽ cố sự thu giấu hơi thở, nếu quyết đấu sinh tử phải lên chỗ tận cùng khung trời, vào chiến trường tinh thần chân không vũ trụ. Nếu không chịu thì cường giả thần cảnh vẫn sẽ bị lực lượng pháp tắc trong thiên địa bài xích truyền tống đi.

Chỉ có trong môi trường chiến trường tinh thần mới chịu nổi lực lượng khủng bố của cường giả thần cảnh.

Một khi vào chiến trường tinh thần nghĩa là tử chiến thật sự.

Phong Hành Lịch, Hỏa Quân ngày xưa là hai trong bốn siêu cường giả còn lại trong phong hỏa lôi điện của quân tây chinh. Lần này Phong Hành Lịch, Hỏa Quân quyết phân thắng bại, sẽ có một người chết.

Điều này làm rất nhiều người thốn thức.

Thế sự biến ảo khó dò, năm xưa là bằng hữu thân như huynh đệ bây giờ sắp đại chiến sinh tử.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn hai người biến mất trong bầu trời vô tận, thảm thở dài. Trận chiến này e rằng Phong Hành Lịch dữ nhiều lành ít, dù sao cảnh giới thấp hơn Hỏa Quân một chút. Phong Hành Lịch nhớ có giận dữ chống đỡ, một khi trút hơi giận ra thì khó mà ngăn được Hỏa Quân.

Lực lượng của Đinh Hạo không thể làm gì thay đổi cuộc chiến.

Phong Hành Lịch, Hỏa Quân đều nổi khùng lên, không ai ngăn cản được.

Chính lúc này . . .

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Không trung phía trước bỗng bắn ra mấy giọt máu, máu nhuộm đỏ khung trời.

Hư không chậm rãi tách ra từng khe hở trắng, xuyên qua khe nứt mơ hồ thấy bên kia là thế giới lạnh giá, băng tuyết vùn vù. Khí lạnh khủng bố tràn ra từ khe nứt khiến nhiệt độ không khí xung quanh mấy trăm dặm giảm thấp, cả thế giới trở về thời băng hà thái cổ.

Có năm bóng người đầm máu cực kỳ chặt vật rớt ra khỏi khe hở.

Là năm vị cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông bị cuốn vào đạo băng tuyết.

Bọn họ . . . Thua!

bốn phía ồ lên.

Năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông người đầm máu cực kỳ chặt vật như giẻ rách bị vứt đi, không có chút sức chống cự rớt khỏi khe hở hư không.

Băng Ma áo trắng bay bay ung dung bước ra khỏi khe nứt không gian.

Khe nứt trắng nhạt lặng lẽ khép lại sau lưng Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, thế giới bão tuyết bên kia biến mất trước mắt mọi người.

Vô số cặp mắt rung động, kính sợ nhìn nam nhân mặc trường bào màu trắng áo trắng như đỉnh băng.

Tuy lúc trước có người đoán năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông sẽ thua nhưng không ngờ có kết quả nhanh đến thế. Chưa tới một canh giờ năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đã thua hoàn toàn, đây chính là cường giả thần cảnh! Bình thường dù ở đâu thì cường giả thần cảnh là chúa tể chí tôn một phương, tuổi thọ gần như vô tận, tức giận có thể hủy thiên diệt địa. Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông hợp tác nhưng bị người đánh bại dễ như chơi.

Thực lực của Băng Ma đã đến trình độ gì?

Không lẽ Băng Ma bước ra một bước kia rồi?

Trong phút chốc không ai dám đối diện ánh mắt với Băng Ma.

Các thế lực, cường giả thụt lùi, không dám đến gần Hắc Giáp Quân, giữ khoảng cách với người Thần Đình phương đông.

Bọn họ vốn theo lời mời của Thần Đình phương đông đến Thập Vạn Đại Sơn mạch trợ trận, một mặt là nịnh nọt Thần Đình, biểu thị trung tâm, mặt khác là muốn đục nước béo cò chia một chén canh. Nếu có thể giết Đình Thánh Thần thì từ nay một bước lên mây. Nhưng bây giờ bọn họ sợ đến gần Hắc Giáp Quân, sợ bị Băng Ma hiểu lầm bọn họ là người của Thần Đình phương đông. Xem chuyện xảy ra lúc trước thì Băng Ma chán ghét người Thần Đình phương đông.

Năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông bị đánh tới tấp, còn ai dám đối địch với Băng Ma?

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần quét mắt bốn phía, không hành động tiếp. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nhìn năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông không có sức chống cự.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lạnh nhạt nói:

- Nghĩ tình tu hành không dễ, lần này tha cho các ngươi một mạng, đi đi.

Năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông nghe xong thở dài lùi lại.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa đứt tay bị thương nặng nhất, gần như không thể đứng giữa không trung, lực lượng căn nguyên bị tiêu hao hết sạch. Hôm nay cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa thua thảm nhất từ khi gã tiến vào thần cảnh. Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa nhớ lại trong đạo băng tuyết gã yếu ớt như con kiến, bị Băng Ma một chiêu đánh bại. Lực lượng hùng hồn ngấp trời, đáng sợ như lướt qua tử thần khiến cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa cảm giác đã qua một đời.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa chưa từng cảm thấy ý chí vô đạo suy sụp như hôm nay.

1174. Chương 1175: Đá Kê Chân Nổi Danh (hạ).

Trận thua này khiến cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa mất hứng thú với mọi thứ.

Cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa suy sụp tinh thần chấp tay hướng Thập Thần Tử:

- Thần vương điện hạ, xin hãy chuyển lời với Thần Đế là hôm nay Chi Cao Ca thảm bại bị thương nặng, thực lực hao tổn lớn cần bế quan tiềm tu, không thể chinh chiến vì Thần Đế, không có mặt mũi đi theo hầu. Từ biệt tại đây, sau này không gặp lại.

Không đợi Thập Thần Tử giữ lại cường giả thần cảnh mặc áo giáp lửa cụt tay biến thành luồng sáng biến mất phía chân trời.

Bốn cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông khác cũng ủ rũ.

Hôm nay thua cuộc không khác gì đám cường giả thần cảnh tâm cao chí ngạo chết một lần.

Nhiều năm nay bọn họ là con cưng của vận mệnh, là trung tâm ánh sáng, là một trong tồn tại cao cấp nhất của thế giới này. Tuy nói thua trận không phải chuyện không thể chấp nhận nhưng không có sức đánh lại như thế này khiến đám cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cần xem xét lại bản thân.

Bốn cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông chấp tay từ biệt Thập Thần Tử, rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Vết thương trên người Thập Thần Tử hơi lạnh lại, thay bộ chiến giáp hoàng kim mới, lấy lại phong độ. Bây giờ Thập Thần Tử mở mắt nhìn năm cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cương quyết rời đi, gãi vẩy tay nhưng không biết nên nói cái gì.

Năm cường giả thần cảnh là lực lượng không thể bỏ qua với Thần Đình phương đông, hôm nay tổn thất như vậy chờ khi Thập Thần Tử quay về sẽ bị Thần Đế trách phạt. Thập Thần Tử cực khổ luôn cúi mày năm nay có lẽ từ nay thành dã tràng se cát, muốn được Thần Đế tin tưởng lại là muôn vàn khó khăn.

Thập Thần Tử rất hận nhưng bây giờ gã không dám làm gì hung thủ Băng Ma.

Đó là tồn tại Thập Thần Tử không dám trêu vào.

Lòng Thập Thần Tử mở mắt nhìn bốn phía, chợt nhận ra điều gì, mắt sáng lên hì hục chăm chăm Đỉnh Đồng.

- Phải rồi, bố cục lần này, hành động quân sự đều là nhi tử Thần Đế yêu thương nhất tự tay bày ra, mình chỉ nghe theo chỉ huy. Dù Thần Đế có trách phạt thì có Đỉnh Đồng gánh vác, huống chi Đỉnh Đồng như yêu nghiệt có lẽ sẽ không thua trận chiến hôm nay.

Lòng Thập Thần Tử máy động, chỉ có gã mới hiểu diệt tử Đỉnh Đồng đáng sợ cỡ nào.

Hơn mười năm nay chuyện gì Đỉnh Đồng đã muốn là phải làm được, kế hoạch nào gã sắp đặt thì chưa từng thất bại. Mỗi lần Đỉnh Đồng sắp xếp nhiều hậu chiêu, khi kẻ địch tự cho là chiếm ưu thế thì ột kích sấm sét đập tan hy vọng.

Lần này chắc chắn Đỉnh Đồng cũng có hậu chiêu.

Thập Thần Tử nghĩ đến thấy tự tin dạt dào.

Cùng lúc đó . . .

Toàn thân Đỉnh Đồng bao phủ trong ánh sáng vàng chợt hét to một tiếng:

- Đủ rồi!

Đỉnh Đồng lắc người biến mất tại chỗ, chớp mắt đã ra xa mấy ngàn thước, kéo giãn khoảng cách với Đỉnh Thánh Thán. Một bức tường thời không trong suốt che trước mặt Đỉnh Đồng, ngăn cách tất cả.

Đỉnh Đồng rất kiêu ngạo nói:

- Sớm biết Đinh Thánh Thán nhà ngươi có cầu kết với ma tinh chuyển thể, quả nhiên không sai. Ha ha ha ha ha ha! Nếu Băng Ma, Phật Ma xuất hiện vậy còn Thiên Ma đâu? Cùng ra đi, hôm nay đưa đám ma tinh chuyển thể không biết sống chết các ngươi lên đường!

Sắc vàng trong mắt Đinh Đồng dần rút đi, lĩnh vực đồng mang quanh người biến mất. Bắc Đẩu thất tình vận chuyển càng quái dị trong con ngươi Đinh Đồng, như đang diễn sinh thứ gì đáng sợ. Lực lượng cực kỳ nguy hiểm phát ra từ cơ thể Đinh Đồng.

Phật Chủ thở dài niệm phật:

- A di đà phật, tiểu thí chủ chấp niệm sâu, dọa vào ma đạo mà không tự biết, làm giá y cho người. Đáng buồn, đáng tiếc.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đứng trong không trung, áo trắng như tuyết. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lắc đầu, trào phúng nhìn Đinh Đồng.

Đinh Thánh Thán xuất hiện chính giữa Phật Chủ, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

- Lúc trước ngươi cướp huyết mạch của Hạo nhi, hôm nay ta không giết ngươi mà chỉ cướp đôi mắt ngươi, để ngươi biết cảm nhận khi đó của Hạo nhi!

Mắt Đinh Thánh Thán bắn ra sát khí như kiếm bén, không còn bình tĩnh. Khí thể của Đinh Thánh Thán trở nên hùng hổ, gã bị ngôn ngữ Đinh Đồng khiêu khích chọc giận.

Đinh Đồng cười to bảo:

- Sao? Tức giận? Ta còn tưởng ngươi đã vô dụng đến mức không biết giận là gì. Nhưng không có thực lực mà tức giận là đáng thương, bị kích nhất. Hôm nay là thời cơ tốt nhất ta cố ý lựa chọn để danh chấn thiên hạ. Đinh Thánh Thán, Băng Ma, Phật Ma, các ngươi cùng ra tay đi. Ba ngươi miễn cưỡng làm đá kê chân cho ta nổi lên.

Đinh Đồng muốn một chọi ba.

Đinh Hạo đứng phía xa giật mình. Xem tình hình trước mắt thì một mình phụ thân có thể áp chế Đinh Đồng, gã lấy tự tin đâu ra mà cuồng vọng muốn một chọi ba? Không lẽ Đinh Đồng còn có vũ khí bí mật gì?

Mắt Thập Thần Tử sáng lên.

Đinh Đồng vô cùng tự tin khiến Thập Thần Tử yên lòng.

Thập Thần Tử gơ tay, các hạm đội Ma Kha màu đen phát ra tiếng trống trận, nhịp trống như sấm kích động thiên địa, khiến người máu nóng sôi sục. Khí diễm màu đen mắt thường trông thấy dâng lên trong đại quân Hắc Giáp Quân như đội ma quân. Vô số binh sĩ Hắc Giáp Quân rồng to, sóng âm ầm ầm tràn ngập bốn phương tám hướng.

Khí thể rất đáng sợ.

Khí thể kích động, Đinh Đồng đứng trên cao vật áo bay, có ánh sáng đen xoay tròn quanh thân gã. Đinh Đồng sắp biến thành lỗ đen, hai cái cánh to xuất hiện. Nhìn kỹ thì thấy ảo ảnh một đao một kiếm dài mấy ngàn thước hiện ra sau lưng Đinh Đồng như cánh.

Đinh Đồng ngửa đầu lên trời, hai tay duỗi ra.

Vù vù vù vù vù!

Keng keng keng! Keng keng keng!

Trong phạm vi mấy trăm dặm, tất cả binh khí dù là đao, kiếm, búa, rìu, trường thương, lưu tinh, tẩm thuẫn, áo giáp đều rung rinh. Nhiều người phát hiện sắp không thể khống chế vũ khí, vô số đao kiếm trường thương tránh thoát chủ nhân không chế, tự động bay lơ lửng trên bầu trời.

Vũ khí đao kiếm đầy trời như thần dân đề tiện nhất bá vị bạo quân đứng trên cao.

Hơi thở âm u, khủng bố, bạo ngược khó tả phát ra từ cơ thể Đinh Đồng.

Hơi thở này không ngừng dâng lên cao như không có cuối.

Chớp mắt Đỉnh Đồng phát ra cực hạn vượt xa lúc trước, từng luồng sáng đen như xúc tua che bầu trời mây trắng đêm tối sẫm như ban đêm đến. Bóng tối vĩnh hằng thống trị thế giới này, Đỉnh Đồng là trung tâm ắc ám.

Sợ hãi, tuyệt vọng, phẫn nộ, bi thương, bi ai, điên cuồng . . .

Bóng tối bao phủ, các mặt trái cảm xúc tuyệt vọng sâu trong nhân tính bỗng lan tràn, như ôn dịch dâng lên trong lòng mỗi người.

Bóng tối bao phủ, mọi thứ trở nên âm u.

Tiếng trống âm âm, các binh sĩ Hắc Giáp Quân gầm rống như bầy ma bay múa, vô số ác ma hoan hô, cổ vũ ma vương Đỉnh Đồng giáng xuống.

Các cao thủ, cường giả thế gia, thế lực tông môn thấy hình ảnh này thì biến sắc mặt, run rẩy.

- Trời ạ, lực lượng con người có thể cường đại đến mức này sao? Đây rốt cuộc là lực lượng gì?

- Thanh niên tên Đỉnh Đồng . . . Chẳng lẽ đã vào cảnh giới tiên ma?

1175. Chương 1176: Đỉnh Hạo, Đạo Kiếm Đều Xuất Hiện.

- Cái . . . Đây . . . Đây . . . Đây . . . Thần Đỉnh có một tồn tại đẳng cấp cỡ này, dù là Thần Đế cũng không mạnh đến mức đó, đây là tồn tại vô địch!

- Đỉnh Đồng là tiên ma chuyển thế sao?

Trong lòng nhiều người rung động, suy nghĩ rất nhiều. Quá khủng bố, dù là đám cường giả thần cảnh lúc này đối diện uy thế như ma thần buông xuống của Đỉnh Đồng cũng không chịu nổi sinh ra thần phục, kinh hoàng run rẩy. Trên Thần Ấn đại lục chưa từng xuất hiện lực lượng đẳng cấp cỡ này.

Cường giả giao nhân tộc than thở:

- Tệ hại, đại lục phương đông có thiên tài tuyệt thế như vậy.

Nhân loại xuất hiện một tồn tại như ma thần đối với các chủng tộc trên Thần Ấn đại lục là tin tức xấu.

Mắt công chúa nhân ngư hải tộc chớp lóe ánh sáng kỳ lạ, đang tính toán, lựa chọn điều gì. Công chúa nhân ngư hải tộc biết rõ nếu thiên tài như Đỉnh Đồng trưởng thành sẽ là uy hiếp lớn với hải tộc.

Các cao thủ tuyệt đỉnh của vũ tộc phương tây thì mắt lóe sát khí.

Phi Luân Thiên tài vũ tộc cánh trắng đen giật mình, lén truyền tin cho đồng bạn bên cạnh. Hôm nay một khi có cơ hội, tuyệt đối không thể để Đỉnh Đồng sống rời đi. Vũ tộc phương tây vốn đã yếu thế hơn Thần Đỉnh phương đông trong chiến tranh, để yêu nghiệt như Đỉnh Đồng lớn lên thì sẽ lặp lại chuyện bị thảm vương đình vũ tộc bị công phá như mười năm trước.

Rất vương đình vũ tộc có thể càng thảm hơn mười năm trước, bởi vì Đỉnh Thánh Thán khi đó không có thực lực khủng khiếp như Đỉnh Đồng.

Bên kia.

Bắc vực Huyền Thương Chiến thần, Phật Chủ biến sắc mặt.

Đỉnh Hạo cảm giác trong cơ thể có thứ gì nóng rực đốt cháy sắp bùng nổ, ánh sáng đen đầy trời, ảo ảnh đôi cánh đạo kiếm khổng lồ sau lưng Đỉnh Đồng kích phát ra lực lượng ẩn giấu sâu trong huyết mạch của Đỉnh Hạo. Tựa như quân vương kiêu ngạo bị khiêu khích sắp đánh bật lại bằng sức mạnh cường đại.

Đỉnh Hạo buộc phải hết sức vận chuyển Thánh Tự Quyết ức chế lực lượng này.

Vì trong lòng Đinh Hạo hiểu hắn bây giờ không phải đối thủ của Đinh Đồng, một khi bị gã cảm ứng được ột chiêu sấm sét là hắn không sống nổi.

Quân báo thù, mười năm không muộn.

Sau này lại nổi lên quyết đấu thư hùng mới là đường ngay.

Ảo ảnh đôi cánh đao kiếm khổng lồ sau lưng Đinh Đồng kích phát lực lượng huyết mạch đao kiếm song thánh thể, tuy nhiên Đinh Hạo cảm giác có điều kỳ lạ. Huyết mạch đao kiếm song thánh thể của Đinh Đồng khác với Đinh Hạo.

Lực lượng đao kiếm thánh huyết của Đinh Đồng ẩn chứa bá đạo không tha nghi ngờ, là dã man, thô bạo nghiền ép, hình như bằng một chữ thì đó là bá chứ không phải thánh.

Cái gọi là đao kiếm song thánh thể trung tâm lực lượng nên nằm ở chữ thánh, bá giả khó thể thành thánh.

Nhân giả vô địch, thánh giả hoài nhân, thánh giả có thể bá, bá giả lại vĩnh viễn khó thành thánh.

Những linh ngộ đột ngột như thể đã tồn tại từ lâu trong đầu Đinh Hạo đột nhiên nhảy ra, hắn ngẩn người. Đinh Hạo cảm giác não tỉnh táo, nắm chắc ảo diệu thoáng qua, đột ngột hiểu ra.

Đây chính là chỗ ảo diệu của đao kiếm song thánh thể sao?

Đinh Hạo nhìn Đinh Đồng thi triển ra lực lượng đao kiếm huyết mạch, hắn linh ngộ được vài thứ trước kia chưa từng có.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn, Đinh Đồng như vua thần ma chúa tể tất cả đứng trên bầu trời. Người xung quanh như con kiến đê tiện dưới chân gã, khí thế, hơi thở một mình Đinh Đồng che giấu tất cả, cướp đi ánh sáng của mọi người.

Đinh Hạo thầm lo lắng.

Đối diện Đinh Đồng như vậy phe phụ thân có cơ hội thắng không?

Lúc này . . .

Giọng Đinh Đồng thay đổi:

- Hãy để tất cả kết thúc.

Đinh Đồng như cỗ máy vô tình, máu lạnh, chẳng có một chút tình cảm. Đinh Đồng vứt bỏ mọi cảm xúc con người, đôi mắt lạnh băng như thần mang nhìn xuống.

- Cỗ đại mười năm trước hôm nay nên bị nhỏ, mọi tồn tại ngăn cản ta sẽ tan biến.

Thanh âm của Đinh Hạo khùng khiếp vô cùng.

Các cường giả trong thiên địa khi nghe ma âm thì thấy tuyệt vọng như bị tử thần bóp cổ.

Nhiều cường giả thực lực kém một chút mặt trắng bệch té xuống đất. Người dưới cảnh giới Võ Đế cảnh bao gồm binh sĩ Hắc Giáp Quân không thể chịu nổi thanh âm kia, rút lịch bịch từ trên trời xuống đất. Nhưng các binh sĩ Hắc Giáp Quân không la hét, bọn họ như nhập ma mặc cho cơ thể rơi xuống, vẫn bái lạy vua ma thần Đinh Đồng đứng trên bầu trời.

Đinh Thánh Thán lên tiếng:

- Đúng vậy. Mọi thứ mười năm trước nên chấm dứt.

Ánh sáng vàng quanh thân Đinh Thánh Thán như ngọn nến cho người hy vọng trong bóng tối vô tận, tuy lập lòe nhưng không tắt, thấp sáng hơn nhiều người.

Rất nhiều cường giả thực lực cao thâm trông thấy ánh sáng vàng này thì tỉnh táo một chút.

Đinh Thánh Thán ngửa đầu hú dài:

- Đến đây, cho người cảm nhận những gì lúc trước Hạo nhi đã chịu!

Tóc đen bay rối, Đinh Thánh Thán vọt lên cao, xé mở bóng tối vô tận như thần kiếm khai thiên tích địa xông hướng Đinh Đồng.

Mới đầu Đinh Thánh Thán không nhanh, ánh sáng vàng quanh thân không nóng cháy, sắc bén gì.

Nhưng Đinh Thánh Thán càng đến gần Đinh Đồng thì như người lửa.

Ánh sáng vàng yếu ớt tựa ngọn nến lập lòe đốt cháy hừng hực như lửa cháy đồng cỏ quần quýt ánh sáng đen. Bóng tối ngập trời xen lẫn sắc vàng, ánh sáng đen và vàng mờ lung như lực lượng nguyên thủy nhất thế giới quần quýt nhau.

Đinh Thánh Thán xé ánh sáng đen tới trước mặt Đinh Đồng trăm thước.

Biến cố vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Tim Đinh Hạo rung lên, trái tim treo cao.

Đinh Hạo biết đây là phản kích lực lượng áo nghĩa mạnh nhất của Đinh Thánh Thán, cú đánh mạnh nhất. Nếu chiêu này không thể đánh bại Đinh Đồng thì phụ thân sẽ gặp nguy hiểm tính mạng, vấn đề hôm nay Đinh Thánh Thán thua hoàn toàn.

Giọng Đinh Đồng không có tình cảm nhân loại vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ánh sáng đom đóm mà muốn tranh với mặt trời?

Ánh sáng đen đầy trời điên cuồng nghiền xoắn như vòng xoáy, cắt nát đa số ánh sáng vàng. Đôi cánh đao kiếm sau lưng Đinh Đồng như bị bàn tay thần ma vô hình trung nắm lấy nhanh như chớp chém xuống.

Đao phong kiếm quang chỉ hướng trán Đinh Thánh Thán.

Trên bầu trời bão tố rít gào, thoáng chốc vô số cường giả bị hất văng ra.

Tốc độ thân hình vàng của Đinh Thánh Thán chậm lại.

Tim Đinh Hạo đập nhanh sắp nhảy ra khỏi ngực.

Giờ phút này Đinh Hạo căng thẳng còn hơn là mình đối diện sinh tử. Tốc độ của phụ thân giảm xuống nghĩa là đi hướng suy tàn, tuy không biết lực lượng màu vàng có thể khắc chế hơi thở đen của Đinh Đồng là gì nhưng hiển nhiên không kéo dài lâu được.

Sắp thua sao?

Không thể để một mình phụ thân đối diện kẻ địch!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Đinh Hạo sau đó lớn mạnh. Đinh Hạo lập tức cầm thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, huyền khí trong trung đan điền phần ngực, hạ đan điền ở bụng điên cuồng rót vào thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá. Đao kiếm vung lên như cánh chim, Đinh Hạo lao nhanh hướng Đinh Đồng.

Lực lượng cấm kỵ khủng bố bùng nổ từ thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

1176. Chương 1177: Chiến Sự Kết Thúc.

Thanh kiếm rỉ sét biến thành ngọc kiếm lấp lánh dài mấy chục thước, vết loang lỗ bay nhanh như ánh sáng đỏ quần quanh thanh kiếm. Thanh ma đao đen trường to, thân đao hoàn chỉnh, có mấy giọt máu như phũ cổ xưa tang thương.

Hai vũ khí, hai loại lực lượng cấm kỵ hoàn toàn khác nhau không chút che giấu xẹt qua hư không.

Mọi người đều kinh ngạc.

Đinh Hạo hét to:

- Giết!

Đinh Hạo tập trung toàn bộ tinh khí thần, hấn căng thẳng thần kinh chưa từng có.

Trong khoảnh khắc này mọi tạp niệm biến mất khỏi đầu Đinh Hạo, tay cầm thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, trong lòng chỉ còn lại đao kiếm. Mọi thứ trong tầm mắt Đinh Hạo mơ hồ, chỉ có thân hình Đinh Đồng là càng lúc càng rõ ràng.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá đều xuất hiện.

Lực lượng khủng khiếp dung hợp lại.

Vũ khí đao kiếm rậm rạp đầy trời bái Đinh Đồng bồng rối loạn, đinh đang va chạm vào nhau như thể một thân dân trông thấy hai quân vương xuất hiện. Chúng ngạc nhiên, hỗn loạn, không biết nên lạy vị vua nào.

Vũ khí đầy trời óc khê rung hướng Đinh Hạo, có chĩa hướng Đinh Đồng, chúng va chạm vào nhau, rối loạn. Có đa số vũ khí rơi xuống.

Thấy hình ảnh này rất nhiều cường giả giật mình, vội bắt lấy vũ khí của mình.

- Có chuyện gì? Dị tượng kiểu này . . .

- Lực lượng của người đeo mặt nạ quý thanh đồng có thể quấy nhiễu Đinh Đồng . . .

Công chúa nhân ngư hải tộc trợn to mắt nói:

- Lại một loại hơi thở khiến vạn binh đao kiếm run rẩy, không phải lực lượng bình thường. Không lẽ người đeo mặt nạ quý thanh đồng che giấu thực lực?

Từ ngày công chúa nhân ngư hải tộc và người đeo mặt nạ quý thanh đồng đụng nhẹ nhau ở đầu đường hắc liên tục khiến nàng giật mình, nàng rất tò mò về quái nhân này.

- Lại một thiên tài tuyệt thế sắp xuất thế sao?

- Song hùng tranh nhau phát sáng?

Có người nhìn ra manh mối:

- Không đúng, lực lượng của người đeo mặt nạ quý thanh đồng quá nhỏ bé, không thể tạo thành uy hiếp thực chất với Đinh Đồng. Hai người không cùng đẳng cấp . . .

Trên bầu trời tối tăm.

Toàn thân Đinh Hạo phủ trong ánh sáng đao kiếm như sao băng kéo cái đuôi dài xung phong hướng Hắc Ám Ma Thần Đinh Đồng.

Ánh sáng đen đầy trời bị ảnh hưởng.

Vù vù vù vù vù!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá cùng đánh ra, ánh sáng mạnh mẽ kỳ diệu như kiếm bén chặt gỗ mục đến sau mà tối trước lướt qua Đinh Thán Thán xông hướng Đinh Đồng.

- Cái gì?

Lần đầu tiên Đinh Đồng lộ biểu tình bất ngờ.

Ánh sáng ập vào mặt nhìn yếu như cây kim, tùy thời bị Đinh Đồng bóp nát nhưng bên trong ẩn chứa lực lượng đặc biệt, gần như không thể phá vỡ. Đinh Đồng cảm giác quen thuộc, có thể khắc chế lực lượng hắc ám của gã. Đinh Đồng thấy bị uy hiếp.

- Con kiến chết tiệt!

Đinh Đồng chỉ một cái.

Ảo ảnh đôi cánh đao kiếm khổng lồ tấn công kiếm quang đổi hướng đỡ luồng sáng kỳ dị.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầu trời bỗng vang tiếng nổ điecc tai, mắg lớn hư không sụp đổ như núi tuyết nghiêng. Bình chướng hư không bị xé vụn.

Ánh sáng kỳ lạ nổ tung, biến mất trong cú va chạm khủng bố.

Ảo ảnh đôi cánh đao kiếm khổng lồ phần chớp trăm thước bị ánh sáng kỳ dị bắn bể, vụn tắt biến mất. Ảo ảnh đôi cánh đao kiếm khổng lồ khựng lại trong không trung, biến thành tàn đao đoạn kiếm.

Chính lúc đó . . .

Mắt Đỉnh Thánh Thán sáng lên:

- Ngay bây giờ!

người Đỉnh Thánh Thán tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, cái loại bùng nổ đó như mặt trời không thể ngăn cản ló lên xua tan bóng tối. Bầu trời tối tăm đột nhiên biến thành thế giới màu vàng.

Lúc trước Đỉnh Thánh Thán cảm giác có người ra tay giúp, muốn ngăn cản đã không kịp.

Đỉnh Thánh Thán biết rõ người khác không thể đối diện lực lượng hắc ám này, dù là tồn tại như Băng Ma, lão tăng nhân Phật Ma đều không thể giúp đỡ Đỉnh Thánh Thán.

Đỉnh Thánh Thán không ngờ người ra tay tham gia thật sự dao động được thế của Đỉnh Đồng.

Một lũ hơi thở này khiến Đỉnh Thánh Thán thấy rất lạ.

Lúc này Đỉnh Thánh Thán không rảnh nghĩ nhiều.

Ánh vàng rực rỡ che phủ tất cả.

Tầm mắt mọi người mất năng lượng quan sát, nhắm tịt mắt lại.

- Thua . . . Cho ta . . . Hãy ném . . . Nỗi đau của Hạo nhi . . . Lúc trước!

Giọng Đỉnh Thánh Thán gầm rống gần như điên cuồng vang bên tai mỗi người. Tiếng gào thét bi thương của dã thú trút ra căm giận, bi thương, giận dữ đè nén nhiều năm.

Sau đó là tiếng hét khó tin vang trong thiên địa:

- A! Mắt của ta!

Là giọng của Đỉnh Đồng.

Vang tiếng nổ điecc tai.

Mắt mỗi người mất tác dụng, bọn họ cảm giác thiên địa lắc lư dữ dội, nước lũ lực lượng rít gào lướt qua người, giống như tận thế.

- Không biết qua bao lâu, mắt mọi người dần có thể thấy đường.

Mọi người ngơ ngác.

Ánh sáng vàng và đen biến mất, trong không khí sót lại hơi thở lực lượng khiến người ta hoảng loạn.

Mảnh vỡ bay đầy trời, hư không sụp đổ từng cái hố tối đen. Bầu trời như bị bàn tay thần ma móc từng khối, lực lượng khủng bố tuôn ra từ lỗ đen. Lực lượng pháp tắc thiên địa đều không thể bịt kín các lỗ đen trên bầu trời.

Núi cao đổ chống trời hóa thành sa mạc, ngọn núi trong trăm dặm sụp đổ thành bãi sa mạc đen.

Bầu trời xanh biếc trôi nổi linh kiện hạm đội Ma Kha đen tan tác.

Không thấy bóng dáng Đỉnh Thánh Thán hay Đỉnh Đồng.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, Băng Ma, Phật Ma, Đỉnh Hành Họa, Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ, Ngô Phong, mấy trăm binh sĩ áo giáp trắng đều biến mất.

- Chiến đấu . . . Biến mất rồi?

- Rốt cuộc là ai chiến thắng?
- Chẳng lẽ là lưỡng bại câu thương? Toàn bộ chôn trong lũ lực lượng?
- Không đúng, rõ ràng ta nghe Đinh Đồng gào thảm thiết, dường như là Đinh Thánh Thán thắng . . .
- Nhưng bây giờ bọn họ ở đâu? Đã đi đâu?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không thấy kết quả một kích cuối cùng khiến bọn họ thất vọng. Trận chiến hôm nay là cuộc chiến khùng khiếp nhất trên Thần Ấn đại lục trong trăm năm nay. Mới đầu là cuộc truy sát ăn chắc, đến cuối cùng xuất hiện các loại lực lượng khùng bố giống như thần ma trọng sinh.

Bây giờ vẫn chưa biết trận chiến này ảnh hưởng gì đến thế cục Thần Ấn đại lục.

Có một điều khẳng định là . . .

Trong thời gian dài tiếp theo các phương thế lực sẽ có niềm tin hoặc run rẩy về trận chiến này. Dù là Đinh Đồng như vua ma thần, hay Đinh Thánh Thán không thể đo lường thực lực, người đeo mặt nạ quý thanh đồng ra tay vào phút cuối . . .

Những người đó phát huy sức chiến đấu đánh vỡ tri thức vốn có của mọi người.

Đinh Thánh Thán và Thần Đinh phương đông bây giờ là đối đầu không chết không ngừng, hai bên đều có lực lượng đáng sợ. Trong tương lai dài hai phe sẽ tranh đấu càng lúc càng thảm liệt, khi đó nguyên đại lục phương đông sẽ bị đánh sập.

Những thế lực các đại tông môn từng tham gia truy sát hệ Đại Thần Tử sẽ chìm trong vực sâu sợ hãi. Không ai ngờ chạy trốn dài mười năm sau Đinh Thánh Thán có lực lượng, thế lực như vậy, hơn xa một số tông môn đỉnh cao.

Đại Thần Tử có dấy lên biển máu báo thù không?

Rất nhiều người run cầm cập.

1177. Chương 1178: Biển Máu Vô Biên.

Đánh ra lực lượng mạnh nhất của mình xong Đinh Hạo rơi xuống.

Chút lực lượng cuối cùng bị thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá rút sạch, Đinh Hạo thấy một nỗi vô cùng. Bây giờ Đinh Hạo không thể vận chuyển nổi huyền khí, cơ thể nặng nề như tảng đá, không cách nào bay lên.

Tiếng gầm tức giận của Đinh Thánh Thán truyền xuống đầu Đinh Hạo.

Ánh sáng vàng chói lòa lan tỏa khắp khung trời, lực lượng đáng sợ như biển cả bùng nổ.

Đinh Hạo mơ hồ thấy một người phủ trong ánh sáng vàng xé mở ánh sáng đen vô tận trời buộc. Đôi cánh đao kiếm khổng lồ rách nát bị đánh tan tã, lực lượng cường đại đập vào người Đinh Đồng như vua ma thần.

Vui sướng dâng lên trong lòng Đinh Hạo.

Khi Đinh Đồng gào thét thì Đinh Hạo thả lỏng tinh thần.

Thắng!

Rốt cuộc thắng!

Phụ thân thắng.

Cơ thể Đinh Hạo chìm trong bóng tối nhưng lòng hoàn toàn bình tĩnh, hấn mạo hiểm đem đến tác dụng.

phụ thân, nhi tử không làm người thất vọng.

Đinh Hạo há mồm hét to:

- Phụ thân, ta là Hạo nhi . . . !

Đinh Hạo cảm thấy đầu óc hỗn độn, những hình ảnh quá khứ như đèn kéo quân lóe qua, tầm mắt biến mơ hồ. Di chứng hết sức khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá làm Đinh Hạo học máu, chìm vào hôn mê sâu.

Vào phút cuối mất ý thức, Đinh Hạo mơ hồ cảm giác có vòng tay ấm áp ôm mình.

Mọi thứ biến mất.

Đinh Hạo ở trong hỗn độn tối tăm không biết bao lâu sau bỗng bừng tỉnh.

Đinh Hạo mở to mắt, mùi máu đậm đặc xộc vào mũi.

Đinh Hạo lập tức cảnh giác nhanh chóng lùi lại, mọi thứ trước mắt biến rõ ràng.

- Đây là . . . Đâu?

Đinh Hạo thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, biểu tình tràn đầy nghi hoặc.

Nơi tầm mắt Đinh Hạo trông thấy là bầu trời xanh biếc, cây xanh, nước chảy róc rách, chim hót hoa thơm, phong cảnh cực kỳ đẹp. Không khí có linh khí triều tịch đậm đặc còn hơn cả Thần Ấn đại lục, khiến Đinh Hạo nhận rõ ràng chỗ này tuyệt đối không phải là Thần Ấn đại lục.

Nhưng nhìn kỹ thì phong cảnh xinh đẹp tràn ngập mùi máu tanh khủng khiếp.

Bên tai Đinh Hạo còn văng thảng tiếng thần ma chém giết, không khí sót lại tiếng trống trận ầm ầm, tiếng đao kiếm va nhau. Tiếng kêu gào của sinh linh trước khi chết, tiếng gầm lúc cường giả vất vả chống đỡ, tiếng ma gào, thần thổ dài. Đinh Hạo mơ hồ thấy từng cái bóng vẫn đang điên cuồng chiến đấu.

Gió nhẹ thổi tới, thổi tan tất cả.

Nhưng mùi máu trong không khí không hề giảm bớt.

- Sao có thể như vậy? Ta khởi động lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, ma đao, tinh khí bị hao hết sạch chìm vào hôn mê sâu thì nên ở trong Thập Vạn Đại Sơn mạch mới đúng. Tại sao ta xuất hiện trong thế giới này?

Đinh Hạo nghi ngờ.

Chính lúc này, sắc trời bỗng tối sầm.

Từng áng mây đen từ chân trời kéo đến chớp mắt bao phủ cả bầu trời, gió lạnh thổi qua, trời tối sầm.

Bộp!

Từng giọt mưa rơi vào lòng bàn tay Đinh Hạo, con người hắn co rút.

Bởi vì màu mưa đỏ như máu.

Là máu tươi?

Rào rào rào rào rào!

Mưa như trút nước đổ ập xuống, từng giọt mưa nổi lên một mảnh thành tấm rèm nước.

Rèm nước màu đỏ.

Mỗi một giọt nước đỏ thẫm như máu chớp lóe ánh sáng lóng lánh.

Hình ảnh cực kỳ quái dị, như trời đang chảy máu.

Một tầng trong suốt hiện lên quanh thân Đinh Hạo ngăn cách mưa máu, không thấm ướt vào người hắn. Đinh Hạo rất ngạc nhiên, hắn chậm rãi vươn tay. Giọt nước rơi vào lòng bàn tay Đinh Hạo như bãi máu tươi lấp lánh.

Mưa máu ẩn chứa mùi máu đậm đặc, giống y như mùi máu lúc trước Đinh Hạo ngửi được.

Xẹt dừng!

Một tia chớp đỏ xẹt qua không trung, thoáng chốc một nửa bầu trời sáng lên.

Có tiếng chiến đấu vang vọng:

- Giết!

Đinh Hạo giật mình chú ý thấy khi tia chớp xẹt qua trong thoáng chốc, hư không bị xé ra, cảnh tượng thiên quân vạn mã điên cuồng chém giết lướt qua.

Tia chớp biến mất ngay, tình hình chiến đấu khủng bố cũng biến mất.

Nhưng hình ảnh đó khắc sâu vào đầu Đinh Hạo.

Hình ảnh gần giống thần cùng ma giao chiến, vô số nữ nhân xinh đẹp như Cửu Thiên Huyền nữ mặc áo giáp chiến y. Vô số nam nhân cực kỳ xấu xí nhưng cơ thể vạm vỡ giống ác ma sóng vang chiến đấu với kẻ thù đáng sợ trong bóng tối.

Dù là nữ nhân xinh đẹp hay nam nhân xấu xí đều có thực lực siêu cường đại, hơi thở cường giả thần cảnh tràn ngập quanh thân. Bọn họ giơ tay nhắc chân xé rách thiên địa, số lượng nhiều rậm rạp che trời.

Nhưng kẻ thù càng đáng sợ hơn.

Cường đại như nữ nhân xinh đẹp, nam nhân xấu xí rơi lộp bộp xuống đất chết trận.

Máu của nữ nhân xinh đẹp, nam nhân xấu xí nhuộm đỏ khung trời, mặt đất.

Hình ảnh chiến đấu chỉ thoáng hiện khi tia chớp xẹt qua đã khiến Đinh Hạo thấy ghê rợn.

- Chiến đấu đó là sao?

Đinh Hạo có cảm giác kỳ dị.

Xẹt dừng!

Xẹt dừng! Xẹt dừng!

Từng tia chớp xẹt qua không trung, màn mưa máu đỏ đặc biệt dữ tợn, đáng sợ.

Mỗi lần tia chớp xẹt qua sẽ lóe lên trận chiến đấu khủng bố kia.

Loại cảm giác này như máy chiếu phim cũ kỹ chiếu hình ảnh thời viễn cổ lúc ngừng lúc chạy. Đinh Hạo thấy ác ma đen thối quét thiên địa, thấy các thân hình nữ nhân kiều diễm bị xé rách, thấy nam nhân xấu xí vạm vỡ dùng thân xác ngăn cản công kích bảo vệ nữ thần của mình, thấy nữ vương mặc áo giáp vàng, nam nhân thân hình như núi hết sức giết kẻ địch.

Tiếp theo Đinh Hạo thấy thi thể khắp núi đồi, máu như biển dâng trào nhấn chìm núi cao, thềm đất.

Đinh Hạo thấy nữ nhân xinh đẹp, nam nhân cao to cuối cùng đứng trên bầu trời, người đầy vết thương, mặt đau thương chỉ lên trời mắng chửi như đang chất vấn thiên ý thiên đạo. Nữ nhân xinh đẹp, nam nhân cao to chậm rãi ngã xuống, rơi vào biển máu vô biên.

Trong lòng Đinh Hạo dâng lên bi thương.

Đinh Hạo bị hình ảnh lóe theo tia chớp cảm nhiễm.

Đặc biệt là cuối cùng nữ nhân xinh đẹp chỉ lên trời mắng chửi, sự tức giận, bi thương đó Đinh Hạo cảm giác như chính mình trải qua.

Mưa máu chậm rãi ngừng, tia chớp không còn xẹt qua.

Cơn mưa máu đến nhanh đi càng mau.

Màu đỏ u ám trên bầu trời tán đi lộ ra khung trời xanh biếc, gió nhẹ phất vào mặt mang theo mát rượi. Cây xanh trên dãy núi xinh đẹp phía xa trập trùng như sóng biển, từng con chim xinh đẹp vỗ cánh bay lượn. Trên mặt đất có tiên hoa nở, đẹp như tiên cảnh.

Lòng Đinh Hạo máy động, đáp xuống đất.

Từng giọt nước lấp lánh đọng trên nhánh cỏ, không phải màu máu mà xinh đẹp như châu ngọc.

Chỗ trũng mặt đất đọng lại khe suối nhỏ, nước chảy róc rách, màu sắc bình thường không có giọt máu. Mưa máu như trút nước đường như bị mặt đất tịnh hóa, trở thành màu sắc bình thường.

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Lòng Đinh Hạo cực kỳ nghi hoặc.

Mới rồi các hình ảnh trong tia chớp chắc là lực lượng pháp tắc thiên địa khắc lại tình hình chiến trận thời cổ xưa nào đó. Thời gian qua lâu, thiên địa máu diễn biến thành phong cảnh non xanh nước biếc xinh đẹp, tự thiên địa thanh tẩy gột rửa tất cả hình ảnh khủng bố.

Đinh Hạo bước chậm trong thế giới kỳ dị, muốn tìm manh mối.

1178. Chương 1179: Biển Máu Vô Biên (hạ).

Đầu Đinh Hạo bỗng nóng lên, luồng sáng đỏ bắn ra từ thần khí Luân Hồi Thiên Bàn lượn lơ trên đầu hắn, có ý thần thiết như đứa trẻ vừa tỉnh dậy.

Óc Đinh Hạo lóe tia chớp, chợt nhớ chuyện đã gặp ở địa ngục đạo.

Khi đó Đinh Hạo bị lực lượng kỳ dị lôi kéo rời khỏi địa ngục đạo đến thế giới kỳ lạ, nghe tiếng hét giết rung trời như thể hai đại quân chiến đấu điên cuồng. Khi đó Đinh Hạo đột ngột thức tỉnh rời khỏi thế giới kia.

Đinh Hạo hiểu rằng hắn đang ở trong thế giới kia, là một đạo khác ngoài địa ngục đạo trong đạo luân hồi.

Đạo gồm địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo, nhân đạo, Atula đạo, thiên đạo. Thế giới này là đạo nào?

Môi trường chỗ này đẹp đẽ, linh khí đầy đủ hơn cả Thần Ân đại lục, chẳng lẽ là thiên đạo nơi thần tiên cư ngụ trong truyền thuyết?

Không đúng, không phải thiên đạo.

Chỗ này thiếu chút tiên khí, thiếu linh vận.

Chắc nơi này là . . . Đinh Hạo chợt nhớ hình ảnh lúc trước tia chớp lóe qua, nữ nhân xinh đẹp, nam nhân xấu xí. Chắc chỗ này đứng sau thiên đạo . . .

Atula đạo.

Đồn rằng Atula là sinh vật rất kỳ lạ. Nói Atula là thiên thần nhưng không có thiên hạnh, nói Atula là quỷ lại có uy lực thần thông của thần, nói Atula là người thì có thất tình lục dục nhưng càng mạnh hơn người. Atula là sinh vật giữa người, quỷ, thần.

Atula nam rất xấu, nữ thì siêu đẹp, giống y như hình ảnh Đinh Hạo đã thấy.

Atula đạo không phải thiên giới nhưng có phúc lợi thiên nhân. Các Atula siêu cường đại nhưng bọn họ không có phong độ, rộng lớn như tiên nhân, quanh năm chinh chiến, sát phạt. Trong đạo thì Atula thua thiên đạo nhưng cao hơn đạo khác một chút.

Xem ra Atula đạo giống như địa ngục đạo cũng xảy ra biến dị.

Chỗ này trống rỗng không tồn tại Atula, một thế giới trống rỗng, giống như địa ngục đạo hoang tàn. Đạo tan vỡ, nơi này cũng mất đi cân bằng, lực lượng pháp tắc tự nhiên thanh tẩy thế giới nhưng không thể sinh ra Atula mới.

Đinh Hạo thấy hình ảnh trong tia chớp lúc trước rất có thể là chiến tranh diệt vong tộc Atula.

Sinh vật hắc ám xâm nhập hủy diệt nguyên Atula đạo.

Không lẽ tất cả Atula đều bị tiêu diệt sạch sao?

Đinh Hạo trầm ngâm, đây không phải tin tốt.

Nếu Atula bị diệt chủng thì đạo này còn cần tồn tại không?

Atula đạo không thể hồi phục nghĩa là đạo không thể tái hiện luân hồi. Đinh Hạo nhớ lúc trước Đinh Hồng Lệ nói hiện giờ Vô Tận đại lục gặp các loại chiến tranh tai họa đều là vì luân hồi sụp đổ, chỉ có khi xây dựng luân hồi mới khiến toàn thể giới trở về trạng thái vốn có, nhân loại và yêu tộc sẽ không vì tài nguyên sinh tồn, không gian mà cứ thánh chiến.

Đạo tan vỡ, luân hồi không thông, kết quả cuối cùng không chỉ có Vô Tận đại lục mà Thần Ân đại lục sẽ rơi vào hỗn loạn, hủy diệt.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tỏa ánh sáng đỏ nhạt vòng quanh đầu Đinh Hạo, các tin tức tự động hiện lên óc hắn.

Trong lòng Đinh Hạo rất sốt ruột.

Đinh Hạo biết bản thể còn trong trạng thái ngủ say, bởi vì mấy lần trước hắn vào thế giới thần khí Luân Hồi Thiên Bàn đều ở trạng thái ngủ say. Nếu không thể tỉnh dậy thì Đinh Hạo đành tập trung tinh thần vào thế giới trước mắt.

Đến bây giờ Đinh Hạo vẫn không hiểu nổi thế giới địa ngục đạo, Atula đạo là hư ảo trong thần khí Luân Hồi Thiên Bàn hay thế giới thật sự có liên kết với thần khí Luân Hồi Thiên Bàn? Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn có quá nhiều điều bí ẩn.

Lòng Đinh Hạo máy động, chớp mắt bay ra ngàn dặm.

Atula đạo giống y như địa ngục đạo, Đinh Hạo có cảm giác chúa tể thiên địa này, một ý niệm vượt qua không gian vô tận.

Chớp mắt Đinh Hạo lướt qua thiên sơn vạn thủy, đi ra rừng rậm, đến thảo nguyên mênh mông.

Cỏ xanh phấp phới như sóng biển.

Đinh Hạo nhìn thấy vô số động vật kỳ dị nhàn nhã xuyên qua thảo nguyên, thành quần kết đội. Chúng nó hầu như không có lực lượng gì, chỉ là động vật bình thường, không có trí tuệ.

Không biết đi qua bao nhiêu nơi Đinh Hạo vẫn không thấy sinh vật có trí tuệ.

Đinh Hạo hy vọng tìm thấy hậu duệ Atula may mắn sống sót trong không gian này, dù không phải hậu duệ Atula thuần huyết có lẽ sẽ tái hiện lại phần vinh của tộc Atula, bổ sung Atula đạo.

Đinh Hạo thất vọng.

Ra khỏi thảo nguyên là sa mạc mênh mông.

Trong sa mạc có ốc đảo, con suối, hồ nước dưới đất, không phải nơi chết chóc mà là sa mạc tràn ngập sức sống. Dù sao Atula đạo là đất phúc lợi đứng sau thiên đạo, tràn ngập linh khí, dù là sa mạc khắp nơi đều xinh đẹp không khiến người thấy khó chịu.

Đinh Hạo vui vẻ bơi trong hồ nước sa mạc tẩy rửa bụi bặm, lên đường tìm tiếp.

Không biết qua bao lâu, phía trước có tiếng sóng biển ngày càng rõ ràng, ranh giới sa mạc chắc là đại dương.

Đinh Hạo bay lên cao chớp mắt đến biên giới sa mạc, sau đó hắn ngậy người.

Biển!

Đúng là biển!

Nhưng là biển máu.

Nước biển sôi trào gầm rống đỏ như máu, khí huyết sát đậm đặc ập vào mặt. Sóng máu vỗ vào bờ cát rì rào, mơ hồ thấy vô số khung xương trắng kỳ lạ bập bênh theo sóng biển máu.

Những khung xương rất lạ, đa phần hoàn chỉnh, hình dạng khác nhau, tổng như còn sống trôi theo sóng máu, lúc ẩn lúc hiện làm người kinh hoàng.

Đinh Hạo chậm rãi đi tới bên trên biển máu, trông thấy rõ ràng hơn.

Từng xương cá to như dãy núi quẫy mình theo sóng biển, còn có đủ loại khung xương xương khô quái vật trôi nổi khắp biển máu.

Đây trông như biển ma.

Đinh Hạo cảm giác lực lượng ăn mòn khủng bố từ máu loãng, hơi thở huyết sát đỏ mờ mịt ngửi một hơi đã khiến người choáng váng hoa mắt.

- Không đúng, trong biển máu ẩn chứa lực lượng khủng khiếp, dường như có thứ gì đáng sợ đang ngủ say.

Đinh Hạo cảm giác nguy hiểm đến gần.

Trong Atula đạo có thứ vượt qua Đinh Hạo khổng chế, không như địa ngục đạo một ý nghĩ là hấn có thể thay đổi thiên địa làm ra pháp tắc mới. Atula đạo càng khó khăn hơn, tuy Đinh Hạo có thể một ý niệm vượt qua không gian vô tận nhưng không thể chứa tế biển máu này.

Đinh Hạo thả thần thức ra nhưng không thể thẩm thấu vào biển máu.

Đinh Hạo lấy một cây trường kiếm huyền khí ném vào máu loãng. Xoẹt một tiếng, trường kiếm biến thành sương khói.

- Dường như nước biển có thể ăn mòn hết thảy, ẩn chứa lực lượng khủng khiếp.

Đinh Hạo từ bỏ ý nghĩ lặn xuống biển máu nghiên cứu, bởi vì biển máu không chịu hấn khổng chế. Có lẽ lực lượng nước biển sẽ uly hiếp, hủy diệt cơ thể Đinh Hạo.

Đột nhiên . . .

- A? Đó là gì?

Đinh Hạo cảm giác có điều lạ, trong biển máu phía trước bỗng xuất hiện một vật nổi dường như là đài sen trôi theo dòng nước. Sóng máu vỗ đẩy đài sen trôi hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh:

- Ui!

Đó là một đài sen do vô số khung xương trắng rực rỡ hợp thành, nhìn từ xa lấp lánh tràn ngập hơi thở thánh khiết. Nhưng nhìn gần đều là xương trắng hếu, không thô to, giống xương người. Từng khúc xương dính khít vào nhau như có thần thú vô tình dán chúng lại, gắn thành cửu phẩm đài sen hoàn mỹ. Cửu phẩm đài sen xương trắng như tác phẩm nghệ thuật cực kỳ xinh đẹp, tỏa sáng.

1179. Chương 1180: Cửu Phẩm Bạch Cốt Đài Sen.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Đây là xương sinh vật gì để lại, trong biển có thể hòa tan huyền khí nhưng không làm tổn hại được cửu phẩm đài sen xương trắng?

Đinh Hạo nhìn chằm chằm cửu phẩm đài sen xương trắng, phát hiện một cái kén máu đường kính năm thước.

Kén máu do từng sợi tơ máu mỏng nhỏ quấn quanh thành hình trứng, ánh sáng yếu ớt lập lờ giữa các sợi tơ. Vô số tơ máu rậm rạp quấn quanh trên cửu phẩm đài sen xương trắng, đầu khác kết thành kén, không biết dày cỡ nào, trông kỳ dị vô cùng như quả trứng máu to.

Đinh Hạo thả thần thức quét hình cửu phẩm đài sen xương trắng, không phát hiện có thứ gì nguy hiểm.

Đinh Hạo đáp xuống cửu phẩm đài sen xương trắng.

Dù là cửu phẩm đài sen xương trắng hay kén máu đều không như tự nhiên sinh ra mà giống tác phẩm của sinh vật có trí tuệ, tràn ngập hơi thở nghệ thuật, ưu nhã hoa quý, xinh đẹp.

Không lẽ trong đó có Atula?

Đinh Hạo thầm mừng rỡ.

Chính lúc này . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Từng tiếng vang yếu ớt nhưng đều đều phát ra từ cái kén máu.

Đinh Hạo ngây người, nghiêng tai lắng nghe.

Lần này thanh âm càng thêm rõ ràng, đúng là phát ra từ cái kén máu. Thanh âm ngày càng rõ hơn, tiết tấu theo nhịp, như trái tim của sinh vật đập.

- Không lẽ cái kén máu dự định sinh vật gì?

Đinh Hạo tò mò.

Đinh Hạo quan sát kỹ càng cuối cùng phát hiện một thứ.

Những tơ máu thô cỡ sợi tóc kết thành cái kén máu. Không phải ngưng kết mà là từng cái ống tinh xảo quấn xương trắng, thẩm thấu vào biển máu. Ánh sáng trơn bóng đó không phải ánh sáng mà là ống dẫn hút vật chất từ trong biển máu không ngừng vận chuyển vào cái kén máu.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Thứ kỳ dị gì đây?

Đinh Hạo vòng quanh cái kén máu quan sát kỹ, càng cảm thấy thứ này rất kỳ lạ, là một vật sống.

Cái ống tinh xảo như huyết quản nhỏ không ngừng hấp thu năng lượng trong biển máu rót và mặc máu, hay nói chính xác là truyền về cho vật thể trong cái kén máu.

Cái kén máu lớn như vậy sẽ dự định ra sinh vật đáng sợ gì?

Đinh Hạo vừa tò mò vừa lo lắng.

Không lẽ là sinh vật hắc ám lúc xưa hủy diệt Atula đạo?

Biển máu này là lúc trước những Atula chảy máu đọng lại? Sinh vật hắc ám đồ sát hết Atula, lấy máu và xương Atula tụ tập thành biển bồi dưỡng ra thứ khủng bố sao?

Đinh Hạo thử thăm thẳm thần thức vào cái kén máu để quan sát nhưng không được, hoàn toàn bị ngăn cách.

Đinh Hạo thử dùng thiên nhãn quan sát, đồng mang vàng chiếu cái kén máu 47 xuyên qua một chút. Qua tầng kén mơ hồ thấy đường nét sinh mệnh hình người, nhưng cái kén máu ngăn cách quá cứng rắn, thiên nhãn vô đạo phá giải được trận pháp ngăn hà cũng không thể nhìn rõ ràng.

Một sinh vật hình người?

Đinh Hạo đóng thiên nhãn, lòng rất nghi ngờ.

Cái kén máu đựng dực sinh vật nhưng có phải là sinh vật hắc ám không?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, biểu tình quyết tuyệt. D căn rằng, một tầng ánh sáng hiện lên quanh thân bảo vệ hẳn. Đinh Hạo dọc theo cửu phẩm đài sen xương trắng đi hướng biển máu.

Đinh Hạo muốn nhìn bên dưới cửu phẩm đài sen xương trắng che giấu cái gì.

Sóng máu vỗ đập ngập đến mắt cá chân Đinh Hạo, hắn quan sát cẩn thận giây lát thấy nước biển chưa thể ăn mòn ánh sáng hộ thân thì yên bụng, tiếp tục đi sâu xuống.

Rất nhanh, máu loãng nhấn chìm Đinh Hạo.

Đinh Hạo cảm giác sóng máu không ngừng đập vào mình, trước mắt tối đen không thấy vật gì. Đinh Hạo lại khởi động quả cầu ánh sáng vàng trong thức hải, mở thiên nhãn vô đạo ra. Cuối cùng có thể thấy cảnh vật, trước mắt Đinh Hạo bao phủ một tầng sắc đỏ.

Đinh Hạo ngơ ngác.

Giờ phút này, Đinh Hạo hiểu cái từ một góc núi là rung động cỡ nào.

Cửu phẩm đài sen xương trắng chỉ có diện tích trăm thước vuông trên mặt biển nhưng phần bên dưới thì khổng lồ khiến người giật mình, như sơn mạch nguy nga to lớn. Vô số xương trắng hợp thành sơn mạch kéo dài đến phía xa, liếc mắt không nhìn thấy cuối. Xương trắng âm trầm bị sóng máu đẩy bập bênh lên xuống.

Quá lớn.

Thật lâu sau Đinh Hạo mới lấy lại tinh thần.

Đinh Hạo nhìn kỹ, trong khe hở núi xương có một tơ máu như sợi tóc vươn ra lay động trong nước biển hấp thu năng lượng kỳ dị đốm sáng đỏ. Tơ máu co rút đẩy năng lượng lên trên.

Tơ máu huyết quản rậm rạp như sợi tóc vô cùng tận, trông cực kỳ khủng bố, lạ lùng.

Một cái kén máu nho nhỏ dựa vào sơn mạch xương trắng khổng lồ hấp thu năng lượng trong nước biển, Đinh Hạo không thể tưởng tượng sơn mạch xương trắng tồn tại bao nhiêu năm.

Đinh Hạo không thể đo lường mấy năm qua cái kén máu hấp thu bao nhiêu năng lượng đỏ, một con số đáng sợ.

Đinh Hạo đoán rất có thể khi sinh vật trong cái kén máu xuất thế sẽ có lực lượng vô cùng tận, là tồn tại cực kỳ khủng bố.

Nếu nó là sinh vật hắc ám thì sẽ là tai nạn bùng xuống.

Rất nhanh Đinh Hạo trở lại mặt biển.

Đinh Hạo đến bên cái kén máu, biểu tình phân vân.

Cái kén máu rất quỷ dị, có một ít ma tính, chưa biết là phúc hay họa. Sinh vật bên trong cái kén máu sau khi xuất thế sẽ tạo ảnh hưởng gì cho Atula đạo là con số bí ẩn.

Nếu nó chưa xuất thế đã phá hư thì có lẽ sẽ cứu vãn được tai nạn?

Đinh Hạo do dự.

Nhưng lỡ như sinh vật bên trong không phải sinh vật hắc ám mà là hậu duệ tộc Atula thì sao?

Biển máu này rất có thể là máu tươi dùng giả tộc Atula chết trận hình thành, qua ngàn vạn năm có lẽ dực ra hậu đại tộc Atula.

Chuyện này rất có thể.

Bây giờ hủy nó trước khi xuất thế tương đương cắt đứt tương lai của tộc Atula, dập tắt hy vọng tạo dựng lại đạo luân hồi, cũng không công bình với sinh vật nào đó trong cái kén máu.

Trong khi Đinh Hạo ngằn ngừ thì bỗng . . .

Răng rắc!

Răng rắc! Răng rắc!

Cái kén máu bỗng lách lư, từng khe nứt trắng hiện ra trên tầng noài cái kén máu.

- Nó sắp xuất thể, cái kén máu vỡ, sinh vật bên trong sinh ra!

Đinh Hạo không ngờ sinh vật trong cái kén máu sẽ xuất thể vào lúc này.

Đinh Hạo chần chừ một lúc, hơi lùi lại. Đinh Hạo quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến, nhìn xem có loại sinh vật gì chui ra. Chuyện này rất là kỳ dị, nếu thật sự là sinh vật hắc ám thì Đinh Hạo sẽ không nường tay.

Răng rắc!

Răng rắc! Răng rắc!

Vết nứt càng lúc càng lớn, vỏ ngoài cái kén máu tách ra rộng cỡ bàn tay, bên trong rậm rạp tơ máu đỏ, lấp lánh rực rỡ, từng tầng chồng lên nhau. Qua khe hở không thể thấy rõ bên trong có gì nhưng mùi thơm thoang thoảng bay ra.

Mùi thơm rất lạ, như lan mà không phải lan, yên tĩnh trang nhã.

Lòng Đinh Hạo máy động, một tầng vòng bảo hộ lực lượng ngăn cách mùi, hắn không hít vào.

Rất nhanh vỏ ngoài cái kén máu khổng lồ hoàn toàn vỡ ra, như vỏ trứng rơi quanh cửu phẩm đài sen xương trắng lộ ra cái vỏ hình tròn mặt ngoài trơn bóng, không phải màu đỏ mà lấp lánh như ngọc. Trông như trứng gà trắng đã chín hoặc như làn da thiếu nữ mười sáu, trắng nõn non mềm búng ra sữa.

Đây là thứ gì?

Đinh Hạo càng thêm mờ mịt.

1180. Chương 1181: Đường Đường.

Không lẽ cái kén máu to lớn, cửu phẩm đài sen xương trắng, vô số huyết quản đỏ tinh xảo dựng dục ra một quả trứng?

Đang lúc Đinh Hạo nghi hoặc thì . . .

Thình thịch!

Thình thịch thình thịch!

Tiếng tim đập rõ ràng đều đều phát ra từ cái vỏ trắng tròn trịa.

Có thứ gì muốn thoát khỏi vỏ mỏng, vỏ phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt. Mơ hồ thấy sinh vật hình người mập mạp muốn thoát ra ngoài.

Đinh Hạo lại lùi một bước.

Ánh sáng lấp lánh ẩn chứa hơi thở cường đại ngang ngửa cường giả thần cảnh, cực kỳ khủng khiếp, càng nói lên sinh vật trong vỏ hơi đáng sợ. Vừa sinh ra nó đã có lực lượng cường đại, không thể xem thường.

Bùm!

Cái vỏ bỗng nổ tung.

Từng luồng sáng đen bắn ra, thoảng chốc phóng lên cao.

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Màu đen?

Vậy chẳng phải là sinh vật trong vỏ rất có thể là hậu duệ của sinh vật hắc ám?

Phải giết chết!

Đinh Hạo bản năng định vung đao.

Nhưng lúc này ánh sáng đen xoay một vòng trên trời sau đó như yển về tổ xông hướng Đinh Hạo, tiếng cười chất chứa thân thiết, dựa dẫm.

Ánh sáng đen kêu lên:

- Mẫu thân . . . Mẫu thân . . .

Ánh sáng đen xông hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngây ra, không công kích ánh sáng đen.

Bởi vì Đinh Hạo thấy rõ hình dạng ánh sáng đen.

Đốm đen vọt vào ngực Đinh Hạo, thân thể dụi cằm Đinh Hạo. Đó là một nữ hài tử trơn bóng lóng lánh, mặt mày như tranh, đáng yêu giống búp bê sứ, khoảng ba, bốn tuổi, tóc dài màu đen nhiều như mây lóa ánh sáng kỳ dị.

Nhưng tóc đen quá dài như thác nước rũ sau đầu nữ hài tử, dài hơn thân hình nữ hài tử gấp hai, ba lần. Khi nữ hài tử co người lại thì tóc dài có thể che phủ toàn thân, rất đáng yêu.

- Đương Đương . . . Mẫu thân . . . Đương Đương . . . Mẫu thân . . .

Nữ hài tử chui vào ngực Đinh Hạo, dụi dụi như cục bông nhỏ.

Lông mi dài, mắt to chớp chớp trong suốt như suối, mắt đen láy tựa bảo thạch tinh khiết nhất không chút tạp chất. Nữ hài tử ngửa đầu cười, ngây thơ như trời xanh biển rộng. Nữ hài tử cười nhìn Đinh Hạo, khuôn mặt tinh xảo làm sắt thép phải hòa tan.

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Bên trong cái kén máu nhảy ra một sinh vật đáng yêu như vậy, nữ hài tử như sinh vật 2d.

Mái tóc màu đen dài hai thước bao bọc thân hình nhỏ xinh, khi nữ hài tử đứng mái tóc sẽ kéo dài dưới đất, rất đẹp. Khi tóc bay lên như ngọn lửa đen đốt cháy, hèn gì lúc nữ hài tử phóng lên cao thì như luồng sáng đen.

Không phải nữ hài tử là sinh vật hắc ám mà tại tóc đen quá dài.

- Mẫu thân, ôm! Ôm Đương Đương!

Nữ hài tử cười toe toét, khuôn mặt trắng mềm dụi ngực Đinh Hạo.

Đinh Hạo bản năng ôm sát nữ hài tử.

Thật là sinh vật hoàn mỹ, là mỹ nhân họa thủy, một nụ cười hòa tan mọi thứ trên thế giới.

Vốn Đinh Hạo cảnh giác nữ hài tử cóp hải là hậu duệ của sinh vật hắc ám không nhưng lúc này không nổi lên được chút địch ý. Nữ hài tử toát ra thân mật, dựa dẫm cảm động lòng người khiến Đinh Hạo cảm giác như là con ruột của mình.

Đinh Hạo thăm hỏi lòng:

- Có lẽ là hậu duệ của Atula?

Truyền thuyết Atula nữ là tiên cực kỳ xinh đẹp, nữ hài tử còn nhỏ mà đẹp như không giống sinh vật trong thế giới này, hợp với định nghĩa về Atula nữ đi?

Một Atula nữ nho nhỏ?

Nhưng dường như nữ hài tử hiểu lầm cái gì, gọi Đinh Hạo là mẫu thân.

Đinh Hạo thử hỏi:

- Tên của người là Dương Dương?

Đinh Hạo không xác định nữ hài tử có hiểu ngôn ngữ hán nói không.

- Ủ a . . . Dương Dương!

Nữ hài tử chỉ vào mình rồi nhảy lên bầu đầu Đinh Hạo, như con gấu túi treo lơ lửng, môi hồng hôn trán hán.

Nữ hài tử cười nói:

- Mẫu thân!

Có vẻ nữ hài tử tên Dương Dương.

Đinh Hạo khẳng định.

A!

Không đúng, sao nữ hài tử gọi hán là mẫu thân?

Không biết nữ hài tử dựng dục trong cái kén máu bao nhiêu năm, nói là trời sinh đất nuôi cũng không quá. Nữ hài tử vừa sinh ra đã biết bay, biết nói cũng xem như hợp tình hợp lý. Nếu nữ hài tử thật sự là Atula chắc cũng truyền thừa thần thông thiên phú, phải chăng sẽ thức tỉnh ký ức huyết mạch sinh ra đã là cao thủ tuyệt thế?

Nếu vậy thì nữ hài tử nên hiểu Đinh Hạo không phải mẫu thân của nữ hài tử.

Dù nữ hài tử có nhận lầm Đinh Hạo là người thân thì nên gọi là phụ thân mới đúng.

Nữ hài tử nói không rõ ràng:

- Mẫu thân, Dương Dương . . . Đói . . . Mẫu thân . . . Uống sữa . . .

Đinh Hạo nghe hiểu nhưng chưa kịp phản ứng. Nữ hài tử đáng yêu đưa miệng sát vào ngực Đinh Hạo tìm tòi từ trên xuống dưới.

Đinh Hạo rú lên:

- A? Khoan . . . Ta không phải mẫu thân . . . A, đừng cắn, chỗ đó không có sữa . . .

Đinh Hạo vội giơ cao nữ hài tử Dương Dương, thấy hai bên ngực ướt sũng dầu nước, nữ hài tử tìm vị trí chính xác thật.

Nữ hài tử Dương Dương tội nghiệp rơi nước mắt:

- Hu hu hu hu hu . . . Đói . . . Mẫu thân . . . Uống sữa . . .

Nữ hài tử Dương Dương mắt cún nhìn Đinh Hạo, ai trái tim làm bằng sắt cũng bị hòa tan.

Đinh Hạo nhìn biểu tình tội nghiệp của nữ hài tử Dương Dương, hán cảm giác như phạm tội lớn tày trời.

Đinh Hạo ấp úng giải thích rằng:

- Được rồi, muốn gọi mẫu thân thì gọi nhưng ta thật sự không có sữa . . .

Sau đó Đinh Hạo ủ rũ trước đôi mắt trong veo to tròn kia.

Đinh Hạo chợt nhớ trong trữ vật giới chỉ hình như có mấy bình sữa thú cực phẩm Nhậm Ngã Hành mập mập hiểu kính sư phụ, có lẽ nữ hài tử Dương Dương sẽ uống sữa?

Đinh Hạo lấy bình đựng sữa thú ra khỏi trữ vật giới chỉ, mới mở nắp bình nữ hài tử Dương Dương đã reo lên, hai bàn tay mập mập ôm bình sữa mút ừng ực.

Đinh Hạo thở phào một hơi.

Tốt rồi, đã giải quyết vấn đề hóc búa.

Tiếp theo nên làm sao?

Đinh Hạo không có kinh nghiệm nuôi con!

Khi nữ hài tử Dương Dương uống hết sữa thú trong cái bình to bằng một nửa người thì chéch choáng dựa vào ngực Đinh Hạo, hắn còn ngơ ngác ngồi trên cửu phẩm đài sen xương trắng rồi rầm suy nghĩ. Sự việc không giống Đinh Hạo tưởng tượng, sao bỗng nhiên chui ra một tiểu tổ tông?

Hoàn toàn không nằm trong kế hoạch!

Bây giờ nên làm gì?

Đinh Hạo biết bản thể của mình đang trong trạng thái ngủ say, nếu cơ thể tỉnh lại thì như ví dụ vài lần trước, hắn sẽ biến mất khỏi thế giới này. Khi Đinh Hạo thức tỉnh rồi đi thì nữ hài tử Dương Dương sẽ ra sao? Với trạng thái hiện nay, Dương Dương dựa dẫm Đinh Hạo như vậy, một mình nữ hài tử có thể sống sót trong thế giới Atula đạo không?

Nói thật là bây giờ Đinh Hạo không hiểu nổi mọi thứ trong này là kết quả thế giới ý thức của hắn hay gì khác? Nữ hài tử Dương Dương có máu thịt, tồn tại thật sự không? Tuy nhiên trái tim Đinh Hạo đã mềm nhũn vì nữ hài tử Dương Dương, nếu kêu hắn đi ngay thì dù ở trong thế giới thực cũng sẽ rất lo lắng cho Dương Dương.

Chính lúc này, biến dị xảy ra.

Rào rào rào!

1181. Chương 1182: Kết Cuộc Trận Chiến.

Từng đợt sóng cao như đồi núi đổ ập xuống cửu phẩm đài sen xương trắng.

Đinh Hạo biến sắc mặt, lắc người bay lên cao ngàn thước. Đinh Hạo cúi đầu nhìn xuống, cửu phẩm đài sen xương trắng hoàn toàn bị sóng máu nuốt hết, qua một lúc không thấy nó lộ lên. Cửu phẩm đài sen xương trắng đã chìm xuống đáy biển.

Cửu phẩm đài sen xương trắng chìm?

Cái này . . .

Là ngoài ý muốn hay cửu phẩm đài sen xương trắng bị lực lượng nào đó kéo xuống biển máu?

Lòng Đinh Hạo trầm nghi ngờ.

Đinh Hạo nhìn nữ hài tử Dương Dương ngủ ngon lành trong ngực, cảm thấy chuyện xảy ra hôm nay thật ly kỳ.

Đinh Hạo lơ lửng bên trên biển máu một lúc sau đáp xuống bờ cát.

Đinh Hạo nhúc nhích đầu trầm nghĩ:

- Nên chăm sóc vật nhỏ này thế nào đây?

Trong thế giới Atula đạo trừ biển máu bí hiểm, khó lường ra không có sinh vật nguy hiểm nào khác. Nhưng kêu Đinh Hạo bỏ lại nữ hài tử Dương Dương một mình, không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Có lẽ nữ hài tử Dương Dương là hậu duệ cuối cùng của tộc Atula, liên quan đến đạo luân hồi xây dựng lại. Một khi nữ hài tử Dương Dương xảy ra ngoài ý muốn sẽ nguy hiểm đến thế giới hiện thực.

Nếu có thể mang nữ hài tử đến thế giới hiện thực . . .

Mắt Đinh Hạo sáng lên sau đó lắc đầu, không thể.

Đinh Hạo từng định mang một thi hồn quỷ sứ trong địa ngục đạo đến thế giới thực nhưng thất bại. Tuy Đinh Hạo là chúa tể trong địa ngục đạo nhưng chỉ giới hạn ở địa ngục đạo, không thể mang sinh vật khác ra ngoài.

Tin tưởng nữ hài tử Dương Dương sẽ không là ngoại lệ.

Trong phút chốc Đinh Hạo cảm thấy dễ khóc dễ cười.

Dù đối diện cường giả thần cảnh thì Đinh Hạo cũng không sợ, nhưng với nữ hài tử Dương Dương làm biểu tình tội nghiệp là hẳn đầu hàng.

Rốt cuộc phải làm sao?

Đinh Hạo nhúc nhích đầu.

Thừa dịp nữ hài tử Dương Dương ngủ, thần thức Đinh Hạo len vào không gian trữ vật muốn tìm ra cách, tiếc rằng thu hoạch không lớn. Ngay khi Đinh Hạo định từ bỏ chợt thấy một vật làm mắt hắn sáng lên, suýt hưng phấn hét to.

Có.

Đinh Hạo lấy băng bình huyết ngọc ra.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Sao ta quên mất mấy nhũ mẫu trời sinh này!

Đinh Hạo khởi động băng bình huyết ngọc.

Trước mắt Đinh Hạo hiện ra cảnh xuân, tay trắng chân hồng, quần đỏ môi son, mùi son phấn say lòng người tràn ra, tiếng oanh yến rộn ràng. Hai mươi bốn nữ Võ Thánh cảnh trong băng bình huyết ngọc xuất hiện, ai cũng là giai nhân tuyệt sắc làm bờ cát biển máu quanh quẽ trở nên xuân sắc vô biên.

- Hì hì, Đinh ca nhi lại tìm chúng ta, lần này nghĩ thông? Muốn chấp nhận tỷ muội chúng ta sao?

- Tiểu oan gia nhốt chúng ta trong bình lâu như vậy rốt cuộc nhớ đến?

Các nữ Võ Thánh cảnh cười tủm tỉm trêu Đinh Hạo.

Một nữ Võ Thánh cảnh thấy nữ hài tử Dương Dương, bị hấp dẫn:

- A? Tiểu cô nương đáng yêu như vậy? Đâu ra vậy? Không lẽ là con riêng của Đinh ca nhi? Nếu tiểu Lan biết sẽ lột da người ra.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Tại sao là con riêng của ta?

Ta ngay thẳng thế này sẽ tạo ra con riêng sao?

Đinh Hạo kể nguồn gốc của nữ hài tử Dương Dương, cười khổ nói:

- Trong thời gian tiếp theo làm phiên các vị tỷ tỷ ở lại Atula đạo, chăm sóc nàng giúp ta.

- Atula đạo?

Nữ Võ Thánh cảnh kinh ngạc hỏi:

- Chỗ này là Atula đạo sao?

Mắt một nữ Võ Thánh cảnh sáng lên, trầm ngâm nói:

- A, ta nhớ ra rồi, theo Hồng Lệ tỷ tỷ nói thì nếu tỷ muội chúng ta muốn thoát khỏi vận mệnh bị nguyên rủa, cơ duyên ở đạo luân hồi. Ở Atula đạo tương đương với trong luân hồi.

Đinh Hạo ngây người, có tia chớp lóe lên trong đầu hắn.

Khi Đinh Hồng Lệ giao bằng bình huyết ngọc cho Đinh Hạo là hy vọng hắn có thần khí Luân Hồi Thiên Bàn sẽ giúp cho các nữ Võ Thánh cảnh bị nguyên rửa được giải thoát. Chẳng qua cho đến nay Đinh Hạo không hiểu rõ bí ẩn của thần khí Luân Hồi Thiên Bàn, không thể hoàn toàn nắm giữ lực lượng của nó nên không biết làm sao để giúp đỡ các nữ Võ Thánh cảnh đáng thương.

Nhưng nếu Đinh Hạo để các nữ Võ Thánh cảnh trong Atula đạo có khi là cơ hội.

Hai mươi bốn nữ Võ Thánh cảnh mỗi người là vưu vật tuyệt sắc nhân gian, bất cứ ai trong số họ đứng ra là kỳ nữ khiến vô số anh hùng, hào kiệt Vô Tận đại lục khom lưng. Nữ nhân như vậy không thua gì Atula nữ tuyệt sắc trong truyền thuyết. Đinh Hạo để các nữ Võ Thánh cảnh trong Atula đạo không chừng sẽ sinh ra phản ứng kỳ diệu gì.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo quyết tâm.

Đinh Hạo định nói gì thì tầm mắt biến mơ hồ, biển máu, sa mạc, các nữ Võ Thánh cảnh như bức tranh nhòe nước chậm rãi biến mất trước mặt hắn.

Thời gian tới rồi.

Đinh Hạo sắp rời khỏi thế giới liên kết với thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Lần cuối cùng Đinh Hạo nhìn về hướng nữ hài tử Dương Dương, dường như Dương Dương có cảm ứng, mơ hồ tỉnh dậy. Nữ hài tử Dương Dương bản năng nhìn Đinh Hạo, khuôn mặt tinh xảo như tranh lộ biểu tình kinh hoàng. Nữ hài tử Dương Dương giang hai tay muốn Đinh Hạo ôm.

* * *

Đinh Hạo mở mắt ra, tầm mắt từ mông lung biến rõ ràng.

Nóc nhà gỗ vàng đập vào mắt Đinh Hạo, hắn thử nhúc nhích, toàn thân đau đớn như bị đao cắt. Đây là di chứng vì tiêu hao hết lực lượng, tinh khí. Tu vi kim thân cường đại như Đinh Hạo cũng sinh ra cảm giác nhúc nhối này, có thể thấy khi đó hắn cùng khởi động thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá tiêu hao cơ thể nghiêm trọng cỡ nào.

- Đây là đâu?

Đinh Hạo cố nén đau đớn trở người, từ từ ngồi dậy.

Đây là một gian nhà gỗ nhỏ thiết kết tinh xảo, gỗ màu vàng nhạt khiến không gian ấm áp, làm người thả lỏng. Trong phòng trừ một chiếc giường gỗ, một cái bàn gỗ, một ghế gỗ ra không còn gì khác. Có lẽ bây giờ là mặt trời mới mọc, tia nắng ban mai từ khung cửa sổ chiếu vào mang đến ấm áp cho căn phòng.

Gian phòng dọn dẹp sạch sẽ, có mùi thơm.

Đinh Hạo ngồi dậy, mang giày vào, cố nhìn cả người nhúc nhối bước xuống giường, mở cửa. Thoáng chốc mặt trời vàng như nước lũ ập vào mặt, sáng sớm tốt đẹp biết bao.

Bên tai Đinh Hạo nghe chim hót véo von.

- Chỗ này là đâu? Phải rồi, cuộc chiến cuối cùng trên đỉnh núi đỏ Thập Vạn Đại Sơn mạch có kết quả gì? Phụ thân . . .

Đinh Hạo nhớ lại hình ảnh cuối cùng, giật mình, trái tim treo cao. Khi đó ánh sáng vô tận nhấn chìm tất cả, Đinh Hạo mơ hồ thấy phụ thân Đinh Thánh Thán gằm rống, Đinh Đồng hét thảm.

Rốt cuộc là ai thắng ai thua?

Bây giờ phụ thân ở đâu?

Nghĩ đến đây Đinh Hạo phập phồng lo sợ.

Một thanh âm quen thuộc vang lên bên tay phải Đinh Hạo:

Đinh Hạo xoay người lại, thấy thân hình cao to hào hống chậm rãi đến gần.

Khuôn mặt người này tràn ngập vui sướng, vóc dáng cao to, nụ cười chân thành, râu ria xồm xoàm, không phải Đinh Bất Tứ thì là ai? Thiên tài tuyệt thế của Thần Đình phương đông cũng bị thương không nhẹ, nhưng không đáng lo, Đinh Bất Tứ nhìn thấy Đinh Hạo thì rất vui mừng.

1182. Chương 1183: Kết Cuộc Trận Chiến (hạ).

Đinh Bất Tứ nói:

- Tiểu tử này, người ngủ mê mang suốt nửa tháng rồi cuộc cũng tỉnh, nếu không nhờ người thì chúng ta không dễ dàng sống ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn.

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Chỗ này là . . . Đâu?

Đinh Bất Tứ chạy tới vỗ mạnh vào vai Đinh Hạo, nói:

- Đương nhiên là trong Thạch Chủy thành, chỗ nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất. Phải rồi, ta nhớ hình như lúc trước từng thấy người, trong Thiên Hạ Hối tửu lâu đúng không?

Đinh Hạo nghe răng gật đầu.

Khi đó Đinh Hạo ẩn trong phòng riêng, có lẽ lúc tiểu nhị mang đồ ăn lên lầu mở cửa phòng thì Đinh Bất Tứ vô tình nhìn thấy.

- Uống cho Đinh Bất Tứ ta bình thường tự xưng là thiên tài, cho rằng đánh kahups thiên hạ thế hệ trẻ không địch thủ, mãi khi gặp tiểu huynh đệ nhà người thì hoàn toàn phục. Trong trận chiến Thập Vạn Đại Sơn chỉ có người vào phút mấu chốt dao động khí thế của Đinh Đồng được, sáng tạo cơ hội một kích tất sát cho đại bá.

Đinh Bất Tứ sang kháo cười to bảo:

- Phải rồi, chiều cuối cùng của người có tên là gì? Sao có lực lượng khủng như thế? Ta cảm thấy lực lượng đó gần như vượt qua thần cảnh.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chẳng qua là nhờ vào ngoại lực.

Đinh Hạo rất có hảo cảm với đường huynh cao to vạm vỡ Đinh Bất Tứ.

Trên thế giới này vẫn còn có người giữ chính nghĩa, quy tắc. Theo lý thì Đinh Hành Hạo là thần vương của Thần Đình phương đông, địa vị cao, quyền trọng, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ có tư chất siêu đẳng. Chỉ cần bọn họ trung thành với Ngụy Thần Đế là có thể hùng bá một phương, chủ một vực. Thế nhưng Đinh Hành Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ chọn phe đúng, không bị quyền lực che thân tình, giới hạn vinh diệu của võ giả.

Cũng vì đứng về phe Đinh Thán Thán nên bây giờ Đinh Hành Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ thành tội phạm Thần Đình phương đông truy nã.

Điều này cần có can đảm, niềm tin vững chắc.

Ba phụ tử Đinh Hành Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ không thiếu hai thứ này.

Đinh Hành Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ kiên trì làm Đinh Hạo cảm giác tình thân ấm áp.

Đây là ấm áp đến từ huyết mạch trong linh hồn mà Đinh Hạo chưa từng cảm nhận trong thế giới này, dòng máu ruột thịt chảy trong người hắn. Là người thân trả giá vì người, không cần báo đáp.

Đinh Hạo sốt ruột hỏi:

- Phải rồi, trận chiến hôm đó có kết quả như thế nào?

Đinh Bất Tứ cười to bảo:

- Biết ngay người sốt ruột hỏi cái này.

Đinh Bất Tứ kể lại kỹ càng kết quả trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Đinh Đồng thua.

Trước một kích kinh thế của Đinh Thánh Thán, Đinh Đồng thua hoàn toàn, còn bị mù một mắt, máu phun ra không trung. Điều này làm tổn thương căn bản gốc của Đinh Đồng, nhưng gã quá mạnh nên thành công bỏ chạy, không chết. Thấy Đinh Đồng thua trốn đi, làm sao Thập Thần Tử dám ở lại Thập Vạn Đại Sơn mạch? Thập Thần Tử như chó cụp đuôi mang theo đại quân Hắc Giáp Quân hốt hoảng chạy vắt giò lên cổ.

trận chiến này Thần Đình phương đông tính toán, bày ra sát cục đã thất bại thảm hại.

Sau này có người thống kê Thần Đình phương đông tổn thất trăm chiếc hạm đội Ma Kha huyền khí, sáu cường giả thần cảnh, một cường giả thần cảnh chết trận năm người khác bị thương nặng không từ mà biệt. Thần Đình phương đông tổn thất mấy vạn quân sĩ, bao gồm cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh, Vô Đế cảnh. Đại quân Thần Đình phương đông trong Thạch Chủy trấn bị đánh tan tác.

So với số người thương vong càng khiến Ngụy Thần Đế giận dữ là trận chiến này thảm bại đã kích lớn đến danh tiếng Thần Đình phương đông.

Nhiều năm qua Thần Đình thống trị đại lục phương đông không thể lay động, bất cứ thế lực phản đối nào đều bị Thần Đình phương đông nghiền nát. Không ai dám khiêu khích uy nghiêm của Thần Đình phương đông. Dù là các cường giả tuyệt đối thần cảnh cũng phải cúi đầu trước Thần Đình phương đông, Thần Đế ra thần chỉ là đại lục phương đông khuất phục.

Trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch khiến uy nghiêm Thần Đình phương đông tổn thất trầm trọng.

Nhiều người và thế lực bắt đầu rục rịch.

Đám Đinh Thánh Thán, Đinh Hành Họa, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ chiến thắng khiến mọi người nhận ra Thần Đình phương đông không phải không thể chiến thắng, Thần Đình cũng có điểm yếu.

Một trận thua khiến đại lục phương đông gió nổi mây phun, sóng ngầm dâng trào. Thần Đình phương đông thống trị gặp trùng kích, nền móng lung lay chứ không vững chắc như trước.

Nghe Đinh Bất Tứ nói xong, Đinh Hạo yên lòng.

- Vậy . . . Đại Thần Tử điện hạ đâu?

Khi hỏi câu này Đinh Hạo cực kỳ căng thẳng.

Biểu tình Đinh Bất Tứ kỳ dị, nghiêm túc hỏi:

- Lão huynh, nói thật đi, người là ai? Tại sao giúp đỡ chúng ta? Với thực lực của người không phải hạng người vô danh, nhưng tại sao lúc trước ta chưa từng nghe nói về người? Ta cứ thấy người là lạ, hình như đã gặp ở đâu.

- Ta . . . Đinh huynh khoan hỏi, sau này người sẽ biết.

Đinh Hạo ngăn ngữ, vẫn không lộ ra thân phận thật sự. Đinh Hạo chờ gặp Đinh Thánh Thán, hỏi rõ mọi chuyện thì khi đó mới là lúc nhận tổ quy tông.

Đinh Bất Tứ nhìn chăm chăm Đinh Hạo nửa ngày sau lên tiếng:

- Được rồi, ta tin tưởng người.

Đinh Bất Tứ xòe tay đưa ra ngọc bìa màu vàng nhạt, dùng huyền lực nhẹ đẩy tới trước.

- Đây là thứ đại bá để lại cho người, chỉ định muốn một mình người xem. Sau khi xem xong người sẽ hiểu tất cả.

Đinh Hạo nghi hoặc cầm ngọc bài.

Đây là một ngọc bài minh văn bên trong chứa tin tức, trông chất liệu bình thường, minh văn tinh diệu. Tuy nhiên Đinh Hạo càng có hứng thú với nội dung hơn. Phụ thân để lại cái gì cho hắn? Phải chăng phụ thân đã đoán được thân phận của hắn?

Đinh Hạo thấp thỏm lo sợ.

- Tuy không biết bên trong đại bá cho người cái gì nhưng ta cảm giác đại bá phát hiện điều gì đó.

Đinh Bất Tứ tò mò nhìn Đinh Hạo lại ngó ngọc bài, vỗ bồm bộp vào vai hắn.

Đinh Bất Tứ lờ đi Đinh Hạo nhe răng nhếch môi, nói:

- Dù sao thì người đã là huynh đệ của Đinh Bất Tứ, ta thiếu người một mạng.

Đinh Bất Tứ nói xong nghênh ngang xoay người đi.

Đinh Hạo siết ngọc bài, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Nỗi niềm mong chờ, hồi hộp chưa từng có tràn ngập trong lòng Đinh Hạo.

Đinh Hạo đứng trong ánh mặt trời màu vàng, đứng mãi đến khi đỉnh đầu nóng lên.

Đinh Hạo chậm rãi quay về nhà gỗ nhỏ, thần thức khuếch tán ra ngoài. Minh văn chữ hán màu vàng như dây leo lan tràn ra nền đất, vách tường gỗ, ngăn cách mọi hơi thở xung quanh tránh chọi người dòm ngó. Đinh Hạo xếp bằng trên giường, cẩn thận rót huyền khí vào ngọc bài.

Vù vù vù vù vù!

Trong tiếng kêu khe khẽ, một luồng sáng vàng bắn ra từ ngọc bài biến thành thân hình cao to.

Vàng sáng nhạt bao quanh người đó, là một nam nhân vô cùng đẹp trai, khá trẻ, khoảng ba mươi tuổi. Mái tóc dài màu đen, mỗi sợi tóc có ánh sáng vàng lấp lánh, uy nghiêm, cao quý như thần linh, cho ấn tượng không giận mà uy rồi lại không lạnh lùng ngăn cách người ra xa. Nam nhân vừa cao quý như tiên vừa làm Đinh Hạo thấy thân thiết muốn khóc.

Đó là rung động, thân thiết đến từ linh hồn Đinh Hạo.

Đinh Thánh Thán.

1183. Chương 1184: Tấm Lòng Của Phụ Thân.

Hình tượng phụ thân chỉ tồn tại trong ký ức khiếm khuyết chồng lên nam nhân tỏa sáng trước mắt Đinh Hạo, hợp thành một Đinh Thánh Thán.

Giờ phút này, không hiểu sao Đinh Hạo kiềm không được bật khóc.

- Nhi tử, rốt cuộc có ngày người xuất hiện trước mặt ta.

Thanh âm xa lạ àm quen thuộc như làn gió xuân thổi bên tai Đinh Hạo. Nam nhân tuấn tú tỏa ánh sáng vàng mỉm cười nhìn Đinh Hạo, hốc mắt ngấn lệ.

Nam nhân tuấn tú nói:

- Ta và mẫu thân của người chờ ngày này đến rất vất vả, rất khổ.

Một câu ngắn ngủi kích thích vách tường ngăn cảm tình trong lòng Đinh Hạo.

Lần đầu tiên Đinh Hạo khóc thành tiếng.

Loại tình cảm này như cơn lũ bùng tràn ra, không thể kiềm chế.

Lực lượng huyết mạch trong cơ thể Đinh Hạo như thần long thức tỉnh, cảm tình không thể kiềm nén. Đinh Hạo biết rõ hắn từ địa cầu xuyên vào thế giới này, nhưng hắn không thể bình tĩnh lại. Lý trí tan biến vào giây phút này, nước lũ tình cảm ủa ra nhấn chìm Đinh Hạo.

Đinh Hạo biết rõ thân hình trước mắt chỉ là ảo ảnh dấu ấn minh văn ngọc bài, hắn vẫn không kiềm được vươn tay muốn nắm lấy nam nhân.

- Khi người vung đao xuất kiếm ta liền biết người là ai. Hài tử của ta, trừ người ra không ai có thể phá đao kiếm hoàng thức của Đỉnh Đồng. Người đến sớm hơn kế hoạch của ta, lực lượng của người cao hơn ta nghĩ. Những chuyện này không quan trọng, hài tử của ta, khiến ta vui sướng phát điên là người xuất hiện trước mặt ta bằng xương bằng thịt. Người sống rất tốt, nhưng đau đớn khổ sở đã đi xa, ta trông thấy Hạo nhi khỏe mạnh, không có gì làm ta vui sướng hơn điều này.

Giọng Đỉnh Thánh Thán vui sướng, kích động như đứa trẻ vang otrng nha gỗ nhỏ.

Đinh Hạo rơi lệ cười gật đầu.

Hắn không biết nên nói cái gì, ngôn ngữ đã không cần thiết.

- Ta sớm biết cái bẫy Thập Vạn Đại Sơn, tốn nhiều công sức là vì dụ Đỉnh Đồng lộ mặt. Đây là một kẻ thù rất đáng sợ, sau lưng Đỉnh Đồng có thể lực người đời không thể tưởng tượng. Nếu không đánh bại Đỉnh Đồng, dù là ta và Khuynh thành giấu người, Khả Nhi và thời không nào đều sẽ bị hắn tìm thấy.

- Ta hy vọng mình mạo hiểm có thể xóa sổ mọi nguy hiểm cho người và Khả nhi.

- Thật hy vọng có thể ôm người, như khi người còn nhỏ nắm tay nhỏ bé cùng cười mây gọi gió. Tiếc rằng bây giờ không thể, bởi vì thân hình của ta sau một chiêu cuối cùng đó gần như hỏng mất, không thể chờ người tỉnh dậy. Ta chỉ có thể để lại đoạn lời nói ảo ảnh.

- Nhưng hài tử, đừng lo cho ta, ta và mẫu thân của người rất tốt. Lần này xuất hiện trong Thập Vạn Đại Sơn chỉ là một phân thân huyền thể của ta, không phải người thật. Ta vốn kế hoạch hy sinh pahna thân huyền thể trọng thương Đỉnh Đồng, người xuất hiện khiến hắn bị thương nặng hơn. Trong một đoạn thời gian rất dài, người và Khả Nhi sẽ vô cùng an toàn.

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Phân thân huyền thể?

Trong truyền thuyết Đại Thần Tử thông nếu cơ duyên xảo hợp có thể phân ra một phân thân giống mình y như đúc, lực lượng giống nhau, đi khắp thiên hạ, ít ai phân biệt được. Đó là thần thông chỉ tồn tại trong thần thoại, dù là thiên nhân võ đạo cũng không thể nhìn thấu chân thân và hàng giả.

Thì ra Đỉnh Thánh Thán xuất hiện trong Thập Vạn Đại Sơn mạch chỉ là phân thân của phụ thân?

Đinh Hạo không ngờ có chuyện như vậy.

Chân thân Đỉnh Thánh Thán ở đâu?

Giọng Đỉnh Thánh Thán vang lên trong căn phòng.

- Đáng tiếc là vì cuối cùng bùng nổ hết sức, ta tiêu hao hết lực lượng không thể truyền tin tức này về cho Khuynh Thành. Không cần lo vết thương của mẫu thân người, vì phụ sẽ có cách. Trên đời này không bao nhiêu chuyện làm khó được ta.

Nói đến đây mặt Đỉnh Thánh Thán lộ bá khí cười nhìn phong vân.

Lòng Đỉnh Hạo thả lỏng rồi lại thít chặt.

Mẫu thân thật sự bị thương, Vũ Khuynh Thành bị thương rất nặng, tin tức của Thiên Thánh Hiền, Địa Thị Các là thật.

Lần này vì dụ Đỉnh Đồng ra phụ thân Đỉnh Thánh Thán liều một phân thân huyền thể chết quyết trọng thương ma vương. Đỉnh Thánh Thán làm như vậy là đánh đo nhiều mặt, trừ bảo đảm Đỉnh Hạo, muội muội Đỉnh Khả Nhi không bị Đỉnh Đồng truy sát, điều tra ra còn để ma vương không rảnh quan tâm chuyện tiên được xuất thế, giảm bớt một kinh địch. Khi thuốc dẫn tiên được xuất hiện, Đỉnh Thánh Thán có nắm chắc cướp đoạt thuốc dẫn tiên được thành công hơn.

Có vẻ phụ thân không đơn độc một mình, ít nhất Đỉnh Thánh Thán có thể lực, sắp xếp riêng.

Nhiều năm qua Đinh Hạo tin tưởng trí tuệ, thực lực của phụ thân, mẫu thân không phải cứ cầm đầu bỏ trốn mà sắp đặt thứ gì. Ai là cớ, ai là người đánh cớ vẫn chưa biết rõ. Tuy Thần Đình phương đông khổng lồ nhưng phụ thân từng cai quản một nửa bầu trời đại lục phương đông, không phải hạng người dễ bị khinh thường.

Ít nhất qua trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, Đinh Hạo chắc chắn dù Đinh Đồng ẩn núp mấy năm nay không lộ mặt nhưng phụ thân rất hiểu biết về tên đầu sỏ này. Đinh Thánh Thán không chỉ hiểu thủ đoạn, thực lực, cách làm việc của Đinh Đồng còn biết lực lượng, thế lực đứng sau lưng gã không đơn giản có Thần Đình phương đông.

Nên trong trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch nếu Đinh Hạo không xuất hiện, phân thân huyền thể của Đinh Thánh Thán chết vỡ thành bột phấn vẫn có thể đối lấy Đinh Đồng bị thương nặng, còn có thể tổn thương đến Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng hay không thì chưa chắc.

Đinh Hạo xuất hiện, căn nguyên đao kiếm song thánh thể dao động đao kiếm hoàng thức của Đinh Đồng, mở rộng chiến quả.

Bóng sáng Đinh Thánh Thán cười nói:

- Hải tử, ta chưa lộ ra thân phận của ngươi với tam đệ, những người khác. Bây giờ không phải lúc thích hợp, ta không muốn ngươi sớm bị thế lực nào chú ý. May mắn ngươi luôn đeo mặt nạ, cẩn thận che giấu tung tích, người khác không điều tra ra được. Sau này có gì cần giúp đỡ ngươi hãy đeo mặt nạ tìm tam đệ, hẳn sẽ hoàn thành tất cả cho ngươi.

Đinh Hạo khóc gật đầu.

Tạm thời Đinh Hạo không muốn lộ thân phận, nếu phụ thân đã không ở thì càng không cần thiết.

Bóng sáng Đinh Thánh Thán tiếp tục bảo:

- Hải tử, ta để lại ba thẻ tím vàng Thánh Nguyên tiền trang ở chỗ tam đệ, bên trong có tài nguyên đủ cho ngươi tiêu dùng trong thời gian ngắn đây là thứ ta để lại từ rất lâu về trước, không ai điều tra ra lai lịch của chúng nó được, ngươi cứ yên tâm sử dụng.

Thánh Nguyên tiền trang là tiền trang số một đại lục phương đông, được gọi là phú khả địch quốc, bối cảnh bí ẩn. Chủ Thánh Nguyên tiền trang rất thần bí, chưa từng lộ mặt.

Thế lực như vậy có thể tồn tại nhiều năm đã có chỗ hơn người, dù là Thần Đình phương đông cũng không dám khinh thường Thánh Nguyên tiền trang. Từng có tin đồn nếu chia tài phú đại lục phương đông ra mười sáu phần thì Thần Đình phương đông chiếm bốn phần, Thánh Nguyên tiền trang chiếm bốn phần, còn lại tám phần là của các đại thế lực khác. Từ đó thấy được Thánh Nguyên tiền trang bất phàm cỡ nào.

Thánh Nguyên tiền trang là thứ Đinh Thánh Thán sớm chuẩn bị cho Đinh Hạo.

1184. Chương 1185: Meo Gia Ta Rất Lo Cho Người.

- Hải tử, bây giờ ngươi nhìn ta chỉ là một phân thân huyền thể, bởi vì chiến đấu với Đinh Đồng tiêu hao nhiều lực lượng nên ta không thể truyền tống những gì mình biết cho bản thể. Không biết lần sau gặp gỡ là khi nào, đừng tìm ta. Khi đến lúc thích hợp chúng ta sẽ trở về bên ngươi. Hải tử, ngươi phải nhớ kỹ, ta với mẫu thân của ngươi luôn rất yêu, rất yêu ngươi và Khả Nhi. Đừng trách chúng ta, để các ngươi lại Vãn Kiếm sơn trong Vô Tận đại lục là vì bất đắc dĩ chứ không phải muốn vứt bỏ các ngươi. Hãy tin tưởng chúng ta, dù chúng ta chết cũng không muốn hải tử của mình thành cô nhi. Chúng ta để lại tài nguyên ở đó cho các ngươi, tin tưởng ngươi đã được đến nó . . .

Bóng sáng Đinh Thánh Thán mỉm cười, biểu tình hơi kích động.

Đinh Hạo liên tục gật đầu.

- Có rất nhiều chuyện người không biết, hiện tại cũng không cần biết. Chờ lần sau chúng ta gặp nhau sự thật sẽ phơi bày. Còn nữa, x nhớ đừng khiêu chiến Đinh Đồng, trước khi người lĩnh ngộ đạo kiếm hoàng thức thì chưa phải là đối thủ của hắn. Chắc người đã biết từ Vô Tận đại lục đến Thần Ân đại lục tốc độ tu luyện tăng vọt, hãy nắm chặt thời gian tu luyện, chỉ khi có đủ thực lực mới khiến người có sức mạnh bảo vệ người, những gì người quý trọng trước khi đại kiếp nạn bùng nổ.

- Hải tử, ta thật sự rất hưng phấn. Người không biết khi người vung đao kiếm, ta hưng phấn muốn hét lên. Ta rất muốn lập tức ôm chặt người ngay, tiếc rằng ta không thể.

- Hải tử của ta, phụ thân vô cùng yêu thương các người. Vô số lần xuyên qua thời không, ta rất muốn lên nhìn người và Khả nhi một lần, nhưng ta không thể, ta sợ sẽ lại mang tai nạn vô tận vào mảnh đất trong lòng đó.

- Hải tử . . .

Đinh Hạo khóc ròng rã, nghe nam nhân uy nghiêm, cao quý như Thần Đế đứng trước mặt mình lải nhải nói nhiều như gà mẹ. Rất khó tưởng tượng nam nhân này là Chiến thần từng thống lĩnh quân đội mạnh nhất đại lục phương đông, từng khiến vô số thiên kiêu trong Thần Ân đại lục lu mờ, từng giận dữ trời sập, là truyền kỳ cười một cái biến đảo ngược.

Trong khoảnh khắc này nhân vật truyền kỳ Đinh Thánh Thán và 06 bình thường không có gì khác nhau, huyền diệu lắm lắm như không bao giờ nói hết. Đinh Thánh Thán không còn bình tĩnh, thông dong như ngày xưa. Đinh Thánh Thán đối mặt kẻ thù sinh tử cũng bình tĩnh, thản nhiên bây giờ luồng cuồng chân tay.

Đinh Thánh Thán nói lời cuối cùng:

- Hải tử, hẹn gặp lại, ta và mẫu thân của người vĩnh viễn yêu người.

Bóng sáng Đinh Thánh Thán chậm rãi nhạt nhòa trước mắt Đinh Hạo, biến thành đốm sáng tan biến trong hư không.

Đinh Hạo sốt ruột vươn tay muốn níu lại nhưng chỉ có thể bắt lấy không khí.

Ngọc bài trơn bóng lại rơi vào tay Đinh Hạo, xúc cảm lạnh lẽo.

Từng giọt lệ trong suốt rơi trên ngọc bài.

Đinh Hạo cẩn thận cầm ngọc bài như nắm giữ báu vật quý nhất đời, cẩn thận cất đi. Bên trong có hình ảnh Đinh Thánh Thán để lại, bao nhiêu năm qua nó là thứ phụ thân tự tay giao cho Đinh Hạo. Khi ngửa đầu ngắm trời sao, Đinh Hạo rút huyền khí vào ngọc bài sẽ lại thấy thân hình phụ thân hiện ra.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Không biết qua bao lâu, Đinh Hạo chậm rãi thoát khỏi cảm xúc vừa đau buồn vừa vui sướng.

Đinh Hạo sắp xếp lại suy nghĩ thật kỹ càng, qua một lúc sau thở hắt ra, trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Lòng máy động, Đinh Hạo rút trận pháp minh văn chữ hán bày quanh nhà gỗ về. Đinh Hạo đẩy cửa ra, thấy bốn, năm người đứng bên ngoài chờ đã lâu. Dẫn đầu là Đinh Hành Họa, sau lưng gã là Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, các cường giả Ngô Phong, binh sĩ áo giáp trắng.

Đinh Hành Họa mỉm cười nói:

- Người đi ra.

Đinh Hạo hoảng hốt. Bên ngoài Đinh Hành Họa rất tuấn tú, nho nhã, đầu chân mày hơi giống Đinh Thánh Thán. Đinh Hạo suýt kêu ‘tam thúc’ nhưng khựng lại.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Kính chào thần vương điện hạ.

Ánh mắt Đinh Hành Họa kỳ kỳ nhìn Đinh Hạo, qua một lúc lên tiếng:

- Tiểu huynh đệ không cần khách sáo. Trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn nếu không có tiểu huynh đệ nghĩa hiệp ra tay giúp đỡ thì khó đoán thắng bại, nói đến thì người là ân nhân của chúng ta.

Đinh Hạo vội nói không dám.

Năm tháng như thoi đưa, vô tình trăm thiên kiều.

Mười năm trước Đinh Hành Hạo là thiên kiều danh chấn một phương, tính ra thì bây giờ chưa đến trăm tuổi. Tính tuổi cường giả thần cảnh thì Đinh Hành Hạo còn ở giai đoạn hoàng kim, thể nhưng tóc mai già đã lấm tấm sợi bạc, không phải cơ thể già mà là áp lực đè lên vai thiên kiều, ẩn ký tang thương. Mười năm nay vì chuyện Đinh Thánh Thán đã làm Đinh Hành Hạo lo nghĩ nhiều thế nào.

Lòng Đinh Hạo xót xa.

Đám người thân đáng yêu biết bao.

Có người lựa chọn ma, có người chọn thành phật. Thập Tam Thần Tử vì quyền thế, để vị mà lấy oán trả ơn. Đinh Hành Hạo vì tình thân đã vứt bỏ mọi thứ.

Đinh Bất Tứ kiềm không được hỏi:

- Đại bá của ta nói gì với người?

Đinh Hạo mỉm cười không đáp.

Đinh Hành Hạo trừng Đinh Bất Tứ:

- Chuyện không nên hỏi thì đừng nói lung tung.

Đinh Bất Tứ giật mình, thè lưỡi trốn sang một bên. Trước mặt người ngoài Đinh Bất Tứ phóng đảng, không ngại cái gì nhưng trước mặt phụ thân thì thiên tài tuyệt thế rất sợ.

Đinh Hành Hạo đưa một chiếc trư vật giới chỉ đơn giản ra:

- Đây là thứ nhị ca đưa cho người.

Lúc trước Đinh Thánh Thán có nhắc đến nên Đinh Hạo không từ chối, nhận trư vật giới chỉ. Đinh Hạo thả thần thức ra xem, bên trong có ba tấm thẻ nhỏ tỏa ánh sáng tím lấp lánh, chắc đây là tử kim tạp Đinh Thánh Thán đã nói.

Đinh Hành Hạo bình tĩnh hỏi dò:

- Không biết xưng hô tiểu huynh đệ như thế nào?

Đinh Hạo ngần ngừ, cuối cùng thần nhiên cười nói:

- Tại hạ họ Đinh.

- A?

Mắt Đinh Hành Hạo sáng lên nghĩ đến điều gì nhưng không hỏi thêm, đổi đề tài khác:

- Không biết Đinh huynh đệ có dự tính gì không?

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Ta sẽ ở lại Thạch Chủy thành một thời gian, ta có bằng hữu còn trong thành.

- Nhưng Thạch Chủy thành rất nguy hiểm.

Đinh Hành Hạo nhắc nhở Đinh Hạo:

- Chỗ nguy hiểm nhất là an toàn nhất nhưng không phải khi nào cũng áp dụng được. Thần Đình bắt đầu lung sục chúng ta khắp nơi, khi bọn họ không thấy manh mối ở chỗ khác thì sẽ nhớ đến nơi này. Thần Đế không thiếu thuộc hạ thông minh, có trí tuệ, người không thể khinh thường đối thủ.

Đinh Hạo mỉm cười:

- Ta có cách đối phó.

Đinh Hạo kiêu ngạo nói:

- Chỉ dựa vào đám người đó không làm gì được ta.

Mắt Đinh Hành Hạo lóe tia kỳ dị, cuối cùng gật đầu không nói thêm.

Đinh Hạo thuận miệng hỏi:

- Còn thần vương diện hạ thì sao? Các người óc dẹt tính gì không?

Đinh Hành Hạo cười nói:

- Chúng ta có chuyện phải làm, tạm thời rời khỏi đây.

Đinh Hạo gật đầu, không hỏi thêm.

Đinh Hạo chợt nhớ đến người khác, hỏi:

- Phải rồi, hai ma tinh Băng Ma, Phạt Ma đã đi đâu? Tại sao bọn họ ra tay giúp đỡ?

Đinh Hạo luôn thấy lạ về điều này.

1185. Chương 1186: Meo Gia Ta Rất Lo Cho Người (hạ).

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phạt Chủ đến từ Vô Tận đại lục tại sao xuất hiện trong Thập Vạn Đại Sơn mạch, giải thích 'kẻ thù của kẻ địch là bằng hữu' thì hơi gượng ép.

Đinh Hành Hạo lắc đầu, nói:

- Cái này thì ta không biết rõ ràng. Dường như lúc trước hai người này bị Thần Đình truy sát được đại ca giúp đỡ, chắc đến báo ơn. Sau khi trận chiến kết thúc Băng Ma, Phạt Ma đã rời khỏi, không biết đi nơi nào. Loại nhân vật này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, rất bí ẩn.

Đinh Hạo ậm ừ.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần đều là cường giả thần cảnh đỉnh cao, nếu thật sự đứng về phe Đinh Thách Thần thì là trợ lực vô cùng lớn, có thể xoay chuyển chiến cuộc, thay đổi cán cân mạnh yếu.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hỏi tiếp:

- Phải rồi, tiền bối Phong Hành Lịch giờ ra sao?

Hôm đó Phong Hành Lịch tức giận đấu với Hỏa Quân, hai người đi chiến trường tinh thần, không biết thắng thua thế nào.

Đinh Bất Tứ buồn bã lắc đầu, nói:

- Bên Thần Đình có tin Hỏa Quân bị thương nặng quay về, không nghe tin tức về Phong đại thúc. Phụ thân từng đi chiến trường tinh thần tìm Phong đại thúc nhưng không có thu hoạch gì, không thấy bóng dáng.

Đinh Hạo thở dài.

Nếu Hỏa Quân trở về thì có lẽ Phong Hành Lịch dữ nhiều lành ít.

Chiến trường tinh thần to lớn, mệnh mông vô biên, nếu lạc ở bên trong trừ phi tìm tọa độ cũ quay về đại lục, người khác không thể tìm được.

- Đa tạ các vị, ta đi đây.

Đinh Hạo phất tay rời đi.

Đinh Hạo đi hai, ba bước trên người thay đổi kỳ lạ, từ thanh niên tuấn tú, tiêu sái thành nam nhân cao gầy mặt đen nhẻm biến mất trước mắt mọi người.

Đinh Hành Họa gật đầu, nói:

- Thuật biến ảo thật inh.

Đinh Hạo có thủ đoạn này Thần Đình phương đông khó thể tìm ra hẳn.

Đinh Hành Họa biết thanh niên này cố ý thi triển thuật biến ảo trước mặt bọn họ là tỏ ý tin tưởng, sau này nếu gặp lại họ có thể nhận ra hẳn.

Đinh Bất Tam luôn ít lời đột nhiên lên tiếng:

- Phụ thân, người này rất đặc biệt. Ta cảm giác lai lịch của hắn không tầm thường.

Đinh Hành Họa gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Ta thấy nhiều anh hùng hào kiệt thiếu niên hiệp sĩ, một đôi mắt nhìn qua bao nhiêu người nhưng Đinh tiểu huynh đệ có khí chất trác nhiên bất quần, ta không thể nhìn thấu. Lão Ngô, lúc trước người thống soái đại quân, ánh mắt nhìn người sắc bén nhất, người thấy sao?

Ngô Phong cười hì hì nói:

- Đại soái còn không nhìn thấu thì sao ta nhìn được? Nhưng có một điều chắc chắn rằng người này là bạn không phải địch, có thể hoàn toàn tin tưởng.

Đinh Hành Họa cười to bảo:

- Nếu lão Ngô đã nói vậy thì không thành vấn đề.

Đinh Bất Tứ gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Tình huống hôm đó các đại thế lực xuất hiện trong Thập Vạn Đại Sơn mạch đều ôm tâm tình bỏ đá xuống giếng, chỉ mình hắn ra tay vào lúc đường cùng. Tóm lại sau này ta xem hắn là huynh đệ.

Đinh Bất Tam gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Là huynh đệ đáng kết bạn.

Đinh Hành Họa cười phá lên, mở miệng nói:

- Đi, chúng ta đi mau.

* * *

Đinh Hạo đi trên đường Thạch Chủ thành, tâm tình nhẹ nhàng.

Đinh Hạo hỏi mấy người qua đường, đại khái biết hướng đi Hồng Thạch trang viên, lúc sắp đến giữa trưa hắn quay về trang viên.

Thấy Đinh Hạo trở về, đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn mừng rỡ.

Mấy ngày nay các nơi có tin tốt tin xấu, đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn lạ nước lạ cái không biết nên tìm Đinh Hạo như thế nào. Đám thể tu Hân Hải sâm lâm sợ ra ngoài sẽ làm hỏng kế hoạch của Đinh Hạo, đành nóng ruột nóng gan chờ trong Hồng Thạch trang viên. Mấy hôm nay sự kiên nhẫn của đám thể tu Hân Hải sâm lâm tiêu hao gần hết, đang định làm liều ủa ra tìm kiếm thì Đinh Hạo trở về.

Đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn, thể tu Hân Hải sâm lâm vừa lo lắng vừa hân hoan.

- Đại nhân có sao không?

Bởi vì trông Đinh Hạo huyết khí hao hụt, mặt tái xanh như bị thương nặng mới khỏi.

Đinh Hạo xua tay:

- Không sao.

Đình Hạo biến về hình dạng cũ.

- Sư phụ!

Mắt Nạp Lan Sơ ngấn lệ kích động nói:

- Sư phụ đã về!

Nạp Lan Du Hiệp mặc trường bào trắng tinh cười toe chạy tới:

- Người tốt, mấy hôm nay người đi đâu? Ta nhớ người. Phải rồi, ta đòi, và mèo, chó, lão gia gia, đi ra ngoài tìm người . . .

Mèo, chó, lão gia gia?

Cái quỷ gì đây?

Đình Hạo dở khóc dở cười.

Chính lúc này, bên ngoài có luồng sáng trắng nhanh chóng bay vào, từ xa đã nghe tiếng đại ma vương Tà Nguyệtla làng.

- Nhân sủng, là người sao? Meo, ha ha ha ha ha ha! Ta nghĩ được mùi của người, cuối cùng cũng về. Mấy hôm nay chết đi chỗ nào? Meo gia rất lo cho người!

Giọng đại ma vương Tà Nguyệt chưa dứt thì có một cục bông trắng nóng hổi đập vào trán Đình Hạo.

Đại ma vương Tà Nguyệt.

Đại ma vương Tà Nguyệt vươn vuốt cào đầu Đình Hạo, thói quen vò rối tóc hấn sau đó thỏa mãn nhảy lên vai hấn.

- Mèo mập, cách chào hỏi của người lần sau đổi cái mới được không? Cha nó, mới mấy ngày không gặp mà người đã trở nên như vậy?

Đình Hạo xách sau gáy đại ma vương Tà Nguyệt lên nhìn, giật nảy mình. Mèo mập lại mọc đôi cánh, sau lưng đại ma vương Tà Nguyệt có hai đôi cánh.

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Đẹp quá đúng không? Có phải người hâm mộ, ghen tỵ không?

Đại ma vương Tà Nguyệt rất đặc ý giương cánh mới ra, lần này không phải trắng tinh khiết à đen như mực. Có lực lượng mờ mịt gần như hủy diệt di chuyển trong đôi cánh.

- Con mèo nhà người chắc không phải thấy người chim vũ tộc phương tây có nhiều cánh hơn người nên liều mạng ra đôi cánh đen đi?

Đình Hạo không biết nên nói cái gì.

Đoạn thời gian trước đại ma vương Tà Nguyệt lười biếng cả ngày chỉ phơi nắng, Đình Hạo phát hiện trong cơ thể nó có lực lượng khủng bố đang uẩn nung, sắp lộ xác. Lần đầu tiên đại ma vương Tà Nguyệt lột xác là trong Vãn Kiếm tông, ăn vô số thiên tài địa bảo, trải qua thiên kiếp mọc đôi cánh mới. Đình Hạo không ngờ lần thứ hai đại ma vương Tà Nguyệt lột xác mất thời gian lâu như vậy.

Trong thời gian này không biết đại ma vương Tà Nguyệt ăn bao nhiêu thiên tài địa bảo, máu thịt của dị thú, dù là một con heo ăn nhiều đồ ngon như vậy cũng nên thành heo vua. Không ngờ đại ma vương Tà Nguyệt biến đổi chỉ là mọc một đôi cánh.

Đình Hạo bóp cánh đen của đại ma vương Tà Nguyệt muốn nhổ một cọng lông đen ngấm thử.

- Cánh đen có tác dụng gì? Để ta sờ xem.

- A? Dừng tay! Ngứa, ngứa chết, mau dừng tay! Khốn kiếp, meo chết . . .

Cánh của đại ma vương Tà Nguyệt rất mẫn cảm, nó liều mạng vùng vẫy.

Bùm!

Lực lượng đánh bật tay Đinh Hạo ra.

Đinh Hạo há hốc một.

Lực lượng thật mạnh mẽ.

Đôi cánh đen này ẩn chứa lực lượng khủng khiếp có thể đánh bật bàn tay Đinh Hạo, đó còn là trong tình huống đại ma vương Tà Nguyệt cẩn thận không chế. Nếu hoàn toàn bùng nổ thì lực phá hoại rất kinh dị, vượt qua đẳng cấp yêu thánh bình thường.

1186. Chương 1187: Đánh Tới Cửa.

Khiến Đinh Hạo bất ngờ là lực lượng đôi cánh đen của đại ma vương Tà Nguyệt khá giống với lực lượng hắc ám Đinh Đồng thi triển vào phút cuối, khiến người ta hoảng loạn, ẩn chứa hơi thở phá hoại, hủy diệt kỳ lạ.

Đại ma vương Tà Nguyệt trợn to mắt nói:

- Nhân sủng, ngươi càng lúc càng quá đáng, chỗ đó của meo rất ngứa!

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh như có động đất.

- Hắc tổ tông, ngươi chậm một chút, đừng chạy vội, ngươi sẽ làm sụp nhà . . .

Một thanh âm quen thuộc vang lên, một con chó to hình thể như con voi rầm rập chạy vào đại điện. Con chó có ba cái đầu, thân hình to lớn hung tợn khiến người nghẹt thở. Vuốt đen như théo bê tông giẫm mặt đất lát đá làm đất nứt ra.

Là Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc ba đầu cùng sủa:

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Tiểu Hắc xông tới trước mặt Đinh Hạo, hưng phấn như cô nhi gặp người thân. Ba cái lưỡi đỏ rực thân thiết liếm Đinh Hạo.

Trong phút chốc nửa bộ đồ của Đinh Hạo ướt nhẹp, ba cái lưỡi thè ra cao bằng một nửa người hắn.

Mọi người cười to.

Tiểu Hắc xấu hổ cúi đầu.

Đinh Hạo không để ý, vươn tay vuốt ba cái đầu Tiểu Hắc. Chó con lông đen xuất thân nhấp nhô, rất ý lại vào Đinh Hạo như đứa con lưu luyến phụ mẫu. Đinh Hạo có cảm tình đặc biệt với chó con lông đen, có lẽ vì từ nhỏ hắn cũng là cô nhi, đồng mệnh tương liên.

Trong thời gian Đinh Hạo rời đi cơ thể chó con lông đen tăng trưởng điên cuồng như bong bóng, tuy nhiên vì bẩm sinh thiếu hụt nên nó không thể khống chế lực lượng của mình, cất bước chạy là đất rung núi chuyển. May mắn tia chớp, độc dịch, phong nhãn không phun ra từ ba cái đầu.

Không biết vì nguyên nhân gì Tiểu Hắc đã vào giai đoạn phát dục nhanh.

Sau lưng Tiểu Hắc có một lão nhân tóc bạc đầu bù tóc rối thở dốc chạy vào, mũi thở phì phì.

- Hắc tổ tông, ngươi chạy như vậy làm gì? A, thì ra đông gia đã về?

Lão nhân tóc rối xù này là lão nhân hướng dẫn viên lúc trước.

Lão nhân thấy Đinh Hạo thì ngẩn ra, vội cười nói:

- Cuối cùng đông gia đã về, nếu không thì xương già như ta sẽ bị đám man này tách rời.

Lão nhân hướng dẫn viên quen tuộc trong Thạch Chủy thành nên bị đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn, thể tu Hãn Hải sâm lâm buộc đi khắp nơi tìm hiểu tin tức về tung tích Đinh Hạo, cặp chân chạy sấp gầy.

Đinh Hạo cười chào hỏi:

- Lão nhân gia vất vả.

Lão nhân hướng dẫn viên không đơn giản, rất rành về Thạch Chủy thành, là dân bản xứ kinh nghiệm phong phú.

Mấy ngày nay nhờ có lão nhân hướng dẫn viên nên Hồng Thạch trang viên vận chuyển bình thường, từ trên xuống dưới quản lý ngay ngắn.

Lão nhân hướng dẫn viên tranh công cười nói:

- Đúng rồi, theo như đông gia sai bảo ta đã tìm đến mỗi nha môn Thần Đình, khế đất trang viên đều đóng dấu, mọi thứ không thành vấn đề, không ai điều tra được gì. Chuyện thành lập tiêu cục cũng ổn, chúng ta sẽ mau chóng khai trương làm ăn, tin tưởng người Thần Đình có điều tra cũng không ra.

Đây là chuyện Đinh Hạo giao cho lão nhân hướng dẫn viên trước khi rời đi.

Muốn tạm ở trong Thạch Chủy thành thì phải giải quyết vấn đề thân phận, nhiều người lảng vảng trong thành sẽ gây nghi ngờ, rắc rối không cần thiết. Thành lập tiêu cục là kết quả Đinh Hạo cẩn thận đắn đo, treo chiêu bài trước, không cần chính thức buôn bán. Tiêu cục chỉ là ngụ trang cho thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Hiệu suất làm việc của lão nhân hướng dẫn viên đúng là nhanh.

Đinh Hạo cười cười kêu Đan Hùng thưởng hai khối huyền tinh thạch tím cho lão nhân hướng dẫn viên.

- Hì hì, đa tạ đông gia.

Lão nhân hướng dẫn viên cười toe toét, lão gần như tham lam theo đuổi huyền tinh thạch.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm bá đạo nhờ huyền khí đưa vào:

- Người bên trong mau đi ra trả lời!

Thanh âm vang vọng bên trên Hồng Thạch trang viên như sấm đánh, làm hòn đá trong trang viên rung rinh, cây cỏ rơi xuống.

Là ai mà bá đạo như vậy?

Đan Hùng biến sắc mặt, định ra ngoài thăm dò thì bùm một tiếng, Hồng Thạch trang viên rung rinh, cửa bị đánh sập. Hai thể tu Hãn Hải sâm lâm hộ vệ ở cửa bị đánh bay vào, miệng học máu.

Thanh âm kêu căng lại vang lên:

- Thứ không biết điều, đại nhân nhà ta đến đây mà các người dám ngăn cản?

Thanh âm kêu ngạo tiếp tục bảo:

- Ai là người làm chủ chỗ này? Biến ra đây trả lời!

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng.

- Ra ngoài nhìn xem.

Một đám người đi ra đại điện thấy mấy chục người mặc áo trắng nhanh chóng xông vào, các thể tu Hãn Hải sâm lâm canh gác không thể ngăn chặn bọn họ. Chớp mắt đám người áo trắng đã tới trước điện.

Dẫn đầu là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, khá đẹp trai nhưng tiếc là có mũi ưng, mắt híp lóe tia âm độc phá hủy khí chất của gã. Mấy chục võ giả áo trắng đi theo sau lưng thanh niên, phát ra khí thể cường đại, thực lực không tầm thường.

Đám võ giả áo trắng vây quanh một trung niên phụ nữ ung dung hoa quý, mặc phượng bào. Có thể thấy lúc còn trẻ nàng là mỹ nhân, lúc này đã lớn tuổi, khóe mắt có nếp nhăn, lông mày tía tốt như hai cây đao treo trên mắt hạnh, sắc bén khiếp người.

Đinh Hạo vẫy tay ra hiệu đám thể tu Hãn Hải sâm lâm lùi lại.

Thực lực của thanh niên bình thường, đám võ giả áo trắng chỉ cỡ Võ Thánh cảnh. Nữ nhân trung niên hoa quý thì khí thể sâu trầm, rất khủng bố. Người đánh bay thể tu Hãn Hải sâm lâm hộ vệ, phá thủng cửa Hồng Thạch trang viên chính là nữ nhân trung niên này.

Nhìn từ trang phục chắc là người của Nạp Lan thế gia, Đinh Hạo đã đoán được.

Phía đối diện.

Thanh niên mũi ưng hinh mũi chỉ vào Đinh Hạo, kiêu căng nói:

- Người chính là chủ nhân nơi này? Xưng tên ra.

Đan Hùng tức giận, quát to:

- Người là cái thứ gì? Dám vô lễ với đại nhân nhà ta như vậy, hôm nay đừng hòng sống rời đi!

Đan Hùng vung tay lên, một đồng người từ bốn phía bao vây lại, là thể tu Hãn Hải sâm lâm biểu tình tức giận.

Thanh niên mũi ưng biến sắc mặt liếc đám đông, rất nhanh bình tĩnh lại.

Thanh niên mũi ưng lạnh lùng cười:

- Một đám cận bã tu vi huyền khí mới cỡ Tiên Thiên Võ Tông cảnh, chẳng qua là tay chân thô lỗ, không gặp trường hợp lớn nào. Mau rút về Hãn Hải sâm lâm đi, dám sửa bậy tại đây? Không muốn chết thì biến, trêu vào người Nạp Lan thế gia ta tuyệt đối sống không qua ngày thứ hai . . .

Thanh niên mũi ưng chưa nói xong thì . . .

Bốp bốp!

Hai tiếng tát tai rõ ràng vang lên.

Mọi người ngẩn ra, thấy mặt thanh niên mũi ưng kiêu căng in hai dấu cánh rõ ràng.

Mặt thanh niên mũi ưng sưng phù như đầu heo, miệng chảy máu, giống trái đào chín bị gậy đập bẹp.

Đại ma vương Tà Nguyệt ngồi trên vai Đinh Hạo, nhe răng nói:

- Meo bà nội nó, meo gia nghe không nổi nữa. Không cho người ăn vài cái tát sẽ không biết cách nói chuyện phải không?

Thanh niên mũi ưng trợn to mắt, qua một lúc mới phản ứng lại.

- A!

Thanh niên mũi ưng bùm mặt, người run bần bật, hét chói tai không biết là vì đau hay tức. Thanh niên mũi ưng chỉ vào Đinh Hạo, mắt sắc bén cực kỳ độc ác.

Bị một con mèo tát tai, nổi nhục nhã quá lớn.

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm ôm bụng cười to, đại ma vương Tà Nguyệt tát thanh niên mũi ưng làm sáng khoái lòng người.

1187. Chương 1188: Khốn.

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm bị thương nhanh chóng được dìu đi trị thương, lúc này thể hiện ra ích lợi của thể tu. Lực lượng cường đại của đối phương đánh bất ngờ nhưng các thể tu Hãn Hải sâm lâm không bị thương quá nặng.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ lạnh lùng nói:

- Đủ rồi, ta không tuy cữu cái khác, tiểu tiện nhân Thiên Hoang bộ lạc mau ra đây!

Nạp Lan Sơ biến sắc mặt, hiểu ra điều gì.

Những người Nạp Lan thế gia này đến vì hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Nạp Lan Sơ định nói chuyện, Đinh Hạo nhẹ ấn vai nàng, mỉm cười. Đinh Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt như điện trừng người Nạp Lan thế gia.

Đinh Hạo nói:

- Lão yêu bà, ngươi là ai mà dám đến Hồng Thạch trang viên ta giường oai?

Đối với kẻ địch dù là võ mồm hay tay chân Đinh Hạo không nhân nhượng nửa phần.

Câu lão yêu bà của Đinh Hạo chọt trúng chỗ đau, làm nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ nổi khùng.

- Ngươi . . . Muốn . . . Chết!

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ lắc người, nhanh đến khó tin, vỗ một chưởng vào Đinh Hạo.

Kình phong gào thét, không khí bỗng nhiên đông lại, mọi người nghẹt thở. Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ là cường giả đỉnh Võ Thánh cảnh đại viên mãn, chỉ kém một bước là thành cường giả thần cảnh.

Tay trái Đinh Hạo bung hư không, cầm thanh ma đao đen, hơi khởi động kích phát lực lượng cấm kỵ. Tay phải Đinh Hạo vỗ một chưởng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Gió rít gào, không khí bắn tung tóe.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ bay ngược về chỗ cũ.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ lộ biểu tình bất ngờ, nàng không ngờ trang viên nho nhỏ có người đỡ được một chưởng của nàng, điều này khác với tình báo đã nhận được.

Đinh Hạo thu thanh ma đao đen về, mặt không biểu tình.

Mới rồi đối chưởng Đinh Hạo suýt hộc máu.

Đinh Hạo vừa tỉnh lại chưa hoàn toàn hồi phục huyền khí, lực lượng cơ thể, đang trong trạng thái suy yếu. Vừa rồi Đinh Hạo nhờ vào lực lượng thanh ma đao đen phản kích, nếu không thì hôm nay hẳn phải thua. Dù đã nhờ lực lượng thanh ma đao đen nhưng một chưởng này làm Đinh Hạo bị thương ngầm.

Ngay cả Thập Thần Tử cảnh giới bán thần đều suýt chết vào tay Đinh Hạo, chẳng ngờ hôm nay hắn sắp lật thuyền trong mương, thua một nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ đại viên mãn thánh nhân cảnh. Đinh Hạo thấy buồn bực.

Thanh niên mũi ưng bụm mặt sưng húp, nhỏ giọng thì thầm vào tai nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ gật gù, nhìn Đinh Hạo, lạnh lùng nói:

- Thì ra ngươi chính à thủ lĩnh đám man Hãn Hải sâm lâm, có chút thủ đoạn, bụng dạ cũng thâm độc lắm. Muốn mang theo tiểu tiện nhân tìm Nạp Lan thế gia ta? Sao, ngươi cho rằng nâng đỡ tiểu tiện nhân là sẽ được địa vị, tào hsu của Nạp Lan thế gia ta?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Địa vị, tài phú của Nạp Lan thế gia là cái thứ gì? Ở trong mắt ta nó không đáng giá! Nhưng hôm nay người dẫn người phá cửa trang viên, đánh bị thương hộ vệ của ta, hôm nay trong các người đừng ai rời đi được! Kêu người Nạp Lan thế gia đến chuộc người đi!

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ cười khẩy nói:

- Chỉ bằng vào người?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Chỉ bằng vào ta.

Đinh Hạo dứt lời, từng hoa văn vàng lan tràn từ dưới chân Đinh Hạo. Mỗi hoa văn là một câu thơ minh văn chữ hán như trường long vàng sống động trong khoảnh khắc đã bao phủ khắp Hồng Thạch trang viên, hơi thở khổng lồ hùng hồn bao vây bốn phương tám hướng.

Minh văn trận pháp.

Mỗi khi Đinh Hạo đến một nơi là chú trọng bày phòng ngự nhất. Sau khi đến Hồng Thạch trang viên lúc sáng lại Đinh Hạo đã đặt nhiều minh văn trận pháp, từng khâu kết nối, tầng tầng phủ lên. Mấy ngày nay minh văn trận pháp ngày đêm hấp thu lực lượng triều tịch trong thiên địa, không ngừng bổ sung năng lượng, trưởng thành. Thần Ấn đại lục vốn là thế giới tràn đầy lực lượng triều tịch nên minh văn trận pháp đủ để giam cầm cường giả đỉnh thánh nhân cảnh đại viên mãn.

Từng hoa văn minh văn chữ hán vàng bao phủ Hồng Thạch trang viên.

Đám người thanh niên mũi ưng, nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ, võ giả áo trắng cảm giác cảnh tượng trước mắt thay đổi, mọi thứ biến mất. Thoáng chốc bốn phía tối sầm, hư không lạnh lẽo đơn độc. Phía xa ánh sao điểm xuyết, bọn họ nháy mắt di chuyển đến vũ trụ. Trong bóng tối xa xôi một cái lỗ đen to lớn chậm rãi vận chuyển phát ra sức hút khủng khiếp.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ rống to:

- Là ảo trận, mọi người cẩn thận đừng rối loạn!

Giây sau nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ ngã như phỗng.

Các võ giả áo trắng, thanh niên mũi ưng bên cạnh đều biến mất, trong trời sao chỉ còn mỗi mình nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ.

Ảo trận thật inh.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ thầm giật mình, hiểu ra trận pháp không đơn giản. Mới rồi đám cường giả Nạp Lan thế gia cách nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ khoảng hai thước giờ biến mất khỏi phạm nòng cảm ứng, chắc đã lạc trong trận pháp. Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ không dám lơ là, thần thức lan tràn, căng thẳng thần kinh đề phòng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ vỗ một chưởng.

Lực lượng khủng bố như chân long đánh vào trời sao vô tận trước mắt, lực lượng này đủ hủy diệt cả Hồng Thạch trang viên.

Nhưng hư không chỉ lóe ánh sáng đen, lỗ đen trưởng to nuốt mất khí chân long.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ thầm than nguy to:

- Cái này . . . Không chỉ là ảo trận, có thể nuốt lực lượng của ta?

Minh văn trận pháp có thể nuốt lực lượng càng đáng sợ hơn ảo trận đơn thuần. Lực lượng nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ đánh ra nếu không đến giới hạn khả năng minh văn trận pháp chịu đựng thì sẽ bị trận pháp hấp thu, càng giãy dụa càng lún sâu.

- Sao đám man ra từ Hãn Hải sâm lâm nắm giữ minh văn trận pháp cao thâm như vậy? Chết tiệt, hôm nay rắc rối rồi.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ luống cuống.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ hét to:

- Hừ! Dùng trận pháp khôn ta đáng mặt anh hùng sao? Thì ra thể tu Hãn Hải sâm lâm chỉ là đám co đầu rụt cổ, có gan đi ra đấu với ta!

Nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ muốn Đinh Hạo lộ mặt đánh nhau.

* * *

Đinh Hạo ra lệnh:

- Mặc kệ đám người này, nhốt bọn họ bên trong một thời gian rồi tính.

Đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn, thể tu Hãn Hải sâm lâm vâng dạ.

Nhóm thể tu Hãn Hải sâm lâm chỉ thấy nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ đứng ngậy ra tại chỗ, không thấy được bọn họ. Mắt nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ, thanh niên mũi ưng, võ giả áo trắng không có tiêu cự nhìn ra xa, biểu tình kinh khủng liều mạng vùng vẫy, lực lượng đánh ra bị hoa văn vàng bốn phía hấp thu, không thể thoát khỏi.

Thủ đoạn của Thiên Tôn đại nhân quả nhiên là inh khó lường.

Đám người thể tu Hãn Hải sâm lâm một lần nữa khâm phục Đinh Hạo.

1188. Chương 1189: Đạo Của Ta.

- Sai người canh giữ bọn họ, đừng vào trận chiến đấu. Chờ sau khi ta xuất quan rồi sẽ xử lý.

Đinh Hạo ra lệnh xong lại lấy ra một ít đan dược kêu Đan Hùng cầm đi chữa trị, trấn các thể tu Hãn Hải sâm lâm bị thương. Đinh Hạo xoay người dẫn hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp rời khỏi sân trước đại điện.

Trận pháp trong Hồng Thạch trang viên là tinh túy trận pháp kết giới ngân hà cực kỳ inh Đinh Hạo học được trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp, hần sáng tạo ra ảo trận mới. Nó không có nhiều công năng phòng ngự nhưng bước vào trong đó sẽ lạc mất. Oanh kích trận pháp từ bên trong sẽ bị minh văn trận pháp hấp thu lực lượng, chuyển hóa thành năng lượng cho trận pháp. Người bị nhốt càng giãy dụa càng bị trói chặt, rất khó thoát khỏi minh văn trận pháp.

Đinh Hạo đặt tên inh văn trận pháp này là ngân hà ảo trận.

Ngân hà ảo trận trong Hồng Thạch trang viên là tác phẩm tâm huyết của Đinh Hạo, nó hấp thu năng lượng thiên địa nhiều ngày qua, cường đại đến mức có thể cản được một kích của cường giả thần cảnh sơ giai. Với thực lực của nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ không thể phá mở ngân hà ảo trận, cao thủ Nạp Lan thế gia đừng mơ chạy thoát ra ngoài.

Đối với Đinh Hạo thì việc gấp bây giờ là nhanh chóng vận công chữa thương, lấy lại thực lực, bổ sung lực lượng đã tiêu hao.

Chờ khi thực lực hoàn toàn hồi phục thì cường giả thánh nhân cảnh đại viên mãn như nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ không đáng lọt vào mắt Đinh Hạo.

Trên đường quay về.

Nạp Lan Sơ rụt rè hỏi:

- Sư phụ, có phải ta lại gây rắc rối cho sư phụ?

Rõ ràng đám người thanh niên mũi ưng, nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ, võ giả áo trắng đến vì hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Người Nạp Lan thế gia thật ác, qua lâu như vậy vẫn không buông tha cho hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp. Nói thật là trong thời gian này Nạp Lan Sơ đã nhặt bớt ý định tìm phụ thân, thái độ của Nạp Lan thế gia làm nữ hài tử lạnh lòng. Nạp Lan Sơ không muốn trở về gia tộc máu lạnh đó.

Đinh Hạo cười nói:

- Không sao, hãy chăm sóc ca ca của ngươi, chăm chỉ luyện công, những chuyện khác cứ giao cho sư phụ giải quyết.

Đinh Hạo có cảm tình đặc biệt đồng mệnh tương liên với tiểu đồ đệ Nạp Lan Sơ.

Nạp Lan Sơ siết chặt tay nói:

- Sư phụ, hay ta nói với những người kia là không về Nạp Lan thế gia, không muốn nhận phụ thân, kêu bọn họ đứng đến gây sự với chúng ta nữa?

- Nha đầu ngốc.

Đinh Hạo vuốt đầu thiếu nữ Nạp Lan Sơ, lắc đầu, nói:

- Đám người này đã bị lợi dụng che mờ mắt, sẽ không tin lời ngươi nói. Dù ngươi từ bỏ thì bọn họ sẽ vẫn trăm phương nghìn kế ám sát ngươi, giết chết ngươi. Trên thế giới này có thực lực mới nói chuyện được, huống chi . . .

Nói đến đây mắt Đinh Hạo lóe tia sáng.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Huống chi rõ ràng là thứ ngươi nên có tại sao phải từ bỏ? Nạp Lan thế gia là thứ gì mà dám liên tục gây rối đệ tử của ta? Bọn họ để ý địa vị, tài phú gia tộc đúng không? Vậy ngươi nên dứt khoát giành lấy rồi vứt bỏ, giẫm nát nó, dùng hành động nói cho bọn họ những thứ các ngươi để ý chẳng là gì với ta. Ha ha ha ha ha ha! Làm như vậy bọn họ mới tin tưởng ngươi.

Nạp Lan Sơ đắm chiêu gạt đầu, Đinh Hạo nói gì nàng cũng hết sức tin tưởng.

* * *

Đinh Hạo vào mật thất luyện công trong Hồng Thạch trang viên, bày trận pháp phòng ngự liêm tức.

Đinh Hạo mới ngồi xếp bằng trên bồ đoàn liền há mồm hộc búng máu đen:

- Oa!

Lúc trước đối chưởng với nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ làm Đinh Hạo bị thương khá nặng, nếu ở trạng thái đỉnh cao thì hẳn không chột vật đến như vậy. Tiếc rằng trong chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch Đinh Hạo húc giục thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá đến cực hạn, tiêu hao hết lực lượng. Đinh Hạo vừa tỉnh dậy trạng thái như mới hết bệnh nặng, chịu thiệt lớn.

Nhưng hộc ngụm máu đọng ra xong Đinh Hạo thấy thoải mái hơn nhiều.

Đinh Hạo nuốt một viên huyền đan Tây Môn Thiên Tuyết tặng cho, đan dược tan ngay trong miệng. Được lực như quỷ như hổ thâm vào tứ chi Đinh Hạo.

Đinh Hạo vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết bắt đầu luyện hóa dược lực, hấp thu thiên địa linh khí.

Lòng Đinh Hạo máy động, lực lượng triều tịch thiên địa cuộn cuộn như gió lốc tụ tập vào người hắn. Không khí quanh thân Đinh Hạo đông lại, lực lượng triều tịch thiên địa linh khí đậm đặc như chất lỏng trong suốt bao vây hắn lại.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Ủm! Tốc độ tu luyện càng nhanh hơn trước.

Mỗi một tế bào như hoan hô nhảy nhót, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí. Đinh Hạo hít vào thở ra như có nhiều năng lượng rót vào cơ thể, lực lượng bị tiêu hao nhanh chóng bổ sung lại. Tốc độ hồi phục nhanh hơn trước rất nhiều.

- Có cảm giác thân thể thay đổi cái gì . . .

Đinh Hạo tập trung tìm tòi.

Đây là cảm giác rất kỳ lạ, như trói buộc trên người đột nhiên biến mất.

Không lẽ là . . .

Tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hắn chợt nhận ra rất có thể là vì không chút giữ lại khởi động lực lượng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá ép khô cực hạn cơ thể. Tuy điều này tạo thành tổn thương lớn cho thân thể nhưng giúp Đinh Hạo đột phá cực hạn, tăng vọt về chất.

Thiên địa linh khí xung quanh kéo đến ồ ạt vào cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo ôm nguyên thủ nhất, mắt nhìn mũi, mũi nhìn nức, dẫn dắt huyền khí vận chuyển trong cơ thể. Đường huyền khí, huyết khiếu khô cạn như sa mạc được lực lượng thẩm thấu rất nhanh đầy sức sống. Nước lũ huyền khí ập đến, đường huyền khí như lòng sông khô cạn có sức sống mới.

Tám mươi ba huyết khiếu trong thập nhị chính kinh hạ đan điền ở bụng tỏa ánh sáng trắng trơn bóng. Từng huyết khiếu diễn hóa hệ ngôi sao bay ra khỏi thân thể, pháp phên quanh người Đinh Hạo. Thiên địa linh khí dung nhập vào ngôi sao huyết khiếu, tốc độ hồi phục càng nhanh hơn.

Huyền khí bạc tỏa ánh sáng như tinh vân bao phủ toàn tinh hệ.

Lòng Đinh Hạo máy động, khởi động huyền khí hỏa diễm trong cực phẩm huyền tinh thạch, tám mươi ba huyết khiếu lục kỳ mạch cũng biến thành ngôi sao năng lượng lơ lửng ngoài cơ thể hắn, hình thành một tinh hệ khác. Huyền khí huyền khí hỏa diễm màu đỏ nhạt mờ mịt như tinh vân bao phủ nguyên tinh hệ lửa, diễn hóa lưu chuyển, tràn ngập huyền ảo ngôn ngữ khó mà hình dung.

Hai tinh hệ trắng và đỏ không quấy rầy nhau chậm rãi vận chuyển quanh cơ thể Đinh Hạo.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều thiên địa linh khí dung hợp với một trăm tám mươi tinh cầu, hai tinh hệ vốn ánh sáng lập lòe trở nên rực rỡ hẳn. Lực lượng ẩn chứa bên trong hai tinh hệ càng ngày càng lớn mạnh, không khí quanh cơ thể Đinh Hạo đông lại. Khí thể hùng hồn, tang thương tràn ngập căn phòng luyện công bí mật.

Thiên địa linh khí dần dung hợp vào hai huyết khiếu tinh hệ với quỹ tích đặc biệt kết nối mỗi một ngôi sao huyết khiếu, ánh sáng trắng và đỏ như than bút vung lên kết nối các ngôi sao bệch bệch trong tinh vân thành đồ án kỳ dị.

1189. Chương 1190: Đạo Của Ta (hạ).

- Thiên địa linh khí vận chuyển theo quỹ tích đường huyền khí trong người . . .

Lòng Đinh Hạo tỉnh táo yên lặng theo dõi kỳ biến, vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết.

Đây là cách tu luyện rất lạ, Đinh Hạo cảm giác thoát khỏi trói buộc cơ thể, ngôi sao huyết khiếu và năng lượng thiên địa giao hòa càng nhanh. Trong tinh hệ hư vô mờ mịt mỗi khi năng lượng thiên địa vận chuyển theo quỹ tích đường huyền khí một lần là năng lượng tinh hệ cường đại hơn một bậc, tốc độ tăng trưởng thể này hơn xa tu luyện trong cơ thể.

Đinh Hạo không biết là nếu có ai đứng xa nhìn sẽ bất ngờ phát hiện hai loại năng lượng màu trắng và đỏ rực huyền khí bằng hỏa bao phủ cả người Đinh Hạo, không phải kiểu phóng xạ mà hình thành ảo ảnh to lớn, ngoại hình giống hần y như đúc. Trông như thể Đinh Hạo bao phủ chính hần.

Từng ngôi sao huyết khiêu, quỹ tích năng lượng thiên địa chuyển động chính là thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch trong cơ thể Đinh Hạo ảo ảnh.

Không biết qua bao lâu, Đinh Hạo cảm giác cơ thể càng lúc càng thoải mái, nhẹ hẫng.

Lại có huyết khiêu ngôi sao mới sinh ra trong hai tinh hệ, năng lượng thiên địa rót vào huyết khiêu nhanh chóng bóng mờ.

Thực lực tăng tiến.

Hai tinh hệ sinh ra một ngôi sao mới nghĩa là lại có một huyết khiêu mở ra, Đinh Hạo tiến thêm một bước vào cảnh giới song mạch tam khiêu Võ Thánh cảnh.

Cảm giác mệt mỏi tiêu hao quá độ như thủy triều rút đi.

Lực lượng cường đại gấp mấy lần chậm rãi sinh ra trong cơ thể Đinh Hạo.

Lúc này xuất hiện biến dị kỳ lạ.

Lực lượng hai tinh hệ vàng và trắng sau khi diễn hóa đến trình độ nhất định thì dung hợp lại. Mép tinh vân thuộc tính bằng hỏa phân biệt rõ ràng bắt đầu mơ hồ, khoảng cách hai tinh hệ ngày càng gần, càng gần hợp, hợp nhất lại.

Lực lượng kỳ dị chậm rãi sinh ra.

Lòng Đinh Hạo máy động, tinh thần tập trung, thả lỏng thể xác và tinh thần, muốn thử xem loại biến đổi này mang đến kết quả gì.

Tuy nhiên khi một huyết khiêu bằng giá và huyết khiêu lửa gần nhất sắp dính vào nhau thì có lực lượng bài xích cực lớn bùng nổ. Người Đinh Hạo rung lên, xu hướng hai tinh hệ huyết khiêu dung hợp bật ra, lại phân biệt rõ ràng, như con thỏ bị hù sợ. Về một tiếng tất cả huyền khí tinh cầu nhập vào cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo khổng lồ biến mất.

Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra.

Lực lượng cường đại chưa từng có dâng trào trong cơ thể Đinh Hạo.

- Hoàn toàn lạnh lẽo.

Đinh Hạo đứng dậy, cảm thấy tinh thần tràn đầy, huyền khí mệnh môn, thực lực tiến bộ hơn một bậc. Đinh Hạo dồi dào, đỉnh cao hơn trước.

Đây không chỉ vì lực lượng huyền khí tăng trưởng, Đinh Hạo cảm giác lực lượng cơ thể cường đại hơn trước nhiều. Ngọc trong thạch dung hợp với thân thể Đinh Hạo càng chặt chẽ hơn, lực lượng ẩn chứa bên trong đã nhập vào xương hần.

Đinh Hạo nhúc nhích cơ thể.

Bên cạnh Đinh Hạo có tiếng không khí nổ lách cách.

Đinh Hạo hân hoan vừa lòng gật đầu, nói:

- Đây là lực lượng cơ thể cảnh giới trung phẩm Võ Thánh cảnh.

Đinh Hạo thở hắt ra, lòng nhẹ nhàng rất nhiều.

Thần thức như thủy triều khuếch tán ra ngoài, mọi thứ trong Hồng Thạch trang viên rõ ràng trước mắt Đinh Hạo.

Đám cao thủ Nạp Lan thế gia thanh niên mũi ưng, nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ, võ giả áo trắng vẫn bị nhốt trong minh văn trận pháp ngân hà ảo trận, vẻ mặt uể oải. Đám thể tu Hãn Hải thâm lâm canh gác

khấp góc Hồng Thạch trang viên, nghiêm túc cảnh giác. Hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp tu luyện bên ngoài đại điện.

Đã qua một ngày.

Đám cao thủ Nạp Lan thế gia thanh niên mũi ưng, nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ, võ giả áo trắng bị nhốt trong minh văn trận pháp ngân hà ảo trận đã một ngày.

Đinh Hạo không vội ra ngoài, hẩn ngồi trên bồ đoàn, suy nghĩ kỹ về trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Thực lực của Đinh Đồng khiến người ta giật mình, gã có được tinh huyết lúc Đinh Hạo còn nhỏ chắc đã tham ngộ ra lực lượng huyết mạch thánh thể. Đôi cánh đao kiếm khổng lồ chính là thể hiện của lực lượng đao kiếm song thánh thể. Theo phân thân huyền thể của Đinh Thánh Thần nói thì Đinh Đồng nắm giữ lực lượng gọi là đao kiếm hoàng thức chắc rất khủng bố.

Nếu không thì phụ thân sẽ không trịnh trọng nhắc nhở hẩn trước khi lĩnh ngộ ra đao kiếm hoàng thức tuyệt đối không khiêu chiến với Đinh Đồng.

Nhưng Đinh Đồng bị thương trong trận chiến, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bị tổn hại, trong thời gian ngắn gã sẽ không xuất hiện, Đinh Hạo không vội vã. Đinh Hạo nhân dịp này nhanh chóng tăng thực lực, lần sau gặp kẻ thù số mệnh Đinh Đồng không đến mức đánh không lại.

Cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch khiến Đinh Hạo cự ly gần nhìn lực lượng của cường giả thần cảnh, đặc biệt là đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ. Đinh Hạo rung động rất nhiều, đối diện đẳng cấp như thế hẩn không có chút cơ hội thắng.

Điều này không làm Đinh Hạo ủ rũ ngược lại kích thích chiến ý rực cháy.

Đinh Hạo nghiêm túc suy nghĩ đạo của hẩn ở đâu.

Từ khi Đinh Hạo xuyên qua liên tục gặp kỳ ngộ, võ học pha tạp, nhiều mà không tinh. 1t tăng tiến là vì Đinh Hạo có đao kiếm song thánh thể, Huyền Chiến Thắng Quyết, cho đến nay ít gặp đối thủ cùng đẳng cấp trong Vô Tận đại lục. Trừ cường giả thần cảnh ra Đinh Hạo gần như đi ngang.

Nhưng từ lúc Đinh Hạo đến Thần Ân đại lục liên tục gặp ác chiến, cường địch, điểm yếu võ đạo nhiều mà không tinh lộ rõ. Có mấy lần Đinh Hạo buộc phải sử dụng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, đây không phải hiện tượng tốt.

Quá ỷ lại vào lực lượng vũ khí cấm kỵ sẽ trói buộc bản thân tăng tiến lực lượng.

Cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch Đinh Hạo đối mặt địch của cảnh giới bán thần như Thập Thần Tử, mặt ngoài xem ra là dùng chân hỏa Tất Phương, lực lượng kiếm ý đánh bại đối thủ nhưng sự thật vẫn dùng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá. Tuy Đinh Hạo chiến thắng nhưng rất hiếm, bản thân hẩn bị thương.

Điều này đánh thức Đinh Hạo, giờ là lúc hẩn phải nghiêm túc suy nghĩ đạo của mình.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân trên bồ đoàn, ý thức chìm vào thức hải.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Đinh Hạo nhíu chặt mày, suy nghĩ các loại khả năng.

Đây là quá trình tự ngộ võ đạo, tìm con đường của riêng mình, kiên quyết đi tới. Cái gọi là có công mài sắt có ngày nên kim, Đinh Hạo phải tìm ra con đường chính xác mới tiến bộ siêu nhanh.

Chớp mắt lại ba ngày qua đi.

Đinh Hạo như lão tăng nhập định không uống một giọt nước, hẩn trở thành một pho tượng.

Khi ánh mặt trời lại mọc, ánh sáng vàng chiếu xuống mặt đất, vạn vật thoát khỏi đêm dài, ánh sáng bao phủ thế giới, một ngày mới thời tiết tốt đẹp bắt đầu.

Căn phòng luyện công bí mật, Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra.

Mờ mịt biến mất, thay vào đó là đôi mắt trong suốt tĩnh lặng.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Đạo của ta chính là đạo kiếm.

Giọng điệu Đinh Hạo kiên quyết.

Đạo Kinh Diêm Phật Thiên Quân mới là gốc của Đinh Hạo, không chỉ vì đạo kiếm mà còn bởi hần lĩnh ngộ kiếm ý, đạo ý, đây là pháp môn cực cảnh có thể khắc chế vạn pháp. Trong trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch dù là yêu nghiệt như Đinh Đồng cũng không lĩnh ngộ ra kiếm ý và đạo ý.

1190. Chương 1191: Không Lẽ Lăn Trước Ta Bị Làm Thịt.

Đinh Đồng có Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nhìn thấu hư vọng.

Tuy nhiên lực lượng kiếm ý và đạo ý không tồn tại hư ảo, nó là lực lượng đại đạo tinh thuần nhất trên thế gian, vừa lúc khắc chế Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng.

Kiếm, đạo mới là lực lượng mạnh nhất của Đinh Hạo.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy.

Con đường tiếp theo là Đinh Hạo phải hoàn toàn dung hội quán thông Đạo Nhị Thập Tứ, Kiếm Nhị Thập Tứ, lĩnh ngộ kiếm ý và đạo ý sâu hơn. Đinh Hạo không chỉ phải lĩnh ngộ nhiều thuộc tính kiếm ý và đạo ý, hần cần hoàn toàn diễn hóa hai loại lực lượng này, diễn hóa xuân hạ thu đông đến mức tận cùng.

Nghĩ thông tất cả, lòng Đinh Hạo trống trải.

Đinh Hạo không tu luyện tiếp mà đứng dậy, ra khỏi căn phòng luyện công bí mật.

* * *

Trong đại điện.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Nói vậy là các thể lực trong Thạch Chủy trấn mấy ngày nay không sụt mà còn tăng nhiều?

- Đúng vậy.

Đan Hùng cung kính nói:

- Tuy cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn kết thúc, Đại Thần Tử và Thần Đình có tổn thương, thoát trông phong vân tán đi nhưng tin tức tiên khí xuất thế lan tràn rất nhanh trên đại lục phương đông. Ngày càng nhiều thể lực, cường giả đến Thạch Chủy trấn, muốn chia một chén canh, thử vận may. Đại nhân bề quan gần mười ngày, số người trong Thạch Chủy thành tăng gấp mấy lần.

Đinh Hạo gật đầu, chuyện này nằm trong dự đoán của hần.

Tin tức tiên khí xuất thế chắc là thật, đã không chỉ giới hạn trong đại lục phương đông mà nguyên Thần Ân đại lục đều điên cuồng. Thú tộc, vũ tộc, hải tộc sẽ đến Thạch Chủy thành, đây là cuộc tranh giành trời long đất lở.

Đinh Hạo rất chú trọng chuyện này, nhưng hần không ôm nhiều hy vọng sẽ được tiên khí trong truyền thuyết. Dù sao lần này tranh đoạt khiến nguyên Thần Ân đại lục điên cuồng, lúc đó cường giả thần cảnh lục tục xuất hiện, chí tôn khắp nơi tập hợp lại. Với thực lực của Đinh Hạo còn kém xa, nếu bị cuốn vào đó muốn tự bảo vệ mình còn khó. Nhưng Đinh Hạo sẽ không đứng ngoài nhìn, ít nhất ra sức không để tiên khí rơi vào tay Thần Đình phương đông.

Đinh Hạo thăm nghĩ:

- Không biết phụ thân có giành tiên khí không?

Qua trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, Đinh Hạo hiểu biết hơn về thủ đoạn, lực lượng của Đinh Thánh Thán, mạnh hơn nhận xét lạc quan nhất của hắn. Nếu sắp tới hai siêu cường giả Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ còn đứng về phía phụ thân thì Đinh Thánh Thán rất có khả năng cướp được tiên khí.

Đinh Hạo hỏi:

- Có tin tức liên quan đến thuốc dẫn tiên được không?

Mặt Đan Hùng cứng ngắc, xấu hổ nói:

- Bọn thuộc hạ luôn tìm hiểu tin tức về thuốc dẫn tiên được nhưng không biết nhiều, bây giờ có thể chắc chắn là người bên ngoài khẳng định thuốc dẫn tiên được cũng sẽ xuất hiện trong Thạch Chủy thành. Có tin đồn thuốc dẫn tiên được sẽ xuất hiện cùng tiên khí.

Mấy ngày nay đám thể tu Hãn Hải sâm lâm thử hòa mình vào Thạch Chủy thành, được lão nhân hướng dẫn viên giúp đỡ lấy được nhiều tin tức hơn, tiếc rằng chỉ là tin vụn vặt, không hoàn chỉnh, rất khó phán đoán ra cái gì.

Đinh Hạo phát tay nói:

- Không thể trách các người, chúng ta mới đến, dù sao căn cơ còn mỏng, được mấy tin này đã rất khá.

Đan Hùng nịnh hót:

- Thiên tôn anh minh.

Đinh Hạo lắc đầu, cười cười.

Đinh Hạo kiểm tra tiến triển tu luyện của Nạp Lan Sơ, tiểu nha đầu có tư chất trung đẳng nhưng nhờ hắn phạt mao tẩy tủy thay đổi thể chất bây giờ đã là một tiểu thiên tài. Hôm nay Nạp Lan Sơ chăm chỉ tu luyện, đã vào cảnh giới tam khiếu Đại Võ Sư cảnh, tiến bộ siêu nhanh.

Ngược lại mấy ngày nay Nạp Lan Du Hiệp ăn no rảnh rỗi tu luyện theo muối muối, vì lúc trước được Đinh Hạo cho phép nên Nạp Lan Sơ kiên nhẫn giảng dạy pháp môn tu luyện cho gã. Không biết tên ngốc Nạp Lan Du Hiệp có nghe hiểu không, Đinh Hạo khảo sát tỉ mỉ phát hiện lực lượng bí ẩn trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp có xu hướng tăng mạnh, đây là hiện tượng tốt.

Tư chất, căn cốt của Nạp Lan Du Hiệp rất xuất sắc, tiếc rằng không tỉnh táo, nếu không thì thành tựu sau này sẽ không thua thiên tài thế hệ trẻ như Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

Đinh Hạo chợt nhớ một chuyện, thuận miệng hỏi:

- Phải rồi, có tin tức về ba ngàn tuyệt kiếm không?

Lão nhân hướng dẫn viên nhăn nhó nói:

- Đại nhân, mấy ngày nay trong lãnh địa Thạch Chủy thành có nhiều người điên cuồng tìm ba ngàn tuyệt kiếm. Tuyệt học của Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng ngày xưa là chí tôn kiếm thuật rất hấp dẫn người, tiếc rằng không có manh mối gì. Ba ngàn tuyệt kiếm như đã biến mất khỏi thế giới này, có người phỏng đoán rất có thể ba ngàn tuyệt kiếm rời khỏi khu vực Thạch Chủy thành hoặc tìm chủ nhân mới.

Mấy hôm nay lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đi khắp nơi tìm tung tích ba ngàn tuyệt kiếm, có thể nói là đi gãy chân nhưng không có tin tức gì.

Đinh Hạo gật đầu.

Ba ngàn tuyệt kiếm, người có duyên sẽ được.

Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng là nhân kiệt một thế hệ, một thời huy hoàng. Ngày xưa Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng được gọi là nhân vật tuyệt thế tỏa sáng cùng phụ thân Đinh Thánh Thán, Thập Tam Thần Tử, tiếc rằng kết thúc bi kịch. Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng để lại truyền thừa đạo thống tuyệt đối không đơn giản, Đinh Hạo hy vọng sẽ có được ba ngàn tuyệt kiếm. Dù sao Đinh Hạo theo đạo đạo kiếm, ba ngàn tuyệt kiếm có ích lợi cho hắn. Tuy nhiên hiện tại Đinh Hạo không có thời gian, sức lực tìm truyền thừa đạo thống.

Đinh Hạo tập trung hết tinh thần vào tìm kiếm thuốc dẫn tiên dược.

Không cần biết trả giá thế nào Đinh Hạo quyết có được thuốc dẫn tiên dược để trị thương ấu thân.

Đinh Hạo sắp xếp lại suy nghĩ, đứng dậy nói:

- Mười ngày đã qua, nên đi thăm người Nạp Lan thế gia, kết thúc chuyện này.

Khi nói chuyện Đinh Hạo và đám thể tu Hãn Hải thâm lâm đã đến trước đại điện.

Lòng Đinh Hạo máy động, hoa văn vàng chớp lóe. Ngân hà ảo trận rút về, bốn phía bình thường trở lại.

Cao thủ Nạp Lan thế gia thấy hoa mắt, hư không ngân hà cô đơn vô biên biến mất, phong cảnh trước mắt trở về bình thường. Không khí mát mẻ áp vào mặt, đám võ giả áo trắng thoát khỏi ảo trận đáng sợ chết tiệt trông thấy phong cảnh thật.

Mấy chục võ giả áo trắng biểu tình ủ rũ.

Mặt nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ trắng bệch nhưng còn có tinh thần, mặt mày ẩn chứa lệ khí, sát khí. Khi nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ thoát khỏi liền nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo, lắc người, bùng nổ lực lượng mạnh nhất thuần di đến trước mặt hắn. Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ giờ tay chộp.

Đinh Hạo tùy tay vung.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ cảm thấy lòng bàn tay bị thần lôi đánh trúng, tay tê rần. Nửa cánh tay mất đi cảm giác, lực lượng mạnh mẽ hất nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ văng ra. Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ đáp xuống đất lùi mấy chục bước. Cổ họng nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ ngứa suýt hộc ngụm máu.

Làm sao có thể?

Biểu tình nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ giật mình, ngẩng đầu khó tin nhìn Đinh Hạo chăm chăm.

1191. Chương 1192: Thánh Nguyên Tiền Trang.

Mới rồi nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ nghi binh đánh Đinh Hạo, mục tiêu thật sự là bắt cóc Nạp Lan Sơ an toàn rời khỏi Hồng Thạch trang viên. Ai ngờ đối thủ mười ngày trước đối chưởng ngang sức ngang tài, hôm nay tùy ý ra tay đã đánh bay nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ. Mọi tính kế của nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ tan biến thành bọt nước.

Mới mười ngày ngắn ngủi sao thực lực của một người tiến bộ nhanh như vậy?

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ rống to:

- Lùi!

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ biến thành luồng sáng bay ra ngoài.

Tốc độ của Đinh Hạo càng nhanh hơn, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mặt nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ. Đinh Hạo chỉ một cái, nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ cảm giác trán đau nhức như bị đâm thủng. Kiểm ý vô hình phong tỏa không gian nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ tránh né.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ buộc phải bay về.

Khi nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ đáp xuống đất định vận khí đổi hướng thì một bàn tay lạnh lẽo vịn vai nàng, khí lạnh thấu xương phát ra từ bàn tay, xé mở huyền lực hộ thân của nàng, phong tỏa đường huyền khí trong cơ thể.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ vừa kinh vừa giận:

- Người . . . To gan!

Trong khoảnh khắc nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ cảm giác như đứa con nít hoàn toàn bị đối thủ chơi đùa trong lòng bàn tay.

Bốp!

Đinh Hạo tát mặt nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ, nàng học máu té xuống đất.

- Ths không biết sống chết, đây bây giờ còn không hiểu rõ tình hình.

Đinh Hạo đáp xuống tảng đá trước đại điện, lắc đầu, nói:

- Người hãy ở lại đây đi, ta muốn xem Nạp Lan thế gia còn có thủ đoạn gì nữa.

Đám võ giả áo trắng bị hù sợ không dám nhúc nhích.

Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ là sư muội của phu nhân gia chủ, thực lực cỡ thánh nhân cảnh đại viên mãn, là cường giả hiển hách một phương. Nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ là nhân vật mạnh mẽ, độc ác trong Nạp Lan thế gia, nói một không hai, người gặp người sợ.

Lúc này so đầu nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ bị Đinh Hạo đánh bại trong một chiêu.

Ánh mắt các cường giả Nạp Lan thế gia nhìn mặt Đinh Hạo tràn ngập sợ hãi.

- Người . . . !

Đinh Hạo giơ tay chỉ vào một cao thủ Nạp Lan thế gia trẻ tuổi nhất, nói:

- Quay về bảo với Nạp Lan Tính Đức đích thân đến chuộc chó của hần, trong vòng sáu ngày nếu không đến thì ta sẽ chặt cái đầu chó của ả!

Thanh niên Nạp Lan thế gia ngẩn ra, xoay người đi ngay.

Đinh Hạo phát tay, đám thể tu Hãn Hải sâm lâm trối nữ nhân trung niên hoa quý kiều kỳ, thanh niên mũi ưng, các cường giả Nạp Lan thế gia bằng xiềng xích áp giải vào địa lao trong Hồng Thạch trang viên.

* * *

Một canh giờ sau.

Đinh Hạo xuất hiện trong Thiên Thính Hiên.

Vẫn là tầng mười bảy, vẫn là gian phòng giống nhau, người giống nhau. Trong không gian mờ tối, người bí ẩn lần trước tiếp đại Đinh Hạo ngồi trong bóng tối đưa lưng hướng hần, tóc dài rũ xuống.

Thanh âm tang thương của người tóc đen dài bí ẩn trong bóng tối chất chứa trên choker:

- Nhà giàu mới nổi, người lại đến? Lần này muốn biết tin tức gì?

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Giọng điệu này sao mà đáng ghét quá.

Nhà giàu mới nổi? Không lẽ lần trước ta mau tin tức bị làm thối?

Đinh Hạo lấy lại tinh thần, định nêu vấn đề thì nam nhân bí ẩn đã giành nói trước:

- Phải rồi, nếu người muốn biết tin tức về tiên khí, thuốc dẫn tiên được thì khỏi hỏi tránh lãng phí thời gian. Quái sư của Thiên Thính Hiên chúng ta không thể tính ra tin tức hữu dụng, tuy chúng ta mở cửa làm ăn nhưng không bán tin tức không chắc chắn, đây là nguyên tắc của Thiên Thính Hiên.

Đinh Hạo nuốt câu hỏi trở vào bụng.

Chuyện chính Thiên Thính Hiên đều không thể khẳng định thì đúng là không đơn giản.

Nếu không thể hỏi điều này Đinh Hạo đổi sang đề tài khác, hần ngẫm nghĩ nói:

- Ta muốn một phần tư liệu liên quan cường giả chủ yếu của Nạp Lan thế gia, càng đầy đủ càng tốt.

Nam nhân bí ẩn ngần người, trầm ngâm nói:

- Ba ngàn cực phẩm huyền tinh thạch.

Đinh Hạo thói quen thò tay vào trữ vật giới chỉ, phát hiện huyền tinh thạch bên trong chỉ còn cỡ đơn vị ngàn, không nhiều. Mấy hôm nay Đinh Hạo tuôn huyền tinh thạch ra như nước, đào cực phẩm huyền tinh thạch từ địa huyết thâm uyên sau núi Vắn Kiếm tông sắp dùng hết.

Đinh Hạo đưa ba ngàn cực phẩm huyền tinh thạch ra được ba ngọc bài, bên trong chứa tư liệu kỹ càng về cao tầng chủ yếu của Nạp Lan thế gia.

Đinh Hạo cất ngọc bài, ngẫm nghĩ nói:

- Chỗ các người có tư liệu thiên tài yêu nghiệt Đinh Đồng xuất hiện trong đại chiến Thập Vạn Đại Sơn không?

Nam nhân bí ẩn mỉm cười nói:

- Giống tin tức tiên khí, thuốc dẫn tiên dược, cái này thuộc phạm vi cấm kỵ. Chúng ta không được tin tức chắc chắn, hơn nữa Thiên Thánh Hiên và Thần Đình có hiệp định sẽ không bán tin tức của cao tầng Thần Đình, xin đổi.

Mắt Đinh Hạo lóe tia thất vọng.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Các người có tin gì về tung tích Băng Ma, Phật Ma không?

Nam nhân bí ẩn giơ tay lên, một cái bàn đen bay tới.

Đinh Hạo đã thấy quen, ném một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch vào cái bàn đen.

- Trong khu vực Thạch Chủy trấn.

Nam nhân bí ẩn bí ẩn trong bóng tối nghiêm túc nói:

- Chắc bọn họ cũng vì tiên khí, tiên dược. Khu vực này sẽ nhanh chóng rối loạn, chủng tộc, thế lực các phương tụ tập lại. Thần Đình sắp không cai quản được Thạch Chủy trấn.

Đinh Hạo gật đầu, không sót ruột hỏi tới.

Nếu Bắc vực Huyền Thương Chiến thần, Phật Chủ vẫn ở trong khu vực Thạch Chủy trấn thì cuộc tranh giành sắp tới sẽ có lợi cho phe Đinh Thánh Thán, ít nhất hai chí tôn nhân loại của Vô Tận đại lục biểu hiện đủ thiện ý trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Đinh Hạo ném ra một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch, hỏi:

- Ta muốn biết tin tức người bí ẩn đã tổ chức thiên tài tụ hội trong Thiên Hạ Hối tửu lâu.

Nam nhân bí ẩn ngẫm nghĩ điều tra cái gì, một lúc lâu sau lấy ra một ngọc bài.

Nam nhân bí ẩn nói:

- Người này là đệ tử của U Minh Quỷ tông, được nhận làm đệ tử thân truyền, tung tích mơ hồ, thực lực rất mạnh, làm người điều thấp, rất khó đối phó.

Đinh Hạo nhận ngọc bài, lòng kinh sợ.

Đinh Hạo vốn tưởng người bí ẩn đã tổ chức thiên tài tụ hội trong Thiên Hạ Hối tửu lâu là Đinh Đồng nên mới đổi câu hỏi thăm dò, hắn không ngờ sẽ là một người khác.

U Minh Quỷ tông là thế lực rất bí ẩn trong đại lục phương đông, người thường không biết gì nhưng rất khủng bố. U Minh Quỷ tông được gọi là thống trị thế giới hắc ám, môn nhân đi trong bóng tối như hồn ma, không chỗ không ở.

Có tin đồn U Minh Quỷ tông thật ra là thế lực sót lại của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều từng thống trị đại lục phương đông. Vạn năm trước Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều bị Thần Đình phương đông tiêu diệt, Thần Đình trở thành người thống trị mới của đại lục phương đông. Cao thủ còn sót lại của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều mang theo hai truyền thừa Bích Lạc Thần Điện, Hoàng Tuyền Thần Điện núp trong chỗ tối chờ ngày phục hưng Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều.

1192. Chương 1193: Thánh Nguyên Tiên Trang (hạ).

Đây là một thế lực ngầm đối địch với Thần Đình phương đông, nhiều năm qua không bị Thần Đình tiêu diệt, có thể thấy Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều có thủ đoạn, nội tình kinh người.

Truyền thừa Hoàng Tuyền Thần Điện là tiền thân của U Minh Quỷ tông, diễn biến thành U Minh Quỷ tông hiện giờ.

Không ngờ thân phận của người bí ẩn đã tổ chức thiên tài tụ hội trong Thiên Hạ Hồi tử lâu không đơn giản.

Lúc trước khi Đinh Hạo ở Bắc Địa thành lần vào phố chợ tìm hiểu nhiều mặt về thế cục Thần Ân đại lục từng nghe người nói đến U Minh Quỷ tông, không ngờ hôm nay sẽ gặp truyền nhân của tông môn đáng sợ này.

thần thức thâm vào ngọc bài đọc hết tin tức, Đinh Hạo càng nghi hoặc hơn.

Tại sao truyền nhân của U Minh Quỷ tông muốn đổi phó phụ thân?

Theo lý thì bây giờ phụ thân là phản đồ của Thần Đình phương đông, mối họa lớn trong lòng Ngụy Thần Đế. U Minh Quỷ tông đối địch với Thần Đình phương đông nên lôi kéo Đinh Thánh Thán mới đúng, hoặc có bí mật gì Đinh Hạo không biết?

Đinh Hạo lắc đầu xua tan thắc mắc trong lòng, hẳn chỉ còn lại một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Ta muốn biết tin tức liên quan ma tinh chuyển thể, tại sao Thần Đình muốn truy bắt ma tinh chuyển thể. Còn nữa, chú ý mấy người giúp ta, nếu có tin tức về họ thì ta sẽ mau với giá cao ngay.

Đinh Hạo khắc hình dạng, đặc điểm của bốn người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Ninh, Phương Thiên Dực vào ngọc bài, đưa ra một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch cuối cùng.

Ba người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Ninh sau khi vào chiến trường bách thánh đã mất tích, bắt vô âm tín. Đinh Hạo vốn tưởng a người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Ninh đã chết trong chiến trường cổ xưa kia, nhưng Lệ Thánh Thiên xuất hiện khiến Đinh Hạo nhận ra rất có thể ba người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Ninh có xác suất nhất định vào Thần Ân đại lục.

Phùng Ninh bí ẩn mất tích trong địa huyết thâm uyên khoáng huyền tinh thạch sau núi Vắn Kiếm tông, sống không thấy người, chết không thấy xác. Đinh Hạo nghĩ đến đạo tiên môn bí ẩn trong địa huyết thâm uyên sau núi, rất có thể Phương Thiên Dực cũng đến Thần Ân đại lục.

Đinh Hạo hy vọng sẽ tìm được đám người Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Ninh, đặc biệt là Phương Thiên Dực.

Nếu Thiên Thánh Hiền thần thông quảng đại vậy chẳng bằng nhờ lực lượng đó có lẽ sẽ xảy ra kỳ tích.

Nam nhân bí ẩn giơ tay, lực lượng vô hình hút ngọc bài, cực phẩm huyền tinh thạch.

Nam nhân bí ẩn trầm ngâm nói:

- Lý do Thần Đình truy bắt ma tinh chuyển thể rất đơn giản, ‘ma tinh hiện, Thần Đình băng’, câu tiên tri này không biết xuất hiện từ bao giờ, đã lưu truyền gần vạn năm khắp đại lục phương đông. Nghe nói là

nguyên rửa trước khi chết của chủ Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều năm xưa, nhiều người tin tưởng nó sẽ linh ứng. Vì vậy Thần Đình không thể ngồi yên nhìn.

Đinh Hạo dậm chiêu.

- Vấn đề này ta chỉ nhận nửa giá năm trăm cực phẩm huyền tinh thạch.

Nam nhân bí ẩn nhẹ nhàng nói:

- Người đến Thiên Thính Hiên hai lần cho ta lợi nhuận lớn, xem như khách hạng sang, chúng ta luôn giữ quan hệ hợp tác lâu dài với khách như vậy. Còn lại năm trăm cực phẩm huyền tinh thạch xem như tiền cọc chúng ta điều tra tung tích mấy người đó giúp người.

Đinh Hạo gật đầu đồng ý:

- Cũng được.

- Sảng khoái!

Nam nhân bí ẩn cười nói:

- Nhưng ta phải nhắc nhở người là nếu không tìm thấy mấy người người nói thì ta sẽ không trả lại năm trăm cực phẩm huyền tinh thạch, nếu tìm được người người phải trả giá ua tin tức.

Đinh Hạo gật đầu đồng ý.

Đinh Hạo xoay người đi ra ngoài, không có gì phải hỏi thêm. Tất nhiên chủ yếu là vì Đinh Hạo dùng hết cực phẩm huyền tinh thạch trong túi.

Nam nhân bí ẩn mở miệng hỏi:

- Tại sao người giúp đỡ Đại Thần Tử?

Đinh Hạo dừng bước.

- Các người điều tra ta?

Đinh Hạo ngoái đầu, nhíu mày nói:

- Các người đã điều tra được gì?

- Ha ha ha ha ha ha! Muốn biết tin tức về chính người cũng cần tiền mua.

Nam nhân bí ẩn cười to bảo:

- Trên đời này rất ít có chuyện bí mật nào Thiên Thính Hiên ta không điều tra được, nhưng tin tức về người không nhiều. Ta tin thời gian trôi qua, ta nhất định sẽ biết thân phận thật sự của người.

Đinh Hạo cười cười, xoay người đi.

* * *

Lúc Đinh Hạo bước ra đường cái đã là giữa trưa nắng gắt.

Khi Đinh Hạo rời khỏi Thiên Thính Hiên liền tháo mặt nạ quỷ thanh đồng xuống, dùng thuật dịch dung đổi khuôn mặt, quá trình chỉ một, hai bước là xong. Khí chất, hình tượng của Đinh Hạo thay đổi, hẩn lẩn vào dòng người.

Đường cái đông đúc, người đến người đi.

Đa số người phát ra dao động lực lượng huyền khí cường đại, mấy ngày nay vì tin đồn tiên khí xuất thế nên ngày càng nhiều võ giả điên cuồng chen lấn đến Thạch Chủ thành. Các cường giả muốn làm liều, kẻ yếu muốn thử vận may, thương nhân đục nước béo cò, không ai muốn làm người bình thường.

Cho nên tòa biên cương thành lớn này ngày càng nhiều người đến.

Đinh Hạo suy nghĩ cách kiếm tiền.

Đinh Hạo đã dùng hết cực phẩm huyền tinh thạch trong túi, số tiền chỗ đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn, thể tu Hãn Hải sâm lâm chỉ đủ giữ chi tiêu hàng ngày cho thể tu Hãn Hải sâm lâm. Hơn một ngàn thể tu miệng rộng ăn uống là con số rất khủng khiếp, lựa chọn tốt nhất là phái người trở về Hãn Hải sâm lâm lấy tiền. Vấn Kiếm tông còn có nhiều huyền tinh thạch, nhưng vấn đề ở chỗ đi rồi về mất hai, ba tháng trời.

Đinh Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ, khóe mắt liếc tòa đại điện vàng hùng vĩ tỏa sáng rực rỡ bên đường. Đại điện cao to hơn kiến trúc xung quanh gấp mấy lần, hai bên đại điện xếp mười tám pho tượng võ sĩ, sống động như thật. Một tấm biển treo cao.

Thánh Nguyên tiền trang.

Lòng Đinh Hạo máy động.

- Thánh Nguyên tiền trang?

Đinh Hạo chợt nhớ phân thân huyền thể phụ thân nói có cho hắn ba tấm tử kim tạp có thể lĩnh một món tiền trong Thánh Nguyên tiền trang, vừa lúc đi ngang tại sao không vào?

Nghĩ đến đây Đinh Hạo nhắc chân bước hướng đại điện màu vàng.

Đinh Hạo dọc theo mười tám bậc thang vàng đi tới cửa đại điện, một tiểu tư áo xanh mặt trắng cười chạy ra.

Tiểu tư áo xanh cung kính nói:

- Hoan nghênh thiếu hiệp đi tới Thánh Nguyên tiền trang, xin hỏi người muốn trữ tiền hay lĩnh tiền?

- Lĩnh tiền.

Đinh Hạo vừa nói vừa đi vào nội sảnh sáng sủa.

Thánh Nguyên tiền trang không uống là xa hoa khí phái, nội sảnh rộng rãi hơn bên ngoài rất nhiều, dùng minh văn trận pháp không gian tạo thành, có loại quý khí nhưng hơi dung tục. Người đến người đi đa phần là võ giả, thương nhân. Mấy trăm thiếu niên, thiếu nữ mặc áo xanh, mũ xanh cười chuyên nghiệp đón đưa khách.

- Mời thiếu hiệp đi bên này.

Tiểu tư áo xanh dẫn Đinh Hạo xuyên qua đại sảnh dài đi tới quầy mé đông, cung kính lùi ra.

Một chàng quầy trung niên ục ịch trông rất thân thiện đứng sau quầy, híp mắt cười hỏi:

- Không biết thiếu hiệp muốn lĩnh cái gì? Xin đưa phiếu số ra.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lắc đầu nhú mày hỏi:

- Số phiếu? Số phiếu gì? Ta không có.

1193. Chương 1195: Không Biết Thứ Này Có Thể Dùng Được Không.

Mặt chàng quầy trung niên ục ịch không đổi sắc, rất có kiên nhẫn hỏi:

- Nếu không có số phiếu thì ta giúp gì được cho người . . .

Chàng quầy trung niên ục ịch chưa nói hết . . .

Một thanh âm vênh váo ở bên cạnh Đinh Hạo cười nhạo:

- Đúng là vô tri, không có cả phiếu số mà dám bước vào cửa Thánh Nguyên tiền trang? Ngó bộ dáng người nghèo rớt mồng tơi, soi nước tiểu đi, không biết xấu hổ chạy đến Thánh Nguyên tiền trang mất mặt. Cút mau!

Đinh Hạo quay đầu nhìn.

Một thanh niên mặc áo gấm biểu tình coi rẻ đi hướng hắc, bốn, năm người đi theo bên gã. Trong đó một người là Đinh Sát, một trong các thiên tài tuyệt thế của Thần Đình phương đông.

Một thiếu nữ xinh đẹp tóc dài màu vàng đi bên cạnh Đinh Sát, đó là công chúa nhân ngư hải tộc.

Thanh niên áo gấm càng kiêu căng hơn:

- Nhìn cái gì? Ta đang nói người!

Thanh niên áo gấm là một trong các tùy tùng theo đuôi Đinh Sát, biểu tình kiêu căng, biểu tình trên cao nhìn xuống hung dữ trừng Đinh Hạo.

Đinh Hạo định nói gì thì nghe Đinh Sát mất kiên nhẫn phát tay nói:

- Đừng gây sự. Thất công chúa, nơi này là tiền trang lớn nhất Thạch Chủy thành, nếu nàng muốn bán chút báu vật biển sâu tin tưởng bọn họ có thể mua được.

Công chúa nhân ngư hải tộc gật đầu, mỉm cười nói:

- Đa tạ Đinh thiếu hiệp giúp đỡ.

Đinh Sát cười cười:

- Nếu thất công chúa cần huyền tinh thạch thì cứ nói một tiếng, tuy Đinh Sát không phải phú khả địch quốc nhưng có chút tài sản. Thất công chúa cần cứ lấy, đến tiền trang đổi đồ làm gì?

Công chúa nhân ngư hải tộc từ chối:

- Không dám nhận lợi mình không làm.

Mắt công chúa nhân ngư hải tộc lóe tia sáng nhìn Đinh Hạo, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị. Hơi thở người này làm công chúa nhân ngư hải tộc thấy rất quen, dường như đã gặp ở đâu.

Công chúa nhân ngư hải tộc không quá để ý, bước tới gần quầy. Công chúa nhân ngư hải tộc giơ tay lên lấy ra mấy thứ, cả quầy hàng tỏa sáng lấp lánh.

- Cái này . . .

Chưởng quầy trung niên ục ịch nhìn lướt qua, rung động nói:

- Mấy thứ này quá quý giá, ta là chưởng quầy nhỏ nhỏ không thể tự quyết định. Xin các vị khách quý chờ chút, ta đi mời đại chưởng quầy ra.

Công chúa nhân ngư hải tộc bình tĩnh, trang nhã nói:

- Làm phiền.

Chưởng quầy trung niên ục ịch vội chạy đi.

Đinh Hạo nhìn lướt qua quầy hàng, thầm giật mình.

Không uống là công chúa nhân ngư hải tộc, ra tay rộng rãi. Thứ công chúa nhân ngư hải tộc bán ra rất hiếm thấy, trừ mười nội đan tinh nguyên thần giao, san hô hải hoàng, mai long quy vạn năm năm còn có mấy tinh hoảng đấy biển hiếm thấy ẩn chứa lực lượng kinh khủng, phát ra hơi thở kỳ dị.

Mấy thứ này đều là vật báu vô giá.

Hèn gì công chúa nhân ngư hải tộc đến tận Thánh Nguyên tiền trang, chỗ khác chắc không ai nuốt nổi nhiều bảo bối hải tộc. Nhưng không biết công chúa nhân ngư hải tộc đổi nhiều huyền tinh thạch làm cái gì.

Giây lát sau chưởng quầy trung niên ục ịch mang một lão nhân vàng vọt bước tới.

Lão nhân vàng vọt người như gậy tre, khuôn mặt không giận tự uy, phát ra khí thế. Lão nhân vàng vọt nhìn lướt qua quầy hàng, biểu tình không thay đổi.

Lão nhân vàng vọt chấp tay, thông dong nói:

- Thì ra là tiểu vương gia Thần Đình và công chúa hải tộc, hai vị khách quý ghé đến, không từ xa tiếp đón, có lỗi có lỗi.

Thanh niên áo gấm ban đầu kiêu căng thấy vậy đắc ý nói:

- Xem như lão già nhà ngươi có ánh mắt, thất công chúa muốn đổi mấy trân bảo này, người mau báo giá đi.

Công chúa nhân ngư hải tộc lộ biểu tình bực mình.

Thanh niên áo gấm quá ngang ngược, không nói năng đằng hoàng, cứ câu mâu châm chích. Thanh niên áo gấm không có giáo dưỡng, làm bạn với kiểu người này là sỉ nhục.

Đinh Sát nhíu mày.

Lão nhân gầy guộc mặt không biểu tình liếc thanh niên áo gấm kiêu căng, nhìn như không nhìn. Lão nhân gầy guộc cẩn thận kiểm tra từng châu báu trên quầy, báo giá hợp lý. Công chúa nhân ngư hải tộc không trả giá, hầu như gặt đầu đồng ý.

Lão nhân gầy guộc hỏi:

- Tổng cộng là một trăm ba mươi vạn cực phẩm huyền tinh thạch, không biết công chúa điện hạ muốn thanh toán bây giờ hay làm thẻ khách quý?

Công chúa nhân ngư hải tộc trầm ngâm nói:

- Làm thẻ khách quý đi. Ta ở dưới đáy biển có nghe tiếng Thánh Nguyên tiền trang, trên đại lục phương đông thẻ khách quý của Thánh Nguyên tiền trang còn quý giá hơn cả huyền tinh thạch.

Lão nhân gầy guộc lộ biểu tình kiêu ngạo:

- Công chúa quá khen.

Lão nhân gầy guộc rất tự hào về Thánh Nguyên tiền trang, nói:

- Thẻ khách quý Thánh Nguyên tiền trang chia làm bốn loại trung bình, đỏ, vàng, bạch kim. Mức giá một trăm ba mươi vạn huyền tinh thạch có thể làm thẻ đỏ. Nhưng thân phận của công chúa điện hạ cao quý lại là khách quý tiểu vương Đình Sát mang đến nên lão hủ tự quyết định làm thẻ vàng, ý của công chúa ra sao?

Lão nhân gầy guộc nói rất khôn khéo, âm thầm nịnh hót công chúa nhân ngư hải tộc, Đình Sát.

Công chúa nhân ngư hải tộc gặt đầu, cười nói:

- Vậy xin đa tạ.

Trong quá trình Đình Hạo bị lơ một bên. Đình Hạo ăn mặc vải xanh bình thường, sau khi dịch dung thì mặt mũi, khí chất vô cùng bình thường, nhìn sao cũng không giống nhà giàu nên bị lơ là đương nhiên.

- Người đâu, cẩn thận cất giữ những trân bảo hải tộc.

Lão nhân gầy guộc xoay người ra lệnh tiểu tư Thánh Nguyên tiền trang cẩn thận chuyển kho báu đi.

Lúc này Đình Hạo luôn im lặng bỗng lên tiếng:

- Khoan đã, xin hỏi đại chương quầy, mấy món tinh khoáng thâm hải này quý tiền trang có bán không?

Lão nhân gầy guộc ngẩn ra, liếc Đình Hạo, gặt đầu, nói:

- Nếu có người ra giá cao thì đương nhiên sẽ bán, tiền trang chúng ta không chỉ giao dịch, tất cả chủ yếu thanh toán bằng huyền tinh thạch.

Đình Hạo gặt gù:

- Vậy thì tốt, ta muốn mấy món tinh khoáng thâm hải này.

Lão nhân gầy guộc giật mình, mắt nhìn thẳng vào Đinh Hạo.

Lão nhân gầy guộc nói:

- Có thể bốn tinh khoáng thâm hải tổng cộng một trăm vạn cực phẩm huyền tinh thạch.

Giá cao hơn lúc mua gấp ba, bốn lần, lão nhân gầy guộc sư tử mở miệng rộng.

Đinh Hạo gật đầu, mua giá thấp bán giá cao là nguyên tắc của tiểu thương.

- Xin vị thiếu hiệp này hãy đưa số phiếu của tiệm hoặc thanh toán bằng huyền tinh thạch cũng được.

Lão nhân gầy guộc thấy Đinh Hạo đồng ý ngay món hàng lớn thì biết lai lịch của đối phương không nhỏ, thái độ cung kính hơn.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Trong tay ta không có số phiếu hay huyền tinh thạch . . .

Đinh Hạo chưa nói xong thì thanh niên áo gấm kiêu căng đã cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Nhà nghèo kia, bị điên rồi sao? Không có gì mà định nhúng chàm báu vật của công chúa của hải tộc? Người cho rằng người là ai? Báu vật hải tộc quý giá như vậy người có thể đựng vào sao? Mau cút đi!

Đinh Hạo bỗng ngoái đầu lại, mắt lóe tia sáng khí.

Thoáng chốc mọi người có mặt cảm giác sống lưng ớn lạnh, có thứ gì đáng sợ sắp bùng nổ.

1194. Chương 1196: Nguyên Mẫu Tinh Khoáng.

Đinh Hạo nhìn chăm chăm thanh niên áo gấm kiêu căng, gần từng chữ:

- Còn nói một câu là ta bẻ gãy răng chó nhà người!

Thanh niên áo gấm kiêu căng run bần bật, lùi ra sau vài bước, biểu tình kinh khủng.

Một lúc sau thanh niên áo gấm kiêu căng lấy lại tinh thần, quê quá hóa hùng hét to:

- Người cho rằng người là ai? Bà nội nó người nghĩ mình là ai? Dám uy hiếp ta? Má nó . . .

Thanh niên áo gấm kiêu căng chưa nói xong . . .

Bốp!

Một tiếng tát tai vang dội, thanh niên áo gấm kiêu căng bị đánh bay ra ngoài.

Răng trắng văng ra xa.

Cú tát rất xảo diệu, đánh văng nguyên hàm răng thanh niên áo gấm kiêu căng nhưng không tổn thương phần vị trí khác trên mặt, không có một giọt máu bay ra.

Con người Đinh Sát co rút.

Mắt công chúa nhân ngư hải tộc nhìn chăm chăm Đinh Hạo vài giây, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng dâng lên cao.

Càng là cao thủ thì càng nhìn ra được thực lực của Đinh Hạo không tầm thường trong cú tát này.

Đinh Sát bước tới một bước, mắt sáng rực nói:

- Các hạ ra tay nặng quá.

- Đinh Sát đúng không?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Nghe nói ngươi là nhân vật đỉnh cao trong thế hệ trẻ của Thần Đình, thực lực không tệ. Sau này ra đường đừng mang theo chó điên gặp ai là muốn cắn, tránh ắt mặt huyết mạch Thần Đình.

Biểu tình Đinh Sát nghiêm túc nói:

- Ta làm gì không cần ngươi dạy!

Tuy tính cách Đinh Sát nóng nảy như thùng pháo nhưng không ngốc, người trước mắt biết thân phận của gã mà không hề quan tâm, vậy chỉ có một lời giải thích, hẳn không sợ gã.

Bây giờ trong Thạch Chủ thành rồng rắn hỗn tạp, ngư quỉ xà thần tụ tập lại, dù là Thần Đình phương đông cũng đành bó tay, không thể khống chế mọi thứ như ngày xưa. Mấy hôm nay có cao thủ, cường giả Thần Đình phương đông bị ám sát. Uy nghiêm Thần Đình phương đông bị khiêu khích chưa từng có, một số thiên tài của Thần Đình thành đối tượng săn giết.

Đinh Sát định nói gì, công chúa nhân ngư hải tộc luôn im lặng bỗng lên tiếng:

- Không biết các hạ thu mua mấy tinh khoáng thâm hải này để làm gì? Với thực lực của các hạ chắc không cần rèn huyền khí, bảo khí bình thường?

Thiếu nữ xinh đẹp công chúa nhân ngư hải tộc thấy tò mò.

Thứ công chúa nhân ngư hải tộc bán ra nội đan thần giao mới có giá nhất, vài tinh khoáng thâm hải là thứ nàng khao khát lúc rảnh rồi chưa kịp ném đi. Trên đất liền không thể thấy tinh khoáng thâm hải, bởi vậy khá quý hiếm với nhân loại, là tài liệu phụ trợ luyện chế bảo khí, rất được hoan nghênh. Nhưng cường giả thật sự không quá chú trọng loại tinh khoáng này, bởi vì dù là bảo khí cực phẩm giúp ích có hạn cho cường giả thánh nhân cảnh.

Đinh Hạo liếc công chúa nhân ngư hải tộc, thấy nàng không có ác ý, ngẫm nghĩ đáp:

- Ta muốn thứ nằm bên trong nó.

Đinh Hạo lấy ra tử tinh tạp lúc trước Đinh Thánh Thán để lại, nhìn hướng lão nhân gầy guộc.

Đinh Hạo hỏi:

- Không biết thứ này có dùng trong quý tiền trang được không?

Lão nhân gầy guộc biến sắc mặt.

- Các hạ . . . Xin quý khách chờ một chút.

Lão nhân gầy guộc cung kính nhận tử tinh tạp, thái độ kính cẩn hơn lúc đối xử với Đinh Sát gấp mấy lần.

Giọng lão nhân gầy guộc run run nâng tử tinh tạp nói:

- Quý khách tha lỗi, không biết người giá đáo nên Từ Trường Khanh chậm trễ. Ta lập tức đi kiểm tra tám thẻ thật giả.

Lão nhân gầy guộc nói xong vội đi kiểm nghiệm tử tinh tạp.

Thẻ khách quý của Thánh Nguyên tiền trang đặt trên bảo khí đỉnh giai tên gọi Thiên Giới giống như máy cà thẻ là sẽ biết tin tức chứa bên trong, đây là kết quả của minh văn trình độ cao, rất giống máy cà thẻ tín dụng kiếp trước của Đinh Hạo.

Lão nhân gầy guộc cầm tử tinh tạp nhẹ lướt qua máy Thiên Giới, biểu tình càng thay đổi nhiều, ánh mắt nhìn Đinh Hạo thêm phần kính sợ.

- Ta không biết người đến.

Hai tay Từ Trường Khanh dâng trả tử tinh tạp, khom người nói:

- Tấm thẻ của người có thể tùy ý lĩnh tài nguyên trong tiền trang. Ta chỉ là chuông quây chi nhánh tiền trang ở Thạch Chủy thành, không có tư cách nói chuyện với người. Người có thể lấy năm tinh khoáng thâm hải đi, không cần thanh toán thù lao.

Đinh Hạo ngây người.

Đinh Sát, công chúa nhân ngư hải tộc ngẩn ngơ.

Trong lòng mỗi người biết rõ bối cảnh Thánh Nguyên tiền trang sâu cỡ nào, để quốc kim tiền này bị một số người lên gọi là chúa tể số hai của đại lục phương đông. Thánh Nguyên tiền trang có địa vị trong lĩnh vực thương hội kim tiền giống như Thần Đình phương đông thứ hai.

Đại chuông quây chi nhánh Thánh Nguyên tiền trang trong Thạch Chủy thành như Từ Trường Khanh đã là chủ hầu một phương. Dù là thủ lĩnh Thần Đình phương đông trong Thạch Chủy thành thấy Từ Trường Khanh đều phải nể mặt vài phần, lão là một đại nhân vật.

Không ngờ Từ Trường Khanh cung kính với Đinh Hạo như vậy.

Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh.

Lúc trước Đinh Hạo đã đoán được Đinh Thánh Thán đưa cho tử tinh tạp có sức nặng bất phàm nhưng không ngờ nó sẽ quý trọng đến mức này. Nhìn bộ dạng Từ Trường Khanh không phải đối xử với khách mà là tôn kính chủ nhân.

Tử tinh tạp đại biểu cho cái gì?

Đinh Hạo giật mình nhớ đến trong tay còn có hai tử tinh tạp khác công nghệ chế tạo tinh xảo hơn tấm này, không biết nếu hấn lấy ra sẽ có hiệu quả gì?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, cố kiềm nén.

- Vậy xin đa tạ Từ chuông quây.

Đinh Hạo nhận lấy tử tinh tạp, nói khách sáo vài câu. Từ Trường Khanh ra lệnh người ta nâng mấy bộ tinh khoáng thâm hải tới trước mặt Đinh Hạo.

Sáu tinh khoáng thâm hải trông như đá ngầm bình thường, phần lõi có màu nâu nhạt, chỗ lõm có ánh sáng khác nhau chớp lóe, ẩn chứa năng lượng làm người ta giật mình. Bề ngoài tinh khoáng thâm hải có vân nâu nhạt, là vật chất rất hiếm hoi khó chặt năng lượng bên trong.

Trông đá ngầm đường kính khoảng nửa thước thật ra nặng cả ngàn cân.

Đinh Hạo bỗng ngoái đầu cười với công chúa nhân ngư hải tộc:

- Nàng mới hỏi ta lấy những tinh khoáng thâm hải làm gì đúng không?

Đinh Hạo cười nói:

- Bởi vì đây không phải tinh khoáng thâm hải mà là . . .

Tay biến thành đao chặt xuống.

Xẹt!

Một khối tinh khoáng thâm hải khoảng cách gần nhất bị xẻ đôi, ánh sáng xanh biếc bắn lên cao. Khối đá ngầm này chỉ có tầng ngoài màu nâu rộng hai đốt tay, bên trong là tinh thể thủy tinh xanh chớp lóe ánh sáng rực rỡ.

Đây chính là tinh khoáng thâm hải.

Tuy nhiên thứ hấp dẫn người nhất là trung tâm tinh thể thủy tinh màu lam, một đoàn sáng lam tinh thuần to cỡ nắm tay như mộng ảo chảy xuôi, ngưng kết lại như quỳnh tương nhũ dịch.

Có kẻ hét chói tai:

- Trời ạ, nguyên mẫu tinh khoáng? Đây là nguyên mẫu tinh khoáng thật sự!

Ánh sáng xanh thăm mòng ảo bao phủ nguyên đại sảnh, trong khoảnh khắc mọi người ngơ ngẩn. Ánh sáng xanh biếc đâm vào mắt tất cả, làm trái tim nhiều người đập nhanh.

Trong phút chốc bốn phía chỉ có tiếng tim đập nhanh.

Nhiều người cổ họng khô khốc, bất giác vây quanh tinh khoáng thâm hải.

Từng cặp mắt nhìn chăm chăm vào tinh hao trung tâm xanh biếc to cỡ nắm tay trong tinh khoáng thâm hải, mọi người nuốt nước miếng.

1195. Chương 1198: Hai Lão Quái Vật Kiếm Tổ, Dao Tổ Thức Tỉnh (hạ).

Từ Trường Khanh nhìn thấy hết, nói chuyện với không khí sau lưng:

- Chú ý đám người này, nếu cần thiết thì lên bảo vệ thanh niên kia, tuyệt đối không thể để hắn xảy ra chuyện.

- Tuân lệnh!

Một thanh âm vang trong hư không, có sóng gợn trong suốt dao động rồi biến mất.

* * *

Ra Thánh Nguyên tiền trang, Đinh Hạo lẫn vào dòng người như nước.

Chỉ mấy bước khuôn mặt Đinh Hạo đã thay đổi, thân thể chắc nịch, da ngăm đen, dù là khí chất hay mặt mũi, màu tóc đều khác hẳn với trước kia.

Đinh Hạo cảm giác các hơi thở theo dõi mình.

Đinh Hạo chỉ biến hình một lần không thể thoát khỏi đám theo đuôi. Các cường giả, đại thế lực đều có cách tùy tung của mình. Khi mới bước ra đại sảnh Thánh Nguyên tiền trang Đinh Hạo cảm giác rõ ràng trên người có thêm bảy dấu ấn thần thức.

Đinh Hạo đi khoảng mấy ngàn thước dần ít người theo dõi.

Đinh Hạo cười nhạt, lòng máy động. Đinh Hạo xóa đa phần dấu ấn thần thức trên người, chỉ chừa lại một. Đinh Hạo bước ra một bước chớp mắt đã ra ngàn thước, thân hình lại thay đổi. Đinh Hạo biến mất trong đám đông.

Mấy chục người theo dõi sau lưng Đinh Hạo biến sắc mặt, vội vã đuổi theo nhưng đã không còn dấu vết.

- Hổng rồi, hắn đã thoát!

- Thật không đơn giản, vậy mà cũng trốn được.

- Hừ! Chắc chắn còn trong Thạch Chủ thành, phải tìm ra hắn. Ta đã nhớ kỹ hơi thở lực lượng của hắn, chỉ cần hắn xuất hiện bên cạnh ta ngàn thước là chắc chắn sẽ nhận ra ngay, dù hắn hóa trang thành hình dạng gì.

- Đây chính là nguyên mẫu tinh khoáng, báu vật tuyệt thế, dù cướp báu vật đắc tội Thánh Nguyên tiền trang cũng đáng giá!

Đám người thầm nghĩ, biến mất trong dòng người.

Rất nhanh có tin tức kinh người lan tràn mỗi con đường trong Thạch Chủ thành. Có một thanh niên bí ẩn gặp may từ trên trời rơi xuống, lúc xử tinh khoáng thâm hải chui ra nguyên mẫu tinh khoáng. Tin tức này chấn động các phương, dẫn tới các thế lực chạy ra.

Nguyên mẫu tinh khoáng là một vật rèn thần khí, có nhiều cách dùng khác, báu vật hiếm hoi như vậy có ai không động tâm?

Ngay cả lực lượng Thần Đình phương đông cũng lên điều tra.

Thạch Chủy thành vốn bởi vì tiên khí, thuốc dẫn tiên được mà điên cuồng, buổi tối càng điên hơn. Mọi người phát điên truy tìm Đình Hạo, tranh vẽ hình dạng hắn xuất hiện trong đại sảnh Thánh Nguyên tiền trang bị các đại thể lực phát ra.

Thạch Chủy thành vốn là nơi rồng rắn hỗn tạp, ngưi quỷ xà thần khắp nơi. Nhiều thể lực muốn tìm một người không phải việc khó, giờ chờ xem là ai tìm ra thanh niên may mắn đó trước.

* * *

Trong khi toàn Thạch Chủy thành nháo nhào tìm Đình Hạo thì hắn đã trở lại Hồng Thạch trang viên.

Đình Hạo đi ngay vào căn phòng luyện công bí mật, đặt trận pháp ngăn cách bốn phía. Đình Hạo lấy một khối nguyên mẫu tinh khoáng cỡ nắm tay ra.

Trong phút chốc nguyên mật thất tràn đầy ánh sáng xanh biếc, sóng nước mộng ảo, loáng thoáng nghe sóng vỗ như thủy tinh linh đến từ viễn cổ đang ca hát.

Đình Hạo hưng phấn hỏi:

- Hai vị tiền bối rốt cuộc tỉnh!

Trong óc Đình Hạo vang lên giọng của Đạo Tổ:

- Oáp, kỳ này ngủ hơi lâu.

- Tiểu Đình Tử, ngươi đã vào thánh nhân cảnh? Giỏi, rất giỏi. Cảnh giới song mạch thánh nhân cũng xứng với hai chữ cường giả. À phải rồi, Tiểu Đình Tử muốn ăn đòn phải không? Gọi ta là tiền bối?

Trán Đình Hạo toát mồ hôi, vội sửa miệng:

- Xin lỗi, ta sai rồi, Đạo tỷ, Đạo tiên.

Đạo Tổ vừa lòng hừ một tiếng:

- Hừ hừ.

Kiểm Tổ vẫn hay hục hặc với Đạo Tổ, há mồm liền gây hấn:

- Đã lớn tuổi còn giả bộ ngây thơ mãi, không biết xấu hổ.

Kiểm Tổ tiếp tục bảo:

- Phải rồi Tiểu Đình Tử, đã qua bao lâu? Trong lúc này xảy ra chuyện gì nói ta nghe.

Đình Hạo nhanh chóng kể lại những chuyện trong thời gian hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ ngủ say.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nghe xong im lặng.

Đạo Tổ lầm bầm:

- Không ngờ xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tiểu Đình Tử thật biết gây chuyện.

Trong lúc hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ ngủ say Đình Hạo trải qua nhiều chuyện làm Đạo Tổ phải thở dài.

Kiểm Tổ đắc ý nói:

- Không uống là nhân tuyển lão nhân gia ta chọn.

Đạo Tổ phản bác:

- Mắc mớ gì tới ngươi, rõ ràng là bản tiên ta chọn hắn trước!

Đạo Tổ quay sang nói với Đình Hạo:

- Tiểu tử, ngươi may mắn nghịch thiên, có thể gặp phải nguyên mẫu tinh khoáng thủy hệ còn thuận lợi giành lấy.

Đinh Hạo cười gian, vội nói:

- À mà nguyên mẫu tinh khoáng có tác dụng gì? Hai vị tiền bối . . . A không, sao Đao tỷ xem trọng nó như vậy?

Hôm nay trong đại Thánh Nguyên tiền trang Đinh Hạo không nhận ra mấy tinh khoáng thâm hải quý giá, là hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ luôn ngủ say bỗng thức tỉnh nhắc nhở hẳn không tiếc trả giá phải lấy bộ mấy tinh khoáng thâm hải.

Sau này hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ nói cho Đinh Hạo biết trong hai tinh khoáng thâm hải ẩn chứa bảo bối tuyệt thế.

- Người còn nhớ điều ta từng nói với người không?

Giọng Đao Tổ hơi kích động nói:

- Nếu thời cơ thích hợp thì ta và tiện tổ có lẽ sẽ thoát khỏi thức hải của người, chọn thân hình mới . . .

Mắt Đinh Hạo sáng lên:

- Ý của người là . . .

- Đúng vậy. Nguyên mẫu tinh khoáng là báu vật cần thiết để thực hiện quá trình này, ha ha ha ha ha ha!

Đao Tổ cười to bảo:

- Thủy là mẫu của vạn vật, nguyên mẫu tinh khoáng thủy hệ có tác dụng an dưỡng, tu bổ cường đại nhất thiên địa. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá của người từng bị tổn hại nặng không hoàn chỉnh, có khiếm khuyết. Nguyên mẫu tinh khoáng này có thể tu sửa lại những thiếu sót đó.

Đinh Hạo thở dồn dập:

- Ý của Đao tỷ là nguyên mẫu tinh khoáng thủy hệ có thể làm thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá trở về như cũ?

- A! Không phải.

Đao Tổ lúng túng nói:

- Chỉ một khối nhỏ cỡ nắm tay thế này thì thua xa. Đôi đao kiếm của người không phải vật thường, muốn hoàn toàn sửa lành thì muôn vạn khó khăn. Một khối nguyên mẫu tinh khoáng thủy hệ miễn cưỡng chỉnh sửa được một phần.

Đinh Hạo ậm ừ, gật gù, biết đã hy vọng quá nhiều.

Kiếm Tổ lên tiếng:

- Bây giờ ta dạy người cách dùng nguyên mẫu tinh khoáng sửa thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, quá trình này khá nguy hiểm nên người phải tập trung vào. Từ đầu đến cuối không thể có chút sai lầm, nếu không thì nhẹ báu vật bị hủy, nặng thì lực lượng đao kiếm phản phệ làm người bị thương.

Đao Tổ tiếp tục bảo:

- Sửa xong thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá thì thần hồn của ta và Kiếm Tổ có thể nhập vào hai thanh đao kiếm, không phải ở trong thức hải của người nữa. Quá trình sẽ có nguy hiểm nhưng cũng có ích cho người, chờ khi thành công sửa chữa thì uy lực đao kiếm sẽ tăng vọt. Trong lúc thực hiện còn có thể rèn luyện thần thức, kiếm ý của người.

Cuối cùng Đao Tổ trưng cầu ý kiến của Đinh Hạo:

Cho nên người phải suy nghĩ kỹ, nếu người đồng ý thì chúng ta bắt đầu ngay đi.

Đinh Hạo lập tức cười nói:

- Dù không có ích gì cho ta nhưng chỉ cần có lợi với hai vị tiền bối là Đinh Hạo sẽ không từ chối.

Đinh Hạo nói câu này hoàn toàn thật lòng, không phải nịnh hót.

1196. Chương 1199: Chân Thân Của Dao Tổ.

Giọng Kiếm Tổ kích động vang lên:

- Chắc đó là kiếm linh kiếm hồn của thanh kiếm rỉ sét, cẩn thận tới gần đi.

Lòng Đinh Hạo máy động phóng lên cao, chớp mắt đã đi tới đỉnh kiếm phong băng tuyết. Đỉnh núi nhọn như kiếm châm, không thể đứng trên nó.

Một đoàn sáng bạc như ánh hoàng hôn chớp lóe trên đỉnh núi.

Đinh Hạo nheo mắt lại quan sát cẩn thận.

Đoàn sáng này có đường kính khoảng hai, ba thước, hình trứng, lơ lửng trên đỉnh kiếm phong băng tuyết, nhấp nháy lúc sáng lúc tối. Hơi thở yếu ớt co bóp, đã không còn ý thức dao động, hoàn toàn là vật chết.

Kiếm Tổ khẽ thở dài:

- Nó đã chết.

Kiếm linh kiếm hồn của thanh kiếm rỉ sét không còn dao động ý thức sinh mạng nói lên nó sớm chết, đoàn sáng bạc này là dấu vết cuối cùng kiếm linh kiếm hồn trong tiểu thế giới thanh kiếm rỉ sét, chứng minh nó đã từng tồn tại. Kiếm linh kiếm hồn đã không thể khống chế thanh kiếm rỉ sét.

- Ánh sáng trắng này là kiếm linh chi phôi ban đầu, là cơ ở nguyên thủy nhất thần kiếm sinh ra kiếm linh, không có ý thức linh hồn, chỉ là một đoàn linh vận chi khí, là thể hiện sức sống của kiếm.

Kiếm Tổ giải thích rằng:

- Chỉ thần kiếm có thể sinh ra kiếm linh chi phôi mới tạo thành ý chí thật sự. Một khi kiếm chủ có liên kết, cộng minh với ý chí này là sẽ đạt đến cảnh giới người kiếm hợp nhất, tùy tâm khống chế thần kiếm, phát huy uy lực lớn nhất của kiếm.

Giọng Kiếm Tổ nặng nề vang lên, bóng sáng một thanh niên tuấn tú điển trai hiện ra trước mắt Đinh Hạo.

Đầu nam nhân đội cao quan, trăm gài tóc hình rồng hoàng kim xuyên qua quan miện như tơ vàng. Trên trán cột dây khảm mỹ ngọc cổ, trường bào bay bay, vạt áo theo gió. Nam nhân như một nho sinh bác học, khí chất phiêu phiêu, nở nụ cười như gió xuân ấm áp.

Đinh Hạo ngây người giây sau hiểu ra, trợn mắt há hốc mồm:

- Người . . . Là . . . Kiếm Tổ tiền bối?

Nho sinh mỉm cười nói:

- Đúng vậy. Đúng là ta.

Đinh Hạo há to miệng, không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo từng ngàn vạn lần tưởng tượng lão quái vật xấu xa hay kéo thù hận sẽ có hình tượng gì, hẳn không ngờ sẽ là thanh niên tuấn tú có khí chất đại nho thế này, cảm giác hoàn toàn không hợp phong cách nói chuyện lúc trước!

Kiếm Tổ mỉm cười hỏi:

- Có phải rất bất ngờ không?

Mắt Kiếm Tổ lóe tia đắc ý, nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thiếu niên, đừng bị khí chất tiêu sái tuấn tú bề ngoài của ta mê hoặc, ta là một người vô cùng bình thường.

Đinh Hạo:

- . . .

Ta bị người mê hoặc hồi nào? Ta chỉ cảm thấy hình dạng người thể này không hợp với khí chất xấu xa đáng đánh!

Đinh Hạo nói thầm trong bụng.

Chính lúc này . . .

Giọng Dao Tổ bỗng vang lên:

- Ta phi! Không uổng là lão già đến chết vẫn muốn mặt mũi, đã mấy vạn tuổi rồi, người dám dùng mặt thật gặp người không?

Dao Tổ lạnh lùng cười:

- Vì lòng hư vinh tội nghiệp kia lấy bề ngoài của chủ nhân lừa gạt Tiểu Đinh Tử, ta thấy ngứa mắt!

Kiểm Tổ nổi khùng lên:

- Bà điên chết tiệt, lại phá rối ta? Lão tử già mấy vạn tuổi thì sao? Hả? Chính người cũng hơn một vạn tuổi! nam nhân một vạn tuổi vạm vỡ như tháp, nữ nhân một vạn tuổi là bã đậu, người tự lo thân mình đi!

Kiểm Tổ dứt lời bùng một tiếng, bóng sáng nho sinh tuấn tú biến mất.

Thay thế là một tên mập mặt đen, to mọng, thoát trông cỡ mười mấy tuổi, cạo trọc nửa đầu, sau gáy để một cái bím dài. Tên mập tròn to mắt, nghiêng răng giậm chân cãi nhau với Dao Tổ, nhưng bộ dạng vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Miệng Đinh Hạo tròn vo, khoe môi sắp toét tận mang tai.

Chết tiệt!

Cái tên như chiêu tài này là hình tượng thật của Kiểm Tổ? Không thể nào, thật khiến người khó chấp nhận. Tại sao một lão quái vật sống mấy vạn năm lại có bộ dạng trẻ con? Đùa hơi lỗ rồi.

Kiểm Tổ hầm hừ nói:

- Nhìn cái gì? Kiểm linh kiểm hồn chúng ta không như nhân loại các người sẽ trưởng thành theo tuổi tăng lên, kiểm linh kiểm hồn vĩnh viễn giữ hình tượng ban đầu. Hừ hừ, đây là trường sinh bất lão, người hâm mộ cũng không được!

Kiểm Tổ mặc kệ Đinh Hạo, biến thành đoàn sáng bạc chậm rãi bay hướng đoàn kiểm linh chi phôi trên đỉnh kiếm phong băng tuyết. Kiểm Tổ chậm rãi dung hợp với đoàn kiểm linh chi phôi, khi đã hoàn toàn dung nhập sau đó trải qua năm tháng và cơ duyên rèn luyện có lẽ Kiểm Tổ sẽ hợp nhất với thanh kiếm rỉ sét, trở thành kiểm linh kiểm hồn của kiếm thần.

Nhưng trước mắt Kiểm Tổ chỉ có thể cưu chiếm thức sào, ốc mượn hồn sống nhờ trong đoàn kiểm linh chi phôi thanh kiếm rỉ sét đã mất kiểm linh kiểm hồn, nghỉ ngơi lấy sức lâu dài.

Đến bước này là Đinh Hạo đã hoàn thành điều cần làm.

Sau lưng Đinh Hạo chợt vang tiếng nổ, bão tuyết vốn ngừng lại phóng lên cao. Cái xác khổng lồ dường như là tiên nhân bắt đầu phun ra uy nhiếp. Bão tố đáng sợ giống như hỗn độn loạn lưu mạnh hơn lúc đầu bùng nổ gấp vô số lần, muốn hủy diệt mảnh thiên địa này.

Đinh Hạo quát to:

- Tiền bối, ta đi đây!

Đinh Hạo biết thần thức của hắn không thể chống lại nổi uy nhiếp bão tố trình độ này.

Giọng Kiểm Tổ vang lên:

- Đi đi.

Đinh Hạo thúc giục khẩu quyết bí pháp lúc trước Kiếm Tổ dạy cho, tinh thần chuyển đổi, thân hình hần hòa tan.

* * *

Chớp mắt.

Trong mắt thất luyện công, Đinh Hạo từ từ mở mắt ra.

Đinh Hạo thở hắt ra:

- Phù!

Trán Đinh Hạo toát mồ hôi hột. Quá trình hữu kinh vô hiểm, rốt cuộc Đinh Hạo thành công đưa Kiếm Tổ vào thanh kiếm rỉ sét.

Bởi vì hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ ở trong thức hải của Đinh Hạo, không có năng lực tự hành động nên cần thần thức hần vào trong thanh kiếm rỉ sét mới đưa Kiếm Tổ vào được.

Quá trình này cực kỳ tiêu hao thần thức.

Đinh Hạo rút tay khỏi thanh kiếm rỉ sét, lòng bàn tay hiện lên một vết máu bằng giá, không quá đau. Nửa khối nguyên mẫu tinh khoáng đã hoàn toàn biến mất, dung hợp với thân thanh kiếm rỉ sét như vết loang lỗ rỉ sét.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn kỹ thanh kiếm rỉ sét, nó không có biến đổi gì.

Không biết sau khi Kiếm Tổ dung hợp hợp với kiếm linh chi phối sẽ có hiệu quả gì.

Đinh Hạo thả lỏng người, sau đó ôm nguyên thủ nhất vận chuyển Thắng Tự Quyết hồi phục thần thức. Khoảng một nén nhang sau tinh thần Đinh Hạo lại tràn đầy, thần thức căng bóng, có thể làm giai đoạn tiếp theo.

Đinh Hạo vẫn thúc giục bí pháp trước đó.

Tay trái Đinh Hạo còn ấn trên thanh ma đao đen, máu chảy ào ạt cùng nửa miếng nguyên mẫu tinh khoáng thủy hệ thấm vào thân đao. Máu đỏ rực nhanh chóng thấm vào thanh ma đao đen, trông rất kỳ dị.

Đinh Hạo hỏi:

- Dao tỷ, ta bắt đầu đây, sẵn sàng chưa?

Dao Tổ trầm giọng nói:

- Bắt đầu đi.

Đinh Hạo chậm rãi nhắm mắt lại.

* * *

Tiểu thể giới bên trong thanh ma đao đen.

Thế giới lửa.

Lực lượng triệu tịch nguyên tố hỏa cực kỳ đậm đặc giống như chất lỏng chảy trên không trung, dưới đất là dung nham sôi trào, thỉnh thoảng có bong bóng lam bắn ra. Hỏa diễm xanh thẳm phun ra uy lực còn mạnh hơn cả huyền khí lửa của Tất Phương.

1197. Chương 1200: Ai Là Người Trong Ván Cờ.

Đinh Hạo thể thần thức cẩn thận đi trong thế giới lửa.

Đinh Hạo phải tránh cho bị các màu lửa trong dung nham bên dưới công kích, nếu không thì chỉ một giây là thần thức bị thương nặng rút khỏi tiểu thể giới ngay.

Tiểu thể giới bên trong thanh ma đao đen càng khắc nghiệt hơn của thanh kiếm rỉ sét.

May mắn Đinh Hạo không phát hiện cái xác khổng lồ dường như là tiên nhân.

Khoảng mười phút sau, Đinh Hạo cảm giác hơi lạnh, càng đi tới thì càng lạnh hơn, nhiệt độ nhanh chóng giảm thấp. Hiện tượng kỳ lạ khiến Đinh Hạo tăng cao cảnh giác, đi khoảng hơn một vạn thước thì nhiệt độ đã rất mát mẻ, lực lượng hỏa nguyên tố triều tịch xung quanh không giảm.

Thật là hiện tượng kỳ lạ.

Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện nguồn gốc việc lạ này.

Một đoàn máu tươi.

Một đoàn máu đỏ chói mắt lơ lửng cách Đinh Hạo trăm thước, không ngừng thay đổi hình dạng, như chất lỏng sôi trào. Mùi máu đậm đặc tràn ngập bốn phía, ánh sáng đỏ chói mắt bắn ra từ đoàn máu này như mặt trời bị nhuộm đỏ.

Chính là đoàn máu chói mắt này hấp thu tất cả hơi nóng nên mới khiến nhiệt độ không khí bên này giảm thấp, mát mẻ.

Đinh Hạo càng nghĩ càng giật mình.

Hơi nóng nhanh chóng bị hút, không gian trong thanh ma đao đen là thể giới nóng cháy. Đoàn máu nhỏ nhỏ đường kính tối đa mười thước lại khiến không gian quanh nó vạn thước mát mẻ như vậy, chuyện này không đơn giản. Đoàn máu đỏ đang đối kháng với nguyên tiểu thể giới thanh ma đao đen.

Tức là nói hơi nóng đáng sợ trong tiểu thể giới thanh ma đao đen không thể đốt nóng không khí quanh đoàn máu vạn thước.

Nhìn từ mặt này thì lực lượng ẩn chứa trong đoàn máu không yếu hơn lực lượng từ cái xác khổng lồ dường như là tiên nhân trong tiểu thể giới thanh kiếm rỉ sét, địa vị ngang nhau.

Cho đến nay thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá biểu hiện lực lượng cấm kỵ cùng đẳng cấp, quả nhiên điểm kỳ lạ cũng giống nhau.

Không dám đến gần đoàn máu đỏ.

Bởi vì khi Đinh Hạo đến gần khoảng trăm thước liền cảm nhận các cảm xúc mặt trái bạo ngược, tàn nhẫn, huyết tinh, điên cuồng, báo thù, tuyệt vọng, kinh khủng phát ra từ đoàn máu đỏ, khiến người ta hoảng loạn.

- Đừng đến gần, đây là một đoàn ma huyết.

Giọng Dao Tổ vang lên trong đầu Đinh Hạo:

- Một đoàn ma thần chân huyết, tuy rằng ý thức bên trong đã nát nhưng vẫn có lực lượng phá hủy đáng sợ, nếu nó dính vào thần thức của người thì sẽ ô nhiễm thức hải.

Đinh Hạo gật gù.

Cùng lúc đó, một đoàn sáng chớp lóe, Dao Tổ bay ra khỏi thức hải của Đinh Hạo. Đó là hình dạng một thiếu nữ xinh đẹp, ngọc cốt tiên cơ, da thịt trắng bóc như dương chi bạch ngọc thượng đẳng nhất điều khắc ra. Khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, chân mày liễu cong cong, đôi mắt cong cong khi cười như vầng trăng khuyết. Rèm mi dài chớp chớp, đôi mắt trong như suối.

Thiếu nữ quá thanh tú, đặc biệt lúc cười làm người ta muốn che chỗ nàng.

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Không có lý nào!

Đao Tổ là lão quái vật táo bạo luôn chú ý vấn đề tuổi tác, sao nàng có bề ngoài thanh tú như thế? Làm người chịu không nổi! Bình thường khi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ cãi nhau, Đao Tổ nói chuyện sắc bén khiến người run sợ, nhưng hình tượng trước mắt . . .

Đinh Hạo cảm giác thế giới sụp đổ trước mắt mình.

- Ta biết người đang nghĩ gì.

Đao Tổ cười tươi như đồng trăm hoa đua nở, nói:

- Chắc chắn người đang đoán hình dạng hiện tại của ta có phải như tiện nhân kia nặng lòng hư vinh đáp nện không? Người nghĩ ta mô phỏng hình tượng của chủ nhân đúng không?

Đinh Hạo thành thực gạt đầu, hần thật sự nghĩ như thế.

Bốp!

Đao Tổ cốc đầu Đinh Hạo, tức giận quát:

- Ta là hạng người như vậy sao? Sao ta có thể giống tiện nhân kia lừa gạt người khác? Người dám nghi ngờ con người ta, nên đánh!

Đinh Hạo ôm đầu lùi một bước, làm bộ ngu nói:

- Khi Đao tỷ tức giận thật là đẹp.

Đao Tổ bật cười nói:

- Tiểu tử, miệng càng lúc càng ngọt.

Đinh Hạo cười hì hì, ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Đao tỷ, chúng ta mau tìm đao linh chi phôi của ma đao này đi, công việc quan trọng hơn.

Đao Tổ bá khí cười nói:

- Còn cần người nói? Bản tiên sớm phát hiện đao linh chi phôi, thôi, người lui xuống đi.

Đao Tổ dứt lời hóa thành luồng sáng bay thẳng vào dung nham bên dưới ma huyết, biến mất trong dung nham sôi trào.

Đinh Hạo giật nảy mình, giấy sau hiểu ra.

Đúng vậy, có ma huyết tọa trấn ở đây thì nhiệt độ dung nham cũng sẽ giảm đến mức độ chịu được. Đao Tổ phát hiện điều gì nên mới nhảy vào trong dung nham.

* * *

Đinh Hạo mở mắt ra, ý thức trở lại mật thất.

Đinh Hạo thu tay về, lòng bàn tay trái có vết đao cháy đen. Đinh Hạo thúc giục huyền công trị liệu, rất nhanh vết đao biến mất.

Nửa khối nguyên mẫu tinh khoáng hoàn toàn dung hợp vào thanh ma đao đen.

- Phù, rốt cuộc đưa hai lão quái vật vào đao kiếm, hoàn thành một trách nhiệm, nếu không thì trong thức hải của mình có quả cầu ánh sáng vàng sớm muộn gì sẽ uy hiếp đến bọn họ.

Đinh Hạo thả lỏng tinh thần.

Từ lúc trước Đinh Hạo đã đoán hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ không như nhân loại và yêu tộc là thể sinh mệnh mà là khí linh nào đó. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ luôn giấu kín lai lịch nên Đinh Hạo không dám khẳng định.

Lúc trước hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ muốn Đinh Hạo tìm thần liệu, thần tài rèn một vật chứa để bọn họ nhập vào, nếu bây giờ có thể vào thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá là lựa chọn tốt nhất.

Cảm giác mệt mỏi tràn ngập trong lòng Đinh Hạo.

Liên tục dùng thể thần thức vào tiểu thể giới trong thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, Đinh Hạo đi trong môi trường nguy hiểm đó là hành động mạo hiểm rất hao phí thần thức. Đinh Hạo nội thị thấy thức hải của mình rất yếu ớt, thần thức tiêu hao quá độ.

Giọng Kiếm Tổ mệt mỏi phát ra từ thanh kiếm rỉ sét:

- Dùng Thăng Tự Quyết hồi phục thần thức, chờ người khéo rồi chúng ta nói chuyện tiếp.

Đinh Hạo giật mình, sau đó vui vẻ nói:

- Tiền bối đã dung hợp kiếm linh chi phôi trong thanh kiếm rỉ sét?

Đao Tổ cảm thán rằng:

- Ủm! Xem như dung hợp thành công, may mắn kiếm linh kiếm hồn nguyên thủy trong thanh kiếm rỉ sét bị tổn hại nặng đã chết, không còn ý thức. Kiếm linh kiếm hồn chỉ để lại tinh khí nguyên thủy nhất nên ta dễ dàng dung hợp thành công, khá may mắn.

Cùng lúc đó Đao Tổ lên tiếng:

- Dung hợp một tinh khí phôi thìa vật chế mà cũng tốn thời gian dài như vậy, người càng già càng dở.

Có vẻ Đao Tổ cũng dung hợp đao linh chi phôi xong, tốc độ nhanh hơn Kiếm Tổ một chút.

Tuy nhiên trong giọng nói của Đao Tổ tràn ngập mệt mỏi.

Kiếm Tổ hừ lạnh một tiếng:

- Bà diên khoe khoang làm gì? Chắc là hao phí nhiều lực lượng căn nguyên, ta chờ xem về sau người làm sao ôn nhuận ma đao. Ha ha ha ha ha ha! Nếu ta không đoán ai thì thể giới trong ma đao cũng có thứ kỳ lạ.

Đinh Hạo nhếch môi cười, mặc cho hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ cãi nhau. Đinh Hạo vội chuyển Thăng Tự Quyết bổ sung thần thức.

Cảm ơn bạn tuần anh đã ủng hộ truyện tại .org nhé!

1198. Chương 1201: Ai Là Người Trong Ván Cờ (hạ).

Chờ khi Đinh Hạo ra khỏi mật thất lượn công là lúc mặt trời lặn, ánh hoàng hôn như máu chiếu rọi mặt đất.

Sứ giả của Nạp Lan thế gia đứng bên ngoài Hồng Thạch trang viên.

Sứ giả của Nạp Lan thế gia là một nam nhân trung niên kiêu ngạo, huênh hoang nói:

- Chủ nhân nhà ta không rảnh đến đây, ra lệnh cho ta truyền lời là các vị tốt nhất hay thả Vô Nhan phu nhân ra, Nạp Lan thế gia sẽ không truy cứu chuyện này. Nếu Nạp Lan thế gia tức giận là trăm vạn xác trôi, tiêu cục nhỏ nhỏ của người tốt nhất đừng tự chuốc khổ.

Nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia dứt lời . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm khí nóng cháy xẹt qua không trung.

Nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia biến sắc mặt, gã muốn né tránh nhưng kiếm khí đã lướt qua cơ thể. Biểu tình kinh khủng đồng trên mặt nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia, nhưng gã chờ giây lát không thấy thân thể bị xé rách. Kiếm khí kia như bằng bông, vải áo không bị cắt rách.

Chuyện gì đây?

Không lẽ kiếm khí kiếm quang chỉ có hình?

Nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia định cười to:

- Ha . . .

Xoẹt một tiếng, áo giáp đồ đạc trên người nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia đốt cháy, ngọn lửa kỳ dị lan tràn toàn thân gã. Trong không trung mọi thứ trên người nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia bao gồm thần khí, bảo khí, vũ khí, y phục, áo giáp, tóc, chân mày, râu ria vân vân đều bị đốt thành tro.

Gió thổi qua, nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia trần truồng.

Giọng Đinh Hạo phát ra từ Hồng Thạch trang viên:

- Đây chỉ là bài học nhỏ, quay về nói với Nạp Lan Tính Đức là ta không có nhiều kiên nhẫn. Nếu Nạp Lan Tính Đức không đến, Vô Nhan phu nhân gì đó, các cường giả Nạp Lan thế gia sẽ bị bán đi chợ nô lệ.

Nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia vừa kinh vừa giận phát ra huyền khí bảo vệ thân thể, gào thét:

- Man Hãn Hải thâm lâm, các người sẽ trả giá đắt, ta tuyệt đối không tha cho các người . . . !

Nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia nói xong chạy trốn chết.

Với thân phận của nam nhân trung niên sứ giả của Nạp Lan thế gia chạy trần truồng trong Thạch Chủy thành sẽ bị người cười chết.

Cùng lúc đó.

Đứng trước đại điện trong Hồng Thạch trang viên, Đinh Hạo đứng yên lặng.

Đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn đứng sau lưng Đinh Hạo. Nạp Lan Sơ ngập ngừng, nàng cảm thấy mình gây rắc rối cho sự phụ. Nạp Lan Sơ cảm thấy nàng là cục nợ, trong lòng tràn ngập áy náy, bất an.

Nạp Lan Du Hiệp vẫn cười khờ ngốc, vô tư vô tâm.

Đinh Hạo dặn dò:

- Ta sắp đi ra ngoài một chuyến, các người ở lại trang viên mở trận pháp thủ hộ ra, không cho ai vào. Nếu cao thủ Nạp Lan thế gia tấn công thì hãy mở sát trận ra, nếu có cường giả thần cảnh xâm nhập thì thả chỉ cảnh tấn kiếm này, ta sẽ nhanh chóng tới ngay.

Đan Hùng vội hỏi:

- Đại nhân định đi đâu? Có cần thuộc hạ đi theo không?

Kim Khả Ngôn lên tiếng:

- Đúng vậy. Đại nhân cho ta theo đi.

Kim Khả Ngôn là vị vệ cận thân của Đinh Hạo, từ khi đi theo hắn chưa lập công gì, rất muốn góp sức.

Đinh Hạo cười nói:

- Lần này chỉ một mình ta đi, các người ở lại đây.

Đinh Hạo nói xong triệu hoán thanh kiếm rỉ sét ra, bàn tay đẩy kiếm vào đại sảnh đại điện trấn thủ.

Kiểm Tổ đã dung hợp vào kiếm linh chỉ phôi trong thanh kiếm rỉ sét, có thể sử dụng thanh kiếm rỉ sét một chút. Trong thời gian ngắn Kiếm Tổ có thể đánh ra lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, có thanh kiếm rỉ sét trấn giữ Hồng Thạch trang viên Đinh Hạo yên tâm rất nhiều.

Đinh Hạo lắc người biến mất tại chỗ.

Kim Khả Ngôn nghi hoặc hỏi:

- Đại nhân đi đâu?

Đan Hùng lắc đầu.

Về mặt Nạp Lan Sơ lo lắng nhìn vị trí Đình Hạo biến mất.

Con chó mực to, đại ma vương Tà Nguyệt lười biếng nằm trên bậc thang trước đại điện sưởi nắng. Lúc trước Đình Hạo đã dặn dò con chó mực to, đại ma vương Tà Nguyệt không được đi theo.

- Meo, lo lắng cái gì? Dù sao người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm. Nhân sủng đó chỉ gây rắc rối cho người khác chứ không ai ăn bớt được hân.

Đại ma vương Tà Nguyệt lạnh nhạt nói:

- Ta có dự cảm lần này có kẻ xui xẻo.

* * *

Sau khi Đình Hạo rời khỏi Hồng Thạch trang viên liền đổi hình dạng, thả chậm bước chân đi dạo trong Thạch Chủy thành.

Cùng lúc đó, ở nơi bí ẩn có người bỗng mở mắt ra, lộ biểu tình vừa mừng vừa sợ nói:

- Tìm ra hân, rốt cuộc xuất hiện. Hừ, mặc kệ ngươi là ai đều khó thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Người đó biến mất tại chỗ.

* * *

Có vẻ Đình Hạo không biết hân đã lộ tung tích.

Đình Hạo nhàn nhã đi dạo trong Thạch Chủy thành, ăn một tô mì vĩa hè. Đình Hạo đi qua mấy tiệm nhỏ, mau quả cho bảo bối nữ hài tử Đình Thiên Sương, mấy hồng nhan tri kỷ.

Khi Đình Hạo làm xong mọi thứ thì bóng tối bao phủ mặt đất.

Đường cái trên Thạch Chủy thành đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày. Đình Hạo nhàn nhã đi trong đám đông, dần ra khỏi đường cái đi hướng hẻo lánh vắng bóng người.

Trong Thạch Chủy thành khu vực rộng lớn, Đình Hạo dần đến gần Lạc Thánh sơn mạch.

Lạc Thánh sơn mạch là chỗ ban đầu Thần Đình phương đông đặt bẫy truy sát Đình Thánh Thán.

Trong bóng đêm dãy núi Lạc Thánh sơn mạch nguy nga đứng thẳng như cự thú ẩn núp chờ cắn người, rừng rậm màu xanh phát ra tiếng gầm rú khiến người không rét mà run.

Khóe môi Đình Hạo cong lên.

Đình Hạo đang định bước vào rừng rậm màu đen thì một người chợt xuất hiện trước mắt hân. Trời đêm không thể che đi mái tóc vàng dài, thân hình xinh đẹp hoàn mỹ, có sức hấp dẫn làm tim người đập nhanh.

Là công chúa nhân ngư hải tộc.

Đình Hạo nhíu mày.

- Đừng vào sơn mạch, quay về khu phồn hoa ngay.

Ánh mắt công chúa nhân ngư hải tộc kỳ lạ nhìn chằm chằm Đình Hạo, nói:

- Ngươi đã bị người theo dõi, một khi vào Lạc Thánh sơn mạch sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Đình Hạo giãn chân mày, mỉm cười hỏi:

- Sao công chúa điện hạ nhận ra ta được?

- Điều này không quan trọng.

Công chúa nhân ngư hải tộc thúc giục:

- Mau đi đi, trên người của ngươi bị người gieo dẫu ấn thần thức bí pháp rất ỉn, bọn họ sớm muộn phải hát hiện ra người. Khu não nhiệt không tiện công kích, nhưng khi ngươi vào sơn mạch vắng vẻ thì chính là đi chịu chết.

Đinh Hạo vẫn chậm rãi nói:

- Thì ra là vậy, đa tạ công chúa nhắc nhở, làm ta hết hồn. Ta còn tưởng công chúa đến cướp lại nguyên mẫu tinh khoáng.

Công chúa nhân ngư hải tộc nhú mày nói:

- Nếu còn dằng dai thì thần tiên cũng không thể nào cứu được ngươi, đi mau!

Đinh Hạo chấp tay hỏi:

- Tại sao công chúa muốn giúp ta?

Công chúa nhân ngư hải tộc dần lùi vào bóng tối, nói:

- Ngươi hơi giống người ta quen, ta đã nói xong, ngươi hãy đi mau.

Công chúa nhân ngư hải tộc dứt lời đã biến mất trong bóng tối.

Đinh Hạo cười tủm tỉm, lắc đầu. Đinh Hạo không rời đi theo lời công chúa nhân ngư hải tộc mà vào thẳng Lạc Thánh sơn mạch mệnh mang, biến mất trong bóng đêm.

1199. Chương 1202: Tên Của Ta Gọi Là Đinh Hạo.

Chớp mắt.

Công chúa nhân ngư hải tộc lại xuất hiện nhìn chỗ Đinh Hạo biến mất, biểu tình bức tức.

Công chúa nhân ngư hải tộc hừ lạnh một tiếng:

- Thật là kẻ không biết điều, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Hôm nay ngươi tự tìm cái chết, không thể trách ta!

Công chúa nhân ngư hải tộc tức giận giậm chân, do dự giây lát cuối cùng vẫn đi theo Đinh Hạo.

Khi công chúa nhân ngư hải tộc biến mất khoảng nửa nén nhang sau, tong trời đêm tối tăm, từng bóng người vô hình xẹt qua không trung như có luồng sáng đen xông vào Lạc Thánh sơn mạch.

Người dẫn đầu mái tóc dài màu đen bay bay, mặt trắng trẻo, điển trai, chính là Đinh Sát của Thần Đình phương đông.

Cao thủ, thân tín theo sát Đinh Sát.

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào. Nếu ngươi luôn ở trong khu não nhiệt thì ta còn phải tốn công sức, cố tình ngươi đến Lạc Thánh sơn mạch hoang vu này, đỡ ta tốn công sức theo dõi.

Trong bóng đêm, mặt Đinh Sát tràn ngập sát ý.

Dẫu ấn thần thức phản hồi lại càng rõ ràng hơn, mắt Đinh Sát sáng ngời nhìn chằm chằm thạch phong nguy nga trước mắt.

Đinh Sát đáp xuống, nói:

- Ở đó, bao vây bốn phía lại đừng để hắn chạy!

Đám cao thủ thân tín sau lưng Đinh Sát vâng dạ, bay lướt qua hư không bao vây bốn phía Lạc Thánh sơn mạch. Bọn họ giơ tay lên, từng cột trụ màu xanh sẫm bay ra khỏi bàn tay, lơ lửng trong hư không. Một trăm lẻ tám cây cột phát ra dấu ấn minh văn chớp lóe trong không trung, hoàn toàn phong tỏa không gian.

Đinh Sát mang theo mười thân tín mạnh nhất đáp xuống đỉnh thạch phong.

Ánh trăng tinh khiết chiếu xuống soi rõ thạch phong. Một thân hình to lớn dài áo xanh đứng bên vách núi, khí chất hờ hững như tiên, sức hấp dẫn kỳ lạ như thần tiên đưa lưng hướng thế gian.

- Rốt cuộc đã đến?

Thân hình áo xanh chậm rãi xoay người. Dưới ánh trăng, một khuôn mặt tuấn tú như yêu, mắt sáng hơn ngôi sao. Bóng đêm thối mái tóc đen rậm của hắn, phong độ như ngọc, cực kỳ hoàn mỹ.

Đinh Sát ngăn người, đáy lòng có cảm giác rất lạ. Đinh Sát cảm thấy từng gặp người này ở đâu nhưng không nhớ nổi.

Tuy nhiên những chuyện đó không quan trọng.

Đinh Sát chậm rãi tới gần, lạnh lùng cười:

- Thì ra đây là mặt thật của ngươi? Đừng nói nhảm nữa, giao nguyên mẫu tinh khoáng ra đây, cho người toàn thân.

Thanh niên áo xanh như ngọc dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Đinh Sát, lắc đầu, nói:

- Quả nhiên ngươi tham lam giống như phụ thân của ngươi, một khối nguyên mẫu tinh khoáng đã dụ được ngươi ra, có chết cũng là ngươi tự tìm.

Đinh Sát ngây người, hiểu ra:

- Hóa ra ngươi sớm biết ta gieo dấu ấn thần thức trên người của ngươi nên cố ý dụ ta tới đây?

Khóe môi thanh niên áo xanh như ngọc cong lên trào phúng nói:

- Nếu không thì ngươi nghĩ sao? Tại sao người ta gieo dấu ấn thần thức trên người ta đều bị xóa bỏ, chỉ có dấu ấn của ngươi là còn giữ đến bây giờ? Ngươi gây thơ cho rằng là vì dấu ấn thần thức của ngươi inh sao?

Trong lòng Đinh Sát nổi lên lửa giận vì bị lừa gạt.

Đinh Sát hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Bị ngươi phát hiện thì sao? Ngươi cho rằng ngươi đang câu cá nhưng thật ra là thiêu thân đùa với lửa!

Đinh Sát tin tưởng tuyệt đối vào thực lực của mình. Trong bạn cùng lứa trừ Đinh Đồng ra không ai làm gì được Đinh Sát, huống chi tối nay gã mang theo cao thủ Thần Đình phương đông.

Thanh niên áo xanh như ngọc chậm rãi nói:

- Ngươi có biết tên của ta là gì không?

Đinh Sát khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Chuột nhất vô danh sao đáng lọt vào tai ta?

Thanh niên áo xanh như ngọc không cần Đinh Sát đáp, tự báo tên:

- Tên của ta gọi là Đinh Hạo.

Đinh Sát cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Quả nhiên là tiểu bối vô danh, Đinh Hạo gì đó bản điện hạ chưa từng nghe nói . . .

Mặt Đinh Sát đầy coi rẻ, nhưng chớp mắt có tia chớp xẹt qua đầu gã, cơ mặt cứng lại.

Đinh Hạo?

Tên này . . .

Đinh Sát chợt nhớ phụ thân từng nói mười năm trước, đại thúc tỏa sáng toàn thiên hạ từng có một nhi tử tên là Đinh Hạo.

Không lẽ thanh niên áo xanh như ngọc là Đinh Hạo đó?

Sao có thể như vậy?

Khí lạnh chạy dọc sống lưng Đinh Sát, gã nhìn Đinh Hạo chăm chăm, lòng nghi ngờ. Không đúng, nghe nói đứa trẻ đó đã chết, bị rút hết tinh huyết. Dù bây giờ Đinh Hạo còn sống thì đã biến thành phế nhân, không thể nào tu luyện võ học.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Có vẻ người đã phản ứng lại.

Đinh Hạo nghe răng nanh trắng dưới ánh trăng như hai hàng đao sắc bén.

Đinh Hạo nói:

- Món nợ năm xưa bây giờ nên thanh toán hết. Vốn là bậc cha chú làm sai, ta nên đi tìm hấn. Nhưng người giống như phụ thân của người hận không thể quỳ liếm chân Đinh Đồng, trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn người đã làm ra lựa chọn, không còn gì để nói. Năm xưa khi phụ thân của người xuống tay với ta chỉ mới ba tuổi đầu nên biết ngày hôm nay sẽ đến.

Đinh Sát cười to bảo:

- Ha . . . Ha ha ha ha ha ha! Ta phi!

Đinh Sát khinh thường nói:

- Được làm vua thua làm giặc, mọi thứ là ông trời đã định trước. Người là cái thứ gì? Giả thần giả quý, gia đình Đinh Thánh Thán nên chết hết! Người dám giả mạo tiện chủng đó vậy thì chết chung với bọn họ đi!

Đinh Sát nói xong vung tay lên.

Mười cao thủ thân tín Thần Đình phương đông bên cạnh Đinh Sát biến thành ánh sáng xông hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Người giống y như phụ thân của người, đồ nhất gan, chỉ dám kêu thuộc hạ chịu chết.

Một tay như kiếm dựng thẳng trước ngực.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm ý vô hình xẹt qua hư không.

Cao thủ Thần Đình phương đông đi đằng trước nhất không kịp phản ứng bị kiếm ý xuyên qua thân hình, bùng một tiếng thành đốm lửa nổ tung. Trong khoảnh khắc cơ thể cao thủ Thần Đình phương đông thành tro tan biến trong không trung.

Một cường giả cảnh giới Võ Thánh cảnh chết trong chớp mắt.

- A a a!!!

- Nguy rồi, đây là kiếm pháp gì?

Võ Thánh cảnh khác kinh kêu, không dám đối diện mũi nhọn. Lực lượng kiếm ý vô hình cắt hư không, nơi kiếm ý đi qua bốn người vàng tránh né, không dám nghênh đón chính diện. Thoảng chớp đỉnh thạch phong tràn ngập kiếm ý như có vô số thần kiếm vô hình cắt nát hư không, người ta rơi vào lưới kiếm.

Phập phập!

Có hai cường giả Võ Thánh cảnh bị kiếm ý xuyên qua, chết ngay lập tức.

Trong không trung, không khí tách ra hai bên như sóng biển, kiếm khí kiếm quang vô hình rít gào nhưng không thể bắt giữ quỹ tích của kiếm.

Có người bị chém đứt tay kinh khủng hét to:

- Đây rốt cuộc là là kiếm pháp gì?

Bọn họ đều là cường giả thánh nhân cảnh, kiến thức rộng rãi, trải qua vô số lần chiến đấu nhưng chưa từng gặp kiếm pháp kỳ dị như vậy. Không có thứ gì ngăn được nó, đao chắn đao gãy, kiếm ngăn kiếm đứt. Dù là huyền khí hộ thân cường đại cũng không thể ngăn kiểu chém giết sắc bén vô cùng này.

Cường giả Võ Thánh cảnh bị đứt tay gào thét, rất nhanh bằng giá chui ra từ miệng vết thương, lực lượng bùng nổ. Chớp mắt cơ thể cường giả Võ Thánh cảnh bị đóng băng sau đó vỡ vụn trong không trung.

1200. Chương 1203: Tên Của Ta Gọi Là Đinh Hạo (hạ).

Cường giả cảnh giới Võ Thánh cảnh không thể đỡ một kích của Đinh Hạo.

Có người hét to:

- Là kiếm ý!

Người đó lộ biểu tình kinh hoàng, cuối cùng nhớ ra điều gì. Chỉ có lực lượng công kích cực độ kiếm đạo mới có hiệu quả như vậy, một kiếm phá vạn pháp, cực cảnh của kiếm chính là kiếm ý.

Lực lượng kiếm ý có thể nói là vô địch không gì không phá nổi.

Nghe nói tu luyện kiếm ý đến đỉnh cao thì có thể thực hiện nhất kiếm phá vạn pháp, mặc cho người có ngàn vạn tuyệt kỹ thần thông, ta một kiếm phá. Mặc cho người có phòng ngự, thần khí kiên cố cỡ nào khó thể ngăn cản một nhát kiếm ý.

Lĩnh ngộ kiếm ý là chung cực của kiếm giả.

Nhưng chuyện tốt này chỉ gặp chứ không thể cầu được.

Nhiều thiên tài tuyệt thế chưa chắc có thể lĩnh ngộ kiếm ý, mười năm trước Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng được gọi là kiếm khách số một đại lục phương đông cũng chưa lĩnh ngộ được lực lượng cực cảnh kiếm đạo, luôn thấy tiếc nuối vì thế.

Một cường giả kiếm đạo lĩnh ngộ kiếm ý có thể giết ngay đối thủ cùng đẳng cấp.

Thanh niên áo xanh như ngọc trước mắt bọn họ cảnh giới mới chỉ có nhị khiếu Võ Thánh cảnh, thúc phát lực lượng kiếm ý cực kỳ cường đại. Kiếm khí kiếm ý giăng đầy không trung, động một cái là có thể giết ngay đám người Đinh Sát. Mười cường giả Võ Thánh cảnh sợ teo tim.

Giây lát sau đã có sáu cường giả Võ Thánh cảnh chết.

Còn lại bốn người trắng bệch, không dám chiến đấu xoay người bỏ chạy ngay.

Đây không phải chiến đấu mà là chịu chết, kiếm ý vô hình không gì đỡ nổi, bốn cường giả Võ Thánh cảnh không có năng lực đó. Kiếm ý đã phá hủy dấu chí của bọn họ.

Đinh Sát tức giận quát:

- Phế vật, đồ vô dụng!

- Mặc kệ ngươi là ai, tối nay phải chết! Nếu nguyên mẫu tinh khoáng xuất hiện trước mặt ta thì không thể có chủ nhân thứ hai!

Đinh Sát bước ra một bước, sau lưng có ảo ảnh thần hoàng hiện ra. Lực lượng hùng vĩ phát ra từ cơ thể Đinh Sát, như chúa tể nhìn xuống trần gian.

Đinh Sát quát to:

- Lực lượng kiếm ý gì tan tác cho ta!

Đinh Sát đánh ra một đấm.

Ảo ảnh thần hoàng sau lưng Đinh Sát cũng tung nắm đấm.

Đinh Hạo cười to, bước ra một bước, ngón tay như kiếm vẽ không trung. Cánh tay Đinh Hạo hầu như biến thành kiếm bén, kiếm ý kiếm khí đốt cháy hừng hực rề rề không.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm khí kiếm ý lửa và ảo ảnh thần hoàng va chạm, hai bên đều tan tác.

Đinh Sát cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là kiếm ý nhất kiếm phá vạn pháp sao? Có vẻ tu vi của ngươi còn kém rất xa.

- Rất nhanh ngươi sẽ biết.

Đinh Hạo siết chặt tay, hần biến thành kiếm bén tuyệt thế, sau lưng hiện ra bốn ảo ảnh kiếm khí kiếm ý hoặc lạnh, hoặc nóng, hoặc rực cháy hoặc đóng băng đại biểu cho bốn lực lượng kiếm ý xuân hạ thu đông.

Vù vù vù vù vù!

Bốn kiếm ý kiếm khí đều xuất hiện, giống như khổng tước xòe đuôi. Đinh Hạo cúi đầu, thoáng chốc kiếm ý bắn ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ảo ảnh thần hoàng giơ nắm đấm to thoáng chốc bị bốn kiếm ý bắn thủng, đôi tay ảo thành thần hoàng vụt tắt, biến mất.

Đinh Sát hộc búng máu:

- Phụt.

Đinh Sát văng ra ngoài.

- Thần điện hạ!

Còn lại bốn cường giả thánh nhân cảnh giật nảy mình vội ra tay cứu giúp, trong đó có hai người không tiếc dùng xác thịt ngăn cản Đinh Hạo công kích.

Đinh Hạo dừng bước, giống như sát thần.

- Đinh Sát, cho ngươi cơ hội công bình đấu, đừng để huyết mạch Đinh gia trong người mất mặt!

Bốn loại kiếm ý kiếm khí xuân hạ thu đông quanh quẩn sau lưng Đinh Hạo. Bốn loại ánh sáng xanh biếc, đỏ thắm, hoàng kim, bạc trắng chớp lóe. Đinh Hạo như thần linh giáng thế, có loại khí thể nhìn xuống thiên địa.

Đinh Hạo không ra tay với cường giả thánh nhân cảnh.

Lần này bề quan Đinh Hạo đã hiểu đạo của mình, giúp đỡ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ vào thế giới thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, rèn luyện thần thức cứng cỏi, cảm ngộ kiếm ý và đao ý tăng thêm một bậc. Lúc này Đinh Hạo thi triển lực lượng kiếm ý hầu như giết ngay bất cứ cường giả nào dưới cảnh giới thánh nhân cảnh.

Đây là chỗ biến thái của song mạch nhị khiêu thánh nhân cảnh.

- Phi, ngươi là ai? Xứng khiêu chiến với ta sao?

Đinh Sát nổi khùng, tay chộp hư không, hai tay cầm hai thanh trường kiếm đỏ như máu giống chất lỏng chảy xuôi, toát ra hơi thở kỳ dị xông hướng Đinh Hạo.

Ảo ảnh thần hoàng sau lưng Đinh Sát lại hiện ra, nó như hóa thân của gã hai tay cầm hai thanh thần kiếm, khí diễm ngập trời.

Đinh Hạo di chuyển bước chân, ảo ảnh di hình không ngừng đổi vị trí. Mỗi khi Đinh Hạo chớp lóe một lần là sẽ có bốn kiếm ý xuân hạ thu đông điên cuồng bắn ra. Kiếm ý sắc bén ập xuống, chém nát hư không.

Đinh Sát hét to:

- Phá cho ta!

Thần kiếm chất lỏng đỏ rực kỳ dị vung lên, kiếm khí kiếm ý tới gần người Đinh Sát đều bị chém nát.

- Đây là bởi vì lực lượng kiếm ý của ta chưa đến cảnh giới viên mãn.

Đinh Hạo hiểu rằng hắc lĩnh ngộ kiếm ý chỉ mới ở giai đoạn khởi đầu nên không thể làm được nhất kiếm phá vạn pháp.

Nhưng thần kiếm chất lỏng đỏ như máu trong tay Đinh Sát cũng có diễm thần diệu.

Đinh Sát vung kiếm lên, ảo ảnh thần hoàng sau lưng gã cũng vung thần kiếm như một Đinh Sát khác. Kiếm khí sắc bén khủng khiếp phủ xuống đầu Đinh Hạo.

Vù vù vù vù vù!

Ảo ảnh thần kiếm vụt qua.

Đinh Hạo né tránh, một lũ tóc dài bên tai bị chém đứt bay trong không trung.

Đinh Sát cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lực lượng kiếm ý buồn cười gì đó ở trước mặt thần vương thánh thể ta đây không chịu nổi một kích!

Về mặt Đinh Sát cuồng ngạo, tóc đen bay phất phới.

Đinh Sát cười ha hả khinh thường nói:

- Thứ không biết sống chết, muốn gài bẫy giết ta? Quá ngu ngốc! Cho dù ngươi là Đinh Hạo đó thì sao? Mười năm trước phụ thân ta giết phụ tử các ngươi một lần thì Đinh Sát ta hôm nay vẫn có thể giết ngươi!

Đinh Hạo không ngừng đổi vị trí, dùng kiếm ý xuân hạ thu đông phản kích.

Trong cơ thể Đinh Sát chảy dòng máu thần vương thánh thể là thể chất huyết mạch cực kỳ cổ xưa, có ảo diệu vô cùng. Lực lượng huyết mạch thúc giục đến mức tận cùng có thể mượn lực lượng thần vương thời viễn cổ, gần như vô địch.

Mạch Đỉnh thị có nhiều thể huyết mạch đỉnh cao, cũng là tiền vốn cho Thần Đỉnh phương đông thống trị đại lục phương đông bao nhiêu năm nay.

Đinh Hạo quan sát kỹ càng ảo diệu của thần vương thánh thể.

Đinh Hạo thậm chí vận chuyển thiên nhân vô đạo thúc giục lực lượng quả cầu ánh sáng vàng trong thức hải. Một con mắt dựng đứng tách ra giữa trán Đinh Hạo, thần quang vàng bắn ra bao phủ Đinh Sát.

- A? Đó là . . .

Đinh Hạo thấy đan điền trong cơ thể Đinh Sát có thân hình hùng vĩ nguy nga như sáng thể thần, cho người cảm giác có ma thần sáng tạo thế giới mới trong đan điền, ẩn chứa lực lượng hỗn độn.

Đây là căn nguyên bí ẩn của thần vương thánh thể sao?

1201. Chương 1204: Một Kẻ Phế Nhân.

Trong đan điền có lực lượng huyết mạch diễn hóa ảo ảnh cổ thần kích phát ra ngoài người hình thành ảo ảnh to lớn, phát huy lực lượng thần vương? Đúng là rất kỳ diệu, thể chất huyết mạch hiếm thấy.

Đinh Sát khai quật thể chất chưa đến đỉnh, ảo ảnh ma thần trong đan điền mơ hồ, mặt mũi không rõ ràng, cách đại thành còn rất xa.

Vù vù vù vù vù!

Ảo ảnh ma thần liên tục chém thần kiếm, một miếng vải áo của Đinh Hạo rách ra.

Đinh Sát chủ thủ, ảo ảnh ma thần chủ công, phối hợp hoàn mỹ. Đinh Hạo như đối mặt hai địch thủ khủng bố. Trong phút chốc kiếm khí kiếm ý xuân hạ thu đông không thể phá tan phòng ngự của Đinh Sát.

Đinh Sát nhẹ răng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Dù ngươi là Đinh Hạo kia thì sao? Phế vật đúng là phế vật, muốn chứng minh cái gì sao? Phụ thân trốn tội của ngươi rất nhanh sẽ chết, ngươi xuống địa ngục trước chờ hắn đi!

Đinh Sát rất là cuồng.

Từ nhỏ Đinh Sát đã nặng tính giết chóc, đánh nhau với người hờ chút là chết hoặc bị thương. Đinh Sát làm người máu lạnh vô tình nên mới có tên 'sát', là kẻ hiếu sát nổi tiếng trong thiên tài thể hệ trẻ Thần Đình phương đông.

- Ngươi - Nên - Chết!

Đầu chân mày Đinh Hạo lóe ánh sáng lạnh.

Đinh Sát liên tục nhục nhã Đinh Thán làm Đinh Hạo nổi sát khí.

Đinh Hạo búng ngón tay, một cây trường kiếm vàng nhạt sắc bén nằm trong tay hắn. Cổ tay Đinh Hạo rung lên, bốn kiếm khí kiếm ý chém nát hư không.

Đinh Sát biến sắc mặt nói:

- Thiên Sát thần kiếm?

Trong tay Đinh Hạo cầm Thiên Sát thần kiếm, thần binh nổi tiếng của Thập Thần Tử. Đinh Sát hiểu ngay nhiều chuyện, thì ra người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thay đổi chiến cuộc Thập Vạn Đại Sơn mạch chính là Đinh Hạo.

Phát hiện này khiến Đinh Sát giật mình.

Hôm đó Thập Thần Tử là cảnh giới bán thần đều suýt chết trong tay Đinh Hạo, đánh mất thần binh nổi tiếng của mình. Nói vậy là Đinh Hạo chưa dốc hết sức?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thần kiếm ảo ảnh thần vương bị kiếm ý kiếm khí đánh nát.

Dùng Thiên Sát thần kiếm kích phát ra kiếm ý kiếm khí mạnh hơn lúc Đinh Hạo tay không gấp mấy chục lần. Kiếm ý xẹt qua hư không, cắt đứt mọi thứ, dù là ảo ảnh thần vương cũng không ngăn được.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Thần kiếm chất lỏng đỏ trong tay Đinh Sát cũng bị đánh nát, vài缕 kiếm khí cắt qua người gã, máu phun ra.

Đinh Sát bị thương.

Đinh Hạo được thể không tha người, Thiên Sát thần kiếm nằm trong tay hắn như vật sống, kiếm quang phun ra nuốt vào, từng đợt kiếm khí kiếm ý liên tục bắn ra nuốt thiên địa.

Kiếm ý đầy trời làm người ta tuyệt vọng.

Đinh Sát điên cuồng rống to:

- A a a a!!!

Mặt Đinh Sát dữ tợn như mãnh thú, thần kiếm chất lỏng đỏ sau khi vỡ lại phục hồi như cũ, giống kim loại ký ức tụ thành hình ngăn cản Đinh Hạo công kích.

Ảo ảnh thần vương sau lưng Đinh Sát không còn sức công kích, đành biến thành ảo ảnh thần kiếm phòng ngự.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm ý kiếm khí xé gió, thần kiếm chất lỏng đỏ và ảo ảnh thần kiếm không ngừng bị chém nát vụn.

Từng đợt kiếm ý xẹt qua người Đinh Sát.

Chớp mắt thiên tài Thần Đình phương đông Đinh Sát, có thần vương thành thể toàn thân như bị lãng trì, mình đầy vết thương. Cơ thể Đinh Sát đầm máu rơi vào đường cùng.

Tuy Đinh Sát có thể huyết mạch nhưng dù gì còn trẻ, thành thể chưa đến cảnh giới đại thành, tu vi chỉ mới thánh nhân cảnh đại viên mãn, chưa vào thần cảnh. Tuy Đinh Sát nhờ vào lực lượng huyết mạch thể chất đạt đến lực công kích bán thần nhưng rốt cuộc không phải thần cảnh, dù là kinh nghiệm chiến đấu hay công kích đối với Đinh Hạo song mạch Vô Thánh cảnh hết sức bùng nổ Đinh Sát liền rơi vào thế yếu.

- Phụt phụt phụt phụt . . .

Đinh Sát phun búng máu ra.

Đinh Sát hoàn toàn bị Đinh Hạo đánh bại, lúc trước cuồng ngạo bây giờ trông như trò cười. Trái ngược trong giây lát làm Đinh Sát nhận ra gã không phải đối thủ của thanh niên áo xanh như ngọc tự xưng là Đinh Hạo.

Lực lượng kiếm ý đáng sợ phá hỏng cơ thể Đinh Sát.

- A! Phụt!

Đinh Sát liên tục học ra máu, người lão đảo không đứng vững.

- Bảo vệ điện hạ!

Cao thủ bên ngoài thạch phong trông thấy hình ảnh này đều điên cuồng xông lên công kích Đinh Hạo.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ, chờ đám cường giả, cao thủ Thần Đình phương đông tới gần thì ngón tay vuốt nhẹ Thiên Sát thần kiếm, thân kiếm tỏa sáng rực rỡ, từng luồng sáng kiếm ý bắn ra từ ngón tay hắn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Máu phun ra, xương trắng tung tóe.

Mấy chục cường giả, cao thủ Thần Đình phương đông bị giết ngay lập tức.

Bọn họ đều là kẻ trung thành thân tín của Đinh Sát, là phe đối địch không chết không ngừng với phe phụ thân, giữ lại chúng không chừng sẽ uy hiếp cho tam thúc, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

Đinh Hạo không có lòng thương hại, ra tay dứt khoát giết chết hết.

Có thể gạt bỏ một ít lực lượng của Ngụy Thần Đế thì hay bấy nhiêu, góp gió thành bão.

Chớp mắt trên thạch phong chỉ còn một mình Đinh Sát.

Đinh Hạo khề thở dài:

- Tất cả nên kết thúc.

Nếu có thể thì Đinh Hạo không muốn thù địch với người chảy cùng dòng máu, nhưng nghĩ đến mối thù mười năm trước, Đinh Sát độc ác với phụ thân là tìm Đinh Hạo lại càng rắn.

Đinh Sát không cam lòng gằm rống, xoay người biến thành luồng sáng chạy trốn.

Cùng lúc đó, từng hoa văn minh văn chữ hán màu vàng lóe lên dưới chân Đinh Hạo, hấn kích phát ra dấu ấn sớm khắc trong không trung. Một màn sáng phòng thủ chắc chắn đổ chụp xuống phong tỏa quanh thạch phong.

Đinh Sát đập vào màn sáng vàng lại hộc bãi máu, té xuống dưới.

Đinh Hạo sớm bày minh văn trận pháp, nếu hấn đã dụ Đinh Sát ra thì tất nhiên phải chuẩn bị đầy đủ.

- Người ra tay đi, nếu hôm nay ta không chết thì mai sau sẽ giết ngươi!

Đinh Sát lão hỏa, toàn thân đầm máu. Bốn kiếm ý xuân hạ thu đông tạo thành vết thương khủng bố trong cơ thể Đinh Sát, hầu như phá hủy lực lượng căn nguyên.

Đinh Hạo giờ kiếm lên:

- Nếu ngươi có lời trần tội gì thì ta sẽ chuyển lời giúp.

Đinh Sát tức giận quát:

- Phụ tử các ngươi đều la tiện chủng, sẽ có người báo thù cho ta!

Mắt Đinh Hạo tràn ngập sát khí:

- Vậy ngươi đi chết đi!

Vù vù vù vù vù!

Kiếm khí mệnh mỏng chém cổ Đinh Sát.

Đinh Sát bị thương nặng, đứng còn khó, gã chỉ có thể trợ mắt chờ chết.

Chính lúc này . . .

Bộp!

Một bong bóng lam nhạt hiện ra như nhà tù thủy tinh bao phủ Đinh Sát bay lên cao, tránh khỏi đao quang kiếm ý.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Rất cuộc công chúa điện hạ cũng chịu xuất hiện.

Kiếm quang kiếm ý như bóng với hình đuổi theo.

Thanh âm êm tai trong trẻo như chim sơn ca vang lên:

- Đinh công tử cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Mái tóc dài màu vàng bay lên, công chúa nhân ngư hải tộc xuất hiện, tay cầm hải vương thần kích ba mũi chặn kiếm quang kiếm ý của Đinh Hạo.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên cười khẩy nói:

- Tại sao công chúa điện hạ cứu hấn?

1202. Chương 1205: Bí Mật Của Hải Tộc.

Công chúa nhân ngư hải tộc cười nói:

- Tuy ta ở trong thủy vực lâu ngày nhưng từng nghe chút chuyện về mười năm trước, không ngờ Đinh công tử chính là thiên tài chưa kịp tỏa sáng đã chết. Xem tình hình hôm nay thì dường như Đinh công tử đã hồi phục thiên phú ngày xưa.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Vốn nghĩ tình lúc trước công chúa nhắc nhở nên tha ột lần, nếu công chúa điện hạ quyết định bảo vệ hắc thì đừng trách ta xuống tay vô tình!

Tim công chúa nhân ngư hải tộc run lên, vội hỏi:

- Đỉnh công tử sát khí quá nặng, ta không phải bảo vệ Đỉnh Sát mà chỉ muốn khuyên nhủ công tử.

Đinh Hạo nhướng mày, biểu tình bình tĩnh lại, nói:

- Được, ta chờ xem công chúa điện hạ khuyên ta với lý do gì.

Công chúa nhân ngư hải tộc thở phào, hải vương thần kích ba mũi vung lên. Một luồng sáng lam bắn ra điểm vào Đỉnh Sát bị trói buộc, gã bỗng vùng vẫy điên cuồng, miệng vết thương khắp người trào máu. Giấy lát sau Đỉnh Sát mềm oặt xuống, ngắt xỉu.

- Rồi, bây giờ hắc đã trở thành phế nhân, ký ức bí hủy, tu vi võ đạo hoàn toàn biến mất. Dù vết thương có lành thì hắc cũng điên điên khùng khùng, không thể nào hồi phục.

Công chúa nhân ngư hải tộc mỉm cười nói:

- Đỉnh công tử không cảm thấy đối xử với hắc như vậy là trừng phạt tốt nhất cho phụ thân của hắc sao?

Đinh Hạo im lặng.

Công chúa nhân ngư hải tộc vung hải vương thần kích ba mũi, bọt màu lam quanh người Đỉnh Sát vỡ ra, gã rớt xuống đất.

Đinh Hạo thả thần thức ra thoải mái tiến vào cơ thể Đỉnh Sát, phát hiện người gã bị lực lượng kiếm ý phá hủy thâm, là phế nhân. Thức hải hỗn loạn, dù dùng thần thức mà pháp trực tiếp rút ký ức cũng sẽ không được thứ gì.

Mấu chốt nhất là ảo ảnh thần vương bằng bạc trong đan điền của Đỉnh Sát đã tan rã, cái này tương đương với gã mất lực lượng huyết mạch.

Đúng là bị phế, với vết thương thể này dù có thần đan cũng không thể chữa lành cho Đỉnh Sát.

Trông công chúa nhân ngư hải tộc mềm yếu, dịu dàng, ngây thơ vô hại như mỹ nữ hàng xóm nhưng ra tay cực kỳ độc ác. Công chúa nhân ngư hải tộc làm như vậy tàn nhẫn hơn giết chết Đỉnh Sát.

Đinh Hạo đánh giá thiếu nữ công chúa nhân ngư hải tộc từ trên xuống dưới, lòng cảnh giác.

Nữ nhân như vậy rất đáng sợ.

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Tại sao phải làm như vậy?

Công chúa nhân ngư hải tộc cười nói:

- Đỉnh Sát chưa thể chết, ta cần hắc để nhờ lực lượng Thần Đình, nếu hắc chết thì mọi cố gắng của ta sẽ uổng phí. Nếu Đỉnh công tử và hắc có thù lớn không thể xóa nhòa thì ta đành dùng cách này.

- Nhờ lực lượng Thần Đình?

Lòng Đinh Hạo máy động, cất Thiên Sát thần kiếm.

Đinh Hạo hỏi:

- Nàng là công chúa của hải tộc, về thân phận, địa vị không thua Đỉnh Sát, muốn làm chuyện gì còn cần nhờ cậy Thần Đình sao?

Công chúa nhân ngư hải tộc cười ngọt ngào, không giấu diếm:

- Đỉnh công tử không biết rằng mặc dù diện tích lãnh thổ hải tộc bao la, có vô số cao thủ nhưng lực ảnh hưởng chỉ giới hạn trong hải vực. Thứ ta muốn tìm không ở hải vực, rất có thể lưu lạc chỗ nào đó trên Thần

Ân đại lục. Quyền trượng tể ti đại nhân tộc ta đã bói toán thứ đó nằm ở góc nào đó trên đại lục phương đông, nên ta cần nhờ lực lượng Thần Đình.

- Ta có thể hỏi công chúa điện hạ muốn tìm thứ đó là gì không?

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Có lẽ ta đã từng thấy nó.

- Nếu Đình công tử đồng ý hỗ trợ thì không còn gì tốt hơn.

Công chúa nhân ngư hải tộc lộ vẻ mừng rỡ, cười ngọt ngào nói:

- Không dám giấu diếm, chúng ta tìm hậu tự của hải thần điện hạ. Hai trăm năm trước thần hải hải thần điện hạ trong thất hải vực chết, để lại một hậu tự kết thừa lực lượng của hải thần điện hạ. Người đó nên trở thành chủ thất hải, chúa tể hải tộc. Không biết tại sao một trăm năm trước hậu tự của hải thần biến mất trong thần điện hải thần canh phòng nghiêm ngặt. Hải tộc thất hải tìm khắp nơi nhưng không tra ra chút tung tích, điều duy nhất khẳng định là điện hạ vẫn sống, vì thần tộc mệnh thạch trong Hải Sâm thần điện còn sáng.

- Hậu tự của hải thần?

Đinh Hạo ngẩn người, không ngờ được nghe bí mật này.

Khuôn mặt xinh đẹp, ngây thơ của công chúa nhân ngư hải tộc lộ nét buồn rầu nói:

- Đúng vậy. Không biết điện hạ đi đâu, gần trăm năm qua vì điện hạ biến mất nên hải tộc thất hải nghi ngờ, chỉ trích nhau, có lẽ châm lửa góp gió, chiến loạn không dứt. Chiến hỏa hầu như thiêu đốt hải vực thất hải, dân chúng hải tộc bị hại. Một năm trước quyền trượng tể ti đại nhân lợi dụng thất hải thất đại hỏa diễm thần sơn phun trào, cứu tinh liên châu dị tượng trên bầu trời bói toán được manh mối điện hạ chắc ở đại lục phương đông. Ta mạo hiểm ra hải vực là để tìm điện hạ kia.

Đinh Hạo gật đầu, thần thức Thăng Tự Quyết nói cho hắn biết nữ nhân này không nói dối.

- Chuyện bí mật như vậy công chúa điện hạ nói hết cho ta được không?

Đinh Hạo hỏi:

- Công chúa điện hạ không sợ ta ra ngoài tung tin sao? Khi đó trừ tộc của công chúa điện hạ ra, hải tộc khác trong thất hải sẽ chen nhau đến.

Công chúa nhân ngư hải tộc tự tin cười nói:

- Bởi vì ta tin tưởng Đình công tử không phải loại người như vậy. Từ nhỏ ta đã có năng lực kỳ lạ, có thể thấy rõ lòng người, phân biệt quỷ tích. Theo ta thấy Đình công tử không phải hạng người gian xảo, lật lọng.

Đinh Hạo cười cười nói:

- Cái mũ cao thật.

Công chúa nhân ngư hải tộc không để bụng, tiếp tục bảo:

- Điện hạ của chúng ta từng thích biến thành hải tộc cấp thấp đi dạo, bề ngoài hơi đáng yêu khờ khạo. Điện hạ chưa hoàn toàn thức tỉnh thần cách nên không có lực công kích gì, nhưng năng lực phòng ngự có thể nói là thiên hạ vô song. Vô song tinh lao dễ dàng giam cầm địch thủ mạnh hơn điện hạ vô số lần.

Đinh Hạo ngây người:

- Vô song tinh lao?

Đinh Hạo chợt nhớ đến một thứ.

Công chúa nhân ngư hải tộc gật đầu, nói:

- Ủm! Giống như bọt nước lúc này ta giam Đình Sát, nhưng ta nhờ hải thần chiến kích kích phát, thủ đoạn của điện hạ inh hơn ta rất nhiều.

Đình Hạo hít sâu.

Đình Hạo nghĩ ra điều gì nhưng không lộ ngay, nói:

- Thì ra là vậy, ta sẽ chú ý chuyện này giúp công chúa điện hạ.

Công chúa nhân ngư hải tộc nói:

- Vậy xin đa tạ Đình công tử. Nếu Đình công tử giúp chúng ta tìm điện hạ trở về thì sẽ là ân nhân của hải tộc thật hải, toàn hải tộc cảm tạ Đình công tử, sẽ cố gắng hết sức báo đáp lại.

Công chúa nhân ngư hải tộc biết rõ đại lục phương đông bây giờ gió mây thay đổi, tuy Thần Đình phương đông là thế lực số một nhưng căn cơ đã bắt đầu dao động. Đình Hạo ở trận doanh Đình Thánh Thán có tiềm lực không thể khinh thường, phe Đình Thánh Thán ẩn núp các góc Thần Ân đại lục, là lực lượng cường đại. Được Đình Hạo đồng ý nghĩa là hy vọng tìm ra điện hạ tăng lớn một phần.

Chỉ cần tìm được điện hạ thì công chúa nhân ngư hải tộc sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào.

1203. Chương 1206: Kiếm Tà, Nê Bò Tát.

Đình Hạo gật đầu, không nói tiếp chuyện này mà bảo:

- Công chúa điện hạ mang Đình Sát đi đi, không được lộ chuyện đêm nay ra ngoài. Ta không muốn bị ai biết thân phận.

Công chúa nhân ngư hải tộc thề thốt:

- Xin Đình công tử yên tâm, ta nguyện thề bằng vinh diệu tế tự nhân ngư tộc, tuyệt đối sẽ không để người thứ ba biết.

Đình Hạo gật đầu, lòng máy động, mình vẫn trận pháp đầy trời biến mất. Đình Hạo lắc người mất tích.

Công chúa nhân ngư hải tộc nhìn hướng Đình Hạo biến mất, khẽ thở phào.

Công chúa nhân ngư hải tộc không ngờ người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng mấy lần để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng nàng sẽ có thân phận kinh người như vậy.

hải tộc có nghe nói chuyện mười năm trước, khi đó công chúa nhân ngư hải tộc còn nhỏ, sau khi nghe xong từng tiếc nuối cho Đại Thần Tử tỏa sáng khắp đại lục. Công chúa nhân ngư hải tộc tức giận đám người Thập Tam Thần Tử dè tiện, từng thương tiếc cho thiếu niên thiên tài đã định sẽ trở thành chí tôn nhưng đã chết sớm.

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ ngây thơ của một nhân ngư tộc mới có bốn tuổi.

Mười năm qua công chúa nhân ngư hải tộc gặp nhiều âm mưu quỷ quyết tranh đấu gay gắt, trưởng thành thiên tài rực rỡ nhất nhân ngư tộc, cảm xúc ngày xưa đã biến mất. Công chúa nhân ngư hải tộc dùng ánh mắt bây giờ nhìn lại quá khứ đã không còn nhiều cảm xúc, chỉ thấy thế giới lạnh băng mạnh ăn thịt yếu.

Công chúa nhân ngư hải tộc không ngờ thiếu niên từng khiến nàng lúc còn nhỏ đồng tình hiện giờ góc đầu trở lại, biến cường đại thế này.

Đình Hạo đã hồi phục lực lượng huyết mạch của mình?

Đình Hạo muốn lấy lại những gì thuộc về mình sao?

Trên thế giới này thật sự có ân oán luân hồi, thứ đã từng mất đi có thể lấy về được sao?

Công chúa nhân ngư hải tộc đứng trên thạch phong như chiến trường Tu La một lúc, sau đó nàng mang theo Đình Sát hôn mê biến thành luồng sáng rời khỏi Lạc Thánh sơn mạch.

* * *

Đinh Hạo trở về khu phồn hoa trong Thạch Chủy thành, trên đường vẫn đốt sáng đèn đuốc.

Đinh Hạo chậm rãi đi dạo, ngắm cảnh đêm.

Chợ đêm rất náo nhiệt, khắp nơi có tiếng rao hàng, nhiều tửu quán lộ thiên là chốn náo nhiệt nhất. Thịt nướng, cồn kích thích mọi người hưng phấn nhất. Lúc này người đi đường đa phần là mặt mày dữ dằn, mang theo vũ khí.

Qua trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, quân đội Thần Đình phương đông trong khu vực Thạch Chủy trấn gặp đả kích nặng, lực lượng hao tổn nhiều cộng với thể lực các phương tỵ tập lại khiến Thần Đình cảm giác áp lực lớn. Thần Đình phương đông dứt khoát bỏ tuần tra đêm trong Thạch Chủy thành, mặc kệ các thể lực tranh đấu gay gắt, nương điều này tiêu hao lực lượng các phương.

Thạch Chủy thành bây giờ là chỗ không có pháp luật.

Đinh Hạo chậm rãi bước trên đường, hắn cảm giác được ánh mắt không tốt từ bốn phía. Cách ăn mặc thư sinh tuấn tú như Đinh Hạo bị xem là yếu đuối dễ ăn hiếp, vài người hăm hở muốn thử.

Trong quán rượu ven đường, một đám nam nhân cao to uống rượu tán dúc:

- Có nghe nói gì không? Có một khối khối nguyên mẫu tinh khoáng xuất thế, Thạch Chủy thành bây giờ mưa gió vần vũ.

Một nam nhân khác có vẻ tin tức nhạy bén bĩu môi cười nói:

- Đây là chuyện nhiều ngày trước rồi, những đại thể lực sử xuất các loại thủ đoạn đều không thể tìm ra người bí ẩn sở hữu nguyên mẫu tinh khoáng. Nhưng có người lợi dụng chuyện này làm vỏ lớn.

- A? Nói nghe thử.

- Ủm! Cổ họng hơi ngứa, thôi không nói.

- Dương đại ca làm vậy là sai, khiến các huynh đệ tò mò chết! Tiểu nhị, đưa thêm một bình thượng đẳng nữ nhi hồng. Dương đại ca, ta mời người cùng uống rượu, hãy mau kể xem có chuyện gì lớn xảy ra?

Dương đại ca bí hiểm nói:

- Ha, ngại quá ngại quá. Được rồi, để ta nói. Chuyện lớn thứ nhất liên quan tới U Minh Quỷ tông, nghe nói truyền nhân của thể lực ngấm bí ẩn này đã đến Thạch Chủy thành. Nghe nói truyền nhân của U Minh Quỷ tông đấu với tiểu thiên tài của Thần Đình, Đình Linh, hai bên bất phân thắng bại.

Mấy người khác trợn tròn mắt lắng nghe.

Lần đầu tiên bọn họ nghe nói đến chuyện này. U Minh Quỷ tông là một thể lực rất đáng sợ luôn đối địch với Thần Đình phương đông nhưng không bị tiêu diệt đủ chứng minh nó cường đại, bây giờ truyền nhân U Minh Quỷ tông xuất thế là muốn cứng rắn đối đầu với Thần Đình phương đông sao?

Dương đại ca uống hớp rượu ngon, chép miệng nói:

- Có tin đồn U Minh Quỷ tông là hóa thân của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều, nói vậy không chính xác. Bởi vì U Minh Quỷ tông thật ra chỉ là hóa thân của Hoàng Tuyền Thần Điện, một trong hai đại thể lực thuộc Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều. Bích Lạc Thần Điện là một thần điện khác của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều chưa bị tiêu diệt, diễn biến thành lực lượng khung bố khác có tên Bích Lạc tiên tông, danh tiếng không bằng U Minh Quỷ tông nhưng thực lực nội tình thì không kém bao nhiêu, chẳng qua càng bí ẩn, điệu thấp hơn.

Đinh Hạo vừa lúc đi ngang qua nghe Dương đại ca nói thì lòng mấy động.

Mấy tin tức này cụ thể, giống tin Đinh Hạo có được từ Thiên Thánh Hiên, xem ra không phải tin đồn.

Dương đại ca tiếp tục bảo:

- Ta nói đến việc lớn thứ hai liên quan tới Bích Lạc tiên tông, bởi vì truyền nhân của Bích Lạc tiên tông cũng xuất hiện trong Thạch Chủy thành. Nghe nói thực lực truyền nhân của Bích Lạc tiên tông rất mạnh, bên người có một lão bộc thần cảnh đi theo, mục tiêu là tiên khí sắp xuất thế.

Đinh Hạo đang định đi nghe Dương đại ca nói xong thì kinh ngạc. Dương đại ca biết được khá nhiều tin tức, Đinh Hạo nổi lên hứng thú.

Đinh Hạo đi vào tửu quán lộ thiên, ngồi cách đám nam nhân khôi ngô không xa. Đinh Hạo kêu mấy món ăn, vánh tai nghe lén.

Dương đại ca tiếp tục bảo:

- Truyền nhân của Bích Lạc tiên tông là một kẻ khá độc, nghe nói trong người ẩn chứa lực lượng khủng bố có thể đấu với Chiến thần. Mười ngày trước truyền nhân của Bích Lạc tiên tông xuất hiện trong khu vực đại chiến Thập Vạn Đại Sơn, đã đánh bại một vị cường giả thần cảnh của Thần Đình.

Một thanh niên lôm côm không kiềm được hỏi:

- Chuyện bí ẩn như vậy sao Dương đại ca biết được? Chắc không phải lừa chúng ta đi?

Dương đại ca cười hì hì, biểu tình bất mãn nói:

- Không cần biết làm sao ta biết được, ta nói ra chỉ vì vui vẻ, các người tin thì nghe tin, không tin cũng đừng nghe!

Có người quát mắng thanh niên trẻ vừa lên tiếng nghi ngờ Dương đại ca:

- Tiểu tử nhà ngươi biết cái gì? Dương đại ca nổi danh thần thông quảng đại, hẳn nói ra tin tức sao mà giả được? Dương đại ca dừng để ý tới hắn, nói tiếp đi.

Thanh niên cúi đầu nhận lỗi.

Dương đại ca cười hì hì tiếp tục bảo:

- Chuyện thứ ba liên quan đến truyền thuyết từng có trên đại lục, các vị có ai biết vị thiên tài cái thể Kiếm Tà năm xưa oai phong đại lục không?

Mọi người nhìn nhau.

Một nam nhân trung niên lớn tuổi nhú mày vất óc, chợt nghĩ ra, kinh ngạc nói:

- Kiếm Tà? Chẳng lẽ là Kiếm Tà từng cùng với Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng trở thành song tuyệt kiếm ngoài Thần Đình? Vị đó vừa chính vừa tà, xuất quỷ nhập thần, đã từng vì báo ân một chén điểm tâm cháo hoa một ngày tám trăm năm, huỷ diệt bảy đại tông môn, kiếm đạo cuồng ma?

1204. Chương 1207: Kiếm Tà, Nê Bồ Tát (hạ).

Dương đại ca gật đầu, nói:

- Chính là lão quái vật này. Năm xưa Liên Hoa Vô Song Trảm của 21 được nhiều người xem là một trong các bảo điển chí cao của kiếm đạo. Tiếc rằng con người Kiếm Tà quá kiêu ngạo, lạnh lùng, không có bằng hữu, không ai biết lai lịch của hắn, không rõ sư thừa. Kiếm Tà dạo chơi nhân gian, mấy năm nay rất ít xuất hiện. Có người nói Kiếm Tà đã rời khỏi đại lục phương đông đi du lịch lãnh thổ dị tộc khác, nhưng nửa tháng trước bỗng xuất hiện một thanh niên tóc tím mắt bạc thì triển nửa thức Liên Hoa Vô Song Trảm.

Có người trầm ngâm nói:

- Không lẽ là truyền nhân của Kiếm Tà?

Dương đại ca cười nói:

- Rất có thể.

Có kẻ cảm thán rằng:

- Sao truyền nhân của mấy lão quái vật đều xuất hiện tại đây, giống như có hẹn trước vậy.

- Tiên khí sắp xuất thế, một số người không nhận được nữa.

Có người bỗng nói:

- Nhiều thiên tài tụ tập tại đây, sớm muộn gì sẽ có cuộc chiến thiên tài. Không biết ai có thể cười đến cuối cùng, ai mới là thiên tài trong thiên tài?

- Cái này rất khó nói. Nếu thiếu niên tên Đinh Đồng của Thần Đình không bị thương nặng trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn thì sẽ không ai là đối thủ của hắn, bây giờ sao . . .

Dương đại ca uống hớp rượu, nói:

- Đinh Linh của Thần Đình, công chúa nhân ngư hải tộc, truyền nhân của Kiếm Tà đều rất mạnh. Truyền nhân của U Minh Quỷ tông, Bích Lạc tiên tông rất bí ẩn, khó nói rõ ai cao ai thấp. Phải rồi, trong trận đại chiến Thập Vạn Đại Sơn xuất hiện người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cũng rất đáng sợ, có lẽ hắn sẽ lộ mặt.

Có người kinh ngạc hỏi:

- Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng? Hắn cũng là cường giả thế hệ trẻ sao?

Dương đại ca gật đầu, nói:

- Sau chuyện đó có người điều tra tung tích người này, có chút manh mối. Nghe nói Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các bán tin tức tuổi người này không qua hai mươi hai. Thật khó tin, hai mươi tuổi đã đánh bại cao thủ cảnh giới bán thần như Thập Thần Tử, cướp đi Thiên Sát thần kiếm. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không yếu hơn bất cứ thiên tài nào.

Mọi người xôn xao.

Thời gian gần đây có nhiều đề tài về thân phận, lai lịch của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, là đề tài nóng. Nhiều người đoán lung tung, đa số cho rằng là cường giả năm xưa theo Đinh Thánh Thán nên mới có thực lực khủng bố đến thế, không ngờ hắn còn rất trẻ tuổi.

Nếu không hơn hai mươi tuổi vậy mười năm trước người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chỉ cỡ sáu tuổi?

Vậy chắc chắn không phải cường giả thuộc hạ cũ của Đinh Thánh Thán.

Lại một thiên tài quái vật.

Người trong tửu quán im lặng, suy nghĩ những thiếu niên thiên tài còn trẻ đã uy chấn thiên hạ, còn bản thân là người lớn nhưng sống mơ màng qua ngày, cảm thấy cuộc đời ảm đạm.

- Các vị, ta lắm miệng khuyên mọi người một câu. Hiện giờ thế cục đại lục phương đông rắc rối phức tạp, truyền nhân các thế lực, người ngày xưa tỏa sáng thiên hạ đều xuất hiện. Truyền nhân của U Minh Quỷ tông, Bích Lạc tiên tông, Kiếm Tà, mấy thiên tài Thần Đình, Đại Thần Tử, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, công chúa nhân ngư hải tộc, thiên tài giao nhân, vũ tộc phương tây, thú tộc phương bắc . . .

Nói đến đây Dương đại ca thở dài, một hơi uống hết bình rượu, về mặt ủ rũ.

Dương đại ca nói:

- Loạn thế đáng sợ sắp đến, ta có dự cảm không lâu sau lãnh thổ Thạch Chủ thành mấy trăm vạn dặm sẽ là chiến trường thịt vụn. Nếu các vị không có chuyện quan trọng thì hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi, một khi tiên khí giáng thế thì thiên địa này sẽ bị lật tung, cá trong chậu bị vạ lây.

Dương đại ca nói xong lão đảo đứng dậy bước ra ngoài.

Mọi người ngây ngẩn.

Vốn là cuộc trò chuyện hào hứng không ngờ đến cuối buổi sẽ là kết quả này, hứng thú suy sụp. Dương đại ca nói không sai, không có thực lực tuyệt đối thì hãy nhân lúc còn sớm mua chóng rời đi, tránh cho bị vạ lây.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng Dương đại ca, trầm ngâm.

Dương đại ca không đơn giản, gã nói nhiều bí ẩn người bình thường không biết được. Tại sao Dương đại ca tung tin đồn này ra ngoài?

Thùng thùng!

Chợt có tiếng gõ bàn nặng nề.

Đinh Hạo bị cắt đứt suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy một nam nhân khôi ngô râu ria mặt hung tợn đứng trước mặt.

Nam nhân khôi ngô râu ria mặt hung dữ cúi đầu, nhe răng cười nói:

- Tiểu tử, đại gia thiếu tiên, cho ta mượn mấy khối huyền tinh tệ xài đỡ.

Đám nam nhân vạm vỡ xung quanh vui sướng khi người gặp họa nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo móc một khối huyền tinh thạch phẩm chất thấp ra khỏi ngực đặt lên bàn, nói câu tiểu nhị tính tiền rồi chớp mắt biến mất trước mặt mọi người.

Nam nhân khôi ngô râu ria mặt hung dữ cảm giác có gió mạnh lướt qua, bóng người biến mất. Nam nhân khôi ngô râu ria mặt hung dữ giật mình há hốc mồm, hiểu rằng đã gặp phải cao nhân, gã sợ toát mồ hôi lạnh.

Người xung quanh la ó, không ai thấy rõ Đinh Hạo đi bằng cách nào, tốc độ vượt qua cực hạn bọn họ bắt giữ.

Tiểu nhị tửu quán không biết xảy ra chuyện gì, bước tới lấy huyền tinh thạch.

Nam nhân khôi ngô râu ria mặt hung dữ không nói một câu, xoay người bỏ đi ngay. Nam nhân khôi ngô râu ria mặt hung dữ chạy thẳng hướng cửa tây Thạch Chủy thành, suốt đêm bỏ đi không dám ngừng chân.

Người trong tửu lâu im thin thít.

Dương đại ca mới nói chưa đến một nén nhang đã ứng nghiệm. Thư sinh áo xanh tuần tú không nghe tên tuổi đã đáng sợ như vậy, nếu vừa rồi chọc giận hần hủ diệt tửu quán trong một giây là dễ như chơi. Thế giới này thật sự quá nguy hiểm.

Qua chuyện tối hôm nay nhiều người trong tửu quán vào ngày hôm sau đều gói ghém hành lý rời khỏi Thạch Chủy thành. Lời Dương đại ca nói, thực lực của Đinh Hạo cao thâm khó dò kích thích bọn họ rất nhiều.

Tuy tiên khí, thuốc dẫn tiên được rất tốt nhưng cần có mạng để dùng.

Trong thế giới lạnh lùng pháp tắc rừng rậm này nếu không có đủ thực lực thì phải tự lượng sức, không thì giây trước còn là sinh mạng hoạt bát giây sau đã là cái xác ảm ảm.

* * *

Có lẽ Dương đại ca uống say nên bước chân loạng choạng, người lắc lư rời khỏi tửu quán đi về nhà mình.

Đèn đường hai bên ngày càng tối, ít người đi đường.

Dù đã say nhưng Dương đại ca vẫn quay về đúng cửa nhà quen thuộc. Một sân hàng rào đơn sơ, xuyên qua hàng rào có thể thấy tòa lầu nhỏ bằng gỗ hai tầng, khá tinh xảo. Trong sân dựng cây tre treo bốn, năm bộ đồ, có hai bộ đồ gần cửa con nít.

Khi thấy đồ con nít thì Dương đại ca nở nụ cười.

Nhưng chớp mắt nụ cười biến thành trầm trọng, giật mình.

Dương đại ca bước ra một bước đã vượt khoảng cách mấy chục thước đi vào sân, gã cảm ứng được điều gì, biểu tình giận dữ.

Dương đại ca nhẹ giọng nói:

- Là bằng hữu ở đâu giá lâm, xin hãy bước ra đây.

Dưới ánh trăng, sân hàng rào tĩnh lặng.

Tiếng cười đột ngột vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Không uống là Nê Bồ Tát từng danh chấn đại lục, thoái ẩn nhiều năm nhưng vẫn cảnh giác như vậy.

1205. Chương 1208: Phong Vân Kim Lân Bàn.

Trong sân bỗng có thêm một người thân hình thon dài thẳng tắp, tóc dài hư xuôi. Dưới ánh trăng người đó cao to, có khí chất tiêu sái.

Nam nhân mặc áo trắng, dường như ánh trăng trong thiên địa đều tập trung vào người gã, như ánh sáng bạc di động.

Xung quanh có tiếng bước chân vang lên.

Mấy chục bóng người xuất hiện trong hàng rào sân bao vây bốn phía, mỗi người mặc trường bào màu trắng phát ra khí thế cường đại. Trong đó hai võ giả áo trắng mỗi người xách một đứa trẻ. Một nữ nhân khuôn mặt bình thường bị trói run cầm cập ở một bên.

Dương đại ca biến sắc mặt nói:

- Các hạ nhận sai người, chỗ này không có Nê Bồ Tát gì.

Thân hình thon dài mặc trường bào trắng cười to bảo:

- Nếu o phải ngẫu nhiên phát hiện hơi thở Phong Vân Kim Lân Bàn thì khó tin nổi Nê Bồ Tát, thần nhân bói toán ngày xưa tự xưng là tính khắp huyền cơ thiên hạ sẽ núp trong xóm nghèo Thạch Chủy thành. Ta đã quan sát các hạ nhiều ngày, các hạ đừng đóng kịch nữa.

Dương đại ca vẫn cứng miệng nói:

- Người nhận sai người.

Thân hình thon dài mặc trường bào trắng đạp từng bước, cười nói:

- Nếu người không phải Nê Bồ Tát tức là ta tìm nhầm người? Ha ha ha ha ha ha! Thật khiến người bực mình, ta nhận sai người, vậy giết hai đứa trẻ giải buồn.

Thân hình thon dài mặc trường bào trắng nháy mắt ra hiệu.

Một võ giả áo trắng kiềm giữ đứa trẻ năm tuổi giơ tay lên chặt uống.

Dương đại ca hồi hộp hét to:

- Dừng tay!

Thân hình thon dài mặc trường bào trắng ngăn thuộc hạ lại, lạnh lùng cười:

- Nếu người không phải Nê Bồ Tát thì không có chút giá trị lợi dụng, hãy chết cùng hai đứa nhỏ và mẫu thân của chúng đi. Dù sao trong thành này mỗi giây mỗi phút đều có người chết, thêm bốn người không nhiều.

Dương đại ca hít sâu, đáy mắt lộ tia thống khổ.

Dương đại ca khẽ thở dài:

- Ta tự hỏi không đắc tội Nạp Lan thế gia các người, tại sao Nạp Lan gia chủ hùng hổ dọa người như vậy?

Thân hình thon dài mặc trường bào trắng ra khỏi nhà gỗ lộ khuôn mặt điển trai vô cùng.

Thân hình thon dài mặc trường bào trắng khoảng ba, bốn mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, da trắng như ngọc. Lúc Thân hình thon dài mặc trường bào trắng còn trẻ chắc chắn là mỹ nam làm đảo điên ngàn vạn thiếu nữ, năm tháng không để lại nhiều dấu vết trên người già. Dưới cằm Thân hình thon dài mặc trường bào trắng có lỗ râu dài màu đen tăng thêm phần hấp dẫn trưởng thành.

Người này chính là Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, gia chủ hiện tại của Nạp Lan thế gia.

Nếu người ngoài trông thấy sẽ kinh ngạc kêu ra tiếng. Giờ là nửa đêm, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đường đường là gia chủ Nạp Lan thế gia, cao thủ số một của Nạp Lan thế gia lại xuất hiện trong khu bản dân.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mỉm cười nói:

- Người nhìn thấu thân phận của ta ngay lại còn bảo phải là Nê Bồ Tát? Ta không muốn làm khó dễ người, chỉ mời người xuống núi, dùng Phong Vân Kim Luân Bàn bói toán một lần thì Nạp Lan thế gia sẽ vô cùng cảm tạ các hạ. Tối nay có chỗ nào đặc tội xin hãy thứ lỗi cho.

Dương đại ca tức Nê Bồ Tát lắc đầu, nói:

- Ta đã không chiêm bặc thiên cơ hai mươi năm, tay mới lạ, không sung sức như xưa. E rằng Nạp Lan gia chủ phải thất vọng.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười to bảo:

- Trong thiên hạ có ai không biết Nê Bồ Tát kỳ nhân đệ nhất thiên hạ chưa đến mười tuổi dùng Phong Vân Kim Luân Bàn trong vòng mười ngày tính khắp huyền cơ thiên hạ, đoán được tuổi thọ Thần Đế của Thần Đình năm đó. Người được gọi là đệ nhất nhân dưới thiên cơ sao có thể ngượng tay?

- Bất cứ tài nghệ nào đều như vô đạo một ngày rời tay là sẽ lùi bước, huống chi là thấy rõ thiên cơ?

Nê Bồ Tát khẽ thở dài:

- Bởi vì ta vạch trần nhiều huyền bí thiên cơ, đắc tội nhiều người nên bị truy sát. Thân nhân, bằng hữu, phụ mẫu, thê nhi bị đuổi tận giết tuyệt. Ta bị thiên cơ phản phệ, biến thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ. Ta đã là phế nhân, các hạ cần gì xem trọng phe nhân này?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mỉm cười nói:

- Có phải là phế nhân hay không hãy thúc giục Phong Vân Kim Luân Bàn thử một lần là biết ngay.

Nê Bồ Tát hỏi ngược lại:

- Nếu ta còn có thể bói toán thì sao bị các người uy hiếp tại đây?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nghiêm mặt, nói:

- Năm đó các hạ hào tình biết mấy, hôm nay lại bó tay bó chân. Nếu người không muốn thê nhi tử nữ của mình bị gì hãy ngoan ngoãn phối hợp ta, Nạp Lan thế gia không cầu gì khác, chỉ cần một quẻ của Nê Bồ Tát.

- Bọn họ chỉ là người thường, Nạp Lan gia chủ cần gì phải làm khó họ?

Nê Bồ Tát cười khổ nói:

- Hãy thả bọn họ, ta đi với các người.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lắc đầu, nói:

- Xin lỗi, ta không thể đồng ý.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn ra được tuy trong cơ thể nữ nhân, hai đứa trẻ không có lực lượng hay tư chất siêu đẳng nhưng không ảnh hưởng quyết tâm của gã. Khổng chế ba người thường này mới điều khiển được Nê Bồ Tát, để gã làm việc cho Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngẫm nghĩ, hơi nhượng bước:

- Sau một quẻ ta sẽ tha các người đi, hơn nữa bảo đảm từ nay không quấy rầy sinh hoạt của các người.

Nê Bồ Tát cười to.

Trong lòng Nê Bồ Tát biết rõ lúc này Nạp Lan thế gia tìm đến gã làm uốn lợi dụng gã bói toán cái gì, Nê Bồ Tát càng biết con người tham lam vô hạn. Nạp Lan thế gia tìm được Nê Bồ Tát tuyệt đối sẽ không thả gã đi, gã đã gặp chuyện này rất nhiều lần.

- Ta thật sự không thể bậc tính được nữa.

Nê Bồ Tát chân thành nói:

- Ta nhiều lần bói toán nghịch thiên, sớm đánh mất năng lực.

Nê Bồ Tát móc một cái bàn nhỏ hai màu vàng và bạc ra khỏi ngực, hình dạng rất tinh xảo, khắc đầy hoa văn. Nê Bồ Tát vuốt ve cái bàn nhỏ nhiều lần sau đó gơ tay ném qua.

Nê Bồ Tát nói:

- Đây chính là Phong Vân Kim Lân Bàn, cá người cầm đi đi, hãy tìm quái sư khác là có thể giúp các người tính ra chỗ thuốc dẫn tiên được, tiên khí xuất thế cùng với thời gian.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngẩn ra nhận lấy vòng tròn màu vàng trắng, phân biệt kỹ càng.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cảm nhận được hơi thở kỳ dị giống như hỗn độn, một lúc sau gạt đầu, khê thở dài:

- Thần khí thiên cơ từng khiến vô số người điên cuồng đúng là bất phàm, tuy nhiên . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nói đến đây gơ tay lên ném trả Phong Vân Kim Lân Bàn cho Nê Bồ Tát.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mỉm cười nói:

- Trong thiên hạ có ai không biết chỉ một mình Nê Bồ Tát người mới kích phát được thần khí thiên cơ Phong Vân Kim Lân Bàn? Quái sư khác dù nắm giữ thần khí thiên cơ cũng không tính ra được tiên khí ở đâu. Được rồi, không nói nhiều, mời các hạ đi theo chúng ta, nếu không thì . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười nanh tranh.

1206. Chương 1209: Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kiếm Pháp.

Nụ cười này không hợp với khí chất phong thần như ngọc của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, trông gã giống ác ma dưới đêm trăng.

Một cao thủ Nạp Lan thế gia chỉ vào cánh tay nam hài tử.

Bùm một tiếng, tay nam hài tử nổ một lỗ máu. Đau đớn làm đứa bé khóc toáng lên, mặt xanh mét vùng vẫy nhưng bị bịt miệng, nó không thể phát ra thanh âm.

Nê Bồ Tát giật mình kêu lên:

- Các người . . . Dừng tay!

Nê Bồ Tát tức giận quát:

- Nó chỉ là một đứa trẻ, không biết chút võ công vậy mà các người cũng xuống tay được, tội tệ!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười phá lên, biểu tình mất kiên nhẫn nói:

- Ta nghĩ tình người có kỳ thuật nên mới nhún nhường mãi, nhưng sự kiên nhẫn của ta có hạn. Nếu người còn nói một chữ từ chối thì ta sẽ cắt một tay của nó xuống!

Nê Bồ Tát vừa kinh vừa giận nói:

- Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhà ngươi dù gì cũng là nhân vật nổi danh đã lâu trên đại lục phương đông thế nhưng đề tiện như vậy, xuống tay với đứa trẻ bình thường. Thôi, ta tính một quẻ cho ngươi thì có sao? Tiên khí sinh ra đúng thời cơ, chỉ chủ nhân thật sự của nó mới có được, người ngoài nếu không có phúc duyên dù biết tin tức rõ ràng thì làm được gì?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vừa lòng gật đầu, nói:

- Vậy mới đúng.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vung tay lên:

- Mời đi, đêm dài lắm mộng. Nạp Lan thế gia đã sắp xếp chỗ cho các hạ bậc tính, chỉ chờ các hạ trở hết tài năng.

Nê Bồ Tát hừ lạnh.

Lòng Nê Bồ Tát biết rõ dùng gã có tính ra chỗ tiên khí xuất thế thì Nạp Lan thế gia sẽ không bỏ qua cho gã, bọn họ tuyệt đối không cho phép người biết bí mật tiên khí rời đi, thế nhĩ của Nê Bồ Tát vẫn sẽ gặp nguy hiểm.

Chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nê Bồ Tát thở dài.

Nê Bồ Tát nhớ đời mình năm mươi năm tung hoành đại lục, tài bói toán có thể nói là vô địch, các đại thế lực giành giật lôi kéo. Dù là Thần Đình phương đông cũng phải cung kính với Nê Bồ Tát. Ba mươi năm sau trời phạt đến, phong quẻ ẩn động, Nê Bồ Tát sống người không ra người, quỷ không ra quỷ dạng. Nê Bồ Tát khó khăn lắm mới tìm một nữ nhân bình thường, gã chỉ muốn sống bình an cả đời nhưng vẫn bị cuốn vào giông tố.

Thuật bói toán có thể thấy rõ thiên cơ nhưng không bảo vệ được Nê Bồ Tát.

Nê Bồ Tát trách mình hồi trẻ không học võ đạo mà say đắm thuật bói toán, tuy công thành danh toại nhưng lúc này không thể bảo vệ người nhà.

Trong lòng Nê Bồ Tát tức giận, tự trách, thở dài theo đám người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức rời đi.

* * *

Khi Đinh Hạo trở về Hồng Thạch trang viên đã là đêm khuya.

Đinh Hạo không làm kinh động người khác, trực tiếp trở về căn phòng luyện công bí mật tu luyện.

Chiến đấu với Đinh Sát một lần nữa xác nhận con đường võ đạo lúc trước Đinh Hạo nghĩ. Đinh Hạo đơn thuần dùng lực lượng kiếm ý áp chế Đinh Sát, hẳn không sử dụng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá. Đinh Hạo dùng võ học bản thân đánh bại một vị tiểu thiên tài.

Trận chiến này giúp Đinh Hạo lĩnh ngộ sâu hơn về lực lượng kiếm ý.

Đinh Hạo sốt ruột lấy bỏ đoàn kiếm ý có được từ Thiên Dao Tuyệt Kiếm Lâu ra.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, trước mắt là trời sao, màn đêm lấp lánh các đốm sáng.

Theo kinh ngược trước đây của Đinh Hạo thì mỗi một đốm sáng đại biểu ột loại kiếm ý, rất khó tưởng tượng bỏ đoàn này do tồn tại kỳ diệu nào chế tạo ra mà bao gồm nhiều kiếm ý đến thế.

Đinh Hạo không định lĩnh ngộ kiếm ý khác.

Đinh Hạo đã lĩnh ngộ bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông, ẩn chứa bốn lực lượng khác nhau. Đinh Hạo chưa tham ngộ đến cực điểm, biết nhiều mà tạp, có lĩnh ngộ thêm kiếm ý khác không giúp hắn tăng lực công kích mà sẽ phân tán sức lực.

- Xuân, hạ, thu, đông, một năm bốn mùa cũng là một luân hồi, hoàn mỹ vô khuyết, có đầu có cuối, có bốn loại kiếm ý này là đã đủ.

Đinh Hạo tập trung tinh thần suy nghĩ. Tu luyện kiếm ý ở chỗ linh ngộ, một niệm thông hoặc cần khổ tu nhiều năm.

- Hiện giờ bốn loại kiếm ý là xuân sức sống, hạ cực nóng, thu là thu hoạch, đông là băng giá đã đủ bao gồm tất cả lực lượng biến hóa. Nhưng ta cứ cảm thấy vẫn chưa kỹ càng, một năm tứ quý biến hóa ngàn vạn khí tượng, ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày không giống nhau. Không nên dừng lại ở tứ quý, luân hồi thật sự cần vòng quay hoàn mỹ hơn.

Đinh Hạo đắm chiêu.

Cô động mỗi một ngày vào lực lượng một thức kiếm ý?

Thế này rườm rà quá, mỗi ngày thay đổi không rõ ràng mà lực lượng kiếm ý sẽ phân tán, ngược lại không thể phát huy ra sức mạnh lớn nhất. Không nối liền hoàn chỉnh là không thể hiện áo nghĩa luân hồi bốn mùa.

Đinh Hạo thấy lực lượng mạnh nhất của áo nghĩa kiếm ý xuân hạ thu đông nằm ở chỗ luân hồi.

Bỏ đi luân hồi thì chỉ là bốn loại kiếm ý bình thường, không có chỗ nào đáng nghiên cứu.

Đinh Hạo vắt óc suy nghĩ.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Không biết qua bao lâu sau, đầu Đinh Hạo lóe tia sáng. Đinh Hạo chợt nghĩ ra điều gì, đầu óc mông lung trở nên rõ ràng hơn.

- Đúng vậy. Một năm có bốn mùa, ba trăm sáu mươi lăm ngày tuy không thể cô đọng mỗi ngày làm một thức kiếm ý nhưng trên địa cầu kiếp trước một năm chia hai mươi bốn thời tiết, phân chia như vậy là có ý nghĩa đặc biệt. Nó ẩn chứa trí tuệ của thánh nhân, triết nhân cổ địa. Mỗi một thời tiết ý nghĩa giai đoạn rõ ràng nhất mỗi khí hậu một năm, có áo nghĩa luân hồi bốn mùa.

Lòng Đinh Hạo thông.

- Chuyển hóa bốn kiếm ý xuân hạ thu đông thành hai mươi bốn tiết khí, hoàn toàn có thể diễn hóa ra huyền bí luân hồi thời gian một năm, không chỗ bỏ sót.

Đinh Hạo thấy con đường rộng rãi trước mặt mình.

- Trên địa cầu kiếp trước người dân thời xưa chia hai mươi bốn tiết khí không đơn giản là dấu hiệu ngày mà còn đại biểu cho thái dương hoàng kinh độ số, liên quan lớn đến địa cầu ngân hà vũ trụ. Chúng gồm có lập xuân, vũ thủy, kinh chấp, xuân phân, thanh minh, cốc vũ, lập hạ, tiểu mãn, mang chủng, hạ chí, tiểu thử, đại thử, lập thu, xử thử, bạch lộ, thu phân, hàn lộ, sương hàng, lập đông, tiểu tuyết, đại tuyết, đông chí, tiểu hàn, đại hàn. Mỗi một tiết khí đều có cách nói, áo nghĩa riêng.

Đinh Hạo nhớ lại ký ức kiếp trước, lòng càng rõ ràng hơn.

Suy nghĩ rõ ràng mọi thứ, Đinh Hạo thử tu luyện.

- Tiết khí thứ nhất trong hai mươi bốn tiết khí là lập xuân. Mỗi năm âm lịch từ ngày ba đến năm tháng hai thái dương hoàng kinh độ số vì 315 độ, đặc điểm khí hậu cụ thể theo người địa cầu cổ nói là ‘đông phong giải đông, chấp trùng thủy chấn, ngư thượng băng’.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, tất cả ý niệm tập trung vào hình ảnh ẩn chứa trong ba từ ‘đông phong giải đông, chấp trùng thủy chấn, ngư thượng băng’.

Hình ảnh dần rõ ràng lên.

Trong đầu Đinh Hạo xuất hiện một hình ảnh kỳ diệu.

1207. Chương 1210: Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kiếm Pháp (hạ).

Gió đông thổi qua mặt đất tuy se lạnh nhưng không ngăn được sức sống thổi qua. Mùa đông dài đóng băng, mặt đất tan băng, chập từng ẩn nấp trong vùng đất lạnh kết thúc ngủ đông, bắt đầu thức tỉnh, thân hình mấp máy, cánh vỗ. Cùng lúc đó, nước sông nửa tan, khối băng trôi nổi trên sông.

Đây là diễn hóa trong phạm trù xuân kiếm ý thuộc bốn mùa xuân hạ thu đông.

Đinh Hạo chậm rãi đứng dậy, vươn tay phải ra, Thiên Sát thần kiếm xuất hiện trong tay. Đinh Hạo nhắm mắt lại, cảm nhận một hình ảnh. Đinh Hạo vô thức vùng kiếm, vận chuyển xuân chi kiếm đưa lực lượng vào đặc điểm khí hậu ‘đông phong giải đông, chập trùng thủy chấn, ngư thượng băng’.

Mới đầu Đinh Hạo vùng kiếm trúc trắc, cơ thể thấy khó chịu vô cùng.

Cảm giác như có sợi dây thừng vô hình trói buộc cơ thể, người không nhúc nhích được. Hơi di chuyển sẽ cảm thấy tức ngực, làm người phát điên.

Đinh Hạo không ngừng điều chỉnh, mỗi lần sẽ cảm thấy thoải mái một chút.

Loại biến đổi nhỏ bé này những người khác không nhận ra nhưng với Đinh Hạo trời sinh cảm ứng đao kiếm, hần nhảy bén bắt giữ được tiến triển này.

Thời gian lặng lẽ trôi, không biết Đinh Hạo đã vùng kiếm bao nhiêu lần.

Đinh Hạo hoạt động cơ thể trở nên dễ dàng hơn.

Đinh Hạo ngừng vùng kiếm.

Đinh Hạo mở mắt ra.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Đây là . . .

Đinh Hạo phát hiện trong căn phòng luyện công bí mật có gió đông se lạnh lèm theo chút sự sống qunha quần, khí lưu mất thường có thể thấy. Bên tai Đinh Hạo nghe tiếng chập trùng vỗ cánh, tiếng nước chảy rì rào, nước vỗ khối băng. Trông như thể căn phòng luyện công bí mật có nước băng chảy.

Ngẫu nhiên có tiếng bọt nước bắn lên, là cá quẫy đuôi vỗ mặt nước.

Loại ảo giác này rất thật.

Đinh Hạo rung động nói:

- Đây là . . . Mới rồi ta vùng kiếm ý tạo thành?

Lúc trước Đinh Hạo lĩnh ngộ xuân chi kiếm ý tuy rằng có uy lực lớn nhưng chưa từng chế tạo ảo giác như vậy.

Thứ này gần như là lực lượng pháp tắc.

Đinh Hạo có thể cảm giác rõ ràng có lực lượng kiếm ý vô hình ẩn giấu trong ảo giác, người khác tuyệt đối không phát hiện ra. Đinh Hạo kích phát ra lực lượng như vậy đủ giết ngay một cường giả sơ giai Võ Thánh cảnh.

Thành công!

Đinh Hạo hưng phấn cười phá lên.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo thử nghiệm ý tưởng, hần không ngờ có hiệu quả hoàn mỹ như vậy. Khí hậu phân chia trên địa cầu kiếp trước phối hợp xuân chi kiếm ý kiếp này diễn ra áo nghĩa kiếm ý hoàn mỹ.

- Một thức lập xuân kiếm ý đã có con đường, cần không ngừng tu luyện, lĩnh ngộ. Nếu đến trình độ lô hỏa thuần thục là tương đương với cường giả cao giai thánh nhân cảnh.

Đinh Hạo bình tĩnh tâm tình kích động, suy nghĩ sâu xa:

- Nhưng áo nghĩa thật của hai mươi bốn tiết khí ở chỗ luân hồi thời gian. Trong lực lượng luân hồi xem uy lực lập xuân kiểm ý thì nếu linh ngộ hết Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiểm pháp, thì triển chúng nó dù cường giả thần cảnh cao giai cũng phải nuốt hận.

Lòng Đinh Hạo máy động đánh tan lực lượng lập xuân kiểm ý trong căn phòng luyện công bí mật.

Vách tường vốn trơn bóng trở nên loang lổ vết kiếm, đá cứng rắn nhanh chóng bóc ra như bột phấn rơi rụng. Minh văn trận pháp sớm bị phá hủy, như thể thời gian chảy ngàn vạn năm trong căn phòng luyện công bí mật.

Mới rồi lúc Đinh Hạo luyện kiếm vô tình phóng ra lực lượng tạo thành hiệu quả này.

Đinh Hạo cất bỏ đoàn kiếm ý, rời khỏi thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

* * *

Bên ngoài đã là mặt trời lên cao.

- Sư phụ.

Nạp Lan Sơ đang tu luyện trên quảng trường trước đại điện, thấy Đinh Hạo đi ra nàng rất vui vẻ chạy lại thỉnh an.

Nạp Lan Du Hiệp ngơ ngác ngồi trên ghế đá, thổ nạp với mặt trời, không biết gã tu luyện cái gì trông như ăn ánh nắng.

Đinh Hạo mỉm cười kiểm tra hiệu quả tu luyện của Nạp Lan Sơ, nàng tiến bộ rất nhanh.

Một lúc sau có Đan Hùng, Kim Khả Ngôn báo cáo công việc trong Hồng Thạch trang viên. Một ngàn thể tu Hãn Hải sâm lâm đều là người man rợ quen sống tự do trong Hãn Hải sâm lâm, ở lì trong Hồng Thạch trang viên gần một tháng làm bọn họ nóng trong mình. Nếu không có Đinh Hạo kiềm chế thì Hồng Thạch trang viên đã sớm chạy ra ngoài chơi.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối mỗi ngày ra ngoài tìm hiểu tin tức, đi sớm về trễ rất là bí hiểm. Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối có mang về một số tin tức không lớn không nhỏ.

Đinh Hạo nghe mọi người báo cáo xong gật đầu ghi nhớ, hỏi:

- Phải rồi, đã qua một nửa thời gian, Nạp Lan thể gia có tin tức gì không?

Kim Khả Ngôn cung kính nói:

- Khởi bẩm Thiên Tôn, vẫn không có tin tức. Hôm qua có người từng thấy Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xuất hiện trong thành, chắc chắn hẳn ở Thạch Chủy thành. Không biết Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mưu tính cái gì. Đã tìm hiểu rõ địa vị của Vô Nha phu nhân trong Nạp Lan thể gia, là sư muội của thê tử Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, Minh Nguyệt Châu, rất kiên cường ngang ngược. Vô Nhan phu nhân là một trong mấy người cứng cỏi trong Nạp Lan thể gia, tin tưởng Nạp Lan thể gia tuyệt đối sẽ không bỏ nữ nhân này. Chúng ta nên đề phòng cẩn thận mấy hôm nay.

Đinh Hạo gật gù khen ngợi:

- Ủm! Làm rất tốt.

Lần này mang đám thể tu ra khỏi Hãn Hải sâm lâm giúp Đinh Hạo bớt rắc rối nhiều, có công việc vụn vặt nào giao cho Đan Hùng, Kim Khả Ngôn đều làm rất tốt. Tuy thực lực của Đan Hùng, Kim Khả Ngôn không quá mạnh nhưng rất giỏi trong mấy chuyện này.

Được Đinh Hạo khen, Đan Hùng, Kim Khả Ngôn hưng phấn.

Chính lúc này bên ngoài vang tiếng bước chân, một thể tu Võ Thánh cảnh của cận vệ doanh bước vào.

Thể tu Võ Thánh cảnh cận vệ doanh cung kính nói:

- Khởi bẩm Thiên Tôn, các vị đại nhân, bên ngoài có sứ giả của Nạp Lan thể gia đến.

Lại có Nạp Lan thể gia đến?

Mọi người lạnh lùng cười. Nạp Lan thế gia đúng là chết không hối cải, vênh váo đến không biết mình là ai, cực kỳ ngu xuẩn, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đinh Hạo đại mã kim đao ngồi trên ghế, phát tay nói:

- Cho vào.

Thể tu Vô Thánh cảnh cận vệ doanh đi ra ngoài truyền lệnh.

Giây lát sau lại có tiếng bước chân vang lên, bốn thể tu Vô Thánh cảnh từng bước một đến gần, hộ tống kiếm sĩ áo trắng vóc dáng thon dài đi chính giữa. Nam nhân trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi, dưới cằm có chòm râu dài rũ xuống, áo trắng tinh như tuyết không dính một hạt bụi.

Đinh Hạo nhìn mặt người này, lòng giật mình.

Hay cho nam nhân trung niên phong lưu tiêu sái, khí chất xuất trần, mặt mày tuấn tú, có sức hấp dẫn trường thành hiếm thấy. Khóe môi nam nhân trung niên áo trắng cong lên tăng mấy phần tự tin, lúc còn trẻ chắc người này cũng là mỹ nam hiếm thấy.

Khí độ của nam nhân trung niên áo trắng không tầm thường, tuyệt đối không đơn giản là cao thủ của Nạp Lan thế gia.

Đinh Hạo có một đáp án.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình hỏi:

- Người là Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức?

Không hiểu sao Đinh Hạo bài xích nam nhân trung niên áo trắng này.

- Xin chào trang chủ.

1208. Chương 1211: Các Người Vi Phạm.

Nam nhân trung niên áo trắng chấp tay, mỉm cười thông dong nói:

- Nhờ các vị tiền bối võ đạo, người đồng lứa trong đại lục phương đông ưu ái nên gọi tại hạ một tiếng Thiên Nộ Kiếm, Nạp Lan Tính Đức rất là hổ thẹn nhận. Hôm nay ở trong nhà nghe nô tài báo cáo có bằng hữu Hãn Hải thâm lâm đến Thạch Chủ thành nhưng ta bận việc trong nhà không rảnh đến thăm, đã chậm trễ nhiều, xin chuộc tội.

Đinh Hạo gơ tay, một cái ghế đá bay sát mặt đất đến trước mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh Hạo chỉ vào ghế đá, nói:

- Ngồi.

Tuy Đinh Hạo bài xích Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhưng gã không kiêu ngạo, tư thế điệu thấp. Đinh Hạo sẽ không đánh mặt tươi cười, cộng với Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức là phụ thân ruột của Nạp Lan Sơ, nàng phải suy nghĩ cho cảm nhận của nàng.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mỉm cười nói:

- Đa tạ trang chủ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngồi xuống:

- Không ngờ trang chủ còn trẻ như vậy, thật là giang sơn có người tài xuất hiện. Lúc trước dám nô tài của Nạp Lan thế gia ta không hiểu chuyện, mấy lần đến quấy rầy trang chủ và các bằng hữu Hãn Hải thâm lâm thật là đáng chết, Nạp Lan Tính Đức làm gia chủ xin lỗi các vị tại đây.

- Không sao.

Mắt Đinh Hạo không biểu tình nói:

- Nô tài không hiểu chuyện không sao, chỉ cần chủ nhân hiểu chuyện là được. Không biết Nạp Lan gia chủ đến là vì chuyện gì?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không hề giận khi nghe Đinh Hạo châm chọc, cười to bảo:

- Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, lần này Nạp Lan Tính Đức đến một là xin lỗi trang chủ, còn hai . . .

Nói đến đây về mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức áy náy, biểu tình lạt lỏng nói:

- Nghe nói trang chủ ra khỏi Hãn Hải sâm lâm có mang theo một tiểu cô nương tên là A Sơ?

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, nói:

- Đúng vậy. A Sơ là đệ tử của ta.

- A?

Về mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vui sướng nói:

- Vậy thì tốt quá. Ta . . . Ta có thể gặp A Sơ không?

Khi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nói câu này, nam nhân tuấn tú luôn xuất trần, bình tĩnh bỗng trở nên căng thẳng.

Đinh Hạo nhìn kỹ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không thấy có gì giả dối, gật đầu, nói:

- đương nhiên.

Rất nhanh hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp bị mang vào đại điện.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn chăm chăm hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp. Đặc biệt khi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thấy Nạp Lan Sơ thì trong đầu nhớ đến nữ nhân hái thuốc từng gặp, người già run lên há mồm muốn nói gì nhưng không nói nên lời.

Nạp Lan Sơ đứng bên cạnh Đinh Hạo, hiểu ra điều gì, ngơ ngác nhìn nam nhân tuấn tú. Trong đuôi mắt trong veo có chút mờ mịt, luống cuống.

Nạp Lan Du Hiệp ngơ ngác kéo chặt tay Đinh Hạo, cười híp mắt nói:

- Người tốt, đói, cho ta ăn.

Nạp Lan Du Hiệp quay đầu nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, cười vươn ngón trỏ chỉ, nói:

- Hì hì, xấu xa, đồ xấu xa!

- Đây là ca ca ruột của Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Mắt Đinh Hạo như điện nhìn chăm chăm vào Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, nói:

- Bọn họ đến từ Thiên Hoang bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm.

- Thiên Hoang bộ lạc!

Người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức run lên, cực kỳ kích động nói:

- Giống, quá giống . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bỗng như già mấy chục tuổi, đứng lên đi hướng Nạp Lan Sơ, ngần ngừ hỏi:

- Hài tử, mẫu thân của ngươi có . . . Khỏe không?

Nạp Lan Sơ bản năng lùi một bước, cúi đầu, hốc mắt ngấn lệ.

Nạp Lan Sơ nói:

- Mẫu thân đã qua đời nhiều năm . . .

Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức đứng ngây như phỗng, một lúc sau có giọt lệ lăn ra khỏi hốc mắt.

Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức khẽ thở dài:

- Ta phụ người, Tiểu Thanh, ta phụ người . . .

Đinh Hạo nhủ mày nói:

- Người là chủ thế gia, có địa vị, quyền thế cao cỡ tông chủ một phái. Tại sao nhiều năm qua chưa từng trở về, giờ người đã mất thì khóc có ích gì?

Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức thở hắt ra:

- Là ta vô dụng. Ta vốn là con thứ của gia chủ đời trước Nạp Lan thế gia, địa vị trong gia tộc rất thấp, bị người khi dễ. May mắn ta có chút thiên phú võ đạo, luôn bị gia tộc vứt bỏ. Sau này ta vào Hãn Hải sâm lâm mạo hiểm suýt bỏ mạng trong rừng, nếu không có Tiểu Thanh cứu thì ta đã sớm biến thành xương khô. Ta từng hứa đời này chỉ cưới mình Tiểu Thanh, tiếc rằng sau này gia tộc phái người đến tìm ta, buộc ta rời khỏi Hãn Hải sâm lâm. Sau này ta biết gia chủ bị người ám sát, không ai thừa kế mới nhớ đến ta. Gia tộc có lực lượng phe phái khác có mục đích khác nhau đẩy ta lên vị trí người thừa kế. Hào môn thế gia hiểm ác hơn lòng người giang hồ, ta ở trong đó thân bất do kỷ. Vốn ta định khi hoàn toàn nắm giữ Nạp Lan thế gia sẽ đưa Tiểu Thanh ra Hãn Hải sâm lâm, cho nàng hưởng thụ vinh hoa thế gian này, ai ngờ . . .

Nói đến đây Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức khóc ròng rã.

Đinh Hạo không nói.

Mới rồi Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức kể chuyện giống với tin tức Đinh Hạo có từ Thiên Thỉnh Hiên. Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức đúng là con thứ, không được Nạp Lan thế gia xem trọng nhưng thiên phú võ đạo xuất sắc, là thiên tài hiếm gặp. Gia chủ đời trước chết bí ẩn, Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức cực khổ eo lên vị trí gia chủ.

Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức lại nhìn hướng hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp, ngồi xổm xuống.

Về mặt Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức áy náy nói:

- Hải tử, ta là phụ thân của các người. Ta có lỗi với các người, có lỗi với mẫu thân các người.

Nạp Lan Sơ bị hóa đá.

Bao nhiêu lần trong Hãn Hải sâm lâm nguy hiểm bốn phía Nạp Lan Sơ luôn mơ mộng về hình ảnh này. Năm tháng cô đơn lạnh lẽo, Nạp Lan Sơ nhỏ tuổi canh giữ trước mộ mẫu thân, nàng mong đợi phụ thân sẽ xuất hiện trước mặt giang vòng tay ấm áp ôm nàng và ca ca vào lòng.

Nạp Lan Sơ nhớ đến trước khi mẫu thân lìa đời nhìn chăm chăm nàng, lặp lại dặn dò nàng lớn lên hải ra khỏi Hãn Hải sâm lâm tìm phụ thân. Nạp Lan Sơ không biết nên đáp lại nam nhân trước mắt như thế nào.

Nói hận thì chắc là có.

Khi mẫu thân còn sống luôn nhớ đến nam nhân này từng phút từng giây, nhưng cho đến chết đều không thể đợi người thương trở về. Nạp Lan Sơ nhớ mãi đôi mắt tuyệt vọng tối dần của mẫu thân lúc chết, hẳn rất muốn hét lên hỏi: Lúc trước người ở đâu?

Nhưng Nạp Lan Sơ nhìn Thiên Nộ Kiểm Nạp Lan Tính Đức khóc lóc hối hận thì không thể lạnh lùng được.

Dù sao người trước mắt là phụ thân của nàng, là nam nhân mà mẫu thân đến chết vẫn yêu.

Dù Nạp Lan Sơ ăn bao nhiêu cực khổ, chịu tội nhiều cỡ nào đều gánh chịu, nhưng nàng không muốn khiến mẫu thân ngủ say trong vòng tay tình thân thất vọng, đau lòng.

Nạp Lan Sơ sợ hãi cúi đầu, kéo tay áo Đinh Hạo:

- Phụ . . . Phụ thân!

1209. Chương 1212: Vũ Thủy Kiếm Pháp.

Trong khoảnh khắc này lòng thiếu nữ Nạp Lan Sơ cực kỳ phức tạp, chỉ có kéo tay áo Đinh Hạo mới cho nàng lòng can đảm được.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nghe tiếng kêu phụ thân thì vui hơn hờ như đứa trẻ, vội gật đầu, nói:

- Ủm! Ủ! Hài tử ngoan, ha ha ha ha ha ha! Hài tử ngoan!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức định kéo Nạp Lan Sơ vào lòng.

Nạp Lan Sơ âm thầm giật Nạp Lan Sơ lùi lại, bình tĩnh nói:

- Nạp Lan gia chủ thất thổ, ban đầu ta đã phái người đến nhắc Nạp Lan thế gia nhưng tại sao đến bây giờ Nạp Lan gia chủ mới nhớ đến gặp nhi nữ của mình?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lộ biểu tình tức giận nói:

- Thời gian trước Nạp Lan Tính Đức không ở trong Thạch Chủy thành, không biết chuyện này. Nói ra thật xấu hổ, nghiệt tử và phu nhân của ta chung một phe, sợ ta biết sợ nhận về A Sơ, Du Hiệp nên hết sức che giấu, còn phái người ám sát hai đứa, thật quá đáng! May mắn ta kịp thời biết tin, lần này ta đến là muốn đón A Sơ, Du Hiệp trở về, bù đắp lại thiếu thốn mấy năm nay. Nếu đám không biết sống chết đó còn dám lên phá rối thì Nạp Lan Tính Đức sẽ cho chúng biết sơn giạn của ta!

Đinh Hạo gật đầu, lý do này không thể cãi lại.

Đồn rằng hiện nay Nạp Lan thế gia chia ba hệ. Lúc trước Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức leo lên vị trí gia chủ cưới Chung Linh làm thê tử, giờ nàng là người cầm quyền một phe, địa vị đứng sau gia chủ. Bên ngoài đồn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức sợ vợ, không biết là thật hay giả.

Trong khi nói chuyện thì Đinh Hạo phái người thả thanh niên mũi ưng, nữ nhân trung niên hoa quý kiêu kỳ, mấy chục cao thủ Nạp Lan thế gia bị nhốt dưới địa lao Hồng Thạch trang viên ra, mang đến đại điện.

- Gia chủ, gia chủ . . .

Các cao thủ Nạp Lan thế gia thấy Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thì kích động lên, chắc chắn là gia chủ tức giận vùng kiếm đến cứu bọn họ, đám man rợ Hãn Hải thâm lâm sắp tiêu đời.

Chỉ có nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân là cảm thấy tình huống không đúng, nhìn bốn phía.

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân nhíu mày hỏi:

- Gia chủ một mình đến đây?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chậm rãi đứng dậy nhìn đám người trước mắt mình, mắt lóe sát ý. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lắc người, vèo một tiếng mấy chục cái đầu cao thủ Nạp Lan thế gia bay lên, cổ phun vòi máu.

Từng khuôn mặt tràn ngập khó tin đọng lại, cái đầu rơi lộp bộp xuống đất.

Mãi đến khi chết các cao thủ Nạp Lan thế gia đều không hiểu tại sao Nạp Lan gia chủ xuống tay với bọn họ.

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân tức giận quát hỏi:

- Nạp Lan Tính Đức, ngươi làm gì? Điên rồi sao?

- Giấu giếm gia chủ, lên tụy sát nhi tử, nữ nhi của ta là đáng chết.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lạnh lùng nói:

- Con người đều có nghịch lân, mấy năm nay ta tự hỏi lòng luôn khoan dung với họ các người, dù các người có làm gì sai đều dễ dàng tha thứ. Nạp Lan Tính Đức này đã chiều hư các người, dám giấu ta làm chuyện không thể tha thứ!

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân tức giận quát:

- Nạp Lan Tính Đức, người có biết người đang nói cái gì không? Là Linh nhi sư muội phái chúng ta đến, những người này là thân tín của Linh nhi sư muội. Người giết chết bọn họ, theo ta thấy người không muốn làm gia chủ nữa rồi!

- Ha ha ha ha ha ha! Ta . . . Mới là gia chủ của Nạp Lan thế gia! Các người vi phạm!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười to lộ rõ hào hùng, con người co rút nói:

- Người chỉ là một kẻ khác họ, nếu không nể mặt phu nhân thì sao ta tha thứ cho người càn rỡ đến bây giờ? Dám lên truy sát A Sơ, Du Hiệp sau lưng ta thì phải trả giá đắt!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nói xong nhích người một chỉ điểm vào trán nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân.

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân hoảng hốt hét lên:

- Người . . . !

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân bay ngược ra sau vó một chưởng.

Tính thực lực thì nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân không phải đối thủ của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, huống chi nàng bị nhốt trong Hồng Thạch trang viên thời gian dài, trạng thái sa sút. Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân chỉ muốn trốn chạy, bởi vì nàng nhìn ra được Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thật sự muốn giết nàng.

Nhưng làm sao Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chịu để nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân trốn thoát?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hét to:

- Chết đi!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhanh như tia chớp, đến sau mà tới trước, ngón tay như kiếm đâm thủng chưởng phong của nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhanh như chớp chỉ vào trán nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân.

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân đứng ngây như phỗng:

- Người dám . . . Thật . . . Sự . . . Giết . . . Giết ta?

Một giọt máu đỏ thắm chảy ra từ trán nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân.

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân là sư tỷ của Chung Linh, đệ nhất phu nhân Nạp Lan thế gia. Vì có mối quan hệ này nên địa vị của nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân rất cao trong Nạp Lan thế gia, bình thường dựa vào Chung Linh tác oai tác quái. Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân không quá xem trọng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cúi đầu vâng dạ với Chung Linh. Hôm nay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biểu hiện ra sát phạt, quyết đoán, thái độ sắc bén khiến nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân mơ hồ cảm giác không ổn.

Chẳng lẽ nam nhân này luôn nhẫn nhịn chờ đợi, mưu đồ cái gì?

Phải tìm cách báo cho Chung Linh Vấn Kiếm sơn!

Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân nghĩ vậy liền muốn trốn, nhưng ý thức càng lúc càng mơ hồ, thân hình lảo đảo ngã ngửa ra sau. Nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân chưa té xuống đất thì đầu bùm một tiếng nổ tung, kiếm khí toát ra.

Hàng loạt động tác quá nhanh, người trong đại điện không kịp phản ứng.

Đình Hạo đứng nhìn nhưng không ngăn cản.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức khá nổi danh trong đại lục phương đông, hôm nay gặp mặt quả nhiên không tầm thường. Đây không phải toàn bộ lực lượng của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhưng khi gã ra tay có kiếm khí hùng hồn khuếch tán, gã là cao thủ kiếm đạo hiếm thấy. Đình Hạo thầm so sánh, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lĩnh ngộ kiếm đạo trừ kiếm ý ra về mặt khác không kém hơn hẳn.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức dứt khoát giết đám người thanh niên mũi ưng, nữ nhân trung niên cao quý Vô Nhan phu nhân, các cao thủ Nạp Lan thế gia, không lẽ lúc trước Đình Hạo thật sự đã oan uổng gã?

Đình Hạo không quá chắc chắn.

- Từ nay ta không cho phép bất cứ ai khi dễ hài tử của ta nữa!

1210. Chương 1213: Vũ Thủy Kiếm Pháp (hạ).

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức làm xong tất cả xoay người lại, ánh mắt dịu dàng nhìn hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Biểu tình Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xấu hổ nhấn mạnh từng chữ:

- Các con, đã để các người chịu khổ, ta làm phụ thân có lỗi với các người.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nói rồi chấp tay hướng Đình Hạo:

- Mới rồi ta tức giận thất lễ, chưa được trang chủ cho phép đã ra tay làm máu nhuộm đại điện, vô cùng có lỗi.

Đình Hạo phát tay nói:

- Không sao.

Một tia lửa đỏ bay ra khỏi đầu ngón tay Đình Hạo vòng quanh máu và xác chết dưới đất đại điện. Trong khoảnh khắc xác chết, máu bị đốt sạch, bao gồm mùi máu trong không khí cũng không còn.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thấy hình ảnh đó rất là giật mình.

- Thực lực của trang chủ quả nhiên là cao thâm khó dò, khiến người khâm phục.

Đình Hạo mỉm cười, thái độ thay đổi:

- Nạp Lan gia chủ quá khen.

- Trang chủ, ta muốn mang Sơ nhi, Du Hiệp quay về Nạp Lan thế gia một lần, để bọn họ nhận tổ quy tông, mong trang chủ cho phép.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ăn nói cực kỳ lễ phép:

- Mấy hôm nay nếu không nhờ trang chủ, các bằng hữu Hãn Hải sâm lâm chăm sóc bọn họ thì có lẽ ta đã phạm sai lầm lớn. Nạp Lan Tính Đức vĩnh viễn ghi khắc ân đức của các vị, ta xin nhớ ân tình này. Mai sau trang chủ có gì cần giúp cứ phái người đến Nạp Lan thế gia, ta sẽ không từ chối.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- A Sơ là ân nhân cứu mạng của ta, còn là đệ tử thân truyền, ta và các huynh đệ Hãn Hải sâm lâm chăm sóc nàng không phải vì muốn Nạp Lan gia chủ báo đáp.

- Vâng vâng vâng, là ta nói bậy.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười nói:

- Lúc còn trẻ ta từng đi Hãn Hải sâm lâm, biết thể tu bên trong đầu là anh hùng hào nghĩa thật sự. Trang chủ nhận A Sơ làm đệ tử thân truyền thì ta cũng nở mặt lây. Chờ sau khi A Sơ, Du Hiệp nhận tổ quy tông rồi ta sẽ đưa bọn họ quay về Hồng Thạch trang viên ngay, để A Sơ tiếp tục học nghệ với trang chủ. Không biết ý của trang chủ ra sao?

Đinh Hạo nhìn hai đứa trẻ, nói:

- Chuyện này hãy để bọn họ tự mình quyết định đi.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức gật đầu, nói:

- A Sơ, Du Hiệp, các người có đồng ý theo phụ thân không xứng chức này về không? Ta biết các người gần gũi với trang chủ, muốn đi theo hẳn. Lần này quay về sẽ không quá lâu, đưa bài vị mẫu thân các người và từ đường Nạp Lan thế gia, cho nàng một chỗ an ủi là các người có thể trở về.

- Ha ha, xấu xa, đồ xấu xa!

Nạp Lan Du Hiệp cười ngớ ngẩn, bộ dáng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Thân hình nhỏ xinh của Nạp Lan Sơ khẽ run, bản năng ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo. Nạp Lan Sơ ngần ngừ một lúc sau chợt nhớ lời trần trối của mẫu thân, nhớ mấy hôm trước nói chuyện với Đinh Hạo, cuối cùng nàng gật đầu.

Mặc kệ thế nào thì Nạp Lan Sơ phải hoàn thành tâm nguyện ấu thân.

Nếu mẫu thân còn sống nhất định hy vọng nàng và ca ca có thể nhận tổ quy tông.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hưng phấn cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, tốt quá. A Sơ, đa tạ người tha thứ cho phụ thân không xứng chức này . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thở phào một hơi.

Nạp Lan Sơ quỳ hai gối, dùng thân phận đệ tử cung kính hành lễ trước mặt Đinh Hạo:

- Sư phụ, ta định quay về với phụ thân vài ngày, giải quyết tâm nguyện của mẫu thân.

Đinh Hạo thần nhiên nhận Nạp Lan Sơ cúi đầu, gật gù nói:

- Đi đi, hãy cẩn thận, có bị uất ức gì thì đến tìm sư phụ.

Nạp Lan Sơ gật đầu, nói:

- Ủm!

* * *

Tiến Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp rời đi, Đinh Hạo trầm ngâm đứng trước cửa Hồng Thạch trang viên.

Đan Hùng khẽ thở dài:

- Số huynh muội A Sơ thật đáng thương, nhưng giờ xem như mây đen tan, mặt trời sáng. Nạp Lan Tính Đức cuối cùng có lương tâm, tiếc cho được nữ không thể đợi ngày này đến.

Đa số người cận vệ doanh đều biết chuyện của Nạp Lan Sơ, bọn họ rất thích thiếu nữ ngoan ngoãn, nghe lời này.

Kim Khả Ngôn lên tiếng:

- Bộ lạc trong Hãn Hải sâm lâm chúng ta luôn bị người đại lục phương đông khinh thường. Được nữ thâm tình, không biết chịu bao nhiêu uất ức vì Nạp Lan Tính Đức, chưa kết hôn đã sinh đôi nhi nữ, vất vả nuôi lớn giờ có thể nhận tổ quy tông, tin tưởng nàng ở trong vòng tay tình thân mỉm cười được rồi.

Được nữ Thiên Hoang bộ lạc chỉ là một nữ nhân bình thường, tình cờ gặp Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nên xảy ra nhiều chuyện. Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm đứng trên lập trường đồng bào vui thật lòng vì tình cảnh này.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhảy lên vai Đinh Hạo, ngáp dài:

- Meo, bộ dạng Nạp Lan Tinh Đức thật đáng đánh 9

Đại ma vương Tà Nguyệt có quan hệ rất tốt với Nạp Lan Sơ, luôn ôm thành kiên về Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tinh Đức.

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Con chó mực to lắc ba cái đầu, không biết nó có ý gì.

Đinh Hạo không đáp, xoay người đi vào đại điện.

Đinh Hạo trở vào căn phòng luyện công bí mật tiếp tục tu luyện, lĩnh ngộ Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiếm pháp.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhảy xuống đất, nghi ngờ nói với Tiểu Hắc:

- Meo, ngươi có cảm thấy hình như nhân sủng có tâm sự gì không? Ta cảm giác có kẻ sắp xui xẻo.

Con chó mực to gật đầu:

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Ba cái đầu con chó mực to đụng vào nhau.

* * *

Trong căn phòng luyện công bí mật.

Một luồng kiếm khí quanh quẩn bên người Đinh Hạo.

Có tiếng từng giọt nước mưa rào rào rơi, sức sống yếu ớt lan tràn. Có tiếng hồng nhạn vỗ cánh nhưng nghe kỹ thì trừ dao kiếm khí ra không có thứ gì khác, tất cả là ảo giác.

Đinh Hạo nhắm mắt lầm bầm:

- Vũ thủy thứ hai trong hai mươi bốn tiết khí, thái dương hoàng kinh độ số 330 độ, có ba đặc điểm là ‘thất tế ngư, hồng nhạn đến, thảo mộc manh động’, mưa rơi chứa sức sống mùa xuân.

Thất tế ngư ý chỉ đầu xuân đến, hà thất sẽ bắt được cá nằm xếp lớp bên bờ sông tựa như tế tự, biểu đạt xuân đến vạn vật thức tỉnh, mặt đất tan băng. Hồng nhạn đến là hồng nhạn cảm giác khí hậu thay đổi từ phương xa đến. Thảo mộc manh động miêu tả chồi non xanh nhú lên, tràn trề sức sống.

Khí hậu vũ thủy lộ rõ ba đặc điểm này nhất.

Trong đầu Đinh Hạo tưởng tượng hình ảnh, vùng kiếm lên. Mỗi kiếm nhìn như mềm nhẹ nhưng kiếm ý mênh mông, mưa rơi rào rào, tiếng hồng nhạn hú dài, cỏ cây đâm chồi, ảo giác tiếng động thậm chí càng rõ ràng hơn.

Đến cuối cùng môi trường bên ngoài Đinh Hạo thay đổi hoàn toàn, hắn ở trong bãi cỏ bồng bồng sức sống, sông chảy dài, hồng nhạn bay trên trời, dào dạt phần chấn.

Không biết qua bao lâu Đinh Hạo thu kiếm đứng thẳng, ảo giác tiếng dần biến mất.

1211. Chương 1214: Càng Lúc Càng Loạn.

Đinh Hạo vừa lòng mở mắt ra.

- Suy nghĩ của ta là đúng, Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiếm pháp biến đổi quỷ thần khó lường, ẩn chứa đại họa chí lý trong thiên địa, là pháp tắc trời trăng vũ trụ cụ thể hóa, lấy kiếm ý diễn biến thắng bất cứ thần thông nào.

Càng tu luyện Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiếm pháp Đinh Hạo càng có niềm tin.

Nếu Đinh Hạo đi hết con đường kiếm ý này sẽ có thể kinh diễm thiên hạ.

Bây giờ Đinh Hạo chỉ mới nắm giữ sơ hai kiếm ý tiết khí vũ thủy, lập xuân kiếm ý đã cảm nhận được lực lượng khủng bố. Liên tục thi triển hai kiếm ý lại có biến đổi, uy lực tăng gấp mấy lần.

Đinh Hạo có dự cảm khi cụ thể, lĩnh ngộ hai tiết khí vũ thủy, lập xuân kiếm ý thì uy lực sẽ tăng theo cấp số nhân. Nếu Đinh Hạo lĩnh ngộ hết bốn mùa xuân hạ thu đông thì uy lực kiếm ý đủ cho hấn vang dội cổ kim.

- Tuy nhiên . . .

Đinh Hạo suy nghĩ một điều khác, nhũu mầy lằm bằm:

- Bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông có thể diễn hóa ra hai mươi bốn tiết khí nhưng còn đao ý đao pháp thì sao? Nếu cũng làm hai mươi bốn tiết khí đao ý thì không sáng tạo, trùng hợp với kiếm ý kiếm pháp có lẽ khi thi triển sẽ quấy rầy nhau.

Đinh Hạo suy nghĩ sơ sau đó từ bỏ ý nghĩ diễn hóa hai mươi bốn tiết khí bần đao ý đao pháp.

Trước mắt Đinh Hạo lĩnh ngộ đao ý vẫn là bốn loại xuân hạ thu đông, bốn đao ý cơ sở nếu không diễn hóa hai mươi bốn tiết khí thì nên làm cái gì?

Đinh Hạo không có manh mối gì.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Nếu có cái gì đối ứng với hai mươi bốn tiết khí thì không cần đao kiếm hợp bích cũng có thể phát huy ra lực lượng lớn nhất . . .

Tạm thời Đinh Hạo không có ý tưởng gì.

Đinh Hạo cất Thiên Sát thần kiếm, bỏ đoàn kiếm ý, khoanh chân tại chỗ. Đinh Hạo vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết hồi phục huyền khí trong cơ thể, ôn nhuận thần thức.

Chốc lát sau đa qua mấy canh giờ.

Khi Đinh Hạo ra khỏi căn phòng luyện công bí mật đã là buổi trưa hôm sau.

Đinh Hạo ăn cơm trưa trong Hồng Thạch trang viên, nhàn nhã đi dạo Thạch Chủy thành.

Hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp không ở bên cạnh làm Đinh Hạo hơi không quen. Nghe nói đại ma vương Tà Nguyệt cùng lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đi dạo, không biết lại nảy ý xấu gì, sẽ có người xui xẻo. Tiểu Hắc vẫn trong trạng thái kỳ dị, lười biếng nằm bên cạnh diễn võ trường, thường so đấu với đám thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Thạch Chủy thành càng hỗn loạn hơn mấy ngày trước.

Đinh Hạo thấy đủ loại sinh linh kỳ lạ trên đường đi. Có người vượn đầy lông đen, có thiếu nữ thú nhân tộc hồ ly có đuôi. Có quái vật hải tộc toàn thân dâng trào hơi thở nguyên tố thủy, có bóng dáng vũ tộc phương tây.

Đinh Hạo cảm thán rằng:

- Xem ra đêm đó Dương đại ca nói đúng, Thạch Chủy thành sắp thoát khỏi Thần Đình không chết biến thành đất vô chủ. Hào cường các phương tụ tập, đã không chỉ là lãnh đại nhân loại.

Thần Ân đại lục là thế giới rất lạ, đầy các chủng tộc nhưng không có yêu tộc. Chủng tộc gần với yêu tộc gọi là thú nhân tộc, nếu phân chia kỹ thì có khác biệt rõ ràng.

Yêu tộc trên Vô Tận đại lục đa số là hậu thiên tu luyện công pháp yêu tộc thành tinh mở ra trí tuệ, chỉ số ít dựa vào tuyến thừa huyết mạch. Thú nhân tộc trên Thần Ân đại lục thì là chủng tộc trí tuệ khác, từ ngày sinh ra đã có trí thông minh, nhiều năm diễn hóa ra, chủng tộc cự thú càng cường đại đến đáng sợ.

Đinh Hạo đi trên đường nhìn bốn phía hỗn loạn.

Đinh Hạo đi bốn, năm dặm đã gặp mấy chục nhóm đánh lộn. Có cường giả vũ tộc bị thú tộc xé cánh, có chiến sĩ kinh như hải tộc dùng thiết xoa đâm thủng người cường giả giao nhân tộc. Có cường giả nhân loại so đấu, có cường giả các tộc cùng đánh túi bụi.

Mỗi giây mỗi phút tòa thành thị này chảy máu, sắp biến thành tòa thành tội ác.

Các cường giả chủng tộc tụ tập lại kết quả duy nhất là mang theo thù hận, chiến loạn với nhau. Thạch Chủy thành vốn yên bình tùy thời biến thành chiến trường.

Đặc biệt là cường giả cao giai chiến đấu hử chút là sập nhà đổ tường, đánh đến đất nứt, nước sông lan tràn.

Trị an Thạch Chủy thành càng lúc càng ác hóa.

Cường giả chủng tộc khác nhau đánh lộn đẳng cấp khác. Đội tuần tra Thần Đình phương đông vốn hay chạy ra giữ trật tự sau mấy lần bị công kích thì im hơi lặng tiếng, dường như Thần Đình phương đông bất lực trước tình huống rối loạn này, đã từ bỏ quyền lực khống chế Thạch Chủy thành.

Trong hoàn cảnh thế này ngày càng nhiều dân chúng nhân loại, thể lực môn phái nhỏ chạy nạn khỏi Thạch Chủy thành. Những người không có năng lực rời đi Thạch Chủy thành thì kinh khủng cầu mong đừng bị nhắm trúng, tốt nhất là sống tạm bợ như con kiến.

Chỉ những đại thể lực, cường giả mới lù lù bất động trong loạn tượng này, chờ tiên khí trong truyền thuyết giáng thế, tranh giành khí vận.

Gần đây khắp Thạch Chủy thành đều truyền các tin đồn lớn nhỏ.

Khiến người giật mình nhất là tin tiểu thiên tài của Thần Đình phương đông, Đỉnh Sát bị người tính kế trong thương.

Mới đầu không ai tin tưởng, dù sao chỗ này còn là địa bàn của Thần Đình phương đông. Đỉnh Sát là thiên tài thiếu niên hiếm thấy, có lực lượng huyết mạch đặc biệt, có cao thủ Thần Đình phương đông đi theo bảo vệ. Muốn bị thương Đỉnh Sát là vô cùng khó khăn, trừ phi cường giả thần cảnh cao giai thể hệ trước ra tay.

Nhưng ngày càng nhiều tin tức tuôn ra, sự thật càng lúc càng rõ ràng.

Cuối cùng kahững định Đỉnh Sát thật sự thua, thua hoàn toàn.

Nghe nói Đỉnh Sát bị thương rất nặng, không chỉ tu vi hủy mà thức hải cũng bị phá, thành phế nhân điên khùng. Lực lượng huyết mạch hoàn toàn biến mất, Đỉnh Sát không còn khả năng vùng lên. Tin tức truyền ra, khắp nơi xôn xao. Đối với một cường giả võ đạo thiếu niên đặc chí thì điều này còn tàn nhẫn hơn là giết chết Đỉnh Sát.

Nghe nói bây giờ Bát Thần Tử Đỉnh Xuất Lâm của Thần Đình phương đông nghe tin nhi tử thảm thương thể này liền mang theo cường giả, cao thủ dưới tay đến Thạch Chủy thành trả thù cho Đỉnh Sát. Đỉnh Xuất Lâm thề đao ba tác đất máu thân lên tìm hung thủ sau đó băm vằm ra ngàn mảnh.

Đỉnh Xuất Lâm chỉ có duy nhất một nhi tử Đỉnh Sát, là tương lai, hy vọng hệ của gã. Đỉnh Xuất Lâm yêu thương, nâng niu Đỉnh Sát hết mực, bây giờ gã rơi vào kết cục thể này chẳng khác gì cắt đứt hy vọng hệ của Đỉnh Xuất Lâm. Chuyện này chẳng khác nào đào tim gan Đỉnh Xuất Lâm ra, hỏi sao gã không tức giận?

Bát Thần Tử Đỉnh Xuất Lâm gào thét:

- Ta thề dù là kẻ nào xuống tay với Sát nhi của ta, một khi ta điều tra được sẽ khiến hắn và tất cả người thân, bằng hữu của hắn muốn sống không được muốn chết không xong, ta muốn nghiền xương chúng thành tro!

Người toàn Thạch Chủy thành đều nghe tiếng rống của Đỉnh Xuất Lâm.

Lục tục có tin tức nói người thiết kế đối phó Đỉnh Sát chính là thanh niên bí ẩn mấy chục ngày trước được nguyên mẫu tinh khoáng tại Thánh Nguyên tiền trang.

1212. Chương 1215: Càng Lúc Càng Loạn (hạ).

Nhiều người mới đầu cảm thấy người trẻ tuổi gặp vận may từ trên trời rơi xuống, cảm giác hấn sớm muộn gì sẽ bị các cường giả, thế lực truy sát đến chết. Bọn họ không ngờ người trẻ tuổi gặp vận may từ trên trời rơi xuống khủng bố như thế, không ra tay thì thôi, ra tay đã phế một vị thiên tài tuyệt thế của Thần Đình phương đông.

Xem ra thanh niên này không phải nhân vật đơn giản.

Gió mây quỷ quyệt thay đổi khiến người nhìn không thấu.

Đình Hạo nghe tin tức chỉ cười xòa.

Lúc trước Đình Hạo cố ý lộ ra nguyên mẫu tinh khoáng là vì dụ Đình Sát vào bẫy. Đình Hạo từng nghiên cứu tính cách của Đình Sát, tên này thiếu niên đặc chí, thiên phú phi phàm, sát tính rất nặng, lại còn tham lam hẹp hòi. Đình Hạo chắc chắn một khi Đình Sát tìm ra hấn sẽ không chia tin tức cốt đảm Đình Linh mà một mình theo dõi.

Đình Sát không phải mục tiêu thật sự của Đình Hạo.

Đình Hạo muốn dụ Đình Xuất Lâm ra.

Năm xưa Đình Xuất Lâm là hung thủ phản bội phụ thân, khiến Đình Thánh Thán rơi vào đường cùng. Chính Đình Xuất Lâm mới là kẻ phải đền tội, cũng là gã đã lừa Đình Hạo ra khỏi Đại Thần Tử phủ đệ, rút hết tinh huyết của hấn.

Đình Hạo muốn dụ Đình Xuất Lâm ra báo thù mũi tên năm xưa.

Bây giờ Đình Xuất Lâm đến Thạch Chủ thành, tiếp theo Đình Hạo cần mưu tính dụ lão tặc ra, đào kiếm chặt đứt ân cừu ngày xưa.

Nhân tố duy nhất không xác định là Đình Hạo không biết thực lực cá nhân hiện giờ của Đình Xuất Lâm đến trình độ nào. Mười ba vị thần ngày xưa của Thần Đình phương đông đều là kinh tài tuyệt đỉnh, dù là Thập Thần Tử tư chất xếp chót bây giờ cũng là cường giả bán thần cảnh. Tư chất của Đình Xuất Lâm hơn Thập Thần Tử nhiều, chắc đã sớm bước chân vào thần cảnh.

Đình Hạo không quá sốt ruột.

Đình Hạo lững thững đi dạo, ngẩng đầu thấy kiến trúc to lớn màu vàng đập vào mắt, rộng lớn mà xinh đẹp xa hazy, chính là Thánh Nguyên tiền trang.

Lòng máy động, Đình Hạo bước vào Thánh Nguyên tiền trang.

Tiểu tư áo xanh nhiệt tình hướng dẫn Đình Hạo vào đại sảnh Thánh Nguyên tiền trang.

Đình Hạo quét mắt bốn phía, thấy chưởng quầy trung niên ục ịch thân thiện. Đình Hạo đi qua đưa tử tinh tạp ra, chưởng quầy trung niên ục ịch biến sắc mặt cực kỳ cung kính dẫn hấn rời khỏi đại sảnh. Chưởng quầy trung niên ục ịch, Đình Hạo đi tới một gian phòng khách quý cực kỳ nghiêm ngặt trên tầng hai.

Giây lát sau Từ Trường Khanh vội vàng đi tới, gặp Đình Hạo lập tức hành lễ nói:

- Không biết là người đến nên chậm trễ, xin thứ tội!

Lần trước Đình Hạo đã thấy uy lực của tử tinh tạp, biết Từ Trường Khanh cung kính với hấn là vì tầm thế.

Đình Hạo đứng dậy, khiêm tốn cười nói:

- Từ chưởng quầy dừng câu nệ như vậy. Ta tình cờ đi ngang qua, đi vào nhìn xem. Ta muốn lĩnh chút huyền tinh thạch, không biết có được không?

Từ Trường Khanh cười nói:

- Chuyện nào có đáng gì.

Từ Trường Khanh xoay người nói với chương quỳ trung niên ục ịch:

- Lão Tào, người lập tức ra quỳ lĩnh một trăm vạn cực phẩm huyền tinh thạch mang đến giao cho quý khách.

Đinh Hạo há hốc mồm.

Một trăm vạn cực phẩm huyền tinh thạch?

Đinh Hạo chỉ muốn lĩnh mấy vạn huyền tinh thạch, Từ Trường Khanh một hơi lấy nhiều huyền tinh thạch như vậy. Một tấm tử tinh tạp đại biểu cái gì mà khiến đại chương quỳ Từ Trường Khanh chỉ nhánh Thánh Nguyên tiền trang cung kính như thế.

Xem bộ dáng thì Đinh Hạo muốn lĩnh nhiều cực phẩm huyền tinh thạch hơn nữa Từ Trường Khanh cũng sẽ không từ chối.

Đinh Thánh Thán để lại tử tinh tạp cho Đinh Hạo là thứ gì đây?

Rất nhanh chương quỳ trung niên ục ịch tên lão Tào cầm một túi không gian trắng tinh chạy về. Túi không gian thủ công tinh xảo tuyệt luân, đeo bên người cũng là một bảo bối hiếm thấy. Trong túi chứa một trăm vạn cực phẩm huyền tinh thạch, chương quỳ trung niên ục ịch cung kính đặt vào tay Đinh Hạo.

Từ Trường Khanh hỏi dò:

- Không biết số huyền tinh thạch này đã đủ chưa? Nếu không đủ thì ta kêu người đi lấy thêm ngay.

Đinh Hạo vội nói:

- Đủ rồi, đa tạ Từ chương quỳ.

Từ Trường Khanh cung kính nói:

- Có thể cống hiến sức lực cho người là vinh hạnh của Từ Trường Khanh.

Đinh Hạo thuận miệng hỏi:

- À phải rồi, lần trước ta liệt kê danh sách không biết Từ chương quỳ đã tìm được cái nào chưa?

Từ Trường Khanh lộ biểu tình ngại ngùng nói:

- Thạch Chủ thành dù gì là biên cảnh đại lục phương đông, gần đây không thái bình, Thánh Nguyên tiền trang gặp chút tấn công nên chỉ tìm được hai loại . . .

Đinh Hạo ngắt người hỏi:

- Loại nào?

Từ Trường Khanh nói:

- Vâng, xin quý khách bớt giận, ta nhất định sẽ ra lệnh cho người hết sức tìm kiếm. Ta đã báo lên tổng trang, tin tưởng rất nhanh sẽ có nhiều tin tức tốt hơn.

- Từ chương quỳ hiểu lắm.

Đinh Hạo vội giải thích rằng:

- Ta biết danh sách liệt kê thứ rất quý hiếm, Từ chương quỳ tìm được hai loại trong thời gian ngắn đã khiến ta vui mừng khôn xiết.

Khi đó Đinh Hạo đưa ra danh sách là thân liệu hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ từng kêu hắn tìm, báu vật dùng để rèn thân khí, rất quý hiếm, cường giả thân cảnh còn phải đổ mất thêmm uồn. Đinh Hạo thêm vào mấy báu vật cần cho luyện thể như ngọc trong thạch cang là kinh thể hải tặc.

Vốn Đinh Hạo chỉ hy vọng mạng lưới Thánh Nguyên tiền trang nhanh nhạy có thể thể ra chút manh mối, hắn sẽ đi tìm những báu vật này.

Đinh Hạo không ngờ mới có nửa tháng Từ Trường Khanh đã tìm ra hai loại.

Lực lượng của Thánh Nguyên tiền trang thật đáng sợ.

Trong khi nói chuyện chương quây trung niên ục ịch lão Tào đi rồi về, cẩn thận cầm một cái hộp màu đỏ đặt trước bàn bát tiên tinh thạch trước mắt Đinh Hạo.

Chương quây trung niên ục ịch lão Tào nói:

- Xin quý khách kiểm tra hàng, đồ vật ở bên trong.

Đinh Hạo liếc sơ, cảm ơn, cẩn thận gỡ nắp hộp gỗ.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Mảng lớn ánh sáng lam bay ra, màu sắc mộng ảo nhuộm phòng khách quý thành sắc xanh biếc. Không khí dâng trào nguyên tố thủy, tinh thuần làm người ta say mê.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Ngọc trong thạch? Còn là Lam Thủy Ngọc Trong Thạch một trong bảy tuyệt phẩm?

Từ Trường Khanh lộ biểu tình ngạc nhiên.

Từ Trường Khanh không ngờ Đinh Hạo nói ra phẩm tướng của ngọc trong thạch này.

Nên biết trong danh sách Đinh Hạo đưa chỉ liệt kê ba chữ ngọc trong thạch, không yêu cầu phẩm tướng. Ngọc trong thạch là thiên tài địa bảo rất hiếm thấy, dù không xếp trong hàng bảy tuyệt phẩm cũng là bảo bối làm tim cường giả thần cảnh đập nhanh. Bởi vì ngọc trong thạch hiếm thấy nên nhiều người chỉ nghe chứ chưa từng thấy, càng không hiểu rõ phân chia phẩm tướng ngọc trong thạch.

Thanh niên này nói chính xác phẩm tướng, tên của khối ngọc trong thạch này, còn biết danh từ ‘bảy tuyệt phẩm’, không đơn giản.

Từ Trường Khanh rất tò mò về Đinh Hạo.

Từ Trường Khanh tọa trấn chi nhánh Thánh Nguyên tiền trang Thạch Chủ thành đã mấy chục năm, đôi mắt thấy biết bao nhiêu anh hùng, kiêu hùng, cường giả, tà ma. Từ Trường Khanh tự hào tiếp xúc sơ sẽ nhìn thấu nhiều người, nhưng gã không thể thấy rõ thanh niên cầm tử tinh tạp đi Thánh Nguyên tiền trang.

1213. Chương 1216: Hai Báu Vật.

Từ Trường Khanh khẳng định Đinh Hạo không hơn hai mươi hai tuổi, tu vi huyền khí chỉ mới vào thánh nhân cảnh. Không hiểu sao thanh niên trẻ tuổi như vậy nhưng có hơi thở bí hiểm, sâu thẳm, tang thương như đã trải qua nhiều chuyện.

Căn cứ tin tức ảnh báo về thì thanh niên này thiết kế phế bỏ Đinh Sát ở Lạc Thánh sơn mạch.

Lúc tin tức truyền về Từ Trường Khanh cực kỳ giật mình.

Vì theo Thánh Nguyên tiền trang hiểu biết Đinh Sát chính là đỉnh cường giả thánh nhân cảnh, bàn về sức chiến đấu thì nửa bước đã vào thần cảnh. Đinh Sát còn mang theo mấy chục cường giả thánh nhân cảnh thành danh đã lâu, tụ tập lại lực lượng đủ khiến cường giả bán thần cảnh run rẩy. Dù gặp cường giả thần cảnh nổi tiếng đã lâu, Đinh Sát không tấn công được nhưng dư sức bảo vệ mình, chạy trốn.

Nhưng lực lượng như vậy trong một canh giờ ngắn ngủi đã bị thanh niên này giết sạch.

Tức là thực lực thật của thanh niên đáng sợ hơn vẻ ngoài.

Cụ thể thanh niên đến trình độ gì thì Từ Trường Khanh không nhìn ra.

Đinh Hạo chậm rãi vươn tay lấy ngọc trong thạch xanh biêng biếc như thần thạch ra khỏi hộp, quan sát cẩn thận. Bên tai Đinh Hạo nghe tiếng sóng biển xô bờ, xúc giác mát lạnh từ bàn tay chạy dọc khắp người khiến cơ thể cực kỳ thoải mái.

Không sai.

Đúng là Lam Thủy Ngọc Trong Thạch trong bảy tuyệt phẩm, là một loại ngọc trong thạch Đinh Hạo rất muốn có.

Khác với ngọc trong thạch lúc trước Đinh Hạo dung hợp, Lam Thủy Ngọc Trong Thạch ẩn chứa tinh hóa triều tịch thủy hệ trong thiên địa, có thể nói là kết thúc đại đạo pháp tắc thủy hệ. Sau khi dung hợp Lam Thủy Ngọc Trong Thạch sẽ thay đổi huyết quản, cốt tủy, dây chằng yếu ớt mà quan trọng nhất trong cơ thể người. Lam Thủy Ngọc Trong Thạch còn thay đổi đường huyền khí, kinh mạch, là thánh vật cao cấp nhất của đạo luyện thể.

- Quá quý giá.

Giọng Đinh Hạo run run, quay đầu liếc Từ Trường Khanh.

Đinh Hạo hỏi:

- Cái này . . . Có giá bao nhiêu huyền tinh thạch? Tử tinh tạp của ta mua nó được không?

Tuy Đinh Hạo có một trăm vạn tuyệt phẩm huyền tinh thạch nhưng trước Lam Thủy Ngọc Trong Thạch tinh thể lam hắc cảm thấy mình nghèo như kẻ ăn mày.

Bởi vì báu vật tuyệt thể như Lam Thủy Ngọc Trong Thạch là vô giá.

Một ngàn vạn tuyệt phẩm huyền tinh thạch cũng không thể mua được một báu vật như thế.

Lam Thủy Ngọc Trong Thạch là kết tinh của lực lượng pháp tắc thiên địa, là lúc nguyên tắc thiên địa thời thượng cổ rõ ràng nhất sinh ra tinh thể trong môi trường đặc biệt, số lượng thưa thớt hữu hạn. Bây giờ trên Thần Ấn đại lục, lực lượng triều tịch thiên địa giảm bớt, lực lượng pháp tắc mơ hồ nhiều, muốn tự nhiên ngưng kết ra ngọc trong thạch như Lam Thủy Ngọc Trong Thạch là không thể được, bởi vậy dùng hết một khối là thiếu đi một.

Từ Trường Khanh giật mình, vội hỏi:

- Quý khách quá khách sáo. Tuy Lam Thủy Ngọc Trong Thạch quý giá nhưng cũng là vật có giá, người lại cầm tử tinh tạp khi mua mọi hàng hóa trong Thánh Nguyên tiền trang đều được giảm giá mức lớn nhất. Với mức hạn ngạch tử tinh tạp của người dư sức mau Lam Thủy Ngọc Trong Thạch. Chỉ cần người đưa tử tinh tạp ra làm xác nhận là được.

Đinh Hạo ngẩn người.

Tuy lúc trước Đinh Hạo đã đoán được tử tinh tạp quý giá nhưng không ngờ nó quý đến mức này, có thể mau cả báu vật như ngọc trong thạch.

- Vậy xin đa tạ Từ trưởng quầy.

Đinh Hạo bình tĩnh tinh thần đưa ra tử tinh tạp.

Từ Trường Khanh tự mình cầm tử tinh tạp rời đi, mang theo quầy trung niên ục ịch lão Tào xác nhận.

Trong phòng riêng chỉ còn một mình Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhiều lần xác nhận Lam Thủy Ngọc Trong Thạch không thành vấn đề, hắn kiềm nén tâm tình kích động cẩn thận cất nó đi. Có báu vật ngọc trong thạch là Đinh Hạo tin tưởng trong thời gian ngắn sẽ tăng tu vi độ mạnh cơ thể lên một đẳng cấp, vào cảnh giới tam khiếu, tứ khiếu Vô Thánh cảnh.

Khi chiến tranh sắp bùng nổ, thực lực không ột phần thì không có tư cách giữ mạng.

Đinh Hạo nhìn hướng cái hộp đồ thẩm.

Hộp chia làm hai tầng, tầng một chứa Lam Thủy Ngọc Trong Thạch, tầng hai còn có báu vật khác. Đinh Hạo mở nắp tầng hai, một đoàn sáng đỏ rực bay ra, nhanh như tia chớp muốn chạy trốn.

Đinh Hạo giật nảy mình, phản xạ chớp lấy ánh sáng đỏ.

Bàn tay Đinh Hạo cảm giác nóng cháy như cầm một khối than lửa.

Ngón tay Đinh Hạo siết ánh sáng đỏ thẫm, thứ như rau câu thạch vùng vẫy vụn vụn. Kích cỡ bằng hồng hạnh, nó tỏa ánh sáng nóng rực như có sự sống muốn nhảy ra khỏi bàn tay Đinh Hạo.

- Đây là . . .

Mắt Đinh Hạo sáng lên, nuốt nước miếng, tim lại đập nhanh. Đinh Hạo không thể tin, đây là một khối tiên kim!

Xích Lệ Tiên Kim!

Truyền thuyết trong thái cổ có tiên nhân, tiêu dao nhân thế gian, màn trời chiếu đất, nuốt nhật nguyệt tinh hoa, không ăn nhân gian khói lửa. Lúc đau buồn khóc thì có giọt nước mắt đỏ chảy ra từ mắt tiên, mang theo lửa giận của tiên nhân đủ đốt tất cả tà ác trên thế gian nên mới gọi là Xích Lệ Tiên Kim.

Đây là loại thần liệu dùng để rèn thần khí, thậm chí là tiên khí.

Nghe đồn dù là huyền khí bình thường hay bảo khí xen lẫn vào một chút Xích Lệ Tiên Kim là có thể biến bình thường thành thần, sinh ra linh tính có sinh mệnh, nhảy lên vũ khí hiếm thấy.

Vô cùng ghê gớm.

Thánh Nguyên tiền trang thật là ghê gớm, có thể tìm được thứ như vậy.

Quá đáng sợ!

Nội tình như vậy dù Thần Đình phương đông cũng chỉ có thể.

Đinh Hạo cảm thấy Thánh Nguyên tiền trang sâu khó dò, trong đại lục phương đông có rất nhiều siêu tông môn chưa chắc có được bảo bối như Lam Thủy Ngọc Trong Thạch, Xích Lệ Tiên Kim. Chỉ một chi nhánh Thánh Nguyên tiền trang ở Thạch Chủy thành đã lấy ra thứ kinh người như vậy trong thời gian ngắn.

Sao Đinh Hạo cảm thấy Thánh Nguyên tiền trang còn cường đại hơn cả Thần Đình phương đông.

Đinh Hạo tim đập chân run.

Bên ngoài vang tiếng gõ cửa.

Từ Trường Khanh nâng tử tinh tạp đi vào, cung kính trả cho Đinh Hạo.

Từ Trường Khanh nói:

- Chúng ta đã xác nhận, thanh toán trừ bớt trong tạp phí, mời công tử cầm về. Công tử có thể mang đi Lam Thủy Ngọc Trong Thạch, Xích Lệ Tiên Kim.

Đinh Hạo choáng vàng cầm tử tinh tạp.

Chuyện hôm nay vượt qua tưởng tượng của Đinh Hạo.

Phụ thân để lại tài phú gì cho hắn? Chỉ lấy tám nhỏ nhất trong ba tử tinh tạp đã có hiệu quả như vậy, nếu lấy hai tám khác ra sẽ gây chấn động thế nào?

- Từ trường quay, thứ lỗi cho ta hỏi một câu, tử tinh tạp có giá trị lớn đến vậy sao?

Đinh Hạo kiềm không được hỏi:

- Từ trường quay không sợ ta nuốt được tám thẻ, ta không phải chủ nhân thật sự của nó?

- Quý khách nói đùa.

Từ Trường Khanh mỉm cười nói:

- Quy tắc của Thánh Nguyên tiền trang là trước giờ chỉ nhận thẻ không nhận người.

* * *

Đinh Hạo ra khỏi Thánh Nguyên tiền trang còn thấy bồn thần.

Thu hoạch hôm nay quá lớn.

Đinh Hạo nhớ lại những gì xảy ra, cảm thấy không chân thật.

Đinh Hạo nhìn sắc trời, mặt trời sắp xuống núi.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, bay thẳng đến Hồng Thạch trang viên. Đinh Hạo cần dung nhập Lam Tử Ngọc Trong Thạch vào người ngay, tăng sức chiến đấu lên. Đinh Hạo phải nắm chặt thời gian, miễn cho đêm dài lắm mộng.

1214. Chương 1217: Quần Hùng Tranh Giành.

Đinh Hạo đi dạo trên đường một lúc sau đó nhận ra đã lạc đường.

Đinh Hạo phải bỏ tiền mời hướng dẫn viên mới trở về Hồng Thạch trang viên trước khi mặt trời lặn.

- Đại nhân đã về.

Đan Hùng chạy ra ngay, báo cáo:

- Hôm nay có một vị người trẻ tuổi, tự xưng là đến từ Thiên Thính Hiền nói muốn kiếm người, chờ đại nhân đã ba canh giờ trong đại điện. Sau này không chờ nổi, thanh niên kia để lại một thứ rồi đi.

Thiên Thính Hiền?

Mắt Đinh Hạo sáng lên, hay bọn họ đã có tin tức của đám người 12n, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, Phùng Ninh?

Đinh Hạo hỏi:

- Để lại vật gì?

- Là một khối ngọc bài.

Đan Hùng đưa ra ngọc bài trắng tinh to cỡ bàn tay, nói:

- Trước khi rời đi thanh niên đòi lấy một ngàn tử huyền tinh thạch, bảo là lúc trước đã bàn giá tiền với người. Ta thấy hắn không giống lừa bịp nên đã kết toán.

Đinh Hạo quan sát sơ thấy ngọc bài đúng là đến từ Thiên Thính Hiền, gật đầu, nói:

- Người làm rất tốt.

Đinh Hạo thở phào.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lấy ra mười vạn cực phẩm huyền tinh thạch trong không gian trắng, nói:

- Đây là quân lương của các huynh đệ cận vệ doanh trong thời gian này, người phụ trách phân phát đi. Cũng tuyên lệnh của ta giải trừ lệnh cấm, các huynh đệ cận vệ doanh có thể đi trong thành giải sầu, nhớ đừng gây chuyện. Người phái mấy cao thủ đến chỗ Nạp Lan thế gia quan sát cẩn thận, có gió thổi cỏ lay gì lập tức báo cáo cho ta biết.

Đan Hùng vỗ ngực bảo đảm:

- Thiên Tôn đại nhân yên tâm.

Đinh Hạo gật đầu đi hướng căn phòng luyện công bí mật.

Đinh Hạo vừa đi vừa đọc tin tức trong ngọc bài của Thiên Thính Hiên, liên tục thay đổi biểu tình. Đinh Hạo vào căn phòng luyện công bí mật, cất ngọc bài, thở hắt ra, biểu tình không biết là nhẹ nhàng hay trầm trọng. Đinh Hạo lắc đầu.

- Không ngờ là như vậy, tuy tin tức mơ hồ nhưng Thiên Thính Hiên phán đoán sẽ không sai bao nhiêu, mọi người đều có được kỳ ngộ. Thiên Dực sư đệ, người đã đi đâu? Tại sao không có tin tức của người? Chẳng lẽ người không còn trên thế gian thật sao?

Đinh Hạo thở dài.

Một canh giờ tiếp theo Đinh Hạo bỏ chuyện dung hợp Lam Thủy Ngọc Trong Thạch sang một bên, ngồi trong căn phòng luyện công bí mật nhắm mắt suy tư.

Một canh giờ sau Đinh Hạo bày Vấn Kiếm sơn nghiêm ngặt nhất quanh căn phòng luyện công bí mật, lấy Lam Thủy Ngọc Trong Thạch ra. Đinh Hạo ngắm nghía Lam Thủy Ngọc Trong Thạch một lúc, bỏ vào miệng.

Dung hợp ngọc trong thạch là quá trình cực kỳ đau khổ, đau đớn hơn cả thiên đao vạn quả, giống như linh hồn bị lửa địa ngục đốt cháy. Cơ thể Đinh Hạo đã trải qua cảm giác đó nhiều lần, bây giờ cũng vậy. Lam Thủy Ngọc Trong Thạch là một trong bảy tuyệt phẩm, ẩn chứa lực lượng càng khủng bố, quá trình dung hợp càng đau khổ.

Ngay khi Đinh Hạo nuốt Lam Thủy Ngọc Trong Thạch vào, hắn cảm giác như có lưỡi dao ăn mòn cắt cổ mình, biến thành vô số cương châm không ngừng xuyên qua cơ bắp.

Đau khổ này đủ làm người bình thường đau đến chết, nhiều cường giả cảnh giới Vô Hoàng cảnh phải chết ngất.

Đinh Hạo cắn chặt răng, ôm nguyên thủ nhất giữ chút tỉnh táo, thức hải sôi trào, thần thức bao phủ toàn thân, chân ngã duy nhất, bất động như núi đối kháng nỗi đau tột độ này.

Đinh Hạo còn cần vận chuyển huyền khí dẫn dắt từng chất lỏng màu lam chảy qua cơ thể.

Theo hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ từng nói Lam Thủy Ngọc Trong Thạch thích hợp cốt tủy, huyết quản hay hòa cùng máu người nhất. Trừ cường hóa xương cốt ra còn khiến huyết quản cứng cõi, cốt tủy tịnh hóa tăng tiến, đường huyền khí cứng rắn chịu được lực lượng huyền khí càng mạnh trùng kích.

Đây là hiệu quả pháp môn luyện thể kim thân đẳng cấp cao nhất cần có.

Đinh Hạo từng tu luyện pháp môn kim thân của Vấn Kiếm tông, đã dung hợp ngọc trong thạch, độ mạnh cơ thể rất biến thái nhưng chưa đến cảnh giới đổi huyết tủy. Khối Lam Thủy Ngọc Trong Thạch này là báu vật hiện tại Đinh Hạo cần nhất.

Chớp mắt đã qua một nén nhang.

Toàn thân Đinh Hạo ướt đầm mồ hôi, quần áo dính vào da. Đau nhức khiến khuôn mặt Đinh Hạo dữ tợn, cắn chặt răng, người run lẩy bẩy. Đinh Hạo hết sức thúc giục lực lượng huyền khí, cơ thể hắn tỏa ánh sáng lấp lánh chậm rãi trong suốt, như ngọc tượng bảo tượng trang nghiêm.

Lam Thủy Ngọc Trong Thạch biến thành vật chất xanh âm u đã không còn, như từng con sâu kỳ dị bò khắp người Đinh Hạo, dọc theo huyết quản, đường huyền khí, cốt tủy.

Quá trình rất chậm.

Đối với Đinh Hạo thì nó dài như các kỷ nguyên nối tiếp nhau, đau nhức nhối khiến hắn muốn há mồm rít gào.

May mắn Đinh Hạo cố nhịn.

Thời gian trôi qua từng phút giây, Đinh Hạo đổ mồ hôi như tắm.

Vật chất màu lam kỳ dị phân tán đều khắp huyết quản, xương cốt, huyết tủy toàn thân Đinh Hạo. Lam Thủy Ngọc Trong Thạch có thể tích chỉ cỡ nắm tay nhưng khi nó tan ra thì trông nhiều lên.

Nhìn từ bên ngoài những vật chất màu lam vẽ ra hình xương cốt, huyết quả toàn thân Đinh Hạo, trông vô cùng kỳ lạ.

- Phù.

Đinh Hạo thở phào, cảm giác phổi bị đốt cháy.

Thế này coi như bước đầu dung hợp Lam Thủy Ngọc Trong Thạch, những vật chất này rất kỳ lạ, sau khi xuyên qua tổ chức cơ bắp thì tự động bám vào vách huyết quản, trong cốt cách chậm rãi cải tạo.

May mắn cảm giác đau thấu óc nhanh chóng tán đi.

Đinh Hạo đứng dậy nhúc nhích thân mình.

Từng tầng cảm giác trướng đau, cơ thể chết lặng. Đinh Hạo cảm giác rõ ràng đường huyền khí thể tu càng kiên cường, dẻo dai, máu chảy trong mạch máu ồ ạt. Có lực lượng kỳ dị đang từ từ sinh ra.

- Lần này đại khái chỉ dung hợp khoảng một nửa, còn một nửa lực lượng Lam Thủy Ngọc Trong Thạch cần qua thời gian, đại chiến mới hoàn toàn dung hợp hẳn.

Đinh Hạo cảm nhận trạng thái cơ thể, tung cú đấm. Không khí trước mặt Đinh Hạo bị nổ nát, vách tường khắc đầy dấu minh văn thoảng chốc hiện rõ quyền ấn. Toàn bộ minh văn trận pháp bị đánh nát.

Đây là lực lượng cơ thể cảnh giới tứ khiêu Võ Thánh cảnh.

Chỉ bằng vào lực lượng cơ thể bây giờ Đinh Hạo có thể chịu được cao thủ cảnh giới tứ khiêu Võ Thánh cảnh hết sức đánh một kích.

Đinh Hạo rất vừa lòng kết quả này.

Lòng Đinh Hạo máy động hong khô mồ hôi, hơi nước trên đỉnh đầu ngưng kết thành đám mây đổ mưa rào rào. Đinh Hạo thoải mái tắm rửa, thu thần thông về, thay bộ đồ sạch sẽ kết thúc cuộc tu luyện.

Tính thời gian trong căn phòng luyện công bí mật thì Đinh Hạo tốn ba ngày dung hợp Lam Thủy Ngọc Trong Thạch.

Khi Đinh Hạo ra khỏi căn phòng luyện công bí mật thì bên ngoài ánh mặt trời sáng sủa.

Kim Khả Ngôn như pho tượng canh giữ bên ngoài, trông thấy Đinh Hạo liền chạy lên báo cáo chuyện xảy ra trong ba ngày này.

Quan trọng nhất đương nhiên là tin tức về Nạp Lan Sơ. Theo Đan Hùng tuyên tin chỗ Nạp Lan thế gia cư trú rất yên tĩnh, Nạp Lan Sơ còn từng đi ra, dường như hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp sống rất tốt trong Nạp Lan thế gia.

Đinh Hạo yên lòng.

1215. Chương 1218: Dị Biến Đột Ngột.

Trước khi bế quan Đinh Hạo đã giải trừ lệnh cấm cho đám thể tu Hãn Hải thâm lâm, cho phép bọn họ hoạt động trong Thạch Chủy thành. Theo Kim Khả Ngôn báo cáo thì đám người dồi dào tinh lực này gây rối nhiều, đánh vài trận.

May mắn các thể tu Hãn Hải thâm lâm người đông thể mạnh, không chịu thiệt, không gây ra mạng người. Thể tu Hãn Hải thâm lâm hơi nổi tiếng trong Thạch Chủy thành, toàn thành đều biết có đám cuồng man đến từ Hãn Hải thâm lâm khi đánh lộn không cần mạng, ai nấy có tu vi cơ thể cảnh giới thánh nhân cảnh, trên một người là như chọc vào tổ ong vò vẽ, tốt nhất đừng dính vào.

Đinh Hạo nghe xong chỉ cười cười.

Đám thể tu Hân Hải thâm lâm ở trong mắt người ngoài là đại biểu cho cùng hung cực ác, cá ăn tươi nuốt sống, đánh nhau không sợ chết, nghèo mặt rệp. Những người này vừa cứng như đá vừa khó gặm, không có chút lợi lộc gì, không cần thiết trêu vào.

Điều này đúng với câu: Đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc.

Vậy cũng tốt, thể tu Hân Hải thâm lâm nổi tiếng trong Thạch Chủy thành, có địa vị, sức uy hiếp thì hữu dụng cho Đinh Hạo hơn.

Lúc này bên ngoài có tin báo lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đã về.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối biết Đinh Hạo xuất quan, từ xa chạy tới báo cáo:

- Ba ngày nay trong thành có nhiều trận đấu, Bát Thần Tử Vương của Thần Đình điều tra khắp nơi hung thủ đã phế nhi tử Đinh Sát của hắn. Không có kết quả nên Bát Thần Tử Vương giận chó đánh mèo người khác, một hơi giết nhiều cao thủ các tộc, trông như tên điên.

Đinh Hạo vừa lòng gật đầu.

Chuyện Đinh Sát đã kích thích Đinh Xuất Lâm.

Vậy cũng tốt, Đinh Xuất Lâm càng tức giận thì càng nôn nóng, dễ lộ ra điểm yếu. Đinh Hạo tin tưởng hẳn sớm muộn gì sẽ tìm ra cơ hội cho kẻ thù không đội trời chung một kích trí mạng, xem như chặt đứt một phụ tá đắc lực của Thần Đế.

- Truyền nhân Kiếm Tà xuất hiện trong thành giết âm dương cánh Thiên tài vũ tộc . . .

- Truyền nhân của U Minh Quỷ tông đối đầu với tiểu thiên vương của Thần Đình, Đinh Linh. Hai bên đấu một trận kết quả là lưỡng bại câu thương.

- Công chúa nhân ngư hải tộc không biết bị chuyện gì chọc giận đại chiến với thiên tài sao mới của giao nhân tộc, dùng hải thần chiến kích chém đầu thiên tài giao nhân tộc.

- Một thiên tài thú nhân tộc phương bắc tên là Tiểu Viên Vương càn quét mười cường giả nổi danh lâu năm của các tộc, bây giờ nổi như cồn trong Thạch Chủy thành, gần như vô địch. Nhiều người xem Tiểu Viên Vương là cao thủ có sức chiến đấu tiền tuyệt trong giới trẻ tuổi hiện giờ trong Thạch Chủy thành.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối báo cá tin tức cho Đinh Hạo.

Qua mấy ngày nay lót đường, các thiếu niên thiên tài từ mọi nơi bắt đầu va chạm. Một số thiếu niên anh hùng lúc này thua thảm, nhiều thiên tài không tiếng tăm gì nổi lên.

Các cường giả thế hệ trước tạm thời ẩn trong bóng tối không ra tay.

Về Thần Đình phương đông trừ Đinh Xuất Lâm phát điên ra không có biểu hiện mạnh mẽ gì. Ngụy Thần Đế bí hiểm chưa từng ra chiếu lệnh gì, yên lặng kỳ dị.

Theo lão nhân hướng dẫn viên tóc rối điều tra thì trong mẫu thân đã tụ tập ít nhất ba, bốn mươi cường giả thần cảnh cộng với đám thiếu niên trẻ mới nổi, cục diện phức tạp đến khó mà tưởng tượng. Nếu không vì vậy thì Thần Đình phương đông sẽ không mất quyền khống chế cổ thành quân sự biên cảnh.

Tin tức tiên khí xuất thế đã truyền đi xa, lão quái vật thái thượng trưởng lão Thiên Diễn của Thiên Diễn tông nổi tiếng khắp đại lục phương đông về thuật bói toán theo lời mời của Thần Đình phương đông dùng tuổi thọ bản thân làm cái giá, ra kết luận tiên khí sẽ xuất thế trong vòng một tháng.

Vốn tin tức này nên giữ bí mật nhưng không hiểu sao lộ ra ngoài, mọi người đều biết.

Thế lực Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các từ mặt bên khẳng định tin tức là chính xác.

Thế lực các phương xôn xao, rục rịch.

Đinh Hạo nghe lão nhân hướng dẫn viên tóc rối báo cáo xong không nói gì. Đinh Hạo khiến Kim Khả Ngôn truyền lời ra lệnh Đan Hùng tiếp tục mang người cấm cộc bên ngoài chỗ Nạp Lan thể gia cư trú, tùy thời báo cáo tình huống.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối nhận một ngàn cực phẩm huyền tinh thạch hồn hử đi tìm tin tức tiếp. Đinh Hạo đoán xác suất lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đi uống rượu hoa nhiều hơn, đại ma vương Tà Nguyệt đi chung với lão không xuất hiện. Đinh Hạo thầm lo, không biết đại ma vương Tà Nguyệt có bị nhiễm thói xấu của lão nhân hướng dẫn viên tóc rối không?

Đinh Hạo loanh quanh trong Hồng Thạch trang viên, hẩn không ra ngoài.

Đinh Hạo trở vào căn phòng luyện công bí mật, tiếp tục dung hợp lực lượng Lam Thủy Ngọc Trong Thạch, cô đọng hai vũ thủy, lập xuân kiếm ý, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất khiến hai kiếm ý hoàn toàn thành hình.

Trong vòng một tháng Thạch Chủ thành sẽ rối loạn.

Đến lúc đó quần hùng tranh bá, Đinh Hạo cần nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

* * *

Chớp mắt sáu ngày qua đi.

Hôm nay bỗng có cột sáng bảy sắc từ Thạch Chủ thành bắn thẳng lên mây, như thiên chi ngân rạch tầng mây đâm thẳng vào trời sao vũ trụ.

Cột sáng cực kỳ quái dị, là lực lượng mọi người chưa từng thấy.

Trong phút chốc nguyên Thạch Chủ thành đều thấy dị tượng này.

- Đó là cái gì?

- Trời ạ, lực lượng thật quái dị, không lẽ có cường giả thần cảnh đang chiến đấu?

- Không đúng, loại dao động này hình như là . . . Trận pháp? Có hơi thở kỳ dị tràn ngập bao phủ nguyên Thạch Chủ thành.

- Lực lượng hoàn toàn mới, chẳng lẽ là tiên khí xuất thế?

- Cột sáng đã biến mất, nó xuất hiện từ đâu?

Nhiều người ngẩng đầu nhìn lên trời, lộ biểu tình kinh ngạc. Mỗi người đều cảm giác biến đổi kỳ dị. Đường như trong chớp mắt này có lực lượng lạ lùng tràn ngập trong mảnh thiên địa, có cái gì bị thay đổi, gieo dấu ấn vào cơ thể bọn họ.

- Cột sáng đến từ đâu?

Nhiều người kinh ngạc muốn tìm hiểu nguồn gốc nhưng khi cột sáng biến mất, bọn họ không thể xác định nó phát ra từ chỗ nào. Cảm giác rất lạ, dù là cường giả thần cảnh đều không thể nhớ lại hình ảnh trước đó, ký ức mọi người bị xóa mất.

Đây là loại thần thông gì?

* * *

Trong thần điện của Thần Đình phương đông.

Đinh Xuất Lâm đứng thẳng dậy bay lên cao nhìn xuống tứ phương.

Đinh Xuất Lâm nghi ngờ lẩm bẩm:

- Có chuyện gì? Đó là lực lượng gì vậy?

Trên bầu trời vẫn còn sót lại dấu vết rõ ràng, cột sáng lúc trước như thần kiếm chém rách hư không để lại dấu vết thật lâu không thể khép lại. Hơi thở khủng bố phát ra từ khe hở đen hâu như bao phủ nguyên Thạch Chủ thành.

- Kỳ lạ, cột sáng bảy màu này là cái gì? Tại sao ta chưa từng cảm giác đến loại lực lượng này? Rõ ràng lực lượng phát ra từ Thạch Chủ thành nhưng sao ta không thể điều tra ra địa điểm chính xác?

Đinh Xuất Lâm lộ biểu tình táo bạo.

Nhi tử Đinh Sát gặp nạn khiến Đinh Xuất Lâm bị đả kích lớn, mấy ngày nay gã giết nhiều người nhưng không tìm ra hung thủ. Trong lòng Đinh Xuất Lâm nén cục tức, gặp chuyện gì cũng trở nên táo bạo.

1216. Chương 1219: Dị Biến Đột Ngột.

Đinh Xuất Lâm nhìn xung quanh, vết nứt hư không cách mặt đất khoảng ngàn thước thì biến mất.

Đinh Xuất Lâm định đến gần khe nứt hư không quan sát, ngay khi đó gã bỗng biến sắc mặt, người run lên, có vẻ vô cùng giật mình.

- Có chuyện gì? Huyền khí của ta đông lại?

Phát hiện này khiến Đinh Xuất Lâm hoảng hốt sợ hãi.

Lực lượng huyền khí là vốn gốc của cường giả võ đạo, dù là thần cảnh nếu huyền khí trong cơ thể bị đông lại ý nghĩa lực lượng yếu đi. Hiện tượng này chỉ có khi ở trong trận pháp áp chế khủng bố nào đó.

* * *

- A? Không ngờ là như vậy . . .

Trong một gian nhà ngói bình thường tại Thạch Chủy thành, một thanh niên tuấn tú tóc tím mắt bạc đang nhắm mắt tu luyện chợt mở mắt ra, dăm chiêu.

Thanh niên tuấn tú tóc tím mắt bạc cảm giác tốc độ huyền khí chảy trong cơ thể chậm rãi dần đông lại.

- Giống như sư tôn dự đoán, tiên khí xuất thế, thế giới này có biến động. Ha ha ha ha ha ha! Cuộc tranh giành này dần thú vị hơn.

Khóe môi thanh niên tuấn tú tóc tím mắt bạc cong lên.

Bên ngoài nhà ngói, một thân hình già nua lồm khộm đang nằm chợp mắt trên cái ghế dài dưới tán cây. Mái tóc trắng dài hơn người lão, như thác nước bạc rủ xuống. Khi mái tóc bạc cách mặt đất chừng một bàn tay thì lơ lửng không dính bụi trần, nhẹ nhàng di chuyển như nước chảy.

- Dự tuyển máu sắp bắt đầu, ha ha ha ha ha ha!

Tia nắng mỏng manh xuyên qua kẽ lá rơi vào mặt lão nhân, lão cười. Khuôn mặt yên bình bỗng trở nên kỳ dị, sát khí dầm máu tràn ngập.

* * *

Một cường giả thú nhân ngửa đầu nhìn lên trời, hưng phấn hỏi:

- Tế ti đại nhân, tịnh thể chỉ quang thật sự xuất hiện!

Trên tế đàn đá xanh kỳ lạ, nữ nhân xinh đẹp tay cầm tinh thần quyền trượng, đi chân đất đứng trên nền loang lổ. Hai tay giang rộng, miệng lầm bầm, mái tóc dài màu đỏ yêu đã không gió tự bay. Áo trắng tinh như tuyết tôn lên nữ tế ti thú nhân tộc chưa đến hai mươi tuổi càng thánh khiết, kiều diễm hơn.

Xung quanh tế đàn có cường giả tộc thú nhân chờ đợi.

Một thú nhân trẻ tuổi vóc dáng cao to, râu tóc rậm rạp đặc biệt dễ thấy trong đám đông. Thú nhân trẻ tuổi mày rậm mắt to, một vết sẹo nhạt từ trán kéo dài đến khóe môi, dấu vết rất nhạt. Vết sẹo chẳng những không làm thú nhân trẻ tuổi xấu đi mà càng tăng cái đẹp thô cuồng.

Thú nhân trẻ tuổi có mái tóc dài tựa lửa cháy, ta cầm một cây trường côn vàng nhạt, đứng nghênh ngang. Khí thế vô hình khuếch tán, dù rất nhiều cường giả thú nhân thành danh đã lâu khi nhìn thú nhân trẻ tuổi đều lộ ánh mắt kiêng dè.

Nếu có người ngoài đứng đây sẽ nhận ra thú nhận tộc vượn tóc dài đỏ rực chính là Tiểu Viên Vương đánh khắp đồng lúa trẻ trong Thạch Chủy thành không địch thủ.

Giọng thiếu nữ tế ti êm tai như tiên linh:

- Tiên duyên đánh đến nơi, khu vực này sẽ bị lực lượng tiên phong tỏa. Nếu có được tiên khí thì tộc thú nhân ta có thể rời khỏi nơi cực bắc cần cỗi này để trở về đại lục phương đông.

Hai tay thiếu nữ tế ti cầm tinh thần quyền trượng, khuôn mặt thánh khiết.

Nghe thiếu nữ tế ti nói, các cường giả thú nhân sôi trào lên.

Tiểu Viên Vương gần từng chữ:

- Nếu có được tiên khí thì quyết giết hết cự thú đất bắc, khiến đám súc vật này trả giá đắt . . .

Thanh âm phát ra từ miệng Tiểu Viên Vương như có núi thủy biến máu hiện ra trước mắt mọi người, tất cả cảm nhận được sát ý và mùi máu đậm đặc.

* * *

- Ha ha ha ha ha ha! Ngày hôm nay rốt cuộc đến!

Một người bao phủ trong áo choàng mũ đen đứng trong góc tối bên đường ngẩng đầu nhìn lên khe nứt trên trời, cười phá lên. Khi người đó xoay lại, mép mũ đen lộ ra mặt nạ quỷ thanh đồng nửa khóc nửa cười, đôi mắt lóe tia điên cuồng.

Không ai phát hiện người áo đen xuất hiện từ khi nào, gã biến mất như u linh.

Cùng lúc đó.

Một con đường khác cách chỗ này mấy chục dặm.

Một thanh niên mặc trường bào màu trắng ngơ ngác nhìn dị tượng khe nứt trên bầu trời, mắt lóe tia cô đơn, khe thở dài.

Thanh niên áo trắng than thở:

- Ngày này rốt đến. Người biết không? Ta thật sự không muốn đối đầu với người . . .

* * *

- Đây là cái gì?

Đinh Hạo bị cột sáng bảy sắc kinh động.

Khi Đinh Hạo ra khỏi căn phòng luyện công bí mật nhìn lên vết nứt đen to lớn trên bầu trời thì lòng cực kỳ giật mình. Đó là một loại lực lượng quái dị xé rách bầu trời, để lại khe nứt mà lực lượng pháp tắc không thể khép lại. Có năng lượng kỳ lạ phát ra từ khe nứt này rót vào trên hư không Thạch Chủy thành.

Đinh Hạo biến sắc mặt nói:

- Lực lượng thật kỳ lạ, có sức mạnh áp chế đáng sợ.

Đinh Hạo cảm giác chỗ quái dị, lực lượng vô hình áp chế nặng nề hơn.

Không lẽ có người âm thầm mở ra trận pháp áp chế?

Không đúng, loại lực lượng này không phải dao động mình văn trận pháp mà càng như lực lượng pháp tắc cực kỳ nguyên thủy bao phủ khắp Thạch Chủy thành. Cột sáng kia đến từ đâu?

Trong lòng Đinh Hạo có cảm giác không may.

Đinh Hạo phát hiện huyền khí hỏa diễm, cực âm ngục băng huyền khí trong cơ thể bị áp chế nhưng không quá nghiêm trọng, tốc độ huyền khí chảy giảm thấp, lực lượng đang suy giảm. Tu vi của Đinh Hạo hạ thấp xuống còn song mạch sơ giai nhất khiêu thánh nhân cảnh. Khe hở trên bầu trời phát ra càng nhiều năng lượng kỳ dị thì áp lực càng nặng nề.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Biến dị này chắc chắn không chỉ ảnh hưởng đến một mình ta.

Bởi vì Đinh Hạo cảm giác rõ ràng lực lượng áp chế lan tràn từ khe nứt hư không ức chế toàn Thạch Chủ thành.

Đinh Hạo gọi mấy thể tu Hãn Hải sâm lâm đến hỏi, kết quả giống y như hần đoán.

Tuy thể tu Hãn Hải sâm lâm chú trọng tu luyện lực lượng cơ thể, tu vi huyền khí đa số không hơn Tiên Thiên Vô Tông cảnh nhưng áp lực kỳ dị làm huyền khí của tất cả thể tu bị áp chế. Chút lực lượng huyền khí nhỏ bé trong cơ thể thể tu Hãn Hải sâm lâm hoàn toàn biến mất, không phát huy ra được lực lượng gì.

Đinh Hạo trầm ngâm, ra lệnh Đan Hùng mang người tiếp tục canh giữ quanh Nạp Lan thế gia. Ngàn thể tu cận vệ doanh khác tập trung tại thể tu Hãn Hải sâm lâm, chuẩn bị sẵn sàng hành động.

Bởi vì Đinh Hạo có cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn.

Đinh Hạo biến thành một luồng sáng bay khỏi Hồng Thạch trang viên, hần cần nhanh chóng tìm hiểu các thể lực khác trong Thạch Chủ thành có bị áp chế lực lượng không.

* * *

Lúc Đinh Hạo đi tới đường cái thì Thạch Chủ thành đã rối loạn.

Đinh Hạo trông thấy rất nhiều cao thủ nhân loại lộ biểu tình hoảng hốt, rất giận mình biến đổi trong cơ thể mình.

Đinh Hạo thả thần thức ra, cảm giá rõ ràng lực lượng huyền khí của nhiều người bị áp chế. Một số cao thủ cảnh giới Vô Thánh cảnh bị áp chế huyền khí cỡ Vô Vương cảnh. Cao thủ dưới thánh nhân cảnh thì sức chiến đấu rút xuống dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, không có cả năng lực bay.

1217. Chương 1220: Tiên Khí Xuất Thế.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn trời, khe nứt như vết sẹo to bị lực lượng pháp tắc dán lại nhưng không hề nhỏ đi, khe hở rộng trăm trượng tách đôi bầu trời xanh biển. Bên trong khe hở tối đen như mực, có ánh sao chớp lóe, tiếng gió khùng bố rít gào phát ra. Có ác thú đáng sợ sắp nhảy ra hủy diệt thế giới này.

Theo thời gian trôi qua, từng sợi tơ đen mỏng như sợi tóc vươn ra khỏi khe nứt, như hoa văn hình lưới vô hình lan tràn trên bầu trời.

Tình hình này như có tồn tại không thể nghĩ bàn bày minh văn trận pháp vô địch phong tỏa nguyên Thạch Chủ thành.

Hoa văn đen lan tràn, lực lượng áp chế trong thiên địa càng lúc càng khủng bố.

Đinh Hạo giận mình trầm nghĩ:

- Rốt cuộc là ai cố ý làm hay thiên địa biến dị?

Đinh Hạo phát hiện lực lượng huyền khí của mình không bị ức chế gắt gao, vẫn ở trình độ sơ giai thánh nhân cảnh, không rút xuống nữa. Các cường giả thánh nhân cảnh cảnh giới còn trên Đinh Hạo hiện diện xung quanh thì sắp rơi xuống Vô Vương cảnh.

Tại sao Đinh Hạo bị ảnh hưởng không quá lớn?

Không lẽ có liên quan đến thể chất đạo kiếm song thánh thể?

Đinh Hạo suy đoán.

Nhìn từ mặt ngoài thì kiểu áp chế kỳ dị này có lợi cho Đinh Hạo. Trong khi cảnh giới của người khác bị áp chế gắt gao thì sức chiến đấu cơ bắp sẽ phát huy đến mức tận cùng, đặc biệt là một ngàn thể tu Hãn Hải thâm lâm cận vệ doanh đều có sức chiến đấu thánh nhân cảnh, trong môi trường này hầu như càn quét một phương.

Nhưng hiện giờ thể cực quỷ quyết, ai biết sẽ xảy ra tình huống gì nữa? Đinh Hạo phải cẩn thận là hơn.

Đinh Hạo không biết lực lượng áp chế kỳ lạ này có áp chế luôn vũ tộc phương tây, hải tộc phương nam, thú tộc phương bắc không. Nếu chỉ áp chế lực lượng huyền khí của nhân loại thì sẽ là tai nạn cho nhân loại trong Thạch Chủ thành.

Đang lúc Đinh Hạo định đi khu vực dị tộc thăm dò thì lại có biến dị xảy ra.

Lạc Thánh sơn mạch nằm giữa Thạch Chủ thành bỗng phát ra chấn động dữ dội, từ xa trông thấy từng ngọn núi nguy nga sụp đổ. Đường như có lực lượng gì đó từ tận cùn đáy ngã dãy núi, vang tiếng nổ điếc tai, bụi bốc lên cao xen lẫn từng đoàn ánh sáng kỳ dị. Một loại lực lượng cực kỳ lạ lung lay tràn.

Ánh sáng tường thụ khó tả nổ tung, trên bầu trời có tiếng sinh linh ca xướng thần linh thâm thì. Từng ảo ảnh nguy nga hiện ra trên bầu trời Lạc Thánh sơn mạch, đó là thần linh viễn cổ đã mất đi, từng đóa hoa thơm nức như hạt mưa rơi xuống Lạc Thánh sơn mạch. Hương thơm lạ tràn ngập, mơ hồ thấy có tiên nữ xinh đẹp bay múa.

Tiên khí sắc tím vô cùng hao quý như suối tuôn ra từ Lạc Thánh sơn mạch bắn hướng bốn phía, tựa sóng biển rít gào.

Chớp mắt mọi người cảm thấy có sóng gợn vô hình ập tới trùng kích cơ thể mình liên tục.

- Trời ạ, đó là . . .

- Là dấu hiệu tiên linh . . . Tiên khí xuất thế!

- Giây phút này đã đến, tiên khí xuất hiện tại Lạc Thánh sơn mạch. Mau đi Lạc Thánh sơn mạch, đừng để người khác giành trước!

- Cơ duyên như vậy từ xưa đến nay chưa hề có, xem như chết cũng phải liều mạng, tuyệt đối không thể buông bỏ. Nếu được tiên duyên là có thể hoành hành chúa tể vô số vô đạo kỷ nguyên.

- Mặc kệ ra sao, liều!

Trong khoảnh khắc này, vô số người điên cuồng, rơi vào sôi sục khó thể kiềm chế.

Mỗi người mắt đỏ rực, bất chấp sống chết liều mạng xông hướng Lạc Thánh sơn mạch. Dù là các cao thủ cảnh giới rớt xuống dưới Tiên Thiên Vô Tông cảnh cũng phát điên chạy siêu nhanh.

Từng lực lượng khủng bố từ khắp nơi trong Thạch Chủ thành phóng lên cao như sao chổi xẹt qua bầu trời bay nhanh hướng Lạc Thánh sơn mạch.

Xác cường giả, thể lực ẩn giấu nửa năm lúc này không kiềm chế được cùng xuất hiện. Cường giả thần cảnh như đoàn sáng to lớn kéo cái đuôi dài xẹt qua hư không, mang theo uy nhiếp không gì sánh bằng chạy tới Lạc Thánh sơn mạch.

Đinh Hạo biến sắc mặt.

- Tiên khí cuộn cuộn, thụ khí trình tường. Loại khí tượng này sức người không nguy tạo được, tiên khí thật sự xuất thế, chắc thuốc dẫn tiên được cũng đi theo. Mặc kệ thể nào phải lấy được thuốc dẫn tiên được trị thương ấu thân!

Lòng Đinh Hạo máy động phóng lên cao lao nhanh hướng Lạc Thánh sơn mạch.

Cùng lúc đó Đinh Hạo truyền âm hướng Hồng Thạch trang viên, ra lệnh Kim Khả Ngôn lập tức mang theo ngàn cường giả thể tu Hãn Hải thâm lâm cận vệ doanh đến chi viện.

* * *

- Giết!

- Đây là nơi Tử Quỳnh tông ta chiếm cứ, ai vào giết không tha!
- Tử Quỳnh tông xem như cái thứ gì? Cút ra, chặn tiên duyên của lão tử . . . Chết hết đi!
- Giết, giết sạch bọn họ!
- Ai ngăn ta thì chết!
- Ha ha ha ha ha ha! Thú nhân tộc ta sẽ lấy tiên khí này!

Vòng ngoài Lạc Thánh sơn mạch đã là cảnh tượng máu me điên cuồng. Một số thế lực, tông môn đến trước chiếm vị trí tốt nhất muốn chờ tiên khí giáng xuống. Người đến sau đánh nhau với người tới trước, không có đường thương lượng, hai bên chiến đấu sinh tử.

Máu và xương trắng bay tung tóe, đầu người rơi.

Từng thân thể ấm nóng chớp mắt thành bãi máu, nhiều người vừa lao đến chưa kịp phản ứng lại cơ thể đã nổ tung. Máu đọng mặt đất như con sông, xác chất cao như núi.

Vòng ngoài Lạc Thánh sơn mạch thành cối xay thịt.

Chỉ cường giả thật sự mới xông qua vòng giết chóc vào sâu trong Lạc Thánh sơn mạch.

Tử Quỳnh tông có mấy trăm cao thủ chiếm một vị trí.

Có cường giả thần cảnh của Tử Quỳnh tông vào sâu trong Lạc Thánh sơn mạch. Cách Tử Quỳnh tông ngàn thước, núi sụp đổ lộ ra một cái hố to, tử khí tím tuôn trào ra như mắt biển. Có người suy đoán đây là một tiểu tiên môn, trong địa huyết có lẽ có dấu vết của tiên khí.

Người Tử Quỳnh tông liều mạng chặn lối vào này không cho ai xông tới, tranh thủ thời gian cho cường giả thần cảnh của tông mình.

Vô số cường giả chạy nhanh tới như thiêu thân lao đầu vào lửa nhưng đều bị chặn giết tại đây.

Một cường giả Tử Quỳnh tông quát to:

- Mặc kệ là ai, dám tới gần chỗ này liền giết không tha!

Toàn thân cường giả Tử Quỳnh tông đầm máu, giống như một sát thần.

Bỗng có ánh sáng vàng từ xa bắn tới chỗ Tử Quỳnh tông, hơi thở hùng hồn. Ánh sáng vàng không giảm tốc độ tiếp tục xông lên.

Cường giả Tử Quỳnh tông rống to:

- Bày trận, ngăn hấn lại, giết!

Nhưng mà . . .

Vù vù vù vù vù!

Kiểm quang chợt lóe thoáng qua.

Trong khoảnh khắc nở rộ hoa sen rực rỡ.

Một bóng người tóc tím mắt bạc như cuồng phong thổi qua, người Tử Quỳnh tông chưa kịp phản ứng thì người tóc tím mắt bạc đã lướt qua bọn họ nhanh như chớp vào địa huyết phía xa.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Mấy chục cao thủ Tử Quỳnh tông đứng nguyên tại chỗ, đầu bắn lên cao, máu phun ra từ cổ, ngực. Các cường giả Tử Quỳnh tông chớp mắt bị chặt đầu.

Cao thủ Tử Quỳnh tông còn sống sợ teo tim.

Tử Quỳnh tông là tông môn rất nổi tiếng trong đại lục phương đông, có nhiều cường giả thần cảnh tọa trấn. Bình thường Tử Quỳnh tông cũng uy chấn một phương nên mới có dã tâm chiếm tiên khí, lần này tông môn chọn cường giả tuyệt đối, tinh anh đến là muốn bắt được tiên duyên.

1218. Chương 1221: Giao Nhân.

Không ngờ cường giả Tử Quỳnh tông mới đến Lạc Thánh sơn mạch chưa tới một canh giờ đã tổn thất trầm trọng.

Mấy chục cao thủ Tử Quỳnh tông vừa chết toàn là đỉnh cao trong tông môn trừ cường giả thần cảnh ra, thế nhưng bị người tóc tím mắt bạc một chiêu giết ngay, quá đáng sợ.

Tổn thất thảm trọng.

Có một cường giả Tử Quỳnh tông nhớ ra điều gì, hét lên:

- Liên Hoa Vô Song Trảm . . . Là hắc, hắc là truyền nhân của Kiếm Tà!

Chớp mắt đám người từ xa điên cuồng ập tới nhấn chìm các cường giả Tử Quỳnh tông còn lại, cuộc giết chóc máu me bắt đầu.

Các cường giả Tử Quỳnh tông có thực lực rất cao nhưng không chống lại nổi nhiều người.

Trong tình hình điên cuồng thế này cái gì danh tiếng, uy vọng hoàn toàn mất tác dụng. Đám võ giả ngày thường rất kính sợ Tử Quỳnh tông giờ mất đồ ngẫu, trong đầu óc chỉ có suy nghĩ: Sát sát sát sát sát sát.

Cường giả Tử Quỳnh tông bị thương hết to:

- A! Chúng ta không nên đến . . .

- Tiêu rồi, chết hết, đều là tinh anh hy vọng của tông ta, bị hủy diệt hết.

Cường giả Tử Quỳnh tông rất hối hận, muốn rút ra nhưng không còn kịp.

* * *

Toàn thân chưởng môn Hình Thiên phái đầm máu, bị thương rất nặng, cực kỳ căm hận, mắt muốn nứt ra nhìn chăm chăm thân hình như ma quỷ.

Chưởng môn Hình Thiên phái không cam lòng gằm rống chất vấn:

- Người là ai? Rốt cuộc người là ai?

Thực lực của Hình Thiên phái đủ xếp vào năm mươi hàng đầu đại lục phương đông, dám dùng hai chữ 'hình thiên' làm tên môn phái đủ thấy Hình Thiên phái tự phụ cỡ nào. Trong Hình Thiên phái có cường giả thần cảnh tọa trấn, xây dựng tông môn đã có lịch sử ngàn năm, danh chấn tứ phương. Lần này Hình Thiên phái tập hợp cao thủ cường đại nhất trong tông môn đến Thạch Chủ thành kiếm tiên duyên, ôm chút hy vọng. Không ngờ Hình Thiên phái mới chống được nửa canh giờ đã gặp sát tinh.

Một người bí ẩn đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Vốn Hình Thiên phái thấy đối phương lẻ loi một mình cho rằng dễ ăn hiếp, cả đám cứng rắn ngăn chặn muốn giết chết người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng. Ai ngờ chọc vào ma quỷ, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng xuất quỷ nhập thần không thể bắt giữ. Mỗi lần người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lóe lên một lần là có một cao thủ Hình Thiên phái thành bãi máu.

Trong nháy mắt nơi này biến thành huyết ngục Tu La, mấy ngàn cao thủ Hình Thiên phái trừ cường giả thần cảnh đã vào sâu trong Lạc Thánh sơn mạch ra chỉ còn một mình chưởng môn Hình Thiên phái.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lác người đã biến mất tại chỗ.

Khi người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hiện ra, cổ tay như kiếm sắc bóp cổ chưởng môn Hình Thiên phái.

Xúc giác như sắt thép làm chưởng môn Hình Thiên phái không thể nhúc nhích, gã phát hiện mọi lực lượng trong cơ thể bị giam cầm như lưới hải tử thần gác trên cổ.

Bộ dạng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như ma quỷ, dưới mặt nạ quỷ kinh dị là đôi mắt điên cuồng. Quanh thân người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lóe ánh sáng đen như có như không, áo đen tôn lên gã tựa ác quỷ xông ra từ địa ngục chờ ăn thịt người.

Chưởng môn Hình Thiên phái khó khăn phát ra tiếng như dã thú sắp chết:

- U u . . . Người . . . Người là . . . Là ai?

Lực lượng đỉnh thánh nhân cảnh của chưởng môn Hình Thiên phái bị áp lực từ khe nứt thiên địa áp chế rút xuống sơ giai thánh nhân cảnh, hoàn toàn bị đối phương áp chế, gã rất là bức tức.

Giọng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng âm u như từ địa ngục vọng lên:

- Mấy năm nay Hình Thiên phái rất thân với Thần Đình, nên ngươi hãy chết đi!

Thanh âm trầm mà dài, cổ tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng phát ra lực lượng kỳ lạ. Bàn tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bỗng thay đổi, từng cây gai thịt mọc ra đâm vào da cổ chưởng môn Hình Thiên phái.

- U u . . . Người là . . . U Minh Quỷ tông . . .

Con ngươi chưởng môn Hình Thiên phái nở to, gã nghĩ ra điều gì.

Nhưng chớp mắt vô số gai thịt đâm vào cơ thể chưởng môn Hình Thiên phái như huyết quản nhỏ hấp thu năng lượng máu tinh hoa trong người gã, huyết quản mấp máy như đang ăn cơm. Chớp mắt chưởng môn Hình Thiên phái đã bị hút khô.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng âm trầm cười to bảo:

- Vị của đỉnh Vô Thánh cảnh đúng là ngon, tin tưởng cường giả thần cảnh càng ngon miệng hơn, ha ha ha ha ha ha!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng lắc người, biến mất tại chỗ.

* * *

Có người giật mình kêu lên:

- Là Tiểu Viên Vương!

Kẻ đó sợ hãi nhìn cao thủ thú nhân tộc từ xa ập đến, người dẫn đầu thân hình vạm vỡ, tóc đỏ, nắm ngược trường côn vàng, giống như cuồng ma, đi đến đâu là vô địch tới đó. Người vạm vỡ tóc đỏ nắm ngược trường côn vàng này chính cường giả tuyệt đối thế hệ trẻ thú nhân tộc, trong thời gian gần đây đại sát tứ phương không địch thủ trong Thạch Chủ thành, Tiểu Viên Vương.

Một cường giả của Thần Đình phương đông gào thét:

- Mặc kệ hắn là ai, giết! Ai muốn cướp đoạt tiên khí thì giết hết!

Sau lưng bọn họ khoảng ngàn thước có một tiểu tiên môn động ngậm do Thần Đình phương đông chiếm cứ, bên trong tuôn trào tiên khí tím như suối phun phóng lên cao.

- Ai chặn ta thì chết!

Tiểu Viên Vương từng bước một bước lên tiến đến, mỗi bước chân ra là khí thể tăng vọt gấp đôi. Thiên địa rung rinh, quanh người Tiểu Viên Vương có vận luật kỳ dị như một ngọn núi cổ đè ép, khí thể vô song.

Cường giả Thần Đình phương đông rống to:

- Giết hắn!

Thật nhiều binh sĩ Hắc Giáp Quân xông lên.

Mắt Tiểu Viên Vương bắn ra tia sáng:

- Không biết sống chết.

Tiểu Viên Vương bỗng tăng tốc độ, mặt đất rung rinh dưới chân gã. Ngay khi hai bên sắp tiếp xúc thì Tiểu Viên Vương tăng tốc hóa thành luồng sáng biến mất trong tầm mắt mọi người, trường côn vàng trong tay gã chợt kéo dài vô hạn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiểu Viên Vương đập một gậy xuống đất.

Sóng âm đáng sợ lấy trường côn vàng làm trung tâm khuếch tán, mặt đất bị đập nứt một vết dài mấy ngàn thước, rộng mấy trăm thước. Không khí rung động nhanh, mấy ngàn binh sĩ Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông khoảng cách khe nứt gần nhất bị chấn nát tan trong không khí.

Cường giả Thần Đình phương đông lúc trước hét to là mục tiêu công kích đầu tiên.

Với lực lượng đỉnh cảnh giới thánh nhân cảnh như cường giả Thần Đình phương đông tuy bị ức chế vẫn rất khó đỡ một kích kia, bị một gậy đập nát bấy, hình thần đều diệt. Cơ thể, áo giáp, vũ khí của cường giả Thần Đình phương đông thành bột phấn.

Vù vù vù vù vù!

Tiểu Viên Vương như cơn gió thổi qua biến mất trong động ngằm tiểu tiên môn.

Cường giả thú nhân tộc theo sau Tiểu Viên Vương như nước lũ kêu gào xung phong, như thủy triều nhấn chìm tàn quân Thần Đình phương đông còn lại.

* * *

Đình Hạo xuất hiện bên trên tầng ngoài Lạc Thánh sơn mạch.

Đình Hạo cúi đầu nhìn cảnh tượng bên dưới làm hấn giật nảy mình.

Lạc Thánh sơn mạch vốn là dãy núi trập trùng đứng thẳng giờ thành đất hoang đá vụn, từ ngọn núi sụp đổ thành đá cục. Lạc Thánh sơn mạch như phế tích sau khi động đất đã qua, cảnh tượng tựa tận thế làm người kinh sợ, con người không thể nào làm được.

1219. Chương 1222: Giao Nhân (hạ).

Trên phế tích đá vụn, một động ngằm đường kính trăm thước xuất hiện, nhìn thoáng qua trông như tổ ong. Tiên khí tím vo otan tuôn ào ào ra xông thẳng lên mây, hình thành kỳ quan khí tượng.

Đình Hạo suy đoán:

- Không lẽ tiên khí chất chứa dưới lòng đất, hấp thu tinh hoa trong thiên địa rồi cuộc thành hình. Tiên khí bên trong bùng nổ lật tung Lạc Thánh sơn mạch, xuyên qua lòng đất hình thành kỳ quan như vậy?

Nếu đúng như vậy thì vào động ngằm tiểu tiên môn đi thẳng xuống có lẽ sẽ tìm được tiên khí. Đồn rằng tiên khí và thuốc dẫn tiên được làm bạn mà sinh, muốn có thuốc dẫn tiên được thì phải tìm ra tiên khí.

Nghĩ đến đây Đình Hạo như kiểm bén cắt đứt hư không, đáp xuống.

Dưới đất vang lên tiếng rống kêu căng:

- Nhân loại không biết sống chết, muốn chết sao? Nơi đây là lĩnh vực của giao nhân tộc!

Tiếng rống vừa dứt đã có cột nước màu xám đen phóng lên cao như từng con ác giao, tử khí lạnh băng dữ tợn bao vây nghiền Đình Hạo.

Giao nhân tộc?

Giao nhân tộc là một nhánh của hải tộc. Đinh Hạo nghe công chúa nhân ngư hải tộc nói giao nhân tộc thuộc trận doanh hỗn loạn, rất tàn nhẫn, gian xảo, trời sinh tính tàn nhẫn, hiếu sát. Nơi giao nhân tộc đi qua như châu chấu, không có một cọng cỏ mọc nổi.

- Cút!

Thanh âm Đinh Hạo như sấm mùa xuân, tay phải co lại thành nắm đấm.

Ảo ảnh trường kiếm to lớn từ cánh tay Đinh Hạo lan tràn ra ngoài, ánh sáng bạc lấp lánh giống như thần phật.

Vù vù vù vù vù!

Từng luồng kiếm quang trắng lúc sinh lúc diệt, rạch phá hư không.

Mấy chục cột nước ác giao thoáng chốc bị chém tành mấy khúc nhỏ mềm oặt rớt xuống đất.

Thanh âm kiêu căng lúc trước lạnh lùng cười:

- A? Thì ra là cao thủ nhân loại, thực lực không tệ nhưng chỉ đến đây . . .

Cùng lúc đó, Đinh Hạo như Chiến thần giáng trần giết vào bầy cao thủ giao nhân tộc.

Tốc độ quá khủng khiếp làm các giao nhân tộc ngây người, chưa nói xong Đinh Hạo đã giáng xuống.

Giao nhân tộc sớm bày trận pháp thủy vực hải tộc tại đây, vòng chụp vô hình bao phủ phạm vi mấy ngàn thước, bên trong tụ tập nhiều lực lượng nguyên tố thủy ngưng kết thành đại dương bao la chân thật, sóng ngầm hùng dũng.

Đây là môi trường thích hợp cho hải tộc chiến đấu.

Ngoại hình của giao nhân tộc tương tự như nhân ngư tộc nhưng da màu chàm, đầu người thân cá, có sáu tay, năm ngón như vuốt, mặt mũi đa số xấu xí, hai bên xương sườn có vây cá dài, các khớp xương mọc gai sắc bén đảo ngược, hoạt động dưới nước nhanh như chớp.

Một cường giả giao nhân tộc có sáu cánh tay lấy lại tinh thần, lớn tiếng quát to:

- Giết hẳn!

Thân hình cường giả giao nhân tộc có sáu cánh tay to hơn cùng tộc gấp mấy lần, hơn giao nhân tộc bình thường gấp mười lần. Cường giả giao nhân tộc có sáu cánh tay như người khổng lồ, đầu có đôi sừng màu chàm, sắc bén như đao. Mắt cường giả giao nhân tộc có sáu cánh tay đỏ rực màu dung nham lửa, chắc gã là thủ lĩnh, xung quanh người có ánh sáng nước màu chàm.

Vô số giao nhân tộc hét lên, thanh âm cực kỳ chói tai, vẩn nước dao động như từng tia chớp màu chàm lướt trong nước biển, khiến người hoa mắt. Giao nhân tộc cầm cốt mâu cốt thương cốt nhai ba mũi vùn vùn. Giao nhân tộc như lệ quy lấy mạng điên cuồng xung phong hướng Đinh Hạo.

- Lập xuân!

Đinh Hạo chỉ một cái, lập xuân kiếm ý phát ra.

Có gió đông se lạnh nổi lên trong nước biển, tiếng đập từng đập cánh. Từng thân hình đập trùng ẩn hiện trong đông lạnh, có khối băng va chạm vào mặt nước.

Đông phong giải đông, đập trùng thủy chấn, ngư thượng băng.

Ba ý cảnh của lập xuân kiếm ý hiện ra.

Các cao thủ giao nhân tộc rít gào xông lên chột hết to.

Bởi vì các cao thủ giao nhân tộc cảm thấy nước biển ngày thường cực kỳ thoải mái bỗng trở nên lạnh thấu xương, gió đông thổi trong nước quét một cái đã đông băng bọn họ. Từ ảo ảnh các loại trùng vô một cái là cắt đứt cốt binh cứng chắc, các gai giữa khớp xương cao thủ giao nhân tộc.

Còn có những khối băng như có như không đánh tan trận hình các cao thủ giao nhân tộc, cản trở tốc độ của bọn họ.

Thủ lĩnh giao nhân tộc giật mình kêu lên:

- Đây là yêu pháp gì?

Nhân loại luôn không giỏi về nước, vào kết giới thủy vực của hải tộc sẽ giảm mạnh sức chiến đấu. Bây giờ trong thiên địa có áp lực, nhiều cường giả nhân loại rút cảnh giới, lúc trước có mấy chục đợt cường giả nhân loại xông tới đều bị giao nhân tộc giết nhanh như chớp. Tại sao nhân loại trước mắt biểu hiện thích hợp hải chiến hơn cả giao nhân tộc?

- Nếu còn không liều sẽ diệt các ngươi!

Đinh Hạo phát ra một chiêu lập xuân kiếm ý không hoàn toàn, còn chứa một đường sống. Đinh Hạo không muốn trêu vào chủng tộc tàn bạo giao nhân tộc, hắn chỉ muốn xông vào động ngăm tiểu tiên môn phía trước, tranh thủ thời gian tìm thuốc dẫn tiên được sớm nhất, tránh cho bị người chiếm tiên cơ.

Thủ lĩnh giao nhân tộc tức giận quát:

- Chết tiệt, vây quanh hắn, vây quanh hắn! Không tiếc hết thủy giá đắt, tuyệt đối không thể để hắn vào tiểu tiên môn!

Một nén nhang trước có mấy chục cường giả tuyệt đối của giao nhân tộc xuống động ngăm tiểu tiên môn tìm tiên khí, tuyệt đối không thể để nhân loại này vào gây chuyện.

Các cao thủ giao nhân tộc điên cuồng hét chói tai phát ra lực lượng chấn động gần như sóng siêu âm điên cuồng xông pha bốn phía, khuấy động nước biển quần chặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo tức giận quát:

- Không biết điều!

Đinh Hạo và hải tộc không oán không cừ, dù giao nhân thuộc thể lực ác trong trận doanh hỗn loạn thất hải nhưng từ đầu hắn không xuống tay giết người, không muốn kết thù với giao nhân tộc. Tuy nhiên Đinh Hạo không ngại nếu người ta muốn gây chuyện với hắn, nếu cứ bị mấy thứ này dây dưa tiếp sẽ làm hỏng việc lớn. Không có thuốc dẫn tiên được thì mẫu thân không thể lành vết thương.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo xuống tay không nương tình nữa.

Lập xuân kiếm ý bỗng nhiên hết sức bùng nổ.

Vù vù vù vù vù!

Các ảo giác gió đông, chập trùng, khối băng chớp mất thành kiếm ý rực rỡ nghiền nát bốn phương, kiếm quang gào thét giống như thiên la địa võng. Mấy trăm cao thủ giao nhân tộc không kịp hét lên đã bị nghiền nát vụn, nổ tung.

Nước biển xanh sẫm thoáng chốc biến thành màu đỏ máu.

Đinh Hạo nhanh như tia chớp đánh tan nát phong tỏa của giao nhân tộc, lắc người lao hướng lối vào động ngăm tiểu tiên môn ở phía xa.

Mặt thủ lĩnh giao nhân tộc dữ tợn co giật quát:

- Đuổi theo!

Giao nhân tộc điên cuồng như ong vò vẽ đuổi theo hướng Đinh Hạo biến mất.

Nhưng chớp mắt một luồng kiếm quang bắn ra từ động ngăm tiểu tiên môn nổ tung khuếch tán, kết giới hải vực lại có đông phong gào thét, chập trùng hiển hiện, khối băng va chạm hoàn toàn phong kín phía trước, chặn đường đi duy nhất.

Lập xuân kiếm ý.

Đám giao nhân tộc kinh khủng đứng lại.

Nhân loại đó thật đáng sợ, thần thông gần như là yêu pháp đủ nghiền nát bọn họ, đuổi theo cũng là chịu chết.

* * *

1220. Chương 1223: Bọn Họ Cũng Ở Đây?

- Thạch Chủy thành đúng là loạn, có nhiều cường giả giao nhân tộc lẫn vào như vậy . . .

Đinh Hạo vào trong động ngầm tiểu tiên môn, hắn cảm thấy tiên khí sắc tím đập vào mặt, lực lượng cường đại nâng lên trên gần như hất hăng bay ra ngoài, mắt thường chỉ thấy phạm vi vài trăm thước.

- Cảnh này khá quen, đúng rồi, hình như giống lúc trước long khí tím dưới địa huyết thâm uyên sau núi Vắn Kiếm tông bùng nổ.

Đinh Hạo vận chuyển lực lượng lặn xuống, nhận ra điều gì.

Không lẽ tiên khí sắc tím trong động ngầm tiểu tiên môn liên quan đến long khí tím dưới địa huyết thâm uyên sau núi Vắn Kiếm tông Tuyết Châu Vô Tận đại lục sao?

Quá kinh khủng, bên trong chắc chắn ẩn chứa bí mật đáng sợ nào đó.

Đinh Hạo hoàn toàn phát ra lực lượng, đẩy sức mạnh lên đến cực độ. Đinh Hạo như thiên thạch lao nhanh xuống, tiên khí sắc tím ma sát lồng khí quanh cơ thể hắn tỏa lửa.

Đột nhiên . . .

Vù vù vù vù vù!

Một ám nhãn vô hình từ mé bên dưới bắn lên công kích Đinh Hạo.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- A? Có kẻ thù?

Đinh Hạo vội vàng xoay người, vào phút chốc mảnh treo chuông né đòn công kích. Lực xé rách khủng bố lướt qua vai Đinh Hạo, máu phun ra.

Đinh Hạo bị thương.

Tiếng rít chói tai vang lên:

- Nhân loại vào đây đều phải chết!

Là cao thủ của giao nhân tộc, không ngờ chỗ này có mai phục.

Đinh Hạo run lên, liên tục đổi hướng né một chuỗi công kích như gió táp mưa sa. Ngực, bụng Đinh Hạo bị thương.

Đây là một cao thủ giao nhân tộc cực kỳ đáng sợ, ít nhất cỡ cảnh giới bán thần cảnh.

Xem ra cao thủ giao nhân tộc là một trong đám cường giả tuyệt đối cố ý ở lại đây mai phục, đánh lên cao thủ khắp nơi xông qua kết giới hải vực giao nhân tộc vào động ngầm tiểu tiên môn, tranh thủ cho tộc nhân của mình. Vì chiếm được tiên duyên, giao nhân tộc tổn nhiều tâm kế.

Mỗi bước xuống dưới là nguy hiểm trập trùng, thực lực như Đinh Hạo mới vào cửa động ngầm tiểu tiên môn đã bị thương, nếu hắn tiếp tục đi tới sẽ là trận huyết chiến.

Việc đã đến nước này Đinh Hạo không nường nhịn nữa.

Lòng máy động, Đinh Hạo cầm Thiên Sát thần kiếm.

Thiên Sát thần kiếm là thanh thần kiếm sắc bén vô song, Đinh Hạo cướp từ tay Thập Thần Tử. Nhưng lúc trước Đinh Hạo dùng thân phận người đeo mặt nạ quý thanh đồng, hắn dùng bí pháp luyện chế lại Thiên Sát thần kiếm để tránh cho lộ thân phận thật. Đường nhiên Đinh Hạo chỉ thay đổi bề ngoài Thiên Sát thần kiếm, thoát trông hoàn toàn khác với trước.

Nắm kiếm trong tay, khí thế của Đinh Hạo tăng vọt.

Lúc trước đối diện Thập Thần Tử bán thần cảnh Đinh Hạo còn chiến thắng được, hôm nay hắn sẽ không sợ hãi trước giao nhân tộc bán thần cảnh giới bán thần. Thiên Sát thần kiếm rung lên, vô số kiếm quang bắn ra.

Cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh phát ra gầm sắc nhọn, tiên khí sắc tím lúc ẩn lúc hiện quanh người gã. Cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh nhanh chóng lùi ra, di động như hồn ma né mỗi một kiếm quang.

- Hắn không dám ngay mặt chiến đấu với ta?

Đinh Hạo nhận ra điều gì, hắn hiểu rằng lực lượng của cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh cũng bị áp lực trong thiên địa ảnh hưởng. Cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh thấy kiếm ý kiếm pháp của Đinh Hạo tinh diệu, sắc bén thì không dám đối kháng ngay mặt. Cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh lợi dụng thân pháp siêu nhanh không ngừng tránh né.

Phát hiện này khiến Đinh Hạo yên bụng.

Xem ra dù là cường giả bán thần cảnh cũng chịu áp lực trong thiên địa ảnh hưởng, đây là tin tốt cho Đinh Hạo.

Vù vù vù vù vù!

Từng ám nhãn xanh bắn ra trong tiên khí sắc tím.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ, cổ tay rung lên phát ra từng đóa kiếm hao rực rỡ trước mặt hắn, đánh nát tất cả ám nhãn. Đinh Hạo hành động mây bay nước chảy, cực kỳ tiêu sái.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Không thể bị hắn bám dính chậm trễ thời gian, tốc chiến tốc thắng!

Thiên Sát thần kiếm giờ ngang trước ngực Đinh Hạo.

Chớp mắt kiếm ý mờ lung khuếch tán, trong phạm vi trăm thước không gian rơi giọt mưa, đầu xuân lạnh lẽo, sức sống dạt dào.

Vũ thủy kiếm ý.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiếm pháp, Đinh Hạo mới ngộ hai chiêu, trong đó vũ thủy kiếm ý thích hợp đối phó địch thủ ẩn nấp trong chỗ tối đánh lén nhất.

Mưa mờ lung đi qua đâu là chỗ đó không thoát khỏi cảm giác của Đinh Hạo.

Rất nhanh . . .

- Bắt được người rồi!

Giọt mưa mờ lung rơi xuống liền cảm ứng được vị trí của cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh. Đinh Hạo lập tức thúc giục vũ thủy kiếm ý bùng nổ, lực lượng đáng sợ khuếch tán. Thoáng chốc mưa đầy trời biến thành kiếm quang rực rỡ từ bốn phương tám hướng tụ tập, bao phủ cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh lại, nghiền nát như thiên la địa võng.

- A!

Vang tiếng hét thảm, tay chân cụt bay đầy.

Mảng lớn máu màu chàm bắn tung tóe.

Cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh chưa từng thấy kiếm pháp kiếm thức tinh diệu như vậy nên không hề đề phòng, trong phút chốc bị cắt nát cơ thể. Lực xé rách đáng sợ dễ dàng xé cốt giáp của cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh, khiến gã hồn phi phách tán, không dám dây dưa thêm. Cường giả giao nhân tộc bán thần cảnh hú lên, hét một tiếng nhanh chóng bỏ trốn, biến mất trong tiên khí sắc tím.

Đinh Hạo thu kiếm, tiếp tục lao nhanh xuống động ngầm tiểu tiên môn.

Đinh Hạo rất vừa lòng chiến quả từ vũ thủy kiếm ý.

Một chiêu trọng thương cường giả bán thần cảnh, tuy thực lực của đối thủ bị áp chế nhưng cũng rất kinh người.

Động ngầm tiểu tiên môn không quá sâu, khoảng hơn một ngàn thước. Rất nhanh đi đến tận cùng.

Đinh Hạo không đoán sai, dưới nền đất giống như mê cung, các con đường giao nhau trông như mạch nước ngầm bị khô cạn từ xa xưa, có dấu vết nước chảy qua. Hơi thở cổ xưa, tang thương ập vào mặt, có thạch nhũ rủ xuống. Tiên khí sắc tím tiem nhiễm nên các nhام thạch sớm biến thành huyền tinh thạch, đập vào mắt đều là màu tím.

Không thể thấy rõ tiên khí sắc tím hùng dũng từ đâu đến, khắp nơi là màu tím mông lung.

- Nhiều đường như vậy ta nên chạy đi đâu?

Đinh Hạo nhíu mày, bản thân hần mù đường, đi trong hoàn cảnh này sẽ lạc đường đến chết.

Đinh Hạo thúc giục quả cầu ánh sáng vàng trong thức hải, trán tách ra thiên nhãn võ đạo. Mâu quang vàng bắn ra xé mở tiên khí sắc tím bốn phía, xuyên qua tầng tầng vách huyền tinh thạch nhìn bốn phía.

Thiên nhãn võ đạo có thể nhìn thấu vách Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp, nơi ánh mắt nhìn là vách tường như trong suốt. Mắt Đinh Hạo xuyên qua mọi vật cản trông thấy từng đường hầm đi thông tám hướng, nối liền nguyên thể giới dưới lòng đất, rậm rạp như mạng nhện.

Đinh Hạo mơ hồ thấy có bóng người trong đường hầm, tiếc rằng tiên khí sắc tím mù mịt khó thể nhìn rõ mặt mũi.

Đinh Hạo khẳng định một điều rằng người có thể đến động ngầm tiểu tiên môn đều là cường giả thần thông quảng đại.

- Chắc chắn phụ thân sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy. Dù là tiên khí hay thuốc dẫn tiên được đều rất quan trọng với phụ thân, tuyệt đối không thể rơi vào tay Thần Đình. Không biết 96 sẽ có sắp xếp như thế nào? Lại còn đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần chắc cũng sẽ xuất hiện tại đây?

1221. Chương 1224: Lại Một Người Đeo Mặt Nạ Quỷ Thanh Đồng.

Đinh Hạo ghi nhớ những gì mình nhìn thấy, đi hướng đông người nhất.

Thế giới dưới lòng đất cong queo như mê cung.

Đinh Hạo thường mở thiên nhãn võ đạo tìm đường đi.

- Tiên khí xuất thế chấn động tứ phương, đây là cơ duyên xưa nay chưa từng có. Đám cường giả yêu tộc từ Vô Tận đại lục đến thế giới này sẽ không chịu bỏ qua. Còn Đinh Đồng nữa, nếu hắn bị thương không quá nặng chắc chắn sẽ góp mặt. Không chừng Ngụy Thần Đế cũng đến đây!

Đinh Hạo trầm nghĩ, bước nhanh đi tới, tập trung tinh thần đề phòng.

Phía trước bỗng có tiếng chiến đấu.

Thanh âm quen thuộc từ con đường phía trước vọng lại:

- Meo bà nội nó, đám khốn kiếp các ngươi! Đại ma vương không phát uy thì tướng ta là mèo bệnh sao?

Là đại ma vương Tà Nguyệt, nó gầm rống, sóng âm vang vọng trong đường hầm mê cung.

Sao lại là con mèo mập này?

Chẳng phải đại ma vương Tà Nguyệt cùng lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đi uống hoa tửu sao?

Đinh Hạo ngây người.

Sau đó vang tiếng hét khàn khàn như vẹt kêu:

- Con mèo mập này, sao ngươi thấy cái gì cũng muốn cướp? Đây là cường giả Thiên Nhân Điện, ngươi gây rắc rối to rồi! Các vị, nói thẳng ra là ta không quen con mèo mập này, ta chỉ đi ngang qua. Các ngươi làm thịt nó là được, ta vô tội!

Là giọng của lão nhân hướng dẫn viên tóc rối.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối cũng trong động ngầm tiểu tiên môn?

Đinh Hạo càng kinh ngạc hơn.

Không lẽ lão nhân hướng dẫn viên tóc rối bị đại ma vương Tà Nguyệt ép buộc đến động ngầm tiểu tiên môn?

Sau khi đại ma vương Tà Nguyệt tiến hóa thực lực tăng vọt, mọc hai đôi cánh nên tốc độ siêu nhanh cỡ ánh sáng, nó có thể lặn lên vào động ngầm tiểu tiên môn. Nhưng vấn đề ở chỗ đại ma vương Tà Nguyệt là loại sẽ không dậy sớm nếu không có lợi lộc gì, nếu có ích lợi sẽ độc chiếm. Tại sao đại ma vương Tà Nguyệt mang theo lão nhân hướng dẫn viên tóc rối tham tiền cùng đi?

Trong đường hầm vang thanh âm chiến đấu.

Bất cứ thanh âm nhỏ bé nào trong mê cung thì tiếng vang sẽ phóng lớn ra, khi Đinh Hạo chạy đến nơi đã kết thúc cuộc chiến từ lâu.

Đại ma vương Tà Nguyệt đứng thẳng lên, chân trước khoanh lại, nhe răng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lão già tóc thưa nhà ngươi sợ cái gì? Meo sớm nói rồi, lực lượng của đám người này bị áp lực thiên địa hạn chế, không là đối thủ của meo. Meo, ha ha ha ha ha ha! Các ngươi nghe kỹ đây, ngoan ngoãn giao ra báu vật trong người, giấu một món là meo sẽ cắn chết các ngươi!

Đại ma vương Tà Nguyệt nhe hàm răng sữa trắng tinh ra.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối mặt mũi bầm dập, quần áo rách rưới đứng bên cạnh đại ma vương Tà Nguyệt.

Phía đối diện.

Đỉnh cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện đều là nam nhân trung niên, cực kỳ chặt vật, cũng mặt sưng phù dấp dính nhau đứng im. Mặt các cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện toàn dấu mèo cào, dấu cánh hằn sâu, thê thảm như du côn đánh lộn bên đường. Ánh mắt các đỉnh cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện nhìn đại ma vương Tà Nguyệt vừa tức giận vừa sợ hãi.

Thiên Nhân Điện bọn họ là tông môn chứa tể một châu, có vô số cao thủ. Bọn họ là cường giả danh chấn một phương, đồ tử đồ tôn nhiều vô số kể, uy vọng cực cao. Bình thường bọn họ được tôn sùng như lão tổ tông, nhưng hôm nay bị một con mèo mập đánh thành đầu heo, quá mất mặt.

Đám cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện rất muốn chết.

Trước uy hiếp của đại ma vương Tà Nguyệt, đám cao thủ thánh nhân cảnh Thiên Nhân Điện không thể không ngoan ngoãn lấy ra công cụ trữ vật, báu vật trên người.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối rất cảnh giác, nghe thấy tiếng bước chân vội cảnh báo:

- Có người đến!

Biểu tình đại ma vương Tà Nguyệt hưng phấn hỏi:

- Lại có dê béo đưa lên cửa? Tốt quá. Nghe đây, cây này là meo trồng, đường này là meo mở, muốn đi qua đây để lại tiền thông đường . . . Meo? Nhân sủng, sao lại là ngươi?

Đại ma vương Tà Nguyệt mới nói xong câu về thì ngây ngẩn.

Mặt Đinh Hạo sa sầm đi ra từ đường hầm, cốc vào trán đại ma vương Tà Nguyệt mấy cái.

Đinh Hạo hậm hực nói:

- Học cái gì không tốt lại đi học người ta cướp bóc, làm ta mất hết mặt mũi . . .

Đám cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện đứng phái đối diện trợn mắt há hốc mồm.

Tên cường giả nào từ đâu chạy ra? Thoạt trông tu vi chỉ sơ giai thánh nhân cảnh vậy mà dám đánh con mèo mập màu trắng có cánh khủng khiếp này? Đúng là tìm chết! Chẳng lẽ hần không biết con mèo mập nổi giận sẽ đáng sợ thế nào sao?

Nhưng hình ảnh tiếp theo làm đám cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện ngơ ngác.

Con mèo mập tàn bạo chẳng những không giận mà còn vẽ mặt nịnh nọt che trán, rất là nhân tính hóa cười xòa nói:

- Ài, đừng giận, nhân sủng, mèo chỉ là muốn kiếm tiền. Người cũng biết gần đây mèo hơi nghèo, túi rỗng. Đừng giận, cùng lắm số tiền tài mèo mới cướp chúng ta chia đều. A . . . Còn đánh? Mèo trở mặt bây giờ . . . Mèo bà nội nó, đừng đánh vào khuôn mặt bị tuần tú của mèo . . .

Vốn đại ma vương Tà Nguyệt lén chuồn đi nên đuổi lý.

Mắt lão nhân hướng dẫn viên tóc rối xoay tròn định lặng lẽ chuồn đi.

Đinh Hạo kéo lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lại, trừng mắt nói:

- Là lão xúi giục con mèo ngốc đến đây? Tại sao đi theo lão chưa đến một tháng nó đã bị lão làm hư?

- Oan quá, ta bị bắt ép!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối rú lên:

- Đông gia hãy nhìn rõ mọi chuyện, ta bị con mèo mập ép đến đây, ta không đánh lại nó, mấy ngày nay bị ăn hiếp quá trời . . .

- Mèo, lão già không nói nghĩa khí, là ai bảo mình biết đường chỗ này, nhất định sẽ tìm được tiên khí?

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận giương cánh, bộ dáng liều mạng.

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận quát:

- Tình cảm của chúng ta đã tan vỡ, lão già nhà ngươi quá hèn, không thể cùng nhau chơi!

Đinh Hạo nhìn lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, hỏi:

- Lão biết tiên khí ở đâu thật không?

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối giật nảy mình, nịnh nọt nói:

- Không thể nào! Ta lừa con mèo mập . . .

Đinh Hạo khẳng định nói:

- Dẫn đường đi.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối nhăn nhó xòa tay nói:

- Nhưng ta thật sự không biết được.

Đại ma vương Tà Nguyệt vuốt móng vuốt sắc bén, bộ dạng gian ác nói:

- Có tin là mèo đập chết lão không? Mau dẫn đường!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối nhăn nhó dẫn đường.

Đinh Hạo theo sát lão nhân hướng dẫn viên tóc rối. Không hiểu sao Đinh Hạo trực giác lão nhân hướng dẫn viên tóc rối bí ẩn biết điều gì, Thắng Tự Quyết nói cho hần người này rất bí ẩn, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Đại ma vương Tà Nguyệt hớn hở nhảy lên vai Đinh Hạo đi theo.

Đám cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện bị bỏ lại, mặt mũi bầm dập nhìn nhau, không dám nhúc nhích. Mãi khi đoàn người Đinh Hạo, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, đại ma vương Tà Nguyệt biến mất sâu trong đường hầm đám cao thủ thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện mới thở phào.

1222. Chương 1225: Hình Như Là Cố Nhân.

Con mèo mập ma vương rốt cuộc đã đi.

Một cường giả thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện cảm hận thề:

- Thù này không báo, thề không làm người.

Thiên địa áp chế lực lượng khiến cường giả thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện không thể phát huy thực lực, bị một con mèo đánh thành đầu heo, thật là sỉ nhục trong đời bọn họ.

Một cường giả thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện khác nói:

- Mau rời khỏi đây đi, nếu ma vương kia vòng về thì chúng ta xui xẻo.

Mấy cường giả thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện khác biến sắc mặt, vội vàng chạy nhanh đi hướng ngược lại.

* * *

Đại ma vương Tà Nguyệt đứng trên vai Đinh Hạo, trầm ngâm nói:

- Meo, vừa rồi hình như meo quên chuyện gì?

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối vừa dẫn đường vừa bực bội nói:

- Quên cướp, mấy tên kia đã chạy.

Đại ma vương Tà Nguyệt phản bác:

- Nói nhảm, meo cướp ai bao giờ? Meo là một con mèo lương thiện, đáng yêu sẽ không cướp ai!

Đại ma vương Tà Nguyệt hết sức căng thẳng liếc Đinh Hạo, thấy hắn không có biểu tình gì mới nghiêng răng thầm nghĩ:

- Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đáng ghét này muốn chết sao, không đáng tin gì cả!

Đại ma vương Tà Nguyệt thấy đáng tiếc, nó mới rồi lo lắng đã quên bóc lột đám cường giả thánh nhân cảnh của Thiên Nhân Điện, may cho bọn họ.

Đinh Hạo làm bộ vô tình hỏi:

- Sao các người đến đây? Chẳng phải bên ngoài đã bị thế lực các nơi phong tỏa?

Đại ma vương Tà Nguyệt đắc ý giương cánh nói:

- Ai ngăn được ta?

Đinh Hạo trừng đại ma vương Tà Nguyệt với ánh mắt: Người không nói chuyện sẽ chết sao?

Đinh Hạo tiếp tục nhìn lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, hỏi:

- Phải rồi, vẫn chưa kịp thỉnh giáo tên họ của lão nhân gia người là . . .

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối nhe răng cười giật hai mép râu cá trê, nói:

- Không dám không dám, huynh đệ cùng đường đều gọi ta là Phiên Thiên Thử. Lão thử họ Khúc, danh Phong.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong?

Đinh Hạo lục tìm ký ức, hẳn chưa từng nghe nói tên này, nhưng ngoại hiệu Phiên Thiên Thử nghe không cao nhã, không ra gì, chắc không phải tôn xưng của cao thủ tiền bối.

Chẳng lẽ lão nhân hướng dẫn viên tóc rối thật sự là người bình thường?

Hay Phiên Thiên Thử Khúc Phong che giấu thân phận thật của mình?

Đinh Hạo không đoán ra.

Nhưng Đinh Hạo rất nhanh phát hiện lão nhân hướng dẫn viên tóc rối không dẫn đường lung tung, quẹo trái quẹo phải nhìn như không có mục đích nhưng tới càng gần mục tiêu nào đó hơn. Bởi vì đường hầm càng lúc càng rộng, không khí tràn ngập tiên khí sắc tím ngày càng đậm đặc.

Không lẽ lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiên Thiên Thử Khúc Phong giả heo ăn cỏ?

Đinh Hạo cảm thấy lão nhân hướng dẫn viên tóc rối hẳn kêu ở ven đường có chút bí ẩn, lòng thầm cảnh giác.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối chợt lên tiếng:

- Đằng trước có người.

Đinh Hạo cũng nhận ra trong đường hầm phía trước có thân hình kỳ dị xuất hiện đứng yên chặn đường. Trong nơi tràn ngập tiên khí sắc tím, hơi thở người này hòa vào hư không, như ẩn như hiện, như có như không. Người đó như ảo ảnh, nếu Đinh Hạo không có thần thức tinh diệu, hùng hồn thì không phát hiện ra được.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong đứng từ xa hỏi:

- Là ai ở đằng trước?

Đối phương không đáp.

Đinh Hạo lên tiếng nhắc nhở lão nhân hướng dẫn viên tóc rối:

- Cần thận.

Đinh Hạo mới nói xong thì một kinh phong vô hình xuyên qua tiên khí sắc tím bắn hướng Phiên Thiên Thử Khúc Phong, kinh phong ẩn chứa sức xé rách khủng khiếp, nhanh như chớp đến trước trán lão nhân hướng dẫn viên tóc rối.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong ngẩn ra, không kịp phản ứng.

Đinh Hạo búng ngón tay, một luồng kiếm quang bắn trúng kinh phong.

Xem phản ứng vừa rồi của Phiên Thiên Thử Khúc Phong không giống giả bộ, thực lực của lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đúng là không quá cao.

Không lẽ Phiên Thiên Thử Khúc Phong thật sự là người bình thường?

Đinh Hạo thầm nghĩ, bước ra một bước, tiên khí sắc tím vô tận rẽ sang hai bên.

Đinh Hạo đẩy khí thể cao giọng quát:

- Bằng hữu, lên tập kích là không có đạo nghĩa!

Phía đối diện vang lên tiếng cười khàn đục độc ác:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ gặp cao thủ, ha ha ha ha ha ha! Không biết mùi vị thế nào . . .

Một bóng người chợt lóe, bàn tay xanh nhạt ẩn chứa sức mạnh không thể chống cự chớp cổ họng Đinh Hạo.

Đinh Hạo hừ lạnh, ngón trở và ngón giữa khép lại điểm ra.

Kiểm quang sắc bén thoảng chốc bay ra từ đầu ngón tay, đường hầm vang tiếng rỗng ngâm hổ gầm.

Người đó kinh kêu:

- A?

Người đó không ngờ đối thủ cường đại như vậy, vội rút tay về. Người đó không đỡ kiếm quang, thân hình như hồn ma lắt người xuất hiện ngay bên cạnh Đinh Hạo, chớp eo hắt.

Tốc độ phản ứng của Đinh Hạo không chậm.

Khi người đó sắp chớp vào xương sườn Đinh Hạo thì kiếm quang đầu ngón tay thần kỳ xuất hiện đâm vào lòng bàn tay người đó.

Vù vù vù vù vù!

Trong tiếng vạt áo xé gió, người đánh lén liên tục biến ảo mấy trăm trảo, mỗi một chiêu đều chớp hướng chỗ hiểm của Đinh Hạo, nhanh như tia chớp, ẩn chứa lực lượng phá hư lạnh lẽo, âm trầm.

Mỗi một cú chớp đều bị kiếm quang đầu ngón tay của Đinh Hạo đẩy lùi.

Hai bên như đang múa không ngừng biến chiêu, đổi vị trí. Mỗi chiêu một thức cực kỳ sắc bén, đủ để giết ngay cường giả cảnh giới Vô Thánh cảnh nhưng từ đầu đến cuối lại không hề tiếp xúc với nhau.

Một lát sau, kinh phong ngừng.

Người tập kích dừng lại.

Đinh Hạo thu chiêu đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn. Đinh Hạo giật nảy mình, khi thấy khuôn mặt đối phương thì tim hắt đập nhanh, mắt bắn ra tia sáng.

Bởi vì kẻ đánh lén Đinh Hạo là người đeo mặt nạ quý thanh đồng, mặt nạ nửa cười nửa khóc giống y như cái của Đinh Hạo, chất liệu cũng giống hệt nhau.

Mặt nạ quý thanh đồng Đinh Hạo đeo là bốn năm trước rèn luyện trong Tuyết Long sơn xong quay về Vấn Kiếm tông lấy được chiến lợi phẩm từ thích khách luôn dây dưa ám sát hắt.

Thích khách người đeo mặt nạ quý thanh đồng đó thực lực không tầm thường, lai lịch rất bí ẩn. Lần đó thích khách người đeo mặt nạ quý thanh đồng bị Đinh Hạo đánh bại, rút mặt nạ sau đó không còn xuất hiện.

Sau này thực lực Đinh Hạo tăng vọt, không để bụng thích khách người đeo mặt nạ quý thanh đồng nữa.

Đinh Hạo nhặt mặt nạ quý thanh đồng vì có chất liệu đặc biệt, cho người cảm giác bí ẩn nên hắt dùng. Nhiều lần Đinh Hạo gặp người với thân phận người đeo mặt nạ quý thanh đồng.

Đinh Hạo không ngờ hôm nay, trong hoàn cảnh này gặp phải một người đeo mặt nạ quý thanh đồng.

Trong khoảnh khắc Đinh Hạo khẳng định mặt nạ quý thanh đồng giống y như mặt nạ hắt nhặt được, dù là chất liệu hay hình dáng.

Vấn đề ở chỗ mặt nạ quý thanh đồng của Đinh Hạo có được từ Vô Tận đại lục, không lẽ người đeo mặt nạ quý thanh đồng trước mắt cũng đến từ Vô Tận đại lục?

Đinh Hạo gằn từng chữ:

- Người là ai?

Người đeo mặt nạ quý thanh đồng như không nghe thấy, đôi mắt lóe tia sắc bén đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới, đó là bộ dáng vui sướng vì thấy con mồi, như sư tử trông thấy mồi sẵn àm mình hứng thú. Người đeo mặt nạ quý thanh đồng đã xem Đinh Hạo là đối tượng đi săn.

1223. Chương 1226: Hình Như Là Cố Nhân (hạ).

Lòng Đinh Hạo máy động, chậm rãi lấy mặt nạ quỷ thanh đồng ra đeo lên mặt.

Trong khoảnh khắc này người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn phía đối diện mắt bắn ra tia sáng, gã cũng bị giết mình.

Thanh âm khàn khàn tràn ngập giết mình kêu lên:

- Người . . . Là người!

Chớp mắt người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hiểu điều gì, bỗng cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, quá tốt, diệu cực, thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu. Vốn tưởng sẽ không gặp được người nữa, ai ngờ người cũng đến thế giới này. Ha ha ha ha ha ha! Là ông trời đưa người vào tay ta sao?

Đinh Hạo nhướng mày nói:

- Người biết ta?

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đương nhiên là biết, còn là cố nhân. Nạp mạng đi, Đinh Hạo!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bỗng nhiên ra tay.

Hai bàn tay người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng gấp khúc giống như long trảo, có hắc viêm lượn lờ ở đầu ngón tay phát ra tiếng rít gào như lệ quỷ nhiếp hồn người, lực công kích tăng lên gấp mấy lần.

Đinh Hạo không yếu thế, cũng vỗ chưởng.

Ngón tay Đinh Hạo lượn lờ kiếm quang bạc, từng tiếng kiếm ngân quanh quẩn trong đường hầm. Bàn tay Đinh Hạo như biến thành kim loại.

Bùm!

Hai tay chạm nhau.

Đinh Hạo, người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rung lên, cùng lùi một bước.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Xem ra hôm nay người không giết được ta.

Bây giờ Đinh Hạo dám khẳng định người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng trước mắt là người bí ẩn không ngừng truy sát hắn ở Vô Tận đại lục, nhưng không biết tại sao gã đến Thần Ân đại lục và xuất hiện trong động ngầm tiểu tiên môn.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng hét to:

- Giết người giống như giết một con gà!

Hắc viêm dọc theo đầu ngón tay lan tràn, chợt lóe biến thành móng tay đen xì. Mỗi một móng tay dài hơn một thước, nhọn như lưỡi dao. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng phất một cái, tiếng lùa rách vang lên, hư không bị cắt.

Đây là loại thần thông rất đáng sợ.

- Lực lượng của hắn dường như không bị áp lực thiên địa hạn chế.

Tim Đinh Hạo đập nhanh, giơ Thiên Sát thần kiếm đã biến hình dạng ngang ngực, lập xuân kiếm ý phát ra.

Kiếm ý mờng lung vung ra ngoài, trong không gian có tiếng gió đông rít gào.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Kiếm ý? Người nắm giữ kiếm ý đến trình độ này, không uổng là thiên tài số một Thanh Sam Đông Viện ngày xưa, nhưng ở trước mặt ta đã định sẽ chết!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vùng hai bàn tay, móng tay đen như dây leo lan tràn ra ngoài, cắt bốn phía hư không bao phủ Đỉnh Hạo.

Đỉnh Hạo cười khẩy nói:

- Thua người ta còn nói lớn lối?

Thiên Sát thần kiếm khe rung, từng lữ kiếm quang mờ lung khuếch tán ra ngoài.

Chớp mắt đông phong đầy trời biến thành kiếm ý sắc bén.

Móng tay đen hùng dũng đâm tới bị chém vụn, kiếm ý đánh đầu thắng đó như lũ tràn về.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng quát to:

- Thú vị, U Minh Quỷ Ảnh!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng từ một biến thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám, tám thành mười sáu, không ngừng tay ra. Ngày càng nhiều người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng chen chúc bốn phía con đường.

Những bàn tay đen mở ra, móng tay nhọn biến dài như dây leo lan tràn phong tỏa mỗi tấc không gian, dữ tợn đâm hướng Đỉnh Hạo. Móng tay che rợp trời, không có khe hở.

Đỉnh Hạo hét to:

- Hừ! Si mê vọng lượng cũng dám khoe khoang ở trước mặt ta? Nguyên quỷ hồn địa ngục đều nằm trong tay ta, vỡ ra!

Đỉnh Hạo giờ kiếm trước ngực, ba ảo giác lập xuân kiếm ý cấu trúc trong đầu hấn. Tiếng đông phong gào thét, đập trùng vỗ cánh, khối băng vô hình va chạm, nước chảy róc rách, cá quẫy đuôi hiện ra.

Những ảo giác hình thành lĩnh vực kiếm ý kỳ lạ mười thước quanh người Đỉnh Hạo.

Dù móng tay đen khủng bố có điên cuồng cỡ nào cũng không thể chen vào lĩnh vực kiếm ý.

Phiên Thiên Thủ Khúc Phong pháp phòng lo sợ đứng sau lưng Đỉnh Hạo.

Chiến đấu trình độ này làm lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lộ biểu tình hoảng sợ.

Tiếng cười kiêu căng, âm trầm của người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng không ngừng vang vọng:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta chờ xem người kiên trì tới khi nào, U Hồn Giáo Sát!

Nhìn từ bên ngoài thì móng tay đen sắc bén vô tận như tóc dài rậm rạp quấn quanh vị trí đám người Đỉnh Hạo, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiên Thiên Thủ Khúc Phong, đại ma vương Tà Nguyệt đứng thành một quả cầu đen. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng cười âm hiểm, vô số u hồn lệ quỷ gào thét bay ra từ móng tay.

Từng đoàn khối đen ăn mòn lao vào lĩnh vực kiếm ý.

Đỉnh Hạo giật mình kêu lên:

- Lực lượng thật kỳ lạ.

Lực lượng đó có thể đột phá lĩnh vực kiếm ý của Đỉnh Hạo, lòng hấn máy động sử dụng thức thứ hai, vũ thủy kiếm ý.

Vũ thủy, kiếm ý hợp lại, dị tượng khí hậu không ngừng biến đổi.

Lực lượng luân hồi mỏng manh bắn tung trong không trung, đây là lực lượng luân hồi thời tiết.

Nhưng Đỉnh Hạo chỉ lĩnh ngộ hai tiết khí đầu trong hai mươi bốn tiết khí nên lực lượng luân hồi rất yếu ớt.

- Bùng nổ!

Đinh Hạo kích phát kiếm ý.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang sắc bén vô tận bắn ra bốn phía, trong phút chốc móng tay đen quấn quanh thành hình tròn nổ tung thành mảnh vụn, từng tia sáng xuyên qua.

Vù vù vù vù vù!

Vài kiếm quang kiếm ý hợp nhất chớp mắt xuyên thủng vai người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng.

Cùng lúc đó, một ít khói đen thẩm thấu vào miệng mũi Đinh Hạo.

- Phụt, a . . .

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bí ẩn hét lên, vai bị đánh nát. Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bị lực lượng một kích của Đinh Hạo hất văng ra ngoài, đập mạnh vào vách tường huyền tinh thạch, miệng học máu.

Đinh Hạo rên rỉ, người lão đảo.

Hai bên đều bị thương.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng bị thương nặng hơn Đinh Hạo một chút.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng âm trầm cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lần này xem như ngươi may mắn, lần trước ta ăn cơm chưa tiêu hóa xong. Chờ lần sau gặp mặt ta sẽ nuốt trọn ngươi, chờ đi, Đinh Hạo!

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng dứt khoát biến thành ánh sáng khuất bóng trong tiên khí sắc tím vô tận tràn ngập đường hầm, thu giấu hơi thở.

- Trốn . . .

Đinh Hạo cảm ứng giây lát, xác nhận người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thật sự đã rời đi.

Đinh Hạo sơ sẩy hít vào một chút khói đen có sức ăn mòn tinh thần đáng sợ, như độc trùng chui vào thức hải của hắn, ô nhiễm nguyên thức hải.

Đinh Hạo định vận chuyển Thăng Tự Quyết xua tan lực lượng kỳ lạ này thì thần khí Luân Hồi Thiên Bàn trong thức hải luôn im lặng bỗng rung lên, tỏa ra lực lượng lạ lùng nuốt hết khói đen.

Biến dị làm Đinh Hạo ngây người.

Cho đến nay thần khí Luân Hồi Thiên Bàn như đứa trẻ không nghe lời người lớn, Đinh Hạo không chế nó có hạn. Chỉ khi thấy thứ làm nó hứng thú thì thần khí Luân Hồi Thiên Bàn mới chủ động kích hoạt.

1224. Chương 1227: Điều Diên Cuồng.

Lần trước xảy ra chuyện như vậy là lúc Thần Đình phương đông truy sát Đinh Thánh Thán, trong sân khắc trận pháp bị sập, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn hấp thu năng lượng kỳ lạ. Sau này Đinh Hạo không tìm hiểu rõ năng lượng đó là cái gì.

Lần này thần khí Luân Hồi Thiên Bàn chủ động hấp thu khói đen.

Không lẽ khói đen có liên quan đến đạo luân hồi.

Đinh Hạo thâm suy đoán, tiếp tục quan sát. Đinh Hạo không thấy thần khí Luân Hồi Thiên Bàn có biến dị gì, nó trở về trạng thái lười biếng lại chìm vào thức hải.

Đinh Hạo không nghĩ lung tung thêm, khoan chân tại chỗ, vận chuyển huyền công, loại trừ khó chịu trong cơ thể.

Một lát sau, khói đen mang đến há hơ hoàn toàn bị trừ khử.

Đinh Hạo thầm giật mình nghĩ:

- Chỗ này đúng là sát khí nặng nề, nguy hiểm khắp nơi. Mới đi một đoạn đường đã liên tục bị thương. Đầu tiên là bị cao thủ giao nhân tộc đánh lén, sau đó đụng phải người này . . .

Lúc này Đinh Hạo đã đoán được người đeo mặt nạ quý thanh đồng bí ẩn là người của U Minh Quỷ tông.

Lúc trước Thiên Thính Hiên bán ngọc bài có tin tức về công pháp, chiêu thức của U Minh Quỷ tông, giống y như lực lượng người đeo mặt nạ quý thanh đồng bí ẩn thi triển. Đinh Hạo khẳng định người đeo mặt nạ quý thanh đồng là truyền nhân của U Minh Quỷ tông, cao thủ đỉnh cao trong thế hệ trẻ gần đây mới nổi.

Đinh Hạo không ngờ người đeo mặt nạ quý thanh đồng biết hắn.

Không còn gì nghi ngờ, người đeo mặt nạ quý thanh đồng đến từ Vô Tận đại lục, gã nói ra mấy chữ ‘thiên tài số một Thanh Sam Đông Viện’ nói lên gã hiểu biết về hắn quá rõ. Rất có thể người bí ẩn này chính là thích khách người đeo mặt nạ quý thanh đồng mấy lần ám sát Đinh Hạo trong Vãn Kiếm tông.

Có lẽ mặt nạ quý thanh đồng là dấu hiệu của U Minh Quỷ tông.

Đinh Hạo vuốt ve mặt nạ quý thanh đồng của mình, xúc cảm lạnh lẽo làm tim hắn đập nhanh. Truyền nhân U Minh Quỷ tông là một đối thủ rất cường đại, người đeo mặt nạ quý thanh đồng nói ăn cơm là sao?

Đinh Hạo nhớ đến lúc trong hang động bí ẩn, trải qua nguy hiểm trong chiến trường bách thánh thấy từng cái xác cường giả bị hút khô, đó là bị công pháp đáng sợ cắn nuốt hết tinh hoa cơ thể.

Không lẽ bọn họ bị truyền nhân của U Minh Quỷ tông giết chết?

Không biết truyền nhân của U Minh Quỷ tông vốn là người Vô Tận đại lục hay thông qua thủ đoạn bí ẩn nào từ Thần Ân đại lục giáng xuống Vô Tận đại lục sau đó quay về?

Trong lòng Đinh Hạo có rất nhiều vấn đề.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đi trước dẫn đường, đoàn người tiếp tục tiến lên. Tiên khí sắc tím càng lúc càng đặc, như quỳnh tương lượn lờ bốn phía, hút thở tiên khí vào người, tiên khí là linh khí siêu bổ với người tu hành.

Đáng tiếc rằng tu vi của nhiều người bị áp chế, không thể luyện hóa tiên khí sắc tím này.

Trên đường đi Đinh Hạo, Phiên Thiên Thử Khúc Phong, đại ma vương Tà Nguyệt gặp mấy đoàn người.

Tất nhiên không thể tránh chiến đấu, ai vào đây đều đã giết đỏ mắt. Bọn họ thậm chí vung đao với đồng bạn, gặp người lạ phản ứng đầu tiên chính là bắt cóc tra hỏi, muốn biết tiên khí ở đâu, không tha bất cứ ai đáng ngờ.

Chiếc áo xanh của Đinh Hạo đầm máu, tất nhiên đều là máu của người khác.

Thực lực của Đinh Hạo không bị áp chế, lúc này vẫn là sức chiến đấu song mạch nhất khiêu Võ Thánh cảnh, xem như một trong mấy đỉnh cao dưới mê cung ngầm. Dù là cường giả cảnh giới bán thần cảnh gặp Đinh Hạo cũng phải đi đường vòng.

Đinh Hạo vừa chạy đi vừa vận chuyển Huyền Tự Quyết hấp thu tiên khí sắc tím trong đường hầm. Đinh Hạo thử luyện hóa lực lượng tiên đạo đậm đặc, nhưng nhanh chóng phát hiện tiên khí không thể dung hợp cùng huyền khí, thậm chí tiên khí bài xích lực lượng huyền khí.

Đinh Hạo thử một phen phát hiện tiên khí sắc tím chỉ có thể rèn luyện gân cốt, nếu không có công pháp luyện thể thân giai phối hợp thì phát triển hữu hạn.

Một canh giờ sau.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong chợt kêu lên:

- Ủa?

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn, thấy tiên khí sắc tím đằng trước bỗng biến mất, không gian ngăm vô cùng to lớn xuất hiện trước mắt hắn.

Đường hầm nơi đoàn người Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đứng có đường kính rộng hai mươi thước nhưng so với không gian to lớn này thì như sợi tóc và quảng trường.

Trong không gian nhấp nháy ánh sao, trống trải vô ngần, tựa trời sao vũ trụ. Đoàn người Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đứng ở cuối con đường, bọn họ cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến.

Rất khó tưởng tượng dưới lòng đất tồn tại không gian lớn đến thế.

Từng đường hầm, mỗi một đường kết nối với không gian này, rậm rạp như tổ ong, có ngàn vạn con đường. Hình ảnh quá rung động, đoàn người Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối há hốc mồm đến tận mang tai.

Càng kỳ dị là trong không gian không có sức hút trái đất hoặc nó rất hỗn loạn, không còn phân biệt trên dưới.

Đinh Hạo chú ý thấy lối ra vài con đường có đủ bóng người.

Những người này là các thế lực, cường giả vào động ngầm tiểu tiên môn, trải qua đường mê cung dài đặc đi tới đây. Bọn họ bị tình cảnh này hù giật mình, đứng ngây như phỗng như hư không động ngầm tiểu tiên môn.

Nhưng rất nhanh đa số người lấy lại tinh thần, chú ý thấy người khác.

Có thể đi đến một bước này không ai là kẻ đầu đường xó chợ.

Bọn họ đứng ở lối ra khác nhau, cảnh giác nhìn đối phương, mắt tràn ngập địch ý.

Không khí kỳ dị đông lại.

Lúc này hư không động ngầm tiểu tiên môn tràn ngập ánh sao bỗng nhấp nháy liên tục, có lực lượng cường đại bắn ra từ điểm sáng.

Mơ hồ có người trông thấy đốm sáng là tia sáng lạnh của vũ khí.

Có người kêu lên:

- Đó là . . . Những đốm sáng này không lẽ là tiên khí?

Người đó nhận ra điều gì, biến thành luồng sáng bay thẳng hướng hư không động ngầm tiểu tiên môn. Người đó đuổi tay ra, bắt lấy đốm sáng cách mình gần nhất.

Hành động như mồi lửa, mấy trăm người cũng lao ra theo.

Đinh Hạo nhíu mày, quan sát cẩn thận chứ không tiến lên.

Đinh Hạo cứ cảm thấy chỗ này kỳ kỳ.

- Ha ha ha ha ha ha! Quả nhiên là tiên khí!

Cường giả giành trước cướp một đốm sáng hưng phấn cuồng cười, trong tay gã là trường thương cổ kính, thân thương loang lổ có hoa văn rồng. Thân thương có nhiều chỗ hỏng, mũi thương đứt một khúc.

Nhưng có lực lượng đáng sợ mãnh liệt dâng trào từ thương bàn long gãy, nó rơi vào tay cường giả thoáng chốc như vật sống. Một ảo ảnh bàn long gầm rống trong hư không động ngầm tiểu tiên môn, như thần ma gầm thét.

Cường giả đó cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Nhiều tiên khí như vậy? Đều là của ta, ai dám giành với ta thì đi chết đi, a a a a!!!

Hoa thương nở rộ, vô số ảo ảnh bàn long gầm rống bay ra chạt chém những người muốn chớp lấy một đốm sao.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Lực lượng thật đáng sợ!

1225. Chương 1228: Đều Diên Cuồng (hạ).

Thực lực của cường giả này bị áp chế chưa đến cảnh giới Võ Vương cảnh, trong đám người đến đây gã chỉ có sức chiến đấu bình thường nhưng cầm cây thương có sức mạnh giết ngay mấy trăm cường giả thực lực cao hơn mình.

Là tiên khí thật sao?

Không đúng, không biết hư không động ngấm tiểu tiên môn có bao nhiêu đốm sao chớp lóe, nếu mỗi ánh sao là một tiên khí thì chẳng phải là rau cải ven đường? Tiên khí quá nhiều.

Cùng lúc đó.

Các thế lực vốn ngần ngại thấy vậy đều diên cuồng.

Uy hiếp chết chóc không là gì với bọn họ, vô số người diên cuồng xông ra ngoài, chớp ngôi sao cách mình gần nhất. Cuộc chiến đấu khốc liệt bùng phát.

Cường giả có được bàn long thương tức giận quát:

- Không được giành, của ta, đều là của ta. Các ngươi chết đi!!!

Trường thương bắn ra vô số ảo ảnh bàn long chém giết, nhưng có quá nhiều người tranh cướp.

Có người thành vụn thịt trước ảo ảnh bàn long, cũng có kẻ may mắn cướp được vũ khí.

Nam nhân trung niên cuồng cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đao tốt!

Nam nhân trung niên liền chết cướp được một cây đao cổ, thân đao đầy lỗ hổng như hạt đậu, trông giống rác rưởi. Thế nhưng nam nhân trung niên vung tay lên, đao quang thất lượn xẹt qua trời sao. Mấy chục cường giả không kịp phản ứng đều bị chém vụn.

Một bà lão tóc bạc phơ cười to nhe hai chiếc răng vàng cuối cùng:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta cũng được, ta cũng có tiên khí . . .

Bà lão hái một ngôi sao biến thành dải lụa năm sắc vòng quanh người bà, điều kỳ diệu hiện ra. Bà lão già lợm khòm bắt đầu thay đổi, tóc bạc thành tơ đen, da nhăn nheo không còn. Bà lão biến thành thiếu nữ thanh xuân, phần lão hoàn đồng.

Dải lụa quấn quanh thiếu nữ hắt những cao thủ gần người ra xa, nhìn như mềm nhũn nhưng cường giả nào bị dải lụa chạm vào sẽ biến thành bụi đất, chết.

Hư không động ngấm tiểu tiên môn thoáng chốc trở thành chiến trường diên cuồng.

Người có được tiên khí nắm giữ lực lượng khủng bố trở nên tham lam, muốn tranh giành nhiều hơn, đồ sát những người khác, tiêu diệt đối thủ cạnh tranh.

Có người kêu lên:

- Sư huynh, là ta đây, đừng giết ta!

- Ha ha ha ha ha ha! Trước mặt tiên khí không có huynh đệ gì hết, ai tranh giành tiên khí với ta đều chết hết đi!

Nhân tính vụn vẹo, vì giành cơ duyên mà nhiều người trở mặt, không nhận bằng hữu thân thích.

Đại ma vương Tà Nguyệt cũng điên cuồng.

- A a a a!!! Cửa ta, đều là của ta, không được đụng vào những vì sao này, không thì ta cắn chết các ngươi . . .

Mắt đại ma vương Tà Nguyệt đỏ ngầu, đã tẩu hỏa nhập ma, nó điên lên xông ra ngoài.

Nhiều bảo bối bị người tranh giành trước mặt nó, cái này giống như cắt thịt trên người nó, làm sao đại ma vương Tà Nguyệt chịu nổi? Cánh vỗ đập, đại ma vương Tà Nguyệt giết vào hư không động ngẫm tiểu tiên môn.

- Cẩn thận!

Đinh Hạo muốn ngăn cản nhưng không kịp.

May mắn tốc độ của đại ma vương Tà Nguyệt như ánh sáng, ngang giữa nước bước cường giả thần cảnh. Đại ma vương Tà Nguyệt xuyên qua hỗn độn, mấy lần tránh đi sát khí.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong cũng điên cuồng:

- A a a a!!! Liều luôn, lúc này không liều mạng thì chờ đến bao giờ?

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối như con ma bài say rượu cẩn thận lấy hai cây đinh đỏ ra khỏi ngực, một cây đâm vào trán, một cây đâm vào tim mình.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- A? Không cướp được đồ cũng đừng tự sát . . .

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiên Thiên Thử Khúc Phong rống to:

- U u u a a a a!!! Bỏ mấy tiên khí ra, ta tới đây!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối như chó săn giữa đầu hú lên, toàn thân mọc lông đen cứng ngắc, mặt mũi cũng thay đổi. Phiên Thiên Thử Khúc Phong như con chuột nhất rút người, biến thành tia chớp đen xông vào hư không động ngẫm tiểu tiên môn.

Chết tiệt!

Thì ra là bí pháp kích thích tiềm lực bản thân, hay Phiên Thiên Thử Khúc Phong dùng hai cây đinh đỏ giải trừ phong ấn?

Đinh Hạo sửng sốt, cảm giác thực lực lão nhân hướng dẫn viên tóc rối tăng vọt ánh bản lĩnh Võ Thánh cảnh, dường như không bị áp lực trong thiên địa ảnh hưởng. Hơi thở Phiên Thiên Thử Khúc Phong xen lẫn lực lượng không giống nhân loại, rất kỳ lạ.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối xông vào hư không động ngẫm tiểu tiên môn, tốc độ siêu nhanh sánh bằng đại ma vương Tà Nguyệt có bốn cánh. Chớp mắt Phiên Thiên Thử Khúc Phong lẫn vào loạn chiến, nhờ tốc độ siêu nhanh liên tục né truy sát vô tận hiểm hóc, dư âm chiến đấu hái được một ngôi sao.

Một người một mèo đã điên, vì bảo bối không cần mạng.

Đinh Hạo không sót ruột hành động, bởi vì hắn phát hiện lối ra bốn phía có nhiều cường giả không ra tay. Bọn họ yên lặng theo dõi kỳ biến, chờ đợi thời cơ thật sự.

Đinh Hạo nhìn ra được vũ khí các cường giả giành được đa số là tiên khí có khiếm khuyết chẳng qua ẩn chứa lực lượng kỳ dị, nhưng sẽ có lúc dùng hết.

Trước mắt là cuộc chém giết điên cuồng.

Từng đoàn máu nổ tung trong không trung động ngấm tiểu tiên môn, xương trắng vụn vỡ. Hư không động ngấm tiểu tiên môn như ngôi mộ chôn vùi vô số sinh mạng cường giả.

Có nhiều cao thủ đến sau thấy hình ảnh chém giết điên cuồng mắt cũng đỏ ngầu, gào thét xông vào chiến trường.

Chém giết, huyết chiến không ngừng.

Đinh Hạo luôn chú ý đến đại ma vương Tà Nguyệt, Phiên Thiên Thử Khúc Phong, may mắn tốc độ của bọn họ rất nhanh, không đấu với người mà chỉ cố gắng hốt hết báu vật đốm sao. Đặc biệt là đại ma vương Tà Nguyệt, nó mở rộng không gian to lớn trên bụng điên cuồng hút báu vật. Vô số cường giả đuổi theo sau môn đại ma vương Tà Nguyệt hận không thể túm đuôi của nó.

Trong thời gian ngắn chắc đại ma vương Tà Nguyệt đã cướp được mấy trăm báu vật sao sáng.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong như tia chớp lướt qua, lão cũng cướp được khá nhiều. Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối bùng nổ lực lượng kỳ dị rồi lão như con chuột trơn trượt, nhiều cường giả muốn cướp báu vật trong tay lão nhưng không đuổi kịp.

Đinh Hạo thấy hai tên này đều có năng lực tự bảo vệ mình thì mặc kệ.

Đinh Hạo nhìn một đường hầm cách ngàn thước.

Có một người cao to như ngọn núi đứng sừng sững.

Nam nhân cao to vạm vỡ, cơ bắp cục cục như đao khắc búa đục. Nam nhân lửa nửa người trên, eo cột vấy ngấn da hổ sặc vàng, mái tóc ngắn đỏ rực như ngọn lửa thiêu đốt. Một tay nam nhân chống nạnh, tay kia cầm gậy vàng thô cỡ trứng vịt, huyết khí dâng trào quanh thân, sức sống cường đại. Nam nhân như Chiến thần khí thế vô song.

- Chắc đó là Tiểu Viên Vương chí tôn thú nhân tộc trẻ nổi tiếng gần đây.

Đinh Hạo không cần đoán cũng nhận ra thân phận của nam nhân này.

Cùng lúc đó Tiểu Viên Vương cảm giác ánh mắt của Đinh Hạo, quay đầu nhìn qua. Đôi mắt đỏ lóe ánh vàng, trong ánh mắt ẩn chứa lực lượng kỳ dị bắn hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo giật mình, vội vận chuyển thiên nhãn võ đạo. Trán Đinh Hạo tách ra con mắt dựng đứng, ánh vàng bắn ra nghênh đón ánh mắt Tiểu Viên Vương.

Hai ánh mắt cách mấy ngàn thước mạnh mẽ va nhau.

1226. Chương 1229: Đoàn Máu Khổng Lồ.

Nơi ánh mắt lướt qua, cường giả đang chiến đấu điên cuồng trong hư không động ngấm tiểu tiên môn bị đánh bay.

Đinh Hạo cảm giác đầu bùm một tiếng, trán đau nhức như bị búa sắt gõ mạnh. Đinh Hạo lùi một bước mới ổn định thân hình.

Phía đối diện xa xôi.

Tiểu Viên Vương bị chấn ngã đầu ra sau suýt té xuống đất.

Trời sinh tính Tiểu Viên Vương cương cường, không chịu lùi lại một bước giảm sức. Tiểu Viên Vương cứng rắn chịu lực lượng một kích kia, từ phần eo trở lên dán sát mặt đất nương điều đó trừ đi sức mạnh trong cơ thể. Tiểu Viên Vương lại đứng thẳng dậy.

Một kích thăm dò, Đinh Hạo, 41 đều cảm giác đến đối phương cường đại.

Đôi mắt đỏ rực kỳ dị của Tiểu Viên Vương chớp lóe, dào dạt hứng thú với Đinh Hạo.

Mấy hôm nay Tiểu Viên Vương đại sát bốn phía trong Thạch Chủy thành, chưa gặp địch thủ. Mấy thiên tài huyết mạch của Thần Đình phương đông đều tránh né Tiểu Viên Vương, gã khinh thường thiên tài nhân loại đại lực phương đông. Thế nhưng Tiểu Viên Vương đến động ngằm tiểu tiên môn gặp phải một đối thủ làm gã chịu thiệt.

Trong lòng Tiểu Viên Vương nổi lên hưng phấn kỳ phùng địch thủ, gặp đối thủ xứng tầm.

Phía đối diện.

Đinh Hạo hơi khâm phục thiên tài thú nhân tộc.

Đây là kẻ có sức chiến đấu hùng mạnh, đáng sợ trên cả truyền nhân của U Minh Quỷ tông. Thú nhân tộc ra một thiên tài như vậy có thể áp chế thanh niên nhân loại thế hệ trẻ.

- A!

- Không, phụt . . . Tiên khí là của ta!

- Ta không muốn chết, sư phụ cứu ta!

Không gian hang động ngằm vang lên từng tiếng gào thét, ngày càng nhiều cường giả chết trong loạn chiến.

- Ha ha ha ha ha ha! Ai dám đối địch với ta, giết hết các người!

Cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long hầu như vô địch, liên tục giết nhiều cao thủ muốn cướp trường thương từ tay gã. Toàn thân cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long đầm máu, gã giống như sát thần.

Cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long đâm ra một kích, nhưng ảo ảnh bàn long bỗng biến mất.

Cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long giật mình kêu lên:

- A? Chuyện gì vậy?

Cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long hết sức thúc giục nhưng kinh ngạc phát hiện thân thương vốn tuôn trào lực lượng đáng sợ từ khi nào không còn, trường thương thành đồ bỏ.

Chớp mắt có người công kích cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long.

Cường giả cầm trường thương bàn long bản năng vùng thương ngăn cản nhưng phập một tiếng, trường thương bàn long cứng rắn không gì phá vỡ trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích, bị chém vỡ vụn bay tứ tung. Một cánh tay cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long bị chặt đứt.

Cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long gào thét:

- A! Tại sao lại như vậy?

Tại sao tiên khí trường thương bàn long đột nhiên không còn chút lực lượng, yếu ớt hơn cả gỗ mục. Biến cố đột ngột làm cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long cảm giác té xuống khỏi đám mây rơi vào vùng bùn thối.

Chớp mắt . . .

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Vô số vũ khí đâm thẳng người cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long.

Trong nỗi lòng hối hận, không cam lòng, cường giả đầu tiên chiếm được trường thương bàn long tan xương nát thịt, hóa thành bãi máu nổ tung, tan biến trong không trung.

Tình huống tương tự xảy ra khắp nơi.

Nhiều cường giả may mắn chiếm được tiên khí sau khi đại sát bốn phương thì tiên khí đột nhiên mất đi lực lượng, bất ngờ không kịp đề phòng chớp mắt bị cường giả, cao thủ khác vây công đến chết.

Tình hình càng khốc liệt hơn.

- Không đúng, tình huống có chút quỷ dị.

Đinh Hạo nhạy cảm phát hiện điều gì. Máu thịt các cường giả chết trôi nổi trong không gian hang động ngầm, không phải khuếch tán lung tung mà bị lực lượng bí ẩn nào đó hấp dẫn tụ tập lại thành quả cầu máu to lớn.

Vị trí trung tâm không gian hang động ngầm đã tụ tập vô số máu cùng xương.

Máu mấp máy như vật sống đè ép xương trắng vào trong, cho người cảm giác là một loại huyết tế sinh linh cổ xưa.

Khí huyết sát nhân nhạt như có như không lan tràn.

Bị hơi thở đó ảnh hưởng, các thể lực vốn điên cuồng chiến đấu chợt càng khát máu hơn. Mắt mọi người đỏ rực, liều mạng như dã thú phát điên.

Đinh Hạo hét to:

- Không đúng, mau trở về!

Đinh Hạo sót ruột nhấc nhử đại ma vương Tà Nguyệt, Phiên Thiên Thử Khúc Phong.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, đại ma vương Tà Nguyệt nhận ra điều gì, lại vớt thêm mấy báu vật, lưu luyến tăng tốc độ từ xa thoát khỏi chiến trường bay hướng Đinh Hạo.

- Giết!

- Không thể để chúng chạy thoát!

Mấy chục cường giả vũ tộc phương tây sớm chú ý đại ma vương Tà Nguyệt, Phiên Thiên Thử Khúc Phong từ lâu, thấy bọn họ góp nhiều báu vật ngôi sao như vậy làm sao chịu bỏ qua? mấy chục cường giả vũ tộc phương tây đập cánh đuổi theo lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, đại ma vương Tà Nguyệt.

Vù vù vù vù vù!

Đại ma vương Tà Nguyệt, Phiên Thiên Thử Khúc Phong đáp xuống bên cạnh Đinh Hạo.

Mấy chục cường giả vũ tộc phương tây theo sát như bóng với hình.

Thủ lĩnh mấy chục cường giả vũ tộc phương tây lạnh lùng quát:

- Giao đồ ra đây, không thì chết!

- Cút!

Đinh Hạo đánh ra cú đấm.

Quyền phong âm âm, kinh phong cuộn cuộn đánh ra giống như thần long gầm rống, hư không chấn động. Bốn, năm cường giả vũ tộc phương tây xông thẳng trước nhất bị nổ nát. Mấy chục vũ tộc phương tây bốn cánh học máu bay ngược ra ngoài.

Đúng là bể gãy nghiền nát.

Một số cường giả muốn cướp giật thấy hình ảnh này thì chùn chân, nắm đấm thật đáng sợ. Trong tình huống lực lượng bị áp chế thì cú đấm này là vô địch.

Cùng lúc đó, dị biến xảy ra.

Những ngôi sao chưa bị hái trong không gian hang động ngầm bỗng biến thành luồng sáng tụ tập quanh máu và xương trắng ngay giữa đại sảnh, nhập vào trong.

- Có chuyện gì?

- Cái này . . . Chuyện gì xảy ra?

Mọi người điên cuồng chiến đấu hơi tỉnh táo lại.

Chớp mắt lực kéo đáng sợ phát ra từ không gian hang động ngầm, toàn bộ cường giả ở trong đó kinh khủng gào thét. Bọn họ phát hiện không thể khống chế cơ thể, lực lượng hùng hồn kéo các cường giả bay hừng đoàn máu đậm đặc chính giữa không gian hang động ngầm.

- Không . . . Cứu mạng!

- A! Thả ta ra!

Mọi người liều mạng địa giãy dựa, hoa tay múa chân, thậm chí không tiếc đốt cháy lực lượng căn nguyên muốn thoát khỏi lực lượng vô hình nhưng bất lực. Từng cường giả bị hút vào đoàn máu khổng lồ sôi trào.

Trong đó bao gồm mấy cường giả cảnh giới thần cảnh cũng bị kéo từ từ vào đoàn máu khổng lồ.

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Chớp mắt đoàn máu khổng lồ sôi sục trở nên to lớn cỡ mấy ngàn thước, bên trong lóe ánh sáng đỏ quái dị.

Các cường giả đứng ở những đường hầm đều biến sắc mặt.

May mắn sức hút chỉ có trong không gian hang động ngầm chứ không lan đến các lối vào, những cường giả kiểm chế mình không tránh giành nhỡ thế mà không bị ảnh hưởng. Nếu không thì bị thiên địa áp chế lực lượng, dù là cường giả thần cảnh vào không gian hang động ngầm cũng khó tránh một kiếp.

Quá đáng sợ.

Biến đổi thể này làm mất mọi người trắng bệch.

1227. Chương 1230: Thuộc Dẫn Tiên Dược Xuất Thế.

Vài người đến sau không kịp vào không gian hang động ngầm thấy hình ảnh này chân run chuột rút, may mắn nhất về một mạng.

Biểu tình Đinh Hạo đầy nghi ngờ nói:

- Đó rốt cuộc là cái gì?

Đinh Hạo vận chuyển thiên nhân võ đạo, trán tách ra khe nứt, ánh sáng vàng xuyên suốt thiên địa nhìn hướng đoàn máu khổng lồ. Thiên nhân xuyên qua tầng tầng chất lỏng máu mơ hồ thấy bóng người bị hút vào đoàn máu khổng lồ dù là thực lực cao hay thấp đều nhanh chóng bị ăn mòn tan rã thành chất lỏng, không còn sót lại một mẫu xương.

Những tinh hoa nhập vào đoàn máu khổng lồ, ngưng kết lại sinh ra thứ đáng sợ nào đó.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ tiên khí thật sự sinh ra như vậy sao?

Đinh Hạo cảm giác như một sát cục chờ các sinh linh nhảy vào, tự tàn sát nhau dâng lên linh hồn, ám uhiến té tàn nhẫn, đánh thức thứ gì.

- Meo, nguy hiểm quá.

Đại ma vương Tà Nguyệt vỗ ngực, nghĩ mà sợ.

Mới rồi nếu đại ma vương Tà Nguyệt đi ra chậm hơn thì lúc này cũng bị hút vào đoàn máu khổng lồ, hòa tan không còn một cọng lông mèo.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiền Thiên Thử Khúc Phong cẩn thận nhỏ hai cây đinh đỏ trên người, mặt mũi trở về như cũ, hơi thở kỳ dị biến mất. Phiền Thiên Thử Khúc Phong làm bộ dáng ngoan hiền liếc Đinh Hạo, thấy hắn không chú ý mình thì yên lòng.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo chỉ nhìn chăm chăm vào đoàn máu khổng lồ không gian hang động ngằm.

Thiên nhân vô đạo quét qua, bên trong đoàn máu khổng lồ xảy ra biến dị, đang uẩn những cái gì. Máu thịt xương, tinh hoa lực lượng của vô số sinh linh vô giả hỗn hợp với báu vật sao sáng vốn có trong không gian hang động ngằm cực độ áp súc lại, như có bàn tay vô hình nhào nặn sáng tạo cái gì.

- Lực lượng pháp tắc càng lúc càng lớn mạnh, sức áp chế cũng càng cường đại. Tu vi huyền khí của ta bị ức chế đến cảnh giới lực khiêu Võ Hoàng cảnh.

Đinh Hạo cảm giác thiên địa biến đổi.

Áp lực kỳ dị có liên quan đến pháp tắc hư không thay đổi.

Đinh Hạo có cảm giác rất lạ, dường như pháp tắc hư vô trong khoảnh khắc này sống lại, sinh ra thứ gần như ý chí, tập trung sức lực sáng tạo ra thứ gì.

Đối tượng nó sáng tạo là đoàn máu khổng lồ khổng lồ đang sôi trào.

Lúc này vô số cặp mắt nhìn chăm chăm vào cường giả tuyệt đối.

Theo thời gian trôi qua, quả cầu máu sôi trào chậm rãi thu nhỏ lại, liên tục có khói đỏ nhạt bị bài xích từ quả cầu máu sôi trào như bài trừ tạp chất. Đây là quá trình thần kỳ, thứ tinh thuần nhất được giữ lại.

Đến cuối cùng quả cầu máu sôi trào chỉ còn đường kính hai trăm thước.

Quả cầu máu sôi trào trở nên lấp lánh trong suốt, vỏ ngoài như ngọc thạch bóng loáng. Nhìn từ xa đoàn máu khổng lồ trông như một vầng mặt trời đỏ chiếu rọi không gian hang động ngằm sáng trưng, không khí trong tầm mắt một màu đỏ thắm, bóng tối bị xóa tan. Quả cầu máu sôi trào như thần đan khổng lồ tỏa mùi thơm kỳ dị.

- Chẳng lẽ đây là tạo hóa chi đan?

Đinh Hạo chợt nhớ điều gì, tim đập nhanh.

Đồn rằng thiên địa có linh, pháp tắc lạnh lùng đôi khi có ý chí gần với trí tuệ, lực lượng tạo hóa sáng tạo ra thần đan, như sinh vật trí tuệ luyện đan. Lực lượng pháp tắc thiên địa có thể luyện hóa thần vật, luyện chế ra thần đan.

Nhưng chuyện này rất hiếm thấy.

Trong thời tiên cổ, thái cổ, thượng cổ ngẫu nhiên có tin đồn lực lượng pháp tắc thiên địa bởi vì cơ duyên xảo hợp, tập hợp vô số thiên tài địa bảo luyện chế ra thần đan trong động tiên, tên gọi tạo hóa. Loại tạo hóa thần đan này là báu vật vô thượng trong thiên địa, chỉ một viên đan được đủ sáng tạo ra một tồn tại đẳng cấp chúa tể kỷ nguyên. Đến kỷ nguyên thượng cổ thì không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Tuy nhiên Đinh Hạo chưa từng nghe nói lực lượng pháp tắc dùng máu, thịt, xương của sinh linh luyện chế thần đan.

- Không đúng, không phải 'tạo hóa chi đan'.

Bên tai Đinh Hạo vang giọng Kiếm Tổ:

- Đây là loại pháp môn vừa chính vừa tà, có bố cục đại năng, tụ tập các yêu cầu khắc nghiệt, muốn thúc giục lực lượng tạo hóa luyện đan nhưng rốt cuộc không phải pháp tắc thiên địa thật sự.

Kiếm Tổ cư trú trong thanh kiếm rỉ sét, thanh âm rơi vào tai Đinh Hạo.

Đạo Tổ cũng nhìn thấu:

- Đúng vậy. Dùng linh huyết tế luyện đan, thủ đoạn quá đáng và tàn nhẫn, tổn thương thiên hòa, không thể luyện chế ra tạo hóa chi đan thật sự. Nhưng cách này rất nghịch thiên, người bình thường không bày ra được . . .

- Hai vị tiền bối đã nhìn ra cái gì? Đoàn máu khổng lồ này có tác dụng gì sao?

Đinh Hạo mừng rỡ, rốt cuộc hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cũng lên tiếng, vậy là bọn họ đã vững vàng trú trong thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

Kiếm Tổ cực kỳ tự tin nói:

- Theo lời lúc trước người từng kể, hừm, đoàn máu khổng lồ này tuyệt đối không đến trình độ tạo hóa thần đan nhưng miễn cưỡng xứng một chữ tiên, có thể là thuốc dẫn tiên được trong truyền thuyết. Người cứ chờ đi, lát nữa sẽ biết đầu đuôi.

Thuốc dẫn tiên được?

Tim Đinh Hạo đập nhanh, tỉnh táo tinh thần.

Đinh Hạo đến động ngằm tiểu tiên môn là vì thuốc dẫn tiên được, mặc kệ trả giá đắt cỡ nào cũng quyết có được nó. Nhưng đoàn máu khổng lồ đường kính hơn hai trăm thước, Đinh Hạo phải làm sao mang nó về đây?

Đại ma vương Tà Nguyệt nhìn đoàn máu khổng lồ, khóe miệng nhếch nước miếng:

- Meo, mùi thơm quá, trông như đồ chiên.

Đại ma vương Tà Nguyệt rối rắm, vì đoàn máu khổng lồ tinh luyện từ máu thịt người chết làm nó thấy buồn nôn.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì với đại ma vương Tà Nguyệt.

Chính lúc này lại có biến đổi mới.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm! Bùm bùm bùm bùm bùm!

Thanh âm như trống vỗ vang lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đoàn máu khổng lồ nhúc nhích, co bóp như trái tim. Sóng âm đáng sợ phát ra tan vỡ hư không.

- A! Phụt!

Một số cường giả thực lực hơi thấp mặt trắng bệch học máu lùi lại, biểu tình hoảng sợ.

Nhiều người phát hiện nhịp tim đập của mình cùng tần suất co bóp của đoàn máu khổng lồ, không kiềm được tim đập nhanh.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Quả cầu máu sôi trào co bóp càng lúc càng nhanh, trái tim mọi người cũng đập nhanh theo. Máu trong cơ thể bọn họ chảy nhanh, cuối cùng một số cao thủ lực lượng hơi thấp há mồm học máu, không chịu nổi loại quy luật này, không thể khống chế nhịp tim đập nhanh.

Bùm!

Có tim người nổ tung.

Một vị tu vi cường giả thần cảnh bị áp chế đến cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh kinh kêu:

- Lùi!

Cường giả thần cảnh che trái tim, biểu tình sợ hãi ra lệnh cường giả theo bên cạnh mình mau lùi lại.

Mỗi lối ra đường hầm có cường giả các nơi tọa trấn.

Rất nhiều lão quái vật của tông môn xuất hiện, dẫn cao thủ môn phái chạy đến không gian hang động ngằm. Tuy nhiên đối diện quả cầu máu sôi trào kỳ dị có nhiều người không chống cự nổi.

Cuối cùng đoàn máu khổng lồ càng đập càng nhanh, nhịp trống dày đặc.

Khi đến một tần suất nào đó thì . . .

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Cảm ơn bạn gamer đã ủng hộ truyện tại nhé!!!

1228. Chương 1231: Tiên Được Vào Tay.

Mấy chục cường giả không kiềm được tim đập nhanh, huyết khí sôi trào đã gào thét nổ tan xác, biến thành bãi máu.

Chính lúc này . . .

Chợt vang tiếng hét to:

- Phá cho ta!

Thân hình bá liệt vô song nhảy lên từ lối ra đường hầm, mái tóc đỏ thắm như lửa cháy, trường côn hoàng kim kéo dài vô hạn nổ nát hư không bay thẳng đến đoàn máu khổng lồ, đập xuống.

Là Tiểu Viên Vương, gã trực tiếp hành động.

Biến cố làm mọi người ngây ngốc.

Con khỉ này điên rồi?

Hắn định làm cái gì?

- A! Ta hiểu, chính là lúc này!

Đao Tổ sốt ruột nói:

- Mau hành động, thuốc dẫn tiên được nằm trong đoàn máu khổng lồ, không ngờ khỉ con thú nhân tộc nhìn ra trước nhất . . .

Đinh Hạo chưa kịp nghe Đao Tổ nói thêm đã vội vã chạy nhanh vào không gian hang động ngầm, tay cầm Thiên Sát thần kiếm. Cổ tay Đinh Hạo rung lên, kiếm quang chớp lóe, tiếng rỗng ngâm hồ gầm rợp trời. Vô số kiếm khí rực rỡ bắn hướng đoàn máu khổng lồ.

Cùng lúc đó . . .

Vù vù vù vù vù!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Các tiếng vang kỳ dị, có mấy chục bóng người lao ra.

Không chỉ một mình Tiểu Viên Vương nhìn thấu huyền bí đoàn máu khổng lồ.

Vô số công kích khủng bố đánh vào đoàn máu khổng lồ. Dường như kích phát lực lượng nào đó, nhịp nhảy của đoàn máu khổng lồ lên cao, bùm nổ tung, tình huống như khí cầu căng đầy bị kim đâm.

Lực phản chấn đáng sợ khuếch tán bốn phương tám hướng.

Nguyên không gian hang động ngầm dấy lên cơn gió, kinh khí lan tràn bốn phía. Nhiều sinh linh đứng ở lối ra chưa kịp phản ứng đã bị gió lốc hút bay.

Có bảy ánh sáng đỏ bay ra từ đoàn máu khổng lồ nổ.

Đao Tổ lớn tiếng nhắc nhở Đinh Hạo:

- Bắt chúng nó, những ánh sáng đỏ đó chính là . . . Thuốc dẫn tiên được!!!

Đinh Hạo ở trên không trung bị chấn văng ra, nghe Đào Tổ hét thì thúc giục tất cả huyền khí, lực lượng cơ thể cưỡng ép đổi hướng. Đinh Hạo biến thành luồng sáng chớp vào ánh sáng đỏ cách mình gần nhất.

Đinh Hạo phải vận chuyển thiên nhân võ đạo mới bắt giữ được quỹ tích ánh sáng đỏ. Đinh Hạo ngạc nhiên trông thấy ánh sáng đó là con nít to cỡ nắm tay, trắng trẻo mập mạp. Mặt mũi rõ ràng. Chúng hét chói tai bỏ chạy.

Đây chính là thuốc dẫn tiên được?

Đinh Hạo lấy làm lạ.

Thuốc dẫn tiên được là loại giống như sinh linh?

Ngay khi Đinh Hạo thần thờ thì thuốc dẫn tiên được vùng vẫy trong tay hắn, sức mạnh đẩy tay hắn ra. Thuốc dẫn tiên được hét chói tai bay vào đường hầm phía xa.

Kiểm Tổ nhắc nhở:

- Không thể để chúng nó vào đường hầm. Tiên được có linh, một khi nó chạy khỏi nơi này thì sẽ không tìm thấy được nữa!

Đinh Hạo gật đầu, huyền khí lửa của Tất Phương hiện ra sau lưng hắn biến thành đôi cánh. Đinh Hạo đập cánh đuổi theo, lòng bàn tay phát ra sức mạnh hút thuốc dẫn tiên được về, định cầm chặt trong tay.

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng lôi điện đáng sợ từ bên cạnh đánh tới cản trở Đinh Hạo.

Thanh âm kiêu căng rống to:

- Cút đi, đây là thứ thuộc về Thần Đình!

Một người cao to toàn thân tràn ngập tia chớp tia điện xé gió bay tới chớp thuốc dẫn tiên được.

Là Đỉnh Linh.

Thiên tài thể hệ trẻ của Thần Đình phương đông trước đó núp trong bóng tối cuối cùng chờ thời cơ, Đỉnh Linh cảm thấy Đinh Hạo là kẻ yếu nhất mà gần với gã nhất. Tất nhiên Đỉnh Linh phải chọn tấn công kẻ yếu hơn.

Đinh Hạo bất ngờ không kịp đề phòng bị lôi điện kích bay ra mấy thước.

Tia chớp đen sấm lượn lơ quanh thân Đinh Hạo muốn nghiền nát hắn, có mấy chục cao thủ Thần Đình phương đông mặc áo giáp đen khí thể hùng hồn bao vây quanh hắn. Các binh sĩ Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông từ bốn phương tám hướng vây quanh, muốn kéo chân Đinh Hạo.

Đinh Hạo quát to:

- Cút!

Đinh Hạo siết chặt Thiên Sát thần kiếm.

Chớp mắt kiếm quang bắn ra, kiếm khí gào thét, kiếm ý chợt sinh chợt diệt. Đinh Hạo không thi triển Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiếm pháp mà là bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông, trong không gian hang động ngăm đầy trời từng đợt kiếm khí như có như không tràn ngập tựa như thiên la địa võng, sát khí đang sợ bùng nổ.

Thuốc dẫn tiên được có liên quan vết thương của mẫu thân Vũ Khuynh Thành nên khi Đinh Hạo ra tay không chút nương tình.

- A!

- A . . . Phụt!

Trong tiếng hét thảm, có bảy cao thủ Thần Đình phương đông đi đằng trước nhất bị kiếm ý đâm xuyên người, hét rầm lên, nổ tung thành bãi máu.

Cùng lúc đó, Đinh Hạo biến thành luồng sáng, mặt lạnh lùng, tóc đen bay rối. Thiên Sát thần kiếm như thiệp mồi của tử thần, Đinh Hạo xông vào đám cao thủ Thần Đình phương đông như hổ vào bầy dê. Nơi Đinh Hạo đi qua từng cái đầu binh sĩ Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông bay lên cao.

Cường giả thần cảnh bị áp chế lực lượng không phải đối thủ của Đinh Hạo.

Cách gần đó.

Toàn thân Đinh Linh lượn lờ tia điện như lôi ma đạo thần từ thượng cổ ginags xuống trần gian. Đinh Linh không truy đuổi Đinh Hạo mà thi triển thần thông, các tia chớp như xúc tua khuếch tán thành lưới lôi điện to lớn từ bốn phương tám hướng khép lại bao vây thuốc dẫn tiên dược.

Thuốc dẫn tiên dược ngoại hình như trẻ sơ sinh sốt ruột, hoảng hốt phát ra tiếng hét chói tai như con nít khóc:

- Oa oa oa!!!!

thuốc dẫn tiên dược muốn phá vòng vây nhưng bị tia điện ngăn cản.

Đinh Hạo quát to:

- Mở!!!

Đinh Hạo vùng trường kiếm lên, mấy trmă luồng kiếm quang xé rách hư không.

Tất nhiên Đinh Hạo sẽ không cho phép thuốc dẫn tiên dược rơi vào tay đám người binh sĩ Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông.

Kiếm quang như điện xé rách lưới điện đầy trời, chém ra một khe hở thoáng qua ngắn ngủi.

Vù vù vù vù vù!

thuốc dẫn tiên dược có tuệ căn lập tức chui ra khỏi khe hở bỏ chạy.

Đinh Linh sắp thành lại thua, nổi giận quát to:

- Người muốn chết!

Đinh Linh tốn công sức sắp bắt được thuốc dẫn tiên dược nhưng vào phút mấu chốt thất bại trong gang tấc, bình thường gã rất có tu dưỡng giờ tức giận muốn ói máu. Lửa giận tăng vùn vụt, hai tay Đinh Linh đẩy ra. Tia điện mệnh mông đè ép Đinh Hạo.

Đinh Hạo không cứng rắn chống lại Đinh Linh.

Ngay khi Đinh Linh ra chiêu thì Đinh Hạo đã nhanh chóng thay đổi vị trí.

Đinh Hạo đã tính chính xác hướng thuốc dẫn tiên dược bỏ trốn, chặn lại giữa đường. Cực âm ngục băng huyền khí tuôn ra đóng băng thuốc dẫn tiên dược, không cho nó bỏ chạy. Đinh Hạo nhanh chóng bỏ thuốc dẫn tiên dược vào không gian trữ vật ngay.

Đinh Hạo vui sướng kêu lên:

- Thành công!

Nắm thuốc dẫn tiên dược trong tay, trái tim Đinh Hạo rớt xuống bụng, mẫu thân Vũ Khuynh Thành có thể trị thương rồi!

Đinh Linh thể mới phản ứng lại, tức giận gầm lên:

- Thứ đáng chết, dám cướp báu vật của ta! Giao ra đây, không thì sẽ nghiền xương ngươi thành tro, diệt sư môn của ngươi!

Đinh Linh vốn tưởng tính toán không bỏ sót ai ngờ làm gáy y cho người, gã nổi khùng lên cùng với biển lôi lao tới gần Đinh Hạo.

Đinh Hạo không dây dưa với Đinh Linh.

1229. Chương 1232: Tiên Dược Vào Tay (hạ).

Đinh Hạo không biết vết thương của mẫu thân Vũ Khuynh Thành bị nặng cỡ nào, không biết một viên thuốc dẫn tiên dược có trị lành được không. Đinh Hạo phải cố gắng lấy càng nhiều thuốc dẫn tiên dược hơn đắp hòng ngừa ngoài ý muốn, cộng với cơ duyên này ngàn năm khó gặp, không ai chỉ thỏa mãn một viên.

Đinh Hạo đã có kế hoạch, hẳn thi triển ‘đại diễn thân kiếm thuật’ biến thành kiếm quang xẹt qua hư không, xông hướng vòng tranh giành phái a.

- Đi đâu?

Đinh Linh biến thành biển lôi điện bám theo sát Đinh Hạo.

Cách mấy ngàn thước.

Mấy trăm vũ tộc phương tây che chở thanh niên tuần tú có đôi cánh bạc chém giết với mấy trăm cao thủ giao nhân tộc, hai bên chiến đấu đến tình trạng gay cấn, máu bắn tung tóe, xương vụn bay đầy.

Viên thuốc dẫn tiên dược bị nhốt trong vùng loạn chiến, thành tiêu điểm hai phe tranh giành sống chết.

Bề ngoài thuốc dẫn tiên dược này không giống như thuốc dẫn tiên dược đáng vẻ con nít Đinh Hạo có được. Thuốc dẫn tiên dược này là một con thỏ nhỏ trắng tinh mắt đỏ, cực kỳ đáng yêu. Lông trắng mềm không dính hạt bụi, cổ con hoảng hốt bỏ trốn. Thuốc dẫn tiên dược có thần thông giống súc địa thành thần, nhảy một cái là ra vài trăm thước, tốc độ siêu nhanh.

Vũ tộc phương tây, giao nhân tộc điên cuồng tranh giành, giết nhau.

Ngẫu nhiên thỏ con thuốc dẫn tiên dược rơi vào tay một người, kẻ đó lập tức bị lực lượng bốn phía đánh nát lại thành vật vô chủ. Dù là vũ tộc phương tây hay giao nhân tộc đều cài tầng tầng kết giới hư không bên ngoài chiến trường, ngăn không cho thỏ con thuốc dẫn tiên dược bỏ trốn.

- Ngoại hình khác nhau có lẽ dược lực, công năng thuốc dẫn tiên dược cũng khác?

Đinh Hạo biến thành trường kiếm đánh nát kết giới hư không giết vào vòng chiến.

Phát hiện này khiến Đinh Hạo càng quyết tâm phải cướp thuốc dẫn tiên dược khác. Nếu không thể xác định ngoại hình thuốc dẫn tiên dược nào có thể chữa trị vết thương ấu thân Vũ Khuynh Thành, vậy cách tốt nhất là Đinh Hạo sẽ cướp hết tám viên thuốc dẫn tiên dược.

- Nhân loại chết tiệt, cút đi!

Đinh Hạo đột nhiên xâm nhập khiến vũ tộc phương tây, giao nhân tộc mạnh mẽ phản kích.

Phía xa Đinh Linh cũng lao vào với biển lôi điện.

Đinh Hạo gặp hai bên giáp công, trong phút chốc trở thành đối tượng bị ba thế lực vây giết.

Nhưng biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh như thể đã sớm dự đoán được tất cả, hắc cười to vẩy tay hướng sau lưng.

Đinh Hạo nói:

- Tìm được rồi, Đinh Linh huynh, mau lại đây. Có một viên thuốc dẫn tiên dược tại đây, hai ta hợp tác giết sạch đám dị tộc này là tiên dược sẽ thuộc về Thần Đình chúng ta!

Đinh Hạo nói xong thân kiếm chém qua, mấy chục cường giả vũ tộc phương tây bị chém ngang eo, lông chim bay đầy.

Đinh Linh sửng sốt.

Thanh niên tuần tú vũ tộc phương tây sau lưng có ba đôi cánh trắng biến sắc mặt, vung tay chỉ vào Đinh Linh.

Thanh niên tuấn tú vũ tộc phương tây sau lưng có ba đôi cánh trắng tức giận quát:

- Phi lực kỳ sĩ trưởng, người mang theo tiểu đội thiên thần chặn nhân loại chết tiệt không chế lỗi điện lại, không cho hắn tới gần!

Một nam nhân trung niên vũ tộc phương tây có ba đôi cánh bình thường lớn tiếng vang dạ, gã mang theo hai mươi vũ tộc phương tây biến thành luồng sáng nghênh chặn Đình Linh.

Cùng lúc đó, có mấy chục cường giả giao nhân tộc đằng đằng sát khí lao vào Đình Linh.

Đình Linh đã hiểu ra, thâm rửa:

- Chết tiệt!

Lúc trước Đình Hạo nói lời đó là đánh lừa giao nhân tộc, vũ tộc phương tây, để bọn họ cho rằng hắn cùng Đình Linh chung nhóm. Cường giả giao nhân tộc, vũ tộc phương tây vì tranh giành thuốc dẫn tiên được đánh đến không nhận ra cha mẹ, cộng thêm nhân loại đại lực phương đông có quan hệ rất kém với dị tộc, đặc biệt là vũ tộc phương tây, mối thù đời đời. Vì lẽ đó lực sĩ cự kinh tóc lam, vũ tộc phương tây không nghênh đỡ có trả, đám cường giả dị tộc phản kích ngay.

Tuy nhiên tính cách Đình Linh tâm cao khí ngạo, căn bản xem thường không chịu giải thích, xuống tay giết chóc. Lỗi điện đầy trời bao phủ tiểu đội thiên thần vũ tộc phương tây, cao thủ giao nhân tộc lại.

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng rồi, cứ như vậy. Đình Linh huynh đừng nương tay, giết hết đám dị tộc này đi! Ta kiềm chế người khác giúp người, khi đó viên thuốc dẫn tiên được này thuộc về người! Thực lực của người cao thâm, ta không bao giờ dám tranh giành với người!

Đình Hạo cười to, lửa cháy đổ thêm dầu.

Phía xa, đại ma vương Tà Nguyệt cảm thán rằng:

- Meo, bỗng cảm thấy nhân sủng học xấu.

Đại ma vương Tà Nguyệt và lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiền Thiên Thử Khúc Phong lén lút núp trong đám xác chết trôi nổi trong không gian hang động ngầm giả bộ đã chết, cẩn thận đến gần một vùng chiến trường khác.

Hai tên ham tiền như mạng, thấy thuốc dẫn tiên được đã sớm đỏ mắt, còn lâu đại ma vương Tà Nguyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiền Thiên Thử Khúc Phong mới chịu ngoan ngoãn ở trong đường hầm.

- Meo, ở đâu ra nhiều cao thủ quá vậy?

Đại ma vương Tà Nguyệt tới gần chiến trường thấy bốn, năm cường giả thần cảnh tranh giành một thuốc dẫn tiên được hình rồng, đánh đến trời sụp đất nứt, thân tàn ma dại. Đại ma vương Tà Nguyệt cảm thấy không dễ xuống tay.

May mắn thực lực các cường giả thần cảnh bị áp lực trong thiên địa hạn chế, đại khái chỉ phát huy tu vi cảnh giới bán thần cảnh, nếu không thì không gian hang động ngầm đã bị dư âm chiến đấu phá nát.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối truyền âm đề nghị:

- Giờ bọn họ đánh điên rồi, không rảnh chú ý người khác. Chờ một lát tìm đến cơ hội thích hợp, chúng ta phân công đi. Một người ra ngoài hấp dẫn bọn họ chú ý, người kia giật thuốc dẫn tiên được bỏ chạy, nếu bọn họ đuổi theo thì có thể bắt chúc đông gia dẫn họa thủy đi hướng khác.

Đại ma vương Tà Nguyệt gật đầu, nói:

- Tốt, quyết định vậy đi.

Phiền Thiên Thử Khúc Phong không ngờ đại ma vương Tà Nguyệt đồng ý nhanh như vậy, lão ngơ ngẩn.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối chợt nhận ra cái gì, nhe răng nói:

- Chắc . . . Không phải người muốn ta đi ra ngoài hấp dẫn đám cường giả thần cảnh chú ý còn người thì cướp thuốc dẫn tiên được bỏ chạy đi?

Đại ma vương Tà Nguyệt đương nhiên gật đầu, biểu tình vô tội nhìn lão nhân hướng dẫn viên tóc rối:

- Tất nhiên rồi, chẳng lẽ ngươi trông chờ mèo con đáng yêu, dễ thương như ta nhảy ra hấp dẫn thù hận của đám cường giả thần cảnh sao?

Phiên Thiên Thử Khúc Phong cảm giác cổ họng khô khốc, nói:

- Nhưng thực lực của ta rất thấp, chạy ra chưa kịp hấp dẫn bọn họ đã bị dư âm chiến đấu đánh tan tác. Hay là . . .

- Bớt nói nhảm đi!

Đại ma vương Tà Nguyệt từ biểu tình vô tội biến hung tợn xòe vuốt bén ra, móng lóe ánh sáng lạnh.

Đại ma vương Tà Nguyệt cười âm trầm nói:

- Ngươi nêu đề nghị thì tất nhiên do ngươi làm, cứ vui vẻ quyết định vậy đi. Ngươi còn từ chối thì ta sẽ cắn ngươi chết trước! Ngươi biết đấy, ta là con mèo rất hung tàn, khi ta nổi khùng lên là chuyện gì cũng làm được, ta đã hung tàn không có tính người . . .

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối khóc không ra nước mắt.

1230. Chương 1233: Chân Hoàng Xuất Hiện.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong chop đoàn máu trôi nổi bơi lên mặt và người nguy trang càng giống người chết, cứng ngắc nằm thẳng. Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối thầm nhủ lựa chọn đi chung với con mèo thiếu đạo đức này là sai lầm lớn nhất đời lão.

* * *

Khắp nơi trong không gian hang động ngầm đều là chiến trường điên cuồng.

Đoàn máu khổng lồ nổ tung có tám viên thuốc dẫn tiên được bay ra ngoài dẫn đến chiến đấu dữ dội. Đinh Hạo, Tiểu Viên Vương ra tay trước nhất, cách thuốc dẫn tiên được gần nhất nên có cơ hội hành động trước nhất.

Đinh Hạo, Tiểu Viên Vương đều có được một viên thuốc dẫn tiên được.

Tiểu Viên Vương bỏ thuốc dẫn tiên được vào túi, bị thể lực khác truy sát.

Cây trường côn hoàng kim trong tay Tiểu Viên Vương đúng là vô địch, cây gậy biến đổi theo ý gã. Trường côn vàng có thể biến dài, ngắn, thô, mỏng, biến ảo khó dò, xuất quỷ nhập thần. Trường côn vàng nằm trong tay cường giả thiên tài vượt tộc ai dính vào là chết, không một người đánh lại.

Đinh Linh luôn âm thầm tính kế lại bị tổn thất nặng nề nhất.

Đinh Linh vốn có hy vọng là người đầu tiên chiếm được thuốc dẫn tiên được nhưng bởi vì chọn Đinh Hạo làm đối tượng đánh lén mà đã trắng se cát. Lúc này Đinh Linh bị cao thủ vũ tộc phương tây, giao nhân tộc hợp sức bao vây, tuy gã giết nhiều cường giả hai tộc nhưng đối phương như chó điên cắn bầy. Đinh Linh bó tay bó chân như rơi vào vũng bùn, tạm thời không thoát ra được.

Giao nhân tộc, vũ tộc phương tây điên cuồng chém giết.

Vốn giao nhân tộc, vũ tộc phương tây định giết Đinh Hạo trước nhưng hắn thi triển ‘đại diễn thân kiếm thuật’ tựa luồng sáng lẩn trốn, không chiến đấu với bọn họ. Cuối cùng cường giả giao nhân tộc, vũ tộc phương tây vừa tức vừa hận nhưng không làm gì được Đinh Hạo.

Thanh niên trẻ tuổi tú có ba đôi cánh bạc quất to:

- Cướp thuốc dẫn tiên được trước đi!

Thiên hỏa trắng đầy trời thổi quét nhấn chìm mấy chục cường giả giao nhân tộc, đốt bọn họ thành tro.

Thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc là một cường giả rất đáng sợ, thực lực trên cả Phi Luân Thiên tài vũ tộc có ba đôi cánh trắng đen lúc trước bị giết. Chắc thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc là cường giả thiên tài sau này vũ tộc phương tây phải đến.

Trong giao nhân tộc có một giao nhân toàn thân lóe vẩy vàng chắc là thủ lĩnh giao nhân tộc.

Đỉnh đầu nàng có một đốm sáng như dạ minh châu pháp phên tựa ánh sáng thần linh bảo vệ thân thể thủ lĩnh giao nhân tộc, là cường giả duy nhất trong các cao thủ giao nhân tộc có đôi chân chứ không phải đuôi cá. Không như giao nhân tộc khác, nữ giao nhân cực kỳ xinh đẹp, da mặt trắng bóc, làn da mềm búng ra sữa. Tay nữ thủ lĩnh giao nhân tộc cầm chiến kích ba mũi như quyền trượng hải thần, nếu không phải toàn thân nàng có vẩy cá vàng khiến người chùn chân thì xem như một vị tuyệt sắc giai nhân.

Nữ giao nhân vẩy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc ra quyết định y như thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc:

- Cướp thuốc dẫn tiên được trước đi!

Nữ giao nhân vẩy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc vùng chiến kích ba mũi, đầu chân mây toát ra sát khí lam. Ánh sáng lam bao bọc người nữ giao nhân vẩy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc, nước biển màu lam dâng lên hóa thành từng cột nước giống như thần long chặn lại lửa bạc từ thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc.

Hai cường giả mạnh nhất giao nhân tộc, vũ tộc phương tây chiến đấu cùng nhau.

- Lấy được rồi, ha ha ha ha ha ha!

Một cường giả vũ tộc phương tây tìm được cơ hội dùng hai cánh quăn lấy thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ, gã nhanh chóng bay ngược ra sau. Cường giả vũ tộc phương tây phát ra sức mạnh bao bọc thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ ném hướng cao thủ vũ tộc khác.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chớp mắt cường giả vũ tộc phương tây đó bị vô số cột nước sóng biển công kích biến thành bãi máu, chết.

Nhưng thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ rơi vào tay cường giả vũ tộc phương tây kia.

Cường giả giao nhân tộc điên cuồng:

- Giết, cướp nó!

- Lùi, đừng đấu với bọn họ!

Cường giả vũ tộc phương tây tụ tập lại che chở tộc nhân đã cầm được thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ, để lại mấy chục vũ tộc đoạn hậu. Mấy chục vũ tộc phương tây dũng mãnh không sợ chết, dùng thân thịt ngăn cản giao nhân tộc truy sát. Những vũ tộc phương tây khác nhanh chóng rút lui, thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ đã nằm trong tay, bọn họ không cần chiến đấu với đám giao nhân tộc bị điên.

Thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc cười phá lên.

Thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc vỗ cánh, ngọn lửa bạc biến thành phi đao đầy trời bắn ra đẩy lùi nữ giao nhân vẩy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc. Thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc biến thành luồng sáng lao hướng vũ tộc phương tây, đã bắt được thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ thì nên phòng thủ, bảo vệ thuốc dẫn tiên được mới là ưu tiên số một.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Kiểm quang như điện.

Đinh Hạo thi triển ‘đại diễn thân kiếm thuật’ biến thành kiếm to vô tình công kích các cường giả vũ tộc phương tây.

Thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc cười to bảo:

- Đã sớm đoán được người sẽ ra tay, nằm xuống cho ta!

Hai tay thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc cầm hai thanh kiếm quang chặn đường Đinh Hạo, hai người mạnh mẽ va chạm, lực lượng đáng sợ như sóng thần khuếch tán. Kiếm quang trong tay thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc bị chấn nát, cổ tay rách chảy máu trắng.

Đinh Hạo biến thành cự kiếm bị chấn văng ra ngoài, biến về hình người.

Biểu tình thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc kỳ dị nói:

- Nhân loại gian xảo, muốn cướp tạo hóa của vũ tộc ta sao?

Vết thương trên tay thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc lành ngay lập tức, sáu cánh giương ra. Mỗi một cánh dài mấy ngàn thước, lông chim trắng như lưỡi dao ma sát nhau tỏa lửa, sáu cánh chớp mắt biến thành chất liệu kim loại.

Thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc thì triển thần thông, cánh che rợp trời cắt hướng Đinh Hạo.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình, không nói nhảm nhiều. Đinh Hạo siết chặt Thiên Sát thần kiếm giờ ngang ngực, lập xuân kiếm ý bùng phát.

Trong không gian hang động ngầm nổi gió đông, nhiệt độ không khí giảm thấp, từng vòng xoáy khí lưu xuất hiện. Hư không trong phạm vi mấy ngàn thước đông lại như nước chảy, ảo giác kỳ dị xuất hiện, các con cá lạ quẫy đuôi. Không gian như biến thành thủy cung dưới lòng đất, có từng khối băng va chạm theo sóng ngầm.

Đinh Hạo đã rất quen tay lập xuân kiếm ý.

Đinh đinh đinh đinh đinh! Đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng va chạm vang lên, như bão tố mưa sa đánh vào lá cây.

Cánh bạc mới xâm nhập vào lĩnh vực lập xuân kiếm ý đã bị kiếm ý xuân lạnh không chỗ không ở ngăn cản. Băng ảo va chạm, cá vẩy đuôi, gió đông thổi quét, ba lực lượng công kích. Thoáng chốc lông chim bay đầy, từng cộng lông chim kim loại bị chém rụng khỏi cánh, bị cắn vụn thành bột phấn.

1231. Chương 1234: Có Phải Các Người Đã Lầm Rời Không?

Lực lượng kiếm ý vững chắc vô cùng, thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc biến sắc mặt.

Thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc giật mình kêu lên:

- Đây là thần thông gì?

Lần đầu tiên thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc biết có lực lượng sắc bén như vậy.

- Sức mạnh giết người!

Đinh Hạo kéo trường kiếm, lực lượng kiếm ý bùng nổ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lông chim trắng bay đầy trời như lông gà, kiếm ý trấn trí cực tĩnh, có thể nhất kiếm phá vạn pháp. Tuy rằng chỉ mới lĩnh ngộ Nhị Thập Tứ Tiết Khí kiếm pháp nhưng mỗi khi hắn thi triển vũ thủy, lập xuân kiếm ý một lần là sẽ lĩnh ngộ sâu một tầng. Lập xuân kiếm ý bây giờ là sức mạnh lớn nhất Đinh Hạo sử dụng.

Đinh Hạo ở trong lập xuân kiếm ý, đạp bước hư không tới gần thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc.

- Chết tiệt!

Thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc buộc phải lùi bước, né tránh mũi nhọn.

Bây giờ thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc mới nhận ra thanh niên nhân loại thoát trông khoảng hai mươi tuổi đáng sợ hơn gã nghĩ, trên cơ thiên tài Thần Đình phương đông Đình Linh lúc trước gã hết sức đề phòng. Từ khi nào nhân loại đại lục phương đông có nhiều thiên tài trẻ như vậy?

Cường giả vũ tộc phương tây khác bảo vệ thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ bay ngược đi.

- Muốn đi? Để lại tiên được!

Đình Hạo hết sức ra tay, vũ thủy kiếm ý liên miên bắn ra. Không trung đổ mưa phùn mát lạnh, có tiếng hồng nhạn hú dài bay về, tiếng thú gầm.

- A!

- Đây là loại mưa gì?

Có cường giả vũ tộc phương tây la hét, khủng hoảng nhìn trên bầu trời.

Từng giọt mưa bình thường rơi xuống người cường giả vũ tộc phương tây, ngay khi dính vào cơ thể thì như thần binh lợi khí cắt đứt thân thể, máu phun tung tóe.

Các cường giả vũ tộc phương tây dựng màn sáng hộ thân cũng vô dụng, cánh chim có thể ngăn cản bảo khí cực phẩm đánh ra một kích hết sức bị giọt mưa nhẹ nhàng chạm vào đánh nát. Long chim bay đầy như lông gà lộ ra xương trắng hếu, đây là kiếm vũ.

Tiếng hú dài bay về có lực lượng xuyên thấu lòng người như từng lưỡi dao vô hình đâm vào tim bọn họ, khiến các cường giả vũ tộc phương tây học máu, đây là kiểu công kích sóng âm.

Thoáng chốc trận doanh cường giả vũ tộc phương tây rối loạn.

Đình Hạo một chiêu thành công ngay lập tức lao qua truy kích.

- Ở lại đây!

Thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc hết sức ra tay kéo Đình Hạo lại, gã biết nếu để hắn chạy đến chỗ tộc nhân thì mọi thứ hỏng bét.

Không thể không thừa nhận thiên kiều thế hệ trẻ của vũ tộc phương tây, thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc hết sức bùng nổ rất khủng bố, đã kéo chân Đình Hạo lại được.

Bên kia.

Tiếng gầm của Đình Linh chấn động không trung:

- A a a a! Lôi đình diệt thế . . . Chết cho ta!

Đình Linh thi triển thần thông cấm kỵ, trong khoảnh khắc gã biến thành lôi điện, miệng mũi mắt phun ra tia điện lam, trông rất khủng bố. Tia chớp đánh cường giả giao nhân tộc, vũ tộc phương tây quanh người Đình Linh thành tổ bụi bay trong không trung.

- Thuốc dẫn tiên được là của ta.

Giọng Đình Linh không có tình cảm nhân loại, như tiếng sấm đánh.

Đình Linh giơ tay lên, tia điện lam như rồng bắn ra nổ nát hai cường giả giao nhân tộc vọt tới.

Tia điện màu lam biến thành đôi cánh to sau lưng Đình Linh, gã đạp một bước lướt qua Đình Hạo, thanh niên trẻ tuần tú có ba đôi cánh bạc thẳng tới đám người vũ tộc phương tây. Lực lượng lôi điện bùng nổ, vô số cường giả vũ tộc phương tây gào thét hóa thành tro.

- Chi chi, chi chi chi chi!!!

Thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ trốn ra định bỏ chạy.

Đình Linh lại lên tiếng:

- Quay về.

Giờ phút này, Đinh Linh như lời bạo thần ma. Lúc Đinh Linh nói chuyện toàn phun ra lời điện, toàn thân dâng trào lực lượng khiến người kinh sợ, tuyệt đối vượt qua lực lượng đỉnh bán thần, là sức mạnh cường giả thần cảnh thật sự.

Sấm chớp đầy trời bao vây thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ, nhanh chóng khép lại.

Đinh Linh quát:

- Tiên dược là của ta!

Cuối cùng Đinh Linh bắt được thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ, dùng tia chớp làm dây thừng cột nó, vươn tay bắt lấy.

Không!

Đinh Linh không bắt được thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ.

Bởi vì vào phút chốc chỉ mảnh treo chuông một tia chớp tím thoải mái đột phá biển lời điện, xẹt qua cắt đứt dây thừng tia chớp trời thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ, giật thuốc dẫn tiên dược từ tay Đinh Linh.

Quá trình siêu nhanh, Đinh Linh tăng vọt thực lực không kịp phản ứng.

Tiếng phượng hoàng hú dài cao quý trong trẻo vang vọng trong không gian hang động ngầm:

- Gri!!!

Một đoàn sáng màu tím lao ra khỏi biển lời điện, nổ tung. Một nữ võ thần mặc tiên giáp chiến y đỏ rực xuất hiện trong không trung, thân hình nàng thon dài yêu kiều, mặt đẹp tuyệt trần. Đôi mắt ẩn chứa ánh khí thiên địa, mắt đen như gỗ mun, phát ra ánh sáng tự tin tựa trời sao. Ngọc cốt băng cơ, nàng vô cùng xinh đẹp giống như cửu thiên huyền nữ. Nữ võ thần công một cái hộp kiếm, tay phải cầm kiếm mỏng màu đỏ dài hoa lệ, lòng bàn tay trái cầm thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ.

Ảo ảnh chân hoàng khổng lồ hiện ra sau lưng thiếu nữ, ngạo thị bốn phương.

Đinh Hạo cảm giác lực lượng vô cùng quen thuộc, tim đập nhanh. Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, ngây người sau đó mừng như điên, khoe môi cong lên. Đinh Hạo không ngờ nàng sẽ xuất hiện trong chiến trường.

Là Tạ Giải Ngữ.

Lúc trước Tạ Giải Ngữ cũng thông qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá sau núi Vắn Kiếm tông đến Thần Ân đại lục, tuy sau này Đinh Hạo hỏi thăm nhiều nơi nhưng không có tin tức của nàng. Đinh Hạo không ngờ hôm nay, vào lúc này Tạ Giải Ngữ đột nhiên xuất hiện giành một viên thuốc dẫn tiên dược.

Đinh Linh khó tin nhìn bàn tay trống rỗng của mình.

Vịt nâu chín . . . Không, là đã ninh như thế mà bay đi.

Đinh Linh giận điên lên.

Giọng Đinh Linh không có tình cảm nhân loại ồm ồm vang trong không gian hang động ngầm:

- Yêu nữ từ đâu đến? Tiện tỵ, ngươi muốn chết, mau trả lại báu vật của ta!

Hai tay Đinh Linh đẩy ra, khí kinh khủng khiếp khuếch tán trước mặt gã. Tia chớp hủy diệt màu xanh lam thô ba, bốn thước bắn hướng Tạ Giải Ngữ.

Giọng Tạ Giải Ngữ trong trẻo chất chứa tiên khí, ung dung hoa quý vang lên:

- Người có tài thì được tiên dược, ngươi, không xứng!

Gió thổi mái tóc dài của nữ võ thần Tạ Giải Ngữ, chiến y màu đỏ bay phấp phật, khí thế người đứng trên cao khó thể che giấu.

Bàn tay ngọc liên tục rút hộp kiếm chân hoàng sau lưng ba lần, tốc độ siêu nhanh.

Mỗi lần Đinh Hạo rút ra bảo kiếm đỏ hoa lệ dài ngắn khác nhau.

Tay Tạ Giải Ngữ bấm kiếm quyết kỳ dị, ba thanh bảo kiếm hợp lại trước tay nàng biến thành bảo kiếm hoàn toàn mới. Kiếm rộng ba ngón tay, chuôi kiếm như cánh phượng, có khối hỗn độn màu tím chớp lóe trên thân kiếm.

Tay Tạ Giải Ngữ cầm bảo kiếm vung lên.

Hư không vạch một đường thiên hà, hỗn độn chi khí màu tím xé rách tất cả.

1232. Chương 1235: Có Phải Các Người Đã Lầm Rời Không (hạ)?

Cột tia chớp xanh lam Đinh Linh đánh ra dễ dàng bị chém từ giữa nhẹ nhàng như cánh hoa, tách làm hai khúc lướt qua bên người Tạ Giải Ngữ một thước bắn vào không gian hang động ngầm phía xa sau lưng nàng.

Một kích khủng bố đủ giết cường giả bán thần cảnh nhưng dễ dàng bị Tạ Giải Ngữ phá, nàng không bị một vết thương nào.

Ảo ảnh chân hoàng vòng quanh sau lưng Tạ Giải Ngữ phát ra hơi thở thượng cổ hồng hoang khủng bố

- Đó là ai?

- Một cường giả nhân loại đáng sợ?

- Không đúng, trên người nàng hình như có hơi thở thú tộc, chẳng lẽ là cường giả thế hệ trẻ của thú nhân tộc?

- Lực lượng chân hoàng, hay là hậu nhân hoàng tộc thú nhân tộc đã tuyệt chủng?

Chiến đấu đáng sợ khiến một số cường giả quan sát chiến trường giật mình.

- Tiện tỳ, trả lại tiên dược cho ta!

Đinh Linh hóa thân thành lôi điện trường hà cuốn nước sấm đổ ập xuống nữ võ thần Tạ Giải Ngữ.

Cùng lúc đó, các cường giả vũ tộc phương tây, giao nhân tộc đều điên cuồng ập hướng Tạ Giải Ngữ, muốn cướp về thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ.

- Để lại tiên dược!

Thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc vỗ cánh, lửa bạc thổi quét thiên địa hình thành biển lửa, sức nóng khủng khiếp nướng không khí kêu xèo xèo.

- Uông dương thẩm phán!

Nữ giao nhân vẩy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc vùng chiến kích, vòng xoáy nước biển đen xuất hiện trên đầu nàng tách ra thành từng cột nước hải long giết Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo quát to:

- Rời khỏi đây trước!

Từng kiếm ý trong suốt bay ra ngoài, bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông bắn vào đám đông hỗn loạn. Máu, xương vụn bay tứ tung.

Bề ngoài Đinh Hạo bây giờ đã qua cải trang, tuy là công tử tuần tú nhưng khác với mặt thật.

Nhưng có vẻ Tạ Giải Ngữ biết thân phận thật của Đinh Hạo, phối hợp rất ăn ý. Tạ Giải Ngữ, Đinh Hạo không quyết đấu cùng các cường giả, lao vào đám đông giao nhân tộc, vũ tộc phương tây, gây ra hỗn loạn. Thoáng chốc vô số cường giả dị tộc chết đi.

* * *

Mắt đại ma vương Tà Nguyệt xoay tròn, móng vuốt đẩy lão nhân hướng dẫn viên tóc rối:

- Mấy tên kia đánh tới cuối rồi, người mau lên đi.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong giả chết:

- Chờ thêm chút nữa, ta cảm thấy cơ hội chưa tới.

Chiến trường trước mắt đại ma vương Tà Nguyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối từ nửa nén nhang trước có năm cường giả thần cảnh bị áp chế đến cảnh giới sơ giai bán thần cảnh đấu điên cuồng, giờ chỉ còn lại ba cường giả thần cảnh. Hai cường giả thần cảnh khác một người chết, một vị khác trọng thương bỏ trốn.

Trong ba cường giả thần cảnh còn lại một thuộc Thần Đình phương đông, hai cường giả thần cảnh khác là lão quái vật đến từ tông môn khác.

Tông môn khác vốn không dám đối đầu cùng Thần Đình phương đông nhưng trước cơ duyên ngàn năm hiếm gặp thì mọi người đều xé rách da mặt, cả ba nổi khùng đánh nhau liều mạng.

- Meo, người giả chết sao? Nếu không ra tay thì mất hết cơ hội!

Đại ma vương Tà Nguyệt cau gắt:

- Người còn không đi ra có tin là ta cần chết người không?

- Người đang ngược đãi ta, ta muốn đi chỗ đông gia tổ cáo người!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối bị đại ma vương Tà Nguyệt uy hiếp, cuối cùng đành khuất phục.

Phiên Thiên Thử Khúc Phong buộc phải hành động.

Lần này lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lấy ra bốn cây đinh nhỏ màu đỏ nhanh chóng đâm vào trán, sau gáy, trái tim, trên đùi. Hơi thở Phiên Thiên Thử Khúc Phong thay đổi, có lông đen cứng như thép nhô lên khỏi lớp da.

Có lực lượng kỳ lạ chậm rãi uẩn nung trong cơ thể Phiên Thiên Thử Khúc Phong.

Vù vù vù vù vù!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối biến thành ánh sáng đen, tốc độ siêu nhanh bắn hướng trung âm vòng chiến. Chỗ đó có một thuốc dẫn tiên được như chồi non bị mấy cường giả thần cảnh phát ra các loại lực lượng giam cầm, không thể trốn thoát.

Sau khi lão nhân hướng dẫn viên tóc rối biến thân tốc độ quá nhanh, lão như tia sáng đen chợt lóe trong không gian hang động ngầm. Ba cường giả thần cảnh đều không kịp phản ứng nhìn Phiên Thiên Thử Khúc Phong xông đến trước thuốc dẫn tiên được chồi non.

Ba tiếng gầm vang lên cùng lúc:

- Chết tiệt, cút!

- Muốn chết!

- Giết!

Ba cường giả thần cảnh đều lớn tuổi, là cao thủ thế hệ trước. Sau khi bọn họ vào thần cảnh rất khó tiến thêm một bước, tuổi thọ sắp hết, không có hy vọng đột phá bình cảnh. Ba cường giả thần cảnh vì tranh thuốc dẫn tiên được chồi non đánh bể đầu là mong muốn có tiên dược kéo dài tuổi thọ, sống thêm mấy trăm năm.

Cho nên ba cường giả thần cảnh mới chiến đấu điên cuồng, sử dụng lực lượng căn nguyên.

Bây giờ có kẻ từ sau lưng lén lút hời của thật là nhỏ rảnh cộp. Ba cường giả thần cảnh điên lên, ngừng tranh đấu, cùng thi triển thần thông sát chiêu công kích lão nhân hướng dẫn viên tóc rối.

Con người Phiên Thiên Thử Khúc Phong co rút, buột miệng bắt chước câu chữ thề của đại ma vương Tà Nguyệt:

- Meo bà nội nó!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối kéo xuống một mảnh lá nhỏ từ thuốc dẫn tiên được chồi non nhét vào miệng sau đó xoay người chạy trời chết.

Cường giả thần cảnh tóc hoa râu trầm giọng hỏi:

- Nghiệt chương dám ăn trộm tiên dược của ta, chết đi!

Thuốc dẫn tiên được chồi non mới có sáu lá cây nhỏ ngưng kết tinh hoa tiên dược, kết quả tên trộm xấu xa đột nhiên chui ra hái một mảnh, làm cường giả thần cảnh tóc hoa râu lòng nhỏ máu.

- Giết hắn!

Cường giả thần cảnh khác mặt mũi nhăn nhoe sắp không thể kiềm nén hơi thở chết chóc mục nát trong cơ thể mất đồ ngầu lên.

Mảnh lá đó có thể kéo dài ba trăm năm tuổi thọ nhưng bị tên khốn cướp đi, không thể tha thứ!

Trong phút chốc ba cường giả thần cảnh điên cuồng đuổi theo chém lão nhân hướng dẫn viên tóc rối.

- A!

Phiên Thiên Thử Khúc Phong sót ruột muốn khóc.

Không chơi kiểu này! Sao ba lão già điên không có máu hài hước vậy? Ta chỉ hái một mảnh nhỏ chứ không cướp nguyên cây thuốc dẫn tiên dược, có cần điên cuồng truy sát ta như vậy không?

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối vội vàng giải thích rằng:

- Đừng đuổi theo, ta chỉ vô tình đi ngang qua, ta vô tình. Chỉ một mảnh lá cây, đừng hẹp hòi như vậy!

Phiên Thiên Thử Khúc Phong co giò chạy như điên, lại lấy một cây đinh đỏ đâm vào một chân khác, tăng tốc độ né hiểm một luồng kiếm quang tránh ông bị cắt. Nhưng quần lão nhân hướng dẫn viên tóc rối rách toạc lộ cặp mông.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng luồng kinh phong đánh vào sau lưng lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, sắp hủy diệt hư không.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối vừa nguẩy mông chạy như điên vừa ngoái đầu lại cẩu kính:

- Đây ba lão già, đừng đuổi theo nữa nếu không ta trở mặt bây giờ!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

kiếm quang, đao quang ẩn chứa cơn giận của cường giả thần cảnh điên cuồng chém vào Phiên Thiên Thử Khúc Phong.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối chạy vắt giò lên cổ, nhăn nhó hét to:

- Tổ cha nó, có chuyện gì bình tĩnh bàn bạc không được sao? Các người thật quá đáng, tốt xấu gì cho ta thay cái quần nguyên đi! Đều là người có thân phận . . .

Tuy nhiên lão nhân hướng dẫn viên tóc rối nói rất đáng đánh, ba cường giả thần cảnh bị chọc tức suýt hộc máu.

1233. Chương 1236: Nhất Tự Tĩnh Kiên Vương.

Ba cường giả thần cảnh chưa bao giờ giống như hôm nay muốn bắt một người lại xé nát thành nhiều mảnh. Bên kia.

Đại ma vương Tà Nguyệt núp trong đám người chết thấy thời cơ đến thì không núp nữa, hai đôi cánh đen và trắng giương ra, lực lượng âm dương nhị khí bùng nổ. Cánh nhẹ vỗ, đại ma vương Tà Nguyệt thuần di tới trước thuốc dẫn tiên được cây non.

Hai cánh đại ma vương Tà Nguyệt như đao kiếm chém một cái, âm dương nhị khí xé cầm chế ba cường giả thần cảnh đặt ra nhẹ nhàng như cắt tờ giấy. Hai vuốt mập mạp ôm thuốc dẫn tiên được cây non, đại ma vương Tà Nguyệt co giò chạy.

Quá trình siêu nhanh, mau đến vượt qua phản ứng thần kinh của mọi người.

Ba cường giả thần cảnh bày các tầng cấm chế quanh thuốc dẫn tiên được cây non ngăn nó bỏ chạy, bọn họ định phân thắng bại quyết định thuốc dẫn tiên được thuộc về ai, người bình thường không thể phá mở cấm chế đó.

Nhưng bọn họ xui xẻo gặp hai quái vật đại ma vương Tà Nguyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối khi giả chết có thể lừa cường giả thần cảnh, chớp mắt phá mở cấm chế. Thuốc dẫn tiên được sắp vào tay ba cường giả thần cảnh cứ thế chấp cánh bay.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối chỉ đại ma vương Tà Nguyệt cách trăm thước, không nghĩa khí bán đứng con mèo:

- Này, đừng đuổi theo ta, ba tên ngu, đồ của các người đã bị mèo môn phái cướp đi.

Ba cường giả thần cảnh ngây người, quay đầu lại thấy tình cảnh đó thì mắt tóe lửa, tức giận ói máu. Mắt ba cường giả thần cảnh trừng muốn rớt tròng, như thấy phụ mẫu chết quay đầu đuổi theo.

Nhưng đại ma vương Tà Nguyệt hết sức bùng nổ bay quá nhanh, đặc biệt là đôi cánh trắng đen ẩn chứa âm dương nhị khí. Đại ma vương Tà Nguyệt vỗ cánh một cái là thân thể mơ hồ như hòa vào hư không, giống như xuyên qua không gian chớp mắt biến mất phía xa.

Khi ba cường giả thần cảnh đuổi theo đã mất dấu đại ma vương Tà Nguyệt.

- A a a a! Tức chết ta!

Cường giả thần cảnh thần tượng già của Thần Đình phương đông học máu, người lão đảo. Đả kích quá lớn với lão thần tượng cường giả thần cảnh, hôm nay lão vào đây là đã thỏa hiệp rất nhiều với Thần Đình phương đông, trả giá lớn mới được.

Hai cường giả thần cảnh tông môn khác cũng tức học máu.

- A a a a! Con mèo mập chết tiệt!

Một người nhảy căng lên đột nhiên quay đầu nhìn lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đứng phía xa vui sướng khi người gặp họa, sát khí bắn ra.

Cường giả thần cảnh đó giận run nói:

- Tên này cùng một giuộc với mèo mập, làm thịt hắn đi!

Ba cường giả thần cảnh nghĩ lại lúc đó lão nhân hướng dẫn viên tóc rối hái mất một mảnh lá cây thuốc dẫn tiên được, giờ bọn họ không đuổi kịp mèo mập vậy bắt lão cướp mảnh lá cây lại rồi tính. Thế là ba cường giả thần cảnh nổi khùng lên xông hướng Phiên Thiên Thử Khúc Phong.

- A? Các người bị gì sao . . . Cứu mạng!

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối ngây người, sợ đến mặt không còn chút máu, chó cụp đuôi chạy cắm cổ.

* * *

- Đi!

Đinh Hạo mang Tạ Giải Ngữ ra khỏi vòng vây.

Đinh Hạo quay người vùng kiếm quang, lập xuân kiếm ý bắn ra. Trên bầu trời có ảo giác tiếng gió đông, nước chảy róc rách, cá vẩy đuôi chặn lại mấy chục cao thủ giao nhân tộc xông tới. Trong khoảnh khắc mấy chục cường giả giao nhân tộc bị nghiền nát như tương.

Đinh Linh, thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc, nữ giao nhân vẫy vẫy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc đuổi sát sau lưng Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ không tha, quyết tâm cướp thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ.

Đinh Hạo biến thành luồng sáng bay đi, không chiến đấu với bọn họ.

- Hạo ca ca.

Tạ Giải Ngữ theo bên cạnh Đinh Hạo, âm thầm nhét một thứ cho hắn.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn, là thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ.

- Cái này . . .

Đinh Hạo cảm động và bất ngờ nói:

- Ta đã cướp được một phần tạo hóa, cái này nên thuộc về nàng. Phải rồi, sao nàng nhận ra được ta?

Tạ Giải Ngữ cười ngọt ngào, kiên quyết nhét thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng nhỏ vào tay Đinh Hạo.

Tạ Giải Ngữ nói:

- Cho dù ta quên hết người trên thế giới này cũng sẽ không quên Hạo ca ca, dù người có biến thành hình dạng gì ta đều sẽ nhận ra.

Lòng Đinh Hạo tràn ngập cảm động.

Trước mắt Đinh Hạo như trông thấy bên Tây Kiếm Trì Vấn Kiếm tông năm xưa, tiểu cô nương sau khi tắm xong mảnh mai xinh đẹp trên người khoác áo của Đinh Hạo, tóc dài ướt sũng rũ tới eo. Khuôn mặt gầy guộc, đôi mắt chứa tuyệt thế phong hoa.

Nhiều năm qua đi, tiểu cô nương ốm yếu ngày nào giờ trở thành tuyệt thế nữ vô thân, nhưng tình cảm nàng dành cho Đinh Hạo chưa hề thay đổi.

Đinh Hạo từ chối:

- Nàng hãy cầm tiên dược về đi.

Nếu thuốc dẫn tiên dược nằm trong tay người khác chắc chắn Đinh Hạo sẽ hết sức cướp giật, nhưng thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ nằm trong tay Tạ Giải Ngữ thì hắn không thể lấy.

Mấy năm nay Đinh Hạo nợ Tạ Giải Ngữ rất nhiều, hắn không hy vọng nữ vô thân vì hắn mất một phần cơ duyên nghịch thiên.

Nhưng Tạ Giải Ngữ lắc đầu, nói:

- Hạo ca ca, thân thể của ta đặc biệt, không hấp thu lực lượng thuốc dẫn tiên dược được nên nó vô dụng với ta, người giữ đi.

Trên người Tạ Giải Ngữ có rất nhiều bí mật, đến bây giờ Đinh Hạo chưa hiểu hết. Đinh Hạo chỉ cần biết Tạ Giải Ngữ hết lòng hết dạ tốt với hắn là được.

Đinh Hạo thấy Tạ Giải Ngữ cực kỳ kiên quyết thì không từ chối nữa, cất thuốc dẫn tiên dược con thỏ trắng nhỏ vào trữ vật giới chỉ. Lúc này tình huống khẩn cấp, không rảnh trò chuyện dài dòng.

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng tia sáng đen bỗng xuất hiện, như dây leo nhanh chóng quấn hươu Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, mang theo hơi thở âm lạnh ăn mòn. Bình chương hư không bị chúng nó ăn mòn kêu xèo xèo.

Thân hình như hồn ma ẩn núp trong hắc viêm không gian hang động ngầm xông tới, mặt nạ quỷ thanh đồng hiện ra như lệ quỷ âm phủ.

Là truyền nhân của U Minh Quỷ tông, kẻ độc ác luôn núp trong chỗ tối.

- Cẩn thận!

Đinh Hạo che trước mặt Thần Ân đại lục, Thiên Sát thần kiếm phát ra tiếng kiếm ngân vù vù. Kiếm quang như hà quang thất luyện tuôn ra ngoài, từng luồng sáng bạc rực rỡ lúc sinh lúc diệt. Không gian hang động ngấm giảm nhiệt độ lạnh lẽo.

Đặc tính duy nhất của Thiên Sát thần kiếm là sắc bén không gì không chém được, dù là cơ thể cường giả thần cảnh cũng bị nó chém đứt.

Kiếm quang lướt qua đầu là tơ đen bị cắt đứt.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ xé gió bay ra.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông cao giọng quát:

- Người này có hai thuốc dẫn tiên dược, tuyệt đối không thể thả hẵn đi!

Giọng truyền nhân của U Minh Quỷ tông như sấm đánh liên tục vang vọng trong không gian hang động ngấm.

Vốn không gian hang động ngấm cực kỳ hỗn loạn, các thể lực nhìn chăm chăm thuốc dẫn tiên dược khác nhau, đánh túi bụi, trong phút chốc không thể biết rõ chuyện xảy ra xung quanh. Nhưng nghe truyền nhân của U Minh Quỷ tông nói, thoáng chốc có vô số cặp mắt tham lam nhìn Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

1234. Chương 1237: Nhất Tự Tịnh Kiên Vương (hạ).

- Tệ hại!

Lòng Đinh Hạo sôi sục lửa giận.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông thật là âm hồn không tán, trong tối ngoài sáng đối phó Đinh Hạo. Lúc này truyền nhân của U Minh Quỷ tông lớn tiếng nói rõ ràng muốn Đinh Hạo trở thành cái đích ọi người chỉ trích.

Một cường giả thần cảnh quát to:

- Giao thuốc dẫn tiên dược ra, nếu không thì chết!

Cường giả thần cảnh đó ngăn Đinh Hạo lại.

Vô số người bao vây Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo hét với Tạ Giải Ngữ:

- Xông ra ngoài!

Đinh Hạo tuyệt đối không thể bị nhóm người này vây khốn tại đây, nếu bị bao vây thì đừng hòng an toàn rút lui. Xuất tại đây toàn là cường giả tuyệt đối các phương.

Tạ Giải Ngữ gật đầu.

Tay phải Tạ Giải Ngữ cầm cự kiếm kỳ dị do bốn kiếm hợp thành, tay trái chộp cái hộp kiếm. Một cây kiếm lửa đỏ rực dài mười thước bị rút ra, nó nằm trong tay ngọc nhỏ xinh đối lập thị giác.

Hộp kiếm chân hoàng dài hơn một thước, rộng chỉ mười tấc nhưng bên trong chứa vô số thần kiếm lợi khí đủ kiểu. Tạ Giải Ngữ tùy tay rút là sẽ có trường kiếm thích hợp tình hình chiến đấu nhất bay ra.

- Giết!

Tạ Giải Ngữ quát khẽ một tiếng, lao nhanh ra ngoài.

Bóng người giao nhau.

Cường giả thần cảnh chặn trước mặt bị giết ngay.

Đinh Hạo vốn định ở lại không gian hang động ngầm lâu hơn để xem có cơ hội cướp thêm mấy thuốc dẫn tiên được không, nhưng bây giờ xem ra hẳn phải nhanh chóng rời đi, nếu tiếp tục ở lại đây e rằng không giữ được hai thuốc dẫn tiên được.

Ở lại không gian hang động ngầm rất dễ trở thành mục tiêu công kích.

- Giết!

- Hai tiểu tán tu dám giành tiên duyên, giết bọn họ, ai giết bọn họ là thuốc dẫn tiên được của người đó!

Khi chiến đấu bắt đầu, truyền nhân của U Minh Quỷ tông lẫn trong đám đông châm lửa góp gió như đổ dầu vào lửa. Lửa bốc lên hùng hực, vô số người điên cuồng xông hướng Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Trong đó cường giả Thần Đình phương đông, vũ tộc phương tây, giao nhân tộc là nhiều nhất.

Đinh Hạo kêu Tạ Giải Ngữ mau rời đi:

- Đi mau, đừng quay lại!

Tạ Giải Ngữ xoay người giơ Thiên Sát thần kiếm ngang ngực, vũ thủy, lập xuân kiếm ý bùng nổ. Các loại ảo giác kiếm ý xuất hiện trong phạm vi gần ngàn thước phong tỏa hư không.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Từng mảng máu phun ra, các cao thủ xông vào không gian kiếm ý thoáng chốc bị chém vụn.

Nhưng loại linh vực kiếm ý này dù sao tán mà không ngưng, không có Đinh Hạo khống chế thì không thể tạo thành vết thương trí mạng cho cường giả tuyệt đối. Thanh niên trẻ tuổi có ba đôi cánh bạc, nữ giao nhân vậy vàng thủ lĩnh giao nhân tộc, Đinh Linh cứng rắn xông tới.

- Đi từ đường này!

Đinh Hạo chỉ vào đường hầm to vắng người, xoay lại chém ra từng đợt bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông phong tỏa hư không, cố gắng bám chân truy binh.

Tạ Giải Ngữ cầm hai thanh kiếm to, thân hình nhỏ xinh phát ra lực lượng đáng sợ. Tạ Giải Ngữ biến thành lốc xoáy lửa kim loại đánh bay kẻ địch trước mặt.

Trăm kiếm to này đặc biệt thích hợp quần chiến, Tạ Giải Ngữ múa may không ai có thể đến gần người nàng.

Thực lực của Tạ Giải Ngữ cường đại hơn lúc trước gấp vô số lần, vung kiếm lên có tiếng chân hoàng hú dài nhiếp hồn người. Tạ Giải Ngữ tùy tay vung một kích là có lực công kích của cường giả cảnh giới bán thần cảnh, kiếm phong chỉ tới chỗ nào đánh đâu thắng đó, không ai đấu lại nổi.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ rất nhanh xông ra vòng vây trốn vào đường hầm.

Mắt thấy Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ sắp phá vòng vây nhưng bỗng có lực lượng hùng hồn phát ra từ đường hầm không người như nước lũ tuôn ra, cực kỳ cường đại.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ bất ngờ không kịp đề phòng cùng kêu rên bay ngược ra ngoài.

Bị ngăn cản giây lát khiến Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ không thể xông ra vòng vây.

Các thể lực từ ba mặt vây quanh, khép kín vòng tròn, sát khí sắc bén lạnh thấu xương bao phủ Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ. Hai người đã đánh mất thời gian bỏ tốn tốt nhất.

- Giao thuốc dẫn tiên được ra sẽ tha các ngươi khỏi chết!

- Tiểu bối, đừng bị lòng tham che mờ mắt. Ngày tháng của các ngươi còn rất dài, để thuốc dẫn tiên được lại sẽ cho các ngươi đi, nếu không thì đừng trách lão phu không khách sáo.

- Ha ha ha ha ha ha! Các ngươi quá tham lam . . .

Có cường giả thần cảnh xông ra đám đông phát ra lực lượng cường đại phong tỏa ba mặt hư không, chẳng còn cơ may thoát ra bằng đường này.

Đinh Hạo cười nhạt không nói không rằng, người kiếm hợp nhất. Đinh Hạo hóa thành luồng sáng vọt vào đường hầm không người.

Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ lòng có linh tê, hầu như cùng lúc chọn hướng này.

- Ha ha ha ha ha ha! Hai tiểu bối, ở lại đi!

Trong tiếng cười to, một đoàn sáng vàng chói mắt bắn ra từ cửa đường hầm. Có tiếng bước chân rõ ràng như đạp trong lòng mọi người vang lên, một người mặc áo giáp rực rỡ như mặt trời bước ra.

Dường như nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương đi rất chậm nhưng bước ra một bước, mọi người kinh ngạc thấy gã đã xuất hiện ở lối vào.

- Trở về đi.

Nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương vung tay lên, lực lượng hùng hồn như biển tuôn ra.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ khựng giữa không trung, như gặp lực cản bị hất văng trở về.

Lực lượng thật đáng sợ.

Đinh Hạo thầm giật mình.

Người kia là ai? Giơ tay nhắc chân phát ra sức chiến đấu trung giai cường giả thần cảnh, không lẽ nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương không bị áp lực pháp tắc thiên địa hạn chế sao? Nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương đáng sợ một mình đủ đè ép nhiều người trong không gian hang động ngầm.

Trong phút chốc ai cũng bị nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương chấn nhiếp.

Các thể lực vốn định ra tay với Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ giờ đều lùi về, cảm giác thực lực nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương khủng khiếp, bọn họ không muốn đối đầu địch thủ đáng sợ như vậy.

Chính lúc này . . .

Cao thủ Thần Đình phương đông vọt tới truy sát nhận ra thân phận của nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương, quỳ một gối trong không trung.

Cường giả Thần Đình phương đông cung kính nói:

- Tham kiến Tịnh Kiên Vương điện hạ.

Trong khoảnh khắc này rất nhiều người hiểu ra, đoán được thân phận của nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương.

Mắt Đinh Hạo lóe tia sát khí.

Tịnh Kiên Vương!

Trong Thần Đình phương đông đại lục phương đông chỉ có một Tịnh Kiên Vương, đó chính là Đinh Xuất Lâm. Kẻ phản đồ đã phản bội Đinh Thánh Thán được Ngụy Thần Đế tin tưởng, mấy năm nay Đinh Xuất Lâm một bước lên mây, rất được Ngụy Thần Đế kính nể, được phong làm Tịnh Kiên Vương, địa vị cao thượng dưới một người trên vạn người trong Thần Đình phương đông.

Rốt cuộc Đinh Xuất Lâm đã xuất hiện.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm nam nhân mặc áo giáp vàng thái dương, có ngọn lửa đốt cháy trong lòng ngực.

Đinh Xuất Lâm, phụ thân của Đinh Sát, một trong những hung thủ huyết án năm xưa, kẻ phản đồ không thể tha tội rốt cuộc xuất hiện trước mắt Đinh Hạo.

1235. Chương 1238: Một Cây Gai.

Trong chớp mắt này Đinh Hạo hận không thể lập tức lao ra nắm vằm hung thủ Đinh Xuất Lâm thành nhiều mảnh, nhưng chút lý trí trong đầu ức chế hẳn không xúc động.

Bởi vì trong cuộc giao đấu ngắn ngủi vừa rồi thực lực của Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cao hơn Đinh Hạo tưởng tượng, đã đến trình độ trung giai cường giả thần cảnh, đây còn là vì áp lực thiên địa hạn chế. Nếu trong môi trường bình thường có lẽ thực lực của Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm lên đến cao giai thần cảnh?

Đinh Hạo thầm giật mình.

Phía đối diện.

- Tuổi còn trẻ đã có tu vi như vậy xem như thiên tài trong thiên tài, rất khá, rất khá.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm nhìn chằm chằm Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, quan sát kỹ.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm mặc áo giáp vàng rực rỡ, cười tủm tỉm có chút nho nhã. So sánh với Đinh Xuất Lâm lúc trẻ lòng âm trầm, thủ đoạn độc ác thì bây giờ Tịnh Kiên Vương đã trầm ổn hơn. Thời gian dài ngồi trên địa vị cao khiến Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm có khí chất không giận tự uy, đúng là ung dung, cao quý hơn cường giả thần cảnh tông môn khác.

Đinh Hạo nhạy bén quan sát thấy mắt Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm chất chứa sát ý, trong đôi mắt ôn hòa khép mở chợt lóe tia sáng sắc bén.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm chỉ trầm ổn mặt ngoài, gã vẫn là kẻ điên vì đạt đến mục đích không từ thủ đoạn. Chẳng qua Tịnh Kiên Vương bây giờ biết che giấu sâu hơn Đinh Xuất Lâm ngày xưa.

Đinh Hạo ra phán đoán như vậy.

- Bản vương thương tiếc tư chất của các người, hay là đầu vào Thần Đình của ta đi.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm nhìn Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, rất có phong độ cười nói:

- Đưa mắt nguyên đại lục phương đông này trong nhân loại chỉ Thần Đình ta mới có năng lực bồi dưỡng các người. Nếu các người đồng ý tham gia thì hai thuốc dẫn tiên được thuộc về các người.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm tuyên bố làm mọi người giật nảy mình.

Thật rộng rãi, đưa tặng thuốc dẫn tiên được thì quá khoa trương đi?

Vì lôi kéo hai thanh niên này Thần Đình phương đông nguyện ý đưa tặng thuốc dẫn tiên được khoáng thế cơ duyên, khí độ, sự dứt khoát đó đúng là chỉ Tịnh Kiên Vương của Thần Đình phương đông mới có. Mấy năm nay đồn rằng Ngụy Thần Đế ít khi xử lý công việc Thần Đình phương đông, đa số qua tay Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm, gã đích thân làm nhiều chuyện, được bình luận rất tốt. Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm không tiếc khom người chiêu lãm nhiều thiên tài trẻ, hình tượng của gã rất quang minh, cao lớn.

Trừ mấy ngày này bởi vì con trai yêu quý Đinh Sát bị hại, Đinh Xuất Lâm tức giận giết lung tung trong Thạch Chủ thành ra Tịnh Kiên Vương để lại ấn tượng rất tốt với nhiều người.

Lúc này Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm chiếm ưu thế tuyệt đối mà mở miệng lôi kéo hai con chim trong lồng, gã biểu thị quyết đoán, phong độ rộng lớn của mình.

So sánh thì đám cường giả thần cảnh vì tranh giành thuốc dẫn tiên được mà giết lung tung như dân cờ bạc thua đỏ mắt rơi vào tiểu thừa.

Nhiều người tự hỏi lòng nếu bọn họ là Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ tuyệt đối không từ chối điều kiện này. Vào Thần Đình phương đông là trở thành cao quý nhất đại lục phương đông, lại có thuốc dẫn tiên được, cơ duyên nghịch thiên đó là chuyện tốt nhiều người nằm mơ đều không mộng được.

Nhưng mà . . .

- Tiên được vốn là của chúng ta, cần gì người ban ơn?

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Cút đi, chó ngoan không cần đường!

Bốn phía xôn xao, các cặp mắt kinh ngạc, trố mắt lú lười nhìn Đinh Hạo.

Cái tên này bị khùng rồi, dám từ chối Đinh Xuất Lâm, lại còn mắng Tịnh Kiên Vương cao cao tại thượng là chó, đây là muốn chết thảm.

Mặt Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cứng ngắc, sát khí sắc bén lóe qua đáy mắt gã. Nhưng rất nhanh mặt Đinh Xuất Lâm lại nở nụ cười.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm khê thở dài:

- Người trẻ tuổi càng có tư chất xuất chúng thì càng kiêu ngạo, nên biết rằng thế giới này này có vô số người, thiên tài dù nghịch thiên đến đâu nếu không thể lớn lên thì chỉ là nắm đấm vàng. Ta rất thương thức thanh niên có ngạo khí, ta khuyên các người hãy suy nghĩ kỹ càng. Chỉ có một cơ hội, nếu bỏ qua thì sẽ không có nữa.

Phía xa, một cao thủ tông môn khác cười nhỉnh nói:

- Tịnh Kiên Vương ngực rộng lớn làm chúng ta hổ tẹn, cần gì hạ mình với hai tạp chủng không biết phân biệt? Bọn họ đã giết nhiều người của Thần Đình 9

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Hay ột con chó vẫy đuôi mừng chủ, không biết xấu hổ!

Đinh Hạo lắc người, ánh sáng lóe qua hư không.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng kiếm ngân xé gió vang lên, Đinh Hạo biến mất tại chỗ, sau khi mơ hồ bỗng dưng rõ ràng.

Đinh Hạo không khác gì lúc trước khi biến mất nhưng nếu nhìn kỹ thì Thiên Sát thần kiếm trong tay hẳn có từng giọt máu tròn trịa chảy xuống hư không.

Bùm!

Cường giả tông môn lúc trước lên tiếng mặt cứng ngắc, biểu tình vô cùng sợ hãi nổ tung. Máu phun tung tóe, xương cốt bay đầy. Cao thủ tông môn không còn một mẩu xương.

Giết ngay!

Không ai ngờ trong hoàn cảnh này Đinh Hạo dám ra tay giết người.

- Càn rỡ! Tạp chủng này đến bây giờ còn dám làm dữ!

- Giết hắn!

- Khiêu khích Tịnh Kiên Vương như vậy, người có biết đang làm cái gì không?

- Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, dám vô lễ với Tịnh Kiên Vương. Sao không mau quỳ xuống xin lỗi!

Các cao thủ Thần Đình phương đông, tông môn tức giận gầm lên.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh.

Đinh Hạo thổi nhẹ thân Thiên Sát thần kiếm, giọt máu đọng cuối cùng rơi xuống.

Đinh Hạo nhìn lướt bốn phía, cười khinh thường nói:

- Làm chó thì nên có tư duy của chó, tùy thời sẽ bị người đánh gãy xương. Thứ chó vẫy đuôi mừng chủ như các người xứng làm nam nhi thân dài bảy thước, xứng đeo kiếm giết người sao?

Thiên Sát thần kiếm ngâm nga, mũi kiếm như thu thủy xích mang, sát khí âm trầm khuếch tán.

Nhiều người cảm thấy lưng lạnh lẽo như bị lưỡi dao dán sát, giật mình cầm miệng.

Đinh Hạo một người một kiếm vào lúc này giống như sát thần sừng sững đứng trong hư không, có ánh sáng chưa từng có phát ra từ người hắn làm nhiều người tự biết xấu hổ. Ánh sáng này không phải lực lượng võ đạo mà là ngạo cốt, tự tin nam nhi vô giả, sáng rực không thể nhìn gần.

Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm biến sắc mặt nói:

- Người trẻ tuổi, ngươi muốn đối địch với Thần Đình ta sao?

Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm đứng ngay lối vào đường hầm, người phát ra ánh sáng vàng hùng dũng, đó là lực lượng chí cường. Xung quanh không một ai sánh bằng Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm, mỗi từ thốt ra từ môi gã có uy nghiêm đáng sợ khiến người run rẩy.

- Người nghĩ người là ai?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Chỉ là một kẻ tiểu nhân lật lọng, phản bội huynh trưởng. Mấy năm nay đúc khuôn mặt giả dối đó tưởng mình là thánh nhân thật sao?

Bốn phương giạt mình, xôn xao.

Câu nói này khiến mọi người biến sắc mặt.

Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm cũng thay đổi biểu tình, nụ cười thường trực biến mất, thay thế là tức giận và độc ác.

1236. Chương 1239: Một Cây Gai (hạ).

Mười năm qua chuyện quá khứ như cây gai đâm vào lòng Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm, khiến gã kinh khủng, hoảng hốt. May mắn sự lựa chọn của Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm được đáp trả, gã ở địa vị cao, dưới một người trên vạn người, không ai dám nhắc lại chuyện năm đó, cây gai dần biến mất.

Nhưng bây giờ trước mặt nhiều người bị nhắc đến quá khứ đen tối, Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm vừa kinh vừa giận phát hiện năm tháng trôi qua, cây gai kia đâm càng sâu, càng đau hơn.

- Người - Nói - Cái - Gì?

Tiếng gầm độc ác khủng bố phát ra từ cổ họng Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm như núi lửa phun trào.

Đinh Hạo không hề sợ hãi, gần từng chữ nói:

- Ta nói ngươi là kẻ vong ân phụ nghĩa, là tiểu nhân bán đứng huynh trưởng. Ha ha ha ha ha ha! Thế giới này này thật kỳ lạ, tại sao nhiều kẻ ngu không dám nhìn thẳng những gì mình làm? Nếu ngươi thần nhiên làm một tiểu nhân có lẽ ta còn xem trọng ngươi mấy phần, nhưng ngươi ngụy trang mình thành thánh nhân, ha ha ha ha ha ha! Thật là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ánh sáng vàng rực rỡ bùng lên, nước lũ kinh khí khuếch tán bốn phương tám hướng. Nhiều người không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bên tai bùm một tiếng, sau đó bị hất văng ra.

- Chết đi!

Mặt Tịnh Kiên Vương Đỉnh Xuất Lâm âm trầm, vận vẹo như tử thần, gã giận run người, khí thế hoàn toàn bùng nổ. Kinh phong dao động như trời sập đất nứt, huyền khí vàng biến thành bàn tay to vượt qua không gian vô tình đè xuống Đỉnh Hạo.

Quần áo Đỉnh Hạo bay phấp phới, tóc đen bay rối như thể hắn đang đứng trước bão biển.

Đỉnh Hạo nhỏ giọng nói với Tạ Giải Ngữ:

- Ta bám lấy hắn, nàng hãy đi mau.

Nói thật là đối đầu cường giả như Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm bản thân Đinh Hạo không có chút phần thắng, ván cờ hôm nay chỉ có đường chết. Mới rồi nếu Đinh Hạo thuận theo ý Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm giả bộ đầu hàng, trà trộn vào Thần Đình phương đông có lẽ sẽ giữ được mạng, làm được nhiều chuyện hơn.

Nhưng với tính cách của Đinh Hạo thà gãy không cong làm sao chịu cúi đầu trước kẻ thù của mình?

Dù có chết trận tại chỗ thì Đinh Hạo tuyệt đối sẽ không yếu đuối trước mặt Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Cho nên Đinh Hạo chọn cách cứng rắn nhất và cũng chọc giận Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm, để gã đánh mất lý trí, có như vậy Tạ Giải Ngữ mới thừa dịp bỏ chạy được.

Nhưng Đinh Hạo dùng hành động thực tế đáp lại Đinh Hạo.

Chân hoàng hú lên:

- Gri!!!

Tạ Giải Ngữ như phương hoàng lửa giành công kích Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm trước.

Tạ Giải Ngữ hiểu thấu Đinh Hạo.

Ngay khi Đinh Hạo dùng ngôn ngữ khiêu khích Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm thì Tạ Giải Ngữ đã hiểu ý hắn, nhưng trong hoàn cảnh này dù có thịt nát xương tan thì nàng tuyệt đối không bỏ lại hắn. Nếu hôm nay chỉ một người có thể sống sót rời khỏi không gian hang động ngầm, Tạ Giải Ngữ nguyện để cho Đinh Hạo an toàn rút lui.

Ảo ảnh chân hoàng vỗ cánh bao bọc Tạ Giải Ngữ.

Vù vù vù vù vù!

Từng tia sáng tím phát ra từ hộp kiếm chân hoàng như lông chim vòng quanh Tạ Giải Ngữ.

Tạ Giải Ngữ quát to:

- Mở!

Bàn tay ngọc thon dài bất ẩn kiếm quyết trước ngực, vòng tròn tím hiện ra trước mặt Tạ Giải Ngữ, lông chim hoàng xoay chuyển bên trên ngưng tụ thành vô số phù văn bí ẩn, phát ra khí thể cường đại như có thượng cổ thần thú giáng xuống. Một bóng sáng hoàng kiếm khổng lồ trôi lên từ vòm ánh sáng tím chém bàn tay khổng lồ ngưng tụ từ huyền khí vàng của Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Đinh Hạo giật mình nhắc nhở:

- Cẩn thận!

Đinh Hạo thi triển thuốc dẫn tiên được chém nát hư không.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đécc tai như thiên địa vỡ tan.

Rất nhiều người không kịp phản ứng lần thứ hai bị đánh bay, miệng mũi trào máu.

Dù một số cường giả cảnh giới bán thần cảnh bị lực lượng này lan đến cũng mặt trắng bệch nhanh chóng bay ngược ra.

- Phụt.

Cổ họng Tạ Giải Ngữ ngựa phun búng máu bay ngược về.

Đinh Hạo lắc mình ôm người ngọc, xoay người dùng lưng chặn sóng xung kích thay Tạ Giải Ngữ. Tay phải cầm Thiên Sát thần kiếm liên tục biến đổi kiếm thức, cực âm ngực bằng huyền khí không chút giữ lại trút ra. Khí lạnh cực độ ngưng kết trở thành huyền băng tạo thành bức tường trong không trung.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tường băng chỉ ngăn được sóng xung kích một chút đã bị chấn vỡ.

Sau lưng Đinh Hạo máu thịt nhầy nhụa, áo xanh nửa người trên rách nát lộ ra cơ thể lỏa lồ.

Làn da trắng trên lưng Đinh Hạo thoáng chốc bị chấn động cắt nát, độ mạnh luyện thể của hắn nhưng không thể ngăn cản loại sóng xung kích này. May mắn Đinh Hạo từng dung hợp tuyệt phẩm ngọc trong thạch, phần lưng đặc biệt là cột sống cực kỳ cứng rắn, có thần long màu tím gầm rống hộ thể nên cuối cùng ngăn được sóng xung kích.

Nhưng xương cốt trắng phau đã lộ ra ngoài.

Vào phút mấu chốt . . .

Vù vù vù vù vù!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá tự động bay ra ngoài.

Hai thanh binh khí như thần long bay ra mặt biển, ánh sáng xé rách hư không phát ra lực lượng cấm kỵ đẳng cấp chí tôn bay thẳng lên. Mọi người chưa kịp phản ứng thì thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá đã chém nát sóng xung kích đáng sợ.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ ra tay.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ dung hợp vào phôi chi linh thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, có năng lực nắm giữ hai thanh vũ khí chí tôn ở một phần nhất định. Không cần Đinh Hạo khởi động hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ cũng phát huy ra lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, thanh ma đao đen. Vào phút mấu chốt hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ ra tay ngăn lại sóng xung kích đáng sợ.

Phía đối diện.

- Phụt.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm của Thần Đình phương đông bị chấn văng ra ngoài.

Sóng xung kích vô tận không ngừng đập vào người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm làm gã phải thụt lùi lại.

Chiến giáp màu vàng tỏa ánh sáng rực rỡ giống như từng tầng mặt trời không ngừng đối kháng với sóng xung kích. Giờ phút này, chiến giáp màu vàng như vật sống. Áo ảnh bước ra từ thân giáp, giang đôi tay thành vách tường vàng chặn lại sóng xung kích đáng sợ.

Nhưng lực lượng chấn động liên tục xuyên qua thân giáp vàng đánh vào người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Dù Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm là cường giả thần cảnh nhưng bị chấn động cơ thể nứt ra, khước mắt, chóp mũi chảy máu đỏ.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm trợn to mắt nói:

- Sao có thể như vậy? Đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Lòng Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm vô cùng giật mình.

Nữ vô thần tuyệt trần mặc chiến y đỏ thắm rốt cuộc đánh ra thần thông gì, cự kiếm xuyên qua vòng tròn màu tím ẩn chứa lực lượng gì mà sau khi nổ có lực xung kích khủng bố như thế? Tựa như chọc giận một vị chúa tể chí tôn, lực lượng đáng sợ đó dù là áo giáp thái dương thần của Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cũng khó thể triệt tiêu hết.

Nguyên không gian hang động ngầm đều bị lực lượng này lan đến.

1237. Chương 1240: Mạnh Mẽ Chém Giết.

Rất nhiều người chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị chấn hộc máu, ngất xỉu.

- Đi!

Lưng Đinh Hạo lộ xương, máu thịt nhầy nhụa ôm Tạ Giải Ngữ biến thành luồng sáng. Đinh Hạo không lùi còn tiến tới thẳng vào đường hầm, hắn đã phát hiện Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm khác lạ. Đinh Hạo vốn tưởng Tịnh Kiên Vương có lực lượng rất cường đại nhưng xem tình hình này thì gã cũng bị lan tới.

Vù vù vù vù vù!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá một trái một phải như hộ vệ ủng thành lượn lờ bên cạnh Đinh Hạo, xé gió rít gào bay đi.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm rống to:

- Đi đâu?

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cường ép thúc giục áo giáp thái dương thần bùng phát lực lượng khủng bố muốn kéo Đinh Hạo về.

Dù sao hai thuốc dẫn tiên dược nằm trong người Đinh Hạo, nếu cướp thuốc dẫn tiên dược về có lẽ Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm sẽ chữa được cho nhi tử, Đinh Sát sẽ hồi phục thiên phú, thực lực ngày xưa. Đừng nhìn trước đó Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm nói năng dong dạc thật ra dù Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ có đầu vào Thần Đình phương đông cũng sẽ bị gã lấy đủ loại lý do lừa đi.

Vù vù vù vù vù!

Thanh ma đao đen rung lên biến thành ánh sáng đỏ chém xuống đầu Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Hai tay Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm thành hình thập tự che trên đầu.

Bùm một tiếng, ánh sáng vàng vỡ vụn tung tóe.

Thanh ma đao đen chém vào ánh sáng vàng, từng tầng ánh sáng chấn động lấy điểm va chạm làm trung tâm điên cuồng khuếch tán ra như hạt nhân bức xạ. Thân thanh ma đao đen rung động nhanh bật lên cao.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm như đạn pháo bị bắn ngược về.

Đinh Hạo ôm Tạ Giải Ngữ đã hôn mê nhanh như tia chớp xẹt qua đường hầm bay nhanh ra ngoài.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm căng thẳng hét to:

- Để thuốc dẫn tiên dược lại!

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cố chịu đựng vết thương truy sát Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Vù vù vù vù vù!

Thanh kiếm rỉ sét rung rinh như rỗng bạc xé gió.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm rống to:

- Ta chờ xem ngươi làm sao phá vỡ chiến giáp thái dương thần của ta!

Áo giáp thái dương thần trước ngực Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm tỏa ánh sáng cứng rắn đỡ một kích từ thanh kiếm rỉ sét, gã phun búng máu chộp thanh kiếm muốn bóp nát nó.

- Giết hắn!

Đinh Hạo cúi đầu nhìn Tạ Giải Ngữ hôn mê, thù mới hận cũ chồng chất khiến núi lửa bùng nổ trong lòng hắn, không thể kiềm nén thêm.

Đinh Hạo ngoắc tay cầm thanh ma đao đen, định bắt chấp tất cả khởi động lực lượng cấm kỵ trong thanh ma đao đen giết Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Nhưng lúc này biến dị xảy ra.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm hét thất thanh:

- A? Tại sao sẽ như vậy?

Thì ra khi Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm sắp bắt lấy thanh kiếm rỉ sét thì chiến giáp thái dương thần màu vàng trên người gã vụt tắt, các khớp nối thả lỏng sắp rơi ra. Lực lượng quang minh màu vàng vốn bảo vệ Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm như thủy triều rút đi.

Thanh ma đao đen rung lên, trong đầu Đinh Hạo vang giọng Đao Tổ:

- Thì ra là vậy.

Đinh Hạo tạm ngừng khởi động lực lượng thanh ma đao đen, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Đinh Hạo hỏi:

- Đao tiên nhìn ra cái gì?

- Thực lực của người này chỉ khoảng nhị khiếu thần cảnh, nếu không có áo giáp vàng trên người hẳn đã bị áp chế dưới cảnh giới bán thần cảnh.

Đao Tổ cười khẩy nói:

- Chỉ là một tiểu nhân vật cũng dám truy giết chúng ta, ha ha ha ha ha ha! Lần này hẳn tiêu đời, áo giáp sắp vụt bỏ hẳn. Một kích vừa rồi của người không đơn giản, chấn vỡ dấu ấn tinh thần trong áo giáp vàng.

Đinh Hạo ngây người.

Là như vậy sao?

Thì ra áo giáp thái dương thần màu vàng có thể bài trừ áp lực thiên địa nên thực lực của Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm không bị áp chế. Thế là đúng rồi, theo lý thì thực lực của Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm không nên cường đại như vậy. Đinh Hạo đã lo quá nhiều, nếu không có áo giáp thái dương thần màu vàng thì Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm đã bị áp chế đến dưới bán thần cảnh, không chịu nổi một kích của Đinh Hạo.

Áo giáp thái dương thần màu vàng là thứ tốt.

Mắt Đinh Hạo sáng lên, thứ có thể tiêu trừ áp lực trong thiên địa tuyệt đối là bảo bối, không chừng là đẳng cấp thần khí cao giai. Nếu lấy áo giáp thái dương thần màu vàng vào tay thì . . .

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm rống to:

- Không, tất cả trở lại cho ta!

Toàn thân Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm bay ra các phù văn muốn kêu gọi áo giáp thái dương thần màu vàng sắp tan rã trở về, tuy nhiên tác dụng không lớn. Từng ánh sáng vàng dao động, các phần áo giáp thái dương thần màu vàng phát ra cảm xúc kinh hoàng.

Vù vù vù vù vù!

Một khối bao tay bay ra trước.

Đinh Hạo nói với Đao Tổ:

- Chăm sóc Tạ Giải Ngữ giúp ta!

Đinh Hạo biến thành ánh sáng bay trở về.

Đinh Hạo ở giữa không trung duỗi tay ra, lực lượng mạnh mẽ tuôn trào bắt lấy bao tay màu vàng.

Lực lượng bài xích mãnh liệt truyền ra, lòng bàn tay Đinh Hạo rung lên, bao tay lại vụt ra.

- A?

Đinh Hạo di hình đổi ảnh nhanh chóng đuổi theo, lại bắt lấy bao tay. Lần này Đinh Hạo có đề phòng, lực lượng phát ra bắt chặt bao tay không cho nó bỏ chạy.

Vù vù vù vù vù!

Trong tiếng xé gió, ánh sáng vàng chớp lóe, lại có mấy phần áo giáp thái dương thần màu vàng bay ra từ người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An tức giận rống to:

- Sao có thể như vậy?

Đinh Hạo cười phá lên bắt lấy những phần áo giáp thái dương thần màu vàng.

Nhưng lực lượng bài xích cực kỳ mạnh, trong phút chốc Đinh Hạo không thể bắt hết chúng nó, những phần áo giáp thái dương thần màu vàng sắp bay tứ tán. Chính lúc này, thanh kiếm rỉ sét bỗng chủ động bay vào tay Đinh Hạo, khẽ rung lên. Hơi thở tiên đạo nhà nhật tràn ngập.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Đây là . . .

Đinh Hạo nhận ra hơi thở này là lực lượng dâng lên từ cái xác khổng lồ dường như là tiên nhân lúc hấn vào tiểu thể giới thanh kiếm rỉ sét.

Chớp mắt xuất hiện biến đổi khó tin. Các phần áo giáp thái dương thần màu vàng sắp bay tứ tán bỗng như binh lính gặp tướng quân ngoan ngoãn bay trở vào tay Đinh Hạo.

Các phần áo giáp thái dương thần màu vàng còn lại miễn cưỡng dính trên người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cũng bay vào tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm. Có chuyện tốt như vậy xảy ra?

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cực kỳ giật mình, gã sợ hãi phát hiện lực lượng huyền khí trong cơ thể bị áp lực pháp tắc thiên địa ảnh hưởng nhanh chóng giảm thấp, rất nhanh từ nhị khiêu thần cảnh xuống còn nhất khiêu rồi nửa bước thần cảnh, giảm xuống đến cuối cùng giảm còn đỉnh Vô Thánh cảnh mới dần ổn định.

- Chết tiệt, sao áo giáp thái dương thần màu vàng chủ động rơi ra?

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm vừa kinh vừa giận, cảm giác uy hiếp cực lớn vội vã bay ngược ra sau.

Làm sao Đinh Hạo chịu cho Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm bỏ trốn?

Gió mây xoay chuyển, lần này đến lượt ta!

- Trả nợ đi!

Đinh Hạo biến thành luồng sáng chớp mắt đuổi theo.

1238. Chương 1241: Tu Sửa.

Vô tận kiếm quang phát ra từ Thiên Sát thần kiếm, gió đông gió gào, ảo ảnh khối băng hiện ra, mưa rơi rào rào, hư không có tiếng hú dài hồng nhạn từ phương bắc quay về. Đinh Hạo thi triển ra vũ thủy, lập xuân kiếm ý, lòng vô tình, trong đầu chỉ có sát ý.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Kiểm ý xẹt qua, người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm nở hao máu.

- A! Thiên Sát thần kiếm . . . Người là người xuất hiện trong Thập Vạn Đại Sơn . . . Rốt cuộc người là ai?

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm vừa kinh vừa giận, gã cảm giác không may. Đinh Xuất Lâm nhận ra thanh kiếm trong tay Đinh Hạo chính là Thiên Sát thần kiếm bản mệnh cũ của Thập Thần Tử, gã liên tưởng đến rất nhiều.

- Ta là người đòi nợ!

Đinh Hạo kích phát kiếm ý đầy trời, tay cầm nam nhân mặc trường bào màu trắng như sát thần đuổi theo Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm quang như thất luyện kinh không, lại như dải thiên hà rơi.

Phập!

Máu tươi bay tứ tung, đầu Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm bay lên trời.

Đinh Hạo cầm kiếm lướt nhanh qua, hấn chặt đứt đầu Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

- Giết!

Đinh Hạo không chút nương tay nhanh như ánh sáng bay tới bay lui, Thiên Sát thần kiếm vô tình chém xuống. Chỉ trong chớp mắt không biết Đinh Hạo chém ra bao nhiêu kiếm, mỗi một kiếm đều cắt người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm.

Chốc lát sau Đinh Hạo thì kiếm đứng thẳng.

Đầu Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm bị chém bay lại rơi xuống cổ gã, biểu tình kinh sợ hoảng hốt nhìn chăm chăm Đinh Hạo.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm cắn răng tức giận quát:

- Người . . . Người dám xuống tay với ta? Người . . . Người là người của Đinh Thánh Thán?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Người xuống địa ngục sẽ biết.

Chớp mắt . . .

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Từng vệt máu phun ra từ khắp người Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm, cơ thể gã nứt ra vô số kẽ hở như pho tượng sụp đổ hóa thành giọt máu rơi xuống. Thân hình Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm sớm bị Đinh Hạo chém nhiều nhất kiếm, toàn thân không có một miếng thịt to lớn một lông tay.

Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm tức giận rống to:

- Ta sẽ trở về, ta nhớ kỹ người, người chết chắc rồi!

Thoáng chốc một luồng sáng đen tràn ra từ thịt Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm nổ tung trong không trung biến thành vòng xoáy ánh sáng đen, như cái lỗ đen cỡ nhỏ hút đầu gã vào trong.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Đó là cái gì?

Lòng Đinh Hạo máy động, vũ thủy, lập xuân kiếm ý trút xuống vòng xoáy ánh sáng lỗ đen.

Chớp mắt vòng xoáy ánh sáng lỗ đen biến mất.

Đinh Hạo muốn ngăn cản nhưng không kịp.

- Hắn đã chạy thoát!

Vòng xoáy ánh sáng lỗ đen đó là lực lượng gì? Vòng xoáy ánh sáng lỗ đen rất giống với lực lượng Đinh Đồng thì triển ra trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, có thể phá giải hư không thiên địa pháp tắc áp chế truyền tống đầu Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm rồi đi, quá kỳ dị.

Sức sống của cường giả thần cảnh rất dẻo dai nên dù bị chém người nát vụn chỉ cần thần hồn, cái đầu còn đó là Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm vẫn hồi phục được, sẽ không bị nguy hiểm sinh mạng. Tuy nhiên không thể tránh khỏi rút cảnh giới, trong thời gian ngắn Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm dừng mơ hồi phục tu vi thần cảnh.

Đình Hạo thấy tiếc vì không thể giết kẻ thù Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm.

Giọng Kiếm Tổ phát ra từ thanh kiếm rỉ sét nhắc nhở Đình Hạo:

- Đi, rời chỗ này trước.

Đình Hạo gật đầu, nhặt hết từng phần áo giáp thái dương thần màu vàng cất vào trữ vật giới chỉ, sau đó ôm Tạ Giải Ngữ hôn mê nhanh như chớp rời khỏi chiến trường, dọc theo đường hầm mê cung biến mất trong đường giao nhau.

Đình Hạo mới đi không lâu thì có nhiều người chạy lại.

- Không thấy?

Một cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đầu trọc nhú mày, cẩn thận cảm ứng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Ta cảm ứng được hơi thở của Tịnh Kiên Vương điện hạ dường như suy giảm tại đây.

- Suy giảm? Không lẽ điện hạ đã . . .

Một cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông khác giật nảy mình. Lực lượng cường giả thần cảnh có dấu hiệu suy giảm gần như chết.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đầu trọc cũng hết hồn, nghĩ đến loại khả năng này.

Lát sau cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đầu trọc lắc đầu, nói:

- Không thể nào! Thực lực của Tịnh Kiên Vương điện hạ không tầm thường lại có áo giáp thái dương thần màu vàng trong người, ai đầu lại nổi điện hạ?

Một cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông khác quát to:

- Đuổi theo, tuyệt đối không để đôi nam nữ đó chạy!

Vừa nghĩ đến Đình Hạo, Tạ Giải Ngữ có hai thuốc dẫn tiên được là ngược mọi người bốc lửa. Một số người thăm cầu nguyện Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm không bao giờ bắt được Đình Hạo, Tạ Giải Ngữ thì bọn họ mới có cơ hội giành lấy thuốc dẫn tiên được.

* * *

Đình Hạo ôm Tạ Giải Ngữ rời khỏi mê cung dưới lòng đất.

Đình Hạo dùng tốc độ nhanh nhất trở về trong Thạch Chủ thành.

Để phòng ngừa vạn nhất, Đình Hạo không trở lại Hồng Thạch trang viên mà tìm một sân nhà nông hẻo lánh trong khu bản dân, bày trận pháp thu hơi thở mới ôm Tạ Giải Ngữ vào nhà tranh sắp súp uống.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá lơ lửng bên cạnh Đình Hạo.

Trong lúc gấp gáp Đình Hạo không rảnh lo nam nữ khác biệt, hắn kiểm tra vết thương trên người Tạ Giải Ngữ, một lúc sau mới yên lòng.

Tạ Giải Ngữ bị thương đúng là nặng nhưng chỉ là vết thương bình thường, nàng bị sóng xung kích chấn động tổn thương nội tạng nên xỉu. Với tu vi của Tạ Giải Ngữ có lực lượng huyết mạch kỳ lạ trong cơ thể chậm rãi tu sửa chỗ bị thương, tính theo xu hướng này thì không bao lâu nàng sẽ tỉnh dậy.

Trong khi kiểm tra vết thương Đình Hạo giật mình phát hiện lực lượng trong cơ thể Tạ Giải Ngữ, đường kinh mạch đều khác với người bình thường, thật là thể chất kỳ lạ.

Đình Hạo trầm nghĩ:

- Có lẽ đây là nguyên nhân tại sao trong mấy năm nàng tăng vọt thực lực, trở thành thánh nữ Tiên Hoàng Cung Bắc Vực Vô Tận đại lục.

Tiên Hoàng Cung là thể lực yêu tộc, thể chất của Tạ Giải Ngữ không hoàn toàn là nhân loại. Có lẽ liên quan chút ít đến yêu tộc nên Tạ Giải Ngữ mới trở thành thánh nữ của yêu tộc. Đinh Hạo khẳng định Tiên Hoàng Đại Thánh bí ẩn kia biết cái gì.

Chính vì thể chất kỳ lạ nên Đinh Hạo không cần dùng huyền khí chữa thương cho Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lấy đan dược trị thương Tây Môn Thiên Tuyết tặng ra, chọn vài loại dược tính ôn hòa cẩn thận đút vào miệng Tạ Giải Ngữ, trợ giúp nàng hồi phục thân thể. Đinh Hạo trải da lông yêu thánh hồ tộc dưới đất, nhẹ nhàng đặt Tạ Giải Ngữ lên.

Ánh nắng vàng dọc theo các khe hở vách tường chiếu vào mặt Tạ Giải Ngữ.

Giờ phút này, nữ vô thần kiều diễm vô song, đệp phút hồn người.

Có lẽ bình thường Tạ Giải Ngữ xuất hiện trong hình tượng mạnh mẽ, lạnh lùng, khi nàng yên tĩnh nằm thì có khí chất kỳ lạ. Vì bị thương nên mặt Tạ Giải Ngữ tái nhợt, chân mày nhíu chặt toát ra yếu đuối làm Đinh Hạo thấy đau lòng.

Hình tượng thiếu nữ ốm yếu lực bình bên Tẩy Kiếm Trì lại hiện ra trong đầu Đinh Hạo.

1239. Chương 1242: Nhớ Năm Đó...

Có lẽ trong trần thế mệnh mong duyên phận kỳ diệu mà đơn giản như vậy đấy. Khi đó Đinh Hạo chỉ là một tên tạp dịch của Vân Kiếm tông, Tạ Giải Ngữ không biết chút võ công, nàng không phải nữ vô thần danh chấn Vô Tận đại lục. Ban đầu thiếu nữ và thiếu niên gặp nhau đã định đoạn hành trình kỳ diệu bắt đầu.

Trong lòng Đinh Hạo tràn ngập áy náy.

Cho đến nay d'h luôn bận rộn đủ thứ chuyện, chưa từng chủ động chú ý, quan tâm thiếu nữ này.

Mỗi lần Tạ Giải Ngữ xuất hiện bên cạnh Đinh Hạo toàn là khi hắn cần giúp đỡ nhất.

Mỗi lần giúp Đinh Hạo xong là Tạ Giải Ngữ sẽ mang theo lưu luyến, không tha rời đi, ly biệt nhiều gần gũi ít. Đinh Hạo thậm chí không tìm hiểu mấy năm nay có chuyện gì với thiếu nữ Tạ Giải Ngữ.

Dù gặp chuyện gì, dù phải trả cái giá gì, dù biết Đinh Hạo và Lý Lan đã có con nhưng Tạ Giải Ngữ vẫn hết lòng với hắn, không chút trách móc. Trong cuộc chiến hôm nay Tạ Giải Ngữ thi triển chiêu cấm kỵ vì Đinh Hạo làm tổn thương bản thân.

Đinh Hạo tin tưởng nếu có một ngày hắn rơi vào đường cùng thì Tạ Giải Ngữ vẫn không chút do dự dùng mạng mình đổi lấy mạng của hắn.

Một kỳ nữ như vậy không biết có bao nhiêu anh hào nhân kiệt hâm mộ, nhưng nàng luôn lặng lẽ trả giá cho Đinh Hạo.

Áy náy như thủy triều nhấn chìm Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhẹ siết bàn tay nhỏ nhắn của nữ vô thần, hắn nhìn chăm chú vào Tạ Giải Ngữ. Lòng Đinh Hạo thẳm thẳm sau này xảy ra tình huống gì tuyệt đối không phụ lòng thiếu nữ trước mắt.

Tạ Giải Ngữ hôn mê cảm giác tấm lòng Đinh Hạo, nín tay hắn, khóe môi cong lên nụ cười ngọt ngào.

Đinh Hạo đặt tay Tạ Giải Ngữ lên mặt mình, cầu nguyện cho nàng nhanh chóng khỏe lại.

Theo ý nghĩ trước đó, Đinh Hạo định dần xếp Tạ Giải Ngữ ổn định rồi quay về mê cung động ngầm tiểu tiên môn Lạc Thánh sơn mạch tranh cướp thuốc dẫn tiên dược tiếp. Bây giờ Đinh Hạo đổi ý, đã có hai viên

thuốc dẫn tiên được chắc vết thương của mẫu thân sẽ lành. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, quyết định ở bên Tạ Giải Ngữ cho đến khi nàng tỉnh dậy.

- Nếu khi nàng tỉnh lại không thấy mình ở bên cạnh chắc sẽ rất buồn.

Đinh Hạo biết lần này hẳn quyết không thể rời đi, phải để Tạ Giải Ngữ thức dậy là thấy hắn ngay.

Đinh Hạo nhìn Tạ Giải Ngữ chăm chú, mắt dịu dàng như nước.

Thời gian chậm rãi trôi.

Màn đêm buông xuống mặt đất.

Đinh Hạo không tu luyện, không suy nghĩ chuyện khác chỉ yên lặng nằm bên cạnh Tạ Giải Ngữ hôn mê. Xuyên qua khe hở nóc nhà sụp có thể thấy trời đêm.

Trời đêm vẫn còn tồn tại khe nứt do cột sáng kỳ lạ tạo thành, tối đen như vực sâu yêu ma. Lực lượng kỳ lạ tuôn trào ra từ đó, là thứ áp chế huyền khí của các cường giả trong Thạch Chủ thành. Từng tơ ánh sáng đen vẽ trời đêm thành các khối vuông bàn cờ, như hoa văn minh văn nguyên thủy phủ lên bầu trời nơi Đinh Hạo nhìn thấy.

Tin tưởng trong trời đêm tĩnh lặng này, không gian hang động ngằm ở động ngằm tiểu tiên môn Lạc Thánh sơn mạch vẫn đang chiến đấu điên cuồng. Từng giây từng phút có vô giả, dị tộc cường đại đổ máu chết đi. Nhiều thế lực tụ tập lại trong một lúc không thể quyết định thuốc dẫn tiên được thuộc về ai.

Đồn rằng thuốc dẫn tiên được chỉ là khởi đầu, tiên khí nghịch thiên xuất hiện trong động ngằm tiểu tiên môn sau.

Lúc trước tranh đoạt thuốc dẫn tiên được trong không gian hang động ngằm, các cường giả tuyệt đối như Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Đinh Đồng, Ngụy Thần Đế không ra tay. Mục tiêu của bọn họ là tiên khí nên không muốn lộ chính mình ra, chờ tiên khí trong truyền thuyết xuất thế. Có thể tưởng tượng khi đó sẽ là cuộc tranh giành cực kỳ thảm khốc.

Đinh Hạo thậm chí suy đoán phụ thân Đinh Thánh Thán sẽ ra tay.

Nhưng chiến đấu đẳng cấp đó với thực lực hiện tại của Đinh Hạo không thể tham gia, dù miễn cưỡng xen vào cũng không ích lợi gì, ki ấy còn làm phe Đinh Thánh Thán phân tâm.

Đinh Hạo suy nghĩ rồi rằm.

Một đêm qua đi, chân trời phương đông đã lộ ra bình minh trắng, một ngày mới sắp đến.

Đinh Hạo quay đầu nhìn Tạ Giải Ngữ bên người, sắc mặt nàng tốt hơn nhiều, gò má hơi hồng, hít thở lâu dài, lực lượng trong cơ thể tăng mạnh lên.

Đinh Hạo đứng dậy nhúc nhích người nhìn hướng Lạc Thánh sơn mạch.

Đinh Hạo cảm giác các loại lực lượng dao động, phía chân trời có mảng ánh sáng mặt trời đỏ như máu. Đêm qua là một đêm giết chóc, không biết có bao nhiêu sinh linh mất mạng trong buổi tối kia, huyết khí bốc hơi lên trên nhuộm đỏ ánh mây.

Đinh Hạo ngồi bên cạnh Tạ Giải Ngữ, lấy áo giáp thái dương thần màu vàng ra khỏi không gian trữ vật.

Đinh Hạo định nghiên cứu bí ẩn áo giáp thái dương thần màu vàng.

Đinh Hạo ghép các phần áo giáp thái dương thần màu vàng lại.

- Kỳ quái, phần khôi giáp này thú vị.

Mắt Đinh Hạo lóe tia ngạc nhiên. Áo giáp thái dương thần màu vàng tạo hình rất lạ, hầu như phủ khắp vị trí cơ thể, bao gồm ngón tay, cần cổ đều có vảy giáp rậm rạp mỏng như màng vàng dán thân thể.

Kiểu áo giáp như vậy khác hẳn phong cách đại lục phương đông thậm chí là Vô Tận đại lục, trong trí nhớ của Đinh Hạo càng như áo giáp kỳ sĩ phương tây thế kỷ thứ sáu trên địa cầu, che kín các vị cơ thể trừ con mắt.

Gắn các phần áo giáp thái dương thần màu vàng lại như kỵ sĩ thể kỷ thứ sáu đứng ngay trước mặt người.

Thanh kiếm rỉ sét bay tới, Kiếm Tổ nhìn giây lát nhận ra điều gì, thất thanh kêu lên:

- A? Sao giống quá . . .

Thanh ma đao đen bành bồng trong không trung, giọng Đạo Tổ vẫn luôn độc miệng vang lên:

Như thế nào? Lão tiện nhân nhà ngươi cũng cảm thấy áo giáp này quen mắt sao?

Lần này Kiếm Tổ không cãi lại Đạo Tổ, giọng nói càng kinh ngạc hơn:

- Không lẽ là bộ áo giáp đó thật sao? Hơi thở tương tự nhưng ngoại hình hoàn toàn không đúng!

Đinh Hạo nghe ra điều gì, vội hỏi:

- Hai vị tiền bối phát hiện cái gì?

Bốp bốp bốp!

Sóng dao thanh ma đao đen gõ mạnh vào trán Đinh Hạo ba cái.

Giọng Đạo Tổ tức giận quát:

- Tiền bối cái đầu người, gọi ta là Đạo tiên, ta chưa già như vậy! Để ta quan sát xem, nếu thật sự là thứ đó thì tiểu tử ngươi gặp vận may từ trên trời rơi xuống, giá trị của nó không thua gì thuốc dẫn tiên được.

Đinh Hạo xoa trán, trán đỏ khốc đỏ cười.

Thanh ma đao đen rung rinh phát ra đoá động thần thức phủ lên áo giáp thái dương thần màu vàng, lát sau Đạo Tổ nói:

- Lão tiện nhân, một mình ta không được, ngươi giúp một tay coi!

Kiếm Tổ đắc ý cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ chờ bà điên ngươi cầu ta!

Từ thanh kiếm rỉ sét bắn ra đoá động thần thức như quét hình áo giáp thái dương thần màu vàng.

Khoảng một nén nhang sau, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ ngừng lại.

Đinh Hạo sốt ruột hỏi:

- Sao sao?

- Chắc chắn chắc, không ngờ là cái đó thật. Hồng nhiều chỗ, bị một vài kẻ ngu dốt thay hình đổi dạng, lão nương . . . À không, bản tiên thiếu chút nữa nhìn lầm.

Đạo Tổ kích động suýt buột miệng tự xưng lão nương, may mắn nàng chú trọng hình tượng nhanh chóng sửa miệng.

1240. Chương 1243: Nhớ Năm Đó (hạ)...

Kiếm Tổ cảm thán rằng:

- Không ngờ nhiều năm qua ta cho rằng thời đại của chúng ta đã mất hết, ai ngờ gặp lại lão già kia tại đây. Nhưng nó xui thật, linh hồn tàn phá mất đi, chỉ còn lại thể xác bị người luyện chế.

Đạo Tổ tang thương nói:

- Năm xưa nó dính quá nhiều máu và nhân quả, khó tránh một kiếp. Nó mà còn rơi vào tình cảnh này thì đại nhân kia lúc trước sở hữu nó chắc đã hình thần đều diệt.

Kiểm Tổ có một suy đoán không mấy tốt đẹp:

- Tại sao nó xuất hiện trong tay người Thần Đình? Không lẽ . . .

Đao Tổ cười khẩy nói:

- Lão tiện nhân đừng đoán bậy bạ, có lẽ nó bị chôn vùi trong di tích, người Thần Đình ngẫu nhiên phát hiện. Không ai thoát khỏi một kiếp đó, dù là chủ nhân của người và ta, mọi chuyện chỉ là trùng hợp.

Kiểm Tổ lặng im, khẽ thở dài:

- Người nói có lý. Bà diên, còn gọi ta là lão tiện nhân là ta liều mạng với người! So với người thì ta trẻ hơn mấy canh giờ!

Đao Tổ cười to bảo:

- Có mấy canh giờ còn không biết ngượng miệng, thôi được, vậy không kêu người là lão tiện nhân nữa.

Kiểm Tổ vui mừng.

Đao Tổ tiếp tục bảo:

- Từ hôm nay trở đi sẽ kêu người là tiểu tiện nhân.

Kiểm Tổ:

- . . .

Đinh Hạo:

- . . .

Đinh Hạo lắc đầu, mặc kệ hai lão quái vật cãi lộn.

Nghe ý hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ thì áo giáp thái dương thần màu vàng là đồ cổ cùng thời với bọn họ? Hai người than thở chất chứa rất nhiều tin tức, mơ hồ nhắc tới trời đại, chủ nhân của hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ, đó là quá khứ như thế nào?

Đinh Hạo suy đoán áo giáp thái dương thần màu vàng rơi vào tay Thần Đình phương đông chắc bị đại sư luyện khí nào chế tạo lại rồi cho Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm sử dụng, vì đổi bề ngoài nên mới đầu hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ không nhận ra.

Hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ nói chuyện thời đại đó thì Đinh Hạo biết nếu hỏi chắc chắn sẽ không được trả lời, hắn chỉ suy nghĩ rồi dời chú ý vào áo giáp thái dương thần màu vàng.

Đinh Hạo hỏi:

- Áo giáp này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đao Tổ ngẫm nghĩ, bình tĩnh nói:

- Là một thứ rất xưa, xa xưa đến người không thể tưởng tượng. Khi nó còn ở đỉnh cao có thể nói là hoành hành thiên hạ, trong thiên địa này ít có thứ gì khắc chế được nó.

Nói đến đây Đao Tổ đắc ý bổ sung:

- Đương nhiên lúc ở trước mặt bản tiên thì nó phải cúi đầu, hì hì. Đáng tiếc vật đổi sao dời, nó đã đánh mất nhiều lực lượng, không còn linh trí, sắp mục nát.

Trần Đinh Hạo nổi gân xanh.

Lão nhân gia người nói bộ áo giáp sắp mục nát nhưng có thể đối kháng áp lực pháp tắc thiên địa, hầu như không thể phá hủy. Tịnh Kiên Vương Đinh Xuất Lâm mặc áo giáp thái dương thần màu vàng sắp vô địch trong không gian hang động ngầm, nếu lúc nó ở đỉnh cao thì chẳng phải là lợn nái mặc nó cũng có thể càn quét thiên hạ?

Kiểm Tổ xen lời:

- Không phải hoàn toàn mất linh trí mà trông như giữ lại chút ý thức bản năng, nếu không thì nó đã chẳng cảm nhận được khí thể uy vũ hùng bá của ta rồi chịu thua ngay, chủ động giải thể, ha ha ha ha ha ha!

- Tiểu tiện nhân không biết ngượng, rõ ràng là hơi thở thi thể tiên nhân trong thanh kiếm rỉ sét khiến nó kính sợ.

Đao Tổ khinh thường nói:

- Người uy vũ hùng bá cái khí mốc!

Thanh kiếm rỉ sét run bần bật bay thẳng tới chỗ thanh ma đao đen, Kiếm Tổ nghiêng răng nói:

- Tiểu Đình Tử, hôm nay ngươi đừng cản ta. Ta muốn giết bà điên này, có nàng thì không có ta!

Đừng cản? Đình Hạo che mặt, Kiếm Tổ nói thẳng thừng như vậy tỏ rõ là muốn Đình Hạo ngăn lão lại.

Hết cách, đành phối hợp Kiếm Tổ.

Đình Hạo vội bắt lấy chuôi kiếm dụ giọng khuyên nhủ:

- Bình tĩnh, bình tĩnh lại, xúc động là ma quỷ. Phải rồi, ý của Kiếm Tổ tiên bối là lúc trước nó rất sợ người sao?

Kiếm Tổ thấy có bậc thang vội leo xuống, hầm hừ bảo:

- Nếu không phải hôm nay ngươi ngăn ta lại thì ta quyết cho lão bà này biết mặt. Ha ha ha ha ha ha! Đó là đương nhiên, năm xưa trong trận Thiên Tuyệt cốc lão tử đánh hấn te tua. Ài, khó khăn lắm mới thấy người quen cũ lại ra bộ dạng như vậy, thật là năm tháng vô tình.

Kiếm Tổ nói đến đây rất là buồn phiền nói:

- Tiểu Đình Tử, ngươi tưởng tượng được không? Một người sống quá lâu, thân nhân, bằng hữu, mỗi người người quen đều chết đi. Khó khăn lắm mới gặp lại người quen cũ lại chỉ là cái xác chết, thật là tịch mịch như tuyết. Bởi vậy có lúc trường sinh bất lão không phải chuyện tốt.

Đao Tổ cũng thở dài, hiếm khi không móc mỉa Kiếm Tổ, về điểm này nàng đồng ý với lão.

Đình Hạo gật gù.

Tức là áo giáp thái dương thần màu vàng còn một chút ý thức nguyên thủy cuối cùng, bởi vậy trong trận chiến ở đường hầm mê cung Đình Hạo đâm ngực Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm, áo giáp thái dương thần màu vàng cảm giác sự tồn tại của Kiếm Tổ, không muốn đối đầu với bằng hữu cũ nên tự động giải thể.

Mọi chuyện thật tình cờ.

Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm quá xui, vốn có một bộ áo giáp thái dương thần màu vàng là đã vô địch, cố tình gặp chuyện thể này. Áo giáp thái dương thần màu vàng giải thể rơi ra khỏi người, Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm vào đường cùng suýt bị Đình Hạo giết.

Đao Tổ nói:

- Cũng nhờ hồng nhan tri kỷ của ngươi thi triển chân hoàng diệt tuyệt chi kiếm, nổ nát dấu ấn hắc ám trên áo giáp, giúp nó tự do mới giải thể vào phút mấu chốt . . .

Đao Tổ chỉ ra thuật cự kiếm xuyên qua vòng tròn màu tím hôm đó Tà Giải Ngữ thi triển là cấm chiêu khủng bố ngọc thạch cầu phản. Sau khi nổ sinh ra sóng xung kích rất khủng bố tan rã dấu ấn hắc ám một tồn tại bí ẩn khắc vào áo giáp thái dương thần màu vàng, cho nên mới xảy ra hàng loạt chuyện sau này.

Nếu dấu ấn hắc ám còn đó thì áo giáp thái dương thần màu vàng sẽ không dễ dàng rời khỏi Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm.

Đình Hạo đã hiểu.

Hèn gì cú nổ đó sinh ra sóng xung kích lớn như vậy, Tà Giải Ngữ ra một chiêu liền bị thương nặng, hôn mê. Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm bị hất văng ra ngoài, miệng mũi đổ máu, ra là vậy. Nói vậy là lúc trước đoàn sáng hồ đen mang Tịnh Kiên Vương Đình Xuất Lâm đi chính là lực lượng hắc má Đao Tổ đã nói.

Là ai có được lực lượng hắc ám như vậy?

Đinh Hạo mơ hồ cảm thấy Thần Đình phương đông đại lục phương đông bây giờ không đơn giản như mặt ngoài.

- Cái này gọi là cơ duyên xảo hợp. Tiểu Đình Tử, giờ ta dạy ngươi cách luyện hóa áo giáp, trả lại mặt thật của nó.

Kiểm Tổ khẽ thở dài:

- Nó rơi vào tay ngươi xem như chết tốt, không uổng uy danh năm xưa.

Kiểm Tổ nói một đoạn khẩu quyết tâm pháp, tiếp đó chỉ điểm vị trí trung tâm áo giáp thái dương thần màu vàng.

Đinh Hạo lẩm nhẩm khẩu quyết quen thuộc, lĩnh ngộ nửa ngày cảm giác đã thuộc mới làm theo Kiểm Tổ chỉ dẫn, luyện hóa áo giáp thái dương thần màu vàng. Huyền khí lửa của Tất Phương hiện ra trong lòng bàn tay Đinh Hạo bao phủ nguyên áo giáp thái dương thần màu vàng.

1241. Chương 1244: Tân Nguyệt Chiến Y.

Đinh Hạo dùng áo nghĩa khẩu quyết đốt lửa, luyện hóa áo giáp thái dương thần màu vàng.

Mới đầu áo giáp thái dương thần màu vàng không có chút thay đổi. Huyền khí lửa của Tất Phương đủ giết ngay sơ giai Võ Thánh cảnh nhưng không để lại chút dấu vết trên áo giáp thái dương thần màu vàng. Theo thời gian trôi qua, vầng vàng tầng ngoài áo giáp thái dương thần màu vàng mềm xuống, dao động như thể lỏng.

Kiểm Tổ rất tức giận nói:

- Cái tên Thần Đình quá ngu ngốc, vẽ rắn thêm chân, bỏ thêm tầng 'hòng hoàng thần kim'. Làm như vậy khiến bề ngoài áo giáp đẹp nhưng uy lực bị hạn chế, còn lãng phí nhiều thần liệu. Không biết là tên ngu nào nghĩ ra . . .

Kiểm Tổ nguyên rửa kẻ đã rèn lại áo giáp thái dương thần màu vàng.

Lại qua một nén nhang.

Chất lỏng vàng bề mặt áo giáp thái dương thần màu vàng chảy dọc theo thân giáp.

Đinh Hạo dùng 'vạn cổ thanh thiên bất diệt minh đăng ấn pháp' phong ấn những chất lỏng vàng.

Đây là một loại thần kim có tên gọi 'hoàng hoàng thần kim', là tài liệu rèn thần khí hiếm thấy. Có thể hiểu lúc trước thợ chú khí của Thần Đình phương đông luyện chế lại áo giáp thái dương thần màu vàng bỏ vốn gốc, muốn hồi phục uy lực của nó. Tiếc rằng cách làm đã sai, lãng phí thần kim.

Khi chất lỏng vàng bóc tách ra hết, áo giáp thái dương thần màu vàng lộ mặt thật của mình.

Áo giáp thái dương thần màu vàng như bộ xương khô sắp sụp đổ, rất có nhân cách hóa, đủ bằng tài liệu bí ẩn nào đó không biết tên, màu xám nhạt. Mỗi phần vị trí laong lỗ vết rỉ sét, một cơn gió thổi qua sẽ làm nó biến thành đồng rỉ sét.

Nói chính xác hơn áo giáp thái dương thần màu vàng là một xương khô hình người màu xám đen.

Đinh Hạo ngạc nhiên, loại khô giáp này có ngoại hình càng lạ hơn lúc bị sắc vàng phủ trùm.

- Đã mục nát đến mức này rồi.

Đạo Tổ cảm thán rằng:

- A? Không đúng, thoát trông như bị người đánh nát, từng chịu tổn thương nặng. Không tưởng tượng nổi với lực lượng khi đó của nó sẽ bị cái gì tổn thương được.

Kiểm Tổ nói:

- Kỷ nguyên chi kiếp đến, người và ta suýt hóa thành tro bụi huống chi là nó. Nhưng có thể giữ lại bộ khung xương này đã là rất khó có được.

Kiểm Tổ chỉ dẫn, Đinh Hạo tiếp tục dùng huyền khí lửa của Tất Phương luyện hóa áo giáp xương khô.

Kiểm Tổ dạy khẩu quyết cực kỳ phức tạp, khó hiểu. Đinh Hạo vừa lĩnh ngộ vừa luyện chế áo giáp xương khô xám đen.

Không biết qua bao lâu, Đinh Hạo bỗng cảm nhận có dao động thần thức yếu ớt như trẻ con mơ hồ mới sinh ra, yếu như tơ nhện hòa cùng thần thức của Đinh Hạo.

Đinh Hạo chú ý thấy xương tay của áo giáp xương khô xám đen khẽ nhúc nhích.

Chuyện kỳ dị xảy ra. Áo giáp xương khô xám đen như hòa tan, mỗi phần vị trí tỏa ánh sáng xanh. Xương kim loại đầy vết rỉ sét mấp máy như sữa đặc phơi dưới ánh nắng, cuối cùng hóa thành chất lỏng.

Chất lỏng xanh chảy hướng vị trí chính giữa.

Chớp mắt áo giáp xương khô xám đen biến thành quả cầu kim loại thể lỏng màu xanh đường kính nửa thước, không ngừng co rút lại như đen rền luyện. Quả cầu xoay nhanh, không ngừng ngừng tụ cuối cùng co rút thành trái cầu màu xanh cỡ nắm tay, tỏa ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng xanh mới là bản chất thật của áo giáp xương khô xám đen.

- Thành công, cất nó đi.

Kiểm Tổ hân hoan nói:

- Tuy rằng gặp tổn hại nặng nhưng không ngờ nó giữ bản hạch rất tốt, hãy ôn nhuận điều dưỡng nó, có lẽ tương lai nó sẽ hồi phục uy lực đỉnh cao nhất.

Đinh Hạo vẫy tay.

Quả cầu ánh sáng xanh xoay tròn rơi vào lòng bàn tay Đinh Hạo, mát lạnh mang theo tang thương than thở vượt qua thời không. Đinh Hạo hoảng hốt nghe có tiếng thở dài thườn thượt.

Dao động ý thức kỳ diệu dung nhập vào thức hải của Đinh Hạo.

Đó là cảm giác rất thần kỳ, lòng Đinh Hạo hiểu ra, có thêm nhiều tri thức lạ, đó là pháp môn khổng chế quả cầu ánh sáng xanh xoay tròn.

Đinh Hạo khen ngợi:

- Áo giáp tinh diệu quá!

Lòng Đinh Hạo máy động, tiếng ào ào vang lên. Quả cầu ánh sáng xanh xoay tròn to cỡ nắm tay lại tan ra, như vẩn nước dọc theo cánh tay Đinh Hạo phủ lên ngực, bụng, chân. Cuối cùng ánh sáng xanh bao phủ toàn thân Đinh Hạo, ở ngoài người thành màng xanh chỉ chừa con mắt.

- Chẳng có một chút trọng lượng, như đang mặc lụa mỏng.

Đinh Hạo nhúc nhích cơ thể, cảm giác nhẹ nhàng không bị ảnh hưởng chút nào.

Đinh Hạo khổng chế huyền khí hiện bằng kính trước mặt.

Đinh Hạo đứng soi gương, bật cười thành tiếng. Gương phản chiếu Đinh Hạo như đang đắp bùn xanh chỉ có hai con mắt tròn xoe, hần giống như một quái vật.

- Hơi khó xem.

Đinh Hạo nhớ kỹ lại pháp môn không chế chất lỏng kim loại màu xanh, lỏng máy động. Chất lỏng xanh phủ lên người Đinh Hạo mấp máy, biến thành chiến bào xanh mềm dính trên người hắn, gió thổi qua vạt áo bay theo gió.

Chất lỏng kim loại màu xanh có thể biến thành hình dạng quần áo, quá kỳ diệu, thay đổi tùy ý.

Đinh Hạo thử mấy lần, chất lỏng kim loại màu xanh có thể biến thành áo giáp, áo bó sát người đi đêm, áo choàng có mũ thậm chí là đồ lót. Chỉ cần liên quan đến quần áo là có thể không chế chất lỏng kim loại màu xanh biến đổi.

Đinh Hạo chưa bao giờ nghĩ thế giới sẽ có loại áo giáp kỳ diệu thế này.

Thật không biết chất lỏng kim loại màu xanh là thần liệu gì mà sinh ra nhiều loại biến đổi như vậy, giống như kim loại thể lỏng trong phim khoa học viễn tưởng Kế Chung Kết kiếp trước Đinh Hạo xem. Có thể thấy tồn tại luyện chế ra chất lỏng kim loại màu xanh thần thông quảng đại cỡ nào.

Đinh Hạo cảm giác được áo giáp chất lỏng kim loại màu xanh gia cố trên người hắn tăng lên lực phòng ngự, dù là cường giả thần cảnh trung giai đánh một kích cũng bị áo giáp cản lại.

Đao Tổ đề nghị:

- Tên của nó từng gọi là Hoán Nguyệt chiến y, cái tên đã bị xóa trong dòng chảy thời gian. Hiện giờ nó tồn thương quá nặng, không còn uy lực ngày xưa, chủ nhân của nó đã chết, cái tên không thích hợp. Người đặt tên mới cho nó đi.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Vậy gọi nó là Tân Nguyệt chiến y đi, vẫn còn chữ nguyệt xem như kỷ niệm huy hoàng năm xưa.

Kiểm Tổ khen:

- Tân Nguyệt chiến y? Cũng hay.

- Nhỏ một giọt tinh huyết vào tế luyện là nó hoàn toàn thuộc về ngươi.

Kiểm Tổ tiếp tục bảo:

- Ta cho ngươi biết cách tu sửa nó, sau này nếu có cơ duyên tìm một tí thần liệu, tiên tài khác sửa chữa nó lành lặn, chỉ dựa vào một chiến y đủ để ngươi hoành hành thiên hạ.

Đinh Hạo gật đầu, lỏng máy động, chiến y co rút lại thành quả cầu chất lỏng kim loại màu xanh nhưng hắn không nhỏ giọt tinh huyết vào tế luyện.

Đinh Hạo nhìn Tạ Giải Ngữ hôn mê, quyết định:

- Báu vật này nhờ Giải Ngữ liều mạng đánh một kích mới có được, nó nên thuộc về nàng.

- Ngươi . . . !

Kiểm Tổ ngơ ngác nói:

- Tiểu Đinh Tử, ngươi suy nghĩ kỹ đi. Chiến y này không kém gì thuốc dẫn tiên được, nếu nó trở về phong độ năm xưa thì sánh bằng tiên khí, ngươi từ bỏ như vậy sao?

Đinh Hạo cúi đầu nhìn Tạ Giải Ngữ nằm hôn mê, trong lòng dụi dằm.

1242. Chương 1245: Tân Nguyệt Chiến Y (hạ).

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Có là thần vật vô địch thiên hạ cũng không bằng tấm lòng nàng đối với ta.

Kiểm Tổ không biết nên nói cái gì.

Đao Tổ ngẩn ngơ, một lúc sau lẩm bẩm nói:

- Bây giờ ta biết tại sao mấy cô nàng xinh đẹp như hoa đều thích người, bà nội nó, tiểu tử tán gái chịu bỏ được vốn gốc.

Đinh Hạo:

- . . .

Kiểm Tổ khen ngợi:

- Nếu không có tấm lòng son như vậy thì người không thể được thành tựu như hôm nay, ta và bà điên không nhìn lầm người.

Đinh Hạo cười hì hì.

Hôm nay Đinh Hạo vẫn ở trong sân nhà nông, không rời Tạ Giải Ngữ một bước.

Vết thương trong cơ thể Tạ Giải Ngữ đã lành hơn phân nửa nhưng vì tiêu hao quá nhiều sức lực nên vẫn ở trạng thái nửa hôn mê. Đinh Hạo tự tay dứt mấy viên đan dược dùng thần dược luyện chế ôn nhuận thần thức vào miệng Tạ Giải Ngữ, giúp nàng nhanh chóng hồi phục.

Lạc Thánh sơn mạch ở phía xa vẫn phát ra dao động lực lượng khủng bố.

Nguyên Thạch Chủy thành rung rinh trong dao động đáng sợ. Vô số võ giả bình thường, sinh linh kinh khủng run rẩy. Chiến sự leo thang, nếu có cường giả thần cảnh cao giai tham gia thì sợ là nguyên Thạch Chủy thành biến thành vùng đất chết, sinh linh đồ thán, máu chảy thành sông.

Chớp mắt lại là màn đêm bao phủ mặt đất.

Tiên khí vô tận dâng trào từ khung tâm Lạc Thánh sơn mạch, thân hình cường giả như tia sáng xẹt qua bầu trời, từng đợt lực lượng khủng bố nổ tung tựa pháo hoa rực rỡ.

Mỗi một pháo hoa đại biểu ột cường giả tuyệt đối chết đi.

- Tiên khí chưa xuất thế đã có nhiều cường giả thần cảnh ra tay. Sợ là trong không gian hang động ngầm đã thành đất chết khủng bố, dưới thần cảnh khó thoát chết.

Đinh Hạo nhìn hướng Lạc Thánh sơn mạch, lòng thâm giật mình.

Không biết lúc này phụ thân đã ra tay chưa?

Thuốc dẫn tiên dược rất quan trọng với mẫu thân, chắc phụ thân không bỏ qua.

Đinh Hạo thâm lo lắng.

Chính lúc này, lòng Đinh Hạo giống chuông cảnh báo. Đinh Hạo nhận ra điều gì, núp vào nhà tranh sụp đổ.

Chớp mắt trong sân dưới ánh trăng, một người như hồn ma hiện ra. Trường bào màu đen như hòa cùng bóng đêm, mặt nạ quý thanh đồng nửa cười nửa không phản chiếu ánh trăng tăng phần kinh dị, độc ác.

Là truyền nhân của U Minh Quỷ tông.

Sao truyền nhân của U Minh Quỷ tông ở đây?

Đinh Hạo thâm giật mình.

Thực lực của truyền nhân của U Minh Quỷ tông rất đáng sợ, nắm giữ thần thông thất truyền của U Minh Quỷ tông. Chẳng phải truyền nhân của U Minh Quỷ tông ở trong không gian hang động ngầm tranh giành thuốc dẫn tiên dược sao? Tại sao gã rời khỏi? Không lẽ truyền nhân của U Minh Quỷ tông theo dõi Đinh Hạo?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lắc đầu.

Theo lý thì hẳn không để lại manh mối gì mới đúng.

Lúc này lại có biến đổi kỳ lạ khác. Dưới ánh trăng trắng ngần có một người khác, áo trắng tinh toát ra cô đơn, tóc đen bay bay, sương trắng hỗn độn che mặt.

Người này xuất hiện cực kỳ đột ngột, như thể gã đã đứng đó từ bao giờ.

Trông thấy người này truyền nhân của U Minh Quỷ tông run lên, nhìn chằm chằm người áo trắng.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông lạnh lùng cười:

- Bằng hữu, ngươi muốn đuổi theo ta đến bao giờ? Đừng khinh người quá đáng!

Đinh Hạo thầm lấy làm lạ.

Thì ra truyền nhân của U Minh Quỷ tông bị người mặc áo trắng đuổi theo đến đây, với thực lực, thần thông của gã mà bị người ép đến mức này?

Thanh niên áo trắng như tuyết bình tĩnh nói:

- Theo ta trở về.

Giọng thanh niên áo trắng như tuyết thản nhiên, lạnh nhạt nhưng nghe ra được thanh âm rất trẻ.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông hỏi:

- Đi đâu?

Thanh niên áo trắng như tuyết nói:

- Đi thì biết.

- Không thể nào!

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông lạnh lùng cười:

- Ta còn có chuyện quan trọng, khuyên các hạ hãy mau đi đi. Nếu vẫn dây dưa thì đừng trách ta không khách sáo!

Ngữ điệu của truyền nhân của U Minh Quỷ tông có phần kiên đề, không đến lúc bắt đắc dĩ gã không muốn đánh nhau với thanh niên áo trắng như tuyết.

Thanh niên áo trắng như tuyết nói:

- Đạo của ngươi sai, ta vì tốt cho ngươi.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông cười khùng khục nói:

- Ba ngàn đại đạo, mỗi người một hướng, ngươi là ai? Có tư cách gì bảo ta tu đạo nào?

Thanh niên áo trắng như tuyết nói:

- Ba ngàn đại đạo, mỗi người một hướng. Ta không quan tâm người ta tu đạo gì, ta chỉ lo cho ngươi.

- Ngươi . . .!

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông ghen lời, một tia chớp lóe lên trong đầu gã.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông nói:

- Ta biết rồi, ngươi đến từ chỗ đó?

Thanh niên áo trắng như tuyết gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông tức giận rống to:

- Hừ! Các ngươi tự lo ình đi, đừng không biết chết sống cản trở chuyện của chúng ta! Nhiều năm đã qua, đám ngu ngốc các ngươi đang làm cái gì bảo thủ, giữ nguyên tắc cũ kỹ, không biết thay đổi, chỉ là một đám già ngoan cố. Các ngươi đều quên hết vinh diệu năm đó sao?

Thanh niên áo trắng như tuyết vẫn lạnh nhạt nói:

- Ta không cần biết chuyện của các người hay chúng ta, ta . . . Chỉ lo cho người.

- Người . . . !

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông cam nín, không hiểu sao thanh niên áo trắng như tuyết như keo dính chó bám chặt gã, rắc rối chết tiệt. Mắt truyền nhân của U Minh Quỷ tông lóe tia độc ác, chán ghét.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông tức giận nói:

- Nếu người đã không biết tốt xấu vậy ta đành sớm giải quyết người.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông dứt lời, khói đen âm u tuôn ra từ cơ thể gã như xúc tua dạ ma kèm theo tiếng địa ngục oan hồn gào thét gầm rống. Các luồng khói đen như ác long điên cuồng quấn quanh thanh niên áo trắng như tuyết.

Thanh niên áo trắng như tuyết thở dài, không nhúc nhích.

Phù văn kỳ lạ chạy dọc trên áo trắng của thanh niên áo trắng như tuyết. Bỗng ánh trắng tụ tập lại, toàn thân thanh niên áo trắng như tuyết tỏa ánh sáng tinh khiết thần thánh như thể nguyệt thần giáng trần. Khi xúc tua dạ ma màu đen chạm vào ánh trắng thì kêu xèo xèo hòa tan.

Dường như là thần thông chuyên môn khắc chế U Minh Quỷ tông.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Thuật nguyệt hoa của Bích Lạc tiên tông đúng là inh, tiếc rằng không có trăng tròn thì sao thì triển?

Vô số khói đen tuôn ra từ cơ thể truyền nhân của U Minh Quỷ tông bắn lên cao, chớp mắt tụ thành áng mây che cả bầu trời, ánh trắng bị ngăn cách.

Lực lượng hắc ám âm u rục rịch trong không khí, khiến người ta hoảng loạn.

Trong nhà tranh sắp sập.

Đinh Hạo giật mình.

Thì ra người khổng lồ đầu trọc Sử Ngõa là truyền nhân của Bích Lạc tiên tông.

Nhưng theo lịch sử thì U Minh Quỷ tông, Bích Lạc tiên tông là hai chi nhánh của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều, xem như đồng khí liên chi, cùng nguồn. Bây giờ xem thái độ của thanh niên áo trắng như tuyết, truyền nhân của U Minh Quỷ tông có vẻ như giữa hai tông môn này thù hận rất sâu?

1243. Chương 1246: Má Oi, trư Bát Giới?

- Chẳng lẽ mấy năm nay quan hệ giữa U Minh Quỷ tông, Bích Lạc tiên tông không hòa thuận?

Chính lúc này . . .

Tạ Giải Ngữ hôn mê khẽ rên:

- A . . .

Tạ Giải Ngữ nhú chặt mày, hít thở dồn dập.

Đinh Hạo hoảng hốt.

- Nguy rồi, lực lượng hắc ám từ U Minh Quỷ tông ảnh hưởng lực lượng triều tịch thiên địa bên này, ảnh hưởng Giải Ngữ hồi phục vết thương.

* * *

- Quay đầu lại đi.

Thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông thản nhiên nói:

- Quỷ vật không thể thấy ánh mặt trời, cần gì đi con đường này. Ta biết người cần lực lượng cường đại, nhưng muốn lấy sức mạnh không chỉ có một con đường . . .

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông lạnh lùng quát:

- Câm miệng!

Khói đen đầy trời sôi trào mơ hồ biến ra mặt người to lớn dữ tợn, thiên địa bị lực lượng hắc ám xâm thực, không khí đông lại.

- Chết đi!

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông giơ cao hai tay, miệng ngâm xướng khẩu quyết.

Hơi thở vô hình phát ra từ cơ thể truyền nhân của U Minh Quỷ tông. Khói đen đầy trời sôi trào dữ dội hơn, gấp gáp đè xuống đất. Chúng nó như thực chất đè sụp nhà dân trong vòng trăm thước, áp lực đáng sợ chộp mắt đè từng pho tượng đá hoang phế thành bột phấn.

Nhưng lúc này có dị biến.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang rực rỡ bắn lên cao.

Khói đen đầy trời sôi trào bị cắt đứt một khe hở, ánh trăng tinh khiết chiếu xuống.

Một người mặc áo đen chậm rãi ra khỏi nhà tranh, tay cầm thanh trường kiếm thất luyện, mắt như tia chớp rạch hắc ám lướt qua hai người. Thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông, truyền nhân của U Minh Quỷ tông tim đập chân run.

Giọng người áo đen khàn khàn, sát khí thấu xương, môi phun một chữ:

- Cút!

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông, thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông giật nảy mình.

Còn có người khác?

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông, thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông tự hào bản thân là đứng đầu trong thế hệ trẻ, dù là những thiên tài Thần Đình phương đông cũng không lọt vào mắt hai người. Cường giả thần cảnh xâm nhập vào trăm thước cũng sẽ bị truyền nhân của U Minh Quỷ tông, thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông phát hiện ngay lập tức. Thế nhưng người áo đen xuất hiện như hồn ma, thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông, truyền nhân của U Minh Quỷ tông không hề hay biết.

Lúc này thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông, truyền nhân của U Minh Quỷ tông ngạc nhiên chú ý thấy khói đen đè xuống làm phòng ốc tầng đá xung quanh thành bột phấn, chỉ có sân bọn họ đứng, nhất là nhà tranh sắp sập vẫn hoàn hảo như cũ, một cộng cổ mỏng cũng không lung lay chút nào.

Có mình văn trận pháp!

Thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông, truyền nhân của U Minh Quỷ tông ngộ ra.

Gian nhà tranh được mình văn trận pháp bảo vệ, còn là mình văn trận pháp vô cùng inh. Thần thức của truyền nhân của U Minh Quỷ tông, thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông không hề phát hiện mình văn trận pháp đó, qua lâu như vậy âm hai người không hề chú ý thấy.

Thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông, truyền nhân của U Minh Quỷ tông nhìn hướng người áo đen.

Tiếc rằng bộ đồ đen như mực hoàn mỹ che toàn thân người đó, không tìm được chút đặc điểm nào. Chỉ có đôi mắt phát ra ánh sáng vàng như hai thanh thần kiếm bắn ra kiếm quang.

Thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông trước tiên mở miệng hỏi:

- Các hạ là ai?

Người áo đen nói:

- Các ngươi không cần biết thân phận của ta. Chủ nhân nhà ta nghỉ ngơi tại đây, các ngươi muốn chết hay sống thì chọn nơi khác giải quyết, đừng quấy rầy chủ nhân.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông không lên tiếng, mắt chớp lóe.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông không nhìn thấu thực lực của người áo đen nhưng chắc chắn rằng không yếu hơn gã, thậm chí làm gã thấy cực kỳ nguy hiểm.

Trong hoàn cảnh điên cuồng vì diệu quỷ quyết thế này rất nhiều lão quái vật ẩn thế đều lộ mặt, hờ chút là treu vào tồn tại khủng bố. Truyền nhân của U Minh Quỷ tông tự hỏi lòng không sợ bất cứ ai nhưng gã không muốn treu vào kẻ thù không cần thiết.

Thêm nữa người áo đen chỉ là người hầu đã có khí thế cường đại như vậy, chủ nhân của người áo đen chắc càng kinh khủng hơn.

Nghĩ đến đây truyền nhân của U Minh Quỷ tông hừ lạnh một tiếng, biến thành luồng sáng đen mất hút trong hư không phía xa.

Thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông thấy truyền nhân của U Minh Quỷ tông rời đi thì cơ thể nhạt dần như bong bóng tan trong trời đêm.

Sân nhà tranh trở về bình tĩnh.

Dưới ánh trăng, khăn đen che mặt biến mất lộ ra khuôn mặt tuấn tú tiêu sái.

Không phải Đinh Hạo thì là ai?

Ý niệm Đinh Hạo không chế áo đen chậm rãi hóa thành chất lỏng ngưng tụ thành chất lỏng kim loại màu xanh, chính là Tân Nguyệt chiến y.

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Tại sao truyền nhân của Bích Lạc tiên tông cho ta cảm giác là lạ dường như đã gặp ở đâu.

Trực giác thần thức Võ Thánh cảnh cho Đinh Hạo cảm giác rất kỳ lạ.

Hai truyền nhân U Minh Quỷ tông, Bích Lạc tiên tông chắc chắn có chuyện gì đó, nếu không phải lo chiến đấu quá nhiều Tạ Giải Ngữ đang hồi phục thì hẳn đã bắt giữ truyền nhân của U Minh Quỷ tông hỏi rõ thân phận thật sự.

Đinh Hạo tin tưởng có thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá cộng thêm Tân Nguyệt chiến y tuyệt đối có thể đánh bại truyền nhân của U Minh Quỷ tông.

- Vết thương của Giải Ngữ quan trọng hơn, bỏ qua cơ hội này về sau vẫn sẽ gặp lại hắn.

Đinh Hạo xoay người đi hướng nhà tranh.

Đinh Hạo mới đi được hai bước thì chân mày nhíu chặt.

- Sao lại có người đến nữa?

Trong khoảnh khắc Tân Nguyệt chiến y lại biến thành áo đen phủ lên người Đinh Hạo, hắn bước ra một bước vào minh văn trận pháp, bóng người biến mất.

Chớp mắt . . .

Vù vù vù vù vù!

Một người đáp xuống sân.

Người đó lầm bầm:

- Lực lượng vừa rồi bùng nổ tại đây . . . Chậm một bước, bọn họ đã đi rồi.

Người đó nhìn lướt bốn phía thấy phòng tốc, tượng đá trong vòng trăm thước bị san bằng thì càng khẳng định suy đoán.

Người đó chậm rãi đi tới:

- A? Thú vị, gian phòng không sụp đổ.

Dưới ánh trăng phản chiếu mái tóc dài màu bạc lạnh lẽo như băng tuyết, mỗi sợi tóc lóe ánh bạc, gương mặt góc cạnh, đôi mắt tím quái dị. Ngoại hình nhân loại nhưng cho người cảm giác gần với thần ma.

Tóc bạc mắt tím!

Đinh Hạo núp trong minh văn trận pháp run lên suýt kêu ra tiếng.

Đinh Hạo biết người này, có thể nói là vô cùng hiểu rõ.

Là Phùng Ninh!

Phùng Ninh là đệ tử huyết mạch của Vãn Kiếm tông, bí ẩn, cường đại nhất, ngang ngửa với Tạ Giải Ngữ. Phùng Ninh từng được cao tăng Vãn Kiếm tông xem là hy vọng phục hưng tông môn. Khi lần đầu tiên Đinh Hạo gặp chương môn Lý Kiếm Ý lạc đường vào khu luyện công của đệ tử huyết mạch, gặp gỡ Phùng Ninh.

Sau này Phùng Ninh nằm trong nhân tuyển Vãn Kiếm tông vào chiến trường bách thánh.

1244. Chương 1247: Má Ôi, trư Bát Giới (hạ)?

Sau đó chiến trường bách thánh đóng lại, Phùng Ninh mất tích. Vốn tưởng Phùng Ninh đã chết, cao tăng tông môn thấy vô cùng thương tiếc, hạt giống tốt héo tàn. Không ngờ Phùng Ninh không chết mà đến Thần Ân đại lục.

Phùng Ninh giống như Lệ Thính Thiên, sau khi Ngụy Thần thành thị sập bị khe nứt thời không truyền tống đến Thần Ân đại lục?

Nếu thật sự như vậy thì Phùng Ninh là nhóm võ giả Vô Tận đại lục đầu tiên đến Thần Ân đại lục.

Bản thân Phùng Ninh là đệ tử huyết mạch, có lực lượng huyết mạch đáng sợ, thực lực trên cả Lệ Thính Thiên. Nhiều năm trôi qua, Phùng Ninh nhờ thân phận người ngoài đến Thần Ân đại lục, tốc độ tu luyện tăng vọt. Thực lực hiện tại của Phùng Ninh có lẽ đã đến trình độ khủng bố.

Trông thấy cổ nhân, lòng Đinh Hạo mừng rỡ.

Đinh Hạo muốn bước ra tay bắt mặt mừng nhưng bỗng thấy nghi ngờ.

Dù sao Phùng Ninh đến Thần Ân đại lục đã lâu, không biết mấy năm nay gã gặp chuyện gì, có còn cảm tình với Vãn Kiếm tông ngày xưa không? Đinh Hạo tùy tiện ra ngoài, không ai biết sẽ có hậu quả gì.

Ngay khi Đinh Hạo ngần ngại thì dị biến xảy ra.

Vù vù vù vù vù!

Lại một luồng sáng xẹt qua không trung đáp xuống sân.

- Ha ha ha ha ha ha! Đường đường là truyền nhân của Kiếm Tà cần gì sợ đầu sợ đuôi không dám chiến đấu với ta?

Người đáp xuống đất tròn quay, bụng mỡ mẩy lép, đại khái hình người nhưng đầu heo, mặt heo, hai tai to vỗ phành phạch, da trắng bóc. Trông người đó giống như con heo trắng lột da.

Người đó áo không cài nút lộ ngực, vai khiêng cây đinh ba, chân đạp giày da thú, cười dễ thân.

Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm.

Má ơi, Trư Bát Giới?

Nói thật là tên này quá giống Trư Bát Giới, không chỉ mặt mũi giống mà ngoại hình cũng giống, vũ khí y như dúc. Nếu tên đó cạo trọc đầu, mặc áo tăng màu đen thì chính là Trư Nogo Năng trưởng lão.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Chắc là một cường giả thú nhân tộc phương bắc . . .

Bên ngoài.

- Chu Cương Liệt, người và ta đánh mấy chục trận bất phân thắng bại, có đầu nữa cũng vô dụng, cần gì bám riết không tha?

Phùng Ninh tóc tím mắt bạc nhìn thấy người heo thì vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Ta nói với người rồi, người muốn đột phá ‘thiên cương tam thập’ thần thông thì nên đi tìm thiên tài thú tộc Tiểu Viên Vương phân cao thấp. Võ đạo của ta không có giá trị để người tham khảo.

- Ha ha ha ha ha ha! Người đừng tưởng lừa ta! Lúc trước sư tôn của người đại chiến với sư tôn ta, sư tôn ta được Liên Hoa Vô Song Trảm dẫn dắt mới thôi diễn ‘thiên cương tam thập’ thần thông lên cực độ. Trước khi ta xuất sư không biết sư tôn đã dẫn dò ta bao nhiêu lần phải tìm được người.

Chu Cương Liệt cười tùm tùm nói:

- Ta kiếm truyền nhân Kiếm Tà đã một năm mới gặp được người, ha ha ha ha ha ha! Lần này quyết không để người chạy thoát!

Phùng Ninh kiềm nén không đánh heo mập, xòe tay nói:

- Có lẽ sư phụ của người đã sai. Người cũng thấy đấy, hai ta đánh mấy chục trận, mỗi trận đấu vô cùng thảm liệt nhưng ‘thiên cương tam thập’ thần thông của người không có chút dấu hiệu đột phá. Có lẽ lúc trước chuyện xảy ra với sư phụ người chỉ là trùng hợp?

- Không cần biết, sư phụ đã nói là đúng, ta chỉ nghe lời sư phụ. Hơn nữa ta đánh nhau với con khỉ Tiểu Viên Vương muốn ói ra, côn pháp của hắn tới lui có mấy chiêu, chán chết.

Người heo Chu Cương Liệt nói rồi vung đinh ba lên:

- Này, đừng lảm nhảm nữa, nam tử hán đại trượng phu mà sợ đánh nhau? Là nam nhân hãy đại chiến ba trăm hiệp với ta!

Đinh ba múa may, có lửa trắng đốt cháy trên vũ khí.

Lực lượng cường đại bùng phát từ người Chu Cương Liệt, không phải huyền khí, không là yêu lực, càng không là sức mạnh cơ bắp. Đó là hơi thở vô cùng kỳ lạ.

Trong minh văn trận pháp, Đinh Hạo lộ biểu tình ngạc nhiên.

Đinh Hạo từng thấy lực lượng này trên người vài kẻ. Trong cuộc chiến giành một trong ba thần khí tại Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp, Vũ Diệt Tuyệt đến từ Nam Hoang, ba người khổng lồ thuộc hạ của nàng là A Nặc, Sử Ngõa, Tân Cách sử dụng lực lượng giống y như thần thông Chu Cương Liệt thi triển.

Đây là thú lực.

Nhưng khi đó đám người Vũ Diệt Tuyệt, A Nặc khổng lồ nhờ hình xăm hiển lộ áo nghĩa hình xăm mới bùng nổ thú lực được. Chu Cương Liệt có thể tùy ý thúc giục lực lượng đáng sợ này, quen tay hơn đám người Vũ Diệt Tuyệt, A Nặc nhiều.

Một suy nghĩ xẹt qua trong đầu Đinh Hạo.

Không lẽ đám người Vũ Diệt Tuyệt, A Nặc chính là thú nhân tộc leo lạc tại Vô Tận đại lục?

Ít nhất đám người Vũ Diệt Tuyệt, A Nặc có quan hệ đặc biệt với thú nhân tộc phương bắc Thần Ân đại lục.

Trong khi Đinh Hạo tập trung suy nghĩ thì bên ngoài vang lên giọng nói của Phùng Ninh.

- Cứ đánh thế này sẽ không có kết quả gì, người đi giành thuốc dẫn tiên được đi. Nghe nói nó có ích lợi thần kỳ với cường giả bất cứ chủng tộc nào, nếu nuốt một viên thuốc dẫn tiên được không chừng người sẽ đột phá trời buộc thiên cương tam Thập Thần Tử thông ngay, lên đến đỉnh cảnh giới, không cần cực khổ tìm người đánh nhau.

Rõ ràng Phùng Ninh không muốn đánh lộn với Chu Cương Liệt.

Thật tình là bởi vì Chu Cương Liệt da dày thịt béo, có đánh sao cũng không bị thương.

Từ lần đầu hai người gặp mặt đến bây giờ đánh nhau mấy chục trận, ban đầu Phùng Ninh thấy mới mẻ đến bây giờ gần muốn chết. Phùng Ninh dường dường là truyền nhân của Kiếm Tà rất khoái khiêu chiến cường giả các phương, nhưng hôm nay lần đầu tiên Phùng Ninh cảm thấy đánh nhau là một loại dày vò.

- A . . . Đây cũng là một cách.

Chu Cương Liệt chưa từng nghĩ đến cách này, gã lười biếng, đầu óc thẳng ruột ngựa.

Chu Cương Liệt gãi ót cười xòa, ngẫm nghĩ nói:

- Đúng rồi, sao lúc trước ta không nghĩ ra?

Chu Cương Liệt nói xong thật sự xoay người lao hướng Lạc Thánh sơn mạch, chớp mắt biến mất.

Phùng Ninh ngậy người sau đó thở phào.

Trời ạ, đại thần đã đi.

Tục ngữ nói độc sợ cứng, cứng sợ gãy, gãy sợ liều mạng, tựa như Chu Cương Liệt này là một dây gân. Mấy năm nay Phùng Ninh tóc tím mắt bạc chiến đấu bao nhiêu trận lớn nhỏ chưa từng sợ đối thủ nào, Chu Cương Liệt thật là tiểu yêu tinh.

- Hai người kia đến nơi này, dường như có đánh nhau nhưng rất nhanh ngừng lại, không biết vì sao nhanh chóng bỏ đi.

Phùng Ninh cảm ứng hơi thở sót lại trong sân nhỏ, phán đoán tình huống lúc đó. Phùng Ninh nhận ra hơi tử Đinh Hạo để lại.

- Hơi thở kiếm khí rất đáng sợ, lại một cao thủ không thua gì hai truyền nhân kia . . . A?

Ánh mắt Phùng Ninh nhìn hướng gian nhà tranh hoàn hảo không tổn hao gì.

Phùng Ninh từng bước một đi hướng nhà tranh nhỏ.

Trong bóng tối, mắt Phùng Ninh lóe tia sáng kỳ lạ, gã nhìn ra được nhà tranh có minh văn trận pháp cường đại bảo vệ, bên trong chắc chắn có gì lạ.

Trong minh văn trận pháp.

Đinh Hạo ngần ngừ, quyết định dùng thân phận hỏa thân xuất hiện thăm dò Phùng Ninh, nhìn xem gã có cảm tình với Vấn Kiếm tông hay đã thay đổi rồi mới quyết định.

Nhưng ngay khi đó phía xa có ánh sáng chợt lóe chớp mắt đã đáp xuống sân nhỏ.

1245. Chương 1248: Một Kẻ Rất Kỳ Lạ.

Là Chu Cương Liệt.

Con heo mập quay về.

Phùng Ninh không cần xoay người cũng biết chuyện sau lưng, khoe môi giật giật cổ nín không hét to lên. Phùng Ninh xoay người, cổ nặn nụ cười.

Phùng Ninh hỏi:

- Sao người quay về?

Chu Cương Liệt nghiêm túc nói:

- Ta chợt nhớ lỡ như ta cướp được thuốc dẫn tiên được, ăn nó vào nhưng không thể đột phá bình cảnh 'thiên cương tam thập' thần thông thì làm sao? Khi đó vẫn phải dùng cách đánh nhau cùng người. Cho nên không thể để người chạy, người cùng ta đi chung, ta muốn trông chừng người.

Trong mình vẫn trận pháp, dây thần kinh của Đinh Hạo đứt cái phụt.

Phùng Ninh cúi đầu, hai tay siết chặt, hít sâu mấy lần nhưng không nhịn được nữa. Phùng Ninh ngẩng đầu lên như con sư tử giận dữ.

Phùng Ninh chữm um sùm:

- Bà nội nó người bị khủng sao? Đồ thần kinh!

Chu Cương Liệt nhe răng cười nói:

- Sao người biết?

Phùng Ninh ngậy người:

- Gì?

Chu Cương Liệt cười tùm tùm nói:

- Lúc ta còn nhỏ đầu bị thương nặng, sư phụ bảo để lại di chứng, thần kinh phản ứng có chút vấn đề, thật là có bệnh. Các sư huynh đệ đều gọi ta là tiểu bệnh thần kinh.

Đinh Hạo ở trong mình vẫn trận pháp sắp học máu.

Phùng Ninh nổi điên:

- A a a a a!!!

Phùng Ninh lão đảo như bị động kinh, đầu gục xuống, thở hắt ra.

Phùng Ninh bất đắc dĩ nói:

- Ta phục người. Nói thật đi, nếu ta có thể đánh chết người thì người đã chết một vạn lần. Đi, ta cùng người đi chiến trường Lạc Thánh sơn mạch.

Phùng Ninh thâm gào thét:

- Sư phụ ơi sư phụ, lúc trước sư phụ làm chuyện gì người thần căm giận với cường giả tộc heo? Tại sao cường giả tộc heo bồi dưỡng ra đồ đệ quái thai như vậy đến trả thù ta?

Chu Cương Liệt chân thành nói:

- Đa tạ người, chờ ta đột phá 'tam thập thiên cương' thần thông rồi sẽ đáp tạ người hậu hĩnh.

Phùng Ninh câm nín.

Hai luồng sáng chợt lóe, Phùng Ninh, Chu Cương Liệt đã bay khỏi sân.

Đinh Hạo không thể tin nổi nhìn Chu Cương Liệt, Phùng Ninh rời đi, dở khóc dở cười.

Chu Cương Liệt đúng là quái thai, thực lực mạnh đáng sợ. Trực giác Thăng Tự Quyết nói với Đinh Hạo thực lực Chu Cương Liệt ngang sức với Tiểu Viên Vương, chắc là một trong các thiên tài tuyệt thế của thú nhân tộc phương bắc nhưng không biết xảy ra chuyện gì với Phùng Ninh. Có vẻ Phùng Ninh nổi khùng nhưng không đặc biệt ghét Chu Cương Liệt.

Đinh Hạo cảm thán rằng:

- Không ngờ Phùng Ninh đến Thần Ân đại lục, còn là tuyển nhân của Kiếm Tà.

Đinh Hạo thấy hơi tiếc vì không kịp lộ mặt ra, hấn dẫn đo cũng đúng. Đinh Hạo đã biết thân phận của Phùng Ninh, sau này muốn tìm gã dễ hơn nhiều. Đinh Hạo quyết định chờ Tạ Giải Ngữ lành vết thương nàng sẽ tìm Phùng Ninh.

- Phải rời khỏi đây, e rằng sẽ còn có nguỵ quỷ xà thần đuổi theo.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, biết thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông, truyền nhân của U Minh Quỷ tông để lại hơi thở sẽ dẫn đến thế lực khác chú ý, lát nữa sẽ có người đến. Tuy Đinh Hạo không sợ nhưng ruồi bọ nhiều thì rất phiền, còn ảnh hưởng Tạ Giải Ngữ lành vết thương.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, quay về nhà tranh, kêu ra xe ngựa kim loại lửa to lớn, nâng Tạ Giải Ngữ vào trong rồi giục xe ngựa rời đi.

Đinh Hạo đi chưa đến nửa nén nhang quả nhiên lại có người đến đây.

Đến đầu tiên là binh sĩ Hắc Giáp Quân tinh nhuệ do bốn cường giả bán thần cảnh của Thần Đình phương đông dẫn dắt.

Một lão nhân mũi ưng tóc hoa râm nhăm nhăm mắt cảm ứng giấy lát, đột nhiên mở to mắt nói:

- Là hơi thở của hai hậu bối đó, bọn họ từng đánh nhau tại đây nhưng đã đi. A . . . Hình như có người đánh gãy cuộc chiến . . .

- Đuổi theo, nhiều năm qua khó khăn lắm mới có chút manh mối của bọn họ, phải lần mò nguồn gốc tìm đám dư nghiệt này. Minh Kính đại nhân đã lên sắp xếp, một khi tìm được chỗ U Minh Quỷ Điện, Bích Lạc Tiên Điện ra đòn sấm sét, hoàn toàn tiêu diệt hai dư nghiệt đối đầu với Thần Đình.

- Đi!

- Đuổi theo!

Lão nhân mũi ưng tóc hoa râm phát ra ánh sáng bao phủ mấy trăm người, chớp mắt tập thể biến mất.

Giấy lát sau.

Lại có mấy nhóm người lần lượt tiến đến.

Bọn họ xem xét quanh sân nhỏ, phán đoán xong nhanh chóng rời đi.

Người cuối cùng xuất hiện trong sân nhỏ toàn thân bao phủ trong khói đen. Người này siêu cường đại, khí thế khủng bố mênh mông như biển. Người đó vươn tay chỉ, hư không trước mắt tách ra biến thành một mặt kính, bóng người hiện ra.

Thần thông ‘tổ nguyên hồi lưu’.

Trên mặt kính diễn biến chuyện xảy ra lúc trước.

Mặt kính có truyền nhân của U Minh Quỷ tông, thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông đánh nhau, có Đinh Hạo cầm kiếm xuất hiện. Truyền nhân Kiếm Tà, Chu Cương Liệt đến, các cường giả Thần Đình phương đông đều hiện ra.

Chỉ có điều khác là trừ thân hình, khuôn mặt các cường giả Thần Đình phương đông và thế lực đến sau cực kỳ rõ ràng ra, mặt gương hiện hình đám người Đinh Hạo, Phùng Ninh bao phủ trong khối không khí mỏng manh mờ ảo, chỉ mơ hồ nghe đối thoại.

- Đáng tiếc, trên người mục tiêu có trọng bảo che lấp thiên cơ, không thể thấy mặt mũi.

Trong khói đen phát ra thanh âm trầm thấp nhỏ giọng nói:

- Ba người kia cũng có trọng bảo sao? Tại sao không thể ngược dòng tìm đến mặt mũi của bọn họ? Thú vị, thú vị.

Thần thông ‘tổ nguyên hồi lưu’ không phải loại hiếm thấy, nhiều cường giả thánh nhân cảnh đều thi triển được nó.

Nhưng nếu đối tượng ‘tổ nguyên hồi lưu’ là cường giả thực lực trên cơ mình sẽ mơ hồ, vài người mang trọng bảo hoặc dùng thần thông khác che lấp thiên cơ sẽ không thể ‘tổ nguyên hồi lưu’.

Người bí ẩn trong khói đen thi triển ‘tổ nguyên hồi lưu’ thậm chí thấy rõ mặt mũi cường giả bán thần cảnh của Thần Đình phương đông, có thể thể thấy thực lực trên đám người kia gấp mười lần, siêu khủng bố.

Người trong khói đen dứt lời đã biến mất tại chỗ.

* * *

Đinh Hạo điều khiển xe ngựa kim loại lửa to lớn trung tâm Kinh Diễm Phật Thiên Quân đi quanh ngoài rìa Lạc Thánh sơn mạch.

Rất nhanh Đinh Hạo tìm theo dấu hiệu Thiên Tôn cận vệ doanh tìm đến đám người Kim Khả Ngôn, thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Thấy Đinh Hạo xuất hiện, đám thể tu Hãn Hải sâm lâm phấn chấn tinh thần chạy lại vái như tìm ra cột trụ chống tinh thần.

- Bái kiến Thiên Tôn đại nhân!

Đinh Hạo chỉ chính giữa Lạc Thánh sơn mạch, hỏi:

- Tình hình bên trong sao rồi?

Kim Khả Ngôn quỳ một gối xuống đất, nói:

- Khởi bẩm Thiên Tôn, từ ba ngày trước tiên khí bạo phát đã có mấy ngàn thể lực khác nhau vào trong, chém giết không dứt, mãi đến lúc này chưa thấy có ai trốn ra. Hai ngày trước có mấy siêu thể lực bày kết giới lớn tại đây, chỉ vào chứ không ra được. Bọn thuộc hạ làm theo lệnh lúc trước đại nhân ra không vào trong, chỉ được một ít tin tức. Nghe nói thuốc dẫn tiên được đã xuất thế, tranh đoạt không rõ ràng . . .

Đinh Hạo gật gù.

Hai ngày trước Đinh Hạo rời khỏi Lạc Thánh sơn mạch, khi đó chưa có cấm chế kết giới gì. Xem ra các đại thể lực phòng ngừa có người hỏi của nhật được thuốc dẫn tiên được nên dứt khoát đóng cửa đánh chó, tiêu trừ vài khả năng, tránh cho thuốc dẫn tiên được rơi vào tay tiểu thể lực.

1246. Chương 1249: Lại Vào Không Gian Hang Động Ngâm.

Vậy là dù ai nếu ra khỏi kết giới sẽ khiến các đại thể lực chú ý, nhẹ thì soát người, nặng thì đánh chết. Người không có thực lực, bối cảnh dù may mắn có thuốc dẫn tiên được cũng không có mạng mang ra ngoài.

Đây chính là ích lợi của đại thể lực.

Vì lúc trước Đinh Hạo ra lệnh nên Thiên Tôn cận vệ doanh không ai vào trung tâm Lạc Thánh sơn mạch mà chiếm mấy thạch phong sụp xuống, con đường, chờ đợi thời cơ thích hợp đến.

Làm như vậy để tránh cho thương vong không cần thiết.

phát hiện Đinh Hạo tìm tòi mà chỉ là cái bóng phản xạ ký ức tồn tại trong người mặc giáp đen che mặt tay cụt kim câu.

Một cái bóng phản xạ đã khủng bố như vậy, nếu là người thật thì sẽ ra sao?

Đinh Hạo không dám tưởng tượng.

Lực sĩ cự kinh tóc lam dẫn theo đồng bạn tới gần cảm ơn Đinh Hạo:

- Đa tạ vị thiếu hiệp này ra tay cứu giúp.

Nếu hôm nay không có Đinh Hạo thì đám người lực sĩ cự kinh tóc lam chết chắc. Nhớ đến hình ảnh khó tin vừa rồi, các chiến sĩ hải tộc rung động vì Đinh Hạo thể hiện ra thực lực cường đại.

Đinh Hạo thuận miệng hỏi:

- Công chúa của các người đâu?

- Thiếu hiệp biết công chúa của chúng ta?

Lực sĩ cự kinh tóc lam mừng rỡ nói:

- Công chúa điện hạ còn ở trong không gian hang động ngầm tranh giành thuốc dẫn tiên dược, cuốn vào cuộc chiến giữa các cường giả thần cảnh. Công chúa điện hạ tạm thời không ra được, chúng ta cũng không biết làm sao. Chúng ta định ra ngoài mời Chiến thần trong tộc giáng xuống ai ngờ gặp đám cường giả mặc giáp đen che mặt, bọn họ ở bên ngoài đường hầm truy sát các cao thủ đi lẻ. Dù là nhân loại hay chủng tộc khác nếu gặp cường giả mặc giáp đen che mặt sẽ bị điên cuồng đồ sát, không biết thuộc phe nào . . .

Đinh Hạo qua loa trả lời:

- Ta và công chúa của các người có duyên gặp mặt một lần.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Thế cục trong không gian hang động ngầm ra sao rồi?

Lực sĩ cự kinh tóc lam không giấu diếm, nói:

- Thần Đinh được một thuốc dẫn tiên dược. Bạch Hổ nhỏ lại xuất hiện ra tay, mạnh mẽ giết mấy cường giả thần cảnh, chiếm một thuốc dẫn tiên dược. Tiểu Viên Vương được một thuốc dẫn tiên dược. Còn lại ba thuốc dẫn tiên dược thì không rõ tung tích, các phe vẫn đang chém giết. Nghe đồn có một người bí ẩn hợp tác với một nữ võ thần trong cơ thể chứa lực lượng chân hoàng cướp được hai thuốc dẫn tiên dược. Tuy nhiên không rõ hai người này đi đâu, các thế lực đều đang tìm kiếm manh mối của bọn họ . . .

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lộ mặt?

Tim Đinh Hạo run lên.

Điều này nghĩa là په phụ thân ra tay?

Đinh Hạo vội hỏi:

- Phật Ma, Thiên Ma có xuất hiện không?

Lực sĩ cự kinh tóc lam lắc đầu, nói:

- Chưa gặp bao giờ.

Đinh Hạo ồ lên, hơi tiếc nuối. Lão tăng nhân Phật Ma Phật Chủ, Thiên Ma Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần chưa xuất hiện là đang chờ cơ hội gì sao? Tình trạng quá mơ hồ.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hỏi tiếp:

- Người có thấy cao thủ khác của Thần Đinh xuất hiện không? Huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, Tam Thần trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn có đến không?

Lực sĩ cự kinh tóc lam liếc Đinh Hạo, không rõ hẳn đứm về phe nào.

Lực sĩ cự kinh tóc lam nghĩ đến ơn cứu mạng của Đinh Hạo, thành thật đáp:

- Huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đúng là có xuất hiện, đấu một trận với Đinh Linh, nữ giao nhân tộc, bất phân thắng bại. Tam Thần ngày xưa không xuất hiện.

Đinh Hạo gật đầu, chấp tay nói:

- Đa tạ.

Đinh Hạo dứt lời biến thành luồng sáng bay nhanh hướng không gian hang động ngầm.

Các chiến sĩ hải tộc liếc nhau, thở phào nhẹ nhõm.

Lực sĩ cự kinh tóc lam nói:

- Thế cục gấp gáp, phải mời thần! Tìm chỗ an toàn bày trận mời thần đi, mở ra con đường để các đại nhân đến.

Chính lúc này có biến đổi không ai ngờ đã xảy ra.

Tiếng âm âm như động đất vang trong thiên địa.

Khe nứt kỳ dị trên bầu trời bỗng bắn ra ánh sáng hoàng kim rực rỡ, từng đoàn sáng vàng mắt thường tổng thấy bay ra khỏi khe nứt, nhiều như giọt mưa rơi xuống đất. Cách mặt đất càng gần thì đoàn sáng vàng càng lớn.

Cuối cùng các đoàn sáng vàng biến thành kiến trúc Thần Điện Hoàng Kim.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng tòa Thần Điện Hoàng Kim đáp xuống đất vừa lúc đặt trên các động ngầm tiểu tiên môn ở Lạc Thánh sơn mạch.

Thoáng chốc có mấy trăm Thần Điện Hoàng Kim sừng sững trên phế tích Lạc Thánh sơn mạch.

- Cái này . . .

- Trời ạ, chuyện gì đây?

- Không lẽ có tiên nhân sắp giáng trần sao?

Các phương thế lực phụ trách cảnh giác vòng ngoài Lạc Thánh sơn mạch thấy hình ảnh này đều ngơ ngẩn, đầu óc nhiều người trống rỗng. Bởi vì hình ảnh trước mắt vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ. Thần Điện Hoàng Kim từ trên trời giáng xuống đã không thể dùng lực lượng pháp tắc tự nhiên giải thích, rõ ràng là tồn tại Đại Thần Tử thông nào đó thiết kế bày.

Nhưng rốt cuộc là ai mà có thực lực khủng bố như vậy? Trong thiên địa này giáng xuống nhiều Thần Điện Hoàng Kim đến thế?

Lực lượng này chỉ có một từ hình dung được nó . . .

Tiên!

Chỉ tiên nhân mới có lực lượng này.

Từng tòa Thần Điện Hoàng Kim cao vài trăm thước, màu hoàng kim chớp lóe ánh sáng rực rỡ. Tầng đá cao hai mươi thước khắc đầy đồ án các loại sinh linh chiến đấu. Từng pho thần tượng vàng đứng bốn phía nền đá Thần Điện Hoàng Kim dùng vai chống khung đỉnh, mỗi một thần tượng như vật sống, ngoài người lượn lờ áp lực nghiền nát người.

Vách tường Thần Điện Hoàng Kim đầy các phù văn kỳ diệu, long ngâm tiếng phượng hót phát ra từ thần điện. Dù cách Thần Điện Hoàng Kim cực xa vẫn cảm ứng được năng lượng siêu khủng bố, vô số cường giả sinh linh quanh Lạc Thánh sơn mạch run cầm cập.

Mê cung dưới lòng đất, không gian hang động ngầm thì các cường giả thế lực không hiểu chuyện gì xảy ra.

Chớp mắt . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Dị biến sinh ra, từng cột sáng vàng bắn ra từ nóc mỗi một tòa Thần Điện Hoàng Kim rạch phá hư không, tầng mây. Các cột sáng như thanh thần kiếm hoàng kim đâm xuyên thiên địa, mặt đất, ngôi sao vào sâu trong vũ trụ.

1249. Chương 1252: Thần Điện Hoàng Kim Và Cố Nhân (hạ).

Cột sáng không biến mất, chúng như các con đường dẫn lực lượng khủng bố trong vũ trụ đưa vào Thạch Chủy thành.

Nhiều người trong đường hầm mê cung động ngấm tiểu tiên môn chưa kịp phản ứng lại đã bị ánh sáng vàng bao phủ.

Đinh Hạo nằm trong số đó.

Khi dị biến xảy ra thì Đinh Hạo đã cảm ứng được, nhưng trước lực lượng kỳ lạ này hắn không kịp phản ứng, không thể giãy dụa.

Toàn thân Đinh Hạo bị ánh sáng vàng bao phủ, cảm giác mất thăng bằng xuyên qua thời không ập đến. Đinh Hạo rất quen với cảm giác xuyên qua vực môn này, khác với vực môn truyền thống là trong ánh sáng vàng này người không thể chống cự. Ngay khi ánh sáng vàng phủ trùm, Đinh Hạo tựa trẻ con mới sinh mất hết lực lượng, dù là huyền khí hay lực lượng cơ thể đều không thể thúc giục.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Có chuyện gì?

Đinh Hạo không biết việc lạ trên mặt đất, còn tưởng đã bước vào trận pháp khủng bố gì.

Cảm giác suy yếu khiến người bất an nhanh chóng biến mất.

Đinh Hạo cảm thấy trước mắt tràn ngập ánh sáng vàng chói lọi, tầm mắt mơ hồ.

Khi Đinh Hạo vận dụng đủ thị lực thích ứngs ánh sáng này thì giật mình phát hiện mọi thứ trước mắt thay đổi. Đinh Hạo không ở trong mê cung ngấm mà là một cung điện hoàng kim kỳ lạ. Cột trụ hoàng kim hình lăng giác chống nóc, vách tường vàng vắn nước, nguyên cung điện trống trải.

Trung tâm cung điện hoàng kim có một khối thủy tinh hình vuông cao hai mươi thước.

Đinh Hạo chưa từng thấy loại thủy tinh lấp lánh, tinh thể to lớn không chút tỳ vết. Nhưng lạ là thủy tinh không trong suốt, nó âm u như vực sâu, nhìn một cái là thủy tinh sẽ kéo linh hồn thoát xác hút người vào vực sâu.

- Đây là đâu?

Đinh Hạo cực kỳ cảnh giác, thúc giục huyền công lên đến đỉnh.

Lại có biến đổi mới.

Trong Thần Điện Hoàng Kim bỗng lấp lánh ánh sáng vàng, khi ánh sáng vụt tắt, từng người xuất hiện khiến đại điện trống trải trở nên chật chội. Ánh sáng tiếp tục, mấy chục giây sau trong đại điện Thần Điện Hoàng Kim có hơn một trăm người.

Đinh Hạo thấy ngay thiên tài thú nhân tộc Tiểu Viên Vương toàn thân đầm máu, tay gã cầm chiến cô nhàn kim. Khí huyết sát quanh thân Tiểu Viên Vương đông không khí, lạnh thấu xương.

- Đây là đâu?

- Sao ta đến đây?

- Là ai mang ta tới đây? Lăn ra cho lão tử!

- Ha ha ha ha ha ha! Lão già Lưu Khải nhà ngươi dám xuất hiện trước mặt ta? Lần này ngươi chết chắc rồi . . .

Có người phát hiện tử địch mình luôn truy sát lẩn trong đám đông, cười gằn.

Tình huống ầm ĩ, lộn xộn.

Những người xuất hiện trong đại điện Thần Điện Hoàng Kim có nhân loại, dị tộc, số lượng khác nhau. Đa số sinh linh bị thương, chảy máu như sớt thường bước ra từ chiến trường địa ngục Tu La. Nhiều người khi xuất hiện còn giữ trạng thái chiến đấu.

Ban đầu ầm ĩ, giết mình qua đi, đám đông nhanh chóng tách ra.

Trong hoàn cảnh xa lạ quen nhau thì tụ lại một chỗ, đây là bản năng, phản ứng đầu tiên của bất cứ sinh linh nào.

Bọn họ đánh giá mỗi một khuôn mặt bên cạnh mình, hơn một trăm người nhanh chóng chia ra hai mươi mấy đoàn thể nhỏ, số lượng khác nhau, biểu tình cảnh giác nhìn bốn phía. Bị hút vào Thần Điện Hoàng Kim đều là các cường giả xuất hiện trong không gian hang động ngầm, mê cung đường hầm, dù là thực lực hay kinh nghiệm đều rất phong phú. Trên vách tường Thần Điện Hoàng Kim phát ra lực lượng đáng sợ, thủy tinh to lớn kỳ dị ngay giữa đại điện làm các sinh linh hiểu đã gặp việc lạ không thể chống cự.

Trước khi tìm hiểu rõ ràng hoàn cảnh xung quanh, mọi người kiềm chế lẫn nhau.

Một mình Đinh Hạo đứng bên một cây cột trụ hoàng kim, hẩn không tham gia bất cứ đoàn đội nào.

Qua thời gian ngắn quan sát Đinh Hạo nhận ra một số người quen trong đám đông, bao gồm truyền nhân của Kiếm Tà, thiên tài tộc Chu Cương Liệt, Đinh Linh, nhóm cường giả thần cảnh của Thần Đình phương đông. Còn có thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông.

Đều là cao thủ rất mạnh.

Có kẻ kinh ngạc nói:

- Thần Điện Hoàng Kim này là thứ gì? Tại sao bốn phía không có cửa? Đây là đất chết, mộ phần, không thể nhìn ra ngoài xem đây là đâu.

Giọng người đó cực kỳ chói tai trong không khí yên tĩnh.

Nhiều người thế này mới chú ý thấy Thần Điện Hoàng Kim đúng là không có cửa sổ hay cửa cái, là nhà giam phong kín.

Một cường giả thần cảnh toàn thân đầm máu hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ta muốn nhìn xem là ai đang giả thần giả quỷ!

Cường giả thần cảnh toàn thân đầm máu đi tới trước vách hoang kim vung nắm đấm, muốn đánh nát vách tường để chạy ra ngoài. Thực lực của cường giả thần cảnh toàn thân đầm máu rất mạnh, vung nắm đấm có lôi điện xẹt xung quanh như thiên nộ.

Nhưng mà . . .

Chợt vang tiếng hét thảm:

- A!

Vách tường hoàng kim bắn ra lôi điện càng khủng bố hơn. Cường giả thần cảnh toàn thân đầm máu có sức chiến đấu cảnh giới bán thần cảnh bị sét đánh thành tro khét đen.

Tất cả cường giả sinh linh bị rung động.

Một cường giả sức chiến đấu bán thần cảnh nếu không bị áp lực trong thiên địa hạn chế thì đã là cường giả thần cảnh trung giai, vậy mà bị vách tường Thần Điện Hoàng Kim bắn ngược chết, không có chút đường né tránh. Loại lực lượng này quá khủng bố, dù là cường giả thần cảnh cao giai cũng chỉ có thế.

Một số cường giả định đánh thủng vách tường chạy ra thấy kết cục của cường giả thần cảnh toàn thân đầm máu thì rớt vòi.

Đinh Hạo cũng giật mình.

Đinh Hạo luôn lặng im quan sát bốn phía, đặc biệt chú ý đám cường giả Phùng Ninh truyền nhân của Kiếm Tà, thiên tài tộc Chu Cương Liệt, Đinh Linh, nhóm cường giả thần cảnh của Thần Đình phương đông. Còn có thanh niên áo trắng như tuyết truyền nhân Bích Lạc tiên tông có sức chiến đấu kinh người. Đinh Hạo khẳng định trong Thần Điện Hoàng Kim vẫn tồn tại áp lực thiên địa kỳ dị, cảnh giới huyền khí của nhiều người giảm thấp.

Có người kinh kêu:

- Mau nhìn xem, đây là cái gì?

Mọi người dọc theo ánh mắt kẻ lên tiếng ngẩng đầu nhìn, phát hiện từ không hư không cao chừng mười thước xuất hiện mười cái ghế hoàng kim lơ lửng trong không trung, tỏa ánh sáng rực rỡ. Hình dạng mỗi cái ghế khác nhau, có chiến thú, hoa cỏ, vũ khí, sinh linh, tọa hình tinh xảo như mười ngai vàng.

Đinh Hạo kinh hoàng, vì hắn nhớ rõ lúc trước đã quan sát cẩn thận Thần Điện Hoàng Kim nhưng không thấy mười chiếc ghế hoàng kim này, nghĩa là chúng chỉ mới xuất hiện. Không lẽ có tồn tại bí ẩn nào đứng sau lưng điều khiển Thần Điện Hoàng Kim?

Nghĩ đến đây lòng Đinh Hạo lạnh lẽo.

Loại cảm giác này tựa như con thú bị nhốt trong lồng, không có khả năng nắm giữ vận mệnh của mình.

Đinh Hạo đành tự an ủi mình:

- Hy vọng không phải như thế, nếu không thì tồn tại nhốt nhiều cường giả như vậy quá khủng bố.

Chính lúc này, con người Đinh Hạo co rút.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm đám người.

Khoảng hai trăm thước, đằng sau lưng đám binh sĩ Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông, mé bên một cột trụ hoàng kim có thiếu nữ mặc chiến y đỏ yêu kiều đứng. Khuôn mặt thiếu nữ thanh tú xinh đẹp, thân hình nhỏ xinh hoàn mỹ, ngọc cốt băng cơ. Mắt thiếu nữ lóe tia điện bạc, chân mày anh khí hiếm thấy, đuôi mày nhướng lên như kiếm bén bay xéo vào thái dương tăng thêm phần sắc bén.

1250. Chương 1253: Cuộc Chiến Thiên Tuyền.

Đây là một thiếu nữ cực kỳ hoàn mỹ, nhưng điều hấp dẫn Đinh Hạo không phải khuôn mặt xinh đẹp của nàng hay khí chất sắc bén tựa sát thần.

Chỉ vì Đinh Hạo quen thiếu nữ này.

Vũ Diệt Tuyệt.

Thiếu nữ Nam Vực Vũ Diệt Tuyệt Đinh Hạo từng gặp trong chiến trường bách thánh. Tại cuộc chiến giành ba thần khí, Vũ Diệt Tuyệt có được thần khí Trấn Thần Ấn, từng sóng vai chiến đấu với Đinh Hạo. Vũ Diệt Tuyệt là một nữ nhân có thực lực cường đại, thân phận bí ẩn, có nhiều thuộc hạ cao thủ.

Đinh Hạo thấy hai người khổng lồ đầu trọc giống như nhau như đúc bên cạnh Vũ Diệt Tuyệt.

Là A Nặc, Sử Ngõa.

Đinh Hạo không thấy người khổng lồ Tân Cách đầu.

A Nặc, Sử Ngõa cung kính đứng bên cạnh Vũ Diệt Tuyết, cảnh giác nhìn bốn phía. Ba người có vẻ không hòa hợp đám đông. Đặc biệt khí thế lạnh lùng ngăn cách người khác từ Vũ Diệt Tuyết làm một số tiểu đoàn thể muốn lôi kéo ba người nhưng không dám.

Không ngờ đám người Vũ Diệt Tuyết, A Nặc, Sử Ngõa cũng xuất hiện trên Thần Ân đại lục.

Đinh Hạo ngây người, suy đoán rất có thể Nam Vực xảy ra biến cố, có thứ gì giống với trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá đưa một số thể lực Nam Vực đến Thần Ân đại lục. Nói vậy thì khi đó không chỉ có mỗi Bắc Vực là gió mây vần vũ.

Lòng máy động, Đinh Hạo âm thầm tới gần Vũ Diệt Tuyết, A Nặc, Sử Ngõa.

A Nặc liếc hướng Đinh Hạo ngay, thần kinh căng thẳng, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Thực lực của người khổng lồ đầu trọc này cường đại hơn lúc trước, gã tu luyện lực lượng cơ thể, thú lực hình xăm không bị áp chế nhiều, có khí thế mạnh mẽ phát ra.

Đinh Hạo không đến quá gần, chỉ cười với Vũ Diệt Tuyết, A Nặc, Sử Ngõa.

Vũ Diệt Tuyết luôn nhìn chằm chằm Tiểu Viên Vương bỗng ngẩng đầu, dường như cảm ứng được gì, mắt lạnh băng lóe tia kinh ngạc liếc hướng Đinh Hạo. Vẻ mặt Vũ Diệt Tuyết nghi ngờ giây sau lại nhìn hướng Tiểu Viên Vương.

Tiểu Viên Vương cảm giác được ánh mắt của Vũ Diệt Tuyết, nhú mày.

Tiểu Viên Vương cảm giác chiến ý đậm đặc trong đôi mắt anh khí của thiếu nữ xinh đẹp này, không phải hận mà là con mồi bị nhắm trúng. Bản năng bị uy hiếp làm Tiểu Viên Vương siết chặt chiến côn hoàng kim.

Một thanh âm cổ xưa máy móc vang lên trong Thần Điện Hoàng Kim:

- Cuộc chiến thiên tuyển bắt đầu!

Mọi người chưa hiểu ra sao từ nóc chiếu xuống một cột sáng hoàng kim vừa đúng bao bọc một người.

Người thứ nhất bị cột sáng hoàng kim chiếu vào là cường giả vũ tộc phương tây.

Cường giả vũ tộc phương tây biến sắc mặt định tránh cột sáng hoàng kim nhưng lúc này ánh sáng chớp lóe, cột sáng hoàng kim nhanh chóng biến đổi từ người này đến người kia như đèn pha.

Đang lúc mọi người sửng sốt chợt vang tiếng đình, cột sáng hoàng kim rơi vào cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen, ngừng lại.

Mọi người nhìn chằm chằm vào cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen.

Mặt cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen mờ mịt.

Vèo một tiếng cột sáng hoàng kim và cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen biến mất.

Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen là một cao thủ cảnh giới đỉnh Võ Thánh cảnh, sau khi bị áp lực thiên địa suy yếu rút xuống sức chiến đấu nửa bước Võ Vương cảnh. Trong hơn một trăm người thì cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen chỉ xem như trung đẳng, gã đột nhiên biến mất khiến mọi người bản năng thụt lùi.

Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen đã đi đâu?

Có chuyện gì?

Lòng mỗi người sờn gai ốc.

Có người chỉ vào khối thủy tinh lớn đặt giữa Thần Điện Hoàng Kim, hét lên:

- Mau nhìn chỗ đó!

Đinh Hạo nhìn qua, lòng kinh hoàng. Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen mới bị cột sáng hoàng kim truyền tống nay xuất hiện trên mặt kính thủy tinh to lớn.

Mặt kính thủy tinh to lớn như màn hình tinh thể lỏng chiếu hình ảnh không biết truyền từ đâu.

Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen biểu tình cảnh giác, ngạc nhiên nhìn bốn phía. Không gian nơi cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen ở mây mù lượn lờ, là lôi đài hoàng kim có đường kính ngàn thước. Bốn thần trụ hoàng kim sừng sững điêu khắc rồng năm, ly long sống động. Bốn phía có thần long trong suốt màu vàng bay quanh quần lôi đài hoàng kim.

Lại một luồng sáng vàng chớp lóe, một người khác bị đưa vào lôi đài hoàng kim.

Là một cường giả thú nhân tộc mình người đầu hổ, trên trán bạch hổ có chữ vương to như lửa đốt cháy, thân hình vạm vỡ, móng có cái đuôi trắng vằn thô nặng, uy phong lẫm lẫm. Biểu tình cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc chất chứa kinh ngạc, cảnh giác, rõ ràng cũng bị cột sáng hoàng kim bỗng nhiên truyền tổng đến lôi đài hoàng kim.

Tiểu Viên Vương trông thấy cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc thì con ngươi co rút.

Nhiều người trong Thần Điện Hoàng Kim thông qua mặt kính thủy tinh to lớn nhìn thấy cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen, cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc phát hiện đối phương, ngậy ra. Bỗng nhiên cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen, cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc nghe được điều gì, trong mắt tràn ngập địch ý.

Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen biến thành luồng sáng bay ra ngoài lôi đài hoàng kim.

Tuy nhiên . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thần trụ rồng năm ly long rung rinh, minh văn vàng chớp lóe, phản lực mạnh mẽ hất cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen bay về chỗ cũ khước môi tràn máu.

Rõ ràng lôi đài hoàng kim thiết kế cấm chế, không thể rời khỏi.

Cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc ngửa đầu gầm rống hóa thành luồng sáng công kích cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen.

Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen lộ biểu tình hoảng hốt, liên tục thụt lùi mãi đến mép lôi đài hoàng kim bị buộc phải đánh lại.

Trận chiến đấu này không có gì bất ngờ xảy ra.

Thực lực của cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc mạnh hơn, chiến đấu kéo dài mấy chục giây thì cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen vỡ vụn, chết. Nội tạng cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen rơi đầy đất, tứ chi nát vụn.

Các cường giả Thần Đình phương đông trong Thần Điện Hoàng Kim thấy hình ảnh trên mặt kính thủy tinh to lớn tức giận gào lên.

Lôi đài hoàng kim lóe ánh sáng vàng bao phủ cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc, tuyền tổng gã rời đi. Mặt kính thủy tinh to lớn vụt tắt, hình ảnh biến mất.

Mọi người im lặng.

Bọn họ biết hình ảnh vừa trông thấy là sự thật.

Cường giả Thần Đình phương đông mặc giáp đen chết thảm thật sự.

Lôi đài hoàng kim tồn tại ở nơi đâu?

Cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc chiến thắng không phải sinh linh trong Thần Điện Hoàng Kim nhưng bị cột sáng hoàng kim truyền tổng vào lôi đài hoàng kim, thắng xong lại bị đưa đi. Mọi người hiểu được có lẽ không chỉ có một Thần Điện Hoàng Kim, cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc đến từ Thần Điện Hoàng Kim khác.

Chính lúc này . . .

Thanh âm cổ xưa máy móc lạnh lùng nói:

- Cuộc chiến thiên tuyển bắt đầu.

1251. Chương 1254: Huyết Tình Ma Thiềm.

Vẫn là cột sáng hoàng kim từ nóc chiếu xuống không ngừng đổi vị trí, dường như đang tuyển chọn cái gì. Cột sáng hoàng kim lựa nhân tuyển thích hợp nhất trong hơn một trăm sinh linh cường giả, cuối cùng ngừng lại ở cường giả vũ tộc phương tây.

Chớp mắt cường giả vũ tộc phương tây bị truyền tống đi.

mặt kính thủy tinh to lớn trong Thần Điện Hoàng Kim quả nhiên lại sáng lên, nhưng lôi đài hoàng kim lần này là cái khác. Lôi đài hoàng kim là thần tượng võ sĩ hoàng kim, ấy ngàn thước, hai tay nâng một vòng tròn to đường kính ngàn thước. Vòng tròn vàng này chính là lôi đài mới.

Cường giả vũ tộc phương tây xuất hiện trong vòng tròn vàng, nhỏ bé như một con kiến.

Rất nhanh cột sáng hoàng kim tuyển tống đối thủ cho cường giả vũ tộc phương tây là một thanh niên mặc áo xanh, mặt đeo mũ giáp ánh bạc.

Chỉ đối diện giây lát sau cường giả vũ tộc phương tây, thanh niên mặc áo xanh, mặt đeo mũ giáp ánh bạc nghe được cái gì, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên trời. Cường giả vũ tộc phương tây chất vấn điều gì nhưng vô ích, vì nguyên nhân nào đó mà gã công kích trước. Cường giả vũ tộc phương tây xông hướng thanh niên mặc áo xanh, mặt đeo mũ giáp ánh bạc.

Cường giả vũ tộc phương tây có sáu cánh, xương như vương tộc trong vũ tộc, tuy màu cánh là sắc trắng bình thường nhưng thực lực đỉnh Võ Thánh cảnh nhân loại, sau khi áp lực thiên địa suy yếu đại khái sức chiến đấu cỡ Võ Vương cảnh, không thể khinh thường.

Cường giả hải tộc toàn thân đầm máu nhìn mặt biển đỏ hung dữ, lòng máy động ném chiến kích dăng cấp huyền khí xuống. Chiến kích rời khỏi khu vực cây lõi đài hoàng kim thì có từng ngọn sóng như cá mập phóng lên cao cắn nuốt.

Rất nhiều người trong Thần Điện Hoàng Kim kinh kêu.

Vốn tưởng lõi đài hoàng kim không có cấm chế, có lẽ bọn họ sẽ thoát khỏi nơi đáng sợ này không ngờ nó vẫn rất bí ẩn. Bất cứ tồn tại nào hể rời khỏi cây lõi đài hoàng kim là sẽ bị nước biển đỏ cắn nuốt hòa tan.

Lúc này Đinh Hạo điều dưỡng xong, đứng dậy nhìn mặt kính thủy tinh to lớn.

Chiến đấu kết thúc, mặt kính thủy tinh to lớn vụt tắt.

Rất nhanh cột sáng hoàng kim chớp lóe, cường giả hải tộc người đầy vết thương nặng bị truyền tống trở lại Thần Điện Hoàng Kim.

Trong phút chốc mấy chục cường giả hải tộc bao vây cao thủ đỏ vào giữa, bảo vệ gã. Trong đó có lực sĩ cự kinh tóc lam luôn đi theo bên công chúa nhân ngư hải tộc, chắc gã có thực lực cao nhất trong đám cường giả hải tộc, tạm thời là thủ lĩnh toàn bộ cường giả hải tộc trong Thần Điện Hoàng Kim.

Cột sáng hoàng kim lại hiện ra, lần này Chu Cương Liệt bị chọn.

Trong Thần Điện Hoàng Kim chỉ có Chu Cương Liệt là thú nhân tộc duy nhất không đứng bên cạnh Tiểu Viên Vương. Chu Cương Liệt trắng trẻo mập mạp như con nhà giàu, vai vác đỉnh ba, đứng xiêu vẹo bên cạnh Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà trông như chủ tớ.

Có người kinh kêu:

- Ủa? Vật nuôi cũng bị chọn?

Chu Cương Liệt cười toe toét đổi biểu tình nổi giận, khoe môi co giật.

Chu Cương Liệt chửi đồng:

- Người mới là vật nuôi, cả nhà người đều là vật nuôi! Có ngon nhào vô đây, lão tử bảo đảm không đánh chết người!

Chu Cương Liệt chưa nói xong đã bị cột sáng hoàng kim truyền tống đi.

Người bị chửi thối đầu thì trở mặt lú lười.

Mọi người cùng nhìn chăm chăm vào mặt kính thủy tinh to lớn ở giữa Thần Điện Hoàng Kim, đã thói quen chuyện sắp xảy ra. Bọn họ muốn nhìn đối thủ của người heo này là gì.

- Là một vị cường giả thần cảnh . . .

Mọi người trông thấy đối thủ của Chu Cương Liệt, đó là một cường giả thần cảnh của Thần Đình phương đông có biệt hiệu là Bát Hoang Đạo Minh.

Cường giả thần cảnh Bát Hoang Đạo Minh rất nổi tiếng trên đại lục phương đông, thực lực nổi bật về đạo thuật. Tương truyền cường giả thần cảnh Bát Hoang Đạo Minh từng ở trong cao thủ quân tây chinh của Thần Đình phương đông, sau này xảy ra chuyện Đại Thần Tử, người này đầu vào Ngụy Thần Đế. Huyền khí hỏa hệ phối hợp với đạo pháp bá đạo, lúc trước Bát Hoang Đạo Minh là chủ soái địa quân Thần Đình phương đông tại Thạch Chủy thành.

Có người vui sướng khi người gặp họa:

- Con heo này xui rồi.

Một cường giả thần cảnh của Thần Đình phương đông thoải mái trêu chọc:

- Ngay cả cường giả thú nhân tộc còn xem thường làm bạn với hần, heo duyên của hần không được tốt mấy.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông khác thở phào nhẹ nhõm:

- Ván này Đạo Minh đại nhân thắng chắc.

Nghे các cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đối thoại, đám cường giả thú nhân tộc bên cạnh Tiểu Viên Vương cười khẩy. Tuy các cường giả thú nhân tộc không mấy thích Chu Cương Liệt nhưng rất phục thực lực của người heo này. Dù là Tiểu Viên Vương vị thần trong lòng các cường giả thú nhân tộc đối đầu với Chu Cương Liệt cũng không chắc chắn sẽ thắng.

Đinh Hạo tò mò nhìn mặt kính thủy tinh to lớn.

Đinh Hạo muốn biết cường giả thú nhân tộc như Trư Bát Giới có thực lực gì mà buộc Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà đến phát điên, nhưng gặp đối thủ Bát Hoang Đào Minh cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông rất khó nói Xích Hổ bộ lạc sẽ thắng.

Đây là quyết đấu thua sẽ chết.

* * *

Một nén nhang sau.

Toàn bộ sinh linh trong Thần Điện Hoàng Kim trợn mắt há hốc mồm.

Đặc biệt là mấy cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông lúc trước lên tiếng trêu chọc đù lộ biểu tình giết mình, khó tin. Khi bọn họ thấy đinh ba của Xích Hổ bộ lạc chấn vỡ thần đao của Bát Hoang Đào Minh, giết chết cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông nổi tiếng như cồn thì các cường giả Thần Đình biểu tình cực kỳ khó xem như nuốt thậ chuột.

Lúc trước trong mấy trận quyết đấu toàn là cường giả Thần Đình phương đông chết.

Mục Thiên Dương bá chủ đại lục phương đông nhưng khoảng thời gian gần đây liên tục gặp đả kích, cho người cảm giác nó lung lay sắp đổ. Bây giờ trên lôi đài hoàng kim có mấy cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông chết trận, quá bẽ mặt.

Mặt Đinh Linh không biểu tình.

Mấy cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông bên cạnh Đinh Linh đầu chân mày tràn ngập sát khí.

Bát Hoang Đào Minh cường giả thần cảnh là nhân vật quan trọng trong Thần Đình phương đông, Thần Đình rất khó chấp nhận việc gã chết dù là ở trên lôi đài hoàng kim. Mặc kệ là ai giết Bát Hoang Đào Minh cường giả thần cảnh quan trọng với Thần Đình phương đông thì phải trả giá đắt, nếu bỏ lơ thì uy nghiêm Thần Đình sẽ hoàn toàn đánh mất.

Mấy cường giả lúc trước giễu cợt Chu Cương Liệt lúc này gục mặt xuống, lẩn vào trong đám đông. Bọn họ sợ bị tên đầu heo quay về tính sổ.

Ánh sáng vàng chớp lóe.

Chu Cương Liệt bị tuyên tống về Thần Điện Hoàng Kim, trên người có mấy chỗ bị thương.

1254. Chương 1257: Đinh Hạo Diên Cường.

Giết một cường giả thần cảnh phải trả giá đắt. Đạo pháp của Bát Hoang Đào Minh cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đúng là vô cùng đáng sợ, chỉ tiếc tu vi huyền khí bị áp chế, sức chiến đấu thật sự cỡ trung giai thánh nhân cảnh nên đành nuốt hận dưới đinh ba. Bát Hoang Đào Minh cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông để lại mấy vết thương lưu niệm trên người Chu Cương Liệt.

Chu Cương Liệt lầm bầm:

- Không hiệu quả, không có chút hiệu quả.

Chu Cương Liệt bắt đầu đi tới bên cạnh Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, thản nhiên ngồi xuống chữa thương như vào chốn không người.

Nghe ba chữ ‘Không hiểu quả’ là Phùng Ninh cảm thấy gia người.

Bị Chu Cương Liệt quần quýt cả ngày lẫn đêm đánh nhau, Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà mệt muốn xỉu, đây là chuyện khủng bố nhất thế giới. Mỗi lần đánh nhau xong Chu Cương Liệt lầm bầm ba chữ ‘Không hiểu quả’, bởi vì ‘tam thập thiên cương’ thần thông của gã không đột phá nên tiếp theo sẽ là trận chiến đấu càng điên cuồng hơn.

Nói thật là nếu có thể giết con heo này thì Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, Tiểu Viên Vương đã sớm làm.

Chu Cương Liệt xem cuộc chiến thiên tuyển sinh tử là cơ hội đột phá ‘tam thập thiên cương’ thần thông, tiếc rằng Bát Hoang Đạo Minh cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đã chết, không cho gã chút linh cảm.

Ngay khi Chu Cương Liệt ngồi xuống thì mấy chục bóng người bao vây lại.

Người dẫn đầu là Đinh Linh.

Các cường giả Thần Đình phương đông biểu tình gian ác nhìn Chu Cương Liệt, sát khí tràn ngập trong không trung.

Đinh Linh nhìn Chu Cương Liệt:

- Giết người đền mạng.

Biểu tình Đinh Linh lạnh nhạt nói:

- Cho người cơ hội đánh trả, người Thần Đình không thể chết vô ích.

Ai ngờ Chu Cương Liệt không thèm nhìn Đinh Linh.

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà ôm thanh trường kiếm tinh cương bình thường, nhường mày nói:

- Cút!

Biểu tình Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà không thèm để mắt mấy chục cường giả tuyệt đối trước mặt mình.

Một cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông nhẹ răng cười nói:

- Tiểu tử thôi, người dám nói kiểu đó với Đinh Linh điên hạ?

Cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông bước ra một bước, bàn tay biến thành kim loại vỡ một chưởng.

Cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông nói:

- Đưa người lên đường!

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà ôm trường kiếm tinh cương, không nhúc nhích.

Ngay khi bàn tay cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông sắp chạm vào người Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà thì xảy ra chuyện khó tin. Một luồng sáng vàng sấm chớp từ nóc Thần Điện Hoàng Kim giáng xuống người cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông.

Cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông thành đồng than trong chớp mắt, không khí thoang thoang mùi thịt nướng nồng nặc.

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà phe phẩy không khí trước mũi, cục than hình người sụp đổ tan biến.

Đám cường giả Thần Đình phương đông Đinh Linh thay đổi sắc mặt, biểu tình cực kỳ khó xem.

Trong khoảnh khắc này mọi người hiểu đây là trừng phạt của lực lượng pháp tắc. Tựa như cường giả nửa bước thần cảnh của Thần Đình phương đông ban đầu muốn phá vách tường bị bắn ngược về. Trong Thần Điện Hoàng Kim này trái lực lượng pháp tắc sẽ bị vô tình xóa sổ, người trong Thần Điện Hoàng Kim tàn sát nhau là trái với pháp tắc.

Ánh mắt Đinh Linh độc ác trừng Chu Cương Liệt:

- Thần Đình sẽ không bỏ qua cho người.

Đinh Linh nhìn hướng Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, bổ sung thêm:

- Và cả người.

Chu Cương Liệt phớt lờ Đinh Linh.

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà thì nhún vai.

Đám cường giả Thần Đình phương đông Đinh Linh xanh mặt quay về.

Trước khi tìm hiểu rõ ràng Thần Điện Hoàng Kim bọn họ không muốn dùng thân mình thử pháp tắc trừng phạt khủng khiếp đâu. Không ai dám vỗ ngực bảo đảm bản thân chịu được lôi điện hoàng kim khủng bố đó đánh trúng.

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, không để bụng đám cường giả Thần Đình phương đông Đinh Linh cảnh cáo.

Tuy rằng Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà hận không thể đánh chết con heo người này nhưng đó là nếu gã ra tay. Nếu người khác giết Chu Cương Liệt ngay trước mắt Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà thì gã tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn. Không nói cái khác, quan hệ sư phụ hai bên khiến Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà phải đứng về phe Chu Cương Liệt làm gã ngứa răng.

Cột sáng hoàng kim tiếp tục chớp lóe tìm kiếm thí sinh trong đám người.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Số người trong Thần Điện Hoàng Kim liên tục giảm bớt.

Có người chết trận khi bị đưa đến lôi đài hoàng kim, không còn quay về, phần trăm chết chóc khoảng năm mươi. Nửa ngày qua đi, cường giả trong Thần Điện Hoàng Kim hầu như đều lên lôi đài hoàng kim một lần.

Đám người Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, Đinh Linh, Vũ Diệt Tuyệt đều được chọn và đánh bại đối thủ của mình.

Không khí dần nặng nề hơn.

Bởi vì cuộc chiến thiên tuyển lôi đài hoàng kim đợt thứ hai sắp bắt đầu.

Vòng quyết đấu này càng tàn khốc hơn.

Qua vòng thứ nhất mạnh thắng yếu đào thải, sinh linh đứng trên lôi đài hoàng kim đều là cao thủ siêu cường đại. Dù là Đinh Hạo khi gặp một cường giả thần cảnh trung giai tông môn nhân loại khác cũng suýt bị thương. May mắn áp lực trong thiên địa suy yếu cường giả thần cảnh đó rút xuống cảnh giới bán thần cảnh, nếu không thì Đinh Hạo đã chẳng thể còn sống xuống lôi đài hoàng kim.

Đám người Chu Cương Liệt, Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, Đinh Linh, Vũ Diệt Tuyệt đều gặp cường địch, trải qua trận khổ chiến.

A Nặc bên cạnh Vũ Diệt Tuyệt mất một cánh tay trong đợt chiến đấu sinh tử vòng hai, bị thương nặng đến không thể chữa lành trong thời gian ngắn. Khi vòng thứ ba càng tàn khốc hơn bắt đầu chắc chắn A Nặc không sống nổi.

Nhiều cường giả vốn rất tự tin vào mình giờ biểu tình trầm trọng.

Chiến đấu thế này thật là rất đáng sợ.

Tất cả cường giả vào trung tâm Lạc Thánh sơn mạch như con heo, gà chọi bị nuôi, buộc phải chiến đấu sinh tử trên lôi đài hoàng kim. Có lúc cường giả cùng một tông môn bị đưa lên lôi đài hoàng kim, không thể không tử chiến với sư môn bằng hữu của mình.

Trong đó có người từ chối chiến đấu, kết quả bị tia chớp hoàng kim giáng xuống lôi đài hoàng kim nghiền thành tro.

Tình cảnh quá tàn nhẫn.

Có người muốn đối kháng, bỏ trốn nhưng đều bị tia chớp hoàng kim đánh chết. Trong đó có một cường giả thần cảnh trung giai đối kháng với tia chớp hoàng kim lâu cỡ một nén nhang, tiếc rằng cuối cùng hao hết lực lượng bị giết chết.

Sau này rất nhiều người đều nhận mệnh, chỉ có liên tục chiến đấu, đánh bại đối thủ mới sống tiếp được.

Nhớ lại những gì mình trải qua, mỗi người cảm thấy như mơ ác mộng.

- A! Là ai tạo ra sát cục này? Ta hận!

- Nếu ta sống đi ra ngoài thì ta thề nhất định sẽ tìm ra hung thủ sau màn, băm vằm xác hắn ra, nghiền xương thành tro . . .

- Sao có thể như vậy? Tiên khí rút cuộc ở đâu?

Vô số sinh linh cường giả gào thét nhưng cuối cùng chết trận.

Chỉ mới nửa ngày Thần Điện Hoàng Kim nơi Đỉnh Hạo ở có hơn một trăm cường giả, sinh linh các tộc cuối cùng sót lại hai mươi mấy người. Đa số cường giả chết trận trên lôi đài hoàng kim.

1255. Chương 1258: Đỉnh Hạo Điên Cuồng (hạ).

Có người ngạc nhiên kêu lên:

- Không ngờ đối thủ lần này của hắn là một con mèo . . .

Đỉnh Hạo ngẩng đầu lên nhìn, lòng thít chặt.

Lần này người bị cột sáng hoàng kim chọn truyền tống đi chiến đấu là Chu Cương Liệt mập mập, cảnh tượng là lôi đài hoàng kim cây trôi trên biển máu. Đối thủ của Chu Cương Liệt là con mèo mập lông trắng đáng yêu, sau lưng mọc hai đôi cánh.

Là Tà Nguyệt!

Tim Đỉnh Hạo run lên, hắn đứng bật dậy, hồi hộp nhìn mặt kính thủy tinh to lớn.

- Bây giờ người bị thương nặng, nếu ta giết người là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tin tưởng Tà Nguyệt có biết cũng khinh thường. Chờ người khỏe thì ta và người sẽ đấu một trận.

Chu Cương Liệt gật đầu, nói:

- Tốt.

Đinh Hạo cúi đầu, thở dài, im lặng. Đinh Hạo cố đè nén sát ý, thù hận. Đinh Hạo đi tới cột trụ hoàng kim cách trăm thước, khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt điều dưỡng.

Tĩnh táo nghĩ lại thì đại ma vương Tà Nguyệt chết có lẽ không trách được Chu Cương Liệt, người heo này bị buộc lên lôi đài hoàng kim. Hung thủ thật sự là tồn tại đứng sau lưng chế tạo tất cả.

- Phải sống sót rời khỏi đây.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn mười ngai vàng lơ lửng trong Thần Điện Hoàng Kim, lòng chợt hiểu ra. Có lẽ mãi khi người sống sót trong Thần Điện Hoàng Kim chỉ còn mười người mới kích phát ra biến đổi gì?

- Thì ra người đến từ Vãn Kiếm tông?

Từ khi nào Vũ Diệt Tuyệt đã đến trước mặt Đinh Hạo, tò mò đánh giá hắn.

Vũ Diệt Tuyệt mở miệng hỏi:

- Người họ Đinh?

Đinh Hạo không mở mắt ra, bình tĩnh nói:

- Bây giờ ta không muốn nói chuyện.

Mặt Vũ Diệt Tuyệt cứng ngắc, biểu tình kỳ dị.

Vũ Diệt Tuyệt nói:

- Được rồi, ta biết bây giờ tâm tình của người không tốt, vậy không nói. Nhưng ta tin một ngày nào đó có lẽ chúng ta có dịp nào ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng.

Vũ Diệt Tuyệt nói xong xoay người đi.

Trong phút chốc nguyên Thần Điện Hoàng Kim tĩnh lặng.

Cột sáng hoàng kim vẫn chớp lóe, lần này người bị chọn là Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà. Phùng Ninh bị truyền tống đi lôi đài hoàng kim bàn tay phật đà, đối thủ là một người bị mặt giáp đen, chắc cùng nhóm với người mặc giáp đen che mặt tay cụt kim câu lúc trước tàn sát các cường giả trong đường hầm mê cung, thực lực rất khủng khiếp. Cường giả mặc giáp đen che mặt và Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà đấu kịch liệt.

Cường giả mặc giáp đen che mặt không phải lần đầu xuất hiện trên lôi đài hoàng kim, có nhiều đồng bạn trước đó đã chết, có vẻ thể lực của bọn họ không tầm thường.

Cuối cùng Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà chiến thắng đối thủ, bị cột sáng hoàng kim truyền tống trở về.

Phùng Ninh bị thương, một cánh tay gần như bị cường giả mặc giáp đen che mặt chặt đứt chỉ còn nửa khúc xương dính liền, máu chảy xuống. Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà vừa trở về Thần Điện Hoàng Kim liền vận khí điều dưỡng, giành giật từng giây hồi phục thực lực.

Đinh Linh và ba cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông thầm nhủ đáng tiếc.

Lúc trước sau khi gây xích mích, đám người Đinh Linh, cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông chỉ mong Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, Chu Cương Liệt chết trên lôi đài hoàng kim, đáng tiếc không như mong muốn.

Đương nhiên nếu không có trừng phạt tia chớp hoàng kim che chở thì có lẽ đám người Đinh Linh, cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đã thừa dịp công kích giết chết Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, Chu Cương Liệt.

Thời gian trôi qua.

Liên tục có người bị cột sáng hoàng kim truyền tống đến lôi đài hoàng kim.

Chiến đấu vô cùng thảm khốc.

Đối với bất cứ ai bị cột sáng hoàng kim truyền tống đi có nghĩa là chết, càng về sau gặp đối thủ càng cường đại. Sống và chết cách nhau đường tơ kẽ tóc, một sai sót nhỏ đủ làm các cường giả nuốt hận.

Không ngừng có người chết đi.

Cuối cùng người của Thần Đình phương đông chỉ còn một mình Đình Linh, ba cường giả thần cảnh trung giai đều chết trận trên lôi đài hoàng kim.

Ngoài ra còn một cường giả vũ tộc phương tây tám cánh, một cường giả giao nhân tộc toàn thân màu chàm gian nan chiến đấu sống còn.

Cường giả hải tộc cuối cùng chỉ còn lực sĩ cự kinh tóc lam luôn theo bên công chúa nhân ngư hải tộc, gã khá may mắn toàn gặp đối thủ bị thương nặng. Trong tay lực sĩ cự kinh tóc lam có một vũ khí bí mật, nhiều lần cứu mạng gã.

Người Đình Hạo đầy vết thương nhưng trạng thái tốt nhất trong đám người, hắn chiến đấu nhiều trận chưa từng dùng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá.

Chu Cương Liệt, Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà cũng sống.

Thú nhân tộc chỉ còn một mình Tiểu Viên Vương, cường giả thú nhân tộc bên cạnh gã đều chết trên lôi đài hoàng kim. Thiên tài thú nhân tộc Tiểu Viên Vương siết chặt trường côn hoàng kim bị thương hủ, ngược đốt cháy thù hận.

Vũ Diệt Tuyệt có thần khí Trấn Thần Ấn che chở vượt qua ải cuối cùng. A Nặc thuộc hạ của nàng bị thương quá nặng, không chống nổi đến trận cuối cùng. Người khổng lồ đầu trọc Sử Ngõa thì may hơn một chút, sống tiếp.

Sau cuộc chiến thần tuyến tàn khốc, cuối cùng chỉ còn mười người trong Thần Điện Hoàng Kim.

Khi người khổng lồ đầu trọc Sử Ngõa đánh trận cuối xong bị cột sáng hoàng kim truyền tống về Thần Điện Hoàng Kim, quả nhiên có biến đổi kỳ dị. Mười ngai vàng tỏa ánh sáng chói lòa bao phủ mười người.

Mọi người giật nảy mình.

Không lẽ bắt đầu truyền tống chiến đấu?

Lúc này người còn lại trong Thần Điện Hoàng Kim đa số mình đầy vết thương, vô cùng mệt mỏi, dầu hết đèn tắt. Nếu kêu bọn họ chiến đấu nữa thì chết chắc. Đặc biệt là người khổng lồ đầu trọc Sử Ngõa bị thương nặng sắp hôn mê.

Mười ngai vàng bắt đầu chuyển động, chậm rãi rơi xuống. Ngai vua tỏa ánh sáng vàng rực rỡ không cho né tránh, chống cự. Mỗi vai vua chọn một người, từ nóc Thần Điện Hoàng Kim giáng xuống bao phủ người đó.

Đình Hạo nhú mày, không chống cự.

Rất nhanh bên cạnh có tiếng kinh kêu.

Có người lộ biểu tình mừng rỡ.

Đình Hạo hơi ngẩn người, chân mày nhíu chặt giãn ra. Bởi vì ngai vua chậm rãi đáp xuống, ánh sáng vàng chiếu trên người Đình Hạo, vết thương trong chiến đấu nhanh chóng lành lại. Cảm giác như người sắp chết khát nhảy vào suối trong, sướng rơn.

Chu Cương Liệt kêu lên:

- Đây là lực lượng của tiên sao?

Chu Cương Liệt không có chút phong độ cường giả cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Đến đây, ánh sáng tiên hoàng kim mau đến chăm sóc heo con vui vẻ đáng yêu ta đi, để ta đột phá ‘tam thập thiên cương’, ha ha ha ha ha ha!

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà đứng một bên, quay mặt đi không thèm nhìn quái thai Chu Cương Liệt.

Biểu tình mấy người khác không giống nhau.

Đinh Linh lộ vẻ hớn hởi, vận chuyển lôi đình chi pháp hấp thu hơi tử ánh sáng tiên hoàng kim, muốn dung nhập vào tia chớp của mình. Ai đều cảm giác được hơi thở ánh sáng tiên hoàng kim ẩn chứa lực lượng kỳ dị đủ để hoàn toàn thay đổi một người.

Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà ngón tay như kiếm chỉ lên trời, lấy thần thông kiếm đạo dẫn tiên khí hoàng kim vào người, không ngừng luyện hóa hấp thu.

Vũ Diệt Tuyệt lấy ra thần khí Trấn Thần Ấn, thần ấn quay tròn như mặt biển hấp thu tiên khí hoàng kim. Rất nhanh mặt ngoài thần khí Trấn Thần Ấn đỏ thẫm ánh sắc vàng, lực lượng dâng trào cường đại hơn.

1258. Chương 1261: Ánh Sáng Tiên.

Mấy người khác nhận ra tiên khí hoàng kim quý giá, định luyện hóa lực lượng vào cơ thể.

Đinh Hạo cũng làm như vậy.

Lực lượng kỳ dị thấm nhuần cơ thể, lúc trước chiến đấu để lại vết thương nhanh chóng lành lại làm người giật mình. Đường như ánh sáng tiên hoàng kim có lực lượng sáng tạo pháp tắc đã tạo mới máu thịt, xương cốt bị phá hư.

- Lực lượng thật kỳ dị, đây chính là tiên lực sao?

Đinh Hạo giật mình, vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết dẫn dắt lực lượng tiến vào đường huyền khí, huyết khiếu của mình. Đinh Hạo muốn bắt giữ chút tiên khí hoàng kim hòa cùng huyền khí, làm như vậy sẽ cải tiến lực lượng biến đổi về chất.

Nhưng Đinh Hạo nhanh chóng phát hiện muốn dẫn tiên khí hoàng kim vào cơ thể không dễ dàng, bởi vì loại lực lượng này không liên quan đến huyền khí, bài ích rất mạnh. Tựa như vị vua cao cao tại thượng vô cùng kiêu ngạo hoàn toàn không để mắt đến huyền khí.

Dù Đinh Hạo hết sức thúc giục Huyền Chiến Thắng Quyết nhưng dẫn tiên khí hoàng kim vào đường huyền khí có hạn, chưa thô bằng sợi tóc.

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Không đúng, dù có hút nó vào đường huyền khí cũng không thể dung hợp tiên khí và huyền khí.

Sự việc không đơn giản như Đinh Hạo nghĩ.

Mấy người xung quanh rất nhanh đều phát hiện tình huống tương tự.

Tiên khí hoàng kim đúng là chữa lành vết thương của bọn họ nhưng dẫn nó vào cơ thể thì không thuận phục được, khi vận chuyển huyền công là tiên khí hoàng kim sẽ biến mất. Dung hợp thất bại, bọn họ có thi triển công pháp huyền diệu cỡ nào cũng không hiệu quả.

Thần khí Trấn Thần Ấn của Vũ Diệt Tuyệt xoay tròn, ánh sáng tiên hoàng kim nháy phủ bên ngoài thần ấn. Thần khí Trấn Thần Ấn vốn có màu đỏ biểu thị hơi thở tôn quý dường như tiến hóa đến tiên khí, toát ra hơi thở khiến người run rẩy.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Không lẽ tiên khí hoàng kim không thể dung hợp với sinh linh nhưng có cộng minh cùng binh khí?

Đinh Hạo định lấy một vũ khí ra thử thì thần khí Luân Hồi Thiên Bàn luôn ở trong quả cầu ánh sáng vàng thức hải đột nhiên rung lên, phần tổ hợp luôn im hơi lặng tiếng bắt đầu hấp thu tiên khí hoàng kim.

Biến đổi vượt qua sức tưởng tượng của Đinh Hạo.

Chớp mắt này Đinh Hạo cảm ứng được tiên khí hoàng kim bao phủ trên người hắn như lũ vỡ đề ulla vào cửa ánh sáng thần khí Luân Hồi Thiên Bàn. Đinh Hạo dùng thần thức nội thị, tiên khí hoàng kim dâng trào hình thành vòng xoáy mất biển quanh cửa ánh sáng, bị thần khí Luân Hồi Thiên Bàn điên cuồng hút vào.

Ngai vàng lơ lửng trên đầu Đinh Hạo không ngừng phát ra ánh sáng tiên hoàng kim.

Ngai vàng không có linh trí, dường như không phát hiện tiên khí hoàng kim bị hấp thu, vẫn phát ra tiên khí hoàng kim. Những người khác trừ Vũ Diệt Tuyệt có thần khí Trấn Thần Ấn hấp thu tiên khí hoàng kim ra đều từ bỏ ý định dung hợp tiên khí hoàng kim. Ngai vàng đáp xuống trước người bọn họ, không phát ra tiên khí hoàng kim nữa.

- Thú vị.

Tai to của Chu Cương Liệt phe phẩy, ngồi chễm chệ trên ngai vàng trước mặt mình.

Đinh Linh ngần ngừ, chợt nghĩ đến điều gì, cũng xoay người ngồi lên ngai.

Mỗi ngai vàng có hình dạng khác nhau, cực kỳ tinh xảo, đẹp như tác phẩm nghệ thuật. Ngay khi Chu Cương Liệt, Đinh Linh ngồi xuống thì ánh sáng vàng chớp lóe hình thành màn ánh sáng hoàng kim bao phủ bọn họ và ngai vàng.

Mấy người khác ngần ngừ một lúc sau đều ngồi trên ngai vàng.

Chỉ có ngai vàng trên đầu Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyệt là không ngừng phát ra tiên khí hoàng kim rót vào cơ thể bọn họ, mặc cho hai người hấp thu.

Đám người Đinh Linh thấy vậy biểu tình âm trầm.

Khoảng nửa nén nhang sau, thần khí Trấn Thần Ấn xoay tròn trên đầu Vũ Diệt Tuyệt dần yên tĩnh lại, vỏ đỏ rực như áo lớp vàng. Thần khí Trấn Thần Ấn rực rỡ sáng chói lảo đảo như người say, không hấp thu tiên khí hoàng kim nữa.

Ngai vàng đáp xuống trước mặt Vũ Diệt Tuyệt.

Vũ Diệt Tuyệt ngẫm nghĩ, cũng ngồi lên ngai vàng.

Chuyện tương tự xảy ra, ánh sáng vàng hình thành màn sáng to lớn bao phủ Vũ Diệt Tuyệt và ngai vàng.

Đến lúc này thì nguyên Thần Điện Hoàng Kim chỉ còn ngai vàng trên đầu Đinh Hạo chưa rót xuống, vẫn liên tục phát ra tiên khí hoàng kim rót vào cơ thể hắn.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt đã là nửa canh giờ.

Mấy người khác giật mình nhìn Đinh Hạo, đến lúc này bọn họ đoán được chắc chắn hắn dùng thủ đoạn nào đó không ngừng hấp thu tiên khí hoàng kim. Bọn họ vừa hâm mộ vừa kinh hoàng.

Bởi vì có cùng kinh nghiệm, bọn họ biết rõ muốn hấp thu tiên khí hoàng kim khó khăn cỡ nào. Cả đám chỉ kéo dài tối đa nửa canh giờ là ngai vàng đáp xuống trước mặt, Đinh Hạo thì chống đỡ một canh giờ nhưng ngai vàng trên đầu không có xu hướng đáp xuống.

Bản thân Đinh Hạo cũng rất giật mình.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn trong thức hải như vực sâu không đáy điên cuồng hấp thu và cắn nuốt tiên khí hoàng kim không ngừng nghỉ. Nhân dịp này Đinh Hạo vận động Huyền Chiến Thắng Quyết thử dung hợp huyền khí và tiên khí hoàng kim, rốt cuộc có chút đột phá. Huyền khí chảy trong đường huyền khí có từng đốm hoàng kim nhỏ xíu.

Đinh Hạo tổng thấy hy vọng:

- Cố chống một chút, kéo thêm hai canh giờ có lẽ sẽ luyện hóa9 Vắn Kiếm tông vào huyền khí được . . .

Nhưng lúc này thần khí Luân Hồi Thiên Bàn ngừng hấp thu tiên khí hoàng kim, cánh cửa ánh sáng chớp lóe khép lại. Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn rơi vào hôn mê.

Cảm ứng được biến đổi, ngai vàng trên đầu Đinh Hạo không phát ra tiên khí hoàng kim nữa, nó chậm rãi đáp xuống trước mặt hắn.

Đinh Hạo thầm than đáng tiếc.

Nếu tình huống vừa rồi kéo dài thêm một canh giờ thì có lẽ Đinh Hạo sẽ dung hợp được tiên khí hoàng kim, tiếc rằng vào phút mấu chốt thần khí Luân Hồi Thiên Bàn bất lực. Ngai vàng ngừng rót tiên khí hoàng kim, thất bại trong gang tấc.

Đinh Hạo cẩn thận cảm ứng, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn trong thức hải có biến đổi gì đó rồi lại như không có gì. Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn như con rắn nuốt mồi quá to nên rơi vào hôn mê để tiêu hóa.

Lúc trước Đinh Hạo đã chú ý thấy hành động của mọi người, hắn nhìn ngai vàng trước mắt, phúc chí tâm linh bước ra ngồi lên ngai.

Ánh sáng hiện lên bao bọc Đinh Hạo.

Trong khoảnh khắc này nóc Thần Điện Hoàng Kim bỗng nổi sấm tia chớp ầm ầm, một đoàn sáng chói mắt xuyên qua nóc nhà chiếu vào. Đó là ánh nắng, ánh nắng chói mắt như ngân hà thất luyện làm tim mười người đập nhanh.

Có ánh nắng chiếu vào nghĩa là Thần Điện Hoàng Kim mở cửa.

Rốt cuộc có thể ra khỏi lao tù chết chóc Thần Điện Hoàng Kim rồi sao?

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn lên trên. Nóc Thần Điện Hoàng Kim tách ra, bầu trời anh biếc xuất hiện. Ngai vàng dưới móng Đinh Hạo lắc một cái bật lên cao, đưa hắn bay khỏi Thần Điện Hoàng Kim.

Chớp mắt Đinh Hạo đã đến bầu trời, hắn đưa mắt nhìn bốn phía.

Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm:

- Đây là . . . Vẫn là trong Lạc Thánh sơn mạch?

Đinh Hạo cúi đầu nhìn xuống. Bên dưới là phế tích núi non Lạc Thánh sơn mạch vỡ vụn, cảnh tượng Lạc Thánh sơn mạch sụp đổ cực kỳ quen thuộc.

1259. Chương 1262: Đại Quân Ấp Đến.

Khác với trước là động ngằm tiểu tiên môn vốn phun ra tiên khí lúc này đã bị các Thần Điện Hoàng Kim nguy nga đè lên. Đưa mắt nhìn vị trí ánh nắng chiếu đều lóe ánh sáng vàng, có tám mươi tám Thần Điện Hoàng Kim dùng cách kỳ dị bao phủ phế tích Lạc Thánh sơn mạch.

Hình ảnh này như ảo mộng.

Nhiều Thần Điện Hoàng Kim thế này.

Đinh Hạo hiểu ngay các cường giả bị cột sáng hoàng kim truyền tống đến lôi đài hoàng kim cuộc chiến thiên tuyển quả nhiên là từ Thần Điện Hoàng Kim khác, hắn không đoán sai. Các sinh linh vào đường hầm mê cung, không gian hang động ngằm trong phế tích Lạc Thánh sơn mạch đều bị nhốt ở Thần Điện Hoàng Kim khác nhau, bị truyền tống đến cảnh tượng khác nhau chiến đấu sinh tử tàn khốc.

Ánh sáng hoàng kim lấp lóe bên cạnh Đinh Hạo.

Đám người Vũ Diệt Tuyệt, Phùng Ninh truyền nhân Kiếm Tà, Đinh Linh, Chu Cương Liệt, Tiểu Viên Vương cùng ngai vàng rời khỏi Thần Điện Hoàng Kim bên dưới.

Đinh Hạo nhìn bốn phía, trợn mắt há hốc mồm giống như đám người khác.

Bởi vì cùng lúc đó, trên nóc tám mươi bảy cường giả mình người đầu bạch hổ thú nhân tộc khác cũng bắn ra ánh sáng hoàng kim, lơ lửng trong không trung. Nhìn kỹ thì đều là các sinh linh ngồi trên ngai vàng.

Mỗi một Thần Điện Hoàng Kim đều có mười ngai vàng bay ra.

Điều này nghĩa là mỗi Thần Điện Hoàng Kim còn sót lại mười cao thủ cường đại nhất đi tới đây.

Trên bầu trời chớp lóe ánh sáng vàng như ngôi sao ngân hà.

Hình ảnh đồ sộ khó tin.

Tròn tám trăm tám mươi đốm sáng vàng chớp lóe như ban ngày lấp lánh ánh sao trên bầu trời, nó đại biểu cho tám trăm tám mươi người mạnh nhất, mỗi người là một đoạn truyền kỳ.

Xung quanh Lạc Thánh sơn mạch, bên ngoài các đại thế lực bày cấm chế trận pháp đứng đầy cường giả trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng này.

Mới rồi Thần Điện Hoàng Kim bay ra đoàn sáng, ngôi sao vàng xuất hiện trên bầu trời ban ngày, hình ảnh quá rung động, kích thích thị giác.

- Đó là . . .

- Trời ạ, không lẽ các cường giả trong không gian hang động ngầm, đường hầm đều thăng tiên hết?

- Có chuyện gì?

Một thể tu Hãn Hải sâm lâm trông thấy Đinh Hạo, kích động hét to:

- Là Thiên Tôn đại nhân!

Thoáng chốc toàn bộ thể tu Hãn Hải sâm lâm nhìn hướng thể tu kia chỉ, bọn họ hưng phấn vô cùng. Thời gian qua các thể tu Hãn Hải sâm lâm rất lo cho Đinh Hạo, mặc dù Thiên Tôn đại nhân siêu mạnh nhưng kẻ thù rất đáng sợ, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tổn thất lớn Hãn Hải sâm lâm không chịu nổi. Bây giờ thấy Đinh Hạo bình an thì các thể tu Hãn Hải sâm lâm yên lòng.

Tạ Giải Ngữ đứng trong đám đông.

Nhìn biểu tình của các thể tu Hãn Hải sâm lâm, Tạ Giải Ngữ thấy mừng cho Đinh Hạo.

Những thể tu Hãn Hải sâm lâm thật sự quan tâm Thiên Tôn của bọn họ chứ không phải chỉ sợ hãi Đinh Hạo.

Tạ Giải Ngữ đã lành vết thương, nàng định vào Lạc Thánh sơn mạch tìm Đinh Hạo nhưng lúc đó ánh sáng vàng rơi xuống, Thần Điện Hoàng Kim hiện thế. Nguyên Lạc Thánh sơn mạch bị màn sáng vàng to lớn bao phủ, không ai xông vào được.

Tạ Giải Ngữ thử nhiều lần nhưng không thể xé mở màn sáng vàng để xông vào trong.

Tạ Giải Ngữ ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo ngồi trên ngai vàng cao cao, nàng thở phào một hơi. Tạ Giải Ngữ biết đây là cơ duyên, nếu nàng không phóng cấm chiêu bị hôn mê thì có lẽ cũng ngồi trên ngai vàng.

Nhưng Tạ Giải Ngữ không hề hối hận.

Nếu thời gian đảo ngược, mọi chuyện bắt đầu lại, Tạ Giải Ngữ vẫn sẽ phóng ra cấm chiêu ngay. Đối với Tạ Giải Ngữ thì an toàn của Đinh Hạo quan trọng hơn cơ duyên gì, nam nhân này là mảnh đất lành duy nhất tông lòng nàng.

Mắt Tạ Giải Ngữ bỗng bắn ra tia sáng lạnh xoay người nhìn sau lưng.

Từng khí thế cường đại không ngừng dâng lên từ phía xa ập đến, bao vây đám thể tu Hãn Hải sâm lâm bốn phía. Số người rất nhiều, là quân đội huấn luyện nghiêm chỉnh. Tạ Giải Ngữ cảm ứng mấy khí thế cường đại làm người kinh hoàng trong đại quân.

Thể tu Hãn Hải sâm lâm phụ trách cảnh giới rống to:

- Có người đến!

Sống trong hoàn cảnh tàn khốc, nguy hiểm trập trùng như Hãn Hải sâm lâm đời đời, mỗi thể tu có thực lực như hôm nay đều là nhờ vô số lần chiến đấu sống còn. Bọn họ nhảy múa trên mũi đao, kinh nghiệm phong phú. Đại quân bao vây bốn phía vừa áp sát lập tức bị các thể tu Hãn Hải sâm lâm phát hiện ngay.

- Là người Nạp Lan thế gia!

- Còn có Thần Đình!

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm rất nhanh nhận ra đại quân bao vây.

Binh sĩ Hắc Giáp Quân như thủy triều, cao thủ Nạp Lan thế gia mặc áo trắng giáp trắng từ ba mặt bao vây. Đao thương lạnh lẽo lóe tia sáng dưới ánh nắng, đại quân thể tới rào rạt rõ ràng đã chuẩn bị từ trước. Có cường giả thần cảnh tọa trấn, sát khí đằng đằng. Tất cả bao vây doanh địa thể tu Hãn Hải sâm lâm.

- Dừng bước!

Huyết tiễn rít gào cắm phập vào dưới chân một cao thủ Hắc Giáp Quân.

Trong Hãn Hải sâm lâm dùng tên lệnh dính máu bắn xuống đất đại biểu cảnh cáo nghiêm trọng nhất, vượt qua vị trí tên lệnh đỏ sẽ gặp công kích tàn khốc nhất.

Kim Khả Ngôn vung tay lên:

- Chuẩn bị chiến đấu!

Các thể tu Hãn Hải sâm lâm bày tư thế công kích.

Là kẻ ngốc cũng nhìn ra được đám người này từ ba mặt bao vây tuyệt đối không có ý tốt, sát ý áp vào mặt quá rõ ràng.

Thần Đình phương đông, Nạp Lan thế gia tuyệt đối không phải tới uống trà, trò chuyện.

Phía xa.

Một cường giả Thần Đình phương đông lạnh lùng cười:

- Không ngờ đám man này lòng cảnh giác rất cao, phát hiện ra chúng ta mau như vậy.

Cường giả Thần Đình phương đông ngoái đầu nhìn một cường giả Nạp Lan thế gia đứng bên cạnh mình, hỏi:

- Nạp Lan Tín, người xác định đám man này chung nhóm với người đeo mặt nạ quý thanh đồng hôm đại chiến Thập Vạn Đại Sơn không?

Một nam nhân tuần tú mặc giáp trắng khoảng ba mươi tuổi cười nói:

- Hàn đại nhân yên tâm, đám man này tuyệt đối là dư nghiệt của Đại Thần Tử, chúng ta luôn theo dõi bọn họ, chính mắt thấy người đeo mặt nạ quý thanh đồng ra vào Hồng Thạch trang viên đám man mua trong Thạch Chủy thành. Hơn nữa chắc đại nhân cũng thấy tin tức từ Địa Thị Các.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông gật đầu, nói:

- Ừm! Nói cũng đúng.

Sức chiến đấu của đám man này không tầm thường, đặc biệt là áp lực thiên địa hạn chế, ưu thế thể tu phát huy đầy đủ. Dưới tình huống bình thường Thần Đình phương đông không muốn đối đầu với đám người rừng này, nhưng nếu liên quan đến người đeo mặt nạ quý thanh đồng, Đình Thánh Thán thì phải giết hết.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông ra lệnh:

- Hừ! Thách đám người kia cũng không dám chủ động tấn công đại quân Thần Đình. Dừng quan tâm cảnh cáo huyết tên của chúng, tới gần doanh địa rồi bắt ngờ hành động, giết tất cả đi!

Nhưng nói xong cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông mặt dần ra.

Vì cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông không tin nổi nhìn đại quân Hắc Giáp Quân chưa vượt qua huyết tên mà đám thể tu Hãn Hải sâm lâm nh dấy núi trong bóng đêm đã tràn ra.

1260. Chương 1263: Sáng Thế, Phù Không Sơn Mạch.

Khi cao thủ Hắc Giáp Quân thứ nhất đập vào làn ranh lệnh tiến đỏ, công kích đổ ập xuống.

Một nắm đấm to như cái nồi nhanh như sao băng ập vào mặt. Cao thủ Hắc Giáp Quân đáng thương chưa kịp giờ tẩm thuận lên thì cơ thể và tâm thuận cực phẩm huyền khí bị nắm đấm đánh bể.

Xương trắng gãy vụn, máu tươi phụt ra, đơn giản như chùy công thành đập vào dưa hấu.

Công kích bạo lực kích thích thị giác, lòng người.

- Bọn họ đến tấn công, mọi người đừng nương tay, xé xác chúng ra!!!

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, rốt cuộc có đám mất mùa đưa lên cửa, tay lão tử ngứa lâu rồi!

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm như mãnh hổ ra khỏi lồng không chút nương tình công kích thủy triều Hắc Giáp Quân.

nguyên thủy anh biếc phủ trùm sơn mạch, gió thổi tán cây lắc lư phát ra tiếng núi ngậm. Ánh hoàng hôn phía xa phản chiếu, phong cảnh đẹp khiến người nghệt thở.

Trên Thần Ân đại lục không thiếu núi bay.

Sơn môn của nhiều đại tông môn đặt trên các ngọn núi bay lớn nhỏ, dùng minh văn trận pháp ngưng tụ lượng triều tịch linh khí trong thiên địa khiến ngọn núi vĩnh viễn bay trong không trung. Núi bay trở thành mắt trận, trận pháp phòng ngự khiến trận pháp sơn môn càng lập thể, hoàn mỹ hơn.

Núi bay nổi tiếng nhất là Cự Thần phong của Đế Đô Thần Đình phương đông, được gọi là núi bay lớn nhất địa lục. Nghe nói Cự Thần phong to cỡ mấy vạn thước, dùng linh khí địa mạch dưới Thần đô thúc giục núi lơ lửng trên bầu trời. Thần Đình phương đông xây dựng mấy ngàn năm, Cự Thần phong trở thành một tòa thành lũy di động. Cự Thần phong được gọi là chỗ an toàn, kiên cố nhất đại lục phương đông hay thậm chí là toàn Thần Ân đại lục, dù có tiên nhân giáng xuống cũng không thể công phá Cự Thần phong.

Nhưng dù là Cự Thần phong cũng không to lớn như dãy núi bay trước mắt bọn họ.

So sánh với dãy sơn mạch phù phong này thì Cự Thần phong như một lớp bụi trên tảng đá.

Rất khó tưởng tượng là lực lượng gì khiến dãy sơn mạch phù phong to lớn lơ lửng trong không trung được. Càng khiến người không tưởng tượng nổi là dãy sơn mạch phù phong xuất hiện như thế nào? Một nén nhang trước trên bầu trời rõ ràng không có gì, chỉ có mỗi tầng xám hỗn độn, không có chút không gian dao động. Dãy sơn mạch phù phong không thể nào bị truyền tống đến đây.

- Chẳng lẽ là . . .

- Chẳng lẽ trong tầng xám hỗn độn vừa rồi lực lượng pháp tắc sáng tạo đã tạo ra sơn mạch?

Đinh Hạo nghĩ đến đây hút ngụm khí lạnh.

Bỗng nhiên tạo ra dãy sơn mạch phù phong nguy nga to lớn thế này cần thần thông khủng bố biết bao? Dù là tiên nhân trong truyền thuyết cũng không làm được kỳ tích nghịch thiên gần như sáng thế thần này. Nhìn trên dãy sơn mạch phù phong cổ mộc xanh um, cây lớn chọc trời, chim hót thú kêu, linh khí cực kỳ đầy đủ. Bộ dáng này rõ ràng là phúc địa, linh địa phát triển mấy vạn năm, không giống như vừa được sáng tạo ra.

Mấy ngày nay liên tục xảy ra vụ việc khiêu chiến cực hạn tưởng tượng của Đinh Hạo.

Từng tầng tiên linh khí đậm đặc phát ra từ dãy sơn mạch phù phong.

Cách thật xa có thể thấy trung tâm dãy sơn mạch phù phong có một tòa kỳ phong giống như tiên nhân chỉ đường đứng sừng sững, khói hỗn độn lóe trên đỉnh núi, đó là hơi thở tiên đạo tinh thuần nhất. Tiên khí sắc tím phun trào từ không gian hang động ngầm hay ngai vàng phát ra tiên khí hoàng kim cũng không thể sánh bằng hơi thở tiên đạo đó.

Chắc chắn là năng lượng tiên khí toát ra.

Giờ phút này, trong lòng mọi người có cùng suy nghĩ.

Bỗng có người thúc giục ngai vàng biến thành luồng sáng vàng bay thẳng đến dãy sơn mạch phù phong, muốn giành tiên khí trước. Hành động này như đổ dầu vào lửa, tình hình sôi trào lên. Tất cả sinh linh cường giả đều thúc giục ngai vàng như phát điên lao hướng dãy sơn mạch phù phong.

Đinh Hạo nằm trong số đó.

Đinh Hạo phát hiện lòngm ý động là ngai vàng như hiểu ý hắn biến thành luồng sáng bay nhanh tới dãy sơn mạch phù phong.

Tuy lúc trước Đinh Hạo không ôm nhiều hy vọng cướp được tiên khí nhưng cơ duyên ngay trước mắt, không liều một lần thì không nói nổi.

Cho dù Đinh Hạo không có được tiên khí nhưng hắn tuyệt đối không thể để tiên khí rơi vào tay Thần Đình phương đông, nếu không thì sẽ là tai nạn với phe phụ thân Đinh Thánh Thán. Rất khó tưởng tượng nếu Đinh Đồng hay cường giả như Ngụy Thần Đế nắm giữ tiên khí thì thế giới này còn ai ngăn được bọn họ.

Tốc độ ngai vàng siêu nhanh, chớp mắt Đinh Hạo đã đến bên trên dây sơn mạch phù phong.

Khu vực dây sơn mạch phù phong dường như có cấm chế, khi tiến vào ngai vàng không theo cường giả ngồi trên nó khống chế, biến thành luồng sáng vàng tan mất trong không trung. Rất nhiều người rớt xuống, vội vã ổn định thân hình.

Đinh Hạo thúc giục huyền khí bay nhanh đi ngọn núi kỳ vĩ kia, tuy nhiên hắn rớt xuống đất.

Đinh Hạo trợn to mắt nói:

- Có chuyện gì?

Đinh Hạo cực kỳ kinh hoàng.

Bởi vì khi Đinh Hạo đáp xuống đất, ngạc nhiên phát hiện lực lượng huyền khí bị áp chế đã hoàn toàn hồi phục. Lực lượng pháp tắc áp chế trong thiên địa biến mất, huyền khí hỏa diễm, cực âm ngục băng huyền khí gầm rống lao nhanh trong đường huyền khí. Tu vi huyền khí của Đinh Hạo trở về cảnh giới nhị khiểu Võ Thánh cảnh.

Nhưng Đinh Hạo không thể bay.

Hiện tượng rất mâu thuẫn, hồi phục huyền khí nhưng không thể bay như thể trong không trung có cấm chế chuyên môn xóa khả năng bay của các cường giả. Trên bầu trời vang tiếng kinh kêu, từng người rớt xuống, tình huống này không chỉ có với Đinh Hạo.

Quá kỳ lạ, có lẽ là cấm chế pháp tắc chuyên môn cấm bay.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, bay nhanh hướng ngọn kỳ phong phía xa.

Độ mạnh cơ thể Đinh Hạo qua ngọc trong thạch cải tạo sánh bằng cường giả cảnh giới bán thần cảnh, đặc biệt xương thịt đôi chân tràn ngập sức bật bùng nổ, mỗi đạp ra một bước có thể hấp thu năng lượng từ mặt đất. Thân thể và vận luật mặt đất hợp nhất, khi Đinh Hạo chạy đi như mãnh thú hình người. Chân đạp xuống, mặt đất rạn nứt, bụi bặm màu xám thành vòi rồng sau lưng Đinh Hạo, tốc độ nhanh như tia chớp.

- Nhanh quá!

- Đó là ai?

Có người nhanh chóng phát hiện huyền khí sống động trong cơ thể, hưng phấn rống to:

- Ha ha ha ha ha ha! Lực lượng huyền khí của lão tử rốt cuộc hồi phục, đã hồi phục, không cần pháp phòng lo sợ nữa! Để xem có con rùa nào dám dựa vào tu vi thân thể mạnh mẽ ngang ngược . . .

Đối với nhiều cường giả huyền khí thì mấy ngày nay là các loại ác mộng, bức tức tập hợp.

Khi lực lượng huyền khí mà bọn họ kiêu ngạo bị áp chế, không thể phát huy sức chiến đấu bình thường thì cả đám phải cụp đuôi làm cún ngoan, suýt chết trên lôi đài hoàng kim cuộc chiến thiên tuyển. Bây giờ thì tốt rồi, vào dây sơn mạch phù phong áp lực hạn chế không còn, lấy lại uy phong. Nhiều cường giả lấy lại tự tin, tăng phần nắm chắc giành giật tiên khí.

Điều tiếc nuối duy nhất là không thể bay trong dây sơn mạch phù phong nên mọi người phải đi bộ, có lẽ là pháp tắc đặc biệt áp chế.

1263. Chương 1266: Những Người Kia (hạ).

Sau khi giặt mình và thích ứng thoáng chốc, mọi người xung phong hướng tiên phong nguy nga đứng thẳng. Dù trong sơn mạch trập trùng núi non vẫn thấy rõ tiên phong như thần kiếm đâm thẳng vào tầng mây, từng tầng linh khí hỗn độn rõ ràng lan tỏa.

* * *

Đình Hạo như khủng long hình người nhảy nhót trong núi đồi.

Ầm một tiếng đập mặt đất là đá vỡ vụn, đất nứt ra như mạng nhện, hố sâu lún xuống, Đình Hạo lại vọt lên cao. Tuy Đình Hạo không thể bay nhưng không bị hạn chế nhảy, sức bật chân mạnh mẽ giúp Đình Hạo mỗi lần nhảy xa mấy ngàn thước ngang ngửa với bay sát mặt đất.

Tim Đình Hạo run lên, hơi lo lắng nói:

- Áp lực huyền khí bị giải trừ nghĩa là các cường giả tu vi huyền khí mạnh mẽ hồi phục sức chiến đấu, dù không thể bay thì sức chiến đấu của bọn họ tăng vọt. Đây là tin tức xấu cho thú tộc, thể tu.

May mắn chuyện này chỉ xảy ra trong dãy sơn mạch phù phong, thiên địa bên ngoài sơn mạch vẫn có pháp tắc áp chế suy yếu, Đình Hạo không lo đám thể tu Hãn Hải thâm lâm gặp nguy hiểm gì.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đá vỡ vụn, Đình Hạo bay lên cao đá xuống một thạch phong, nhìn về phía xa.

Đình Hạo trợn to mắt nói:

- A? Không đúng, đó là gì?

Đình Hạo khó tin trông thấy cách hần mười dặm, trong đồi núi rậm rạp có mấy chục đoàn sáng rực rỡ màu sắc khác nhau kéo cái đuôi dài dần mặt đất xẹt qua rừng rậm như mũi tên rời dây cung bay hướng ngọn núi cao nhất.

Đó là bóng người, người dấn sát mặt đất lao nhanh. Điều này khiến Đình Hạo rất kinh ngạc.

Có người đi trước hần?

Không đúng, theo tình huống vừa rồi thì Đình Hạo thuộc nhóm người xuất phát trước, dù bị đuổi theo thì không thể cách hần xa như vậy. Mấy bóng người có thể bay dấn sát mặt đất, đối kháng lực lượng pháp tắc cấm chế trong dãy sơn mạch phù phong.

Là thực lực gì mới làm được điều này?

Đình Hạo giật nảy mình, lập tức vận chuyển thiên nhãn võ đạo nhìn xem.

Mọi thứ cách mười dặm đập vào mắt Đình Hạo, mặt hần biến sắc.

Là mấy người kia!

Thì ra lúc trước bọn họ không xuất hiện không phải vắng mặt trong Lạc Thánh sơn mạch không phải chẳng có hứng thú với tiên khí mà là dùng thần thông nào đó né qua Thần Điện Hoàng Kim giam cầm, cuộc chiến thiên tuyến, đến dãy sơn mạch phù phong trước.

Điều này khiến người bất ngờ rồi lại có lý.

Đình Hạo phải công nhận thực lực của đám người này làm điều đó tuy hơi khó nhưng không phải không thể.

Đình Hạo suy nghĩ càng sâu xa hơn.

Trực giác Thăng Tự Quyết nói cho Đình Hạo dường như đám người này đã sớm biết tại sao, bọn họ chuẩn bị sẵn mọi thứ từ trước nên mới né Thần Điện Hoàng Kim giam cầm, đến trước hết tất cả. Mọi thứ nằm trong lòng bàn tay bọn họ.

Từ đó thấy được cuộc tranh giành tiên khí xuất thế đa số người nhìn gà đoán trúc, liều vận may. Người biết nội tình chỉ có số ít đại thể lực siêu tông môn.

Nhưng Đình Hạo thấy mấy bóng người đó thì yên lòng.

Quả nhiên phụ thân Đình Thánh Thán ra tay.

Vậy là Đinh Hạo chỉ cần đi theo, tìm đến cơ hội thích hợp Đinh Thán Thán một tay, cuộc chiến tiên khí sẽ khiến phe Thần Đình phương đông ăn bờ hòn. Giống như lần trước trong Thập Vạn Đại Sơn mạch, âm thầm giúp đỡ có ích hơn mới đầu đã đứng ngoài sáng.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo giẫm chân nhảy xuống thạch phong, lúc đáp xuống đất hần như hòn bi nảy tới trước.

Nhưng lúc này xảy ra biến dị.

Bỗng có luồng sáng từ bên cạnh Đinh Hạo vọt ra, khí thể sấm sét bất gai độc hung ác đụng mạnh vào hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đinh Hạo phản ứng lại ngay, giơ tay đỡ. Hai bên mạnh va chạm giữa không trung.

Lực lượng to lớn hất Đinh Hạo bay ra đập mạnh vào rừng đá, tảng đá vỡ vụn. Không biết Đinh Hạo đụng sập bao nhiêu cột đá đườn kính mấy thước mới miễn cưỡng dừng lại. Bụi chưa rơi xuống hết thì thân hình như gai độc lại bám sát truy đuổi Đinh Hạo.

Đinh Hạo rống to:

- Cút!

Thiên Sát thần kiếm nằm trong tay Đinh Hạo.

Đình đình đình đình đình!

Thiên Sát thần kiếm vùng ánh bạc chặn lại kẻ truy sát.

Một chuỗi tiếng kim loại va chạm như mưa đánh lá vang lên.

- A!

Trong tiếng hét đau đớn, chất lỏng đen bắn ra. Kẻ truy sát lùi ra ngoài, tức giận gầm rống như dã thú bị thương.

Đinh Hạo nhìn chăm chăm. Kẻ đánh lên là người toàn thân bao trùm áo giáp đen dán sát người, mặt nạ dữ tợn lộ quỷ che mặt. Thân hình gầy gò, chỉ có bàn tay vươn ra từ bao tay. Làn da đen, móng tay cũng đen như mực. Mỗi cái móng tay dài nửa thước lóe ánh sáng kim loại sắc bén.

Người áo đen mặc giáp dán sát da hú lên vì nửa bàn tay bị Thiên Sát thần kiếm chém đứt, miệng vết thương chảy chất lỏng đen như mực toát ra mùi tanh hôi, mực nát.

Đinh Hạo trầm ngâm thầm nghĩ:

- Toàn thân không có sự sống như là vật chết, hèn gì trước đó ta không phát hiện ra . . .

Người áo đen mặc giáp dán sát da không giống sinh linh sống, không có dao động sự sống. Người áo đen mặc giáp dán sát da càng giống như cương thi.

Thì ra quái vật áo đen mặc giáp dán sát da dùng nanh vuốt, móng tay cứng rắn công kích Đinh Hạo.

Có thể cứng rắn va chạm mấy chục kích với Thiên Sát thần kiếm sắc bén, móng vuốt, răng nanh của quái vật mặc áo giáp đen cứng rắn đủ để phá phòng ngự cường giả cảnh giới bán thần cảnh. Quái vật mặc áo giáp đen là tồn tại gì?

Sinh vật tồn tại trong dãy sơn mạch phù phong từ lâu?

Không thể nào!

Dãy sơn mạch phù phong lượn lờ tiên linh khí, hơi thở thần thánh. Không có lý nào dãy sơn mạch phù phong dựng dục ra sinh vật tà ác thể này, toàn thân nó bao trùm trong áo giáp đen, hình dạng và cách chế tạo là kiểu dáng phổ biến trên Thần Ân đại lục hiện nay.

Có lẽ quái vật mặc áo giáp đen là một trong rất nhiều sinh linh trên Thần Ân đại lục.

Trong khi Đinh Hạo suy nghĩ thì quái vật mặc áo giáp đen phát ra tiếng gầm gừ như kim loại va nhau:

- Grao! Gru . . . Giết . . . Giết . . . Giết!!!

Quái vật mặc áo giáp đen lại xông lên, tốc độ siêu nhanh, như tia chớp đen xẹt qua.

Đinh Hạo né tránh.

Lực lượng cơ thể của quái vật mặc áo giáp đen rất cường đại cỡ bán thần cảnh, tốc độ siêu nhanh. Nếu trong hoàn cảnh áp lực thiên địa thì sức chiến đấu của quái vật mặc áo giáp đen rất đáng sợ, trên đám thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Vù vù vù vù vù!

Quái vật mặc áo giáp đen bị vết thương kích thích nó phát cuồng, hú lên liên tục công kích Đinh Hạo, bám riết không tha.

- Đủ rồi!

Đinh Hạo nhích người tránh sang bên, Thiên Sát thần kiếm bắn ra tia sáng.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Quái vật mặc áo giáp đen bị chém làm hai khúc.

Tuy sức chiến đấu của quái vật mặc áo giáp đen sánh bằng bán thần cảnh nhưng đường chiến đấu đơn điệu, đối với cường giả trải qua trăm trận chiến như Đinh Hạo thì không tạo ra uy hiếp lớn gì. Thân hình cứng rắn, móng tay của quái vật mặc áo giáp đen có lẽ sẽ gây rắc rối cho người khác nhưng với Đinh Hạo cầm Thiên Sát thần kiếm thì không chịu nổi một kích.

1264. Chương 1267: Dựa Vào Cái Gì Đấu Với Ta?

Quái vật mặc áo giáp đen chỉ là một con quái vật chiến đấu.

Mảng lớn chất lỏng đen rơi vào cây cối đá núi, chất ăn mòn kêu xèo xèo, đá bị hòa tan, mùi mực rửa ản chứa khí độc ập vào mặt. Thoáng chốc cổ cây trong vòng trăm thước đều héo tàn.

- Giết! Giết!

Quái vật mặc áo giáp đen chưa chết, sức sống rất cứng rắn. Tay quái vật mặc áo giáp đen chống nửa thân hình, miệng nó phun ra tiếng kim loại ma sát nhau. Trông quái vật mặc áo giáp đen càng dữ tợn, đáng sợ hơn.

Đinh Hạo búng tay, một bông tuyết lấp lánh bay ra từ đầu ngón tay của hắn rơi trên nửa thân hình quái vật mặc áo giáp đen.

Thoáng chốc băng giá đóng băng quái vật mặc áo giáp đen.

Đinh Hạo ngồi xuống gỡ miếng bọt mặt lệ quỷ che mặt quái vật mặc áo giáp đen. Khói đen như kiếm bắn ra, Đinh Hạo đã có cảnh giác hơi nhích người né tránh. Bùm một tiếng, phần vị trí dưới lớp miếng che mặt sắt thành tro bụi.

Hai khúc cơ thể quái vật mặc áo giáp đen biến thành tro tán đi.

Đinh Hạo nhỏ giọng nói:

- Có người đặt cấm chế minh văn trong người nó, một khi bị bắt sẽ tự bạo tự sát, để phòng ngừa một ít cơ mật lộ ra hoặc ai tìm hiểu được gì từ cái xác.

Đinh Hạo nổi lên tò mò với quái vật mặc áo giáp đen.

Hà loại người nào chế tạo ra quái vật mặc áo giáp đen?

Tốc độ của Vũ Diệt Tuyệt cũng không chậm.

Vũ Diệt Tuyệt đứng trên thần khí Trấn Thần Ấn bay sát mặt đất.

Đinh Hạo nhìn phía trước, gần đó có một luồng sáng đen bay nhanh hướng tiên phong phía xa, tốc độ vượt qua cường giả thần cảnh đệ giai. Đó là lão nhân hướng dẫn viên tóc rối bí ẩn.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lăm lét thập thò, đùi và chân cắm một cây đinh đỏ như buộc thần hành phú lao nhanh đi.

Đinh Hạo giật mình thầm nghĩ:

- Lão già này sống đến tận đây?

Lúc trước lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đi cùng với đại ma vương Tà Nguyệt nên chắc cũng bị cuốn vào Thần Điện Hoàng Kim, Đinh Hạo không bắt ngờ về điều này. Khiến Đinh Hạo ngạc nhiên là mặt ngoài lão nhân hướng dẫn viên tóc rối chỉ có tu vi cảnh giới Võ Hoàng cảnh nhưng sống vươn lên tầng tầng cuộc chiến thiên tuyền?

Không lẽ lúc trước lão nhân hướng dẫn viên tóc rối luôn che giấu thực lực?

Phiên Thiên Thử Khúc Phong là thần thánh phương nào?

Khi Đinh Hạo trông thấy lão nhân hướng dẫn viên tóc rối thì kiềm không được nhớ đến đại ma vương Tà Nguyệt, lòng rất đau.

Đinh Hạo nghĩ đến tại lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lôi kéo đại ma vương Tà Nguyệt đến Lạc Thánh sơn mạch thì kiềm không được hét to:

- Này Khúc Phong, đứng lại đó! Sao lão ở đây?

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đang lén lút chạy đi nghe người ta kêu tên mình thì giật nảy mình, biểu tình khủng hoảng định chui vào khe núi. Phiên Thiên Thử Khúc Phong phản ứng lại thanh âm quen thuộc, ngoài đầu nhìn Đinh Hạo.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối vui mừng nói:

- Đông gia, thì ra là ngươi, thấy ngươi thì tốt quá, ta và mèo mập thất lạc . . .

Đinh Hạo nhìn khuôn mặt cười của lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, không biết nên nói cái gì.

Trực giác Thăng Tự Quyết nói cho Đinh Hạo lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lộ ra vui sướng, nhẹ nhõm tuyệt đối không phải giả bộ. Biểu tình kinh hoàng trước đó của Phiên Thiên Thử Khúc Phong không phải giả dối, mấy ngày nay lão cũng không dễ sống.

- Đi.

Đinh Hạo vẫy tay, tiếp tục chạy nhanh tới trước.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối hưng phấn theo sau Đinh Hạo, thở phào nhẹ nhõm. Giờ lão không phải lo lắng phạm phùng nữa, đông gia trẻ này có khí chất khiến người yên lòng, tin tưởng vào hắn.

Đinh Hạo ngừng đầu nói:

- Sắp đến nơi.

Đinh Hạo trông thấy tiên phong toát ra tiên đạo linh khí hỗn độn đã gần ngay trước mắt, linh khí ập vào mặt càng lúc càng đậm đặc. Hơi thở tiên đạo kỳ lạ này làm mỗi một tế bào thoải mái vô cùng.

Sau lưng Đinh Hạo dâng lên lực lượng huyền khí, ngày càng nhiều người chạy đến.

- Đi!

Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyệt liếc nhau, co giò chạy nhanh.

Rốt cuộc đến dưới tiên phong.

- Ngọn núi này hơi lạ.

Đình Hạo nhún chân định nhảy lên nhưng ngạc nhiên phát hiện chầy nhảy cao chưa đến hai thước, pháp tắc cấm chế bay càng khủng bố. Chẳng những Đình Hạo không thể lơ lửng trong không trung mà nhảy lên cũng bị áp chế.

Vũ Diệt Tuyệt thử dùng thần khí Trấn Thần Ấn bay lên, nhưng rất nhanh ném mùi thất bại

Thần khí Trấn Thần Ấn mất hiệu lực tại Lạc Thánh sơn mạch.

Ánh mắt Vũ Diệt Tuyệt kiên quyết nói:

- Leo lên.

Đình Hạo ngẩng đầu nhìn tiên phong cao ngất đâm mây, nếu leo lên từng bước thì cần ít nhất hai ngày. Đình Hạo nhớ đến lúc trước thấy óng dánh mấy người kia, nếu bọn họ có thể bay nhảy thì chờ Đình Hạo, Vũ Diệt Tuyệt leo lên đỉnh núi tiên khí đã sớm có chủ nhân.

Nhưng trừ bỏ ra nhóm Đình Hạo, Vũ Diệt Tuyệt không có cách nào khác.

Đình Hạo cắn răng, cùng Vũ Diệt Tuyệt trèo lên tiên phong, nhờ đá nhô ra bò lên. Thân hình Đình Hạo nhanh nhạy như con vượn khỉ to khỏe nhanh chóng bò.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối cắn răng cầm cây đinh đỏ nhỏ vào bàn tay, tay lão biến thành kim loại đỏ, móng dài ra như thần binh lợi khí. Phiên Thiên Thử Khúc Phong duỗi tay có thể cầm móng vào tảng đá.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối như con gấu tuổi bầu móng vuốt vào tảng đá bò lên tiên phong.

Tốc độ Đình Hạo, Vũ Diệt Tuyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối không chậm.

Nửa nén nhang sau ba người Đình Hạo, Vũ Diệt Tuyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đã leo lên bảy trăm thước, đám người đến sau cũng hì hục leo tiên phong.

Vách núi cheo leo gần như dựng đứng, rất khó bò lên tiên phong.

Áp lực tồn tại, các cao thủ bò lên tiên phong rất khó tưởng tượng nếu trượt tay rơi khỏi vách núi có bị té chết không.

Đình Hạo thấy trên đỉnh đầu khoảng hơn năm mươi thước có một thạch đài hô ra như quảng trường thì mừng rỡ.

Đình Hạo nói với Vũ Diệt Tuyệt:

- Phù, mặt trước dường như có thạch đài, có thể nghỉ ngơi một lúc.

Trán thiếu nữ xinh đẹp lạnh lùng thấm ướt mồ hôi.

Cả tòa tiên phong bao phủ trong lực hút kỳ lạ, càng leo lên thì trọng lực càng lớn. Khi leo đến bảy trăm thước ba người Đình Hạo, Vũ Diệt Tuyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối cảm giác như lưng cong một ngọn núi cổ nặng nề.

Bỗng nhiên . . .

Vũ Diệt Tuyệt lớn tiếng nhắc nhở:

- Cẩn thận!

Đình Hạo ngẩng đầu lên, thấy có mũi tên từ bên trên bắn xuống, âm u độc ác. Đình Hạo vội dịch sang bên né tránh trong đường tơ kẽ tóc, mũi tên dấn sát vách núi lao xuống. Một cường giả thú nhân tộc bị bắn hết thắm rơi xuống vách tiên phong.

Đình Hạo cắn răng:

- Lại là hắn!

Người tập kích chính là một cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đi theo Đình Linh.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đứng trên thạch đài, biểu tình tàn nhẫn, trêu cợt nhìn xuống dưới, ánh mắt lóe tia độc ác. Tay cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cầm trường cung kỳ lạ kéo căng như trăng tròn, mười mũi tên ánh sáng chậm rãi hình thành nhắm vào ba người Đình Hạo, Vũ Diệt Tuyết, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ tiểu tiện chủng nhà ngươi mạng cứng hơn con gián, sống sót đi đến chỗ này. Đáng tiếc chỉ có thể dừng ở đây . . . Chết đi!

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đứng trên bình đài nhìn xuống như thẩm phán, thả lỏng ngón tay kéo dây cung.

Vù vù vù vù vù!

Mấy chục mũi tên từ bên trên bay xuống dưới, dán sát vách tiên phong lao nhanh.

Kinh khí sóng tên đáng sợ xé vách tiên phong, đá lăn lông lốc như núi lở, đất cát bay đầy. Ánh sáng mũi tên hầu như biến mất nhưng càng nguy hiểm hơn.

Lòng Đình Hạo dâng trào sát ý.

Đã đến phút mấu chốt, không thể giấu tài nữa, nếu còn chậm trễ thì tiên khí sẽ rơi vào tay người khác.

Nghĩ vậy Đình Hạo co tay lại, thanh kiếm rỉ sét vào tay.

1267. Chương 1270: Máu Tươi Thiêu Đốt.

Cực âm ngục băng huyền khí trọng hạ đan điền ở bụng điền cuồng vận chuyển rót vào thanh kiếm rỉ sét, Kiếm Tổ ở trong tiểu thể giới thanh kiếm rỉ sét cảm ứng được sát ý từ Đình Hạo liền thúc giục kiếm linh phối hợp. Thoáng chốc có lực lượng gần như tiên dọc theo cánh tay lan tràn trong cơ thể Đình Hạo.

Vù vù vù vù vù!

Thanh kiếm rỉ sét kéo người Đình Hạo dán sát vách đá bay lên.

Thanh kiếm rỉ sét rút dài phát ra kiếm lãng nhẹ nhàng xé đôi đá vụn, bụi bặm. Đình Hạo nắm chuôi thanh kiếm rỉ sét nhanh như tia chớp giấy lát đã lên gần trăm thước tới bên cạnh cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông.

Trường kiếm giờ lên.

Thân thanh kiếm rỉ sét bóng loáng như gương phản chiếu khuôn mặt kinh hoàng của cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm quang vụt qua.

Đình Hạo đáp xuống thạch đài.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đứng cứng ngắc tại chỗ, nhìn chằm chằm vào Đình Hạo:

- Cái này . . . Sao có thể . . . Ngươi . . . Làm sao . . . Ngươi làm được . . .

Biểu tình cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cực kỳ không cam lòng, người run run.

Bộp!

Trong tiếng trong trẻo, trường cung hình dạng kỳ lạ trong tay cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông từ phần giữa nứt làm đôi.

Vết máu mỏng như sợi tóc chảy ra từ giữa trán cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông, tơ máu càng lúc càng thô cuối cùng bắn tung ra. Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông như trường cung kỳ dị kia từ giữa trán nứt ra, cơ thể không chịu nổi áp lực trong nội tạng tách làm hai.

Máu tung tóe nhuộm đỏ thạch đài.

Chết.

Thì ra trong chớp mắt đó cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đã bị Đình Hạo một nhát kiếm chém làm đôi.

Uy lực của thanh kiếm rỉ sét mới không như trước kia một khi thúc giục là kinh thiên động địa, thanh kiếm rỉ sét bây giờ nội liễm hơn, không lãng phí nhiều năng lượng. Thanh kiếm rỉ sét chém ra một nhát kiếm, tất cả lực lượng tập trung vào một điểm, dù là cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cũng không kịp phản ứng.

Đình Hạo hít sâu mấy lần.

Một kích vừa rồi Đình Hạo thúc giục mười phần trăm thanh kiếm rỉ sét, có lẽ vì được Kiếm Tổ ở trong tiểu thể giới thanh kiếm rỉ sét hỗ trợ nên chỉ tiêu hao một nửa huyền khí tại hạ đan điền ở bụng, đường huyền khí thập nhị chính kinh. Không như trước kia Đình Hạo gánh chịu di chứng suy yếu nặng, hẳn có thể lấp lại đòn công kích như vừa rồi lần thứ hai.

Vù vù vù vù vù!

Vũ Diệt Tuyệt lác người leo lên thạch đài.

Vũ Diệt Tuyệt thấy xác cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông, mắt lóe tia chán ghét. Vũ Diệt Tuyệt nâng cổ tay lên, uy lực bùng nổ đập nát bấy cái xác.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối cũng bò lên.

Toàn thân lão nhân hướng dẫn viên tóc rối cắm tám cây đinh nhỏ, mỗi cây đinh như thiêu đốt cột lửa nhưng miệng vết thương không có máu chảy ra, trông rất quái dị. Bí pháp làm Phiên Thiên Thủ Khúc Phong như con chuột lạ hồng hoang màu đen.

- Chúng ta đi.

Đình Hạo tiếp tục nhảy lên, hẳn vừa leo tiên phong vừa vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết hồi phục huyền khí.

Vũ Diệt Tuyệt cúi đầu nhìn bên dưới, đột nhiên vô chủ đánh nát nguyên thạch đài. Huyền khí bùng nổ cùng với đá lăn xuống như các viên thiên thạch đập vào cường giả leo bên dưới.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối giật nảy mình, móng vuốt bầu chặt vách tiên phong tránh cho rơi xuống.

- Tiểu tiện nhân, người . . .

- Tiện tỳ, người dám?

- Ta xé xác người . . .!

Các cường giả bên dưới tức giận chửi đổng.

Có người sơ sẩy bị đá lăn đập tủng, hét thảm rớt xuống.

Vũ Diệt Tuyệt cười lạnh một tiếng, tiếp tục leo lên rên.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đánh rùng mình, lòng thầm nhủ: Tiểu cô nương này lòng dạ độc ác thật, dám làm chuyện như vậy, không sợ chọc giận nhiều người sao? Mặt ngoài trông như chỉ là thiếu nữ nhỏ nhỏ như lòng dạ tàn nhẫn ngang ngửa ma quỷ. May mắn tiểu cô nương không ra tay với đồng gia.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối thầm nghĩ:

- Không lẽ nha đầu này vừa mất đông gia? Rất có thể.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối từng thấy mặt thật của Đinh Hạo, là mỹ nam phong hoa tuyết đại đủ làm vô số thiếu nữ thời kỳ thanh xuân mơ mộng chết mê chết mệt, huống chi hắn có thực lực khủng bố như vậy?

Lòng nghĩ thế, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối vội vàng theo sát Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết.

Trên đường đi Vũ Diệt Tuyết không nương tay, nàng không ngừng dùng thần khí Trấn Thần Ấn đập vỡ vách núi, đánh rơi đá tạo rắc rối cho các cường giả bên dưới.

Càng leo lên trên thì trọng lực càng khủng khiếp.

Mọi người cảm giác như có vô số sơn mạch đè lưng, dù là các cường giả thần cảnh cũng thấy mệt mỏi, toát mồ hôi trán, tay chân bủn rủn. Nhiều người từ sau khi võ đạo đại thành nhiều năm chưa từng trải qua khó khăn như vậy.

Tuy các cường giả không bị áp chế huyền khí gắt gao nhưng kiểu trọng lực đè nặng này càng khiến người mệt mỏi hơn nhiều.

Dưới hoàn cảnh này bên trên rơi xuống một cục đá nhỏ cỡ nắm tay thì tốc độ nhanh như ánh sáng, có lực công kích đáng sợ vô cùng. Càng đừng nói Vũ Diệt Tuyết sử dụng thần khí Trấn Thần Ấn đánh vỡ vách tiên phong, từng cục đá to như ngọn núi nhỏ rơi xuống.

Một khi bị đập trúng thì các cường giả chỉ có nước rút xuống.

Độ ầy ngàn thước cộng với trọng lực đáng sợ, khi rơi xuống dù không chết cũng sẽ thương gân động cốt. Đối với các cường giả đi đến một bước này có lẽ vết thương như thế không là gì nhưng vấn đề ở chỗ quá mất mặt.

Đương nhiên chủ yếu là vì khi té xuống phải bò lại từ đầu, cơ bản vô duyên với tiên khí.

Không biết có bao nhiêu người hạn nghiêng rằng, tức giận chửi um sùm muốn xé xách Vũ Diệt Tuyết ra.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối nghe một đồng người chửi sợ run cầm cập, lần đầu tiên lão thấy có người lời kéo thù hận hơn cả đại ma vương Tà Nguyệt.

Đinh Hạo nhíu mày nhưng không nói gì.

Đinh Hạo không thể làm chuyện như vậy, cũng không có tư cách chỉ trích Vũ Diệt Tuyết. Bởi vì Đinh Hạo biết điều Vũ Diệt Tuyết làm là đúng, muốn tranh giành tiên khí phải không từ thủ đoạn, không thể bị người phụ.

Thật ra mấy trăm cường giả bên dưới cũng làm chuyện giống Vũ Diệt Tuyết.

Các cường giả ở vị trí cao không ngừng tạo đá lăn ngăn cản người bên dưới bò lên. Đây là quá trình cạnh tranh, xui xẻo mà thực lực yếu thì chỉ có nước té xuống.

Đột nhiên . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nguyên tiên phong rung rinh như sắp sụp đổ.

Đinh Hạo ngẩng đầu, con ngươi co rút.

Mảng lớn bóng ma lăn xuống, là cục đá to hơn hai ngàn thước bị người dùng Đại Thần Tử thông chém xuống lăn ầm ầm theo vách núi.

Trọng lực khủng bố ảnh hưởng cục đá lăn nhanh sánh bằng cường giả thần cảnh trung giai hết sức ra một kích.

Mọi người cùng neho mắt lại, tóc dựng đứng.

Làm sao tránh?

Có người sợ hãi vội thả tay ra nhảy xuống ngay, nếu bị tảng đá to như thế đập trúng thì chỉ có chết ngay.

Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết liếc nhau, thấy trầm trọng trong mắt đối phương.

1268. Chương 1271: Ngự Thần Đế.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối sợ đến hú hét, gã biết khả năng của mình bây giờ nhảy xuống sẽ té chết, không té chết thì bị đá đập chết.

- Đi!

Thanh kiếm rỉ sét trong tay phải Đinh Hạo lại tỏa ánh sáng trắng rực rỡ.

Một tay Đinh Hạo kéo Vũ Diệt Tuyết lại quăng dãi lụa quần lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, thúc giục thanh kiếm rỉ sét phóng lên cao đụng vào tảng đá to.

Đinh Hạo quát to:

- Mổ!

Lực lượng thanh kiếm rỉ sét bùng nổ.

Vù vù vù vù vù!

Vô số bốn loại kiếm ý xuân hạ thu đông bộc phát, điên cuồng đánh vào đá lăn. Đá to vỡ vụn tung tóe, vô số kiếm ý không ngừng oanh kích một đường thẳng mở con đường nhỏ. Ba người Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối sắp đụng vào cục đá to, Đinh Hạo chột hét lớn dốc hết sức khởi động thanh kiếm rỉ sét bộc phát ra một kích mạnh nhất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ diếc tai, cục đá to bị tách ra từ giữa.

Toàn thân Đinh Hạo tỏa sáng bao phủ ba người vào trong.

Ba người Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối như một mũi tên nhọn dọc theo khe hở cục đá tách ra hiểm hóc thoát khỏi một kiếp. Trước mặt là đỉnh núi bằng phẳng, Đinh Hạo thở hồng hộc chân mềm nhũn đáp xuống.

Đến đỉnh núi?

Ba người Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối ngẩn ra.

Ngay sau đó ba người Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối hiểu đây chỉ là đỉnh núi phụ, bên cạnh mới là ngọn tiên phong cao nhất. Ngẩng đầu nhìn tiên phong vẫn cao ngất đâm mây, không biết nó cao bao nhiêu.

Đinh Hạo thấy mệt mỏi.

Một kích vừa rồi dù có Kiếm Tổ phối hợp nhưng thanh kiếm rỉ sét hút hết huyền khí trong hạ đan điền ở bụng Đinh Hạo, cảm giác suy yếu đã lâu không gặp ập đến. Đinh Hạo rất muốn nằm xuống ngủ một giấc ngon lành.

Tuy nhiên có bảy bóng người chậm rãi bao vây ba người Đinh Hạo, Vũ Diệt Tuyết, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối, sát ý thấu xương ập đến.

Một thanh âm không giận tự uy vang lên:

- Thiên Sát thần kiếm ở trong tay ngươi đúng không? Người chính là người đeo mặt nạ quý thanh đồng? Không ngờ thứ như ngươi phá hỏng kế hoạch Thập Vạn Đại Sơn của ta . . .

Đinh Hạo nhìn người này, máu sôi sục trong cơ thể hắn.

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.

Đinh Hạo vốn tưởng phải tốn nhiều công sức, qua ngũ quan trăm tướng mới gặp được người này. Đinh Hạo không ngờ người đó dễ dàng xuất hiện trước mặt hắn như vậy.

* * *

Tạ Giải Ngữ xách đầu của Hàn đại nhân.

Kiểm mông màu đỏ của Tạ Giải Ngữ, mũi kiếm mông gác trên cổ Nạp Lan Tín. Hơi thở kỳ dị xen lẫn lạnh lẽo và nóng cháy làm Nạp Lan Tín sợ teo tim, người run cầm cập.

Sao có thể như vậy?

Nữ vô thần có thực lực khủng bố này chui từ đâu ra?

Hàn đại nhân bị nàng giết chết.

Lần này tiêu đời.

Răng Nạp Lan Tín va lập cập, đầu óc trống rỗng.

Nạp Lan Tín cười nhỉnh nói:

- Đừng . . . Đừng giết ta . . . Ta không phải người của Thần Đình . . . Chúng ta bị Thần Đình buộc chiến đấu!

Mắt Tạ Giải Ngữ như viêm đao, lời nói lạnh băng khiến nhiệt độ không khí giảm thấp:

- Tại sao dụ dỗ Thần Đình tấn công doanh địa thể tu?

Người Nạp Lan Tín cứng ngắc.

Vốn Nạp Lan Tín định đổ hết lên đầu Thần Đình phương đông nhưng bây giờ xem ra nữ vô thần này biết hết tất cả sự thật.

- Không nói đúng không thể thì thôi.

Tạ Giải Ngữ nâng tay, kiếm mông màu đỏ hoa lên rung lên.

Đầu Nạp Lan Tín bay lên cao.

Đầu Nạp Lan Tín bay giữa không trung, biểu tình khó tin. Nạp Lan Tín chưa nói tại sao, theo lẽ thường thì nữ nhân này nên tra tấn bức cung, hăm dọa gã mới đúng. Vậy mà . . . Nàng giết gã ngay . . . Nàng không muốn biết những bí mật đó sao?

Đầu và cơ thể của Nạp Lan Tín bị lửa tím bao phủ hóa thành tro bụi.

Bên ngoài doanh địa thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Đại quân Thần Đình phương đông tan tác.

Lực lượng thiên địa áp chế, binh sĩ Hắc Giáp Quân bị suy yếu sức mạnh không bằng một nửa ngày thường.

Các thể tu Hãn Hải sâm lâm như khủng long thượng cổ truy sát, rất nhanh quân trận binh sĩ Hắc Giáp Quân tan tác. Cộng với cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông họ Hàn và mấy cao thủ cảnh giới bán thần cảnh khác bị Tạ Giải Ngữ giết, đại quân Thần Đình phương đông binh bại như núi đổ.

Trận doanh cao thủ Nạp Lan thế gia thấy tình cảnh này thì quay đầu co giò chạy.

Nghĩ tình hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp nên Kim Khả Ngôn không cho thể tu Hãn Hải sâm lâm truy sát người Nạp Lan thế gia.

Trận chiến hôm nay là trận đầu tiên từ khi đám thể tu ra khỏi Hãn Hải sâm lâm, đánh sương tay mê li.

Nhìn binh sĩ Hắc Giáp Quân cụp đuôi bỏ chạy, đám thể tu Hãn Hải sâm lâm nhảy nhót reo hò.

Tạ Giải Ngữ xòe tay ra, ngọn lửa đỏ nhảy múa đốt đầu cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông họ Hàn. Người Tạ Giải Ngữ lão đảo.

Mặt Tạ Giải Ngữ trắng bệch, nàng chỉ mới tỉnh dậy, cơ thể suy yếu. Trận chiến này làm Tạ Giải Ngữ hao nhiều sức lực, may mà lúc trước khi nàng hôn mê được Đinh Hạo đút cho nhiều thần đan. Được lực còn ở trong cơ thể Tạ Giải Ngữ, hơi luyện hóa một chút là bổ sung tiêu hao trong chiến đấu.

Tạ Giải Ngữ quay đầu nhìn khu vực Lạc Thánh sơn mạch.

Màn ánh sáng hoàng kim vẫn bao phủ nguyên Lạc Thánh sơn mạch, mơ hồ thấy bên trong có chút biến đổi. Mặt Tạ Giải Ngữ đầy lo lắng, sợ Đinh Hạo gặp chuyện không may ở bên trong.

Một quả cầu ánh sáng màu xanh xoay tròn trong lòng bàn tay Tạ Giải Ngữ, chính là Tân Nguyệt chiến y.

Trước khi Đinh Hạo đi đã để Tân Nguyệt chiến y lại, nhờ Kim Khả Ngôn giao cho Tạ Giải Ngữ khi nàng tỉnh dậy, nói rõ lai lịch của chiến y cho nàng biết. Cách làm của Đinh Hạo khiến Tạ Giải Ngữ vừa ngọt ngào vừa cảm động.

Tạ Giải Ngữ trầm nghĩ:

- Không nên để lại cho ta, Hạo ca ca càng cần nó hơn ta, trên người ta cũng có một chiến y.

Khóe môi Tạ Giải Ngữ cong lên nụ cười ngọt ngào.

Chính lúc này . . .

Thể tu Hãn Hải thâm lâm phụ trách cảnh giới bên ngoài hét to:

- Đan nguyên soái đã về!

Một nam nhân cao to vội vã xông vào doanh địa thể tu Hãn Hải thâm lâm, biểu tình sốt ruột. Nam nhân khô ngô trông thấy Kim Khả Ngôn thì túm gãi lại, hét to:

- Thiên Tôn đại nhân ở đâu? Ta có chuyện quan trọng phải bẩm báo . . .

Kim Khả Ngôn vội đáp:

- Đại nhân đã vào Lạc Thánh sơn mạch, vẫn chưa trở ra.

Đan Hùng nghe vậy căng thẳng nói:

- Làm sao đây? Bên Nạp Lan thế gia xảy ra chuyện, có cách gì liên lạc với đại nhân không?

Kim Khả Ngôn lắc đầu.

Đám thể tu Hãn Hải thâm lâm rất lo cho Đinh Hạo, nhưng bây giờ bọn họ không có cách nào liên lạc với hắn.

Tạ Giải Ngữ mặc chiến giáp đỏ, khí thế hùng hồn từng bước một đáp trên không trung.

Tạ Giải Ngữ hỏi:

- Nạp Lan thế gia xảy ra chuyện gì? Người nói cho ta biết là được.

Đan Hùng ngăn người hỏi:

- Nàng là ai?

Lúc trước Đan Hùng chưa từng gặp Tạ Giải Ngữ.

1269. Chương 1272: Thực Lực Tăng Vọt Khó Tin.

Kim Khả Ngôn vội giải thihs thân phận của Tạ Giải Ngữ, ám chỉ cho Đan Hùng Thiên Tôn cận vệ doanh rằng Tạ Giải Ngữ trước mắt có thực lực khủng bố, tương lai rất có thể sẽ trở thành thiên hậu.

Tim Đan Hùng run lên, gã là người rất nhanh nhạy, nếu không đã chẳng được Đinh Hạo xem trọng trong ngàn vạn thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Đan Hùng vô cùng cung kính nói:

- Hạ thần không biết là chủ mẫu giá lâm, xin chủ mẫu thứ tội.

Tạ Giải Ngữ nhíu mày nhưng không giải thích, hỏi:

- Nạp Lan thế gia xảy ra chuyện gì?

- Một nén nhang trước chỗ trú của Nạp Lan thế gia bỗng bùng phát dao động lực lượng mạnh mẽ, có người thiết kế trận pháp rất lạ giam cầm nơi đó, có mùi máu tỏa ra.

Đan Hùng cung kính nói:

- Bên trong truyền ra thư cầu cứu của A Sơ, là tín hiệu Thiên Tôn đại nhân để lại cho A Sơ. Chúng ta muốn xông vào trong nhưng không thể phá mở trận pháp, trước khi ta quay về đây thì tin cầu cứu của A Sơ đã đứt đoạn.

Tạ Giải Ngữ hỏi:

- A Sơ? Đó là ai?

Đan Hùng ngăn người sau đó nghĩ chủ mẫu đại nhân có lẽ không biết những chuyện gần đây của Thiên Tôn đại nhân, gã không dám giấu diếm kể lại rõ ràng chuyện hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp.

Tạ Giải Ngữ nghe xong im lặng ngẫm nghĩ.

- Nạp Lan thế gia sao?

Tạ Giải Ngữ nhớ đến biểu tình của người tên Nạp Lan Tín, biết bên trong có ẩn tình gì.

- Các người canh giữ tại đây chờ tiếp ứng cho Hạo ca ca, ta đi Nạp Lan thế gia một chuyến.

Tạ Giải Ngữ dứt lời biến thành phượng hoàng lướt qua bầu trời nhanh chóng bay hướng Thạch Chủ thành chỗ Nạp Lan thế gia cư trú.

Nếu là đệ tử của Hạo ca ca thì phải bảo vệ tốt.

Đinh Hạo đắm chìm trong trạng thái kỳ lạ, hần thúc giục lực lượng đường huyền khí. Chớp mắt huyền khí như nước lũ vỡ đê trào ra, huyết khiêu thứ ba thập nhị chính kinh cảnh giới Võ Thánh cảnh bị xông mở, sau đó là huyết khiêu thứ mười hai trong dương mạch lục kỳ mạch.

Huyết khiêu thứ bốn thủ thái dương kinh trong thập nhị chính kinh.

Huyết khiêu thứ mười ba dương mạch lục kỳ mạch.

Huyết khiêu thứ năm thủ thái dương kinh trong thập nhị chính kinh.

Huyết khiêu thứ mười bốn dương mạch lục kỳ mạch.

Tốc độ đột phá tu vi huyền khí kiểu này có thể nói là kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu. Tiên khí hoàng kim thúc giục Đinh Hạo bước ra một bước là đột phá một tiểu cảnh giới thánh nhân cảnh, từng đoàn sáng vàng mờng lung hóa thành hoa sen dưới chân hắn. Từng bước đạp ra sinh một đóa hoa sen.

Từng bước sinh sen.

Tóc đen dài của Đinh Hạo như thác nước chảy dài đến mắt cá chân, rậm mà đen bóng. Cơ thể Đinh Hạo lóe ánh sáng kim ngọc, chân trần đạp trên hoa sen như tiên nhân đi trong trần thế. Mỗi khi Đinh Hạo bước ra một bước là cơ thể dâng lên lực lượng dao động cường đại hơn một phần.

Khi Đinh Hạo bước ra bước thứ tám thì tu vi huyền khí lên đến cảnh giới song mạch bát khiêu Võ Thánh cảnh. Ánh sáng vàng nhạt ngoài người Đinh Hạo dần vụt tắt, cơ bắp trở về màu da bình thường nhưng trắng hơn.

Đinh Hạo thở hắt ra, lòng hắn máy động lấy quần áo trong trữ vật giới chỉ ra mặc vào.

Cảm giác cường đại dâng trào trong từng tế bào của Đinh Hạo, trọng lực đáng sợ trên tiên phong không còn ảnh hưởng đến hắn.

Đinh Hạo say mê:

- Loại cảm giác này quá tuyệt vời.

Đinh Hạo ngoái đầu lại, thiên nhân vô đạo tách ra trên trán. Đinh Hạo thấy các sinh linh bên dưới khổ sở chống đỡ, trọng lực trên người bọn họ không biến mất.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Không lẽ là vì mình dung hợp tiên khí hoàng kim nên không bị trọng lực tiên phong áp chế?

Tu vi huyền khí tăng vọt vượt ngoài dự đoán của Đinh Hạo.

Một chút tiên khí hoàng kim nhỏ như sợi tóc đã khiến Đinh Hạo biến đổi thể này, nếu khi đó hắn có thể hấp thu nhiều tiên khí hoàng kim hơn chút thì chẳng phải là một bước thành thần?

Quả nhiên ở đâu cũng có cơ duyên.

Tiếc rằng lúc ngai vàng phát ra tiên khí hoàng kim các sinh linh không thể hấp thu, khi ấy Đinh Hạo nhờ công hiệu kỳ lạ của thần khí Luân Hồi Thiên Bàn mới miễn cưỡng ngưng tụ được một chút.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn lại thấy Vũ Diệt Tuyệt, lão nhân hướng dẫn viên tóc rối không gấp khó khăn quá lớn. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, nhảy lên, nhanh như chớp phóng ra xa mấy chục thước lao nhanh lên đỉnh tiên phong.

Tốc độ của Đinh Hạo nhanh như điện chớp, giây lát đã thấy bóng người trước mặt.

Là những người đó, rốt cuộc Đinh Hạo đuổi kịp.

Bóng người giăng co trên tiên phong.

Ba người mặc trường bào đen như giọt mực đậm đặc không thể hòa tan, vạt áo bay theo gió. Càng kỳ dị là mặt mũi ba người giống nhau, khô khan cứng ngắc như vỏ cây, da mặt vàng vọt như phủ sáp, ánh sáng kỳ dị.

Người kia mặc trường bào trắng tinh lóa ánh bạc dưới tia nắng. Người đó khoanh tay đứng, vạt áo phấp phới, lưng thẳng tắp như cây cò, tiêu sái, khí phách.

Quái nhân áo đen mặt cứng ngắc đứng chính giữa dùm ngừ điệu kỳ dị chậm rãi nói:

- Chu Tam, con đường của ngươi dừng tại đây, chấm dứt đi.

Thanh niên áo trắng như tuyết mỉm cười nói:

- Các ngươi không xứng.
- Xứng hay không rất nhanh sẽ biết, ta từ bỏ không phải không được.

Quái nhân áo đen cười cứng đờ nói:

- Vừa lúc xác nhận qua ngươi.
- Vì cái gọi là lực lượng từ bỏ bản thân không xứng làm đối thủ của ta.

Vạt áo thanh niên áo trắng như tuyết bay phần phật, nói:

- Ta bận, ba ngươi cùng ra tay đi.
- Được.

Quái nhân áo đen không hề tức giận vì bị coi thường, cơ mặt cứng ngắc có vẻ trầm trọng.

Quái nhân áo đen gật đầu, nghiêm túc nói:

- Ba chúng ta hợp sức đấu với ngươi, ân oán mấy năm nay nên chấm dứt.

Quái nhân áo đen nói xong bốn người cùng nhìn xuống dưới.

Ánh sáng vàng mỏng manh từ bên dưới chậm rãi nhưng chắc chắn dâng lên, bên trong ẩn chứa lực lượng làm ba bốn người rung động. Ba quái nhân áo đen trên gương mặt như bôi sáp lộ rõ biểu tình giật mình.

Quái nhân áo đen chính giữa lộ rõ vẻ nghi ngờ, khó tin nói:

- Đây là . . . Có người dung hợp ánh sáng vàng tiên đạo.

Thanh niên áo trắng như tuyết dường như biết chuyện gì, cười tủm tỉm nói:

- Có thể thấy mọi thứ không theo các ngươi khổng chế, vị kia quá tự tin. Hắn không phải vạn cổ bất bại, tính không bỏ sót.

Ánh sáng hoàng kim bên dưới chậm rãi thay đổi hiện ra lực lượng mới, rõ ràng là trải qua quá trình sâu hóa bướm.

Quái nhân áo đen dẫn đầu im lặng giây lát, đôi mắt kinh hoàng bình tĩnh lại, nói:

- Chỉ là một con cá nhỏ. Đại thể thiên đạo đã định, giống như dòng chảy đông trong sông lớn, ngẫu nhiên có con cá nhỏ nhảy khỏi mặt sông bắn ra bọt nước nhưng không thể nhảy khỏi luân hồi, tất cả đã định điểm kết.
- Ngươi khẳng định nhảy lên là con cá nhỏ chứ không phải cửu thiên thần long sao?

Thanh niên áo trắng như tuyết cười nói:

- Thần long giận dữ, sông đổi hướng.

Trong giọng nói của quái nhân áo đen tràn ngập sát ý:

- Nếu hắn là thần long thì ta đồ long.

Quái nhân áo đen đứng bên phải lên tiếng nhắc:

- Hắn đến.

Một bóng người nhanh như mũi tên vọt lên.

Bốn người cùng nhìn người đến. Tuy lúc trước thủ lĩnh quái nhân áo đen nói rất bá khí nhưng gã muốn biết là loại người gì dung hợp được hoàng kim tiên đạo chi khí, làm được chuyện mà bọn họ không thể làm.

* * *

Về mặt Đinh Hạo mừng rỡ:

- Tiền bối?

Đinh Hạo không ngờ sẽ gặp Bắc vực Huyền Sương Chiến thần tại đây.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần gật đầu, giọng điệu khen ngợi nói:

- Ta biết ngay là ngươi, rất tốt, rốt cuộc ngươi chạy đến. Đây không phải nên ngươi ở lại, lên tiếp đi, có người chờ ngươi ở trên.

Đinh Hạo ừ một tiếng, mắt liếc ba quái nhân áo đen.

Bộ dạng ba quái nhân áo đen rất lạ, trực giác Thăng Tự Quyết nhạy cảm giúp Đinh Hạo phát hiện trong cơ thể bọn họ có ma tính dâng lên, đó là lực lượng ở giữa sinh khí và tử khí. Sắc mặt ba quái nhân áo đen rất lạ, như cương thi chết từ lâu sau đó quay về trần gian.

Thủ lĩnh quái nhân áo đen hỏi:

- Chu Tam, hắn là hậu bối của ngươi?

Ánh mắt thủ lĩnh quái nhân áo đen nhìn Bắc vực Huyền Sương Chiến thần chất chứa tình cảm phức tạp.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần không giấu diếm, nói thẳng:

- Đến cùng chỗ với ta, giống như các ngươi.

Quái nhân áo đen nhìn hướng Đinh Hạo, không biết gã suy nghĩ gì. Thật lâu sau quái nhân áo đen thở dài thườn thượt.

1272. Chương 1275: Lương Nhị Chu Tam (hạ).

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần chỉ bên trên tiên phong, nói:

- Đi đi.

Đinh Hạo ngần ngừ giây lát, cuối cùng gật đầu chạy lên tiên phong.

Đinh Hạo cảm giác được thực lực của ba quái nhân áo đen rất đáng sợ, ngang hàng với Bắc vực Huyền Sương Chiến thần. Lực lượng ma tính ẩn chứa hủy diệt, tuyệt vọng rõ ràng là đối đầu với Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Trong lúc này Đinh Hạo rất muốn đứng chiến đấu bên Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, giải quyết ba quái nhân áo đen trước. Nhưng Đinh Hạo hiểu rằng bối phận, trái tim cường giả như Bắc vực Huyền Sương Chiến thần sao chịu hợp sức với hậu bối như Đinh Hạo?

Nhìn Bắc vực Huyền Sương Chiến thần bình tĩnh ung dung, khi nói chuyện có tự tin nắm chắc mọi chuyện. Dường như Bắc vực Huyền Sương Chiến thần và ba quái nhân áo đen có thù cũ, Đinh Hạo không tiện xen vào.

- Thì ra tên của Bắc vực Huyền Sương Chiến thần là Chu Tam.

Lần đầu tiên Đinh Hạo biết tên của Bắc vực Huyền Sương Chiến thần cột trụ nhân loại Bắc Vực. Không ngờ Chiến thần chúa tể chí tôn trấn áp vận mệnh nhân loại Bắc Vực vận năm có cái tên bình thường, hơi bị thô tục như vậy.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói phía trước có người chờ Đinh Hạo, sẽ là ai?

Là phụ thân sao?

Đinh Hạo hết sức chạy nhanh tới trước.

Quái nhân áo đen bên phải bước ra một bước định ngăn Đinh Hạo lại, quái nhân áo đen chính giữa giờ tay cản.

Quái nhân áo đen bên phải vội hét lên:

- Đại ca, không thể thả hắn . . .

Thủ lĩnh quái nhân áo đen lắc đầu, nói:

- Lần này mục tiêu của chúng ta là Chu Tam, con cá nhỏ đó . . . Hãy để thiên đạo phán xử đi.

Nói đến đây trong đôi mắt hờ hững của thủ lĩnh quái nhân áo đen rực cháy ngọn lửa, gã phát ra khí thể siêu mạnh như kiếm bén rút khỏi vỏ.

Thủ lĩnh quái nhân áo đen nói:

- Đến đây, Chu Tam, để ta xem tự tôn của ngươi giúp ngươi lên đến trình độ gì. Hãy cùng xác nhận xem là ai lựa chọn chính xác.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đáp ngắn gọn:

- Được.

Thần chiến bộc phát.

* * *

- Loại lực lượng này . . .

Đinh Hạo cách xa mấy ngàn thước chột khựng lại, ngoái đầu nhìn.

Đinh Hạo biết đó là Bắc vực Huyền Sương Chiến thần và ba quái nhân áo đen đánh anhu.

Lực lượng thật đáng sợ.

Lực lượng hỗn độn hắc ám hủy diệt thế giới, nghịch chuyển âm dương sinh tử. May mắn bốn người không chế lực lượng diệu đến thần kỳ, lực lượng đáng sợ như thế mà không khuếch tán ra. Mỗi một kích đánh trúng đối thủ ngưng mà không phát, không ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh.

Ba quái nhân áo đen đến từ đâu?

Lúc trước trên ngai vàng Đinh Hạo không thấy ba quái nhân áo đen, bọn họ làm sao đến tiên phong được?

Đinh Hạo thầm thắc mắc, tiếp tục chạy nhanh.

Sau khi dung hợp ánh sáng tiên hoàng kim, trọng lực áp chế không còn ảnh hưởng Đinh Hạo chút nào. Tốc độ Đinh Hạo tăng vọt, chớp mắt hắn đã lên mấy ngàn thước.

Phía trước truyền đến lực lượng hùng hồn dâng trào như thiên hà.

- Là Phật quang.

Đinh Hạo cảm giác lực lượng quen thuộc.

Đinh Hạo tăng tốc, rất nhanh thấy ao sen to lớn nước chảy róc rách, bên trong có từng đóa sen, lá sen xanh biếc như phỉ thúy. Hoa sen nở rộ, thanh tú không dính bụi trần.

Một lão tăng gầy lùn ngồi xếp bằng trên một gốc cây phẩm liên hoa, nhắm mắt nhập định.

Lão tăng nhân mặc cà sa vàng, có Phật quang lấp lánh, tiếng phạn âm quanh quẩn. Sau lưng lão tăng nhân hiện hình ảnh kim thân Phật đà cười từ bi, liên miên vô biên. Các Phật đà kề sát nhau nối liền đến hư không.

Là Phật Ma, cũng là Phật Chủ của Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo nhìn một lần liền nhận ra Phật Chủ ngay.

Lúc trước khi cảm ứng lực lượng Phật quang Đinh Hạo đã đoán ra là Phật Chủ, cộng với lúc trước Bắc vực Huyền Sương Chiến thần xuất hiện nên hắn không quá ngạc nhiên. Khiến Đinh Hạo trợn mắt há hốc mồm là bên cạnh Phật Chủ có hai bóng dáng cực kỳ quen thuộc.

Tên đầu trọc nhảy mắt với Đinh Hạo chính là cố nhân Kim Thiền.

Hoa hòa thượng này từ hôm được trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá sau núi Vắn Kiếm tông truyền tống đi Thần Ân đại lục thì bắt vô âm tín, Đinh Hạo còn tưởng Kim Thiền bị người Thần Đình phương đông bắt giết rồi. Đinh Hạo không ngờ gặp Kim Thiền tại tiên phong, xem mặt mày gã hồng hào thì biết mấy ngày nay sống rất tốt.

Người còn lại mặc áo trắng, là mỹ nữ xinh đẹp tóc đen bay bay, nở nụ cười hoa nở gật đầu với Đinh Hạo, là Lệ Thính Thiên.

Nữ ni đi trong hồng trần tu luyện Phật gia thiền pháp cũng xuất hiện bên cạnh Phật Chủ.

Đinh Hạo cười chào hỏi Kim Thiền, Lệ Thính Thiên sau đó nhìn chằm chằm đóa sen to tỏa ánh sáng đen mờ mịt đối diện Phật Chủ trầm tư.

Đây là đóa sen đen cực kỳ yêu dã, tạo hình kỳ lạ, chia làm chín tầng, mỗi tầng có chín cánh hoa như khắc bằng ma ngọc tinh khiết nhất hoặc tựa ngọn lửa đốt cháy. Hoa sen đen nở trên mặt nước, lắc lư theo gió.

Hoa sen đen phát ra hơi thở rất kỳ lạ đối kháng cùng Phật quang của Phật Chủ.

Đây là một tồn tại rất đáng sợ, khí thế không yếu hơn Phật Chủ, Phật Chủ phải dốc hết sức đối kháng mới miễn cưỡng giữ trạng thái cân bằng.

Một đóa sen yêu đen.

Đinh Hạo đến quây rầy nó, cánh sen lắc lư phát ra tiếng rào rào. Hơi thở kỳ dị dâng lên, ánh sáng đen bắn hướng Đinh Hạo.

- A di đà Phật!

Phật Chủ của Đại Lô Âm Tự luôn nhắm mắt bồng mở mắt ra niệm Phật hiệu:

- Tôn giá có thân phận cao, cần gì ra tay với hậu bối?

Phật quang phản âm lưu chuyển bao phủ Đinh Hạo, di chuyển hắn đến bên Phật Chủ trước khi ánh sáng đen chạm vào Đinh Hạo.

Một giọng nữ êm tai vang lên:

- Lương Nhị, ngươi muốn che chở hắn?

Thanh âm phát ra từ đóa sen yêu đen, giọng hơi chói tai.

Phật Chủ không vui không buồn nói:

- Vị tiểu hữu này có duyên cùng ta, hãy cho hắn qua đi.

Đóa sen yêu đen lắc lư yêu nghiệt, phát ra hơi thở kỳ dị nói:

- Hắn dung hợp hơi thở tiên đạo hoàng kim, là tai họa ngấm, không thể bước lên tiên đạo phong.

- Người có duyên thì được tiên đạo, hoàng kim tiên khí nguyện ý chấp nhận hắn là duyên tạo hóa.

Phật Chủ niệm Phật hiệu, lắc đầu, nói:

- Tiên đạo không phải của riêng ai, nói gì đến tai họa ngấm.

- Ha ha ha ha ha ha! Lương Nhị, ta không đấu võ mồm với ngươi.

Đóa sen yêu đen cười gian:

- Hẳn có thể đi ra ao sen của ta thì cho hẳn đi, nếu không thể vậy hãy ngoan ngoãn ở lại làm phân đi!

Đóa sen yêu đen dút lời, nguyên hồ sen sôi sục.

Nước trong veo bỗng đen như mực, không khí xung quanh tràn ngập hương sen trở nên tanh hôi như bùn. Từng chiếc lá xanh biếc hoa văn rõ ràng dần bị nhuộm đen, mép trơn bóng giống như răng cưa lóe ánh sáng kim loại dữ tợn.

Vốn là ao sen nước bùn mà không hôi tanh mùi bùn chớp mắt biến thành hoa ăn thịt người, không khí trong trẻo, an tường bỗng trở nên âm trầm như quỷ.

Từng ánh sáng đen bao phủ ao sen.

Đinh Hạo cảm giác được hơi thở khủng bố chết chóc buông xuống, từ bốn phương tám hướng nghiền ép hẳn sắp thành xác khô. Không khí tanh hôi ngửi một hơi đủ làm người chết ngay.

1273. Chương 1276: Có Người Gọi Ta Là Lý Đại.

Đinh Hạo giật nảy mình, lập tức vận chuyển huyền khí ngăn cản.

Phật Chủ niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Toàn thân Phật Chủ tỏa ánh sáng vàng, ba ngàn Phật đà sau lưng như vật sống. Nhất niệm là một, nhất niệm là ba ngàn, liên tục biến đổi. Chớp mắt bóng sáng Phật đà ấy ngàn trượng xuất hiện sau lưng Phật Chủ, bao phủ Kim Thiên, Lệ Thánh Thiên, Đinh Hạo.

Đóa sen yêu đen cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Vị lai Phật chân thân, ngươi cũng có chút khả năng. Ta chờ xem ngươi có thể ngăn cản ánh sáng sen yêu diệt thế của ta bao lâu.

Cánh hoa lác lác, cả ao sen sôi trào. Đóa sen yêu đen đón gió biến to, cánh hoa thành từng dây leo đen ăn mòn quần quanh kim quang Phật bên người Phật Chủ.

Cuộc so đấu đẳng cấp cỡ này ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thánh Thiên không thể xen vào.

Phật Chủ nói với ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thánh Thiên:

- Hãy rời khỏi đây, lên đỉnh tiên đạo phong.

Kim Thiên kinh ngạc hỏi:

- Sư tôn, chúng ta cũng đi sao?

Lệ Thánh Thiên lộ biểu tình ngạc nhiên.

- Tiên đạo chính là Phật đạo, hai người có Phật duyên thì tức là có tiên duyên, hãy thử vận may xem.

Biểu tình Phật Chủ từ bi nói:

- Khí vận tùy mọi người, ta và sen yêu này có nghiệt duyên cần hóa giải, các người đi đi.

Phật Chủ dứt lời, cửu phẩm đài sen trắng dưới thân lão tăng tỏa ánh sáng bạc. Một đường hầm không gian mở ra đưa ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thánh Thiên ra khỏi ao sen yêu dã, chớp mắt biến mất. Cửu phẩm đài sen trắng dưới thân Phật Chủ héo tàn, rơi vào ao nước đen.

Đóa sen yêu đen kinh ngạc hét chói tai:

- Ngươi vì ba hậu bối không tiếc hủy Phật đạo chi cơ của mình?

Đóa sen yêu đen lạnh lùng cười:

- Xem ra trời định ngươi sẽ chết.
- A di đà phật.

Phật Chủ nhắm mắt lại, mi mắt sụp xuống, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất. Phật Chủ lơ lửng trên ao sen đen, toàn thân tỏa ánh phật quang đối kháng với khói đen ăn mòn.

Kim Thiên sốt ruột hét to:

- Sư tôn!!!

Kim Thiên biết cứu phẩm đài sen trắng có ý nghĩa gì với Phật Chủ. Năm xưa Tây Mạc Phật Chủ ngộ phật thành đạo, đi khắp Tây Mạc, từng bước sinh hoa sen, thần thông phật đạo đại thành đức đạo cơ cứu phẩm đài sen trắng. Phật Chủ vì đưa ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên ra ao sen đen không tiếc hủy cứu phẩm đài sen trắng.

Đóa sen yêu đen thật sự lợi hại như vậy sao? Phật Chủ đều bị buộc đến đường cùng?

Phật Chủ khẽ nói một tiếng tự, như vạn phật gào to, như chuông gióng lên tầng tầng vang bên tai Kim Thiên, Lệ Thính Thiên:

- Đi!

* * *

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên đi trên đường dốc.

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Nói vậy là ngươi vừa đến Thần Ân đại lục liền gặp Phật Chủ?

Kim Thiên gật đầu, nói:

- Thần thông phật gia khác với võ đạo bình thường, thuở nhỏ ta đi theo sư tôn tu hành, có một loại pháp môn gọi là ‘tha tâm thông’, chỉ cần cùng một đại lục là sư tôn sẽ tìm ra ta.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Ngươi thật may mắn, không cần bị Thần Đình rượt đuổi như chó.

Thật là con người có số, những thiên tài, con cưng Vô Tận đại lục đi đến Thần Ân đại lục không biết có bao nhiêu người bị Thần Ân đại lục xem là ma tinh chuyển thể giết chết. Như Lệ Thính Thiên chịu bao nhiêu đau khổ. Còn Kim Thiên ở Vô Tận đại lục bị truy sát gần chết, cướp một khối Ngộ Không vừa đến Thần Ân đại lục đã có ‘người thân’ dựa dẫm. Được Phật Chủ che chở, Kim Thiên không sống sướng mới lạ.

Kim Thiên cười hì hì.

- Sư tôn từng nói đường núi này gọi là đấng thiên thang. Thần Đình đã đặt nhiều trạm gác, sư tôn chỉ có thể đối phó một đường, chúng ta đi lên sẽ gặp trở ngại, nên làm sao đây?

Kim Thiên ngẩng đầu nhìn tiên đạo phong cao cao, mây mù giăng lối.

Về mặt Lệ Thính Thiên bình tĩnh nói:

- Sư tôn kêu chúng ta đi chắc có lý do, đi thì biết.

Đinh Hạo cười tủm tỉm nói:

- Xem ra phật tính của Thính Thiên sư muội cao hơn ngươi ắt nhiên.

Mặt Kim Thiên đen thui.

Lệ Thính Thiên mỉm cười.

Đinh Hạo đột nhiên dừng bước.

Tầm nhìn bỗng trở nên rộng rãi, cái ao xanh biếc, thác nước rộng nửa thước từ trên vách vực chảy xuống. Nước đánh vào ao nước làm bọt vàng tung tóe, hơi nước ẩm ướt.

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên lộ biểu tình cảnh giác.

Bởi vì ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên trông thấy một đứa trẻ mười ba, bốn tuổi đứng đồng lửa ven ao, cười tùm tùm nướng con cá trắng to chấm đen. Cá trắng bị xiên trên cành cây dài lật tới lật lui nướng, tiếng dầu nhỏ giọt vào lửa tí tách.

Đứa bé mặc áo rộng thùng thình, tóc đen cột thành hai búi thắt bím nhỏ. Sợi tóc hơi rối trông lờn thoi, đứa trẻ đi chân đất, hơi giống ăn mày.

Không có huyền khí dao động từ người đứa bé, đây mới là chỗ kỳ dị nhất.

Nơi như tiên đạo phong dù là vô số cường giả thánh nhân cảnh, thần cảnh chưa chắc có thể sống đi lên. Xuất hiện một đứa trẻ như ăn mày trong tiên đạo phong là hoàn toàn không hợp lý, sự việc khác lạ tức có yêu.

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên liếc nhau, ý bảo hãy cẩn thận cùng nhau đi qua.

- Ha ha ha ha ha ha! Ba tiểu tử đến chậm quá, không thấy được kịch hay.

Nam hài tử lờn thoi bỗng xoay người, khuôn mặt tròn vo mồm mĩm, khi cười toét miệng nhe hàm răng to trông buồn cười.

Nhưng giọng điệu của nam hài tử lờn thoi làm ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên giật mình.

Đinh Hạo cảnh giác hỏi:

- Người là . . .

Nam hài tử lờn thoi khoát tay nói:

- Đừng nói nhảm, qua đây ăn cá.

Nam hài tử lờn thoi quen tay rắc gia vị lên thân cá trắng to, xoay thân cá nướng đều đều.

Nam hài tử lờn thoi cười nói:

- Ai gặp có phần, ba người rất may mắn.

Con người Đinh Hạo co rút.

Đinh Hạo chú ý thấy con cá trắng to bị xiên có từng mảnh vảy rồng vàng, sau khi nó bị mổ bụng lại bị nướng thật lâu nhưng còn sống, vận vẹo thân thể muốn nhảy ra đồng lửa.

Đặc biệt là mắt con cá trắng rõ ràng có trí tuệ, trong mắt nó ẩn chứa tức giận, sợ hãi, không cam lòng.

- Cái tên không ngoan, còn không chết tâm? Ha ha ha ha ha ha! Ngoan ngoan biến thành thịt cá cho ta!

Tay nam hài tử lờn thoi vỗ con cá to trắng, phun nước miếng vào đồng lửa. Bùm một tiếng, ngọn lửa biến thành màu tím nhạt, trướng to lên bao lấy con cá to trắng.

Chớp mắt mùi thơm kỳ lạ lan tỏa trong không khí, con cá to trắng chín ngay.

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên giật nảy mình. Trong chớp mắt ngọn lửa tím bùng lên rõ ràng là lực lượng cường giả thân cảnh đẳng cấp chí tôn mới có.

Nam hài tử lờn thoi cười tùm tùm ngoác tay:

- Ha ha ha ha ha ha! Có thể ăn rồi, nào nào, đừng khách sáo, ta mời các người ăn cá.

Kim Thiên cảm thấy sự việc kỳ lạ nên từ chối:

- A di đà phật, bản tăng ăn chay.

Lệ Thính Thiên nhú mày.

1274. Chương 1277: Người Rất Giống Một Người.

Đinh Hạo ngần ngừ, nhận lấy miếng thịt cá nướng nam hải tử lôi thôi đưa. Đinh Hạo hít ngửi, mùi thơm khó tả xông vào mũi. Đinh Hạo ngửi mùi hương xong lực lượng huyền khí tăng vọt như ăn thần đan thần dược gì.

Thứ tốt!

Mắt Đinh Hạo sáng lên.

Trực giác nói cho Đinh Hạo nam hải tử lôi thôi không có ác ý, mơ hồ thấy thân thiết. Đinh Hạo lập tức nuốt miếng cá nướng vào miệng.

Nam hải tử lôi thôi cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Chớp mắt Đinh Hạo nhảy cẫng lên, linh khí cuộn cuộn trong miệng mũi mắt tai toát ra như khói báo động. Chỉ một miếng cá nướng đã làm Đinh Hạo cảm giác như nuốt tiên đan, huyền khí trong đường huyền khí hùng hồn dâng trào.

Không rảnh nói chuyện, Đinh Hạo vội vàng ngồi xếp bằng, vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết tiêu hóa lực lượng đáng sợ hấp thu về cơ thể mình, dung nhập vào huyền khí.

Nam hải tử lôi thôi ăn ngồm ngoàm, lăm bậm:

- Ha ha ha ha ha ha! Cá ơi cá, ngươi tu hành mấy vạn năm vốn là linh vật tập trung linh tú thiên địa. Tiếc rằng ngươi quá tham lam, muốn giành lấy tạo hóa không thuộc về mình, làm tay sai cho người, cuối cùng rơi vào kết cục bị người ăn. Ngươi không nên oán ta, ta đang giúp ngươi hóa giải nghiệp lực . . .

Giây lát sau Đinh Hạo ngừng điều dưỡng.

Biểu tình trên mặt Đinh Hạo cực kỳ kinh hoàng, đứng dậy cung kính vái hướng nam hải tử lôi thôi.

Đinh Hạo hỏi:

- Đa tạ tiền bối thành toàn, xin hỏi danh hiệu của tiền bối là . . . ?

Kim Thiên, Lệ Thánh Thiên nhìn ra được nam hải tử lôi thôi là tồn tại khủng bố không thua gì Phật Chủ.

- Danh hiệu của ta?

Nam hải tử lôi thôi xoa mũi, thè lưỡi liếm miếng thịt dính trên môi, cười nói:

- Có người gọi ta là Lý Đại.

Lý Đại?

Đinh Hạo ngần ngừ, nhận ra điều gì.

Tên của Bắc vực Huyền Thương Chiến thần gọi là Chu Tam, Phật Chủ thì bị đóa sen yêu đen gọi là Lương Nhị. Vậy Lý Đại là . . . Không lẽ . . . Không lẽ là Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần?

Suy đoán này làm Đinh Hạo giật nảy mình.

Trong Vô Tận đại lục năm vị chúa tể chí tôn đỉnh cao năm vực nhân loại cho đến nay đứng thế chân vạc, trong đó Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần là tôn quý nhất. Mấy vạn năm nay Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần được gọi là cường đại nhất trong năm vị chí tôn, trấn áp Trung Thổ Thần Châu lớn nhất, phi nhiều nhất trong năm vực.

Trước đó liên tục gặp nhiều chuyện khiến Đinh Hạo chuẩn bị tâm lý sẵn sàng sẽ thấy Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần trên tiên đạo phong, nhưng hắn không ngờ chúa tể chí tôn truyền kỳ nhất nhân loại Vô Tận đại lục là một nam hải tử lôi thôi thế này.

Đinh Hạo cung kính hành lễ:

- Văn bói là Đinh Hạo bái kiến Siêu Thiên Chiến thần tiền bói.

Lúc này Kim Thiên, Lệ Thính Thiên đã đoán được thân phận thật của nam hài tử lời thôi tinh nghịch, rất là giật mình, biểu tình cung kính khom người hành lễ.

- Siêu Thiên Chiến thần?

Lý Đại nằm trên tảng đá bên ao nước, bắt chéo chân duỗi người, hứng thú rãi rời nói:

- Từ ba ngàn năm trước ta đã ghét cái tên này, mấy kẻ mất mùa lúc trước gọi ta như vậy đều bị ta giết. Nhưng ba người thì . . . Người không biết không trách, sau này phải ngoan đừng kêu như vậy, gọi ta là Lý Đại.

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên dở khóc dở cười.

So với Bắc vực Huyền Thương Chiến thần bình tĩnh, uy nghiêm như núi băng, Phật Chủ im lặng, kiệm lời thì Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần khiến ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên rung động rất nhiều, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng. Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên không có chút phong độ tiền bói cao nhân.

- Oáp, hất xì. Buồn ngủ quá đi, mới rồi bắt cá mệt, ta muốn nghỉ một lúc. Ba tiểu tử mau đi đi, đừng ở đây quấy rầy lão nhân gia ta. Có thể đi đến một bước xem như một bước, nhìn xem ai may mắn hơn.

Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần lười biếng che miệng ngáp dài, ra lệnh đuổi khách.

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên không dám nói gì, khom người hành lễ, tiếp tục đi lên tiên đạo phong.

Đi khoảng vài trăm thước Đinh Hạo ngoái đầu nhìn, suýt vấp té. Bởi vì Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần cởi áo rộng ra, ngắm nghía mình dưới ánh nắng, biểu tình cuồng nhiệt.

Đây thật là chúa tể chí tôn chí cao trấn áp khí vận nhân loại Vô Tận đại lục sao?

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh cục cục.

Kim Thiên luôn thấy hối hận, bởi vì gã từ chối con cá Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần mời ăn. Bây giờ ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên nhìn ra được con cá to trắng chính là tồn tại khủng bố trấn giữ ải này nhưng bị Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần bắt nướng.

Một vị tồn tại sánh ngang với Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần ẩn chứa bao nhiêu là năng lượng tinh hoa thiên địa, ăn một miếng thịt của nó đủ khiến người bình thường nhảy lên thành cường giả tuyệt đối, sánh bằng thần đan bảo dược. Nhưng Kim Thiên từ chối!

Kim Thiên nhớ lại là lòng nhỏ máu.

Kim Thiên oán hận thề:

- Sau này ta không ăn chay nữa, chỉ ăn thịt!

Đinh Hạo, Lệ Thính Thiên câm nín nhìn Kim Thiên.

Người vốn chính là hòa thượng rượu thịt được không?

Đinh Hạo vừa chạy nhanh vừa vận chuyển Huyền Chiến Thắng Quyết luyện hóa năng lượng trong cơ thể.

Tuy Đinh Hạo chỉ ăn một miếng thịt con cá to trắng nhưng hắn cảm thấy mỗi một lỗ chân lông có năng lượng tinh khiết nhất tuôn ra. Đó là lực lượng về chất hơn xa thánh nhân cảnh, thần cảnh bình thường. Một hi Đinh Hạo luyện hóa hoàn toàn thì hắn sẽ nhảy vọt lên một, hai tiểu cảnh giới.

Con cá to trắng là một tồn tại ngang ngửa với đóa sen yêu đen, ba quái nhân áo đen.

Đinh Hạo biết rõ hắn dễ dàng hấp thu lực lượng tinh hoa của tồn tại khủng bố đó là vì Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần dùng địa thần thông loại trừ sát ý bạo ngược trong cơ thể con cá to trắng, luyện hóa ó

thành lực lượng căn nguyên tịnh thuần nhất. Lực lượng này rất đáng sợ, trừ Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần ra không ai chịu nổi.

Điều này cũng chứng minh thực lực của Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần siêu phàm thoát tục. Khi Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ còn giằng co với đối thủ thì Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần đã bắt kẻ địch nường ăn.

* * *

Tiên đạo phong cao ngất đám mây.

Ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên tồn một canh giờ leo lên gần vạn thước.

Lệ Thính Thiên, Kim Thiên dường như không bị trọng lực áp chế, tốc độ theo kịp Đinh Hạo.

Đinh Hạo dừng bước, nói:

- Phía trước có người.

Đằng trước lại hiện vài bóng người, Đinh Hạo nhận ra ngay một người, chính là Đinh Hành Hạo, kỳ tài võ đạo tuấn tú dịu dàng luôn giữ nguyên tắc riêng.

Đứng đối diện Đinh Hành Hạo là Đinh Linh.

- Ha ha ha ha ha ha! Tam thúc yêu quý, chắc chắn ngươi không ngờ lực lượng của ta tăng nhanh như vậy đúng không?

Từ xa đã nghe tiếng cười đắc ý của Đinh Linh như cú kêu, tràn ngập âm u ma quái.

- Chỉ là uống rượu độc giải khát.

Giọng của Đinh Hành Hạo vĩnh viễn bình tĩnh, uy nghiêm mà cao quý.

1275. Chương 1278: Người Rất Giống Một Người (hạ).

- Ha ha ha ha ha ha! Uống rượu độc giải khát cũng tốt, siêu thoát hx hằng cũng được. Ta đã được sinh mệnh bất tử, ta cảm giác đến lực lượng vô địch. Tam thúc yêu quý, bây giờ ngươi đã không phải là đối thủ của ta. Ngươi nói xem nếu ta cắt đầu ngươi xuống đưa tới trước mặt đôi quái vật Bất Tam, Bất Tứ thì chúng sẽ có biểu tình gì?

Trong tiếng cười của Đinh Linh chất chứa độc ác khiến người không rét mà run.

Nghe ra được Đinh Linh hận huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ thấu xương.

Đinh Linh dứt lời chợt cảm giác được điều gì, quay đầu nhìn phía xa thấy ba người Đinh Hạo, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên lao nhanh tới. Nhưng Đinh Linh chỉ nhìn lướt qua sau đó quay về ngó Đinh Hành Hạo.

Đinh Hạo đứng cách mười thước, hần rất ngạc nhiên.

Sao lại là Đinh Linh?

Bại tướng thua dưới tay Đinh Hạo sao có thể xuất hiện tại đây?

Đinh Hạo quan sát kỹ Đinh Linh, nhíu mày. Trên người Đinh Linh xảy ra chuyện gì kỳ lạ, lực lượng hắc ám triệu tịch tà ác phát ra từ người gã. Khuôn mặt thanh tú, điển trai của Đinh Linh giăng dây gân xanh đen dữ tợn như rắn nổi lên lớp da, hốc mắt hõm sâu, đen thui.

Đinh Hành Hạo phía đối diện trạng thái cũng không tốt, có vết máu đen chảy từ khóe môi.

Có vẻ hai người đã đánh nhau một trận, Đinh Hành Hạo vốn nên mạnh hơn nhưng bị Đinh Linh đánh gục.

Đinh Hành Hạo chú ý thấy Đinh Hạo, cứng người lại, sau đó nhận ra điều gì, mắt sáng lên.

Đinh Hành Hạo gật đầu cười nói:

- Là người? Rất cuộc người đến rồi.

Đinh Hạo biết Đinh Hành Hạo nhận ra hắn.

Tuy Đinh Hành Hạo không biết thân phận thật của Đinh Hạo nhưng gã biết hắn là người được Đinh Thánh Thán tặng ba tử tinh tạp.

Đinh Hạo hơi lo lắng hỏi:

- Tiền bối có sao không?

Đinh Hành Hạo lắc đầu, mỉm cười nói:

- Người lên trên đi, có chuyện quan trọng hơn đang chờ người, ta không sao.

* * *

Nửa canh giờ sau.

Đinh Hạo đứng trên đường núi cách đỉnh tiên đạo phong năm ngàn thước.

Phía đối diện Đinh Hạo hai mươi thước có một người mặc trường bào màu đen đứng thẳng tắp.

Gió núi sắc bén như dao thổi vạt áo đen kêu phần phật như ác long gầm rống quanh quẩn trong thiên địa. Người này chấp tay sau lưng đứng đó như đưa lưng với toàn thế giới, là cọc tiêu vĩnh viễn không thể vượt qua, ngăn cản bất cứ ai trên thế giới này.

Con người Đinh Hạo co rút, ngay khi cảm ứng được hơi thở của người đó hắn liền biết là ai.

Xem ra nam nhân áo đen chuyên môn chờ Đinh Hạo tại đây.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng người áo đen, hắn hiểu rằng nam nhân áo đen biết hắn đến và sẽ tới đây nên mới chờ sẵn.

Đinh Hạo xoay người nhìn bên dưới.

Lệ Thính Thiên, Kim Thiên không theo Đinh Hạo đến, hai người chọn ở lại giúp Đinh Hành Hạo đối phó Đinh Linh đã biến dị.

Đinh Hạo rất ngạc nhiên trước lựa chọn của Lệ Thính Thiên, Kim Thiên.

Bởi vì tiến tới một bước là có khả năng được đến tiên khí, đây là sức hấp dẫn không ai từ chối được. Hai thái độ của hai truyền nhân phật gia giống nhau, Kim Thiên, Lệ Thính Thiên phát hiện thứ quan trọng hơn tiên khí từ người Đinh Linh.

Kim Thiên nói:

- Duyên của ta ở đây.

Lệ Thính Thiên nói:

- Phật của ta ở nơi này.

Đinh Hạo nghe cái hiểu cái không, mơ hồ thấy lực lượng trong người Đinh Linh hình như liên quan đến phật gia đạo tạng nhưng không thể nói rõ cụ thể là gì. Có lẽ đây là ý của Phật Chủ, liên quan đến bí mật phật môn.

Đinh Hạo đành tùy ý Kim Thiên, Lệ Thính Thiên.

Một mình Đinh Hạo đến đây, sau đó hắn gặp nam nhân này.

Đinh Hạo gặp kẻ vận mệnh đã định là địch thủ không đội trời chung.

Đinh Đồng!

Thiếu niên này mười năm trước cướp đi tinh huyết thánh thể của Đinh Hạo, từng là thiên tài tuyệt thế che khắp thiên hạ trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, được nhiều người xem là thiếu niên thiên tài số một đại lục phương đông thậm chí là Thần Ân đại lục.

Rốt cuộc Đinh Đồng xuất hiện.

Thanh âm lạnh lùng, kiêu ngạo từ đường núi rơi xuống dưới:

- Người chậm hơn ta nghĩ một chút.

Đinh Đồng chậm rãi xoay người.

Đinh Đồng vẫn tuấn tú, cao ngất như mấy tháng trước, khí thế vô song, kiêu ngạo tự phụ, cao cao tại thượng. Khác biệt duy nhất là mắt phải Đinh Đồng bị miếng vải đen, sợi dây đen cột xéo từ thái dương phải sang gò má bên trái. Miếng vải đen hình trứng cố định ở mắt phải.

Độc nhãn long.

Đinh Đồng bị chột.

Quả nhiên mắt phải của Đinh Đồng bị thương.

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Tin đồn lúc trước không sai, thiên tài số một Thần Đình phương đông bị thương khá nặng, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bị tổn hại một con và không thể hồi phục nên gã đeo miếng bị mắt.

Đinh Hạo ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Đinh Đồng.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong không khí bắn ra hỏa hoa.

Đinh Đồng chậm rãi dọc theo đường núi đi xuống, bước chân rất chậm:

- Trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn người đội mặt nạ quỷ thanh đồng, bây giờ người biến ảo khuôn mặt giả, chẳng lẽ không dám gặp người sao? Nam hán đại trượng phu cần gì liên tục thay hình đổi dạng? Hãy lộ ra mặt thật, ta cho người cơ hội đấu công bình một trận.

Trông Đinh Đồng như thể hòa làm một với tiên sơn.

- Cũng được.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Sẽ cho người biết là ai thắng người.

Đinh Hạo dứt lời cơ thể trướng lên, da mặt lặn lõm, xương cốt kêu đi đùng. Rất nhanh khuôn mặt Đinh Hạo trở về với hình dạng thật.

Mắt Đinh Đồng lóe tia sáng kỳ lạ:

- Người rất giống một người.

Bề ngoài Đinh Hạo bây giờ giống Đinh Thánh Thán ngày xưa mấy phần, đặc biệt là khí chất. Đinh Đồng hoảng hốt như trông thấy Đại Thần Tử từng tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng giây sau Đinh Đồng lắc đầu, không để bụng.

Thế gian có rất nhiều người tương tự, trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch Đinh Hạo phá giải đao kiếm hoàng thứ của Đinh Đồng nhưng gã không nghĩ hấn và nam hài tử mười năm trước là một. Ở trong lòng Đinh Đồng thì đao kiếm song thánh thể ngày xưa đã hoàn toàn bị phế bỏ, tuyệt đối không có khả năng sống đến bây giờ.

Đối diện.

Đinh Hạo trở về hình dạng thật.

Áo xanh như ngọc, tóc dài như mực. Gió sắc bén như đao, khí chất nổi bật phát ra từ người Đinh Hạo. Hắn đứng trên đường núi tiên đạo phong, khí thế, khí chất không thua kém Đinh Đồng.

Khí thế đùng độ.

Trong khoảnh khắc này hai thiên tài tuyệt thế đời thứ ba Thần Đình phương đông rốt cuộc mặt đối mặt đứng gần nhau.

- Ta rất tò mò nhân vật như ngươi từ đâu chui ra, tại sao lúc trước trong tình báo của Thần Đình không có tin tức gì về ngươi? Không lẽ . . . Ngươi cũng là chuyển thế ma tinh?

Đinh Đồng ngừng lại cách Đinh Hạo năm thước, một mắt đánh giá hắn kỹ càng.

Đinh Đồng không sử dụng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, một mắt lóe tia tò mò.

Đinh Hạo không đáp, khí thế quanh thân dần tăng cao.

Lúc trước Đinh Hạo trông thấy Ngụy Thần Đế bây giờ gặp Đinh Đồng nói lên Thần Đình phương đông, lực lượng hắc ám đã bắt đầu chú ý đến hắn. Đinh Hạo muốn tiến thêm một bước thì không thể tránh khỏi trận chiến này.

Đinh Hạo sẽ không giữ sức.

Có vẻ như Đinh Đồng không định đánh nhau ngay.

1276. Chương 1279: Sư Phụ Ở Đâu.

Đinh Đồng mỉm cười nói:

- Với tư chất, thiên phú của ngươi có tiềm lực vô cùng, so sánh với ta thì không kém cạnh bao nhiêu. Tại sao ngươi chọn giúp đỡ Đinh Thánh Thán? Chìm khôn chọn cảnh mà đậu, mười năm trước Đinh Thánh Thán đã thua thảm, không phải gỗ tốt. Hay là đi theo ta, ngay bây giờ ta hứa với ngươi mai sau ngươi có thể trở thành chúa tể chí tôn của Thần Ân đại lục.

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Đấu một trận đi.

- Thật cố chấp.

Đinh Đồng lắc đầu, nói:

- Quá đáng tiếc, bóp chết thiên tài như ngươi khiến người không nỡ.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Ngươi quá tự tin.

Đinh Đồng ngăn người sau đó cười phá lên, tiếng cười đầy châm chọc.

- Ha ha ha ha ha ha! Tại sao ta không tự tin? Ngươi không biết lực lượng mạnh nhất trên thế giới này này là gì, không thấy ai mới là chúa tể thật sự của thế giới. Thế nhân vĩnh viễn chỉ thấy mặt ngoài, bao gồm người, đám chúng sinh ngu xuẩn. Ta bây giờ đã có tư cách siêu thoát.

Đinh Đồng từ trên cao nhìn xuống Đinh Hạo.

- Có lẽ ta không biết ai là chúa tể thế giới này này nhưng ta biết người đó tuyệt đối không phải là ngươi.

Đinh Hạo trả đũa:

- Ta không có hứng thú với chúa tể thế giới nhưng sẽ rất vui nếu chém chết ngươi.

Đinh Đồng bật cười nói:

- À, ta hiểu rồi, thì ra người muốn chứng minh chính mình mới là thiên tài cao cấp nhất kỷ nguyên này?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Người quá tự kỷ. Đừng tốn nước miếng nữa, sáng khoái chiến đấu đi.

- Cho người xem một thứ trước.

Đinh Đồng giơ tay lên, một luồng sáng trắng nhạt bay ra từ đầu ngón tay Đinh Đồng tụ trong không trung.

Một hình ảnh rõ ràng bóng loáng như gương hiện ra trong không trung.

Đinh Đồng cười nói:

- Người là thiên tài hiếm có, tuy không muốn đầu vào ta nhưng ta không mong thiên tài từng dao động dao kiếm hoàng thức của ta âm thầm chết đi. Ta ban ơn cho người, trước khi giết người sẽ cho người nhìn xem tiên khí rốt cuộc rơi vào tay ai.

Trên mặt kính hư không xuất hiện cảnh tượng đỉnh tiên đạo phong.

Khói tiên đạo hỗn độn tràn ngập, cảnh tượng như sáng thế bắt đầu, hồng mộng chưa mở. Đỉnh tiên đạo phong không phải mảnh đất trống mà là rừng đá, từng cây cột trắng tự nhiên sinh thành. Khói tiên đạo bao trùm rừng đá, hỗn độn chi khí biến đổi, đây là lực lượng hỗn độn hỗn loạn lúc vạn vật chưa sinh ra. Dù là đỉnh cường giả thần cảnh nếu rơi vào đây sẽ bị nghiền nát quay về hỗn độn.

Từng cây cột đá trắng có thể tồn tại trong sương hỗn độn như thần vật tồn tại trước sáng thế, vĩnh hằng không thay đổi.

Chính giữa sương hỗn độn có một luồng sáng nhấp nháy.

Đinh Hạo không cần đoán cũng biết đó là tiên khí.

Chỉ ánh sáng tiên khí mới xuyên thấu qua sương hỗn độn. Đinh Hạo không biết tiên khí có phân chia phẩm chất cao thấp không, nếu có thì tiên khí dựng dựng thiên địa sẽ là đẳng cấp tối cao, nếu không thì ánh sáng của nó không thể xuyên thấu sương hỗn độn hồng mộng này.

Nhưng bị sương mù hỗn độn tạo hóa chưa mở ngăn cách, phải làm sao để lấy tiên khí?

Đinh Đồng đoán ra thắc mắc trong lòng Đinh Hạo, tốt bụng giải thích cặn kẽ:

- Sương mù hỗn độn là bấu vật có thể hủy diệt mọi thứ trên thế giới dưới tiên khí, nếu dùng có thể vào trong đó thì ta cũng không thoát được. Loại sương mù hỗn độn này không phải luôn luôn như vậy, cơn gió tiên đạo thổi qua nó sẽ như thủy triều rút đi. Sương mù hỗn độn đôi khi mỏng khi dày, vào lúc sương mù hỗn độn mỏng nhất thông qua hồng mộng thiên trụ là có thể tránh sương mù hỗn độn đến gần tiên khí.

Hồng mộng thiên trụ?

Đinh Hạo nhìn hướng cây cột đá màu trắng.

Đúng vậy, hồng mộng thiên trụ là thứ duy nhất tồn tại trong sương mù hỗn độn, nếu sương mù hỗn độn mỏng hơn chút là sẽ lộ ra phần đầu cây cột. Cường giả đạp trên đỉnh hồng mộng thiên trụ có thể tới gần tiên khí nằm ở trung tâm trong thời gian ngắn nhất.

Một khi có được tiên khí, dùng lực lượng tiên khí bảo vệ cơ thể là dễ dàng ra khỏi sương mù hỗn độn.

Lúc này mặt kính trong hư không xoay chuyển biểu hiện ra hình ảnh ngoài sương mù hỗn độn. Có sáu cái bóng mờ hồ trôi nổi trong không trung đang chờ đợi cái gì. Bọn họ đứng ở vị trí khác nhau, cảnh giác giằng co nhưng không ra tay.

Đó sau tồn tại rất đáng sợ.

Ánh sáng hồng mộng lung bao phủ quanh cơ thể bọn họ, hư không dao động, ánh sáng vạn vạn ngăn cách mọi theo dõi.

Đinh Đồng nửa cười nửa không nói:

- Trong đó có một người chính là Đỉnh Thánh Thán.

Tim Đỉnh Hạo đập nhanh nhưng biểu tình bình tĩnh như không.

Quả nhiên phụ thân đến đây, vậy chắc Ngụy Thần Đế cũng đến đỉnh tiên đạo phong rồi.

Bốn người khác là ai?

Đỉnh Đồng không đi đỉnh tiên đạo phong tìm tiên duyên mà đứng chờ Đỉnh Hạo, không lẽ gã điên cuồng đến mức chỉ vì hấn phá đao kiếm hoàng thức của gã trong trận Thập Vạn Đại Sơn mạch nên từ bỏ cơ hội giành tiên khí, chặn đường Đỉnh Hạo báo thù?

Trong ấn tượng của Đỉnh Hạo thì Đỉnh Đồng tuyệt đối không phải loại người này.

Thiên tài tuyệt thế của Thần Đỉnh phương đông, Đỉnh Đồng làm bất cứ chuyện gì chưa bao giờ hỏng sai, không phân thị phi, nhiều lúc gã như động vật máu lạnh. Đỉnh Đồng chỉ hỏi lợi và hại, tuyệt đối sẽ không bắt nhỏ thả lớn, bỏ qua cơ hội giành tiên khí.

- Chờ triều tịch sương mù hỗn độn lần nữa là hồng môn thiên trụ sẽ lộ ra chỗ đứng, tiên khí sẽ rơi vào tay ai sắp có kết quả.

Biểu tình Đỉnh Đồng kỳ lạ nhìn Đỉnh Hạo, nói:

- Chúng ta cá cược đi, chờ xem ai sẽ chiếm được tiên khí. Nếu người thua thì theo hầu ta chịu không?

Đỉnh Hạo cười lạnh một tiếng.

Hôm nay Đỉnh Đồng là lạ.

Là lý do gì khiến Đỉnh Đồng cứ đòi Đỉnh Hạo theo hầu, không lẽ chỉ vì nhìn trúng tư chất của hấn? Không thể nào, Đỉnh Hạo không tin tưởng lý do đơn giản đến thế.

Trước đó Ngụy Thần Đế cũng cố ý để lại ảo ảnh gặp Đỉnh Hạo.

Theo cách Ngụy Thần Đế nói thì lúc trước Đỉnh Hạo phá đao kiếm hoàng thức khiến gã chú ý, trước đó lý do này khá hợp lý nhưng bây giờ hấn cảm thấy hơi bị vô lý.

Ngụy Thần Đế là chí tôn bá chủ đại lục phương đông cố ý để lại ảo ảnh sẽ đơn giản như vậy sao?

Có tia chớp xẹt qua đầu Đỉnh Hạo.

Đỉnh Hạo chợt nhận ra có vẻ Đỉnh Đồng đang câu giờ, gã muốn ngăn không cho hấn chạy lên đỉnh tiên đạo phong.

Nhưng thực lực hiện giờ của Đỉnh Hạo có chạy lên đỉnh tiên đạo phong cũng không thể tranh tiên khí với sau người đó. Bản thân Đỉnh Hạo chỉ muốn giúp đỡ phụ thân Đỉnh Thánh Thán một tay, chưa biết có thành công hay không. Tính từ mặt này thì Đỉnh Đồng, Ngụy Thần Đế không thể nào hao phí tâm kế như vậy.

Đầu óc Đỉnh Hạo mù mờ, nhưng hấn không định suy nghĩ kỹ càng.

Nếu Đỉnh Đồng không muốn Đỉnh Hạo đi lên thì hấn càng phải xông pha.

Hai tay Đỉnh Hạo vươn ra, thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá nằm trong tay. Đối phó yêu nghiệt như Đỉnh Đồng Đỉnh Hạo sẽ không lơ là, giữ lại thực lực. Đỉnh Hạo điều chỉnh trạng thái sức mạnh lên đỉnh cao nhất.

Đỉnh Đồng cười tự tin, kiêu ngạo, tự phụ nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Xem ra người đã hiểu điều gì, tiếc rằng hơi muộn.

1277. Chương 1280: Long Ngâm Thiên Biển Trận.

Đình Đồng không định đánh nhau.

Đình Hạo bước ra một bước, lực lượng huyền khí trong cơ thể đã rót vào thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá. Nhưng lúc này, một thanh âm quen thuộc vang bên tai Đình Hạo.

- Sư phụ!

Đình Hạo ngừng bước.

Là giọng của Nạp Lan Sơ.

- Sư phụ đang ở đâu, hãy mau cứu Du Hiệp . . .

Thanh âm kinh hoàng mờ ảo vang bên tai Đình Hạo. Nạp Lan Sơ như nai con hoảng hốt sợ hãi không biết ở đâu cứ kêu gọi Đình Hạo.

Đường núi không có bóng dáng Nạp Lan Sơ, nàng không hề vào khu vực Lạc Thánh sơn mạch.

Nhưng tại sao giọng của Tần quảng Vương Tưởng vang trong tiên đạo phong?

Đình Hạo đánh giá bốn phía, cơn gió tiên đạo rít gào, không thấy bóng dáng Nạp Lan Sơ đâu.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Đình Hạo nín thở tập trung lắng nghe nhưng không còn giọng Nạp Lan Sơ kêu gọi.

Đình Hạo nhíu mày, tập trung chú ý vào kẻ thù không đội trời chung. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá rung động, lực lượng cấm kỵ chậm rãi phát ra như ngọn lửa tràn ngập bốn phía.

Đình Đồng nửa cười nửa không nhìn Đình Hạo.

Đôi mắt Đình Hạo áp sát, Đình Đồng không có ý định đánh nhau.

Đình Đồng bỗng mở miệng nói:

- Nghe nói người rất bao che, quan tâm người bên cạnh mình. Nếu ân nhân cứu mạng của người giờ là đệ tử y bát, tiểu cô nương đáng thương đó sắp bị người giết thì người chọn tiếp tục ở lại đây giành tiên khí hay cứu nàng?

Đình Hạo biến sắc mặt.

Đình Đồng biết về Nạp Lan Sơ?

Không lẽ mọi thứ do Đình Đồng sắp đặt?

Cảm giác không may lan tràn trong lòng Đình Hạo, hắn cảm thấy đã bỏ qua thứ gì.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức sắm vai gì trong vở kịch?

Nghĩ đến đây Đình Hạo bản năng ngoái đầu nhìn bên dưới tiên đạo phong. Như đáp lại ánh mắt Đình Hạo, một luồng sáng đỏ rực chớp lóe bên ngoài màn ánh sáng hoàng kim bao phủ Lạc Thánh sơn mạch xẹt qua hư không thật lâu không tán đi.

- Là tín hiệu khẩn cấp Đan Hùng bắn ra!

Đình Hạo kêu Đan Hùng mang người đi canh giữ bên ngoài nhà Nạp Lan thế gia, nếu có gì không ổn lập tức chạy về báo cho hắn biết. Nếu không liên lạc được thì Đan Hùng sẽ phát ra tín hiệu tìm Đình Hạo.

Chỗ Nạp Lan thế gia chắc chắn có chuyện gì.

Chính lúc này . . .

Giọng kinh hoàng, sốt ruột của Nạp Lan Sơ lại vang lên:

- Sư phụ đang ở đâu, xin sư phụ mau xuất hiện đi, hãy cứu Du Hiệp, hắn sắp không chịu được nữa. Sư phụ mau ra đi, xin hãy nghe thấy ta cầu nguyện, sư phụ . . .

Đinh Hạo bắt giữ được thanh âm của Nạp Lan Sơ phát ra từ thức hải chứ không phải từ lỗ tai.

Đinh Hạo ngẩn ngơ, vì lúc này hắn thấy ảo ảnh Nạp Lan Sơ.

Không khí trước mặt Đinh Hạo như hình chiếu phim. Thiếu nữ ngoan ngoãn ôm hai chân run cầm cập, không thấy rõ hoàn cảnh xung quanh nhưng tình huống rất tệ. Khuôn mặt nhỏ xinh ràn rụa nước mắt, Nạp Lan Sơ hoảng loạn như con dê run rẩy.

Có chuyện gì?

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn Đinh Đồng, nghĩ đó là gã sắp xếp.

Đinh Hạo thấy Đinh Đồng dường như không trông thấy ảo ảnh, ánh mắt gã mĩa mai nhìn chằm chằm vào hắn. Đinh Đồng không chú ý tới ảo ảnh Nạp Lan Sơ trong không khí, hoàn toàn không nghe thấy giọng của nàng.

- Sư phụ ở đâu, xin sư phụ, A Sơ cầu xin sư phụ hãy mau nghe thấy giọng nói của A Sơ. Du Hiệp sắp chết rồi, xin sư phụ hãy nghe thấy lời cầu nguyện của ta, hãy cứu hắn đi!

Giọng Nạp Lan Sơ yếu ớt ngắt khúc vang trong thức hải của Đinh Hạo, ảo ảnh trước mắt rõ ràng hơn.

Nạp Lan Sơ ở trong môi trường rất lạ, bốn phía dâng lên năng lượng. Thân hình nhỏ xinh run rẩy, trong mắt Nạp Lan Sơ tràn ngập tuyệt vọng và thù hận, khát vọng. Nạp Lan Sơ ngồi bệch dưới đất, bàn tay trắng nhỏ nhắn chắp tay vào nhau khổ sở cầu nguyện.

Đinh Hạo thấy khó tin, thanh âm và ảo ảnh làm sao truyền đến chỗ hắn được? Nó như ảo giác nhưng Đinh Hạo cảm thấy chân thực. Cơn gió tiên đạo thổi qua tiên đạo phong tăng thêm phần bi thương, bi tráng.

Đinh Hạo một lần nữa khẳng định Đinh Đồng tuyệt đối không thấy ảo ảnh Nạp Lan Sơ, không nghe được giọng nàng.

Dường như Đinh Đồng phát hiện Đinh Hạo khác lạ, ánh mắt gã là lạ nhìn hắn.

- Cái này hình như là lực lượng huyết tể.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Thử trả lời nàng, có lẽ nàng nghe được giọng của người.

Đinh Hạo ngây người.

Cách tiên đạo phong, vòng bảo hộ màn ánh sáng hoàng kim đáp lại nàng? Nạp Lan Sơ nghe được không?

Đinh Hạo vận chuyển thần thức thử giao lưu:

- A Sơ, là ta đây. Ta đã nghe được, bên chỗ nàng xảy ra chuyện gì?

* * *

Chỗ trú của Nạp Lan thế gia.

Trong địa sảnh căn phòng bí mật sâu năm trăm thước dưới lòng đất.

Một trận pháp kỳ dị đang vận chuyển.

Mình vẫn phức tạp phồn ảo chớp lóe, năng lượng hùng hồn khiến người khó thể tưởng tượng uẩn nhược. Nếu nhìn từ trên xuống trận pháp to lớn năm ngàn thước tựa như sơ đồ mạch điện phức tạp nhất thế giới, các dòng điện chạy qua phát ra ánh sáng nóng cháy làm người nhìn một cái sẽ choáng váng.

Ánh sáng trắng chói mắt chớp lóe từ mỗi một đường hoa văn.

Trung tâm trận pháp to lớn, Nạp Lan Du Hiệp trần truồng đau đớn vùng vẫy dữ dội. Nạp Lan Du Hiệp như dã thú mất hết lý trí bị nhốt chính giữa trận pháp, không thể thoát ra. Các ánh sáng bạc mỏng như sợi tóc tách ra từ trận pháp dồi dào chậm rãi lan tràn quanh người Nạp Lan Du Hiệp.

Mỗi khi tơ bạc lan tràn một chút là Nạp Lan Du Hiệp sẽ đau đớn gào rống.

Nạp Lan Du Hiệp đâm mạnh xuống mặt đất, giộng điên cuồng như vũ trụ. Người Nạp Lan Du Hiệp bộc phát lực lượng cường đại, mặt đất có trận pháp gia cố bị gã đánh sập. Lực lượng đáng sợ vượt qua Nạp Lan Du Hiệp trạng thái bình thường có được, đủ giết ngay một cường giả bán thần cảnh trong chớp mắt.

Tuy nhiên trận pháp thần kỳ phức tạp dưới lòng đất gia cố, như chất lỏng mềm nhũn. Mỗi khi Nạp Lan Du Hiệp đâm xuống là trận pháp sẽ hõm vào xóa đi lực lượng đáng sợ, khi gã nhấc tay lên là nó trở về như lúc ban đầu, không bị tổn hại chút nào.

Nạp Lan Du Hiệp ở trên trận pháp bạc như thượng cổ mãnh thú rơi vào lưới, điên cuồng giãy dụa nhưng không thể thoát khỏi.

Lực lượng khủng bố phát ra từ cơ thể Nạp Lan Du Hiệp theo thời gian trôi qua liên tục tăng lên như không có cuối.

Bên ngoài không gian phòng bí mật to lớn có mấy trăm cường giả tinh nhuệ nhất, trung thành nhất mặc áo trắng của Nạp Lan thế gia mặt không biểu tình canh gác.

Tận cùng phía đông căn phòng bí mật.

Mấy chục cao tầng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, Nạp Lan Sơ đứng chung một chỗ hồi hộp nhìn Nạp Lan Du Hiệp trong trận pháp.

- Chậm quá, tốc độ thức tỉnh quá chậm. Chúng ta phải hoàn toàn thức tỉnh lực lượng kia trước khi mọi thứ ở Lạc Thánh sơn mạch chấm dứt.

Biểu tình trên khuôn mặt tuần tú của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức điên cuồng, âm trầm làm người rợn tóc gáy. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nghiêng răng, hàm răng trắng như dã thú sắc bén.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nói:

- Bỏ hết nội tình vào, hết sức khởi động Long Ngâm Thiên Biến Trận.

1278. Chương 1281: Tiếng Trời.

Một người đeo mặt nạ vàng nhạt đứng bên cạnh Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức gần gũi nói:

- Nhưng thân thể đứa trẻ đó không thể chịu nổi tất cả lực lượng Long Ngâm Thiên Biến Trận, nếu hoàn toàn khởi động thì sợ là sẽ phá hỏng cơ thể.

- Ha ha ha ha ha ha! Ta chỉ cần kết quả, mặc kệ quá trình. Nếu không chịu đựng nổi thì để hắn chết đi.

Giọng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tàn nhẫn nói:

- Đây chẳng phải là giá trị của hắn sao?

Người đeo mặt nạ vàng nhạt hết sức khuyên ngăn:

- Nhưng hắn . . . Dù gì là nhi tử của ngươi.

Một trung niên mỹ phụ đầu đeo trâm phượng, hình dáng yêu kiều lạnh lùng cười:

- Hừ! Một tạp chủng dê tiện sao có thể là người của Nạp Lan thế gia ta? Chết cũng tốt, dùng dòng máu do bản của hắn tẩy rửa sỉ nhục Nạp Lan thế gia ta.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười tàn nhẫn:

- Phụ nhân nói đúng, ta mang hắn về là vì việc lớn hôm nay, nếu không thì hắn sống hay chết liên quan gì ta? Lại nói hắn là con của ta, máu thịt sinh mạng đều là ta ban cho hắn. Hắn nên báo đáp ta, ha ha ha ha ha ha! Người đường đường là Nê Bồ Tát, tính hết thiên cơ thì nên hiểu thiên đạo vô hình. Trận pháp này do người bày ra, lúc này do dự là sao? Mau hết sức khởi động trận pháp đi.

Người đeo mặt nạ vàng nhạt chần chờ một lúc sau đi hướng mép Long Ngâm Thiên Biển Trận chớp lóe ánh sáng trắng liên tục, dùng cách đặc biệt nào đó thay đổi đường minh văn.

Tựa như dầu sôi bỏ thêm nắm muối, trận pháp càng điên cuồng hơn, sôi sục. Tiếng gầm rống đau khổ của Nạp Lan Du Hiệp càng lúc càng lớn, giấy dựa càng thêm điên cuồng.

Trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp có lực lượng khủng bố khiến người run rẩy đang dần thức tỉnh.

Loại lực lượng này cực kỳ đáng sợ, như ma thần hủy diệt thế giới. Dù đứng xa mấy ngàn thước, có trận pháp bảo vệ nhưng các cao thủ Nạp Lan thế gia phụ trách cảnh giới xung quanh Long Ngâm Thiên Biển Trận đều biến sắc mặt, tim đập chân run như dê bị hổ nhìn.

Một lát sau.

Nê Bồ Tát đeo mặt nạ vàng nhạt quay về nói:

- Tối đa thêm một ngày là mọi thứ hoàn thành.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vừa lòng gật đầu, nói:

- Tốt, rất tốt, không uống là Nê Bồ Tát đại danh鼎鼎, quả nhiên tính hết tất cả. Lần này toàn nhờ vào người, ha ha ha ha ha ha! Ngay cả Thần Đình đều bị lừa, khi bọn họ phát hiện sự thật thì đại thế đã định, hết thấy đều đã xong, ha ha ha ha ha ha!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức điên cuồng cười to.

Mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đỏ ngầu rơi vào hưng phấn điên cuồng.

Căn phòng bí mật cực lớn như hư không ngậm.

Có thể thấy Nạp Lan thế gia vì xây dựng căn phòng bí mật này không biết tốn bao nhiêu nhân lực, sức lực. Bốn phía căn phòng bí mật, trên nóc vách tường khắc từng minh văn như rồng bay di chuyển nhanh thu giấu mọi hơi thở, bên ngoài thể cảm giác trong này xảy ra chuyện gì.

Về mặt Nê Bồ Tát bình tĩnh, im lặng.

Trong lòng Nê Bồ Tát biết rõ gã chỉ là công cụ bị người lợi dụng, tính hết thiên cơ thì sao? Không đủ thực lực rồi cuộc là quân cờ trong tay người. Có thể tính tuổi thọ Thần Đế, tính vận mệnh của người khác nhưng không thể chi phối vận mệnh của mình. Vì để người thân, vợ con sống sót, Nê Bồ Tát không còn lựa chọn nào khác, trừ phi sự việc có thay đổi.

Nê Bồ Tát quay đầu nhìn Long Ngâm Thiên Biển Trận.

minh văn rậm rạp như biển khơi nhìn như vô tư chạy nhưng ở trong mắt Nê Bồ Tát đại biểu cho các quỹ tích vận mệnh, vô số minh văn hỗn hợp giao nhau là cách vận chuyển đạo thiên địa.

Nê Bồ Tát đứng sang một bên.

Nạp Lan phu nhân đột nhiên mở miệng nói:

- Người tính xử lý nha đầu kia thế nào?

Mọi người nhìn hướng người gầy yếu ngồi trong góc, có đoàn sáng trắng mờ lung bao phủ thân hình nàng. Đường như nàng không còn sự sống, quỳ dưới đất, hai tay chắp trước ngực, nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu lên, thành kính cầu nguyện cái gì.

Chính là Nạp Lan Sơ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhíu mày nói:

- Chủ Hồng Thạch trang viên để lại cấm chế cực kỳ cường đại, tạm thời ta không thể phá mở nó.

Nạp Lan Sơ chỉ là phế vật vô dụng, nếu không phải vì mang Nạp Lan Du Hiệp về thì còn lâu Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mới nhận luôn nha đầu này.

Lúc trước Nạp Lan Tín đại ca định giết cục nợ này nhưng bị ánh sáng trắng ngăn cản, suýt bị chấn thương, đó là cấm chế bảo vệ sự phụ của nha đầu này để lại trên người nàng.

Trong phút chốc Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không thể công phá nó.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhớ đến hôm gặp chủ Hồng Thạch trang viên, trong lòng gã còn sợ hãi.

Đó là một cường giả rất đáng sợ, vô số thể tu Hãn Hải thâm lâm dưới tay, hung mãnh như cọp. Chủ Hồng Thạch trang viên là kiêu hùng một thời, rất khủng khiếp.

Bây giờ nghĩ lại người này hơi nghi ngờ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, không tin tưởng lời gã đã nói nên mới để lại cấm chế trên người Nạp Lan Sơ và tín hiệu cầu cứu. Nhưng vậy thì sao? Chu Hồng Thạch trang viên không biết gã mưu đồ cái gì, vẫn rơi vào kế của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Tin tức nha đầu cầu cứu bị trận pháp trên vách căn phòng bí mật ngăn cách, không thể truyền ra.

Nếu là ngày thường thì Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không dám đối đầu với chủ Hồng Thạch trang viên, toàn Nạp Lan thế gia trêu vào người như vậy sẽ là tai nạn. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không dám làm gì hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp. Nhưng tình huống bây giờ thì khác, tin tưởng người kia đã vào Lạc Thánh sơn mạch, chưa biết có sống ra được không. Dù chủ Hồng Thạch trang viên may mắn sống sót tìm gã báo thù thì khi đó Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không còn sợ ai.

Nhưng Nạp Lan Sơ được cấm chế bảo hộ, không thể giết nàng ngay, lỡ đêm dài lắm mộng xảy ra rắc rối gì thì phiền.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nghĩ đến Nạp Lan Sơ lúc trước yếu đuối, ngoan ngoãn nghe thay bỗng nhiên khí thế sắc bén chất vấn, trong lòng gã thấy hơi áy náy, nhưng rất nhanh chút áy náy bị tham lam, dục vọng loại trừ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức giơ tay lên, một luồng kiếm quang sắc bén bắn hướng Nạp Lan Sơ.

Đỉnh!

Tiếng kiếm ngân trong trẻo.

Kiếm quang bị ánh sáng trắng bao phủ người Nạp Lan Sơ ngăn cản ma sát hỏa hoa rực rỡ như kim loại va chạm.

Thân hình nhỏ xinh của Nạp Lan Sơ run rẩy.

Nàng mở mắt.

Khi đôi mắt trong veo nhìn qua, không hiểu sao đáy lòng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức run lên.

Nạp Lan Sơ gần từng chữ:

- Thả ca ca, Nạp Lan Tính Đức, nếu ngươi còn có chút tính người thì hãy thả Du Hiệp. Đây là nguyên nhân người đồn chúng ta về sao?

Trong giọng nói của Nạp Lan Sơ không còn ngoan ngoãn, nghe theo như lúc nàng mới gặp Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mà như đang nói chuyện cùng người lạ mình hạn nhất.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chém đỉnh cãnht sắt nói:

- Không thể nào!

Mắt Nạp Lan Sơ tràn ngập tuyệt vọng.

1279. Chương 1282: Tiếng Trời (hạ).

Đây không phải lần đầu tiên Nạp Lan Sơ cầu xin người nam nhân trước mắt này thả Nạp Lan Du Hiệp ca ca.

Nhưng mỗi lần nhận được đáp án khiến Nạp Lan Sơ tuyệt vọng, như cơn ác mộng kinh khủng nhất.

Lần này ba chữ ‘Không thể nào’ khiến chút hy vọng cuối cùng trong lòng Nạp Lan Sơ tan vỡ, nàng hoàn toàn từ bỏ chút ảo tưởng cuối cùng với Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, từ bỏ mơ mộng về phụ thân bao lâu nay.

Cho đến giờ phút này Nạp Lan Sơ còn tỉnh táo nhớ kỹ chuyện xảy ra vào ba canh giờ trước.

Nam nhân mang Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp ca ca quay về Nạp Lan thế gia luôn hiền từ yêu thương đột nhiên mang hai người xuống căn phòng bí mật ngầm. Khi ấy Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp không có chút đề phòng, tin tưởng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức có cùng dòng máu chảy trong người, cười nói đi tới lao tù đã chuẩn bị sẵn.

Phản bội và âm mưu đến quá đột ngột.

Cho nên khi Nạp Lan Du Hiệp ca ca bị nhốt trong trung tâm trận pháp thì không kịp giãy dụa.

Nạp Lan Sơ nhớ rõ chuyện xảy ra vào hai canh giờ trước.

Khi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ra mệnh lệnh tàn khốc mở trận pháp, khi từ trong trận pháp vang lên tiếng kêu gào kinh khủng, đau đớn, kinh hoàng của binh trưởng đội Hắc Giáp Quân, khi Nạp Lan Sơ vừa kinh vừa sợ quỳ trên mặt đất cầu xin, khi những thị vệ Nạp Lan thế gia lạnh lùng, tàn nhẫn xuất hiện, đặc biệt là khi nữ nhân đầu đeo trâm phượng bước ra, người nam nhân mười ngày trước mọi chuyện luôn chiều ý nàng lộ ra khuôn mặt độc ác, khinh thường.

Tất cả hình ảnh tàn nhẫn nhất ghép lại, chớp mắt này giấc mơ tốt đẹp liên quan đến phụ thân và nhà như tượng cát chậm rãi sụp xuống trong lòng Nạp Lan Sơ.

Tại sao lúc trước mẫu thân sẽ thích người như vậy?

Từ ban đầu Nạp Lan Sơ đau khổ van xin đến bây giờ hoàn toàn tuyệt vọng, thời gian dài như vô số kỷ nguyên đã qua.

Nếu không có lực lượng cấm chế sư phụ để lại thì nam nhân này đã không chút nương tình giết nàng, dễ dàng như giết chó mèo, sẽ không quan tâm nàng có phải là nữ nhi của gã không. Thì ra mấy ngày nay chỉ là nàng ảo tưởng, nam nhân này chưa hề xem nàng và ca ca là ruột thịt.

Mọi thứ là biểu hiện giả dối.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hiền từ chỉ để lấy thứ gì đó trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp.

Nạp Lan Sơ cảm thấy không đáng giá thay ấu thân. Vất vả khổ cực chờ đợi nhiều năm qua, mãi đến phút cuối cuộc đời vẫn nhớ mãi không quên nhưng lại là kẻ cặn bã như vậy. Thế giới này còn có chuyện gì bi ai hơn không? Đối với mẫu thân may mắn nhất là trước khi ra đi không bị tan vỡ ảo tưởng.

Tai nghe tiếng ca ca đau khổ gào thét, nỗi hận điên cuồng tràn ngập lòng Nạp Lan Sơ, nhấn chìm nàng.

Nạp Lan Sơ ngửa đầu hét dài:

- Sư phụ của ta sẽ trở về, sư phụ sẽ trả thù cho ta!

Trong khoảnh khắc này đôi mắt trong veo dần nhuộm sắc đỏ như máu, giọng điệu nguyên rửa như âm linh thì thầm.

Màu sắc đó khiến lòng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lạnh lẽo, gã tức giận.

- Sư phụ của người?

Nạp Lan Sơ lạnh lùng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Đã không có cơ hội, lần sau ta gặp lại hắc sẽ đưa hắc đi gặp huynh muội các người, vậy là người người quan tâm đều ở cùng người. Phải rồi, còn có mẫu thân của người, người rất nhanh sẽ đoàn viên cùng mẫu thân. Nếu người gặp được nàng trong vòng tay tinh thần thì nàng sẽ rất vui đúng không?

Nạp Lan Sơ run bần bật chỉ vào nam nhân trước mắt:

- Người thật là cái cầm thú, Nạp Lan Tính Đức, người không bần heo chó.

Nạp Lan Sơ không có kinh nghiệm đường đời, không hiểu nổi tại sao trên đời có nam nhân vô sỉ, dâm tiện như vậy. Cổ tình nam nhân hạ đẳng này là người thân ruột thịt của nàng. So với sư phụ thì nam nhân này là cặn bã.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười phá lên, nghe nữ nhi chỉ trích, chút áy náy cuối cùng biến mất trong lòng gã.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức khinh thường nói:

- Sinh mệnh của người là ta ban cho, trong cơ thể người chảy máu của ta, người có tư cách gì chỉ trích ta? Ta là phụ thân của người, các người là nhi nữ vốn nên không tiếc tất cả báo đáp lại ta. Các người là tài sản của ta, tựa như những áo giáp, đao kiếm, quần áo, các võ giả Nạp Lan thế gia tùy thời chết vì ta, nên cống hiến tất cả cho ta, đây mới là giá trị của các người.

Nạp Lan Sơ ngẩng cao đầu.

Nạp Lan Sơ dùng giọng điệu nghiêm túc, kiên quyết chưa từng có gần từng tiếng:

- Ta không biết người muốn có được thứ gì từ ca ca của ta, nhưng từ hôm nay trở đi, chúng ta không có quan hệ gì với người. Ta trả máu người chảy trong cơ thể ta lại cho người . . .

Nạp Lan Sơ dứt lời, ngón tay phải thiếu nữ như kiếm rạch động mạch cổ tay.

Máu đỏ phun ra, dòng máu liên tục trào ra từ miệng vết thương.

Bây giờ Nạp Lan Sơ đã có thực lực trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh, vết thương như vậy chỉ một ý nghĩ là lành lặn, nhưng nàng không chế huyền khí đè ép từng giọt máu trong cơ thể. Bên cạnh Nạp Lan Sơ chảy một vũng máu lớn, giọt máu đỏ như từng cánh hoa héo tàn trên mặt đất.

Nạp Lan Sơ kiên quyết nói:

- Ta trả lại dòng máu dơ bẩn cho người.

Hai tay Nạp Lan Sơ chắp vào nhau quỳ dưới đất, lại nhắm mắt, không thèm nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, như thể nhìn nam nhân này lâu một giây là làm bẩn mắt nàng. Tại Nạp Lan Sơ nghe tiếng ca ca đau khổ, tức giận gầm rống, máu đỏ dọc theo cánh tay nàng chảy xuống đất. Nạp Lan Sơ hết sức chăm chú cầu nguyện, gọi tên sư phụ của mình.

Con người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức co rút:

- Đây là . . . Sinh linh huyết tể?

Sự sống từng chút một xói mòn trong cơ thể Nạp Lan Sơ. Sinh mệnh non trẻ chưa kịp nở đã héo tàn. Làn da Nạp Lan Sơ trắng trong suốt không còn chút máu, cảm giác suy yếu làm nàng ở trong trạng thái kỳ dị. Nạp Lan Sơ cảm thấy linh hồn nàng sắp thoát xác.

Chính lúc này . . .

Thanh âm như tiếng trời vang lên, là giọng của Đinh Hạo.

Nạp Lan Sơ ngây người, nàng đã trong trạng thái đầu óc trống rỗng nhưng không ngờ thật sự nghe tiếng của sư phụ. Ngay khi Nạp Lan Sơ cho rằng thanh âm đó là ảo giác thì Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- A Sơ, người đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

Lần này thì Nạp Lan Sơ không nghi ngờ nữa, là giọng của sư phụ thật sự.

Tiếng trời vọng đến vào giây phút Nạp Lan Sơ tuyệt vọng nhất.

Trên tiên đạo phong.

Đinh Hạo siết chặt thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, ảo ảnh Nạp Lan Sơ trước mặt, thanh âm vang trong thức hải kể rõ mọi chuyện. Cơ giận như núi lửa sắp bùng nổ đốt cháy trong ngực Đinh Hạo, sắp phun ra.

Nạp Lan Tính Đức!

Thứ súc sinh không bằng heo chó!

1280. Chương 1283: Lựa Chọn Của Đinh Hạo.

Đinh Hạo xuyên qua ảo ảnh Nạp Lan Sơ nhìn thấy căn phòng bí mật xảy ra tội ác, thấy máu chảy ra khỏi cơ thể Nạp Lan Sơ, thấy thiếu nữ gầy yếu kiên cường dùng sự kiên quyết chưa từng có nhấn mạnh:

- Ta không cần dòng máu dơ bẩn của người, ta trả máu của người cho người . . .

Đinh Hạo thấy Nạp Lan Du Hiệp luôn mỉm cười khờ khạo đau đớn, giận dữ gào rống, vùng vẫy.

Điều Đinh Hạo lo lắng nhất quả nhiên xảy ra.

Đối với thiếu nữ đáng thương kia thì nỗi đau trong lòng càng làm Nạp Lan Sơ tuyệt vọng hơn là đau nhức xác thịt.

Vận mệnh khốn kiếp!

Tại sao khiến đứa trẻ lương thiện, đán yêu gặp phụ thân không bằng heo chó như vậy?

- Sư phụ, xin sư phụ hãy mau xuất hiện, xin hãy cứu ca ca. Ca ca không biết gì, không hiểu gì, nếu tất cả là nghiệp thì hãy để một mình ta chịu đi . . .

Nạp Lan Sơ khổ sở cầu xin, cầu nguyện vang lên trong thức hải của Đinh Hạo.

Thật khó tin là một thiếu nữ gầy yếu, lương thiện đã phát ra ý chí kinh người cỡ nào để nhượng chính mình thanh âm xuyên qua không gian cách trở, xuyên qua trận pháp ngăn cách trong căn phòng bí mật, xuyên thấu vòng bảo hộ ánh sáng tiên hoàng kim trong Lạc Thánh sơn mạch đưa đoạn lời nói đến với Đinh Hạo.

Điều này đã vượt qua phạm trù võ đạo thần thông, dù là cường giả thần cảnh cao giai cũng không làm được.

Trong cơ thể nhỏ gầy kia bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy, khiến Đinh Hạo cực kỳ giật mình.

Đinh Đồng cười cợt trên chọc:

- Xem ra người đang do dự? Thế nào? Làm người tốt, làm sư phụ hợp cách quay về cứu huynh muội tiểu cô nương từng cứu mạng người, hay vứt bỏ nhân nghĩa đạo đức nhằm chán, vứt bỏ nguyên tắc treo bên miệng tiếp tục cùng ta giành tiên khí?

Đinh Đồng không thấy ảo ảnh hay lời nói của Nạp Lan Sơ, nhưng nhìn mặt Đinh Hạo, dạn cảnh báo xẹt qua không trung là biết kế hoạch diễn ra. Nạp Lan thế gia coi như biết điều, không đến giành tiên khí, chủ động đầu thành phối hợp Thần Đình phương đông kiềm chế người trước mắt Đinh Đồng, sau này gã sẽ trọng dụng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh Hạo mặc kệ Đinh Đồng giễu cợt trên chọc, hắn do dự.

Đinh Hạo rơi vào tình cảnh tiến lùi khó khăn.

Nếu Đinh Hạo cứu hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp thì không thể quay về tiên đạo phong trước khi triều tịch sương mù hỗn độn rút đi, chỉ cần hắn ra khỏi Lạc Thánh sơn mạch là sẽ bị màn ánh sáng hoàng kim tiên khí ngăn cách, không thể vào trong nữa. Điều này có nghĩa là từ nay Đinh Hạo vô

duyên với tiên khí, không thể giúp đỡ cho phụ thân Đinh Thánh Thán. Đinh Hạo không thể dự đoán phản ứng dây chuyền tạo thành hậu quả hậu quả đáng sợ cỡ nào.

Nhưng nếu Đinh Hạo ở lại đây thì chắc chắn hai huynh muội Nạp Lan Sơ, Nạp Lan Du Hiệp chết thảm.

Có lẽ đối với đa số người thì đôi huynh muội này một yếu ớt ngây thơ, một ngu si khờ khạo không có chút tiềm lực, giá trị đầu tư hay thậm chí là gánh nặng. Nhưng với Đinh Hạo, lúc hắn mới đến Thần Ân đại lục, trong thời kỳ nguy hiểm, yếu ớt nhất nhờ Nạp Lan Sơ cứu mạng. Tuy Nạp Lan Du Hiệp ngốc nghếch nhưng trong nụ cười ngây thơ có sự tin tưởng, dựa dẫm vào Đinh Hạo, hắn xem đôi huynh muội số khổ gặp nhiều truân chuyên là người thân của mình.

Một số người rất dễ ra quyết định đó nhưng với vài người khác thì như sinh ly tử biệt.

- Như thế nào? Ha ha ha ha ha! Có phải người đang gây dựa, do dự không?

Đinh Đồng cười to bảo:

- Thật ra không cần như vậy, người nên biết rằng thế giới này này có biết bao nhiêu người trả giá tất cả vì tiên duyên, không tiếc phần bội sự môn, giết vợ bỏ con, giết cha đồ huynh. Như các cường giả ở bên dưới khổ sở leo lên tiên đạo phong, bọn họ không tiếc bỏ qua tất cả, nhân nghĩa đạo đức trung thành tín nghĩa gì đó chỉ là thứ giá rẻ vô dụng. Người thắng bước lên đỉnh ới được ghi nhớ, sùng bái. Hy sinh một đồ đệ nho nhỏ có là gì, huống chi không phải người tự tay giết nằng, không cần tự trách.

- Muốn dao động trái tim võ đạo của ta sao?

Đinh Hạo nhìn thấu ý đồ của Đinh Đồng.

Đối với cường giả đỉnh cao thì trái tim võ đạo càng quan trọng hơn căn nguyên, căn cơ. Mỗi người có trái tim võ đạo khác nhau, đó là tín ngưỡng. Phong cách võ đạo của Đinh Hạo là ân oán rõ ràng, có thù phải báo có ơn phải trả. Nếu lần này Đinh Hạo bỏ qua Nạp Lan Sơ thì sẽ để lại cái gai trong lòng Đinh Hạo, có lẽ nó bé nhỏ không đáng kể nhưng nó sẽ bén rễ nảy mầm, sớm muộn gì có ngày bộc phát khi Đinh Hạo trùng kích đỉnh, hủy diệt đạo của hắn.

Trông như Đinh Đồng là tri kỷ khuyên nhu Đinh Hạo nhưng thật ra là lòng dạ cực kỳ hiểm độc.

Mỗi một câu nói tựa cái búa đập mạnh vào tim Đinh Hạo, tra hỏi hắn. Mỗi một chữ như ma quỷ toát ra hấp dẫn chết người, muốn đâm cây gai vào sâu trong tiềm thức của Đinh Hạo.

Một khi Đinh Hạo lựa chọn tham lam nghĩa là chôn tia họa ngầm trên đườn võ đạo.

Đinh Đồng nói xong cười mỉa mai.

Thiên tài tuyệt thế của Thần Đình phương đông dùng biểu tình vui vẻ nhìn con mồi vùng vẫy trong cạm bẫy, ngắm Đinh Hạo như dã thú bị giam cầm cổ gãy dựa.

Nhưng rất nhanh, nụ cười đông trên mặt Đinh Đồng.

Bởi vì Đinh Đồng khó tin trông thấy Đinh Hạo thật sự xoay người đi xuống tiên đạo phong.

Từ . . . Từ bỏ?

Đinh Hạo chọn cách này? Sao . . . Sao có thể?

Đinh Hạo kinh ngạc hỏi:

- Người từ bỏ tiên khí thật? Vì cô nương nhỏ như con kiến đó?

Quyết định của Đinh Hạo vượt qua Đinh Đồng dự đoán, không phù hợp logic của chín mươi phần trăm cường giả thế giới này.

Đinh Hạo không đáp, bước chân không ngừng lại.

Khi Đinh Hạo bước ra bốn, năm bước thì đã cắt đi thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá, khí thế hùng hực rút vào người, chiến ý biến mất nổi lên hắn thật sự làm như vậy chứ không phải đánh lừa ai.

Đinh Đồng đứng thẳng người, một mắt lóe ánh sáng phức tạp.

Đinh Đồng cao giọng quát:

- Người . . . Ha, ha ha, ha ha ha ha ha . . . Ngu ngốc, ngu chưa từng thấy. Vốn tưởng ngươi sẽ là một đối thủ thú vị, không ngờ là người cổ hủ. Đáng tiếc, thật là đáng tiếc cho thiên phú, tu vi của ngươi. Thế giới lạnh lùng, mạnh ăn thịt yếu này kiểu thà bị người phụ như ngươi khó lên được sân khấu, vì một tiểu cô nương buông bỏ tiên duyên, là kẻ ngốc chết trên đời. Ngươi đã định sẽ không làm được việc lớn.

Đinh Hạo dừng bước.

Đinh Đồng thấy vậy khoe môi cong lên, đắc ý nói:

- Hồi hận đúng không?

Nhưng mà . . .

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn Đinh Đồng, gần từng chữ:

- Vậy chúng ta hãy so đấu đi, xem rốt cuộc ai là ánh sáng ngút trời chúa tể tất cả, ai là bùn đất không thành việc lớn.

Giọng Đinh Hạo vô cùng bình tĩnh.

Nếu nói lúc trước trong lòng Đinh Hạo còn có giây dụa, ngần ngừ, một chút không cam lòng, tức giận thì khi hắn nói câu này xóa tan mờ mịt trong lòng. Ý chí Đinh Hạo cực kỳ kiên quyết, đầu óc tỉnh táo vô cùng.

1281. Chương 1284: Người Chết Chắc Rồi.

Đinh Hạo nói xong xoay người biến thành luồng sáng lao xuống tiên đạo phong, bóng lưng dứt khoát không hề do dự.

Cơn gió tiên đạo phát qua mặt Đinh Hạo, thổi mái tóc dài.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Phụ thân, nếu đổi lại là người chắc cũng sẽ chọn như vậy. Ta đã lấy được thuốc dẫn tiên dược, sẽ tìm cách chuyển giao vào tay tam thúc, vết thương của mẫu thân sẽ chữa lành. Bây giờ ta đi cứu người, cứu đứa con của mẫu thân khác tựa như lúc trước phụ thân đã làm.

Khoe môi Đinh Hạo cong lên.

Đinh Đồng đứng trên đường núi tiên đạo phong phía xa, đứng im như tượng.

Đinh Đồng nhìn chằm chằm bóng lưng Đinh Hạo, mãi khi hắn biến mất trong sương mù phía xa. Một mắt lóe tia nhìn phức tạp, có cả nỗi lo lắng, gánh nặng, có nặng nề kỳ lạ.

người mệnh ngoại làm ra lựa chọn mà Đinh Đồng không thể làm, làm được điều gì không thể.

Đinh Đồng cảm giác thất bại.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Đi đi tên ngu xuẩn, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu hôm nay ngươi bỏ lỡ cái gì, sẽ trả giá cho lựa chọn này. Người đi khác mọi người sẽ chết rất thảm, trên thế giới này tuyệt đối không cho phép yếu đuối, nhân từ tồn tại!

Đinh Đồng ngoái đầu nhìn đỉnh tiên đạo phong.

Triều tịch sương mù hỗn độn bắt đầu thay đổi, lực lượng hỗn độn chậm rãi tán đi. Lực lượng đáng sợ quay quanh hồng môn thiên trụ biến mất, tiên khí nằm ở chính giữa tỏa ánh sáng rực rỡ hơn.

Thời cơ đã đến.

* * *

Tốc độ xuống núi siêu nhanh.

Đình Hạo biến thành tia chớp theo trọng lực lôi kéo xuống núi nhanh hơn lúc lên không biết gấp bao nhiêu lần. Đình Hạo tựa sao băng rơi, vì lao nhanh ma sát ra lửa. Đình Hạo nhanh chóng rơi xuống.

Đình Hạo đi qua những nơi từng đi.

Lần này đám người Đình Hành Họa, Lệ Thỉnh Thiên, Kim Thiên, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần đều không ở tại chỗ. Không khí còn sót lại lực lượng cuồng bạo đậm đặc, cuồng bạo. Thạch phong lồm chồm hổ, hỗn độn, đây là dấu vết ghê người khi cường giả tuyệt đối hết sức chiến đấu để lại.

Không biết Vũ Diệt Tuyệt đã đi đâu.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiên Thiên Thử Khúc Phong rất là gian khổ leo lên trên, sau lưng để lại vết máu dài. Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối và các cường giả đến từ thế lực khác bị trọng lực đè ngã sấp dưới đất, bò từng tấc. Các cường giả đại nhân vật bình thường khí nuốt bát hoang giờ như chó hoang bò, trông bộ dạng thật đáng thương. Đầu ngón tay bầy nhầy máu thịt, tứ chi bị mài thấy rõ xương trắng hếu.

Bọn họ nhìn Đình Hạo như gió lốc thổi qua, nhiều người ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu nhìn hắn.

Tốc độ của Đình Hạo quá nhanh nên bọn họ không thấy rõ mặt mũi.

Sự kinh ngạc, tò mò chỉ kéo dài một giây, mọi người lại ngẩng đầu nhìn đỉnh tiên đạo phong tỏa ánh sáng tiên khí, trong mắt rực cháy cuồng nhiệt, điên cuồng. Đám cường giả liều mạng bò lên tiên đạo phong.

Người rơi xuống đều là kẻ thất bại, bọn họ sẽ không chú ý người như vậy.

Đình Hạo không thèm nhìn đám người đó cái nào.

Tâm hồn Đình Hạo tỉnh táo không dính chút bụi trần, như minh kính.

Trong thức hải của Đình Hạo, thần thức sôi trào như nước lũ. Thức hải vốn bình tĩnh bỗng xoay tròn như vòng xoáy tinh vân, lực lượng thần thức cường đại hơn cảnh giới chân ngã duy nhất gấp vô số lần âm vang. Chớp mắt lĩnh vực thức hải của Đình Hạo mở rộng gấp chục lần, bao biển nổi lên.

Cảnh giới thần thức Thăng Tự Quyết lại đột phá, đột phá bằng cách này?

Đình Hạo cảm thấy niềm vui bất ngờ.

Lúc trước Thăng Tự Quyết vào cảnh giới chân ngã duy nhất rồi luôn lặng im không có dấu hiệu tăng tiến. Đình Hạo khổ tu nhưng không có hiệu quả rõ ràng, lúc trước hắn dung hợp cùng ánh sáng tiên hoàng kim trên tiên đạo phong cũng không có dấu hiệu tiến bộ. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ suy đoán có lẽ thiếu cơ hội tăng tiến.

Đình Hạo không ngờ vào lúc này, bình cảnh thần thức làm khó hắn một thời gian chỉ vì hắn ra một quyết định khiến thức hải lặng im đã lâu bỗng phát sinh ra vòng xoáy tinh vân.

Theo phân cảnh Thăng Tự Quyết thì sinh ra tinh vân vòng xoáy tương đương vào đại cảnh giới thứ mười, tên gọi nhất niệm tinh vân cảnh. Vào cảnh giới này ý nghĩa thần thức của Đình Hạo một ý niệm như tinh vân sinh diệt, bằng bạc mệnh mỏng như vũ trụ trời sao, gần như liên miên vĩnh hằng bất diệt, ít có tình huống thần thức khô kiệt.

Kiểm Tổ trầm ngâm nói:

- Thần thức là ý chí và tâm niệm, chỉ có tâm niệm kiên định, ý chí không thể dao động mới tăng tiến. Lựa chọn vừa rồi là thử thách nhìn thấu bản tâm hiểm có cho Tiểu Đình Tử, người lựa chọn không trái với bản tâm nghĩa là tâm niệm, ý chí được rèn luyện càng sâu, cho nên tu vi thần thức bỗng bùng phát vào đệ thập giai Thăng Tự Quyết.

Đạo Tổ tiếp tục bảo:

- Đúng vậy. Khi tu vi thần thức đạt đến trình độ nhất định có lẽ cách tu luyện, rèn luyện bình thường không thể tăng tiến nữa, chỉ có cơ duyên xảo hợp mới tiến bộ. Người tu luyện Thăng Tự Quyết trong Huyền Chiến Thăng Quyết vốn là kỳ công khoáng cổ tuyệt kim, đột phá với bằng này xem như hợp lý.

Đinh Hạo nghe xong gật gù, ngộ ra.

Vòng xoáy tinh vân trong thần thức Đinh Hạo dần bình ổn, không cuồng bạo như trước. Phạm vi thức hải mở rộng gấp vô số lần, Đinh Hạo còn phát hiện thần khí Luân Hồi Thiên Bàn luôn bá đạo chiếm chính giữa thức hải giờ ngoan ngoãn tránh ở mé phía tây. Quả cầu ánh sáng vàng Tam Đầu Thiên Khuyển thì ở mé tây thức hải, mỗi bên có khu ực riêng, không quấy rầy nhau.

Đinh Hạo thử thức giục thần khí Luân Hồi Thiên Bàn nhưng tiếc rằng vẫn không biết cách điều khiển.

Quả cầu ánh sáng vàng thức giục thiên nhân vô đạo bắn ra một cột sáng hoàng kim, uy lực cột sáng hoàng kim càng mạnh hơn. Thoáng chốc phạm vi mấy trăm dặm đều nằm trong mắt Đinh Hạo. Bây giờ Đinh Hạo khẳng định thiên nhân vô đạo của hắn vì thần thức tiến bộ nên lại tăng cao, có thể thấy rõ áo nghĩa thần thông của cường giả thần cảnh.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Quả cầu ánh sáng vàng này không tầm thường, chắc không phải vật trong người Tam Đầu Thiên Khuyển. Có lẽ là báu vật khi mẫu thân Tiểu Hắc sống chiếm được, lai lịch rất bí ẩn.

Một lát sau Đinh Hạo đã đến chân núi tiên đạo phong.

Đinh Hạo không ngoái đầu lại, như mũi tên rời dây cung lao hướng vòng bảo hộ ánh sáng tiên hoàng kim bên rìa Lạc Thánh sơn mạch. Càng đến gần vòng ngoài Lạc Thánh sơn mạch thì áp lực càng nhẹ, khi Đinh Hạo đi đến trước vòng bảo hộ ánh sáng tiên hoàng kim đã có thể bay trong không trung.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo như tia chớp xuyên qua vòng bảo hộ ánh sáng tiên hoàng kim.

- Thì ra vòng bảo hộ ánh sáng tiên hoàng kim chỉ cấm người vào trong, nếu muốn ra ngoài thì rất đơn giản.

Đinh Hạo còn tưởng sẽ tốn nhiều công sức, chuẩn bị sẵn sàng thanh kiếm rỉ sét, ma đao đen tàn phá công kích vòng bảo hộ ánh sáng tiên hoàng kim, ai ngờ nhẹ nhàng xuyên qua nó.

Nạp Lan thế gia!

Nạp Lan Tính Đức!

Ta đến đây, đã sẵn sàng nhận cơn giận của ta chưa?

1282. Chương 1285: Người Chết Chắc Rồi (hạ).

Không còn ánh sáng tiên hoàng kim áp chế, Đinh Hạo vọt lên cao, dao động huyền khí cường đại như gió lốc quét thiên địa, khí thể mệnh môn khuếch tán tám hướng.

Trong khoảnh khắc này thanh thể kinh người lập tức kinh động các phương thế lực. Vô số người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn thân hình như ma thần vụt qua, rời khỏi Lạc Thánh sơn mạch bay vào Thạch Chủ thành.

Lực lượng thật đáng sợ!

* * *

Máu trong cơ thể Nạp Lan Sơ chảy cạn, hoặc nên nói nàng dùng lực lượng huyền khí đẩy ra giọt máu cuối cùng.

Thân hình gầy yếu nhỏ xinh đã cứng ngắc như tượng đá đông trên mặt đất, giọt máu đỏ tựa cánh hoa hồng héo tàn quanh xác nàng. Sức sống đã đứt, tim ngừng nhảy, mạch ngừng đập, hơi ấm cuối cùng ở ngực tan biến trong không khí tàn khốc.

Nhưng mọi thứ chưa kết thúc.

Nạp Lan Sơ phát hiện nàng lơ lửng trong không trung cúi đầu nhìn ác mình. Nạp Lan Sơ mờ mịt, nàng đã chết nhưng tại sao có thể nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, có cảm giác, suy nghĩ?

Chẳng lẽ là linh hồn xuất khiếu sao?

Hay là thần hồn bất diệt?

Nạp Lan Sơ ngoái đầu nhìn hướng Long Ngâm Thiên Biển Trộn.

Nạp Lan Du Hiệp vẫn đau đớn vùng vẫy bên trong Long Ngâm Thiên Biển Trộn, phát ra tiếng hét thảm không như con người. Trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp bộc phát ra lực lượng càng lúc càng đáng sợ, có ma tiên mất đi từ năm tháng xa xưa dần thức tỉnh. Lực lượng đủ hủy diệt tất cả không thể ngăn chặn dần lên.

Cùng lúc đó.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không thấy linh hồn Nạp Lan Sơ trong không trung.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn xác Nạp Lan Sơ trong ánh sáng trắng, thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc tiểu nha đầu đã chết.

Lúc này Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhẹ lòng hơn nhiều, ánh mắt Nạp Lan Sơ nguyên rửa làm gã thấy áp lực nặng nề.

Khóe môi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cong lên tàn nhẫn, vừa lòng gật đầu, nói:

- Cũng tới lúc rồi, có thể tiến hành bước tiếp theo.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn hoa văn trắng chói mắt trong Long Ngâm Thiên Biển Trộn, ngoái đầu nháy mắt với Nê Bồ Tát đứng bên cạnh.

Nê Bồ Tát thở dài kết án thúc giục đồ án mình văn ngoài cùng trận pháp.

Có lực hút kỳ dị phát ra từ Long Ngâm Thiên Biển Trộn, mấy trăm cao thủ Nạp Lan thế gia đứng gần trận pháp cảnh giới bất ngờ không kịp đề phòng bị kéo đến gần mình văn trắng nhấp nháy dữ dội.

- A!

Không, cứu mạng!

- A! Phụt!

Tiếng hét chói tai liên tiếp vai lên trong căn phòng bí mật ngầm.

Những cường giả Nạp Lan thế gia bị hút vào Long Ngâm Thiên Biển Trộn, cơ thể nổ tung, mảnh lớn xương trắng, máu thịt rơi xuống đất. Máu đỏ tụ thành ao máu nhuộm đỏ Long Ngâm Thiên Biển Trộn, dọc theo chỗ lõm chảy vào hoa văn chạm khắc dưới đất như con suối đỏ chảy vào lòng sông.

Máu thịt gần trăm cường giả Nạp Lan thế gia rất nhanh lấp đầy hoa văn Long Ngâm Thiên Biển Trộn dưới đất, khi trận pháp biến thành màu đỏ rực thì hơi thở giết chóc, bạo ngược tràn ngập. Sương đỏ máu bốc hơi, căn phòng bí mật biến thành Tu La địa ngục âm u.

- Tại sao làm như vậy?

- Chúng ta trung với Nạp Lan thế gia. Gia chủ, tại sao giết chúng ta?

- Tại sao đối xử với chúng ta như vậy?

Mấy cao thủ Nạp Lan thế gia cuối cùng đau khổ vùng vẫy, khóe mắt chảy máu chất vấn.

Cơ thể mấy cao thủ Nạp Lan thế gia từng chút một bị hút vào Long Ngâm Thiên Biến Trận, tan vỡ. Lực lượng Long Ngâm Thiên Biến Trận quá kỳ dị, khủng bố, cường giả bình thường không thể ngăn cản. Như có vô số lưỡi dao vô hình cắt thịt tươi mới xuống.

Đối diện cao thủ gia tộc lớn tiếng chất vấn, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biểu hiện ung dung.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đáp:

- Để kích hoạt lực lượng trong cơ thể tiểu tử kia cần sinh linh huyết tể, hơn nữa tốt nhất là hiến tể máu thịt của cường giả. Các người yên tâm đi đi, Nạp Lan thế gia sẽ ghi khắc công hiến của các người. Đây là chỗ giá trị của các người khi là một thành viên Nạp Lan thế gia, là chuyện các người nên làm.

Cường giả Nạp Lan thế gia cuối cùng cười thảm nói:

- A . . . Chúng ta trung thành tận tâm hiệu lực Nạp Lan thế gia, kết quả rơi vào kết cục thế này, ha ha ha ha ha ha! Chúng ta mù mắt rồi! Nạp Lan Tính Đức, người không chết tử tế được, Nạp Lan thế gia sẽ bị diệt!

Cường giả Nạp Lan thế gia đó bị kéo vào Long Ngâm Thiên Biến Trận, nháy mắt rã thành máu và thịt vụn, hóa thành lực lượng kỳ dị kích phát uy lực Long Ngâm Thiên Biến Trận. Từng sợi tơ ánh sáng đỏ liên tục nhập vào người Nạp Lan Du Hiệp, như cái kén đỏ thắm bao bọc gã, biến hóa.

Trước khi chết cường giả Nạp Lan thế gia phát ra lời nguyện rửa độc ác nhất.

Ánh mắt cường giả Nạp Lan thế gia trước khi chết nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức độc ác như ác quỷ, không cam lòng, khiến người rợn tóc gáy hơn lời nguyện rửa của Nạp Lan Sơ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười nhạt, không để bụng.

Người đã chết có gì mà sợ?

Nạp Lan Sơ tồn tại bằng hình dạng kỳ dị nghe ca ca phát ra tiếng gào từ cái kén đỏ, nàng không kiềm được vọt vào Long Ngâm Thiên Biến Trận. Cơ thể Nạp Lan Sơ như ảo ảnh không bị Long Ngâm Thiên Biến Trận ngăn cản thoải mái xông vào trận pháp, xuyên qua kén máu.

Nạp Lan Sơ nhào vào kén ánh sáng đỏ, nói:

- Ca ca, ca ca yêu quý của ta, phải cố chống, sư phụ sắp đến rồi. Ta nghe được sư phụ đáp lại, sư phụ sẽ đến cứu ca ca, chắc chắn như vậy!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không thấy gì. Chương mới nhất tại [d o c c t r u y e n](#) nhé các bạn

Cùng lúc đó, xảy ra biến đổi bất ngờ.

Căn phòng bí mật yên tĩnh bỗng rung lắc dữ dội như gặp động đất. Đầu tiên là các khối đá vụn rơi từ nóc nhà, sau đó chấn động càng lúc càng kịch liệt. Minh văn trận pháp trên vách tường không thể đối kháng với loại chấn động này, mảng lớn đá như mưa to rơi xuống.

Đám người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức giật mình kêu lên:

- Có chuyện gì?

Không gian căn phòng bí mật nằm dưới lòng đất, vị trí rất ẩn khuất, kết cấu đá xung quanh vô cùng chắc chắn, lại có vô số tầng minh văn trận pháp gia cố bảo vệ. Dù là cường giả thần cảnh cũng không phát hiện được, tại sao xảy ra chuyện như vậy?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ diếc tai.

Nóc không gian căn phòng bí mật tan vỡ nứt ra một khe hở cực to.

Một thanh âm như thần nộ phát ra từ khe hở:

- Nạp Lan Tính Đức, người chết chắc rồi.

Người Nạp Lan thế gia hoàn toàn biến sắc mặt.

Đặc biệt là Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, tim gã đập nhanh. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức quá quen thuộc thanh âm này, đó là người gã lo lắng nhất. Trang chủ của Hồng Thạch trang viên, thủ lĩnh nhóm thể tu Hãn Hải thâm lâm, sự phụ của Nạp Lan Sơ.

Sao hãn xuất hiện ở đây được?

Theo tình báo đáng tin nhất thì người này nên vào Lạc Thánh sơn mạch, bị nhốt trong vòng phòng hộ ánh sáng tiên hoàng kim, không thể xuất hiện tại đây. Vậy là sao?

Nguy to rồi!

Thực lực của người này rất đáng sợ, tất cả mọi người có mặt không thể ngăn cản.

1283. Chương 1286: Đánh Nát.

Chớp mắt nóc căn phòng bí mật hoàn toàn bị xé mở một khe hở to như có ai xé rách nó, một người nhanh như chớp rơi xuống. Áo xanh như ngọc, tóc đen bay lên, lực lượng hùng hồn khuếch tán bốn phương, mỗi sợi tóc lộ ánh bạc. Hãn như Chiến thần xuất hiện trước mặt mọi người.

Không phải Đinh Hạo thì là ai?

Đinh Hạo quát to:

- A Sơ ở đâu?

Trán Đinh Hạo bắn ra cột sáng hoàng kim, thiên nhãn võ đạo quét bốn phía tìm thấy Nạp Lan Sơ ngay.

Nạp Lan phu nhân chưa từng gặp Đinh Hạo, nổi giận lạnh lùng quát:

- Lên, giết kẻ xâm nhập!

Nạp Lan phu nhân vùng tay, mấy chục cao thủ đỉnh thánh nhân cảnh nhanh như chớp xung phong, bộc phát ra lực lượng mạnh nhất công kích Đinh Hạo.

Mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng:

- Cút!

Không thấy Đinh Hạo không động tác gì, mấy luồng kiếm khí tách mở hư không bắn ra, kiếm quang lúc sinh lúc diệt. Chỉ nghe một chuỗi tiếng nổ bùm bùm vang lên, cao thủ Nạp Lan thế gia đỉnh thánh nhân cảnh không có sức chống cự đều nổ tung thành bãi máu.

- Sao có thể như vậy?

- Quá đáng sợ . . .

- Đây là người nào . . .

Còn lại ít ỏi cao thủ Nạp Lan thế gia sợ hãi mặt tái mét, bọn họ hoàn toàn không ngờ người đột nhiên giáng xuống có thực lực khủng bố đến thế, chớp mắt tiêu diệt ngay mấy chục cao thủ đỉnh thánh nhân cảnh, hãn là sát thần.

Nạp Lan phu nhân cực kỳ giật mình.

Mấy chục cao thủ Nạp Lan thế gia đỉnh thánh nhân cảnh là cường giả Nạp Lan phu nhân cực khổ bồi dưỡng, là bảo đảm địa vị của nàng trong Nạp Lan thế gia nhưng chớp mắt hóa thành tro bụi. Nạp Lan phu nhân vừa đau lòng vừa hiểu được sự việc không ổn, vội lùi lại.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức căng thẳng, ra lệnh tất cả cao thủ Nạp Lan thế gia vây công Đinh Hạo:

- Phải bám giữ hần, Long Ngâm Thiên Biến Trận đã đến phút cuối cùng, không thể thất bại trong gang tấc . . .

Nạp Lan phu nhân gắt gỏng quát với Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức:

- Người cũng đi, mau bám giữ hần!

Giọng điệu Nạp Lan phu nhân như ra lệnh kẻ hầu.

Mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lóe tia dữ tợn nhưng nhanh chóng che giấu, gã cắn răng, hai luồng kiếm quang bắn ra từ sau gã biến thành đôi tử thanh song kiếm rơi vào tay gã. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xông hướng Đinh Hạo.

Dù không đánh lại hần cũng quyết câu giờ, bây giờ 4Bé mập mặc yếm đỏ chỉ thiếu thời gian.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ôm suy nghĩ đó liều mạng đấu.

Nhưng giây sau mọi can đảm của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức như tuyết mỏng dưới ánh mặt trời, tan thành mây khói. Bởi vì trước mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, ba, bốn mươi cao thủ tinh nhuệ nhất Nạp Lan thế gia xung phong trước không chống đỡ mấy chục giây đã thành bãi máu.

Tiếng gầm của Đinh Hạo như sấm quanh quẩn trong căn phòng bí mật:

- Chết hết đi!

Đinh Hạo cầm kiếm giết người, mỗi bước là giết một người, như cọp lạc vào bầy dê, không ai ngăn được một chiêu của hần. Thiên địa áp lực, dù là cường giả bán thần cảnh cũng giảm thấp thực lực, không chịu nổi một kích của Đinh Hạo.

- Sao . . . Có thể?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức sợ bay mất ba hồn bảy vía.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hoàn toàn không hiểu tại sao Đinh Hạo trở nên đáng sợ như vậy, đáng sợ hơn lúc trước khi gã đến Hồng Thạch trang viên gặp hần. Trong thời gian ngắn Đinh Hạo tăng vọt thực lực, không lẽ hần có được kỳ ngộ trong Lạc Thánh sơn mạch?

Đỉnh đầu Nạp Lan thế gia bao phủ nguy hiểm hủy diệt.

Ầm!

Đinh Hạo tung một cú đấm.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức che song kiếm trước mặt đỡ.

chớp mắt lực lượng bàng bạc ập đến, tử thanh song kiếm gào thét run rẩy rồi bùm một tiếng vỡ vụn ra như bướm bướm bay đầy trời.

- A . . . Phụt!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cảm thấy hai tay đau đớn như bị bẻ gãy, cổ tay rách chảy máu. Đôi tay đầm máu cầm chuôi kiếm trượt, nội tạng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bị chấn thương. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngã đầu, há mồm phun búng máu, như vải rách bay ra ngoài.

Không chịu nổi một kích.

Một chiêu đánh bay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xong Đinh Hạo nhìn quét bốn phía, thấy xác Nạp Lan Sơ cứng ngắc trong màn sáng trắng, ao máu đông lại quanh cái xác như hổ phách đỏ máu.

- A Sơ . . .

Đinh Hạo xông lên thu về quần áo sáng bạc, vươn tay thăm dò, lòng lạnh lẽo.

Không còn hơi thở, đã mất sự sống, không có khả năng cứu vãn.

Đầu óc Đinh Hạo trống rỗng, hần không thể tin tưởng thiếu nữ dịu dàng, lương thiện chết như vậy. Đinh Hạo chạy nhanh tới nhưng vẫn muộn, Nạp Lan Sơ đã chết.

Đinh Hạo đứng ngây như phỗng.

- Giết!!!

Nạp Lan phu nhân thấy vậy bỗng đánh lén. Mặt Nạp Lan phu nhân đầu cài trâm phượng lộ nét âm trầm không tương xứng với khí chất cao quý, lòng bàn tay kẹp chủ thủ sắc bén lóe tia lam. Nạp Lan phu nhân như hồn ma nháy mắt đến sau lưng Đinh Hạo, giơ tay đâm ra.

Thực lực của Nạp Lan phu nhân làm người kinh sợ, cao hơn cả Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh Hạo như hóa đá, không nhúc nhích chút nào.

Mắt Nạp Lan phu nhân lóe tia độc ác, dữ tợn và vui mừng, chủ thủ xanh biếc đâm vào lưng Đinh Hạo lút cán.

Nạp Lan phu nhân cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Chết đi!

Chủ thủ màu lam là lưỡi kịch độc, Nạp Lan phu nhân tốn nhiều công sức thu gom độc được luyện thành. Nguyên chủ thủ rèn bằng kỳ độc, một khi đâm vào cơ thể đối thủ sẽ biến thành chất độc không thể trừ chạy khắp tứ chi. Dù là cường giả thần cảnh sơ giai cũng khó thể ngăn cản chất độc này, sẽ bị độc chết ngay.

Chủ thủ này luyện chế rất khó khăn, Nạp Lan phu nhân hao rất nhiều nội tình của Nạp Lan thế gia chỉ đúc được một cây chủ thủ.

Chủ thủ đâm vào lưng Đinh Hạo, Nạp Lan phu nhân yên bụng.

Nạp Lan phu nhân cầm chuôi chủ thủ, cuồng cười.

Nhưng Đinh Hạo như không cảm thấy đau đớn, hắn khom lưng ôm thiếu nữ đáng thương lên, để tóc nàng dán vào ngực mình, muốn truyền sự sống cho thân hình đệ tử đã lạnh băng.

Nạp Lan phu nhân ngừng cười điên, biểu tình kinh ngạc.

Tại sao tên đó bị chủ thủ kịch độc đâm mà bình tĩnh như không?

Nạp Lan phu nhân vốn chờ ngắm biểu tình kinh hoàng, đau khổ giãy dụa của Đinh Hạo khi kịch độc phát tác. Lúc này Nạp Lan phu nhân cảm giác không ổn, định dùng bí pháp thúc giục chủ thủ kịch độc tan thành chất độc hòa vào cơ thể nhưng lúc này . . .

Đinh Hạo đột nhiên xoay người lại.

Trong mắt Đinh Hạo lóe tia sáng trong trời đêm đêm da thịt người đau rất.

Bốp!

Đinh Hạo vùng tay tát.

Một bàn tay nhìn chậm nhưng khi Nạp Lan phu nhân kinh hoàng định né tránh thì quá muộn, nửa bên mặt tê dại, trước mắt tối đen. Nạp Lan phu nhân như bị chùy công thành đập trúng đầu, nổ đom đóm mắt, tầm mắt mơ hồ.

Bàn tay tát mạnh vào mặt Nạp Lan phu nhân, máu phun ra, răng bay ra.

Nạp Lan phu nhân độc ác, hung tợn bị tát bay.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

1284. Chương 1287: Không Nghĩ Đến Đúng Không?

Nạp Lan phu nhân đập mạnh vào vách tường căn phòng bí mật đập một lỗ hổng hình người to sêu không thấy đáy. Không biết Nạp Lan phu nhân đã thành hình dạng gì, có thể thấy lực lượng bàn tay này mạnh đến đâu.

Đinh Hạo gần giọng quát to:

- Nạp Lan Tính Đức, xéo ra đây!

Thanh âm chất chứa giận dữ làm người hốt hoảng, ánh mắt xuyên qua đồng đất đá nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biến sắc mặt, gã biết giờ có nói cái gì cũng thua.

Thanh niên áo xanh tức giận như mãnh thú thời tiền sử, cái chết của Nạp Lan Sơ đã chọc giận hắn, kế hoạch bị phá rồi. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không ngờ thanh niên này sẽ vì một đệ tử đệ tiện bỏ tiên duyên trong bé mạp mặc yếm đỏ chạy về đây.

Không lẽ thanh niên là đồ ngu?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức há mồm:

- Ta . . .

- Chết - Đi!

Tiếng gầm như dã thú bị thương của Đinh Hạo vang lên, khí thế khủng bố tựa biển cả tuôn trào cuộn cuộn. Đất đá bay lên, một nắm đầm to lớn bay ra khỏi bụi bặm như thiên lôi giáng xuống.

Bùm!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lại bị đánh bay.

Đôi tay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vỡ vụn, xương trắng bay tứ tán. Chớp mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bị cụt tay.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức học máu bay ngược ra, biểu tình tràn đầy kinh sợ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hét to:

- Đừng . . . !

Đinh Hạo không nghe Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tìm cớ, nhanh như chớp tung cú đấm. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không kịp né tránh, nửa người thoáng chốc bị đánh nát.

Đây là đánh nát nghiền ép.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức dù gì là cường giả thần cảnh nhưng đối diện Đinh Hạo nổi khùng thì không có sức chống cự, chỉ hai chiêu cơ thể đã rách rưới mất sức chiến đấu.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức kinh khủng hét to:

- Không . . . Đừng giết ta! Hãy nương tay!

Bàn tay Đinh Hạo đã ấn vào ngực Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, lực lượng khủng bố tích tụ như chưa phát. Khuôn mặt giận dữ của Đinh Hạo dán sát Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, ánh mắt nh kiếm sôi trào sát khí.

Đinh Hạo chất vấn:

- Lúc ngươi bức chết A Sơ có nương tay hay không?

Mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức trắng bệch chưa xót nói:

- Là chính nàng tự sát, không liên quan đến ta . . .

Đinh Hạo khinh miệt hừ lạnh một tiếng:

- Rác rưởi!

Lòng bàn tay nhấn mạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cơ thể Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bị lực lượng đáng sợ nổ nát, máu thịt bay đầy, cái đầu còn sót lại văng ra rơi vào Long Ngâm Thiên Biển Trận nhấp nháy điên cuồng.

Đinh Hạo định xông vào Long Ngâm Thiên Biển Trận thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kinh phong từ phía sau ập đến.

Nạp Lan phu nhân tóc rối xù, gò má sưng húp từ khi ào bò ra khỏi hố hình người lạng lẽ đến gần Đinh Hạo, duỗi tay cầm chủy thủ màu lam cắm trên lưng hắn phát động bí pháp thủ ấn.

Nạp Lan phu nhân cười dữ tợn:

- Ha ha ha ha ha ha! Chết đi, người dám đánh ta? Người có biết ta là ai không? Người dám đánh ta? Ta muốn người bị độc chết!

Dao găm bị thúc giục liền bắn ra ánh sáng lam, hóa thành chất lỏng định chui vào cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo hừ lạnh một tiếng.

Xương sống lưng đại long phát ra tiếng rỗng ngâm, xương kêu lách cách, long khí màu tím rít gào. Một con thần long tím găm rống bay quanh cơ thể Đinh Hạo.

Chủy thủ lam chớp mắt bị lực lượng này ép ra biến thành thể rắn.

Cơ bắp trên lưng Đinh Hạo nhô lên như núi cao, lực lượng cơ thể đáng sợ bùng nổ, từng chút một đè ép chủy thủ lam đông lại thành thể bay ra như nổ tiễn. Đinh một tiếng, chủy thủ bắn về phía xa.

Nạp Lan phu nhân ngây người nhìn hình ảnh này.

Đây là con quái vật gì? Có thể ép lưỡi dao kịch độc ra khỏi cơ thể.

Chẳng lẽ cơ người hắn toàn đúc bằng sắt sao?

Nên biết Nạp Lan phu nhân luyện chế chủy thủ lam sậm màu đã đâm vào thịt, nó sẽ phát ra chất độc khủng khiếp. Cường giả Thánh nhân cảnh bình thường da thịt bị rạch phá một chút là sẽ chất bất đắc kỳ tử, cường giả thần cảnh cũng rơi vào trạng thái yếu ớt.

Nhưng người trước mặt Nạp Lan phu nhân chẳng lẽ không có xác thịt?

Đinh Hạo xoay người, nhìn chăm chăm vào Nạp Lan phu nhân như cự thú xuyên qua viễn cổ hồng hoang mà nhìn con kiến nhỏ bé. Ánh mắt Đinh Hạo tàn nhẫn không có tình cảm.

Nạp Lan phu nhân chìm trong nỗi sợ hãi gần như tan vỡ. Đối diện ánh mắt đó, Nạp Lan phu nhân cảm giác như bị biển máu vô biên bao phủ. Nạp Lan phu nhân vội vàng muốn kéo giãn khoảng cách nhưng phát hiện cơ thể đứng im không nhúc nhích.

Đinh Hạo giơ tay lên bóp cái cổ trắng mềm như thiên nga của Nạp Lan phu nhân, bàn tay tựa kiếm sắt.

Nạp Lan phu nhân run rẩy nói:

- Người . . . Thả . . . Ra . . . Ta . . . Người . . .

Mặt Nạp Lan phu nhân ửng hồng thở khó khăn, vùng vẫy như kẻ chết đuối. Hai tay Nạp Lan phu nhân đánh bồm bộp vào người Đinh Hạo nhưng như đập vào tường đồng vách sắt, làm tay nàng đau đớn.

- Độc phụ, là người năm lần bảy lượt phái người giết A Sơ đúng không?

Mắt Đinh Hạo rực cháy sát khí, lạnh lùng nói:

- Xuống địa ngục xin lỗi A Sơ đi!

Đinh Hạo dứt lời, tay duỗi ra. Chủy thủ màu lam rơi vào tay Đinh Hạo, hấn cầm đẳng cán. Chủy thủ màu lam không chút nương tình đâm vào trái tim Nạp Lan phu nhân.

Nạp Lan phu nhân kinh khủng hét rầm lên:

- A! Không!

Cường giả thần cảnh dù trái tim có bị hủy cũng sẽ không trí mạng, như chất độc trong chủy thủ màu lam tựa ngọn lửa đốt cháy hừng hực từ miệng vết thương chui vào cơ thể Nạp Lan phu nhân, làm nàng đau khổ gào thét.

Chớp mắt da thịt trắng nõn của độc phụ A Sơ biến thành màu xanh âm u.

Đinh Hạo vung tay ném Nạp Lan phu nhân ra ngoài như vứt một bả rác.

Đinh Hạo nhìn hướng người đeo mặt nạ vàng nhạt luôn đứng một bên, không chạy trốn cũng không ra tay. Hơi thở của người đeo mặt nạ vàng nhạt rất quen thuộc, Đinh Hạo cảm giác hắn đã gặp người này ở đâu nhưng tạm thời không nghĩ ra.

Đôi mắt Đinh Hạo nổi giận ra tay độc ác, ánh mắt người đeo mặt nạ vàng nhạt thật bình tĩnh nhìn hắn, xem xét cái gì, thờ dãi vì điều gì.

Ánh mắt Đinh Hạo lướt qua người đeo mặt nạ vàng nhạt nhìn Long Ngâm Thiên Biến Trộn trong căn phòng bí mật vẫn diên cuồng chớp lóe ánh sáng trắng nhạt.

Tiếng gầm gừ của Nạp Lan Du Hiệp như sấm đánh ầm ầm.

Đinh Hạo nhíu mày.

Bởi vì dù cách rất xa Đinh Hạo vẫn cảm giác rõ ràng trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp xảy ra thay đổi, lực lượng đáng sợ chưa từng có lấy gã làm trung tâm chậm rãi sinh ra. Dù Đinh Hạo đang nổi giận cũng không dám khiêu khích loại lực lượng này. Đinh Hạo tim đập chân run, cảm thấy mình rất nhỏ bé.

Sao có thể như vậy?

Đinh Hạo cẩn thận quan sát Long Ngâm Thiên Biến Trộn, mày nhíu càng chặt.

1285. Chương 1288: Không Nghĩ Đến Đúng Không (hạ)?

Đây là một trận pháp rất đáng sợ, với tạo nghệ minh văn của Đinh Hạo nhưng trong phút chốc không nhìn rõ manh mối, không thể phân biệt ra mắt trận nằm ở đâu. Từng hoa văn minh văn lóe ánh sáng trắng phức tạp, mênh mông như biển cả, nhìn một lần sẽ làm người hoa mắt choáng váng.

Trận pháp này chắc chắn do cao thủ rất kinh khủng bày ra.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cũng đang quan sát nhưng không nhìn thấu manh mối.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Mặc kệ nó, nếu không nhìn ra mắt trận vậy thì cưỡng ép phá trận!

Đinh Hạo chậm rãi đặt xác Nạp Lan Sơ nằm xuống đất, tùy tay vung lên bày trận pháp bảo vệ quanh cái xác. Đinh Hạo siết chặt thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, rót lực lượng huyền khí vào trong, định thi triển lực lượng cấm kỵ.

Nạp Lan Sơ đã chết, tuyệt đối không thể để Nạp Lan Du Hiệp xảy ra chuyện gì.

Điều Đinh Hạo đã hứa với Nạp Lan Du Hiệp kiên quyết làm được, dù phải trả bất cứ giá nào.

Người đeo mặt nạ vàng nhạt nhìn Đinh Hạo tùy tay vung bày ra trận pháp, mắt hơi sáng lên rất là kinh ngạc, thưởng thức. Người đeo mặt nạ vàng nhạt đứng yên tại chỗ, không nói chuyện hay ra tay hoặc chạy trốn.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết rung rung trong tay Đinh Hạo, lực lượng cấm kỵ cường đại bùng phát.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ biết tâm tình, quyết tâm của Đinh Hạo vào lúc này nên hết sức giúp hẳn thúc giục lực lượng thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, không chút giữ lại.

Người đeo mặt nạ vàng nhạt bỗng lên tiếng:

- Thời gian đã đến.

Đinh Hạo ngây người, ngừng hành động.

Người đeo mặt nạ vàng nhạt mỉm cười nói:

- Thời gian tiên khí xuất thế đã đến. Thế nhân đều cho rằng tiên khí sẽ xuất thế tại Lạc Thánh sơn mạch, ha ha ha ha ha! Bọn họ sai rồi, mọi người đều sai, tất cả chỉ là biểu hiện giả.

Chớp mắt . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng cực kỳ cường đại bùng phát từ Long Ngâm Thiên Biển Trận, sức mạnh khó tả phóng lên cao. Thoảng chói nóc căn phòng bí mật bị hất tung, đá dày vài trăm thước và bùn đất bị tạc nổ. Cột sáng trắng bắn ra khỏi lòng đất đâm vào trời sao xa xôi.

Cột sáng trắng quán thông thiên địa kích thích thị giác.

Cùng lúc đó, tiếng gầm rống đau khổ của Nạp Lan Du Hiệp ngừng bật.

Mặt đất chạm khắc minh văn Long Ngâm Thiên Biển Trận vỡ va, trận văn bị đập nát, đạn vụn bay đầy. Ánh sáng trắng chói mắt phát ra từ đá vụn như ngọn lửa trắng rực cháy làm người không mở mắt nhìn được.

Đinh Hạo cũng khép mắt lại.

Cộp cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ bên trong truyền ra.

Ánh sáng trắng chói mắt tán đi lộ ra hai bóng người, một lớn một nhỏ dắt tay nhau bước ra từ lửa trắng đi hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo giương mắt nhìn, cơ thể run lên, con ngươi co rút.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười đắc ý nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ đến đúng không?

Cơ thể Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đã hoàn toàn hồi phục.

Lúc trước Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bị Đinh Hạo hoàn toàn đánh nát, tứ chi vỡ vụn thành bãi máu, xương cốt nát bấy chỉ còn mỗi cái đầu. Bây giờ cơ thể Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đã hồi phục, không chỉ thế còn cường đại hơn, cơ bắp khắp người như đồng thần thiết thần lóe ánh sáng lấp lánh, lực lượng gần như tiên đạo phát ra từ người gã.

Trước lực lượng này dù là cường giả thần cảnh cũng nhỏ bé như con kiến.

Đứng bên cạnh Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức là Nạp Lan Du Hiệp.

Thiếu niên bình thường ngớ ngẩn chỉ biết cười khờ và ăn lúc này hoàn toàn thay đổi. Áo trắng đổi thành áo giáp lấp lánh ánh bạc che khắp người, làn da lộ ra ngoài như rắc bột bạc lên, trông tựa như làn da Nạp Lan Du Hiệp mọc vỏ kim loại.

Nạp Lan Du Hiệp thay đổi nhiều nhất không phải trang phục mà là khí chất.

Thiếu niên ngốc nghếch đáng yêu giờ đây trên mặt không còn nét chất phác, đôi mày như kiếm bén treo cao, mắt không có con ngươi mà là ánh sáng trắng kim loại không cảm tình. Cơ mặt Nạp Lan Du Hiệp cứng rắn, già không giống người sống mà càng như vũ khí giết người vô địch.

- Suýt chút nữa, chỉ một chút nữa là ngươi phá hỏng việc lớn của ta.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thở hắt ra, mỉm cười nói:

- Tiếc rằng vận mệnh vẫn đứng về phía ta, ngươi không giết ta ngay mà hất ta vào Long Ngâm Thiên Biển Trận, cho ta cơ hội. Hiện tại ta rốt cuộc được đến tiên khí, hỏi thiên hạ này còn ai là địch thủ của ta?

Tiên khí?

Đinh Hạo ngây người, tia chớp lóe qua đầu óc, hần hiểu điều gì.

Đinh Hạo nhìn Nạp Lan Du Hiệp, biểu tình giật mình, tràn ngập khó tin.

- Không ngờ đúng không? tiên khí thật sự không phải lợi kiếm, không phải trường đao, không phải vật chết mà là người sống, là nhi tử của ta, ha ha ha ha ha ha!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cuồng cười nói:

- Nếu không có nhất đại kỳ nhân Nê Bồ Tát tính hết tiên đạo thiên cơ thì ta sẽ không biết bí mật lớn nhất từ xưa đến nay. Mọi người đều bị lừa, bọn họ như đồ ngu bị lừa vào Lạc Thánh sơn mạch tàn sát lẫn nhau còn ta dễ dàng lấy được tiên khí.

Đinh Hạo vẫn há hốc mồm.

Nạp Lan Du Hiệp chính là . . . Tiên khí?

Tiên khí hình người?

Không thể nào!

Chẳng lẽ cái gọi là tiên khí chính là thứ kỳ dị có sinh mệnh, linh hồn?

Nhưng mọi thứ trong Lạc Thánh sơn mạch, ngai vàng, Thần Điện Hoàng Kim, lời đài hoàng kim, cuộc chiến thiên tuyến, ánh sáng tiên hoàng kim thì giải thích thế nào?

Cơ thể Nạp Lan Du Hiệp đúng là lạ, Đinh Hạo sớm phát hiện trong người gã ẩn chứa lực lượng bí ẩn. Tuy Nạp Lan Du Hiệp chưa từng tu luyện nhưng trong một vài tình huống bùng nổ ra lực lượng cực kỳ cường đại.

Đinh Hạo chỉ cho rằng đó là lực lượng huyết mạch bí ẩn Nạp Lan Du Hiệp chưa kích phát ra, hẳn không bao giờ ngờ người sống là tiên khí chưa kích hoạt.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Thế nào? Ngươi nằm mơ cũng không ngờ đúng không? Tự mình giao tiểu tử này cho ta chính là tiên khí vô số người tha thiết ước mơ, cảm giác như thế nào? Có phải rất hối hận, rất tức giận không? Bởi vì tiên khí này rõ ràng từng ở trong tay ngươi nhưng ngươi không biết hàng đưa hắn đến bên ta . . .

Ngữ điệu của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức rất hưng phấn, đắc ý.

Suýt chút nữa Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức sắp thành công nhưng thất bại, suýt vụt mất tất cả, may mắn phút cuối xuất hiện kỳ tích. Cảm giác tuyệt vọng rồi lại có hy vọng thật là tuyệt. Nay mọi thứ đã định, tiên khí nằm trong tay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, trong thiên địa này không ai là đối thủ của gã.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn lấy Đinh Hạo mài dao trước.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức có hào khí láng láng tiên khí trong tay, ta vô địch thiên hạ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười to bảo:

- Dùng ngươi làm đá mài dao thử lực lượng của tiên khí một lần xem!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chợt ngừng cười, lắc người nắm tay Nạp Lan Du Hiệp nhanh như chớp xông hướng Đinh Hạo, tốc độ siêu nhanh.

Đinh Hạo biến sắc mặt, vội thụt lùi lại.

1286. Chương 1289: Lực Lượng Của Tiên Khí.

Tuy nhiên tốc độ thụt lùi của Đinh Hạo không bằng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xông lên.

Chớp mắt khoảng cách giữa hai người rút ngắn chỉ còn gần một thước.

Khóe môi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cong lên coi rẻ, đắc ý. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười to, giơ tay chỉ một cái.

Lực lượng hùng hồn đáng sợ bắn ra từ đầu ngón tay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đè ép Đinh Hạo.

Đinh Hạo vội né qua nhưng ngón tay đó ẩn chứa thay đổi vô cùng, như bóng với hình phong kín mọi góc độ. Đinh Hạo có cảm giác không thể né tránh, có trăn trở nào thì đầu ngón tay lóe ánh sáng bạc nhắm ngay trán hắn.

Ầm!

Đinh Hạo tung cú đấm.

Lực lượng cường đại dâng lên, kinh khí tứ tán.

Trong cú đấm ẩn chứa tất cả lực lượng của Đinh Hạo, hư không bị đánh nát, sức mạnh cơ thể siêu cường đại bùng phát.

Nhưng mà . . .

- Phụt.

Khi quyền chỉ giao nhau, người Đinh Hạo rung mạnh, há mồm phun búng máu. Lực lượng đáng sợ ập đến, cơ thể Đinh Hạo cười mây về gió té ra sau, đập mạnh vào vách tường sụp đổ dựng một cái hố to.

- Ha ha ha ha ha ha! Thế nào? Cảm giác bị đánh nát ra sao?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thành công trong một chiêu nhưng không tiếp tục truy kích hạ sát thủ, gã chậm rãi bước tới gần. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn hành hạ Đinh Hạo từ từ, báo mối thù cơ thể bị đánh nát lên người hắn.

Đây là trận chiến đầu tiên khi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức có được tiên khí, gã muốn nhắm nháp cảm giác tuyệt vời muốn làm gì thì làm cái nấy.

Từ nay về sau tiên khí không cần luồn cúi phục tùng Thần Đình phương đông nữa, không cần nhún nhường với người đại tông môn nào, không phải cần thận che giấu dã tâm của mình, sẽ vất óc mưu tính từng bước như đi trên miếng băng mỏng, không phải hao tâm tổn sức hết lòng lo lắng củng cố địa vị, quyền lực của mình trong Nạp Lan thế gia!

Có tiên khí trong tay, vô địch thiên hạ!

Chỉ cần Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn, gã rất nhanh sẽ thay thế Thần Đế của Thần Đình phương đông, tây phá vũ tộc, bắc chinh thú tộc, nam hạ đại dương. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức sẽ dùng sức mạnh bản thân chinh phục các chủng tộc Thần Ân đại lục, khiến tất cả cường giả, thế lực, chủng tộc trong thiên địa này run rẩy dưới chiến ủng của gã.

Mùi vị quá tuyệt vời!

Đây chính là uy lực của sức mạnh.

Bộp!

Đinh Hạo chậm rãi trượt xuống vách tường, tay trái vịn tay phải.

Máu tuôn như suối dọc theo cánh tay phải của Đinh Hạo, bàn tay thủng một lỗ máu to cỡ ngón tay, xương trắng hếu, máu thịt bầy nhầy. Nguyên cánh tay phải bị một chỉ của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xuyên thủng, tay Đinh Hạo xem như đã phế.

Có lực lượng phá hư kỳ dị điên cuồng nổ từ miệng vết thương làm khả năng tự chữa lành của Đinh Hạo vô ích.

Đó là lực lượng của tiên khí sao?

Đinh Hạo hít sâu, hẳn biết lần này đã gặp rắc rối.

Rắc rối to!

Bây giờ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mạnh đáng sợ, dù là Đinh Đồng trong trạng thái đỉnh cao ở Thập Vạn Đại Sơn mạch cũng không phải đối thủ của gã. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chỉ tùy ý chỉ một cái đã bị thương nặng Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhìn hướng Nạp Lan Du Hiệp.

Thiếu niên trong trạng thái không linh như rối gỗ giạt dây, mặt không biểu tình. Nạp Lan Du Hiệp như pho tượng hình người đúc bằng ngân thủy, đôi mắt bắn ra ánh sáng bạc không có cảm tình nhân loại, như không còn linh hồn.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức có được lực lượng chắc là truyền từ cơ thể Nạp Lan Du Hiệp.

Đinh Hạo nhìn hướng tay trái Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Tay trái của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nắm chặt tay Nạp Lan Du Hiệp, dù là bước chậm hay ra chiêu đều không thả ra, có đoàn sáng trắng nhạt bao phủ bàn tay hai người.

Nạp Lan Du Hiệp thì giữ tần suất đồng bộ tuyệt đối, dù Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức làm gì Nạp Lan Du Hiệp cũng thoải mái theo kịp, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của gã. Nạp Lan Du Hiệp như cái bóng của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Nếu tách tay bọn họ ra . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đưa mắt nhìn Đinh Hạo:

- Lúc trước ngươi rất cường đại mà, ha ha ha ha ha ha! Bây giờ ngươi không ngăn được một ngón tay của ta, có phải là rất tuyệt vọng không? Có phải rất tức giận. Đáng tiếc, tức giận mà không có thực lực thì càng có vẻ ngươi tội nghiệp hơn.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thỏa thích nhấm nháp sự tuyệt vọng của đối thủ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thích thú dùng ngôn ngữ kích thích Đinh Hạo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng vậy, là ta ép chết Nạp Lan Sơ, ta dùng trận pháp luyện chết Nạp Lan Du Hiệp rồi sao, ngươi làm gì được ta? Lúc trước ở trong Hãn Hải sâm lâm ta rảnh rỗi quá nên mới chơi đùa với nữ nhân ngu ngốc kia, nàng còn khờ khạo cho rằng ta thật sự thích nàng. Ha ha ha ha ha ha! Ngu ơi là ngu, không chịu soi gương nhìn xem. Về sắc đẹp diện mạo, thiên phú tu luyện, thân phận địa vị nàng có tư cách gì làm nữ nhân của ta? Ta nghĩ nàng là may mắn cho nàng ta, ai ngờ nữ nhân ngu xuẩn sinh ra một đôi song sinh, còn mơ mộng hảo huyền kêu chúng đến tìm ta . . .

Quả nhiên Đinh Hạo nổi khùng lên.

Đinh Hạo rống to:

- Đồ súc sinh, ngươi là rác rưởi không bằng heo chó!

Đinh Hạo lao ra, đao xuân hạ thu đông vèo vèo rạch hư không, kiếm quang đầy trời ập hướng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức giữu cột lắc đầu, nói:

- Quá yếu.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức xòe tay phải ra rồi co lại.

Kiểm quang, đao quang đầy trời bị Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bắt lấy, bóp nhẹ. Kiếm quang vỡ thành luồng sáng tan biến trong không trung. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức khoe khoang xòe tay ra, lòng bàn tay không có một vết trầy.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức khinh thường cười to bảo:

- Lực lượng cỡ nào mà muốn tổn thương ta sao?

Quá mạnh!

Đinh Hạo giật nảy mình.

Kiểm ý xuân hạ thu đông của Đinh Hạo thúc giục bằng tu vi huyền khí hiện giờ dù là cường giả nửa bước thần cảnh bị công kích cũng sẽ bị thương, nhưng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức dùng cách này phá kiếm quang, kiếm ý không thể tổn thương gã.

Lực lượng tiên khí khủng bố như vậy sao?

Xem ra Nạp Lan Du Hiệp biến thành tiên khí hình người không chỉ có lực công kích mạnh mẽ, lực phòng ngự cũng vững chắc vô cùng, chớp mắt tăng sức mạnh cho Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức về chất lượng. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức gần như đứng trên thần cảnh, loại vũ khí này không có chút điểm yếu.

- Từ bỏ vùng vẫy đi, mọi thứ là ông trời đã định, có giãy dụa chỉ phí công.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đắc ý nói:

- Có ai ngờ lực lượng tiên khí ẩn trong cơ thể tên ngốc này? Ngay cả Thần Đế của Thần Đình cũng bị ta lừa trong lòng bàn tay.

1287. Chương 1290: Tiên Khí Đổi Chủ.

- Ta biểu đạt trung tâm với Thần Đình, nói cho bọn họ biết ta không hề mơ ước tiên khí, sẽ không để cao thủ Nạp Lan thế gia vào Lạc Thánh sơn mạch. Thần Đế rất cảm động trung thần ta đây. Trong cơ thể tiên khí chảy huyết mạch của ta, điều này chứng minh nó là tạo hóa ông trời ban ột mình ta. Ngay từ đầu mọi chuyện đã định, ta là chúa tể duy nhất của kỷ nguyên này!

Đinh Hạo im lặng.

Bỗng có tiếng nước chảy róc rách, các con cá kỳ dị hiện ra trong không trung. Tiếng hồng nhan quay về nam hót riu rít, đông phong rít gào. Giọt nước rơi tí tách, cá xếp lớp, các loại ảo giác hiện ra trong không trung.

Hai kiếm ý lập xuân, vũ thủy âm thầm bộc phát.

Kiểm ý bùng nổ.

Mọi ảo giác biến thành kiếm ý vô cùng sắc bén bay trên xuống dưới bao phủ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, bao tổ kiếm quang nhấn chìm gã, cắt người gã, không thể tránh né.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biến sắc mặt.

Từng luồng kiếm quang, kiếm ý xẹt qua để lại vết thương cạn trên người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, có máu chảy ra.

Bị thương!

Đinh Hạo thăm mừng.

Nhưng mà . . .

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng kim loại va chạm đột nhiên vang lên, hỏa hoa văng khắp nơi.

Ánh sáng trắng kim loại chảy xuôi trên người Nạp Lan Du Hiệp, chớp mắt tràn ra ngoài bàn tay phủ lên cơ thể Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức. Tuy chỉ là một tầng mỏng manh nhưng có lực phòng ngự khó tin, hai kiếm ý lập xuân, vũ thủy bùng phát cắt người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhưng không thể làm gã bị thương, ngược lại hai kiếm ý lập xuân, vũ thủy bị chấn nát.

Hai kiếm ý lập xuân, vũ thủy cắt ghiền Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lâu đến nửa nén nhang.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười khinh thường đứng trong cuồng phong kiếm vũ nửa nén nhang, gã không thèm tránh né, mặc cho kiếm vũ kiếm ý chém giết. Ánh mắt đầy ý cười nhìn Đinh Hạo như xem con kiến mưu toan lay động khổng long.

Lòng Đinh Hạo chìm xuống.

Lực lượng tiên khí này gần như không thể phá.

- Như thế nào? Có phải là rất tuyệt vọng không? Thần thông cường đại nhất của người không thể đụng vào một cọng lông của ta, đây chính là chênh lệch. Nếu năng lực của người chỉ có như vậy thì mọi chuyện hãy dừng tại đây, ta sẽ cho người biết cái gì là lực lượng thật sự.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức dứt lời, mắt đầy ý cười bỗng biến thành mũi nhọn lạnh băng.

Sát khí phụt ra.

Chớp mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thuận di đến trước mặt Đinh Hạo, đánh ra cú đấm như trước kia hấn đánh bạo gã. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn dùng cách Đinh Hạo đã đánh bại gã để nhục nhã, đè bẹp hấn.

Đinh Hạo không thể tránh né cú đấm này, hấn chỉ có thể nâng tay lên đỡ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng dời núi lấp biển ập đến, tiếng răng rắc chói tai, đau nhức thấu óc. Đồi xương tay của Đinh Hạo hõm xuống, hoàn toàn gãy xương.

Đinh Hạo bị lực lượng này đánh bay đập vào vách tường.

Đinh Hạo phun ra bãi máu:

- Phụt.

Lực lượng tiên khí quá cường đại, sức người không thể đối kháng.

Vù vù vù vù vù!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết tự động bay ra thành hai luồng sáng đỏ chém vào Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh đinh!

Hai tiếng vang khê, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bị chém, lần này gã bị đánh bay.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ khổng lồ chế lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, thanh ma đao tàn khuyết bùng phát, đối đầu với tiên khí hình người Nạp Lan Du Hiệp. Có vẻ một kích kia ngang sức ngang tài, bởi vì thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cũng bị chấn bay ra sau.

- Chính lúc này!

Mắt Đinh Hạo sáng lên.

Đinh Hạo biến thành tia chớp, cánh tay gãy lành hơn một nửa. Đinh Hạo ở trong không trung, tay chộp lấy thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết bay ngược về, chớp mắt đến bên cạnh Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức. Đao kiếm như điện chém xuống cánh tay trái của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, thanh ma đao tàn khuyết vào lúc này hoàn toàn bộc phát.

Huyền khí hỏa diễm, cực âm ngục bằng huyền khí trong thập nhị chính kinh, lực kỳ mạnh trong cơ thể Đinh Hạo cùng lúc bị lực lượng cấm kỵ chí tôn trong thanh kiếm rỉ sét, thanh ma đao tàn khuyết hút sạch. Đây là lần thúc giục lực lượng đến cực độ. Trong khoảnh khắc thanh kiếm rỉ sét biến thành lưới trong suốt màu bạc, thanh ma đao tàn khuyết thì như máu chảy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cùng lúc nhanh chóng chém vào cổ tay trái của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Tuy Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cũng là cường giả nổi danh đã lâu, trải qua trăm trận, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú nhưng dù sao gã làm gia chủ Nạp Lan thế gia quá lâu, quen sống an nhàn sung sướng, không đi giữa đường sống côi chết. Lần này Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lộ ra sơ hở bị Đinh Hạo bắt lấy.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biến sắc mặt.

Bởi vì dù cổ tay có ánh sáng trắng tiên khí bao phủ nhưng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vẫn thấy đau đớn như bị gãy xương, gã tưởng cổ tay mình thật sự bị chặt đứt.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hoảng hốt trầm nghĩ:

- Đôi đao kiếm này có lai lịch gì mà đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ có thể phá mở phòng ngự của tiên khí?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cúi đầu nhìn, cổ tay trái đúng là bị chặt đứt. Bàn tay trái Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hoàn toàn mất tri giác nhưng gã lộ nụ cười hưng phấn, nhẹ nhõm.

Bởi vì dù cổ tay trái đã bị chặt đứt nhưng lực lượng tiên khí bạc phát ra từ tay Nạp Lan Du Hiệp vẫn dán vào chỗ cổ tay đứt, khuỷu tay của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức. Tầng sáng bạc mỏng manh mềm mại như chất lỏng, tựa như lớp da cuối cùng không bị thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết xé ra.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thấy hưng phấn vì sống sót sau tai nạn, gã cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tràn ngập đắc ý, trào phúng.

Ánh sáng tiên bao bọc cổ tay bị chặt đứt chớp mắt được chữa lành.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn Đinh Hạo, lạnh lùng cười:

- Đáng tiếc, chỉ kém một chút, một chút xíu.

Về mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức trào phúng, gã hươu cổ tay đã lành lặn như cũ, nói:

- Người quá xui xẻo, nếu người mạnh thêm một chút có lẽ sẽ cắt đứt liên kết giữa ta với tiên khí. Bây giờ mọi thứ hãy dừng ở đây đi, ta đã mất hứng thú với người.

Đinh Hạo trầm thờ dài.

Vẫn không được sao?

Cảm giác mệt mỏi ập đến với Đinh Hạo.

Hoàn toàn bộc phát thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết hút hết huyền khí trong người Đinh Hạo, cơ thể của hắn mạnh như vậy vẫn thấy chóng mặt, muốn nhắm mắt ngủ cho rồi.

Lực lượng tiên khí cường đại đến nỗi thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết không thể phá mở sao?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức từ trên cao nhìn xuống Đinh Hạo, cười khẩy nói:

- Vẫn không nhận mệnh sao?

1288. Chương 1291: Tiên Khí Đổi Chủ (hạ).

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn ra được vì bộc phát một kích kinh thiên kia mà Đinh Hạo đã tiêu hao hết lực lượng. Đinh Hạo bây giờ cực kỳ suy yếu, trước mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức gã là một con kiến mới sinh, đừng nói làm gã bị thương, đụng một cái cũng là hy vọng xa vời.

Chân Đinh Hạo nhẹ hẫng, người lão đảo.

Mắt Đinh Hạo lóe tia quyết tuyệt, không xoay người bỏ chạy mà cắn chặt ra, tập trung hết ý chí, dùng cạn lực lượng cuối cùng vun thanh kiếm rỉ sét.

Đây là thanh kiếm rỉ sét song song cùng Đinh Hạo vượt quãng đời võ đạo, nó nhẹ nhàng vun lên sau đó ử rũ chém xuống.

Giờ phút này, thanh kiếm rỉ sét không có chút ánh sáng, không như trước kia mỗi khi Đinh Hạo vun nó thì tỏa sáng chói lòa. Không có lực lượng huyền khí dao động, không có biến dị gì, lưỡi kiếm loang lỗ vết rỉ sét, thanh kiếm rỉ sét như cây củ bình thường chém vào cổ tay trái của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Động tác mềm nhũn, yếu ớt như không phải chặt tay đối thủ, chỉ dùng thanh kiếm rỉ sét chạm nhẹ.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cười khinh miệt.

Đối diện một kiếm mềm nhũn kiểu này gã không thêm né.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn khiến đối thủ trước mắt hoàn toàn tuyệt vọng, hành hạ thần kinh Đinh Hạo, trả thù nỗi nhục lúc trước bị hắn đánh tới bờ.

Thanh kiếm rỉ sét nhẹ đụng vào cổ tay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Xệt!

Một tiếng vang khê, máu phun ra.

Nạp Lan Tính Đức ngây người.

Đinh Hạo cũng ngây người.

Đứ . . . Đứ?

Cổ tay trái Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đỡ được đòn công kích mạnh nhất của Đinh Hạo, trước lực lượng siêu cường đại lòng tức không tổn hao gì, thế nhưng trước một kiếm mềm nhũn nhẹ nhàng bị gãy đôi.

Thời gian đứng lại vào giây phút này.

Nụ cười đông trên mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức sau đó biến thành kinh sợ, khó tin. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thậm chí không cảm giác đau đớn vì đứt tay, gã nhìn bàn tay rơi dưới đất, đầu óc trống rỗng.

- Sao . . . Sao . . . Sao có thể . . . Có thể . . . ?

Ánh sáng tiên khí bạc bảo vệ cổ tay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đã biến mất từ khi nào, gã không chút đề phòng bị thanh kiếm rỉ sét từ bên trên chém xuống cổ tay, chỗ cắt thẳng thớm, mạch máu, cơ bắp, xương cốt rõ ràng.

Ánh sáng tiên khí bạc phủ lên người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lạng lẽ biến mất.

Đinh Hạo bản năng nhìn thanh kiếm rỉ sét trong tay mình lại ngó bàn tay đứt nằm dưới đất, không dám tin điều mình trông thấy. Tình huống này . . . Là sao?

Một thanh âm vang bên tai Đinh Hạo:

- Còn ngần ra làm gì? Mau cầm tiên khí!

Là giọng của người đeo mặt nạ vàng nhạt.

Người đeo mặt nạ vàng nhạt dùng cách truyền âm nhập mật, thanh âm xen lẫn loại sư tử rống tỉnh táo tỉnh thần nhắc nhở Đinh Hạo. Giọng người đeo mặt nạ vàng nhạt bình tĩnh, thản nhiên, có lực lượng kỳ dị như thể gã đã sớm tính toán hết tất cả.

Đinh Hạo giật mình, lập tức phản ứng lại.

Lúc này Đinh Hạo không rảnh nghĩ nhiều tại sao cao thủ của Nạp Lan thế gia dùng cách truyền âm nhập mật nhắc nhở hắn. Lòng Đinh Hạo máy động, không biết lấy đâu ra lực lượng xưa tan cơ thể mệt mỏi, nhanh như chớp xông lên chớp lấy tay phải Nạp Lan Du Hiệp.

Bỗng xảy ra chuyện bất ngờ . . .

Một giọng nữ dịu dàng, trong trẻo vang trong đầu Đinh Hạo:

- Sư phụ, là sư phụ đúng không? Ta cảm giác được nhịp tim của sư phụ . . .

Là giọng của tiên đạo phong.

- A Sơ?

Đinh Hạo ngây người, mừng rỡ hỏi:

- A Sơ . . . Không chết sao?

Nạp Lan Sơ mừng muốn khóc đáp lời:

- Sư phụ, là sư phụ thật sao? Ta . . . A Sơ rất vui mừng, sư phụ đến thật. A Sơ cũng không biết mình sống hay đã chết, trạng thái của ta hơi lạ. Ta đang ở trong người Du Hiệp.

Trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp?

Đinh Hạo thờ người, chợt nghĩ đến điều gì, giật mình kêu lên:

- Hay mới rồi . . . Là A Sơ đúng không? Có phải A Sơ khổng chế thân thể Du Hiệp, vừa rồi đã âm thầm giúp đỡ ta?

Trong chớp mắt vừa rồi ánh sáng tiên màu trắng không còn bảo vệ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, nhờ đó mà Đinh Hạo thoải mái chặt đứt tay trái của gã, cắt đứt liên kết giữa gã với Nạp Lan Du Hiệp. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không ngờ điều này nói lên trong chớp mắt đó tiên khí Nạp Lan Du Hiệp chủ động vứt bỏ gã.

Nếu Nạp Lan Sơ ở trong cơ thể của Nạp Lan Du Hiệp thì chắc chắn là nàng đã âm thầm làm cái gì.

- Ta chỉ có thể khuấy nhiễu vài hành động của Du Hiệp, không thể khổng chế hoàn toàn. Trạng thái của Du Hiệp rất lạ, ta cảm giác được hắn sống nhưng cơ thể không nghe điều khiển . . .

Trong giọng nói của Nạp Lan Sơ đầy vui sướng, nàng rất hưng phấn khi gặp Đinh Hạo.

Cùng lúc đó.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức phản ứng lại.

Thấy Đinh Hạo nắm lấy tay Nạp Lan Du Hiệp, vẻ mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hiện nét kinh hoàng.

Nhưng giây sau Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nghĩ đến điều gì, bình tĩnh lại.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lạnh lùng cười:

- Người chạm vào tiên khí thì sao? Đừng quên trong thân thể Nạp Lan Du Hiệp chảy dòng máu của ta, đã định chỉ bị một mình ta điều khiển. Người không thể khống chế nó!

Đinh Hạo không đáp.

Đinh Hạo cảm giác rõ có dòng nước ấm dọc theo bàn tay Nạp Lan Du Hiệp truyền vào cơ thể hắn, không ngừng bổ sung tiêu hao do vừa rồi hết sức thúc giục thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết.

Loại lực lượng này cực kỳ dồi dào. Giấy lát sau Đinh Hạo cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng, nước lũ huyền khí chảy xiết trong đường huyền khí.

Giọng Nạp Lan Du Hiệp vang trong đầu Đinh Hạo:

- Người tốt, ta đói, ta muốn ăn thịt . . . Thịt . . .

Vẫn khờ khạo, vẫn tin tưởng, dựa dẫm vào Đinh Hạo như vậy.

Đinh Hạo mừng như điên.

Phía đối diện, nụ cười trào phúng đông trên mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhận ra có điều không đúng.

Bởi vì Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cảm giác từ cơ thể Đinh Hạo phát ra lực lượng cường đại, thoáng chốc hồi phục khỏe mạnh, không suy yếu như trước. Một Đinh Hạo mạnh mẽ hơn đứng trước mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức luống cuống:

- Không thể nào! Không . . . Tại sao?

Sao Đinh Hạo có thể khống chế tiên khí?

Đinh Hạo chiếm được lực lượng tiên khí?

Sao có thể như vậy?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chợt hiểu điều gì, vụt ngoái đầu nhìn chăm chăm vào người đeo mặt nạ vàng nhạt.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tức giận quát:

- Nê Bồ Tát, vậy là sao? Người dám gạt ta?

Người đeo mặt nạ vàng nhạt giọng điệu bình tĩnh nói:

- Ta không lừa người. Chẳng phải người đã có tiên khí rồi sao? Người cảm nhận được lực lượng vô địch, mạnh mẽ của nó đúng không? Những gì ta nói đều thực hiện.

- Nhưng . . . Nhưng người nói chỉ có người thân ruột thịt mới điều khiển tiên khí được.

1289. Chương 1293: Kết Cuộc Của Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức rít gao:

- Tại sao tên này cũng được tiên khí đáp lại? Tại sao e có thể thúc giục lực lượng của tiên khí?

Người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát thản nhiên nói:

- Đúng vậy. Chỉ có người thân ruột thịt mới điều khiển tiên khí được, nhưng ý ruột thịt đây không có nghĩa là cùng lực lượng huyết mạch, nó còn bao gồm người được xác thịt, linh hồn tiên khí công nhận. Người

trước mắt được hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ thừa nhận, bọn họ xem hẳn là người thân đáng tin nhất.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngậy người:

- Người . . .!

Đinh Hạo đắm chiêu.

Thì ra là vậy?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức điên cuồng rống to:

- Không! Ta không phục!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thần kinh chất vấn:

- Nhất định là người che giấu cái gì, tại sao tiên khí đột nhiên vứt bỏ ta? Vì sao? Người được gọi là tính hết mọi thiên cơ, chắc chắn người đã dự đoán được trước những che giấu ta, người đừng quên thê tử, nhi tử còn nằm trong tay ta!

- Vứt bỏ thứ rác rưởi mất trí phát cuồng, bỏ rơi thê tử, lấy oán trả ơn, tâm như rắn rết còn cần lý do gì?

Ánh mắt bình tĩnh của người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát lộ tia khinh thường, nói:

- Không lẽ người cho rằng tiên khí không có linh hồn, muốn làm gì nó thì làm sao?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức điên cuồng gào thét:

- Chỉ là một món đồ, là vũ khí ta điều khiển, ta muốn đối xử nó thế nào là quyền của ta!

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức giận điên lên, bây giờ gã kahững định trăm phần trăm bị Nê Bồ Tát lừa.

Người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát cười khẩy nói:

- Người có suy nghĩ này đã định sẽ người chết đạo tiêu.

Ánh mắt người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tràn ngập thương hại, coi rẻ.

- Người chết chắc rồi, thê tử, nhi nữ của người cũng chết.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức độc ác rống to:

- Ta muốn cho người đau khổ suốt đời!

Ánh mắt người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát càng đồng tình nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Nê Bồ Tát duỗi tay nói:

- Người tưởng người còn sống rời khỏi đây được sao?

Người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát nói câu này làm Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đánh rùng mình như bị người đổ thùng nước lạnh, lửa giận biến mất hết, tỉnh táo lại.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngoái đầu nhìn Đinh Hạo, Nạp Lan Du Hiệp.

Mắt Đinh Hạo âm trầm nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức như xem vật chết.

Giận dữ biến thành kinh khủng.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức run bần bật, gã biết tông môn ỉnh tiêu đời.

Người trước mắt tuyệt đối sẽ không tha cho gã. Lúc trước Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cầm tiên khí còn đánh ngang tay với Đinh Hạo, bây giờ gã không có cơ may chạy trốn, chỉ có một con đường chết.

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ Nạp Lan Tính Đức ta nhần nhẹn cả đời, mỗi bước đi như đạp miếng băng, từng bước suy tính, mắt thấy sắp thành công cuối cùng làm giá y cho người.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngửa đầu thở dài:

- Thật là trời bỏ ta.

Đinh Hạo cười nhạt, phản bác lại:

- Đến bây giờ ngươi không hiểu, trời không bỏ ngươi, cơ duyên tạo hóa đã đặt trước mắt ngươi. Tiên khí là kết tinh tạo hóa muôn đời, thông qua cơ thể mẹ sinh linh trí tuệ giáng thế, chảy dòng máu của ngươi, đây rõ ràng là thiên địa ban tạo hóa cho ngươi. Là bản thân ngươi tự chịu diệt vong, không biết quý trọng, máu lạnh đối xử buộc máu thịt vứt bỏ ngươi, khiến thiên đạo xem thường ngươi nên mới bị tiên khí từ bỏ. Nếu ngươi chân thành đối xử với A Sơ, Du Hiệp thì bọn họ sẽ xem ngươi là ruột thịt, tiên khí nằm trong tay ngươi, không ai cướp đi được.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngẩn ngơ, trong lòng gã đã rất hối hận nhưng vẫn không phục.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức rống to:

- Ngươi nói bậy bạ! Không phải lỗi của ta, là bọn họ không tròn phận làm con! Phụ muốn tử chết, tử không thể không chết, đây là định luật thiên địa, ta sai cái gì?

Người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát trào phúng:

- Sắp chết đến nơi còn không tự biết, không biết sai. Thứ rác rưởi máu lạnh như ngươi làm sao xứng nắm giữ tiên khí? Thiên đạo muốn thành toàn ngươi nhưng ngươi lại nghịch thiên đạo, ý nghĩ ích kỷ còn oán trời trách đất cái gì?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức há mồm, không nói nên lời.

Mặt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ủ rũ, gã già nau mấy trăm tuổi. Một mỹ nam phiến phiến bỗng suy sụp tinh thần, mặt nhanh chóng nhảnh nhèo, tóc đen biến thành màu xám trắng.

Bi ai lớn nhất là chết tâm.

Dù trong lòng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức rất tức giận, không phục nhưng gã hiểu rõ gã thật sự sai, sai rất nhiều. Nếu lúc trước Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không bị quyền lực thế tục dụ dỗ, đối xử tốt với được nữ Thiên Hoang bộ lạc, với hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ thì có lẽ mọi chuyện đã khác đi.

- Ta sai rồi, ta sai rồi . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức khóc ròng rã, đứng không vững té cái bịch xuống đất, hai đầu gối quỳ, bò tới gần Nạp Lan Du Hiệp.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đau khổ van xin:

- A Sơ, Du Hiệp, ta sai rồi, ta nguyện lấy cái chết tạ tội. Các ngươi . . . Các ngươi tha thứ cho ta được không?

Đinh Hạo, người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát cười nhạt, không có chút đồng tình cũng không nói gì.

Dù sao thứ rác rưởi này là phụ thân ruột của hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ, người ngoài không tiện xen vào.

Yên tĩnh giây lát, Nạp Lan Du Hiệp đã biến thành tiên khí há mồm nhưng giọng nói là của Nạp Lan Sơ, nhấn mạnh từng chữ:

- Không thể.

Hai chữ này không lớn tiếng, không ẩn chứa lực lượng gì nhưng có sự dứt khoát thiên hoang địa lão không thể thay đổi, không có chút do dự.

Hai chữ này đập mạnh vào tim Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, gã biết chút hy vọng cuối cùng tan nát.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức luống cuống nói:

- Không . . . Đừng . . . A Sơ, phụ thân chỉ là hồ đồ nhất thời, hãy giúp ta đi, hãy tội nghiệp cho ta, đừng giết ta. A Sơ, ngươi là hài tử ngoan . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vứt bỏ tôn nghiêm, trước mặt cái chết gã tình nguyện làm bất cứ chuyện gì, tựa như gã mất trí phát cuồng vì tiên khí, bất chấp tất cả.

Đinh Hạo giờ chân đá bay Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh Hạo khinh thường nói:

- A Sơ đã trả lại huyết mạch cho ngươi, còn ngươi đã dùng Long Ngâm Thiên Biến Trận luyện hóa hết huyết mạch của Nạp Lan Du Hiệp. Bây giờ bọn họ không liên quan gì đến ngươi nữa, thứ rác rưởi như ngươi không xứng làm phụ thân người ta.

Cú đá này phế bỏ đan điền, kinh mạch, lực lượng của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

- Phụt.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức há mồm học búng máu, độc ác trừng Đinh Hạo.

Chú ý thấy ánh mắt độc ác của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, biết gã hận mình nhưng Đinh Hạo không để bụng.

1290. Chương 1294: Nhân Quả.

Đinh Hạo hỏi:

- Giá đất gì?

Nê Bồ Tát chậm rãi phun ra hai chữ kinh tâm động phách:

- Trời phạt.

Đinh Hạo hỏi dồn:

- Trời phạt gì?

Nê Bồ Tát ngằn ngữ giây lát, giơ tay lên chậm rãi tháo xuống mặt nạ vàng nhạt. Một khuôn mặt cực kỳ đáng sợ đập vào mắt Đinh Hạo.

Đó là một khuôn mặt như thế nào?

Trong chớp mắt đó dù Đinh Hạo trải qua nhiều chuyện quái dị, quen nhìn núi thây biển máu cũng không chịu được muốn ói.

Mặt Nê Bồ Tát như đồng bùn bầy nhầy, bãi chất lỏng nôn mửa chậm rãi mấp máy, thường có bọt bong bóng bay ra. Khuôn mặt Nê Bồ Tát như lên men, có thứ nhỏ xíu rậm rạp như râu chui ra chui vào phát ra tiếng ùng ục. Mặt Nê Bồ Tát chỉ có vị trí mắt, mũi, môi là hoàn chỉnh. Đó là một khuôn mặt khiến người nhìn mơ thấy ác mộng.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Sao có thể . . . Như vậy?

Nê Bồ Tát chậm rãi đeo mặt nạ vàng nhạt vào, nói:

- Đây chính là sức mạnh trời phạt. Bắt đầu từ mười năm trước mặt ta đã biến đổi, mỗi ngày cách một canh giờ sẽ đau đớn tròn một canh giờ, khi đau thì như bị dao cắt. Nỗi đau khổ đó ai không trải qua sẽ không tưởng tượng được. Ta bắt đầu thoái ẩn cũng là vì nguyên nhân này, ta không chịu nổi hành hạ như vậy. Từ hi đó ta không còn dùng năng lực bói toán nên mới gặp chuyện như hôm nay.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Nếu đúng như Nê Bồ Tát nói thì chuyện quá đáng sợ.

Nê Bồ Tát cố sống đến bây giờ tuyệt đối là nhờ ý chí siêu mạnh chống đỡ, hèn gì vào lúc nổi bật nhất gã chọn rút lui, biến mất trong tầm mắt mọi người.

- Sau này ta phong quẻ, hơn mười năm nay nỗi đau khổ dần giảm đi. Đáng tiếc lần này bị Nạp Lan Tính Đức bắt đi, ta buộc phải lại mở ra quái thuật, đặc biệt diễn tính ra tung tích báu vật nghịch thể tiên khí, lực lượng trời phạt càng khủng bố hơn. Mới gần một tháng khuôn mặt của ta đã ác hóa nhanh như vậy, biến thành bộ dạng hiện giờ.

Nê Bồ Tát thở dài cho số mình, nói:

- Lần này trời phạt thật đáng sợ, ta đã sống không được bao lâu.

Đinh Hạo nghe Nê Bồ Tát nói mà tim đập chân run.

Đinh Hạo biết nhìn mặt ngoài Nê Bồ Tát bình tĩnh nhưng chắc lúc này gã phải gánh chịu nỗi đau đớn rất lớn. Đối với Nê Bồ Tát thì mỗi một phút mỗi một giây là chịu đựng đau khổ người bình thường khó thể tưởng tượng.

Đinh Hạo ngừng một lúc, đổi đề tài.

Đinh Hạo khó hiểu hỏi:

- Người sớm tính ra cái gọi là tiên khí tức là lực lượng ẩn chứa trong cơ thể Du Hiệp? Chuyện này là sao? Rõ ràng Du Hiệp là người sống tại sao trở thành tiên khí được?

Nê Bồ Tát cười nói:

- Nếu đã định sẽ chịu trời phạt mà chết thì ta tiêu hao tất cả tâm huyết cho quẻ này, rốt cuộc tính rõ về tiên khí. Trên thế giới này vũ khí cường đại nhất không phải đồ vật mà là sinh linh. Thiên địa pháp tắc, tạo hóa có thể dựng dựng ra sinh linh máu thịt, tiên khí địa biểu cho lực lượng pháp tắc, tạo hóa đương nhiên cũng là thân xác thịt. Đây là quá trình kỳ diệu gần như sáng thế. Lực lượng pháp tắc, tạo hóa dựa vào thân xác giáng xuống thế giới này. Được nữ của Thiên Hoang bộ lạc mang thai là nhân quả tạo hóa, đương nhiên đây chỉ là trùng hợp, dù không có được nữ thì vẫn còn người khác.

Đinh Hạo gật gù, trầm ngâm.

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu là màn trình diễn cuối cùng thì phải đặc sắc chút, ta hết sức phối hợp Nạp Lan Tính Đức, bày ra Long Ngâm Thiên Biến Trận, dùng nhiều thủ đoạn đánh lừa thôi toán của Thần Đình, các thế lực khác, che giấu và đánh lừa thiên cơ tiên khí. Quẻ sư của Thần Đình, cường giả diễn toán của các đại tông môn đều tính sai nên mới có biến dị ở Lạc Thánh sơn mạch.

Khi nói lời này ngữ điệu của Nê Bồ Tát tự tin, kiêu ngạo.

Về mặt này Nê Bồ Tát xứng đáng là vua, không ai có thể đuổi kịp và vượt qua gã, càng không ai khiêu khích được gã.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Không lẽ mọi thứ trong Lạc Thánh sơn mạch cũng do người sắp xếp?

Nếu Thần Điện Hoàng Kim, ngai vàng, tiên đạo phong, mọi thứ đều do một tay Nê Bồ Tát sắp đặt thì quá đáng sợ. Đó là lực lượng gì? Sánh bằng sáng thế chỉ tổ, không thể giải thích bằng quái thuật là được.

Nê Bồ Tát lắc đầu, nói:

- Tất nhiên là không. Nếu ta có lực lượng như thế thì thế gian này còn ai áp chế được ta? Lực lượng trời phạt cũng sẽ không giáng trên người ta. Mọi chuyện trong Lạc Thánh sơn mạch là tác dụng của lực lượng pháp tắc thiên địa, là ý chí của mảnh thiên địa này diễn biến ra, do một vị tồn tại đẳng cấp chứa tế kỷ nguyên hướng dẫn hình thành. Theo quỹ tích vận mệnh vốn có thì Nạp Lan Du Hiệp vốn nên xuất hiện

trên tiên đạo phong, nhưng ta dùng nghịch thiên cải mệnh chi thuật thay đổi thời gian, vị trí Nạp Lan Du Hiệp xuất hiện, đảo ngược tất cả, chỉ có vậy.

Đinh Hạo thở hắt ra, vẫn rất giật mình.

Đừng thấy Nê Bồ Tát nói đơn giản nhưng khi nghịch thiên cải mệnh đâu dễ vậy? Đặc biệt là vận mệnh liên quan đến tiên khí gần như không thể làm trái, muốn thay đổi nó phải trả cái giá rất đắt, cần có thần thông tuyệt thế quỷ thần không đoán được. Đổi lại bất cứ ai đều không thể làm được điều này.

Đây chính là chỗ đáng sợ của kỳ nhân bậc tính quái thuật số một đương thời, Nê Bồ Tát.

Đinh Hạo hỏi:

- Nói vậy là người sớm tính ra ta sẽ xuất hiện, biết kết cuộc hiện giờ?

Nê Bồ Tát gật đầu xong lắc đầu, nói:

- Ta chỉ tính ra được đại khái, mơ hồ thấy có người lấy đi thứ của Nạp Lan Tinh Đức. Nạp Lan Tinh Đức phúc thiên đức bạc, không phải người đúng thời cơ. Ta không thể tính ra người đó là ai, vì trên người kẻ đó có hơi thở mệnh ngoại, thứ gì liên quan đến hắn là hỗn loạn trời đất không thể nắm bắt, thác loạn trên cả tiên khí . . .

Nói đến đây Nê Bồ Tát tò mò nhìn Đinh Hạo.

Ý của Nê Bồ Tát rất rõ ràng, Đinh Hạo là người mệnh ngoại, những gì liên quan đến hắn đều không thể tính ra. Nó hỗn loạn, phức tạp trên cả tiên khí.

Đinh Hạo nhíu mày, hắn biết trên người mình có rất nhiều bí mật.

Đinh Hạo nói:

- Vậy chắc người cũng trông thấy A Sơ bị Nạp Lan Tinh Đức ép chết, Du Hiệp nguy hiểm sinh mạng, tại sao không thử hơi tay đổi vận mệnh của bọn họ?

Ánh mắt Nê Bồ Tát kỳ dị nhìn Đinh Hạo, ngừng một lúc mới nói:

- Ta trông thấy tương lai đó đã là kết cuộc tốt nhất, vận mệnh như sông dài, một hòn đá nhỏ rơi vào sẽ tạo sóng gợn không thể dự đoán. Tuy ta trông thấy tương lai nhưng không thể nắm chắc mọi thứ, không cách nào suy tính được đủ chuyện.

Đinh Hạo không còn lời nào để nói, vì hắn biết Nê Bồ Tát nói đúng.

Có lẽ trong tương lai vốn có hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ càng thâm hơn, sau khi thay đổi kết cuộc đã tốt gấp nhiều lần, ít nhất linh hồn hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ còn sống.

- Hãy nói tình trạng bây giờ của Du Hiệp đi, hắn đã hoàn toàn biến thành tiên khí rồi sao?

Đinh Hạo lo lắng nhìn tên gốc gác giáp bạc đứng bên cạnh mình như pho tượng.

1291. Chương 1295: Thiên Cơ Biện.

Đinh Hạo hơi lo lắng hỏi:

- Có phải từ nay về sau hắn chỉ có bộ dạng như vậy?

- Tất nhiên là không, hắn bây giờ ở trong trạng thái không ổn định, chưa khống chế được lực lượng cơ thể mình.

Nê Bồ Tát nói:

- Qua một đoạn thời gian hẳn sẽ từ từ trở về như trước, có thể thoải mái điều khiển lực lượng của mình.

Đinh Hạo yên lòng, chợt nghĩ tới một điều, vội hỏi:

- Còn A Sơ thì sao? A Sơ sẽ như thế nào? Nàng có thể hồn nhập vào xác cũ được không?

- Cái này . . . Rất khó.

Nê Bồ Tát nói:

- Thần hồn của tiểu cô nương này đã bị hút vào trong tiên khí. Lúc trước khi cầu nguyện nàng tiêu hao nhiều sức mạnh linh hồn, ba hồn bảy vía hao tổn quá lớn. Nếu không có tiên khí thì nàng đã phồn phi phách tán, đời đời không siêu sinh. May mắn tiên khí lưu giữ hồn phách tan vỡ của nàng, để lại một chút thần niệm. Ở trong tiên khí là trạng thái tốt nhất cho nàng.

Đinh Hạo nghe Nê Bồ Tát nói xong mắt tối sầm.

Đây là một tin tức tàn nhẫn, tức là sau này trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp có hồn phách, ý thức của hai huynh muội, một xác hai hồn.

- Hơn nữa người phải nhớ kỹ là lực lượng tiên khí không vĩnh hằng.

Nê Bồ Tát bỗng chỉ vào Nạp Lan Du Hiệp, nói:

- Dù sao là xác thịt chứa lực lượng tiên khí nên sẽ có hạn độ, tựa như năng lực suy tính thiên cơ của ta mang đến trời phạt. Sử dụng lực lượng tiên khí quá độ sẽ khiến Nạp Lan Du Hiệp bị trời phạt, tiêu hao sự sống của hắn. Một khi tuổi thọ của Nạp Lan Du Hiệp tiêu hao hết chính là lúc tiên khí lại phân giải trở về với tạo hóa, pháp tắc.

Cái gì?

Đinh Hạo bản thân, hiểu ngay ý của người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát.

Nê Bồ Tát rõ ràng đang nhắc nhở Đinh Hạo là quá độ lạm dụng lực lượng tiên khí của Nạp Lan Du Hiệp sẽ như bình ắc - quy có lúc hết điện, khi đó tất cả chấm dứt.

Nạp Lan Du Hiệp hao hết tuổi thọ nghĩa là già và Nạp Lan Sơ sẽ chết.

Đinh Hạo ghi nhớ kỹ điều này

Nhìn từ mặt nào đó thì hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ là người đáng thương, bọn họ là sinh linh có máu thịt, có vui buồn giận ghét. Nhưng từ khi hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ sinh ra đã gặp gian nan, khổ khó người ta không tưởng tượng được, nỗi đau khổ không chỉ là mặt thể xác mà còn có tinh thần.

Nếu Nạp Lan Du Hiệp rơi vào tay người như Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thì sớm muộn gì sẽ bị sử dụng quá độ mà chết yếu.

Đinh Hạo hiểu dù bây giờ hắn có tiên khí nhưng không thể lạm dụng, không thì sẽ hại hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ.

- Đúng rồi, sương mù hỗn độn tiên khí trên tiên đạo phong Lạc Thánh sơn mạch là sao?

Đinh Hạo chợt nhớ trên đỉnh tiên đạo phong có triều tịch sương mù hỗn độn bao quanh cột đá, có ánh sáng tiên đạo chớp lóe.

Nê Bồ Tát giải thích rằng:

- Tiên khí bí ẩn, người bình thường không thể đo lường. Cái gọi là tiên đạo vô thường, tiên đạo nhưng cũng có tình. Thứ như tiên khí là pháp tắc thiên tạo dựng dựng ra nên tất nhiên pháp tắc thiên địa sẽ hiện thể vì nó, cho chút sương mù bảo vệ. Mọi thứ trên tiên đạo phong là biểu hiện giả dối, là vì tiên đạo bảo vệ tiên khí nên thần kỳ diễn hóa ra.

Đinh Hạo giật mình.

Ra là vậy.

Tiên khí vãng chịu đại đạo vận hành, lực lượng pháp tắc tạo hóa mà sinh ra nên toàn thể giới sẽ che chở, bảo vệ nó. Vô hình trung có một loại lực lượng khiến tiên khí rơi vào tay người thật sự có tư cách vận dụng nó.

Thần đình, hải tộc, vũ nhân, thú tộc tranh giành tiên khí đã định trước giỏ tre mức nước, công dã tràng.

Nê Bồ Tát quay đầu nhìn hướng tiên đạo phong.

Trong không gian căn phòng bí mật sâu dưới lòng đất năm trăm thước mọi chuyện đã xong, bóng dáng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biến mất. Nạp Lan phu nhân thì bị chất độc phát tác biến thành bãi chất lỏng xanh biếc tanh hôi. Ngẩng đầu lên có thể xuyên qua phần óc hở một khe lớn nhìn trời đêm vắng lặng chỉ có ánh sao chớp lóe.

- Sương mù trong Lạc Thánh sơn mạch sắp tán đi, các đại thể lực rất nhanh sẽ hiểu rõ ngọn nguồn.

Nê Bồ Tát vô cùng quyến luyến nhìn trời sao, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Người trẻ tuổi, ta có thể xin người một việc không?

Đinh Hạo sớm biết Nê Bồ Tát muốn nói gì, hỏi:

- Muốn ta chăm sóc người nhà của người?

Người đeo mặt nạ vàng nhạt Nê Bồ Tát gật đầu.

Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Yên tâm, ngày nào ta còn ở thì bảo đảm bọn họ không lo áo cơm.

Nê Bồ Tát thở phào, nói:

- Đa tạ người. Bọn họ chỉ là người bình thường, thân tử của ta là nông dân, không có thiên phú hay lực lượng gì, một nhi tử, một nữ nhi không có tài trở thành cao thủ. Ta vốn định chăm sóc bọn họ cho đến khi thân tử lìa đời, nhi nữ thành gia lập nghiệp sẽ tự sát, cuộc đời coi như hoàn mỹ. Ài, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, đời ta đã định không chết tốt. Hy vọng trời phạt đừng rơi vào người bọn họ, có người là chủ tiên khí chăm sóc họ thì ta yên tâm rất nhiều.

Đinh Hạo biết cuộc tranh giành tiên khí lần này nếu không nhờ thủ đoạn nghịch thiên của Nê Bồ Tát sửa chữa tất cả thì chưa biết tiên khí sẽ rơi vào tay ai. Có lẽ vận mệnh của hai huynh muội Nạp Lan Du Hiệp, Nạp Lan Sơ càng thâm hơn. Nhiên từ mặt nào đó xem như Nê Bồ Tát là ân nhân của Đinh Hạo.

Đinh Hạo nói:

- Tiền bối không cần khách sáo, đây là điều ta nên làm. Nếu không có tiền bối thì tiên khí và ta vô duyên, sẽ rơi vào tay Thần Đình.

Nê Bồ Tát mỉm cười nói:

- Người đừng cảm ơn ta, cái gọi là có nhân mới có quả, mọi thứ đã định trước. Nếu người bạc tình quả nghĩa như Nạp Lan Tính Đức, vì ham muốn tiên khí mà ở lại tiên đạo phong, mặc kệ hai hài tử này chết sống, dù ta có sửa cơ duyên cỡ nào người cũng không lấy được tiên khí. Là lựa chọn của người quyết định vận mệnh bản thân.

Đinh Hạo mỉm cười.

Đây chính là câu danh ngôn người tốt được báo đáp sao?

Đinh Hạo nói:

- Chỗ này không tiện ở lâu, tiền bối hãy theo ta đi đi, sau này tính tiếp.

Đinh Hạo mưu tính giữ lại kỳ nhân này, cho dù về sau Nê Bồ Tát không thể tính quả, bói toán nhưng với ánh mắt, kinh nghiệm của gã là trợ giúp tốt cho Vãn Kiếm tông.

Nê Bồ Tát nhìn thấu ý nghĩ của Đinh Hạo, cười nói:

- Ta không thể đi được. Bóp méo quỹ tích tiên khí, trời phạt đã cắt đứt sự sống của ta. Ta không sống qua mười ngày, lực lượng trời phạt trên người ta rất đậm, người bên cạnh ta đều không chết tốt được.

Đinh Hạo nghe vậy ngậy như phồng, buông tiếng thở dài. Đinh Hạo biết Nê Bồ Tát nói thật lòng.

Đây là nguyên nhân tại sao Nê Bồ Tát còn mười ngày cuối cùng nhưng không đoàn tụ với người thân. Thê tử, nhi nữ của Nê Bồ Tát là người thường, không thể chịu được lực lượng trời phạt đậm đặc trên người gã.

1292. Chương 1296: Vực Môn Mới.

Nê Bồ Tát tiếp tục bảo:

- Huống chi lần này Thần Đình, các cường giả tuyệt đối chủng tộc bị lừa, bị ta lừa trong lòng bàn tay. Sau khi bọn họ biết sự thật sẽ rất giận dữ, cái này tương đương với khiêu khích tôn nghiêm của họ. Vì bảo vệ uy nghiêm, những người này tuyệt đối không tha cho ta, cộng với lực lượng trời phạt, ta phải chết. Lần này ta có nhìn thấu hết thiên cơ cũng không chạy thoát được.

Từ trước kia Nê Bồ Tát đã hiểu vận mệnh của mình nên khi gã nói những lời này rất bình tĩnh, thản nhiên.

Đinh Hạo cũng không biết nên nói cái gì.

Trước mặt kỳ nhân này có an ủi gì cũng là dư thừa.

Nê Bồ Tát nhìn thấu từ xưa đến nay, nhìn thấu thể sự tang thương, xem khắp thương hải tang điền, trên thế giới không có ai nhìn xa, hiểu thấu hơn gã. Từ mặt nào đó dù là cường giả chí tôn trong mảnh thiên địa này đều thấp bé trước khí độ của Nê Bồ Tát.

Tuyệt đại kỳ nhân!

- Chàng trai, ta không nhìn thấu được vận mệnh của người nhưng ta trông thấy có một sát khí đen dày dựa người. Con đường trước mặt người tràn ngập sát phạt và máu, người phải cẩn thận.

Nê Bồ Tát đầy ẩn ý nói:

- Nếu bị các đại thể lực biết tiên khí rơi vào tay người thì sẽ là cuộc tranh giành gió tanh mưa máu, các loại âm mưu dương mưu nổi gót nhau tới. Người nắm giữ tiên khí, dù không sợ những người thân, bằng hữu bên cạnh người có lẽ sẽ gặp tai bay vạ gió.

Lòng Đinh Hạo thắt chặt, hắn biết Nê Bồ Tát nói đúng.

Tiên khí hấp dẫn sẽ khiến vài người, thể lực hành động điên cuồng.

Nê Bồ Tát nhìn Đinh Hạo, ngần ngừ, cuối cùng đặt quyết định.

Nê Bồ Tát nói:

- Nếu việc đã đến nước này thì ta sẽ dùng lực lượng cuối cùng lại giúp người che lấp thiên cơ, giấu tung tích tiên khí để các đại thể lực không điều tra được người.

Đinh Hạo nhìn Nê Bồ Tát, gật đầu, không giả mồm từ chối.

Đinh Hạo biết Nê Bồ Tát làm như vậy là vì nghĩ cho thê tử, nhi nữ của mình. Nê Bồ Tát phó thác gia đình cho Đinh Hạo, nếu hắn bị các đại thể lực nhắm trúng thì người nhà của gã sẽ bị liên lụy.

Đương nhiên Đinh Hạo sẽ khắc ghi nhân tình này vào lòng, sau này báo đáp lại cho người nhà Nê Bồ Tát.

- Được rồi chàng trai, hãy mau đi đi.

Nê Bồ Tát phát tay nói:

- Sương mù trên tiên đạo phong sắp tán đi, nếu không rời khỏi sẽ không kịp.

Đinh Hạo ngần ngừ, hần vồn định nhờ Nê Bồ Tát ra tay bói về phụ mẫu nhưng nghĩ lại, có lẽ gã không còn sót lại bao nhiêu lực lượng, gã cũng không muốn tính quẻ nữa.

Đinh Hạo chấp tay:

- Tiền bối bảo trọng.

Đinh Hạo xoay người rời đi.

Nê Bồ Tát nhìn bóng lưng Đinh Hạo, môi mấp máy, rất là rối rắm.

Cuối cùng Nê Bồ Tát giơ tay ngoắc:

- Chờ chút.

Nê Bồ Tát lắc người trở về, hỏi:

- Tiền bối còn có chuyện gì muốn dặn dò vãn bối sao?

Trong mắt Nê Bồ Tát tràn ngập rối rắm, cuối cùng khẽ thở dài:

- Thôi thôi, mọi chuyện tùy duyên đi.

Tay phải Nê Bồ Tát co lại bầu ngực trái, máu phun ra. Nê Bồ Tát móc thứ gì trong tim ra.

Đó là một đoàn sáng hồng ngọc lóe ánh sáng mộng ảo, có lực lượng kỳ dị. Hư không vặn vẹo quanh đoàn sáng đỏ, ánh sáng trở nên mơ hồ.

Nê Bồ Tát nhìn đoàn sáng đỏ, thở hắt ra, nói:

- Đời ta nhấp nhô, bi hoan ly hợp đều vì nó mà ra. Vốn ta cảm thấy nó là vật xui xẻo, sẽ khiến người lạc lối. Ta quyết định để nó theo ta xuống lòng đất, nhưng nghĩ lại có lẽ thần thông bói toán thất truyền từ đây là lựa chọn sai lầm.

Đinh Hạo đoán được điều gì, biến sắc mặt nói:

- Thứ này . . . Không lẽ là . . .

Nê Bồ Tát gật đầu, nói:

- Lúc nhỏ ta từng tập võ nhưng tư chất không cao, vô duyên vào đại tông môn, không được danh sư chỉ điểm, chỉ là một tán tu. Sau này cơ duyên xảo hợp ta chiếm được Thiên Cơ Biện kỳ thạch này, dung nhập vào cơ thể được đến tạo hóa mới có tài năng tính hết cổ kim.

Ra là vậy.

Đinh Hạo nhìn đoàn sáng đỏ rực.

Hèn gì không ai biết lai lịch sư thừa của Nê Bồ Tát, thần thông bói toán nằm trong khối kỳ thạch này.

- Đây là Thiên Cơ Biện kỳ thạch, ẩn chứa quỹ tích quy tắc thiên đạo, cũng có tiên âm. Nếu ai dung hợp kỳ thạch này ngộ ra đạo tắc, nghe tiên âm thì sẽ giống như ta tính hết cổ kim. Nhưng lực lượng trời phạt của nó rất đáng sợ.

Nê Bồ Tát nói:

- Kỳ thạch này cũng là vật thiên địa tạo hóa, khiến nó từ nay biến mất thì hơi tiếc. Người cầm lấy đi, tìm một người có huyết mạch thiên phú bói toán, tuyên lại cho người đó, để người đó tự do lựa chọn. Có lẽ kỳ thạch nằm trong tay chủ nhân tiếp theo sẽ phát huy ra tác dụng thật sự.

Đinh Hạo ngần ngừ nói:

- Nếu không có kỳ thạch thì tiền bối . . .

- Yên tâm, ta sớm ngộ ra đạo tắc, có tiên âm nhập thể, dù không sở hữu kỳ thạch vẫn thấy rõ sửa đổi thiên cơ.

Nê Bồ Tát nói lời này toát ra tự tin, trong mắt lóe tia sáng kỳ dị. Về mặt bói toán Nê Bồ Tát xứng làm chúa tể chí cao vô thượng trên Thần Ân đại lục.

Đinh Hạo gật đầu, nhận lấy Thiên Cơ Biện kỳ thạch.

- Nhớ kỹ, nếu không có huyết mạch bói toán thì không thể dung hợp nó, nếu miễn cưỡng sẽ gặp phản phệ. Chỉ người có duyên mới được nó.

Nê Bồ Tát nói xong phát tay.

Đinh Hạo cúi gập đầu, nói câu bảo trọng, sau đó biến thành luồng sáng bay lên cao, biến mất trong trời đêm.

Tiên đạo phong.

Triều tịch sương mù hỗn độn rút đi, sáu bóng người cùng hành động nhanh như tia sáng nhảy lên cột đá. Giữa không trung vang tiếng bùm bùm, không biết đánh nhau bao nhiêu lần, dù là ai đến gần chút sẽ bị kẻ đó công kích ngay.

Bóng người chớp lóe.

Trên đỉnh tiên đạo phong toàn là cường giả nhưng bọn họ phải hết sức cẩn thận, với thực lực của bọn họ nếu rơi vào sương mù hỗn độn cũng sẽ thân chết đại tiêu.

Vòng ngoài cũng có bóng người chớp lóe.

Đinh Đồng mặc áo đen, một mắt bắn ra chùm sáng thất xảo xuyên thấu sương mù hỗn độn mỏng manh nhìn vào trong.

Trong một mắt có bảy ngôi sao vận chuyển, ẩn chứa đạo tắc kỳ diệu, diễn hóa quỹ tích trời trăng sao vận chuyển. Lực lượng kỳ dị ngôn ngữ không thể miêu tả tràn ngập quanh Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, có thể nhìn thấu mọi hư vọng.

Khóe môi Đinh Đồng cong lên nụ cười tự tin, môi khép mở nhưng không phát ra âm thanh. Đinh Đồng đang dùng cách truyền âm nhập mật báo cáo với ai đó.

Nhưng giây sau Đinh Đồng đứng như trời trồng, mặt ngơ ngác, biểu tình của gã như gặp chuyện gì khó tin nhất thế giới.

Đinh Đồng hết sức hoảng hốt nên vận chuyển Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng chợt ngừng lại. Đồng mang kỳ dị biến mất, Đinh Đồng hóa đá đứng im tại chỗ, biểu tình như gặp quỷ.

- Không thể nào! Sao có thể như vậy?

Đinh Đồng giật mình không nói nên lời.

Cùng lúc đó, trong sương mù hỗn độn vọng ra mấy tiếng kinh kêu rồi tiếng gầm khủng khiếp.

Có người quát to:

- Tiên khí đâu? Tiên khí ở đâu? Ai cướp đi tiên khí?

- Sao có thể như vậy? Là ảo ảnh? Không lẽ có người đặt bẫy?

- Không thể nào! Là giả sao?

1293. Chương 1297: Vực Môn Mới (hạ).

Các cường giả tuyệt đối ngày thường thần long thấy đầu không gặp đuôi trong khoảng khắc này đều kinh hoàng thất thanh hét lên.

Cường giả khắp nơi chạy tới vòng ngoài nghe tiếng la đều dừng bước, biểu tình giật mình. Sao có thể? Sương mù hỗn độn xảy ra biến dị, tiên khí thật sự không ở trong tiên đạo phong sao?

Chớp mắt sương mù hỗn độn quanh cột đá lại dày lên, các cường giả tuyệt đối vào trong buộc phải rời đi.

Sáu người thuộc nhóm người mạnh nhất trong thiên địa này, đứng ở vòng ngoài sương mù hỗn độn đỉnh tiên đạo phong, thân thể bao phủ trong các tầng sáng. Người ngoài không thấy rõ mặt mũi của bọn họ nhưng nhìn hơi thở dao động kịch liệt thì biết tâm tình sáu người không bình tĩnh.

Những người lục tục bò lên đỉnh tiên đạo phong ngày càng nhiều hơn.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối Phiền Thiên Thử Khúc Phong cũng nằm trong số đó. Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối lén lút núp ở ngoài cùng, bộ dạng tùy thời sẽ chuẩn đi.

Trong sáu người có một người lên tiếng:

- Là ai? Có thể tính kế chúng ta?

Một người khác nói:

- Tiên đạo pháp tắc sẽ không sai, hơi thở thiên đạo cũng đúng. Không lẽ thiên tượng là giả, chỉ là sương mù hỗn độn?

- Không thể nào!

Người thứ ba nói:

- Xưa nay chưa từng có khí tượng như, tiên khí nhất định xuất thế trên tiên đạo phong này, tuyệt đối không sai.

Người từ bốn nói:

- Nhưng giờ không có tiên khí.

Người thứ năm âm trầm nói:

- Trừ phi có kẻ đã nhanh chân đến trước.

Người thứ sáu im lặng.

Thân phận của sáu người tôn quý biết bao, đã rất lâu không tự mình bắt lấy thứ gì, một khi đã ra tay là nhất định phải có được. Tình huống bây giờ làm sáu người tức giận như bị tát một bạt tai đau điếng.

Nếu ai trong sáu người có được tiên khí còn tốt hơn là trạng thái bây giờ.

Bỗng nhiên người thứ năm lại lên tiếng, trong giọng nói chất chứa tứ giận:

- Có kẻ nghịch thiên cải mệnh, thác loạn thời không, dời đi tiên khí.

Người thứ năm thốt lời, bốn phía vang tiếng kinh kêu.

Tiên khí vãng chịu tạo hóa mà sinh ra, thay đổi nơi tiên khí xuất thế cần có thủ đoạn gần như diên nhân, là ai có thể thực hiện điều này? Lại còn giấu giếm sáu chí tôn?

Trong sáu chí tôn có kẻ hừ lạnh một tiếng:

- Ôn ào.

Ầm!

Một lực lượng khủng bố tuôn ra.

Đám đông phía tây tiên khí thành bãi máu, nhiều cường giả không kịp phản ứng lại đã thành đồng máu thịt vụn, chết không có chỗ chôn, nháy mắt cơ thể và thần hồn bị tiêu diệt.

Có người kinh khủng hét to:

- A!

Người đó chính mắt thấy cường giả đứng bên cạnh mình bỗng nổ tung.

Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đứng ở mép vùng đất chết, người Phiên Thiên Thử Khúc Phong dính đầy máu tươi. Một cường giả thực lực cao hơn Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối gấp vô số lần đứng ngay bên cạnh lão không có sức chống cự chớp mắt hóa thành thịt nát. Phiên Thiên Thử Khúc Phong đánh rùng mình, sợ đến bay mất ba hồn bảy vía. Nếu Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối đứng gần hơn một chút thì lão chết chắc.

Cơn giận của chí tôn đáng sợ biết bao.

Chỉ bởi vì ồn ào mà giết mấy chục người trong chớp mắt, bá đạo không nói lý, không có đường phản kháng. Đám người này quá xui đi chọc giận chí tôn.

Thoáng chốc bóng người di chuyển, nhiều người lùi lại cả ngàn thước, sợ có chí tôn nào tâm tình khó chịu trút giận lên người mình.

Bọn họ là cường giả, chứ hầu một phương, là chúa tể tối cao trên lãnh địa của mình nhưng trong trường hợp này họ chỉ là con kiến, có chết cũng không gây gợn sóng, càng không ai ôm bất bình cho họ.

Người thứ ba nghĩ đến một người, lên tiếng:

- Trong thiên hạ chỉ có một người làm được điều này.

Người thứ năm gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

- Là chúng ta sơ sót.

Người thứ nhất lắc người rời đi, như luồng sáng biến mất tại chỗ.

Năm người khác hầu như biến mất cùng lúc.

Muốn có được tiên khí thì phải tìm ra người mà cả sáu người cùng nghĩ đến, có ở lại đây cũng không còn ý nghĩa.

Trong đám đông, một mắt Đinh Đồng lóe tia sáng kỳ dị nhìn chăm chăm một trong sáu người vừa rời. Mấy lần Đinh Đồng muốn ra tay nhưng cố kiềm chế, gã biết điều quan trọng nhất bây giờ là tìm hiểu tung tích tiên khí. Nếu Đinh Đồng đối đầu với người đó thì sẽ bị phân tán tinh thần, các tộc khác chiếm lợi.

Ánh mắt Đinh Đồng âm trầm thâm nghĩ:

- Đinh Thánh Thán, cho ngươi sống thêm một thời gian.

Đinh Đồng lắc người biến thành luồng sáng bay đi.

Rất nhiều người thể mới phản ứng lại, thì ra tiên đạo phong trần ngập áp lực nặng nề từ khi nào đã rút đi gần hết, không còn áp chế thần thông bay của cường giả từ đỉnh Thánh nhân cảnh trở lên.

Nhiều người nhìn nhau cười khổ.

Vất cả cực khổ chín chết một sống đi đến tận đây vốn là vì mong đựng tiên duyên, ai ngờ suýt mất mạng. Không biết tiên khí ở đâu, chí tôn còn bị lừa, cả quá trình tổng như đã tròng se cát, cảm giác bị lừa gạt.

- Đi đi.

Có kẻ lắc đầu biến thành luồng sáng rời đi.

Có người thấy khó tin nói:

- Rốt cuộc là ai có thể nghịch chuyển vận mệnh tiên khí và lừa được chí tôn . . . ?

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

tiên đạo phong lắc lư dữ dội.

Đá dưới chân nứt ra từng khe hở, tiên đạo phong có xu hướng sụp đổ tan vỡ. Sương mù hỗn độn trên đỉnh tiên đạo phong tràn xuống dưới, mấy cây hồng môn thiên trụ bay lên biến thành tia chớp bắn thẳng vào trời đêm trong khi mọi người không kịp phản ứng.

Tình huống gì đây?

Có kẻ rống to:

- Tiên đạo phong sắp sập!!!

Hét xong người đó bay lên cao.

Một đồng người bay lên trời, áp lực khủng bố đã hoàn toàn biến mất, mọi người có năng lực bay trở lại. Bọn họ lơ lửng trong không trung ngơ ngác nhìn tiên đạo phong to lớn sụp đổ xuống như làm bằng cát. Mặt đất nứt ra một khe hở, nguyên tiên đạo phong rơi vào trong khe hở, trông như thể mặt đất há to mồm nuốt lấy nó.

Hơi thở tiên đạo quay quanh tiên đạo phong hóa thành từng đoàn khói tụ tập trên bầu trời cuối cùng như hồng môn thiên trụ, sương mù hỗn độn biến mất vào tầng mây.

Đó là chỗ ánh sáng tiên hoàng kim ban đầu biến dị dẫn đến Thạch Chủ thành có thay đổi.

Khe nứt trên bầu trời cũng xảy ra biến đổi kỳ dị.

Các tơ ánh sáng đen bay ra khỏi khe hở giờ như xúc tua chậm rãi rút về, minh văn đen trải rộng khắp bầu trời đêm nhạt dần. Áp lực kỳ dị khổng lồ chế thiên địa này nhanh chóng rút lui, nhiều người cảm giác huyền khí bị đè nén trở về trình độ ban đầu.

Biến dị thiên địa do tiên khí dẫn đến sắp kết thúc sao? Hay điều này có nghĩa là tiên khí đã có chủ nhân, hết thấy nên kết thúc?

Có người chỉ vào khe lớn trên bầu trời, hét to một tiếng:

- Không đứng, mau nhìn chỗ kia!

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, khe nứt đang khép lại còn khoảng mấy ngàn thước bỗng ngừng, khe nứt đen thui biến thành trắng nhạt. Không gian nguyên tố đậm đặc dâng trào, từ lúc ban đầu táo bạo hỗn loạn dần ổn định, rõ ràng hơn.

Cuối cùng khe nứt biến thành hình tròn to lớn như cánh cửa đi thông thế giới không biết.

Mép cánh cửa to có các đốm sáng trắng chớp lóe phát ra lực lượng kỳ dị.

1294. Chương 1298: Tới Chạm Hư Ta Tưởng.

Nhìn kỹ thì thấy ánh sáng trắng chính là các hồng môn thiên trụ lúc trước bay lên trời, chúng nó như cây đinh cố định cánh cửa ánh sáng trong không trung, đối kháng lực lượng pháp tắc thiên địa khép lại khiến cánh cửa ánh sáng vĩnh viễn không biến mất.

Chân trời phía đông lộ ánh bình minh, một ngày mới sắp bắt đầu.

Có người không chịu nổi khổ hét lên:

- Cánh cửa ánh sáng tràn ngập nguyên tố không gian . . . ổn định, bình tĩnh như vậy . . . Không . . . Không lẽ đây là vực môn truyền tống?

Không ai trả lời gã.

Xuất hiện trên tiên đạo phong toàn là đẳng cấp bá chủ võ đạo, ánh mắt, kiến thức, kinh nghiệm hơn hẳn người thường, có ai chưa từng thấy vực môn không gian? Mọi người nhận ra ngay đây là vực môn mới khổng

lồ, kích cỡ to lớn hơn xa vực môn bất cứ siêu thế lực nào trên Thần Ân đại lục tạo ra, sức con người không xây dựng vực môn này được.

Có thể gọi là quỷ phủ thần công.

Đương nhiên đây không phải vấn đề chính.

Nghi vấn lớn nhất trong đầu mỗi người . . .

Vực môn lớn này thông hướng nào?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lão đảo bò ra khỏi căn phòng bí mật dưới lòng đất.

Sau khi thực lực bị phế bỏ, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức biến già nua, yếu ớt hơn cả lão nhân bình thường. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bò dọc theo con đường sụp đổ một canh giờ, người đầy vết thương mới bò lên mặt đất. Vầng mặt trời mới lộ lên từ góc trời, ánh sáng đỏ rực chiếu rọi mặt đất.

Lòng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tro tàn ngẩng đầu nhìn vực môn mới khổng lồ.

Nếu là trước kia thì hình ảnh kỳ dị này sẽ khiến Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức dào dạt hứng thú, thiên địa biến dị đại biểu cho đại cơ duyên. Nhưng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hốt hoảng như chó, gã chỉ muốn nhanh chóng tìm chỗ nương náu tránh né các phương truy sát, tiếp theo nên sống ra sao.

Dù đánh mất thực lực nhưng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn sống, lực lượng đã mất có thể tu luyện hồi phục lại.

Nạp Lan thế gia có một ít thần tàng, mấy năm nay gom góp tích lũy nội tình có thể giúp Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lấy lại thực lực.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vững tin có một ngày gã sẽ thay hình đổi dạng vùng dậy.

Đương nhiên Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không dám về tổng đà Nạp Lan thế gia, lúc này tổng đà là hổ lửa. Nê Bồ Tát đi cứu người nhà của mình, Thần Đình phương đông và các thế lực khác sẽ theo dấu vết tìm đến tổng đà Nạp Lan thế gia, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức về là chịu chết.

- Nên đi đâu đây?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vừa cố gắng chạy nhanh vừa suy tư.

Lúc này bên cạnh vang tiếng bước chân nặng nề, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bản năng cứng người nhưng giây sau nhận ra bước chân nặng nề tuyệt đối không phải là cao thủ võ đạo. Nghĩ đến đây Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thấy nhẹ nhõm.

Rất nhanh, mấy chục bóng người quần áo rách rưới chạy ra từ đằng sau đá vụn, là ăn mày xóm nghèo.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tùy tiện liếc mắt một cái, bình thường gã xem đám người này như con kiến. Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không thèm để mắt đến mấy chục tên ăn mày này, tiếp tục đi tới trước.

Lúc đến gần đám người ăn mày, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức lạnh lùng cười quát:

- Thứ không biết sống chết, cút đi, đừng cản đường.

Nếu là bình thường, đám ăn mày sẽ sợ run cầm cập, tè ra quần. Nhưng lần này mấy chục trên ăn mày không tránh đường.

Mắt mấy chục tên ăn mày lóe tia sáng tham lam, hung ác nhìn chằm chằm vào Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, khuôn mặt bần tèm lem lộ biểu tình hăm dọa.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tức giận quát:

- Tiện dân không biết sống chết, muốn chết sao?

Nhưng giây sau Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhận ra điều gì, giật nảy mình, lỗ chân lông dựng đứng. Bởi vì ánh mắt đám ăn mày như linh cầu thấy con mồi, độc ác mà thô bạo.

Bọn họ muốn cướp bóc mình?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức nhìn đồ đạc trên người, gã vẫn mặc trang phục xa hoa lờ lợet. Không nói đến mấy bảo thạch, ngọc trụy vô giá, xé một miếng vải áo của Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đủ bán đổi một mớ tiền cho đám ăn mày tiêu phí một, hai năm.

Nếu là trước kia gặp kẻ đề tiện thế này Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không cần nhúc nhích ngón tay, đã có cao thủ hộ vệ giết chết đám không biết chết sống này.

Nhưng bây giờ các cao thủ thân tín đều bị Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức đưa vào Long Ngâm Thiên Biển Trận cung cấp năng lượng máu thịt, chết không còn một mống. Bản thân Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mất hết thực lực, không còn lại chút tu vi huyền khí.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không phải thể tu, lại còn bị thương.

Bây giờ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vô cùng suy yếu, đừng nói là mấy chục ăn mày hung hãn, một nam nhân cao to bình thường đủ giết gã. An hận ra điều này, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thay đổi thái độ ngay, nặn nụ cười gượng, há mồm định nói gì.

Mấy chục tên ăn mày đã cười lạnh xông lên.

Loại người sống tầng dưới chót Thạch Chủ thành đều là kẻ làm liều bỏ mạng, vì sống không cần biết mạng người khác hay chính mình, như chó sói điên cuồng. Sau khi quan sát Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không gây uy hiếp gì đám ăn xin nhanh chóng xông lên.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hét to:

- Các người dám . . . A . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chưa nói hết lời đã bị tên ăn mày chạy đằng trước nhất đâm gãy mũi, máu chảy ròng ròng.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức rống to báo thân phận:

- Các người biết ta là ai không? Ta là . . .

Nhưng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bỗng thấy bụng lạnh lẽo.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức cúi đầu xuống, thấy thiếu nữ nhỏ gầy khoảng mười ba, bốn tuổi tay siết chặt một khối sắt rỉ sét, phần mép mài sắc nhọn đâm mạnh vào bụng gã.

Thiếu nữ suy dinh dưỡng, vừa đen vừa gầy, da bọc xương. Độ tuổi thanh xuân rực rỡ nhưng mặt thiếu nữ không có chút ngây thơ, đáng nhắc tới là bề ngoài hơi giống Nạp Lan Sơ. Tuy nhiên trong mắt thiếu nữ không có sự bình tĩnh, dịu dàng, ngoan ngoãn, ý cười như Nạp Lan Sơ. Trong mắt thiếu nữ chỉ có độc ác, hung tợn như dã thú. Thiếu nữ nhe hàm răng vàng khè bén như chủy thủ, tứ con linh cầu nhỏ hung ác.

- A . . . A Sơ . . .

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức mơ hồ như thấy thiếu nữ bị gã ép chết.

Thiếu nữ ăn mày ngăn người sau đó trở về vẻ lạnh lùng, độc ác.

Thiếu nữ ăn mày siết chặt khối sắt cắm trong bụng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức hung tợn đâm vào rồi nhanh chóng rút ra, cách làm quen thuộc cực kỳ. Thiếu nữ ăn mày nhanh chóng đâm vào mấy lần, đâm thủng bụng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thành tổ ong.

Giết người là chuyện thường ngày ở huyện với thiếu nữ ăn mày.

Lực lượng cuối cùng chảy ra khỏi cơ thể Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, sự sống xói mòn.

1295. Chương 1299: Tới Chậm Hơn Ta Tưởng (hạ).

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức ngửa đầu ra sau mềm hũn ngã xuống, giang hai tay như muốn ôm lấy cái gì, cuối cùng bất lực rũ xuống. Trong mắt Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức có tức giận, không cam lòng, khó tin, mờ mịt, bi ai.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không thể tưởng tượng gã tung hoành đại lục phương đông bao nhiêu năm, dám gạt của Thần Đình phương đông thế nhưng có một ngày chết vào tay ăn mày nhỏ bé như con kiến.

Rất nhanh quần áo trên người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức bị lột sạch, dám ăn xin lấy đi những vật bọn họ cho rằng có giá trị. Gia chủ đương thời của Nạp Lan thế gia lửa lò nằm trong đá bụi, máu nhuộm đỏ bốn phía.

Khi ý thức bay ra, Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức không biết sao nhớ lại khuôn mặt thiếu nữ ăn mày giết gã. Khuôn mặt kia chồng lên mặt Nạp Lan Sơ như cùng một người.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức chết vào tay thiếu nữ giống với Nạp Lan Sơ là ông trời báo ứng sao?

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thở ra nhiều, hít vào ít.

Nhưng ngay lúc đó bóng người chột lóe, một thanh niên mặc áo đen, tuần tú, một mắt từ trên trời giáng xuống bên cạnh Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, cúi đầu nhìn chằm chằm vào gã.

Là Đinh Đồng.

Đinh Đồng nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức như xem một con chó, trong một mắt có bảy đốm sáng như bảy ngôi sao vận chuyển. Ánh sáng mờ lung tựa làn sương bao phủ nguyên người Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Đinh Đồng đang ‘nhìn’ cái gì.

Có lực lượng kỳ dị bao phủ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, những gì trên người gã khựng lại, bao gồm sự sống xói mòn, giữ trạng thái cân bằng.

Nửa ngày sau.

Đinh Đồng khẽ thở dài:

- Quả nhiên là Nê Bồ Tát.

Không ngờ nhân vật trong truyền thuyết này lợi hại như vậy, dùng sức một người che lấp thiên cơ, tính kế quái sự của các đại thế lực, lẫn lộn các cường giả chí tôn thời diễn, che giấu Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nhìn thấu mọi vật. Nê Bồ Tát thay đổi thiên cơ thiên tượng, thành công lừa dối.

Ánh mắt Đinh Đồng một lần nữa nhìn Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Nô tài chó chết đáng chết một vạn lần, mặt ngoài thì cung kính với Thần Đình phương đông, lén làm ra chuyện như vậy. Uy hiếp Nê Bồ Tát, lừa trên gạt dưới, đánh lừa cả Đinh Đồng. Uống công Đinh Đồng cho rằng Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức tốt bụng giúp gã lừa người mệnh ngoại kia.

- Vốn tưởng rằng quá trình tranh giành tiên khí xuất hiện biến đổi sẽ ứng trên người kẻ mệnh ngoại kia, ai ngờ là thế này, tính sai quá nhiều.

Lửa giận bùng cháy trong lòng Đinh Đồng:

- Ha ha ha ha ha ha! Nạp Lan thế gia không cần tồn tại trên thế giới này nữa.

Một suy nghĩ của Đinh Đồng đã tuyên án tử hình cho hào môn thế gia đại lục phương đông.

Chớp mắt Đinh Đồng lại vận chuyển Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, một luồng sáng vàng nhạt bắn vào óc Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức, mạnh mẽ lực tìm tin tức trong đó. Cuối cùng ánh sáng vàng biến thành sương mù bảy sắc bao bọc nguyên cái đầu Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vốn chỉ còn một hơi thở cuối cùng tay chân co giật kịch liệt.

* * *

Không gian căn phòng bí mật sụp đổ.

Nê Bồ Tát ngồi xếp bằng tại chỗ bỗng há mồm hộc búng máu.

Cổ, bàn tay, các vị trí cơ thể Nê Bồ Tát lộ ra ngoài không khí thổi rửa như bị đổ nước sôi vào. Nước mũi màu nâu nhạt mấp máy, người Nê Bồ Tát toát ra mùi hôi thối như cái xác sắp mục rữa.

Lực lượng trời phạt đậm đặc tràn ngập căn phòng bí mật.

Nê Bồ Tát liên tục phun vài ngụm máu, cuối cùng trong máu lẫn mảnh vụn nội tạng có màu đen tanh hôi.

Mắt Nê Bồ Tát lại tràn ngập ý cười.

Nê Bồ Tát thở hắt ra, vị trí duy nhất còn lạnh lặn là mắt gã. Khi Nê Bồ Tát mở mắt ra, bên trong có ngân hà vận chuyển, các hình ảnh mơ hồ xuất hiện trước mắt gã, trong đó bao gồm mấy chục ăn mày hung tợn giết Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức.

Nê Bồ Tát nhìn đến khi Đinh Đồng xuất hiện mới nhắm mắt lại, không diễn toán nữa.

Lại qua một nén nhang.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng phá hủy căn phòng bí mật dưới lòng đất của Nạp Lan thế gia, ánh sáng tán đi, người xuất hiện chính là Đinh Đồng.

Nê Bồ Tát cười nói:

- Người đến muộn hơn ta nghĩ một chút.

Đinh Đồng nhú mày. Lực lượng trời phạt trong căn phòng bí mật đậm đặc đáng sợ, gã buộc phải thúc giục Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng để phòng ngừa hơi thở này xâm nhập vào cơ thể.

Đinh Đồng hỏi thẳng:

- Tiên khí ở đâu?

Nê Bồ Tát bình tĩnh nói:

- Chẳng phải người đã tìm được tung tích tiên khí trong thức hải của Nạp Lan Tính Đức rồi sao?

- Nạp Lan Tính Đức chỉ là con chó ghẻ ngu ngốc đáng thương, bị người lợi dụng còn không biết. Người nghĩ ta sẽ tin điều trông thấy trong óc Nạp Lan Tính Đức sao? Người cực khổ bày ra cái cục lớn như vậy chẳng lẽ chỉ muốn hủy diệt 91?

Đinh Đồng lạnh lùng cười:

- Mọi hình ảnh ký ức trong đầu con chó đó là sương mù người bày ra đúng không? Mấy chục tên ăn mày cũng là người dẫn động lực lượng thiên cơ vận mệnh dẫn đến đúng không? Nhờ tay ăn mày giết chết Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức vốn là thủ đoạn rất inh, nếu quái sư của các đại thế lực có chú ý tới đám ăn mày cũng tuyệt đối không suy tính đến người.

Nê Bồ Tát im lặng.

Đinh Đồng tự tin lạnh lùng cười:

- Năng lực tính quẻ của người rất khủng bố, ngay cả chí tôn thần cảnh cũng bị người đùa trong lòng bàn tay. Người được gọi là nhìn thấu mọi thứ trên thế gian thì nên biết Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của ta có năng lực nhìn thấu hư ảo. Nếu ta tìm ra manh mối từ xác Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thì đương nhiên có thể lần mò theo gốc tìm đến người. Rốt cuộc người vẫn muộn một bước, mọi thủ đoạn trước đó đều uổng phí. Hãy ngoan ngoãn nói ra chỗ tiên khí đi.

Nê Bồ Tát mở to mắt, mỉm cười không nói.

- Xem ra trạng thái của người rất tệ.

Đinh Đồng lạnh lùng cười:

- Che lấp thiên cơ tiên khí, sửa đổi nơi tiên khí xuất thế. Nếu người phải chịu lực lượng trời phạt mạnh nhất thì nên nói ra tiên khí ở đâu, ta sẽ xua tan trời phạt giúp người, cho người không chịu hành hạ đau đớn thế này. Ta thậm chí cho người ngồi trên ghế thủ tịch toàn bộ của Thần Đình, dưới hai, ba người, trên vạn người.

Nê Bồ Tát nửa cười nửa không nói:

- Người không làm được.

Đinh Đồng cười nói:

- Có người làm được.

Nê Bồ Tát không hề suy nghĩ từ chối thẳng:

- Ta không muốn làm rối gỗ cho người khác giật dây.

Đinh Đồng biến sắc mặt như bị chọt trúng chỗ đau, nói:

- Vậy phải xem cần trả giá như thế nào. Hơn nữa ai bảo rối rồi không thể chứa tể vận mệnh của mình? Trong loạn thế mệnh mang này khó biết được ai là cờ ai là người đánh cờ.

Nê Bồ Tát im lặng.

- Có vẻ người thật sự muốn từ chối?

1296. Chương 1300: Đi Thông Vô Tận Đại Lục.

Đinh Đồng sắc mặt âm trầm nói:

- Lúc trước người che lấp thiên cơ, người ta không tìm được tung tích của người nên không làm gì người được. Nhưng bây giờ ta đã phát hiện ra, với thực lực của người có muốn trốn cũng không thoát. Ta có thể cưỡng ép lực tìm thức hải của người, chắc chắn trong đó có đáp án. Nhưng nghĩ tình người là kỳ nhân một thế hệ, nếu người chịu quy thuận ta thì sẽ cho người thêm cơ hội. Con kiến cần muốn sống cần gì không làm người?

- Người có kiên nhẫn như vậy chẳng qua là tham thần thông bậc tính của ta, sợ cưỡng ép tìm thức hải sẽ không có được cơ hội nữa.

Nê Bồ Tát cười nói:

- Hãy chấm dứt suy nghĩ đó đi, người không thể có được thần thông này, dù có nó cũng không thi triển ra được. Người khuyên ta thì ta cũng tặng cho người một câu, ác giả ác báo, đừng bỏ làm người.

Đinh Đồng không nói nữa.

Trong mắt Đinh Đồng nổi lên ánh sáng kỳ dị bao phủ Nê Bồ Tát, gã đã mất kiên nhẫn muốn dùng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng cưỡng ép lực tìm thức hải. Đinh Đồng sợ kéo dài lâu thì có biến cố, sợ bị thế lực khác tìm tới đây.

Nhưng ngay lúc này . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Đinh Đồng, ta giao tiên khí cho người, chuyện người hứa với ta nhất định phải làm được, không thì ta dù có là quỷ cũng không tha người!

Nê Bồ Tát bỗng cười to nói một tràng không hiểu ra sau.

Đinh Đồng nhận ra điều gì, giật mình định phản bác.

Ngay khi đó . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cơ thể Nê Bồ Tát chợt nổ tung, da thịt đen, xương cốt sắp thành nước bay tứ tán. Mùi tanh hôi nồng nặc tràn ngập, lực lượng trời phạt mắt thường trông thấy bắn ra bốn phương tám hướng. Nơi lực lượng trời phạt xẹt qua đá như bị xói mòn ngàn năm, xác chết, đường nét minh văn trên mặt đất thành cát bụi biến mất.

Dấu vết không gian căn phòng bí mật chớp mắt hoàn toàn biến mất.

Chỉ giây lát không gian căn phòng bí mật trải qua biến hóa thương hải tang điền, nước lũ năm tháng ập đến xóa nhòa mọi dấu vết. Đây là loại chuyển biến gần như pháp tắc thay đổi, từ nay dù là quái sự cường đại nhất thế giới cũng không thể tìm ra manh mối trong căn phòng bí mật để bấm đốt tính cái gì.

Cùng lúc đó sáu bóng người nhanh như chớp giáng xuống.

- Lấy tiên khí ra, kko thì chết!

Tiếng gầm như dã thú vang vọng trong căn phòng bí mật, là một trong sáu chí tôn xuất hiện trên đỉnh tiên đạo phong. Khí thế khủng bố như biển cả hùng dũng, cường giả chí tôn thi triển sát chiêu hướng Đỉnh Đồng.

Mấy cường giả chí tôn khác cũng hành động.

Chỉ có Ngụy Thần Đế là kéo chân mấy cường giả chí tôn, quát to:

- Nếu đã lấy được thì hãy mau rời khỏi đây, làm theo kế hoạch lúc trước . . . !

Đỉnh Đồng tức xì khói.

Lại bị tính kế.

Trước khi Nê Bồ Tát chết bày ra cục tiêu diệt tất cả manh mối, nghịch chuyển che đậy thiên cơ. Tiên khí ở đâu vĩnh viễn là điều bí ẩn, Đỉnh Đồng trở thành kẻ gánh tội thay. Đỉnh Đồng không được cái gì nhưng ở trong mắt người khác thì gã nắm giữ tiên khí. Có thể tưởng tượng sau này có vô số cái bẫy, âm mưu đổ ập xuống Đỉnh Đồng, bao gồm người thân ruột thịt cũng sẽ tính kế gã. Dù Đỉnh Đồng có giải thích cỡ nào thì sẽ không ai tin tưởng, đây là chỗ đáng sợ của cái cục Nê Bồ Tát bày ra.

Đỉnh Đồng cảm thấy đã bị lừa.

Đỉnh Đồng không giải thích, xoay người bỏ chạy ngay.

Đối diện mấy đẳng cấp chí tôn dù Đỉnh Đồng có tự tin đến đâu cũng hiểu mình không phải đối thủ, ở lại đây là chờ chết. Cái danh Thần Đỉnh phương đông không thể hù dọa mấy cường giả chí tôn này.

- Ở lại đây!

- Không thể để hần luyện hóa tiên khí, đến lúc đó còn ai làm gì được hần?

Có cường giả chí tôn hét to, hết sức truy sát Đỉnh Đồng.

Đỉnh Hạo đi tới chỗ cư trú của Nạp Lan thế gia.

Nơi này đã rối loạn, vô số thạch điện kiến trúc sụp đổ, một mảnh hỗn độn. Các loại trận pháp bị phá hủy, vệ đội của gia chủ Nạp Lan thế gia đã bị đánh tàn phế, trên cơ bản lực lượng phòng ngự đều tan vỡ.

Trong không trung còn sót lại hơi thở lửa chân hoàng.

Đỉnh Hạo biết đây là hậu quả Tà Giải Ngữ ra tay.

Nạp Lan thế gia cơ bản đã bị Tà Giải Ngữ phá hủy nhưng nàng không thể tìm ra vị trí của đám người Nạp Lan Sơ. Bởi vì Nê Bồ Tát che giấu mọi hơi thở, sửa đổi vài manh mối. Long Ngâm Thiên Biến Trận bày sâu dưới đất hơn năm trăm thước. Tà Giải Ngữ bị lực lượng thiên cơ đánh lừa, nàng lật ngược Nạp Lan thế gia lên nhưng không phát hiện được gì.

Chắc Tạ Giải Ngũ tạm rời đi.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, không định liên hệ với Tạ Giải Ngũ ngay.

Đây là chốn thị phi, rất nhanh sẽ có cường giả các thế lực truy sát đến, sẽ trở thành trung tâm vòng xoáy, không cần ở lại đây lâu.

Theo Nê Bồ Tát miêu tả Đinh Hạo tìm thấy thê tử, hai nhi nữ của gã ở một sân nhà nông cách chỗ Nạp Lan thế gia một dặm. Ba người đáng thương run cầm cập bị cao thủ Nạp Lan thế gia giám thị, có lẽ Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức muốn lợi dụng Nê Bồ Tát nên không tổn thương bọn họ.

Đinh Hạo giết cao thủ Nạp Lan thế gia, cứu ba người đi.

Trên đường trở về Hồng Thạch trang viên Đinh Hạo trông thấy vực môn mới khổng lồ mới trên bầu trời, giật nảy mình. Tuy lúc trước Đinh Hạo đã nghe Nê Bồ Tát giải thích nhưng hắn vẫn cảm thấy sóng gió tiên khí xuất thế từ đầu đến cuối đầy bí ẩn. Thoạt trông vụ việc sắp chấm dứt nhưng còn rất nhiều bí ẩn không thể giải thích.

Nê Bồ Tát nói quá trình này có tồn tại vô thượng ở sau lưng dẫn dắt là ám chỉ ai?

Rõ ràng Thần Điện Hoàng Kim, tiên đạo phong, vực môn mới khổng lồ mới bây giờ đều không phải kết quả pháp tắc thiên đạo tự nhiên diễn hóa ra, sau lưng có lực lượng bí ẩn thúc đẩy. Vực môn mới khổng lồ này đi thông đến đâu?

Đinh Hạo không sót ruột tìm hiểu.

Bởi vì có lẽ bên trong chất chứa nguy hiểm, Đinh Hạo tin tưởng không lâu sau thế giới phái sau vực môn mới khổng lồ sẽ vén màn che. Thế giới này thừa thải nhất là cường giả lòng đầy tò mò, sẽ có người thăm dò ra.

Lúc Đinh Hạo quay về Hồng Thạch trang viên đã là mặt trời lên cao. Đám Đan Hùng, Kim Khả Ngôn, Thiên Tôn cận vệ doanh còn ở Lạc Thánh sơn mạch chưa quay về. Chỉ có mấy chục thể tu Hãn Hải sâm lâm, tỳ nữ người hầu lúc trước mua canh giữ Hồng Thạch trang viên.

Đinh Hạo ra lệnh cho người an ủi, sắp xếp thê tử, nhi nữ của Nê Bồ Tát, lại ra lệnh kêu đám người Đan Hùng, Kim Khả Ngôn quay về. Thiên Tôn cận vệ doanh nổi bật trong đợt sóng gió này, công kích đại quá Thần Đình phương đông, giờ Thiên Tôn cận vệ doanh cần tránh mũi nhọn. Đinh Hạo không ở lại Thạch Chủy thành lâu, dẫn theo đại quân rời khỏi ngay khi phong ấn Thạch Chủy thành bị xóa bỏ.

Đinh Hạo biết rõ một khi áp lực thiên địa hoàn toàn biến mất thì thể tu Hãn Hải sâm lâm mất ưu thế sức chiến đấu. Thực lực cường giả nội tu huyền khí hồi phục, khi chiến đấu sẽ không có ưu thế nghiêng về một phía như trước.

1297. Chương 1301: Đêm Trước Khi Xâm Nhập.

Lực lượng Thần Đình phương đông vẫn không thể bỏ qua, chờ Thần Đình rút sức lực khỏi cuộc tranh giành tiên khí đối phó đám người Đinh Hạo thì sẽ là chiến tranh tàn khốc kéo dài.

Thể tu Hãn Hải sâm lâm là căn cơ lực lượng của Đinh Hạo trong thế giới này, số người có hạn, không thể tiêu hao trong cuộc chiến vô nghĩa.

Đinh Hạo sắp xếp, Đan Hùng, Kim Khả Ngôn mang cao thủ Thiên Tôn cận vệ doanh quay về Hãn Hải sâm lâm. Đinh Hạo thì tạm ở lại.

Đinh Hạo cần nhanh chóng tìm người phe phụ thân Đinh Thán.

Đinh Hạo muốn biết sóng gió tranh giành tiên khí này sẽ kết thúc bằng cách gì.

Khiến Đinh Hạo không ngờ được là một số thể lực Thần Ân đại lực nhanh chóng tìm hiểu rõ ràng về vực môn mới khổng lồ, thế giới đằng sau nó. Các tin tức nhiều mặt gom lại, thế giới phía sau vực môn mới khổng lồ chính là Vô Tận đại lực!

Một vùng đất bí ẩn.

Ma khí sôi trào, khói đen lượn lờ, không có lực lượng kỳ dị nuốt trời diệt đất dâng lên, một mảnh tối tăm, đưa tay không thấy được nằm ngón.

Một cái ao đen rộng khoảng ba, bốn thước, ma khí ở ngay trung tâm. Ao nước sôi sùng sục như nước nóng nhưng không có chút tiếng vang, hình ảnh cực kỳ quái dị, khiến người ta hoảng loạn.

Ao nước đen đã điên cuồng sôi trào mấy năm trời.

Nhưng trong khoảnh khắc này có biến đổi kỳ dị.

Sương mù đỏ nhạt phát ra từ ao nước đen, ban đầu rất mỏng manh biến càng lúc càng rõ ràng, như nghề hồng đồ xuyên qua ao nước đen khiến không gian bốn phía tăng thêm sắc kỳ dị như máu.

Rất nhanh, ao nước đen bắt đầu biến sắc, chớp mắt trở nên đỏ rực như máu, không khí cũng có mùi máu.

Ma khí xung quanh điên cuồng sôi sục.

Ao nước đỏ phát ra sức hút kỳ lạ, thoảng chốc ma khí trong phạm vi bốn, năm mươi dặm ngưng kết lại như có lực lượng vô hình áp súc chúng nó. Toàn bộ ma khí co rút thành đoàn sáng nhỏ cỡ long nhãn màu đen đỏ.

Mảnh thiên địa này không còn hắc ám, ánh mặt trời chiếu rọi xung quanh sáng tỏ.

Đá lởm chởm màu đen nhô ra như dây ai sắc bén nhất, dày đặc. Đây là sơn cốc dưới ngọn núi cheo leo, bốn phía xếp đầy xương trắng. Có xương người, xương thú, các loại xương hình dạng kỳ lạ. Không biết xương chỗ này tồn tại bao nhiêu năm, có cái đã phong hóa thành hóa thạch, có cái trắng tinh như ngọc, có cái chớp lóe ánh sáng.

Nơi này như chỗ chôn xương, là nơi tử thần ở.

Ừng ục ừng ục!

Ao nước biến thành ao máu phát ra thanh âm sôi trào, có ánh sáng đỏ chói mắt bắn ra từ đốm sáng trắng trong ao.

Là một cái đầu, cái đầu tóc dài màu trắng.

Chỉ có đầu, từ phần cổ trở xuống trụi lủi.

Cái đầu lơ lửng phát ra sức sống khủng khiếp, huyết khí vương thịnh như khủng long tiền sử phát ra ngay khi cái đầu mở to mắt.

Nó còn sống.

Cái đầu lên tiếng:

- Đại xích Thiên Ma quyết niết bàn chi thuật đúng là thần diệu, ta cảm giác đến lực lượng cường đại.

Mất cái đầu lóe tia hưng phấn, nó há mồm hút đốm sáng đen do ma khí áp súc thành.

Chớp mắt phản ứng dây chuyền kỳ dị sinh ra.

Nước ao máu bên dưới cái đầu dâng lên như vật sống tụ tập quanh cái đầu. Nước thành máu thịt mới mẻ, các loại xương trắng quanh ao máu như hưởng ứng lực lượng bí ẩn kêu gọi bay vèo vèo nhập vào máu loãng.

Đây là quá trình tạo hóa sáng tạo vật.

Chớp mắt thân hình thon dài, cao to, cường đại đập nện xong.

Cái đầu dài có mái tóc bạc chậm rãi hạ xuống gắn vào thân thể.

Cần cổ có các lớp thịt đỏ mấp máy cuối cùng hoàn mỹ dán đầu và cơ thể vào nhau.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Một chuỗi thanh âm vang lên, thân hình nhúc nhích. Xương cốt toàn thân như máy móc tinh vi nhất mới lắp vào đang ma hợp lại, cơ bắp chắc khỏe mấp máy. Rất nhanh cái đầu trắng hoàn toàn thích ứng thân xác mới.

- Cảm giác sống lại thật là tuyệt vời.

Người đó trần truồng, mái tóc dài màu trắng như thác nước rũ xuống, ngẩng đầu nhìn mặt trời, cảm thán thở dài.

Một giọng nói âm trầm vang lên:

- Như thế nào? Ta không lừa ngươi đúng không? Đại xích thiên ma quyết niết bàn cao cơ hơn cả kim thân niết bàn của phật gia, một lần sinh tử chính là một lần luân hồi, một lần luân hồi chính là một lần thoát thai hoá cốt. Cộng với lúc trước ta chọn vùng đất niết bàn này, bây giờ ngươi đã có sức chiến đấu thần cảnh, có thể càn quét bốn phương.

Người đó sống lại, nghiêm túc nói:

- Đa tạ Ma Sư.

Giọng nói âm trầm lại vang lên:

- Không cần cảm ơn, ta chỉ cần ngươi hoàn thành tâm nguyện của ta là cảm ơn lớn nhất.

- Yên tâm, ta sẽ không tiếc tất cả giúp Ma Sư hoàn thành tâm nguyện.

Lòng máy động, huyền khí đỏ đen bùng nổ trong cơ thể người đó huân hóa ra bộ áo giáp mặc trên người, khuôn mặt nở nụ cười.

- Nên trở về kết thúc tất cả, ha ha ha ha ha ha! Ta chính là trời nuôi dưỡng, đám người đáng thương cho rằng ta sẽ chết sao? Còn vật nhỏ tội nghiệp kia, khi ta lại đứng trước mặt hắn, tin tưởng biểu tình của hắn sẽ rất thú vị.

Người đó dứt lời biến thành cầu vồng bay mất.

* * *

- Một đại lục mới bị phát hiện!

- Thì ra vực môn trên Thạch Chủ thành đi thông thế giới mới, một thế giới chúng ta chưa từng nghe nói qua. Ha ha ha ha ha ha! Lần này có trò hay để xem, nghe nói rất nhiều đại tông môn, thế lực chuẩn bị tổ chức quân viễn chinh, đi đánh chiếm thế giới mới!

- Đúng vậy. Nghe nói sinh linh ở thế giới kia thực lực rất yếu.

- Đó là thế giới bần cùng, linh khí thiếu thốn, tuy rằng diện tích lãnh thổ bao la nhưng thiên đạo pháp tắc mơ hồ, lực lượng triều tịch suy yếu. Sao các đại môn phái có hứng thú với nó?

- Cái này cũng không biết? Chắc chắn là có cái gì hấp dẫn những đại thế lực này. Nói đến thì thấy tội cho sinh linh trong thế giới kia, rất nhanh bọn họ sẽ trở thành nô lệ, thế giới của họ là hậu hoa quyền các đại môn phái đào móc.

- Hay chúng ta cũng đi thử vận may?

- Tá rất muốn đi, với thực lực như ta tuyệt đối có thể xưng bá trong thế giới kia, là lựa chọn không tệ. Nhưng kích cỡ vực môn mới có hạn, thời kỳ đầu sẽ bị các đại tông môn lung đoạn, chúng ta đành chờ thêm vài ngày xem sao.

- Có thể tham gia dòng binh đoàn. Người không biết sao? Duệ Kim dòng binh đoàn chiêu người khắp nơi, dòng binh đoàn lớn như vậy có tư cách sử dụng vực môn!

Đủ các đoạn đối thoại lọt vào tai Đinh Hạo.

Mấy ngày nay tin tức liên quan vực môn mới khổng lồ mới lan tràn, cuối cùng xác định thế giới bên kia vực môn là Vô Tận đại lục. Ở trong mắt các thế lực Thần Ân đại lục thì thế giới mới ý nghĩa khả năng vô hạn, đặc biệt lúc bọn họ phát hiện Vô Tận đại lục là một lực lượng vô đạo lạc hậu hơn Thần Ân đại lục, xúc động thực dân cảm rễ sâu trong linh hồn các sinh linh bùng cháy lên.

Trong thời gian ngắn ngủi đã có mấy đại tông môn tuyên bố muốn vào vực môn mới khổng lồ, Thần Đình phương đông cũng đnag chuẩn bị.

Sóng gió tranh giành tiên khí chưa hoàn toàn ổn định, có tin đồn tiên khí bị thiên tài tuyệt thế của Thần Đình phương đông, Đình Đồng chiếm hữu.

1298. Chương 1302: Nhận Nhau.

Mấy ngày nay các cường giả thế lực đến từ thú tộc, hải tộc, vũ tộc điên cuồng truy sát Đình Đồng. Bọn họ phải cướp được tiên khí trước khi Đình Đồng hoàn toàn dung hợp, nếu để thiên tài tuyệt thế luyện hóa tiên khí thì các chủng tộc, thế lực đối địch với Thần Đình phương đông sẽ khó sống.

Các loại tin tức không ngừng truyền ra.

Thậm chí có người đồn là vì tiên khí nên Đình Đồng và Ngụy Thần Đế sinh ra xích mích, đánh nhau, nội bộ Thần Đình hỗn loạn.

Tuy nhiên không có tin Đình Đồng bị giết.

Sau này thiên tài may mắn Đình Đồng mất tích, không ai điều tra ra tung tích của gã. Dường như Đình Đồng đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, còn có tiên khí mà mọi người thèm muốn.

Các loại lực lượng không cam lòng dậy sóng, vẫn có người điên cuồng tìm kiếm.

Đình Hạo hiểu đây là thủ đoạn cuối cùng Nê Bồ Tát sử dụng, che lấp thiên cơ. Không biết Nê Bồ Tát làm sao khiến Đình Đồng gánh tội thay, vậy là Đình Hạo và Nạp Lan Du Hiệp nhẹ nhàng hơn nhiều, có thời gian, sức lực giải quyết chuyện khác.

Đình Hạo biết rõ theo cách Nê Bồ Tát nói thì thủ đoạn gã bày ra tối đa chỉ kéo dài được mười năm. Lực lượng che lấp thiên cơ sẽ yếu dần theo thời gian, sau mười năm những chí tôn tuyệt đỉnh, quái sư sẽ tính ra sự thật về tiên khí.

Cho ên mười năm này cực kỳ quan trọng với Đình Hạo.

Đình Hạo điều thể tu Hãn Hải sâm lâm trở về Hãn Hải sâm lâm, mấy ngày nay hắn ở trong Thạch Chủy thành không ngừng tìm hiểu các mặt tin tức.

Bởi vì qua sóng gió tiên khí nên trọng trấn quan sự bị lan đến, hồng nghiêm trọng, hoang tàn khắp nơi. Các thế lực từ các nơi vẫn đang tranh đấu trong bóng tối, cho nên Thạch Chủy thành vẫn là chỗ có tin tức nhanh nhạy nhất.

Đình Hạo nhờ thuật dịch dung hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ truyền dạy, cộng với lực lượng thần thức cảnh giới tinh vân, hắn có thể thay đổi hơi thở biến thành người khác nhau, không cần lo bị ai nhận ra.

Mặt khác là Đình Hạo lên tìm kiếm tung tích đám người Đình Bất Tam, đại lục phương đông, Đình Hành Hạo, hy vọng có thể thông qua bọn họ đưa thuốc dẫn tiên được cho phụ thân Đình Thánh Thán.

Vì điều này Đình Hạo không tiếc đi Thiên Thính Hiên mấy lần.

Thiên Thính Hiên cho biết đám người Đình Bất Tam, đại lục phương đông, Đình Hành Hạo còn ở trong Thạch Chủy thành, chưa đi. Đình Hạo sốt ruột muốn kiếm người, luyện công xong đi dạo trên đường thử vận may không ngờ nghe được đoạn đối thoại.

Đình Hạo nhíu mày trầm nghĩ:

- Nếu lực lượng Thần Ân đại lục rầm rộ xâm nhập Vô Tận đại lục sẽ là tai họa lớn cho sinh linh Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo có tình cảm đặc biệt với Vô Tận đại lục, dù gì là quê hương thứ hai. Đinh Hạo không hy vọng Vô Tận đại lục bị chiến hỏa phá hủy.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Có lẽ nên trở lại Vô Tận đại lục một lần. Ngày xưa các thế lực Tình Xuyên Điện tàn sát Văn Kiếm tông, nên trả lại mối thù máu này.

Đinh Hạo đặt quyết tâm sau khi đưa thuốc dẫn tiên được xong lập tức quay về Vô Tận đại lục ngay.

Đinh Hạo đi dạo trong Thạch Chủ thành, thần thức như thủy triều lan ra ngoài.

Đến buổi trưa Đinh Hạo nghe đủ các bàn tán về Vô Tận đại lục nhưng không có thu hoạch gì, hắn tùy tiện tìm một quán ăn ven đường, no bụng xong đang định đi thì chợt phát hiện điều gì.

Mắt Đinh Hạo sáng lên:

- A? Là hắn?

Thấy người này, Đinh Hạo thở phào một hơi.

Thấy người đó đứng dậy rời đi, Đinh Hạo kêu tiểu nhị đến trả tiền, âm thầm theo đuôi. Đinh Hạo đi theo người đó từ đường cái đến ngõ nhỏ vắng người, quẹo trái quẹo phải vào khu dân cư yên tĩnh.

Người đi phía trước biểu hiện cực kỳ cảnh giác, thường thay đổi hơi thở, quẹo cua sợ bị người bám theo, quẹo trái quẹo phải lòng vòng mấy lần mới đến bên cái sân nhỏ yên tĩnh.

Người đó nhìn quanh, xác nhận không bị bám theo mới giơ tay định gõ cửa.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm xa lạ vang lên sau lưng gã:

- Tam Thần điện hạ ở bên trong?

Người đó giật nảy mình, rồn tóc gáy. Người đó không quay đầu lại, kiểm quang hiện ra trong tay nhanh như chớp chém sau lưng, há mồm định hét to cảnh báo. Nhưng một kiếm kia chỉ đâm ra một nửa đã không thể tiến tới, như đâm vào bùn lầy. Có lực lượng cường đại giữ chặt trường kiếm.

Thanh âm sang sảng vang lên:

- Ngươi đại thúc đừng căng thẳng, là bạn, không phải địch.

Khí thế cường đại khiến người run rẩy thu về, Ngô Phong thả lỏng tinh thần. Lực lượng kiềm chặt trường kiếm biến mất, Ngô Phong thu kiếm, xoay người lại.

Đinh Hạo mỉm cười nhìn Ngô Phong.

- Người là . . . A, ta biết rồi, là Đinh huynh đệ.

Ngô Phong thắc mắc vì người trước mặt xa lạ nhưng hơi thở rất quen, đầu óc gã lóe tia chớp lập tức nhận ra ngay Đinh Hạo là người đeo mặt nạ quý thanh đồng đảo ngược trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch.

Đinh Hạo cười nói:

- Ngươi đại thúc, ta tìm Tam Thần điện hạ có việc gấp, xin địa thúc báo cáo giùm.

Ngô Phong thở phào một hơi, nói:

- Mấy ngày nay Thần Vương điện hạ cũng đang tìm người nhưng không có tin tức gì. Tốt quá, theo ta đi, Thần Vương điện hạ và hai tiểu điện hạ sẽ rất vui khi trông thấy người.

Ngô Phong là thủ lĩnh hơn một trăm cường giả giáp trắng dưới tay Đinh Hành Hạo, là cường giả tinh nhuệ quân tây chinh ngày xưa của Đinh Thánh Thán.

Ngô Phong không chút nghi ngờ Đinh Hạo.

Đây không chỉ vì cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, càng là vì Đinh Hành Hạo, hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ cứ nhắc đi nhắc lại có lẽ thân phận của Đinh Hạo rất cao quý, không phải kẻ thù, có thể hoàn toàn tin tưởng.

Trong lòng Ngô Phong cũng rất có hảo cảm với Đinh Hạo.

Trang viên Ngô Phong định gõ cửa không phải chỗ đám người Đinh Hành Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đứng chân. Ngô Phong dẫn Đinh Hạo đi lòng vòng nửa nén nhang đến trước sân nhỏ nhà nông gã từng đi ngang qua, cẩn thận gõ cửa, khởi động trận pháp đi vào trong.

Sân nhỏ có trận pháp kỳ dị ngăn cách, nhìn bên ngoài thấy nó hơi tồi tàn, tối đa cỡ nửa mẫu đất. Nhưng thông qua trận pháp tiến vào trong thì thấy sân rất lớn, hơn một trăm mẫu đất. Từng vớ xá, quảng trường diễn võ sắp xếp cực kỳ hợp lý.

Chỗ này là cứ điểm quy mô khá lớn.

Ngô Phong đã dùng cách nào đó báo tin trước, người bên trong sớm biết Đinh Hạo sẽ đến. Đinh Hành Hạo cười tủm tỉm đón chào, Đinh Bất Tứ, Đinh Bất Tam đi theo sau lưng gã.

- Đinh hiền chất, chúng ta lại gặp mặt.

Đinh Hành Hạo dào dạt hứng thú sải bước đi tới vỗ mạnh vai Đinh Hạo, nói:

- Người đứng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, mấy hôm nay ta phái người tìm người khắp nơi mà không được. Nếu không phải lúc ở tiên đạo phong gặp mặt ta còn tưởng đâu người đã rời khỏi Thạch Chủy thành.

Đinh Hạo thấy thân thiết.

Người trước mắt là trưởng bối của Đinh Hạo, là người thân nhất trừ phụ mẫu ra.

Đinh Hạo cung kính hành lễ văn bối, nói:

- Vì tránh né nanh vuốt Thần Đình nên ta ít khi lộ mặt.

1299. Chương 1303: Nhận Nhau (hạ).

Đinh Hành Hạo cười tươi như hoa đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới, nói:

- Tốt, tốt, rất giỏi, thực lực của người lại tăng cao. Tốc độ tu luyện như vậy thật là yêu nghiệt, mạnh hơn hai tiểu tử ngốc nhà ta, ha ha ha ha ha ha! Lần này về phải cùng ta uống vài chén. Lúc trên tiên đạo phong vội vàng gặp mặt chưa kịp tâm tình, người phải ở lại chơi một lúc.

Đinh Hạo nghe cách nói của Đinh Hành Hạo liền hiểu gã biết thân phận thật của hắn, có lẽ gã đoán ra, có lẽ là phụ thân ám thị. Mặc kệ thế nào, bây giờ Đinh Hạo không cần che giấu nữa.

Đinh Hạo cung kính gật đầu, nói:

- Lần này ta nhất định sẽ uống vài chén với tam thúc.

Đinh Hạo kêu tam thúc làm người Đinh Hành Hạo run lên.

Đinh Hành Hạo nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo, mắt lóe tia kích động, hốc mắt ướt át. Một lúc sau Đinh Hành Hạo bình tĩnh tâm tình, gật mạnh đầu.

Đinh Hành Hạo bỗng ngửa đầu cười phá lên, kéo tay Đinh Hạo nói:

- Tốt, tốt, tốt, tốt quá.

Hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ liếc nhau, hiểu ra điều gì, đáy mắt lóe tia vui vẻ.

Một tiếng kêu tâm thúc nói lên rất nhiều điều.

Tuy lúc trước đám người Đinh Hành Họa, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đã lờ mờ đoán ra nhưng Đinh Hạo không thừa nhận thì bọn họ không dám khẳng định.

Bây giờ tất cả đã rõ ràng.

Đinh Hành Họa kéo tay Đinh Hạo vào đại điện, khuôn mặt cười toe toét. Mấy năm nay vì chuyện đại ca làm Đinh Hành Họa luôn buồn rầu, bức mình, ít có khi nào vui vẻ như vậy. Đinh Hành Họa nắm tay Đinh Hạo như người yêu trong thời kỳ lửa nóng, nhìn sao cũng thấy không chán.

Đinh Hạo không che giấu cái gì, trở về khuôn mặt thật.

Đinh Hành Họa tắc lưỡi cảm thán rằng:

- Giống, đúng là quá giống.

Đinh Hạo bây giờ rất giống với Đinh Thánh Thán lúc trẻ, mặt mũi khá giống gã năm xưa. Đinh Hành Họa không còn nghi ngờ gì nữa.

- Diệt nhi Đinh Hạo bái kiến tam thúc.

Đinh Hạo hành lễ văn bói gặp trưởng bói ở Thần Ân đại lục, hai đầu gối quỳ dưới đất, dập đầu lạy ba cái. Cái lạy này tương đương với Đinh Hạo thừa nhận thân phận mình. Đinh Hạo lấy ngọc thạch có khắc hàng chữ ‘Thất nguyệt thất nhật trường sinh diện, nửa đêm vô nhân tư ngữ thì’ Đinh Hồng Lệ đưa tặng ra.

Đinh Hành Họa cầm ngọc thạch, vô cùng cảm thán nói:

- Đúng rồi, đây chính là ngọc chi tinh phách lúc trước đại ca lấy từ ngọc bích Kỳ Liên cổ phong, là vật định tình đại ca tặng cho đại tẩu.

Giọng Đinh Hành Họa run run, khóe mắt ngấn lệ.

Anh hùng không phải vô lệ.

Đinh Bất Tứ tròn tròn mắt, râu dựng đứng nhảy ra đám Đinh Hạo một cái:

- Tiểu tử nhà ngươi lừa chúng ta kín như vậy!

Đinh Bất Tứ lớn tuổi hơn Đinh Hạo một chút, khi Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành định tình thì Đinh Hành Họa đã kết hôn sinh hai đứa con là Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Trong trận chiến mười năm trước, Đinh Hành Họa lo an toàn của hai đứa con ở nhà nên cuối cùng đành ủy khuất cầu toàn, không phản ra Thần Đình phương đông. Mấy năm nay Đinh Hành Họa làm vương gia nhàn tản, đặt mọi công sức tài bồi Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, gã bồi dưỡng ra hai tiểu thiên tài danh chấn Thần Đình phương đông còn xuất sắc hơn Đinh Hành Họa ngày xưa.

- Tiểu đệ.

Đinh Bất Tam luôn im lặng ít lời đứng trước mặt Đinh Hạo, nhiều lúc mặt không biểu tình lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Đinh Hạo cảm giác tình thân ấm áp, cảm giác này thật tuyệt vời.

Vì lúc trước Đinh Hành Họa có lệnh nên nguyên đại điện chỉ có mình Ngô Phong là người ngoài, những người khác bị đuổi đi. Thấy hình ảnh trước mắt, Ngô Phong há to miệng, đầu óc trống rỗng. Không phải người ngu nhìn đến đây đều hiểu thân phận thật của Đinh Hạo.

Ngô Phong kích động toàn thân run rẩy.

Thì ra tiểu công tử đáng thương năm xưa là hắn, Tam Thần vương và hai tiểu điện hạ đã đoán trước nên mới bảo với Ngô Phong là Đinh Hạo tuyệt đối đáng tin trăm phần trăm, không cần nghi ngờ.

Ngô Phong hưng phấn muốn hét to lên.

Ông trời thương tình!

Tiểu công tử còn sống!

Lúc trước khi Ngô Phong làm võ tướng tiên phong doanh quân tây chinh từng là thân binh của Đinh Thánh Thán, sóng vai chiến đấu đẫm máu với Đại Thần Tử. Ngô Phong tôn sùng Đinh Thánh Thán điên cuồng như người thân ruột thịt.

Sau này Đinh Thánh Thán cảm thấy để Ngô Phong ở bên cạnh làm thân binh là mai một tài năng, vì cất nhắc gã lên cao nên cho vào tiên phong doanh. Trong lúc tây chinh Đinh Thánh Thán lập chiến công hiển hách, nếu không có biến cố mười năm trước, quân tây chinh khả hoàn trở về Thần đô thì chắc chắn Ngô Phong được ban thưởng phong hầu, bây giờ là chư hầu của Thần Đình phương đông.

Ngô Phong kích động quỳ xuống:

- Tiểu công tử, thì ra là công tử. Ta . . . Lão nô kính chào tiểu công tử.

Lúc Đinh Hạo còn nhỏ còn được Ngô Phong ôm, khi đó hắn là minh châu báu vật của nguyên Đại Thần Tử.

Đinh Hạo giật nảy mình, vội vàng nâng Ngô Phong dậy.

Đinh Hành Hạo rống to:

- Ha ha ha ha ha ha! Người đâu, đưa rượu lên. Hôm nay ta muốn uống say!

Đinh Hành Hạo ra lệnh người bày tiệc, dào dạt hứng thú nói với Ngô Phong:

- Hôm nay không chia trên dưới, đều là một gia đình. Lão ngô đừng câu nệ, ta nhớ đã lâu rồi không cùng người uống rượu.

Ngô Phong kích động khóc ròng nói:

- Từ hôm trước mười năm thì điện hạ kiêng rượu, ta luôn trông mong người lại nhắc ly rượu lên, rốt cuộc đời được hôm nay.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ tự mình đi lấy rượu, từng đàn rượu ngon rất nhanh bày trên bàn. Cùng lúc đó đại diện đã dựng tiệc, người trong chỗ trú không biết tại sao Thần Vương điện hạ hưng phấn như vậy nhưng không khí vui vẻ cảm nhiễm mọi người, các cường giả mặc giáp trắng hiếm khi ngồi yên tĩnh thoải mái chèn chế này.

Trong lòng Đinh Hạo tràn ngập cảm động.

Tuy Đinh Hạo không phải là Đinh Hạo thật, chỉ là hàng giả xuyên đến nhưng trong cơ thể chảy dòng máu tộc Đinh thị. Lực lượng huyết mạch liên nhau không thể chia cắt, thật ra Đinh Hạo sớm quên kiếp trước, dung hợp mọi thứ ở đời này.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo uống nhiều rượu như vậy.

Nguyên chỗ trú bao phủ trong không khí vui mừng hiếm thấy.

Cuối cùng Đinh Hành Hạo, Ngô Phong say chéch choáng, chân nam đá chân xiêu. Vốn thực lực như Đinh Hành Hạo, Ngô Phong dù uống mấy chục tấn rượu cũng không say, nhưng bây giờ bọn họ mất lơ đãng, rất là vui vẻ.

Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ kéo Đinh Hạo qua một bên hỏi han, trò chuyện về những gì hắn trải qua. Đinh Hạo không giấu diếm, kể đại khái.

- Vô Tận đại lục? Thì ra tiểu Hạo đến từ Vô Tận đại lục.

Đinh Bất Tứ giật nảy mình, giấy sau nhận ra điều gì, hỏi:

- Vô Tận đại lục là thế giới hoang vắng sau vực môn mới?

Đinh Hạo cười gật đầu.

- Vô Tận đại lục có rắc rối.

Đinh Bất Tam nhìn Đinh Hạo, nói:

- Đã có mấy chục tông môn thế lực đại lục phương đông qua vực môn mới vào Vô Tận đại lục, đám người này không có ý tốt, muốn cướp giết. Ngoài ra thú tộc, vũ tộc, hải tộc cũng đang bàn bạc chuyện tiến quân đại lục mới.

1300. Chương 1304: Bàn Bạc.

- Một thế giới bao la xuất hiện sẽ ảnh hưởng lớn đến Thần Ân đại lục, có lẽ đánh vỡ cách cục thế lực hiện giờ. Ai cũng muốn đi thế giới kia bá chiếm nó.

Đinh Bất Tứ tiếp tục bảo:

- Gần đây có nhiều dong binh đoàn lớn chiêu binh mãi mã tích lũy lực lượng, bọn họ chuẩn bị nhóm thứ hai vào vực môn mới. Đám dong binh không khác gì châu chấu, đi qua đâu là đốt nhà giết người cướp của đến đó. Bọn họ vì lợi ích chuyện gì cũng dám làm.
- Nếu vậy thì thật sự là tai họa cho Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Nên ta quyết định xong chuyện nơi này sẽ quay về Vô Tận đại lục.
- Ha ha ha ha ha ha! Ta biết ngay ngươi sẽ nói như vậy.

Đinh Bất Tứ cười to bảo:

- Tiểu Hạo, lần này không cho ngươi đi một mình, ta theo ngươi, ha ha ha ha ha ha! Chúng ta cùng nhau đại sát tứ phương.

Đinh Bất Tam nghiêm túc nói:

- Ta cũng đi.

Đinh Hạo thầm cảm kích, biết hai đường huynh sợ hấn một mình thế yếu chịu thiệt.

Đinh Hạo nói:

- Các người rảnh được không? Chỗ này còn có việc cần hai người giúp sức đúng không?

Đinh Bất Tứ cười to bảo:

- Nơi này đã không có chuyện gì, đại bá truyền tin nói trong thời gian này chúng ta sẽ không đối kháng với Thần Đình nữa. Huống chi thế giới mới xuất hiện là cơ hội với chúng ta, tin tưởng Thần Đình sẽ không bỏ qua. Đi Vô Tận đại lục là chúng ta vẫn có thể chặn đánh bọn họ.

Đinh Bất Tam nói:

- Tin tưởng phụ thân cũng sẽ đi đại lục mới.

Đinh Hạo nghiêm túc ngẫm nghĩ, vậy cũng tốt.

Hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ là chí tôn thiếu niên, đến Vô Tận đại lục sẽ là cao thủ đảm đương một phía, giúp ích cho kế hoạch của Đinh Hạo. Chính yếu là thân nhân đoàn tụ, Đinh Hạo không muốn tách ra, nếu có thể cùng nhau kết bạn đồng hành thì quá tuyệt vời.

Hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, Đinh Hạo vui vẻ hưng phấn trò chuyện, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Lúc sáng sớm Đinh Hành Hạo mình đầy mùi rượu trở lại đại điện, thấy ba huynh đệ Đinh Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ trò chuyện vui vẻ thì nở nụ cười. Nguyên ngày hôm nay Đinh Hành Hạo cười nhiều hơn mười năm qua cộng lại.

Đinh Hành Hạo cảm thán rằng:

- Thời gian thấm thoắt, già rồi, không ngờ uống say.

Đinh Hạo hành lễ, ngẫm nghĩ, lấy một bình ngọc trắng ra khỏi trữ vật giới chỉ.

Đinh Hạo đưa cho Đinh Hành Hạo:

- Tam thúc, đây là hai thuốc dẫn tiên dược, nhờ tam thúc giao cho phụ thân giùm ta.

Lần này tranh giành tiên khí, Đinh Thánh Thán không tìm Đinh Hạo nói lên gã tạm thời không muốn đoàn viên. Tuy không hiểu nguyên nhân tại sao nhưng Đinh Hạo tin tưởng phụ thân có đạo lý của mình, hẳn muốn nhờ Đinh Hành Hạo chuyển giao thuốc dẫn tiên dược.

Đám người Đinh Hành Hạo, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ giật mình kêu lên:

- Thuốc dẫn tiên dược? Hai khối?

Lúc trước tranh giành thuốc dẫn tiên dược, tuy các chí tôn vì giữ sức chờ cướp tiên khí nên không ra tay nhưng chiến đấu trong hang động ngầm hư không vô cùng thảm khốc. Vô số cường giả chết đi, các thể lực đổ máu mấy ngày, máu chảy thành sông. Nhiều nhân vật thể hệ trước nổi tiếng lừng lẫy, thiên tài thể hệ trẻ đều thành đồng xương trắng.

Thuốc dẫn tiên dược liên tục đổi chủ, cuối cùng rơi vào tay ai thật khó điều tra.

Không ngờ Đinh Hạo có được hai thuốc dẫn tiên dược.

Đây là tạo hóa nghịch thiên!

Đinh Hành Hạo nhanh chóng hiểu ra:

- Hải tử, người . . . Là vì thương thể của mẫu thân người?

Có thể tưởng tượng vì được hai khối thuốc dẫn tiên dược này Đinh Hạo trải chiến đấu thế nào, đó là tùy thời qua mặt thần chết, sợ sẩy một cái là chết chắc.

Đinh Hạo gật đầu.

- Hải tử ngoan.

Đinh Hành Hạo nhẹ vỗ vai Đinh Hạo, trong lòng càng khen ngợi diệt tử này.

Tuy nhiên Đinh Hành Hạo lắc đầu, nói:

- Người có lòng, hãy giữ lại hai thuốc dẫn tiên dược đi, đã không cần dùng.

Nghe Đinh Hành Hạo nói lòng Đinh Hạo hoảng hốt, biến sắc mặt hỏi:

- Không cần dùng? Hay là . . . Không lẽ là . . .

Đinh Hành Hạo biết ngay Đinh Hạo hiểu lầm, cười nói:

- Yên tâm, mẫu thân của người sớm hồi phục, đại ca đã tìm được thuốc dẫn tiên dược từ lâu chữa lành vết thương ấu thân người.

Đinh Hạo nhẹ lòng, thầm thở phào. Cục đá luôn đè éo trong lòng Đinh Hạo cuối cùng đỡ bỏ.

Giây sau Đinh Hạo kiểm không được mở miệng hỏi:

- Tam thúc, phụ thân, mẫu thân của ta . . . Bây giờ họ ở đâu? Tại sao không muốn gặp ta?

Đinh Hành Hạo khẽ thở dài:

- Mấy năm nay đại ca, đại tẩu tung tích bí ẩn, thần long thấy đầu không thấy đuôi, ta chưa từng gặp mặt bọn họ. Lúc trước ta còn tưởng hai người gặp nạn, mãi đến hai năm trước huyền thể phân thân của đại ca xuất hiện ta mới biết chút tin tức. Trong thời gian này ta chỉ nhận được tin hần phát ra, không thấy mặt hai người. Bọn họ có lý do khó khăn riêng, tạm thời không muốn gặp mặt chúng ta.

Đinh Hạo nghe Đinh Hành Hạo nói xong cúi đầu xuống.

Tuy trong lòng Đinh Hạo rất muốn gặp phụ mẫu nhưng hẳn biết hai người không xuất hiện là có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó. Trong thiên hạ làm gì có phụ mẫu không muốn đoàn tụ với tử nữ?

May mắn biết mẫu thân đã lành vết thương, tâm tình Đinh Hạo tốt hơn nhiều.

Đinh Hạo định tặng thuốc dẫn tiên được cho Đinh Hành Hạo nhưng gã từ chối ngay. Hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ kiên quyết biểu thị không cần cơ duyên này, Đinh Hạo đành giữ lại hai khối thuốc dẫn tiên được.

Đinh Hành Hạo nói:

- Tiên được có linh chính là thiên địa tạo hóa, nó rơi vào tay ai nhìn như trùng hợp nhưng thật ra là trời đã định. Nếu chúng nó nằm trong tay người nói lên đã thuộc về người, người khác có được cũng không phúc dùng.

Đinh Hành Hạo ngừng một lúc, hỏi:

- Phải rồi, tiếp theo Hạo nhi có ý định gì không?

Đinh Hạo nói kế hoạch quay về Vô Tận đại lục.

Đinh Bất Tứ nhảy cẫng lên nói:

- Mới rồi chúng ta đã bàn xong, chúng ta cũng muốn đi với tiểu Hạo!

Đinh Hành Hạo trừng nhử cái tính nói gió là mưa.

Đinh Hành Hạo gật đầu, nói:

- Cũng tốt, hai người đi chung cho có bạn, nếu có chuyện gì có thể giúp đỡ nhau.

Đinh Bất Tứ hoan hô.

- Thế giới mới xuất hiện là một cơ hội, quyết định nhiều thế lực hưng suy. Ta sẽ đi Vô Tận đại lục một chuyến.

Biểu tình Đinh Hành Hạo nghiêm túc nói:

- Huyết mạch tộc Đinh thị nên thanh tẩy, huyết án mười năm trước đã tới lúc làm rõ.

Lòng Đinh Hạo máy động.

Nghe ý của tam thúc thì dường như muốn giải quyết tất cả tại Vô Tận đại lục, hay là đám người Đinh Đồng, Ngụy Thần Đế sẽ xuất hiện trong Vô Tận đại lục?

Vụ việc hơi lạ.

Trong mắt thế lực các nơi ở Thần Ân đại lục thì Vô Tận đại lục là thế giới hoang vu nghèo nàn, lực lượng triều tịch suy yếu, không có linh khí gì. Nhưng rốt cuộc là cái gì hấp dẫn các thế lực vào Vô Tận đại lục?

Chẳng lẽ là các loại tài nguyên khoáng sản?

Đinh Hạo tin tưởng chắc chắn có nguyên nhân nào đó khiến các đại thế lực Thần Ân đại lục điên cuồng vì Vô Tận đại lục.

1301. Chương 1305: Tại Sao Gặp Phải Sát Thần Thế Này.

Một ngày sau, Đinh Hạo và hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ lên đường.

Cùng lúc đó, Đinh Hành Họa mang theo đám người Ngô Phong phe Đinh Thánh Thán rời khỏi chỗ trú. Bọn họ không đồng hành chung với Đinh Hạo, hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Họ có chuyện quan trọng cần làm. Qua sóng gió Thạch Chủy thành, Đinh Hành Họa đã hoàn toàn xé rách da mặt với Ngụy Thần Đế, gã cần giải quyết việc vặt sạch sẽ tránh cho thuộc hạ cũ bị liên lụy.

Hai bên ước hẹn sau nửa năm sẽ gặp lại gần Ván Kiếm sơn mạch trong Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo thực hiện lời hứa với Nê Bồ Tát, không lộ việc về tiên khí ra tránh cho bị chỉ tôn, quái sư đỉnh cao của siêu thế lực tính được cái gì từ người đám Đinh Hành Họa, Ngô Phong, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ. Chuyện này rất nghiêm trọng, Đinh Hạo không dám mạo hiểm.

Đinh Hạo mang theo Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ quay về chỗ ở tạm thời của mình.

Tạ Giải Ngữ, Nạp Lan Du Hiệp đang chờ Đinh Hạo.

Một ngày trước Đinh Hạo liên lạc với Tạ Giải Ngữ, nàng đã biết chuyện xảy ra trong không gian căn phòng bí mật. Cùng là nữ nhân, Tạ Giải Ngữ đau lòng, yêu thương Nạp Lan Sơ. Lúc hai người ở chung đa phần là linh hồn Nạp Lan Sơ chiếm thân tiên khí, Nạp Lan Du Hiệp thì ngồi trong góc.

Đinh Hạo không che giấu chuyện gì với Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo nói rõ ràng thân phận của mình, giới thiệu hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ.

Tạ Giải Ngữ mỉm cười, gật đầu với Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ xem như chào hỏi. Xưa nay Tạ Giải Ngữ lạnh như băng sương, nàng chỉ dịu dàng như nước với một mình Đinh Hạo, nói gì nghe nấy. Tạ Giải Ngữ nghe bảo hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ là ca ca của Đinh Hạo, gật đầu chào đã là rất nể mặt.

Đinh Bất Tứ nháy mắt với Đinh Hạo, hỏi:

- Ha ha ha ha ha ha! Chắc đây là đệ muội?

Đinh Hạo cười cười, thần nhiên gật đầu.

Tạ Giải Ngữ thấy hết, khóe môi cong lên.

Đinh Hạo nói:

- Có ở lại đây cũng không còn ý nghĩa, chúng ta quay về Hãn Hải sâm lâm, xử lý chuyện trong bộ lạc xong sẽ về sơn môn Ván Kiếm tông bàn bạc, chuẩn bị sẵn sàng tất cả thì xuất phát đi Vô Tận đại lục.

* * *

Một chiếc chiến hạm huyền năng to lớn đáp xuống gần Tuyết Long sơn.

Vô số võ giả mặc áo giáp, cầm binh khí reo hò nhảy xuống chiến hạm, ánh mắt tò mò, nóng rực đánh giá bốn phía. Hắc long huyết kỳ trên cột buồm chính chiến hạm huyền năng bay phấp phới trong gió, cực kỳ nanh tranh.

Một nam nhân vạm vỡ lưng hùm vai gấu hít hà, cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là thế giới mới sao? Đúng là hoang vu, linh khí quá mỏng.

- Tu luyện trong hoàn cảnh này đúng à bi ai, may mà chúng ta chỉ đến cướp bóc, ha ha ha ha ha ha! Ta bắt đầu thấy sốt ruột.

Một nam nhân cao gầy liếm môi, ánh mắt tàn nhẫn.

Mấy ngàn dong binh như nước lũ đen nhảy xuống chiến hạm huyền năng.

Một thế giới hoàn toàn mới mở ra trước mắt các dong binh. Chỗ này như đất hoang mặc người xâm lược, máu mãnh thú trong cơ thể dong binh sôi sục, xúc động phá hư đốt cháy.

Trên chiến hạm, một nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay quát to:

- Mọi người nghe đây, đoàn trưởng có lệnh không được hoạt động riêng, bất cứ ai không có đoàn trưởng cho phép rồi đi mười dặm thì giết không tha!

Một con long chuẩn trắng tinh đứng trên vai nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay, khí thế hùng hổ.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay là quân sự của Huyết Long dong binh đoàn, một kẻ tâm ngoan thủ lạt, thực lực cực kỳ khủng bố.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay nói một câu xong các dong binh im lặng, không dám lớn tiếng ồn ào. Có vẻ nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay có uy vọng rất cao.

Chỉ một người dường như không nghe thấy nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay nói, tự đi ra xa.

Đó là một thanh niên thoát trông khoảng hai mươi tuổi.

Thanh niên mặc áo xanh, mái tóc dài màu đen rậm rạp như thác đổ, thân hình thon dài, ánh mắt phức tạp chất chứa vui sướng nhìn bốn phía, biểu tình quyến luyến.

Thanh niên áo xanh tóc đen lầm bầm:

- Trở lại, rốt cuộc ta đã về . . .

Thanh niên áo xanh tóc đen từng bước một đi tới, hoàn toàn không nghe lọt tai nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay quân sự Huyết Long dong binh đoàn nói.

- Gri!!!

Long chuẩn trắng tinh đậu trên vai nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay nhanh như tia chớp trắng rạch phá hư không.

Có dong binh vui sướng khi người gặp họa nói:

- Tiểu tử này xui rồi.

Đã quen nhìn nhiều dong binh không giữ quy tắc bị long chuẩn trắng tinh có thực lực thánh giai xé nát, nhiều dong binh kinh nghiệm già dặn xem thanh niên áo xanh tóc đen là người chết. Lần này vì xâm nhập thế giới mới Huyết Long dong binh đoàn chiêu mộ khá nhiều người vào, những người này bị xem là vật hy sinh. Đám người mới không nghe điều lệnh, kiêu ngạo bất thuần, nên giải quyết một tên để giết gà dọa khỉ.

Long chuẩn trắng tinh đập cánh, nhìn chằm chằm thanh niên áo xanh tóc đen. Long chuẩn trắng tinh bỗng lao xuống như tia chớp, có tia điện quanh quẩn giữa móng vuốt sắc bén. Hư không bị vuốt nhọn cào méo.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay quân sự Huyết Long dong binh đoàn mặt không biểu tình, mắt lóe tia tàn nhẫn.

Không nghe lời gã thì phải chết, nếu không các dong binh trong Huyết Long dong binh đoàn sẽ lật trời đổ nước.

Phía xa.

Dường như thanh niên áo xanh tóc đen không cảm ứng được long chuẩn trắng tinh đáng sợ tập kích, vẫn từng bước đi tới trước. Bắc Vực đang là đầu xuân nhưng tuyết đọng vẫn rất dày, cho người cảm giác lạnh lẽo.

Vuốt nhọn sắp bầu vai thanh niên áo xanh tóc đen.

Lúc này vai thanh niên áo xanh tóc đen hơi lắc một cái.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang bắn ra.

Long chuẩn trắng tinh thê lương hú:

- Gri!!!

Long chuẩn trắng tinh bị kiếm quang lấy mạng, nó thành máu nổ trung trong không trung, lông chim trắng rơi rụng đầy đất.

Giết ngay, chỉ một kích đã nổ long chuẩn trắng tinh thánh giai.

Các dong binh vui sướng khi người gặp họa chờ xem náo nhiệt cơ mặt cứng ngắc.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay, quân sự của Huyết Long dong binh đoàn đứng trên chiến hạm cũng ngậy người tại chỗ.

Thanh niên này . . . quá mạnh!

Trong phút chốc không ai dám lên tiếng ngăn cản thanh niên áo xanh tóc đen.

Lúc trên đường đi các dong binh trẻ cố ý khiêu khích, khó xử thanh niên áo xanh tóc đen đều toát mồ hôi lạnh, thế mới biết mình đã lướt qua tử thần. Nếu không phải thanh niên áo xanh tóc đen không muốn so đo thì bọn họ đã chết mấy trăm lần.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay, quân sự của Huyết Long dong binh đoàn nheo ánh mắt độc ác lại. Mất đi long chuẩn trắng tinh là đả kích lớn với gã, vì nó là thành phần quan trọng trong sức chiến đấu của nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay. Mất quân sự Huyết Long dong binh đoàn lóe tia sáng lạnh nhưng không ra tay.

1302. Chương 1306: Tại Sao Gặp Phải Sát Thần Thế Này (hạ).

Bởi vì nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay nhìn ra được thực lực của thanh niên áo xanh tóc đen quá mạnh, gã không phải đối thủ, trừ phi đoàn trưởng đích thân ra tay.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay nhìn ra sau, cửa khoang thuyền chỉ huy chiến hạm đóng chặt, đoàn trưởng đáng sợ làm người run rẩy không có biểu thị gì. Quân sự của Huyết Long dong binh đoàn không tin đoàn trưởng đại nhân không thấy chuyện xảy ra, chỉ có một giải thích . . .

Đoàn trưởng cũng không muốn trêu vào thiếu niên áo xanh này.

Nam nhân trung niên mất chốt cụt một tay kinh ngạc thầm nghĩ:

- Rốt cuộc chúng ta đã đưa loại người gì đến Vô Tận đại lục đây?

* * *

Nửa ngày sau thanh niên áo xanh tóc đen đã đứng dưới sơn môn Vãn Kiếm tông.

Thanh niên áo xanh tóc đen đứng lặng bên Tây Kiếm Trì, ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú khó che giấu sự hưng phấn. Nhưng rất nhanh hưng phấn biến thành mờ mịt, vẻ mặt thanh niên áo xanh tóc đen trầm trọng.

Thanh niên áo xanh tóc đen kinh ngạc nói:

- Sao mà . . . Vắng người vậy?

Thanh niên áo xanh tóc đen cảm ứng được trên sơn môn không có nhiều người, khác xa với hình ảnh trong tưởng tượng.

Thanh niên áo xanh tóc đen có linh cảm không may.

- Chẳng lẽ . . .

Thanh niên áo xanh tóc đen lắc người, chớp mắt nhảy tới trước nhanh như thỏ. Vài kiến trúc sụp đổ, tượng đá đứng thẳng dính bụi trần.

Thanh niên áo xanh tóc đen đưa mắt nhìn toàn là cảnh tượng tiêu điều.

- Trống không?

Thanh niên áo xanh tóc đen đứng ngây như phỗng, nỗi lòng thất vọng. Thanh niên áo xanh tóc đen chợt nghĩ đến điều gì, giật mình bay nhanh ra sau núi.

Linh khí chỗ này đầy đủ hơn chút, thanh niên áo xanh tóc đen phát hiện khu rác sau núi hơi khác với trong tưởng tượng. Nhiều kiến trúc, đại điện mới dựng lên, tốt hơn hoàn cảnh mùi hôi thối nồng nặc trước kia nhiều. Mấy cái này là kiến trúc xây dựng sau.

Tuy nhiên các kiến trúc dính đầy bụi, mạng nhện do thời gian lâu không ai ở.

Thanh niên áo xanh tóc đen nhỏ giọng nói:

- Không có nhiều dấu vết chiến đấu, không giống bị xâm nhập nhưng tại sao không có người?

Thanh niên áo xanh tóc đen đi tới trước vách vực sau núi rác.

Thanh niên áo xanh tóc đen đưa mắt nhìn, ngơ ngác.

Vốn nên là địa huyết thâm uyên sâu không thấy đáy, còn nhớ khi đó có nhiều đệ tử Vãn Kiếm tông buộc vào địa huyết thâm uyên gió mạnh rít gào lấy quặng. Bây giờ địa huyết thâm uyên đã biến mất, thay thế là cái hố to, sau núi bị người đào rỗng.

- Sau núi biến mất, không lẽ là bị người Liệt Thiên kiếm tông cướp?

Thanh niên áo xanh tóc đen nhớ đến chuyện cũ, sát ý cháy hừng hực. Lần này thanh niên áo xanh tóc đen trở về tuyệt đối sẽ không tha cho Liệt Thiên kiếm tông.

Nhưng lúc này thanh niên áo xanh tóc đen càng lo lắng an toàn của tông môn hơn.

Khi thanh niên áo xanh tóc đen đi chỗ này xảy ra chuyện gì?

Bỗng mắt thanh niên áo xanh tóc đen lóe tia sáng lạnh.

Sau lưng Liệt Thiên kiếm tông có tiếng gió, ba, bốn người xuất hiện. Bọn họ có thực lực không tầm thường chậm rãi áp sát, không phải người của Vãn Kiếm tông.

Nam nhân trung niên mặt âm trầm uy hiếp nói:

- Bằng hữu, ta thấy ngươi rất lạ mặt, báo tên đi, người của tông môn nào? Tới nơi này làm gì?

Ánh mắt nam nhân trung niên âm độc nhìn thanh niên áo xanh tóc đen.

Thanh niên áo xanh tóc đen tùy ý liếc ba, bốn người, nhìn cái hố to trống rỗng trước mắt.

Thanh niên áo xanh tóc đen nói:

- Các ngươi là ai? Tại sao ở trong nhà ta?

Trong nhà người?

Bốn người ngây ra, chợt hiểu điều gì.

Nam nhân trung niên dẫn đầu mắt lóe tia vui vẻ, nói:

- Người là người của Vãn Kiếm tông?

Thanh niên áo xanh tóc đen rất là nghiêm túc báo tên:

- Phương Thiên Dực Thanh Sam Đông Viện Vãn Kiếm tông.

Đối với thanh niên áo xanh tóc đen thì đây là cái tên có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

- Phương Thiên Dực? Chưa từng nghe nói qua.

Nam nhân cao to râu xồm cười khẩy nói:

- Nhưng nếu ngươi là người của Vãn Kiếm tông thì bso tay chịu trón đi, để lão tử lập công. Ha ha ha ha ha ha! Canh nửa năm rồi cuộc đời đến con cá bé!

Phương Thiên Dực nhíu mày hỏi:

- Các người đang vây bắt đệ tử Vô Tận đại lục?

Nam nhân cao to râu xồm nhe răng cười nói:

- Đúng thì sao? Ha ha ha ha ha ha!

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang bắn ra.

Bốn người thấy trước mắt lạnh lẽo, mắt không thấy đường, kiếm quang rực rỡ đâm vào tòng mắt. Bốn người hoảng hốt vội thụt lùi.

Khi bọn họ lại thấy đường thì ba người nam nhân trung niên dẫn đầu sợ hãi thấy nam nhân cao to râu xồm vẻ mặt tuyệt vọng, thân hình cao to lắc lư, đầu người lằn lông lốc, máu phun ra từ ngực. Nam nhân cao to râu xồm đã thân chết đạo tiêu.

Phương Thiên Dực bình tĩnh nói:

- Vậy chết đi.

Câu kiều căng huỳnh hoang này nếu Phương Thiên Dực nói một giây trước thì ba người nam nhân trung niên khinh thường không để bụng, nhưng bây giờ có sứ uy hiếp như tử thần. Thực lực của nam nhân cao to râu xồm là trung giai Thánh nhân cảnh, là cường giả đỉnh cao trong phạm vi mấy vạn dặm. Thế nhưng nam nhân cao to râu xồm không đỡ được một chiêu của thanh niên áo xanh tóc đen đã bị giết ngay. Ba người nam nhân trung niên thủ lĩnh tự hỏi lòng dù mình mạnh hơn nam nhân cao to râu xồm một chút cũng không đỡ nổi nhất kiếm của thanh niên áo xanh tóc đen.

Nam nhân trung niên hét lên:

- Đi!

Nam nhân trung niên xoay người định bỏ chạy.

Nam nhân trung niên hoảng sợ phát hiện khí thế khủng bố như dãy núi thái cổ đổ ập xuống, mặc cho gã thúc giục huyền khí cỡ nào cũng không bay lên được, thậm chí không thể nhúc nhích một ngón tay.

Đây là lực lượng gì?

Không lẽ là hơi thở chí tôn thần cảnh sao?

Ba cường giả Thánh nhân cảnh phát hiện điều này, sợ hãi mặt trắng bệch, không còn ôm chút lòng may mắn. Bọn họ nhớ đến truyền thuyết về Vấn Kiếm tông, không lẽ Đinh Hạo thật sự chuyển tông môn vào tiên giới? Nếu không thì sao thực lực của thanh niên áo xanh tóc đen khủng bố như vậy?

Phương Thiên Dực đưa lưng hướng nam nhân trung niên, bình tĩnh nói:

- Các người là ai?

Ba người liếc nhau, không lên tiếng.

Phương Thiên Dực mỉm cười, một luồng kiếm quang xẹt qua, lại một cái đầu cường giả Thánh nhân cảnh bị chém. Nếu là kẻ thù của Vấn Kiếm tông thì Phương Thiên Dực ra tay không chút nương tình, kinh nghiệm mấy năm nay làm lòng gã cứng rắn như sắt.

Một cường giả Thánh nhân cảnh vừa kinh vừa giận hét to:

- Người . . . Chúng ta là người của Tinh Xuyên Điện, tuy thực lực của các hạ mạnh nhưng nội tình Tinh Xuyên Điện ta . . .

Vù vù vù vù vù!

Lại một kiếm quang bay qua.

Cường giả Thánh nhân cảnh mới nói một nửa thì cơ thể đã tách làm đôi, thần hồn không thể chạy thoát, hoàn toàn bị giết.

Nam nhân trung niên con sông sợ run cầm cập.

Sao gặp phải sát thần như vậy.

1303. Chương 1307: Không Phải Ta Đang Thương Lượng Với Các Người.

Một nén nhang sau.

- Thì ra đã xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Phương Thiên Dực nghe nam nhân trung niên giải thích xong, lằm bằm tĩnh lại.

Lúc trước khi Liệt Thiên kiếm tông xâm nhập Vãn Kiếm tông thì Phương Thiên Dực gặp kỳ ngộ rồi đi, gã không biết rất nhiều chuyện xảy ra sau này. Vốn Phương Thiên Dực còn lo Liệt Thiên kiếm tông áp lực làm Vãn Kiếm tông bị nguy hiểm diệt môn, không ngờ sau này có nghịch chuyển.

Đình sư huynh không uống là Đình sư huynh!

Một hơi tiêu diệt Liệt Thiên kiếm tông lại còn chuyển nguyên Vãn Kiếm tông đi tiên giới.

Khóe môi Phương Thiên Dực cong lên, nghĩ đến ngày tháng vui vẻ của quá khứ. Các sư huynh đệ cùng tu luyện, đơn thuần mà tươi sáng. Nhưng hôm nay tất cả mất tích, tiên giới trong truyền thuyết ở đâu?

Phương Thiên Dực muốn tìm đám người Đình Hạo nhưng trong phút chốc không biết làm sao kiếm.

Rất nhanh Phương Thiên Dực có quyết định, sức chiến đấu

- Mặc kệ thế nào thì sơn môn Vãn Kiếm tông không thể suy đồi như vậy. Nếu lúc đám người Đình sư huynh rời đi có nói một ngày kia sẽ lại giáng xuống thì cứ chờ bọn họ tại đây.

Mỗi thù năm xưa Tình Xuyên Điện, các đại tông môn khác ức hiếp Vãn Kiếm tông không thể bỏ qua như vậy.

Mấy năm nay Tình Xuyên Điện ra lệnh cho người canh giữ sơn môn Vãn Kiếm tông rõ ràng là chưa chết tâm, Tình Xuyên Điện cho rằng Vãn Kiếm tông không có ai sao?

Nghĩ đến đây thần thức Phương Thiên Dực như thủy triều khuếch tán rộng ra.

Tất cả khu vực trong sơn môn Vãn Kiếm tông nằm trong thần thức Phương Thiên Dực bao phủ.

Phương Thiên Dực chậm rãi xoay người đi đến trung tâm sơn môn Vãn Kiếm tông.

Nam nhân trung niên sắc mặt âm trầm không dám nhúc nhích, mãi khi Phương Thiên Dực biến mất ở phía xa mới thở phào. Nam nhân trung niên phải nhanh chóng báo cáo việc này, khi đó cao thủ Tình Xuyên Điện sẽ giáng xuống. Thanh niên áo xanh tóc đen hồi tung tích đám người Đình Hạo nói lên bản thân không biết chuyện, nhưng Vãn Kiếm tông có cao thủ khủng bố như vậy cũng làm người đau đầu, Tình Xuyên Điện cần nhanh chóng có kế hoạch chuẩn bị.

Nam nhân trung niên nghĩ đến đây lắc người biến thành luồng sáng bắn lên cao.

Nhưng ngay lúc đó . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang rực rỡ từ phía xa bắn tới.

Nam nhân trung niên hoảng hốt, muốn tránh né như không kịp. Nam nhân trung niên bị kiếm quang bắn trúng, nổ tung thành các vệt máu.

Trung tâm tông môn Vãn Kiếm tông.

Phương Thiên Dực nhìn kiến trúc sụp đổ, các góc giăng đầy mạng nhện. Lòng Phương Thiên Dực máy động, lực lượng huyền khí như bão tố rít gào quét đất cát mạng nhện đi, các giọt nước từ trên trời giáng xuống tẩy rửa bụi bặm khắp Vãn Kiếm tông.

Phương Thiên Dực mở miệng nói:

- Mọi người nghe đây, cho các người mười giây rút khỏi sơn môn Vãn Kiếm tông ta!

Thanh âm không lớn nhưng ầm ầm như sấm, liên miên bất tận khuếch tán bốn phương tám hướng, lan khắp các góc. Thanh âm lọt vào tai vài người như tiếng chuông diếc tai, thần hồn kích động, hoa mắt ù tai.

- Là ai?

- Lực lượng thể này . . .

- Đám người Đinh Hạo đã trở về?

Trong một số kiến trúc sơn môn Vãn Kiếm tông có người đang bế quan tu luyện đều bị chấn động. Cảm nhận lực lượng khủng bố lan tràn khắp sơn môn Vãn Kiếm tông, không ai dám lơ là.

Bọn họ là cường giả đến từ các góc Vô Tận đại lục, bởi vì sau núi Vãn Kiếm tông không ngừng trào ra long khí màu tím, linh khí sung túc nên bọn họ cố ý ẩn cư trong sơn môn tu luyện, tương đương với cư chiếm thức sào. Dù sao người Vãn Kiếm tông đã từ bỏ chỗ này, chỉ là một sơn môn trống rỗng.

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều người xem Vãn Kiếm sơn mạch là chỗ ở của mình.

Phương Thiên Dực đột nhiên bùng nổ khiến bọn họ giật mình.

Rất nhanh có mấy trăm bóng người bay lên trên sơn môn Vãn Kiếm tông, nghi ngờ nhìn hướng phát ra thanh âm.

Có người quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Phương Thiên Dực ngẩng đầu nhìn đám cường giả đó. Nếu là quá khứ, cường giả như vậy là đối tượng Phương Thiên Dực tôn sùng, không có sức mạnh chống lại. Tuy nhiên một trong số các cường giả này bước ra đủ làm nguyên Vãn Kiếm tông gặp đại địch.

Nhưng bây giờ . . .

- Nơi này không phải chỗ các người tu luyện, mau đi đi.

Phương Thiên Dực không có nhiều địch ý với đám người này, nói:

- Ta là đệ tử của Vãn Kiếm tông, từ nay sơn môn này nếu không phải đệ tử Vãn Kiếm tông thì không được vào!

Đệ tử của Vãn Kiếm tông?

Nhiều người nghi ngờ, không lẽ Đinh Hạo trở về?

Nhưng trông không giống, tuy cùng mặc áo xanh ngó khuôn mặt khác hẳn. Năm xưa Đinh Hạo uy chấn Bắc Vực, nhiều người từng gặp mặt hắn. Đặc biệt là Đinh Hạo bố võ thiên hạ, nhiều thế lực, võ giả tăng dưới chót thờ phụng tranh tượng của hắn, mặt mày khác với thanh niên áo xanh tóc đen.

Một lão nhân mũi ưng nói:

- Chúng ta chỉ tu luyện tại đây, không phá hoại kiến trúc sơn môn.

- Nếu nguyên tông môn Vãn Kiếm tông quay về thì chúng ta tự nhiên rời đi, nhưng các hạ chỉ có một mình sao có thể chiếm chỗ lớn như vậy? Tại sao muốn đuổi chúng ta đi?

Một nam nhân trung niên râu dài biểu tình gian xảo nói:

- Đúng vậy. Huống chi các hạ nói mình là đệ tử của Văn Kiếm tông nhưng nói suông không bằng chứng, lấy chứng cứ ra rồi tính.

Phương Thiên Dực đứng dưới đất nhìn lên, ánh mắt như hai luồng kiếm quang bắn xuyên hư không.

Hai cường giả lúc trước nói chuyện cảm giác kiếm khí sắc bén vô cùng bắn tới, vội biến sắc mặt. Hai cường giả chưa kịp phản ứng đã bị hai đồng mang đánh bay, hộc bãi máu, chớp mắt bị thương nặng.

Mấy người khác hút ngụm khí lạnh.

Trời à, lực lượng khủng khiếp gì vậy? Chỉ nhìn một cái đã làm cường giả Thánh nhân cảnh hộc máu, trọng thương. Quá . . . quá khủng bố.

- Có vẻ các ngươi không hiểu rõ tình trạng, ta không phải đang thương lượng với các ngươi mà là mệnh lệnh.

Phương Thiên Dực lạnh nhạt nói:

- Nếu không đi thì chết.

Lão nhân mũi ưng mặt trắng bệch, xoay người đi ngay:

- Đi!

Lão nhân mặc trường bào màu đen, mũi ưng sợ muốn chết. Có lẽ thanh niên áo xanh tóc đen đã đến thần cảnh, nếu muốn giết lão nhân mũi ưng thì dễ như bóp chết con kiến. Nếu lão nhân mũi ưng không biết sống chết ở lại thì đúng là muốn tự tử.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Bóng người chớp lóe, thoáng chốc các cường giả trên bầu trời nhanh chóng bỏ chạy.

Bọn họ ở đây là để tu luyện chứ không phải tìm chết, gặp cường giả cảnh giới như vậy nên đi là hơn. Nhiều người dự đoán sơn môn Văn Kiếm tông bình tĩnh mấy năm qua sẽ lại trở thành vùng đất thị phi, vòng xoáy lớn khuấy động Tuyết Châu thậm chí là Bắc Vực.

Phương Thiên Dực nhìn đám cường giả rời đi, gã đứng yên tại chỗ.

Sơn môn to lớn trống rỗng không còn lại.

Phương Thiên Dực hoang mang không biết làm gì.

Phương Thiên Dực trải qua nhiều cực khổ quay về là để đoàn tụ cùng người nhà, bằng hữu ngày xưa. Phương Thiên Dực không ngờ bọn họ đã đi, trên thế giới này chỉ còn một mình gã, cô độc và đơn cô vẫn tràn ngập trong lòng.

1304. Chương 1308: Giết Chóc Buông Xuống.

Phương Thiên Dực đứng yên nửa ngày rồi quay về khu vực đệ tử ký danh trong sơn môn.

Phương Thiên Dực trở về sân nhỏ đơn sơ từng ở lúc là đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện, quay về phòng nhỏ, giường đá quen thuộc. Phương Thiên Dực nằm trên giường, nhắm mắt ngủ.

Với tu luyện hiện tại của Phương Thiên Dực dù một năm không ngủ nghỉ cũng không sao, nhưng lúc này gã nhanh chóng thiếp ngủ.

Trong cơn mơ, chân mày nhíu chặt giãn ra, Phương Thiên Dực nở nụ cười như con nít, đây là giấc ngủ yên bình nhất trong mấy năm qua.

Khi Phương Thiên Dực mở mắt thì đã là buổi sáng hôm sau.

Phương Thiên Dực thói quen đi ra sân mức nước lạnh từ giếng lên, rửa mặt súc miệng như đệ tử ký danh. Phương Thiên Dực đến diễn võ trường ngày xưa, tu luyện trong ánh mặt trời.

Hoàn thành bài tập mỗi ngày xong Phương Thiên Dực sửa chữa các loại trận pháp minh văn trên sơn môn.

Tuy Phương Thiên Dực không phải Hoa Ma Kiếmminh văn đỉnh cao nhưng với thực lực cảnh giới hiện giờ của gã tu sửa lại trận pháp sơn môn cơ sở không khó. Phương Thiên Dực rất nghiêm túc sả từ khu vực mép sơn môn, điều chỉnh nhiệt độ, khí hậu, tang cường phòng ngự.

Làm xong tất cả Phương Thiên Dực lại sửa sang cây cối, hoa cỏ trong sơn môn.

Lúc làm việc Phương Thiên Dực không phát ra lực lượng thần cảnh, gã như người thường chậm rãi làm từng chút một. Phương Thiên Dực phải ỉnh việc làm, nếu không thì gã không biết trong thời gian chờ đám người Đinh Hạo trở về mình có bị diên không.

Cùng lúc đó, Tuyết Châu bắt đầu lan trnà tin tức.

Vấn Kiếm tông có người từ tiên giới trở lại, Vấn Kiếm tông lại giảng xuống Tuyết Châu.

Các cường giả sợ chạy vắt giò lên cổ rải rác tin tức, Tuyết Châu bình tĩnh mấy năm sôi trào. Tin tức như ôn dịch lan khắp Tuyết Châu.

Các đại tông môn Tuyết Châu ngày xưa bây giờ đã thay đổi cách cục.

Ven kính hồ có nhiều thế lực tập hợp người.

Vì Vấn Kiếm tông từng khuấy động phong vân cộng với tình khoáng tím, long khí thúc giục, Tuyết Châu vốn xa xôi, hẻo lánh trong Bắc Vực giờ đã rất phồn hoa. Mấy thế lực tông môn nổi tiếng nhất Bắc Vực đều đặt chi nhánh tại đây.

Tin tức nổi lên, các phương chấn động.

Trưởng lão Tình Xuyên Điện cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Rốt cuộc có người Vấn Kiếm tông xuất hiện? Đám rùa rút đầu không núp nữa?

Nhưng thật ra trong lòng trưởng lão Tình Xuyên Điện rất bất an.

Đáp án sắp vén lên, người Vấn Kiếm tông thật sự đã đi tiên giới hết sao?

Tông chủ Trảm Nhật thành Dao Khuynh Thành hưng phấn:

- Lần này vui rồi đây.

Chờ đợi bao nhiêu năm rốt cuộc đến ngày hôm nay, lực lượng mạnh nhất Tuyết Châu lại sắp bùng nổ sao?

Mấy năm nay thế lực dân bản xứ Tuyết Châu bị đè ép thê thảm, đại môn phái cũ cơ bản hữu danh vô thực, kéo dài hơi tàn dưới lực lượng từ ngoài đè ép. Liên minh trận doanh Vấn Kiếm tông từng hiển hách một thời đã tan rã, nếu không có Huyền Thương Thần Cung trấn áp, các đại thế lực từ bên ngoài đến không dám can rở thì không chừng đã chẳng có tông môn Trảm Nhật thành, Minh Tâm tông, Vô Niệm phái vân vân.

Mấy năm nay các minh hữu của Vấn Kiếm tông ngày càng tuột dốc.

Từng là huy hoàng võ đạo Tuyết Châu giờ như mặt trời sắp lặn, sắp bị bóng tối cắn nuốt, đây là hình ảnh không võ giả Tuyết Châu nào muốn thấy.

Tất cả chỉ vì võ đạo Tuyết Châu thiếu một cột trụ.

Từ khi đám người Đinh Hạo rời đi, huyết khí, khí khái của võ giả Tuyết Châu cũng mất sạch, không ai có thể đứng ra đối kháng đám người bên ngoài hùng hổ xâm nhập. Đây không chỉ vì không đủ thực lực mà còn bởi thiếu thốn khí phách.

Bây giờ Vấn Kiếm tông từng là linh hồn võ đạo sắp trở về sao?

Đạo Khuynh Thành vững tin rằng chỉ cần Vắn Kiếm tông giảng xuống thì sẽ dấy lên sóng gió nguyên Bắc Vực, Vô Tận đại lục. Ngày võ đạo Tuyết Châu nổi lên sắp đến.

Trong một tiểu lâu suy đồi, Thiên Phong Ma Nữ Hạ Nghê Thường khẽ thở dài:

- Hy vọng Vắn Kiếm tông trở về sẽ ngăn được thánh chiến nhân tộc kéo dài mãi.

Trong chỗ trú của Vô Niệm phái, một tăng nhân chân mày trắng, khuôn mặt bị khổ mở mắt ra, trầm ngâm nói:

- Ngã phạt từ bi, Đinh Hạo sắp trở về rồi? Hãy mau truyền tin về Tây Mạc Đại Lôi Âm Tự báo cho Diệu Âm Phật Chủ biết.

Vắn Kiếm tông đã từng để lại nhiều thần toại trong võ đạo Tuyết Châu.

Ba chữ Vắn Kiếm tông có ma lực.

Nhắc đến Vắn Kiếm tông là nhiều người dân Tuyết Châu dâng lên niềm hy vọng, những người từ ngoài đến sẽ run rẩy.

Tin tức lan nhanh như mọc cánh.

Nhiều thế lực, cường giả chạy ngay đến sơn môn Vắn Kiếm tông muốn xác nhận tin tức thật hay giả. Kết quả bọn họ không thấy Vắn Kiếm sơn mạch từ vắng lặng đến náo nhiệt, không cảm nhận được khí thế cường đại bao nhiêu. Tuy nhiên trận pháp thủ hộ sơn môn Vắn Kiếm tông thật sự hồi phục.

Nhưng trận pháp hồi phục không nói lên được điều gì, nhiều người không xem hiểu được.

Một trưởng lão Tình Xuyên Điện lạnh lùng cười:

- Chỉ là trận pháp hộ sơn hồi phục chút ít.

- Sau khi trận pháp hồi phục không như cái lúc trước Đinh Hạo bày ra, không cường đại bao nhiêu. Ha ha ha ha ha! Theo ta thấy là có người làm bộ làm tịch.

Tuy nói vậy nhưng trưởng lão Tình Xuyên Điện không dám xông vào nhìn thử.

Bởi vì lúc trước ba cường giả Thánh nhân cảnh Tình Xuyên Điện chốt đóng trong sơn môn Vắn Kiếm tông không truyền ra tin tức gì, đã biến mất, có thể bị giết rồi. Lặng lẽ giết chết ba cường giả Thánh nhân cảnh có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, loại này lực lượng đã không thể khinh thường.

Các phương thế lực, cường giả đứng trong không trung từ trên cao nhìn xuống sơn môn Vắn Kiếm tông.

Nhưng sau khi trận pháp hồi phục có một tầng sương trắng mờ nhạt bảo vệ, thị lực không thể nhìn xuyên qua, không thấy rõ cảnh tượng bên trong. Điều duy nhất xác định là trong sơn môn Vắn Kiếm tông không có nhiều người.

Bỗng nhiên trên bầu trời dâng lên lực lượng cường đại, là hơi thở của chí tôn cảnh giới thần cảnh.

Nhiều người giật mình vội lùi sang bên.

Sương đỏ hùng dũng như máu chảy trên bầu trời, rất chói mắt, ẩn chứa mùi thơm đặc biệt to cỡ mấy dặm, phủ lên nửa bầu trời. Đoàn sương đỏ đến bên trên sơn môn Vắn Kiếm tông.

Có người kinh thán:

- Là chí tôn mới của Huyền Sương Thần Cung!

Mấy năm trước có tin Bắc vực Huyền Sương Chiến thần thông qua tiên đạo môn ở Siêu Thiên Nhai đi vào tiên giới thì chí tôn mới của nhân loại Bắc Vực thay thế Bắc vực Huyền Sương Chiến thần. Chí tôn mới thủ đoạn thâm sát nhố tận gốc thế lực nào dám can đảm khiêu khích Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung, gió thu lá rụng đánh bại mấy trăm cường giả mới nổi, uy danh hiển hách nâng cao uy vọng Huyền Sương Thần Cung lên một tầm mới.

Chí tôn nhân loại mới cai quản Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung càng hùng hổ, thủ đoạn sắc bén, đáng sợ hơn thời Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Tuy nhiên mỗi lần chí tôn nhân loại mới xuất hiện sẽ ẩn trong sương mù đỏ, không thấy mặt thật. Chí tôn nhân loại mới thủ đoạn vô cùng sắc bén, khó nắm bắt suy nghĩ, ai gặp cũng sợ.

1305. Chương 1309: Giết Chóc Buông Xuống (hạ).

- Vị này cũng bị kinh động?

Rất nhiều người hoảng hốt nhận ra bất giác Văn Kiếm tông, tiểu tông môn cũ của Bắc Vực đã có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Chỉ một tin tức tuyên ra đã kinh động chí tôn nhân loại Bắc Vực hiện giờ.

Nhiều người hưng phấn.

Có lẽ chí tôn nhân loại mới sẽ vén đáp án, nhìn rõ biến đổi trong sơn môn Văn Kiếm tông?

Làm mọi người bất ngờ là sương đỏ rất nhanh bay đi, chí tôn nhân loại mới của Bắc Vực không có biểu thị gì, chỉ ngừng lại trên Văn Kiếm tông vài giây rồi đi.

Có chuyện gì?

Không lẽ tin đồn lúc trước là đồn bậy?

Hay tồn tại trong sơn môn Văn Kiếm tông không phải Đinh Hạo?

Nhiều người suy nghĩ lung tung.

Một cường giả Tình Xuyên Điện xin ý kiến với trưởng lão:

- Ta đi xem thử.

Cường giả Tình Xuyên Điện biến thành luồng sáng lao xuống, toàn thân dâng trào lực lượng. Áo giáp bảo khí màu đen đỉnh giai lóe ánh sáng, phòng ngự tăng lên đến đỉnh cao. Cường giả Tình Xuyên Điện như thần phạt trời giáng sấm đùng vào đại trận.

Mọi người trợn to mắt nhìn.

Cường giả Thánh nhân cảnh Tình Xuyên Điện sấm đùng vào đại trận thì lúc này một luồng kiếm quang trắng rực rỡ từ sơn môn bắn lên cao. Kiếm quang xé áo giáp bảo khí màu đen nhẹ nhàng như dao bén cắt đứt hủ, cường giả Thánh nhân cảnh Tình Xuyên Điện không kịp hét lên đã thành bãi máu, thần hồn đều diệt.

Rất nhiều đôi mắt trợn tròn.

Kiếm khí này có thể nói là vô địch, ẩn chứa lực lượng không thể đánh lại. Nhiều người nghĩ ngay đến Đinh Hạo từng dùng đao kiếm uy chấn Bắc Vực, lực lượng kiếm ý khiến người teo tim.

Đinh Hạo thật sự trở về rồi sao?

Trưởng lão Tình Xuyên Điện biến sắc mặt nói:

- Đi!

Trưởng lão Tình Xuyên Điện mang theo mấy chục cao thủ thuộc hạ xoay người bỏ chạy, một kiếm này đã hù gã teo tim.

Một thanh âm lạnh nhạt phát ra từ sơn môn Văn Kiếm tông:

- Thì ra là người Tình Xuyên Điện, đến rồi mà muốn đi sao?

Cùng với thanh âm là một luồng sáng trắng.

Luồng sáng trắng sắc bén không gì sánh được, giống như dải ngân hà lướt qua hư không, đến sau mà tới trước đuổi theo đám người trưởng lão Tình Xuyên Điện. Chỉ giây lát mấy chục cường giả tinh nhuệ và trưởng lão Tình Xuyên Điện đã máu nhuộm không trung, thịt nát, xương vụn rơi xuống.

Ánh sáng trắng quay một vòng trong không trung lại trở về.

Không ai thấy rõ ánh sáng trắng đó là cái gì, đã không quan trọng.

Bởi vì loại lực lượng này vượt qua sự tưởng tượng của nhiều người. Trưởng lão Tình Xuyên Điện là cường giả đỉnh Thánh nhân cảnh, mấy chục cao thủ Tình Xuyên Điện đều ở cảnh giới Thánh nhân. Lực lượng như vậy đủ càn quét một nửa Bắc Vực nhưng chớp mắt đã bị giết.

Tình cảnh này không phải chiến đấu, đó là đồ sát.

Đồ sát cường giả Thánh nhân cảnh.

Đây là cơn ác mộng hoang đường, nhưng nó chân thật diễn ra trước mắt nhiều người.

Người trong sơn môn là ai đã không còn quan trọng, chủ yếu là người đó có lực lượng vượt xa Đỉnh Hạo, khi ra tay thì mạnh mẽ, sắc bén như hắc. Nhiều thế lực, cường giả bụng dạ xấu xa sợ đến hồn phi phách tán, xoay người bỏ trốn.

- A? Đám ruồi bọ lén lút núp trong không trung chắc là người của Âm Hương Thiên Phong?

Thanh âm kia lại vang lên:

- Có nghe nói sự tích quang huy của các người, hôm nay ta lấy chút tiền lời.

Lực lượng vô hình lấy sơn môn Vãn Kiếm tông làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng.

Nơi lực lượng kỳ dị đi qua hư không gợn sóng, ba người mặc áo trắng bó sát, đội mặt nạ trắng vốn núp trong hư vô bị buộc hiện hình. Bọn họ ẩn giấu rất tốt, thuật ẩn độn vô cùng ịn nhưng bỗng nhiên bị bắt lấy.

Chính là ba thích khách thánh vương của Âm Hương Thiên Phong.

Ba thích khách thánh vương của Âm Hương Thiên Phong liếc nhau, thấy sợ hãi trong mắt đối phương. Người ba thích khách thánh vương của Âm Hương Thiên Phong lóe ánh sáng bạc, như cá chạch trơn trượt lại nhập vào hư không bỏ chạy.

Âm Hương Thiên Phong là tông môn ám sát tiếng xấu lẫy lừng trong Bắc Vực, đại thuật ẩn giấu, sát sinh cực kỳ khủng bố. Năm xưa Âm Hương Thiên Phong từng ra tay đối phó Vãn Kiếm tông. Cường giả Âm Hương Thiên Phong như hồn ma đi trong hư vô, xuất quỷ nhập thần, người khác khó thể bắt giữ tung tích.

Trên Vô Tận đại lục có một câu nói thế này: Một khi người gặp sát thánh của Âm Hương Thiên Phong nghĩa là người đã chết.

Sát thánh Âm Hương Thiên Phong mà muốn trốn thì cường giả có thực lực cao hơn gấp mấy lần cũng không thể ngăn cản.

Nhưng trong khoảnh khắc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Tiếng kiếm rít vang lên.

Ánh sáng bạc bay ra từ sơn môn, tốc độ siêu nhanh. Mọi người chưa kịp phản ứng thì ánh sáng rực rỡ chợt lóe sau đó quay về sơn môn.

Ba thích khách sát thánh của Âm Hương Thiên Phong đã dung nhập nửa người vào hư không, nửa khác giữ nguyên tại chỗ như hóa đá.

Bỗng có tiếng xèo xèo, máu phun ra. Thánh thể ba thích khách sát thánh của Âm Hương Thiên Phong tách làm hai rơi xuống, thân hồn đều diệt.

Lại có ba người chết!

Người trong sơn môn Vắn Kiếm tông là ai mà khủng bố đến thế? Sát thánh Âm Hương Thiên Phong lọt vào tay người đó không bằng cả gà con, tùy tiện bị giết. Âm hương độn thuật xuất quỷ nhập thần cũng không thể lừa cảm giác của người đó.

- Trong sơn môn có một vị tiền bối thần cảnh.

Đao Khuynh Thành xuất hiện ở chân trời phía xa, trông thấy hình ảnh này thì ra phán đoán.

Nhưng Đao Khuynh Thành không dám chắc người đó có phải là Đinh Hạo hay không.

Trải qua nhiều năm mưa gió, Đao Khuynh Thành không còn là thằng nhóc năm nào. Đao Khuynh Thành cẩn thận rất nhiều, không định vào sơn môn Vắn Kiếm tông bởi vì tình huống rất quái dị, trông không giống Đinh Hạo quay về. Phong cách người trong sơn môn Vắn Kiếm tông hành động không như Đinh Hạo, có lẽ là ai giả mạo Vắn Kiếm tông muốn gây sóng gió.

Vô Tận đại lục bây giờ đã rối loạn.

Dù thánh chiến giữa nhân tộc chưa hoàn toàn bùng nổ nhưng vô cùng căng thẳng, thường có chiến đấu. Tình huống Bắc Vực đỡ hơn chút, đồn rằng Trung Thổ Thần Châu, Đông Cương, Tây Mạc, Nam Vực đã biến thành chiến trường Tu La.

Thỉnh thoảng có người bày cục, có người sát sinh, có người xưng vương, có người thua trắng.

Thế cục quỷ quyệt làm người không hiểu nổi, đủ thứ chuyện kỳ lạ xảy ra.

Trong lúc nhiều người không hiểu nổi tình hình sơn môn Vắn Kiếm tông thì có vài luồng sáng từ xa lao nhanh tới, đi đến chỗ này là cường giả truyền tin của các đại thế lực.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Tim Đao Khuynh Thành đập nhanh, có dự cảm không may.

Cùng lúc đó, một chuỗi tiếng nổ ầm ầm vang lên. Phía Kính hồ xa xăm bắn lên hàng loạt tín hiệu cảnh báo lên ấy vạn thước, cách xa vẫn thấy rõ.

Đó là tín hiệu cảnh cáo nguy cấp.

- Có chuyện gì? Bỗng nhiên các đại tông môn ở Kính hồ bắn cảnh cáo . . .

Đao Khuynh Thành biến sắc mặt nói:

- Kính hồ gặp công kích đáng sợ, không lẽ yêu tộc tấn công?

Lúc này một ánh đao bay tới.

Đao Khuynh Thành giơ tay lên, đao quang rơi vào lòng bàn tay gã biến thành ký hiệu ánh sáng ẩn chứa tin tức nhập vào đầu óc.

- Thế lực bí ẩn bất ngờ đánh vào Kính hồ?

Đao Khuynh Thành ngây ngẩn.

1306. Chương 1310: Tuyệt Châu Là Của Ta.

Quang phù truyền tin không phải yêu tộc xé rách minh ước khai chiến mà có thế lực cường đại bỗng nhiên xuất hiện tập kích Kính hồ, giết chóc tàn bạo. Nhóm người cưỡi chiến hạm màu đen đột nhiên giáng xuống, thực lực cực kỳ khủng bố, bộ dáng như giặc cướp.

- Giết!

- Ha ha ha ha ha ha! Giết sạch hết đi!

- Cho đám con kiến nhỏ bé này run rẩy dưới lòng bàn chân chúng ta, lấy tất cả thứ chúng ta muốn. Mặc kệ chúng có chống cự hoặc không, giết sạch!

Các dong binh đến từ Thần Ân đại lục như ác ma mất lý trí, sau khi bọn họ phát hiện Kính hồ liền công kích điên cuồng. Thánh địa võ đạo Tuyết Châu không chút đề phòng, phong cảnh như tranh thoáng chốc tràn ngập khói thuốc súng. Các tiếng gào khóc, gầm rống vang lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Cảm giác này quá đã!

Một dong binh cao to như gấu liền tục chém gục mấy người giúp việc cửa hàng kinh hoàng chạy ngang qua, giữa đầu hủ dãi.

Một nữ hài tử ba, bốn tuổi gào khóc:

- Mẫu thân . . .

Trên khuôn mặt phấn điêu ngọc mài đầy nước mắt, bộ váy xinh đẹp dính máu. Nữ hài tử bất lực đứng bên cạnh nhà sập, gần đó là mẫu thân của nữ hài tử bị cột đá đè, đã sớm chết. Nữ nhân đáng thương chỉ kịp đẩy nữ nhi ra, từ phần ngực trở xuống bị đập nát, đã chết.

Lửa đốt cháy.

Cách gần đó, một võ giả bảo vệ mẫu thân tóc bạc xông ra ngoài đường nhưng rất nhanh bị một đám dong binh chặn lại. Chiến đấu diễn ra, võ giả chết không nhắm mắt, mẫu thân già tóc bạc thì bị chặt đầu treo trên mũi thương.

Tiếng nữ võ giả hét chói tai thê lương chửi rủa, bị giam cầm lực lượng không thể nhúc nhích. Quần áo bị lột sạch, cơ thể trắng nõn lồ lộ trong không khí, một dong binh to như gấu đè người nàng mấp máy. Đám dong binh thô lỗ đứng vây quanh, chúng cười to, thúc giục tên kia mau làm xong.

Nơi xa hơn, mấy chục võ giả trẻ bị chặn lại, liều mạng chiến đấu nhưng không có đường sống, chớp mắt các sự sống trẻ trung bị băm vụn.

- Là ai? Các người rút cuộc là ai?

- Không, đừng giết ta!

- Sư huynh mau chạy đi!

- Sư phụ hãy cứu ta!

- Súc sinh, các người là đồ súc sinh!

Đủ loại gào thét thê thảm, tiếng nguyên rửa vang lên ven Kính hồ đẹp như tranh. Thánh địa võ đạo ngày xưa bây giờ biến thành địa ngục.

Chiến hạm lớn treo cờ rồng đen lơ lửng trên bầu trời.

Đầu chiến hạm phun ra nuốt vào ánh sáng đen, huyền ảnh cự pháo mỗi khi nạp xong năng lượng sẽ bắn ra luồng sáng đen oanh tạc kiến trúc bên dưới Kính hồ. Mỗi lần oanh kích sẽ có mảng lớn đất sụp đổ, kiến trúc ngã, khói thuốc súng và lửa bốc cháy lên cao. Kính hồ xinh đẹp biến thành địa ngục máu và lửa.

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn đứng trên mép thuyền, mắt lóe tia sáng lạnh lùng. Nam nhân trung niên mắt chột cụt một tay thả thần thức ra quan sát bên dưới, hề cảm giác kiến trúc nào có cường giả bản xé quản sự Huyết Long dong binh đoàn ẩn nấp là sẽ điều khiển chiến hạm oanh kích.

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn nhìn bên dưới khói lửa bắn lên cao, lòng gã cực kỳ hưng phấn.

Cảm giác đồ sát thoa thích này khiến người say mê.

Kính hồ là thánh địa võ đạo Tuyết Châu, trừ tông môn Tuyết Châu ra mấy trăm năm nay có khá nhiều tông môn châu ngoài phái người đến trú đóng. Trong Kính hồ có chi nhánh các siêu tông môn như Tình Xuyên Điện, Diệt Tuyết Kiếm tông.

Ngoài ra còn có Huyền Thương Thần Vệ của Bắc Vực Huyền Thương Thần Cung.

Khi gặp tập kích đột ngột, các đại tông môn hỗn loạn một lúc sau phản ứng lại, hùng hổ phản kích. Trong tiếng xé gió, từng luồng sáng chớp lóe. Có cường giả phóng lên cao công kích chiến hạm to đen.

- Là ai dám tập kích Kính hồ?

- Đồ không biết sống chết, dám tập kích Diệt Tuyệt Kiếm tông ta!

- Giặc cỏ từ đâu ra, dám vào đây đánh cướp, đốt giết, làm thịt bọn chúng!

Các chỗ đại tông môn bị công kích phát ra tiếng gầm giận dữ, như cự thú mãnh long bị kích thích. Có một vài cường giả Thánh nhân cảnh đại tông môn ra tay, tức giận phản kích.

Mắt quân sự Huyết Long dong binh đoàn lóe tia kỳ lạ.

Quân sự Huyết Long dong binh đoàn tướng cỡ nhỏ xíu như nông thôn này chỉ là ổ chuột, gã không ngờ có cao thủ Thánh nhân cảnh. Nam nhân trung niên mắt chột cụt một tay lạnh lùng vẫy tay, chiến hạm bắn ra mấy chục ánh sáng. Cường giả dong binh cùng cảnh giới Thánh nhân cảnh đón đánh.

Chỉ có một phần Huyết Long dong binh đoàn đến Kính hồ nhưng được bốn mươi cường giả Thánh nhân cảnh tọa trấn. Huyết Long dong binh đoàn dù gì là dong binh đoàn cỡ lớn xếp hai mươi hàng đầu ở đại lục phương đông Thần Ân đại lục, nếu không thì đã chẳng giành được danh ngạch nhóm đầu tiên vào thế giới sau vực môn mới khổng lồ.

Chớp mắt cường giả Thánh nhân cảnh hai bên đối đầu.

Trong không trung sôi trào lực lượng khủng bố, bầu trời sắp bị đánh nát.

May mắn cường giả thánh nhân cảnh Huyết Long dong binh đoàn không muốn phá hỏng kiến trúc bên dưới nên thu lại hơi thở, tránh cho hao tổn tài vật cướp bóc. Nếu không thì trình độ chiến đấu cỡ này không đến một nén nhang là ven Kính hồ biến thành sa mạc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Máu phun ra.

Một cường giả thánh nhân cảnh Tinh Xuyên Điện hét thảm, bị bốn đối thủ cùng cảnh giới vây công giết chết.

Một trưởng lão ngoại môn Diệt Tuyệt Kiếm tông giật mình kêu lên:

- Sao có nhiều cường giả như vậy?

Những kẻ thù đột nhiên xuất hiện quá cường đại, vượt qua sức tưởng tượng.

Trưởng lão ngoại môn Diệt Tuyệt Kiếm tông hét to:

- Các người là ai? Ta là trưởng lão Diệt Tuyệt Kiếm tông, các người . . .

Trưởng lão ngoại môn Diệt Tuyệt Kiếm tông chưa nói xong đã có tia chớp chợt lóe tập kích từ sau lưng, thoáng chốc đánh nát gã, chết không có chỗ chôn.

Có cường giả thánh nhân cảnh Tuyết Châu kinh kêu:

- Không đúng, mau rời khỏi đây!

Cường giả thánh nhân cảnh Tuyết Châu biến thành luồng sáng chạy trốn, gã đã nhìn ra kẻ thù cường đại vượt sức tưởng tượng. Với lực lượng của các đại tông môn nhân tộc ven Kính hồ hợp sức lại cũng không có cơ hội thắng.

Nhưng cường giả thánh nhân cảnh Tuyết Châu đó không chạy thoát, bị ba dong binh cường giả thánh nhân cảnh của Huyết Long dong binh đoàn cản đường, giết trong không trung.

Những dong binh cường giả thánh nhân cảnh là tinh nhuệ, cỗ máy giết người, lực lượng trụ cột của Huyết Long dong binh đoàn. Bọn họ tàn khốc vô tình, tuyệt đối không tha cho bất cứ ai.

- Giết!

Ánh sáng vàng chớp lóe.

Ba, bốn mươi Huyền Sương Thần Vệ từ quân trường pho tượng Bắc vực Huyền Sương Chiến thần phóng lên cao, bị trang xung phong liều chết. Bọn họ phụ trách thủ vệ nhân loại Tuyết Châu, bình thường được mọi người tôn sùng, hưởng thụ địa vị cao thượng, có tiếng nói nặng ký. Lúc này chiến tranh đột nhiên giáng xuống, Huyền Sương Thần Vệ phải chiến đấu ở nơi nguy hiểm nhất.

Huyền Sương Thần Vệ và các Cường giả thánh nhân cảnh ra tay, mang đến hy vọng cho người Tuyết Châu kinh khủng gào thét. Nhiều người mong chờ được thấy chiến hạm đen kia bị đánh rơi, giết chết.

Nhưng rất nhanh Huyền Sương Thần Vệ gần như bị diệt.

Các cường giả thánh nhân cảnh lần lượt chết trận.

Hình ảnh này như tận thế đến.

1307. Chương 1311: Tuyết Châu Là Của Ta (hạ).

Võ giả nhân loại, bình dân trong khu vực Kính hồ chìm vào tuyệt vọng, kinh khủng. Hình ảnh tử thần hiện ra trong đầu bọn họ. Đây là chiến tranh không thể thắng, kẻ thù như ác ma bước ra từ địa ngục điên cuồng giết tất cả sinh linh chúng trông thấy.

Nữ hài tử vẫn đang đau lòng khóc lóc:

- Mẫu thân . . . Mẫu thân . . .

Nữ hài tử ngồi dưới đất lắc mạnh tay mẫu thân nhưng vĩnh viễn không thể kêu dậy người thân nhất.

Nữ hài tử khóc thảm thiết, biểu tình bất lực, kinh khủng dù là người đá nhìn thấy cũng sẽ hòa tan.

Lúc này một dong binh xách trường đao nhuộm máu chú ý thấy nữ hài tử, gã cười nanh tranh chậm rãi đến gần.

Đao phong ma sát bắn lên hỏa hoa tanh hôi mùi máu tàn nhẫn.

Nữ hài tử trông thấy dong binh Huyết Long dong binh đoàn thì mặt trắng bệch, quên chạy trốn, lay mạnh vai mẫu thân đã bị cột đá to đè chết.

Nữ hài tử khóc hét lên:

- Mẫu thân, mau đứng lên, mẫu thân, mau đứng lên đi. Ta sợ lắm, mẫu thân . . .

Nữ hài tử mong chờ mẫu thân sẽ như ngày xưa mỉm cười ôm bé vào lòng che chở.

Tiếc rằng người yêu thương nữ hài tử nhất mãi mãi không tỉnh lại.

Chết chóc buông xuống đầu nữ hài tử.

Dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn cười nanh tranh giơ trường đao lên cao.

Nữ hài tử sợ hãi nhắm tịt mắt, ôm chặt cánh tay mẫu thân đã chết.

Một lúc lâu sau.

Đao phong không chém xuống.

Một bàn tay lạnh băng ấn vai nữ hài tử, cảm giác ấm áp làm nữ hài tử sợ hãi mở to mắt trông thấy một khuôn mặt vừa trẻ vừa đẹp trai.

Khuôn mặt không có biểu tình, tóc và chân mày trắng như tuyết, biểu tình lạnh băng. Nam nhân mặc trường bào màu trắng trông như thể bước ra từ khối băng vạn năm, ánh mắt kỳ lạ nhìn nữ hài tử.

Không hiểu sao nữ hài tử không thấy sợ nữa, đó là niềm tin không thể miêu tả. Nữ hài tử ngần ngại, xoay người nhào vào ngực thanh niên tóc và lông mày trắng, ôm chặt gã như bình thường hay ôm mẫu thân.

Thanh niên tóc và lông mày trắng giặt mình.

Khoe môi thanh niên tóc và lông mày trắng cong lên, tay trái ôm nữ hài tử.

Cách một thước, dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn dữ tợn giơ trường đao dính máu biểu tình kinh khủng nhìn thanh niên tóc và lông mày trắng, cơ thể gã bị lực lượng kỳ dị giam cầm không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn chuyện xảy ra.

Dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn sợ muốn chết:

- Người . . . Người . . .

Thanh niên tóc và lông mày trắng không thèm nhìn tên dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn đó, chậm rãi lướt qua người gã. Cơ thể dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn đứt thành mấy khúc như bị lưỡi đao vô hình cắt.

Phía xa.

Mấy chục dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn làm nhục nữ võ giả phát hiện thanh niên tóc và lông mày trắng, thấy đồng bạn chết thì gầm lên, nhe răng cười xông lên.

Thanh niên tóc và lông mày trắng bước ra một bước, lắc người đến sau lưng các dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn.

Các dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn vẫn đang cười, lao nhanh đi.

Thanh niên tóc và lông mày trắng đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn chiến hạm đen trên bầu trời. Thanh niên tóc và lông mày trắng nhú chặt mày.

Lúc này mấy chục dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn kinh ngạc đứng lại, khi bọn họ xoay người thì có kẻ kinh khủng gào lên. Bởi vì dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn thấy thân hình đồng bạn bên cạnh mình đứt thành từng khúc như cà rốt bị xắt khoanh. Dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn đó cũng không may mắn thoát khỏi.

Mãi đến khi chết các dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn đều không biết mình chết như thế nào.

Thanh niên tóc và lông mày trắng nhỏ giọng nói:

- Tuyết Châu là của ta, không được ta cho phép không ai có thể phá hư nó.

Tay phải thanh niên tóc và lông mày trắng chậm rãi rút trường kiếm treo bên hông ra.

- Kiếm của ta đã ra khỏi vỏ là dính máu.

Thanh niên tóc và lông mày trắng rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đó là một thanh trường kiếm kỳ lạ lấp lánh như ngọc, một bên là mũi kiếm, bên kia là răng cưa sắc bén. Thân kiếm hẹp dài như ánh sáng bạc khẽ rung rinh, mỗi rung một lần là có ánh sáng như mảnh hổ bắn ra từ thân kiếm.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm khí xé gió.

Mỗi một kiếm quang là một dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn chết.

Dong binh thánh nhân cảnh Huyết Long dong binh đoàn tức giận rống to:

- Người là ai?

Giây sau một luồng kiếm quang xẹt qua chém dong binh thánh nhân cảnh Huyết Long dong binh đoàn thành bãi máu, thân hồn không thể chạy trốn ra, hình thân đều diệt.

- Là hắc, hắc ở đó!

- Vây giết hần!

Bốn, năm dong binh thánh nhân cảnh Huyết Long dong binh đoàn phát hiện ra sự tồn tại của Mục Thiên Đường, biến thành luồng sáng bộc phát hết lực lượng lao vào thanh niên tóc và lông mày trắng.

Khóe môi thanh niên tóc và lông mày trắng cong lên khinh thường.

Trường kiếm vung lên, thanh niên tóc và lông mày trắng một tay ôm nữ hài tử, một tay cầm kiếm, như luồng sáng tiên chớp mắt đáp xuống chiến hạm to đen trên bầu trời.

Giữa không trung, mấy chục dong binh thánh nhân cảnh Huyết Long dong binh đoàn đứng cứng ngắc tại chỗ.

Chớp mắt.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Toàn bộ dong binh thánh nhân cảnh Huyết Long dong binh đoàn nổ tung, máu thịt bay đầy, không còn mẫu xương.

Ven Kính hồ vang tiếng reo hò điên cuồng.

Vô số võ giả Tuyết Châu, thế lực tông môn khác chìm trong tuyệt vọng mất lại rực cháy hy vọng. Bọn họ không ngờ vào giây phút tuyệt vọng nhất này một cứu tinh đột nhiên giáng xuống, bẻ gãy nghiền nát đám cướp không có tính người.

Trên chiến hạm to đen.

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn lùi lại, biểu tình kinh hoàng.

Cường giả thần cảnh?

Chỗ nhỏ xíu này sao lại có cường giả thần cảnh?

Chết tiệt, chẳng phải nói võ đạo thế giới sau vực môn mới khổng lồ mới lạc hậu nhiều lắm sao? Hoang vu, hẻo lánh, yếu ớt sao? Tại sao đột nhiên chui ra một tồn tại thần cảnh đáng sợ thế này? Trước khi Huyết Long dong binh đoàn hành động đã phái thám báo dong binh trinh sát qua, trong báo cáo không có nhân vật như thế.

Hành động hôm nay của Huyết Long dong binh đoàn sắp thất bại.

- Đốt nhà giết người cướp của trong địa bàn của ta, đã hỏi ta chưa?

Thanh niên tóc và lông mày trắng biểu tình bình tĩnh nhìn xuống mảnh đất Kính hồ hoang tàn, lạnh lùng nói:

- Các người giết sạch người Tuyết Châu thì còn ai chứng kiến hình ảnh ta đánh bại Đinh Hạo?

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn cảm nín, không hiểu thanh niên tóc và lông mày trắng nói cái gì.

Thanh niên tóc và lông mày trắng không nói tiếp.

Thanh niên tóc và lông mày trắng thầm nhủ trong lòng, lúc trước đám người này chứng gã bị Đinh Hạo giết nên bọn họ phải sống, sống nhìn Mục Thiên Đường dùng cùng một cách giết Đinh Hạo sau đó mới được chết. Trước khi đó nếu ai dám giết đám người này là đối đầu với Mục Thiên Đường.

Ta được vận mệnh trời nuôi, ai đối đầu với ta thì chết đi.

Mắt nữ hài tử tràn ngập thù hận chỉ vào quản sự Huyết Long dong binh đoàn.

Nữ hài tử nói:

- Bọn họ đều là người xấu, đại ca ca, giết bọn họ đi.

Thanh niên tóc và lông mày trắng khựng người lại.

1308. Chương 1312: Song Kiều Hội.

Nữ hài tử kêu một tiếng đại ca ca khiến Mục Thiên Dưỡng bất chợt trở về năm xưa, từng có người lưu luyến, tôn sùng gã như vậy, đó là người thất duy nhất và đã bị Đinh Hạo giết từ lâu.

Nữ hài tử trong ngực Mục Thiên Dưỡng cũng không tìm thấy người thân trong thiên địa mệnh mông nữa, một mình đơn độc trên thế giới này.

Thanh niên tóc và lông mày trắng có cảm giác đồng mệnh tương liên với nữ hài tử.

Thanh niên tóc và lông mày trắng nở nụ cười, rất nghiêm túc gật đầu, nói:

- Được.

Phía đối diện.

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn biến sắc mặt, xoay người bỏ chạy.

Thanh niên tóc và lông mày trắng lắc người, một cái bóng trắng nhạt bay ra khỏi cơ thể gã. Cái bóng đó giống thanh niên tóc và lông mày trắng y như đúc, tay cầm trường kiếm một mặt lưỡi dao mặt kia răng cửa chóp mắt vượt qua quản sự Huyết Long dong binh đoàn. Thanh niên tóc và lông mày trắng vùng vẫy kiếm lên, cái bóng cũng vùng vẫy kiếm.

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn bị chém ngang eo.

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn thê lương hú lên:

- A! Không!!!

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn không ngờ sẽ chết như vậy, lần này gã đến thế giới sau vực môn mới khổng lồ mới là ôm lòng xưng bá, sao có thể chết được?

Quản sự Huyết Long dong binh đoàn vô cùng hối hận, không cam lòng, nhưng tất cả đã không thể cứu vãn.

Đầu thuyền lớn.

Thanh niên tóc và lông mày trắng giết quản sự Huyết Long dong binh đoàn xong vụt xoay người, nhìn cửa khoang thuyền chỉ huy.

Cùng lúc đó cửa khoang thuyền mở ra, một nam nhân trung niên mặt hơi bệnh ngáp dài bước ra, khoe mắt còn dính gỉ mắt. Nam nhân trung niên duỗi eo, nhìn bốn phía sau đó nhìn hướng thanh niên tóc và lông mày trắng.

Nam nhân trung niên bệnh trạng bất mãn nói:

- Giết nhiều lâu la của ta như vậy ngươi làm sao bồi thường ta đây?

Thanh niên tóc và lông mày trắng hừ lạnh một tiếng.

Nam nhân trung niên bệnh trạng cười nói:

- Dù là ai giết người của Huyết Long dong binh đoàn ta đều phải trả giá đắt. Nếu ngươi buông kiếm làm nô, ngoan ngoãn nghe lời thì ta sẽ tha cho ngươi.

Thanh niên tóc và lông mày trắng cười khẩy nói:

- Ngu xuẩn.

Thanh niên tóc và lông mày trắng lắc người một cái, biến thành tàn ảnh trắng như khói như mây.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười âm trầm lạnh lẽo vang lên bên trên chiến hạm to đen, ba tàn ảnh trắng nhạt xuất hiện trong ánh nắng sáng sửa từ bốn phía bao vây nam nhân trung niên bệnh trạng. Cùng lúc đó, ngoài người nam nhân trung niên bệnh trạng hiện một dấu x đỏ to lớn như ấn ký tử thần.

Nam nhân trung niên bệnh trạng giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Nam nhân trung niên bệnh trạng biến sắc mặt, thực lực bùng nổ, sức chiến đấu bán thần cảnh lộ ra. Dao động đáng sợ nổ tung, chiến hạm to đen dưới chân nam nhân trung niên bệnh trạng vỡ vụn.

- A!

- Không, đoàn trưởng . . .

Mấy trăm dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn bất ngờ không kịp đề phòng bị lực lượng kinh khủng cuốn vào, gào thét vùng vẫy sau đó bị cắn nuốt. Một trăm dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn không ngờ sẽ chết vào loạn lưu lực lượng của đoàn trưởng bùng nổ.

Thanh niên tóc và lông mày trắng lạnh lùng quát:

- Chết đi!

Ảo ảnh trắng nhạt từ bốn phía áp sát.

Nam nhân trung niên bệnh trạng cực độ bùng nổ lực lượng nhưng không thể ngăn cản ảo ảnh.

Chỉ giây lát đã đánh anhu xong.

Trường kiếm răng cưa trong tay thanh niên tóc và lông mày trắng chém cơ thể nam nhân trung niên bệnh trạng làm bốn, năm khúc. Nhưng cường giả bán thần cảnh có sức sống cường đại, nam nhân trung niên bệnh trạng chưa chết ngay. Đôi mắt nam nhân trung niên bệnh trạng trợn to nhìn thanh niên tóc và lông mày trắng, biểu tình kinh hoàng.

Nam nhân trung niên bệnh trạng tức giận quát lớn:

- Người . . . Người dám . . . Cùng chết đi!

Trong lòng bàn tay nam nhân trung niên bệnh trạng xuất hiện một huyền năng âm lôi.

Đây là một loại âm lôi tự bạo rất kinh khủng đến từ di tích thượng cổ tông môn trong Thần Ân đại lục. Lúc trước Huyết Long dong binh đoàn thăm dò di tích thượng cổ tông môn trong Thần Ân đại lục, khó khăn lắm mới được mấy chục huyền năng âm lôi, mỗi âm lôi có uy lực có thể uy hiếp cường giả thần cảnh. Nếu huyền năng âm lôi nổ gần người thì cường giả thần cảnh đều sẽ bị thương.

Nam nhân trung niên bệnh trạng sơ suất lớn bị thần thông của thanh niên tóc và lông mày trắng cắt đứt sự sống, chết chắc. Nam nhân trung niên bệnh trạng là một trong các phó đoàn trưởng của Huyết Long dong binh đoàn, được phát ột viên huyền năng âm lôi. Nam nhân trung niên bệnh trạng muốn cùng thanh niên tóc và lông mày trắng đồng quy vu tận.

Huyền năng âm lôi chính là thượng cổ thần vật, khi nó nổ hình thành lực giam cầm bốn phía. Dây xích minh văn rậm rạp quấn quanh trăm dặm, ngăn cách không trung, không cho ai trốn thoát.

Nam nhân trung niên bệnh trạng gào thét:

- Ha ha ha ha ha ha! Chết đi!

Thế nhưng khoe môi thanh niên tóc và lông mày trắng cong lên khinh miệt.

Bóc!

Tiếng vang như bong bóng vỡ.

Thanh niên tóc và lông mày trắng lắc người biến thành ảo ảnh trắng nhạt, chỗ ban đầu gã đứng để lại cái bóng thế nhưng biến thành chân thân thanh niên tóc và lông mày trắng.

Không thể tưởng tượng.

Vô cùng kì diệu.

Khi ảo ảnh và chân thân đối chỗ thì thật là quỷ thần khó lường.

Nam nhân trung niên bệnh trạng lộ ra biểu tình kinh hoàng, tuyệt vọng. Bùm một tiếng, huyền năng âm lôi nổ, trong phạm vi dây xích rậm rạp bao phủ nổ tung, đánh nát hư không trong đó. Bình chương không gian sụp đổ biến thành lỗ đen to khổng lồ nuốt nam nhân trung niên bệnh trạng và uy lực vụ nổ.

Chắc người xưa khi thiết kế luyện chế ra huyền năng âm lôi này biết âm lôi tổn thương thiên hòa nên mới có cấm chế, hạn chế uy lực trong vòng trăm thước. Một khi huyền năng âm lôi nổ sẽ chấn vỡ hư không, để lực lượng âm lôi bị hư không nuốt, không ảnh hưởng môi trường thiên địa xung quanh.

Nếu huyền năng âm lôi nổ thoải mái thì ven Kính hồ đã thành sa mạc tử thần trong một giây.

* * *

Vấn Kiếm sơn mạch.

- A? Lực lượng đó là . . .

Phương Thiên Dực đang nhỏ cổ đại trong vườn thuốc đã hoang phế chợt cảm ứng lực lượng cường đại, lòng giật mình. Hướng Kính hồ sao lại có lực lượng thần cảnh va chạm?

Phương Thiên Dực từ từ đứng dậy, kéo ống tay áo và quần xuống, phủ bụi dính trên áo.

Chớp mắt Phương Thiên Dực biến thành luồng sáng bay hướng Kính hồ.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời Kính hồ, thanh niên tóc và lông mày trắng hướng thụ vô số tiếng hoan hô, cảm ơn, tôn sùng tựa sóng thần từ đám đông bên dưới. Thanh niên tóc và lông mày trắng cảm ứng được điều gì, vụt ngừng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn hướng Vấn Kiếm sơn mạch.

Ánh sáng chợt lóe trên bầu trời, Phương Thiên Dực xuất hiện giữa không trung.

Bốn mắt nhìn nhau bắn ra hỏa hoa, hai thanh niên lộ vẻ kinh ngạc, nghiêm túc.

- Mục Thiên Dưỡng, là người?

Phương Thiên Dực cực kỳ giật mình. Rõ ràng Đinh sư huynh đã giết Mục Thiên Dưỡng tại Thiên Hàn Tuyệt phong, sao gã sống được và biến cường đại như vậy.

Thanh niên tóc và lông mày trắng chính là Mục Thiên Dưỡng.

1309. Chương 1313: Nhìn Xem Chúng Ta Quân Lâm Thiên Hạ Như Thế Nào.

Ngày xưa Mục Thiên Dưỡng là thiên tài tuyệt thế, được gọi là thần đồng số một Thanh Bình học viện từ xưa đến nay, uy chấn Tuyệt Châu, ước định cuộc chiến ba năm với Đinh Hạo. Cuối cùng Mục Thiên Dưỡng đánh thua Đinh Hạo, chết tại Thiên Hàn Tuyệt phong.

Mục Thiên Dưỡng hơi bất ngờ hỏi:

- Thanh Sam Đông Viện? Người không phải Đinh Hạo.

Thanh niên áo xanh tóc đen mặc trang phục đệ tử ký danh Thanh Sam Đông Viện Vấn Kiếm tông không phải là Đinh Hạo, nhưng thực lực cường đại làm Mục Thiên Dưỡng e ngại. Từ khi nào Vấn Kiếm tông lại ra một cao thủ đáng sợ như thế?

Phương Thiên Dực bình tĩnh nói:

- Đình sư huynh không ở Tuyết Châu.

Ngày xưa khi đối diện thiên tài tuyệt thế của Thanh Bình học viện Tuyết Châu thì Phương Thiên Dực không có tư cách đối thoại, chiến đấu. Nhưng bây giờ Phương Thiên Dực cực kỳ tin tưởng vào thực lực của mình, dù Mục Thiên Dường mạnh hơn lúc xưa gã vẫn có thể thông dong đối diện.

Bởi vì trên người Phương Thiên Dực cũng mang thần thông khoáng thế.

- Chờ Đình Hạo trở về chuyển lời với hắn là ta chờ ở đoạn phong Thiên Hàn Tuyết phong.

Mục Thiên Dường thu kiếm đứng thẳng, biểu tình lạnh băng. Hôm nay Mục Thiên Dường liên tục giết nhiều dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn, sát khí đã hết, chiến ý tan biến, gã sẽ không ra tay.

Hơn nữa ở trong lòng Mục Thiên Dường chỉ có một đối thủ là Đình Hạo.

Mục Thiên Dường không có hứng thú với đệ tử Văn Kiếm tông như Phương Thiên Dực.

Phương Thiên Dực gật đầu, nói:

- Được.

Phương Thiên Dực biết Đình Hạo và Mục Thiên Dường có thù cũ, nếu gã còn sống đương nhiên sẽ lại khiêu chiến hắn. Hai thiên tài cao nhất Tuyết Châu sẽ lại tái chiến, một núi không chứa hai hổ.

Mục Thiên Dường gật đầu, một tay ôm nữ hài tử xoay người định đi.

Phương Thiên Dực ngần ngừ, mở miệng nói:

- Người phải cẩn thận, hôm nay người giết người Huyết Long dong binh đoàn là thế lực sẵn giết đến từ Thần Ân đại lục. Thế lực của bọn họ vượt qua người tưởng tượng, có nhiều cường giả thần cảnh, Huyết Long dong binh đoàn sẽ ngóc đầu trở lại. Một vực môn mới đã xuất hiện giữa Vô Tận đại lục và Thần Ân đại lục, sẽ có càng nhiều đoàn sẵn giết đến đây. Chiến tranh khủng bố hơn thánh chiến nhân loại và yêu tộc sắp bùng nổ, khi đó . . . Sinh linh đồ thán, sẽ có tai nạn lớn bùng xuống.

Mục Thiên Dường khựng giữa không trung, gật đầu sau đó biến thành luồng sáng bay mất.

Hướng Mục Thiên Dường bay đi là vị trí Thanh Bình học viện.

Phương Thiên Dực cúi đầu nhìn bên dưới. Kính hồ hỗn độn, còn sót lại dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn chạy tứ tán. Lòng Phương Thiên Dực máy động, đầu vai bắn ra vô số luồng sáng như mưa rơi xuống dưới.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn bên dưới Kính hồ đều bị kiếm vũ ánh sáng bắn thành tro. Phương Thiên Dực biến thành luồng sáng đáp xuống chỗ trú Bắc Vực Huyền Thương Thần Cung.

Ven Kính hồ khói súng chưa tan, ngọn lửa đốt sáng.

Mọi người qua đại kiếp nạn dần tỉnh táo lại, tâm tình bị thương dọn dẹp tàn cục. Người mất thân nhân thì lớn tiếng nguyện rửa kẻ xâm nhập, võ giả tông môn bị phá hủy chỗ cư trú thì bận rộn báo cáo.

Nửa ngày sau.

Trong khoảnh khắc ven Kính hồ giống lên cảnh báo, tiếng chuông chói tai rạch phá không gian đập mạnh vào lòng mọi người. Chuông vang mười hai tiếng.

Tất cả biến sắc mặt.

Mười hai tiếng chuông ngân dài ý nghĩa chiến tranh đáng sợ sắp đến.

Đó là thánh chiến.

Chỉ khi thánh chiến hoàn toàn bùng phát thì chuông mới giống lên mười hai lần. Trong năm rộng tháng dài, chuông to ở quảng trường pho tượng Bắc vực Huyền Thương Chiến thần chưa từng vang, nhiều lúc mọi người xem nó là chỗ ngắm cảnh, tác dụng thật bị chôn trong dòng sông thời gian.

Hôm nay chuông vang.

- Có chuyện gì? Không lẽ lúc trước là yêu tộc tấn công sao?
- Đúng vậy. Đám ác đồ mất trí phát cuồng này rõ ràng là nhân tộc . . .
- Đi hỏi Huyền Sương Thần Cung xem.
- Hình như tai họa lớn sắp giáng xuống.

Mọi người thấp thỏm lo âu, nghị luận sôi nổi.

* * *

Thần Ân đại lục.

Sơn môn tạo hóa.

Dưới ánh ban mai, các đệ tử Vãn Kiếm tông đang tu luyện theo những giáo viên hướng dẫn.

Nơi này linh khí sung túc, giống như tiên cảnh. Tu vi của mọi người tăng vùn vụt, bọn họ đến tạo hóa sơn môn đã hai năm, thực lực Vãn Kiếm tông tăng nhanh.

Những người cùng Đỉnh Hạo đến quản sự Huyết Long dong binh đoàn này tổng số hơn một vạn đệ tử.

Bởi vì người Vô Tận đại lục đến Thần Ân đại lục sẽ qua một thời kỳ tăng vọt nhanh như tên lửa, linh khí trong tạo hóa sơn môn đậm đặc, bây giờ Vãn Kiếm tông trừ những người già ở xóm nghèo vì lớn tuổi nên không thể tu luyện ra, thế hệ trẻ cơ bản trên cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Ngay cả Vương Tiểu Thất chỉ say mê thương đạo, không thích võ đạo cũng bị Vương Tuyết Phong buộc tu luyện miễn cưỡng đến Vô Vương cảnh.

Vương Tuyết Phong, nữ dược sư Tây Môn Thiên Tuyết, các cường giả tông môn thì đã đến nửa bước Thánh nhân cảnh.

Thiên phú của Lý Lan vốn rất mạnh lại có Đỉnh Hạo chăm sóc đặc biệt, có hy vọng vào thẳng Thánh nhân cảnh, tiếc rằng nàng bỏ nhiều tinh lực quản lý Vãn Kiếm tông, liên minh Thiên Tôn nên tu luyện chậm hơn chút, cỡ ngũ khiêu Vô Hoàng cảnh.

Một siêu cường giả khác của Vãn Kiếm tông, Cuồng Dao Trương Phàm trong hai năm qua luôn bế quan, khổ tu Dao Nhị Thập Tứ, Thập Hoàng Thể Tôn Công. Cuồng Dao Trương Phàm ngày đêm tu luyện, bình thường ít khi ra tay, rơi vào trạng thái tu luyện kỳ dị. Không ai biết thực lực hiện giờ của Cuồng Dao Trương Phàm đến trình độ nào.

Vương Tuyết Phong từng kiếm không được đi sau núi khiêu chiến Cuồng Dao Trương Phàm, kết quả là nửa nén nhang sau mặt mũi bầm dập quay về.

Tiếng máng của Vương Tuyết Phong vang vọng bên tai mỗi đệ tử Vãn Kiếm tông:

- Bà nội nó, ta chỉ nói thôi ai ngờ tiểu tử đó dốc hết sức thật. Nếu không phải đánh không lại hắn thì ta chắc chắn sẽ đánh hắn thành đầu heo . . .

Hai năm tu luyện ngày đêm không nghỉ khiến nhiều đệ tử Vãn Kiếm tông táo bạo, thực lực tăng nhanh làm bọn họ muốn xác nhận điều mình học được. Tỷ thí nội bộ, luyện tập võ nghệ đã khó thể thỏa mãn máu nóng trong người đệ tử Vãn Kiếm tông. Rất nhiều đệ tử muốn xông pha giang hồ.

Trong thời gian này có tin tức truyền ra từ đệ tử Vãn Kiếm tông.

Thái thượng trưởng lão, người sáng lập thần thoại Vãn Kiếm tông, trụ cột võ đạo tông môn, người rời khỏi Vãn Kiếm tông hơn nửa năm, Đỉnh Hạo đại nhân rốt cuộc quay về từ bên ngoài Hãn Hải sâm lâm.

Nghe nói Đỉnh Hạo đại nhân xông pha ra danh tiếng hiển hách.

Lần này Đỉnh Hạo trở về là có một kế hoạch, mang theo một số đệ tử tông môn trở về Vãn Kiếm tông ngày xưa, báo thù các siêu tông môn Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong buộc Vãn Kiếm tông không thể không xa xứ.

Tin tức này truyền ra khiến vô số đệ tử Vãn Kiếm tông sôi sục máu nóng.

1310. Chương 1314: Ta Cảm Thấy Người Hơi Cô Đơn.

Vãn Kiếm tông bây giờ đã có bản lĩnh, lực lượng đối kháng cùng bất cứ siêu tông môn nào của Bắc Vực, dù ngay mặt đối kháng tông môn như Tinh Xuyên Điện cũng không thua, là thời cơ bảo thù cực tốt. Tưởng tượng nghiền nát Tinh Xuyên Điện, làm nguyên Bắc Vực kinh hoàng, các đệ tử Vãn Kiếm tông nghĩ đến thôi là nóng trong người.

Ai cũng muốn đi theo Đinh Hạo trở về Vãn Kiếm sơn mạch Vô Tận đại lục.

Có thể sống vai chiến đấu với thần tượng tông môn như Đinh Hạo là cơ duyên vô số đệ tử Vãn Kiếm tông khao khát.

Quả nhiên trong tông môn mở ra cuộc so đấu diễn võ quy mô lớn.

Đây là đại tái tử võ tập thể, bao gồm tất cả mọi người trong tông môn. Rất nhiều cao thủ thể hệ trước cùng tham gia, trong lòng mọi người đốt cháy ngọn lửa, muốn giành một danh ngạch quay về Vãn Kiếm sơn mạch.

Tỷ võ kiểu này kéo dài nửa tháng.

Cuối cùng ba ngàn đệ tử, cao tăng Vãn Kiếm tông được chọn tập hợp thành đoàn viễn chinh, hội hợp cùng một ngàn thể tu chọn lựa sần lọc từ Thiên Tôn trở về Vô Tận đại lục, xây dựng lại Vãn Kiếm tông ở đó.

Có thể tưởng tượng khi lực lượng này giáng xuống Tuyết Châu Bắc Vực sẽ tạo thành trùng kích khó tin cỡ nào.

Không chút nghi ngờ, khi đó thế lực toàn Bắc Vực sẽ xáo trộn.

Thậm chí với nguyên Vô Tận đại lục thì Vãn Kiếm tông có thực lực, tư cách xếp vào hàng tông môn đỉnh cao.

Ngày hôm nay Đinh Hạo xuất hiện trước mặt toàn bộ đệ tử Vãn Kiếm tông.

Khoảnh khắc đó tiếng hoan hô như sóng, tiếng kêu gào vang vọng khắp sơn môn tạo hóa. Vô số đôi mắt tôn sùng gần như điên cuồng nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo. Khi Đinh Hạo mỉm cười, phát tay với đám đệ tử tông môn thì tiếng reo hò khùng bố lên cao đến đỉnh điểm.

Vô số các cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh hò reo là hình ảnh mà người không trải qua nó suốt đời không thể cảm nhận được.

Lý Lan mặc váy dài cung trang màu trắng, tươi cười đứng bên cạnh Đinh Hạo.

Nữ vương đại nhân cực kỳ vừa lòng Đinh Hạo có uy vọng với toàn tông môn, nàng say mê sự nghiệp Vãn Kiếm tông nhưng càng hy vọng phu quân của mình đứng ở trên mây. Lý Lan không quan tâm uy vọng của Đinh Hạo hơn chưởng môn như nàng, ngược lại nàng rất thích điều này.

Tồn tại như Đinh Hạo là dị loại với bất cứ tông môn nào.

Ngày thường không thấy bóng dáng Đinh Hạo đâu, không quan tâm quyền thế, địa vị, người như vậy rất khó tọa uy vọng ỳnh. Nhưng với tông môn gặp nhiều tai nạn như Vãn Kiếm tông, mỗi lần gặp nguy hiểm là Đinh Hạo sẽ trở thành kẻ xoay chuyển thế cục mà mọi người mong chờ.

Cho nên Đinh Hạo trở thành hình tượng gần như thần thoại, có uy vọng nóng cháy, lòng lấy hơn đám cao tăng, chưởng môn Lý Lan.

Đám người Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược, Nhậm Tiêu Dao đứng bên cạnh Đinh Hạo.

Bảy năm không quá dài nhưng đệ tử ký danh Văn Kiếm tông ngày xưa đã thành trung tâm của tông môn, đây là kỷ lục đệ tử vượt bậc trong thời gian ngắn nhất, là cao tăng có thực lực mạnh nhất trong lịch sử Văn Kiếm tông.

Lý Vân Kỳ lầm bầm:

- Ta rất sốt ruột muốn quay về Tuyết Châu.

Cuồng Nhân Lữ Cuồng nói:

- Ta cũng vậy.

Trong lòng mỗi người đốt cháy chiến ý.

Dưới ánh nắng sáng sủa, nghi thức xuất chinh được cử hành. Dựa theo truyền thống cổ xưa trong tông môn, bài vị các đời tổ tiên tiền bối xếp phía trước, các cao tăng tông môn Đinh Hạo, Lý Lan, Cuồng Đao Trương Phàm, Lý Y Nhược, Nhậm Tiêu Dao quỳ bái.

Linh vị của Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam, Đường Phật Lệ lóe ánh sáng vàng.

Ba vị cao tăng tông môn đời trước có ảnh hưởng lớn nhất với vận mệnh tông môn, bọn họ dùng máu thịt, trí tuệ của mình bảo vệ Văn Kiếm tông sống tiếp. Nếu không có Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam, Đường Phật Lệ thì Văn Kiếm tông đã sớm không tồn tại.

Lý Lan dập đầu trước linh vị, lòng thầm thề:

- Phụ thân, sư bá, sư thúc tổ, các người trên trời có linh thiên xin hãy ở trong vòng tay tinh thần nhìn kỹ Văn Kiếm tông quân lâm thiên hạ như thế nào.

Trên Ngọc Long Tuyết Sơn.

Nữ hài tử ngồi bên cạnh Mục Thiên Dưỡng, nghiêng đầu, mắt to tròn ngây thơ tò mò nhìn gã.

Nữ hài tử nói:

- Đại ca ca, sao ta cảm thấy ca ca rất cô đơn.

Khóe môi Mục Thiên Dưỡng cong lên.

Không hiểu sao Mục Thiên Dưỡng rất có kiên nhẫn với nữ hài tử ngây thơ này, mở rộng cõi lòng ra, không chứa chút đề phòng như thể nữ hài tử là người thân ruột thịt. Đây là duyên phận rất kỳ diệu giữa người với người mà ngôn ngữ khó giải thích.

Mục Thiên Dưỡng mỉm cười nói:

- Đúng vậy. Ta không có bằng hữu, không có thân nhân.

Trừ nữ hài tử ra đã nhiều năm qua không ai thấy nụ cười trên mặt Mục Thiên Dưỡng.

- A! Ta cũng không có người thân, mẫu thân, phụ thân đều chết rồi.

Trên khuôn mặt phấn điêu ngọc mài lộ nét đau buồn, nhưng dù sao là con nít, nỗi đau sinh ly tử biệt trên thế gian không sâu đậm, nữ hài tử không thể cảm nhận được hết nỗi đau khi mất người thân.

Nữ hài tử kéo tay áo Mục Thiên Dưỡng, nói:

- Đại ca ca, ta làm người thân của ca ca được không? Vậy là sau này ca ca sẽ không cô đơn nữa.

Mục Thiên Dưỡng mỉm cười nói:

- Người thân là iên kết huyết mạch bẩm sinh, trước kia người không biết ta thì sao làm thân nhân của ta được?

Nữ hài tử khó xử, cúi đầu ngẫm nghĩ, chợt nảy ý hay.

Nữ hài tử ngẩng đầu lên, vô cùng nghiêm túc nói:

- Vậy chờ ta lớn lên gả cho ca ca, làm thê tử của ca ca được không? Trước kia phụ thân và mẫu thân cũng không quen nhau, sau đó phụ thân cưới mẫu thân, bọn họ là người thân.

Mục Thiên Dương giật mình hỏi:

- Tên người là gì?

Nữ hài tử nói:

- Lưu Linh Túy, phụ thân thích uống rượu nên đặt tên này cho ta, ta cảm thấy nó rất êm tai.

Mục Thiên Dương cười cười nói:

- Được, vậy ta chờ người lớn lên, vật nhỏ.

Mục Thiên Dương không để bụng chuyện này.

Nữ hài tử Lưu Linh Túy rất vui vẻ.

Có lực lượng huyền khí của Mục Thiên Dương bảo vệ, tuy đỉnh núi Ngọc Long Tuyết Sơn khí lạnh rít gào, tuyết bay đầy nhưng Lưu Linh Túy không thấy lạnh chút nào. Trải qua một ngày ác mộng, Lưu Linh Túy mệt mỏi ngủ say.

Mục Thiên Dương thẫn thờ nhìn gió tuyết phía xa.

Mục Thiên Dương đã đi qua Thanh Bình học viện.

Khi đi Thanh Bình học viện Mục Thiên Dương không gây náo động, gã núp trong bóng tối cẩn thận quan sát thay đổi mấy năm qua. Khiến Mục Thiên Dương bất ngờ, kinh ngạc là Thanh Bình học viện bây giờ không giống trong trí nhớ của gã.

Viện trưởng ngày xưa đã chết, những người Mục Thiên Dương từng gặp vẫn sống, như cảnh còn mà người đã đổi thay.

Thanh Bình học viện do Khổng Diệc Nho từng là lão nho giả và nữ thánh tên Kỷ Anh Khỉ cùng cai quản, thay đổi nhiều quy tắc, chế độ. Thanh Bình học viện không còn tranh giành, âm mưu nặng nề, không có bá đạo, kiêu căng, thô bạo, không còn chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt, không còn hình phạt chế tài tàn khốc. Thanh Bình học viện trở thành học viện thật sự, tràn ngập bình tĩnh, yên ả.

1311. Chương 1315: Ta Cảm Thấy Người Hơi Cô Đơn (hạ).

Mục Thiên Dương nghe tiếng đọc sách lạnh lạnh trong Thanh Bình học viện, thấy các đệ tử học viện thân thiết nâng đỡ nhau. Không khí yên bình tràn ngập mỗi góc Thanh Bình học viện, nghe tiếng cười rộn ràng khắp nơi chứ không phải tiếng quả trách, xin tha trong quá khứ.

Mọi biến đổi làm Mục Thiên Dương thấy xa lạ, gã bỗng cảm thấy đã không thể quay về nơi nuôi dưỡng mình.

Mọi thứ trước kia đều thay đổi, Mục Thiên Dương từng chết một lần, không còn lý do trở về.

Mục Thiên Dương đi các góc Thanh Bình học viện, cố ý giấu mình đi. Với thực lực hiện giờ của Mục Thiên Dương không sợ bị ai phát hiện ra, gã nghe mọi người bàn tán, vào tàng kinh các lật xem điển tịch, cuối cùng biết chuyện xảy ra sau khi gã niết bàn giả chết.

Vốn tướng Đình Hạo sẽ mang theo uy phong toàn thắng ở Thiên Hàn Tuyệt phong tiêu diệt Thanh Bình học viện, tức địch của Văn Kiếm tông ngay. Đình Hạo sẽ khiến Văn Kiếm tông trở thành bá chủ duy nhất của Tuyết Châu. Mục Thiên Dương không ngờ là Thanh Bình học viện vẫn đầy sức sống tồn tại, tiếp tục phát triển.

Qua hồ sơ trong Thanh Bình học viện, Mục Thiên Đường biết chuyện xảy ra về sau với Đinh Hạo, Vắn Kiếm tông.

Điều này càng khiến Mục Thiên Đường mất hứng thú.

Mục Thiên Đường bỏ ý định ở lại Thanh Bình học viện, vốn gã ôm suy nghĩ vực dậy Thanh Bình học viện nên mới đến đây, xem như báo oán ngày xưa viện trưởng nuôi dưỡng. Bây giờ Mục Thiên Đường nhìn tình hình Thanh Bình học viện, gã cảm thấy có lẽ đây mới là bộ dạng Thanh Bình học viện nên có.

Cuối cùng Mục Thiên Đường rời khỏi Thanh Bình học viện.

Mục Thiên Đường ngồi trên đỉnh Ngọc Long Tuyết Sơn, suy nghĩ rối loạn nhìn gió tuyết phía xa.

Thiên địa to lớn, đối thủ nhiều năm Đinh Hạo đã đi tiên giới trong truyền thuyết, Vắn Kiếm tông bị chuyển dời sạch sẽ. Mục Thiên Đường cảm thấy mất hết mục tiêu, trong gió tuyết mênh mông gã không biết nên làm gì tiếp theo.

Giọng Ma Sư vang lên:

- Loạn thế sắp đến, thế lực Thần Ân đại lục giáng xuống, nguyên Vô Tận đại lục sẽ rơi vào giết chóc. Nếu người không biến mạnh sẽ trở thành đối tượng bị người ta giết?

Mục Thiên Đường cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay.

Ma Sư biết Mục Thiên Đường nghĩ cái gì, nói:

- Nếu không thể lên đỉnh cao thì vô lực một người không thể giải quyết tất cả, dù là tiên nhân cũng chết. Muốn sống sót trong loạn thế thì phải có thế lực của mình mới đối kháng lại đám kẻ địch có lẽ sẽ đến.

Mục Thiên Đường im lặng.

Ma Sư lầm bầm:

- Người hãy nghĩ đi, nếu có ngày Đinh Hạo mang theo Vắn Kiếm tông từ tiên giới giáng xuống, người một người một kiếm có thể đối kháng lực lượng nguyên tông môn của hắn không? Dù lúc đó người ngang ngửa với Đinh Hạo thì rốt cuộc là kẻ thất bại, vì lực lượng Vắn Kiếm tông từ tiên giới giáng xuống đủ thay đổi lịch sử, biến đổi tất cả.

Mắt Mục Thiên Đường lóe tia kỳ lạ.

Câu nói của Ma Sư đánh động lòng Mục Thiên Đường.

Xây dựng thế lực thuộc về mình?

Trong thời loạn thế, nghịch thế mà lên, trở thành bá chủ hùng cứ thế giới này cũng là lựa chọn không tệ. Có lẽ chuyện như vậy sẽ giúp gã tiêu ma thời gian rảnh, không còn thấy sinh mạng dài dặc chán ngán?

Mục Thiên Đường cúi đầu nhìn Lưu Linh Túy nằm ngủ bên cạnh, đặt quyết tâm.

- Được rồi, vậy để ta suy nghĩ xem nơi chơi như thế nào mới vui.

Mục Thiên Đường từ từ đứng dậy, ánh mắt kiên quyết nói:

- Nhưng Tuyết Châu phải giữ bộ dạng cũ, ta sẽ bắt đầu ở nơi khác. Ha ha ha ha ha ha! Đám săn giết từ Thần Ân đại lục gì đó sắp đến sẵn đúng không? Ta sẽ cho bọn họ biết ai mới là con mồi, ai là thợ săn!

Hôm nay Mục Thiên Đường rời khỏi Tuyết Châu.

Không ai biết Mục Thiên Đường đi đâu, đi làm gì.

Cho đến có một ngày một siêu thế lực nổi lên tại Bắc Vực, kỳ nữ ngồi kiệu hoa uy chấn thiên hạ mới có vài người biết cổ sự truyền kỳ từng lướt qua đất Bắc Vực.

* * *

Trong vòng mấy ngày Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung phát ra chiến thư gấp gấp bay khắp các đại tông môn, thành thị Bắc Vực.

Thậm chí mấy đại thế lực yêu tộc cũng nhận được Huyền Sương Thần Cung cảnh cáo.

Tin tức liên quan kẻ xâm lấn đại lực vực ngoại sắp quy mô chinh phạt, vực môn mới khổng lồ mới mở ra nhanh chóng lan tràn trong phạm vi nhất định ở Bắc Vực. Mấy ngàn năm qua Huyền Sương Thần Cung tích lũy uy vọng tối cao, cộng với vài nơi bị dong binh đoàn tập kích khiến mọi người nhanh chóng tin tưởng Huyền Sương Thần Cung cảnh cáo là thật.

Quan hệ nhân loại và yêu tộc vốn rất căng thẳng nhờ người từ bên ngoài càng cường đại hơn xâm nhập mà dìm lại.

Bởi vì các nơi xảy ra tập giết, đám người ngoài mắt trí phát cuồng tấn công Vô Tận đại lực không chỉ đối với nhân loại, thậm chí yêu tộc càng khiến bọn họ có hứng thú hơn.

Da lông, nội đan, xương cốt, máu thịt của yêu tộc là nguyên vật liệu vô cùng quý giá với các dong binh Thần Ân đại lực, có thể mang về Thần Ân đại lực bán giá cao. Các dong binh nhìn yêu tộc địa vị thấp hơn cả nhân loại, xếp vào con mồi.

Bắc Vực có mấy yêu tộc quy mô không nhỏ bị dong binh Thần Ân đại lực công kích, tổn thất thảm trọng. Tồn tại cảnh giới yêu thánh bị bắt sống lột da, gặp các loại hành hạ.

Những cường giả yêu tộc thực lực yếu hơn thì bị đánh về nguyên hình, như súc sinh vận chuyển đến Thần Ân đại lực. Bề ngoài nhỏ xinh đáng yêu còn đỡ chút, bị xem như vật nuôi bán đi. Cường giả yêu tộc bề ngoài hung dữ thì bị giết, vận chuyển đến chợ bán thịt hoặc tửu quán, tửu lâu nấu ăn như trâu bò.

Trong một tháng ngắn ngủi khắp Vô Tận đại lực có các đợt công kích lớn nhỏ. Dong binh Nê Bồ Tát và thế lực nhân loại và yêu tộc Vô Tận đại lực va chạm, hai bên có thắng thua nhưng rốt cuộc bị đánh bất ngờ khiến bên Vô Tận đại lực gặp tổn thất nặng nề hơn.

Đối với nhiều đại thế lực Thần Ân đại lực thì khai khẩn, thực dân thế giới mới cách tốt nhất là khiến vô số dong binh như châu chấu phá hủy, tàn sát khắp nơi.

Qua một thời gian cố định, khi trật tự vốn ọc của thế giới mới bị phá hỏng, nguy hiểm bị lằm ờ ra hết thì những tông môn, lực lượng đứng trên đỉnh kim tự tháp mới giáng xuống thế giới bị phá hủy, sáng tạo quy tắc mới, chúa tể chốn này.

Các dong binh bị xem như vật hy sinh mở đường thăm dò, bọn họ cũng biết rõ điều này.

Thế nhưng trong thế giới mới có tiền tài kếch sù dụ dỗ, các dong binh cam tâm tình nguyện mạo hiểm, nếu may mắn có thu hoạch thì sẽ giàu trong một đêm. Có lẽ nhờ một vỏ tiền lời mà dong binh từ già cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao.

Với người Vô Tận đại lực điều này ý nghĩa tai nạn khó thể tưởng tượng buông xuống.

Huyền Sương Thần Cung phát ra cảnh cáo chưa tới nửa tháng lại có nhiều dong binh Thần Ân đại lực giáng xuống các góc Vô Tận đại lực. Bọn họ công kích mỗi một người có thế lực chiến thắng họ, dù là tông môn, thành thị, thành trấn nhân loại và yêu tộc đều bị xếp vào đối tượng công kích.

Khi chiến thắng thì các dong binh sẽ điên cuồng cướp bóc.

1312. Chương 1316: Đầu Trường Biển Ảo Đại Vương Kỳ.

Mới một tháng có nhiều thế lực tông môn Vô Tận đại lực bị công hãm. Vô Cực tông, Thiên Linh tông, Phá Hiểu tông, Khởi Hàng phái, Tử Cực tông, Thiên Thú cốc vân vân, những sơn môn đại tông môn nổi danh Bắc Vực trong một đêm bị san bằng, vô số cao thủ tử thương.

Những siêu tông môn như Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông, Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong đều bị thế lực không có công kích quấy rầy.

Các đại vực khác ngoài Bắc Vực cũng gặp tình huống tương tự.

Loạn thế đã bắt đầu.

Dân chúng lầm than.

Sinh linh không bằng con chó.

Máu chảy lai láng.

Xác chất cao như núi.

Tận thế đáng sợ hoàn toàn bùng xuống, cá sinh linh Vô Tận đại lục không ngờ tận thế không bắt nguồn từ thánh chiến nhân loại và yêu tộc mà là lực lượng đại lục vực ngoại giáng xuống.

Mỗi khi người đời sau nhìn miêu tả đoạn ngày vực môn thứ nhất mở cửa trong sách vở như trông thấy loạn thế đúc bằng máu, xương, mạng người như cỏ rác, khắp nơi là chiến tranh, giết chóc.

Trong thời gian ngắn cá thể lực trên Vô Tận đại lục bị tẩy trừ.

Rất nhiều tông môn cổ xưa vì bị kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục tập kích trong một đêm bị nhổ tận gốc, truyền thừa đứt đoạn. Có nhiều thế lực cường đại có lịch sử lâu dài tuy thoát khỏi kiếp nạn nhưng tổn thất trầm trọng, khó thể hồi phục uy phong ngày xưa.

Đây là loạn thế tối tăm ngỗ ngược khó thể miêu tả ra.

Đương nhiên đối với nhiều kiêu hùng dã tâm bừng bừng thì nó càng như là thịnh thế.

khi trật tự cũ bị phá hư, hết thấy hỗn loạn, đạo đức sụp đổ trong lòng mọi người, thế giới hỗn loạn làm nhiều người thấy mờ mịt. Đám võ giả có thần thông đánh mất vinh diệu, chuyển biến từ người bảo vệ thành cướp giết.

Ngày càng nhiều võ giả vì tự bảo vệ mình mà tập kết lại cùng đối kháng kẻ xâm nhập săn giết đến từ Thần Ân đại lục. Theo thời gian trôi qua, các thế lực lớn nhỏ bắt đầu biến chất, bọn họ trở thành đại danh từ thế lực mới trên mặt đất. Vì bảo vệ mình, bọn họ cướp giết, khống chế vận mệnh của người khác.

Vô số người không có tiếng tăm nổi bật trong thời loạn, bá chủ và cường giả mới sinh ra.

Có lẽ trước đó bọn họ chỉ là đệ tử chi nhánh một vài tông môn, thành chủ khổ sở nhần nhện trong thành thị, tiêu sư nhỏ trong tiêu cục, thứ tử địa vị thấp trong thế gia, thậm chí là ăn mày ven đường.

Bởi vì cơ duyên xảo hợp bọn họ quật vùng lên, trông thấy hy vọng thay thế tông môn cổ xưa, trở thành người viết thần thoại.

Đối với đám xâm nhập Thần Ân đại lục, đặc biệt là dong binh đoàn hùng tâm bừng bừng muốn cướp tài nguyên, bí tịch, tài phú, tài nguyên khoáng sản thì khi bọn họ gặp chống cự quyết tuyệt, trả giá nặng nề, tổn thất lớn bắt đầu nghĩ đến hợp tác với vài thế lực dân bản xứ Vô Tận đại lục.

Thế là càng nhiều thế lực như măng mọc sau mưa nhú lên.

Các thế lực lớn nhỏ chinh phạt, giết nhau, thế giới bị bóng tối bao trùm, mây đen tà ác che lấp bầu trời.

Trong thời gian ngắn Tuyết Châu có mấy trăm thế lực lớn nhỏ, tình hình Bắc Vực càng thêm hỗn loạn.

Không hiểu sao Bắc Vực Huyền Thương Thần Cung không phái cao thủ trấn áp các phương nữa, không duy trì trật tự vốn có. Nghe nói từng có dong binh đoàn lớn của Thần Ân đại lục vây công Thánh sơn Huyền Thương Thần Cung nhưng bị chủ mới Huyền Thương Thần Cung giết hết. Từ sau trận chiến đó Bắc Vực Huyền Thương Thần Cung trong trạng thái phong phú, không can thiệp chuyện bên ngoài nữa. Tuần Sát Sử Huyền Thương Thần Cung trú đóng các nơi cũng rút về.

Không còn Huyền Thương Thần Cung bảo vệ, các đại thế lực càng thêm điên cuồng.

Dùng đầu tường biển ảo đại vương kỳ để hình dung Bắc Vực bây giờ là thích hợp nhất.

Đối với Tuyết Châu, từ ngay chiếc chiến ham đen to thứ nhất của Huyết Long dong binh đoàn xuất hiện ý nghĩa tai nạn, chết chóc buồn xuống. Nhiều người thói quen lấy được ích lợi từ hỗn loạn, nhiều võ giả có vũ khí và không bị trời buộc bắt đầu sống không ràng buộc.

Các Mục Thiên Dưỡng chém giết nhau, mỗi giây mỗi phút đổ máu.

Trong loạn thế người bình thường vô tội trở thành người bị hại lớn nhất. Bọn họ ốm yếu, bơ vơ. Bọn họ từng được tông môn che chở, dù sống gian khổ nhưng không nguy hiểm sinh mạng. Giờ đây loạn thế đến, hở chút là gặp đồ sát hoặc bị bán như nô lệ, đưa vào hầm đào khoáng, không bằng cả súc vật.

Đại tông môn cũ của Tuyết Châu đã thành lịch sử.

Các tông môn Trảm Nhật thành, Thiên Âm cốc, Minh Tâm tông, Lô Âm phái trong thời gian ngắn biến mất hết.

Chủ Trảm Nhật thành là Dao Khuynh Thành mang theo vài thân tín phá vòng vây vào ngày thành bị phá. Tông môn đao pháp có lịch sử mấy ngàn năm trong Tuyết Châu hóa thành tro tàn trong chiến hỏa. Minh Tâm tông, Lô Âm phái càng thê thảm, hầu như không có người sống, nơi tông môn cư trú thành địa bàn của thế lực mới.

Từng là đại tông môn Tuyết Châu, huy hoàng trở thành lịch sử. Bây giờ chỉ có ba tông môn với cách kỳ lạ may mắn tồn tại.

Đầu tiên là Vắn Kiếm tông, tuy có truyền thuyết nói Đinh Hạo mang theo nguyên tông môn vào tiên giới, sơn môn Vắn Kiếm tông từng là chỗ ai cũng được vào nhưng từ khi hỗn loạn bộc phát, sơn môn trở thành cấm địa võ đạo Tuyết Châu.

Từng có vô số thế lực lớn nhỏ định chiếm cứ sơn môn từng của thế lực số một võ đạo Tuyết Châu xây dựng nhưng cuối cùng tay trắng quay về. Dù là thế lực bản địa mới nhú hay kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục, ai dám vào phạm vi trăm thước sơn môn Vắn Kiếm tông là sẽ bị công kích sấm sét.

Đồn rằng trong sơn môn có một vị cường giả cảnh giới chí tôn bảo vệ Vắn Kiếm tông, không ai dám trêu vào.

Có vô số bình dân, người thường chạy vào Vắn Kiếm sơn mạch hy vọng được che chở, cường giả chí tôn bí ẩn kia ngầm chấp nhận. Mới hai, ba tháng đã có ít nhất năm trăm vạn người đến Vắn Kiếm sơn mạch.

Thế lực thứ hai còn tồn tại chính là Thanh Bình học viện.

Thanh Bình học viện từng một lần làm bá chủ võ đạo Tuyết Châu, khi Đinh Hạo nổi lên thì thay đổi môn phong thành thánh địa võ đạo thứ hai trong lòng người trẻ tuổi Tuyết Châu chỉ sau Vắn Kiếm tông. Đặc biệt từ khi đám người Đinh Hạo, Lý Lan rời đi, Thanh Bình học viện thành chỗ tụ tập vô số võ giả trẻ tuổi tài tuấn có thiên phú trong mấy năm của Tuyết Châu.

Hỗn loạn bắt đầu, có người nhắm vào tông môn cổ xưa nổi tiếng quá nhiều này. Trong tàng kinh các Thanh Bình học viện cất nhiều bí tịch bảo điển, tích lũy nhiều năm có tài phú kếp sù, đệ tử trẻ cũng là báu vật. Có thế lực mới tự xưng là Chư Thần Điện liên hợp một dong binh đoàn Thần Ân đại lục định tấn công Thanh Bình học viện.

Tình huống hôm đó có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, mắt thấy Thanh Bình học viện sắp bị công phá, viện trưởng Khổng Diệc Nho, Kỷ Anh Khỉ đã sẵn sàng tự sát theo học viện.

Nhưng lúc đó từ trên trời rơi xuống mưa kiếm, sương đỏ tràn ngập. Chỉ mấy giây sau cao thủ, cường giả Chư Thần Điện, dong binh đoàn bị giết hết.

Từ nay về sau không thế lực nào dám đụng vào Thanh Bình học viện.

1313. Chương 1317: Hội Hợp.

Không ai biết là cường giả gì che chở Thanh Bình học viện nhưng tuyệt đối là đẳng cấp chí tôn, bởi vì khi đó trong dòng binh đoàn có một cường giả cảnh giới bán thần cảnh trấn giữ nhưng không có chút sức phản kháng đã bị giết.

Tông môn cuối cùng tồn tại là thế lực phật môn, Vô Niệm phái.

Vô Niệm phái vốn không có thế lực đỉnh cao trong đại môn phái Tuyết Châu, nhưng nghe nói có cường giả đẳng cấp chí tôn của Tây Mạc Đại Lô Âm Tự giảng xuống trấn giữ Vô Niệm phái. Trong phút chốc Vô Niệm tuyệt sơn phòng thủ kiên cố.

Trừ ba đại tông môn này ra các thế lực vốn có trong Tuyết Châu bị xáo trộn, gặp kiếp nạn lớn.

* * *

Hôm nay trời trong nắng ấm.

Khu vực Vãn Kiếm tông.

Các lều, nhà tranh dựng khắp nơi, khói bếp bay lên. Giờ đang là mùa xuân, Tuyết Châu vẫn hơi lạnh. Sau khi tuyết tan nước sông tăng lên, dòng sông chảy xiết qua thảo nguyên lớn. Thảo nguyên mọc cỏ non mơn mởn có dấu vết tuyết đọng chưa tan.

Khắp nơi là nạn dân tỵ nạn.

Tổng Quang là một trong các nạn dân.

Trước khi tai nạn xảy ra Tổng Quang mới có sáu tuổi, là nhi tử một nhà buôn bán nhỏ ven Kính hồ. Phụ thân Tổng Kỳ Dật có một tiệm nhỏ riêng trong chợ giao dịch Kính hồ, miễn cưỡng đủ cho gia đình sống.

Nhưng Huyết Long dòng binh đoàn tấn công Kính hồ, chút tài sản nhỏ nhỏ của Tổng gia thành bọt nước. Tổng Kỳ Dật bị thương, phòng bị hủy. Không nhà để về, gia đình ăn bữa đói bữa no, tình thế càng ngày càng gay go.

Thế đạo rối loạn, cuối cùng Kính hồ bị một thế lực mới hung ác chiếm cứ.

Có ngày Tổng Kỳ Dật bị bắt đi tu sửa phòng ngự, vết thương trở nặng cộng thêm bị võ giả thế lực mới đánh thảm thương, cuối cùng tắt thở.

Hai mẫu tử Tổng Quang, Doãn Uyển Đồng nghe tin tức này như tiếng sét giữa trời xanh. Mất trụ cột trong nhà, hai mẫu tử thấy không sống nổi nữa. Lúc này Kính hồ lại rơi vào chiến loạn, Doãn Uyển Đồng mang theo nhi tử Tổng Quang chạy nạn, qua muôn vàn khó khăn, mấy lần suýt bị giết cuối cùng đến Vãn Kiếm sơn mạch.

Có cường giả bí ẩn trong Vãn Kiếm tông che chở, đây là khu vực an toàn duy nhất trong mấy ngàn dặm đối với đám bình dân.

Mỗi ngày Tổng Quang ngơ ngác nhìn hướng sơn môn Vãn Kiếm tông.

Tổng Quang siết chặt nắm tay nhỏ, nói:

- Mẫu thân, ta muốn lên núi. Nếu ta có thể bái vào môn hạ vị cường giả bí ẩn của Vãn Kiếm tông thì nhất định sẽ báo thù được cho phụ thân.

Doãn Uyển Đồng ôm nhi tử, gật đầu, nhưng nàng biết đó là điều không thể.

Doãn Uyển Đồng nghe nói sơn môn Vãn Kiếm tông đã đóng, dù là các cường giả võ đạo cũng không vào được chứ nói gì người thường nhỏ yếu như bọn họ. Đường vào núi đã đứt, con chim còn không thể bay vào.

Mấy ngày nay có nhiều người đến dưới núi thỉnh cầu bái sư học nghệ, có người quỳ mười ngày mười đêm bên Tẩy Kiếm Trì. Nhưng cường giả bí ẩn trên núi không lộ mặt, không đáp lại chút nào, có thể thấy cường giả kia không muốn thu đồ đệ.

Tổng Quang bỗng lớn tiếng nói:

- Mẫu thân nhìn kia, chỗ đó có ánh sáng!

Bốn phía xôn xao, vô số nạn dân tụ tập lại lộ biểu tình kinh hoàng nhìn hướng Vắn Kiếm sơn mạch như thánh địa ở phía xa. Trên bầu trời Vắn Kiếm sơn mạch bỗng có đoàn sáng trắng khổng lồ hiện ra, hự không bị ánh sáng trắng xé rách, mơ hồ thấy các bóng người.

Có người hét to:

- Là vực môn Thần Ân đại lục!

Mấy ngày nay dân chạy nạn thấy rất nhiều cảnh tượng như vậy, đám dong binh đoàn săn giết từ khe hở không gian giáng xuống.

- Đám tạp chủng Thần Ân đại lục muốn tấn công Vắn Kiếm sơn mạch sao?

- Làm sao đây? Vị đại nhân cường giả đó có thể chống đỡ được không?

Tim đám nạn dân treo cao, chỗ này là đất lành cuối cùng của bọn họ. Nếu đám tạp chủng Thần Ân đại lục tấn công Vắn Kiếm sơn mạch thì bọn họ không còn hy vọng gì, chỉ có thể chờ bị tàn sát.

- Thiên Dực ca, thật sự là người sao?

Thiên Âm ngậy ngốc nhìn thanh niên tuấn tú khóc ròng trước mắt mình, đầu óc nàng trống rỗng.

Hình ảnh Thiên Âm chỉ thấy trong giấc mơ hàng đêm đột nhiên thành hiện thực, làm nàng thổn thức. Hình ảnh trước mắt giống cảnh trong mơ biết bao, nhưng mỗi lần Thiên Âm vui vẻ xông tới muốn ôm người đó thì bóng dáng Phương Thiên Dực sẽ vỡ ra.

Thiên Âm sợ hãi không dám tiến lên.

Phương Thiên Dực ngẩn ngơ.

Dù Phương Thiên Dực là cường giả đỉnh cao có thể trấn áp khí vận một phương, tâm tình tu vi tĩnh lặng như nước nhưng thấy khuôn mặt ngày nhớ đêm mong này gã vẫn kiềm không được xao động. Nước mắt chất chứa tình cảm trào ra hốc mắt.

Phương Thiên Dực sống qua thời gian sống và chết tôi luyện, gã cho rằng mình mãi mãi không khóc nữa, nhưng trước mặt Thiên Âm thì vách tường trong lòng gã, sự kiêu ngạo của gã chớp mắt tan rã.

Nàng gầy đi.

Nàng tiều tụy.

Thiếu nữ xinh đẹp ngày xưa dào dạt sức sống thanh xuân hiện lên trong đầu Phương Thiên Dực, nữ nhân trước mặt gã gây yêu nhiều. Đôi mắt sáng ngời, trong suốt chất chứa một mối.

- Thiên . . . Thiên Âm . . .

Phương Thiên Dực cúi đầu, khi ngẩng lên thì nước mắt không còn, gã mỉm cười từng bước đến gần. Phương Thiên Dực ôm chặt thiếu nữ Thiên Âm vào lòng.

- Thiên Dực ca . . .

Thiên Âm lẩm bẩm:

- Thật sự là Thiên Dực ca sao?

Phương Thiên Dực gật đầu lia, cảm nhận ôn hương trong ngực chân thật, không phải làm ụng.

Đám đệ tử Vắn Kiếm tông Lý Y Nhược, Nhậm Tiêu Dao, Cuồng Dao Trương Phàm đứng một bên nhìn, mừng thay cho Thiên Âm.

Thật không ngờ bọn họ quay về sơn môn Vắn Kiếm tông sẽ có việc vui như thế. Phương Thiên Dực sư huynh mất tích mấy năm xuất hiện trong sơn môn trông rõ ràng, giống như câu: Bách lý tìm hẩn thiên bách độ, bỗng nhiên ngoái đầu người đã ở nơi ngọn đèo leo lắt.

Nên biết rằng trước đó Đinh Hạo động viên các loại lực lượng, con đường, tiêu hao nhiều nhân lực, vật lực, tài lực nhưng không tìm được Phương Thiên Dực. Mọi người sợ kích thích Thiên Âm, dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cho rằng Phương Thiên Dực đã chết.

Không ngờ thiên tài kiếm đạo từng cùng Đinh Hạo được gọi là kiếm thuật song tuyệt của Thanh Sam Đông Viện xuất hiện trước mặt mọi người.

Hữu tình nhân sẽ thành thân thuộc, không uổng công mấy năm nay Thiên Âm sư muội chảy nước mắt nhớ nhung.

Vương Tuyệt Phong cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu Dực ở đây sao?

Khi Phương Thiên Dực bước tới hành lễ thì Vương Tuyệt Phong nâng gã lên, vỗ mạnh vào vai gã.

Vương Tuyệt Phong nói:

- Ta đã nói rồi, người tốt không sống lâu, tai họa kéo ngàn năm. Tiểu tử nhà ngươi cũng độc lắm, sao chết dễ được.

Trán Phương Thiên Dực nổi gân xanh.

Mọi người che mặt.

Vương sư thúc quả nhiên vẫn phong cách cũ, khen người kiểu đặc biệt.

- Phương sư huynh.

- Thiên Dực sư huynh.

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt qua, Thiên Dực huynh đã về!

Rất nhiều đệ tử Thanh Sam Đông Viện ngày xưa vây quanh Phương Thiên Dực, từng cùng nhau học nghệ khiến mọi người có tình cảm sâu đậm. Đệ tử quý đó nhờ có Đinh Hạo tồn tại nên rất đoàn kết, Phương Thiên Dực là một trong mấy nhân vật trung tâm Thanh Sam Đông Viện, có quan hệ đặc biệt tốt với nhiều người.

1314. Chương 1318: Hội Hợp (hạ).

Lúc này thấy Phương Thiên Dực trở về, nhiều người chạy lại ôm gã. Là nam nhi nhưng mọi người khóc vì kích động, Vấn Kiếm tông xảy ra quá nhiều chuyện, vì kinh nghiệm đó mà họ càng quý trọng tình nghĩa sư môn hơn.

Tình huống rất cảm động.

Mọi người bỗng tách ra một con đường.

Phương Thiên Dực ngoái đầu lại, thấy người mặc áo xanh tươi cười nhìn mình.

- Đinh sư huynh!

Phương Thiên Dực kích động chạy lại ôm chặt Đinh Hạo. Tình cảm giữa nam nhân biểu hiện rõ ràng vào lúc này. Nam nhân áo xanh trước mắt vừa là thầy vừa là bạn của Phương Thiên Dực, là người ảnh hưởng lớn nhất đến đời võ giả của gã, là người gã tin tưởng, dựa dẫm suốt đời.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Về là tốt rồi.

Hốc mắt Đinh Hạo ướt nước, nói:

- Ta biết ngay người sẽ về. Mấy năm nay đi đâu? Làm mọi người rất lo lắng, khiến Thiên Âm sư muội xinh đẹp của chúng ta chảy cạn nước mắt vì người. Tiểu tử, nếu người về muộn một chút có lẽ Thiên Âm sư muội đã bị người cướp mất.

Phương Thiên Dực cười hì hì, gãi đầu.

Một thanh âm dịu dàng chân chất vang lên:

- Đây là động tác của ta, bị người bắt chước rồi.

Phương Thiên Dực vụt ngoái đầu, trông thấy hai người cười đứng sau lưng mình. Phương Thiên Dực cười phá lên, bỗng nhào qua ôm chặt hai người, lắc mạnh.

Phương Thiên Dực cười to bảo:

- Hai tiểu tử này, sao giờ mới đi ra?

Hai người bị Phương Thiên Dực lắc đến đầu váng mắt hoa chính là thiếu niên thợ săn Trương Phàm, Vương Tiểu Thất.

Nhóm bốn người Thanh Sam Đông Viện trải qua nhiều chuyện, từ đệ tử ký danh tăng chót nhất bắt đầu phần đầu, lần đầu tiên gặp mặt không đánh không quen biết nhưng đến cuối cùng là bằng hữu tri tâm nhất.

Chỉ có cùng nhau trải qua ngày tháng sống chết mới hiểu bốn người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất an toàn đứng chung một chỗ như bây giờ là đáng quý biết bao.

Mọi người hỏi han, Phương Thiên Dực kể lại chuyện mình trải qua.

- Nói vậy là người rút xuống địa huyết thâm uyên sau núi, bởi vì cơ duyên xảo hợp bị long khí cực độ bùng phát xé rách hư không đưa thẳng đến Thần Ấn đại lục?

Đinh Hạo gật gù, đây là giải thích duy nhất, gần giống với suy đoán của hắn.

Mấy ngày nay Phương Thiên Dực tìm hiểu nhiều chuyện xảy ra sau khi gã rời khỏi Vấn Kiếm tông, trò chuyện với mọi người một lúc mới biết cái gọi là tiên giới chính là Thần Ấn đại lục.

Phương Thiên Dực nói:

- Sau khi ta đến Thần Ấn đại lục phát hiện thực lực của mình tăng siêu nhanh nghe rộn người. Mới đầu ta cho rằng Thần Ấn đại lục là tiên giới chẳng qua bị nhốt ở chỗ kỳ dị, mãi khi đến cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, ta được truyền thừa ba ngàn tuyệt kiếm của sư tôn và công lực ẩn chứa bên trong nên phá giam cầm chửa ra.

- Ba ngàn tuyệt kiếm? Đó là tuyệt học của tiền bối Thạch Nhất Hoàng, thì ra người có được nó?

Đinh Hạo rất ngạc nhiên, khi đó nhiều người muốn tìm ba ngàn tuyệt kiếm ai ngờ rơi vào tay Phương Thiên Dực.

Năm xưa Thạch Nhất Hoàng được gọi là vua kiếm đạo, ngang ngửa với song kiêu Thần Đình phương đông, là thiên tài tuyệt thế đại lục phương đông, truyền thừa bí ẩn, không ai biết lai lịch sư thừa. Thạch Nhất Hoàng là một truyền kỳ, tuyệt học ba ngàn tuyệt kiếm hiển hách một thời. Một mình Tam Thiên Tuyệt Kiếm Thạch Nhất Hoàng đã là thế lực bất hủ, các tông môn không dám trêu vào.

Phương Thiên Dực được truyền thừa ba ngàn tuyệt kiếm đúng là cơ duyên muôn thuở.

Phương Thiên Dực than thở:

- Sau này ta có đi Thạch Chủ thành, bị cuốn vào Thần Điện Hoàng Kim, tranh giành thuốc dẫn tiên dược, tiên khí. Tiếc rằng ta không hiểu nhiều về thể giới kia, không được cơ duyên. Vực môn mới xuất hiện, ta biết tin Vô Tận đại lục nên lần vào dong binh, khó khăn lắm mới trở lại Vấn Kiếm sơn mạch lại biết được các người đều đi tiên giới.

Phương Thiên Dực vốn tưởng rằng ngày gặp lại rất xa xôi ai ngờ đến nhanh như vậy.

Mọi người nghe kinh tâm động phách.

Đinh Hạo nhớ lúc trong Thần Điện Hoàng Kim, màn hình thủy tinh chính giữa đại điện có chiếu hình Phương Thiên Dực đổi dạng, tiếc rằng hắn không nhận ra. Đinh Hạo không ngờ thực lực của Phương Thiên Dực tăng trưởng mau đến thế, gần gần như là chí tôn.

Sau khi Phương Thiên Dực vào Thần Ân đại lục luôn bị nhốt trong một bí cảnh không thoát ra được, mỗi ngày chỉ có thể tu luyện. Sau này Phương Thiên Dực được thần thông ba ngàn tuyệt kiếm mới thoát khỏi. Hèn gì Phương Thiên Dực không hiểu rõ về Thần Ân đại lục, không biết chỗ đó là tiên giới mà người Vô Tận đại lục hay đồn. Nếu không thì Phương Thiên Dực sẽ lợi dụng vực môn mới khổng lồ mới quay về Thần Ân đại lục tìm đám Đinh Hạo, đệ tử Vãn Kiếm tông.

Cuồng Dao Trương Phàm vui vẻ cười nói:

- Lần này tốt rồi, huynh đệ chúng ta lại tụ họp, chấn hưng tông môn.

Tâm tính Cuồng Dao Trương Phàm đơn thuần, không ham muốn gì. Tuy nhiên thấy Phương Thiên Dực về khiến Cuồng Dao Trương Phàm mừng rỡ ra mặt.

Phương Thiên Dực gật đầu, hưng phấn hỏi:

- Đúng vậy.

Rốt cuộc chờ đám người Đinh sư huynh trở về, có thể thoải mái hoạt động.

Phương Thiên Dực ngẩng đầu thấy Tạ Giải Ngữ đứng sau lưng Đinh Hạo không xa, chấp tay chào hỏi:

- Tạ sư tỷ.

Tạ Giải Ngữ cười cười, gật đầu.

- Nhưng thế uccj Tuyệt Châu gần đây không quá tốt . . .

Phương Thiên Dực giới thiệu thế cục Tuyệt Châu, Bắc Vực ọi người nghe.

Đám người rất giật mình kêu lên:

- Đã rối loạn như vậy?

Vực môn mới khổng lồ mới này năng lực truyền tống có hạn, không thể đưa nhiều dong binh Thần Ân đại lục đến đây vậy mà trong thời gian ngắn đã khiến nguyên Vô Tận đại lục rơi vào hỗn loạn, tối tăm?

Phương Thiên Dực nói:

- Đáng hận nhất là đám võ giả bại hoại, cấu kết với dong binh ngoài địa lục tàn sát đồng bào. Một số tông môn nổi tiếng lâu năm hoàn toàn thành phụ thuộc của dong binh đoàn, bọn họ đã mất vinh diệu võ giả bảo vệ chủng tộc, sa đọa không thuốc cứu chữa . . .

Đinh Hạo nghe Phương Thiên Dực nói xong dứt khoát quyết định:

- Trấn áp Tuyệt Châu trước rồi khuếch trương Bắc Vực, không thể để nó tiếp tục loạn.

Lý Lan không trở về Vô Tận đại lục, nàng ở lại Thần Ân đại lục quản lý sơn môn tạo hóa, thể tu Hãn Hải thâm lâm. Cho nên mọi chuyện trong Vãn Kiếm tông tạm thời Đinh Hạo do toàn quyền phụ trách chỉ huy.

Mọi người đồng ý quyết định của Đinh Hạo.

- Dàn xếp xong tông môn đã, mở sơn môn ra ọi người biết chúng ta trở về.

Đinh Hạo cười nói:

- Truyền tin liên lạc với minh hữu trước kia, chia nhau hành động. Phải thanh trừ các thế lực tội ác chồng chất trong Tuyệt Châu!

Vương Tuyệt Phong cười hưng phấn hỏi:

- Tốt, sớm nên hoạt động thân thể!

Cuồng Dao Trương Phàm nói:

- Ta về Bách Man sơn nhìn xem.

Lý Vân Kỳ nói:

- Ta đi Thanh Giang trấn.

Đinh Hạo định nói gì thì có lông phượng xẹt qua không trung.

Tạ Giải Ngữ biến sắc mặt nói:

- Tiên Hoàng cung báo tin gấp, Hạo ca ca, ta đi về nhìn xem.

Đinh Hạo gật đầu.

1315. Chương 1319: Tiên Môn Mở.

Đinh Hạo hơi lo lắng nói:

- Ta đi theo nàng.

Tiên Hoàng cung là thế lực không nhỏ trong Bắc Vực, mấy năm nay có xu hướng đối kháng cùng Yêu Thần cung, thế lực số một yêu tộc Bắc Vực ngày xưa. Tiên Hoàng cung phát ra tín hiệu cảnh báo chứng minh thế lực kẻ thù không yếu.

- Không sao.

Tạ Giải Ngữ mỉm cười nói:

- Chỉ là tín hiệu cảnh báo sơ giai, chắc vòng ngoài Tiên Hoàng cung gặp nguy hiểm, một mình ta có thể giải quyết. Hạo ca ca ở đây sắp xếp chuyện trong tông đi.

Tạ Giải Ngữ nói xong bay lên cao, biến thành luồng sáng khuất xa phía chân trời.

Đinh Hạo đành phải ở lại Vãn Kiếm sơn mạch.

Thực lực của Tạ Giải Ngữ qua chuẩn đi Thần Ân đại lục đã tăng cao, có thể đối kháng với chí tôn thần cảnh, chắc năng sẽ không gặp nguy hiểm gì. Đinh Hạo quan tâm bị loạn.

Đám người Vãn Kiếm tông trở về trừ mấy ngàn đệ tử tinh nhuệ sà lọc ra còn có một ngàn thể tu Hãn Hải thâm lâm, đều là cường giả Thiên Tôn cận vệ doanh. Cộng thêm đám cường giả đỉnh cao như Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Đinh Hạo, đây là lực lượng rất mạnh, so sánh với nhiều tông môn nổi danh lâu năm trong Bắc Vực không chút kém cạnh. Đinh Hạo tin tưởng có thể quét sạch Tuyết Châu trong vòng ba ngày sau đó tiến quân Bắc Vực.

Các đợt sắp xếp đầu vào đây.

Vụ việc cụ thể do đám danh nhân tông môn Vương Tuyết Phong phụ trách. Nhóm Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Lý Y Nhược, Bắc Vực đi tới vách núi khu rác ngày xưa sau tông môn. Đinh Hạo muốn xem đạo tiên môn bên dưới địa huyết thâm uyên có thay đổi gì không.

Chớp mắt vách vực sau núi đã ngay trước mặt đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Lý Y Nhược, Bắc Vực.

Vách núi ngày xưa cheo leo giờ bị đào thành cái hầm lớn, từ trên cao nhìn xuống như lòng chảo. Mép vách vực còn có bậc thang thêm đá kéo dài xuống. Vách đá có màu tím nhạt hiển nhiên bị long khí màu tím nhiễm nhưng vì thiếu thời gian nên chưa hoàn toàn chuyển hóa thành huyền tinh thạch màu tím.

Đinh Hạo đứng bên vách núi nhìn xem:

- Long khí màu tím đã biến mất.

Long khí màu tím ngày xưa dồi dào giờ mỏng mảnh như khói bếp dưới ánh hoàng hôn. Mạch khoáng huyền tinh thạch tím to lớn đã bị đào rỗng, không còn bao nhiêu. Đá bên dưới vỡ vụn, thiếu thốn, không có cọng cỏ. Địa huyết thâm uyên như vùng đất chết.

Ngũ diệu Phương Thiên Dực cứng ngắc nói:

- Chắc chắn mạch khoáng bị đám tông môn Tình Xuyên Điện đào rỗng. Hừ, sớm muộn gì sẽ khiến chúng phun ra tất cả những gì đã ăn.

Lúc trước Phương Thiên Dực định một mình đi Tình Xuyên Điện kiếm tiền lời, nhưng vì thế cục hỗn loạn gã không rảnh rang. Bây giờ đám người Đinh Hạo trở về, tuyệt đối không tha cho kẻ thù nhiều năm này.

Vương Tiểu Thất cười gian nói:

- Tiểu tử vẫn nóng nảy như vậy, khoan nghĩ mấy chuyện báo thù, đánh giết gì, tâm sự với Thiên Âm sư muội là hơn. Người ta là địa mỹ nữ thiên kiều bá mị chờ người nhiều năm, người không biết bồi thường người ta.

Phương Thiên Dực trừng Vương Tiểu Thất, bất đắc dĩ không làm gì được tên này.

Đinh Hạo nói:

- Chúng ta xuống dưới nhìn xem.

Đinh Hạo lao xuống địa huyết thâm uyên, mấy người khác theo sau.

Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược, Vương Tiểu Thất đều là người tài giỏi, tốc độ rơi siêu nhanh.

Chớp mắt đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược, Vương Tiểu Thất đã rơi xuống gần vạn thước.

Đá màu tím xung quanh càng lúc càng đậm đặc, bên tồn ẩn chứa nhiều linh khí. Mạch khoáng huyền tinh thạch tím chỗ này còn sót lại chút ít, bởi vì càng đi xuống thì long khí màu tím bắn ngược càng mạnh. Chắc các đại môn phái không thể khai thác quy mô sâu dưới địa huyết thâm uyên nên để lại chút huyền tinh thạch tím.

- Xuống chút nữa là tận cùng địa huyết thâm uyên.

Đinh Hạo bùng phát lực lượng cường đại áp chế long khí màu tím đẩy ngược. Cuối cùng đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược, Vương Tiểu Thất đáp xuống đáy địa huyết thâm uyên, long khí màu tím nơi đây cực kỳ đậm đặc. Không khiến biến thành sương mù tím, mặt đất bóng loáng như gương. Chính giữa không gian có thể thấy sáu cửa đá cổ xưa tang thương đứng sừng sững, long khí màu tím đậm đặc tràn ra từ khe hở cửa đá.

Phương Thiên Dực chợt nhớ điều gì, lớn tiếng nói:

- Chính là chỗ này. Ta đến Thần Ân đại lục được là vì lúc lấy quặng xâm nhập quá sâu, không hiểu sao rơi xuống dưới. Là lúc đó long khí màu tím không đẩy ta lên được.

Khi đó Phương Thiên Dực bị người Liệt Thiên kiếm tông buộc lấy quặng, trượt chân té xuống mãi đến đáy địa huyết thâm uyên, rơi vào đồng rác ngàn vạn năm. May mắn Phương Thiên Dực không té chết nhưng bị thương nặng, đầu óc mơ hồ trông thấy đạo tiên môn.

- Khi đó có một luồng sáng trắng bắn ra từ một trong sáu đạo tiên môn sinh lực hút chớp mắt hút ta, đồng rác tích lũy nhiều năm dưới đáy địa huyết thâm uyên vào trong.

Phương Thiên Dực nhớ đến còn thấy sợ, nói:

- Khi ta tỉnh dậy thì đã đến đất cấm Thần Ân đại lục.

Đám người Đinh Hạo Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược, Vương Tiểu Thất kinh hoàng nghe Phương Thiên Dực kể.

Cái gì?

Một trong sáu đạo tiên môn từng mở ra?

Phương Thiên Dực bị truyền tống đến Thần Ân đại lục chẳng lẽ là vì đạo tiên môn là cánh cửa truyền tống liên kết với Thần Ân đại lục?

Đinh Hạo lắc đầu, hẳn cảm thấy vụ việc sẽ không đơn giản như vậy.

- Mọi thứ ở đây hầu như không có gì thay đổi.

Đinh Hạo quan sát kỹ, phát hiện so với lần đầu xuống thì đáy địa huyết thâm uyên không có gì thay đổi. Đinh Hạo đang định tới gần đạo tiên môn bỗng nhiên nhũm mày, cười lạnh một tiếng. Đinh Hạo vươn ngón trở về một chữ hán ‘phá’ thật to trong không trung.

Chữ vàng nóng cháy như vật hữu hình ngưng tụ trong không trung, giây sau thành hoa văn minh văn rậm rạp khuếch tán khắp đáy địa huyết thâm uyên. Bốn phía nổ ầm ầm, trận pháp minh văn ẩn giấu trong không trung lộ ra.

Đám người Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực, Lý Y Nhược giật nảy mình.

Không ngờ chỗ này ẩn giấu nhiều trận pháp như vậy, chắc là đẳng cấp chí tôn bày ra. Trận pháp minh văn che giấu rất xảo diệu, đám người Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất, Phương Thiên Dực, Lý Y Nhược không nhận ra.

Phương Thiên Dực nhìn trận pháp minh văn, tim đập nhanh.

Phương Thiên Dực vốn tưởng gặp kỳ ngộ trong Thần Ân đại lục, được truyền thừa ba ngàn tuyệt kiếm, thực lực tăng vọt là thoải mái không gặp địch thủ trong Vô Tận đại lục. Phương Thiên Dực không ngờ Đinh sư huynh tiến bộ không chậm hơn gã, giờ tay nhắc chân dễ dàng phá vỡ trận pháp minh văn cường giả thần cảnh bày ra.

- Chắc đây là trận pháp cường giả các tông môn Tình Xuyên Điện để lại.

Đinh Hạo cảm ứng được hơi thở quen thuộc, là đặc điểm công pháp của Tình Xuyên Điện. Sau khi đám người Đinh Hạo, đệ tử Vãn Kiếm tông rời đi, Tình Xuyên Điện phái cường giả thần cảnh đến tìm kiếm phát hiện ra đạo tiên môn, tiếc rằng không thu hoạch được gì. Sau này cường giả thần cảnh để lại trận pháp minh văn luôn giám sát đáy địa huyết thâm uyên, một khi có gì thay đổi thì Tình Xuyên Điện sẽ phát hiện được ngay.

1316. Chương 1320: Thần Thoại Ngày Xưa.

Trừ trận pháp minh văn ẩn chứa hơi thở công pháp Tình Xuyên Điện ra còn có mấy chục trận pháp minh văn bí ẩn, siêu cường đại khác, có lẽ là cường giả thần cảnh Bắc Vực, đại lục khác làm ra. Mục đích của bọn họ giống y như Tình Xuyên Điện, là để giám sát nơi này.

Ba ngàn tuyệt kiếm rất bí ẩn, chứa bí mật người bình thường khó thể tưởng tượng, càng có ý nghĩa siêu phàm với cường giả thần cảnh. Tiếc rằng dù là cường giả thần cảnh cũng không thể dòm ngó bí mật đằng sau đạo tiên môn, càng không thể mở nó ra nên đành dùng cách này chờ đợi.

Đinh Hạo thi triển thủ đoạn sắc sảo, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ chỉ điểm hấn phá hủy hết trận pháp minh văn các cường giả thần cảnh để lại.

Nơi này là Vãn Kiếm tông, làm sao Đinh Hạo chịu cho các cường giả thần cảnh để trận pháp minh văn giám thị?

Vãn Kiếm tông bây giờ không cần e sợ bất cứ người nào.

Làm xong tất cả, đám người Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Lý Y Nhược chậm rãi đi tới trước một trong sáu đạo tiên môn. Trừ Đinh Hạo, Phương Thiên Dực ra nhóm

Vương Tiểu Thất, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược lần đầu tiên đến đây. Bọn họ nhìn sáu cửa đá cổ xưa tang thương ẩn chứa hơi thở hỗn độn, tắc lưỡi lấy làm lạ.

Thực lực của đám người Đinh Hạo, Vương Tiểu Thất, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Lý Y Nhược không thấp nên nhìn ra ngay sáu cánh cửa đá bất phàm.

Đinh Hạo quan sát kỹ, so với lần trước thì chỗ này không có thay đổi gì. Sáu cánh cửa đá cổ xưa vẫn đứng yên tại đó, khung cửa loang lỗ dấu vết như vẩn nước xâm thực, tang thương như thể năm tháng hồng hoang chảy ngàn vạn năm qua cửa đá.

Khi Đinh Hạo nhìn khe cửa thì tim đập nhanh.

Đinh Hạo ngạc nhiên phát hiện:

- Khe hở cánh cửa lớn hơn trước.

Khe hở cánh cửa đạo tiên môn rộng khoảng mấy ly so với hai lần trước Đinh Hạo đến, tuy khác biệt rất nhỏ nhưng ánh mắt hắn rất sắc bén, nhận ra ngay.

Là đạo tiên môn tự mở hay bị người dùng thần thông mở ra?

Biến đổi này có ý nghĩa gì?

Đinh Hạo tạm thời không thể chắc chắn điều gì.

Đinh Hạo thử phát thần thức đến gần cánh cửa đá. Bây giờ thần thức của Đinh Hạo đã là cảnh giới tinh vân, một ý niệm sinh vòng xoáy tinh vân, cô đọng thần thức cường đại hùng dũng trào ra, tràn ngập khắp không gian.

Đinh Hạo mừng rỡ phát hiện lần này cửa đá không bài xích thần thức của hắn như trước, hơi dùng sức một chút có thể phủ lên tầng ngoài cánh cửa.

Nhưng rất nhanh Đinh Hạo ngậy người.

Bởi vì thần thức truyền tin về trước mắt kốc thứ gì, như không gian hư vô. Thần thức không cảm ứng cửa đá tồn tại, nhưng vấn đề là con mắt Đinh Hạo rõ ràng trông thấy sáu đạo tiên môn.

Điều này quá khó tin.

Nên biết rằng với cường giả thật sự có lúc thần thức tiếp xúc tất cả còn chân thật hơn là mắt thấy, tức là . . .

Hay sáu cửa đá này không tồn tại, Đinh Hạo thấy ảo giác?

Nhưng là loại ảo giác gì lừa được mắt của Đinh Hạo, Phương Thiên Dực?

Đinh Hạo rất hoảng hốt.

Đinh Hạo nhắm mắt lại không nhìn cửa đá nữa, dùng thần thức cảm ứng cẩn thận.

Đinh Hạo lộ biểu tình sửng sốt, hắn khẳng định vị trí đạo tiên môn là 'hư vô' to lớn. Chẳng những không có cột đá, không có cả bình chương hư không, là vô hoàn toàn, tựa như chạm bẫy kỳ dị, bên trong không tồn tại thứ gì.

Khi Đinh Hạo định quan sát sâu hơn thì phát hiện có lực lượng quái dị ngăn cách thần thức, không thể tiné thêm.

Đinh Hạo mở mắt ra.

Khe hở đạo tiên môn biến càng to nhưng long khí màu tím trở nên mỏng manh, đây là bởi vì lực lượng trong đó đã phát ra hết hay có biến đổi gì? Đinh Hạo có dự cảm con đường càng khủng bố hơn vực môn mới khổng lồ mới đang mở ra.

Đằng sau đạo tiên môn có một thế giới khó thể tưởng tượng.

- Không nhìn ra cái gì, chúng ta rời đi trước đi.

Đinh Hạo đặt trận pháp mình văn dưới đáy địa huyết thâm uyên giám thị chỗ này, cùng đám người Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược rời đi.

* * *

- Đó là gì?

Tổng Quang ngơ ngác nhìn Vấn Kiếm sơn mạch phía xa có từng luồng sáng từ sơn môn lan tràn ra ngoài. Sơn môn Vấn Kiếm tông im lặng hơn tháng rồi cuộc có biến đổi.

Nhớ đến tình huống lạ trên bầu trời thời gian trước, trái tim nhiều nạn dân treo cao.

Có người nhận ra điều gì, rống to:

- Sơn môn Vấn Kiếm tông mở!!!

Sơn môn mở nhưng không biết vì nguyên nhân gì, không biết ai đi xuống sơn môn.

Nhiều người căng thẳng, có kẻ thụt lùi lại.

Bởi vì bọn họ nhớ đến lúc trước thấy bầu trời xé rách, cường giả Thần Ân đại lục giáng xuống Vấn Kiếm sơn mạch, mọi người cho rằng kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục đã đánh bại cường giả bí ẩn trên núi bắt đầu tàn sát nạn dân dưới núi.

Cảm xúc tương tự lan tràn trong đám đông, nhiều người cảm thấy tuyệt vọng.

Chẳng lẽ vùng đất lạnh cuối cùng trong Tuyết Châu, khu vực duy nhất cho kẻ yếu tội nghiệp nương náu cũng sụp đổ sao? Từ nay bọn họ còn chỗ nào để cư ngụ? Không lẽ vận mệnh chết thảm là không thể cưỡng lại sao?

Chính lúc này . . .

Tổng Quang nhìn chằm chằm phương xa:

- Mẫu thân, hình như không phải ác ma Thần Ân đại lục, mẫu thân nhìn xem, hình như bọn họ là người của Vấn Kiếm tông.

sơn môn mở rộng, có thanh niên mặc trang phục phong cách Vô Tận đại lục đi xuống núi.

Trong đám đông có võ giả kích động hét to:

- Là người Vấn Kiếm tông! Không phải ác ma Thần Ân đại lục, là người Vấn Kiếm tông xuống núi!!!

Người odds nhận ra thân phận đám người xuống núi mặc trang phục đệ tử Vấn Kiếm tông.

- Là Vấn Kiếm tông . . . Ha ha ha ha ha ha! Không cần chạy nữa, chúng ta được cứu rồi!

Mọi người hò reo.

- Ha ha ha ha ha ha! Các đại nhân Vấn Kiếm tông rốt cuộc xuống núi, chắc chắn là cảm động vì sự thành kính của chúng ta, bọn họ tới cứu chúng ta!

Có người nghi hoặc hỏi:

- Nhưng chẳng phải Vấn Kiếm tông đã thăng lên tiên giới rồi sao?

Võ giả lúc đầu hét to mừng rỡ như điên, đột nhiên hiểu ra:

- Ta biết rồi, dị tượng trên bầu trời trước đó là các đại nhân trở về từ tiên giới, bọn họ trở lại . . .

Ba chữ Vấn Kiếm tông có ma lực kỳ lạ với người Tuyết Châu. Danh tiếng của Vấn Kiếm tông siêu tốt, đặc biệt từ đám người Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam bắt đầu, Vấn Kiếm tông luôn là tượng trưng đối kháng yêu ma, bảo hộ bình dân. Sau này đám người Đinh Hạo nổi bật, thực lực Vấn Kiếm tông tăng vọt. Đinh Hạo bố võ thiên hạ, trở thành Thánh nhân trong lòng vô số người. Tiếng thơm Vấn Kiếm tông truyền khắp thiên hạ.

Trong thời gian hỗn loạn này nhiều người đều nghĩ nếu Văn Kiêm tông không bị các đại thế lực Âm Hương Thiên Phong, Tình Xuyên Điện buộc rời đi thì sẽ như mọi khi, bọn họ dốc sức bảo vệ người nghèo, kẻ yếu. Có tông môn mạnh mẽ mà nhân từ như Văn Kiêm tông trấn giữ thì Tuyết Châu đã không rối loạn như bây giờ.

Nghĩ đến đây, vô số người hận các tông môn Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong ngứa răng.

1317. Chương 1321: Thần Thoại Ngày Xưa (hạ).

Vô số người Tuyết Châu tin cậy Văn Kiêm tông như với người thân của mình.

Tiếc rằng đệ tử Văn Kiêm tông biến mất quá lâu trong mảnh đất Tuyết Châu. Thật lâu không có các kiếm sĩ trẻ nho nhã lễ độ, trang nhã hiền lành thượng hành hiệp trượng nghĩa, vô số người nhớ lại đoạn quá khứ huy hoàng cũ.

Trong tâm tình này người Tuyết Châu bỗng thấy đệ tử Văn Kiêm tông xuất hiện, cảm giác kích động đến điên cuồng là hợp lý.

Trong vô số cặp mắt nhìn chăm chú, bốn mươi đệ tử Văn Kiêm tông trẻ đi tới khu nạn dân.

Bốn mươi đệ tử Văn Kiêm tông trẻ chưa kịp nói gì thì tiếng hò reo ầm ầm đã bao phủ bọn họ.

Tình cảnh này như chúa cứu thế xuất hiện.

Bốn mươi đệ tử Văn Kiêm tông trẻ đều là thanh niên khoảng hai mươi tuổi, gặp trường hợp này thấy kinh ngạc, kích động, tự hào. Đây là vinh diệu Văn Kiêm tông tích lũy mấy trăm năm, là trách nhiệm nặng trĩu, động lực cho bọn họ.

Một lão nhân tóc trắng xóa run rẩy hỏi:

- Xin hỏi . . . Văn Kiêm tông . . . Đỉnh . . . Đỉnh thần tiên trở lại rồi sao?

Lão nhân tóc trắng xóa là người hâm mộ cuồng nhiệt của Đỉnh Hạo, tuy rằng đã tuổi già sức yếu, không thể tu luyện nhưng không ngại lão hưởng tới võ đạo. Không biết bao nhiêu lần lão nhân tóc trắng xóa kể chuyện Đỉnh Hạo Thánh nhân Tuyết Châu cho co cháu nghe.

Tiếc rằng con cháu của lão nhân tóc trắng xóa đã chết thảm trong cuộc hỗn loạn.

Nhiều người giống như lão nhân tóc trắng xóa hồi hộp nhìn đám thanh niên đệ tử Văn Kiêm tông.

Thanh niên đệ tử Văn Kiêm tông dẫn đầu mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là Đỉnh sư thúc tổ đã về.

Thanh niên đệ tử Văn Kiêm tông dẫn đầu chưa nói xong đã bị tiếng hò reo điếc tai lẫn át, mắt nhiều người sáng như đèn pha.

Thanh niên đệ tử Văn Kiêm tông dẫn đầu ngừng một lúc mới cao giọng quát:

- Đỉnh sư thúc tổ đã truyền lệnh mở rộng sơn môn. Bắt đầu từ hôm nay Văn Kiêm tông lại thu đồ đệ, rất nhanh tông môn sẽ phát lương thực. Mọi người yên tâm đi, Văn Kiêm tông quay về sẽ như trước kia che chở nhân tộc Tuyết Châu.

Khu nạn dân sôi trào.

Rốt cuộc hy vọng buông xuống.

* * *

Bách Man sơn.

Đây là một tòa sơn mạch nguy hiểm nằm ở nam bộ Tuyết Châu, núi non trùng điệp trập trùng, đá núi lởm chởm, đường cheo leo, nhiều dã thú ẩn hiện, bị gọi là vùng đất dã man. Cho nên ngọn núi mới có tên là Bách Man sơn.

Xung quanh Bách Man sơn từng rải rác các cứ điểm nhân loại, trong đó nhiều thợ săn nhất. Bởi vì ngọn núi thiếu linh khí nên khu vực này ít có yêu ma, ít có tông môn võ đạo, nhân loại an toàn cư ngụ, sống bằng nghề săn thú. Trong dãy núi này tuy đời đời sống cực khổ nhưng không dứt hương khói.

Bây giờ loạn thế đã đến, một số tiểu thế lực đầu thua chạy vào vùng núi này.

Trong thời gian này vô số thợ săn, chỗ cư trú nhân loại bị đồ sát.

Có chi nhánh dong binh đoàn Thần Ân đại lục tới phát hiện không có tài nguyên, thần tàng gì để cướp thì lấy giết người làm vui. Khu vực cổ xưa này rốt cuộc không thể thoát khỏi thảm kịch đầm máu.

Trong một khu vực hình vòng cung phía bắc bộ Bách Man sơn có một bộ lạc thợ săn tên là Hữu Tuyết.

Hữu Tuyết bộ lạc là một bộ lạc nhỏ, trong thời gian dài không nghe tên tuổi, chỉ khoảng trăm người. Hữu Tuyết bộ lạc lặng lẽ như trâu ăn cỏ sinh hoạt tại khu đất hết đời này tới đời khác.

Mãi đến ba, bốn năm trước trong bộ lạc đi ra một thiếu niên thợ săn nghị lực phi thường bái vào Vãn Kiếm tông, nổi danh như cồn, có sức ảnh hưởng lớn trong Tuyết Châu. Không ai không biết cái tên Cuồng Dao Trương Phàm, Hữu Tuyết bộ lạc cũng nhờ Trương Phàm mà nổi tiếng.

Tiếc rằng Vãn Kiếm tông rời đi, huy hoàng Hữu Tuyết bộ lạc cũng dần tắt.

Thời đại hỗn loạn đến khiến Hữu Tuyết bộ lạc rơi vào đường cùng.

Hôm nay tai nạn bùng xuống.

Một tiểu đội dong binh Thần Ân đại lục phát hiện chỗ ở tạm của Hữu Tuyết bộ lạc, như chó điên sói hoang ủa vào công kích.

Chớp mắt có mấy chục thợ săn bị vô tình chém giết.

Gần trăm người Hữu Tuyết bộ lạc bị dồn vào quảng trường nhỏ, nhìn kẻ thù hung tàn đến gần, không thể giãy dụa chống cự. Thợ săn thanh niên, tráng niên giương cung, lấp tên canh giữ vòng ngoài cung, già trẻ phụ nữ được bảo vệ bên trong. Bọn họ đã không có đường đi, như con cừu bị bầy sói bao vây, không trông thấy chút hy vọng nào.

Bốn phía có dong binh Thần Ân đại lục cười nanh tranh khép vòng vây, dẫn đầu là thủ lĩnh dong binh cao to đầu trọc, hai hàng râu rậm như loan đao nhếch cao, mắt như chuông đồng bắn ra tia sáng tàn nhẫn.

Nam nhân cao to đầu trọc thủ lĩnh dong binh đoàn khinh thường nói:

- Chỉ là một đám con kiến nhỏ bé, không có cả tư cách làm nô lệ.

Thủ lĩnh dong binh đoàn cười khẩy nói:

- Không có giá trị gì, giết hết đi.

Một nam nhân trung niên mặc trang phục Vô Tận đại lục cúi đầu khom lưng tới gần thủ lĩnh dong binh đoàn, cười nịnh nói:

- Đại nhân có điều không biết, trong bộ lạc này từng ra một thần thoại võ đạo Tuyết Châu, cực kỳ lợi hại.

Khóe môi thủ lĩnh dong binh đoàn cong lên khinh thường nói:

- Thần thoại võ đạo? Ha ha ha ha ha ha! Vùng đất hẻo lánh nhỏ xiu của các ngươi mà cũng sinh ra thần thoại võ đạo gì? Ha ha ha ha ha ha! Thần thoại cái khỉ mốc!

Nam nhân trung niên Vô Tận đại lục nịnh nọt nói:

- Vâng vâng vâng vâng, tất nhiên là không thể so sánh với đại nhân rồi. Nhưng lúc trước người đó từng uy chấn toàn Tuyết Châu, rất nổi tiếng trong Bắc Vực.

Nam nhân cao to đầu trọc thủ lĩnh dong binh đoàn coi rẻ nói:

- Đám ngu ngốc chưa thấy qua cường giả thật sự như các ngươi mà biết gì. Hừ, giết hết đi. Ta mong thần thoại võ đạo gì đó xuất hiện trước mặt ta ngay, một ngón tay của ta ấn chết hẳn . . .

Nam nhân trung niên Vô Tận đại lục gật đầu, định ton hót cái gì chợt mặt cứng ngắt, con ngươi co rút nhìn phía xa.

Thủ lĩnh dong binh đoàn ngăn người, nhìn theo ánh mắt nam nhân trung niên Vô Tận đại lục thấy một thanh niên bình thường khoảng hơn hai mươi tuổi từ khi nào đứng trên tảng đá cách hai mươi thước.

Dao động huyền khí trong cơ thể thanh niên này yếu đến đáng thương, chưa tới Tiên Thiên Vô Tông cảnh, lưng công thanh trường đao màu đen kỳ dị. Mặt thanh niên đen thui, ánh mắt kiên cường, khí chất uy hiếp kỳ dị.

Nam nhân trung niên Vô Tận đại lục sợ hãi răng va vào nhau, vì sợ nên lắp bắp:

- Là . . . Là . . . Là hẳn . . . Hẳn trở lại . . .

Thủ lĩnh dong binh đoàn hỏi:

- Ai?

Lúc này vang tiếng nổ đéng tai như sấm đánh làm tim mỗi người đập nhanh. Tảng đá phía xa bỗng nổ tung hóa thành bột phấn bay đầy. Thanh niên đứng trên tảng đá lắc người một cái đã đến trước mặt thủ lĩnh dong binh đoàn.

Trong phút chốc áp lực khủng bố như biển cả ập đến, thủ lĩnh dong binh đoàn chưa kịp phản ứng đã bị đè khụy đầu gối quỳ xuống đất, không thể nhúc nhích một li.

Sức sống huyền khí vương thịnh phát ra từ cơ thể thanh niên, như ma thần quân lâm thiên hạ.

1318. Chương 1322: Bắt Đầu Thanh Toán (1).

Thủ lĩnh dong binh đoàn vô cùng giật mình kêu lên:

- Ngươi . . . Ngươi . . . Là . . . Là ai?

Thủ lĩnh dong binh đoàn cảm thấy như con kiến bị Thái sơn đè, đối mặt lực lượng huyền khí dào dạt hùng hồn này gã không có chút sức phản kháng.

Thật là khủng bố.

Chỉ bùng phát lực lượng huyết khí đã đè ép gã có tu vi Thánh nhân cảnh, thanh niên này là quái vật gì vậy? thủ lĩnh dong binh đoàn rất sợ hãi, không thể hiểu nổi trên quần sự Huyết Long dong binh đoàn tồn tại loại cường giả như vậy.

Trong thợ săn phía xa có người vui mừng hét to:

- Tiểu Phàm?

Các thợ săn kích động.

Vào lúc tuyệt vọng nhất thần thoại võ đạo Hữu Tuyệt bộ lạc trở lại, mọi người hò eo, nỗi kinh khủng và tức giận tan biến ngay. Đây là niềm tin, tất cả thợ săn tin tưởng khi người đó trở về thì mọi tai nạn, đau khổ đều chấm dứt.

Thanh niên mỉm cười với thợ săn, ấm áp như mùa xuân.

Thanh niên quay đầu nhìn thủ lĩnh dong binh đoàn quỳ dưới đất như con sâu, nụ cười lạnh băng.

Thanh niên gần từng chữ hỏi:

- Chẳng phải người muốn một ngón tay nghiền chết ta sao?

Bình thường Cuồng Dao Trương Phàm im lặng, ít lời nhưng khi gã tức giận thì mỗi chữ như lưỡi dao làm đối thủ cảm thấy tuyệt vọng, bị nỗi sợ hãi khủng khiếp nhấn chìm.

Đúng vậy, vinh diệu thọt sắn Hữu Tuyết bộ lạc Bách Man sơn, một trong ba thần thoại võ đạo Tuyết Châu ngày xưa, Cuồng Dao Trương Phàm đã về.

Thủ lĩnh dong binh đoàn khó tin nhìn Cuồng Dao Trương Phàm.

Làm sao có thể?

Trong chỗ hoang vắng, nghèo nàn, lực lượng triều tịch suy yếu thế này làm sao có thể sinh ra cao thủ khủng bố cỡ này? Lực lượng huyết khí vượng thịnh như biển rõ ràng là sắp đến thần cảnh.

Cuồng Dao Trương Phàm ngẩng đầu nhìn gần một trăm dong binh Thần Ân đại lục, chân phải bước ra một bước.

Thoáng chốc vắt rạn như dây leo, mãng xà từ dưới chân Cuồng Dao Trương Phàm lan nhanh ra ngoài, mau như tia chớp đến dưới chân đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục. Lực lượng khủng bố nổ tung dưới chân các ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi tiếng nổ vang lên.

Cơ thể mấy trăm ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục, bao gồm thủ lĩnh dong binh đoàn như đồ sứ bị búa đập trúng thành bột phấn đỏ bắn tung tóe, không dong binh nào thoát khỏi.

* * *

Tây bộ Ngọc Long Tuyết Sơn.

Thái Bình thành.

Nơi này là thành thị nhân loại tụ cư lớn nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm, ngày xưa từng được Vãn Kiếm tông che chở. Nhưng từ khi vực môn mới khổng lồ mới mở ra, thời đại hỗn loạn hắc ám bắt đầu thì tất cả thanh đối. Thành chủ Lôi Đào của Thái Bình thành thuận thế vươn lên, leo kéo mấy môn phái lớn nhỏ trong thành tự làm vua, không theo quy tắc ngày xưa Vãn Kiếm tông để lại. Thành chủ Lôi Đào thành bá chủ trong Thái Bình thành.

Không còn Vãn Kiếm tông trói buộc, thành chủ Lôi Đào xé khuôn mặt giả dối ngày xưa, thủ đoạn máu me, con người tàn nhẫn. Thành chủ Lôi Đào ở trong Thái Bình thành muốn cái gì thì làm cái đó. Thành chủ Lôi Đào bắt bình dân trong Thái Bình thành làm nô lệ, vắt vắt dây dựng tường thành kiên cố, điên cuồng cướp tiền tài của dân, giết người như ngóe. Thành chủ Lôi Đào không ngừng thu nạp võ giả từ bốn phía chạy nạn đến Thái Bình thành, thành lập quân đội, dã tâm trường to.

Cuộc sống của dân chúng trong Thái Bình thành rơi vào nước sôi lửa bỏng.

Vì tăng quyền thống trị, thành chủ Lôi Đào mưu mô giết hại tất cả người, thế lực liên đến Vãn Kiếm tông. Một số gia đình có con cái từng bán vào Vãn Kiếm tông hầu như bị đuổi tận giết tuyệt, người từng liên quan đến Vãn Kiếm tông đều bị nhốt vào tù tra tấn đến chết.

Thành chủ Lôi Đào đắc ý tuyên bố:

- Vãn Kiếm tông đã là quá khứ, bắt đầu từ bây giờ Thái Bình thành là thiên hạ của Thần Lôi tông!

Thành chủ Lôi Đào tổng hợp thế lực của mình lại đặt tên là Thần Lôi tông, muốn làm người thứ nhất khai tông lập phái.

Trong phủ thành chủ.

Một thị vệ mặc giáp da màu đỏ quỳ một gối xuống đất lớn tiếng nói:

- Bẩm báo tông chủ, dám nghịch tặc Vần Kiếm tông cuối cùng đã bị áp giải đi pháp trường.

Thành chủ Lôi Đào cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, ta sẽ đích thân đi giam trảm. Giết sạch người Vần Kiếm tông thì Thần Lôi tông ta mới đứng vững trong Thái Bình thành được, sáng tạo ra bá nghiệp thiên thu vạn đại, ha ha ha ha ha ha! Thế giới hỗn loạn là thiên đường của cường giả!

Thành chủ Lôi Đào mang theo đội hộ vệ cao thủ rất nhanh đi tới pháp trường thành chủ Lôi Đào.

Chỗ này từng là lò sát sinh súc vật lớn nhất Thái Bình thành, từ khi thành chủ Lôi Đào tự lập làm vua đã giết rất nhiều người, gã cải tạo thành pháp trường. Mấy tháng qua đã có mấy ngàn người bị thành chủ Lôi Đào chụp mũ các tội danh ngược giết.

Quanh pháp trường là vô số bình dân bị bắt buộc đến xem.

Cao thủ Thần Lôi tông lừa bọn họ tụ tập quanh pháp trường, nhìn một trăm lẻ một tù nhân bị dè bên trong, ánh mắt chết lặng. Trước kia mỗi lần có người bị giết thì các bình dân sẽ bị xua đến xem, thành chủ Lôi Đào dùng cách ‘Giết gà dọa khỉ’ đánh tan lòng can đảm của mọi người.

Vô số người bị bắt quỳ xuống đất, cao giọng cúng bái:

- Bái kiến tông chủ.

Thành chủ Lôi Đào như thiên thần đứng trên giam hình đài, gió mạnh thổi áo choàng đỏ của gã, mái tóc dài đỏ rực bay phất phới. Mắt thành chủ Lôi Đào bắn ra tia sát tràn ngập sát khí, khóe môi cong lên nụ cười đắc ý, tàn nhẫn.

Trong pháp trường là hơn một trăm người bị tra tấn đầy vết thương, mang xiềng xích nhắm mắt chờ chết.

Trong đám người.

- Ài, lão Vương là người tốt, hẳn chỉ gặp Đinh Hạo Vần Kiếm tông có mấy lần, không liên quan gì đến Vần Kiếm tông vậy à bị bắt đi đánh thành thế này . . .

- Chuyện này có là gì? Nhà Vương Hoành chỉ vì nhà cũ ở bên cạnh chỗ trú của Vần Kiếm tông ngày xưa trong thành thế là cả nhà bị giết sạch.

- Lôi Đào quá độc ác. Lúc trước Vần Kiếm tông hưng thịnh thì hẳn như con chó theo sau lưng, vẫy đuôi chăm chỉ hơn bất cứ ai. Bây giờ truy sát tất cả người liên quan đến Vần Kiếm tông, hẳn không sợ báo ứng đổ xuống đầu sao?

- Ài, nguyên Vần Kiếm tông đã biến mất, nói là đi tiên giới nhưng ai mà biết? Lôi Đào thấy rõ điều đó nên mới dám tạo phản, hưởng chi nghe nói sau lưng hẳn có chỗ dựa.

Trong đám người có kẻ xì xầm, tuy đồng tình những người vô tình trong pháp trường nhưng mọi người chỉ giận mà không dám nói gì. Bởi vì nếu nói sai một câu, bị người của thành chủ Lôi Đào phát hiện thì sẽ có kết cục còn khủng khiếp hơn chết.

Có cao thủ giam trảm nhìn mặt trời chiếu bóng, quát to:

- Thời gian đã đến, bắt đầu hành hình.

Một tù nhân bị đánh máu thịt bầy nhầy rống to:

- Lôi Đào, đồ chó điên, ngươi không chết tử tế được! Sẽ có ngày Vần Kiếm tông trở về báo thù cho chúng ta!

Tù nhân tức giận vùng vẫy, miệng vết thương rách toạc máu phun ra, xích sắt kêu rào rào.

1319. Chương 1323: Bắt Đầu Thanh Toán (2).

Đám tù nhân tức giận mà tuyệt vọng nguyên rửa, mắng chửi thành chủ Lôi Đào.

Nhưng càng nhiều người bị đánh gần chết, không có sức vùng vẫy.

Thành chủ Lôi Đào đứng trên đài giam trảm phía xa, khoe môi cong lên nụ cười độc ác.

Ở trong mắt thành chủ Lôi Đào có giết vài người cũng không sao, trong loạn thế mạng người còn không bằng con chó. Thành chủ Lôi Đào phải dùng máu, xương trắng khiến đám người sinh ra nên làm nô lệ biết ngoan, chấp nhận vận mệnh. Thế giới này cường giả là vua, các người nên bị giẫm dưới chân.

Gió mạnh mặt trời nóng cháy, đồ tể giờ cao quý đầu đao.

Lưỡi dao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh khiến người tuyệt vọng.

Đồ tể hét to một tiếng:

- Giết!

Đồ tể phun ngụm rượu mạnh vào quỹ đầu đao, giờ tay chém xuống.

Phập!

Máu phun ra, đầu người bay lên.

Vô số người đứng ngoài pháp trường gục mặt xuống, không muốn thấy cuộc tàn sát vô tình.

Nhưng rất nhanh có người kinh kêu.

Tiếng hét lan tràn ra như thủy triều, nhiều người cúi mặt ngay từ đầu nghe thanh âm thì tò mò ngẩng lên, đứng ngây như phỗng.

Có đầu người bay lên, nhưng người chết không phải kẻ bị xử chém.

Là đầu của đồ tể.

Một kiếm quang rực rỡ từ xa bay tới như sấm sét thần phạt chặt đứt quỹ đầu đao và cái đầu của đồ tể.

Thành chủ Lôi Đào đứng trên đài giam trảm, biểu tình ngạc nhiên.

Thành chủ Lôi Đào rống to:

- Người nào? Lăn ra đây cho ta.

Thành chủ Lôi Đào bước lên hư không nhìn bốn phương, người dâng trào sát khí.

Vù vù vù vù vù!

Mấy tiếng xé gió sắc bén vang lên.

Một loại lực lượng kỳ dị khuếch tán trong không trung, ánh sáng bạc rũ rờ chớp lóe. Cuồng phong rít gào chọt ngừng lại, mọi người ngẩng đầu lên thấy trong pháp trường bỗng có thêm mấy chục người.

Trong mấy chục người đột nhiên xuất hiện một nam nhân trung niên mặc hồng hao lạnh lùng cười:

- Lôi thành chủ, đã lâu không gặp.

- Người là . . .

Thành chủ Lôi Đào ngây ra, nhìn kỹ thì thấy nam nhân trung niên mặt hồng hào khá quen mắt, hình như già đã gặp ở đâu nhưng tạm thời không nhớ ra.

Khi thành chủ Lôi Đào trông thấy trang phục đám người này thì giật nảy mình, nỗi sợ hãi nhấn chìm gã.

Là y phục kiếm sĩ Vãn Kiếm tông.

Bọn họ là người của Vãn Kiếm tông.

Trong đầu thành chủ Lôi Đào lóe tia chớp, hiểu điều gì, thất thanh kinh kêu:

- Người . . . Người là Cổ Tâm trưởng lão . . . Sao . . . Sao người xuất hiện ở đây? Chẳng phải người . . .

Cổ Tâm ngày xưa là trưởng lão ngoại môn Vắn Kiếm tông, đã có mấy trăm tuổi, là một vị cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Cổ Tâm trưởng lão không xem như cao tăng trung tâm Vắn Kiếm tông, phụ trách tuần tra tình trạng các thành Vắn Kiếm tông che chở. Cổ Tâm trưởng lão từng nhiều lần đến Thái Bình thành nên thành chủ Lôi Đào rất quen mặt, gã từng tìm mọi cách nịnh bợ Cổ Tâm trưởng lão.

Nhưng lúc đó Cổ Tâm trưởng lão đã là tóc trắng như tuyết, huyết khí suy nhược, đi vào tuổi già.

Cổ Tâm trưởng lão bây giờ huyết khí vượng thịnh, tóc đen rậm như thác, mặt hồng hào, dấu hiệu tráng niên nên trong phút chốc thành chủ Lôi Đào không nhận ra.

Thành chủ Lôi Đào làm sao biết từ sau khi đám người Cổ Tâm trưởng lão đến Thần Ân đại lục thì đột phá bình cảnh tu vi, liên tục lên hai đại cảnh giới, hiện giờ đã là nhị khiếu Vô Hoàng cảnh, tuổi thọ dài bốn trăm năm. Sức sống trở về cơ thể Cổ Tâm trưởng lão, hồi phục phong độ tráng niên.

Cổ Tâm trưởng lão nhướng mày, cực kỳ tức giận quát:

- Hừ! Tên giặc lòng muông dạ thú, rắp tâm hại người này dám tàn sát người của Vắn Kiếm tông ta? Còn tai họa Thái Bình thành, theo ta thấy người chán sống rồi, mau chịu chết đi!

Trên đường đám người Cổ Tâm trưởng lão tới gặp một số nạn dân, vào Thái Bình thành lục tục nghe nói chuyện xảy ra trong thành. Cổ Tâm trưởng lão giận run người. Năm xưa Cổ Tâm trưởng lão hết sức đề cử nên Lôi Đào mới được làm thành chủ Thái Bình thành, gã đúng là bị mù mắt, dẫn sói vào nhà, không thấy rõ thành chủ Lôi Đào âm hiểm tạo thành sai lầm hơn.

Thành chủ Lôi Đào từ hoảng hốt đến bình tĩnh lại.

Biểu tình thành chủ Lôi Đào liên ục thay đổi nhưng nghĩ đến chỗ dựa sau lưng, gã cắn răng ra quyết định.

Thành chủ Lôi Đào cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Cổ Tâm, người còn dám xuất hiện ở đây? Âm Hương Thiên Phong, Tình Xuyên Điện chưa rút về tuyệt sát lệnh, đệ tử Vắn Kiếm tông hiện giờ đã là chuột chạy qua đường, người người đòi đánh. Vừa lúc bắt người đưa đi lĩnh thưởng.

- Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong? Bọn họ là bỏ tát đất qua sông, bản thân khó bảo đảm!

Cổ Tâm trưởng lão lắc người bước lên không trung, nhìn thành chủ Lôi Đào.

Cổ Tâm trưởng lão nói:

- Lúc trước ta đã nhìn lầm con sói độc nhà người.

Thành chủ Lôi Đào lạnh lùng cười:

- Bớt nói nhảm đi. Cổ Tâm lão nhân, lão già phế vật, ta sợ nắm xương giòn hà người sao? Nếu lúc trước không phải sợ Vắn Kiếm tông thì người làm gì có tư cách diễu võ dương oai trước mặt ta?

Năm xưa thực lực của Cổ Tâm trưởng lão không bằng thành chủ Lôi Đào nên bây giờ gã không sợ.

- Chết cũng không hối cải.

Cổ Tâm trưởng lão giơ tay lên, lực lượng không thể chống cự giáng xuống. Thành chủ Lôi Đào vận tất cả sức lực vẫn bị chấn học bãi máu, từ trên trời rớt xuống.

Cái này không phải quyết đấu, đẳng cấp lực lượng hai bên không ngang hàng.

Nụ cười đông trên mặt thành chủ Lôi Đào, gã đã là cường giả đỉnh Vô Vương cảnh nên mới không để Cổ Tâm vào lòng. Ai ngờ lực lượng của Cổ Tâm trưởng lão khủng bố như vậy, mạnh hơn ngày xưa gấp vô số lần.

Chẳng lẽ Vắn Kiếm tông thật sự trở về từ tiên giới?

Nghĩ đến tin đồn về Vắn Kiếm tông, thành chủ Lôi Đào cảm thấy những chuyện gã đã làm trong mấy ngày qua là lựa chọn ngu ngốc nhất.

Rầm!

Thành chủ Lôi Đào đập mạnh xuống pháp trường, hộc bãi máu, xương toàn thân gãy vụn. Lực lượng của Cổ Tâm trưởng lão xâm nhập vào cơ thể thành chủ Lôi Đào, giam cầm sức mạnh của gã. Thành chủ Lôi Đào gần như té chết.

Bên kia, đệ tử Vắn Kiếm tông đã gỡ bỏ xiềng xích trên người hơn một trăm tù nhân.

Một tù nhân mắt lóe tia thù hận điên cuồng, gầm rống như dã thú nhào vào người thành chủ Lôi Đào, há mồm xé một miếng thịt của gã xuống.

Thành chủ Lôi Đào đau nhức rống to:

- A!

Ngày càng nhiều người lao đến, điên cuồng cắn xé thành chủ Lôi Đào. Các tù nhân hận thành chủ Lôi Đào như nước lũ tuôn trào không thể ngăn chặn, người thân của họ đều chết vào tay tên đồ tể này, bản thân họ chịu đủ hành hạ không còn người nào chịu nổi.

Mỗi người hận không thể ăn thịt, uống máu thành chủ Lôi Đào.

Thành chủ Lôi Đào thê thảm kêu gào, chớp mắt cơ thể không còn bao nhiêu khối thịt.

Thành chủ Lôi Đào gào thét:

- Ha ha ha ha ha ha! Các ngươi đều phải chết, đều phải chết. Chờ đi, bóng tối sẽ giáng xuống . . .

Cổ Tâm trưởng lão cười lạnh.

* * *

Lão Quân thành.

- Lý trưởng lão, cuối cùng các ngươi cũng về!

Thành chủ Quách Thiên Lâm lão Quân thành vô cùng kích động.

1320. Chương 1324: Bắt Đầu Thanh Toán (3).

Mấy ngày nay Lão Quân thành bị vài tên cướp vây khốn, mất thấy thành sắp sập, mấy trăm vạn bình dân sẽ làm nô lệ, đám người thành chủ chết không có chỗ chôn. Thành chủ Quách Thiên Lâm không ngờ vào phút tuyệt vọng thì cường giả Vắn Kiếm tông từ trên trời giáng xuống.

Lý Võ mỉm cười na ỉu thành chủ Quách Thiên Lâm:

- Quách thành chủ vất vả, đám cướp ngoài thành cứ giao cho chúng ta là được.

Lý Võ trưởng lão giống như Cổ Tâm trưởng lão, đều là tuần sát sử của Vắn Kiếm tông, phụ trách tuần tra cách thành trong khu vực Vắn Kiếm tông che chở. Sau khi vào Thần Ân đại lục thực lực Lý Võ trưởng lão tăng nhanh, đột phá bình cảnh, hồi phục hình dạng tráng niên. Lần này Vắn Kiếm tông trở về, Vương Tuyệt Phong sắp xếp Lý Võ dẫn một đám người tẩy trừ thế lực hỗn loạn trong Lão Quân thành.

Ngoài thành.

Tiếng gào thét kinh khủng vọng vào trong Lão Quân thành.

Hai mươi kiếm sĩ Vắn Kiếm tông mặc trang phục kiếm sĩ màu trắng như tằm long giáng thế, nơi đệ tử Vắn Kiếm tông đi qua mấy thế lực giặc cướp bao vây Lão Quân thành như tuyết tan dưới ánh mặt trời. Mới

đầu các thế lực giặc cướp muốn chống cự, nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện lực lượng của phe địch vượt sức tưởng tượng. Khi thủ lĩnh dẫn đầu bị giết chết thì đám cướp xoay người bỏ chạy, bình bại như núi đổ.

Thành chủ Quách Thiên Lâm của Lão Quân thành đứng trên đầu tường, rung động nhìn hình ảnh khó tin bên dưới. Lão Quân thành thầm mừng bị các thế lực dụ dỗ nhưng không từ bỏ Vãn Kiếm tông, nếu gã như một số thành chủ tự lập làm vua, tàn sát con dân, cấu kết làm việc xấu với bọn cướp thì lúc này người bị các cao thủ kiếm đạo Vãn Kiếm tông đồ sát chính là thành chủ Quách Thiên Lâm.

Vãn Kiếm tông bây giờ cường đại đến trình độ nào?

Thành chủ Quách Thiên Lâm không dám tưởng tượng.

Người xuất hiện trước mắt thành chủ Quách Thiên Lâm không phải người mạnh nhất Vãn Kiếm tông. Ngày xưa Lý Vô trưởng lão chỉ là ngày xưa chỉ là lão nhân Tiên Thiên Vô Tông cảnh, bây giờ đã mạnh đến thành chủ Quách Thiên Lâm không thể đo lường. Chẳng lẽ truyền thuyết về tiên giới là thật?

Đinh Hạo, Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, ba võ đạo thần thoại Tuyết Châu ngày xưa bây giờ đã mạnh đến đâu?

Thành chủ Quách Thiên Lâm mơ hồ nhận ra mùa xuân của nhân loại Tuyết Châu sắp đến.

* * *

Tân Bảo thành.

Cơn giận ngút trời, có tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn bên tai.

Mấy tháng trước tòa thành thị này đã bị giặc cướp công phá chiếm cứ, trở thành một ổ cướp dẫm máu. Vô số võ giả sa đọa tụ tập tại đây, đốt nhà, giết người, cướp của, không chuyện ác nào không làm. Mấy trăm vạn dân chúng trong Tân Bảo thành đã tử thương hơn một nửa, những người sống sót như nô lệ chờ đợi vận mệnh tùy thời bị đồ sát.

Nhưng nửa canh giờ trước, mấy chục đệ tử Vãn Kiếm tông từ trên trời giáng xuống thì tất cả thay đổi.

Mọi người phập phồng lo sợ núp trong nhà lặng lẽ nhìn qua khe cửa, khe cửa sổ. Bọn họ ngạc nhiên thấy đám võ giả sa đọa làm toàn chuyện ác giờ phút này giống như chó nhà có tang kêu gào cầu xin tha thứ, run lấy bầy bì kiếm quang từ trên trời giáng xuống giết chết như con chó.

Tiếng giết, kêu gào chậm rãi ngừng.

Dần có người dám ra khỏi nhà.

Có kẻ hưng phấn hét to:

- Chết rồi, đám ác ma chết hết rồi!

Thanh âm dần vang vọng khắp Tân Bảo thành, ngày càng nhiều người núp trong nhà chạy ra ngoài đường cái. Bọn họ trông thấy thấy đám võ giả đọa lạc máu me bị giết hết, tuy trong không khí tràn ngập mùi máu nhưng có hơi thở khiến người say mê.

- Đó là . . .

Các bình dân nhìn thấy mấy chục kiếm sĩ hiên ngang như Chiến thần đứng trong không trung. Rất nhanh, có người nhận ra đó là người của Vãn Kiếm tông.

Vãn Kiếm tông đã trở lại!

Tiếng hò reo như sóng thần vang khắp Tân Bảo thành.

* * *

Thổ Môn thành.

Chuyện tương tự cũng xảy ra tại đây.

Thổ Môn thành đã là một trong mấy cứ điểm của ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục.

Đám người trung tâm Vắn Kiếm tông như Phương Thiên Dực, Nhậm Tiêu Dao, Đông Nghị, Cuồng Nhân Lữ Cuồng dẫn theo hàng trăm đệ tử Võ Hoàng cảnh, thể tu Hãn Hải thâm lâm giáng xuống Thổ Môn thành, mở ra cuộc giết chóc vô tận. Nếu nói đệ tử Vắn Kiếm tông còn nương tình không giết đám võ giả sa đọa, giặc cướp Vô Tận đại lục thì đối với nhóm dong binh Thần Ân đại lục hung ác mang đến bóng tối, căn nguyên của sự xáo trộn thì không chút nương tay.

Ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục trong Thổ Môn thành là chi nhánh của Thiên Huyết dong binh đoàn, cực kỳ hung tàn. Về quy mô, thực lực thì Thiên Huyết dong binh đoàn trên cơ Huyết Long dong binh đoàn, là tập mười dong binh đoàn lớn trên Thần Ân đại lục. Tuy nơi này chỉ là một chi nhánh nhỏ của Thiên Huyết dong binh đoàn nhưng thực lực không yếu, đám người Phương Thiên Dực, Nhậm Tiêu Dao, Đông Nghị, Cuồng Nhân Lữ Cuồng tốn một canh giờ mới thanh lý sạch sẽ Thiên Huyết dong binh trong Thổ Môn thành.

Hôm nay là ngày lực lượng Vắn Kiếm tông cần quét toàn Tuyết Châu.

Tứ Phương thành, Thiên Ki thành, Biệt Tuyết thành, Bắc Hà thành, Triều Mộ thành, Cát Tinh thành, Đông Lưu thành, Ngưu Tâm thành, các thành thị nhân loại trong Tuyết Châu đều quay về cánh chim của Vắn Kiếm tông. Hơn một trăm thể lực máu me lớn nhỏ mới nổi trong Tuyết Châu bị quét sạch.

Chỉ có mười thể lực mới có lòng nhân từ không đồ sát khắp nơi mà che chở dân chúng, được Vắn Kiếm tông công nhận, nâng đỡ nên không bị xóa sổ trong cuộc thanh tẩy.

* * *

Ven Kính hồ.

Vắn Kiếm sơn trang.

Vắn Kiếm sơn trang từng là chỗ trú của Vắn Kiếm tông ven Kính hồ, sau này Vắn Kiếm tông rời đi, sơn trang hoàn cảnh yên tĩnh nhiều lần thay đổi chủ nhân. Trước ngày hôm nay Vắn Kiếm sơn trang thuộc về quyền một thể lực tên là Thần Ân giáo. Khi tia ban mai chiếu rọi thì Vắn Kiếm sơn trang lại về với chủ nhân thật sự của mình.

Hoàng Dung đứng trước cửa Vắn Kiếm sơn trang, nỗi lòng xúc động.

Đây là nơi Hoàng Dung sinh ra và trưởng thành, Vắn Kiếm sơn trang chứng kiến mọi vui buồn giận hờn của nàng. Lúc trước Hoàng Dung được che chở dưới cánh chim phụ mẫu, sống vô âu lo. Hoàng Dung trải qua cuộc chiến đấu thê lương yêu tộc công thành, từ một thiếu nữ điêu ngoa nhâm tính trở thành nữ vương cai quản Vắn Kiếm sơn trang ven Kính hồ.

Bây giờ Hoàng Dung đã trở lại.

- Phụ thân ở vòng tay tinh thần chắc trông thấy hình ảnh này? Nữ nhi không khiến phụ thân mất mặt, chúng ta lại trở về.

Hoàng Dung nở nụ cười, sinh mệnh của nàng đã hợp thành một với Vắn Kiếm sơn trang.

Ven Kính hồ trở về như cũ, Vắn Kiếm tông không chế tất cả.

Đám cao tầng Đinh Hạo ở trong đại diện nghị sự, nghe các phương báo cáo. Tuy nguyên Tuyết Châu đã thanh tẩy xong nhưng xem tin tức mỗi tiểu đội truyền về thì vết thương tổn thất của Tuyết Châu vượt qua dự tính của mọi người rất nhiều.

Trải qua trận tai nạn nà nhân khẩu nhân loại Tuyết Châu giảm hơn một nửa, chỗ cư ngụ, thành thị bị phá hủy nhiều vô số kể,

Vương Tiểu Thất cảm hận nói:

- Đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục chết tiệt!

1321. Chương 1325: Chiến Sự Ở Quốc Thành.

- Tuyết Châu là tiểu châu xa xôi của Bắc Vực mà tình huống đã tệ thế này, nguyên Bắc Vực sẽ loạn đến mức nào?

Lý Vân Kỳ đã quay về, hơi lo lắng nói:

- Đây đúng là tai kiếp, không chỉ với nhân tộc mà yêu tộc cũng bị tổn thất rất đáng sợ.

Đinh Hạo gật đầu, biểu tình trầm trọng nói:

- Đây mới chỉ là bắt đầu. Các dòng binh là một đám vật hy sinh, khi khuấy động quê hương chúng ta rồi loạn thì đám đầu sỏ Thần Ân đại lục mới thật sự đến.

Câu nói này làm lòng mọi người càng nặng nề hơn.

Các đệ tử Văn Kiếm tông từng đi Thần Ân đại lục, biết thực lực tổng thể của các võ giả mạnh hơn Vô Tận đại lục rất nhiều lần. Thế giới kia có linh khí thiên địa đậm gì đặc, dồi dào, có lực lượng pháp tắc rõ ràng, điều kiện tu luyện bẩm ính của các võ giả quá ưu tú. Dân chúng bình thường trên Thần Ân đại lục cũng có sức chiến đấu rất giỏi.

Cho nên các thủ lĩnh Thần Ân đại lục có lực lượng, nội tình mà Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung, Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện, năm cực Vô Tận đại lục đều không thể sánh bằng.

- Tại sao cùng là nhân tộc nhưng bọn họ đuổi tận giết tuyệt Vô Tận đại lục?

Thiên Âm cảm ghét nói:

- Cứ tiếp tục thế này thì chẳng lẽ nhân loại và yêu tộc chúng ta sẽ hợp tác đối kháng với Thần Ân đại lục sao?

Cuối cùng chờ Phương Thiên Dực quay về, Thiên Âm thực hiện ước nguyện lớn nhất đời, thiếu nữ xinh đẹp lại rạng rỡ như ngày xưa. Thiên phú của Thiên Âm vốn rất giỏi lại có Phương Thiên Dực, nàng xem như một thành viên trung tâm Văn Kiếm tông.

Đinh Hạo nghe Thiên Âm nói xong mắt sáng lên.

Đúng vậy, sao không thử hợp tác với yêu tộc?

Đinh Hạo sinh hoạt trên Vô Tận đại lục chỉ có tám năm, thù hận yêu tộc không sâu như nhân loại sinh ra tại đây. Hơn nữa Đinh Hạo quen biết Tạ Giải Ngữ, đối với hắn thì hợp tác với yêu tộc đối kháng Thần Ân đại lục không phải chuyện khó chấp nhận.

Nếu hợp tác với yêu tộc thì . . .

- Ta đi Tiên Hoàng cung một chuyến.

Đinh Hạo đặt quyết tâm đi gặp Tiên Hoàng Đại Thánh siêu bí ẩn. Đinh Hạo sớm muốn gặp chân hoàng ngày xưa vô tình được hắn, đại ma vương Tà Nguyệt giải thoát khỏi abưng tầng, bây giờ là cơ hội rất tốt.

Mọi người bàn bạc, ra quyết định.

Phương Thiên Dực cùng đa số cao thủ trấn giữ ven Kính hồ, Văn Kiếm sơn mạch. Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Y Nhược dẫn người đi các tông môn Thanh Vân tông, Liệt Thiên kiếm tông, liên hệ các siêu tông môn Bắc Vực. Muốn khống chế cục diện Bắc Vực trong thời gian ngắn nếu chỉ nhờ vào lực lượng một mình Văn Kiếm tông là không đủ.

- Không biết đám Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy có quay về Vô Tận đại lục không?

Hỗn loạn khiến giao thông nguyên Bắc Vực tê liệt, nhiều vực môn giữa các châu bị chiến hỏa hủy diệt hoặc rơi vào tay thế lực mới, không thể sử dụng. Muốn đi qua đại vực chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất.

Đoàn người Đinh Hạo xuất phát từ Kính hồ rất nhanh ra khỏi Tuyết Châu.

Muốn đi Tiên Hoàng cung phải ngang qua Băng Châu.

Đây là lần thứ hai Đinh Hạo đến Băng Châu, lần đầu tiên hắn một mình đi Kiếm Châu đối phó Liệt Thiên kiếm tông đã gặp đám người Hoa Hoài An, Cổ Thiếu Sơ, Cổ Tình Nhi tại đây. Bọn họ là bằng hữu thứ nhất Đinh Hạo quen sau khi đi ra Tuyết Châu.

Hiện giờ vật đổi sao dời, Đinh Hạo đứng trên cao nhìn xuống mảnh đất Băng Châu, lòng vô cùng cảm thán.

Tình huống Băng Châu tệ hơn Tuyết Châu, khắp nơi rối loạn.

Đinh Hạo nhớ đến các bằng hữu cũ:

- Không biết đám người Hoa Hoài An, Cổ Thiếu Sơ bây giờ ra sao?

Cổ Tình Nhi bái vào Diệt Tuyết Kiếm tông, nhi tử Hoa Ma Kiếm của Hoa Hoài An cũng vào siêu tông môn Bắc Vực Diệt Tuyết Kiếm tông, thế lực không tầm thường. Có quan hệ đó chắc có thể che chở Đà Linh thương đội, Trường Phong tiêu cục.

Hoa Hoài An, Cổ Thiếu Sơ nhờ quen Đinh Hạo mà làm giàu, sau này thế lực lớn mạnh đã rời khỏi Băng Châu, đến gần Kiếm Châu hơn, vị trí địa lý là Nê Châu đầu mối giao thông then chốt càng quan trọng. Bọn họ chọn Quốc thành, thành thị lớn nhất Nê Châu làm cứ địa.

Đinh Hạo quyết định thuận đường đi ngang sẽ ghé thăm.

Nửa canh giờ sau đám người Đinh Hạo vào biên cảnh Nê Châu.

Đinh Hạo bay đi khoảng một nén nhang thì bên dưới vang dội tiếng la giết, không khí khuếch tán sóng năng lượng, mùi khét nồng nặc.

Đám người Đinh Hạo ngược mắt nhìn, thấy chân trời phía xa có năm chiếc chiến hạm to đen lơ lửng, rõ ràng là ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục kẻ xâm lăng. Năm chiếc chiến hạm to như mây đen bao phủ một nửa bầu trời, huyền năng cự pháo ở đầu thuyền bắn ra cột sáng vô tình oanh tạc tòa thành lớn bên dưới.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Vị trí đó là Quốc thành!

Có ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục đang công kích Quốc thành?

Đinh Hạo ra lệnh:

- Tăng tốc đi qua nhìn xem!

năm cao thủ Vấn Kiếm tông, năm thể tu Hãn Hải thâm lâm biến thành luồng sáng lao nhanh tới trước.

* * *

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ đécc tai, vòng phòng hộ trận pháp minh văn thủ hộ Quốc thành rung lắc dữ dội nứt ra khe hở rõ ràng.

Trên cửa Quốc thành tụ tập các cường giả mạnh nhất tòa thành.

- Làm sao đây?

Tông chủ ngạo Hồ tông mặt trắng bệch nói:

- Trận pháp thủ hộ không chống được bao lâu, một khi nó tan vỡ thì nguyên tòa thành này tiêu đời.

Thành chủ Quốc thành mặt giáp vang sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Phe công thành là một quân đội ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục rất cường đại, gần vạn người. Năm chiếc chiến hạm huyền năng thánh giai, có cao thủ rất khủng bố tọa trấn. Chiến đấu mới bắt đầu, một trưởng lão đỉnh Thánh nhân cảnh Diệt Tuyết Kiếm tông phái đi canh giữ ở Quốc thành lao ra muốn đánh lui ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục. Tiếc rằng đánh nhau khoảng một nén nhang thì trưởng lão đỉnh Thánh nhân cảnh của Diệt Tuyết Kiếm tông bị giết chết.

Nếu không nhờ quan hệ Đà Linh thương đội, Trường Phong tiêu cực nên Diệt Tuyệt Kiếm tông từng phải một đại tông sư trận pháp gai cổ trận pháp minh văn thủ hộ Quốc thành, không chừng bây giờ Quốc thành đã là bãi tha ba dưới đồ đao của ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục.

Nhưng trận pháp minh văn chống đỡ đến bây giờ đã là cực hạn.

Về mặt Hoa Hoài An bị tráng nói:

- Chỉ có thể liều mình đánh một trận.

Hoa Hoài An là hội thủ thương đội lớn nhất trong mấy vạn dặm, gã đã là cường giả Vô Vương cảnh, tiền tài rộng rãi, có nhiều thuộc hạ cao thủ. Hoa Hoài An không thua gì thành chủ Nê Châu, các nhân vật thủ lĩnh như tông chủ ngạo Hổ tông. Mấy năm nay Hoa Hoài An muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng lúc này gã bó tay chịu trời.

Thành chủ Quốc thành hỏi dò:

- Cổ tiêu chủ, tin tức đã phát ra ba ngày, tính thời gian thì viện quân Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông nên đến đúng không?

Cổ Thiếu Sơ nhíu mày, gật đầu, nói:

- Tin tức có truyền ra được hay không vẫn chưa biết, dù thật sự ra được thì từ Kiếm Châu đến chỗ này nếu không qua vực môn cần đi mấy ngày. Hy vọng không lớn, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

1322. Chương 1326: Chiến Sự Ở Quốc Thành (hạ).

Mọi người đứng trên đầu tường vẽ mặt buồn bã.

Cổ Thiếu Sơ nghiêng răng nói:

- Sẵn sàng chiến đấu, có tổn cũng không thoát, hãy từ bỏ lòng may mắn đi. Chúng ta hãy dùng lực lượng cuối cùng cho đám tạp chủng Thần Ân đại lục một kích đau đớn, tiêu diệt mấy tên thì hay bấy nhiêu!

Giống như Hoa Hoài An, Cổ Thiếu Sơ của Trường Phong tiêu cực thực lực tăng vọt, ngang ngửa với tông chủ Ngạo Hổ tông môn nổi tiếng lâu năm trong Nê Châu. Cổ Thiếu Sơ một bước lên mây, từ tiêu chủ một tiêu cực nho nhỏ nhảy lên thành một thủ lĩnh Quốc thành. Mỗi tiếng nói, hành động của Cổ Thiếu Sơ có sức ảnh hưởng rất lớn, nên khi gã nói câu này mọi người biết không phải chỉ nói chơi.

Ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục có chiến hạm huyền năng thánh giai, có thể trong thời gian ngắn dịch chuyển khắp Nê Châu. Sự truy sát khủng bố như thế thì sao những người trong Quốc thành trốn thoát được?

Chỉ tội nghiệp cho bình dân trong Quốc thành.

Ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục tuyệt đối không tha cho thành thị có gan chống cự bọn họ công kích, một khi phá thành sẽ đồ sát thảm thiết vô nhân đạo. Gian dân cướp bóc, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm. Đặc biệt một số tông môn có thể lực sẽ bị nhổ tận gốc.

Tông chủ Ngạo Hổ tông là một lão nhân tóc bạc phơ, uy mãnh như sư tử.

Tông chủ Ngạo Hổ tông cực kỳ bá khí nói:

- Liều, giết một tên hay một tên, tuyệt đối không thể buông bỏ. Đứng sau lưng chúng ta là người thân ruột thịt!

Phủ thành chủ, Ngạo Hổ tông, Đà Linh thương đội, Trường Phong tiêu cực gộp lại thành một lực lượng hầu như mạnh nhất trong toàn Nê Châu, thậm chí là mấy châu xung quanh. Một khi Quốc thành bị công phá nghĩa là thế lực mấy chục vạn dặm sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Hoa Hoài An cười to cổ vũ sĩ khí:

- Võ giả sớm muộn gì sẽ có ngày hôm nay, chết vì bảo vệ nhân tộc có gì sợ? Chết đáng! Sẽ có người trả thù cho chúng ta!

Trong lòng Hoa Hoài An không sợ cái chết, bởi vì nhi tử Hoa Ma Kiếm biểu hiện xuất sắc trong Diệt Tuyệt Kiếm tông, nay là đệ tử được chú trọng bồi dưỡng, được coi là thiên tài võ đạo trăm năm khó gặp. Sẽ có ngày nhi tử Hoa Ma Kiếm trở thành cao thủ tuyệt thế, báo thù cho gã.

Đốm lửa còn đó thì nhân loại Bắc Vực vĩnh viễn sẽ không bị tiêu diệt.

Cố Thiếu Sơ cũng cười to, khí thế phóng khoáng.

Muội muội Cố Tinh Nhi không ở trong Quắc thành, Cố Thiếu Sơ không có gì vướng bận, gã có thể buông tay làm liều,

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cột sáng năng lượng huyền năng cự pháo cuối cùng oanh kích, trận pháp minh văn thủ hộ Quắc thành như pha lê vỡ vụn ra. Cột sáng năng lượng huyền năng cự pháo còn sót lại khí thế oanh tạc, mảng lớn tường thành sụp xuống, máu phun ra, xương cốt bay đầy.

Mọi người trong Quắc thành thấy nghệt thở vì sợ hãi, vô số người kinh hoàng khóc rống.

Bóng tối tuyệt vọng bao trùm Quắc thành.

Tuy lúc trước Quắc thành bị bao vây thì đa số người đều chuẩn bị tâm lý, giờ phút chờ đợi thật sự đến vẫn khiến người sợ hãi.

- Giết!

- Chiến!

- Liều mạng, vì người thân của chúng ta!

Trong phút chốc vô số bóng người tỏa ánh sáng xung phong lao lên, như bướm bướm lao vào lửa bay vọt khỏi đầu tường xông vào ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục ngoài Quắc thành.

- Ha ha ha ha ha ha! Mai rùa rớt cuộc võ. Xông vào, giết sạch nam nhân, lột trần bọn nữ nhân!

- Lại được ném mùi nữ võ giả!

- Làm chúng ta lãng phí bốn ngày, đám dân bản xứ chết tiệt này. Phải cho bọn chúng bài học nhớ đời, để tất cả không dám chống lại Huyết Long dong binh đoàn chúng ta nữa!

Các dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn mừng rỡ cười nanh tranh xông lên.

Trong mắt dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn lóe tia sáng điên cuồng, tàn nhẫn như tay háo sắc biến thái nhìn nữ thần không mảnh vảy che thân, sốt ruột muốn trút ra thú tính.

Nhưng lúc này có biến dị khó tin xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm như sấm vang lên, năm cột sáng lửa từ trên trời giáng xuống tựa ngôi sao trên chín tầng mây rơi xuống kéo dài cái đuôi đập vào vị trí ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục tập trung nhiều nhất.

Biến cố đột ngột vượt qua dự đoán của mọi người.

Năm cột sáng đánh vào mặt đất, thoảng chốc đất đai mấy trăm dặm run bần bật như có động đất. Sóng xung kích khó tả khuếch tán bốn phương tám hướng, bụi bặm như sóng gợn tứ tán. Mặt đất nứt ra từng khe hở đen âm u.

- A!

- Đây là quái vật gì?

- Cứu mạng!

Vô số ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục chớp mắt bị sóng xung kích đánh nát, bị chấn miệng mũi ọc máu. Ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục như giẻ rách trong bão tố không có chút sức phản kháng văng ra ngoài, xương cốt gãy răng rắc.

Giây trước các ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục còn hưng phấn hăng tiết gà giò như gà con trong cơn bão, sợ hãi run cầm cập. Đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục ngu ngơ không hiểu ra sao.

Thanh âm như thần long gầm phát ra từ vị trí năm sao băng rơi xuống.

Thanh âm làm ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục trong trăm thước xỉu ngay.

Năm vị thể tu Hãn Hải thâm lâm đỉnh Thánh nhân cảnh như cự thú đáng sợ xuyên qua viễn cổ hồng hoang đến thế giới này gầm rống nhảy lên, xông vào đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục.

Cuộc giết chó đẫm máu mở ra.

Cùng lúc đó

Vù vù vù vù vù!

Từng luồng kiếm quang rực rỡ từ trên trời giáng xuống.

Kiếm quang như nét bút chư thần, dùng đất đai làm giấy vẽ vạch quanh Quốc thành. Đất nứt ra từng cái khe to không thấy đáy như con sông hộ thành bao quanh Quốc thành.

Tông chủ Ngọa Hổ tông giật mình kêu lên:

- Đây là cái gì?

- Có chuyện gì?

Thành chủ Quốc thành nhận ra trong trận doanh ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục có biến dị.

Mọi người hoảng sợ, nghi ngờ nhìn qua.

Trước mặt có ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục như thủy triều cười nanh tranh điên cuồng xông đến.

Khe hở to lớn sâu không thấy đáy không thể ngăn cản bước chân của cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh, nhảy một cái là dễ dàng vượt qua. Nhưng khi ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục nhảy ra khe nứt thì hư không nhìn như trống rỗng phát ra kiếm khí đáng sợ nghiền nát thân hình bọn họ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tiếng nổ liên tục vang lên, chớp mắt có mấy trăm ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục bị kiếm khí hư vô nghiền nát bẩy. Máu tràn ngập không trung như bức tường máu.

Tình hình khủng bố làm mọi người hoảng sợ dừng bước.

Các ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục kinh sợ nhìn khe nứt kiếm khí, cái khe rộng chưa đến trăm thước trở thành lần ranh chết chóc, bọn họ không thể vượt qua. Có ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục ném vũ khí khi bay qua khe nứt thì bị kiếm khí nghiền thành bột.

Đám người thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông vừa kinh vừa mừng:

- Đây rốt cuộc là . . . !

Một đệ tử Ngọa Hổ Tông chỉ hướng hư không, thất thanh kêu lên:

- Mau nhìn chỗ đó!

1323. Chương 1327: Một Dao Giết Ngay.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên người, đứng ngây ra như bị điện giật. Đặc biệt là thành chủ Quốc thành, Kiếm Châu càng ngẩn ngơ, lòng mừng như điên, cảm giác cùng đường thấy hy vọng mới.

Trên bầu trời năm kiếm sĩ trẻ anh tư hiện ngang vung kiếm đứng thẳng.

Nhưng điều này không khiến hai thủ lĩnh Quốc thành thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông mừng như điên.

Người hấp dẫn ánh mắt thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông là năm vị kiếm sĩ vây quanh thanh niên mặc áo xanh, phong thần như ngọc, anh tuấn thanh lãng như tiên giáng trần. Thanh niên đứng trong không trung, tóc đen rậm như suối chảy xuống. Chỉ một vóc dáng thon dài, không có bất cứ khí thế hay lời nói gì mà như phong cảnh đẹp nhất trần gian.

Là hân!

Là người đó!

Lại xuất hiện!

Thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông trông thấy thanh niên áo xanh thì tim đập nhanh.

Còn nhớ buổi tối sáu năm trước, cũng vào lúc Quốc thành gặp nguy hiểm, đại quân yêu tộc đột nhiên tập kích thành thị, có cường giả cảnh giới yêu hoàng công thành. Nguyên Quốc thành gặp nguy hiểm lửa sém lông mày, mắt thấy sắp bị công phá. Thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông từng ra tay nhưng bị thương nặng rớt xuống đất.

Khi mọi người đều tuyệt vọng, chính là người này phóng lên cao. Một bộ áo xanh, một thanh trường kiếm, cố gắng xoay chuyển tình thế, công kích yêu tộc hung tàn, giết thánh hoàng yêu tộc.

Lúc đó người này không nổi tiếng bao nhiêu trong toàn Bắc Vực, nên thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông không biết thân phận của hân.

Nhưng sau trận chiến này, thanh niên nhanh chóng nổi lên, một trận chiến diệt Liệt Thiên kiếm tông, sau đó đánh ra chiến tích thần thoại ở thức hải. Thanh niên áo xanh lên như điều gặp gió, chấn kinh thiên hạ, trở thành thiên tài thiếu niên số một Bắc Vực, ánh sáng chói lòa. Người nổi nghiệp vô số siêu tông môn bồi dưỡng ra đều bị lu mờ trước mặt hân.

Sau này nghe nói thanh niên áo xanh vào tiên giới.

Đối với thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông thì nhân vật như vậy tựa tiên lạc vào hồng trần, bọn họ không thể đo lường, hiểu thấu.

Nhưng thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông không ngờ là khi Quốc thành lại gặp nguy hiểm, nhân loại Nê Châu lại đối mặt tai họa ngập đầu, tồn tại thần tiên đã cách bọn họ rất xa thế nhưng lại một lần nữa xuất hiện!

Vẫn là chiếc áo xanh, vẫn là khuôn mặt tuấn tú trẻ tuổi.

Đao cuồng kiếm sĩ!

Đao kiếm song tuyệt!

Thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông kích động muốn hét lên. Với thân phận, bối phận của

Thành chủ Quốc thành, tông chủ Ngọa Hổ tông còn không thể kiềm nén được tình cảm càng đừng nói đến mấy cường giả, cao thủ Quốc thành. Cảm xúc mừng như điên nhanh chóng khuếch tán trong võ giả Quốc thành.

Có người hưng phấn rống to.

Một số người sau này đến Quắc thành định cư chưa hiểu bóng dáng áo xanh kia có ý nghĩa gì, nhưng nghe đồng bạn đứng bên cạnh điên cuồng gào thét tên thanh niên áo xanh thì hiểu ra ngay, bọn họ kích động run rẩy.

Đao cuồng kiếm si Đinh Hạo, thánh phụ võ đạo tàng dưới chót Bắc Vực, uy danh lẫy lừng như vậy hiện giờ trong Bắc Vực có mấy võ giả không biết?

Làm võ giả nếu người không biết danh tiếng đao cuồng kiếm si Đinh Hạo thì sẽ bị nhiều người xem thường.

Trong chớp mắt vô số dân chúng Quắc thành cũng hò reo.

Trong đám người có lẽ có người không biết uy danh Đinh Hạo, không biết hắn có địa vị cao cỡ nào trong võ đạo Bắc Vực nhưng nhiều người còn nhớ buổi tối sau năm trước. Bọn họ nhớ một người một kiếm cứu toàn Quắc thành, điều này đã quá đủ. Khi chúa cứu thế ngày xưa lại xuất hiện, các lão nhân trải qua đêm hôm đó nước mắt lưng tròng, bọn họ vững tin đây là trời ban ân. Chúa cứu thế ngày xưa nhất định có thể lại xoay chuyển tình thế.

Lần này bọn họ không thất vọng.

Trên bầu trời.

Một thanh âm thần uy phát ra từ chiếc chiến hạm uy mãnh, to nhất trong năm chiếc chiến hạm huyền năng to đen:

- Là ai dám xen vào chuyện của Huyết Long dong binh đoàn ta?

Cùng với thanh âm là khí thế cường đại khủng bố như biển cả mênh mông.

Đây là một cường giả thần cảnh, lực lượng chỉ hơi tuôn ra đã khiến các sinh linh ngàn dặm quanh Quắc thành cảm giác kinh khủng, run rẩy. Đây là phản ứng bản năng của sinh mệnh, dù là cường giả có tâm trí cực kỳ kiên cường cũng sẽ rối loạn trước hơi thở lực lượng không phải người này.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh, im lặng.

Đinh Hạo vươn tay chộp hư không, ánh sáng chớp lóe, thanh ma đao tàn khuyết đỏ rực như máu nằm trong tay trái. Huyền khí dâng lên khắp người Đinh Hạo, huyền khí hỏa diễm trong lục kỳ mạch tựa nước lũ vỡ đê lao nhanh trong đường kinh mạch.

Ma lực sát khí phá vỡ khí thế của đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn.

- A?

Con người đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn co rút, cảm giác uy hiếp.

Chính lúc này, Đinh Hạo chém một đao.

Đao thức giản đơn chất phác, chỉ chém thẳng một cái.

Nhưng trong nháy mắt đao ý vô hình bùng phát, không ai kịp phản ứng lại. Chiến hạm huyền năng to đen có lực phòng ngự Thánh nhân cảnh như túi giấy trước lưỡi đao bị cắt thành mười lăm phần, mặt cắt ngay ngắn.

Khe nứt bình chương hư không màu đen to lớn xuất hiện đằng sau chiến hạm huyền năng to đen.

Trong khe nứt phát ra sức hút khủng khiếp như lỗ đen to lớn. Chiến hạm huyền năng to đen bị chém thành mấy khúc không có năng lực tự bảo vệ mình hay bay đi, chớp mắt chiến hạm huyền năng to đen bị hút vào trong. Mấy ngàn cường giả Thần Ấn đại lục trên chiến hạm huyền năng to đen chỉ có mấy chục người trốn thoát, số ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục còn lại bị hố đen bình chương hư không vỡ cắn nuốt.

Ánh sáng chớp lóe.

Lực lượng pháp tắc bù đắp, hố đen bình chương hư không nhanh chóng biến mất.

Bầu trời lại trong xanh như ban đầu, trừ mấy chục dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn sợ hết hồn, mặt trắng bệch ra không để lại chút dấu vết, như thể chiến hạm huyền năng to đen chỉ là ảo ảnh trong mơ.

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn đứng cứng ngắc trong không trung.

Một mũi đao dính máu chui ra từ lưng đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn.

Chuôi đao nằm trong tay Đinh Hạo.

Ánh mắt Đinh Hạo lạnh băng, sát khí mãnh liệt, lạnh như abưng.

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn khó tin nhìn Đinh Hạo. Với thực lực, tốc độ phản ứng của đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn nhưng không thể né một đao kia, lực lượng ma tính trong thanh ma đao tàn khuyết điên cuồng cắn nuốt căn nguyên thần cảnh, khiến gã như cá nằm trên thớt không thể chống cự.

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn rít lên:

- Người . . . Người . . . Là ai?

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn cực kỳ không cam lòng.

Huyết Long dong binh đoàn rất nổi tiếng trong Thần Ân đại lục, thực lực không tầm thường, nếu không đã chẳng lấy được cơ hội nhóm người đầu tiên vào vực môn mới khổng lồ mới đến Vô Tận đại lục. Gã là đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn, thực lực sớm vào thần cảnh, xem như chư hầu một phương, dù là Thần Đình phương đông đại lục phương đông cũng phải nể mặt gã mấy phần.

Lần này đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn đi tới Vô Tận đại lục là mong phát tài, dù sao thế giới mới tràn ngập khả năng vô hạn.

1324. Chương 1328: Ta Muốn Đi Tìm Hấn.

Có lẽ có cơ hội khiến Huyết Long dong binh đoàn tiến thêm một bước.

Nguy hiểm thì . . . Trong thế giới lạc hậu này sẽ có người uy hiếp được gã sao?

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn chưa từng nghĩ đến điều đó.

Nhưng đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn không ngờ hôm nay gã lật thuyền trong mương, không có cơ may sống sót.

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn không cam lòng!

Thật sự không cam lòng!

Trong thế giới này sao còn có kẻ giết gã ngay lập tức được?

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn nhìn Đinh Hạo chằm chằm, gã biết đáp án.

Đinh Hạo chậm rãi rút thanh ma đao tàn khuyết đâm vào ngực đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn, mặt không biểu tình truyền âm nhập mật:

- Thập Vạn Đại Sơn, Thanh Đồng quỹ diện!

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn nghĩ đến điều gì, mắt trợn to, cực kỳ giật mình.

Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn ngộ ra:

- Là người . . . Thì ra là . . . Là người . . . Người là người của thế giới này . . . Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Thôi, chết trong tay người ta không oan.

Cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, người đeo mặt nạ quỹ thanh đồng bí ẩn một mình thay đổi chiến cuộc, xoay chuyển sát cục của Thần Đình phương đông. Đặc biệt là cuối cùng đao kiếm đều xuất hiện thì bộc phát ra lực lượng chấn kinh mười phương, là sức mạnh cực độ gần như vượt qua thần cảnh.

Cũng vì một kích kia người đeo mặt nạ quỹ thanh đồng được cho là một trong các tồn tại đáng sợ nhất.

Nếu biết địch thủ là người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng thì đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn tuyệt đối sẽ chạy đi ngay, sẽ không chất vấn, chiến đấu với hắn. Tiếc rằng mọi thứ đã muộn.

Đinh Hạo cầm thanh ma đao tàn khuyết, lực lượng tinh thuần từ chuôi đao chảy ngược về.

Thanh ma đao tàn khuyết giết đối thủ sẽ hấp thu năng lượng trong người truyền về cho chủ nhân. Lần này Đinh Hạo giết một cường giả nhất khiêu thần cảnh, được đến năng lượng kinh người như sông lớn ào ào ồ tới, bổ sung lực lượng huyền khí hỏa diễm bị tiêu hao cho Đinh Hạo.

Thân hình đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn hóa thành tro tan biến trong không trung.

Mấy chục dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn may mắn sống sót bị hù khờ ra.

Các ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục không thể tin điều mình trông thấy. Cho đến nay đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn cao cao tại thượng không thể khiêu khích, là ma vương không thể chiến thắng trong mắt mọi người nhưng bị giết ngay lập tức, hóa thành tro bụi.

Đinh Hạo nhìn lướt qua, đám dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn không biết qua bao nhiêu lần giết chóc sống chết bị hù hồn phi phách tán, không dám động đậy. Bị khí cơ tựa như sóng dữ ập đến, dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn hơi nhúc nhích một chút sẽ bị khí thế nghiền nát.

Bên dưới còn vang tiếng chém giết ngút trời.

Năm thể tu Hãn Hải sâm lâm như cự thú tiền sử xuyên qua trong ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục, như hổ vào bầy dê. Nơi thể tu Hãn Hải sâm lâm đi qua không có cản trở, trước mặt lực lượng cơ thể Thánh nhân cảnh thì huyền khí, bảo khí, thần binh lợi khí gì như bã đậu không chịu nổi một kích. Dù dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn muốn bay lên cao né tránh cũng sẽ bị lực lượng cơ thể cường đại của thể tu Hãn Hải sâm lâm đánh xuống.

Đây là một cuộc đồ sát.

Lúc trước Đinh Hạo đứng trên bầu trời đánh xuống khe nứt kiếm ý kiếm khí không chỉ bảo vệ nguyên Quắc thành mà còn phong tỏa đường trốn của gần vạn ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục. Đám cướp bóc, hung tàn dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn thành cá trong chậu, không chỗ chạy trốn.

Huyết Long dong binh đoàn tiêu rồi.

Mấy chục cường giả cao tầng Huyết Long dong binh đoàn trên bầu trời thở dài. Đoàn trưởng Huyết Long dong binh đoàn chết, đại thể đã mất. Gần vạn ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục bên dưới là tình nhuệ, một khi bị tàn sát hết thì Huyết Long dong binh đoàn nức tiếng đại lục phương đông hoàn toàn tiêu đời. Bốn cường giả thần cảnh trong Huyết Long dong binh đoàn có hai người chết, tin tức truyền ra các thể lực Thần Ấn đại lục khác sẽ không nung tình cần nuốt Huyết Long dong binh đoàn.

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn hướng mấy chục cao tầng dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn, cuối cùng rút về khí cơ tỏa định.

Đinh Hạo nói:

- Hôm nay không giết các người, rút về nói cho các đại dong binh đoàn khác biết, muốn đến Vô Tận đại lục cướp bóc thì hãy chuẩn bị tinh thần bị giết lại.

Mấy chục cường giả ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục như được ân xá xoay người bỏ chạy ngay, như chó cụp đuôi.

Đinh Hạo nhìn bên dưới, vẫy tay.

Năm thể tu Hãn Hải sâm lâm ngừng lại ngay.

Năm ngàn dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn may mắn sống sót như con vịt qua bão tố sấm sét, run cầm cập tụ lại một chỗ. Cuộc chiến đấu lúc trước đã đánh tan dấu chí của các dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn, suốt một nén nhang hơn bốn ngàn người bị tàn sát. Ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục thì chỉ để lại vết thương cạn ngoài người thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Giọng đệ tử Vấn Kiếm tông vang vọng trong thiên địa:

- Kẻ đầu hàng không giết.

Năm ngàn ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục ngăn ngừa giấy lát, không bị sát khí của thể tu Hãn Hải thâm lâm hùng hổ uy hiếp, không biết là ai buông vũ khí trước. Một tiếng keng khe khẽ vỡ nát chút can đảm chống cự cuối cùng của dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn.

Năm ngàn người cùng đầu hàng.

- Là Đinh huynh đệ!

- Hãn trở lại rồi, ha ha ha ha ha ha! Hình như chúng ta bỏ lỡ cái gì, tốt quá, lần này không cần lo nữa!

Hoa Hoài An, Cố Thiệu Sơ khó thể kiềm nén nỗi lòng vui sướng.

Có Đinh Hạo xuất hiện là mọi chuyện không thành vấn đề.

Vô số võ giả trong Quốc thành đồng thanh kêu lên:

- Bái kiến Đinh Hạo thánh vương!

Lúc này vô số người đã nhận ra thân phận Đinh Hạo. Uy vọng lúc trước Đinh Hạo bố võ thiên hạ vào lúc này thể hiện ra, tiếng gầm rống quanh quẩn trong thiên địa.

Hôm nay là ngày Huyết Long dong binh đoàn bị hủy diệt.

Đây là thể lực thứ nhất bị tai họa diệt vong trong tất cả thể lực dong binh Thần Ân đại lục xâm nhập Vô Tận đại lục. Đối với chiến sự toàn Bắc Vực đây là chuyện có ý nghĩa vô cùng, khiến nhiều người chìm trong mờ mịt, tuyệt vọng tin tưởng thể lực Thần Ân đại lục không phải không thể chiến thắng!

Năm ngàn dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn đầu hàng bị Đinh Hạo tập hợp thành vật hy sinh doanh.

Đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục hai tay dính đầy máu sinh linh Vô Tận đại lục vốn nên chết không có chỗ chôn, nhiều người trong Quốc thành hận không thể lột da, uống máu bọn họ. Mới đầu Đinh Hạo cũng định giết hết, nhưng nghĩ lại dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn có thực lực không tầm thường. Đinh Hạo gieo trận pháp cấm chế vào người dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn, khống chế bọn họ. Khi nào dong binh phe khác trong Bắc Vực tập kích thì có thể dùng dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn làm lá chắn.

1325. Chương 1329: Ta Muốn Đi Tìm Hãn (hạ).

- Người có công giết địch có thể được tự do.

Giọng Đinh Hạo xen lẫn thần thức đẳng cấp tinh vân cường đại chấn động linh hồn của mỗi hàng binh, khiến dong binh thuộc Huyết Long dong binh đoàn tuyệt vọng trông thấy một tia hy vọng.

Một ngày sau, Đinh Hạo rời khỏi Quốc thành trong Nê Châu.

Trước khi đi Đinh Hạo lại bày phòng ngự trong thành, giữ năm thể tu Hãn Hải thâm lâm đỉnh Thánh nhân cảnh lại Quốc thành. Một mặt là uy hiếp hàng binh, mặt khác là tăng mạnh lực lượng phòng ngự của Quốc thành. Quốc thành là con đường cổ hòng Tuyết Châu đi thông châu ngoài, các vực môn đều dựng tại đây. Đinh Hạo hy vọng Quốc thành mãi mãi nằm trong tay nhân loại Bắc Vực, có tác dụng quan trọng cho các châu xung quanh, đặt biệt là phòng ngự của Tuyết Châu.

Đám người Đinh Hạo rời đi không lâu thì vinệ quân Diệt Tuyết Kiếm tông, Thanh Vân tông chạy tới.

- Phụ thân!

Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm phong trần mệt mỏi chạy tới, thấy Hoa Hoài An bình an mới yên tâm. Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm sốt ruột muốn khóc, sợ lão phụ thân có gì ngoài ý muốn. Trên đường đi thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm gặp nhiều ngăn cản, hầu như xông ra núi thây biển máu đến Quắc thành.

Cố Tinh Nhi cũng ở trong viện quân:

- Ca.

Nữ Chiến thần võ đạo Bắc Vực được gọi là hoa hồng đen trí mạng lúc trước luôn tu luyện trong Diệt Tuyệt Kiếm tông đột phá bình cảnh, nghe nói Quắc thành bị vây thì bất chấp trường lão phản đối chạy gấp đến, sợ trông thấy thành thị bị san bằng hoan tàn.

May mắn mọi chuyện không xảy ra, không tới chậm.

Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi rất vui mừng.

Nhưng khi thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi biết chuyện xảy ra thì nhảy cẫng lên.

Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm mừng như điên:

- Cái gì? Đinh thúc thúc từng đến đây:

Có thể nói vận mệnh của thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm nhờ Đinh Hạo thay đổi, nếu không có hắn thì bái vào Trục Lộc thư viện là may mắn nhất cho gã, càng đừng mơ vào siêu môn phái như Diệt Tuyệt Kiếm tông.

Cho đến nay thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm xem Đinh Hạo là ân nhân, thần tượng lớn nhất của mình.

Nhiều năm trôi qua, thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm vô cùng hy vọng có thể gặp lại Đinh Hạo.

Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm vốn tưởng Vãn Kiếm tông vào tiên giới thì khó thể gặp lại ân nhân, không ngờ Đinh Hạo xuất hiện lần nữa. Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm vô cùng hối hận, nếu đến sớm hơn một chút có lẽ tâm nguyện sẽ thành.

Trong lòng Cố Tinh Nhi dậy sóng ngập trời.

Cái gọi là gặp Đinh Hạo một lần, làm cả đời. Lần đầu tiên gặp gỡ Đinh Hạo, trái tim Cố Tinh Nhi đã trao cho hắn, không thể thay đổi. Mấy năm nay danh tiếng của Cố Tinh Nhi rất lớn trong Bắc Vực, được gọi là một trong mười minh châu Bắc Vực. Vô số thanh niên tài tuấn của siêu tông môn hy vọng có được trái tim Cố Tinh Nhi, mấy chục thiên tài cam nguyện làm bất cứ chuyện gì vì nàng nhưng không thể khiến Cố Tinh Nhi động lòng.

Cố Tinh Nhi luôn đau khổ chờ đợi, cho rằng đời này cách biệt với Đinh Hạo.

Không ngờ . . .

- Ta muốn đi tìm hắn.

Suy nghĩ nổi lên trong đầu Cố Tinh Nhi như cỏ dại mọc lan tràn. Chờ đợi quá lâu, Cố Tinh Nhi không muốn đợi thêm nữa, bất cứ chông gai nào đều

Không làm nàng do dự.

Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm sốt ruột nói:

- Tinh Nhi tỷ tỷ, ta đi chung với!

Thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm như một đứa trẻ rất cuộc thi được một trăm đuổi nóng lòng muốn khoe khoang với phụ mẫu. Mấy năm nay thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm có chút danh tiếng trong Bắc Vực, gã cảm thấy đã có tư cách đứng trước mặt Đinh Hạo.

Hoa Hoài An, Cố Thiếu Sơ không thể khuyên nhu hai người Cố Tinh Nhi, thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm.

* * *

Tô Thanh giới thiệu kỹ càng:

- Tiên Hoàng cung ở Cổ Châu tây bộ Bắc Vực, là mảnh đất cổ xưa, châu vực yêu tộc chiếm quyền chủ đạo. Từ xưa đến nay trên cơ bản rất ít có tông môn nhân tộc đứng vững tại đây, nên Cổ Châu còn có một biệt danh khác là vạn yêu châu.

Tô Thanh là một trong năm đệ tử Vãn Kiếm tông đi theo Đinh Hạo ra ngoài, cũng là đệ tử Thanh Sam Đông Viện tham gia cùng thời với hắn. Tô Thanh có thiên phú siêu đẳng, bây giờ nàng đã là cường giả cảnh giới nửa bước Vô Hoàng cảnh. Vì Tô Thanh quen thuộc địa lý các đại châu vực Bắc Vực nên Vương Tuyệt Phong đặc biệt chọn nàng đi theo Đinh Hạo.

Giống như bốn vị sư huynh đệ, tất cả đệ tử Vãn Kiếm tông khác, Tô Thanh lỗ rồ tôn sùng Đinh Hạo, thái độ cực kỳ cung kính.

Đinh Hạo gật đầu.

Trên đường đi đoàn người Đinh Hạo gặp nhiều cuộc chiến đấu, ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục như châu chấu có mặt khắp nơi, giết hoài không hết.

Càng đến gần Cổ Châu thì thể lực nhân loại càng suy yếu, lực lượng yêu tộc càng mạnh mẽ.

- Đi nửa ngày nữa là chúng ta vào biên cảnh Cổ Châu.

Tô Thanh cung kính nói:

- Chỗ này đã nằm trong khu vực Tiên Hoàng cung thống trị. Tuy yêu tộc Tiên Hoàng cung không như các thế lực yêu tộc khác bài xích nhân tộc nhưng chúng ta cẩn thận là hơn. Nếu bị đám yêu tộc phát điên nhắm trúng sẽ trở thành đối tượng công kích, tuy Đinh sư huynh không sợ nhưng thời gian đi đường bị chậm lại.

Còn có một vấn đề Tô Thanh không nói ra.

Toàn Vãn Kiếm tông đều biết Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ là người yêu, cũng biết nàng là thánh nữ của Tiên Hoàng cung. Tô Thanh sợ một khi xung đột với Tiên Hoàng cung sẽ khiến quan hệ Vãn Kiếm tông, Tiên Hoàng cung ác hóa, ảnh hưởng đến Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ. Đệ tử Vãn Kiếm tông nào biết chuyện xảy ra giữa Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ đều hy vọng hai người có thể tu thành chính quả.

Điều Tô Thanh suy nghĩ làm sao Đinh Hạo không nghĩ tới?

Lòng Đinh Hạo máy động, thần thức tinh vân biến thành mây mù bao bọc đoàn người vào trong, vậy thì yêu tộc ở bên ngoài sẽ không phát hiện ra bọn họ, tránh cho rắc rối không cần thiết.

Tốc độ của đoàn người Đinh Hạo rất nhanh.

Chớp mắt lại vượt qua mấy ngàn dặm, tuy trên đường đi đoàn người Đinh Hạo xuyên qua lãnh địa mấy đại thế lực yêu tộc nhưng không bị phát hiện, tình huống thuận lợi hơn mọi người dự đoán.

- Đi thêm vạn dặm là Tiên Hoàng cung nơi Tiên Hoàng Đại Thánh ở.

Tô Thanh định nsio gì thì bỗng dưng trước vang tiếng giết rung trời.

Đinh Hạo ngậy ra, thiên nhân vô đạo vạn chuyển, một cột sáng vàng bắn ra từ giữa trán rách phá hư không.

- A? Sao có chiến hạm Tinh Xuyên của Tinh Xuyên Điện ở đây?

Đinh Hạo không ngờ thấy chiến hạm Tinh Xuyên của Tinh Xuyên Điện ngay Cổ Châu, theo lý thì thế lực nhân loại không nên xuất hiện trong vùng đất Tiên Hoàng cung trừ phi chiến tranh bùng nổ.

Từng chiếc chiến hạm Tinh Xuyên che đầy hư không, thân thuyền như cự thú tiền sử. Đầu chiến hạm Tinh Xuyên phun ra cột sáng, chùm sáng chói mắt như từng tia chớp xé rách hư không đánh xuống dưới đất. Trong tiếng nổ trời sụp đất nứt, sóng năng lượng dao động khủng khiếp tứ tán. Mặt đất bốc lên từng đồng bụi khói nham bắn thẳng lên cao.

1326. Chương 1330: Tiêu Hao Thảm Liệt.

Tô Thanh kinh ngạc nói:

- Phía trước là Vắn Tình đất phong một trong mười đất phong của Tiên Hoàng cung. Tiên Hoàng Đại Thánh rất chú trọng khối đất phong này, trấn giữ đường chính đi Tiên Hoàng cung, là phúc địa của yêu tộc. Tình Xuyên Điện dám tấn công Vắn Tình đất phong?

Mấy năm nay Tiên Hoàng cung nổi tiếng như cồn trong toàn Bắc Vực, không kém gì thánh địa yêu tộc Yêu Thần cung. Tiên Hoàng cung trở thành một trong mấy thế lực yêu tộc đỉnh cao, cai quản ngàn vạn yêu tộc. Tiên Hoàng Đại Thánh có chiến tích bất bại, hầu như không một môn phái nhân loại nào dám đối kháng ngay mặt.

Tuy Tình Xuyên Điện là tông môn nhân loại đỉnh cao nhưng tính nội tình, thực lực thì kém hơn các tông môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông một chút. Không ngờ Tình Xuyên Điện dám đánh vào phúc địa Tiên Hoàng cung, bọn họ điên rồi sao?

Đình Hạo chậm rãi nói:

- Không chỉ có chiến hạm Tinh Xuyên, còn có chiến hạm của ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục.

Thiên nhân võ đạo của Đình Hạo nhìn thấy mấy trăm chiến hạm huyền năng to đen lớn nhỏ ở phía xa, dù là bề ngoài hay hơi thở lực lượng đều khác với chiến hạm Tinh Xuyên, rõ ràng là chiến hạm đến từ Thần Đình phương đông Thần Ân đại lục.

Quy mô chiến hạm Thần Đình phương đông không nhỏ, tương đương với binh lực một tiên phong doanh. Mặc dù hình dạng chiến hạm không thống nhất, không có kỷ luật, làm Đình Hạo giật mình là từ khi nào lực lượng Thần Đình phương đông thẩm thấu vào Vô Tận đại lục?

Điều này chẳng phải là thời kỳ dong binh vật hy sinh sắp kết thúc, thế lực đỉnh cao Thần Ân đại lục bắt đầu giáng xuống sao?

Đình Hạo không vội đánh nhau ngay:

- Đi qua xem thử.

Đình Hạo mang theo năm người Tô Thanh nhanh chóng đến gần chiến trường phái trước.

Tiếng la giết đình tai nhức óc vang lên. Trong không trung vang vọng tiếng trống trận, tù và của yêu tộc. Khói thuốc súng tràn ngập, từng đóa hoa máu nổ tung như pháo hoa xinh đẹp mà trí mạng.

Bóng dáng đại yêu rợp trời ngang dọc, không ngừng bao vây chiến hạm Tinh Xuyên, chiến hạm đen Thần Đình. Tính về số lượng thì yêu tộc chiếm ưu thế tuyệt đối. Vô số yêu tộc loại bay hiện ra bản thể, chúng nó như bướm bướm lao vào lửa, tre già măng mọc công kích chiến hạm Tinh Xuyên, chiến hạm đen Thần Đình, dững mãnh không sợ chết.

Trong kiểu chiến đấu này ưu thế số lượng của yêu tộc bày ra rõ ràng, nhưng ngược lại tình hình yêu tộc không lạc quan.

Mỗi lần chiến hạm huyền năng to đen bắn ra cột sáng là như lưỡi dao xé rách hắc ám, vô số cường giả yêu tộc bay hóa thành tro. Trận hình kín kẽ bị xé rách, chỗ cư trú, kiến trúc dưới đất của yêu tộc đã bị phá hủy hầu như không còn.

Yêu tộc loài bay thương vong thảm trọng nhưng đa số là yêu tộc thấp kém, đụng thịt nát xương tan nhưng không thể phá vỡ vòng bảo hộ mình vẫn trên chiến hạm huyền năng to đen.

Một yêu hoàng cự ưng cánh vàng khổng lồ phát ra tiếng hú dài:

- Giết!

Yêu hoàng cự ưng cánh vàng khổng lồ dẫn theo mấy ngàn ưng yêu cánh vàng vây công một chiếc chiến hạm huyền năng to đen dài ngàn thước. Mép chiến hạm huyền năng to đen xếp một hàng huyền năng cự pháo lại bắn ra hoàn toàn xóa sổ bảy yêu tộc này.

Lông chim vàng bay trên bầu trời, máu rơi đầy.

Đây chỉ là hình ảnh thu nhỏ của cuộc chiến khốc liệt.

Toàn chiến trường trải dài mấy trăm dặm, như bánh xe số phận to lớn. Mỗi một giây, một phút có vô số yêu tộc chết trận, trên bầu trời rơi mưa máu. Xương trắng như mưa đá rơi xuống, đủ các tiếng yêu tộc gào thét lúc sắp chết khiến người ta hoảng loạn.

Xác yêu tộc chết chồng chất như núi cao vài trăm thước dưới mặt đất, nội tạng, tay chân cụt đẫm máu chồng lên nhau, mùi máu gay mũi khiến người như đi vào địa ngục Tu La.

Năm đệ tử Vãn Kiếm tông đi theo bên cạnh Đinh Hạo toàn là tinh nhuệ đã qua chiến đấu khốc liệt, thế nhưng bọn họ thấy hình ảnh trước mắt không kiềm được mặt trắng xanh muốn ói.

Đinh Hạo bị hình ảnh thảm liệt làm giật mình.

Trước mặt bỗng có tiếng yêu tộc hoan hô, gầm rống. Vòng bảo hộ một chiếc chiến hạm Tinh Xuyên rốt cuộc bị công phá, trong thoáng chốc vô số yêu tộc điên cuồng như chó sói chui vào khe nứt. Có tiếng cao thủ Tinh Xuyên Điện gầm rống, gào thét. Chiến hạm Tinh Xuyên to lớn mất đi người điều khiển, xoay vòng rơi xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chiến hạm Tinh Xuyên dài trăm thước nổ tung, cao thủ Tinh Xuyên Điện, vô số yêu tộc bên trong bị tạc thịt nát xương tang.

Đinh Hạo ẩn trong bóng tối dần thấy ra manh mối:

- Xem ra yêu tộc cố ý chịu chết.

Tham gia chiến đấu đa phần là yêu tộc cấp thấp yêu tướng, yêu vương như thủy triều vọt tới, tuy nhiều nhưng rất khó tạo thành vết thương trí mạng cho chiến hạm Tinh Xuyên, chiến hạm đen Thần Đình. Cường giả yêu tộc thật sự chưa ra tay, trước mắt chỉ đang tiêu hao.

Yêu tộc muốn tiêu hao năng lượng chiến hạm Tinh Xuyên, hang động ngầm hư không, thăm dò hết thực lực đối thủ trước khi cao thủ yêu tộc thật sự hành động.

Đinh Hạo nhìn mà giật mình:

- Cuộc chiến tiêu hao thảm liệt như vậy chỉ yêu tộc mới chịu nổi.

Yêu tộc không uống là chủng tộc mạnh mẽ nhất Vô Tận đại lục, có năng lực sinh sản khủng khiếp, nhiều yêu tộc trời ính đã có thần thông, dù không đạt đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh. Ví dụ yêu tộc loại bay có cánh để bay, đa số yêu tộc tham gia chiến đấu kiểu này đều có lực lượng huyết mạch truyền thừa, các đời nối tiếp nhau sinh ra.

Nếu đổi lại là nhân loại tiêu hao như thế này sẽ nguyên khí đại thương.

- A? Thấy cổ nhân, không, là cổ yêu.

Thiên nhân võ đạo của Đinh Hạo vận chuyển, ánh mắt bắn phá hư không thấy trên ngọn núi to mép chiến trường phía xa một lão nhân mù gầy gò đứng yên, tay cầm nhị hồ. Bên cạnh lão nhân là một đứa bé một chân.

Đó là Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương!

Lần đầu tiên Đinh Hạo gặp hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương là ở ven Kính hồ. Hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương đại náo Kính hồ khiến chín môn phái Tuyết Châu vây công, cuối cùng được một cộng lòng lượng cứu. Hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương thay Tiên Hoàng Đại Thánh truyền lời muốn Đinh Hạo làm thánh tử Tiên Hoàng cung.

Chớp mắt mấy năm trôi qua, hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương ngày xưa thoát trông không có gì thay đổi. Hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương đứng trên ngọn núi lớn, lạnh lùng mà bình tĩnh nhìn chiến cuộc biến hóa.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Lúc trước Quỷ Ngưu Yêu Vương, Mục Thần Yêu Vương là mười cao thủ dưới tay Tiên Hoàng Đại Thánh. Bây giờ Tiên Hoàng cung khuếch trương thế lực nhanh chóng, với thực lực của Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương sợ là không vào đường một ngàn hàng đầu. Không biết thân phận của bọn họ là thể nào trong Tiên Hoàng cung.

Đinh Hạo đã đến chiến trường, không ai phát hiện ra hắn.

Đinh Hạo tùy tay chỉ vài cái, kiếm ý lặng lẽ phát ra như kiếm sắt đốt đỏ đâm vào đậu hủ non. Kiếm ý kiếm khí ẩn khuất đâm thủng vòng bảo hộ mấy chiếc chiến hạm Tinh Xuyên, chiến hạm đen Thần Đình.

1327. Chương 1331: Tiêu Hao Thảm Liệt (hạ).

Đinh Hạo không có hảo cảm với hai thể lực Tinh Xuyên Điện, Thần Đình phương đông chút nào, đều là kẻ thù sống chết của hắn và Vấn Kiếm tông. Đinh Hạo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng này.

Vòng phòng hộ bị công phá, yêu tộc xông vào lên sàn chiến hạm Tinh Xuyên, chiến hạm đen Thần Đình.

Rất nhanh, mấy chiếc chiến hạm huyền năng to đen nổ tung thành quả cầu lửa rơi xuống đất trong tiếng gào rú của cao thủ nhân loại, yêu tộc.

Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông, cao thủ Tinh Xuyên Điện tuy có thực lực cường đại, mỗi chiếc chiến hạm huyền năng to đen có nhiều đỉnh cường giả thánh nhân cảnh trấn giữ nhanh đều chìm trong biển yêu mệnh mông. Muối nhiều có thể cắn chết mãnh hổ, những yêu tộc này quá mạnh mẽ. Rất nhiều yêu vương trực tiếp tự bạo đồng quy vu tận.

Chỉ có số ít đỉnh cường giả thánh nhân cảnh người đầy vết thương trốn về chiến hạm huyền năng to đen của mình.

Có tiếng hừ lạnh phát ra từ chiếc chiến hạm đen Thần Đình xa hoa, lớn nhất trong các chiến hạm Hắc Giáp Quân:

- Hừ! Là tên nào lén lút tổn thương người? Lăn ra đây cho ta!

Giây sau thiên địa bùng lên lửa nóng cháy, tiếng thần long gầm rống. Mấy trăm hỏa long khổng lồ từ chiếc chiến hạm đen Thần Đình xa hoa gào thét bay ra.

Là lực lượng thần cảnh, hơi thở cảnh giới đỉnh cao lực lượng võ đạo.

Chỉ một tiếng hừ lạnh đã làm vô số yêu tộc nổ tung.

Mấy trăm hỏa long gầm rống ngập trời, phát ra hơi nóng khủng bố. Nơi hỏa long đi qua yêu tộc trên bầu trời đều hóa thành tro bụi.

Chỉ trong khoảnh khắc từng luồng khói tán đi, có mấy vạn cường giả yêu tộc bị giết.

Không trung bị đại quân yêu tộc che đầy trở về trống trải, có thể thấy bầu trời xanh biếc. Tiếng yêu tộc ồn ào gầm rống chói tai bỗng biến mất.

Dù là yêu tộc dũng mãnh không sợ chết lúc này cũng thấy run.

Mấy trăm hỏa long khổng lồ sống động như thật, vẫy lấp lánh ánh lửa, râu rồng bay múa, vuốt rồng như bắt mặt trời, miệng phun ra nuốt vào chân hỏa. Nơi hỏa long đi qua cường giả yêu tộc chết, tựa như lúa bị gặt, không có sức chống cự đã bị đốt thành tro, chết ngay lập tức.

Hỏa long gầm rống, có hơi thở chân long phát ra.

Nhìn kỹ thì hỏa long khổng lồ như vật sống, bay vút nha tia sáng cắn giết bốn phía bao vây Đinh Hạo.

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông trên chiến ham huyền năng to đen khế kêu:

Cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông tưởng sẽ đánh trúng nhưng kẻ địch dễ dàng tránh đi, đòn công kích đánh hụt làm gã nhú mào, cảm thấy khó tin. Lúc trước cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông chỉ mơ hồ cảm giác có lẽ âm thầm phá rối, hủy trận pháp phòng hộ chiến hạm huyền năng to lớn nhưng không thể bắt giữ rõ ràng. Một kích đánh hụt, chẳng lẽ cảm giác của cường giả thần cảnh là nhầm lẫn?

- Đã mười ngày qua đi, nếu Tiên Hoàng cung không chấp nhận điều kiện với chúng ta thì tương đương tuyên chiến cùng Thần Đình ta.

Nam nhân trung niên mắt mày âm u cao giọng quát:

Nhưng vào lúc này.

- Gri!!!

Mọi người chưa kịp phản ứng thì luồng sáng chân hoàng như tia chớp rạch phá hư không, tốc độ nhanh đến khó hiểu. Cường giả thần cảnh như Hỏa Quân đều không phản ứng lại.

Một chuỗi tiếng nổ như pháo vang trong không trung. Mấy trăm chiến hạm đen Thần Đình, chiến hạm Tinh Xuyên Tinh Xuyên Điện như pháo đồng nổ dì dềng.

Mảnh vụn chiến hạm huyền năng to đen, máu thịt xương gãy bay tứ tán. Có huyền năng cự pháo mới bổ sung năng lượng một nửa nổ tung tạo ra sóng xung kích. Mắt thường trông thấy bình chương hư không như từng khối thủy tinh vỡ ra.

Sóng xung kích năng lượng như muốn hủy diệt thiên địa, có thần linh chết chóc cổ xưa đang hung tợn gầm rống. Các sinh linh xung quanh biến sắc mặt, bản năng xoay người bỏ chạy. Bởi vì ai đều nhìn ra bão năng lượng này một khi uẩn những thành hình thì trong mấy vạn dặm sẽ là quốc gia tử g.

3309

Một chiếc chiến hạm huyền năng to đen xa hoa nơi Hỏa Quân đứng, chiếc khác là cao thủ Tinh Xuyên Điện nam nhân trung niên lúc trước lên tiếng trào phúng Tiên Hoàng Đại Thánh đứng trên chiến hạm Tinh Xuyên.

Nam nhân trung niên cao thủ Tinh Xuyên Điện bị hù sợ bay mất hồn phía.

Lực lượng trình độ này hoàn toàn vượt qua phạm vi hiểu biết của cao thủ Tinh Xuyên Điện, trước bão năng lượng đó dù gã là đỉnh Thánh nhân cảnh cũng nhỏ yếu như trái banh trong gió lốc, sẽ bị xé rách thành nhiều mảnh.

Hỏa Quân sắc mặt âm trầm.

Hỏa Quân nhìn ra được chiến hạm đen Thần Đình gã đứng, chiến hạm Tinh Xuyên không bị hủy diệt không phải vì vòng bảo hộ năng lượng chiến hạm huyền năng to đen có tác dụng mà là tồn tại cường đại bỗng nhiên ra tay kia cố ý tha cho họ, không muốn giết hai người ngay.

Đinh Hạo ở trong không trung suýt bị kéo vào bão năng lượng, trực giác Thăng Tự Quyết khiến hắn cảm giác công kích đến, vào phút chốc đành treo chuông rời khỏi khu bão ngay.

Đinh Hạo khẳng định khinh thường nói:

- Đây là . . . Tiên Hoàng Đại Thánh ra tay.

Trong mảnh thiên địa này trừ Tiên Hoàng Đại Thánh trong truyền thuyết ra không ai đạt đến trình độ này, đây không phải lực lượng thần cảnh nữa mà vượt qua phạm trù thần cảnh bình thường.

Phát hiện này khiến lòng Đinh Hạo cực kỳ rung động.

Hèn gì Tiên Hoàng cung nổi lên nhanh như gió trong thời gian ngắn, đứng thế chân vạc với Yêu Thần cung truyền thừa lâu dài. Không nói tới số lượng cao thủ yêu tộc trong Tiên Hoàng cung, chỉ tính một mình Tiên Hoàng Đại Thánh đã đủ tọa trấn.

1328. Chương 1332: Tiên Hoàng Đại Thánh.

Nhưng nếu năng lượng bão tố khủng khiếp này hoàn toàn bùng phát thì sinh linh yêu tộc trong vòng vạn dặm sẽ bị quét sạch, Tiên Hoàng Đại Thánh như vậy làm chẳng lẽ không lo nghĩ cho con dân của mình sao?

Ngay khi Đinh Hạo trầm thấp mặc thì lại vang lên một tiếng chân hoàng trong trẻo hứ.

Lực lượng cường đại khó tả từ phương xa xuất hiện, hình ảnh rung động lòng người. Một ảo ảnh tiên hoàng khổng lồ phủ lên thiên địa, đôi mắt như hai vàng mặt trời treo trong không trung. Tiên vụ mù mịt, thân hình khổng lồ làm người ta không nhìn rõ rốt cuộc nó lớn đến đâu, dường như nó vỗ cánh một cái là có thể phủ lên toàn Bắc Vực.

Mọi người miệng lưỡi khô ngốc, đứng như trời trồng.

Mấy ngàn vạn yêu binh, yêu tướng rung động qua đi liền hò reo phát cuồng. Mắt yêu tộc lóe ánh sáng nóng chảy như tà giáo đồ hoàn toàn say mê, sự điên cuồng đó như núi lửa tích lũy vạn năm bỗng phun trào.

- Đại thánh!

- Tiên Hoàng Đại Thánh!

- Đại thánh vô địch!

Tiếng rống như sóng thần thổi quét thiên địa.

Con người Hỏa Quân co rút, đáy mắt lóe tia giết mình.

Lúc này chân hoàng khổng lồ trên bầu trời há mồm hút, cảnh tượng thần tích xuất hiện. Cái miệng khổng lồ như lỗ đen, chớp mắt năng lượng bão tố đủ để hủy thiên diệt địa bị hút vào miệng Tiên Hoàng Đại Thánh.

Quá trình nhẹ nhàng làm người ngây ngốc.

Như thể chân hoàng khổng lồ không phải hút bão năng lượng mà là món đồ uống ngon lạnh. Chỉ trong khoảnh khắc bão năng lượng đầy trời bị hút vào cái miệng khổng lồ của chân hoàng, biến mất hết.

Thần thông thật đáng sợ.

Khó thể tưởng tượng là lực lượng gì mới áp chế được bão năng lượng đã trong trạng thái gần bùng nổ. Càng khó tưởng tượng được nếu là cường giả sinh linh bị hút vào cái miệng khổng lồ của chân hoàng thì cần có sức mạnh gì mới chống cự, trốn thoát được?

Mắt Hỏa Quân chớp lóe, không biết gã suy nghĩ cái gì.

Mọi người có cảm giác như trải qua bão tố, cơn bão chưa giáng xuống bỗng tán đi, trời trong. Những mảnh vụn thủy tinh bình chướng hư không gắn kết lại, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ bay, ánh nắng ấm áp, gió nhẹ thổi.

Mấy trăm chiến hạm Tinh Xuyên, chiến hạm đen Thần Đình biến mất, chỉ còn lại hai chiếc.

Cường giả yêu tộc đầy trời bao vây, hai chiến hạm huyền năng to đen như cá mập bị cá ăn thịt người vây khốn, dù cường đại nhưng đơn độc rơi vào đường cùng. Một khi đám cá ăn thịt người xông lên là ngày tàn của cá mập.

Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông trên chiến hạm huyền năng to đen biểu tình trầm trọng, ánh mắt sợ hãi.

Nhưng Hắc Giáp Quân dù gì là quân đội Thần Đình phương đông, huấn luyện nghiêm khắc, trải qua các chiến tranh lớn nhỏ nên khá là bình tĩnh. So sánh thì các cao thủ Tinh Xuyên Điện, bao gồm trưởng lão mặt âm trầm dẫn đầu biểu hiện nhục nhã. Đám Tinh Xuyên Điện sợ mặt cắt không còn chút máu, nhiều người run cầm cập không cầm nổi vũ khí.

Từ xưa đến nay Tinh Xuyên Điện sống an nhàn sung sướng trong Bắc Vực, đại tông môn nhân loại này đã mất nhuệ khí, hung hãn ngày xưa.

Tiếng chân hoàng hú dài vang lên:

- Gri!!!

Cái bóng chân hoàng khổng lồ trên bầu trời biến thành từng đoàn bóng sáng như bồ công anh bị gió thổi tan. Ánh sáng bạc đầy trời, mọi người chưa kịp phản ứng lại thì ánh sáng bạc tụ tập cùng nhau, mau chóng thu nhỏ lại.

Ánh sáng chói mắt bùng nổ.

Khi mọi người có thể nhìn thấy lại, một thân hình bốc cháy ngọn lửa đứng trong thiên địa. Váy dài đỏ rực hoa mỹ màu đỏ bay phấp phật trong gió, xinh đẹp trí mạng mà cao quý.

Đây là một nữ nhân đẹp đến cực điểm.

Trông bộ dáng khoảng ba mươi tuổi, băng cơ ngọc cốt, da thịt trắng như dương chi bạch ngọc đẹp nhất thiên địa, tỏa sáng lấp lánh. Tóc nàng màu đỏ rực, búi tóc cao. Cao quan hình dạng chân hoàng màu vàng cột tóc dựng đứng, ánh vàng và đỏ tôn lên nhau khiến khí chất của nàng vừa cao quý vừa sắc bén.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Đây là Tiên Hoàng Đại Thánh sao?

Lúc này nữ nhân cao quý liếc hướng Đinh Hạo.

Trong mắt nàng như có mặt trời trắng sao tiêu tan diễn sinh, đại đạo chi hành, nhược xuất kỳ lý, ngân hà xán lạn bao gồm bên trong. Ánh sáng đỏ mông lung phát ra, nhìn lạnh lùng vô tình như đại đạo rồi lại có ý cười nhạt nhẽo.

Bị nữ nhân nhìn thẳng, thân hình đám người Đinh Hạo, Tô Thanh lộ ra.

Mọi người giật nảy mình, bọn họ không ngờ có cường giả nhân loại ẩn núp một bên. Đặc biệt là rất nhiều cường giả yêu tộc phát ra tiếng gầm giận dữ vọt hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười khở, bùng nổ lực lượng.

Trong thủy triều yêu tộc vang hai tiếng quát to:

- Dừng tay!

- Mau dừng tay, không được đụng chạm thánh tử điện hạ!

Yêu khí chấn động.

Là hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương từ ngọn núi phía xa lao nhanh tới. Tiếng gầm rống của Quỷ Ngưu Yêu Vương như trống thần vang trong không trung.

Hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương tức giận quát:

- Còn không lui xuống, các người gánh được tội mạo phạm thánh tử điện hạ không?

Thủy triều yêu tộc khựng lại.

Rất nhiều cường giả yêu tộc phản ứng lại, nhìn kỹ bộ dạng Đinh Hạo mới run sợ phát hiện thanh niên nhân loại mặt mũi rất giống tranh vẽ thánh tử điện hạ bí ẩn luôn treo trong thần điện Tiên Hoàng cung.

Đích thực là đạo cường kiếm si Đinh Hạo.

Tuy rằng cho tới nay yêu tộc Tiên Hoàng cung không hiểu tại sao một cường giả nhân loại sẽ trở thành thánh tử của cung mình, đó là bí ẩn lớn nhất, nhưng điều đó không ảnh hưởng bọn họ vô điều kiện tuân theo ý chỉ của Tiên Hoàng Đại Thánh.

Hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương quỳ một gối trong không trung, cung kính bái:

- Tham kiến thánh tử điện hạ!

Thủy triều yêu tộc lập tức cúi xuống, mọi yêu tộc quỳ trong không trung lạy:

- Bái kiến thánh tử điện hạ!

Vô số yêu tộc dưới đất cũng quỳ gối, đầu sát đất lạy Đinh Hạo như đang bái vị vua của mình.

Đinh Hạo đứng trong không trung, không biết nên nói cái gì.

Từ lúc trước Đinh Hạo có nghe hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương nói bị Tiên Hoàng Đại Thánh lập làm thánh tử của Tiên Hoàng cung. Hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương liên tục mời Đinh Hạo đi Tiên Hoàng cung nhưng hắn không để bụng, tình cảnh ngàn vạn yêu tộc quỳ lạy vẫn làm hắn thấy giật mình.

Quỷ Ngưu Yêu Vương cười to bảo:

- Mời thánh tử điện hạ tránh sang một bên, chờ chúng ta giải quyết đám xâm nhập này rồi sẽ đưa thánh tử điện hạ đến Tiên Hoàng cung. Đại thánh và thánh nữ điện hạ đều chờ đợi thánh tử điện hạ.

Mộc Thần Yêu Vương cũng rất vui vẻ, toét miệng cười lộ hàm răng vàng.

Hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương là yêu tộc sớm nhất quen Đinh Hạo, luôn rất có hảo cảm với hắn. Hôm nay gặp Đinh Hạo tại đây, hai cường giả Mộc Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương biết hắn định đi Tiên Hoàng cung, trong lòng bọn họ rất hưng phấn.

Đinh Hạo gật đầu, mang theo năm đệ tử Vãn Kiếm tông lui sang một bên.

Đám người Tô Thanh thở phào nhẹ nhõm.

1329. Chương 1333: Tiên Hoàng Đại Thánh (2).

Lúc trước các đệ tử Văn Kiếm tông rất căng thẳng, cho rằng sẽ có trận ác chiến, không ngờ sự việc có biến đổi thế này. Tuy nhiên các đệ tử Văn Kiếm tông rất ngạc nhiên, không biết từ khi nào Đinh sư huynh trở thành thánh tử điện hạ của Tiên Hoàng cung.

Trông mặt trưởng lão Tình Xuyên Điện xoay tròn, mặt đỏ rực rống to:

- Hay cho nhân tộc thánh phụ, quả nhiên là lừa đời lấy tiếng, cấu kết với yêu tộc!

Biểu tình đám đệ tử Văn Kiếm tông Tô Thanh biểu tình cực kỳ khó xem.

Tuy người Tình Xuyên Điện rất đáng giận, là kẻ thù của Văn Kiếm tông nhưng dù sao có thân phận nhân loại, nếu hôm nay để yêu tộc giết cường giả nhân loại Tình Xuyên Điện thì Đinh sư huynh sẽ công tội danh phản bội chủng tộc.

- Đinh Hạo, ngươi là nhân tộc lại cấu kết cùng yêu tộc đánh chết đồng bào, ngươi không thấy xấu hổ sao?

Trưởng lão Tình Xuyên Điện quát to:

- Đúng vậy. Tuy Tình Xuyên Điện ta từng có xích mích với Văn Kiếm tông người nhưng đó là chuyện giữa nhân tộc ta, dù thế nào thì nên dựa vào lực lượng của mình giải quyết. Người mượn lực lượng yêu tộc đó là khi sư diệt tổ, tin tưởng liệt tổ liệt tông của Văn Kiếm tông người có biết cũng sẽ xem thường người.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- A? Nói vậy là ta sai rồi?

Trưởng lão Tình Xuyên Điện rống to:

- Đúng vậy.

Thật ra trong lòng trưởng lão Tình Xuyên Điện sợ muốn chết, không ngờ gặp Đinh Hạo trong trường hợp này, nói vậy là người Văn Kiếm tông đã trở về Tuyết Châu. Đối với Tình Xuyên Điện thì đây là tin tức khiến người sợ hãi, trưởng lão Tình Xuyên Điện thầm tìm cách truyền tin tức ra nếu không thì trời sẽ biến đổi.

Hôm nay trưởng lão Tình Xuyên Điện chỉ còn cách dùng ngôn ngữ đe dọa Đinh Hạo.

Đồn rằng Đinh Hạo là người rất yêu quý mặt mũi, có lẽ trưởng lão Tình Xuyên Điện sẽ bắt được cơ hội từ vấn đề này.

Đinh Hạo nửa cười nửa không hỏi:

- Vậy theo ý của ngươi thì ta nên làm như thế nào?

Trưởng lão Tình Xuyên Điện đầy chính nghĩa nói:

- Nếu ngươi còn biết thân phận là nhân loại thì nên cùng ta giết ra vòng vây, đợi khi nào đánh bại yêu tộc rồi mới giải quyết chuyện giữa chúng ta. Khí phách như thế mới không uổng là thánh phụ nhân tộc Tuyết Châu!

Đinh Hạo nghe trưởng lão Tình Xuyên Điện nói xong cười phá lên.

Trưởng lão Tình Xuyên Điện biến sắc mặt nói:

- Ngươi . . . !

Trưởng lão Tình Xuyên Điện cảm giác không may.

Quả nhiên Đinh Hạo cười xong khoe môi cong lên khinh thường nói:

- Ngốc chết! Ngươi nào tàn còn muốn ta theo ngươi sao? Ngươi cho rằng ta là con nít ba tuổi, bị ngươi nói mấy câu chụp mũ liền nghe theo răm rắp?

Trưởng lão Tình Xuyên Điện nghe Đinh Hạo nói xong biến sắc mặt, biểu tình nghi ngờ nói:

- Người . . . Vô sỉ, người muốn đứng chung chiến tuyến với yêu tộc?

Về mặt khinh thường của Đinh Hạo càng rõ ràng hơn, hần lạnh lùng cười:

- Người nói ta cầu kết yêu tộc? Ta đang muốn nói người cầu kết với ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục! Không ngờ Tình Xuyên Điện hợp tác với Thần Đình của Thần Ân đại lục, các người đã là phản đồ của tất cả sinh linh Vô Tận đại lục. Hừ, đối với thứ như các người người người đều nên xử chết!

Trưởng lão Tình Xuyên Điện á khẩu ấp úng nửa ngày mới nói:

- Người nói vậy, Thần Đình là chính nghĩa, sao có thể đánh đồng với đám dong binh chết tiệt . . .

- Ngậm miệng lại!

Mặt Đinh Hạo rần rần, cao giọng quát:

- Thứ da mặt dày! Nếu không có Thần Đình xui khiến thì sao ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục đến đây được? Vực môn Thần Ân đại lục do Thần Đình khống chế, không được Thần Đình sao bọn họ có thể tới đây? Chớ giả nhà người làm bại hoại nhân tộc Vô Tận đại lục ta!

Mặt trưởng lão Tình Xuyên Điện trắng bệch.

Sao cái gì Đinh Hạo cũng biết? Tại sao Đinh Hạo hiểu rõ về Thần Ân đại lục như vậy?

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Vốn ta chỉ muốn báo thù lúc trước Tình Xuyên Điện người ý thể hiếp người, chừa một dòng nối nghiệp hương khói. Dù sao người xưa Tình Xuyên Điện từng lập công hiển hách trong thánh chiến, không ngờ các người cầu kết với ác ma vực ngoại, không thể tha cho các người!

Nói đến đây Đinh Hạo lắc người một cái xuất hiện đằng trước chiến hạm Tinh Xuyên.

- Hãy để ta tiễn các người lên đường, vậy là không cần mượn tay yêu tộc. Chết tâm đi.

Đinh Hạo ra tay, lòng máy động, hai kiếm ý lập xuân, vũ thủy bùng phát, ảo giác đầy rẫy. Mưa đổ rào rào, giọt nước rơi vào chiến hạm huyền nặng to đen. Chiến hạm Tinh Xuyên đủ để đỡ một kích hết sức của cường giả thánh nhân cảnh nhưng vỡ ra từng mảnh như gỗ mục.

Chỉ chớp mắt nguyên chiến hạm Tinh Xuyên bị gỡ ra.

Lĩnh vực kiếm ý của Đinh Hạo càng tinh thuần, hiện giờ không cần cố ý kích phát giọt mưa, chỉ nhẹ nhàng rơi xuống đã xuyên thủng mọi thứ.

Từng giọt từng giọt chính là một lũ sát khí.

Mấy trăm cường giả Tình Xuyên Điện trên chiến hạm huyền nặng to đen không thể thoát khỏi, bao gồm trưởng lão Tình Xuyên Điện. Trước khi trưởng lão Tình Xuyên Điện chết cơ thể bị giọt mưa bắn thủng lỗ chỗ, nỗi sợ hãi nhấn chìm gã. Thực lực của Đinh Hạo mạnh hơn ngày xưa không biết bao nhiêu lần, loại lĩnh vực kiếm ý này có thể giết cường giả thần cảnh.

- Lúc trước không nên ham muốn huyền tinh thạch của Vấn Kiếm tông.

Ý thức mơ hồ, trưởng lão Tình Xuyên Điện thở dài thảm nghĩ:

- Cao tăng thần điện cũng làm sai, trêu vào tai họa như vậy, tương lai Tình Xuyên Điện sẽ bị hủy vào tay người này. Thật không nên . . .

Trưởng lão Tình Xuyên Điện biến thành mưa ánh sáng tan trong hư vô.

Mọi chuyện kết thúc, lòng Đinh Hạo máy động, ảo giác biến mất. Đinh Hạo đi tới bên cạnh năm đệ tử Vấn Kiếm tông, tránh sang một bên. Đinh Hạo không định đối phó với người Thần Đình phương đông.

Hỏa Quân Thần Đình phương đông là một trong bốn cường giả phong hỏa lôi điện quân tây chinh ngày xưa. Hỏa Quân từng là thuộc hạ của Đinh Thánh Thán, tiếc rằng sau này gã đầu vào Thập Tam Thần Tử. Trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch Hỏa Quân cùng Phong Hành Lịch ra vực ngoại chiến đấu, gã sống tiếp.

Tuy trong lòng Đinh Hạo có sát khí nhưng biết Tiên Hoàng Đại Thánh không hành động, giữ lại Hỏa Quân là có ý đồ riêng. Đinh Hạo đã giết người Tình Xuyên Điện, hẳn không thể lẩn lút thêm.

Phía đối diện.

Hỏa Quân cường giả thần cảnh đứng ở đầu chiến hạm đen Thần Đình, nhìn Tiên Hoàng Đại Thánh.

Biểu tình Hỏa Quân bình tĩnh nói:

- Không ngờ trong thế giới man hoang lạc hậu có cao thủ như các hạ.

Giữa hư không.

Thân hình Tiên Hoàng Đại Thánh tràn ngập đạo cơ, có sương mù hỗn độn quanh quẩn. Tiên Hoàng Đại Thánh như tiên giáng trần, cực kỳ xinh đẹp không khuyết điểm, tựa ngồi trong tranh. Khí chất Tiên Hoàng Đại Thánh cao quý, hơi thở chân hoàng dâng lên. Tiên Hoàng Đại Thánh liếc Hỏa Quân, không đáp lời, nhẹ nâng tay.

Lực lượng vô hình tuôn ra tựa gió nhẹ thổi.

Nhưng Hỏa Quân hoàn toàn biến sắc mặt.

Hỏa Quân lùi lại một bước, lòng bàn tay lượn lơ mấy trăm ánh lửa nhỏ. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy đó là hỏa diễm thần long ngưng tụ đến cực điểm, tuy thể hình nhỏ bé nhưng ẩn chứa lực lượng khủng bố. Tiếng rống ngâm vang vọng.

1330. Chương 1334: Tiên Hoàng Đại Thánh (3).

Thần long hỏa diễm bay ra khỏi lòng bàn tay Hỏa Quân lượn lơ quanh thân gã, bảo vệ gã.

Bên cạnh Hỏa Quân, một cường giả Thần Đình phương đông chưa kịp phản ứng thì như ở trong gió xoáy, y phục rách nát, thân hình cũng bay theo. Máu thịt, linh hồn tán đi như hạt cát, biến thành tro bụi.

Nhưng chiến hạm đen Thần Đình hoàn hảo không tổn hao gì.

- Phụt.

Thần long hỏa diễm quanh người Hỏa Quân đứt khúc, da gã nứt ra từng vết rạn như đồ sứ vỡ. Với thực lực của Hỏa Quân nhưng không chịu nổi một kích từ Tiên Hoàng Đại Thánh.

Hỏa Quân cuồng rống to:

- A a a a!!!

Cơ thể Hỏa Quân nổ thành nhiều mảnh vụn, mỗi một giọt máu lấp lánh sáng bóng như ánh lửa ngưng tụ tứ tán bốn phương tám hướng, dung nhập vào hư không.

Hỏa Quân thi triển cấm kỵ giải thể thần thông để chạy trốn.

Hỏa Quân là cường giả thần cảnh, dù cơ thể nát thành bột nhưng chỉ cần một giọt thần huyết hỏa diễm ẩn chứa căn nguyên tinh phách chạy trốn ra ngoài là gã có thể tái thi hoàn hồn. Nửa năm, một năm sau Hỏa Quân có thể hồi phục thực lực thần thông.

- Hừ!

Hỏa Quân nhẹ phát tay.

Giọt máu đầy trời bốc hơi thành khói.

Nhưng có ba, bốn giọt như cá chạch chui vào hư không, biến mất trước khi bị hủy diệt.

Hỏa Quân trốn thoát.

Đinh Hạo ngăn ra. Với thực lực như Tiên Hoàng Đại Thánh không nên để Hỏa Quân thành công chạy trốn, không lẽ là nàng sơ sẩy?

Vô số cường giả yêu tộc xung quanh rống to danh hiệu Tiên Hoàng Đại Thánh.

Tiên Hoàng Đại Thánh hé môi son, sáu chữ bay vào tai Đinh Hạo:

- Đến Tiên Hoàng cung tìm ta.

Trừ Đinh Hạo ra không ai nghe được. Thân hình cao quý, uy nghiêm mờ đi, Tiên Hoàng Đại Thánh như bong bóng biến mất tại chỗ.

Một cọng lông phượng ở lại tại chỗ.

Chân sau Quỷ Ngưu Yêu Vương quỳ dưới đất, lớn tiếng cung kính nói:

- Cung thỉnh thánh chủ.

Cọng lông phượng run lên, chậm rãi bay vào lòng bàn tay Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Đinh Hạo ngây người sau đó phản ứng lại thì ra Tiên Hoàng Đại Thánh chỉ là một cọng lông phượng biến ảo.

Phát hiện này làm Đinh Hạo giật nảy mình.

Một cọng lông phân thân ảo ảnh đã thi triển ra lực lượng khủng bố như vậy, nuốt bão năng lượng, cường giả nhất khiêu thần cảnh như Hỏa Quân cũng không đỡ nổi một kích băng quơ. Chân thân Tiên Hoàng Đại Thánh cường đại đến mức nào?

Chắc rằng . . . Không phải là tôn tiên đi?

Đinh Hạo cảm thấy lúc trước trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, Đỉnh Đồng ở trạng thái đỉnh cao thi triển ra lực lượng không thể sánh bằng Tiên Hoàng Đại Thánh.

Trong băng tầng lòng đất Ngọc Long Tuyết Sơn, Đinh Hạo đã giải phong cho tồn tại khủng bố gì?

Đinh Hạo cảm thấy hơi lớn chuyện.

Quỷ Ngưu Yêu Vương cẩn thận nâng cọng lông phượng, làm động tác mời:

- Xin mời thánh tử điện hạ đi theo ta.

Đinh Hạo ngần ngại một lúc rồi đi theo Quỷ Ngưu Yêu Vương.

Tiên Hoàng Đại Thánh cường đại vượt xa Đinh Hạo tưởng tượng khiến hắn thấy nguy hiểm. Lúc trước Đinh Hạo không quá e ngại Tiên Hoàng cung, bây giờ xem ra ao nước này sâu hơn hắn nghĩ. Có vẻ Tiên Hoàng Đại Thánh không có ác ý với Đinh Hạo, lại còn Tạ Giải Ngừ, chuyển đi này hắn phải đi, tìm hiểu rõ phe Tiên Hoàng Đại Thánh. Một tồn tại cường đại cỡ này đủ để thay đổi rất nhiều thứ.

* * *

Cách sáu ngàn dặm.

Trong không trung bỗng rơi một giọt máu không bắt mắt.

Bộp một tiếng, giọt máu rơi vào tảng đá, chớp mắt cục đá bị đốt cháy thành chất lỏng, lực lượng kỳ dị phát ra từ dung nham, khiến người ta hoảng loạn.

Cố Tinh Nhi, thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm giật mình kêu lên:

- Đó là . . . Cái gì?

Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi truy đuổi theo Đinh Hạo đến gần lãnh địa yêu tộc thì thả chậm bước chân. Tuy bọn họ không biết Đinh Hạo vào lĩnh vực yêu tộc là làm gì, thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi bàn bạc một lúc sau vẫn đi theo.

Không ngờ Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi thấy hình ảnh kỳ dị này.

Trên bầu trời rơi xuống giọt máu?

Đang lúc thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm, Cổ Tinh Nhi không hiểu ra sao thì giọt máu hòa tan cục đá thành dung nham tỏa ánh sáng rực rỡ biến thành thân hình nam nhân trung niên. Mặt nam nhân trung niên tái nhợt, người mờ nhạt như cái bóng chậm rãi bước ra từ dung nham.

Nam nhân trung niên trông thấy Cổ Tinh Nhi, thiếu niên thiên tài Hoa Ma Kiếm thì ngây người.

Nam nhân trung niên rất suy yếu, té vào tảng đá bên cạnh, há mồm học máu, mặt trắng như bạc kim, ngực phập phồng dữ dội, thân hình mờ nhạt.

Nam nhân trung niên mặt trắng bệch hỏi:

- Hai vị tiểu hữu, đây là đâu?

Cổ Tinh Nhi đứng trước mặt Hoa Ma Kiếm đánh giá nam nhân trung niên, thấy không phải là yêu tộc thì thở phào.

Cổ Tinh Nhi nói:

- Chỗ này là Sa Châu, vùng ngoài lãnh địa Tiên Hoàng cung thế lực yêu tộc, tiền bối . . . ?

Nam nhân trung niên cười khổ, khẽ thở phào, lầm bầm:

- Hay cho Tiên Hoàng Đại Thánh, đã vào cảnh giới đó, ta không phải đối thủ của ả, suýt chút không ra được.

Nam nhân trung niên mỉm cười nói với Cổ Tinh Nhi:

- Tiểu cô nương đừng lo, ta là nhân tộc.

Nam nhân trung niên chính là Hỏa Quân Tô Thanh mới thoát chết.

Phía đối diện.

Cổ Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm cực kỳ giật mình.

Nam nhân trung niên có lai lịch gì? Nghe giọng điệu thì nam nhân trung niên đánh nhau với Tiên Hoàng Đại Thánh nhưng còn sống tiếp, mặc dù bị thương nặng cũng đã rất kinh người. Từ khi Tiên Hoàng cung nổi lên đến nay chưa nghe có ai đối đầu với Tiên Hoàng Đại Thánh mà còn sống chạy ra.

Lòng Cổ Tinh Nhi máy động, hỏi:

- Tiền bối ra từ Tiên Hoàng cung?

Hỏa Quân cười khổ nói:

- Chưa đến gần Tiên Hoàng cung đã bị địa quân yêu tộc phát hiện, nếu chỗ này là lãnh địa yêu tộc sao hai người đến đây? Xem bộ dáng thì hai người muốn vào Tiên Hoàng cung sao?

Hoa Ma Kiếm kiềm không được hỏi:

- Tiền bối có từng gặp một người?

Hoa Ma Kiếm miêu tả vẻ ngoài Đinh Hạo, Cổ Tinh Nhi muốn ngăn cản đã không kịp.

Tuy Hoa Ma Kiếm có thiên phú không tệ, mấy năm nay được Diệt Tuyệt Kiếm tông đốc lòng bồi dưỡng, thực lực tăng vọt nhưng không có kinh nghiệm giang hồ. Hoa Ma Kiếm nhanh chóng lộ ra bản thân, quá sốt ruột.

Hỏa Quân gạt đầu, nói:

- Có thấy người này, trong trận chiến vừa rồi hắn có xuất hiện nhưng thân phận cực kỳ đặc biệt, là thánh tử của Tiên Hoàng cung, được ngàn vạn yêu tộc bái lạy. Các người tìm hắn làm gì?

Cổ Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm nghe Hỏa Quân nói xong ngẩn ngơ.

Cố Tinh Nhi mơ hồ biết thân phận của Tạ Giải Ngữ, biết giữa Đinh Hạo và Tiên Hoàng cung có quan hệ mập mờ nhưng không ngờ sẽ là thánh tử, địa vị tôn quý như vậy.

Hoa Ma Kiếm cãi lại:

- Người nói bậy bạ cái gì? Đinh thúc thúc chính là thánh phụ võ đạo nhân tộc Tuyết Châu, địa vị cao quý sao sẽ là thánh tử của yêu tộc? Người là ai mà dám nói xấu Đinh thúc thúc?

Hỏa Quân không giận, mỉm cười nói:

- Bồn tọa có thân phận gì, cần gì nói xấu ai với đám nhóc con các người?

Hoa Ma Kiếm bần thần.

1331. Chương 1335: Chân Hoàng Đại Học?

Trong lòng Hoa Ma Kiếm thì Đinh Hạo tồn tại không thể xâm phạm, là thần tượng suốt đời gã, không tha thứ cho ai nói xấu hắn nửa lời. Nhưng nam nhân trung niên bị thương nặng có thể đánh nhau với Tiên Hoàng Đại Thánh chắc chắn thực lực không tầm thường, là đẳng cấp cao, nhân vật như vậy đúng là không cần nói dối.

Hỏa Quân nhìn kỹ Hoa Ma Kiếm mấy lần, nói:

- Bây giờ nhân tộc chiến đấu, không có khả năng hòa hoãn nữa. Các người đi qua đó chưa tìm được người e rằng đã trở thành thực vật trong bụng yêu tộc, quay về đi.

Cố Tinh Nhi nhíu mày, nàng biết nam nhân trung niên không nói sai.

Cố Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm tiếp tục đi tới sẽ rất nguy hiểm. Nếu Đinh Hạo trở thành thánh tử của Tiên Hoàng cung thì sẽ không gặp nguy hiểm gì, chắc hẳn có chuyện rất quan trọng cần làm. Cố Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm tới đó có khi sẽ làm hỏng chuyện của Đinh Hạo.

Cố Tinh Nhi không sợ chết nhưng lỡ kéo Hoa Ma Kiếm vào cảnh nguy hiểm thì không biết ăn nói thế nào với Hoa Hoài An đại ca.

Nghĩ đến đây Cố Tinh Nhi muốn rút lui.

Thật ra Cố Tinh Nhi có kinh nghiệm giang hồ phong phú, biết rõ chuyển đi này không đủ lý trí. Lúc trước vì Cố Tinh Nhi quá nhớ Đinh Hạo, sốt ruột muốn gặp người trong lòng nên vội đi, giờ bình tĩnh lại nàng bắt đầu do dự.

Ánh mắt Hỏa Quân nhạy bén vô cùng, liếc sơ đã nhìn thấu suy nghĩ của Cố Tinh Nhi.

Hỏa Quân cười nói:

- Muốn gặp người kia về sau sẽ có cơ hội, cần gì sốt ruột?

Hỏa Quân nhìn Hoa Ma Kiếm, mắt sáng ngời nói:

- Tiểu tử có tư chất kinh người, nội uẩn ly hỏa huyết mạch, đáng tiếc tu luyện kiếm đạo lửa bình thường, thật phí của trời. Tên người là gì?

Hoa Ma Kiếm nghe Hỏa Quân đánh giá thấp công pháp của sư môn mình thì bực bội, nói:

- Tại hạ tên Hoa Ma Kiếm, đệ tử của Diệt Tuyết Kiếm tông.

- Diệt Tuyết Kiếm tông?

Hỏa Quân hừ lạnh một tiếng:

- Quả nhiên là tông môn bình thường, uống phí khối ngọc quý tốt như vậy. Cứ tiếp tục tu luyện thì đến khi nào người mới lên thần cảnh? Tiểu tử, người bái ta làm sư phụ thì ta sẽ truyền thần thông đại đạo ly hỏa thật sự cho người.

Cố Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm giết mình.

Giọng điệu nam nhân trung niên thật lớn lối, thần thông của Diệt Tuyệt Kiếm tông mà gọi là công pháp tầm thường vậy công pháp gì mới gọi là thần thông? Há mồm đã nhắc thần cảnh, không lẽ thần cảnh là rau cải sao? Nam nhân trung niên là loại người gì?

Nhưng nam nhân trung niên có thể quyết đầu cùng Tiên Hoàng Đại Thánh thì có lẽ là cường giả thần cảnh thật.

Tuy Hoa Ma Kiếm là đệ tử hạch tâm của Diệt Tuyệt Kiếm tông, hưởng thụ các loại tài nguyên nhưng không được cường giả thần cảnh chỉ đạo. Nói trong một giây Hoa Ma Kiếm không động lòng là không thể nào, bất cứ võ giả nào đều sẽ tìm đập nhanh trước sức hấp dẫn thần cảnh.

Nhưng cuối cùng Hoa Ma Kiếm lắc đầu, nói:

- Đa tạ ý tốt của tiền bối, ta đã có sư môn, không thể lại đầu vào phái khác.

* * *

Hoàng Châu.

Tổng bộ Tiên Hoàng cung.

Chỗ này vốn không phải tên Hoàng Châu, sau này Tiên Hoàng cung nổi lên hoàn toàn chiếm cứ châu vực này, thống nhất yêu tộc tại đây, sau đặt tên hoàng nên bị gọi là Hoàng Châu.

Đinh Hạo đi theo Quỷ Ngưu Yêu Vương đến Hoàng Châu, lòng thăm kinh ngạc.

Chỗ này khác với điều Đinh Hạo tưởng tượng.

Trong ấn tượng của Đinh Hạo là lĩnh vực yêu tộc rối loạn, vì yêu tộc trời sinh lười nhác. Dù là loại yêu tộc nào, so với nhân loại thì yêu tộc còn giữ tính động vật, vì lười biếng nên hỗn độn.

Lúc trước Đinh Hạo có đi qua một số lãnh địa yêu tộc, khắp nơi là chém giết, hoang dã, yêu tộc chinh phạt lẫn nhau. Yêu tộc cấp trên cai quản yêu tộc cấp dưới, bóc lột khắc nghiệt. Cường giả yêu tộc nói một câu, một ý niệm có thể chúa tể sinh tử tồn vong của một bộ lạc yêu tộc nhỏ. Bởi vì số lượng chủng tộc quá nhiều nên dù trong hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc như vậy vẫn không giảm bớt dân số yêu tộc.

Ngược lại yêu tộc càng thờ phụng pháp tắc cường giả làm vua hơn là nhân loại. Những thế lực khổng lồ thống trị yêu tộc nhiều năm như Yêu Thần cung, Thiên Yêu Điện vân vân mặc cho yêu tộc chém giết nhau trong lĩnh vực của mình. Bọn họ tin tưởng trải qua thử thách chết chóc mới là cường giả thật sự.

Đạo sinh tồn kiểu này khiến đa số yêu tộc sống rất khổ.

Nhưng trong Hoàng Châu, Đinh Hạo trông thấy cảnh tượng phồn vinh. Nhiều bộ lạc yêu tộc dọn ra hang núi, sơn cốc, các môi trường sinh hoạt quen thuộc. Các yêu tộc như nhân loại tụ tập xây dựng thành thị, thần điện.

- Đây là . . .

Đinh Hạo trông thấy vùng ngoại ô thành thị bên dưới có yêu tộc đang khai hoang, trồng trọt đồng ruộng.

Trời ạ, yêu tộc cũng bắt đầu nam canh nữ chức rồi sao?

Đinh Hạo ngây như phỗng.

Yêu tộc luôn là bất động vật, yêu tộc ăn thịt bắt dã thú, mãnh thú, yêu tộc cấp thấp, nhân loại làm đồ ăn. Yêu tộc ăn cỏ thì hấp thu thực vật hoang dã tự nhiên, ít khi nào nghe nói yêu tộc trồng trọt.

Rất nhanh Đinh Hạo trông thấy từng thành thị quy mô khác nhau sừng sững trên mặt đất mênh mông rõ ràng mới xây không lâu nên rất sạch sẽ, gọn gàng, quy hoạch ngay ngắn, vuông vức. Từ trên rời nhìn xuống các vùng đất như kẻ ô vuông.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì:

- Cái này . . .

Bởi vì kiến trúc, quy hoạch chỗ yêu tộc còn hợp lý, khoa học hơn các châu vực nhân loại. Các con đường lớn ngay ngắn rộng rãi nối các thành trì lại, bốn phương thông suốt, giống như đường cao tốc, giao thông rất tiện lợi.

Trên các con đường rộng rãi có nhiều xe ngựa đủ kiểu chạy tới lui.

- Chúng nó đang vận chuyển vật liệu xây dựng, còn có thương đội.

Đinh Hạo có cảm giác thác loạn, hẳn người được mùi hiện đại hóa trong quy hoạch kiến trúc Hoàng Châu, như trở về địa cầu vậy.

- Đây là các chính sách thánh chủ ban hành. Với ý chí của thánh chủ điện hạ, tất cả yêu dân Hoàng Châu đã rời khỏi rừng sâu núi thẳm, xây dựng thành thị cư ngụ.

Quỳ Ngưu Yêu Vương kiêu ngạo nói:

- Mới đầu óc yêu dân không hiểu ý định của thánh chủ, thậm chí là chống đối. Nhưng rất nhanh sự thật chứng minh thánh chủ điện hạ nhìn xa hiểu rộng, hiện giờ chúng ta sinh hoạt tốt hơn lúc trước gấp vô số lần, không cần lo về cơm ăn áo mặc.

Đinh Hạo gật gù.

Cách sống mới càng khoa học, hữu hiệu hơn. Điều này không chỉ ứng với nhân loại Vô Tận đại lục, lịch sử mấy ngàn năm trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo cũng nghiệm chứng. Đối với yêu tộc thì chính sách Tiên Hoàng Đại Thánh thực hiện tương đương từ bộ lạc nguyên thủy kéo về xã hội hiện đại.

- Không chỉ là sinh tồn, cuộc sống yêu tộc cũng thay đổi. Thánh chủ điện hạ muốn các con dân đánh vỡ luật lệ thói quen cổ lỗ sĩ không hợp lý, vứt bỏ ngăn cách bộ lạc. Đích thân thánh chủ xây dựng Chân Hoàng đại học ở Hoàng thành ba năm, hậu duệ tộc quần bộ lạc khác nhau hề tư chất đến trnfh độ nhất định thông qua thử thách là có thể đi học, không chỉ võ đạo mà còn có nông, công, thương, chiến vân vân.

Đinh Hạo suýt sặc:

- Phụt.

- Người nói cái gì? Đại học? Chân Hoàng đại học?

1332. Chương 1336: Nổi Danh Mù Đường.

Đinh Hạo khó tin hỏi:

- Vậy nó có cấp hai, cấp ba không?

Quỳ Ngưu Yêu Vương ngơ ngác hỏi:

- Cấp hai, cấp ba? Đó là gì? Nhưng dưới Chân Hoàng đại học có các loại tư thực. Thánh chủ điện hạ từng nói muốn trong vòng mười năm xây dựng mười vạn tư thức trong lãnh địa, khai hóa yêu dân, tăng cao dân trí!

Được rồi.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn trời, không biết nên nói cái gì.

Trong lòng Đinh Hạo càng lúc càng tò mò về Tiên Hoàng Đại Thánh, vị tồn tại bí ẩn này đến từ đâu, sao lại lên chính sách như vậy trong lãnh địa của mình? Không phù hợp hình tượng yêu quái già tu luyện vạn năm chút nào.

Ngay khi đó Mục Thần Yêu Vương đi tới, nói:

- Bẩm báo thánh tử điện hạ, phía trước là Hoàng thành thánh thành.

Khi mọi người trở về cười trên một chiếc chiến hạm huyền năng to đen cưỡi từ Thần Đình phương đông, tốc độ siêu nhanh như xuyên qua không gian.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn, thấy một tòa thành lớn hình vuông cao to đứng thẳng xuất hiện trong tầm mắt.

Ánh nắng chiếu xuống, các tòa lầu cao phản chiếu ánh bạc như rừng rậm tỏa sáng. Mỗi tòa nhà cao hơn năm mươi thước, tuy Đinh Hạo đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng nhìn hình dạng tòa lầu vẫn bị rung động.

Đây rõ ràng là cao ốc rất hiện đại, tầng ngoài có thứ gần như pha lê là chế từ tinh thạch, cứng rắn hơn thủy tinh rất nhiều lóe yêu văn, trong suốt sáng sủa.

Chiến hạm đen Thần Đình từ từ đáp xuống, Đinh Hạo cực kỳ giật mình.

Đinh Hạo trông thấy cái gì?

Đinh Hạo thấy con đường thiết kế giống với đèn xanh đỏ, rộng rãi hợp lý. Mỗi cách ngàn thước có thùng rác, lại có nhà vệ sinh công cộng.

Đinh Hạo nghiêng răng thăm nghĩ:

- Bà nội nó, chắc không phải Tiên Hoàng Đại Thánh là người xuyên đến đi?

Mọi thứ trước mắt thật làm người khó tưởng tượng ra.

Bên trên Chân Hoàng thành có vầng hồng hộ trong suốt, khi chiến hạm đen Thần Đình đáp xuống thì sóng gợn lăn tăn mở ra khe hở ngàn thước. Chiến hạm đen Thần Đình xuyên qua thì vầng nước khép lại.

Chiến hạm đen Thần Đình ngừng lại ở một quảng trường to lớn.

Đã có t nh nhuệ Chân Hoàng vệ của Tiên Hoàng cung xếp hàng chờ sẵn, đều là cường giả yêu tộc siêu mạnh, thực lực thấp nhất cỡ yêu thánh. Mũ giáp vàng, khí thể hùng hồn như đội quân thiên thần, chỉ trăm người đã giống như thiên quân vạn mã.

Đinh Hạo dọc theo cầu thang đi xuống, trong lòng càng kinh ngạc.

Thực lực của Tiên Hoàng cung làm người rung động.

Chỉ tính một trăm Chân Hoàng Vệ đã là lực lượng cường đại không thể xem thường.

Tuy Đinh Hạo không nhìn ra Chân Hoàng Vệ đến từ yêu tộc nào, toàn là trai tài gái sắc nhưng thần thức Thăng Tự Quyết khiến Đinh Hạo lơ mơ phát hiện yêu khí Chân Hoàng Vệ không ổn định, là cường giả thánh nhân cảnh dùng bọ sinh ra mới mấy năm nay.

Thủ đoạn của Tiên Hoàng Đại Thánh khiến người giật mình.

Đinh Hạo nhìn lướt qua đám người, nhíu mày hỏi:

- Giải Ngữ đâu? Tại sao nàng không đón ta?

Đinh Hạo tin tưởng nếu biết hắn tới thì Tạ Giải Ngữ nhất định sẽ ra gặp mặt, bây giờ không thấy nàng đâu, hơi kỳ lạ.

Mục Thần Yêu Vương vội giải thích rằng:

- Chiêm Châu phía nam gặp ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục công kích, thánh nữ điện hạ dẫn Chân Hoàng quân đi cứu viện. Thánh nữ đã biết tin thánh tử điện hạ đến, trễ nhất là tối nay sẽ quay về.

Ra là vậy.

Đinh Hạo gật gù.

Khi nói chuyện có một nam nhân yêu tộc trẻ thân hình khôi ngô bước ra từ nhóm Chân Hoàng Vệ, mỉm cười nói:

- Năm xưa từ biệt, bây giờ thánh tử điện hạ đã nổi danh khắp thiên hạ, ai không biết ai không hiểu?

Là Kim Chuẩn Yêu Vương người quen cũ?

Năm xưa hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương đại náo Kinh hồ, bị nhốt trong ‘huyền sương thanh yêu tráo’ nhờ Kim Chuẩn Yêu Vương đứng đầu mười yêu vương ra tay đánh nát ‘huyền sương thanh yêu tráo’ cứu ra. Cuối cùng Kim Chuẩn Yêu Vương dùng một cọng lông phượng giết Tuần Sát Sử Trác Phi Phàm của Huyền Sương Thần Cung.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo gặp Kim Chuẩn Yêu Vương cũng là lần cuối cùng.

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Ta nên gọi ngươi là Kim Chuẩn Yêu Vương hay Kim Chuẩn Yêu Thánh?

Bởi vì Đinh Hạo nhìn ra huyết mạch thượng cổ trong cơ thể Kim Chuẩn đã hoàn toàn bị kích phát, tinh thuần hơn ngày xưa gấp vô số lần. Kim Chuẩn Yêu Vương đã là thể chất ‘kinh cực kim quan ứng chuẩn’, yêu khí dâng trào trong cơ thể, cảnh giới cao giai yêu thánh.

Kim Chuẩn Yêu Vương cười nói:

- Thánh tử điện hạ quá khen, mười yêu vương ngày xưa trong lĩnh vực Tiên Hoàng cung vẫn là danh xưng yêu vương. Tại đây mỗi người lấy phẩm chất thánh chủ sắc phong làm tên hiệu, không dám tự xưng là thánh.

Kim Chuẩn Yêu Vương hành lễ, nói:

- Kính chào thánh tử điện hạ. Thánh chủ chưa bề quan xong, ra lệnh ta nghênh đón điện hạ tại đây, mời thánh tử điện hạ đi theo ta. Ta đã sắp xếp mọi thứ, chờ thánh nữ điện hạ quay về, thánh chủ điện hạ xuất quan nhất định sẽ tiếp kiến người ngay.

Tiên Hoàng Đại Thánh chưa xuất quan?

Đinh Hạo ngăn ngừa, nhớ đến lúc trước phân thân Tiên Hoàng Đại Thánh đập nát đại quân Thần Đình phương đông, thần thông cường đại khiến người rung động nhưng không ngờ năng còn đang bế quan.

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Ta muốn đi dạo trong thành, không biết có được không?

Kim Chuẩn Yêu Vương ngăn ngừa, sau đó gật đầu, nói:

- Tất nhiên là được. Thánh chủ đã truyền lệnh, thánh tử điện hạ có thể đi trong Chân Hoàng thành, nhưng nghe nói thánh tử điện hạ hay lạc đường, cho Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương đi chung với điện hạ được không?

Trần Đinh Hạo toát mồ hôi lệt, không ngờ danh tiếng mù đường truyền đến tận đây.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Cũng được, vậy xin đa tạ.

Giao lưu xong Kim Chuẩn Yêu Vương bận rộn các công việc trong Chân Hoàng thành, còn phải bày yến hội tiếp đãi Đinh Hạo nên xin đi trước. Hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương cùng Đinh Hạo đi dạo ngắm Chân Hoàng thành.

* * *

Khi mặt trời sắp lặn, Đinh Hạo ngồi trên ghế bên suối phun bảy màu ven đường, không biết nên hình dung cảm giác trong lòng là gì.

Bốn đệ tử Vần Kiếm tông Tô Thanh thì chìm trong rung động.

Theo lý bốn đệ tử xuất thân từ danh môn như Vần Kiếm tông, gặp sơn môn hoàn mỹ như sơn môn tạo hóa Thần Ân đại lục, tầm mắt rộng mở. Tại Bắc Vực dù là các thành lớn có siêu tông môn như Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông, Tình Xuyên Điện cũng không khiến bọn họ giật mình nữa.

Nhưng điều bốn đệ tử Vần Kiếm tông Tô Thanh trông thấy trong Chân Hoàng thành vượt qua sức tưởng tượng.

Bốn đệ tử Vần Kiếm tông Tô Thanh không tưởng tượng nổi trên thế giới này có người thiết kế ra nhiều thứ kỳ lạ đến vậy. Phong cách trong Chân Hoàng thành làm bốn đệ tử Vần Kiếm tông Tô Thanh cảm giác như vào thế giới khác. Đường cái rộng rãi hợp lý, hệ thống yêu lực dẫn nước, hệ thống đèn xanh đèn đỏ giao thông, cầu thang yêu văn truyền tống, hệ thống yêu văn chiếu sáng.

Các thứ kỳ lạ trông như đồ chơi con nít nhưng có tác dụng bốn đệ tử Vần Kiếm tông Tô Thanh không hiểu nổi. Chân Hoàng thành chỉnh chu, có trật tự như một tòa thành biết nói.

1333. Chương 1337: Hạo Ca Ca Hủy Mau Rời Khỏi Đây.

Tô Thanh cười nói:

- Ta chưa từng gặp thành thị nào sáng sủa, sạch sẽ như vậy, ở tại đây rất thoải mái.

Tô Thanh than thở:

- Nói thật là ta hâm mộ yêu dân tại đây.

- Ha ha ha ha ha ha! Tòa Chân Hoàng thành này là chúng tồn ba năm, tập hợp sức mạnh ngàn vạn yêu tộc xây dựng lên.

Quỳ Ngưu Yêu Vương đắc ý nói:

- Ta dám bảo đảm toàn Bắc Vực, không, dù là nguyên Vô Tận đại lục cũng không tìm ra thành thị thứ hai sánh bằng Chân Hoàng thành.

Đinh Hạo gật đầu, không thể không thừa nhận điều này.

Trong thời gian bốn tu luyện, anh dừng chiến đấu ngẫu nhiên suy nghĩ đến điều này, lợi dụng ký ức địa cầu kiếp trước cải tạo ra sơn môn Vần Kiếm tông hoàn toàn mới. Nhưng Đinh Hạo quá bận rộn, không có cả thời gian để thở nên không rảnh làm.

Bây giờ thứ trong tưởng tượng của Đinh Hạo do một vị tồn tại bí ẩn trong lĩnh vực yêu tộc nhiều người cho rằng đất hoang dã thực hiện gần như hoàn mỹ.

Tiên Hoàng Đại Thánh ẩn giấu bí mật gì?

Đang lúc Đinh Hạo thắc mắc thì có Chân Hoàng Vệ chạy lại báo cáo tiệc tối đón gió đã chuẩn bị xong.

Đinh Hạo mừng rỡ.

Vừa lúc, trong tiệc tối có lẽ Đinh Hạo sẽ gặp chí tôn yêu tộc bí ẩn này, có thể thăm dò manh mối. Đinh Hạo hơi mong chờ, không lẽ nào Tiên Hoàng Đại Thánh là một người xuyên qua?

Đám người Đinh Hạo, gật đầu, đệ tử Vần Kiếm tông, hai cường giả Mục Thần Yêu Vương, Quỳ Ngưu Yêu Vương đi theo Chân Hoàng Vệ hướng tới thần điện ngay tung tâm Chân Hoàng thành.

Tô Thanh là nữ nên có trực giác sâu sắc, sớm phát hiện vẻ mặt Đinh Hạo kỳ lạ nhưng không biết tốt xấu thế nào. Tô Thanh lén truyền âm cho bốn vị sư huynh đệ khác, cảnh báo mọi người sẵn sàng đề phòng.

* * *

Hoa Ma Kiếm tức giận quát lớn:

- Thả ta ra, người rút cuộc là ai? Mau buông ta ra!

Nhưng một con hỏa long thô cỡ ngón tay trỏ người Hoa Ma Kiếm lại, gã không thể phát huy chút sức mạnh.

Hỏa Quân cười híp mắt nhìn Hoa Ma Kiếm, im lặng.

Tuy Hỏa Quân bị thương nặng lúc đánh nhau với Tiên Hoàng Đại Thánh nhưng dù gì là cường giả thần cảnh, chỉ cần một ngón tay là dễ dàng bắt hậu bối như Hoa Ma Kiếm. Cổ Tinh Nhi cũng bị trói.

Cổ Tinh Nhi bình tĩnh nói:

- Tiên bối cần gì làm khó người ta?

Hỏa Quân cười to bảo:

- Trung tâm sư môn là đúng nhưng quá ngu, tiểu tử này óc thể chất nam minh lý hỏa, Diệt Tuyệt Kiếm tông gì đó không hiểu của quý, không có nhân tài dạy dỗ, hoàn toàn chính là phí của trời. Hắn đi theo ta, ta sẽ dạy pháp môn mở ra lực lượng huyết mạch cho hắn, kích phát huyết mạch thượng cổ, khi đó vào thần cảnh không thành vấn đề. Nếu cơ duyên của hắn tốt, rất có thể tương lai không chỉ thành thần. Ha ha ha ha ha ha! Chuyện này quan trọng liên quan đến đạo thống của ta, hôm nay hắn đồng ý cũng được, không đồng ý cũng phải đồng ý.

- Thả ta ra, đồ quái vật. Ta không muốn làm đồ đệ của người, mau buông ta ra!

Hoa Ma Kiếm là tâm tính thiếu niên, nếu Hỏa Quân dụ giọng khuyên nhủ không chừng gã sẽ dẫn đo một chút. Bây giờ Hỏa Quân mạnh mẽ bắt ép, Hoa Ma Kiếm cũng cứng đầu lên, kiên quyết không đồng ý.

Dây thừng hỏa long siết người Hoa Ma Kiếm càng lúc càng chặt như sắp cửa vào thịt, gã cảm giác có ngọn lửa vô tận nhập vào người, ruột gan phèo phổi sắp bị đốt cháy.

Hỏa Quân mỉm cười nói:

- Nếu người không ngoan ngoãn nghe lời ta thì ta sẽ giết tiểu nha đầu này.

Hỏa Quân chỉ vào Cổ Tinh Nhi.

Hoa Ma Kiếm tức giận quát:

- Người dám . . . Thằng già này!

Hỏa Quân chỉ một cái, một hỏa diễm long hiện ra trên đầu Cổ Tinh Nhi, hỏa long thấp xuống một chút là thiếu nữ xinh đẹp sẽ bị đốt thành tro.

Hoa Ma Kiếm giật mình, vội vàng chịu thua:

- Dừng tay, người . . . Ta . . . Người đừng giết Tinh nhi tỷ tỷ, ta . . . Có gì từ từ nói.

Hỏa Quân vẫy tay một cái, hỏa long nhập vào lòng bàn tay.

Hỏa Quân cười nói:

- Tiểu tử người miệng phục nhưng lòng không phục. Thôi, chỉ cần người kế thừa truyền thừa nam minh lý hỏa đạo của ta thì có gọi là sư phụ hay không cũng chẳng sao.

Hỏa Quân dứt lời vung tay lên, ánh lửa bao phủ Hoa Ma Kiếm, Cổ Tinh Nhi. Ba người biến thành luồng sáng bay lên trời.

- Mang các người về Thần Đình trước, ta phải trị thương.

Khiến Đình Hạo thất vọng là trong tiệc tối đón gió không thấy Tiên Hoàng Đại Thánh, theo Kim Chuẩn Yêu Vương nói thì thánh chủ yêu tộc còn đang bế quan.

- Mỗi lần thánh chủ điện hạ bế quan thời gian gần như nhau, theo quy luật trước đó thì tối nay nên xuất quan, nhưng . . .

Kim Chuẩn Yêu Vương xin lỗi:

- Lão nhân gia bề quan, chúng ta không dám quấy rầy, mong thánh tử điện hạ thứ tội.

Đinh Hạo nhìn ra được Kim Chuẩn Yêu Vương không nói dối.

Tuy trong lòng Đinh Hạo sốt ruột nhưng vẫn gật đầu cười nói:

- Không sao, Giải Ngữ vẫn chưa trở về?

Kim Chuẩn Yêu Vương vội đáp:

- Chiến sự phía nam hơi căng thẳng, mãi khi mặt trời lặn thánh nữ điện hạ mới hạ gục kẻ địch, chắc bây giờ đang trên đường đi, rất nhanh sẽ trở về.

Đinh Hạo không nói gì thêm.

Đinh Hạo đến Tiên Hoàng cung chủ yếu là muốn hợp tác, cùng nhau đối kháng Thần Ân đại lục xâm nhập. Thứ hai là Đinh Hạo muốn nhìn nơi Tạ Giải Ngữ sinh hoạt, giải mở bí ẩn trên người nàng và Tiên Hoàng Đại Thánh. Bởi vì các dấu hiệu biểu hiện có một số việc liên quan đến Đinh Hạo.

Tiên Hoàng cung là một trong các thế lực đứng đầu Bắc Vực, nếu hợp tác với Tiên Hoàng cung cộng các tông môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông tin tưởng khi những thủ lĩnh Thần Ân đại lục buông xuống thì nhân loại Vô Tận đại lục có sức chiến đấu.

Sau khi đến Chân Hoàng thành Đinh Hạo càng muốn liên hợp với Tiên Hoàng cung, bây giờ hẳn chắc chắn rằng nếu cứ phát triển thế này thì sẽ có ngày Tiên Hoàng cung trở thành thế lực yêu tộc mạnh nhất Bắc Vực. Dù là thế lực nổi danh lâu năm như Yêu Thần cung, Thiên Yêu Điện cũng không thể sánh bằng Tiên Hoàng cung.

Bây giờ Đinh Hạo chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Hy vọng Tiên Hoàng Đại Thánh sớm bề quan xong, Đinh Hạo không có nhiều thời gian tiêu hao tại đây. Tình hình Vô Tận đại lục càng lúc càng ác hóa, lực lượng Thần Đình phương đông đã xuất hiện và liên minh với Tình Xuyên Điện, đây là dấu hiệu không tốt lành gì.

Điều Đinh Hạo lo lắng là thế lực Vô Tận đại lục biến chất kết hợp với Thần Ân đại lục, đây sẽ là tai họa lớn với sinh linh Vô Tận đại lục.

Tiếng ca múa văng vẳng trên đỉnh tòa lâu.

Đây là kiến trúc cao nhất Chân Hoàng thành, phong cách hiện đại thanh thoát. Yêu văn cầu thang lên xuống chóp mắt là đến tầng cao nhất.. Không gian rộng cỡ sân phong, bốn phía có đèn yêu văn chiếu sáng, thứ này có thể hấp thu năng lượng triệu tịch trong thiên địa chiếu sáng, như động cơ vĩnh hằng.

Kiến trúc lộng lẫy, bóng đêm mê người, vầng trăng sáng như miếng ngọc to treo trên đầu mọi người. Đám người Tô Thanh thấy cảnh đẹp như vậy thì hơi hứng phấn.

1334. Chương 1338: Hạo Ca Ca Hủy Mau Rời Khỏi Đây (hạ).

Mười yêu vương Kim Chuẩn Yêu Vương, các cường giả yêu tộc có quyền trong Chân Hoàng thành đầu xuất hiện tại đây. Quy cách tiệc tối rất cao đủ thấy Chân Hoàng thành cực kỳ chú trọng thánh tử điện hạ Đinh Hạo.

Ăn uống linh đình, bóng có luồng sáng từ xa bay tới. Ánh sáng như phượng hoàng rạch phá trời đêm, vô cùng rực rỡ, bóng người trong luồng sáng xuyên qua vòng phòng hộ cao ốc đáp xuống tầng cao nhất.

Đinh Hạo mỉm cười đứng dậy.

Các yêu tộc đều quỳ xuống, đồng thanh kêu lên:

- Tham kiến thánh nữ điện hạ.

Tạ Giải Ngữ rất cuộc xuất hiện.

So với thánh tử điện hạ Đinh Hạo trên danh nghĩa mấy năm thì thánh nữ Tạ Giải Ngữ phần lớn sinh hoạt trong Chân Hoàng thành càng được cường giả yêu tộc hoan nghênh. Địa vị của Tạ Giải Ngữ trong cảm nhận yêu tộc Chân Hoàng thành rất cao.

Tạ Giải Ngữ trông thấy Đinh Hạo, cười khúc khích bước tới gần:

- Hạo ca ca!

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo đến Chân Hoàng thành, Tạ Giải Ngữ có cảm giác rất lạ, như thể người thương đến nhà mẹ đẻ cầu hôn. Ít nhất điều này nói lên địa vị của Tạ Giải Ngữ trong lòng Đinh Hạo.

Tạ Giải Ngữ không phải loại nữ nhi rụt rè, nàng sát phạt quyết đoán nhưng dù sao cũng là một nữ nhân, khó nén nổi lòng hưng phấn.

Đinh Hạo nắm tay Tạ Giải Ngữ.

Hình ảnh này làm nhiều yêu tộc tài tuấn trẻ tuổi nát lòng.

Mấy năm nay địa vị của Tạ Giải Ngữ trong Tiên Hoàng cung chỉ đứng sau Tiên Hoàng Đại Thánh, nhiều lần nam chinh bắc chiến vì Tiên Hoàng cung, đối kháng với yêu tộc, thế lực nhân loại khác, lập chiến công hiển hách. Tạ Giải Ngữ nhiều lần xoay chuyển tình thế, khuôn mặt đẹp vô song, ở trong lòng yêu tộc Tiên Hoàng cung thì nàng là nữ thần bách chiến bách thắng.

Nhiều thiên tài yêu tộc muốn theo đuổi Tạ Giải Ngữ, nhưng không ai dám mở miệng.

Một mặt là khí chất cao quý, địa vị cao cao tại thượng của Tạ Giải Ngữ, mặt khác là sớm có tin đồn nữ thần đã có người trong lòng, cũng là một nhân vật tuyệt thế rung động Bắc Vực.

Hôm nay trông thấy nữ thần cao quý, lạnh lùng lộ vẻ e dè trước mặt nam nhân khác, nhiều thiên tài yêu tộc biết đời này đừng hy vọng gì nữa.

Các tiếng hoan hô như sóng thần vang lên.

Tạ Giải Ngữ xuất hiện làm tiệc tối nóng lên, vô số cường giả yêu tộc có thực quyền đều chạy tới chào hỏi nàng, thái độ cực kỳ cung kính. Nhìn ra được địa vị của Tạ Giải Ngữ rất cao, nắm giữ thực quyền Tiên Hoàng cung, mạnh hơn thánh tử điện hạ Đinh Hạo hữu danh vô thực nhiều.

Đối phó xong các nhân vật, hai người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đinh Hạo hỏi nhỏ bên tai Tạ Giải Ngữ:

- Giải ngữ, tiểu Đinh Đinh đâu?

Biểu tình Tạ Giải Ngữ buồn bã nói:

- Đinh Đinh đã chết.

Cái gì?

Đinh Hạo ngạc nhiên, không thể tin điều mình nghe được.

Tuy thời gian dài không thấy Đinh Đinh xuất hiện bên cạnh Tạ Giải Ngữ, nhưng Đinh Hạo cứ nghĩ là vì nữ hài tử trưởng thành ở lại Tiên Hoàng cung, không ngờ . . .

Đinh Hạo hỏi:

- Có chuyện gì?

Về mặt Tạ Giải Ngữ buồn bã:

- Trong bí cảnh chiến đấu ta không bảo vệ nàng được . . .

Tạ Giải Ngữ rất đau lòng, nàng không muốn nói nhiều.

Đinh Hạo không tiện hỏi tiếp, an ủi Tạ Giải Ngữ mấy câu.

Trong đầu Đinh Hạo nhớ lại nữ hài tử trưởng thành sớm hay cười toe, che giấu nhiều bí mật. Lúc trong Vấn Kiếm tông, chỉ có Đinh Đỉnh là kiếm được đại ma vương Tà Nguyệt. Búp bê đáng yêu đó đã chết!

Thật là thế sự vô thường.

Đinh Hạo lại nghĩ đến đại ma vương Tà Nguyệt.

Sau khi kết thúc trận chiến tiên khí ở Lạc Thánh sơn mạch, Đinh Hạo nhiều lần tìm kiếm manh mối trong phế tích, ôm chút hy vọng cuối cùng. Đinh Hạo muốn tìm đại ma vương Tà Nguyệt, dù là cái xác cũng tốt, tiếc rằng không có gì hết.

Bây giờ Đinh Hạo vẫn không rõ ràng biển máu trong chiến trường hoàng kim có ý nghĩa gì, có chăng là không gian khác? Đinh Hạo tốn giá lớn đi Thiên Thánh Hiên, Địa Thị các hỏi thăm nhưng không có manh mối gì.

Hy vọng duy nhất của Đinh Hạo là Thiên Cơ Biện kỳ thạch.

Nếu Thiên Cơ Biện kỳ thạch tìm ra chủ nhân mới, mời kẻ đó tính giùm có lẽ sẽ biết đại ma vương Tà Nguyệt sống chết ở đâu.

Vốn là yển hội thư giãn nhưng vì Đinh Hạo hỏi vấn đề về Đinh Đỉnh mà trở nên nhạt nhẽo.

Tạ Giải Ngữ bóp chặt tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngẩn người, thấy Tạ Giải Ngữ nháy mắt với mình rồi nắm tay hắn, rời khỏi tầng cao nhất tòa lầu. Hai người đi qua hành lang trải da thảm đỏ xuống dưới.

Các cường giả yêu tộc nhìn theo Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ rời đi.

Một số thiên tài yêu tộc sớm thăm thương Tạ Giải Ngữ cảm thấy nóng nảy, muốn giết người. Nữ thần nắm tay nam nhân khác rời đi, ai biết bọn họ đi đâu, làm gì?

Nghĩ đến Tạ Giải Ngữ dịu dàng như nước trong ngực Đinh Hạo là lòng các thiên tài yêu tộc nhỏ máu.

Mở cánh cửa dày đặc yêu văn, Tạ Giải Ngữ mang Đinh Hạo lên tầng cao nhất cao ốc. Pha lê huyền tinh thạch trong suốt như nước, đứng bên cửa sổ có thể nhìn xuống nguyên Chân Hoàng thành. Đây là một tòa thành thị đèn đuốc sáng trưng, đặc biệt vào buổi tối cực kỳ đẹp.

Tạ Giải Ngữ sốt ruột nói nhỏ vào tai Đinh Hạo:

- Hạo ca ca hãy mau rời khỏi đây.

Đinh Hạo ngây người:

- Cái gì??

Tạ Giải Ngữ giơ tay, một luồng sáng chân hoàng bắn ra kích phát trận pháp yêu văn ngăn cách bên ngoài, nàng lấy bốn tinh thể đơn giản như hòn đá ra khỏi trữ vật giới chỉ xảo diệu tổ hợp lại, kích phát năng lượng bên trong. Cánh cửa truyền tống lửa đỏ bỗng nhiên mở ra.

- Mau rời khỏi Chân Hoàng thành!

Mặt mày Tạ Giải Ngữ khó thể che giấu lo lắng, vội vàng nói:

- Thánh chủ muốn nhốt Hạo ca ca, ta không thể thuyết phục nàng. Đây là truyền tống trận bí ẩn, Hạo ca ca hãy mau đi qua nó rời khỏi đây, nếu không thì Hạo ca ca vĩnh viễn không thể rời khỏi Chân Hoàng thành nữa!

- Thánh chủ muốn nhốt ta?

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Tại sao?

Tạ Giải Ngữ vội la lên:

- Trong một lúc không nói rõ được, Hạo ca ca đi trước đi, nếu chậm chút bị thánh chủ phát hiện thì Hạo ca ca sẽ không đi được . . .

Ít khi nào Tạ Giải Ngữ lộ biểu tình hoảng hốt như vậy, có lẽ vì quan tâm sẽ bị loạn.

Đinh Hạo nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt chỉ biết lo ình, ngần ngừ giây lát, hần lắc đầu.

Đinh Hạo nói:

- Tiểu Ngữ, ta không thể rời đi, nhóm Tô Thanh còn ở đây, nếu ta đi thì bọn họ làm sao?

Tạ Giải Ngữ nói ngay:

- Ta sẽ bảo vệ an toàn cho bọn họ, Hạo ca ca cứ yên tâm.

Đinh Hạo mỉm cười vén tóc mai rồi ra sau tai Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo dịu dàng nói:

- Lần này ta đến là vì tìm Tiên Hoàng Đại Thánh, có chuyện rất quan trọng cần bàn nên chưa thể đi được. Yên tâm, trong lòng ta biết rõ, sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa nếu ta thật sự không từ mà biệt, Tiên Hoàng Đại Thánh giáng tội xuống thì nàng sẽ bị phạt đúng không? Nàng làm như vậy tương đương với trái ý Tiên Hoàng Đại Thánh, chắc chắn sẽ chọc tức Tiên Hoàng Đại Thánh.

Tạ Giải Ngữ ngây người, giây sau nàng từ từ lùi lại, bỗng nở nụ cười quái dị, thanh âm trở nên xa lạ.

1335. Chương 1339: Có Một Việc Người Sẽ Rất Giật Mình.

Tạ Giải Ngữ cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt, tốt, quả nhiên Giải Ngữ không nhìn lầm người. Đinh Hạo, người đáng giá ta xem trọng.

Đinh Hạo ngây người sau đó phát hiện điều gì.

Tạ Giải Ngữ đứng đối diện xoay người, cơ thể tỏa ánh sáng, bộ dạng dần tán đi biến thành người khác. Một người mặc váy dài đỏ rực, đầu đội hoa quan kim ngọc, trán có ấn ký lửa, ánh mắt cao quý uy nghiêm, không phải Tiên Hoàng Đại Thánh thì là ai?

Không phải nghe nói Tiên Hoàng Đại Thánh đã bế quan sao?

Tạ Giải Ngữ thật sự ở đâu?

Trong đầu Đinh Hạo toát ra nhiều suy nghĩ.

Tiên Hoàng Đại Thánh cười bí hiểm nhìn chăm chăm Đinh Hạo. Tiên Hoàng Đại Thánh thu giấu hơi thở, nàng đứng đó như một nữ nhân bình thường, chẳng có một chút sóng năng lượng dao động. Như thể một cơn gió thổi qua có thể hất bay Tiên Hoàng Đại Thánh.

Đương nhiên Đinh Hạo sẽ không nghĩ như thế.

Đinh Hạo hơi khom người:

- Kính chào thánh chủ điện hạ.

Tiên Hoàng Đại Thánh mỉm cười nói:

- Có vẻ ngươi không mấy ngạc nhiên?

Trong mắt Tiên Hoàng Đại Thánh lóe tia tinh nghịch, biểu tình kỳ lạ này khiến Đinh Hạo thấy kỳ kỳ, dường như từng gặp nàng ở đâu.

Đinh Hạo nói thẳng:

- Thánh chủ thần thông vô biên, huyền hóa ra hình ảnh quả nhiên là không chút sơ hở, Đinh Hạo không thể xuyên thấu. Với thần thông của thánh chủ điện hạ có làm ra chuyện gì cũng không khiến người kinh ngạc.

Tiên Hoàng Đại Thánh cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ đao cuồng kiếm si nổi tiếng như cồn mà cũng biết vuốt mông ngựa. Đinh Hạo, thể này không giống phong cách của ngươi.

Hơi thở cao quý trên người Tiên Hoàng Đại Thánh đột nhiên biến mất, bộ dạng như nha đầu bướng bỉnh nghịch ngợm.

Đinh Hạo ngẩn ra, hần thấy Tiên Hoàng Đại Thánh là lạ.

Tròng mắt Tiên Hoàng Đại Thánh xoay tròn, bỗng hỏi:

- Này, ngươi có muốn biết Giải Ngữ tử . . . Phi, có muốn biết người thương trong lòng ngươi ở đâu không?

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hỏi dò:

- Nàng bị thánh chủ điện hạ nhốt?

- A? Ngươi đoán ra?

Tiên Hoàng Đại Thánh không vui lòng nhíu mày nói:

- Ngươi quá thông minh, vậy mà cũng đoán ra được, hừ hừ.

Đinh Hạo nén cười.

Sao trông Tiên Hoàng Đại Thánh tính tình như con nít.

Tiên Hoàng Đại Thánh bực mình nói:

- Mặc kệ ngươi thông minh cỡ nào, có một việc ngươi tuyệt đối sẽ không đoán ra.

Nói đến đây Tiên Hoàng Đại Thánh cười đắc ý.

* * *

Thần Ân đại lục.

Thạch Chủ thành.

Trong quân doanh Thần Đình phương đông bận rộn, binh sĩ mặc giáp đen chuẩn bị trước khi xuất chinh. Từng chiếc chiến hạm huyền năng to đen Thần Đình phương đông bay lên cao rồi đáp xuống, vận chuyển vật tư và binh lực. Không khí trong quân doanh rất căng thẳng.

Nguyên Thạch Chủ thành biến thành cỗ máy vận chuyển tinh vi, chuẩn bị cho chiến tranh xâm lăng sắp đến.

Trên bầu trời, dấu vết vực môn mới khổng lồ mới càng lúc càng lớn hơn, dài mấy trăm dặm. Không ngừng có thủ lĩnh dòng binh đoàn như thần long vào biển chui vào khe hở vực môn mới khổng lồ, đều là lực lượng liên tục xâm nhập vào Vô Tận đại lục.

Đối với Vô Tận đại lục càng nguy hiểm hơn là khi thế lực đỉnh cao Thần Ân đại lục biết tọa độ cụ thể của Vô Tận đại lục rồi bọn họ có thể thông qua vực môn mới khổng lồ này trực tiếp mở đường truyền tống, giáng xuống Vô Tận đại lục, mặc dù làm vậy hao khá nhiều tài nguyên.

Trong quân doanh Thần Đình phương đông.

Một cái lều đen hoa lệ to nhất nằm ở chính giữa quân doanh.

Hoa Ma Kiếm bị một con hỏa long tới tức giận rống to:

- Lão già, chỗ này là đâu? Ngươi dẫn chúng ta đến đây làm cái gì?

Hỏa Quân mặc kệ Hoa Ma Kiếm.

Hỏa Quân bị thương rất nặng, buộc phải trở về Thần Ân đại lục, nhờ vào lực lượng triều tịch, pháp tắc thiên địa nơi đây, nội tình tích lũy của Thần Đình phương đông để chữa lành vết thương.

Hỏa Quân liên tục nuốt thần tài bảo được xong ngồi xếp bằng trong lều vận công chữa thương.

Từng cơn hỏa long thô cỡ ngón tay sống động như thật lượn lờ quanh thân Hỏa Quân, chui ra chui vào cơ thể gã, xua tan lực lượng Tiên Hoàng Đại Thánh còn sót lại trong người. Thực lực Hỏa Quân nhanh chóng hồi phục.

Cố Tinh Nhi yên lặng ngồi một bên.

Cố Tinh Nhi không bị khống chế. Hoa Ma Kiếm được Hỏa Quân chú trọng, còn Cố Tinh Nhi chỉ là công cụ uy hiếp gã. Hoa Ma Kiếm đã bị bắt trời, Cố Tinh Nhi không thể rời đi.

Kinh hoàng quá đi, Cố Tinh Nhi hiểu ngay nàng ở đâu.

Cố Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm đi đến Thần Ân đại lục.

Đây là quê hương của đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục sao?

Trông thật khủng bố. Vô giả xuất hiện xung quanh thực lực trung bình rất cao làm Cố Tinh Nhi giật mình, nàng hiểu được đám ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục chỉ là vật hy sinh dò đường. Khi đại quân thật sự của Thần Ân đại lục buông xuống thì Vô Tận đại lục sẽ gặp tai nạn khủng bố.

Phải làm thế nào?

Cố Tinh Nhi không biết làm sao.

Nói đến thì Cố Tinh Nhi chỉ là một cô nương bình thường, dù cuộc sống tiêu sرح khiến nàng sát phạt quyết đoán, nhưng trước vấn đề liên quan vận mệnh toàn địa lục làm Cố Tinh Nhi thấy bất lực.

Không nghĩ ra cách gì, Cố Tinh Nhi đành nhắm mắt tu luyện.

Cố Tinh Nhi tu luyện Đại Diệt Tuyệt Tâm Kinh của Diệt Tuyệt Kiếm tông, thời gian gần đây nàng gặp bình cảnh, không thể đột phá. Nhưng khi Cố Tinh Nhi nhắm mắt lại, huyền khí như nước lũ tuôn trào trong cơ thể. Bình cảnh làm khó Cố Tinh Nhi thật lâu như gỗ mục không chịu nổi một kích, chớp mắt bị huyền khí cuồng bạo phá tan.

Cố Tinh Nhi giật mình thầm nghĩ:

- Đây . . . Là sao?

Cố Tinh Nhi cẩn thận quan sát cảm ứng một đoạn thời gian, nàng hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì ra tu luyện trong mảnh thiên địa này tốc độ nhanh hơn ở Vô Tận đại lục gấp vô số lần.

Phát hiện này làm Cố Tinh Nhi vô cùng giật mình.

Cố Tinh Nhi vội nói cho Hoa Ma Kiếm tảo bạo chửi thề rằng đừng lãng phí thời gian, mau chóng tu luyện. Thiên phú của Hoa Ma Kiếm còn trên Cố Tinh Nhi, cơ hội tu luyện thế này rất hiếm có.

Hỏa Quân nở nụ cười.

Tuy cô nương này tư chất không cao, không phải thể chất lý hỏa nhưng tâm trí nhạy bén, gặp nguy không loạn, là tài năng đáng giá đào tạo.

Lúc này rèm bị vén lên, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào.

Một thân hình gầy guộc bước vào.

Hỏa Quân bỗng mở to mắt, trong đôi mắt bắn ra ngọn lửa, khóe mắt lóe tia sát ý.

Hỏa Quân lạnh lùng nói:

- Lại Bằng Nghĩa, nhà ngươi là giám quân nho nhỏ mà dám xông vào lều của ta?

Lại Bằng Nghĩa thân hình nhỏ gầy cười lớn, lạnh lùng nói:

- Nghe nói Hỏa Quân đại nhân thảm bại quay về, ta đặc biệt đến chúc mừng. Bị một đám con kiến mọi rợ đánh bại, toàn quân bị diệt, Hỏa Quân đại nhân thật là càng lúc càng ụy phong.

Hỏa Quân bỗng đứng dậy, sát khí âm trầm khuếch tán. Lại Bằng Nghĩa thâm kinh sợ, thực lực của gã không bằng Hỏa Quân, không phải đối thủ, không dám kích thích Hỏa Quân tính tình nóng nảy.

Lại Bằng Nghĩa xòe tay ra, một lệnh bài đen nhạt quay tròn hiện ra.

1336. Chương 1340: Có Một Việc Ngươi Sẽ Rất Giật Mình (hạ).

Lại Bằng Nghĩa lạnh lùng cười:

- Ngươi nên biết rõ ta phụng chiếu lệnh của Thần Đế điện hạ đến hỏi chiến báo của ngươi. Hỏa Quân đại nhân hãy nói kỹ càng trận chiến đi.

Hỏa Quân trông thấy lệnh bài thì hừ lạnh một tiếng, lấy ra một ngọc giản trắng ném cho Lại Bằng Nghĩa.

Hỏa Quân nói:

- Chiến báo đều nằm ở bên trong, tự mình cầm xem.

Lại Bằng Nghĩa nhận lấy ngọc giản, thần thức nhìn bên trong, mặt thần thờ.

Lại Bằng Nghĩa nửa tin nửa ngờ nói:

- Tiên Hoàng Đại Thánh? Đại lục lạc hậu đó sao có được anh hùng vật lợi hại đến vậy? Huống chi toàn đại quân chỉ một mình ngươi sống trở về, lời nói của một bên bảo sao ta tin đây?

Hỏa Quân lạnh lùng cười:

- Ngươi nói vậy là sao? Chẳng lẽ ngươi muốn lục soát thức hải của ta để xác nhận?

Lại Bằng Nghĩa thâm nhủ: Đúng vậy, nhưng ngoài miệng gã không dám nói.

Tuy tính cách Hỏa Quân nóng nảy, nhân duyên không tốt nhưng dù gì là cường giả thần cảnh của Thần Đình phương đông. So với nhiều cường giả thần cảnh khác thì Hỏa Quân rất trẻ tuổi, tương lai còn có không gian phát triển nhiều. Tuy Hỏa Quân xuất thân quân tây chinh nên Ngụy Thần Đế hơi nghi ngờ gã nhưng một khi xác nhận Hỏa Quân trung thành rồi có thể tưởng tượng tương lai địa vị của gã cao đến nhiều người khó mà với tới.

Tuy Lại Bằng Nghĩa có thần tử điện hạ chống lưng nhưng không thể chọc giận Hỏa Quân quá đáng.

Lại Bằng Nghĩa nghĩ đến đây tổngf mắt xoay tròn nhìn Hoa Ma Kiếm, Cổ Tinh Nhi. Lúc trong ngọc giản Lại Bằng Nghĩa đã biết thân phận của Hoa Ma Kiếm, Cổ Tinh Nhi.

Lại Bằng Nghĩa cười nói:

- Tất nhiên ta không dám lục soát thức hải của Hỏa Quân đại nhân, nhưng hai dân bản xứ Vô Tận đại lục . . . Có lẽ ký ức trong bọn họ sẽ xác định được điều gì.

Hỏa Quân lạnh lùng cười:

- Truyền nhân y bát bổn tọa chọn trúng, ta chống mắt xem ai dám đụng.

Lại Bằng Nghĩa không nhường bước, nói

- Ngươi lĩnh quân thau trắng trở về vốn là tội lớn, đừng không biết điều. Nếu bệ hạ tức giận thì ngươi khó tránh khỏi bị phạt nặng, hai tiểu tử này cũng chết chắc. Hỏa Quân đại nhân, ta khuyên ngươi hãy suy nghĩ kỹ, ta chỉ lục soát thức hải của bọn họ chứ không tạo ảnh hưởng gì, không bị tổn thất gì. Nếu ngươi cứ nhất

quyết không chịu thì không chỉ ta, bao gồm Thần Đế bộ hạ cũng sẽ nghi ngờ lời người nói. Khi đó thì . . .
Ha ha.

Hỏa Quân cứng người biểu tình liên tục thay đổi.

Hỏa Quân sắc mặt âm trầm nói:

- Lại Bằng Nghĩa, ta ghi nhớ món nợ hôm nay, có ngày sẽ khiến ngươi trả lại gấp trăm lần. Nếu ngươi dám làm gì trên người bọn họ, ta thề với thần cảnh chi nguyên tuyệt đối sẽ khiến ngươi không chết tử tế được.

Lại Bằng Nghĩa cười gian, vươn tay ấn trán Hoa Ma Kiếm.

Hoa Ma Kiếm vùng vẫy kịch liệt nhưng thực lực hai bên cách biệt quá xa. Hoa Ma Kiếm là đỉnh cường giả thánh nhân cảnh, rất nhanh lực tìm ký ức của Hoa Ma Kiếm, Cổ Tinh Nhi cũng không thoát khỏi.

May mắn loại tìm tòi không tổn hại người rất hao thần thức, Lại Bằng Nghĩa chỉ tìm tin tức liên quan Hỏa Quân chứ không đào móc sâu.

- Hỏa Quân đại nhân, quấy rầy.

Lại Bằng Nghĩa xoay người đi.

Trong khoảnh khắc vừa rồi Lại Bằng Nghĩa tìm tòi thức hải của Hoa Ma Kiếm, gã nhận ra thiên phú thể chất Hoa Ma Kiếm, gã rất giận mình. Hỏa Quân đã tìm ra hạt giống thể chất nam minh lý hỏa?

Chuyện này không nhỏ.

Đạo thống nam minh lý hỏa của Hỏa Quân rất inh nhưng yêu cầu thể chất đệ tử cực kỳ khắc nghiệt, bởi vậy nó suy tàn. Nghe nói bản thân Hỏa Quân chỉ có một nửa nam minh lý hỏa thể chất đã có tu vi như ngày hôm nay, một thể chất nam minh lý hỏa tinh thuần sau khi tu luyện đại thành sẽ đến độ cao khó tin cỡ nào?

Tâm tình Lại Bằng Nghĩa rất kém.

Hỏa Quân nhìn Lại Bằng Nghĩa rời đi, sát ý đậm đặc thành thực chất nhưng cuối cùng gã giấu nó đi.

Hỏa Quân đứng im ngẫm nghĩ, ấn vào trán Hoa Ma Kiếm kiểm tra, xác nhận Lại Bằng Nghĩa không gỡ trò mới yên lòng.

Hỏa Quân búng tay một cái, lại có bốn hỏa long quấn người Hoa Ma Kiếm.

Hoa Ma Kiếm cảm thấy như bị ném vào biển lửa, nội tạng bị đốt cháy, cực kỳ đau đớn. Hoa Ma Kiếm kiềm không được gào thét, mấy hỏa long siết chặt người Hoa Ma Kiếm hơn, đến cuối cùng hằn sâu vào lớp da.

Xoẹt một tiếng, y phục kiếm sĩ trên người Hoa Ma Kiếm biến thành tro, gã trần truồng.

Cổ Tinh Nhi giật nảy mình, muốn giúp đỡ Hoa Ma Kiếm nhưng bị lực lượng kỳ lạ đẩy ra. Các con hỏa long thô cỡ ngón tay đều chu vào làn da Hoa Ma Kiếm như cá chạch, trông cực kỳ khủng bố.

Cổ Tinh Nhi nhìn hướng Hỏa Quân, hỏi:

- Tiền bối, đây là . . .?

Hỏa Quân mặt không biểu tình nói:

- Hừ! Tiểu tử này không ngoan ngoan nghe lời nên cho hắn ăn chút đau khổ.

Hỏa Quân ngồi xuống tại chỗ, tiếp tục dưỡng thương tu luyện, không để ý đến Cổ Tinh Nhi.

Cổ Tinh Nhi bất đắc dĩ, chỉ có thể nỗ lực khiến mình bình tĩnh lại.

Cổ Tinh Nhi nghĩ thông, nếu Hỏa Quân muốn tìm truyền nhân y bát, thể chất nam minh lý hỏa hiếm thấy thì sẽ không hại Hoa Ma Kiếm. Có lẽ hành hạ đau đớn là một loại tôi luyện, Cổ Tinh Nhi đành nhìn tình hình rồi tính.

Tiếng Hoa Ma Kiếm gào thét dần ngừng lại, dường như gã đã xỉu.

Ánh sáng đỏ nhạt phát ra từ lớp da Hoa Ma Kiếm, da gầy đỏ như máu, trông gầy như cục sắt nung đỏ toát ra hơi nóng cháy. Mấy con hỏa long đã biến mất, dường như dung nhập vào cơ thể Hoa Ma Kiếm.

Hỏa Quân thấy hình ảnh đó thì gật đầu, khóe môi cong lên.

* * *

Thạch Chủy thành.

Trong thần điện của Thần Đình phương đông.

Một thân hình ngồi trên đại điện cao cao, cầm ngọc giản cẩn thận nhìn một lúc, nhíu mày lại.

Người đó hỏi:

- Mới rồi người nói đã kiểm tra ký ức của hai dân bản xứ Vô Tận đại lục?

Bên dưới.

Lại Bằng Nghĩa quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng lên, không dám thở mạnh.

Lại Bằng Nghĩa cung kính nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, đúng vậy, giống y như trong ngọc giản. Có thể khẳng định tin tức là thật.

Thân hình cao to chìm trong suy tư.

Hồi lâu sau người đó mở miệng, thanh âm uy nghiêm như thần linh nói:

- Từ nay đừng trêu vào Hỏa Quân nữa, nếu hần nêu yêu cầu gì nếu đồng ý được thì cứ đồng ý. Còn đệ tử của Hỏa Quân thì cứ cho vào thần tịch Thần Đình phương đông.

Lại Bằng Nghĩa nghe xong lòng rung động, gầy biết từ lúc này Ngụy Thần Đế đã hoàn toàn tin tưởng vào Hỏa Quân.

Trong cuộc chiến tranh giành tiên khí Thần Đình phương đông đã chết mất hơn mười vị cường giả thần cảnh, bán thần cảnh. Tuy Thần Đình phương đông không thiếu cao thủ thần cảnh nhưng đây là đòn đánh quá đau, bây giờ bất cứ cường giả thần cảnh nào đều là tài phú Thần Đình phương đông phải trân trọng.

Đặc biệt là cường giả thần cảnh như mặt trời ban trưa giống Hỏa Quân, có tiềm lực rất lớn, lại chứng minh lòng trung thành càng cần lời kéo nhiều hơn.

cảm ơn bạn Juan đã ủng hộ truyện nhé.

1337. Chương 1341: Linh Thân Và Thân Thể.

Lần trước Hỏa Quân giết Phong Hành Lịch, lần này cứng rắn đối đầu với Tiên Hoàng Đại Thánh, tuy tổn thất mấy trăm chiến hạm đen Thần Đình nhưng Ngụy Thần Đế chú trọng là lòng trung thành của Hỏa Quân. Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, tin tưởng từ đây về sau Hỏa Quân sẽ được Thần Đình phương đông trọng dụng.

Cho dân bản xứ Vô Tận đại lục có nam minh lý hỏa thể vào hộ khẩu Thần Đình phương đông càng là ban ân.

Ngụy Thần Đế lại lên tiếng:

- Truyền lệnh của ta xuống, bắt đầu từ hôm nay do Hỏa Quân thống soái Nam Thiên quân đoàn của Thần Đình, toàn quyền phụ trách hành động quân sự vào Vô Tận đại lục.

Lòng Lại Bằng Nghĩa rung động không nói nên lời.

Lại Bằng Nghĩa biết đã không thể ngăn cản thể Hỏa Quân đi lên.

Lại Bằng Nghĩa không dám phản đối quyết định của Ngự Thần Đế, lập tức quỳ lui ra ngoài truyền lệnh.

* * *

Tiên Hoàng Đại Thánh dứt lời đột nhiên lắc người biến thành nữ hài tử phần điêu ngọc mài, cột hai cái sừng, đôi mắt to đen đáng yêu như búp bê sứ.

Tiên Hoàng Đại Thánh cười tủm tỉm nói:

- Đinh Hạo, lần này ngươi không đoán ra được đúng không?

Đinh Hạo ngây người.

Đinh Đinh?

Nữ hài tử Đinh Đinh trưởng thành sớm đó?

Tiên Hoàng Đại Thánh biến ra hình tượng là nữ hài tử cột sừng luôn theo sau đuôi Tạ Giải Ngữ, trưởng thành sớm, luôn muốn giới thiệu tỷ tỷ cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo ù ù cạc cạc.

Là Tiên Hoàng Đại Thánh biến thân thành Đinh Đinh hay . . .

Hay là Đinh Đinh trưởng thành sớm chính là Tiên Hoàng Đại Thánh?

- Hì hì, anh đẹp trai, thế nào? Không ngờ đúng không?

Đinh Đinh nhảy tới nhảy lui, đắc ý nói:

- Ta chính là Tiên Hoàng Đại Thánh, ha ha ha ha ha ha! Lần này dù ngươi có thông minh cỡ nào cũng không ngờ đúng không?

Đinh Hạo thở hắt ra, nói:

- Người . . . Rốt cuộc người . . . Không phải người nói Đinh Đinh đã chết sao?

- Xì, người ta muốn nói thử xem trong lòng ngươi có người ta không.

Đinh Đinh ra vẻ coi như ngươi có lương tâm:

- May là khi ngươi nghe tin đó lộ biểu tình đau buồn, không thì ta sẽ cho ngươi biết tay!

Trán Đinh Hạo toát mồ hôi lạnh.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Nói vậy là mới rồi người mở vực môn tuyên tống nói muốn ta đi thật ra là đang thử thách ta sao?

- Đương nhiên rồi, nếu ngươi bỏ Giải Ngữ tỷ tỷ đi một mình nói lên ngươi là kẻ yếu hèn, không xứng với Giải Ngữ tỷ tỷ. Người ta sẽ không cho phép Giải Ngữ tỷ tỷ gả cho kẻ hèn nhất như thế, hừ hừ!

Nữ hài tử Đinh Đinh rất là kiêu kỳ nói:

- Đằng sau cánh cửa truyền tống đó là di tích chiến trường thượng cổ, trong đó có chiến hồ bắt tử chém giết không dứt. Người sống vào trong sẽ bị công kích ngay, loay hoay mãi trong chiến đấu vĩnh hằng, không có ý chí của ta thì đừng hòng trốn ra.

Đinh Hạo lạnh sống lưng.

Nữ hài tử Đinh Đinh này chẳng những trưởng thành sớm mà rất có tâm kế, Đinh Hạo suýt chút trúng bẫy.

Đinh Hạo gãi mũi nói:

- Được rồi, may mắn ta không chọn sai.

Đinh Hạo mỉm cười hỏi:

- Ta cảm thấy bây giờ chúng ta nên vô tư thắng thần địa nói chuyện một bữa. Đinh Đinh, người có thân phận gì? Là Tiên Hoàng Đại Thánh hay là . . .

Nữ hài tử Đinh Đinh lắc sừng tóc, đắc ý nói:

- Ta là Tiên Hoàng Đại Thánh, Tiên Hoàng Đại Thánh chính là ta, chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu sao?

Đinh Hạo tròn to mắt nói:

- Ngươi . . . Thật sự là Tiên Hoàng Đại Thánh? Sao có thể?

Nữ hài tử Đinh Đinh hừ lạnh một tiếng:

- Tại sao không thể?

Nói đến đây cười đắc ý, lực lượng siêu cường đại xẹt qua.

Đinh Hạo như bị trúng đòn trời giáng, biến sắc mặt.

Trong khoảnh khắc này mạnh như Đinh Hạo cũng kiềm không được muốn quỳ lạy.

Không sai, thật sự là hơi thở của Tiên Hoàng Đại Thánh.

Lực lượng này quá cường đại, bá đạo, khí thế bẻ gãy nghiền nát, hơn xa cường giả thần cảnh bình thường. Càng khủng khiếp hơn là thần thức Thắng Tự Quyết của Đinh Hạo đã đến cảnh giới tinh vân nên sẽ không nhận sai, so với lực lượng lúc trước một kích hủy diệt chiến hạm đen Thần Đình, chiến hạm Tinh Xuyên, đánh bại Hỏa Quân thì búp bê sứ tiểu Đinh Đinh phát ra khí thế càng khủng bố hơn.

Nhìn biểu tình của Đinh Hạo, nữ hài tử Đinh Đinh cười đắc ý.

- Không đúng, vẫn là không đúng.

Đinh Hạo chợt nhớ điều gì, lớn tiếng nói:

- Ngay từ đầu Đinh Đinh đã đi theo bên Giải Ngữ, nhưng mà . . . Nhưng rõ ràng Tiên Hoàng Đại Thánh là ta lúc mạo hiểm trong khe nứt núi băng vô tình giải thoát ra.

Từ thời gian thì không đúng.

Nữ hài tử Đinh Đinh tùy ý ngồi trên chiếc ghế ngọc, hàm ừ nói:

- Hừ! Con phượng băng bị đông lại là thân thể của ta, còn hồn ta thì sớm thoát khỏi phong ấn đó. Bây giờ ngươi đang thấy linh thân của ta.

Thân thể?

Linh thân?

Đinh Hạo hiểu ra.

- Hèn gì, hèn gì lúc đầu bản tiên tử thấy nha đầu nay đã cảm giác lạ, hóa ra là linh thân.

Trong thanh ma đao tàn khuyết phát ra giọng của Dao Tổ:

- Chắc chắn chắc, ghê gớm thật, xem ra là một quái vật tồn tại từ thời tiên cổ đại. Có thể dựng dựng ra linh thân trong cơ thể, có lẽ năm xưa cũng là chí tôn một phương.

- Tạm thời không nhìn ra sâu cạn.

Kiểm Tổ cũng lên tiếng:

- Nhưng giờ đây linh thân và cơ thể của nàng đã hợp nhất, hầu như hồi phục lực lượng từng có. Ít nhất trong thiên địa này nàng xem như vô địch, chắc chắn chắc, thú vị đây.

Nghe hai lão quái vật Kiểm Tổ, Dao Tổ đối thoại, Đinh Hạo không nghĩ ngờ gì nữa.

Nữ hài tử Đinh Đinh như búp bê sứ thật sự là Tiên Hoàng Đại Thánh.

Đây đúng là tin tức rung động.

Có ai ngờ Tiên Hoàng Đại Thánh uy chấn Bắc Vực nhiều năm, không người dám đối kháng từng sống ở Vãn Kiếm tông một thời gian, là nữ hài tử cái đuôi đi theo Tạ Giải Ngữ?

Nếu tin tức này truyền ra thì đám người Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam, Đường Phạt Lệ đã chết sẽ đội mồ sống dậy.

Đinh Hạo nhanh chóng hiểu ra.

Nếu nữ hài tử Đinh Đinh chính là Tiên Hoàng Đại Thánh thì Tạ Giải Ngữ trở thành thánh nữ của Tiên Hoàng cung cũng không khó hiểu. Quan hệ giữa nữ hài tử Đinh Đinh và Tạ Giải Ngữ tốt như vậy, rất có thể nương luôn vị trí cung chủ cho nàng.

Ngược lại Tạ Giải Ngữ đồng ý làm thánh nữ Tiên Hoàng cung có lẽ là vì nữ hài tử Đinh Đinh, không thì nàng đã chẳng làm bạn với yêu tộc. Thần thông chân hoàng của Tạ Giải Ngữ chắc do nữ hài tử Đinh Đinh truyền dạy.

Bí mật này quá rung động.

Các dấu hỏi xẹt qua đầu Đinh Hạo, hần nhanh chóng nghĩ một vấn đề khác:

- Chân Hoàng thành, Chân Hoàng đại học, tại sao người làm ra nhiều thứ kỳ lạ như vậy? Sao người có thể tạo ra thành thị kỳ quái này?

- Kỳ quái sao?

Nữ hài tử Đinh Đinh cười tủm tỉm nói:

- Ta chỉ thấy chơi vui, rảnh quá nên mới tạo ra nhiều thứ đỡ buồn, hi hi, có phải thấy ta rất cao lớn không?

Cao lớn?

Đinh Hạo ngẩn ra, danh từ này là cách nói trên địa cầu kiếp trước.

1338. Chương 1342: Ta Muốn Người Cưới Nàng.

Không lẽ Tiên Hoàng Đại Thánh xuyên từ đại cầu qua?

Nữ hài tử Đinh Đinh tiếp tục bảo:

- Đó là chuyện từ rất lâu về trước, khi kỷ nguyên chi kiếp bạo phát, ta vốn có cách niết bàn né kiếp nhưng bị người ám toán, dùng băng linh phong ấn thân thể . . .

Chuyện cũ năm xưa là thù hận khắc cốt铭心 tâm với nữ hài tử Đinh Đinh, khi nàng nói chuyện thì mắt diên cuồng dữ tợn, sát ý thực chất như thần kiếm chọt lóe làm Đinh Hạo sởn gáy ốc.

Nữ hài tử Đinh Đinh ngừng một chút, lộ nụ cười đắc ý:

- Hi hi, nhưng vậy thì sao? Cuối cùng bản cô nương mặc dù vất vả cực khổ nhưng vẫn khiến linh thân thoát ra. Nhưng thần con ám toán ta đúng là độc ác, đã tính đến bước đó, thiết kế trận pháp truyền tống đưa hồn ta vào bảo hư không. Linh thân của ta rơi vào thời không loạn lưu vô tận, trải qua vô số thời không, chẳng biết trôi dạt bao nhiêu năm cuối cùng đến một tiểu thế giới tên là địa cầu mới ổn định lại. Chỗ đó rất vui, linh thân của ta ngừng lại gần ngàn năm tại địa cầu. Khoảng tám năm trước cơ duyên xảo hợp ta quay về thế giới này, những thứ người thấy là ta học từ địa cầu.

Địa cầu?

Thật sự là địa cầu?

Đinh Hạo kích động.

Lời của nữ hài tử Đinh Đinh như đột nhiên mở cánh cửa ánh sáng ngay trước mặt Đinh Hạo.

Nói thật là trải qua nhiều chuyện, ký ức về địa cầu đã phủ bụi rong rêu Đỉnh Hạo, nhòe dần. Nhiều lúc Đỉnh Hạo nghĩ có phải những cái gọi là ký ức chỉ là ảo giác trong đầu hắn? Có lẽ hắn thật sự là người sinh ra trên Vô Tận đại lục.

Trang Chu mộng điệp, ai là Trang Chu, ai là bướm bướm.

Nữ hài tử Đỉnh Đỉnh gặp những chuyện đó khiến Đỉnh Hạo nhận ra thế giới này thật sự có địa cầu, ký ức của hắn là thật. Đỉnh Hạo hiểu rằng địa cầu và Vô Tận đại lục có liên kết, chắc chắn là có. Nếu linh thân của nữ hài tử Đỉnh Đỉnh có thể trở về từ địa cầu phải chăng sẽ có ngày khi Đỉnh Hạo đủ mạnh là được về lại quê hương?

Nữ hài tử Đỉnh Đỉnh nói tám năm trước bởi vì cơ duyên xảo hợp nên linh thân từ địa cầu quay về thế giới Vô Tận đại lục. Khoan . . . Đỉnh Hạo nghĩ đến đây có tia chớp xẹt qua đầu, hắn nhận ra điều gì.

Tám năm trước?

Bản thân Đỉnh Hạo cũng xuyên đến thế giới này đã tám năm.

Hay chuyện này có liên quan gì?

Không lẽ vì linh thân nữ hài tử Đỉnh Đỉnh từ địa cầu về Vô Tận đại lục dẫn phát ra lực lượng pháp tắc thiên địa biến dị, kéo luôn linh hồn Đỉnh Hạo đi nhờ xe đến thế giới này?

Rất có thể.

Đỉnh Hạo luôn canh cánh trong lòng nguyên nhân mình xuyên qua, bây giờ thoát trông vô hình trung đều có dấu vết.

- Đúng rồi, đa tạ người giải phong ấn bằng thân cho ta. Tuy không biết tại sao tiểu tử nhà ngươi phá được phong ấn mà cường giả thần cảnh cũng không làm được nhưng rất cuộc ta hồi phục thực lực, ha ha ha ha ha ha!

Nữ hài tử Đỉnh Đỉnh đắc ý cười phá lên, nói:

- Cho nên ta mới để ngươi làm thánh tử Tiên Hoàng cung, sao? Theo ta lăn lộn đi, tuyệt đối có tương lai. Sau này ta che chở ngươi, ai dám làm khó dễ ngươi cứ báo tên ta ra là được.

Đỉnh Hạo toát mồ hôi hột.

Giọng điệu nữ hài tử Đỉnh Đỉnh thật lưu manh.

Đỉnh Hạo hỏi dồn:

- Phải rồi, ngươi nói cơ duyên xảo hợp mới từ địa cầu trở về Vô Tận đại lục được, rốt cuộc là cơ duyên gì? Có thể nói kỹ càng được không?

Nữ hài tử Đỉnh Đỉnh cười tủm tỉm nhìn Đỉnh Hạo, hỏi:

- Có vẻ ngươi rất hứng thú với chuyện ta trải qua? Tại sao vậy? Để ta đoán xem . . . Hm, hay là ngươi cũng biết địa cầu tồn tại?

Đỉnh Hạo không trả lời nữ hài tử Đỉnh Đỉnh.

Đôi mắt to tròn đen láy lóe tia nghịch ngợm, nữ hài tử Đỉnh Đỉnh che miệng cười nói:

- Được rồi, ta sẽ nói cho ngươi biết nhưng ngươi phải đồng ý một việc trước đã.

Đỉnh Hạo bản năng cảm giác nguy hiểm, hỏi:

- Có chuyện gì?

Lúc này nữ hài tử Đỉnh Đỉnh lắc người, ánh sáng đỏ chớp lóe, lại biến trở về hình tượng nữ nhân cao quý, phong hoa tuyệt đại, dung mạo vô song, ngọc cốt băng cơ, lông mày như núi xa. Toàn thân nữ hài tử Đỉnh Đỉnh lượn lờ lửa hỗn độn mông lung, cao quý trang nhã khiến người không dám nhìn gần. Ấn ký lửa trên trán như tiên hỏa rực cháy, đó là hình tượng Tiên Hoàng Đại Thánh.

Giọng nữ hài tử Đinh Đinh trở nên nghiêm túc nói:

- Giải Ngữ tỷ tỷ đợi người lâu như vậy, ta muốn người cưới hân.

A?

Đinh Hạo ngây người sau đó hiểu ra, nói:

- Ta vốn muốn cưới tiểu Ngữ.

Tiên Hoàng Đại Thánh gần từng chữ:

- Ý của ta là bây giờ người phải cưới nàng, ngay mai cử hành đĩnh lễ thành hôn cho các người. Ta muốn tuyên bố với thiên hạ, để toàn Bắc Vực thậm chí Vô Tận đại lục biết đao cuồng kiếm si Đinh Hạo cưới thánh nữ Tạ Giải Ngữ Tiên Hoàng cung làm thê tử.

Đinh Hạo nhú mày.

Đinh Hạo hiểu ý của Tiên Hoàng Đại Thánh, nàng muốn hân tuyên bố với thiên hạ, cưới hỏi đàng hoàng, cho Tạ Giải Ngữ danh phận. Nữ hài tử Đinh Đinh không cho Đinh Hạo thời gian chuẩn bị.

Tiên Hoàng Đại Thánh hỏi:

- Như thế nào? Người do dự?

Đinh Hạo phát hiện khi nữ hài tử Đinh Đinh biến trở về hình tượng Tiên Hoàng Đại Thánh thì giọng điệu, khí chất hoàn toàn thay đổi. Cái này không chỉ biến đổi ngoại hình mà linh hồn hoàn toàn đổi thay, Tiên Hoàng Đại Thánh và nữ hài tử Đinh Đinh là hai người khác nhau.

Đao Tổ lên tiếng:

- Xem ra linh thân và thân thể của nàng chưa hoàn toàn dung hợp, không thể khống chế lực lượng ngày xưa, chưa đến viên mãn.

- Cũng đúng, đẳng cấp như nàng nếu dung hợp linh thân và thân thể thì tương đương với hoàn toàn hồi phục tu vi thời tiên cổ đại, trong thiên địa này không ai kiềm chế được nữa. Dù là Thần Ấn đại lục cũng sẽ bị nàng càn quét.

Kiểm Tổ bổ sung:

- Linh thân cùng thân thể bị tách rời vốn là chuyện rất hao tổn căn nguyên, lúc trước nàng bị phong ấn đành dùng cách đó thoát khốn nên tạo thành di chứng nghiêm trọng. Đến bây giờ nàng vẫn không thể dung hợp linh thân cùng thân thể lại hoàn toàn, tinh thần phân liệt, may mắn tư tưởng thống nhất.

Đinh Hạo thấy nhức đầu.

Đinh Hạo nghĩ đến lời Tiên Hoàng Đại Thánh từng nói, hỏi:

- Nói vậy tiểu Ngữ thật sự bị người nhốt?

Tiên Hoàng Đại Thánh nói:

- Giải Ngữ tỷ tỷ quá lương thiện, trả giá rất nhiều vì người, mãi cho đến bây giờ vẫn suy nghĩ cho người. Giải Ngữ tỷ tỷ không muốn ép buộc người, không làm khó dễ người. Nếu Giải Ngữ tỷ tỷ biết chắc chắn sẽ không muốn người khó xử, nếu người lộ vẻ do dự sẽ làm nàng đau lòng. Người nên biết tuy rằng Giải Ngữ tỷ tỷ không muốn làm khó dễ người nhưng điều đó không có nghĩa là Giải Ngữ tỷ tỷ không muốn người cưới nàng, càng không có nghĩa là nàng không biết đau lòng.

Đinh Hạo ngây người.

Tiên Hoàng Đại Thánh nói mấy câu cúi đập mạnh vào tim Đinh Hạo.

Đối diện chất vấn này, Đinh Hạo không có lý do phản bác.

Đúng vậy, cho đến nay Tạ Giải Ngữ trả giá rất nhiều vì Đinh Hạo.

1339. Chương 1343: Gió Mây Nổi Lên.

Tạ Giải Ngữ hiểu ý người, nếu hôm nay Đinh Hạo từ chối Tiên Hoàng Đại Thánh thì dù với lý do gì nàng vẫn sẽ hiểu cho hắn, nhưng như nữ hài tử Đinh Đình đã nói, nàng sẽ đau lòng.

Đinh Hạo vốn muốn từ chối trong phút chốc không thốt nên lời.

Đinh Hạo suy nghĩ chờ khi nào giải quyết nguy hiểm của Vô Tận đại lục, tìm về muối muối Đinh Khả Nhi, gặp phụ mẫu rồi sẽ cho các hồng nhan tri kỷ đáp án thỏa đáng. Khi đó Đinh Hạo chắc chắn sẽ cưới Tạ Giải Ngữ.

Nhưng ai biết sẽ phải chờ đến bao giờ?

Chính Đinh Hạo cũng không dám chắc.

Đinh Hạo chờ khi nào công thành danh toại mới ọi người đáp án thỏa đáng, nhưng hắn đã có con với Lý Lan, tuy là ngoài ý muốn vẫn không công bằng cho Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo ngẩng đầu, nghiêm túc gật đầu, nói:

- Được, ta hứa với người.

Tiên Hoàng Đại Thánh kinh ngạc nói:

- A?

Tiên Hoàng Đại Thánh vốn tưởng nàng hiểu Đinh Hạo, hôm nay nêu yêu cầu này sẽ bị hắn từ chối. Tiên Hoàng Đại Thánh không ngờ Đinh Hạo đồng ý nhanh như vậy.

Kinh ngạc quá đi, Tiên Hoàng Đại Thánh hiểu nguyên nhân.

Ánh mắt Tiên Hoàng Đại Thánh nhìn Đinh Hạo dịu đi nhiều.

- Giải Ngữ tỷ tỷ không nhìn lầm người. Đinh Hạo, ta phục người.

* * *

Không biết qua bao lâu.

Cố Tinh Nhi bưng tỉnh khỏi tu luyện, nàng chợt mở mắt ra, nhận ra điều gì, cực kỳ hoảng hốt trợn tròn mắt. Cố Tinh Nhi đã vào trạng thái không minh ngộ đạo, đây là trạng thái vô ý vô cùng hiểm thấy. Khi Cố Tinh Nhi phản ứng lại thì đã liên tục đột phá bốn tiểu cảnh giới, gần vọt lên một đại cảnh giới.

Thần Ân đại lục tăng phúc tu luyện thật khiến người khó tưởng tượng.

Hèn gì thực lực trung bình của võ giả Thần Ân đại lục cao hơn võ giả Vô Tận đại lục rất nhiều.

Cố Tinh Nhi ngẩn người, chợt nhớ một chuyện, vọt ngoái đầu nhìn hướng bên cạnh. Hỏa Quân vẫn nhắm chặt mắt trị thương. Hoa Ma Kiếm ở yên tại chỗ, tiếng gào thét đau đớn không còn, hỏa long lượn lờ trong cơ thể gã chẳng biết đã đi đâu. Hoa Ma Kiếm ngơ ngác đứng tại chỗ, hai tay xòe ra, hai ngọn lửa màu lam nhạt bùng bùng trong lòng bàn tay gã.

Hoa Ma Kiếm không thể hiểu nổi biến trong cơ thể của mình.

Khi Hoa Ma Kiếm bị hỏa long nhập vào thân thể hành hạ thống khổ không muốn sống, ý thức bị bóc tách khỏi cơ thể bay đi đâu, thần thức trống rỗng, lơ lửng giữa ngất xỉu và tỉnh táo.

Trạng thái này kéo dài không biết bao lâu, khi Hoa Ma Kiếm cảm giác đến thân thể của mình tồn tại thì đau đớn, cảm giác cháy bỏng hoàn toàn biến mất. Hoa Ma Kiếm cảm giác có lực lượng cường đại dâng trào trong cơ thể, tu vi Tiên Thiên Vô Tông cảnh lúc này gần đến thái cổ tiên diệt.

Ý thức Hoa Ma Kiếm chìm vào đan điền quan sát, ngạc nhiên phát hiện từ khi nào hạt giống huyền khí thay đổi hình dạng, màu sắc. Lúc trước hạt giống huyền khí như kiếm nhỏ giờ biến thành một đoàn lửa lam nhạt đốt cháy như tinh linh trong biển đan điền.

Lòng Hoa Ma Kiếm máy động, hai đốm lửa xanh biếc hiện ra trong lòng bàn tay.

Ngọn lửa này không có nhiệt độ với Hoa Ma Kiếm nhưng hẳn hiểu nếu kích phát nó, bị lửa xanh dính vào người dù là cường giả cảnh giới trung giai, cao giai Vô Vương cảnh cũng sẽ bị đốt thành tro.

Hoa Ma Kiếm hiểu đây là lực lượng kỳ dị rất đáng sợ, cường đại hơn Diệt Tuyệt Tâm Kinh Kiếm Khí lúc trước gã học.

Hoa Ma Kiếm cảm nhận huyền khí lam nhạt chạy chồm trong kinh mạch, gã không biết nên nói cái gì. Thực lực cường đại tất nhiên làm Hoa Ma Kiếm rất vui, nhưng điều đó ý nghĩa công pháp Diệt Tuyệt Kiếm tông lúc trước gã tu luyện hoàn toàn bị tách ra khỏi cơ thể gã, thuộc tính huyền khí bị thay đổi.

Từ nay về sau Hoa Ma Kiếm không có tư cách tự xưng mình là đệ tử của Diệt Tuyệt Kiếm tông.

Hoa Ma Kiếm ngoái đầu nhìn Hỏa Quân ngồi một bên tu dưỡng trị thương. Chỉ tại tên này, là Hỏa Quân lấy đi hết những thứ gã có. Mắt Hoa Ma Kiếm bắn ra lửa giận, ngọn lửa lam nhạt trong lòng bàn tay bùng cháy to lên.

Nhưng Hoa Ma Kiếm không ra tay công kích.

Mặc kệ thế nào thì người này không tổn thương gã và Tinh Nhi cô cô, lực lượng chảy trong người gã cũng đến từ người này, nam nhân trung niên đã là sư phụ của gã.

Cổ Tinh Nhi hơi lo lắng hỏi:

- Kiếm nhi, có sao không?

Cổ Tinh Nhi đoán được chút manh mối nhưng thấy lo cho trạng thái của Hoa Ma Kiếm hơn.

Hoa Ma Kiếm lắc đầu, nói:

- Cô cô yên tâm, ta không sao.

Tính bối phận thì Cổ Tinh Nhi, Hoa Hoài An, Cổ Thiếu Sơ là ngang hàng. Hoa Ma Kiếm là nhi tử của Hoa Hoài An nên thấp hơn Cổ Tinh Nhi một bối phận, bình thường gã hay gọi nàng là Tinh Nhi cô cô.

Tô Thanh luôn tu luyện bỗng nhiên mở mắt ra, đứng dậy, khí thế sắc bén bùng phát.

Bên ngoài có tiếng thông báo, giọng hộ vệ vọng vào:

- Khởi bẩm đại nhân, Lại giám quân xin gặp.

Hỏa Quân cười nhạt.

Lúc trước Lại Bằng Nghĩa đến thị vệ không dám hó hé, gã xộc thẳng vào lều. Lần này Lại Bằng Nghĩa ngoan ngoãn chờ người thông báo, tương phản rõ ràng, Hỏa Quân đoán con chó này không dám cắn bấy nữa.

Hỏa Quân ngồi chễm chệ trên ghế dựa lớn, nhướng mày nói:

- Cho vào.

Rất nhanh rèm vén lên, Lại Bằng Nghĩa cười ha hả vào trong.

Biểu tình Lại Bằng Nghĩa cung kính nói:

- Chúc mừng Hỏa Quân đại nhân.

Nhìn nụ cười, thái độ của Lại Bằng Nghĩa người không biết còn tưởng là bằng hữu tốt của Hỏa Quân.

- A?

Hỏa Quân nhướng mày, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Tướng thua trận lấy đâu ra chúc mừng?

Về mặt Lại Bằng Nghĩa không hề lúng túng, nói:

- Bệ hạ đã ra lệnh, từ nay Nam Thiên quân đoàn do đại nhân dẫn dắt, chiến sự Vô Tận đại lục do người toàn quyền cai quản. Chúc mừng Hỏa Quân đại nhân từ nay một bước lên mây, cơ hội lập công lớn có một không hai đã ngay trước mắt.

Hỏa Quân nghe xong lòng kinh sợ.

Tuy Hỏa Quân đoán trước lần này đánh thua sẽ không bị Ngụy Thần Đế trừng phạt nhưng được thưởng lớn như vậy không hợp với lễ thường.

Lại Bằng Nghĩa tiếp tục bảo:

- Bệ hạ đặc biệt khai ân, ban cho đệ tử y bát mới của Hỏa Quân đại nhân vào hộ khẩu Thần Đình.

Hỏa Quân nghe Lại Bằng Nghĩa nói xong nhũm mày.

* * *

Rốt cuộc Đình Hạo được gặp Tạ Giải Ngữ.

Tạ Giải Ngữ không bị Tiên Hoàng Đại Thánh nhốt.

Tạ Giải Ngữ phong trần mệt mỏi trở về từ chiến trường, liên tục chiến đấu khiến nàng hơi tiêu tụy. Khi trông thấy Đình Hạo thì Tạ Giải Ngữ tỏa sáng rực rỡ, niềm vui nơi đáy mắt sáng tựa ánh sao, không thể che giấu.

Tạ Giải Ngữ vui sướng hỏi:

- Sao Hạo ca ca đến đây?

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Đến thăm nàng, nhớ nàng.

Mặt Tạ Giải Ngữ đỏ ửng, Đình Hạo ít khi nào nói lời tâm tình sến đến vậy. Trong lòng Tạ Giải Ngữ ngọt ngào hơn mật, vô cùng cảm động. Nữ nhân là động vật cảm quan, dễ bị lừa, dù biết rõ đây là lời ngọt mật chết ruồi nhưng vẫn tin.

Từ khi nào Tiên Hoàng Đại Thánh biến về bộ dạng nữ hài tử Đình Đình, nhảy nính như trái banh, giờ cao tay hưng phấn hỏi:

- Tỷ tỷ, Đình đẹp trai muốn cưới tỷ, chúng ta đã bàn bạc rồi.

Tạ Giải Ngữ lộ vẻ ngạc nhiên nhìn sang Đình Hạo.

1340. Chương 1344: Gió Mây Nổi Lên (hạ).

Đình Hạo gật đầu khẳng định.

- Ta đã kêu Kim Chuẩn chọn ngày, nguyên Chân Hoàng thành đang chuẩn bị, lần này phải làm thật rình rang, hì hì.

Về mặt nữ hài tử Đình Đình hớn hỏ nói:

- Ta muốn toàn đại lục chấn động vì hôn lễ này, khiến nữ nhân, nữ yêu toàn thiên hạ hâm mộ hôn lễ, ha ha ha ha ha! Phải rồi, tỷ tỷ, ta muốn tự mình thiết kế áo cưới, hôn lễ cho các người.

Nữ hài tử Đình Đình lộ biểu tình sốt ruột.

Tạ Giải Ngữ nhìn Đinh Hạo, ngập ngừng nói:

- Chiến sự phía nam chưa kết thúc . . .

Tạ Giải Ngữ bằng tuyệt thông minh, tuy không hiểu có chuyện gì nhưng mơ hồ đoán được. Tạ Giải Ngữ vững tin Đinh Hạo sẽ không phụ nàng, nhưng trước mắt Vô Tận đại lục rối ren nguy cấp, với tình cách của hắn sẽ không suy nghĩ chuyện này, trừ phi là nữ hài tử Đinh Đình dùng thủ đoạn gì.

Nữ hài tử Đinh Đình nói xen vào:

- Tỷ đang nói đám cận Thần Ân đại lục đúng không? Không sao, ta tự mình ra tay, một canh giờ là đưa chúng đi gặp diêm vương ngay . . .

Nữ hài tử Đinh Đình lỡ miệng nói ngôn ngữ trên địa cầu.

Đinh Hạo cười nắm tay Tạ Giải Ngữ, nói:

- Ta sẽ khiến Vãn Kiếm tông phái người đến cầu hôn, nhất định sẽ cho nàng một hôn lễ rình rang nở mày nở mặt. Tiểu Ngữ, hãy gả cho ta, làm tân nương của ta.

Đương nhiên Tạ Giải Ngữ sẽ không từ chối yêu cầu của Đinh Hạo, đây là chuyện nàng khao khát mơ ước.

Tuy nhiên Tạ Giải Ngữ vẫn do dự nói:

- Nhưng mà . . . Ta là thánh nữ của yêu tộc, thế cục bây giờ hỗn loạn, một chút chuyện nhỏ sẽ gây lớn ra, chúng ta . . . Nếu chúng ta kết hôn có lẽ sẽ không tốt cho danh tiếng của Hạo ca ca, sẽ có rất nhiều người phản đối.

Trong tưởng tượng tốt đẹp nhất của Tạ Giải Ngữ là chờ ngày nào mọi người không còn dính vào chuyện trần gian, nàng dỏ bỏ thân phận thánh nữ, yên phận làm thê tử bên cạnh Đinh Hạo.

- Đó là chuyện của chúng ta, không liên quan đến người khác.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Hơn nữa ta cũng là thánh tử của Tiên Hoàng cung.

Tạ Giải Ngữ cảm giác được sự quyết tâm của Đinh Hạo.

Nàng không nói gì thêm.

* * *

Tin tức rất nhanh lan rộng khắp đất Bắc Vực.

Đạo cuồng kiếm sĩ Đinh Hạo và Phượng Hoàng Nữ Tạ Giải Ngữ sắp thành hôn.

Tin tức lan ra, bốn phương chấn động.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ đều là nhân vật tuyệt thế nổi bật mấy năm nay của Bắc Vực. Đặc biệt là năm xưa trong cuộc chiến minh ước thái cổ giữa nhân loại và yêu tộc, Tạ Giải Ngữ xuất hiện, sức chiến đấu kinh người khiến nhân tộc Bắc Vực nhớ kỹ nữ võ thần phong hoa tuyệt đại này.

Trai tài gái sắc, có thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ, trời đất tạo nên một đôi.

Nhưng song song với tin tức còn là một tin khác khiến nhiều người trợn mắt há hốc mồm. Tạ Giải Ngữ là thánh nữ của Tiên Hoàng cung, người trận doanh yêu tộc. Đinh Hạo vì cưới được Tạ Giải Ngữ mà cam lòng ở rể, trở thành thánh tử của Tiên Hoàng cung.

Tin tức này có thể nói là bom tấn khiến Bắc Vực vốn đã rối loạn càng điên cuồng.

- Phượng Hoàng Nữ là thánh nữ của yêu tộc? Vậy lúc trước tại sao nàng có thể đại biểu cho Vãn Kiếm tông chiến đấu?

- Chuyện gì đây? Không lẽ Đinh Hạo muốn phản bội nhân tộc?

- Vì một nữ nhân mà từ bỏ chủng tộc của mình?

- Chắc chắn là tin tức giả, Đinh Hạo đại nhân có khí phách rộng lớn sao có thể vì hạng nữ nhân tầm thường ruồng bỏ nguyên tắc của mình? Chắc chắn có ai phát tán lời đồn, cố ý hãm hại Đinh Hạo đại nhân!

Trong phút chốc đủ mọi cách nói lan ra, tin tức khiến mọi người tranh luận.

Nên biết rằng xưa nay nhân loại và yêu tộc đối địch, vô số lần thánh chiến tích lũy thù hận như biển khó thể xóa nhòa. Trong lịch sử dài dặc từng có tiền lệ thiên tài nhân loại và yêu tộc rơi vào bể tình nhưng đều bị bài xích, kết thúc bi kịch. Tình cảm cấm kỵ này không được thế giới này chấp nhận.

Nhân vật phong vân như Đinh Hạo được nhiều người xem là trụ cột nhân loại Bắc Vực, là chí tôn tương lai đủ trấn áp khí vận nhân tộc, lúc này có tin Đinh Hạo kết hợp cùng thánh nữ yêu tộc. Phản ứng đầu tiên của nhiều người là hành động phản bội chủng tộc của mình.

Dù là người từng tôn sùng Đinh Hạo vô cùng cũng khó thể chấp nhận.

Không chỉ nhân loại, các thế lực yêu tộc cũng rung động.

Tiên Hoàng cung mới chỉ nổi lên mấy năm nay những đã là thủ lĩnh yêu tộc Bắc Vực, nhiều thế lực yêu tộc mặc nhận Tiên Hoàng cung là một thành viên yêu tộc. Bây giờ Tiên Hoàng Đại Thánh mạo hiểm chống lại thiên hạ, chiêu một thiên tài nhân loại vào Tiên Hoàng cung.

Đây là chuyện phá hỏng quy tắc của yêu tộc.

Rất nhiều thế lực yêu tộc vốn đối địch với Tiên Hoàng cung giờ đều lên tiếng phản đối, thậm chí cảm thấy đây là cơ hội đối phó Tiên Hoàng cung, dụ dỗ các thế lực cùng tấn công, dập tắt thế lực yêu tộc mới phát triển.

Tin tức ảnh hưởng vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Tin tức lan rộng, nhiều người bình tĩnh lại chợt nhận ra nói vậy là Đinh Hạo từng tuyên bố vào tiên giới đã quay về? Nguyên Vãn Kiếm tông trở lại? Nên biết lúc trước Vãn Kiếm tông trở về chỉ đồn trong phạm vi nhỏ, bây giờ hoàn toàn lan rộng.

Các thế lực nhận ra vụ việc vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ.

Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông trở về từ tiên giới cường đại đến mức nào.

Vấn đề là Đinh Hạo chọn làm thánh tử của Tiên Hoàng cung, cưới thánh nữ Tạ Giải Ngữ, toàn Vãn Kiếm tông có đồng ý không? Tuy một tay Đinh Hạo sáng lập Vãn Kiếm tông nổi lên nhưng Vãn Kiếm tông dù gì là tông môn nhân loại, sẽ đồng ý cho Đinh Hạo cưới nữ nhân yêu tộc sao?

Nhiều năm qua đối với các tông môn nhân loại nếu xảy ra chuyện như vậy là sỉ nhục to lớn với mình. Ngày xưa các đệ tử cưới yêu nữ yêu tộc dù có tư chất siêu đẳng, ưu tú bao nhiêu đều không được tông môn bao dung. Hoặc bị thanh lý môn hộ, hoặc bị nhốt vĩnh viễn, hoặc bị trục xuất sư môn, kết thúc buồn.

Vận mệnh bi thảm sẽ xảy ra trên người Đinh Hạo sao?

Mọi người trong Bắc Vực ôm nghi vấn chờ xem.

Mấy ngày sau, vài thế lực tông môn nhận được thiệp mời hôn lễ của Vãn Kiếm tông, tấm thiệp ký tên chương môn Vãn Kiếm tông, Lý Lan.

Vô số người xao động.

Vãn Kiếm tông làm vậy là rõ ràng đồng ý mối hôn nhân này?

Điên!

Thế giới này điên rồi sao?

Thiệp mời phát ra nghĩa là hôn nhân không chỉ của riêng Đinh Hạo mà là quyết định của toàn Vãn Kiếm tông. Thế lực võ đạo mới nổi này phá vỡ lễ thói cũ, công nhận người và yêu kết hợp?

Sự việc phát triển vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Có kẻ bênh vực cho Đinh Hạo.

- Tạ Giải Ngữ vốn là đệ tử của Vãn Kiếm tông, sao Đinh Hạo không thể cưới nàng?
- Hôm tranh tài lời đài Tuyết Châu, nhiều người chứng kiến Tạ Giải Ngữ rõ ràng là nữ nhân của nhân tộc, làm gì có chuyện yêu tộc? Chắc chắn bên trong có hiểu lầm. Trên thế giới này chỉ mình đạo cuồng kiếm si mới có can đảm, khí phách cưới nữ nhân như vậy. Hừ, yêu một người có gì sai?

1341. Chương 1345: Đại Quân Nổi Lên.

- Hâm mộ Tạ Giải Ngữ quá, một kỳ nam nguyện côngx tiếng xấu cưới nàng, đây mới là tình yêu thật sự!

Nói những lời trên toàn là người hâm mộ Đinh Hạo đến không lý trí.

Mấy năm nay thế lực Tiên Hoàng cung lớn mạnh nhưng không đánh anhu với nhân loại, được cho là thế lực yêu tộc ôn hòa, ở một mức độ nào đó khiến vài người chấp nhận quyết định của Đinh Hạo.

Với một số người khác thì bọn họ xem trọng ích lợi hơn.

Đặc biệt là các siêu thế lực kết thù sâu với Vãn Kiếm tông như Âm Hương Thiên Phong, Tình Xuyên Điện. Vốn Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông mạnh mẽ trở về làm Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong bất an, giờ thì mất sáng rõ. Đây chẳng phải là cơ hội bỏ đá xuống giếng rất tuyệt sao? Khiến Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông thân bại danh liệt, còn có cái cơ nào tốt hơn?

- Đinh Hạo tuyên bố Vãn Kiếm tông đi tiên giới thật ra là mấy năm nay núp trong lãnh địa Tiên Hoàng cung!
- Vãn Kiếm tông đã sớm đoạ lạc, trở thành tông môn hắc ám. Bọn họ có thể nhanh chóng nổi lên là vì sớm đầu vào yêu tộc, trở thành chó săn của Tiên Hoàng cung!
- Đinh Hạo tu luyện yêu công, bản thân hẳn là tạp chủng nửa người nửa yêu!
- Sáu, bảy năm trước Tiên Hoàng cung từng tuyên bố Đinh Hạo là thánh tử của bọn họ, có thể thấy được hẳn sớm đầu vào yêu tộc. Cái gì mà võ đạo thánh phụ nhân tộc Tuyết Châu, bố võ thiên hạ thật ra là thu mua lòng người, che đậy bộ mặt phản đồ lớn nhất lịch sử toàn nhân tộc!
- Bụng dạ Đinh Hạo hiểm ác, người người nên tru!
- Tông môn sa đoạ như Vãn Kiếm tông nên bị xóa sổ, không nên tồn tại trên đời này!
- Ngày thành hôn là ngày chết của Đinh Hạo!

Đủ loại tin đồn lan tràn trong thế giới rối loạn này.

Tình Xuyên Điện tuyên bố vào ngày đại hôn sẽ đánh Đinh Hạo tới bờ, xóa sổ Vãn Kiếm tông khỏi Bắc Vực.

Các thế lực đỉnh cao yêu tộc Bắc Vực như Yêu Thần cung, Thiên Yêu Điện, Phong Lôi Phong cũng tuyên bố không đồng ý hành động của Tiên Hoàng cung. Gả thánh nữ cho nhân loại là phá hỏng huyết thống tinh thuần của yêu tộc, không thể chịu đựng, làm toàn yêu tộc xuấ hổ!

Nếu Tiên Hoàng cung cố chấp thì sẽ gặp công kích vô tình bão tố.

* * *

Thần Ân đại lục.

Thạch Chủy thành.

Hỏa Quân đứng trên đài cao nhìn xuống dưới.

Phạm vi tầm mắt trông thấy đông nghìn nghịt cường giả Hắc Giáp Quân, huyết khí của các quân sĩ phóng lên cao như từng áng mây bao phủ bầu trời. Khí thế hùng hồn như núi khuếch tán, đại quân thiết huyết càng tức mực, trang nghiêm hơn.

Nam Thiên quân đoàn tuy rằng không xếp trong bốn quân đoàn chủ chiến tinh nhuệ nhất Thần Đình phương đông nhưng cũng hết sức quan trọng. Gần trăm binh sĩ, cấp thấp nhất cỡ Võ Sư cảnh. Hơn vạn chiến hạm huyền năng to đen, các loại trang bị đầy đủ. Có sáu vị cao thủ thần cảnh tọa trấn, gần ngàn cường giả thánh nhân cảnh. Hoa Ma Kiếm minh văn, luyện khí, đan dược tông sư nhiều vô số kể.

Lực lượng như vậy đặt ở đại lục phương đông sánh ngang với nhiều siêu tông môn.

- Rốt cuộc có ngày ta được đến lực lượng thuộc về mình rồi sao?

Khóe môi Hỏa Quân cong lên lạnh lùng, chỉ hướng cuộc đời gã rốt cuộc có thể phát huy.

Quân đội màu đen như mây lan tràn đến góc trời.

Trên bầu trời, khe nứt vực môn mới khổng lồ mới đã to hơn vạn thước, có xu hướng không ngừng mở rộng. Trăm vạn quân đội chỉ cần năm ngày là hoàn toàn giáng xuống Vô Tận đại lục, khi đó gót sắt đại quân đến đâu là không ai có thể đối kháng.

Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi đứng bên cạnh Hỏa Quân.

Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi nhìn quân đội mênh mông dào dạt, vô cùng giật mình. Rất khó tưởng tượng nếu quân đội này đều giáng xuống Vô Tận đại lục sẽ khủng bố cỡ nào, hầu như không có lực lượng nào đối kháng được, trừ phi nhân loại và yêu tộc hợp tác.

Nhưng điều này là không thể.

Nhân loại và yêu tộc tích lũy ân oán đã lâu, cơ hồ không có khả năng hợp tác.

Lòng Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi mờ mịt, không biết nên làm sao.

Hỏa Quân giơ tay lên, đang định nói gì thì có biến đổi bất ngờ xảy ra.

Phía xa có đoàn mây đen bay tới, chớp mắt đã đến trên đài. Một thân hình khôi ngô mặc áo giáp đen lấp lánh đứng trên áng mây, tay giơ lệnh bài tỏa ánh sáng vàng rực rỡ.

Nam nhân khôi ngô mặc áo giáp đen lấp lánh nói:

- Bệ hạ có lệnh, Lại Bằng Nghĩa quay về Thần đô có việc khác làm, Thanh Diệu Y giám sát quân thay thế.

Trong đại quân, Lại Bằng Nghĩa ngơ ngác, gã không ngờ xảy ra chuyện như vậy, Lại Bằng Nghĩa không dám chậm trễ, lớn tiếng vâng dạ, đi ngay.

Hỏa Quân lộ biểu tình nghi hoặc.

Bên cạnh nam nhân khôi ngô mặc áo giáp đen lấp lánh đứng trên mây, một người yêu kiều xuất hiện đáp xuống đài điểm tướng, khom người hành lễ hướng Hỏa Quân, giọng nói đầy quyến rũ.

- Nô gia là Thanh Diệu Y, tham kiến Hỏa Quân nguyên soái.

Nữ nhân mặc áo choàng lông màu đen, đeo mặt nạ đen chạm rồng, xuyên qua hoa văn kỳ dị thấy làn da trắng nõn nà, đôi mắt hút hồn người. Nữ nhân đứng đó như vầng trăng sáng yên lặng, ánh trắng đều tụ tập vào nàng, nàng là tiên nữ dưới trăng.

Tô Thanh nhíu mày, sắp vào trận lại đối giám quân là sao?

Lại Bằng Nghĩa chỉ là một con chó, không đáng lo. Thanh Diệu Y đột nhiên xuất hiện, tại sao lúc trước Hỏa Quân chưa từng nghe nói có người này trong Thần Đình phương đông? Tại sao Thanh Diệu Y được cất cử chức vị quan trọng như vậy?

Hỏa Quân cảm thấy trong cơ thể Thanh Diệu Y có lực lượng kỳ lạ dâng trào, như con thú đáng sợ núp trong bóng tối, làm người rợn gai ốc. Hỏa Quân có cảm giác tương tự trên người Ngụy Thần Đế, thần tử.

Không thể xem thường nữ nhân này.

Hỏa Quân phất tay xem như hành lễ, tiếp đó ra lệnh phúc tướng chém cờ tế phẩm, đại quân thề xong, canh giờ đến lập tức xuất phát.

Nam Thiên quân đoàn đông nghìn nghịt như thủy triều, từng chiến hạm đen Thần Đình âm vang bay vào khe nứt vực môn mới khổng lồ mới trên bầu trời.

Bên dưới mặt nạ đen chạm rồng của Thanh Diệu Y, khóe môi cong lên nụ cười dữ tợn khác hẳn với khí chất của nàng, đôi mắt đẹp lóe tia sáng lạnh.

Thanh Diệu Y trầm rít gào:

- Vô Tận đại lục, ta lại trở về. Những gì ta từng mất đi lần này sẽ lấy lại tất cả!

Thanh Diệu Y nhớ lại chuyện ngày xưa, đặc biệt là thiếu niên áo xanh đỏ làm kế hoạch của nàng phá sản, gần như thân chết đạo tiêu. Lần này Thanh Diệu Y trở về phải làm thiếu niên áo xanh trả giá đắt, quỳ rạp cầu xin dưới chân nàng.

Hoa Ma Kiếm, Cố Tinh Nhi thở dài thườn thượt.

Đại quân xuất phát hiện là Thần Ân đại lục chinh chiến quy mô lớn với Vô Tận đại lục chính thức bắt đầu. Đây là cuộc xâm nhập trắng trợn, hậu quả càng đáng sợ hơn thánh chiến nhân loại và yêu tộc kéo dài nhiều năm trên Vô Tận đại lục.

Hoa Ma Kiếm Cố Tinh Nhi không biết là cùng lúc đó, vũ tộc, thú tộc, hải tộc trên tây đại lục, bắc đại lục và nam đại lục cùng phái quân đội thông qua vực môn mới khổng lồ mới xác nhận tọa độ Vô Tận đại lục, bọn họ tự mình tạo ra vực môn truyền tống đưa quân đội, cao thủ hướng Vô Tận đại lục.

Thế giới mới ý nghĩa cơ hội mới.

Cảm ơn bạn Juan đã ủng hộ truyện nhiều nha.

1342. Chương 1346: Giết Người Hay Phóng Hỏa?

Mỗi chủng tộc sẽ không ngồi xem Thần Đình phương đông mở rộng lĩnh vực, thực lực trường to lên.

Đại quân thú tộc, hải tộc, vũ tộc như biển rộng mênh mông thông qua vực môn tự tạo liên tục xâm nhập vào Vô Tận đại lục.

Lịch sử giờ sang trang mới vào ngày hôm nay.

Nữ hài tử Đinh Đình hưng phấn khoe khoang trước mặt Tạ Giải Ngữ.

- Mau đến xem áo cưới ta tiết kế, thấy sao?

Nữ hài tử Đinh Đình cầm áo cưới trắng tinh trong suốt hở ngực, đính đầy trân châu trắng, váy dài kéo xuống đất như từng tầng cánh hoa hồng nở rộ, đẹp chói mắt.

Mấy hôm trước Tạ Giải Ngữ nghe khá niệm ‘áo cưới’, đây à lần đầu tiên nàng trông thấy áo cưới.

Tại sao kết hôn phải mặc thứ này?

Tạ Giải Ngữ không hiểu rõ, nhưng nhìn nữ hài tử Đinh Đình, Đinh Hạo hưng phấn đồng ý áo cưới thì nàng không phản đối.

Tạ Giải Ngữ bằng tuyết thông minh, mấy ngày nay không chỉ một lần thắc mắc tại sao Đinh Hạo, nữ hài tử Đinh Đình bỗng trở nên rất hợp nhau, nêu nhiều thứ kỳ lạ chưa từng nghe thấy. Đinh Hạo, nữ hài tử Đinh Đình như cùng chung bộ não, ăn ý đến khó hiểu.

Thời gian gần đây truyền tới rất nhiều tin tức.

Mạng lưới tin tức của Tiên Hoàng cung rất nhanh nhạy. Khi tin thành hôn tuyên bố, các mặt phản ứng phản hồi về ngay, bao gồm các động tác của tông môn nhân loại Tinh Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong, thế lực yêu tộc đều trong vòng giám sát.

Mấy tin tức đó khiến Tạ Giải Ngữ thấy lo, nằng lo cho Đình Hạo.

Cưới thánh nữ yêu tộc là cấm kỵ đối với nhân loại, có thể tưởng tượng Đình Hạo phải gánh chịu cái gì.

Đình Hạo như không hay biết, chìm đắm trong thiết kế hôn lễ. Thời gian này Đình Hạo biến thành lãng tử lười biếng ngược không chí lớn chỉ biết nhả nữ tình trường, chìm đắm trong khao khát lễ thành hôn sắp đến. Đình Hạo không nghe, không hỏi mọi chuyện bên ngoài, so với lúc trước như hai người khác nhau.

- Mặc thử xem?

Đình Hạo lấy áo cưới từ tay nữ hài tử Đình Đình đưa cho Tạ Giải Ngữ, nói:

- Lúc nhỏ tâm nguyện lớn nhất của phụ mẫu là thấy đưa bạn gái trở về, mặc áo cưới đứng trước mặt họ.

Đình Hạo nhớ chuyện trước khi xuyên qua, không biết phụ mẫu tuổi già ra sao rồi.

Tạ Giải Ngữ nghi hoặc hỏi:

- Phụ mẫu? Bọn họ ở đâu? Sao chưa từng nghe Hạo ca ca nhắc đến?

Mấy hôm nay Đình Hạo là lạ.

Đình Hạo cười nói:

- Là chuyện rất lâu rồi, có lẽ bọn họ đã mất.

Rất nhanh Tạ Giải Ngữ mặc áo cưới xong, chậm rãi bước ra.

Đình Hạo gương mặt nhìn, ửng đỏ điện giật đứng ngây ra, không biết nên nói cái gì. Tạ Giải Ngữ cúi chiến giáp, mặc áo cưới trắng tinh đẹp đến nín thở. Mái tóc dài tím đỏ tôn lên, Tạ Giải Ngữ như tiên nữ không thuộc về trần gian.

Đẹp ngất ngây con gà tây.

Kính diễm trong chớp mắt đó làm Đình Hạo thở dồn dập.

Tạ Giải Ngữ cười ngọt ngào.

Thấy phản ứng của Đình Hạo khiến Tạ Giải Ngữ như uống mật, dù nàng có tin tưởng sắc đẹp của mình đến đâu, trước mặt người yêu vẫn thấp thỏm lo âu như nai con.

- Ô ô, Giải Ngữ tỷ tỷ quá đẹp!

Nữ hài tử Đình Đình tròn to mặt, nhều nước miếng, vọt tới cắn tay Đình Hạo.

Nữ hài tử Đình Đình nói ngọng:

- Thật là . . . Ghen tỵ chết được! Đại mỹ nhân như hoa như ngọc sắp bị đồng phân trâu nhà người chiếm mất!

Đình Hạo:

- . . .

Bên ngoài bỗng vang tiếng đập cửa, giọng Tô Thanh truyền vào:

- Đình sư huynh, tông môn có tin báo khẩn cấp.

Tạ Giải Ngữ cười nói:

- Mời Tô sư muội vào.

Tô Thanh đẩy cửa bước vào, thấy Tạ Giải Ngữ mặc áo cưới trắng tinh thì thất thần. Nữ vô thần cúi chiến giáp mặc váy trắng có sức hấp dẫn nam nữ đều mê.

Tô Thanh kiềm không được khen:

- Tạ sư tỷ thật là đẹp.

Tuy kiểu dáng áo cưới trắng rất lạ, không phải phong cách Vô Tận đại lục nhưng Tô Thanh phải công nhận là váy dài thế này tôn lên dáng người Tạ Giải Ngữ, sức hấp dẫn tăng lên cực độ. Váy cưới miêu tả hoàn mỹ thân hình nữ nhân.

Nữ hài tử Đinh Đinh còn cắn cánh tay Đinh Hạo như con gấu tui.

Đinh Hạo bắt đắc dĩ mặc kệ nữ hài tử Đinh Đinh, giơ tay kia đón ngọc giản, đọc tin tức bên trong.

Đinh Hạo nhếc môi, gật đầu, nói:

- Ta biết, báo tin về là mọi thứ hành động theo kế hoạch.

Tô Thanh đồng ý, bước ra ngoài.

Nữ hài tử Đinh Đinh chợt nhớ điều gì, nhả tay ra, lau nước miếng.

Nữ hài tử Đinh Đinh hùng hổ trừng Đinh Hạo, nói:

- Đinh Hạo, ngươi đang làm cái quỷ gì? Không lẽ bị chứng sợ hôn lễ? Ta cảnh cáo ngươi, lúc đó không được để chúng ta leo cây!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không có gì, chẳng qua là chuẩn bị hoan nghênh một số khách không mời, có lẽ ta cần Đinh Đinh giúp đỡ.

Nữ hài tử Đinh Đinh vỗ ngực nói:

- Không thành vấn đề. Nói đi, giết người hay phóng hỏa?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Thật sự là cần giết người.

* * *

Yêu Thần cung.

Một nữ nhân xinh đẹp thân hình yêu kiều, năng lượng tự nhiên tinh thuần bao phủ toàn thân đứng trước cửa Yêu Thần Vân cung nhìn xuống mảnh đất bên dưới.

Yêu Thần Vân cung là kiến trúc thần điện trên mây, xinh đẹp hùng vĩ, có thể nói là thần tích.

Nơi này là thần địa, thánh địa nổi tiếng nhất yêu tộc.

Từ mấy vạn năm trước Bắc Vực Yêu Thần xây dựng Yêu Thần cung đạo thống số một yêu tộc đến nay, Yêu Thần Vân cung luôn sừng sững ở đất Yêu Châu như cột chống trời, chống mảnh thiên địa cho yêu tộc Bắc Vực.

Thánh địa thế này dù là một vài đỉnh yêu thánh, cường môn đạo thống yêu tộc cả đời đều không thể bước chân vào.

Nữ nhân đứng trước Yêu Thần Vân cung như ở nhà mình, yên tĩnh đứng lặng.

Trong cơ thể nữ nhân có năng lượng tự nhiên vô cùng tinh thuần chảy xuôi, đây không phải yêu khí khiến nàng như tinh linh bước ra từ rừng rậm. Dù là ai trông thấy nữ nhân cũng kiềm không được muốn thân thiết, che chở nàng.

Nữ nhân là thiên nữ số một yêu tộc, Thái Sơ công chúa.

Thái Sơ công chúa lẩm bẩm:

- Thì ra là vậy, ta nghĩ ta đã biết người thắng ta trên lôi đài hôm đó là ai.

Thái Sơ công chúa hiểu ra.

Sau lưng Thái Sơ công chúa có tiếng bước chân.

Một nam nhân mảnh mai chậm rãi bước ra từ Yêu Thần Vân cung, khóe môi cong lên nụ cười kỳ lạ:

- Thú vị thật, không ngờ Phượng Hoàng Nữ là thánh nữ của Tiên Hoàng cung. Thái Sơ, người từng đánh nhau với thánh nữ này, tại sao khi lên lôi đài không nhận ra nàng?

Thái Sơ công chúa mỉm cười nói:

- Lúc ta đánh nhau thì thánh nữ Tiên Hoàng cung đeo mặt nạ, nên lúc trên lôi đài không nhận ra nàng. Thực lực của nàng mạnh hơn ta, ta nhìn không thấu chẳng có gì lạ.

Nam nhân mảnh mai hỏi:

- Lần này người có thu hoạch không nhỏ ở Thần Ân đại lục, thực lực bước đến một bước kia, nếu gặp lại Phượng Hoàng Nữ thì có phần thắng không?

- Người thấy sao?

Thái Sơ công chúa trừng nam nhân mảnh mai, nói:

- Biết rõ còn cố hỏi. Rõ ràng Phượng Hoàng Nữ cũng từng đi Thần Ân đại lục, có gặp của mình. Vận đạo của Phượng Hoàng Nữ không kém hơn ta, nếu lại đụng độ thì phần thắng của ta vẫn không lớn.

1343. Chương 1347: Ngày Thành Hôn.

Nam nhân mảnh mai lắc đầu, nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây không phải tính cách của người, Thái Sơ, chưa đấu mà đã nhận thua trước.

Thái Sơ công chúa im lặng.

- Đình Hạo vì cưới nàng không tiếc công bêu danh phản bội nhân tộc, thật khiến cho người ta cảm động, ta nghĩ bất cứ nữ nhân nào nếu gặp nam nhân như vậy đều sẽ gả đi, nhưng mà . . . Chắc chắc chắc chắc, lần này có kịch hay để xem.

Nam nhân mảnh mai không quan tâm, chậm rãi đi tới đứng sóng vai cùng Thái Sơ công chúa.

Nam nhân mảnh mai cười nói:

- Ta đã nhìn thấy một trận địa chiến sắp giáng xuống, hay chúng ta đi xem kịch vui?

- Nếu người đi thì sẽ càng náo nhiệt.

Thái Sơ công chúa nhếch môi cười, phong hoa tuyệt đại.

- Có ai không biết Ôn Đa Tình nhà người là tai tinh nổi danh gây họa, từ khi có được thần khí Niên Hoa Chi Sa thì càng thêm mất trí phát cuồng.

Nam nhân mảnh mai chính là thiên tài số một Vô Niệm phái Nam Hoang, Ôn Đa Tình.

Nghe Thái Sơ công chúa mỉa mai, nam nhân mảnh mai Ôn Đa Tình tốt tính cười xòa.

Thái Sơ công chúa nhìn Tiên Hoàng cung phía xa, trầm ngâm nói:

- Tin tưởng đến lúc đó không chỉ có chúng ta, sẽ có nhiều người đi. Xem náo nhiệt cũng tốt, ca ca không ai bì nổi của ta chắc đã rất nóng lòng.

Các đại thế lực yêu tộc đều nhận được thiệp mời của Tiên Hoàng cung, tất nhiên Yêu Thần cung không ngoại lệ.

- Tiên Hoàng Đại Thánh tự tin phát ra thiệp mời tất cả thủ lĩnh yêu tộc Bắc Vực đến tham gia, không lẽ Tiên Hoàng Đại Thánh không sợ lúc đó hỗn lễ sẽ thành trò hề sao?

* * *

Vô tận hư không.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng nhìn xuống mặt đất bên dưới.

- Vô Tận đại lục, rốt cuộc ta đã trở về, ha ha ha ha ha ha! Không khí quen thuộc biết bao, ta nghĩ thấy mùi máu mê người, ha ha ha ha ha ha! Hôn lễ sắp bắt đầu? Đinh Hạo, không ngờ người ra nước cờ kết hôn, nếu vậy thì nhân dịp này chúng ta hãy hoàn toàn phân thắng thua đi, ta đã chán chờ đợi . . .

Mắt người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng rực cháy ngọn lửa điên cuồng.

Một bóng dáng lạnh băng như quỷ hồn đứng sau lưng người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng như hộ vệ trung tâm nhất, người đó nghe gã lầm bầm, không nói tiếng nào.

- Chúng ta đi.

Người đeo mặt nạ quỷ thanh đồng vừa dứt lời đã biến mất tại chỗ.

* * *

- Ngày Đinh sư huynh đại hôn là một cơ hội, với tính cách của hắn chắc chắn hắn sẽ đi.

Cũng là giữ hư không mệnh mang, một người áo trắng như tuyết nhìn xuống mặt đất bao la. Biểu tình nam nhân áo trắng phức tạp, có gió thổi mái tóc đen dài rậm như từng cây kiếm bén đâm vào hư không.

- Thiếu chủ, đây đúng là một cơ hội.

Một lão nhân tóc hoa râm mặt hồng hào đứng bên cạnh . . . Áo trắng, bình tĩnh nói:

- Ta cảm thấy thiếu chủ nên đi, số mệnh hai tông chúng ta nên có một kết quả.

- Ủm! Người nói đúng.

Thanh niên áo trắng gật đầu, nói:

- Mọi thứ nên kết thúc, hãy để hắn đặt dấu chấm hết. Nhưng ta không ngờ sẽ là cơ hội như vậy, tất cả trở về nguyên điểm sao? Chúng ta đi Vãn Kiếm tông.

Thanh niên áo trắng dứt lời, hai người biến thành luồng biến mất tại chỗ.

Thời gian trôi nhanh, đủ các tin đồn nhanh chóng nổi lên, thế cục Bắc Vực ác hóa nặng hơn. Ngày càng nhiều ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục ập đến, dấy lên giết chóc vô biên. Cùng lúc đó Vãn Kiếm tông liên tục phải ra cao thủ, hung hăng tàn sát vài thế lực ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục vênh váo nhất, đập tan sự kiêu căng của kẻ xâm nhập.

Tuyệt Châu đã hoàn toàn trở thành thiên hạ của Vãn Kiếm tông, không người nào dám xâm chiếm.

Mấy châu vực nhân loại quanh Tuyệt Châu trở thành khu vực ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục xâm chiếm. Một ngàn vạn nhân loại được lực lượng cường đại của Vãn Kiếm tông che chở khó khăn thở dốc, tích góp lực lượng.

Ngày càng nhiều người rung động sự cường đại của Vãn Kiếm tông.

Không ai biết thực lực thật sự của Vãn Kiếm tông đến trình độ nào, không ai biết đám cao thủ Thánh nhân tu luyện cơ thể đến cực độ từ đâu ra. Tiểu đội trăm người của Vãn Kiếm tông đi qua đâu hầu như không ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục nào chống nổi hơn một canh giờ.

Đặc biệt là Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm đi đến đâu là không ai đỡ nổi.

Thời gian ngày càng tới gần, các tin tức về hôn lễ của Đinh Hạo bay đầy. Thế cục vốn đã rất hỗn loạn ảm giầu âm mưu khiến người run rẩy, một khi bộc phát sẽ rung động thế giới này.

* * *

Hôm nay là ngày thành hôn.

Theo hành tình ghi trên thiệp cưới, đạo cường kiếm si Đinh Hạo sẽ tổ chức hôn lễ tại Chân Hoàng thành, chính thức cưới thánh nữ yêu tộc Tạ Giải Ngữ sau đó đi Vân Kiếm sơn mạch Tuyết Châu, tổ chức lễ mừng chính thức.

Gió mây dâng lên.

Trong thời gian này Chân Hoàng Châu tập nập người ra vào.

Trong thời gian ngắn có mấy trăm thế lực yêu tộc lớn nhỏ phái người đến Chân Hoàng thành tham gia hôn lễ. Có nhiều người lần đầu toei Chân Hoàng thành, rất rung động quy mô, cách xây dựng Chân Hoàng thành. Bọn họ được Tiên Hoàng cung sắp xếp ở trong Chân Hoàng thành.

Trong đám người này có bao nhiêu người thật lòng đến chúc mừng hôn lễ thì không biết được.

Nguyên Tiên Hoàng cung bận rộn chuẩn bị hôn lễ.

Có hai trăm thế tu Hãn Hải sâm lâm đến từ Thiên Tôn cận vệ doanh có mặt trong Chân Hoàng thành.

Thiên Tôn cận vệ doanh đến từ Hãn Hải sâm lâm, không có khái niệm yêu tộc, xem yêu tộc như thú tộc phương bắc Thần Ân đại lực, không thấy ghét. Các thế tu Hãn Hải sâm lâm xem Đinh Hạo như thiên lôi sai đầu đánh đó, không hỏi lại câu nào.

Lúc sáng sớm, một vầng mặt trời dâng lên từ chân trời phía tây.

Trời trong xanh, thời tiết hôm nay khá tốt, khiến người phấn chấn tinh thần.

Trong Chân Hoàng thành khắp nơi giăng đèn kết hoa, náo nhiệt ngựa xe như nước.

Hôn lễ tổ chức trong Chân Hoàng quảng trường.

Giờ lành đến gần, Chân Hoàng quảng trường chiếm ngàn mẫu đất náo nhiệt lên. Ghế bày sẵn ngồi đầy sinh linh cường đại, toàn là cường giả yêu tộc.

Tiếng chuông không ngừng vang trên Chân Hoàng quảng trường.

Mỗi khi chuông vang một lần đại biểu có một cường giả yêu tộc đức cao vọng trọng đến.

Nửa canh giờ trước khi bắt đầu hôn lễ, một chuỗi tiếng chuông vang dội dồn dập, liên tục ngân mười hai lần khiến mọi người chú ý. Không trung vang vọng tiếng người chủ trì xướng lên.

- Sứ giả Yêu Thần cung đến!

- Sứ giả Thiên Yêu Điện đến!

Hai thanh âm vang dội truyền ra hấp dẫn nhiều cặp mắt.

Người Yêu Thần cung, Thiên Yêu Điện cũng đến?

Mọi người liên tưởng đến hai đại thế lực mèo chúc tết chuột, tuyệt đối không đơn thuần đến mừng hôn lễ. Rất có thể Thiên Yêu Điện, Yêu Thần cung tới ngăn cản hôn lễ, sắp xảy ra việc lớn.

Mọi ánh mắt tập trung vào vòng ngoài Chân Hoàng quảng trường.

Hai đội cường giả yêu tộc chậm rãi bước vào Chân Hoàng quảng trường.

1344. Chương 1348: Ngày Thành Hôn (hạ).

Mặc áo giáp màu trắng cùng kiểu là sứ giả Thiên Yêu Điện, có hai mươi người. Người dẫn đầu là thống lĩnh thiên yêu thân hình vạm vỡ, yêu khí dâng trào, khí thế mạnh mẽ, mặt mũi hung ác. Khí huyết sát như thực chất lượn lờ quanh thân thống lĩnh thiên yêu, là do sát sinh vô số tạo thành linh vực kỳ lạ, có tiếng vong linh gào thét khiến người ta rợn tóc gáy.

- Trời ạ, là Đệ Nhị Thiên Yêu của Thiên Yêu Điện, tồn tại qua mấy đời điện chủ Thiên Yêu. Nghe nói Đệ Nhị Thiên Yêu đã gần vạn tuổi, thực lực sâu không lường được, tồn tại đẳng cấp cổ xưa. Không ngờ hôm nay Đệ Nhị Thiên Yêu xuất hiện . . .

Có cường giả yêu tộc kêu ra tiếng, lớn chuyện rồi.

Đệ Nhị Thiên Yêu tuyệt đối không đến Chân Hoàng thành uống rượu mình, nhìn đám cường giả thiên yêu tộc hung thần ác sát đi bên cạnh gã là biết tới gây chuyện. Tuy Chân Hoàng Vệ hướng dẫn đám cường giả thiên yêu tộc ngồi vào khu khách quý, không làm khó dễ ngay nhưng ai cũng cảm giác được sát khí phát ra từ đám yêu.

Thiên yêu là truyền thừa vừa đặc biệt vừa cổ xưa trong yêu tộc, được gọi là huyết mạch truyền từ tiên giới, thời địa tồn tại lâu hơn Yêu Thần cung. Các đời thiên yêu lưu truyền, có nội tình rất khủng bố. Trước khi Yêu Thần cung thành lập thì Thiên Yêu Điện là chúa tể đất yêu tộc, hiệu lệnh bát phương không dám làm trái, là để tộc thật sự trong yêu tộc.

Tiếc rằng thời gian qua lâu, huyết mạch thiên yêu không còn tinh thuần, lực lượng cũng suy yếu dần.

Sau này Bắc Vực Yêu Thần mạnh mẽ nổi lên, trong cuộc đại chiến ngay mặt đánh bại thiên yêu điện chủ, trở thành cường giả số một yêu tộc. Bắc Vực Yêu Thần xây dựng Yêu Thần cung, uy thế dần trên Thiên Yêu Điện.

Dù là vậy nhưng Thiên Yêu Điện đi trong Bắc Vực vẫn tự xưng là đế tộc, hành động cực kỳ bá đạo, hoành hành tứ phương, là chủng tộc nổi danh chiến đấu tàn nhẫn.

Bên kia.

Sứ giả Yêu Thần cung giá lâm là một nữ nhân xinh đẹp như tiên, nhiều người nhận ra đó là thiên nữ số một yêu tộc, Thái Sơ công chúa, nghĩa nữ của Bắc Vực Yêu Thần, được gọi là thiên chi kiêu nữ tỏa sáng bốn phía như mặt trời. Khi Thái Sơ công chúa sinh ra đã có dị tượng, nổi bật hơn người. Có người suy đoán Thái Sơ công chúa là nữ yêu tiên từ tiên giới vô hình trung giáng xuống nhân gian.

Nữ nhân yêu tộc xinh đẹp vừa xuất hiện đã hấp dẫn nhiều cặp mắt.

Chân Hoàng Vệ đưa các cường giả Yêu Thần cung ngồi xuống ghế của mình.

Trên quảng trường dựng cái bục hình chữ T, đặt tiên hoa rực rỡ rải rác, có linh điệp bay lượn. Nữ yêu nhỏ mặt đỏ trắng xách lồng hoa xếp hàng trên thảm da đỏ, đáng yêu như tinh linh, khuôn mặt trắng nõn tựa búp bê làm người ta muốn nhéo một cái.

Nhìn cách trang trí thì đây là hôn lễ mới mẻ nhiều người chưa từng thấy, giống như các phương tiện kỳ lạ, quy tắc quái dị trong Chân Hoàng thành.

Thái Sơ công chúa ngồi trong khu khách quý, nhìn như thản nhiên thật ra nàng rất tò mò.

Thái Sơ công chúa sớm nghe nói về Chân Hoàng thành, Bắc Vực Yêu Thần đánh giá nó rất cao, tuy nhiên thật sự tới đây làm nàng rất rung động. Đây là tòa thành thị để khiến người có hảo cảm, giống như Tiên Hoàng Đại Thánh, trên người có nhiều bí ẩn. Thái Sơ công chúa chưa từng thấy mặt ngôi sao mới của yêu tộc lần nào.

Bên cạnh Thái Sơ công chúa, tay Ôn Đa Tình cầm quạt, phong độ phiêu phiêu.

Thiên tài số một yêu tộc Nam Hoàng nam nhân mảnh mai Ôn Đa Tình cười tủm tỉm nhìn xung quanh, nói rõ mình chỉ là người qua đường đến xem náo nhiệt. Đương nhiên nếu hôn lễ nhàm chán thì Ôn Đa Tình không ngại gây rối.

Lục tục có người các thế lực yêu tộc đến.

Bởi vì trong địa bàn Tiên Hoàng cung nên không mời thế lực tông môn nhân loại, đương nhiên đám thể tu Hãn Hải thâm lâm là ngoại lệ. Những nam nhân cơ bắp cục cục phụ trách phòng vệ vòng ngoài Chân Hoàng quảng trường, phớt lờ ánh mắt phức tạp kỳ lạ của các cao thủ yêu tộc nhìn mình.

Cuối cùng thế lực nổi tiếng trong yêu tộc Bắc Vực cơ bản đều đến Chân Hoàng quảng trường.

Đây là sự việc quan trọng, đã nhiều năm yêu tộc không tụ tập đông đủ như vậy.

Trong đó bao gồm một số vật khổng lồ yêu tộc lúc trước lên tiếng sẽ không tiếc mọi cái giá phản đối hôn lễ, có nhiều yêu tông quan hệ khá thân với Tiên Hoàng cung trong mấy năm qua.

Đệ Nhị Thiên Yêu cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Một Tiên Hoàng cung nho nhỏ, khách đều đến đủ mà chủ nhân còn chưa xuất hiện, có vẻ hoàn toàn không để mắt đến chúng ta.

Đệ Nhị Thiên Yêu nói thanh âm không lớn không nhỏ nhưng rõ ràng rơi vào tai mỗi một cường giả yêu tộc.

Tim mọi người đập nhanh.

Xung đột nhanh như vậy?

Một số thế lực yêu tộc hơi yếu bắt đầu cảnh giác, một khi có chiến đấu bùng nổ là bọn họ sẽ chạy ra Chân Hoàng quảng trường ngay, tránh cho thần tiên đánh nhau người thường bị dính miếng. Không khí căng thẳng.

Chính lúc này, đài chữ T tỏa ánh sáng, một trận pháp truyền tống cỡ nhỏ hiện ra.

Các yêu tộc nhìn chằm chằm, Đinh Hạo mặc áo vest màu xanh chậm rãi bước ra từ trận pháp. Đinh Hạo cười tủm tỉm nhìn các cường giả yêu tộc, bình tĩnh, ung dung đối diện mấy vạn cao thủ yêu tộc, không chút hồi hộp.

- Là đao cuồng kiếm si Đinh Hạo!

- Tiểu tử này dám xuất hiện trong Chân Hoàng thành!

- Khí thế này, khí phách này, đúng là rồng trong coi người, hèn gì mấy năm nay càng lúc càng nổi tiếng. Hắn có bản lĩnh để kiêu ngạo!

- Y phục màu xanh đỏ là gì? Chiến giáp của tiên giới sao? Bộ dạng thật lạ nhưng trông rất sáng sủa, Đinh Hạo mặc nó quá đẹp trai.

Người nói chuyện là một nữ yêu trẻ tuổi xinh đẹp.

- Vì nữ nhân công tiếng xấu, loại người như vậy sẽ không có thành tựu gì lớn.

Đám người bàn tán xôn xao, danh tiếng đao cuồng kiếm si truyền khắp Bắc Vực, có nhiều cường giả yêu tộc đã gặp Đinh Hạo, một số yêu tộc lần đầu trông thấy hắn, bọn họ thầm đánh giá trong lòng. Có vài cường giả yêu tộc mắt chớp lóe, không biết đoán nghĩ gì.

Mắt Thái Sơ công chúa kỳ dị nhìn chăm chú vào Đinh Hạo.

Ôn Đa Tình khép cây quạt lại, nhếch môi cười.

- Các vị, đa tạ các vị đến tham gia!

Trên lễ đài, Đinh Hạo chấp tay lịch sự, không nói nhiều. Thế lực yêu tộc cơ bản là nể mặt Tiên Hoàng cung mới đến, không liên quan gì lớn đến Đinh Hạo, trong đó một số thế lực là đối đầu của Vấn Kiếm tông, hắn có nói nhiều cũng vô ích.

Quả nhiên dưới tài vang tiếng hừ lạnh.

Đệ Nhị Thiên Yêu cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đây chính là đao cuồng kiếm si sao? Ẩn đường đen thui, đầu mày gãy, tướng chết yểu đây. Theo ta thấy không sống qua ba mươi tuổi.

Giọng Đệ Nhị Thiên Yêu cực kỳ chói tai vang khắp Chân Hoàng quảng trường.

Đệ Nhị Thiên Yêu thốt lời, Chân Hoàng quảng trường tràn ngập khí lạnh.

Đệ Nhị Thiên Yêu tỏ rõ đến gây sự, làm gì có người nói chú rể tướng chết yểu trong tiệc cưới của người ta?

1345. Chương 1349: Vây Khiến Bọn Họ Chết Hết Đi.

Đừng nói Đinh Hạo là người cứng rắn độc địa, đối lại bồ tát đất cũng tức xì khói. Người Thiên Yêu Điện quen kiêu căng, nghe vậy thì cười phá lên. Đệ Nhị Thiên Yêu là nhân vật cấp tổ, thực lực sâu không lường được, một khi đánh nhau là trời sập đất nứt, có ai đỡ được?

Nếu đánh lộn thì hôn lễ trở thành trò cười.

Nhiều người muốn biết Đinh Hạo đối đáp như thế nào.

Đinh Hạo cười lạnh trả đũa:

- Năm xương sắp mục còn đi ra gây vạ, không sợ bị gió lớn thổi thành tro sao?

Đệ Nhị Thiên Yêu lạnh lùng cười:

- Tiểu tử nhân tộc, người quá nóng tính, thế thì không tốt, dễ gặp họa. Ta thấy ngươi không sống qua năm ngày.

Đệ Nhị Thiên Yêu nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo như lang sói nhìn con mồi.

Đinh Hạo bấm đốt tay, chắc chắn nói:

- Vậy sao? Ta cũng biết chút tướng thuật, ta thấy lão già nhà ngươi mặt đầy nếp nhăn, mắt chứa lệ khí, người có khí tanh hôi mục rữa, đỉnh đầu óc huyết vân, để ta tính một quẻ cho ngươi. Người tuyệt đối không sống qua ngày mai, ngươi có tin không?

Bốn, năm cường giả Thiên Yêu Điện đập bàn đứng dậy:

- Càn rỡ, ngươi nói gì? Dám vô lễ với cổ tổ tộc ta?

Đinh Hạo cười to, trong tiếng cười chứa khinh thường.

Thanh âm như sấm đánh bên tai cường giả Thiên Yêu Điện, mấy cao thủ yêu tộc thực lực hơi thấp hoàn toàn biến sắc mặt. Cường giả Thiên Yêu Điện cảm giác huyết khí cuộn cuộn, yêu khí trong cơ thể không theo điều khiển.

Các cường giả thiên yêu tộc biến sắc mặt.

- Hừ!

Đệ Nhị Thiên Yêu hừ lạnh đánh tan tiếng cười của Đinh Hạo.

Các cường giả thiên yêu tộc thế này mới dễ thở, ánh mắt kinh sợ nhìn Đinh Hạo. Không ngờ mới qua vài năm mà thiên tài nhân loại tiến bộ kinh người đến vậy, dễ dàng đè ép thánh giai.

lúc này lễ đài lại chớp lóe ánh sáng trận pháp truền tống.

Tạ Giải Ngữ mặc áo cưới trắng tinh váy dài xuất hiện.

Chân Hoàng quang trường ồn ào rộn ràng.

Trong khoảnh khắc này ánh sáng trong thiên địa đều biến mất, chỉ có nữ nhân xinh đẹp mặc áo cưới trắng. Thế giới này không có phong cảnh nào càng đẹp hơn nàng, tạo hóa tô điểm những gì đẹp nhất lên người nàng, trong khoảnh khắc hấp dẫn mọi ánh mắt

Quá xinh đẹp!

Khi trông thấy Tạ Giải Ngữ, các cường giả yêu tộc như bị ù tai, đầu óc trống rỗng. Danh tiếng thánh nữ Tiên Hoàng cung từng lan rộng trong nội bộ yêu tộc nhưng ít ai biết nàng phong hoa tuyệt đại như vậy.

Thái Sơ công chúa kiềm không được khẽ thở dài:

- Thật là . . . Đẹp.

Thái Sơ công chúa được gọi là thiên nữ số một yêu tộc, tài sắc hơn người, nàng rất tự tin vào sắc đẹp của mình. Tuy nhiên lúc này Thái Sơ công chúa tự biết xấu hổ, nhớ đến lúc trước trên lễ đài đánh ba trận giữa nhân loại và yêu tộc, nàng thua cô dâu xinh đẹp này. Lần đầu tiên Thái Sơ công chúa cảm thấy mình không bằng một nữ nhân.

Mắt Ôn Đa Tình sáng ngời, gã phe phẩy quạt bạch ngọc, nửa cười nửa không.

Đệ Nhị Thiên Yêu sớm tu luyện đến lòng không vương bận trong chớp mắt bị kinh diễm. Đệ Nhị Thiên Yêu sống gần vạn năm, thấy nhiều thiên kiều tuyệt sắc, mxy nhân xinh đẹp nhưng gã phải công nhận nữ nhân đứng trên lễ đài có sắc đẹp khuynh thiên hạ.

Một thanh âm vang dội vang trên Chân Hoàng quảng trường:

- Hôn lễ bắt đầu!

Đó là giọng của Tiên Hoàng Đại Thánh.

Trong thanh âm ẩn chứa lực lượng pháp tắc, vang vọng bốn phương, khiến tất cả cường giả yêu tộc xúc động muốn thuận theo, thần phục, không thể nổi lên lòng đối kháng. Bọn họ như thần dân nghe thấy giọng của vua.

Đinh Hạo cười toe bước tới nắm tay Tạ Giải Ngữ, chậm rãi đi qua lễ đài.

Hai mươi tiểu nữ yêu vùng hoa bay đầy trời, từng nụ hoa chớm nở chớp mắt nở rộ, cánh hoa xinh đẹp rơi như mưa xuống người Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Bốn phía lễ đài có cột sáng kỳ lạ tỏa ánh sáng ấm áp chiếu rọi Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Trong hư không vang lên tiếng nhạc du dương, đây là khúc nhạc diễn tấu từ nhạc khí yêu tộc chưa từng nghe, tựa như ảo mộng. Một chuỗi giai điệu kỳ lạ phát ra, như có ma lực, âm sắc và nốt nhạc tuyệt vời như châu ngọc rơi xuống, như thánh linh ngâm nga tán ca.

Cả quá trình có thể nói là mộng ảo.

Hình ảnh kỳ lạ mà ấm áp, tràn ngập màu sắc thần thoại.

Nhiều cường giả yêu tộc có mặt đều là đại nhân vật rất nổi tiếng trong Bắc Vực, nhưng bọn họ chưa từng gặp hôn lễ kiểu như vậy, chưa từng thấy nghi thức kết hôn thể này. Bọn họ gkinh ngạc, bị hình ảnh xinh đẹp rung động.

Đôi kim đồng ngọc nữ như thần tiên, siêu phàm thoát tục đi trên lễ đài như bước tiếp theo sẽ bay vào tiên giới.

Rất nhiều cường giả yêu tộc nữ giới háo hức.

Bất cứ nữ giới chủng tộc nào thì hôn lễ kiểu này có sức hấp dẫn trí mạng.

Thái Sơ công chúa thở dòn dập.

Ôn Đa Tình đã quên phẩy quạt, mắt tràn ngập ánh sáng kỳ lạ, mặt ngơ ngác như chìm trong hồi ức sâu lắng.

Nhưng ngay lúc đó.

Đệ Nhị Thiên Yêu bỗng hét to:

- Khoan đã, lão phu có lời muốn nói!

Thanh âm như tiếng sấm đánh gãy âm nhạc tuyệt vời trên không trung, sóng âm như gió lốc khuếch tán làm mọi người đầu óc ù vang. Một số cường giả yêu tộc bất ngờ không kịp đề phòng bị sóng âm tiếp đánh bay ra ngoài.

Trong Chân Hoàng quảng trường bỗng hỗn lộn.

Đệ Nhị Thiên Yêu đứng bật dậy, yêu lực hùng hồn phát ra như đại dương dâng trào khuếch tán bốn phương tám hướng.

Đệ Nhị Thiên Yêu nhìn lễ đài, lạnh lùng cười:

- Thánh nữ của yêu tộc sao có thể hạ giá gả cho nhân tộc? Việc hôn nhân này tuyệt đối không thể chấp nhận. Dừng lại đi, giao tiện chủng nhân tộc Đinh Hạo cho ta.

Miệng Đệ Nhị Thiên Yêu thốt một chữ là có yêu lực cường đại phát ra đánh vào lễ đài, đây là thần thông rất khủng khiếp gần như lời là pháp.

Nhưng cùng lúc đó, trận pháp phòng hộ vô hình quanh lễ đài hiện ra, phù văn trong suốt rậm rạp chảy xuôi như thác nước từ chín tầng mây chảy xuống, ngăn cách mọi lực lượng. Trận pháp vô hình chặn lại yêu lực Đệ Nhị Thiên Yêu.

Yêu lực dâng trào như sóng thần diệt thế va chạm vào trận pháp nhưng không thể tạo ra chút gợn sóng.

Trên lễ đài, Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ như không nghe thấy cái gì, tiếp tục nghi thức kết hôn. Có tiểu yêu nữ cầm nhẫn đi tới.

Mọi lễ nghi theo nữ hài tử Đinh Đình thiết kế, giống y như trên địa cầu.

Nhẫn cưới là tự tay Đinh Hạo luyện chế, tốn nhiều công sức. Nhẫn cưới không chỉ có không gian ba chiều, còn là á thần khí thủ hộ cường đại, hình dạng phượng hoàng vũ cánh. Hàn tinh ngưng kết từ huyền khí của Đinh Hạo thành hạt ngọc khảm vào nhẫn cưới, rực rỡ tựa kim cương.

Đối với Tạ Giải Ngữ thì tác dụng thực tế của chiếc nhẫn không lớn.

Nhưng khi Tạ Giải Ngữ nghe nữ hài tử Đinh Đình nói ý nghĩa của nhẫn cưới, khi Đinh Hạo tự mình đeo nhẫn vào tay nàng thì Tạ Giải Ngữ chìm trong hạnh phúc ngất ngay.

Từ lúc Tạ Giải Ngữ còn nhỏ gia tộc suy sụp, gặp biến cố lớn, cửa nát nhà tan, nàng luôn sống trong giận dữ báo thù.

1346. Chương 1350: Thiên Yêu Pháp Tướng.

Tạ Giải Ngữ bái vào Vắn Kiếm tông ăn bữa hôm lo bữa mai khiến nàng trừ sống sót, không tiếc trả giá báo thù ra không hề mong chờ vào tương lai. Ngày tháng âm u, đau khổ ấy chỉ có nữ hài tử Đinh Đình là ánh sáng, chỗ dựa duy nhất trong đời Tạ Giải Ngữ.

Sau này bên Tẩy Kiếm Trì, thiếu niên thanh tú biểu tình kiên cường đứng ra đỡ một roi quất hướng Tạ Giải Ngữ, từ khoảnh khắc đó cuộc đời nàng nghênh đón ánh sáng.

Tạ Giải Ngữ vĩnh viễn nhớ hình dạng thiếu niên mỉm cười đưa y phục cho nàng, nhớ kỹ bóng lưng hấn canh giữ bên cạnh khi nàng tắm, nhớ kỹ hấn dịu dàng bẻ bánh thịt nhét vào tay nữ hài tử Đinh Đình, nhớ kỹ hấn kinh diễm nhìn nàng, nhớ kỹ hấn thân thiết tặng quần áo và ngân lượng, nhớ kỹ bóng lưng hấn phóng khoáng cười to xoay người đi.

Ngày đó ánh hoàng hôn chiếu rọi, bóng dáng thiếu niên khắc ghi trong tim Tạ Giải Ngữ.

Đó là tia sáng thứ nhất Tạ Giải Ngữ nhìn thấy, là ấm áp duy nhất từ khi Tạ Giải Ngữ cửa nát nhà tan, tất cả người thân đều bỏ mình đi, cuộc sống tối tăm nhất.

Không ai biết vào giây phút đó trong lòng Tạ Giải Ngữ phong hoa tuyệt đại đã chất chứa thiếu niên kia. Dù sau này thiếu niên chỉ là võ giả bình thường thì Tạ Giải Ngữ sẽ không chê hấn.

Sau này Tạ Giải Ngữ bái vào Vắn Kiếm tông, thân thể huyết mạch bị kích phát ra, thực lực tăng nhanh, nàng đã có tư cách báo thù. Tạ Giải Ngữ đã có thể giúp nữ hài tử Đinh Đình giải trừ phong ấn trong cơ thể, để Đinh Đình hồi phục lực lượng linh thân.

Báo thù trở nên tự nhiên theo lẽ thường.

Tiểu tông môn từng hủy diệt Tạ gia ở trước mặt Tạ Giải Ngữ đã lớn lên không chịu nổi một kích. Khi Tạ Giải Ngữ xóa sổ tiểu tông môn khỏi thế giới này, nữ võ thần nhìn xuống hồng trần cuộn cuộn, nàng đã không còn người thân.

Đinh Hạo trở thành duy nhất trong lòng Tạ Giải Ngữ.

Vì Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ chấp nhận trả giá mọi thứ.

Tạ Giải Ngữ trở thành thánh nữ của Tiên Hoàng cung, tiếp tục chiến đấu vì Văn Kiếm tông, tất cả đều là vì Đinh Hạo.

Bây giờ, vào giây phút đeo nhẫn cưới, Tạ Giải Ngữ biết trong sinh mệnh của nàng có một người thân chung huyết mạch, một người không rời xa, cùng sống cùng chết.

Bên ngoài trận pháp phòng hộ, Đệ Nhị Thiên Yêu mặt mày dữ tợn nhe răng cười nói cái gì đó nhưng Tạ Giải Ngữ không nghe thấy.

Các cường giả yêu tộc trong Chân Hoàng quảng trường kinh hoàng, hoảng hốt gầm rống nhưng không nghe thấy.

Trong thế giới của Tạ Giải Ngữ chỉ có nam nhân trước mắt.

Thiếu niên ngày xưa dịu dàng cười với Tạ Giải Ngữ bên Tây Kiếm Trì bây giờ là trượng phu của nàng, là một nửa linh hồn.

Nếu có ai phản đối Tạ Giải Ngữ đeo nhẫn cưới, vậy để kẻ đó chết đi.

Tạ Giải Ngữ nở nụ cười dịu dàng.

- Mở cho ta!

Thân hình to lớn của Đệ Nhị Thiên Yêu bước ra một bước, yêu lực hùng hồn bề gãy nghiền nát oanh kích lễ đài. Yêu lực càng hùng hơn đánh vào mặt đất như vòng xoáy ngăm lan tràn ra bề đài.

Dù thế nào thì Đệ Nhị Thiên Yêu quyết không thể để hôn lễ hoàn thành, nếu không thì lời gã sẽ ra sao? Đệ Nhị Thiên Yêu có thân phận, địa vị như thế nào? Hừ, nếu gã đã xác nhận lập trường mà còn cho đôi cầu nam nữ hoàn thành hôn lễ trước mặt nhiều người thì chẳng phải là làm gã bề mặt?

Trong lòng Đệ Nhị Thiên Yêu tràn ngập sát ý, không quan tâm thân phận trưởng bối quyết định hết sức ra tay.

Nhưng mà . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng cuồng bạo đánh vào lễ đài, dây xích phù văn trận pháp minh văn trong suốt rậm rạp như thần long chạy lung tung, nhìn mỏng dính, đâm một cái là thủng nhưng hoàn toàn ngăn cách lực lượng của Đệ Nhị Thiên Yêu. Trừ hơi gợn sóng thì trận pháp không nứt một chút nào.

Đệ Nhị Thiên Yêu biến sắc mặt.

Phe Đinh Hạo đã chuẩn bị từ trước.

Đệ Nhị Thiên Yêu âm trầm quát to:

- Giết!

Hai mươi cường giả thiên yêu tộc bên cạnh Đệ Nhị Thiên Yêu tấn công cao thủ Tiên Hoàng cung, Chân Hoàng Vệ trong Chân Hoàng quảng trường. Những thế lực yêu tộc bình thường quan hệ thân với Tiên Hoàng cung cũng thành mục tiêu công kích của đám cường giả thiên yêu tộc.

Hôm nay Thiên Yêu Điện đến đây là quyết đập phá.

Người muốn kết hôn đúng không?

Vậy hãy để máu và xương trắng xếp đầy hôn lễ của người, tin tưởng đây sẽ là kỷ ức khó quên.

Đệ Nhị Thiên Yêu cười nanh tranh:

- Ha ha ha ha ha ha! Dám mạo hiểm đối địch thiên hạ, người yêu kết hợp, chẳng biết xấu hổ, đúng là đáng chết! Tiên Hoàng Đại Thánh không biết thiên mệnh, nghịch thiên mà đi. Hôm nay huyết tẩy Tiên Hoàng cung, để nó từ đây vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, ha ha ha ha ha ha!

Đệ Nhị Thiên Yêu nói rồi sải bước đi hướng lễ đài.

Yêu khí đỏ đen ngưng tụ thành yêu nhẫn trong tay Đệ Nhị Thiên Yêu, lười như răng cửa rung rung. Toàn thân Đệ Nhị Thiên Yêu đờ đờ ma khí, sát khí sôi trào. Đệ Nhị Thiên Yêu muốn xé mở lễ đài, tự tay giết đôi uyên ương vẫn sống.

Hôn lễ rối loạn.

Trong Chân Hoàng quảng trường quanh quẩn tiếng gào rống chém giết, máu phun như suối bắn lên cao. Binh khí va chạm, yêu lực chấn động, năng lượng khủng bố nổ tứ tung, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Hôn lễ trở thành trò hề.

Trên lễ đài.

Đôi tân lang và tân giai nhân như không nghe thấy cái gì.

Nhẫn cưới nằm trên ngón tay Tạ Giải Ngữ, Đinh Hạo.

Đinh Hạo cúi đầu thì tầm bên tai Tạ Giải Ngữ:

- Chúng ta thật may mắn, trên thế giới có hôn lễ của ai rộng lớn, náo nhiệt hơn chúng ta? Yêu tộc toàn Bắc Vực chém giết dưới lễ đài, ha ha ha ha ha ha! Nhìn lão già Thiên Yêu Điện xem, tức muốn nổ óc nhưng không thể ngăn cản hôn lễ của chúng ta.

Nghe Đinh Hạo nói thì tình hình hỗn loạn này là chứng nhân cho hôn lễ hiếm thấy nhất?

Tạ Giải Ngữ bật cười.

Hai tay Đinh Hạo nâng mặt Tạ Giải Ngữ, môi chạm vào môi nàng.

Giờ phút này, thời gian ngừng lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm khủng bố liên tục vang lên xen lẫn với tiếng răng rắc vòng năng lượng trận pháp vỡ. Đệ Nhị Thiên Yêu oanh kích trận pháp minh văn chống được nửa nén nhang thì bắt đầu sụp đổ.

Đinh Hạo cười dịu dàng nói:

- Nàng chờ một chút, ta đi giải quyết lão già này.

Tạ Giải Ngữ nắm tay Đinh Hạo, kiên quyết nói:

- Chúng ta cùng đi.

- Ha ha ha ha ha ha! Nghe nàng.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ đứng trên lễ đài, biểu tình bình tĩnh nhìn vòng bảo hộ năng lượng hoàn toàn vỡ. Khuôn mặt cười nanh tranh của Đệ Nhị Thiên Yêu tới gần Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ hơn.

Tạ Giải Ngữ giơ tay lên.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đỏ xẹt qua hư không rơi vào tay Tạ Giải Ngữ.

Hộp kiếm chân hoàng.

Tạ Giải Ngữ rút hộp kiếm.

Một thanh kiếm mỏng chân hoàng vừa hoa lệ vừa dài xuất hiện giữa hư không, xoẹt xoẹt mấy cái, Tạ Giải Ngữ rút ra chín thanh kiếm chân hoàng dài ngắn, kích cỡ, độ rộng khác nhau từ hộp kiếm. Chín thanh kiếm chân hoàng như tinh linh nghe lời lơ lửng trước mặt Tạ Giải Ngữ.

1347. Chương 1351: Thiên Yêu Pháp Tướng (hạ).

Thủ ấn chân hoàng nở rộ như hoa sen, tiếng kiếm ngân vang. Chín thanh kiếm chân hoàng như vật sống lneg keng tổ hợp lại, mỗi thanh là một phần của cự kiếm, vừa tinh xảo vừa hoa lệ. Chín thanh kiếm biến thành cự kiếm dày nặng rộng nửa thước, dài bốn thước, như con phượng hoàng lửa vỗ cánh bay.

Bàn tay thon dài của Tạ Giải Ngữ suýt không cầm được chuôi kiếm thô dày.

Nhưng cự kiếm thật sự bị Tạ Giải Ngữ nhẹ nhàng cầm lấy, nòng bay lên cao.

Hai tay Đinh Hạo duỗi ra, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cùng nằm trong tay.

Ma diễm cháy trên thanh ma đao tàn khuyết, thanh kiếm rỉ sét kêu vù vù, lực lượng kỳ lạ khuếch tán.

- Ha ha ha ha ha ha! Đôi cậu nam nữ không biết sống chết còn mơ chống cự? Sao xứng làm đối thủ của ta! Tiên Hoàng Đại Thánh ở đâu, tự mình biến ra đây, nếu không thì đôi chó con này sẽ chết ngay!

Đệ Nhị Thiên Yêu cười nanh tranh, không để mắt đến Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ. Đệ Nhị Thiên Yêu điểm danh khiêu chiến Tiên Hoàng Đại Thánh.

Nhưng không có đáp lại.

- Ha ha ha ha ha ha! Nếu già làm rùa đen rút đầu để trẻ chịu chết thì . . . Tốt tốt tốt, ta làm thịt đôi uyên ương vắn số này trước, sau đó phá hủy Tiên Hoàng cung, chờ xem người có chịu ra hay không?

Đệ Nhị Thiên Yêu cuồng ngạo cười to.

Ánh mắt Đệ Nhị Thiên Yêu nhìn hướng Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ, vồ một cái, yêu lực khủng bố chém qua, đây là lực lượng thần cảnh.

Đinh Hạo cười khẩy.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết giao nhau thành hình chữ thập che trước mặt Đinh Hạo. Ánh sáng trắng và đỏ tuôn ra thành vòng bảo hộ hình chữ thập che chắn Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Ầm!

Yêu lực chém vào vòng phòng hộ hình cung, tán loạn.

Lễ đài to lớn sụp đổ thành đá vụn nhưng Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ long tóc không tổn hao gì, người không dính hạt bụi.

Đệ Nhị Thiên Yêu ngậy ra.

Tuy Đệ Nhị Thiên Yêu đoán được có lẽ Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ sẽ đỡ một kích gã tùy tay vung nhưng không ngờ bị chặn dễ dàng thế này.

Đinh Hạo đọc miệng nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Công kích trình độ như vậy làm người ta cười rụng răng, thứ không biết sống chết chính là người. Lão già, người ngủ say trong bóng tối quá lâu, sớm nên biến thành bụi đất lại còn chạy ra mất mặt. Vẫn không hiểu sao? Thời đại của các người đã qua, thứ cổ hủ sớm bị thời gian đào thải còn đòi xưng vương xưng bá, thật là diễn trò hài mà không tự biết, đáng thương quá.

Đệ Nhị Thiên Yêu nghe xong tức xì khói, mặt xanh mét, lửa giận bùng cháy.

Đệ Nhị Thiên Yêu gần giọng:

- Tiểu tạp chủng, ngươi nói cái gì?

Đáp lại Đệ Nhị Thiên Yêu là một luồng kiếm quang đỏ thẫm.

Chân hoàng hú dài:

- Gri!!!

Thanh âm có lực lượng rồi loạn lòng người.

Cự kiếm hóa thành ánh sáng đỏ chớp mắt đã đến trán Đệ Nhị Thiên Yêu.

Tạ Giải Ngữ không nói không rằng vung cự kiếm.

Đệ Nhị Thiên Yêu tức giận quát:

- Càn rỡ! Dám chủ động rút kiếm trước mặt ta?

Tiểu bối dám chủ động tấn công gã?

Lòng Đệ Nhị Thiên Yêu máy động, trán hiện vòng bảo hộ yêu lực chặn lại mũi kiếm sắc bén. Dù có vòng bảo hộ nhưng Đệ Nhị Thiên Yêu vẫn thấy trán đau nhức, gã chặn được một kiếm đoạt mệnh lại không thể ngăn lực lượng kỳ lạ đánh vào.

Lỗi to!

Đệ Nhị Thiên Yêu giật nảy mình vội né tránh.

Một giọt máu chảy ra từ trán Đệ Nhị Thiên Yêu.

Tuy Đệ Nhị Thiên Yêu chỉ bị thương ngoài da nhưng gã giận run người. Gần vạn năm qua đây là lần đầu tiên Đệ Nhị Thiên Yêu bị thương, cường giả đến cảnh giới như gã trán nhỏ máu tương đương thua cuộc.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm khí như hồng, nhất kiếm thứ hai bay tới ngay.

- Tiểu bối chết đi!

Đệ Nhị Thiên Yêu què quá biến không đánh ra cú đâm đập mạnh vào cự kiếm chân hoàng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Yêu lực chấn động.

Tạ Giải Ngữ văng ra ngoài nhưng không chặt vật, thân hình nàng như cộng long phượng không chút sức nặng, động tác ưu mỹ.

Đệ Nhị Thiên Yêu cười nhạt đang định đuổi theo thì bỗng khựng lại.

Từ khi nào quanh người Đệ Nhị Thiên Yêu trong trăm thước đổ mưa rào rào, mơ hồ có bọt nước lơ lửng, nước chảy róc rách, cá vẩy đuôi, tiếng hồng nhạn hú dài.

- Đây là . . .

Đệ Nhị Thiên Yêu ngây người, mắt lóe tia sáng lạnh.

Kiểm ý!

Kiểm ý đẳng cấp này đã đến cảnh giới lặng lẽ thấm nhuần vạn vật.

Đệ Nhị Thiên Yêu là lão quái vật ngủ say nhiều năm, biết rõ kiếm ý đáng sợ cỡ nào. Đệ Nhị Thiên Yêu từng thấy mấy nhân loại thượng cổ hung dữ sau khi lĩnh ngộ kiếm ý thì thần chấn giết thần phật chấn giết phật, hầu như là vô địch.

Đệ Nhị Thiên Yêu không ngờ khi tỉnh dậy lại gặp kiếm ý, còn là thiếu niên nhân loại trẻ tuổi đến vậy.

Đệ Nhị Thiên Yêu bỗng cảm thấy gã đã bỏ qua điều gì, mới tỉnh lại chạy tới Tiên Hoàng cung ngay, gã không hiểu thế cục Bắc Vực hiện giờ.

Toàn thân Đệ Nhị Thiên Yêu dâng trào yêu lực bảo vệ kín kẽ, mặt gã hung tợn nhanh như chớp di chuyển trong mưa phùn.

Mục tiêu của Đệ Nhị Thiên Yêu là Đinh Hạo, nhờ cớ tận gốc.

Đệ Nhị Thiên Yêu tuyệt đối không để tai họa nhân loại linh ngộ kiếm ý sống sót.

Đinh Hạo cũng có mục đích tương tự.

Nếu đã gây rối hôn lễ của ta thì sẵn sàng chịu chết đi. Ngay từ đầu đã muốn dụ đám mục nát các người ra diễn trò hề, các người đã ngoan ngoãn chạy ra cắn câu thì chết hết đi! Chỉ khi đám vật cản các người chết hết thì Bắc Vực mới có cục diện hợp tác ổn định.

Đinh Hạo kích phát linh vực kiếm ý.

Vù vù vù vù vù!

Mưa đầy trời biến thành sát khí sắc bén đáng sợ nhất. Cá bơi lội, tiếng hồng nhạn hót trở thành sát khí vô thanh bao vây Đệ Nhị Thiên Yêu.

Thoáng chốc máu phun ra.

Đệ Nhị Thiên Yêu rống to:

- A!

Kiểm ý phá yêu khí hộ thân thần cảnh của Đệ Nhị Thiên Yêu.

Chân hoàng hú dài:

- Grii!!!

Công kích của Tạ Giải Ngữ lại đến, cự kiếm có lực lượng chân hoàng gia cổ vô cùng cứng chắc nhanh chóng đâm ra.

Đệ Nhị Thiên Yêu cảm giác được sát khí đáng sợ.

Đây là nguy hiểm chết chóc thật sự.

Đệ Nhị Thiên Yêu phát hiện Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ cùng đánh có sự tăng phúc kỳ lạ. Lực lượng của Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ tăng vọt chứ không phải đơn giản một cộng một, sức mạnh tăng vùn vụt. Lực lượng chân hoàng và đao kiếm hợp lại phát huy sức mạnh gấp mấy lần.

Đinh Hạo cũng phát hiện tình huống lạ.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Đây là sao? Chẳng lẽ sau khi kết hôn có hiệu quả như vậy? Mình và tiểu Ngữ phối hợp không hề trục trặc, như đã tập luyện ngàn vạn lần, giống trận pháp liên kích. Đây là cảm giác tâm hữu linh tê? Hay lực lượng hai người nước sữa giao hòa?

Phía đối diện.

Đệ Nhị Thiên Yêu rơi vào thế khó, người gã đã đầy vết thương.

Lực lượng kiếm ý có thể không nhìn phòng ngự, không gì không phá được. Kiếm ý để lại từng vết thương trên cơ thể Đệ Nhị Thiên Yêu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cứ tiếp tục thế này thì máu gã sẽ chảy khô.

Càng khó chấp nhận là tôn nghiêm bị kích thích.

1348. Chương 1352: Khoanh Tay Đứng Nhìn.

Đệ Nhị Thiên Yêu không ngờ hai hậu bối nhỏ buột gã đến tình trạng khốn khó như vậy. Thời đại thật sự thay đổi sao? Hai thanh niên nghe nói mấy năm nay mới nổi đã có lực lượng đối kháng với thần cảnh?

Không lẽ Vô Tận đại lực bây giờ cường giả thần cảnh là cà rốt ven đường tùy tiện nhổ lên?

- A a a!!!

Đệ Nhị Thiên Yêu nổi khùng, yêu lực cuộn cuộn bộc phát ra hết.

Tuy Đệ Nhị Thiên Yêu là cường giả thần cảnh nhưng dù gì tuổi thọ có hạn, vì bất tử gã trụ chém một đao phong ấn tu vi. Đệ Nhị Thiên Yêu phong ấn cơ thể trong thiên yêu huyết trì Thiên Yêu Điện, ngủ say nhiều năm, nguyên khí đông lại. Một ngày Đệ Nhị Thiên Yêu chỉ hít thở một lần, sinh mệnh gần như ngừng chảy nên mới sống được đến ngày hôm nay.

Lần này Đệ Nhị Thiên Yêu thức tỉnh không thể bộc phát hết sức nếu không thì sẽ đi bán muối.

Nhưng Đệ Nhị Thiên Yêu bị buột đến tận đây, gã không dám giữ sức nữa. Miệng Đệ Nhị Thiên Yêu nuốt một gốc thần dược, được lực nhanh chóng tan ra.

- Thiên yêu pháp tướng!

Đệ Nhị Thiên Yêu bước ra một bước, yêu khí tứ tán. Cơ thể Đệ Nhị Thiên Yêu trưởng to ra như người khổng lồ cao trăm thước, thần quang phủ quanh thân, áo giáp bạc bám trên người, bảo tướng trang nghiêm như thiên thần giáng xuống trần gian, khiến người không dám chống cự.

Bản thể yêu tộc thường là động vật mãnh thú.

Mạch thiên yêu hoàn toàn ngược lại, bản thể của bọn họ xóa đi yêu khí, thần quang ngút trời như biến thành thiên thần. Lực lượng này có thuộc tính khắc chế yêu tộc khác, cho nên thiên yêu mới là bá chủ lâu dài trong yêu tộc.

Sau khi cơ thể trưởng to lực lượng của Đệ Nhị Thiên Yêu cũng tăng vọt.

Huyết khí cuộn cuộn như biển rộng, bùng bùng sức sống, thân thể Chân Hoàng đại học bị kiểm ý chém tái hiện trạng thái cao nhất năm xưa. Khuôn mặt Đệ Nhị Thiên Yêu trẻ cỡ hai mươi tuổi, cột rồng yêu khí phóng lên cao khuấy động bốn phía, hư không vặn vẹo.

Đây là lực lượng của cường giả thần cảnh trung giai.

- Hai con kiến nhỏ, chết đi!

Khí thể Đệ Nhị Thiên Yêu hùng hồn, cười ồm ồm, thanh âm như sấm, lờn ỏi hình thành gió lốc, mắt như mặt trời, khom người nhìn xuống. Ánh mắt Đệ Nhị Thiên Yêu như phán xét, bàn tay to tựa dãy núi đè xuống kèm theo sức mạnh hung hãn.

Bàn tay ánh bạc, không gian xung quanh bị đè nén, có lực lượng pháp tắc kỳ lạ bộc phát muốn bóp nát thế giới này.

Đinh Hạo phát ra kiểm ý nhưng không thể đâm xuyên bàn tay Đệ Nhị Thiên Yêu.

Đinh Hạo quát to:

- Lão già này chơi thật. Tiểu Ngũ, tốc chiến tốc thắng.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết như hai cánh giương ra, huyền khí hỏa diễm, cực âm ngục băng huyền khí trong thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch hoàn toàn khởi động.

Tạ Giải Ngũ cũng bùng phát lực lượng, ảo ảnh chân hoàng hiện ra sau lưng, tay ngọc ngà liên tục bắt kiểm ấn chân hoàng. Cự kiếm công kích hân hoàng rung bắn bật, mũi kiếm cắt hư không, cuối cùng biến thành bão kiếm quét qua.

Đinh Hạo, Tạ Giải Ngũ bùng phát lực lượng mạnh nhất.

Khi lực lượng giao nhau, một luồng sáng lạ bắn ra.

Bàn tay khổng lồ của Đệ Nhị Thiên Yêu bị phá hủy trong chớp mắt.

- Nguy rồi!!!

Đệ Nhị Thiên Yêu biến sắc mặt, con ngươi to lóe tia kinh sợ:

- Sao có thể như vậy? Loại lực lượng này . . . Không ngờ . . . Là lực lượng đó . . . Nguy rồi!

Nỗi sợ hãi trong ký ức Đệ Nhị Thiên Yêu lại tràn về.

Đó là thời đại thượng cổ tiên cổ xa xôi trước khi Đệ Nhị Thiên Yêu ngủ say, trên thế giới này từng xuất hiện một lực lượng khủng bố, hoàn toàn khắc chế sức mạnh thiên yêu. Thật ra nó không chỉ khắc chế thiên yêu, rất nhiều thần thông ở thời đại đó đều bị lực lượng lạ khắc chế, hầu như càn quét khắp thiên hạ.

Thiên yêu pháp tướng chớp mắt bị phá hủy.

Lực lượng khủng bố không hùng dũng nhưng nơi nó đi qua thiên yêu pháp tượng như tượng cát nhanh chóng sụp xuống.

Các cường giả thiên yêu tộc ngơ ngác nhìn hình ảnh đó.

Có cường giả thánh nhân cảnh Thiên Yêu Điện hét thê lương:

- Lão tổ!!!!

Tiếng hét như chết cha chết mẹ, cường giả thiên yêu tộc không thể tin điều mình trông thấy.

thần thông mạnh nhất thiên yêu tộc không chịu nổi một kích.

Chớp mắt thiên yêu pháp tướng khổng lồ bị hủy diệt.

Đệ Nhị Thiên Yêu biến về hình dạng cũ nhưng không còn trẻ tuổi, già mất nhiều sức sống nên càng già nua hơn. Tóc trắng thưa thớt, lưng khòm, Đệ Nhị Thiên Yêu thở hổn hển, mặt đầy nếp nhăn như da quýt khô. Đệ Nhị Thiên Yêu lão đảo không đứng vững.

- Chết!

Thanh ma đao tàn khuyết trong tay trái Đinh Hạo vung lên, đao ý vô hình bắn ra.

kiếm ý của Đinh Hạo đi hướng hai mươi bốn tiết khí, đao ý thì hướng uy lực tự nhiên phong lôi thủy hỏa điện. Xuân hạ thu đông cũng có thể diễn hóa phong lôi thủy hỏa điện, thời tiết tự nhiên biến đổi cũng là luân hồi hoàn mỹ.

Trong ngàn vạn biến đổi Đinh Hạo lĩnh ngộ ra một thức phong chi đao ý.

Một đao kia chính là thức phong chi đao ý.

Một đao chém ra không có uy thế gì nhưng có gió thổi.

Đệ Nhị Thiên Yêu trợn to mắt, gã cảm giác được uy hiếp rất lớn. Đệ Nhị Thiên Yêu cắn đầu lưỡi phun ra ngụm tinh huyết vào tấm da lông đen trong tay. Da lông biến to ra thành áng mây đen, có tiếng gầm gừ khủng bố phát ra ngăn chặn đao ý.

Đây là da thiên yêu chí tôn, nó là một trong các báu vật khí vận của Thiên Yêu Điện. Nghe nói thời tiên cổ có một vị thiên yêu tổ tiên đến cảnh giới đỉnh cao khi thăng tiên đã để lại một miếng da bụng, ẩn chứa lực lượng thiên địa pháp tắc, còn có sức mạnh thiên yêu cực cảnh, có thể tru tiên giết phật.

Phong chi đao ý chưa đụng vào mây đen đã tan tác.

Nhưng cùng lúc đó, thân hình Đệ Nhị Thiên Yêu nhanh chóng già nua, làn da như hạt cát bay đi, sức sống khô cạn ngay.

Đệ Nhị Thiên Yêu kinh khủng rống to:

- Không!!!

Đệ Nhị Thiên Yêu quá cổ xưa, nuốt vào thần dược cũng không thể hồi phục thanh xuân. Đệ Nhị Thiên Yêu thúc giục da thiên yêu cần có huyết khí, lực lượng dồi dào.với tình trạng hiện nay của Đệ Nhị Thiên Yêu chỉ chống được một giây, nếu cứ tiếp tục gã sẽ bị tẩm da nuốt mất.

- Giết!

Đinh Hạo không nường tình lại chém một đao.

Gió nhẹ thổi tới.

Đệ Nhị Thiên Yêu liên tục thụt lùi nhưng không thể tránh khỏi cơn gió.

Đệ Nhị Thiên Yêu tránh né con thối, thế lương rít gào:

- Yêu Thần cung, Thái Sơ công chúa, các người còn không ra tay?

Lần này âm mưu ngăn cản lễ thành hôn của Tiên Hoàng cung là Thiên Yêu Điện, Yêu Thần cung hợp tác với nhau.

Thái Sơ công chúa chậm rãi đứng dậy, cười là lạ. Thái Sơ công chúa không xông lên mà vẫy tay, mấy chục cao thủ Yêu Thần cung đứng sau lưng nàng bay nhanh ra, không phải ngăn cản Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ mà canh giữ bốn phía Chân Hoàng quảng trường.

Đệ Nhị Thiên Yêu biến sắc mặt nói:

- Các người . . . Người . . .

Đệ Nhị Thiên Yêu cực kỳ giật mình, trong khoảnh khắc hiểu ra điều gì.

Thiên Yêu Điện trúng kế.

Yêu Thần cung và Tiên Hoàng cung hợp tác với nhau?

Hôn lễ lần này là sát cục?

Trong chớp mắt Đệ Nhị Thiên Yêu suy nghĩ rất nhiều điều.

1349. Chương 1353: Không Phục Thì Đến Chiến.

Đệ Nhị Thiên Yêu như con thú bị nhốt, cuồng rống to:

- Bội bạc tín nghĩa, Yêu Thần cung sẽ bị trời phạt!

Mắt Đệ Nhị Thiên Yêu tràn ngập không cam lòng, độc ác.

Thái Sơ công chúa mỉm cười nói:

- Sao người nói vậy? Yêu Thần cung và Thiên Yêu Điện chưa từng kết minh thì lấy đâu ra bội bạc tín nghĩa? Chúng ta chưa ngay mặt đồng ý đề nghị của các người bao giờ, Yêu Thần cung chỉ đến tham gia hôn lễ. Đây là chuyện giữa người và Tiên Hoàng cung, các người hãy tự giải quyết, Yêu Thần cung sẽ không nhúng tay vào.

Cao thủ Yêu Thần cung tỏ vẻ chuyện không liên quan đến ta.

Đệ Nhị Thiên Yêu hét thảm:

- A!

Một cánh tay Đệ Nhị Thiên Yêu bị chém đứt, máu tuôn ồ ạt, càng không chống đỡ nổi nữa.

- Lúc người người rất huênh hoang mà?

Đinh Hạo búng tay, giọt máu trên thân kiếm bay ra, mũi kiếm chỉ hướng Đệ Nhị Thiên Yêu. Đinh Hạo sát khí sôi trào từng bước một tới gần Đệ Nhị Thiên Yêu.

Đinh Hạo nói:

- Diêm vương muốn người chết canh ba thì tuyệt đối không sống qua canh năm, ta nói tuổi thọ của người không lâu hơn hôm nay, bây giờ tin chưa?

Đệ Nhị Thiên Yêu thê thảm và thù hận cười nói:

- Tiểu tạp chủng, người thật ác!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Người không phạm ta, ta không phạm người. Tiên Hoàng cung có lòng mời người tham gia hôn lễ nhưng người mang theo sát khí đến, gây họa Chân Hoàng thành, đây là tự làm tự chịu. Chết đi!

Mưa rơi tí tách, có tiếng gió rít gào, kiếm ý, đao ý cùng thi triển.

Mưa sa gió giạt.

quá trình kỳ lạ diễn hóa sinh ra lực lượng mới.

Đây không phải lần đầu tiên Đinh Hạo thử kiếm ý, đao ý cùng xuất hiện, lúc trước tu luyện hắn có tập thử. Đinh Hạo nắm bắt rõ loại biến đổi này, mỗi lần thi triển là càng hiểu rõ hơn.

Biểu tình Đệ Nhị Thiên Yêu tuyệt vọng.

Loại lĩnh vực đao kiếm này ẩn chứa đại thế, như trời trăng cùng đi, ngàn hà rực rỡ, không thể tránh né. Với trạng thái hiện giờ của Đệ Nhị Thiên Yêu không thể chống lại.

Chẳng lẽ thời đại của gã thật sự đã qua?

Đệ Nhị Thiên Yêu chưa từng nghĩ đến sẽ rơi vào tay hai hậu bối. Thời đại thay đổi, cường giả thần cảnh đã không thể xưng hùng trên Vô Tận đại lục.

- Lão tổ!!!

- Mau cứu lão tổ!!!

Cường giả thiên yêu tộc đã tử thương nặng nề, trông thấy hình ảnh đó ai nấy khóe mắt nứt ra, không tiếc xông lên muốn cứu Đệ Nhị Thiên Yêu. Nhưng cường giả thiên yêu tộc làm vậy không khác gì thiêu thân lao vào lửa, dù là cường giả thiên yêu tộc nào khi xông vào lĩnh vực mưa sa gió giạt là sẽ nổ tung thành đồng thịt vụn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong khoảnh khắc mấy cường giả thiên yêu tộc chết ngắc.

Trong lĩnh vực đao kiếm phong vũ thì Đinh Hạo là hóa thân của sát thần.

Đệ Nhị Thiên Yêu gặp nguy hiểm chỉ mảnh treo chuông, lúc này đột nhiên có biến dị.

Một thanh âm đột nhiên vang lên:

- Nếu đã thắng cần gì đuổi tận giết tuyệt?

Thanh âm vang vọng trên bầu trời Chân Hoàng thành, chỉ là giọng nói đã khiến ánh sáng vắn vẹo. Bình chương hư không vỡ vụn bởi sóng âm.

Trong thanh âm ẩn chứa lực lượng không tha nghi ngờ.

Lĩnh vực đao kiếm phong vũ của Đinh Hạo bị đánh tan.

Chiến đấu trong Chân Hoàng quảng trường ngừng lại, trong thanh âm kia không ai dám đánh nhau nữa. Các cường giả thánh nhân cảnh run rẩy từ tận linh hồn, cảm giác như có nhà bị thần long đè ép.

Một cường giả Thiên Yêu Điện mừng rỡ rống to:

- Là yêu tổ!

Các cường giả thiên yêu tộc lộ ánh mắt mừng rỡ đường cùng gặp hy vọng.

Yêu tổ hiện thân .

Đây mới là nội tình thật sự của Thiên Yêu Điện, bá chủ từng chứa tể một kỷ nguyên, là vô địch thật sự. Dù là Bắc Vực Yêu Thần cũng phải kiêng dè yêu tổ, mấy năm nay Thiên Yêu Điện có địa vị ngang hàng với Yêu Thần cũng là nhờ vào yêu tổ.

Thiên yêu chi tổ!

Yêu tổ là thiên yêu mạnh nhất trên thế giới này, so với vị đó thì có lẽ bối phận Đệ Nhị Thiên Yêu ngang hàng nhưng thực lực kém xa.

Đệ Nhị Thiên Yêu ngậy người sau đó ngửa đầu cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười tràn ngập đắc ý, vênh váo.

Đệ Nhị Thiên Yêu mỉa mai nhìn Đinh Hạo, châm chọc nói:

- Tiểu tạp chủng, người bói không chính xác.

Nhưng khiến Đệ Nhị Thiên Yêu bất ngờ là vẻ mặt Đinh Hạo không hoảng sợ, tràn ngập khinh thường, trào phúng.

Chính lúc này, một thanh âm khác vang lên.

- Đến Chân Hoàng thành phải phân ra sinh tử, thắng thua không sao. Huống chi gây sự trong Chân Hoàng thành của ta còn muốn an toàn rút lui thì quá xem thường ta!

Thanh âm phát ra, lực lượng kỳ lạ khuếch tán.

Lực lượng yêu tổ bao phủ trên bầu trời Chân Hoàng thành chớp mắt tan rã, khí thế khiến người run rẩy biến mất. Áo ảnh chân hoàng thay thế, to che trời, hai cánh kéo dài đến chân trời.

Tiên Hoàng Đại Thánh!

Trong Chân Hoàng thành vang lên tiếng hò reo như sóng thần.

Giọng Thiên Yêu chi tổ lại vang lên:

- Một kẻ từ bên ngoài đến mà muốn làm gì thì làm? Muốn xưng bá Bắc Vực sao?

- Người bên ngoài thì sao? Thực lực là vua, nếu người không phục thì đấu đi!

Giọng Tiên Hoàng Đại Thánh đầy bá đạo đáp trả:

- Nếu Tiên Hoàng cũng ta xóa sổ Thiên Yêu Điện của người thì người chịu bỏ qua không?

Thiên Yêu chi tổ im lặng.

Không cần biết khởi nguồn như thế nào, về lý thì Đệ Nhị Thiên Yêu không đúng. Vốn lý lẽ không đáng giá nhắc tới trong thế giới tàn nhẫn này, nhưng khi thực lực hai bên ngang ngửa nhau nó trở nên vô cùng quan trọng.

Nửa ngày sau, Thiên Yêu chi tổ nói:

- Cùng lùi một bước đi.

Tiên Hoàng Đại Thánh cười to, cực kỳ bá đạo nói:

- Không lùi gì hết! Hôm nay thiên yêu vào Chân Hoàng thành đều phải chết! Nếu người không phục thì thỏa thích chiến đi, xem đến cuối cùng ai sẽ bị diệt đạo thống!

Lại im lặng.

Một lát sau Thiên Yêu chỉ tổ lạnh lùng nói:

- Ta nhớ kỹ món nợ hôm nay.

Thiên Yêu chỉ tổ dứt lời, lực lượng kỳ lạ trong hư không biến mất.

Thiên Yêu chỉ tổ vang dội cổ kim yêu tộc chọn lùi bước.

Tồn tại đến đẳng cấp như Thiên Yêu chỉ tổ sao không biết Tiên Hoàng Đại Thánh đáng sợ cỡ nào? Tiên Hoàng cung có thể sừng sững ở Bắc Vực mấy năm nay, phạm vi thế lực không ngừng mở rộng, trong bóng tối biết bao lần so kình. Nếu Thiên Yêu chỉ tổ làm gì được Tiên Hoàng Đại Thánh thì Tiên Hoàng cung đã sớm không tồn tại.

Thiên Yêu chỉ tổ suy tính thiệt hơn, khi Tiên Hoàng Đại Thánh bá đạo không chịu lùi bước thì gã từ bỏ cứu viện.

Mỗi cường giả tuyệt đối gánh vác rất nhiều thứ trên vai, không đến lúc bắt đắc dĩ sẽ không buông tay làm liều.

Nhưng lần này Thiên Yêu Điện bị Yêu Thần cung lừa, tưởng hợp tác ăn ý ai ngờ là mình đơn phương, Thiên Yêu Điện tổn thất nặng nề.

Khiến Thiên Yêu chỉ tổ, nhiều cường giả thiên yêu tộc không nghĩ ra là tại sao Bắc Vực Yêu Thần phái cấp tiến, luôn hô hào muốn huyết mạch yêu tộc tinh thuần lần này không phản đối hôn lễ?

Một bước sai, mọi bước đều sai.

Cuối cùng lực lượng Thiên Yêu chỉ tổ biến mất trên bầu trời, đám cường giả thiên yêu tộc vốn hưng phấn biến mặt trắng bệch, ủ rũ. Đặc biệt là Đệ Nhị Thiên Yêu, khuôn mặt nhăn nhoe như bị dếp đập vào mặt.

1350. Chương 1354: Không Phục Thì Đến Chiến (hạ).

Vận mệnh cường giả thiên yêu tộc đã bị quyết định vào giây phút này.

Đệ Nhị Thiên Yêu phát ra tiếng rú tuyệt vọng, không cam lòng:

- Không! A huynh cứu ta!!!

Đệ Nhị Thiên Yêu và Thiên Yêu chỉ tổ đương thời là cùng một thời đại, là đệ đệ ruột của Thiên Yêu chỉ tổ. Thiên phú của Đệ Nhị Thiên Yêu thua xa Thiên Yêu chỉ tổ nên chỉ là cường giả thần cảnh trung giai, ngủ say nhiều năm chậm lại tuổi thọ, hy vọng sẽ đợi được cơ duyên xuất thế tranh thủ cơ hội sống kiếp sau. Đáng tiếc Đệ Nhị Thiên Yêu quá xui xẻo, mới thứ dậy gặp phải hậu bối yêu nghiệt Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Có lẽ điều này liên quan đến tính cách của Đệ Nhị Thiên Yêu, quá huênh hoang, bá đạo, giết chóc quá nặng nề, quá độc ác, đã định không thể thành châu báu.

Nhưng Thiên Yêu chỉ tổ không đáp lời Đệ Nhị Thiên Yêu, so với truyền thừa hôn lễ thì đệ đệ ruột có là gì?

Chớp mắt gió mưa vẫn vũ.

Đệ Nhị Thiên Yêu già nua, bị thương nặng giờ bị gió mưa giập kích biến thành mưa máu tứ tán. Đệ Nhị Thiên Yêu không kịp tự bạo đã thành bãi máu loãng, không còn mẫu xương. Chỉ có tấm da lông thiên yêu màu đen bay khỏi cơ thể Đệ Nhị Thiên Yêu biến thành luồng sáng đen lao hướng Thiên Yêu Điện phía xa.

Đinh Hạo muốn chụp lại nhưng không được.

Loại thần vật này có inh, là báu vật khí vận của Thiên Yêu Điện nên tự động quay về Thiên Yêu Điện.

Tiên Hoàng Đại Thánh không ra tay chặn lại.

Bây giờ chưa đến lúc hoàn toàn trở mặt, Tiên Hoàng Đại Thánh không thể buộc Thiên Yêu chi tổ chủ Thiên Yêu Điện đến đường cùng. Lần này Tiên Hoàng cung nắm chắc tâm lý Bắc Vực Yêu Thần, đánh Thiên Yêu Điện trở tay không kịp. Nếu thật sự đánh nhau, Tiên Hoàng Đại Thánh không sợ Thiên Yêu chi tổ nhưng không biết vật khổng lồ Bắc Vực Yêu Thần sẽ chọn đứng về bên nào.

Chớp mắt người Thiên Yêu Điện trên Chân Hoàng quảng trường đều bị tàn sát hết.

Mấy thế lực yêu tộc cùng Thiên Yêu Điện đến Chân Hoàng quảng trường, trong hôn chiến về phe Thiên Yêu Điện nên bị Chân Hoàng Vệ, thể tu Hãn Hải thâm lâm không nương tình giết chết. Chỗ này vốn là địa bàn của Chân Hoàng Vệ, đã bày sát trận rậm rạp quanh Chân Hoàng quảng trường, cơ quan tầng tầng. Tiên Hoàng cung trả cái giá rất nhỏ lấy được chiến thắng cuối cùng.

Các thế lực yêu tộc khác biểu tình cực kỳ khó xem.

Đây rõ ràng là biểu diễn giết gà dọa khỉ. Kết cuộc đẫm máu của Thiên Yêu Điện bày ra trước mắt, nếu có ai dám can đảm không biết chết sống phản đối hôn lễ thì sẽ có phần trong đồng thịt vụn dưới đất. Bao nhiêu năm qua Thiên Yêu Điện mạnh mẽ, bá đạo lần đầu tiên ăn bỏ hòn. Các thế lực yêu tộc tự hỏi không có thực lực, nội tình như Thiên Yêu Điện, không có quái vật đẳng cấp chí tôn như Thiên Yêu chi tổ che chở, càng không dám trêu vào Tiên Hoàng cung.

Đặc biệt là lúc trước Tiên Hoàng Đại Thánh biểu hiện mạnh mẽ, bá đạo khiến nhiều thế lực cường giả yêu tộc xem xét lại Tiên Hoàng cung.

Có thể ngay mặt đối đầu với Thiên Yêu chi tổ sẽ là người dễ chọc sao?

Hèn gì mấy năm nay Tiên Hoàng cung xuôi chèo mát mái nổi lên trong đất Bắc Vực.

Chỉ các cường giả Yêu Thần cung là biểu tình tự nhiên, lần này bọn họ giữ trung lập, không bị lan đến. Mấy vạn năm qua Thiên Yêu Điện, Yêu Thần cung tranh đấu gay gắt, quan hệ không tốt lành gì. Nhìn Thiên Yêu Điện bị hao tổn thực lực làm Yêu Thần cung vui vẻ.

Ôn Đa Tình bước ra, cầm quạt chấp tay nói:

- Đỉnh huyênh, chúc mừng.

Đỉnh Hạo gật đầu.

Đỉnh Hạo từng có duyên gặp gỡ thiên tài yêu tộc Ôn Đa Tình. Lúc trước trong Trung Thổ Thần Châu, Ôn Đa Tình và Đỉnh Hạo đã gặp nhau, đây là nhân tài mới của yêu tộc khá đặc biệt và kiêu ngạo, ít nhất không biểu hiện ra địch ý với Đỉnh Hạo. Trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Thập, Ôn Đa Tình từng cùng Đỉnh Hạo hợp sức chống địch, được một trong ba thần khí Niên Hoa Chi Sa.

Ôn Đa Tình xem như một nửa cố nhân của Đỉnh Hạo.

- Đỉnh huyênh thật có diễm phúc.

Ôn Đa Tình trêu Đỉnh Hạo:

- Nhưng tin tức truyền ra sợ là các thiếu nữ nhân tộc sẽ nát tim, người không cho nữ nhân khác chút cơ hội nào sao?

Trần Đỉnh Hạo nổi gân xanh.

Cái tên này vẫn nhiều chuyện như vậy.

Cường giả thiên yêu tộc cười tủm tỉm chào Tạ Giải Ngữ:

- Tạ tỷ tỷ, thì ra người trên lôi đài hôm đó thật sự là tỷ.

Tạ Giải Ngữ nhẹ gật đầu.

Quan hệ giữa Tiên Hoàng cung, Yêu Thần cung không tệ. Cùng là thiên nữ yêu tộc, Tạ Giải Ngữ, Thái Sơ công chúa kính trọng nhau. Với tính cách của Tạ Giải Ngữ trong ba trận chiến lôi đài Kính hồ Tuyết Châu nàng mới nương tay, chiến đấu cùng Thái Sơ công chúa điểm đến mới thôi.

Thái Sơ công chúa nhìn lướt qua Đinh Hạo, nói:

- Ánh mắt của tỷ tỷ thật tốt.

Tạ Giải Ngữ nhẹ gật đầu, tính cách của nàng là thế, trừ Đinh Hạo ra với ai đều lạnh như băng.

Chào hỏi vài câu xong Thái Sơ công chúa mang theo cường giả Yêu Thần cung từ biệt. Các thế lực yêu tộc khác trừ trận doanh Tiên Hoàng cung ra đều rời đi. Lúc đến có hơn một trăm thế lực yêu tộc, khi đi chỉ còn lại hơn tám mươi, có hai mươi mấy thế lực yêu tộc vì về phe Thiên Yêu Điện nên bị giết sạch.

Vốn tướng Tiên Hoàng cung sẽ gặp tai họa ngập đầu, ai ngờ . . .

Thảo nguyên mệnh mông, gió nhẹ thổi như sóng như biển.

Mùa xuân rực rỡ, phía nam Bắc Vực đất đai đã xanh mướt. Phúc địa thảo nguyên là mảnh đất thảo nguyên lớn nhất Bắc Vực, phạm vi mấy chục vạn dặm, đồi núi thấp bé, lòng chảo cạn chiếm phần lớn trên thảo nguyên. Cỏ đại cao hai thước lắc lư trong gió, đẹp như câu ‘Thiên thương thương, đã mang mang, phong xuy thảo thấp gặp ngư dương’.

Từ trên cao nhìn xuống thảo nguyên bao la như sóng xanh biếc, cực kỳ xinh đẹp.

Đã ba ngày từ đại chiến kinh thế hải tục Chân Hoàng thành kết thúc, tất cả thế lực yêu tộc định ngăn cản hôn lễ đều bị trừ sạch. Cái gọi là liên minh phe phản đối không chịu nổi một kích.

Đặc biệt là Thiên Yêu Điện tổn thất nặng nề.

Không chỉ hơn hai mươi cường giả tinh nhuệ Thiên Yêu Điện chết, thậm chí là mất mấy chục thế lực ủng hộ Thiên Yêu Điện. Nhiều phe trung lập nghiêng hướng Tiên Hoàng cung, Yêu Thần cung, khiến địa vị, uy tín của Thiên Yêu Điện trong yêu tộc Bắc Vực bị đá kích mạnh.

Đặc biệt là Thiên Yêu Điện bị tổn thất nặng nề.

Thiên Yêu Điện không chỉ mất hai mươi cường giả tinh nhuệ, thậm chí là mấy chục thế lực ủng hộ cũng đi châu trời. Vô số phe trung lập nghiêng hướng Yêu Thần cung, Tiên Hoàng cung làm địa vị, uy tín của Thiên Yêu Điện trong yêu tộc Bắc Vực bị đá kích lớn.

Tin tức cuộc chiến Chân Hoàng thành nhanh chóng lan xa, dẫn đến chấn động lớn trong yêu tộc Bắc Vực.

Lúc này Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ lên đường trở về Vãn Kiếm tông.

Nếu Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ đã thành hôn thì Tiên Hoàng cung, Vãn Kiếm tông hợp tác không thành vấn đề. Chỉ cần giữ ấn ý chống lại thế lực Thần Ấn đại lục là có thể trấn được nhiều người. Về Yêu Thần cung thì nữ hài tử Đinh Đình vũ ngực bảo nàng sẽ giải quyết chuyện này.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn rầm rầm xẹt qua không trung.

1351. Chương 1355: Chặn Đường Khiêu Chiến.

Phía trước xe ngựa kim loại to lớn, Đinh Hạo ngồi trên cang xe, gió thổi lá cờ bay. Ngực Đinh Hạo ôm kiêu thế tân hôn, khóe môi cong lên, tâm tình rất thoải mái.

Thể tu Hãn Hải thâm lâm cười trên chiến mã kim loại lửa, uy phong lẫm lẫm.

Vòng ngoài là đội rước dâu Kim Chuẩn Yêu Vương, Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương. Lúc trước có tin đồn Đinh Hạo ở rể tất nhiên là không thật. Tiên Hoàng Đại Thánh không khắt khe về mặt này, thành hôn xong thả vợ chồng son trở về Vãn Kiếm tông. Nhiều đồ cưới đi kèm, toàn là bảo bối hiếm thấy do ba yêu vương Kim Chuẩn Yêu Vương, Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương áp giải.

Đoàn người lao nhanh trong không trung, thanh thế rầm rộ khiến nhiều cặp mắt chú ý. Khi đi ngang lãnh địa thế lực yêu tộc sẽ có cường giả yêu tộc nghênh đón chúc mừng, hơn nữa dâng quà tặng, thái độ kỳ cung kính.

Đây là ảnh hưởng trận chiến Chân Hoàng thành.

Lúc trước Bắc Vực có nhiều tin đồn, chỉ biết Tiên Hoàng Đại Thánh rất cường đại nhưng mạnh đến mức nào thì không có khái niệm cụ thể. Trong trận Chân Hoàng thành Tiên Hoàng Đại Thánh ngay mặt khiêu khích Thiên Yêu chi tổ, khiến quái vật khổng lồ yêu tộc nhường bước, nâng danh tiếng Tiên Hoàng Đại Thánh lên đỉnh cao. Các thế lực yêu tộc bị chấn nhiếp, tư thế thuần phục.

Hiện tượng cường giả là vua trong yêu tộc mãnh liệt hơn nhân loại.

Trên đường đi Đình Hạo, Tạ Giải Ngữ tiếp kiến ba trăm thủ lĩnh thế lực yêu tộc, nhận quà mỗi tay. Tạ Giải Ngữ không quan tâm mấy thứ này, Đình Hạo thì ai đến cũng nhân, trên đường đi vợ vết của cai.

Tất nhiên Đình Hạo không ham quà tặng.

Mỗi lần tiếp kiến thế lực yêu tộc là Đình Hạo rất có kiên nhẫn trò chuyện cả buổi, tìm hiểu một số tình huống, tặng quà lại. Đình Hạo thủ đoạn inh, khi đi khách và chủ cùng vui.

Trên đường đi Đình Hạo hiểu rõ ràng hơn tình huống yêu tộc Bắc Vực.

Nơi Đình Hạo đi qua có rất nhiều truyền thuyết liên quan con rể Tiên Hoàng cung, đa số là đánh giá tích cực. Nói Đình Hạo là rồng trong cũi người, thực lực cao thâm khó dò, tính tình khiêm tốn, lễ phép, không khinh thường yêu tộc, là một nhân loại rất đặc biệt.

Bao nhiêu năm qua rất ít có chuyện một nhân loại được toàn yêu tộc đánh giá cao, cũng nói lên địa vị của Tiên Hoàng Đại Thánh, Tiên Hoàng cung cao cỡ nào.

Đình Hạo có suy nghĩ của mình.

Mấy lần Đình Hạo đi qua lãnh địa yêu tộc thấy ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục bao vây bắt giết yêu tộc hẳn sẽ ra lệnh thể tu Hãn Hải thâm lâm giúp đỡ. Kim Chuẩn Yêu Vương, Mục Thần Yêu Vương, Quỷ Ngưu Yêu Vương không cần nói kêu đã xông lên trước. Cả đám kiếm được yêu tộc cảm kích.

Thế là tin đồn về con rể Tiên Hoàng cung càng khoa trương hơn.

Không biết là ai bắt đầu trước nói trong cơ thể Đình Hạo có một nửa dòng máu yêu tộc, có thể chất yêu tộc. Đình Hạo đã từng thi triển nhân vương biến, hóa thân làm Âm Sát Bạch Vượn trở thành một trong những bằng chứng. Vô số yêu dân vững tin Đình Hạo là một thành viên yêu tộc.

Được rồi, tin đồn này có tác dụng rất quan trọng để yêu tộc chấp nhận Đình Hạo.

Nếu trong người Đình Hạo chảy dòng máu yêu tộc thì hẳn cưới thánh nữ yêu tộc có thể chấp nhận được.

Thực lực cường đại cộng với Đình Hạo dễ thân, tính cách hấp dẫn đưa mọi chuyện theo hướng phát triển rất đẹp.

Tất nhiên lúc đi lúc ngừng làm tốc độ đoàn người khá chậm, tới ngày thứ mười mới ra châu vực yêu tộc.

Lục tục có tin tức từ Vãn Kiếm tông, Tiên Hoàng cung qua con đường đặc biệt rơi vào tay Đình Hạo. Hướng đi toàn Bắc Vực nằm trong óc Đình Hạo. Nói chung thì thế cục ngày càng nặng nề, bởi vì thế lực Thần Ân đại lục xuất hiện ở khắp nơi. Thời gian trôi qua không chỉ có dong binh, các siêu thế lực Thần Ân đại lục giáng xuống.

Đại quân Thần Đình phương đông đã có mặt trên Vô Tận đại lục, đây là quân đội thiết huyết đáng sợ hơn dong binh gấp mấy lần.

Theo tin Vãn Kiếm tông truyền về thì tiên phong doanh Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông đã giáng xuống khu vực giao giới Bắc Vực, Trung Thổ Thần Châu. Mấy trăm tông môn nhân loại, thế lực yêu tộc trong một ngày một đêm bị diệt sạch, bị lực lượng Thần Đình phương đông xóa sổ như nhổ cỏ dại.

Trong đó bao gồm một siêu tông môn nhân loại Cốc Vũ Trai, thế lực yêu tộc đỉnh cao Thanh Hồ Sơn.

Cốc Vũ Trai có truyền thừa xa xưa, tuy địa vị trong nhân loại Bắc Vực không sánh bằng các tông môn đỉnh cao như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông, Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong nhưng xem như đứng đầu tông môn hạng hai. Thế nhưng Cốc Vũ Trai không làm gì được đại quân Thần Đình phương đông.

Nghe nói trai chủ Cốc Vũ Trai là một cường giả thần cảnh nổi danh đã lâu. Trai chủ Cốc Vũ Trai thà chết không hàng, không muốn truyền thừa tổ tông trong tay mình luôn cúi trước người khác, cuối cùng bị hình quan Thần Đình phương đông đốt chết trên cọc thiêu sống.

Kết cuộc của thế lực yêu tộc đỉnh cao Thanh Hồ Sơn càng thảm.

Mấy vạn cường giả hồ tộc bị lột da, cướp đan. Da lông chế thành áo giáp, nội đan làm thành phần chế được luyện đan, xương và máu trở thành các loại tài liệu. Thanh Hồ Yêu Thần không đấu lại cường giả thần cảnh, bị thương nặng bỏ trốn.

Thần Đình phương đông mạnh mẽ, tàn nhẫn chấn nhiếp khu vực mấy trăm vạn dặm, nhìn từ các tin tức thì đây mới chỉ là bắt đầu.

Nghe nói trên bầu trời khu vực đó xuất hiện các vực môn mới khổng lồ mới to lớn, đại quân Thần Đình phương đông liên tục trào ra xâm lăng Vô Tận đại lục. Sơn môn Cốc Vũ Trai, Thanh Hồ Sơn thành chỗ trú tạm của đại quân Thần Đình phương đông.

Lấy hai khu vực này làm trung tâm, vô số ngọn núi bị san bằng, sông hồ bị lấp, rừng rậm bị chặt. Thần Đình phương đông xây dựng kiến trúc tại đây, luyện binh sẵn sàng ra trận, chuẩn bị bước khuếch trương tiếp theo.

Có tin tức càng khiến người tuyệt vọng hơn.

Các đại lực Nam Hoang, Tây Mạc, Đông Cương cũng có siêu quân đội đến từ Thần Ân đại lục giáng xuống. Đại quân thú tộc, hải tộc, vũ tộc đến Vô Tận đại lục.

Những siêu thế lực chúa tể đến đâu cơ hồ là bẻ gãy nghiền nát hủy diệt sinh linh Vô Tận đại lục. Từng tòa thành lớn rơi vào tay giặc. Các sinh linh Vô Tận đại lục chiến tranh với dong binh dần thấy hy vọng bấy giờ rơi vào bóng tối đáng sợ nhất.

May mắn Vô Tận đại lục rộng lớn làm người rung động, được gọi là tiên nhân cũng không đi hết. Cho nên các siêu thế lực chúa tể Thần Ân đại lục không thể chinh phục hết Vô Tận đại lục trong thời gian ngắn.

Bọn họ chỉ có thể từng bước một mở rộng khu vực chính mình thống trị, tốn ít nhất trăm năm mới mong chiếm lĩnh hết Vô Tận đại lục.

Điều này cho các sinh linh Vô Tận đại lục thời gian thở dốc, chống cự.

Tin Đình Hạo mới nhận là Thần Đình phương đông có dấu hiệu đông chinh, từ sơn môn Cốc Vũ Trai hướng đông, trong phạm vi trăm vạn dặm thế lực Vô Tận đại lục lớn nhất là Thanh Vân tông được gọi là tông môn nhân loại lớn nhất Bắc Vực.

Mục tiêu của Thần Đình phương đông là Thanh Vân tông.

1352. Chương 1356: Hình Dạng Đại Lục.

Đình Hạo trầm nghĩ:

- Thần Đình muốn công kích Thanh Vân tông, tiêu diệt tông môn võ đạo lớn nhất nhân loại Bắc Vực, hoàn toàn phá hủy niềm tin của nhân tộc Bắc Vực, để nhân tộc Bắc Vực như rắn mất đầu, biến thành năm bè bảy mảng!

Đây không phải diêm lạnh.

Nếu chiến sự bùng nổ, dù Thanh Vân tông chống được một thời gian nhưng khó tránh khỏi vận mệnh diệt môn. Nếu cao thủ Thanh Vân tông quyết giữ sơn môn, chờ đợi bọn họ sẽ là cả nhà hủy diệt. Toàn Bắc Vực không một thế lực nào có thể một mình đối kháng cùng Thần Ân đại lục, dù là Bắc Vực Huyền Thương Thần Cung cũng không được.

Trừ phi các đại thế lực liên hợp lại.

Đinh Hạo thở hắt ra, lên kế hoạch đối phó.

Dù thế nào thì không thể lùi trong cuộc chiến bảo vệ Thanh Vân tông, dù không có tên mập Tổng Khuyết, Vấn Kiếm tông tuyệt đối không đứng ngoài nhìn.

Đang lúc Đinh Hạo nhú mày suy tư thì đoàn người bay nhanh chợt khựng lại, tiếng quát la đánh nhau vang lên.

Lực lượng yêu khí hùng hồn, thô bạo, điên cuồng thổi tới. Lực lượng này cực kỳ mạnh mẽ, không giống như Đệ Nhị Thiên Yêu tuổi già mục nát mà dạt dào sức sống, như mặt trời mới mọc, tràn ngập khả năng vô hạn. Tiếng các năng lượng va chạm nhau vang lên, mấy thế tu Hãn Hải sâm lâm dẫn đầu cùng xe ngựa kim loại to lớn bị hất bay ngược trở về.

Một thanh âm lạnh lùng cuồng ngạo phát ra từ đằng trước đoàn người:

- Dao cuồng kiếm si Đinh Hạo, lăn ra đây cho ta!

Đinh Hạo đứng dậy, chân đạp hư không từng bước đi tới trước đoàn người.

Kẻ chặn đường là yêu tộc trẻ mặc chiến giáp hỏa long, thân hình cao to vạm vỡ, mặt mũi bình thường, không quá đẹp trai, không có chút khí chất tà mị. Mày rậm mắt to, da ngăm lóe sáng dưới ánh mặt trời. Nam nhân yêu tộc như cậu hàng xóm.

Khiến Đinh Hạo chú ý là mái tóc dài trắng như tuyết của nam nhân yêu tộc.

Tóc bạc dài như thác nước từ chín tầng trời trút xuống, có khí thế xông tới trước. Đôi sừng đen hoa văn đỏ rực mọc hai bên trán nam nhân yêu tộc như kiếm bén đâm lên trời.

Khi trông thấy nam nhân yêu tộc trẻ Đinh Hạo cứ tưởng là kẻ thù cũ Mục Thiên Dưỡng tìm đến.

Hai người đều có mái tóc trắng dài, khí thế kiêu căng, lạnh như băng vạn năm, càn rỡ khinh thường làm bạn với bất cứ ai. Nếu bỏ qua bề ngoài thì bọn họ hoàn toàn cùng một loại người.

Nhưng toàn thân nam nhân lượn lờ yêu khí điên cuồng bá đạo, gã không có lông mày trắng hay đẹp trai như Mục Thiên Dưỡng.

Nhưng nam nhân yêu tộc có sự kiêu căng cuồng nhiệt mà Mục Thiên Dưỡng không có.

Phía đối diện.

Ngay khi Đinh Hạo xuất hiện thì mắt nam nhân yêu tộc trẻ như hai tia chớp xẹt qua hư không rơi vào người hắn, áp lực vô hình bộc phát. Nếu là cường giả cùng đẳng cấp bình thường bị nam nhân yêu tộc trẻ nhìn sẽ tan vỡ chiến ý ngay.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Thì ra là Thái Thủy thái tử điện hạ, đã lâu không gặp.

Bên người Đinh Hạo có sóng gợn bạc trắng khuếch tán lạng lẽ tiêu trừ áp lực từ đôi mắt nam nhân yêu tộc trẻ.

Nam nhân yêu tộc trẻ chính là chí cao vô thượng thế hệ trẻ Yêu Thần cung, Thái Thủy thái tử.

- Cuộc chiến giữa ngươi và ta bây giờ có thể bắt đầu.

Ánh mắt Thái Thủy thái tử bình tĩnh nhưng đáy mắt rực cháy ngọn lửa điên cuồng. Chiến ý dâng trào toàn thân Thái Thủy thái tử, gã như núi lửa tích lũy sắp phun trào, toát ra hơi thở nguy hiểm.

Lúc trước trong cuộc chiến lôi đài sinh tử tại Tuyết Châu, trận thứ ba vốn nên là Thái Thủy thái tử đấu cùng Đinh Hạo nhưng phút cuối Thái Thủy thái tử bị một lão quái vật Yêu Thần cung cưỡng ép không cho lên. Cuối cùng Thái Thủy thái tử bỏ quyền, yêu tộc thua trắng ba trận lôi đài.

Thái Thủy thái tử cho rằng chuyện lần đó là sỉ nhục lớn nhất đời gã.

Từ khi Thái Thủy thái tử ra đời có thiên phú cao đẳng, liên tục gặp kỳ ngộ, nội tình Yêu Thần cung khổng lồ chống đỡ, thực lực mạnh mẽ. Trong thế hệ trẻ yêu tộc Bắc Vực chưa có ai đánh lại Thái Thủy thái tử, trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ không gặp địch thủ. Dù là nhiều cường giả thế hệ trước đều gục ngã trong tay Thái Thủy thái tử.

Thái Thủy thái tử cảm thấy trong sinh linh thế hệ trẻ Bắc Vực không ai là đối thủ của gã.

Ai biết trận chiến ấy cao tăng Yêu Thần cung kết luận Thái Thủy thái tử không phải đối thủ của Đinh Hạo, đàn áp gã, không cho phép ra trận. Có lẽ là cao tăng Yêu Thần cung khổ tâm muốn bảo vệ Thái Thủy thái tử nhưng đối với gã là coi rẻ, không tin tưởng vào gã.

Tính cách Thái Thủy thái tử kiêu ngạo, tự phụ vô cùng, điều này làm gã khó chấp nhận hơn cả bị phản bội.

Từ khi đó địa vị, danh tiếng của Thái Thủy thái tử trong yêu tộc xuống dốc không phanh.

Bỏ quyền cuộc chiến đó thành gút mắc trong lòng Thái Thủy thái tử.

Vì vậy Thái Thủy thái tử phải tự mình tìm cơ hội chiến đấu cùng Đinh Hạo, chỉ có đánh Đinh Hạo tơi bời trước mặt toàn yêu tộc mới chứng minh bản thân, xóa tan gút mắc trên đường võ đạo của gã, ý niệm thông đạt.

Sao Đinh Hạo không biết suy nghĩ trong lòng Thái Thủy thái tử?

Thái Thủy thái tử nuối tiếc khiêu chiến:

- Có dám đấu một trận?

Đinh Hạo gật đầu.

Thái Thủy thái tử cũng là một trong các nhân tuyển yêu tộc vào Thần Ân đại lục, bản thân gã có tư chất siêu cao. Chắc trong thời gian này Thái Thủy thái tử gặp các loại kỳ ngộ, thực lực tăng nhiều nên mới tự tin đến khiêu chiến với Đinh Hạo.

Không thể tránh trận chiến này.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Người chờ chút.

Thái Thủy thái tử hét to một tiếng:

- Được, ta ở trên chiến trường chín tầng trời chờ người!

Thái Thủy thái tử biến thành cuồng long như bão tố bay vọt lên cao, nhanh như chớp biến mất sau tầng mây cao.

Thái Thủy thái tử tin tưởng Đinh Hạo sẽ đến, tuy là kẻ địch nhưng Thái Thủy thái tử có khí phách, niềm tin vào địch thủ.

Hành động của Chân Hoàng Vệ3 khiến Đinh Hạo kính nể thiên tài yêu tộc này.

Đinh Hạo xoay người dặn dò Kim Khả Ngôn, Tô Thanh, Kim Chuẩn Yêu Vương vài câu, ra lệnh bọn họ dẫn đội chạy thẳng đến Vấn Kiếm tông, không cần chờ đợi. Tạ Giải Ngữ đòi ở lại nhưng Đinh Hạo thì thâm vài câu vào tai nàng, nữ võ thần lưu luyện theo đoàn người rời đi.

Đinh Hạo dõi theo đoàn người biến mất phía xa, chiến ý bùng nổ sôi.

Đinh Hạo hù dài vọt thẳng lên cao.

Mấy ngày nay tu vi của Đinh Hạo có tăng tiến, lĩnh ngộ kiếm ý, đao ý siêu nhanh, nhưng hẳn chưa rõ cái gọi là đao kiếm hoàng thức. Đinh Hạo cảm thấy thiếu chút gì đó, hẳn cần đại chiến lực lượng ngang nhau để đột phá.

Thái Thủy thái tử là một đối thủ hoàn mỹ.

Đến đây, đánh một trận!

* * *

Trên chín tầng trời.

Đồn rằng bầu trời Vô Tận đại lục chia làm chín tầng.

Cường giả trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh thường bay trong phạm vi ba tầng trời, cường giả Vô Vương cảnh khi chiến đấu để phòng ngừa mặt đất bị phá hư, sinh linh vô tội bị hại sẽ vào chiến trường vực ngoại quyết chiến.

Chiến trường vực ngoại là từ chín đến sáu tầng trời.

Cường giả thánh nhân cảnh đối chiến có lực phá hoại càng lớn, cần quyết đấu trong phạm vi chín tầng trời.

1353. Chương 1357: Hình Dạng Đại Lục (hạ).

Theo Đinh Hạo hiểu biết, cái gọi là chín tầng trời thật ra là tầng đối lưu, tầng bình lưu trên địa cầu kiếp trước. Chẳng qua khí quyển thế giới này dựa theo cao độ chia làm chín tầng gọi là chín tầng trời. Bên ngoài chín tầng trời là đã ra khỏi tầng khí quyển.

Đinh Hạo thả huyền thức ra, màn sáng hộ thân gợn sóng. Tốc độ Đinh Hạo siêu nhanh ma sát cột lửa trong không khí như có sao băng bay ngược lên, cắt đứt hư không.

Càng lên cao thì áp lực càng lớn.

Cuối cùng Đinh Hạo không dám hờ hững, kích động cực âm ngực bằng huyền khí trong thập nhị chính kinh, lực lượng dâng trào, hết sức cảnh giác. Qua mấy chục giây, Đinh Hạo cảm giác cơ thể nhẹ nhàng hơn, trời xanh mây trắng không còn. Trên đầu là hư không đen cô đơn, phương xa có sao chớp lóe, xa xưa ma bí ẩn.

Thái Thủy thái tử đứng trong hư không.

Đinh Hạo lắc người đứng đối diện Thái Thủy thái tử năm mươi thước.

- Vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi tầng khí quyển chẳng qua sức hút trái đất nhỏ hơn nhiều.

Lần đầu tiên Đinh Hạo đến chiến trường chín tầng trời, hơi tò mò. Đinh Hạo không chú ý đến Thái Thủy thái tử mà ngắm nghía bốn phía.

- A? Đây là . . .

Đinh Hạo chú ý thấy hư không ở độ cao này trôi nổi nhiều thứ kỳ lạ.

Đinh Hạo nhìn kỹ thấy một số vũ khí rách nát, chuông vỡ, mảnh vụn đao kiếm, trường thương gãy, mấy mảnh áo giáp, một số cái xác khô kỳ lạ của nhân loại và yêu tộc, chủng tộc thượng cổ đã diệt chủng trên Vô Tận đại lục.

Những thứ rách nát này có lẽ cô đơn trôi nổi trong hư không nhiều năm, bởi vì trong đó có rất nhiều thứ rất cổ xưa, không phải phong cách hiện đại của Vô Tận đại lục. Có lực lượng dao động nhàn nhạt từ các mảnh nhỏ, vì sức hút trong hư không yếu nên chúng nó mới vĩnh viễn trôi nổi mà không rơi xuống, sẽ không lạc mất trong trời sao mệnh mông.

Đinh Hạo chú ý thấy nhiều cái xác sáng bóng như bảo ngọc điêu khắc, ánh sáng máu lấp lánh như chưa đông lại. Lúc còn sống chắc chắn là sinh linh siêu cường đại.

Những cái xác đều là cường giả chết trong chiến trường chín tầng trời.

Lúc còn sống bọn họ đều là chí tôn đẳng cấp thần cảnh nếu không thì đã chẳng lên đây chiến đấu. Tiếc rằng một phút chết đi, huy hoàng vạn cổ không còn, chỉ có vũ khí, áo giáp thành mảnh vụn làm bạn cùng xác chết.

Những cái xác cũng là báu vật.

Đối với cường giả dưới Thánh nhân cảnh thì thứ trôi nổi ở đây là báu vật vô giá, nếu có một ít là có thể tham ngộ, không chừng sẽ hiểu được nhiều huyền hư, tăng tiến thêm. Nhưng lực lượng của bọn họ không thể lên đây, vĩnh viễn không có được mấy thứ này.

Đối với cường giả thánh nhân cảnh, thần cảnh thì những cái này không đáng là gì.

Đinh Hạo tin tưởng thứ có giá trị đã sớm bị đám tiên nhân cướp hết, thứ trôi nổi tại đây là phế phẩm không có giá trị cao.

Phía đối diện.

Thái Thủy thái tử không phải lần đầu tiên đến chiến trường cổ này, không bị cảnh tượng xung quanh rung động.

Thái Thủy thái tử luôn nhìn chăm chăm vào Đinh Hạo, nhưng rõ ràng hắn không định đánh nhau ngay.

Đinh Hạo cúi đầu nhìn xuống, giật mình kêu lên:

- Đại lục này . . .

Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện Vô Tận đại lục không phải hình tròn mà như nửa hình cung. Hừm, tuy bây giờ Đinh Hạo chưa lên quá cao, không thể nhìn hết đường nét Vô Tận đại lục nhưng hắn khẳng định thế giới này không cùng kết cấu với địa cầu kiếp trước.

Điều này vượt ngoài dự đoán của Đinh Hạo.

Bởi vì cảnh tượng trên mặt đất, mọi quy tắc vật lý phù hợp địa cầu, chỉ lên ới nhìn được xa, người và vật phương xa biến mất phía chân trời. Mặt trời và trăng mọc hướng đông, lặn hướng tây. Ban ngày và đêm luân phiên, đây không phải hiện tượng đại lục hình vuông.

- Sao trông đường nét Vô Tận đại lục giống . . . Giống như cắt một khối từ trái bóng rổ?

Đinh Hạo có cảm giác là lạ.

Chính lúc này.

Thái Thủy thái tử vùng trường thương chỉ thẳng vào trán Đinh Hạo, nhú mây lạnh lùng quát:

- Nhân tộc, nếu không muốn thua thê thảm thì hãy tập trung tinh thần đi, ta cho ngươi thời gian súc thể.

Đinh Hạo lấy lại tinh thần.

Thái Thủy thái tử đứng đối diện, khí thế như bão tố gió giạt tăng vọt.

Trường thương của Thái Thủy thái tử giờ ngang ngực ‘thiết tảo hoành giang’ thức, tuy là thể cơ bản nhất nhưng hư không sau lưng gã ỉnh ra yêu văn. Các ảo giác yêu tộc hiện ra, Thái Thủy thái tử đứng yên tại đó lại như có vô số yêu tộc vạn cổ gầm rống phát ra áp lực khổng lồ, hơn xa cường giả thần cảnh bình thường.

Một đối thủ rất đáng sợ.

Đám người Tô Thanh rốt cuộc đến Vãn Kiếm tông, khi thấy Vãn Kiếm sơn mạch xa xa trước mắt thì mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bình an tới nơi.

Vãn Kiếm sơn mạch lúc này xanh ngát, là thời gian đẹp nhất.

Dưới Ván Kiếm sơn mạch tụ tập nhiều nạn dân đến từ các châu. Trong thời gian này Tuyết Châu trở thành đất tụ nạn tốt nhất cho nhân loại trong mấy vạn dặm. Ván Kiếm tông mạnh mẽ che chở, dù là thế lực yêu tộc hay Thần Ân đại lực đều không dám vượt qua ranh giới một bước.

Đối với nhân loại chỉ cần đến được Ván Kiếm sơn mạch ý nghĩa bình an.

Những người này bao gồm rất nhiều tông môn nhân loại châu ngoài. Tin tức Ván Kiếm tông trở về truyền ra, những tông môn bị diệt, nhiều võ giả nhân loại vì giữ cơ nghiệp không thể không vứt bỏ sơn môn tiến đến dựa dẫm, số người này chiếm phần lớn trong nạn dân.

Mới đầu vài võ giả nhân loại làm xằng làm bậy, khi dễ người tốt trong nạn dân, bị đệ tử Ván Kiếm tông nghiêm khắc trừng trị thì ngoan hơn nhiều.

Rất nhiều võ giả tông môn, võ giả lưu lạc được chọn kết hợp thành đội bảo vệ trị an, giữ trật tự các nơi. Nếu chỉ dựa vào hơn một ngàn đệ tử Ván Kiếm tông thì không lo hết được.

Vương Tuyết Phong chủ trương mở rộng sơn môn, Ván Kiếm tông lại tuyển nhận đệ tử.

Nhiều nạn dân gia thế trong sạch, đệ tử nghèo được nhận vào tông môn, trong đó bao gồm cô nhi Tổng Quang. Một số đứa trẻ có thiên phú trực tiếp thông qua trận pháp truyền tống đưa vào sơn môn tạo hóa trong Thần Ân đại lực. Vương Tuyết Phong hy vọng từ nhỏ bồi dưỡng các hạt giống trong vùng đất tu luyện võ đạo, đặt nền móng hoàn mỹ.

Bọn họ đều là hy vọng, tương lai của Ván Kiếm tông.

Trong thời gian này sơn môn rất bận.

Sau hi Đình Hạo đi lục tục có mấy chục ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lực tấn công Tuyết Châu đều bị Ván Kiếm tông mạnh mẽ đánh tan, trong quá trình Ván Kiếm tông thể hiện thực lực cường đại, rất nhiều thế lực quan sát, thăm giật mình.

Thế cục Tuyết Châu yên ổn lại.

Đoàn người đưa dâu trở về được chào đón nhiệt liệt.

Đình Hạo có uy vọng cực lớn trong Ván Kiếm tông, Tạ Giải Ngữ là một trong các võ thần tụ cột Ván Kiếm tông. Tuy nhiều người vẫn không hiểu tại sao Tạ sư tỷ biến thành thánh nữ Tiên Hoàng cung nhưng không ngại đệ tử Ván Kiếm tông tôn sùng hai người. Dù toàn Bắc Vực phản đối hôn lễ của Đình Hạo, Tạ Giải Ngữ thì các đệ tử Ván Kiếm tông kiên quyết đứng về phía Đình Hạo.

Chuyện vui không chỉ có thế.

1354. Chương 1358: Trở Lại.

Nghi thức thành hôn của Tiên Hoàng cung từ trình độ nào đó chỉ là điển lễ xuất giá, tiệc thành hôn thật sự sẽ tổ chức ở Ván Kiếm sơn mạch. Mấy ngày nay toàn tông môn chuẩn bị cho lễ thành hôn của Đình Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Trên dưới sơn môn rộn ràng nhộn nhịp.

Nửa tháng trước đã phát ra thiệp cưới, vài người có uy tín danh dự, tông môn lớn trong Bắc Vực nhận được thiệp mời của Ván Kiếm tông. Mấy ngày nay số lượng cường giả các phương đến Tuyết Châu khá nhiều, đều đến chúc mừng hôn lễ.

Trên sơn môn Ván Kiếm tông chuen môn dựng khu khách quý để tiếp đãi cường giả khắp nơi.

Từ mọi dấu hiệu cho thấy đây không là hôn lễ đơn giản.

Đám thủ lĩnh các phương thế lực, tông môn, thế gia tụ tập tại Vãn Kiếm sơn mạch trừ chúc mừng ra rõ ràng muốn nhờ cơ hội lần này bàn bạc chuyện Thần Ân đại lục xâm nhập. Thế cục ngày càng nặng nề khiến nhiều người nhận ra chống cự theo kiểu ai đi đường nấy là chết chắc, chỉ có toàn Bắc Vực đoàn kết lại thì mới có cơ hội sống.

Lúc trước không có cơ hội tốt để mọi người tụ tập lại, hôn lễ của Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ là thích hợp nhất.

Còn khoảng năm ngày là đến hôn lễ tổ chức trong Vô Tận đại lục.

Đám người Tô Thanh, Tạ Giải Ngữ xuất hiện khiến mọi người chú ý.

- Cái gì? Đinh sư huynh không cùng trở về?

Nghe Tô Thanh báo cáo xong Vương Tuyết Phong thấy da đầu tê rần. Đinh Hạo quyết chiến thắng thua với Thái Thủy thái tử trên chiến trường chín tầng trời, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm. Tuy Vương Tuyết Phong rất tin tưởng Đinh Hạo nhưng có nghe nói chiến tích dũng mãnh của Thái Thủy thái tử, đó là một vị tồn tại như ma vương.

Tạ Giải Ngữ kiên quyết nói:

- Hắn sẽ về.

Vương Tuyết Phong gật đầu.

Chiến trường chín tầng trời mênh mông bao la, trừ đương sự ra người khác không thể tìm được bọn họ. Bây giờ chỉ còn cách chờ đợi.

Các cường giả thế lực, đại tông môn nghe tin tức này rất là ngạc nhiên, không ngờ Đinh Hạo đi quyết đấu, đối thủ còn là Thái Thủy thái tử siêu cường đại, cái này . . .

Đành chờ đợi.

Tin tức truyền ra, vô số người suy đoán kết quả trận chiến.

Lúc trước trên lời đài sinh tử Thái Thủy thái tử không ra trận, sau này có tin không phải gã sợ mà là Bắc Vực Yêu Thần truyền sắc lệnh không cho phép gã chiến đấu. Bây giờ Thái Thủy thái tử xuất hiện khiến chiến chắc là đã được Bắc Vực Yêu Thần chấp nhận.

Tức là Bắc Vực Yêu Thần cảm thấy Thái Thủy thái tử bây giờ có thể chiến thắng Đinh Hạo?

Hai thiên tài mạnh nhất nhân loại và yêu tộc Bắc Vực từ xưa đến nay đụng độ sẽ có kết quả gì?

Một số người kiếm không được muốn đi chiến trường chín tầng trời nhìn đã mắt.

Thời gian trôi qua.

Các tin đồn không ngừng.

Ít ai có thể đi chiến trường chín tầng trời, một số đẳng cấp Vô Hoàng cảnh, Thánh nhân cảnh miễn cưỡng tới gần chín tầng trời mơ hồ cảm nhận sóng năng lượng cường đại truyền ra.

Một ngày qua.

Hai ngày lại.

Ba ngày đi.

Mãi đến buổi tối ngày thứ tư Đinh Hạo vẫn chưa trở về.

Đã có một số tin không tốt phát tán. Có người cho rằng Đinh Hạo đánh thua, chết rồi. Thời gian dài như vậy trôi qua, theo các chiến tích trước kia của Đinh Hạo toàn là tốc chiến tốc thắng, ít khi đánh lâu như vậy. Vài người cho rằng Đinh Hạo có sức bật mạnh, nếu không giải quyết được đối thủ trong thời gian ngắn thì không thể chống đỡ lâu.

Không khí trong Vãn Kiếm sơn mạch bắt đầu căng thẳng.

Vương Tuyết Phong hơi thấp thỏm nhưng không lộ ra ngoài mặt, gã ra lệnh đệ tử tông môn trang trí theo kế hoạch, chuẩn bị đại điển hôn lễ ngày hôm sau.

Tạ Giải Ngữ rất bình tĩnh.

Tạ Giải Ngữ mỉm cười, cực kỳ tự tin nói:

- Hạo ca ca nhất định sẽ trở về.

Các loại suy đoán lan tràn theo thời gian gian.

Chỉ còn một đêm là tới hôn lễ.

Đêm nay thật dài.

Sơn môn Vắn Kiếm tông đèn đuốc sáng trưng, không ai ngủ được. Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời sao, nhìn ngân hà rực rỡ. Có lẽ một số ánh sao lóe qua chính là bão năng lượng Đinh Hạo, Thái Thủy thái tử quyết đấu sinh ra.

Đêm đen dài chậm rãi qua đi trong sự mong chờ, suy đoán của nhiều người.

Chân trời phương đông Vắn Kiếm sơn mạch hiện đường trắng, sáng ươn môn là lúc lạnh nhất, giọt sương đọng trên nhánh cỏ.

Trên quảng trường Vắn Kiếm đông đúc đầu người.

Vải mùng đỏ giăng ở các nơi.

Gió mát lạnh thổi qua Vắn Kiếm sơn mạch, thổi vào lòng mọi người.

Chớp mắt nửa vầng mặt trời từ ngọn núi phía xa nhô lên.

Nếu Đinh Hạo không kịp trở về tham gia hôn lễ thì hẳn đúng là dữ nhiều lành ít. Có người lo Đinh Hạo sẽ vì điều này bị phân tâm, lúc chiến đấu thua te tua.

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời.

Trong đệ tử bình thường của Vắn Kiếm tông có người nhỏ giọng lầu bầu, siết chặt nắm tay:

- Chắc không phải có gì ngoài ý muốn đi?

- Nói bậy bạ cái gì? Đinh hạo sư thúc tổ là vô địch!

A Kim đứng trong đám người. Ngày xưa trong ba trận lôi đài sinh tử, thanh niên A Kim được Đinh Hạo tự mình mời vào Vắn Kiếm tông nay thực lực tăng nhanh, nằm trong số ngàn người trở về Tuyết Châu cùng Đinh Hạo.

A Kim tôn sùng Đinh Hạo mù quáng, ở trong lòng gã thì Đinh Hạo là Chiến thần không gì không làm được, vĩnh viễn không thua.

Nhưng khi mặt trời chậm rãi bay lên cao, ngày mới đến vẫn kothấy bóng dáng Đinh Hạo đâu, ngày càng nhiều người sốt ruột.

Lòng bàn tay Vương Tuyết Phong toát mồ hôi lạnh.

Vương Tuyết Phong thầm oán trách nhiều lần Đinh Hạo quyết định quá lỗ mãng, một mình ước chiến. Lỡ đó là cạm bẫy Yêu Thần cung đặt ra thì sao? Đáng tiếc là bây giờ bọn họ chịu bó tay, mấy lần Phương Thiên Dực đi chiến trường chín tầng trời nhưng không tìm ra Đinh Hạo.

Chắc không phải Đinh Hạo đã chết rồi?

Một số cao thủ ra suy đoán này, có người đứng dậy rời đi.

Mọi người biểu tình cực kỳ khó xem, nếu Đinh Hạo chết trong trận chiến với Thái Thủy thái tử thì ảnh hưởng quá đáng sợ. Đây không còn là vấn đề một thần thoại võ đạo nhân loại tan vỡ mà liên quan đến thắng thua chiến tranh nhân loại Bắc Vực đối kháng với kẻ xâm nhập Thần Ấn đại lục.

- Vương trưởng lão, trong tông ta có việc không thể ở đây, xin đi trước.
- Ha ha ha ha ha ha! Ta bỗng nhớ ra còn có việc vặt chưa làm xong. Vương Tuyết Phong trưởng lão, xin cáo từ.
- Mới rồi ta nhận được tin báo gấp trong tông nói có ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục xâm nhập sơn môn, ta phải chạy về cứu viện.

Có một số người rất hiện thực, đứng dậy đi ngay, không chờ hôn lễ bắt đầu.

Vương Tuyết Phong nhướn mày định chửi người, ngày xưa gã được gọi là Độc Công Tử không phải giỏi dùng độc mà là quá độc miệng, có thể mắng chết người. Vương Tuyết Phong sẽ không nể mặt loại người xoay theo chiều gió.

Nhưng Tạ Giải Ngữ cười khinh miện, phất tay nói:

- Tiễn khách.

Địa vị của Tạ Giải Ngữ đặc biệt, Vương Tuyết Phong im miệng.

Các thế lực chưởng môn, cường giả đứng dậy từ biệt nhìn Tạ Giải Ngữ cực kỳ xinh đẹp, rất là tiếc nuối. Nữ vô thần phong hoa tuyệt đại lại gặp vận mệnh thế này, ngày tân hôn mất chồng, sắp trở thành quả phụ.

1355. Chương 1359: Thế.

Có người cười nhạt xoay đi.

Chính lúc này . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đỏ rực rạch phá khung trời bay hướng Vãn Kiếm sơn mạch.

Ánh sáng đó như sao băng xuyên qua bầu trời, lửa cháy hừng hực để lại vệt lửa dài.

Mọi người giật mình kêu lên:

- Đó là . . .

Tạ Giải Ngữ cười tươi nói:

- Hắn đã về.

Về mặt Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm hưng phấn.

Sao băng từ trên trời giáng xuống mang theo khí thế không gì sánh bằng, có thể đè bẹp nguyên Vãn Kiếm sơn mạch. Mọi người cảm giác áp lực mạnh mẽ, khí thế như quân vương giáng xuống không tha chống cự.

Cách đỉnh núi ngàn thước thì cột lửa ngừng lại.

Tất cả ánh lửa tán đi biến thành hình người.

Áo xanh như ngọc, tóc đen như suối.

Mặt trời phía đông chiếu ánh sáng đỏ trên người hắn như khoác chiến giáp đỏ rực, tóc đen dài bay trong gió. Nam nhân cao to, cực kỳ đẹp trai không phải đao cuồng kiếm si Đinh Hạo thì là ai?

Trông thấy hình ảnh này những kẻ kêu gào đòi đi mi mắt giật giật.

Đinh Hạo trở về?

Xem tình hình thì trải qua đại chiến kinh thế hãi tục, cả người Đinh Hạo không có chút vết thương, trạng thái vô cùng tốt. Mới rồi Đinh Hạo từ trên trời giáng xuống, khí thế khủng bố đó như ma thần giáng trần, làm người run rẩy. Thực lực của Đinh Hạo đã đến trình độ gì?

Sớm biết thế này mới rồi bọn họ không sót ruột tổ thái độ.

Các đệ tử Vãn Kiếm tông thì hò reo, trái tim treo cao rơi xuống bụng.

Vương Tuyết Phong bật cười nói đùa:

- Tiểu tử giỏi, ngươi còn không về thì tân nương sẽ giận, khi đó coi chừng phải quỳ gối!

- Hạo ca ca!

Tạ Giải Ngữ lắc người chạy tới bên Đinh Hạo, nắm tay hắn. Sắc mặt Tạ Giải Ngữ hơi thay đổi nhưng rất nhanh che giấu đi, không nói gì.

Đinh Hạo mỉm cười, gật đầu, nói:

- Các vị tiền bối đồng đạo, Đinh Hạo có việc đến chậm, đã để các vị đợi lâu, xin thứ lỗi.

Đinh Hạo chậm rãi đáp xuống, thu lại hơi thở, như rồng trong cũi người, khí chất nổi bật hơn người.

- Đinh huynh đệ khách sáo.

- Ha ha ha ha ha ha! Rốt cuộc Đinh tiền bối đã trở về.

- Đúng là rồng trong cũi người, tại hạ là Tử Tinh của Tử Linh tông, kính chào Đinh trưởng lão.

Đám đông phản ứng lại, lúc này không ai dám huênh hoang trước mặt Đinh Hạo, cười đáp lễ.

- A! So với hôn lễ của Đinh thế huynh thì những việc trong tông của ta có là gì, mặc kệ nó, phải ở lại uống một ly rượu mừng của Đinh huynh.

- Trong tông truyền tin gấp kẻ địch đã bị đánh lui, không có việc gì. Thật ra dù có xảy ra chuyện gì, trời sập thì ta cũng quyết ở lại uống rượu mừng của Đinh huynh đệ.

Các thế lực, cường giả lúc trước định đi liên tục đổi sắc mặt, cuối cùng mặt dày ở lại.

Vương Tuyết Phong cười lạnh, không nói chuyện.

Những tông môn ngã theo chiều gió này thực lực không mạnh, không có nguyên tắc. Một số người căn bản không nhận được thiệp mời, da mặt dày chạy tới làm quen. Nếu gặp chiến sự thì đám vô dụng này sẽ không có ích cho đại cục, chỉ biết làm hỏng chuyện.

Đám người đó bị lừa đi.

Đừng nói là đệ tử Vãn Kiếm tông, rất nhiều thế lực tông môn nhận thiệp mời đến tham gia hôn lễ cũng khinh thường nhìn đám người đó, đứng chung với loại người như vậy là sỉ nhục.

Dù bị xem thường nhưng đám người ngã theo chiều gió không dám giận, cười tủm tỉm, mặt dày mày dạn ở lại.

Vương Tuyết Phong mặc kệ bọn họ, ra lệnh đệ tử Vãn Kiếm tông lập tức chuẩn bị hôn lễ, các hạng mục sắp xếp đâu vào đấy.

Đinh Hạo chào hỏi mọi người:

- Các vị nỗ lực đến tham gia khiến Đinh Hạo vui mừng khôn xiết, xin hãy chờ một chút, Đinh Hạo chuẩn bị một chút rồi về ngay.

Đinh Hạo rời khỏi quảng trường.

* * *

Khi bước vào đại điện tông môn thì người Đinh Hạo lắc lư, một vệt máu chảy ra từ khóe môi.

Đám người Vương Tuyết Phong đi theo Đinh Hạo thấy vậy biến sắc mặt.

Mọi người thế mới biết Đinh Hạo không khéo mạnh như mặt ngoài mà bị thương nặng, nếu không thì với thực lực của hắn sẽ không khống chế được máu chảy.

Vương Tuyệt Phong căng thẳng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi . . . Có sao không?

Đám người Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực biểu tình hồi hộp nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo chậm rãi ngồi xuống, vận khí đè nén vết thương và máu chảy ngược.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không sao, chỉ bị thương nhẹ, chưa bị thương căn bản. Ha ha ha ha ha ha! So sánh thì Thái Thủy thái tử bị thương nặng hơn ta nhiều.

Thái Thủy thái tử bị thương nặng?

Nói vậy là Đinh Hạo chiến thắng.

Vương Tuyệt Phong thở phào một hơi, nhưng ngẫm nghĩ, hỏi:

- Vậy ngươi còn tham gia hôn lễ được không?

Lễ mừng hôm nay trừ đối thủ một mất một còn của Vấn Kiếm tông là Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong không được mời, các nhân vật tông môn võ đạo nhân loại có uy tín, danh dự đều đến, nếu Đinh Hạo bị thương không thể đứng ra thì không tốt.

Nếu Đinh Hạo gắng gượng đi ra, bị ai nhận ra hắn trọng thương sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Đinh Hạo biết điều Vương Tuyệt Phong lo lắng, cười nói:

- Không sao, cứ làm theo thời gian đã định, chỉ là vết thương nhỏ. Trong chiến trường chín tầng trời ta được đến rất nhiều, ngộ ra một số thứ quan trọng giúp ta đánh vỡ trời buộc, tiến thêm một bước.

Vương Tuyệt Phong yên lòng.

Mọi người nhanh chóng về vị trí của mình, làm công chuyện.

Trong đại điện chỉ còn Đinh Hạo, Tạ Giải Ngữ.

Đinh Hạo kiểm không được học bùng máu:

- Phụt.

Mặt Đinh Hạo trắng bệch từ từ thở ra, từng yêu khí đỏ rực bay ra khỏi mũi miệng hắn. Vết thương của Đinh Hạo nặng hơn mọi người tưởng.

Tạ Giải Ngữ biến sắc mặt chạy tới sau lưng Đinh Hạo, tay ngọc dán lưng hắn.

Tiếng chân hoàng hú vang vọng đại điện.

Người Đinh Hạo bao phủ trong khói tím, yêu khí đỏ rực bị bài trừ khỏi cơ thể hắn, khói tím đốt cháy luyện hóa yêu khí đỏ.

Qua nửa nén nhang sắc mặt Đinh Hạo đỡ hơn nhiều.

Đinh Hạo cười nói:

- Được rồi, tiểu Ngữ, đã loại trừ hết yêu khí, đừng lãng phí huyền lực nữa, để ta tự làm được rồi.

Tạ Giải Ngữ gật đầu, ngồi một bên.

- Phù, Thái Thủy thái tử này đúng là không tầm thường, cương địch mạnh nhất ta từng gặp.

Đinh Hạo cảm thán rằng:

- Ta suýt chết trận, không uống là đại nhân vật tuyệt thế hệ trẻ yêu tộc Bắc Vực. Thật là đã ghiền, chọn hắn làm đối thủ là đáng, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo nhớ đến trận chiến trường chín tầng trời, lòng sôi sục.

Thái Thủy thái tử mang đến áp lực lớn khiến Đinh Hạo đột phá, bí ẩn đao kiếm hoành thức vén rèm che, hấn cảm thấy bị thương nặng là đáng giá.

Tạ Giải Ngữ trông Đinh Hạo:

- Đã bị thương như vậy còn cười gì?

Lúc này phong tình phụ nữ của Tạ Giải Ngữ rất quyến rũ.

Mắt Đinh Hạo sáng lên, cười gian, hít sâu bắt đầu vận công chữa thương.

Đinh Hạo hết sức thúc giục lực lượng huyền khí, người phát ra ánh sáng trắng và vàng. Cơ thể Đinh Hạo rực rỡ sáng bóng, bảo tướng trang nghiêm. Mỗi một tác da tỏa sáng, thân thể Đinh Hạo biến thành đoàn sáng.

Cơ bắp Đinh Hạo trong suốt, xương cốt trơn bóng như ngọc khí. Có thể thấy xương cốt Đinh Hạo gãy khá nhiều nơi, may mắn lúc trước hấn dung hợp vài ngọc trng thạch nên xương sống, cánh tay, đôi chân, các vị trí xương quan trọng đều không gãy.

1356. Chương 1360: Cao Đường Là Ai?

Huyền khí dâng trào trong người Đinh Hạo, tiếng xương kêu răng rắc vang lên.

Xuyên qua cơ thủy tinh thấy những khúc xương gãy bị lực lượng vô hình bẻ trở về, nhanh chóng mọc ra cái mới. Những xương vụn tan vào cơ bắp, khe nứt trên xương ngày càng nhỏ, cuối cùng dính liền nhau.

Trong cơ thể Đinh Hạo có vài vị trí sẫm màu như máu bầm, mấy trăm khối lớn nhỏ trải rộng khắp cơ bắp. Đó là vết thương ngầm Thái Thủy thái tử để lại, lực lượng huyền khí gột rửa máu bầm chậm rãi biến mất.

Trong quá trình trị thương cơ thể Đinh Hạo toát ra hơi thở kỳ lạ, không phải lực lượng dao động, đó là thể.

Thể là thứ không thể thấy, không giải thích được, nhưng người cảm giác đến nó.

Thứ này như khoảnh khắc nước lũ xô dề đập, khoảnh khắc dãy núi sụp, khoảnh khắc nước từ trên cao đổ xuống, khoảnh khắc sao băng xẹt qua bầu trời, khoảnh khắc mây đen che kín sắp có gió lớn mưa to, khoảnh khắc núi lửa uẩn nung dung nham ngàn vạn năm sắp phá tan mặt đất.

Đó là thể, càng giống như quy tắc, là một thứ tồn tại sắp sinh ra, sắp vận động và không thể đảo ngược.

Trong võ đạo cái gọi là thể càng giống pháp tắc, lực lượng không chiến mà khiến người phục. Đối thủ biết rõ tiếp theo sắp xảy ra điều gì nhưng không có sức thay đổi, gần như thiên uy.

cảnh giới cao nhất của võ đạo trừ quy tắc pháp tắc ra chính là ý và thể.

Từ xưa đến nay có vô số nhân kiệt khổ sở truy tìm chung cực chỉ đạo là một trong ba thứ này. Đinh Hạo lĩnh ngộ kiếm ý, đao ý trước, bây giờ dần chạm đến ảo diệu của thể, đây là thể chất, sức lĩnh ngộ cực kỳ yêu nghiệt.

Ý là sức bản thân, thể là sức thể giới thiên địa.

Nếu kết hợp ý và thể làm một thì nghĩa là người và thiên địa hợp nhất sao?

Đinh Hạo đắm chiêu.

Vết thương trong cơ thể Đinh Hạo đã hoàn toàn khép lại.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, cảm ngộ về trận chiến lúc trước, vất óc úy nghĩ. Đinh Hạo chìm trong trạng thái không linh, không minh, bất giác hơi thở thể trên người hấn càng đậm đặc. Nếu nói ban đầu thể là dòng nước mỏng manh thì bây giờ là suối nhỏ, thể là thứ không trông thấy được, chỉ cường giả mới cảm nhận nó.

Tạ Giải Ngữ ngồi một bên, môi mỉm cười, mắt luôn nhìn Đinh Hạo.

Mặc kệ trên người Đinh Hạo xảy ra chuyện gì thì Tạ Giải Ngữ sẽ không ngạc nhiên chút nào.

Đối với Tạ Giải Ngữ miễn Đinh Hạo lành vết thương là được, đó là điều quan trọng nhất.

Trong đầu Đinh Hạo không ngừng nhớ lại hình ảnh chiến đấu trong chiến trường chín tầng trời.

Thế kỳ lạ ảnh hưởng, tốc độ huyền khí chảy càng lúc càng nhanh, dù là trong thập nhị chính kinh hay lục kỳ mạch, huyền khí gầm rống bên trong, không ngừng xông lên trước.

Đinh Hạo nhắm chặt mắt như không hề biết gì.

Bỗng trong cơ thể có hai huyết khiếu từ u ám biến rực rỡ, như ngôi sao lấp lóe ánh sáng.

Lại đột phá.

Giây sau huyền khí kích động xông hướng huyết khiếu tiếp theo, thế đi không giảm.

Trận chiến này ảnh hưởng Đinh Hạo sâu hơn điều hắn nhận ra.

Từng huyết khiếu nở rộ ánh sáng như ngôi sao, ánh sáng huyết khiếu bắn ra khỏi cơ thể Đinh Hạo. Quanh thân Đinh Hạo trăm thước các ánh sáng xếp theo vị trí, quy luật kỳ lạ như một tinh vực kỳ dị. Từng ngôi sao vận chuyển, chớp lóe theo quỹ tích huyền diệu. Huyền khí chảy giữa các năng lượng ngôi sao, không ngừng hoàn mỹ, cường hóa tinh vực nhỏ.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Không biết bao lâu sau Đinh Hạo bỗng tỉnh lại.

Cảm giác thoải mái chưa từng có tràn ngập toàn thân Đinh Hạo, hắn nhảy cẫng lên nhúc nhích cơ thể. Đinh Hạo cảm giác vết thương trong người đều biến mất hết, lực lượng liên miên lan tràn, cảm giác cực kỳ cường đại.

Ảo giác tinh vực quanh cơ thể Đinh Hạo nhanh như chớp chui vào người hắn.

- A? Lại đột phá . . . Đây là . . .

Đinh Hạo ngây ra, cẩn thận cảm ứng giây lát. Trong thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch có huyết khiếu mới ngưng kết điểm tinh thành công, bất giác Đinh Hạo đã vào cảnh giới song mạch cửu khiếu Vô Thánh cảnh.

Lực lượng huyền khí hùng hồn dâng trào như biển trong cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Xem ra linh ngộ thể có tác dụng tăng phúc siêu lớn cho võ giả tu luyện.

Rất nhanh Đinh Hạo nhận ra nếu đao kiếm hoành thức và thể liên quan nhau, Đinh Đồng sớm linh ngộ đao kiếm hoành thức thì nghĩa là gã cũng linh ngộ thể, vậy thực lực của gã khủng khiếp tới đâu?

Suy nghĩ này lóe lên trong đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo quay đầu nhìn Tạ Giải Ngữ, chợt nhớ mình có chuyện quan trọng cần làm.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Tiểu Ngữ, đã bao lâu rồi?

Tạ Giải Ngữ cười ngọt ngào:

- Mới nửa canh giờ.

- A! Chỉ mới nửa canh giờ?

Đinh Hạo thở phào một hơi.

Lúc trước Đinh Hạo vào trạng thái ngộ đạo hờ chút là thời gian trôi nhanh, một lần ngộ đạo dài mấy ngày hoặc hơn tháng, may mắn lần này không như thế.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Sắp đến giờ rồi, mọi người cũng nên lật con bài trong tay.

Sau khi thực lực tăng trưởng Đinh Hạo càng thêm tự tin, nói:

- Tiểu Ngũ, chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài gặp anh hào các phương.

Tạ Giải Ngũ gật đầu.

* * *

Mặt trời lên cao.

Nhờ đại trận hộ sơn nên ánh nắng không quá gắt.

Không khí toàn Vãn Kiếm tông vui vẻ, náo nhiệt. Trong sơn môn khắp nơi giăng đèn kết hoa, rất nhiều đệ tử Vãn Kiếm tông mặc trang phục đỏ xuyên qua đám người. Các thể tu Hãn Hải thâm lâm như tròng mắt Kim Cang thì cực kỳ cảnh giác đi tới đi lui giữ trật tự.

Tin tức Đinh Hạo trở về đã lan ra, lòng người ổn định.

Còn gần một canh giờ là đến giờ lành.

Lúc này bên Tẩy Kiếm Trì dưới sơn môn Vãn Kiếm tông nghênh đón một thanh niên áo trắng xa lạ. Thanh niên áo trắng long hành hổ bộ, khí thế trác nhiên bất quần, mắt phượng ẩn chứa uy nghiêm. Thanh niên áo trắng có khí chất trời sinh làm vua, tóc đen bay lên, khí thế hùng dũng.

Thanh niên áo trắng khẽ thở dài:

- Rốt cuộc quay về.

Ánh mắt thanh niên áo trắng phức tạp.

Thanh niên áo trắng đứng bên Tẩy Kiếm Trì, nhìn ảnh chiếu trong ao nước. So với năm xưa thì khuôn mặt thanh niên áo trắng đã trưởng thành nhiều, không còn ngây ngô như xưa, cũng không còn đơn thuần. Bánh xe vận mệnh đã lăn, mọi thứ thân bất do kỷ.

Thanh niên áo trắng đứng đó một lúc lâu, thở dài thườn thượt đi lên núi.

Trên sơn môn có đệ tử Vãn Kiếm tông gác núi đứng ra ngăn đường đi của thanh niên áo trắng, hỏi:

- Xin hỏi các hạ đến từ đâu? Có thiệp cưới không?

Thanh niên áo trắng mỉm cười nói:

- Ta về nhà.

Đệ tử Vãn Kiếm tông ngây người:

- Về nhà?

Đệ tử Vãn Kiếm tông nhận ra điều gì, nhìn kỹ thanh niên áo trắng, biểu tình giật mình ngơ ngác nói:

- Lý . . . Lý sư huynh?

* * *

Giờ lành sắp đến.

Lễ đài hôn lễ đặt ở quảng trường diễn võ lớn nhất Vãn Kiếm tông, tiệc rượu đã sắp đặt hết.

Đệ tử Vãn Kiếm tông hướng dẫn các khách ngồi xuống, linh khí lan tràn trên không trung.

1357. Chương 1361: Cao Đường Là Ai (hạ)?

Thức ăn bưng lên bàn không phải sơn hào hải vị bình thường mà là món ngon dùng linh dược thần thảo, linh thú trong nước linh tuyến Thái Ất Chân Thủy chế biến ra, không chỉ ngon mà còn có hiệu quả tăng phúc võ đạo như thất phẩm đan dược, có thể chữa trị vết thương ngấm. Món ăn trong bữa tiệc bỏ vốn quá lớn.

Các cường giả trên bàn tiệc ngày thường không phải chưa thấy trường hợp lớn nhưng giờ ai nấy bị hù ngậy người, chưa từng gặp tiệc xa hoa, phong phú như vậy. Một món ăn trên bàn lấy ra ngoài đều có thể khiến gió tanh mưa máu tranh giành.

Đặc biệt là mấy món chính toàn chế biến bằng thần dược hiếm thấy.

Một ít luyện đan sư suýt phát bệnh tim. Lãng phí, thật là lãng phí của trời. Dược liệu quý giá thế này nếu luyện đan thì chế được bao nhiêu thần đan? Có thể phát huy được tính đến tốt nhất, bây giờ chúng bị làm thành thức ăn.

Quá phá sản.

Yến hội xa hoa thế này khiến các cường giả là chưởng môn, trưởng lão tông môn thấy thấp thỏm như nhà quê lên tỉnh, ngồi nghiêm chỉnh không dám cầm đũa, sợ mình làm trò cười.

Nhiều người rất giật mình, thầm nghĩ Vấn Kiếm tông giàu đến mức này rồi sao? Thần dược, bảo dược bị xem như rau xanh nhai? Những tài nguyên này là mang về từ tiên giới sao?

Chỉ bằng vào điểm này nội tình Vấn Kiếm tông đã sánh bằng các đại tông môn đỉnh cao Bắc Vực như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông, Tinh Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong.

Một thế lực vật khổng lồ mới nổi lên, đã không thể ngăn cản.

Vương Tuyệt Phong thành quân sự lớn tiếng xướng:

- Giờ lành đã đến, tân nhân vào sân.

Vô số cặp mắt nhìn chăm chú.

Nhiều người nhìn hướng lễ đài.

Đinh Hạo mặc áo cưới gấm đỏ rực, mặt hồng hào bước ra. Bản thân Đinh Hạo rất đẹp trai, trường bào đỏ rực tôn lên hấn càn anh tuấn thần võ, có khí thế nuốt trời bắt trăng. Không ai dám xem thường, Đinh Hạo như tiên nhân giáng trần.

Đa số người thầm thna nhân vật phong lưu, tư chất cao như vậy bắt được trái tim Tạ Giải Ngữ cũng đúng. Ủa?

Không đúng, sao Đinh Hạo ôm một đứa trẻ?

Nhiều người kinh ngạc thấy ngực Đinh Hạo ôm một nữ hài tử phấn điêu ngọc mài, thoát trông cỡ bốn, năm tuổi, mặc váy công chúa đáng yêu, tóc cột hai bím đen nhánh, mắt to trong suốt, vô cùng đáng yêu.

Chuyện gì đây?

Trong khi mọi người nghi hoặc thì có mấy người chậm rãi bước lên lễ đài, đi đầu là Tạ Giải Ngữ mặc áo cưới trắng tinh. Ba, bốn tuyệt thế giai nhân phong hoa tuyết đại đi theo Tạ Giải Ngữ.

Ba mỹ nhân mặc áo cưới hỉ khách, kiểu cách khác nhau nhưng đều là Đinh Hạo tự tay thiết kế. Các nàng mặc áo vào cực kỳ xinh đẹp, tôn lên sức hấp dẫn của nữ nhân đến cực độ.

- Đó là . . . tông chủ Lý Lan.

- Còn có thần đan sư Vấn Kiếm tông, thiên tài đan đạo Tây Môn Thiên Tuyệt.

- A! Nữ nhân áo trắng xinh đẹp như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm chính là mỹ nữ số một Vấn Kiếm tông, được gọi là đứng đầu mười đóa kim hoa Bắc Vực, Phúc Thủy Tiên Kiếm Lý Y Nhược.

- Sao ba người cùng xuất hiện?

Có người nghĩ ra điều gì, kinh kêu:

- A! Ta biết rồi, có tin đồn Đinh Hạo và mấy nữ nhân này quan hệ không bình thường, còn có con riêng với chương môn Lý Lan. Hay tin đồn là thật, các nữ nhân cùng gả cho Đinh Hạo sao?

Mọi người xôn xao.

Trong Vô Tận đại lục cường giả là vua, nam nhân có tam thê tứ thiếp là bình thường. Một số cường giả tông môn Bắc Vực thậm chí có ba, bốn mươi đạo lữ. Vài tông phái pháp môn song tu thì có hiện tượng một người mấy trăm thê thiếp. Nhiều người cảm thấy chuyện gì không lạ chút nào.

Nhưng dù có bao nhiêu thiếp thì chỉ một vợ cả cưới hỏi đàng hoàng.

Như Đinh Hạo một lần làm lễ nghi vợ cả cưới bốn vị đại mỹ nhân là chuyện đầu tiên xảy ra. Bốn nữ nhân này còn là nữ nhân trong lòng vô số võ giả Bắc Vực. Lý Lan có địa vị và cao quý. Lý Y Nhược xinh đẹp, ngây thơ. Tây Môn Thiên Tuyết có thiên phú, dịu dàng. Tạ Giải Ngữ mạnh mẽ, cường đại.

Bốn nữ nhân là kỳ nữ thần cấp, không biết đã từ chối tình yêu của bao nhiêu thiên tài Bắc Vực. Nhiều người từng đoán là ai sẽ chiếm được trái tim của các nàng, khiến các nàng cam tâm tình nguyện gả cho cùng một người.

Tin tức như thế truyền ra, không biết sẽ khiến bao nhiêu thiên tài võ đạo nát tim.

Dù là các cường giả tiền bối, trưởng lão các tông đã nổi danh, không quá hứng thú với nữ sắc lúc này rất hâm mộ Đinh Hạo điểm phúc sâu. Thật là hưởng hết phúc trong đời, có bốn thê tử yếu diệu thế này cuộc đời viên mãn.

Vương Tuyệt Phong cười to xướng lễ.

Các khách khứa la ó hoan hô.

Trong trường hợp này cường giả võ đạo không khác gì người thường, huống chi các thế lực muốn làm bạn với Đinh Hạo nên càng dốc sức, tình hình rất náo nhiệt.

Đến lúc bái cao đường.

Khi Vương Tuyệt Phong xướng lễ thì đám khách quý ngậy ra.

Các đệ tử nhỏ tuổi Tống Quang mới nhập môn dẫn mấy người chậm rãi lên lễ đài. Dẫn đầu là một nam nhân tuấn tú mặt trắng khoảng ba, bốn mươi tuổi, dưới cằm có râu đen dài, vẻ mặt ung dung hoa quý, khí thế uy nghiêm ập vào mặt, rõ ràng là người quen ngồi trên cao.

- Đó là ai? Sao chưa từng gặp?

- Đúng vậy. Nhìn hấn đi hướng ghế chính chắc là hàng phụ mẫu Đinh Hạo. Nghe nói Đinh Hạo là cô nhi không có phụ mẫu, chuyện gì đây?

- Người này không đơn giản, ta không thể nhìn thấu thực lực, hấn cho ta cảm giác sâu không lường được.

Đám người bàn tán xôn xao.

Nam nhân trung niên tuấn tú mặt trắng và một thiếu phụ xinh đẹp khoảng ba, bốn mươi tuổi mỉm cười ngồi trên ghế đàn trai. Ghế đàn gái là một đôi phu thê, thân phận không xa lạ gì, là Lý Hạo, Ngô Nhược, phụ mẫu của Lý Y Nhược. Trong đám người có kẻ nhận ra thân phận của phụ mẫu Lý Y Nhược.

Trừ phụ mẫu Lý Y Nhược ra thì phụ mẫu Lý Lan đã qua đời. Lúc Tạ Giải Ngữ còn nhỏ gia tộc diệt vong, nàng một thân một mình. Tây Môn Thiên Tuyết được sư phụ nhặt về, cũng là cô nhi.

Bốn người ngồi trên lễ đài.

Đinh Hạo dẫn bốn thê tử, nữ nhi Đinh Thiên Sương đến trước mặt bốn vị trưởng bối, quỳ xuống cung kính hành lễ.

Nam nhân trung niên mặt trắng râu đen đương nhiên là Đinh Hành Hạo.

Đinh Hành Họa cười to, tay vuốt râu dài, tâm tình rất vui sướng.

Đinh Hạo thành hôn vốn nên do phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành ngồi vào vị trí này. Đinh Hạo nhiều lần mong muốn hai người đến, nhưng vì một số lý do nên Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành không thể có mặt. Đinh Hành Họa làm thúc thúc đến thay thế vị trí.

Ngồi bên cạnh Đinh Hành Họa là thê tử của gã, La Từ, Đinh Hạo kêu thăm thăm.

Mặc dù Đinh Hạo vô cùng thất vọng, không biết tại sao phụ thân không thể xuất hiện nhưng hắn hiểu nếu không phải bất đắc dĩ thì Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành là phụ mẫu sao có thể nhẫn tâm không ra mặt trong ngày nhĩ tử thành hôn? Phụ phụ Đinh Hành Họa đến tham gia cũng đã rất tốt.

Năm tân nhân quỳ cung kính lạy.

Lý Hạo kích động không nói nên lời.

1358. Chương 1362: Ta Đã Trở Về.

Lý Hạo là trấn chủ một trấn nhỏ, tuy có chút thế lực nhưng sao so sánh với đại môn phái như Vãn Kiếm tông? Càng đừng nói đến những người ngồi tại đây toàn là thủ lĩnh võ đạo Bắc Vực.

Lý Hạo nhớ lại mấy ngày nay thấy trong sơn môn Vãn Kiếm tông toàn là các đại nhân vật lúc trước gã không dám trèo cao, giờ bọn họ cười thân thiện gần như nịnh nọt. Đây là chuyện Lý Hạo nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Tất cả đều bởi vì nữ nhi của Lý Hạo.

Lý Hạo nhớ lúc trước nữ nhi mới vào Vãn Kiếm tông, diệt nhi Lý Tàn Dương cũng từng nói qua nữ nhi thích một vị sư huynh trong tông môn. Ban đầu Lý Hạo không mấy vừa lòng, gã cảm thấy nữ nhi đẹp tuyệt trần nên chọn rể có địa vị, tương lai cao hơn trong Vãn Kiếm tông. Một đệ tử ký danh nho nhỏ sao có tương lai?

Bây giờ Lý Hạo thăm mừng đã không quá coi nặng ích lợi, ngăn cản Lý Y Nhược lựa chọn.

Nếu không thì . . .

Lý Hạo không dám tưởng tượng bây giờ gã có tâm tình gì.

Một đệ tử ký danh nho nhỏ một bước lên mây trở thành siêu nhân vật nổi tiếng khắp Bắc Vực, chỉ tốn tám năm, có ai ngờ được không?

Khi Đinh Hạo quỳ lạy Lý Hạo suýt nhảy dựng lên trả lễ.

May mắn thê tử Ngô Như ngồi một bên kéo Lý Hạo lại, gã tỉnh táo tinh thần ngồi yên trên ghế nhận Đinh Hạo cúi đầu. Lòng Lý Hạo cảm thán, nói đến thì gã chỉ là người bình thường, lúc trước có suy nghĩ như thế là hợp lý. Bây giờ nhìn nữ nhi bảo bối gã làm vợ người ta, Lý Hạo vừa vui mừng vừa buồn phiền.

Bái cao đường hai bên xong đến phần tặng quà. Lý Hạo, Ngô Như đáp lễ là món quà Lý Y Nhược đã chuẩn bị sẵn trước đó. Đinh Hành Họa rất rộng rãi, khách khứa bên dưới nhìn món quà mà thèm thuồng.

Dưới lễ đài vang tiếng vỗ tay như sấm.

Đinh Hạo cười đứng dậy, lấy ly rượu to gấp đôi từ tay Tổng Quang đổ xuống đất hướng về anh liệt viên Vãn Kiếm tông. Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam, Đường Phật Lệ đã ngủ say dưới lòng đất, đây là chuyện làm người ta tiếc nuối nhất. Một chén rượu ngon tế điện những người thân, anh hùng đã mất.

Bốn vị tân nương cũng cùng đổ ly rượu.

Đinh Hạo cười xoay người, chắp tay cảm ơn khách khứa. Đinh Hạo định nói gì thì chợt cảm giác hơi thở kỳ lạ, hắn ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn. Bên mép khu khách quý, trong đám người có một nam nhân tuấn tú đầu tóc bạc phơ đứng đó từ bao giờ, biểu tình phức tạp nhìn lễ đài.

Là hần?

Đinh Hạo kinh ngạc.

Hần còn dám xuất hiện chỗ này?

Hần làm sao trà trộn vào được?

* * *

Mục Thiên Dương đứng trong đám người nhìn Tạ Giải Ngữ xinh đẹp mặc áo cưới màu trắng đứng trên lễ đài.

Mục Thiên Dương nhớ lại chuyện quá khứ, biểu tình hoảng hốt.

Lúc trước Mục Thiên Dương từng là thần đồng Thanh Bình học viện danh chấn Tuyết Châu, lần đầu gặp Tạ Giải Ngữ gã đã kinh diễm. Lần đầu tiên có một nữ nhân làm lòng Mục Thiên Dương rung động, khiến trái tim đóng băng gợn sóng.

Lần thứ hai gặp Tạ Giải Ngữ, Mục Thiên Dương nói sẽ có ngày cướp nàng từ tay Đinh Hạo, cướp tất cả mọi thứ của hần.

Nhiều người cho rằng Mục Thiên Dương nói giận dỗi.

Tạ Giải Ngữ khinh thường, cười lạnh rời đi.

Chỉ có Mục Thiên Dương biết khi gã nói ra câu đó cần can đảm rất lớn, lớn hơn cả kêu gã rút kiếm đối diện cường giả thần cảnh.

Nhưng Mục Thiên Dương nhìn ra được ánh mắt Tạ Giải Ngữ nhìn gã không khác gì nhìn mọi người, lạnh lùng mà hồ hững. Chỉ khi Tạ Giải Ngữ nhìn người kia thì đôi mắt đẹp sẽ tỏa ánh sáng kinh người.

Sau đó thì tất cả đều kết thúc.

Cuộc chiến Thiên Hàn Tuyệt phong, thần thoại thần đồng kết thúc, một thần thoại khác nổi lên.

Khi Mục Thiên Dương cho rằng đã nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay, nằm gai nếm mật niết bàn trọng sinh thì Tạ Giải Ngữ đã trở thành tân nương của người khác.

Hết thấy đều đã không kịp.

Huống chi trong lòng nàng chưa từng có gã.

Khi Mục Thiên Dương bước vào Vấn Kiếm tông, gã từng nghĩ ra tay cướp Tạ Giải Ngữ đi, hoặc quây hôn lễ. Nhưng tất cả đều ngừng lại, không hiểu sao Mục Thiên Dương nhìn Tạ Giải Ngữ mặc áo cưới trắng tinh xuất hiện trên lễ đài, nhìn nàng cười tươi như hoa, biểu tình hạnh phúc thì gã không thể làm gì.

Mục Thiên Dương đứng yên trong đám người nhìn Tạ Giải Ngữ hoàn toàn trở thành vợ của người ta.

Mục Thiên Dương cười khổ nói:

- Đây là cảm giác mất đi sao?

Dù khi Mục Thiên Dương biết ca ca chết trong tay Đinh Hạo cũng không khó chịu như bây giờ.

Nữ hài tử Lưu Linh Túy xinh đẹp như tiên đứng bên cạnh Mục Thiên Dương, ngẩng đầu hỏi:

- Mục ca ca rất khó chịu sao? Là vì nữ nhân đó?

Trong đôi mắt to đen láy chứa nghi hoặc, Lưu Linh Túy nắm bắt chính xác nỗi lòng Mục Thiên Dương.

Từ ngày Lưu Linh Túy được Mục Thiên Dương cứu ven Kính hồ, nữ hài tử xinh đẹp luôn đi theo bên gã như hình với bóng.

Mục Thiên Dương mỉm cười, định trả lời chợt cảm giác điều gì, ngẩng đầu lên thấy Đinh Hạo đứng trên lễ đài đã phát hiện ra gã, ánh mắt như điện nhìn qua.

- Chú ý đến ta? Xem ra thực lực của hần tăng trưởng rất nhanh.

Mục Thiên Đường hơi giật mình nhưng không sợ hãi. Án hất Đinh Hạo, Mục Thiên Đường giao nhau trong không trung bắn ra hỏa hoa vô hình. Đinh Hạo, Mục Thiên Đường cảm giác số mệnh lan tràn trên không trung.

Mục Thiên Đường cười nhạt, ôm Lưu Linh Túy.

Thân hình Mục Thiên Đường, Lưu Linh Túy như hòa tan trong không trung, từng chút một biến mất tựa bức tranh phai màu.

Lưu Linh Túy nhìn Tạ Giải Ngữ, lại nhìn Đinh Hạo.

Nữ hài tử Lưu Linh Túy trầm nghĩ:

- nam nhân kia có khí thế rất đặc biệt, không uống là địch thủ của Mục ca ca. Hừ, nữ nhân kia tuy đẹp nhưng có ích gì, trong mắt nàng chỉ có một mình nam nhân đó. Mục ca ca hãy chờ đi, Lưu Linh Túy sẽ nhanh chóng lớn lên, ta sẽ càng đẹp hơn nàng. Khi đó mặc kệ xảy ra chuyện gì chắc chắn ta sẽ gả cho ca ca!

Lưu Linh Túy ôm chặt cổ Mục Thiên Đường, cùng nhau biến mất.

* * *

Đinh Hạo nhìn theo Mục Thiên Đường biến mất trong hư không.

Đinh Hạo không đuổi theo hay chặn lại.

Rõ ràng Mục Thiên Đường không đến gây sự hoặc khiêu chiến, nếu vậy thì không cần thiết sinh sự. Ngày hôm nay hôn lễ mới là quan trọng nhất, cuộc chiến giữa Đinh Hạo, Mục Thiên Đường có thể dời lại sau.

Đinh Hạo không ngờ sẽ gặp Mục Thiên Đường trong tình huống này.

Thì ra năm xưa Mục Thiên Đường thật sự không chết, thực lực tăng trưởng đến cảnh giới khủng bố.

Mục Thiên Đường cũng có cơ duyên thuộc về mình.

Đinh Hạo lắc đầu, gác chuyện này sang một bên.

Mục Thiên Đường, Đinh Hạo ánh mắt giao nhau chỉ trong chớp mắt, không ai phát hiện ra.

Trên lễ đài, Vương Tuyết Phong cười toe tuyệt định tuyên bố kết thúc buổi lễ. Chính lúc này, có thanh âm sang sảng không hợp thời vang lên.

- Chậm đã, ta phản đối hôn sự này!

Thanh âm không lớn nhưng cực kỳ kiên quyết lọt vào tai mỗi người có mặt, đám người cùng biến sắc mặt.

Biểu tình Vương Tuyết Phong cực kỳ tức giận, nhìn hướng phát ra thanh âm, định nói gì đó. Khi Vương Tuyết Phong trông thấy người đến thì ngậy người, im miệng.

Vô số cặp mắt nhìn hướng phát ra thanh âm.

1359. Chương 1363: Đề Nhờ Người Ban Tặng.

Một nam nhân tiêu sái mặc trường bào màu trắng chậm rãi bước ra từ trong đám người. Dù bị mọi người nhìn chằm chằm nhưng biểu tình nam nhân áo trắng cực kỳ bình tĩnh, gãi đi từng bước đến dưới lễ đài.

Nam nhân áo trắng một lần nữa cất cao giọng:

- Ta phản đối hôn sự này!

Giọng điệu kiên quyết không thể dao động.

Đinh Hạo nhìn nam nhân áo trắng, hơi ngạc nhiên.

Đinh Hạo nghiêm túc hỏi:

- Tại sao?

Nam nhân áo trắng chưa kịp đáp thì Vương Tiểu Thất đã kiềm không được xông ra nói:

- Lý sư huynh, ra sư huynh còn sống! Về là tốt rồi, ngồi một bên trước đi!

Đám đông vang tiếng hoan hô, ba bóng người vô cùng vui mừng chạy ra.

Tiểu võ si Trần Thắng kích động toàn thân run rẩy:

- Đại ca . . . Sống . . . Sống?

Sau lưng tiểu võ si Trần Thắng là Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Lương kích động không biết nên nói cái gì. Người mất tích quá lâu đột nhiên lạnh lặn trở về, niềm hạnh phúc mất rồi có được khiến người điên cuồng.

Có thể khiến ba thành viên Thất Nghĩa Minh kích động kêu đại ca thì chỉ có một người.

Lão đại Thất Nghĩa Minh.

Lý Mục Vân.

Một thiên tài tuyệt đối từng được xem là ngang sức ngang tài với đám người Đinh Hạo, Lý Lan.

Lý Mục Vân mất tích trong cuộc chiến chiến trường bách thánh, từ đó về sau không còn tin tức.

Không ngờ hôm nay Lý Mục Vân ra mặt.

Lý Mục Vân mỉm cười nói:

- Ủm! Trở lại.

Ánh mắt Lý Mục Vân lướt qua mấy huynh đệ kết nghĩa nhìn hướng lễ đài, nói:

- Ta phản đối hôn sự này, Đinh sư đệ hãy từ bỏ đi.

Đinh Hạo nhìn kỹ Lý Mục Vân, một lúc sau mỉm cười không nói.

Tiểu võ si Trần Thắng chợt nhớ điều gì, vội nói:

- Đại ca, có nhiều chuyện người không biết, đi khỏi đây trước đi. Chờ xong chuyện ta sẽ kể cho đại ca nghe.

Lý Mục Vân kiên quyết lắc đầu, nói:

- Phải ngừng hôn lễ.

- Nhưng mà . . .

Tiểu võ si Trần Thắng định khuyên thì bị Lý Mục Vân ngắt lời.

Các khách khứa nhìn hiểu chuyện, quảng trường ồn ào lên, thanh âm ầm ĩ.

Lý Mục Vân từng bước một lên lễ đài, nói:

- Đinh sư đệ, hãy kết thúc vợ kịch tự biên tự diễn đi, còn kịp ngừng tay.

- Có chuyện người đã lầm.

Đinh Hạo từ trên cao nhìn xuống Lý Mục Vân, biểu tình bình tĩnh nói:

- Theo bối phận người nên gọi ta là Đinh sư thúc tổ.

Lý Mục Vân mỉm cười nói:

- Nhớ lúc trước Đinh sư đệ từng nói riêng tư không so đo bối phận, huống chi lúc trước người và ta cùng học nghệ trong Vân Kiếm tông, người xếp dưới ta, gọi tiếng sư đệ có gì sai?

- Ta từng nói lời này với mấy bằng hữu thân thiết.

Đinh Hạo thâm nghĩ:

- Nhưng người không nằm trong số đó.

- À, trở mặt, sao? Là bởi vì ta ngăn cản lễ đài của người nên thẹn quá thành giận sao?

Đinh Hạo cười to, cười xong giọng lạnh lùng nói:

- Người nghĩ ta sẽ vì danh ảo mà khách sáo với kẻ cố ý tới phá ngày ta thành thân? Lý Mục Vân, đừng dùng cái mũ buồn cười chụp lên đầu người khác. Hôm nay người đến vì cái gì, nói thẳng đi.

Lý Mục Vân gật gù, không hề bực mình nói:

- Ta đến đúng là vì ngăn cản lễ đài.

Ánh mắt Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Lý do gì?

- Lý do sao . . .

Lý Mục Vân hờ hững nói:

- Có rất nhiều lý do, ví dụ như một lần cưới bốn vị chính thê, làm trái với quy tắc tổ tiên. Huống chi nữ nhân người cưới toàn là nữ đệ tử ưu tú nhất Vãn Kiếm tông. Ai biết có phải người dùng quyền thế ép buộc bọn họ gả cho người? Ha ha ha ha ha ha! Tiếng xấu khi nam bá nữ không hay ho gì. Ví dụ người là thái thượng trưởng lão Vãn Kiếm tông nhưng cưới nữ nhân hậu bối, đặc biệt Lý Lan là chương môn trong tông môn, cái này hơi bị loạn luân.

Lý Mục Vân thốt lời khiến quảng trường rộ lên tiếng la ồn ào.

Về mặt Đinh Hạo từ bực tức nghe Lý Mục Vân nói xong trở nên bình tĩnh.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi.

- Hiểu cái gì?

Lý Mục Vân cười hỏi:

- Hiểu người đã làm sai?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Ta hiểu hôm nay người đến làm cái gì.

Lý Mục Vân cười nói:

- Nói nghe thử.

Đinh Hạo gằn từng chữ:

- Hôm nay người đến tìm chết.

Đinh Hạo thốt lời làm Lý Mục Vân biến sắc mặt, cười hỏi:

- Như thế nào? Không nói lý được thì muốn dùng thực lực, quyền thế đè ta sao?

Đinh Hạo định nói gì thì mấy đệ tử Vãn Kiếm tông khác không nhịn được nữa.

Vương Tiểu Thất nét mặt sa sầm xông ra chỉ vào mũi Lý Mục Vân chửi:

- Lý Mục Vân, người là cái thứ gì mấy năm nay không biết chết ở đâu, lúc tông môn gặp nguy nan không thấy người đi ra, lúc này tới gây rối là sao? Ở đây làm bộ làm tịch, người có tư cách gì nói những lời này?

Đám người tiểu võ si Trần Thắng, Tôn Cửu Thiên biểu tình cực kỳ khó xem.

Tuy sâu trong lòng đám người tiểu võ si Trần Thắng, Tôn Cửu Thiên nghiêng hướng Lý Mục Vân nhưng bọn họ phải công nhận Vương Tiểu Thất nói đúng. Mấy năm nay Đinh Hạo có công tích với Vãn Kiếm tông, thân phận hiện giờ của Lý Mục Vân chỉ là một đệ tử nhỏ, không có tư cách nói lời đó.

Lý Mục Vân liếc Vương Tiểu Thất, cười khinh thường nói:

- Người chỉ là con chó của Đinh Hạo, nếu Đinh Hạo không ở đây thì người có chỗ đứng sao? Người có tư cách gì nói chuyện với ta?

Vương Tiểu Thất tức giận quát:

- Người không bằng cả con chó, người . . .

Vương Tiểu Thất chưa dứt lời . . .

Một tiếng cười chói tai quái dị như cú đêm vang lên:

- Khục khục khục khục, một tạp chủng con kiến dám ăn nói lỗ mãng với thiếu chủ nhà ta, nếu không trừng phạt thì đám con kiến dân bản sẽ không biết trời cao bao nhiêu, đất dày cỡ nào.

Một bóng đen bay ra từ sau lưng Lý Mục Vân nhanh như chớp chớp hướng Vương Tiểu Thất.

- Càn rỡ!

Hai thể tu Hãn Hải sâm lâm chạy tới ngăn cản.

Bùm bùm!

Chớp mắt hai thể tu Hãn Hải sâm lâm đỉnh Thánh nhân cảnh bị đánh bay đi.

Thực lực bóng đen sâu không lường được.

Mắt thấy Vương Tiểu Thất sắp bị chớp trúng bỗng vèo một tiếng, kiếm ngân vang lên. Một luồng kiếm quang rực rỡ đến sau mà tới trước chém cái vuốt đen.

- Ủa? Ba ngàn tuyệt kiếm?

Trong tiếng kêu sững sốt, bóng đen nhanh chóng lui ra, không dám dùng tay trần đỡ kiếm quang kia.

Cùng lúc đó, Phương Thiên Dực đứng trước mặt Vương Tiểu Thất, biểu tình lạnh băng. Ảo ảnh trường kiếm hiện ra sau lưng Phương Thiên Dực như khổng tước xòe đuôi dao động, tựa ảo mộng. Kiếm ảnh tầng tầng, Phương Thiên Dực như thần kiếm tuyệt thế, sát ý sôi trào.

Phương Thiên Dực cười khẩy nói:

- Một nô tài mà dám gây sự trong Vãn Kiếm tông ta?

Phía đối diện.

Một thân hình gầy đét bọc áo choàng đen có mũ trùm đầu, hơi khòm lưng như công cái gì. Trong áo đen toát ra khói đen có mùi nguy hiểm trí mạng, gã như u linh.

Khi thấy người áo đen làm đám đông cảm giác rợn tóc gáy, đây là một cường giả rất đáng sợ.

- Khục khục, không ngờ truyền nhân ba ngàn tuyệt kiếm xuất hiện ở nơi hoang dã này.

1360. Chương 1364: Đều Nhờ Người Ban Tặng (hạ).

Người áo đen u linh cười quái dị:

- Nhưng tiểu tử quá non, nếu là Thạch Nhất Hoàng đến đây có lẽ ta không phải là đối thủ của hắn, còn người thì kém xa.

Phương Thiên Dực lạnh lùng cười:

- Đến thử xem.

Mọi người trong quảng trường thấy tình huống không ổn, một số võ giả thực lực hơi thấp cảm giác áp lực khó chịu dồn ập đến, mặt trắng bệch. Áp lực khổng lồ như xé rách cơ thể bọn họ, không thể chịu đựng nổi cường giả cảnh giới này đối kháng.

Đinh Hạo vỗ tay.

Hoa văn trận pháp minh văn vàng lan tràn tỏa sáng trên mặt đất quảng trường, thoáng chớp uy nghiêm đầy trời biến mất.

Mọi người thở phào, sợ hãi lùi ra sau. Chỉ có vài cường giả mới chịu nổi khí thế này.

Lòng nhiều người rung động.

Sau tùy tiện một người Văn Kiếm tông đứng ra là thực lực khủng bố quá vậy? Vài người biết mặt Phương Thiên Dực, biết ngày xưa gã là đệ tử Thanh Sam Đông Viện cùng quý với Đinh Hạo, tuy thiên phú không tệ nhưng lúc trước không có tiếng tăm gì. Tại sao bây giờ Phương Thiên Dực trở nên mạnh mẽ như vậy?

Trên lễ đài, Đinh Hạo chấp tay hướng khách khứa:

- Các vị, thật ngại quá, làm mọi người bị sợ hãi. Xin hãy bình tĩnh chờ đợi, giải quyết xong hai vị khách không mời này Đinh Hạo sẽ thỉnh tội với các vị sau.

Nói xong Đinh Hạo lắc người xuống lễ đài.

- Thật khiến người thất vọng, còn tưởng người có thể nhịn lâu hơn, không ngờ bây giờ kiến thức hạn hẹp như vậy.

Đinh Hạo nhìn Lý Mục Vân, biểu tình đầy trào phúng.

- Bắt đầu từ năm đó người lần lượt lên ám sát ta nhưng luôn thất bại, chẳng những không biết khôn còn liên tục khiêu chiến cực hạn chịu đựng của ta. Cho rằng ta không dám giết người sao?

Lý Mục Vân mặt không đổi sắc nói:

- Không hiểu người đang nói gì.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Người sẽ hiểu ngay.

Đinh Hạo nửa cười nửa không nói:

- Ta ngăn cản người là bởi vì người làm ai, cho đến nay thuận lợi khiến người tự cao tự đại, sớm không còn sự khiêm tốn như xưa, đưa Văn Kiếm tông lên con đường sai lầm. Nếu người không biết hối cải vậy ta đành tự tay đánh bại người, tiếp đó thay thế người sửa đổi mọi thứ.

Biểu tình trên mặt Đinh Hạo càng châm chọc nhiều hơn.

- Buồn cười, người cho rằng người là ai? Một tên mặt dày ruồng bỏ tông môn, mấy năm nay trốn đông trốn tây, không dám trở về.

Phương Thiên Dực lạnh lùng cười:

- Bây giờ mơ ước thay thế Đinh sư huynh? Nói mạnh miệng không sợ rớt lưỡi. Đinh sư huynh làm mọi thứ vì Văn Kiếm tông, đời này người không làm được như vậy!

Lý Mục Vân mỉm cười nói:

- Cuộc đời ta còn rất dài, chuyện sau này có ai nói trước được?

Phương Thiên Dực cười lạnh định đáp trả thì Đinh Hạo đã vỗ tay ngăn cản gã.

- Được rồi, tốn nhiều nước miếng làm gì, hôm nay tính hết nợ cũ nợ mới đi. Trả cái này lại cho người.

Đinh Hạo giơ tay ném mặt nạ quỷ thanh đồng bay tới chỗ Lý Mục Vân, nhìn lướt qua người áo đen u linh.

Đinh Hạo quát to:

- Đến đây, chủ tớ các người cùng ra tay đi, để ta nhìn xem U Minh Quỷ tông có thủ đoạn gì, đừng làm ta thất vọng!

Đinh Hạo dứt lời, khí thế tăng vọt.

bốn kiếm ý, đao ý rạch phá hư không từ dưới chân Đinh Hạo lan tràn ra ngoài, cắt mặt đất thành lao tù hình chữ u. Vài người cảm giác có lực lượng nhu hòa truyền đến, kiếm không được lùi bước.

Chớp mắt bốn kiếm ý, đao ý như bốn vách tường tủy tinh không thể phá hủy giam Đinh Hạo, Lý Mục Vân, người áo đen u linh vào chiến trường phong kín.

Tiếng kinh kêu vang lên.

Đinh Hạo muốn một chọi hai?

Đinh Hạo tự tin như vậy?

Lúc trước người áo đen u linh thể hiện lực lượng đẳng cấp thần cảnh, xem người áo đen u linh tôn sùng Lý Mục Vân thì thực lực của gã đương nhiên sẽ không thua kém người này, tương đương với hai cường giả thần cảnh. Đối mặt tồn tại như vậy mà Đinh Hạo dám kiêu ngạo đến thế?

Nhìn tường kiếm ý, đao ý ẩn hiện như tia chớp sấm sét, vô số người hoảng sợ.

Dù là cường giả đến từ siêu tông môn như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông cũng hơi biến sắc mặt. Tường kiếm ý, đao ý nhìn như mềm nhẹ nhưng cường giả thật sự nhìn ra được dù là đỉnh cường giả thánh nhân cảnh hơi chạm vào nó sẽ bị giết ngay, bức tường cấm kỵ cực kỳ khủng bố.

Có thể âm thầm phát ra tường kiếm ý, đao ý đến trình độ này, thực lực của Đinh Hạo cao cỡ nào?

Trong tù giam kiếm ý, đao ý.

Lý Mục Vân nhận mặt nạ quỷ thanh đồng, cầm trong tay cúi đầu nhìn nó, chìm trong suy tư. Nửa ngày sau Lý Mục Vân bỗng cười phé lên.

Tiếng cười kia điên cuồng mà kiêu căng, bá đạo mà lại tang thương, hoàn toàn không phải phong cách bình thường của Lý Mục Vân.

Mấy chục giây sau Lý Mục Vân ngừng cười, không ai thấy có hơi nước lóe sáng bên khóe mắt gã.

Lý Mục Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe môi cười kỳ lạ:

- Không uống là Đinh Hạo, ta cho rằng mình làm kín kẽ nhưng vẫn bị người đoán ra.

Lý Mục Vân chưa nói xong đã đội mặt nạ quỷ thanh đồng lên mặt.

Khí thế của Lý Mục Vân thay đổi, khí chất vương giả như rồng như hổ không còn, thay thế là quỷ mỵ âm u lạnh băng. Cùng lúc đó, trường bào trắng trên người Lý Mục Vân nhanh chóng bị nhuộm đen.

Một u hồn mặt nạ quỷ thanh đồng xuất hiện trước mắt mọi người.

Thanh âm độc ác âm trầm phát ra từ mặt nạ quỷ thanh đồng:

- Hãy để trận chiến này kết thúc tất cả. Đinh Hạo, đời ta biến thành như vậy đều nhờ ngươi ban tặng.

Người Lý Mục Vân bốc cháy ngọn lửa đen, gã như mặt trời đen sáng rực, đốt cháy tất cả.

Truyền nhân của U Minh Quỷ tông.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Cuối cùng chịu thừa nhận?

Toàn thân Đinh Hạo tràn ngập kiếm khí, từng tia kiếm ý như chùm sáng lượn lơ quanh thân hắn. Lòng máy động là có thể phát ra vạn kiếm khí.

- Mọi chuyện đã không quan trọng.

Giọng Lý Mục Vân âm u như quỷ hồn dưới âm phủ, gã cười âm trầm:

- Chỉ cần ta đánh bại ngươi là mọi thứ đảo ngược, ai thèm nhớ một người chết?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!

Người áo đen u linh cười kỳ dị:

- Khục khục, tạp chủng đáng thương, ngươi vẫn chưa biết thân phận thật của thiếu chủ nhà ta, ngươi . . .

Người áo đen u linh định nói gì đó.

Lúc này mắt Đinh Hạo bắn ra sát khí.

- Chó già ngu ngốc.

Ầm!

Tia chớp hiện lên giữa hư không giáng xuống đầu người áo đen u linh.

Người áo đen u linh ngạc nhiên vội né sang bên, nhưng chớp mắt vai gã thấy lạnh, sau đó là đũa thấu xương. Người áo đen u linh nhìn lại, một cánh tay đen rút xuống đất, máu chảy ròng ròng.

Đinh Hạo khinh thường nói:

- Một con chó già rụng lông gãy răng cũng dám sủa bậy?

Một chiêu chặt tay một cường giả thần cảnh, thực lực đó khiến mọi người trong quảng trường hút ngậm khí lạnh.

Người áo đen u linh rên rỉ:

- Ngươi . . .

Tử khí lượn lờ quanh thân người áo đen u linh, cánh tay đứt mọc ra ngay. Trong bóng tối dưới cái mũ áo choàng, hai đôi mắt đỏ như máu bắn ra tia sáng nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

1361. Chương 1365: Dấu Hiệu Dao Ý, Kiếm Ý Đại Thành.

Cường giả thần cảnh tái sinh tứ chi không khó, làm người áo đen u linh giết mình là Đinh Hạo nhẹ nhàng biểu hiện thực lực cường đại.

Tiểu tử Vãn Kiếm tông có thực lực khủng bố như vậy?

Trong thoáng chốc người áo đen u linh rút về coi rỏ, lơ là.

- Cùng ra tay đi, ta bớt tốn thời gian.

Đinh Hạo khoanh tay đứng, thân hình vững như núi cao, kiếm ý, đao ý bộc phát. Hai loại thần thông hoàn toàn khác nhau cùng xuất hiện trên người Đinh Hạo nhưng không xung đột, ngược lại có cảm giác đại đạo vận luật tương sinh tương khắc.

Thế vô hình khuếch tán từ cơ thể Đinh Hạo.

Mọi người trong quảng trường cảm thấy cảnh tượng trước mặt thay đổi, trong thiên địa chỉ còn mình Đinh Hạo, cảm giác khó miêu tả.

Không ai dám nhúc nhích, nếu không thì lực lượng hủy thiên diệt địa phát ra từ cơ thể Đinh Hạo sẽ nghiền nát tất cả.

Dưới mũ áo choàng, mi mắt người áo đen u linh giật giật.

Người áo đen u linh thể mới hiểu thanh niên này cường đại cỡ nào.

Lý Mục Vân dương nhiên gật đầu, nói:

- Được, vậy cùng ra tay.

Lý Mục Vân dứt lời đã biến thành tử khí đen biến mất tại chỗ.

Giữa hư không có tiếng vạn quỷ kêu gào chói tai, từng cái bóng quỷ đen hiện ra.

Nếu không có bốn bức tường kiểm ý, đao ý ngăn cách thì lúc này vô số vô giả nhân loại đã học máu, da thịt nát bấy. Công kích sóng âm quá khủng khiếp.

Quảng trường thành vùng đất quỷ.

Người áo đen u linh cười âm u biến thành sương đen xoay tròn như mũi khoan xoáy nhanh đâm hướng Đinh Hạo.

Răng rắc! Răng rắc!

Từng tia chớp lóe lên quanh thân Đinh Hạo mười thước.

Tiếng sấm ầm ầm.

Bất cứ tử khí quỷ khí đen nào đến gần khu vực này sẽ biến mất như tuyết tan. Lôi điện là lực lượng chí dương trong thiên hạ, khắc chế sức mạnh quỷ âm u.

Rào rào rào!

Mưa ào ào, nước liên miên bao phủ thân hình Đinh Hạo.

Hình ảnh quá kỳ lạ. Nơi Đinh Hạo đứng cao hai trăm thước, đường kính mười thước như hình thành một mảnh thiên địa. Dù bên ngoài có trời xanh trong cỡ nào thì mảnh thiên địa này gió giạt mưa rào, ngẫu nhiên có tiếng cá vẩy đuôi, hồng nhạn hú dài.

- Không lẽ đây là lực lượng pháp tắc sao? Một năm pháp tắc biến đổi, thủ đoạn gì đây?

Người trong quảng trường đứng như trời trồng.

Loại thần thông này vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Người áo đen u linh hét to:

- Giết!

Mũi khoan quỷ khí càng khổng lồ, gấp gấp xoay tròn kèm theo sát khí vô tận xuyên qua mưa và sấm sét giết vào.

Mưa và sấm chớp giao nhau, sát khí điên cuồng.

Trong gió giạt mưa rào, mũi khoan vòng xoáy quỷ khí càng hung hãn hơn, tốc độ từ từ giảm nhưng kiên quyết tiến tới. Mũi khoan vòng xoáy quỷ khí xoay tít, hư không vạn vạo như râu cầu bị áp súc.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ, tay từ từ co lại.

Một đoàn sáng bạc rực rỡ hiện ra trên nắm tay phải, dọc theo cánh tay tràn lên trên. Nguyên cánh tay phải Đinh Hạo như phủ áo giáp chất lỏng.

Đinh Hạo đánh ra cú đấm, cánh tay thành thần kiếm tuyệt thể trong suốt.

Mũi kiếm chạm vào mũi khoan vòng xoáy quỷ khí.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Trong tiếng vang khê, mũi khoan vòng xoáy quỷ khí bị đánh nát. Một luồng sáng rực rỡ bắn ra từ nắm đấm phải của Đinh Hạo hình thành ảo ảnh thần kiếm to lớn, chém nát tất cả.

Người áo đen u linh kinh khủng hét to:

- A!

Quỷ khí đen ngưng tụ thành thân thể nhanh chóng thụt lùi.

Người áo đen u linh không ngờ công kích của Đinh Hạo sắc bén đến vậy.

Kiểm ý bá đạo này là ngay mặt đè ép, 'du hồn quỷ tởn' cũng không thể đối kháng với kiểm khí đáng sợ vô tận đó.

Từng luồng kiểm ý như tơ nhện nhập vào cơ thể người áo đen u linh, nhanh chóng phá hư, cướp sự sống đi.

Cùng lúc đó, Lý Mục Vân luôn ẩn thân bỗng hiện ra, vỗ một chưởng.

Lý Mục Vân rống to:

- Quỷ thần ẩn!

Một chưởng trông như đơn giản nhưng ẩn chứa lực lượng quỷ thần vô tận. Lòng bàn tay Lý Mục Vân hiện ra phương ấn màu đen xoay tròn.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hạo biến mất tại chỗ.

Vù vù vù vù vù!

Quỷ thần ẩn đánh hụt.

Nhưng thần thông quỷ thần ẩn của U Minh Quỷ tông rất kỳ lạ, không tán đi mà biến thành luồng sáng đen như bóng với hình công kích tàn ảnh Đinh Hạo.

Đinh Hạo như không trông thấy, chớp mắt di chuyển đến bên cạnh người áo đen u linh.

- Trước tiên giết chó già nhà ngươi!

Đinh Hạo dứt lời, mưa to rơi rào rào. Lòng Đinh Hạo quyết sát ý, tay trái sinh lôi điện, tay phải sinh phong vũ cùng đánh vào thân thể người áo đen u linh.

- A! Phụt!

Người áo đen u linh xông tới trước giảm bớt lực nhưng vẫn bị đánh trúng, há mồm phun búng máu, lùi nhanh ra sau.

Người áo đen u linh không ngờ tốc độ thua Đinh Hạo.

Trong cơ thể người áo đen u linh như có hai cây kim sắt dọc theo gân mạch lao nhanh đi, đau nhức khó chịu đựng. Áo choàng trên người áo đen u linh rách thành nhiều mảnh lộ ra thân hình như xương khô.

Đây là thân hình như thế nào? Làn da nâu sậm nhăn nheo như vỏ cây già khô dính vào xương. Đầu cũng là da bọc xương, hốc mắt hõm sâu, con ngươi xám trắng. Trông như thể khoác tấm da thú khét khô lên khung xương.

Lưng u hồn quỷ ảnh xương khô có hai chưởng ấn màu vàng và bạc, trông mỏng mảnh, có vẻ già không bị thương nặng.

Chỉ có u hồn quỷ ảnh xương khô biết trong cơ thể bị thương nặng cỡ nào, sát khí kiểm ý chạy chồm nhanh nuốt sự sống của gã.

Đến lúc này quỷ thần ẩn của Lý Mục Vân mới đến trước mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo vùng nắm đấm đánh trả.

Kiểm ý xẹt qua.

Bây giờ Đinh Hạo gơ tay nhắc chân đều là kiểm ý, mũi nhọn lộ rõ. Động tác của Đinh Hạo không nhanh không chậm, ẩn chứa khí thể đại xảo không công đại trí nhược ngu khó thể lay động.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Quỷ thần ân bị nổ nát.

Người Đinh Hạo lão đảo, cánh tay tê rần nhưng chỉ có thể.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! U Minh Quỷ tông cũng chỉ như vậy.

Huyền khí dâng trào, Đinh Hạo là song mạch cửu khiếu Võ Thánh cảnh tương đương với song mạch nửa bước thần cảnh, sức chiến đấu như cường giả thần cảnh thật sự. Đinh Hạo còn có kiếm ý, đao ý tăng phúc, đại thể nổi lên gần như bất bại.

Biểu tình Lý Mục Vân trầm trọng.

Lý Mục Vân cảm thấy áp lực lớn, thâm nghĩ:

- Đinh Hạo đã đại thành kiếm ý, đao ý rồi?

Đinh Hạo bây giờ khác hẳn với mấy ngày trước Lý Mục Vân gặp ở Thạch Chủ thành Thần Ân đại lục. Đinh Hạo hiện nay giơ tay nhắc chân ẩn chứa kiếm ý, đao ý, một ý niệm sinh lôi điện, một ý niệm mưa to đổ xuống, một ý niệm hồng nhan hú, một ý niệm hoa đào nở. Chiêu thức bình thường vào tay Đinh Hạo là ẩn chứa khí vận đao kiếm, sức mạnh vô địch, có thể so với thần thông.

Đây rõ ràng là dấu hiệu kiếm ý, đao ý đại thành.

Một ý niệm tất cả đều là đao, là kiếm.

Đao kiếm có thể biến ảo thành thiên địa vạn vật.

- Tốc độ tăng trưởng thực lực thật nhanh, quá đáng sợ.

Hai tay Lý Mục Vân bắt ấn, một quỷ ấn đen khổng lồ xuất hiện sau lưng gã, ngưng kết như thực chất. Khí thể của Lý Mục Vân tăng vọt, lại tấn công.

1362. Chương 1366: Một Xanh, Một Trắng, Một Đen.

Quỷ ấn to lớn như trời sập đổ lên đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo không sợ, tay trái tung cú đâm rồng to:

- Vỡ cho ta!

Đao ý xẹt qua, sấm chớp ầm ầm, tia điện lấp lóe.

Một ảo ảnh đao to biến ảo từ nắm tay Đinh Hạo đứng trên quỷ ấn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên địa dao động.

Quỷ ấn tan vỡ.

Lúc này u hồn quỷ ảnh xương khô lạng lẽ công kích từ sau lưng Đinh Hạo, biểu tình dữ tợn.

Đinh Hạo như không phát hiện.

Có người định nhắc nhở Đinh Hạo thì xảy ra biến dị. Bùm một tiếng, cột máu bắn ra từ sau lưng u hồn quỷ ảnh xương khô. Bỗng nhiên Thiên Cơ cốc khựng người như hóa đá, đứng im không nhúc nhích, máu tuôn như suối từ miệng vết thương.

Quỷ kiếm trong tay u hồn quỷ ảnh xương khô cách lưng Đinh Hạo chỉ một lòng tay, nhưng khoảng cách này không thể tiến lên thêm.

Giọng Đinh Hạo giống như tử thần tuyên án:

- Người đã chết.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi thanh âm trầm đục vang lên. Cột máu phun ra từ khắp người u hồn quỷ ảnh xương khô.

Chớp mắt cường giả thần cảnh bị tạc máu thịt bấy nhầy, u hồn quỷ ảnh xương khô thành bãi thịt vụn, chỉ có thần hồn xanh biếc hét chói tai chạy trốn.

U hồn quỷ ảnh xương khô bị kiếm ý, đao ý nhập vào cơ thể, gã không thể ức chế lực lượng phá hư này.

Đinh Hạo giơ tay lên.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

kiếm ý xẹt qua tỏa định thần hồn xanh biếc.

Lý Mục Vân cười to bắt ấn quyết, một thần ấn to lớn hiện ra chặn lại vài kiếm khí kiếm ý. Lý Mục Vân lắc người chớp mắt đến trước thần hồn u hồn quỷ ảnh xương khô, há mồm hút.

thần hồn u hồn quỷ ảnh xương khô như lũ sương khói bị Lý Mục Vân hút vào miệng.

U hồn quỷ ảnh xương khô điên cuồng gào thét:

- Không, người không thể cắn nuốt ta! Ta có ơn dạy dỗ . . . Người . . .!

Cuối cùng thần hồn u hồn quỷ ảnh xương khô không thoát khỏi, bị Lý Mục Vân hút hết vào miệng.

Lý Mục Vân cười âm trầm:

- Nếu người đã vô dụng thì hãy biến thành chất dinh dưỡng của ta.

Lý Mục Vân bây giờ không còn loại chính khí, dịu dàng như hồi ở Vãn Kiếm tông. Lý Mục Vân phát ra quỷ khí âm trầm, thanh âm cũng rợn người.

- Nếu người cứ nói với ta phé vật đê đàng chết thì phé vật nhà người hãy chết đi!

thần hồn u hồn quỷ ảnh xương khô vào miệng, khí thể sức mạnh của Lý Mục Vân tăng vọt.

Lý Mục Vân bắt ấn, quỷ khí cuộn cuộn sau lưng như mây đen sôi trào. Ngàn vạn oan hồn như ẩn như hiện, điên cuồng gào thét gầm rống. Tiếng gầm như đến từ viễn cổ vang lên, hai bên trái phải Lý Mục Vân hiện ra mặt người màu đen to lớn, cao vài trăm thước, trông rất kỳ dị.

Lý Mục Vân không ngừng bắt ấn, mặt người càng lúc càng rõ ràng.

Một khuôn mặt nanh tranh như quỷ, một khuôn mặt trang nghiêm như thần, biểu tình trên gương mặt vô cùng rõ ràng.

Lý Mục Vân hét to:

- Chân - Quỷ - Thần - Ấn!

Hai khuôn mặt người thoáng chốc rít gào bay ra, như hai ngọn núi to đè hướng Đinh Hạo.

Đây là một loại thần thông rất đáng sợ. Mặt người thay đổi, liên tục biểu hiện ra vui, giận, buồn, mừng, hận, đau, sầu, điên, bức, các loại biểu tình. Mỗi biểu tình ảnh hưởng thất tình lục dục của người, dẫn dắt tâm ma vô giả.

Về mặt Đinh Hạo trầm trọng.

Trong một kích kia ẩn chứa lực lượng u hồn quỷ ảnh xương khô trước khi chết, rõ ràng Lý Mục Vân dung hợp lực lượng thần hồn đó vào thần thông của mình.

Năm xưa võ đạo của Lý Mục Vân chưa đại thành là nhờ không ngừng nuốt tinh nguyên, căn nguyên của người khác tu luyện ra. Trong chiến trường bách thánh xuất hiện nhiều xác chết bị hút khô, sau này trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, Lạc Thánh sơn mạch ở Thần Ân đại lục, không biết Lý Mục Vân hút bao nhiêu võ giả để có sức chiến đấu ngày nay.

Pháp môn cắn nuốt kiểu này là áo nghĩa rất đáng sợ của U Minh Quỷ tông.

Hai nắm tay Đinh Hạo hơi hạ xuống, kiếm ý, đao ý biến ra gió giạt mưa rào, ầm chớp bủa giăng càng dữ dội quanh người hắn.

Lửa lượn lơ năm đám trái, hàn băng sôi trào trên năm đám phải, ánh sáng rực rỡ chói mắt nở rộ. Thoáng chốc có đao quang kiếm ảnh vô tận bộc phát. Từng luồng đao ý đao khí, kiếm ý kiếm khí bạo phát, sức cắt khó thể nói rõ.

Thân hình Đinh Hạo bất động như núi, vận ý đại thể tràn ngập.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai đám đánh ra, kiếm ý, đao ý hoàn toàn bộc phát.

Vô số đao khí, kiếm khí liên miên chém vào mặt quỷ và mặt thần. Người ngoài cảm thấy từng thanh đao ảnh lửa, kiếm ý băng giá như dòng nước xiết nhanh chóng phun ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong đợt va chạm điên cuồng, biểu tình mặt quỷ và mặt thần biến mờ hồ, vụn vụn dữ tợn. Miệng mặt quỷ và mặt thần phát ra tiếng gầm đến từ ma giới, thần giới, đó là lực lượng sóng âm thoáng chốc chấn vỡ vô số đao ảnh lửa, kiếm ý băng giá.

Đinh Hạo quát to:

- Si mị vòng lượng . . . Phá cho ta!

Kiếm ý lại bùng phát trên hai nắm đầm của Đinh Hạo.

Bây giờ chỉ cần lòng Đinh Hạo sục sôi chiến ý, một suy nghĩ là tất cả đều thành đao kiếm.

Tiếng hồng nhận hú dài vang lên đối kháng với lực lượng sóng âm của khuôn mặt quỷ, mặt thần.

Vách tường bốn phía kiếm ý, đao ý sôi sục cuộn trào.

Sóng âm kích động, tường kiếm ý, đao ý sắp không chống được.

Mọi người trong quảng trường biến sắc mặt, chiến đấu trình độ này quá nguy hiểm. Nếu đao khí, kiếm khí hoặc quỷ khí toát ra một chút là không biết bao nhiêu người trên quảng trường phải chết.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi tiếng năng lượng nổ gấp gáp vang lên.

Mặt quỷ, mặt thần cuối cùng bị đánh đánh tan.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang xẹt qua.

Người Lý Mục Vân run lên, vai bắn ra cột máu.

Lý Mục Vân bị thương.

Lý Mục Vân khẽ quát vỗ vào bả vai, một đoàn lửa đen đốt cháy chớp mắt loại trừ lực lượng kiếm ý trong miệng vết thương, vết cắt khép lại ngay.

Cùng lúc đó, thể công của Đinh Hạo như gió giạt mưa sa nghiền áp qua.

Vô tận ảo ảnh đao lửa kiếm băng trút xuống.

Lý Mục Vân hú chói tai biến thành sương đen chạy đi.

Mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng, thiên nhãn vô đạo trên trán tách ra, từ con mắt bắn cột sáng vàng nhìn thấu mọi hư vọng. Đinh Hạo nhìn xuyên qua sương đỏ bắt giữ thân thể Lý Mục Vân, lòng hắn máy động, tia chớp dao ý không ngừng giáng xuống.

Lý Mục Vân rên rỉ:

- A! Phụt!

Lý Mục Vân lộ thân hình, lão đảo. Lý Mục Vân lần nữa bị thương, miệng học máu.

Vô số tia chớp sấm sét từ trên trời giáng xuống tủa định Lý Mục Vân.

Mấy người Thất Nghĩa Minh đứng bên ngoài tâm tình cực kỳ phức tạp, thấy hình ảnh này bọn họ kiềm không được lên tiếng:

- Đinh sư huynh thủ hạ lưu tình . . . !

Đinh Hạo keh vậy khê thở dài, sấm chớp ầm ầm biến mất.

Lý Mục Vân không linh tình.

Lý Mục Vân nhân dịp này hét chói tai, người liên tục đổi hướng nhẹ nhàng như quỷ. Mỗi lần Lý Mục Vân di chuyển là để lại một ảo ảnh tại chỗ, chớp mắt có mấy trăm ảo ảnh Lý Mục Vân xuất hiện. Mỗi ảo ảnh có hơi thở, thực lực giống y như bản thể, Lý Mục Vân đội mặt nạ quỷ âm u nhe răng cười công kích Đinh Hạo.

1363. Chương 1367: Cắt Áo Đoạn Nghĩa.

Đinh Hạo đánh ra cú đâm, kiếm ý bộc phát.

Ảo ảnh trước mặt Đinh Hạo bị đánh nát.

- Thân giả? Một thân giả có lực lượng, hơi thở gần giống y như bản thể, thú vị.

Đinh Hạo lù lù bất động, khí thể như biển đứng yên tại chỗ. Ảo ảnh đao kiếm lượn lờ quanh thân Đinh Hạo, có khí thể vô địch. Mặc kệ quỷ ảnh xông pha thể nào đều bị ảo ảnh đao kiếm chém nát hết.

Đây là lần đầu tiên Đinh Hạo dùng kiếm ý, đao ý nghênh địch từ sau khi hiểu được thể.

Dù đối diện cường địch như Lý Mục Vân, Đinh Hạo không cần sử dụng thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cũng hoàn toàn áp chế gã.

Kiếm ý, đao ý, thể kết hợp lại gần như vô địch, có khí thể nhất đao nhất kiếm phá vạn pháp.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Đây mới là uy lực thật sự của kiếm ý, đao ý. Lúc trước ta lĩnh ngộ, vận dụng kiếm ý, đao ý còn rất nông cạn. Kiếm ý, đao ý thật sự không phải dùng đao kiếm thúc giục mà một ý niệm đao kiếm sinh ra, không chỉ đôi tay mà hai chân, mỗi vị trí trên cơ thể đều có thể phát ra công kích sắc bén nhất, liên miên không dứt, thẳng tiến tới trước, hoàn toàn áp chế đối thủ.

Đinh Hạo không ngừng lĩnh ngộ trong chiến đấu.

Vù vù vù vù vù!

Kiếm quang bắn ra, lại một ảo ảnh Lý Mục Vân bị đánh nát.

Bốn phía còn khoảng sáu, bảy chục ảo ảnh Lý Mục Vân giống y như đúc.

Đinh Hạo đứng tại chỗ thủ thế.

Đinh Hạo quan sát kỹ phát hiện mỗi lần chỉ có một ảo ảnh công kích, sau khi bị đánh vỡ thì ảo ảnh Lý Mục Vân tiếp theo mới tấn công. Cái này phù hợp với thực lực Lý Mục Vân. Nếu gần trăm ảo ảnh đều có lực công kích y hệt bản thể Lý Mục Vân, lại còn cùng nhau công kích thì quá khủng bố, là thần thông vô địch.

Đinh Hạo nhanh chóng tìm ra manh mối, trầm nghĩ:

- Những ảo ảnh này gần như thân giả, không có linh hồn điều khiển nên không thể công kích.

Lý Mục Vân dùng bọ nào đó thúc giục thân giả, mỗi lần chỉ điều khiển được một cái.

Quanh người Đinh Hạo rậm rạp ảo ảnh, mỗi một Lý Mục Vân nhìn như hư ảo nhưng tùy thời bộc phát công kích, quỷ thần khó lường, có chút bất ngờ không kịp đề phòng, khá là rắc rối.

Tuy nhiên . . .

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Nếu không biết lần tới là thân giả nào công kích thì phá hủy hết!

Kiểm ý, đao ý vô tận phát ra, gió giạt mưa rào lại hiện, mỗi giọt mưa là một lũ kiếm ý, mỗi một cơn gió là một luồng đao ý.

Vù vù vù vù vù!

Chớp mắt vô số thân giả Lý Mục Vân quanh người Đinh Hạo bị kiếm ý, đao ý xuyên qua, như bong bóng vỡ tan.

Công kích bình thường khó mà đánh bại thân giả nhưng chúng tan biến trước kiếm ý, đao ý.

Cùng lúc đó, Đinh Hạo vụt xoay người tung cú đấm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nắm đấm đánh vào hư không, không trung gợn sóng lẫn tăn. Thân hình Lý Mục Vân như màn chiếu phồng toét trong phim nhựa dần lộ ra. Hai tay Lý Mục Vân như vượt quỹ kiểm nắm đấm của Đinh Hạo.

Lý Mục Vân đã mất ưu thế nhanh nhẹn, ngay mặt đối kháng đao ý sắc bén của Đinh Hạo thì gã không có cơ may thắng.

- Phụt.

Lý Mục Vân hộc máu, một lần nữa bay ra ngoài.

Trận chiến này làm Lý Mục Vân rất bức mình.

Thần thông của U Minh Quỷ tông rất quý bí, cường đại, có ngàn vạn diễn hóa. Nếu không như vậy U Minh Quỷ tông đã chẳng có uy danh hiển hách trên Thần Ấn đại lục. Nhưng gặp đối thủ như Đinh Hạo, kiếm ý, đao ý lù khù vác cái lu chạy, phá mọi hư vọng khiến thần thông của Lý Mục Vân vô dụng, trời sinh bị khắc chế.

Đinh Hạo nhanh như chớp bám theo, lại tung cú đấm.

Kiểm ý hàn băng bộc phát.

Nhưng lúc này . . .

Một tiếng thở dài vang bên tai mọi người:

- Ài, Đinh sư huynh, xin hãy nương tay.

Thanh âm tiêu điều, hờ hững như người có nhiều chuyện đau buồn khẽ thở dài bên tai người.

Mọi người trong quảng trường cảm giác lòng buồn bã, thấy đời không còn gì vui.

Vài cường giả tuyệt đối cắn đầu lưỡi nhanh chóng tỉnh táo lại, thầm kinh ngạc là thần thánh phương nào mà chỉ một tiếng thở dài đã ảnh hưởng nỗi lòng mọi người?

Đinh Hạo nhú mày, rút tay lại, lùi ra sau.

Trong khoảnh khắc này Lý Mục Vân bắt giữ chiến kỹ hiếm có, gã biến thành lửa đen nhanh chóng xông lên. Quỷ thần ẩn gào thét giết ngược lại.

Đinh Hạo biến sắc mặt, mắt bắn ra sát khí.

Lúc này lại vang tiếng thở dài.

Một người áo trắng bay bay từ khi nào đã xuất hiện trong chiến trận bốn vách tường đao ý nhẹ nhàng vỗ chưởng va chạm với Lý Mục Vân. Hai người mạnh công kích nhau.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong tiếng nổ đáng sợ, sóng năng lượng tầng tầng khuếch tán bốn phương tám hướng.

Lực xung kích khủng khiếp đánh vỡ bốn vách tường đao ý.

Đinh Hạo hét to, lòng máy động, kiếm quang bắn ra. Bốn vách tường kiếm ý thay thế chặn lại tất cả đao động.

Trong bụi bay mịt mù, mọi người mơ hồ thấy hai bóng người một đen một trắng lùi ba, bốn bước.

Bụi bặm tán đi.

Ba người đứng trong chiến trận.

Một xanh, một trắng, một đen.

- Là người, thì ra thật sự là người.

Khóe môi Lý Mục Vân tràn máu, mặt nạ quỷ thanh đồng vỡ từ chính giữa lộ nửa khuôn mặt cháy đen như nhuộm mực, âm u và đáng sợ.

Phía đối diện.

Người áo trắng đứng lặng.

Thân hình nam nhân thon dài, khuôn mặt kiên cường, không cao to, thậm chí hơi gầy gò. Mái tóc đen dài bay phất phới trong gió, khí thế tự nhiên sinh ra. Chỉ một bóng lưng đã cho nhiều người cảm giác không đánh lại nổi.

Người áo trắng khẽ thở dài:

- Đại ca, đủ rồi, thu tay đi, hết thầy còn kịp.

Mặt nam nhân áo trắng ẩn trong sương hỗn độn màu trắng, người ta không thể thấy rõ mặt mày.

Nhưng Đinh Hạo biết thân phận thật sự của nam nhân áo trắng.

Nam nhân áo trắng kêu đại ca, câu hỏi làm Đinh Hạo thắc mắc từ lâu đã có đáp án. Mọi chuyện đã thông. Đinh Hạo thầm thở dài, tạo hóa trêu người, không ngờ xảy ra chuyện như vậy. Hai người bằng hữu từng thân như huynh đệ bây giờ đứng ở chiến tuyến khác nhau.

Lý Mục Vân đứng yên thật lâu không đáp.

Nửa ngày sau Lý Mục Vân thở dài thườn thượt, lắc đầu, nói:

- Thu tay? Ha ha ha ha ha ha! Sai một bước để lại nỗi hận muôn đời, quay đầu lại đã là trăm năm. Ta . . . Không thể quay về.

Nam nhân áo trắng sốt ruột nói:

- Còn về được, hãy cùng ta rời khỏi đây, ta có cách giải trừ ẩn chú trên người của người!

Lý Mục Vân chỉ lắc đầu.

Bên ngoài, giọng tiểu võ si Trần Thắng run run hỏi:

- Nhị ca . . . Thật sự là nhị ca sao?

Mấy người Thất Nghĩa Minh Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông kích động run bần bật.

Nhiều năm trôi qua, bảy huynh đệ Thất Nghĩa Minh ngày xưa oai phong một cõi trong Vãn Kiếm tông lại đoàn tụ. Nhớ năm đó khi Thất Nghĩa Minh nổi bật nhất, đám người Thanh Sam Đông Viện Đình Hạo chưa vùng lên, trong thế hệ đệ tử trẻ của Vãn Kiếm tông thì Bạch Sam Trung Viện mới là phe mạnh nhất. Lý Mục Vân có phong độ làm vua, Lương Phi Tuyết điệu thấp, cường đại. Bảy người Thất Nghĩa Minh đều có tuệt kỹ riêng, có thể nói là vô địch một thời.

Tiếc rằng huy hoàng quá ngắn ngủi.

Sau này Đình Hạo lên ngôi, thay thế tất cả.

1364. Chương 1368: Cắt Áo Đoạn Nghĩa (hạ).

Thất Nghĩa Minh đã thành ánh sáng ngày hôm qua, huy hoàng bị gió mưa thổi bay. Về sau xảy ra nhiều chuyện, Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết lần lượt mất tích, Thất Nghĩa Minh giải tán. Dù là đám người tiểu võ si Trần Thắng, Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông cũng ít khi tụ tập với danh nghĩa Thất Nghĩa Minh.

Ba chữ kia đã bị chôn trong nước lũ thời gian.

Tư chất của năm người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng nổi bật nhất trong đám đệ tử Vãn Kiếm tông cùng lứa, tất nhiên Vãn Kiếm tông không bạc đãi bọn họ. Mấy năm nay thực lực của năm người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng tăng vọt, xem như cao thủ trong đệ tử cùng lứa. Nhưng nếu so với nhân vật siêu đẳng thế hệ Thanh Sam Đông Viện của đám Đình Hạo thì năm người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng thứ xa nhiều.

Năm người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng vốn tưởng Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết đã chết, không ngờ hai người siêu đẳng nhất Thất Nghĩa Minh ngày xưa cùng xuất hiện tại đây.

Nhưng Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết xuất hiện với thân phận như vậy.

Tiểu võ si Trần Thắng rống to:

- Nhị ca, có phải là ca không? Nói một câu đi!

Vang tiếng thở dài, sương trắng hỗn độn quanh thân nam nhân áo trắng tán đi lộ ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuy thêm phần phong sương so với năm xưa, càng trưởng thành hơn nhưng thần vận không thay đổi. Không phải Lương Phi Tuyết áo trắng như tuyết ngày xưa thì là ai?

Lương Phi Tuyết cười, gật đầu với đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng, xoay người hành lễ hướng Đình Hạo.

Bây giờ Đình Hạo có địa vị rất cao trong Vãn Kiếm tông, dù Lương Phi Tuyết có nhận là người Vãn Kiếm tông hay không thì từng có tình đồng môn. Lương Phi Tuyết hành lễ xem như công nhận thân phận Đình Hạo, sẽ không đứng đối lập cùng hắn.

- Lương sư đệ, đã lâu không gặp.

Đình Hạo gật đầu, nói:

- Nhiều năm không gặp không ngờ Lương sư đệ trở thành truyền nhân của Bích Lạc Tiên tông, cơ duyên không tệ.

Đêm trăng trong Thạch Chủy thành, Đình Hạo ôm Tạ Giải Ngữ bị thương tìm một sân nhỏ nhà nông trị thương. Dưới ánh trăng, truyền nhân của U Minh Quỷ tông, Bích Lạc Tiên tông từng xuất hiện, kết hợp chuyện hôm nay, không còn nghi ngờ gì nữa, Lương Phi Tuyết chính là truyền nhân của Bích Lạc Tiên tông.

Huống chi hơi thở trên người Lương Phi Tuyết giống hệt truyền nhân của Bích Lạc Tiên tông.

Hèn gì đêm đó truyền nhân của Bích Lạc Tiên tông hết sức khuyên nhủ truyền nhân U Minh Quỷ tông. Đinh Hạo cảm giác hai truyền nhân U Minh Quỷ tông, Bích Lạc Tiên tông có lẽ quen biết nhau, quan hệ sâu nhưng hẳn không ngờ chuyện sẽ như vậy.

Lương Phi Tuyết gật đầu, nói:

- Ta chỉ là một quân cờ thân bất do kỷ.

Trong câu nói của Lương Phi Tuyết đầy buồn bã.

Lương Phi Tuyết quay đầu nhìn Lý Mục Vân, nói:

- Đại ca, ta biết người đi đến hôm nay phần nhiều là thân bất do kỷ. Sau không trở đầu thương hủy U Minh Quỷ tông đi, phá quỷ chú trên người. Với thực lực của người, trời đất bao la có nơi nào không thể đi? Cần gì theo người điều khiển?

Lý Mục Vân đứng yên tại chỗ, dưới lớp mặt nạ có tia sáng ướt nước lóe qua.

Khi Lý Mục Vân nhìn huynh đệ ngày xưa Lương Phi Tuyết, đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng, nhìn từng khuôn mặt quan tâm thì nỗi lòng phức tạp.

Đối với Lý Mục Vân sớm mất đi người thân, mấy năm nay như rơi vào địa ngục, ngày tháng đó nếu nói có gì cho gã chút ấm áp thì chính là tình huynh đệ Thất Nghĩa Minh.

Tiếc rằng mọi thứ không thể cứu vãn.

- Đại ca . . . Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tiểu võ si Trần Thắng kích động lao lên, cách tường kiếm ý hét to:

- Nếu đại ca còn xem Trần Thắng là huynh đệ cùng sống cùng chết thì hãy nói cho ta biết tất cả là sao? Tại sao?

Tiểu võ si Trần Thắng cực kỳ kích động, hơi tức giận.

Mấy năm nay người tiểu võ si Trần Thắng khâm phục nhất vẫn là Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết. Tiểu võ si Trần Thắng nhiều lần suy nghĩ nếu hai huynh trưởng không mất tích, với tư chất, thiên phú của Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết kiếm được thánh tự dù không bằng Đinh Hạo nhưng tuyệt đối chẳng kém hơn Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dục.

Mỗi tối ngày mười lăm hàng tháng là đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng sẽ đoàn tụ lại, rắc rượu dưới trăng, uống say xỉn.

Ngày mười lăm là ngày Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết vào chiến trường bách thánh.

Mấy năm nay đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng không quên hai huynh trưởng Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết, nhưng không ai ngờ sẽ chờ một kết cục như vậy.

Tiểu võ si Trần Thắng nói đến chỗ kích động bỏ qua tường kiếm ý, muốn xông vào trong.

Đinh Hạo thở dài, xóa đi tường kiếm ý.

Đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông vội vàng chạy vào.

Lý Mục Vân kích động rống to:

- Không, các người đừng tới đây, đừng lại gần . . . !

Lý Mục Vân duỗi tay ra, lực lượng ôn hòa đẩy đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng ra ngoài.

Tiểu võ si Trần Thắng hét lên:

- Đại ca!

Biểu tình Lý Mục Vân phức tạp nhìn đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng, lại liếc Lương Phi Tuyết, nghĩ thông cái gì, mắt mờ mịt dần kiên quyết. Lý Mục Vân siết chặt hai tay, ngửa đầu hú dài.

- A . . . A a a a!

Tiếng hú như thiên lôi đánh ầm ầm trên bầu trời Vãn Kiếm sơn mạch, phá vỡ tầng mây, làm chim bay thú chạy trong núi run cầm cập. Trong thanh âm chất chứa không cam lòng vận mệnh, vô tận bi thương, giận dữ, như khóc như than, như oán như giận làm mọi người rung động.

Tiếng hú dứt, cuối cùng biến thành tiếng cười.

Tiếng cười âm u.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Lý Mục Vân âm u như quỷ chậm rãi vuốt mặt, một luồng sáng đen xẹt qua. Mặt nạ vỡ lành lại ngay, bao khuôn mặt Lý Mục Vân.

Lý Mục Vân điên cuồng nói:

- Mỗi người nên trả giá vì điều mình làm, đến kết cuộc hôm nay, mỗi một bước là ta tự mình lựa chọn nên không thể hối hận, càng không thể lùi bước!

Đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng giật mình kêu lên:

- Đại ca, người . . . !

Lý Mục Vân lạnh lùng quát:

- Đừng gọi ta là đại ca, mọi thứ sớm nên chấm dứt. Từ hôm nay chúng ta tuyệt giao, cắt áo đoạn nghĩa!

Ngón tay Lý Mục Vân xẹt qua, một khúc tay áo bị cắt đứt bay trên không trung. Mặt đất nứt một vết dài ngăn cách Lý Mục Vân và đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng.

Đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng ngây ngẩn.

Lý Mục Vân gằn từng chữ:

- Phi Tuyết, nếu trong lòng ngươi còn chút tình cảm cuối cùng với đại ca thì hãy tránh ra. Ta mong chờ cuộc chiến với Đinh Hạo đã quá lâu, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng.

Lương Phi Tuyết khẽ thở dài:

- Cần gì khổ vậy?

1365. Chương 1369: Ta Đã Từng Có Được Hết Thấy.

- Từ đại tái tông môn lần đầu tiên bắt đầu khi vào Vãn Kiếm tông thì ta luôn bị hấn đè đầu, chưa một lần trở mình được.

Lý Mục Vân cao giọng quát:

- Với tư chất của ta nếu đặt ở tông môn khác đều là đệ tử hạch tâm nhưng bị Đinh Hạo cướp mất mọi ánh sáng, chuyện tốt đều thuộc về hắn. Dù hôm nay không địch lại thì ta muốn đấu một trận oanh liệt, chứng minh ta sống trên đời, ta từng huy hoàng!

Lương Phi Tuyết giật mình, cuối cùng nghĩ thông, chậm rãi thụt lùi.

Mắt Lý Mục Vân lộ tia cảm kích.

- Đinh Hạo, đến đây.

Khí thể toàn thân Lý Mục Vân lại tăng lên, chiến ý sục sôi, quỷ khí đen như dung nham.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Lần này ta sẽ không nường tay nữa.

Lý Mục Vân cười to bảo:

- Có người không có ta, quyết đấu sinh tử!

- Vậy thì thành toàn người.

Đinh Hạo dứt lời trực tiếp ra chiêu.

Kiểm ý sôi trào.

Đạo ý hoành không.

Đinh Hạo như thần ma Chiến thần.

Chiến đấu đáng sợ lại bùng nổ.

Lần này Đinh Hạo không nường tay. Lý Mục Vân vứt bỏ mọi tạp niệm. Hai người bay tới bay lui, di chuyển trong không gian nhỏ lúc công lúc phòng.

Một chiêu một thức của Đinh Hạo, Lý Mục Vân nhìn như đơn giản, không có lực phá hoại khủng bố nhưng hai người rất ăn ý cẩn thận không chế lực lượng không lan ra ngoài, ảnh hưởng sơn môn Vãn Kiếm tông, đám người trong quảng trường.

Mọi người trợn to mắt nhìn chăm chăm cuộc chiến.

Nhiều người suốt đời không thấy được chiến đấu đẳng cấp này. Càng hiếm thấy kiểu như Đinh Hạo, Lý Mục Vân không chế lực lượng không lộ ra ngoài. Lúc trước cường giả thần cảnh chiến đấu đều lên chiến trường chín tầng trời, đánh đến trời sụp đất nứt nhật nguyệt vô quang?

Mọi người giật mình không nói nên lời.

Vốn tưởng ra Đinh Hạo, Cuồng Đạo Trương Phàm, Tà Giải Ngữ, Phương Thiên Dực, các cường giả thiên tài này đã là cực hạn của Vãn Kiếm tông. Không ngờ còn có yêu nghiệt như Lý Mục Vân, Lương Phi Tuyết. Trong đệ tử Vãn Kiếm tông quý đó xảy ra chuyện gì mà ra nhiều cường giả thần cảnh đến vậy?

Xác suất thật khó tin.

May mắn Lý Mục Vân, Đinh Hạo có mâu thuẫn, cuộc chiến hôm nay tuyệt đối là không chết không ngừng, nếu không thì Vãn Kiếm tông có sáu, bảy cường giả thần cảnh, toàn võ đạo nhân loại Bắc Vực còn ai đối kháng được?

Chỉ nghĩ thôi đã khiến người sợ hãi.

Lúc này chiến đấu rất cuộc phân ra thắng bại.

Cơ thể Lý Mục Vân bị kiếm ý hàn băng xuyên qua, gã ho ra búng máu, lùi lại.

Chớp mắt cơ thể Lý Mục Vân tràn ngập băng sương lam mỏng, đông cứng lại. Vị trí trái tim có một lỗ máu to gần như trong suốt, thấy rõ nội tạng trong lòng ngừng đóng băng.

- Khụ khụ . . . Đạo kiếm song tuyệt, quả nhiên . . . Quả nhiên không tầm thường . . .

Tay trái Lý Mục Vân ấn vết thương, miệng ọc máu, mặt nở nụ cười.

Lý Mục Vân nói:

- Thua, cuối cùng vẫn thua, bận rộn một đời này, tranh qua tranh lại đều là công dã tràng, ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Trong tiếng cười tràn ngập tự giễu.

Sự sống trong cơ thể Lý Mục Vân xói mòn.

Lý Mục Vân biết hôm nay gã thua thảm.

Đều nói người trước khi chết có thể thấy nhiều chuyện từng xảy ra. Lý Mục Vân mơ hồ thấy ngày xưa lúc mới vào Vãn Kiếm tông, thấy huynh đệ mặc áo trắng, thấy mình hùng tâm hùng lực, muốn dùng sức mạnh bản thân biến Vãn Kiếm tông thành môn phái mạnh nhất Tuyết Châu, thấy khuôn mặt tươi cười của chương môn, thấy biểu tình hiền lành dạy bảo ân cần của sư phụ, thấy giáo sư A Hoành chết dưới vuốt yêu thú vì cứu gã.

Ha ha ha ha ha ha! Các người đều biết tình cảm của Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết nhưng có ai biết chẳng Lý Mục Vân từng có một người yêu giáo sư dịu dàng như nước?

Vận mệnh thật tàn khốc, biến một thiếu niên đơn thuần, có tiến tới bước lên con đường không lối về.

Lý Mục Vân còn nhớ đoạn thời gian người yêu chết, gã không ăn không uống suy nghĩ mười ngày mười đêm.

Lý Mục Vân và Đinh Hạo cùng là người nhưng tại sao vận mệnh khác biệt?

Chỉ có một đáp án, đó là gã không đủ mạnh.

Cho nên khi dụ dỗ ma quỷ xuất hiện trước mắt, Lý Mục Vân chấp nhận ngay.

Tuy Lý Mục Vân không biết tại sao những người đó chọn gã, không biết bọn họ chú trọng thứ gì từ người gã, không biết bọn họ âm mưu, kế hoạch cái gì. Khi bọn họ thề sẽ không làm gì hại Vãn Kiếm tông thì Lý Mục Vân chấp nhận hết.

Bởi vì đám người đó lộ ra lực lượng quá khủng bố.

Sau này Lý Mục Vân mới biết đám người đó đến từ U Minh Quỷ tông.

Tiếp đó Lý Mục Vân từng bước một đi đến ngày hôm nay.

Vừa vào U Minh Quỷ tông là trọn kiếp không ra được.

Lý Mục Vân vào U Minh Quỷ tông, gã đã không có đường lui. Dù Lý Mục Vân lộ ra thiên phú, tăng tiến quý tu không gì sánh kịp, đánh bại tất cả người cạnh tranh cuối cùng trở thành truyền nhân duy nhất nhưng ẩn chứa quỷ phù trong cơ thể càng lúc càng rõ ràng hơn.

Lý Mục Vân cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Lý Mục Vân cảm giác sự sống ngày càng suy yếu, gã thấy bị ai cho bản thân. Trả giá tất cả nhưng kết quả vẫn không thể đánh bại Đinh Hạo, chẳng lẽ đây là ý trời sao?

Nếu có khả năng thì ai không muốn làm siêu anh hùng người người khen? Ai muốn làm kẻ xấu xa người người khinh bỉ?

Vận mệnh tàn nhẫn như vậy đấy.

- Ta đã từng có được hết thảy nhưng chớp mắt tan thành mây khói . . . A Hoành, A Hoành, vô cùng xin lỗi, để nàng một mình chờ dưới lòng đất nhiều năm như vậy. Bây giờ ta đến với nàng đây, không bao giờ chia lìa nữa . . .

Bất giác lệ ướt gò má Lý Mục Vân.

A Hoành là nữ giáo sư Vãn Kiếm tông vì bảo vệ Lý Mục Vân mà chết thảm trong tay yêu tộc.

Lý Mục Vân cảm thấy rất mệt, gã muốn ngủ một giấc.

- Đại ca . . .

Lương Phi Tuyết nhanh chóng chạy tới bên Lý Mục Vân, dìu thân hình lão đảo, khóc ròng rã. Chỉ người Bích Lạc Tiên tông mới biết trong U Minh Quỷ tông xảy ra cái gì. Chỉ Lương Phi Tuyết biết mấy năm nay Lý Mục Vân gặp chuyện gì.

Nam nhân này đi con đường quá cực khổ.

- Đại ca, người . . .

Dù quá khứ xảy ra chuyện gì đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng tin tưởng tình huynh đệ của Lý Mục Vân, nếu không có tình thì sao gã đẩy bọn họ ra dùng lực lượng dụ dăng như vậy?

Lý Mục Vân đã là phản đồ của Vãn Kiếm tông, gã không muốn đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng vì thế mà bị Vãn Kiếm tông xa lánh, tương lai u tối.

- Phi Tuyết, Tiểu Cửu, Tiểu Thắng . . . Ta . . . Mấy năm nay . . . Ta . . . Ta . . . Xin lỗi . . .

Đinh Hao nhìn, thầm thở dài.

Hôm nay Lý Mục Vân đến ngăn cản hôn lễ chỉ vì tình lý do đánh nhau với Đinh Hạo, ngay từ đầu gã đã đến chịu chết.

Trong tình huống tất cả cường giả Bắc Vực tập hợp là thời cơ quyết đấu tốt nhất.

Lý Mục Vân, Đinh Hao là song tử tinh tọa của Văn Kiếm tông, tiếc rằng một núi không chứa hai hổ.

Phía đối diện.

Lý Mục Vân nói lúc ngừng lúc nghỉ:

- Ta . . . Hôm nay . . . Tất cả . . . Đều là . . . Ta lựa chọn . . . Chết đi mọi . . . Mọi chuyện dừng . . . Dừng đối . . . Đối địch với Đinh Hao. Các người . . . Các người vẫn là đệ tử . . . Văn Kiêm tông . . .

3409

Sự sống xói mòn, ẩn chú quỷ phù trong cơ thể Lý Mục Vân có cảm ứng rời khỏi người gã.

Vào U Minh Quỷ tông chỉ khi chết mới được giải thoát.

Như hồi quang phản chiếu, Lý Mục Vân bỗng vùng vẫy ngồi dậy, tay trái bóp tay tiểu võ si Trần Thắng, tay phải cầm tay Trần Khải Đông. Lực lượng trong cơ thể Lý Mục Vân dâng trào như thể gã trở về trạng thái cao nhất, lực lượng liên tục truyền vào người Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng.

- Đại ca . . .

- Đại ca làm gì . . . ?

Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng giật nảy mình nhưng không vùng thoát được. Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng cảm giác cơ thể như quả bóng chớp mắt căng đầy, nước lũ dâng lên trong kinh mạch. Năng lượng tinh thuần tràn ngập thân thể Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng.

Mấy chục giây sau, Lý Mục Vân thả tay Trần Khải Đông, tiểu võ si Trần Thắng ra chuyển sang chộp tay Tôn Cửu Thiên, Hà Cương.

Điều tương tự xảy ra, chớp mắt trừ Lương Phi Tuyết, đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng đều được Lý Mục Vân rút vào lực lượng huyền khí tinh thuần.

Lý Mục Vân cười to đứng dậy, khí thể dâng trào như thể trở về trạng thái đỉnh cao. Lý Mục Vân như núi cao, mắt bắn ra tia sáng.

Lý Mục Vân nhìn Đinh Hạo, nói:

- Ta đưa vào người bọn họ không phải lực lượng U Minh Quỷ tông mà là Thái Huyền Vãn Kiếm Thiên tinh thuần nhất ta tu luyện được, không xem như học trộm nghề của tông môn khác.

Đinh Hạo gật đầu.

Mắt Lý Mục Vân lộ tia cảm kích, ngần ngừ, nhỏ giọng nói:

- Đinh . . . Đinh Hạo sư đệ, kiếp sau lại chiến.

Mãi đến chết Lý Mục Vân vẫn gọi Đinh Hạo là sư đệ, đây là cách gã thừa nhận sai lầm dù rất khó nhận biết.

Lý Mục Vân dứt lời bỗng nhảy lên cao.

- A Hoành, ta đến tìm nàng đây. Chúng ta không tách ra nữa, vĩnh viễn không chia lìa . . .

Chưa bay lên trăm thước thì cơ thể Lý Mục Vân nổ cái bùm, thành tro bụi làn khói hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng đau buồn gào khóc.

Lương Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn lên trời, không chịu nổi đau đớn chảy lệ.

Nhiều người rung động nhìn hình ảnh này.

Tuy Lý Mục Vân đi lên con đường tà đạo nhưng lựa chọn trước khi chết của gã xứng là thiên kiêu một thế hệ. Vài người biết chuyện quá khứ kiếm không được cảm thán ông trời trêu người, đã sinh Lý Mục Vân sao còn sinh Đinh Hạo? Nếu không có Đinh Hạo thì thành tựu hôm nay của Lý Mục Vân đã lưu danh sử sách.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Hôm nay giết Lý Mục Vân, trong lòng Đinh Hạo không hề hối hận. Mấy năm nay gút mắt với Lý Mục Vân, nếu không phải hắn không đủ thực lực đã bị gã giết không biết bao nhiêu lần.

Giữa kẻ thù không có gì để thương hại.

Nhưng kết cuộc này làm lòng Đinh Hạo thấy buồn bã.

Lương Phi Tuyết ngơ ngẩn giây lát sau xoay người chấp tay với Đinh Hạo, nói:

- Đinh sư huynh, chuyện ở đây đã kết thúc, ta cũng nên cáo từ.

Lương Phi Tuyết đến vì Lý Mục Vân, tiếc rằng gã không thể thay đổi mọi thứ.

Đinh Hạo cố giữ lại:

- Không ở lại Vãn Kiếm tông sao?

Lương Phi Tuyết không như Lý Mục Vân, gã trời sinh tính lạnh nhạt nhưng trọng nghĩa khí, làm người điệu thấp, kiên cường. Nếu không thì năm đó thực lực của Lương Phi Tuyết, Lý Mục Vân cách biệt không xa, gã đồng ý dưới tay Lý Mục Vân, khiến ánh sáng của Lý Mục Vân che giấu mình.

Người như vậy bây giờ thực lực siêu cao, nếu Lương Phi Tuyết ở lại Vãn Kiếm tông sẽ là trợ giúp rất lớn, tương lai Bắc Vực đối kháng Thần Ân đại lục xâm nhập cũng giúp ích nhiều.

Đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng cũng nín kén:

- Nhị ca muốn đi sao?

Lương Phi Tuyết lắc đầu, nói:

- Bây giờ ta đã là người của Bích Lạc Tiên tông, có vài chuyện phải làm.

Nói đến đây Lương Phi Tuyết ngẩng đầu nhìn hướng Đinh Hạo, nói:

- Ta biết hết chuyện trong Vô Tận đại lục hiện giờ, Đinh sư huynh có gì cần có thể tùy thời kêu, Phi Tuyết sẽ hết sức vì tông môn.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Đa tạ Lương sư đệ.

Lương Phi Tuyết gật đầu, dẫn dò đám người Tôn Cửu Thiên, Trần Khải Đông, Hà Cương, tiểu võ si Trần Thắng mấy câu, để lại một ít thần tài bảo vật, truyền dạy pháp môn luyện hóa huyền năng tinh thuần trong cơ thể bọn họ. Sau đó Lương Phi Tuyết biến thành luồng sáng bay đi, chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Cuộc long tranh hổ đấu đặt dấu chấm tròn khiến người đau buồn.

Rất nhanh có đệ tử Vãn Kiếm tông chạy lại dọn dẹp tàn cuộc, dấu vết chiến đấu bị xóa sạch. Bàn ghế, đất đá bị hư hao được thay hết. Mọi dấu vết bị xóa đi như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Trải qua trận chiến đấu như vậy, các cường giả thế lực có mặt trong quảng trường đều kinh hoàng trước Vãn Kiếm tông.

Đặc biệt là lực lượng kiếm ý, đao ý khủng bố của Đinh Hạo gần như thần linh. Một số cường giả lúc trước lòng thầm kiêu ngạo giờ ngoan ngoãn cúi đầu trước mặt Đinh Hạo.

Cảm ơn bạn tuần anh đã ủng hộ truyện tại nhiều nha...

1367. Chương 1371: Minh Chủ.

Dù trong lòng không muốn nhưng mọi người phải thừa nhận Đinh Hạo bây giờ đã không là nhân tài mới chỉ hơi nổi trên Bắc Vực. Đinh Hạo đã là cường giả chí tôn chúa tể khí vận một phương, Vãn Kiếm tông cũng không là tông môn nhỏ chỉ có mấy cao thủ chống chọi mà là vật khổng lồ.

Hôn lễ tiếp tục diễn ra.

Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc nằm bên cạnh lễ đài.

Hình thể Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc bây giờ rất khổng lồ, có khí thể Tam Đầu Thiên Khuyển. Nhưng sau khi biết tên đại ma vương Tà Nguyệt chết Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc trở nên im lặng hơn, mỗi ngày lười biếng nằm ngủ. Công kích khi Đinh Hạo trêu đùa mới làm Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc hưng phấn một chút.

Nạp Lan Du Hiệp mặc áo trắng tinh ngồi bên cạnh Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc.

Nạp Lan Du Hiệp cười hì hì xòe tay ra vuốt ve trán Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc, bên cạnh gã có cái bàn bát tiên dành riêng cho gã. Trên bàn bày đầy món ngon đậm đặc linh khí, Nạp Lan Du Hiệp chop mấy miếng ăn ngấu nghiến, tùy ý nhét vào miệng Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc.

Một người một chó nhai nhai.

Nạp Lan Du Hiệp bây giờ có địa vị rất đặc biệt trong Vãn Kiếm tông. Đinh Hạo đã thừa nhận Nạp Lan Du Hiệp là đệ tử thứ hai hần thu, tuy nhiều người không hiểu cái gì hần nhận tên gốc làm đồ đệ nhưng rất chú trọng gã.

Nhiều cường giả trên quảng trường thấy hình ảnh này thì khóe miệng co giật, thật sự thị phí của trời. Nhiều thần dược, chim quý thú lạ nấu nướng bình thường có người muốn ăn còn không dám mơ bây giờ bị cầm đi cho chó ăn, Vãn Kiếm tông xa xỉ quá vậy?

Thời gian qua nhanh, cuối cùng đến lúc tàn tiệc.

Các cường giả được sắp xếp ở trên sơn môn, nhiều người không rời đi. Bọn họ chờ kết thúc hôn lễ rồi cùng nhau bàn chuyện chống đại địch.

Đinh Hạo và bốn tân nương được đưa vào động phòng.

Đám người tụ tập ngoài cửa lớn.

Vương Tiểu Thất sờ cằm trưng cầu ý kiến của các sư huynh đệ khác:

- Chúng ta đi quây động phòng không?

Nhậm Ngã Hành mập mạp nhảy nhót vui vẻ nhất:

- Đi đi đi, nhất định đi, như vậy ngàn năm một thuở như vậy sao có thể bỏ qua?

Nhậm Ngã Hành mập mạp chưa nói xong đã bị nữ hài tử Đinh Thiên Sương cốc vào trán.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương tròn to mắt nói:

- Thằng nhãi nhà ngươi làm phản sao? Dám đi quây sư phụ động phòng?

Nói xong hai tay tiểu ma nữ chống nạnh, trừng mọi người:

- Ta chống mắt xem hôm nay các ngươi có ai dám đi quây động phòng, ta về nói ẩu thân biết . . .

Nói đến đây nữ hài tử Đinh Thiên Sương vẫy tay:

- Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc, mau qua đây.

Tam Đầu Thiên Khuyển chạy tới, thể hình khổng lồ chặn cửa.

Tiểu ma nữ không nói lý:

- Canh giữ chỗ này, ai dám đi vào thì cắn chết người đó!

Tam Đầu Thiên Khuyển càng không nói lý hơn nữ hài tử Đinh Thiên Sương, nghe dặn thì ba cái đầu tròng mắt, nhe răng, có tia chớp mùi lưu hoàng phun ra. Vương Tuyết Phong, Nhậm Ngã Hành mập mạp bình thường hay đút thịt xương cho Tam Đầu Thiên Khuyển cũng không được tha.

Nhậm Ngã Hành mập mạp là người thứ nhất làm phản:

- A! Hiểu lắm hiểu lắm, sao chúng ta có thể đi quây động phòng?

btức giận nói:

- Đúng vậy. Con nít bây giờ thật là lạ, không lớn không nhỏ.

Vương Tiểu Thất trừng Nhậm Ngã Hành mập mạp như thể người nêu đề nghị không phải là gã.

Vương Tiểu Thất nghiêm túc nói:

- Rồi rồi, mọi người đều tán đi, nơi này không có việc gì.

Vương Tiểu Thất nói xong co giò bỏ chạy.

Nhậm Ngã Hành mập mạp khóc không ra nước mắt:

- Vương sư thúc . . .

* * *

Đinh Hạo hơi căng thẳng.

Ôm mỹ nhân về là giấc mơ của các nam nhân, nhưng một lần kết hôn cùng bốn mỹ nữ rồi động phòng thì hơi khoa trương.

Ban đầu Tiên Hoàng Đại Thánh nêu cưới Tạ Giải Ngữ thì Đinh Hạo đồng ý ngay, nhưng hắn không suy nghĩ cùng cưới bốn mỹ nữ. Là Tạ Giải Ngữ chủ động nêu ra, sau này báo tin cho Lý Lan, nữ vương đại nhân cũng đồng ý. Lý Lan ra mặt thuyết phục Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết.

Thật ra khi nữ hài tử Đinh Thiên Sương kêu Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết là má nhỏ thì trong lòng hai nữ nhân đã sớm biết ngày này sẽ đến, chẳng qua Đinh Hạo gặp món hời có bốn mỹ nữ cùng lúc. Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết đã cùng Đinh Hạo trải qua kiếp nạn sống chết, có tình cảm thâm sâu người thường không có. Các nữ nhân Tạ Giải Ngữ, Lý Lan, Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết quen nhau từ lâu, lòng thầm thừa nhận.

Mọi chuyện nước chảy thành sông.

Thật ra da mặt Tạ Giải Ngữ, Lý Lan, Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết rất mỏng, nên sau hôn lễ vào bốn gian phòng khác nhau, không đồng ý yêu cầu vô sỉ cùng ngủ chung của Đinh Hạo.

Đinh Hạo đứng trước bốn cửa phòng, ngần ngừ giây lát chọn vào phòng Tạ Giải Ngữ trước tiên.

Đinh Hạo quyết định vào theo thứ tự thời gian.

Tạ Giải Ngữ, Lý Y Nhược, Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết.

Đêm nay như ảo mộng với Đinh Hạo, tràn ngập cảnh xuân kiều diễm. Bốn kỳ nữ Bắc Vực trong rên rỉ ngâm nga biến thành nữ nhân của Đinh Hạo, là diễm phúc nhiều người hâm mộ nhưng cũng là trách nhiệm nặng nề.

Một khắc đáng giá thiên kim.

Vấn Kiếm tông náo nhiệt một ngày trở nên yên lặng nhiều.

Trăng treo trên cao rắc ánh bạc bí ẩn bao phủ mặt đất.

* * *

Ngày thứ hai.

Ánh nắng ấm áp, vạn dặm không mây.

Trong đại điện họp của Vấn Kiếm tông, quần hùng tụ tập lại.

- Đinh huynh đệ đừng khách sáo, vị trí minh chủ đồng minh nhân tộc Bắc Vực phải là Đinh huynh đệ làm.

Một nam nhân trung niên cười nói:

- Về võ công thì Đinh huynh đệ trẻ tuổi đã đến thần cảnh, kiếm pháp, đao pháp song tuyệt, không người địch nổi. Về địa vị Đinh huynh đệ là thái thượng trưởng lão của Vấn Kiếm tông, ý hợp tâm đầu với truyền nhân Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông. Về uy vọng, toàn võ giả võ đạo Bắc Vực đều cảm ơn năm

xưa Đinh huynh đệ tuyền Thất Huyền Trảm, lại truyền rất nhiều kiếm pháp, đao pháp tông môn thượng cổ. Vung tay kêu một cái là người người nghe theo, ta không nghĩ ra có ai thích hợp hơn Đinh huynh đệ vào vị trí minh chủ.

Hôm nay các phương cường giả thế lực tụ tập tại đại diện nghị sự, bàn bạc kết minh đối kháng kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục.

Trận chiến hôm qua Đinh Hạo thể hiện ra thực lực cộng với nội tình Vãn Kiếm tông hiện giờ, các thế lực không tốn nhiều nước miếng đã quyết định thành ý, ai nấy mạnh mẽ đồng ý bắt tay hợp tác, cùng nhau đối kháng kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục.

Đề nghị thành lập đồng minh Bắc Vực đều được phiếu thuận.

Tiếp theo là vấn đề minh chủ, các người phụ trách.

Các phương bắt đầu cãi cọ, lần này kết minh tuyệt đối là việc lớn trong võ đạo nhân loại Nam Vực. Trừ Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong, những môn phái có thù lớn với Vãn Kiếm tông ra, các tông môn khác trong võ đạo nhân loại Bắc Vực đều đến đông đủ.

Cho nên kết minh sẽ để lại một nét mực đậm trong sử sách, ai cũng thêm muốn chức vị quan trọng trong hội. Điều này không những vì quyền lực mà còn có danh tiếng.

Đầu tiên đương nhiên phải xác nhận nhân tuyển minh chủ.

1368. Chương 1372: Nghị Định.

Người vừa nói chuyện là chủ môn của Tử Linh tông, Triệu Vị Ương.

Theo ý thì Tử Linh tông từng có mâu thuẫn với Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo từng vô tình giết nhiều cao thủ của Tử Linh tông, quan hệ hai bên không hòa thuận. Triệu Vị Ương là chủ môn của Tử Linh tông không nên cất nhắc Đinh Hạo như vậy.

Nhưng trải qua gió mây vẫn vũ gần đây, Triệu Vị Ương nhìn rõ ràng nếu cứ đối địch cùng Vãn Kiếm tông, Đinh Hạo thì đó là tìm đường chết. Chẳng bằng nhân cơ hội này biến can qua thành ngọc bạch mới là hành động sáng suốt. Tử Linh tông nương nhờ Vãn Kiếm tông mới có thể hồi phục sức sống, tránh cho rớt xuống thành tông môn hạng hai.

Cho nên mới bắt đầu họp, Triệu Vị Ương nhắm đúng thời cơ là người thứ nhất nêu ý kiến, làm lành với Đinh Hạo.

Đề nghị này được nhiều người hòa theo.

Nếu nói trước ngày hôm qua còn có một số người nghi ngờ, dù sao là minh ước toàn nhân loại Bắc Vực, Đinh Hạo là hậu bối, không nói đến có tư cách hay không, ngày hôm qua hắn thể hiện sức chiến đấu cường đại đã làm nhiều người khâm phục.

Lực lượng thần cảnh nếu không trở thành nhân tuyển minh chủ thì không còn thiên lý.

Thế giới này là thế giới thực lực làm vua.

Đương nhiên không phải mọi người đều phục, vài người đề cử người khác, đều là nhân vật thế hệ trước nổi danh đã lâu. Chủ môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông cũng nằm trong số dự tuyển.

Nhưng tình hình Thanh Vân tông nghiêm trọng, chủ môn hai tông môn không đến tham gia hôn lễ mà phái trưởng lão đến thay. Hai chủ môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông không có mặt nên sức cạnh tranh thấp rất nhiều.

Trưởng lão Thanh Vân tông đặt tách trà xuống, mỉm cười nói:

- Trước khi ta đến chưởng môn tự mình dặn dò dù hôm nay đạt thành hiệp nghị gì thì Thanh Vân tông đều công nhận.

- Diệt Tuyệt Kiếm tông cũng vậy.

Trường lão từ Diệt Tuyệt Kiếm tông là một kiếm tu khắc khổ, tóc xám trắng, hai bên mép tai trắng, lưng công hai thanh trường kiếm, khí thế không tầm thường. Trường lão Diệt Tuyệt Kiếm tông phát ra mũi nhọn khiếp người.

Trường lão Diệt Tuyệt Kiếm tông là đại gia kiếm tu đương thời, hôm qua thấy Đinh Hạo thi triển kiếm khí kiếm thuật làm gã cực kỳ rung động, khâm phục. Trường lão Diệt Tuyệt Kiếm tông nhớ lại trước khi đi chưởng môn dặn dò, thầm nghĩ không ngại giúp đỡ thanh niên này tiến thêm một bước.

Trường lão Diệt Tuyệt Kiếm tông bổ sung thêm:

- Chỉ tính thực lực thì Đinh huynh đệ hoàn toàn có tư cách trở thành minh chủ.

Hai trường lão Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông nói rất rõ ràng, tuy không vạch thẳng nhưng hiển nhiên là ủng hộ Đinh Hạo.

Mấy người khác không còn lời nào để nói, Đinh Hạo trở thành minh chủ hội minh lần này.

Trong toàn quá trình Đinh Hạo không nói một lời.

Đinh Hạo không bài xích trở thành minh chủ võ minh Bắc Vực, tay nắm giữ quyền lực, sức mạnh mới bảo vệ được tất cả điều mình quan tâm, khiến nhân loại Bắc Vực đối kháng Thần Ân đại lục theo suy nghĩ của hắn. Đinh Hạo từng đi Thần Ân đại lục, hắn biết rõ lực lượng thế giới này hơn nhiều người khác, ít nhất hắn sẽ không phán đoán sai lầm.

Có người bỗng lên tiếng:

- Phải rồi, chuyện lần này có nên báo cho Huyền Thương Thần Cung biết không?

Mọi người ngậm ra.

Đúng rồi, nếu là trước kia thì Huyền Thương Thần Cung là tồn tại chí cao vô thượng của Bắc Vực, trấn áp khí vận nhân loại, là chúa tể. Huyền Thương Thần Cung phái Tuần Sát Sử đi các châu, giám sát thiên hạ. Võ đạo nhân loại Bắc Vực có bất cứ chuyện gì không thể bỏ qua Huyền Thương Thần Cung.

Nhưng đoạn thời gian gần đây khi dong binh đoàn xâm nhập, Huyền Thương Thần Cung bỗng nhiên co rút lại, rút Tuần Sát Sử các châu về. Huyền Thương Thần Cung đóng cửa ẩn núp, không quản lý chuyện nhân loại Bắc Vực nữa làm mọi người bản năng bỏ qua nó.

Tuy nhiên, không thể không thừa nhận Huyền Thương Thần Cung tích lũy vận năm vẫn rất có uy vọng.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Chuyện này ta sẽ tự đi giao thiệp với thần điện.

Mọi người đồng ý hai tay.

Đặc biệt vài người biết Đinh Hạo có quan hệ khá thân với Huyền Thương Thần Cung, hắn còn là Trọng Tài giả, do hắn xử lý thì không còn gì tốt hơn.

Tiếp theo là cuộc tranh chấp chọn bốn phó minh chủ bốn phương võ minh Bắc Vực, các chức vị lớn nhỏ. Phải nói về tranh giành danh lợi, địa vị thì chủng tộc trí tuệ rất là giống nhau. Cãi cò đấu võ mồm từ sáng đến trưa, cuối cùng các phương đều có lợi, ích lợi cân đối, phân phối danh ngạch xong xuôi.

Đinh Hạo không tham gia nhiều vào quá trình này.

Thật ra trừ Đinh Hạo, các cao thủ Vãn Kiếm tông không bao nhiêu người trở thành nhân vật có thực quyền trong võ minh Bắc Vực. Dù sao một mình Đinh Hạo chiếm vị trí minh chủ đã rất có sức nặng.

Nghị định các công việc xong sĩ khí nhân loại Bắc Vực tăng cao.

Đinh Hạo gơ tay đề không khí ý bảo mọi người yên tĩnh lại, cười híp mắt nói:

- Phải nói hôm nay các vị bỏ ra công sức có ý nghĩa vô cùng quan trọng cho Bắc Vực đối kháng Thần Ân đại lục xâm nhập. Trận chiến tranh tiề theo không chỉ liên quan đến Bắc Vực, các nơi Đông Cương, Tây Mạc, Nam Hoang, Trung Thổ Thần Châu cũng sẽ gặp tai họa. Nếu lúc này không vươn lên chống đối thì hậu đại chúng ta sau mấy vạn năm có lẽ luôn gánh gông xiềng nô lệ, kẻ thua trận.

Biểu tình mọi người nghiêm túc lên.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Đã nhận được các vị dày yêu đề cử Đinh Hạo làm minh chủ, toàn Văn Kiếm tông ta tuyệt đối không lùi nửa bước trong chiến tranh đối kháng kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục. Nhưng ta cảnh cáo trước, nếu có người không nghiêm túc hội minh hôm nay, ngày sau minh chủ phát ra mệnh lệnh mà bằng mặt không bằng lòng thì đừng trách Đinh Hạo xuống tay vô tình. Nếu có chuyện lớn phá hỏng hội minh, người không nghe lệnh sẽ như ngọn núi xa kia.

Đinh Hạo dứt lời, búng tay.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm ý kiếm khí rạch hư không bay ra xa. Ngọn kiếm phong cao ngất cách mấy ngàn thước bị chém ngang làm hai khúc, vết cắt ngay ngắn như dao bén xắt đậu hủ, không có chút khói lửa.

Mọi người nhìn đô tim đập chân run, vội vàng bảo không dám.

Bao nhiêu năm qua mọi người nghiên cứu rõ tính cách của Đinh Hạo, cá tính hần nói một không hai. Đinh Hạo nói xuống tay vô tình thì sẽ làm thật. Câu nói nghiêm khắc khiến vài người định đục nước béo cò đều rụt vùi về.

Đinh Hạo nhìn biểu tình của mọi người, gật đầu, nói:

- đương nhiên nếu có ai hoặc tông môn lập công lớn cho võ minh Bắc Vực ta thì sẽ được ban thưởng hậu hĩnh. Không thể để máu nóng nam nhi Bắc Vực ta đổ uổng phí.

Câu nói này làm lòng mọi người nóng lên.

Người biết Văn Kiếm tông, Đinh Hạo đều có nội tình thâm sâu, hần nói thưởng hậu hĩnh thì tuyệt đối không thấp.

- Chúng ta xin nghe theo hiệu lệnh của minh chủ!

- Nếu ai không phục minh chủ thì Triệu Vị Ương ta là người thứ nhất liều mạng với hần!

Mấy thế lực, cường giả muốn nịnh nọt Đinh Hạo đều lên tiếng hòa theo.

Đinh Hạo gật đầu, tiếp tục bảo:

- Ta nhận được tin tức đại quân Thần Đình phương đông bá chủ Thần Ân đại lục tập kết phía nam bộ Bắc Vực, xem tình hình định xuống tay với Thanh Vân tông, tình hình không lạc quan. Tổng trưởng lão, người đến từ Thanh Vân tông nên hiểu rõ tình huống nhất, hãy nói ọi người biết đi.

1369. Chương 1373: Nghị Định (hạ).

Sứ giả đến từ Thanh Vân tông tức là Tổng trưởng lão nghe Đinh Hạo kêu tên thì đứng dậy, giới thiệu đại khái tình hình bên Thanh Vân tông.

- Mấy trăm tông môn bao gồm Cốc Vũ Trai đều bị tiêu diệt. Thực lực Nam Thiên quân đoàn của Thần Đình không yếu, có vô số chiến hạm. Nếu chỉ tính lực lượng Thanh Vân tông ta, một khi chiến đấu xác suất thắng bại là ba bảy, ta ba Thần Đình bảy.

Mọi người nghe vậy đều hút ngụm khí lạnh.

Thanh Vân tông là thế lực cường đại nhất trong tông môn võ đạo nhân loại Bắc Vực, đứng đầu các siêu tông môn, được xem là tồn tại không thể chiến thắng hay khiêu khích. Nhưng Thanh Vân tông đối diện với một đại quân Thần Đình phương đông mà chỉ có xác suất ba phần thắng, nghe rợn cả người.

Đinh Hạo thừa dịp này giới thiệu đại khái tình hình Thần Ân đại lục, lực lượng Thần Đình phương đông mà hắn hiểu biết.

Đinh Hạo nói:

- Không phải ta nâng người khác, hạ thấp uy phong của mình nhưng các vị hãy chuẩn bị tâm lý đi, đừng lạc quan mù quáng.

Tổng trưởng lão Thanh Vân tông, Đinh Hạo nói xong không khí trong đại điện nghị sự nặng nề.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được kẻ địch cường đại biết bao.

- Mặc kệ thế nào tuyệt đối không thể để Nam Thiên quân đoàn đánh chiếm Thanh Vân tông!

Đinh Hạo cao giọng nói:

- Ta sẽ đích thân dẫn người đi Thanh Vân tông cứu viện, trận chiến này chỉ được thắng, không thể thua.

Thanh Vân tông là trọng địa nam bộ Bắc Vực, vị trí địa lý, chiến lược rất quan trọng. Bất thông mấy chục châu, nam giáp Trung Thổ Thần Châu, là cánh cửa nam Bắc Vực. Một khi Thanh Vân tông gục ngã sẽ là tai nạn lớn với năng lực Bắc Vực, Bắc Vực sẽ là vùng đất bị cô lập tách ra từ giữa.

Tổng trưởng lão Thanh Vân tông cảm kích gật đầu.

Nhìn từ điểm này thì thấy Đinh Hạo xuất phát từ đại cục.

- Mọi người cùng nhau bàn kế hoạch đi.

Đinh Hạo không độc tài, nói:

- Phó minh chủ bốn phương phụ trách lên kế hoạch các việc, tuyển chọn sức chiến đấu tinh nhuệ tập hợp thành viện quân. Vấn Kiếm tông ta có thể ra một ngàn cao thủ đỉnh Thánh nhân cảnh.

Đinh Hạo dứt lời, trong đại điện nghị sự vang tiếng hút ngậm khí lạnh.

Một ngàn cao thủ đỉnh Thánh nhân cảnh?

Trời ạ, từ khi nào Vấn Kiếm tông có nội tình như vậy?

Cường giả thánh nhân cảnh không phải cà rốt trong Bắc Vực muốn nhổ sao cũng được, dù là siue tông môn như Thanh Vân tông cũng chưa chắc có một ngàn cao thủ đỉnh Thánh nhân cảnh.

Đinh Hạo không để ý mọi người kinh ngạc, tiếp tục bảo:

- Chúng ta sắp đối mặt chiến tranh, đại quân Thần Đình phương đông Thần Ân đại lục là quân đội chính quy, cỗ máy giết chóc, không thể đối xử như bình thường. Cho nên cần điều động nhiều trận pháp sư, Hoa Ma Kiếm tinh văn, luyện đan sư, nhân viên hậu cần. Các mặt này cần các vị suy nghĩ, còn tài nguyên tinh thạch, linh dược thì Vấn Kiếm tông có thể ra một phần mười.

Mọi người nghe đến đây biết phải tỏ thái độ.

- Thiên Môn tông nguyện ra mười trận pháp sư Thánh nhân cảnh.

- Tử Linh tông có ba luyện đan sư Thánh nhân cảnh.

- Quan Sơn tông ra một trăm vạn trung phẩm huyền tinh thạch.

- Thính Vũ Hiên ra một ngàn bảo khí, một vạn bộ áo giáp huyền khí.

- Tuy Long Hồ tông chúng ta là môn phái nhỏ nhưng mong dốc hết sức toàn tông vận chuyển vật tư chiến sự, không dám chậm trễ.

Long Hồ tông là tông môn số một Quắc thành nhưng ở trong mắt các thế lực tham gia hội minh hôm nay chỉ là tông môn nhỏ, chưởng môn Long Hồ tông rất chân thành góp lời.

- Ha ha ha ha ha ha! Không sai, Trường Phong tiêu cực ta cũng vậy.

Cố Thiều Sơ hào sảng cười nói:

- Các tiêu sư dưới tay ta có lẽ thực lực không bằng cao thủ địa tông môn nhưng cực kỳ quen thuộc hoàn cảnh quanh Thanh Vân tông, có thể làm thám báo, hướng dẫn viên.

Hoa Hoài An không keo kiệt nói:

- Ta nguyện ý quyên tất cả tài sản của Đà Linh thương đội giúp cờ võ minh đắc thắng.

Mấy năm nay Đà Linh thương đội có sức ảnh hưởng khá lớn trong Bắc Vực, gom góp nhiều tiền tài, nếu quyên hết ra là một món tài sản kếch sù. Hoa Hoài An rộng rãi làm nhiều chưởng môn, cường giả đại tông môn nhìn Hoa Hoài An với cặp mắt khác.

- Vậy xin đa tạ hai vị đại ca.

Đinh Hạo biết Hoa Hoài An, Cố Thiều Sơ hết sức ủng hộ võ minh Bắc Vực thật ra là vì nể mặt hắn, sợ hắn làm mình chủ bị người xem thường. Đinh Hạo rất cảm kích Hoa Hoài An, Cố Thiều Sơ.

Có người đi đầu nên tiếp theo các tông môn đều biểu hiện thành ý, rất nhanh mọi chuyện bàn bạc xong.

Vấn Kiếm tông bày tiệc rượu chiêu đãi các cường giả, mọi người tản ra chuẩn bị làm theo kế hoạch.

* * *

Ban đêm.

Mây đen che trời âm u không chút ánh sáng.

Trong sơn môn Vấn Kiếm tông đèn đuốc sáng trưng, mọi người đều đang bận rộn. Thời gian gấp gao, không khí hôn lễ vui mừng dần tán đi, tất cả chuẩn bị cho cuộc viễn chinh.

Đinh Hạo đứng dưới cây đào Ẩn Kiếm phong nhìn xuống toàn Vấn Kiếm tông.

Từng cánh hoa rơi trên người Đinh Hạo.

Mấy ngày nay trong lòng Đinh Hạo cứ có cảm giác là lạ. Chắc chắn Vô Tận đại lục che giấu thứ gì rất quan trọng, nếu không thì các bá chủ Thần Ân đại lục như Thần Đình phương đông, vũ nhân, hải tộc, thú nhân tộc sẽ không điên cuồng như vậy. Tạo hóa sơn môn truyền tin các siêu thế lực chứa tể vũ nhân, hải tộc, thú nhân tộc đều đến Vô Tận đại lục.

Mục tiêu của vũ tộc, hải tộc là Trung Thổ Thần Châu, thú tộc thì giáng xuống Tây Mạc.

Nghe nói đại quân vũ nhân vương triều giáng xuống Đông Cương.

Cự thú đời đời đối địch với tộc thú nhân cũng có hành động. Bên Thiên Thánh Hiên truyền tin đám vua phá hoại đều đi Nam Hoang.

Nếu chỉ vì thèm muốn tài nguyên, đất đai Vô Tận đại lục thì có thể từ từ chiếm lấy, không cần vận động rầm rộ, tốn nhiều công sức như vậy. Trông như thể bọn họ đang tìm kiếm cái gì đó.

Là thứ gì?

- Loạn thế đến, bản thân ta đều không dám chắc an toàn rút ra trong hoàn cảnh này, lực lượng cá nhân vẫn rất nhỏ bé.

Đinh Hạo thầm lo âu, bây giờ hắn vẫn không thể tìm muội muội Đinh Khả Nhi trở về. Thiên hạ rối loạn, không biết Nam Vực rồi ren cỡ nào, Đinh Khả Nhi có thể bảo vệ chính mình không?

Đại ma vương Tà Nguyệt chết khiến Đinh Hạo ném cảm giác đau đớn mất đi người thân, hắn không muốn ném cảm giác đó một lần nữa.

Nhưng đại chiến sắp tới, Đinh Hạo không thể đi Nam Hoang, bởi vì cũng có người thân của hắn ở Tuyết Châu.

- Nếu có thể bói toán được chút ít tin tức thì tốt quá.

Đinh Hạo nhớ đến Thiên Cơ Biện kỳ thạch Nê Bồ Tát để lại, nếu có ai dung hợp được thần vật này sẽ như Nê Bồ Tát tính hết tất cả, có thể cung cấp manh mối cho hắn.

Lực lượng không gì không biết, chơi đùa Thần Đình phương đông của Nê Bồ Tát khiến Đinh Hạo rất ham muốn.

Đinh Hạo biết rõ hắn không thể sử dụng Thiên Cơ Biện kỳ thạch.

Nê Bồ Tát nói thẳng là Đinh Hạo không thể dung hợp Thiên Cơ Biện kỳ thạch. Sau này hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ quan sát cho rằng trong Thiên Cơ Biện kỳ thạch có lực lượng trên cả pháp tắc, không liên quan huyết mạch của Đinh Hạo. Nếu miễn cưỡng dung hợp Thiên Cơ Biện kỳ thạch sẽ bị phản phệ, mất nhiều hơn được.

1370. Chương 1374: Ta Muốn Gặp Đại Nhân.

- Phải nhanh chóng nghĩ cách tìm hiểu rõ Thiên Cơ cốc ở đâu, có lẽ trong số bọn họ có người dung hợp với khối kỳ thạch này được.

Đinh Hạo chỉ biết hy vọng vào Thiên Cơ cốc.

Thiên Cơ cốc, thế lực bí ẩn từng công bố danh sách xếp hạng thực lực võ giả các châu toàn Bắc Vực hiển nhiên là có thần thông bói toán nào đó, có lẽ liên kết với mạch Nê Bồ Tát, xác suất dung hợp Thiên Cơ Biện kỳ thạch lớn hơn.

Lúc này sau lưng Đinh Hạo vang tiếng bước chân.

Lý Y Nhược mặc áo trắng mỏng chậm rãi đến gần, dịu dàng khoác áo lên vai Đinh Hạo.

Lý Y Nhược ngọt ngào hỏi:

- Hạo ca ca có tâm sự gì sao?

Đinh Hạo mỉm cười, người yêu khẽ kêu, hắn ôm nàng vào ngực. Đinh Hạo khẽ hôn lên trán Lý Y Nhược.

Đinh Hạo nói:

- Nghĩ đến chút chuyện mà không có manh mối. Ngày mai có lẽ ta phải đi Huyền Thương Thần Cung một chuyến, có chuyện cần tự mình hỏi chúa tể chí tôn mới gỡ bỏ câu đố.

Đinh Hạo nghĩ nửa ngày, với nội tình của Huyền Thương Thần Cung nên biết nhiều thứ, ví dụ địa điểm Thiên Cơ cốc hơn nữa Đinh Hạo rất muốn gặp lại Đinh Hồng Lệ.

Lý Y Nhược ngẩng đầu nói:

- Hạo ca ca, ta muốn đi chung.

Lý Y Nhược mới làm vợ người, dù bói tóc lên nhưng nàng vẫn có dung nhan thiếu nữ, đôi mắt đơn thuần không chút tâm kế, càng lưu luyến nam nhân ôm nàng hơn.

Đinh Hạo nhìn thẳng vào mắt Lý Y Nhược, trầm ngâm nói:

- Cũng tốt, nàng đi chung với ta.

Bao nhiêu năm qua Đinh Hạo bên ba bên ngoài không có thời gian tâm sự với cô nương si tình khổ sở chờ đợi hắn, ở Vô Tận đại lục nữ nhân mười sáu tuổi có thể gả đi. Thanh Sam Đông Viện chờ Đinh Hạo mãi đến hai mươi hai tuổi, nếu không phải tuổi thọ võ giả lâu dài thì nàng đã là gái lỡ thì.

Tính kỹ thì hai người xa nhau nhiều gần gũi ít, Đinh Hạo không mang Lý Y Nhược đi dạo bên ngoài. Đinh Hạo có cơ hội tiếp xúc với đám người Tà Giải Ngữ, Lý Lan nhiều hơn. Tính cách Tây Môn Thiên Tuyết hồ hững, Lý Y Nhược thích Đinh Hạo sớm nhất, trả giá nhiều nhất. Trong lòng Đinh Hạo rất áy náy, lần này đi Huyền Thương Thần Cung xem như hấn bồi thường Lý Y Nhược.

Hành trình sắp xếp chặt chẽ, Đinh Hạo phải trở về trước địa chiến Thanh Vân tông.

- Phải rồi, lúc ở Thần Ân đại lục ta gặp một việc có lẽ liên quan đến Mạnh Mạnh.

Đinh Hạo kể lại đoạn đối thoại với công chúa nhân ngư hải tộc.

Lý Y Nhược kinh ngạc hỏi:

- Hạo ca ca cảm thấy Mạnh Mạnh chính là tồn tại công chúa nhân ngư hải tộc muốn tìm?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Rất có thể. Bây giờ hải tộc đến Vô Tận đại lục, tin tưởng công chúa nhân ngư hải tộc cũng đi theo, sẽ có ngày gặp mặt, khi đó thử một lần là biết ngay.

Lý Y Nhược ngoan ngoãn gật đầu.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, tiếp tục bảo:

- Mang Mạnh Mạnh theo đi.

Lý Y Nhược lại gật đầu.

* * *

Sáng hôm sau, Đinh Hạo sắp xếp chuyện trong tông xong mang theo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp rời khỏi Vãn Kiếm tông xuất phát đi Huyền Thương Thần Cung.

Theo ước hẹn với đám người Vương Tuyệt Phong, Phương Thiên Dực, bên Vãn Kiếm tông chuẩn bị xong xuôi sẽ không chờ Đinh Hạo quay về mà đi thẳng đến Thanh Vân tông.

Thực lực Đinh Hạo bây giờ lướt qua hư không chỉ trong chớp mắt, hấn mang theo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp không tốn chút công sức.

- Két két két két két!

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh quẫy đuôi vui vẻ hú trên vai Lý Y Nhược, tâm tình của nó rất tốt. Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh thông linh, có trí tuệ không thua gì nhân loại. Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh cảm nhận được tâm tình Lý Y Nhược, há mồm thổi bong bóng vàng dưới ánh nắng phản chiếu nhiều màu sắc.

Mấy năm nay ngoại hình của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh có biến đổi, từ ban đầu xanh biển chuyển sang vàng nhạt, lớp da sáng bóng mọc vẩy rậm rạp như kim loại. Thân hình cá heo nhỏ Mạnh Mạnh từ ban đầu mập mạp đáng yêu trở nên thon dài, giờ nó đã dài khoảng hơn một thước. Phần đuôi cá heo nhỏ Mạnh Mạnh nửa vàng nửa không, rất kỳ lạ. Nguyên tố thủy đậm đặc quanh thân cá heo nhỏ Mạnh Mạnh dần thu lại, nếu không quan sát kỹ rất khó phát hiện dao động lực lượng ổng cơ thể của nó.

Tương ứng là cá heo nhỏ Mạnh Mạnh thổi bong bóng càng đáng sợ hơn.

Lúc ở Vãn Kiếm tông Phương Thiên Dực từng thử nghiệm. Với lực công kích ba ngàn tuyệt kiếm của Phương Thiên Dực phải đánh hết sức mới phá tan bong bóng vàng của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh, đáng sợ nhất là không thể thoát khỏi tù lao bong bóng. Khi người thấy bọt vàng bay ra khỏi miệng cá heo nhỏ Mạnh Mạnh nghĩa là bị nhốt ngay lập tức.

Có cá heo nhỏ Mạnh Mạnh ở bên cạnh Lý Y Nhược, cường giả dưới tam khiêu thần cảnh cũng khó thể làm gì được nàng.

Ba người một thú nhanh như tia chớp lao vút trong không trung.

* * *

Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung nằm ở dãy sơn mạch trung tâm đại lục Bắc Vực có tên là Nhạn Đăng Cổ Sơn, phạm vi mấy vạn dặm, kỳ phong trập trùng, rừng đá rậm rạp, muôn thú đầy rẫy. Nhạn Đăng Cổ Sơn có ngọn núi cao nhất đất Bắc Vực là Huyền Sương Thần phong, Huyền Sương Thần Cung nằm trên đỉnh núi gần như ở trong mây.

Đây là thánh địa trong lòng vô giả nhân loại Bắc Vực.

Gần vạn năm qua vô số vô giả nhân loại thấy vinh hạnh được từ xa nhìn Huyền Sương Thần phong chường môn, trường lão các siêu thế lực, một số nhân vật quan trọng có lẽ từng đến Huyền Sương Thần phong nhưng ít ai có tư cách leo lên đỉnh núi. Hiếm người nào được vào Huyền Sương Thần Cung trên đỉnh Huyền Sương Thần phong.

Có Lý Y Nhược dẫn đường lần này Đinh Hạo không lạc đường nữa.

Bởi vì chạy hết sức nên một ngày sau Đinh Hạo đã đến ngoài vùng Thanh Vân đại điện.

Dù cách rất xa vẫn thấy được ngọn núi cao nhất đất Bắc Vực. Huyền Sương Thần phong như cột chống trời cao ngất đâm mây, cực kỳ đồ sộ. Lần đầu tiên Lý Y Nhược đến Nhạn Đăng Cổ Sơn, nàng rất hưng phấn, như đứa trẻ có giấc mơ biến thành hiện thực. Cá heo nhỏ Manh Manh nghịch ngợm thổi bong bóng.

Chỉ có Nạp Lan Du Hiệp vẫn là bộ dạng khờ ngốc, ngực ôm chân thú nướng ăn ngấu nghiến.

Mấy hôm nay đa số thời gian là linh hồn Nạp Lan Du Hiệp điều khiển thân thể này, Nạp Lan Sơ chìm trong im lặng. Mỗi lần Đinh Hạo thử liên lạc với Nạp Lan Sơ nhưng hiệu quả không lớn. Linh hồn Nạp Lan Sơ trong trạng thái kỳ lạ, ngăn cách liên lạc với thể giới bên ngoài.

Đinh Hạo hơi lo, sợ linh hồn Nạp Lan Sơ không thể thích ứng cuối cùng tan biến.

Nhưng tạm thời Đinh Hạo không tìm được cách nào tốt hơn.

Đinh Hạo đứng trong không trung, cẩn thận cảm ứng. Đinh Hạo thăm giạt mình, trong Nhạn Đăng Cổ Sơn mạch có khí thể kỳ lạ, không chỉ vì bày ra nhiều trận pháp minh văn cực kỳ ỉnh tích lũy năm rộng thảng dài sinh ra biến đổi mà càng như Cự Linh thành trước kia. Trận pháp dưới đất hấp thu thiên địa linh khí sản sinh biến dị, hình thành linh mạch. Địa hình sơn mạch này vốn là hoa văn minh văn thiên nhiên, ẩn chứa đạo ý cổ kính.

1371. Chương 1375: Bên Trong Có Bí Ẩn Lớn.

- Năm xưa Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lựa chọn chỗ này làm thần điện chắc cũng có điều phát hiện. Đặc biệt là Huyền Sương Thần Phong từng từng trong toàn sơn mạch như mắt trận thiên nhiên nổi trời và đất, cơ hội quý thần khó lường.

Đinh Hạo theo hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ tắm dâm lâu nên ánh mắt rất cao, liếc sơ nhìn thấu ngay huyền cơ địa thể.

Đinh Hạo quan sát sơ, mang theo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp đến gần Huyền Sương Thần Phong.

Phía trước bỗng truyền đến lực lượng mạnh mẽ. Đinh Hạo đứng lại, hần không thể tới trước thêm một bước. Sóng gợn lần lần, Huyền Sương Thần Vệ mặc áo giáp vàng xuất hiện. Huyền Sương Thần Vệ giống như cự linh thần, thân hình cao to, mắt bắn ra thần quang. Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng nhìn chăm chăm Đinh Hạo, cảm giác hơi thở nhân loại, trang phục là phong cách Bắc Vực truyền thống hi giảm bớt vẻ mặt cảnh giác.

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng hỏi:

- Người tới là ai?

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Tại hạ là Đinh Hạo xin gặp chí tôn Chiến thần.

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng giáp vàng biểu tình lạnh nhạt nói:

- Đại nhân có lệnh sẽ không gặp nhân tộc Bắc Vực.

Đinh Hạo nhú mày nói:

- Ta có chuyện quan trọng cầu kiến đại nhân.

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng lắc đầu, nói:

- Mặc kệ là chuyện gì trong thời gian này đại nhân sẽ không gặp người, hãy mau đi đi, đừng lãng phí thời gian tại đây.

Đinh Hạo càng thấy lạ.

Đinh Hạo nhấn mạnh tên mình:

- Thỉnh cầu bẩm báo đại nhân, cứ nói là Đinh Hạo xin gặp thì chắc chắn đại nhân sẽ gặp ta.

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng lắc đầu, nói:

- Huyền Sương Thần Cung đã không lo chuyện Bắc Vực, đại nhân đang bế quan, người từ bỏ ý định đó đi.

Đinh Hạo bất đắc dĩ đành lấy ra lệnh bài trọng tài.

- Ta không phải người ngoài, là Trọng Tài giả của bản cung, ta muốn gặp đại nhân.

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng nhận lấy lệnh bài cẩn thận quan sát, xác nhận là đồ thật thì biến sắc mặt nói:

- Thuộc hạ không biết là Trọng Tài đại nhân giá đáo, xin thứ tội.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không cần khách sáo, bây giờ ta đi vào được chưa?

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng cung kính nói:

- Tất nhiên đại nhân có thể đi vào, nhưng hai vị này là . . .

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng nhìn hướng Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp.

Đinh Hạo rất có kiên nhẫn nói:

- Là thê tử và đệ tử của ta.

- Xin đại nhân chờ một chút.

Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng khom người, hai tay khoanh trước ngực. Một cây thương vàng dài mười thước biến ra, mũi thương vạch hư không, vẫn nước gợn sóng. Một cổng hình vòm cao hai thước, rộng một thước hiện ra.

Đinh Hạo cảm ơn:

- Đa tạ.

Đinh Hạo dẫn Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp bước vào cánh cổng.

Cổng hình vòm gồm một trăm lẻ tám cái ý nghĩa khoảng cách đi Huyền Sương Thần Phong có một trăm lẻ tám tầng năng lượng vòng bảo hộ, đằng trước mỗi một tầng có Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng canh giữ. Có vẻ Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng đã nhận được tin tức thì Cự Linh Thần Vệ áo giáp vàng cổng thứ nhất nên trên đường đi không hỏi han gì thêm cho Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp đi qua.

So với cảnh tượng bên ngoài thì phong cảnh trong vòng bảo hộ không có gì thay đổi, vẫn là cây to chọc trời, gió thổi, tràn ngập phong cảnh tự nhiên nguyên thủy nhất.

Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện môi trường tự nhiên ở đây không có dấu vết bị quấy nhiễu. Tức là Huyền Sương Thần Cung không thông qua trận pháp minh văn cố ý thay đổi khí hậu, nhiệt độ Nhận Đăng Cổ Sơn mạch, cách làm này khác với nhiều siêu địa tông môn.

Giọng Dao Tổ vang lên:

- Chỉ có bản chân nguyên thủy nhất mới cảm nhận quỹ tích vận chuyển lực lượng thiên địa rõ ràng nhất, đây mới là sự chọn lựa tốt nhất.

Quả nhiên ngay sau đó Kiếm Tổ sột ruột nói chen vào:

- Địa thế này không tầm thường, ẩn chứa bí mật lớn. Tiểu Đỉnh Tử, người cần quan sát kỹ, nơi đây có hơi thở luân hồi.

Đinh Hạo Kiếm Tổ nghe nói thì ừ lên.

Hơi thở luân hồi?

Có liên quan gì đến lục đạo luân hồi?

Đinh Hạo hỏi dồn nhưng hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ rất kín miệng.

Cuối cùng Kiếm Tổ nói:

- Không phải ta không chịu nói cho người mà bây giờ chưa phải là lúc.

Được rồi, mỗi lần hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ đều nói như vậy và có vẻ rất có lý. Đinh Hạo không biết nên cãi thế nào.

Dao Tổ tiếp tục bảo:

- Tiểu Đỉnh Tử đừng nóng, ta dự cảm trên đại lục sắp có biến cách lớn, khi đó mọi chuyện sẽ được phơi bày, tin tưởng thời gian không lâu.

Đinh Hạo gật đầu, không hỏi thêm.

Nếu hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ không chịu nói có gặt hỏi chỉ tốn hơi.

Qua vòng bảo hộ trận pháp tầng cuối cùng lại có đội Huyền Sương Thần Vệ nghênh đón. Người dẫn đầu là một nữ nhân trung niên, khí thế khá mạnh, một lần nữa kiểm tra lệnh bài Trọng Tài giả của Đinh Hạo.

Nữ nhân trung niên hành lễ, nói:

- Đại nhân ở trong đỉnh thần điện, mời theo ta. Chương nhanh nhất tại d o c t r u y e n . nhé các bạn.

Nữ nhân trung niên điều khiển một chiếc phi thuyền có thể chứa hai mươi người xé hư không bay thẳng đến Huyền Sương Thần Phong.

Sau khi vào khu vực này không ai bay được, thuyền bay Huyền Sương là giao thông công cộng xuyên qua không trung.

Đinh Hạo nhìn xuống dưới.

Trong mấy ngàn dặm khai khẩn mênh mông lớn linh điền, sông ngòi, có thôn xóm, thành trấn nhỏ rải rác, nơi này như thế ngoại đảo nguyên độc lập ngoài Bắc Vực. Nhưng Đinh Hạo cảm giác được chỗ này không có nhân loại bình thường, cư dân trong thôn xóm đều là cường giả võ đạo có thực lực siêu mạnh.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Chắc là Huyền Sương Thần Vệ bị triệu hồi từ các châu về.

Đinh Hạo nhanh chóng thấy mỗi cách một khoảng sẽ có quân doanh cỡ lớn, nhiều võ giả thao luyện trong doanh địa.

Không lẽ Huyền Sương Thần Vệ bị kêu về là vì huấn luyện quân sự?

Suy nghĩ này lóe qua trong đầu Đinh Hạo, hắn nhận ra trong thời gian này Huyền Sương Thần Cung co rút, im lặng có lẽ không phải tránh né như người ngoài đã nghĩ. Huyền Sương Thần Cung đang tích góp lực lượng.

Tốc độ của thuyền bay Huyền Sương siêu nhanh, khoảng cách mấy ngàn dặm chỉ mất nửa canh giờ là đã vượt qua.

Huyền Sương Thần Phong gần ngay trước mắt.

Thuyền bay Huyền Sương chậm rãi đáp xuống chân Huyền Sương Thần Phong.

Đây là một quảng trường lót nền bằng cẩm thạch bạch ngọc, có các pho tượng cao trăm thước, mặt mũi khác nhau, có nam có nữ, mặc áo giáp cầm vũ khí bén, nhìn là biết qua tay điêu khắc tông sư. Pho tượng sống động như thật, khí thế dào dạt hùng hồn tràn ngập.

- Những pho tượng này chắc là anh liệt lập công lớn trong các đời Huyền Sương Thần Vệ.

Đinh Hạo nhận ra quần áo các pho tượng giống với của Huyền Sương Thần Vệ, tuy có chút thay đổi nhưng khí chất rất giống nhau.

Quả nhiên ở mép quảng trường Đinh Hạo trông thấy bốn chữ ‘huyền sương anh liệt’.

Người viết chữ chắc chắn là cao thủ rất kinh khủng, bởi vì dù cách rất xa Đinh Hạo vẫn cảm nhận được hơi thở bí tráng, tang thương ẩn chứa trong đó. Một khi hơi thở này bắn ra đủ giết ngay một cường giả bán thần cảnh.

1372. Chương 1376: Bên Trong Có Bí Ẩn Lớn (hạ).

- Lên đỉnh núi cần qua trận pháp truyền tống, mời Trọng Tài đại nhân qua bên này.

Nữ Huyền Sương Thần Vệ xuống thuyền bay Huyền Sương, dẫn Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp đi hướng ngọn núi.

Đoàn người không vào ‘huyền sương anh liệt’ mà đến trận pháp truyền tống.

Trận pháp truyền tống cực kỳ inh, đến Đinh Hạo mà cũng không thể nhìn ra manh mối.

Cứ thế lặp lại, liên tục thay đổi hai mươi một trận pháp truyền tống mới đến độ cao hai phần ba Huyền Sương Thần Phong. Sử dụng mỗi một trận pháp truyền tống đều trải qua kiểm tra nghiêm ngặt. Người canh gác trận pháp truyền tống là tiểu đội gồm hai mươi đỉnh cường giả thánh nhân cảnh.

Nạp Lan Du Hiệp, Lý Y Nhược bị giữ lại ở vị trí hai phần ba Huyền Sương Thần Phong.

Nữ Huyền Sương Thần Vệ giải thích rằng:

- Thuộc hạ sẽ chăm sóc hai vị khách quý, xin Trọng Tài đại nhân yên tâm. Thuộc hạ không có tư cách tiếp tục đi lên.

Đinh Hạo dặn dò Lý Y Nhược một lúc rồi một mình qua trận pháp truyền tống đi lên Huyền Sương Thần Phong.

Đinh Hạo rất tò mò, với thực lực của Huyền Sương Chiến thần, Đinh Hồng Lệ chẳng lẽ sợ có ai lên vào đây ám sát sao? Lên đỉnh Huyền Sương Thần Phong mà phải qua điều tra nghiêm khắc thế này thì hơi quá đáng.

Lại qua nửa canh giờ, rốt cuộc Đinh Hạo đến đỉnh núi.

Một tòa băng cung trắng tinh xuất hiện trước mắt Đinh Hạo.

Phong cảnh đỉnh núi rất đồ sộ, nhìn xuống không thấy dưới núi, bốn phía là biển mây mênh mang, phong cảnh uốn lượn. Từng áng mây trắng như ngọc thạch biến ra hình dạng khác nhau, mặt trời chiếu ánh nắng vàng rực rỡ, huyền lệ tựa thế giới cổ tích.

Tòa băng cung trước mặt khiến người rung động.

Chín thần long dài ngàn thước uốn lượn quanh đỉnh núi hợp thành nền băng cung, liếc sơ Đinh Hạo bị giật nẩy mình. Chín thần long trắng như vật sống mơ hồ vờn vẹo, nhìn kỹ thì lại thấy nó ở yên tại chỗ.

- Rốt cuộc là điều khắc hay xác rồng?

Đinh Hạo không bình tĩnh.

Chín con rồng trắng sống động như thật, vẩy lóe ánh bạc dưới nắng, mỗi một cái vẩy giống y như thật, vị trí nhỏ nhất cũng lộ ra. Thân hình cơ bắp đầy sức bật bùng nổ, mắt rồng bắn ra thần quang, có ánh sáng kỳ lạ lấp lánh. Râu rồng trải dài, như thể con rồng đang ngủ say.

Rồng là sinh vật trong thần thoại, nghe nói từng là một trong bá chủ thời tiên cổ, trời sinh có thần thông như tiên nhân. Rồng trắng càng hiếm thấy, là thần trong rồng, vị vua trời sinh. Bây giờ lực lượng triều tịch Vô Tận đại lục biến đổi, rồng đã tuyệt chủng, xác rồng còn hiếm thấy.

Đinh Hạo quan sát kỹ sau đó dọc theo chín bậc thang uốn khúc leo lên nền.

Chín mươi chín cột ngọc rồng nằm to lớn chống nóc băng cung, bốn phía không có vách tường, cũng không có thủ vệ. Đinh Hạo bước trên mặt đất bóng loáng như gương tiến sâu vào, lòng càng rung động hơn. Băng cung không có điểm cuối, các cột ngọc bên cạnh hắt lóe ánh sáng. Con rồng sống động như đang bò trên cây cột.

Không biết đi bao xa, cánh cửa bạch ngọc cao hai mươi thước xuất hiện trước mặt Đinh Hạo.

Không có đường, cánh cửa khép kín.

Nên đi như thế nào?

Ngay lúc đó . . .

Một thanh âm lười biếng vang lên:

- Vào đi, ta biết người đến.

Là giọng của Đinh Hồng Lệ.

Đinh Hạo nở nụ cười, bước tới. Đinh Hạo vươn tay định đẩy cửa nhưng cánh cửa bạch ngọc đã tự mở ra, bên trong tối tăm, gió bắc rít gào chói tai. Bông tuyết lông ngỗng xoáy tròn như từng thanh phi đao bạc bắn xuống.

Sau cánh cửa này là không gian vĩnh viễn thổi gió mạnh bão tuyết.

Đinh Hạo đón gió vào trong.

Giọng Đinh Hồng Lệ vang lên:

- Hi hi, không ngờ người trở lại mau như vậy.

Bóng tối trước mắt dần biến mất, đằng trước là một sơn khâu huyền băng.

Đinh Hồng Lệ mặc váy mỏng màu đỏ lười biếng ngồi trên đỉnh sơn khâu cao hơn mười thước, hai nữ hài tử phân điều ngọc mài ngồi hai bên lọt nho thủy tinh dát vào miệng nàng. Trước mặt Đinh Hồng Lệ đặt băng cầm, dây cầm như có linh tính tự mình rung rinh phát ra thanh âm như tiếng trời.

Đinh Hạo chấp tay chào:

- Tiền bối . . .

Đinh Hồng Lệ bất mãn phất tay, môi sơn lười biếng nói:

- Tiền bối cái gì? Tra già lắm sao? Gọi tỷ tỷ nghe chơi.

Đinh Hạo:

- . . .

Sao giống tật xấu của Đạo Tổ quá.

Quả nhiên kiêng kỵ lớn nhất của nữ nhân là nghe người ta nói mình già, ngay cả lão quái vật tu vi đến nhập hóa cảnh cũng không thể ngoại lệ sao?

Đinh Hồng Lệ ngồi trên sơn khâu vẩy tay nói:

- Hì hì, không biết đùa gì cả, lại đến.

Bông tuyết rít gào.

Đinh Hạo đi lên sơn khâu.

Đinh Hồng Lệ búng tay, bóc một tiếng bông có vô số bông tuyết sáng lấp lánh ngưng tụ lại biến thành chiếc ghế băng hoa lệ. Đinh Hạo ngẩn người rồi ngoan ngoãn ngồi trên ghế.

Đinh Hồng Lệ cười tủm tỉm hỏi:

- Nào, tiểu tử, nói xem trong tiên giới người gặp những chuyện gì?

Dấu chấm hỏi đầy bụng nhưng Đinh Hạo không nói ra, đơn giản kể chuyện trong Thần Ân đại lục, đương nhiên hấn che giấu bí mật tiên khí huyền bí, đi về đâu.

Đôi mắt hoa đào nửa cười nửa không nhìn Đinh Hạo như thể nhìn thấu hấn, một lúc sau Đinh Hồng Lệ mỉm cười nói:

- Chỉ những điều này sao? Được rồi, nếu người có được thuốc dẫn tiên được thì có thể lấy ra cho ta xem không?

Đinh Hạo nghe Đinh Hồng Lệ hỏi lập tức lấy hết hai thuốc dẫn tiên được ra.

Một thuốc dẫn tiên được hoạt bát giống con thỏ trắng nhỏ, mắt đỏ. Thuốc dẫn tiên được mới ra khỏi bình trữ vật đã sốt ruột hét lên muốn chạy trốn. Thuốc dẫn tiên được khác hình dạng trẻ sơ sinh, sợ run cầm cập trong tay Đinh Hạo, làm người thấy đau lòng.

- A? Tiểu tử này, nói đùa coi thì lấy ra thật sao?

Đinh Hồng Lệ rung động vì Đinh Hạo rộng rãi, nên biết đây là thuốc dẫn tiên được có thể mọc thịt trên xương trắng người chết. Một thuốc dẫn tiên được đủ khiến Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục tranh giành gió tanh mưa máu.

Đinh Hạo mỉm cười, đưa thuốc dẫn tiên được ra.

- Tiểu tử ngoan, xem như tỷ tỷ ta không uống công thương người.

Đinh Hồng Lệ phát tay áo đỏ, hai thuốc dẫn tiên được bay ra. Quan sát kỹ thì thấy một lực lượng sương đỏ bao vây thuốc dẫn tiên được, con thỏ nhỏ, bé mập sợ hãi hét chói tai, vùng vẫy nhưng không thoát khỏi lòng bàn tay Đinh Hồng Lệ được.

Đinh Hồng Lệ đưa mắt gần sát thuốc dẫn tiên được, hé môi giả bộ cắn.

- Chi chi, chi chi chi chi . . .

thuốc dẫn tiên được thỏ nằm ngửa ra, hai chân giơ lên làm động tác thỏ đá ưng, một kia có lực công kích ít nhất cỡ cảnh giới nhất khiêu Võ Đế cảnh.

Thuốc dẫn tiên được bộ dạng con nít thì sợ đến mắt trợn trắng ngất xỉu.

Đinh Hồng Lệ cười to bảo:

- Hai nhóc con nhất gan, nhưng cũng thú vị. Tự tập thiên địa linh khí sinh ra loại sinh mệnh có trí tuệ, tiếc rằng chỉ là hình dạng ban đầu, nếu hoàn toàn lớn lên có lẽ thật sự biến thành tiên được.

Đinh Hạo nghe Đinh Hồng Lệ nói, lòng máy động hỏi:

- Tiên . . . Á, ý của của Đinh tỷ là chúng nó còn không gian trưởng thành?

Lần đầu tiên Đinh Hạo nghe nói kiểu đó.

1373. Chương 1377: Biết Khá Nhiều Đây.

Đinh Hồng Lệ phát tay, lực lượng ôn hòa đưa thuốc dẫn tiên được bay về, nói:

- Đương nhiên, nhưng cần cơ duyên, môi trường nhất định, phải xem người có cái số đó không. Nếu chờ chúng trưởng thành cảnh giới tiên được thật sự thì không cần nuốt, để chúng nó ở bên cạnh là đã được lực lượng tiên được tắm bổ, có diệu dụng vô cùng.

Đinh Hạo đón lấy thuốc dẫn tiên được thổ con, bé mập bị hù ngu người lại bỏ vào bình ngọc lưu trữ.

Lúc trước Đinh Hạo không nhẫn tâm ăn chúng nó, không ngờ có cách vẹn toàn đôi bên thế này, không còn gì tốt hơn. Nếu có thể sử dụng lâu dài thì tốt hơn là một lần mổ gà lấy trứng.

- Nghe nói tiểu tử người một lúc cười bốn mỹ nhân?

Đinh Hồng Lệ cười khúc khích trên Đinh Hạo:

- Không ngờ, người che giấu tính háo sắc thâm như vậy, khẩu vị lớn đến thế.

Đinh Hạo đỏ mặt tới mang tai.

Tuy Đinh Hồng Lệ luôn bề quan nhưng nắm rõ mọi chuyện bên ngoài trong lòng bàn tay. Huyền Sương Thần Cung thống trị Bắc Vực nhiều năm tất nhiên có đường tin tức của mình, mặt ngoài nhìn như hoàn toàn rút lui nhưng ai biết có bao nhiêu tai mắt của Đinh Hồng Lệ trong các đại châu?

Đinh Hạo nhanh chóng đổi đề tài:

- Phải rồi, lão nhân gia Huyền Sương Chiến thần đã về chưa?

Chắc Bắc vực Huyền Sương Chiến thần làm xong chuyện ở Thần Ân đại lục rồi, sau cuộc chiến tiên khí Đinh Hạo không thấy mặt gã. Nay các đại thế lực Thần Ân đại lục xâm nhập, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nên về Bắc Vực ngay mới đúng.

Đinh Hồng Lệ lắc đầu, nói:

- Chưa về, hẳn có chuyện quan trọng hơn.

Đinh Hạo ngẩn ra.

Có chuyện quan trọng hơn?

Có chuyện quan gì trọng hơn trở về cứu khí vận nhân loại Bắc Vực?

Đinh Hạo lại hỏi:

- Nói vậy là Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần, Phật Chủ cũng chưa về?

Đinh Hồng Lệ gật đầu.

Đinh Hạo kiểm không được hỏi:

- Cái này . . . Hiện giờ đại lục đã loạn thành như vậy, còn có chuyện gì quan trọng hơn đối kháng kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục?

Đinh Hồng Lệ gơ tay lên từ từ lột long nhãn đút vào miệng, phong tình liếc xéo Đinh Hạo.

Đinh Hồng Lệ nói:

- Sợ gì? Trời sập cũng có người to con đỡ, huống chi Bắc Vực có người.

Trần Đình Hạo nổi gân xanh.

Này, lão nhân gia người là chúa tể Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung bây giờ, là hy vọng của nhân loại Bắc Vực, là lực lượng cường đại nhất thống lĩnh nhân loại Bắc Vực, người có thể dừng thờ ơ như vậy được không? Người có thể nghiêm chỉnh một chút sao? Người có trách nhiệm một chút được không?

Đôi mắt phong tình của Đình Hồng Lệ như có thể nhìn thấu lòng người:

- Tiểu tử, trong bụng đang trách ta đúng không?

Đình Hạo cười tươi, không phủ nhận.

Đình Hồng Lệ bỗng đứng dậy, đầy bá khí nói:

- Hừ hừ, Vô Tận đại lục chỉ là biểu tượng, dù cho thế lực Thần Ân đại lục phân chia thì làm sao? Đại lục này quá rộng lớn, bọn họ không thể hoàn toàn khống chế. Chỉ cần trong lòng các sinh linh Vô Tận đại lục không phục, sẽ có ngày chủ nhân đại lục vẫn là chúng ta.

Lòng Đình Hồng Lệ máy động, bão tuyết tụ thành cầu thang bạch ngọc, bao trùm hư không lan tràn đi xa. Đình Hồng Lệ chân trần đạp trên thang băng xuống dưới, ý bảo Đình Hạo đi theo.

Băng thang kéo dài.

Đình Hồng Lệ, Đình Hạo ra khỏi băng cung đến đỉnh Huyền Sương Thần Phong, nhìn xuống bốn phía. Biển mây mênh mông làm tinh thần người run lên, cảm thấy thiên địa rộng rãi, tâm tình nháy mắt nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đình Hồng Lệ vung tay.

Biển mây đầy trời chớp mắt biến mất, có thể sông núi gấm vóc trong phạm vi ngàn dặm.

Đình Hạo than thở:

- Gang sơn như tranh, một lúc có bao nhiêu hào kiệt . . .

Câu thơ này rất thích hợp cho giờ phút này, ngày này. Khoảng thời gian này rỗng rảnh nổi lên, Vô Tận đại lục Bắc Vực đúng là nhân tài lớp lớp, hào kiệt đày rẫy.

- Người hãy nhìn mảnh đất này, nhân loại và yêu tộc phân tranh nhiều năm, vô số lần thánh chiến thảm liệt nhưng cuối cùng không ai đè được ai. Thế lực Thần Ân đại lục muốn chinh phục chỗ này sẽ nghênh đón chiến tranh không ngừng.

Đình Hồng Lệ như biến thành một người khác, có khí thế của trí giả.

Đình Hồng Lệ nói:

- Vì vậy không nên gấp gáp, chiến tranh luôn sẽ có người chết, dù không chiến tranh thì mỗi giây mỗi phút trên thế giới này đều có người chết, chết thế nào cũng giống nhau.

Đình Hạo im lặng, hẳn không đồng ý lời của Đình Hồng Lệ.

Mấy ngày nay Đình Hạo thấy nhiều cảnh đồ sát như Tu La, dù là sinh linh thấp hèn nhất cũng là sinh mệnh. Vô giả che chở nhân loại không phải câu nói suông, nếu không chống cự thì cuối cùng dòng máu nô lệ sẽ truyền nhiễm toàn chủng tộc.

Đình Hồng Lệ tiếp tục bảo:

- Thiên địa này sắp thay đổi, chuyển biến hướng môi trường thượng cổ. Một số chuyện sắp xảy ra, nhóm Lý Đại có chuyện quan trọng cần làm, nếu chuyện ấy thua thì mới thật sự ảnh hưởng vận mệnh chủng tộc.

Nghe Đình Hồng Lệ nói Đình Hạo giật nảy mình.

Nếu vậy thì Đình Hạo hơi hiểu thái độ của Đình Hồng Lệ đối với chiến tranh ở Vô Tận đại lục, nhưng việc đó là gì mà khủng khiếp đến thế?

Đinh Hồng Lệ nhìn Đinh Hạo hoảng hốt không nói nên lời, vén tóc cười quynh rũ:

- Những chuyện rắc rối này gác qua đi, người thành hôn mà ta chưa tặng quà, cho người một món.

Đinh Hồng Lệ giơ tay lên, một đoàn sáng màu trắng ngà bay qua.

Đinh Hạo nhận lấy, là quả trứng cỡ trứng gà, vỏ ngoài mỏng manh như ngọc thạch, nhiệt độ ấm áp hơi trơn trượt. Có hơi thở sinh mệnh yếu ớt toát ra từ bên trong.

Đinh Hạo nghi hoặc hỏi:

- Đây là . . .

Đinh Hồng Lệ cười tủm tỉm nói:

- Nghe nói con mèo nuôi vô dụng của người đã chết nên tặng cho vật nuôi mới, hãy ấp trứng nó, đến khi đó người sẽ rất ngạc nhiên.

Đinh Hạo lắc đầu, cất trứng đi.

Không ai hay thứ gì có thể thay thế vị trí đại ma vương Tà Nguyệt trong lòng Đinh Hạo, hẳn tin tưởng nó sẽ không dễ chết. Có lẽ đại ma vương Tà Nguyệt có một đường sự sống.

Đinh Hạo hỏi:

- Ta muốn đi Thiên Cơ cốc một chuyến, tiền . . . Đinh tỷ biết Thiên Cơ cốc ở đâu không?

Đinh Hồng Lệ gật đầu, nói:

- Đám giả thần giả quỷ đó luôn làm bà làm bầm, tự ình siêu phàm. Nếu người muốn mời bọn họ xuống núi thì chắc chắn là không có hy vọng gì.

Nói đến đây Đinh Hồng Lệ bất đắc dĩ nhún vai, nói:

- Được rồi, nhìn biểu tình của người không chịu phục, ta cho người biết địa chỉ, đi thử xem. Hãy chuẩn bị sẵn sàng bị cửa đập vào mặt đi.

Đinh Hồng Lệ ném một khối ngọc giản, bên trong có đánh dấu vị trí Thiên Cơ cốc rõ ràng.

Đinh Hạo cảm ơn, cất ngọc giản đi, tiếp tục bảo:

- Thần Đinh định xuống tay với Thanh Vân tông, ta chuẩn bị nghênh chiến, Đinh tỷ có đi không?

- Không.

Đinh Hồng Lệ dứt khoát nói:

- Bắt đầu từ nửa năm trước Huyền Sương Thần Cung đã co rút, giờ Huyền Sương Thần Vệ trên khắp đất Bắc Vực bị rút về hết. Trong vòng một năm Huyền Sương Thần Cung sẽ không tham gia chiến sự gì, dù Ma Sư bị diệt, ta cũng sẽ không ra tay.

1374. Chương 1378: Xông Vào Doanh.

Nói đến đây biểu tình Đinh Hồng Lệ nghiêm túc bổ sung thêm:

- Dù Vấn Kiếm tông của người bị công phá thì Huyền Sương Thần Cung sẽ không ra tay, cho nên trong thời gian này tiểu minh chủ của ta hãy cẩn thận.

Đinh Hạo trầm ngâm gật đầu.

Đinh Hạo mơ hồ đoán được một ít nguyên nhân.

Đinh Hạo hỏi thêm:

- Đúng rồi, trừ Bắc Vực ra Nam Hoang, Tây Mạc, Đông Cương, Trung Thổ Thần Châu có phải cũng rối loạn không?

Đinh Hồng Lệ gật đầu, nói:

- Bốn đại vực còn hỗn loạn hơn Bắc Vực, Trung Thổ Thần Châu như địa ngục trần gian, sát phạt không dứt. Bởi vì bọn họ không có Đinh Hạo.

Hiếm khi mặt Đinh Hạo đỏ rần.

Hai người trò chuyện một lúc sau Đinh Hạo đứng dậy từ biệt:

- Ta đi đây.

Chiến sự bên Thanh Vân tông căng thẳng, Đinh Hạo không thể kéo dài thời gian. Nếu Huyền Sương Thần Cung không ra tay thì chỉ có thể dựa vào võ minh Bắc Vực.

Đinh Hồng Lệ nhìn chăm chăm Đinh Hạo, gật đầu.

Đinh Hạo cười cười, xoay người đi.

Đinh Hạo đi vài bước bỗng quay người, tò mò hỏi:

- Phải rồi, trong Huyền Sương Thần Phong ẩn chứa bí mật gì mà kiểm tra nghiêm ngặt đến vậy? Người đừng nói là phòng ngừa thích khách.

Đinh Hồng Lệ trừng Đinh Hạo, định nói gì đó.

Đinh Hạo vẽ mặt khó chịu cướp lời:

- Thôi, đáp án của người chắc chắn là bây giờ không thể nói.

Đinh Hạo bỗng cười gian bảo:

- Nếu ta đánh bại Nam Thiên quân đoàn Thần Đình ở Thanh Vân tông thì người có nói cho ta biết nhóm Huyền Sương Chiến thần làm việc lớn gì không? Có liên quan đến hơi thở luân hồi tại đây không?

Đinh Hồng Lệ ngẩn ngơ.

Đinh Hạo đã nghênh ngang rời đi.

Đinh Hồng Lệ cười nói:

- Tiểu tử thôi, có vẻ biết nhiều điều đây.

Thanh Vân tông.

Tông môn Thanh Vân tông từng sừng sững ở đất Bắc Vực nhiều năm, có lịch sử rất xa xưa. Nghe nói khi Huyền Sương Thần Cung còn chưa xuất hiện thì Thanh Vân tông đã tồn tại, nhưng khi đó Thanh Vân tông không cường đại như bây giờ, chỉ là tông môn không có tiếng tăm gì.

Sau này Thanh Vân tông lục tục ra mấy nhân vật tuyệt thế kinh tài tuyệt diễm, thúc giục tuyệt học trấn tông Thanh Vân Minh Tướng Quyền đến cực độ, uy chấn thiên hạ, Thanh Vân tông cũng lên theo. Các đời đệ tử Thanh Vân tông cố gắng, cuối cùng Thanh Vân tông trở thành tông môn võ đạo số một nhân loại Bắc Vực.

Mấy năm nay Thanh Vân tông luôn là tượng trưng của chính đạo.

Nhưng nhiều ngày qua Thanh Vân tông chìm trong không khí căng thẳng, lục tục có mấy chục nhóm ác ma dong binh đến từ Thần Ân đại lục quấy rối nhưng nguy hiểm lớn nhất chưa đến.

Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông đến từ Thần Ân đại lục đã sắp xếp xong, từ hai mặt hợp thành thế bao vây. Đại quân trăm vạn người như thủy triều cấm trại một dãy quanh Thanh Vân tông mấy ngàn dặm, liên doanh trăm dặm không thấy cuối, như hổ rình mồi.

Hai bên đã đụng độ mấy trăm lần, có thắng có thua nhưng tổng thể thì Thanh Vân tông yếu thế rõ rệt, hao tổn mấy chục cường giả thánh nhân cảnh, mấy ngàn đệ tử chết trận.

Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông đang súc thể, chuẩn bị cho đòn sấm sét.

Vị trí Thanh Vân tông phòng ngự bị co rút dần, bây giờ chỉ có trăm dặm Thanh Vân sơn mạch là phạm vi an toàn. Mấy khu vực khác cơ bản bị Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông khống chế.

May là mấy năm nay Thanh Vân tông có nhiều minh hữu, lực tục có các môn phái, thể lực, thể gia, cường giả tán tu nổi tiếng từ xa vạn dặm đến giúp đỡ, lực lượng không ngừng tăng mạnh.

Đặc biệt là mấy ngày trước võ minh Bắc Vực thành lập, minh chủ Đinh Hạo khẳng định sẽ không tiếc mọi giá quyết tử chiến với Nam Thiên quân đoàn, tuyệt đối không lùi bước. Võ đạo nhân loại toàn Bắc Vực phấn chấn tinh thần, áp lực của Thanh Vân tông giảm bớt rất nhiều.

Mấy ngày nay quanh Thanh Vân sơn mạch bình tĩnh hơn chút.

Nhưng ai đều hiểu đây là bình tĩnh ở mặt ngoài, bão tố đáng sợ ẩn bên trong. Hai bên súc thể súc lực, chuẩn bị cho chiến tranh thảm thiết nhất, đó là trận chiến quyết định thắng bại.

Ngày hôm nay.

Gió nhẹ thổi, mây lững lờ trôi, nhiệt độ không khí hơi nóng.

Một luồng sáng xẹt nhanh qua hư không bay hướng Thanh Vân sơn mạch.

Là ba người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp trở về từ Huyền Thương Thần Cung.

Sau khi rời khỏi Huyền Thương Thần Cung Đinh Hạo không ngừng lại, theo Lý Y Nhược chỉ dẫn mỗi phút mỗi giây chạy đi, trước khi đại chiến bộc phát kịp đến lãnh địa Thanh Vân tông.

Lý Y Nhược tính vị trí, đề nghị:

- Theo báo cáo thì phía tây và nam Thanh Vân sơn mạch đã bị Nam Thiên quân đoàn hoàn toàn chiếm cứ, tốt nhất chúng ta vào hướng đông tránh đi người Thần Đình.

Đinh Hạo cười khổ nói:

- Không, từ hướng tây giết vào, ta muốn xuyên thủng đại doanh Thần Đình, vừa lúc tìm hiểu rõ về Nam Thiên quân đoàn.

Gần đây thực lực tăng vọt khiến Đinh Hạo càng tự tin hơn.

Chỉ cần dám cao tăng Thần Đình phương đông Đinh Đồng, Ngụy Thần Đế không ở trong Nam Thiên quân đoàn thì ít ai chặn được Đinh Hạo. Lật tung đại doanh Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông không chỉ có thể tìm hiểu địch tình mà còn tăng sĩ khí võ minh Bắc Vực trước đại chiến, một hòn đá trúng hai con chim.

Cái gọi là kẻ tài cao gan cũng lớn, chỉ mình Đinh Hạo dám làm điều này.

Vù vù vù vù vù!

Ánh sáng xẹt qua không trung.

Quanh thân Đinh Hạo lượn lơ ánh sáng trắng bảo vệ Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp lao thẳng vào khu vực bị Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông khống chế.

Phía trước có kinh khí dào dạt khủng bố truyền đến.

Đinh Hạo giật mình thầm nghĩ:

- Thần Đình đã bày nhiều trận pháp minh văn ở mảnh đất này, là muốn khốn chết Thanh Vân tông sao?

Chiến tranh lớn kiểu này khác với môn phái nhỏ bình thường chém giết. Tác dụng của trận pháp rất lớn, có lúc từ mấy vạn võ giả tinh nhuệ bày trận pháp thần giai đủ giam cầm một cường giả thần cảnh. Đây chính là khác biệt của quân đội và võ giả nhàn tản.

Càng vào sâu càng cảm nhận văn năng lượng vô hình trong không khí, nó như mạng nhện vô hình dần trôi buộc người, mất khả năng vùng vẫy.

Trên bầu trời phương xa có chiến hạm đen Thần Đình tuần tra.

Mặt đất cũng có trạm gác đại quân Thần Đình phương đông.

Một thần tướng giáp đen đứng ở đầu chiến hạm đen Thần Đình, từ xa hét to:

- Người tới là ai? Chẳng lẽ là dân bản xứ Vô Tận đại lục? Mau bó tay chịu trói!

Dân bản xứ cái đầu người!

Lòng Đình Hạo máy động, một kiếm ý kiếm khí bạc dài mấy trăm thước xé gió chém qua. Bốn phía lạnh lẽo, tuyết rơi lất phất, gió bắc rít gào.

Chiến hạm đen Thần Đình tuần tra chưa kịp phản ứng đã bị cắt ngay ngắn từ giữa ra hai khúc.

Vết cắt trơn nhẵn như dao nhọn cắt đậu hủ non.

Thần tướng giáp đen nhanh như chớp né qua, mặt trắng bệch. Thần tướng giáp đen biết đã gặp cường giả thật sự, đang định nói gì thì vèo một tiếng, đám người Đình Hạo, Lý Y Nhược đã xuyên qua, tốc độ nhanh đến khó tin.

Thần tướng giáp đen rống to:

- Kẻ địch xâm nhập, mau truyền tin!

Thần tướng giáp đen chưa dứt lời thì cơ thể chợt tách làm đôi, bùm một tiếng suối máu phun ra, chết ngay lập tức.

Thì ra vừa rồi thần tướng giáp đen không tránh khỏi một kiếm kinh thiên.

1375. Chương 1379: Xông Vào Doanh (2).

Đình Hạo không dây dưa, thúc giục kiếm ý, đao ý, khí thế hoàn toàn bùng nổ. Từng đợt kiếm ý kiếm khí, đao ý đao khí rạch hư không phá hư trận pháp minh văn trong thiên địa này.

Rất nhanh đại quân Thần Đình phương đông có phản ứng.

Các loại thanh âm chói tai cảnh báo, báo động dồn dập vang trong thiên địa. Các luồng sáng chớp lóe, đủ các chiến hạm đen Thần Đình lớn nhỏ tụ tập lại. Vô số thần tướng giáp đen biến thành luồng sáng rạch hư không bay thẳng tới đám người Đình Hạo.

Cách ngàn dặm.

Trong doanh soái Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông.

- A? Hơi thở này . . .

Hỏa Quân đang tập trung tu luyện trong lều chợt mở mắt ra, đứng bật dậy. Hỏa Quân đi nhanh ra lều lớn nhìn hướng đông.

Hỏa Quân cảm ứng được hơi thở lực lượng cực kỳ quen thuộc và cường đại hơn.

Bên tai Hỏa Quân nghe tiếng cảnh báo.

Mấy luồng sáng đen từ trên trời giáng xuống trước mặt Hỏa Quân, biến thành năm vị thần tướng giáp đen.

Năm vị thần tướng giáp đen quỳ một gối xuống đất, nói:

- Bẩm báo đại soái, phía đông nam có dân bản xứ Vô Tận đại lục xông vào doanh, đã liên tục vào mười hai doanh ngoài.

Khóe môi Hỏa Quân cong lên nụ cười tàn nhẫn.

- Đi mới Diệu Y giám quân đến, giao chuyện này cho nàng xử lý.

Hỏa Quân vung tay áo lại trở vào lều.

Năm thần tướng giáp đen ngấn gối.

Các tướng lĩnh cao tăng Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông đều thấy rõ đại soái và giám quân không hợp nhau. Hỏa Quân đại soái luôn không cho Thanh Diệu Y giám quân quyền lực lĩnh quân, sao lần này gã cho Diệu Y giám quân chỉ huy quân đội đi đối phó kẻ xâm nhập vào doanh?

* * *

Thanh Vân tông.

Trong Thanh Vân đại điện, quần hùng các phương tụ tập lại.

Đây là tụ hội cường giả đỉnh cao võ đạo Bắc Vực, trừ hai đại tông môn Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong ra các tông môn khác hầu hết đều phải cường giả, cao thủ đến trợ giúp.

Chưởng môn Thanh Vân tông Tổng Thương mặc đạo bào đỏ rực, cùng kiếm chủ Diệt Tuyệt Kiếm tông, chủ Hỏa Vân cốc, đạo chủ Tà Tâm Đạo, chủ Lục Dục Đường, các cường giả đỉnh cao thế hệ trước Bắc Vực ngồi ngang hàng trên ghế thảo luận chiến sự.

Bình thường các lão quái vật không phục nhau, toàn là đối thủ cũ lên so đấu, hôm nay tụ tập lại xem như chuyện lạ.

Trừ mấy người cầm đầu tông môn đỉnh cao ra còn có cao tăng cường giả tông môn khác trong Thanh Vân đại điện. Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Đạo Trương Phàm đến từ Vân Kiếm tông cũng có mặt. Có thể nói là cường giả tuyệt đối tập hợp.

Mọi người đang thảo luận về chiến sự, tranh cãi kịch liệt.

Chưởng môn Thanh Vân tông đứng dậy vỗ tay cảm ơn:

- Lão hủ ở đây xin đa tạ các vị chưởng môn, đại hiệp, gia chủ cách xa ngàn dặm gấp rút chạy đến giúp đỡ, Thanh Vân tông vô cùng cảm kích.

Chưởng môn Thanh Vân tông Tổng Thương là phụ thân của Tổng Khuyết, hai mươi năm trước theo truyền tông tông môn xuất gia làm đạo nhân, nắm giữ quyền to trong Thanh Vân tông.

Bên ngoài đồn chưởng môn Thanh Vân tông cầm quyền chỉ là lựa chọn tạm thời, hy vọng tương lai của Thanh Vân tông là Tổng Khuyết trẻ tuổi. Chờ khi Tổng Khuyết lớn lên thì sẽ chính thức nhận quyền.

- Không dám không dám.

- Tổng chân nhân nói quá lời.

- Võ đạo Bắc Vực đồng khí liên chi, nếu hôm nay chúng ta không ra sức thì ngày sau môi hở răng lạnh, ai cũng không có kết cuộc tốt.

Mọi người khiêm tốn vội đáp lại, không dám sơ sẩy trước vật khổng lồ thế lực võ đạo Bắc Vực.

Chưởng môn Thanh Vân tông mỉm cười, đang định nói gì thì bên ngoài bỗng có tiếng chuông đại đạo dồn dập.

Mọi người biến sắc mặt.

Đó là tiếng chuông cảnh báo, chỉ ngân lên khi có chuyện lớn.

Có chuyện gì?

Không lẽ kẻ thù tấn công lên núi?

Một đệ tử đời thứ hai Thanh Vân tông chạy nhanh tới, cao giọng quát:

- Bấm báo chuông môn, các vị tiền bối, đệ tử thám báo phát hiện trận doanh Nam Thiên quân đoàn có biến dị, dường như có tranh đấu!

Địch doanh có biến?

Mọi người ngạc nhiên, rất là tò mò.

- Chúng ta ra ngoài xem thử.

Chưởng môn Thanh Vân tông, các chưởng môn tông môn đỉnh cao đi trước, những người khác theo sau ra đại điện, đứng ở ngưỡng cửa nhìn xuống dưới.

Thanh Vân sơn mạch cao vạn thước, đứng trước cửa Thanh Vân đại điện có thể nhìn thấy tình hình phía xa.

Một trận pháp giám sát vận chuyển, màn nước dài mấy trăm thước hiện ra trước mắt mọi người chiếu hình ảnh trong dịch doanh, hình chiếu rất rõ ràng. Có vẻ trận pháp minh văn trong doanh địa Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông bị phá hủy nên trận pháp của Thanh Vân tông mới thấy rõ hình ảnh cách ngàn dặm.

Trong màn kính nước, Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông như thủy triều đen đang vây công ai đó. Chiến hạm huyền năng to đen bắn ra pháo năng lượng, trận pháp minh văn trong hư không chớp lóe liên cuồng muốn phong tỏa hết thấy.

Nhưng một luồng kiếm quang trắng bắn ra chớp mắt xuyên thủng vô số trận pháp, chiến hạm, cao thủ Hắc Giáp Quân.

Lực lượng lửa cháy và băng giá làm người run rẩy.

Một người mặc áo xanh, toàn thân bao phủ trong ánh sáng kiếm ý, đao ý vô tận như Chiến thần không thể ngăn cản, giơ tay nhắc chân là vô số Hắc Giáp Quân rút âm âm. Nam nhân áo xanh như bảo kiếm tuyệt thể đốt lửa địa ngục, bề gãy nghiền nát xuyên qua quân doanh Hắc Giáp Quân.

Phương Thiên Dực mừng rỡ kêu lên:

- Là Đình sư huynh!

Phương Thiên Dực nhìn ra Đình Hạo ngay.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào màn sáng.

Đình Hạo như thanh thần kiếm tuyệt thể sắc bén đâm vào đậu hủ non, đánh đầu thắng đó, chém hết mọi vật cản. Ánh sáng trắng và vàng quanh quẩn bên Đình Hạo, kiếm ý, đao ý sôi trào, từng đạo kiếm ý chi khí, đao ý chi khí bộc phát. Cường giả Thần Đình phương đông nào đến gần Đình Hạo trăm thước là bị giết ngay, rơi lộp độp xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chiếc chiến hạm huyền năng to đen bắn ra cột sáng năng lượng bay hướng Đình Hạo.

Trái tim mọi người thít chặt.

Huyền năng cự pháo chiến hạm đen Thần Đình Thần Đình phương đông có sức sát thương kinh người, mấy ngày nay trong chiến tranh với Thanh Vân tông đã nhiều người lĩnh giáo uy lực của cột sáng năng lượng này. Đỉnh cường giả thánh nhân cảnh ngay mặt đỡ không chết cũng trọng thương, cực kỳ đáng sợ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chiến hạm huyền năng to đen đã bày sẵn trận thế cùng lúc bắn phá.

Tim mọi người treo cao.

Nhưng giây sau mấy chục kiếm quang, đao quang xẹt qua. Đình Hạo giơ tay quát to, kiếm quang, đao quang bắn ra nghênh đón từng cột sáng huyền năng. Vang tiếng nổ điếc tai, tất cả cột sáng huyền năng bị đánh tan.

Đình Hạo nhanh như tia chớp xẹt qua.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mấy chục chiến hạm huyền năng to đen bắn pháo bị chém thành hai khúc từ giữa, vết cắt ngay ngắn.

Rác linh kiện rải rác bay ra từ vết cắt cùng với máu, xương trắng. Cường giả Thần Đình phương đông trên chiến hạm đen Thần Đình hét chói tai, như châu chấu bay ra ngoài. Rất nhanh các cường giả Thần Đình phương đông bị chiến hạm đen Thần Đình nổ sinh ra năng lượng khủng bố cắn nuốt.

Trên bầu trời thoáng chốc bị năng lượng hỗn loạn, lửa nóng cháy, xương và máu thê lương bao phủ.

1376. Chương 1380: Xông Vào Doanh (3).

Các luồng sáng kiếm ý, đao ý hợp thành đôi cánh to sau lưng Đinh Hạo, cánh nhẹ vỗ là hất bay ra mấy chục dặm.

Cửa Thanh Vân đại điện, nhiều cường giả nhân loại thông qua màn sáng trông thấy tất cả đều bị rung động. Tuy bọn họ sớm nghe nói thực lực của Đinh Hạo rất đáng sợ nhưng nghe và chính mắt thấy là hai chuyện khác nhau. Kiếm ý, đao ý vô địch làm nhiều người giật mình.

Chưởng môn Thanh Vân tông vuốt râu gật đầu, nói:

- Hậu sinh khả ư!

Chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông mắt đầy ý cười.

Hai đại tông môn địa vị cao cả, là một trong các tông phái kết minh với Vãn Kiếm tông sớm nhất. Trong đại hội minh chủ võ minh Bắc Vực, Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông hết sức đề cử Đinh Hạo làm minh chủ. Cho nên Đinh Hạo thể hiện thực lực càng cao thì càng có lợi cho Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông.

Một số cường giả tông môn, cao thủ tán tu cũng hò reo, rất là phấn chấn nhìn hình ảnh, nhiệt huyết đốt cháy trong ngực.

Trong sơn môn Thanh Vân tông quanh quẩn tiếng hò reo.

Nhiều đệ tử Thanh Vân tông, viện quân các môn phái cũng quan sát chiến sự bên địch doanh.

* * *

Đại doanh Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông.

Tròng mắt Hoa Ma Kiếm xoay tròn nhìn ra ngoài lều, nói:

- Lão già, hình như bên ngoài rất rối loạn?

Hỏa Quân không thèm mở mắt, nói:

- Đừng quan tâm chuyện Thần Đình, những việc đó không liên quan đến ngươi. Hãy chăm chỉ tu luyện 'nam minh lý hỏa công' ta dạy ngươi, chúng ta không có nhiều thời gian.

Hoa Ma Kiếm đứng dậy nói:

- Cứ luyện công rất phiền, ta đi ra ngoài xem thử.

Hỏa Quân hừ một tiếng.

Lực lượng hùng hồn tuôn ra kéo Hoa Ma Kiếm về, ấn gã ngồi xếp bằng trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Hoa Ma Kiếm tức giận quát:

- Lão già chết tiệt, mau buông ra ta, ta đã hai mươi ngày không ra ngoài lều, buồn chết! Người đang ngược đãi nhi đồng!

Hỏa Quân mặc kệ Hoa Ma Kiếm.

Hoa Ma Kiếm chửi miện lưỡi khô khốc nhưng không có chút tác dụng, đành ngoan ngoãn luyện công.

Bây giờ Hoa Ma Kiếm đã hiểu gã thật sự có huyết mạch nam minh lý hỏa thể, mấy ngày nay gã tu luyện công pháp Hỏa Quân dạy cho, tiến bộ siêu tốc. Trong thời gian ngắn ngủi Hoa Ma Kiếm đột phá một đại cảnh giới bước vào Vô Vương cảnh.

Trong toàn quá trình Cổ Tinh Nhi không nói tiếng nào.

Hỏa Quân chú trọng Hoa Ma Kiếm, dừng dừng với Cổ Tinh Nhi, thường dùng năng uy hiếp gã bướng bỉnh không nghe lời, đây là tác dụng duy nhất của nàng. Nhưng khi thành chủ Lôi Đào tu luyện Hỏa Quân sẽ ngẫu nhiên chỉ điểm một chút, chi phí tu luyện chưa từng thiếu thốn. Hoa Ma Kiếm có thiên tài, địa bảo, linh dược, Cổ Tinh Nhi cũng được một phần.

Tiếng chiến đấu từ bên ngoài vọng vào, Cổ Tinh Nhi biết rõ có lẽ đang đánh nhau cùng Thanh Vân tông, đáng tiếc nàng không giúp được gì.

Cổ Tinh Nhi trầm nghĩ:

- Trước khi Hoa Ma Kiếm có được nam minh lý hỏa công hoàn chỉnh thì không thể đi, với thực lực của hai chúng ta dù đến chiến trường cũng không có tác dụng gì.

* * *

- A?

Đình Hạo nhíu mày.

Càng vào sâu trong đại doanh Thần Đình phương đông Đình Hạo càng cảm nhận được áp lực, hư không và mặt đất rậm rạp dấu ẩn minh văn hấp thu thiên địa linh khí. Trong ngàn dặm tràn đầy lực lượng này, Hoa Ma Kiếm minh văn, trận pháp sư khổng lồ chế chúng nó như thiên la địa võng giam cầm cao thủ xông vào.

Sau khi tổ chức vây công mấy lần nhưng bị đột phá thì Thần Đình phương đông từ bỏ đánh ngay mặt, lợi dụng lực lượng trận pháp giam cầm, siết chết Đình Hạo.

Cơ thể Đình Hạo nóng rực như lò lửa, huyền khí sôi trào, từng ảo ảnh đao kiếm chớp lóe. Đình Hạo giống như thiên thần, áp lực nặng nề từ bốn phía ập đến áp súc lực lượng của hắn.

Trận pháp minh văn kiểu này tập hợp lực lượng mấy chục vạn cường giả, dù là Đình Hạo cũng cảm nhận được áp lực đè đầu như thể đang công mấy chục tòa thần sơn thái cổ, xương kêu răng rắc.

Đây chính là lực lượng của trận pháp.

Mấy chục vạn cao thủ, cường giả hợp thành trận pháp khi có đủ năng lượng chống đỡ vận chuyển đủ giết thần linh, đây là vì sao các cường giả tuyệt đối không tùy tiện xông vào doanh. Sơ sẩy một cái rất có thể bọn họ sẽ lật thuyền trong mương.

Đình Hạo truyền thần niệm:

- Tốc chiến tốc thắng, hai vị tiền bối, ra tay đi.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng bạc lóe lên.

Thanh kiếm rỉ sét tự động bay ra đâm vào hư không.

Thanh ma đao tàn khuyết ngừng một lúc, truyền thần niệm:

- Tiểu Đình Tử, người nhớ kỹ, phải gọi lão nương là Đao tiên tử nếu không thì lần sau không giúp người!

Đao Tổ nói xong thanh ma đao tàn khuyết bay ra.

Có hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nhập vào, bây giờ Đinh Hạo không cần điều khiển thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cũng có thể phát huy sức chiến đấu.

Hai thanh thần binh gào thét lướt trong không trung.

Trong thanh kiếm rỉ sét bắn ra ánh sáng tiên hồn động, Kiếm Tổ dẫn động hơi thở xác tiên trong tiểu thể giới thanh kiếm rỉ sét. Thanh ma đao tàn khuyết cũng tỏa ánh sáng vàng lấp lánh, lực lượng trong tiểu thể giới lộ rõ.

Ánh sáng một vàng một trắng như hai con thần long giao tiền bay sơn mônua trong không trung.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ, không sót ruột ra tay.

Đinh Hạo biết hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ đang tìm kế hở trận pháp minh văn.

Trận pháp minh văn càng có quy mô lớn thì lúc bày ra hao phí càng nhiều nhân lực, vật lực. Thường cần vô số trận pháp sư, Hoa Ma Kiếm minh văn cùng hoàn thành. Có nhiều các phần hợp thành trận pháp, càng dễ có kế hở.

Trong mắt trận pháp tông sư thì những sơ hở đó dễ lợi dụng nhất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết bỗng rung rinh biến thành cột sáng dào dạt bắn hướng tây nam.

Về mặt Đinh Hạo mừng rỡ biến thành luồng sáng mang theo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp bay đi.

Lực lượng đao kiếm mở ra đường hầm thời gian trong không trung, bốn phía lấp lánh minh văn đỏ đen như từng sợi xích tà thần. Đường hầm xuyên qua kẽ hở xiềng xích, vừa đúng xuyên qua.

Vù vù vù vù vù!

Đao kiếm ngân vang.

Đinh Hạo cảm thấy người nhẹ hẫng, đã xuyên qua khu vực trận pháp minh văn.

phía trước là đại quân Thần Đình phương đông, chiến hạm đen Thần Đình rợp trời. Cường giả Thần Đình phương đông không ngờ kẻ thù có thể xuyên qua trận pháp minh văn thiên la, tốc độ còn nhanh đến thế, không kịp đề phòng. Khi các cường giả Thần Đình phương đông trông thấy Đinh Hạo thì phản ứng chậm chạp.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lực lượng cỡ như vậy mà cũng mơ đánh chiếm Thanh Vân tông? Kém quá xa!

Đinh Hạo biến thành luồng sáng xông thẳng đến tàu chỉ huy.

Đinh Hạo thấy đầu chiến hạm đen Thần Đình chỉ huy có một nữ nhân mặc váy dài màu đen được mọi người bao vây, nàng là nhân vật cao tầng trong Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông. Lòng máy động, Đinh Hạo xông lên.

Bắn người bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua ngay.

Quả nhiên đại quân Thần Đình phương đông náo động.

Mấy chục luồng sáng đen bay ra từ chiến hạm đen Thần Đình chỉ huy ngăn chặn Đinh Hạo.

1377. Chương 1381: Chủ Động Nghênh Địch.

Cùng lúc đó, chiến hạm đen Thần Đình chỉ huy chậm rãi thụt lùi, chiến hạm huyền năng to đen, đại quân Thần Đình phương đông hai bên như sóng ập đến bảo vệ tàu chỉ huy chặt chẽ.

Sát ý sôi sục trong lòng Đinh Hạo.

Đinh Hạo như thiêu thân lao đầu vào lửa xông thẳng vào đại doanh quân địch.

* * *

- Cái này . . .

- Quá nguy hiểm, hấn đã xông ra trận pháp! Đó là chủ trận quân địch, tại sao không tránh đi, từ hướng khác phá vòng vây?

- Nguy rồi, nguy thật rồi!

Trước cửa đại diện Thanh Vân, một số cường giả kiêu không được kêu ra tiếng.

Hàng loạt chiến đấu trước làm bọn họ máu nóng sục sôi, hận không thể lao ra đại sát một trận nhưng giờ thấy hình ảnh này khiến trái tim họ lại treo cao. Bởi vì Đinh Hạo lựa chọn quá mạo hiểm.

Phương Thiên Dực căng thẳng nói:

- Đi giúp Đinh sư huynh một tay.

Cuồng Dao Trương Phàm bước ra:

- Ta cũng đi.

- Mọi người cùng nhau ra tay, không thể để một mình mình chủ danh dũng chiến đấu.

Nhiều cường giả tông môn, tán tu xin được đánh.

Chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông liếc nhau.

Chưởng môn Thanh Vân tông gật đầu, nói:

- Các vị bằng hữu dưới đỉnh cường giả thánh nhân cảnh xin ở lại đây khống chế trận pháp, thủ hộ trật tự. Những người còn lại cùng chúng ta xông lên. Nhớ kỹ, trận chiến này là phối hợp tác chiến, yểm hộ Đinh minh chủ. Mọi người không được một mình vào sâu, thiên địa trận pháp của Thần Đình không thể khinh thường, rơi vào trong đó là không thể đi ra.

Mọi người cùng vâng dạ.

Nhưng lúc này chiến cuộc trên màn hình có biến đổi mới.

Ánh sáng trắng và vàng bay ra từ sau lưng Đinh Hạo, lúc lướt qua người hấn thì Đinh Hạo duỗi hai tay ra bắt lấy. Ánh sáng hai màu biến thành thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết. Chỉ giây lát ánh sáng chói lòa, lực lượng cấm kỵ bỗng hiện ra.

- Mở . . . Ra!

Đinh Hạo biến thành bóng sáng, mắt mũi mặt mày đều tỏa ánh sáng vàng.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cùng chém ra.

Lực lượng vô địch như mặt trời chiếu lên lớp tuyết mỏng chém nát mấy chục cao thủ Thần Đình phương đông xông lên chặn được. Đinh Hạo hùng hổ lao vào đại quân Thần Đình phương đông.

- Đây . . . Đây là . . .

Trước Thanh Vân đại diện, vô số người há to miệng, chìm trong rung động.

Dù là chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông lúc này trong mắt tràn ngập khó tin. Bọn họ ngây ngốc nhìn màn sáng trước mắt, không thể tin điều mình trông thấy.

Toàn Thanh Vân tông ngây ngẩn.

Trên màn sáng, một lực lượng như luân hồi hủy diệt đánh thủng quân trận của đại quân Thần Đình phương đông. Lực lượng đó bắn ra từ đao kiếm của Đinh Hạo, như dao đốt nóng đâm vào pho mát cắt trận doanh Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông mấy trăm dặm.

Hình ảnh này quá khủng bố.

Tựa như trong tầng mây đen bị thủng một đường hầm chiếu sáng, tất cả thứ ngăn cản lực lượng luân hồi hủy diệt dù là người hay vật, chiến hạm huyền năng to đen đều bị đâm thủng. Mấy chục cường giả Hắc Giáp Quân đỉnh Thánh nhân cảnh nửa người biến thành tro. Bọn họ không kịp tránh né, thậm chí cơ thể vỡ nát cũng không cảm giác được.

Quân doanh đại quân Thần Đình phương đông rơi vào yên tĩnh như chết.

- Đây là . . . Đây là lực lượng gì? Sao có thể? Sao hắc biến khủng bố như vậy?

Trên chiến hạm đen Thần Đình chỉ huy, Thanh Diệu Y mặc váy giáp đen, đội mặt nạ khắc hoa văn, đôi mắt giật mình, tức giận, kinh khủng, bất an.

Vù vù vù vù vù!

Tiếng xé gió chói tai vụt qua.

Đôi cánh đao kiếm sau lưng Đinh Hạo vỗ đập chớp mắt bay ra đường hầm.

Nhìn thân hình Đinh Hạo, các cao thủ Thần Đình phương đông bản năng thụt lùi, trong lòng nổi lên cảm giác thất bại không thể chiến thắng người này. Một kích kia khiến bất cứ ai không còn can đảm đối diện quái vật Đinh Hạo.

Dù trong đại quân Thần Đình phương đông có mấy chục cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông đều lộ biểu tình sợ hãi.

Tiếng cười của Đinh Hạo quanh quẩn trong thiên địa.

- Ha ha ha ha ha ha!

Đại quân Thần Đình phương đông nghe rất là chói tai, như bị sét đánh nhưng vẫn không ai dám tiến lên ngăn cản.

Đinh Hạo vừa cười vừa ngênh ngang xuyên qua đại doanh Thần Đình phương đông.

Mãi khi thân hình Đinh Hạo biến mất phía chân trời, Thanh Diệu Y đứng trên chiến hạm đen Thần Đình chỉ huy mới lấy lại tinh thần. Thanh Diệu Y liếc mắt qua thấy vẻ mặt kính sợ của nhiều người, lòng cực kỳ tức giận. Thanh Diệu Y vỗ mạnh vào chiến hạm đen Thần Đình chỉ huy.

Thanh Diệu Y cắn chặt răng:

- Đinh Hạo, ta quyết giết ngươi, ta muốn khiến ngươi thống khổ cả đời.

Trong mắt Thanh Diệu Y tràn ngập độc ác, tàn nhẫn.

* * *

- Cung nghênh Đinh minh chủ.

Mấy trăm cường giả đến từ các phương Bắc Vực đứng trên sơn môn Thanh Vân tông nhiệt tình nghênh đón Đinh Hạo, trong đó có nhiều người thế hệ cũ lúc trước thấy hắc quá trẻ, không thể gánh vác trách nhiệm minh chủ bây giờ hoàn toàn phục.

Đinh Hạo vội chấp tay trả lễ.

Chưởng môn Thanh Vân tông cười lớn khen ngợi:

- Ha ha ha ha ha ha! Từng nghe Khuyết nhi nói nghĩa đệ kết bái Đinh Hạo có tài năng quỷ thần khó lường, hôm nay gặp mặt đúng là khiến người rung động. Thế hệ mới thay thế người cũ, chúng ta đã già.

Chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông khen không dứt miệng:

- Đúng vậy. Thực lực như vậyy trừ hai lão quái vật ra trong Bắc Vực hầu như không mấy người có thể đấu lại người.

- Bái kiến hai vị tiền bối.

Tuy Đinh Hạo là minh chủ nhưng không kiêu ngạo, trước mặt các thủ lĩnh võ đạo Bắc Vực ngày xưa luôn biểu hiện nho nhã, lễ độ. Các tiền bối thấy vậy càng yêu thích, khen ngợi.

- Hôm nay Đinh minh chủ làm chúng ta mở rộng tầm mắt.

- Ha ha ha ha ha ha! Sảng khoái, Đinh minh chủ một người một đao một kiếm xuyên qua đại doanh quân địch rất phần chấn sĩ khí. Chúng ta nhìn đã ghiền, vừa định xuống cùng Đinh minh chủ đánh nhau thì Đinh minh chủ đã giết qua, ha ha ha ha ha ha! Ghê gớm thật!

- Có anh hùng thiếu niên như Đinh minh chủ tọa trấn thì lần này nhất định sẽ cho đám tạp chủng Thần Ân đại lục toàn quân huỷ diệt.

Các cường giả tiến lên chúc mừng, khen tặng.

Đinh Hạo cười đáp lời, tuyệt đối không lạnh nhạt với ai.

Tuy tính cách trước kia của Đinh Hạo rất ghét kiểu xã giao thể này nhưng bây giờ đã khác với trước. Muốn tập hợp lực lượng võ đạo Bắc Vực đối kháng Thần Đình phương đông thì Đinh Hạo phải đổi mặt đủ loại người, không thể thích cái gì làm cái nấy.

Mọi người một đường cười nói đi tới. Đinh Hạo, chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, các thủ lĩnh siêu thể lực sóng vai bước đi. Những người khác theo sau đoàn người đến Thanh Vân đại điện.

Bên tai vang tiếng reo hò.

Các đệ tử trẻ của Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông, tông môn khác nhìn Đinh Hạo, ánh mắt chất chứa tôn sùng, tôn kính. Ánh mắt bọn họ nóng cháy, các đệ tử trẻ lớn tiếng hét to tên Đinh Hạo như thấy vị thần trong lòng.

Trận chiến vừa rồi đúng là mang lại niềm tin lớn cho đám võ giả tầng dưới chót.

1378. Chương 1382: Chủ Động Nghênh Địch (hạ).

Kiểm ý, đao ý đánh đầu thắng đó, đánh nát niềm tin của kẻ địch, làm đám võ giả Bắc Vực máu nóng sục sôi. Nhiều người vốn lòng bi quan bây giờ vững tin, có một cường giả tuyệt đối trẻ tung hoành vô địch thể này dẫn dắt, cùng bọn họ chiến đấu anh dũng thì trận chiến tranh chênh lệch xa chắc chắn bọn họ không thua.

Đám người chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông cười tùm tùm.

Là đám lão nhân chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông quyết định đề cử Đinh Hạo làm minh chủ, lúc trước bọn họ còn tranh cãi gay gắt. Dù sao Đinh Hạo không lệ thuộc vào siêu tông môn nào, không xem như xuất thân danh môn, khởi điểm hơi thấp.

Bây giờ bọn họ thăm mừng là đã không từ bỏ Đinh Hạo.

Rất nhanh mọi người đến Thanh Vân đại điện.

Lại giới thiệu nhau một phen, Đinh Hạo có chút ấn tượng với cả đám. Sau khi ngồi xuống mọi người khen tới khen lui, Đinh Hạo ứng đối tự nhiên, luôn mỉm cười.

Đám Triệu Vị Ương chỉ có thể ngồi phía xa nhìn Đinh Hạo, lòng thầm thở dài. Nhớ lúc trước thanh niên này chỉ là đệ tử một bát phẩm tông môn nho nhỏ, yếu như con kiến giờ đã có thể ngồi trước mặt cường giả cao cấp nhất Bắc Vực, vui vẻ nói cười, địa vị, thân phận nặng ký. Triệu Vị Ương ở trước mặt Đinh Hạo không có cả tư cách nói một câu, chỉ có thể ngồi phía xa cười làm lành.

Đinh Hạo kể rõ tin tức thăm dò đại doanh Thần Đình phương đông ọi người nghe.

Để tránh cho đám người lạc quan mù quáng nên Đinh Hạo không chút che giấu.

Còn làm sao ứng đối vấn đề, chiến lược gì đó thì Đinh Hạo không cần suy nghĩ, hắn không sợ trường mặt này. Các đại tông môn có nhiều trưởng lão trí giả, bọn họ có kinh nghiệm đại chiến tông môn, dư sức lên kế hoạch nghênh địch hợp lý nhất.

Điều Đinh Hạo cần làm trừ tay đám siêu mạnh ra còn khiến các thế lực cân đối, tránh cho hội mình trở thành nơi đại tông môn so kè. Lợi ích nhiều môn phái nhỏ bị hy sinh, uy hiếp vài kẻ bụng dạ rắn rết.

Chớp mắt một ngày trôi qua.

Từ tin tức các mặt gom lại thì Thần Đình phương đông vẫn đang liên tục tăng binh, tổng số Hắc Giáp Quân bao vây Thanh Vân sơn mạch nghe nói hơn trăm vạn. Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông như thủy triều không ngừng cắn nuốt mảnh đất Thanh Vân tông khổng lồ, dần áp súc phạm vi thực lực võ minh Bắc Vực còn lại ngàn dặm quanh Thanh Vân sơn mạch.

- Không thể cứ ngồi chờ chết, phải chủ động xuất kích.

Các tham mưu đại thế lực cùng chung một ý nghĩ, nếu để mặc Thần Đình phương đông từng chút một ăn cướp vực, bày trận pháp minh văn quanh thiên địa này thì thời gian trôi qua, mọi người trong Thanh Vân tông đều trở thành cá trong chậu.

Nhưng rốt cuộc làm sao chủ động xuất kích thì ý kiến khác nhau.

Tính từ số lượng các cao thủ, cường giả đại tông môn gộp lại chỉ hơn bốn mươi vạn người, không bằng một nửa Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông. Các thế lực tông môn phối hợp không ăn ý, đại quân Thần Đình phương đông thì là quân đội, sức chiến đấu hai bên cách xa nhau.

Một khi chiến đấu rất có thể sẽ đối mặt kết quả nhiều tông môn diệt tuyệt, tử thương là khó tránh khỏi. Các đại thế lực tổ thành liên minh không đoàn kết bằng đại quân Thần Đình phương đông, khi đối mặt sinh tử khó tránh khỏi đùn đẩy cho nhau, hiệu suất giảm thấp.

Đinh Hạo nhìn thấy hết, không thúc giục.

Đinh Hạo nắm chặt thời gian tu luyện, hồi phục lực lượng bị tiêu hao lúc trước cùng thúc giục thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, tranh thủ đột phá.

Đinh Hạo đã lĩnh ngộ đến kiếm thứ tám trong Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kiếm Ý.

Tám kiếm gồm lập xuân, vũ thủy, kinh trập, xuân phân, thanh minh, cốc vũ, lập hạ, tiểu mãn. Bao gồm ba ngàn tám trăm hai mươi bốn ý cảnh dị tượng diễn biến, huyền diệu chí, bình thủy sinh, con giun ra, tiểu thử chí, đào thủy hoa vân vân. Mỗi loại biến hóa ẩn chứa huyền bí tứ quý luân hồi.

Đinh Hạo thúc giục kiếm ý dung hợp ý cảnh tám tiết khí lại, trong kiếm ý có vị luân hồi. Nhưng trước khi hoàn toàn dung hợp hai mươi bốn tiết khí thì Đinh Hạo không thể thấu hiểu ảo diệu luân hồi thật sự.

Về đạo ý Đinh Hạo còn đang lĩnh ngộ các khí tượng thay đổi như phong, vũ, lôi, điểm, tuyết, mưa đá vân vân.

Chiến đấu trước đó khiến Đinh Hạo nhận ra dung hợp đao kiếm chú trọng ở chỗ khí hậu, thời tiết hỗ trợ lẫn nhau. Cùng thi triển kiếm ý, đao ý ở hai hướng tạo ra uy lực khủng bố giúp Đinh Hạo đánh thủng đại quân Thần Đình phương đông.

Ngoài ra Đinh Hạo thử lại dẫn động lực lượng thể.

Lĩnh vực võ đạo thể này Đinh Hạo chưa lĩnh ngộ sâu sắc nhưng đã chạm được nó, hắn cứ nhớ lại cảm giác hôm đó, dần chủ động vào trạng thái nhập thể.

Đinh Hạo thâm nghĩ:

- Lúc trước trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch Đinh Đồng thể hiện ra lực lượng khủng bố đến vậy chắc chắn là liên quan thể. Nếu có thể hiểu sức thể, hiểu biến đại thể thiên địa thành của mình thì tương đương với cường giả thần cảnh đỉnh cao lợi dụng quy tắc, dù gặp cường giả thần cảnh đỉnh cao cũng có sức chiến đấu.

Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân.

Giọng đệ tử Văn Kiêm tông vang lên:

- Bẩm báo minh chủ, Tổng chương môn cầu kiến.

Mấy ngày nay Đình Hạo bế quan tu luyện, tạm thời không gặp khách, toàn là đệ tử Văn Kiêm tông hầu hạ, canh gác bên ngoài.

Đình Hạo đứng dậy:

- Mau mời vào.

Chương môn Thanh Vân tông đến, tin tưởng các đại tông môn đã có kết luận cuối cùng làm sao chủ động phá địch, Đình Hạo cũng muốn biết đáp án.

- A? Vậy theo ý của Tổng tiền bối vẫn là đánh bất ngờ?

Đình Hạo nghe chương môn Thanh Vân tông kể lại, mắt sáng ngời. Cách cuối cùng các đại tông môn quyết định là kế hoạch ám sát, chặt đầu.

- Đúng vậy. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách này là được.

Chương môn Thanh Vân tông gật đầu, nói:

- Nếu quyết đấu ngay mặt thì chúng ta cơ hồ không chút phần thắng, chỉ có nước mạo hiểm tập hợp cường giả tinh nhuệ của Bắc Vực ta ra một kích sấm sét, xóa sổ thủ lĩnh chỉ huy bên địch, khiến đối phương rối mắt rồi phản công đánh lên thì có cơ hội thắng.

Đình Hạo gật đầu.

Một đám trí giả nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ra cách này khiến người thấy thất vọng, không phải mưu kế ngút trời gì. Nhưng chuyện không phải vậy, trong tình huống thực lực hai bên cách biệt quá xa, có lẽ kẻ thù có thể tưởng tượng được nhưng chưa chắc đề phòng loại tình huống này xảy ra.

Đây là dương mưu, bản thân Đình Hạo cũng nghĩ đến kế này.

Bây giờ võ minh Bắc Vực chiếm ưu thế duy nhất là số lượng cường giả đỉnh cao. Trong Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông chỉ có bốn, năm cường giả thần cảnh trấn giữ, bên võ minh Bắc Vực tính sơ đã có hơn mười vị. Nếu cường giả thần cảnh quyết đấu đủ đề bẹp đại quân Thần Đình phương đông.

Có lẽ vì dẫn đo điều này nên Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông một bước một doanh, ổn định đánh, không nóng lòng tổng công kích.

Chủ soái của đối phương không phải nhân vật đơn giản.

Đình Hạo vỗ tay đồng ý:

- Được rồi, cứ quyết định vậy đi.

- Đây là danh sách mọi người nghĩ ra, mời minh chủ xem.

1379. Chương 1383: Thắng Như Thế Nào?

Chương môn Thanh Vân tông đưa một quyển sách nhỏ ra, bên trong viết tên hơn bốn ngàn người. Đây là danh sách hành động các đại trí giả, trưởng lão sần lọc ra. Tên Đình Hạo xếp đầu tiên ngay hàng nhất.

Điều này nằm trong dự đoán của Đình Hạo, dù sao lúc trước hắn xuyên thủng đại doanh Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông, xem như một trong sức chiến đấu mạnh nhất. Đình Hạo phải tham gia vào hành động.

Trừ Đinh Hạo ra có chương môn Thanh Vân tông, chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, các thủ lĩnh siêu tông môn, đều là cường giả thần cảnh hoặc bán thần cảnh. Ngoài ra một số đỉnh cường giả thánh nhân cảnh cũng được chọn, trong đó bao gồm các đệ tử Văn Kiếm tông như Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, mấy chục thể tu Hãn Hải sâm lâm.

Đây là lý do tại sao chương môn Thanh Vân tông đưa danh sách, bởi vì đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, mấy chục thể tu Hãn Hải sâm lâm chỉ nghe Đinh Hạo chỉ huy.

Hơn bốn ngàn người chia làm bốn đội khác nhau tấn công bốn đại doanh đông tây nam bắc của Thần Đình phương đông. Chỉ cần giết phó soái cường giả thần cảnh tọa trấn trong đại doanh là sẽ khiến Hắc Giáp Quân rối loạn. Sau đó hơn bốn mươi vạn cao thủ trên Thanh Vân sơn mạch thừa cơ đánh lên, một hơi phá địch.

Đinh Hạo trầm ngâm giây lát, gật đầu, nói:

- Tốt, cứ làm vậy đi.

Đinh Hạo nói xong lấy mấy ngọc giản ra khỏi không gian trữ vật, nói:

- Hôm ta xuyên qua đại doanh Nam Thiên quân đoàn tự mình thể nghiệm trận pháp của bọn họ, có tâm đắc. Ta cẩn thận nghiên cứu, mơ hồ thấu hiểu chút huyền bí bên trong, tất cả ghi trong ngọc giản này. Xin Tổng chương môn phát chúng ọi người, nếu bị trận pháp vây khốn thì trong ngọc giản có kế trốn thoát.

Chương môn Thanh Vân tông mừng rỡ.

Trận pháp minh văn của Thần Đình phương đông là uy hiếp khiến người nhức đầu nhất, bây giờ có ngọc giản này là giải quyết rắc rối lớn nhất. Chương môn Thanh Vân tông biết đừng nhìn Đinh Hạo nói nhẹ nhàng, thứ ghi trong ngọc giản tuyệt đối có ích lớn.

- Đúng rồi Tổng chương môn, không biết lệnh lang đang ở đâu? Chẳng lẽ vẫn chưa trở về từ Thần Ân đại lục?

Đinh Hạo đổi đề tài, mấy hôm nay hãn không gặp ma đầu mập Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy, thấy nhớ bọn họ.

- Nếu người khác hỏi có lẽ bản tông còn che giấu nhưng là Đinh minh chủ đặt câu hỏi . . .

Chương môn Thanh Vân tông mỉm cười nói:

- Thì thật tình không dám giấu diếm, tiểu nhi có tâm đắc trong Thần Ân đại lục, tìm được vật máu chốt mở huyết mạch trong thân thể, bây giờ đang khổ tu tại thần điện trong tông. Tiểu nhi đang trong thời kỳ máu chốt, khi nào xuất quan sẽ có thể cai quản Thanh Vân tông thay ta, tiểu tử Bạch gia cũng thế.

Đinh Hạo giật mình nghe, sau đó gật gù, yên tâm.

Bởi vì từng có chuyện ma tinh chuyển thế nên Đinh Hạo luôn lo lắng đám người Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy, sợ bọn họ rơi vào tay Thần Đình phương đông. Không ngờ Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy gặp kỳ ngộ, nghe có vẻ không tệ. Chương môn Thanh Vân tông tiết lộ khá nhiều tin tức, cơ duyên Tổng Khuyết đã đến. Vì muốn cai quản Thanh Vân tông thì phải có tu vi thần cảnh, tức là chờ khi Tổng Khuyết xuất quan trong thần điện Thanh Vân là gã có lực lượng thần cảnh.

Đinh Hạo mừng cho bằng hữu cũ.

Đang lúc Đinh Hạo, chương môn Thanh Vân tông bàn bạc thì tiếng chuông dồn dập vang lên.

Chương môn Thanh Vân tông đứng dậy, biểu tình nghiêm túc nói:

- Là cảnh báo, kẻ địch tấn công lên núi.

Về mặt Đinh Hạo kinh ngạc đứng lên nói:

- Không thể nào! Minh văn hợp vây của Nam Thiên quân đoàn chưa hình thành, lúc này không là thời gian vây công tốt nhất của Thần Đình. Lúc trước chủ soái quân địch biểu hiện trầm ổn nhưng tại sao lần này vội vã công kích?

Chưởng môn Thanh Vân tông lạnh lùng cười:

- Hừ! Muốn dùng sức phá sơn môn của ta? Quá xem thường Thanh Vân tông, ta muốn cho chúng chưa đến chân núi đã hao tổn một phần.

Chưởng môn Thanh Vân tông, Đinh Hạo chạy ra ngoài bầu trời.

Dưới núi vang tiếng la giết đinh tai nhức óc, tầng tầng ánh sáng chớp lóe. Trận pháp hộ sơn của Thanh Vân tông hoàn toàn khởi động, màn sáng tầng tầng như lơ lửng trong không trung, rất đẹp.

- Đây là một cơ hội.

Lòng Đinh Hạo máy động, nói:

- Có thể hành động theo kế hoạch lúc trước, tìm cơ hội ám sát cường giả thần cảnh bên پہ địch.

Chưởng môn Thanh Vân tông gật đầu, vẻ mặt ngạc nhiên.

Đại quân Thần Đình phương đông bên dưới thế công mạnh mẽ như sóng thần đập vào phòng ngự của Thanh Vân tông, dũng mãnh không sợ chết, chen chúc không dứt. Điều không này không quá bình thường, trận thế đại quân Thần Đình phương đông nóng nảy rời khỏi trận pháp minh văn, không được trận pháp bảo vệ.

Sai lầm này không nên phạm phải mới đúng.

Phong cách này như thể . . . Như thể Nam Thiên quân đoàn bỗng đổi quan chỉ huy.

Nhưng như vậy vừa lúc.

Nếu đại quân Thần Đình phương đông lao ra khỏi trận pháp che chở thì kế hoạch ám sát lúc trước đặt ra càng dễ chấp hành.

Chưởng môn Thanh Vân tông, Đinh Hạo biến thành tia chớp lao vào Thanh Vân đại điện.

Tiếng chuông vang dồn dập, không khí sơn môn Thanh Vân tông tràn ngập căng thẳng, bận rộn.

Các cường giả tụ tập trong Thanh Vân đại điện, những trí giả râu tóc bạc phơ cười toe. Đinh Hạo thấy một khuôn mặt quen thuộc trong đó, là một thiếu nữ thanh xuân, lực lượng rất yếu không khác gì người thường nhưng mắt lóe tia sáng trí tuệ.

Kỷ Anh Khi.

Không ngờ Kỷ Anh Khi cũng đến.

- Đinh đại ca, đã lâu không gặp.

Kỷ Anh Khi mỉm cười nói:

- Là Tổng chưởng môn phái người đón ta đến.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Nữ văn thánh nổi tiếng khắp Bắc Vực đương nhiên có tư cách tọa trấn nơi này.

Kỷ Anh Khi đi theo viện trưởng Khổng Diệc Nho quản lý Thanh Bình học viện nhiều năm, nhìn khắp điển tịch Bắc Vực, nàng từng tốn nhiều năm đi du lịch Bắc Vực, đọc hết kho sách trong các đại tông môn, thu hoạch rất lớn. Con người Kỷ Anh Khi thông minh nhiều trí, từng mấy lần kinh nghiệm thần kỳ một câu chỉ điểm võ giả gặp bình cảnh bỗng nhiên đột phá nên được gọi là nữ văn thánh.

Dân gian có truyền thuyết chỉ cần Kỷ Anh Khi muốn thì chỉ vài câu là nàng sẽ tạo ra vô số cao thủ Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Nữ hài tử tinh nghịch ngày xưa giờ là nhân vật một phương.

Có người trêu:

- Ta nghe nói Đinh minh chủ và Kỷ viện trưởng là bằng hữu giờ thấy quan hệ đúng là không giống bình thường.

Đinh Hạo, Kỷ Anh Khi chỉ cười không nói.

Mắt Kỷ Anh Khi lóe tia buồn bã. Đinh Hạo đã thành hôn, được bốn tân nương xinh đẹp vô song, Kỷ Anh Khi chỉ có thể đứng xa xa chúc phúc. Kỷ Anh Khi chỉ có thể giấu bóng ình ai kia tận đáy lòng, xem tất cả là một cơn mơ đẹp.

Mọi người nhanh chóng bắt tay vạch kế hoạch tác chiến tỉ mỉ.

Kỷ Anh Khi là một trong vài người có tiếng nói nặng ký nhất. Suy nghĩ của Kỷ Anh Khi sáng suốt, nắm bắt kỹ biên chế đại quân Thần Đình phương đông, số lượng, cách chiến đấu phe địch. Cuối cùng mọi người bất giác bị Kỷ Anh Khi thuyết phục.

Đinh Hạo vỗ bàn nói:

- Tốt, cứ quyết định như vậy đi.

Tất cả nằm trong kế hoạch tỉ mỉ có lớp có lang.

Ban đêm mới bắt đầu kế hoạch ám sát.

1380. Chương 1384: Tiên Sách Cổ Trục.

Một đêm qua đi.

- Sao có thể như vậy?

Đinh Hạo đứng trong đại doanh Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông, xác phơi đầy đất, máu chảy ào ào. Đinh Hạo nhìn lều chủ tướng trống rỗng, ngây người.

Gần ngàn cao thủ võ minh Bắc Vực tinh nhuệ đứng sau lưng Đinh Hạo cũng lộ biểu tình nghi hoặc.

Quá nhẹ nhàng.

Hành động ám sát bất ngờ tối nay quá thuận lợi, một đường giết tới trước lều soái. Đội phụ trách ám sát doanh chính do Đinh Hạo tự mình dẫn dắt, chưa đến nửa nén nhang đã dễ dàng xông vào.

Phe võ minh Bắc Vực không có một người thương vong đã dễ dàng đến trước lều soái.

Vốn tưởng sẽ có trận ác chiến, chủ soái quân địch chắc chắn là cường giả thần cảnh, bên người nên có cận vệ, thị tòng thực lực cường đại theo hầu. Trong suy nghĩ lạc quan nhất của mọi người là đám cường giả thần cảnh Đinh Hạo giết cường giả Thần Đình phương đông, trong một ngàn người có một phần tư sống quay về đã là kỳ tích.

Nhưng bây giờ chờ đợi bọn họ là lều soái trống rỗng.

Thật ra không chỉ lều soái, quanh lều mấy ngàn thước không có một ai, gió thổi cỏ lay, trong ánh trăng không thấy cái bóng cao thủ Thần Đình phương đông đâu, như thể bọn họ đã rút bỏ chỗ này.

Có người cảnh giác nhắc nhở:

- Có phải là cạm bẫy không? Chẳng lẽ kẻ địch biết chúng ta đến tập doanh?

Đinh Hạo lắc đầu.

Tình hình này không phải cố ý tạo ra. Đinh Hạo phóng thần thức, mọi thứ trong mấy chục dặm đều nằm trong vòng giám sát của hắn, nhưng Đinh Hạo không phát hiện ra hơi thở lực lượng của cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông.

Thật sự đi rồi?

Đinh Hạo ra lệnh:

- Đi đại doanh phương đông nhìn xem.

Đinh Hạo dẫn theo các cao thủ giết hướng đông đại doanh, trên đường gặp khá nhiều đại quân Thần Đình phương đông. Hai bên đánh nhau nhưng rõ ràng phe địch không có lòng chiến đấu, thấy đám người Đinh Hạo từ xa liền xoay người bỏ chạy.

- Phó soái đã chết . . .

- Lưu đại nhân chết rồi.

Phía xa có tiếng cao thủ Thần Đình phương đông vừa kinh vừa giận gào thét. Đông đại doanh cũng một mảnh hỗn loạn, khói lửa bủa giăng, tiếng giết vang vọng.

Đinh Hạo mừng rỡ nói:

- Là đám Tổng chương môn!

Xem tình hình thì đám người chương môn Thanh Vân tông thành công giết cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông tọa trấn đông đại doanh, tốc độ nhanh hơn tưởng tượng rất nhiều.

Chính lúc này.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Ba luồng sáng chói mắt nổ tung trong không trung, chiếu sáng trời đêm rõ như ban ngày.

- Đây là . . . Tín hiệu thành công.

Đinh Hạo toan to mắt, thật khó tin. Tín hiệu chứng minh cường giả võ minh Bắc Vực công kích tây đại doanh, bắc đại doanh, nam đại doanh đều làm theo kế hoạch và thành công. Bọn họ giết hoặc đánh bại cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông tọa trấn.

Tốc độ quá nhanh, hơi là lạ.

Quả nhiên từ trên trời nhìn xuống doanh địa Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông đã rối loạn, lực lượng trận pháp minh văn trong không trung đang suy yếu. Trận pháp Thần Đình phương đông bày trong thiên địa lạng lẽ tan rã.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Loại cảm giác này giống như một đám người phấp phồng lo sợ vào rừng sâu đánh hổ, kết quả vào hang cộp mới phát hiện bên trong không có mãnh hổ cư ngụ mà chỉ mấy con chó già.

Tương phản quá lớn.

Đại quân Thần Đình phương đông hoàn toàn hỗn loạn, bại cục đã định.

Nhưng đám người Đinh Hạo không hiểu nổi bọn họ thắng như thế nào.

Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông thua.

Hơn bốn mươi vạn cao thủ võ giả từ Thanh Vân sơn mạch chạy xuống đánh lén, Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông thất bại thê thảm. Thậm chí trận pháp minh văn đã khắc sẵn đều không khởi động được, binh bại như núi đổ. Đại quân Thần Đình phương đông bị truy sát mấy ngàn dặm, quảng mủ cối giáp như chó nhà có tang.

trận chiến này tiêu diệt mấy chục vạn Nam Thiên quân đoàn được gọi là một trong bốn quân đoàn tinh nhuệ của Thần Đình phương đông, số còn sống sót đều tan tác không thành hình. Vài vật tư chiến lực không kịp hủy diệt hoặc chuyển đi như tinh thạch, chiến hạm, trận đồ, bảo khí áo giáp, binh khí vân vân nhiều không đếm xuể.

Đây là trận thắng lớn sung sướng lâm li với võ minh Bắc Vực.

Các cường giả gần Thanh Vân sơn mạch đều hưng phấn chúc mừng trận thắng lớn, mọi người hoan hô nhảy nhót. Bọn họ không ngờ mọi chuyện thuận lợi như vậy, hầu như không tốn hơi sức, bên ta chỉ thương vong hơn vạn người, tổn thất như thế hầu như bị bỏ qua.

Khi màn đêm buông xuống, quanh Thanh Vân sơn mạch đèn đuốc sáng trưng.

Đồng lửa cháy hừng hực, nhiều người tụ tập lại ăn thịt uống rượu. Không khí tiệc mừng công nóng bỏng, kẻ vai chiến đấu khiến nhiều đệ tử tông môn thân thiết với nhau hơn. Một vài tông môn vốn đối địch nhau quan hệ cũng dịu lại.

Đình Hạo minh chủ, trưởng môn Thanh Vân tông, trưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, các cao tăng đến yến hội một lúc, kính rượu với cá dứa sĩ làm yến hội mấy lần cao trào.

Đối với nhiều đệ tử cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh bình thường trong đời không mấy lần có cơ hội nhìn nhân vật thần thoại với khoảng cách gần thế này. Sau này bọn họ có thể khoe khoang mình từng chiến đấu cùng đao cuồng kiếm si Đình Hạo, trưởng môn các siêu tông môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông.

Ai cũng hiểu trận chiến này có ảnh hưởng thế nào với thế cục Bắc Vực.

Nếu Thần Đình phương đông không quy mô lớn tấn công Bắc Vực, không điều động quân đoàn khác trong bốn quân đoàn thì cục diện Bắc Vực tương đương ổn định. Ít nhất trong thời gian dài Thần Đình phương đông không thể hoàn toàn khống chế khu vực này.

Nhưng có dấu chấm hỏi còn đọng lại trong lòng đám người Đình Hạo.

* * *

Thanh Vân đại diện.

Đình Hạo cùng mấy chục cao tăng ngồi trên ghế đá lót bỏ đoàn.

Bốn tù binh Tiên Hoàng cung cảnh giới đỉnh Vô Thám cảnh bị phong ấn thực lực áp vào Thanh Vân đại diện. Đánh đập tra hỏi qua đi, bốn Thần tướng Hắc Giáp Quân ngoan ngoãn phun ra hết những gì mình biết.

- Tức là một ngày trước khi chiến đấu Hỏa Quân thống soái đột nhiên dẫn bốn cường giả thần cảnh rời khỏi đại doanh, trở về Thần Ân đại lục?

Đình Hạo nhíu mày hỏi:

- Có biết tại sao Hỏa Quân rời đi không?

Một Thần tướng Hắc Giáp Quân lắc đầu, nói:

- Hỏa Quân đại nhân làm việc chưa bao giờ giải thích với chúng ta, trước khi đại nhân đi kêu giám quân Thanh Diệu Y phụ thân phụ trách điều khiển quân đội.

Trưởng môn Thanh Vân tông trầm ngâm nói:

- Nói vậy là đêm qua đột nhiên công kích là quyết định của giám quân đó?

- Đúng vậy.

Thần tướng Hắc Giáp Quân nghiêng rang nói:

- Trước khi Hỏa Quân đại nhân đi từng khuyên nhủ nữ nhân Thanh Diệu Y là phải vững vàng vậy khốn, đừng tùy tiện khiêu chiến, mọi chuyện chờ Hỏa Quân đại nhân trở về rồi tính. Nhưng nữ nhân này nóng lòng lập công, nếu không tại ả ngu ngốc đó thì đám tôm tép các ngươi sao có thể thắng Nam Thiên quân đoàn ta?

Mấy Thần tướng Hắc Giáp Quân rất hậm hực vì đánh thua.

Đình Hạo biết bốn Thần tướng Hắc Giáp Quân không cam lòng, không so đo. Đình Hạo sai người bắt nhốt bốn tù binh Thần tướng Hắc Giáp Quân lại.

1381. Chương 1385: Tiên Sách Cổ Trục (hạ).

- Là việc lớn gì khiến Hỏa Quân không để ý đại quân suốt đêm quay về Thần Ân đại lục?

Chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông nhìn mọi người, nói:

- Trước khi đi Hỏa Quân mang theo bốn chí tôn thần cảnh có thực lực mạnh nhất trong quân. Nếu bốn người này ở lại thì kế hoạch của chúng ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng thành công. Nhưng vấn đề là dù Hỏa Quân có chuyện quan trọng phải đi thì tại sao kéo theo bốn chí tôn? Bản thân Hỏa Quân là chí tôn cường giả thần cảnh, không lẽ hắn còn cần ai bảo vệ?

Không ai giải đáp được vấn đề.

Mọi người có mặt đều thông minh trí tuệ nhưng cảm thấy trong chuyện này rất lạ, không bình thường.

- Bảo vệ?

Trong đùa Đinh Hạo lóe tia chớp, hắn chợt nghĩ ra điều gì.

Đinh Hạo nói:

- Nếu . . . Ta chỉ ví dụ là nếu bốn chí tôn không phải bảo vệ Hỏa Quân mà là ai khác hoặc vật gì cực kỳ quan trọng quay về Thần Ân đại lục thì sao?

Mắt mọi người sáng lên.

Đúng rồi, sao mọi người không nghĩ ra điều này?

Tiếc rằng lần này đại thắng nhưng không bắt được giám quân Thanh Diệu Y, nếu không thì có càng nhiều tin tức hữu dụng.

* * *

Thần đô đại lục phương đông.

Thần điện canh phòng nghiêm ngặt nhất, khí thế hùng vĩ nhất, như thanh thần kiếm đâm vào khung trời. Thần điện cao hơn các kiến trúc khác trong Thần đô gấp mấy trăm lần. Nóc thần điện treo một thủy tinh huyền nặng to lớn tỏa chùm sáng mộng ảo, như con mắt khổng lồ nhìn chăm chú vào mảnh đất mệnh mang.

Nơi này là chỗ ở của Ngự Thần Đế, là nơi uy nghiêm, cao quý nhất Thần Đình phương đông.

Trong đại điện.

Thanh âm uy nghiêm từ trên ngai vàng vọng xuống:

- Người biết luân hồi chi vực ở đâu?

Thanh âm ẩn chứa lực lượng rung động lòng người, không ai dám nổi lòng chống đối, thậm chí không có can đảm ngẩng đầu.

- Hồi bẩm bệ hạ, đúng vậy.

Hỏa Quân quỳ sát đất, dập đầu dấn đất lạnh băng, hai tay cung kính dâng lên quyển trục cổ xưa. Không biết tài liệu gì tạo ra quyển trục tỏa ánh sáng mờ mờ lung lung như có thể nuốt mất ánh sáng.

Trên ngai vàng đen tuôn ra lực lượng ôn hòa hút lấy quyển trục.

Một lát sau.

Giọng Ngự Thần Đế lại vang lên:

- Đúng là thứ thời đại tiên cổ, rất có giá trị. Đây là bản đồ luân hồi chi vực sao?

Có vẻ Ngự Thần Đế rất vừa lòng, hỏi dồn:

- Người lấy đầu ra quyển trục này?

Hỏa Quân thở phào, nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, thần dẫn quân diệt Cốc Vũ Trai, một tông môn đỉnh cao của Bắc Vực Vô Tận đại lục, phát hiện quyển trục này trong kho vũ khí của bọn họ. Đám dân bản xứ không biết giá trị thật của tiên sách cổ trục, bỏ nó vào kho tạp vật. Mới đầu thần chưa chú ý, sau này một vị thần tướng Nam Thiên quân đoàn ngẫu nhiên có được nó, thỉnh giáo mấy vị trận pháp sư, bị thần ngẫu nhiên gặp phải. Thần cảm thấy vật ấy bất phàm, có hơi thở tự nhiên của tiên nên giành về.

Đại diện tĩnh lặng.

Ngụy Thần Đế chìm trong suy tư.

Một lúc sau, thanh âm ảnh hưởng lòng người vang lên:

- Rất tốt, người làm rất tốt, không khiến trẫm thất vọng. Có ai biết chuyện này nữa không?

Hỏa Quân vội nói:

- Sau khi thần biết giá trị của tiên sách cổ trục thì ra lệnh người khổng chế thần tượng thứ nhất sở hữu nó, sợ tin tức bị lộ nên ẩn theo bố nct chí tôn và thần tướng kia về Thần đô, bẩm báo cho bệ hạ ngay.

- Mang thần tượng lên.

- Tuân lệnh!

Một lát sau, Thần tướng Hắc Giáp Quân bị mang lên Hắc Giáp Quân.

Rõ ràng lần đầu Thần tướng Hắc Giáp Quân đến đại diện này, bộ dạng phập phồng lo sợ, quỳ bò tới. Thần tướng Hắc Giáp Quân sợ đến không dám ngẩng đầu lên, chỉ hét to vạn tuế.

Ngụy Thần Đế không lên tiếng hỏi, một đoàn sáng đen nhạt từ thần tọa bay xuống nhập vào đầu Thần tướng Hắc Giáp Quân.

Thoáng chốc mặt Thần tướng Hắc Giáp Quân ngu ngơ, mắt mê li không có tiêu cự.

Nửa nén nhang sau Thần tướng Hắc Giáp Quân được đưa đi.

Ra ngoài thần điện Thần tướng Hắc Giáp Quân đánh rùng mình, ánh mắt bình thường nhưng vẫn mờ mịt, đầu óc hỗn loạn hoàn toàn quên chuyện vừa xảy ra. Tin tức về tiên sách cổ trục bị xóa sạch trong đầu Thần tướng Hắc Giáp Quân.

Trong đại diện.

- Nếu nội dung quyển trục là thật thì truyền thuyết về lục là thật rồi, ha ha ha ha ha ha! Bánh xe vận mệnh rốt cuộc bắt đầu chuyển động rồi sao? Từ sau thời đại tiên cổ trên đời không còn tiên chính là bởi vì luân hồi tan vỡ, lưu vực trời giạt khắp nơi không biết tung tích . . .

Hiếm khi trong giọng nói của Ngụy Thần Đế chất chứa hưng phấn.

Hỏa Quân cung kính quỳ tại chỗ.

Ngụy Thần Đế cười to bảo:

- Chuyện này người làm rất tốt, mau quay về Vô Tận đại lục giải quyết đám dân bản xứ gây sự đi. Trẫm muốn người về ngay, cùng trẫm đi di vong chi thành trong tiên sách cổ trục đã nói. Nếu bí ẩn luân hồi giải mở thì người là công thần số một của Thần Đình.

Hỏa Quân mừng rỡ nói:

- Đa tạ bệ hạ ân điển.

Chính lúc này, một tiếng ưng hót kỳ dị vang lên, con chim ưng nhỏ trắng tinh từ nóc thần điện đáp xuống, vỗ cánh đậu trên vai Ngụy Thần Đế, riu rít thì thầm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí thể khiến người sợ hãi phát ra từ cơ thể Ngự Thần Đế, hai luồng sáng bắn ra từ ngai vua như tia chớp xé rách hư không bóng tối, ẩn chứa giận dữ núi lửa. Ngự Thần Đế đứng bật dậy.

Hỏa Quân giật mình, vội hỏi:

- Có chuyện gì mà bệ hạ tức giận như vậy?

- Cuộc chiến Thanh Vân tông binh thua, Nam Thiên quân đoàn gần như toàn quân hủy diệt.

Giọng Ngự Thần Đế lạnh như băng vạn năm khiến nhiệt độ thần điện giảm thấp, ánh sáng vắn vẹo, hư không bình chương tan vỡ.

- A? Cái này . . .

Hỏa Quân kinh hoàng, cảm giác như rơi vào hầm băng.

Hỏa Quân dập đầu, khủng hoảng nói:

- Thần . . . Tội đáng muôn chết, tội đáng muôn chết . . .

Nửa ngày sau.

- Người không có tội.

Giọng Ngự Thần Đế dịu lại:

- Điều là đồ ngu Thanh Diệu Y, tự cho rằng có người chống lưng dám trái quân lệnh làm hỏng việc lớn của ta, thật đáng chết!

Hỏa Quân quỳ rạp dưới đất, không dám nói câu nào.

- Người đi xuống đi, tạm thời đừng đi Vô Tận đại lục. Ta sẽ phái người khác đi tụ tập Nam Thiên quân đoàn, chuyện Vô Tận đại lục . . . Tạm thời chờ đi.

Giọng Ngự Thần Đế trở về bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

- Hãy tu dưỡng thật tốt, trầm kỳ vọng người rất cao, hy vọng người có thể đột phá trước khi vào di vong chi thành.

- Bệ hạ anh minh, thần vô cùng cảm kích.

Hỏa Quân lộ vẻ mặt cảm kích, hành lễ rồi lui ra.

Trong đại điện ánh sáng tối tăm.

Trên thần tọa cao cao tại thượng, một người cô độc ngồi như pho tượng hòa vào bóng tối.

- Bí ẩn luân hồi, đại lục vỡ, ân oán thời đại tiên cổ kéo dài . . . Ha ha ha ha ha ha!

...

- Nơi này chính là Nam Hoang sao?

Đỉnh Hạo đứng trên một mảnh đầm lầy vẩn mọng, cảm nhận dị tượng hơi nước bốc hơi trong không khí, lòng thầm cảm thán. Khác với Bắc Vực, Trung Thổ Thần Châu, Nam Hoang đầy hơi nước, nhiều sông ngòi, hồ nước như sao trên trời, nghe nói ba phần tư lãnh thổ là vùng nước.

Nơi này là thế giới của nước.

1382. Chương 1386: Tiểu Đạo Đồng.

Đã hơn một tháng từ khi trận chiến Thanh Vân tông kết thúc.

Cục diện Bắc Vực đã ổn định.

Thần Đình phương đông thua trận, Nam Thiên quân đoàn nguyên khí đại thương. Ba quân đoàn khác phải trấn thủ phúc địa, không thể dễ dàng điều động, quả nhiên Thần Đình phương đông không công kích quy mô lớn với Bắc Vực nữa. Thần Đình phương đông chỉ phái mấy cường giả thần cảnh thu gom tàn binh Nam Thiên quân đoàn, không có sức tấn công rầm rộ, hùng hổ dọa người.

Vậy là thế cục Bắc Vực tạm thời trong trạng thái cân đối kỳ diệu.

Yêu tộc không tham gia tác chiến, đây là tin tức rất tốt với sinh linh Bắc Vực.

Sau trận chiến Bách Man sơn, Đình Hạo quay về Vãn Kiếm tông xử lý chút việc trong tông môn, lại bỏ thời gian cùng bốn thê tử như hoa như ngọc. Hiếm khi rảnh rỗi mười ngày sau Đình Hạo lại bắt đầu bận rộn.

Đình Hạo theo địa chỉ ngọc giản Đình Hồng Lệ cung cấp một mình đi Thiên Cơ cốc.

Không ai biết Đình Hạo trải qua chuyện gì trong Thiên Cơ cốc, chỉ biết ba ngày sau hắn từ khu vực bí ẩn quay về mang theo hai tiểu đạo đồng bốn tuổi. Tiểu đạo đồng là đôi song sinh, môi hồng răng trắng, mặt như thoa phấn, mày kiếm mắt sáng, là mỹ nam tuyệt thế trong tương lai.

Hai tiểu đạo đồng không có căn cơ võ đạo, không khác gì người thường, thiên phú bình thường. Nhưng tiểu đạo đồng có hơi thở làm nhiều cường giả võ đạo không thể nhìn thấu. Cơ thể hai tiểu đạo đồng như ẩn chứa đạo vận, khí cơ kỳ lạ, như đồ vật chứ không phải sinh linh.

Nhìn ngoại hình thì hai tiểu đạo đồng như đứa trẻ sinh ra từ linh tú trong thiên địa, anh tuấn hoàn mỹ tới cực điểm, dù là mỹ nam như Đình Hạo cũng không thể cướp đi ánh sáng của hai tiểu đạo đồng.

Nhưng khuyết điểm duy nhất là đôi song sinh tiểu đạo đồng trời sinh bị câm, không thể nói chuyện.

Hai tiểu đạo đồng có lai lịch vô cùng bí ẩn, có kẻ suy đoán có lẽ là truyền nhân của Thiên Cơ cốc. Tuy nhiên Đình Hạo không chịu nói thân phận thật của tiểu đạo đồng, không nhắc nhiều đến đôi song sinh.

Mọi người chỉ được Đình Hạo cho biết tên đôi song sinh kỳ lạ là Tiểu Viên, Tiểu Phương, ngoài ra mọi thứ trống không.

Hai mươi ngày trước Đình Hạo làm xong tất cả, mang theo đôi song sinh, Lý Y Nhược, năm trăm Hãn Hải sâm lâm cưỡi một chiếc chiến hạm đen Thần Đình Thần Đình phương đông chọn ra từ đồng chiến phẩm trong cuộc chiến Thanh Vân tông có tên là Số Viễn Phàm bước lên hành trình đi Nam Hoang.

Qua hai mươi ngày lặn lội đường xa, vượt qua từng vực môn, không ngừng sử dụng năng lượng xuyên qua của chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, một đường ngựa không dừng vó rút cuộc vào biên cảnh Nam Hoang.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm vượt qua vực môn cuối cùng, đâm lầy mây mù xuất hiện trước mắt mọi người.

Một tiếng kinh thiên vang lên:

- Grao!

Trong vùng nước bên dưới một có một con cự thú dài mấy ngàn thước vọt lên cao đánh vào chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, đó là con cá sấu vảy vàng, có đôi cánh to. Cá sấu há mồm máu như có thể nuốt thiên địa, cá sấu định nuốt trọn chiến hạm số hiệu Viễn Phàm.

Đình Hạo lắc đầu mỉm cười nói:

- Nghi thức chào đón không thân thiện chút nào.

Cá heo nhỏ Manh Manh ở trên vai Lý Y Nhược đứng cạnh Đình Hạo tức giận kêu to, thổi bọt bong bóng màu vàng. Quái thú cá sấu khổng lồ thân hình co rút nhỏ xíu bị nhốt trong bong bóng vàng không đến một thước, thân hình nhỏ xinh. Cá sấu tròn mắt kinh hoàng nhìn đoàn người Đình Hạo.

Đây là con quái thú có thực lực ngang ngửa đỉnh Vô Thánh cảnh nhưng chớp mắt đã bị cá heo nhỏ Mạnh Mạnh nuốt.

Đám người Đinh Hạo không sát sinh, kêu cá heo nhỏ Mạnh Mạnh thả quái thú đáng thương.

Cự thú cá sấu trốn về vùng nước, không dám lộ mặt ra.

Có lẽ cá sấu là bá chủ vùng nước này, sau khi biết lợi hại thì co đầu rút cổ. Tiếp theo đoàn người Đinh Hạo không bị quái thú nào công kích.

- Tuy đã đến Nam Vực nhưng Khả Nhi đang ở đâu?

Đinh Hạo đứng ở đầu chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, nhìn vùng nước mênh mang, buồn rầu. Lúc trước muội muội Đinh Khả Nhi bị Mạc Hoàng Thiên Cơ mang đi không để lại nhiều tin tức, bây giờ Đinh Hạo muốn tìm lại muội muội như biển rộng tìm kim.

May mắn Mạc Hoàng Thiên Xu đại gia từng mơ hồ nhắc tới lão biết điều gì đó, Đinh Hạo muốn tìm Đinh Khả Nhi thì phải tìm ra lão gian thương trước.

Trong tay Đinh Hạo có tín vật Mạc Hoàng Thiên Xu để lại lúc chia tay.

Đinh Hạo cười tủm tỉm vẫy tay kêu tiểu đạo đồng đứng phía xa chạy lại:

- Tiểu Phương, qua đây xem thứ trên tay ta, nói xem muốn tìm chủ nhân của nó thì chúng ta nên đi hướng nào?

tiểu đạo đồng đứng bên cạnh Đinh Hạo, nghiêm túc nhìn rồi bấm đốt tính toán, chỉ một hướng.

- Đa tạ nhóc.

Đinh Hạo thật sự tin tiểu đạo đồng, lập tức ra lệnh đám thể tu Hãn Hải sâm lâm chuẩn bị, điều khiển chiến hạm số hiệu Viễn Phàm theo hướng tiểu đạo đồng chỉ.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm là một chiến hạm có năng lượng xuyên qua không gian, chiến hạm kiểu này trong toàn Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông chỉ có mười chiếc. Sau khi tích góp năng lượng nhất định chiến hạm số hiệu Viễn Phàm có thể xuyên qua vạn dặm.

Bởi vì trận pháp truyền tống không gian yêu cầu thân thuyền chịu đựng rất cao nên một ngày chiến hạm số hiệu Viễn Phàm tối đa xuyên qua được hai lần.

Qua thời gian súc thể, thân chiến hạm số hiệu Viễn Phàm tỏa ánh sáng trắng, từng minh văn không gian chớp lóe trong hư không. Bình chương hư không như văn nước sóng gợn khuếch tán, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm biến thành cá voi chui vào sóng nước.

Khoảng mấy chục giây sau chiến hạm số hiệu Viễn Phàm xuất hiện trong vùng nước khác.

Lần này xảy ra tình huống bất ngờ.

Trong khoảnh khắc chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bị công kích dữ dội.

Khu vực nước này đang hỗn chiến rất thảm liệt, hai phe chém giết có nhân loại và yêu tộc, cự thú kỳ lạ. Mặt nước lênh bênh xác chết, máu đỏ. Máu nhuộm đỏ mặt nước mấy trăm dặm, các loại sóng năng lượng khủng bố, các vụ nổ, các tiếng gầm rống điên cuồng vang lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt nước bắn các cột nước ấy ngàn thước, các vòng xoáy nước ngằm đủ nuốt tọn một chiếc chiến hạm lớn. Sóng to như núi nhỏ cao vài trăm thước ập đến. Thật là tình cảnh tận thế thiên hôn địa ám.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm vừa xuất hiện liền khiến các phương chú ý, phản xạ nghĩ là viện binh của phe địch, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bị công kích mãnh liệt.

May mắn vòng phòng hộ năng lượng của chiến hạm số hiệu Viễn Phàm rất kiên cường dẻo dai, xóa đi công kích gió giạt mưa rào.

Đinh Hạo nhanh chóng liếc sơ thấy hai phe chiến đấu có binh sĩ hải tộc Thần Ân đại lục, trang phục và hơi thở lực lượng rất giống với cường giả đi theo bên công chúa nhân ngư hải tộc.

- Không lẽ đại quân hải tộc Thần Ân đại lục xâm nhập đến nơi này?

Đinh Hạo hơi nhíu mày.

Qua chiến sự Bắc Vực, trong lòng Đinh Hạo rất ghét thế lực Thần Ân đại lục xâm nhập Vô Tận đại lục.

1383. Chương 1387: Bằng Hữu Của Ta.

Đinh Hạo từng có duyên gặp mặt công chúa nhân ngư hải tộc mấy lần, ấn tượng không tẻ, miễn cưỡng xem như một phần ba bằng hữu. Nhưng nếu hải tộc thật sự xâm lăng Nam Hoang thì Đinh Hạo tuyệt đối sẽ không khoan tay đứng nhìn, hắn sẽ đứng về phe nhân loại Nam Hoang.

Đinh Hạo quan sát sơ phát hiện tình huống phức tạp hơn hắn nghĩ.

Bởi vì hải tộc chia làm mấy phe tàn sát lẫn nhau.

Có giao nhân gọi sóng đứng ở đầu ngọn sóng vùng cây đình ba hải vương thúc giục sóng biển ngập trời, không ngừng nhấn chìm đại quân nhân loại. Có chiến sĩ mỹ nhân ngư xinh đẹp phát ra tiếng ca ủng hộ chiến sĩ anh dũng chiến đấu, xua tan tầng tầng sóng dữ.

Một phần hải tộc và nhân loại hợp tác đối phó phe hải tộc và nhân loại khác.

Yêu tộc cũng lẫn vào đó.

- Hình như giao nhân đang công kích nhân ngư tộc, hai bên đều có nhân tộc hợp tác.

Lý Y Nhược nhẹ giọng nói:

- Có vẻ nhân tộc Nam Hoang không đoàn kết như Bắc Vực, đã chia ra mấy trận doanh, chọn minh hữu khác nhau. Hạo ca ca, chúng ta giúp bên nào?

Đinh Hạo là người ghi hận, nói:

- Ha ha, đương nhiên là mỗi bên tét mông năm mươi cái, dám công kích chúng ta?

- Két két két két két!

Từ khi cá heo nhỏ Manh Manh đến Nam Hoang thì rất hưng phấn, nó càng thích thế giới nước hơn. Cá heo nhỏ Manh Manh nghe Đinh Hạo nói, phun mấy trăm bong bóng lên trời.

Chớp mắt hai phe chiến đấu đều có kẻ bị nhốt trong bong bóng.

Tình huống trở nên buồn cười.

Những bong bóng màu vàng không có sức nặng trôi nổi trong không trung làm các cường giả bị nhốt bên trong đầu vầng mắt hoa, điên cuồng giãy dụa nhưng không thể đâm thủng màn nước mỏng manh. Bọn họ va chạm vào màn nước phát ra tiếng bộp bộp.

- Là ai?

- Đây là cái gì?

Hai phe đánh nhau giết nấy mình, lực lượng kỳ lạ khiến bọn họ không hiểu ra sao.

Đinh Hạo cười phá lên.

Đinh Hạo lắc người từ chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bay ra ngoài.

Đinh Hạo đứng trong không trung, quát to:

- Dừng tay đi, ta có lời muốn hỏi!

- Người là cái thứ gì?

- Tiểu tử từ đâu chu ỉa dám nhúng tay vào chuyện của chúng ta?

- Ha ha ha ha ha ha! Dân bản xứ thú vị, chiến sự của thất hải thủy tộc ta có cửa cho thứ như ngươi hỏi sao?

- Không muốn chết thì mau rút!

Các tiếng mắng phát ra từ trận doanh khác nhau, hai bên đánh nhau đỏ mắt sao có thể nể mặt khách không mời Đinh Hạo?

Đinh Hạo không nói gì.

Đinh Hạo lắc người bay lên cao, huyền khí trong người gầm rống. Trong thiên địa vang tiếng đao kiếm ngâm nga, kiếm ý, đao ý màu trắng và bạc biến thành từng luồng sáng quay quanh thân thể Đinh Hạo. Tất cả sinh linh cảm thấy thanh niên chột khựng người như hòa cùng hư không, có khí thế khó tả.

Lực lượng khổng lồ phóng ra từ người Đinh Hạo.

Đinh Hạo chỉ tay một cái, một luồng kiếm khí trắng rực rỡ bắn ra chém vào vùng nước bên dưới.

Các sinh linh chưa kịp phản ứng lại thì bỗng nhiên . . .

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng hàn băng ngưng kết giòn vang.

Có người kinh kêu:

- Đó là . . . Cái gì?

Người đó chỉ vào mặt nước.

Mọi người nhìn theo ánh mắt kẻ đó, nơi bị kiếm khí chém qua làm trung tâm, mặt nước mênh mông kết băng. Từng băng hoa trắng thay thế sóng dập dềnh, sóng dâng lên hóa thành đỉnh băng, mặt nước trũng xuống thì biến thành băng cốc. Bọt nước bắn lên chưa rơi xuống đã hòa thành băng nham đập mạnh vào mặt băng, băng vụn tứ tán.

Từng chiếc thuyền bị đóng băng trong nước.

Cường giả sinh linh chưa kịp rời khỏi mặt nước nữa người bị đông trong tầng băng, bọn họ kinh hoàng vùng vẫy. Thực lực như bọn họ nhưng không kịp phản ứng.

Tình hình đóng băng kỳ lạ này lan nhanh ra, tốc độ mau chóng.

Chỉ trong khoảnh khắc mặt nước mấy trăm dặm biến thành băng vực lấp lánh.

Trong không trung có gió bắc rít gào, bông tuyết to cỡ bàn tay như tinh linh nhảy múa trong gió.

Vù vù vù vù vù!

Bông tuyết bay qua.

Có một cường giả cảnh giới Võ Thánh cảnh hét đau, cánh tay bị hao tuyết xẹt qua phun máu. Góc cạnh bông tuyết nhìn như yếu ớt, vô hại nhưng bén cỡ thần binh lợi khí dễ dàng phá kính khí phòng thân của cường giả Võ Thánh cảnh, rách da gã.

Các sinh linh vô cùng khựng hoảng, vội thụt lùi sợ bị bông tuyết chém trúng.

Đám võ giả cường giả ban đầu hùng hổ giờ sợ đến mặt trắng bệch thụt lùi ra sau, sợ bị Đinh Hạo chú ý thấy. Lúc này là đồ ngốc cũng hiểu thanh niên đột nhiên xuất hiện thật ra là một cường giả rất kinh khủng, ít nhất có tu vi thần cảnh, một ý niệm có thể đồ sát gần hết hai phe chiến tranh.

Bọn họ không thể trêu vào loại tồn tại như vậy.

- Bây giờ có thể ngừng lại đáp câu hỏi của ta được chưa?

Ánh mắt Đinh Hạo thản nhiên nhưng không ai dám đối diện, bị hấn liếc một cái đã sợ teo tim.

Một thiếu nữ nhân ngư tộc cầm đỉnh ba hải vương màu trắng bạc đứng ra, vẻ mặt kính sợ nhìn Đinh Hạo, hỏi:

- Các hạ . . . Các hạ là ai?

Thiếu nữ nhân ngư tộc có mái tóc dài màu cam óng mượt tỏa sáng dưới ánh nắng, khuôn mặt rất đẹp, ngây thơ, xinh đẹp phút hồn người.

Đinh Hạo không đáp lời thiếu nữ nhân ngư tộc, hỏi:

- Chỗ này là đâu?

Các sinh linh ngây người.

Sao cường giả thực lực kinh thiên này không biết mình đang ở đâu? Hay là hấn không phải người Nam Hoang?

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc cẩn thận đáp:

- Tiền bối, chỗ này là Hồ Châu Nam Hoang.

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc là thủ lĩnh một phe thế lực dẫn dắt nhân ngư tộc và một phần nhân loại, gặp thế lực giao nhân vây công, đang trong tình huống khốn khó. Bây giờ thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc sợ bị Đinh Hạo giận chó đánh mèo nên không dám chậm trễ hấn.

Trong chiến trường này không có cường giả thần cảnh tọa trấn, nếu Đinh Hạo hành động là cả đám không có đường thoát.

Hồ Châu Nam Hoang?

Đinh Hạo nhớ lại lúc trước gian thương Thiên Xu đại gia hình như có nhắc đến địa danh này.

Nam Hoang giống như Bắc Vực, Trung Thổ Thần Châu, Nam Vực cũng là một vùng đất mênh mông vô ngần chia châu vực khác nhau. Hồ Châu là châu vực Nam Hoang gần với Trung Thổ Thần Châu nhất, chỉ là một châu nhỏ, cách Thiên phủ nơi Mạc Hoàng thế gia cư ngụ vài châu.

Đinh Hạo hỏi:

- Nếu đi Thiên Châu cần đi hướng nào?

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc ngần ngại, nàng không quá hiểu biết Nam Hoang. Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc nhìn thanh niên khoảng hai mươi tuổi đứng bên cạnh, biểu tình ý hỏi. Thanh niên này chắc là võ giả nhân loại Nam Hoang, mày rậm mắt to, thân hình vạm vỡ, da nâu có vẻ chân chất, đáng tin.

Thanh niên mày rậm mắt to vội nói:

- Từ đây đi hướng đông nam, qua mười một châu như Thủy Châu, Hoàng Châu, Cung Châu, Thính Châu, Ốc Đảo là sẽ tới Thiên Châu.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn Lý Y Nhược đứng trên chiến hạm số hiệu Viễn Phàm.

Trong các cặp mắt kinh diễm của sinh linh, Lý Y Nhược cười gật đầu với Đinh Hạo ý bảo mình đã nhớ kỹ.

- Đa tạ hai vị.

Đinh Hạo lắc người mang theo cá heo nhỏ Manh Manh trở về chiến hạm số hiệu Viễn Phàm.

1384. Chương 1388: Bằng Hữu Của Ta (hạ).

Chiến hạm đen Thần Đình phát ra tiếng nổ trầm thấp chậm rãi tiến tới, như cự thú rẽ hư không. Thân chiến hạm màu đen phản chiếu ánh sáng sắc lạnh dưới ánh nắng, tài tạo chiến hạm của Thần Đình phương đông đúng là quỷ phủ thần công. Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm tràn ngập mỹ cảm bạo lực, các sinh linh thể mới chú ý thấy chiến hạm từng bị bọn họ công kích không tầm thường.

Các sinh linh mong chờ sát thần mau rời đi.

Tốc độ chiến hạm số hiệu Viễn Phàm ngày càng nhanh.

Trái tim nhiều người treo cao thả lỏng.

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc bị bao vây vào giữa, tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Thanh niên mày rậm mắt to da nâu nhạy bén nhận ra điều này, biểu tình cảm hạn nhưng không trốn. Thanh niên mày rậm mắt to da nâu đứng sát bên thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc, tay cầm tay thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc, đôi mắt dịu dàng.

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc mỉm cười, khoe môi cong lên thê lương, không chống cự nữa.

Nếu tình cảm này không được hai tộc chấp nhận, đã định bị người khinh bỉ, nếu có thể cùng người yêu chết chung cũng xem như hạnh phúc lớn nhất. Trốn lâu như vậy làm họ rất mệt, chẳng bằng ôm nhau ngủ say trong bóng tối.

- Tiền bối, chờ một chút, chúng ta . . .

Thanh niên mày rậm mắt to da nâu nhìn chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bay phía xa, gờ tay muốn nói gì nhưng tốc độ chiến hạm đen quá nhanh, không có ý định ngừng lại. Thanh niên mày rậm mắt to da nâu ôm hy vọng rơi vào hầm băng.

Ngay khi thanh niên mày rậm mắt to da nâu tuyệt vọng, gã mơ hồ thấy nữ nhân xinh đẹp như Cửu Thiên Huyền Nữ đứng bên mép chiến hạm số hiệu Viễn Phàm nói nhỏ vào tai thanh niên áo xanh thực lực kinh người, sau đó chỉ vào nhóm thanh niên mày rậm mắt to da nâu.

Chính lúc này.

Trên chiến hạm số hiệu Viễn Phàm truyền ra giọng của Đinh Hạo:

- Đa tạ hai vị chỉ đường, sau này chúng ta là bằng hữu. Con người ta khá là bao che, nếu có ai dám khi dễ bằng hữu của ta thì đừng trách ta lật thủ vô tình.

Đinh Hạo dứt lời.

Vù vù vù vù vù!

Thân chiến hạm số hiệu Viễn Phàm rung lắc, chớp mắt chui vào hư không, biến mất.

Đám người Đinh Hạo rời đi, một luồng gió nhẹ nhàng thổi qua thiên địa. Mặt nước kết băng bỗng khuếch tán, sóng pháp phòng, tĩnh lặng thành động. Thuyền và cường giả sinh linh bị đóng băng lấy lại tự do, tiếng sóng biển gầm rống quen thuộc vang bên tai mọi người.

Nếu không phải trong không khí còn sót lại lạnh lẽo thì mọi người sẽ nghĩ mới rồi chỉ là ảo giác.

Yên tĩnh một lát sau các sinh linh lại trở về với chiến trường.

- Đứng để chúng chạy thoát!

- Ha ha ha ha ha ha! Ngay cả nhân ngư tộc cũng không tha cho các người, hãy giao cứu thiên thương long đỉnh ra đây, cho các người toàn thây.

- Ha ha ha ha ha ha! Chúng ta muốn cứu thiên thương long đỉnh, cũng muốn người. Ha ha ha ha ha ha! Bất sống công chúa nhân ngư tộc yếu điệu, chờ ta về tộc sẽ là công lớn. Từ đường giao nhân tộc ta còn thiếu một nhân ngư tộc quét dọn.

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc, mấy ngàn chiến sĩ thuộc hạ, thanh niên mày râu mắt to da nâu giúp đỡ bị mấy vạn kẻ thù bao vây vào giữa.

Ban đầu có người sợ lời Đinh Hạo để lại, ngần ngại không dám ra tay.

Một cường giả giao nhân tộc cười khẩy nói:

- Hừ! Sợ cái gì? Tuy hấn lợi hại nhưng đã đi.

Cường giả giao nhân tộc vùng loan đao, khổng chế sóng nước gai băng công kích nhân ngư tộc bị bao vây chính giữa. Cường giả giao nhân tộc này là một đỉnh cường giả thánh nhân cảnh, ra tay mạnh mẽ, thế không thể đỡ.

Mấy người khác xung phong theo.

- Giết!

Nhưng lúc này một mảnh kiếm quang trắng rực rỡ bắn tung ra chọt lóe trong không trung.

Phụt!

Máu phun ra.

Cường giả nhân ngư tộc đỉnh Thánh nhân cảnh cứng người lại, trán gã phun ra vòi máu, cơ thể nổ tung thành từng khối rơi xuống nước, chết ngắc.

Đám người xung phong khựng lại.

Về mặt mọi người tràn ngập giạt mình, sợ hãi.

Bọn họ ngẫm lại lời Đinh Hạo đã nói, đây không phải câu hăm dọa nhẹ hẫng mà cảnh cáo thật, là quy tắc một vị cường giả thần cảnh lập ra. Muốn phá hỏng quy tắc tức là khiêu chiến thần kinh chí tôn, sẽ phải gánh chịu sức mạnh từ cường giả thần cảnh.

Cường giả nhân ngư tộc đỉnh Thánh nhân cảnh không có chút chống cự đã bị giết ngay chính là bằng chứng sống.

Nhiều người lòng tràn ngập sát ý bây giờ thụt lùi, sợ kiếm quang khủng bố kia lại xuất hiện. Bọn họ tự hỏi lòng thực lực thua kém cường giả nhân ngư tộc đỉnh Thánh nhân cảnh, tuyệt đối không đỡ nổi một kiếm truy hồn.

Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc, thanh niên mày râu mắt to da nâu vốn tuyệt vọng nay biểu tình hưng phấn, mừng rỡ, vô cùng kích động. Thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc, thanh niên da nâu nhìn hướng đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược biến mất, trong mắt tràn ngập cảm kích.

Thanh niên mày râu mắt to da nâu, thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc tìm được đường sống trong cõi chết, không ngờ sẽ có biến cố như vậy. Chỉ thuận miệng đáp hai vấn đề đã được một vị chí tôn thần cảnh kết bạn, ít nhất trong khoảng khắc này các phe phái vây giết thiếu nữ xinh đẹp nhân ngư tộc, thanh niên mày râu mắt to da nâu tuyệt đối không dám xuống tay.

Lại là một tháng sau.

Đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, thể tu Hãn Hải thâm lâm lặn lội đường xa, trên đường đi gặp nhiều chiến loại.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm nhiều lần bị cuốn vào chiến trường khủng bố may mắn có kinh không hiểm đến biên cảnh Thiên Châu Nam Hoang.

Đinh Hạo rất là cảm thán khi chứng kiến những gì trên đường đi.

Nam Hoang bây giờ hoàn toàn chìm trong trạng thái hỗn loạn, không trật tự, còn điên cuồng hơn Bắc Vực. Chiến loại sát phạt khắp nơi, nhân loại Nam Hoang không đoàn kết như Bắc Vực, chia rẽ thành nhiều thế lực, hoặc đầu vào thế lực Thần Ấn đại lực khác nhau. Yêu tộc Nam Hoang cũng tương tự.

Bởi vì kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục chia làm nhiều thế lực, hải tộc thất hải Thần Ân đại lục không thống nhất. Trừ nhân ngư tộc, giao nhân tộc ra còn có thú tộc, hải long tộc, cuồng sa tộc vân vân. Những thế lực này đều giáng xuống Vô Tận đại lục, tìm người đại diện trong Nam Hoang để bồi dưỡng, nâng đỡ, đứng sau lưng giúp đỡ, châm lửa góp gió, khống chế thế lực các phương.

Điều này khiến Nam Hoang vốn đã rất hỗn loạn càng chìm trong phân tranh vô tận.

Có vài lần Đinh Hạo giận dữ rút kiếm giết nhiều cường giả Thần Ân đại lục tác uy tác phúc, hung tàn hiếu sát.

Đáng tiếc như muối bỏ biển, nơi này không phải Bắc Vực, Đinh Hạo không có danh tiếng trong Nam Hoang, không có sức ảnh hưởng, hiệu triệu kêu một cái là ngàn người theo. Đinh Hạo không có bằng hữu tại đây, dựa vào sức bản thân không thể thay đổi tình huống hỗn loạn trong Nam Hoang.

Tình trạng chiến loạn khiến Đinh Hạo càng lo lắng an toàn của Đinh Khả Nhi, hận không thể lập tức đến Thiên Châu ngay, tìm gian thương Thiên Xu đại gia hỏi rõ tung tích muội muội.

Đinh Hạo nhớ lại tin tức về Thiên Châu, cảm thán rằng:

- Tuy Thiên Châu chỉ là một trong mấy chục châu của Nam Hoang nhưng diện tích chiếm một phần mười Nam Vực, lớn nhất các châu.

1385. Chương 1389: Kiêu Căng, Ngang Ngược.

Đại vực khác ít khi nào có tình huống này. Nghe nói chiếm cứ Thiên Châu là Thiên phủ, thế lực nhân loại số một dưới Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện, tuyền thừa xa xưa, đã có lịch sử mấy chục vạn năm. Thiên phủ còn xưa hơn cả Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện một trong năm ngũ cực Vô Tận đại lục. Nhiều năm qua Thiên phủ luôn mở rộng lãnh địa, ban đầu Thiên Châu không quá to dân ăn châu vực xung quanh, mở rộng ra. Bây giờ lãnh thổ Thiên Châu đã rộng mấy trăm vạn dặm, núi non trập trùng, vô số hòn đảo, nước mệnh mông nổi liền trời, thanh thế to lớn.

- Gian thương Thiên Xu là người của Mạc Hoàng thế gia, nghe nói Mạc Hoàng thế gia là một trong các thế lực chủ yếu của Thiên phủ.

Đinh Hạo biết cách tốt nhất là nhanh chóng tìm Thiên Xu đại gia, lúc trước lão lộ ra tin tức chắc chắn có biết Đinh Khả Nhi ở đâu.

Nhưng diện tích Thiên Châu quá lớn, đám người Đinh Hạo trong phút chốc không biết nên làm sao.

Ba ngày sau, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm đến Đào Hoa đảo, một hòn đảo khá lớn trong Thiên Châu.

Bởi vì đa số khu vực là sông nước nên đảo trở thành chỗ cho các sinh linh nhân loại, yêu tộc ở. Tại đây một hòn đảo chính là một tòa thành lớn, bên trong có nhiều con dân sinh hoạt. Thiên Châu lấy thế lực Thiên phủ làm chủ nên tất nhiên là lãnh đại nhân loại nhiều hơn, yêu tộc ít ỏi. Diện tích Đào Hoa đảo cỡ mấy ngàn dặm, các đời nhân loại xây dựng hòn đảo có thể nói là một tòa thành lũy chiến tranh vững chắc. Đào Hoa đảo xếp hai mươi hàng đầu hòn đảo trong Thiên Châu.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm tạm đậu ở cảng Đào Hoa đảo, từ thể tu Hãn Hải sâm lâm canh gác.

Đinh Hạo mang theo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng bước lên Đào Hoa đảo.

Đinh Hạo thăm nghĩ:

- Không ngờ có cái tên như vậy, trong tác phẩm một vị bậc thầy viết võ hiệp thì Đào Hoa đảo là chỗ rất có ý thơ, câu chuyện. Bích hải triều sinh ấn ngọc tiêu, đào hoa ảnh lạc phi thần kiếm, nghĩ thôi đã làm người sục sôi máu nóng.

Đinh Hạo cười tủm tỉm, tâm tình khá tốt.

Đinh Hạo hỏi thăm dân trên đảo biết tên gọi Đào Hoa đảo là vì khắp đảo trồng một thực vật gọi là thiên trúc đào, hoa quả có linh tính. Đầu xuân thiên trúc đào nở hoa, cánh hao rơi, mặt biển mấy trăm dặm nổi cánh hoa đào khiến toàn đảo như hoa đào nở rộ, bao phủ trong hương hoa thơm ngát.

Theo dân đảo chỉ điểm, nửa canh giờ sau đám người Đinh Hạo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng đến trung tâm Đào Hoa đảo.

Một tòa trạch viện điện đường nguy nga lộng lẫy xuất hiện trước mắt Đinh Hạo.

Đinh Hạo tán thán:

- Đây là phân bộ Thiên phủ trong Đào Hoa đảo?

Không uống là siêu tông môn số một Nam Hoang, chỉ một phân bộ đã có khí thế như vậy. Trang viên không chỉ chiếm diện tích rộng, phong cách xa hoa, bốn phía trải rộng trận pháp minh văn. Từng tháp inh văn đứng thẳng trong trận pháp minh văn chống một góc trời, như tiểu thế giới ngăn cách với bên ngoài. Các pho tượng đá cao vài trăm thước như vật sống phát ra lực lượng cường đại khiến người sợ hãi.

Quy mô như vậy sánh bằng vài tông môn hạng nhất trong Bắc Vực, nhưng nó chỉ là phân bộ của Thiên phủ.

Đinh Hạo đi hướng cửa trang viên.

Một tiếng quát mắng kênh kiệu vang lên:

- Đứng lại! Là ai? Mắt bị mù sao? Đây không phải chỗ cho người đi lung tung, mau cút!

Đinh Hạo chưa đến gần cửa sơn trang mười thước thì hộ vệ gác cửa đã cảnh giác, tư thế kiêu căng, há mồm liến máng người.

Đinh Hạo nhíu mày.

Người của Thiên phủ quá kiêu ngạo, bộ dáng hung ác không dễ nói chuyện.

Giọng Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Tại hạ đến từ Bắc Vực muốn gặp Mạc Hoàng Thiên Xu tiên bối.

Hộ vệ cao to lạnh lùng liếc xéo Đinh Hạo, mắt kiên nhẫn lạnh lùng cười:

- Người cho rằng người là ai? Người của Mạc Hoàng gia tộc là thứ như người muốn gặp liền gặp sao? Hôm nay tâm tình của đại gia ta không tốt, mau cút đi, nếu không đánh gãy chân người.

Mặt Đinh Hạo lộ vẻ tức giận.

Thật là diêm vương dễ gặp tiểu quỷ khó giải quyết. Một võ giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh nho nhỏ dám sửa bậy trước mặt hắn, có thể thấy ngày thường nô tài Thiên phủ vênh váo cỡ nào, không phải hạng lương thiện. Nhìn hộ vệ là biết phong cách hành động của Thiên phủ không hòa bình gì.

- Ta có tín vật của Mạc Hoàng Thiên Xu tiên bối.

Đinh Hạo lấy một miếng lệnh bài sắt nhỏ ra, là thứ gian thương Thiên Xu đại gia để lại trước khi đi.

Dù sao muội muội Đinh Khả Nhi rất có thể là đệ tử của Thiên phủ nên Đinh Hạo không so đo cùng tiểu nhân vật, trực tiếp lấy tín vật ra.

Ai ngờ hộ vệ cao to chỉ liếc sơ đã khinh thường cười phá lên, chửi bậy:

- Cái thứ khỉ mốc gì đây? Cầm miếng sắt nhỏ đến lừa lão tử, thật là không biết chữ chết viết như thế nào. Giả danh lừa bịp đến trước cửa Thiên phủ ta, quỳ xuống!

Hộ vệ cao to nói xong ra tay, lòng bàn tay lóe ánh sáng đỏ chém xuống Đinh Hạo.

Lần này Đinh Hạo giận thật.

Bốp!

Tiếng bàn tay vang lên.

Hộ vệ cao to bay ra ngoài, miệng hôc máu, răng gãy đập mạnh vào cửa trang viên.

Sáu, bảy hộ vệ vốn chờ xem kịch vui đều ngẩn ngơ. Bọn họ không ngờ có người dám đánh người của Thiên phủ, nên biết rằng một con chó ra từ Thiên phủ cũng cao quý hơn người bình thường rất nhiều. Mặc dù bọn họ chỉ là hộ vệ, địa vị thấp nhất trong trang viên, đề tiện thấp hèn nhưng ra bên ngoài là đại nhân vật. Các tiểu thể lực, tán tu có ai không tăng bốc bọn họ, hết sức nịnh nọt, không dám ngỗ nghịch?

Bây giờ có người dám đánh hộ vệ Thiên phủ trước cửa trang viên?

Người này là ai?

Ăn gan hùm mật gấu sao?

Chớp mắt mấy hộ vệ rút vũ khí ra, cười lạnh vây quanh.

Hộ vệ cao to bị tát tai thì rú lên như heo bị thọc tiết:

- A! Người dám đánh ta? A a a, người chết chắc rồi! Bắt hẩn, đừng để hẩn chạy! Thiên phủ tuyệt đối không bỏ qua cho người!

Đinh Hạo lắc đầu, càng khinh thường đám người này hơn. Đinh Hạo đang định mạnh mẽ xông vào trang viên thì một thanh âm vang lên.

- Ôn ào còn ra thể thống gì? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Giọng nói trẻ trung phát ra từ phía sau cửa lớn, bốn, năm thanh niên mặc áo gấm bước ra. Dẫn đầu là thiếu niên mười sáu, bảy tuổi, môi hồng răng trắng, bộ dạng tuấn tú nhưng mặt thoa phấn, người có mùi son phấn. Thiếu niên không có chút nam tử khí phách mà hơi bị ẻo lả.

Bốn, năm đồng bạn đi theo thanh niên giống con gái có thực lực cỡ cảnh giới Võ Vương cảnh.

Đám hộ vệ giật nảy mình, vội vàng quỳ gối chào hỏi thanh niên giống con gái:

- A! Là Bá Thiên thiếu gia!

Hộ vệ cao to gào rú cũng vội bò dậy, quỳ thẳng.

Bá Thiên thiếu gia lướt qua người Đinh Hạo nhìn thấy Lý Y Nhược đứng sau lưng hẩn, mắt lóe tia kinh diễm. Bá Thiên thiếu gia bị sắc đẹp tuyệt trần của Lý Y Nhược hấp dẫn, nửa ngày không nói nên lời.

Bá Thiên thiếu gia kêu lên:

- Trên đời này có nữ nhân xinh đẹp như vậy sao . . .

Mấy đồng bạn bên cạnh Bá Thiên thiếu gia thấy gã như vậy liền hiểu.

1386. Chương 1390: Có Phải Là Người Đó Không?

Một người nghênh ngang bước ra chỉ vào Đinh Hạo, kiêu căng hỏi:

- Người là ai? Dám gây sự trước cửa trang viên Thiên phủ, không muốn sống sao? Người đâu, bắt mấy tên không biết sống chết lại cho ta!

Một cái đuôi khác càng vô sỉ, cười giễu Đinh Hạo:

- Ha ha ha ha ha ha! Dám đến cửa Thiên phủ chịu chết, thật hiếm thấy. Nam nhốt vào huyết ngục, nữ đưa vào phòng Bá Thiên thiếu gia đi.

Mấy hộ vệ quỳ dưới đất nghe lệnh đứng dậy bao vây đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, đôi song sinh tiểu đạo đồng, sợ bọn họ chạy trốn.

Đinh Hạo cười lạnh, lắc đầu.

Con kiến không biết thần long cường đại.

Đám người này thực lực cao nhất chỉ cỡ cảnh giới Võ Vương cảnh, không nhìn ra thực lực thật sự của đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, dám chạy lên khiêu khích. Xem ra uy vọng của Thiên phủ lâu năm làm bọn họ quên hết tất cả. Đặc biệt là mấy thiếu niên ăn chơi trác táng nhìn Lý Y Nhược không thèm che giấu háo sắc, muốn chiếm đoạt chọc vào nghịch lân của Đinh Hạo, hẳn đã dán nhãn chết ấy tên này.

Khí thế khiến người khủng hoảng chậm rãi phát ra từ cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo bước ra một bước, Đào Hoa đảo rung rinh.

Không khí xung quanh cứng lại, đám người thiếu niên giống con gái cảm giác như ốc sên chìm vào vũng bùn, muốn nhúc nhích một ngón tay còn khó, nghệt thở chết. Mấy hộ vệ hung thần ác sát thì sợ mặt trắng bệch, hiểu ra đã treading vào tồn tại gì.

Trận pháp minh văn quanh trang viên nháy mắt bị kích phát, từng tầng màn sáng lưu ly chớp lóe phù văn rậm rạp. Tiếng báo động chói tai vang vọng trong trang viên, các lực lượng cường đại bắn ra ngoài lao nhanh ra ngoài cửa.

- Là ai dám xông vào trang viên Thiên phủ ta?

- Còn đồ từ đâu đến?

- Người tới là ai?

Các tiếng rống ồ ồ phát ra, bóng người chớp lóe, mấy chục người xuất hiện trước kia.

Đây đều là cao thủ Thiên phủ chạy tới trước nhất.

Đinh Hạo mở miệng nói:

- Trang chủ đi ra nói chuyện.

Giọng Đinh Hạo như nước lũ phát ra. Các cao thủ trang viên Thiên phủ chưa kịp phản ứng đã bị hất ngược ra ngoài, ai nấy sợ hãi mặt trắng như tờ giấy. Bọn họ không ngờ người đến có thực lực khủng bố đến thế, trước dao động hùng hồn tựa biển cả bọn họ thậm chí không đứng vững được càng đừng nói tới chiến đấu.

thiếu gia giống con gái và đám theo đuôi càng không chịu nổi, hộc búng máu, bị khí thế sắc bén đè quỳ rạp dưới đất không thể nhúc nhích.

Nếu không phải Đinh Hạo không muốn giết bọn họ thì mấy người này đã là đồng thối vụn.

Một thanh âm già nua vang lên:

- Các hạ bớt giận.

Ánh sáng chớp lóe, sáu bóng sáng đáp xuống.

Người đột này xuất hiện đều có thực lực rất mạnh, là đỉnh cường giả thánh nhân cảnh. Trong đó có hai người là nửa bước thần cảnh, trên trăm tuổi. Hai cường giả nửa bước thần cảnh dẫn đầu râu tóc bạc phơ, mặt trắng hồng, mặc trường bào màu trắng, phong độ uy mãnh.

Chính chủ rốt cuộc đến.

Đinh Hạo lập tức rút khí thế về, khoanh tay đứng, biểu tình hồ hững nhìn mấy người kia.

Lão nhân tóc bạc phơ mặc trường bào màu trắng dẫn đầu kinh ngạc nhìn lướt qua đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, đôi song sinh tiểu đạo đồng, cuối cùng ngừng lại trên người Đinh Hạo.

Lão nhân tóc bạc phơ nhíu mày hỏi:

- Các hạ có thực lực kinh người nhưng không biết đến từ đâu? Tại sao gây sự trước cửa trang viên Thiên phủ ta?

Lão nhân tóc bạc mũi sư miệng rộng, mặt mũi hung hãn, hai mắt hẹp dài bắn ra tia sáng, không phải người lương thiện.

Đinh Hạo cười lạnh nhìn mấy hộ vệ, Bá Thiên thiếu gia quỳ rạp dưới đất.

Đinh Hạo nói:

- Hãy hỏi mấy con chó điên lỗ mũi mọc trên trán này đi.

Lão nhân tóc bạc mũi sư miệng rộng nhìn lướt qua, đại khái biết xảy ra chuyện gì.

Lão nhân tóc bạc mũi sư miệng rộng nói:

- Thì ra là thế, người hầu không hiểu chuyện, các hạ là người có thân phận cần gì so đo với người hầu?

Đinh Hạo nghe xong rất tức giận.

Lão tử không môn so đo nhưng ai thích bỗng nhiên bị chó điên cắn?

Nghe lão nhân tóc bạc mũi sư miệng rộng nói thì hình như trách Đinh Hạo nhiều chuyện, đúng là chủ nào chó vậy.

Mặt Đinh Hạo lạnh băng, nói chuyện không thêm khách sáo nữa:

- Ta muốn gặp Mạc Hoàng Thiên Xu tiền bối của Thiên phủ, trong các người có ai biết làm sao tìm tiền bối?

Lão nhân tóc bạc mũi sư miệng rộng định nói gì thì một lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng chặn ngang.

Lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng mỉm cười nói:

- Tiểu hữu là ai? Không biết người tìm Thiên Xu trưởng lão có chuyện gì?

Khuôn mặt lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng gầy guộc, nói chuyện từ tốn, mặt mỉm cười rất dễ khiến người có hảo cảm.

Đinh Hạo mơ hồ cảm thấy lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng rất hiếm, không như mặt ngoài thân thiện.

Đinh Hạo nói:

- Từng cùng Thiên Xu trưởng lão sống vai chiến đấu, xem như bạn vong niên. Lần này chỉ tiện đường đi ngang Nam Hoang nên muốn gặp bằng hữu già, ai ngờ mấy hộ vệ trước cửa Thiên phủ thật lớn lối, khiến ta mở rộng tầm mắt.

Đinh Hạo nói một câu làm mấy hộ vệ sợ hãi mặt cắt không còn chút máu, run cầm cập, bọn họ biết đã gây họa lớn.

Lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng mặt gầy gò mỉm cười nói:

- Tại hạ là Mạc Hoàng Anh, vị này là huynh trưởng của ta, Mạc Hoàng Hùng, được Mạc Hoàng gia chủ cất cử trấn giữ Đào Hoa đảo. Thiên Xu trưởng lão là thúc phụ của hai chúng ta, nếu các hạ là bạn vong niên của thúc phụ thì chúng ta đã chậm trễ. Tại hạ dạy dỗ không nghiêm, xin thiếu hiệp thứ lỗi cho.

Lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng nói xong một luồng sáng xẹt qua rơi vào người sáu hộ vệ, chớp mắt sáu người biến thành tro, không kịp hét một tiếng.

Thủ đoạn lão nhân tóc bạc trường bào màu trắng độc ác, dứt khoát, cười nói giết người khiến người nhìn biến sắc mặt.

Bá Thiên thiếu gia run cầm cập co ro một bên, không dám nói câu nào.

Đinh Hạo nhú mày, im lặng.

Mạc Hoàng Anh cười giải thích rằng:

- Thiên Xu thúc phụ nằm trong số mấy người có thân phận cao quý nhất Mạc Hoàng thế gia ta. Lão nhân gia luôn khó có tin tức, mấy năm nay du lịch đại lục như thần long thấy đầu không thấy đuôi ên trong phút chốc tại hạ không biết Thiên Xu thúc phụ đi đâu. Nhưng tại hạ sẽ báo lại bên chủ tông, chắc chắn có thể liên lạc được lão nhân gia trong thời gian ngắn nhất.

Mạc Hoàng Anh tiếp tục bảo:

- Không biết tiểu huynh đệ xưng hô như thế nào? Hay là ở lại Đào Hoa đảo chờ ba ngày sau ta đi chủ tông Thiên Chi đảo, tiểu huynh đệ có thể cùng ta chung đường, tin tưởng lúc đó nhất định sẽ gặp được Thiên Xu thúc phụ.

Đinh Hạo nhíu mày.

Tuy nghe Mạc Hoàng Anh nói rất hợp lý nhưng sao Đinh Hạo cứ cảm thấy là lạ.

Đinh Hạo lướt qua mặt mấy người, lòng thầm suy tính.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Cũng được, xin đa tạ.

Mạc Hoàng Hùng, Mạc Hoàng Anh liếc nhau.

Mạc Hoàng Hùng gật đầu.

Mạc Hoàng Anh cười to bảo:

- Vậy thì tốt quá, lần này không đánh không quen biết, mời vào. Người đâu, chuẩn bị tiệc, hôm nay lão phu nghênh đón khách quý!

1387. Chương 1391: Thiên Chi Đảo.

Bữa tiệc buổi tối rất là long trọng, một mình Đinh Hạo tham gia.

Đinh Hạo vốn không muốn giao thiệp với đám người này, vì trực giác Thăng Tự Quyết khiến hắn không có ấn tượng tốt với tất cả mọi người, bao gồm Mạc Hoàng Anh. Nhưng Đinh Hạo suy nghĩ có thể tìm được tin tức hữu ích trong bữa tiệc nên cố kiềm chế. Đinh Hạo ngồi một lúc sau mặc kệ mọi người nín kéo, đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng Đinh Hạo xoay người đi, vài người vụt tắt nụ cười.

Một cao thủ Thiên phủ lạnh lùng cười:

- Hừ! Một kẻ la lịch không rõ ràng mà dám huênh hoang trong trang viên Thiên phủ chúng ta, không biết trời cao đất rộng.

Yến hội tối nay nhìn như người Mạc Hoàng thế gia nịnh nọt người ta, làm bọn họ rất bức mình.

Mấy cao thủ khác của Mạc Hoàng thế gia làm bộ dạng chịu nhục.

Thiên phủ có thể lực lớn nhất Nam Hoang, lịch sử lâu đời, từ từ đại thế gia hợp thành. Gồm có Mạc Hoàng thế gia, Tây Môn thế gia, Doãn gia, Xuất Vân thế gia. Thực lực mỗi một thế gia đều sánh bằng một siêu tông môn, tuy ngẫu nhiên nội đấu nhưng khi có ngoại địch thì luôn đồng lòng đối ngoại, cho nên vẫn luôn không bị suy sụp.

Đồn rằng thượng cổ tổ tiên bốn nhà từng là bạn thân, từ tầng dưới chót đi lên, sau này được kỳ duyên, tung hoành thiên hạ, sáng lập Thiên phủ.

Người trong dòng máu chảy huyết mạch bốn tổ tiên thế gia có thể thúc giục một bộ hợp kích chiến trận, uy lực lớn mạnh đủ vượt qua đại cảnh giới đánh chết đối thủ, được gọi là sát trận số một Nam Hoang. Đây là căn bản để Thiên phủ từng từng trong thiên địa này.

Hiện giờ đại lục dị biến, thế lực Thần Ân đại lục xâm nhập khiến Nam Hoang biến đổi lớn, ảnh hưởng đến Thiên phủ. Quan hệ giữa bốn thế gia trở nên kỳ lạ. Mạc Hoàng thế gia luôn chiếm ưu thế lớn trong Thiên phủ, xếp hạng nhất. Đám cao thủ Mạc Hoàng thế gia trở nên kiêu ngạo, không suy nghĩ lỗi của mình, hờ chửi là khiến người nhún nhường, thói quen tự cao tự đại.

Thân phận của Bá Thiên thiếu gia không thấp, cũng tham gia bữa tiệc.

Nhưng Bá Thiên thiếu gia không dám đến gần Đình Hạo, khi hắn tới thì sợ hãi núp trong đám đông trong đại điện. Chờ khi Đình Hạo đi thì Bá Thiên thiếu gia thở phào, nhìn bóng lưng Đình Hạo, ánh mắt độc ác, tàn nhẫn. Bá Thiên thiếu gia nhớ lại gặp Lý Y Nhược xinh đẹp tựa tiên nữ trước cửa, gã thấy lòng bốc lửa.

Bá Thiên thiếu gia giống con gái tròn mắt xoay tròn, xuyên qua đám người chằm ngòi lỵ gian, miêu tả Đình Hạo là kẻ ngang ngược, can rở, cuồng ngạo không để mắt đến Thiên phủ, Mạc Hoàng thế gia. Nhiều người trong đại điện tức giận người run bần bật.

Có kẻ lớn tiếng đề nghị:

- Hừ! Đi gặp cường đồ này thử, rốt cuộc có mấy cân nặng mà dám can rở trong Mạc Hoàng gia chúng ta?

Mấy người khác đồng ý.

Thế là Bá Thiên thiếu gia đâm thọc có mấy chục cao thủ Mạc Hoàng thế gia hùng hổ đi tìm Đình Hạo tính sổ, muốn cho hắn biết tay.

Trong đại điện, Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng nhìn nhau cười, không ngăn cản nhóm người đó.

Lão nhân gầy gò Mạc Hoàng Anh trầm ngâm nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Bá Thiên vô dụng, không biết lão quái vật Doãn gia nghĩ xem mà xem trọng hắn. Nhưng thử tài tiểu tử này cũng tốt, người nói xem hắn có phải là người đó không?

Mạc Hoàng Hùng gật đầu, nói:

- Trông rất giống nhưng thực lực mạnh hơn người đó một chút, nếu thật sự là hắn thì dễ rồi. Dù là thần long bay lượn chín tầng trời đến Mạc Hoàng thế gia cũng phải ngoan ngoãn khoan lại, nhưng có một số việc không thể để hắn biết. Lão nhị, người báo tin về chưa? Bên chủ tông nên có điều chuẩn bị, ngày một chúng ta xuất phát đi, chờ đến Thiên Chi đảo thì tất cả nằm trong vòng khống chế.

Biểu tình Mạc Hoàng Anh độc ác nói:

- Không cần biết hắn có phải là người kia hay không, tôn nghiêm Thiên phủ không tha khiêu khích. Uy nghiêm của Mạc Hoàng thế gia nặng hơn tất cả.

Lão nhân mũi sư miệng rộng Mạc Hoàng Hùng siết chặt nắm tay:

- Vừa lúc nương cơ hội này hoàn toàn trừ khử mầm họa kia.

Chỗ đám người Đình Hạo ở là một hòn đảo nhỏ giữa hồ rất tĩnh xảo, có mái nhà cong thủy tạ dài nối liền bên bờ, phong cảnh xinh đẹp, làn nước lã tã. Ánh trăng sáng trong phản chiếu phong cảnh tuyệt đẹp.

Mạc Hoàng Anh sắp xếp rất chu đáo, thân mật.

Đình Hạo cảm giác trận pháp mình vẫn cực kỳ nhiều dưới mặt nước, không biết trận pháp đã ở đó bao nhiêu năm, hấp thu thiên địa linh khí trở nên cực kỳ cường đại, ẩn chứa năng lượng lớn. Trận pháp mình vẫn như từng tầng thiên la địa võng giam cầm hòn đảo giữa hồ, khi trận pháp mình vẫn khởi động là nơi này sẽ thành vùng đất chết.

Đình Hạo tài cao gan lớn không chọc thủng, thần nhiên cư ngụ.

- Hạo ca ca, sao ta cảm thấy những người này là lạ, lén lút như đang âm mưu cái gì. Chúng ta phải cẩn thận.

Lý Y Nhược thấy Đinh Hạo trở về vội cười chạy lại gần, cởi áo khoác cho hắn, đưa ly trà lên. Lý Y Nhược thật là kiêu thế dịu dàng hiền lành, hiểu ý người.

Đinh Hạo cười uống hớp trà, hôn nhẹ lên trán thế tử.

Đinh Hạo nói:

- Ta cũng nhìn thấy nhưng không sao, mặc kệ bọn họ có ý đồ gì cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, sẽ có lúc tháo mặt nạ ra. Nếu bọn họ có ý xấu thì ta sẽ xuống tay vô tình.

Trong lòng Đinh Hạo có cảm giác không tốt.

Muội muội Đinh Khả Nhi sống trong tông môn như vậy sẽ có hoàn cảnh trưởng thành tốt sao?

Đinh Hạo hận bản thân không sớm đến Nam Hoang.

Bỗng nhiên Đinh Hạo, Lý Y Nhược biến sắc mặt, phát hiện có người nhanh chóng đến gần.

Rất nhanh bên ngoài có tiếng rống to:

- Tiểu tử mất dạy, xéo ra đây!

- Mạc Hoàng thế gia ta dùng lễ đối xử mà ngươi mất lạnh, cứng đầu, tưởng Mạc Hoàng thế gia chúng ta không có người sao?

- Tiểu tử, ngươi kiêu ngạo đúng không? Đi ra so tài với chúng ta, cho ngươi biết ngoài người có người, ngoài trời có trời!

Các thanh âm hung tợn truyền ra từ hành lang thủy tạ, rất nhanh đến trước đảo nhỏ giữa hồ, diện tích đảo khoảng hai mẫu đất. Có tiếng đập cửa dồn dập vang lên, căn nhà gỗ sắp bị đánh sập. Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương đã ngủ bị đánh thức.

Nạp Lan Du Hiệp ôm gối chạy ra khỏi căn phòng:

- Người tốt, có kẻ xấu đến sao?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không sao, quay về ngủ đi, có người đến đùa với chúng ta.

Đinh Hạo phát tay, vòng bảo hộ vô hình bao phủ căn nhà gỗ, ngăn cách mọi thanh âm.

Nạp Lan Du Hiệp gật gù, cùng hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương sợ hãi quay về phòng.

Nụ cười trên mặt Đinh Hạo lạnh băng, trong khoảnh khắc này sát ý sôi sục trong lòng hắn.

Tiếng đập cửa rầm rầm thô lỗ vang lên.

Đinh Hạo đạp con đường nhỏ lát đá trong sân đi tới trước cửa, chậm rãi tháo then cài, mở cửa ra. Đinh Hạo thấy các khuôn mặt xúc động hung ác, ánh mắt giận dữ như muốn ăn thịt người. Bọn họ là cao thủ thế hệ trẻ phân bộ Mạc Hoàng thế gia Đào Hoa đảo, ai nấy kiêu ngạo như gà học gáy.

Thấy Đinh Hạo đi ra, đám người nét mặt vui mừng.

Có người chỉ vào mặt Đinh Hạo chửi:

- Tiểu tử, cuối cùng cũng dám ra, chúng ta . . .

Đinh Hạo không nói một câu, giơ tay tung cú đấm.

1388. Chương 1392: Thiên Chi Đảo (hạ).

Kinh khí cực kỳ bá đạo bay ra, ầm một tiếng, gió mạnh thổi, tiếng rỗng ngâm vang vọng trong bóng đêm. Mấy chục cao thủ trẻ Mạc Hoàng thế gia đứng trước cửa, có nhiều người kinh tài tuyệt diệu nhưng không ai đỡ nổi cú đâm kia. Tập thể bị đánh bay, hộc máu rơi vào hồ nước lạnh lẽo.

Đinh Hạo hừ lạnh một tiếng:

- Một đám ngu xuẩn.

Đinh Hạo chậm rãi đóng cửa.

Đám người rớt vào hồ nước bị thương không nhẹ, trong lòng vừa kinh vừa giận. Kinh là thực lực của thanh niên áo xanh quá cường đại, mấy chục người hợp sức nhưng không đỡ được một đâm nhẹ nhàng của người ta, tức là hấn địch thật kiên cố bá đạo, đánh bọn họ rớt xuống nước như đá chó. Cái này rõ ràng là nhục nhã bọn họ, địa điểm còn trong Mạc Hoàng thế gia, sao hấn dám?

Có người tức đên định bay về đánh lộn, gây lớn chuyện.

Chính lúc này . . .

Giọng Đinh Hạo lạnh lùng nói:

- Ai dám bước vào đảo nhỏ nửa bước thì đừng trách kiếm của ta vô tình.

Thanh âm như kiếm bén gác cổ mọi người, trong giọng nói tràn ngập sát ý lạnh lẽo làm bọn họ cảm giác rõ ràng đây không phải một câu hăm dọa uy hiếp. Đinh Hạo thật sự sẽ giết người, trong phân bội Thiên phủ, giết người Mạc Hoàng thế gia.

Trong khoảnh khắc này tất cả cao thủ trẻ hùng hổ chạy tới thật sợ hãi.

Bọn họ ngâm trong nước như gà luộc, hai mặt nhìn nhau, ướm sưng bò lên bờ. Về mặt bọn họ không cam lòng nhìn đảo nhỏ giữa hồ phía xa nhưng không có can đảm khiêu chiến, một đám người không đỡ nổi một đâm của người ta, cách biệt quá lớn khiến họ thấy rất xấu hổ, sợ hãi.

Trên tháp cao phương xa.

Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng nhìn hình ảnh đó, biểu tình trầm trọng, hai người không thể đoán ra cái gì. Uy lực cú đâm tuyệt vời nhưng không có đường lối gì, không phải chiến kỹ thần thông của nhà nào, càng không phải đao pháp kiếm pháp đao ý kiếm. Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng không thể phán đoán thanh niên này có phải là người bọn họ chú ý hay không.

- Nhưng hấn cũng họ Đinh, hừm, rất đáng nghi.

- Thà giết lầm một người tuyệt đối không bỏ sót.

- Đây luôn là phong cách làm việc của Thiên phủ.

- Mặc kệ thế nào trước tiên mang hấn đến Thiên Chi đảo, mọi chuyện sẽ rõ ràng, không sợ hấn lật ngược.

* * *

Ba ngày sau, đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng sắp xếp xong chuyện trong Đào Hoa đảo, mang theo ngàn đệ tử phân bộ xuất phát đi Thiên Chi đảo, hạch tâm Thiên phủ.

Sông nước Nam Hoang trải rộng nên có khá nhiều con thuyền.

Chiến hạm của Mạc Hoàng thế gia chủ yếu là đường nước, tốc độ siêu nhanh, như giao long rẽ vệt nước lớn trên mặt nước. Chiến hạm lướt đi như mũi tên rời dây cung, nơi đi qua dấy lên sóng cao trăm thước, ngày đi vạn dặm, khí thế mạnh mẽ, trên không trung có thuyền bay hộ tống.

Mười chiếc chiến hạm to hợp thành đội, thực lực cường đại. Lúc đi qua vài khu vực nước hoang man, các thú nước khổng lồ hung tàn thấy dấu hiệu Thiên phủ thì ngoan ngoãn lặn xuống đáy nước, không dám trêu vào.

Có lẽ bởi vì Thiên phủ mạnh mẽ nên cục diện Thiên Châu khá ổn định, thế lực hải tộc Thần Ân đại lục không thể thâm thấu vào. Trên đường đi ít khi thấy loạn chiến.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bị đội chiến hạm cường đại bao quanh, nói là bảo vệ nhưng thật ra là giám sát, sợ chiến hạm số hiệu Viễn Phàm rời đi.

Sao Đinh Hạo không nhìn ra được?

Nhưng Đinh Hạo muốn biết Mạc Hoàng thế gia giờ trò gì nên không chống cự.

Với thực lực của Đinh Hạo, cầm thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, lại có tiên khí di động Nạp Lan Du Hiệp, hẳn không sợ bất cứ cái gì. Chỉ cần tìm ra muội muội dù mạo hiểm một chút cũng đáng. Đinh Hạo thâm cười nhạt, tốt nhất là Mạc Hoàng thế gia không đối xử tệ với Đinh Khả Nhi, nếu thật sự có chuyện xấu thì hẳn sẽ khiến Mạc Hoàng thế gia trả giá đắt.

Đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng không vội đi đường.

Khi hạm đội ngang qua vài đảo cỡ lớn sẽ dừng lại bổ sung, cố ý vô tình thể hiện Thiên phủ cường đại cho Đinh Hạo thấy, lộ ra địa vị, thực lực của Mạc Hoàng thế gia. Người Mạc Hoàng thế gia đều có loại cảm giác ưu việt rõ rệt, cuối cùng nó biến thành không giáo dục, tự kiêu tự cuồng, làm người ta ghét. Mỗi người Mạc Hoàng thế gia, từ cường giả võ đạo đến tùy tùng tỷ nữ đều như thế.

Phát hiện này khiến Đinh Hạo thấy không ổn.

Nếu muội muội Đinh Khả Nhi sống trong hoàn cảnh này nhiều năm thì nữ hài tử đáng yêu, ngây thơ năm xưa trở nên như thế nào? Có phải từng nhận đủ khi dễ, mất lạnh, có phải luôn sống trong bạo lực, lạnh lùng?

Nửa tháng sau hạm đội đến Thiên Chi đảo.

Thiên Chi đảo là thánh địa không thể lay động trong lòng nhân loại Thiên Châu lần đầu tiên hiện ra trước mắt Đinh Hạo, dù cách thật xa vẫn khiến người lần đầu trông thấy nó phải rung động.

Nói Thiên Chi đảo là đảo chẳng bằng bảo là đại lục mệnh mông.

Diện tích Thiên Chi đảo lớn hơn Đinh Hạo tưởng tượng rất nhiều. Rừng rậm um tùm kéo dài đến chân trời, mây trắng lững lờ bay trong non xanh nước biếc. Thác nước đổ, chim quý thú lạ ẩn hiện, tiên khí lượn lờ, mông lung như thấy tiên cảnh. Từng ngọn núi bay cách mặt đất vài trăm thước lấp ló sau áng mây, linh khí đậm đặc xộc vào mũi, hay cho động tiên.

Mây trắng bao phủ, hòn đảo như nối với khung trời, hèn gì gọi là Thiên Chi đảo.

Mạc Hoàng Anh biểu tình kiêu ngạo giới thiệu:

- Đinh huynh đệ thấy sao? Đây là lãnh địa tứ đại thế gia Thiên phủ ta xây dựng mấy vạn năm, ta dám bảo đảm phúc địa phong cảnh thanh tú tuyệt đẹp vô song này rất khó thấy cái thứ hai trên Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo mỉm cười, im lặng.

Quy mô, khí tượng của Thiên Chi đảo đúng là làm người tán thán, nhưng so với vài chỗ phúc địa trong Thần Ân đại lục thì vẫn kém cỏi. Càng đừng so sánh sơn môn tạo hóa của Vãn Kiếm tông trong Thần Ân đại lục, kém mười vạn tám ngàn dặm. Đinh Hạo quen nhìn sơn môn tạo hóa kỳ vĩ rộng lớn, Thiên Chi đảo không đủ làm hắn rung động.

Ban đầu Lý Y Nhược hơi kinh ngạc sau đó bình tĩnh lại.

Nạp Lan Du Hiệp cười khờ, không nhận thấy Mạc Hoàng Anh kiêu ngạo.

Nạp Lan Du Hiệp lắp bắp nói:

- Đảo nhỏ, lúc trước có một hòn đảo nhỏ, đảo nhỏ nhỏ, ha ha ha ha ha ha!

Đám thể tu Hãn Hải thâm lâm nửa đời sống trong Hãn Hải thâm lâm không biết thấy bao nhiêu là cảnh tượng kỳ lạ nên cũng rất bình tĩnh.

Các cao thủ Mạc Hoàng thế gia muốn thấy biểu tình rung động, giật mình của đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, thể tu Hãn Hải thâm lâm để thỏa mãn cảm giác ưu việt gặp bọn họ không có biểu lộ gì thì rất tức giận, thậm chí đám nhà quê chắc chắn là bị hù ngã ra, sĩ diện làm bộ hồ hững, ừm, chắc chắn là vậy.

Bỗng nhiên . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Sáu tiếng pháo nổ như sấm đánh vang lên trong Thiên Chi đảo, sóng âm chấn động thiên địa, tầng tầng sóng năng lượng nổ tung trong không trung như pháo hoa rực rỡ, xinh đẹp mà trí mạng.

Mạc Hoàng Anh cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Trên đảo biết chúng ta đến, mời vào.

1389. Chương 1393: Khách Đến Chơi Đêm Trăng.

Chiến hạm nhanh chóng tiến tới, cách Thiên Chi đảo vài dặm thì mặt nước bắn lên từng sóng to. Vòng bảo hộ vô hình hiện ra, sóng nước đập vào không trung, ánh nắng phản chiếu mặt nước hình thành cầu vồng tuyệt đẹp. Các chiến hạm màu bạc từ vịnh phía xa lướt nhanh ra, cờ bay phấp phới như giao long bay khỏi nước rất là uy vũ đến nghênh đón đoàn người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng.

Mạc Hoàng Anh thầm thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc mang đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương đến Thiên Chi đảo. Nói thật là Mạc Hoàng Anh rất sợ nửa đường nhóm Đinh Hạo bỏ chạy, tính nặng của chiến hạm số hiệu Viễn Phàm làm gã giật mình, thực lực hần thì cao thâm khó dò. Nếu Đinh Hạo muốn đi, đoàn người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng có ngăn cản cũng không được.

Bây giờ đến Thiên Chi đảo, tất cả nằm trong lòng bàn tay Mạc Hoàng thế gia.

Cao thủ Mạc Hoàng thế gia hưng phấn hò reo.

Đối với mỗi người trong Thiên phủ thì lúc còn sống có thể đến Thiên Chi đảo một lần đã là chuyện khao khát ước mơ.

Mấy trăm chiếc chiến hạm trắng nghênh đón chớp mắt đã đến gần, chia làm hai hàng vạch hình vòng cung trên mặt nước lướt qua hai bên đám người Đinh Hạo. Chiến hạm đánh vòng bao bọc mọi người vào trong, hộ tống hướng hải cảng.

Hải cảng ven bờ thiết kế rất nghệ thuật, từng bến cảng bị sóng biển vỗ xâm thực nhiều năm biến thành màu đen, cột mốc hải tháp màu trắng dựng thẳng, pho tượng to vài trăm thước bị nước biển nhấn chìm nhưng vẫn lộ ra khỏi mặt nước, tràn ngập hơi thở mộng ảo năm tháng.

Hạm đội cập cảng.

Sau khi chiến hạm số hiệu Viễn Phàm cập bờ, đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng yêu cầu đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, thể tu Hãn Hải thâm lâm đều lên bờ. Thủy thủ Mạc Hoàng thế gia sẽ tạm thời trông chừng chiến hạm số hiệu Viễn Phàm. Đoàn người từ bến cảng đi vài trăm thước, chiến sĩ xếp hai hàng mặc giáp cầm thuẫn. Bến cnagr này thuộc về Mạc Hoàng thế gia, Đinh Hạo nhanh chóng trông thấy cao tăng Mạc Hoàng thế gia đến nghênh đón.

Chỉ có một người, không phải gian thương Thiên Xu đại gia mà Đinh Hạo mong chờ.

Đó là một nam nhân trung niên gầy gò.

Nam nhân trung niên gầy gò mặc áo ngắn màu trắng, có vẻ ngoài đặc biệt của nhân loại Nam Hoang. Vóc người nam nhân trung niên không cao, da đen nhem như người đánh cá khô cằn quanh năm ra biển bắt cá, không chút phong độ cao thủ. Nhưng mắt nam nhân trung niên bắn ra tia sáng chất chứa nguy hiểm cực độ, biến ảo khó dò như bão biển.

Tim Đinh Hạo run lên, thầm nghĩ:

- Một vị tam khiêu cường giả thần cảnh.

Đinh Hạo nhớ lúc trước Đinh Hồng Lệ từng nói tổng số cường giả thần cảnh trên Vô Tận đại lục có hạn, mấy ngàn năm qua chỉ được một vài người, không hề thay đổi. Cường giả như Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng nói dễ nghe chút là nửa bước thần cảnh, nói khó nghe là nguy thần cảnh. Thực lực của Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng chưa bước vào cảnh giới Vô Thần cảnh, không hoàn toàn nắm giữ lực lượng quy tắc. Có lẽ suốt đời Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng cũng không thể vào Vô Thần cảnh nên đương nhiên không nằm trong số tồn tại đỉnh à Đinh Hồng Lệ nói.

Nam nhân trung niên giống người đánh cá khắc khổ tuyệt đối xếp vào hàng cường giả thần cảnh.

Một chí tôn thần cảnh thật sự.

Thấy nam nhân trung niên kia, đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng giật mình, bộ dạng vinh hạnh muốn chết. Tập thể quỳ hai gối dưới đất hành lễ.

- Không ngờ là Thiên Linh lão tổ tự mình đến nghênh tiếp, chúng thuộc hạ khủng hoảng.

Hiển nhiên nam nhân trung niên có địa vị rất cao cả trong lòng bọn họ, là nhân vật đầu sỏ trong Mạc Hoàng thế gia.

Các giáp sĩ cầm thuẫn cũng quỳ một gối xuống đất hành lễ.

Trong phút chốc chỉ mình đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, thể tu Hãn Hải thâm lâm là đứng yên tại chỗ.

Thiên Linh lão tổ?

Lại một lão già có hàng chữ thiên. Người lúc trước mang Đinh Khả Nhi đi tên là Mạc Hoàng Thiên Cơ, gian thương Thiên Xu đại gia tên là Mạc Hoàng Thiên Xu. Nam nhân trung niên chắc là Mạc Hoàng Thiên Linh. Ba người là cường giả cùng một thời, nếu địa vị của Mạc Hoàng Thiên Linh cao như chắc Mạc Hoàng Thiên Cơ, Mạc Hoàng Thiên Xu cũng gần như thế, tức là nói . . .

Đinh Hạo chợt nhận ra một điều, thầm chửi thề.

Gian thương Thiên Xu đại gia chắc chắn là cường giả chí tôn Vô Thần cảnh, trước kia lão gụy trang quá khéo, thật giỏi giả bộ. Thì ra Thiên Xu đại gia luôn giữ thực lực.

Mạc Hoàng Thiên Linh như không thấy đám người quỳ dưới đất, ánh mắt lạnh lùng không dao động như vật chết nhìn hướng Đinh Hạo. Ánh mắt như hai tia chớp muốn nhìn thấu Đinh Hạo, đầy tính xâm lược, công kích.

Đinh Hạo hừ lạnh, tiến tới một bước.

Hiện tượng kỳ lạ xảy ra, cảnh tượng sau lưng Đinh Hạo biến đổi. Trông như Đinh Hạo vào biển cả phía xa, thế kỳ dị sinh ra. Đinh Hạo như là biển cả sâu không thấy đáy, dù đối thủ quan sát, thăm dò cỡ nào cũng không thể nhìn ra tu vi cảnh giới thật của hắn.

Mạc Hoàng Thiên Linh ngây người, ánh mắt như trông thấy biển cả vô ngần.

Mạc Hoàng Thiên Linh thầm đánh giá:

- Tiểu tử này đúng là bất phàm.

Mạc Hoàng Thiên Linh lại nghĩ nếu mọi thứ như phỏng đoán, thực lực của tiểu tử này không phải chuyện tốt cho Mạc Hoàng thế gia.

Mạc Hoàng Thiên Linh suy tính trong lòng, phát tay nói:

- Đứng lên hết đi.

Đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng đứng dậy ngay, thái độ cực kỳ cung kính.

Mạc Hoàng Thiên Linh cười nói:

- Vị này là Đinh Hạo tiểu huynh đệ? Quả nhiên là thiếu niên anh tài, rỗng trong cõi người, khiến người tán thán.

Đinh Hạo bắt giữ tin tức trong lời nói của Mạc Hoàng Thiên Linh, hỏi:

- Tiền bối từng nghe nói về ta?

- Ha ha ha ha ha ha! Tam ca Mạc Hoàng Thiên Xu không thích bị trói buộc của ta đã từng du lịch đại lục, mấy năm trước khi trở về từng nhắc gặp một vị thiếu niên thiên tài tuyệt thế ở Bắc Vực, tên là Đinh Hạo, có thiên phú xuất sắc vô song, có thể nói là thiên tài đệ nhất võ đạo nhân tộc từ nhiều ngàn năm nay. Ta nghe không tin, hôm nay thấy thật là khiến lão già ta đây giật mình. Nếu tam ca không nói sai thì năm nay ngươi chưa đầy ba mươi đúng không? Vậy mà đã bước lên thần cảnh . . .

Mạc Hoàng Thiên Linh kiềm không được than thở.

Thật ra ban đầu Mạc Hoàng Thiên Linh không nghĩ đến điều này nhưng nói đến đây trong lòng lão rất giật mình. Giờ nghĩ lại Mạc Hoàng Thiên Linh nhận ra Đinh Hạo đúng là chưa đến ba mươi tuổi đã thành tựu Võ Thần cảnh, thật là khủng khiếp.

Đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng nghe vậy thấy khó tin, Đinh Hạo bước vào thần cảnh rồi?

Nếu không phải Thiên Linh lão tổ nói thì đúng là hoang đường rớt tóc gáy, đánh chết bọn họ cũng không tin.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tiền bối hiểu lầm, ta cách thần cảnh còn rất xa, chẳng qua ta tu luyện công pháp hơi đặc biệt nên mới tạo thành biểu hiện giả dối.

1390. Chương 1394: Mạc Hoàng Tú.

Đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng nghe Đinh Hạo giải thích xong biểu tình bình thường lại.

Mạc Hoàng Thiên Linh có tin hay không thì nhìn mặt không đoán ra.

Đinh Hạo ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Lần này ta không mời mà đến vì muốn gặp Thiên Xu tiền bối, không biết bây giờ lão nhân gia ở đâu?

Mạc Hoàng Thiên Linh cười to bảo:

- Tam ca quen phiêu bạt, mấy hôm nay không ở trên đảo. Nhưng khi nhận tin báo từ Đào Hoa đảo chúng ta đã dùng bp liên lạc với tam ca, tính theo tuyến đường thì khoảng một, hai ngày sẽ về. Đinh tiểu huynh đệ ở lại trên đảo chờ đi, rất nhanh sẽ thấy tam ca.

Đinh Hạo gật đầu.

Quá trình vào Thiên Chi đảo cực kỳ rườm rà, thông qua tầng tầng kiểm tra mất một canh giờ.

Thiên Chi đảo cực kỳ phồn hoa, các thành thị lớn nhỏ nhiều như sao trời. Từng tòa vệ thành rải rác mỗi khu vực như sao quanh trăng sáng bao bọc bốn chủ thành trung tâm. Bốn chủ thành là nơi bốn thế gia cư trú, qua vạn năm xây dựng nội tình thâm sâu đến mức người thường khó thể tưởng tượng, có thể nói là thành lũy chiến tranh.

Mạc Hoàng thế gia có thực lực mạnh nhất trong bốn thế gia nên quy mô Mạc Hoàng thành lớn nhất bốn thành.

Mạc Hoàng Thiên Linh không cùng đám người Đào Hoa đảo Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng vào Mạc Hoàng thành mà dẫn riêng đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, thể tu Hãn Hải thâm lâm lén lút vào Mạc Hoàng thành. Trên đường đi bọn họ xuyên qua nhiều con đường vào mạc Hoàng thành, đám người Đinh Hạo được sắp xếp trong một tòa kiến trúc hoa lệ rộng lớn tên là Phong Ba cư.

- Tiểu huynh đệ chờ ở đây vài ngày, tin tưởng Thiên Xu tam ca rất nhanh sẽ trở về.

Mạc Hoàng Thiên Linh để lại một câu rồi rời đi.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng cường giả thần cảnh Mạc Hoàng Thiên Linh đi khuất, nét mặt sa sầm. Bây giờ Đinh Hạo kahững định trăm phần trăm Mạc Hoàng thế gia đang che giấu điều gì. Trên đường đi cẩn thận đề phòng Đinh Hạo, vào Thiên Chi đảo như kẻ trộm lặng lẽ dẫn hẩn đến đây, rõ ràng là lo sợ bị người nhận ra.

Xung quanh Phong Ba cư có mấy trăm cường giả Mạc Hoàng thế gia canh giữ mơ hồ bốn phía, canh giữ đầy đủ vô trang như gặp đại địch. Cái này mà hoan nghênh khách nhân gì, rõ ràng là đối xử tội phạm.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Không thể cứ chờ đợi, phải làm điều gì đó.

Đinh Hạo nảy ra ý kiến.

Thời gian qua nhanh, sắc trời dần tối.

Có một thị nữ nhỏ xinh đưa đồ ngon vật lạ chế biến tỉ mỉ đến. Đinh Hạo kiểm tra cẩn thận không thấy có gì lạ, nhận lấy đồ ăn, kêu thị nữ quay về. Khi Đinh Hạo xoay người vào phòng lập tức cất đồ ăn vào không gian trữ vật, cho thuộc hạ, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương ăn đồ tùy thân mang theo.

Có vài lần Đinh Hạo làm bộ muốn dẫn Lý Y Nhược ra ngoài thành dạo phố, quả nhiên các cao thủ hộ vệ canh giữ quanh Phong Ba cư khuyên trở về. Bọn họ nói là gần đây trong thành rối loạn, ban đêm cấm ra ngoài.

Đinh Hạo không cứng rắn xông ra, hẩn về phòng tu luyện, tăng cao thực lực.

Khi nửa đêm vắng lặng, Đinh Hạo đang khoan chân ngồi trên giường bỗng mở mắt ra, khí thể thu về. Đinh Hạo lững thững đi tới cửa, định đẩy cửa ra ngoài thì thấy một luồng khối nhẹ né cảnh vệ chú ý nhanh chóng tới gần phòng.

Lòng Đinh Hạo máy động, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Bóng đen không quá mạnh nhưng rất nhẹ nhàng, tựa cơn gió vô hình. Dưới ánh trăng bóng đen như hồn ma nhanh chóng đến trước Phong Ba cư. Thân pháp của bóng đen rất đặc biệt, lặng lẽ né tránh mấy trăm cao thủ Mạc Hoàng thế gia giám sát.

Bóng đen cẩn thận đến gần cửa phòng Đinh Hạo, đứng tại cửa ngẩn ngừ giây lát, giơ tay định gõ cửa thì . . .

Giọng Đinh Hạo vang bên tai bóng đen:

- Cửa không đóng, vào đi.

Truyền âm nhập mật.

Bóng đen giật nảy mình, không ngờ bị Đinh Hạo phát hiện. Bóng đen đang do dự thì cánh cửa trước mặt hé mở, thế là bóng đen vào phòng ngay.

Một thanh âm sang sảng uy nghiêm lọt vào tai người áo đen:

- Người là ai? Đến tìm ta làm gì?

Người áo đen ngẩng đầu lên, thấy thanh niên mặc áo xanh, trẻ tuổi tuấn tú đứng trước bàn học, đôi mắt sáng rực nhìn mình. Đôi mắt thanh niên áo xanh sáng như sao, như thể nhìn thấu mọi bí mật trên thế giới này.

Người áo đen nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói:

- Các hạ chính là Đinh Hạo, Đinh công tử?

Đinh Hạo gật đầu.

Người áo đen thở phào, móc ra một vật hỏi:

- Vậy xin hỏi Đinh công tử có nhận ra thứ này không?

Là một khúc tay áo, dường như xé từ bộ đồ nào đó. Áo vải, không quá quý báu, bình thường không có gì lạ. Điều đặc biệt là vải dnh một đốm máu đen nhánh, hơi bẩn.

Tim Đinh Hạo rung lên.

Bởi vì ống tay áo này rất quen thuộc với Đinh Hạo, là bộ đồ lần cuối cùng gian thương Thiên Xu đại gia mặc trước khi rời đi, đặc biệt vị trí tay áo có hoa văn cánh hoa mai người thường rất khó chú ý. Đinh Hạo nhìn kỹ vài lần, càng khẳng định đây là y phục của gian thương Thiên Xu đại gia.

Đinh Hạo có dự cảm không may, hỏi:

- Người là ai? Tại sao mảnh vải áo của Thiên Xu tiền bối nằm trong tay người?

Người áo đen nghe Đinh Hạo nói xong hoàn toàn yên lòng.

Người áo đen thóa khăn đen che mặt lộ khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, là một nữ nhân thanh xuân.

Nàng khom người nói:

- Vậy đúng rồi, tại hạ là đệ tử của Mạc Hoàng thế gia, Mạc Hoàng Tú. Đinh công tử đến rồi, nếu chậm chút nữa chắc ta sẽ bị điều khỏi Thiên Chi đảo, không thể gặp được công tử. Tối nay đánh liều đến là vì ta nhận người nhờ vả, có chuyện rất quan trọng cần cho công tử biết, chỗ này tiện nói chuyện không?

Đinh Hạo búng tay.

Hai luồng sáng trắng và vàng bay ra khỏi đầu ngón tay hóa thành từng minh văn chữ hán quanh gian phòng, như du long kinh phượng tràn ngập hư không, phong tỏa gian phòng.

Đinh Hạo hỏi:

- Bây giờ có thể nói rồi, Thiên Xu tiền bối kêu nàng đến tìm ta?

Trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ áo đen lộ vẻ sửng sốt, giật mình kêu lên:

- Đinh công tử? Đinh công tử biết? Đúng vậy, là Thiên Xu sư thúc tổ kêu ta chờ công tử ở đây, lão nhân gia muốn ta chuyển lời một câu.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Câu gì?

Thiếu nữ áo đen Mạc Hoàng Tú gằn từng chữ:

- Đừng điều tra về Đinh Khả Nhi nữa.

Đinh Hạo giật mình, yên lặng thật lâu.

Mây Đinh Hạo nhú chặt.

Một lúc sau Đinh Hạo thở hắt ra, gật gù, chợt nghĩ đến điều gì, hỏi:

- Thiên Xu tiền bối ở đâu? Tại sao không tự mình đến nói với ta?

Mạc Hoàng Tú lộ biểu tình tức giận, nghi hoặc nói:

- Ta cũng không biết bây giờ lão nhân gia ở đâu. Khoảng một năm trước sư thúc tổ vì chuyện gì đó gây gổ với gia chủ, mấy vị trưởng lão trong Mạc Hoàng thế gia khánh đại điển, tan rã trong không vui. Khoảng một tháng sau lão nhân gia nhận một phong thư kỳ lạ, sau khi đọc xong thì vội vã ra ngoài, từ đó mất tích. Tuy trước kia lão nhân gia cũng hay rời khỏi Thiên Chi đảo đi bên ngoài du lịch nhưng mỗi lần sẽ sắp đặt một số chuyện trước. Lần này lão nhân gia đi đột ngột, không chút dấu vết, chúng ta tìm rất lâu nhưng không kết quả.

1391. Chương 1395: Mạc Hoàng Tú (hạ).

Đinh Hạo nghe vậy chân mày càng nhíu chặt hơn.

Đinh Hạo hỏi ra vấn đề mấu chốt:

- Nàng lấy được mảnh tay áo rách này từ đâu ra?

Mạc Hoàng Tú nói:

- Sau khi sư thúc tổ mất tích nửa năm thì một đêm nọ, trong Mạc Hoàng thành xảy ra chiến đấu khủng bố, chắc chắn đó là quyết đấu giữa các cường giả thần cảnh. Bởi vì nguyên Mạc Hoàng thành đều cảm nhận được sóng năng lượng hủy thiên diệt địa. Sau này nghe nói là hải thú thần cảnh trà trộn vào Thiên Chi đảo gây sự, bị bốn gia tộc liên hợp giết chết. Đêm đó ta từ phòng luyện công bí mật trong gia tộc trở về phòng ngủ thì thấy mảnh tay áo này trên bàn, sư thúc tổ để lại một đoạn truyền âm.

Tim Đinh Hạo treo cao, hỏi:

- Truyền âm nói cái gì?

Mạc Hoàng Tú nói:

- Sư thúc tổ kêu ta đừng lộ ra chuyện trông thấy đêm đó, cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, ở Thiên Chi đảo chờ đợi. Nếu ngày nào có một thanh niên nước ngoài tên Đinh Hạo đến Thiên Chi đảo thì ta hãy tìm cách thông báo cho hắn tuyệt đối đừng điều tra về Đinh Khả Nhi nữa, kêu Đinh Hạo tìm cách mau chóng rời khỏi Thiên Chi đảo.

Đinh Hạo nhận ra điều gì, trong đầu hắn có đường nét đại khái.

Sự việc phát triển theo chiều hướng không tốt.

Đinh Hạo ngừng một lúc, hỏi:

- Tú Nhi cô nương là hậu nhân của Thiên Xu tiền bối?

Mạc Hoàng Tú gật đầu, biểu tình xấu hổ nói:

- Gia gia của ta là một trong các đệ tử thân truyền của sư thúc tổ, nhưng tư chất của ta bình thường, không được sư thúc tổ tự mình chỉ điểm. Mấy năm nay ta hầu như không thấy mặt sư thúc tổ, ta không rõ tại sao sư thúc tổ tìm ta.

Đinh Hạo thản nhiên nói:

- Ta thấy thân pháp của nàng thần diệu có thể tránh mấy trăm vị cao thủ giám sát, thực lực như vậy sao có thể là tư chất kém được?

Về mặt Mạc Hoàng Tú càng xấu hổ hơn, nói:

- Từ nhỏ ta không hứng thú với đánh giết chỉ thích tu luyện thân pháp, lúc ra ngoài rèn luyện được kỳ ngộ, tu luyện chiến kỹ thân pháp 'lăng ba vi ba'. Khi thúc giục hết sức nếu là dưới đêm trăng có thể lừa được cảm giác, tầm mắt của cường giả dưới đỉnh Vô Thánh cảnh.

Đinh Hạo ừ một tiếng, gật đầu

Đinh Hạo ngừng một lúc lại hỏi:

- Tú Nhi cô nương biết Thiên Xu tiên bối nói Đinh Khả Nhi là ai không? Mạc Hoàng thế gia từng có người như vậy sao?

- Không có, chưa từng nghe qua.

Mạc Hoàng Tú ngẫm nghĩ, chắc chắn nói:

- Trên Thiên Chi đảo đa số là người bốn thế gia, không có họ khác. Nửa năm trước sư thúc tổ để lại lời nhắn, ta lên hỏi thăm nhưng chưa từng nghe nói về Đinh Khả Nhi.

Đinh Hạo thất vọng gật đầu.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Vậy có nghe về người tên Mạc Hoàng Thiên Cơ không?

Mạc Hoàng Tú đáp nhanh:

- A! Cái này thì đương nhiên ta biết. Thiên Cơ sư thúc tổ là một nữ Chiến thần uy chấn thiên hạ của Mạc Hoàng thế gia ta, lão nhân gia từng biến thành ngàn vạn người du lịch khắp Vô Tận đại lục, đánh vỡ trời buộc võ đạo. Lúc gần ba trăm tuổi lão nhân gia bước vào thần cảnh, sáng tạo kỷ lục tu luyện của Nam Hoang đại vực. Dù rất nhiều nam nhân kinh tài tuyệt diệu đều không sánh bằng nàng, Thiên Cơ sư thúc tổ từng là thần tượng của toàn bộ nữ nhân Mạc Hoàng thế gia, tứ đại thế gia trên Thiên Chi đảo. Tiếc rằng từ mười năm trước sư thúc tổ bắt đầu bế quan trùng kích cảnh giới võ đạo càng cao hơn, không xuất hiện nữa.

Quả nhiên Mạc Hoàng Thiên Cơ là người của Mạc Hoàng thế gia, thân phận hiển hách như vậy.

Mạc Hoàng Thiên Cơ cũng từng huy hoàng một thời.

Nhưng Mạc Hoàng Thiên Cơ bế quan từ mười năm trước, tình cờ quá vậy?

Đối với cường giả thần cảnh một lần bế quan tu luyện hơn mười năm thậm chí là lâu hơn thì rất bình thường, nhưng trực giác Thăng Tự Quyết khiến Đinh Hạo cảm thấy bên trong có nguyên nhân lạ.

Mạc Hoàng Thiên Cơ mang muội muội Đinh Khả Nhi từ Bắc Vực đến Nam Hoang, để lại chữ bảo Đinh Khả Nhi có duyên với nàng. Theo lý thì cơ duyên của Đinh Khả Nhi vào Thiên phủ là lựa chọn không tồi, nhưng sau này xảy ra chuyện gì?

Đinh Hạo thấy nuchs đầu.

Mạc Hoàng Tú khuyên nhủ:

- Được rồi, Đinh công tử, chuyện gì ta biết đều đã nói cho người, xin công tử đừng nhắc chuyện Đinh Khả Nhi trong Mạc Hoàng thành. Hãy tìm cơ nhanh chóng rời khỏi Thiên Chi đảo đi, sư thúc tổ không nói sai.

- Trong lòng ta có kế hoạch riêng.

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Đa tạ Tú Nhi cô nương mạo hiểm thông báo cho ta biết chuyện này, vô cùng cảm kích. Chút quà mọn này xem như Đinh ta đáp lễ, mong cô nương nhận cho.

Mạc Hoàng Tú thấy Đinh Hạo đưa một gỗ thần dược thì trợn mắt há hốc mồm.

Một lúc sau Mạc Hoàng Tú lấy lại tinh thần, hoảng hốt xoa tay nói:

- Không không không . . . Thứ này quá quý giá, ta . . . Ta chỉ làm theo lệnh của sư thúc tổ . . . Làm chuyện ta nên làm. Thật ra ta nên nhắn lại cho người từ trước khi người lên đảo, tiếc rằng ta . . . Ban ngày ta không có cách nào đến gần người.

Đinh Hạo cười nhét thần dược vào tay Mạc Hoàng Tú, nói:

- Trong thảo dược này ẩn chứa mảnh vỡ pháp tắc nguyên tố phong và không gian, có thể giúp ích cho thân pháp của cô nương tiến thêm một tầng. Cầm lấy đi, cô nương đã giúp đỡ ta.

Mạc Hoàng Tú không từ chối được, cuối cùng hờn hờ nhận quà.

Trong thời gian này Mạc Hoàng Tú nhớ kỹ Mạc Hoàng Thiên Xu truyền âm nhắn nhủ, xem nó như bí mật lớn nhất chặt chẽ giấu kín. Tối nay Mạc Hoàng Tú mạo hiểm bị phát hiện sẽ bị gia pháp phạt nặng đến truyền lời, điều này cần can đảm rất lớn và sự dứt khoát. Mạc Hoàng Tú không ngờ được đáp lại hậu hĩnh như vậy.

Mạc Hoàng Tú trả lời một số vấn đề của Đinh Hạo rồi xoay người rời đi.

Mạc Hoàng Tú biến mất trong đêm trăng tựa làn khói trắng nhẹ như không. Mấy trăm hộ vệ Mạc Hoàng thể gia xung quanh không phát hiện ra, Mạc Hoàng Tú đúng là có yêu thích đặc biệt, hiểu sâu về thân pháp.

Đinh Hạo đóng cửa lại, chìm trong suy tư.

Cái gọi là hải thú thân cảnh tấn công Thiên Chi đảo có lẽ là nguy trang, buổi tối đó xảy ra chuyện gì? Đinh Hạo không biết, nhưng có một điều chắc chắn rằng nó liên quan đến Mạc Hoàng Thiên Xu. Nếu không thì tại sao có một khúc tay áo dính máu?

- Tuyệt đối không thể rời khỏi Thiên Chi đảo.

Đinh Hạo muốn ở lại.

Đêm nay Đinh Hạo bỏ kế hoạch thăm dò trong bóng đêm, luôn ở trong phòng tu luyện. Khi rạng sáng Đinh Hạo quay về phòng ngủ ôm thê tử xinh đẹp ngủ ngon lành.

Lúc sáng sớm ăn cơm trưa, một cường giả nam nhân trung niên bộ dạng quần gia cung kính đưa lên thiệp mời nạm vàng hoa lệ cho Đinh Hạo.

- A? Tài tuần phong vân hồi ba năm một lần của Thiên phủ? Thanh niên tài tuần ưu tú trong bốn thể giá toàn Thiên Chi đảo đều tham gia, một số lão quái vật cũng lộ mặt?

1392. Chương 1396: Phong Vân Hồi.

Ngày thứ ba từ khi Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, thể tu Hãn Hải thâm lâm đến Thiên Chi đảo.

Đinh Hạo mang theo nhóm Lý Y Nhược xuất phát từ Phong Ba cư đi hoa viên Thiên phủ, tham gia phong vân hồi tài tuần thiên phú trẻ tuổi mỗi năm một lần. Đây là ngày hội trên Thiên Chi đảo, không chỉ các thiên tài trẻ xuất hiện, nhiều anh hùng thiếu niên ngoài Thiên phủ cũng được mời.

Đối với nhiều thanh niên Nam Hoang thì nhận được tấm thiệp mời như vậy ý nghĩa vinh diệu tối cao, được Thiên phủ thừa nhận. Đây là bản lĩnh, là kinh nghiệm đáng giá khoe khoang.

Đinh Hạo vốn không hứng thú với tụ hội như phong vân hồi tài tuần thiên phú trẻ tuổi.

Với thân phận, địa vị hiện giờ của Đinh Hạo còn tham gia tụ hội kiểu này chẳng khác nào chơi bòn cùng đám nhóc, chán chết. Nhưng Đinh Hạo suy nghĩ thấy trong phong vân hồi tài tuần thiên phú trẻ tuổi có lẽ sẽ được tin tức hữu dụng gì nên chấp nhận lời mời của Mạc Hoàng thể gia.

Hoa viên Thiên phủ nằm trong khu vực công cộng giữa bốn chủ thành, do bốn gia tộc cùng quản lý.

Ngoài vòng hoa viên Thiên phủ có bốn gia tộc sắp đặt trọng binh, trận pháp minh văn rậm rạp, nếu không có thiệp mời mà xông vào rất dễ bước vào trận pháp minh văn, có họa sát thân.

Thị vệ kiểm tra thiệp mời xong cho đám người Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương vào.

Mạc Hoàng Anh mang đám người Đinh Hạo vào cửa trông thấy bằng hữu cũ, xin lỗi một tiếng rồi bỏ đi. Đinh Hạo nhủ mầy, im lặng cùng Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương đi dạo dọc theo đường đá xanh.

Hoa viên Thiên phủ chiếm diện tích rất lớn, cỡ mấy vạn mẫu. Trong hoa viên kỳ phong trập trùng, núi giả nước chảy, điêu diêm thủy tạ, hành lang suối phun, cái gì cần có đều có, phong cảnh rất đẹp. Tóp năm tốp ba thiên tài trẻ mặc thần khải, cầm y hoa phục, địa vị đều rất cao. Bọn họ nói cười đi sâu vào hoa viên Thiên phủ.

Gió thơm thổi qua.

Năm, sáu thiếu niên hoạt bát mặc váy xòe từ ngoài tông môn đi tới, tiếng cười như chuông bạc hấp dẫn ánh mắt nhiều người.

- Nghe nói lần này mấy thiên tài tuyệt thế của Mạc Hoàng thế gia đều xuất hiện.

Một thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn vẻ mặt si mê nói với bạn gái của mình:

- Nếu Mạc Hoàng Phẩm trong tứ đại công tử nhìn ta một cái thì ta chết cũng cam lòng.

Bạn gái thiếu nữ hoa nhường nguyệt thẹn vô tình đả kích:

- Người nằm mơ đi, Mạc Hoàng Phẩm là ai? Các công chúa bốn thứ gia đều thương thầm Mạc Hoàng Phẩm, đau khổ theo đuổi, làm sao Mạc Hoàng Phẩm sẽ nhìn tiểu nha đầu bång chi như ngươi?

- Hừ! Thế thì sao? Nghe nói bây giờ Mạc Hoàng Phẩm chưa có người trong lòng, ai đều có cơ hội.

- Ta thì thích Doãn Ly Sinh trong tứ đại công tử, Mạc Hoàng Phẩm quá lạnh lùng, dẫu dịu dàng, thân thiết như Doãn Ly Sinh?

- Doãn Ly Sinh đúng là dịu dàng, thân thiết nhưng nổi tiếng là công tử đào hoa, theo hán không tốt lành gì.

Các thiếu nữ bàn tán sôi nổi lướt qua đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương.

Đinh Hạo mỉm cười.

Xem ra tứ đại công tử là mấy người nổi tiếng có thiên hù nhất bốn thế gia. Đinh Hạo hơi tò mò, thanh niên tài tuấn của Nam Hoang xuất sắc như thế nào?

Lúc này bên ngoài có tiếng kinh kêu, long mã rít gào, lực lượng thủy hệ hùng dũng dao động từ cửa lớn hoa viên Thiên phủ phía xa tuôn trào.

Hai mươi long mã thần tuấn trắng như tuyết lao nhanh đến kéo phi điện thanh đồng ấy thước lao vào hoa viên Thiên phủ.

Long mã là một trong các dị thú của Nam Hoang, đồn rằng nó là hậu duệ giữa thần long và thiên mã, có thể đạp mây lướt đi, lặn xuống biển, xua sóng thần. Long mã trưởng thành có lực lượng chiến đấu cùng Võ Thánh cảnh, xếp vào mười hàng đầu bản thân cầm dị thú của Nam Hoang.

Một con long mã đã rất quý giá, một lần xuất hiện hai mươi con, lại còn là huyết mạch tinh thuần không có lông tạp, thật khiến người rung động.

Người trong thanh đồng phi điện chắc chắn là đại nhân vật. Long mã đi qua cửa lớn không chút ngừng lại xông thẳng vào, hộ vệ trước cửa hoa viên Thiên phủ không dám ngăn cản.

Có người kêu lên:

- Là Xuất Vân Cuồng Chiến của Xuất Vân thế gia, một kẻ cuồng chiến đấu, một trong ba thiên tài của Xuất Vân thế gia. Xuất Vân Cuồng Chiến cũng tham gia phong vân hội lần này?

Nơi long mã trắng đi qua không người nào dám ngăn trở.

Phi điện gào thét tốc gió lên, cây cối bị bẻ gãy, đá bay lông lốc, khí thế cực kỳ vênh vao nhưng không người dám đối địch.

Đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương đi ở ven đường, phi điện lao thẳng qua, mắt thấy sắp đụng vào hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương. Lòng bàn tay Đinh Hạo tuôn ra lực hút bảo vệ hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương.

Lý Y Nhược tức giận nói:

- Quá đáng, đường rộng như vậy, hấn cố ý sao . . .

Trên đầu Lý Y Nhược bỗng có bóng đen bao phủ.

Bầu trời tối sầm, một con chim lạ khổng lồ như côn bằng từ khi nào đã bay tới hoa viên Thiên phủ khiến mọi người kinh kêu. Áp lực đáng sợ như núi cổ đè xuống, có người không chịu nổi áp lực da thịt nứt ra, ngất xỉu.

Một cao thủ Võ Thánh cảnh trẻ của Mạc Hoàng thế gia mặt trắng bệch, sợ hãi nói:

- Thiên Dược Côn Bằng, biển chủ của Tiên Điều Côn Bằng, trong trong bá chủ mặt biển.

Rất ít người thuần phục được Thiên Dược Côn Bằng, tại Nam Hoang nó chỉ thuộc về một người, đó là Doãn Ly Sinh, thiên tài tuyệt thế một trong tứ đại công tử. Quái vật yêu nghiệt như vậy dù là Mạc Hoàng thế gia cũng thấy sợ hãi.

Chớp mắt Thiên Dược Côn Bằng nhanh chóng thu nhỏ lại co rút thành đốm đen rơi vào tay thanh niên áo xanh, biến mất.

Thanh niên áo xanh tên là Doãn Ly Sinh, thiên tài số một của Doãn gia. Thiên Dược Côn Bằng là tọa kỵ của Doãn Ly Sinh, phong độ xuất trần, cực kỳ điển trai, tóc đen như suối, cơ thể tỏa ánh sáng mặt trời. Doãn Ly Sinh khoảng hai mươi tuổi, có sức hấp dẫn sáng sủa làm ngàn vạn thiếu nữ hết chói tai.

Doãn Ly Sinh đạp bước trong không trung như tiên giáng trần.

Trong phút chốc có mấy chục nữ nhân xinh đẹp mắt sáng rỡ bao vây Doãn Ly Sinh, gã rất được nữ giới hoan nghênh. Bản thân Doãn Ly Sinh rất hưởng thụ, cười to hòa mình vào nhóm nữ nhân.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng khí thế cường đại giáng xuống sâu trong hoa viên Thiên phủ, bọn họ đều là cường giả của bốn thế gia.

Tuy hoa viên Thiên phủ canh gác cực kỳ nghiêm ngặt nhưng những cường giả trẻ đỉnh cao của bốn thế gia nổi tiếng như cò, không cần tuân thủ mở quy tắc cũ kỹ. Bọn họ đứng trên đa số người, là thiên chi kiêu tử.

Đinh Hạo không vội vàng, nhàn nhã đi dạo trong hoa viên Thiên phủ.

Rất nhanh Đinh Hạo thấy Mạc Hoàng Tú. Thiếu nữ Mạc Hoàng Tú xinh đẹp đang cùng hai đồng bạn vội vã đi hướng nội viên, nàng chú ý thấy Đinh Hạo nhưng làm như không quen, chỉ liếc mắt một cái rồi quay đầu đi.

Đinh Hạo mỉm cười.

Cảm ơn bạn Tuấn đã ủng hộ truyện tại nhiều nhé!

1393. Chương 1397: Đánh Cuộc Khi Nào Hấn Chết.

Thiếu nữ Mạc Hoàng Tú rất thông minh, lanh trí.

Đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương dọc theo đường lát đá đi gần nội viên, linh khí càng đầy đủ, nhiều người hơn, đều là thanh niên hai, ba mươi tuổi. Ngẫu nhiên có các cường giả thế hệ trước như trưởng lão bốn thế gia, thân phận hiển hách, thái độ kiêu ngạo.

Một hộ vệ cản đường đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương lại.

- Dừng bước, chỗ này là nội viên, các vị có thiệp mời không?

Đinh Hạo đưa thiệp mời ra.

Hộ vệ lộ biểu tình xem thường, lạnh lùng cười:

- Loại thiệp mời này là đẳng cấp thấp nhất, chỉ có thể đi trong ngoại viên, không có tư cách vào nội viên. Mau đi đi, đừng chặn cửa.

Đinh Hạo nhíu mày.

Mạc Hoàng thế gia rốt cuộc có ý gì? Mời Đinh Hạo đến tham gia phong vân hội tài tuần thiên phú trẻ tuổi nhưng chỉ có thiệp mời ngoại viên, không lẽ rảnh quá muốn đùa hấn sao?

Không biết Mạc Hoàng Anh đi đâu, muốn hỏi cũng không được.

Đinh Hạo đã tức giận, lúc này một thanh âm từ bên cạnh vang lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Đúng là đám nhà quê, lại còn muốn vào nội viên, thật là không biết tự lượng sức mình.

Thanh âm kiêu căng ngừng một lúc, chợt ồ lên:

- Đương nhiên nếu cô nương xinh đẹp này muốn vào nội viên cũng được, chỉ cần ta nói một câu.

Đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương ngẩng đầu lên nhìn.

Năm, sáu thanh niên mặc cẩm y phục thuộc Xuất Vân thế gia, người dẫn đầu thân hình cao to, mặt trắng như ngọc, mặt mày như con gái có chút bệnh hoạn, thực lực không tệ, đại khái cỡ cảnh giới tam khiếu Võ Thánh cảnh.

Trong đám cái đuôi đi theo thanh niên mặt mày như con gái có người Đinh Hạo quen, là thiếu gia ẻo lả bị hấn dạy dỗ thâm trên Đào Hoa đảo, Bá Thiên thiếu gia.

Mấy hộ vệ vội hành lễ:

- Bái thiếu gia.

Xuất Vân Bái của Xuất Vân thế gia tuy không yêu nghiệt như Xuất Vân Cuồng Chiến nhưng cũng là cao thủ thế hệ trẻ có địa vị rất cao, được gia chủ Xuất Vân thế gia yêu thương. Nghe nói mẫu thân Xuất Vân Bái là tiểu thiếp được Xuất Vân gia chủ thích nhất, nằm trong danh sách nhân vật không thể đắc tội ở Thiên Chi đảo.

Xuất Vân Bái không thèm nhìn hộ vệ cái nào.

Xuất Vân Bái nhìn Lý Y Nhược chằm chằm, trong mắt đầy kinh diễm. Nam Thiên quân đoàn phong hoa tuyệt đại, có khí chất riêng của nữ nhân Bắc Vực. Xuất Vân Bái nhìn si mê, Bá Thiên nói đúng, nữ nhân này xinh đẹp điên đảo chứng sinh.

Mặt Bá Thiên thiếu gia nở nụ cười nanh tranh, âm mưu thành công.

Là Bá Thiên thiếu gia cố ý dẫn Xuất Vân Bái đến.

Bá Thiên thiếu gia thâm nghĩ:

- Hừ! Mình không làm gì được Đinh Hạo chẳng lẽ Xuất Vân Bái cũng không thể sao? Ai trêu vào mình thì đừng mong sống yên. Chỉ tiếc là bị Xuất Vân Bái nhìn trúng thì mình không thể hưởng Lý Y Nhược đầu tiên, phải chờ Xuất Vân Bái chơi chán mới đến lượt.

Phía đối diện.

Làm sao Đinh Hạo không phát hiện?

Lúc ở Bắc Vực hung danh của Đinh Hạo giết khắp các phương, cái tên đao cuồng kiếm si bày ra đủ khiến vô số người run rẩy, làm gì có ai mắt mù nhìn ngó nữ nhân của hắn? Nhưng đến Nam Hoang, Lý Y Nhược xinh đẹp rồi cuộc khiến vài người mơ ước.

Xuất Vân Bái nhìn Lý Y Nhược, nói:

- Chỉ có đi theo ta mới vào nội viên được.

- Người là cái thứ gì?

- Nếu không muốn chết thì cút đi!

Trong lòng Lý Y Nhược chỉ có một mình Đinh Hạo, trừ đối với hắn, với bằng hữu ra đã khi nào nàng vui vẻ cùng nam nhân khác? Đặc biệt là còn đồ khắc hai chữ hao sắc trên trán như Xuất Vân Bái, nếu không phải sợ gây rắc rối cho Đinh Hạo thì Lý Y Nhược đã rút một kiếm đâm qua.

Lý Y Nhược không chỉ đẹp mà còn có thủ đoạn mạnh mẽ, tàn nhẫn.

Lý Y Nhược thốt lời làm mặt Xuất Vân Bái như bị người dùng đũa giầy dính phân tạt một cái, vụn vụn. Với thân phận, địa vị của Xuất Vân Bái trên Thiên Chi đảo chưa từng có nữ nhân dám nói câu đó với gã.

Một tên theo đuôi bên cạnh Xuất Vân Bái tức giận quát:

- Kỹ nữ thối tha, người nói cái gì?

Tên theo đuôi chưa nói xong thì . . .

Bốp!

Đinh Hạo tát một cái, kinh khí xẹt qua đánh bay tên theo đuôi.

Cao thủ tu vi huyền khí cảnh giới đỉnh Võ Hoàng cảnh bị đánh bầm dập, đầu như dưa hấu bị búa đập nát, đơ trắng tung tóe, hình thần đều diệt. Thân thể cao thủ tu vi huyền khí cảnh giới đỉnh Võ Hoàng cảnh đập mạnh vào núi đá trong rừng đã phía xa, thịt nát xương tan.

Mọi người ngơ ngẩn.

Bá Thiên thiếu gia ẻo lả sững sờ.

Một thiếu niên khác trợn mắt há hốc mồm chỉ vào Đinh Hạo, líu lưỡi nói:

- Người . . . Người dám giết người Xuất Vân thế gia? Người chán sống rồi sao? Người . . .

Khi Đinh Hạo liếc thiếu niên đó thì gã sợ run cầm cập, hét chói tai thụt lùi lại.

- Vào xem.

Đinh Hạo nắm tay Lý Y Nhược xông thẳng vào nội viên.

Đinh Hạo vốn định tìm Mạc Hoàng Anh hỏi rõ nhưng bây giờ lòng tức giận, rõ ràng gây ông đập lưng ông, trực tiếp bá đạo xông vào. Đinh Hạo muốn để các cao thủ tứ đại thế gia kiêu căng tự phụ biết cái gì là bá đạo, càn quấy.

Đinh Hạo đã quyết định sẽ làm náo động phong vân hội tài tuần thiên phú trẻ tuổi.

Mấy hộ vệ biến sắc mặt, định nói cái gì.

Đinh Hạo tới càng gần, lực lượng hùng hồn ập vào mặt các hộ vệ. Những hộ vệ như bị một ngọn núi cổ đè ép, quỳ rạp dưới đất không thể nhúc nhích.

Một đám người trơ mắt nhìn Đinh Hạo mang theo Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương vào nội viên.

Lúc này Xuất Vân Bái mới lấy lại tinh thần.

Mặt Xuất Vân Bái vụn vụn vì tức giận, gã như dã thú bị khiêu khích gầm gừ, tức giận người run run.

- Chết tiệt, a a a a!!! Tập chủng này là ai mà dám giết người của Xuất Vân thế gia ta? Hắn xem ta là gì? Đuổi theo, hôm nay tuyệt đối không thể để hắn chạy!

Mấy công tử khác đi theo Xuất Vân Bái giết mình tỉnh táo lại, vội chạy vào nội viên.

Ai ngờ chỉ giây lát nhóm Xuất Vân Bái vào nội viên thì không thấy bóng dáng đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương đâu. Người vào nội viên đều có thân phận, địa vị rất cao quý. Đám người Xuất Vân Bái không dám ồn ào tìm tòi, đành tìm từng chút một.

Mấy hộ vệ mặt trắng bệch.

Nhớ lại lời bọn họ đã nói lúc ngăn Đinh Hạo, khi đó chưa để thanh niên mặc áo xanh vải thô vào mắt, không biết mình đi ngang qua cửa địa ngục một vòng. Thanh niên áo xanh dám giết công tử, thiếu gia Xuất Vân thế gia vậy giết đám hộ vệ như bọn họ chẳng khác gì nghiền chết con kiến.

- Mau đi báo cáo cho đại nhân!

Đám hộ vệ không dám chậm trễ, vội vàng tìm cao tăng trong gia tộc.

* * *

- Tuy người Thiên phủ đáng ghét nhưng không thể không thừa nhận thực lực trung bình thế hệ trẻ rất mạnh, cao hơn thế hệ trẻ các siêu tông môn Bắc Vực như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông một chút.

1394. Chương 1398: Đánh Cược Khi Nào Hắn Chết (hạ).

Đinh Hạo tùy ý đi trong nội viên, quan sát kỹ xung quanh.

Trừ mấy cường giả đẳng cấp cao, thực lực kinh người của Thiên phủ lúc trước xuất hiện, các thanh niên có tư cách vào nội viên thực lực thấp nhất đều trên Võ Thánh cảnh. Bọn họ mang theo hộ vệ, người hầu của mình giao lưu, luận bàn, mặt ngoài thân thiết.

Đinh Hạo cảm giác được các cao thủ trẻ từ thế gia khác nhau đối địch, cạnh tranh lẫn nhau.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Có lẽ là bởi vì Thiên phủ quá mạnh mẽ tại Nam Vực, trừ Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện ra không thể lực nào đối kháng được. Thiên phủ độc chiếm vô số tài nguyên thiên địa, bồi dưỡng ra cao thủ trẻ đời đời.

Đinh Hạo dăm chiêu. Đồn rằng nếu không có tồn tại vô địch Nam Vực Huyền Kinh Liệt Thiên Chiến Thần trấn áp thì dù là Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện cũng không thể ngay mặt đối kháng với Thiên phủ.

Tông môn nhân loại đỉnh cao Bắc Vực như Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông chỉ đối kháng được một trong tứ đại thế gia là cùng. Lúc trước Đinh Hạo gặp đám người Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy thì bọn họ chưa đến Võ Thánh cảnh, cao thủ thế hệ trẻ của tứ đại thế gia Thiên phủ đã là Võ Thánh cảnh nhiều như mây.

Điều này nói lên sự chênh lệch.

Thế cục các đại vực đúng là khác nhau, Bắc Vực yếu thế nhất trong các địa vực.

Một thanh âm kèn kiệu vang lên:

- A? Người là ai? Sao trông lạ mặt vậy? Người không phải là người của bốn thứ gia, sao vào nội viên được? Có thiệp mời không?

Một thiếu nữ mặc trang phục đệ tử Mạc Hoàng thành chặn đường Đinh Hạo, vẻ mặt kiêu căng, nghi ngờ.

Thiếu nữ khoảng gần hai mươi tuổi, rất trẻ nhưng cực kỳ kiêu ngạo, hai tay chống nạnh chặn đường đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, hếch mũi nhìn xuống.

Đinh Hạo nhú mày đi sang bên khác.

Bóng người chợt lóe.

Thiếu nữ che trước mặt Đinh Hạo, lạnh lùng cười:

- Dám không trả lời Doãn Tuệ ta hỏi? Lá gan người không nhỏ, chắc là truyền nhân của môn phái nhỏ nào ngoài Thiên phủ? Có tư cách vào nội viên thì còn chút bản lĩnh, danh tiếng. Ta quyết định rồi, ta muốn thu người làm nô tài, mau báo tên đi.

Đinh Hạo phát tay:

- Thần kinh.

Lực lượng tuôn ra đánh bay Doãn Tuệ.

Đệ tử thế hệ trẻ tứ đại thế gia đều là óc heo sao? Ai nấy mắt trên đỉnh đầu như thể toàn thế giới không dám ccho vào bọn họ, tính cách này nếu đặt ở Bắc Vực, Trung Thổ Thần Châu thì đã chết không biết bao nhiêu lần.

Tình huống bên đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, Doãn Tuệ khiến một số người chú ý.

- A? Thanh niên đó quyết đoán thật, một đám đánh bay Doãn Tuệ.

- Ha ha ha ha ha ha! Có náo nhiệt xem rồi. Tuy thực lực của Doãn Tuệ bình thường, tính cách điêu ngoa nhưng nàng là đường muội của Doãn Ly Sinh một trong tứ đại công tử. Có người dám gây sự với nàng? Thanh niên áo xanh này là đệ tử nhà ai?

- Trang phục của hắn . . . Hình như không phải đệ tử của tứ đại thế gia?

- Vậy hắn chết chắc rồi.

Người ủng quanh bàn tán xôn xao, chỉ trỏ Đinh Hạo.

Phong vân hồi tãi tuần thiên phú trẻ tuổi là sự kiện quan trọng mỗi năm một lần của Thiên phủ, mấy năm nay cơ bản không có cường giả trẻ nào ngoài Mạc Hoàng Phẩm dám can đảm tuyền vào đệ tử tứ đại thế gia trong trường hợp này. Nhiều người kết lăunj hôm nay Đinh Hạo tiêu đời.

Đinh Hạo thì như không có chuyện gì xảy ra, nhàn nhã đi dạo trong nội viên.

Điều này càng khiến nhiều người chú ý.

Bọn họ là tùy tùng, người hầu theo chủ nhân vào nội viên, có một số cường giả tán tu thông qua quan hệ được thiệp mời nội viên Thiên phủ, tất cả nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

Có người cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đầu năm nay ngày càng nhiều kẻ đơn độc chơi nổi, không biết sống chết. Chúng ta cá cược đi, xem tiểu tử này sống được bao lâu. Ta cá hắn không sống nổi một canh giờ đã bị người Doãn gia làm thịt.

- Xem bộ dạng hắn không hề hoảng hốt, chẳng lẽ là có chỗ dựa?

- Phi, hắn nghĩ mình là ai? Ma nữ thứ hai sao?

- Đúng vậy. Mấy trăm năm nay chỉ có ma nữ kinh tài tuyệt diễm vạn cổ vô song đó là từng đại náo phong vân hồi, đánh bại vô số cao thủ tứ đại thế gia mà không chết, an toàn rút lui. Cũng vì chuyện ma nữ kia nên bây giờ tứ đại thế gia bày nhiều trận pháp, quân đội bên ngoài hoa viên Thiên phủ. Nếu có ai gây sự sẽ bị giết không tha, thanh niên này chết chắc.

- Lỡ hắn là ma nữ thứ hai thì sao?

- Người biết cái gì, ma nữ chỉ là trường hợp cá biệt. Năm xưa nàng không chết là vì có chí tôn trong tứ đại thế gia che chở cho nàng, nếu nàng không có chỗ dựa thì chết lâu rồi. Thiên phủ là thế lực nào? Sao chịu được khiêu khích?

- Nghe nói vị chí tôn che chở ma nữ hiện giờ cũng bị phạt nặng, kết cuộc rất thảm.

Ngày càng nhiều người tụ tập theo đuôi Đinh Hạo, bọn họ muốn nhìn xem hắn chết như thế nào.

Đối thoại của đám người đều lọt vào tai Đinh Hạo.

Đinh Hạo thầm kinh ngạc, không ngờ lúc trước xảy ra chuyện như vậy.

Có tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hắn nhớ trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp có người nói Vũ Diệt Tuyệt phản ra Thiên phủ, bị gọi ma nữ. Chẳng lẽ ma nữ mọi người nói chính là Vũ Diệt Tuyệt?

Chính lúc này . . .

Một thanh âm tức giận sắc nhọn vang lên:

- Tiểu tạp chủng, thì ra ngươi ở đây!

Thân hình cao to của Xuất Vân Bái che trước mặt Đinh Hạo, gã nhìn hắn chằm chằm, đôi mắt độc ác, biểu tình hạo nhiên không thể lãng trì xẻo hấn trăm ngàn mảnh.

Đinh Hạo mặt không biểu tình nhìn Xuất Vân Bái.

- Ha ha ha ha ha ha! Ta xem ngươi còn chạy đi đâu được!

Xuất Vân Bái từng bước một tới gần, chỉ tay vào Đinh Hạo, cười tàn nhẫn:

- Tiểu tạp chủng, ta xem ngươi trốn đi đâu nữa? Ha ha ha ha ha ha! Ngươi chết chắc rồi, ta muốn ngươi sống không được, chết không xong!

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Mấy chục cường giả Xuất Vân thế gia hung thần ác sát bao vây đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương vào giữa, phong tỏa đường chạy trốn.

Đám đông theo đuôi Đinh Hạo ngơ ngẩn nhìn tình huống này.

Giỏi thật, cái tên này quá điên cuồng.

Bọn họ vốn tưởng thanh niên áo xanh chọc vào Doãn Tuệ đã rất to gan, ai ngờ hắn còn trêu vào Xuất Vân Bái. Đây là tự sát, ngại mình sống lâu.

Một tán tu tham gia cá cược vỗ đuôi nhe răng nói:

- Ta hối hận, sớm biết hắn còn trêu vào Xuất Vân Bái thì nên cá hấn không sống lâu hơn một nén nhang. Bà nội nó, đền tiền chết.

Ánh mắt mọi người nhìn Đinh Hạo như ngó người chết.

Bởi vì giây lát sau Doãn Tuệ nửa bên mặt sưng húp cũng trông thấy Đinh Hạo, dẫn theo một đám cao thủ giáp bạc, sứ giả hộ hoa hùng hổ xông vào. Mắt Doãn Tuệ tóe lửa có thể nấu chảy kim thước thạch.

1395. Chương 1399: Thật Sự Cho Rằng Mình Vô Địch Sao?

- Đùng để hấn trốn.

Doãn Tuệ bụm mặt, nghiêng răng nói:

- Tiểu tạp chủng, hôm nay không ai cứu người được. Ta muốn người và mỗi người bên cạnh người đều chảy khô máu, kêu gào bảy ngày bảy đêm mới chết.

Nạp Lan Du Hiệp cười toe toét chỉ vào đám người Doãn Tuệ, Xuất Vân Bái:

- Ha ha ha ha ha ha! Ngu . . . Ngu . . . !

Hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương hơi so núp sau lưng Lý Y Nhược, nắm chặt tay nàng.

Đinh Hạo nhìn lướt qua một vòng thấy Bá Thiên thiếu gia trốn trong đám người, còn có Mạc Hoàng Anh núp sau núi đá.

Đinh Hạo nở nụ cười.

- Nếu vậy thì . . .

Đinh Hạo đuổi lưng, cười nói với hai người che trước mặt mình:

- Các người xui thật.

Xuất Vân Bái ngẩn người:

- Cái gì?

Chớp mắt Đinh Hạo lắc người như u linh. Mọi người chưa kịp phản ứng thì Xuất Vân Bái đã bị Đinh Hạo chop lấy, không có cả cơ hội giãy dụa.

Các cao thủ Xuất Vân thế gia phản ứng lại nhưng đã muộn.

Có người rống to:

- Thả thiếu gia nhà ta ra, người muốn làm cái gì?

Xuất Vân Bái cũng lấy lại tinh thần, tức giận quát:

- To gan, người dám . . . Mau buông ta ra, nếu không thì Xuất Vân thế gia tuyệt đối không tha cho người!

Đinh Hạo khinh miệt cười khẩy nói:

- Ngu xuẩn.

Đinh Hạo bóp đầu Xuất Vân Bái tát mấy bạt tai, đánh gã hao mất ù tai, hàm răng rụng hết.

Đinh Hạo nói:

- Lần này tha cho người một mạng, lần sau còn đến gây sự thì bẻ gãy đầu người.

Hai tay Đinh Hạo nắm Xuất Vân Bái thành trái banh, gã hetrs rầm lên. Đinh Hạo vung tay ném cường giả thiếu niên Xuất Vân thế gia Xuất Vân Bái bay cái vèo ra ngoài.

Chớp mắt Xuất Vân Bái đã biến mất phía chân trời, không biết bị ném bao xa.

Vết thương như thế dù Xuất Vân Bái không chết cũng phải tĩnh dưỡng nửa năm.

Một câu tiểu tạp chủng của Xuất Vân Bái không bị Đinh Hạo giết đã là nường tay.

Đám người đứng phía xa như hóa đá, ngây người. Này này này này . . . Thực lực của Xuất Vân Bái không thấp nhưng bị ném đi như trái banh, thanh niên áo xanh đáng sợ thật.

Thanh niên áo xanh vải bông là thần thánh phương nào mà dám đụng đến người của Xuất Vân thế gia?

Đám cao thủ, hộ vệ của Xuất Vân thế gia cũng chìm trong kinh hoàng.

Biểu tình tức giận đông trên mặt Doãn Tuệ.

Doãn Tuệ ngơ ngác nhìn hướng Xuất Vân Bái biến mất lại ngó Đinh Hạo, trong lòng nổi lên cảm giác không may. Doãn Tuệ trực giác lần này đập đỉnh, nếu tên điên này dám đụng vào Xuất Vân Bái thì sẽ không tha cho nàng.

Đinh Hạo liếc mắt qua, nhe răng cười lộ ra hàm răng nhọn.

Doãn Tuệ bản năng thụt lùi:

- Người . . . Người muốn làm gì?

Sống lưng Doãn Tuệ lạnh toát, sợ hãi sắp bay.

Đinh Hạo nhe răng cười nói:

- Là nữ thì sau này đừng hung dữ nữa, lần này cho người một bài học nhỏ.

Bốp!

Doãn Tuệ cảm thấy đầu tê dại, tầm mắt mờ hồ.

Doãn Tuệ của Doãn gia điều ngao, nhâm tính lại bị tát bay.

Tập thể ngơ ngẩn.

Đám hộ vệ Xuất Vân thế gia rút cuộc phản ứng lại. Có người nổi giận gầm lên một tiếng, rút vũ khí đao kiếm ra xông hướng Đinh Hạo. Có người vội chạy theo hướng Xuất Vân Bái biến mất. Có người nhanh chóng báo cáo cho cao tăng Xuất Vân thế gia. Tình huống hỗn loạn.

- Ngu xuẩn, còn đánh?

Đinh Hạo phát tay như đuổi ruồi, một tay tát một người, đánh bay tất cả cao thủ Xuất Vân thế gia lao lên.

Đinh Hạo lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau tay như thể đánh đám người này làm dơ tay hắn.

Người xung quanh cảm thấy đầu óc không đủ dụng.

Có người mờ hồ hiểu thanh niên áo xanh áo bông này không sợ Doãn gia, Xuất Vân thế gia, đây là đến đá quan. Dùng thủ đoạn thế này nhục nhã Doãn Tuệ, Xuất Vân Bái rõ ràng là đến khiêu khích.

Người này rút cuộc là thần thánh phương nào?

Không ai dám xem thường Đinh Hạo nữa.

Trong đám người, Bá Thiên thiếu gia ẻo lả sợ hãi lùi ra sau, gã thấy sợ Đinh Hạo, cảm giác đến gần hắn không an toàn. Bỗng nhiên Bá Thiên thiếu gia mừng rơn, vậy là Đinh Hạo sẽ gặp cơn giận và sự trả thù của Xuất Vân thế gia, giáp bạc.

Mấy người khác thụt lùi giữ khoảng cách với Đinh Hạo.

Phương xa hơn.

Mạc Hoàng Anh núp sau rừng đá lộ nụ cười âm mưu thành công, từ từ lùi lại.

Đinh Hạo cắt khăn tay đứng yên tại chỗ như đang chờ đợi cái gì.

Rất nhanh có một hơi thở cường đại giáng xuống.

Vang tiếng quát to:

- Cô hồn dã quỷ từ đâu ra dám đến hoa viên Thiên phủ gây sự?

Một con thủy long xanh rạch hư không từ trên cao gầm rống, há mồm máu tấp hướng Đinh Hạo.

Có người giật mình kêu lên:

- Chiến kỹ ‘vân long thôn’ của Xuất Vân thế gia!

- Là đỉnh cường giả thánh nhân cảnh ra tay!

Chuyện tiếp theo càng làm người đó giật mình.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ, mặc cho thủy long nuốt mình. Ngay khi mọi người cho rằng Đinh Hạo bị thương nặng, thủy long giãy trước còn uy phong bát diện bỗng nhiên trưởng to, có tiếng xèo xèo vang lên. Thủy long khổng lồ biến thành hơi nước tan mất trong không trung.

Toàn thân Đinh Hạo chẳng có một chút vết thương, áo xanh gọn gàng sạch sẽ, ngay cả sợi tóc cũng không rối một chút.

Đinh Hạo nói:

- Người không được.

Đinh Hạo tùy tay vung nắm đấm.

Đinh Cường giả thánh nhân cảnh của Xuất Vân thế gia bay ra ngoài, không biết rút đi đâu.

Mạnh quá!

Mọi người một lần nữa nâng tầm hiểu biết.

- Còn ai đến?

Đinh Hạo đứng tại chỗ, giọng như chuông to, bộ dáng hoan nghênh người tới khiêu chiến làm tập thể choáng váng.

Cường giả ở đâu ra, hấn thật sự muốn khiêu chiến với hai thế gia sao?

Tiếng cười Đinh Hạo như chuông vang vọng khắp nơi:

- Mạc Hoàng Anh, lần lại đây, lấp lấp ló ló tưởng lão tử không thấy người sao?

Mạc Hoàng Anh núp ở phía xa biến sắc mặt.

Mạc Hoàng Anh định ra ngoài thì bỗng có tiếng long mã hú, một tòa phi điện thanh đồng từ xa bay tới kéo theo ngàn vạn khí tượng, cơn gió dâng lên. Phi điện thanh đồng bay lơ lửng đè xuống Đinh Hạo.

- Xuất Vân Cường Chiến ra tay!

- Cao thủ thật sự đến rồi, tiểu tử này tiêu đời.

- Xuất Vân Cường Chiến trong tứ đại công tử sao? Nghe nói hấn rất có thể đã vào thần cảnh, có lẽ Vô Tận đại lục lại có thêm một cường giả chí tôn.

- Kẻ chiến đấu cường bị kinh động, lần này có trò hay để xem.

Khi thấy phi điện thanh đồng mọi người xung quanh lộ biểu tình kinh sợ. Cái tên Xuất Vân Cường Chiến có uy vọng rất lớn trong Thiên Chi đảo, thậm chí là nguyên Nam Hoang. Cường giả cao thủ nổi danh chết trong tay Xuất Vân Cường Chiến kẻ cường chiến đấu nhiều không đếm xuể.

Xuất Vân Cường Chiến là thiếu niên ma vương đáng sợ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phi điện thanh đồng từ trên trời giáng xuống như tiên cung ngân hà mang theo từng lũ khói hỗn độn, thế không thể đỡ. Trong phạm vi ngàn thước mọi người đều thụt lùi, khó thể chịu đựng loại lực lượng này.

Đinh Hạo đứng mũi chịu sào, cảm giác như thiên hà mệnh mông đáp xuống.

Áo xanh phát phới, tóc đen bay phần phật.

- Thú vị.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, đứng yên tại chỗ tung cú đấm.

1396. Chương 1400: Thật Sự Cho Rằng Mình Vô Địch Sao (hạ)?

- Tay không đánh phi điện thanh đồng?

- Hẳn điên rồi!

- Phi điện thanh đồng là một báu vật khó có được!

Đám người thấy tình cảnh này thì sôi trào.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Mọi người cảm giác ù tai, vô số bản năng bật tai lại. Có kẻ thực lực hơi thối mũi trào máu. Phi điện thanh đồng chấn động, sóng âm bình thường không thể bắt giữ cực độ khuếch tán. Sáu, bảy hộ vệ Xuất Vân thế gia không né kịp biến thành bột phấn.

Mặt đất đá dưới chân Đinh Hạo vỡ ra thành hạt cát, hấn lún xuống đất như chìm vào bãi cát.

Nhưng phi điện thanh đồng bị hất bay ra, minh văn rậm rạp tầng tầng chớp lóe như vằn nước, xiêu vẹo mất điều khiển.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Phi điện thanh đồng cũng chỉ có thể!

Đinh Hạo phóng lên cao, như bóng với hình liên tục tung cú đâm.

Đinh Hạo quyết định đại náo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phi điện thanh đồng bị đánh móp méo, ánh sáng chớp lóe không ngừng đổi hướng muốn thoát khỏi nhưng không thể tránh oanh kích quyền phong của Đinh Hạo.

Cuối cùng.

Đinh Hạo quát to:

- Từ đâu đến thì biến về chỗ đó!

Đinh Hạo đánh ra cú đâm mạnh nhất vào phi điện thanh đồng.

Mặt thường trông thấy minh văn vo ngoài phi điện thanh đồng như xích sắt nứt ra, một lỗ hổng to trên đồng điện. Phi điện thanh đồng bị đánh bay ra đình đài phía xa.

Đó là nơi phi điện thanh đồng xuất hiện.

- Càn rỡ!

Trong tiếng gầm tức giận, khí thế cường đại phát ra từ đình đài phía xa lật tung nóc nhà.

Ánh sáng chớp lóe.

Một thân hình cao to thon dài bay tới vịn phi điện thanh đồng, ánh sáng lấp lánh. Phi điện thanh đồng nhanh chóng thu nhỏ cuối ùng to cỡ bàn tay. Thanh niên cao to nâng phi điện thanh đồng trong lòng bàn tay.

Xuất Vân Cuồng Chiến!

Cuối cùng Xuất Vân Cuồng Chiến ra tay.

Xuất Vân Cuồng Chiến lạnh lùng quát:

- Đủ rồi, người đang khiêu khích quy nghiêm của Xuất Vân thế gia ta, sẽ phải trả giá đắt!

Xuất Vân Cuồng Chiến đạp từng bước trong không trung, khí thế lay động thiên địa, như thể hoa viên Thiên phủ rung rinh theo bước chân gã.

Mọi người biến sắc mặt, kẻ cuồng chiến đấu cuối cùng cũng giận?

Đinh Hạo thì biểu tình thản nhiên, cười nói:

- Tài mọn cũng dám khoa khoang trước mặt ta, cho rằng mình là vô địch sao? Tự cao tự đại, hôm nay ta sẽ cho ngươi hiểu có thể gọi là ngoài người có người, ngoài trời có trời.

- Ta gặp nhiều cuồng đồ, ngươi là thứ ngu xuẩn nhất trong số đó.

Tay Xuất Vân Cuồng Chiến nâng phi điện thanh đồng, ánh sáng xanh di động. Phi điện thanh đồng bị Đinh Hạo đánh biến hình hồi phục nguyên trạng. Xuất Vân Cuồng Chiến đứng trong không trung, khí thế tăng vọt như mưa lũ ban đêm, sương hỗn độn quanh quẩn bên người.

Xuất Vân Cuồng Chiến hét to:

- Cũng sẽ là kẻ chết thảm nhất, ta bảo đảm!

Phía đối diện.

Đinh Hạo cười nhạt, khinh thường nói nhiều, giờ tay chỉ một cái.

Vù vù vù vù vù!

Kiểm quang như cưỡi thiên thất luyện, ánh sáng trắng rạch phá hư không.

Xuất Vân Cuồng Chiến cười to bảo:

- Tài mọn cũng dám khoe khoang trước mặt ta, Xuất Vân Chương Ẩn, giết!

Xuất Vân Cuồng Chiến tung chương ẩn, lực lượng khủng bố làm hư không trũng xuống. Một chương ẩn trắng khổng lồ như bàn tay thần linh vươn ra từ giữa hư không, to mấy chục thước. Năm ngón tay xòe ra như dãy núi đè xuống, muốn chộp Đinh Hạo vào lòng bàn tay như bắt con gà.

Các cao thủ Xuất Vân thế gia bên dưới reo hò.

- Chết chắc rồi, hẳn chết chắc rồi.

Xuất Vân Chương Ẩn là một trong mấy chục thần thông trấn tông của Xuất Vân thế gia, ai địch lại được?

Nhưng mà . . .

Vù vù vù vù vù!

Kiểm khí gào thét.

Một luồng kiếm quang trắng thất luyện trong tiếng người ồn ào đánh nát Xuất Vân Chương Ẩn, như thể thần kiếm chặt vào khúc gỗ mục. Dư thế chưa tan bay thẳng vào trán Xuất Vân Cuồng Chiến.

- Cái gì?

Xuất Vân Cuồng Chiến giật mình không kịp né tránh, trán đau nhức, da thịt sắp nứt ra. Cái bóng chết chóc bao phủ Xuất Vân Cuồng Chiến.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc Xuất Vân Cuồng Chiến giờ phi điện thanh đồng ra che.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Phụt . . . A!

Xuất Vân Cuồng Chiến cảm thấy có sức mạnh hùng hồn xuyên qua phi điện thanh đồng truyền tới, lực lượng của gã quá nhỏ bé, không thể ngăn cản. Cổ họng Xuất Vân Cuồng Chiến ngứa, gã há mồm học búng máu. Xuất Vân Cuồng Chiến bay ngược ra ngoài.

- Đây chính là cao thủ đệ nhất thế hệ trẻ của Xuất Vân thế gia sao? Quả nhiên là thứ mồm mép mạnh hơn thực lực, vô dụng.

Đình Hạo đứng tại chỗ như ma vương trong mắt mọi người, tóc đen bay múa. Thân hình một mình Đình Hạo trở nên to lớn che lấp ánh mặt trời trong mảnh thiên địa này.

Mọi người đứng bên dưới hóa đá.

Tình hình vượt qua dự đoán của bọn họ.

Kẻ chiến đấu cuồng của Xuất Vân thế gia bị thua trong một chiêu, tình hình này không giống cùng thế hệ so kè mà như chí tôn thế hệ trước chỉ điểm, ăn hiếp hậu bối.

Mấy cao thủ tứ đại thế gia vốn hờ hững chờ ra sân giờ đều rụt vùi. Đùa gì vậy, Xuất Vân Cuồng Chiến còn bị người ta nhẹ nhàng đánh bại, bọn họ đi lên là tự ngược.

Phía xa vọng về tiếng gầm điên cuồng của Xuất Vân Cuồng Chiến:

- A a a a!!!

Xuất Vân Cuồng Chiến nhanh chóng bay về, cuồng kêu:

- Ta vẫn chưa thua! Người thành công chọc giận ta, ta muốn người trả giá đắt! A a a a, xuất vân thiên công, thiên nhân cửu biến!!!

Toàn thân Xuất Vân Cuồng Chiến lượn lơ sương trắng hỗn độn, khí thế càng cuộc bạo hơn, hơi thở lực lượng tăng lên cực độ, không ngừng đột phá cực hạn. Bùm một tiếng, không khí xung quanh chấn động, lực lượng mới sinh đáng sợ khuếch tán bốn phía, giống như ma thần giáng lâm.

Người bên dưới kinh kêu:

- Cuồng Chiến công tử đột phá đỉnh thánh cảnh!

- Ha ha ha ha ha ha! Nửa bước thần cảnh, này là lực lượng nửa bước thần cảnh, ha ha ha ha ha ha! Xuất Vân thế gia ta lại có một vị cường giả thần cảnh!

Đệ tử cao thủ Xuất Vân thế gia càng mừng như điên.

Mấy trưởng lão Xuất Vân thế gia cười phá lên.

Vốn là một chuyện bực mình không ngờ xảy ra việc như vậy.

Cùng lúc đó phía xa có mấy khí thế cường đại vọt tới.

Hiển nhiên hơi thở lực lượng bán thần cảnh làm nhiều lão quái vật tứ đại thế gia không lộ mặt bị kinh động. Dù Thiên phủ có nội tình thâm sâu nhưng một cường giả thần cảnh mới xuất hiện là việc siêu lớn.

- Xuất Vân thế gia không thể bị nhục, tội nhân, chết đi!

Xuất Vân Cuồng Chiến đập mây trắng, trở về phong độ vô địch. Xuất Vân Cuồng Chiến tràn đầy tự tin, coi rẻ Đình Hạo. Một tay Xuất Vân Cuồng Chiến chấp sau lưng, tay kia nhanh chóng bắt ấn khống chế phi điện thanh đồng.

Minh văn trên phi điện thanh đồng nhấp nháy biến thành phù văn cổ xưa, phi điện thanh đồng hóa thành màu vàng, co lực lượng gần như tiên. Phi điện thanh đồng xoay tít từ lòng bàn tay Xuất Vân Cuồng Chiến bay lên cao trướng to cỡ ngọn núi đè xuống Đình Hạo.

Lực lượng nửa bước thần cảnh lộ rõ ràng.

Đám người bên dưới lại thụt lùi.

Lực lượng thần cảnh hoàn toàn bộc phát khiến bọn họ cảm thấy nghẹt thở run rẩy. Dù lực lượng phi điện thanh đồng không hướng về bọn họ, chỉ bị lan đến nhưng họ đã không thể chịu nổi.

1397. Chương 1401: Mảnh Võ Thanh Đồng.

Có cường giả thế hệ trước đứng bên ngoài rống to:

- Mau khởi động trận pháp bảo vệ hoa viên!

Bốn phía hoa viên Thiên phủ lập tức bay lên các xiềng xích minh văn trói buộc hơi thở nửa bước thần cảnh khủng bố. Xuất Vân Cuồng Chiến mới vào nửa bước thần cảnh, chưa thể viên mãn khống chế lực lượng. Toàn hoa viên Thiên phủ sắp hoang tàn.

Trong ánh mắt của mọi người cho rằng Xuất Vân Cuồng Chiến thắng chắc.

Giữa không trung, Đinh Hạo cất tiếng cười lớn.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Nửa bước thần cảnh mạnh lắm sao?

Đinh Hạo không lùi càng tiến tới một bước, người khựng lại, hư không quanh hắn trở nên mơ hồ, hân hòa cùng thiên địa.

Mượn thể trời, đây là lĩnh ngộ võ đạo thể của Đinh Hạo càng tiến bộ một bước.

Hồng nhan hú dài, kiếm ý lập xuân bộc phát.

Nắm tay của Đinh Hạo ngưng tụ kiếm ý kiếm quang rực rỡ như một đoàn sáng ngân hà lượn lờ trên cánh tay phải, không biết ra kiếm ảnh nhưng lực công kích càng mạnh. Tay chậm rãi đánh ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang như gió giạt mưa rào trút xuống.

Lĩnh ngộ kiếm ý, đạo ý đến trình độ như Đinh Hạo thì trong tay không kiếm, không cố chấp với hình mà là đạo vận, lòng máy động tất cả đều có thể phát kiếm ý.

Nắm đấm đánh ra, lực lượng kiếm ý bùng phát.

Răng rắc! Răng rắc!

Phi điện thanh đồng to lớn vang tiếng gãy giòn.

Chỉ giây lát một trong các chỉ bảo của Xuất Vân thế gia yếu ớt không chịu nổi một kích. Phi điện thanh đồng như tờ giấy thành ngàn mảnh vụn bắn tứ tung, mảnh vỡ thanh đầu bay đầy trời. Minh văn vàng đã thành công diễn hóa nhưng không thể phát huy chút tác dụng, nó như cọng cỏ đứt từng khúc.

Vô số cặp mắt trân trân nhìn.

Mọi người ở bên dưới nhìn đều hóa đá, hình ảnh bọn họ không thể hiểu nổi.

Các cao thủ, cường giả Xuất Vân thế gia như bị sét đánh, há to mồm không nói nên lời. Các trưởng lão Xuất Vân thế gia lúc trước tràn đầy tự tin đều biến sắc mặt, muốn ra tay cứu nhưng không kịp.

- A!

Xuất Vân Cuồng Chiến không kịp phản ứng, gã chấp một tay sau lưng làm hơi bị lộ, hét thê thảm bị kiếm ý kiếm quang hung dũng nhấn chìm thành bãi máu xương vụn bay ra ngoài.

Người Xuất Vân Cuồng Chiến bầy nhầy, tứ chi thành bãi máu.

Một tiếng gầm giận dữ vang lên:

- Tên giặc này, ngươi dám . . .!?

Ánh sáng từ xa lao tới chiến trường.

Cao thủ Xuất Vân thế gia thật sự ra tay, ôm Xuất Vân Cuồng Chiến đã xui vào lòng. Xuất Vân Chương Ẩn rực rỡ như thủy ngân phát ra miễn cưỡng chặn lại kiếm ý kiếm quang.

Vù vù vù vù vù!

Bóng người chớp lóe, lại mấy chục người xuất hiện trong không trung.

Đám người này đều lớn tuổi, mặc trang phục trưởng lão tứ đại thế gia, là cường giả thế hệ trước trong Thiên phủ. Bọn họ bao vây Đinh Hạo.

Trưởng lão ôm Xuất Vân Cuồng Chiến biểu tình tức giận, độc ác hỏi:

- Người là ai?

Không đợi Đinh Hạo đáp, trưởng lão ôm Xuất Vân Cuồng Chiến cười tàn nhẫn nói:

- Không, người không cần trả lời, dù người là ai thì người chết chắc, hôm nay người phải chết. Xuất Vân Cuồng Chiến tuyệt đối không tha cho người!

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Đánh nhỏ thì già đến, già còn kiêu căng cứng đầu ơn nhỏ. Người của tứ đại thế gia đều là thứ ngu si như vậy sao?

Thân hình trưởng lão ôm Xuất Vân Cuồng Chiến ục ịch nhưng khí thế dào dạt rõ ràng là cường giả bán thần cảnh. Tóc trưởng lão Xuất Vân thế gia ngắn ngủn đỏ rực như lửa, già giống con hỏa ngục, mắt lóe ánh sáng tàn nhẫn. Trưởng lão Xuất Vân thế gia nhìn bốn phía, ra lệnh với trưởng lão cao thủ gia tộc mình.

- Đối phó thứ ác đồ này đừng nương tay, cùng xông lên giết hắn, báo thù cho Chiến Nhi.

Mấy chục trưởng lão Xuất Vân thế gia cùng đồng ý, lấy ra một mảnh phi điện thanh đồng, trôi nổi hợp thành trận pháp. Từng vầng sáng lóe lên bao vây Đinh Hạo lại.

- Thú vị.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên, hắn phát hiện một chuyện lạ.

Trưởng lão Xuất Vân thế gia lấy ra mảnh vụn thanh đồng mỗi một khối chỉ cỡ nắm tay, đầy vết loang lỗ, không chút linh tinh như đồ bỏ. Nhưng khi thúc giục mảnh vụn thanh đồng thì toát ra hơi thở quen thuộc.

Là hơi thở luân hồi.

Mấy chục trưởng lão này thực lực mạnh nhất chỉ cỡ đỉnh Võ Thánh cảnh, với thiên phú tuổi tác như bọn họ suốt đời cũng không thể tiến thêm một bước, không là chí tôn thần cảnh thật sự. Nhưng có mảnh vụn thanh đồng gia cố khiến Đinh Hạo cảm giác uy hiếp.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Đây là lực lượng luân hồi sao?

Đinh Hạo cảm giác vầng sáng thanh đồng bao phủ, hư không xảy ra biến đổi như thời gian chảy nhanh trong phạm vi nhỏ, làm người nhanh chóng già nua.

Nhưng lực lượng này quá yếu ớt, ngoài người Đinh Hạo nổi lên từng tầng ánh sáng kiếm ý, đao ý, dùng ý chí siêu mạnh ngăn cách lực lượng này. Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn trong đầu Đinh Hạo phát ra dao động kỳ dị hoàn toàn hấp thu lực lượng luân hồi từ mảnh vụn thanh đồng.

Kiểm Tổ nói:

- A? Mảnh vỡ thanh đồng này rất quan trọng, cướp lại đây nhìn xem.

Đinh Hạo gật đầu, bàn tay như đao chậm rãi vạch một đường.

Trong không trung bỗng noעי gió lốc.

Một trưởng lão Xuất Vân thế gia chưa kịp phản ứng đã bị chém ngang eo, vết cắt thẳng thớm như thần binh. Trưởng lão Xuất Vân thế gia chỉ học bùng máu, chưa nhận thấy cơ thể đã bị cắt đứt. Khối mảnh vỡ thanh đồng của trưởng lão Xuất Vân thế gia này bị khống chế, gió lốc xoay tròn kéo khối mảnh vỡ thanh đồng bay vào tay Đinh Hạo.

Hai trưởng lão Xuất Vân thế gia bên cạnh trưởng lão kia giật nảy mình, định ngăn cản. Làm sao Đinh Hạo cho bọn họ có cơ hội?

Phụt phụt!

Chớp mắt kiểm quang xẹt qua, cơ thể hai trưởng lão Xuất Vân thế gia cũng thành hai khúc.

Hai trưởng lão Xuất Vân thế gia là đỉnh cường giả thánh nhân cảnh, thực lực siêu mạnh, cho rằng ngay mặt chiến đấu thắng Đinh Hạo là cái chắc. Không ngờ hai trưởng lão Xuất Vân thế gia không có cả thời gian phản ứng lại để né tránh đã bị chém eo, hai phi điện thanh đồng bị gió lốc xanh bao bọc.

Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thế gia nhận ra điều gì, thất thanh hét lên:

- Dao khí, đó không phải gió mà là thần thông dao khí diễn hóa ra. Mau tránh đi, đừng tới gần!

Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thế gia nhận ra gió lốc đó không phải thần thông gió bình thường mà là dao khí đáng sợ nhất diễn hóa cực độ công kích, sức mạnh vô địch ẩn chứa ý đại đạo khủng bố. Chỉ toát ra một lũ đủ chém nát một ngọn núi trong giây lát, rất khủng bố, diễn biến đao pháp lên đến cực độ.

Nhưng đã muộn.

Vù vù vù vù vù!

Gió rít gào.

Chớp mắt mấy chục trưởng lão Xuất Vân thế gia đều bị chém eo.

Tình hình này như xắt rau chứ không phải cường giả đối trận.

Các trưởng lão Xuất Vân thế gia bày trận pháp không tạo nên chút ảnh hưởng với Đinh Hạo.

Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thế gia nhận ra một chút nhưng gã nói sai, gió lốc không phải dao khí gì mà là lực lượng đao ý cực độ. Với sức mạnh hiện tại của Đinh Hạo khi thi triển là phong chi đao trong khí tượng tứ quý đao ý. Các trưởng lão Xuất Vân thế gia khởi động trận pháp luân hồi không làm gì được Đinh Hạo càng đừng nói đến chống đỡ đao ý cực độ.

1398. Chương 1402: Đều Không Phải Đối Thủ.

Mấy chục khối mảnh vỡ thanh đồng đều rơi vào tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo cười khinh thường nói:

- Xuất Vân thế gia chỉ có thế.

Đinh Hạo lắc đầu, biểu tình chân thành.

Câu nói này làm người Xuất Vân thế gia hận diên lên.

Bọn họ là một trong tứ đại thế gia, đã bao giờ bị người chỉ vào cái mũi miệt thị?

Xuất Vân Cuồng Chiến tỉnh táo lại, tứ chi bầy nhầy chưa khỏe hẳn, nghe Đinh Hạo nói xong há mồm hộc máu, bị tức xỉu.

Đinh Hạo quan sát khối mảnh vỡ thanh đồng giây lát, tạm thời không nhìn ra manh mối gì. Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thế gia, thấy vẻ mặt không cam lòng, tức giận của gã.

Đinh Hạo cười khinh thường nói:

- Lần này ta đến Thiên Chi đảo chỉ tìm người Mạc Hoàng thế gia, không liên quan đến các ngươi, đừng đi lên cho ta tấy mặt. Đây chỉ là bài học nho nhỏ, nếu còn không biết sống chết chọc ta thì thật sự sẽ chết người.

Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thể gia tức đến nhức răng, cơn giận bốc lên tận não.

Mấy chục trưởng lão Xuất Vân thể gia bị chém eo dùng bọ hồi phục thân thể nhưng nguyên khí đại thương, bị thương căn nguyên. Các trưởng lão Xuất Vân thể gia mặt tái nhợt tụ tập bên cạnh trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thể gia ục ịch, ánh mắt kinh khủng nhìn Đinh Hạo.

Đám người này bị Đinh Hạo đánh sợ.

Một chiêu nhẹ nhàng gần như giết hết bọn họ, nếu không phải bởi vì Đinh Hạo chưa muốn giết người thì uy lực đao ý chỉ một giây đủ diệt thần hồn các trưởng lão Xuất Vân thể gia.

Đinh Hạo cất khối mảnh vỡ thanh đồng, đứng trong hư không, thanh âm như sấm vang vọng:

- Mạc Hoàng Thiên Linh, rút ra đây cho ta!

Thanh âm của Đinh Hạo quanh quẩn toàn Thiên Chi đảo, mọi người biến sắc mặt. Bởi vì Đinh Hạo gọi thẳng tên người như thần trong lòng tứ đại thể gia Thiên Chi đảo.

- To gan!

- Càn rỡ, dám gọi thẳng tên của lão tổ nhà ta, muốn giết!

Người Mạc Hoàng thể gia nổi khùng.

Mạc Hoàng Thiên Linh có địa vị, thân phận cao quý trên Thiên Chi đảo, lão như là thần linh, không tha khinh nhờn. Bây giờ một tiểu tử hậu bối càn rỡ gọi thẳng tên Mạc Hoàng Thiên Linh, thể này là tát mặt Mạc Hoàng thể gia, sao có thể nhịn?

Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng ở phía xa hoàn toàn biến sắc mặt.

Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng không thể ngờ hậu bối này càn rỡ, làm việc thẳng thắn như vậy. Gọi thẳng tên lão tổ chẳng khác nào trở mặt với Mạc Hoàng thể gia, hấn lấy đầu ra lá gan và điểm dựa?

Sóng âm cuộn cuộn dao động.

Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thể gia đứng mũi chịu sào, chỉ cảm thấy kinh khí như nước lũ ập tới, sóng âm đáng sợ vượt qua sức tưởng tượng của gã. Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thể gia tựa trái bóng trong bão tố bị lực lượng hất bay, ngực trầm đau, hộc máu. Trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thể gia ôm Xuất Vân Cuồng Chiến bay ngược ra ngoài.

Mấy chục trưởng lão sau lưng trưởng lão hỏa ngục Xuất Vân thể gia cũng không chịu nổi, da thịt nứt toác phun máu, bọn họ như đồ sứ không chịu nổi mạnh tay hét thảm vắng ra.

Trong hoa viên Thiên phủ, mọi người cảm nhận áp lực khủng bố khuếch tán. Ai nấy mặt trắng bệch nhanh chóng thụt lùi, sức người không thể ngăn cản. Người đứng gần nhất bị chấn xủ bay ra ngoài.

- Trời ạ!

- Ma vương này là ai?

- Quái vật từ đâu ra?

- Không lẽ là yêu ma khoác da người sao?

Từng tiếng hét chói tai vang lên, sự việc đến bây giờ đã vượt qua dự đoán của mọi người. Vốn tưởng là một võ giả tán tu không biết sống chết huênh hoang, ai ngờ là rồng vượt sông, điểm danh khiêu chiến lão tổ của Mạc Hoàng thể gia.

Phong vân hồi tảo tuần thiên phú trẻ tuổi lần này trở thành võ đài cá nhân của thanh niên áo xanh vải bông.

Bá Thiên thiếu gia run cầm cập trong đám người, đầu óc mụ mị.

Khi Đinh Hạo liếc mắt qua, nổi sợ nhất chìm Bá Thiên thiếu gia. Bây giờ thánh chủ điện hạ ẻo lả đã hiểu rằng gã luôn tính kế đối phó loại tồn tại gì, chút ý chí võ đạo cuối cùng vỡ nát trong lòng. Mắt Bá Thiên thiếu gia tối sầm, đan điền đau nhức. Bùm một tiếng, hạt giống huyền khí nổ tung.

Bá Thiên thiếu gia bị hù sợ đến phé bỏ công lực, đời gã đã chấm dứt.

Xuất Vân Bái được cao thủ hộ vệ Xuất Vân thế gia cứu về nuốt một viên thần đan tứ chi mới lành lại, từ xa thấy hình ảnh này thì tan vỡ. Vốn Xuất Vân Bái tràn đầy oán hận muốn báo thù, nhục nhã Đinh Hạo tới bờ nhưng bây giờ nhìn thân hình như ma thần đứng trên không trung, gã hú lên bỏ chạy, sợ teo tim.

Uy nhiếp của cường giả thật sự là một ý nghĩ đủ diệt ý chí kẻ thù.

Trong chớp mắt này Đinh Hạo phát tán khí thế, bên trong ẩn chứa sát ý vô tận. Đó là sát ý tích lũy từ nhiều lần rèn luyện sống chết bao phủ bốn phương tám hướng, như mây đen che trời. Dù trên bầu trời là ban ngày mặt trời sáng sủa nhưng mọi người cảm thấy âm u rét lạnh, ánh nắng cũng lạnh thấu xương.

Trong chớp mắt này Thiên Chi đảo chìm trong kỷ nguyên huyền băng bóng tối.

Trong phút chốc Thiên Chi đảo to lớn, nơi được gọi là thánh địa võ đạo lớn nhất Nam Hoang không một ai có can đảm đối diện mắt của Đinh Hạo, không bất cứ ai đứng trước mặt hắn.

Một lúc sau.

- Mặc kệ người là ai, dám gọi thẳng tên lão tổ Mạc Hoàng thế gia ta, hãy qua ải của ta rồi tính.

Một luồng thương mang bay ra từ hư không, như sao băng từ chín tầng trời rơi xuống mang theo lực lượng hủy diệt không gì sánh kịp công kích Đinh Hạo.

Trường thương như long.

Người nắm thương thân hình thon dài, phong độ như ngọc, tóc đen rậm như suối bay lên, mặt như quan ngọc, mày kiếm tà bay xéo vào thái dương, anh tuấn tiêu sái. Áo trắng bay trong gió, trường long bạc bay quanh người, thật như thiên thần.

Đinh Hạo kiểm không được khen ngợi, đúng là một người tuấn tú hiếm thấy.

- Là ai?

Đinh Hạo giơ tay, một luồng kiếm quang tùy ý chém thương mang đầy trời.

Thanh niên áo trắng rống to:

- Mạc Hoàng Phẩm!

Thanh niên áo trắng báo tin xong quay người rút thương đâm tiếp. Thương mang đầy trời như ngôi sao rực rỡ trong trời đêm, mưa ám khí rơi rụng ẩn chứa đạo vận kỳ lạ.

Mạc Hoàng Phẩm có tạo nghệ rất sâu trên đường tu luyện, lĩnh ngộ thương đạo.

Dù sắc bén tiếc rằng chưa đến cảnh giới ý.

Đinh Hạo gật gù, thì ra thanh niên áo trắng là Mạc Hoàng Phẩm một trong tứ đại công tử Thiên phủ, đúng là danh bất hư truyền, thương như long người như tiên, không uống danh công tử.

Lúc này còn dám tấn công Đinh Hạo, Mạc Hoàng Phẩm có chút can đảm.

- Người không phải đối thủ của ta, lùi xuống!

Bàn tay Đinh Hạo như kiếm chém ra.

Lực lượng kiếm ý vô hình chém hư không, như một ánh sáng mờ mịt nhưng chém nát hết thương mang rực rỡ tựa trời sao. Hình ảnh duy mỹ mà tàn nhẫn, khung trời sao nứt sập, hư không vỡ thành từng mảng.

Thương mang sắc bén biến mất hết.

Mạc Hoàng Phẩm bị thương nặng học bùng máu, thương bạc trong tay đứt từng khúc. Mạc Hoàng Phẩm bay ra ngoài té vào đám người bên dưới.

Chỉ một chiêu, thiên tài mạnh nhất thế hệ trẻ Mạc Hoàng thế gia đã mất sức chiến đấu.

Thực lực chênh lệch quá lớn.

1399. Chương 1403: Điều Không Phải Đối Thủ (hạ).

Điều khiến các tài tuần trẻ tuổi trong hoa viên Thiên phủ khó thể chấp nhận. Bình thường Mạc Hoàng Phẩm là thần linh cao cao tại thượng không thể chiến thắng trong lòng bọn họ, dù họ có cố gắng cỡ nào, được cơ duyên gì đều không đuổi kịp bước chân của thiên tài này. Bọn họ vững tin cho rằng Mạc Hoàng Phẩm nhất định là thượng cổ thiên thần chuyển thế!

Nhưng bây giờ thần thoại võ đạo thế hệ trẻ Thiên phủ bị đánh nát.

- Ta cũng đến thử!

Gió mạnh lại nổi lên, một thanh niên tuần tú, khôi ngô khác xuất hiện, đạp bước trong không trung. Bàn tay thanh niên xòe ra, một con Thiên Dực Côn Bằng biến ra, sà xuống, khí thế hung ác cuộn cuộn muốn nuốt Đỉnh Hạo.

Một trong tứ đại công tử, Doãn Ly Sinh của Doãn gia.

- Người cũng không được.

Đỉnh Hạo không thèm ngẩng đầu, tung cú đấm.

Thiên Dực Côn Bằng rít gào, lông chim bay đầy. Thiên Dực Côn Bằng trực tiếp bị chấn nát.

Đây là bản mệnh huyền thú chứ không phải Thiên Dực Côn Bằng chân thân.

Doãn Ly Sinh ho ra máu, bay ngược ra ngoài.

Lại một thiên tài võ đạo Thiên phủ thua, thua còn rõ ràng hơn Mạc Hoàng Phẩm.

Mọi người chết lặng. Hôm nay là ngày nhục nhã nhất Thiên phủ, các thiên kiêu cao cao tại thượng bị người giẫm nát tôn nghiêm, mọi ánh sáng bị một người che giấu. Tất cả phải cúi đầu trước mặt thanh niên áo xanh vải thô này.

Tứ đại công tử Thiên phủ có ba người đều thua.

Đỉnh Hạo quát to:

- Mạc Hoàng Thiên Linh, vẫn không chịu ra sao? Nếu người làm con rùa rút đầu thì đừng trách ta đại khai sát giới, chém chết thiên tài của Mạc Hoàng thế gia người!

Sát khí sục sôi, trong mắt Đỉnh Hạo lộ rõ mất kiên nhẫn.

Phía xa.

Mạc Hoàng Thiên Linh chậm rãi đi tới.

Mặt Mạc Hoàng Thiên Linh lạnh lùng nói:

- Đỉnh Hạo tiểu hữu có ý gì? Mạc Hoàng thế gia ta từ đầu đến cuối dùng lễ đãi người, mời người tham gia phong vân hội không ngờ người thế nhưng rắp tâm hại người, đại náo Thiên phủ. Người có ý đồ gì?

Mạc Hoàng Thiên Linh dù gì là cường giả thần cảnh nổi danh lâu năm, lực lượng sâu không lường được. Ngay khi Mạc Hoàng Thiên Linh xuất hiện thì ánh lửa bạc đốt cháy quanh thân lão tràn khắp thiên địa, tiêu trừ khí thế của Đỉnh Hạo.

Người tứ đại thế gia bên dưới cảm giác áp lực nghẹt thở biến mất, thở hổn hển, thần kinh căng thẳng thả lỏng.

Đỉnh Hạo cười to bảo:

- Lão già, ta lười chơi đánh đố với người, rốt cuộc là chuyện gì thì trong lòng người rõ ràng hơn ta, đừng vòng vo nữa! Nói thẳng đi, Mạc Hoàng Thiên Xu bị các người nhốt ở đâu? Còn Mạc Hoàng Thiên Cơ, ta muốn gặp Mạc Hoàng Thiên Cơ!

Mạc Hoàng Thiên Linh biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng:

- Người đang nói gì? Ta không biết, đó là chuyện của Mạc Hoàng thế gia, sao có thể cho phép người nhúng tay?

Mặt Đinh Hạo sa sầm thảng thẩn nói:

- Ta đến đây là tìm một thiếu nữ tên Đinh Khả Nhi, kêu nàng ra gặp ta thì mọi chuyện dễ nói. Nếu các người cứ đẩy tới đẩy lui, thử thách sự kiên nhẫn của ta thì đừng trách ta xuống tay vô tình, khiến Thiên Chi đảo này thành địa ngục Tu La!

Trải qua nhiều chuyện mài mòn kiên nhẫn của Đinh Hạo.

Bây giờ Đinh Hạo đã khẳng định Mạc Hoàng thế gia làm gì với Đinh Khả Nhi nên mới lo lắng, che giấu điều gì.

Chính lúc đó . . .

Một thanh âm lạnh lùng kêu ngạo vang lên:

- Hừ! Thật lớn lối, ngu xuẩn! Ta muốn nhìn xem một hậu bối vô danh nhà người làm gì được Thiên Chi đảo ta?

Ánh sáng hư không vặn vẹo, một lão nhân tóc trắng mặt hồng hào, huyết khí như biển xuất hiện.

Đám đệ tử, trưởng lão Xuất Vân thế gia bên dưới reo hò.

Người Xuất Vân thế gia cung kính quỳ trên mặt đất, cao giọng hô to:

- Bái kiến thái thượng trưởng lão.

Người Xuất Vân thế gia sùng kính như thấy thần linh, có thể thấy lão nhân tóc trắng mặt hồng có uy vọng rất cao.

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Lại một cường giả thần cảnh thật sự, chắc là lão quái vật của Xuất Vân thế gia.

Lão nhân tóc trắng mặt hồng mắt lóe tia sáng, âm trầm nói:

- Người trẻ tuổi làm việc đừng quá huênh hoang, không hiểu biết kính già yêu trẻ. Cánh chưa cứng cáp đã hiếu sát như vậy, chờ khi người lớn chẳng phải là trở thành đại ma vương, diệt cả thiên hạ sao?

Đinh Hạo không chút khách sáo hỏi:

- Lão là ai?

- Ha ha ha ha ha ha! Đã lâu không ai dám nói chuyện với ta như vậy, xem ra thế nhân đã quên uy danh của Xuất Vân Thiên Thương ta.

Lão nhân tóc trắng mặt hồng thở dài, trong mắt có dây xích minh văn chảy xuôi, lực lượng sinh tử tản ra.

Lão nhân tóc trắng mặt hồng nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo, nói:

- Chàng trai, trả thanh đồng tiên thạch lại cho ta, đi Xuất Vân pHong của Xuất Vân thế gia ta diện bích tư quá trăm năm sẽ tha cho người khỏi chết.

Đinh Hạo cười khinh thường nói:

- Xuất Vân Thiên Thương?

Đinh Hạo không chút nhường bước nói:

- Chưa nghe nói qua. Thời đại bây giờ đã thay đổi, người đã quá già, thời đại của các người qua rồi. Thông minh thì nên chịu già, đừng can thiệp vào, chọc thị phi. Coi chừng chút danh tiếng cả đời chôn vùi, xương già cũng mất.

- Người . . . Càn rỡ! Cái miệng thật đánh đá, hôm nay người có chấp cánh cũng khó thoát!

Vốn tâm tình Xuất Vân Thiên Thương bình tĩnh bị Đinh Hạo kích thích nổi giận, lạnh lùng cười:

- Tiểu tạp chủng, người tìm cô nương kia đúng không? Xuống âm phủ tìm đi, lão phu đưa người và nàng gặp nhau!

Đinh Hạo nghe vậy tim rung lên.

Giọng Đinh Hạo run run:

- Lão già, người nói cái gì? Đinh Khả Nhi . . . Làm sao?

Dù Đinh Hạo đối diện tất cả cao thủ, cường giả Thiên Chi đảo bao vây cũng chưa từng biến sắc, nhưng lúc này hắn hoảng hốt.

Xuất Vân Thiên Thương cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Con yêu nữ trời sinh làm phản, trong hoa viên Thiên phủ này bị đánh thành thịt nát, hình thần đều diệt. Tiểu bối, người muốn tìm nàng thì xuống địa ngục đi!

Đầu óc Đinh Hạo ù vang như có pháo nổ.

Đinh Hạo không thể tin điều nghe thấy.

Muội muội chết rồi?

Muội muội chết thật?

Không thể nào!

Đinh Hạo quát to:

- Người lừa ta!

Đinh Hạo như phát điên, tóc đen rậm tựa lửa bay trong gió, mắt hắn bắn ra đao quang kiếm ý. Người Đinh Hạo phát ra dao kiếm ngân vang trong thiên địa.

Xuất Vân Thiên Thương thấy vậy càng đắc ý, lạnh lùng cười:

- Như thế nào? Yêu nữ đó là người thân của người? Ha ha ha ha ha ha! Đáng tiếc, người đến chậm. Nhưng chết ở nơi nàng đã chết thì người cũng có thể nhắm mắt.

- Khả Nhi sẽ không chết, lão già, dám gạt ta? Ta muốn người chết!

Đinh Hạo có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, lắc người đánh vào Xuất Vân Thiên Thương.

Kiếm ý tăng vọt.

Xuất Vân Thiên Thương tức giận hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Tiểu bối muốn chết!

Xuất Vân Thiên Thương tung cú đấm nghênh đón, tu vi huyền khí của lão cao hơn Đinh Hạo mấy cảnh giới, làm sao chịu tránh né?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng khủng bố nổ tung.

Đinh Hạo bay ra ngoài, khoe môi tràn máu.

Dù sao cách biệt thực lực, mấy tháng nay Đinh Hạo lên đến đỉnh song mạch cửu khiếu Vô Thánh cảnh tương đương với nửa bước thần cảnh. Đinh Hạo lĩnh ngộ kiếm ý, đao ý, thiên địa đại thế, sức chiến đấu thăng hưởng Vô Thần cảnh nhưng tu vi huyền khí vẫn kém hơn một chút.

1400. Chương 1404: Hay Là Huyết Tẩy Mạc Hoàng Thế Gia.

Cú đâm cứng đối cứng làm Đinh Hạo bị thương.

Nhưng Xuất Vân Thiên Thương không khỏe hơn, lão quá sơ sẩy bị kiếm ý đánh vào nắm tay. Kiếm ý sắc bén đánh nát tay Xuất Vân Thiên Thương lộ ra xương trắng hếu, máu thịt. Kiếm ý xâm nhập vào kinh mạch từ miệng vết thương, chạy khắp cơ thể Xuất Vân Thiên Thương.

- Giết!

Đinh Hạo lại xông lên.

Lần này Đinh Hạo không giữ sức, tay trái đao ý chém ra, tay phải ngưng tụ kiếm ý. Đoàn sáng trắng và vàng ngưng tụ ở hai tay, lực lượng một dương một âm diễn hóa, tương sinh tương khắc sinh ra lực lượng mới giống như hỗn độn chi nguyên.

Đao kiếm đều xuất hiện.

Xuất Vân Thiên Thương hoàn toàn biến sắc mặt.

Kinh nghiệm của Xuất Vân Thiên Thương phong phú nên nhìn ra được chiêu này khủng bố, đủ uy hiếp sinh mệnh mạnh mẽ của lão. Sau khi nếm kiếm ý đáng sợ thì Xuất Vân Thiên Thương không dám ngay mặt đón đỡ, lắc người né một kích kinh người.

Xuất Vân Thiên Thương quát to:

- Xuất Vân Đạo!

Ánh sáng vụn vụn trong không trung, lực lượng pháp tắc di chuyển. Khe nứt không gian xuất hiện muốn hút Đinh Hạo vào.

Đây là chiêu tất sát của cường giả thần cảnh trung giai, dùng lực lượng pháp tắc tạo ra không gian mới như băng tuyết đạo của Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, từ bi đạo của Phật Chủ vân vân và vân vân. Một khi vào trong đó thì sống chết không do mình.

Đinh Hạo cảm giác cơ thể bị lực lượng đáng sợ kéo vào khe nứt hư không.

Đinh Hạo biết nếu bị hút vào là coi như vào Xuất Vân Đạo của Xuất Vân Thiên Thương, thua chắc.

Đinh Hạo rống to:

- Càn Khôn vô cực, thiên địa dựa thế.

Đinh Hạo khựng người như hợp thành một cùng thiên địa, xung quanh người hấn mớ hồ. Thiên địa đại thể ghim Đinh Hạo tại chỗ đối kháng với uy lực Xuất Vân Đạo.

Xuất Vân Thiên Thương biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Có người dùng cách này chống lại được lực lượng pháp tắc của Xuất Vân Đạo?

Đầu Đinh Hạo lấp lánh ánh sáng sáu màu.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn chủ động bay ra biến thành sáu cánh cửa ánh sáng sau lưng hắn, tỏa vàng sáng kỳ lạ. Một cửa ánh sáng màu xám nhạt bắn ra ánh sáng bay hướng lối vào Xuất Vân Đạo.

Xuất Vân Thiên Thương rống to:

- A!

Xuất Vân Thiên Thương học máu.

Về mặt Xuất Vân Thiên Thương kinh khủng, duỗi tay chỉ Đinh Hạo, hoảng sợ không biết nên nói cái gì. Cô đọng ra đạo không phải chuyện dễ dàng với cường giả thần cảnh, nó cần tiêu hao nhiều công sức thử dung

hợp, thay đổi pháp tắc. Sau khi vào thần cảnh, Xuất Vân Thiên Thương tồn hơn năm trăm năm mới chế tạo ra Xuất Vân Đạo.

Nhưng trong chớp mắt Xuất Vân Thiên Thương cảm giác cánh cửa ánh sáng xám nhạt sau lưng Đinh Hạo bấn trúng Xuất Vân Đạo thì Xuất Vân Đạo tan rã, như cao ốc bị đốn sập bức tường chịu lực chậm rãi sụp đổ.

Sao có thể như vậy?

Xuất Vân Thiên Thương ngây như phỗng, chưa từng nghe nói đạo tiểu thế giới của cường giả thần cảnh có hiện tượng tan vỡ.

- Lão già, nói đi, Đinh Khả Nhi rốt cuộc ở đâu? Chắc chắn nàng không chết.

Không còn Xuất Vân Đạo kiềm chế, Đinh Hạo hồi phục sức mạnh bước ra hư không. Mây đen che kín bầu trời, sấm chớp mưa to như trút nước.

Nhị thập tứ tiết khí kiếm ý.

Tứ quý khí tượng đao ý.

Đây là đạo thuộc về Đinh Hạo, lĩnh vực đao và kiếm.

Xuất Vân Thiên Thương bị nhốt trong đó, thần thức của lão nhảy bén cảm giác ngay sát khí đậm đặc giáng xuống. Xuất Vân Thiên Thương lập tức mở cương khí hộ thân ra nhưng chớp mắt bị kiếm ý, đao ý bùng phát nhấn chìm.

Lửa giận trong lòng Đinh Hạo nguội bốt, đầu óc tỉnh táo. Đinh Hạo biết đã trúng kế rối loạn tinh thần của Xuất Vân Thiên Thương.

Đinh Hạo bỗng ngừng đầu, mắt bắn ra tia sáng nhìn Mạc Hoàng Thiên Linh chăm chăm.

- Hỏi người lần cuối, Mạc Hoàng Thiên Xu ở đâu? Đinh Khả Nhi ở đâu?

Đinh Hạo như cự thú viễn cổ hủy thiên diệt địa toát ra hơi thở nguy hiểm trí mạng.

- Đã chết.

Mạc Hoàng Thiên Linh lạnh lùng nói:

- Hề ai dám phản bội Thiên phủ đều chết. Đinh Khả Nhi đã vào Mạc Hoàng thế gia, là đệ tử của Thiên phủ ta nhưng tính tình nàng cứng đầu không nghe lời, khi sư diệt tổ, sớm đã bị thanh lý môn hộ.

Lần này Đinh Hạo không dễ bị lừa.

- Kêu Mạc Hoàng Thiên Cơ, Mạc Hoàng Thiên Xu ra gặp ta, không thì ta huyết tẩy Mạc Hoàng thế gia!

Mắt Đinh Hạo đỏ ngầu, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết một trái một phải lơ lửng hai bên người hắn. Dù Đinh Hạo không rút huyền khí vào thì thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết chậm rãi phát ra lực lượng cấm kỵ.

Đinh Hạo mắt kiên nhẫn dây dưa, tìm cách khác hỏi về muội muội Đinh Khả Nhi.

Đinh Hạo quyết định dùng áp lực cứng rắn khiến Mạc Hoàng thế gia hoàn toàn thần phục.

Nếu không biểu hiện lực lượng áp đảo thì Mạc Hoàng thế gia sẽ không buông bỏ kiêu ngạo, cảm giác ưu việt, không thỏa hiệp, không thể giải quyết vấn đề. Chỉ có đánh bọn họ tề ra quân, đánh bọn họ cúi đầu xuống thì họ mới chịu ngồi xuống nói chuyện đàm hoàng.

Chỉ thực lực tuyệt đối mới có quyền lên tiếng.

Trải qua cơn tức vừa rồi Đinh Hạo đã tỉnh táo lại.

Đinh Hạo biểu hiện ra lực lượng càng mạnh, càng độc thì càng có lợi uội muội Đinh Khả Nhi, đối phương sẽ ném chuột sợ vỡ đồ không dám thương tổn muội muội. Đinh Hạo tin tưởng muội muội Đinh Khả Nhi không chết, có lẽ ở chỗ nào đó bị Mạc Hoàng thế gia khống chế.

- A a a!!!

Trong tiếng rống thê lương, Xuất Vân Thiên Thương thoát ra khỏi lĩnh vực kiếm ý, đao ý gió giạt mưa rào. Dù Xuất Vân Thiên Thương là cường giả thần cảnh nổi danh đã lâu nhưng người đầy vết thương, bộ dạng cực kỳ chật vật.

- Giết!

Rốt cuộc Mạc Hoàng Thiên Linh chịu ra tay.

Lửa đen tím chuyển động như xúc tua quét thiên địa đánh hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo quát một tiếng, kiếm ý kiếm quang quanh thân bắn ra chặn lại xúc tua lửa đen tím.

- Xuất Vân Thiên Thương, cho người cơ hội lần cuối, không muốn Xuất Vân thế gia của người bị xóa sổ thì rút sang một bên.

Đinh Hạo vươn hai tay, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết bay vào tay hắn. Nắm đao kiếm trong tay, khí thế của Đinh Hạo lại tăng vọt.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tạp chủng, người cũng xứng uy hiếp Xuất Vân thế gia ta? Đồ ngu!

Xuất Vân Thiên Thương không để bụng câu uy hiếp của Đinh Hạo, lại tấn công. Xuất Vân Thiên Thương đuổi bàn tay phải ra, chưởng ẩn lưu ly màu trắng khổng lồ hiện ra trong không trung vỗ hướng Đinh Hạo.

Xuất vân chưởng ẩn!

Cùng một thần thông chiến kỹ nhưng vào tay lão tổ tông Xuất Vân thế gia thì mạnh mẽ hơn Xuất Vân Cuồng Chiến, thiên tài số một thế hệ trẻ nổi tiếng gần đây rất nhiều lần. Mỗi chưởng ẩn vỗ xuống như sao băng rơi, xé rách hư không, để lại dấu vết rợn người.

Chưởng ẩn đầy trời, khung trời bị xé nát, vết thương nhìn thấy ghê người.

Tay phải Đinh Hạo vùng trường kiếm:

- Kiếm nhị thập tứ, dạ chiến bát phương!

Vết loang lỗ trên thân thanh kiếm rỉ sét rơi xuống hết, thân kiếm rực rỡ như thủy tinh. Kiếm ý hùng dũng tựa cơn lũ phóng lên cao.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chưởng ẩn lưu ly thủy tinh bị đánh nát.

Đinh Hạo vùng thanh ma đao tàn khuyết trong tay trái:

- Đao nhị thập tứ, nhất đao khuynh thành.

1401. Chương 1405: Lấy Một Chọi Hai.

Sát chiêu cực độ bay ra, hỏa long gào thét, đao ý lên đến cực độ đánh vào Mạc Hoàng Thiên Linh.

Đinh Hạo muốn một chọi hai.

Hai cường giả thần cảnh nổi danh đã lâu đều giận điên. Hậu bối này kiêu căng, cuồng ngạo chưa từng có, dám sơ sẩy như vậy, hẳn cho rằng mình có thể nghịch thiên sao?

Quanh hoa viên Thiên phủ lóe từng tầng màn sáng minh văn.

Trong không trung có xiềng xích minh văn như rồng rắn lan tràn, giam cầm mọi năng lượng khí cơ. Rất nhanh minh văn phong tỏa bầu trời Thiên Chi đảo, đừng hòng có ai chạy ra.

Vòng bảo hộ này có thể ngăn cách dư âm chiến đấu tránh cho Thiên Chi đảo bị ba cường giả hủy diệt.

Ngoài vòng bảo hộ.

Mọi người nhìn chiến đấu như ma thần trên bầu trời, không dám thở mạnh.

Chiến đấu loại trình độ này là suốt đời đám người cũng không thấy được. Dù là Xuất Vân Thiên Thương hay Mạc Hoàng Thiên Linh, lão quái vật Thiên Chi đảo nhiều năm chưa từng đánh nhau. Hôm nay Xuất Vân Thiên Thương, Mạc Hoàng Thiên Linh bị một hậu bối bức ép hợp sức, đảo điên tôn chỉ thần linh trong lòng võ giả Nam Hoang.

Khiến các đệ tử tứ đại thế gia phát điên là không có chuyện hai lão tổ Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương hợp sức nhanh chóng bắt được hậu bối cuồng ngạo đó. Chiến đấu đã kéo dài một nén nhang nhưng trong không trung vẫn đánh nhau tụi bụi, không thấy Đinh Hạo có dấu hiệu suy yếu.

Lấy một chọi hai mà bắt bại?

Vô số đệ tử Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia lòng chìm xuống.

Ít nhất xem tình huống trước mắt có lẽ Thiên phủ đã trêu vào một yêu nghiệt ma đầu.

- Hẳn tìm nữ nhân nào? Đinh Khả Nhi? Có ai từng nghe nói về người này không?

- Là thật, trên Thiên Chi đảo chưa từng nghe nói người đó, nếu là người ma đầu muốn tìm chắc chắn không phải người bình thường. Nhưng tại sao không có tiếng tăm gì?

- Hẳn tìm thẳng Mạc Hoàng thế gia đòi người, không lẽ Mạc Hoàng thế gia nhốt Đinh Khả Nhi?

Đám người bàn tán xôn xao.

Những người này là võ giả cao tầng trong Thiên phủ, hiểu biết nhiều chuyện. Mấy năm nay Thiên phủ xảy ra việc lớn gì đều bị bọn họ biết, nhưng chưa từng nghe ba chữ Đinh Khả Nhi, họ không biết có người này. Rất nhiều đệ tử Mạc Hoàng thế gia liếc nhau, không hiểu ra sao.

Đến lúc này tuy trong lòng bọn họ có bất bình nhưng bản năng thừa nhận thực lực, uy hiếp của Đinh Hạo. Khi bọn họ nghiêm túc suy nghĩ về chuyện Đinh Khả Nhi nghĩa là sâu trong lòng bọn họ thấy sợ.

Một trưởng lão đỉnh cường giả thánh nhân cảnh của Mạc Hoàng thế gia hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Mạc Hoàng thế gia chúng ta trước giờ chưa từng có Đinh Khả Nhi, rõ ràng ma đầu đến gây sự, bụng dạ độc ác. Rất có thể hẳn là kẻ xâm nhập Thần Ấn đại lục!

Nhiều trưởng lão, thiên tài Mạc Hoàng thế gia phụ họa, biểu tình không giả dối.

Trong đám người chỉ có Mạc Hoàng Phẩm bị thương khá nặng là không lên tiếng, gã là truyền nhân Mạc Hoàng thế gia, số một thế hệ trẻ nên biết một số bí mật ẩn khuất.

Mạc Hoàng Phẩm mơ hồ nhớ năm xưa có một nữ nhân tư chất vô song từng tu hành trong Mạc Hoàng thế gia, tuy rằng tên của nàng không phải Đinh Khả Nhi nhưng nếu nàng vào Mạc Hoàng thế gia rồi đổi tên cũng không lạ. Thời đại đó dù là Mạc Hoàng Phẩm trước mặt nữ nhân phong hoa tuyệt đại kia cũng không có sức cạnh tranh, cách biệt quá xa.

Nhưng tiếc rằng sau này nữ nhân đó phản bội Mạc Hoàng thế gia, cao tầng trong gia tộc giận dữ bắt giết. Một thiên tài chưa kịp lớn lên đã chết.

Không lẽ người ma đầu muốn tìm là nữ nhân từng tỏa sáng kia sao?

Nếu đúng như vậy thì sự việc không có đường cứu vãn.

Lòng Mạc Hoàng Phẩm chua xót.

Xưa nay Mạc Hoàng Phẩm kiêu ngạo, tự cho là không có đối thủ trong thế hệ trẻ Nam Hoang, dù là nguyên Vô Tận đại lục cũng hiếm ỉa đấu lại gã.

Mạc Hoàng Phẩm không ngờ hôm nay bị một bạn cùng lứa, không, là người còn nhỏ tuổi hơn mình một chiều đánh bại.

Thật là ngoài người có người, ngoài trời có trời.

Cách Mạc Hoàng Phẩm không xa, thiên tài của Doãn gia, Doãn Ly Sinh biểu tình buồn bã. Hôm nay thua trận là sỉ nhục, dấu ấn lớn nhất trong đời võ đạo của Doãn Ly Sinh. Nhưng Doãn Ly Sinh ngược nhìn trên bầu trời một người đấu cùng hai lão tổ, gã cảm thấy suốt đời không thể đánh bại người áo xanh vải bông đó.

Cùng giật mình còn có Mạc Hoàng Tú.

Thiếu nữ Mạc Hoàng Tú ngẩng đầu ngửa ngốc nhìn Đinh Hạo chiến đấu trên bầu trời, nàng không ngờ thanh niên đến từ Bắc Vực khủng khiếp như thế, hèn gì lúc trước sư thúc tổ từng nói nếu không xử lý tốt chuyện này sẽ mang đến tai nạn cho Mạc Hoàng thế gia.

Tiếc rằng mấy người cao tăng trong Xuất Vân Đạo không nghe theo sư thúc tổ khuyên.

* * *

Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương càng đánh càng kinh sợ.

Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương nằm mơ cũng không ngờ hai người hợp sức nhưng không thể nhanh chóng hống chế tiểu bối này. Thời gian càng lâu, Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương có xu hướng bị áp chế, đánh càng lúc càng mệt.

Chuyện gì đây?

Xuất Vân Thiên Thương quát to:

- Dao kiếm của hần có điều lạ!

Vai trái Xuất Vân Thiên Thương có một vết thương, là thanh kiếm rỉ sét chém. Vết thương chảy dòng máu đỏ thẫm, với thực lực như Xuất Vân Thiên Thương nhưng không thể khiến vết thương khép lại. Bởi vì trong thanh kiếm rỉ sét ẩn chứa lực lượng kỳ lạ ngăn cản miệng vết thương khép.

Người Mạc Hoàng Thiên Linh cũng có vết thương.

Lực công kích của kiếm ý, đao ý quá khủng bố, không gì cản nổi, nhất kiếm nhất đao phá vạn pháp. Mặc cho Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương dùng thần thông nào công kích đều bị đao ý, kiếm ý phá giải. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết là thần binh, ẩn giấu huyền bí, dù là cường giả thần cảnh phòng ngự cũng không thể ngăn mặt đồ lực công kích này.

Điều này làm hai lão tổ Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương không có đường đánh, ức chế nổi điên.

Mạc Hoàng Thiên Linh vừa kinh vừa giận nói:

- Cứ tiếp tục thế này thì hai chúng ta sẽ thua.

Đối đầu quái vật như vậy đúng là không khôn ngoan, nhưng đã giương cung thì phải bắn tên. Trong lòng Mạc Hoàng Thiên Linh biết rõ nếu chuyện đó lộ ra, Mạc Hoàng thế gia và Đinh Hạo không có khả năng làm lành.

Xuất Vân Thiên Thương rống to:

- Bắt đồng đảng của hần lại!

Bên ngoài vòng phòng hộ.

Vô số cặp mắt nhìn hướng đám người Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương.

Mấy người này cùng Đinh Hạo vào hoa viên Thiên phủ, chung một nhóm người. Nếu đã không làm gì được ma vương kia chẳng lẽ không làm gì được một nữ nhân, một tên ngốc, hai tiểu đạo đồng sao?

- Bắt lấy bọn chúng!

Một trưởng lão cường giả thánh nhân cảnh Mạc Hoàng thế gia ra tay. Bàn tay huyền khí bay thẳng đến chỗ Lý Y Nhượng.

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh tức giận rít:

- Két két két két két!

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh há mồm phun một bong bóng vàng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn trưởng lão đỉnh Võ Thánh cảnh như chủ động chạy lên bị nhốt trong bọt bong bóng, mặc trưởng lão vùng vẫy, đá đấm nhưng không thể thoát khỏi.

- Hay cho yêu nữ, mọi người cùng nhau xông lên!

Cao thủ Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia thấy vậy hét lớn ra tay.

1402. Chương 1406: Lại Một Tiểu Tổ Tông.

Bộp bộp bộp bộp!

Miệng cá heo nhỏ Mạnh Mạnh phun ra một chuỗi bong bóng vàng nhốt mấy chục cao thủ Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia vào trong, bao gồm Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng.

- Đây là cái gì?

- Con cá heo đó . . .

Đệ tử, cao thủ Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia phát điên.

Không đánh lại Đinh Hạo thì thôi, yêu nghiệt này quá khủng bố, bọn họ đành nhận. Nhưng cái gì một con cá heo nhỏ cùn biến thái quá vậy? Trong khoảnh khắc nhốt mấy chục cao thủ đỉnh cao của hai thế gia Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia, cái này . . .

Mặt Lý Y Nhượng lạnh lùng nói:

- Không muốn chết thì cút!

Lý Y Nhượng rút trường kiếm đứng thẳng, khí thế tăng vọt. Vào lúc này Lý Y Nhượng thể hiện rõ sự cường đại của danh hiệu Phúc Thủy Tiên Kiếm.

Mọi người thế mới biết nữ nhân yếu điệu đẹp ngắt ngây là một cao thủ cường đại.

Có đệ tử Mạc Hoàng thế gia rống to:

- Lên, bắt nàng, không tin một tiện tỳ dám trèo lên đầu tứ đại thế gia chúng ta!

Hôm nay quá bức tức, gục trong tay Đinh Hạo nhưng chẳng lẽ Mạc Hoàng thế gia không đánh lại một cô nương sao? Cho rằng ai cũng dám đạp trên đầu Thiên phủ?

Nhưng đệ tử Mạc Hoàng thế gia chưa dứt lời thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang xẹt qua.

Đầu đệ tử Mạc Hoàng thế gia đó bay lên, máu tuôn trào.

Biểu tình đông lại trên mặt đệ tử Mạc Hoàng thế gia, đến chết gã cũng không tin mình bị giết trong một giây.

Ngón tay trắng thon dài của Lý Y Nhượng vuốt thân kiếm, trường kiếm lạnh lẽo.

Lý Y Nhượng lạnh lùng nói:

- Thiên phủ gì, tứ đại thế gia gì, chỉ là một đám vô sỉ, cho rằng mình là ai? Tướng công nhà ta có thân phận gì? Quay về hỏi thăm xem tướng công nhà ta sai đâu là võ đạo toàn Bắc Vực đánh đó. Các người chỉ là một tông môn Nam Hoang nho nhỏ dám tính kế hần?

Lý Y Nhược nói đầy sát khí, nàng ôm cục tức.

Trên đường đi Lý Y Nhược, Đinh Hạo lễ phép với người, liên tục nhường nhịn người Thiên phủ, Mạc Hoàng thế gia. Ai ngờ đám người này được một tác lại muốn tiến một bước, đầu tiên là có kẻ ham muốn sắc đẹp của Lý Y Nhược, sau đó lừa đoàn người Đinh Hạo lên Thiên Chi đảo, rõ ràng không có ý tốt. Mạc Hoàng thế gia lại còn âm thầm giở trò xấu, nghĩ đám người Đinh Hạo là đồ ngốc sao?

Lúc trước vì Đinh Hạo muốn tìm muối muối, lấy đại cục làm chính nên Lý Y Nhược luôn nhịn.

Chỉ cần vì Đinh Hạo, dù chịu bao nhiêu uất ức thì thiếu phụ xinh đẹp Lý Y Nhược sẽ không so đo.

Nhưng bây giờ Hạo ca ca đã đại khai sát giới thì nàng cần gì nhường nhịn nữa?

Nếu Hạo ca ca đã tức giận thì đám người này chết hết đi!

Có người rống to:

- Tiện tỳ, huênh hoang.

Bọn họ đổ dầu vào lửa, thúc giục đệ tử Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia nổi giận như thủy triều ập đến. Đệ tử Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia nổi khùng, bắt được nữ nhân này là có thể uy hiếp Đinh Hạo.

Lý Y Nhược dặn dò:

- Mạnh Mạnh, hãy chăm sóc cho Tiểu Viên, Tiểu Phương, Du Hiệp.

Mắt Lý Y Nhược bắn ra tia sáng lạnh, vung trường kiếm lên, nhanh chóng bay vào đám người.

Máu phun tung tóe.

Mấy cường giả nửa bước thần cảnh vương vù nhất là Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng đã bị sát chiêu của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh nhốt trong bong bóng. Còn lại một số đệ tử Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia thực lực cao nhất chỉ cỡ đỉnh Võ Thánh cảnh. Lý Y Nhược không sợ loại thực lực này, không thể tạo thành uy hiếp với nàng.

Mấy ngày nay Lý Y Nhược đi theo Đinh Hạo, thực lực tăng vọt, dùng thuật song tu tăng tiến tu vi huyền khí. Lý Y Nhược không chỉ dung hội quán thông Kiếm Nhị Thập Tứ trong thượng cổ kiếm lâu mà còn có các lá bài tẩy. Hôm nay trước khi đến hoa viên Thiên phủ Đinh Hạo đã chuẩn bị sẵn, đưa Tân Nguyệt Chiến Y, Thiên Sát thần kiếm cho Lý Y Nhược.

Lúc này dù đối đầu cường giả nửa bước thần cảnh thì Lý Y Nhược dư sức chiến đấu.

- Giết!

Lý Y Nhược vung Thiên Sát thần kiếm, kiếm quang rít gào, ánh sáng lấp lánh.

Ba đệ tử Mạc Hoàng thế gia dẫn đầu chưa kịp đáp xuống đất, không phản ứng lại thì đầu đã bay lên như dưa hấu đập. Vũ khí trong tay ba đệ tử Mạc Hoàng thế gia như đậu hủ đứt thành hai khúc.

Máu bắn lên cao.

- A!

- Á . . . Phụt!

- Không . . . Tiện tỳ ngươi dám!

Các tiếng la giết, hét thảm không dứt bên tai.

Mấy chục đệ tử Mạc Hoàng thế gia hung thần ác sát xông lên trước nhất chỉ chớp mắt đã bị giết, máu phun như suối. Tình cảnh này không phải đánh hội đồng mà là đơn phương đồ sát. Các đệ tử Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia là lúa bị nông dân gặt liềm gặt, đổ rào rào xuống đất.

Mặc kệ là bảo khí, vũ khí cầm trong tay hay áo giáp thần dị mặc trên người, huyền khí hộ thân đều không chặn được Thiên Sát thần kiếm của Lý Y Nhược. Cái gì tiếp xúc với Thiên Sát thần kiếm là sẽ đứt đôi ngay, đệ tử Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia bất ngờ không kịp đề phòng trong khoảnh khắc hao tổn mấy chục người.

- Nữ nhân này là ác ma!

- Trời ạ, đây là thanh kiếm gì vậy?

- Đừng cứng chọi cứng với nàng, cây kiếm của tiện tỳ này lạ. Tiếp trận, vây chết tiện nhân này!

Đám người Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng bị giam trong bong bóng nhìn đệ tử Mạc Hoàng thế gia bị đồ sát, tức giận khóe mắt muốn nứt ra, liều mạng va chạm bong bóng nhưng không thể thoát khỏi. Mạc Hoàng Anh, Mạc Hoàng Hùng buộc lòng rống to truyền âm, bọn họ nhìn ra được nữ nhân yếu diệu này không dễ ăn hiếp, cũng là sát thần như Đinh Hạo.

Các đệ tử Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia đều là hạt giống thế hệ trẻ có tiềm lực của Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia, sau này lớn lên là lực lượng trụ cột trong gia tộc. Bỏ thời gian bồi dưỡng có lẽ trong số đó sinh ra một, hai cường giả bán thần cảnh, nhưng bây giờ bị người ta cắt như rau họ, lòng Mạc Hoàng Anh, Xuất Vân thế gia nhỏ máu.

Có tiếng gào thét:

- Tiện nhân, đủ rồi, chết đi!

Rốt cuộc có cường giả ra tay.

Đây là một trưởng lão bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia, nghe đệ tử vòng ngoài cầu cứu đã chạy tới chiến trường.

Lúc trước trưởng lão bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia tưởng rằng có lão tổ gia tộc Mạc Hoàng Thiên Linh tọa trấn, mọi chuyện không thành vấn đề. Cho nên các cường giả bán thần cảnh canh giữ các góc Thiên Chi đảo không xuất hiện, ai ngờ tình huống ra thế này.

- Thiên sát quyền, trấn sát! Tiểu tiện nhân hãy nạp mạng đi!

Không khí trong vài trăm thước bị đè nổ, uy thế hủy thiên diệt địa, quyền ấn chưa đánh xuống mà mặt đất đã lún hình năm đầm sâu mấy thước giống như thần nộ.

Lý Y Nhược thấy khó thở, nàng biết đã gặp phải cao thủ.

Nhưng mà . . .

Một suy nghĩ lóe qua trong đầu Lý Y Nhược:

- Có thể bám giữ một cái thì hay một, giảm bớt áp lực cho Hạo ca ca. Cộng với ta không thể cứ làm vướng chân Hạo ca ca!

1403. Chương 1407: Lại Một Tiểu Tổ Tông (hạ).

Lòng Lý Y Nhược máy động, một cây trâm xanh biếc cài trên búi tóc bỗng dao động như vẩn nước phủ lên toàn thân tiên nữ xinh đẹp, biến thành áo giáp tuyệt đẹp tăng lực phòng ngự lên cực độ.

Tân Nguyệt chiến y.

Hai tay Lý Y Nhược cầm Thiên Sát thần kiếm hơi chùng người xuống.

Trường kiếm chĩa lên trời, tay Lý Y Nhược bắt ấn kiếm quyết. Người Lý Y Nhược phát ra tiếng sóng nước rì rào rồi nhanh chóng thành sóng vỗ, nguyên tố nước cực kỳ đậm đặc tụ tập quanh thân Lý Y Nhược như vòng xoáy mắt biển, sóng ngập trời.

Lý Y Nhược quát:

- Trọc lãng tủy thiên!

Lý Y Nhược bay lên cao, cột nước quanh thân nàng xoay tròn như cái loa huyền hóa ra ừng long ngẩng đầu gầm rống, bộ dạng diệt trời, há to mồm máu oanh kích quyền ấn lưu ly lưu hỏa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khí thế khủng bố rung động, mọi thứ trong vòng trăm thước bị đánh tan nát.

Mấy chục đệ tử thế gia đứng gần hết lên, bị da âm hất bay, gãy xương, bị thương nặng.

Bụi mù bốc lên, mảng lớn rừng đá bị phá hủy, cổ mộc gãy đổ bị tốc bay lên.

- A!

Có tiếng gào thảm thiết, là cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia. Máu phun ra, từng giọt máu như quả cầu ánh sáng, đó là giọt máu ẩn chứa lực lượng căn nguyên của bán thần cảnh. Bóng người chớp lóe, cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia lao đảo rút khỏi chiến trường, một chân bị chém lên tới bắp đùi lộ ra thịt và xương trắng.

Bụi mù tán đi.

Lý Y Nhược tựa lá liễu theo gió quay về bên cá heo nhỏ Mạnh Mạnh.

Mặt Lý Y Nhược hơi hồng nhưng trên người không có vết thương.

Kết quả này làm mọi người giật mình, cảm thấy vô cùng sợ hãi. Các đệ tử thế gia kêu gào muốn giết Lý Y Nhược chân run cầm cập, làm sao bọn họ vây khốn nổi một nữ ma đầu có thể trọng thương cường giả cảnh giới bán thần cảnh?

Hôm nay là ngày gì vậy?

Tùy tiện một người nước ngoài đều có thực lực đáng sợ không nói lý thế này?

Trường lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia mặt vàng như nến, trán toát mồ hôi lạnh:

- Tiểu tiện nhân, người . . . Thật ác độc.

Cường giả từ đỉnh Võ Thánh cảnh trở lên có huyết khí vương thịnh như biển cả, đứt tứ chi có thể mọc ra. Nhưng trường lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia bị chém đứt chân không thể chữa lành, vì trong Thiên Sát thần kiếm ẩn chứa sát ý kinh người. Sát ý rót vào miệng vết thương tựa kịch độc ăn mòn nuốt lực lượng căn nguyên của trường lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia.

Mới rồi đánh nhau nữ nhân này liền bị thương ngay mặt, lấy thương đổi thương chặt đứt một chân gã.

Quá dữ.

Trên người nàng có lẽ có một chỉ bảo phòng ngự, nếu không thì nhận một đấm ‘thiên sát quyền’ của gã nên là tứ chi vỡ nát, nội tạng thối rữa chết. Bây giờ nữ nhân chỉ bị thương nhẹ nội tạng bị lệch, gã thì chịu thiệt lớn.

Dù trong lòng trường lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia tức điên nhưng trong phút chốc gã không thể đánh nữa.

Lý Y Nhược nuốt ngược máu xuống họng, nhanh chóng vận chuyển huyền khí chữa vết thương trong người. Nội tạng bị chấn lệch chậm rãi quay về vị trí cũ, Lý Y Nhược giờ kiếm ngang ngực, sát khí ngút ngàn.

Lý Y Nhược lạnh lùng quát:

- Còn ai muốn chiến?

Không ai tiến lên.

Trong phút chốc mọi người bị nữ nhân thực lực vượt sức tưởng tượng trấn áp.

Lúc này một đội hộ vệ Mạc Hoàng thế gia từ xa chạy lại, người dẫn đầu thấy Mạc Hoàng Phẩm, trưởng lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia, cuống quýt quỳ một gối xuống đất, nói:

- Trưởng lão, công tử, chúng thuộc hạ phụng mệnh đi Phong Ba cư bắt dư nghiệt của ma đầu kia nhưng phát hiện . . . Phát hiện . . .

Trưởng lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia gào thét:

- Khốn kiếp, có chuyện gì thì nói mau, phát hiện cái gì?

Hộ vệ kia đỏ mặt hồi hộp nói:

- Phát hiện trong Phong Ba cư không một bóng người, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm đậu ở cảng cũng biến mất.

- Phế vật!

Trưởng lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia tát hộ vệ trưởng bay ra ngoài, bị thương nặng.

Vốn tưởng mọi thứ nằm trong tay mình nhưng bây giờ có sai sót như vậy?

Hải cảng có trọng binh canh gác, tầng tầng trận pháp canh giữ. Hải vực mấy trăm năm đều nằm trong tầm theo dõi của Thiên Chi đảo, một chiếc chiến hạm bình thường sao có thể biến mất được? Dù bay đi cũng tuyệt đối không thoát khỏi Mạc Hoàng thế gia khống chế, hay có nội gian phối hợp?

Tất cả đều nằm trong tính toán của tên kia sao?

Trưởng lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia, Mạc Hoàng Phẩm ngược nhìn thanh niên áo xanh vải bông đánh nhau trên không trung, biểu tình hoảng sợ. Lần đầu tiên trưởng lão cường giả bán thần cảnh của Mạc Hoàng thế gia, Mạc Hoàng Phẩm cảm thấy sự việc thật sự không ổn, mọi thứ vượt khỏi tầm tay phát triển theo hướng không biết.

Mạc Hoàng Phẩm cắn răng nói:

- Người đâu, mau đi mời lão tổ tông của Doãn gia, Tây Môn thế gia. Dù thế nào phải bắt yêu nghiệt này, nếu không thì mai sao nguyên Thiên Chi đảo chúng ta không thể sống yên.

Nhỏ cỏ không tận gốc, gió xuân về lại nẩy.

Nếu đã đến nước này thì chỉ đành không chết không ngừng.

Có người nghe lệnh xoay người tìm cứu binh.

Chiến đấu đến nước này theo lý thì cường giả, cao thủ hai thế gia Doãn gia, Tây Môn thế gia nên đến nhưng bây giờ là lạ, bọn họ buộc phải chạy đi mời.

* * *

- Phải tốc chiến tốc thắng.

Quanh thân Đinh Hạo ngàn thước là mưa to xối xả, mỗi giọt nước là một lũ kiếm ý kiếm khí có thể giết bán thần cảnh. Còn có các loại dị tượng xuất hiện, sấm chớp âm ầm trên bầu trời, gió bắc vũ vũ. Đây là dị tượng diễn biến ra từ đạo ý cực độ giết chóc, đều có thể giết bán thần cảnh.

Trong hoàn cảnh này Đinh Hạo chính là sát thần.

Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương hoàn toàn trong thế thủ, bị đè đầu không góc lên được. Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương đánh đến trình độ này đã là trong lòng lạnh lẽo, bọn họ không dám tin thế cục sẽ phát triển như vậy.

Mạc Hoàng Thiên Linh trầm nghĩ:

- Đều tại đao kiếm kia ẩn chứa huyền bí, một kiếm một đao sánh bằng hai thần cảnh, tự động công kích. Nhìn như hai chúng ta hợp tác, chiếm ưu thế số người nhưng thật ra đang đối kháng với ma đầu kia và một đao một kiếm, lấy hai chọi ba nên mới bị áp chế như vậy.

Mạc Hoàng Thiên Linh có khổ không nói nên lời.

Xuất Vân Thiên Thương giận điên, truyền âm hỏi:

- Cần sử dụng thần khí tổ tông không?

- Cái này . . .

Mạc Hoàng Thiên Linh ngần ngừ. Tứ đại thế gia có thần khí tổ tông, là chí bảo khí vận truyền thừa từ thời thượng cổ, luôn được ôn nhuận ở vùng đất linh khí sung túc nhất bốn chủ thành, hấp thu tinh hoa trong thiên địa nhật nguyệt tinh hoa, không ngừng ôn dưỡng tích góp năng lượng. Sau khi sử dụng thần khí có thể giết địch nhưng năng lượng tích lũy mất sạch, lại rơi vào chu kỳ ôn dưỡng lâu dài.

Cho nên tổ tông có lời trăng trối là không đến phút mấu chốt không thể sử dụng thần khí tổ tông.

Chẳng lẽ hôm nay bọn họ bị thanh niên này buộc đến mức phải sử dụng thần khí liên quan đến khí vận tứ đại thế gia sao?

1404. Chương 1408: Ai Đang Làm Khó Nhân Sủng Của Ta?

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Người Doãn gia, Tây Môn thế gia chưa xuất hiện, nếu lão tổ hai nhà cũng xuất hiện thì cục diện sẽ thay đổi.

Đinh Hạo vung kiếm, kiếm ý đầy trời bay ra để lại một vết thương bên eo Xuất Vân Thiên Thương.

- Vân Long tam biến!

Xuất Vân Thiên Thương gầm lên, thúc gục tầng mây biến thành một viên cổ cự long phát ra uy nhiếp chân long công kích Đinh Hạo.

Mạc Hoàng Thiên Linh như cự thần lửa, vô số xúc tua lửa như măng xà từ bốn phương tám hướng quần quanh Đinh Hạo.

Đinh Hạo quát to, mưa sa gió giạt oanh kích đánh nát măng xà.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Không lẽ phải sử dụng thủ đoạn cuối cùng?

Đinh Hạo biết cứ kéo dài thời gian hì thế hẳn tạo ra sẽ dần suy giảm. Nếu Đinh Hạo phối hợp hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ hết sức thúc giục thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, không chút giữ lại lực lượng thì có lẽ đủ giết Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương. Nhưng khi đó Đinh Hạo bị hút khô lực lượng, không còn sức đánh lại.

Đinh Hạo nhìn hướng Nạp Lan Du Hiệp đứng dưới đất.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Nếu kích động lực lượng trong cơ thể Du Hiệp thì . . .

Đinh Hạo tin tưởng lực lượng tiên khí sẽ làm Thiên Chi đảo biến mất khỏi thế giới này, khiến tứ đại thế gia vô điều kiện thần phục. Nhưng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, đầu tiên là tiêu hao sức sống của Nạp Lan Du Hiệp, lộ ra tung tích tiên khí. Vô số thể lực Thần Ân đại lục, Thần Đình phương đông sẽ lần theo dấu vết tìm đến.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, từ bỏ ý định sử dụng lực lượng tiên khí.

Đây là lá bài tẩy cuối cùng, dùng vào phút mấu chốt có lẽ sẽ nghịch thiên.

- Giết!

Đinh Hạo vứt bỏ mọi suy tính, điên cuồng thúc giục thể, diễn biến kiếm ý, đao ý đến cực độ. Đinh Hạo như thần linh một ý nghĩ thay đổi thời tiết, mưa sa gió giạt. Sấm đánh ầm ầm, tia chớp trắng lan tràn, bầu trời mây trắng dậm tối sầm.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết như thần mang rạch phá khung trời.

Có hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ khổng lồ, lực công kích đao kiếm kia sánh bằng thần cảnh. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết có năng lực tự chủ công kích, phối hợp suy nghĩ với Đinh Hạo, làm đến linh tê nhất điểm thông, phát huy uy lực đến cực độ.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Đinh Hạo hòa cùng thiên địa bão táp, trở thành một phần của thiên địa.

Đây là dấu hiệu thúc giục thiên chi thể đến cực độ Đinh Hạo hiểu biết.

Nhờ cây thiên thể có thể liên miên lấy được lực lượng, bất động như trời. Kiếm ý, đao ý thì nhất thức phá vạn pháp. Đinh Hạo bây giờ đứng yên tại chỗ đủ đè ép hai cường giả thần cảnh.

Chính lúc này, khí thể cực kỳ hùng hồn, khủng bố từ hướng tây nam bay tới, giống như ma thần giáng trần nhanh chóng đến gần chiến trường.

Là hơi thở một vị cường giả thần cảnh, lại có một cường giả thần cảnh đến.

Là lão tổ Tây Môn thể gia hay Doãn gia?

Đinh Hạo biến sắc mặt.

Về mặt Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương mừng rỡ nhưng khóe môi lộ cay đắng. Hôm nay là ngày Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương chôn vùi danh tiếng, hai người đánh không lại hậu bối, bị áp chế. Nghĩ đến đây lòng Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương nặng nề.

Đương nhiên sát khí sôi sục trong lòng Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương.

Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương trầm nghĩ:

- Dù phải trả giá đắt gì quyết không cho Đinh Hạo an toàn rút ra, nếu không thì sau này ma đầu trẻ sẽ là ác mộng của Thiên phủ.

Xuất Vân Thiên Thương quát to:

- Doãn huynh, đồng loạt ra tay trấn áp ác ma này!

Người phía xa lao nhanh tới, mây đen cuộn cuộn sau lưng như ác ma tận thế, chớp mắt lao vào chiến trường. Là một lão nhân tóc bạc thân hình cao to, sau lưng có ánh sáng trắng chớp lóe như một cánh cửa ánh sáng, sau cánh cửa phát ra hơi thở khủng bố, có ngàn vạn bóng người ẩn hiện.

Lão nhân tóc bạc vạm vỡ cười to khinh thường nói:

- Hai lão già các ngươi càng lúc càng giỏi, không làm gì được một hậu bối vô danh lại còn mình đầy vết thương, chật vật như vậy.

Lão nhân tóc bạc cao to là Thái thượng trưởng lão Doãn Vinh của Doãn gia.

Mạc Hoàng Thiên Linh rống to:

- Doãn lão quỷ đừng ở đó nói mát, có ngon thì một mình ngươi bắt hắn đi!

Doãn Vinh cười to.

Ba lão quái vật đứng ba mặt thành thế bao vây Đinh Hạo vào giữa nhưng không rơi vào lĩnh vực kiếm ý, đao ý gió mưa. Doãn Vinh quan sát giây lát, biểu tình coi thường biến mất, hiếm khi vẻ mặt lão trầm trọng.

Doãn Vinh thầm nghĩ:

- Từ khi nào trong thiên địa này xuất hiện một thiếu niên thiên tài yêu nghiệt đến mức này?

Doãn Vinh kinh ngạc hỏi:

- Tiểu tử này là ai?

Doãn Vinh thầm nghĩ:

- Từ khi nào Thiên phủ trêu vào một yêu nghiệt như vậy? Nếu có thể biến can qua thành tơ lụa thì tốt nhất, dù sao tiểu tử này cánh chim đã cứng, rất khó giết.

- Là người của yêu nữ đó.

Xuất Vân Thiên Thương lạnh lùng nói:

- Như thế nào? Người muốn thu phục hắn sao?

Nghe Xuất Vân Thiên Thương nói xong chút ý định hòa bình biến mất trong lòng Doãn Vinh.

- Vậy thì giết hắn đi.

Doãn Vinh nói:

- Tôn nghiêm của Thiên phủ không thể khinh nhờn, ai có liên quan đến yêu nữ đó đều đáng chết, chém tận giết tuyệt.

Phía xa.

- Chó già sủa bậy, các người làm chuyện thẹn với lòng mà còn nói năng đương nhiên như vậy?

Đinh Hạo nghe đối thoại của Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh thì tức giận quát:

- Thiên phủ quả nhiên không có một người tốt lành!

- Ha ha ha ha ha ha! Thế giới võ đạo cường giả là vua, thực lực của ta mạnh hơn người thì ta nói có lý.

Doãn Vinh lớn tiếng cười khinh thường nói:

- Chỉ hỏi lòng ta, không cần đúng sai, không truy xét thiên lý, không quan tâm đạo đức!

Đinh Hạo giận dữ bật cười, thanh kiếm rỉ sét chỉ thẳng trán Doãn Vinh, nói:

- Doãn gia phải không? Rất tốt, trong danh sách tử vong của ta ghi thêm tên Doãn gia.

Doãn Vinh cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Sắp chết đến nơi còn dám tranh luận, tiền người đi gặp yêu nữ đó!

Doãn Vinh bước ra một bước, cửa ánh sáng sau lưng lão mở ra. Vô số bóng sáng tay cầm vũ khí đao kiếm xông ra, hình thành đại quân xung phong hướng Đinh Hạo.

Loại thần thông này thật hiếm thấy.

Bóng sáng xông ra khỏi cửa ánh sáng như đại quân tử vong, mặt mũi mơ hồ như thật như ảo, tay cầm vũ khí cổ xưa nhưng thể lực siêu mạnh. Đa số cỡ cảnh giới Võ Thánh cảnh như nước lũ xung phong.

- Võ cho ta!

Đinh Hạo đứng yên không nhúc nhích, mượn thiên chi thế. Xung quanh Đinh Hạo ngàn thước mưa rơi càng tầm tã, bóng sáng nào xông vào lĩnh vực gió giạt mưa rào là như người đá rớt xuống dung nham, chưa đến gần Đinh Hạo đã biến thành hư vô.

Mạc Hoàng Thiên Linh rống to thi triển chiêu cực độ:

- Viêm màng diệt thể.

Mặt Xuất Vân Thiên Thương đỏ ửng, hít một hơi thật sâu. Cơ thể Xuất Vân Thiên Thương trương to như bong bóng, chớp mắt lão thành người khổng lồ cao hàng ngàn thước, mặt mũi giống y như người thật. Cơ thể Xuất Vân Thiên Thương thành màu lưu ly thủy tinh lóng lánh bạc, phun một hơi như gió lốc thổi, tay to vươn ra chụp hướng Đinh Hạo.

1405. Chương 1409: Ai Đang Làm Khó Nhân Sủng Của Ta (hạ)?

Ba cao thủ cùng ra chiêu, Đinh Hạo cảm giá áp lực lớn.

Lĩnh vực phong vũ kiếm bị áp súc còn khoảng trăm thước.

Đinh Hạo vươn tay, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết rơi vào tay hắn. Tóc dài đen rậm như lửa ma bay phân phát, mắt Đinh Hạo sáng rực, trán tách ra khe hở, thiên nhãn vô đạo bắn ra ánh sáng vàng. Cùng lúc đó, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn sau lưng Đinh Hạo biến thành sáu cánh cửa ánh sáng phát ra uy nhiếp thần khí ngăn cản áp lực khủng bố.

Đinh Hạo quyết định:

- Xem ra không thể giữ sức nữa.

Lòng Đinh Hạo máy động, bình ngọc chứa thuốc dẫn tiên được mở ra, một luồng sáng bay ra. Đinh Hạo há mồm cắn thuốc dẫn tiên được bộ dạng con thỏ, mặc cho con thỏ kêu chít chít hết sức vùng vẫy. Đinh Hạo định hết sức thúc giục thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết thì triển sát chiêu cực hạn.

Một khi thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết tiêu hao hết lực lượng trong cơ thể thì Đinh Hạo sẽ nuốt thuốc dẫn tiên được vào bổ sung thể lực để có cơ hội tiếp theo.

Đinh Hạo phải làm như vậy.

Nếu đợi lão tổ cuối cùng của Tây Môn thể gia đến, trận hợp kích của tứ đại thể gia Thiên phủ hoàn mxy khép lại thì Đinh Hạo không còn sức vùng vẫy.

thuốc dẫn tiên được con thỏ trắng biết sắp bị ăn mất nên vùng vẫy kịch liệt giữa hàm răng Đinh Hạo, tiếc là không thể trốn thoát, bị hù ngắt xiu.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc bỗng có một luồng lực lượng không ai ngờ bùng phát bên cạnh Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngây người.

Một thanh âm quen thuộc vang lên:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Chuyện gì? Ai đang khó xử nhân sủng của ta?

Ánh sáng trắng tự động bay ra khỏi không gian trừ vật của Đinh Hạo biến thành con cự thú màu trắng to khổng lồ lơ lửng trong không trung, che ánh sáng trời trắng. Đôi mắt như mặt trời, nó gầm một tiếng là thiên địa rung lắc.

Con cự thú trắng kỳ lạ rống to:

- Meo ngủ say quá lâu, thế giới này đã quên meo tàn nhẫn, meo độc ác đến không có tính người. Khó xử nhân sủng của ta? Ta muốn cắn chết các người!

Biến cố đột ngột làm mọi người ngây ngẩn.

- Đó là cái gì?

- Trời ạ, lợi hơi thở này . . . Là ma thú diệt thể từ truyền thuyết tiên cổ sao?

- Thật là khủng khiếp. Nhưng sao trông đầu nó . . . Giống con mèo?

Trong phút chốc mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Ủa? Người to vậy. Meo bà nội nó, so ai lớn hơn với ta sao? Không nhin nữa!

Cự thú màu trắng thấy ngay Xuất Vân Thiên Thương biến thành người khổng lồ.

Cự thú màu trắng rống một tiếng, vươn vuốt đẩy lùi Xuất Vân Thiên Thương biến thành người khổng lồ ra ngàn thước, bẻ eo người khổng lồ lưu ly, để lại ba vết thương rợn người. Máu như nước lũ đổ ào xuống đất.

Xuất Vân Thiên Thương biến thành người khổng lồ hét thảm:

- Đây là cái gì?

Xuất Vân Thiên Thương bị thương nặng, thân hình nhanh chóng thu nhỏ.

Cùng lúc đó.

Đinh Hạo kích động run bần bật.

Ngay thanh âm thứ nhất vang lên thì Đinh Hạo biết ngay có chuyện gì xảy ra, là ai trở về. Ngay người chốc lát sau Đinh Hạo thừa cơ hội phản kích.

Xuất Vân Thiên Thương bị thương nặng chỉ còn lại Doãn Vinh, Mạc Hoàng Thiên Linh Đinh Hạo không cần sử dụng sát chiêu cực độ đủ giải quyết hai người.

Xuất Vân Thiên Thương phản ứng lại, vừa kinh vừa giận cuống rống to:

- Là quái vật gì, a . . . Cút đi!

Cơ thể Xuất Vân Thiên Thương rút nhỏ lại kích cỡ bình thường nhưng ba vết thương ghê người còn đó, hầu như cắt ngang thành hai khúc, xương gãy nhiều khúc.

Cự thú màu trắng kinh ngạc hỏi:

- Meo? Một vuốt đã xẹp? Xì hơi?

Cự thú màu trắng đứng trong không trung, đôi mắt to như hai tinh cầu lơ lửng nhìn xuống, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc. Cự thú màu trắng không ngờ người khổng lồ thế mà bị cào một vuốt đã thu nhỏ, chẳng lẽ là thổi phồng vọt lên?

Khi cự thú màu trắng nói chuyện như có sấm sét gió lốc trong không trung, mọi người cảm thấy ù tai.

Cảm giác hơi thở khủng bố ập vào mặt, Xuất Vân Thiên Thương kinh khủng thụt lùi.

Xuất Vân Thiên Thương không thể hiểu nổi quái vật này là cái gì, bộ dạng kỳ lạ chưa từng gặp. Tuy nhiên uy lực một vuốt làm Xuất Vân Thiên Thương teo tim. Nên biết khi Xuất Vân Thiên Thương biến thân thành người khổng lồ là thần thông mạnh nhất của lão, không chỉ trường to mà lực lượng, hơi thở, thần thông tăng gấp đôi.

Trong lịch sử Xuất Vân thế gia khi biến thân thành người khổng lồ lưu ly chưa từng thua trận.

Không ngờ hôm nay cự thú màu trắng một vuốt đã phá vỡ thần tohại người khổng lồ Xuất Vân thế gia.

Xuất Vân Thiên Thương mất can đảm chiến đấu.

Lão quái vật sống càng lâu càng sợ chết hơn người bình thường. Khi Xuất Vân Thiên Thương phát hiện lực lượng mình kiêu ngạo không bảo đảm sự sống thì lòng can đảm tan vỡ.

Xuất Vân Thiên Thương như chó cụp đuôi lùi về, thanh âm khủng hoảng chưa từng có:

- A! Cút đi, dừng lại đây!

Nhưng cự thú màu trắng trên bầu trời lười biếng đuổi vuốt ra, nhìn chậm nhưng siêu nhanh, có một loại đạo vận ẩn chứa trong đó. Cự thú màu trắng chớp cường giả thần cảnh Xuất Vân Thiên Thương đã mất ý chí chiến đấu như bóp con sâu nhỏ xách đến trước mắt lắc lư, quan sát, nghiên cứu.

- Chẳng lẽ không phải thổi phồng trương to?

Cự thú màu trắng rất cố chấp, muốn tìm hiểu rõ ràng tại sao người nhỏ như vậy mà vừa rồi biến thành người khổng lồ lưu ly.

Xuất Vân Thiên Thương tru lên như heo bị thọc tiết:

- A! Chân của ta . . . Eo của ta . . . !

Eo, chân Xuất Vân Thiên Thương bị cự thú màu trắng bóp nát, lực lượng và phòng ngự của cường giả thần cảnh không là cái đĩnh gì trước móng vuốt đó. Bóng tối chết chóc, đau đớn làm Xuất Vân Thiên Thương không còn sự quyết đoán, khí phách của một cường giả thần cảnh. Giờ phút này, Xuất Vân Thiên Thương biểu hiện ra còn tệ hại hơn đệ tử Xuất Vân thế gia bình thường.

Đám đệ tử, trưởng lão tứ đại thế gia đứng bên dưới ngơ ngác nhìn.

Có thứ gì sụp đổ trong lòng bọn họ.

Một số đệ tử Xuất Vân thế gia phản ứng lại, xấu hổ che mặt. Đường đường là lão tổ gia tộc, đại biểu ý chí toàn Xuất Vân thế gia nhưng lúc này biểu hiện giống tên côn đồ ven đường.

- A! Mau cứu lão tổ!

Có người phóng lên cao phát ra lực lượng mạnh nhất muốn cứu Xuất Vân Thiên Thương ra.

Nhưng mà . . .

Cự thú màu trắng nhảy mũi:

- Hắt xì!

Gió lốc thổi qua, mấy trăm cao thủ, trưởng lão Xuất Vân thế gia như hạt bụi bị thổi bay ra ngoài.

- Meo bà nội nó, ta ghét nhất kiểu người làm bộ làm tịch như ngươi, không thành thật chút nào!

Cự thú màu trắng rất bất mãn lắc Xuất Vân Thiên Thương như xách gà con, tức giận nói:

- Nếu ngươi yếu như vậy thì biến to làm gì? Ngươi nói, nói đi, nói eo!

Xuất Vân Thiên Thương tội nghiệp, một kẻ dữ dằn, là cường giả thần cảnh nổi danh lâu năm ở Vô Tận đại lục, đẳng cấp chí tôn đã bị cự thú màu trắng lắc hôn mê, không chết cũng tàn phế.

1406. Chương 1410: Long Chim Của Ta Rất Đẹp.

Cự thú màu trắng ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, bất mãn bĩu môi:

- Đây, ta nói này nhân sủng, ngươi càng lúc càng rút lui, bị thứ không có sức chiến đấu này buộc tới mức chật vật.

Cự thú màu trắng nói rồi ném Xuất Vân Thiên Thương ra ngoài như vứt rác.

Bên kia.

Đinh Hạo, Mạc Hoàng Thiên Linh, Doãn Vinh đã đấu xong.

Đinh Hạo trả giá áo xanh thành tro, ngực và lưng bị đốt trọi đỏ lầy eo Mạc Hoàng Thiên Linh bị chặt đứt, nổ nát nửa cái đầu Doãn Vinh.

Nhìn như là lưỡng bại câu thương nhưng thật ra đây là kết quả Đinh Hạo muốn.

Đinh Hạo nuốt mấy viên thần đan, nguyên khí cuộn cuộn rót vào cơ thể không ngừng chữa lành vết thương, bổ khuyết huyền khí trống rỗng, da thịt bị đốt thê thảm chậm rãi lành lặn.

Phía đối diện, Doãn Vinh, Mạc Hoàng Thiên Linh vừa kinh vừa giận phát hiện miệng vết thương tràn ngập lực lượng xa lạ cắn nuốt, đồng hóa huyền lực của bọn họ, phá hỏng thân hình, vết thương lành rất chậm.

Bị thương nặng như vậy dù là cường giả thần cảnh cũng mất mấy năm mới khỏe mạnh được.

Chịu thiệt lớn.

Mạc Hoàng Thiên Linh, Doãn Vinh vừa kinh vừa giận trừng Đinh Hạo, lòng thầm sợ hãi.

Lúc này Đinh Hạo không thèm nhìn Mạc Hoàng Thiên Linh, Doãn Vinh.

Đinh Hạo thở dốc chữ thề:

- Bà nội nó!

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn cự thú màu trắng, nói:

- Bà nội meo, mấy hôm nay người biến đi đâu? Sao bây giờ mới tới?

- Nhân sủng, người đang nói chuyện với ta sao? Ta cảm thấy người nên tôn trọng ta một chút.

Cự thú màu trắng đứng trên trời, thanh âm như sấm, đôi mắt to như tinh cầu bắn ra tia sáng đặc ý khoe vuốt to như dãy núi.

Cự thú màu trắng la lên:

- Bây giờ meo rất cường đại, ha ha ha ha ha ha!

Mạc Hoàng Thiên Linh, Doãn Vinh thấy hình ảnh này thì lộ biểu tình mừng rỡ.

Hình như Đinh Hạo và cự thú màu trắng ma thú diệt thế đột nhiên xuất hiện không tốt đẹp như Mạc Hoàng Thiên Linh, Doãn Vinh nghĩ, có lẽ bọn họ sẽ thừa dịp này làm cái gì.

Nhưng chớp mắt.

- Cường đại! Cường đại cái đầu người! Cường đại này!

Đinh Hạo như phát điên lao qua đánh đầu cự thú màu trắng. Tuy rằng trước cái đầu to như ngọn núi thì thân thể Đinh Hạo nhỏ cỡ ốc nhồi, thế nhưng cự thú màu trắng hoảng loạn giờ vuốt ôm đầu mình.

Cự thú màu trắng tức giận gầm lên:

- Meo . . . Nhân sủng, dừng tay!

Tiếng sấm ầm vang, nhiều đệ tử tứ đại thế gia bị chấn đặc miệng mũi ngũ quan trào máu, sợ hãi thụt lùi.

Đinh Hạo tiếp tục đánh:

- Dừng tay! Dừng tay cái đầu người! Dừng tay này!

Cự thú màu trắng thụt lùi thân thể như núi cao, nó rống to:

- Meo giận rồi, bây giờ meo rất hung tàn . . . Ui da, đau đau đau đau, mau dừng tay, nếu không đừng trách meo không nể mặt người!

Đinh Hạo tiếp tục điên cuồng đánh:

- Nể mặt? Nể mặt cái đầu người! Nể mặt này!

Cự thú màu trắng tức giận oán trách:

- Ui, mau dừng tay, nhân sủng, người . . . Người cho ta chút mặt mũi đi, nhiều người như vậy . . . Meo bà nội nó, ta khó khăn lắm tạo ra hình tượng cường giả đều bị người phá hủy hết, hu hu hu . . . Meo!

Đình Hạo bình tĩnh trở lại.

Mắt Đình Hạo ngẩn lẹ, giang hai tay ôm chặt đầu cự thú màu trắng, không còn vẻ điên cuồng.

Đình Hạo vô cùng dịu dàng nói:

- Mèo con mập chết tiệt này, sao bây giờ mới trở về, ta còn tưởng rằng ngươi đã chết . . .

Cùng lúc đó.

Cự thú màu trắng nhanh chóng thu nhỏ chớp mắt biến thành con mèo mập trắng tinh, vừa tròn vừa béo vừa đáng yêu nằm trên vai Đình Hạo. Cự thú màu trắng thè lưỡi mềm liếm mặt Đình Hạo, kêu meo meo.

Không phải đại ma vương Tà Nguyệt thì là ai?

- Meo!

Đại ma vương Tà Nguyệt dụi đầu vào gò má Đình Hạo, như cô nhi lang thang tìm thấy người thân.

Người xung quanh nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Một . . . Một . . . Một con mèo?

Sao có thể? Cự thú màu trắng uy chấn thiên địa, một vuốt gần như giết một cường giả thần cảnh là con mèo đáng yêu mập ngu? Hình tượng chuyển biến làm người ta khó thể chấp nhận.

Cơ mặt Xuất Vân Thiên Thương co giật.

Làm sao có thể?

Lão bị một con mèo đánh bại?

- Ủa? Cánh của ngươi đâu?

Đình Hạo nắm đại ma vương Tà Nguyệt trong tay, mặc nó vùng vẫy phản đối bị hấn xoa nắn. Xúc cảm quen thuộc làm người ta nhớ quá, Đình Hạo chợt nghĩ tới đại ma vương Tà Nguyệt có hai đôi cánh sao bây giờ không thấy?

Đại ma vương Tà Nguyệt đắc ý nói:

- Cát đi rồi.

Lưng đại ma vương Tà Nguyệt lóe ánh sáng bạc biến ảo ra sáu đôi cánh trắng tinh cực kỳ xinh đẹp, ưu nhã vỗ cánh.

Đại ma vương Tà Nguyệt nói:

- Như thế nào? Có phải là rất đẹp không? Hi hi, lúc dùng thì biến ra, không cần thì cất đi, tiện lợi vô cùng. Hình như ngươi rất giật mình? Meo, ha ha ha ha ha ha! Lông chim của ta đẹp quá phải không? Ta cho ngươi biết, thế giới này không có sinh vật nào mọc cánh đẹp bằng ta . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt chưa nói xong, một cái bóng bầy sắc xẹt qua không trung, là phượng vũ hoàng điều.

Phượng vũ hoàng điều là loại chim quý hiếm đặc sản của Nam Hoang, có lông chim bầy sắc đẹp như phượng hoàng, được gọi là loài cầm đẹp nhất Nam Hoang. Phượng vũ hoàng điều giang cánh lấp lánh ánh sáng đủ màu mộng ảo.

Có lẽ lúc trước phượng vũ hoàng điều bị chiến đấu kịch liệt hù sợ nên ngốc nghếch bay trên bầu trời, cánh xinh đẹp, cái đuôi dài tỏa ánh sáng mộng ảo, cực kỳ xinh đẹp.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhìn lông chim bầy sắc của phượng vũ hoàng điều lại ngó cánh trắng của mình, nhìn biểu tình của Đình Hạo, người xung quanh. Nụ cười đồng trên mặt đại ma vương Tà Nguyệt.

Đại ma vương Tà Nguyệt nổi khùng.

Đại ma vương Tà Nguyệt há mồm phun cột lửa.

Bùm!

Phượng vũ hoàng điều tội nghiệp bị đốt thành than rơi xuống.

Đại ma vương Tà Nguyệt vô tội chớp mắt nói:

- Thấy chưa? Trước lòng chim xinh đẹp của meo thì con chim ngốc cũng phải xấu hổ tụt sát.

Đại ma vương Tà Nguyệt lầm bầm với giọng nói chỉ bản thân nghe thấy:

- Dám đối nghịch với ta, meo, giờ thì lòng chim của ta là đẹp nhất.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Mọi người che mặt.

Lòng tự trọng đâu?

Thấy vẻ mặt của mọi người, đại ma vương Tà Nguyệt lập tức đổi đề tài.

Đại ma vương Tà Nguyệt vươn vuốt chỉ ba cường giả thần cảnh Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh.

Đại ma vương Tà Nguyệt chảy nước miếng hỏi:

- Mấy lão già này là gì? Sao người đánh nhau với bọn họ? Trông thần hồn của họ có vẻ ngon, hay ta cắn chết hết ăn luôn?

Đại ma vương Tà Nguyệt thốt lời làm ba cường giả thần cảnh Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh đánh rùng mình.

Xuất Vân Thiên Thương truyền âm:

- Xuất động thần khí tổ tông.

Xuất Vân Thiên Thương thấy sợ, con mèo nhỏ đáng yêu màu trắng có sức chiến đấu rất khủng bố, nghe có vẻ nó khoái nuốt thần hồn cường giả, không chừng thật sự nó sẽ nuốt ba người.

Mạc Hoàng Thiên Linh gật gật đầu, trong con ngươi điên cuồng lóe ánh sáng độc ác.

1407. Chương 1411: Tây Môn Quỷ Ảnh.

Doãn Vinh ngần ngừ, một khi thần khí tổ tông khởi động nghĩa là lực lượng linh khí tích lũy mấy vạn năm sẽ bị tiêu hao sạch. Nhưng khi Doãn Vinh trông thấy đao kiếm trong tay Đinh Hạo thì ánh mắt độc ác lên, lão không nuốt rồi cơn tức này. Lúc trước tứ đại thể gia bị buộc đến đường cùng.

Sự tình đến một bước này, chỉ có thể liều.

Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh rất có ăn ý liếc nhau, bắt ấn định thức giục tồn tại bí ẩn nào đó. Lúc này trong không trung chợt vang lên thanh âm không ai ngờ.

- Ha ha ha ha ha ha! Ba lão già hợp tác đối phó một hậu bối mà còn bị đánh thảm như vậy, ba đồ ngu các ngươi làm tứ đại thể gia về vang thật.

Trong thanh âm tràn ngập bất cần đời, trào phúng, khinh miệt.

Mọi người ngây ra, ngẩn đầu nhìn.

Trong không trung từ khi nào xuất hiện một cái bóng rất nhạt như làn khói tùy thời biến mất, người không thể thấy rõ hình dạng ảo ảnh là gì, không cảm nhận được nó tồn tại. Nếu không phải nó cố ý lộ tung tích thì sẽ không ai phát hiện ra nó tồn tại.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Thủ đoạn ẩn núp thật inh.

Với thần thức, trực giác Thăng Tự Quyết siêu đẳng của Đinh Hạo thể mà trước đó không phát hiện ra người đó tồn tại. Nếu không phải người đó đột nhiên ra tiếng, chủ động bộc lộ ra chút dấu vết thì Đinh Hạo cũng bị lừa.

- Tây Môn Quỷ Ảnh, người còn có mặt ở đây nói bóng nói gió?

Mạc Hoàng Thiên Linh tức giận quát:

- Chẳng lẽ tứ đại thế gia mất mặt thì người vui lắm sao?

Cái bóng cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười mơ hồ hư ảo, chất chứa trào phúng, không ai cảm giác được cái bóng đứng ở đâu.

Tây Môn Quỷ Ảnh khinh thường nói:

- Chỉ ba thế gia Xuất Vân, Mạc Hoàng, Doãn gia, hình như Tây Môn thế gia của ta chưa ai bị tiểu bối này dạy.

- Người . . . !

Mạc Hoàng Thiên Linh tức giận người run bần bật nhưng không biết nên nói cái gì.

Đúng vậy, hôm nay Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia, Doãn gia đều có thế hệ trẻ, cường giả thế hệ trước bị Đinh Hạo dạy dỗ, treo lên tét mông. Chỉ mình Tây Môn thế gia là từ đầu đến cuối không có người lẫn vào, không có cao thủ Tây Môn thế gia đánh nhau, kết thù oán với Đinh Hạo.

- Tây Môn Quỷ Ảnh, người có ý gì? Không lẽ ba gia tộc chúng ta bị tiểu bối này nhục nhã làm người cao hứng vậy sao?

Xuất Vân Thiên Thương tức giận quát:

- Đừng quên tứ đại thế gia Thiên phủ đồng khí liên chi, vinh nhục cùng nhau. Ba nhà chúng ta mất mặt thì Tây Môn thế gia của người cũng không tốt lành gì!

- Ha ha ha ha ha ha! Giờ mới biết tứ đại thế gia đồng khí liên chi?

Cái bóng giữa hư không không ngừng thay đổi vị trí, không đơn giản di chuyển mà là xuyên qua không gian không có chút quy luật.

Giọng điệu Tây Môn Quỷ Ảnh đầy trào phúng nói:

- Mười năm trước ta từng khuyên các người đừng làm quyết định sai lầm kia nhưng các người làm gì? Vì ích kỷ mà khó xử một thiếu nữ, gieo hậu quả xấu, hôm nay báo ứng đến, chẳng lẽ các người vẫn chưa tỉnh ngộ sao?

- Chuyện mười năm trước đã qua.

Mạc Hoàng Thiên Linh thấy tức giận vì chuyện cũ bị nhắc lại, nói:

- Tứ đại thế gia Thiên phủ làm việc chẳng lẽ phải so đo nhiều như vậy? Chỉ có Thiên phủ phụ người trong thiên hạ, người trong thiên hạ không thể phụ Thiên phủ!

- Nhiều năm qua nhưng đồ ngu nhà người vẫn không tỉnh ngộ.

Trong thanh âm tỏ rõ khinh miệt Mạc Hoàng Thiên Linh, bắt đầu dĩ vì một kẻ quá cứng đầu.

Trong quá trình này Đinh Hạo không nói xen vào.

Thiên phủ có tứ đại thế gia, Mạc Hoàng thế gia, Xuất Vân thế gia, Doãn gia, Tây Môn thế gia.

Chiến đấu đến bây giờ chỉ có thiên tài số một Tây Môn thế gia, Tây Môn Phiêu Tuyết, thái thượng trưởng lão của Tây Môn thế gia là Tây Môn Quỷ Ảnh không lộ mặt. Cái bóng không thể nắm bắt chỉ có thanh âm hiển nhiên chính là Tây Môn Quỷ Ảnh.

Nghe đối thoại thì dường như Tây Môn Quỷ Ảnh không cùng phe với đám người Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh.

Chẳng lẽ Tây Môn thế gia không phải cá mè một lứa?

Lòng Đinh Hạo máy động.

Lúc này giọng Tây Môn Quỷ Ảnh lại vang lên, là nói với Đinh Hạo.

Mỗi vị trí cách bên người Đinh Hạo trăm thước cùng vang lên thanh âm như thể mấy trăm Tây Môn Quỷ Ảnh nói cùng một lời.

- Thiếu niên, người ngươi muốn tìm không ở đây. Hôm nay ngươi đã quấy, đã giết, đã đánh qua, hãy đi đi. Cứ tiếp tục như vậy thì ngươi sẽ chịu thiệt, ngươi không thể tưởng tượng nội tình của tứ đại thế gia.

Giọng Tây Môn Quỷ Ảnh mơ hồ.

Trước đó Đinh Hạo có chú ý thu mua tư liệu liên quan tứ đại thế gia Thiên phủ. Trong đó đồn rằng Tây Môn thế gia là gia tộc đáng sợ dùng thuật ám sát nhập đạo. Đệ tử Tây Môn thế gia đa số là thích khách đi trong bóng đêm, năng lực ám sát siêu đẳng. Nếu bị đám tử thần hắc ám nhắm trúng thì dù là cường giả thần cảnh cũng sợ teo tim.

Đây là thế lực giống với Âm Hương Thiên Phong siêu tông môn của Bắc Vực.

Đinh Hạo không có ấn tượng tốt với loại tông môn này. Có lẽ vì Tinh Vãn tông, Âm Hương Thiên Phong Bắc Vực, hai tông môn nổi tiếng thuật ám sát làm hành động đê tiện, vô sỉ làm Đinh Hạo ấn tượng là đánh bầm dập rồi nói sau.

Nhưng hôm nay có vẻ như Tây Môn thế gia có chút nguyên tắc?

Đinh Hạo nghe ra được Tây Môn Quỷ Ảnh đang nói giúp hắn, nhưng hắn vẫn lắc đầu.

- Nếu không giao Đinh Khả Nhi ra trước mặt ta được thì để ta gặp Mạc Hoàng Thiên Cơ hay Mạc Hoàng Thiên Xu.

Biểu tình Đinh Hạo kiên quyết nói:

- Nếu không thể thực hiện yêu cầu của ta thì nhiều lời vô ích, hôm nay chiến đấu không chết không ngừng.

Lời này nói chém đinh chặt sắt, không có đường hòa giải.

Mọi người cảm nhận được sát ý nồng nặc từ lời nói của Đinh Hạo như thể đang trong địa ngục Tu La, khiến người sởn gai ốc.

Mạc Hoàng Thiên Linh cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tây Môn lão quỷ, có nghe thấy không? Ngươi lo cho tiểu ma đầu nhưng ngươi ta không thèm để bụng, uống phí công sức.

- Hừ! Mạc Hoàng ngu ngốc, ngươi tự lo mình đi.

Giọng Tây Môn Quỷ Ảnh lạnh nhạt từ bốn phương vang vọng:

- Thiên phủ vào tay đám vô liêm sỉ các ngươi ngày càng sa sút, hôm nay ta sẽ không ra tay, Tây Môn thế gia cũng không tham gia vào. Bởi vì mọi sai lầm là do mấy tên vô sỉ các ngươi tạo ra, không nên do toàn Thiên phủ gánh vác.

- Ngươi . . . Phản đồ!

Mạc Hoàng Thiên Linh biến sắc mặt, cực kỳ buồn bực.

Giọng Tây Môn Quỷ Ảnh dần đi xa:

- Là các người phản bội vinh diệu của tổ tiên trước. Tiểu tử, uy danh Thiên phủ không tha khiêu khích. Hôm nay ta không làm khó dễ người, bởi vì Thiên phủ sai trước. Chờ người qua ải này, sẽ có ngày ta tự mình tìm người quyết đấu cao thấp!

Tây Môn Quỷ Ảnh dứt lời hơi thở đã hoàn toàn biến mất.

Tuy không thể cảm giác được dấu vết nhưng Đinh Hạo chắc chắn Tây Môn Quỷ Ảnh đã rời đi.

1408. Chương 1412: Ta Nói Rồi, Ta Sẽ Trở Về.

Đây là một vị cường giả quan minh lỗi lạc, khiến ấn tượng về Thiên phủ của Đinh Hạo tốt hơn chút xíu. Tiếc rằng Tây Môn Quỷ Ảnh biết điều gì nhưng không muốn nói, nếu không thì mọi đáp án đã vén lên.

- Mạc Hoàng Thiên Linh, lại hỏi người một câu, Thiên Xu và Thiên Cơ ở đâu?

Tay trái Đinh Hạo cầm đao, tay phải cầm kiếm, sát khí sôi trào áp sát.

- Meo meo, đừng đáp lời, đừng đáp lời.

Đại ma vương Tà Nguyệt cười dụ dỗ ba cường giả thần cảnh Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh, vì nếu như vậy nó có thể lấy cổ nuốt trọn thần hồn của ba cường giả.

Mạc Hoàng Thiên Linh lạnh lùng nói:

- Đã chết hết.

Đinh Hạo tức giận quát:

- Xem ra người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Đinh Hạo định ra tay nhưng đại ma vương Tà Nguyệt giành trước, giơ vuốt nhỏ lên. Chi trước của đại ma vương Tà Nguyệt biến to khổng lồ nhanh như chớp vỗ ra ngoài.

Mạc Hoàng Thiên Linh học máu:

- Phụt!

Tứ chi Mạc Hoàng Thiên Linh bị vỗ nát, nửa người dưới bầy nhầy.

Tim Đinh Hạo đập nhanh, sao mèo mập bỗng trở nên lợi hại như vậy?

Thực lực của Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh chắc cỡ tam khiêu, tứ khiêu thần cảnh, muốn đè ép bọn họ ngay mặt phải có lực lượng thần cảnh từ ngũ khiêu trở lên. Không lẽ mèo mập là cao thủ ngũ khiêu Vô Thần cảnh?

Đinh Hạo cẩn thận cảm ứng, phát hiện manh mối, thầm nghĩ:

- Không đúng, có gì đó lạ, trong cơ thể tên này có gì đó . . .

Trong cơ thể đại ma vương Tà Nguyệt ẩn chứa lực lượng kỳ lạ gần như tiên, rất giống với hơi thở toát ra từ xác tiên trong tiểu thế giới thanh kiếm rỉ sét, như khi Thiên Nộ Kiếm Nạp Lan Tính Đức thúc giục tiên khí, gần như tiên.

Đây là lực lượng đẳng cấp cao về chất, hoàn toàn khác chế lực lượng thần cảnh bình thường.

Hay là sau khi lọt vào biển máu chết chóc mèo mập có kỳ ngộ tuyệt thế gì?

Vô số dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu Đinh Hạo.

Hơn nữa tại sao đại ma vương Tà Nguyệt xuất hiện trong tay Đinh Hồng Lệ?

Qua cơn kinh ngạc, mừng như điên, Đinh Hạo kahững định quả trứng kỳ lạ lúc trước Đinh Hồng Lệ tặng cho chính là đại ma vương Tà Nguyệt đang ngủ say. Đinh Hạo luôn mang theo quả trứng, vừa rồi nó bị lực lượng gì kích thích bỗng nhiên thức tỉnh nên mới bay ra khỏi không gian trữ vật.

Mặc dù Đinh Hạo rất tò mò nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc truy hỏi những điều này.

Phía đối diện.

Hai cường giả thần cảnh Doãn Vinh, Xuất Vân Thiên Thương biểu tình vừa kinh vừa giận, nhưng khó thể che giấu nỗi sợ trong lòng. Ở trước mặt con mèo mập này mạnh như Doãn Vinh, Xuất Vân Thiên Thương, Mạc Hoàng Thiên Linh lại giống con chuột bị đùa giỡn, bọn họ thấy nhục chưa từng có.

Ba cường giả thần cảnh Doãn Vinh, Xuất Vân Thiên Thương, Mạc Hoàng Thiên Linh bị con mèo buộc đến đường cùng.

- Sử dụng thần khí tổ tông!

- Vào giây phút sinh tử tồn vong của gia tộc phải dùng thần khí tổ tông!

Ba cường giả thần cảnh Doãn Vinh, Xuất Vân Thiên Thương, Mạc Hoàng Thiên Linh cùng chung ý kiến, thúc giục pháp quyết, tụ tập lực lượng, ngâm xương bọ gia tộc cổ xưa, thanh âm kỳ lạ vang vọng trong thiên địa dẫn đến Thiên Chi đảo đáp lại. Có lực lượng khủng bố ngủ say dưới lòng đất chậm rãi thức tỉnh.

Mạc Hoàng Thiên Linh rống to:

- Anh linh tổ tiên ngủ say trong viễn cổ, xin hãy tỉnh lại!

Biểu tình Mạc Hoàng Thiên Linh vạn vạn như tín đồ thành kích, người lão uẩn bản bật đường như đang triệu hoán thứ gì.

Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh cũng làm chuyện tương tự.

- Ô, mèo bà nội nó, đánh không lại muốn mời người lớn đến trợ trận sao? Thật là không có lá gan gì hết, có gan thì đánh đơn xem!

Đại ma vương Tà Nguyệt khinh thường bĩu môi, tò mò đánh giá. Đại ma vương Tà Nguyệt vươn vuốt muốn cào Mạc Hoàng Thiên Linh nhưng bị lực lượng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện chặn lại.

Đinh Hạo giật mình, kiểm ý, đảo ý oanh kích nhưng phát hiện lúc tiến hành nghi thức thức tỉnh thì trăm thước quanh thân ba cường giả thần cảnh Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh có lực lượng vô hình chặn lại mọi công kích.

- Tiểu tạp chủng, ngươi nhất định phải chết.

- Buộc chúng ta sử dụng thủ đoạn này, ta muốn ngươi vạn kiếp bất phục, nghiền xương ngươi thành tro!

- Hãy sám hối với ba thế gia, biến mất khỏi thế giới này đi!

Ba cường giả thần cảnh nổi danh đã lâu khuôn mặt dữ tợn, ba đoàn sáng rực rỡ từ ba vị trí khác nhau trên Thiên Chi đảo bắn lên. Đất rung rinh, có thứ khủng bố gì chậm rãi thức tỉnh, mở mắt ra, phát lực lượng tận thể khiến các sinh linh run rẩy.

Đinh Hạo giật mình thầm nghĩ:

- Đây là lực lượng thần khí.

Đinh Hạo từng thấy ba thần khí Luân Hồi Thiên Bàn, Trấn Thần Ấn, Niên Hoa Chi Sa nên rất quen thuộc hơi thở của thần khí. Từ ba đoàn sáng phát ra hơi thở chắc chắn là lực lượng thần khí.

Đinh Hạo thầm chửi thề:

- Tổ cha nó, đây là điểm làm người ta ghét siêu thế lực, dù đến đường cùng thì bọn họ vẫn có lá bài tẩy.

Uy lực thần khí vốn là không gì sánh kịp, nếu do ba cường giả thần cảnh lâu năm Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh điều khiển sẽ phát ra uy lực khó hình dung, tình huống khó thể đoán trước.

Đinh Hạo liếc đại ma vương Tà Nguyệt một cái.

Đại ma vương Tà Nguyệt đứng đứng lông tơ, nó hiểu ngay ý của Đinh Hạo, con người co rút cổ kim châm.

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận hậm hực nói:

- Meo, người nhìn ta làm gì? Không lẽ muốn ta đi lên đỡ công kích ba thần khí? Nhân sủng, ta cảnh cáo người, đừng làm vậy! Tuy bây giờ meo rất cường đại, lông chim rất đẹp, nhưng đây chính là thần khí . . . Người sẽ đùa chết meo!

Đinh Hạo bị đại ma vương Tà Nguyệt chọc tức, bật cười.

Tất nhiên Đinh Hạo sẽ không dễ mào mạp đi đỡ công kích của ba thần khí, tuy đại ma vương Tà Nguyệt mạnh nhưng có xác thịt, chưa chắc đỡ nổi. Sau khi mất rồi có được, Đinh Hạo càng quý trọng đại ma vương Tà Nguyệt hơn, sao có thể để nó mạo hiểm?

- Nếu vậy thì . . . Hôm nay quây trời long đất lở, để Thiên Chi đảo của người không sống yên!

Đinh Hạo đã quyết định không đánh bừa với ba cường giả thần cảnh Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Không làm gì được ba lão già các người nhưng chẳng lẽ không đụng được người khác?

Thiên Chi đảo lớn như vậy, ba thế gia có nhiều tài sản, từng chút một bị Đinh Hạo phá hủy thì không sợ bọn họ không khuất phục. Đầu trục đầu sợ bị nắm tóc, ngay mặt đối kháng không tốt cho đám người Đinh Hạo.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Chúng ta đi!

Đinh Hạo biến thành luồng sáng tới bên cạnh đám người Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, giơ tay đánh ra luồng kiếm khí rực rỡ. Trong tiếng nổ ầm ầm, trận pháp minh văn đầy trần bị đánh thủng một khe hở to.

Vù vù vù vù vù!

Đám người Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương biến thành luồng sáng phóng lên cao.

1409. Chương 1413: Ta Nói Rồi, Ta Sẽ Trở Về (hạ).

Mạc Hoàng Thiên Linh giật mình kêu lên:

- Không thể để ma đầu kia đi!

Mạc Hoàng Thiên Linh không ngờ Đinh Hạo sẽ có quyết định như vậy, giận dữ gọi vàng hét lên:

- Các đệ tử nghe lệnh, ngăn bọn họ lại! Nếu thả hổ về rừng sẽ có tai họa vô cùng!

Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh truy sát đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, đại ma vương Tà Nguyệt.

Hôm nay dù trả cái giá gì bọn họ quyết phải nhổ cỏ tận gốc.

Thần khí tổ tông chưa bị thúc giục hết nhưng có lực lượng thần khí giá cổ trên người bọn họ, vết thương nặng trước đó lành gần hết, lực lượng kiếm ý, đao ý trong cơ thể dần ổn định.

Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh không tiếc bản thân truy sát đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương.

Trong lòng Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh hiểu nếu Đinh Hạo chạy thoát, với thiên phú của thanh niên này sẽ có ngày tiêu diệt được Thiên phủ. Huống chi ngó bộ dáng không phải Đinh Hạo chạy trốn mà mở rộng chiến trường ra toàn Thiên Chi đảo, cứ tiêu hao như vậy tứ đại thể gia không chịu nổi tổn thất.

Nếu Thiên Chi đảo bị hủy thì Thiên phủ sẽ hao tổn nặng nề.

Đáng tiếc hết thấy đã muộn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mặt đất rung rinh đánh chìm Thiên Chi đảo vào biển cả vô tận, lực lượng khủng bố cổ thái lan tràn khắp đảo.

Đoàn sáng rực rỡ từ ba mặt Thiên Chi đảo càng rõ ràng hơn.

Mạc Hoàng Thiên Linh như phát điên hét lên:

- Mau, hết sức thúc giục thần khí tổ tông, không tiếc trả giá giữ hân lại!

Lực lượng hùng hồn từ không gian bốn phía khép lại đổ ập xuống Thiên Chi đảo.

Đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, đại ma vương Tà Nguyệt cảm giác thân thể trầm xuống như công vô số ngọn núi từ từ đáp xuống đất. Lực lượng mạnh mẽ không cho phép đám người Đinh Hạo, Lý Y Nhược, Nạp Lan Du Hiệp, hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương, đại ma vương Tà Nguyệt chống cự.

Mạc Hoàng Thiên Linh tới gần:

- Giết!

Người Mạc Hoàng Thiên Linh tỏa sáng rực rỡ, đó là hơi thở thần khí. Thần khí tổ tông của Mạc Hoàng thế gia bắt đầu gia cố cơ thể Mạc Hoàng Thiên Linh, khiến thực lực lão tăng cao.

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận quát:

- Meo, ngươi đang khiêu khích? Nhân loại ngu xuẩn!

Đại ma vương Tà Nguyệt vỗ một vuốt.

Nếu không phải bị Đinh Hạo kéo thì đại ma vương Tà Nguyệt đã không định đi, nó thêm thần hồn của ba cường giả thần cảnh. Giờ thấy cơ hội đến, đại ma vương Tà Nguyệt mừng rỡ. Là người tự mình đến chịu chết! Đại ma vương Tà Nguyệt vô cùng tự tin, chân trước biến to vài trăm thước vỗ vào đỉnh đầu Mạc Hoàng Thiên Linh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sóng năng lượng dao động kịch liệt nổ tung.

Mạc Hoàng Thiên Linh vắng ra ngoài trăng thước, máu tung tóe. Mạc Hoàng Thiên Linh ổn định thân hình trong không trung nhưng không bị thương, lão cúi đầu quan sát tình hình cơ thể không có vấn đề gì lớn thì ngửa đầu cười phá lên.

Trong tiếng cười tràn ngập đắc ý, độc ác.

Bây giờ uy hiếp khủng bố nhất cũng không thể bị thương lão, mọi chuyện hôm nay nên kết thúc. Sử dụng thần khí tổ tông thì người thắng cuối cùng vẫn là Mạc Hoàng thế gia, như trận chiến ấy, tuy trả giá lớn như Mạc Hoàng thế gia vẫn có được thứ của cô nương kia.

Bên kia.

Vuốt trắng của đại ma vương Tà Nguyệt bị chấn rụng nhiều lông.

Đại ma vương Tà Nguyệt hươ vuốt, nói:

- Meo? Sao bỗng nhiên biến cứng vậy?

- Lão biến mạnh.

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, định phản kích thì bỗng có biến đổi kỳ lạ không ai ngờ.

Trong đám đông đệ tử Mạc Hoàng thế gia bên dưới bỗng có luồng sáng bắn lên cao.

Ánh sáng kỳ lạ nhanh như chớp đánh vào Mạc Hoàng Thiên Linh đang cười to.

Một kích đến quá đột ngột.

Với thực lực như Mạc Hoàng Thiên Linh cũng không có thời gian phản ứng, lão toàn tập trung chú ý vào Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt. Chờ khi Mạc Hoàng Thiên Linh phát hiện không ổn đã bị ánh sáng đỏ đập mạnh vào người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Là ai tập kích ta? To gan!

Mạc Hoàng Thiên Linh ỷ vào lực lượng thần khí tổ tông gia cố cứng rắn đỡ một kích kia, ánh mắt tức giận nhìn xuống dưới. Lão bị đệ tử Thiên phủ, rốt cuộc là ai? Mạc Hoàng Thiên Linh muốn kẻ đánh lên phải trả giá đắt.

Nhưng trong chớp mắt khuôn mặt tức giận của Mạc Hoàng Thiên Linh đông lại từ từ biến thành kinh hoàng.

Mạc Hoàng Thiên Linh khó tin cúi đầu nhìn ngực mình, ánh sáng thần khí tổ tông màu trắng rực rỡ nhanh chóng tối dần. Một phương ấn cổ nắm tay con nít đỏ rực quay tròn như mũi khoan xé phòng hộ thần khí tổ tông ra.

Phập!

Phương ấn đỏ hơi khựng lại rồi đánh tan phòng hộ thần khí tổ tông màu trắng, xé mở huyền lực hộ thân của Mạc Hoàng Thiên Linh, áo giáp, máu thịt, xương cốt, trái tim nát . . .

Vù vù vù vù vù!

Ánh sáng đỏ thẫm xuyên qua cơ thể Mạc Hoàng Thiên Linh, bắn ra từ sau lưng.

Mạc Hoàng Thiên Linh kinh khủng rống to:

- A . . . Không!

Mạc Hoàng Thiên Linh cảm giác cái bóng chết chóc buông xuống đầu, cơ thể lão như tượng cát tán đi. Dù có lực lượng thần khí tổ tông cũng không thể giảm bớt quá trình tử vong.

Mạc Hoàng Thiên Linh kinh hoàng, tức giận quát:

- Ai? Là ai ám toán ta? Đúng ra!

Bên dưới.

Một thân hình thon dài yếu diệu bước ra từ đám người.

Nàng vén áo chàng lông lên lộ ra khuôn mặt đẹp tuyệt trần nhưng lạnh tựa băng vạn năm, đôi mắt đầy ánh khí lóe ánh sáng căm thù. Nàng giơ tay, ánh sáng đỏ kỳ lạ công kích Mạc Hoàng Thiên Linh bay trở về tay nàng, xoay tròn.

Thiếu nữ lạnh lùng cười:

- Ta nói rồi, sẽ có ngày ta quay về.

Mạc Hoàng Thiên Linh đứng ngây người trong không trung, lão không cảm nhận được quá trình cơ thể tan rã. Khuôn mặt đẹp tuyệt trần kia dù qua gần mười năm, không còn non nớt như ngày xưa nhưng Mạc Hoàng Thiên Linh vẫn nhớ rõ ràng.

Đặc biệt là ánh mắt đỏ, giống như năm ấy.

Trần ngập thù hận, khinh miệt, xem nhẹ và giận dữ.

Năm xưa thiếu nữ cực kỳ tôn, quyến luyến Mạc Hoàng Thiên Linh lúc này nhìn lão như nhìn kẻ thù không đội trời chung, ánh mắt sắc bén như đao, chẳng có một chút cảm tình.

- Người . . . Dám lấn vào Thiên Chi đảo, người . . .

Mạc Hoàng Thiên Linh không biết nên nói cái gì,

Ác mộng từng khiến Mạc Hoàng Thiên Linh giật mình thức giấc bao nhiêu đêm, sợ hãi và khe nứt duy nhất sâu trong trái tim võ đạo của lão xuất hiện vào lúc trí mạng này, cùng với cơn giận lôi đình cho lão một kích trí mệnh.

Cùng lúc đó.

- Làm sao có thể?

- Nàng . . . Không phải nàng chết rồi sao?

Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh giật nảy mình, ánh mắt chất vấn nhìn Mạc Hoàng Thiên Linh. Chuyện gì đây? Người nên chết sao có thể xuất hiện tại đây? Ánh sáng đỏ kỳ lạ đó có thể đánh bại phòng hộ của thần khí tổ tông?

Khuôn mặt đẹp tuyệt trần như tia chớp không nương tình xé rách ký ức phủ bụi, nước lũ sợ hãi lan tràn trong lòng các cao thủ Thiên Chi đảo.

- Là yêu nữ kia . . .

- Nàng quá to gan, dám lấn vào Thiên Chi đảo?

- Sao có thể? Bây giờ nàng trở nên cường đại như vậy, trời ạ!

Đám đông kinh kêu, xao động.

1410. Chương 1414: Ta Bây Giờ.

Người xung quanh nhìn thiếu nữ đẹp tuyệt trần, rất nhanh nhận ra thân phận. Bọn họ như thấy ôn đình kinh hoàng tránh né. Đám người Mạc Hoàng Thiên Linh, Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh cũng lộ vẻ mặt e ngại không dám đến gần.

Kẻ thù lớn nhất của Thiên phủ Thiên Chi đảo gần mười năm nay quang minh chính đại xuất hiện trong hoa viên Thiên phủ.

Giữa hư không.

- Là nàng?

Đình Hạo trông thấy thiếu nữ thì hơi ngạc nhiên, nở nụ cười nói:

- Đã lâu không gặp.

Chỉ khi nhìn Đình Hạo thì ánh mắt sôi sục sát khí, sắc bén như đao mới lóe tia dịu dàng, thân thiết, thiếu nữ nhẹ gật đầu.

Vũ Diệt Tuyệt!

Thiếu nữ chính là Vũ Diệt Tuyệt.

Đình Hạo không ngờ Vũ Diệt Tuyệt sẽ xuất hiện vào lúc này.

Ngay khi ánh sáng đỏ kỳ lạ xuất hiện Đình Hạo liền biết chuyện gì xảy ra.

Đinh Hạo đã nhiều lần thấy hơi thở một trong ba thần khí Trấn Thần Ấn nên rất quen thuộc, nó vừa xuất hiện hắn liền biết ai công kích.

Đây là cuộc tập kích hoàn mỹ.

Vào lúc Mạc Hoàng Thiên Linh tự hào có phòng ngự mạnh nhất thì Vũ Diệt Tuyệt bay lên giết ngay.

Nếu đổi lại ở trạng thái bình thường, Mạc Hoàng Thiên Linh có đề phòng thì bị thần khí Trấn Thần Ấn có lẽ sẽ làm lão bị thương nhưng không đến mức sức sống xói mòn như bây giờ.

Đinh Hạo ngẫm hiểu.

Người từng phản ra Thiên Chi đảo quả nhiên là ma nữ này. Hai bên có thù sâu như biển máu, nếu không thì Vũ Diệt Tuyệt đã chẳng mạo hiểm lớn lên vào Thiên Chi đảo.

Trên bầu trời.

- Mạc Hoàng Thiên Linh!

Xuất Vân Thiên Thương vẫn không hiểu nổi chuyện xảy ra, nổi khùng hét to:

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Năm xưa xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy? Yêu nữ còn sống? Thất Nghĩa Minh có bao nhiêu chuyện che giấu chúng ta? Còn chuyện gì mà chúng ta không biết?

Doãn Vinh cũng cực kỳ tức giận.

Bây giờ có thể khẳng định chuyện năm đó có Mạc Hoàng thế gia nhúng tay vào che giấu nên hôm nay mới có kết cuộc này.

- Ha ha ha ha ha ha! Xảy ra cái gì? Chẳng lẽ các ngươi không biết sao? Ha ha ha ha ha ha!

Mạc Hoàng Thiên Linh ọc máu, cười khở, vẻ mặt đôi khi dữ tợn, có khi hối hận, tức giận, bất đắc dĩ, thay đổi nhiều lần. Cuối cùng Mạc Hoàng Thiên Linh thở dài, dữ tợn mà không cam lòng cười lên.

- Hối hận . . . Hối hận là lúc trước mũi lòng không giết tiểu tiện nhân này ngay mới có chuyện hôm nay.

- Năm đó ta không chết nên bây giờ ngươi chết đi.

Mắt Vũ Diệt Tuyệt lóe tia sáng, thần khí Trấn Thần Ấn bay ra.

Mạc Hoàng Thiên Linh trở mắt nhìn thân thể bị đánh trúng sau đó nổ tung, một mẩu xương cũng không còn. Mạc Hoàng Thiên Linh biến thành luồng khói tan mất trong không trung, cường giả thần cảnh nổi danh từ lâu đi qua năm rộng thảng dài cuối cùng chết chết bằng cách này.

- Tội tệ!

Một cao thủ Mạc Hoàng thế gia rống to:

- Tiện nhân, nếu không phải ngươi đánh lên thì sao . . . Sao lão tổ chết?

Ánh sáng chợt lóe, cao thủ Mạc Hoàng thế gia đó hóa thành tro.

Thần khí Trấn Thần Ấn xoay tròn trên đầu Vũ Diệt Tuyệt.

Thần viêm đỏ nhạt tôn lên khuôn mặt thiếu nữ càng lạnh lùng, Vũ Diệt Tuyệt lạnh nhạt nói:

- Quá trình không quan trọng, kết quả mới là duy nhất. Ha ha ha ha ha ha! Nếu nói tội tệ thì có ai sánh bằng Mạc Hoàng Thiên Linh?

Vũ Diệt Tuyệt dứt lời, mấy chục cao thủ Mạc Hoàng thế gia nổ tung, nháy mắt bị thần khí Trấn Thần Ấn giết.

Khác với Đinh Hạo khinh thường giết đệ tử bình thường của tứ đại thế gia, Vũ Diệt Tuyệt như tên của nàng, một niệm diệt tuyệt. Vũ Diệt Tuyệt càng lạnh lùng, vô tình, khi ra tay tuyệt đối không có người sống.

Vô số đệ tử tứ đại thế gia kinh khủng hét chói tai thụt lùi.

- Ha ha ha ha ha ha! Từng chó cựa mặt chủ tùy tiện khi dễ người khác, chẳng phải lúc đó các người uy phong làm sao? Sao bây giờ chột vật như con chó? Ta ở đây, những kẻ từng nói muốn đạp trên mặt ta đến đây đi, những thiên tài, trưởng lão, cao thủ thế muốn lấy đầu ta đâu? Sao các người xoay người chạy trốn như chó cụp đuôi?

Vũ Diệt Tuyệt cười trào phúng, từng bước một đi qua đám đông.

Thần khí Trần Thần Ấn tỏa ánh sáng đỏ chét chói, thiếu nữ như tử thần. Ánh sáng kinh khí xẹt qua đám đông, có đệ tử tứ đại thế gia liên tục bị giết.

Mắt Vũ Diệt Tuyệt liếc qua đâu, ai bị nàng nhìn là chết ngay.

Những người này là kẻ thù của nàng, đều đáng chết.

Lần này Vũ Diệt Tuyệt mang theo giận dữ sấm sét là muốn huyết tẩy nơi này.

- Tiện nhân, người dám . .

Xuất Vân Thiên Thương vừa kinh vừa giận nhìn mây đệ tử ưu tú của Xuất Vân thế gia bị giết, lửa giận rực cháy. Xuất Vân Thiên Thương không kiềm được ra tay, ứu ứu mặc kệ thì đệ tử có tiềm lực của Xuất Vân thế gia sẽ bị giết hết như gạt lúa.

- Ha ha ha ha ha ha! Sao? Giống như năm đó sao? Muốn lặp lại chuyện cũ? Đánh nhỏ thì già lên?

Biểu tình khinh thường càng rõ ràng, Vũ Diệt Tuyệt nói:

- Đến đây, hai chó già. Bây giờ khác với ngày trước, mọi ân oán nên kết thúc, dâng ra mạng chó của các người trả nợ đi!

Thần khí Trần Thần Ấn phóng lên cao.

Toàn thân Vũ Diệt Tuyệt bao phủ trong thần viêm thần khí Trần Thần Ấn, thân hình rạch phá hư, biểu tình quyết tuyệt tựa nữ sát thần. Vũ Diệt Tuyệt mang theo khí thế không gì sánh được xông hướng Xuất Vân Thiên Thương.

Điên phong đối quyết.

- Hợp tác!

Xuất Vân Thiên Thương gào thét:

- Giết tiểu tiện nhân này trước!

Doãn Vinh biểu tình cực kỳ khó xem gật đầu, định xông lên thì bị Đinh Hạo che trước mặt.

Không cần nói cái gì, ánh mắt kiên quyết của Đinh Hạo đã nói lên tất cả. Đinh Hạo đứng về phía Vũ Diệt Tuyệt.

Cuộc chiến đấu điên cuồng bắt đầu.

Lòng Xuất Vân Thiên Thương chìm xuống, cắn răng bắt chấp tất cả thúc giục thần khí tổ tông:

- Hồi thần khí tổ tông, vì vinh diệu Xuất Vân thế gia hãy thức tỉnh đi.

Một đoàn sáng rực rỡ như mặt trời từ chủ thành Xuất Vân thế gia bay lên cao lao hướng Xuất Vân Thiên Thương.

Vũ Diệt Tuyệt lạnh lùng quát:

- Thần khí tổ tông? Ha ha ha ha ha ha! Cút về đi!

Lòng Vũ Diệt Tuyệt máy động, thần khí Trần Thần Ấn biến thành ánh sáng đỏ kéo tầng mây như lửa đốt giữa đường chặn luồng sáng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai thần khí mạnh va chạm vào nhau.

Năng lượng khủng bố khuếch tán, từng vòng ánh sáng nổ tung.

Nơi vòng sáng lan tới trong ngàn thước mọi sinh vật thành bột phấn.

- Tiệp tỳ, chết đi!

Xuất Vân Thiên Thương lộ biểu tình mừng rỡ, biểu tình dữ tợn xông lên công kích. Thực lực thần cảnh hoàn toàn bộc phát, thần thông Xuất Vân Chương Ẩn tụ ở lòng bàn tay Xuất Vân Thiên Thương, vỡ chương ra. Xuất Vân Thiên Thương muốn dựa vào thực lực cường đại giết Vũ Diệt Tuyệt ngay.

Mắt Vũ Diệt Tuyệt lóe tia đùa cợt.

Biểu tình Vũ Diệt Tuyệt bình tĩnh vươn tay ngọc va chạm với Xuất Vân Thiên Thương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai người cùng lùi lại.

Xuất Vân Thiên Thương kinh ngạc nói:

- Sao có thể như vậy?

Một kích kia Xuất Vân Thiên Thương bộc phát toàn bộ lực lượng nhưng không thể giết đối thủ, thậm chí không để lại chút vết thương trên người Vũ Diệt Tuyệt. Tiểu tiện nhân cũng vào thần cảnh?

1411. Chương 1415: Nàng Chính Là . . .

Đối diện.

Vũ Diệt Tuyệt cười nhạt.

- Như thế nào? Còn muốn như năm xưa ngươi dựa lực lượng chồng chất nhiều năm đè ép ta sao? Đáng tiếc . . . Hôm nay sẽ cho ngươi biết ta bây giờ đã không phải người có thể tùy ý đụng vào.

Lực lượng siêu cường đại bùng phát từ cơ thể Vũ Diệt Tuyệt.

Ánh sáng huyền khí đậm đặc như thể rắn lượn lơ quanh thân Vũ Diệt Tuyệt, quần áo đen trên người nàng rách nát lộ ra chiến giáp lửa đỏ rực dán sát người, vẽ đường cong thân thể yêu kiều. Vẻ đẹp trí mạng, sát ý quyết tuyệt, khí thế làm người không dám nhìn gần.

Thần cảnh!

Quả nhiên là thần cảnh!

Lòng Xuất Vân Thiên Thương chìm xuống.

Quả nhiên là nhỏ cỏ không tận gốc, gió xuân về lại nảy. Với thiên phú của tiểu tiện nhân này năm xưa không chết bây giờ thành tia họa lớn. Xuất Vân Thiên Thương nhìn Vũ Diệt Tuyệt lại ngó Đinh Hạo, hai thanh niên khủng bố nhất đứng chung, nếu hôm nay không thể giết chết bọn họ thì sau này còn ai chết tài được? Tứ đại công tử của tứ đại thế gia được gọi là mạnh nhất thế hệ trẻ Thiên phủ nhưng yếu như sên trước mặt hai thanh niên này.

Thần khí Trần Thần Ẩn trường to trong không trung che đầy một góc trời, như một ngọn núi bay đổ ập xuống Xuất Vân Thiên Thương. Hư không xung quanh vỡ ra như làm bằng pha lê, pháp tắc hỗn loạn hình thành vòng xoáy hỗn loạn lưu.

- Tiệp nhân, ngươi đến thần cảnh thì sao? Nơi này là Thiên Chi đảo, hôm nay ngươi phải chết?

Xuất Vân Thiên Thương giận điên lên, lão bắt chắp tất cả cần đầu lưỡi phun ngụm tinh huyết căn nguyên lên thần khí tổ tông. Thoáng chốc thần khí tổ tông như cuồng ma uống máu người rung lắc, hú dài. Thần khí tổ tông biến thành luồng sáng đập mạnh vào thần khí Trần Thần Ấn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trên bầu trời xẹt qua tia chớp, sấm đánh ầm ầm.

Năng lượng đáng sợ xé rách bình chương hư không, từng khe nứt hiện ra.

Trong loạn lưu tối đen mơ hồ thấy ánh sao chớp lóe.

Bên kia.

Đinh Hạo, Doãn Vinh cùng đánh nóng nảy.

Đại ma vương Tà Nguyệt đứng xem kịch vui, thường vươn vuốt giúp một chút, lĩnh vực đao kiếm phong vũ của Đinh Hạo vững vàng áp chế thái thượng trưởng lão của Doãn gia.

Doãn Vinh rống to:

- Tây Môn Quỷ Ảnh, tứ đại thế gia nhất vinh cộng vinh, nhất tổn câu tổn, đồng khí liên chi, môi hở răng lạnh. Người vẫn không chịu ra tay? Chẳng lẽ trở mặt nhìn tứ đại thế gia bị hủy trong tay đôi cẩu nam nữ này sao?

Doãn Vinh hy vọng thái thượng trưởng lão của Tây Môn thế gia, Tây Môn Quỷ Ảnh sẽ giúp đỡ.

Lúc này điểm phá cục duy nhất nằm ở cường giả thần cảnh lấy sát nhập đạo Tây Môn Quỷ Ảnh.

Nếu Tây Môn Quỷ Ảnh thúc giục thần khí tổ tông của Tây Môn thế gia là có thể xoay chuyển cục diện.

Nhưng Tây Môn Quỷ Ảnh không đáp một câu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thần khí không ngừng va chạm.

Thần khí Trần Thần Ấn lấy hai chữ Trần Thần làm tên đúng là siêu mạnh, mỗi kích có uy lực diệt thế, ẩn chứa lực lượng phong lôi, hầu như xé nát khung trời.

Khóe môi Xuất Vân Thiên Thương trào máu, biểu tình kinh sợ.

Xuất Vân Thiên Thương dần phát hiện Tây Môn Quỷ Ảnh không đối kháng nổi công kích khủng bố này. Mỗi lần thần khí tổ tông va chạm với thần khí Trần Thần Ấn sẽ chấn người Xuất Vân Thiên Thương như bị điện giật, huyền khí có xu hướng không bị khống chế.

Xuất Vân Thiên Thương vốn muốn chờ Vũ Diệt Tuyệt hao hết huyền khí rồi mới phản kích, nhưng bây giờ xem ra nàng chưa kiệt sức nhưng lão đã bị thần khí Trần Thần Ấn chấn chết. Càng khiến Xuất Vân Thiên Thương kinh sợ, tức giận là thần khí tổ tông không phải đối thủ của thần khí Trần Thần Ấn.

Đang lúc Xuất Vân Thiên Thương vắt óc tìm đường thắng thì có biến đổi bất ngờ.

Một tiếng hét thê lương kinh hoàng từ phía xa vọng lại.

- A!

Khóe mắt Xuất Vân Thiên Thương liếc qua, tay chân lạnh lẽo.

Doãn Vinh có thực lực ngang ngửa với Xuất Vân Thiên Thương không hiểu sao yếu như bún, bị Đinh Hạo đánh bay. Nửa người dưới của Doãn Vinh biến thành tro, lạ lùng nhất là thần khí tổ tông vốn phủ lên người lão bỗng bay đi phía xa, từ bỏ Doãn Vinh.

Người Doãn Vinh nát bấy nhìn phương xa, tức giận quát:

- Là ai? Ai ám toán ta?

Trong chớp mắt đó thần khí tổ tông không theo điều khiển, vút bỏ Doãn Vinh.

Không đợi mọi người hiểu ra sao thì lại có biến dị.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong tiếng va chạm khủng khiếp, thần khí tổ tông của Xuất Vân thế gia bị thần khí Trấn Thần Ấn đánh móp bay ra ngoài. Thần khí tổ tông cũng không theo Xuất Vân Thiên Thương khổng chế biến thành ánh sáng bay hướng thần khí tổ tông Doãn gia biến mất.

- A!

Xuất Vân Thiên Thương hết thể lương, bị thần khí Trấn Thần Ấn cắt qua nửa người biến thành tro.

- Có chuyện gì?

Xuất Vân Thiên Thương sợ bay mất ba hồn bảy vía. Mất thần khí tổ tông che chở, cùng là cường giả thần cảnh nhưng Vũ Diệt Tuyệt có thần khí Trấn Thần Ấn thì Xuất Vân Thiên Thương không có tư cách đối đầu.

Vũ Diệt Tuyệt cũng ngây người nhưng phản ứng lại ngay, thần khí Trấn Thần Ấn nhanh chóng lao qua.

- Chết đi!

Xuất Vân Thiên Thương sợ mất hồn mất vía, không tiếc tiêu hao căn nguyên thần cảnh liều mạng tránh né.

Nhưng Xuất Vân Thiên Thương đã bị thần khí Trấn Thần Ấn hoàn toàn tủa định, uy lực thần khí đáng sợ biết bao, lại nằm trong tay cường giả thần cảnh như Vũ Diệt Tuyệt điều khiển. Xuất Vân Thiên Thương không thể thoát khỏi, hơn nữa Vũ Diệt Tuyệt quyết tâm giết chết, không cho lão có cơ hội thở dốc.

Mắt nữ sát thần lóe tia sắc bén.

Vũ Diệt Tuyệt như tử thần đi trong thế gian hái sự sống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mưa máu rơi đầy.

Xuất Vân Thiên Thương tục né tránh mấy mươi lần nhưng cuối cùng không thể may mắn thoát khỏi, bị thần khí Trấn Thần Ấn rượt theo đánh nát bảy phun máu rớt xuống.

Một luồng sáng trắng bay ra từ mưa máu, là thần hồn của Xuất Vân Thiên Thương.

Thần khí Trấn Thần Ấn kêu vù vù phát ra lực hút kỳ lạ định hút thần hồn Xuất Vân Thiên Thương bỏ trốn.

- Meo bà nội nó, đừng giành với meo, là của meo!

Đại ma vương Tà Nguyệt đã sớm nhìn chằm chằm chờ lúc này, sao chịu bỏ qua cơ hội? Đại ma vương Tà Nguyệt hét chói tai xông lên, mười hai cánh giương ra sau lưng, tốc độ siêu nhanh.

Đại ma vương Tà Nguyệt vui vẻ cười to bảo:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Bánh ngọt to thơm ngon là của ta!

Đại ma vương Tà Nguyệt há mồm trướng to như vực máu hút thần hồn trắng Xuất Vân Thiên Thương vào miệng.

- Ha ha ha ha ha ha! Cướp được!

Đại ma vương Tà Nguyệt chép miệng, mím môi.

Nhưng khiến đại ma vương Tà Nguyệt thấy lạ là giữa răng lưỡi không có hương vị ngon lạnh quen thuộc.

Đại ma vương Tà Nguyệt nghi hoặc mở mắt ra:

- Meo?

Đại ma vương Tà Nguyệt thấy hình ảnh khiến nó phát điên. Ánh sáng thần hồn trắng Xuất Vân Thiên Thương như yến bay về tổ lao hướng Đinh Hạo, nhập vào cánh cửa ánh sáng màu xám trong ấu cánh cửa sau lưng hắn, biến mất.

Đại ma vương Tà Nguyệt nổi điên:

- Người . . . Cái này . . . A a a, meo meo meo, không sống nổi nữa rồi!

Mười hai cánh chim vỗ một cái đến trước mặt Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt nhảy lên đầu hắn cào cầu cấn xé.

1412. Chương 1416: Nàng Chính Là . . . (hạ)

Đại ma vương Tà Nguyệt giơ cẳng lên lặn qua lặn lại trong không trung, gào khan:

- Có lương tâm không vậy? Ta mới tìm được đường sống trong chỗ chết chạy về, còn giúp người đánh người vậy mà người đối xử như thế với ta. Nhân sùng, ta muốn bỏ người!

Đinh Hạo:

- . . .

- A . . . Cái này . . . Người nghe ta giải thích, nếu ta nói không cố ý thì người có tin không?

Đinh Hạo mặt sa sầm khinh thường nói:

- Là luân hồi thiên bàn chủ động hấp thu một lũ thần hồn, ta cũng không biết tại sao lại như vậy.

Đại ma vương Tà Nguyệt lặn tới lặn lui:

- Meo không nghe meo không nghe, meo mặc kệ meo mặc kệ, người đền thần hồn cho ta!

Mặt Đinh Hạo đen thui xách cổ đại ma vương Tà Nguyệt cổ đầu mấy cái ném trên vai.

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận thổ hửn hửn, mắt xoay tròn. Đại ma vương Tà Nguyệt chợt nhớ điều gì, nhìn chăm chăm Doãn Vinh.

Đại ma vương Tà Nguyệt liếm môi nói:

- Không được giành thứ này với ta.

Doãn Vinh cảm giác được ý đồ của đại ma vương Tà Nguyệt, giật nảy mình, sợ hãi như bị ác ma nhìn trúng.

Doãn Vinh hét to:

- Đừng giết ta . . . Ta nhận thua, nhận thua . . . Đinh Hạo, người muốn tìm Đinh Khả Nhi đúng không? Nàng đang ở trước mặt người, người đã tìm được, tha cho ta đi!

Tim Đinh Hạo run lên, hiểu ra:

- Người . . . Nói cái gì?

Doãn Vinh kinh hoàng chỉ vào Vũ Diệt Tuyệt, lớn tiếng nói:

- Nàng chính là . . . Nàng . . . Nàng chính là thiên sứ đệ nhất Mạc Hoàng thế gia ngày xưa, Đinh Khả Nhi, là người người tìm kiếm. Bây giờ người đã tìm được, tha ta đi. Ta thề Doãn gia tuyệt đối sẽ không truy cứu chuyện này nữa.

Đinh Hạo đã không nghe rõ câu sau của Doãn Vinh.

Đinh Hạo giật mình nhìn Vũ Diệt Tuyệt.

Vũ Diệt Tuyệt cũng nghe thấy đoạn đối thoại.

Vũ Diệt Tuyệt quát một tiếng, thần khí Trấn Thần Ấn xoay tròn bay về, lơ lửng trên đầu nàng. Thần viêm đỏ rũ xuống từng sợi bao bọc Vũ Diệt Tuyệt như nữ sát thần xinh đẹp không dính bụi trần.

Đinh Hạo run run hỏi:

- Nàng . . . Thật sự là Khả Nhi?

Tuy Đinh Hạo xuyên đến nhưng dung hợp ký ức của Đinh Hạo thật, tương đương với kế thừa tình cảm ngày xưa cộng với trong cơ thể này chảy chung dòng máu. Tình cảm hức tập tựa bão lòng tuôn ra, hưng phấn, kích động, thấp thỏm xen lẫn vào nhau. Đinh Hạo sợ nữ sát thần xinh đẹp tuyệt trần lạnh lùng lắc đầu.

Thần viêm đỏ chảy xuôi.

Vũ Diệt Tuyệt khẽ thở dài.

Vũ Diệt Tuyệt nhìn Đinh Hạo, đôi mắt lạnh băng dần dịu đi, sát khí biến mất. Một giọt lệ lấp lánh ướt khóe mắt, Vũ Diệt Tuyệt nở nụ cười ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc tất cả như ngày xuân trăm hoa đua nở.

Đó là vẻ đẹp mê người biết mấy. Dù là các đệ tử tứ đại thế gia bên dưới bị giết sợ teo tim lúc này đứng ngây tại chỗ, trong đầu khắc ghi dung nhan tuyệt thế mắt ngẩn lệ mà môi cười.

Vũ Diệt Tuyệt nhìn Đinh Hạo, mỉm cười nói:

- Ca . . .

Đầu Đinh Hạo bùm một tiếng nổ tung.

Đinh Hạo đứng ngơ ngác nhìn thiếu nữ cười tươi như hoa, một lúc sau mới phản ứng lại, chạy ngay đến trước mặt Vũ Diệt Tuyệt.

- Nàng . . . Khả Nhi . . . Nàng . . . Thật sự là Khả Nhi sao?

- Ca!

Dòng lệ lăn dài, Vũ Diệt Tuyệt nhào vào ngực Đinh Hạo.

Đinh Hạo giang hai tay ôm thiếu nữ vào lòng, cảm giác huyết mạch liên nhau dâng lên.

Nói thật là lúc trước mấy lần gặp Vũ Diệt Tuyệt trong lòng Đinh Hạo có cảm giác lạ, hẳn từng suy đoán nhưng trực giác Thăng Tự Quyết không cho hắn chỉ dẫn đặc biệt, làm Đinh Hạo luôn băn khoăn.

- Ca nhìn xem.

Vũ Diệt Tuyệt cười tươi như thiếu nữ đơn thuần, xòe tay ra. Một ngọc bội xanh nhạt rách nát tỏa sáng trong lòng bàn tay thon nhỏ.

Ngọc bội rất tẻ, có đi bán cũng không hiệu cầm đồ nhận. Đồ án, tạo hình thô ráp, rõ ràng là người nghiệp dư khắc. Mặt ngọc khắc hình dạng một đứa trẻ màu trắng mờ nhạt, có lẽ vì đeo lâu ngày nên dưới ánh mặt trời ngọc bội tỏa sáng xanh nhạt.

Lần này thì Đinh Hạo không nghi ngờ gì nữa.

Bởi vì ngọc bội này là một miếng ngọc nát Đinh Hạo tìm được trong khu rác sau núi Vắn Kiếm tông, tồn nửa thân cẩn thận khắc nó tặng uội muội Đinh Khả Nhi làm món quà bốn tuổi.

Lúc trước Đinh Khả Nhi luôn đeo bên mình.

- Khả Nhi, muội . . .

Lòng Đinh Hạo trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo hỏi:

- Chuyện này là sao? Không phải Mạc Hoàng Thiên Cơ mang muội muội đi sao? Tại sao muội muội sửa tên thành Vũ Diệt Tuyệt? Mấy năm nay rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

- Thiên Cơ sư tôn đã qua đời.

Đôi mắt trong suốt của Đinh Khả Nhi lóe tia buồn bã, nói:

- Chuyện rất dài dòng, đều tại tứ đại thế gia ban tặng. Bọn họ bức chết Thiên Cơ sư tôn, hại ta phản ra Thiên Chi đảo, chín chết một sống mới được như hôm nay. Ta từng thề quyết báo thù, hủy diệt thiên môn.

- Tiểu muội, là ta không tốt, không có khả năng bảo hộ muội muội, làm muội muội chịu khổ.

Đinh Hạo vô cùng đau lòng, tuy chỉ vài câu ít ỏi nhưng hẳn có thể tưởng tượng ra mấy năm nay muội muội Đinh Khả Nhi gặp nguy hiểm, khốn khổ như thế nào. Một mình Đinh Khả Nhi lẻ loi hiu quạnh trong Nam Vực, đối mặt kẻ thù khổng lồ như Thiên phủ Thiên Chi đảo, nằng kiên trì đến ngày hôm nay đã làm người ta khó thể tưởng tượng.

Nghĩ đến đây lòng Đinh Hạo đau nhói.

Năm xưa sinh hoạt dựa vào nhau còn rõ ràng trước mắt, như thể là Đinh Hạo trải qua tất cả. Đinh Khả Nhi khi đó ngây thơ hồn nhiên, lương thiện đến mức lỗ chân giẫm chết con sâu nhỏ sẽ buồn rất lâu. Đinh Khả Nhi bây giờ giống như nữ sát thần, nơi đi qua không nương tình. Chắc chắn là Đinh Khả Nhi gặp chuyện gì khiến một nữ hài tử lương thiện, yếu đuối biến thành tính cách như hôm nay.

- Ca, đừng nói vậy, ca là ca ca tốt nhất trên thế giới.

Đinh Khả Nhi lau nước mắt cho Đinh Hạo, cười nói:

- Ta biết hết, ca ca vì tìm được ta liều mạng khổ luyện, bao nhiêu lần ra sống vào chết mới có thực lực hôm nay. Ca ca của ta từ nhỏ là đại anh hùng của ta!

Chỉ khi đối diện Đinh Hạo nữ sát thần mới biến trở về nữ hài tử lương thiện, yếu đuối ngày xưa. Đinh Khả Nhi cười tươi như hoa, ngây thơ, hồn nhiên hợp tính cách mười mấy tuổi của nàng.

- Ca ca có thất vọng với ta không?

Đinh Khả Nhi nhìn Đinh Hạo, biểu tình sợ hãi nói:

- Khả Nhi đã thay đổi nhiều, ta giết rất nhiều người, bọn họ đều gọi ta là yêu nữ.

- Ngốc, nói vậy gì vậy?

Đinh Hạo khều mũi nữ sát thần, lúc nhỏ hẳn hay dùng động tác này an ủi muội muội.

Đinh Khả Nhi cứng chiêu nói:

- Mặc kệ muội muội biến thành bộ dạng gì đều là muội muội của ta. Người muội muội giết chắc chắn đều là kẻ xấu, nếu ta có mặt cũng sẽ giết thay muội muội!

Nước mắt Đinh Khả Nhi tuôn như suối, tựa vào vai Đinh Hạo gào khóc.

Cảm ơn bác gamer đã ủng hộ truyện tại .org nhé.

1413. Chương 1417: Gió Mưa Thay Đổi.

Bao nhiêu năm rồi, bên tai Đinh Khả Nhi luôn nghe tiếng mắng chửi, truy sát, trước mắt nàng là khuôn mặt sợ hãi, lạnh lùng. Mỗi ngày Đinh Khả Nhi trải qua đánh nhau sống chết, tu luyện vô tận. Nhiều lúc Đinh Khả Nhi quên mất nàng là nữ hài tử chưa đầy mười tám tuổi. Khi tay cầm vũ khí, máu của Đinh Khả Nhi lạnh abung.

Hôm nay khuôn mặt ám ảnh trong mơ xuất hiện trước mắt nàng, lời nói vẫn ấm áp, nụ cười thân thiết như ngày nào, hơi thở khiến người tin cậy.

Ca ca từ khi nàng biết chuyện luôn canh giữ bên mình, dù gió hay mưa đều che chắn cho nàng, dù ở bên ngoài chịu nhiều cay đắng, khi dễ vẫn luôn cười ấm áp trước mặt nàng, bảo hộ nàng. Rốt cuộc ca ca trở lại bên nàng.

Đã nhiều năm Đinh Khả Nhi không cảm giác ấm áp như vậy.

Đinh Khả Nhi còn nhớ lúc nhỏ nhiều lần thấy ca ca bị đám con nít xóm nghèo ăn hiếp, đệ tử ngoại môn Vấn Kiếm tông tùy ý sỉ nhục, đánh đập. Có nhiều lúc Đinh Khả Nhi trốn trong góc phòng khóc, nàng biết dù có chạy ra cũng không thay đổi được gì, thậm chí là gánh nặng của ca ca.

Vì vậy hôm đó, khi người tên Mạc Hoàng Thiên Cơ xuất hiện trước mặt Đinh Khả Nhi, thể hiện thực lực thần kỳ hỏi nàng có đồng ý đi theo không. Đinh Khả Nhi hơi do dự, nàng không muốn xa ca ca, nhưng nghĩ lại chỉ cần mình biến mạnh là có thể trở về bảo vệ ca ca, cuối cùng nàng đồng ý.

Mấy năm nay dù cuộc sống khó khăn cỡ nào, dù gặp nhiều mất lạnh, kẻ thù cường đại đến đâu, có vài lần Đinh Khả Nhi bị thương suýt chết nhưng nghĩ đến chưa quay về gặp ca ca là nàng cứng rắn vượt qua.

Trong lòng có chấp niệm quyết tuyệt nên Đinh Khả Nhi mới sống tiếp.

Khi lần đầu Đinh Khả Nhi gặp Đinh Hạo trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp thật ra đã xác nhận thanh niên thần chấn giết thần, phạt chấn giết phạt là ca ca của nàng.

Lúc đó Đinh Khả Nhi kích động sắp rớt tim ra ngoài.

Rất nhiều lần Đinh Khả Nhi tưởng tượng gặp lại ca ca nhưng không ngờ trong tình huống này. So với trước kia ca ca càng cường đại, không chỉ thực lực tăng lên mà có khí thế, phong cách mạnh mẽ.

Đinh Khả Nhi rất muốn lộ thân phận.

Nhưng Đinh Khả Nhi nghĩ đến có mối thù không chết không ngừng với vật khổng lồ Thiên phủ Nam Hoang, nếu lộ thân phận, với tính tình của ca ca chắc chắn sẽ bênh nàng. Lỡ Thiên phủ đè ép, Đinh Khả Nhi sợ sẽ liên lụy ca ca.

Dù sao thiên phú thực lực có uy hiếp cực kỳ trí mạng với Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi vào lúc đó. Một trưởng lão cảnh giới bán thần cảnh có thể đè bẹp Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi ngay lập tức.

Vì vậy Đinh Khả Nhi cố nén, ít nhất nàng biết ca ca sống rất tốt, không cần nàng bảo vệ. Trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Tháp có đoạn thời gian kẻ vai chiến đấu với ca ca đã làm Đinh Khả Nhi vô cùng thỏa mãn.

Đến sau này Đinh Khả Nhi, Đinh Hạo gặp lại trong Thần Ân đại lục.

Khi đó Đinh Khả Nhi biết được rất nhiều chuyện nên cố nén lòng.

Đinh Khả Nhi vốn định chờ thêm, lâu hơn một chút nữa, sau khi giải quyết Thiên phủ mới gặp Đinh Hạo, nhận nhau.

Nhưng Doãn Vinh thọc thủ thân phận của Đinh Khả Nhi, khi giọng Đinh Hạo run run kêu tiểu muội thì nàng không thể kiềm nén tình cảm được nữa. Giọt lệ lóng lánh rơi dài, một tiếng kêu ca.

Đinh Khả Nhi khóc rống trong ngực Đinh Hạo như muốn trút hết uất ức, đau khổ mười năm qua.

Mọi người giật mình, rung động nhìn. Yêu nữ Vũ Diệt Tuyệt tung hoành Nam Hoang tâm ngoan thủ lạt lộ ra mặt yếu đuối.

Đinh Hạo nhẹ vỗ lưng muội muội, dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, không khóc nữa. Là mấy tên xấu xa này ăn hiếp muội muội? Hãy xem ca ca báo thù uội muội đây!

Doãn Vinh nghe Đinh Hạo nói thì teo tim, thầm nghĩ:

- Sao ta cho huynh muội các người đoàn tụ mà người vẫn muốn đuổi tận giết tuyệt?

Thái thượng trưởng lão thần cảnh Doãn Vinh bị giết sợ, cộng với hôm nay có nhiều chuyện kỳ lạ. Điều khó tin nhất là tại sao trong chớp mắt đó thần khí tổ tông mất không chế? Nếu không vì điều này thì Doãn Vinh, Xuất Vân Thiên Thương không đến mức mặc người từng xẻo.

- Còn có kẻ thù lớn nhất, hắc ám giấu rất sâu.

Đinh Khả Nhi lau khô nước mắt nhìn hướng Mạc Hoàng thế gia.

Đinh Khả Nhi gơ tay lên.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng lửa bắn lên cao, là một tín hiệu.

Chớp mắt bốn phía Thiên Chi đảo vang lên tiếng la giết.

Thiên Chi đảo vốn đã hỗn loạn vì hoa viên Thiên phủ biến đổi lớn lúc này càng hỗn loạn hơn. Nhìn từ xa có nhiều người như thủy triều lao vào các bến cảng, trận pháp minh văn phòng ngự, lực lượng phòng ngự cảng tứ đại thế gia sắp đặt bị phá hủy trong chớp mắt.

Đó là người của Diệt Tuyệt phong, không, không chỉ như thế.

Có từng cột yêu khí bắn lên cao.

Doãn Vinh trợn to mắt lộ biểu tình vừa kinh vừa giận:

- Yêu tộc . . . Đinh Khả Nhi, người dám cấu kết yêu tộc đánh vào Thiên Chi đảo ta?

Đinh Khả Nhi không giải thích.

Đây là quân đội rất cường đại, một quân đội liên hợp giữa nhân loại và yêu tộc.

Đinh Hạo cảm giác có hơi thở rất quen thuộc.

Chớp mắt có tia chớp từ ngoài Thiên Chi đảo xẹt qua, xuyên thủng vô số trận pháp, hoa văn phòng hộ đến bên trên hoa viên Thiên phủ, biến thành một bóng người gầy yếu nhưng thon dài, mặt mày hơi nhu. Người đó mặc áo trắng, mỉm cười, tay cầm quạt ngọc, đón gió đứng thẳng, có khí chất, phong độ.

Ôn Đa Tình!

Ôn Đa Tình được gọi là thiên tài số một yêu tộc Nam Hoang, chủ nhân thần khí Niên Hoa Chi Sa.

- Ha ha, Đinh huynh, chúng ta lại gặp mặt.

Ôn Đa Tình chấp tay cười nói:

- Thật không ngờ Đinh huynh là huynh muội ruột với Khả Nhi muội muội, thật bất ngờ.

Đinh Hạo chấp tay đáp lại:

- Ôn công tử, đã lâu không gặp, không ngờ người và Khả Nhi hợp tác đối phó Thiên Chi đảo.

Đinh Hạo lấy làm lạ, thiên tài yêu tộc sao lại hợp tác cùng muội muội? Muốn hủy diệt Thiên Chi đảo không dễ, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện tuyệt đối không cho phép. Ai cho yêu tộc lá gan lớn như vậy?

- Cuộc chiến hôm nay không chỉ vì yêu tộc còn có vì nhân tộc.

Ôn Đa Tình khép quạt, biểu tình nghiêm túc nói:

- Thiên Chi đảo không diệt thì tất cả sinh linh Nam Hoang sẽ biến thành vong hồn. Trùng hợp Đinh huynh cũng có mặt, giúp chúng ta một tay đi.

Nói đến đây Ôn Đa Tình cũng nhìn hướng Mạc Hoàng thế gia.

Biểu tình Ôn Đa Tình nghiêm túc nói:

- Ra đi, ta biết người ở đó.

Đinh Khả Nhi nhìn hướng chủ thành Mạc Hoàng thế gia.

Bốn phía vang tiếng giết rung trời. Đại quân Diệt Tuyệt phong từ bốn phía vây công Thiên Chi đảo như thủy triều không thấy cuối.

Càng khiến người không ngờ là trong Thiên Chi đảo có một số thế lực làm nội ứng, không ngừng đóng, phá hồng trần pháp phòng ngự, năng lượng trên Thiên Chi đảo. Đảo số một Nam Hoang được gọi là kiên cố vĩnh viễn không có khả năng bị đánh chiếm rất nhanh bị phá vòng ngoài.

Doãn Vinh tức giận quát:

- Tây Môn Quỷ Ảnh, Tây Môn thế gia, dám phản đồ . . .

Bao nhiêu năm rồi, bên tai Đinh Khả Nhi luôn nghe tiếng mắng chửi, truy sát, trước mắt nàng là khuôn mặt sợ hãi, lạnh lùng. Mỗi ngày Đinh Khả Nhi trải qua đánh nhau sống chết, tu luyện vô tận. Nhiều lúc Đinh Khả Nhi quên mất nàng là nữ hài tử chưa đầy mười tám tuổi. Khi tay cầm vũ khí, máu của Đinh Khả Nhi lạnh abưng.

Hôm nay khuôn mặt ám ảnh trong mơ xuất hiện trước mắt nàng, lời nói vẫn ấm áp, nụ cười thân thiết như ngày nào, hơi thở khiến người tin cậy.

Ca ca từ khi nàng biết chuyện luôn canh giữ bên mình, dù gió hay mưa đều che chắn cho nàng, dù ở bên ngoài chịu nhiều cay đắng, khi dễ vẫn luôn cười ấm áp trước mặt nàng, bảo hộ nàng. Rốt cuộc ca ca trở lại bên nàng.

Đã nhiều năm Đinh Khả Nhi không cảm giác ấm áp như vậy.

Đinh Khả Nhi còn nhớ lúc nhỏ nhiều lần thấy ca ca bị đám con nít xóm nghèo ăn hiếp, đệ tử ngoại môn Vấn Kiếm tông tùy ý sỉ nhục, đánh đập. Có nhiều lúc Đinh Khả Nhi trốn trong góc phòng khóc, nàng biết dù có chạy ra cũng không thay đổi được gì, thậm chí là gánh nặng của ca ca.

Vì vậy hôm đó, khi người tên Mạc Hoàng Thiên Cơ xuất hiện trước mặt Đinh Khả Nhi, thể hiện thực lực thần kỳ hồi nàng có đồng ý đi theo không. Đinh Khả Nhi hơi do dự, nàng không muốn xa ca ca, nhưng nghĩ lại chỉ cần mình biến mạnh là có thể trở về bảo vệ ca ca, cuối cùng nàng đồng ý.

Mấy năm nay dù cuộc sống khó khăn cỡ nào, dù gặp nhiều mất lạnh, kẻ thù cường đại đến đâu, có vài lần Đinh Khả Nhi bị thương suýt chết nhưng nghĩ đến chưa quay về gặp ca ca là nàng cứng rắn vượt qua.

Trong lòng có chấp niệm quyết tuyệt nên Đinh Khả Nhi mới sống tiếp.

Khi lần đầu Đinh Khả Nhi gặp Đinh Hạo trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Thập thật ra đã xác nhận thanh niên thần chấn giết thần, phạt chấn giết phạt là ca ca của nàng.

Lúc đó Đinh Khả Nhi kích động sắp rớt tim ra ngoài.

Rất nhiều lần Đinh Khả Nhi tưởng tượng gặp lại ca ca nhưng không ngờ trong tình huống này. So với trước kia ca ca càng cường đại, không chỉ thực lực tăng lên mà có khí thế, phong cách mạnh mẽ.

Đinh Khả Nhi rất muốn lộ thân phận.

Nhưng Đinh Khả Nhi nghĩ đến có mối thù không chết không ngừng với vật khổng lồ Thiên phủ Nam Hoang, nếu lộ thân phận, với tính tình của ca ca chắc chắn sẽ bênh nàng. Lỡ Thiên phủ đè ép, Đinh Khả Nhi sợ sẽ liên lụy ca ca.

Dù sao thiên phú thực lực có uy hiếp cực kỳ trí mạng với Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi vào lúc đó. Một trưởng lão cảnh giới bán thần cảnh có thể đè bẹp Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi ngay lập tức.

Vì vậy Đinh Khả Nhi cố nén, ít nhất nàng biết ca ca sống rất tốt, không cần nàng bảo vệ. Trong Thông Thiên Phù Đồ Thần Thập có đoạn thời gian kẻ vai chiến đấu với ca ca đã làm Đinh Khả Nhi vô cùng thỏa mãn.

Đến sau này Đinh Khả Nhi, Đinh Hạo gặp lại trong Thần Ân đại lục.

Khi đó Đinh Khả Nhi biết được rất nhiều chuyện nên cố nén lòng.

Đinh Khả Nhi vốn định chờ thêm, lâu hơn một chút nữa, sau khi giải quyết Thiên phủ mới gặp Đinh Hạo, nhận nhau.

Nhưng Doãn Vinh thọc thủng thân phận của Đinh Khả Nhi, khi giọng Đinh Hạo run run kêu tiểu muội thì nàng không thể kiềm nén tình cảm được nữa. Giọt lệ lóng lánh rơi dài, một tiếng kêu ca.

Đinh Khả Nhi khóc rống trong ngực Đinh Hạo như muốn trút hết uất ức, đau khổ mười năm qua.

Mọi người giật mình, rung động nhìn. Yêu nữ Vũ Diệt Tuyệt tung hoành Nam Hoang tâm ngoan thủ lạt lộ ra mặt yếu đuối.

Đinh Hạo nhẹ vỗ lưng muội muội, dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, không khóc nữa. Là mấy tên xấu xa này ăn hiếp muội muội? Hãy xem ca ca báo thù uội muội đây!

Doãn Vinh nghe Đinh Hạo nói thì teo tim, thầm nghĩ:

- Sao ta cho huynh muội các người đoàn tụ mà người vẫn muốn đuổi tận giết tuyệt?

Thái thượng trưởng lão thần cảnh Doãn Vinh bị giết sợ, cộng với hôm nay có nhiều chuyện kỳ lạ. Điều khó tin nhất là tại sao trong chớp mắt đó thần khí tổ tông mất không chế? Nếu không vì điều này thì Doãn Vinh, Xuất Vân Thiên Thương không đến mức mặc người từng xẻo.

- Còn có kẻ thù lớn nhất, hẩn ẩn giấu rất sâu.

Đinh Khả Nhi lau khô nước mắt nhìn hướng Mạc Hoàng thế gia.

Đinh Khả Nhi gơ tay lên.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng lửa bắn lên cao, là một tín hiệu.

Chớp mắt bốn phía Thiên Chi đảo vang lên tiếng la giết.

Thiên Chi đảo vốn đã hỗn loạn vì hoa viên Thiên phủ biến đổi lớn lúc này càng hỗn loạn hơn. Nhìn từ xa có nhiều người như thủy triều lao vào các bến cảng, trận pháp minh văn phòng ngự, lực lượng phòng ngự cảng tứ đại thế gia sắp đặt bị phá hủy trong chớp mắt.

Đó là người của Diệt Tuyệt phong, không, không chỉ như thế.

Có từng cột yêu khí bắn lên cao.

Doãn Vinh trợn to mắt lộ biểu tình vừa kinh vừa giận:

- Yêu tộc . . . Đinh Khả Nhi, người dám cấu kết yêu tộc đánh vào Thiên Chi đảo ta?

Đinh Khả Nhi không giải thích.

Đây là quân đội rất cường đại, một quân đội liên hợp giữa nhân loại và yêu tộc.

Đinh Hạo cảm giác có hơi thở rất quen thuộc.

Chớp mắt có tia chớp từ ngoài Thiên Chi đảo xẹt qua, xuyên thủng vô số trận pháp, hoa văn phòng hộ đến bên trên hoa viên Thiên phủ, biến thành một bóng người gầy yếu nhưng thon dài, mặt mày hơi nhu. Người đó mặc áo trắng, mỉm cười, tay cầm quạt ngọc, đón gió đứng thẳng, có khí chất, phong độ.

Ôn Đa Tình!

Ôn Đa Tình được gọi là thiên tài số một yêu tộc Nam Hoang, chủ nhân thần khí Niên Hoa Chi Sa.

- Ha ha, Đinh huynh, chúng ta lại gặp mặt.

Ôn Đa Tình chấp tay cười nói:

- Thật không ngờ Đinh huynh là huynh muội ruột với Khả Nhi muội muội, thật bất ngờ.

Đinh Hạo chấp tay đáp lại:

- Ôn công tử, đã lâu không gặp, không ngờ ngươi và Khả Nhi hợp tác đối phó Thiên Chi đảo.

Đinh Hạo lấy làm lạ, thiên tài yêu tộc sao lại hợp tác cùng muội muội? Muốn hủy diệt Thiên Chi đảo không dễ, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện tuyệt đối không cho phép. Ai cho yêu tộc lá gan lớn như vậy?

- Cuộc chiến hôm nay không chỉ vì yêu tộc còn có vì nhân tộc.

Ôn Đa Tình khép quạt, biểu tình nghiêm túc nói:

- Thiên Chi đảo không diệt thì tất cả sinh linh Nam Hoang sẽ biến thành vong hồn. Trùng hợp Đinh huynh cũng có mặt, giúp chúng ta một tay đi.

Nói đến đây Ôn Đa Tình cũng nhìn hướng Mạc Hoàng thế gia.

Biểu tình Ôn Đa Tình nghiêm túc nói:

- Ra đi, ta biết ngươi ở đó.

Đinh Khả Nhi nhìn hướng chủ thành Mạc Hoàng thế gia.

Bốn phía vang tiếng giết rung trời. Đại quân Diệt Tuyệt phong từ bốn phía vây công Thiên Chi đảo như thủy triều không thấy cuối.

Càng khiến người không ngờ là trong Thiên Chi đảo có một số thế lực làm nội ứng, không ngừng đóng, phá hồng trần pháp phòng ngự, năng lượng trên Thiên Chi đảo. Đảo số một Nam Hoang được gọi là kiên cố vĩnh viễn không có khả năng bị đánh chiếm rất nhanh bị phá vòng ngoài.

Doãn Vinh tức giận quát:

- Tây Môn Quỷ Ảnh, Tây Môn thế gia, dám phản đồ . . .

1414. Chương 1418: Quỷ Ảnh Thiên Sát.

Bởi vì Doãn Vinh nhìn ra người làm nội ứng là đệ tử, trưởng lão, cao thủ Tây Môn thế gia. Hèn gì hôm nay Xuất Vân Thiên Thương Vũ Diệt Tuyệt có thể thoải mái vào Thiên Chi đảo, hóa ra là Tây Môn thế gia phản bội.

Tây Môn Quỷ Ảnh bỗng xuất hiện giữa hư không:

- Tây Môn thế gia làm như vậy chẳng qua là vì muốn bảo vệ cơ nghiệp của tổ tông tứ đại thế gia, không muốn nó bị ác ma chiếm cứ. Doãn Vinh đồ ngu, ngươi không biết mấy năm nay là ai đang khống chế Thiên Chi đảo.

Tây Môn Quỷ Ảnh mặc áo đen bó sát người như thật sự là quỷ ảnh mơ hồ, thân hình mỏng tựa tờ giấy bay theo gió. Không có quỹ tích cố định, thần thức nào cũng không thể tọa định được Tây Môn Quỷ Ảnh.

Người lấy sát nhập đạo quả nhiên khác với người thường.

Doãn Vinh không ngốc, dần cảm thấy có điều không đúng, hôm nay quá nhiều chuyện kỳ lạ.

- Ngươi . . . Nói vậy là sao?

- Nếu không muốn chiến thì mang Doãn gia tránh sang bên, sau khi xong chuyện cho ngươi một lời giải thích, nếu không thì tiêu diệt luôn Doãn gia ngươi. Buồn cười cho ngươi làm thái thượng trưởng lão nhưng không hay biết gì, già lú lẫn!

Giọng Tây Môn Quỷ Ảnh mạnh mẽ mỏng như sợi tơ di chuyển trong không trung.

- Người . . . !

Doãn Vinh nổi giận nhưng cuối cùng cố nhịn, bây giờ lão bị thương nặng, như cá nằm trên thớt. Nếu cứ đối kháng thì Doãn Vinh chỉ có nước chết.

Doãn Vinh thụt lùi, nghiêm túc nói:

- Ta tạm thời không tham gia nhưng nếu các người làm việc là vì tiêu diệt Thiên Chi đảo, Doãn Vinh ta còn một hơi tuyệt đối sẽ tử chiến với người, dù phải trả giá Doãn gia diệt tuyệt!

Lần này Doãn Vinh nói năng đông dặc.

Mắt Đinh Khả Nhi tràn ngập sát khí liếc Doãn Vinh.

Doãn Vinh giật nảy mình.

Tây Môn Quỷ Ảnh hiểu ý của Đinh Khả Nhi, khẽ thở dài:

- Đinh cô nương, ta biết năm xưa Doãn gia cũng là đồng lõa, nợ cô nương rất nhiều. Nhưng hôm nay thế cục đặc biệt, Doãn Vinh bị thương nặng, trưởng lão Doãn gia tử thương nhiều. Doãn gia đã trả giá đắt, hay là tiêu trừ ân oán này đi.

Đinh Khả Nhi liếc Đinh Hạo, trầm ngâm nói:

- Được.

Chuyện năm đó trong tứ đại thế gia chỉ có Tây Môn thế gia là đứng về phía Đinh Khả Nhi, nếu không có Tây Môn Quỷ Ảnh lên giúp đỡ thì nàng tuyệt đối không sống rời khỏi Thiên Chi đảo được. Biết ơn không trả không phải quân tử, Đinh Khả Nhi phải cho Tây Môn Quỷ Ảnh mặt mũi.

Trong lúc nói chuyện . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên Chi đảo rung lắc dữ dội.

Đặc biệt là hướng chủ thành Mạc Hoàng thế gia phía xa, từng tầng ánh sáng trắng rực rỡ phá đất bay ra bao phủ nguyên chủ thành rộng lớn. Ba cột sáng trắng bắn lên cao như ba cột chống trời đâm vào khung trời sâu nhất.

- Là thần khí tổ tông của ba thế gia!

Biểu tình Tây Môn Quỷ Ảnh trầm trọng. Lúc trước chắc chắn là người đó quấy phá, dùng bọ gì quấy nhiễu Xuất Vân Thiên Thương, Doãn Vinh không chế thần khí tổ tông, nhờ uy lực thần khí Trấn Thần Ấn của Vũ Diệt Tuyệt, lĩnh vực đao kiếm của Đinh Hạo cướp đi thần khí tổ tông. Bây giờ ba thần khí tổ tông đã nằm trong tay người đó.

Một thanh âm ôn hòa phát ra từ Mạc Hoàng thế gia:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ có mấy con sâu phát hiện ra ta tồn tại.

Trong ánh sáng trắng vô tận, một thân hình màu đen quỷ quyệt từng bước một đi ra, chớp mắt đã đến bên trên hoa viên Thiên phủ.

Nơi bóng đen đi qua để lại dấu chân đen thui trên bầu trời, dấu chân tựa ngọn lửa đỏ đốt cháy.

Sau lưng bóng đen, chỗ Mạc Hoàng thế gia tỏa ánh sáng trắng rất nhanh biến thành bóng đen vô tận. Nửa bầu trời đốt cháy lửa đen vụn vụn, khung trời và mặt đất cháy bỏng như thể tất cả sắp bị hủy diệt, bóng tối đậm đặc che phủ thiên địa.

Tim Đinh Hạo run lên.

Lực lượng này quá quen thuộc.

Đinh Hạo từng ở trong thức hải của người tay cụt kim câu cảm giác quanh thân chúa tể ngồi trên thần tọa toát ra hơi thở kinh khủng đó, giống y như bóng đen trước mắt. Điều khác biệt duy nhất là lực lượng của bóng đen này kém xa chúa tể kia.

Đinh Hạo nhớ lúc trước quanh chúa tể có vô số bóng dáng cường đại, bao gồm Ngụy Thần Đế, Đinh Đồng. Chỉ một ánh mắt của chúa tể đã làm thần thức Đinh Hạo lún vào thức hải người tay cụt kim câu tan vỡ, nỗi sợ hãi nghệt thở.

Còn người áo đen này tuyệt đối không phải chúa tể đó, nhưng lực lượng giống y đúc chứng minh bóng đen và chúa tể cùng một nguồn, là cùng môn phái hoặc tổ chức. Đây là lực lượng bí ẩn.

Vô hình trung có nhiều chuyện bắt nguồn từ Thần Ân đại lục, sau lưng mơ hồ có bóng dáng chúa tể đó. Đinh Hạo không ngờ hôm nay tổ chức kia lại xuất hiện trên Thiên Chi đảo Nam Hoang. Tia chớp xẹt qua đầu Đinh Hạo, hắn cảm thấy mình đã bỏ qua cái gì.

Cùng lúc đó.

Khi thấy bóng đen này thì trong mắt Đinh Khả Nhi bắn ra tia sắc bén, sát khí như thực chất sôi trào quanh thân nàng.

Đinh Khả Nhi gần từng chữ:

- Năm xưa chính là bóng đen này ở sau lưng ám toán giết Thiên Cơ sư tôn!
- Không chế tứ đại thế gia, đảo điên Thiên Chi đảo ta, đáng giết!

Tây Môn Quý Ảnh nhìn thấy người áo đen thì sát khí dâng trào, không kiềm chế được nữa rồng to, thân hình biến mất trong không trung, sát phạt.

Đinh Khả Nhi lạnh lùng quát:

- Trần Thần Ẩn, trấn sát!

Đinh Khả Nhi ra tay.

- Thiên Sát, ân oán giữa ngươi và yêu tộc ta nên thanh toán.

Thiên tài số một yêu tộc, Ôn Đa Tình hiềm khi nghiêm túc, hai tay khép lại. Quạt ngọc lóe ánh sáng bạc rồi biến mất, hạt cát lẳng giác màu da cam to cỡ nắm tay sau lưng Ôn Đa Tình quay tròn hiện ra, tỏa ánh sáng mờng lung mờng ảo.

Một trong ba thần khí Niên Hoa Chi Sa.

Ôn Đa Tình thúc giục ngay thần khí Niên Hoa Chi Sa.

Ba cường giả vừa ra tay đã dùng thủ đoạn mạnh nhất, không chút nương tay, hiển nhiên rất e ngại người áo đen này.

Doãn Vinh đứng một bên nhìn cực kỳ giật mình.

Doãn Vinh không hay biết người áo đen có lai lịch gì.

Thiên Chi đảo luôn nằm trong quyền khống chế của tứ đại thế gia, Doãn gia biết rõ ràng tình huống của ba nhà khác nhưng chưa từng phát hiện trong Mạc Hoàng thế gia ẩn giấu một chí tôn cường đại, tà ác thế này.

Lửa đen quái dị tà ác ẩn chứa một loại lực lượng ô nhiễm.

Ba thần khí tổ tông của Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia, Doãn gia bị lửa đen ô nhiễm từ màu trắng biến thành đen, bề ngoài cũng thay đổi. Ba thần khí tổ tông biến thành ba đóa sen yêu dã quái dị, cánh hoa pháp phên bên cạnh người áo đen.

Mấy năm nay Mạc Hoàng thế gia, Mạc Hoàng Thiên Linh đã che giấu cái gì?

Doãn Vinh cảm thấy sợ hãi, tức giận vô cùng.

Thì ra lão luôn bị che mắt, bị Mạc Hoàng Thiên Linh lợi dụng?

Nói vậy chuyện mười năm trước lão cũng là quân cờ của Mạc Hoàng Thiên Linh? Không biết Xuất Vân Thiên Thương có biết sự thật không? Nếu không biết thì Xuất Vân Thiên Thương chết quá oan và ngu ngốc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chiến đấu đáng sợ chớp mắt bộc phát.

1415. Chương 1419: Người Trong Quan Tài.

Tây Môn Quỷ Ảnh, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, ba chí tôn thần cảnh cùng ra tay. Thần khí Trần Thần Ấn, thần khí Niên Hoa Chi Sa, thần khí tổ tông Tây Môn thế gia hết sức thúc giục, bùng phát ra sức chiến đấu mạnh nhất oanh giết người áo đen.

Người áo đen cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Châu châu đá xe!

Người áo đen không chút sợ hãi, ba đóa sen quỷ màu đen quay quanh người. Người áo đen thoải mái đỡ đợt công kích thứ nhất.

Theo tiếng cười của người áo đen, trong lửa đen vô tận sau lưng gã lao ra các bóng đen. Những cái bóng toàn thân cháy lửa quỷ như không phải vật sống xông hướng các góc Thiên Chi đảo. Rất nhanh có đệ tử Tây Môn thế gia, các đệ tử ba thế gia không biết làm sao, cường giả Diệt Tuyệt phong, yêu tộc xung phong vào Thiên Chi đảo hỗn chiến.

Chỉ trong khoảnh khắc Thiên Chi đảo an bình, xinh đẹp biến thành địa ngục Tu La. Tiếng gào giết, thê thảm cầu xin không dứt. Đặc biệt là bóng đen rực chứa lửa quỷ màu đen như các vết dơ nơi chúng đi qua là mặt đất, tảng đá, cây cối, hồ nước sẽ rực cháy lửa đen.

- Những bóng dáng này là đệ tử Mạc Hoàng thế gia bị lửa đen vô nhiễm.

Đinh Hạo vận chuyển thiên nhãn võ đạo nhìn ra chút manh mối.

Mạc Hoàng thế gia tiêu đời.

Trong tộc gần như tất cả cao thủ, trưởng lão trấn giữ chủ thành bị ô nhiễm. Chỉ đám người Mạc Hoàng Phẩm hôm nay xuất hiện trong hoa viên Thiên phủ là may mắn thoát khỏi. Đám Mạc Hoàng Phẩm nhìn chuyện đột ngột xảy ra, lòng kinh hoàng, hốt hoảng không biết nên làm gì.

Bất giác trước bất vua.

Đinh Hạo nhìn hướng bóng ma hắc ám Thiên Sát, tay cầm thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, khí thế không ngừng tăng lên.

Người áo đen thẩm thấu vào tứ đại thế gia Mạc Hoàng thế gia, dường như làm gì với yêu tộc. Rõ ràng bóng ma hắc ám Thiên Sát ẩn núp trong Nam Hoang một thời gian dài, chắc chắn có mối liên kết với Thần Đình phương đông Thần Ân đại lục, không chừng năm xưa cuộc chiến Đình Thánh Thán chết tại Kỳ Liên cổ phong có liên quan đến thế lực này.

Bất giữ bóng ma hắc ám Thiên Sát trước rồi tính.

Lòng máy động, Đinh Hạo định ra tay.

Lúc này đại ma vương Tà Nguyệt nằm trên vai Đinh Hạo bí hiểm truyền âm nói:

- Nhân sủng, chiến sự bên này tạm thời không đáng lo, người theo ta đi, ta dẫn người gặp một người.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh nói:

- Đừng phá.

Con mèo mập lại nổi điên gì đây.

Đại ma vương Tà Nguyệt rất là bí hiểm nói:

- Là người rất quan trọng, chúng ta hãy cứu hắn trước, nếu không đi người sẽ hối hận.

Con mắt to như thủy tinh tỏa sáng gần sát Đinh Hạo, nói:

- Nếu không tin thì người hãy nhìn thẳng vào ta, nhìn khuôn mặt chân thành này đây, ta không phá.

- Thật sự không phá?

Đinh Hạo không quá tin tưởng mèo mập.

Đại ma vương Tà Nguyệt bí hiểm nói:

- Yên tâm đi, mấy người đó còn chống đỡ được, chúng ta cứu người trước. Chờ cứu người rồi làm thịt quỷ ảnh Thiên Sát vênh váo này cũng không muộn.

Đinh Hạo nhìn hướng chiến trường.

Đúng là đám người Đinh Khả Nhi, Tây Môn Quỷ Ảnh, Ôn Đa Tình không yếu thế.

Đinh Hạo truyền âm cho Đinh Khả Nhi bảo nàng cẩn thận ứng đối, lặng lẽ cùng đại ma vương Tà Nguyệt rời khỏi chiến trường.

* * *

- Đây là nơi nào?

Đinh Hạo nhìn bốn phía âm trầm nặng nề, trong không khí tràn ngập khí huyết sát, có tiếng quỷ hồn rít gào. Đây là môi trường rất lạ, cây cối xung quanh khô như đá hóa thạch.

- Ngục giam của Thiên Chi đảo, nhốt một số yêu ma, nhân tộc tội ác tày trời.

Đại ma vương Tà Nguyệt lén lút nhìn bốn phía, đi trước dẫn đường.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Sao người biết chỗ này?

Đại ma vương Tà Nguyệt nhớ lại quá khứ không tốt đẹp, mắt trợn trắng nói:

- Nếu khi người ngủ mỗi ngày có người lải nhải bên tai người nói ngàn vạn lần thì người cũng sẽ biết rõ chỗ này.

- Ý người là . . .

Đinh Hạo hiểu ra:

- Là chí tôn Bắc vực Huyền Sương Chiến thần mới Đinh tỷ nói với người?

Lúc trước Đinh Hạo đã xác nhận đại ma vương Tà Nguyệt phá xác từ quả trứng Đinh Hồng Lệ tặng cho, hắn đoán ra được ngay.

Đại ma vương Tà Nguyệt chu môi nói:

- Không phải mục đàn bà đó thì còn ai?

- Sao Đinh tỷ tìm người?

Đinh Hạo hỏi dồn:

- Ta đang định hỏi người, lúc trước rơi vào biển máu mục xương làm sao người sống sót được?

Nghe câu hỏi đại ma vương Tà Nguyệt liếc Đinh Hạo, tròn mắt xoay tròn:

- Trước khi trả lời vấn đề người có thể đồng ý với meo một điều được không?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Được.

- Meo?

Đại ma vương Tà Nguyệt trợn to mắt nói:

- Đồng ý dễ như vậy không phải phong cách của ngươi, nhân sủng, chắc không phải ngươi trở quẻ đi?

Đinh Hạo trừng đại ma vương Tà Nguyệt.

- Meo, được rồi, tin tưởng ngươi.

Đại ma vương Tà Nguyệt không dám làm quá, nói:

- Ngươi còn nhớ lúc ta cướp được một gốc thuốc dẫn tiên dược . . .

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ngươi nuốt thuốc dẫn tiên dược nên mới tránh khỏi họa sát thân?

Cái này gần giống suy đoán của Đinh Hạo, mấy ngày nay hắn càng nghĩ càng cảm thấy nếu đại ma vương Tà Nguyệt còn sống thì hy vọng nằm ở chỗ thuốc dẫn tiên dược nó cướp được.

- Meo, đúng vậy.

Đại ma vương Tà Nguyệt vô tội chớp mắt nói:

- Nhân sủng, ngươi phải tin ta, lúc đó ta bắt đắc dĩ mới nuốt thuốc dẫn tiên dược. Ta biết nó rất quan trọng với ngươi, cần chữa trị ấu thân ngươi nhưng mà . . .

- Cha nó!

Đinh Hạo cốc đầu đại ma vương Tà Nguyệt, nói:

- Chẳng lẽ ta là người không nói lý như vậy sao? Chỉ một thuốc dẫn tiên dược chứ có gì? Đừng nói là một thuốc dẫn tiên dược, dù hai, ba cái ngươi có nuốt cũng không sao, chỉ cần ngươi sống quay về bên cạnh ta là được.

Đại ma vương Tà Nguyệt vốn nghĩ Đinh Hạo sẽ oán trách nó, dù sao thuốc dẫn tiên dược quá quý giá. Đại ma vương Tà Nguyệt không ngờ Đinh Hạo có thái độ như vậy, làm mèo mập vô tâm vô phế rất là cảm động.

Đại ma vương Tà Nguyệt nói:

- Tất nhiên ta không nuốt hết, còn lại một chút xiu . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt móc từ không gian trữ vật trên bụng ra một phần tư thuốc dẫn tiên dược, mùi thơm thấm lòng người lan tỏa.

Đinh Hạo cười nói:

- Gốc thuốc dẫn tiên dược này là ngươi cướp được nên quyền chi phối thuộc về ngươi. Nhưng ta nhớ lúc cướp thuốc dẫn tiên dược thì Lão nhân hướng dẫn viên tóc rối cũng dốc sức, ngươi có thể suy nghĩ cho lão một chút.

- Meo?

Đại ma vương Tà Nguyệt kinh ngạc nói:

- Lão tiểu tử còn sống? Thật là người tốt không sống lâu, tai họa dai ngàn năm.

Khi Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt nói chuyện đã bước vào vị trí trung tâm ngục giam Thiên Chi đảo.

Ngục giam bày đầy trận pháp minh văn, cơ quan cạm bẫy. Tứ đại thế gia đều cất cử cao thủ canh gác tại đây, xem như nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất trừ bốn chủ thành. Nhưng Thiên Chi đảo rơi vào loạn chiến, thủ vệ lơ lửng nhiều. Trên đường đi đại ma vương Tà Nguyệt đánh xiu nhiều thủ vệ.

1416. Chương 1420: Người Trong Quan Tài (hạ).

- Meo? Sao lại là ngục giam dưới lòng đất, meo ghét thứ âm u tối tăm.

Đại ma vương Tà Nguyệt mở một cánh cửa truyền tống chớp mắt đưa nó và Đinh Hạo đến một đường hầm ngầm.

Đinh Hạo thâm kinh ngạc.

Nếu những chuyện này là Đinh Hồng Lệ nói cho đại ma vương Tà Nguyệt thì làm sao nàng biết mọi chuyện ở đâu? Đại ma vương Tà Nguyệt nắm rõ địa hình ngục giam, cửa truyền tống rõ như lòng bàn tay thì Đinh Hồng Lệ từng đến đây, nhưng nàng là người của Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung, sao có thể hiểu rõ về Thiên Chi đảo như vậy?

Đinh Hạo cảm thấy có quá nhiều chuyện hắn không biết.

Không đến một chén trà đại ma vương Tà Nguyệt mang theo Đinh Hạo liên tục kích phát mười bảy trận pháp truyền tống rồi cuộc đến chỗ tối tăm nhất ngục giam Mạc Hoàng thể gia. Trong không khí đầy mùi lưu hoàng, sóng nhiệt đập vào mặt đủ nấu chảy kim thước thạch.

Đại ma vương Tà Nguyệt lầm bầm:

- Meo, cô nương kia có nói đúng chỗ không vậy? Chắc không phải meo bị lừa đi? Meo cảm giác như mình xuống mười tám tầng địa ngục, sắp thành mèo nướng. Người xem, lông chim trắng xinh đẹp của meo bị nướng vàng cong rồi.

Đại ma vương Tà Nguyệt cẩn thận dẫn đường.

Trận pháp minh văn chỗ này càng đáng sợ hơn, có nửa góc thần văn trận.

- Nơi này đã là dưới lòng đất, chắc là sơn phúc núi lửa. Hóa ra Thiên Chi đảo ở trên một tòa núi lửa chết sao?

Đinh Hạo đi trên cầu gỗ đá, dung nham dưới chân sôi ùng ục.

Nơi này không có cao thủ tứ đại thể gia canh gác.

Có lẽ vì bọn họ cảm thấy không ai chạy thoát khỏi hoàn cảnh như vậy được.

Trừ không khí nóng cháy, dung nham ra cầu gỗ đá đỏ rực thông suốt bốn phương, tựa như mạng nhện đi các hướng khác nhau. Thạch nhũ rủ xuống, âm trầm như địa ngục mười tám tầng thật sự.

Đinh Hạo thấy một số xác khô.

Những cái xác có nhân loại và yêu tộc bị nhốt trong nhà tù đá. Xuyên qua hàng rào đá có thể thấy đại khái hình dạng thân khô, lúc còn sống là tồn tại cực kỳ cường đại, không biết chết bao nhiêu năm nhưng xác không mục rữa chẳng qua bị nhiệt độ cao nướng hơi dữ tợn, giống xác ướp.

Có mấy trăm nhà tù đá, bên trong đều có thân khô, có thể thấy mấy năm nay tứ đại thể gia nhốt nhiều siêu cường giả.

Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt không phải người Nam Hoang, nếu không bọn họ sẽ phát hiện thân phận một số thân khô nếu truyền ra ngoài sẽ chấn động Nam Hoang. Rất nhiều cao thủ, cường giả tiền bối kinh tài tuyệt đỉnh, vài chí tôn thần cảnh đều chết tại đây.

- Người mang ta đi gặp ai?

Đinh Hạo hỏi:

- Tù phạm chỗ này hầu như chết hết.

Đại ma vương Tà Nguyệt nói:

- Chỉ mong lão già không chết, nếu không thì chúng ta đi uống công.

Đại ma vương Tà Nguyệt xòe vuốt, một luồng sương đỏ nhạt bay ra ngoài.

Đại ma vương Tà Nguyệt vội nói:

- Đi theo nó.

Đinh Hạo nhận ra sương đỏ nhạt đó là lực lượng của Đinh Hồng Lệ, thế là hắn không dám chậm trễ theo sát đại ma vương Tà Nguyệt.

Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt dọc theo đường lát đá đốt nóng, cây cầu cong cong quẹo trái quẹo phải không biết bao xa. Cuối cùng trước mặt hai người hiện ra một quan tài đá đỏ rực to lớn treo giữa không trung, luồng khói đỏ chui vào quan tài.

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Đây là . . .

Đinh Hạo nhìn thấy từng thần văn chảy xuôi bên ngoài quan tài đá, hoa văn không ngừng hấp thu hơi nóng trong hư không, như xiềng xích đỏ dọc theo bề mặt quan tài đá màu đỏ, giam cầm thứ gì bên trong. Lý Tàn Dương như là trái tim không ngừng kêu bùm bùm, hơi co bóp.

Trong không gian âm u, đáng sợ đột nhiên thấy quan tài quái dị khiến người sợ hãi. Đại ma vương Tà Nguyệt núp sau lưng Đinh Hạo.

Là ai bị nhốt bên trong?

Đinh Hạo lắc người đi tới trước quan tài đá màu đỏ.

Đinh Hạo muốn gỡ nắp quan tài đá màu đỏ nhưng bị lực lượng cường đại đánh bật. Bùm một tiếng, nguyên quan tài đá màu đỏ đốt cháy thái dương chân hỏa đủ hòa tan cường giả bán thần cảnh trong chớp mắt.

Thủ đoạn thật lợi hại.

Kiểm Tổ nói:

- Trước tiên phá thần văn mới gỡ nắp lên được.

Kiểm Tổ chỉ dẫn Đinh Hạo bay lơ lửng bày ra trận pháp ngăn cách, ngăn liên kết giữa quan tài đá màu đỏ và sức nóng dng nham xung quanh. Đinh Hạo tốn một nén nhang mới tìm ra sơ hở thần văn, phá bỏ nó.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nắp quan tài đá màu đỏ sập chậm rãi mở ra, thanh âm như sấm nổ.

- Meo? Bên trong có cái gì tốt? Chắc là đồ ăn ngon? Cho meo xem . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt sốt ruột chạy lên thò đầu nhìn vào trong quan tài đá màu đỏ.

Chớp mắt . . .

Bùm!

Thoáng chốc có vô số sấm sét màu đen bắn ra từ quan tài đá màu đỏ. May mắn Đinh Hạo đã chuẩn bị từ trước, dùng lực lượng kiếm ý, đao ý hóa giải nhưng cũng bị chấn văng ra sau. Đại ma vương Tà Nguyệt không chút dễ dàng thì bị sét đen đánh dựng đứng lông, mớ lông trắng mềm biến thành màu đen, bốc khói đen, chỉ có răng và mắt là màu trắng.

Đại ma vương Tà Nguyệt há mồm phun khói đen:

- Meo . . . Bị ám toán.

Đinh Hạo nhìn đại ma vương Tà Nguyệt như vậy ôm bụng cười.

Lúc này có thanh âm phát ra từ quan tài đá màu đỏ:

- Bà nội cha nó, hai thằng khốn các người, sao bây giờ mới đến? Lão tử sắp bị luyện hóa bên trong.

Thanh âm quen thuộc vang lên, một người thân trên không mảnh vải ngồi dậy, toàn thân cũng bị sét đánh keths đen, tóc rối dựng đứng chỉ có hàm răng vàng là tỏa sáng.

Người đó hét to:

- Mau cho lão tử một bộ đồ coi, quần nhỏ của lão tử cũng bị đốt sạch!

- Meo? Quỷ, cương thi . . . Xác chết vùng dậy, cứu mạng!

Đại ma vương Tà Nguyệt sợ hãi nhảy cẫng lên, cong người lùi ra sau.

Đinh Hạo cũng giật nảy mình, nhưng thanh âm khá quen tai.

Đinh Hạo nhìn kỹ, cười to bảo:

- Chết tiệt, sao lại là lão? Gian thương như lão sao ra nông nổi này, còn bị người ta nhốt trong quan tài?

Người đứng dậy từ quan tài đá màu đỏ chính là lão già gian thương Mạc Hoàng Thiên Xu.

Thiên Xu đại gia nửa ngồi trong quan tài đá màu đỏ, thở hổn hển, sốt ruột nói:

- Bớt nổi nhảm đi, mau, có mang rượu không? Cho ta xin miếng thấm giọng, thèm chết. Phải rồi, có dư đồ không? Bà nội nó xương già suýt thành tro.

Đinh Hạo ném một bình rượu cho Thiên Xu đại gia, lại đưa quần áo.

Thiên Xu đại gia ngon lành uống một hớp rượu, cả người thoải mái. Thiên Xu đại gia đứng dậy, lỏa thể mặc đồ.

Hai vuốt đại ma vương Tà Nguyệt che mắt gào thét:

- A! Mắt của meo nhìn thấy thứ xấu xí. Lão già chết tiệt, chú ý hình tượng cá nhân được không? Đừng lắc chim nhỏ làm mù mắt meo!

- Xì, mèo con nhà người la hét cái gì, lão tử thế này gọi là trắng thẩn thành khăn.

Thiên Xu đại gia mặc đồ xong chân trần nhảy ra quan tài đá màu đỏ, hùng hổ nói:

- Lần này thật là lật thuyền trong mương, trước giờ chỉ có ta lừa người khác, không ngờ bị Mạc Hoàng Thiên Linh lừa suýt chết. Chờ ta ra ngoài không đánh hấn không được!

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Mạc Hoàng Thiên Linh đã chết.

1417. Chương 1421: Chuyện Năm Đó.

- Chết rồi?

Thiên Xu đại gia ngậy người, chột hiểu điều gì.

- Có chuyện gì? Cha nó, tiểu tử người đại khai sát giới trên Thiên Chi đảo?

Đinh Hạo dở khóc dở cười giải thích vụ việc.

- Cái gì? Thì . . . Ra là vậy.

Thiên Xu đại gia ngẩn ngơ, cười khở lắc đầu, nói:

- Gieo nhân nào gặt quả nấy, đều là tiền định. Cái gọi là cầu người được người, đây là quả hấn nên nhận. Chết trong tay Vũ Diệt Tuyệt không oan.

Đinh Hạo nghe ý của Thiên Xu đại gia rõ ràng boeét chuyện xưa, hỏi:

- Phải rồi, lão già, năm xưa có chuyện gì? Mạc Hoàng Thiên Cơ tiền bối mang Khả Nhi đến Nam Hoang tại sao cuối cùng Khả Nhi phản ra Thiên phủ, tự lập thế lực Diệt Tuyệt phong?

Thiên Xu đại gia uống rượu ừng ực, ngồi bệch xuống quan tài đá màu đỏ, gãi chân nói:

- Cũng được, người là ca ca của Vũ Diệt Tuyệt, sớm muộn gì nên biết. Nói đến thì ài, gần vạn năm nay Mạc Hoàng thế gia uy chấn Nam Vực, tứ đại thế gia hợp thành Thiên phủ. Vốn thực lực tứ đại thế gia ngang ngửa nhau, nhưng trăm năm nay Mạc Hoàng thế gia ta ra ba thiên tài tuyệt thế đều vào thần cảnh. Mạc Hoàng thế gia có được ba cường giả thần cảnh nên thực lực dần vượt mặt ba thế gia khác.

- Lão già gian thương, cứ khoác lác, lại còn thiên tài tuyệt thế. Là người, Mạc Hoàng Thiên Cơ và Mạc Hoàng Thiên Linh đúng không?

Đại ma vương Tà Nguyệt bĩu môi khinh thường nói:

- Chỉ bằng ba củ cải các người? Theo ta thấy chỉ có thế.

- Người . . . Thôi, lão tử không so đo với mèo mập nhà người.

Thiên Xu đại gia trừng mắt, râu dựng đứng, liếc Đinh Hạo.

Thiên Xu đại gia tiếp tục bảo:

- Trong ba người chúng ta thì đại ca Mạc Hoàng Thiên Cơ có thực lực cao nhất, học rộng biết nhiều, thiên phú cao. Nhiều lần Mạc Hoàng thế gia đại tái toàn là đại ca đè ép người khác, là thiên tài đệ nhất không chút tranh cãi. Ta xếp thứ ba, Mạc Hoàng Thiên Linh thứ tư, nhị ca chết sớm. Tư chất Mạc Hoàng Thiên Linh siêu đẳng, tâm cao khí ngạo, dã tâm lớn nhất. Ta thì thích đi dạo khắp nơi, không ham quyền thế, quen nhàn vân dã hạc . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt trào phúng:

- Meo, là nhàn vân dã cầu đi?

Đại ma vương Tà Nguyệt ghi hận mới rồi bị sét đen đánh sứt đầu mẻ trán.

Thiên Xu đại gia tức giận giậm chân:

- Mèo mập kia, ta liều mạng với người . . . !

Đinh Hạo vội ngăn lại, xoay người cốc đầu đại ma vương Tà Nguyệt.

Đinh Hạo cười tủm tỉm nói:

- Người nói tiếp đi.

Thiên Xu đại gia đắc ý cười với đại ma vương Tà Nguyệt, tiếp tục bảo:

- Sau này Mạc Hoàng thế gia đổi người cũ thành người mới, quả nhiên Mạc Hoàng Thiên Cơ đại ca thành gia chủ mới. Tứ đệ Mạc Hoàng Thiên Linh trở thành Chấp pháp trưởng lão, cũng nắm quyền to. Ta thì bởi vì tính lười nhác nên chỉ làm trưởng lão nhàn tản . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt lầm bầm:

- Theo ta thấy là vì ai đó không biết tiến tới thực lực quá kém, không có cơ hội tranh giành.

Thiên Xu đại gia phớt lờ đại ma vương Tà Nguyệt, biểu tình hoài niệm quá khứ.

Thiên Xu đại gia ngừng một lúc, nói:

- Sau này đại lục xảy ra một chuyện lạ kinh động các phương, đại ca của ta với thân phận gia chủ Mạc Hoàng thế gia rời khỏi Nam Hoang một đoạn thời gian đi Bắc Vực tham gia hoạt động rất quan trọng. Một năm sau khi đại ca trở về mang theo một bé gái.

Đinh Hạo vội la lên:

- Chắc chắn là Khả Nhi!

Thiên Xu đại gia gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Chính là Vũ Diệt Tuyệt bây giờ. Khi đó đại ca mặc mọi người phản đối thu nữ hài tử lai lịch không rõ ràng làm đệ tử thân truyền, dạy tuyệt học trấn tộc. Chuyện này dấy lên nhiều tranh luận trong gia tộc, lão tử dẫn đầu nhiều trưởng lão phản đối nhận Vũ Diệt Tuyệt, một người từ bên ngoài không có dòng máu Mạc Hoàng thế gia làm ruột thịt. Nhưng đại ca với thân phận gia chủ gia tộc đàn áp mọi tiếng phản đối, đó là lần đầu tiên đại ca mạnh mẽ, chuyên quyền độc đoán, cũng là một lần duy nhất.

Đinh Hạo nhíu chặt mày, trầm ngâm nói:

- Năm đó có việc lớn gì khiến Mạc Hoàng gia chủ tự mình chạy tới Bắc Vực?

Thiên Xu đại gia có gì nói nấy:

- Nghe đồn liên quan đến thần tộc. Khi đó ngũ cực Đại Thần Tử cung nhân loại, một số thế lực yêu tộc Vô Tận đại lục đều được tin tức chắc chắn có tiên cổ thần tộc xuất hiện ở Bắc Vực. Rất có thể là cơ duyên lớn, ẩn chứa huyền bí thành tiên.

Đinh Hạo vẫn thấy có gì khác lạ:

- Nói vậy là năm xưa Mạc Hoàng gia chủ ngẫu nhiên đi ngang Vấn Kiếm tông, phát hiện muội muội của ta tồn tại, cảm thấy nàng có thiên phú không sai nên mới thu làm đệ tử?

Mạc Hoàng thế gia không phải tông môn bình thường, bọn họ chỉ bồi dưỡng đệ tử gia tộc. Dù Đinh Khả Nhi có thiên phú siêu quần nhưng không đến mức khiến thân phận như Mạc Hoàng Thiên Cơ động lòng, quyết thu làm đệ tử thân truyền. Chắc chắn bên trong có bí ẩn gì.

- Cái này thì ta không biết.

Thiên Xu đại gia cười khỏ nói:

- Đại ca làm việc luôn thâm sâu, ta không suy đoán được. Tuy ta không hiểu hành động của đại ca nhưng chắc có ý nghĩa đặc biệt gì.

Đinh Hạo dăm chiêu gật đầu, hỏi:

- Sau này tại sao lão cũng xuất hiện trong Vấn Kiếm tông?

Thiên Xu đại gia nói:

- Đương nhiên là vì Khả Nhi. Sau khi quen thân với tiểu nha đầu, cảm thấy nàng rất thú vị. Ta nghe nàng kể có một ca ca ở Bắc Vực xa xôi, nàng rất lo cho người nên yêu cầu ta đi Vấn Kiếm tông giúp người.

Đinh Hạo nói:

- Cho nên lão đi Bắc Vực Vấn Kiếm tông, còn ngụ trang thành gian thương tới gần ta?

- A! Khụ khụ, đương nhiên không chỉ như vậy.

Thiên Xu đại gia thấy Đinh Hạo không tin, thành thật nói:

- Đại ca của ta có nhắc mấy lần chỉ mang theo nữ hài tử, bỏ lại nam hài tử, cảm thấy có lỗi với huynh muội các người. Ta nghe trong lời nói của đại ca có ý muốn giúp người nên ta đi Bắc Vực.

Thế này mới hợp lý.

Đinh Hạo gật đầu.

Nhưng khi đó Mạc Hoàng Thiên Cơ nghĩ như thế nào? Là nguyên nhân gì khiến Mạc Hoàng Thiên Cơ mang Đinh Khả Nhi về Nam Vực? Các bí ẩn không thể hiểu biết bởi vì Mạc Hoàng Thiên Cơ đã chết.

- Sau này tại sao muội muội của ta phản bội Thiên phủ?

Đinh Hạo hỏi:

- Theo lão nói thì 9x của ta có địa vị rất cao trong Mạc Hoàng thế gia Thiên phủ mới đúng, dù gì là đệ tử thân truyền của gia chủ.

Thiên Xu đại gia cười khỏ gật đầu, nói:

- Người nói đúng, địa vị của nàng rất cao. Khủng bố hơn là thiên phú võ đạo, tốc độ tu luyện của Vũ Diệt Tuyệt rất cao, chỉ ba năm ngắn ngủi mà đệ tử ưu tú nhất tứ đại thể gia không phải đối thủ của nàng. Vì thân phận người từ ngoài đến nên trừ đại ca của ta ra những người trong tứ đại thể gia bài xích Vũ Diệt Tuyệt, thường có chuyện đấu đá riêng. Tính cách Khả Nhi ban đầu rất lương thiện, yếu đuối, luôn nhường nhịn. Nhưng trong thế giới võ đạo người càng nhường nhịn thì càng dễ bị người ăn hiếp. Khả Nhi bị ăn hiếp thời gian lâu bắt đầu thay đổi, phản kích. Đệ tử ưu tú tứ đại thể gia hầu như bị nàng đánh hết.

1418. Chương 1422: U Minh Chân Tiên.

Đình Hạo cắn răng, hẳn có thể tưởng tượng lúc trước muội muội chịu bao nhiêu khổ sở, chuỗi này đó có lẽ rất khó khăn.

- Vì ta đi Bắc Vực nên không hiểu rõ chuyện sau này. Ta đến Bắc Vực rất nhanh thấy người, ban đầu ta không xuất hiện mà quan sát người một đoạn thời gian. Nhìn ra được tư chất, sức linh ngộ của người rất tệ, thiên phú võ đạo so với muội muội của người kém xa lắm. Đang lúc ta nghĩ cách giúp người, ta có rời khỏi Vấn Kiếm tông một thời gian tìm thần dược phạt mao tẩy tủy thay đổi thể chất của người, xem như Mạc Hoàng thể gia bồi thường cho người. Nhưng khi ta về thì lại kinh ngạc phát hiện người hoàn toàn thay đổi, từ một tiểu tử ngốc biến thành thiên tài tuyệt thế ta không nhìn thấu.

Nói đến đây ánh mắt Thiên Xu đại gia là lạ nhìn Đình Hạo.

Cho đến ngày nay Thiên Xu đại gia vẫn không hiểu nổi chuyện gì xảy ra trên người Đình Hạo làm hắn thay đổi lớn đến vậy.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Ta cũng không biết chuyện gì, ngày đó ta đột nhiên thức tỉnh ký ức nhớ đến rất nhiều chuyện, hoàn toàn thay đổi con người. Nó giống như con người ta bị ai đó phong ấn.

- Giải thích này hợp lý, truyền thuyết thời đại tiên cổ có một loại lực lượng ‘huyết mạch chủng tiên’ có thể phong ấn tư chất, ký ức của một người.

Thiên Xu đại gia gật đầu, nói:

- Ta luôn nghi ngờ lai lịch của huynh muội các người không đơn giản, năm xưa ta phát hiện người biến đổi thì đổi cách giúp người. Ta âm thầm quan sát, muốn nhìn xem người có thể tới trình độ nào, cũng xem như lặng lẽ bảo vệ người. Không ngờ ta chứng kiến một kỳ tích xuất hiện.

Đình Hạo im lặng.

Thiên Xu đại gia tiếp tục bảo:

- Khi ta quay về Nam Hoang, nghe chuyện Khả Nhi. Trên phố đồn nàng giết sư tôn, phản bội Thiên Chi đảo, trốn ra ngoài. Ta rất giật mình, không tin đây là sự thật. Bởi vì cảm tình của Khả Nhi với đại ca ta thân như phụ nữ, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy. Phản ứng đầu tiên của ta là đi Diệt Tuyệt Phong tìm nàng đã đổi tên thành Vũ Diệt Tuyệt, hỏi kỹ càng.

Đình Hạo hỏi:

- Lão đi Diệt Tuyệt Phong?

Thiên Xu đại gia gật đầu, nói:

- Diệt Tuyệt Phong là một chỗ cấm địa hoang vắng của Nam Hoang, dù là cao thủ thần cảnh vào trong đều có nguy hiểm sẽ chết nên tứ đại thể gia bó tay với nó. Ta không biết Vũ Diệt Tuyệt làm sao đứng vững

trong Diệt Tuyệt Phong, ta ôm nghi vấn đi Diệt Tuyệt Phong đòi gặp nàng. Ta từ chỗ Vũ Diệt Tuyệt biết một sự thật kinh người.

Đinh Hạo tò mò hỏi:

- Sự thật gì?

Mạc Hoàng Thiên Xu thở dài, uống ừng ực hết số rượu còn lại, nói:

- Thì ra Thiên phủ bây giờ không còn như xưa, thế lực hắc ám thẩm thấu vào tứ đại thế gia. Đáng hận là một số kẻ đã tâm tự cam đoạ lạc, cấu kết với thế lực hắc ám làm chuyện xấu.

Đinh Hạo đoán:

- Ý lão nói đến Mạc Hoàng Thiên Linh?

Mạc Hoàng Thiên Xu thở hắt ra:

- Ta vốn cảm thấy mặc dù tứ đệ ham quyền thế, có dã tâm nhưng trung thành hết sức với Mạc Hoàng thế gia. Đại ca không thích quản lý gia tộc, tứ đệ vừa lúc bổ sung hữu ích. Nhưng không ngờ dã tâm của hắn bất giác trưởng to đến gia tộc không chịu nổi, có lẽ năm xưa đại ca quyết định thu Khả Nhi làm đệ tử thân truyền chứ không phải Mạc Hoàng Phẩm hệ của tứ đệ đã khiến hắn bất mãn. Đại ca nhiều lần che chở Khả Nhi chọc giận tứ đệ . . .

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Mục đích của Mạc Hoàng Thiên Cơ khó dò nhưng Mạc Hoàng Thiên Linh tự cam đoạ lạc sẽ không đơn giản.

Mạc Hoàng Thiên Xu tiếp tục bảo:

- Có lẽ khi đó hoặc sớm hơn nữa thế lực hắc ám đã thẩm thấu vào Thiên Chi đảo, tứ đệ trở thành mục tiêu của bọn họ. Họ thành công làm tứ đệ hoàn toàn sa đoạ, người ngoài không phát hiện thật ra mấy năm nay tứ đại thế gia đã mất không chế.

Đinh Hạo hỏi:

- Là thế lực hắc ám gì có thể làm được một bước này?

Thiên phủ xây dựng vạn năm tại Nam Hoang, vững như Thái sơn, trải qua nhiều sóng gió kiếp nạn không ngã, không phải thế lực bình thường thế nhưng bị ăn mòn, thật đáng sợ.

Về mặt Mạc Hoàng Thiên Xu vừa kinh vừa sợ nói:

- Đó là lực lượng đến từ hư vô, tồn tại từ kỷ nguyên tiền cổ, tựa như u linh trong các góc tối thời không. Nếu bọn họ không lộ mặt thì người vĩnh viễn không biết bọn họ tồn tại, nhưng mấy vạn năm qua thế lực này ảnh hưởng sâu xa, nhiều lần gây ra thánh chiến, việc lớn toàn Vô Tận đại lục. Sau lưng các sự kiện đều có bóng dáng thế lực này, bọn họ như quỷ hồn không chỗ không ở.

Đại ma vương Tà Nguyệt khinh thường nói:

- Xì, lão già nói khủng bố như vậy thật ra là nhát gan sợ phiền phức đi? Nếu thế lực đó khủng bố như vậy thì đã sớm thống nhất thế giới này, còn núp trong bóng tối làm cái gì?

- Con mèo ngu biết gì?

Mạc Hoàng Thiên Xu tức giận nói:

- Trên thế giới này chỉ những phạm phu tục tử mới theo đuổi quyền thế, thế lực. Những tồn tại đứng ở đỉnh truy cầu bất tử, lực lượng vô địch. Đối với những kẻ núp trong bóng tối đó chỉ có được tuổi thọ sinh mệnh vĩnh hằng mới là mục tiêu lớn nhất.

- Vì bất tử mà núp trốn như quỷ hồn?

Đại ma vương Tà Nguyệt nhai một khối thần dược, bĩu môi nói:

- Bất tử như vậy có gì vui? Sống không bằng chết.

Mạc Hoàng Thiên Xu muốn phản bác nhưng trong phút chốc không nghĩ ra lời nào để phản đối mèo mập.

Đình Hạo mặc kệ Mạc Hoàng Thiên Xu, đại ma vương Tà Nguyệt cãi lộn, hỏi tiếp:

- Thế lực đó là thứ gì? Lão hiểu biết bao nhiêu về nó?

Đình Hạo nghi ngờ quỷ hồn hắc ám cổ đại Thiên Xu đại gia nói có liên quan đến hình ảnh trong thức hải người tay cụt kim câu.

Thiên Xu đại gia nói:

- Gọi là U Minh, nghe nói chúa tể của nó tên là U Minh Chân Tiên, một vị tồn tại có thể dòm ngó huyền bí của tiên. Có nhiều tin đồn, khi ta còn trẻ du lịch rất nhiều di tích thượng cổ các đại vực từng phát hiện vài manh mối về U Minh Chân Tiên. Năm xưa kỷ nguyên tiên cổ kết thúc, sau này thái cổ, viễn cổ, thượng cổ cùng với mấy kỷ nguyên bị hủy diệt rất có thể đều dính dáng đến U Minh Chân Tiên.

U Minh?

Đình Hạo ngắt người nói:

- Ta ở Thần Ân đại lục có nghe nói một tông môn bí ẩn là U Minh Quỷ tông, không biết có liên quan gì đến U Minh Chân Tiên không?

Đình Hạo kể kỹ càng tin tức về U Minh Quỷ tông mà hắn biết.

Thiên Xu đại gia lắc đầu, nói:

- Ta cũng không rõ, theo người nói thì U Minh Quỷ tông chỉ là chi nhánh của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều ngày xưa bị Thần Đình đại lục phương đông thay thế, thực lực như vậy cách biệt quá xa với U Minh. Nếu có U Minh Chân Tiên tọa trấn thì sao Thần Đình thay thế Bích Lạc Hoàng Tuyền Thần Triều được?

Đình Hạo gật gù.

Nói cũng đúng, xem ra giữa hai bên chỉ có tên là giống.

Hôm nay những điều Thiên Xu đại gia nói tuyệt đối là kinh thế hãi tục.

1419. Chương 1423: Máu Của Chân Thần.

Nếu lan ra ngoài sẽ làm nguyên Vô Tận đại lục rung động.

Đình Hạo suy đoán những bí mật này chỉ đồn trong vòng chí tôn thần cảnh, những người có thực lực đến đẳng cấp nhất định mới biết. Người bình thường không thể chạm vào, vì Đình Hạo có đủ thực lực nên Thiên Xu đại gia mới chịu nói cho biết.

Bây giờ Đình Hạo khẳng định năm xưa biến cố Thần Đình phương đông có liên quan đến U Minh, nếu không thì khi đó hắn thấy trong thức hải người tay cụt kim câu có vô số người cùng hơi thở như bóng ma hắc ám Thiên Sát trên Thiên Chi đảo, trong đó bao gồm cả Ngụy Thần Đế.

Đình Hạo sắp xếp lại suy nghĩ, nói:

- Chuyện này liên quan gì đó Khả Nhi phản ra Thiên Chi đảo?

Thiên Xu đại gia nói:

- Ta cũng không quá rõ ràng. Nghe nói là vì trên người Khả Nhi có thứ gì khiến Thiên Sát rất hứng thú, muốn dùng thủ đoạn cướp lấy. Có thể đại ca của ta nhận ra điều gì, ta không thể suy đoán lúc đó tranh đấu gay gắt thế nào. Với thực lực, tâm kế như đại ca ta lại thua trận, trong đó dù có lỗi phần tứ đệ ăn cây táo, rào cây sung nhưng đủ thấy kẻ thù đáng sợ. Kết quả là trong tứ đại thể gia trừ Tây Môn thể gia ra

ba nhà khác đều bị thế lực kia nắm giữ. Đại ca ta chết Khả Nhi sống rời khỏi Thiên Chi đảo trốn vào Diệt Tuyệt Phong. Khi ta trở lại thì mọi chuyện đã định.

Đinh Hạo nghe vậy càng thấy lạ.

Đinh Khả Nhi có thứ gì làm bóng ma hắc ám Thiên Sát hứng thú?

Đó là cái gì?

Nhớ lúc trước Đinh Hạo và Đinh Khả Nhi nghèo rớt mồng tơi, ăn bữa hôm lo bữa mai, muốn no bụng còn khó. Khi Mạc Hoàng Thiên Cơ mang Đinh Khả Nhi đi trên người nàng chỉ có mấy bộ đồ mỏng, không lẽ sau này nàng gặp kỳ ngộ được cái gì?

Tính thời gian đã qua nửa canh giờ từ khi Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt vào ngục giam dưới lòng đất. Mặc dù có rất nhiều chuyện Đinh Hạo không nghĩ thông nhưng hẳn không có thời gian.

Đinh Hạo nói:

- Chúng ta đi ra ngoài trước, giải quyết Thiên Sát thì đương nhiên sẽ tra ra manh mối.

Thiên Xu đại gia gật đầu, đi trước dẫn đường.

Chỗ này là nhà tù ngầm của Mạc Hoàng thế gia, gian thương Thiên Xu đại gia là thái thượng trưởng lão Mạc Hoàng thế gia nên rất quen thuộc, khi ra ngoài nhanh hơn lúc vào. Một nén nhang sau đoàn người Đinh Hạo, Mạc Hoàng Thiên Xu, đại ma vương Tà Nguyệt đã lên mặt đất.

Tiếng giết rung trời từ bốn phía ập đến.

Đám người Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, Mạc Hoàng Thiên Xu bay lên cao nhìn bốn phương tám hướng.

Khắp nơi trên Thiên Chi đảo là chiến trường, những cao thủ bị lực lượng hắc ám ô nhiễm đang chém giết cùng cao thủ Diệt Tuyệt Phong, yêu tộc, các cường giả tứ đại thế gia kịp phản ứng lại. Lửa đen cháy hừng hực, trên bầu trời quỷ viêm màu đen hầu như che lấp cả bầu trời.

hoa viên Thiên phủ vẫn là vị trí trung tâm chiến trường.

Từng xiềng xích minh văn như thần long uốn lượn trong không trung, ánh sáng năm màu ẩn hiện giam cầm hư không mấy trăm dặm, ngăn cách dư âm cuộc chiến, bao phủ hoa viên Thiên phủ.

Cường giả thần cảnh quyết định thắng thua chiến tranh vẫn đang đấu kịch liệt.

- A? Sao người hải tộc Thần Ân đại lực cũng xuất hiện chỗ này?

Con người Đinh Hạo co rút trông thấy một công chúa nhân ngư hải tộc có mái tóc dài màu vàng, mặt trắng như sữa, cực kỳ xinh đẹp, tay cầm đinh ra Hải Thần tham gia chiến đấu.

Nhìn kỹ thì chiến trường kịch liệt có bóng dáng vô số cường giả hải tộc Thần Ân đại lực. Có cự kinh lực sĩ, hữu hải mã kỵ sĩ, cuồng sa cuồng chiến sĩ, cự tôm đao khách, tinh nhuệ quyết ngư hợp trận chiến đấu với người áo đen bị ô nhiễm.

Là bạn không phải địch.

Thiên Xu đại gia tức giận gầm lên:

- Giải quyết Thiên Sát trước!

Khí thể Mạc Hoàng Thiên Xu thay đổi, đạp bước hư không, tay phải chộp một cái. Thoáng chốc có gió xoáy hiện ra trong lòng bàn tay Thiên Xu đại gia biến thành trường thương màu trắng, thân thương lóe minh văn bạc. Khí thể sắc bén siêu mạnh hiện ra trên người Mạc Hoàng Thiên Xu.

Thương phong ngân thương như điện tỏa định bóng ma hắc ám Thiên Sát đứng phía xa.

Kẻ thù gặp lại hết sức đỏ mắt.

Nếu không tại bóng ma hắc ám Thiên Sát có lẽ Mạc Hoàng Thiên Cơ sẽ không chết, Mạc Hoàng Thiên Linh cũng không sa đoạ. Mỗi thù tính trên đầu quan tài đá màu đỏ, cho nên Mạc Hoàng Thiên Xu sẽ không nường tay.

Lần đầu tiên Đinh Hạo trông thấy gian thương Thiên Xu đại gia đánh hết sức.

Tiêu thương màu trắng nhìn như đơn giản nhưng bên trong ẩn chứa lực lượng hủy diệt đáng sợ làm cường giả thần cảnh run rẩy.

Vù vù vù vù vù!

Mạc Hoàng Thiên Xu hạ eo, đạp bước ném tiêu thương bạc ra ngoài.

Cùng lúc đó Mạc Hoàng Thiên Xu biến thành luồng sáng trắng lao ra.

Đinh Hạo kêu đại ma vương Tà Nguyệt:

- Chúng ta cũng lên!

Đinh Hạo xông vào chiến trường.

Mới đến gần Đinh Hạo đã nghe tiếng gầm, một bóng người bay ra học bữa máu, cơ thể gần nát hết, nửa người bị lửa đen bao phủ có xu hướng bị ô nhiễm.

Chính là Tây Môn Quỷ Ảnh.

Cường giả thần cảnh Tây Môn thế gia lấy sát nhập đạo, đặc điểm chiến đấu của Tây Môn Quỷ Ảnh là ám sát gần người, dễ đánh bị thương kẻ địch nhưng chính mình cũng dễ bị thương. Lực công kích mạnh, tuy nhiên phòng ngự thì yếu hơn cường giả thần cảnh bình thường.

Xoẹt!

Một làn sóng nước xanh dập dờn bao phủ quanh người Tây Môn Quỷ Ảnh, lửa đen bị dập tắt ngay, cũng chữa lành vết thương cho gã.

Là công chúa nhân ngư hải tộc ra tray.

Tây Môn Quỷ Ảnh gạt đầu cảm ơn, thấy Đinh Hạo đứng kế bên.

Tây Môn Quỷ Ảnh nhỏ giọng nói:

- Hãy cẩn thận, quái vật này rất đáng sợ. Thần khí tổ tông của Tây Môn thế gia ta cũng bị hấn cướp rồi, bốn thần khí hợp nhất không ai ngăn được hấn.

Đinh Hạo ngẩng đầu lên nhìn

Quả nhiên là hoa sen yêu dị màu đen lượn lờ bên cạnh bóng ma hắc ám Thiên Sát từ ba đóa biến thành bốn. Bốn loại lực lượng khác nhau nở rộ như đang dung hợp lại, từng cánh hoa tinh thể màu đen bay như đốm lửa diệt thế rơi.

Thần khí Niên Hoa Chi Sa, thần khí Trấn Thần Ấn tuy có lực công kích không gì sánh được nhưng có xu hướng bị áp chế, không thể đến gần bóng ma hắc ám Thiên Sát trong vòng trăm thước.

Chuyện gì đây?

Tây Môn Quỷ Ảnh không thể khống chế được cả thần khí của gia tộc mình, bị bóng ma hắc ám Thiên Sát cướp đi?

Mới rồi Tây Môn Quỷ Ảnh nói bốn thần khí dung hợp, không lẽ thần khí của tứ đại thế gia tổ hợp lại sẽ có biến đổi gì sao?

Tây Môn Quỷ Ảnh quát to một tiếng, thân thể biến mất tại chỗ như hòa tan trong không trung. Tây Môn Quỷ Ảnh lại dùng thuật ám sát quỷ thần khó lường công kích.

Hai tay Đinh Hạo đẩy ra ngoài.

Cột sáng đao cuồng kiếm si vàng và bạc oanh giết.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Đám chuột nhắt đều đến đông đủ?

Bóng ma hắc ám Thiên Sát gặp vậy công nhưng không hề để bụng, bốn sen yêu thần khí trước mặt gã chớp lóe nở rộ ngàn cánh hoa rực rỡ. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong đó hai cánh hoa rơi xuống chặn lại cột sáng đao cuồng kiếm si vàng và bạc oanh giết.

1420. Chương 1424: Máu Của Chân Thần (hạ).

Chỉ chớp mắt Đinh Hạo xuất hiện trước mặt Tây Môn Quỷ Ảnh.

Linh vực thanh kiếm rỉ sét tiếm ý, đao ý khuếch tán, tìnegs cuồng phong mưa rào ầm ầm.

Trán Đinh Hạo tách ra một khe hở, cột sáng vàng như kiếm bén bắn ra trực tiếp công kích xáp lá cà. Đao kiếm như ảo ảnh, kiếm ý, đao ý đầy trời, kinh khí cực kỳ sắc bén bao phủ bóng ma hắc ám Thiên Sát.

Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình không chế thần khí Niên Hoa Chi Sa, thần khí Trấn Thần Ấn công kích từ xa, lúc trước có Tây Môn Quỷ Ảnh phối hợp miễn cưỡng chống lại được bóng ma hắc ám Thiên Sát. Tiếc rằng Tây Môn Quỷ Ảnh lấy sát nhập đao, chú trọng một kích không trúng liền chạy ra ngàn dặm, không thể đối kháng ngay mặt. Nên sau khi bóng ma hắc ám Thiên Sát đánh Tây Môn Quỷ Ảnh bị thương thì cán cân thắng thua nghiêng hướng lực lượng hắc ám.

May mắn có công chúa nhân ngư hải tộc chạy tới tham gia, ổn định cục diện.

Đinh Hạo bỗng xen vào khiến đám người Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình cảm thấy áp lực giảm bớt. Phong cách chiến đấu của Đinh Hạo là ngay mặt cứng rắn công phá, kiếm ý, đao ý có lực công kích phá hủy khủng bố nhất, hầu như cản lại hai phần ba công kích của bóng ma hắc ám Thiên Sát.

- Đao thập lực! Kiếm nhị thập nhất!

Đinh Hạo cầm thanh ma đao tàn khuyết, kiếm quang, đao quang chém ra. Bốn đóa yêu sen đen bên cạnh bóng ma hắc ám Thiên Sát bị chấn lún lông lỗ, từng cánh hoa đen rơi trong không trung.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát bị bất ngờ:

- Ủa?

Bóng ma hắc ám Thiên Sát không ngờ thực lực của Đinh Hạo khủng bố hơn mặt ngoài, kiếm ý, đao ý không chỗ không ở tạo áp lực cho gã hơn xa Tây Môn Quỷ Ảnh nổi danh lực công kích sắc bén không gì sánh được. Trong phút chốc bóng ma hắc ám Thiên Sát luống cuống chống đỡ.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng đen xẹt qua.

Vai bóng ma hắc ám Thiên Sát phun cột máu đen lộ ra xương trắng hếu. Bóng ma hắc ám Thiên Sát quát to, vỗ một chưởng. Lửa đen nhàn chìm mảng lớn không gian sau lưng gã, khói đen lượn lờ trên miệng vết thương, vết thương dần lành lại.

Giữa hư không vang tiếng cười to của Tây Môn Quỷ Ảnh:

- Ha ha ha ha ha ha!

Có Đinh Hạo áp chế ngay mặt, Tây Môn Quỷ Ảnh có thể thoải mái phát huy hiệu quả của thuật ám sát. Mới rồi Tây Môn Quỷ Ảnh đánh lén sau lưng rốt cuộc tổn thương được bóng ma hắc ám Thiên Sát.

Cùng lúc đó, ánh sáng da cam của thần khí Niên Hoa Chi Sa nhấp nháy, lực lượng kỳ lạ như nước lũ thời gian lan tràn. Một phần lửa đen trước mặt bóng ma hắc ám Thiên Sát biến mất lộ ra sơ hở.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thần khí Trần Thần Ẩn với thể sấm vang chớp giạt từ khe hở oanh giết vào.

Vù vù vù vù vù!

Tiêu thương trắng của Mạc Hoàng Thiên Xu như mưa tên len vào khe hở.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bóng ma hắc ám Thiên Sát bị trọng thương, liên tục lùi lại. Ánh sáng đỏ, chất lỏng liên tục bắn ra khỏi cơ thể bóng ma hắc ám Thiên Sát như bom nổ.

Tiếng gầm thê lương chấn động hư không:

- A! Đám chuột nhắt, các người đã chọc giận ta!

Ánh sáng đen chớp lóe, cơ thể bị nổ nát lại dính liền, bóng ma hắc ám Thiên Sát hồi phục ngay lập tức. Bóng ma hắc ám Thiên Sát cuồng kêu, không ngừng bắt ắn, tiếng ngâm nga quanh quẩn trong thiên địa. Bốn sen yêu đen nổi trước mặt bóng ma hắc ám Thiên Sát nổ tung biến thành vô số cánh hoa lấp lánh kết hợp lại thành một đài sen đao phong màu đen cao chín thước.

- Nguy rồi, thần khí tổ tông của tứ đại thể gia dung hợp, hẳn thật sự có được pháp môn này!

Tây Môn Quỷ Ảnh hiện hình ở phía xa, quát to:

- Các vị cẩn thận, đồn rằng sau khi bốn thần khí tổ tông kết hợp sẽ óc lực lượng cực kỳ khủng bố . . .

Tây Môn Quỷ Ảnh chưa nói xong có lực lượng cực kỳ cường đại khuếch tán.

Từng vòng sóng xung kích màu đen mắt thường trông thấy lan tràn trong không trung. Đám người Đinh Hạo, Thiên Xu đại gia, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc bị lan đến, rên rỉ, biến sắc mặt. Bọn họ vội vận chuyển hết sức ngăn cản nhưng vẫn bị hất văng ra ngoài. Khóe môi đám người Đinh Hạo, Thiên Xu đại gia, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc tràn máu.

- Lực lượng thật mạnh, ít nhất cỡ lục khiêu thần cảnh . . .

Lòng Đinh Hạo rung động nhìn bốn phía, thấy đám người Thiên Xu đại gia, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc không bị thương nặng mới yên lòng.

Tiếng cười trào phúng, lạnh lẽo của bóng ma hắc ám Thiên Sát vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười chất chứa coi rẻ, tàn nhẫn với sinh mệnh. Bóng ma hắc ám Thiên Sát đứng trên đài sen đao phong đen như ma thần diệt thế, lực lượng hắc ám bùng bực tựa biển dâng trào sau lưng gã.

Bốn thần khí tổ tông dung hợp là nội tình, lực lượng mạnh nhất của tứ đại thể gia trên Thiên Chi đảo. Ác ma này ẩn núp trong tứ đại thể gia thời gian lâu dài, đã nắm giữ được áo nghĩa. Bóng ma hắc ám Thiên Sát thi triển sức mạnh không tổn chút sức lực, gã đứng trên đài sen đen, thực lực tăng vọt trên cơ đám người Đinh Hạo, Thiên Xu đại gia, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc.

Cùng với lực lượng của bóng ma hắc ám Thiên Sát tăng mạnh, những ác ma bóng đen bị ô nhiễm cũng tăng theo. Các bóng đen vốn sắp tan rã bỗng mạnh mẽ phản kích, áp chế mọi người.

Các tiếng kêu gào thảm thiết không dứt, vô số sinh linh trong nháy mắt này bị chém giết, cảnh tượng tàn nhẫn núi thây biển máu.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì các thể lực đánh vào Thiên Chi đảo sẽ đối mặt cuộc đồ sát.

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc.

Đinh Hạo cảm nhận được hơi thở khủng bố kia trong không trung, tính hết sức thúc giục lực lượng thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết mong có thể một kích tất sát.

Đinh Hạo thấy lo lắng, sau khi hắn đánh hết sức sẽ tiêu hao hết sức mạnh, suy yếu, không bảo đảm đảm người Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc, Tây Môn Quỷ Ảnh đánh thắng bóng ma hắc ám Thiên Sát xong sẽ đứng về phía hắn.

Chính lúc này.

Mạc Hoàng Thiên Xu quát to:

- Tây Môn lão quỷ, ngươi còn do dự cái gì? Không còn cách nào khác, không thể để ác ma nhúng chàm thần khí tổ tông. Đây là lỗi lầm của hậu bối chúng ta, chẳng lẽ trở mắt nhìn thần khí tổ tông xấu hổ sao? Hãy dùng chân huyết của gia tộc tẩy rửa mọi thứ đi!

Tây Môn Quỷ Ảnh cắn răng, dứt khoát:

- Được!

Tây Môn Quỷ Ảnh dứt lời, người rung mạnh. Bùm bùm mấy tiếng, cơ thể Tây Môn Quỷ Ảnh nổ lỗ máu, giọt máu tỏa sáng lấp lánh bay ra ngoài người. Giọt máu ở giữa hư không biến thành phù văn cổ xưa như xiềng xích nối với nhau.

Bên kia.

Mạc Hoàng Thiên Xu cũng làm điều tương tự, tự xé thân thể ép từng giọt chân huyết thần cảnh ra.

Máu nhỏ vào hư không thành từng phù văn tang thương cổ xưa như xiềng xích nối với nhau, nhẹ tựa kinh hồng, uốn cong như du long, toát ra lực lượng bí ẩn.

Vù vù vù vù vù!

1421. Chương 1425

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

1422. Chương 1426: Hậu Duệ Của Hải Thần.

Lực lượng xiềng xích chân huyết ảnh hưởng đài sen đao dưới chân bóng ma hắc ám Thiên Sát rung lắc sắp sụp đổ.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát giật mình kêu lên:

- Chết tiệt, sao tứ đại thế gia còn có thủ đoạn như vậy?

Bóng ma hắc ám Thiên Sát giành tấn công trước.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát cường ép cố định đài sen đao phong dưới chân, mấy chục cột khói đen biến thành ác giao long dữ tợn gầm rống, giương nanh múa vuốt kèm theo khí thế tàn nhẫn hủy diệt lao hướng Mạc Hoàng Thiên Xu, Tây Môn Quỷ Ảnh.

- Chặn chúng nó lại!

Đinh Hạo ra tay, tường kiếm ý, đao ý dựng mấy trăm tầng trong không trung. Hai đấm đánh ra, cột sáng kiếm ý, đao ý xé gió đánh vào bóng ma hắc ám Thiên Sát.

Ba cường giả Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc đều có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, không cần nói nhiều tự hành động. Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc bộc phát ra lực lượng mạnh nhất của mình ngăn cản bóng ma hắc ám Thiên Sát phản công.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Các loại năng lượng cường đại hỗn loạn nổ trong không trung như tầng khói hỗn độn, nửa bầu trời vỡ nát.

Trong loạn lưu năng lượng truyền ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng:

- Không . . .!

Khi năng lượng tán loạn khắp nơi, đài sen đao phong dưới chân bóng ma hắc ám Thiên Sát hoàn toàn tan vỡ. Tàn cánh hoa rơi, héo tàn trong không trung. Đài sen đao phong hết sức vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi xiềng xích phù văn máu của chân thần chảy ra từ cơ thể Mạc Hoàng Thiên Xu, Tây Môn Quỷ Ảnh.

Cánh hoa sen như thủy tinh đen bốc khói, lực lượng hắc má bám vào bị xua tan, cánh hoa dần trở thành màu trắng thánh khiết.

Mạc Hoàng Thiên Xu quát to:

- Thần khí tổ tông còn chưa quay về, đợi đến khi nào?

Tây Môn Quỷ Ảnh cũng gầm lên.

Cánh hoa trắng đầy trời như vật sống rào rào tụ tập quanh Tây Môn Quỷ Ảnh, cao thủ Thần Đình phương đông cuối cùng biến thành bốn đóa sen trắng thánh khiết rực rỡ lấp ló trước mặt hai người, đệ phút hồn người.

Đây mới là bộ mặt nguyên thủy của thần khí tổ tông tứ đại thế gia.

Mạc Hoàng Thiên Xu, Tây Môn Quỷ Ảnh bất ấn phát ra lực lượng kỳ lạ. Ánh sáng chợt lóe, bốn đóa sen trổ vào trong tim Tây Môn Quỷ Ảnh, Mạc Hoàng Thiên Xu. Những máu của chân thần trôi nổi trong không trung chậm rãi tán đi như bông tuyết đỏ.

Làm xong mọi thứ, hơi thở của Mạc Hoàng Thiên Xu, Tây Môn Quỷ Ảnh xói mòn, vẻ mặt uể oải như người bệnh nặng. Mạc Hoàng Thiên Xu, Tây Môn Quỷ Ảnh mặt trắng bệch, thân hình lão đảo trong không trung.

Sau khi hao phí máu của chân thần làm thực lực của Tây Môn Quỷ Ảnh, Mạc Hoàng Thiên Xu bị tổn hại nặng, khí thể rút xuống dưới thần cảnh, tinh thần uể oải. Tây Môn Quỷ Ảnh, Mạc Hoàng Thiên Xu phải tu dưỡng mấy chục năm mới hồi phục trình độ đỉnh cao.

Hơn nữa tiêu hao máu của chân thần làm tổn hại căn nguyên, suốt đời Tây Môn Quỷ Ảnh, Mạc Hoàng Thiên Xu không thể đột phá tu vi thực lực.

Hai cường giả thần cảnh vì lấy về thần khí tổ tông phải trả giá đắt.

Thiên Xu đại gia nhe răng:

- Nhờ các người . . .

Ngực Mạc Hoàng Thiên Xu có từng đoàn sáng trắng nhấp nháy, một mình lão ôn dưỡng hai thần khí tổ tông hơi quá sức.

Thiên Xu đại gia, Tây Môn Quỷ Ảnh có thể tạm thời trấn áp thần khí tổ tông. Nếu không nhanh chóng giết bóng ma hắc ám Thiên Sát rất có thể thần khí tổ tông bốn tứ đại thế gia sẽ lại bị cướp lấy, bởi vì gã nắm giữ pháp môn thúc giục thần khí tổ tông.

Tây Môn Quỷ Ảnh không nói không rằng ngồi xếp bằng trong không trung, dùng thân mình trấn áp thần khí tổ tông.

Đại ma vương Tà Nguyệt che miệng cười gian:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Ta trông thấy đánh rần giập đầu!

Đại ma vương Tà Nguyệt vờn vuốt nhanh chóng tấn công bóng ma hắc ám Thiên Sát, hét to:

- Nhân sủng, lặn ra xa đi! Lần này không được giành thần hồn với ta, thực lực của tên này mạnh như vậy chắc chắn thần hồn rất ngon!

Đinh Hạo đành che mặt đứng sang bên.

Cứ tiếp tục thế này thì người khác có lẽ sẽ nghĩ Đinh Hạo là vật nuôi của mèo mập?

Đinh Hạo lo lắng cho Đinh Khả Nhi:

- Khả Nhi, có sao không?

Khuôn mặt lạnh lùng đầy sát khí của Đinh Khả Nhi trở nên dịu dàng, nàng mỉm cười nói:

- Ca ca yên tâm, ta không yếu ớt. Người ta kêu ta là yêu nữ, ta trải qua chiến đấu khó khăn, mạo hiểm hơn lần này gấp vô số lần.

Đinh Hạo cười gãi mũi, đúng là hấn quan tâm bị loạn.

Mấy năm nay muối muối Đinh Khả Nhi có thể trở thành thủ lĩnh một đại thế lực trong Nam Hoang, dưới một người trên vạn người, không còn là nữ hài tử ngày xưa. Đinh Khả Nhi sát phạt quyết đoán, trải qua nhiều đau khổ sống chết, càng kiên cường, cứng rắn hơn Đinh Hạo nghĩ.

- Trước tiên giải quyết đám lâu la này đã.

Đinh Khả Nhi liếc mắt chiến trường Thiên Chi đảo, lòng máy động. Thần khí Trần Thần Ẩn biến thành ánh sáng đỏ dán mặt đất xẹt qua. Nơi thần khí Trần Thần Ẩn đi qua các bóng đen bị đánh thành bột phấn.

Ôn Đa Tình ở bên kia cũng hành động.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát mất bốn thần khí tổ tông giúp đỡ, lực lượng sụt giảm. Những lực lượng hắc ám bị ô nhiễm cũng suy yếu, rất nhanh rơi vào đường cùng, cộng với hai cao thủ đỉnh cao tham gia, tình huống trở thành cuộc đồ sát.

Ôn Đa Tình thì thầm:

- Tiến hóa linh hồn các người, ban cho các người giấc ngủ tử vong.

Thần khí Niên Hoa Chi Sa tỏa ánh sáng cam vô tận, dâng lên lực lượng thời gian. Nơi ánh sáng cam đi qua những võ giả bị ô nhiễm thành hắc ám như hóa thạch biến thành cát bay theo gió.

Những người này đa số là tinh nhuệ cao thủ của tứ đại thế gia tiếc rằng chết như vậy.

Trong hư không.

Đại ma vương Tà Nguyệt hoàn toàn áp chế bóng ma hắc ám Thiên Sát.

Đại ma vương Tà Nguyệt nuốt thuốc dẫn tiên dược và đã tiến hóa lần hai, thực lực mạnh mẽ thẳng hướng tứ khiêu, ngũ khiêu thần cảnh nhưng thủ đoạn công kích quá đơn giản, không nắm giữ thần thông, thêm vào sợ chết, nó không tham gia cuộc chiến vừa rồi. Nhưng ưu điểm của đại ma vương Tà Nguyệt là nhanh, mèo vờn chuột đùa giỡn bóng ma hắc ám Thiên Sát.

- Phụt . . . Con mèo chết tiệt, cút đi . . .!

Cơ thể bóng ma hắc ám Thiên Sát cứ bị đánh nát nhưng lại biến thành khói đen chế tạo lại, đương nhiên mỗi lần như thế thực lực của gã sẽ yếu đi.

- Meo, không được chống cự, mau giao thần hồn của người ra!

Đại ma vương Tà Nguyệt bám sát bóng ma hắc ám Thiên Sát, vờn vuốt xé người gã. Khiến đại ma vương Tà Nguyệt bức mình là bóng ma hắc ám Thiên Sát như không có xác thật, mỗi lần đều có thể hợp lại, hoàn toàn không thấy thần hồn ở đâu.

Đinh Hạo lắc đầu, khoanh tay nhìn.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát tiêu đời, bị đại ma vương Tà Nguyệt nhìn chăm chăm là sống không bằng chết. c so lẽ hôm nay bóng ma hắc ám Thiên Sát quá tự tin vào tình hình, cho rằng mình sẽ cười đến cuối cùng nên không chuẩn bị đường lui.

1423. Chương 1427: Hậu Duệ Của Hải Thần (hạ).

Đinh Hạo xoay người chấp tay với công chúa nhân ngư hải tộc, cười nói:

- Công chúa điện hạ, đã lâu không gặp, không ngờ công chúa điện hạ có mặt tại đây.

Công chúa nhân ngư hải tộc kéo tóc dài hoàng kim, cười nói:

- Ta cũng không ngờ sẽ gặp Đinh công tử. Bây giờ ta có nên gọi Đinh công tử là Đinh minh chủ của võ minh Bắc Vực không?

Tin tức của nhân ngư hải tộc thật nhanh nhạy.

Tim Đinh Hạo đập nhanh, cười nói:

- Sao hải tộc thất hải Thần Ân đại lục cũng giáng xuống Vô Tận đại lục? Muốn chia một chén canh sao? Có vẻ hoàn cảnh tự nhiên của Nam Hoang rất thích hợp cho hải tộc.

Công chúa nhân ngư hải tộc nghe ra ẩn ý trong câu nói:

- Đinh minh chủ yên tâm, chúng ta tới đây chỉ vì hậu duệ của Hải Thần điện hạ, tuyệt đối không có ý tranh giành không gian, tài nguyên.

Công chúa nhân ngư hải tộc kiểm không được nhìn hướng cá heo nhỏ Manh Manh trên vai Lý Y Nhược.

Đinh Hạo sớm đoán được, nói:

- Xem ra công chúa điện hạ đã phát hiện được.

Công chúa nhân ngư hải tộc gật đầu, nói:

- Mấy hôm trước đại tể ti của tộc ta bỗng xác nhận vị trái hậu duệ Hải Thần ở gần Thiên Chi đảo Nam Hoang, ta dẫn đại quân đến vừa lúc thấy Thiên Chi đảo rơi vào chiến loạn. Chúng ta lên đảo xem xét, không ngờ gặp kẻ thù không đội trời chung cũ của hải tộc.

Đinh Hạo ngây người:

- Kẻ thù không đội trời chung cũ của hải tộc?

Đinh Hạo nghĩ đến điều gì.

Công chúa nhân ngư hải tộc gật đầu chỉ hướng bóng ma hắc ám Thiên Sát bị đại ma vương Tà Nguyệt hành hạ bèo nhèo, nói:

- Năm xưa hậu duệ của Hải Thần điện hạ biến mất trong thần điện hải tộc, hải tộc thất hải nổi giận điều tra mọi mặt, rốt cuộc tìm đến một ít manh mối, xác nhận hậu duệ của Hải Thần điện hạ rất có thể bị người đánh cắp. Kẻ làm chuyện đó có hơi thở lực lượng rất giống với tên kia.

Cường giả bí ẩn có lực lượng tương đồng với bóng ma hắc ám Thiên Sát?

Vậy chắc là thể lực hắc ám phe U Minh Chân Tiên.

- Hải tộc từng giết mấy cường giả bí ẩn có được loại lực lượng hắc ám này, tiếc rằng cuối cùng không thể tìm về hậu duệ của Hải Thần điện hạ. Sau này hải tộc thất hải chia rẽ nhưng nếu gặp ai có được lực lượng hắc ám này tuyệt đối không bỏ qua!

Khi công chúa nhân ngư hải tộc nói câu này biểu tình thù hận, sau đó nhìn hướng cá heo nhỏ Manh Manh.

- Két két két két két!

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh vẫy đuôi, đôi mắt trong suốt nhìn công chúa nhân ngư hải tộc.

- Không ngờ cơ duyên xảo hợp ta thật sự tìm thấy hậu duệ của Hải Thần điện hạ . . .

Mắt công chúa nhân ngư hải tộc long lánh ngấn lệ, giọng run run.

Đến đây thì Đinh Hạo đã hiểu hết.

Đinh Hạo hỏi:

- Công chúa điện hạ chắc chắn không?

Công chúa nhân ngư hải tộc gật đầu, chậm rãi đến trước mặt Lý Y Nhược, mỉm cười thân thiện. Sau khi được Lý Y Nhược cho phép, công chúa nhân ngư hải tộc giờ chiến kích đỉnh ba Hải Thần tới gần cá heo nhỏ Mạnh Mạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

khí thế kỳ lạ bắn lên cao, ảo ảnh hư không hiện ra sau lưng cá heo nhỏ Mạnh Mạnh.

Đó là bức tranh viễn cổ, một thần hình cao ngất đâm mây đứng giữa thiên địa, nửa người trong biển cả, nửa người ngang với trời trăng. Tầng mây lượn lờ bên vai thân hình đó, chiến kích đỉnh ba khổng lồ như đâm trời trăng, kích thích thị giác làm người rung động.

Đó là một thần linh to lớn, chỉ ảo ảnh đã khiến mọi người muốn quỳ bái.

Hải Thần!

Một vị tồn tại thời đại tiên cổ chúa tể tất cả vùng nước.

- Khi binh khí của Hải Thần điện hạ đến gần con cháu của mình sẽ có kỳ cảnh xuất hiện, đó là ký ức khắc trong binh khí. Đồn rằng Hải Thần điện hạ không chết mà chọn luân hồi, tiếc rằng ở thời đại này đường luân hồi đã đứt nên xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Công chúa nhân ngư hải tộc cất chiến kích Hải Thần, bức tranh giữa hư không biến mất.

Đinh Hạo, Lý Y Nhược liếc nhau, biết công chúa nhân ngư hải tộc nói đúng. Thân phận, lai lịch của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh vốn bí ẩn, không ngờ nó có lai lịch lớn như vậy. Nhưng tại sao cá heo nhỏ Mạnh Mạnh xuất hiện trong chiến trường bách thánh?

- Ta muốn nghênh đón hậu duệ của Hải Thần điện hạ trở về, một khi quay về thất hải thì hải tộc thất hải sẽ lại thống nhất, không còn rơi vào chiến loạn.

Công chúa nhân ngư hải tộc nhìn Đinh Hạo, Lý Y Nhược, nói:

- Xin hai vị đồng ý cho ta mang điện hạ về.

Lý Y Nhược không nói, nhìn hướng Đinh Hạo.

Đinh Hạo im lặng.

Đinh Hạo biết thế tử Lý Y Nhược và cá heo nhỏ Mạnh Mạnh có tình cảm thâm sâu không thua gì hần cùng đại ma vương Tà Nguyệt, kêu hai người tách ra thì chắc chắn trong lòng nàng rất buồn.

Công chúa nhân ngư hải tộc kiên nhẫn nói:

- Bây giờ thần cách, ký ức của điện hạ chưa hồi phục, thực lực chìm trong ngủ say. Trong tế đàn thần điện hạ thất hải chúng ta có thể giúp điện hạ lấy lại vinh quang ngày xưa, đây là lựa chọn tốt nhất cho điện hạ.

Làm sao công chúa nhân ngư hải tộc không nhìn ra lý do Đinh Hạo, Lý Y Nhược chần chừ?

Câu nói của công chúa nhân ngư hải tộc khiến Lý Y Nhược động lòng.

Lý Y Nhược hy vọng đồng bạn của mình có thể biến mạnh hơn, hy vọng cá heo nhỏ Mạnh Mạnh sẽ tìm về ký ức, thân phận thuộc về mình. Nhưng nếu chia cách cá heo sẽ làm Lý Y Nhược rất luyến tiếc.

Công chúa nhân ngư hải tộc tiếp tục khuyên:

- Thật ra Đình phu nhân có thể cùng chúng ta đi thất hải. Bây giờ điện hạ rất ỷ lại người nói lên trong đó óc duyên phận, huyền bí. Có lẽ vô hình trung thiên ý đã đi, hồi phục ký ức, thực lực sẽ không xóa đi tình cảm bây giờ của điện hạ. Có lẽ tương lai điện hạ vẫn sẽ đi theo bên người.

Lý Y Nhược động lòng, nhìn Đình Hạo.

Đình Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Chuyện này do nàng và Mạnh Mạnh tự quyết định đi.

Đình Hạo nhìn công chúa nhân ngư hải tộc, hỏi:

- Nếu Y Nhược và Mạnh Mạnh đi thất hải có thể bảo đảm an toàn của bọn họ không? Ta nhớ công chúa điện hạ từng nói bây giờ các tộc thất hải cát cứ, thế cục hỗn loạn.

Công chúa nhân ngư hải tộc nghiêm túc nói:

- Ta có thể bảo đảm với Đình minh chủ tuyệt đối không có vấn đề. Tuy hải tộc loạn nhưng mỗi tộc nhân đều trung tình với Hải Thần điện hạ không thể nghi ngờ, đây là tín ngỡng, giới hạn của mỗi một chủng tộc đại dương. Điều này khác với nhân tộc các người. Chỉ cần điện hạ xuất hiện trong thất hải thì khi đó hải tộc thất hải sẽ thống nhất ngay, tuyệt đối không ai tổn thương bọn họ.

Công chúa nhân ngư hải tộc tiếp tục bảo:

- Khi điện hạ hồi phục thực lực, ký ức thì chắc chắn điện hạ sẽ thống nhất hải tộc. Quan hệ giữa điện hạ và người tốt như vậy, tương lai toàn hải tộc sẽ là minh hữu của người. Hiện giờ thế cục rối loạn, tin tưởng có một minh hữu cường đại giúp Đình minh chủ nhẹ nhàng hơn.

Chương 1427: Thật khó ăn.

Đình Hạo không để bụng mấy lời công chúa nhân ngư hải tộc dụ dỗ.

Tuy công chúa nhân ngư hải tộc nói rất hay nhưng thế cục hải tộc như thế nào thì Đình Hạo chưa thấy, không biết, càng không thể yên lòng để thê tử đi vào nguy hiểm.

Dù sao Hải Thần chết quá lâu, hải tộc thất hải Thần Ân đại lục có ủng hộ hậu duệ của Hải Thần như trước hay không? Hoặc nên nói đó chỉ là ý nghĩ đơn phương của công chúa nhân ngư hải tộc, không thể đoán trước được. Không chuẩn bị vẹn toàn trăm phần trăm Đình Hạo sẽ không vì công chúa nhân ngư hải tộc vẽ viễn cảnh minh hữu khiến Lý Y Nhược mạo hiểm.

Công chúa nhân ngư hải tộc giọng cao chiến kích Hải Thần, biểu tình nghiêm túc thề:

- Ta biết điều Đình minh chủ lo lắng, ta thề nhân danh hoàng thất nhân ngư tộc dù xảy ra tình huống gì nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho Mạnh Mạnh, Đình phu nhân.

Đình Hạo vẫn không dao động.

Thề thì sao? Dù công chúa nhân ngư hải tộc chân thành nhưng thế lực, năng lực của nhân ngư tộc trong hải tộc thất hải có thực hiện được lời thề không? Ai bảo đảm?

Lúc này Lý Y Nhược bước tới nắm tay Đình Hạo, cười dịu dàng nói:

- Hạo ca ca hãy để ta mang Mạnh Mạnh đi thất hải một lần. Ta chưa đi đáy đại dương, ta rất mong chờ khiến Mạnh Mạnh tìm về thân phận thật.

Đình Hạo nhíu mày nói:

- Sẽ rất nguy hiểm.

Nói thật là Đình Hạo hơi phản cảm công chúa nhân ngư hải tộc. Nữ nhân này tâm kế nặng, lúc trước vì tìm hậu duệ của Hải Thần mà hợp tác cùng đám người Đình Sát, những lời công chúa nhân ngư hải tộc vừa nói là cho Lý Y Nhược nghe.

Bởi vì công chúa nhân ngư hải tộc biết rõ tình cảm của Lý Y Nhược dành cho cá heo nhỏ Manh Manh, một khi nói Manh Manh hồi phục lực lượng, thân phận sẽ giúp ích cho Đinh Hạo thì chắc chắn Lý Y Nhược không chút do dự mạo hiểm. Đây là tình yêu, sự ủng hộ của thê tử với trượng phu. Đừng nói là có nguy hiểm nhất định, dù chín chết một sống thì Lý Y Nhược vẫn bướng bỉnh thử một lần.

- Không sao, ta tin tưởng vị tỷ tỷ này, nhân ngư tộc sẽ bảo vệ ta.

Lý Y Nhược siết chặt tay Đinh Hạo, mỉm cười nói:

- Huống chi Manh Manh cũng sẽ bảo vệ ta, nếu nó thật sự là hậu duệ của hải tộc thì còn ai dám khó xử nó? Hơn nữa bốn chữ Phúc Thủy Tiên Kiếm không phải nói chơi, lúc trước ta phát hiện vùng nước càng rộng lớn thì lực lượng của ta càng mạnh. Ta rất mong chờ trong biển sẽ phát huy ra sức chiến đấu thế nào.

Đinh Hạo trừng Lý Y Nhược, nói:

- Mặc kệ nàng nói gì, không cho đi.

Lý Y Nhược rất ngọt ngào, nàng biết Đinh Hạo lo ình. Lý Y Nhược ngẫm nghĩ tìm cách thuyết phục Đinh Hạo, nàng muốn giống như Tạ Giải Ngữ, Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết có thể giúp đỡ phu quân của mình.

Đinh Khả Nhi đã đánh bại vô si hắc ám bị ô nhiễm chạy về nghe một lúc lâu, lên tiếng:

- Ca ca, xong việc nơi này ta tạm thời không có chuyện gì khác, có thể cùng đại tẩu đi thất hải, ca ca yên tâm đi.

Đinh Hạo nhìn Đinh Khả Nhi, không biết nên nói cái gì.

Ôn Đa Tình bỗng mở quạt, cười nói:

- Diệu cực diệu cực, ta cũng luôn muốn đi lĩnh vực hải tộc Thần Ân đại lực đi dạo một vòng, hay là nhân cơ hội này đi xem. Nếu Đinh huynh không ngại thì ta nguyện đi chung với nữ hiệp Phúc Thủy Tiên Kiếm, mặc dù Đa Tình bất tài nhưng nguyện giúp một tay.

Đinh Hạo lấy làm lạ liếc thiên tài yêu tộc, mỉm cười nói:

- Ôn Đa Tình thiên tài yêu tộc ngày xưa kiêu căng đi đâu rồi? Người bỗng nho nhã nói chuyện làm ta không quen.

Ôn Đa Tình cười cười.

Đinh Hạo gật gù, nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của công chúa nhân ngư hải tộc.

Nếu chỉ một mình Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Manh Manh đi thì Đinh Hạo kiên quyết không đồng ý. Nếu có thêm hai thiên tài tuyệt thế Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, bọn họ nắm giữ thần khí trong tay, dù đến hải tộc Thần Ân đại lực gặp nguy hiểm gì cũng không khó sống sót trốn thoát.

Nếu tìm thêm vài cao thủ đi cùng thì Đinh Hạo có thể đồng ý cho Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Manh Manh đi hải tộc thất hải.

Cục diện Thần Ân đại lực, Vô Tận đại lực bây giờ rối ren, mặt sau còn có thể lực bí ẩn cực kỳ khủng bố như Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện. Mặc kệ là Vấn Kiếm tông hay vô minh Bắc Vực, thậm chí là toàn Vô Tận đại lực có thoát một kiếp này hay không còn khó đoán. Nếu được một hải tộc thất hải thống nhất giúp đỡ có lẽ phần thắng lớn hơn chút.

- Cho ta suy nghĩ thêm chút.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn công chúa nhân ngư hải tộc, nói:

- Đợi chuyện Thiên Chi đảo hoàn toàn giải quyết, hết thủy bình lặng ta sẽ cho công chúa điện hạ câu trả lời cuối cùng.

Công chúa nhân ngư hải tộc cười gật đầu, nói:

- Hy vọng Đinh minh chủ sẽ đồng ý yêu cầu của tộc ta. Việc này không nên chậm trễ, nếu thế lực hải tộc thất hải khác hậu duệ của Hải Thần điện hạ ở đây thì sẽ ủa đến, khó tránh khỏi sinh ra ma sát.

Lúc này phương xa chợt vang tiếng gào thảm thiết.

Mọi người quay đầu nhìn.

Thân hình bóng ma hắc ám Thiên Sát một lần nữa bị đại ma vương Tà Nguyệt đánh nát, nhưng khác với trước là gã không thể tổ hợp lại cơ thể. Sương đen lượn lờ, cơ thể biến ảo tàn phá như búp bê gấn bậy vào, nhanh chóng tan vỡ.

Tồn tại đáng sợ bóng ma hắc ám Thiên Sát không biết ẩn núp trong Thiên Chi đảo bao lâu cứ thế bị đại ma vương Tà Nguyệt đùa chết.

Bóng ma hắc ám Thiên Sát hết sức bày mưu tính kế, được pháp môn khổng chế thần khí tổ tông của tứ đại thế gia, hầu như nắm giữ tất cả trong tay. Tiếc rằng bóng ma hắc ám Thiên Sát không tính được đám người Đinh Hạo đến đánh vỡ mọi kế hoạch, kết quả là ác có ác báo.

Một luồng sáng đen bay ra khỏi cơ thể tan vỡ nhanh chóng chạy đi xa, là thần hồn của bóng ma hắc ám Thiên Sát.

Đại ma vương Tà Nguyệt sẽ bỏ qua sao?

Vù vù vù vù vù!

Mười hai cánh chim vỗ đập nhảy mắt đuổi theo thần hồn bóng ma hắc ám Thiên Sát, há mồm tấp.

- Ha ha ha ha ha ha! Thần hồn ngon lành, chạy đi đâu? Mau vào trong miệng ta!

Ánh sáng đen thần hồn bóng ma hắc ám Thiên Sát bị hút vào miệng đại ma vương Tà Nguyệt, nó liếc Đinh Hạo một cái, xác nhận nhân sủng không giành với mình thì nhắm mắt lại nhắm nháp.

Nhưng giây sau nụ cười đông trên mặt đại ma vương Tà Nguyệt.

- Meo? A phi phi phi . . . Mùi vị quái quỷ gì vậy?

Đại ma vương Tà Nguyệt há mồm ho khan như nuốt độc dược, vuốt trước cào cổ họng ỏi ra sương đỏ.

Đại ma vương Tà Nguyệt hét chói tai, chữ thề:

- Khụ . . . Khụ . . . Khó ăn . . . Meo sắp bị độc chết!

Đại ma vương Tà Nguyệt ỏi một bãi.

Khiến người khác nhiên là thứ đại ma vương Tà Nguyệt nôn không có mùi hôi thối mà thơm nức lòng người, ẩn chứa linh khí đậm đặc, bên trong có mảnh vụn thân hình linh thú Thiên Chi đảo, mấy cọng thên được chưa tiêu hóa hết, các loại linh thảo linh dược càng là nhiều không đếm xuể. Trời biết đại ma vương Tà Nguyệt nuốt bao nhiêu thiên tài địa bảo.

1424. Chương 1428: Ba Điều Kiện.

Đại ma vương Tà Nguyệt ho khục khặc:

- Khụ khụ khụ khụ . . .

Miệng mũi đại ma vương Tà Nguyệt bốc lửa đen như động cơ cũ xì khói, biểu tình đau khổ, cuối cùng miệng sùi bọt mép, tứ chi co giật.

- Meo bà nội nó, cái quái quỷ gì vậy? Thần hồn có vị gì đây? Như phân chó . . . Tuy ta chưa ăn bao giờ nhưng có thứ càng khó ăn hơn phân chó sao?

Đại ma vương Tà Nguyệt lăn lộn dưới đất, tứ chi co giật, lỗ mũi cũng sùi bọt, bộ dạng trúng độc thê thảm như ăn chuột chết.

- Thành viên lực lượng hắc ám có liên quan đến quỷ hồn, u linh, đa số trên người có tử khí nên thần hồn của chúng không phải hồn sinh linh, ẩn chứa kịch động. Mùi vị thì rất buồn nôn, là thứ gớm giếc nhất trên đời.

Công chúa nhân ngư hải tộc cười khúc khích:

- Nhưng Đinh minh chủ đừng lo, tuy thần hồn độc lại không thể độc chết cường giả thần cảnh. Vật nuôi của Đinh minh chủ chỉ chịu khổ một lúc, qua mấy ngày là khỏe.

Đinh Hạo nghe vậy yên tâm, cười gian.

Con mèo mập tham ăn nên chịu một bài học, nếu không thì sau này cái gì nó cũng dám ăn.

- Meo . . . Sao ngươi không nói sớm . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt bực bội co gập, mắt nhìn thứ mình nôn ra, trong lòng giằng co, lựa chọn.

- Mấy thứ này chưa tiêu hóa hoàn toàn đã bị phun ra, tiếc quá, nhưng ăn vào thì rất gớm . . .

* * *

Chiến đấu hoàn toàn chấm dứt.

Tiếng giết trên Thiên Chi đảo dần tán đi.

Đưa mắt nhìn khắp nơi tràn ngập khói thuốc súng, mảng lớn đá núi sụp đổ, rừng rậm trở thành đất cháy đen. Các xác chết nằm ngang dọc trên chiến trường, máu loãng uồn lượn tụ thành sông ngòi nhuộm đỏ các hồ nước. Ánh nắng phản chiếu máu đỏ các cường giả đã chết lóe ánh sáng mong ảo trí mạng.

Các thế lực tụ tập lại.

Diệt Tuyệt Phong, hải tộc Thần Ân đại lực, tứ đại thế gia, yêu tộc tự chiếm một góc. Tuy lúc trước Diệt Tuyệt Phong, hải tộc Thần Ân đại lực, tứ đại thế gia, yêu tộc sát cánh chiến đấu nhưng bây giờ cảnh giác nhìn nhau. Cuộc chiến tàn nhẫn qua đi, mọi người giết đỏ mắt, sát khí ngút trời.

Đám người công chúa nhân ngư hải tộc, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình trối buộc thuộc hạ của mình tránh cho xung đột. Xác nhận phạm vi thế lực tạm thời xong mọi người tự dựng lều, tạm thời hòa bình.

Sau khi ổn định, các sinh linh thu dọn xác chết chiến hữu.

Màn đêm buông xuống, ánh lửa cháy hừng hực chiếu sáng trời đêm, các xác chết bị đốt trở về vòng tay tình thân. Tế ca cổ xưa quanh quẩn trong gió như khóc như than, tràn ngập bi tráng.

Trong hoa viên Thiên phủ tàn phá, Thiên Xu đại gia buồn bã khẽ thở dài:

- Qua một kiếp này tứ đại thế gia tổn thất trầm trọng, nhiều cường giả thần cảnh chết, thật đáng buồn. Chúng ta không còn sức chấn nhiếp Nam Hoang.

Tây Môn Quỷ Ảnh đứng bên cạnh Thiên Xu đại gia biểu tình ủ rũ.

Tây Môn Quỷ Ảnh, Thiên Xu đại gia rút khỏi thần cảnh, trong vòng mấy chục năm không thể hồi phục, không có sức trấn áp. Doãn Vinh cũng bị thương nặng như Tây Môn Quỷ Ảnh, Thiên Xu đại gia, cần thời gian thật lâu mới hồi phục. Ba cường giả thần cảnh Xuất Vân Thiên Thương, Mạc Hoàng Thiên Linh, Mạc Hoàng Thiên Cơ đã chết.

Trong tai kiếp này Thiên phủ đúng là nguyên khí đại thương.

Đồng đúc người qua kẻ lại.

Các cường giả thế hệ trẻ Thiên phủ Mạc Hoàng Phẩm, Tây Môn Phiêu Huyết, Doãn Ly Sinh tụ tập bên cạnh ba cường giả thần cảnh Doãn Vinh, Tây Môn Quỷ Ảnh, thế giới này. Qua kiếp nạn này các thanh niên giương cung bạt kiếm bỗng thấy vận mệnh nhấp nhô, từ bỏ thành kiến với nhau. Làn đũa tiên bọn họ nhận ra phải đoàn kết cùng nhau, cứ nội đấu thì Thiên phủ hoàn toàn tiêu đời.

Doãn Vinh than thở:

- Không có cường giả đỉnh cao tọa trấn, Thiên Chi đảo sẽ là sân săn bắn cho thế lực khác.

Một bước sai cả bàn cờ đều sai, Doãn Vinh không ngờ sự việc sẽ như vậy.

- Phải chỉnh đốn lại tứ đại thế gia, không thể đấu đá nhau nữa, chúng ta cần kết hợp chặt chẽ.

Tây Môn Quỷ Ảnh bỗng lên tiếng:

- Hãy đề cử một người có năng lực dẫn dắt chúng ta sinh tồn trong loạn thế của quần tứ đại thế gia.

- Ta cũng có ý này.

Mạc Hoàng Thiên Xu gật đầu, nói:

- Thời đại Thiên phủ tứ đại thế gia uy chấn Nam Hoang đã kết thúc, chúng ta đối mặt áp lực sinh tồn, nếu không chung sức thì sớm muộn gì Thiên Chi đảo sẽ thay tên đổi họ.

Mấy vạn năm qua Thiên phủ uy chấn Nam Hoang, thủ đoạn hành động tàn nhẫn, làm việc bá đạo, chọc nhiều kẻ thù trong tối ngoài sáng. Ngày xưa khi thực lực Thiên phủ đỉnh cao đương nhiên không sợ kẻ địch, nhưng bây giờ trượt dốc không phanh, các kẻ thù biết là Thiên phủ gặp tai họa ngập đầu ngay.

- Nhưng đề cử ai dẫn đầu?

Doãn Vinh nhíu mày nói:

- Mấy lão già chúng ta . . . Ài, đều không được, thế hệ trẻ thì . . .

Doãn Vinh liếc mắt các thanh niên tứ đại thế gia.

Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh, Xuất Vân Cuồng Chiến, Tây Môn Phiêu Huyết trước kia là nhân kiệt nhưng bây giờ Doãn Vinh cảm thấy mấy người này thiếu chút.

Tây Môn Quỷ Ảnh hừ lạnh một tiếng:

- Nhìn mấy tên đó làm chi? Để bọn họ gánh trụ cột còn không bằng giải tán Thiên phủ cho rồi, không thành châu báu!

Tây Môn Quỷ Ảnh nói làm tứ đại công tử đỏ mặt tía tai.

Nhưng Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh, Xuất Vân Cuồng Chiến, Tây Môn Phiêu Huyết không thể phản bác. Nếu trước ngày hôm nay tứ đại công tử Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh, Xuất Vân Cuồng Chiến, Tây Môn Phiêu Huyết còn rất tự tin thực lực của mình thì sau khi liên tục thua bạn đồng lứa Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi làm cảm giác ưu việt, tự tin trong lòng bọn họ tan tành. Thiên tài yêu tộc Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc thể hiện ra thực lực khiến Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh, Xuất Vân Cuồng Chiến, Tây Môn Phiêu Huyết mặt mày ủ rũ.

Đối diện những bạn đồng lứa này tứ đại công tử Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh, Xuất Vân Cuồng Chiến, Tây Môn Phiêu Huyết không có tư cách đứng ngang hàng, càng không bản lĩnh cai quản Thiên phủ đối kháng ngoại địch.

Thiên Xu đại gia thở dài thườn thượt.

Mấy năm nay thoát trong Thiên phủ mạnh mẽ, hưng thịnh nhưng thật ra là miệng cọp gan thỏ. Dưới lớp phồn vinh là nguy hiểm tuyệt đối, trận chiến hôm nay chẳng qua là bộc phát vấn đề sớm hơn.

Mạc Hoàng Thiên Xu lên tiếng:

- Ta có một nhân tuyển.

* * *

Đinh Hạo ngồi bên đồng lửa trong một góc hoa viên Thiên phủ.

Mấy thể tu Hãn Hải thâm lâm hào hứng nước thịt. Nạp Lan Du Hiệp cười tươi ngồi bên cạnh, cổ cột miếng vải trắng, chảy nước miếng chờ thịt nướng chín.

Hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương ngủ trong lều.

Công chúa nhân ngư hải tộc, Lý Y Nhược thì cười nói gì đó, bộ dạng thân thiết. Cá heo nhỏ Manh Manh dần quen thuộc công chúa nhân ngư hải tộc, hay nhảy lên vai nàng phun bọt nước.

Có lẽ hơi thở hải tộc Thần Ân đại lực từ người công chúa nhân ngư hải tộc khiến cá heo nhỏ Manh Manh bản năng tới gần.

Ôn Đa Tình đi chỗ trú của yêu tộc.

Mấy chục thể tu Hãn Hải sâm lâm canh gác quanh lều.

1425. Chương 1429: Ba Điều Kiện (hạ).

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm đã quay về, lúc trước Đinh Hạo kêu bọn họ xuyên qua không gian rồi đi, sau này chiến hạm số hiệu Viễn Phàm lọt vào trong đại quân Diệt Tuyệt Phong, may mắn giải quyết rõ ràng nên không có xung đột.

Đinh Khả Nhi tựa vào vai Đinh Hạo như đứa bé ngoan ngọt ngào ngủ say. Các cao thủ Diệt Tuyệt Phong nhìn muốn rớt cằm xuống đất, bọn họ chưa từng gặp qua phong chủ sát phạt thiết huyết có bộ dạng nữ nhi như vậy.

Lòng Đinh Hạo rất bình tĩnh.

Rốt cuộc tìm đến muội muội Đinh Khả Nhi, dây thần kinh luôn căng thẳng bình tĩnh lại. Tình thân khiến Đinh Hạo thấy ấm áp, hắn nhìn thiếu nữ dựa vào vai mình ngủ. Trước mắt Đinh Hạo như thấy hình ảnh nhiều năm trước Đinh Khả Nhi cười tùm tùm gọi ca ca.

Trong không khí còn tràn ngập khí huyết sát.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn lơ lửng giữa không trung, cánh cửa ánh sáng màu xám phát ra ánh sáng chỉ một mình Đinh Hạo nhìn thấy, không ngừng hấp thu thứ gì trong thiên địa. Đinh Hạo quan sát kỹ hình như có năng lượng phát ra từ xác chết bị hút đi.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Có lẽ liên quan đến địa ngục đạo.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn vẫn trong trạng thái nửa chết nửa sống, hiện tại Đinh Hạo chưa thể khống chế nó hoàn toàn, không hiểu rõ huyền bí bên trong. Lúc này Đinh Hạo thấy thần khí Luân Hồi Thiên Bàn hấp thu năng lượng người chết cũng mặc kệ, hy vọng sau khi có đủ năng lượng thần khí Luân Hồi Thiên Bàn sẽ có thay đổi.

Trong đầu Đinh Hạo suy tính bước tiếp theo.

Đinh Hạo vô cùng muốn đi với Lý Y Nhược đến hải vực thất hải, chỉ có hắn đi chung mới bảo vệ an toàn cho thê tử. Nhưng Đinh Hạo không có phép phân thân, bởi vì trước khi đến Nam Hoang Đinh Hồng Lệ từng truyền tin kêu hắn làm xong việc nhanh chóng chạy về Bắc Vực, đã có manh mối luân hồi lại mở ra. Chuyện lớn sắp xảy ra, Đinh Hạo phải quay về quản lý.

Trong thư Đinh Hồng Lệ viết từ ngữ rất ghê rợn, Đinh Hạo biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản. Có lẽ liên quan đến đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần, thậm chí là phụ thân, mẫu thân.

Cho nên Đinh Hạo không thể bỏ qua chuyện này.

Đinh Hạo đang suy nghĩ thì có thể tu Hãn Hải sâm lâm bùng thối linh thú đã nướng chín tới, hắn không thèm nghĩ mấy chuyện rắc rối nữa. Đinh Hạo cười kêu Đinh Khả Nhi dậy, ngoắc mọi người cùng ngồi ăn chung.

Lúc này có thể tu Hãn Hải sâm lâm phụ trách canh giới đến bữa báo có người tứ đại thể gia cầu kiến.

Thiên Xu đại gia, Tây Môn Quỷ Ảnh, Doãn Vinh xuất hiện trước mặt Đinh Hạo.

* * *

- Cái gì? Các người hy vọng Khả Nhi quay về Thiên Chi đảo quản lý Thiên phủ?

Đinh Hạo nghe Thiên Xu đại gia, Tây Môn Quỷ Ảnh, Doãn Vinh nói xong cực kỳ kinh ngạc. Đinh Hạo không ngờ có chuyện như vậy. Nên biết trước đó muội muội Đinh Khả Nhi là phản đồ, kẻ thù lớn nhất của Thiên phủ. Thiên phủ và Diệt Tuyệt Phong nước lửa khó hòa.

Đinh Khả Nhi lạnh lùng nhìn Thiên Xu đại gia, Tây Môn Quỷ Ảnh, Doãn Vinh.

Thiên Xu đại gia nói:

- Đó là chuyện cũ, Khả Nhi dù gì là truyền nhân của đại ca, xem như là người Thiên phủ. Bây giờ chỉ một mình nàng có thiên phú, thực lực của quản Thiên phủ. Các người trẻ tuổi khác trong Thiên phủ rất khó gánh trọng trách này.

Đinh Hạo nhìn Đinh Khả Nhi:

- Cái này . . .

chuyện này do Đinh Khả Nhi quyết định thì hơn.

- Khả Nhi, ta biết lúc trước Thiên phủ có nhiều điều có lỗi với người, chuyện chúng ta từng làm sai đều tại bóng ma hắc ám Thiên Sát ở sau lưng giở trò. Bây giờ Thiên Linh, Thiên Thương đã chết, xem như trả giá đắt. Nếu trong lòng người còn oán hận thì lão phu mặc người xử ý, chỉ hy vọng người nghĩ tình từng theo Mạc Hoàng Thiên Cơ đại ca học mà quay về Mạc Hoàng thế gia.

Doãn Vinh, thái thượng trưởng lão Doãn gia cúi cái đầu cao quý xuống.

Tây Môn Quỷ Ảnh lên tiếng:

- Chúng ta hứa với người nếu người đồng ý trở về, sau này chuyện trong Thiên phủ do một mình người quyết định, bất cứ ai trong tứ đại thế gia, bao gồm thái thượng trưởng lão, gia chủ đều theo lệnh người. Người có quyền lực trên hội trưởng lão tứ đại thế gia.

Đinh Khả Nhi liếc Đinh Hạo, thấy ánh ắt cổ vũ của hắn mới đứng dậy.

Đinh Khả Nhi nói:

- Muốn ta trở về Thiên phủ cũng được, nhưng ta có ba điều kiện.

- Ba chúng ta xin rửa tai lắng nghe.

Đinh Khả Nhi dứt khoát nói:

- Thứ nhất, ta muốn chôn Thiên Cơ sư tôn với nghi lễ long trọng nhất. Lúc trước sư tôn vì che chở ta thoát khỏi Thiên Chi đảo bị bóng ma hắc ám Thiên Sát ám toán, tứ đại thế gia còn chụp mũ tội ngộ nghịch lên sư tôn, không được chết tổn. Ta muốn Thiên phủ chiêu cáo thiên hạ, chôn Thiên Cơ sư tôn thật rình rang.

Ba cường giả thần cảnh Thiên Xu đại gia, Doãn Vinh, Tây Môn Quỷ Ảnh thở phào nhẹ nhõm.

Doãn Vinh nói ngay:

- Không thành vấn đề, dù người không nói thì chờ ổn định nhất định sẽ chính danh cho Thiên Cơ đại ca. Lúc trước là chúng ta già lú lẫn không nhận rõ địch ta, oan uổng hắn, phải trả lại anh danh cho hắn.

- Tốt, điều thứ hai, Thiên phủ lập tức chiêu cáo thiên hạ không đối địch với Diệt Tuyệt Phong ta. Các cường giả, cao thủ Diệt Tuyệt Phong ta lúc trước bị bắt nhốt phải được thả ra, bồi thường các quả phụ, người thân những cường giả Diệt Tuyệt Phong đã chết trong tay Thiên phủ.

Thiên Xu đại gia gật đầu, nói:

- Cái này cũng không thành vấn đề. Hai quân chiến đấu có tổn thương, lúc trước có nhiều cường giả Thiên phủ chết vào tay Diệt Tuyệt Phong, nhng bắt đầu là lỗi của Thiên phủ, có thể đồng ý yêu cầu này.

Tây Môn Quỷ Ảnh, Doãn Vinh gật đầu đồng ý.

Đinh Khả Nhi cười lạnh băng gần từng chữ:

- Điều kiện thứ ba, thần khí tổ tông tứ đại thế gia do ta khống chế.

Đinh Khả Nhi thốt lời làm ba cường giả thần cảnh Thiên Xu đại gia, Doãn Vinh, Tây Môn Quỷ Ảnh biến sắc mặt.

- Như thế nào? Không thể đồng ý?

Đinh Khả Nhi lạnh lùng cười:

- Ba điều kiện của ta không được thiếu một thứ, nếu các người không chấp nhận thì mời trở về. Thiên Chi đảo bây giờ là mớ bòng bong, muốn tìm người che gió chắn mưa cho các người thì phải trả giá tương ứng, đừng nghĩ ta là đồ ngu!

Đinh Hạo ngồi nghe, gật gù.

muội muội qua mấy năm tôi luyện không chỉ có thực lực khủng bố mà ánh mắt, tâm kế cũng không giống người thường. Đinh Khả Nhi không bị quyền to Thiên phủ Thiên Chi đảo hấp dẫn, nhìn thấu bản chất sự việc. Nếu Đinh Khả Nhi không nắm giữ bốn thần khí tổ tông thì lời hứa trước đó chỉ là nói suông, chờ Thiên phủ vùng lên không chừng mấy tên này sẽ vứt bỏ Đinh Khả Nhi.

Đinh Khả Nhi biểu hiện không thấp người không kiêu ngạo, thủ đoạn rất inh.

Sâu trong lòng Đinh Hạo hy vọng Đinh Khả Nhi có thể quản lý Mạc Hoàng thế gia.

Bởi vì nếu như vậy Diệt Tuyệt Phong sẽ không còn kẻ thù lớn, nghĩa là Thiên phủ và Diệt Tuyệt Phong hợp nhất, sau này toàn Nam Hoang không có thế lực, người nào có thể khiêu khích Đinh Khả Nhi. Sau này Đinh Khả Nhi sẽ là tồn tại chỉ đứng sau Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Chiến Thần.

1426. Chương 1430: Chia Tay.

Có lẽ quyền thế không đáng tin nhất nhưng ở mức độ nào đó bảo vệ Đinh Khả Nhi.

Bên kia.

Ba cường giả thần cảnh bàn bạc, cuối cùng về mặt Thiên Xu đại gia nghiêm túc đi tới.

Thiên Xu đại gia nghiêm nghị hỏi:

- Khả Nhi, có một vấn đề hy vọng người có thể thành thật trả lời ta, chuyện này rất quan trọng với chúng ta. Lúc trước có phải Thiên Cơ đại ca dạy pháp môn khống chế bốn thần khí tổ tông cho người không?

Đinh Khả Nhi gật đầu công nhận:

- Đúng vậy.

Đinh Khả Nhi có chút tình cảm với Thiên Xu đại gia. Lúc trước Mạc Hoàng Thiên Xu là người duy nhất trừ sư phụ Mạc Hoàng Thiên Cơ chịu lên tiếng giúp Đinh Khả Nhi trong tứ đại thế gia, còn đồng ý lời cầu xin của nàng đi Bắc Vực chăm sóc Đinh Hạo. Đinh Khả Nhi luôn ghi nhớ ân tình này, sẽ tìm cơ hội trả lại.

Ba cường giả thần cảnh Thiên Xu đại gia, Doãn Vinh, Tây Môn Quỷ Ảnh nhìn nhau, trầm ngâm.

Cuối cùng Tây Môn Quỷ Ảnh gật đầu, nói:

- Nếu vậy thì ba chúng ta hứa với người. Vốn Thiên Thương, Thiên Linh chết, gia chủ Xuất Vân thế gia, Mạc Hoàng thế gia không có đủ thực lực không thể kế thừa thần khí tổ tông. Ta và Thiên Xu lão quỷ thực lực giảm mạnh, sắp không chịu nổi lực lượng thần khí. Nếu người có thể khống chế bốn thần khí thì nó thuộc về người.

Nói xong Tây Môn Quỷ Ảnh, Thiên Xu đại gia vận chuyển pháp môn ép hai đoàn sáng trắng rực rỡ ra khỏi cơ thể. Đó là đóa sen trắng thánh khiết, thần khí tổ tông của tứ đại thế gia.

Đinh Khả Nhi không làm bộ làm tịch, xòe tay ra.

Một lực lượng kỳ lạ lấp lánh hút bốn đóa sen trắng thánh khiết vào lòng bàn tay Đinh Khả Nhi, cánh hoa lác lư. Cuối cùng bốn đóa sen trắng thánh khiết dung hợp thành một, hòa tan vào tay Đinh Khả Nhi.

Pháp môn Đinh Khả Nhi khống chế bốn thần khí tổ tông cực kỳ tinh diệu, trên cả đám người Thiên Xu đại gia, Tây Môn Quỷ Ảnh. Đinh Khả Nhi đúng là được pháp môn thâm ảo khống chế thần khí tổ tông.

Đám người Thiên Xu đại gia, Tây Môn Quỷ Ảnh, Doãn Vinh không còn nghi ngờ gì nữa.

Cho đến nay Mạc Hoàng Thiên Cơ làm việc tính toán không bỏ sót, nếu gã dạy pháp môn dung hợp, khống chế thần khí tổ tông cho Đinh Khả Nhi thì chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt gì. Có lẽ Mạc Hoàng Thiên Cơ đã dự tính được bốn thần khí tổ tông sẽ thuộc về Đinh Khả Nhi.

Đến đây thì sắp xếp tứ đại thế gia Thiên Chi đảo sau cuộc chiến đã quyết định.

Đối với Đinh Khả Nhi lần này hợp tác với yêu tộc hết sức công kích là vì giết bóng ma hắc ám Thiên Sát, trả thù cho sư phụ. Đinh Khả Nhi không ngờ xảy ra nhiều chuyện, thu hoạch vượt qua mong muốn, chẳng những nhận thân với ca ca còn trở thành chủ nhân Thiên Chi đảo. Thật ra Đinh Khả Nhi không mấy hứng thú với việc cai quản Thiên phủ, chẳng qua nàng muốn thực hiện lời hứa cùng Mạc Hoàng Thiên Cơ sư phụ.

Thiên Xu đại gia và hai thái thượng trưởng lão cường giả thần cảnh sắp đặt, tin tức Đinh Khả Nhi sắp cai quản quyền to Thiên phủ nhanh chóng lan tràn khắp cao thủ tứ đại thế gia. Mới đầu có người phản đối, dù sao mấy năm nay thù địch lẫn nhau. Nhưng ba trưởng lão cường giả thần cảnh Thiên Xu đại gia, Doãn Vinh, Tây Môn Quỷ Ảnh vừa đàm vừa xoa, mặt tình mặt lợi thuyết phục gia trưởng, trưởng lão tứ đại thế gia, rồi mạnh mẽ đàn áp âm thanh phản đối.

Cả quá trình gia chủ tứ đại thế gia không có quyền lên tiếng.

Bởi vì người điều khiển tứ đại thế gia thật sự cho đến nay là thái thượng trưởng lão, gia chủ là một vai trò phụ trách vận chuyển gia tộc hằng ngày, quản lý công việc vụn vặt. Nếu tính thực lực cá nhân thì gia chủ tứ đại thế gia chỉ là cường giả bán thần cảnh, chưa thể đối kháng với thái thượng trưởng lão. Gia chủ tứ đại thế gia cũng nhìn thấu, bắt buộc dĩ cương tay hoan nghênh Đinh Khả Nhi mạnh mẽ giáng xuống.

Các cường giả thế hệ trẻ của tứ đại thế gia với tứ đại công tử Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh dẫn đầu càng không cần nói.

Ngày xưa khi bọn họ tu luyện đã không phải là đối thủ của Đinh Khả Nhi trong Thiên phủ, dù là tốc độ tu luyện hay thực lực đều kém mảng lớn. Sau này Đinh Khả Nhi phản ra Thiên phủ, từng lấy thân phận chủ Diệt Tuyệt Phong nhiều lần đánh với thế lực Thiên phủ. Đám người Mạc Hoàng Phẩm, Doãn Ly Sinh bị Đinh Khả Nhi đánh sợ, trong lòng sớm công nhận không phải đối thủ của nàng, sợ gần chết nên càng không có gì bất mãn.

Ngày xưa dn là đệ tử Thiên phủ, có thân phận này cộng với ba cường giả thần cảnh thái thượng trưởng lão Thiên Xu đại gia, Doãn Vinh, Tây Môn Quỷ Ảnh dẫn dắt, các ân oán cũ tính trên đầu bóng ma hắc ám Thiên Sát. Đệ tử, cao thủ Thiên phủ bản năng cảm thấy Đinh Khả Nhi bị oan uổng.

Vì mọi mặt lý do, Đinh Khả Nhi thuận lợi trở thành chúa tể mới của Thiên Chi đảo.

Mấy ngày nay Ôn Đa Tình dẫn đại quân yêu tộc tạm rời đi, nhưng trước khi rời khỏi có giao hẹn thời gian, địa điểm đi hải vực thất hải. Nếu Đinh Hạo đồng ý cho Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Mạnh Mạnh đi hải vực thất hải Thần Ân đại lục thì Ôn Đa Tình nhất định sẽ đi cùng.

Còn đại quân nhân ngư tộc thì luôn trú đóng ngoài Thiên Chi đảo ba trăm dặm trong nước, kiên nhẫn chờ quyết định cuối cùng của Đinh Hạo.

Người Diệt Tuyệt Phong trú trên Thiên Chi đảo, thề sống chết bảo vệ phong chủ.

Đinh Khả Nhi cải tạo Mạc Hoàng thế gia theo suy nghĩ của mình, đây là cơ hội phá rồi xây nên nàng không lo nghĩ nhiều. Cộng với ca ca ruột Đinh Hạo nặng ký tọa trấn, Đinh Khả Nhi phát mệnh mệnh không người nào dám làm trái.

Trong thời gian này Đinh Hạo không ngừng tu luyện.

Mấy ngày nay bề quan Đinh Hạo, tiêu hao một ít thần thảo, đan dược, rốt cuộc hấn đến đại viên mãn đỉnh cảnh giới Võ Thánh cảnh, bước một chân vào thần cảnh. Theo Đinh Hạo suy tính thật sự trở thành chí tôn thần cảnh không tốn nhiều thời gian. Đinh Hạo càng lĩnh ngộ sâu hơn về kiếm ý, đao ý, nhị thập tứ tiết khí kiếm ý lĩnh ngộ đến ý cảnh mười hai, đại thử. Tức là Đinh Hạo nắm giữ hai mùa luân hồi xuân và hạ, hấn còn đang lần mò diễn hóa áo nghĩa trong đó. Về khí tượng đao ý Đinh Hạo hiểu được lực lượng điện.

Lý Y Nhược giành giật từng giây tu luyện.

Có lẽ như Lý Y Nhược nói, trong hoàn cảnh hải vực lực lượng thủy hệ sung túc nàng càng phát huy mạnh hơn. Từ khi vào Nam Hoang tốc độ tu luyện của Lý Y Nhược tăng nhanh, có thể nói là siêu mau. Điều này khiến Đinh Hạo suy nghĩ lúc mới vào Vãn Kiếm tông, Lý Y Nhược trải nghiệm thuộc tính là siêu đẳng giáp thủy hệ. mấy năm nay Lý Y Nhược cùng cá heo nhỏ Manh Manh sống chung, bị cảm nhiễm. Lý Y Nhược tu luyện công pháp, thần thông thủy hệ càng tăng tiến nhanh như cá gặp nước.

Đinh Hạo càng khẳng định cá heo nhỏ Manh Manh bắt phàm.

Nếu cá heo nhỏ Manh Manh thật sự là hậu duệ của Hải Thần, hoặc nên nói là Hải Thần chuyển thế thì tại sao lực lượng hắc ám phe U Minh Chân Tiên muốn đối phó với nó? Không lẽ thời đại tiên cổ Hải Thần và U Minh Chân Tiên có liên quan gì? Là kẻ thù hay minh hữu? Tại sao cá heo nhỏ Manh Manh lưu lạc đến đây?

1427. Chương 1431: Vị Châu Bạch Y Vương.

Tiếc rằng cá heo nhỏ Manh Manh mỗi ngày trừ kêu ‘két két’ ra không biết tiếng người, nếu nó giống đại ma vương Tà Nguyệt thì nhiều đáp án sẽ vén màn. Có lẽ khi cá heo nhỏ Manh Manh lấy lại ký ức, lực lượng huyết mạch, tái hiện sức mạnh Hải Thần thì nhiều bí ẩn sẽ rõ ràng.

Nói đến đại ma vương Tà Nguyệt.

Bây giờ người tứ đại thế gia trên Thiên Chi đảo sắp bị đại ma vương Tà Nguyệt lấn qua lộn lại đến thần kinh.

Trong mấy ngày gần ngủ vườn thuốc, chỗ nuôi linh thú của tứ đại thế gia bị đại ma vương Tà Nguyệt lật ngược. Nhiều bảo dược thần dược, linh cầm đặc biệt nuôi dưỡng đột nhiên biến mất chỉ để lại chút cặn, lông chim. Đan phòng, kho tinh thạch cũng tổn thất nặng nề. Vốn mọi người không nghĩ ngờ đến đại ma vương Tà Nguyệt nhưng ngày nọ, một trưởng lão làm nhiệm vụ phát hiện đại ma vương Tà Nguyệt ngủ gật bên hồ nước, khóa miệng còn treo lông đuôi vũ hạc năm sắc mới mất tích. Các đệ tử tứ đại thế gia điên lên.

Từ khi bị lộ đuôi, Đinh Hạo rần dấy một trận, đại ma vương Tà Nguyệt biểu thị hối cải, không lên đảo săn bắn mà trấn lột hải vực xung quanh.

Kết quả ngày thứ ba, hạm đội hải tộc Thần Ân đại lực yêu tộc sợ hãi lùi ra sau ngàn dặm.

Ngày hôm nay.

Cuối cùng Đinh Hạo quyết định đồng ý lời đề nghị của công chúa nhân ngư hải tộc.

Nhưng trước đó Đinh Hạo tìm Lý Y Nhược, lặng lẽ giao thuốc dẫn tiên dược cho nàng.

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc nói:

- Lúc trước Tà Nguyệt nhờ thuốc dẫn tiên được mới nhặt về một mạng. Chuyển đi thất hại sẽ không thuận buồm xuôi gió, tuy rằng nhân ngư tộc bảo vệ nhưng ta không yên tâm. Nàng hãy luôn mang theo tiên dược, nếu có gì ngoài ý muốn, vào phút mấu chốt có thể hóa giải một lần kiếp nạn.

- Như vậy sao được? Hạo ca ca, tiên dược này có giá trị quá quan trọng, ta . . .

Lòng Lý Y Nhược ngọt ngào như uống mật, phu quân vì nàng không tiếc đưa thuốc dẫn tiên dược, điều này đã quá đủ.

Lý Y Nhược lắc đầu, nói:

- Giữ tiên dược lại có lẽ còn tác dụng quan trọng.

Đinh Hạo cười nói:

- Tác dụng duy nhất của nó bây giờ là bảo vệ nàng bình an trở về.

Cuối cùng Đinh Hạo quá kiên quyết, Lý Y Nhược nhận thuốc dẫn tiên dược. Đinh Hạo ngẫm nghĩ lại đưa thần khí Luân Hồi Thiên Bàn, hai mươi thể tu Hãn Hải sâm lâm tinh nhuệ cho thê tử. Đinh Hạo tự mình luyện chế ba bình thần đan tục mệnh, hồi phục huyền khí cho Lý Y Nhược, xong xuôi mới yên lòng.

Nửa tháng sau.

Đinh Khả Nhi giải quyết chuyện trong Thiên Chi đảo xong, thời gian ngắn không còn việc quan trọng nào khác. Đinh Khả Nhi hẹn Ôn Đa Tình cùng Lý Y Nhược, đại quân nhân ngư tộc xuất phát đi hải vực thất hải Thần Ấn đại lục.

Đinh Hạo tiễn đoàn người đi, hẩn ở lại Thiên Chi đảo nửa ngày mới khởi động chiến hạm số hiệu Viễn Phàm trở về Bắc Vực.

Khoảng nửa tháng sau, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm ra lãnh thổ Nam Hoang vào Trung Thổ Thần Châu.

Trên đường đi Đinh Hạo qua nhiều sóng gió, biển cả Thiên phủ chưa truyền ra, nhiều đảo Thiên phủ tạm thời bình an. Nhưng một số châu vực Nam Hoang vẫn chiến loạn không dứt, hải tộc thất hải từ Thần Ấn đại lục lục tục xuất hiện, thế lực khác nhau hợp lại đánh nhau như rơi vào thời chiến quốc.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm nhiều lần bị cuốn vào chiến tranh.

- Rốt cuộc đi ra Nam Hoang.

Đinh Hạo đứng ở đầu thuyền, phong cảnh trước mắt bắt đầu thay đổi, không còn là vùng nước xanh nổi trời mà đất đai núi non trập trùng, rừng rậm nguyên thủy, thảo nguyên không thấy cuối. Trung Thổ Thần Châu được gọi là mảnh đất phì nhiêu nhất năm đại vực, tú lệ hơn Bắc Vực rất nhiều.

Theo Đinh Hạo tính toán thì cỡ mười ngày nữa sẽ đến Bắc Vực.

Trên đường đi Đinh Hạo nhận tin Đinh Hồng Lệ thúc giục kêu hẩn nhanh chóng chạy về Bắc Vực, bảo là cánh cửa luân hồi đã mở, sắp xảy ra việc lớn. Nhiều cao thủ, cường giả Bắc Vực đã tụ tập, chỉ chờ Đinh Hạo quay về là sẽ vào cánh cửa luân hồi.

Truyền tin ghi đơn giản, Đinh Hồng Lệ không giải thích kỹ cánh cửa luân hồi là gì.

Sau khi Đinh Hạo nhận tin ngựa không dừng vó chạy nhanh về.

Một đệ tử Văn Kiếm tông đi theo Đinh Hạo trở về nói:

- Chỗ này là Vị Châu của Trung Thổ, coi như tốp mười đại châu Trung Thổ Thần Châu.

Người trên chiến hạm số hiệu Viễn Phàm rất ngạc nhiên, không ngờ tình hình Vị Châu rất bình tĩnh, đi nửa ngày toàn thấy thành thị cư trú đâu vào đấy, một số đội võ giả tuần tra bốn phía.

Chiến hạm số hiệu Viễn Phàm cũng nhận kiểm tra.

Tuy đội tuần tra cảnh giác, nghiêm ngặt nhưng không khó xử đám người Đinh Hạo. Chỉ cần không phải yêu tộc, ác ma dong binh đến từ Thần Ấn đại lục thì đều cho qua.

Có người đoán:

- Không lẽ Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện đã ra tay, cai quản Trung Thổ Thần Châu?

Nhưng không đúng, trên đường đi chỉ thấy Vị Châu là hòa bình, không có chiến loạn. Các đại châu khác của Trung Thổ Thần Châu vẫn chiến tranh liên miên, nhân loại và yêu tộc, thế lực Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục không ngừng đánh nhau, khắp nơi đầy mùi thuốc súng, chiến hỏa ngập trời, xác chết cao như núi, máu chảy thành sông.

Cho nên bước vào Vị Châu làm mọi người, bao gồm Đinh Hạo thấy ngạc nhiên.

So sánh đối lập quá rõ ràng.

Ít nhất vẫn thấy được nụ cười trên mặt nhân loại Vị Châu, không phải biểu tình kinh hoàng, tuyệt vọng, chết lặng mà là dào dạt sức sống, đó là lực lượng tinh thần phát ra từ tận đáy lòng. Dù là bình dân cũng biểu lộ hy vọng cuộc sống, trung thành với Vị Châu.

Nếu Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện cai quản thì tình huống này không nên chỉ có ở một châu vực Vị Châu.

Hơn nữa Vị Châu không phải châu vực tổng bộ Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện.

Thời gian trôi qua.

Khi chiến hạm số hiệu Viễn Phàm chuẩn bị xuyên không gian thì gặp phải một đội cao thủ tuần tra khác của Vị Châu, áo giáp sáng choang, đằng đằng sát khí. Người dẫn đầu là một thanh niên hai mươi ba, bốn tuổi, mày kiếm mắt sáng, khá điển trai. Mái tóc dài màu tím đỏ rất bắt mắt, mặt mày có sự kiêu ngạo, lạnh lợi.

- Dừng lại nhận kiểm tra.

Thanh niên tóc dài màu tím đỏ vung tay, một kinh khí rực rỡ chặn đằng trước chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, không cho qua.

Mấy trăm cường giả sau lưng thanh niên thực lực cỡ Vô Thánh cảnh nghe vậy bao vây chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, địch ý tràn ra trên không trung.

Mấy đệ tử Vãn Kiếm tông, thể tu Hãn Hải thâm lâm trên chiến hạm số hiệu Viễn Phàm lộ biểu tình tức giận.

Đinh Hạo lắc đầu cản đệ tử Vãn Kiếm tông, thể tu Hãn Hải thâm lâm lại.

Vòng phòng hộ chiến hạm số hiệu Viễn Phàm rút đi, lơ lửng trong không trung. Thanh niên tóc dài màu tím đỏ cười nhạt bay lên sàn tàu, ánh mắt như kiếm liếc qua đám người Đinh Hạo.

Thanh niên tóc dài màu tím đỏ thuận miệng hỏi:

- Các người là ai, từ đâu tới, muốn đi đâu?

Một đệ tử Vãn Kiếm tông thông dong nói:

- Chúng ta là đệ tử của Vãn Kiếm tông Bắc Vực, từ Nam Hoang trở về, đang trên đường về Bắc Vực.

1428. Chương 1432: Vị Châu Bạch Y Vương (hạ).

- A? Vãn Kiếm tông? Chưa từng nghe nói.

Thanh niên tóc dài màu tím đỏ nửa cười nửa không nói:

- Mở rộng các cánh cửa khoang thuyền, chúng ta muốn kiểm tra kỹ xem có Nạp Lan Du Hiệp, yêu tộc lẫn bên trong không. Bao gồm khoang thuyền chỉ huy, động lực, không thể bỏ sót cái nào.

Đệ tử Văn Kiêm tông tức giận:

- Các người . . . !

Đinh Hạo ngăn đệ tử Văn Kiêm tông nói tiếp. Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm buộc phải mở các cửa khoang chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bao gồm phòng ngủ của Đinh Hạo, khoang thuyền động lực chiến hạm.

Cao thủ đội tuần tra cười lạnh tràn vào trong cẩn thận điều tra.

Đinh Hạo im lặng.

Chuyện này hơi lạ, lúc trước mấy đội kia tuần tra biểu hiện rất khách sáo, không khắt khe như vậy. Thái độ của thanh niên tóc dài màu tím đỏ đối địch ra mặt.

- Báo cáo Đoàn Mộc đại nhân, không phát hiện có gì lạ.

- Khởi bẩm đại nhân, trong khoang thuyền không có khác lạ.

Rất nhanh các cao thủ tuần tra báo cáo kết quả, không phát hiện điều gì trên chiến hạm số hiệu Viễn Phàm.

Thanh niên tóc dài màu tím đỏ liếc Đinh Hạo, khóe môi cong lên trào phúng nói:

- Người là thủ lĩnh đúng không? Ngươi trang khá giỏi, không lộ ra chút sơ hở nhưng tiếc là không thể thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của Đoàn Mộc Huy ta.

Đinh Hạo nhíu mày hỏi:

- Người có ý gì?

Thanh niên tóc dài màu tím đỏ Đoàn Mộc Huy cười khẩy nói:

- Có ý gì?

Đoàn Mộc Huy quát to:

- Người cho rằng sửa chữa trận pháp minh văn, màu sắc chiến hạm là lừa được ta sao? Thật ngu xuẩn! Chiến hạm của người rõ ràng là phong cách Thần Ân đại lục, toát ra hơi thở Thần Ân đại lục rõ ràng mà còn muốn lừa ta? Nói đi, các người ngụ trang thành nhân tộc Bắc Vực đến Vị Châu của ta vì cái gì?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Chiếc chiến hạm này đúng là cải trang từ chiến hạm Thần Ân đại lục nhưng nó là chiến lợi phẩm của chúng ta. Chẳng lẽ ngồi trên chiến hạm này đều thành gian tế? Lý luận của người quá phi lý.

- Mau mồm mau miệng, dẻo mồm.

Đoàn Mộc Huy khinh thường nói:

- Một chiếc chiến hạm có thể xuyên không gian không giàu cũng có quyền, chắc chắn là cao tăng thế lực Thần Ân đại lục sử dụng nó. Với thực lực của nhóm các người đánh chiếm được nó sao?

Đinh Hạo nhìn Đoàn Mộc Huy biểu tình tự tin, lắc đầu, nói:

- Ta không cần giải thích nhiều với người, chúng ta chỉ đi ngang Vị Châu về Bắc Vực. Mời người nhanh chóng xuống thuyền, chúng ta có chuyện cần làm, không rảnh lãng phí thời gian.

- To gan!

- Càn rỡ!

Các cao thủ tuần tra rống to.

- Quả nhiên là đám tội nghiệp từ ngoài đến, dám vênh váo trong Vị Châu này.

Đoàn Mộc Huy nói:

- Ta phụng mệnh của Bạch Y Vương tuần tra Vị Châu, ai dám cãi lời? Ta khuyên người hãy ngoan ngoãn nghe lời, theo chúng ta về. Nếu chiếc thuyền này là chiến lợi phẩm của các người thì tất nhiên trả lại trong sạch cho các người, nếu không thì . . . Ha ha ha ha ha ha!

Bạch y vương?

Đinh Hạo nghe quen tai, hình như hắn đã nghe Bạch Y Vương từ đâu.

Nói vậy là Vị Châu bình tĩnh, hòa bình là công lao của Bạch Y Vương, người này chắc là một siêu cường giả trấn áp khí vận Vị Châu. Thế lực Thần Ân đại lục đều không dám làm bậy tại đây, Bạch Y Vương không phải nhân vật tầm thường, có thể bảo vệ con dân một phương tránh cho chiến hỏa, một người đáng khâm phục.

Nói thật là trên đường đi nghe và thấy khiến Đinh Hạo có hảo cảm với Bạch Y Vương.

Bạch Y Vương sẽ không lãng phí thời gian ở đây, Đinh Hồng Lệ đã thúc giục mấy lần, hiển nhiên tình hình Bắc Vực nghiêm trọng.

Đinh Hạo nói:

- Các vị hãy đi đi, ta rất thưởng thức việc làm của chủ nhân các người. Nhưng ta có chuyện quan trọng không thể chậm trễ nữa.

Đinh Hạo phát ra lực lượng siêu cường đại, phát tay một cái. Đám cường giả, cao thủ Đoan Mộc Huy thấy trước mắt tối sầm, chưa kịp phản ứng lại đã bị lực lượng hùng hồn thổi bay ra chiến hạm số hiệu Viễn Phàm.

Đám người kinh ngạc, nghiêm túc đánh giá Đinh Hạo.

Mắt Đoan Mộc Huy tỏa sáng, gã nhận ra đã xem thường thanh niên áo xanh. Lúc trước đối phương chỉ lộ hơi thở trung giai Võ Thánh cảnh nhưng lực lượng cú vung tay đó mệnh mông tựa biển cả, thâm sâu như tinh thần. Đoan Mộc Huy không có chút sức chống cự.

Thanh niên tóc dài màu tím đỏ Đoan Mộc Huy rống to:

- Bao vây gian tể lại, thả tín hiệu xin viện binh, đừng để chúng chạy!

Đoan Mộc Huy rống to, rút vũ khí từ sau lưng ra, là một cây trường thương đỏ rực. Thân thương thô cỡ trứng vịt, bên trên khắc minh văn lửa đỏ rực như thần hỏa, toát ra khí thế cực kỳ hung ác.

Thủ lĩnh thể tu Hãn Hải thâm lâm, Kim Khả Ngôn tức giận quát:

- Thật không nói lý!

Kim Khả Ngôn định đánh nhau, gã cảm thấy Đinh Hạo là tồn tại cao quý không tha khiêu khích. Thiên Tôn đại nhân đã rất nhường nhịn nhưng đám người này không biết tốt xấu. Bạch Y Vương, hắc y vương cái gì đều nên bị nghiền áp hết, một đám vô tri.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Mặc kệ bọn họ, chuẩn bị xuyên không gian.

Đinh Hạo đứng ở đầu chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, bộc phát khí thế, từng tầng khí lãng dâng trào. Đám Đoan Mộc Huy không thể tới gần, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm kêu vù vù rì rì. Hoa văn minh văn trên thân chiến hạm số hiệu Viễn Phàm chớp lóe, đang chuẩn bị nhảy không gian.

Đám người Đoan Mộc Huy căng thẳng.

Lúc này bỗng có biến dị.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phía xa bỗng vang tiếng nổ đéctai.

Sóng năng lượng siêu khủng khiếp khuếch tán, mơ hồ thấy ánh lửa, mây nấm đen cuộn cuộn giữa hư không. Dây xích minh văn vỡ vụn bắn tung tóe, hư không vỡ từng mảnh.

- Có chuyện gì?

Mọi người ngạc nhiên.

Đinh Hạo cũng sửng sốt, vì trong loạn lưu năng lượng nổ phía xa hẳn cảm giác hơi thở lực lượng của cường giả Thần Ân đại lục quen thuộc. Chuyện gì đây? Vị Châu bị thế lực Thần Ân đại lục đánh chiếm?

Một cao thủ tuần tra chỉ phía xa, vừa kinh vừa giận hét to:

- Đại nhân mau nhìn kia, là kỳ hạm của quân sư!

Quả nhiên thấy một chiếc chiến hạm trắng lảo đảo bay ra khỏi đoàn năng lượng nổ, thật nhiều chiến hạm Thần Ân đại lục rượt theo truy sát. Chiến hạm màu trắng bị tổn hại nặng nề, thân tàu bốc lửa. Đám vô giả điên cuồng chạy dập lửa, tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Đoan Mộc Huy tức giận quát:

- Chết tiệt, là đám tạp chủng Thần Ân đại lục, dám mai phục quân sư. Sao bọn họ biết kỳ hạm của quân sư hôm nay đi ngang qua đây? Mau cứu viện . . .!

Đám người Đoan Mộc Huy càng quan tâm quân sư hơn, thanh niên dẫn theo cường giả tiểu đội tuần tra chạy cuống cuống đi xa.

Đinh Hạo ra lệnh:

- Tạm dừng khởi động.

Bởi vì Đinh Hạo trông thấy trên bầu trời phía xa có cường giả vũ tộc rợp trời bay đến, phương xa hơn cửa không gian truyền tống mở ra. Đại quân vũ nhân tộc như thủy triều ập đến, quyết tâm giết chết quân sư của Bạch Y Vương.

1429. Chương 1433: Thanh Long Quân Sư.

- Giết!!!

Đoan Mộc Huy cảm trường thương như rồng đâm ra, mấy trăm con hỏa long phóng lên cao, cuốn sạch đại quân vũ nhân tộc. Thoảng chốc vô số cường giả vũ nhân tộc rơi lộp bộp xuống đất.

- Bảo vệ quân sư!

Mấy trăm cao thủ tuần tra không sợ chết xông vào ngăn cản đại quân vũ nhân tộc, người trên kỳ hạm trắng tan vỡ rất quan trọng với bọn họ.

Đáng tiếc mấy trăm người mặc dù dũng mãnh nhưng số người quá ít. Chớp mắt có một nửa cao thủ tuần tra chết đi, hình ảnh rất bi tráng. Mỗi cao thủ tuần tra trước khi chết sẽ tự bạo, thà chết cũng quyết kéo theo mấy kẻ thù.

Đoan Mộc Huy rống to:

- A a a, chết tiệt, giết!

Đoan Mộc Huy giống như mãnh hổ bước vào bầy dê, sức một mình đối kháng với mấy vạn đại quân vũ nhân tộc chen chúc tới. Đoan Mộc Huy dốc hết sức kéo dài thời gian đại quân vũ nhân tộc truy sát, tranh thủ câu giờ cho kỳ hạm màu trắng.

Vù vù vù vù vù!

Pháo hao đổ nổ rộ trên bầu trời, là tín hiệu cầu cứu của Bạch Y Vương quân.

Nhưng đã không kịp, chỉ có hai tiểu đội tuần tra gần đó chạy tới, khoảng trăm người, khó thể ngăn cản đại quân vũ nhân tộc điên cuồng.

- Quân sư đại nhân mau đi đi, ta bám chân đám tạp chủng này!

Đoan Mộc Huy phát điên, người đầy vết thương thà chết không lùi, muốn kéo dài thời gian. Một cường giả vũ nhân tộc trẻ sau lưng có sáu cánh trắng đen biến thành luồng sáng dây dưa với Đoan Mộc Huy, không cho gã cơ hội.

Đinh Hạo nhìn hướng kỳ hạm màu trắng tả tơi.

Thân hạm tan vỡ, khắp nơi là ánh lửa. Đầu chiến hạm có một lão nhân tóc bạc phơ ngồi trên xe lăn bình tĩnh chỉ huy vô giả quân sĩ dập lửa, phản kích.

Chắc lão nhân chính là quân sư Bạch Y Vương quân liều mạng muốn bảo vệ. Thân dưới lão nhân tê liệt, lão ngồi trên ghế khắc minh văn, ghế lơ lửng. Đầu gối lão nhân đắp chăn lông, lão không thể đi đường. Mặt lão gầy guộc, đường nét khuôn mặt sắc bén như đao tước. Đôi chân mày như đao treo trên mắt, mắt hẹp dài tựa phác đao. Lão nhân toát ra sát khí sắc bén.

Thực lực của lão nhân không cao, miễn cưỡng đến Đại Võ Sư cảnh, chưa lên Tiên Thiên Vô Tông cảnh.

Một nữ hài tử phần điêu ngọc mài đứng bên cạnh lão nhân, khoảng mười tuổi nhưng gặp hiểm cảnh chẳng hề hoảng hốt, nữ hài tử có sự bình tĩnh hiếm thấy dù ở người trưởng thành. Nữ hài tử nhẹ dẫm chân cho lão nhân.

Tia chớp lóe qua trong đầu Đinh Hạo.

Đinh Hạo từng thấy nữ hài tử này, là nữ hài tử xinh đẹp Mục Thiên Dưỡng ôm trong ngực lẫn vào đám đông ngày thành hôn của hắn.

Đinh Hạo hiểu ra.

Chính lúc này.

Bùm!

Một đoàn năng lượng cuồng bạo nổ tung.

Một người đầm máu bị đánh bay ra, là Đoan Mộc Huy. Cơ thể Đoan Mộc Huy rách nát, trường thương đã gãy. Đoan Mộc Huy ọc máu, mắt tràn ngập chiến ý. Đoan Mộc Huy gầm lên xung phong tiếp.

Chớp mắt một kiếm quang trắng lướt qua vai Đoan Mộc Huy.

Vù vù vù vù vù!

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Thoáng chốc mấy trăm cường giả vũ nhân tộc bị kiếm quang siêu cường đại chém nát, mưa máu bay đầy, lông chim tung tóe.

Đoan Mộc Huy ngây người, bản năng nhìn ra sau.

Trên chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, thanh niên áo xanh liên tục búng ngón tay.

Vù vù vù vù vù!

Từng luồng sáng trắng bay ra từ đầu ngón tay của thanh niên áo xanh, chớp mắt biến thành kiếm quang trắng dài mấy ngàn thước chém ngang hư không giết vào đại quân vũ nhân tộc, dễ dàng như dao nung đỏ cắt pho mát tươi mới. Đại quân vũ nhân tộc như thủy triều bị cắt một khe hở.

Thực lực thật cường đại, quá khó tin.

Đoan Mộc Huy bị rung động.

Thực lực cảnh giới này đã không vượt tầm tưởng tượng của Đoan Mộc Huy.

Đoan Mộc Huy không ngờ vào phút mấu chốt, thanh niên áo xanh bị gã xem như gian tế ra tay xoay chuyển tình thế.

Cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen lúc trước ra tay rộng to:

- Đối diện là ai? Tại sao làm hỏng việc lớn của vương đình vũ nhân tộc ta?

Lần này vũ nhân tộc trả giá cực lớn là vì giết chết quân sư đáng sợ dưới tay Bạch Y Vương, vốn đã nắm chắc phần thắng ai ngờ đột nhiên ra một sát tinh làm hỏng việc.

Đình Hạo đứng ở đầu chiến hạm số hiệu Viễn Phàm, không nói một lời.

Vù vù vù vù vù!

Lòng Đình Hạo máy động chém ra từng luồng kiếm quang.

Ban đầu kiếm quang chỉ là ánh sáng trắng yếu ớt, nhưng nó bắn ra mấy thước rất nhanh biến thành kiếm quang to lớn dài mấy ngàn thước. Trong không trung trở nên lạnh lẽo, tuyết bay lất phất như thể mùa đông đến. Các cường giả vũ nhân tộc cảm giác tứ chi lạnh lẽo, kiếm quang đáng sợ chém ngang như gặt lúa cắt đi vô số sinh linh!

Trong phút chốc kiếm quang lóe lên rồi vụt tắt phạm vi mấy trăm dặm, khí lạnh khiếp người, linh vực kiếm chết chóc.

Cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen gào thét:

- Chết tiệt, rốt cuộc là ai? Có dám nói tên không?

Cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen khẳng định sát tinh bỗng chui ra không phải người của Bạch Y Vương, tình báo cho biết thực lực Bạch Y Vương cũng cỡ hần.

Đình Hạo vẫn im lặng.

Vù vù vù vù vù!

Một kiếm ý siêu mạnh chém ra.

Cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen nhận ra điều gì, biến sắc mặt. Cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen chưa kịp phản ứng lại bỗng thấy cổ lạnh lẽo, cái đầu bị cắt thẳng hàng, sáu cánh sau lưng thành mười hai khúc. Máu phun ra, cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen bị chém chết.

Đại quân vũ nhân tộc tan vỡ niềm tin.

Nam nhân áo xanh đứng ở đầu chiến hạm số hiệu Viễn Phàm không nói không rằng như sát thần không thể ngăn cản, nhẹ nhàng giết mấy ngàn đại quân vũ nhân tộc. Thống soái của bọn họ bị giết chết ngay, làm đại quân vũ nhân tộc có cảm giác nam nhân áo xanh là không thể chiến thắng.

Đại quân vũ nhân tộc chia rẽ, một phần sợ hãi thụt lùi, phần khác xông lên trả thù cho thống soái cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen.

Nhưng dù thế nào thì từng kiếm quang chém ra không chút chần chừ.

Kiếm quang không nương tay.

Lại có mấy ngàn quân sĩ vũ nhân tộc bị chém.

Chút cna đảm cuối cùng trong lòng đại quân vũ nhân tộc biến mất.

Cường giả vũ nhân tộc đập cánh xoay người bay mất.

* * *

Thanh Long quân sư ngồi trên ghế lơ lửng, ngạc nhiên nhìn nam nhân áo xanh.

Thực lực thật đáng sợ.

Lần đầu tiên Thanh Long quân sư trông thấy một người giơ tay nhắc chân áp chế gần vạn đại quân vũ nhân tộc, trong đó bao gồm thống soái cường giả vũ nhân tộc sáu cánh trắng đen. Kiếm quang to lớn không ngừng chém ra tung hoành hư không, có sức công kích sắc bén khó thể tưởng tượng.

Loại thực lực này tuyệt đối là thần cảnh.

Một cường giả thần cảnh trẻ như vậy, có thể đứng ngang hàng với Bạch Y Vương điện hạ.

Nếu có thể lôi kéo người này làm trợ thủ cho Bạch Y Vương thì thế lực Bạch Y Vương quân sẽ đi ra Vị Châu, khống chế sáu, bảy châu xung quanh dễ như chơi. Có thể che chở nhiều nhân loại hơn, có thể thực hiện khát vọng, dã tâm của lão.

Nữ hài tử Lưu Linh Túy bỗng lên tiếng:

- Ta biết hắn.

Thanh Long quân sư nhướng mày đao nói:

- A?

1430. Chương 1434: Ta Sẽ Bị Bệnh Kén Ăn.

- Hắn là kẻ thù của Mục ca ca.

Lưu Linh Túy nghiêm túc nói:

- Nhưng ở Bắc Vực nhiều người nguyện ý tùy tùng hắn, chiến đấu vì hắn. Hắn có sức ảnh hưởng rất lớn trong Bắc Vực, hơn xa Mục ca ca ảnh hưởng Trung Thổ Thần Châu.

Chân mày Thanh Long quân sư nhúc nhích.

Thì ra là vậy.

Hèn gì nam nhân áo xanh có thực lực đáng sợ đến thế một mình đàn áp một đại quân vũ nhân tộc. Người như vậy sao có thể vô danh? Lúc trước lão muốn lôi kéo hắn đúng là ngây thơ. Nghe nói Bạch Y Vương điện hạ cũng xuất thân từ Bắc Vực, hèn gì với thực lực của gã bị buộc phải đi xa xứ Trung Thổ Thần Châu, hóa ra đối thủ bất phàm đến thế.

Thanh Long quân sư có chút hưng phấn.

Đối thủ càng cường đại thì Thanh Long quân sư càng hưng phấn.

Đây là tại sao khi Thanh Long quân sư chưa đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh đã bị đánh tàn phế, trong thời gian ngắn nhảy lên làm quân sư, phụ tá được Bạch Y Vương tin tưởng nhất. Mười lăm năm gặp nhiều chuyện khiến Thanh Long quân sư dưỡng thành tâm trí bình tĩnh gần như tàn nhẫn, hầu như thấy rõ lòng mọi người. Mấy chục cuộc sống kinh nghiệm khác nhau giúp Thanh Long quân sư có tài bố cục, dẫn quân đội xuất sắc.

Trong thế giới cường giả là vua có khi trí tuệ cũng sẽ thay đổi được nhiều thứ.

Những suy nghĩ lóe qua trong đầu Thanh Long quân sư, không còn ý định lôi kéo Đinh Hạo. Thanh Long quân sư ngồi trên ghế xa xa chấp tay hướng Đinh Hạo.

Thanh Long quân sư lớn tiếng nói:

- Đa tạ các hạ ra tay giúp đỡ, Thanh Long vô cùng cảm kích.

Phía xa.

Đinh Hạo không truy sát tàn quân vũ nhân tộc.

Đinh Hạo nghe giọng Thanh Long quân sư thì chấp tay đáp lễ, cảm thấy cái tên Thanh Long khá đặc biệt nhưng không để bụng. Lúc này Đinh Hạo lơ mơ đoán ra Bạch Y Vương là ai.

- Lúc trước Đoan Mộc Huy có điều đắc tội, xin các hạ tha thứ.

Đoan Mộc Huy người dính đầy máu cúi đầu trong không trung, thái độ rất chân thành.

Đối với Đoan Mộc Huy thì dù trả giá mạng sống cũng quyết bảo vệ Thanh Long quân sư, nếu Đinh Hạo cố gắng xoay chuyển thành công thì kêu gã quỳ xuống cũng chịu.

Đinh Hạo rất thưởng thức thanh niên cường cường này, nhưng nếu Đoan Mộc Huy là người của Bạch Y Vương thì hẳn sẽ không có ý định gì. Đinh Hạo nói không cần cảm ơn, ra lệnh chiến hạm số hiệu Viễn Phàm bắt đầu khởi động. Trong không trung khuếch tán sóng gợn không gian, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm chui vào làn sóng không gian, biến mất.

- A? Đi nhanh vậy?

Đoan Mộc Huy tiếc nủi nói:

- Ta còn muốn mời hần đi Vị thành làm khách.

- Người không mời hần được.

Trong mắt hẹp dài như đao của Thanh Long quân sư lóe tia ảm áp.

Đoan Mộc Huy kinh ngạc hỏi:

- A? ý của quân sư là . . . Người quen hần?

Lúc này một thanh âm lạnh lùng nói:

- Ta quen hần.

Khi thanh âm vang lên thì Đoan Mộc Huy lộ biểu tình vui vẻ, xoay người quỳ một gối xuống đất, cung kính nói:

- Đoan Mộc Huy bái kiến vương thượng.

Thanh Long quân sư ngồi trên ghế lơ lửng, chấp tay nói:

- Vương thượng.

Nữ hài tử Lưu Linh Túy biểu tình luôn bình tĩnh như búp bê sứ lúc này cười tươi, trong trẻo kêu lên:

- Mục ca ca đến rồi.

Mục Thiên Dương mặc áo trắng như tuyết xuất hiện trước mắt mọi người, mái tóc dài màu trắng, lông mày cũng trắng tinh, khuôn mặt tuấn tú. Mục Thiên Dương như hóa thân của băng tuyết, có sức hấp dẫn khó tả, trong lạnh lùng lộ ra khí tức sát. Mục Thiên Dương tựa bông tuyết tỏa sắc bạc dưới ánh nắng.

Mục Thiên Dương vừa xuất hiện nhiệt độ không khí xung quanh bỗng giảm xuống.

- Tham kiến vương thượng!

Cao thủ tuần tra còn sống sót đều quỳ xuống, biểu tình cuồng nhiệt, tôn sùng. Ánh mắt bọn họ nhìn Mục Thiên Dương mê say như thấy vị thần, họ nguyện làm bất cứ chuyện gì vì nam nhân này.

- Đứng dậy đi.

Mục Thiên Dương phát ống tay áo dài màu trắng, lực lượng vô hình nâng mọi người dậy.

Mục Thiên Dương gật đầu với Thanh Long quân sư, an ủi:

- Thanh Long quân sư, lần này đã làm ngươi sợ hãi, là bản vương không bảo vệ chu đáo.

Nói thật là tuy Mục Thiên Dương làm việc lạnh nhạt nhưng rất xem trọng lão nhân tàn tật Thanh Long quân sư.

Hôm đó Mục Thiên Dương đến Trung Thổ Thần Châu vừa lúc gặp Thanh Long quân sư bị kẻ thù truy sát. Mới đầu Mục Thiên Dương không quan tâm, chẳng qua thấy thủ đoạn kẻ truy sát quá hung tàn nên động lòng cứu, sau này dần phát hiện tuy thực lực Thanh Long quân sư không cao nhưng mưu lược, ánh mắt rất cao, thủ đoạn làm việc dứt khoát, là loại quân sư hiếm thấy. Ma Sư cũng khen Thanh Long quân sư nức nở.

Nhờ có Thanh Long quân sư giúp đỡ nên Mục Thiên Dưỡng trong thời gian ngắn quét các đại thế lực Vị Châu, tổ chức một bạch y thiết quân liên tục chiến thắng, đánh đại quân vũ nhân tộc không dám bước chân vào Vị Châu.

Lần này đại quân vũ nhân tộc muốn nhờ cái đỉnh Thanh Long quân sư, mưu tính đã lâu, sắp đặt mai phục muốn một hơi giết phụ tá đắc lực của Bạch Y Vương. Có lẽ vũ nhân tộc cảm thấy nếu không còn Thanh Long quân sư thì Mục Thiên Dưỡng chỉ là võ phu có thực lực mạnh.

- Vương thượng đừng tự trách.

Thanh Long quân sư như một cây đao rí sắc nhưng lưỡi vẫn sắc bén, có sát khí phát ra.

Thanh Long quân sư nheo mắt nói:

- Chuyện này tuyệt đối không đơn giản, trong chúng ta có vấn đề.

Mục Thiên Dưỡng ngăn người sau đó hiểu ra, nếu không có nội ứng thì đại quân vũ nhân tộc không thể biết hành trình của Thanh Long quân sư.

Nếu đúng vậy thì khó gặm đây.

- Ta đại khái đã biết đó là ai.

Thanh Long quân sư cười nói:

- Ta sẽ giải quyết chuyện này.

Mục Thiên Dưỡng gật đầu.

Lưu Linh Túy nắm tay Mục Thiên Dưỡng, trong trẻo nói:

- Mục ca ca, thực lực của người đó có vẻ càng mạnh hơn trước.

Trong toàn bạch y quân chỉ Lưu Linh Túy có thân phận đặc biệt, dám gần gũi Mục Thiên Dưỡng như vậy.

Mục Thiên Dưỡng gật đầu, im lặng.

Đỉnh Hạo giết người thân của Mục Thiên Dưỡng, giữa hai người phải có trận chiến.

Nhưng Mục Thiên Dưỡng bây giờ không nóng nảy, kiên cường như ngày xưa, nghĩ thông nhiều chuyện. Báo thù không phải chuyện một sớm một chiều, tiến cảnh tu vi, võ đạo của Mục Thiên Dưỡng tăng trưởng hơn lúc trước nhiều, sẽ có một ngày gã lại chiến đấu với Đỉnh Hạo để phân ra thắng bại.

* * *

Sau khi rời khỏi Vị Châu đoàn người Đỉnh Hạo đi qua mấy chục châu trong Trung Thổ Thần Châu, chiến hỏa liên miên. Nhiều lần đoàn người Đỉnh Hạo, Kim Khả Ngôn, thể tu Hãn Hải sâm lâm bị cuốn vào chiến tranh, vũ nhân tộc xâm nhập mạnh mẽ vào Trung Thổ Thần Châu. Trên đường đi Đỉnh Hạo giết khá nhiều cường giả vũ nhân tộc.

Từ mặt nào đó thì Trung Thổ Thần Châu là đại vực hỗn loạn nhất trong năm vực, không chỉ vũ nhân tộc, Đỉnh Hạo còn thấy hải tộc Thần Ấn đại lực, Thần Đình phương đông, thú tộc. Lực lượng yêu tộc Trung Thổ Thần Châu cũng rất hoạt bát, các công pháp hương đánh túi bụi.

So sánh thì hòa bình ở Vị Châu càng đáng quý hơn.

1431. Chương 1435: Ta Sẽ Bị Bệnh Kén Ăn (hạ).

Đỉnh Hạo không ngờ Mục Thiên Dưỡng biến mất thật lâu sẽ xuất hiện với thân phận như vậy, khác với ấn tượng lúc gã còn là thần đồng trong Thanh Bình học viện. Nhưng Mục Thiên Dưỡng bảo vệ bình an con dân chủng tộc một phương, dù có mục đích gì thì điều gã làm hoàn mỹ hơn nhiều cường giả thần cảnh khác.

Đinh Hạo biết giữa hắn và Mục Thiên Đường sẽ có trận chiến, nhưng sâu trong lòng hắn hy vọng bạch y quân có thể có thể nổi lên trong Trung Thổ Thần Châu hỗn loạn.

Một đường giết chóc, khoảng nửa tháng sau đoàn người Đinh Hạo, thể tu Hãn Hải sâm lâm, Kim Khả Ngôn trở về Bắc Vực.

Tại biên giới Bắc Vực, Đinh Hạo gặp Huyền Sương Thần Vệ của Huyền Sương Thần Cung chờ sẵn. Dẫn đầu là một cường giả thể hệ trước bán thần cảnh, lưng công song kiếm, là một cao thủ kiếm đạo, tên gọi Trần Chân, là sư đệ của lão bộc Trần bá luôn đi theo bên Đinh Hồng Lệ.

- Còn một ngày là cánh cửa luân hồi sẽ mở ra, Hồng Lệ tôn giả ra lệnh ta ở đây nghênh tiếp minh chủ.

Bề ngoài Trần Chân khoảng hơn ba mươi tuổi nhưng thật ra đã năm trăm tuổi. Không như sư huynh Trần bá im lặng ít lời, Trần Chân khéo ăn nói, trước khi nói đã cười.

- Làm phiền Trần tiên bối.

Đinh Hạo chấp tay đáp lễ:

- Chúng ta đi thần điện bây giờ sao?

- Không cần, cánh cửa luân hồi ở Quốc thành, chúng ta đi thẳng tới đó là được.

Trần Chân nói:

- Hồng Lệ tôn giả và người vô minh Bắc Vực đều ở Quốc thành chờ đại giá của minh chủ.

Đinh Hạo nghe liền biết chuyện gấp, xuất phát ngay.

Hai ngày sau, chiến hạm số hiệu Viễn Phàm đến Quốc thành.

Quả nhiên Đinh Hồng Lệ đã chờ sẵn, còn có chương môn Thanh Vân tông, chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông, các cường giả thể lực đỉnh cao Bắc Vực. Nhóm Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Lan, Tạ Giải Ngữ đều có mặt trong Quốc thành. Có một số cường giả yêu tộc như Thái Sơ công chúa, Thái Thủy thái tử, lão bộc Yêu Thần cung vân vân.

Tình hình long trọng làm Đinh Hạo giật nảy mình.

Giao lưu vài câu qua đi, Đinh Hạo thầm ngạc nhiên. Chuyện luân hồi liên quan đến cái gì mà khiến cường giả nhân loại và yêu tộc đỉnh cao nhất toàn Bắc Vực tụ tập lại, sống chung hòa bình?

Đại điện phủ thành chủ.

Đinh Hạo được mời vào đại điện, có người thông báo với đám người Đinh Hồng Lệ ngay.

Đinh Hạo ngồi trên ghế chờ đợi mọi người đến.

Đột nhiên.

Tiếng cười sang sảng vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Tam đệ, chúng ta lại gặp mặt.

Một tên mập vừa trắng vừa phì nhảy ra ôm cổ Đinh Hạo, tiếng cười như sấm làm hắn điếc tai.

Không phải Tống Khuyết thiếu dọa đức thì là ai?

Sau lưng Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy mặc áo trắng dáng người gầy gò đứng cười. Trông Bạch Tuyền Thủy gầy hơn lúc trước nhưng phát ra khí thế cường đại gấp vô số lần, đã viên mãn nửa bước thần cảnh.

- Đại ca, nhị ca, ha ha ha ha ha ha! Cuối cùng các ngươi cũng xuất quan?

Đinh Hạo trông thấy Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy thì rất mừng.

Từ khi Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá vào Thần Ân đại lục thì Đinh Hạo không gặp hai người nữa, lòng thầm lo âu. Lúc vô minh Bắc Vực nghênh chiến Nam Thiên quân đoàn Thần Đình phương đông, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy đang bế quan, bây giờ cuối cùng cũng ra,

xem hơi thở của hai người thì hiệu quả bẽ quan rất kinh người. Nửa chân Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy đã đạp bước vào thần cảnh.

- Tiểu tử nhà ngươi bây giờ nổi thật, đã trở thành minh chủ Bắc Vực, ca ca đều thua ngươi.

Tống Khuyết không có phong độ cao thủ, choàng vai bá cổ Đinh Hạo.

Tống Khuyết cười tủm tỉm hỏi:

- Nói đi, làm minh chủ có cảm giác gì? À mà ta nghe nói ngươi cười bốn kiểu thế, còn trẻ nên kiềm chế chút, ha ha ha ha ha ha! Động phòng hoa chúc và làm minh chủ cái nào thú vị hơn?

Trần Đinh Hạo nổi gân xanh.

Mấy năm qua đi, dù tất cả đã là cao thủ đỉnh cao nhưng sao tên mập này càng trở nên không đáng tin hơn trước?

- A? Con mèo mập ngu này còn ở bên ngươi sao? Lâu vậy vẫn chưa chết?

Tống Khuyết thấy ngay đại ma vương Tà Nguyệt ngủ gật trên vai Đinh Hạo, hắn không kịp ngăn cản thì Tà Nguyệt đã bị túm đuôi xách lên.

Tống Khuyết cười to bảo:

- Sớm muốn xoa nó, xúc cảm thật tốt. Hiện giờ ta đã là nửa bước thần cảnh, sợ gì nó?

- A!

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn Tống Khuyết tràn đầy đồng tình.

Đại ma vương Tà Nguyệt ngủ mơ màng để tiêu thực bị đánh thức, nổi khùng lên. Tà Nguyệt không cần xem ai xách mình, nó tức giận rống to, nhẹ nhàng vùng khỏi tay Tống Khuyết. Đại ma vương Tà Nguyệt quay đầu, há mồm, cái đầu trướng to tắp tên mập.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Dừng . . . !

- Meo? Xảy ra chuyện gì? A, hình như ta ngửi được mùi tên mập thiếu đạo đức, hắn đâu?

Đại ma vương Tà Nguyệt khờ khạo nhìn quanh, sững hốt hỏi.

Đinh Hạo chỉ miệng đại ma vương Tà Nguyệt.

Đại ma vương Tà Nguyệt ngây người, sau đó biến sắc mặt nói:

- Trời ạ! Ta mới nuốt trọn một người . . . Là Tống mập ghét tẩm sao? A . . . Gớm chết . . . ủa . . . ủa!

Đại ma vương Tà Nguyệt khạc nhổ như ói chuột chết, toẹt một cái phun Tống Khuyết và chất dịch trong bao tử ra.

Tống Khuyết té xuống đất, mặt đen thui không nói không rằng biến mất tại chỗ.

Quá mất mặt.

Tống Khuyết không còn mặt mũi ở lại đây.

Đại ma vương Tà Nguyệt uất hận nói:

- Nhân sủng, sao không nhắc nhở meo trước? Meo ăn thứ buồn nôn như vậy cộng với lần trước là ta đã nôn hai lần, thể xác và tinh thần ta bị đả kích trầm trọng. Ta cảm thấy sau này có lẽ sẽ bị bệnh kén ăn . . .

Đinh Hạo, Bạch Tuyền Thủy nhìn nhau, ôm bụng cười phá lên.

Lúc này Đinh Hồng Lệ, các cao thủ khác đến đại diện.

- Ủa? Tống Khuyết đâu sao không thấy? Chẳng phải đã đến trước sao?

Đinh Hồng Lệ nhìn lướt qua, gật đầu với Đinh Hạo, lại ngó mọi người.

Đinh Hồng Lệ nói:

- Thôi, không chờ tên môn phái kia không đáng tin kia. Các vị, nếu Đỉnh minh chủ đã tới thì kế hoạch của chúng ta có thể bắt đầu. Nếu chúng ta không tính sai thì cánh cửa luân hồi mở vào lúc nửa đêm, chuẩn bị vào luân hồi chi vực đi.

Tại sao cánh cửa luân hồi mở trong Quốc thành là điều nhiều người suy nghĩ nhất.

Huyền Sương Thần Cung được tin trước tiên, phát ra thiệp võ đạo. Huyền Sương Thần Cung còn ngoại lệ báo cho yêu tộc, bây giờ trong Quốc thành tụ tập cường giả đỉnh cao nhân loại và yêu tộc.

- Cánh cửa luân hồi sẽ mở ra vào giữa đêm trăng tròn, các vị hãy chuẩn bị sẽ sàng.

Đỉnh Hồng Lệ mặc áo chaoàng màu đỏ, anh tư hiên ngang đi ở phía trước. Cường giả nhân loại và yêu tộc tụ tập ở một góc chợ xưa phái tây nam Quốc thành. Chỗ này đã bị xua đi hết, trong mấy chục dặm không có bình dân, thiết kế minh văn, trận pháp ngăn cách.

Theo tin tức lúc trước Đỉnh Hồng Lệ lộ ra, cái gọi là cánh cửa luân hồi tức là ở thời gian, địa điểm đặc biệt mở một cánh cửa không gian truyền tống sinh linh vào đó đến một luân hồi chi vực bí ẩn. Trong luân hồi chi vực sẽ có cơ duyên lớn, có lẽ liên quan đến di tàng thời đại tiên cổ. Người được cơ duyên có thể phi thăng thành tiên ngay.

1432. Chương 1436: Luân Hồi Chi Vực.

Đỉnh Hồng Lệ dặn dò:

- Luân hồi chi vực có liên quan đến Vô Tận đại lực, Thần Ân đại lực, có lẽ là một mảnh đại lực thất lạc. Nhiều kỷ nguyên qua đi không biết bộ dạng thế nào, sinh linh trong đó còn sống không. Vì vậy các vị vào trong phải hết sức cẩn thận.

Huyền Sương Thần Cung từng sống ở Bắc Vực nhiều năm, biết nhiều chuyện bí ẩn nhưng không cách nào nói rõ truyền thuyết về luân hồi chi vực. Các đại thế lực mơ hồ biết luân hồi chi vực, họ hiểu đây là chuyện rất nhịch thiên, liên quan lĩnh vực cấm kỵ, vô cùng quan trọng, nếu không thì đã chẳng được Huyền Sương Thần Cung phát thiệp võ đạo kêu tới Quốc thành. Yêu tộc tạm gác qua thành kiến với nhân loại vì vậy.

Nghe nói Vô Tận đại lực cứ chiến loạn mãi, sau tiên cổ ít thấy tiên nhân chính là bởi vì luân hồi không thông, lực đạo không mở, thiên cơ pháp tắc hỗn loạn. Dù là người có khí vận lớn cũng không thể phi thăng, không thể vĩnh hằng, không thể đại viên mãn thập nhị chính kinh.

Ngoài võ giả, chúng sinh trôi giạt khắp nơi khôn khó chịu khổ, nhân loại và yêu tộc vô số lần thánh chiến, sinh linh đồ thán, tranh giành tài nguyên sinh tồn, nhiều chủng tộc cường đại mất đi lực lượng 60 tiên thời viễn cổ chỉ có thể truyền thừa huyết mạch theo xác suất. Nói tóm lại nhiều bất hạnh trên Vô Tận đại lực đều liên quan luân hồi.

Đối với các võ giả thì luân hồi đã vỡ nát.

Cơ hội thành tiên nằm trong luân hồi.

Nếu luân hồi ở thế giới này đã vỡ thì chỉ có thể đặt hy vọng vào nơi khác, ví dụ như luân hồi chi vực. Không thể ở trong luân hồi thì chủ động vào đó, có lẽ trong luân hồi chi vực còn tồn tại chút lực lượng luân hồi.

Nghe thì hy vọng huyền diệu, hảo huyền nhưng là niềm hy vọng cuối cùng của các cường giả võ đạo, đặc biệt là cường giả tuyệt đối thế hệ trước. Cho nên bọn họ mới sẵn lòng mạo hiểm.

Đỉnh Hạo đứng trong đám người, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực đứng bên cạnh hắn.

Vấn Kiếm tông quyết định người vào luân hồi chi vực là ba người Đỉnh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực. Không đúng, còn có đại ma vương Tà Nguyệt. Đám Lý Lan đoàn tụ với Đỉnh Hạo giây

lát sẽ quay về Vô Tận đại lục tọa trấn. Tạ Giải Ngữ lấy thân phận thánh nữ là một thành viên yêu tộc vào luân hồi chi vực.

Cố Thiếu Sơ dặn dò:

- Đình huynh đệ, lần này vào luân hồi xin hãy cẩn thận.

Bởi vì địa điểm ở Quắc thành, lại liên quan đến Đình Hạo nên Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An có thể đến gần chỗ cánh cửa luân hồi sắp xuất hiện. Tuy nhiên thực lực của Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An không thể vào trong, chỉ đưa tiễn Đình Hạo.

Đình Hạo gật đầu, nói:

- Ta biết, hai vị đại ca yên tâm.

Đình Hạo chợt nhớ điều gì, nói:

- Về tìm kiếm tung tích của Tinh Nhi, Ma Kiếm ta đã sai người hết sức điều tra, dù là yêu tộc hay nhân tộc một khi có tin tức sẽ báo cáo ngay. Hai vị đại ca yên tâm, ta khiến Tiểu Viên, Tiểu Phương bói một quẻ, Tinh Nhi, Ma Kiếm bình yên vô sự, thậm chí có cơ duyên lớn, có kinh không hiểm.

Cố Thiếu Sơ, Hoa Hoài An thở phào nhẹ nhõm:

- Vậy hai chúng ta yên tâm.

Hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương đến từ Thiên Cơ cốc bí ẩn, nghe nói là đệ tử xuất sắc nhất thời đại này, thuật bói toán vô song. Nếu hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương nói vậy thì chắc Cố Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm không sao. Lúc trước Cố Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm xúc động tìm Đình Hạo kết quả mất tích làm trái tim mọi người treo cao, tìm kiếm khắp nơi nhưng không có may mồi gì.

Đình Hạo dặn dò mấy chuyện khác, bỗng nhiên có dị tượng trong thiên địa.

Vầng trăng tròn mới lên cao thì như bị lực lượng vô hình lôi kéo, một ánh sáng trắng tinh khiết khác với ánh trăng chiếu thẳng xuống.

Các cường giả kêu lên, vì mọi người cảm giác lực lượng rất kỳ lạ tràn ngập, không thể tránh né, như làn nước thấm vào cơ thể mình.

Tim Đình Hạo đập nhanh:

- Đây là . . .

Đình Hạo hiểu biết nhiều về minh văn, coi như đẳng cấp đại sư nhưng chưa từng thấy minh văn cổ kính, tang thương như vậy. Có lực lượng trên pháp tắc dâng trào trong minh văn.

Kiểm Tổ kêu lên trong đầu Đình Hạo:

- Trời ạ, thế gian này còn tồn tại loại lực lượng đó!

Đạo Tổ cũng kinh thán:

- Đó là hoa văn thiên địa tự nhiên sinh thành, lực lượng mạnh nhất thế gian. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ thế giới hiện giờ còn liên kết với cổ vực ngày xưa? Có thể xuyên qua hồng hoang, trở về quá khứ sao?

Trong giọng nói của hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ tràn ngập giật mình.

Đây là lần đầu tiên Đình Hạo nghe âm điệu hoảng hốt của hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ.

Đình Hạo dùng thần thức hỏi:

- Đó là cái gì? Hai vị tiên bối biết lai lịch của minh văn này sao?

- Là một loại lực lượng tồn tại cùng quá khứ, lực lượng đã mất đi. Tại sao nó xuất hiện ở thế giới này . . .

Đạo Tổ rất ngạc nhiên, trong thanh âm chất chứa vui mừng, hưng phấn. Đạo Tổ thậm chí quên trách Đình Hạo gọi nàng là lão tiên bối.

Đạo Tổ lầm bầm:

- Chờ xem đi, nếu cái gọi là cánh cửa luân hồi, Vị Châu thật sự liên quan đến thời đại đó thì quá điên cuồng.

Kiểm Tổ trầm ngâm nói:

- Không lẽ cơ hội thật sự xuất hiện trong kỷ nguyên này?

Hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ không trả lời Đinh Hạo ngay.

Đinh Hạo định hỏi thêm thì có tiếng kêu khe khẽ. Vô số hoa văn thiên nhiên như đường nét vẽ cách mặt đất một thước vẽ ra cánh cửa kỳ lạ, cửa mở, đoàn sáng nhấp nháy trong khung cửa.

Đinh Hồng Lệ cao giọng nói:

- Các vị, cánh cửa luân hồi đã mở, mời.

Đinh Hồng Lệ là người thứ nhất bước chân vào cánh cửa ánh sáng.

Một cường giả yêu tộc toàn thân bao phủ trong khói yêu khí hỗn độn cực kỳ kích động nói:

- Cái này . . . Đúng là luân hồi!

Cường giả yêu tộc là người thứ hai vào cánh cửa luân hồi.

Có người hét to:

- Đi!

Người đó biến thành luồng sáng chui vào trong.

Đinh Hạo đứng yên tại chỗ, không vội vào cánh cửa luân hồi. Đinh Hạo hơi ngạc nhiên, vì cánh cửa ánh sáng này hình dạng, đường nét giống với một trong sáu Hồng Thạch trang viên ở đáy địa huyết thâm uyên sau núi Vô Tận đại lục. Hình dạng giống như một kiến trúc sư tạo ra, hai cánh cửa không có gì khác nhau.

Cửa ánh sáng có liên quan gì đến sáu đạo tiên môn?

Đinh Hạo thấy sự việc vượt qua sức tưởng tượng.

- Chúng ta cũng đi vào.

Đinh Hạo nhìn Cuồng Đạo Trương Phàm, Phương Thiên Dực, xoay người từ biệt đám Hoa Hoài An, Cổ Thiếu Sơ. Đinh Hạo biến thành luồng sáng lao vào cánh cửa luân hồi.

* * *

- Đây là đâu?

Mọi người nhìn bầu trời xám xịt nặng nề, ngây người.

Đinh Hạo cũng đứng trong đám đông.

Tổng cộng có sáu mươi người vào cánh cửa luân hồi, thực lực thấp nhất là cường giả án thần cảnh, tuy không xem như chí tôn thần cảnh thật sự nhưng cũng là cao thủ đương thời. Một đám người thế này tụ tập lại là lực lượng vô địch, nhưng ở trong không gian kỳ lạ này, thiên địa bao la, bọn họ quá nhỏ bé.

1433. Chương 1437: Nga Quỷ Đạo.

Một cường giả nhân loại kinh ngạc nói:

- Hay chỗ này chính là luân hồi chi vực? Trông không khác gì Vô Tận đại lục.

Cường giả nhân loại đã nói lên suy nghĩ của nhiều người.

Đúng vậy, không gian kỳ lạ này rộng mênh mông, nhưng chỉ có thể. Trên mặt đất không một cọng cỏ, xám xịt, tĩnh lặng. Trên bầu trời u ám nặng nề, rất áp lực. Trừ điều này ra dù là không khí, linh khí hay là lực lượng pháp tắc không khác gì Vô Tận đại lục.

Đặc biệt trong không khí chẳng có chút lực lượng luân hồi làm một số cường giả thấy thất vọng.

Mặt Đinh Hồng Lệ không biểu tình nói:

- Đây là vòng ngoài luân hồi chi vực.

- Ta biết môn phái của các vị đều có nội tình, hiểu biết các phần về luân hồi chi vực, một số người còn giữ bản đồ. Nhưng ta hy vọng tất cả sẽ đi chung một chỗ, vì theo tin tức Huyền Sương Thần Cung có được trong luân hồi chi vực có nguy hiểm lớn, dù là đỉnh thần cảnh cũng sẽ chết.

Đinh Hồng Lệ nói xong mang theo bốn cao thủ Huyền Sương Thần Cung sải bước đi về phía trước.

Mọi người đều là kẻ thông minh, đa số là lão quái vật, trải qua quá nhiều chuyện, là nhân kiệt một thời nên có kế hoạch, tính toán riêng. Nói chuyện không cần nói hết, dù là Đinh Hồng Lệ cũng không có năng lực ra lệnh đám người này nghe theo mình.

Ba người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, người Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông đi theo Đinh Hồng Lệ.

Trong yêu tộc có một phần cường giả rời đi, tự mình tìm kiếm.

Có năm, sáu cường giả tuyệt đối nhân loại chí tôn thần cảnh nổi danh đã lâu chọn hành động riêng, biến thành luồng sáng biến mất trong hư không phía xa.

Đinh Hạo rất ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Lại thật, cảm giác chỗ này hơi giống địa ngục đạo nhưng không phải địa ngục đạo, có điều chắc chắn là chỗ này không phải Thần Ân đại lục hay Vô Tận đại lục. Thật khó tin, trừ hai đại lục ra còn tồn tại thế giới khác.

Đây đúng là thế giới thần kỳ.

Mọi người ngửi được mùi mực rửa trong không khí như thể không khí đông lại ngàn vạn năm không chảy, mặt đất chồng chất lớp bụi dày như bị thứ gì đốt cháy. Đây là thế giới tử vong, trừ mọi người ra không có sự sống.

Trong không khí tràn ngập áp lực ngột thở.

Mọi người đi rất nhanh, tuy đi bộ nhưng đều là cường giả từ bán thần cảnh trở lên, bước ra một bước xa mấy ngàn thước, mấy chục người lác một cái đã ra mấy trăm dặm. Địa hình trên đường đi bằng phẳng không thay đổi, mặt đất màu xám kéo dài tới chân trời làm người tuyệt vọng. Bầu trời xám mà mặt đất xám nhạt dường như không có ranh giới.

Một cường giả bán thần cảnh bỗng lên tiếng:

- Lại thật, sao ta thấy hơi đói?

Câu này thoát trông không có gì lạ nhưng khi nghe mọi người đều biến sắc mặt, lộ vẻ trầm trọng, hoảng sợ. Đầu tiên là bởi vì cường giả bán thần cảnh thấy đói là chuyện rất lạ lùng, thực lực đến trình độ này dù không ăn không uống một năm cũng không sao. Nguyên nhân quan trọng nhất là các cường giả khác cũng thấy đói khát.

- Ta cũng thấy bụng đói cồn cào.

- Thì ra không chỉ mình ta thấy đói?

- Tại sao như vậy? Đã nhiều năm ta không có cảm giác thế này.

Mấy cường giả khác nói lên cảm giác của mình, lúc đầu thấy đói ai cũng nghĩ là tại mình nhưng bây giờ xem ra nhiều cường giả đói cùng lúc thì không bình thường.

Mọi người ngừng lại.

Đinh Hạo nhìn Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Hai người cũng cảm giác như vậy?

Cuồng Dao Trương Phàm gật đầu, nói:

- Mới đầu còn tưởng rằng là ảo giác, không ngờ càng lúc càng thấy đói khát. Ta tưởng là vấn đề của mình, ai ngờ mọi người đều giống nhau.

- Đúng vậy. Ta cũng thấy hơi đói.

Phương Thiên Dực liếm môi khô khốc nứt ra, nhỏ giọng nói:

- Đinh sư huynh có cảm giác này không? Ta thấy chỗ này là lạ, có lực lượng chúng ta không thể hiểu thấu tồn tại trong thế giới này ảnh hưởng chúng ta.

Đinh Hạo khẽ nói:

- Ta còn đỡ.

Đinh Hạo không tỏ ý kiến nhưng sự thật là hắn không có cảm giác gì, không thấy đói như mọi người nói.

Tại sao chỉ một mình hắn ngoại lệ?

Đinh Hạo không hiểu nổi.

- Tầng mây đen bao phủ bên trên khiến người bức mình quá, mở ra!

Một cường giả bán thần cảnh bị không khí quái dị làm nóng nảy, bỗng vùng nắm đấm. Gió mây khuáy động, kinh khí xé ra, lực lượng cường đại phóng lên cao đâm thủng cái lỗ to trên bầu trời xám xịt.

Mọi người ngơ ngác nhìn.

Khi mây đen tán đi, mọi người thấy cảnh tượng bên ngoài. Đó là trời sao cực kỳ rõ ràng, mỗi ngôi sao lớn như vươn tay có thể chạm vào, to cỡ bánh xe, hoa văn rõ ràng, sáng và to hơn cả ánh trăng Vô Tận đại lục, Thần Ấn đại lục. Có cảm giác nhún một cái là sẽ nhảy lên tinh cầu ngay.

Mảnh đất này không hoàn toàn tối tăm là bởi vì các tinh cầu to chiếu sáng, ánh sáng âm u là vì không có mặt trời.

- A? Nhiều trắng như vậy?

Đại ma vương Tà Nguyệt ngẩng đầu nhìn, trầm ngâm nói:

- Bộ dạng chúng nó làm ta nhớ đến bánh trắng ngon lành.

Sau khi ỏi hai lần đại ma vương Tà Nguyệt vẫn không chừa.

Đinh Hạo lắc đầu, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Bởi vì tri thức thiên vong học trong địa cầu kiếp trước khiến Đinh Hạo hiểu kỳ cảnh này là bởi vì cách tinh cầu khác rất gần. Đây là loại thế giới gì? Là lòng là không cảm giác sức hút từ các tinh cầu, lực lượng triều tịch chỗ này không bị ảnh hưởng, rất khó giải thích bằng tri thức vật lý học kiếp trước.

- Đi lên nhìn xem.

Có người lòng máy động phóng lên cao, nhưng rất nhanh kêu lên.

Mọi người cũng lên theo.

- Chỗ . . . Chỗ này thiên vực rất mỏng, thật khó tin. Chưa đến tứ trọng thiên, lên nữa là tinh vực chân không.

Đinh Hạo lên trời liền hiểu lý do cường giả kia kêu lên. Chỉ cách mặt đất mấy ngàn thước sức hút mặt đất đã rất yếu, không gian chân không xuất hiện. Không vận dụng lực lượng người cũng nổi trên không trung.

Bởi vì không khí mỏng manh làm mọi người thấy khó thở, đương nhiên điều này không ảnh hưởng đến cường giả thần cảnh.

Mãi lúc này mọi người khẳng định đây là một thế giới khác chứ không phải Vô Tận đại lục, trong thế giới kỳ lạ này thật sự tồn tại cơ duyên thành tiên, lực lượng luân hồi sao?

Trông không quá giống.

Đinh Hồng Lệ lấy một thứ kỳ lạ giống kim chỉ nam ra khỏi ngực, loay hoay một lúc. Đinh Hồng Lệ dẫn cao thủ Huyền Sương Thần Cung bay hướng tây nam, đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ đi theo. Mấy người khác ngần ngừ một lúc, có mấy cường giả thần cảnh rời khỏi.

Vậy là cường giả thần cảnh qua cánh cửa luân hồi bước vào đây còn lại chưa đến bốn mươi người.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo luôn im lặng.

Trong thức hải của Đinh Hạo, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tỏa hơi nóng, hình như là vì hấp thu năng lượng người chết quá nhiều trên Thiên Chi đảo, hoặc bị lực lượng bí ẩn trong không gian Vị Châu lôi kéo. Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn rất bí ẩn, không cùng loại hình với thần khí Niên Hoa Chi Sa, thần khí Trần Thần Ấn.

Đinh Hạo cứ cảm thấy Đinh Hồng Lệ biết điều gì, nhưng nàng không muốn nói nhiều.

1434. Chương 1438: Săn Bắt Căn Nguyên Thần Cảnh?

Một cường giả bán thần cảnh Thanh Vân tông nhú mày nói:

- Càng lúc càng đói, lại khát lại đói.

Với thực lực như cường giả bán thần cảnh Thanh Vân tông nhưng không ức chế được cảm giác lạ này, dù không phải đau đớn trí mạng nhưng rất quái, khiến người tìm đập chân run.

Mấy người khác biểu tình khó xem.

- Đừng vận công áp chế loại cảm giác này, thuận theo biến hóa là được.

Đinh Hồng Lệ lên tiếng:

- Loại phản ứng này nói lên một điều, đó là chỗ này đúng là luân hồi chi vực. Bởi vì nghe nói luân hồi có lục đạo là thiên đạo, Tu La đạo, nhân đạo, địa ngục đạo, súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo. Nhìn phản ứng của mọi người thì nơi này là ngạ quỷ đạo trong truyền thuyết.

Ngạ quỷ đạo?

Nghe Đinh Hồng Lệ nói, mọi người giật mình.

Đinh Hạo hiểu ra.

Trong lục đạo có ba thiện đạo là thiên đạo, nhân đạo, Atula đạo. Ba ác đạo là súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo. Sinh linh trong ngạ quỷ đạo cả đời gặp ba chương ngại trong ăn uống là ngoại chương, nội chương, vô chương, dù là loại chương ngại nào đều sẽ bị đói khát hành hạ, khổ không thể tả.

Bất cứ sinh linh nào vào ngạ quỷ đạo sẽ bị ba chương ngại hành hạ.

Đinh Hồng Lệ nói ra làm Đinh Hạo hiểu điều này.

Phản ứng, biểu hiện của mọi người đúng là giống y ngạ quỷ đạo, hơn phân nửa không sai. Nhưng có một hiện tượng kỳ lạ là lúc trước trong Atula đạo, địa ngục đạo Đinh Hạo có lực lượng chúa tể, một ý niệm có thể thay đổi thiên địa cái gì trong ngạ quỷ đạo trừ không bị ảnh hưởng ra không có những uy lực kia?

Khác biệt duy nhất là lúc trước Đinh Hạo vào Atula đạo, địa ngục đạo kiểu hồn xuyên ngũ say, lần này là thân thể trực tiếp vào.

Không biết Đinh Hồng Lệ, các cường giả chí tôn truy tìm tiên duyên luân hồi là cái gì?

- Phía trước có gì?

Một cường giả bán thần cảnh Huyền Thương Thần Cung chợt phát hiện điều gì, biến thành ánh sáng lao nhanh đi. Mọi người giật mình theo sau cường giả bán thần cảnh Huyền Thương Thần Cung.

Mùi máu nồng nặc phát ra từ bên dưới.

Khi đáp xuống đất, mọi người ngẩn ngơ, biểu tình kinh hoàng, khó tin.

Bởi vì bọn họ trông thấy một xác sinh linh to như ngọn núi, là cường giả thần cảnh yêu tộc, ngoại hình như thần thú kỳ lân, trong cơ thể chảy huyết mạch thần thú. Bây giờ cường giả thần cảnh yêu tộc đã chết, đầu bị vũ khí bén chém, tủy nao bị hút sạch, máu chảy ào ạt như dòng sông thành hồ nước nhỏ. Khí huyết sát ngập trời khuếch tán, trong không khí còn tràn ngập yêu tộc dao động mạnh mẽ.

Một cái xác cường giả cảnh giới yêu thần mới chết, máu chưa khô.

- Đã chết, đây là phong chủ Tử Tiêu Lôi phong hai canh giờ trước rồi đi, một cường giả chí tôn nhất khiêu thần cảnh chết . . .

Mọi người cực kỳ giật mình.

Không thể nhìn ra cường giả cảnh giới yêu thần chết vì cái gì, bởi vì trong không khí trừ hơi thở cường giả cảnh giới yêu thần đã chết không để lại chút mùi của đối thủ. Trong khu vực này không có dấu vết chiến đấu, nào cường giả cảnh giới yêu thần bị vết thương trí mạng. Trông như cường giả cảnh giới yêu thần không có chút chuẩn bị hay sức chống cự đã bị giết.

Nhưng trong thế giới kỳ lạ này tồn tại lực lượng gì có thể giết chí tôn cảnh giới nhất khiêu Vô Thần cảnh trong thời gian ngắn?

Nên biết cường giả cảnh giới yêu thần rời khỏi đội mới hai canh giờ.

Địa điểm cường giả cảnh giới yêu thần chết cách mọi người không xa nhưng chủ Tử Tiêu Lôi Phong không kịp cầu cứu. Mọi người rất kinh sợ, đặc biệt là một số cường giả bán thần cảnh dựng đứng lông tơ. Nếu đối lại là bọn họ thì chết càng nhanh.

Đinh Hồng Lệ cẩn thận kiểm tra xác chủ Tử Tiêu lôi phong, đặc biệt là vết thương ở đầu. Biểu tình Đinh Hồng Lệ trầm trọng nhưng không thể đoán ra điều gì từ nét mặt của nàng.

Đinh Hạo tới gần quan sát kỹ.

Tuy không phát hiện dấu vết, manh mối gì rõ ràng nhưng trực giác Thăng Tự Quyết khiến Đinh Hạo cảm giác có hơi thở lực lượng hắc ám rất nhạt từ xác cường giả cảnh giới yêu thần.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, rung động thì phía trước bỗng có dao động sóng năng lượng ảm khuất.

- Ai ở đó?

Lòng Đinh Hạo máy động, thoáng chốc kiếm ý, đao ý bộc phát, nhanh như chớp xông ra. Có rất nhiều cường giả cùng phản ứng như Đinh Hạo, tiếng rít xé gió vang lên, mọi người cùng lao ra.

Cách mấy chục dặm, một thân hình to lớn chậm rãi ngã xuống.

Cường giả nhân loại khó khăn phun ra hai chữ:

- Cứu ta . . .

Về mặt cường giả nhân loại tuyệt vọng, người đầm máu, cánh tay vươn ra từ từ rơi xuống.

Một cường giả thần cảnh kiếm tu của Diệt Tuyệt Kiếm tông lao đến diu cường giả nhân loại, sốt ruột lo lắng lớn tiếng hỏi:

- Cốc Phong huynh làm sao vậy?

Cường giả nhân loại bị thương nặng sắp chết tên là Cốc Phong, một tán tu tiếng tăm lừng lẫy, thực lực cường đại. Cốc Phong là cường giả thần cảnh nổi danh từ lâu trong Bắc Vực, thực lực cỡ nhị khiêu Võ Thần cảnh, một trong các nhân vật đỉnh cao.

Tính cách Cốc Phong cô độc, không nhiều bằng hữu, cá tính kỳ quái. Lúc trước Cốc Phong không đi chung với mọi người mà một mình đánh lẻ, rất tự tin vào thực lực của mình. Cốc Phong có tư cách tự tin, gã tung hoành Bắc Vực mấy ngàn năm, Huyền Sương Thần Cung còn phải nhường gã ba phần.

Đời Cốc Phong không có nhiều bằng hữu, cường giả thần cảnh kiếm tu của Diệt Tuyệt Kiếm tông tên Bạch Âm nằm trong số ít đó. Lúc trước Cốc Phong, Bạch Âm từng hợp tác mấy lần. Mới rồi Bạch Âm kiếm tu khuyên Cốc Phong dừng hành động một mình nhưng gã cười bay đi, không ngờ mới gần hai canh giờ một chỉ tôn thần cảnh ụy chấn cổ kim hấp hối.

Bạch Âm kiếm tu hét to:

- Cốc Phong huynh, cố lên, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, kẻ địch là ai?

Bạch Âm kiếm tu không tiếc rót lực lượng căn nguyên thần cảnh vào người Cốc Phong, muốn gã sống.

- Chô ta có thần đan . . .

Một chỉ tôn thần cảnh Thanh Vân tông lấy ra một viên đan dược cực phẩm xanh biếc.

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Cốc Phong không còn sự sống, hé môi phun ra mấy chữ:

- Hắc ám . . . Hắc ám vô biên . . .

Cốc Phong tắt thở, từng luồng khói đen tanh hôi phát ra từ cơ thể gã. Làn da lộ ra bên ngoài nhanh chóng thối rữa.

Đình Hồng Lệ lên tiếng nhắc nhở:

- A? Không đúng, mau buông hấn ra!

Bạch Âm kiếm tu ngây người, thấy khói đen lan hướng cơ thể mình lập tức hiểu điều gì, vội thả tay ra.

Bùm!

Một tiếng vang khê, cơ thể Cốc Phong nổ tung thành luồng khói.

Người Bạch Âm kiếm tu lóe ánh sáng tiêu trừ khói đen kỳ lạ.

Đình Hồng Lệ nhíu mày nói:

- Căn nguyên thần cảnh của hấn bị rút đi.

Cốc Phong chết là vì căn nguyên thần cảnh bị cưỡng ép rút đi, mất sức mạnh to lớn, cường giả yêu tộc thần cảnh lúc trước cũng bị người cướp đi tinh hoa yêu thần trong não. Các loại dấu hiệu chứng minh trong bóng tối có một tồn tại đáng sợ săn bắt lực lượng căn nguyên của cường giả thần cảnh.

Tâm tình mọi người nặng nề.

1435. Chương 1439: Săn Bắt Căn Nguyên Thần Cảnh (hạ)?

Dù là cường giả yêu tộc thần cảnh hay Cốc Phong đều là cường giả tuyệt đối, thế nhưng hai người bị giết không kịp chống cự. Mọi người cảm giác vào khu săn bắn, kẻ thù trong bóng tối xem cường giả thần cảnh như con mồi tùy ý săn bắt.

Nghe có chút khó tin.

Mỗi cường giả thần cảnh vào luân hồi chi vực đều là đẳng cấp chí tôn nhưng bị người làm thịt, không lẽ . .
. Không lẽ những kẻ thù trong bóng tối sẵn căn nguyên thần cảnh là tiên nhân sao?

Lúc trước giết chủ Tử Tiêu Lô phong không để lại chút dấu vết, giết Cốc Phong thì bị mọi người phát hiện chưa kịp xóa dấu vết nên để lại lực lượng hắc ám máu đen trên cơ thể Cốc Phong.

Đinh Hồng Lệ khẽ thở dài:

- Ài, chúng ta tiếp tục tiến lên đi.

Đinh Hồng Lệ tạo mộ cho Cốc Phong rồi mang người Huyền Sương Thần Cung đi tiếp.

Một cường giả thần cảnh lớn tiếng hỏi:

- Rốt cuộc chúng ta đi đâu?

Đinh Hạo nhíu mày.

Dường như Đinh Hồng Lệ biết điều gì, nói thẳng nơi đây là ngạ quỷ đạo. Từ khi bước vào luân hồi chi vực Đinh Hồng Lệ luôn đi thẳng một hướng để tìm kiếm cái gì, có mục đích rõ rệt.

Cường giả thần cảnh hỏi ra nghi vấn của Đinh Hạo.

Lại một cường giả thần cảnh kiểm không được chất vấn:

- Đúng vậy. Nếu Đinh tôn giả biết cái gì thì cứ nói thẳng đi.

Đinh Hồng Lệ dừng bước, liếc mọi người, vẻ mặt trầm trọng nói:

- Ta biết trong lòng các vị có nghi ngờ, chỗ này đúng là hoàn cảnh nguy hiểm. Nhưng chỉ cần chúng ta cùng một chỗ thì kẻ thù không có cơ hội, tuyệt đối đừng tách rời ra. Ta bảo đảm với các vị Huyền Sương Thần Cung tuyệt đối không có lòng ích kỷ gì, cơ duyên tồn tại cùng nguy hiểm. Nguy hiểm càng lớn chứng minh cơ duyên càng hiếm thấy hơn.

Nghe Đinh Hồng Lệ nói, mấy người khác trong lòng có nghi ngờ, bất mãn không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo gật đầu tỏ thái độ:

- Ta tin tưởng Đinh tôn giả.

Thân phận của Đinh Hạo không tầm thường, là minh chủ võ minh Bắc Vực. Tuy với nhiều cường giả thần cảnh thế hệ trước thì chức minh chủ không đáng nhắc tới. Trong cuộc chiến Thanh Vân tông có nhiều chí tôn thần cảnh thế hệ trước không tham gia, bọn họ không để bụng chiến tích đâm thủng địch doanh của Đinh Hạo. Tuy nhiên Đinh Hạo đại biểu cho bá chủ một thế lực mới, hẳn lên tiếng rất có sức nặng.

Đoàn người tiếp tục đi tới.

Ba, bốn ngày sau lại gặp mấy cái xác cường giả thần cảnh trên đường đi, có nhân loại và yêu tộc. Tất cả đều là cường giả thần cảnh từng bước qua cánh cửa luân hồi, lựa chọn đi một mình kết quả chết hết, bị cướp tinh hoa căn nguyên thần cảnh.

Mọi người từ ban đầu giật mình đến bây giờ thần nhiên, bọn họ đều là hùng bá một phương, thấy nhiều sóng to gió lớn nên hoàn toàn thích ứng.

Nhìn xác các cường giả thần cảnh đã chết không có manh mối gì.

May mắn mấy ngày qua mọi người không bị tập kích, rõ ràng thực lực kẻ thù không đáng sợ như trong tưởng tượng, không có lực lượng khiêu chiến nhiều cường giả thần cảnh cùng một lúc.

Chớp mắt đã qua nửa tháng.

Mọi người phong trần vất vả đi trong thế giới kỳ lạ này, nếu tính khoảng cách đã đi thì đã qua mấy ngàn vạn dặm. Thế giới này rộng lớn khó tin.

Chuyến đi ít có thời gian nghỉ ngơi.

Đinh Hạo tranh thủ thời gian tu luyện, lĩnh ngộ kiếm ý, đao ý. Đi chung với nhiều cường giả thần cảnh thể hệ trước là cơ hội học tập hiếm có, Đinh Hạo rất khách sáo xin chỉ dẫn về bp, thần thông, kinh nghiệm tu luyện từ các cường giả thần cảnh khác nhau.

Bởi vì thân phận minh chủ võ minh Bắc Vực của Đinh Hạo, hắn vừa trẻ vừa có tiềm lực vô hạn, rất có khả năng tương lai trở thành chí tôn tuyệt đối chúa tể Bắc Vực, thêm nữa thái độ của hắn cung kính nên đa số cường giả thần cảnh nhân loại có hảo cảm với hậu bối này, chỉ điểm một phen.

Những lão quái vật đều có kinh nghiệm dày dặn, mỗi người sống hơn ngàn tuổi nên tầm mắt, kiến thức hơn hẳn Đinh Hạo rất nhiều. Có khi các cường giả thần cảnh nhân loại chỉ điểm một chút là Đinh Hạo sẽ thu hoạch nhiều, sét đánh mở mang đầu óc.

Thực lực hiện giờ của Đinh Hạo ở đỉnh bán thần cảnh, làm sao bước chân vào thần cảnh thì hắn không chắc chắn. Linh khí trong ngạ quỷ đạo mỏng manh như Bắc Vực, có lực lượng kỳ lạ lan tràn, không thích hợp tu luyện như Thần Ân đại lực, cho nên tu vi của Đinh Hạo vẫn chưa đột phá.

Đao Tổ than thở:

- Thật là, có hai chúng ta mà Tiểu Đinh Tử còn đi học hỏi đám phế vật kiến thức nông cạn, làm bản tiên tử đau buồn quá.

Đinh Hạo cười hì hì không nói.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ đúng là có kiến thức rộng rãi, biết nhiều bí mật, công pháp. Nhưng cũng vì hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ quá cổ xưa nên bí biết phương hướng, đường tu luyện đại khái, còn mấy kỹ xảo, kinh nghiệm tu luyện nhỏ nhặt, rườm rà dưới pháp tắc thiên địa thì trống rỗng.

Bây giờ Đinh Hạo rất cần pháp môn, kỹ xảo nhỏ nhiều kinh nghiệm này.

Đinh Hạo kéo theo các cường giả thể hệ trẻ như Cuồng Đao Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Tống Khuyết, Bạch Tuyên Thủy mặt dày xin hỏi vấn đề tu luyện với các chí tôn thần cảnh thể hệ trước. Có lẽ vì thấy bản thân mình trên người các thanh niên, có lẽ chuyển đi luân hồi chi vực quá nguy hiểm, đám lão già có ý nghĩ tuyên y bát. Trừ vài cường giả già tính tình kỳ cục ra mấy cường giả thần cảnh khác nghe các thanh niên hỏi gì đáp nấy.

Cuối cùng vài cường giả thể hệ trước còn giao lưu với nhau.

Đinh Hồng Lệ nhìn thấy hết, rất vừa lòng biểu hiện của Đinh Hạo.

Không khí luận bàn, kiểm nghiệm này rất tốt xóa đi cô đơn trong chuyến đi, khiến tâm tình mọi người tốt hơn nhiều, ít nhất không cần lo kẻ thù núp trong bóng tối uy hiếp.

Lại qua hơn mười ngày.

Trong thời gian này Đinh Hạo thu hoạch rất lớn.

Đinh Hạo là chí tôn trẻ có tiềm lực vô hạn được các cường giả thể hệ trước chú trọng nhất, các lão quái vật rất vui vẻ chỉ đạo hắn. Nếu trong cuộc chiến luân hồi bọn họ có chết, Đinh Hạo sống sót quay về ít nhất sẽ truyền tiếp đạo thống hoặc che chở hậu nhân của họ, đây là một loại đầu tư.

Đinh Hạo cảm giác mình sắp đột phá giới hạn.

Loại đột phá này không liên quan tu vi huyền khí hay thần thức, đó là lột xác tâm tình. Một bước vào thần cảnh thật sự ý nghĩa từ nay sinh mệnh thoát thai hoá cốt, đã không phải sinh linh bình thường mà gần như thần.

Đinh Hạo tạm gác lại tu luyện huyền khí, thần thức, dốc sức điều chỉnh tâm tình, trạng thái tinh thần, trong cảm ngộ bắt giữ cơ hội vô hình trung.

Tuy nhiên mọi người vẫn chịu đói, thời gian lâu cảm giác đói khát càng thêm rõ ràng.

Dù các cường giả thần cảnh lấy thức ăn trong không gian trữ vật của mình ra nhưng ăn bao nhiêu hì cảm giác đói khát không giảm bớt.

Đại ma vương Tà Nguyệt gần tới lúc bùng nổ.

Hôm nay.

Một cường giả thần cảnh ngẩng đầu nhìn phía xa:

- Mọi người có cảm giác gì không? Phía trước có biến đổi, ta cảm giác được hơi thở cường giả tuyệt đối chiến đấu . . .

1436. Chương 1440: Khu Vực Trung Tâm Luân Hồi.

Ngay khi cường giả thần cảnh nói chuyện mọi người cũng cảm nhận được.

Không cần nói gì thêm, tất cả nhanh như chớp rách hư không xông lên, sợ cái chết Cốc Phong lập lại. Hơi thở chiến đấu rất đậm đặc, chưa tan biến, có lẽ có người sống sót.

Vù vù vù vù vù!

Ánh sáng rách phá hư không, chém rách âm u đầy trời.

Chớp mắt mọi người chạy đến chiến trường.

- Đây là . . .

Trông thấy cảnh tượng trước mắt làm mọi người ngẩn ngơ.

Đình Hạo khựng giữa không trung, biểu tình cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì không có cảnh cường giả chiến đấu. Khu vực này hoang tàn, đất thủng lỗ, từng khe nứt sâu tối đen không thấy đáy như mạng nhện lan tràn trên mặt đất mấy trăm dặm. Có sóng âm khủng bố đánh vào dây núi, đất đá xen lẫn. Dung nham đỏ rực từ lòng đất bắn lên cao.

Trong không khí có từng dao động năng lượng khó hiểu chớp lóe như khắc ấn.

Khu vực này như bị mấy vạn huyền năng cự pháo liên tục oanh tạc nhiều ngày, là vùng đất bị vứt bỏ.

Lúc trước mọi người cảm nhận dao động chiến đấu phát ra từ đây, nhưng nhưng rõ ràng không có đánh nhau, đây là trận ác đấu không biết đã kết thúc bao nhiêu năm. Dù qua rất lâu nhưng vì lực lượng hai bên chiến đấu quá khủng bố nên sót lại hơi thở thật lâu chưa tán đi.

Biểu tình trên mặt mọi người cực kỳ kinh hoảng.

Bản thân bọn họ là một đám chí tôn đứng trên đỉnh cao võ đạo, nắm giữ lực lượng đời núi lấp biển. Thế nhưng cuộc ác chiến đến trình độ này làm bọn họ rất kinh khủng, trong lòng mỗi người tự hỏi nếu gặp đối thủ như vậy có thắng được không?

- Trong không khí có hơi thở lực lượng hắc ám, một phe chắc chắn là lực lượng hắc ám mà Cốc Phong đã nói.

Đình Hạo đáp xuống đất quan sát cẩn thận, bốc một nắm đất lên cảm ứng.

Đình Hạo nói:

- Đối tượng cường giả hắc ám đánh nhau là . . . Một cường giả nhân loại, thực lực rất đáng sợ.

Đình Hạo càng quan sát càng kinh sợ.

Thực lực cường giả nhân loại này mạnh đến rợn người, tuyệt đối là cường giả thần cảnh cao giai, đỉnh cao trong chí tôn, giơ tay nhắc chân có lực lượng hủy thiên diệt địa.

Mấy cường giả thần cảnh thi nhau quan sát, có phát hiện riêng.

Đây là đả kích khá lớn với nhiều cường giả thần cảnh, vốn tưởng mình đã đứng ở đỉnh cảnh giới võ đạo ai ngờ còn có lực lượng khiến bọn họ ngược nhìn.

Bỗng nhiên . . .

Một bán yêu thần Tiên Hoàng cung phát hiện thứ gì trong thâm cốc trùng, ngạc nhiên cao giọng quát:

- Chỗ này có phát hiện mới, tất cả mau tới đây!

Vù vù vù vù vù!

Mọi người bay qua ngay.

Đây là một sơn cốc sâu mấy ngàn thước, dường như bị Đại Thần Tử thông nào đánh hõm xuống. Đá cứng xung quanh bị đánh nát, bên dưới có dung nham da chạm phun ra mấp máy như rau câu, hồ nước nửa đông lạnh.

Nhiệt độ đáy cốc cực kỳ cực nóng.

Nếu cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh tới gần chỗ này sẽ bị nhiệt độ cao đốt thành tro.

Ánh mắt mọi người tập trung vào chính giữa hồ nước dung nham.

Một cây cột đồ dựng đứng trong dung nham, đây là chỗ duy nhất để đứng. Cột đá có đường kính gần hai thước, hấp dẫn mọi người nhất là hai bóng người nằm nghiêng trên đỉnh, màu đen, khuôn mặt và cơ thể giống y nhân loại, mặc giáp cổ xưa, người khô nứt dường như đã chết từ lâu.

- Đó là ai?

Đinh Hạo tới gần một chút, cảm giác mùi máu nồng nặc ập vào mặt.

- Là hơi thở lực lượng hắc ám.

Trong khoảnh khắc này nhiều người nhận ra điều gì.

- Không lẽ là cường giả sức mạnh hắc ám giết đám người Cốc Phong?

Tổng Khuyết tới gần quan sát, nói:

- Sự sống đã đứt, là bị Đại Thần Tử thông giả đánh nát căn nguyên. Quái vật thật đáng sợ, dù chết nhưng hơi thở thật lâu không tắt.

Một cường giả thần cảnh lâu năm trầm ngâm nói:

- Xem phong cách giáp đen hắc ám thì không phải vật hiện đại mà đến từ áo giáp thời cổ.

Cường giả thần cảnh khác nhíu mày nói:

- Hay là bọn họ chết từ thời viễn cổ?

Cái này quá hoang đường. Dù là người đại viên mãn Vô Thần cảnh nếu chết trong thời viễn cổ thì lúc này đã hóa thành tro bụi, thi thể không có khả năng bảo tồn lâu như vậy.

Chưởng môn Thanh Vân tông xem xét xung quanh, nói:

- Không đúng, bọn họ chết sớm nhất khoảng nửa năm trước, mặc áo giáp viễn cổ có lẽ là quái vật sống từ thời đó đến bây giờ.

Mọi người ồ lên, cách nói này càng vớ vẩn.

Sống từ thời viễn cổ đến bây giờ ít nhất mấy chục vạn năm, trên Vô Tận đại lục chưa từng nghe nói có ai sống lâu như vậy, trừ phi là tiên vĩnh hằng bất tử. Nhưng thời đại này sớm không còn tiên, nếu hai cái xác là tiên thì là người nào có thể giết chết bọn họ?

Nhưng mọi người cẩn thận quan sát, phải công nhận chưởng môn Thanh Vân tông nói đúng.

Vì từ các dấu hiệu, mức độ hơi thở suy giảm thì hai cường giả sức mạnh hắc ám giáp đen bí ẩn đúng là chết trong vòng nửa năm. Hơi thở hắc ám của hai cường giả sức mạnh hắc ám giáp đen bí ẩn giống như hơi

thở tràn ra từ cơ thể Cốc Phong. Hung thủ giết Cốc Phong, một số cường giả thần cảnh là đồng bọn của hai cường giả sức mạnh hắc ám giáp đen bí ẩn.

Đây là tồn tại rất đáng sợ.

Có người đi qua lục soát hai xác chết cường giả sức mạnh hắc ám giáp đen bí ẩn nhưng không phát hiện đầu mối gì, bao gồm binh khí, công cụ trữ vật, không có gì hết.

Chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông nói:

- Xem ra tồn tại lúc trước giết bọn họ đã cầm đi tất cả.

- Meo bà nội nó, ta ghét mùi vị này!

Đại ma vương Tà Nguyệt đang định ăn nhưng ngửi mùi từ hai xác chết cường giả sức mạnh hắc ám giống y như bóng ma hắc ám Thiên Sát bị giết trên Mạc Hoàng thế gia. Đại ma vương Tà Nguyệt thấy buồn nôn.

Đinh Hạo im lặng.

Trong lòng Đinh Hạo biết rõ cái gọi là sức mạnh hắc ám thuộc hệ U Minh Chân Tiên. Không ngờ lực lượng này khủng bố đến thế, đã thẩm thấu vào luân hồi chi vực. Có lẽ phe U Minh Chân Tiên sớm chiếm chỗ này hay như đám người Đinh Hạo thông qua cánh cửa luân hồi, chỉ mới ào luân hồi chi vực?

Vô hình trung có bánh xe vận mệnh vô hình chuyển động, tồn tại núp trong bóng tối bao lâu này dần rực rộ, xuất hiện trước mắt mọi người.

- Chúng ta tiếp tục đi tới đi, có lẽ đã gần đến trung tâm luân hồi chi vực.

Đinh Hồng Lệ giơ tay chắn nát hai cái xác sức mạnh hắc ám giáp đen rơi xuống dung nham sôi sục, lửa cắn nuốt tất cả. Đinh Hồng Lệ xoay người đi trước.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng theo sau Đinh Hồng Lệ.

Khiến mọi người lo lắng là gần một tháng, hai sức mạnh hắc ám chết đánh vỡ kiêng dè của bọn họ. Xem ra sức mạnh hắc ám cũng sẽ chết, không phải hồn ma trong bóng tối.

Ngay khi bay lên Đinh Hạo ngoái đầu nhìn lại, tim đập nhanh.

Lúc trước Đinh Hạo không chú ý thấy, từ trên cao nhìn xuống mới phát hiện hình dạng ao cốc dung nham là một quyền ấn to lớn. Chắc khi đó hai cường giả sức mạnh hắc ám bị người dùng lực lượng hùng hồn đánh chết dưới đất.

Là ai có thực lực như vậy?

Trong đầu Đinh Hạo lóe qua bốn, năm cái tên nhưng chưa thể chắc chắn.

1437. Chương 1441: Cái Bình Màu Đen.

Thời gian trôi nhanh.

Khoảng nửa tháng sau.

Trên đường đi mọi người thấy càng nhiều dấu vết chiến đấu, rất giống với khu vực lúc trước bọn họ trông thấy. Không ngừng có cường giả sức mạnh hắc ám bị giết, đa phần cơ thể rách nát, tuy đi tích chiến đấu càng khủng bố hơn, hơi thở ngày càng kinh khủng.

Đặc biệt mọi người đi qua chiến trường cuối cùng, dấu ấn hư không liên miên mấy ngàn dặm đủ giết ngay cường giả bán thần cảnh trong chớp mắt thật lâu không tán, một mảnh đất chết. Mọi người vô cùng cảnh giác tồn tại nguy hiểm mới xuyên qua.

Dần dần mặt đất đầy bụi nhấp nhô, xung quanh có dấu vết kiến trúc cổ xưa.

Phát hiện này khiến mọi người vui sướng.

Chuyến đi dài đặc biệt cuộc thấy dấu vết di tích cổ, đây là hiện tượng tốt. Có lẽ tiên duyên luân hồi nằm trong di tích nào đó.

Theo thời gian trôi qua, dấu vết di tích kiến trúc cổ ngày càng nhiều.

Mọi người đã thấy một số di tích giống thành trì, trần nhỏ thời viễn cổ. Vật kiến trúc phong cách cổ đa số hỏng hóc, chỉ còn lại cái nền, nước lũ thời gian ăn mòn nhiều thứ. Đám người Đinh Hạo cẩn thận tìm tòi các di tích, trừ đồ nát thê lương ra không có bất cứ phát hiện.

Khi mọi người hơi thất vọng thì phía trước có một tòa di tích thành thị viễn cổ.

Di tích thành thị viễn cổ khổng lồ hơn di tích trần nhỏ mọi người trông thấy gấp vô số lần. Lầu tháp cao ngất, tòa nhà mênh mông vô bờ. Tường thành ngoài rìa di tích thành thị viễn cổ chưa sụp đổ hết, thành thị bị bụi sa mạc che giấu một nửa. Nhìn từ xa di tích thành thị viễn cổ như rừng rậm hóa đá không thấy cuối đứng ở góc trời, tràn ngập hơi thở chết chóc bí ẩn.

Có người đặt câu hỏi:

- Đây là trung tâm luân hồi chi vực sao?

Đinh Hồng Lệ không đáp ngay, ngừng chân một lúc, biểu tình nghiêm túc nói:

- Chắc không phải nhưng đã cách rất gần. Trong di tích thành thị viễn cổ này có lẽ có tiên duyên luân hồi, nhưng cũng tồn tại nguy hiểm. Các vị hãy cẩn thận, đi.

Đinh Hồng Lệ nói xong bay nhanh vào di tích thành thị viễn cổ, mọi người theo sát.

Mắt thấy tường thành nửa sụp của di tích thành thị viễn cổ to lớn ngay trước mắt thì biến dị xảy ra. Vèo vèo vài luồng sáng đen nhanh chóng bay ra, ẩn chứa hơi thở sức mạnh hắc ám siêu khủng bố oanh giết đám người Đinh Hồng Lệ.

Có người lớn tiếng nhắc nhở:

- Đinh tôn chủ cẩn thận!

Dường như Đinh Hồng Lệ sớm biết trước, khẽ quát một tiếng, giơ tay vút la vông đỏ thắm ra ngoài. La vông đỏ thắm bao phủ ba, bốn cái bóng lao tới. Tay Đinh Hồng Lệ bắt ẩn, la vông đỏ thắm co rút lại như lưỡi dao cắt nát bóng đen bị nhốt bên trong.

Vang tiếng hét chói tai:

- A!

Mưa máu đầy trời.

Đinh Hồng Lệ giơ tay, la vông đỏ thắm trở về tay nàng biến thành một sợi tơ đỏ quấn quanh cổ tay trắng như tuyết.

Vù vù vù vù vù!

Chớp mắt Đinh Hồng Lệ, cường giả Huyền Sương Thần Cung đã lướt qua tường thành nửa sụp đổ, thân hình như cầu vồng lao vào di tích thành thị viễn cổ quang phé.

Mọi người nhìn say mê.

Bóng đen đột nhiên tập kích có thực lực siêu mạnh, yếu nhất cũng cỡ cảnh giới bán thần cảnh nhưng Đinh Hồng Lệ giơ tay an hắc chân đã giết bốn tên, la vông đỏ thắm là chí bảo, có sức sát thương kinh người. Điều này từ mặt nào đó nói lên thực lực của Đinh Hồng Lệ cường đại.

- Theo vào!

Có người hét to:

- Theo vào!

Người đó nhảy lên.

Đinh Hạo dẫn dò Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ:

- Mọi người cẩn thận, đi theo bên ta.

Đinh Hạo đi đầu xông lên, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ theo sau thành hình tam giác.

Trong lòng mỗi người hiểu khi vào di tích thành thị viễn cổ rất có thể sẽ như Đinh Hồng Lệ bị công kích ngay. chương mới hơn theo dõi tại . org nhé các bạn

Quả nhiên, khi Đinh Hạo lướt qua tường thành thì tiếng xé gió chói tai vang lên, bóng đen ập vào mặt.

Đinh Hạo đã sớm có chuẩn bị, giơ tay lên, đao quang, kiếm quang trắng xóa bay ra ngoài.

Trong đó ẩn chứa đao ý kiếm ý, chính là thần thông có lực công kích mạnh nhất thế gian. Hai người áo đen đi đầu lơ là không kịp tránh né bị nổ banh xác, chất lỏng đen tay hôi bay tứ tung.

Cũng là giết ngay.

Đinh Hạo không thả lỏng.

- Chỉ là hai cường giả sức mạnh hắc ám đỉnh Võ Thánh cảnh, thực lực cách biệt quá xa.

Đinh Hạo phân biệt ra tu vi thực lực của đối thủ, kém hơn hẳn tưởng tượng nhiều. Nếu không phải cường giả thần cảnh thì không tạo thành uy hiếp cho Đinh Hạo được.

Cùng lúc đó, những người khác cũng ra tay.

Đầu vai Phương Thiên Dực nhúc nhích, thoáng chốc kiếm quang như sao rơi đầy trời băm ba, bốn người áo đen. Uy lực ba ngàn tuyệt kiếm thật là vô địch, siêu nhanh, không uống là võ học cấp thần thoại Thần Ẩn đại lục.

Tạ Giải Ngữ thậm chí kóút kiếm trong hộp ra, một luồng lửa chân hoàng bay ra khỏi tay đốt mờ mấy người áo đen thành tro.

Chiêu thức của Cuồng Dao Trương Phàm đơn giản mà bá đạo nhất.

Cuồng Dao Trương Phàm nhảy lên cao chém một đao tới trước, không có chiêu thức hoa lệ, rực rỡ, thần thông bùng phát. Khi đao phong Cuồng Dao Trương Phàm chỉ hướng nào là mấy chục người áo đen bị xé làm đôi, lều tháp, tượng đá sau lưng cũng sụp đổ.

đao pháp của Cuồng Dao Trương Phàm không có uy lực đao ý mà là chiêu thức đơn giản nhất cùng với lực lượng cơ thể phát huy đến cực độ. Chỉ như vậy đã có lực công kích ngang ngửa với đao ý, cũng đạt đến hiệu quả một đao phá vạn pháp.

- Giết!

Đinh Hạo đáp xuống một tòa lầu cổ nửa sụp, lòng máy động, thoáng chốc kiếm ý mênh mông tràn ngập bốn phía cắt nát mấy chục cường giả sức mạnh hắc ám bao vây thành chất lỏng đen tanh hôi đầy trời.

Những võ giả bóng đen vây công thực lực mạnh nhất chỉ cỡ bán 29đ, khoảng năm, sáu người. Mấy trăm người áo đen còn lại cỡ đỉnh Võ Thánh cảnh. Nhìn như số người rất nhiều nhưng không tạo thành uy hiếp với mọi người, chưa đến nửa nén nhang người áo đen đã bị giết sạch.

Có người hừ lạnh một tiếng:

- Đúng là đến chịu chết.

Đinh Hạo cũng cảm thấy đám võ giả hắc ám vây công là đến chịu chết, nhưng chúng vẫn cứ xông lên là vì sao?

Đinh Hồng Lệ đáp xuống một tượng đá cầm kiếm, nhìn mọi người.

Đinh Hồng Lệ chậm rãi nói:

- Chắc nơi này là di tích ‘hữu uy đức quý’ trong ngạ quỷ đạo. Trừ súc sinh đạo ra sinh linh lục đạo khác đều có thể tu luyện, sinh linh ngạ quỷ đạo không ngoại lệ. So với ‘vô uy đức quý’ bản cùng nhỏ yếu thì ‘hữu uy đức quý’ giàu có hơn, có thể tu luyện thần thông, tạo thành thị, tài nguyên khổng lồ.

Nghe Đinh Hồng Lệ nói mọi người đều hiểu ra.

Mọi người có nghe nói các truyền thuyết về lục đạo ngạ quỷ đạo, biết về ‘vô uy đức quý’, ‘hữu uy đức quý’. Nếu nơi này là thế giới ngạ quỷ đạo từng có trong lục đạo nghĩa là Đinh Hồng Lệ nói đúng.

Đinh Hồng Lệ tiếp tục bảo:

- Đám quỷ của ‘hữu uy đức quý’ giàu có, đông đúc. Di tích thành thị viễn cổ ‘hữu uy đức quý’ để lại có thể bảo tồn đến ngày hôm nay trong đó tất nhiên là có các loại cơ duyên. Tiếp theo chúng ta tách ra hành động, tự tìm tiên duyên luân hồi.

1438. Chương 1442: Cái Nắp, Giẻ Rách, Xương Cốt.

Một ngày sau họp lại trên tường thành phái đông di tích thành thị viễn cổ. Tốt nhất là tụ lại thành từng nhóm, đừng tách rời quá xa, luôn luôn giữ liên lạc. Một khi có phe nào bị tập kích thì những người khác có thể nhanh chóng đến cứu viện.

Mọi người nhìn nhau, lòng thầm tính toán, đồng ý đề nghị của Đinh Hồng Lệ.

Di tích thành thị viễn cổ lớn như vậy nếu mọi người đi chung thì rất khó thăm dò hết, một khi gặp tiên duyên luân hồi hay báu vật, nhiều người khó chia, có lẽ sẽ gây xích mích. Nếu tách rời, mỗi người tự dựa vào vận may, bản lĩnh, được hay mất là tùy tạo hóa của mỗi người.

Cả đám bàn bạc nhanh chóng chia tiểu đội.

Đinh Hồng Lệ mang cường giả Huyền Sương Thần Cung đi trước.

Đinh Hạo tất nhiên cùng Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ thành một đội. Đám người Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy thì chung đội với cường giả tổng môn của mình.

Giao hẹn tín hiệu, cách liên lạc với nhau xong mọi người đi hướng khác nhau.

Đinh Hạo chọn hướng giống đội Đinh Hồng Lệ nhưng lệch sang phía nam.

Trên đường đi toàn là đất cát, bụi xếp lớp dày. Từng tòa tháp sụp xuống nửa chìm trong cát vàng, có rất nhiều thần tượng sụp đổ, mặt mũi đã mờ hồ. Có đủ hình dạng, có cự thú, có hình người, trông rất dữ tợn như quỷ.

Đinh Hạo phát ra thần thức cường đại quét hình xung quanh, không phát hiện điều gì.

Phương Thiên Dực nhỏ giọng nhắc nhở:

- Đinh sư huynh, hình như chúng ta bị thứ gì theo dõi.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Không sao, chỉ là một ít si mị vọng lượng, không tạo thành uy hiếp. Đừng tốn thời gian vào bọn chúng, hãy tranh thủ thời gian tìm kiếm, chỉ có một ngày. Cổ thành lớn như vậy đành cược vào vận may.

Có lẽ năm tháng qua xa xưa, đa số bảo lâu, lâu các sụp xuống trống rỗng không có thứ gì, bình lọ đồ sứ, vật dụng trong nhà đều không có. Không dấu hiệu sinh mệnh hoạt động, nếu nói chủ nhân cũ của di tích thành thị viễn cổ là ‘hữu uy đức quý’ thì bây giờ chúng nó đi đâu?

Tại sao ngạ quỷ đạo một trong lục đạo sẽ biến thành như vậy? Không ai nói rõ được.

Đinh Hạo không bỏ nhiều công sức tìm tiên duyên luân hồi gì đó, hẳn nghĩ đến vấn đề khác. Trên đường đi Đinh Hạo càng lúc càng nghi ngờ. Biểu hiện của Đinh Hồng Lệ là lạ, chắc chắn nàng biết điều gì và che giấu nó. Đinh Hồng Lệ dẫn mọi người tới đây có mục đích gì?

Đinh Hạo nghi ngờ mới rồi Đinh Hồng Lệ nêu ý kiến mọi người tách ra không đơn giản như mặt ngoài, có vẻ nàng cần rời đi làm điều gì đó.

Đây là lý do tại sao Đinh Hạo chọn hướng gần với đám người Đinh Hồng Lệ, cường giả Huyền Thương Thần Cung.

Nhưng tận đáy lòng Đinh Hạo tin tưởng hẳn hiểu biết Đinh Hồng Lệ, chắc nàng không âm mưu gì không thể gặp người, sẽ không hại mọi người. Đinh Hồng Lệ làm như vậy là có lý do riêng.

Sâu trong lòng Đinh Hạo chọn tin tưởng Đinh Hồng Lệ.

Đây là vì sao Đinh Hạo không lén bám theo Đinh Hồng Lệ, nếu chuyện nào nàng muốn cho hắn biết thì sẽ nói, tạm thời nàng không nói hẳn cũng làm bộ ngu không biết.

Trong khi Đinh Hạo suy tư thì nghe Cuồng Dao Trương Phàm lên tiếng:

- Chỗ này có cái bình hoàn chỉnh, không biết bên trong chứa thứ gì.

Cuồng Dao Trương Phàm bước ra từ một thạch điện sụp đổ, sau khi thăm dò gã cầm một bình gốm đen tuyền lên. Đây là thứ hoàn chỉnh đầu tiên mọi người phát hiện, cho nên Cuồng Dao Trương Phàm cầm ra ngoài.

Đinh Hạo nhìn lướt qua.

Đây là một cái bình rất bình thường, tạo hình thô sơ, mơ hồ thấy sa bồi, vỏ ngoài có hoa văn trắng nhạt, đáy nhọn, đôi tai nhọn, trông như đồ người nguyên thủy chứa nước. Cái bình không có sóng năng lượng dao động, không có minh văn gì.

Đại ma vương Tà Nguyệt nheo mắt, khinh thường bĩu môi:

- Ài, cái tên này làm việc không có suy nghĩ, luôn ngớ ngẩn. Một cái bình bể mà người xem nó là bảo bối? Cái này mà tiên duyên luân hồi gì.

- A!

Cuồng Dao Trương Phàm xấu hổ gãi gáy, đúng như đại ma vương Tà Nguyệt nói.

Cuồng Dao Trương Phàm nâng bình gốm sứ, giơ lên nhìn kỹ không thấy nó có gì khác lạ.

Cuồng Dao Trương Phàm vô tình chia cái bình hướng đại ma vương Tà Nguyệt, nói:

- Mèo con . . .

Cuồng Dao Trương Phàm định nói tặng bình cho người chơi, dù sao mấy ngày nay người nhàm chán.

Đại ma vương Tà Nguyệt bởi vì kiềm chế cơ thể đói khát nên hơi táo bạo, chưa nghe Cuồng Dao Trương Phàm nói xong đã bực mình hỏi:

- Làm chi? Ta . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt chưa dứt lời thì . . .

Vù vù vù vù vù!

Chớp mắt không thấy đại ma vương Tà Nguyệt đâu.

Cơn gió thổi qua.

Đinh Hạo nhìn Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngữ lại ngó Cuồng Dao Trương Phàm, nhìn cái bình đen tuyền như bình nước tiểu, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

Đinh Hạo hỏi:

- Các người . . . Mới vừa thấy cái gì?

Phương Thiên Dực há hốc mồm:

- Hình như . . . Mèo con bị thu vào trong bình?

Tạ Giải Ngũ chớp mắt, gật đầu.

Cuồng Dao Trương Phàm giật mình vội ném cái bình đi, lấp bắp giải thích:

- Cái này . . . Ta không cố ý . . . Ta cũng không biết có chuyện gì . . . Cái này . . .

Trong bình phát ra tiếng kêu của đại ma vương Tà Nguyệt:

- Meo? Sao trời bỗng tối sầm . . . A, không đúng, đây là đâu?

Hiển nhiên đại ma vương Tà Nguyệt chưa phản ứng lại có chuyện gì xảy ra.

Đám người lấy lại tinh thần, thể mới tin đại ma vương Tà Nguyệt đúng là bị thu vào bình gốm sứ đen tuyền như bình nước tiểu.

Thật khiến người bất ngờ.

Một bình gốm đen nho nhỏ như thứ thấp kém học đồ gốm sứ luyện tập nung lại có năng lượng như vậy. Nên biết đại ma vương Tà Nguyệt có thực lực ngũ khiếu Võ Thần cảnh, trung phẩm thần cảnh chí tôn. Tuy đại ma vương Tà Nguyệt không có võ đạo thần thông nhưng tuyệt đối không thể khinh thường, vậy mà nó bị bình gốm đen thu mất?

Khi phản ứng lại biểu tình bốn người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngũ vừa kinh vừa mừng.

Tìm đến bảo bối!

Suy nghĩ này hiện lên trong đầu mọi người.

Bình gốm đen rung lắc, đại ma vương Tà Nguyệt phản ứng lại tức giận quát lớn:

- Meo? Chuyện gì đây? Meo đang ở đâu? Thả meo ra, ai ám toán meo? Meo muốn cắn chết hần . . . !

Đinh Hạo đi qua nhặt cái bình gốm đen lên, quan sát kỹ, muốn vói tay vào lấy đại ma vương Tà Nguyệt ra. Đinh Hạo phát hiện bên trong trống rỗng không có thứ gì, như cái bình rất là bình thường. Đinh Hạo sờ khắp góc bình nhưng không thấy đại ma vương Tà Nguyệt đâu, hần loay hoay miệng bình gốm sứ đen, lắc bình muốn đổ con mèo ra nhưng không thấy.

- Cái bình thật kỳ diệu.

Đinh Hạo quan sát hoa văn trên bình nhưng không thấy ra nguyên nhân gì.

Đinh Hạo hỏi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ cảm ứng một lúc.

Kiếm Tổ kinh ngạc nói:

- Nhìn không ra, hơi lạ. Trước kia chưa từng thứ này, chắc không phải đồ nổi tiếng thời thượng cổ, nhưng công năng của nó làm ta nhớ đến ‘vô cực ma quán’ bán tiên khí rất nổi tiếng thời đại tiên cổ. Nó được gọi là có thể thu hết thiên hạ, dù là yêu ma người tiên hay trời trăng sao đều bị thu vào trong.

1439. Chương 1443: Cái Nắp, Giẻ Rách, Xương Cốt.

- Có lẽ là thứ phủng chế, bảo tồn đến bây giờ đã là kỳ tích.

Đao Tổ tiếp tục bảo:

- Chàng tria thợ săn này rất may mắn, tuy là đồ bắt chước nhưng có thể thu vào con mèo gỗ ít nhất dễ dàng trấn áp cường giả thần cảnh thượng, trung giai.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ suy đoán, cho rằng chỉ thiếu niên thợ săn Trương Phàm dùng được. Bởi vì lúc trước Cuồng Đao Trương Phàm phát hiện cái bình gốm đen, có lẽ vô tình xúc phát thần văn trên bình, trở thành chủ nhân của nó.

Đinh Hạo trả lại bình gốm đen cho Cuồng Đao Trương Phàm, kêu gã thử xem có thả đại ma vương Tà Nguyệt ra được không.

Về mặt Cuồng Đao Trương Phàm ngược ngùng nhận cái bình, ngậm ngẫm, chìa miệng bình xuống đất. Vèo một tiếng, đại ma vương Tà Nguyệt bị đổ ra khỏi bình.

Vù vù vù vù vù!

Đại ma vương Tà Nguyệt kinh hoàng nhảy lên vai Đinh Hạo, lông trắng xù lên như gặp đại địch.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhìn bốn phía hỏi:

- Mèo bà nội nó, vừa rồi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Phương Thiên Dực buồn cười kể lại chuyện vừa xảy ra, cười to.

- Mèo?

Đại ma vương Tà Nguyệt nổi giận nhìn chằm chằm vào Cuồng Đao Trương Phàm, bất mãn nói:

- Lúc trước cảm thấy ngươi là người tốt, thành thật, chân chất, không có ẩn tượng nhiều với ngươi, ai ngờ ngươi gian xảo như vậy. Có phải ngươi luôn ghi hận mèo không, dám ám toán ta?

Cuồng Đao Trương Phàm liên tục xua tay:

- Không phải không phải, ta cũng không biết . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt nhìn bình gốm đen, vuốt chống cằm nòng, tròn mắt xoay tròn.

Đại ma vương Tà Nguyệt cười gian nói:

- Ngươi bồi thường mèo như thế nào? Vậy đi, tuy mèo đã hung tàn không còn nhân tính nhưng chúng ta là bằng hữu, ta chịu thiệt một chút, cho ta cái bình chơi thử?

Con mèo mập tham cái bình gốm đen.

Đại ma vương Tà Nguyệt trầm nghĩ:

- Mèo bà nội nó, cái bình này lợi hại như vậy sau này gặp cường giả mèo không đánh lại, kêu tên hần một cái là có thể tử từ hành hạ. Rõ ràng, phương hoàng ngon lành nữa, thu vào trong đụn là sẽ có một nồi món thập cẩm, nhất định rất ngon.

Cuồng Đao Trương Phàm đúng là người thành thật đưa bình gốm tới ngay.

Cuồng Đao Trương Phàm hoàn toàn không có khái niệm bảo bối lợi hại, hoặc gã cảm thấy đồ vật nằm trong tay hần hoặc vào tay Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, đại ma vương Tà Nguyệt đều không có gì khác biệt.

- Mèo, rộng rãi như vậy?

Đại ma vương Tà Nguyệt da mặt dày thấy vậy cũng xấu hổ, cười nịnh nói:

- Mèo chơi mấy ngày, chỉ mấy ngày là trả lại ngươi.

Mặt Đinh Hạo đen như lọ nôi, không biết nên nói gì với mèo mập.

Đinh Hạo không ngăn cản, vì hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ đã nói bình gốm đen thuộc về Cuồng Đao Trương Phàm, có bị đại ma vương Tà Nguyệt lừa lấy đi cũng không dùng được.

* * *

Qua sóng gió bình gồm đen, đám người Đinh Hạo hưng phấn lên.

Trong di tích thành thị viễn cổ hoang tàn này quả nhiên có một số cơ duyên nghịch thiên. Đinh Hạo đổi lại thái độ hồ hững, tìm tòi khắp nơi. Hễ thấy thạch điện chưa hoàn toàn sập là đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, đại ma vương Tà Nguyệt sẽ chui vào tìm kiếm.

Rất nhanh đại ma vương Tà Nguyệt mất hứng thú với bình gồm đen.

Bởi vì đại ma vương Tà Nguyệt phát hiện hoàn toàn không thể khống chế thứ này, chỉ khi nó nằm trong tay Cuồng Dao Trương Phàm mới phát huy ra uy lực đáng sợ. Thiếu niên thợ săn chĩa miệng bình hướng kẻ địch, kêu tên, đối phương đáp lại là sẽ bị thu vào bình ngay.

Đừng hỏi tại sao đại ma vương Tà Nguyệt biết rõ ràng như vậy, nói đến là thấy đáng lòng.

Bởi vì đại ma vương Tà Nguyệt có kinh nghiệm bị nhốt trong bình gồm mấy chục lần.

Từng giây từng phút trôi qua.

Mười canh giờ trôi qua, gần tới lúc ước hẹn gặp mặt cùng đám người Đinh Hồng Lệ.

Nhóm Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, đại ma vương Tà Nguyệt ngừng tìm tòi, chạy hướng đông tường thành di tích thành thị viễn cổ.

Lúc trước đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, đại ma vương Tà Nguyệt sưu tầm có được một số thứ kỳ lạ.

Phương Thiên Dực phát hiện một thứ như cái nắp cổ hoặc tấm thuẫn tròn nhỏ, mép đã mài mòn, bề mặt đầy vết sọc, có dấu vết sửa chữa, không biết có lịch sử bao nhiêu năm.

Mới đầu phát hiện cái nắp bể thì Phương Thiên Dực không mấy chú ý, nhưng gã nhanh chóng phát hiện thứ này cứng rắn vô cùng, đập sao cũng không bể. Đinh Hạo thử đánh kiếm ý, đao ý cực độ nhưng không để lại chút dấu vết.

Phòng ngự tuyệt đối?

- Xem như một tấm thuẫn đi.

Phương Thiên Dực cất cái nắp bể.

Tạ Giải Ngữ thì phát hiện một tấm áo choàng thêu hoa màu xám.

Áo choàng rách rưới như núi giẻ mục, không thể thấy rõ hoa văn, chắc là loài hoa bây giờ đã tuyệt chủng. Nhưng núi giẻ này có hiệu quả cực kỳ kinh người. Khi Tạ Giải Ngữ khoác lên, năng hoàn toàn ẩn hình, dù là hơi thở, cơ thể đều biến mất. Rõ ràng Tạ Giải Ngữ đứng đó nhưng khi Đinh Hạo vươn tay thì như xuyên qua không khí.

Một áo choàng ẩn hình độn pháp?

Tạm thời có bấy nhiêu, ngoài ra không được thu hoạch gì.

Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt rất buồn bực, hai người không tìm thấy thứ gì. Tuy di tích thành thị viễn cổ lớn nhưng trống rỗng, ít có thứ nào tồn tại trừ kiến trúc sụp đổ.

- Meo, nhân sủng, có phải người xui xẻo lấy cho ta không?

Đại ma vương Tà Nguyệt bực mình nói:

- Tại sao ta không tìm thấy được thứ gì?

Đinh Hạo hậm hực nói:

- Có lẽ là người xui xẻo lấy cho ta!

Thế này không đúng, từ khi Đinh Hạo xuyên qua luôn rất may mắn, ngay cả Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn đều không sánh bằng, tại sao lần này hắn không có thu hoạch gì?

Tạ Giải Ngữ chợt phát hiện cái gì, chỉ hướng đằng trước nói:

- Chỗ đó có thứ gì lóe sáng!

Quả nhiên trong hạt cát góc tường phía trước có thứ gì phản chiếu ánh nắng rất bắt mắt.

- Ta . . . Ta . . . Ai dám cướp của meo thì đừng trách meo trở mặt!

Đại ma vương Tà Nguyệt như mũi tên rời dây cung xông lên ngay, biểu tình hưng phấn cười to. Đại ma vương Tà Nguyệt sốt ruột đào thứ chiếu sáng trong hạt cát ra, nhưng biểu tình hưng phấn đông trên mặt nó. Thứ lóe sáng là . . .

- Meo a a a, sao lại là một khúc xương?

Đại ma vương Tà Nguyệt cầm khúc xương cỡ nửa tấc, hơi nhỏ xinh, tức giận gầm rống. Đại ma vương Tà Nguyệt như bị tạt gáo nước lạnh, cực kỳ thất vọng. Tại sao không phải bảo bối gì mà là một khúc xương? Không biết là sinh vật gì chết để lại.

Đám người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngữ cười phá lên.

Trong hành trình có đại ma vương Tà Nguyệt quậy phá làm không khí náo nhiệt lên.

- Cười cái gì? Đám nhân loại ngu xuẩn các người!

Đại ma vương Tà Nguyệt trừng mắt nhìn đám người Đinh Hạo, quay đầu lại nói:

- Dù là một khúc xương cũng có tác dụng của nó, có thể dùng làm . . . Dùng làm . . . Hừ, dùng để mài răng!

Đại ma vương Tà Nguyệt nhe răng nanh nhỏ sáng lấp lánh cắn xương, tự an ủi.

Qua sóng gió nhỏ này không còn bao nhiêu thời gian.

1440. Chương 1444: Ngân Tuyết Quân Đoàn.

Đinh Hạo không tìm tòi tiếp, tăng tốc lao hướng đông tường thành. Khoảng nửa canh giờ sau cuối cùng cũng đến gần tường thành phía đông, từ xa đám người Đinh Hạo đã thấy Đinh Hồng Lệ mặc áo choàng đỏ đứng thẳng tắp trên địch lầu cửa thành. Bốn cao thủ bán thần cảnh Huyền Sương Thần Vệ bảo vệ quanh người Đinh Hồng Lệ.

Ngoài ra hơn một nửa các cường giả đại tông môn Diệt Tuyết Kiếm tông, Thanh Vân tông đã có mặt.

Đám người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngữ đáp xuống đầu tường, chào hỏi các cường giả thần cảnh.

So với mấy ngày trước thì đám cường giả thần cảnh lộ vẻ mặt hưng phấn, rõ ràng có thu hoạch trong di tích thành thị viễn cổ. Không biết bọn họ lấy được thứ kỳ lạ gì, một chuyến đi kỳ lạ.

Lại chờ giây lát, đoàn người tụ họp đông đủ.

Không cường giả thần cảnh nào vì ham tìm báu vật trong di tích thành thị viễn cổ mà ở lại, vì bọn họ biết một khi tách khỏi đoàn người có lẽ sẽ bị sức mạnh hắc ám núp trong bóng tối giết chết, sẽ gặp nguy hiểm rất lớn.

- Chúng ta đi, thêm nửa ngày nữa sẽ đến trung tâm nga quỹ đạo. Có lẽ phía trước sẽ là trận đại chiến, các vị chú ý điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị tùy thời nghênh chiến.

Đinh Hồng Lệ dặn dò vài câu rồi như mọi lần, xoay người đi đầu dẫn đường.

Nghe Đinh Hồng Lệ nói, biểu tình mọi người trầm trọng.

Đinh Hạo suy đoán là kẻ thù gì xuất hiện, kết quả đi gần một canh giờ mọi người thấy cảnh lú lờ.

Chờ đợi bọn họ là một đội quân.

Đội quân thiết huyết nghiêm ngặt tinh nhuệ như cỗ máy.

Áo giáp trắng tinh, đao thương lóe ánh sáng lạnh rậm rạp như rừng, trận hình ngay ngắn. Ánh mắt lạnh băng, thân hình đứng thẳng, sát khí và sát khí phóng lên cao. Khí thế cường giả khủng bố như sóng thần khuếch tán trong không trung, khí thế khó miêu tả ập vào mặt. Dù là cường giả thần cảnh cũng thấy sợ hãi.

Đằng trước đội quân có mấy trăm thân hình lơ lửng trong không trung, mặc giáp bạc lóe ánh sáng âm trầm trong không gian âm u. Toàn là cao thủ có thực lực siêu mạnh, yếu nhất cũng cỡ cảnh giới đỉnh Võ Thánh cảnh.

Mọi người biến sắc mặt, lộ vẻ đề phòng.

Tay Bạch Âm kiểm tu cầm chuôi kiếm, hỏi:

- Đây là ai? Sinh linh của ngạ quỷ đạo sao?

Đám cường giả vô cùng ngạc nhiên, lúc trước bọn họ đi một tháng không thấy sinh linh nào khác trừ chính mình. Chỉ có võ giả sức mạnh hắc ám như con rối tập kích đều bị giết chết, không ngờ trong khoảnh khắc xuất hiện một đại quân trắng, vượt ngoài dự đoán của bọn họ, kích thích thị giác.

Đinh Hạo liếc đám người, mắt lóe tia ngạc nhiên.

Đinh Hạo cảm thấy đội quân áo giáp này rất quen thuộc.

Lúc này tốc độ của Đinh Hồng Lệ không giảm bay thẳng tới trận doanh tiên phong đại quân giáp trắng, như thể nàng định xông thẳng vào đại quân. Có người định hét to nhắc nhở Đinh Hồng Lệ nhưng tiếp theo xảy ra chuyện làm tất cả rớt trứng mắt.

Các thần tướng giáp trắng đứng trên bầu trời chấp tay hành lễ:

- Bái kiến Đinh nguyên soái!

Đại quân bên dưới thì quỳ một gối xuống đất, trong khoảnh khắc khí thế tựa tuyết tan. Từng đoàn sáng trắng cuộn cuộn, khí thế lạnh lẽo tràn ngập bạo khí mấy vạn quân sĩ hét vang.

Đinh Hồng Lệ giờ tay lên nói:

- Các tướng dừng đã lễ, cứ làm theo kế hoạch lúc trước.

Các thần tướng giáp trắng đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Rầm rập rầm rập!

Đại quân di chuyển, đao thương ngân vang.

Tiếng bước chân ngay ngắn, đội quân chuyển hướng, trận trước thành trận sau, sau thành trước, như băng xuyên trần di động, khí thế khiến người run rẩy, thiên địa rung lên dưới chân các chiến sĩ giáp trắng.

Đinh Hạo thâm than:

- Dù là quân sĩ bình thường nhất đều có sức chiến đấu trên Võ Vương cảnh, đáng sợ hơn là tính kỷ luật, hợp tác của bọn họ. Mấy vạn người di chuyển như một cỗ máy tinh vi, chẳng có một chút sai lầm.

Những người khác ngơ ngác nhìn Đinh Hồng Lệ, không hiểu ra sao.

Đại quân khủng bố này gọi Đinh Hồng Lệ là nguyên soái, không lẽ . . . Bọn họ là đại quân Huyền Sương Thần Cung bồi dưỡng ra? Nhưng đại quân mấy vạn người này làm sao đến ngạ quỷ đạo?

- Các vị, ta biết trong lòng các người có rất nhiều nghi vấn.

Đinh Hồng Lệ xoay người liếc đám cường giả thần cảnh, nói:

- Huyền Sương Thần Cung gom góp tích lũy lực lượng nhiều năm là vì một kích hôm nay, tuyệt đối không có lòng ích kỷ hay hại các vị. Nếu các vị tin tưởng ta thì hãy giúp ta một tay. Kẻ thù đang ở phía trước. Nếu hôm nay đánh bại kẻ địch có lẽ lục đạo luân hồi lại mở ra, tiên ý trở về, từ nay các vị sẽ có hy vọng thành tiên.

Đinh Hồng Lệ nói cực kỳ nghiêm túc, chân thành.

Mọi người liếc nhau, ù ù cạc cạc.

Có người lớn tiếng hỏi:

Đinh Hồng Lệ chân thành nói:

- Sức mạnh hắc ám, hung thủ chiếm cứ và phá hủy luân hồi, một chúa tể hắc ám vô số kỷ nguyên qua luôn khống chế vận mệnh các sinh linh. Các vị là hùng bá một thế, tin tưởng từ điển tịch tông môn của mình trông thấy một số manh mối liên quan.

Có người sắc mặt khó xem nói:

- Nói vậy là Đinh tôn chủ sớm biết cái gọi là cánh cửa luân hồi mở, đã lên kế hoạch mới lừa chúng ta vào chiến đấu?

Mặc kệ như thế nào lúc trước Đinh Hồng Lệ có giấu diếm bọn họ, dù không ác ý nhưng cảm giác bị xem như quân cờ làm các cường giả thần cảnh tâm cao khí ngạo khó thể chấp nhận.

Đinh Hồng Lệ kiên nhẫn giải thích:

- Cánh cửa luân hồi mở trong Vô Tận đại lục, Huyền Sương Thần Cung biết chút tin tức nhưng đại quân trước mắt không phải ta đưa vào ngạ quỷ đạo mà là Bắc vực Huyền Sương Chiến thần điện hạ tự mình đưa vào. Bọn họ không đến gần đây mà đã ở trong thế giới này rất lâu.

Đinh Hồng Lệ nói làm mọi người giật nảy mình.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần có địa vị cao thượng hơn xa tôn giả mới Đinh Hồng Lệ. Đặc biệt đối với cường giả thần cảnh nổi danh lâu năm, bọn họ biết rõ Chiến thần của nhân loại bí ẩn đó cường đại biết bao, là chí tôn không thể khiêu khích.

Đinh Hồng Lệ bình tĩnh nói:

- Cửa cánh cửa luân hồi mở, trong luân hồi chỉ vực tồn tại cơ duyên gì ta tin tưởng các vị biết rõ, ta không dụ dỗ ai vào đây. Thêm nữa tiên duyên luân hồi thật sự tồn tại, giờ xem các vị lựa chọn như thế nào.

Đinh Hạo bước ra một bước, nói:

- Tiếp theo chúng ta lên làm sao, mời Đinh tôn chủ ra lệnh.

Đinh Hạo nói câu này là hoàn toàn ủng hộ Đinh Hồng Lệ.

Tạ Giải Ngữ, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm đều đứng sau lưng Đinh Hạo.

Các cường giả thần cảnh do dự một lúc rồi mặc nhiên thừa nhận, sự thật là không còn lựa chọn khác.

Đinh Hồng Lệ giải thích lần cuối:

- Vậy xin đa tạ các vị. Ngân Tuyết quân đoàn có nhiệm vụ chủ yếu là phá trận quân hắc ám phía tây, nhiệm vụ của các vị là được Ngân Tuyết quân đoàn yểm hộ giết vào trung tâm luân hồi ngạ quỷ đạo, chỗ đó mới là chiến trường của cường giả thần cảnh. Đã có tiền bối Vô Tận đại lục anh dũng chiến đấu trong đó, chỉ cần đánh bại hắc ám sứ giả, khống chế trung tâm Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện ngạ quỷ đạo là tương đương với hồi phục ngạ quỷ đạo, khi đó tiên duyên sẽ giáng xuống.

1441. Chương 1445: Chiếc Thuyền Con Lá Xanh.

Đại quân đi tới.

Một canh giờ sau, phía trước có biến dị.

Kẻ thù xuất hiện.

Trên bầu trời phương xa có tiếng gió lạnh rít gào, tầng mây đen như mực nước dạt ra hai bên. Các đốm sáng chớp lóe xuất hiện, đó là từng chiếc chiến hạm giáp đen, huyền năng cự pháo ở đầu tàu đang tích sức năng lượng khủng bố.

Đinh Hạo nhận ra ngay:

- Đây là đại quân Thần Đình phương đông?

Đại quân Thần Đình phương đông cũng xuất hiện ở đây?

Quân đội hắc ám Đinh Hồng Lệ nói chính là đại quân Thần Đình phương đông sao?

Có tia chớp lóe lên trong đầu Đinh Hạo, hắn cứ cảm thấy đã bỏ qua thứ gì.

Trong phút chốc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng cột sáng huyền năng cự pháo như tia chớp bắn vào Ngân Tuyết quân đoàn.

Đại quân Thần Đình phương đông công kích trước.

Trong quá trình không có đối thoại hay giao lưu, ngay khi màu đen và trắng gặp nhau đã xác nhận là kẻ thù không đội trời chung, trừ chiến đấu ra những thứ khác chỉ là dư thừa.

Đinh Hồng Lệ quát to:

- Ngự!

Tóc dài Đinh Hồng Lệ bay lên, áo choàng bay phấp phật, biểu tình trang nghiêm như chúa tể thiên địa.

Ngăm ngàn quân sĩ đại quân tiên phong đi đằng trước Ngân Tuyết quân đoàn cùng nâng tấm thuẫn to màu trắng lên, động tác đồng loạt. Mỗi Ngân Tuyết quân đoàn bùng phát huyền lực thúc giục hoa văn minh văn trên tấm thuẫn trắng. Từng đoàn sáng trắng như vẩy rồng kết nối với nhau.

Quá trình mệnh mông đào dục làm người rung động.

Ánh sáng trắng phóng lên cao, vô số vẩy rồng hợp thành tấm chắn trắng to mấy vạn thước, tạo hình cổ kính tỏa sáng kỳ lạ chắn trước mặt mọi người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng luồng sáng cự pháo như kiếm đen sắc bén đánh vào tấm thuẫn trắng chỉ dấy lên từng tầng gợn sóng, không thể đánh vỡ tấm thuẫn. Toàn bộ cự pháo công kích bị cản lại.

Rầm rập rầm rập!

Năm ngàn thuẫn giáp sĩ từng bước một xông lên, tấm thuẫn theo bước chân bọn họ đẩy tới trước.

Các huyền năng cự pháo như kiếm đen sắc bén không ngừng oanh kích nhưng không thể đánh nát tấm thuẫn trắng kỳ lạ.

Chớp mắt Ngân Tuyết quân đoàn đã tiến lên vạn thước, không một người thương vong. Chiến hạm to đen như con mực lớn bị buộc liên tục lùi lại, bởi vì bị tấm thuẫn trắng kia chạm vào là các chiến hạm sẽ nổ, bị tổn hại.

Đám cường giả Vô Tận đại lục Đinh Hạo rung động nhìn.

Nhiều người lần đầu tiên thấy hình ảnh đại quân chỉ do cường giả đỉnh cao tổ hợp chiến đấu với nhau.

Năm ngàn thuẫn giáp sĩ xếp thành thực lực, tấm thuẫn trong tay không phải vật bình thường. Nếu chia từng người ra có lẽ không ai đỡ được một đòn của huyền năng cự pháo, nhưng khi bọn họ hợp lại thì chặn được mấy vạn huyền năng cự pháo oanh tạc.

Đây là lực lượng của quân đội.

Tấm thuẫn to ép tới, đại quân Thần Đình phương đông bị tổn thất mấy trăm chiến hạm đen, buộc phải thụt lùi.

Ngay khi đó . . .

Đinh Hồng Lệ giơ tay, thanh âm như tiếng sấm nổ ầm ầm trong không trung:

- Công!!!

Chớp mắt một vạn quân sĩ sắp thẳng theo sát quân thuẫn giáp động tác đồng loạt như cùng một người, tay cầm trường thương vác trên vai với tư thế lạ, chạy chậm xung phong. Đất rung rinh như không chịu nổi một đám hùng sư tinh nhuệ.

Tiếp đó là cánh tay cùng ném ra, chớp mắt từng luồng sáng trắng xẹt qua hư không tới tấp.

Hình ảnh như mưa sao băng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Ánh trắng xuyên thấu hư không, vòng phòng hộ đại quân Thần Đình phương đông bày ra trước mặt, bắn xuyên minh văn bảo vệ chiến hạm đen Thần Đình. Thân hình dữ tợn đen nhánh của chiến hạm thủng các lỗ to, hỏa hao chớp lóe. Chiến hạm đen Thần Đình như ác sa bị trúng mâu run rẩy, vùng vẫy.

Mãi lúc này tiếng xé gió mới vang lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng chiếc chiến hạm đen Thần Đình nổ, rớt xuống.

Đinh Hạo thở hắt ra:

- Giết chóc thật đáng sợ.

Ngân Tuyết quân đoàn biểu hiện vượt qua hiểu biết của mọi người về quân đội. Một đội quân hoàn toàn do võ giả tổ hợp, kỷ luật nghiêm ngặt, thể hiện sức chiến đấu đủ để đối kháng cường giả thần cảnh nổi danh đã lâu.

Xem đến đây Đinh Hạo cũng hiểu ý nghĩa tồn tại của Ngân Tuyết quân đoàn.

Bởi vì rất nhanh đại quân Thần Đình phương đông phái đối diện tổ chức phản kích. Cũng là trận pháp, đội ngũ ngay ngắn, từng áng mây đen bay lên cao biến ra các loại hình dạng cự thú yêu ma viễn cổ gầm rống rung trời. Chúng xông lên điên cuồng cắn xé một tấm thuẫn to.

Đây là trận pháp giống với huyền ma do huyền khí và sát khí của vô số võ giả giáp đen tổ hợp, dùng trận pháp đặc biệt thúc giục ra, công hiệu giống với tấm thuẫn trắng to, cũng là tập hợp lực lượng mấy vạn người phát ra công kích.

Đây chính là uy lực quân trận.

Trong thế giới văn minh võ đạo hưng thịnh, quân đội được giao cho lực lượng mới.

Hèn gì Thần Đình phương đông, các thế lực đỉnh cao Thần Ấn đại lục đều dùng hình thức quân đội tổ chức lực lượng võ trang. Đúng là so sánh với tán tu, tông môn bình thường thì quân đội tổ chức nghiêm ngặt, hành động thống nhất phát huy lực lượng càng lớn hơn.

Dưới tình huống bình thường, một vị cường giả thần cảnh đồ sát mấy vạn cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh là dễ như húp cháo. Nhưng nếu một đội quân chiến trắng do mấy vạn cường giả cảnh giới Vô Vương cảnh tập hợp thì thắng thua khó đoán, dù cuối cùng cường giả thần cảnh thắng cũng là thắng thảm.

Nhận ra điều này, mọi người không xem thường lực lượng của quân đội nữa.

Phía trước.

Rốt cuộc đến binh đao va chạm, chiến tướng giáp trắng và Thần tướng Hắc Giáp Quân xông vào chiến trường.

Chớp mắt binh sĩ hai bên như nước lũ trắng và đen mạnh va chạm, với tình huống này thì chiến trận lớn khó thể vận chuyển chính xác. Chiến trận, trận pháp hợp kích loại nhỏ hàng chục, hàng trăm bắt đầu phát huy tác dụng.

Chưởng môn Thanh Vân tông hỏi:

- Cần chúng ta ra tay không?

Đinh Hồng Lệ lắc đầu, nói với tất cả:

- Chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần làm, không thể để đại quân Thần Đình phương đông bám chân. Chúng ta cần nhanh chóng xuyên qua chiến trường, chuyện chỗ này cứ giao cho Ngân Tuyết quân đoàn, bọn họ biết nên làm như thế nào. Các vị, chúng ta đi.

Đinh Hồng Lệ dứt lời biến thành cầu vồng xông vào chiến trường hỗn loạn.

- Giết qua!

Có kẻ rống to.

Mấy chục cường giả thần cảnh biến thành luồng sáng, như dao nung đỏ nhẹ nhàng đâm thủng chiến trường. Khi chiến trận quân đội cỡ lớn không thể vận chuyển thì cường giả thần cảnh là tồn tại cường giả bình thường không thể ngăn cản.

Vù vù vù vù vù!

Từng kinh kí đánh vào hư không, bốn phía là tiếng giết rung trời.

Ban đầu hoảng loạn qua đi, Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông thể hiện ra mặt mạnh mẽ của mình, cộng với số người nhiều dần ngăn được Ngân Tuyết quân đoàn công kích. Liên tục có người ngã xuống, sinh mệnh cường giả trong chiến trường này như lúa dưới lưỡi liềm nông dân, không khác gì sinh linh bình thường.

Có mấy cường giả thần cảnh thấy tình huống này kiếm không được muốn giúp đỡ Ngân Tuyết quân đoàn.

Đinh Hồng Lệ ngăn họ lại, nói:

- Đừng tham gia chiến đấu nơi này, giấu hơi thở lên qua, đây không phải chiến trường của các người.

Mọi người biến thành ánh sáng cắt đứt khung trời, xông vào tầng mây vượt qua chiến trường.

1442. Chương 1446: Chiếc Thuyền Con Lá Xanh (hạ).

Ngoài đầu nhìn lại, màu đen và trắng như kẻ thù vĩnh viễn dây dưa trong thiên địa, mỗi giây mỗi phút có sinh mệnh mất đi. Nỗi lòng Đinh Hạo phức tạp, đối với võ giả mặc giáp trắng có lẽ tín niệm vững chắc trong lòng có thể giúp bọn họ lấy ít thắng nhiều. Tạm thời không nhìn ra được kết quả cuối cùng của chiến trường này.

* * *

Sau một canh giờ.

Một lòng chảo đen to lớn xuất hiện trước mắt mọi người, nhìn từ xa như miệng cự thú khủng bố, tối tăm chìa lên trời. Không biết diện tích lớn bao nhiêu, với thị lực của mọi người nhưng không thể cuối hay mép lòng chảo.

Đinh Hồng Lệ đứng trong không trung chỉ xuống lòng chảo vô cùng tận, nói:

- Nơi này là trung tâm ác quỷ đạo, có người gọi nó là Hồ Ác Quỷ, ranh giới của nó là trời sao vô ngần, tầng xám hỗn độn, có lẽ là chỗ đứt của đại lực.

Đinh Hồng Lệ nghiêm túc nói:

- Ngạ quỷ đạo sớm suy sụp hoang tàn, không có nguy hiểm, nhưng Hồ Ác Quỷ không tầm thường, là nơi rất nguy hiểm, tuyệt địa, cấm địa trong Hồ Ác Quỷ. Nghe nói năm xưa khi luân hồi đứt đoạn, một số chỉ tôn trong ngạ quỷ đạo rút vào Hồ Ác Quỷ, không biết đã thủ vững nhiều năm mới dần diệt tuyệt. Đương nhiên còn có một cách nói khác là trong Hồ Ác Quỷ vẫn có ác quỷ sống sót, vào đó khó đoán sống chết. Các vị hãy cẩn thận, sức mạnh hắc ám tại đây mạnh mẽ hơn bên ngoài rất nhiều.

Nhiều cường giả thần cảnh nhìn gió đen vù vù, hồ đen như mực ăn mòn, biểu tình trầm trọng.

Mấy vạn năm qua các đại tông môn tìm kiếm mọi cơ hội thành tiên, cường giả thần cảnh có địa vị cao nên tất nhiên nghe truyền thuyết về ngạ quỷ đạo, Hồ Ác Quỷ, biết lợi hại thế nào.

Thực lực đến cảnh giới như cường giả thần cảnh truy cầu bất tử thành tiên, cơ hội đặt ngay trước mắt sao bọn họ chịu rút lui bỏ qua?

- Đi!

Thấy các cường giả thần cảnh đồng lòng thì Đinh Hồng Lệ không nói thêm, vẫn là người đầu tiên dẫn đường lao xuống dưới.

Khi các cường giả thần cảnh xông vào gió lạnh ăn mòn, mỗi người cảm thấy dựng đứng lông tơ. Bọn họ vận chuyển huyền khí hộ thể, sức mạnh hắc ám khiến người nghẹt thở. Đinh Hạo đề vai Cuồng Dao Trương Phàm, thiếu niên thọt sấn dùng thể tu bước vào thần cảnh hơi yếu thế trong hoàn cảnh này.

Bên dưới dần có năng lượng nóng cháy.

Mọi người vào sâu trong lòng chảo gần vạn thước, gió lạnh ăn mòn biến mất, ánh sáng đỏ ập vào mặt, tiếng dung nham chảy ầm ầm truyền đến. Trước mắt các cường giả thần cảnh là môi trường kỳ lạ. Đá đen, dung nham đỏ kết hợp lại thành thế giới hai màu. Dung nham cuộn cuộn như nước lũ chạy chồm trong lòng sông. Nhìn từ xa có thể thấy thác nước dung nham đỏ ầm ầm xuống chỗ sâu hơn.

Đinh Hồng Lệ ngừng lại, mọi người đứng im theo.

Bởi vì trong lũ dung nham có một chiếc thuyền gỗ màu xanh bình bình. Không biết chất liệu gỗ gì tạo con thuyền không bị hao tổn trong dung nham khủng bố này, thuyền phát ra ánh sáng xanh mờ mờ, xuất trần.

Một người mặc áo tơ ngồi ở mũi thuyền, tay cầm cần câu. Sợi tơ dài chìm vào dung nham, sự quỷ dị và bình tĩnh hài hòa.

Câu cá trong dung nham?

Vớ vẩn thật, có sinh vật nào sống được trong dung nham?

Chiếc thuyền con màu xanh thả neo trong lũ dung nham, bấp bênh nhưng chưa từng trôi theo dòng nước. Người mặc áo tơ có tiên khí xuất trần, hình ảnh quỷ quyệt, tiếng thác nước dung nham ầm ầm dần biến mất.

Một cường giả thần cảnh hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Là ai ở đây giả thần giả quỷ?

Cường giả thần cảnh mới dứt lời.

Vù vù vù vù vù!

Cổ tay người mặc áo tơ trên thuyền xanh vung lên, một tiên ảnh chợt lóe, cần câu vung. Một con cá mập lý do rục bị câu lên khỏi lũ dung nham, vùng vẫy ở giữa không trung. Người mặc áo tơ trên thuyền xanh há mồm hút một cái, cần lý do rục rơi vào miệng gã.

Cái này . . . Trong dung nham có cần lý do thật sao?

- Không đúng, cảm lý không phải ính vật tự nhiên mà là . . .

Thiên nhân vô đạo của Đinh Hạo đã có thành tựu, trong khoảnh khắc nhìn rõ ràng cảm lý là tinh hoa lẽ, tinh linh nguyên tố hỏa hệ hiếm thấy, tinh phách lửa gần với lực lượng căn nguyên, vô cùng hiếm thấy. Đối với kẻ tu luyện huyền khí hỏa hệ thì nó chính là thánh vật.

Không ngờ trong dung nham lửa dựng dục ra thần vật như vậy.

Đại ma vương Tà Nguyệt vốn nửa mê nửa tỉnh thấy vậy mắt sáng lên, đuổi người nhảy đến gần bờ sông, mũi hít hà.

Đại ma vương Tà Nguyệt chảy nước miếng nói:

- Meo, ha ha ha ha ha ha! Cá nhiều quá, ta ngửi được mùi ngon. Nhân sủng, mau tới bắt cá giúp ta!

Đinh Hạo che mặt.

Mấy người khác bật cười.

Không khí nặng nề bị con mèo mập hề xóa tan.

Đại ma vương Tà Nguyệt mặc kệ biểu tình của người khác, cẩn thận thò móng vuốt cảm nhận nhiệt độ rồi reo lên, nhảy xuống nước lũ dung nham.

Một số cường giả thần cảnh thầm giật mình.

Có một số cường giả thần cảnh không biết lai lịch đại ma vương Tà Nguyệt thế mới hiểu mèo ngốc đáng yêu luôn theo bên cạnh Đinh Hạo có thực lực khủng khiếp như vậy. Nên biết độ nóng dung nham rất đáng sợ, cường giả cảnh giới Võ Thánh cảnh rơi vào đó sẽ bị hòa tan ngay.

Một cường giả thần cảnh tới bên bờ nhìn chằm chằm người mặc áo tơ bí ẩn trên thuyền xanh, hỏi:

- Các hạ là ai?

Nhưng đáp lại cường giả thần cảnh là một tiên ảnh dài nhanh như chớp.

Người mặc áo tơ bí ẩn không nói không rằng, cổ tay rung lên. Cần câu bay hướng kỳ lạ vượt qua khoảng cách không gian chém vỡ tầng tầng hư không giết tới.

- Người . . . Muốn chết!

Cường giả thần cảnh hỏi chuyện vừa kinh vừa giận, gã có thân phận cao thế nào? Cường giả thần cảnh hừ lạnh một tiếng, hai tay vỗ, huyền khí hùng hồn dâng lên, bàn tay như đao chém hướng cần câu.

Bùm!

Lực lượng cường đại nổ tung trong không trung.

Cường giả thần cảnh rên rỉ, biểu tình kinh hoàng thật lùì, một tay vịn cổ tay phải, máu chảy ròng ròng. Ăn tay phải cường giả thần cảnh bị dây câu quấn cắt đứt rơi xuống đất.

Ngay lúc đánh nhau cường giả thần cảnh đã chịu thiệt lớn.

Mọi người rung động.

Cường giả thần cảnh này tên là Lam Tinh, một người thành danh đã lâu trong Bắc Vực, thực lực trên nhất khiêu thần cảnh. Gã nổi tiếng như cồn nhưng không ngờ mới đánh một chiêu đã đứt tay, người mặc áo tơ bí ẩn trên thuyền con màu xanh có thực lực hơi kinh khủng.

Đinh Hồng Lệ biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Các hạ chặn đường tại đây không lẽ là một trong Thập Nhị Âm Sứ?

Trên thuyền con màu xanh, người mặc áo tơ bí ẩn cười to, cần câu vung lên, tiếng kêu vù vù làm tim người đau nhói. Dây câu lại câu được một con cảm lý đỏ rực trong dung nham cuộn cuộn, há mồm nuốt. Người mặc áo tơ bí ẩn bỗng ngoái đầu lại.

Khuôn mặt dưới mũ rơm ẩn trong bóng tối mơ hồ không rõ, cảm giác quái dị.

- Trước sông diệt tuyệt, chỉ chết không sống, ta sinh sinh, người chết chết.

Giọng nói âm u vang vọng bên trên dung nham như u hồn nguyên rửa, tràn ngập sát ý khiến người lạnh gáy.

1443. Chương 1447: Thập Nhị Âm Sử.

Đình Hồng Lệ biến sắc mặt nói:

- Thì ra các hạ là Diệt Tuyệt Âm Sử trong Thập Nhị Âm Sử.

Người mặc áo tơ bí ẩn cười nói:

- Con bé nhà người biết danh ta? Nếu vậy thì tha người khỏi chết, quay về đi.

Giọng điệu không tha nghi ngờ.

Đình Hồng Lệ mỉm cười nói:

- Chỉ một âm sử bình thường như người dám gọi ta là bé? Thật là không biết sâu cạn còn ở đây giả thần giả quỷ khoe khoang. Ta khuyên người hãy tránh đường đi, nếu không thì kết cục của U Linh Âm Sử là tấm gương cho người.

Đình Hồng Lệ dứt lời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bên trên lũ dung nham cuộn cuộn sát ý như đến mùa đông.

Người mặc áo tơ bí ẩn đứng dậy, mũ rơm nổ tung tóe lộ ra cái đầu đen thui nhưng không có mặt mũi. Chỉ có áng mây yêu quái màu đen dồn lại một cục tròn, hai đốm sáng đỏ chớp lóe như đôi mắt tà ác, cực kỳ âm u khủng bố tà ác.

Trong khoảnh khắc tiên khí xuất trần từ người mặc áo tơ bí ẩn trên chiếc thuyền xanh biến mất hết.

- U Linh Âm Sử bị tiện nhân nhà người giết?

Thanh âm phát ra từ cái đầu u hồn mây mù yêu quái, không chứa tình cảm, như xương mục ma sát.

Người mặc áo tơ bí ẩn ngừng một lúc, nói:

- Không đúng, không đúng, thực lực của người làm sao giết được U Linh Âm Sử? Người biết hung thủ là ai đúng không?

Biểu tình Đình Hồng Lệ cứng rắn nói:

- Thập Nhị Âm Sử là đám vật mục rửa đáng chết từ lâu còn dám bò ra khỏi mộ, từ bỏ vinh diệu võ giả tai họa thể gian, điên đảo luân hồi, đáng chết đáng chết, người người nên tru. Người giết U Linh Âm Sử chính là anh hùng, sao cho phép người khinh nhờn, làm nhục?

Diệt Tuyệt Âm Sử tức giận quát:

- Càn rỡ!

Lũ dung nham bên người Diệt Tuyệt Âm Sử cuộn trào, cần câu chớp lóe tựa lưỡi hái tử thần cắt Đình Hồng Lệ.

- Một vong hồn, hôm nay đưa người xuống lỗ!

Khí thế Đình Hồng Lệ tăng vọt, không lùi mà tiến lên. Cổ tay lóe ánh sáng đỏ, la vông đỏ thắm bắn ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cần câu và la văng đổ thấm mạnh va chạm trong không trung, tám lạng nửa cân văng ra.

Diệt Tuyệt Âm Sử như cự thú gào thét:

- Thì ra thần khí Chu Hồng nằm trong tay ngươi. Tốt, rất tốt, quả nhiên là người giết U Linh Âm Sử. Tiện nhân, ta muốn ngươi chết!

Sóng âm dao động, ưh không bốn phía tan vỡ, sông dung nham dậy sóng.

Chưởng môn Thanh Vân tông quát to:

- Mọi người cùng nhau ra tay giết hắn đi!

Chưởng môn Thanh Vân tông lao ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chưởng ấn thanh vân như làm bằng phi thúy đè Diệt Tuyệt Âm Sử.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Một đám gà đất chó nhà dám đánh ta? Ta đưa các ngươi lên đường!

Trong tiếng cười của Diệt Tuyệt Âm Sử tràn ngập coi rẻ, tàn nhẫn với sinh mệnh. Đối diện mấy chục cường giả thần cảnh nhưng người mặc áo tơi bí ẩn không hề sợ hãi.

Cần câu trong tay Diệt Tuyệt Âm Sử diễn biến kiếm thức, nháy mắt đánh nát chưởng ấn thanh vân.

Mấy chục kiếm quang rực rỡ rách hư không bắn hướng đám cường giả thần cảnh.

Cùng lúc đó, các cường giả thần cảnh hành động.

Một số cường giả thần cảnh có đại vị cao lâu có nghe truyền thuyết về Thập Nhị Âm Sử. Nghe nói dưới tay U Minh Chân Tiên có mười hai thần tướng mạnh nhất, lai lịch, thân phận bí ẩn nhưng đều là hạng trấn áp một phương. Bọn chúng vừa bí ẩn vừa tàn nhẫn đáng sợ, hễ đụng phải đám quái vật đi trong bóng tối này đều không có cơ may sống sót.

Các cường giả tuyệt đối chết trong huyết án diệt môn trong lịch sử phủ bụi Vô Tận đại lục nhìn mặt ngoài là các loại báo thù, tông môn quyết đấu nhưng sau lưng đều có nanh vuốt của Thập Nhị Âm Sử.

Những bí ẩn này chỉ trong giới cường giả thần cảnh mới lơ mơ biết chút ít.

Không ngờ hôm nay bọn họ gặp Thập Nhị Âm Sử trong truyền thuyết.

Nhưng nếu đã đứng đối lập với sức mạnh hắc ám thì không còn đường thỏa hiệp, nhiều cường giả thần cảnh không sợ hung danh của đối phương, hết sức ra tay chặn giết.

Chỉ có các hậu bối Đinh Hạo là tạm đứng một bên nhìn.

Trong phút chốc toàn bộ hư không bị đánh nát.

May mắn lực lượng pháp tắc sâu trong Hổ Ác Quỷ cực kỳ đậm đặc, dào dạt. Hư không bị xé rách lập tức liền lại, không đến nỗi bị nhiều cường giả thần cảnh ra tay hết sức tạo thành năng lượng hỗn loạn, khuấy động thời không.

Đinh Hạo vận chuyển thiên nhân võ đạo cẩn thận quan sát trận ác chiến.

Cường giả thần cảnh nổi tiếng lâu năm có kinh nghiệm chiến đấu, vận dụng lực lượng khiến thanh niên như Đinh Hạo cần học tập. Bọn họ vận dụng lực lượng pháp tắc theo cách khác, quen tay hơn thế hệ trẻ Đinh Hạo vừa bước vào thần cảnh.

Điều duy nhất khiến đám người Đinh Hạo tiếc nuối là trong chiến trường toàn là cường giả thần cảnh trung giai, đệ giai, không ai cấu trúc ra đạo của mình, không thể như Bắc vực Huyền Sương Chiến thần mở ra bằng tuyết đạo. Đó là thần thông Đinh Hạo luôn khao khát nhưng vẫn chưa nghiên cứu được chút gì.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong tiếng va chạm, vang tiếng kêu rên.

Hai cường giả thần cảnh học máu bay về, người rách toác nhưng lập tức lành ngay, mặt trắng bệch bị thương khá nặng.

Hai người này là chưa văn mẫn nhất khiêu thần cảnh, không chịu nổi dao động chiến đấu đẳng cấp cao nên bị thương trước.

Thực lực của Diệt Tuyệt Âm Sử đúng là hung hãn, đứng vững trên chiếc thuyền con màu xanh, cần câu tựa thanh thần kiếm tuyệt thể không ngừng diễn hóa các loại kiếm thức. Một mình Diệt Tuyệt Âm Sử ngăn chặn mấy chục cường giả thần cảnh công kích.

Đinh Hạo cẩn thận quan sát kiếm thức cần câu.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Là kiếm pháp thời đại tiên cổ gọi là Loạn Phi Phong kiếm pháp, từng là một trong các võ học thần thoại thời thời đại tiên cổ. Tiếc rằng người này không học Loạn Phi Phong kiếm pháp hoàn chỉnh, thiếu ba thức.

Kiểm Tổ hiểu rõ kiếm pháp trong thiên hạ, đặc biệt là nhiều chiêu thức kiếm pháp thời viễn cổ, thượng cổ, tiên cổ. Kiểm Tổ có tư cách bình luận nhất.

kiếm pháp thời đại tiên cổ?

Đinh Hạo gật gù, hèn gì hắn cảm thấy kiếm pháp này dạt dào cổ ý, không phải con đường kiếm thuật võ đạo hiện giờ, khác với mấy trăm loại kiếm pháp cổ đại hắn học được trong Thiên Dao Tuyệt Kiếm lâu, càng xa xôi hơn.

Kiểm Tổ âm thầm chỉ điểm, Đinh Hạo nhanh chóng nhìn ra sai sót của bộ kiếm pháp, đúng là thiếu ba thức cực kỳ quan trọng nên bộ kiếm pháp thần thoại thời đại tiên cổ không thể hoàn toàn phát huy uy lực. Dù là vậy thì nó vẫn rất khủng bố.

Đinh Hạo có đạo kiếm song thánh thể, năng lượng học tập, lĩnh ngộ đạo pháp, kiếm pháp có một không hai xưa nay. Kiểm Tổ chỉ điểm Đinh Hạo nhìn một lần cơ bản đã quen thuộc với Loạn Phi Phong kiếm pháp.

Nhưng đây dù sao là võ học thần thoại nổi tiếng thời đại tiên cổ, Đinh Hạo không thể nhìn ngó pháp môn, tâm pháp thức giục uy lực kiếm thức. Đinh Hạo không thể giống Diệt Tuyệt Âm Sử phát huy ra uy lực của Loạn Phi Phong kiếm pháp, nhưng lúc đối địch sẽ không rơi vào thế yếu.

1444. Chương 1448: Còn Ai Dám Quấy Rầy Meo Bắt Cá?

Đinh Hạo đi đường kiếm ý, đạo ý, muốn lĩnh ngộ đạo kiếm chi thể ên không mấy ham muốn bộ kiếm pháp thần thoại thời đại tiên cổ này. Đinh Hạo chỉ cần lĩnh ngộ ẩn ý trong kiếm pháp đó là được, không cần tốn công sức nghiên cứu sâu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ vang lên.

Lại có mấy chục bóng người kêu rên, học máu bay trở về.

Nhiều người ra tay nhưng không áp chế được Diệt Tuyệt Âm Sử.

Quả nhiên là tồn tại đi trong bóng tối, mang đến hủy diệt tử vong và máu tươi, giống như tử thần.

Diệt Tuyệt Âm Sử cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Một đám gà đất chó nhà dám xông cửa ta trần thủ, các người tự tìm đường chết!

Cần câu diễn hóa kiếm thức, kiếm quang đầy trời bay trong gió không dấu vết tìm kiếm, không có quy luật, ẩn chứa sát khí to lớn buộc đám người Đinh Hồng Lệ lùi ra.

Kiểm phong khởi thì thí chân thần, thiết mặc hành sự loạn phi phong!

Đây là câu ngạn ngữ lan rộng lúc thời đại tiên cổ, lột tả sự khủng bố của Loạn Phi Phong kiếm pháp. Uy lực của Loạn Phi Phong kiếm pháp có thể giết chân thần.

Diệt Tuyệt Âm Sử cười lớn khinh thường nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Võ đạo kỷ nguyên hiện giờ đã suy sụp đến mức này rồi sao? Một đám phế vật đi tới ải của ta, tiên tôn đại nhân đã quá xem trọng các người.

Tiếng cười như sấm vang vọng trong không gian đỏ thẫm, kiếm đầy lùi quần hùng. Trong lòng quảng trường vô cùng sung sướng, lực lượng kiếm dâng trào. Dung nham quanh thuyền con màu xanh sôi sục.

Diệt Tuyệt Âm Sử cười phá lên kiêu căng nói:

- Kẻ yếu không có quyền sinh tồn, thực lực của các người nếu chỉ có bao nhiêu đây thì nằm lại đây đi!

Diệt Tuyệt Âm Sử càn rỡ không để đám cường giả thần cảnh vào mắt.

Biểu tình của Đinh Hồng Lệ trầm trọng.

Đinh Hồng Lệ biết các cường giả thần cảnh còn sát chiêu chưa dùng, hơn nữa mọi người tạm thời phối hợp khó tránh khỏi không phát huy ra sức chiến đấu thật sự, thậm chí cản tay chân người khác. Nhưng cường giả đỉnh cao toàn Bắc Vực bị một trong Thập Nhị Âm Sử ngăn cản tại đây thời gian dài như vậy thật là không nói nổi.

- Các vị, đừng nương tay nữa, hãy sử dụng thủ đoạn mạnh nhất đi.

Đinh Hồng Lệ trầm giọng nói:

- Tru sát tên này, chúng ta phải nhanh chóng chạy tới trung tâm luân hồi naga quỷ đạo, nếu không thì tất cả đã muộn.

Diệt Tuyệt Âm Sử cười khẩy nói:

- Tới đây đi, đám gà đất chó nhà, muốn phá hỏng việc lớn của tiên tôn đều đáng chết!

Mặt Diệt Tuyệt Âm Sử tràn đầy coi rẻ, trào phúng. Lực lượng bộc phát kích thích dung nham quanh thuyền con màu xanh sôi trào, từng cột lửa phóng lên cao.

Đám người Đinh Hồng Lệ, cường giả thần cảnh hoàn toàn phát ra thực lực, không chút giữ lại định xuất chiêu.

Nhưng lúc này xảy ra dị biến không ai ngờ đến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một sóng dung nham ấy trăm thước dâng lên, theo sau là tiếng gầm giận dữ:

- Lải nhải ồn ào lắm lắm tổ cha người! Có thể yên lặng eo bắt con cá không, hả? Cá bị tên khốn nhà người hù chạy còn bắt cái khỉ mốc! Không thể tha thứ, chết eo!

Trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người, một con cự thú màu trắng nhảy ra khỏi dung nham, chan trước nắm xương thú trắng to lớn không biết lấy đâu ra, tức giận hươ khúc xương đập xuống. Diệt Tuyệt Âm Sử và con thuyền xanh bị đập chìm xuống.

biến cố quá đột ngột nên thực lực như Diệt Tuyệt Âm Sử không kịp phản ứng.

- Còn ai? Còn ai dám can đảm cản trở bản meo bắt cá? Ai nữa?

Đại ma vương Tà Nguyệt nổi khùng hươ gãy xương gầm rú.

Mọi người lùi một bước.

Hàng này biểu hiện quá hung dữ.

Đại ma vương Tà Nguyệt cầm gậy xương trắng phát ra ánh sáng sương mù hung ác như muốn giết hết sinh linh, hỗn độn chi khí chảy xuôi làm tim mọi người đập nhanh, sợ hãi và rung động như đối diện hồng hoang di chủng mãnh thú. Tiếng gầm rống điên cuồng của ác thú viễn cổ vang vọng.

Dung nham sôi sục.

Thuyền xanh lại nổi lên nhưng là đáy thuyền hướng lên trời.

Qua giây lát Diệt Tuyệt Âm Sử chui ra nhưng đầu bị đánh nát bầy, thân hình tán loạn, yêu quái mây mù màu đen tứ tán, chết ngắc.

Cái này . . .

Mọi người nhìn cự thú màu trắng nóng nẩy, lòng ớn lạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đại ma vương Tà Nguyệt chui cái vào xuống dung nham.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì nó nhảy ra, lần này biến thành kích cỡ mèo nhỏ xinh đáng yêu, miệng ngậm ba, bốn con cảm lý đỏ rực sắp làm nó toác miệng ra, vượt trước cảm khúc xương trắng nhỏ.

Mèo con đáng yêu nhảy lên bờ ướt sũng nhả cảm lý ra, ngẩng đầu nhìn đám người ngơ ngác ngó mình.

Ánh mắt đại ma vương Tà Nguyệt ngây thơ nói:

- Meo, sao nhìn meo như vậy? Mới rồi xảy ra chuyện gì sao?

Mọi người không biết nên nói cái gì.

Lúc trước các cường giả thần cảnh xem đại ma vương Tà Nguyệt là vật nuôi vô dụng giờ thậm chí hút ngụm khí lạnh. Bọn họ đều nhìn nhăm, không ngờ con mèo này đáng sợ đến thế. Nhiều người không làm gì được Diệt Tuyệt Âm Sử nhưng con mèo mập hung tàn này gõ một gậy thế là người mặc áo tơi bí ẩn chết ngắc.

Nhớ bộ dạng hàng này ngày thường làm bộ ngây thơ vô tội là mọi người cảm thấy nó đang giả heo ăn cỏ, thật là con mèo có tâm kế quá sâu, khôn ngoan đáng sợ.

Đinh Hạo nhìn khúc xương trắng đại ma vương Tà Nguyệt cầm trong tay.

Thứ này chẳng phải là khúc xương phát hiện trong di tích thành thị viễn cổ sao?

Lúc đó khúc xương không có gì kỳ lạ, đại ma vương Tà Nguyệt thất vọng dùng nó mài răng, không ngờ . . . Mới rồi Diệt Tuyệt Âm Sử nhận một kích liền chết là vì khúc xương này, khi đại ma vương Tà Nguyệt biến thành cự thú màu trắng thì khúc xương cũng biến to khổng lồ như cây gậy mang theo lệ khí cực kỳ hung hãn.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Meo bà nội nó, không lẽ đại ma vương nhặt được báu vật?

Đinh Hồng Lệ khó hiểu nhìn đại ma vương Tà Nguyệt, không biết nên nói cái gì. Thập Nhị Âm Sử, mỗi một người rất đáng sợ. Trước đó Đinh Hồng Lệ đã sẵn sàng sẽ có thương vong nhưng không ngờ chuyện này xảy ra.

Diệt Tuyệt Âm Sử đường đường là một trong Thập Nhị Âm Sử, tung hoành mấy kỷ nguyên, hung hãn như tử thần chỉ vì quấy rầy một con mèo bắt cá mà bị gậy đập chết, nói ra không ai tin.

- Cá khá ngon nhưng hơi nóng, cho người một con, này. Nhân sủng, đừng nói là ta ngược đãi người.

Đại ma vương Tà Nguyệt rất có nghĩa khí cho Đinh Hạo một con cảm lý nhỏ nhất.

Trán Đinh Hạo nổi gân xanh.

Đinh Hồng Lệ nói:

- Xích viêm cầm lý là địa hỏa chi tinh hóa, đối, có trợ giúp hơn cho người tu luyện hỏa hệ, là một trong các thần vật hiếm thấy, chỉ sinh trưởng dựng dục trong môi trường đặc biệt. Các vị có thể tranh thủ thời gian đi bắt một ít.

Các cường giả thần cảnh lấy lại tinh thần, nghe vậy lòng rung động, muốn bắt giữ cầm lý. Nhưng nghĩ đến lúc trước đại ma vương Tà Nguyệt hung dữ thì các cường giả thần cảnh chần chừ, cướp cá của hàng này có khi nào bị gõ chết không?

Đinh Hạo xách cổ đại ma vương Tà Nguyệt canh chừng, nói:

- Các vị tranh thủ thời gian đi.

1445. Chương 1449: Còn Ai Dám Quấy Rầy Meo Bắt Cá (hạ)?

Các cường giả thần cảnh thế mới dám bắt xích viêm cầm lý.

- A a a! Meo, là của meo, không được cướp . . . Ui da, đau, nhân sủng đừng đánh ta . . . Đám khốn kiếp các người dám cướp cá của ta . . . Ui, dừng tay, ta muốn cắn chết các người . . . Meo, u u u!

Cuối cùng đại ma vương Tà Nguyệt bị Đinh Hạo bịt miệng, liều mạng gáf vầy nhưng không thoát ra được.

Đinh Hạo cũng bắt mấy ngàn con xích viêm cầm lý, trong lũ dung nham sinh ra vô số hỏa diễm chi tinh hoa. Đinh Hạo bắt được mấy chục cá vua, thu hoạch khá lớn.

Trung đan điền phần ngực của Đinh Hạo tu luyện huyền khí thuộc tính lửa nên xích viêm cầm lý có chút tác dụng cho hắn.

Một lúc sau đoàn người tiếp tục lên đường.

Đại ma vương Tà Nguyệt éo thuyền con lá xanh, ngồi trên mũi thuyền ngoe nguẩy đuôi đẩy thuyền lướt sóng trong lũ dung nham đi theo mọi người. Đại ma vương Tà Nguyệt chiếm luôn cần câu của Diệt Tuyệt Âm Sư, nghiền cứu cách sử dụng.

Cần câu này là bảo bối hiếm thấy nhưng nếu Diệt Tuyệt Âm Sư bị đại ma vương Tà Nguyệt giết thì những bảo bối này là chiến lợi phẩm của nó, các cường giả thần cảnh khác ngại công kíchhia chác.

Khoảng một canh giờ sau.

Mọi người ra khỏi động đá vôi dung nham ngẫm đi vào không gian đầy mùi lưu hoàng.

Trước mắt là con đường khô cạn, cong queo đi hướng một điểm sáng. Các cường giả thần cảnh dọc theo đường hầm đi tới trước, rất nhanh đến cuối. Không khí trong lành ập vào mặt, mùi cỏ thoang thoảng, bên tai nghe tiếng linh điệu vui vẻ hót.

Không lẽ đi ra ngạ quỷ đạo?

Đinh Hạo nghi hoặc. Nên biết ngạ quỷ đạo là một trong ba ác đạo lục đạo luân hồi, hoàn cảnh cực kỳ ác liệt, sao lại có thanh âm như tiên cảnh?

Mọi người ra khỏi đường hầm, ánh mặt trời chiếu xuống, không gian rộng mở.

Một hoa viên tuyệt đẹp hiện ra trước mắt mọi người.

Có người kêu lên:

- Đây là . . . Nơi này chính là khu vực trung tâm luân hồi ngạ quỷ đạo sao?

Trước mắt là hoa viên quá đẹp. Cây cối xanh ngắt, cỏ xanh biếc, nước chảy uốn cong, đá ườì thước đứng thẳng. Các linh diệp bảy màu bay lượn, lộc năm màu, bạch hạc, bạch hổ, các linh thú ẩn hiện phía xa.

Từ hoàn cảnh ác liệt âm u tối tăm đi ra bỗng đến nơi đẹp như tiên cảnh, trong phút chốc có cảm giác như thăng tiên.

Ngay cả đại ma vương Tà Nguyệt cũng hít thở không khí mới mẻ, vẻ mặt say mê.

Đinh Hạo thả thần thức quan sát bốn phía, thăm giạt nãyêu ma ỳnh. Bởi vì thần thức phản hồi bốn phía như hoang mạc, không có đá, nước chảy, linh thú gì, hoang vu, cằn cỗi, hẻo lánh y như trước. Hay tất cả là ảo cảnh?

Nhưng thứ trước mắt chân thật rõ ràng.

Đinh Hạo ngồi xuống bứt mấy gốc cỏ lên, cảm giác rất chân thật, không hề hư ảo, lạ quá.

Tục ngữ nói mắt thấy là thật, thứ trước mắt không có vẻ gì là ảo trận, tay chạm vào cũng chân thật nhưng tại sao thần thức không quan sát được?

Đinh Hạo quay đầu nhìn biểu tình mấy người khác, vẻ mặt các cường giả thần cảnh bình thường chứng minh bọn họ không phát hiện điều lạ gì. Đinh Hạo càng thấy lạ hơn. Nên biết chí tôn cường giả thần cảnh dù không tu luyện Thắng Tự Quyết, thần thức không bằng Đinh Hạo nhưng dù gì cũng tồn tại đỉnh cao, không thể nào không phát hiện được gì.

Lần này vẫn là Đinh Hạo đặc biệt, tựa như lúc trước hẳn không thấy đối?

Đinh Hạo đang suy nghĩ thì đại ma vương Tà Nguyệt đã kiểm không được nhảy lên bắt linh điệp, nhảy nhót reo hò. Đại ma vương Tà Nguyệt còn chui vào suối nhỏ bắt cá, kết quả không thấy con cá nào. Đại ma vương Tà Nguyệt không cam lòng, nó ngẫm nghĩ, lấy con cầm lý lúc trước bắt được ra khỏi không gian trữ vật bỏ vào suối nhỏ, muốn trải qua cảm giác vui sướng bắt cá. Kết quả cầm lý vào con suối thì suối bốc hơi thành sương trắng xóa.

Cầm lý là hỏa diễm chi tinh hoa, một trong những thứ chí dương nhất trên đời, suối nhỏ sao chịu nổi cầm lý?

Mọi người thấy vậy bật cười.

Chỉ có vẻ mặt Đinh Hạo là càng trầm trọng. Một loạt hành động buồn cười của đại ma vương Tà Nguyệt khiến hoa viên xinh đẹp này càng chân thật hơn, mọi phản ứng không chút sơ hở. Nhưng so với điều thần thức Đinh Hạo phát hiện thì hoa càng quái dị.

Đinh Hồng Lệ nhú mày, dường như mọi thứ vượt ngoài dự đoán của nàng.

- Chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi.

Đinh Hồng Lệ luôn cầm vật như kim chỉ nam cẩn thận dò xét, nhắm đúng một hướng dẫn mọi người đi.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, đi tới sóng vai bên Đinh Hồng Lệ.

Đinh Hạo nói:

- Lần này ta cùng Đinh tôn chủ đi trước.

Đinh Hạo không nói ra điều mình phát hiện tránh cho không khí nặng nề không cần thiết.

Đinh Hồng Lệ liếc Đinh Hạo, dăm chiêu. Đinh Hồng Lệ không nói gì, gật đầu đi tiếp.

thần thức của Đinh Hạo như thủy triều khuếch tán, cẩn thận quan sát địa hình xung quanh. Đinh Hạo dứt khoát nhắm mắt lại không bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc, dựa vào thần thức phản hồi biết địa thế.

Một nén nhang sau.

Đinh Hạo lên tiếng:

- Ngừng.

Về mặt Đinh Hạo trầm ngâm.

Đinh Hồng Lệ nhìn Đinh Hạo, không biết xảy ra chuyện gì nhưng nàng vẫy tay, các cường giả thần cảnh ngừng lại.

Đinh Hạo mở miệng nói:

- Tình huống có chút không đúng, tất cả xếp thành hàng. Mỗi người đứng chung một bước, không được sai lệch, đi theo ta thành hàng dài tiến lên.

Mọi người nhìn Đinh Hạo lại ngó con đường phía trước, biểu tình nghi hoặc.

Trước mắt là bãi cỏ mềm um tùm, trông bằng phẳng, không có sóng năng lượng trận pháp minh văn gì, không có hơi thở nguy hiểm, không hiểu sao Đinh Hạo bỗng nói ra lời như vậy.

Đinh Hạo không giải thích.

Đinh Hạo nhún mũi chân, một hòn đá cỡ nắm tay bị hất bay lên rơi cách ba thước. Không gian dao động, cục đá biến mất không biết đi đâu, như thể chớp mắt hòn đá bị cắt nát phân giải thành vật chất nguyên thủy nhất. Toàn quá trình không có chút không gian dao động, rất quái dị.

Đám người biến sắc mặt.

Với thị lực như bọn họ nhưng không nhìn ra hòn đá đi đâu, không có chút hơi thở pháp tắc dao động, thế này hơi khủng bố. Dù cường giả thần cảnh dùng thần thức tìm tòi kỹ càng nhưng không phân biệt được có chuyện gì xảy ra.

Đinh Hồng Lệ nhíu mày nói:

- Nghe lời Đinh Hạo.

Các cường giả thần cảnh không phản đối nữa.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng Đinh Hạo phát hiện thứ bọn họ không nhìn thấy, không cảm giác được. Thứ có thể đánh lừa cảm ứng của nhiều cường giả thần cảnh chắc chắn là rất khủng bố.

Theo chỉ dẫn của Đinh Hạo, mọi người xếp thành hàng từng bước một đi tới. Mỗi người đạp dấu chân Đinh Hạo, không phát hiện điều gì lạ. Cỏ xanh dưới chân mềm mại thoải mái, gió nhẹ thổi có mùi cỏ ngai ngái.

Khoảng nửa nén nhang sau, Đinh Hạo thở hắt ra, chậm rãi nói:

- Tốt rồi, có thể.

Mọi người thở phào.

Tổng Khuyết nhìn Đinh Hạo, nghi hoặc hỏi:

- Tam đệ phát hiện điều gì sao?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tạm thời không rõ ràng nhưng những gì chúng ta thấy, cảm giác được dường như không phải chân thật. Nó là ảo trận hầu như gạt mọi cảm giác của chúng ta, sau lưng ẩn giấu sát khí lớn.

Mọi người rung động nghe Đinh Hạo nói.

1446. Chương 1450: Thế Giới Trong Tranh.

Các cường giả thần cảnh là đỉnh cao Bắc Vực Vô Tận đại lục, không thiếu đại gia trận pháp nhưng không nhìn ra bất cứ manh mối gì. Nếu không phải vừa rồi Đinh Hạo nhắc nhở thì có lẽ đã có người vào lầm ảo trận sát trận, trả giá đắt.

Đinh Hạo thở phào một hơi, tiếp tục thả thần thức ra.

thần thức phản hồi bốn phía không có hao cổ cá cảnh xinh đẹp gì, mọi thứ là ảo giác gần với chân thật.

Hoàn cảnh mọi người đứng luôn là ngạ quỷ đạo âm u, lúc trước họ đi qua chỗ cầu gỗ dài mấy vạn thước, xung quanh là vực sâu vạn thước. Khói đen dâng lên, sức mạnh hắc ám khiến người nghẹt thở, hầu như áp chế lực lượng của tất cả. Đám cường giả thần cảnh không trông thấy hình ảnh thật, sợ sẩy bước ra ngoài phạm vi cầu gỗ là sẽ bị cuốn vào sức mạnh hắc ám ngay, nháy mắt tan xương nát thịt.

Qua cầu gỗ đi tới trước là con đường chạp bầy liên tục có lửa đen phun ra.

Lửa đen đó có thể đốt cháy thần hồn, tạo thành uy hiếp cho cường giả thần cảnh.

Tất cả điều đó chỉ một mình Đinh Hạo trông thấy.

Đã không thể giải thích bằng lực lượng, thần thức khác cũng không thể. Thảng Tự Quyết đúng là công pháp tu luyện thần thức số một từ xưa đến nay, nhưng một số cường giả thần cảnh trung giai khác tu luyện công pháp thần thức cũng rất độc đáo, hiểm thấy. Thế mà các cường giả thần cảnh không nhìn thấy điều Đinh Hạo trông thấy.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Có lẽ liên quan đến Luân Hồi Thiên Bàn.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, không bị thị giác quấy rầy, thần thức mở đường mang mọi người tiến lên con đường chạp bầy đầy lửa đen.

Nửa ngày tiếp theo Đinh Hạo luôn dùng thần thức tìm tòi, vượt qua nhiều chạp bầy, sát chiêu bí ẩn. Có mấy lần vài cường giả thần cảnh nghi ngờ Đinh Hạo, tự mình thử nhưng bị thương nhẹ. Lúc này các cường giả thần cảnh mới hiểu bọn họ thật sự ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Sáu canh giờ sau Đinh Hạo mới thở phào.

Đinh Hạo từ từ mở mắt ra:

- Tốt rồi, có vẻ chúng ta đã đi ra khu vực nguy hiểm.

Trái tim treo cao thả xuống ngực mọi người.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt TBọn họ đã không còn là cỏ xanh linh thú gió nhẹ tiên cảnh mà là bụi bặm, cát vàng, hoang vắng điển hình của ngạ quỷ đạo. Khác với cảnh vật hoang tàn lúc trước là trên mặt đất phía xa bắt đầu có dãy núi trập trùng, một con đường lớn như lòng sông cổ xưa thẳng hướng dãy núi liên miên. Có gió to rít gào cuốn cát vùn bay lên.

Con đường này tràn ngập cổ xưa, tang thương.

Không biết năm tháng nào người gì đi qua đây, con đường như đi thông hướng vùng trời. Trong đó có hai vết bánh xe cực kỳ rõ ràng như khắc vào đá, làm người kiếm không được tưởng tượng cưỡi ngựa gầy kéo xe ngựa rách nát.

Một thanh niên mặt nhợt nhạt trắng tinh đứng chặn đường mọi người.

Thanh niên mặc nhợt nhạt trắng yên tĩnh, trước mặt đặt bàn vẽ to. Thanh niên mặc nhợt nhạt trắng đang cúi đầu vẽ tranh.

Bởi vì thanh niên mặc nhợt nhạt trắng cúi đầu nên bị bàn vẽ che mắt, mọi người không thấy mặt của gã. Tuy nhiên khí chất tang thương, lạc long đó làm người cảm thấy chắc chắn là một thư sinh trẻ, tuấn tú, có tài hoa ngút trời, bụng đầy mực nước, nét bút miêu tả muôn vàn đại đạo, nhân vật phong lưu.

Thanh niên mặc nhợt nhạt trắng cúi đầu nói:

- Không ngờ các người có thể lông tóc vô thương đi ra, thật khiến ta bất ngờ.

Giọng thanh niên mặc nhợt nhạt trắng lạnh nhạt, bình tĩnh, chất chứa tang thương, bất đắc dĩ, giọng điệu ẩn chứa quá nhiều tình cảm phức tạp.

- Người là người thủ quan thứ hai? Người là . . .

Đinh Hồng Lệ hiểu ra điều gì, ngạc nhiên nhìn thanh niên mặc nho phục trắng:

- Người là Họa Thiên Âm Sử trong Thập Nhị Âm Sử?

Thanh niên mặc nho phục trắng không muốn nói nhiều, như thể nói thêm một câu sẽ chậm trễ gã vẽ tranh.

- Người bước ra khỏi tranh của ta thì ta không giết, các người đi đi.

Chân thanh niên mặc nho phục trắng không nhúc nhích, cơ thể và bàn vẽ nhích sang một bên tránh đường.

Đinh Hồng Lệ không hỏi thêm, nháy mắt với mọi người, bước lên con đường tang thương kỳ lạ.

Các cường giả thần cảnh hiểu ra thanh niên mặc nho phục trắng cũng thuộc Thập Nhị Âm Sử.

Khi đi ngang qua thanh niên mặc nho phục trắng, Đinh Hạo kiềm không được ngoái đầu lại nhìn.

Khi Đinh Hạo nhìn bàn vẽ của thanh niên mặc nho phục trắng thì ngây ra, hiểu được. Bàn vẽ có các bức tranh nhỏ khác nhau, cực ý rõ ràng, sống động như ảnh chụp. Mỗi bức tranh đều liên quan đến đám người Đinh Hạo.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Những bức tranh rất quen thuộc, đó là . . .

Đinh Hạo rung động phát hiện mỗi bức tranh vẽ hình ảnh khi đoàn người đi qua khu vực nguy hiểm, đặc biệt hình ảnh hấn nhảm mắt dẫn các cường giả thần cảnh đi ra nhiều nhất.

Bức tranh tái hiện lại những gì Đinh Hạo đã trải qua.

Không, không phải tái hiện.

Đinh Hạo chợt hiểu nơi đám người đi qua, những cạm bẫy, uy hiếp mà mắt thường, thần thức không nhận ra là thứ thanh niên mặc nho phục trắng vẽ, là thế giới gã sáng tạo bằng bút. Đám người Đinh Hạo đi trong thế giới tranh của thanh niên mặc nho phục trắng.

Đây là loại thần thông gì?

Lúc trước mọi người gặp nguy hiểm đều là thanh niên mặc nho phục trắng cố ý vẽ ra?

Hèn gì thanh niên mặc nho phục trắng nói người ra khỏi tranh thì gã không giết. Quá đáng sợ, là loại tu vi gì mà lạng lẽ hút cả đám vào bức tranh, tùy ý khống chế vận mệnh người trong tranh tựa như thần chúa tể hết thấy.

Nếu không phải Đinh Hạo đặc biệt, thần thức có thể nhìn thấu ảo ảnh thì thanh niên mặc nho phục trắng Thiên Họa Âm Sử có khả năng chơi đùa mấy chục cường giả thần cảnh trong lòng bàn tay. Có lẽ cuối cùng có người ra khỏi thế giới trong tranh nhưng sẽ trả giá lớn.

Khi Đinh Hạo nhìn bức tranh thì thanh niên mặc nho phục trắng bỗng ngoái đầu liếc hẩn một cái.

- Người có thể nhìn thấy tranh của ta?

Mắt đỏ, khuôn mặt bao phủ khói đen, quả nhiên là cường giả tuyệt đối tu luyện sức mạnh hắc ám, rất giống với Diệt Tuyệt Âm Sử. Ánh mắt đỏ nhìn Đinh Hạo, chất chứa nghi hoặc, mờ mịt.

Đinh Hạo không đáp.

Khi Đinh Hạo quay đầu lướt qua, hẩn thấy thanh niên mặc nho phục trắng đang sáng tác một bức tranh.

Đây là bức tranh cuối cùng thanh niên mặc nho phục trắng vẽ.

Bức tranh chỉ có vài đường nét vẽ bóng lưng Đinh Hạo, chỉ có tấm lưng. Tờ giấy trắng không có cảnh vật gì khác. Thanh niên mặc nho phục trắng cầm bút thật lâu nhưng không cách nào đặt xuống, gã không nghĩ ra nên vẽ Đinh Hạo trong phong cảnh nào.

Đám người Đinh Hạo lướt qua thanh niên mặc nho phục trắng Thiên Họa Âm Sử, đi hướng dãy núi phía xa.

Đinh Hồng Lệ thở phào nhẹ nhõm, mặt mày giãn ra:

- Chỗ đó là trung tâm luân hồi ngạ quỷ đạo thật sự.

Đoàn người ngoài ý muốn xông qua ải Thiên Họa Âm Sử, tiếp theo sẽ không có người thủ quan nữa. Tiên duyên luân hồi ở trong ngọn núi này, và có thể gặp mấy người kia, nhiệm vụ của nàng sắp hoàn thành. Chuyện tiếp theo giao cho vận mệnh phán xét.

1447. Chương 1451: Cuộc Chiến Thảm Khốc.

Mãi khi đám người Đinh Hạo biến mất phương xa, thanh niên mặc nho phục trắng khề thở dài.

Ánh mắt thanh niên mặc nho phục trắng mờ mịt, lạc longx đời khỏi tấm lưng Đinh Hạo quay sang nhìn bàn vẽ trước mắt. Thanh niên mặc nho phục trắng nhắc bút nhưng không biết nên đặt xuống ở đâu. Tờ giấy trắng chỉ có tấm lưng Đinh Hạo, là cảnh tượng đám người cường giả thần cảnh rời đi. Thanh niên mặc nho phục trắng không có linh cảm về bối cảnh khác.

Thanh niên mặc nho phục trắng Thiên Họa Âm Sử khề thở dài:

- Nhắc bút vẽ khắp thương sinh, múa bút chúa tể thiên hạ . . . Người đã mất . . . Ta . . . Không còn là ta.

Ánh mắt thanh niên mặc nho phục trắng dao động.

Bỗng nhiên thanh niên mặc nho phục trắng vùng tay, bức tranh bị xé rách thành từng mảnh bướm bướm hấp hối bay tứ tán. Bàn vẽ thanh đồng biến thành đốm sáng biến mất trong lòng bàn tay thanh niên mặc nho phục trắng, bút vẽ cũng mất.

Trước mặt thanh niên mặc nho phục trắng là hoa viên tựa tiên cảnh, những linh thú, nước chảy quanh co, đá lởm chởm, cỏ cây, những cảnh đẹp mọi người đều thấy trừ Đinh Hạo ra cùng với bức tranh bị xé rách tất cả tan vỡ, biến mất. Khói đen tán đi, nơi này trở thành nơi đầy cát bụi, hoang vắng, hẻo lánh.

* * *

Lối vào sơn mạch, đám người Đinh Hạo một lần nữa gặp đại quân Thần Đình phương đông.

Số lượng đại quân Thần Đình phương đông không nhiều nhưng toàn là quân tinh nhuệ.

Thần tướng lĩnh quân là sáu cường giả thần cảnh thật sự canh giữ con đường duy nhất vào núi. Bởi vì trên cao cách mặt đất trăm thước có tầng hỗn độn xám kỳ lạ như ác thú xoay quanh, uẩn những sấm sét bão tố, ẩn chứa lực lượng pháp tắc nghiền nát hoang vắng, tang thương, rất khó đi đường này.

Không cần trao đổi, Đinh Hồng Lệ quát to:

- Giết!

Đinh Hồng Lệ ra tay trước.

Chỗ này không có Ngân Tuyết quân đoàn đối kháng đại quân Thần Đình phương đông, mọi người phải giết qua, đâm thủng chương ngại chỗ này mới vào được trung tâm luân hồi ngạ quỷ đạo.

Ở lối vào, mọi người mơ hồ cảm giác hơi thở kỳ lạ từ trong núi truyền ra. Lực lượng này đang ảnh hưởng thời gian, không gian trong núi, khác hẳn với huyền khí, chắc là lực lượng luân hồi trong truyền thuyết.

Mỗi người cảm giác được lực lượng này ảnh hưởng thiên địa pháp tắc biến rõ ràng hơn bao giờ hết. Nếu nói lúc trước mỗi cường giả thần cảnh cảm nhận thiên địa pháp tắc như nhìn hoa trong sương thì trong môi trường này, sương mù ngày càng nhạt sắp tan biến, có thể thấy rõ hình dạng của hoa.

Đây chính là tiên duyên luân hồi sao?

Mỗi người cảm giác lực lượng trong cơ thể đang rực rạch, bình cảnh trói buộc bao nhiêu năm bị ảnh hưởng có vẻ là lực lượng luân hồi ảnh hưởng có hy vọng thả lỏng. Các cường giả thần cảnh thầm mừng rỡ.

Dấu hiệu này làm mỗi người trông thấy hy vọng.

- Giết!

Mọi người cùng xông lên.

Đại quân Thần Đình phương đông bày ra trận pháp, tập hợp sức mạnh tập thể đối kháng đám cường giả thần cảnh, thoáng chốc rơi vào ác chiến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

năng lượng khủng bố nổ tung ở lối vào ngọn núi.

Lần này mọi người không ức chế lực lượng của mình nữa, hoàn toàn bộc phát ra tu vi thật sự. Từng lực lượng hủy thiên diệt địa, sóng năng lượng dao động như bão tố diệt thế thổi quét bốn phương tám hướng thiên địa, dần áp chế chiến trận của đại quân Thần Đình phương đông.

Đinh Hạo cũng tham gia chiến đấu.

Từng luồng kiếm ý, đao ý rạch phát hư không, đi qua đâu là cắt nát thứ đó. Trừ mấy trận pháp phòng ngự siêu cao của Thần Đình phương đông ra, quân trận công kích khác khó thể ngăn cản lực công kích cường đại nhất thiên địa này.

Mưa máu đầy trời.

Xương trắng tung tóe.

Sinh linh kêu gào trong biển máu như khúc tán ca lễ tang.

Giấy dựa . . .

Chém giết . . .

Gầm rống . . .

Cuồng rống . . .

Mỗi người như dã thú bị thương phát cuồng, quên đi đau đớn, sợ hãi, đánh ảm kính sợ cái chết, chỉ còn lại bản năng chiến đấu. Đội quân này đúng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Thần Đình phương đông, dù bị đánh tan quân trận cũng không chạy tứ tán mà nổi điên lên, càng mạnh mẽ hơn.

Sáu Thần tướng Hắc Giáp Quân tu vi thần cảnh cũng tham gia chiến đấu.

Cuộc chiến cực kỳ thảm liệt.

Có cường giả thần cảnh chết. Vũ nhân tộc bị một Thần tướng Hắc Giáp Quân thần cảnh của Thần Đình phương đông trước khi chết liều mạng công kích, hủy diệt căn nguyên thần cảnh, hét thảm nổ tung thành mưa máu. Máu tươi ẩn chứa năng lượng khủng bố rơi xuống đất như hồ nước.

- Giết!

Bạch Tuyền Thủy cũng bị thương, chém một kiếm đánh tan chiến trận hàn trăm Thần tướng Hắc Giáp Quân hợp thành. Kiếm quang vô tình mang đi mạng sống của các cao thủ trong chiến trận.

- Thanh Vân chưởng ấn!

Tổng Khuyết thở dốc, người tỏa ánh sáng nhấp nháy không ngừng phát ra lưu ly chưởng ấn oanh kích quân trận trước mặt. Tổng Khuyết liên tục vỗ mấy trăm kích cuối cùng oanh phá một quân trận phòng ngự. Năm mươi Thần tướng Hắc Giáp Quân đỉnh Võ Thánh cảnh tổ thành quân trận bị đập chết.

Tình huống tương tự có khắp chiến trường.

Thần Đình phương đông tạo nhiều sát nghiệt trên Vô Tận đại lục, tích lũy vô số thù hận, thành kẻ thù không đội trời chung với sinh linh Vô Tận đại lục. Cho nên nhiều cường giả thần cảnh Bắc Vực ra tay không thấy áy náy chửi tội, hết sức oanh kích.

Toàn thân Phương Thiên Dực bắn ra vạn kiếm khí, lúc hư lúc thực, hư thực kết hợp. Một ý nghĩ kiếm quang như ánh sáng mặt trời, thúc giục ba ngàn tuyệt kiếm đến mức tận cùng, có uy lực quỷ thần khó lường. Phương Thiên Dực được võ đạo và công lực của Thạch Nhất Hoàng, trong tình huống này càng có thể kích phát tiềm lực, dung hội quán thông những gì gã học được.

Chiến pháp của Cuồng Dao Trương Phàm là trở lại nguyên trạng.

Cuồng Dao Trương Phàm húc giục Thập Hoàng Thể Tôn Công đến cực độ, huyết khí vượng thịnh giống như biển cả. Trăm thước quanh thân Cuồng Dao Trương Phàm lượn lơ khổi đỏ như dung nham trôi trào, sức sống dạt dào sánh bằng thần long khủng thú. Sau lưng Cuồng Dao Trương Phàm là mười bóng dáng đồ đằng khổng lồ trừ mặt ra những vị trí khác chân thật rõ ràng. Mỗi ảo ảnh đồ đằng như hoàng đế cổ đại, cao quý vô cùng, Răng rắc!. Ánh mắt như tia chớp phán xét vạn vật thể gian, có hơi thở tang thương tiên cổ vĩnh cửu.

Mười ảo ảnh đồ đằng đi theo bước chân Cuồng Dao Trương Phàm như bảo vệ gã. Cuồng Dao Trương Phàm chậm rãi chém ra từng đao, động tác giống như lão tiều phu đốn củi. Nhưng đao phong chỉ tới đâu là trong ngàn thước không thứ gì may mắn thoát khỏi.

Bùm!

Lại một đoàn lửa nổ tung rực rỡ nhuộm đỏ bầu trời.

Điều này nghĩa là một cường giả thần cảnh Bắc Vực chết.

Trước đó trừ Bạch Âm kiếm tu ra, có hai cường giả bán thần cảnh của Huyền Sương Thần Cung chết. Cường giả bán thần cảnh của các đại thế lực khác có mười người chết, trong đó bao gồm ‘người trẻ tuổi’ thế hệ trẻ chưa đến trăm tuổi, là truyền nhân hai tông môn đỉnh cao. Tuy hai 46d được trưởng bối tông môn hết sức bảo vệ nhưng không thể cứu lại.

Chính lúc này . . .

1448. Chương 1452: Tử Vong Chi Trận.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng rực rỡ từ sâu trong sơn mạch bắn lên cao, xen lẫn với tầng loạn ưu hỗn độn nổ tung. Màu đỏ rực cho người cảm giác áp lực ghê người.

Đình Hồng Lệ lộ biểu tình sốt ruột hỏi:

- Trong núi cầu viện, chúng ta hãy mau chạy qua, không thể lãng phí thời gian tại đây!

Bởi vì ánh sáng đó là tín hiệu cầu cứu gấp của Huyền Sương Thần Cung.

Đình Hồng Lệ gầm lên:

- Giết!

Đình Hồng Lệ giơ cổ tay lên, không tiếc tiêu hao huyền lực, thần khí Chu Hồng thành ánh sáng đỏ rợp trời bắn ra xuyên thấu vô số cơ thể bình sĩ Thần Đình phương đông. Ánh sáng chợt lóe tổ hợp lại thành la vông đỏ thẫm giết thần cắt hướng một cường giả thần cảnh Thần Đình phương đông cuối cùng còn sống.

Đình Hạo biết tình huống khẩn cấp, trong núi có cao thủ Huyền Sương Thần Cung chống đỡ nên không giấu nghề, chớp đại ma vương Tà Nguyệt ngủ gật trên vai mình ném ra ngoài như vũ khí bí mật.

Đại ma vương Tà Nguyệt kinh hoàng hét chói tai:

- Meo? Nhân sủng, ta hận ngươi . . .!

Thân hình mập mạp đập vào quân trận Thần Đình phương đông dấy lên tro bụi.

Đinh Hạo cười to, hai tay chop hự không, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết nằm trong tay hắn. Đinh Hạo nhanh như chớp xông vào.

Trận chiến đấu này tuyệt đối là trận chiến thảm thiết nhất Đinh Hạo từng gặp.

Cuối cùng trả giá mười mấy cường giả thần cảnh chết, các cao thủ Bắc Vực xuyên thủng đại quân Thần Đình phương đông như đội quân tinh nhuệ tử thần giết vào cửa núi, biến thành ánh sáng xé trời dọc theo đường lòng sông vàng chạy sâu vào sơn mạch.

Rốt cuộc vào núi.

Đinh Hạo quan sát môi trường bốn phía.

Sơn mạch này rất quái dị, do một loại đá màu xanh tổ thành, sắc màu khiến người nặng nề. Sơn mạch như cùng một khuôn, không có khe nứt, hòn đá rải rác. Mỗi ngọn núi liền nhau, hình dạng quái dị, nhìn từ xa như từng gai xương đâm lên trời.

Càng vào sâu trong sơn mạch thì lực lượng luân hồi càng rõ ràng, mọi người phấn chấn tinh thần. Các loại dấu hiệu đều biểu thị tiên duyên luân hồi nằm ở phía trước.

Vù vù vù vù vù!

Lại một tín hiệu cầu cứu bắn lên cao.

Có người hét to:

- Cái này . . . Hình như là phi kiếm báo động cao nhất của Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện!

Người đó rất ngạc nhiên, tại sao trừ Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung ra Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện cũng đưa người vào ngạ quỷ đạo?

Tình huống có chút phức tạp .

Nửa chén trà qua đi, các cường giả thần cảnh dốc sức chạy nhanh như bay xông lên gần vạn dặm.

Địa hình trước mặt dần bằng phẳng, đường nét núi liền nhau mềm nhẹ hơn.

Rào rào rào rào!

Thanh âm kỳ lạ vang lên, là tiếng nước vỗ.

Đinh Hạo lấy làm lạ, sao lại có tiếng nước?

Hay là trong sơn mạch có biển?

Từ khi mọi người vào ngạ quỷ đạo toàn thấy hoang dã hoang vu, cản trở, bụi u ám vô tận, đơn điệu nhạt nhẽo. Trừ ảo giác trong tranh của thanh niên mặc nho phục trắng Họa Thiên Âm Sử ra chưa từng thấy nước chảy, bỗng nhiên nghe tiếng tùy triều, lòng bọn họ thả lỏng, kiếm không được thấy thảm thiết.

Lúc này tầm mắt đã rộng thoáng hơn.

Ngọn núi biến mất, thay thế là đất đá bằng phẳng.

Mấy ngàn cường giả phát ra khí thế cường đại đứng trên đất bằng đá xanh rộng lớn, nhìn chằm chằm một hướng, yên lặng nhìn như thể ngắm phong cảnh đẹp nhất hoặc kho báu. Bọn họ tập trung tinh thần vào, không thềm chú ý đám người Đinh Hạo đến gần, không ai quay đầu nhìn một cái!

Đinh Hồng Lệ giơ tay ra sau ra hiệu cẩn thận. Đám cường giả thần cảnh đáp xuống đất, chậm rãi tiến tới.

Những người trước mặt đều mặc chiến giáp đen, rõ ràng là Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông, khoảng hơn một ngàn người. Các Thần tướng Hắc Giáp Quân đứng ở vị trí, quy luật kỳ lạ như trong bàn cờ.

Bên kia là số ít cường giả ăn mặc khác nhau, dường như đến từ thế lực khác biệt, bị Thần tướng Hắc Giáp Quân bao vây vào giữa bảo vệ. Đinh Hạo quan sát kỹ thấy trừ người của Huyền Sương Thần Cung ra còn

có bốn thể lực khác, thực lực thấp nhất cỡ cảnh giới bán thần cảnh. Khoảng năm mươi mấy người tụ tập lại, trong đó có bốn tăng nhân mặc áo tu.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ đã hiểu. Hơn năm mươi người chắc chắn là cường giả năm cực thần điện Vô Tận đại lục. Lúc trước thấy tín hiệu cầu cứu của Bắc Vực Huyền Sương Thần Cung, Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện thì ra trừ Huyền Sương Thần Cung, Trung Thổ Siêu Thiên Thần Điện ra các cường giả của Tây Mạc Đại Lôi Âm Tự, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện, Đông Cương Hạo Nhật Vô Thiên Thần Điện.

Nhưng sao không thấy bóng dáng năm vị chí cực Chiến thần đâu?

Đinh Hạo liếc mắt đám người nhìn hướng chính giữa.

Chỗ đó có cái giếng nước tròn trịa chưa đến mười thước, có chất lỏng trắng và đen chậm rãi lấp lánh. Lúc trước nghe tiếng sóng biển vỗ là phát ra từ giếng nước này.

Thật kỳ lạ.

Một giếng nước nho nhỏ, vẫn nước sóng gợn lại dấy lên tiếng sóng lên xuống ầm ầm, vượt qua lẽ thường.

Trong giếng nước là chỗ lực lượng luân hồi ngưng tụ đặc nhất, lực lượng luân hồi trong sơn mạch đều phát ra từ giếng này.

Bọn họ Đinh Hạo chậm rãi đến gần.

Hơn một ngàn Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông như không thấy đám người Đinh Hạo, không có chút phản ứng, ngơ ngác nhìn giếng nước hai màu trước mặt không nhúc nhích. Không một ai ngoài đầu nhìn Đinh Hạo, Đinh Hồng Lệ, các cường giả thần cảnh.

Phương xa hơn năm mươi cường giả năm cực thần điện nói chuyện với nhau, đi qua đi lại, nhìn giếng nước hai màu trắng đen, dường như thảo luận điều gì. Có người ngẩng đầu nhìn ra ngoài, trong mắt bắn ra cột sáng khiến người sợ hãi.

Kỳ lạ là bọn họ không trông thấy đám người Đinh Hạo, ánh mắt lướt qua bọn họ, không có chút tiêu cự.

Đinh Hồng Lệ khe khẽ nói:

- Tình huống hơi lạ, mọi người hãy cẩn thận.

Các cường giả thần cảnh tụ tập công lực lên đến đỉnh điểm, ngưng tụ lực lượng đến gần Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông thứ nhất đứng ngoài cùng.

Đó là một nam nhân vạm vỡ cao hơn hai thước, ngoài người có khói đen nhạt di chuyển. Đám người Đinh Hạo đến gần gần hai thước nhưng không có phản ứng gì, không nhúc nhích. Nếu không phải trong cơ thể Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông còn dâng trào sức sống thì mọi người cho rằng gã đã chết.

Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông nhìn trừng trừng trước mặt, không quay đầu lại.

Tình huống có chút lạ, bốn phía âm khí lạnh lẽo.

Một cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Giả thần giả quỷ.

Cường giả bán thần cảnh Diệt Tuyệt Kiếm tông vỗ chưởng đánh vào lưng Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông vạm vỡ.

Một chưởng này nhìn như bình thường nhưng ẩn chứa lực bùng phát phá hư khủng bố, là một trong các thần thông diễn hóa Thanh Vân chưởng ẩn, nếu bị ẩn vào người dù là cường giả thần cảnh cũng bị thương nặng.

Nhưng Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông cao to không có phản ứng.

Ầm!

Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông bị võ lưng vẫn không nhúc nhích.

1449. Chương 1453: Tử Vong Chi Trận (hạ).

Cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông ngăn ngự:

- Ủa?

Cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông cảm giác võ lưng Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông như đánh vào tường đồng vách sắt, lòng bàn tay đau đớn. Loại cảm giác này tuyệt đối không phải cảm giác đánh vào da thịt, lạ lùng là Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông cao to không hề nhúc nhích.

Đinh Hạo chợt nhận ra điều gì, vội nhắc nhở:

- Cẩn thận, mau rút tay lại!

Nhưng hết thấy đã không kịp.

Trong chớp mắt lực phản chấn vô cùng khủng khiếp từ lưng Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông dọc theo cánh tay cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông nhập vào cơ thể gã. Bùm một tiếng, thân thể cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông nổ tung, bị lực phản chấn đánh nát bấy.

Đám người xung quanh trở mắt nhìn cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông bị oanh giết nhưng không kịp cứu.

Mới rồi lực phản chấn kia vừa đột ngột vừa mạnh khủng khiếp, cho người cảm giác hùng hồn. Mỗi cường giả thần cảnh, bao gồm Đinh Hạo tự hỏi lòng không thể ngăn cản.

Cường giả bán thần cảnh của Diệt Tuyệt Kiếm tông bị trúng chiêu thần hồn tan biến ngay.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông cao to như không phát hiện những chuyện này, gã vẫn đứng im. Chỉ có luồng gió thổi tóc dài của gã như lửa bập bùng, như pho tượng đá.

Đinh Hạo nhíu mày đi tới trước mặt Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông.

Khuôn mặt to râu ria xồm xoàm đập vào mắt Đinh Hạo.

Đây là một cường giả trung niên mặt góc cạnh rõ ràng, rất có khí thế, đứng hình chữ T, hai tay rũ xuống như binh sĩ chờ duyệt binh. Mắt Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông khép hờ, khóe môi có vết máu chảy ra. Đinh Hạo quan sát kỹ, thầm giật mình. Đinh Hạo thấy mắt Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông râu xồm bị móc ra, dưới mí mắt là hai lỗ máu rợn người.

Lúc trước Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông râu xồm biểu hiện ra thực lực cường đại ít nhất cũng cỡ cường giả thần cảnh cao giai, tại sao gã bị người móc hai mắt ra?

Bây giờ Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông sống hay đã chết?

Các bí ẩn liên tiếp nảy lên trong lòng mọi người.

Trong khi cả đám khó hiểu quan sát Thần tướng Hắc Giáp Quân khác, tất cả đều giống nhau. Thần tướng Hắc Giáp Quân đứng yên như pho tượng, hai tay rũ xuống, biểu tình thản nhiên, mắt bị móc, không có hô hấp nhưng trong cơ thể dào dạt sức sống.

Chuyện lạ quá.

Cảm giác âm u nổi lên trong lòng nhiều người.

- Đi bên trong nhìn xem.

Đinh Hồng Lệ cất bước đi hướng giếng nước hai màu trắng đen, muốn hội hợp với các cường giả năm cực thần điện.

Tuy mọi người cảm thấy tình huống quỷ dị nhưng giếng nước hai màu trắng đen tràn ra sức mạnh luân hồi hấp dẫn bọn họ khó thể từ chối. Càng đến gần giếng nước hai màu trắng đen thì cấu trúc pháp tắc càng rõ ràng, bình cảnh tu luyện làm khó bao lâu nay sắp bùng nổ. Cảm giác như kẻ nghiện ngủ mùi ma túy, không thể cưỡng lại được. Các cường giả thần cảnh đi theo Đinh Hồng Lệ.

Đinh Hạo bàn bạc với hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ giây lát, không phát hiện có chỗ nào bất ngờ, cuối cùng cất bước đi vào.

Có một ngàn sáu trăm Thần tướng Hắc Giáp Quân, đều bị móc mắt, đứng yên tại chỗ, khoảng cách mấy chục thước. Thần tướng Hắc Giáp Quân đứng thẳng tắp, không chặn đường, không chủ động công kích bất cứ người nào.

Khoảng nửa chén trà mọi người đã đến trước giếng nước hai màu trắng đen nằm ngay chính giữa.

- Đây là . . .

Đám người Đinh Hạo tới gần nhìn kỹ, phát hiện giếng nước hai màu trắng đen kỳ lạ.

Miệng giếng tròn trịa như vẽ bần - Pa, mép khắc sáu phù văn bí ẩn, không biết trải qua bao nhiêu năm bị thời gian mài mòn mờ hồ, rách nát. Chất lỏng trắng và đen trong giếng phân biệt rõ ràng, mỗi bên chiếm cứ một nửa, không nhiều không ít như có người dùng thước đo lường rồi tách ra.

Có người đến gần thử lấy ra chút chất lỏng kỳ lạ để quan sát, nhưng xảy ra tình huống kỳ lạ.

Dù là ai, hễ đến gần mép giếng nước hai màu trắng đen một thước sẽ kích phát lực lượng nào đó bị đưa ra ngoài mười thước. Lực lượng truyền tổng cường đại, quái dị, dù là cường giả thần cảnh cũng không có đường chống cự.

Điều này nghĩa là không ai đến gần giếng nước hai màu trắng đen được.

Có cường giả định lắng không hút một ít chất lỏng trắng đen, nhưng thần thông, lực lượng gì một khi vượt qua lần ranh vô hình một thước sẽ bị đánh tan.

Đinh Hạo thử phát ra một lũ kiếm ý.

Lực công kích được gọi là một trong những lực lượng mạnh nhất thiên địa một khi vượt qua giới hạn một thước sẽ tan biến trong không trung.

Mọi người biểu tình cực kỳ khó xem.

Trải qua muôn vàn khó khăn, vất vả lắm mới tới đây. Tiên duyên luân hồi ngay trước mắt nhưng chỉ nhìn, không thể chạm vào, như khí vớt trăng, thật là mỉa mai.

Đinh Hồng Lệ đi hướng năm mươi cường giả năm cực thần điện.

Những người này đến đây sớm, nên biết những thứ gì.

Nhưng rất nhanh có chuyện lạ hơn xảy ra. Mọi người phát hiện năm mươi cường giả năm cực thần điện gần ngay trước mắt, chỉ khoảng trăm thước nhưng có đi bao xa vẫn cách nhau trăm thước, không tăng không giảm.

Năm mươi cường giả năm cực thần điện đang tranh luận điều gì, có người cảm xúc kích động vùng tay rộng to. Thế nhưng với khoảng cách trăm thước đám người Đinh Hạo không nghe thấy năm mươi cường giả năm cực thần điện nói cái gì.

Áo trận!

Trận pháp!

Mọi người biểu tình cực kỳ khó xem.

Giếng nước giam cầm năm mươi cường giả năm cực thần điện là loại trận pháp gì mới làm được như vậy? Mọi người đều là cường giả đỉnh ột phương nhưng không cảm giác được chút hơi thở trận văn dao động, trận pháp này quá hoàn mỹ, không lẽ là tiên trận trong truyền thuyết?

Có người hét to một tiếng:

- Nguy rồi!

Mọi người ngoái đầu lại thấy mặt nhị khiêu cường giả thần cảnh trắng bạch, cả đám nhìn theo hướng ánh mắt người đó, đứng ngây như phỗng.

- Sao có thể như vậy? Cái này . . .

- Lặng lẽ . . . Đây là trận pháp gì? Sao lại như vậy? Hoàn toàn đánh lừa cảm giác của chúng ta.

- Ta có dự cảm không hay.

Một ngàn sáu trăm Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông trên đường đi đã biến mất. Sơn mạch xanh liên miên, cát vàng biến mất, đường lòng sông cũng không còn. Những thứ mọi người đi qua đều mất hết, thay thế là hắc ám không giới hạn.

Hư không hắc ám như mảnh đất lưu đày, không ian lãng quên. Không có ánh sao chớp lóe, hắc ám đậm đặc cắn nuốt tất cả. Không thấy tọa độ, nỗi sợ hãi từ bóng tối vô biên ập đến cắn nuốt mọi người.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo giơ tay đánh ra kiếm ý.

Kiểm quang như ánh sao bắn vào bóng tối vô tận, biến mất ở phương xa. Chín Đinh Hạo đều không cảm giác được kiếm quang, điều chắc chắn duy nhất là kiếm quang không đụng vào vật thể gì.

Mọi người thử nghiệm, thúc giục ác loại pháp bảo, đồ vật bay vào bóng tối. Tất cả đều thoát khỏi khống chế của cường giả thần cảnh biến mất trong hư không phía xa.

1450. Chương 1454: Ngộ Đạo?

Không ai dám xông vào hắc ám.

Mọi người trở về bên giếng nước hai màu trắng đen.

Cùng lúc đó, tiếng thủy triều ầm ầm tăng lên, mọi người thấy chất lỏng trắng đen trong giếng nước bắt đầu chậm rãi xoay tròn như có bàn tay vô hình khuấy động, in hra vòng xoáy.

Có chuyện kỳ lạ nào sắp xảy ra sao?

Về mặt đám cường giả thần cảnh cảnh giác nhìn chằm chằm giếng nước hai màu trắng đen kỳ lạ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng thủy triều đình tai nhức óc vang lên, cho người cảm giác sóng thần ập đến. Thanh âm kia chân thực như thể cơn sóng cao vạn thước đổ xuống.

Một giếng nước nho nhỏ sao có thể phát ra thanh âm như vậy?

Đó mà là giếng nước hai màu trắng đen gì, rõ ràng là mắt biển viễn cổ.

Sóng nước trắng đen càng xoay càng nhanh, cuối cùng nhiều cường giả thần cảnh nhìn chằm chằm nhưng không thể bắt giữ được sóng nước. Bọn họ chỉ thấy màu sắc chất lỏng trắng đen kỳ lạ hỗn hợp lại, không thể nhìn tiếp. Mỗi người đầu văng mắt hoa, tầm mắt, thần thức bị giếng nước hai màu trắng đen xoay nhanh làm chóng mặt.

Bùm!

Vang tiếng nổ diếc tai.

Hai cột nước dây dưa trong giếng nước hai màu trắng đen bắn lên cao. Cột nước màu trắng và đen như hai con thần long quần lầy nhau bay lên trời.

Từng tầng dao động lực lượng vô hình lấy giếng nước hai màu trắng đen làm trung tâm bùng phát. Mọi người bất ngờ không kịp đề phòng bị hất văng ra ngoài, người thực lực yếu một chút mặt trắng bệch, chịu thiệt lớn.

Khi các cường giả thần cảnh phản ứng lại thì cột nước màu trắng và đen đã trở về giếng nước, toàn quá trình không có một giọt nước tràn ra.

- Đó là . . .

Đinh Hạo kinh ngạc phát hiện sóng nước đen trong giếng nước chậm dần, diễn biến thành đồ án âm dương song ngư. Màu trắng và đen phân biệt rõ ràng, hai con cá quẫy đuôi, xoay tròn diễn hóa. Sức mạnh luân hồi phát ra từ giếng nước hai màu trắng đen.

Diễn hóa ra âm dương song ngư?

Điều này khiến Đinh Hạo bất ngờ.

Âm dương song ngư là lý luận học trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo. Luân hồi của thế giới này có liên quan đến thuyết âm dương kiếp trước? Bởi vì âm dương song ngư sinh ra, sức mạnh luân hồi trong giếng nước hai màu trắng đen đậm đặc lên đến đỉnh điểm.

Cái gọi là đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật!

Đinh Hạo trầm ngâm.

Đinh Hạo nhìn chằm chằm âm dương song ngư diễn hóa từ sóng gợn giếng nước hai màu trắng đen, hần rơi vào trạng thái kỳ lạ. Mắt Đinh Hạo nhìn đắm đắm vẫn nước dần không thấy cảnh tượng trước mắt, không có tiêu cự, không cố chấp nhìn vẫn nước. Sóng gợn kia rõ ràng là từng phù văn kỳ lạ di chuyển.

Đinh Hạo nhìn ngây ngốc, rơi vào nhập định.

Mới đầu không ai phát hiện, nhưng rất nhanh có người nhận ra Đinh Hạo kỳ lạ. Đinh Hạo bây giờ khoanh tay đứng, mặt không vui không buồn, ánh mắt không có tiêu cự. Đinh Hạo đứng yên, cho người cảm giác rất quen thuộc.

Đúng rồi!

Tư thế, biểu tình của Đinh Hạo giống y như Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đinh phương đông, chỉ khác biệt là mắt hần không bị móc ra. Đinh Hạo nhìn chằm chằm giếng nước hai màu trắng đen gợn sóng.

Mọi người theo ánh mắt Đinh Hạo nhìn qua nhưng không phát hiện có gì lạ.

- Đinh sư huynh?

Phương Thiên Dực thử đẩy Đinh Hạo nhưng bị lực lượng mạnh mẽ chắn cánh tay tê dại lùi ra sau.

Cuồng Dao Trương Phàm sốt ruột:

- Có chuyện gì?

Mắt Tạ Giải Ngữ lấp lánh muốn thử đến gần Đinh Hạo nhưng y như Phương Thiên Dực cũng bị hất ra.

- Hãy bình tĩnh lại.

Đinh Hồng Lệ quan sát giây lát, nói:

- Tạm thời Đinh minh chủ không sao, xem bộ dạng hình như hần rơi vào trạng thái ngộ đạo không minh, có lẽ hần phát hiện cái gì. Chúng ta tạm thời bị nhốt trong đây, yên lặng theo dõi kỳ biến đi.

Mọi người nghe Đinh Hồng Lệ nói, ngẫm nghĩ thấy chỉ còn cách đó.

Tạ Giải Ngữ nhìn Đinh Hồng Lệ, ánh mắt nặng nề, hé môi ngập ngừng muốn nói. Tạ Giải Ngữ cảm thấy chắc chắn Đinh Hồng Lệ biết điều gì người khác không biết, đặc biệt là trong ngạ quỷ đạo. Nhưng nàng nhớ đến Đinh Hạo tin tưởng, ủng hộ nữ nhân này thì cuối cùng Tạ Giải Ngữ không chất vấn ngay mặt, chờ xem sao.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Mọi người tìm kiếm vòng quanh giếng nước hai màu trắng đen nhưng không có thu hoạch gì.

Có người lại thử đi ra ngoài nhưng bị bóng tối vô tận bao phủ. Cách giếng nước hai màu trắng đen ngàn thước như cách ly thời gian, không gian, không thể thoát ra. Mọi người bị nhốt trong khu vực cách giếng nước hai màu trắng đen hai ngàn thước.

Đinh Hạo luôn đứng yên tại chỗ.

Từ người Đinh Hạo cũng phát ra sức mạnh luân hồi, vàng sáng kỳ lạ toát ra. Đinh Hạo càng bảo tướng trang nghiêm, hơi thở cao tăng đặc đạo nhập định. Tóc đen không gió tự bay, phiêu phiêu như tiên, như thể gió nhẹ thổi Đinh Hạo sẽ bay đi.

Đôi mắt Đinh Hạo không có tròng, một mắt toát ra ánh sáng trắng như mặt trời chiếu thế gian, xua tan mọi bóng tối. Con mắt kia là ánh sáng âm u, trắng sao tỏa sáng càng tôn lên bóng tối sâu thẳm hút hồn.

Mắt một đen một trắng như tia chớp, kiếm bén bắn ra từ mắt Đinh Hạo.

- Ngộ đạo thật?

- Trong tình huống này?

- Đinh Hạo nhìn thấy gì trong giếng nước?

- Đinh Hạo có được tiên duyên luân hồi?

Mấy người khác trầm suy nghĩ, có kẻ hâm mộ, có kẻ quan sát ngấm ngầm muốn tìm ra một ít ảo diệu. Biến đổi trên người Đinh Hạo đúng là rất giống cảm giác sắp đắc đạo thành tiên.

Lúc này sóng nước trắng đen trong giếng nước đã bình tĩnh lại.

Giếng nước hai màu trắng đen phân biệt rõ ràng, từ chính giữa chia hai, hoàn toàn là hai mặt trái ngược tỏa ánh sáng. Tiếng sóng chậm rãi lên xuống quanh quẩn bên tai mọi người.

Có người đến gần nhất, ngồi dựa vào sức mạnh luân hồi bắt đầu nhắm mắt tu luyện mượn sức mạnh luân hồi trùng kích bình cảnh tu luyện để tiến thêm một bước.

Có người bắt chước Đinh Hạo nhìn chằm chằm giếng nước hai màu trắng đen, muốn tìm kiếm bí ẩn.

Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm canh gác, hộ pháp bên cạnh Đinh Hạo, cẩn thận quan sát trạng thái của hắn. Tâm tình Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm rất căng thẳng, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Tạ Giải Ngữ liếc tới liếc lui giữa Đinh Hạo và Đinh Hồng Lệ, nhứ chặt mày suy nghĩ.

Bỗng nhiên khí thể trong người Đinh Hạo tăng vọt.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm! Bùm bùm bùm bùm bùm!

Thanh âm kỳ lạ vang lên, lồng ngực Đinh Hạo rung rinh như trống. Dao động mạnh mẽ phát ra từ cơ thể Đinh Hạo, sóng âm vô hình khuếch tán. Mọi người cảm thấy trái tim khó chịu.

Phương Thiên Dực nhanh chóng xác định:

- Là nhịp tim đập của Đinh sư huynh.

Tiết tấu tim đập này như mặt trống thần võ, chỉ thanh âm đã khiến người khó thể chịu đựng. Các cường giả thần cảnh biến sắc mặt, biến đổi trong cơ thể Đinh Hạo rất khó nắm bắt.

Rất nhanh có huyền lực mông lung hai màu trắng và vàng phát ra từ da Đinh Hạo, bao phủ cả người hắn. Nóng cháy và băng giá, hai loại lực lượng hoàn toàn trái ngược dâng trào, đó là lực lượng từ trung đan điền phần ngực, đan điền khuếch tán ra ngoài người.

1451. Chương 1455: Mọi Thứ Đầu Đã Định Trước.

Lực lượng cường đại không ngừng tuôn ra từ cơ thể Đinh Hạo theo tiếng tim đập mạnh mẽ, sóng năng lượng dao động y như lúc cột nước trong giếng nước hai màu trắng đen bộc phát, khiến người thấy nghẹt thở.

Huyền lực mông lung hai màu trắng và vàng phát ra từ da Đinh Hạo thuận kim đồng hồ quay quanh người hắn.

Nhiều người không biết Đinh Hạo tu luyện thần thông gì mà làm được hai huyền lực lửa và băng trái ngược nhau, lại còn tu luyện đến đại viên mãn nửa bước thần cảnh, trông kinh thể hãi tục.

Có người kêu lên:

- Đây là . . . Hắn đang diễn hóa biến đổi của giếng nước hai màu trắng đen!

lúc này đám cường giả thần cảnh đã nhìn ra, huyền lực mông lung hai màu trắng và vàng xoay tròn thật nhanh quanh Đinh Hạo như biến đổi trong giếng nước hai màu trắng đen. Cuối cùng cột sáng trắng và vàng bắn lên cao, đâm thủng hư không hắc ám trên đầu như hai con thần long vận vẹo quấn nhau.

Tiếng tim đập giống như tiết tấu thủy triều trong giếng nước hai màu trắng đen.

Hình ảnh này làm mọi người cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Mọi dấu hiệu nói lên Đinh Hạo thật sự đặc đạo từ dị tượng trong giếng nước hai màu trắng đen, hiểu được một vài huyền cơ nên thân thể hắn mới có biến đổi. Bây giờ cơ thể Đinh Hạo như giếng nước hai màu trắng đen đang diễn dịch thần thông rất khủng khiếp.

Hơi thở hùng hồn bộc phát từ cơ thể Đinh Hạo, với tốc độ làm ngời rung động dâng lên cao, vượt qua trình độ cường giả thần cảnh bình thường.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Trong tiếng đao kiếm ngân vang, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết hiện ra, khê rung rinh nổi bên cạnh Đinh Hạo. Huyền lực mông lung màu trắng và vàng xoay tít lập tức bám vào lưỡi đao kiếm, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cũng xoay nhanh. Kinh khí đáng sợ như vòi rồng hoàn toàn bao phủ Đinh Hạo.

Mọi người đứng bên cạnh Đinh Hạo cảm giác kiếm ý, đao ý bộc phát, kinh khí sắc bén phát tán. Các cường giả thần cảnh bất giác thụt lùi, sợ bị lực lượng đáng sợ cuốn vào.

Biến đổi này quá kinh người.

Các dấu hiệu chứng minh Đinh Hạo thật sự lĩnh ngộ được gì, rất có thể trong giếng nước hai màu trắng đen ẩn giấu tiên duyên luân hồi nhưng tiếc rằng người trần mắt thịt không thấy được. Chỉ những người có tuệ căn thật sự mới lĩnh ngộ được chút huyền cơ.

Các cặp mắt cực kỳ hâm mộ nhìn Đinh Hạo.

Lực lượng của Đinh Hạo tăng lên, kinh khí trắng và vàng xoay tít bên cạnh hắn từ từ chậm lại, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết ngừng hai bên Đinh Hạo.

Huyền lực trắng và vàng ẩn chứa hai loại lực lượng hỏa, băng dần hình thành âm dương song ngư quanh người Đinh Hạo, giống y như trong giếng nước hai màu trắng đen chẳng qua màu sắc khác nhau.

Mọi người ngây ngốc nhìn đồ án ảo âm dương song ngư, cảm giác hơi thở huyền diệu ập vào mắt. Song ngư chuyển động ẩn chứa chí lý trong thiên địa, hơi thở bao phủ Đỉnh Hạo tựa tồn tại vĩnh hằng duy nhất chứa tế thể gian, khí thể quân lâm thiên hạ không thể sánh bằng, làm người run rẩy muốn quỳ lạy.

Có người thầm giật mình kêu lên:

- Đây là . . . Dấu hiệu võ đạo sắp đại thành?

Âm dương song ngư màu trắng và vàng dần rõ ràng, hoàn thiện, Đỉnh Hạo cũng cao to vạm vỡ hơn, làm người không thể ngược nhìn.

Mắt Đỉnh Hạo vẫn mở to.

Mắt trái Đỉnh Hạo là ánh mắt trời nhưng có từng quỹ tích đại đạo tựa xiềng xích vận chuyển, tràn ngập đạo vận bí ẩn. Mắt phải thì trắng sáng ánh sao lên xuống. Đôi mắt Đỉnh Hạo bắn ra ánh sáng, không gian trước mặt hần vụn vụn, ảo giác xuất hiện. Ánh trắng và mặt trời kết hợp sinh ra hình ảnh kỳ lạ, như ngân hà rộng lớn, trời trắng vận chuyển, sao lớn bình bồng, là chí lý vũ trụ tinh thần vận chuyển.

Loại ảo giác này thật là đáng sợ.

Có cường giả thần cảnh chỉ nhìn một lần đã thấy linh hút sắp bị hút vào, sợ hãi hét lên liên tục lùi lại, không dám nhìn tiếp.

Đỉnh Hồng Lệ tán thán:

- Xem ra Đỉnh mình chủ thật sự có tạo hóa nghịch thiên.

Mắt Đỉnh Hồng Lệ lóe tia vui sướng, có vẻ nàng thích thấy tình hình này.

Đám người Tạ Giải Ngữ, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người khác hâm mộ, phải công nhận tiên duyên luân hồi là vận đạo, ngộ tính của cá nhân. Nếu không thì tại sao mọi người cùng nhìn quá trình diễn hóa trong giếng nước hai màu trắng đen nhưng chỉ mỗi mình Đỉnh Hạo linh ngộ được đạo vận trong đó?

Có một số việc không thể ghen tỵ.

Có một số người là con cưng của thế giới này.

Đỉnh Hạo thuộc loại người đó.

Bây giờ bọn họ đặt hy vọng vào Đỉnh Hạo, mong hắn lĩnh ngộ huyền bí trong giếng nước hai màu trắng đen xong có điều ngộ, giải mở khốn cục trước mắt, tìm một lối ra. Bị nhốt trong đây không phải chuyện tốt.

Nhưng ngay lúc đó.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng kiếm quang cực kỳ sắc bén từ bóng tối phương xa bắn ra như ánh sáng diệt thế ám sát Đỉnh Hạo trong trạng thái ngộ đạo.

- Là ai?

- Tên giặc này, người dám . . . !

Phương Thiên Dực gầm lên, lắc người che trước mặt Đỉnh Hạo, mấy trăm kiếm quang bộc phát nghênh đón kiếm quang rực rỡ.

Cuồng Dao Trương Phàm cũng rút đao chém ra ngoài.

Mắt Tạ Giải Ngữ lóe tia sáng âm u, bàn tay ngọc đề hộp kiếm chân hoàng. Tạ Giải Ngữ như thanh kiếm tuyệt thế tỏa sáng bảo vệ Đỉnh Hạo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ba ngàn tuyệt kiếm và kiếm quang va chạm nhau trong không trung.

Từng tắc kiếm quang vỡ vụn như sao rơi rụng.

Người Phương Thiên Dực run lên, khoe môi chảy máu, mặt trắng bệch. Phương Thiên Dực không dịch lại, kiếm quang ám sát dư thể không dứt vẫn lao tới.

Cùng lúc đó, đao thể của Cuồng Đao Trương Phàm rượt theo.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lực lượng vô hình vỡ tung.

Cuồng Đao Trương Phàm rên một tiếng, lão đảo lùi lại mấy chục bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Kết quả này làm các cường giả thần cảnh ngạc nhiên.

Phương Thiên Dực, Cuồng Đao Trương Phàm là nhân tài mới xuất hiện đỉnh cao Bắc Vực, cơ duyên không tầm thường, sức chiến đấu khủng bố, đã bước vào thần cảnh. Cuồng Đao Trương Phàm, Phương Thiên Dực hợp sức nhưng không ngăn được một kiếm quang ám sát?

Tiếng chân hoàng hú vang lên:

- Gri!!!

Tạ Giải Ngữ rút hộp kiếm chân hoàng, một thanh kiếm to đỏ rực bị kéo ra. Tạ Giải Ngữ chém một kiếm, năng lượng đáng sợ bộc phát trong không trung. Kiếm quang ám sát cuối cùng ảm đạm, tan vỡ trong hư không.

- Là ai? Đi ra!

Tạ Giải Ngữ kéo trường kiếm bước ra một bước che trước mặt Đinh Hạo, lạnh giọng quát. Mái tóc dài đỏ rực bay lên như ngọn lửa, hơi thở chân hoàng bao phủ toàn thân nàng. Tạ Giải Ngữ tựa như nữ võ thần bách chiến bách thắng.

Phía đối diện.

Thanh âm lạnh lùng trào phúng, khinh thường vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Một kẻ đã định phải chết, các người nghĩ có thể bảo vệ được hắn sao?

Trong bóng tối vô tận một đốm sáng hiện ra, trước khi mọi người phản ứng đã biến thành thân hình thon dài chậm rãi bước ra khỏi hắc ám có thể nuốt tất cả.

Cảm ơn bác Juan đã ủng hộ truyện tại . nha.

1452. Chương 1456: Người Chính Là Hải Tử Kia?

Đó là một thanh niên cực kỳ đẹp trai, thần hình thon thả, tóc dài rậm như thác nước đen chảy xuống eo. Trường bào đen, mặt mang nụ cười như có như không tràn ngập coi rẻ, tàn nhẫn sinh linh. Thanh niên như thợ săn tử thần đi trong bóng tối vô tận.

Điều lạ là một mắt thanh niên bị thương dùng hắc ngọc nhân bịt lại, dải lụa đen dài cột ra sau đầu làm gã có vẻ quái dị, khủng bố. Lực lượng siêu cường đại dương trào bên cạnh thanh niên, hơi thở quen thuộc. Kiếm quang ám sát vừa rồi là do thanh niên này phát ra.

- Người là ai?

- Người nào?

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực hét to. Thanh niên áo đen một mắt có thể xuất hiện trong bóng tối vô tận nói lên quá nhiều chuyện, chắc chắn là gã khổng chế một ngàn sáu trăm Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình tổ thành trận pháp hắc ám.

Thanh niên áo đen một mắt lạnh lùng cười khinh thường:

- Ha ha ha ha ha ha!

Ánh mắt thanh niên áo đen một mắt lướt qua các cường giả thần cảnh Bắc Vực như xem người chết, cuối cùng ngừng lại trên người Đình Hồng Lệ.

Thanh niên áo đen một mắt trào phúng nói:

- Một đám tôm tép diễn trò hề là viện binh ngươi mang đến sao? Bọn họ có thể thay đổi được gì?

Thanh niên áo đen một mắt thốt lời chọc giận cường giả thần cảnh Bắc Vực.

Bọn họ tung hoành một đời, được toàn Bắc Vực tôn sùng như thần, dù là khắp Vô Tận đại lục cũng là cao cấp nhất. Thân phận bọn họ tôn quý, giậm chân một cái là động đất, bây giờ bị một thanh niên nói là tôm tép?

Có cường giả thần cảnh Bắc Vực định đánh nhau.

Đình Hồng Lệ phát tay ngăn cản đám người xúc động.

Đình Hồng Lệ quay đầu nhìn năm mươi cường giả năm cực thần điện bị nhốt phía xa, lại nhìn hướng thanh niên áo đen một mắt, nói:

- Năm vị đại nhân chưa ra tay, chưa chắc ngươi sẽ thắng.

- Ha ha ha ha ha ha! Người thông minh như vậy cần gì giả bộ ngốc?

Thanh niên áo đen một mắt càng cười trào phúng:

- Ở trong Vĩnh Dạ Thần Trận đã định mọi chuyện, dù năm huynh đệ kia ra tay cũng không thể thay đổi được gì, một mình ngươi càng không chống đỡ nổi. Từ khi các ngươi đi vào ngạ quỷ đạo thì kết quả đã được quyết định.

Đình Hồng Lệ lạnh nhạt nói:

- Trên thế giới này không có gì là định trước, chỉ cần chúng ta không tuyển chọn khuất phục . . .

Nói đến đây khoe môi Đình Hồng Lệ cong lên:

- Nếu không thì sao mắt ngươi đeo miếng che? Nhớ lần trước ngươi xuất hiện cũng nói tất cả đã định nhưng kết quả ra sao?

Thanh niên áo đen một mắt biến sắc mặt.

Ta sáng độc ác âm u lóe qua mắt thanh niên áo đen một mắt, gã lạnh lùng cười:

- Lần trước chỉ là một sai sót nhỏ, lần này sẽ hoàn toàn chôn vùi các ngươi. Sau này Vô Tận đại lục không có ngũ cực, thiên đạo đại lục hợp nhất. Thần Đình sẽ là chúa tể duy nhất trên thế giới này.

Đình Hồng Lệ gần từng chữ:

- Thiên đạo đại lục đúng là sẽ hợp nhất, không chỉ thiên đạo đại lục, nhân đạo, địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, Tu La đạo, súc sinh đạo cũng sẽ tái hiện luân hồi. Ngươi và chủ tử của ngươi đã định sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi kỷ nguyên này.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Thanh niên áo đen một mắt cười phá lên:

- Nữ nhân ngu xuẩn, ngươi không hiểu gì àm dám nói vậy, ngươi không biết thế giới này là sao!

Đình Hồng Lệ cũng cười.

- Người cho rằng chính mình nhìn thấu hết thấy nhưng thật ra bị che giấu, người nghĩ mình hiểu hết nhưng thật ra những gì người hiểu là biểu hiện giả chủ tử ban cho người. Đinh Đồng, được gọi là thiên tài mạnh nhất từ xưa đến nay của Thần Đình, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của người chỉ có như vậy.

Ánh mắt thanh niên áo đen một mắt lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thì hãy dùng chiến đấu để nói lên tất cả đi.

Thanh niên áo đen một mắt chính là Đinh Đồng.

Một thiên tài võ giả đáng sợ ngóc đầu trở lại, nắm giữ lực lượng không biết.

Đinh Hồng Lệ không nói nữa.

thần khí Chu Hồng bay lên biến thành từng đốm sáng đỏ rực quay quanh người nàng, cơ thể lên đến trạng thái cao nhất.

Thấy Đinh Hồng Lệ như vậy các cường giả thần cảnh Bắc Vực cũng cảnh giác.

Tuy phía đối diện chỉ có một người nhưng tạo áp lực rất lớn cho các cường giả thần cảnh Bắc Vực, dù bọn họ bị thanh niên áo đen một mắt vênh váo chọc tức vẫn không khinh thường đối thủ.

Đinh Đồng cười khẩy nói:

- Một đám gà đất chó nhà cũng dám cản trở việc lớn của ta, đều đáng chết!

Mắt Đinh Đồng có ngân hà chìm nổi, tinh vân di chuyển, ẩn chứa vũ trụ tiêu tan. Chùm sáng rậm rạp như sợi tơ bắn ra phủ lên đám người Đinh Hồng Lệ.

Đây là đồng thuật cực độ.

Đinh Hồng Lệ không dám xem thường.

thần khí Chu Hồng cũng biến thành ánh sao đầy trời bắn ra va chạm vào đồng mang rậm rạp, trong không khí vang tiếng ði ðùng, đó là hư không bị phá vỡ rồi khép lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cuối cùng hư không hoàn toàn nát.

Đồng mang khiến người sợ hãi biến mất, thần khí Chu Hồng bay ngược về biến thành một lũ sợi tơ quấn quanh cổ tay Đinh Hồng Lệ, khẽ rung rinh, ánh sáng tối tăm. Mắt Đinh Hồng Lệ trắng bệch, lão đảo lùì một bước.

Đinh Đồng hừ lạnh, tràn ngập khinh miệt nói:

- Như thế nào? Mới có vậy đã không đỡ nổi? Phế vật như người không hiểu sao Chu Tam yên tâm sao tình hình Bắc Vực cho người. Không nhận rõ người, không dùng người cho tốt, hèn gì hôm nay ngũ cực thua thảm.

Đinh Đồng từng bước đi trong hư không tối tăm, gã bước ra đạp trên nền đá xanh, cách mọi người chưa đến ngàn thước. Vạt áo đen bay phàn phật, tóc đen bay lên, Đinh Đồng toát ra hơi thở yêu mị quỷ quyệt.

Cùng lúc đó, các cường giả thần cảnh Bắc Vực ra tay.

Chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông cùng ra chiêu, lắc người đến trước mặt Đinh Đồng. Huyền lực đáng sợ như lũ tràn tới che phủ trường lão.

Chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông không uống là tồn tại mạnh nhất trừ Huyền Thương Thần Cung trong võ đạo Bắc Vực, một khi ra tay hết sức thì huyền khí mênh mông mạnh mẽ như ngân hà, sâu không lường được. Khí thế hùng hồn thổi quét bốn phía.

Đinh Đồng tàn nhẫn lạnh lùng cười:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Một mắt lại diễn hóa dị tượng, thời không xoay chuyển, ngoài người Đinh Đồng nổi lên vằn nước. Hai tay chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông đánh ra lực lượng khủng bố như nhập vào hư không, xuyên thấu cơ thể Đinh Đồng bay hướng không gian hắc ám phía xa.

Mọi người biến sắc mặt.

Trong chớp mắt đó cơ thể Đinh Đồng như hóa thành hư vô, công kích không thể đánh vào người gã.

Đinh Đồng phản kích ngay.

kiếm quang, đao quang cùng hiện ra, đại thế kỳ dị dâng lên.

Cùng với nụ cười của Đinh Đồng là chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông cảm thấy người nặng nề như ngàn vạn cân. Kỳ lạ là lực lượng đao kiếm rất giống với Đinh Hạo, lực công kích không gì sánh được, tràn ngập hơi thở diệt tuyệt, bá đạo, kiêu căng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

1453. Chương 1457: Người Chính Là Hải Tử Kia (hạ)?

Trong tiếng nổ vang, chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông bay ra sau, mặt trắng bệch, người run rẩy, huyền khí hỗn loạn. Chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông không đánh lại thanh niên áo đen một mắt.

- Giết!

Trong tiếng quát khế, Đinh Đồng chủ động tấn công.

Đồng mang diễn hóa thời không, sóng gợn lại nổi lên mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Đinh Đồng đứng tại chỗ khẽ run một cái biến mất vài giây lại hiện ra. Có tiếng hét thảm, tiếng gầm giận dữ vang lên, máu phun ra, mùi máu tràn ngập hư không. Khi các cường giả thần cảnh Bắc Vực phản ứng lại thì hai thân hình chậm rãi ngã xuống.

Chính là hai cường giả Huyền Sương Thần Cung.

Hai cường giả Huyền Sương Thần Cung bị cắt đầu, lồng ngực phun suối máu đỏ tươi. Với thực lực của hai cường giả Huyền Sương Thần Cung nhưng không có chút chống cự, chớp mắt bị giết như gà.

Cùng lúc đó Đinh Đồng đã trở về chỗ cũ.

Trong hai tay Đinh Đồng xách hai cái đầu cường giả Huyền Sương Thần Cung, máu phun tung tóe. Tuy hai cường giả Huyền Sương Thần Cung bị phá hủy sự sống nhưng chưa chết hẳn, mặt còn động biểu tình kinh ngạc, tức giận phức tạp.

Đinh Hạo cười tàn nhẫn khinh thường nói:

- Ta nói rồi, giết các ngươi như giết gà chó.

Đinh Đồng khiêu khích nhìn các cường giả thần cảnh Bắc Vực, tay gõng súc. Bùm một tiếng, Đinh Đồng bóp nát đầu hai cường giả Huyền Sương Thần Cung thành bãi máu.

Đinh Đồng rút một chiếc khăn tay trắng lau máu dính trên gò má, bàn tay, khóe môi vẫn vương nụ cười giết chóc tàn nhẫn.

Đinh Đồng mỉm cười nói:

- Tiếp theo đến ai chết?

Từ cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch lần trước Đinh Đồng bị thương nặng, tính cách gã càng âm trầm, độc ác hơn.

Đồng mang lấp lánh trong mắt Đinh Đồng.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực thấy rợn tóc gáy như bị tử thần nhìn, khí lạnh từ xương sống chạy thẳng lên não. Tuy phải đối diện chỉ là một người nhưng tạo áp lực rất lớn.

Chớp mắt Đinh Đồng biến mất.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười tàn nhẫn lạnh lùng quanh quẩn, Đinh Đồng lại ra tay. Cơ thể Đinh Đồng vô hình, bốn phía có sóng gợn biểu thị gã tùy thời ra tay lần thứ hai.

Mọi người tập trung tinh thần đề phòng.

Bỗng nhiên . . .

Một kiếm quang lạng lẽ bay ra khỏi hư không công kích.

Đối tượng Đinh Đồng chọn là Cuồng Dao Trương Phàm, gã là thể tu duy nhất trong đám người, hầu như không có dao động huyền khí, đây là nguyên nhân tại sao Đinh Đồng chọn gã. Luồng kiếm quang âm thầm đâm sau gáy Cuồng Dao Trương Phàm, sắp xuyên thấu lớp da.

Mắt thấy cá cột máu phun ra.

Nhưng hai ngón tay bỗng thò ra kẹp kiếm quang.

Khí lạnh âm trầm hiện ra.

Kiếm quang vốn là vật vô hình nhưng chớp mắt bị đóng băng, răng rắc gãy vụn từng tắc rơi xuống đất.

Mãi lúc này Cuồng Dao Trương Phàm, các cường giả thần cảnh Bắc Vực mới phản ứng lại.

Thiếu niên thọt sắn đi qua cửa địa ngục một vòng nhưng không thèm nghĩ nhiều, biểu tình mừng như điên hưng phấn hỏi:

- Đinh sư huynh đã tỉnh?

Phương Thiên Dực cũng mừng rỡ:

- Đinh sư huynh!

Khuôn mặt lạnh băng của Tạ Giải Ngữ nở nụ cười.

Người vào phút mấu chốt tay kẹp kiếm quang tuyệt sát không phải Đinh Hạo thì là ai?

Đinh Hạo mỉm cười, có hơi thở nguyên trạng xuất trần, tóc đen dài rậm xõa eo, mỗi sợi tóc lóe ánh sáng. Làn da Đinh Hạo trong trắng ngọc ngà có vàng sáng vàng trắng ẩn hiện, không có dao động huyền khí quanh thân hắn, hoàn toàn nội liễm. Trông Đinh Hạo như người bình thường.

Tuy nhiên các cường giả thần cảnh Bắc Vực cảm giác được Đinh Hạo cường đại.

Đó là cảm giác rất kỳ diệu, dù Đinh Hạo không có dao động lực lượng, tổng y như người thường nhưng cho cảm giác không thể so sánh. Đặc biệt là đôi mắt bình tĩnh, đen sâu thẳm hút hết tất cả.

Đinh Hồng Lệ đưa lưng hướng Đinh Hạo, thắm thở phào.

- A? Thú vị.

Đinh Đồng đứng phía xa, mắt lóe tia kinh ngạc. Đinh Đồng thấy bàn tay mình bao phủ lớp xương nhát, khí băng giá cực độ hầu như hủy bàn tay gã. Lực lượng này khiến Đinh Đồng thấy sợ.

Đó là lực lượng dọc theo kiếm quang xâm nhập vào bàn tay Đinh Đồng.

Thật khó tin là đồng thuật của Đinh Đồng có thể xoay chuyển hỗn loạn thời không, muốn ám sát thường rất thuận lợi. Nhưng lũ khí lạnh này đóng băng kiếm quang xong thuận thể xuyên qua thời không hỗn loạn bao phủ bàn tay Đinh Đồng.

Lực lượng rất đáng sợ.

Lòng Đinh Đồng máy động, một tầng mây yêu quái đen nhạt quanh quẩn, xóa bỏ lớp băng bao bàn tay. Đinh Đồng nhúc nhích cổ tay, tiếng xương kêu răng rắc. Mắt Đinh Đồng tỏa ánh sáng kỳ lạ.

- Thì ra là biến số nhà ngươi, đúng là âm ờn không tan. Lần trước ngươi trốn thoát nhưng lần này ta sẽ giết ngươi!

Đinh Đồng nhìn Đinh Hạo, mắt lóe tia trầm trọng. Đinh Đồng đã thấy biến dị lúc trước, biết Thần Đình phương đông gọi Đinh Hạo là biến số, một đối thủ đáng sợ.

Đinh Hạo đẩy mọi người ra, chậm rãi bước tới gần Đinh Đồng, mắt đầy khinh thường.

Đinh Hạo nói:

- Lần trước trên tiên đạo phong ngươi không dám chiến đấu ngay mặt với ta, dùng âm mưu quỷ kế buộc ta rời đi. Sao? Lần này dám xuất hiện trước mặt ta?

Mắt Đinh Đồng lóe tia tức giận sau đó cười nói:

- Lần trước chẳng qua là vì bảo đảm tiên khí thuộc về ai nên mới đuổi ngươi đi, quyết định của ngươi thật khiến người thất vọng. Vì một đồ đệ phế vật vô dụng mà bỏ đi tiên duyên, đã định không thành châu báu. Lần này ta giết ngươi, tiễn ngươi lên đường.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Vậy sao? Nghe nói ngươi được đến tiên khí, danh chấn Thần Ân đại lục. Hay lấy ra cho ta nhìn xem tiên khí là thứ gì?

Đinh Đồng biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng:

- Giết ngươi cần gì dùng tiên khí?

Thái độ của Đinh Đồng rất kiêu căng, vênh váo.

- Ha ha ha ha ha ha! Trông ngươi rất kiêu ngạo, tiếc rằng ngươi chỉ kẻ tên trộm gà chó, từ nhỏ trộm đồ của người khác, bây giờ vẫn luôn ăn cắp, cứ thấy đồ của người ta tốt hơn mình.

Đinh Hạo trào phúng khinh thường nói:

- Ngươi có tư cách gì huênh hoang trước mặt ta? Trong trận Thập Vạn Đại Sơn mạch ta đánh bại ngươi một lần, hôm nay ta vẫn có thể đánh bại ngươi. Hôm nay phải tính ỏ hết món nợ năm xưa!

Đinh Hạo thốt lời làm Đinh Đồng chấn động, gã nghĩ đến điều gì, biến sắc mặt.

Đinh Đồng như không biết Đinh Hạo, mắt phát ra ánh sáng khiến người sợ hãi đánh giá gã từ trên xuống dưới.

Mắt Đinh Đồng âm trầm hỏi gần:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Biểu tình trào phúng trên mặt Đinh Hạo càng đậm:

- Nếu đã đoán được cần gì cố hỏi?

Đinh Đồng khó tin la lên:

- Ngươi . . . Ngươi là nghiệt chủng của Đinh Thánh Thán?

Mắt Đinh Hạo đầy sát khí, lạnh lùng cười:

- Ngươi mới là nghiệt chủng, cả nhà các ngươi đều là nghiệt chủng. Năm xưa ngươi trộm thánh huyết của ta, làm hại cả nhà ta, cứ chiếm thước sào, dọn vào Thần Đình, cướp đi mọi thứ của phụ thân ta. Hôm nay ta muốn lấy lại hết tất cả!

- Ngươi thật sự là nghiệt chủng đó, ngươi . . .

Đinh Đồng hoảng sợ. Giờ phút này, Đinh Đồng bắt đầu hốt hoảng, sự thật làm gã khó thể chấp nhận. Nghiệt chủng bị gã chiếm hết tinh huyết làm sao có thể còn sống, hơn nữa có thể tu luyện đến cảnh giới này?

1454. Chương 1458: Đao Kiếm Hoàng Thức.

- Hôm nay hãy chấm dứt hết thảy đi.

Đinh Hạo đạp từng bước tới gần, nhìn thẳng Đinh Đồng, sát khí như núi lửa sôi trào, sát ý ngập trời.

Đinh Hồng Lệ khẽ thở dài:

- Người quá kích động.

Mới rồi Đinh Hạo trong trạng thái ngộ đạo, đối với võ giả trạng thái đó chỉ ngộ chứ không cầu được, giống như tiên được, tiên khí. Có người từng ngộ một giây lập địa thành thánh. Lần này Đinh Hạo ngộ đạo là được giếng nước âm dương kích động, thu hoạch không giống người thường. Tiếc rằng vào phút mấu chốt Đinh Hạo từ bỏ, cưỡng ép rời khỏi trạng thái ngộ đạo.

Cuồng Đao Trương Phàm lộ biểu tình ân hận, không biết nên nói sao. Mới rồi Đinh Hạo vì cứu Cuồng Đao Trương Phàm nên mới phải rời khỏi trạng thái ngàn năm một thuở.

Phái đối diện.

Đinh Đồng bỗng cười, gã cười rất vui, rất đắc ý:

- Dù người là tiện chủng đó thì sao? Lúc trước cả nhà người bị ta tính kế trốn chui trốn nhủi, hôm nay ta vẫn có thể đánh bại người, ha ha ha ha ha ha! Nhiều năm trải qua sinh tử vốn tưởng người sẽ thông minh hơn chút, không ngờ vẫn ngốc như phụ thân của người.

Đinh Đồng lạnh lùng cười:

- Trên tiên đạo phong người từ bỏ tiên khí, bây giờ vì một tên thợ săn rút khỏi ngộ đạo, lần lượt từ bỏ cơ duyên trời ban cho người đã định cả đời người thua ta!

- Nói nhiều vô ích, lại đây đấu ta chém chết người!

Đinh Hạo không bị Đinh Đồng chọc giận, biểu tình bình tĩnh, khí thế không ngừng tăng lên điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

- Cũng được, hôm nay trước khi phụ thân phế vật của người đến ta sẽ chặt đầu người xuống trước. Tin tưởng biểu tình của hân sẽ rất thú vị, hình ảnh năm xưa tái hiện, nhưng lần này hân không thể cứu sống người.

Đinh Đồng cũng chậm rãi bước tới, đồng mang quỹ quyết khép mở di động tư ánh sáng phù văn trật tự, như ma thần hút hồn người.

Những người khác từ từ rút lui chừa không gian.

Hai cường giả trẻ bốc cháy chiến ý làm mọi người thấy nặng nề, nghẹt thở. Thái độ của Đinh Hạo nói lên tất cả, hân muốn một mình giết Đinh Đồng, không cần người khác hỗ trợ.

Ánh mắt Đinh Hồng Lệ phức tạp nhìn.

Đinh Hồng Lệ biết hai thiên tài tuyệt thế của Đinh thị ngày xưa sớm muộn gì sẽ có trận chiến sống chết, trước đó hai người đã gặp nhau nhưng không chia sinh tử, đã hiểu biết sơ về nhau. Đinh Hồng Lệ không ngờ lần này dứt khoát lộ ra thân phận, khiến trận chiến tới sớm hơn.

Cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi luân hồi số phận.

Tim Đinh Hồng Lệ treo cao.

Đinh Hồng Lệ hiểu rõ sự đáng sợ của Đinh Đồng hơn ai khác, nàng không biết mới rồi Đinh Hạo ngộ đạo được bao nhiêu thứ. Đinh Hồng Lệ biết nếu Đinh Hạo ngộ đạo đựng độ Đinh Đồng thì không có một chút phần thắng.

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ cũng rất căng thẳng.

Trong ba người có lẽ chỉ mình Tạ Giải Ngữ là giúp được Đinh Hạo, mặc dù Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm có sức chiến đấu rất cao nhưng so với Đinh Đồng thì kém rất xa.

* * *

Từng hạt cát đá bụi bặm chậm rãi bay lên.

Giữa Đinh Hạo và Đinh Đồng chỉ cách nhau trăm thước.

Hai đoàn khí thể cường đại không ngừng dâng cao, kinh khí vô hình khuếch tán hình thành lực hút quái dị. Ở trong đó mọi vật thể như mất đi trọng lực lôi kéo bay lên trời, lực lượng pháp tắc của thế giới này sắp mất tác dụng trong phạm vi lực hút.

Đinh Đồng cười nhạt nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Thật phục người, người có can đảm . . .

Đinh Đồng chưa dứt lời thì . . .

-Ồn ào!

Lòng Đinh Hạo máy động, một thanh trường kiếm băng giá, một thanh chiến đao lửa hiện ra, biến thành luồng sáng đâm tới.

Lưỡi dao trường kiếm, chiến đao cổ kính, bên trên trải rộng minh văn chữ hán, lực lượng bí ẩn chảy xuôi. Nơi trường kiếm, chiến đao đi qua hư không bị chém vỡ, xé hai vệt dài rợn người. Hòn đá, hạt cát nổi lơ lửng chớp mắt thành bụi.

Đây là một kích có thể giết cường giả bán thần cảnh ngay,

Mặt Đinh Đồng lộ vẻ giận, hai chân rời mặt đất người bay lên, đôi tay giang ra. Đinh Đồng như không thấy một đao một kiếm, tia sáng quỷ quyệt hiện ra trong một mắt tựa xúc tua vươn ra ngoài, âm u khủng bố.

Phụt!

Khi cách Đinh Đồng còn mười thước thì trường kiếm băng giá, chiến đao lửa thành tro tan biến trong không trung.

Đinh Hạo kêu ngạo nói:

- Công kích trình độ này không thể đến gần người ta!

Khí thể kỳ dị hiện ra quanh thân Đinh Đồng, ảo ảnh đao kiếm khổng lồ đâm thẳng thiên địa sau lưng gã, như chí tôn hoàng giả giáng lâm, ngạo thị phàm trần, lòng không vương vấn, lạnh lùng tàn nhẫn.

Đinh Đồng lơ lửng giữa không trung, thân hình gã chợt biến cao to lên tựa vị tiên không thể xâm phạm.

Là thứ đó!

Đao kiếm hoàng thức!

Đinh Đồng trào phúng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

- Đệ đệ ngoan của ta, dường như ngươi quên tinh huyết của ngươi đều nhập vào cơ thể ta, ha ha ha ha ha ha! Đây chính là tinh huyết đao kiếm song thánh thể. Mấy năm nay ta đã dung hợp nó, trong thiên địa này lực lượng đao kiếm không thể tấn công ta.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình.

Đinh Hạo vẫn thúc giục lĩnh vực kiếm ý, đao ý, hần từng bước tới gần Đinh Hạo, khuôn mặt bình tĩnh, khóe môi cong lên, mắt lóe tia sáng đáng sợ.

Đinh Đồng châm chọc cười hỏi:

- Như thế nào? Chưa chết tâm thật sao?

Tựa như con khủng long nhìn một con kiến.

Đinh Hạo im lặng.

Nhưng khoảng cách hai người ngày càng gần, lĩnh vực phong vũ kiếm ý, đao ý dần đến gần cơ thể Đinh Đồng, tầng lực lượng khủng bố bị áp súc lại.

Đinh Đồng biến sắc mặt.

Chính lúc này . . .

Ầm!

Một tia chớp kiếm ý, đao ý đánh vào lực hút thể đạo kiếm hoàng thức như đao phong chém hướng Đinh Đồng, cách trước mặt gã nửa thước thì tan biến.

Mắt Đinh Đồng lóe tia sáng sôi sục.

Chưa cho Đinh Đồng thời gian phản ứng, giây sau . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi ánh sáng kiếm ý, đao ý đánh vào lực hút thể đạo kiếm hoàng thức, tuy tốc độ chậm nhưng vững chắc tới gần Đinh Đồng. Hình ảnh trông thật quái dị, như tia điện rơi vào đầm lầy liễu mạng tấp Đinh Đồng.

Đinh Hạo rống to:

- Còn không phá mở cho ta!

Khuôn mặt Đinh Hạo không còn sự bình tĩnh, mái tóc đen dựng thẳng như cuồng long, mắt bắn tia sáng khiến người run sợ, khuôn mặt dữ tợn. Hai đấm đánh ra, trong khoảnh khắc bộc phát lực lượng mạnh nhất.

Đinh Đồng bị lĩnh vực kiếm ý, đao ý hoàn toàn bao phủ.

Vòng thể đạo kiếm hoàng thức vô hình bị đánh nát.

Mưa rơi, tia chớp nhún chìm Đinh Đồng.

Trong phong vũ lôi điện phát ra tiếng gầm không cam lòng của Đinh Đồng:

- Sao . . . Có thể?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng công kích nổ đùng đùng liên miên không dứt phát ra từ kiếm ý, đao ý phong vũ lôi điện, uy lực hủy diệt tất cả làm thiên địa run rẩy. Đạo kiếm hoàng thức hình thành lực hút thể bị đánh tan nát.

Trong năng lượng loạn lưu phong vũ lôi điện phát ra tiếng gầm không cam lòng của Đinh Đồng:

- A a a!!!

Phía xa.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực mừng rỡ thấy hiện tượng này.

Vốn tưởng Đinh Hạo sẽ bị Đinh Đồng ăn gấu gao ai ngờ lúc không thể xảy ra kỳ tích đột nhiên lật ngược thế cờ. Đạo kiếm hoàng thức của Đinh Đồng đúng là khiến người ta rất rung động, đặc biệt uy lực miễn

dịch đao kiếm công kích. Có thể nói đó là ác mộng của mọi cường giả dùng đao kiếm nhập đạo, cố tình thế giới này nhiều cường giả tu luyện đao kiếm nhất. Loại thần thông này quá bá đạo.

Tuy các cường giả thần cảnh Bắc Vực không hiểu nổi sao Đinh Hạo làm được nhưng mọi người vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ Đinh Hồng Lệ là mặt còn nhăn nhó.

Người khác không biết Đinh Đồng khủng bố nhưng Đinh Hồng Lệ thì hiểu rõ, thiếu niên trời sinh yêu nghiệt tuyệt đối sẽ không thua như vậy.

Quả nhiên . . .

Khi phong vũ lôi điện loạn lưu đầy trời dần tán đi, thứ trong tầm mắt trở nên rõ ràng, vui mừng đông cứng trên mặt các cường giả thần cảnh Bắc Vực.

Thanh niên áo đen một mắt vốn nên bị lực lượng kiếm ý, đao ý oanh giết thành phần toàn thân đầm máu đứng đó, dù người đầy vết thương đao kiếm nhưng khí thế, lực lượng trong cơ thể gã chẳng những không yếu mà tăng nhanh khủng khiếp.

Đinh Đồng!

Đinh Đồng không chết!

- Rốt cuộc sao người làm được?

Tơ ánh sáng đen xoay trong con mắt như phù văn viển cổ vươn ra, lượn lờ quanh thân Đinh Đồng. Lực lượng kỳ lạ dâng lên, tơ ánh sáng đen chui vào miệng vết thương, lớp da nhanh chóng khép lại. Hình ảnh này giống như thời gian đảo ngược, cơ thể Đinh Đồng trở về trạng thái trước lúc bị thương.

Trong mắt Đinh Đồng tràn ngập giận dữ và khó hiểu.

Đinh Hạo nhìn Đinh Đồng, lạnh nhạt nói:

- Đao kiếm song thánh thể của ngươi là bởi vì dung hợp máu của ta, đao kiếm hoàng thức của ngươi chẳng qua là diễn hóa, lĩnh ngộ từ máu của ta, mọi thứ của ngươi xây dựng trên cơ sở máu của ta. Ngươi cho rằng có thể khắc chế võ đạo của ta, đáng tiếc ngươi quên của ta chính là của ta, dù ngươi dung hợp cỡ nào cũng không bao giờ thành của ngươi. Dùng máu của ta đánh bại ta, ngươi thấy điều này có thể không?

Đinh Đồng khinh thường nói:

- Nói bậy bạ!

- Có chút đạo lý ngươi vĩnh viễn không hiểu.

Ánh mắt Đinh Hạo tội nghiệp nhìn Đinh Đồng, lắc đầu, nói:

- Đao kiếm hoàng thức đã bị ta phá, ngươi còn thần thông gì hãy thi triển ra đi. Nếu ngươi chỉ có bấy nhiêu đó thì đi chết đi.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Đồng bị ánh mắt của Đinh Hạo chọc giận. Chỉ là một phế vật bị gã tính kế, lợi dụng bây giờ dám vênh vào trước mặt gã, hẳn không biết gì hết! Tên ngu ngốc dám khiêu khích gã?

Đinh Đồng ngửa đầu rống to, sóng âm như tiếng sấm liên tục vang vọng bốn phía.

Biểu tình Đinh Đồng dần bình tĩnh, mắt lóe sát ý lạnh lẽo.

Đinh Đồng gạt đầu, nói:

- Được rồi, nếu ngươi đã sốt ruột muốn chết thì ta sẽ cho ngươi biết có người là người vĩnh viễn không thể chiến thắng!

Đinh Đồng dứt lời.

Vù vù vù vù vù!

Một đồng mang đen nhánh bắn ra từ một mắt Đinh Đồng.

Ánh sáng quá nhanh, vượt qua cực hạn phản ứng của các cường giả thần cảnh Bắc Vực.

Đinh Hạo cũng không ngoại lệ.

Khi ánh sáng bắn trúng người Đinh Hạo chỉ kịp rút đao kiếm, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết giờ nhau trước mặt miễn cưỡng đỡ đồng mang đen nhanh công kích.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết bị đánh bay.

Đinh Hạo há mồm hộc máu, cảm thấy nội tạng lộn tùng phèo, tứ chi rã rời, cổ tay đau nhức như gãy xương. Đinh Hạo chưa kịp phản ứng thì đồng mang đen nhánh kế tiếp đã điên cuồng oanh giết.

Đinh Hạo liên tục đổi vị trí trong không trung.

Nhưng đồng mang chết chóc bám riết như bóng với hình, nơi nó đi qua hư không bị cắt vệt dài không thể khép lại, bất cứ thứ gì bị nó đánh trúng sẽ tan biến.

Phía xa.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực giật nảy mình.

Loại đồng thuật này quá đáng sợ, có thể đánh tan tất cả, hơi thở tử vong đậm đặc làm người run rẩy, ngửi một hơi đã đủ giết người.

- Đinh sư huynh!

Phương Thiên Dực, Cuồng Đao Trương Phàm kinh hoàng, muốn chạy lại giúp Đinh Hạo.

1456. Chương 1460: Đồng Thuật Biến Hóa (hạ).

Đinh Hồng Lệ chặn lại Phương Thiên Dực, Cuồng Đao Trương Phàm.

Đinh Hồng Lệ lắc đầu, nói:

- Hãy bình tĩnh, tạm thời Đinh minh chủ không gặp nguy hiểm, hai người đi lên sẽ là trói buộc.

Tay phải Tạ Giải Ngữ đã vịn hộp kiếm chân hoàng nhưng nàng không ra tay.

Phương Thiên Dực ngẫm nghĩ, lấy ra cái nắp bể nhất được trong di tích thành thị viễn cổ gồng sức ném hướng Đinh Hạo. Tấm thuẫn này không bị cái gì đập bể được có lẽ sẽ ngăn cản ánh sáng tử vong đó lại?

Phía xa.

Lòng Đinh Hạo máy động, giờ tay chụp nắp bể giờ lên.

Ầm!

Đinh Hạo lại đánh bay,

Nhưng cái nắp bể thật sự không bị đánh bại, chỉ có một vết đen nhanh cháy bỏng rất nhanh tan biến. Phát hiện này làm Đinh Hạo mừng rỡ, giờ nắp lên đỡ đòn, liên tục bốn, năm lần thật sự chặn lại ánh sáng đồng mang tử vong của Đinh Đồng.

Điều này tranh thủ thời gian cho Đinh Hạo.

Đinh Hạo hét lên:

- Đao đến, kiếm tới!

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết bị đánh văng ra lại trở về tay Đinh Hạo.

Ánh sáng đồng mang tử vong lần nữa công kích.

phá cho ta!

Đinh Hạo không tránh né nữa, hắt hất sâu, lực lượng đao kiếm bộc phát. Lực lượng kiếm ý ba luân hồi nhỏ phối hợp khí xác tiên trong thanh kiếm rỉ sét đánh ra, biến thành cột sáng trắng rực rỡ đựng độ ánh sáng đồng mang tử vong.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năng lượng khủng bố nổ tung.

Lần này công kích của Đinh Hạo có hiệu quả.

Ánh sáng trắng rực rỡ chặn lại ánh sáng đồng mang tử vong, hai bên giằng co trong không trung.

Đinh Hạo gầm lên, tiến tới trước.

Vết loang lỗ trên thân thanh kiếm rỉ sét biến mất, biến thành trường kiếm lấp lánh rực rỡ. Thân kiếm trơn bóng như ngọc, có tiên khí lượn lờ. Bên trong thanh kiếm rỉ sét như có tồn tại khủng bố ngủ say bị đánh thức, tức giận phản kích. Sức mạnh hùng hồn kỳ lạ gia cố vào người Đinh Hạo, khiến hơi thở lực lượng của hắn tăng nhanh vùn vụt như không có điểm dừng.

Hình ảnh này làm mọi người biến sắc mặt.

Lúc này hơi thở dâng trào toàn thân Đinh Hạo đã vượt qua cường giả thần cảnh trung giai bình thường.

Khủng khiếp hơn là lực lượng này không ngừng tăng lên.

Rốt cuộc trong thanh kiếm rỉ sét chứa thứ đáng sợ gì mang đến tăng phúc thực lực cho Đinh Hạo? Chỉ gia cố ngoại lực mà sức mạnh hiện tại của Đinh Hạo đã hơn xa bất cứ cường giả thần cảnh Bắc Vực nào có mặt tại đây.

Đại ma vương Tà Nguyệt cực kỳ giật mình, há hốc mồm:

- Meo? Nhân sủng bạo chủng?

* * *

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Tiếng vang khê khàng như tờ giấy bị xé rách. Thanh kiếm rỉ sét chém đôi ánh sáng đồng mang tử vong lướt qua hai bên Đinh Hạo bay ra xa. Hai tay Đinh Hạo cầm kiếm chém rách ánh sáng đồng mang tử vong, nhanh chóng tới gần Đinh Đồng.

Đinh Đồng liên tục biến sắc mặt.

Trong một mắt của Đinh Đồng lại diễn hóa ngàn vạn dị tượng, ánh sáng đồng mang tử vong biến thành thần mang trắng lại bắn ra.

Môi phun ra một chữ:

- Phá!

Khí thể Đinh Hạo như lũ, thanh kiếm rỉ sét rực rỡ chói mắt lại chém bay thần mang trắng.

Đinh Đồng hừ lạnh, ánh sáng bạc trong mắt gã thành cột liệt diệt thiên.

Đinh Hạo vẫn giơ kiếm chém.

Khoảng cách hai người không ngừng rút nhỏ.

Tóc đen của Đinh Đồng bay ra sau, gã cảm giác kiếm ý, đao ý đã đến sát mặt làm rát da. Biểu tình trên mặt Đinh Đồng liên tục thay đổi, loại biến đổi này vượt qua dự đoán của gã. Vốn tu vi huyền khí của Đinh Hạo thấp hơn Đinh Đồng rất nhiều nhưng bây giờ sắp làm thịt gã!

Trong một giây đồng mang trong mắt Đinh Đồng biến ảo bao nhiêu là thuộc tính, màu sắc.

Mỗi loại đồng thuật đồng mang có lực lượng giết ngay cường giả thần cảnh đệ giai, đây là thần thông thiên phú ông trời cho Đinh Đồng, thể chất xưa nay hiếm thấy. Đinh Đồng có thể diễn hóa thuật diệt tuyệt, thậm chí không cần tu luyện cứ theo tuổi tác mà biến mạnh. Đinh Đồng dựa vào thuật này vô địch trong đồng lứa Thần Âm đại lục.

Huống chi Đinh Đồng có kỳ ngộ khác, được tồn tại khủng bố nâng đỡ.

Nhưng bây giờ Đinh Đồng liên tục biến đổi nhiều loại đồng thuật vẫn không thể giết Đinh Hạo hay ngăn cản thanh kiếm rỉ sét đến gần.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh kiếm rỉ sét rung rinh, rốt cuộc chém hết đồng mang.

Đinh Hạo lắc người chớp mắt đến bên cạnh Đinh Đồng.

Đao kiếm như mộng, Đinh Hạo chọn công kích gần thân.

Cách chiến đấu này đúng là có thể khắc chế đồng thuật của Đinh Đồng.

Đinh Đồng nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay cũng cầm đao kiếm. Đôi đao kiếm này là thần binh Đinh Đồng vất vả sưu tầm, rèn đúc ra, uy lực phi phào. Trong cơ thể Đinh Đồng có máu đao kiếm song thánh thể tu luyện đao pháp, kiếm pháp tự nhiên là tiến triển cực nhanh. Đinh Đồng có tạo nghệ đạo đao kiếm vượt qua nhiều người tưởng tượng, gã vô cùng tự tin.

Thế công của Đinh Hạo bị chặn lại.

Đinh Đồng cười khẩy nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Người nghĩ rằng ta chỉ nắm giữ đao kiếm hoàng thức sao?

Đinh Đồng tiến tới, lực lượng đao kiếm bộc phát, đao quang kiếm ảnh nháy mắt tràn ngập thiên địa, từng đao khí, kiếm khí lúc ẩn lúc hiện ngang dọc hư không. Đinh Đồng cũng là cường giả đao kiếm siêu cường đại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trong chiến trường không ngừng vang tiếng nổ rung trời kinh thiên động địa, đao động sóng năng lượng khủng bố cắt nát hư không, tiếng đao kiếm leng keng va chạm. Hai cường giả lao nhanh vào nhau, cường giả bình thường không thể nhìn thấy chỉ có dùng thần thức cảm giác cuộc chiến đấu đáng sợ này.

Hai cường giả tạo nghệ tu vi đao kiếm đạt đến trình độ này thật khó tin.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực bao gồm chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông nhìn say mê. Những người có mặt đa số lấy kiếm tu làm đạo. Đặc biệt đám kiếm tu của Diệt Tuyệt Kiếm tông tài học suốt đời là thần thông kiếm thuật, nhưng bây giờ bị tu vi đao kiếm của hai thanh niên rung động, mặc cảm không bằng, chìm trong thế giới đao kiếm có khả năng vô hạn.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Tiếng đao kiếm va chạm liên miên phát ra từ chiến trường.

Kỳ cảnh này làm người xem như đặt mình vào ngân hà mệnh mông. Từng ánh sáng mộng ảo chớp lóe trong không trung, đã không thể thấy bóng dáng Đinh Hạo, Đinh Đồng. Đây trời là các ánh sáng nhiều màu như sao băng xẹt qua ngân hà rực rỡ. Tiếng kim loại va chạm dày đặc tựa bão tố, vượt qua cực hạn tai người nghe.

Loại quyết đấu đao thuật, kiếm thuật kiểu này vượt qua phạm trù thần thông bình thường, có ẩn ý gần như đạo.

Đây là đôi thiên tài hiếm thấy, lĩnh ngộ đạo đao kiếm vượt xa một số quái thai. Đao chiêu kiếm thức bình thường ở trong bọn họ sẽ phát ra uy lực rung động hồn người. Đỉnh Đồng, Đỉnh Hạo như biến thân thành đao kiếm, không ngừng va nhau. Mỗi một luồng sáng trong không trung là một kiếm quang, đao quang siêu cường đại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm kịch liệt, ánh lửa bắn ra bốn phía, băng vụn tung toé.

Hai thanh niên không biết đã đánh bao nhiêu chiêu rồi cuộc tách ra, tự chiếm một góc trời. Cũng là tay trái đao tay phải kiếm, tóc đen dài bay lên, sát khí sôi trào, khí thế như ma thần. Trên bầu trời như có hai ngôi sao rực rỡ nhất làm người không dám nhìn gần.

1457. Chương 1461: Tuyệt Đại Song Kiêu.

Nhiều người say mê nhìn.

Dù là các cường giả thần cảnh Bắc Vực cũng phải thừa nhận Đỉnh Đồng đúng là yêu nghiệt, một thiên tài trẻ phong hoa tuyệt đại. Lứa tuổi này có sức chiến đấu như thế làm nhiều cường giả thế hệ trước thấy xấu hổ mặc cảm không bằng. Cường giả thần cảnh Bắc Vực nhớ lại lúc mình hai mươi mấy tuổi chỉ cỡ Tiên Thiên Vô Tông cảnh, so với hai thanh niên này thì cách biệt quá xa.

Đỉnh Hồng Lệ thầm thở dài.

Vốn cùng một cảnh nhưng sao ra nông nổi này?

Một đôi song tử tinh tảo vốn nên là chói lọi nhất Thần Đỉnh phương đông, là trụ cột, hy vọng tương lai của Thần Đỉnh. Để Đỉnh Hạo, Đỉnh Đồng hoàn toàn lớn lên có thể chống đỡ Thần Đỉnh phương đông một kỷ nguyên, đáng tiếc chuyện quá khứ năm xưa cắt đứt hy vọng của Thần Đỉnh phương đông, đôi thanh niên nên trở thành trụ cột cho Thần Đỉnh đi hướng đối diện.

* * *

Trong hư không.

Đỉnh Hạo, Đỉnh Đồng ngừng giây lát sau lại xông lên.

Trong ba nén nhang trước đó Đỉnh Hạo, Đỉnh Đồng thi triển hết đao chiêu kiếm thức tài học suốt đời. Đỉnh Đồng nắm giữ mấy trăm bộ cổ đao pháp, kiếm pháp. Đỉnh Đồng học nằm lòng kiếm pháp, đao pháp nổi danh trong kho vũ khí Thần Đỉnh phương đông. Đỉnh Hạo một đường đi tới từng tu luyện kiếm pháp, đao pháp như Thập Tự Khoái Kiếm, Nhất Đao Khởi Trình, Thất Huyền Trảm, các kiếm pháp, đao pháp trong Thiên Đao Tuyệt Kiếm Lâu đều hoàn toàn thi triển một lần.

Kết quả giao chiến là không phân thắng bại.

Đúng vậy, trong cơ thể Đỉnh Hạo, Đỉnh Đồng chảy dòng máu giống nhau, là thánh huyết xưa nay hiếm thấy, có uy lực không gì sánh kịp. Đỉnh Đồng đã dung hợp thánh huyết, xem như có đao kiếm song thánh thể. Đỉnh Hạo, Đỉnh Đồng có năng lực lĩnh ngộ đao thuật, kiếm thuật rất cao, có khả năng biến bất cứ đao chiêu kiếm thức bình thường nào thành diệu kỳ, cho nên đối phương thi triển đao thuật, kiếm thuật loại nào cũng bị hóa giải.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!

Tiếng đao kiếm rậm rạp va nhau lại tràn ngập hư không.

Cách chiến đấu lần này càng quái dị hơn.

Đinh Đồng thi triển tất cả chiêu thức là lúc trước Đinh Hạo sử dụng, Đinh Hạo phát ra chiêu thức là lúc trước Đinh Đồng dùng.

Chỉ đánh nhau giấy lát mà Đinh Hạo, Đinh Đồng đã ghi nhớ, nhìn thấu đao thức kiếm chiêu của đối phương, lĩnh ngộ biến thành của mình sau đó thi triển ra. Đây là cuộc so kè càng cao tầng hơn. Đinh Hạo, Đinh Đồng đều là thiên tài tâm cao khí ngạo, thi triển ra võ đạo của đối thủ làm quà đáp lễ.

Đao kiếm ý đầy trời.

Ánh sáng đáng sợ bắn ra bốn phía nhuộm sắc màu mộng ảo lên chiến trường nhưng sau lưng xinh đẹp che giấu sát khí khủng bố. Một luồng sáng đủ giết cường giả bán thần cảnh. Các cường giả thần cảnh Bắc Vực phía xa biểu tình trầm trọng thụt lùi tránh cho bị ánh sáng tới ngày càng gần đánh trúng.

Một lần giao đấu, tiết tấu chậm hơn hiệp một, hai thân hình như ẩn như hiện.

Nhưng về sau tốc độ, thân pháp Đinh Hạo, Đinh Đồng càng lúc càng nhanh, như đã hoàn toàn dung hội quán thông chiêu pháp, thân pháp của đối phương. Chiêu thức vốn không thuộc về mình bị khí thế thúc giục bộc phát ra như băng tuyết, thậm chí còn hơn lần đầu chiến đấu.

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng xẹt qua, máu phun ra.

Vai Đinh Hạo bắn ra giọt máu.

Nhưng khi mọi người sắp hét lên thì bụng Đinh Đồng cũng phun ra máu đỏ ghê người.

Hai người đều bị thương.

Vị trí Đinh Đồng bị thương nguy hiểm, trí mạng hơn một chút, sẽ ảnh hưởng trạng thái. Có phải điều này ý nghĩa trong cuộc quyết đấu cực độ đao thuật, kiếm thuật Đinh Hạo chiếm ưu thế không?

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Đao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy từ vẻ mặt căng thẳng chuyển sang hân hoan.

Mọi người nghe Đinh Hồng Lệ kể đã biết ân oán giữ Đinh Hạo và Đinh Đồng. Bọn họ đồng tình Đinh Hạo, cảm hận thanh niên áo đen một mắt vô cùng. Nếu không phải Đinh Đồng độc ác âm hiểm thì bây giờ Đinh Hạo đã không phải làm cô nhi nhiều năm, có thể hưởng thụ ấm áp của người thân.

Lần giao đấu này thảm liệt, nguy hiểm hơn xa lần đầu tiên. Bởi vì Đinh Đồng, Đinh Hạo hiểu rõ chiêu thức của đối phương, càng dễ dàng tìm kiếm sơ hở.

Kiểm quang tung toé, đao mang tứ tán.

Từng hỏa hoa va chạm thấp sáng hư không.

Cuối cùng thân hình Đinh Hạo, Đinh Đồng như một biến hai, hai biến ba, ba biến ngàn vạn. Khắp không gian là ảo ảnh Đinh Hạo, Đinh Đồng để lại khi di chuyển nhanh. Các cường giả thần cảnh Bắc Vực sắp không biết cái nào là ảo ảnh, cái nào là người thật. Mỗi lần thấy có người bị chém đứt thân hình là bọn họ sẽ hét lên sau đó phát hiện chỉ là ảo ảnh.

loại quyết đấu đao thuật, kiếm thuật kiểu này đã diễn biến đến cảnh giới nghệ thuật.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi tiếng nổ trời sập đất nứt vang lên, Đinh Đồng, Đinh Hạo lại tách ra.

Hình ảnh này cực kỳ rung động. Ảo ảnh đen và xanh vèo vèo rút về bản thể. Đinh Hạo, Đinh Đồng vẫn chiếm một góc trời, tay trái đao tay phải kiếm đứng trong không trung.

Biểu tình Đinh Hạo, Đinh Đồng không có dấu hiệu thắng thua.

Đang lúc mọi người ngạc nhiên thì nghe một chuỗi tiếng nổ trầm đục, người Đinh Hạo, Đinh Đồng bắn ra giọt máu. Gió thổi qua, áo xanh, áo đen của Đinh Hạo, Đinh Đồng bỗng nhiên biến thành tro tán đi, là vì trong chiến đấu bị lực lượng đao kiếm của đối thủ chấn rách.

Quần áo rơi lộ ra nửa người trên lửa thể của hai thiên tài.

Đề là đường nét cơ bắp rắn chắc, mỗi phần cơ thể hoàn mỹ. Chỉ cơ bắp như vậy mới chịu nổi lực lượng hùng hồn của bọn họ, các cơ như đao tước mỹ cảm bạo lực làm người rung động. Các giọt máu phun ra, làn da hai người rậm rạp vết thương. Trong cuộc giao đấu vừa rồi Đinh Hạo, Đinh Đồng để lại vết thương ngấm trên người đối thủ. Lúc này Đinh Hạo, Đinh Đồng không áp chế vết thương nữa, dùng thần thông bài trừ lực lượng đao kiếm trong người mình.

Đinh Hạo, Đinh Đồng chảy máu sau đó bốc hơi trong hư không rồi quay về người.

Đinh Hạo, Đinh Đồng không muốn máu chảy uổng phí.

Vết thương trên người Đinh Hạo, Đinh Đồng nhanh chóng lành lặn, chớp mắt không còn vết sẹo.

Trong khoảnh khắc này Đinh Hạo, Đinh Đồng đứng giữa hư không, tóc dài như thác đổ, đều là mxy nam hiếm thấy, khí chất diên đảo chúng sinh làm người nghệt thở.

Điều khác biệt duy nhất là ngoài người Đinh Đồng tràn ngập khối đen nhạt quái dị, có sức mạnh hắc ám đang chảy trong cơ thể gã, âm trầm, tàn nhẫn nghệt thở. Thân hình Đinh Hạo thì tồn bóng như ngọc, tỏa ánh sáng mặt trời, đó là lực lượng quang minh hạo nhiên. Đinh Hạo tựa miếng ngọc, thần thái dương sừng sững trong không trung.

Đây là cuộc quyết đấu giữa ánh sáng và bóng tối.

Hai thanh niên trên bầu trời đại biểu cho hai loại lực lượng hoàn toàn khác nhau.

Hai lần giao đấu diên cuồng gộp lại chưa đến nửa canh giờ, nhưng đối với các cường giả thần cảnh Bắc Vực thì dài hơn hai mươi kỷ nguyên.

Cường giả thần cảnh Bắc Vực đều đã trải qua vô số chiến đấu, đau khổ sinh tử, kiếp nạn tàn khốc nhưng lần này trái tim treo cao, bị trận long tranh hổ đấu hút hồn.

Chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông khê thở dài:

- E rằng trong ngàn năm sẽ không có cuộc quyết đấu đao thuật, kiếm thuật như vậy nữa.

1458. Chương 1462: Muốn Chứng Minh Cái Gì.

Chương môn Thanh Vân tông cũng than thở:

- Đúng vậy. Thiên túng kỳ tài, không gì sánh kịp.

Chương môn Thanh Vân tông, chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông xem như đại nhân vật trong võ đạo Bắc Vực, dù là thực lực, thân phận, kinh nghiệm, công hiến đều là số một, số hai trong tông môn. Chương môn Thanh Vân tông, chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông nhìn chán gió mây xoay vần, bây giờ kiếm không được tán thán. Nhìn chung cuộc đời chương môn Thanh Vân tông, chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông thấy biết bao thiên tài nhưng hai người trước mắt bọn họ quá siêu đẳng.

Trong hư không.

Đinh Hạo, Đinh Đồng chữa lành vết thương xong nhưng không lao lên ngay, giằng co nhìn nhau.

Qua một thời gian chén trà, Đinh Hạo, Đinh Đồng giao nhau, một chiêu va chạm, sau đó ngừng lại.

Đinh Đồng, Đinh Hạo lộ biểu tình dăm chiêu. Lại thời gian một chén trà, mắt Đinh Hạo, Đinh Đồng bỗng bắn ra ánh sáng, quát một tiếng lần nữa xung phong, lại trao đổi một chiêu nhưng vẫn không chia thắng bại.

Có người kinh ngạc hỏi:

- Có chuyện gì?

Sao hai thiên tài bỗng giảm tốc độ công kích? Tình hình quái dị.

- Ta biết rồi!

Chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông nghĩ ra điều gì:

- Hai người này . . . Khủng khiếp quá!

- Bạch chương môn nhìn ra được điều gì?

Một cường giả thần cảnh Bắc Vực kinh ngạc hỏi:

- Hai người này giao đấu lần ba không kịch liệt như trước, chiêu thức hơi trúc trắc. Hay là đã đến đường cùng?

Một cường giả bán thần cảnh Bắc Vực khác nghi hoặc hỏi:

- Đúng vậy! Tốc độ chậm hơn, phong cách hoàn toàn thay đổi.

So với hai đợt trước thuật đao kiếm như mộng ảo thì lần này Đinh Hạo, Đinh Đồng giao đấu tốc độ càng lúc càng chậm, khoảng cách mấy chục giây mới va chạm một lần. Chỉ là một kích kinh hồng đã tách ra, đứng trong không trung ngẫm nghĩ chuẩn bị cho lần sau.

Cảm giác như Đinh Hạo, Đinh Đồng đã kiệt sức, không thể đánh nhau.

Nhưng vẻ mặt chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông biểu tình lắc đầu, nói:

- Sai, không phải vậy. Hai người đó chiến đấu đến bây giờ đã vào giai đoạn khủng bố nhất, lần đầu giao đấu hai người tự thi triển ra tài học suốt đời, đao thuật, kiếm thuật cực độ quyết đấu, hóa mục nát thành thần kỳ. Khi mỗi bên thi triển hết tài học đao thuật, kiếm thuật thì ngừng tay. Trong thời gian ngắn ngủi linh ngộ ra đao thuật, kiếm thuật của đối phương, dùng cách này tỷ thí ngộ tính cao thấp. Lần thứ hai giao đấu càng hiểm ác hơn, nên Đinh Đồng, Đinh Hạo đều bị thương, tiếc rằng vẫn không phân thắng bại. Lần quyết đấu thứ ba không phải hết sức mà đang tự sáng tạo thần thông đao kiếm.

Cường giả bán thần cảnh Bắc Vực trẻ kêu lên:

- Tự sáng tạo thần thông đao kiếm?

Cường giả bán thần cảnh Bắc Vực trẻ là truyền nhân của Phần Hương cốc tông môn đỉnh cao, chưa đầy năm mươi tuổi. Đối với cuộc sống dài dặc của võ giả thì lứa tuổi này như con nít, khá là trẻ, cường giả bán thần cảnh Bắc Vực có tư chất siêu đẳng, tuy thua yêu nghiệt Đinh Hạo, Đinh Đồng nhưng xem như thiên tài nổi tiếng trong Bắc Vực.

Bạch Tuyền Thủy gật đầu, nói:

- Ủm! Nếu kiếm pháp, đao pháp tiền bối để lại đã không thể khắc chế đối phương thì đành dùng đao pháp, kiếm pháp của mình giải quyết. Hai người qua lần chiến đấu trước đã hiểu thực lực, chiêu pháp của nhau, dung hội quán thông. Trong thời gian ngắn sáng tạo chiêu thức mới thắng được đối thủ mặt đao thuật, kiếm thuật.

- Cái này . . .

Cường giả bán thần cảnh Bắc Vực trẻ truyền nhân của Phần Hương cốc tông môn không biết nên nói cái gì.

Các cường giả thế hệ trước thở dài.

Yêu nghiệt này đúng là khác với người bình thường, cách chiến đấu kiểu này mấy ngàn năm không thấy được một lần.

Hai thiên tài tâm cao khí ngạo đều có vũ khí bí mật, sát chiêu của mình. Bọn họ tự tin, kiêu ngạo vào kiếm thuật, đao thuật của mình, niềm tin quyết áp đảo đối thủ nên dùng kiếm thuật, đao thuật đơn thuần nhất để quyết đấu. Đinh Đồng, Đinh Hạo muốn đáp đối phương xuống, không chịu đối cách chiến đấu, quyết áp đảo bằng đao thuật, kiếm thuật.

Cái này giống như con nít giận dỗi.

Nhưng nó liên quan niềm tin, tín niệm võ đạo của hai thiên tài tuyệt thế.

Bùm!

Đinh Đồng, Đinh Hạo lại va chạm nhau trên không trung.

Bóng người va chạm rồi tách ra.

Lần này nhiều người phát hiện kỳ diệu bên trong.

Đinh Hạo còn đứng tại chỗ, Đinh Đồng lùi lại nửa bước.

Không nhìn ra cái gì từ biểu tình của hai người nhưng vết máu đỏ trên vai Đinh Đồng đã báo động gã, trong cuộc va chạm này chiêu thức Đinh Hạo tự sáng tạo lần át trảm pháp của Đinh Đồng.

Tóc đen tung bay, ngọn lửa đốt cháy trong mắt Đinh Đồng.

Đinh Đồng quát to:

- Lại đến!

Chiến ý sôi sục, đao kiếm cùng chém ra như sao đầy trời chấn động, khí thôn vân hà. Kinh khí hủy diệt chỉ có tiến tới như thể muốn một đao, một kiếm chém nát thiên địa, làm người biến sắc.

Tự sáng tạo ra chiêu thức có uy lực khủng bố thế này đúng là quái thai.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh, đao kiếm chậm rãi đâm ra.

So với chiêu thức hoa lệ kinh thiên động địa của Đinh Đồng thì chiêu pháp của Đinh Hạo không dính khói lửa. Gió nhẹ thổi, có ý xuất trần, nhìn như thấy rõ quỹ tích nhưng xem kỹ lại khiến người chóng mặt, hút hồn người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kinh khí đao kiếm khủng bố va chạm, tứ tán.

Tựa như pháo hoa nổ rộ, như sao va chạm hỏa hoa tung tóe, hình ảnh xinh đẹp làm người say mê.

Hai bóng người tách ra.

Lần này Đinh Đồng không thụt lùi.

Đinh Đồng đứng yên tại chỗ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Đinh Hạo, há mồm định nói gì mặt bỗng đỏ rực, người lão đảo, khóe môi có vết máu chậm rãi chảy ra.

- Không phải của ngươi thì cuối cùng không thuộc về ngươi, như có bị ngươi trộm vẫn không là của ngươi.

Mắt Đinh Hạo đốt cháy lửa tự tin, nói:

- Trong cơ thể ta mới chảy máu đao kiếm chân chính nhất, ngươi chỉ là cưu chiếm thức sào nhưng mơ mộng đối kháng với ta, đúng là ảo tưởng hảo huyền.

- Ngươi . . .!

Đinh Đồng biến sắc mặt, định nói gì thì giữa đầu:

- Phụt!

Đinh Đồng không thể kiềm chế vết thương trong cơ thể, há mồm phun ra búng máu.

- Vẫn không chịu thừa nhận sao?

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Chỉ là một tên trộm, dùng thuật đao kiếm quyết đấu với ta muốn chứng minh cái gì?

Mắt Đinh Đồng liên tục thay đổi lúc xanh lúc trắng.

Từ khi Đinh Đồng ra đời mọi chuyện thuận lợi, chưa từng có ai vượt qua được gã. Chỉ có lúc trước Đinh Hạo ra đời kiểm tra ra có máu đao kiếm song thánh thể, chớp mắt cướp đi vinh quang của gã, nhưng dù sao thì tất cả vẫn thuộc về gã. Ai ngờ tiện chủng không chết, như số phận đã định tìm rắc rối cho gã, lần lượt phá hỏng chuyện tốt của Đinh Đồng.

Lần này so thuật đao kiếm đúng là Đinh Đồng đã thua.

Sao có thể như vậy?

Không lẽ đúng như tiện chủng nói, là vì đao kiếm thánh huyết không phải trời sinh thuộc về gã nên có dung hợp triệt để cỡ nào, thậm chí lĩnh ngộ đao kiếm hoàng thức cũng không thể áp chế hẳn?

Tuyệt đối không phải vậy!

Đinh Đồng như núi lửa sắp phun trào, lòng tràn ngập căm hận, không cam lòng.

Tay Đinh Đồng siết chặt đao kiếm, vận chuyển Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng đảo ngược thời gian, vết thương trong cơ thể lành ngay.

1459. Chương 1463: Muốn Chứng Minh Cái Gì (hạ).

Đinh Đồng hung tợn rống to:

- Tiện chủng, cho ngươi sống thêm mấy năm nay thì cho rằng mình có thể nghịch thiên sao? Ha ha ha ha ha ha! Hãy để ta tự tay kết thúc ngươi! Đến đây, hãy đỡ thêm một chiêu của ta!

Đinh Đồng dứt lời biến thành tia chớp đen xung phong.

Đinh Hạo hét lên:

- Chưa tới phút cuối chưa thôi.

Chiến ý dâng trào, Đinh Hạo nghênh địch.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đinh Hạo, Đinh Đồng lại đối chiêu trong hư không.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Máu phun tung tóe, ngực và bụng Đinh Đồng phun ra cột máu. Chiêu thức Đinh Đồng sáng tạo không thể đối kháng với Đinh Hạo, hơn nữa chênh lệch càng lúc càng lớn. Đinh Đồng không thể đón đỡ đao kiếm ám sát liên miên không dứt của Đinh Hạo, chớp mắt thân thể có mấy trăm vết thương.

- Kẻ trộm vĩnh viễn là ăn trộm.

Mặt Đinh Hạo lạnh lùng, kiếm thể như nước lũ liên miên trút xuống. Một khi Đinh Hạo đột phá phòng ngự của Đinh Đồng là gã không còn cách nào ngăn cản. Đinh Đồng cảm thấy ánh sáng lạnh như tia chớp, gã không thể bắt giữ kiếm quang huyền diệu vô cùng kia.

Đinh Đồng cuồng rống:

- A a a a!!!

Đinh Đồng như con thú bị nhốt.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Một chuỗi máu bắn tung.

Đinh Đồng không còn chút cơ hội đánh trả. Kiếm thức của Đinh Hạo như nước lũ vỡ đê, một khi có lỗ hổng là nguyên con đê bị sập. Khí lạnh xâm nhập vào từ các phần cơ thể xâm, Đinh Đồng biết những vị trí đó là bị trúng đao kiếm.

Lạnh lẽo làm lòng Đinh Đồng trầm xuống.

Sao có thể như vậy?

Thật sự là thế sao?

Đinh Đồng bị thua trong so đấu đao đao kiếm?

Không cam lòng, tức giận, độc ác, hối hận, kinh ngạc, các cảm xúc tràn ngập trong lòng Đinh Đồng. Trong đời Đinh Đồng chưa từng gặp giây phút như bây giờ, dù lần trước trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch, Đinh Thánh Thán chỉ phá được thế của gã chứ không hoàn toàn đánh bại. Hôm nay . . .

Đinh đình!

Tiếng va chạm giòn vang, Đinh Đồng không cầm chắc đao kiếm bị đánh bay.

Phía xa.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực hò reo.

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Đao Trương Phàm, Tổng Khuyết, Bạch Tuyền Thủy nhảy cẫng lên, Đinh Hạo cường đại làm bọn họ yên tâm. Tạ Giải Ngữ nở nụ cười nhẹ nhõm.

Chỉ Đinh Hồng Lệ vẫn nhúu chặt mày suy nghĩ.

Trong chiến trường.

Bùm!

Đinh Đồng bị đánh bay.

đao kiếm của Đinh Hạo như hồng, sát ý sôi trào, không chút nương tay giết tới.

Ánh sáng đao kiếm đến trước mặt Đinh Đồng.

Đinh Hạo gào thét:

- Chuộc tội đi!

Đinh Hạo phát ra lực lượng mạnh nhất.

Đinh Đồng từ bỏ chống cự, lơ lửng giữa không trung nhìn đao kiếm giết tới, mặt cười điên cuồng.

Đinh Đồng cười phá lên:

- Chuộc tội? Ta có tội gì? Ha ha ha ha ha ha! Nếu thuật đao kiếm là của người thì thua có sao? Trong thiên địa này chỉ có người và ta chảy dòng máu đao kiếm thánh huyết, giết người rồi không ai là đối thủ của ta . . .

Đinh Đồng dứt lời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai đồng mang quái dị bắn ra từ mắt Đinh Đồng.

Đúng vậy, là hai cái.

Con mắt bị miếng vải đen che bắn ra ánh sáng cắt nát miếng vải đen che mắt, lộ ra con ngươi có bảy đốm sáng như Bắc Đẩu thất tinh. Phù văn khủng bố di chuyển trong mắt Đinh Đồng, rõ ràng mắt trái của gã không bị thương, hoàn hảo lành lặn.

Đinh Hồng Lệ kêu lên:

- Nguy rồi!

Mắt trái của Đinh Đồng không mù?

Tức là Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Đồng hoàn chỉnh, không như bên ngoài đồn gã bị mù một mắt trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch?

Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng hoàn chỉnh, lại còn đánh bất ngờ vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Đinh Hạo bị đồng mang đáng sợ đánh bay ra ngoài.

Đinh Đồng cười to, điên cuồng, dữ tợn, tàn nhẫn. Mắt Đinh Đồng bắn ra ánh sáng hủy diệt, hai cột sáng như thần mang khai thiên tích địa đóng đinh Đinh Hạo giữa hư không, liên tục oanh kích, dung luyện. Đoàn sáng khủng bố bao phủ Đinh Hạo.

Đinh Đồng cười lớn, gã muốn dùng đồng thuật tối cao luyện hóa Đinh Hạo.

Hai đồng mang khủng bố phát ra đại đạo luân âm kinh thiên động địa như hai tia chớp bao phủ Đinh Hạo hoàn toàn. Hư không bị luyện ra hai cái hố đen to, bình chương hư không bị đốt lỏng. Từng đóm thiên hỏa rớt ra, tiếng ầm ầm lất át mọi thanh âm trong thiên địa, như tận thế đến.

Đinh Hạo bất ngờ không kịp đề phòng bị trúng chiêu.

Phía xa.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực nhìn thấy cảnh tượng này đều hoảng hốt.

Không ai ngờ vào phút cuối, khi mọi thứ sắp chấm dứt thì Đinh Đồng phát ra sát chiêu đáng sợ như vậy. Uy lực hai mắt hợp nhất mạnh hơn một mắt Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng gấp vô số lần. Có hai mắt mới phát huy uy lực đồng thuật đến mức tận cùng.

Chính vì Đinh Đồng luôn bịt một mắt nên mọi người mới lơ là cảnh giác.

Đinh Hạo từng thấy cảnh Đinh Đồng thi triển uy lực hai mắt Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nhưng bị đánh lừa.

Đinh Đồng tập kích trong khoảnh khắc, từ bỏ tôn nghiêm của võ giả, thủ đoạn quá đê tiện.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Một chuỗi tiếng xương gãy vang lên.

Cơ thể Đinh Hạo nổ, rách toạc như búp bê vải, máu tươi tung toé nhuộm đỏ hư không.

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm hét to:

- Đinh sư huynh!

Khóe mắt Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm muốn nứt ra, xông lên, bộc phát lực lượng mạnh nhất cứu viện.

Tạ Giải Ngữ không nói không rằng rút kiếm.

Hộp kiếm chân hoàng tỏa ánh sáng đỏ lấp lánh tổ hợp ra thanh trảm kiếm mạnh nhất bay thẳng vào chiến trường hư không. Bất chấp trả giá thế nào tuyệt đối không để deh gặp nguy hiểm.

Nhưng mà . . .

Đinh Đồng ngoái đầu lại:

- Mấy con kiến cũng dám cản ta? Cút!

Người Đinh Đồng ở trong ánh sáng đồng thuật khủng bố, đôi mắt không ẩn chứa cảm tình. Đinh Đồng tựa cổ máy giết chóc lạnh lẽo, đồng mang tôn lên cơ thể gã trong suốt, hầu như trông thấy xương cốt, hình ảnh cực kỳ quái dị.

Đồng mang khủng bố bắn ra.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

- A!

- Phụt!

Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy văng ra, miệng mũi chảy máu.

Đồng mang khủng bố bắn ra, bốn người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy mất sức chiến đấu.

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy cảm thấy hơi thở chết chóc, kinh khí diệt tuyệt ập đến, như lực lượng đánh nát thế giới đổ ập xuống người bọn họ. Với sức của Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy không thể chống lại, dù bọn họ có bộc phát sức chiến đấu mạnh nhất cũng vô dụng.

Bốn người hư bốn chiếc thuyền nhỏ trong bão tố giông gió lật úp.

Tiếng chân hoàng tức giận rít vang vọng khắp thiên địa:

- Gri!!!

Tạ Giải Ngữ rút kiếm, ánh sáng đỏ thối quét bốn phương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đồng mang phun ra nuốt vào giống như tia chớp giăng nửa bầu trời.

Từng sóng âm như đại đạo luân âm nhấn chìm thiên địa, cùng trời và đất rung rinh, hút hồn người. Ánh sáng đỏ bị xé rách, cùng với tiếng chân hoàng hú dài là Tạ Giải Ngữ kêu rên bay ngược về. Mặt Tạ Giải Ngữ vàng như nến, năng không dịch lại đồng mang đáng sợ này.

Chỉ vài ánh mắt đã hoàn toàn đánh bại mấy cường giả trẻ của võ đạo Bắc Vực.

Loại thần thông này khiến người tuyệt vọng.

Giờ phút này, Đỉnh Đồng như chúa tể thiên địa.

1460. Chương 1464: Luân Hồi?

Đỉnh Đồng đang định giết đám người Tạ Giải Ngữ. Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy chợt có cảm ứng, khẽ kêu ngoái đầu nhìn. Ánh sáng trắng và vàng lấp lánh trong không trung, Đỉnh Hạo không bị giết, luyện hóa. Trong không trung có ánh sáng đỏ di chuyển, thân hình rách nát ẩn hiện phát ra sức sống yếu ớt trong hư không sụp đổ.

Đỉnh Hạo không chết.

- Tiện chúng sống dai thật.

Mắt Đỉnh Đồng bắn ra sát khí, có ánh sáng phù văn di động. Từng phù văn rậm rạp hợp thành chùm sáng xiềng xích không gì phá nổi bay thẳng đến cơ thể tàn phá trong hư không sụp đổ.

Cuồng Dao Trương Phàm rống to:

- Mau dừng tay!

Cuồng Dao Trương Phàm chém một đao.

Đám người Phương Thiên Dực căng thẳng định bắt chấp tất cả xông lên nhưng Đỉnh Hồng Lệ đứng ra ngăn bọn họ, kiềm giữ Tạ Giải Ngữ định liều mạng.

Đỉnh Hồng Lệ lắc đầu, nói:

- Chờ thêm chút nữa.

Phương Thiên Dực căng thẳng, cổ kiềm cơn tức hỏi:

- Đỉnh tôn chủ, còn chờ cái gì? Đỉnh sư huynh của ta . . .

Tạ Giải Ngữ bộc phát lực lượng muốn hất Đỉnh Hồng Lệ ra.

Thần khí Chu Hồng trên tay Đỉnh Hồng Lệ phát ra lực lượng chặn đám người Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngữ lại.

Đỉnh Hồng Lệ chân thành nói:

- Đỉnh Hạo sẽ không sao, đây là cơ duyên của hắn, các người bình tĩnh nhìn đi. Hãy tin ta, ta quan tâm Đỉnh Hạo tuyệt đối không ít hơn các người. Quan hệ của ta và hắn thân hơn ai hết, ta sẽ không trơ mắt nhìn hắn gặp nguy hiểm.

Trong khi nói chuyện chiến trường lại có biến dị.

Hư không bên trong có cơ thể rách nát của Đỉnh Hạo bị đồng mang tất sát khủng bố đánh thủng.

Cơ thể Đỉnh Hạo như tan rã trong không trung, không sót lại một giọt máu, mảnh xương.

Ngay khi Đỉnh Đồng nở nụ cười đắc ý thì có lực lượng kỳ lạ phát ra từ nơi Đỉnh Hạo biến mất, đó là hơi thở rất lạ, như một cơn gió bị tảng đá nặng ngăn cản đè lên. Tuy cơ yếu ớt nhưng vươn ra từ khe hở tảng đá, kiên cường mọc lên.

Trong lòng Đỉnh Đồng dâng lên cảm giác bất an:

- Vẫn chưa chết hẳn?

Mắt Đỉnh Đồng lại dâng lên ánh sáng bắc đẩu thất tinh. Nam Đẩu chủ sinh, bắc đẩu chủ chết. Chùm sáng tử vong như núi lửa bắn ra khỏi mắt Đỉnh Đồng, muốn phá hủy nơi phát ra lực lượng kỳ lạ. Đỉnh Đồng muốn dùng lực lượng tuyệt đối xóa sổ mọi khả năng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tử vong đại đạo luân âm ầm vang, đẩy lên lực lượng pháp tắc thiên địa chấn động. Pháp tắc vốn ổn định, rõ ràng như cái nền bị sụp một góc, tùy thời có khả năng tan vỡ.

Lực lượng này quá đáng sợ.

Trong các cường giả thần cảnh Bắc Vực tự hỏi lòng không ai đỡ nổi sát chiêu như vậy. Nếu ban đầu Đỉnh Đồng đã bộc phát lực lượng kiểu này là hoàn toàn nghiền nát mọi người.

Ánh sáng tử vong nhấp nháy chiếu rọi mặt mỗi người đậm nét tuyệt vọng, rung động.

Nhưng đồng mang tử vong đánh vào hư không lại không khiến lực lượng kỳ lạ biến mất mà chậm rãi tăng mạnh, dần dần hóa ra ánh sáng trắng và vàng, chỉ thô cỡ ngón tay, tựa như hai cá con vui vẻ bơi trong không trung.

Biến đổi kỳ lạ hấp dẫn mọi người chú ý.

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ định xông lên nhưng cảm giác hơi thở của Đỉnh Hạo từ ánh sáng hai màu này. Mắt Tạ Giải Ngữ lóe tia kinh ngạc, nghi hoặc qua đi nàng chợt nghĩ đến điều gì, lùi lại một bước.

Đỉnh Đồng rống to:

- Hừ! Còn chưa chết, không lẽ ngươi luôn lật trời sao? Biến mất hoàn toàn đi!

Đỉnh Đồng bất chấp tất cả thúc giục đồng thuật, cơ thể già chìm trong ánh sáng bắn ra từ đôi mắt. Đỉnh Đồng biến thành quả cầu khổng lồ chiếu rọi ánh sáng tử vong khắp thiên địa.

Nhưng tất cả chỉ tốn công.

Cá vàng màu vàng và trắng càng lúc càng vui vẻ, càng lúc càng linh hoạt, cũng càng lúc càng lớn, hơi thở càng lúc càng đậm đặc. Hai con cá bơi vòng quanh, diễn hóa ánh sáng vàng và trắng càng rực rỡ hơn, như dung hợp lực lượng đồng quang tử vong biến thành của mình.

Cuối cùng hai con cá nhỏ trắng và vàng biến hùng hồn như giao long, dài mấy chục thước bơi, gầm rống trong ánh sáng tử vong. Mỗi khi con cá bơi một vòng là sẽ càng thêm cường đại.

Đinh Đồng giật mình kêu lên:

- Cái này . . . Sao có thể?

Đinh Đồng không thể hiểu nổi điều mình trông thấy.

Trước kia mỗi lần Đinh Đồng thi triển dù là đối thủ cường đại cỡ nào cũng bị tiêu diệt ngay, tồn tại chí cao trong bóng tối từng e ngại lực lượng thiên phú của gã. Nhưng tại sao hôm nay xảy ra tình huống này?

Phía xa.

- Đó là . . .

Mắt Phương Thiên Dực tràn ngập vui mừng, sợ hãi, hét thất thanh:

- Là đồ án song ngư lúc trước Đinh sư huynh diễn hóa ra.

Giao long màu vàng và trắng quần quý nhau, biến thành đĩa ánh sáng tròn trịa to mấy ngàn thước. Màu sắc trắng và vàng chiếm một nửa diện tích, kỳ lạ là liên kết lại với nhau, đó là âm dương song ngư bàn màu trắng và vàng Đinh Hạo được giếng nước hai màu trắng đen dẫn dắt tự diễn biến ra.

Lực lượng kỳ lạ chảy trong âm dương song ngư bàn.

Ánh sáng tử g của Đinh Đồng không thể đến gần song ngư âm dương đồ khổng lồ.

Trong không trung có hạt vô hình tụ tập lại biến thành từng giọt máu, mẫu xương, cục thịt, sinh ra các phần cơ thể người, cuối cùng hợp thành một như nắn búp bê đất ra thân hình cao to hoàn mỹ.

Không phải Đinh Hạo thì là ai?

Đây là loại đắp nặn, gần như lột xác luân hồi.

Đinh Hạo sau khi luân hồi vẫn nhắm chặt mắt.

Đinh Hạo chìm đắm trong trạng thái kỳ lạ, vị trí hấn đứng là trung tâm song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng bị lực lượng kỳ lạ bao phủ. Vạn pháp không xâm. Mái tóc màu đen dài ra bốn, năm thước, rậm rạp đen nhánh xòa ra che cơ thể trần truồng, tràn ngập vẻ đẹp lực lượng và tuần tú.

Nửa bầu trời bị song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng chiếm cứ.

Như đắp lại song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, trong giếng nước hai màu trắng đen có sức mạnh luân hồi mắt thường trông thấy bị lôi kéo tụ tập vào song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, cộng minh.

Biến đổi vượt qua dự đoán của mọi người.

Không ai biết tình huống tiếp theo sẽ phát triển như thế nào.

Đinh Đồng biểu tình cực kỳ khó xem.

Đinh Đồng gào thét:

- Chí tôn diệt sát, thất tinh Diệu Thế, đốt tận bát hoang . . . Giết!

Trong mắt Đinh Hạo diễn biến dị tượng vô tận, hủy diệt hỗn độn chi khí bộc phát ra, tràn ngập bầu trời bốn phương tám hướng. Thật như tận thế đến, đồng mang kích động đại đạo luân âm, thiên địa chấn động như nhà ngói từ thời sụp đổ.

Cảnh tượng đáng sợ làm mọi người run rẩy, biến sắc mặt.

Nhưng hai hủ diệt hỗn độn chi khí mang theo uy lực diệt thể bắn vào song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, không thể phá vỡ đồ án. Chỉ thấy song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng chậm rãi quay âm dương song ngư linh động bơi quanh nhau thành hình tròn kỳ lạ, tựa vực sâu hút hai đồng mang hủ diệt vào.

Bất cứ lực lượng khủng bố nào đánh vào song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng đều biến mất như trâu đất xuống biển.

1461. Chương 1465: Trả Lại Hết Mọi Thứ Xưa Kia Cho Người.

Đình Đồng biến sắc mặt, liên tục gầm rống biến ra đủ các loại đồng mang, bày ra thần thông thiên phú đến mức tận cùng. Mỗi uy lực đồng thuật đều làm người rung động nhưng tiếc rằng không chút hiệu quả, song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng là khắc tinh của đồng thuật.

Đình Đồng gào thét:

- Sao có thể như vậy? Ta không cam lòng!

Đình Đồng không cách nào chấp nhận mọi chuyện.

Nếu nói đao kiếm thánh huets là vì hút từ cơ thể Đình Hạo, không phải căn nguyên của Đình Đồng thì Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng là tư cách, lực lượng nguyên thủy mạnh nhất thiên địa giao cho gã. Vì vậy so đấu đao thuật, kiếm thuật Đình Đồng không phải là đối thủ của Đình Hạo thì còn hợp lý, nhưng vì sao đồng thuật lá bài tẩy mạnh nhất của gã đều vô dụng? Đả kích quá lớn với Đình Đồng, hủ diệt gã.

Về mặt Đình Đồng dữ tợn, điên cuồng.

Đình Đồng cuồng thúc giục đồng thuật, đại đạo luân âm đáng sợ, chùm sáng phù văn thấm nhuần cửu thiên thập địa, mọi thứ xung quanh vặn vẹo. Lực lượng cực độ khủng bố chấn động, mảng lớn hư không sụp đổ, bình chương hư vô biến thành mảnh vụn pha lê rơi rụng.

Bão không gian đang uẩn nung.

Nhưng mặc kệ là lực lượng gì đều không thể lay động song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng khổng lồ bao vây Đình Hạo vào giữa. Chẳng những không đánh bại được song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng mà nó còn hấp thu lực lượng bạo loạn khủng bố, từng chút một biến to, như một luân hồi.

Đình Đồng phát cuồng:

- A a a a a!!!

Đình Đồng không tiếc trả giá thi triển đồng thuật, máu đen chảy ra từ mắt gã, lớp da nứt ra các khe hở màu đen, đây là kết quả tiêu hao lực lượng căn nguyên quá mức.

Lúc này Đình Đồng đã là đâm lao phải theo lao.

Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng tràn ngập sức mạnh luân hồi lạ lùng, dần lôiéo Đình Đồng vào trong. Đình Đồng như lún vào bùn lầy, càng vùng vẫy càng chìm sâu hơn. Lúc này Đình Đồng muốn thoát ra cũng không kịp.

Đình Đồng cuồng rống:

- Không, ta không cam tâm!!!

Đình Đồng như dã thú bị kẹp vào bẫy thú.

Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng đang xoay chuyển diễn biến, kiểm chế đồng quang của Đình Đồng. Mới đầu Đình Đồng dùng đồng quang công kích, bây giờ song ngư âm dương đồ hai màu trắng và

vàng thông qua đồng thuật hấp thu lực lượng của gã, phân giải, cắn nuốt căn nguyên Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng.

Mấy lần Đinh Đồng muốn rút đồng quang về nhưng không làm được.

Tình huống hoàn toàn xoay chuyển, Đinh Đồng thành cá nằm trên thớt không còn sức phản kháng.

Phía xa.

Những người khác dần nhìn ra điều lạ.

Đinh Hồng Lệ thở phào:

- Đinh Đồng thua.

Tuy Đinh Hồng Lệ đã đoán được nhưng vẫn thấy căng thẳng, thấy tình hình này nàng mới yên lòng.

Không ai chú ý thấy mắt Đinh Hồng Lệ lóe tia ướn nước.

Đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy biểu tình hân hoan.

Bàn tay như bạch ngọc của Tạ Giải Ngữ ẩn trên hộp kiếm chân hoàng, chân hoàng kiếm kích cỡ khác nhau bay quanh nàng vèo vèo trở vào trong hộp kiếm. Gió thổi mái tóc dài của Tạ Giải Ngữ như đoàn lửa nóng cháy hừng hực.

Mấy chục cường giả thần cảnh Bắc Vực nổi danh lâu năm yên bụng, lòng cực kỳ rung động.

Biến đổi này vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Chuyện xảy ra trên người Đinh Hạo đã không thể dùng trừu kỳ tích để hình dung, bọn họ không biết giây tiếp theo thanh niên này sẽ làm ra chuyện khó tin gì nữa.

* * *

Trong hư không.

Về mặt Đinh Đồng tuyệt vọng.

Đinh Đồng điên cuồng vùng vẫy, nhưng gã như con mồi rơi vào mạng nhện không thể thoát khỏi. Tay chân cứng ngắc giờ lên giật kinh phong, làn da nứt nẻ ngày càng nhiều. Khóe mắt Đinh Đồng chảy máu đen rờn rờn, mặt trắng bệch, trông rất kinh dị.

Thân hình cao to thon dài của Đinh Đồng teo tóp lại.

Miệng Đinh Đồng gào khan lâm nhảm:

- Người . . . Ta . . . U u . . . Ta . . .

Đinh Đồng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Phía đối diện.

Đinh Hạo luôn nhắm mắt bồng mở ra.

Trong hốc mắt Đinh Hạo không có con người, mắt trái bắn ánh sáng vàng, mắt phải lấp lánh sắc bạc. Hình ảnh rất giống với lúc trước Đinh Hạo ngộ đạo từ giếng nước hai màu trắng đen nhưng càng quái dị hơn, có vật chất di chuyển như thật như giả, huyền diệu khó giải thích, diệu bất khó tả.

Đinh Đồng nhận ra điều gì:

- Người . . . !

Mắt Đinh Đồng đầy kinh sợ nhưng không thể phát ra tiếng.

Dần dần ánh sáng khiếp người trong hốc mắt Đinh Hạo vụt tắt, có diệu hạt di chuyển tụ tập lại chậm rãi đắp nặn cái gì. Một đốm sáng xuất hiện, như là ánh sáng con mắt, sau đó là đốm sáng thứ hai, thứ ba, thứ bốn, thứ năm . . .

Cuối cùng trong đôi mắt Đinh Hạo có bảy đốm sáng lấp lánh như ngọc, to cỡ hạt cơm chậm rãi di chuyển, quỹ tích rất kỳ lạ xếp hàng vận chuyển, chậm rãi cố định.

Phía xa.

Đinh Hồng Lệ giật mình kêu lên:

- Đó là . . . !

Mấy người chú ý thấy cũng miệng lưỡi khô khốc.

Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng!

Đây rõ ràng là hình dạng, dị tượng Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng.

Trong mắt Đinh Hạo xuất hiện dị tượng Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng, đây . . . Không lẽ ý là sau này Đinh Hạo cũng nắm giữ uy lực Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng?

Hình ảnh này vượt qua tưởng tượng của mọi người.

Sao Đinh Hạo làm được?

Ngay khi bọn họ cực kỳ giật mình, hoảng hốt thì ánh sáng trên bầu trời tối sầm. Đôi mắt Đinh Hạo bắn ra ánh sáng hỗn độn hủy diệt tối xuống, ánh sáng kỳ lạ trong mắt hắt tán đi, trở về bình thường.

Đinh Hạo lên tiếng:

- Mọi chuyện đều đã kết thúc?

Giọng Đinh Hạo bình tĩnh, hờ hững nhìn Đinh Đồng lơ lửng trong không trung, cảm giác gã tức giận và yếu ớt, mọi chuyện đã không quan trọng.

Đinh Đồng bây giờ gầy da bọc xương như khoác miếng da lên khung xương, mất vô thần, không ánh sáng. Dị tượng bảy ngôi sao trong mắt Đinh Đồng đã biến mất, gã như người bình thường, đèn đã cạn dầu sắp đi đời nhà ma.

Đinh Đồng lên tiếng:

- Người . . .

Giọng Đinh Đồng già nua suy yếu nói:

- Người đã . . . Làm gì ta?

Đinh Hạo nhìn Đinh Đồng, nhìn thanh niên thay đổi cuộc đời mình, khe thở dài:

- Làm những gì người lúc trước đã làm với ta, cho người cảm nhận cảm giác của ta khi đó.

Đinh Hạo nói rồi đôi mắt bình thường chợt lóe ánh sáng bắc đẩu thất tinh.

- Người . . . !

Đinh Đồng tức giận, há mồm phun búng máu đen, ho sặc sụa như người bệnh hấp hối.

Đinh Đồng nói:

- Người cướp đi Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng của ta . . . Thật độc ác, người . . . !

- Ác sao?

Đinh Hạo bình tĩnh nói:

- Đây chẳng qua là đáp lễ bình đẳng nhất. Năm xưa ta còn là một đứa trẻ, người rút hết tinh huyết của ta. Nếu không phải phụ mẫu của ta bỏ nhiều giá đắt cứu sống ta thì bây giờ ta là nắm cát bụi, năm xưa người có lòng muốn giết ta. Bây giờ ta chỉ tan rã dị đồng của người chứ không giết đã là nương tay.

- Người . . . Khụ khụ . . .

Mắt Đinh Đồng tràn ngập âm u độc ác như con rắn độc bị nhử rằng nọc, gã nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo.

1462. Chương 1466: Thực Lực Tăng Vọt.

Đinh Đồng thê lương găm rú:

- Ta sẽ . . . Không tha . . . Cho người, ta vĩnh viễn không tha người!

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Vậy sao? Không sao, bây giờ người không là thứ gì, thánh huyết đã bị ta rút về, song đồng đã bị sức mạnh luân hồi của ta tiêu trừ. Người còn làm gì được? Đã mất giá trị, tồn tại chỉ cao vô thượng trong bóng tối đó còn sử dụng người không? Người sẽ không tha ta nhưng lần này ta tha người, rút đi!

- Người . . . A . . .

Người Đinh Đồng run rẩy, lòng tuyệt vọng.

Đinh Đồng đã trở thành phế nhân, hoàn toàn phế.

Đinh Đồng mất đi đao kiếm thánh huyết, Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng, dù có thiên phú tu luyện nhưng vĩnh viễn không sánh bằng người trước mắt. Đinh Hạo bây giờ có đao kiếm thánh huyết, Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng, có thể nói là thiên tài tư chất tuyệt vời, thể chất siêu đẳng ngút trời, trước không có ai, sau không người bằng, không ai so được.

Dù Đinh Đồng sống lại cũng không có cơ hội đánh bại Đinh Hạo.

Đinh Đồng không thể hiểu nổi sao Đinh Hạo làm được. Rõ ràng chết chắc nhưng dùng song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng kỳ lạ hóa giải sát kiếp, cướp Thất Tinh Tọa Hóa Chi Đồng của Đinh Đồng, điều không thể xảy ra lại có thật.

Đinh Đồng mất tất cả tư cách.

Đinh Đồng hiểu Đinh Hạo không giết gã không phải vì tha thứ cho gã mà muốn gã cảm nhận xót xa, khó khăn, dày vò, hành hạ mất mọi thứ vốn có, dùng kết cuộc, tình cảnh của Đinh Đồng kích thích Ngụy Thần Đế, khiến chủ nhân hiện tại của Thần Đình phương đông nếm cảm giác giống như Hạo ca ca.

- Ta sẽ còn trở về tìm người.

Đinh Đồng chậm rãi đáp xuống đất, mắt tràn ngập oán hận, độc ác. Bây giờ Đinh Đồng mất điều nương tựa, cực kỳ suy yếu. Các cường giả thần cảnh Bắc Vực có mặt ai ra tay cũng đủ giết gã, nên Đinh Đồng nói của này không có sức uy hiếp.

- Ha ha ha ha ha ha!

Đây là câu trả lời của Đinh Hạo.

Một tiếng cười tràn ngập khinh thường, châm biếm làm Đinh Đồng nổi khùng nhưng bất lực.

Đinh Đồng cắn răng, xoay người từng bước một đi hướng không gian trận pháp hắc ám vô tận phía xa. Đinh Đồng biến mất trong bóng tối như con chó gãy lưng.

Đinh Hạo nhìn bóng lưng Đinh Đồng, ánh sáng bảy ngôi sao chớp lóe trong mắt hoàn toàn biến mất, con người như người bình thường. Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng khổng lồ trong hư không biến thành ánh sáng vàng và trắng nhập vào cơ thể Đinh Hạo.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết lơ lửng bên cạnh Đinh Hạo, phát ra tiếng rung khe khẽ, tiếng ngân vang.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết dần mất ánh sáng, trở về hình dạng loang lổ, rách nát. Lực lượng kỳ lạ bên trong thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết không còn dấu vết, như hai khúc gỗ lơ lửng trong không trung.

Không còn lực lượng trong thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết chống đỡ, khí thế của Đinh Hạo nhanh chóng giảm xuống.

Rất nhanh Đinh Hạo từ thực lực thần cảnh cao giai rớt xuống còn nửa bước thần cảnh đại viên mãn như cũ.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ rơi vào hôn mê.

Lần này hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ liều mạng đánh cược, không tiếc căn nguyên thúc giục lực lượng kỳ lạ trong xác tiên thanh kiếm rỉ sét mới trong thời gian ngắn tăng cao lực lượng của Đinh Hạo, để có sức đấu một trận với Đinh Đồng. Cái giá phải trả rất lớn, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ tiêu hao nghiêm trọng, không có sức chào Đinh Hạo một tiếng đã ngủ say.

Đinh Hạo khép mắt lại, cảm nhận thu hoạch từ trận ác chiến.

Rất nhanh Đinh Hạo lộ biểu tình ngạc nhiên.

Bởi vì sau khi lực lượng rớt xuống tiêu chuẩn bình thường, khựng lại giây lát thì tăng nhanh vùn vụt. Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng giữa trời biến thành ánh sáng nhập vào cơ thể, nó hóa thành lực lượng dịu dàng dâng trào trong thập nhị chính kinh, lực kỳ mạch.

Biến cố vượt qua dự đoán của Đinh Hạo.

Lúc trước sống chết tới nơi, Đinh Hạo thi triển áo nghĩa luân hồi có được trong giếng nước hai màu trắng đen, muốn nhờ vào sức mạnh luân hồi hóa giải sát chiêu của Đinh Đồng. Nói thật là Đinh Đồng bỗng bật phát uy lực song đồng vượt qua dự đoán của Đinh Hạo, vốn tưởng gã đã mù mắt trái trong trận chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch ai ngờ chỉ là biểu hiện giả. Chiêu đánh lên đó gần như giết Đinh Hạo.

May mắn Đinh Hạo biết Đinh Đồng gian xảo nên dù là vào phút cuối vẫn rất cảnh giác, nhờ nó cứu hãn một mạng, có cơ hội thi triển âm dương song ngư đồ.

Tuổi thọ cường giả thần cảnh rất mạnh mẽ, dù bị đánh thịt nát xương tan chỉ cần một tia thần hồn không diệt là vẫn có khả năng sống lại. Đinh Hạo trước khi hủy diệt hỗn độn đồng mang oanh bạo đã thi triển âm dương song ngư đồ, đặt nền móng sau này phản kích.

Nói thật là Đinh Hạo không thể xác định song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng có khắc chế được Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng không.

Ban đầu Đinh Hạo chỉ muốn ngăn cản uy lực đồng mang, không ngờ chuyện sau này vượt tầm khống chế của hãn.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn trong cơ thể Đinh Hạo một lần nữa phát huy uy lực kỳ lạ, sức mạnh luân hồi nở rộ không ngừng lôi kéo sức mạnh luân hồi trong giếng nước hai màu trắng đen. Nhờ nó mà song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng càng to lớn hơn, có các loại lực lượng kỳ lạ. Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng không chỉ ngăn chặn Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Đồng mà trong luân hồi khiến cơ thể có biến đổi kỳ lạ.

Thế là cơ thể Đinh Hạo bị đánh nát lại đắp nặn ra.

Nhờ sức mạnh luân hồi lần này cơ thể trọng sinh có cơ duyên thay da đổi thịt không gì sánh kịp, Đinh Hạo nương cơ hội này dùng song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng hấp thu lực lượng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Đồng. Đinh Hạo nhìn thấu áo nghĩa Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, nhờ lực lượng của Đinh Đồng tái tạo ra Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng trong mắt Đinh Hạo.

Đây là chuyển biến luân hồi cực kỳ trung hợp.

Có lẽ vô hình trung có luân hồi số mệnh. Ông trời đã định năm xưa Đinh Đồng thiếu Đinh Hạo hôm nay trả lại với cách như vậy. Cái gọi là thiên đạo có thưởng, luân hồi có báo, gieo nhân nào gặt quả nấy, đều là tiền định.

Trong toàn quá trình tuy Đinh Hạo tỉnh táo, biết chuyện gì đang xảy ra nhưng không thể khống chế.

Mãi khi Đinh Đồng hoàn toàn thua, cơ thể Đinh Hạo đắp nặn xong, đôi mắt biến thành Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng mới lấy lại quyền kiểm soát thân thể.

Đinh Hạo vốn tưởng sau khi thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết ngủ say thì thực lực sẽ rút xuống tiêu chuẩn lúc trước.

Đinh Hạo không ngờ song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng kỳ lạ ẩn chứa sức mạnh to lớn vô cùng, rót vào cơ thể hắn. Sau khi được sức mạnh luân hồi tái tạo, dù là thập nhị chính kinh hay lục kỳ mạch đều óc biến đổi kỳ dị. Các huyết khiếu tắc nghẽn giờ chạm nhẹ đã thông.

Đinh Hạo một lần nữa cảm nhận thực lực tăng vọt.

Ma tinh huyết, thiên đột huyết, tử lãng huyết, xuất nê huyết, cư đột huyết . . .

1463. Chương 1467: Thực Lực Tăng Vọt (hạ).

Các huyết khiếu trong song mạch cơ thể bị lực lượng song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng trùng kích nhanh chóng mở ra. Mỗi khi một huyết khiếu bị xung mở ra thực lực Đinh Hạo tăng vọt gấp đôi, dao động huyền lực mắt thường trông thấy khuếch tán bốn phương tám hướng, như gió lốc. Các cường giả thần cảnh Bắc Vực đứng phía xa giật mình kinh hoàng thụt lùi.

- Sao có thể như vậy? Loại thực lực này tốc độ tăng trưởng . . .

- Không lẽ thật sự là một lúc ngộ đạo sẽ đắc đạo thành tiên sao?

- Đáng sợ quá, chưa từng thấy ai dùng cách này tăng tu vi, một giây đã đột phá một tiểu cảnh giới. Chắc không phải Đinh Hạo là tiên nhân chuyển thể đi?

- Đây chính là lập địa thành tiên sao?

Đám cường giả thần cảnh Bắc Vực rung động không nói nên lời, kiểu tăng trưởng thực lực quái dị thể này trong lịch sử bao nhiêu năm chưa từng nghe ai nói qua, đây là chuyện không thể nào.

Nhất khiếu Võ Thần cảnh . . .

Nhị khiếu Võ Thần cảnh . . .

Tam khiếu Võ Thần cảnh . . .

Trong người Đinh Hạo bùng phát hơi thở tu vi huyền lực nhanh chóng trưởng lên, chớp mắt đã đến lục khiếu Võ Thần cảnh, giống như lúc đại chiến Đinh Đồng biểu hiện ra sức mạnh hay càng mạnh hơn.

Phía xa.

Đám cường giả thần cảnh Bắc Vực ngây như phỗng, ngơ ngác nhìn.

Hình ảnh trước mắt quá rung động. Bọn họ vất vả khổ cực tu luyện, cửu tử nhất sinh tìm các loại cơ duyên, nơm nớp lo sợ mấy trăm thậm chí mấy ngàn năm, không biết trả giá bao nhiêu máu và mồ hôi mới tu luyện đến trình độ hôm nay. Đinh Hạo một giây ngộ đạo, đại chiến một lần đã vượt lên mấy cảnh giới Võ Thần cảnh, một bước lên mây.

Thật là hàng so với hàng đáng vứt, người so với người tức chết người.

May mắn tốc độ tăng thực lực của Đinh Hạo lên đến lục khiếu Võ Thần cảnh thì ngừng lại, ổn định. Ánh sáng mờ lung phát ra từ song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng trong không trung hoàn toàn nhập vào cơ thể Đinh Hạo. Giếng nước hai màu trắng đen yên tĩnh lại, thu hoạch ngộ đạo một thoáng dừng ở đây.

Trong hư không.

Đinh Hạo cảm nhận lực lượng trong cơ thể mình, vừa mừng vừa khó hiểu.

Tốc độ tăng thực lực kiểu này vượt dự đoán của Đinh Hạo.

Âm dương song ngư đồ ẩn chứa ảo diệu, lúc sáng lúc mờ trong lòng Đinh Hạo, cảm giác nhìn hao trong sương, không gần không đúng chỗ ngứa. Tuy Đinh Hạo dòm ngó được một phần ảo diệu trong song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng nhưng cứ thấy thiếu cái gì. Thần thức khuếch tán quan sát bốn phía, Đinh Hạo cảm thấy thiên địa trở nên rõ ràng, rộng rãi hơn. Lúc trước những thứ không thể nhìn thấu bây giờ hiện rõ ràng trước mắt Đinh Hạo.

Trong thiên địa có một loại khí di chuyển, vô hình mà hữu hình cân bằng tuần hoàn giữa vạn vật.

Đây chính là lực lượng pháp tắc sao?

Đinh Hạo biết thu hoạch lần này siêu lớn, trong thời gian ngắn hắn chưa thể sắp xếp dung hợp hoàn toàn. Đinh Hạo cần bề quan dài lâu mới tiêu hóa được hết, nhưng tình cảnh trước mắt không thích hợp cho hắn bề quan nghiên cứu.

Đinh Hạo thở hắt ra, chậm rãi đáp xuống trước mặt mọi người.

Ánh mắt các cường giả thần cảnh Bắc Vực nhìn Đinh Hạo như ngó quái vật xa lạ. Chỉ đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm là không nghĩ nhiều.

Thiếu niên thợ săn Cuồng Dao Trương Phàm xông lên, mừng rỡ nói:

- Tốt quá, mới rồi ta còn tưởng Đinh sư huynh gặp nguy hiểm . . .
- Ha, tiểu tử này không nghĩ xem Đinh sư huynh là ai? Sao có thể bị tiểu nhân Đinh Đồng tính kế mãi!

Phương Thiên Dực cốc đầu Cuồng Dao Trương Phàm, nhưng trong mắt gã động lại chút lo lắng giờ mới tan biến, không thả lỏng như ngoài miệng nói.

Tổng Khuyết ai oán nói:

- Hay cho lão tử, vốn tưởng tên mập ta đây xuất quan rồi sẽ đuổi kịp ngươi, ai ngờ lần này ngươi vút ta và nhị đệ xa xa. Yêu nghiệt nhà ngươi rút cuộc là thần tiên phương nào chuyển thế đến trên đũa chúng ta. Còn cho chúng ta sống không?

Bạch Tuyền Thủy cười khổ, nhưng từ tận đáy lòng mừng cho Đinh Hạo.

Tạ Giải Ngữ cười khúc khích đứng bên cạnh, nàng như đoá sen trắng nở rộ, tuyệt thế phong hoa che lấp ánh sáng trong thiên địa.

Đinh Hạo nhìn lướt qua mặt đám người, trong lòng rất cảm động.

Mới rồi Đinh Hạo thấy rõ cả đám bất chấp tất cả muốn cứu hắn, đời người có đám bằng hữu cùng sống cùng chết thế này còn gì không thỏa mãn?

- Anh hùng xuất thiếu niên, chúng ta đã già.
- Gaing sơn có hào kiệt xuất hiện, thời đại của chúng ta đã qua.

Các cường giả thần cảnh thế hệ trước than thở. Trải qua một trận chiến này, đám truyền kỳ ngày xưa phải thừa nhận thời đại thuộc về bọn họ thật sự đã kết thúc, ánh sáng cũ bị những nhân tài mới thay thế.

Lúc này không còn ai đối xử với Đinh Hạo như một hậu bối.

Thực lực của Đinh Hạo đã là hoàn toàn xứng đáng đứng ngang hàng với mọi người. Dù là các cường giả đỉnh cao thế hệ trước như chưởng môn Thanh Vân tông, chưởng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông về tu vi huyền khí đã không thể đánh đồng cùng Đinh Hạo. Có lẽ trừ Bắc vực Huyền Sương Chiến thần thân long thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết ra, toàn Bắc Vực không còn ai là đối thủ của Đinh Hạo.

Đinh Hồng Lệ vui mừng nhìn Đinh Hạo, nói:

- Mới rồi ngươi không nên thả Đinh Đồng đi.

Đinh Hồng Lệ nhú mày nói:

- Ta biết người nghĩ gì, nhưng ít nhất nên hỏi cách phá giải trận pháp hắc ám này, nếu không thì chúng ta sẽ bị nhốt trong đây không biết bao lâu.

Đinh Hạo cười nói:

- Trong người 4Đinh Đồng dù gì chảy dòng máu như ta, ta và hắn có thù không đội trời chung nhưng huyết mạch cùng chung không thể tách rời. ông trời có đức hạo sinh, lần này ta không giết Đinh Đồng, chỉ lấy lại những thứ vốn nên thuộc về ta, lấy chút tiền lời. Trận pháp hắc ám thì mới rồi ta xem bộ pháp khi Đinh Đồng rời đi, khám phá được chút huyền diệu, tin tưởng có thể mang mọi người rời đi.

Đinh Hạo thốt lời làm mọi người phấn chấn tinh thần.

Chưởng môn Thanh Vân tông kiểm không được hỏi ngay:

- Có thật không?

Nếu đúng là vậy thì mọi người có hy vọng thoát khổ.

Đinh Hạo cười gật đầu, nói:

- Để ta thử xem.

Lúc này tâm tình của Đinh Hạo rất tốt, buồn phiền trong lòng tan biến. Tâm kết số mệnh trói buộc Đinh Hạo đã bị xóa sạch trong cuộc chiến này, đối với Đinh Hạo như phá giải tâm ma vô đạo, tinh thần nhẹ nhõm.

Đinh Hạo từng bước đi tới trận pháp hắc ám, đôi mắt hắn lóe ánh sáng kỳ lạ. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bắt đầu phát huy tác dụng, từng màu vàng thuần chính lấp lánh abấm vào không gian hắc ám không biên giới, tìm kiếm điều gì.

Mới rồi Đinh Đồng thần thờ rơi đi Đinh Hạo có vận dụng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng quan sát vị trí gã bước đi. Nếu là Đinh Đồng ngày thường gian trá, xảo quyệt đương nhiên sẽ không lộ sơ hở. Nhưng bây giờ tâm tình Đinh Đồng dao động, không nghĩ nhiều, cộng với Đinh Hạo dùng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nên đã thấy sơ hở của trận pháp.

Dù không thể phá vỡ trận pháp nhưng Đinh Hạo có thể tìm được đường ra ngoài.

1464. Chương 1468: Hình Ảnh Sử Thi.

Từng chùm sáng phù văn đâm vào hư không hắc ám vô biên, kích động đại đạo luân âm. Cùng là Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nhưng Đinh Hạo thi triển có loại hơi thở quang minh, tẩy rửa tối tăm trong thiên địa, khiến người thấy ấm áp, sáng sủa. Đinh Đồng thi triển thì quỷ khí âm trầm, tràn ngập thô bạo giết chóc. Cái này liên quan đến vô đạo của hai người, còn có tâm tính.

Mọi người nín thở nhìn hư không bóng tối vô biên, chờ đợi kết quả của Đinh Hạo.

Rất nhanh, mọi người phát hiện ánh sáng phù văn vàng chiếu rọi hư không hắc ám bỗng xuất hiện một chuỗi dấu chân màu vàng từ mép kéo dài đến phương xa. Quan sát kỹ thì thấy là Đinh Đồng hốt hoảng rời đi để lại dấu vết bị Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng chiếu ra.

Quả thực là thần hồ kỳ kỳ!

- Đi!

Đinh Hạo là người thứ nhất đi đầu, chân đạp lên dấu chân vàng.

Từng bước một bước ra, mỗi một bước đạp trên dấu chân vàng, vượt qua hư không tối đen như giẫm mặt đất đi hướng phương xa. Lúc trước mọi người thử chạy vào hư không hắc ám liên lạc đường, không thể vượt qua không gian, giờ đúng là có hiệu quả.

Mấy giây sau thân hình Đinh Hạo từ từ mơ hồ biến mất trong không gian hắc ám, sắp rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực không chút do dự theo sau.

Trận chiến lúc trước mang đến rung động thị giác, tâm lý ọi người, tất cả đều tin phục Đinh Hạo.

Dấu chân vàng như thực chất, đạp lên nó như đi trên đá. Mọi người xếp hàng mỗi bước đạp lên dấu chân vàng chậm rãi đi tới, trong mắt chỉ thấy hư không tối đen quay cuồng tựa gió lốc xẹt qua, chớp mắt đã vượt xa.

Chuyến đi chậm rãi không đến mười phút.

Bóng tối trước mặt ngày càng mơ hồ, không gian tối tăm dần sáng tỏ như bầu trời rạng sáng trước bình minh.

Cuối cùng bóng tối trước mặt hoàn toàn biến mất, phong cảnh thay đổi. Bụi đất xám, bầu trời âm trầm quen thuộc, nghĩa là đám người đã thoát khỏi trận pháp hắc ám ra thế giới ngạ quỷ đạo bên ngoài.

Tổng Khuyết thở phào một hơi:

- Phù, rốt cuộc đi qua.

Bạch Tuyền Thủy quét mắt bốn phía, con ngươi co rút nhìn bên trái đằng trước.

- Đó là chỗ nào?

Mọi người nhìn theo ánh mắt Bạch Tuyền Thủy. Bên trái đằng trước bỗng xuất hiện thành thị cung vòm dát ngọc cách nơi đây chưa đến chục dặm, liên miên kéo dài đến chân trời. Thành thị tỏa ánh sáng vàng xinh đẹp, không có hơi thở âm u như Hố Ác Quỷ mà giống tòa thành chư thần.

Đinh Hạo ngậy người, phóng lên cao lao nhanh đi.

Đinh Hạo biến sắc mặt, dường như cảm ứng được cái gì, vội la lên:

- Mau đi theo, chỗ đó có chuyện xảy ra . . . !

Đinh Hạo nói rồi biến thành ánh sáng xông ra ngoài.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực ngậy người, nhưng rất nhanh cảm giác dao động lực lượng kỳ lạ phát ra từ tòa thành lộng lẫy.

Lúc này có tiếng gầm chấn trời từ xa truyền đến.

- Hỏa Quân, ngươi dám phản bội trẫm?

Thanh âm này tràn ngập cao quý bá khí và tức điện, giống như cửu thiên thần lôi bùng vang vọng trong thế giới này. Không gian ngạ quỷ đạo yên tĩnh trở nên táo bạo xẹt qua, như thần nộ, một cây búa sắt đập vào tim mỗi người.

Là ai mà có thực lực khủng bố như vậy?

Mọi người giật nảy mình, không dám chậm trễ theo sát Đinh Hạo bay hướng thành thị lộng lẫy.

Vù vù vù vù vù!

Đinh Hạo giơ tay, ánh sáng kiếm ý vô địch chém rách hư không.

Bên ngoài thành thị lộng lẫy gọn sóng lẫn tẩn, có vòng phòng hộ thần văn vô hình bảo vệ cả tòa thành, bài xích người ngoài đi vào. Với thực lực như Đinh Hạo một kiếm này chỉ rạch một lỗ hổng ngăn chưa tới mười thước, mọi người lao nhanh qua, lỗ hổng khép lại.

Hạo nhiên chỉ khí ập vào mặt đám người.

Thành thị bên dưới lưu trữ cực ỳ hoàn chỉnh. Pho tượng ác quỷ cao ngất, tháp to hình tam giác vàng, lầu bát giác, kiến tích quái dị muôn hình muôn vẻ như không trải qua lũ thời gian tẩy lể. Từng miếng gạch, hòn đá tỏa sáng lấp lánh, tấm biển vải treo trước nhiều cửa hàng chẳng chút phai màu. Con phố mới tinh như vừa xây dựng ngày hôm qua.

Tiếc rằng con phố không có hơi thở sinh linh tồn tại.

Chính giữa thành thị có một quảng trường bị tháp tam giác vàng to vòng quanh, từng khí thể cường đại như cột khói phóng lên cao, phát ra hơi thở làm nhiều cường giả thần cảnh tim đập nhanh. Lực lượng cuồng bạo như ẩn như hiện, hiển nhiên nơi này đã từng trải qua chiến đấu khủng khiếp.

Đinh Hồng Lệ đi đằng trước nhất lao hướng quảng trường.

Đám người Đinh Hạo theo sát Đinh Hồng Lệ.

Vù vù vù vù vù!

Từng luồng sáng đáp xuống đất, mọi người đứng trên quảng trường.

Đinh Hạo quan sát xung quanh ngay, ngẩn người. Đinh Hạo thấy nhiều thân hình quen thuộc.

Có Bắc vực Huyền Thương Chiến thần, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần, Phật Chủ, bên cạnh ba người có hai thân hình phát ra khí thể khủng bố. Thực lực, cách hai người đứng đều ngang hàng với ba Chiến thần.

Tuy Đinh Hạo không biết mặt nhưng đoán ra thân phận của bọn họ.

Đông Cương Hạo Nhật Vô Thiên Thần Điện, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Chiến Thần tọa trấn Đông Cương, Nam Hoang trong năm cực nhân loại Vô Tận đại lục.

Chiến thần năm cực nhân loại Vô Tận đại lục đều đến đông đủ.

Đây là lần đầu tiên năm Chiến thần tụ tập cùng lúc.

Ngoài năm Chiến thần nhân loại ra còn có năm chí tôn yêu tộc toàn thân cuộn uộc yêu khí giống như ma thần, khí thể không thua gì năm cực nhân loại. Trong đó có một yêu tộc Đinh Hạo từng thấy trong bức tranh cổ trong Văn Kiếm tông, là chu Yêu Thần cung trấn áp khí vận yêu tộc Bắc Vực, Bắc Vực Yêu Thần.

Cũng dễ đoán ra thân phận bốn chí tôn yêu tộc khác, chắc là chí tôn yêu thần trấn áp khí vận Trung Thổ Thần Châu, Nam Hoang, Đông Cương, Tây Mạc.

Mười chí tôn mỗi một người là chúa tể đỉnh cao Vô Tận đại lục, gần vạn năm qua khổng chế vận mệnh hai tộc, giữ mình ước thái cổ, bảo vệ chủng tộc của mình, miễn cưỡng giữ cân bằng thế cực Vô Tận đại lục không đến mức bạo phát thánh chiến hủy diệt.

Từ xưa đến nay chưa từng nghe nói qua mười người này xuất hiện cùng lúc, nhưng hôm nay tất cả có mặt đông đủ.

Không chỉ Đinh Hạo đoán được thân phận bọn họ, các cường giả thần cảnh Bắc Vực kinh ngạc giấy lát sau đều hiểu ra, tim đập nhanh. Đây là hình ảnh thiên cổ khó gặp, mười chí tôn cùng có mặt còn là sóng vai đối địch, hợp sức với nhau.

Chuyện như vậy nếu đồn ra ngoài tuyệt đối sẽ trở thành sử thi của Vô Tận đại lục.

Đối thủ của bọn họ cường đại đến mức nào buộc mười tồn tại đối kháng?

Ánh mắt các cường giả thần cảnh Bắc Vực nhìn phía đối diện. Có mười quái nhân mặc chiến giáp đen, hơi thở giống với kẻ săn mồi sức mạnh hắc ám các cường giả thần cảnh Bắc Vực gặp trong ngạ quỷ đạo, nhưng cơ thể dâng trào lực lượng mạnh hơn mấy cường giả sức mạnh hắc ám trước gấp vô số lần. Dù mười quái nhân giáp đen đối diện mười chí tôn Vô Tận đại lục cũng không yếu thế.

Ánh mắt Đinh Hạo nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong sân.

Người duy nhất không mặc chiến giáp đen.

Ngụy Thần Đế.

1465. Chương 1469: Thân Phận Thật Sự Của Đinh Hồng Lệ.

Thật ra lúc trước sau gặp đại quân Thần Đình phương đông, Đinh Đồng là Đinh Hạo đã có dự cảm có lẽ sẽ thấy Ngụy Thần Đế trong ngạ quỷ đạo. Lúc trước Đinh Hạo nghe tiếng gầm tức giận, cơ bản xác định suy đoán của mình nên hẳn không quá kinh ngạc khi thấy Ngụy Thần Đế.

Tuy nhiên khi Đinh Hạo nhìn Ngụy Thần Đế thì ngơ ngẩn.

Bởi vì trạng thái của Ngụy Thần Đế không quá tốt, hoặc nên nói là gã sắp chết.

Vốn nên là tình huống giằng co nhưng lúc này đám người Đinh Hạo, Đinh Hồng Lệ, cường giả thần cảnh Bắc Vực không khiến người khác chú ý, bởi vì dù là mười chí tôn Vô Tận đại lục hay mười người mặc giáp đen cao thâm khó dò đều nhìn Ngụy Thần Đế.

Một lũ thần mâu lóe ánh lửa lam nhạt ở vị trí trái tim Ngụy Thần Đế, thoát trông dịu dàng mà mộng ảo.

Nhưng đối với Ngụy Thần Đế thì thanh thần mâu giống lửa này đâm thủng người gã.

Lửa xuyên thấu lồng ngực Ngụy Thần Đế từ sau lưng đâm xuyên trái tim, đầu kia thần mâu lửa xanh âm u nằm trong tay một nam nhân mặc chiến bào cao tầng Thần Đình phương đông. Nam nhân có thực lực rất cường đại, toàn thân dâng trào hơi thở lửa nóng cháy. Đinh Hạo biết nam nhân này, chính là Hỏa Quân thống lĩnh Nam Thiên quân đoàn tấn công Vô Tận đại lục.

Cuộc đánh lén từ sau lưng này dù là Ngụy Thần Đế cũng không thoát khỏi.

Ngọn lửa lam chớp lóe chiếu rọi khuôn mặt Hỏa Quân có chút yêu dã mà bình tĩnh.

Tiếng gầm tức giận chất vấn của Ngụy Thần Đế không động lại trong lòng Hỏa Quân.

Hỏa Quân thả lỏng thần mâu lửa xanh, gã lùi một bước. Hỏa Quân không giải thích cái gì, mặt gã không biểu tình như thể ám sát kiêu hùng Thần Ân đại lục là chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Người Ngụy Thần Đế run run, động tác nhỏ này nói lên gã sắp đến dầu hết đèn tắt.

Trước kia Đinh Hạo có gặp Ngụy Thần Đế trên tiên đạo phong.

Ngụy Thần Đế khi đó dù mặc đồ rất bình thường, trường bào đen nhạt, vải thô, khuôn mặt vĩnh viễn kiêu ngạo cao cao tại thượng như thể núi có sụp xuống cũng không làm gã căng thẳng. Nhưng vào lúc này, Ngụy Thần Đế kiêu ngạo, tự phụ, chú ý hình tượng không thể kiềm được run rẩy, có thể thấy gã sắp chết.

Thần mâu lửa xanh có ma lực cực độ như là vũ khí độc nhất thế giới, chớp mắt cắt đứt hy vọng sống sót của một cường giả thần cảnh cao giai.

- Tại sao?

Ngụy Thần Đế cúi đầu nhìn thần mâu lửa xanh chậm rãi co rút hoàn toàn nhập vào cơ thể mình, ngẩng đầu nhìn Hỏa Quân hỏi.

Ngụy Thần Đế hỏi:

- Trẫm vô cùng tin tưởng ngươi, tự hỏi lòng chưa từng bạc đãi ngươi, tại sao phản bội trẫm?

Lần đầu tiên Hỏa Quân nghiêm túc ngẩng đầu nhìn nam nhân chúa tể Thần Đình phương đông, mắt lóe ánh sáng kỳ dị.

Hỏa Quân nói:

- Bởi vì ta đã từng là tiên phong quân tây chinh.

Ngụy Thần Đế hiểu ra.

Quân tây chinh là quân đội Đinh Thánh Thán từng thống lĩnh, một trong những quân đội thép bách chiến bách thắng của Thần Đình phương đông.

Hỏa Quân nói câu đó đã biểu lộ hết tất cả.

Thì ra Hỏa Quân không tiếc giết đồng liêu thân như huynh đệ của mình là cái đình đâm sâu vào Thần Đình phương đông, những gì gã làm là biểu hiện giả.

Cho đến nay Hỏa Quân không trung thành với Thần Đình phương đông mà là Đình Thánh Thán.

Vì điều này, Hỏa Quân không tiếc chịu tiếng xấu.

Ngụy Thần Đế nở nụ cười nhạt không cam lòng.

- Người làm thuộc hạ quân tây chinh của hãn chỉ một năm còn làm việc với trẫm đã mười tám năm. Gần hai mươi năm nay trẫm đối xử với người như thế nào? Người để tay lên ngực tự hỏi lòng đi. Lúc trước trong quân tây chinh có bao nhiêu người đầu vào trẫm, trong đó không thiếu người thực lực mạnh hơn người, công lao lớn hơn người, hiểu lòng người hơn người, nghe lời hơn người. Nhưng trẫm không chú trọng bọn họ bằng người, trẫm liên tục cho người cơ hội lập công, dù người phạm sai lầm cũng chưa từng trách phạt. Trẫm bồi dưỡng người làm đại soái quân thần tiếp theo của Thần Đình. Dù người nhận dân bản xứ Vô Tận đại lục không rõ lai lịch làm đồ đệ trẫm cũng gạt hết ý kiến phản đối, cho hãn vào hộ khẩu Thần Đình. Lần này vào luân hồi chi vực là tiên duyên hiếm thấy, trẫm ngoại lệ mang người vào. Người . . . Không lẽ hai mươi năm qua đối xử chân thành không bằng một năm bên hãn sao?

Hỏa Quân cúi đầu, gã lộ biểu tình xấu hổ.

Người Ngụy Thần Đế run bần bật, nhưng dù đau đớn thấu xương gã vẫn kiêu ngạo đứng, ánh mắt như đao gắt từng chữ, hỏi:

- Tại sao không nói chuyện? Hỏa Quân, người hãy nói đi, trẫm có nói sai câu nào không? Trẫm đối xử với người như thế nào?

Hỏa Quân khẽ thở dài:

- Bệ hạ đối xử với thần như ơn tái tạo. Bệ hạ nói đúng, hai mươi năm nay chưa từng có ai được trọng dụng, nâng đỡ như thần. Nếu không có bệ hạ tài bồi thì Hỏa Quân làm sao có thể bước vào thần cảnh, tăng tiến nhanh như vậy?

- Nếu vậy tại sao phản bội trẫm?

Ngụy Thần Đế lớn tiếng quát:

- Chẳng lẽ hai mươi năm nay trẫm ban cho người không bằng thời gian một năm hãn cho người sao?

Hỏa Quân im lặng.

Một lúc lâu sau Hỏa Quân ngẩng đầu lên, biểu tình xấu hổ biến mất, nhấn mạnh từng chữ:

- Bởi vì đầu tiên Hỏa Quân là chiến tướng quân tây chinh sau đó mới là bề tôi của bệ hạ.

Ngụy Thần Đế ngây người, muốn nói gì nhưng không nói nên lời.

Đám người xung quanh nghe đoạn đối thoại, biểu tình cực kỳ phức tạp.

Nói đến đây mọi người đã hiểu ý của Hỏa Quân.

Trung thần không thờ hai chúa, bởi vì đầu tiên Hỏa Quân là tướng tiên phong của quân tây chinh nên đã kiên quyết đi theo Đình Thánh Thán, sau này gã tham gia vào Thần Đình phương đông của Ngụy Thần Đế chỉ vì nằm vùng. Ngay từ đầu Hỏa Quân đã kiên quyết đứng về một phe, sau này Ngụy Thần Đế có đối xử tốt với gã thế nào vẫn không khiến Hỏa Quân thay lòng đổi dạ.

Giải thích này nói lên một điều khác.

Nếu năm xưa Hỏa Quân đầu tiên trung thành với Ngụy Thần Đế rồi mới đến Đình Thánh Thán thì mọi chuyện hôm nay hoàn toàn trái ngược, gã sẽ thế sống chết đi theo Ngụy Thần Đế. Cái này không liên quan đến sức hấp dẫn cá nhân của 12, Thập Tam Thần Tử, ích lợi quan hệ khác, đó đơn thuần là thứ tự trước sau.

Nghe thì con nít nhưng nói từ miệng Hỏa Quân rất có sức thuyết phục.

Lý do thật đơn giản.

Ngọn lửa xanh âm u vươn ra từ mỗi phần cơ thể Ngự Thần Đế như rắn độc liếm người gã.

Với thực lực của Ngự Thần Đế nhưng không cách nào áp chế lực lượng hủy diệt này.

Đinh Hạo nhìn mà giật mình, ngọn lửa xanh âm u đó là cái gì mà có thể làm được một kích tất sát, đưa nhân vật như Ngự Thần Đế xuống suối vàng? Có thể thấy Hỏa Quân vì chuẩn bị cho ngày hôm nay đã trả giá lớn, chuẩn bị đầy đủ biết bao.

Sau lưng Ngự Thần Đế là những cường giả hắc ám mặc chiến giáp đen, dâng trào khí thế cường đại đang tức giận gầm rống. Nhưng dưới chân mỗi người chớp lóe hoa văn vàng, lực lượng kỳ dị đóng đinh bọn họ tại chỗ, không thể bước ra dù chỉ một bước.

Ngự Thần Đế ngoái đầu nhìn những người đó, trong lòng có nhiều cảm xúc ngổn ngang.

1466. Chương 1470: Kết Cuộc Của Ngự Thần Đế.

Hỏa Quân phản bội không chỉ cho Ngự Thần Đế một kích trí mạng càng khiến gã hiểu rằng vất vả cực khổ chuẩn bị nhiều năm đã tan tành. Cái gọi là luân hồi chỉ vực gì đó có lẽ ban đầu là cái bẫy, tiêu hao hết Thần Đình phương đông Ngự Thần Đế khổ tâm gây dựng nhiều năm, gần như tan rã.

Có tài làm ra việc lớn như vậy, nắm bắt tâm lý Ngự Thần Đế, sắp xếp tất cả kín không kẽ hở, khiến Hỏa Quân cam tâm tình nguyện trả giá, khiến người tồn tại chí tôn Vô Tận đại lục ra tay.

Chỉ một người có thể làm tất cả điều này.

Ánh mắt Ngự Thần Đế lướt qua đám người, biểu tình dần bình tĩnh lại.

Ngự Thần Đế mỉm cười nói:

- Đinh Thánh Thán đâu? Đinh Thánh Thán ở đâu ra đây đi. Ta biết chắc người ở đây, bây giờ người có thể lấy thân phận người thắng đi ra trào phúng ta.

Chỉ có Đinh Thánh Thán, nam nhân bao nhiêu năm qua như ác mộng ám ảnh Ngự Thần Đế, nam nhân từ đầu đến cuối là mối họa trong lòng gã mới sắp xếp được chuyện hôm nay.

Đinh Hạo nghe Ngự Thần Đế nói, trái tim treo cao, hần chột nhận ra điều đó.

Đúng rồi, chỉ phụ thân mới làm được điều này. Không lẽ . . . Phụ thân thật sự . . . Có mặt?

Đinh Hạo hồi hộp nhìn bốn phía muốn tìm Đinh Thánh Thán.

Mấy người khác nhìn nhau, một số cường giả thần cảnh Bắc Vực không biết lịch sử đó nhưng chuyện vừa rồi khiến người kinh tâm động phách. Có thể khiến nam nhân khủng bố tự xưng là trẫm e ngại, thường thức thì người tên Đinh Thánh Thán là thần thánh phương nào?

Quả nhiên có một người chậm rãi đứng ra.

Nhưng khiến Đinh Hạo không ngờ là người đó không phải phụ thân Đinh Thánh Thán mà là người hần cực kỳ quen thuộc rồi lại không nhìn thấu.

Đinh Hồng Lệ.

Người bước ra là Đinh Hồng Lệ.

Ánh mắt Ngự Thần Đế nhìn Đinh Hồng Lệ, ban đầu kiêu ngạo không thèm để ý nhưng giây sau nhận ra cái gì, ngẩn người, mắt chớp lóe mờ mịt. Ngự Thần Đế ngẫm nghĩ, hiểu ra, mắt sáng rực, cực kỳ giật mình. Ngự Thần Đế nhận ra thân phận của nữ nhân này.

- Thì ra là đại tẩu đến.

Ngụy Thần Đế mỉm cười nói:

- Không ngờ trước khi chết trăm còn có thể gặp lại thiên nữ một thể hệ phong hoa tuyệt đại, tiếc rằng chỉ là một phân thân huyền thể, không phải bản thể thật. Đại ca không xuất hiện hay là đã đi trước ta?

Đinh Hồng Lệ không bị Ngụy Thần Đế khiêu khích chọc giận, nàng yên lặng nhìn hung thủ, trong mắt có hạn nhưng đa phần là thương hại.

Đinh Hồng Lệ khẽ hỏi:

- Còn lời gì muốn nói không?

Ngụy Thần Đế nhìn chằm chằm vào Đinh Hồng Lệ, ngọn lửa xanh cháy càng nhiều, rần lửa chiếu khắp người gã. Vị trí dưới đầu Ngụy Thần Đế bị lửa bao bọc, hơi thở ngày càng yếu ớt nhưng biểu tình không có chút đau khổ.

Ngụy Thần Đế nghĩ đến điều, khẽ thở dài, ánh mắt liếc hướng Đinh Hạo.

Ngụy Thần Đế nói:

- Đây là hài tử năm xưa? Không ngờ hắn sống đến bây giờ, xem ra là ông trời đã định tất cả, không thể xoay chuyển. Đại ca, đại tẩu có thủ đoạn in, mấy năm nay ta lo lắng hết lòng cũng không thể tìm ra tung tích của các ngươi. Vị kia từng tiên đoán tung tích các ngươi nhưng không tính ra được.

Đinh Hồng Lệ lặng im nghe.

Ngụy Thần Đế nhìn Đinh Hạo, ánh mắt phức tạp.

Ngụy Thần Đế cười nói:

- Lớn lên rất giống đại ca hồi trẻ, thật ra lần đầu tiên gặp ngươi thì trăm đã nghi ngờ. Có biết tại sao lúc đó trăm không giết ngươi không?

Đinh Hạo không biết nên hình dung tâm tình lúc này của mình như thế nào.

Đinh Hạo không thể ngờ Đinh Hồng Lệ là huyền thể phân thân của mẫu thân mình.

Mấy năm nay Đinh Hạo luôn suy đoán thân phận của Đinh Hồng Lệ, có rất nhiều khả năng nhưng hắn không ngờ nàng là mẫu thân của mình, lặng lẽ ở một bên chú ý hắn trưởng thành. mấy năm nay Đinh Hạo luôn thuận lợi, được Bắc Vực Huyền Thương Thần Cung đối xử đặc biệt thì ra là vì mẫu thân.

Thì ra mẫu thân cách mình không xa, luôn âm thầm chú ý, bảo vệ mình.

Nghe Ngụy Thần Đế nói, Đinh Hạo bước ra một bước đứng bên cạnh Đinh Hồng Lệ, nhìn thẳng gã.

Đinh Hạo nhíu mày nói:

- Lúc trước ngươi nói muốn giữ ta lại cho nhi tử Đinh Đồng không gì làm không được của ngươi luyện tay.

Ngụy Thần Đế lắc đầu, nói:

- Đồng nhi từng nói phải giữ ngươi lại, hắn muốn tự mình xóa đi sỉ nhục cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch. Nhưng đối với trăm, nếu trăm cảm thấy ngươi có uy hiếp sẽ không chút do dự nhổ đi. Ha ha ha ha ha! Thà giết sai một người cũng không tha một, có ai không biết phong cách làm việc mấy năm nay của trăm?

Đinh Hạo nói:

- Nếu vậy tại sao lúc đó ngươi không ra tay? Nếu ngươi xuống tay thì ta chết chắc.

Ngụy Thần Đế chỉ lắc đầu.

Ngụy Thần Đế quay đầu nhìn Đinh Hồng Lệ, ngữ điệu kỳ dị nói:

- Một trận chiến sự một giấc mộng, hiện giờ nên thức tỉnh. Trẫm biết Đồng nhi đã thua, trẫm là con nuôi của Đinh thị, trong người chưa từng chảy dòng máu tộc Đinh thị. Nhưng mẫu thân của Đồng nhi là con gái ruột duy nhất của tiên đế, cơ thể Đồng nhi có dòng máu của nàng, tha cho hãn đường sống được không?

Đinh Hồng Lệ cười khẩy nói:

- Người mà cũng có thiện niệm sao?

Ngụy Thần Đế thần nhiên nói:

- Chim sắp chế tiếng hót bị thương, người sắp chết nói lời thiện. Lúc trước Thanh Loan đối xử với phụ phụ các người như thế nào tin tưởng trong lòng đại tấu cũng hiểu. Thanh Loan chỉ có một đứa con là Đồng nhi.

Đinh Hạo nghe Ngụy Thần Đế nói, rất là ngạc nhiên.

Đinh Hạo biết chút ít quá khứ, nghe nói Ngụy Thần Đế là con nuôi của lão Thần Đế chứ không phải con ruột, nhưng không ngờ trừ thân phận con nuôi ra gã là con rể của lão Thần Đế. Hèn gì lúc Đinh Hạo đối diện Đinh Đồng cảm ứng huyết mạch liền nhau, ra là vậy.

Đinh Hạo chưa từng nghe nói về Thanh Loan cô cô, không biết nàng có vai trò gì trong trận biến đổi lớn đó.

Đinh Hồng Lệ gật đầu, nói:

- Được, nghĩ tình Thanh Loan, Đinh Đồng có thể sống.

Nói đến đây Đinh Hạo không ngạc nhiên cũng hiểu lý do, có vẻ Thanh Loan cô cô có ơn với phụ mẫu nếu không thì mẫu thân đã chẳng đồng ý cầu xin của Ngụy Thần Đế. Nên biết lúc trước Đinh Đồng là một trong những hung thủ tai họa năm đó.

Về mặt Ngụy Thần Đế nhẹ nhõm:

- Đa tạ đại tấu.

Ngụy Thần Đế thật sự quan tâm Đinh Đồng.

Đinh Hồng Lệ nhấn mạnh:

- Nhưng chỉ là không chết.

Ý của Đinh Hồng Lệ rất rõ ràng, chỉ bỏ qua Đinh Đồng không chết nhưng sẽ không cho gã cơ hội trả thù. Nếu Đinh Đồng còn bị đánh bại, bị bắt thì chỉ đành phế bỏ tu vi của gã. Đinh Đồng sẽ sống như người bình thường đến hết đời, không cho phép gã tu luyện võ đạo nữa.

Ngụy Thần Đế gật đầu.

Đến một bước hôm nay Ngụy Thần Đế đã nghi ngờ chúa tể trong bóng tối mấy năm. Tuy chưa quyết định thắng thua nhưng rõ ràng đám người Đinh Thánh Thán có cơ hội lớn, tương lai khó đoán. Ngụy Thần Đế chỉ đi được đến đây, gã làm như vậy là trải một con đường tốt đẹp cho Đinh Đồng.

Tựa như năm xưa vì Đinh Đồng, Ngụy Thần Đế không tiếc trở mặt cướp thánh huyết của Đinh Hạo, thành kẻ thù với Đinh Thánh Thán.

Mỗi người có một điểm yếu.

1467. Chương 1471: Kết Cuộc Của Ngụy Thần Đế (hạ).

Điểm yếu của Ngụy Thần Đế là nhi tử duy nhất, nếu không thì lúc trước gã đã chẳng bị kẻ trong bóng tối đó bắt được điểm yếu.

Trong lúc nói chuyện ngọn lửa xanh đã hoàn toàn cắn nuốt cơ thể Ngự Thần Đế chỉ còn lại cái đầu lơ lửng trong không trung.

Biểu tình Ngự Thần Đế thông dong bình tĩnh nói:

- Năm xưa từng nghe nói đại ca và đại tẩu được tiên cổ tạo hóa, có huyền thể phân thân không khác gì người bình thường, có thể phát huy sức chiến đấu tương đương với chủ thể, tâm linh giống nhau, có tình cảm. Trong cuộc chiến Thập Vạn Đại Sơn mạch huyền thể phân thân của đại ca đã tiêu hao, năng lượng huyền thể phân thân của đại tẩu cũng không nhiều, lần này vì giết ta thậm chí giao căn nguyên chi hỏa cho Hỏa Quân. Chắc đại tẩu tiêu hao nhiều năng lượng, không còn sống được bao lâu?

Đinh Hồng Lệ lạnh lùng nói:

- Đó là chuyện của ta.

Đinh Hồng Lệ không có hảo cảm gì với kẻ thù hủy hoại gia đình mình, sẽ không có chút thương hại. Trong tình huống như vậy Đinh Hồng Lệ không thể cười xóa ân thù, nói chuyện bình thản với kẻ thù. Ngày xưa Đinh Hồng Lệ là thiên nữ phong hoa tuyệt đại nhưng rốt cuộc là nữ nhân, trong lòng ghi hận nhỏ nhen.

Vì giết kẻ thù Đinh Hồng Lệ sẽ trả giá tất cả.

Không chỉ là vì báo thù mà càng vì bảo vệ trượng phu, hi nữ của mình.

Thấy thái độ căm hận, lạnh lùng của Đinh Hồng Lệ, Ngự Thần Đế chỉ còn cái đầu không quan tâm.

Đinh Hạo thì rung động.

Huyền thể phân thân hao hết năng lượng chẳng phải nghĩa là . . .

Đinh Hạo nhìn Đinh Hồng Lệ, môi mấp máy. Đinh Hồng Lệ ngoái đầu nhìn Đinh Hạo, cười yêu thương.

Đinh Hồng Lệ nói:

- Không cần lo, chỉ là huyền thể phân thân, không bị thương căn bản.

Đinh Hồng Lệ bỗng mở miệng hỏi:

- Lão thần đế sống hay chết?

Đinh Hạo bị vấn đề hấp dẫn sức chú ý.

Nói thật là Đinh Hạo không nghĩ ra tại sao lão Thần Đế xuống tay với nhi tử ruột, sau lưng che giấu bí ẩn gì? Năm xưa nếu không phải lão Thần Đế đánh bại Đinh Thánh Thán thì có lẽ đám người Thập Tam Thần Tử, Đinh Đồng đã thất bại.

Mấy năm nay Ngự Thần Đế kẻ vị, lão Thần Đế không lộ mặt.

Sau này dù là bên ngoài hay Thần Đình phương đông không ai nghe nói về tin tức của lão Thần Đế, không ai thấy lão lộ mặt. Vị vua có tài trí, mưu lược xuất sắc thống trị toàn đại lục phương đông Thần Ân đại lục như bong bóng biến mất.

Ngự Thần Đế nhìn Đinh Hạo, Đinh Hồng Lệ đầy ẩn ý nói:

- Sống thì sao? Chết lại như thế nào? Sống không bằng chết!

Đinh Hạo muốn hỏi thêm nhưng lửa xanh đã nuốt mất nửa bên mặt của Ngự Thần Đế.

Ngự Thần Đế bỗng biến sắc mặt, nhìn hướng Hỏa Quân, hỏi:

- Trăm tin lắm người một lần mới có trận thua hôm nay, trăm hỏi lần nữa, người hãy nói thật cho trăm biết. Có phải bây giờ Thần Đình đã thay đổi thiên địa?

Hỏa Quân gật đầu.

Mấy năm nay gây dựng là để hôm nay hoàn toàn giết Ngự Thần Đế, người quân tây chinh trả rất nhiều cái giá cho hôm nay. Phong Hành Lịch không tiếc chết trong tay Hỏa Quân để gã được Ngự Thần Đế tin tưởng, không chỉ vì giết gã mà càng vì hồi phục Thần Đình phương đông.

Huống chi trừ quân tây chinh ra còn có các thần dân cũ, chỉ bởi Ngụy Thần Đế quá mạnh mẽ nên không thể đối kháng ngay mặt, giả vờ giả vịt sống qua ngày. Cuối cùng Ngụy Thần Đế không dấy dòng máu tộc Đình thị, trừ mấy người ra các quan thần không hoàn toàn phục.

Mấy năm nay sau lưng Ngụy Thần Đế, Đình Đồng có người đó tọa trấn, mọi người dao động. Lần này bùng nổ làm khó dễ, Ngụy Thần Đế chết đi, mấy quan thần đã hành động. Dù cuối cùng Thần Đình phương đông bị hủy trong tay người kia cũng phải hồi phục vinh quang trước.

Mặc dù Hỏa Quân phản bội Ngụy Thần Đế nhưng phải thừa nhận mấy năm nay gã tung hoành Thần Ân đại lục, là một kiêu hùng.

Nói đến cũng lạ, Ngụy Thần Đế biết rõ những điều này nhưng không đuổi tận giết tuyệt các quan thần, dù là những người đứng lên phản đối ngay mặt cũng giam lỏng, không trừ bỏ vô đạo, địa vị của bọn họ. Điều này khác hẳn với phong cách tàn nhẫn vô tình lúc Ngụy Thần Đế giết Đình Thánh Thán.

Chính vì một ý nghĩ thà bị người phụ nên hôm nay Ngụy Thần Đế mới thuathảm.

- Ha ha ha ha ha ha!

Ngụy Thần Đế nghe tin tức chính xác của Hỏa Quân xong bỗng cười phá lên, gió mây vùn vụt, tiếng cười như sấm.

Ngụy Thần Đế nói:

- Bạch Vô Kỵ ta thiếu Đình gia các người hôm nay trả lại hết, người khác thiếu ta cũng không cần trả. Thanh Loan, Thanh Loan, Thanh Loan, ta đến đây!

Ngụy Thần Đế khẽ gọi tên thê tử, gã hoàn toàn biến mất trong không trung.

Ngụy Thần Đế biến thành tro bụi không để lại chút dấu vết trong thiên địa.

Kiêu hùng độc ác khuấy động gió mây Thần Đình phương đông Thần Ân đại lục hơn hai mươi năm, chấn nhiếp cả thời đại rớt cuộc ở đỉnh cao đặc ý nhất, chấm dứt sinh mệnh bằng cách không ai ngờ. Có lẽ không ai biết nên đánh giá Ngụy Thần Đế như thế nào, bởi vì cuộc đời gã làm rất nhiều chuyện mâu thuẫn. Lúc nên tàn nhẫn thì nhân từ, lúc nên nhân từ lại không chút nương tay. Các lựa chọn kỳ lạ là dấu chấm hỏi trong mắt mọi người.

Thì ra tên thật của Ngụy Thần Đế là Bạch Vô Kỵ, sau này được lão Thần Đế thu làm nghĩa tử nên sửa họ Đình.

Nhìn kết thúc của iêu hùng một thời, nhiều người cảm giác phức tạp.

Dù chết Ngụy Thần Đế cũng thông dong, bình tĩnh, không kinh hoàng trước cái chết. Ngụy Thần Đế nói chuyện dong dạc, không để mất nỗi đau đớn bị thiếu chết. Ngụy Thần Đế giữ phong độ, tôn nghiêm của kiêu hùng một thời, biểu hiện đó làm nhiều người kính trọng.

Đình Hồng Lệ nhìn tro bụi bay trong hư không, mắt lóe tia thả lỏng.

Hỏa Quân quỳ hai gối dưới đất, cung kính dập đầu ba cái hướng tro bụi Ngụy Thần Đế.

- Cung tiễn bệ hạ.

Sau đó Hỏa Quân làm chuyện không ai ngờ nổi.

Trong cơ thể Hỏa Quân bỗng bốc cháy ngọn lửa xanh vô tình dần cắn nuốt thân thể, mặt gã.

Biểu tình Hỏa Quân bình tĩnh nói:

- Tuy bệ hạ không lấy lại thứ người thiếu bệ hạ, nhưng Hỏa Quân không thể không trả thứ đã thiếu. Bệ hạ có ơn với Hỏa Quân, ta không đền đáp hết. Hỏa Quân nguyện theo bệ hạ, sau này vĩnh viễn theo người.

Hỏa Quân chọn tự sát.

Hỏa Quân tự sát chết như Ngụy Thần Đế, bị lửa xanh đốt cháy.

Ngọn lửa xanh này rất đáng sợ, mới rồi mọi người cũng thấy hậu quả từ người Ngự Thần Đế. Dù là Ngự Thần Đế có thực lực cao thâm khó dò cũng không thể chống lại ngọn lửa đó nói gì đến Hỏa Quân?

Lựa chọn của Hỏa Quân làm mọi người ngạc nhiên.

Đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần muốn ngăn cản nhưng không kịp. Hỏa Quân đã đốt lửa từ lâu, quyết ý chết, khi mọi người xuất hiện không còn đường cứu vãn.

Đinh Hồng Lệ lộ biểu tình giật mình, sốt ruột, chạy tới muốn dìu Hỏa Quân.

Đinh Hồng Lệ hoảng hốt nói:

- Hỏa đại ca cần gì làm như vậy? Cần gì!

Hỏa Quân cười ung dung, nói:

- Thần phi diện hạ, xin hãy chuyển lời với Đại Thần Tử diện hạ là điều Hỏa Quân hứa đã hoàn thành, ta nên chết. Ha ha ha ha ha ha!

1468. Chương 1472: Cái Chết Tạ Quân Ân.

- Năm đó bốn huynh đệ phong hỏa lôi điện ta thề cùng sống cùng chết, bây giờ chỉ còn lại ta sống tạm trên đời. Phong đại ca chết trong tay ta, dù là cam tâm tình nguyện nhưng ta giết huynh đệ kết nghĩa là bất nghĩa. Ngự Thần Đế đối xử chân thành với ta nhưng ta phản bội ám sát hắn là bất trung. Thứ bất trung bất nghĩa còn mặt mũi nào sống trên đời?

- Nhưng những chuyện này . . . Đây là . . .

Đinh Hồng Lệ không biết nên nói sao:

- Đều không phải ý của người!

Hỏa Quân bình tĩnh chưa từng có, cười khê như trút hết gánh nặng.

- Chết là giải thoát với ta, ta đã tìm được truyền nhân nam minh lý hỏa đạo, cũng hoàn thành nhiệm vụ Đại Thần Tử giao, ha ha ha ha ha ha! Cái chết tạ quân ân, ta chết cũng không tiếc!

Hỏa Quân dứt lời bị lửa xanh đốt cháy thành tro.

Hình ảnh này làm người rung động.

Trong lòng mỗi người biết rõ chỉ cần Hỏa Quân muốn thì gã có thể sống, sẽ là anh hùng پہ đại hoàng tử, sẽ là anh hùng của Thần Đình phương đông sau khi thay trời đổi đất. Hỏa Quân vẫn sẽ hưởng thụ địa vị, đãi ngộ cao thượng, sẽ không ai xem gã là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa. Mọi người nói Hỏa Quân là anh hùng chịu nhục xả thân giữa nghĩa.

Nhưng Hỏa Quân vẫn muốn chết, cái chết giống Ngự Thần Đế.

Cái chết tạ quân ân, có lẽ đây là lời giải thích Hỏa Quân với Ngự Thần Đế.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Trước hôm nay ở trong lòng Đinh Hạo thì Hỏa Quân là điển hình của vong ân phụ nghĩa bán chủ cầu vinh. Đinh Hạo không có chút hảo cảm với Hỏa Quân, thậm chí muốn giết gã. Nếu hai người gặp lại trên chiến trường, Đinh Hạo tin tưởng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nhưng bây giờ Đinh Hạo cảm thấy mình rất nhỏ bé, Hỏa Quân thật to lớn.

Thần Đình phương đông năm xưa là Thần Đình gì? Quân tây chinh năm xưa là quân đội như thế nào? Tại sao có nhiều nhân vật anh hùng như thế, sao có nhiều nhân vật tuyệt vời đến vậy? Những gió mây liên quan đến Thần Ân đại lực từng là đám người đó khuấy động.

Một thời đại hùng vĩ rộng lớn biết bao.

Các đốm lửa lam như ảo mộng biến mất trong không trung.

Như kết thúc giấc mơ vừa ly kỳ vừa khiến người khó tin.

- Cứ kết thúc như vậy sao?

Đình Hạo rất là cảm thán, như trút được gánh nặng, nhưng không thấy hưng phấn vì đã báo được thù. Đình Hạo nhìn Đình Hồng Lệ đứng bên cạnh, lòng kích động, có ngàn lời muốn nói nhưng không biết nói sao.

Huyền thể phân thân là tồn tại rất kỳ diệu.

Một mặt nó độc lập với bản thể, có nhân cách, tư duy trí tuệ như một người khác. Một mặt huyền thể phân thân có chung vui buồn hờn giận với bản thể, tuyệt đối trung thành, sẽ không làm trái suy nghĩ, tình cảm của bản thể. Từ mặt nào đó huyền thể phân thân là hóa thân của bản thể.

Huyền thể phân thân và bản thể không có gì khác nhau.

Đình Hồng Lệ quay đầu nhìn Đình Hạo, cười nói:

- Vốn không định sớm cho người biết . . . Phụt . . .

Đình Hồng Lệ chưa nói xong đã phun búng máu, cơ thể run rẩy. Mặt Đình Hồng Lệ trắng bệch, lực lượng nhanh chóng suy yếu, lão đảo sắp té.

- Mẫu thân!

Đình Hạo giật mình hai tay ôm Đình Hồng Lệ.

Mới rồi trước khi Ngụy Thần Đế chết có nói vì bảo đảm ảnh động ám sát của Hỏa Quân thành công Đình Hồng Lệ bóc thân nguyên chi hỏa của mình ra giao cho gã, đối với nàng là hao tổn trí mạng. Ngụy Thần Đế nói đúng, quả nhiên Đình Hồng Lệ có bất trắc.

- Đứa ngốc, ta không . . . Không xem như mẫu thân của người.

Khuôn mặt tái xanh của Đình Hồng Lệ treo nụ cười:

- Mẫu thân của người còn đang chờ người, ta chỉ là . . . Chỉ là . . .

Tốc độ vết thương Đình Hồng Lệ ác hóa nhanh hơn người, chớp mắt từ cường giả thần cảnh sức chiến đấu cường đại đến bây giờ không nói nổi trọn câu, ọc ra máu.

Đình Hạo sốt ruột nói:

- Không, người chính là mẫu thân của ta, mẫu thân!

Đình Hạo không tiếc hao tổn căn nguyên thần cảnh, rót huyền khí vào chữa trị cho Đình Hồng Lệ. Từ khi biết thân phận thật sự của Đình Hồng Lệ, Đình Hạo kinh ngạc qua đi hoàn toàn chấp nhận nàng. Mấy năm nay Đình Hồng Lệ âm thầm bảo vệ khiến Đình Hạo cảm động, biết ơn.

Đình Hồng Lệ nở nụ cười thỏa mãn.

Tuổi thọ Đình Hồng Lệ vốn không lâu, lúc trước Vũ Khuynh Thành được cơ duyên biến ra huyền thể phân thân không hoàn chỉnh. Đình Hồng Lệ bẩm sinh có khiếm khuyết, chống đỡ mấy năm nay đã sắp chết, sau khi bóc tách thân nguyên toàn dùng đan dược kỳ dị mới chống đỡ được đến hôm nay.

Dược hiệu đan dược qua đi, thần tiên cũng khó cứu.

Đình Hồng Lệ trút trối nói:

- Đứa nóc . . . Nghe đây . . . Mẫu thân của ngươi . . . Và phụ thân . . . Đang chờ ngươi . . . ở nhân đạo . . . Ngươi . . . Một ngày nào đó ngươi sẽ tìm được bọn họ . . .

Đinh Hạo có đưa vào bao nhiêu huyền lực thì sự sống của Đinh Hồng Lệ vẫn xói mòn không cứu lại được.

Đinh Hạo muốn nói cái gì nhưng Đinh Hồng Lệ lắc đầu, thần khí Chu Hồng trên tay nàng bay ra, rơi vào lòng bàn tay Tạ Giải Ngữ đứng gần đó. Đinh Hồng Lệ tặng thần khí cho Tạ Giải Ngữ.

Mắt lóe ý cười, Đinh Hồng Lệ khép mắt lại.

Biến cố này làm nhiều cường giả thần cảnh Bắc Vực ngẩn ngơ.

Không ai ngờ Ngụy Thần Đế, Hỏa Quân mới chết Đinh Hồng Lệ cũng đi châu trời.

Đinh Hạo đứng ngây tại chỗ, rơi lệ như mưa. Nỗi đau mất đi người thân ruột thịt làm tim Đinh Hạo như bị dao cắt. Tuy Ngụy Thần Đế, Đinh Hồng Lệ đều nói đây chỉ là huyền thể phân thân, không phải bản thể Vũ Khuynh Thành nhưng hình ảnh trước mắt làm Đinh Hạo rất đau đớn.

Dù sao mấy năm nay Đinh Hồng Lệ để lại ấn tượng đặc biệt trong lòng Đinh Hạo, trước khi biết thân phận thật của nàng hắn đã xem Đinh Hồng Lệ như người thân.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần khê thở dài.

Trong đám người chỉ có Bắc vực Huyền Sương Chiến thần là biết rõ ẩn tình nhất. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần biết mấy năm nay trái tim Đinh Hồng Lệ treo trên người Đinh Hạo, nàng làm những chuyện một mẫu thân làm cho nhi tử.

Trong khi Đinh Hạo gào khóc thì cơ thể Đinh Hồng Lệ tỏa ánh sáng lấp lánh. Da thịt tan, quần áo rơi. Ánh sáng trắng chớp lóe, Đinh Hồng Lệ biến thành hòn đá bạch ngọc to cỡ nắm tay trơn bóng mềm mại rơi vào lòng bàn tay Đinh Hạo.

Đây là một khối kỳ thạch.

Ngụy Thần Đế nói lúc trước Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành có kỳ duyên nên mới được huyền thể phân thân, chuyện này liên quan đến ngọc thạch. Phân thân mất đi trở về hình dạng ngọc thạch.

Đinh Hạo ngẩn người, siết chặt ngọc thạch.

Có khi nào một ngày nào đó có thể sống lại Đinh Hồng Lệ không?

Đinh Hạo cố nén lòng bi thương, cất ngọc thạch đi, hơi nước nơi khóe mắt bốc hơi. Đinh Hạo xoay người hành lễ hướng đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần.

Đinh Hạo cung kính nói:

- Đinh Hạo kính chào các vị tiền bối, đa tạ các vị tiền bối ra tay giúp đỡ.

1469. Chương 1473: Lại Là Cố Nhân?

Lần này để hấp dẫn, đánh bại Ngụy Thần Đế phải kể công đến năm cực nhân loại, năm yêu thần của yêu tộc. Giờ nhìn kỹ mười người trải qua khổ đấu, trạng thái không quá tốt. Với tu vi của mười chí tôn này mà bị thương khá nặng, có thể thấy trước khi đám người Đinh Hạo tới chỗ này từng xảy ra chiến đấu khủng bố cỡ nào.

Năm yêu thần chí tôn yêu tộc nhẹ gật đầu với Đinh Hạo, không thèm nhìn người khác. Chớp mắt năm yêu thần chí tôn yêu tộc biến thành luồng sáng tứ tán.

- Ngươi làm rất tốt.

Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Chiến Thần nhìn Đinh Hạo, có chút thương thức. Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Chiến Thần biết chuyện xảy ra ở Nam Vực nên rất xem trọng Đinh Hạo.

- A di đà phật!

Phật Chủ mỉm cười nói:

- Cứu người tức được người cứu. Đinh thí chủ, chúng ta lại gặp mặt.

Đinh Hạo vội trả lễ.

Lần trước Đinh Hạo gặp Phật Chủ là trên tiên đạo phong, lão đối kháng với đóa sen yêu kỳ lạ. Sau này không nghe tin tức của Phật Chủ, nay gặp lại Đinh Hạo mơ hồ cảm giác tu vi của Phật Chủ lên một tầng.

- Chuyện chỗ này đã xong, vây cánh của người đó đã bị gạt bỏ hơn phân nửa, chuyện kế tiếp phải xem cơ duyên.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nhìn mọi người, nói:

- Các vị, đi trị thương đi rồi đến luân hồi chi nhân.

Phật Chủ và ba cực độ Chiến thần gật đầu, biến thành luồng sáng bay đi.

Trong cuộc chiến trước đó các Chiến thần hao tổn khá nhiều, tiếp theo có chuyện quan trọng hơn cần bọn họ làm, phải nắm chặt thời gian hồi phục thực lực nếu không thì thất bại trong gang tấc.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần ở lại.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần gật đầu với các cường giả thần cảnh Bắc Vực:

- Các vị vất vả.

Mọi người kích động.

Có thể nhìn gần chí tôn truyền kỳ vô đạo vô thượng Bắc Vực là cơ hội ngàn năm một thuở ọi người. Trong đám người có mấy vị cường môn siêu thế lực từng may mắn đi Huyền Sương Thần Cung nghe Bắc vực Huyền Sương Chiến thần giảng kinh, những người khác không có cơ duyên đó hỏi sao bọn họ không kích động?

Một đám cường giả thần cảnh qua bao nhiêu cuộc chiến nay chỉ vì một câu nói mà hưng phấn như con nít được kẹo.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần phong độ vô song, chỉ vào mấy chục cường giả hắc ám giáp đen bị giam trong hoa văn vàng.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói:

- Đám khôi lỗi hắc ám này có sức chiến đấu không thấp, lúc này bị nhốt trong Thiên Hoang trận pháp không thể nhúc nhích, nếu chúng thoát khỏi thì ta cũng không kiềm chế được. Nếu không nhờ Khuynh Thành thần phi tài trí vô song, Hỏa Quân chịu nhục thì cuộc chiến ngạ quỷ đạo sẽ là tai nạn cho Vô Tận đại lục.

Mọi người giật nảy mình.

Lúc trước bọn họ trông thấy đám thần tướng giáp đen hắc ám tuy cảm giác bọn họ rất mạnh nhưng không ngờ cường đến vậy. Theo cách nói của Bắc vực Huyền Sương Chiến thần thì mười chí tôn nhân loại và yêu tộc Vô Tận đại lục hợp tác đều không phải đối thủ của bọn họ? Cái này nghe quá rợn người.

Thiên Hoang trận pháp là cái gì mà có thể giam cầm nhiều người như vậy?

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần không giải thích nhiều, nói:

- Phải luyện hóa những khôi lỗi hắc ám này chấm dứt tai họa, nếu các vị giúp một tay thúc giục trận pháp, tin tưởng trong vòng ba ngày có thể luyện hóa hết khôi lỗi hắc ám. Đây cũng là cơ duyên, Thiên Hoang trận pháp vô cùng diệu dụng, các người có thể được diệu dụng lớn từ trận pháp.

- Nguyên do sức vì Huyền Sương Chiến Thần!

- Có thể hợp sức với điện hạ là vinh hạnh của chúng ta.

- Gạt bỏ thể lực hắc ám, chúng ta không thể từ chối!

Đám cường giả thần cảnh Bắc Vực ầm ầm đồng ý, một mặt là vì có thể sống vai chiến đấu với chí tôn nhân loại Bắc Vực là vinh hạnh lớn lao, không biết có bao nhiêu người hâm mộ, ghen tỵ mà không được. Mặt khác nếu lồi lõm hắc ám khủng bố như thế này đúng là nên xóa sổ, nếu để chúng thoát khỏi thì sau này mọi người sẽ có nguy hiểm.

Thấy mọi người không phản đối gì, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lấy một miếng ngọc giản ra, bên trong có khắc tin tức Thiên Hoàng trận pháp. Bắc vực Huyền Sương Chiến thần giao nó cho các cường giả thần cảnh Bắc Vực chuyền tay nhau đọc, nhanh chóng tìm hiểu trận pháp này.

Đinh Hạo đọc kỹ càng.

Trận pháp đúng là vô cùng thần diệu, trong một lúc khó thể dòm ngó ảo diệu. Bên trong đều có đánh dấu riêng, mọi người chỉ cần chọn một góc trận pháp, tọa trấn một phương, rót huyền lực vào là có thể thúc giục trận pháp. Tự tập lực lượng các cường giả thần cảnh Bắc Vực lại luyện hóa mấy chục cường giả giáp đen sức mạnh hắc ám.

Đinh Hạo mơ hồ phát hiện trận pháp nương nhờ sức mạnh luân hồi trong ngạ quỷ đạo, dùng áo nghĩa luân hồi hóa giải sức mạnh hắc ám trong cơ thể khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám mới đạt đến mục đích. Chỉ trong hoàn cảnh này mới có tác dụng, lúc trước đám người Đinh Hồng Lệ, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần cố ý thông qua Hỏa Quân thả tin ra đặt kế hoạch vào hôm nay, giết Ngụy Thần Đế trong ngạ quỷ đạo mới thành công ngay một lần. Kế hoạch này ẩn chứa bao nhiêu là tính toán tinh vi.

Khi mọi người truyền đọc ngọc giản thì Đinh Hạo quan sát kỹ mấy chục cường giả giáp đen hắc ám bị nhốt trong trận pháp.

Những khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám bề ngoài khác nhau, đa số là hình dạng nhân loại nhưng có ba, bốn khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám là bản thể yêu tộc, thú tộc. Hoặc có ba đầu, sáu đầu, mặt mày dữ tợn, mặc áo giáp hắc ám tinh vi, người toát khói đen đậm đặc khiến người nghẹt thở, trong đó tràn ngập sát khí giết chóc, hủy diệt, thô bạo. Khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám như sinh ra vì giết chóc, áo giáp đen che đầy gần hết cơ thể bọn họ. Khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám đeo mũ che mặt chỉ lộ mắt miệng mũi, bắn ra tử khí đen, mắt lấp lánh ánh sáng đỏ, cực kỳ đáng sợ.

Trong cơ thể các khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám không có chút sinh khí nào, như một đám tử linh bị nhốt trong Thiên Hoàng trận pháp. Hoa văn vàng trải rộng dưới chân làm khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám không thể nhúc nhích, không vùng vẫy được, chúng phát ra tiếng gầm gừ dữ như con thú bị nhốt.

Đinh Hạo quan sát giây lát đột nhiên trong lòng máy động.

Đinh Hạo bỗng phát hiện có hai khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám hình người hơi quen mắt, đã gặp ở đâu rồi. Đinh Hạo định quan sát kỹ thì các cường giả thần cảnh Bắc Vực đã chọn một góc trận pháp, sắp đặt xong, bắt đầu khởi động Thiên Hoàng trận pháp luyện hóa cường giả khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần tự mình chỉ điểm các cường giả thần cảnh Bắc Vực đứng theo vị trí.

Thực lực của Đinh Hạo là hạc trong bầy gà nên được sắp xếp vào một trong hai vị trí chính, vị trí kia do Bắc vực Huyền Sương Chiến thần trấn giữ. Theo ước định, mọi người trấn thủ một góc Thiên Hoàng trận pháp, rót huyền lực vào kích hoạt mấy chục vạn huyền tinh thạch chôn giấu sẵn dưới lòng đất phát ra năng lượng cường đại oanh kích đám cường giả khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ánh sáng đỏ bắn lên cao.

1470. Chương 1474: Lại Là Cổ Nhân (hạ)?

Một màn sáng khổng lồ lập tức hình thành bao phủ mọi người và cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám vào trong. Từng hoa văn vàng kỳ lạ chảy xuôi trên bề mặt màn sáng, như rắn vàng vận vẹo phát ra lực lượng kỳ lạ nhanh chóng hút đi sức mạnh luân hồi trong không khí ngạ quỷ đạo.

Huyền lực cường đại cộng với sức mạnh luân hồi đổ ập xuống mấy chục cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám.

Tựa như ánh nắng gay gắt chiếu xuống huyền băng, mấy chục cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám gằm rống, cảm thấy đau đớn, người toát ra khói trắng. Cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám như khối băng đen bị ánh sáng vàng chiếu rọi dần tan rã.

Đinh Hạo ngồi ngay ngắn trên ghế chính, thực lực không chút giữ lại liên tục rót vào Thiên Hoàng trận pháp.

Trong cơ thể Đinh Hạo có huyền lực hai thuộc tính lửa và băng giá, qua vô số lần cơ duyên tạo hóa đã không còn lực lượng băng hỏa bình thường, ẩn chứa áo nghĩa âm dương phù hợp Thiên Hoàng trận pháp, đủ bùng phát uy lực lớn nhất. Cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám đứng gần Đinh Hạo nhất chưa đến một nén nhang đã bị hòa tan thành đồng bùn lầy mấp máy.

Thêm một nén nhang là cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám sẽ hoàn toàn bốc hơi.

Thần thức Đinh Hạo chìm trong Thiên Hoàng trận pháp, hắn vừa thúc giục trận pháp vừa cảm nhận rõ ràng sức mạnh luân hồi trong thiên địa đậm đặc hơn bên ngoài gấp mấy chục lần. Đinh Hạo dẫn sức mạnh luân hồi nhập vào cơ thể, cảm nhận kỳ diệu âm dương tạo hóa.

Chắc đây là cơ duyên Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đã nói.

Sức mạnh luân hồi này một khi nhập vào cơ thể có thể khiến bình cảnh võ đạo thả lỏng, giúp mọi người có hy vọng tiến thêm một bước, hiệu quả vượt qua bất cứ thần đen, diệu được gì.

Bây giờ trong thiên địa không có tiên, không thể thành tựu vĩnh hằng chính là bởi vì luân hồi tắc, lực đạo không mở, quy tắc thiên địa không hoàn chỉnh. Dù võ giả có tu luyện cỡ nào, thiên phú tốt đến đâu cuối cùng không thể bước vào một bước cuối, tác dụng sức mạnh luân hồi sánh bằng tiên đan.

Nghĩ đến đây lòng Đinh Hạo hiểu ra.

Lần này Đinh Hồng Lệ tập hơn mấy chục cường giả thần cảnh mạnh nhất Bắc Vực cùng vào ngạ quỷ đạo, thanh thế rầm rộ. Lúc trước mọi người không giúp được gì, bám theo đuôi Đinh Hồng Lệ. Khi chạy tới nơi Ngụy Thần Đế đã chết, Hỏa Quân tự sát, Đinh Hồng Lệ hao hết năng lượng chết đi. Trong đầu Đinh Hạo lóe lên một dấu hỏi, mục đích mọi người đến đây là gì? Bây giờ có lẽ tác dụng của các cường giả thần cảnh Bắc Vực là thúc giục Thiên Hoàng trận pháp.

Chiến đấu trước đó năm cực Chiến thần nhân loại, năm cực yêu thần yêu tộc bị hao tổn khá nhiều, cần nhanh chóng hồi phục làm chuyện quan trọng hơn. Nhân tuyển khởi động Thiên Hoàng trận pháp tất nhiên rơi vào đám cường giả thần cảnh Bắc Vực. Bọn họ là tồn tại mạnh nhất đứng sau năm cực Chiến thần Bắc Vực, có đủ thực lực hoàn thành công tác dọn dẹp này.

Có thể lúc trước đám người Đinh Hồng Lệ, Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần lên kế hoạch dụ giết Ngụy Thần Đế, gạt bỏ vây cánh U Minh Chân Tiên chu đáo các mặt, thiết kế tỉ mỉ không chút lỗ hổng hay sơ sẩy. Đây là hành động tuyệt sát vạch ra thời gian dài.

Từ chiến quả hôm nay thấy hành động tuyệt sát này rất thành công.

Điều làm Đinh Hạo khó hiểu là tại sao U Minh Chân Tiên không xuất hiện? Tồn tại hắc ám tuy chỉ để lại chút dấu vết trong sông dài lịch sử đủ khiến cường giả kinh khủng, nắm giữ sức mạnh hắc ám mạnh nhất vì sao từ đầu đến cuối không xuất hiện?

Với thần thông của U Minh Chân Tiên sao có thể không cảm ứng được chuyện xảy ra chốn này?

U Minh Chân Tiên cam lòng nhìn vây cánh, tay chân của mình bị gạt bỏ sao?

Trong khi đầu óc Đinh Hạo suy nghĩ lung tung thì một lũ dao động ý thức cực kỳ quen thuộc truyền đến. Đinh Hạo ngây người, chợt nghĩ ra điều gì, nhìn hướng một cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám. Đây là một cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám lúc trước Đinh Hạo thấy thân hình rất quen, giờ kết hợp dao động ý thức, hẳn nhận ra thân phận Thiên Hoàng trận pháp đó ngay.

Lý Tàn Dương!

Đúng là Lý Tàn Dương đồng môn Vãn Kiếm tông ngày xưa, biểu ca của Lý Y Nhược.

Cái này . . . Sao có thể như vậy?

Lũ ý thức đó là . . . Hay Lý Tàn Dương còn sống?

Đinh Hạo giật nảy mình lập tức thả thần thức ra, cẩn thận đến gần cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám. Đinh Hạo ôm hy vọng cuối cùng muốn thử liên lạc với Lý Tàn Dương.

Nhưng rất nhanh Đinh Hạo vô cùng thất vọng phát hiện điều này không thể.

Thân hình đó đã mất hết sự sống, nhìn như hoàn chỉnh nhưng bên trong bị sức mạnh hắc ám phá hủy, chiếm cứ hoàn toàn. Mỗi một phần cơ thể Lý Tàn Dương như xác mục rữa, không còn sức sống, lạnh lẽo vô tình tựa kim loại. Chỉ sâu trong óc cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám là có một lũ ý thức dao động như có như không, cuộn cuộn không mức đích. Như con cá hôn mê trong sóng biển cuộn trào, thân bất do kỷ bình bồng.

Lòng Đinh Hạo lạnh lẽo.

Mấy năm nay Lý Y Nhược luôn tìm kiếm tin tức của biểu ca Lý Tàn Dương, đối với nàng đó là người thất rất quan trọng. Sau khi thành hôn, nhạc phụ mấy lần nhắc đến chuyện này, mấy năm nay phụ mẫu Lý Tàn Dương nhớ con muốn bệnh. Bọn họ chỉ có một nhi tử, vốn bái vào Vãn Kiếm tông nên đặc ý quang tông diệu tổ, là kiều ngạo của hai lão nhân nhưng sau này Lý Tàn Dương mất tích, không rõ chết sống. Hai lão nhân pháp phông lo sợ muốn nát tim.

Đinh Hạo luôn tìm kiếm Lý Tàn Dương, bởi vì gã là một bằng hữu quan trọng với hắn, là người thân.

Nhiều người đoán có lẽ Lý Tàn Dương đã chết, nhưng qua chuyện Phương Thiên Dực, Phùng Ninh làm mọi người ôm chút hy vọng kết cuộc của Lý Tàn Dương, hy vọng gã được cơ duyên kỳ lạ gì, có lẽ một ngày nào đó sẽ trở về.

Không ngờ . . .

Đinh Hạo phát ra thần thức, nâng Thăng Tự Quyết lên đến đỉnh thử bắt giữ một lũ ý thức dao động mơ hồ. Nếu lũ ý thức này chưa bị hắc ám hoàn toàn nói lên còn một đường sự sống, có thể cứu vào phút cuối.

Dần dần có Thiên Hoàng trận pháp phối hợp, thần thức của Đinh Hạo như lưới bắt giữ được một tia dao động.

Tựa như hình chụp hoặc đoạn ngắn chụp lại, rải rác không nối liền. Thần thức của Đinh Hạo xâm nhập vào đoạn ngắn ý thức dao động, mơ hồ bắt giữ các tin tức xẹt qua nhưng không thể ghép hoàn chỉnh. Đinh Hạo mơ hồ thấy các bức tranh, trong đó có mảnh vỡ chiến trường bách thánh, hư không vô ngần, hắc ám vòng vây thiên thạch. Một người toàn thân mặc giáp vàng ngồi trên thần tọa cao như dãy núi.

Đinh Hạo không tìm hiểu sâu, sợ lũ ý thức dao động vốn tàn phá càng yếu ớt hơn.

Đinh Hạo dẫn lũ ý thức thoát khỏi cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám, cẩn thận lưu trữ.

1471. Chương 1475: Ngạ Quỷ Đạo Di Biến.

Đinh Hạo nhìn hướng một cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám khác đứng bên Lý Tàn Dương cũng làm hắn thấy quen thuộc, thúc giục lực lượng Thiên Hoàng trận pháp áp chế khôi lỗi chiến ngẫu hắc

ám này khiến nó không thể chống cự. Thần thức thẩm thấu vào lục tìm trong cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám, đặc biệt là thức hải.

Những cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám như vũ trụ hỗn độn hắc ám hoàn toàn bị sức mạnh hắc ám lây nhiễm, ẩn chứa lực công kích ăn mòn đáng sợ. Thần thức của người bình thường nếu len vào sẽ bị cắn nuốt, phá hủy ngay. May mắn Đinh Hạo tu luyện Thăng Tự Quyết vô cùng thần diệu, hắn cũng tài cao gan lớn mạo hiểm tiêu hao thần thức quan sát cẩn thận.

Tìm tòi kiểu này như biển rộng tìm kim.

Khoảng một nén nhang qua đi Đinh Hạo vẫn không có phát hiện gì.

Ngay khi Đinh Hạo định từ bỏ thì bỗng nhiên phía trước có một ánh sáng nhỏ cỡ hạt cơm chợt lóe. Lòng Đinh Hạo máy động, lập tức thúc giục thần thức truy tìm. Sau khi thử mấy lần cuối cùng Đinh Hạo bắt giữ đoàn sáng đó.

Đinh Hạo tìm kiếm một lúc, trong đoàn sáng phát ra tin tức.

Đinh Hạo mừng rỡ, cẩn thận tìm tòi.

Một lúc sau Đinh Hạo thăm thở dài.

Quả nhiên lại là một vị cổ nhân.

Đệ tử xuất sắc nhất Hoàng Sam Bắc Viện Vãn Kiếm tông, là một trong mấy đệ tử giỏi nhất quý đó, bằng hữu tốt của Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, mỹ thiếu niên Lâm Tín.

Cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám này bản thể chính là Lâm Tín phiên phiên như ngọc, cũng là đệ tử Vãn Kiếm tông mất tích lúc trước trong quá trình thám hiểm chiến trường bách thánh.

Giống như Lý Tàn Dương, thân hình Lâm Tín đã hoàn toàn rơi vào hắc ám. Mỗi một tế bào, xương cốt, máu, cốt tủy của Lâm Tín là vật chất do hắc ám biến thành, tinh lạng không chứa chút sự sống, chỉ có trong thức hải còn giữ lại một đoàn ý thức. Có lẽ là bởi vì thực lực của Lâm Tín mạnh hơn Lý Tàn Dương một chút, nên đoàn ý thức này lưu trữ hoàn chỉnh hơn, ẩn chứa lượng tin tức nhiều hơn dao động ý thức của Lý Tàn Dương.

Từ đoàn ý thức này Đinh Hạo biết khi chiến trường bách thánh sụp đổ, các thiên tài ở bên trong gặp cảnh ngộ khác nhau. Lâm Tín, Lý Tàn Dương bị khe hở thời không cuốn vào, khá xui xẻo. Lâm Tín, Lý Tàn Dương không lạc đến Thần Ấn đại lục mà bị cuốn vào không gian hắc ám, bị người khổng lồ giáp vàng ngồi trên thần tọa trôi nổi bất cóc, trải qua cải tạo khủng khiếp khó thể tưởng tượng cuối cùng biến thành khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám.

Đây là quá trình hắc ám rơi vào địa ngục, sức mạnh hắc ám thẩm thấu vào các phần cơ thể, chuyển hóa toàn bộ sự sống thành lực lượng giết chóc. Người mất đi ý thức, thần thức, từ người sống biến thành người chết, trở thành quái vật giết chóc chiến đấu.

Thảm vô nhân đạo!

Có rất nhiều tồn tại vô cùng cao quý cùng bị biến thành hắc ám, trừ nhân loại ra có cường giả tuyệt đối của các chủng tộc khác. Người khổng lồ giáp vàng ngồi trên thần tọa trôi nổi bắt được bọn họ, cải tạo như một đồ vật.

Lâm Tín, Lý Tàn Dương không may mắn thoát khỏi.

Còn vì sao Lâm Tín, Lý Tàn Dương giữ lại được chút ý thức thì không biết. Đinh Hạo đoán có lẽ vì trong chiến trường bách thánh Lâm Tín, Lý Tàn Dương được cơ duyên đặc biệt nên mới chống tới bây giờ, nhưng chỉ là một lũ ý thức, không có sức tự chủ. Qua một thời gian có lẽ tất cả đều tan biến.

Đinh Hạo cẩn thận cất ý thức đoạn ngắn cuối cùng của Lâm Tín, Lý Tàn Dương vào thức hải, ôn nhuận chúng.

Từ nguyên lý thì Lâm Tín, Lý Tàn Dương đã chết.

Dù có bất cứ thần đan, diệu dược nào, dù là thuốc dẫn tiên dược cũng không thể cứu sống Lâm Tín, Lý Tàn Dương. Nhưng Đinh Hạo muốn giữ một tia hy vọng lại, nếu luân hồi lần nữa mở ra không chừng có hy vọng để Lâm Tín, Lý Tàn Dương luân hồi chuyển thế, không thể từ bỏ.

Đinh Hạo nghĩ đến chuyện khác.

Người khổng lồ giáp vàng ngồi trên thần tọa trôi nổi là tồn tại gì?

Người khổng lồ giáp vàng ngồi trên thần tọa trôi nổi nắm giữ sức mạnh hắc ám khủng bố như vậy, lại kết hợp hoàn cảnh trận chiến này, lời đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói, rất có thể đó là U Minh Chân Tiên. Lần đầu tiên Đinh Hạo thấy rõ ràng U Minh Chân Tiên như vậy, khác với hình tượng ma vương cái thể hung tợn, thần thông có khí thế như Chiến thần, cái thể vô song.

Nhưng cách U Minh Chân Tiên cải tạo khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám rất khủng bố, thậm chí tuyệt nhân hoàn.

Đinh Hạo hiểu rằng nếu U Minh Chân Tiên chế tạo hàng loạt khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám thì thế lực của gã quá khủng khiếp, dù hôm nay luyện hóa hết mấy chục cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám nhưng không thể thay đổi đại thế. Bởi vì Đinh Hạo từ đoàn ý thức của Lâm Tín biết số lượng U Minh Chân Tiên cải tạo khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám là hàng ngàn.

Nếu mấy ngàn khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám có thực lực như mấy chục cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám trước mắt thì đủ cần quét Thần Ấn đại lục, Vô Tận đại lục, là tồn tại vô địch, không ai chống lại nổi.

Lòng Đinh Hạo chìm xuống.

Một ánh mắt nhìn hướng Đinh Hạo, là Bắc vực Huyền Sương Chiến thần.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lên tiếng:

- Nín thở ngưng thần, lòng đừng dao động.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần ám chỉ điều gì.

Đinh Hạo gật đầu, không suy nghĩ lung tung nữa.

Đinh Hạo hết sức thúc giục Thiên Hoàng trận pháp luyện hóa các cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám.

Tiếp theo Đinh Hạo thử tìm kiếm trong thức hải của cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám khác để xem có tin tức gì không. Khiến Đinh Hạo thất vọng là thức hải cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám khác hoàn toàn bị sức mạnh hắc ám cắn nuốt, không chứa chút đoạn ngắn khi còn sống.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Không biết trong người khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám có điểm yếu trí mạng gì không? Nếu chiến ngẫu không có sự sống thì như người máy mạch điện tử, có lẽ sẽ bị bệnh độc xâm nhập?

Ớc Đinh Hạo lóe tia sáng, hắn nghĩ đến một cách về mặt lý luận.

Nhưng Thiên Hoàng trận pháp quá thần diệu, hùng hồn, một mình Đinh Hạo không thể nắm giữ điều khiển. Mọi người hợp sức Thiên Hoàng trận pháp âm âm vận chuyển, đại thế không thể làm trái. Đinh Hạo không cách nào ngừng lại để nghiên cứu thân hình cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Khoảng ba ngày sau, mấy chục cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám bị ánh sáng vàng chiếu rọi hoàn toàn biến thành khói đen tan trong thiên địa. Mọi người nhìn cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám ẩn chứa lực lượng giết chóc diệt thế khủng bố biến mất, tất cả thở phào nhẹ nhõm.

Trong ba ngày là giày vò với nhiều người. Thông qua Thiên Hoàng trận pháp mỗi người cảm nhận khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám cường đại. Nếu không phải cường giả giáp đen khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám bị giam trong Thiên Hoàng trận pháp, một khi chúng nó vùng thoát thì dù là khôi lỗi chiến ngẫu hắc ám yếu nhất dư sức đè bẹp mọi người. Áp lực hắc ám khủng bố làm mọi người hít thở khó khăn.

1472. Chương 1476: Tháp To Màu Vàng.

Đinh Hạo nhìn khói đen tan biến trong thiên địa, lòng máy động.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Hắc ám là một phần của thể giới, không có bóng tối thì sẽ không có ánh sáng. Cho nên dù đám khói lồi chiến ngẫu hắc ám bị Thiên Hoàng trận pháp luyện hóa nhưng không hoàn toàn tan biến, chỉ có thể tan rã chúng. Lực lượng nguyên tố hắc ám vẫn tồn tại trong thiên địa!

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói:

- Tin tưởng các vị đã có thu hoạch, tiếp theo mọi người rời khỏi ngạ quỷ đạo được rồi. Chỗ này sẽ có một vài thay đổi, ở lại lâu không tốt.

Có cường giả thần cảnh Bắc Vực hỏi:

- Điện hạ không đi cùng chúng ta sao?

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nhìn hướng tay xa xôi, nói:

- Ta còn có chuyện khác, không rảnh. Các vị, bây giờ thế cục Vô Tận đại lục rắc rối phức tạp, các loại thể lực đây rầy. Dù là nhân loại và yêu tộc đều bị hại, nếu cứ kéo dài thế này thì sức mạnh hắc ám sẽ càng cường đại. Hy vọng các vị quay về Vô Tận đại lục sẽ nhanh chóng bình định náo động.

Mọi người gật đầu bảo đảm.

Lần này trong Thiên Hoàng trận pháp các cường giả thần cảnh Bắc Vực tiêu hao nhiều huyền lực nhưng cũng có thu hoạch lớn, cơ bản mỗi người đột phá bình cảnh vây khốn mình, thực lực thêm một tầng. Cường giả thần cảnh Bắc Vực thấy hy vọng tiến thêm một bước, tuy không tìm được tiên duyên luân hồi nhưng thu hoạch không nhỏ.

Chính lúc này thiên địa bỗng âm âm chấn động như động đất.

Mọi người biến sắc.

- Đó là . . .

Có người nhìn phương tây, trợn mắt há hốc mồm.

Đám người Đinh Hạo nhìn sang, thấy một cột nước to từ chỗ nào đó bắn lên cao, đâm thủng khung trời. Các tiếng nổ, thủy triều âm vang. Hơi nước ẩm ướt tràn ngập, đất hoang ngạ quỷ đạo phía xa nhanh chóng biến thành màng nước.

- Biến hóa đã bắt đầu!

Biểu tình Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nghiêm túc bay lên cao, lao nhanh hướng tây.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần để lại câu nói:

- Các ngươi hãy nhanh chóng rời đi, quay về theo đường cũ. Cánh cửa luân hồi sẽ đóng lại khi các ngươi rời đi, thời gian không còn nhiều, đừng ham hơi thở luân hồi nếu không sẽ vĩnh viễn ở lại đây.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói xong biến mất phía cuối trời.

- Đó là hướng giếng nước âm dương!

Đinh Hạo chợt nhận ra cột nước bắn lên cao là giếng nước hai màu trắng đen. Hai thần long một đen một trắng bay lên, giếng nước hai màu trắng đen không bị trói buộc trong phạm vi nhất định mà khuếch tán bốn phương tám hướng. Thế nước bàng bạc, mắt thường thấy đường chân trời bị thủy triều ập đến, chỗ xa hơn đã ngập nước.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực nhìn nhau, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn thế nước mạnh mẽ thế này e rằng không lâu sau thế giới ngạ quỷ đạo sẽ bị nước giếng tràn ngập, trở thành thế giới nước.

Chương môn Thanh Vân tông quát to:

- Chúng ta đi!

Chương môn Thanh Vân tông dẫn đầu lao ra xa.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực vội vàng theo sau.

Bởi vì đám cường giả thần cảnh Bắc Vực phát hiện nước biển trắng đen ập đến có sát khí, trong đó ẩn chứa lực lượng tru sát làm rát da người, không phải nước biển bình thường. Nếu bị giọt nước bắn trúng người có lẽ sẽ dính họa sát thân, có lẽ là lực lượng pháp tắc kỳ lạ trong ngạ quỷ đạo không thích hợp nhân loại sinh tồn.

Rất khó tin trong giếng nước hai màu trắng đen chứa nhiều nước đến thế, một khi bộc phát có xu hướng nhấn chìm cả thế giới.

Đám cường giả thần cảnh Bắc Vực lảng không aby đi, tốc độ siêu nhanh. Nhưng sóng triều từ xa dâng trào ập đến tốc độ không chậm hơn mọi người, lướt theo bên dưới chân bọn họ, thật là không tin nổi.

Phương Thiên Dực kêu lên:

- Mau nhìn kia, đó là cái gì?

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực dọc theo ánh mắt Phương Thiên Dực ngoái lại nhìn. Một co cự thú màu đen bay lên từ sóng triều phía xa. Cự thú to khổng lồ như dãy núi mấy ngàn thước, nó nhảy lên vài trăm thước rồi bùm một tiếng đập xuống mặt nước bắn lên sóng cao vài ngàn thước, thanh thế kinh người như đám người khổng lồ chạy nhanh đi.

Các cường giả thần cảnh Bắc Vực chưa thấy rõ thân hình cự thú màu đen thì nghe một chuỗi tiếng nổ ầm ầm, các cự thú nhảy lên, hình dạng khác nhau, đen như dãy núi trong bóng đêm vui vẻ rong ruổi trong nước. Chúng phát ra tiếng rống hân hoan, sóng âm chấn động thiên địa.

Tổng Khuyết tặc lưỡi:

- Đó là quái vật gì vậy?

Nên biết mọi người là cường giả thần cảnh đỉnh cao nhưng không dám đến gần sóng triều âm dương đen trắng, sợ bị lực lượng pháp tắc ngạ quỷ đạo ẩn chứa trong đó giam cầm, sẽ không thể rời khỏi thế giới hoang vắng này. Nhưng quái ngư to như dãy núi thì giống như được trọng sinh thoải mái bơi bên trong.

Không lẽ là dân bản xứ của ngạ quỷ đạo?

Lòng Đinh Hạo máy động.

Đinh Hạo cảm thấy giếng nước hai màu trắng đen bí ẩn vượt qua mọi người tưởng tượng, không đơn giản là ẩn chứa sức mạnh luân hồi. Có lẽ giếng nước hai màu trắng đen nổi lên một nơi càng bí ẩn hơn, có thể chứa nhiều nước như vậy, cộng với lúc trước Bắc vực Huyền Sương Chiến thần lao hướng giếng nước, phải chăng có mưu tính gì khác?

Đinh Hạo muốn quay về tìm hiểu giếng nước hai màu trắng đen, nhưng cảm nhận sóng biển gào thét, cự thú khủng bố thì hấn cắt đứt ý nghĩ này.

Trên đường đi đám cường giả thần cảnh Bắc Vực không dám ngừng lại, chạy vất giò lên cổ. Bọn họ tổn một tháng, vừa đói vừa mệt rồi cuộc quay về chỗ cũ. Trong không trung có một cánh cửa ánh sáng mở ra, chính là cánh cửa luân hồi đưa mọi người vào ngạ quỷ đạo. Đám cường giả thần cảnh Bắc Vực lập tức xông vào cánh cửa luân hồi ngay.

Chớp mắt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng sấm đi đùng.

Từng lớp sóng nặng ngàn vạn cân đánh vào cửa ánh sáng, cánh cửa thành mảnh vụn tung tóe trong không trung như có lực lượng vô hình không cho phép cửa ánh sáng xuất hiện trong thế giới này. Hư không quanh cửa ánh sáng cũng bị sóng đen đập nát.

Có thể tưởng tượng nếu sóng đập vào cơ thể mọi người thì nhất khiêu cường giả thần cảnh cũng sẽ bị thương nặng học máu.

Đây chính là lực lượng quy tắc.

Sóng đen trắng hùng dũng tràn ngập khắp thế giới nga quỷ đạo.

Một con quái vật khổng lồ lẫn lộn trong sóng dữ.

Ngoài ra trong nước biển có đủ loại sinh vật kỳ lạ lẫn lộn trong sóng nước, dần thích ứng hoàn cảnh. Chúng như thức tỉnh từ giấc ngủ, há mồm điên cuồng nuốt mọi thứ xung quanh, như đói đến điên cuồng giết chóc trong nước biển.

Chớp mắt cự thú to như dãy núi kia bị mấy con quái thú cắn chỉ còn lại khung xương trắng.

Trên bầu trời đột nhiên vang tiếng sầm ầm ầm, ngàn vạn tia chớp trắng đánh xuống biển cả.

Thế giới Hồ Ác Quỷ bỗng tỏa sáng sức sống hoặc như bị lực lượng bí ẩn đánh thức khỏi giấc ngủ, từ tĩnh lặng đến vô cùng náo nhiệt.

Từ khi nào một tòa tháp to màu vàng chậm rãi trôi lên từ nước biển lộ ra đỉnh nhọn, sau đó là thân tháp.

Đây là một tòa tháp to ầy vụn thước, mỗi cục đá xây thành tháp đều có màu hoàng kim, ẩn chứa thần lực kỳ lạ. Tháp to màu vàng nổi trên mặt biển như không có sức nặng, pháp phòng theo cơn sóng.

1473. Chương 1477: Tháp To Màu Vàng (hạ).

Đám quái vật cắn xé nhau trong biển như gặp phải tồn tại cực kỳ đáng sợ, trong khoảnh khắc chúng ngừng cắn nuốt, như chim sợ cành cong lặn xuống mặt nước, biến mất tăm.

Một cánh cửa vàng lặng lẽ mở ra từ tháp to màu vàng.

Mấy chục bóng người bước ra từ cánh cửa.

Một người phát ra ngữ điệu khó hiểu:

- Đây là kỷ nguyên đó?

Thanh âm thắc mắc tràn ngập năm tháng tang thương, người đó nhìn nước biển bốn phía dâng trào, người cứng ngắt.

- Mặt biển xông mở, chúng ta đã chờ được ngày này đến.

- Luân hồi sắp mở ra rồi sao?

- Nga quỷ đạo bắt đầu thức tỉnh, ta cảm giác thiên địa này đang kêu gào, đó là một vòng luân hồi. Một lần này chúng ta có thể thắng sao? Hay sẽ như trước kia lại tự chém một đao phong ấn vào âm dương chi nguyên?

- Mặc kệ trả giá cỡ nào cũng không thể lùi bước nữa!

Đám người cổ xưa thì thâm.

Y phục trên người bọn họ mục nát nhưng hơi thở từ ban đầu suy yếu nhanh chóng tăng vọt, giây lát đã đột phá thần cảnh. Lực lượng cường đại kích động nước biển hùng dũng làm biển cả càng cuồng bạo hơn.

Tháp to màu vàng bay lên cao.

Thì ra bên dưới tháp to màu vàng là một con chim khổng lồ to đến mức không thấy rõ toàn bộ cơ thể. Chim khổng lồ công tháp to màu vàng, nó vỗ cánh. Thoáng chốc biển cả sụp một góc to, lực lượng khổng bố chấn vỡ biển bao nhiêu hải thú hải quái to lớn.

Phía tây xa hơn.

Giếng nước hai màu trắng đen vẫn không ngừng phun ra nước biển âm dương, miệng giếng ở bên dưới mặt nước mấy vạn thước như mắt biển. Khiến người thấy lạ là xung quanh ngàn thước không có nước biển mà là vùng chân không, phía xa hơn một trận pháp hắc ám bị ngâm trong nước biển trắng đen. Trận pháp mấy ngàn Thần tướng Hắc Giáp Quân Thần Đình phương đông tổ hợp vẫn lặng lẽ vận chuyển.

Mười người đứng bên cạnh giếng nước hai màu trắng đen, là năm cực nhân loại Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần, Đông Cương Hạo Nhật Vô Thiên Thần Điện, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Chiến Thần và năm yêu thần năm cực yêu tộc.

Trên mép giếng nước hai màu trắng đen lóe mười phù văn cổ xưa kỳ lạ ẩn chứa áo nghĩa thần diệu, quy luật quỷ quyết chớp lóe. Mỗi một phù văn đối ứng với một cường giả Chiến thần.

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói:

- Âm dương chi nguyên đã giải phong, tin tưởng cường giả ngạ quỷ đạo nên thức tỉnh.

Một chí tôn yêu tộc trầm ngâm nói:

- Năm xưa U Minh Chân Tiên càn quét ngạ quỷ đạo, vua đại uy đức quỷ hội hợp bát bộ quỷ quái quỷ thần phong ấn sinh linh cao giai của Hổ Ác Quỷ vào âm dương chi nguyên để lưu giữ sức chiến đấu ngạ quỷ đạo. Nhiều năm trôi qua, không biết sức chiến đấu của ngạ quỷ đạo còn lại bao nhiêu, có thể đấu lại U Minh Chân Tiên không.

Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần hừ lạnh một tiếng:

- Không thể gửi gắm hy vọng vào đám quy vật này. Lúc trước ngạ quỷ đạo hưng thịnh đều không ngăn được U Minh Chân Tiên huống chi là đám tàn binh bại tướng hiện giờ?

- Không còn bao lâu là tới lúc U Minh Chân Tiên lại ăn cơm, hy vọng như tin đồn đã nói, bây giờ là lúc U Minh Chân Tiên yếu nhất.

- Chúng ta nên đi.

- Trong lục đạo ngạ quỷ đạo đã mở, địa ngục đạo, Tu La đạo có dấu hiệu phục hưng, tiếc rằng không thể tìm ra tung tích của nó. Thiên đạo không hiển, nhân đạo mờ mịt, tiếp theo chúng ta chỉ có thể chú ý vào súc sinh đạo, đây là phần lục đạo duy nhất chúng ta có cơ may tìm ra.

- Hy vọng thứ ghi trên tiên sách cổ trực là thật, súc sinh đạo sẽ dễ mở ra như ngạ quỷ đạo.

- Nghĩ nhiều vô ích, không nên chậm trễ. Chúng ta điều dưỡng hồi phục sức chiến đấu đỉnh cao tại đây rồi chạy đến súc sinh đạo ngay.

- Còn chuyện Vô Tận đại lục?

- Giao cho người khác làm đi, chúng ta chỉ có thể nghe theo mệnh trời, cố gắng hết sức mình.

Bàn tán qua đi, mười chí tôn khoanh chân bên mép giếng nước hai màu trắng đen vận khí điều dưỡng, hồi phục thực lực, dẫn đạo súc mạnh luân hồi nhập vào cơ thể. Lực lượng mỗi chí tôn sâu không lường được, như tinh vân di chuyển, cường đại đến khó tin.

Chớp mắt một ngày qua đi.

Mười cao thủ chí tôn điều dưỡng xong, liếc nhau, toàn thân tỏa ánh sáng. Mười chí tôn nhập vào giếng nước hai màu trắng đen, lặn xuống dưới, biến mất.

* * *

Đám người Đình Hạo, cường giả thần cảnh Bắc Vực trở về Vô Tận đại lục.

Bọn họ xuất hiện ở địa điểm Quốc thành Bắc Vực.

Khi cánh cửa luân hồi hư không mở ra đã kinh động thủ vệ bên cạnh. Đám người Đinh Hạo, cường giả thần cảnh Bắc Vực bước ra ngoài thì cao tăng các phương, cường giả đại môn phái trú đóng tại đây đều chạy đến.

Cố Thiếu Sơ mừng rỡ chạy ra đón:

- Đinh huynh đệ, rốt cuộc các người trở về!

Nhưng rất nhanh mọi người so sánh nhân số thấy thiếu một vài người. Bọn họ nhận ra chuyện mạo hiểm luân hồi chỉ vực không thuận lợi như đã nghĩ, có thể đã xảy ra chuyện gì. Những cường giả không có mặt có lẽ vĩnh viễn không trở về nữa.

Tin tức đoàn người trở về bị phong tỏa kín kẽ, chỉ vài người được biết.

Mọi người ở lại Quốc thành một đêm, đại khái hiểu biết thế cục Bắc Vực, Vô Tận đại lục rồi lần lượt rời đi. Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm hội hợp với đệ tử Vãn Kiếm tông trong Quốc thành, chạy ngay về Vãn Kiếm sơn mạch Tuyết Châu.

Tiếp theo nên bình định thế cục Bắc Vực, nguyên Vô Tận đại lục như thế nào sẽ là thử thách nặng nề.

Đây là nhiệm vụ Bắc vực Huyền Sương Chiến thần để cho Đinh Hạo.

Trước đó Đinh Hạo cần tiêu hóa hết các thu hoạch có được trong نگا quỹ đạo, củng cố tu vi võ đạo của mình.

Tuyết Châu Vô Tận đại lục.

Vãn Kiếm sơn mạch.

Núi non không nguy nga bao nhiêu liên miên kéo dài đến chân trời. Giờ là mùa thu, lá cây ố vàng nhuộm sắc hoàng kim khắp Vãn Kiếm sơn mạch, cho cảm giác ấm áp đáng tin cậy.

Quanh Vãn Kiếm sơn mạch có mấy trăm thành trấn nhân loại nhiều như sao trên trời.

Quy mô thành trấn không quá lớn, mỗi một thành thị chỉ chứa khoảng mười vạn người nhưng có trật tự ngay ngắn, liên kết với nhau, không khí bình an, hòa bình. Nhân loại sinh hoạt trong thành thị vẻ mặt vui sướng, tràn ngập hy vọng. Bọn họ bận rộn làm ăn, không như sống trong loạn thế.

Càng khó tin là có bóng dáng một số yêu tộc trong thành trấn, yêu tộc sống chung hòa thuận với nhân loại, không gây náo động gì. Một vài nhân loại và yêu tộc cười chào hỏi nhau hiển nhiên đã thói quen.

Hình ảnh này không thể thấy ở nơi khác trong Vô Tận đại lục.

Nhân loại và yêu tộc chỉ có thù hận lẫn nhau.

Thu gió thổi qua, lá vàng úa bay đầy trời.

Quanh Vãn Kiếm sơn mạch vốn hoang vắng lúc này trở nên giàu có, đông đúc, có xu hướng khu vực phần hoa nhất Tuyết Châu. Có võ giả mặc trang phục đệ tử Vãn Kiếm tông thành đội tuần tra xuyên qua mỗi thành trấn giữ trật tự.

Đệ tử Vãn Kiếm tông là được hoan nghênh nhất trong khu vực này.

Ánh mắt mỗi người nhìn đệ tử Vãn Kiếm tông tràn ngập tôn kính, hâm mộ. Đặc biệt là thanh niên, con nít nhìn y phục kiếm sĩ tỏa sáng thì rất khao khát.

Bây giờ trở thành đệ tử Vãn Kiếm tông là điều vô số người trẻ tuổi tha thiết ước mơ.

1474. Chương 1478: Lại Là Trắc Nghiệm Nhập Tông Một Năm Nữa.

Không chỉ Tuyết Châu, các châu vực khác trong Bắc Vực có những thiên tài thiếu niên từ xa vạn dặm, vượt qua vô số gian khổ tới đây tập võ. Dù không thể trở thành đệ tử Vãn Kiếm tông nhưng chỉ cần được vào vô đường Vãn Kiếm có trong mỗi thành thị gần Vãn Kiếm tông đã là chuyện vô cùng may mắn.

Từng vết sáng xẹt qua không trung.

Đó là cao thủ Vãn Kiếm tông trên Tiên Thiên Vô Tông cảnh tuần tra khu vực xung quanh, mỗi lần kiểm quang bay thấp sẽ khiến nhiều người hò reo, nhìn chăm chăm.

Trong khu vực này Vãn Kiếm tông được tôn sùng như vị thần.

Thậm chí uy vọng của Huyền Sương Thần Cung cũng không được hoan nghênh như Vãn Kiếm tông.

Trong phạm vi vạn dặm Vãn Kiếm sơn mạch mọi tranh chấp, chiến đấu đều không còn. Dù là các cường giả, đại thế lực đến từ Thần Ân đại lục sau khi liên tục trả giá đắt thì không dám đến khiêu khích nữa. Mặc kệ là ai, khi đã vào khu vực này đều phải ngoan ngoãn làm theo quy tắc của Vãn Kiếm tông.

Vãn Kiếm tông cường đại không tha nghi ngờ.

Mấy ngày nay là thời gian Vãn Kiếm tông mở sơn môn tuyển nhận đệ tử, đây là sự kiện quan trọng kịhấp Bắc Vực. Nhiều thiếu niên lứa tuổi phù hợp được gia tộc hộ vệ từ vạn dặm xa xôi đến Vãn Kiếm sơn mạch, chờ ngày sơn môn mở ra. Vãn Kiếm phong cao ngất đâm mây đã trở thành thánh địa võ đạo trong lòng các thiếu niên.

Mức độ được hoan nghênh, theo đuổi vượt qua các tông môn đỉnh cao uy tín lâu năm như Diệt Tuyết Kiếm tông, Thanh Vân tông, Phần Hương cốc.

Hôm nay trời trong nắng ấm, trời thu mơ mộng.

Sáo tiếng chuông du dương tề trên Vãn Kiếm sơn mạch vọng xuống quanh quẩn trong thiên địa.

- Mở, sơn môn Vãn Kiếm tông mở rồi!

- Đã đến lúc, ha ha ha ha ha ha! Lần này ta phải thông qua trắc nghiệm vào Vãn Kiếm tông!

- Có quá nhiều người tham gia kiểm tra, cạnh tranh rất kịch liệt đây!

- Nghe nói lần này Vãn Kiếm tông chiêu sinh nhiều hơn, sẽ tuyển nhận một vạn đệ tử ký danh, chúng ta đều có cơ hội. Phải cố gắng lên, vào Vãn Kiếm tông không chừng có cơ hội thấy các nhân vật truyền kỳ đao cuồng kiếm si, cuồng đao, tam thiên tuyệt kiếm.

- Ta nói này thằng nhóc, lần này cha ngươi có dốc hết tài sản cũng quyết mượn võ sĩ bảo vệ ngươi lên Vãn Kiếm sơn, nếu ngươi không thể qua cuộc thi trở thành đệ tử Vãn Kiếm tông thì hai chúng ta đành tìm cọng dây thừng thắt cổ tại đây!

Đủ các loại người thân phận khác nhau, hoặc giàu hoặc nghèo, quần áo hoa quý hay nghèo rách nát tọt năm tọt ba đi trên đường núi đến Vãn Kiếm sơn mạch. Bên Tẩy Kiếm Trì đã chen chúc chật như nêm cối.

Có đệ tử Vãn Kiếm tông mặc y phục kiếm sĩ giữ trật tự.

Người dẫn đầu là một thanh niên mày rậm mắt to, khí chất tuấn tú tên là A Kim, một người nổi bật trong đệ tử nội môn Vãn Kiếm tông. Lúc trước trong ba trận quyết đấu sinh tử Vãn Kiếm tông A Kim lọt vào mắt xanh của Đinh Hạo, được phá cách chiêu vào Vãn Kiếm tông. A Kim lớn tuổi hơn đệ tử cùng thế hệ, rất cố gắng nên nhanh chóng nổi bật, trở thành đệ tử nội môn. A Kim rất được yêu thích, được cao tăng tông môn chú trọng, phụ trách giữ trật tự sơn môn lần chiêu sinh này.

Các thiếu niên nối liền không dứt từ biệt phụ mẫu trưởng bối dưới chân núi, bước vào sơn môn nhận thử thách.

Vãn Kiếm tông tuyển nhận đệ tử trước giờ quá trình là công khai nên không lo có hiện tượng đi cửa sau. Từng có một đệ tử nội môn trong quá trình nhận đệ tử làm việc riêng tư làm rối kỷ cương, bị trưởng lão tông môn Vương Tuyệt Phong phát hiện phạt nặng, từ nay không còn có hiện tượng như thế nữa.

Điều này khiến đám thiếu gia, công tử nhà giàu, có thể lực ngoan ngoãn làm theo quy tắc.

Đám thiếu niên tham gia Vắn Kiếm tông tuyển nhận đồ đệ lên đến mấy chục vạn người.

Đối với Vắn Kiếm tông từ trong đó tuyển chọn ra đệ tử hợp cách sẽ là công trình rất lớn. May mắn lâu nay tông môn hình thành hệ thống hoàn chỉnh, mọi chuyện có lớp có lang.

Mặt trời lên cao, sơn môn Vắn Kiếm tông náo nhiệt chưa từng có.

Một đệ tử Vắn Kiếm tông thì thầm với đồng bạn:

- Nghe nói chưa? Đỉnh sư thúc tổ đã quay về tông môn, đang bế quan sau núi.

Một đệ tử Vắn Kiếm tông khác mắt sáng rỡ nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Còn cần người nói sao? Hôm đó ta chính mắt nhìn thấy Đỉnh sư thúc tổ, người gì đâu như thần tiên. Nếu có thể bái vào môn hạ của Đỉnh sư thúc tổ thì hay biết mấy.

- Người mơ ảo vậy?

- Có gì mà ảo? Đỉnh sư thúc tổ dạy chúng ta làm võ giả phải có lòng tiến tới, mơ còn không dám thì nói gì tiến tới?

Nói đến đây đệ tử Vắn Kiếm tông này nhỏ giọng nói:

- Nói cho người biết một tin tức nhưng người đừng truyền ra.

- Có chuyện gì? Bí hiểm vậy?

- Hôm qua khi ta ở đan điện làm nhiệm vụ chính tía nghe nói Đỉnh sư thúc tổ sẽ tự chiêu đồ đệ, từ trong đám nhóc này chọn ra trăm thiên tài làm đệ tử ký danh.

- Cái gì? Trời ạ, thật không? Đỉnh sư thúc tổ tự chiêu người? Cái này . . . Là đứa nhóc nào may mắn quá vậy?

Một đệ tử Vắn Kiếm tông thất vọng nói:

- Chỉ thiếu niên chưa từng nhập môn mới được chọn? Vậy là chúng ta hết hy vọng.

- Không, nghe bảo lần này Đỉnh sư thúc tổ cần chiêu hai trăm người làm đệ tử ký danh, một trăm người khác lựa chọn trong số đệ tử đã nhập môn. Chúng ta vẫn có cơ hội!

Hai đệ tử Vắn Kiếm tông nhỏ giọng bàn tán, lòng đầy khát khao.

Cùng lúc đó có nhiều người tuôn hướng sơn môn.

Giống như trước kia, phụ trách tuyển nhận đệ tử ký danh các trưởng lão ngoại môn, từng hạng mục thí nghiệm nghiêm khắc tiến hành. Trắc nghiệm tuổi, thuộc tính, nghị lực, ngộ tính. Mấy sân trắc nghiệm đông đúc đầu người chờ được thi hoặc thi xong chờ thành tích, các thiếu niên chen chúc chật như nêm cối.

Lúc này có ba, bốn người nhàn nhã đi trong đám đông.

Bọn họ rất trẻ, ăn mặc tùy tiện, áo vải bình thường, trông không giống đệ tử Vắn Kiếm tông mà như nhân viên hậu cần trên sơn môn, bộ dáng ăn không ngồi rồi. Các đệ tử Vắn Kiếm tông thấy bọn họ làm như không thấy, nên không ai chú ý mấy người đó. Đám thiếu niên tràn đầy nhiệt tình không rảnh quan sát mấy kẻ rảnh rỗi, bọn họ mong chờ các trưởng lão phụ trách kiểm tra sẽ ột ánh mắt khen ngợi.

Đám đông chen chúc.

Một đám thiếu niên ăn mặc cao quý bị bốn người rảnh rỗi đụng phải, trong đó một người bất mãn la lên:

- Này, mấy tên kia, chen cái gì? Không đến tham gia thi thì lộn xộn trong đây làm gì?

- Đúng vậy! Chúng ta đã qua cuộc thi, sắp trở thành đệ tử Vắn Kiếm tông.

Một thiếu niên mập mạp cười đắc ý nói:

- Ngó bộ dạng của các người chắc là nhân viên tạp vụ trong tông môn, mau về đi, đừng đi lung tung cản đường.

Mấy thiếu niên rất là vênh váo, vì lúc trước bọn họ trải nghiệm thuộc tính, ngộ tính có thành tích rất tốt, trúng tuyển Văn Kiếm tông là cái chắc.

Bốn người rảnh rồi cười cười, không nói không rằng quay người đi.

Một thiếu niên áo tím trầm ngâm nói:

- Hình như mấy người đó không phải tạp vụ?

1475. Chương 1479: Ai Nói Không Có Người Thu Hấn?

- Nhưng người nhìn mấy người đó không mặc y phục kiếm sĩ, không mặc y phục trưởng lão thì chắc chắn là tạp dịch tông môn rồi! Nhưng nói đến thì mấy tên tạp dịch này dễ tính thật.

Các thiếu niên đáng nói chuyện thì sân thi nghị lực vang tiếng ồn ào.

Một trưởng lão ngoại môn mắt kiên nhẫn cao giọng khuyên:

- Hải tử, ta khuyên người hãy từ bỏ đi, thiên phú và thuộc tính của người là hạ hạ phẩm, căn bản không có tư cách tập võ. Hơn nữa người không có cơ sở võ đạo, nếu miễn cưỡng nhận thi nghị lực sẽ bị nguy hiểm sinh mạng.

Mọi người nhìn chăm chăm chính giữa sân.

Một thiếu niên gầy gò mặc quần áo tả tơi khoảng mười một, hai tuổi, vừa đen vừa gầy. Y phục rách rưới miễn cưỡng che cơ thể da bọc xương giống như áo cà sa, tóc dài rối xù, biểu tình buồn bã không chịu lùi lại một bước.

Thiếu niên gầy yếu nói:

- Chẳng phải kiểm tra nhập tông của Văn Kiếm tông là ai cũng có cơ hội sao? Tại sao không cho ta thi?

Trong mắt trưởng lão ngoại môn không còn sót lại chút kiên nhẫn.

Thiếu niên này buồn bã chặn tại đây đã ảnh hưởng trật tự thi, trưởng lão ngoại môn có ý tốt nhắc nhở ai ngờ thiếu niên không biết tốt xấu.

Trưởng lão ngoại môn hừ lạnh một tiếng:

- Nếu người muốn tự rước lấy nhục thì tùy, nhưng ta nhắc nhở người, xem thành tích thi của người dù nghị lực được tròn điểm cũng không có khả năng vào Văn Kiếm tông.

- Nhưng ta nghe nói Văn Kiếm tông từng có một vị tiền bối dựa vào thi nghị lực được vào tông môn, tư chất võ đạo của tiền bối đó cũng rất tệ nhưng bây giờ đã là cường giả tuyệt đối nổi tiếng khắp thiên hạ.

Trên khuôn mặt đen nhẻm của thiếu niên lóe ánh sáng rực như ngọn lửa đốt cháy.

Trưởng lão ngoại môn ngăn ra, sau đó cười khinh thường nói:

- Ý người nói Cuồng Dao Trương Phàm trưởng lão? Ha ha ha ha ha ha! Trương trưởng lão đúng là dựa vào nghị lực xuất sắc vào tông môn, nhưng người nên biết trừ nghị lực ra thuộc tính, ngộ tính của Trương trưởng lão không phải kém nhất nên mới có cơ hội. Còn người . . . Không phải ta đả kích người, tư chất, ngộ tính hạ hạ phẩm định người cả đời vô duyên với võ đạo.

Thiếu niên gầy đen khẽ run, cúi đầu hình như là khóc, nhưng giây sau gã ngẩng đầu lên.

Thiếu niên gầy đen vẫn cứng rắn nói:

- Đa tạ trưởng lão nhắc nhở, ta muốn thử một lần.

Thiếu niên gầy đen nói xong xoay người bước nhanh đi vào trận pháp kiểm tra nghị lực.

Thiếu niên áo trắng cùng thi với thiếu niên gầy đen cười khẩy nói:

- Không biết điều!

Mấy người khác đa số khinh thường thiếu niên gầy đen người có mùi hôi như tên ăn mày. Hừ, dám so sánh với Cuồng Dao đại nhân, người cho rằng người là ai? Thật là không biết tự lượng sức mình.

Vô số ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm, thiếu niên gầy đen hít sâu đi vào kiểm tra.

Trong trận pháp, một trăm thiếu niên ngồi nghiêm chỉnh.

Trưởng lão ngoại môn khởi động trận pháp.

Áp lực đáng sợ sinh ra, các thiếu niên biến sắc mặt.

Thiếu niên gầy đen cứng người suýt quỵ rạp dưới đất. Thiếu niên gầy đen không có chút cơ sở võ đạo, người rất gầy gò, không chịu nổi áp lực này. Nhưng chỉ vài giây sau thiếu niên gầy đen cắn răng ưỡn người.

Hoa văn trận pháp chớp lóe, áp lực không ngừng biến lớn.

Mặt thiếu niên gầy đen trắng bệch vàng vọt, người run bần bật, khổ sở cố chống.

Thiếu niên quần áo hoa quý lúc trước đứng ngoài trận pháp chỉ trở:

- Chúng ta đánh cuộc đi, xem tiểu tử thối kia chống được bao lâu?

Thiếu niên áo tím đồng bạn cười nói:

- Ta cá hán không qua một nén nhang.

- Nửa nén nhang!

- Ha ha ha ha ha ha! Ta đoán ngắn hơn, mười phút!

Đám thiếu niên áo gấm trêu chọc.

Bọn họ đều có cơ sở võ đạo, đến từ thế gia võ đạo có chút nổi tiếng, nền móng rất tốt. Lúc trước thành tích của bọn họ không tệ, vào Văn Kiếm tông là chắc nên bắt đầu tự mình là đệ tử ký danh, vênh váo như chỉ điểm giang sơn.

- Cần gì so đo kiến thức với kẻ ngu dốt?

Một thiếu niên kiêu ngạo nói:

- Hừ! Dám so sánh mình với tiền bối Cuồng Dao, đúng là ngu!

Thời gian trôi qua trong lúc mọi người bàn tán.

Trong trận pháp rốt cuộc có thiếu niên không chịu nổi áp lực khủng bố đi ra ngoài.

Nhân số trong trận pháp giảm dần.

Một nén nhang qua đi chỉ còn lại không đến năm mươi thiếu niên còn kiên trì, khiến mọi người không ngờ là thiếu niên gầy đen nằm trong số đó. Tình huống của thiếu niên gầy đen rất thảm, môi cắn nát, máu chảy dọc theo khóe môi, da đen dính đầy giọt máu li ti, gã đã chịu đựng áp lực rất kinh khủng.

Một thiếu niên áo gấm ngăn người nói:

- Không ngờ . . .

Trưởng lão ngoại môn cũng ngạc nhiên nhưng sau đó tức nuối lắc đầu.

Tâm tính nghị lực của thiếu niên gầy đen đúng là tốt, có thể kiên trì lâu như vậy, đây là điều người thường không làm được. Tiếc rằng tư chất của thiếu niên gầy đen quá tệ, không có tư chất học võ, ông trời đã chặn đứt đường học võ của gã.

Thời gian trôi nhanh, trong trận pháp chỉ còn khoảng mười người.

Thiếu niên gầy đen vẫn kiên trì.

Nhưng lúc này tình huống của thiếu niên gầy đen rất thảm, người đầm máu, áo cà sa loang lổ vết máu. Thiếu niên gầy đen đã không thể ngồi khoanh chân mà xụi lơ dưới đất, máu loãng chảy dọc theo hoa văn trận pháp dưới đất.

Nếu không phải người thiếu niên gầy đen còn mấp máy có lẽ người ta nghĩ gã đã xỉu.

Theo quy tắc cuộc thi một khi hôn mê nghĩa là kết thúc.

Rất khó tưởng tượng là lực lượng gì chống đỡ thiếu niên gầy đen.

Dù là đám thiếu niên áo gấm lúc trước trêu chọc thiếu niên gầy đen cũng câm nín, nhưng không để bụng. Tư chất quá kém, dù cho người chịu đựng áp lực đau khổ cỡ nào cũng không thể là đệ tử Vãn Kiếm tông. Thế giới này tu luyện võ đạo chú ý thiên phú, không có thiên phú thì mọi cố gắng là uổng công.

Rốt cuộc thời gian thi kết thúc.

Trong trận pháp còn lại ba người.

Một thiếu niên áo trắng nho nhã, một thư sinh mặt lạnh lùng và thiếu niên gầy đen sắp không thành hình người.

Trưởng lão ngoại môn lớn tiếng tuyên bố kết quả:

- Thời gian đã đến, hết giờ.

Thiếu niên nho nhã, thư sinh đứng dậy, mặt hơi trắng nhưng chưa đến cực hạn. Thiếu niên gầy đen thì không thể đứng dậy, mềm nhũn nằm dưới đất, bốn phía loang lổ vết máu. Thiếu niên gầy đen cố gượng chờ kết quả thi, ánh mắt buồn bã mà nóng cháy.

- Lý Vân nghị lực siêu đẳng giáp. Mộc Thiên nghị lực siêu đẳng giáp. Chu Phàm nghị lực . . .

Trưởng lão ngoại môn nói đến đây liếc trưởng lão ngoại môn một cái.

Trưởng lão ngoại môn tiếp tục bảo:

- Chu Phàm nghị lực thần đẳng!

Trưởng lão ngoại môn tuyên bố làm bốn phía kinh kêu.

Nghị lực thần đẳng?

Đây là đánh giá cao nhất.

Cùng cuộc thi, thiếu niên nho nhã Lý Vân, thư sinh Mộc Thiên biểu hiện càng tốt nhưng chỉ được siêu đẳng giáp, còn thiếu niên gầy đen Chu Phàm tàn phế nhũn ra thế nhưng đạt được thần đẳng?

Thiếu niên gầy đen tên là Chu Phàm.

Chu Phàm hơi thở mong manh hỏi:

- Ta . . . Ta . . . Có thể thanh niên tham gia . . . Vãn Kiếm tông không?

1476. Chương 1480: Ai Nói Không Có Người Thu Hấp (hạ)?

Người bình thường mà như Chu Phàm đã xỉu từ lâu, gã vẫn cố chống, kiên cường hỏi kết quả.

Trưởng lão ngoại môn thầm thở dài, không nhẫn tâm nhưng làm theo quy tắc tông môn, lắc đầu, nói:

- Người . . . Tuy rằng ta rất khâm phục nghị lực của người nhưng thách thức thì trước đó quá kém. Tu luyện võ đạo nghị lực không phải nhân tố quyết định, cho nên . . . Cho nên hầu như không vào tông môn được.

Trưởng lão ngoại môn nói câu này làm mọi người kêu lên tiếc thương.

Thiếu niên gầy đen Chu Phàm như bị sét đánh, ngây ra như phỗng, mất hết sự sống, hóa đá.

Hai dòng lệ chảy dài trên mặt thiếu niên gầy đen.

Chu Phàm như dã thú gầm rống trong cổ họng, gầm bầm thanh âm chỉ bản thân nghe thấy.

Thiếu niên gầy đen vô cùng tiếc nuối nói:

- Phụ thân, mẫu thân, thực xin lỗi, Tiểu Phàm . . . Tiểu Phàm vẫn . . . Thất bại . . . Ta . . .

Đôi mắt đỏ cháy ngọn lửa vụt tắt ánh sáng.

Hai tay thiếu niên gầy đen chống người, từng chút một bò ra trận pháp như cái xác biết đi.

Thiếu niên nho nhã bắt nhẩn cầu tình:

- Cái này . . . Trưởng lão không thể thương tình được sao? Vị tiểu huynh đệ này một lòng hướng đạo.

Thư sinh Mộc Thiên lên tiếng:

- Đúng vậy! Trưởng lão, ta cũng cảm thấy Chu huynh đệ nghị lực kinh người, nhược thị bỏ qua, thật sự rất đáng tiếc.

Trưởng lão ngoại môn thở dài, lắc đầu, nói:

- Mấy cuộc thi là tông chủ đặt quy tắc, nhiều năm qua nghiêm khắc tuân thủ. Ta chỉ là một trưởng lão ngoại môn, không thể ngoại lệ. Hơn nữa thiên phú của Chu Phàm rất kém, dù tu luyện chỉ uống phí tài nguyên, thời gian. Thành thật làm một người bình thường là hơn, sẽ không ai nhận hắn làm đệ tử.

Câu nói này tương đương phán tử hình cho Chu Phàm.

Thiếu niên gầy đen Chu Phàm ôm chút may mắn cuối cùng giờ hoàn toàn chết tâm.

Đám người thốn thức.

Nhưng lúc này một thanh âm bình thản kiên quyết từ bên cạnh lên tiếng:

- Ai nói không người nhận hắn làm đệ tử? Ta nhận Chu Phàm.

Thanh âm đột ngột vang lên, mọi người ngây ra nhìn hướng phát ra thanh âm.

Một thanh niên diện mạo bình thường, màu da hơi đen chậm rãi đi tới trước mặt thiếu niên gầy đen Chu Phàm.

Trong nhóm thiếu niên áo gấm có kẻ nhận ra, kêu lên:

- Ủa? Đó là mấy người tạp dịch tông môn!

Thanh niên da đen là một trong mấy người tạp dịch lúc trước đứng phải nhóm thiếu niên áo gấm bị chửi một trận.

Mọi người rất tò mò, không biết thanh niên này là thần thánh phương nào, dám phản bác trưởng lão ngoại môn của Vãn Kiếm tông. Nhìn quần áo trang phục của thanh niên đơn giản không giống người Vãn Kiếm tông, không lẽ là tông môn khác đến giành hạt giống với Vãn Kiếm tông?

Nhưng lúc này trưởng lão ngoại môn biến sắc mặt, biểu tình khác hẳn chạy ngay tới trước mặt thanh niên áo vải, cung kính hành lễ.

Trưởng lão ngoại môn nói:

- Không biết Trương trưởng lão đến, xin trưởng lão thứ tội.

Mọi người nghe trưởng lão ngoại môn nói thì ồ lên.

Không lẽ thanh niên áo vải là người của Vãn Kiếm tông, địa vị trên cả trưởng lão ngoại môn quản lý cuộc thi?

Mấy thiếu niên áo gấm ngẩn ngơ:

- A! Lý trưởng lão quá khách sáo, người là trưởng lão của ta . . .

Thanh niên áo vải cười xấu hổ, tiếp tục bảo:

- Xin lỗi Lý trưởng lão, ta chỉ thấy mình có duyên với hài tử này, đột nhiên muốn thu hắn làm đệ tử, không phải cố ý làm rối cuộc thi.

Trưởng lão ngoại môn vội cười nói:

- Đâu có đâu có, được Cuồng Dao Trương Phàm xem trọng là duyên phận không biết tu luyện mấy đời của hắn.

Trưởng lão ngoại môn chuyển sang nói với Chu Phàm tuyệt vọng như cái xác biết đi:

- Đứa ngốc, còn ngẩn ra làm gì, không nghe thấy sao? Trương trưởng lão nguyện ý thu người làm đệ tử, người một bước lên trời rồi!

Xôn xao!

Mọi người nhảy cẫng lên.

Không nghe lộn đi?

Cuồng Dao Trương Phàm? Thanh niên áo vải này là Cuồng Dao Trương Phàm? Cuồng Dao Trương Phàm muốn thu thiếu niên gầy đen làm đệ tử?

Trời ạ, vận may nghịch thiên gì vậy?

Chu Phàm vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng nghe câu này thì ngơ ngác ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Cuồng Dao Trương Phàm, ù ù cạc cạc.

- Hài tử, đứng lên đi, người có đồng ý bái ta làm sư phụ không?

Cuồng Dao Trương Phàm ngồi xuống tự tay nâng Chu Phàm lên, huyền lực phát ra từ lòng bàn tay luyện hóa một viên đan dược trị thương đẩy dược lực vào người Chu Phàm.

Bây giờ Cuồng Dao Trương Phàm có địa vị cao cả trong Vãn Kiếm tông, thực lực mạnh, liên tục hấp chiến công hiển hách, uy vọng chỉ đứng sau Đinh Hạo. Cuồng Dao Trương Phàm lấy ra đan dược không phải vật thường, vết thương trên người thiếu niên gầy đen nhanh chóng lành lại.

- Người . . . Người là . . .

Chu Phàm lấy lại tinh thần, niềm vui to lớn làm gã choáng váng mặt mày, khí tin nói:

- Người là tiền bối cuồng . . . Cuồng Dao?

Cuồng Dao Trương Phàm mỉm cười nói:

- Ta tên Trương Phàm.

Bất giác trải qua nhiều gió mưa vùn vùn, thiếu niên thợ săn ngày xưa đã có khí thế người trên cao, mỉm cười tựa gió xuân.

Thiếu niên gầy đen ngẩn người, quỳ trước mặt Cuồng Dao Trương Phàm, dập đầu mấy cái, trán rướm máu.

Thiếu niên gầy đen lớn tiếng nói:

- Ta đồng ý, xin tiền bối thu ta làm đồ đệ đi. Chu Phàm nguyện trả giá tất cả!

- Đứa ngốc, đứng dậy đi.

Cuồng Dao Trương Phàm cười nâng thiếu niên gầy đen dậy.

Cuồng Dao Trương Phàm cười to bảo:

- Người tên Chu Phàm, ta tên Trương Phàm, trong tên của chúng ta đều có chữ phàm, ha ha ha ha ha ha! Tốt, sau này người là đệ tử thân truyền của Trương Phàm ta.

Lúc Cuồng Dao Trương Phàm thấy thiếu niên gầy đen thì đã có cảm giác thân thiết, nhìn gã nhận thấy nghiêm nghị lực, thái độ kiên cường bất khuất khiến Trương Phàm nhớ đến lúc xưa tham gia Vắn Kiếm tông. Lần đó nếu không nhờ Đinh sư huynh vào phút mấu chốt nhường cho thì bây giờ Cuồng Dao Trương Phàm đã lẫn lộn ở góc xó xinh nào đó, không có gặp gỡ như bây giờ.

Tư chất võ đạo của Cuồng Dao Trương Phàm rất kém, dù là bây giờ thì tu vi huyền khí chỉ đến cảnh giới nửa bước Tiên Thiên Võ Tông cảnh. Con đường võ đạo của Cuồng Dao Trương Phàm là thể tu, chú trọng nghị lực, không yêu cầu thuộc tính, thiên phú huyền khí, rất hợp với Chu Phàm.

Về mặt Chu Phàm hưng phấn hỏi:

- Đệ tử Chu Phàm bái kiến sư tôn!

Chu Phàm lại quỳ xuống hành lễ bái sư, người tỏa sáng rực rỡ, sợ Cuồng Dao Trương Phàm đổi ý. Thiếu niên gầy đen sung sướng gào khóc, khó thể kiềm nén cảm xúc của mình.

Các thiếu niên hâm mộ, ghen tỵ nhìn Chu Phàm mãnh liệt đến có thể hòa tan kim thạch.

Thiếu niên gầy đen đúng là gặp vận may từ trên trời rơi xuống!

Vốn với tư chất, điều kiện của Chu Phàm không thích hợp làm đệ tử Vắn Kiếm tông, dù có đi một số tông môn nhỏ khác tin tưởng cũng không ai nhận. Không ngờ thì đệ tử ký danh bình thường lại kinh động nhân vật truyền kỳ thần thoại Cuồng Dao Trương Phàm.

Biểu hiện của Chu Phàm trong thi nghị lực đã khiến Cuồng Dao Trương Phàm chú ý.

Các thiếu niên sớm rời đi trước rất hối hận, nếu biết như vậy bọn họ sẽ cố kiên trì, dù chịu đau đớn lẳng trì cũng phải làm như Chu Phàm, không chừng bây giờ bọn họ cũng được Cuồng Dao Trương Phàm xem trọng.

1477. Chương 1481: Thật Hâm Mộ Những Người Trẻ Tuổi Này.

Cuồng Dao Trương Phàm là ai? Là thần thoại võ đạo Tuyết Châu, là bằng hữu thân nhất cả mình chủ võ mình Bắc Vực Đinh Hạo, là nhân vật số một toàn Vắn Kiếm tông. Chu Phàm trở thành đệ tử thân truyền của Cuồng Dao Trương Phàm nghĩa là gã chớp mắt vượt qua đệ tử ký danh, ngoại môn, nội môn, trực tiếp thành đệ tử thân truyền của Vắn Kiếm tông, thành tựu tương lai không thể đo lường.

Bao thiếu niên nho nhã Lý Vân, thư sinh Mộc Thiên có thành tích thần đẳng thông qua cuộc thi nghị lực cũng hâm mộ nhìn Chu Phàm.

Lúc này một thanh âm khác vang lên.

- Ô, không ngờ Trương sư đệ cũng muốn thu đồ đệ?

Một thanh niên mặc áo vải xanh bước ra, nở nụ cười ấm áp, tiêu chuẩn mỹ nam. Thanh niên áo xanh có hơi thở quang minh làm người ta cảm không được một quỳ lạy, khi nói chuyện giọng điệu ấm áp làm người nghe cảm thấy toàn thân tràn ngập lực lượng.

- Hải tử này có duyên với ta.

Cuồng Dao Trương Phàm cười nói:

- Lúc trước trong quý chúng ta thì Đinh sư huynh đã có mấy đệ tử nên ta cũng muốn tìm một truyền nhân.

- Ánh mắt người chọn đệ tử rất khá.

Thanh niên áo xanh gật đầu, nhìn Chu Phàm, nói:

- Tâm tính của hài tử này rất tốt, về sau sẽ thành châu báu.

Thanh niên áo xanh xòe tay ra, ánh sáng chợt lóe, một bình nhỏ ngọc xanh xuất hiện. Thanh niên áo xanh đưa qua cho Chu Phàm.

Thanh niên áo xanh nói:

- Bình 'thanh ngọc cửu chuyển hoán thai đan' này là quà gặp mặt ta tặng sư đệ.

Chu Phàm ngơ ngác nhìn thanh niên áo xanh.

Chu Phàm không biết thanh niên áo xanh, nhưng một người giống như người bình thường có khí chất rất lạ, như là . . . Chu Phàm không biết nên hình dung thế nào, thanh niên áo xanh càng cường đại, bí ẩn hơn sư phụ của gã.

Cuồng Dao Trương Phàm bật cười nói:

- Tiểu tử còn ngần ra làm gì? Thứ Đinh sư huynh tặng toàn là bảo bối, mau nhận lấy. Bình 'thanh ngọc cửu chuyển hoán thai đan' này sư tôn ta còn thêm.

Cùng lúc đó.

Mọi người nín thở.

Mỗi thiếu niên trong mắt tràn ngập điên cuồng.

Bọn họ không ngờ, nghe đoạn đối thoại xong đoán được ngay thanh niên áo xanh là ai. Trong Vãn Kiếm tông khiến Cuồng Dao Trương Phàm cung kính gọi một tiếng Đinh sư huynh trừ đạo cuồng kiếm sĩ Đinh Hạo ra còn có ai?

Trời ạ!

Mọi người choáng váng.

Minh chủ võ minh Bắc Vực, thần thoại võ đạo toàn Bắc Vực, thần tượng nhân tài mới xuất hiện, trụ cột mới của nhân loại Bắc Vực, thần thoại võ đạo không tưởng nhất mấy ngàn năm qua.

Có rất nhiều danh hiệu truyền kỳ đặt trên người hắn.

Đám thiếu niên không ngờ ngày thứ nhất đến Vãn Kiếm tông đã thấy nhân vật như thần tiên này, bao gồm một số đệ tử Vãn Kiếm tông bình thường cũng điên cuồng.

Chu Phàm cảm giác hôm nay bị vàng từ trên trời rớt trúng đầu. Thiếu niên gầy đen chỉ muốn vào Vãn Kiếm tông, trở thành một kiếm sĩ Vãn Kiếm tông quang vinh thay đổi vận mệnh của mình và người nhà. Chu Phàm không ngờ sẽ gặp chuyện tốt ngàn năm một thuở như vậy.

Chu Phàm kích động lắp bắp nói:

- Tạ . . . Đa tạ . . . Đa tạ Đinh tiên bối.

Đầu óc Chu Phàm trống rỗng.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Gọi ta là tiên bối sao?

Nhậm Ngã Hành mập mạp hiểu ngay, gã là đệ tử của Cuồng Dao Trương Phàm tính theo bối phận nên gọi Đinh Hạo là sư thúc.

- A? À . . . Vâng, đa tạ sư thúc.

Thiếu niên gầy đen nghị lực kinh người, vui vẻ cười toác mang tai như kẻ khờ.

Không ai cười nhạo thiếu niên gầy đen.

Đám thiếu niên bên cạnh tự hỏi lòng nếu bọn họ là Chu Phàm, có cơ duyên nghịch thiên như vậy sợ là biểu hiện thua xa gã.

Trong đám người.

Mấy thiếu niên áo gấm lúc này vừa kinh vừa sợ.

Bọn họ đã nhận ra Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm lúc trước bị họ mắng là tạp dịch tông môn. Đám thiếu niên áo gấm không ngờ chuyện như vậy xảy ra, đúng là tạo nghiệt. Nghĩ đến mới rồi vênh vào trước mặt đám Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm là bọn họ sợ tề quần.

May mắn Đinh Hạo không so đo với mấy thiếu niên áo gấm.

Tâm tính thiếu niên là như vậy, chỉ cần vào tông dạy dỗ hướng dẫn tin tưởng mấy thiếu niên áo gấm không phải kẻ ngang ngược.

Nói vài câu với trưởng lão ngoại môn chấm thi xong đám người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm xoay người đi.

Đám thiếu niên áo gấm nhìn Chu Phàm đi theo sau Cuồng Dao Trương Phàm thì vừa hâm mộ vừa thất vọng. Đinh Hạo không như Cuồng Dao Trương Phàm chọn đệ tử trong đám người, bọn họ không thể biểu hiện, bỏ qua cơ duyên như vậy không biết khi nào mới có lại.

- Đinh . . . Đinh tiền bối, chờ một chút, đệ tử Lý Vân xin . . . Xin nhận ta . . .

Trong chớp mắt đó thiếu niên nho nhã Lý Vân lấy hết can đảm lao ra hét to, muốn giành một cơ hội.

Thư sinh Mộc Thiên cũng phòng can đảm nói:

- Ta . . . Ta cũng vậy . . .

Đầu óc Lý Vân, Mộc Thiên trống rỗng, không biết sao đứng ra, giọng run rẩy.

Khiến Lý Vân, Mộc Thiên thất vọng là Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm không ngừng lại, như không nghe thấy, lắc người đã biến mất phía xa như hòa vào không khí.

Thất bại!

Hai thiếu niên nho nhã Lý Vân, thư sinh Mộc Thiên nhìn hướng Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm biến mất, vô cùng thất vọng, thất bại chưa từng có làm bọn họ đứng ngây như phỗng.

Mọi người đồng tình nhìn Lý Vân, Mộc Thiên.

Tuy niên cả đám đã đoán trước được điều này, nếu có thể dễ dàng thành đệ tử của Đinh Hạo thì ai đều tranh làm. Muốn trở thành đệ tử của truyền kỳ thần thoại võ đạo không phải chuyện dễ.

Trưởng lão ngoại môn chấm thi vỗ vai Lý Vân, Mộc Thiên, nói:

- Hậu sinh khả úy, các ngươi là người đầu tiên dám đuổi theo Đinh sư thúc tổ xin làm đệ tử.

Lý Vân, Mộc Thiên buồn bã gục đầu, chìm trong thất vọng.

Lý Vân, Mộc Thiên có tư chất rất xuất sắc, từ vạn dặm xa xôi đến Tuyết Châu không chỉ có thần đăng thi nghị lực, mấy cuộc thi khác cũng biểu hiện rất xuất sắc, vào Vấn Kiếm tông không thành vấn đề. Đây vốn là chuyện đáng kiêu ngạo nhưng bị người kia từ chối làm Lý Vân, Mộc Thiên vô cùng thất vọng.

Trưởng lão ngoại môn cười to bảo:

- Hai tiểu tử không chịu nổi đả kích? Rồi, không đùa các ngươi nữa, cầm hai khối ngọc bài đi, ngày mai trước khi mặt trời mọc cầm ngọc bài đi đại diện chống môn, Đinh sư thúc tổ sẽ chờ các ngươi ở đó.

Trưởng lão ngoại môn thốt lời làm bốn phía ồ lên.

Lý Vân, Mộc Thiên như bị sét đánh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt thất vọng sáng rực, khó tin nhìn trưởng lão ngoại môn.

Lý Vân, Mộc Thiên run giọng hỏi:

- Trưởng lão . . . Trưởng lão . . . Trưởng lão nói là . . .

Lý Vân, Mộc Thiên không dám tin điều mình nghe thấy, sợ đây là trò đùa.

Trưởng lão ngoại môn cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Hai người khá may mắn, có thể lọt vào mắt xanh của Đinh sư thúc tổ, sau này sẽ không thua gì Chu Phàm. Có hai ngọc bài này sau này các người xem như là đệ tử ký danh của đạo cuồng kiếm si.

Nói thật là trưởng lão ngoại môn hơi hâm mộ đám thiếu niên.

1478. Chương 1482: Cái Gì Gọi Là Nhân Đạo?

Bọn họ trẻ tuổi, có nhiệt huyết xung phong, có khả năng vô hạn lại được thần thoại võ đạo Đinh Hạo chỉ dẫn. Sau này Lý Vân, Mộc Thiên đi đến cỡ nào thật khiến người mong chờ.

Lúc này Lý Vân, Mộc Thiên chìm trong mừng như điên.

Mấy người khác ngơ ngẩn nghe trưởng lão ngoại môn nói.

Hôm nay làm sao vậy?

Liên tục xảy ra nhiều chuyện khó tin.

Không chỉ Cuồng Dao Trương Phàm xuất hiện thu đệ tử, đạo cuồng kiếm si Đinh Hạo cũng nhận đồ đệ, đây là sự kiện lớn. Các thiếu niên vô cùng hối hận, nếu vừa rồi bọn họ cũng có can đảm như Lý Vân, Mộc Thiên, bước ra lớn tiếng nói có lẽ Đinh Hạo sẽ nhận họ làm đệ tử ký danh.

Đáng tiếc cơ hội ngắn ngủi thoáng qua sẽ không quay về.

Lý Vân, Mộc Thiên nhìn nhau, khó thể kiềm nén kích động, hưng phấn. Giờ thì Lý Vân, Mộc Thiên không cần hâm mộ Chu Phàm, có thể trở thành đệ tử của Đinh minh chủ đạo cuồng kiếm si là cơ hội mấy vạn năm một thuở.

Lý Vân, Mộc Thiên sốt ruột không thể chờ đợi ngày mai đến.

* * *

Thật ra Đinh Hạo chỉ nổi hứng cùng Phương Thiên Dục, Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất đi dạo một vòng khu vực đệ tử ký danh thì, nhớ lại năm xưa mình cố gắng vất vả vì trở thành đệ tử ký danh của tông môn, giống như các thiếu niên bây giờ.

Chỉ tiếc năm năm tuổi tuổi hoa tương tự, tuổi tuổi năm năm người đã khác.

Tâm tình bây giờ khác xưa, tuy đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dục, Cuồng Dao Trương Phàm, Vương Tiểu Thất là thanh niên hơn hai mươi tuổi nhưng nhìn các thiếu niên, Đinh Hạo cảm thấy mình rất già.

Đinh Hạo trở về tông môn đã ba ngày.

Đinh Hạo không vội vã tu luyện mà làm bạn cùng các đệ tử, nữ hài tử Đinh Thiên Sương, hưởng thụ tình thân gia đình, thả lỏng thư giãn. Đinh Hạo suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì, chuyện thứ nhất là nhận đệ tử quy mô lớn, truyền dạy linh ngộ võ học võ đạo của mình.

Hai trăm đệ tử này sẽ thành nền tảng của Văn Kiếm tông, nhân loại toàn Bắc Vực sau này. Đinh Hạo sẽ bỏ công sức ra bồi dưỡng bọn họ, dù là võ đạo hay tín niệm. Bọn họ sẽ không cầm quyền trong tông môn mà như người chấp pháp, giống Huyền Sương Thần Vệ của Huyền Sương Thần Cung.

Đinh Hạo hy vọng càng nhiều hơn.

Đinh Hạo hy vọng hai trăm người sẽ chống đỡ cả chủng tộc.

Nguyên ngày Đinh Hạo âm thầm quan sát nhiều thiếu niên thiên tài, thật ra trước đó Vãn Kiếm tông đã kiểm tra một lần. Thiếu niên thiên tài hơi nổi tiếng đều xếp vào danh sách, là đối tượng Đinh Hạo kiểm tra.

Lý Vân, Mộc Thiên không nằm trong danh sách nhưng xem các loại kết quả kiểm tra thì hai người thỏa mãn yêu cầu của Đinh Hạo.

Đặc biệt là thiếu niên nho nhã Lý Vân, từ ánh mắt đầu tiên Đinh Hạo thấy gã đã ngẩn người.

Đinh Hạo nhớ đến một người.

Lý Mục Vân.

Tuy thiếu niên nho nhã Lý Vân, Lý Mục Vân chỉ sai một chữ trong tên nhưng khí chất rất giống nhau. Trong chớp mắt đó Đinh Hạo như thấy phong độ đứng đầu Thất nghĩa Minh, phát ra khí chất vương giả, như Lý Mục Vân chuyển thể trọng sinh.

Vì vậy Đinh Hạo động tâm, thu thiếu niên nho nhã Lý Vân vào danh sách đệ tử ký danh.

Cuồng Dao Trương Phàm thu một đệ tử cũng nằm trong dự đoán của Đinh Hạo, hẳn rất vui vẻ.

Cuồng Dao Trương Phàm bây giờ có tu vi cơ thể siêu phàm nhập thánh, là cường giả nổi tiếng toàn Bắc Vực đương nhiên có tư cách thu đồ đệ. Đặc biệt là Cuồng Dao Trương Phàm thúc giục Thập Hoàng Thể Tôn lên cảnh giới càng ao thâm khó dò, có lẽ gã sẽ khai sáng ra lưu phái tu luyện hoàn toàn mới, khai chi tán diệt truyền bá đạo của mình.

Tuy Chu Phàm rất kém nhưng ưu điểm là tâm tính siêu tốt, là nhân tuyển hoàn mỹ kế thừa võ đạo của Cuồng Dao Trương Phàm.

Cuồng Dao Trương Phàm thu đồ đệ kích thích đám người Phương Thiên Dực, Vương Tiểu Thất, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, Vương Tuyệt Phong. Cả đám kêu gào muốn chọn lương tài để đào tạo, truyền thừa võ đạo của mình.

Đinh Hạo nghe vào tai, cười trong bụng.

Đây là chuyện tốt cho Vãn Kiếm tông, đặc biệt là Phương Thiên Dực. Tuyệt học của Phương Thiên Dực đến từ Thần Ấn đại lục, công pháp khác với Vãn Kiếm tông, nếu có thể truyền thừa trong tông môn nhất định sẽ danh chấn các phương.

* * *

Đinh Hạo quay về Ấn Kiếm phong, ngồi xếp bằng dưới gốc hao đào.

Đây là cây đào rất thần kỳ, dù khi nào cũng có cánh hoa hồng rơi xuống, mỗi năm mỗi lúc hoa đều nở. Mỗi giây mỗi phút có cánh hoa cũ héo tàn lại có cánh hoa mới nở, giống như luân hồi.

Đinh Hạo ngồi xếp bằng dưới cây đào, tâm thần không linh.

Ấn Kiếm phong lơ lửng trên cao, là một sơn mạch bay. Ngày xưa Ấn Kiếm phong là chỗ chỉ tôn tu luyện, là một trong các cơ cấu vô cùng quan trọng của Vãn Kiếm tông. Phong chủ Ấn Kiếm phong có quyền lực giám sát toàn tông môn, hầu như chính là một vị thái thượng tông chủ.

Đinh Hạo ngồi dưới cây đào trước vực núi có thể nhìn xuống toàn Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo quét mắt khắp tông môn, thấy cảnh tượng sơn môn phồn hoa náo nhiệt, khí nhân đạo vượng thịnh bao phủ sơn môn như cột rồng bay lên trời. Đây là tượng trưng tông môn đông đúc người, nói lên lúc này Vãn Kiếm tông nhảy lên cao, khí vận suôn sẻ vượng thịnh.

- Nếu Thanh Sam sư tôn, Kiếm Ý trưởng môn, Phật Lệ chủ tọa trông thấy hình ảnh này sẽ ngậm cười nơi chín suối. Những người được bọn họ che chở sống sót không làm họ thất vọng.

Đinh Hạo khẽ thở dài, sau đó hắn chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu bế quan tu luyện.

Lần này Đinh Hạo bế quan là kiểu sống, tùy thời kết thúc. Từng luồng khói vàng và trắng hiện ra trong người Đinh Hạo, di chuyển quanh thân, cuối cùng biến thành song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng bao phủ toàn thân hắn.

Trong chuyến đi ngạ quỷ đạo Đinh Hạo thu hoạch lớn nhất là lĩnh ngộ một số áo nghĩa âm dương luân hồi.

Giếng nước hai màu trắng đen dẫn dắt Đinh Hạo phát hiện võ đạo chí lý, hấp thu sức mạnh luân hồi trong ngạ quỷ đạo, biến hai loại lực lượng trong thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch thành song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, có thể thúc giục ra thể cực mạnh. Dựa vào lá bài này Đinh Hạo đánh bại Đinh Đồng, tan rã Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng tái hiện trong mắt mình.

Đinh Hạo cảm thấy hân hoan trải qua một lần sinh tử luân hồi.

Đinh Hạo giờ là sau khi luân hồi hình thành.

Bởi vì trận chiến đó khiến tu vi huyền khí của Đinh Hạo lên đến viên mãn song mạch lục khiếu Võ Thần cảnh. Tầng trưởng diên cường thể này liên quan đến sức mạnh luân hồi ngạ quỷ đạo, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, đao kiếm song thánh thể, Đinh Đồng. Tóm lại từ các mặt cao duyên xảo hợp khiến Đinh Hạo tăng vọt thực lực cực kỳ khó tin trong lịch sử tu luyện võ đạo.

Chính vì kiểu tăng tiến quá mức diên cường này làm Đinh Hạo không thể hoàn toàn tiêu hóa lực lượng trong cơ thể, nắm giữ thần thông cường giả lục khiếu Võ Thần cảnh nên có. ít nhất về lĩnh ngộ, vận dụng thiên địa pháp tắc thì Đinh Hạo cách biệt lớn với các cường giả thần cảnh thật sự nổi danh từ lâu.

1479. Chương 1483: Cái Gì Gọi Là Nhân Đạo (hạ)?

Bây giờ Đinh Hạo cần nhất là cảm ngộ, biểu biết thiên địa pháp tắc, biến lực lượng pháp tắc thành của mình.

Tu vi huyền khí của Đinh Hạo là song mạch lục khiếu Võ Thần cảnh, sức chiến đấu mạnh hơn lục khiếu thần cảnh bình thường. Theo lý thuyết Đinh Hạo có thể như Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đúc lại quy tắc, thể giới, mở ra tiểu thể giới làm đạo của mình. Giống như băng tuyết đạo của Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, từ bí đạo của Phật Chủ, vân vân và vân vân. Nhưng bây giờ Đinh Hạo chưa làm được điều đó.

Đây là một loại khiếm khuyết về lĩnh ngộ, vận dụng thiên địa pháp tắc, là khuyết điểm Đinh Hạo cần cố gắng.

Nếu chỉ có tu vi huyền khí song mạch lục khiếu Võ Thần cảnh, không có khả năng nắm giữ pháp tắc xứng đôi với cảnh giới thì không xem là cường giả thần cảnh cao giai thật sự.

Đinh Hạo ngồi dưới gốc cây đào, thiên nhãn võ đạo, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng cùng mở ra. Ba đồng mang xuyên suốt thiên địa như ba thần kiếm đâm thủng hư không, thấy rõ thiên địa huyền cơ.

Đinh Hạo chìm trong trạng thái vào thần du thiên ngoại.

Trong trạng thái này mắt Đinh Hạo nhìn thấy không phải núi non sông nước, vật chất tự nhiên thực chất mà là xuyên qua hiện tượng nhìn bản chất. Quy tắc, quỹ tích vô hình vận chuyển trong thiên địa, thiên địa chỉ khí, lực lượng vô hình trói buộc vạn vật đều bị nhìn thấu.

Thần thức của Đinh Hạo bay khắp bốn phương.

Đinh Hạo tiến vào trạng thái huyền diệu khó giải thích, diệu không thể tả.

Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng giúp ích tu luyện thật là kỳ diệu, hèn gì thực lực của Đinh Đồng từng mạnh như vậy. Tuy Đinh Hạo chưa kích phát ra đồng thuật ngàn vạn biến hóa kia nhưng thấy rõ hư vọng hơn, nhìn pháp tắc vận chuyển rõ ràng.

Đinh Hạo như say như mê.

Lần này Đinh Hạo ngộ đạo bế quan suốt một đêm.

Hôm sau khi bình minh elen, Đinh Hạo tỉnh lại khỏi trạng thái tu luyện.

Đinh Hạo mở mắt thấy thế giới này như biến thành hình dạng khác.

Đinh Hạo chậm rãi duỗi người, tay trái có cây đao nhỏ màu vàng xoay tròn, tay phải có kiếm nhỏ ánh bạc nở rộ ánh sáng. Một kiếm một đao như ảo như thật, như thật như ảo, có hơi thở kỳ lạ chảy xuôi. Chỉ một mình Đinh Hạo trông thấy khí đó, người ngoài không thấy được.

Đây là Đinh Hạo lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc bước đầu.

Nhất đao nhất thể giới.

Nhất kiếm nhất thiên địa.

Muốn giống như các cường giả tuyệt đối Bắc vực Huyền Thương Chiến thần, Phật Chủ mở ra một tiểu thế giới thì Đinh Hạo cần cảm ngộ thiên địa pháp tắc sâu hơn. Khi đao vàng bay ra thế giới chuyển đổi, kiếm bạc bay ra không gian chỗ lạ thì là lúc tiểu thế giới của Đinh Hạo đại thành.

- Thì ra là vậy, ta hiểu rồi.

Mặt Đinh Hạo nở nụ cười. Thể chất của Đinh Hạo quá yêu nghiệt, có đao kiếm song thánh thể, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, tu luyện bay vùn vụt không có bình cảnh, sẽ không gặp chướng ngại lĩnh ngộ, mọi chuyện nước chảy thành sông.

Những áo nghĩa đối với người khác là khó lĩnh ngộ, nắm giữ nhưng trong mắt Đinh Hạo chỉ một giây là lĩnh ngộ hết, đơn giản như người thường ăn cơm uống nước.

- Đao của ta đã có.

Đinh Hạo tràn đầy tự tin.

Cứ theo xu hướng này nếu không có gì bất ngờ xảy ra Đinh Hạo bước vào tiên cảnh trong truyền thuyết chỉ là vấn đề thời gian.

Đinh Hạo thở hắt ra, gác chuyện tu luyện sang một bên.

Đinh Hạo nhớ đến lời Đinh Hồng Lệ trời trước khi chết:

- Phụ mẫu của ngươi chờ ở nhân đạo.

Nhân đạo chắc là một trong lục đạo, nhưng không ai biết rõ nhân đạo ở đâu.

Nhân đạo là một trong ba thiện đạo. Trong vài điển tịch cổ, tin đồn của Vô Tận đại lục thì võ giả Thần Ân đại lục thực lực siêu đẳng, pháp tắc rõ ràng, linh khí dồi dào là thiên đạo trong lục đạo. Tu La đạo thì thần thức của Đinh Hạo từng đi qua, cũng bị phái ra ngoài. Nhân đạo tất nhiên chính là Vô Tận đại lục cần cỗi, hoang vu, lạc lõng.

Không lẽ phụ mẫu ở Vô Tận đại lục chờ ta?

Đinh Hạo trầm nghĩ hoặc.

Nếu đúng là trong Vô Tận đại lục thì Đinh Hồng Lệ nói thẳng là được, không nên dùng chữ nhân đạo.

Bên trong có gì đó là lạ.

Hơn nữa trong lục đạo thì Đinh Hạo đã biết chỗ của địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, Tu La đạo. Thiên đạo, súc sinh đạo, nhân đạo không biết ở đâu. Theo Đinh Hạo suy đoán Thần Ân đại lục rất có thể là thiên đạo trong ba thiện đạo, Vô Tận đại lục là nhân đạo trong ba thiện đạo.

Nhưng bây giờ xem ra không đúng.

Tiếc rằng khi đó Đinh Hồng Lệ đã hao hết lực lượng thần nguyên, không thể nói nhiều, không để lại tin tức của Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành đã chết. Hoặc bởi vì lý do nào đó Đinh Hồng Lệ không muốn nói nhiều cho Đinh Hạo biết, hẳn phải tự mình đi tìm.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo nhúc nhích.

- Nếu Đinh Hồng Lệ có thể tái sinh thì . . .

Đinh Hạo nhớ đến bảo ngọc kỳ lạ, đó là bản thể của Đỉnh Hồng Lệ, một vật cực kỳ quý hiếm. Lúc trước mẫu thân Vũ Khuynh Thành cơ duyên xảo hợp có được bảo ngọc, dùng thần thông chế tạo ra huyền thể phân thân. Nếu Đỉnh Hạo nắm giữ loại thần thông này, rót vào lực lượng căn nguyên thần cảnh không chừng Đỉnh Hồng Lệ sẽ sống lại.

Nên biết tuy huyền thể phân thân và bản thể chia chủ yếu, thứ yếu nhưng về ý nghĩa nhất định là một cá thể chân thật, có nhân cách riêng. Vì vậy tính tình của Đỉnh Hồng Lệ, Vũ Khuynh Thành không giống nhau. Đỉnh Hồng Lệ sẽ đùa giỡn Đỉnh Hạo, như một chị cả. Đỉnh Hạo đã xem Đỉnh Hồng Lệ như người thân của mình, năng mất khiến hắn rất đau buồn.

- Lần sau nếu gặp Bắc vực Huyền Thương Chiến thần nhất định phải xin chỉ giáo, cho hắn biết pháp môn luyện chế huyền thể phân thân.

Đỉnh Hạo cẩn thận suy nghĩ, tiếc là lúc ở ngạ quỷ đạo quá vội vàng, hắn không kịp hỏi nhiều Bắc vực Huyền Thương Chiến thần đã rời đi.

Nhớ ngạ quỷ đạo là Đỉnh Hạo lại nghĩ đến Lý Tàn Dương, Lâm Tín.

Đỉnh Hạo chưa nói ọi người nghe tin tức về Lý Tàn Dương, Lâm Tín.

Một mặt là Đỉnh Hạo không biết nên mở lời như thế nào. Đối với các bằng hữu Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực là sự đả kích. Mặt khác Đỉnh Hạo muốn thử lần cuối xem có thể dùng chút dao động ý thức sống lại Lâm Tín, Lý Tàn Dương, hoặc ít nhất không chết. Sau này thực lực Đỉnh Hạo lại đột phá vào Vô Tiên cảnh trong truyền thuyết không gì không làm được, có lẽ sự việc sẽ có hy vọng.

Nghĩ đến đây lòng Đỉnh Hạo máy động, quan sát trạng thái trong thức hải.

Nhưng nhìn một cái hù Đỉnh Hạo giật nảy mình.

- Có chuyện gì? Sao không thấy đâu?

Trong thức hải thần cảnh mênh mông như ngân hà vũ trụ, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tỏa ánh sáng xanh, quả cầu ánh sáng vàng Tam Đầu Thiên Khuyển tặng còn đó, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết cũng ôn nhuận tu dương trong thức hải. Chỉ có hai đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương hắn cất vào thức hải ôn dưỡng là không biết đã đi đâu.

Đỉnh Hạo giật mình cẩn thận tìm tòi thức hải của mình nhưng vẫn không phát hiện tung tích gì.

Hay hai đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương đã tan biến?

Không thể nào!

1480. Chương 1484: Lại Đến Địa Ngục Đạo.

Nên biết lúc trước Đỉnh Hạo sợ dấu vết cuối cùng của Lâm Tín, Lý Tàn Dương biến mất khỏi thế giới nên dùng thần thông Thắng Tự Quyết ôn nhuận, bảo vệ hai đoạn dao động ý thức. Đỉnh Hạo cẩn thận lưu trữ hai đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương, bảo đảm trong mấy chục năm không tan biến. Hai đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương không thể nào biến mất trong thời gian ngắn như vậy.

Vấn đề nằm ở đâu?

Đỉnh Hạo suy nghĩ giây lát, chú ý vào thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Đồ vật trong thức hải chỉ có thần khí Luân Hồi Thiên Bàn là Đỉnh Hạo không thể khống chế nó. Thần khí kỳ lạ thường không nghe Đỉnh Hạo khống chế làm chuyện lạ lùng, có mấy lần cướp đồ ăn từ miệng đại ma vương Tà Nguyệt, kiều kỳ đến không biên giới.

Không lẽ hàng này lên nuốt hai đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương sao?

Đinh Hạo sợ hết hồn.

Đùa sao? Nếu thần khí Luân Hồi Thiên Bàn nuốt mất hai đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương có khác gì hai người vĩnh viễn không siêu sinh, đã khi nào thấy hàng nào phun ra đồ trong miệng?

Khi Đinh Hạo sắp nổi khùng, có lẽ cảm giác hấn kích động quá nên thần khí Luân Hồi Thiên Bàn khê rung rinh. Chớp mắt thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tỏa ánh sáng kỳ lạ, ánh sáng trường to trong thức hải của Đinh Hạo biến thành sáu cánh cửa ánh sáng cao trăm thước, rộng hơn hai mươi thước.

Chuyện gì nữa?

Đinh Hạo giật nảy mình.

Lúc này một cánh cửa ánh sáng bắn ra ánh sáng kỳ lạ như dãy sóng trong thức hải. Sóng ập đến, Đinh Hạo cảm thấy mắt hoa lên, thức hải tối sầm xuống. Đinh Hạo mất khống chế cơ thể, lơ lửng như bước vào đường hầm thời không.

- Cha nó, tên này định giết chủ sao?

Đinh Hạo cầm nín với thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Sau đó Đinh Hạo mất ý thức.

* * *

Có lẽ rất lâu hoặc chỉ một chớp mắt, khi Đinh Hạo thấy rõ mọi thứ thì ngậy người sau đó yên tâm.

Không ngờ đến địa ngục đạo.

Lần này thần khí Luân Hồi Thiên Bàn đưa Đinh Hạo vào địa ngục đạo đã rất lâu hấn không đi. Trên bầu trời là đám mây đen âm trầm, nặng nề. Trong không khí di chuyển hơi thở tử vong, cô đơn. Ánh sáng tối tăm, mặt đất bao a đen thui. Một con sông lớn chảy xiết không có thanh âm lao ra xa. Quỷ hồn rậm rạp trôi trong sông.

Cách Đinh Hạo đến địa ngục đạo lần này khác hẳn với hai lần trước.

Hai lần trước là Đinh Hạo hôn mê, trạng thái thần hồn bị truyền tống đến địa ngục đạo. Lần này Đinh Hạo tỉnh táo bị đưa vào địa ngục đạo. Nên biết tu vi hiện giờ của Đinh Hạo là song mạch lực khiêu Võ Thần cảnh, sức chiến đấu ngang ngửa cao giai thần cảnh. Đưa mất toàn Tuyết Châu thậm chí Bắc Vực người đấu ngang với Đinh Hạo chỉ đếm trên đầu ngón tay, vậy mà thần khí Luân Hồi Thiên Bàn nhẹ nhàng truyền tống hấn đến địa ngục đạo.

Loại uy lực này nghe lạnh sống lưng.

Từ mặt nào đó thì thần khí Luân Hồi Thiên Bàn đã thoát khỏi phạm trù thần khí, nó càng giống với thứ tiên khí. Tầng bí hiểm trên người thần khí Luân Hồi Thiên Bàn càng lúc càng đậm, giờ Đinh Hạo không dám đối xử với nó như thần khí bình thường. Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn như vật sống có suy nghĩ.

Đinh Hạo hơi thử nghiệm.

Đinh Hạo phát hiện giống như hai lần trước, hấn có năng lực không gì sánh bằng. Lòng máy động là Đinh Hạo có thể vượt qua ngàn vạn dặm như thể là chúa tể của địa ngục đạo, tùy ý điều khiển mọi thứ ở đây.

Đinh Hạo quát:

- Tần Quảng Vương Tướng ở đâu?

Thanh âm ẩn chứa lực lượng pháp tắc vô tận vang vọng trên không trung địa ngục đạo.

Vù vù vù vù vù!

Bầu trời ảm vang, tia chớp trắng chấn động thiên địa, như rần bạc múa, cực kỳ xinh đẹp. Từng luồng sáng trắng chớp lóe đã đến trước mặt Đinh Hạo, ánh sáng thu lại biến thành một người cao to vạm vỡ, mặc áo giáp, da nâu chắc khỏe.

- Tần Quảng Vương Tướng, tham kiến chủ nhân.

Nam nhân quỳ một gối trong không trung, biểu tình kích động, chính là Tần Quảng Vương Tưởng người thứ nhất Đinh Hạo sắc phong làm thập điện diêm la.

- Bình thân.

Đinh Hạo phất tay, lực lượng dịu dàng nâng Tần Quảng Vương Tưởng dậy. Đinh Hạo quan sát kỹ thấy từ lần trước hắn đi thực lực của Tần Quảng Vương Tưởng lại tăng lên, đã đến trình độ nửa bước thần cảnh. Thân hình mờ ảo của Tần Quảng Vương Tưởng càng ngưng tụ, không khác gì người bình thường.

Xem ra mấy ngày nay Tần Quảng Vương Tưởng tu luyện rất thuận lợi.

Trước mặt Đinh Hạo mọi tình huống cơ thể Tần Quảng Vương Tưởng không che giấu được. Lúc trước Đinh Hạo ban roi tia chớp cho Tần Quảng Vương Tưởng sắp bị gã tế luyện hoàn toàn, dung hợp cùng bản thể, hấp thu lực lượng trong thiên địa địa ngục đạo biến càng cường đại hơn, có thể uy hiếp cường giả thần cảnh trung giai.

Điều này làm Đinh Hạo giật nảy mình.

Tốc độ tăng thực lực của này còn trên cả Đinh Hạo, quá mức kinh thế hãi tục.

Nhưng Đinh Hạo nhanh chóng nhận ra một mặt vì Tần Quảng Vương Tưởng là cường giả cổ đại giữ lại thần hồn, cách tu luyện quý tu giúp gã từng bước hồi phục thực lực ngày xưa. Mặt khác là lực lượng này chỉ có thể thi triển trong địa ngục đạo, rời khỏi đây thì Tần Quảng Vương Tưởng và roi tia chớp không có sức mạnh đó.

Tần Quảng Vương Tưởng cung kính nói:

- Đã lâu chủ nhân không giáng xuống, bây giờ địa ngục đạo thay đổi nhiều. Mọi thứ phát triển theo ý tưởng lúc trước của chủ nhân, thần điện thập điện diêm la đã xây dựng xong, có ngàn quỹ sứ làm việc. Mọi quỹ hồn qua Nghiệt Kính Đài đều đăng ký trong sách Quỹ Sứ Lục.

Đinh Hạo cười gật đầu.

Lòng Đinh Hạo máy động, hai người đi tới bên trên sông vong xuyên, phía trước là Nghiệt Kính Đài. Trên Nghiệt Kính Đài cao ngất đám mây thần kính chiếu ánh sáng xuống sông phân biệt thiện ác, phân loại quỹ hồn đưa vào dòng nước khác nhau trôi đi xa. Trên Nghiệt Kính Đài có ngàn quỹ sứ đen ngày đêm làm việc.

Những quỹ sứ này là Tần Quảng Vương Tưởng lựa chọn thiện hồn từ vô số quỹ hồn, ban cho cách tu luyện tránh cho đau khổ địa ngục, thấy hy vọng rời biển khổ. So với những quỹ hồ ngơ ngẩn chịu khổ trong sông vong xuyên thì đám quỹ sứ may mắn biết bao.

Tần Quảng Vương Tưởng báo cáo:

- Đoạn thời gian này số lượng quỹ hồn bơi trong sông vong xuyên có tăng không giảm. Một ngàn quỹ sứ luân phiên làm việc mới miễn cưỡng phân xử xong. Thuộc hạ từng muốn đi đầu nguồn sông vong xuyên nhìn xem, ai ngờ với tu vi của thuộc hạ nhưng không thể tìm ra đầu nguồn.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Người không cần lo cho chuyện này.

Địa ngục đạo và thần khí Luân Hồi Thiên Bàn có liên quan, bây giờ Đinh Hạo chưa biết bí ẩn trong Luân Hồi Thiên Bàn. Tuy thực lực của Tần Quảng Vương Tưởng tăng nhanh nhưng gã là sinh linh trong địa ngục đạo, bị pháp tắc thế giới này trói buộc, không thể tìm ra áo nghĩa căn nguyên.

Đinh Hạo hỏi:

- Gần đây có chuyện gì xảy ra không?

Tần Quảng Vương Tưởng vội nói:

- Ta đang định báo cáo với chủ nhân, hôm nay trong địa ngục đạo có một việc lạ.

1481. Chương 1485: Bốn Diêm La.

Đinh Hạo nhướng mày nói:

- Việc lạ gì?

Tần Quảng Vương Tướng cung kính nói:

- Hai canh giờ trước bầu trời bỗng xé rách, có hai quả cầu ánh sáng to từ vực ngoại cùng ánh thần quang rơi xuống sông vong xuyên. Thần quang trắng chiếu rọi bốn phương, ẩn chứa lực lượng kỳ lạ, quỷ sứ không thể đến gần. Thuộc hạ từng thử quan sát nhưng chỉ miễn cưỡng đến gần đoàn sáng trong mười thước, muốn đến gần hơn cũng không được. Hai đoàn sáng bắn ra thần quang chiếu rọi sông vong xuyên, quỷ hồn nào bị lan đến sẽ la hét hòa tan, nghiêm trọng ảnh hưởng sông vong xuyên và Nghiệt Kính Đài vận chuyển. Thuộc hạ vô năng, không thể thăm dò kỹ càng, xin chủ nhân trách phạt.

Hai quả cầu to?

Quỷ sứ không thể đến gần?

Đinh Hạo ngây người, chợt nghĩ đến điều gì. Đinh Hạo thầm nhủ: Không lẽ là hai đoạn ngắn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín? Số lượng thích hợp, nhưng hai đoạn ngắn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín sao lại ở trong ánh sáng đỏ, có uy thế cường đại như vậy?

- Mang ta đi xem.

Đinh Hạo dứt lời, Tần Quảng Vương Tướng đi trước dẫn đường. Lòng Đinh Hạo máy động, hai người vượt qua vô số khoảng cách không gian đến bên trên sông vong xuyên cách Nghiệt Kính Đài mười vạn dặm.

Khu vực này sáng rực như nhân gian ban ngày, không giống mấy chỗ khác trong địa ngục đạo, có sức sống. Tất cả đều tại hai quả cầu ánh sáng trắng khổng lồ trên bầu trời, nó lơ lửng cách sông vong xuyên ngàn thước, tỏa ánh sáng trắng rực rỡ chiếu rọi bốn phương tám hướng như hai vầng mặt trời, gần cách xung quanh.

Đinh Hạo chậm rãi đến gần.

Lực lượng kỳ lạ ập vào mặt.

Nhưng đối với Đinh Hạo thì không có cản trở gì, hần thoải mái đến trước hai đoàn sáng.

Không như Tần Quảng Vương Tướng nói quỷ sứ không thể đến gần, có lẽ vì Đinh Hạo không có thân xác quỷ. Tần Quảng Vương Tướng thấy hình ảnh này không quá ngạc nhiên, gã cảm thấy Đinh Hạo là không gì làm không được, hẳn làm chuyện này dễ như ăn cháo.

Đinh Hạo cẩn thận quan sát giây lát.

Nhìn từ mặt ngoài không thấy có chỗ quái dị, Đinh Hạo thả thần thức ra xâm nhập vào hai quả cầu ánh sáng to lớn. Giống như lúc trước, thần thức không bị ngăn cản. Thần thức của Đinh Hạo thu được tin tức trong quả cầu.

Đinh Hạo lộ biểu tình nhẹ nhõm.

Thần thức quét qua hai đoàn sáng, về mặt Đinh Hạo đầy nghi hoặc. Đinh Hạo nhắm mắt lại phân tích cái gì, biểu tình trầm trọng.

Tần Quảng Vương Tướng đứng một bên chờ, thái độ cực kỳ cung kính.

Đinh Hạo tựa như tiên nhân không gì không làm được trong lòng Tần Quảng Vương Tướng.

tu luyện trong địa ngục đạo khiến Tần Quảng Vương Tướng xóa bỏ ký ức ngày xưa, hoàn toàn chấp nhận cuộc sống mới. Mặc dù đến bây giờ Tần Quảng Vương Tướng không biết thân phận thật của Đinh Hạo là

gì, không biết hẳn muốn làm gì nhưng nhìn biến đổi từ địa ngục đạo thì Tần Quảng Vương Tưởng biết chủ nhân của mình đang làm sự nghiệp lớn đủ thay đổi kỷ nguyên luân hồi.

Một nén nhang sau.

Đinh Hạo từ từ lùi lại, vẻ mặt còn nghi hoặc nhưng có nét cười.

- Tạm thời đừng quan tâm hai đoàn sáng này, phải một quỷ sứ ngày đêm canh gác, quan sát, nếu có biến dị gì thì trước tiên . . .

Đinh Hạo ngừng lại, hẳn vốn định nói nếu có biến dị gì thì báo cáo ình ngay nhưng chợt nhớ Tần Quảng Vương Tưởng không thể liên lạc với hẳn được.

Đinh Hạo chần chờ một lúc, nói:

- Nếu có biến dị gì hãy ghi chép kỹ càng.

Tần Quảng Vương Tưởng cung kính nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Đây là ưu điểm lớn nhất trong tính cách của Tần Quảng Vương Tưởng, chuyện gì chỉ cần Đinh Hạo không nói là dù trong lòng gã có tò mò đến đâu cũng không hỏi.

- Đi xem thập điện diêm la.

Đinh Hạo xoay người rời đi.

Hai đoàn sáng này đúng như Đinh Hạo nghĩ, là hai đoàn ngăn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín. Có lẽ hai đoàn ngăn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín bị thần khí Luân Hồi Thiên Bàn đưa vào địa ngục đạo, không hiểu sao trong hoàn cảnh này khiến chúng nó biến dị. Vừa rồi Đinh Hạo quan sát không thấy hai đoàn ngăn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín bị tổn hại, thậm chí có dấu hiệu mạnh lên.

Điều này khiến Đinh Hạo khó hiểu.

Địa ngục đạo là vùng đất người chết, đại biểu tử vong. Hai đoàn ngăn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín tuy rất suy yếu nhưng là ‘sống’, vật sống vào đất chết chẳng những không tan biến mà còn mạnh hơn?

Đây là đạo lý gì?

Không lẽ điều này lại liên quan đến luân hồi?

Đinh Hạo không nghĩ thông, nhưng lần này thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tự quyết định làm một điều tốt. Nếu hai đoàn ngăn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín dần mạnh lên thì Đinh Hạo không lo gì nữa.

Kiểu biến mạnh quái dị này khiến Đinh Hạo nhìn thấy chút hy vọng, hy vọng hai đồng bạn cũ sống lại.

* * *

Tần Quảng Vương Tưởng dẫn đường Đinh Hạo quan sát địa ngục đạo thay đổi.

Trong truyền thuyết trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo trong địa ngục có thập điện diêm la. Đinh Hạo dựa vào truyền thuyết đó thay đổi địa ngục đạo, nhưng trừ Tần Quảng Vương Tưởng Quỷ Phán Điện là gã lấy niệm lực tạo ra, chín điện khác Tần Quảng Vương Tưởng làm theo ý nghĩ của Đinh Hạo, đốc thúc quỷ sứ xây dựng.

Bây giờ trong chín điện có bốn điện xây dựng xong.

Bởi vì khoảng cách mười điện xa xôi nên sẽ là công trình lớn, Tần Quảng Vương Tưởng có thể xây bốn điện trong thời gian ngắn đã quá siêu, dù sao gã không thể như Đinh Hạo một ý niệm mọc tháp, một ý niệm biến sinh.

Trong thập điện diêm la 0q là vua điện thứ nhất.

- Cũng tới lúc sắc phong vua địa ngục khác.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, vẫy tay một cái. Quỷ Sứ Lục bay ra khỏi tay Tần Quảng Vương Tướng rơi vào tay Đinh Hạo. Quỷ Sứ Lục cổ kính, cầm trong tay mềm nhẹ như không, gỡ ra có một ngàn trang, mỗi trang ghi tên một quỷ sứ.

Đối với quỷ hồn ngự gần trôi nổi trong sông vong xuyên thì được ghi tên vào Quỷ Sứ Lục là sự giải thoát, trọng sinh. Bây giờ dưới tay Tần Quảng Vương Tướng có một ngàn quỷ sứ đều là thiện quỷ già sần lọc ra, lúc còn sống làm thiện nhiều hơn việc ác nên được giải thoát.

Đinh Hạo tùy tay lật xem một lần, nói:

- Ta muốn sắc phong bốn vị vua địa ngục, bọn họ sẽ ngang hàng với người, nắm giữ thần thông, quản lý địa ngục đạo. Một ngàn quỷ sứ dưới tay người đã có công đức, trong số đó có ai thích hợp không? Người có thể đề cử.

Tần Quảng Vương Tướng nghe vậy suy nghĩ kỹ, nói:

- Đúng là có nhân tuyển thích hợp, chủ nhân muốn gặp thiếu niên ngay không?

Đinh Hạo gật đầu.

Đinh Hạo thích nhất điểm này của Tần Quảng Vương Tướng, nếu là người khác có lẽ sẽ kinh sợ biểu thị mọi chuyện tùy chủ thượng chọn, không dám nói nhiều sợ dẫn đến nghi kỵ. Tần Quảng Vương Tướng xem mỗi một câu Đinh Hạo nói là mệnh lệnh không thể làm trái, nghiêm ngặt chấp hành. Đinh Hạo muốn Tần Quảng Vương Tướng làm cái gì thì già làm cái đó, sẽ không nghĩ nhiều.

Giấy lát sau bốn nhân tuyển đi đến trước mặt Đinh Hạo.

Hai nam hai nữ.

1482. Chương 1486: Sinh Tử Bộ.

Bốn quỷ sứ này được ghi trên Quỷ Sứ Lục, là đám quỷ sứ sớm nhất đi theo Tần Quảng Vương Tướng, luôn chăm chỉ vận hành Nghiệt Kính Đài, xem như lập công lao. Khi thần quang Nghiệt Kính Đài quét qua thân hình bốn quỷ sứ, Đinh Hạo thấy có chín phần cơ thể lấp lánh như ngọc, do thiện công đức tổ thành, thiện lớn hơn ác, phù hợp điều kiện sắc phong.

Bốn người lúc còn sống không biết là cường giả chết ở thời đại nào. Nhìn bề ngoài khoảng bốn mươi tuổi, mặc trang phục cổ xưa. Tần Quảng Vương Tướng có dạy cách quỷ tu cho quỷ sứ nên cơ thể bốn quỷ sứ hơi ngưng tụ, tu vi khoảng trung giai Vô Thánh cảnh.

Bốn quỷ sứ cung kính hành lễ với Đinh Hạo:

- Tham kiến đại nhân.

Lúc trước Tần Quảng Vương Tướng đã nói thân phận của Đinh Hạo, nguyên nhân kêu bọn họ đến đây. Bốn quỷ sứ vô cùng kích động, đối với vương giả thì có thể trọng sinh, bước lên con đường tu luyện là sức hấp dẫn cực lớn, không ai cưỡng lại được. Bởi vì người đã chết một lần càng hiểu cuộc sống đáng quý, tốt đẹp.

Đinh Hạo gật đầu, lực lượng ôn hòa nhưng không thể cưỡng lại nâng bốn quỷ sứ dậy.

- Sắc phong bốn người là Sở Giang Vương, Tổng Đế Vương, Ngũ Quan Vương, Diêm La Vương tọa trấn bốn vương điện, chấp chương bác y đình hàn băng đại địa ngục, hắc thăng đại địa ngục, bác lục huyết trì đại địa ngục, tru tâm đại địa ngục. Công việc cụ thể có ghi chép trên Quỷ Sứ Lục, các người có đồng ý không?

Đinh Hạo thốt lời, mỗi chữ ầm ầm như sấm, có lực lượng kỳ lạ như thể thiên địa run rẩy cộng minh theo, vô cùng uy nghiêm. Sông vong xuyên rít gào, Nghiệt Kính Đài run rẩy, các quỷ sứ sợ hãi quỳ rạp dưới đất.

Bốn quỷ sứ cao giọng quát:

- Chúng ta đồng ý!

Đối với bốn quỷ sứ thì đây là vinh quang tột đỉnh và cơ duyên lớn, sao có thể từ chối?

- Tốt!

Đinh Hạo dứt lời, bốn ánh sáng đen di chuyển nhập vào cơ thể quỷ sứ, chính là bốn quyền Quỷ Sứ Lục mới tinh. Trong Quỷ Sứ Lục ghi cụ thể quyền lực, trách nhiệm của bốn diêm vương. Bốn quỷ sứ có thể dựa vào Quỷ Sứ Lục lựa quỷ sứ ỉnh, tương đương với thần khí quan ấn, có uy lực công phạt phòng thủ.

Trên bầu trời có tiếng sấm thiên đạo âm ầm, lực lượng pháp tắc địa ngục đạo rung động. Lực lượng kỳ lạ liên tục rót vào cơ thể bốn diêm vương, sấm chớp bắn đi đùng đùng như rần rục rèn luyện thân hình.

Hình ảnh này giống y như lúc trước Tần Quảng Vương Tướng nhận sắc phong.

Ngôn ra như pháp, đây là sức mạnh của Đinh Hạo trong địa ngục đạo.

Tại địa ngục đạo Đinh Hạo chính là thần không gì không làm được, nói một câu có thể dẫn động lực lượng pháp tắc trong thiên địa biến đổi. Cả thiên địa phục vụ vì Đinh Hạo, khuất phục trước ý chí của hắn.

Bây giờ thập điện diêm la có một nửa sắc phong, năm điện khác không lâu sau cũng xây xong. Trong tình huống không có biến dị gì khác, qua một, hai năm là Đinh Hạo có thể biến địa ngục đạo thành hình dạng như chuyện kể thần thoại trong kiếp trước của hắn.

Bốn diêm vương được Quỷ Sứ Lục liên lui ra ngoài, bắt đầu công việc.

Tần Quảng Vương Tướng vẫn đứng bên cạnh Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, lấy Quỷ Sứ Lục của Tần Quảng Vương Tướng ra, ngón tay vuốt một cái. Đinh Hạo xóa ba chữ Quỷ Sứ Lục ngay trnag đầu đi, ngón tay làm bút từng nét viết ra ba chữ mới.

Sinh tử bộ!

Ba chữ xuất hiện, ánh sáng vàng chiếu rọi thiên địa, nguyên địa ngục đạo chìm trong ánh sáng mênh mông.

Trong khoảnh khắc này mọi người bị chói mắt không mở ra được, thiên địa cộng minh cùng quyền sách nhỏ, gió nổi mây phủ, tia chớp âm ầm. Tình huống âm ỉ hơn lúc trước Đinh Hạo sắc phong bốn diêm vương và chế tạo Quỷ Sứ Lục rất nhiều, như hình ảnh tiên khí xuất thế trong truyền thuyết.

Đinh Hạo lộ biểu tình kinh ngạc, không phải vì dị tượng trong thiên địa.

Chỉ vì khi ba chữ sinh tử bộ hiện ra, trong thiên địa bỗng có lực lượng khó tả điên cuồng nhập vào cơ thể Đinh Hạo, chúng như dòng nước ấm như là huyền lực, trong khoảnh khắc chảy khắp tứ chi, vô cùng thoải mái.

- Đây . . . Hình như là . . . Lực lượng công đức?

Đinh Hạo sửng sốt.

Theo kinh nghiệm trước đó thì lực lượng công đức tương đối với quỷ hồn, tuy trên địa cầu kiếp trước của Đinh Hạo có cách nói lúc còn sống phải tích lũy công đức nhưng chưa từng nghe nói qua công đức có tác dụng gì với người sống. Bình thường lúc sống tích lũy công đức, sau khi chết công đức hóa giải nghiệp lực, do đó khỏi nỗi khổ địa ngục, siêu thoát.

Nhưng hiện giờ Đinh Hạo cảm giác lực lượng công đức dâng trào trong cơ thể, thấm nhuần, cường hóa, đó là cảm giác huyền diệu khó giải thích diệu không thể tả. Cảm giác này hơn cả áo nghĩa đồ án song ngư giềng nước hai màu trắng đen khi Đinh Hạo hiểu ra giúp tăng vọt thực lực.

Chẳng lẽ sáng tạo ra sinh tử bộ là công đức lớn?

Đinh Hạo lơ mơ hiểu ra.

Nhưng Đinh Hạo không rõ ràng tại sao trong thế giới này hắn có năng lực như chúa tể. Từ đầu đến đuôi Đinh Hạo bchi động đầu óc, suy nghĩ một vài thứ mà cũng coi như là công đức lớn sao?

Tần Quảng Vương Tướng đứng một bên rút cuộc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tuy Tần Quảng Vương Tửng nhiều lần thấy thần thông gần như không gì làm không được của Đinh Hạo nhưng loại dị tượng giống khai thiên tích địa này đã vượt qua phạm trù năng lực chứa tể, cho người cảm giác thiên địa là do hấn sáng tạo ra, Đinh Hạo có thể tùy ý khống chế.

Dị tượng trong thiên địa địa ngục đạo kéo dài nửa canh giờ mới chậm rãi tán đi.

sinh tử bộ trong tay Đinh Hạo tắt ánh sáng, biến thành quyển sổ mỏng nhìn không có gì lạ, chỉ hơi đẹp hơn Quỷ Sứ Lục một chút.

Sinh tử bộ, đoạn sinh tử.

Trong truyền thuyết kiếp trước của Đinh Hạo thì sinh tử bộ ghi chép phán xử tuổi thọ sinh vật trên dương gian. Diêm vương vùng bút là có thể quyết định dương thọ của người, là thần khí giết người không thấy máu. Sinh linh trên trần gian mặc kệ người là bá chủ một phương hay ăn mày khốn khó, người là kiêu hùng tung hoành thiên hạ hay trí giả tính toán không bỏ sót, cuối cùng khó thoát khỏi cái chết.

Đinh Hạo gỡ sinh tử bộ ra.

Bìa lam nhạt, chỉ có sáu tờ giấy mỏng, mỗi trang trắng tinh không có tên người. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hiểu đại khái sáu trang đại biểu cho sáu loại sinh linh, mặt trên không có tên sinh linh . . .

Đây là để ghi vào sao?

Hiện giờ lục đạo thế giới này đã tan vỡ, tất cả sinh linh không nằm trong sinh tử bộ, trông như siêu thoát sinh tử nhưng thật ra là chết rồi linh hồn không có chỗ về, không chết tốt. Luân hồi đóng khiến năng lượng trên thế giới này mất cân bằng.

Trong khoảnh khắc phúc chí tâm linh làm Đinh Hạo thần kỳ hiểu ra nhiều điều.

Đinh Hạo giơ tay lên, sinh tử bộ bay vào tay Tần Quảng Vương Tửng.

Tuy Đinh Hạo đã sắc phong bốn diêm vương nhưng bây giờ trong địa ngục đạo người hấn tin tưởng nhất là Tần Quảng Vương Tửng, nguyên lão công thần có mặt sớm nhận.

Giọng Tần Quảng Vương Tửng run run:

- Cái này . . .

1483. Chương 1487: Sinh Tử Bộ (hạ).

Mới rồi dị tượng trong thiên địa khiến Tần Quảng Vương Tửng hiểu quyển sách nhỏ này thần kỳ biết bao, gần không giờ chủ nân ban ỉnh. Niềm tin nặng trĩu làm trái tim chết bao nhiêu năm của Tần Quảng Vương Tửng lại gợn sóng.

Đinh Hạo dặn dò:

- Có thể nói sinh tử bộ là thần khí thứ nhất địa ngục, người phải khống chế cẩn thận. Uy lực cụ thể, tác dụng thì chờ sau khi luyện hóa người sẽ biết.

Tần Quảng Vương Tửng cung kính nhận sinh tử bộ.

Tần Quảng Vương Tửng đọc sơ tin tức trong sinh tử bộ, biểu tình càng rung động hơn, há hốc mồm, không dám tin. Cái quần sống chết của sinh linh trên thế gian? Nghe mà rợn người.

- Bắt đầu từ hôm nay người lấy ra một vạn quỷ sứ bắt đầu từ địa ngục đạo ghi tên các sinh linh đi qua Nghiệt Kính Đài trong sông vong xuyên. Sau này luân hồi mở ra, có thể đầu thai sẽ qua đó nắm giữ sinh tử của bọn họ.

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc dặn dò:

- Chuyện này liên quan đến luân hồi, không thể lơ là.

Tần Quảng Vương Tưởng nghiêm túc nói:

- Thuộc hạ nhất định sẽ không làm hỏng sứ mệnh!

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Người là đệ nhất vương trong thập điện diêm vương, lúc ta không ở địa ngục đạo do người thay mặt ta.

Nói đến đây Đinh Hạo dừng một lúc, tế luyện ra một dây thường tia chớp rút vào lực lượng pháp tắc địa ngục đạo ban cho Tần Quảng Vương Tưởng.

Đinh Hạo nói:

- Đây là ‘quy tiên tỏa’, có thể trói tất cả quỷ hồn trong địa ngục đạo bao gồm bốn diêm vương khác. Có ai dám khiêu khích uy nghiêm của người hãy trói lại, từ diêm vương trở xuống người cứ tự giải quyết, còn diêm vương thì chờ ta về rồi xử.

Tần Quảng Vương Tưởng khom người cảm ơn:

- Căn tuân lệnh của chủ nhân!

* * *

Khi Đinh Hạo lại mở mắt ra thì tất cả trở về bình thường.

Đinh Hạo trở lại thế giới hiện thực.

Trên Ấn Kiếm phong mặt trời ấm áp, gió nhẹ thổi, từng cánh hao rơi trên người Đinh Hạo toát ra mùi hương thơm thoang thoảng làm người phấn chấn.

Thời gian chỉ mới qua nửa nén nhang, may mắn không làm trễ chuyện tiếp theo.

Đinh Hạo đứng dậy, bỗng cảm thấy huyền lực trong cơ thể tinh thuần nhiều, tu vi đến đại viên mãn song mạch lực khiêu Vũ Thần cảnh. Lực lượng công đức trong cơ thể còn đó chứ không ở lại địa ngục đạo, tuy Đinh Hạo chưa dung hợp nó hoàn toàn với huyền lực nhưng tựa như dầu bôi trơn chạy khắp kinh mạch, huyết khiêu của hắn. Huyền lực di chuyển càng nhanh, trôi chảy hơn.

Điều này vượt ngoài dự đoán của Đinh Hạo.

Đinh Hạo vận khí điều dưỡng, cảm ứng biến đổi huyền lực trong cơ thể. Đinh Hạo cảm thấy tác dụng của lực lượng công đức không chỉ như thế, còn cần khai thác thêm. Trực giác Thăng Tự Quyết nói cho Đinh Hạo đây là cơ hội.

Đinh Hạo vận chuyển thần thức nội thị thức hải.

Qua cuộc chiến lần trước với Đinh Đồng khiến thức hải của Đinh Hạo lại mở rộng, Thăng Tự Quyết tiến thêm một tầng. Bây giờ thức hải của Đinh Hạo rộng như trời sao vũ trụ, vô biên vô hạn. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết trôi nổi trong thức hải, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn, quả cầu ánh sáng vàng bồng bồng như rồng bơi trong biển, không như trước kia chen chúc một chỗ hay bạo lực giành địa bàn.

Đinh Hạo tập trung chú ý vào thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Hai đoạn ngắn ý thức của Lý Tàn Dương, Lâm Tín gặp vấn đề khiến Đinh Hạo nhận ra không phải thần khí Luân Hồi Thiên Bàn không nghe hắn chỉ huy, khống chế mà vì hắn không có pháp môn khống chế thần khí bí ẩn này. Hàng loạt hành động kỳ lạ trước đó của thần khí Luân Hồi Thiên Bàn thật ra là tiềm thức Đinh Hạo thúc giục nó. Bởi vì xem kết quả các việc thì những gì thần khí Luân Hồi Thiên Bàn hành động đều phát triển theo hướng tốt.

Cần tế luyện, nghiên cứu pháp môn vận chuyển báu vật này.

Đinh Hạo cảm giác được thần khí Luân Hồi Thiên Bàn có vị trí cực kỳ quan trọng trong kế hoạch tương lai của hắn.

Trên sơn môn Vân Kiếm tông phía xa vọng tiếng chuông du dương vang khắp thiên địa.

Đinh Hạo nở nụ cười, lòng máy động biến mất tại chỗ.

* * *

Sơn môn Vãn Kiếm tông.

Đại điện chưởng môn.

Hai trăm thiếu niên đứng trên quảng trường trước đại điện, biểu tình hưng phấn.

Có thể xuất hiện tại quảng trường này là giấc mơ của mỗi người. Bọn họ là người may mắn được chọn trong vô số bạn cùng lứa, bao nhiêu cặp mắt ghen tỵ, hâm mộ, sự ngưỡng chú trọng nhìn họ.

hai trăm người đứng trước đại điện chưởng môn, nhiều người nhẹ lắc đầu sợ mọi thứ trước mắt chỉ là ảo giác.

Lý Vân, Mộc Thiên đứng trong đám người.

Lý Vân, Mộc Thiên chờ thần tượng trong cảm nhận của họ, thần thoại võ đạo toàn Bắc Vực đến.

Hôm nay là ngày quan trọng nhất trong đời Lý Vân, Mộc Thiên, bởi vì bọn họ sẽ trở thành đệ tử ký danh của đạo cuồng kiếm si. Chỉ thân phận này đã đủ khiến Lý Vân, Mộc Thiên thành tiêu điểm khắp Bắc Vực, là ánh sáng vinh diệu cả đời họ.

Trong hai trăm người có một trăm người dưới mười bốn tuổi, ‘người mới’ chưa từng bước vào Vãn Kiếm tông. Một trăm người khác chọn từ các đệ tử trẻ tuổi có thiên phú của Vãn Kiếm tông, tuổi các người nổi bật không hơn hai mươi, nghĩa là bọn họ có tiềm lực rất mạnh.

Bởi vì Đinh Hạo đích thân tuyển nhận đệ tử ký danh nên toàn Vãn Kiếm tông cực kỳ chú trọng, điều tra rõ ràng thân phận, lai lịch của mỗi người, tuyệt đối không ai đáng ngờ lẫn vào được.

Tiếng chuông du dương vang lên, nhiệt huyết sôi sục trong lòng mọi người.

Bỗng ánh sáng lóe lên.

Đinh Hạo xuất hiện trước đại điện.

Đám thiếu niên ánh mắt nóng cháy, điên cuồng. Mỗi người mím chặt môi mới không hét ra tiếng.

Đạo cuồng kiếm si!

Minh chủ võ minh Bắc Vực thật sự xuất hiện trước mặt bọn họ.

Nhìn Đinh Hạo với khoảng cách gần chỉ có một lần là đã đủ khiến đám thiếu niên nhiệt huyết kích động không ngủ yên mấy đêm, có thể khoe khoang với đồng bạn.

- Không biết Đinh tiên bối sẽ dạy võ đạo gì cho chúng ta?

- Đinh sư thúc tổ được gọi là đạo kiếm song tuyệt, không lẽ dạy kiếm pháp, đao pháp cho chúng ta?

- Hì hì, không biết có lẽ bá sư gì không?

Đám thiếu niên thầm mơ mộng.

Trên đài.

Đinh Hạo nhìn lướt qua mọi người, thấy hết biểu tình của đám thiếu niên, vừa lòng gật đầu. Đinh Hạo vung tay, lực lượng hùng hồn tuôn ra bao bọc cả thiếu niên. Mọi người chưa kịp phản ứng thì trước mắt biến đổi như thời không xuyên qua, trong tầm mắt là mây mù trắng xóa.

* * *

- Đây là . . .

- Chúng ta đến nơi nào vậy?

Khi tầm mắt trở về bình thường, các thiếu niên kinh ngạc phát hiện bọn họ ở trên cao, nhìn xuống dưới thấy núi non sông ngòi. Bốn phía gió rít gào, có lực lượng ôn hòa ngăn gió cách thiếu niên trăm thước, như cưỡi mây về gió.

Trong đám thiếu niên có mấy chục đệ tử Văn Kiếm tông cảnh giới đến Tiên Thiên Vô Tông cảnh, những người khác chưa từng có kinh nghiệm bay lên. Bọn họ vừa căng thẳng vừa hưng phấn, biểu tình cứng nhắc không muốn bị người ta biết mình sợ. Đương nhiên quan trọng nhất là vì các thiếu niên chưa biết ý định của Đinh Hạo, không dám ồn ào.

Lúc này Đinh Hạo xuất hiện trước mặt bọn họ.

1484. Chương 1488: Bài Học Thứ Nhất.

Áo xanh, tóc đen rậm khoanh tay đứng, như tiên nhân trong cổ tích.

Bên cạnh Đinh Hạo có ba người khác là Tạ Giải Ngữ, hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh, Cuồng Dao Trương Phàm. Bên cạnh Trương Phàm có đồ đệ mới nhận Chu Phàm.

Các thiếu niên không biết Đinh Hạo mang bọn họ đến đâu.

Lúc này đột nhiên có tiếng la giết rung trời.

Nhìn xuống dưới thấy trên thảo nguyên bao la có cuộc chém giết quay quanh một tòa thành trì. Ánh lửa ngập trời, đủ loại sóng năng lượng chấn động bốn phía. Thành trì quy mô không nhỏ, chứa khoảng mấy chục vạn người, được một vòng bảo hộ màu vàng bảo vệ nhưng đã lung lay sắp đổ. Thế lực vây công khá hỗn tạp, đa số là thế lực nhân loại nhưng bên trong có yêu khí cuộn cuộn, yêu tộc xen lẫn vào đó.

Có đệ tử mất sắc nhận ra ngay:

- Đó là . . . Thế lực Tinh Xuyên Điện!

Mọi người thế mới hiểu mình không ở Tuyết Châu mà đến châu vực khác.

Phạm vi thế lực của Tinh Xuyên Điện cách Văn Kiếm tông mấy trăm vạn dặm, giữa hai thế lực nước lửa khó dung. Lúc trước Thanh Vân tông gặp chiến tranh, hai thế lực năng lượng đỉnh cao Bắc Vực Tinh Xuyên Điện và Âm Hương Thiên Phong không tham gia. Có tin đồn bọn họ đã đầu vào kẻ xâm nhập Thần Ân đại lục. Sau khi Thanh Vân tông chấm dứt chiến tranh, Văn Kiếm tông thế lớn, Tinh Xuyên Điện rút vùi nhiều, cố gắng không tranh đấu với Văn Kiếm tông. Nhưng Tinh Xuyên Điện chưa bao giờ buông bỏ dã tâm, thừa dịp loạn thế cướp bóc khắp nơi.

Giọng Đinh Hạo vang bên tai các thiếu niên:

- Chúng ta và Tinh Xuyên Điện nên thanh toán ân oán cũ.

Đám thiếu niên ngẩn người sau đó máu nóng sục sôi. Thì ra Đinh Hạo mang bọn họ đến đây là cho bọn họ thấy trận chiến ngàn năm một thuở sao? Nếu đúng vậy thì chờ đợi bọn họ là cuộc chiến thần thoại, họ sẽ là người chứng kiến.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Bây giờ Bắc Vực rối loạn, nhân loại và yêu tộc chinh chiến đã không phải căn nguyên tai họa. Tai họa thương sinh là đám máu lạnh dã tâm này. Nhiều người sau khi nắm giữ lực lượng sẽ bành trướng dã tâm, như một tên ăn xin ven đường nếu có con dao thì sẽ giết người cướp bóc, một võ giả không có danh tiếng nếu một ngày đắc đạo thực lực bay vọt sẽ mơ ước thống nhất vũ lâm.

Đinh Hạo không quay đầu lại nhưng lời hắn nói là cho hai trăm đệ tử ký danh nghe.

Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh đứng thẳng tắp, yên lặng nghe Đinh Hạo dạy bảo.

- Các người đều là người ta chọn, sau khi học đạo có thành sẽ tung hoành một phương, tương lai Bắc Vực bình thường không thể trớ buột các người.

Trong giọng nói của Đinh Hạo tràn ngập bá khí, tự tin. Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh nghe máu nóng sục sôi.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Sau này các người nắm giữ lực lượng cường giả, ta hy vọng các người đừng như những người bên dưới, cường đại rồi sẽ tự bành trướng tùy ý giẫm lên tôn nghiêm, mạng sống, tình cảm của người khác.

Đinh Hạo dứt lời, chỉ một cái.

Một kiếm quang trắng nhanh như chớp bắn xuyên thiên địa.

Đỉnh cường giả thánh nhân cảnh Tình Xuyên Điện nhận ra không thích hợp, kêu lên:

- Là ai?

Nhưng đỉnh cường giả thánh nhân cảnh Tình Xuyên Điện không có thời gian phản ứng, kiếm quang chợt lóe, đỉnh cường giả thánh nhân cảnh đã thành pho tượng, người nổ tung vỡ vụn trong thiên địa.

- Đại nhân!

- Cái này . . .

Các cao thủ, cường giả Tình Xuyên Điện cùng đẳng cấp thấy hình ảnh đó thì hoảng hốt. Giây sau điều tương tự giáng xuống người bọn họ, kiếm quang đi qua như tử thần buông xuống. Dù là công pháp gì, cao thủ gì đều thành tượng băng rồi nổ tung.

Trong thiên địa thoáng chốc lạnh lẽo, bên dưới vang tiếng kinh kêu, băng vụn văng khắp nơi.

Phe cao thủ Tình Xuyên Điện công thành như con dê chờ làm thịt, chớp mắt bị giết, đông thành băng. Các cường giả yêu tộc, yêu thú lẫn vào trong cũng bị kiếm quang giết. Chỉ một luồng kiếm quang, nơi nó đi qua không có lực lượng gì có thể chống cự. Thế lực khát máu vốn chiếm ưu thế tuyệt đối trong khoảnh khắc cây đổ bầy khỉ tan, xoay người bỏ chạy.

Kiếm quang màu trắng như có linh tinh xuyên qua thiên địa chuyên môn chọn các cao thủ cứng đầu chống cự, tay đầm máu để giết.

Kiếm quang đánh tan sĩ khí, niềm tin của phe công thành.

kiếm quang màu trắng này thật là đáng sợ, dù là cường giả bán thần cảnh hay cao thủ cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh ở trước mặt nó như cỏ dại ven đường, không chỉ cao thấp. Chỉ một cái chớp mắt là đám cường giả thành băng vụn đầy trời, thực lực cao thấp đều như nhau.

Những nhân loại bị vây trong thành mất thấy không chống nổi nữa, chờ đợi bọn họ là vận mệnh bị tàn sát. Nhiều người đều tuyệt vọng, trong thành âm ỉ tiếng khóc lóc, kêu gào. Ai cũng biết sau khi Tình Xuyên Điện đánh sập thành trì sẽ cướp bóc tàn nhẫn, nhưng không ngờ lúc này có cứu tinh giáng xuống.

Nhiều người chưa phản ứng lại có chuyện gì xảy ra thì thấy quân địch ngoài thành bỗng gào thét kêu la, mấy cường giả dẫn đầu quân địch rơi lịch bạch.

- Có chuyện gì?

- Chẳng lẽ có cường giả giúp chúng ta?

Bọn họ không tin nổi điều mình trông thấy.

Mãi khi nửa canh giờ sau mới có người dám ra khỏi thành trì, thấy băng vụn, mảnh vụn xác chết đầy đất, còn có những võ giả Tình Xuyên Điện bị đóng băng. Đám người giữ thành ngây ngẩn, không hiểu nổi là ai đột nhiên chạy ra cứu bọn họ.

Cùng lúc đó.

Đám người Đinh Hạo đã đi tới bên trên dãy núi trập trùng.

Trong đó có một sơn cốc, bên trong yêu khí cuộn cuộn, khí huyết sát đầy trời, mơ hồ có tiếng sinh linh gào khóc phát ra. Sơn cốc như địa ngục trần gian, mùi máu gay mũi tỏa khắp sơn mạch.

Đinh Hạo nhấn mạnh từng chữ nói với hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh sau lưng mình:

- Đây là một trong những khu săn bắn của Huyết Lang yêu tộc, có vô số nhân tộc bị bắt vào đây thành mồi ngon cho Huyết Lang yêu tộc, bị chăn nuôi như heo trong chuồng, mặc cho đám yêu vật giết. Lần này Thần Ân đại lục xâm nhập, Bắc Vực rối loạn, Huyết Lang yêu tộc cướp giết khắp nơi, tàn sát nhân tộc, tai họa mấy chục vạn dặm.

Qua cuộc chiến thành trì trước đó có người đã hiểu ý của Đinh Hạo, liên tục gật đầu.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Võ giả học võ chính là vì trừng ác dương thiện, trợ giúp nhỏ yếu, đạo hướng về, nghĩa hướng tới, chết không chối từ. Quyết không thể vì mình cường đại mà tùy ý điều khiển kẻ yếu, như những Huyết Lang yêu tộc này tự cho là mạnh mẽ, tàn sát sinh linh khác. Không biết rằng trong mắt cường giả thật sự thì Huyết Lang yêu tộc rất yếu ớt, thiên đạo không dung thì nên hủy diệt!

Đinh Hạo dứt lời, tay ấn hư không.

Một thủ ấn khổng lồ hiện ra, như bàn tay ma thần chậm rãi đè xuống sơn cốc huyết sát ngập trời.

- Ai dám ra tay với Huyết Lang cốc ta?

- Thần thánh phương nào?

- To gan!

Các tiếng gầm giận dữ phát ra từ Huyết Lang cốc.

Nhưng đối diện chưởng ấn của Đinh Hạo, dù là cường giả yêu tộc cường đại bao nhiêu nhảy lên cao cũng bị chấn tan xương nát thịt. Bàn tay mạnh mẽ đè xuống, nguyên sơn cốc bị nổ nát. Sơn cốc huyết sát biến mất, thay thế là cái hố hình chưởng ấn khổng lồ.

1485. Chương 1489: Trấn Áp Tình Xuyên Điện.

Thế lực yêu tộc độc ác tai họa sinh linh xung quanh nhiều năm bị Đinh Hạo nhẹ nhàng một chưởng xóa sổ khỏi thế giới này.

Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh không biết làm sao biểu đạt lòng kinh sợ của mình.

Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh ở lứa tuổi dễ tôn sùng cường giả, nếu nói lúc trước các cổ tích truyền thuyết Đinh Hạo khiến cả đám tâm lý tôn sùng cường giả, bản năng hòa theo thì qua hai trận chiến vừa rồi khiến bọn họ hiểu cái gì gọi là lực lượng, hiểu Đinh Hạo cường đại đến mức nào.

Đây là một loại cường đại vượt qua tâm lý của hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh, mang đến rung động thị giác quá lớn cho bọn họ.

- Mới rồi cho các người biết nguyên tắc, tín niệm của võ giả, tiếp theo chúng ta đi Tình Xuyên Điện.

Giọng Đinh Hạo không dính chút khói lửa nói:

- Ta sẽ nói cho các người một pháp tắc võ đạo nữa là khi người thật sự quyết định làm việc gì thì phải nhớ kỹ là nhớ cở không tận gốc, gió xuân về lại nẩy. Trong phạm vi trăm dặm này Tình Xuyên Điện gây ra nguồn gốc tai họa các phương, Tình Xuyên Điện không ngã thì hai tộc vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Tình Xuyên Điện.

Đây là một thể lực cổ xưa truyền thừa nhiều năm, dùng sừng sừng không ngã trên đất Bắc Vực, nội tình thâm sâu. Dù là Huyền Thương Thần Cung chúa tể Bắc Vực cũng nể mặt Tình Xuyên Điện ba phần. Có thể nói Tình Xuyên Điện là bá chủ một phương, chúa tể sống chết của vô số sinh linh.

Lực lượng và thể lực tuyệt đối khiến Tình Xuyên Điện rất bá đạo, mạnh mẽ. Trong khu vực này Tình Xuyên Điện nói một không hai, không cho phép bất cứ người nào lên tiếng phản đối.

Hơn nữa trong các sự kiện lớn xảy ra nhiều năm tại Bắc Vực cơ bản đều có bóng dáng Tình Xuyên Điện. Nhiều đệ tử Tình Xuyên Điện đi trong Bắc Vực, ý mình thân phận cao hành động vênh vác, bài xích người phản đối, trong mắt không chứa ai. Vô số tông môn, tán tu sợ thể lực của Tình Xuyên Điện không dám nói gì.

Dù là Thanh Vân tông được gọi là tông môn số một Bắc Vực cũng không kiêu căng, bá đạo như Tình Xuyên Điện.

Năm xưa sau núi Vắn Kiếm tông bùng phát cột long khí màu tím, tài nguyên khoáng sản huyền tinh thạch màu tím xuất hiện khiến các đại thế lực Bắc Vực mơ ước. Phải nhắc đến Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong làm việc độc ác dữ dội nhất. Tuy khi đó Vắn Kiếm tông bắt đầu nổi lên nhưng không bị hai thế lực đỉnh cao Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong để vào mắt.

Ai ngờ kết quả là Tình Xuyên Điện mặt xám mày tro, không chỉ bị giết nhiều đệ tử môn nhân còn tổn thất chảy chực chiếc chiến hạm Tình Xuyên, bị thương phần gốc. Toàn Tình Xuyên Điện rất tức giận, muốn trả thù. Tiếc rằng Vắn Kiếm tông biến mất khỏi thế gian như thật sự đi tiên giới, khi Vắn Kiếm tông trở về thì thể lực mạnh mẽ, địa vị ngang ngửa với Tình Xuyên Điện.

Đặc biệt là số lượng cao thủ đỉnh cao của Vắn Kiếm tông làm Tình Xuyên Điện thấy nhức đầu.

từ trước tới nay lần đầu tiên Tình Xuyên Điện khiêu khích, khi dễ một thế lực đến sau gặp phải tình thế tiến lùi khó khăn thế này.

Sự việc phát triển theo đạo cuồng kiếm si Đinh Hạo trở thành minh chủ võ minh Bắc Vực càng leo thang. Điều này nghĩa là Tình Xuyên Điện không còn thực lực và thể lực ngay mặt đè ép Vắn Kiếm tông. Đám cao thủ, cường giả danh nhân Tình Xuyên Điện kêu gào muốn báo thù, cho Vắn Kiếm tông, Đinh Hạo biết mặt sợ run cầm cập.

May mắn lúc này loạn thế đến, không chỉ Bắc Vực mà nguyên Vô Tận đại lục rối loạn.

Loạn thế đối với thế lực như Tình Xuyên Điện là vô đài tốt nhất.

Tình Xuyên Điện.

Ca múa thái bình, tiệc rượu náo nhiệt đang diễn ra.

Một cường giả Tình Xuyên Điện bộ dáng uy mãnh, hành động phóng túng cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Lúc trước còn sợ lực lượng Huyền Thương Thần Cung, không thể thoải mái duỗi tay chân làm điều mình thích. Bây giờ đúng là dịp tốt trời cho, Huyền Thương Thần Cung thoải mái, Thanh Vân tông đánh nhau với thế lực Thần Ân đại lục xong cơ đâu rút cổ, thế gian này đã không còn lực lượng chế tài được chúng ta. Chờ kế hoạch chỗ này thành công thì dù là Vắn Kiếm tông cũng sẽ bị giẫm dưới chân chúng ta, ha ha ha ha ha ha!

Ngược cường giả Tình Xuyên Điện ôm một nữ võ giả miễn cưỡng cười vui mặc cho sờ soạng.

Một cường giả yêu tộc giống con gấu đen cười nói:

- Trần trưởng lão nói đúng.

Cường giả yêu tộc gấu đen đến từ Bi sơn, là một yêu tộc cảnh giới bán thần. Yêu khí đen âm u quanh quẩn toàn thân. Bốn Hùng Bi Yêu Thánh đứng sau lưng cường giả yêu tộc gấu đen. Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần há mồm, sáu nhân loại bị rơi run cầm cập trước bàn lớn có một người bị hút, gã nhai rôm rốp rồi nuốt xuống như ăn cà rốt, khóe môi dính máu.

Mấy nhân loại run lẩy bẩy là đồ ăn hiến cho Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần.

Máu loãng phun ra, xương trắng tung tóe, mùi máu tràn ngập, cảnh tượng quá thê thảm.

Một cường giả ngồi trong bóng tối đại diện âm trầm nói:

- Bây giờ nói mấy lời đó hơi sớm, hãy nghĩ cách trừ khử Đinh Hạo mới là chuyện quan trọng.

Người đó như cái bóng núp trong chỗ tối, khí thế lạnh lẽo sắc bén lướt lơ quanh thân gã như chủ thủ tầm độc giấu trong bóng đêm, khiến người ta hoảng loạn không dám đến gần gã.

Đây là một Sát Thần của Âm Hương Thiên Phong.

Một nam nhân trung niên tóc dài màu tím ngồi trên ghế chính cao cao lớn tiếng nói:

- Đúng vậy! Bây giờ phải nghĩ cách trừ bỏ Đinh Hạo đi, tên này quá khủng bố, trưởng thành quá nhanh. Nếu để mặc Đinh Hạo phát triển thì không lâu sau liên minh ba thế lực chúng ta không phải đối thủ của Văn Kiếm tông.

Nam nhân trung niên này là điện chủ của Tình Xuyên Điện, một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Dù nhiều cao thủ, cường giả thế hệ trước có mặt không cam lòng nhưng phải công nhận bây giờ Đinh Hạo là ác mộng của bọn họ, không dễ đối phó.

Lần này Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong, một số thế lực yêu tộc hợp tác là muốn nhanh chóng tích lũy thế lực đặt địa bàn ngàn vạn dặm đông bộ Bắc Vực vào túi mình, xây dựng tập đoàn ích lợi cường đại. Đặc biệt sau khi thấy lực lượng quân đội thế lực Thần Ân đại lục thì các đại thế lực tạo dựng quân đội của mình, trở thành chư hầu một phương.

Làm như vậy có lẽ sẽ đối kháng được võ minh Bắc Vực Đinh Hạo dẫn đầu.

Đương nhiên nếu có thể ám sát cao tăng võ minh Bắc Vực như Đinh Hạo thì càng tuyệt vời.

Lần này các thế lực tổ chức yến tiệc chính là vì bàn bạc việc này, đã lửa sém lông mày.

- Không phải Âm Hương Thiên Phong các ngươi còn có một vị lão tổ tông tọa trấn sao?

Hùng Bì Nửa Bước Yêu Thần cười to bảo:

- Hay mời lão tổ tông đó đi ra ám sát đám người Đinh Hạo thì không còn vấn đề nữa.

- Hừ!

Nửa Bước Sát Thần hừ lạnh một tiếng:

- Lão nhân gia mà ra tay là có điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Thần được hoặc là thần đan.

- Cái này . . . Điều kiện hơi bị cao, nên biết rằng rõ úp thì trứng cũng bể. Nếu Đinh Hạo giết tới, lão tổ tông của các ngươi vẫn sẽ phải ra tay.

1486. Chương 1490: Trấn Áp Tình Xuyên Điện (hạ).

- Đúng vậy! Giết Đinh Hạo nên đặt ở vị trí số một.

Mọi người trong đại điện nhao nhao ồn ào.

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chấn động kịch liệt từ phía xa truyền đến như động đất, đại điện lắc lư, đá vụn bay đầy. Đại điện như sắp sụp xuống làm mọi người hoảng hốt.

Đám người biến sắc mặt nói:

- Có chuyện gì?

Điện chủ của Tình Xuyên Điện đập bàn đứng dậy, tức giận bảo:

- Có ai đó tấn công trận pháp phòng hộ. Chết tiệt, kẻ nào ăn gan hùm mật gấu dám đến gây chuyện với Tình Xuyên Điện ta? Đi ra xem thử . . .

Điện chủ của Tình Xuyên Điện chưa dứt lời bỗng có thanh âm ồm ồm như sấm vang trên bầu trời.

- Chủ Tình Xuyên Điện ở đâu đi ra gặp ta!

Mỗi một chữ như thần lôi đánh, các cường giả trong phạm vi mấy trăm dặm mặt trắng bệch, cảm giác tiếng sấm nổ ù tai, đầu văng mắt hoa. Bọn họ hoảng sợ nhìn lên trời, không biết là ai mà khủng bố đến thế, chỉ mấy câu hầu như đánh sập trận pháp phòng ngự.

- Người nào đến đây tìm chết?

Nửa Bước Sát Thần, cả đám cao thủ bay vọt lên cao, dáng vẻ hùng hổ sôi sục.

Trên bầu trời xanh biếc có mấy người đứng, người dẫn đầu mặt như quan ngọc, bộ dáng dịu dàng, tóc đen rậm bay trong gió, mỗi sợi tóc tỏa sáng. Áo xanh bay phấp phật trong gió, nhìn từ xa người đó như tiên nhân, phong lưu tiêu sái vô song. Đôi mắt mở, trong mắt có dị tượng mặt trời ngôi sao vận chuyển. Người áo xanh khoanh tay đứng, không thể nhìn gần.

Mặt điện chủ của Tình Xuyên Điện âm trầm rít qua kẽ răng:

- Đinh Hạo, là người!

Điện chủ của Tình Xuyên Điện nhận ra ngay người áo xanh là ai.

Đao cuồng kiếm si Đinh Hạo!

Tai họa lớn cho Tình Xuyên Điện.

Một đám người còn đang trong đại điện bàn bạc đối phó Đinh Hạo thế nào không ngờ đối phương chạy thẳng tới cửa.

Đinh Hạo nhìn hướng điện chủ của Tình Xuyên Điện, cũng nhận ra gã ngay. Vấn Kiếm tông và Tình Xuyên Điện là tử địch, không thể nào không biết hình dạng điện chủ của Tình Xuyên Điện. Tuy Đinh Hạo chưa từng gặp điện chủ của Tình Xuyên Điện nhưng từ các loại tin tức, tình báo đã tả rõ về gã.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện vừa quát hỏi vừa nhìn bốn phía:

- Đinh Hạo, ngươi vô cớ xâm phạm lãnh thổ Tình Xuyên Điện ta là có ý gì?

Đinh Hạo bây giờ là minh chủ võ minh Bắc Vực, nếu hắn dẫn một đám cao thủ võ minh Bắc Vực đến thì có lẽ hôm nay Tình Xuyên Điện gặp họa lớn thật. Nếu chỉ mình thế lực Vấn Kiếm tông vậy chưa biết lộc về tay ai.

Đinh Hạo biết ngay ý đồ của điện chủ của Tình Xuyên Điện, nói thẳng:

- Đừng nhìn, chỉ có chúng ta.

- Đinh minh chủ giá lâm có gì chỉ bảo?

Điện chủ của Tình Xuyên Điện mặt không đổi sắc trong bụng thầm tính kế. Đúng là đập phá thiết hại vô mệnh xử, gã đang tính kế nên làm sao giết Đinh Hạo trong vòng vây Vấn Kiếm tông, Thanh Vân tông, các cao thủ võ minh Bắc Vực. Không ngờ Đinh Hạo dẫn theo một ít người đến phạm vi thế lực Tình Xuyên Điện, đây đúng là dịp tốt trời cho.

Đinh Hạo không quan tâm suy nghĩ của điện chủ của Tình Xuyên Điện.

Đinh Hạo nói thẳng:

- Tình Xuyên Điện cầu kết với yêu tộc tai họa một phương, đồ thán sinh linh, dấy lên chiến hỏa, tội nghiệt nặng nề. Người làm điện chủ có trách nhiệm nặng nề, ta muốn người tự phế công lực, tiếp đó giải tán trong Tình Xuyên Điện, phong núi năm trăm năm. Sau năm trăm năm Tình Xuyên Điện mới được phép đi trong Bắc Vực.

- Cái gì?

- Cần rõ!

- Hậu bối, người cho rằng người là ai?

- Hừ hừ, thứ không biết sống chết, cho rằng mình thật là mình chủ có thể hiệu lệnh thiên hạ sao?

Các cao thủ Tình Xuyên Điện tức giận quát, bọn họ thói quen vênh váo, bá đạo đã bao giờ bị người đè đầu cưỡi cổ? Cả đám nghe Đinh Hạo nói thì nổi khùng chửi ầm lên.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện lộ biểu tình trào phúng:

- Đinh minh chủ đang nói giỡn?

Đinh Hạo này bị quyền lực, quang sáng minh chủ làm lú lẫn, không biết tự lượng sức mình. Dù là Huyền Sương Thần Cung cũng không dám đối xử với Tình Xuyên Điện như vậy, Đinh Hạo chỉ là lá chắn bị một dùm người nâng lên làm minh chủ tạm thời lại dám phun lời cuồng điên, đúng là tìm chết.

Phía đối diện.

Đinh Hạo như không nghe thấy tiếng quát mắng.

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh nhấn mạnh từng câu:

- Nếu không nghĩ tình năm xưa lão tổ và võ giả Tình Xuyên Điện có công tích trong thánh chiến, mạch truyền thừa dù gì là một chi nhánh lớn của võ đạo nhân tộc ta thì đã sớm xóa sổ các người. Điều kiện thế này đã là chưa đường sống. Bốn tọa cho các người mười giây, nếu trong vòng mười giây không đồng ý điều kiện thì ta tự mình ra tay trấn áp Tình Xuyên Điện.

Đinh Hạo vừa dứt lời.

- Ha ha ha ha ha ha!

Điện chủ của Tình Xuyên Điện cười phá lên:

- Đinh Hạo, người thật là tự cao tự đại, tự tìm đường chết. Dẫn theo có một vài người đến Tình Xuyên Điện ta, hôm nay người đừng hòng rời đi. Lấy cái đầu trên cổ người thì chủ võ minh Bắc Vực chính là ta!

Không khí trở nên căng thẳng.

Các cường giả Tình Xuyên Điện tản ra bốn phía bao vây đám người Đinh Hạo vào giữa.

Sát khí tràn ngập hư không.

Đinh Hạo không quan tâm tình hình, lạnh lùng nhìn điện chủ của Tình Xuyên Điện.

Đinh Hạo nói:

- Đừng lầm lẫn.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện cười to:

- Ha ha ha ha ha ha!

Toàn thân điện chủ của Tình Xuyên Điện sôi trào hơi thở huyền khí cường đại, gã như ma thân từng bước một đạp hư không.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện nói:

- Nghe tiếng Đinh minh chủ đã lâu, phi điện thanh đồng được gọi là đao kiếm song tuyệt, hôm nay bản tông xin lĩnh giáo, nhìn xem người có xứng với vinh diệu minh chủ võ minh Bắc Vực không!

Điện chủ của Tình Xuyên Điện là cường giả thế hệ trước, vào thần cảnh đã lâu, tràn đầy tự tin. Nếu tình huống nằm trong vòng khống chế vậy sao không dốc hết sức giết Đinh Hạo, đồn ra ngoài điện chủ của Tình Xuyên Điện sẽ danh chấn thiên hạ.

Tiếc cho Tình Xuyên Điện không có cường giả nào vào ngạ quỷ đạo.

Nếu điện chủ của Tình Xuyên Điện biết chuyện xảy ra trong ngạ quỷ đạo thì gã tuyệt đối sẽ không tự tin như vậy, thậm chí không cứng rắn chống đối Đinh Hạo mà nhận thua ngay.

Vù vù vù vù vù!

Điện chủ của Tình Xuyên Điện giơ tay lên, một luồng sáng đỏ xẹt qua hư không chém hướng Đinh Hạo.

Đây là lần thăm dò cẩn thận, lực lượng chỉ bùng nổ trong khoảnh khắc nhưng đủ giết cường giả bán thần cảnh ngay.

Khiến điện chủ của Tình Xuyên Điện không ngờ nổi là Đinh Hạo không nhúc nhích một li, trước mặt hắn gọn sóng vô hình. Một kích điện chủ của Tình Xuyên Điện phát ra hoàn toàn tan biến không dấu vết.

Đây là thần thông gì?

Con người điện chủ của Tình Xuyên Điện co rút.

Lúc này Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Mười giây đã đến, bốn tọa có cho Tình Xuyên Điện nhưng các người không quý trọng.

Đinh Hạo dứt lời, lực lượng kỳ lạ tràn ngập trong thiên địa.

Mạnh như điện chủ của Tình Xuyên Điện cảm thấy mình như chiếc lá bị cuốn vào bão tố, bay lên. Điện chủ của Tình Xuyên Điện không thể khống chế cơ thể mình, lực lượng làm người ta tuyệt vọng phá hủy niềm tin vô đạo của gã.

1487. Chương 1491: Lão Quái Vật.

- Cái này . . .

Điện chủ của Tình Xuyên Điện không tin nổi biến đổi trong khoảnh khắc.

Cùng lúc đó.

Bùm!

Đại trận bảo vệ Tình Xuyên Điện tan vỡ, màn sáng biến thành mảnh vụn đầy trời.

Lực lượng loạn lưu tứ tán trong không khí, từng tầng trận pháp thủ hộ tan vỡ như giấy mỏng. Các ngọn núi biến thành hạt cát, thần tượng, đại điện sụp xuống. Các đệ tử Tình Xuyên Điện thói quen ngang ngược, kiêu căng ngạo ngác bị lực lượng quét qua cơ thể, thực lực bị phế bỏ ngay.

Đây là thần thông không thể tưởng tượng.

- Phụt!

- A!

- Không!!!

Các tiếng la hét thê lương vang lên.

Các cường giả Tình Xuyên Điện quay quanh Đinh Hạo há mồm học máu, vừa kinh vừa giận phát hiện khí hải đan điền đã bị hủy. Huyền lực trong kinh mạch như sông ngòi mất nguồn nhanh chóng khô cạn, trong khoảnh khắc các cường giả Tình Xuyên Điện đã bị phế bỏ tu vi!

Mấy trăm cường giả thánh nhân cảnh biến thành người thường rơi lộp độp xuống dưới.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện kinh khủng rống to:

- Đây là yêu pháp gì? Đinh Hạo, ngươi . . .!

Điện chủ của Tình Xuyên Điện là nhị khiêu cường giả thần cảnh nhưng không thể hiểu nổi điều mình trông thấy. Hình ảnh trước mắt vượt qua hiểu biết của điện chủ của Tình Xuyên Điện về lực lượng, áp lực như dãy núi thái cổ đè xuống. Điện chủ của Tình Xuyên Điện tựa cá mắc lưới không thể trốn thoát, chuyện này là sao?

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Ta đã cho ngươi cơ hội.

Đinh Hạo chỉ một cái, kiếm quang phun ra nuốt vào phế bỏ điện chủ của Tình Xuyên Điện.

Sau lưng Đinh Hạo, hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh kích động người run rẩy. Tuy biết thần tượng mang bọn họ đến đây làm gì, nhưng hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh chính mắt trông thấy hình ảnh này làm bọn họ khó thể ức chế kích tình. Thần tượng cường đại làm bọn họ như đang nằm mơ, đây là điện chủ của Tình Xuyên Điện! Một kẻ mạnh mẽ giậm chân một cái làm Vô Tận đại lục run rẩy, vô số võ giả ngược đầu cũng không thấy được một móng tay nhưng ở trước mặt Đinh Hạo tựa như con nít không chịu nổi một kích.

Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh thế mới biết Đinh Hạo cường đại cỡ nào.

Trước vận mệnh buông xuống, rốt cuộc điện chủ của Tình Xuyên Điện thấy sợ:

- Không . . .!

Chính lúc này . . .

Một tiếng gầm tức giận xa xưa từ sâu trong sơn môn Tình Xuyên Điện vọng ra:

- Là ai to gan dám xâm nhập vào Tình Xuyên Điện của ta?

Lực lượng hùng hồn dâng lên dời núi lấp biển. Ba đoàn sáng đỏ chói mắt từ sâu trong núi bắn lên, như ba vầng mặt trời đỏ đè ép, đối kháng khí thế của Đinh Hạo.

Khuôn mặt tuyệt vọng của điện chủ của Tình Xuyên Điện dấy lên hy vọng, gã hét to:

- Lão tổ tông cứu ta . . .!

Ba đoàn sáng đến gần, với thị lực của Đinh Hạo tất nhiên dễ dàng thấy đó là ba lão nhân tóc trắng như tuyết, tứ chi khô héo như cương thi. Tuy nhiên trong cơ thể ba lão nhân tóc bạc dâng lên lực lượng cường đại trên cả điện chủ của Tình Xuyên Điện, đại khái tu vi tứ khiêu Võ Thần cảnh. Chắc đây là lão quái vật của Tình Xuyên Điện, tông môn truyền thừa xa xưa như vậy luôn có mấy lão quái vật tọa trấn. Bình thường bọn họ ẩn núp không ra ngoài, bề quan khổ tu, một khi tông môn gặp khó khăn sẽ ra tay cố gắng xoay chuyển.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện rống to:

- Lão tổ tông mau cứu ta!

Lão quái vật dẫn đầu thân hình cao to, trong mắt có tia máu bắn ra nhìn hướng Đinh Hạo, hơi ngạc nhiên vì không ngờ kẻ thù trẻ tuổi đến vậy.

Lão quái vật hừ lạnh một tiếng, hùng hổ dọa người uy hiếp:

- Chàng trai có biết ngươi đang làm gì không? Còn không mau thả người!

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh, lòng máy động giải trừ khổng chế điện chủ của Tình Xuyên Điện.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Bồn tọa đang xóa căn bã cho nhân tộc Bắc Vực.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện vội chạy tới sau lưng ba Nghiệt Kính Đài, nhỏ giọng thì thầm.

Ánh mắt điện chủ của Tình Xuyên Điện nhìn Đinh Hạo, lòng run sợ.

Một lão quái vật cười khỏ nói:

- Người chính là hậu bối tên Đinh Hạo đó sao? Ta có nghe nói về người, dám đối đầu với Tình Xuyên Điện ta, đúng là người không biết không sợ. Vốn lão phu định bề quan xong sẽ đi Tuyết Châu Bắc Vực một chuyến tiêu trừ ân oán này, không ngờ người tự mình đưa lên cửa.

- A?

Đinh Hạo cười hỏi:

- Lão định tiêu trừ như thế nào?

Lão quái vật cười quái dị, đương nhiên nói:

- Đoạn ân oán này tất nhiên là lỗi của Vãn Kiếm tông người. Hừ, một tông môn thất phẩm nho nhỏ mà dám làm trái ý Tình Xuyên Điện ta, thật là vô pháp vô thiên. Tình Xuyên Điện muốn huyền tinh thạch của người thì nên ngoan ngoãn dâng lên, dám chống đối lại. Phải diệt Vãn Kiếm tông rồi bắt người và các cao thủ Vãn Kiếm tông về luyện hóa làm nô lệ, vậy là tất cả tiêu trừ.

Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngữ nét mặt sa sầm.

Lão quái vật này như những người Tình Xuyên Điện khác, cũng là cùng một giuộc cá mè một lứa, không phải thứ tốt lành gì.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tốt, rất tốt, người nói vậy thì ta yên tâm.

Lão quái vật ngẩn ngơ hỏi lại:

- Người yên tâm cái gì?

- Bồn tọa vốn đang lo trong Tình Xuyên Điện có lẽ còn một, hai người tốt, nếu ta đại khai sát giới không chừng giết lầm người vô tội.

Trong giọng nói bình tĩnh của Đinh Hạo ẩn chứa sát ý lạnh lùng nói:

- Bây giờ xem ra ta suy nghĩ nhiều, tông môn sớm biến chất như vậy sao có người tốt trong đó? Giết người, lòng ta thanh thản.

Lão quái vật khác luôn im lặng nay tức giận quát:

- Càn rỡ!

Lão quái vật vỗ chuông ra:

- Quả nhiên là thứ không biết lớn nhỏ tôn ti, đáng chết!

Một chuông này phong vân kích động, ánh lửa màu đỏ kèm chất ăn mòn tanh hôi, thiên địa chấn động.

- Ha ha ha ha ha ha! Thứ trưởng giả không tự tôn thì làm sao người ta tôn người?

Đinh Hạo không thèm nhìn, nhẹ phất tay. Không thấy thanh thế kinh thiên động địa gì, chuông lực đổ rục như nước sôi đổ vào tuyết tan biến không để lại chút gợn sóng gì.

Lão quái vật giật mình kêu lên:

- Ủa?

Thực lực của mạnh hơn lão quái vật tưởng tượng rất nhiều.

Lão quái vật vốn tưởng người đánh bại được điện chủ của Tình Xuyên Điện tối đa chỉ có thực lực nhị khiếu, tam khiếu Võ Thần cảnh, không ngờ lão nhìn lầm. Lão quái vật rất giật mình, quan sát kỹ Đinh Hạo hơn, biểu tình trầm trọng. Lão quái vật giật mình phát hiện lão không nhìn thấu tu vi thanh niên này cao hoặc thấp.

Cái này . . .

Người này là một hậu bối thật sao?

- Ba vị lão tổ, Đinh Hạo là kẻ thù tai họa lớn của Tình Xuyên Điện, không thể bỏ qua. Xin ba vị lão tổ ra tay giết chết hắn!

Mắt điện chủ của Tình Xuyên Điện tràn ngập độc ác, tàn nhẫn. Gã đường đường là một trong các thủ lĩnh Bắc Vực đã bao giờ bị nhục nhã như vậy?

Đinh Hạo liếc các góc Tình Xuyên Điện, cảm nhận được cái gì.

Đinh Hạo nói:

- Không cần, bốn người cùng ra tay đi, đừng làm tốn thời gian của ta.

Đinh Hạo thể hiện rõ lòng tự tin mãnh liệt.

1488. Chương 1492: Vô Dịch Nghiền Ép.

Đinh Hạo hiện tại đúng là có tư cách tự tin. Đinh Hạo là song mạch đại viên mãn lục khiếu Võ Thần cảnh, sức chiến đấu thật sự sánh bằng đại viên mãn đơn mạch thất khiếu thần cảnh, cộng với các loại vũ khí bí mật, thủ đoạn thần thông, dù là cường giả thần cảnh cao giai bát khiếu đối diện Đinh Hạo chưa chắc thắng được. Càng đừng nói tới ba lão quái vật tu vi cao nhất chưa đến đại viên mãn tứ khiếu ngũ khiếu.

Lần này Đinh Hạo giáng xuống là muốn nghiền nát Tình Xuyên Điện.

- Tiểu tử kiêu căng!

- Đưa ngươi lên đường!

Ba lão quái vật tức xì khói, trong cuộc sống lâu dài của bọn họ luôn là người chúa tể mọi người, đã khi nào bị coi thường như vậy? Ba lão quái vật không nghĩ nhiều, thúc giục tu vi khủng bố cùng vây giết Đinh Hạo.

Ánh lửa đỏ ngập trời.

Bình chương hư không bị đốt trụi mềm như bùn, lực lượng cháy bỏng âm u quá dị có thể luyện hóa cả thần hồn cường giả. Mọi thứ trong vòng mấy chục thước vụn vụn, ánh sáng gấp khúc như thể thế giới này đã mất đi quy tắc, trật tự, biến hỗn loạn.

Dù là điện chủ của Tình Xuyên Điện cũng phải né ra xa, sợ bị ngọn lửa đáng sợ đốt cháy.

Thực lực của ba lão quái vật đúng là rất kinh người.

Phương Thiên Dục, Tạ Giải Ngữ biến sắc mặt, hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh lòng thót chặt.

Hình ảnh trước mắt như tận thế đã vượt qua khả năng hiểu biết của hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh, ừ ừ cạc cạc. Nếu không có nam nhân áo xanh như tiên nhân đứng đằng trước chắn lại có lẽ bọn họ đã rơi vào dung nham bị đốt thành tro.

Phương xa.

Mắt điện chủ của Tình Xuyên Điện vụn vụn dữ tợn.

Một người một ngựa xông vào Tình Xuyên Điện ta, người nghĩ người là thiên hạ vô địch sao? Là tự người muốn tìm chết. Đinh Hạo, chờ người bị ba vị lão tổ tông chém rồi ta sẽ dẫn người đi diệt tuyệt Văn Kiếm tông, xóa sạch những thứ người quý trọng.

Phái đối diện.

Đinh Hạo chỉ mỉm cười, hai tay xòe ra. Tay trái có thanh đao nhỏ màu vàng lơ lửng, tay phải là cây kiếm nhỏ màu trắng. Một đao một kiếm quay tròn như hai tinh linh nhỏ hoàn mỹ nhất. Ngay khi chúng nó xuất hiện thì ánh sáng trắng và vàng kỳ lạ tỏa sáng rực rỡ từ lòng bàn tay Đinh Hạo, trong khoảnh khắc tiêu trừ hết ánh lửa đỏ hồng bổ xung quanh.

Hình ảnh này như ánh nắng chiếu rọi xóa tan sương mù.

Ba lão quái vật giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Một đao một kiếm nhỏ nhỏ mà như tiên khí có uy lực vô cùng, khiến lực lượng của bọn họ bị jấp chế ngay, như ốc sên trong đầm lầy. Ba lão quái vật không thể phát huy ra chút thực lực.

Đinh Hạo quát:

- Đi!

kiếm nhỏ màu trắng, đao nhỏ màu vàng biến thành ánh sáng bay ra.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Thanh âm vang lên, máu phun ra.

Lão quái vật dẫn đầu bị đao nhỏ màu vàng xuyên thủng người, với thực lực của nàng mà không có chút cơ hội tránh né. Tuy đao màu vàng nhỏ nhưng chớp mắt cắt nát người lão, nổ tung.

Lão quái vật khác gào lên:

- Lão tam . . .!

Lão quái vật kkhó tránh khỏi vận mệnh tứ chi bị cắt đứt. Kiếm nhỏ màu trắng bám riết bay tới, tốc độ vượt qua cực hạn phản ứng của lão. Trong kiếm trắng ẩn chứa lực lượng pháp tắc không cho tránh né đâm thủng tim lão quái vật.

- Cái này . . . Là lực lượng thần cảnh cao giai . . . Người . . .

Lão quái vật cuối cùng biểu tình kinh khủng khó tin nhìn Đinh Hạo, không cam lòng nói:

- Sao có thể? Làm sao người trẻ như vậy có thể đạt đến cảnh giới này . . . A, trời bỏ Tình Xuyên Điện ta!

Lão quái vật dứt lời đao nhỏ màu vàng, kiếm nhỏ màu trắng đã bay tới.

Lão quái vật cuối cùng không có gì bất ngờ bị đâm thủng, mặc kệ lão lấy ra các loại pháp bảo, thần thông. Thứ gì bị hai thanh đao kiếm kỳ lạ tỏa định là mọi phòng ngự như tờ giấy bị xuyên thủng. Đây là thực lực, cảnh giới nghiền nát, hai bên chênh lệch quá lớn, pháp bảo, thần thông không thể triệt tiêu được.

Cộng với ban đầu ba lão quái vật quá sơ sẩy, không chuẩn bị đầy đủ, không dùng nhiều vũ khí cấm kỵ của Tình Xuyên Điện. Ba lão quái vật chưa kịp khởi động một số trận pháp diệt tuyệt lương bại câu thương đã bị Đinh Hạo giết ngay trong chớp mắt.

Đao nhỏ màu vàng, kiếm nhỏ màu trắng xẹt qua hư không, hút sạch tinh huyết, xương trắng, thần hồn của ba lão quái vật sau đó bay vào tay Đinh Hạo.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện đứng cứng ngắc giữa hư không như chết phụ mẫu, quên chạy trốn.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện không bao giờ tin điều đã thấy.

Ba lão tổ tông mạnh nhất Tình Xuyên Điện, là vũ khí bí mật lớn nhất, là chỗ dựa để Tình Xuyên Điện đối kháng tông môn khác, cũng là căn nguyên cho Tình Xuyên Điện bá đạo, kiêu căng. Không ngờ chớp mắt Đinh Hạo đồ sát ba lão quái vật như giết heo, tai nạn tận thế đối với Tình Xuyên Điện cùng lắm là như vậy.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện biết không trốn thoát được.

Dao nhỏ màu vàng, kiếm nhỏ màu trắng như con nít làm nũng trong lòng bàn tay Đinh Hạo có lực lượng giết ngay cường giả thần cảnh trung giai, uy lực vượt qua cực hạn điện chủ của Tình Xuyên Điện tưởng tượng. Điện chủ của Tình Xuyên Điện biết rất rõ dao hoặc kiếm lóe lên một cái là gã sẽ như ba vị lão tổ nát vụn ngay, không có chút cơ may nào.

Trong khoảnh khắc này điện chủ của Tình Xuyên Điện thấy hối hận.

Nếu thời gian đảo ngược, tất cả trở về quá khứ thì điện chủ của Tình Xuyên Điện sẽ không vì huyền tinh thạch, long khí trên chọc Đinh Hạo, Vắn Kiếm tông. Điện chủ của Tình Xuyên Điện sẽ trước tiên đứng về phe Đinh Hạo. Tiếc rằng trên thế giới này không có thuốc hối hận, Tình Xuyên Điện diệt vong gần ngay trước mắt. Hùng Bì Nửa Bước Yêu Thần, cường giả Nửa Bước Sát Thần Âm Hương Thiên Phong lúc trước cùng điện chủ của Tình Xuyên Điện bàn bạc kế hoạch đối phó Đinh Hạo trong đại điện từ đầu đến cuối không lộ mặt, rõ ràng là quan sát thấy thế cục không đúng đã bỏ chạy.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện bị thương rống:

- Ta rất hận!

Điện chủ của Tình Xuyên Điện đã không có tư cách nói chuyện với Đinh Hạo.

Một luồng sáng xẹt qua.

Điện chủ của Tình Xuyên Điện bị phế bỏ hết tu vi huyền lực, kinh mạch bị phong, vĩnh viễn không thể tu luyện được nữa. Điện chủ của Tình Xuyên Điện chơi vơi rơi xuống đất.

Đinh Hạo nhìn dối tông môn Tình Xuyên Điện rối loạn, nói với Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngừ:

- Nơi này giao cho các người.

Chiến đấu đến đây mọi uy hiếp đã bị tiêu trừ, các đệ tử Tình Xuyên Điện như chó nhà có tang chạy tứ tán. Tông môn ngày thường kiêu căng, bá đạo, ngang ngược không bồi dưỡng ra đệ tử trung tâm gì, khi ba lão quái vật, điện chủ của Tình Xuyên Điện chết thì mọi người mạnh ai nấy chạy, cây đổ bầy khỉ tan.

Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngừ đủ sức giải quyết chuyện nơi này.

Mấy năm nay Tình Xuyên Điện cướp bóc khắp nơi, tích lũy nội tình không tầm thường. Năm xưa Tình Xuyên Điện cướp số lượng lớn cực phẩm huyền tinh thạch sau núi Vắn Kiếm tông giờ là lúc nên trả lại.

Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngừ ừ một tiếng, biến thành ánh sáng lao xuống.

1489. Chương 1493: Vô Định Nghiền Ép (hạ).

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết từ trong thức hải Đinh Hạo bay xuống dưới.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết có thể giúp hai cao thủ Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngừ phá giải mọi trận pháp phòng ngự, thủ hộ, điều tra tất cả cơ quan, kho vũ khí Tình Xuyên Điện.

Đinh Hạo đứng trong không trung, lòng máy động. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bắn ra thần quang, đại đạo luân âm kích động, chùm sáng phù văn di chuyển, diễn biến đồng thuật chí tôn. Từng đồng quang như thực chất bằng bốn phương tám hướng trăm dặm sơn môn Tình Xuyên Điện, lực lượng phong ấn mạnh mẽ di chuyển. Đinh Hạo muốn dùng đồng thuật chí tôn phong ấn truyền thừa Tình Xuyên Điện.

Như ban đầu Đinh Hạo đã nói, phong ấn Tình Xuyên Điện năm trăm năm.

Sau năm trăm năm nếu ai có duyên phá giải phong ấn thì truyền thừa Tình Xuyên Điện mới lại hiện trên thế gian.

Hy vọng đến lúc đó Tình Xuyên Điện đã gột rửa dơ bẩn, lại trở thành tông môn, lực lượng chính đạo bảo vệ nhân loại Bắc Vực.

Đồng thuật chí tôn có uy lực vô cùng, từng tiếng đại đạo luân âm kích động hư không, các dị tượng hiện ra, tựa như thiên địa nhật nguyệt diễn biến tạo hóa. Lực lượng hùng hồn hiện ra bốn phương tám hướng, nơi nó đi qua cả khu vực tĩnh lặng như thời gian đông lại, mặt đất lún xuống.

Chờ khi đám người Tạ Giải Ngữ, Phương Thiên Dực làm xong mọi chuyện thì Tình Xuyên Điện sẽ hoàn toàn bị phong ấn, chìm vào lòng đất.

Đinh Hạo bỗng nhiên cảm ứng được cái gì.

Đinh Hạo quay đầu nhìn hư không, trong mắt có chùm sáng phù văn di chuyển, nhìn thấu hư không thấy mấy thân hình hốt hoảng ẩn hiện.

Đinh Hạo lạnh lùng cười:

- Bây giờ mới muốn trốn? Muộn rồi!

Đinh Hạo dứt lời, chùm sáng phù văn đến sau mà tới trước rượt theo mấy thân hình bỏ chạy, phong tỏa không gian vài trăm thước.

Trong đó một người thân hình như cá chạch trong đầm ầy không ngừng thoáng hiện, độn pháp cực kỳ inh, chính là cường giả Âm Hương Thiên Phong. Vốn Nửa Bước Sát Thần dựa vào độn thuật của mình mới nhìn tình hình chiến sự rồi đi, ai ngờ Đinh Hạo phát hiện ngay. Lúc này trong lòng Nửa Bước Sát Thần Âm Hương Thiên Phong rất kinh hoàng, Đinh Hạo thể hiện lực lượng khiến gã hiểu chẳng những không có chút cơ hội ám sát mà sợ là Âm Hương Thiên Phong cũng bị nguy hiểm.

Một người khác chính là Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần đến từ Bi sơn.

Thân hình to lớn của Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần bị đóng đinh trong không trung, vụng về như gấu chó, mặt xấu xí tràn ngập kinh khủng. Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần biểu hiện thô bỉ còn hơn cả mấy nhân loại bị gã nuốt sống.

- Grao!

Nửa Bước Sát Thần Âm Hương Thiên Phong gầm lên, xung phong liều chết. Nửa Bước Sát Thần thi triển sát sinh đại thuật lưỡng bại câu thương, muốn đồng quy vu tận với Đinh Hạo.

Nhưng thực lực của Nửa Bước Sát Thần Âm Hương Thiên Phong kém quá xa.

Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Hạo có thể khám phá mọi ư ảo, nhìn thấy độn pháp, thuật áp sát của Nửa Bước Sát Thần Âm Hương Thiên Phong như khắc chế trời sinh. Một kiếm quang xẹt qua, Nửa Bước Sát Thần biến thành mưa máu đầy trời, thức hải cũng nát vụn, đã chết.

Đinh Hạo bây giờ có thực lực thuộc hàng cao cấp nhất Vô Tận đại lục, dù là năm cực Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần, Đông Cương Hạo Nhật Vô Thiên Thần Điện, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Chiến Thần chưa chắc thắng được Đinh Hạo. Cường giả thần cảnh đề giai như Nửa Bước Sát Thần Âm Hương Thiên Phong ở trước mặt Đinh Hạo không khác gì con kiến, không có tư cách chống cự.

Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần xin tha:

- Người không thể giết ta, ta đến từ Bi sơn, nếu người tha cho ta thì ta nguyện dẫn theo yêu tộc Bi sơn quy hàng người . . .

Đinh Hạo liếc Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần, lắc đầu, nói:

- Khí huyết sát quá nặng đủ thấy người sát sinh vô số, quanh thân người có oan hồn lệ quỷ lượn lơ rờ ràng là người yêu thích tàn sát vô tội. Nếu ta tha cho người thì trời không dung, xuống địa ngục xin lỗi những oan hồn bị người giết đi!

Đinh Hạo dứt lời, đao quang chớp lóe.

Một cái đầu hùng bi bay lên, sự sống đứt đoạn.

Trong cơ thể Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần có huyết mạch thượng cổ cự hùng, sau khi chết hiện ra nguyên hình là con gấu to mấy ngàn thước, xác như dãy núi. Lòng Đinh Hạo máy động, đồng thuật trong Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng chuyển động. Đinh Hạo phong ấn thân hình Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần, khiến lực lượng thần nguyên trong cơ thể nó không phát tán, phong ấn cùng với sơn môn Tinh Xuyên Điện. Năng lực Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần có thể gia cố phong ấn càng vững chắc.

Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần chết, chiến sự chỗ này chấm dứt.

Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh biểu tình nghiêm túc đứng sau lưng Đinh Hạo, máu nóng sôi sục trong lòng.

Hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh thầm thề trong lòng sau này dù tiến bộ đến đâu cũng phải như nam nhân áo xanh tựa thần trước mắt, giữ công lý chính nghĩa trên thế gian, phải bảo vệ vinh diệu võ giả. Bởi vì trong thiên địa này vô hình trung mọi thứ có báo ứng, võ giả phải có lòng tiến tới, tay cầm vũ khí bảo vệ chúng tộc.

Trong hư không.

Từ đầu đến cuối Đinh Hạo đứng yên tại chỗ đối diện mấy cường địch, không di chuyển một bước.

Hình ảnh này khắc trong lòng hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh, khắc dấu ấn không thể chiến thắng.

Từ khi bọn họ giáng xuống Tinh Xuyên Điện đến lúc này đại cục đã định, thời gian chỉ mới qua gần một canh giờ.

Một tông môn đỉnh cao cổ xưa truyền thừa lâu dài hoàn toàn chấm dứt.

Giây lát sau Phương Thiên Dực, Tạ Giải Ngữ hoàn thành nhiệm vụ của mình, trở lại hư không. Tất cả nhìn xuống bên dưới động đất, từng phù văn chùm sáng đồng mang di chuyển bao bọc sơn môn Tinh Xuyên Điện. Đất nứt ra khe hở to, sơn môn rộng lớn cổ xưa chậm rãi chìm xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Xác Hùng Bi Nửa Bước Yêu Thần cũng biến mất trong thiên địa.

Khe nứt mặt đất chậm rãi khép, Tinh Xuyên Điện biến mất, thay thế là sa mạc rộng lớn. Gió thổi qua, hạt cát phát ra tiếng ngân kim loại như đang kể ra câu chuyện không quá xa xôi.

Đinh Hạo nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi, nên đi Âm Hương Thiên Phong.

* * *

Đám người Đinh Hạo, Phương Thiên Dực, Bạch Sam Trung Viện, hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh biến mất không lâu thì có vô số người đi tới gần sơn môn sơn môn cũ Tinh Xuyên Điện.

trận đại chiến đã kinh động cường giả các phương, sóng năng lượng hùng hồn khủng bố dù là võ giả dưới Tiên Thiên Võ Tông cảnh cách mấy ngàn dặm đều cảm nhận được nói gì đến nhiều cao thủ thật sự. Ban đầu bọn họ kinh ngạc, do dự, cuối cùng nổi can đảm chạy tới. Bọn họ muốn nhìn xem quanh Tinh Xuyên Điện xảy ra chuyện gì, dường như có trận ác chiến xảy ra.

Nhưng khi bọn họ nổi can đảm đến đây thì nhìn ngây người.

- Đây là . . . Xảy ra chuyện gì? Sơn môn Tinh Xuyên Điện biến mất?

- Không lẽ chúng ta đi lộn chỗ? Không đúng, nơi này là sơn môn Tinh Xuyên Điện nhưng tại sao bây giờ biến thành sa mạc, hay Tinh Xuyên Điện chuyển đi?

- Không thể nào! Đây là nơi Tinh Xuyên Điện phát triển, truyền thừa nhiều năm, sao có thể dời đi?

1490. Chương 1494: Một Kẻ Độc Thật Sự Xuất Hiện.

- Mới rồi dao động khủng bố đó chắc chắn chỗ này có trận đại chiến, có lẽ Tình Xuyên Điện bị đánh chiếm, đã bị xóa sổ.

Các cường giả đứng giữa không trung, trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thứ. Tìm mọi người đập nhanh, bọn họ đã suy đoán được điều gì. Rung động làm bọn họ miệng khô lưỡi khô. Tình Xuyên Điện bị xóa sổ khỏi Tình Xuyên Điện, là người nào làm được? Nên biết Tình Xuyên Điện là tông môn đỉnh cao thật sự.

Không lẽ là một trong năm cực Chiến thần ra tay?

Trong phút chốc đầu óc mọi người trống rỗng.

Bọn họ biết đây là một chuyện lớn.

Tình Xuyên Điện diệt vong, một khi tin lan ra sẽ chấn động nguyên Vô Tận đại lục. Đã mấy ngàn năm không có tiền lệ tông môn bị hủy diệt cỡ này như Tình Xuyên Điện, bị xóa sổ trong thời gian ngắn, người ra tay có lực lượng nghe rợn người.

- Không lẽ có tiên nhân ra tay?

- Tình Xuyên Điện làm nhiều việc ác rất cuộc chọc giận tiên nhân sao?

Có người suy đoán.

Cuối cùng có kẻ phát hiện một số đệ tử Tình Xuyên Điện chạy tứ tán, bọn họ là người may mắn sống sót trong tai họa ngập đầu, thực lực không cao. Cả đám cường giả ngăn đệ tử Tình Xuyên Điện lại hỏi han, sự thật công bố.

- Trời ạ, là Đỉnh Hạo rea tay!

- Dao cuồng kiếm si Đỉnh Hạo, trời ơi, một mình chôn vùi Tình Xuyên Điện!

- Không thể nào! Khoa trương quá vậy?

- Nếu thật sự đúng như vậy thì thực lực của Đỉnh Hạo đến trình độ gì? Sợ là hơn ngũ cực.

Các cường giả giật mình, sôi trào, lần đầu tiên nghe tin tức phản ứng đầu tiên của họ là không thể tin, chuyện thật vớ vẩn. Tình Xuyên Điện là tông môn đỉnh cao Bắc Vực, mấy năm qua không biết bao lần gặp kiếp nạn mà không làm gì được nó. Nội tình, thế lực của Tình Xuyên Điện làm người sợ hãi, nhưng Tình Xuyên Điện bị một mình Đỉnh Hạo chôn vùi!

Tuy nói danh tiếng Đỉnh Hạo như mặt trời ban trưa trong võ đạo Bắc Vực nhưng không ai tin hắn làm được điều này.

Sức một mình đối kháng nguyên siêu tông môn, chuyện điên cuồng như vậy dù là năm cực Chiến thần cũng không làm được.

Nhưng lần lượt có đệ tử Tình Xuyên Điện may mắn sống sót bị bắt thẩm vấn, đáp án giống nhau khiến nhiều người, thế lực bắt đầu tin. Bởi vì đệ tử Tình Xuyên Điện đã là chó nhà có tang không cần nói dối chuyện này, đây không phải việc đáng khoe khoang gì.

Tập thể kinh hoàng.

Nhưng rất nhanh có tin tức khác càng khiến người điên cuồng hơn.

Ám Hương Thiên Phong cũng bị diệt!

Gần một ngày sau khi Tình Xuyên Điện bị diệt, một tông môn khác kiêu căng trong đất Bắc Vực, một tông môn có thù với Vãn Kiếm tông, một thế lực truyền thừa cổ xưa không thua gì Tình Xuyên Điện cũng bị đao cuồng kiếm si đánh tới cửa. Đỉnh Hạo phéc bỏ cao thủ trong núi, phá hủy toàn tông môn. Đồn rằng tổng đà Ám Hương Thiên Phong dưới chín tầng đất cũng bị Đỉnh Hạo dùng một đao một kiếm lật lên. Ám Hương Thiên Phong như sơn môn Tình Xuyên Điện, từ nay biến mất trên thế giới.

Toàn Bắc Vực điên cuồng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Trong vòng hai ngày, hai tông môn đỉnh cao bị người xóa khỏi thế gian, chỉ một người ra tay. Xem các loại dấu hiệu thì đó là hoàn toàn nghiền áp, hai tông môn đỉnh cao đối diện đao cuồng kiếm si Đinh Hạo không có chút sức đánh lại. Dù là nội tình hay lá bài tẩy, trước mặt thực lực đều không chịu nổi một kích.

Vô Tận đại lục vốn đã rất hỗn loạn bị hai tin tức kích động như đổ dầu vào lửa thoáng chốc sôi trào.

Cái tên đao cuồng kiếm si Đinh Hạo như sấm bên tai mọi người, làm mù mắt bọn họ.

Đám người kinh hoàng qua đi bắt đầu suy đoán thực lực của Đinh Hạo lên đến cảnh giới, trình độ gì mới hoàn thành chiến tích vang dội xưa nay như vậy? Hay Đinh Hạo đã vượt qua bước đó vào cảnh giới tiên nhân? Nếu không thì làm sao có thể có thể nghiền áp tiêu diệt hai tông môn đỉnh cao được?

Xem các mặt tin tức thì thật sự chỉ có một mình Đinh Hạo hành động, không ai giúp hắn.

Đinh Hạo chỉ dùng một ngón út tiêu diệt hai tông môn đỉnh cao là xong, hẳn dư sức.

Cứ theo xu hướng này thì e rằng trên Vô Tận đại lục đã không có một tông môn nào ngăn được mũi nhọn đao kiếm của Đinh Hạo. Bắc Vực đầy sóng ngầm bỗng chốc yên tĩnh, những cường giả, thế lực từng ma sát với Vãn Kiếm tông trong phút chốc phập phồng lo sợ, sợ mục tiêu tiếp theo của Đinh Hạo là mình.

Nhiều người suy đoán mục tiêu kế tiếp của Đinh Hạo là ai?

Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong từng là kẻ thù không đội trời chung của Vãn Kiếm tông, bị tiêu diệt là hợp tình hợp lý. Tiếp theo không có thế lực gì lớn từng khó xử Vãn Kiếm tông. Đương nhiên nếu Đinh Hạo muốn độc bá Bắc Vực, thống nhất võ đạo thì Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông đều là chướng ngại vật của hắn. Tuy Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông từng là minh hữu của Vãn Kiếm tông nhưng dù sao đường võ đạo vô tình, Đinh Hạo có xuống tay với hai tông môn này không?

Tiếp theo Đinh Hạo dùng hành động thực tế đáp lại.

Sau Tình Xuyên Điện, Thanh Vân tông Đinh Hạo không xuống tay với tông môn nhân loại mà một hơi tiêu diệt bốn thế lực yêu tộc.

Ra tay với yêu tộc?

- Cía này . . . Không sợ khiến hai tộc thánh chiến sao?

Mọi người hút ngụm khí lạnh.

Đám người nhanh chóng phát hiện hành động của Đinh Hạo không khiến Bắc Vực Yêu Thần bắn ngược lại, Yêu Thần cũng thậm chí không có biểu thị gì. Những cường giả yêu tộc khóc chạy tới cửa cầu xin Bắc Vực Yêu Thần ra mặt thậm chí không được vào Yêu Thần cung đã bị xua đi.

Không lẽ Yêu Thần cung cũng sợ Đinh Hạo?

Suy đoán này làm mọi người giật mình.

Trong phút chốc nhiều thế lực yêu tộc phập phồng lo sợ.

Nhưng tiếp theo Đinh Hạo không ra tay nữa.

Bắc Vực bước vào giai đoạn bình tĩnh, nhiều thế lực đối địch rút tay lại sợ khiến đao cuồng kiếm si chú ý, được hắn ‘chăm sóc’. Mọi người dần nhận ra bốn thế lực Vô Niệm phái bị Đinh Hạo tiêu diệt là phe biểu hiện tàn bạo trong Bắc Vực hỗn loạn, giết chóc chinh phạt khắp nơi, gây sự khiêu chiến, biểu hiện cấp tiến nhất, luôn đâm thọc quan hệ giữa nhân loại và yêu tộc.

Bốn thế lực yêu tộc này danh tiếng rất tệ, thủ đoạn tàn nhẫn.

Nửa tháng sau Đinh Hạo không ra tay.

Các đệ tử Vãn Kiếm tông mặc y phục kiếm sĩ màu xanh xuất hiện ở các sơn môn, tổng đà thế lực Bắc Vực, thực lực không quá cao nhưng các thế lực cẩn thận tiếp đãi bọn họ. Bởi vì những đệ tử Vãn Kiếm tông này mang theo thư của Đinh Hạo.

- Bắt đầu từ hôm nay đất Bắc Vực không được sát phạt, đấu đá nữa.

Một câu đơn giản làm nhiều người tim đập chân run.

Lời tương tự nếu là người khác nói thì ngốc nghếch, nhưng từ miệng Đinh Hạo nói đại biểu cho ý chí không được chống đối, đại biểu quy tắc, cảnh cáo tuyệt đối. Không ai hoặc thế lực nào dám bỏ ngoài tai câu này, dù là đồ ngốc cũng hiểu nếu bọn họ từ chối thì giây tiếp theo giáng xuống sơn môn của mình không phải thư mà là đao kiếm.

Thư của Đinh Hạo uy lực như pháp chỉ!

Thư đến đâu là không ai dám không nghe, dù là những thế lực yêu tộc kiêu căng, ngang ngược cũng ngoan ngoãn cúi đầu.

Mãi đến lúc này mọi người nhận ra trời Bắc Vực sắp thay đổi, một người mạnh mẽ có lời nói nặng ký uy chấn thiên hạ, lập quy tắc mảnh đất này, thời đại mới sắp đến.

1491. Chương 1495: Gió Nổi Lên.

Âm Hương Thiên Phong, Tình Xuyên Điện bị hủy diệt khiến toàn Bắc Vực tĩnh lặng.

Nhưng có một số kẻ có dã tâm, thế lực tự cho rằng mình làm bí ẩn, mới đầu không để bụng lời Đinh Hạo cảnh cáo. Bọn họ rục rịch lên kế hoạch trong bóng tối, cho rằng Đinh Hạo hành động mạnh mẽ sẽ khiến một số người bất mãn, nhiều thế lực nhân loại và yêu tộc bắn ngược. Khi đó dù Đinh Hạo có ba đầu sáu tay cũng bận rộn chết, dù gì mảnh đất Bắc Vực quá to lớn, rộng lớn vượt qua tưởng tượng của mọi người, dù là Chiến thần cao giai cũng không cai quản hết được.

Nhưng chờ đợi bọn họ là kiếm quang, đao quang từ trên trời giáng xuống.

Dù cách xa mấy trăm vạn dặm luồng kiếm quang xẹt qua, đao quang giáng xuống đã hủy diệt một thế lực.

Đinh Hạo không ra mặt trong những khu vực đó, cách xa mấy trăm vạn dặm, lòng máy động giáng xuống rừng phạt đã xóa sổ một thế lực khỏi đất Bắc Vực, không chút nương tình.

Thủ đoạn máu lạnh vô hình chấn nhiếp tất cả mọi người.

Một tháng qua đi, mảnh đất Bắc Vực thật sự bình tĩnh lại.

Không còn ai dám làm trái ý Đinh Hạo, những yêu tộc kêu gào to tiếng nhất ngoan ngoãn rút cổ lại. Nhiều năng lượng bị bắt được thả ra, thành thị nhân loại bị xâm chiếm được trả lại. Yêu tộc rút về lãnh địa của mình, cùng nhân loại nước giếng không phạm nước sông, trạng thái thật sự hòa bình.

Trong thời gian này Đinh Hạo thành người chế tạo quy tắc danh xứng với thực.

Nhiều tranh luận phân chia đất đai, khi hai tộc giằng co thì sẽ có một luồng kiếm quang từ trên trời giáng xuống vạch lằn ranh, giải quyết tranh chấp.

Cách Đinh Hạo phán xử không nghiêng hướng nhân loại, mỗi lần đều công bình nên yêu tộc chấp nhận. Trong thời gian ngắn nhiều tranh chấp lĩnh vực bao nhiêu năm qua trên đất Bắc Vực đều bị giải quyết hoàn toàn.

Có người khen:

- Thật sự biến thiên, đao cuồng kiếm si không thiên vị nhân tộc, khí độ rộng lớn này đã hoàn toàn siêu thoát.

Cách làm của Đinh Hạo khiến hần siêu thoát cơ cấu chủng tộc, không chỉ trấn áp khí vận một chủng tộc mà là khí vận đất Bắc Vực. Từ mặt nào đó Đinh Hạo bây giờ có địa vị, uy thế vượt qua hai chúa tể Bắc vực Huyền Thương Chiến thần, Bắc Vực Yêu Thần ngày xưa.

Dù là các cường giả yêu tộc cũng phải khen khí độ, cách cục của đạo cường kiếm sĩ Đinh Hạo.

Nếu đổi lại cường giả nhân loại khác có thực lực như vậy sợ là nguyên yêu tộc Bắc Vực rơi vào hủy diệt, có lẽ vòng thánh chiến mới lại bắt đầu, đây là hủy diệt với yêu tộc. Dù cuối cùng nhân loại thắng thì khi đó đất Bắc Vực đã là địa ngục Tu La, máu đỏ đầy đất, xác chất thành núi.

Nhìn từ góc độ này cách làm của Đinh Hạo như một thần hoàng.

Đinh Hạo mạnh mẽ không mang đến chiến tranh, giết chóc mà là hòa bình.

Đây là tin mừng cho các sinh linh bình thường.

Dần dần các lãnh địa Bắc Vực nổi lên một xưng hô, nhiều sinh linh lên gọi Đinh Hạo là Đạo Kiếm Thần Hoàng.

* * *

Ẩn Kiếm phong.

Đinh Hạo mặc áo xanh, tóc đen như thác nước đứng dưới cây anh đào.

Từng cánh hao rục rờ rơi xuống tóc, trên vai Đinh Hạo rồi bay theo gió đáp xuống đất.

Lạc hồng không phải vật vô tình, biến thành bùn xuân bảo vệ hoa.

Trong mắt Đinh Hạo có ánh sáng phù vân di chuyển, đại đạo luân âm như ẩn như hiện trên bầu trời Ẩn Kiếm phong. Ánh mắt thâm thẳm xuyên qua vô số khoảng cách không gian nhìn quét khắp đất Bắc Vực, có thể thấy rõ nhiều khu vực, sinh linh, cường giả.

Sau khi ác chiến hàng loạt với Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong, tầm mắt võ đạo của Đinh Hạo tiến thêm một bậc. Đặc biệt hiểu biết, lĩnh ngộ Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng tăng trưởng theo cấp số nhân, rất nhiều đồng thuật bắt đầu có thể vận dụng tự nhiên. Đinh Hạo không thể không cảm thán Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng đúng là thần vật cực kỳ nghịch thiên. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng không chỉ công phạt phòng thủ mà càng là thần khí trợ giúp tu luyện, hỗ trợ người nhìn thấu hư vọng, thấy rõ quy tắc thế giới này.

Thực lực hiện nay của Đinh Hạo đã đến cảnh giới song mạch thất khiếu Võ Thần cảnh.

Đinh Hạo nhỏ giọng nói:

- Thế cục Bắc Vực tạm thời ổn định.

Lần này Đinh Hạo mạnh mẽ ra tay, liên tục xóa sổ mấy đại thế lực nhân loại và yêu tộc, Huyền Sương Thần Cung và Yêu Thần cung không có phản ứng gì. Nhiều người nghĩ hai chí tôn kiêng dè Đinh Hạo, chỉ mình hần biết không phải vậy.

Lý do thật sự là chính hai Chiến thần khuyến khích Đinh Hạo làm như vậy.

Tuy trong ngạ quỷ đạo Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói rất là ẩn ý nhưng Đinh Hạo thông minh hiểu ngay.

Đám cường giả yêu tộc khóc lóc đi Yêu Thần cung cầu xin Bắc Vực Yêu Thần ra tay không đủ cảnh giới, cách cục không cao, khí tượng quá thấp, căn bản không hiểu ý của Bắc Vực Yêu Thần nên mới bị đập đing. Thực lực đến cỡ như Bắc Vực Yêu Thần thì ánh mắt, kiến thức đã không thiếu cạn với cái lợi trước mắt.

Bình định Bắc Vực rồi Vô Tận đại lục còn có bốn vực khác.

Đặc biệt là Trung Thổ Thần Châu vẫn không dứt chiến loạn, cách ý nguyện của mười vị chí tôn còn kém xa.

Theo lời Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói hôm đó Đinh Hạo cảm giác sự sốt ruột, thời gian không đợi người, hần phải nhanh chóng hành động.

Cơn gió thổi qua, gió mây bốn phía dâng lên.

Đinh Hạo nhìn chăm chú, trầm ngâm nói:

- Gió nổi lên . . .

Theo thực lực, tu vi tăng lên, Đinh Hạo dần cảm ứng được nhiều hơi thở trước kia không thể phát hiện. Thiên địa bây giờ có một loại nguyên tố hỗn loạn đang dẫn lên. Giấu phía sau nguyên tố hỗn loạn là sức mạnh hắc ám làm Đinh Hạo kinh hoàng, nghẹt thở. Vô Tận đại lục ngày càng nhiều chiến loạn, giết chóc thì sức mạnh hắc ám càng lúc càng mạnh.

Đồn rằng tu vi tiến vào hóa cảnh có thể truy nguyên tố lưu, cũng có thể xuyên qua thời gian, nhìn thấy vận mệnh, quỹ tích của tương lai.

Đinh Hạo mơ hồ trông thấy điều gì.

Có lẽ mười chí tôn Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần, Đông Cương Hạo Nhật Vô Thiên Thần Điện, Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Chiến Thần, Bắc Vực Yêu Thần cũng cảm nhận được cái gì nên mới buông bỏ ân oán, ngăn cách nhiều năm qua hợp sức lại.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Phải nắm chặt thời gian . . .

Đinh Hạo vươn tay, một đoàn sáng mười màu hiện ra chớp lóe sắc màu mộng ảo. Mỗi một đoàn sáng dâng lên năng lượng kỳ lạ hòa cùng nhau khiến Ấn Kiếm phong rung rinh.

Đây là ngọc trong thạch, mười khối ngọc trong thạch.

Tình Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong không uống là tông môn cổ xưa truyền thừa dài lâu, nội tình thâm hậu, trong kho vũ khí tràn ngập các loại kỳ trân dị bảo, rất nhiều bảo bối thần diệu hiếm thấy. Cường giả thần cảnh cao giai thấy cũng sẽ tìm đập nhanh. Sau khi công chiếm hai đại tông môn, Đinh Hạo lấy một nửa tài sản từ kho vũ khí, một nửa khác để chúng nó theo sơn môn bị phong ấn chìm vào lòng đất, để cho người có duyên.

Trong số báu vật Đinh Hạo lấy có ngọc trong thạch.

1492. Chương 1496: Trước Sau Không Ai Từng Làm.

Từ ba mươi ngọc trong thạch Đinh Hạo lựa ra tám loại Đinh Hạo cần, rồi qua cách trao đổi từ Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông mỗi bên được hai khối ngọc trong thạch.

Vậy là Đinh Hạo đã thu gom đủ mười bảy loại ngọc trong thạch.

Từ xưa đến nay Đinh Hạo là người thứ nhất dựa vào sức mình gom đủ mười bảy loại ngọc trong thạch.

Thực lực đến trình độ như Đinh Hạo nhưng cũng cần cơ duyên xảo hợp mới thành công.

Gom đủ mười bảy loại ngọc trong thạch dung nhập vào cơ thể nghĩa là tu luyện thân xác sẽ đến đỉnh anh nhất xưa nay. Dao Tổ từng nói thời thượng cổ có một vị nhân kiệt dùng hết sức cả đời gom lại mười ngọc trong thạch dung nhập vào cơ thể, trở thành cường giả một thời đại. Tiếc rằng không được viên mãn nên cường giả đó không thể vô địch thiên hạ.

Bây giờ cơ duyên đến trước mặt Đinh Hạo.

Lòng máy động, Đinh Hạo bày trận pháp liễm tức, thủ hộ xung quanh. Đinh Hạo há mồm hút hết mười ngọc trong thạch vào miệng.

Thoáng chốc mười năng lượng tinh thuần khác nhau chạy khắp cơ thể Đinh Hạo. Với thực lực, tu vi hiện nay của Đinh Hạo vẫn nhũn chặt mây, trán toát mồ hôi lạnh. Chỉ có Đinh Hạo gan lớn bằng trời dám dung hợp mười ngọc trong thạch cùng lúc, đối lại người khác sẽ dung hợp từng viên, hết sức cẩn thận.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Mười năng lượng màu sắc khác nhau trong cơ thể Đinh Hạo tỏa ánh sáng rực rỡ bắn ra từ da thịt, xương cốt chạy khắp người hắn. Đinh Hạo tốn sức lực cực lớn, dùng thần thức khống chế, dẫn dắt những năng lượng này không ngừng dung hợp với xương cốt vị trí khác nhau trong cơ thể mình. Thời gian trôi qua, các luồng sáng dần biến thành phù văn cổ xưa, khắc ấn vào xương cốt.

Dung hợp ngọc trong thạch là quá trình chậm mà đau đớn.

Từng phút qua đi.

Thoáng chốc đã qua một ngày.

Ánh sáng chạy khắp người Đinh Hạo dần cố định trên các phần xương khác nhau, ánh sáng phù văn nhập vào. Đinh Hạo hít vào thở ra, tất cả ánh sáng biến mất, hắn bảo tướng trang nghiêm, ngồi xếp bằng, chân mày giãn ra.

Khi Đinh Hạo cho rằng đại công cáo thành thì đột nhiên có biến dị.

Mười bảy luồng sáng rực rỡ nhanh chóng dâng lên trong cơ thể Đinh Hạo. Ba trăm bốn mươi phù văn xa xưa chớp lóe trên khúc xương, giao nhau kêu gọi, sinh ra cộng minh. Mỗi khúc xương trong cơ thể Đinh Hạo rung rinh phát ra tiếng thần lôi nổ. Phù văn cổ xưa tác dụng lực lượng ngũ hành diễn biến, ngọc trong thạch khác nhau đại biểu lực lượng nguyên tố, thiên địa pháp tắc khác nhau. Dần dần thiên địa pháp tắc trong phạm vi mấy chục dặm cũng cộng minh cùng Đinh Hạo hít thở.

Đinh Hạo không ngờ sẽ có biến dị như vậy.

Giật mình qua đi Đinh Hạo nhanh chóng bình tĩnh lại.

Theo như hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ nói ngọc trong thạch có mười bảy loại phẩm tướng bao gồm mọi pháp tắc, linh vận trong thiên địa. Từ xưa đến nay chỉ một vị nhân kiệt kia là gom được mười loại ngọc trong thạch hòa vào cơ thể, từng hoàn thành một thời nhưng không thể thiên hạ vô địch, vẫn chết. Một khác cách tu luyện như thế là đường tắt, không phải chính đạo, nhiều thiên tài tâm cao khí ngạo khinh thường dùng. Thêm nữa ngọc trong thạch hiểm hoi, gom đủ mười bảy loại quá khó khăn nên không ai thật sự dung nhập toàn bộ ngọc trong thạch phẩm tướng vào cơ thể.

Tức là Đinh Hạo đi con đường trước sau chưa i đi.

Xuất hiện loại biến dị này tuy ngoài ý muốn nhưng hợp tình hợp lý.

Mười bảy loại ngọc trong thạch dung hợp vào cơ thể một người sẽ có hiệu quả gì? Không ai biết. Đinh Hạo không cảm thấy đau đớn, không đau thấu óc như lúc trước dung hợp ngọc trong thạch ngược lại cảm giác ấm áp, cả người thoải mái vô cùng. Cảm giác như lập tức ngộ đạo, nhẹ lâng lâng muốn theo gió về trời.

Mỗi vị trí trong cơ thể, mỗi một khúc xương, nội tạng, kinh mạch, mạch máu rung rinh theo quy luật kỳ lạ, cùng thiên địa âm âm kết hợp lại. Cơ thể Đinh Hạo tỏa ánh sáng quang minh, người hắn như vầng mặt trời, ánh sáng chiếu rọi tứ phương. Trong khoảnh khắc này Đinh Hạo có cảm giác thoải mái bản thân chính là thiên địa.

Đinh Hạo chìm đắm trong đó.

Ngay khi Đinh Hạo định mở rộng thần thức cảm ngộ loại cảm giác này bỗng có tia chớp xẹt qua trong đầu hắn, phúc chí tâm linh, lòng nổi lên cảnh giác. Nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng Đinh Hạo, dừng đứng lông tơ.

- Không đúng, loại cảm giác này tuy rằng tuyệt vời nhưng ăn mòn thức hải, cơ thể sắp nứt vỡ. Nếu cứ tiếp tục thế này thì toàn thân sẽ tách rời thành hạt nguyên tố nguyên thủy nhất, chẳng khác gì người chết đạo tiêu.

Lòng Đinh Hạo cực kỳ cảnh giác.

Đinh Hạo kinh hoàng vội tập trung tinh thần, thúc giục Thăng Tụ Quyết ngăn lại xu thế này.

May mắn Đinh Hạo phát hiện kịp lúc nên không bị tách rời, tình huống hiện nay khá đơn giản với hắn. Phù văn khắc trên xương rung rinh cộng minh cùng lực lượng pháp tắc trong thiên địa, lực lượng đại đạo chảy

xuôi như muốn chuyển biến Đinh Hạo thành một phần đại đạo. Một khi Đinh Hạo thật sự hóa thân làm đạo thì hẳn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Đinh Hạo buộc phải dốc sức đối kháng xu hướng hóa đạo.

Đây hầu như là dùng sức một mình đối kháng cùng đại đạo.

Dần dần cả người Đinh Hạo bao phủ trong đoàn sáng, cơ thể hầu như biến mất.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Cứ tiếp tục thế này không được.

Đinh Hạo cưỡng ép mình tỉnh táo lại, suy nghĩ cách hóa giải. Thần thức Thắng Tự Quyết vẫn không thể đối kháng cùng đại đạo, cơ thể Đinh Hạo dần tan rã. Cứ như thế này không tới một ngày Đinh Hạo sẽ biến thành đại đạo nguyên tố biến mất trong thiên địa.

Trong thức hải Đinh Hạo thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết kêu vù vù.

Hai luồng khí cấm kỵ phát huy ra lực lượng giúp Đinh Hạo đối kháng với lực lượng đại đạo.

Tình huống hơi ổn định một chút nhưng vẫn nghiêng hướng giải thể.

Đinh Hạo cắn răng thúc giục huyền lực trong cơ thể, diễn biến song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, sử dụng sức mạnh luân hồi trấn áp ánh sáng phù văn mỗi một khúc xương.

Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bắn ra từng to ánh sáng phù văn như xúc tua vươn ra khỏi con mắt xuyên qua da thịt đâm vào cơ thể Đinh Hạo, tác dụng trên phù văn xương. Đinh Hạo muốn dùng uy lực đồng thuật cưỡng ép vạn đại đạo ngọc trong thạch, từ căn bản ngừng xu hướng hóa đạo.

Thế giục giảm bớt, nhưng vẫn trong trạng thái nguy cấp.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì trong thời gian ngắn Đinh Hạo sẽ biến thành xác sống, giẫm chân tại chỗ hết sức đối kháng, không biết khi nào mới hoàn toàn ổn định các loại lực lượng hỗn loạn.

- Quả nhiên dung hợp hết mười bảy loại ngọc trong thạch là nghịch thiên, tuy đao kiếm song thánh thể sẽ không gặp thiên kiếp nhưng dẫn đến hai kiếp đại đạo đồng hóa. Nế là người khác đã sớm bị vô tận thiên kiếp nghiền nát.

Đinh Hạo lấy ra hết lá bài tẩy, cười khổ nói:

- Đây cũng là một trong những nguyên nhân không ai có thể hoàn toàn dung hợp mười bảy loại ngọc trong thạch.

Chính lúc này, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn luôn lặng im trong thức hải của Đinh Hạo bắt đầu rục rịch.

1493. Chương 1497: Trước Sau Không Ai Từng Làm (hạ).

Sáu luồng sáng chớp lóe, không cố định tại chỗ mà luân phiên biến đổi. Sáu cửa ánh sáng cố định luân phiên nhấp nháy, tốc độ càng lúc càng nhanh. Cuối cùng sáu luồng sáng sáu màu xen lẫn vào nhau hợp thành ánh sáng hỗn độn bao phủ thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Đinh Hạo thẳm giật mình, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn bay ra khỏi thức hải biến thành đoàn sáng hỗn độn lơ lửng trước mặt Đinh Hạo, bao phủ cơ thể hắn. Thần khí Luân Hồi Thiên Bàn như quả cầu ánh sáng khổng lồ nuốt cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo lộ biểu tình mừng rỡ:

- Đây là . . . !

Đinh Hạo phát hiện được ánh sáng hỗn độn bao phủ mỗi một khúc xương hòa cùng đại đạo bỗng biến chậm, như chuột gặm mèo. Các phù văn xương ngọc trong thạch nhấp nháy nhanh dần tới đi.

Hiện tượng tốt!

Đinh Hạo mừng rỡ, hần vội rót thần thức vào thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tăng mạnh uy lực.

Quả nhiên trong nháy mắt ánh sáng hỗn độn mạnh mẽ hơn, tiếng nổ đại đạo vang bên tai Đinh Hạo nhỏ dần. Đinh Hạo cảm giác rõ ràng xu hướng cơ thể tan rã ngừng lại, lực lượng đại đạo trong xương nội liễm, gia cố thân thể, không cộng minh với đại đạo tự nhiên ngoài thiên địa.

Thiên địa rung động với tần suất nhanh lúc này yên tĩnh lại.

Giải quyết!

Mười bảy khối ngọc trong thạch hoàn toàn dung hợp, cùng thiên địa đại đạo cộng minh, khắc ấn vô số đạo tắc vào máu thịt xương nội tạng trong cơ thể Đinh Hạo. Đây là thăng hoa cực kỳ mạo hiểm, may mắn cơ duyên xảo ợp Đinh Hạo cố chống. Lúc này cơ thể Đinh Hạo gần như thể đại đạo, độ mạnh xác thịt đến trình độ hoàn mỹ.

Đinh Hạo dung hợp mười bảy khối ngọc trong thạch, mỗi một khúc xương đều được gia cố, thể chất vạn cổ vô song, đạt đến đỉnh nhân loại xưa nay.

Đinh Hạo bây giờ chỉ dựa vào lực lượng có thể đủ giết cường giả thần cảnh cao giai, tới trình độ cực kỳ khủng bố. Đinh Hạo gơ tay nhất chân có thể kích phát lực lượng đại đạo, một đấm một đá ẩn chứa đạo tắc, tu luyện đến đỉnh cơ thể.

Chỗ lợi không chỉ có thế.

Bởi vì trong đầu Đinh Hạo có liên kết với thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Đó là cảm giác rất huyền diệu. Cho đến nay thần khí Luân Hồi Thiên Bàn như phủ tấm vải mọc khiến người không nhìn thấu lần này rõ ràng hơn trong thức hải của Đinh Hạo. Nhiều tin tức, pháp môn kỳ lạ nhập vào não Đinh Hạo như thể chúng nó vốn tồn tại trong ký ức, chẳng qua hần không nhớ đến.

Đinh Hạo được một số pháp môn khổng chế thần khí Luân Hồi Thiên Bàn.

Lòng Đinh Hạo máy động, ánh sáng hỗn độn bao phủ quanh thân dần tán đi biến thành sáu cánh cửa ánh sáng, hình vòm xếp hàng loạt sau lưng Đinh Hạo. Trong đó có bốn cánh cửa ánh sáng rõ ràng, chớp lóe sóng năng lượng như vằn nước, vượt qua sóng gợn là sẽ vào một thể giới khác. Hai cánh cửa ánh sáng tối tăm cứng rắn như bình chướng hư không, còn trong trạng thái huyền bí khép kín.

- Bốn cánh cửa mở có thể đi thông bốn trong lục đạo, hai cánh cửa khép liên thông với hai đạo nào?

Bây giờ Đinh Hạo đã đi ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo, Tu La đạo. Cho đến nay chỗ Đinh Hạo ở dù là Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục đều là biên giới trong lục đạo, vậy tính ra nên là năm đạo mới đúng, tại sao thần khí Luân Hồi Thiên Bàn chỉ mở bốn đạo?

Đinh Hạo biết trong đó có sai sót gì.

Trong khi Đinh Hạo suy tư thì có luồng sáng xẹt qua không trung đáp xuống Ấn Kiếm phong.

Đinh Hạo mỉm cười, ngẩng đầu nhìn ánh sáng, vươn tay ra.

- Mèo!

Một tiếng mèo kêu dài bắt chước chim ưng hú, đại ma vương Tà Nguyệt đập cánh đáp xuống vai Đinh Hạo, đứng thẳng người, gơ chân sau lưng. Trên chân đại ma vương Tà Nguyệt cột một phong thư, là thư từ Thanh Vân tông.

- Rõ ràng ngươi là con mèo làm ơn đừng bắt chước chim ưng được không? Hơn nữa cột thư trên chân là bồ câu đưa tin, không phải chim ưng!

Đinh Hạo không biết nên nói sao với mèo mập. Bởi vì tốc độ bay của đại ma vương Tà Nguyệt nhanh, một chớp mắt lướt vạn dặm nên trong thời gian này Đinh Hạo, vài thủ lĩnh võ đạo Bắc Vực liên lạc nhau thông

qua đại ma vương Tà Nguyệt. Không biết đại ma vương Tà Nguyệt bị đứt dây thần kinh nào mà cứ nghĩ mình là một con chim ưng khổng lồ, là ma vương loài chim.

- Meo, meo là vua bay lượn trên bầu trời, nhân loại ngu xuẩn, người biết cái gì?

Đại ma vương Tà Nguyệt vẫn đứng thẳng trên vai Đinh Hạo, trông không giống chim ưng mà như cú mèo.

Đinh Hạo mở thư ra, nhìn một lúc sắc mặt liên tục theo dõi.

Thanh Vân tông truyền tin trong thời gian này hình thức các đại vực Vô Tận đại lục có biến đổi mới.

Trung Thổ Thần Châu vẫn không ngừng chiến loạn nhưng thế lực Vị Châu Bạch Y Vương nhanh chóng bành trướng chiếm mười chín châu, vô số cường giả dưới tay, thành chư hầu mới, hơi được lòng người. Trung Thổ Thần Châu còn có mấy chục thực lực lớn nhỏ, đều là tông môn đỉnh cao ngày xưa, một số thế lực được Thần Ân đại lục nâng đỡ. Phạm vi thế lực đại khái xác định, nhiều thế lực nhỏ bị đào thải.

Đất phạt Tây Mạc cũng có biến đổi lớn.

Ngày xưa Kim Thiên là phản nghịch Tây Mạc Đại Lôi Âm Tự đã quay về, có Nữ Bồ Tát Lệ Thính Thiên giúp đỡ đã đánh bại Phật Chủ Diệu Âm mới, thành công thanh lý môn hộ, lại cai quản Tây Mạc Đại Lôi Âm Tự. Thánh lệnh phạt môn phát ra, chiến loạn đất Tây Mạc dần giảm bớt. Tây Mạc Đại Lôi Âm Tự mạnh mẽ tham gia, trấn áp náo động, cục diện chuyển hướng tốt đẹp.

Cục diện Nam Hoang thì rời rạc.

Thiên phủ ngày xưa là thế lực số một Nam Hoang trong thời gian này thành thật nhiều, người ngoài không biết chuyện gì xảy ra. Một số thế lực khác rục rịch, nhiều thế lực lúc trước Thiên phủ áp chế cảm thấy cơ hội đến, bắt đầu khuếch trương. Trong loạn thế không ai muốn thành con rùa rút đầu, cái gọi là có gan mới làm giàu.

May mắn thế lực hải tộc Thần Ân đại lục đột nhiên thay đổi phong cách, không mạnh mẽ công phạt. Chỉ có giao nhân tộc là vẫn cứng rắn không ngừng mở rộng địa bàn.

Đông Cương xa xôi nhất thành thiên hạ của thú nhân tộc. Nghe nói có một con vượn khỉ, một con heo cực kỳ mạnh mẽ trấn áp nhân loại và yêu tộc Đông Cương, sắp thống nhất khu vực cổ xưa kia. Cùng lúc đó, cùng là thế lực cự thú đến từ Thần Ân đại lục giáng xuống Đông Cương, địa khái chia cắt Đông Cương thành hai thế lực. Hai phe không ngừng đánh nhau.

Đinh Hạo nhíu mày.

Xem lá thư thì trừ Đinh Hạo ra bốn đại vực khác nhiều ít còn chinh phạt náo động, các thế lực đã cát cứ, đặt nền móng vững vàng, muốn thay đổi thì rất khó. Tuy tạm thời thế lực chia nhau không khó khăn như trước nhưng Đinh Hạo biết nếu mấy đại thế lực va chạm thì lúc đó sẽ là biển máu, giết chóc nổi lên, càng khủng khiếp hơn thời đại hỗn loạn.

Lá thư biến thành tro bay khỏi tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo suy tư giây lát, hẳn biết mình phải đi Nam Hoang lần nữa.

1494. Chương 1498: Lại Vào Nam Hoang.

Trong các đại vực thì thế cục Nam Hoang là không ổn định nhất. Tuy hải tộc thất hải tạm thời không có rục rịch gì, có lẽ liên quan đến đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, cá heo nhỏ Mạnh Mạnh đi thất hải, nhưng giao nhân tộc là tai họa ngầm lớn. Khi Đinh Hạo ở Thần Ân đại lục từng thấy chủng tộc này, một chủng tộc tàn bạo, hiếu sát, tàn nhẫn, điên cuồng. Nếu để mặc giao nhân tộc ở lại Nam Hoang, thực lực trống rỗng hiện giờ của Thiên phủ không có sức chống lại, cuối cùng Nam Hoang sẽ là biển máu.

Còn về đại vực khác . . . Bình định Nam Hoang trước rồi tính.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo quyết định.

Đinh Hạo gãi cổ và bụng đại ma vương Tà Nguyệt, cười nói:

- Người chuẩn bị đi, giao chuyện truyền tin cho Thiên Dực, cùng ta đi xa một chuyến.

Đại ma vương Tà Nguyệt thoải mái rên rỉ, vừa lòng nói:

- Nhân sủng, nghĩ tình người biết điều như vậy meo sẽ đi cùng người một chuyến. Nhưng nói trước là lần này có đồ ngon như thần hồn gì đó phải chờ eo, nếu không thì meo trở mặt với người!

Đinh Hạo cười đồng ý. Đại ma vương Tà Nguyệt vỗ cánh biến thành ánh sáng khuất bóng phía chân trời.

Đinh Hạo rời khỏi Ấn Kiếm phong, mới đến đại điện trường môn thì nữ nhi Đinh Thiên Sương chạy tới làm nũng cười trên cổ hắn.

Người khổng lồ võ đạo uy chấn Bắc Vực ở trước mặt nữ nhi thì không khác gì phụ thân bình thường. Từ ngày thành hôn Đinh Hạo rất cố gắng, nhưng ba kiểu thể Lý Y Nhược, Tạ Giải Ngữ, Tây Môn Thiên Tuyết vẫn xếp bụng. Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng trở thành hòn ngọc quý trên tay, là bảo bối của mọi người.

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương hưng phấn báo cáo:

- Phụ thân, người ta đột phá Tiên Thiên Vô Tông cảnh rồi, biết bùa

~Nữ hài tử Đinh Thiên Sương dụi khuôn mặt phấn điêu ngọc mài vào mặt Đinh Hạo, hôn một cái.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Thiên Sương nhà chúng ta là lợi hại nhất!

Đinh Hạo không kể thừa tâm kế, mưu trí của Lý Lan. Tuy thiên phú võ đạo của nữ hài tử Đinh Thiên Sương cũng cỡ thiên tài nhỏ nhưng so với Đinh Hạo thì kém quá xa, không bằng một móng út. Các loại thần dược bảo dược thần đan bồi dưỡng giúp nữ hài tử Đinh Thiên Sương thoát thai hoá cốt phật mao tẩy tủy, hơn nữa cho nữ hài tử một gốc thuốc dẫn tiên dược. Suốt này dù nữ hài tử Đinh Thiên Sương không thể trở thành cường giả chí tôn nhưng vào thần cảnh là không thành vấn đề.

Đinh Hạo gần như yêu chiều nữ nhi.

Nhậm Ngã Hành mập mạp chạy lịch bạch tới, cười khoe:

- Sư phụ, ta cũng vào cảnh giới Tiên Thiên Vô Tông cảnh!

Nữ hài tử Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành mập mạp chưa đến bảy tuổi, lứa này đã vào Tiên Thiên Vô Tông cảnh tuyệt đối là sang tạo kỷ lục. Khi Đinh Hạo bảy tuổi cả ngày nhặt rác trong đồng rác sau núi Vắn Kiếm tông, thậm chí không cảm ứng được huyền khí.

Đinh Hạo kiểm tra cơ sở tu luyện của Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành.

Bên kia Nạp Lan Du Hiệp cười toe cần đùi gà phơi nắng, có tên đầu trọc mặt xấu xí cung kính hầu hạ.

Tên đầu trọc này chính là Vương Dũng được đại ma vương Tà Nguyệt thu làm nhân sủng, ngày xưa gã là cướp trên Tuyết Long Sơn. Sau này ỏ cướp trên Tuyết Long Sơn bị Đinh Hạo giết, Vương Dũng may mắn hơn. Mặc dù Vương Dũng suýt bị đại ma vương Tà Nguyệt ăn mất nhưng nhờ cơ duyên đó vô tình trở thành một thành viên Vắn Kiếm tông, thoải mái sống đến bây giờ.

Một tên gốc một kẻ xấu trở thành thắng cảnh trong sơn môn Vắn Kiếm tông.

May mắn trừ Đinh Hạo ra không ai biết lực lượng thật sự của Thanh Loan, không thì toàn Vắn Kiếm tông thờ tiểu tử ngọc này như bảo bối, không đến lượt Vương Dũng đầu trọc.

Bỗng nhiên mặt đất rung rinh.

Một tiếng gầm như sấm vang lên, ba cái đầu to lớn chui ra từ đại điện trường môn.

Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc bây giờ thân hình to vài trăm thước, đứng ở đâu cũng như một dãy núi đen to lớn. Ba cái đầu đen to lớn uy phong, dữ tợn. Đinh Hạo không đoán được Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc sẽ phát triển theo chiều hướng nào, ít nhất cường giả cảnh giới yêu thánh, Vô Thánh cảnh không phải đối thủ của nó.

Lúc trước Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc bị Dao Tổ kết luận là sinh non, suy dinh dưỡng bây giờ tốc độ trưởng thành vượt qua mẫu thân của nó.

Vương Tuyệt Phong rất có cảm tình với Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc, ai oán bị đại ma vương Tà Nguyệt phốt lờ dốc hết lên người nó, chỉ kém không phong nó làm thần thú hộ tông. Hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương mỗi người ngồi trên một cái đầu Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc. Hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương ngồi xếp bằng, mắt nhắm lại không biết tu luyện công pháp gì. Tiểu đạo đồng ra từ Thiên Cơ cốc có địa vị cao cả trong Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo kiểm tra bài học của nữ hài tử Đinh Thiên Sương, Nhậm Ngã Hành mập mạp, lại cùng Nạp Lan Du Hiệp ăn một con gà nướng, giao lưu với Nạp Lan Sơ một lúc.

Phần lớn thời gian Nạp Lan Sơ ẩn trong thức hải của Nạp Lan Du Hiệp, không chiếm thân thể gã. Đinh Hạo đặc biệt yêu thương, có cảm tình với đệ tử Nạp Lan Sơ. Đinh Hạo truyền Thắng Tự Quyết cho Nạp Lan Sơ, Thắng Tự Quyết có công hiệu đặc biệt với nàng, có thể tăng mạnh hồn phách.

Đinh Hạo không cho ai biết sự thật Nạp Lan Du Hiệp là tiên khí.

Bản thân Đinh Hạo cũng không muốn sử dụng lực lượng tiên khí. Một là vì bây giờ thực lực của Đinh Hạo cao siêu, không cần sử dụng lực lượng tiên khí. Hai là một khi dùng tiên khí sẽ hao tổn tuổi thọ Nạp Lan Du Hiệp, Đinh Hạo không chấp nhận điều này.

Đinh Hạo giao lưu với cả đám tiểu bối trước cửa đại điện trường môn một lúc sau đứng dậy rời đi.

Trong thời gian này Lý Lan luôn trong tông môn tạo hóa Thần Ấn đại lục lo việc lớn. Hai trăm đệ tử ký danh Đinh Hạo thu nhận bị đưa đi Thần Ấn đại lục, lực lượng pháp tắc càng rõ ràng hơn trong môi trường đó, linh khí thêm dồi dào, có lợi cho bọn họ tu hành. Trước đó Đinh Hạo tự mình khảo sát thiên phú, thuộc tính của mỗi người, đặc biệt chế định cách tu luyện cho từng người. Đinh Hạo tuyển chọn công pháp, tài nguyên riêng cho các đệ tử ký danh, bảo đảm bọn họ trưởng thành trong thời gian ngắn nhất.

Đối với các thiếu niên được nhân vật chí tôn võ đạo như Đinh Hạo đo đạc chế tạo đường tu luyện, ai biết được sẽ hâm mộ chết. Nên biết rằng đây là đãi ngộ nhiều đệ tử trung tâm tông môn đỉnh cao đều không có được. Trên thế giới này không biết có bao nhiêu thanh niên có thiên phú, nhiệt tình, trung thành khóc cầu làm tùy tùng của Đinh Hạo nhưng không được.

Đương nhiên đây là Đinh Hạo đầu tư cho tương lai sau này của Vãn Kiếm tông, với thể cục ngắn hạn thì hai trăm thiếu niên đệ tử ký danh không có tác dụng gì.

Một ngày tiếp theo Đinh Hạo bàn bạc với các cao tăng tông môn Vương Tuyệt Phong, Nhậm Tiêu Dao tên mập siêu may mắn, Cuồng Dao Trương Phàm, Phương Thiên Dực. Bọn họ quyết định các sự việc lớn trong tông môn thời gian ngắn tiếp theo, phân phối nhiệm vụ ọi người. Sắp xếp mọi thứ xong Đinh Hạo bước lên đường đi Nam Hoang.

Lần này vẫn là đi âm thầm, trừ đám người Vương Tuyệt Phong ra không ai biết Đinh Hạo đã rời khỏi Bắc Vực.

1495. Chương 1499: Nam Hoang Chỉ Qua.

Khoảng mấy chục ngày sau Thiên Chi đảo đã ở trước mắt Đinh Hạo.

Đại ma vương Tà Nguyệt hú dài:

- Meo!

Đại ma vương Tà Nguyệt vỗ cánh xuyên qua hư không.

Có đại ma vương Tà Nguyệt dốc sức chạy nhanh như bay, tốc độ sánh bằng vực môn truyền tống bay thẳng phương xa, nhanh như ánh sáng. Chuyến đi này rút ngắn thời gian hơn lần trước đến Nam Hoang. Muốn đại ma vương Tà Nguyệt dốc sức bay nhanh là chuyện không thể nào, nhưng từ khi thần kinh nó đứt cứ mơ mộng mình là một con chim ưng khổng lồ thì mọi chuyện dễ dàng. Bởi vì trong kiến thức cơ bản của ưng có mục chở người bay đi.

Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết ngồi trên lưng đại ma vương Tà Nguyệt, rất là nhàn nhã.

Lúc Đinh Hạo gần đi mời Tây Môn Thiên Tuyết đi theo. Một mặt là sau khi thành hôn trong bốn kiểu thì Đinh Hạo ở chung với nữ thân đàn sư Tây Môn Thiên Tuyết ít nhất, để tránh cho nặng bên này nhẹ bên kia hẳn mượn cơ hội này hưởng thụ thể giới hai người. Mặt khác là Tây Môn Thiên Tuyết chưa từng đến Nam Hoang, nàng là đàn sư đỉnh cao, đến Nam Hoang du lịch, xem khắp thảo dược cũng là chuyện quan trọng.

Tiếng la giết từ phía trước vọng đến.

Xung quanh Thiên Chi đảo đầy tiếng la giết, sóng cuộn cuộn. Từng đợt sóng gậy ngàn thước như từng tầng dãy núi đỏ thẫm đập vào Thiên Chi đảo, muốn nhấn chìm hòn đảo lớn nhất Nam Hoang xuống biển sâu.

Trong không trung có các hải thú khổng lồ đập cánh bay, trên lưng đứng đầy cường giả giao nhân tộc dùng các loại vũ khí từ trên cao oanh kích Thiên Chi đảo. Từng đoàn sáng rực rỡ trí mạng nổ tung giữa không trung khiến năng lượng trong thiên địa hỗn loạn.

Là giao nhân tộc tấn công Thiên Chi đảo.

Hình ảnh này khiến Đinh Hạo ngạc nhiên.

Giao nhân tộc bị điên sao? Giao nhân tộc điên cuồng công kích Thiên Chi đảo không lẽ vì bọn họ biết cường giả thần cảnh trên Thiên Chi đảo điều linh, không có sức đối kháng? Không thể nào, dù gì Thiên Chi đảo gây dựng nhiều năng, lực phòng ngự không tầm thường. Giao nhân tộc đến từ Thần Ấn đại lục, ở trong thất hải bọn họ không tính là vương tộc. Giao nhân tộc mạnh mẽ tấn công sẽ tổn thất nặng nề.

Trận chiến đấu này dường như đã kéo dài khá lâu.

Trong nước biển chật kín xá giao nhân tộc, còn có các thân hình rách nát của đủ loại thú hải. Nước biển trong ngàn dặm bị nhuộm đỏ, mùi máu tanh nồng che lấp thiên địa giống như địa ngục.

Thiên Chi đảo ở thế thủ.

Lúc trước đám người Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình đại náo Thiên Chi đảo, giết nhiều cường giả tứ đại thể gia, khiến bá chủ võ đạo Nam Hoang ngày xưa bị hao tổn thực lực nhiều. Thiên phủ đối diện giao nhân tộc không phải vương tộc hải tộc thất hải cũng không có sức phản kích, chỉ đành ý lại trận pháp, phòng ngự tích lũy nhiều năm tiêu hao.

Lòng Đinh Hạo máy động, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn lơ lửng trên cao. Một trong sáu cánh cửa ánh sáng tỏa sáng rực rỡ, hấp thu khí huyết sát trong thiên địa.

Bây giờ tu vi của Đinh Hạo cao hơn hai bên chiến đấu, nên hắn lên vào chiến trường không bị ai phát hiện.

Đinh Hạo không giết đại quân giao nhân tộc mà mang theo đại ma vương Tà Nguyệt, Tây Môn Thiên Tuyết vào thẳng Thiên Chi đảo.

Trên Thiên Chi đảo.

Tây Môn Quỷ Ảnh là người có thực lực hoàn chỉnh nhất trong thái thượng trưởng lão tứ đại thể gia, thành đối tượng toàn Thiên Chi đảo ngược nhìn. Tây Môn Quỷ Ảnh đang đứng ở đầu bến cảng tiền tuyến, cách màn phòng hộ nhìn vô số giao nhân tộc rậm rạp như ong vò vẽ, thú hải che trời. Tâm tình Tây Môn Quỷ Ảnh nặng nề. Những người cá xấu xí này không biết nổi khùng sao mà bỗng vậy công Thiên Chi đảo, bộ dáng không sợ chết.

Nếu là Thiên Chi đảo trước kia thì không sợ đám thủy quái này, nhưng bây giờ . . .

Tây Môn Quỷ Ảnh lộ biểu tình lo lắng. Đoàn người Đinh Khả Nhi đi hải tộc thất hải đến bây giờ bất vô âm tín, đám thủy quái tấn công. Không cần biết bên hải tộc thất hải xảy ra ngoài ý muốn gì, cứ tiếp tục thế này chờ khi năng lượng dự trữ trong Thiên Chi đảo cạn kiệt thì tứ đại thế gia sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc Tây Môn Quỷ Ảnh lo lắng, suy tư thì bên cạnh bỗng đứng một người.

Tây Môn Quỷ Ảnh giật nảy mình ngoái đầu lại nhìn, trợn mắt há hốc mồm.

Đinh Hạo cười tủm tỉm hỏi:

- Tại sao đám giao nhân này bỗng công kích Thiên Chi đảo?

Tây Môn Quỷ Ảnh là người Đinh Hạo có hảo cảm nhất trong số thái thượng trưởng lão tứ đại thế gia. Cường giả thần cảnh này xuất thân từ thích khách, rất có nguyên tắc. Lúc trước Tây Môn Quỷ Ảnh giúp đỡ Đinh Khả Nhi, là người duy nhất đối kháng với bóng ma hắc ám Thiên Sát.

Thấy Đinh Hạo xuất hiện, Tây Môn Quỷ Ảnh thở phào nhẹ nhõm.

Tây Môn Quỷ Ảnh kể đại khái chuyện xảy ra trong thời gian gần đây.

- À, nói vậy là khoảng một tháng trước giao nhân tộc bắt đầu vây công Thiên Chi đảo, phong tỏa mọi tin tức, từ chối giao lưu?

Đinh Hạo nghe xong đâm chiêu, chuyện này có vẻ lạ lùng, e rằng liên quan đến chuyện đi hải tộc thất hải của đám người Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Manh Manh, công chúa nhân ngư hải tộc.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu, chòm sáng phù văn trong đôi mắt xuyên qua hư không.

Khí thể cường đại khó tả phát ra từ cơ thể Đinh Hạo, nghịch thiên bay lên, thoáng chốc tràn ngập trong thiên địa. Biển cả hùng dũng rít gào trong khoảnh khắc bình tĩnh trở lại. Mặc kệ giao nhân tộc xua thủy triều cỡ nào cũng không thể đẩy lên gợn sóng, thú hải khổng lồ bay trên trời bị đóng đinh không nhúc nhích được. Toàn bộ võ giả giao nhân tộc dù thực lực cao hay thấp trong khoảnh khắc bị áp chế sức mạnh, như thời gian đứng lại, các giao nhân tộc hóa đá.

Trước lực lượng này dù là cường giả nửa bước thần cảnh cũng thấy mình nhỏ bé như con kiến đối diện khủng long.

Hơi thở hùng hồn, mệnh mông không giống như sinh linh phát ra.

Tây Môn Quỷ Ảnh đứng bên cạnh Đinh Hạo, người run rẩy. Tây Môn Quỷ Ảnh khó tin nhìn Đinh Hạo, tuy biết thanh niên này rất mạnh nhưng mới nửa năm không gặp hắn đã cường đại đến mức này, so với cuộc chiến lúc trước trên Thiên Chi đảo thật không tin nổi. Nếu Đinh Hạo lúc đó có thực lực như hôm nay thì bóng ma hắc ám Thiên Sát sẽ bị giết ngay một giây.

- Là ai?

- Có chuyện gì?

Hai bóng người lao ra, Doãn Vinh, Mạc Hoàng Thiên Xu biểu tình kinh hoàng xuất hiện. Doãn Vinh, Thiên Xu đại gia cảm giác khí thể cường đại nên giật nảy mình từ hai vị trí trấn thủ chạy tới bên cạnh.

Đinh Hạo chào Doãn Vinh, Mạc Hoàng Thiên Xu:

- Hai vị, đã lâu không gặp.

- Cái này . . .

Hai thái thượng trưởng lão Doãn Vinh, Mạc Hoàng Thiên Xu biểu tình giật mình nhìn Đinh Hạo, hiểu ra lực lượng như thiên thần là phát ra từ cơ thể Đinh Hạo. Nếu không phải Đinh Hạo chỉ áp chế giao nhân tộc thì Doãn Vinh, Thiên Xu đại gia cũng khó đến gần hắn.

Doãn Vinh, Thiên Xu đại gia giật mình không thua gì Tây Môn Quỷ Ảnh.

Lúc này . . .

Một giọng nói chói tai như thanh sát cạ vào nhau chất chứa kính sợ cung kính nói:

- Không biết là vị chí tôn nào tọa trấn nơi này? Tộc trưởng giao nhân tộc xin chào.

1496. Chương 1500: Nam Hoang Chỉ Qua (hạ).

- Giao nhân tộc không thuộc về nơi này, hãy mau lùi lại.

Giọng Đinh Hạo rõ ràng vang bên tai mỗi một võ giả giao nhân tộc, ý chí không cho trái lời.

Im lặng chốc lát sau tộc trưởng giao nhân tộc lên tiếng:

- Không biết chí tôn tọa trấn, chúng ta xin tạ tội. Chúng ta rút ngay, xin chí tôn bớt giận.

Dù tộc trưởng giao nhân tộc trước đây tàn nhẫn, bá đạo, hiếu sát, khát máu nhưng bây giờ không dám hung tàn. Lực lượng tràn ngập bốn phương tám hướng như thể rung rinh một cái là sẽ giết hết sinh linh giao nhân tộc, đây không phải số lượng có thể bù đắp được. Nếu tộc trưởng giao nhân tộc không muốn bị diệt tộc thì phải lùi lại.

Trong chớp mắt khí thế nghệt thở đầy trời bỗng tan biến.

Các cường giả giao nhân tộc lúc này mới nhúc nhích được, biểu tình kinh hoàng, tuyệt vọng nhìn Thiên Chi đảo trước mặt. Các cường giả giao nhân tộc không còn vẻ hung dữ. Thú hải khổng lồ bay trên bầu trời cũng không nghe giao nhân tộc dạy thú khổng lồ chế, kinh hoàng lùi lại. Trong phút chốc trận hình giao nhân tộc hỗn loạn, đại quân giao nhân tộc va chạm vào nhau, chen lấn rút từ trên trời xuống.

Trên mặt biển, phần đầu từng chiếc chiến hạm chớp lóe ánh sáng minh văn sau đó lặn xuống mặt nước, lướt nhanh đi xa.

Chỉ giây lát đại quân Xuất Vân Bái quanh Thiên Chi đảo rút sạch, không dám chậm chân.

Đây chính là uy lực của cường giả thần cảnh cao giai, chí tôn thật sự. Không cần ra tay, chỉ nói một câu đã quát lui trăm vạn binh. Giao nhân tộc vì đánh chiếm Thiên Chi đảo trả giá rất lớn, mất thấy sắp thành công nhưng không thể không rút đi chỉ vì một câu nói của Đinh Hạo.

Đinh Hạo trầm nghĩ hoặc nghĩ:

- Là quá, giao nhân tộc tụ tập đại quân lớn như vậy, tính sơ có mấy ngàn vạn. Giao nhân tộc vây công Thiên Chi đảo chẳng lẽ dời cả nhà đến Nam Hoang sao?

Từ số lượng thì so với các thế lực Thần Ân đại lực xâm nhập Vô Tận đại lực thì giao nhân tộc không mạnh nhất nhưng quân đội nhiều nhất.

Bên trong có gì lạ.

* * *

Giao nhân tộc rút quân khiến toàn Thiên Chi đảo thở phào nhẹ nhõm, cũng thấy nhục nhã.

Đinh Hạo không nói gì nhưng biết lần này Thiên Chi đảo và giao nhân tộc kết thù lớn. Với địa vị, phong cách mấy năm nay của Thiên Chi đảo trong Nam Hoang bị người đánh tới cửa, tuy dám thái thượng trưởng lão Tây Môn Quý Ảnh, Doãn Vinh không nói câu nào nhưng các đệ tử bình thường trong Thiên Chi đảo ôm cục tức. Sau này khi Thiên Chi đảo hồi phục nguyên khí, nếu giao nhân tộc còn xuất hiện trong Nam Hoang chắc chắn sẽ có trận ác chiến.

Đinh Hạo không muốn nhúng tay chuyện tứ đại thế gia, chỉ tìm hiểu sơ tình hình xảy ra gần đây trong Nam Hoang.

Đã nửa năm từ khi đám người Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Manh Manh, Đinh Khả Nhi, cùng công chúa nhân ngư hải tộc đi hải tộc thất hải, không có chút tin tức truyền về. Đám người Tây Môn Quý Ảnh, Doãn Vinh, Thiên Xu đại gia sốt ruột nhưng không biết làm sao tìm người. May mà hải tộc Thần Ân đại lực trong vùng

nước Nam Hoang không có rục rịch gì, không gây chiến tranh. Không hiểu sao giao nhân tộc bỗng nổi điên công kích Thiên Chi đảo.

Đinh Hạo thấy thất vọng, chẳng ngờ không có tin tức của đám Đinh Khả Nhi, Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Manh Manh.

Theo lý thì nếu cá heo nhỏ Manh Manh là hậu đại của Hải Thần sẽ không tốn thời gian lâu như vậy, hay bên trong có biến cố gì?

Đinh Hạo biết có sốt ruột cũng không được gì, với thực lực của đoàn người Lý Y Nhược, Đinh Khả Nhi chắc không sao.

Tính thời gian theo kế hoạch lúc trước Đinh Hạo cũng nên trở về Thần Ân đại lục một lần. Đinh Hạo quyết định đi hải tộc thất hải một chuyến, tìm hiểu rõ ràng ngọn nguồn. Nhưng trước khi đi Thần Ân đại lục Đinh Hạo mấy lần mạnh mẽ ra tay xóa sổ mấy thế lực nhân loại và yêu tộc làm mưa làm gió trong vùng nước Nam Hoang, toàn Nam Vực chấn động.

Lần này Đinh Hạo không giữ sức, thể hiện rõ sức mạnh, sự cường đại của mình.

Các thế lực Thiên Chi đảo thêm vào giúp sức, trong phút chốc bốn phương khuất phục. Các đại thế lực nơm nớp lo sợ thần phục, biểu thị sẽ không gây sự nữa. Đinh Hạo dùng Đại Thần Tử thông dựng một cây cột bằng ngà trắng trong vùng nước Nam Hoang, khắc bốn chữ cổ 'Nam Hoang chỉ qua'.

- Nếu có thế lực nào gây chiến tranh thì sẽ bị xóa sổ ngay.

Trước khi Đinh Hạo rời khỏi Nam Hoang để lại một câu đầy sát khí làm các phương sợ hãi.

- Đi nhanh vậy sao? Ta còn muốn chơi với nhà mèo trắng.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhìn Thiên Chi đảo biến mất phấp phất chân trời, chưa đã ghiền nói:

- Ta có ký ức tuyệt vời ở đây.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

- Người ta là gia đình Bạch Hồ! Người nghĩ lớn lên giống người thì là mèo sao?

Đinh Hạo nét mặt sa sầm nói:

- Hơn nữa chẳng phải người cảm thấy mình là chim ưng khổng lồ sao?

Lúc trước gia đình Bạch Hồ theo Thiên Xu đại gia tiêu dao trên Thiên Chi đảo, thành thần thú của Mạc Hoàng thế gia, địa vị cao cả. Kết quả đại ma vương Tà Nguyệt cứng rắn kéo người ta ăn chực uống chờ, mèo ý thể cọp tai họa Thiên Chi đảo. Đại ma vương Tà Nguyệt đi dạo trong các vườn thuốc, vườn linh thú, làm gà bay chó sủa. Mặt Mạc Hoàng Thiên Xu xanh mét, nếu còn không đi thì Thiên Xu đại gia gian thương sẽ trở mặt với Đinh Hạo.

Mang theo yêu tinh hại người này đến đâu là mất mặt tới đó.

Đoàn người Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt, Tây Môn Thiên Tuyết quay về.

Lúc đến Trung Thổ Thần Châu Đinh Hạo đi qua lãnh địa Vị Châu của Bạch Y Vương Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương bây giờ là người thống trị mấy chục châu trong thức hải, nắm giữ trọng binh, có nhiều thuộc hạ cao thủ, đều là cường giả các tông, một số tán tu rải rác khắp nơi. Bọn họ cùng chung mối thù, sĩ khí cực cao. Trong đó có một số cường giả bán thần cảnh, thần cảnh. Đinh Hạo đi qua những châu vực này, dùng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng quan sát mặt đất thấy mấy chục cột khói tinh khí bay lên cao như cột trời, mỗi một đại biểu ột vị cường giả thần cảnh.

Người khác không thấy nhưng thuật vọng khí của Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng dễ dàng đếm số lượng cường giả thần cảnh trong khu vực này.

Mục Thiên Dương bây giờ có thế lực mạnh hơn Thanh Bình học viện rất nhiều lần.

Nhưng không biết sao Mục Thiên Đường không nhắc đến thân phận từng là đệ tử Thanh Bình học viện của mình, không có ý định phục hưng Thanh Bình học viện. Trừ vài người ra không ai biết lai lịch của Mục Thiên Đường.

Muốn nổi trong loạn thế rất dễ dàng, chỉ cần người có đủ thực lực là sẽ trở thành bá chủ một phương. Như Đinh Hạo nếu hắn muốn thì một ý nghĩ là thống trị toàn Bắc Vực. Thậm chí nếu Đinh Hạo muốn thống nhất Vô Tận đại lục, chỉ cần năm cực thần điện, năm đan dược yêu tộc không phản đối thì chỉ là vấn đề thời gian.

Đinh Hạo đoán thực lực của Mục Thiên Đường tiến bộ rất nhanh, nếu không thì gã không thể áp chế cường giả nhiều châu vực, không thể đối kháng thế lực đỉnh cao lâu năm trong Trung Thổ Thần Châu.

1497. Chương 1501: Một Sự Việc Lạ.

Trung Thổ Thần Châu bây giờ, mảnh đất phì nhiêu đẹp nhất Vô Tận đại lục bị cắt thành sáu đại thế lực, cát cứ một phương. Trừ Mục Thiên Đường, quân đoàn bạch y ra có Vũ Nhân vương triều do vũ nhân tộc sáng lập, hai thế lực được Thần Ấn đại lục trong tối ngoạn sáng nâng đỡ, lực lượng ngang ngửa nhau nên không thể chiến đấu quy mô lớn.

Cuối cùng Đinh Hạo đi qua Bạch Y thành Vị Châu, đây là vương đô của quân đoàn bạch y quân.

Vị Châu là châu phì nhiêu trong Trung Thổ Thần Châu, trải qua Mục Thiên Đường khổ tâm gây dựng bảy giờ canh gác nghiêm ngặt, trong thiên địa khắc minh văn vô hình hấp thu thiên địa linh khí, gia cố trận pháp. Quanh Vị Châu thành mấy ngàn dặm là mảnh đất phòng thủ kiên cố, không có lệnh bài thông hành đặc biệt thì không ai qua được.

Tất nhiên Đinh Hạo là ngoại lệ.

Trong vùng thiên địa Vô Tận đại lục lực lượng có thể ngăn bước chân Đinh Hạo đếm trên đầu ngón tay.

- Mục Thiên Đường này là một nhân vật, có thể bày ra trận pháp kín kẽ như vậy.

Kiểm Tổ ở trong thanh kiếm rỉ sét tạc lưỡi nói:

- Trận pháp này đầy cổ ý, bình thường không hiện nhưng khi bị kích phát thì e rằng . . . E rằng . . .

Kiểm Tổ nói đến đây chợt đổi giọng, chất chứa kinh ngạc, rất nhanh biến thành trầm trọng. Kiểm Tổ không nói nữa.

Đao Tổ trong thanh ma đao tàn khuyết cũng lên tiếng:

- Không ngờ lúc còn sống được thấy trận pháp này xuất thế!

Trong giọng nói của Đao Tổ tràn ngập sát ý, nỗi hận, xơ xác tiêu điều. Tuy chỉ lóe qua một giây nhưng trực giác của Đinh Hạo rất nhạy bén, nhận ra ngay.

Không lẽ trận pháp này có điểm gì đặc biệt sao?

Lòng Đinh Hạo máy động, khiến đại ma vương Tà Nguyệt tạm dừng. Đinh Hạo vận chuyển Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng nghiêm túc quan sát.

Từng đồng mang vô hình như tơ ánh sáng bắn ra từ con ngươi Đinh Hạo quán quanh trận pháp minh văn mờ ảo trong không trung, quan sát kỹ. Mọi ảo ảnh trước thuật thần đồng đều bị thấy rõ ràng, Đinh Hạo quan sát từng li từng tí, nghiền ngẫm các minh văn, mắt dần trầm trọng.

Bởi vì Đinh Hạo phát hiện sức mạnh hắc ám ẩn giấu cực kỳ xảo diệu trong minh văn.

Là sức mạnh hắc ám!

Điều này vượt qua dự đoán của Đinh Hạo.

Trận pháp bày quanh Vị Châu thành ngàn dặm nhìn như dạt dào cổ ý, thuộc lực lượng ngũ hành, cực kỳ inh, không có chút âm u. Nhưng nếu quan sát kỹ mỗi một minh văn tổ hợp lại sẽ phát hiện bên trong ẩn chứa sức mạnh hắc ám nhàn nhạt, người bình thường không nhìn ra được. Nếu Đinh Hạo không có thần thông Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng cũng sẽ không phát hiện.

Trận pháp này nên là Mục Thiên Dưỡng bày ra, nhưng không hiểu sao ẩn chứa sức mạnh hắc ám?

Không lẽ Mục Thiên Dưỡng tu luyện sức mạnh hắc ám, hoặc nên nói gã có liên quan đến U Minh Chân Tiên ẩn trong vùng đất bí hiểm?

Đinh Hạo suy nghĩ rất nhiều.

Hèn gì thực lực của Mục Thiên Dưỡng tăng nhanh, nếu không có Đinh Hạo thì gã là thiên tài tuyệt thế số một từ xưa đến nay, kinh diễm vạn cổ, vượt xa tốc độ hợp lý. Thì ra sau lưng còn che giấu nguyên nhân này. Sức mạnh hắc ám đúng là tăng tiến rất nhanh, trong thời gian tạo ra cao thủ có lực công kích cực mạnh. Nhưng cao thủ như vậy thường bị khống chế, không có quyền tự chủ, sẽ trả phải trả cái giá nào đó ví dụ như tuổi thọ.

Nói Mục Thiên Dưỡng rơi vào hắc ám cũng không phải phi lý.

Nhưng Đinh Hạo không vội vã ra kết luận, hần suy nghĩ nhiều chuyện hơn.

Xem phong cách hành động hiệ giờ của Mục Thiên Dưỡng dường như không thuộc sức mạnh hắc ám, gã nắm giữ thể lực cường đại, tinh minh mãnh tướng như mây, lại có trí giả Thanh Long quân sư phụ tá. Trong cao thủ, cường giả đầu hướng Mục Thiên Dưỡng chưa từng có ai sở hữu sức mạnh hắc ám, nguyên bạch y quân đoàn thống trị lãnh thổ không có sức mạnh hắc ám nào.

Hơn nữa sức mạnh hắc ám trong trận pháp minh văn này thiết kế ẩn khuất, dù là đám người chứng môn Thanh Vân tông, chứng môn Diệt Tuyệt Kiếm tông đến cũng không phát hiện ra. Có lẽ bản thân Mục Thiên Dưỡng cũng không biết.

Nhưng trừ Mục Thiên Dưỡng ra có ai làm được điều này?

Đinh Hạo cảm thấy có nhiều bí ẩn.

Có một điều chắc chắn là bày trận pháp ẩn khuất như vậy tại đây tuyệt là có âm mưu, mục tiêu không nhỏ.

- Ta dạy cho người một pháp môn có thể tiêu trừ sức mạnh hắc ám nơi đây và không bị phát hiện.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Chúng ta âm thầm tiêu trừ sức mạnh hắc ám chỗ này, đừng kinh động người đó. Chỉ cần chờ, sau này mọi chuyện sáng tỏ, khi đó tra ra manh mối . . . Hì hì, sẽ có trò hay xem.

Lão quái vật nói đầy ẩn ý.

Đinh Hạo không hỏi nhiều, nhớ kỹ pháp môn Kiếm Tổ dạy.

Đây là một bộ khống chế thần thức vô cùng khó hiểu. Đinh Hạo nhạy bén phát hiện có vài chỗ không hòa hợp, có lẽ là Kiếm Tổ tự nghĩ ra, chưa từng sử dụng. Đinh Hạo luyện tập sơ lập tức hiểu ngay, cẩn thận thử. Đinh Hạo thúc giục thần thức, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng tiêu trừ sức mạnh hắc ám trong trận pháp minh văn.

Đinh Hạo mất ba ngày ba đêm mới hoàn toàn hóa giải hết sức mạnh hắc ám.

pháp môn Kiếm Tổ dạy hơi âm hiểm, sau khi hóa giải mặt ngoài nhìn như sức mạnh hắc ám còn tồn tại, người bày trận có quan sát cũng sẽ không phát hiện được gì. Thật ra sức mạnh hắc ám đã mất tác dụng, eben trong chất chứa sát khí. Người bày trận thúc giục sức mạnh hắc ám giấu trong trận pháp minh văn là sẽ dẫn đến năng lượng cuồng bạo, bị thương ngay.

- Người bí ẩn bày trận ẩn núp, bây giờ không tìm ra được, nếu miễn cưỡng tìm tòi sẽ đánh rần động cỏ, chẳng bằng âm thầm quan sát.

Đinh Hạo nghe theo đề nghị của Kiếm Tổ.

Ngày thứ bốn Đinh Hạo rời khỏi Vị Châu.

Ngày thứ mười Đinh Hạo trở về Vãn Kiếm sơn mạch Bắc Vực.

Chuyện thứ nhất sau khi Đinh Hạo về núi là bí mật đi Thanh Bình học viện tìm Kỷ Anh Khi.

Kỷ Anh Khi bây giờ là trí giả nổi tiếng như cồn của võ minh Bắc Vực, tuy không biết võ đạo nhưng không ai dám xem thường nàng. Trên phố đồn Kỷ Anh Khi xem vô số điển tịch võ đạo, chỉ cần nàng muốn, tùy tay chỉ điểm là sẽ có một đồng cao thủ ra đời. Kỷ Anh Khi còn tinh thông các loại cơ quan độn thuật, thông hiểu trận pháp minh văn, tâm kế thâm trầm như biển, dù là cường giả thánh nhân cảnh nếu bị Kỷ Anh Khi tính kế thì sẽ chết.

Ngày xưa viện trưởng Khổng Diệc Nho nho gia thánh giả nhường ghế, do Kỷ Anh Khi cai quản Thanh Bình học viện.

Rất ít người biết quan hệ giữa Đinh Hạo và Kỷ Anh Khi.

Đinh Hạo lén tìm Kỷ Anh Khi, kể tỉ mỉ chuyện gặp trong Vị Châu thành.

Kỷ Anh Khi nghe Đinh Hạo kể xong hiểu ý hẩn, mỉm cười nói:

- Chuyện này cứ giao cho ta.

Đinh Hạo gật đầu.

Giao cho Kỷ Anh Khi Đinh Hạo cũng yên tâm.

Sau khi Đinh Hạo rời đi, Kỷ Anh Khi lén tập hợp mười cường giả tinh nhuệ tinh minh, thân thể gia đình ẩn khuất, không liên quan nhiều đến Vãn Kiếm tông, lưu phái võ học không theo đường kiếm tu. Kỷ Anh Khi dặn dò, huấn luyện bọn họ một lúc sau phái đi Trung Thổ Thần Châu, ra lệnh cho họ tìm cách tham gia bạch y quân đoàn, âm thầm quan sát tình hình Vị Châu thành.

1498. Chương 1502: Thần Đô Thần Đình.

Mười người này là cảnh giới Võ Thánh cảnh, không quen biết nhau, khi đó dù có bị Mục Thiên Dương phát hiện một, hai ngày cũng không đến nỗi mất hết.

Thần Ân đại lục.

Thần Ân đại lục từng được các cường giả Vô Tận đại lục cho rằng là tiên giới, dù là thiên địa pháp tắc hay mức độ linh khí dồi dào đều hùng hồn hơn Vô Tận đại lục nhiều. Võ giả, các sinh linh trên mảnh đất này thực lực trung bình mạnh hơn Vô Tận đại lục.

Thần Ân đại lục là một thế giới tràn ngập linh vận.

Đinh Hạo từng cho rằng nơi này là tiên giới, nhưng bây giờ Đinh Hạo thấy nghi ngờ.

Bởi vì ở Thần Ân đại lục cường giả tuyệt đối cũng chỉ có cảnh giới Võ Thần cảnh, yêu thần, không ai bước ra một bước kia vào tiên cảnh. Nếu Thần Ân đại lục là tiên giới thì nên có tiên nhân, không giống Vô Tận đại lục cường giả tuyệt đối không thể bước vào tiên cảnh.

Nhưng nếu Thần Ân đại lục không phải tiên giới thì thuộc đạo nào trong lục đạo?

Nhân đạo?

Nếu Thần Ân đại lục là nhân đạo thì Vô Tận đại lục là đạo nào?

Khi Đinh Hạo lại bước chân vào Thần Ân đại lục thì một chuỗi vấn đề vẫn cứ làm hẩn nhức đầu.

Đinh Hạo qua vực môn mới khổng lồ mới đi đến Hãn Hải sâm lâm.

Tạo hóa tiên môn tổng bộ thật sự của Vãn Kiếm tông nằm trong Hãn Hải sâm lâm, đưa mắt nguyên Thần Ân đại lục nó là một trong số ít đông tiên đếm trên đầu ngón tay. Mấy năm nay Lý Lan vất vả gầy dựng, tạo hóa sơn môn bừng bừng sức sống, phát triển siêu nhanh. Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành để lại nhiều tài nguyên, thần liệu bị lợi dụng đầy đủ.

Trong sơn môn tiên cầm bay lượn, linh thú hú dài tựa như tiên cảnh thật sự.

Đệ tử tinh nhuệ, siêu đẳng nhất Vãn Kiếm tông đều tu luyện tại đây.

Từ mặt nào đó thì sơn môn Vãn Kiếm sơn mạch trong Vô Tận đại lục là ngoại môn của Vãn Kiếm tông, chỉ là một chỗ trú.

Vua thái cổ tiên điệp nhẹ vỗ cánh xinh đẹp bay xuyên qua sơn môn, đến bên cạnh Đinh Hạo, Tây Môn Thiên Tuyết, hưng phấn bay lượn. Trong tạo hóa sơn môn có các loại linh dược, linh thảo, linh khí thấm nhuần, thêm vào thiên địa pháp tắc chỗ này không khác mấy với thời đại thái cổ nên thái cổ tiên điệp, thái cổ di chủng bắt đầu phát dục. Thái cổ tiên điệp đuổi cánh ra dài hơn một thước, thân hình trơn bóng như ngọc có mùi thơm, ngửi một hơi sẽ thấy tinh thần phấn chấn, thoải mái vô cùng.

- A! Các người nói chuyện đi, ta đi đây.

Đại ma vương Tà Nguyệt xoay người bỏ chạy ngay.

Lúc trước đại ma vương Tà Nguyệt bị thái cổ tiên điệp hành hạ đủ điều, cho nên bây giờ đại ma vương không sợ trời không sợ đất thấy thái cổ tiên điệp là như chuột thấy mèo chạy còn nhanh hơn thỏ.

Đinh Hạo cười phá lên.

* * *

Thời gian tiếp theo Đinh Hạo tạm ở lại Hãn Hải sâm lâm.

Thế lực liên minh bộ lực thể tu Hãn Hải sâm lâm không ngừng bành trướng, bây giờ phạm vi thế lực của liên minh đã phủ lên mấy trăm vạn dặm, ký kết hiệp ước với một số cự thú viễn cổ sâu trong rừng rậm chung sống hòa bình, hợp thành qunã đoàn cự thú. Quân đoàn các thể tu, thái cổ thú tộc, binh lực bốn quân khu hưng thịnh. Không chỉ có ba binh chủng thường quy còn có rất nhiều quân đoàn công năng kỳ lạ, đa số do Lý Lan tự mình thiết kế, Đinh Hạo nhìn hoa mắt.

Bản thân Đinh Hạo cũng không ngờ Hãn Hải sâm lâm có tiềm lực chiến tranh như vậy.

Bây giờ Đinh Hạo có thể khẳng định là Hãn Hải sâm lâm đã có sức mạnh ngay mặt đầu với quân đoàn của các chủng tộc trên Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục. Thế lực lớn nhất giáp ranh với Hãn Hải sâm lâm là Thần Đình phương đông theo Ngự Thần Đế chết, Đình Đồng không biết tung tích thì Thần Đình bị đả kích lớn, không tạo thành uy hiếp cho Hãn Hải sâm lâm.

Nếu lúc này Đinh Hạo vung kiếm lên dẫn quân xung phong rất có thể sẽ chiếm được Thần Đình phương đông.

Nhưng Đinh Hạo làm như vậy không biết bao nhiêu sinh linh chết trong chiến hỏa, đó không phải điều hắn mong muốn.

Đại khái trong một tháng Đinh Hạo tuần tra một vòng các đại bộ lạc trong phạm vi thế lực Hãn Hải sâm lâm. Dù thời gian trôi qua nhưng Đinh Hạo vẫn có uy vọng cực kỳ cao cả trong Hãn Hải sâm lâm, các đại bộ lạc không giảm lòng trung thành với hắn mà càng cuồng nhiệt hơn. Một mặt là vì Lý Lan cố ý tuyên truyền, mặt khác là mấy năm nay Vãn Kiếm tông nâng đỡ, rộng rãi với các đại bộ lạc, quan hệ hòa thuận.

Trên đường đi Đinh Hạo làm theo Lý Lan yêu cầu bày ra thực lực của mình, khiến các đại bộ lạc tôn sùng hắn như tiên nhân.

Có Tây Môn Thiên Tuyết cùng Đinh Hạo đi tuần.

Đi một vòng Tây Môn Thiên Tuyết chữa cho bao nhiêu là con dân bộ lạc, để lại mấy trăm phương thuốc đan dược đối kháng chướng khí, hàn độc, vết thương, phụ trợ thể tu, khiến các thể tu bộ lạc cảm động đến

rơi nước mắt. Con dân các đại bộ lạc tranh nhau ca tụng Tây Môn Thiên Tuyết là Bồ Tát áo trắng, uy vọng cao chỉ đứng sau Đinh Hạo.

Đối với Tây Môn Thiên Tuyết thì danh tiếng không là điều nàng khao khát, nhưng cảm giác thành tựu giúp người làm niềm vui, hành y tế thế, thuốc đến bệnh trừ, ánh mắt cảm kích của các người dân bộ lạc làm Tây Môn Thiên Tuyết cảm giác giá trị cuộc sống là đây. Trong Hãn Hải sâm lâm có nhiều dị thảo kỳ vật là nơi tốt nhất cho Tây Môn Thiên Tuyết tìm tòi, nghiên cứu thuộc tính thảo dược, phương thuốc.

Thế nên khi Đinh Hạo quay về tạo hóa sơn môn không có Tây Môn Thiên Tuyết đi cùng, nàng ở lại Hãn Hải sâm lâm.

Đinh Hạo không phản đối, sắn lọc mấy trăm cường giả thể tu đi theo bảo vệ Tây Môn Thiên Tuyết.

Khi Đinh Hạo trở về tạo hóa sơn môn thì một đồng ngọc giản đã chuẩn bị xong, bên trong toàn là tin tức liên quan hành động của các địa thể lực Thần Ân đại lục, một số mua từ Thiên Thính Hiên với giá cao nên bảo đảm chính xác.

Đinh Hạo mất một ngày mới tiêu hóa hết các tin tức.

Thế cục Thần Ân đại lục bây giờ càng phức tạp hơn Vô Tận đại lục. Đặc biệt là Thần Đình phương đông biến đổi lớn, thế cục đại lục phương đông vô cùng quỷ quyết. Nhiều thế lực bị Ngụy Thần Đế mạnh mẽ đàn áp bắt đầu rục rịch, một vài quân trấn lớn sắp giương cờ độc lập, các nơi gieo rắc tin đồn làm nhiều người không nhìn rõ thế cục. Trong Thần đô Thần Đình gió nổi mây phun, bây giờ vẫn chưa có tin Thần Đế mới đăng cơ. Nghe nói các thủ lĩnh Thần Đình phương đông đang đấu đá nhau.

Đám người Đinh Hạo, Lý Lan bàn bạc, quyết định vào Thần đô.

Tất nhiên không phải xua quân xung phong mà Đinh Hạo đi một mình.

Đúng lúc này hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ biến mất thời gian dài lại đến tạo hóa sơn môn.

- Biểu đệ, Thần đô hỗn loạn, các đại phái dây dưa không rõ, ai cũng muốn ngôi Thần Đế. Phụ thân kêu chúng ta tìm người, mời người nhanh chóng đi Thần Đế.

Đinh Bất Tam nháy mắt nói:

- Lần này người có thể danh chính ngôn thuận về Thần Đế, nhận tổ quy tông, tin tưởng đây là hy vọng bao lâu nay của Thánh Thán thúc phụ.

1499. Chương 1503: Tứ Thần Vương.

Thần đô.

Thành thị rộng lớn nhất đại lục phương đông Thần Ân đại lục, xem như thành thị phồn hoa nhất Thần Ân đại lục.

Thần Đình phương đông xây dựng mấy ngàn năm, từ lúc ban đầu đã định chỗ này là thành đô, gầy dựng mấy ngàn năm. Có thể tưởng tượng tòa thành thị này phồn hoa, hưng thịnh cỡ nào. Thần đô không chỉ có Thần Đình phương đông gầy dựng mà thành đô thần triều đại lục phương đông cũ cũng nằm ở đây.

Nghe nói từ thời đại tiên cổ đã có một lời tiên tri, vị trí tòa thành thị này là nơi tương thụ nhất đại lục phương đông, có thể dựng dục ra thần triều vĩnh hằng, chứa tể kỷ nguyên.

Có lẽ vì lời tiên tri này nên các đời thần triều đều đóng đô tại đây.

Đinh Hạo, hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đến gần Thần đô năm ngàn dặm thì một đại quân tinh nhuệ đã chờ sẵn, là Ngân Tuyết quân đoàn.

Ngân Tuyết quân đoàn lúc trong ngạ quỷ đạo đối kháng với đại quân Thần Đình phương đông, Đình Hạo vốn tướng toàn quân bị diệt trong ngạ quỷ đạo rồi. Dù sao ngạ quỷ đạo đã bị nước biển khủng khiếp bao phủ, Đình Hạo không ngờ Ngân Tuyết quân đoàn sẽ xuất hiện ở Thần Ân đại lục. Xem Ngân Tuyết quân đoàn thị quân số không bị giảm nghiêm trọng, còn cỡ sáu mươi phần trăm.

- Bái kiến thiếu chủ.

Quân đoàn trưởng Lý Tiểu Phi dẫn quân bay lên đến trước mặt Đình Hạo, hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ.

Đình Hạo cười gật đầu, tránh sang một bên. Đình Hạo nghĩ tiếng kêu ‘thiếu chủ’ là nói với hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, ai ngờ hai tên này cười to. Lý Tiểu Phi hành lễ với Đình Hạo, tiếng thiếu chủ rõ ràng là kêu hắn.

Đình Hạo rất bất ngờ.

Đình Bất Tam thúc giục:

- Người sẽ nhanh chóng hiểu rõ sự việc, chúng ta vào Thần đô rồi nói. Trên đường đi Lý đại nhân sẽ nói ngọn nguồn cho người.

Thần đô gần ngay trước mắt.

Đình Hạo gật đầu, nói:

- Được.

Đình Hạo nhìn biểu tình của hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, hắn biết chuyện Thần đô gấp gáp, không rồi rắm những vấn đề nhỏ nữa.

Nói thật thì Ngân Tuyết quân đoàn đúng là đại quân tinh nhuệ hiếm thấy nhưng không khiến Đình Hạo bây giờ nổi lòng gợn sóng. Không nói đến thực lực cá nhân của Đình Hạo hơn xa Ngân Tuyết quân đoàn, dù là bốn quân khu bộ lạc thể tu Hãn Hải sâm lâm có vài đội quân đủ đánh bại Ngân Tuyết quân đoàn.

Đoàn người chạy nhanh, tuyến đường năm ngàn dặm chớp mắt đã đến nơi.

Cổng nam Thần đô xuất hiện trước mắt Đình Hạo.

Mấy năm nay Đình Hạo đi qua nhiều vùng đất thần kỳ tráng lệ, quen mắt các loại kỳ cảnh nhưng bây giờ vẫn bị rung động. Hình ảnh trước mắt Đình Hạo không giống thành thị mà như thành lũy có trong khoa chọi viễn tưởng. Từng dãy núi thanh đồng lơ lửng trong không trung như từng xiềng xích thanh đồng lóa sáng phong tỏa trời và đất, từng tầng kín không kẽ hở. Mỗi dãy núi thanh đồng đều có trạm gác.

Mỗi ngọn núi thanh đồng ấy trăm thước, như ngôi sao xoay quanh trong ngân hà, bèn bồng theo quy luật cố định, cực kỳ thần diệu. Đưa mắt nhìn như ngôi sao vũ trụ biến ảo, dù là Đình Hạo nhìn kỹ đều thấy hơi bóng mặt, rất khó hiểu thấu áo nghĩa bên trong.

Đình Bất Tứ nhắc nhở Đình Hạo:

- Đừng nhìn chằm chằm Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp, nếu thần thức chìm trong đó sẽ có nguy hiểm chết.

Trận pháp Thần đô qua nhiều năm tu sửa hoàn thiện, ẩn chứa đại huyền bí, nghe nói có thể vây chết tiên nhân. Trận đồ bày trận pháp chỉ nằm trong tay các đời Thần Đế, quân đoàn trưởng chỉ nắm giữ một đường trận đồ, nếu đại lục phương đông điều chỉnh vị trí dãy núi thanh đồng là có thể chớp mắt biến đường cũ thành đường chết, đáng tin hơn bất cứ tường thành chắc chắn nào.

Đình Hạo gật gù, không quan sát tiếp.

Trận pháp này đúng là rất thần diệu, bên trong thậm chí dựng dựng ra một tia hỗn độn tiên khí. Đình Hạo cảm giác được hơi thở tiên nên không tùy tiện sử dụng Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng quan sát, để tránh bị trận pháp phản phệ gây biến động. Tuy nhiên trận pháp làm Đình Hạo rất tò mò, có thể nói là số một phòng ngự, công phòng một thể. Nếu Đình Hạo có thể nắm giữ trận đồ của trận pháp thì Văn Kiếm tông sẽ sung sướng không ngả.

Đinh Bất Tứ đi tới trước đưa ra một lệnh bài vàng nhạt, nói mấy câu với cường giả thủ hộ trên trạm gác dãy núi thanh đồng. Vài ánh mắt sắc bén trong trạm gác quét đám người Đỉnh Hạo, Lý Tiểu Phi, sau đó dãy núi thanh đồng lóe ánh sáng mấy cái, chậm rãi đổi vị trí.

Đoàn người Đỉnh Hạo, hai huynh đệ Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ, Lý Tiểu Phi lại qua mấy trăm dãy núi thanh đồng, mỗi lần đều bị kiểm tra nghiêm ngặt.

Đỉnh Hạo vốn tưởng thế là đã vào Thần đô, ai ngờ chìa dãy núi trắng rậm rạp như dải ngân hà vòng quanh hư không. Thể tích dãy núi nhỏ hơn dãy núi thanh đồng một chút nhưng pháp phệnh có quy luật, càng huyền ảo hơn, lực lượng thủ hộ càng mạnh mẽ hơn.

Thông qua dãy núi trắng lại là dãy núi hoàng kim lượn lờ.

Tốt một canh giờ đám người Đỉnh Hạo, hai huynh đệ Đỉnh Bất Tam, Đỉnh Bất Tứ, Lý Tiểu Phi mới đi qua hết ba tầng thủ hộ.

Đỉnh Bất Tứ giải thích rằng:

- Trong thời gian này Thần đô liên tục gặp biến đổi lớn nên cách gác rất nghiêm ngặt, đã hoàn toàn giới nghiêm, phong kín bốn phía, tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu nên ra vào sẽ bị kiểm tra nghiêm khắc. Nếu là ngày thường vào Thần đô sẽ không khó khăn như vậy.

Đỉnh Hạo gật đầu.

Vậy mới hợp lý.

Nếu bình thường ra vào Thần đô cũng rườm rà như vậy thì Thần đô sẽ là vùng đất ngăn cách thế gian, người ngoài hầu như không vào được, người bên ngoài cũng khó đi ra. Đừng nói là điều động quân đội, bình thường tuyên bố mệnh lệnh, thương nhân qua lại đều thành vấn đề.

Đỉnh Bất Tam nhỏ giọng nói:

- Đến rồi.

Quân đoàn trưởng Ngân Tuyết quân đoàn Lý Tiểu Phi, Đỉnh Hạo đưa mắt nhìn, kiểm không được tán phán.

Cảnh tượng trước mắt xinh đẹp, thế ngoại đào nguyên. Núi xanh nước biếc, núi bay thác nước, hạc trắng bay lượn, linh khí dồi dào, phong cảnh cực kỳ đẹp. Thần đô không giống như Đỉnh Hạo, quân đoàn trưởng Ngân Tuyết quân đoàn Lý Tiểu Phi tưởng tượng nhà cao tầng, thành lũy lớp lớp, thần điện khắp nơi, thần tượng liên miên. Đây là vùng đất sáng sủa, có đồng ruộng linh tuyền, nhân loại thoải mái nhàn nhã. Có lão nhân tóc bạc chống gậy tản bộ, có con nít tóc chỏm chơi đùa trong bờ ruộng.

Ngẫu nhiên có một số lầu canh mái cong khảm trong núi sông tràn ngập cổ sắc cổ hương, như từng hạt minh châu khảm vào tự nhiên, khiến mảnh thiên địa này càng mênh mông, bồng bồng sức sống.

Đỉnh Bất Tam tự hào nói:

- Thần đô chiếm diện tích ngàn dặm, trên Thần Ân đại lục không xem như thành thị lớn nhất, nhân khẩu không tới một ức, không là thành thị nhiều người nhất.

- Nhưng nó có sức hấp dẫn rất riêng không gì sánh kịp, mỗi người đi qua Thần đô đều phải thừa nhận nó là thành thị đẹp và hùng vĩ nhất. Bao gồm sứ giả vũ tộc, thú tộc, hải tộc đều khen không dứt miệng.

1500. Chương 1504: Tứ Thần Vương (hạ).

Từ nhỏ Đỉnh Bất Tam ra đời ở đây, trưởng thành tại đây, phần lớn thời gian trong đời sống ở Thần đô. Đỉnh Bất Tam là thành viên trung tâm tộc Đỉnh thị, tuy luôn đối đầu với Ngự Thần Đế nhưng yêu Thần đô từ sâu trong xương máu, tự hào vì mình xuất thân từ thành thị này.

Đinh Hạo nhạy cảm nhận ra điều này.

Đinh Hạo phải thừa nhận lúc này hắn cũng yêu Thần đô.

Mọi thứ trước mắt làm trong đầu Đinh Hạo nổi lên một chữ, thiên nhân hợp nhất.

Bốn chữ này đại biểu ột loại cảnh giới võ đạo, đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất là một trăm lẻ tám huyết khiếu mười hai kinh mạch quán thông, thành tựu Võ Tiên cảnh. Tiên nhân là tồn tại thiên nhân hợp nhất.

Quân đoàn trưởng Ngân Tuyết quân đoàn Lý Tiểu Phi đứng một bên cũng là lần đầu tiên tới nơi này, có chút ngây người.

- Đi đi.

Hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đi trước dẫn đường, đoàn người nhanh chóng tiến lên.

Rất nhanh Đinh Hạo phát hiện mọi thứ nơi đây không đơn giản như mặt ngoài đã nhìn. Địa hình Thần đô kỳ lạ, lòng đất ẩn chứa lực lượng lớn, là thiên nhiên thần địa, tự hình thành mạch lạc long mạch trận pháp. Hậu thiên có người dẫn đường, không biết tích lũy lực lượng đã bao nhiêu năm, không đơn giản. Ngay cả Đinh Hạo bây giờ đối mặt lực lượng ẩn giấu dưới đất đều thấy kinh sợ, không tự tin đỡ được.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Hèn gì đám người Đinh Hồng Lệ, Hỏa Quân tốn nhiều công sức dụ Ngụy Thần Đế, Đinh Đồng ra khỏi Thần đô, chiến đấu trong ngạ quỷ đạo. Hèn gì phe Đinh Thánh Thán, các thần tử khác mấy năm nay không làm gì được Ngụy Thần Đế. Đúng vậy, trong Thần đô không ai là đối thủ của Ngụy Thần Đế, hắn còn ở Thần đô thì không ai trong Thần Ân đại lục giết được hắn!

Nhưng Ngụy Thần Đế bị lừa rời khỏi Thần đô, một mình vào chốn nguy hiểm, số phận là đây.

Trước hôm nay vì thực lực tăng vọt nên Đinh Hạo dằn dặt tự tin, không quá để ý đến Thần Đình phương đông. Giờ nhìn lại mới thấy hắn quá sơ sẩy, Thần Đình phương đông là thần triều truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình tài nguyên hơn các thế lực Tinh Xuyên Điện, Âm Hương Thiên Phong rất nhiều.

- Trong Thần đô bây giờ hỗn loạn, các phái thế lực phân tranh không dứt. Các vị thần tử có tính toán của mình, vị trí Thần Đế trống, hễ ai có tư cách kế vị là sẽ đổ mắt lên. Phụ thân đã quay về Thần đô nhưng khó thể khống chế cục diện.

Đinh Bất Tam vừa giới thiệu thế cục Thần đô vừa tiếp tục bảo:

- Tiểu đệ theo chúng ta về Thần vương phủ trước, sau đó phụ thân sẽ sắp đặt chuyện ngươi nhận tổ quy tông.

* * *

Thần vương phủ của Đinh Hành Họa ở khu vực phồn hoa nhất Thần đô.

Vật kiến trúc chỗ này hơi nhiều, trên đường đi ngựa xe như nước, người đông như mắc cửi. Tuy thời gian này không khí Thần đô hơi nặng nề nhưng không ngại chốn này phồn hoa. Rất nhiều thương nhân, thương đội rao hàng. Một số cửa hàng cũ trăm năm, ngàn năm mở cửa làm ăn như thường, tiếng rao hàng ồn ào không dứt bên tai.

Thần vương phủ chiếm ngàn mẫu đất, đình đài lầu các, núi giả suối phun, cầu nhỏ nước chảy, hồ nước đá lởm chởm, núi bay đình nhỏ, cực kỳ xinh đẹp. Bốn phía có tường đá trận pháp minh văn bao vây cao hơn mười thước như tường thành trắng, mười bước một trạm, có cao thủ Thần Đình phương đông mặc giáp trắng bảo vệ.

Mấy năm nay Đinh Hành Họa mâu thuẫn công khai với Ngụy Thần Đế, bị cướp phần lớn quyền lực, hầu như trong trạng thái ẩn cư nên Thần vương phủ có quy mô cỡ trung so với của thần tử khác. Bây giờ Ngụy Thần Đế chết, không khí căng thẳng, trong phủ cảnh giác cao.

Hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ dẫn Đinh Hạo vào Thần vương phủ.

Đinh Hành Hạo cười lớn bước ra:

- Ha ha ha ha ha ha! Hạo nhi rốt cuộc đến.

Người gặp chuyện vui tinh thần sảng, lão thần vương tỏ vẻ rất vui. Đinh Hành Hạo tự mình đi ra đón Đinh Hạo, một mỹ phụ trung niên đi theo sau, các thị vệ, tỳ nữ theo đuôi.

Đinh Hạo cung kính hành lễ:

- Diệt nhi kính chào thúc phụ, thúc mẫu.

Đinh Hành Hạo rất vui, kéo tay Đinh Hạo vào Thần vương phủ:

- Ha ha ha ha ha ha! Cùng là người một nhà, đừng khách sáo vậy.

Các tỷ nữ xinh đẹp, vài thị vệ thân tín tò mò đánh giá Đinh Hạo. Mấy hôm nay vương gia vì chuyện Thần đô luôn mặt ủ mày chau, sao thấy thanh niên này thì hưng phấn, vui vẻ như vậy? Nghe vương gia xưng hô thanh niên áo xanh cũng là người Đinh thị thần tộc? Tại sao trước kia bọn họ chưa từng gặp?

- Chỗ ở của người đã sắp xếp xong rồi, lát nữa Bất Tam, Bất Tứ sẽ mang người đi. Dự tiệc trước đi, chút nữa có người muốn giới thiệu cho người.

Đinh Hành Hạo dắt tay Đinh Hạo đến đại điện Thần vương phủ, chỗ này đã bày tiệc sẵn. Đại ma vương Tà Nguyệt thấy có ăn thêm nhều nước miếng, đồ của Thần vương phủ quả nhiên là danh bất hư truyền, mùi thơm hấp dẫn người.

Đám người Đinh Hạo, quân đoàn trưởng Ngân Tuyết quân đoàn Lý Tiểu Phi ngồi xuống.

Có tỷ nữ yếu điệu bưng nước lên, hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ đã thói quen điều này. Đinh thị thần tộc cao cao tại thượng sinh hoạt vô cùng xa hoa, nhà Đinh Hành Hạo đã rất tiết kiệm nhưng vẫn làm Đinh Hạo không chút không thích ứng.

- Meo, mùi vị không tệ.

Đại ma vương Tà Nguyệt đã bắt đầu nhai nuốt, nếu không phải bị Đinh Hạo kéo lại không chừng bàn tiệc chuẩn bị tỉ mỉ sẽ bị mèo mập nuốt hết luôn nguyên cái bàn.

Đám người Đinh Hành Hạo biết địa vị của đại ma vương Tà Nguyệt trong lòng Đinh Hạo, cũng biết thực lực của nó nên không so đo.

Đinh Hạo định nói gì thì nghe ngoài cửa có tiếng thông báo.

- Tứ thần vương điện hạ đến.

Dứt lời chợt nghe tiếng cười to sang sảng truyền đến, một nam nhân trung niên uy mãnh mặc trường bào màu vàng long hành hổ bộ đến, vừa vào cửa đã nhìn Đinh Hạo.

Nam nhân trung niên cười hỏi:

- Tam ca, thiếu niên tuần tú này chẳng lẽ chính là diệt nhi số khổ của chúng ta?

Đinh Hành Hạo cười đứng lên giới thiệu lẫn nhau:

- Lão tứ, đến chậm vậy?

Nam nhân trung niên uy mãnh là thần tử xếp thứ bốn trong mười ba vị hoàng tử năm xưa, Tứ Thần Tử Đinh Hành Mộc. Lúc trước Đinh Hành Mộc là một thành viên quan trọng của phe Đại Thần Tử. Sau khi Ngụy Thần Đế lên ngôi thì Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Hạo bị vắng vẻ, đè ép, mấy năm nay không có thể lực gì. Nhưng dù sao hai người là thần tử tôn quý, có thể lực thuộc về mình, người bình thường không thể so sánh. Chờ Ngụy Thần Đế chết, các thần tử ngày xe bị chèn ép đều mạnh mẽ nổi lên.

Đinh Hạo hành lễ:

- Kính chào tứ thúc phụ.

- Ha ha ha ha ha ha! Từ biệt mười tám năm, trận chiến năm xưa . . . Thôi, không nói. Ta cho rằng hài tử số khổ nhà ngươi không còn trên đời, không ngờ ông trời thương tình, phù hộ tộc Đinh thị ta. Hạo nhi, người khỏe mạnh là tốt rồi.

Đinh Hành Mộc cực kỳ hưng phấn vỗ vai Đinh Hạo, khoe mắt ướt át.

1501. Chương 1505: Tổ Miếu.

Đinh Hành Mộc nói:

- Nhớ mười tám năm trước tiểu tử ngươi chưa mọc ra ta từng ôm ngươi, bây giờ lớn như vậy rồi. Ha ha ha ha ha ha! Khi ta nghe tam ca nói ngươi còn sống thì suýt hưng phấn muốn điên, không uống là nam nhi của Đinh gia ta, hổ tử của đại ca. Chỉ có trải qua mưa gió mới trưởng thành nam tử hán!

Đinh Hạo tươi cười, lòng cảm động.

Đinh Hành Mộc khẽ thở dài:

- Hài tử, mấy năm nay khiến ngươi chịu khổ, ta làm thúc thúc thật xấu hổ, không thể chăm sóc ngươi . . .

Đinh Hành Hạo cười to bảo:

- Được rồi lão tứ, đừng nhắc chuyện xưa nữa, tất cả đã qua. Ngụy Thần Đế mất, ngôi đế sắp trở vào tay Đinh gia ta, mọi chuyện đều qua. Người đó, sau này bồi thường Hạo nhi là được. Sao tứ thúc nhà ngươi đến không mang lễ gặp mặt gì, tay không đến sao?

Đinh Hành Mộc cười khổ nói:

- Tam ca cũng biết mấy năm nay ta sa sút, không bằng ngươi, làm gì có thứ tốt nào? Hừm, vậy đi, hổ phù này tặng Hạo nhi xem như lễ gặp mặt, trong tay ta chỉ có thứ này đáng giá.

Đinh Hành Mộc nói rồi xòe tay ra, một hổ phù hoàng kim bay hướng Đinh Hạo.

Đinh Hành Hạo giật mình kêu lên:

- Ngươi . . . Lão tứ bỏ vốn gốc, nở giao ra hổ phù Lăng Vân vệ? Đây là năm xưa . . . Là lực lượng cuối cùng trong tay ngươi. Không có Lăng Vân vệ thì ngươi thật sự thành vương gia thùng rỗng.

Đinh Hạo nghe Đinh Hành Hạo nói vội thụt lùi, kiên quyết không nhận.

Đinh Hành Mộc cứng rắn nói:

- Tiểu tử này tính tình như phụ thân ngươi, nhưng trưởng giả ban cho không được từ chối, Hạo nhi phải nhận.

Đinh Bất Tam nói nhỏ giới thiệu với Đinh Hạo. Lăng Vân vệ là thế lực thân tín của Đinh Hành Mộc, do một ngàn cường giả tình nguyện hợp thành. Mỗi người đều có thể đảm đương một phía, sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ, dù là trong Thần đô cũng khiến người e ngại. Lần này trong hành động lật đổ Ngụy Thần Đế Lăng Vân vệ thể hiện sức chiến đấu cường đại, khiến các phương kinh hoàng. Lăng Vân vệ là một trong những con bài khiến Đinh Hành Mộc đứng vững tại Thần đô, lời nói nặng ký.

Đinh Hạo nghe vậy càng không chịu nhận, nếu hắn lấy hổ phù Lăng Vân vệ thì Đinh Hành Mộc sẽ gặp tình cảnh khó khăn.

Đinh Hành Hạo ngẫm nghĩ, nói:

- Hạo nhi đừng từ chối, ngươi nhận hổ phù Lăng Vân vệ cũng tốt. Ngươi mới đến Thần đô, mọi mặt xa lạ, không biết có bao nhiêu cặp mắt quan sát ngươi trong bóng tối. Lần này ngươi nhận tổ quy tông sẽ bị ngăn cản nhiều, Thần đô không như chỗ khác, thoát trông bình tĩnh thật ra sắp có sóng thần. Nắm giữ Lăng Vân vệ coi như ngươi có năng lực tự bảo vệ mình.

Đinh Hạo nhìn hai trưởng bối thái độ kiên quyết, ngẫm nghĩ, quyết định không giấu diếm nữa. Đinh Hạo vung tay lên, minh văn kỳ lạ lan tràn dưới chân Đinh Hạo bao phủ nguyên đại điện.

Chớp mắt lực lượng tu vi trong cơ thể Đinh Hạo bùng phát.

Biểu tình Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc giật mình, tràn đầy khó tin.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Hai vị thúc phụ, không phải diệt nhi khoe khoang, hiện giờ trong Thần đô đã không người nào có thể uy hiếp được diệt nhi. Hai người cứ yên tâm, Lăng Vân vệ ở trong tay ta không thể phát huy ra uy lực như trong tay tứ thúc. Vậy đi, ta chọn lựa mười người quen thuộc thể cực, địa hình trong thành từ Lăng Vân vệ làm cận vệ, những khác đều do tứ thúc cai quản được không?

Hai thần vương ngơ ngác nhìn Đinh Hạo, biểu tình giật mình chưa biến mất.

Tuy mới rồi Đinh Hạo phát ra lực lượng rồi thu về ngay, nhưng thoáng chốc đó Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc cảm nhận được sự đáng sợ. Với thực lực của Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc tuy không nói xưng tôn trong Thần đô nhưng cũng vào hàng cường giả, thế mà trước lực lượng này tựa ánhnh cỏ bị cuốn vào biển cả, tuyệt vọng bất lực. Lực lượng này rõ ràng là tiến vào thần cảnh cao giai.

- Hạo nhi . . . Là cao giai thần cảnh?

Đinh Hành Hạo rất rung động, vì một năm trước thực lực của Đinh Hạo mới là nhất khiêu thần cảnh, đến nay có bao lâu đã đi xong con đường thiên tài nhân kiệt suốt đời không đi hết?

Một lúc sau, Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc liếc nhau, thấy mừng như điên trong mắt đối phương.

- Tốt, tốt quá, không ngờ Hạo nhi . . .

Đinh Hành Hạo cười to bảo:

- Giờ thì mọi vấn đề đều giải quyết. Hạo nhi có thực lực như vậy ta chống mắt xem trong Thần đô còn có ai dám ngăn trở người nhận tổ quy tông. Hừ hừ, đám người còn ôm mơ mộng đó có thể hoàn toàn từ bỏ rồi. Vốn ta, lão tử, mấy người khác có nghĩ đến đưa người lên ngôi Thần Đế nhưng cảm thấy kinh nghiệm của người còn thấp, mấy năm nay không nhậm chức trong Thần Đình. Dù miễn cưỡng đưa người vào ghế Thần Đế cũng sẽ có người bằng mặt không bằng lòng, đủ chuyện rườm rà kéo đến, sẽ ảnh hưởng tu vi và đường võ đạo của người. Không ngờ . . . Ha ha ha ha ha ha!

Đinh Hành Mộc nghiêm túc hỏi:

- Không ngờ tiểu tử nhà người đạt đến trình độ này, giờ thì không có vấn đề nữa. Chờ nhận tổ quy tông tổ miếu, hồi phục thân phận huyết mạch tộc Đinh thị, ta và nhóm tam ca sẽ đưa người lên ngôi Thần Đế. Người có thực lực như vậy có thể dễ dàng đập tan mọi chướng ngại, ha ha ha ha ha ha! Thật là trời giúp chúng ta. Vị trí năm xưa vốn nên thuộc về phụ thân người do người lấy lại là cực kỳ thích hợp.

Đinh Hạo nghe vậy lòng run lên.

Muốn đẩy hần lên ngôi Thần Đế? Không ngờ hai thúc phụ có ý định này.

Nói thật là Đinh Hạo chưa từng nghĩ tới điều này. Sau khi Ngụy Thần Đế chết, ngôi Thần Đế tạm thời không ai cai quản. Thần Đình đại lục phương đông hỗn loạn, ngôi báu năm xưa nên thuộc về phụ thân Đinh Thánh Thán nhưng bị Thập Tam Thần Tử cứ chiếm thước sào, nếu Đinh Hạo tự tay cướp về chắc Đinh Thánh Thán sẽ rất vui mừng. Đinh Hạo lo lắng mình tranh giành ngôi Thần Đế sẽ dẫn đến tranh luận, giết chóc rầm rộ, không phải chuyện tốt, rất có thể bị vài người bụng dạ xấu xa lợi dụng.

Đinh Hạo nghĩ đến giết chóc, náo động sẽ tăng mạnh sự giết chóc trong thiên địa, khiến sức mạnh hắc ám tăng lên là hần ngàn ngừ.

Bây giờ trong thiên địa này uy hiếp lớn nhất là U Minh Chân Tiên núp trong bóng tối.

Ngôi Thần Đế có ý nghĩa tượng trưng nhiều hơn thực chất đối với Đinh Hạo, bởi vì bây giờ hần nắm giữ lực lượng không kém gì Thần Đình phương đông.

Đình Hạo không cãi lại Đình Hành Hạo, Đình Hành Mộc quyết định. Cả gia đình vui vẻ ăn uống, có Cửu Thần nghe tin chạy tới, cũng là một thành viên quan trọng dưới tay Đình Thánh Thán, bởi vì tính cách cứng đầu, làm việc thẳng thắn nên mấy năm nay bị Ngụy Thần Đế giam lỏng, mãi đến mấy hôm trước mới thoát khỏi. Cửu Thần kém hơn Đình Hành Hạo, Đình Hành Mộc nhiều, trước khi mở tiệc Đình Hành Hạo phái người đi mời Cửu Thần mới đến.

Cửu Thần cười gật đầu, nói:

- Tốt, tốt, không ngờ lúc ta còn sống có thể gặp Hạo nhi.

Tuy Cửu Thần chưa đến trăm tuổi nhưng tóc hoa râm, người hơi gù. Mấy năm nay thực lực của Cửu Thần bị Ngụy Thần Đế phong ấn, hoàn cảnh chỗ nhốt gã không tốt, chịu nhiều cực khổ. Cửu Thần đã già nua, có cảnh ngộ thê thảm nhất trong nhiều thần tử.

1502. Chương 1506: Tổ Miếu (hạ).

Đình Hạo cung kính chào Cửu Thần.

Đình Hạo luôn cảm kích các lão nhân theo phe phụ thân, hướng chi Đình Hành Tuyết là thúc phụ của hắn.

Đình Hành Tuyết cười vờ vai Đình Hạo, không nói gì thêm.

Hôm nay yến tiệc khách chủ cùng vui.

Chỉ có đầu bếp trong Thần vương phủ là suýt mệt chết. Sức ăn của đại ma vương Tà Nguyệt quá khủng khiếp, mấy chục đầu bếp nếu không ngừng tay, bận rộn suốt ngày mới miễn cưỡng để đại ma vương Tà Nguyệt ăn lưng bụng. Hậu quả là từ nay về sau nghe đại ma vương Tà Nguyệt đến Thần vương phủ là đầu bếp trong phủ tìm cơ xin phép bỏ chạy mất dép.

* * *

Đình thị tổ miếu.

Từ khi tộc Đình thị xây dựng thần triều bình định đại lục phương đông đã xây tổ miếu trên đỉnh Thần sơn trung tâm Thần đô. Trong tổ miếu cung phụng các đời tổ tiên, là nơi thần thánh, trang nghiêm nhất Thần Đình phương đông, có trọng binh canh gác. Bình thường trừ Ngụy Thần Đế, thần tử ra những người khác không có tư cách đến gần tổ miếu trong mười dặm.

Mỗi cách một năm tổ miếu mở ra một lần.

Thần Đình phương đông Ngụy Thần Đế dẫn con dân đi tế tổ, là một trong các sự kiện quan trọng nhất mỗi năm một lần của Thần Đình.

Trên Thần sơn cây cối rậm rạp um tùm, toàn là linh mộc ngàn năm, thần được dị thảo khắp nơi, linh khí dồi dào cơ hồ hóa lỏng như sương tỏa khắp nơi. Thần sơn cao ngất đâm mây, có địa hình cao nhất Thần đô, là trung tâm địa mạch Thần đô. Đồn rằng chỉ cần trấn áp địa mạch nơi này là sẽ nắm giữ khí vận đại lục phương đông, vạn năm không suy.

Sáng sớm.

Sương mù lượn lờ, không khí mát mẻ.

Mặt trời chưa ló khỏi núi đám người Đình Hành Hạo, Đình Hành Mộc đã mang Đình Hạo tới dưới chân Thần sơn.

Đình Hành Hạo nghiêm túc dặn dò:

- Chỉ huyết mạch tộc Đinh thị mới mở tổ miếu ra được. Lần này vì để người nhận tổ quy tông nên phải dùng huyết mạch của người mở tổ miếu ra, nếu huyết mạch của người mở được tổ miếu thì không còn gì nghi vấn.

Trong lúc nói chuyện phía trước có mấy chục bóng người thực lực cực kỳ cường đại xuất hiện.

Đinh Hành Mộc nhíu mày nói:

- Sao bọn họ cũng ở đây?

Mấy người phía trước đã đến gần, người dẫn đầu mặc áo vua vàng rực, dáng người khôi ngô, tóc đen rậm, mắt bắn ra tia sáng, nhìn là biết nhân vật ọ ải.

Nam nhân nói:

- Tam ca, tứ ca, cửu đệ, không ngờ các người đến sớm vậy, hơi sốt ruột.

Đinh Hành Họa bình tĩnh nói:

- Thất đệ, các người đến sớm hơn chúng ta, chẳng phải là càng thêm sốt ruột?

Đinh Bất Tứ nói vào tai Đinh Hạo:

- Người này là Thất Thần vương Đinh Hành Kim, mấy năm nay mặt ngoài là dựa vào Ngự Thần Đế, thế lực siêu mạnh, nhiều vây cánh. Năm trước Ngự Thần Đế chết, hắn vung tay gạt bỏ vây cánh Ngự Thần Đế, giờ là một trong mấy phe rất lớn trong Thần đô. Hắn quyết giành ngôi vua, phải cẩn thận ứng đối.

Đinh Hạo gật đầu.

Năm đó mười ba vị thần tử không phải mỗi người đi theo Đinh Thánh Thán hoặc Thập Tam Thần Tử Bạch Vô Kỳ, có thần tử mơ ước đế vị, thế lực không nhỏ. Tuy nhiên bọn họ bị ánh sáng hai tuyệt đại song kiều che giấu, không thể tranh giành nên không lộ tài. Một khi tuyệt đại song kiều trở thành quá khứ thì những người này sẽ lộ ra năng lực mạnh mẽ, thủ đoạn.

Thất Thần Tử Đinh Hành Kim thuộc tuýp người như vậy, còn những người khác giống như gã.

Đinh Hành Kim nhìn hướng Đinh Hạo, cẩn thận quan sát đánh giá.

Khóe môi Đinh Hành Kim cong lên:

- Hài tử này là Hạo nhi của đại ca sao? Trông không quá giống.

Đinh Hành Họa hừ lạnh một tiếng:

- Thất đệ, thời gian không sớm, đừng đầu vô mồm, xin tránh ra. Chờ huyết mạch Hạo nhi mở ra tổ miếu thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Đinh Hành Kim không trả lời, tiếp tục bảo:

- Lúc trước đại ca thần võ, uy chấn thiên hạ, nhi tử của hắn cũng nên là thiên tài thiếu niên. Ta rất tò mò nếu hài tử này là nhi tử của đại ca thật thì có bao nhiêu phần công lực của đại ca? Tốt nhất là đừng lãn lộn thật gia, xen lẫn vào tộc đinh thị ta, khi đó sẽ làm cả Đinh gia xấu hổ.

Đinh Hành Tuyết luôn im lặng tức giận quát:

- Người . . .! Lão thất, người có ý gì?

Đinh Hành Kim cười to, tùy ý liếc Đinh Hành Tuyết tỏ rõ khinh thường.

Đinh Hành Kim nói:

- Lão cửu, mấy năm nay người không học khôn sao? Người đã phê,s bộ dạng tuổi già sức yếu thì ngoan ngoãn về nhà tu dưỡng đi, không chừng còn sống lâu thêm mấy năm. Nếu cứ rần rấn đứng ra sợ là kết cuộc không chỉ đơn giản bị nhốt.

Cửu Thần Tử Đinh Hành Tuyết giận run người không nói nên lời:

- Người . . . !

Đinh Hạo nhú mào.

Đinh Hành Kim thô bạo, kiêu căng rõ rệt, giọng điệu không chỉ khinh thường Đinh Hành Tuyết mà còn uy hiếp, không nghĩ chút tình huynh đệ. Đinh Hạo nghe ra sát ý trong lời nói của Đinh Hành Kim.

- Tam thúc, tứ thúc, chúng ta đi, vào tổ miếu trước quan trọng hơn.

Đinh Hạo không thèm nhìn Đinh Hành Kim đi thẳng tới trước.

Tuy cùng là thúc phụ nhưng Đinh Hành Kim cho người cảm giác không có khí độ, cách cục bằng Ngụy Thần Đế. Đinh Hạo vốn là linh hồn xuyên đến, không có nhiều tình cảm trung thành với tộc Đinh thị, chỉ vì huyết mạch cơ thể nên có lòng cảm ơn với Đinh Thánh Thần. Đám người Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc hết lòng yêu thương Đinh Hạo nên hẳn cảm kích bọn họ.

Còn người như Đinh Hành Kim, nể tình phụ thân, thúc phụ nên Đinh Hạo không so đo nhiều. Nếu có ai cứ quyết đứng ra đưa mặt cho người tát thì Đinh Hạo sẽ không khách sáo.

- Đứng lại, ta có cho người đi sao?

Mặt Đinh Hành Kim cứng ngắc nói:

- Tuổi nhỏ đã không biết trưởng ấu tôn ti, lớn lên còn như thế nào? Hài tử ương bướng như vậy mà muốn vào cửa Đinh gia ta? Mơ ước hảo huyền.

Đinh Hành Kim nói câu này không chỉ mặt Đinh Hạo lạnh băng, đám người Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết cũng nổi giận.

Đinh Hành Hạo cổ nén giận chất vấn:

- Lão thất nói vậy là sao? Không lẽ muốn cản đường ta?

Đinh Hành Kim ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Ta chỉ đề phòng một vài người lẫn lộn thật giả, mạo nhận huyết mạch đại ca làm bẩn vinh diệu tộc Đinh thị ta. Các người nói hẳn là con của đại ca thì lấy chứng cứ ra, nếu có thể chứng minh thân phận của hẳn thì vào tổ miếu không muộn.

Đinh Hành Mộc gằn từng chữ:

- Muốn chứng cứ gì? Chỉ cần nhỏ máu vào thần kiếm là có thể mở cửa tổ miếu, khi đó mọi thứ sẽ rõ ràng.

- Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hành Kim cười to bảo:

- Nếu không mở cổng tổ miếu được thì sao? Vậy chẳng phải khiến thần kiếm tổ miếu bị dòng máu dơ tiện làm bẩn? Ta tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

- Người . . . !

Đinh Hành Tuyết tức giận quát:

- Người đang già mồm át lễ phải!

Đinh Hành Kim liếc Đinh Hành Tuyết, khinh thường nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Phế nhân thì cút sang bên đi.

Đinh Hạo nghe đến đây hừ lạnh một tiếng:

- Ta vốn không có hứng thú gì với tổ miếu, nếu không vì phụ thân thì ta thậm chí không muốn bước vào Thần đô. Nhưng nếu cứ có kẻ mắt chó khinh người liên tục khiêu khích thì . . . Ha ha, hôm nay ta quyết mở tổ miếu, chờ xem ai dám ngăn cản ta!

Đinh Hạo nói xong nhấc chân đi tới trước.

1503. Chương 1507: Người Sống Trong Ký Ức.

Hai cường giả đứng sau lưng Đinh Hành Kim lớn tiếng quát mắng:

- Càn rỡ!
- Không biết chết sống!

Hai cường giả đánh vào chỗ hiểm trên người Đinh Hạo, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, âm hiểm.

- Cút!

Đinh Hạo lại tiến tới một bước, không thấy hấn ra chiêu thế nào, khí thể hơi phát ra. Bùm một tiếng, hai cường giả bị chấn văng ra bầu trời xa, không biết bay đến đâu.

Đinh Hành Kim giật mình buột miệng chữ:

- Tạp chủng này dám . . .!!!

Đinh Hạo ngẩng đầu liếc Đinh Hành Kim, hai ánh mắt như thần kiếm phán xét tỏa sáng rực rỡ. Đinh Hành Kim cảm giác cơ thể trở nên nặng nề như bị vô số dây núi thái cổ đè xuống, hai đầu gối mềm nhũn. Tu vi nhất khiếu thần cảnh của Đinh Hành Kim mà không đứng vững nổi, bùm một tiếng quỵ xuống trước tổ miếu.

- Ngươi . . .!

Đinh Hành Kim sợ đến hồn lìa cõi xác, đầu óc trống rỗng.

Sao có thể như vậy?

Tại sao thực lực của tiểu tạp chủng này mạnh như thế? Chỉ một ánh mắt đã làm gã mất hết sức chống cự, rốt cuộc là cảnh giới gì?

- Thứ phế vật như ngươi cũng dám mơ ước vị trí Thần Đế? Lúc phụ thân của ta bị Bạch Vô Kỳ hãm hại, truy sát không thấy người đứng ra đòi lại công bằng, không thấy người bảo vệ dòng máu tinh thuần của tộc Đinh thị, khom lưng luồn gối quỳ dưới ngai Ngự Thần Đế. Ngự Thần Đế vừa chết ngươi lại nhảy ra làm mưa làm gió, mưu đồ xấu xí đáng thương của ngươi có ai không biết? So với cửu thúc thì ngươi chỉ là tên hề phế vật, hãy ngoan ngoãn ở đây quỳ lạy tổ miếu, thật lòng sám hối đi!

Mỗi chữ của Đinh Hạo nổ vang bên tai mọi người.

Đinh Hạo nói xong từng bước đi hướng Thần sơn tổ miếu.

Người Đinh Hành Kim run bần bật, quỳ tại chỗ như hóa đá.

Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết liếc nhau. Tuy bọn họ sớm biết thực lực của Đinh Hạo nhưng cuộc so đấu chân thật khiến lòng họ giật mình. Đinh Hành Kim cũng đáng tội, mấy ngày nay nhảy loi choi, nắm giữ một phần lực lượng quan trọng, lòng ích kỷ khiến toàn Thần đô không yên ổn. Hôm nay Đinh Hành Kim chặn đường, lời nói phũ phàng, gã nên ở lại đây quỳ sám hối.

Thật ra với cảnh giới, tu vi hiện giờ của Đinh Hạo đã là chí tôn toàn Thần Ân đại lục. Đường võ đạo Đinh Hạo là sự của mọi người, chỉ tính tu vi, cảnh giới hấn xứng là bá chủ một vực. Dù Ngự Thần Đế sống lại, chúa tể vũ tộc, hải tộc, thú tộc đến trước mặt Đinh Hạo cũng phải ứng xử lễ độ bình đẳng, không có tư cách kiêu ngạo hưởng chi là người như Đinh Hành Kim?

Hình ảnh này làm mọi người giật mình, các cường giả đi theo Đinh Hành Kim bị hù không dám nhúc nhích, ánh mắt nhìn Đinh Hạo như gặp quỷ, không dám thở mạnh.

Những người trong bóng tối chờ xem kịch vui đều hút ngụm khí lạnh.

Phe Đinh Hành Hạo bây giờ không chiếm ưu thế trong Thần đô, thậm chí là phe khá yếu. Gần hai mươi năm qua đi, năm xưa Đại Thần Tử sáng tạo huy hoàng sắp biến mất trong ký ức của mọi người. Dù có

người còn nhớ sự tích của Đình Thánh Thán nhưng rồi sao? Ký ức không là bản lĩnh, ngôi Thần Đế hấp dẫn mọi người. Chỉ có quyền lực, thế lực thật sự mới là tượng trưng cho quyền phát ngôn. Nhiều người cảm thấy đám người Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết là người đáng thương sống trong ký ức. Không biết Đình Thánh Thán đã chết ở xó xỉnh nào, Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết mơ mộng nâng đỡ một tiểu tử vô danh nghe nói là hậu đại của Đại Thần Tử lên ngôi Thần Đế đứng là trò cười.

Nghe nói hôm nay đám người Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết muốn mang tiểu tử vô danh đi dạo tổ miếu, có người cố ý báo tin cho Đình Hành Kim thiếu kiên nhẫn nhất. Nhiều người chờ xem trò cười.

Nhưng ai ngờ Đình Hành Kim thành trò hề.

Các thế lực trong bóng tối thành vai phụ cho vở kịch, tiểu tử vô danh trong mắt bọn họ có thực lực cao làm Thần đô run rẩy.

Thực lực cá nhân siêu cường cộng với sức mạnh phe Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết, một số người sống trong ký ức và huy hoàng liên quan Đại Thần Tử. Chỉ nghĩ thôi đã thấy khủng bố. Thế lực như vậy trong Thần đô còn ai áp chế được? Những phe phái thực lực vốn tràn đầy tự tin giờ bọn họ nở nụ cười khó coi hơn khóc.

Không đợi bọn họ đáp lại thì tổ miếu có dị biến.

Từng cột sáng đỏ bắn lên cao, Thần sơn gào thét rung rinh. Khí huyết mạch cực kỳ tinh thuần, cường đại như gió lốc quét khắp Thần đô. Lực lượng vô hình dâng trào làm gió mây vùn vù, áng mây dâng lên, núi rừng thét gào, linh thú hú dài, tiên hạc bay lượn. Ức vạn dân chúng Thần đô hể trong dòng máu chảy huyết mạch tộc Đình thị dù rất mỏng mảnh thì vào lúc này cảm nhận sự rung động, thần phục từ tận đáy lòng kiếm không được quỳ hướng tổ miếu.

- Đó là . . . Tổ miếu mở ra, tổ miếu thật sự bị tiểu tử vô danh mở ra!

- Hắn thật sự là hậu duệ huyết mạch Đại Thần Tử sao? Có huyết mạch tộc Đình thị thần tộc tinh thuần như vậy? Tổ miếu có dị tượng kinh người ngang ngửa với lúc lão Thần Đế còn . . .

Tổ miếu tỏa sáng rực rỡ chấn động thiên địa, dẫn phát huyết mạch tộc Đình thị chảy trong mỗi cá thể cộng minh, dị tượng này rõ ràng là dấu hiệu huyết mạch tộc Đình thị mở tổ miếu.

Dị tượng mệnh mông nói lên huyết mạch của người này cực kỳ tinh thuần, đã mấy chục năm tổ miếu Thần đô không có dị động quy mô lớn như vậy. Mấy năm nay bởi vì Ngụy Thần Đế không phải người tộc Đình thị, huyết mạch không thuần nên toàn là thần tử, Đình Đồng mở ra tổ miếu. Chưa bao giờ thấy tổ miếu có phản ứng mãnh liệt như hôm nay.

Đây đúng là hậu đại tộc Đình thị thần tộc, chỉ có huyết mạch tinh thuần mới có uy lực như vậy.

Các thủ lĩnh thế lực trong bóng tối biểu tình cực kỳ khó xem.

Thực lực cường đại, huyết mạch cực kỳ tinh thuần là nhân tuyển tốt nhất cho Thần đô, người ta còn lấy gì tranh giành với tiểu tử này? Trình Giải Kim chui ra giữa đường giờ nhìn lại không có điểm yếu để công phá.

Đình Hành Kim nghiêng răng quỳ dưới đất, vùng vẫy nhưng không đứng dậy được.

Dù Đình Họa đã rời đi nhưng lực lượng còn ở lại đây, vững vàng áp chế Đình Hành Kim. Điều này khiến Đình Hành Kim kinh hoàng, khiến gã hiểu chênh lệch với thanh niên kia ớn biết bao. Dị tượng kinh thiên phía tổ miếu làm Đình Hành Kim thấy tuyệt vọng.

Dù Đình Hành Kim có lỗ mãng, xúc động cũng hiểu là không giành nổi.

Không chỉ Đình Hành Kim không giành được mà toàn Thần đô này không bao nhiêu người tranh nổi với thanh niên tên Đình Họa.

Đình Hành Kim dần tỉnh táo lại, đầu óc rõ ràng hơn. Đình Hành Kim nhận ra hôm nay gã đi nhằm một bước, mấy thế lực khác trong Thần đô chưa đứng ra mà chỉ thăm dò trước, xem gã là hòn đá dò đường.

Nghĩ đến đây trán Đinh Hành Kim toát mồ hôi lạnh.

Vậy là ngày sau khi Đinh Hạo leo lên ngôi báu, cai quản Thần Đình phương đông, hùng cứ đại lục phương đông thì Đinh Hành Kim là hòn đá lót chân. Với thái độ hôm nay Đinh Hành Kim đối với Đinh Hạo không chừng mai sau gã sẽ gặp họa chết người.

1504. Chương 1508: Thần Đế Mới.

Đinh Hạo đứng trong đại điện tổ miếu.

Nóc kiểng tháp nguy nga hùng vĩ không quá cao, chỉ khoảng bốn thước, phong cách cung điện thế kỷ trước. Phong cách thiết kế tổ miếu khác với Tây Môn thế gia, nhiều nơi trên đại lục phương đông. Bề ngoài tròn đầy như một sơn khê xanh nhạt, cửa đá cổ xưa, bên trong đốt trường bình thần đẳng, mùi thơm thoang thoảng làm đại điện tổ miếu trang nghiêm, túc mục.

Ánh sáng trong đại điện mờ tối.

Đinh Hạo không cảm ứng được chút trận pháp minh văn trong tổ miếu.

Bốn vách tường đại điện có các bệ thờ như bàn thờ phật, trong mỗi cái bệ có một bình tro cốt, đặt bài vị. Đây là từ ki tộc Đinh thị sáng tạo Thần Đình phương đông, hệ hoàng tộc trung tâm có ai chết thì tro cốt sẽ đặt ở đây. Đinh Hạo nhìn kỹ thấy chỗ này xếp mấy ngàn bình tro cốt nói lên có ít nhất mấy ngàn thành viên quan trọng của tộc Đinh thị chết.

Số lượng làm Đinh Hạo giật mình.

Tuy tộc Đinh thị là đại tộc nhưng không nhiều thành viên trung tâm hoàng tộc. Từ khi Thần Đình phương đông được xây dựng đã ngàn năm qua, tính luôn Ngụy Thần Đế chỉ có vài Thần Đế, từng là truyền từng đời. Thành viên trung tâm mỗi đời có khoảng mấy trăm người, chỗ này hơn một ngàn bình tro cốt tức là mỗi đời đều có thành viên chết.

Nên biết trên thế giới này cường giả thật sự sống ngàn năm không là trường thọ, thành viên trung tâm thường là cường giả vậy mà không sống lâu, hơi lạ.

Cường giả thánh nhân cảnh chết trong vòng tám trăm năm, cường giả bán thần cảnh là ngàn năm, hơn phân nửa không được chết tốt, chết oan chết uổng. Theo Đinh Hạo được biết trong hoàng tộc trung tâm tộc Đinh thị có trên tám phần là cường giả thánh nhân cảnh, có gần trăm người tới cảnh giới bán thần.

Theo lẽ thường thì những người này sống đến bây giờ cũng không lạ.

Nhưng tại sao đều biến thành tro cốt?

Đinh Hạo tuần tra một vòng các tro cốt đánh dấu, từ àn thờ phía nam dễ thấy nhất bắt đầu. Bên trong đặt bình tử cao quý, tinh xảo bắt mắt hơn mấy bình khác, bài vị màu vàng, là tro của các đời Thần Đế.

Đinh Hạo cảm thán rằng:

- Ngay cả các đời Thần Đế cũng chết?

Các đời Thần Đế đều là nhân kiệt một thời, cường giả chí tôn thần cảnh võ đạo vậy mà không thoát khỏi cái chết? Trước đó Đinh Hạo từng suy đoán các chí tôn Thần Đình phương đông bởi vì chán ngán quyền thế nên từ bỏ ngôi vua, ẩn cư tiềm tu, một lòng một dạ truy tìm đường võ đạo vĩnh hằng, không ngờ các Thần Đế đều chết.

- A! Không đúng, thiếu một cái, chỗ này không có linh vị của lão Thần Đế. Không có linh vị của Ngụy Thần Đế là bình thường nhưng tại sao không có linh vị của lão Thần Đế? Không lẽ lão Thần Đế chưa chết?

Đinh Hạo nhíu mày.

Không có linh vị của lão Thần Đế nói lên lão chưa chết, nhưng nếu vậy mấy năm qua vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất từng thống trị Thần Đình phương đông đã đi đâu? Dù lão Thần Đế ẩn cư nhưng không thể lâu dài hơn hai mươi năm không một chút dấu vết.

Năm xưa Thần Đình phương đông thay đổi lớn, nhìn thì là cuộc chiến giữa Đại Thần Tử, Thập Tam Thần Tử nhưng đầu linh núp trong chỗ tối lão Thần Đế cũng không thể bỏ qua. Nghe nói năm xưa lão Thần Đế từng tự tay đánh bại Đình Thánh Thán, nếu không thì Ngụy Thần Đế không thoải mái lên ngôi được.

Lão Thần Đế ra tay giúp con nuôi mà bỏ qua con ruột mình, điều này không phù hợp lẽ thường, khiến người không nghĩ thấu.

Lão Thần Đế tràn ngập dấu hỏi bí ẩn mất tích sau trận biến đổi lớn đó như chưa từng xuất hiện.

- Không lẽ đã bị Ngụy Thần Đế giết chết, chết không có chỗ chôn nên không vào tổ miếu? Không thể nào, dù Ngụy Thần Đế giết vua trước khi đăng cơ cũng không thể vi phạm tổ chế!

Đình Hạo không hiểu nổi.

Đám người Đình Hành Hạo, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết đứng sau lưng Đình Hạo, cảm xúc dâng trào dần bình ổn lại. Trong người Đình Hạo chảy dòng máu của Đình Thánh Thán, là dòng máu tinh thuần nhất mạch Thần Đế, lại là đạo kiếm song thánh thể. Đình Hạo kích phát dị tượng trong tổ miếu không ngoài dự đoán của Đình Hành Hạo, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết.

Dị tượng tổ miếu khiến Thần đô gió mây vần vũ trong sáng lên.

Thực lực mạnh nhất cộng với huyết mạch tinh khiết nhất, vị trí Thần Đế đã xác nhận. Những người khác không có tư cách tranh giành với Đình Hạo.

Mọi thứ ở Thần Đình phương đông rốt cuộc đặt dấu chấm hết.

Tưởng tượng Đình Hạo mạnh mẽ tọa trấn, Thần Đình phương đông nhanh chóng ra khỏi rối loạn sau cái chết của Ngụy Thần Đế, lại nổi lên đại lục phương đông là tộc nhân tộc Đình thị đều kích động như điên.

Vi diệu tộc Đình thị sẽ không kết thúc mà càng huy hoàng hơn.

* * *

Trải qua một vài chương tình lễ nghi đơn giản, đám người Đình Hạo, Đình Hành Hạo, hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết rời khỏi tổ miếu.

Đến đây thì thân phận của Đình Hạo đã hoàn toàn xác nhận.

Khi đám người Đình Hạo, Đình Hành Hạo, hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết ra ngoài tổ miếu đã có đông đúc người đứng chờ. Trừ đám Đình Hành Kim vẫn quỳ dưới đất, mặt như gan heo ra còn có nhiều khuôn mặt, nhóm người xa lạ. Về mặt bọn họ phức tạp nhìn đám người Đình Hạo, Đình Hành Hạo, hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết.

Mọi người thấy đám người Đình Hạo, Đình Hành Hạo, hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết đi ra liền quỳ xuống.

Có người hét to:

- Cung nghênh Thần Đế mới!

Những người này vốn chờ xem, đợi nhân tố thích hợp nhất để đầu tư. Nhưng hôm nay chuyện xảy ra đủ khuyến khích bọn họ đặt cược, mọi người biết tin nhóm Đình Hành Hạo, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết muốn nâng Đình Hạo lên ngôi báu. Thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, nguyên lão thần vương tôn sùng thêm vào máu thuần nhất, tất cả bày ra không bỏ sót. Qua chuyện hôm nay Đình Hạo lên ngôi không có gì cần được.

Nếu vậy thì bọn họ tốt nhất là công khai thừa nhận ngôi vua của Đình Hạo.

Tin tưởng lúc này càng lựa chọn sớm càng được địa vị, quyền thế cao trong thần triều mới. Một triều một thần chính là ý này.

Tất nhiên có một số người cùng ý tưởng với Đinh Hành Kim, tham gia tranh giành ngôi vua, lúc này quỳ cũng không phải, không quỳ cũng không phải, vô cùng lúng túng. Bọn họ đâm lao phải theo lao, không biết nếu Đinh Hạo thật sự ngồi vào ngai thì ‘loạn thần tặc tử’ như bọn họ sẽ có kết cuộc gì.

Đinh Hành Hạo thấy liền biết thời cơ đến không thể vượt mất, bước ra một bước lạnh lùng quát:

- Thần Đế đã rõ, các người không quỳ lạy còn đợi đến khi nào?

Thanh âm như sấm vang bên tai mọi người.

Vài người giật mình, vội vàng quỳ xuống.

Đinh Hành Kim thở dài, biết đại thế đã mất, chút may mắn cuối cùng trong lòng tan biến.

Đinh Hành Kim cung kính quỳ tại chỗ, không chống lại áp lực trên người nữa, lớn tiếng nói:

- Thần, Đinh Hành Kim, quỳ bái Thần Đế bệ hạ!

Tiếng kêu của Đinh Hành Kim làm mấy người cuối cùng vẫn đứng đều quỳ xuống, quỳ rạp xuống đất không dám thở mạnh. Trong lòng mọi người rất rõ ràng cuộc chiến Thần Đế sắp chấm dứt.

Đinh Hạo liếc Đinh Hành Kim.

1505. Chương 1509: Thân Tín Của Ngụy Thần Đế.

Lúc trước Đinh Hành Kim kiêu căng, bá đạo bây giờ nhìn càng thấy vớ vẩn, buồn cười. Hèn gì lúc trước tuyệt địa song kiều Thần Đình phương đông áp chế mấy người khác, đừng nói so với Đinh Thánh Thần, Ngụy Thần Đế Bạch Vô Kỵ, Đinh Hành Kim so cùng đám Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết cũng kém xa.

Mấy năm nay Ngụy Thần Đế thống trị đàn áp nhuệ khí, tinh thần nhiều người. Thử như Đinh Hành Kim nếu có lòng, có can đảm thì sớm nên vùng dậy chống đối. Đinh Hành Kim kéo dài hơi tàn nhiều năm dưới chân Ngụy Thần Đế, không có rục rịch gì. Chờ khi Ngụy Thần Đế chết Đinh Hành Kim mới dám nhảy ra hôi của.

Thứ bất nạt kẻ yếu như vậy sớm không có tư cách tranh giành, tội nghiệp là thiếu niên không tự biết.

Đinh Hạo không đặt loại người như thế trong lòng.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn Thần sơn tổ miếu, lại xem mảnh đất Thần đô xinh đẹp vô biên, hít sâu. Sự do dự, mờ mịt trong mắt dần trong trẻo, kiên quyết.

Đinh Hạo nhấn mạnh:

- Bắt đầu từ hôm nay trẫm là Thần Đế.

Tám chữ ầm ầm vang vọng trong Thần đô, bên tai mỗi thần dân. Thực lực cường đại của Đinh Hạo lộ rõ ra vào lúc này, như thanh âm thần linh không tha nghi ngờ. Mỗi người nghe câu nói muốn quỳ xuống lạy.

Cùng với lời của Đinh Hạo, nguyên tổ miếu Thần sơn rung rinh, đó là đáp lại hắn.

Thần đô có linh, Thần sơn có linh, một khi Thần Đế mới sinh ra sẽ có đáp lại. Ý chí của Đinh Hạo đã được mảnh thiên địa này chấp nhận, đỉnh Thần sơn có một thần chung bắt đầu giống lên. Tiếng chuông xé mở hạn chế thời gian và không gian quanh quẩn trong Thần đô, khuếch tán bốn phương tám hướng.

Rất nhanh khắp đại lục phương đông đều nghe thấy tiếng chuông uy nghiêm rõ ràng.

Người bình thường không hiểu ý nghĩa tiếng chuông, nhưng nhiều đại thế lực, cường giả đều biến sắc mặt.

- Thần Đế mới sinh ra!

- Không biết là phe nào kế thừa Thần Đế?

- Hừ! Không hiểu Thần Đế mới có thủ đoạn ra sao, có thống nhất lại Thần Đình sụp đổ được không?

Thần đô phát ra tiếng chuông vang vọng khắp đại lục phương đông.

Tiếng chuông kéo dài một ngày một đêm, mỗi sinh linh trên đại lục phương đông nghe thấy tiếng chuông thì tim đập nhanh, lực lượng mạnh mẽ lan tràn.

Thần Đế lên ngôi, tiếng chuông sẽ vang vọng khắp đại lục phương đông.

Tiếng chuông kéo dài hay ngắn, ẩn chứa hơi thở nhấn lại nhiều tin tức. Đối với các tồn tại hiểu biết ngọn nguồn sự việc thì tiếng chuông du dương làm bọn họ kinh sợ. Các thế lực rục rịch vì cái chết của Ngụy Thần Đế sau khi hiểu ẩn ý tiếng chuông thì ra lựa chọn.

- Mau, lập tức phái người đưa quà đi. Mặc kệ là phe thần tử nào leo lên ngôi chúng ta phải nhanh chóng biểu minh lập trường ngay!

Trong một thành lớn dưới quyền cai trị của Thần Đình phương đông có thành chu ra lệnh chuẩn bị lễ trọng.

Trong quân doanh biên trấn, đại tướng quân đội đang bàn khoản lập tức ra quyết định:

- Tiếng chuông mạnh mẽ như vậy trước giờ chưa từng có, quân sư, người lập tức phái đi từ chối lời mời của vũ tộc. Chuyện này tuyệt đối không thể kéo dài, nếu sứ giả vũ tộc không biết điều thì chém thẳng!

- Chuẩn bị đi, ta muốn tự mình đi Thần đô một chuyến. Ra lệnh đệ tử trong môn thời gian này không được ra ngoài, càng không cho phép ai tự ý thông minh làm chuyện gì khác người. Ra lệnh tam trưởng lão, lục trưởng lão sau khi về thì báo quan sau núi. Thất trưởng lão, nhị trưởng lão theo bản chức môn đi Thần đô.

Chương môn Lục Tình tông, người khổng lồ tông môn đỉnh cao của đại lục phương đông lúc này thấy bị uy hiếp lớn, quyết định tự mình đi Thần đô gặp Thần Đế mới.

Chuyện như vậy xảy ra khắp khu vực đại lục phương đông.

Thần Đế mới sinh ra là chuyện lớn, không ai dám chậm trễ.

* * *

- Thân tín dưới tay Hỏa Quân đều bị đẩy vào thiên lao?

Trên đỉnh Thần sơn, Đình Hạo nhìn xuống gió mây thiên địa, áo xanh bay bay, biểu tình ngạc nhiên.

Sau lưng Đình Hạo có mấy trăm bóng người cao thấp, tuổi tác khác nhau. Bọn họ là đế tộc, Đại Thần Tử, quân đoàn trưởng nắm trọng binh, là người nắm giữ lực lượng các phe phái trong Thần Đình phương đông. Bất cứ ai trong này ra khỏi Thần sơn là đại nhân vật uy chấn một phương. Bọn họ ho một tiếng sẽ khiến đại lục phương đông gió mây thay đổi.

- Khởi bẩm bệ hạ, năm xưa Ngụy Thần Đế còn tại vị Hỏa Quân là thân tín, tai họa một phương, kiêu căng ngang ngược, binh đế tộc thành viên, mọi người giận mà không dám nói.

Một nam nhân trung niên mập mạp cao giọng nói:

- Thứ dư nghiệt thời kỳ Ngụy Thần Đế nên nhớ cớ tận gốc, lúc trước bệ hạ chưa lâm chính, chúng thần không dám tự quyết định. Bây giờ bệ hạ đã lên ngôi, xin bệ hạ hãy hạ chỉ giết dư nghiệt Hỏa Quân của Ngụy Thần Đế để răn đe!

- Đúng vậy!

- Thần cũng tán thành.

Có mấy người vội hòa theo.

Mấy người này biết Thần Đế mới và Ngụy Thần Đế có thù sâu như biển, chắc chắn muốn giết đám dư nghiệt trung thành với Ngụy Thần Đế. Bọn họ thấy sau khi Thần Đế mới đăng cơ vì biểu hiện mình nhân hậu

nên sẽ không chủ động mở ra sát giới, chuyện như vậy thốt ra từ miệng bọn họ chắc chắn Thần Đế mới sẽ thuận nước giong thuyền. Bọn họ sẽ được Thần Đế mới Đinh Hạo xem trọng, trở thành thân tín.

Đinh Hạo không cần quay đầu nhìn cũng biết suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, đặc xá phe Hỏa Quân, kêu người mang đệ tử thân truyền của Hỏa Quân tới.

Nam nhân trung niên mập béo sắc mặt nói:

- Cái này . . .

- Bệ hạ, không được, đây là dư nghiệt của Ngụy Thần Đế, không thể dễ dàng bỏ qua!

- Bệ hạ nhân hậu không muốn lại giết chóc nhưng không cần thiết nhân từ với đám người này, bọn họ lam dao động nền móng Thần Đình, tội ác tày trời, xin bệ hạ nghĩ lại!

Đám người không phản ứng lại, tưởng Đinh Hạo chơi trò lạt mềm buộc chặt nên vội vàng khuyên can.

- Trẫm không nói lần hai.

Trong giọng nói bình tĩnh của Đinh Hạo ẩn chứa mạnh mẽ, uy nghiêm không tha nghi ngờ. Đám người nhìn nhau không dám cãi lại, lòng không hiểu nổi Thần Đế mới có tính toán gì.

Đinh Hạo không muốn nói toạc ra.

Đám người này ù ù cạc cạc, suốt ngày chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, co đầu rút cổ trong Thần Đình phương đông. Bọn họ không biết nên ngoài có chuyện gì, không biết tại sao Ngụy Thần Đế chết, không biết đám người Hỏa Quân làm chuyện gì. Bọn họ là cường giả võ đạo nhưng bị thoái hóa khứu giác, cảnh giác, như suả một trong cái cây Thần Đình phương đông. Một khi Thần Đình phương đông sụp đổ thì thực tế mạnh ăn thịt yếu khiến đám người này như con nít ôm da mình châu đi ban đêm, rất nhanh sẽ thành xác thối.

Đinh Hạo nhìn đám tinh anh, Đại Thần Tử của Thần Đình phương đông, rất là thất vọng. Mấy năm nay Ngụy Thần Đế tọa trấn Thần sơn chắc cũng không chịu nổi, nếu không thì gã đã chẳng đến năm nổi xem Hỏa Quân phản đồ quân tây chinh là thân tín, bồi dưỡng gã.

So sánh thì Đinh Xuất Lâm ngày xưa phản bội phụ thân Đinh Thánh Thán còn có chút năng lực trong Thần Đình phương đông, mấy năm nay gã trở thành Nhất Tự Tinh Kiên Vương toàn dựa vào thực lực của mình từng bước leo lên. Đinh Xuất Lâm mạnh hơn đám Đinh Hành Kim gấp nhiều lần.

1506. Chương 1510: Thân Tín Của Ngụy Thần Đế (hạ).

Đinh Hạo thấy đồng tình Ngụy Thần Đế.

Ngụy Thần Đế kế thừa ngôi báu vốn đã danh không chính, ngôn không thuận, gã ngồi lên ngai từng muốn chăm lo việc nước nhưng phát hiện dưới tay không ai để dùng, muốn làm gì cũng khó. Ngụy Thần Đế buộc phải dùng hàng tướng từ quân tây chinh, có lẽ sau này chính gã đều phải thừa nhận người tình nhuệ nhất, trung dũng nhất, có tài hoa nhất, năng lực nhất đều đến từ quân tây chinh, dưới tay Đinh Thánh Thán.

Đám Đại Thần Tử bỏ lão trước mắt chỉ là đám phế vật.

Bọn họ không hay biết Ngụy Thần Đế chết như thế nào, là ai lên kế hoạch, như một đám giò bọ ăn thịt thối chỉ còn bản năng tranh quyền đoạt lợi. Tồn tại như thế không giúp ích gì được cho Thần Đình phương đông.

Hỏa Quân đã chết, Đinh Hạo không muốn giải thích với đám người này.

Có lẽ dù Hỏa Quân còn sống cũng khinh thường giải thích cùng đám người này. Đinh Hạo cảm thấy sau khi Hỏa Quân đáp tạ ơn tri ngộ của phụ thân, chết đi hy vọng người khác xem gã là thần dân của Ngự Thần Đế, đây là ý nguyện cái chết tạ quân ân của gã.

Tuy nhiên Đinh Hạo hy vọng có thể bảo vệ thân tín của Hỏa Quân.

Một là vì người lọt vào mắt Hỏa Quân chắc chắn không phải giá áo túi cơm, có lẽ trong đó có tài năng đáng đào tạo. Hai là bọn họ có giao tiếp với Hỏa Quân, xem như để lại chút hương khói cuối cùng của kỳ nhân đó trên thế giới, không nên đứt đoạn.

Đinh Hạo rất tò mò đệ tử thân truyền của Hỏa Quân.

Ánh mắt Hỏa Quân rất cao, đạo thống không đơn giản, gã chọn truyền nhân y bát chắc chắn là loại kinh tài tuyệt diệu, đặt mong chờ rất cao. Đinh Hạo hy vọng gặp người trẻ tuổi đó, nâng đỡ gã xem như báo đáp lại Hỏa Quân.

Đinh Hạo đứng trên đỉnh Thần sơn một lúc, vẫy tay nói:

- Tam thúc, tứ thúc, cửu thúc ở lại, những người khác đều lui ra đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Đinh Hạo Thần Đế mới lên ngôi không có nghi thức, tuyên bố gì, cực kỳ đơn giản. Đinh Hạo nói một câu, leo lên ngai vua vô số người khao khát. Vốn tưởng tiếp theo Đinh Hạo sẽ giống trống khua chiêng bổ sung lại, lôi kéo quần thần, ít nhất nên an ủi lòng người. Ai ngờ Đinh Hạo lạnh lùng, mạnh mẽ, không để mắt các lão thần, để tộc huyết thống gần.

Mọi người rất bức mình nhưng không dám lộ ra mặt, tạ ơn rồi lui ra.

Khi xoay người nhìn người liếc Đinh Hành Họa, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết, trong mắt tràn ngập hâm mộ, ghen tỵ. Ba người này vốn bị vòng quyền thế Thần đô bài xích, sắp mất thế ai ngờ một giây đã xoay người, Thần Đế mới nổi lên, ba cá chạch biến thành rồng.

Nhiều người thấy Đinh Hạo lạnh lùng thì biết mình không vào mắt xanh của Thần Đế mới, nghĩ cách kéo gần quan hệ với ba người được Thần Đế mới tin tưởng, có lẽ sau này cũng có ngày một bước lên mây.

Quần thần rút đi, trên đỉnh Thần sơn chỉ còn vài người.

Đinh Hành Họa kiểm không được nhắc nhở:

- Bệ hạ nên trấn an đám người này, dù sao Thần đô bây giờ sóng ngầm dâng lên chưa hoàn toàn bình ổn.

Đinh Hành Họa lo lắng Đinh Hạo hành động theo cảm tính.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Tam thúc không cần lo, chỉ là một đám giá áo túi cơm, không đáng quan tâm. Thần Đình như người bệnh hấp hối, muốn trị lành phải dùng thuốc mạnh. Nhổ hết đám ký sinh trùng đi. Ta không quen chính sự Thần Đình, cần làm phiền ba vị thúc thúc.

Đinh Hành Họa, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết đồng thanh kêu lên:

- Không sao, ba nắm xương già chúng ta sẽ liều mình giúp đỡ.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Vậy thì quá tốt, nếu ba vị thúc thúc đã đồng ý thì trăm chiêu cáo thiên hạ ngay, sắc phong ba vị thúc thúc vì nhiếp chính vương, chuyên xử lý triều chính Thần Đình, có quyền tiên trăm hậu tấu bất cứ chuyện gì, tùy ý tự quyết định. Ta sẽ tự tay luyện chế ba thanh thần kiếm đặt tên là Thượng Phương bảo kiếm, kiếm này xuất hiện như có mặt trăng. Trên có huyết thân để tộc thần triều, quân đoàn thần tướng, dưới đến bình dân thần tử buôn bán binh lính đều có thể chém. Sau này chuyện trong ngoài Thần Đình đều do ba vị thúc thúc quyết định!

- Cái gì?

- Cái này . . .

- Không được!

Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết ngạc nhiên, chưa từng nghe cách như Đình Hạo nói. Mấy ngàn năm qua trong Thần Đình phương đông không có kiểu nói nhiep chính vương, trước đó không phải không có thần tử nắm giữ quyền cao nhưng như Đình Xuất Lâm được phong làm Nhất Tự Tịnh Kiên Vương đã là vô cùng vinh diệu. Thượng Phương bảo kiếm làm người nghe rung mình, vậy là Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết không phải Thần Đế nhưng có quyền lực không thua gì Thần Đế.

Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết muốn nói thêm nhưng Đình Hạo phát tay ngăn lại.

Đình Hạo kiên quyết nói:

- Cứ quyết định như vậy, sau này Thần Đình hưng suy nằm trong tay ba vị thúc thúc, đương nhiên nếu có ai dám làm trái thì trăm sẽ đích thân ra tay.

Đình Hành Họa, Đình Hành Mộc, Đình Hành Tuyết á khẩu.

Bên dưới báo cáo đệ tử thân truyền của Hỏa Quân đã đến.

Đình Hạo nói:

- Trực tiếp mang lên đi.

Ánh sáng trận pháp không gian chớp lóe. Hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ mang một người xuất hiện trên đỉnh Thần sơn, đích thân bọn họ dẫn người đi vì sợ có ai ở sau lưng giở trò.

Khi Đình Hạo thấy người đó kiếm không được kêu lên.

Không ngờ là gã.

Thật là đập phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu. Không biết có bao nhiêu người tìm kiếm tên này ai ngờ gã có cơ duyên, khí vận như vậy, trở thành truyền nhân của Hỏa Quân, đây là tin tốt lành.

* * *

Tâm tình Hoa Ma Kiếm thấp thỏm.

Từ mấy tháng trước từ biệt cái tên cường ép thu mình làm đồ đệ xong gã không còn gặp lại Hỏa Quân nữa. Hoa Ma Kiếm nhớ đến phút cuối từ biệt Hoa Ma Kiếm dặn dò là trong lòng gã thấy không ổn, những lời đó như trấn trời, khiến người lo âu.

Nếu nói bắt đầu Hoa Ma Kiếm bài xích, mẫu thuẫn thậm chí đối địch Hỏa Quân thì theo thời gian trôi qua, gã dần cảm giác được Hỏa Quân quan tâm mình thật lòng. Sự yêu thương giống như phụ thân, tuy nhiều lúc Hỏa Quân nói chuyện cộc cằn, dạy thần thông võ đạo như hành hạ người nhưng gỡ bỏ lời nói, bề ngoài lạnh lùng, Hoa Ma Kiếm cảm nhận được tấm lòng kỳ vọng tha thiết.

Hoa Ma Kiếm xác nhận Hỏa Quân thật lòng tốt với gã, là không tiếc mọi giá bồi dưỡng, nâng đỡ.

Trái tim người làm bằng thịt.

Dần dần trong lòng Hoa Ma Kiếm công nhận sư phụ này, tuy gã cứ kêu Hỏa Quân là lão bất tử, mặt ngoài chống cự kịch liệt, miệng không thỏa hiệp, có cơ hội là sẽ chọc tức Hỏa Quân. Nhưng sâu trong lòng Hoa Ma Kiếm vẫn xem Hỏa Quân như người thật, là một trong những người gã tôn kính nhất.

Trong lúc Hoa Ma Kiếm rối rắm có nên nghiêm túc đập đầu gọi Hỏa Quân là sư phụ không thì gã bỗng từ biệt, nói là có chuyện quan trọng cần làm. Hỏa Quân dặn dò rất nhiều, sau đó không quay về nữa.

Hoa Ma Kiếm đợi trong Thần Đình phương đông mấy tháng, bỗng nhiên gió mây thay đổi, gió độc thổi đến.

1507. Chương 1511: Món Quả Của Hỏa Quân.

Đồn rằng đám người Ngụy Thần Đế, Hỏa Quân chết hết, thế lực trong Thần Đình phương đông liên tục thay đổi. Phe Hỏa Quân luôn bị xem là đinh trong mắt cái gai trong thịt, bị giám sát nghiêm ngặt. Hoa Ma Kiếm là đệ tử thân truyền của Hoa Ma Kiếm, cùng một số thân tín bị bắt vào thiên lao. Nếu không phải các phe tập trung hết công sức vào tranh giành ngôi Thần Đế, không rảnh xử lý bọn họ thì lúc này bọn họ đã chết mấy trăm lần!

Hôm nay thiên lao bỗng mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, Hoa Ma Kiếm bị lôi ra ngục giam mang đến Thần sơn.

Trên đường đi Hoa Ma Kiếm nghe mọi người bàn tán, biết Thần Đế mới đã sinh ra.

Hoa Ma Kiếm thầm nghĩ:

- Sẽ là ai?

Hoa Ma Kiếm không quá quan tâm, chỉ cần hoàn thành chuyện sư phụ Hỏa Quân dặn dò là được.

Lúc Hoa Ma Kiếm sắp đến đỉnh Thần sơn nghe tiếng kêu ủa, thanh âm rất quen thuộc. Hoa Ma Kiếm vốn bình tĩnh vụt ngừng đầu, thấy Đinh Hành Họa, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết biểu tình trang nghiêm, vô cùng cao quý, người đứng chính giữa bọn họ chắc chắn là Thần Đế mới.

Hoa Ma Kiếm từng đi theo Hỏa Quân nhìn Ngụy Thần Đế từ xa, ấn tượng khắc sâu. Nhưng Thần Đế mới bây giờ có khí thế sâu thẳm khó dò hơn Ngụy Thần Đế. Tiếc rằng sương mờ lung che mặt mũi Thần Đế mới, Hoa Ma Kiếm không biết tuổi tác, mặt mũi của người này.

* * *

Đinh Hạo thở dài thầm nghĩ:

- Hỏa Quân đúng là có chút tài, thực lực Hoa Ma Kiếm lên đến thánh giai, vì đệ tử y bát này Hỏa Quân đã tốn nhiều công sức.

Khi Đinh Hạo thấy đệ tử y bát của Hỏa Quân là Hoa Ma Kiếm mất tích đã lâu thì rất vui mừng, hẳn có thể ăn nói với Hoa Hoài An rồi. Lúc Hoa Ma Kiếm mất tích mới có tu vi cảnh giới Vô Vương cảnh, bây giờ một bước vào Vô Thánh cảnh. Mới qua bao lâu? Chắc Hỏa Quân dùng đường tắt gì, đây là cơ duyên nhiều người hâm mộ mà không được.

Hoa Hoài An nếu biết dù nằm mơ cũng cười tỉnh dậy.

Hơn nữa Đinh Hạo nhìn ra được thể chất Hoa Ma Kiếm thay đổi rất nhiều, gần như tiên thiên hỏa linh chi thể, ngày sau tu luyện công pháp hỏa hệ sẽ tiến triển siêu nhanh, tiềm lực quá khủng bố. Nếu Hoa Ma Kiếm may mắn sau này dễ dàng vào thần cảnh.

Đinh Hạo tạm thời không muốn nhận người quen với Hoa Ma Kiếm.

Ngay khi Đinh Hạo thấy Hoa Ma Kiếm liền quyết định che mặt, tạm không lộ thân phận. Đoạn thời gian tiếp theo Đinh Hạo sẽ trên bầu trời tiểu tử này, không chừng sau này Hoa Ma Kiếm tiến bộ có năng lực đảm đương một phía.

Đinh Hạo đổi thanh âm hỏi:

- Người là đệ tử thân truyền của Hỏa Quân?

Hoa Ma Kiếm không quỳ, ngừng đầu nói:

- Đúng vậy!

Thần Ân đại lực xâm nhập Vô Tận đại lực tọa nhiều sát nghiệt, Hoa Ma Kiếm trải qua thời gian kia nên ghét Thần Đình phương đông. Hoa Ma Kiếm vào hộ khẩu Thần Đình phương đông là vì bị Hỏa Quân bắt buộc chứ không phải cam tâm tình nguyện, gã bản năng không muốn quỳ lạy Thần Đế mới.

Đinh Hạo tuyên bố tin tức:

- Sư phụ ngươi . . . Đã chết.

Hoa Ma Kiếm ngậy người, cơ thể khẽ run. Hoa Ma Kiếm gục đầu xuống, đôi tay siết chặt, khớp xương trắng bệch. Hoa Ma Kiếm cố đè nén cảm xúc, nửa ngày sau bình tĩnh lại.

Hoa Ma Kiếm ngẩng đầu nhìn Đinh Hạo, giọng điệu kiên quyết gần từng chữ:

- Sư phụ của ta . . . Là ai giết sư phụ của ta?

Đinh Hạo thở dài, không giấu diếm Hoa Ma Kiếm, kể đại khái sự việc.

Hoa Ma Kiếm ngơ ngác nghe, gã không ngờ sự việc phát triển như vậy, sư phụ . . .

Người Hoa Ma Kiếm run run, gã cắn chặt răng. Khi nghe tin Hỏa Quân chết Hoa Ma Kiếm cảm thấy trời sụp xuống. Bao nhiêu lần Hoa Ma Kiếm nguyện rửa Hỏa Quân chết nhưng nghe tin đến thật thì hấn đau thấu xương.

Hoa Ma Kiếm định báo thù cho sư phụ nhưng không ngờ Hỏa Quân tự sát.

Nghe chuyện kể truyền kỳ, Hoa Ma Kiếm rất muốn đảo ngược thời gian để mình có cơ hội nghiêm chỉnh quỳ trước mặt người đó, cung kính hành lễ bái sư một lần, kêu một tiếng sư phụ thật to.

Tiếc rằng mọi thứ quá muộn.

Hoa Ma Kiếm cảm thấy gã không xứng là đồ đệ của Hỏa Quân.

Đinh Hạo nhìn Hoa Ma Kiếm, nhấn mạnh hỏi:

- Sư phụ của ngươi là kỳ nam tử trong thiên địa, trước khi chết từng nhắc đến ngươi nên trẫm không làm khó dễ. Giữ lại hộ khẩu cho ngươi, vẫn là đệ tử của Thần Đình ta. Trẫm cố ý khai ân cho ngươi học tập, rèn luyện bên ba vị nhiếp chính viên xem như hoàn thành một phần nguyện vọng của sư phụ ngươi. Ngươi có đồng ý không?

Hoa Ma Kiếm cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ giây lát, nói:

- Ta đồng ý.

Nếu giây trước Hoa Ma Kiếm còn đang tìm cách nhanh chóng rời khỏi Thần Đình phương đông trở về Bắc Vực Vô Tận đại lục thì sau khi nghe câu chuyện của Hỏa Quân, gã thay đổi cách nghĩ ngay. Hoa Ma Kiếm biết gã phải ở lại, xem như vì sư phụ.

Mỗi người đều có trách nhiệm phải gánh vác, Hoa Ma Kiếm cần trả lại ân tình của Hỏa Quân.

Hoa Ma Kiếm ngừng một lúc, nói:

- Bệ hạ, trước khi đi gia sư từng dặn một việc là nếu Thần Đế mới lên ngôi, tại hạ phải tự mình nói với Thần Đế mới, có một thứ ta tự tay giao lên.

Hoa Ma Kiếm nói ra làm Đinh Hạo, Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Mộc, Đinh Hành Tuyết, hai huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ tò mò.

- Đây là thứ gia sư muốn ta giao cho bệ hạ.

Hoa Ma Kiếm xòe tay ra, một đoàn lửa ly hỏa chớp lóe, trong đó có thứ giống như quyển trục, tỏa sáng rực rỡ, kích cỡ từ sợi tóc nhanh chóng biến to cỡ cánh tay. Hoa Ma Kiếm đưa ra.

Hoa Ma Kiếm giữ thứ này rất cẩn thận, dùng nam minh ly hỏa trong cơ thể ôn nhuận nó nên lúc trước bị áp vào thiên lao không bị ngục tốt phát hiện tịch thu.

Mấy người nhìn chằm chằm quyển trục.

Đó là tranh cuộn, cổ xưa, có dấu vết năm tháng, hình dáng rất hoàn mỹ.

Đinh Hạo nhận lấy định mở ra xem.

Đinh Hành Hạo chợt nghĩ đến điều gì, kinh kêu:

- Cái này . . . Ta biết rồi, ta từng thấy quyển trục này! Nó là trận đồ Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp! Là chìa khóa khổng chế trận pháp siêu mạnh ngoài Thần Đình!

Cái gì?

Đinh Hạo giật mình, động lòng nhìn quyển trục.

Trước đó Đinh Hạo đã thấy Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp, là thứ thần diệu, rộng lớn nhất trong bao trận pháp hắn từng gặp. Với ánh mắt, kiến thức như hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ đều không thể nghiền ngẫm ra áo nghĩa trong đó, có thể thấy Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp khủng bố cỡ nào.

Đinh Hạo lên ngôi chưa kịp sửa sang kho vũ khí, diển tàng Thần Đình phương đông. Đinh Hạo rất thèm thuồng Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp, định tìm kiếm trong diển tàng, không ngờ cuộn tranh hàng thật nằm trong tay Vô Tận đại lục.

Đinh Hạo chậm rãi mở quyển trục ra, bên trên không có đồ án mà là một mảnh tối đen, đốm sao nhấp nháy, ánh sáng trắng di động. Nhìn thoáng qua như có người dùng sức mạch xé một mảnh ngân hà phong ấn vào quyển trục.

Đinh Hạo trầm hiểu:

- Đây là một thần khí chứ không đơn giản là quyển trục.

1508. Chương 1512: Cái Giá Của Tình Yêu.

Quyển trục diễn hóa phong cảnh ngân hà, là áo nghĩa của Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp. Với tu vi trận pháp của Đinh Hạo dù cảm trận đồ nhưng không hiểu được áo nghĩa Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp, hắn cần thêm một thời gian.

Đinh Hạo cất quyển trục Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp, chờ sau này nghiên cứu tiếp.

Mấy người thăm lấy làm lạ.

Theo lý thì quyển trục nên nằm trong tay Ngụy Thần Đế, dù Hỏa Quân có được yêu thương đến đâu cũng không thể có được nó, tại sao Hỏa Quân qua tay Hoa Ma Kiếm giao ra ngoài? Hỏa Quân lấy được quyển trục này từ đâu? Vì sao muốn Hoa Ma Kiếm giao cho Thần Đế mới?

Không lẽ Hỏa Quân đoán được Thần Đế mới là Đinh Hạo?

Dù thế nào thì trận đồ Thập Đại Ngân Hà Chu Thiên Huyền Diệt trận pháp có ý nghĩa quan trọng với Đinh Hạo, giúp hắn trong thời gian ngắn tìm hiểu 1p này, khổng chế lực lượng mạnh nhất Thần đô, ổn định ngại vàng, chấn nhiếp quần thần.

Đinh Hạo hỏi:

- Lúc trước người bảo là sư phụ người trước khi đi dặn chuyển lời cho trẫm?

Hoa Ma Kiếm gật đầu, nói:

- Sư phụ kêu ta chuyển lời với bộ hạ là cần thận vụ tộc, trong thất hải sẽ có chuyện lớn xảy ra, bộ hạ hãy chuẩn bị trước.

Đinh Hạo nghe xong cúi đầu suy tư giây lát, hắn không hiểu Hỏa Quân có ý gì.

Tin tức Hỏa Quân truyền về sẽ không đơn giản như mặt ngoài.

Đến lúc này Đinh Hạo càng hiểu rõ có lẽ Hỏa Quân đã đoán trước được điều gì nên mới để lại hậu chiêu, làm ra những sắp xếp này. Hỏa Quân đúng là một nhân vật tuyệt thế không tầm thường, xứng đáng là thần cơ diệu toán. Hỏa Quân không như Nê Bồ Tát biết bói toán, nhiều chuyện gã suy ngẫm ra, xứng với danh

xưng kinh tài tuyệt diệu. Nếu Hỏa Quân không giỏi thì Đình Thánh Thán đã không chọn gã làm nhiệm vụ nội ứng trong bốn tiên phong.

Tiếc rằng tính cách Hỏa Quân giống tài hoa của gã, cương cường mà không sống lâu.

Đình Hạo ngừng một lúc:

- Trẫm biết rồi, người không cần quan tâm nữa. Về những người theo sư phụ người tin tưởng người biết rõ tính tình của bọn họ, từ người quyết định. Người người chọn sẽ nhận được đặc xá, tiếp đó người hỏi thay trẫm bọn họ có uấn tiếp tục ở lại Thần Đình không, tự họ quyết định. Chuyện này trẫm giao người truyền lời, thích hợp nhất là nói với họ dù thế nào trẫm sẽ không cưỡng ép bọn họ.

Hoa Ma Kiếm khom lưng hành lễ:

- Đa tạ bệ hạ.

Đến lúc này Hoa Ma Kiếm dần cảm thấy vị Thần Đế mới khác với người khác, phong cách làm việc khác hẳn người Thần Đình phương đông gần đây gã tìm hiểu, có chút quen thuộc. Thái độ Hoa Ma Kiếm bất giác dịu đi.

Hoa Ma Kiếm xoay người định đi, kiềm không được vẫn hỏi:

- Bệ hạ, lúc trước Thần Đình từng phái người xâm nhập Vô Tận đại lục, tại hạ to gan nói một câu . . .

Hoa Ma Kiếm chưa nói xong Đình Hạo đã xua tay ngắt lời.

Hoa Ma Kiếm nói:

- Trẫm sẽ điều quân về, chuyện cụ thể chờ khi người giải quyết người phe sư phụ người, đến bên cạnh ba vị thần vương học tập chính sự, tu luyện võ đạo, hết thấy biến đổi đều chính mắt thấy là được.

Hoa Ma Kiếm nghe xong mừng như điên, trái tim treo cao đặt xuống.

Không ngờ vị Thần Đế mới này dễ nói chuyện đến vậy, chính miệng đồng ý ngừng chiến tranh với Vô Tận đại lục, vậy là Bắc Vực không còn nhiều sinh linh đồ thán. Có lẽ đám Đình Hạo thúc thúc sẽ không vất vả như vậy.

Hoa Ma Kiếm vô cùng vui sướng từ biệt.

Khi đến Hoa Ma Kiếm đầy kiêu ngạo, không chịu thua, lúc đi cung kính hành lễ, không còn chút mâu thuẫn, đối địch.

Đình Thần sơn lại yên tĩnh.

Đình Hạo suy ngẫm lời nói Hỏa Quân để lại.

Đình Hạo không để vũ nhân tộc trong lòng, dù bọn họ có dị động dấy binh thì Thần Đình phương đông cộng với Hãn Hải sâm lâm có thể chiến thắng trong thời gian ngắn nhất. Nếu hải tộc thất hải có biến phải chăng liên quan đến nhóm Lý Y Nhược, Đình Khả Nhi, cá heo nhỏ Mạnh Mạnh?

Đình Hạo phải nhanh chóng đi hải tộc một chuyến.

* * *

Thần Đế mới lên ngôi, các phương chấn động.

Trong phút chốc đại lục phương đông bận rộn, các thế lực điều động.

Đặc phái viên đến Thần đô nối liền không dứt.

Các thế lực đỉnh cao vũ nhân tộc, thú tộc nghe tin đều phái sứ giả đến chúc mừng, chuyện này có tiền lệ. Tuy các chủng tộc quan hệ không hòa thuận nhưng vẫn phải làm chuyện giữ danh dự. Chuyện lớn như Thần Đế mới Thần Đình phương đông nhân loại đăng cơ ảnh hưởng cách cục, hướng đi thế lực toàn Thần Ân đại lục, các chủng tộc khác sẽ phái người đến chúc mừng.

Đương nhiên có lẽ bọn họ muốn tìm hiểu rõ Thần Đế mới ra sao nhiều hơn là chúc mừng.

Tuy nhiên trong một thời gian dài Thần Đế mới Đinh Hạo không lộ mặt.

Chuyện chính trong Thần Đình phương đông cơ bản do ba vị nhiếp chính vương xử lý, nhiều người vốn bị xác nhận là thân tín của Ngụy Thần Đế, bị bắt vào nhà tù bất ngờ được đại xá, còn cất nhắc lên vị trí quan trọng.

Một số Đại Thần Tử, cường giả có công trong hành động lật đổ thế lực Ngụy Thần Đế ở Thần Đình phương đông lại bị hỏi tội, giáng chức. Một vài đế tộc cận thân có địa vị cực cao bị trực tiếp đoạt quyền, như Đinh Hành Kim phút chốc quyền to không còn, quân quyền bị thích, rớt xuống đám mây. Đinh Hành Kim trở thành vương gia nhàn tản, từ giữ giới quyền lực Thần đô.

Mấy thần vương hoàn toàn đầu vào Ngụy Thần Đế thì bị giam lỏng.

Về mặt này Thần Đế mới không chút nương tay.

Các loại mệnh lệnh quốc gia không ngừng truyền ra, Thần đô thay đổi hoàn toàn.

Dần dần có nhiều người nhìn ra ý đồ của Thần Đế mới.

Rất nhiều thanh niên xuất thân thấp kém, huyết thống không thuần trong quân được đề cử quy mô lớn. Những người này lúc trước không có danh tiếng gì, không có bối cảnh, chỗ dựa, liều mạng cả đời cũng không thể nổi bật. Trong mắt nhiều tiền bối họ chỉ là con kiến to một chút, nhưng Thần Đế mới cất nhắc bọn họ một bước lên mây, giữ chức vị quan trọng trong quân Thần đô.

Đây là làn gió mới, phe phái khác với mọi người lặng lẽ mà nhanh chóng nổi lên.

Rõ ràng là Thần Đế mới muốn nắm quân quyền trong tay, những thanh niên gần đây được đề cử tất nhiên rất mang ơn Thần Đế mới, hết sức ủng hộ.

Tình trạng này dẫn đến bài xích, bất mãn.

Đặc biệt là nhiều nguyên lão vốn hy vọng Thần Đế mới xuất hiện khiến mình càng có quyền lực hơn giờ như con thỏ bị ép chết, lên kế hoạch phản nghịch, bằng mặt không bằng lòng. Tiếc rằng thực lực của bọn họ quá yếu, mấy lần quân biến Thần đô như bông tuyết rơi vào làn nước, không gây ra chút gợn sóng đã biến mất, không thể lay động ngai vua Thần Đế.

Những cựu thần nắm giữ quyền cao chức trọng một khi có hành động làm trái sẽ bị giết ngay không cần hỏi. Thượng Phương bảo kiếm liên tiếp chém đầu mấy chục thủ lĩnh phe phái, mọi thanh âm phản đối hoàn toàn biến mất.

Thần Đế mạnh mẽ làm nhiều người run rẩy, trong đó đại biểu nhất là con trai của Tần quân.

Nghe nói quân đoàn trưởng của Bắc Tuyết quân đoàn, Tần Long bị giết ngay trong quân.

1509. Chương 1513: Thế Giới Dưới Đáy Biển.

Tần thủ lĩnh có thế lực mạnh nhất trong bốn quân đoàn, là nguyên lão Thần Đình phương đông thực lực cao nhất. Ngày xưa dù là Ngụy Thần Đế cũng không làm gì được Tần Long quân đoàn trưởng, có thể nói gã là bá chủ một phương, lần này không chút nể mặt Thần Đế mới.

Tần Long quân đoàn trưởng chẳng những phản đối Thần Đế mới ra mặt, không thừa nhận Thần Đế mới, mắng có thêm Ngụy Thần Đế mới, muốn xua Bắc Tuyết quân đoàn tấn công Thần đô, gây chiến tranh, hỏi phục Thần Đình phương đông. Tần Long quân đoàn trưởng còn nói thẳng sẽ cầu viện vũ nhân tộc, dẫn đại quân vũ nhân tộc tấn công đại lục phương đông.

Nhưng ngay hôm Tần Long quân đoàn trưởng tuyên bố chiến tranh có một luồng sáng từ Thần đô bắn ra, kinh động chư thiên. Kiếm quang vượt qua hơn một nửa đại lục phương đông, xuyên toa thời không, lực lượng chấn nhiếp bốn phương. Chớp mắt kiếm quang đến chỗ trú của Bắc Tuyết quân đoàn phương bắc

đại lục phương đông, Thượng Phương bảo kiếm lơ lửng trên không trung. Giọng Thần Đế mới truyền khắp quân doanh, kể hai mươi một tội trạng của Tần Long quân đoàn trưởng. Không để cho Tần Long quân đoàn trưởng chống cự, ánh sáng chợt lóe giết gã ngay trước mặt trăm vạn đại quân.

Tần Long quân đoàn trưởng là cường giả nhất khiêu thần cảnh, coi như tiếng tăm lừng lẫy trong đại lục phương đông thế nhưng như con gà bị cắt cổ, Thần Đế mới mạnh mẽ nghe rợn người.

Bắc Tuyết quân đoàn bị chấn nhiếp, không ai dám có mưu đồ.

Từ nay không còn ai dám phát ra tiếng phản đối.

Thần Đình đại lục phương đông đang nhanh chóng biến đổi lớn.

Thân phận Thần Đế mới là bí ẩn không lớn không nhỏ với nhiều thế lực, bởi vì lúc trước Đình Hạo không phải người Thần Đình phương đông, thậm chí không là người Thần Ân đại lục làm các thế lực không có nhiều tin tức hữu hiệu.

Hệ thống tình báo các thế lực vũ nhân tộc điên cuồng địa vận chuyển, muốn được nhiều tin tức về Thần Đế mới nhưng tiếc rằng trừ đặc phái viên ra xúc tua của họ khó duỗi vào Thần đô.

Mặc kệ thế nào nhiều người cảm giác được thời đại mới đã buông xuống đại lục phương đông.

* * *

Hôm nay là ngày trời trong nắng ấm.

Đình Hạo xuất hiện ở biên cảnh trọng trấn Thạch Chủy thành.

Mấy năm qua đi, khe nứt thời không hầu như chiếm một nửa bầu trời, khuếch trương to gấp mấy lần lúc nó mới xuất hiện. Gợn sóng không gian chớp lóe như mặt kính lớn.

Vực môn giờ đã rất ổn định, không còn nguy hiểm, người thường cũng có thể vào trong.

Một nữ nhân xinh đẹp mặc y phục võ sĩ bỏ sát màu đen đứng bên cạnh Đình Hạo, làn da bánh mật khỏe mạnh, sau lưng công hai cốt mâu bạc trắng, xinh đẹp như báo cái mạnh mẽ, có sức hấp dẫn dã tính.

Chính là Cố Tinh Nhi.

Nghe Đình Hạo nói, Cố Tinh Nhi gật đầu, nói:

- Sau khi ta trở về nhất định sẽ nói cho Thanh Vân tông, Diệt Tuyết Kiếm tông chuyện chỗ này và Đình đại ca.

Nói đến đây thiếu nữ liếc trộm nửa bên mặt Đình Hạo, kiềm không được nói:

- Đình đại ca, chuyến đi thất hải phải cẩn thận, không cùng tộc ta sẽ bị bài xích. Hải tộc ít tiếp xúc với chủng tộc trên đất liền, hành động bí ẩn. Nghe nói hải vực thất hải bao la hơn cả đất liền.

Đình Hạo gật đầu mỉm cười nói:

- Nàng yên tâm.

Cố Tinh Nhi nhìn nụ cười của Đình Hạo, tim đập nhanh, mặt đỏ tai hồng, lòng rất lưu luyến nhưng không biết nên nói sao.

Không thấy Đình Hạo thì ngày đêm mong nhớ, cảm giác dày vò thân xác làm người ta muốn sống muốn chết, nhưng gặp hắn rồi lòng càng thấp thỏm hơn. Gần nhau mà càng xa xôi thêm, Cố Tinh Nhi muốn nói lại thôi, đây chính là cái giá yêu một người sao?

Hôm Đình Hạo gặp truyền nhân Hỏa Quân thấy là Hoa Ma Kiếm thì đoán ngay Cố Tinh Nhi mất tích cùng gã cũng trong Thần đô. Đình Hạo phái người điều tra, không ngoài dự đoán. Cố Tinh Nhi bị xem là thuộc phe Hỏa Quân, bị nhốt trong thiên lao.

Đình Hạo kêu hai huynh đệ Đình Bất Tam, Đình Bất Tứ cứu Cố Tinh Nhi ra.

Đối diện Cổ Tinh Nhi thì Đinh Hạo không che giấu thân phận, gặp mặt trò chuyện, hẳn biết những gì đã xảy ra với Hoa Ma Kiếm, Cổ Tinh Nhi.

Đinh Hạo thầm cảm thán, hai người này quá to gan. Trong tình huống lúc đó Cổ Tinh Nhi, Hoa Ma Kiếm dám một mình vào lãnh địa yêu tộc mạo hiểm, may mắn gặp phải Hỏa Quân, nếu là cường giả yêu tộc thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

Qua miệng Cổ Tinh Nhi Đinh Hạo biết nhiều chuyện lúc trước không hiểu, ví dụ cuộc chiến Thanh Vân tông vân vân.

Trong thời gian này Cổ Tinh Nhi luôn đi theo bên Đinh Hạo.

Làm sao Đinh Hạo không nhìn ra tấm lòng của nữ nhân xinh đẹp này? Nhưng Đinh Hạo đã có bốn vị kiều thê, không thể cho Cổ Tinh Nhi hứa hẹn gì trừ võ kỹ võ đạo.

Đinh Hạo mạnh mẽ đàn áp sóng ngầm Thần đô, đại lục phương đông xong hẳn giao hết mọi chuyện cho ba vị nhiếp chính vương, tin tức có Thần Đình phương đông, Hãn Hải thâm lâm hỗ trợ kiềm chế sẽ không có biến đổi lớn gì. Đinh Hạo quyết định đi thất hải.

Cùng lúc đó, Cổ Tinh Nhi được trả tự do. Dù Cổ Tinh Nhi không nỡ xa Đinh Hạo nhưng nên quay về Bắc Vực, tránh cho ca ca Cổ Thiếu Sơ lo lắng.

May mắn vực môn mới khổng lồ đi thông Bắc Vực gần nhất nằm ở Thạch Chủ thành, Cổ Tinh Nhi có thể cùng Đinh Hạo lâu hơn một chút. Bây giờ Thạch Chủ thành ngay trước mắt, vực môn nằm đó, Cổ Tinh Nhi phải đi.

Đinh Hạo an ủi một câu:

- Trên đường bảo trọng, chờ ta quay về Bắc Vực sẽ tìm nàng.

Đinh Hạo biến thành luồng sáng biến mất phía cuối trời.

Từ Thạch Chủ thành đi phía tây có một khu vực là lãnh địa của vũ nhân tộc, đi thẳng nữa là vùng biển Thần Ân đại lục.

Tục truyền có bảy màu sắc hợp thành hải vực nên gọi là thất hải. Diện tích hải tộc thất hải bao la hơn cả đất liền Thần Ân đại lục gấp vô số lần, trong đó người thống trị hải tộc là một chủng tộc có nhiều chi nhánh, số lượng khổng lồ. Nếu không phải vì hải tộc không cách nào sống trên đất liền quá lâu thì toàn Thần Ân đại lục đã là thiên hạ của hải tộc.

Cổ Tinh Nhi nhìn hướng Đinh Hạo biến mất, ngây ngốc.

Mười cao thủ hộ vệ Ngân Tuyết quân đoàn đứng bên cạnh Cổ Tinh Nhi, bọn họ được Đinh Hạo sàng lọc chọn lựa ra bảo vệ nàng.

Một người ho khan nhỏ giọng nhắc nhở:

- Cổ đại nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát đi.

Cổ Tinh Nhi bừng tỉnh, khẽ thở dài:

- À . . . ừ . . . Nên đi.

Cổ Tinh Nhi gạt đầu, cùng mười cao thủ bay lên cao xông hướng vực môn mới khổng lồ.

Bây giờ vực môn mới khổng lồ biến khổng lồ và rất ổn định, xuyên suốt Thần Ân đại lục. Không cần Thần Đình phương đông phái binh bá chiếm, ai cũng có thể ra vào.

Mấy người biến mất trong vực môn.

* * *

- Lực lượng nguyên tố thủy trên thất hải quả nhiên đậm đặc hơn Nam Hoang Vô Tận đại lục, không chỉ vì chỗ này không có đất liền, chẳng có đảo nhỏ mà càng bởi nước trong hải vực kỳ lạ hơn. Đưa mắt nhìn đều là nước biển hỗn độn.

Đình Hạo đứng trong không trung, bên tai nghe sóng lên xuống, hùng hồn lâu dài. Đưa mắt nhìn khắp nơi là sóng lớn xanh biếc mênh mông trập trùng như thiên địa nhấp phồng theo nó.

1510. Chương 1514: Thế Giới Dưới Đáy Biển (ha).

Chưa tới một canh giờ đã vào sâu trong hải tộc thất hải mấy vạn dặm.

Độ sâu này đã là cấm địa với đa số võ giả Thần Âm đại lục, các cường giả dưới thần cảnh không dám đến đây. Một khi xui xẻo tùy tiện một tộc quần hải thú quy mô cỡ trung hay hải ma hung tàn, cường đại dưới biển sâu xuất hiện thì dưới tu vi thần cảnh chỉ có con đường chết, không cơ may chạy trốn.

Nhưng có tin đồn đại dương sâu thẳm, biển sâu không đáy có vô số thiên tài địa bảo. Rất nhiều thần liệu không có khả năng tồn tại trên đất liền, thậm chí là tiên dược, tiên kim đều tìm thấy trong biển.

Cho nên biển cũng hấp dẫn vô số người mạo hiểm.

Mỗi năm có nhiều dong binh đoàn, thương đội, cường giả, thậm chí hạm đội hải quân của các chủng tộc đi hải vực thám hiểm tìm báu vật. Nhiều sinh linh đất liền bí quá hoá liều, hy vọng dựa vào may mắn một hơi bay lên trời. Có lẽ có người thành công, nhưng đa số sinh linh chôn vùi trong nước biển lạnh lẽo.

Thế giới đại dương mênh mông bí ẩn đối với chủng tộc sinh hoạt trên đất bằng tựa như một đóa hoa hồng đen, kỳ lạ mà nguy hiểm.

Đương nhiên loại nguy hiểm này không là gì với Đinh Hạo.

Định Hao thêm nghĩ:

- Phải tìm cách liên lạc hải tặc mới có thể đi tìm nhân ngư tộc, nếu tìm lung tung trong hải vực mệnh mông thì biết đến khi nào mới tìm được nhóm Y Nhược?

Bỗng bùm một tiếng, cột nước bắn lên. Một xúc tua to lớn đầy giắc hút đỏ vươn lên từ mặt nước như cuồng mang quét hướng Đinh Hao, muốn quần hấn kéo vào trong nước biển.

Đinh Hao vung tay.

Xúc tua thô to đứt từng khúc như bi dao bén cắt.

Mắt biển tĩnh lặng.

Ba, bốn giây sau, tiếng gầm tức giận từ dưới biển vọng lên, tiếng hú bạo ngược, tàn nhẫn bay thẳng lên đám mây. Lực lượng khổng lồ dâng lên làm mặt biển xem như bình tĩnh bỗng sôi trào. Máu xanh sẫm tanh hôi lan tràn theo dòng nước, tiếng bọt nước nổ ù ì đùng. Mấy chục xúc tua máu vọt ra khỏi nước như giao long điên cuồng quất hướng Đinh Hạo.

- Súc sinh không biết sống chết!

Ngón tay Đinh Hao xẹt qua.

Nước biển tách ra từ giữa một khe hở dài mấy ngàn thước như bị thiên kiếm chém, cả đại dương bị xẻ đôi. Sóng vụn thước tách ra hai bên, trong khe hở có một ma quái bạch tuộc khổng lồ như dãy núi kinh khủng vùng vẫy. Thân thể bạch tuộc to lớn tách làm hai, máu xanh sẫm phun tung tóe, nước biển mấy ngàn thước bị nhuộm đen như mực.

Đây là một con ma quái đầy biến, sức chiến đấu ở trong biển sánh bằng cường giả thần cảnh, xuất quỷ nhập thần, toàn thân có mấy trăm xúc tua giác hút máu. Dù là quân hạm to lớn có thể bị bạch tuộc kéo vào đáy biển, rất khủng bố.

Tiểu rằng bạch tuộc gặp đẳng cấp chí tôn như Đinh Hào nên bị giết ngay.

Hải thú ma quái trong đại dương đa số là trời sinh, tuổi càng lớn thân hình càng to, lực lượng tăng mạnh. Tiếc rằng loại sinh vật này sống trong đáy biển không thấy mặt trời, trí tuệ không cao, giữ lạ thú tính, bản năng chiến đấu nên không thể trở thành kẻ cầm quyền biển cả.

Con ma quái đáy biển này đại khái thuộc loài bạch tuộc, nếu có trí tuệ xứng đôi với thực lực là nó đã cảm nhận được Đinh Hạo khủng bố, khi xúc tua thứ nhất bị chém đứt sẽ lùi bước chứ không phải thẹn quá thành giận tiếp tục công kích.

Đại ma vương Tà Nguyệt nhảy ra khỏi không gian trừ vật, ngửi mùi hôi trong không khí nói:

- Hôi quá, hôi quá!

Đại ma vương Tà Nguyệt hết hứng ăn, nó vốn định nhân dịp Đinh Hạo đi hải tộc thất hải ăn một bữa hải sản no nê.

Đinh Hạo bị chọc cười:

- Có lẽ nướng lên sẽ khá ngon.

Kiếp trước bạch tuộc nướng rất ngon, Đinh Hạo không biết vị thịt ma quái đáy biển bạch tuộc khổng lồ sẽ như thế nào. Đại ma vương Tà Nguyệt không quá tin lời Đinh Hạo, biểu tình ‘meo đã mất lòng tin với người’.

- Muốn tìm hải tộc có lẽ đi trên mặt nước không được, cần lặn xuống biển có lẽ sẽ có thu hoạch.

Đinh Hạo nhìn nước biển dâng trào, lòng máy động. Đao kiếm trắng và vàng vòng quanh người Đinh Hạo, hần mang theo đại ma vương Tà Nguyệt lặn xuống biển.

Trước mắt tối đen.

Đinh Hạo lặn xuống dưới mấy ngàn thước, với độ sâu này ánh nắng không thể chiếu xuyên, bốn phía tối đen, mơ hồ thấy chút nguồn sáng kỳ lạ như ngôi sao nhấp nháy, đó là thân thể một vài hải thú kỳ lạ phát ra ánh sáng.

Đinh Hạo có chút hưng phấn.

Điều không biết luôn làm người ta tò mò. Ngôi sao và biển cả tràn ngập bí ẩn, dù là kiếp trước hay kiếp này Đinh Hạo rất khao khát biển sâu. Đại ma vương Tà Nguyệt la hét, nó không thích loại tối tăm này.

Đinh Hạo vận chuyển đồng thuật Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, hai ánh mắt kỳ lạ như thần điên dâm thung hắc ám đáy biển, làm vô số hải thú giật mình chạy tứ tán.

Mọi thứ xung quanh trở nên rõ ràng trong mắt Đinh Hạo.

Vị trí Đinh Hạo ở không phải đáy biển, cảm giác như đang trôi nổi trong chân không vô tận. Đại dương bí ẩn lộ rõ trước mắt, Đinh Hạo cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Lòng Đinh Hạo máy động, tiếp tục lặn xuống. Mãi đến vạn thước Đinh Hạo mới thấy cảnh vật, là đồi núi hoang vu, tầng ngoài nâu nhạt mọc thảm thực vật đen mềm lác lác trong biển bình tĩnh.

Dưới độ sâu này dòng nước rất dịu nhẹ, hầu như là tĩnh lặng, vẫn có sinh vật biển kỳ lạ bơi tới bơi lui, hình dạng rất kỳ quái.

Khó thể tưởng tượng thực vật, động vật gì có thể sinh trưởng trong môi trường lạnh lẽo, có áp lực lớn như vậy. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ tặc lưỡi lấy làm lạ, không hiểu nổi lý do. Trước kia hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ ít khi xuống biển sâu, không có kinh nghiệm.

Đinh Hạo không lặn xuống tận đáy mà cách mặt đất hơn hai trăm thước thì lao nhanh đi. Song ngư âm dương đỏ hai màu trắng và vàng biến thành đôi cánh đẩy người Đinh Hạo, quấy một cái là lướt xa mấy trăm hải lý, tốc độ trong biển siêu nhanh.

Thần thức hùng hồn thả ra bao phủ mấy trăm dặm, quan sát mọi hướng đi.

Sau khi từ từ thích ứng được thế giới đáy biển, Đinh Hạo cảm thấy nơi này không khác mấy với thế giới trên đất liền. Cảm giác trực quan nhất là như đổi không khí thành nước biển, mặt đất trập trùng, thực vật đen nhạt ngả tới ngả lui, sinh vật biển kỳ lạ bơi trái bơi phải, ánh sáng như vì sao nhấp nháy.

Bệnh mù đường của Đinh Hạo lại xuất hiện, may mà đất đáy biển thấp, phương hướng đại khái không sai.

Khoảng mấy canh giờ sau.

Đinh Hạo buồn bực thầm nghĩ:

- Lạ quá, theo tốc độ của ta thì ít nhất đã vào sâu gần trăm vạn dặm, độ sâu đến hai vạn thước nhưng sao trên đường đi không gặp ma quái đáy biển cường đại? Không có dấu hiệu hải tộc hoạt động. Hải tộc thất hải thật sự rộng lớn như vậy sao? Khu vực ta vào chỉ là vòng ngoài?

Đinh Hạo luôn thả thần thức ra quan sát bốn phía, nhìn thấy rõ ràng ngàn dặm nhưng không có phát hiện gì.

Cứ tiếp tục thế này thì đến bao giờ mới tìm thấy hải tộc?

1511. Chương 1515: Thiên Địa Sát Khí.

Đinh Hạo cảm giác mình thăm dò hơi lỗ mãng, có nên đổi cách không thì thần thức phản hồi về phía trước có một sơn cốc, một dãy kiến trúc như thành thị. Đinh Hạo mừng rỡ, tăng tốc độ tiến lên.

Chớp mắt Đinh Hạo đã đến nơi.

Đinh Hạo liếc mắt qua, mừng rỡ thầm nghĩ:

- Quả nhiên là một tòa thành thị hải tộc.

Nhưng rất nhanh Đinh Hạo phát hiện không thích hợp.

Tòa thành này trống rỗng.

Thần thức cẩn thận quét qua, vẻ mặt Đinh Hạo là lạ.

Tòa thành loại nhỏ trước mắt Đinh Hạo đại khái chứa trăm vạn nhân số nếu là trên đất liền. Phong cách kiến trúc hơi lạ, đồ sộ bất chước ngoại hình hải quái hải thú, màu sắc cổ tích đáy biển. Tháp đá xoắn ốc cao ngất nằm chính giữa thành thị phát ra lực lượng nguyên tố ngũ hành nhân nhạ. Đồng thuật của Đinh Hạo quét qua biết tháp đá tạo ra để trấn áp địa hình nước biển, môi trường khác xung quanh mấy trăm dặm khiến thành thị không bị nước biển tràn vào, không vì đất rung rinh mà hủy diệt.

Thành thị hải tộc khác với nhân loại, Đinh Hạo nhìn phân chia khu vực mà không hiểu ra sao.

Đương nhiên những điều này không quan trọng.

Quan trọng là sau khi đi vào thành thị, quan sát một lúc xác nhận đây không phải di tích cổ đại hay thành thị suy sụp mà là tòa thành mới tinh. Từ các mặt dấu hiệu thì khoảng một, hai tháng trước chỗ này còn sinh hoạt mấy trăm vạn sinh linh hải tộc, chỉ chừng mấy chục ngày trước bọn họ hoàn toàn vứt bỏ nơi này, dường như chạy nạn thoát khỏi thành thị chứng nó sinh sống nhiều năm.

Bố cục trong thành, các mặt khác không gợi ý cho Đinh Hạo đoán ra thành thị thuộc hải tộc hệ nào, nhưng ít ra không phải nhân ngư tộc.

Tại sao đột nhiên từ bỏ quê hương?

Hình như tránh né tai nạn gì.

Vấn đề là nguyên thành thị không có dấu hiệu tổn hại, dấu vết chiến đấu nói lên không phải ngoại địch xâm nhập, không phải trốn chiến tranh.

Đinh Hạo không hiểu nổi.

Đinh Hạo tìm kiếm khắp thành nhưng không có thu hoạch gì.

Đinh Hạo vốn muốn tìm một số thứ giống sách vở hay bản đồ, ai ngờ thành thị di dời sạch, không chừa lại chút gì hữu dụng. Chữ hải tộc không giống sinh linh đất liền, khô khan khó hiểu, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cũng bất lực.

Đinh Hạo không ở lại trong thành thị này quá lâu, hắn tiếp tục đi tới.

Khoảng một cách giờ sau, cách mười vạn hải lý Đinh Hạo lại thấy một thành thị hải tộc.

Tòa thành hải tộc này lớn hơn cái trước một chút, xung quanh có trận pháp minh văn bảo vệ, kiến trúc liên miên như sơn mạch rừng sâu, thần tượng đứng thẳng, rộng lớn bàng bạc. Có thể thấy quần đảo hải tộc nhưng vẫn trống rỗng, bên trong không có một sinh linh hải tộc. Vị trí trung tâm trận pháp đã rút đi hết, một số hải thú thấp kém, loài cá bơi trong thành.

- Hình như né tránh cái gì, rút lui có trật tự thế này không phải chạy trốn.

Đinh Hạo xoa trán, phát hiện này làm hắn ù ù cạc cạc.

Đinh Hạo cảm thấy hải tộc thất hải bị hơi thở vô hình bao phủ, không khí hơi quái dị.

Một tia sáng lóe lên, Đinh Hạo nhận ra không chỉ có thành thị trống, trên đường đi trừ bạch tuộc ma quái ra hắn không thấy ma quái đầy biển nào khác, một vài hải thú hung dữ cũng không có, chuyện này không phù hợp lẽ thường.

Hải vực Đinh Hạo đi qua rất rộng lớn nhưng trên đường đi toàn thấy hải thú thấp kém, loài cá. Những sinh vật này như con kiến, côn trùng trên đất liền, không có trí tuệ cơ bản.

Chẳng lẽ nguy hiểm gì sắp bùng xuống đây sao?

Một số sinh linh hải tộc mạnh một chút hay có trí tuệ đều bỏ đi?

Đinh Hạo đắm chiêu, hắn không ngừng lại mà tiếp tục đi tới.

Nửa ngày tiếp theo Đinh Hạo lục tục gặp mấy chục thành thị hải tộc, lớn nhỏ khác nhau, trong đó có mấy tòa thành vị trí địa lý rất tốt. Địa thế ẩn chứa cơ duyên lớn, có long mạch ngầm tụ tập, linh khí trong biển sung túc hơn chỗ khác nhiều. Xem phong cách kiến trúc, năm tuổi rất có thể nó đã truyền thừa lịch sử mấy ngàn năm.

Nhưng những thành thị này đều bị từ bỏ.

Đinh Hạo càng cảm giác nặng nề hơn.

Nên biết thế lực hải tộc không yếu hơn sinh linh trên đất liền. Hải tộc thất hải chia làm bảy vương tộc, thế lực mỗi tộc có thể đối kháng cùng chủng tộc đỉnh cao trên đất liền như Thần Đình phương đông, vũ nhân tộc. Nhân số hải tộc khổng lồ, cường giả hải tộc lớp lớp, số lượng cường giả thần cảnh rất nhiều. Đây là một chủng tộc cường đại, là tai nạn gì khiến bọn họ cam tâm tình nguyện bỏ thành thị quê hương ngàn năm rút lui?

Nguy hiểm vô hình làm Đinh Hạo thấy áp lực.

Đến hôm sau Đinh Hạo đã vượt qua mấy trăm vạn dặm nhưng vẫn không phát hiện tung tích hải tộc, trừ các thành thị bị vứt bỏ hoang tàn.

Trong hải tộc đã xảy ra chuyện?

Không biết là tác dụng tâm lý hay trực giác Thăng Tự Quyết khiến Đinh Hạo sinh ra dự cảm, hắn cảm giác trong thiên địa tràn ngập lực lượng diệt sát vô hình.

Loại lực lượng diệt sát này không phải sức mạnh nghiền ép, không phải áp lực từ cường giả mà là thiên địa sát khí!

Trong thế giới võ đạo sát khí chia làm ba loại.

Nhân sát!

Địa sát!

Thiên sát!

Nhân phát sát khí, thiên địa phản phúc!

Địa phát sát khí, long xà khởi lục!

Nếu thật sự chính là thiên địa sát khí thì tiên nhân cũng phải run rẩy.

Trong truyền thuyết Vô Tận đại lục từ thiên địa hỗn độn sơ khai thế giới tinh thần sinh linh tư nhuận dựng đường tới nay, thiên địa sát khí chỉ xuất hiện đúng một lần. Đó là cuối thời kỳ thời đại tiên cổ, thiên địa phát sát khí, kết quả vô số tiên nhân chết, thần linh chết hoặc ngủ say, lục đạo tan vỡ, luân hồi không hiện, các nhân vật lớn tiên cổ đều mất. Từ nay về sau thiên địa linh khí suy kiệt, xuất hiện vô đạo mạch lộ. Vô số tông môn tan vỡ hủy diệt, rất nhiều thế lực mạnh mẽ tan thành tro bụi, thần thông tuyệt kỹ thất truyền, vô số điển tịch võ học đẳng cấp thần thoại biến mất.

Là đại kiếp nạn.

Vô số tồn tại kinh thiên động địa tung hoành một thời đều không tránh khỏi thiên địa sát khí, cuối cùng chết.

Thiên địa sát khí lần đó thay đổi thế giới này.

Thời đại tiên cổ phồn vinh không còn nữa, lục đạo tan vỡ, trật tự thế giới này hỗn loạn.

Chỉ một lần đã có hậu quả khủng bố đến thế, nếu lần hai . . .

Đinh Hạo chỉ tưởng tượng đã rét run.

Bây giờ trong biển sâu Đinh Hạo cảm giác một chút manh mối thiên địa sát khí.

Nghĩ đến đây Đinh Hạo hơi hiểu tại sao hải tộc chọn như vậy, không tiếc bỏ thành cổ thời tổ tiên xây dựng, trước thiên địa sát khí thì bọn họ không thể chống cự. Đừng nói là hải tộc, dù toàn bộ cường giả sinh linh Thần Ân đại lục hợp tác lại cũng không thể đối kháng uy lực thiên địa.

Chính lúc này . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một chuỗi tiếng nổ từ xa vọng đến.

Đất rung bần bật, dòng nước bình tĩnh trở nên hỗn tạp. Khoảng mười dặm trong nước biển hắc ám bỗng phun ra cột sáng đỏ rực chiếu rọi xung quanh như ánh ngày. Cá biển, thú hải cấp thấp cảm giác nguy hiểm liền cuống bơi đi, một số hốt hoảng đâm vào cột sáng biến thành tro.

1512. Chương 1516: Tai Nạn Mở Rộng.

- Đó là dung nham . . . Núi lửa đáy biển bộc phát!

Đinh Hạo phân biệt ra ngay.

Nhiệt độ nước biển tăng nhanh, chớp mắt nóng cháy. Thật nhiều thú hải cấp thấp, loài cá giãy dựa hét thảm. Chúng nó thói quen môi trường đáy biển lạnh lẽo, không thể sống trong nhiệt độ cao này, bị nấu chín ngay.

Đại ma vương Tà Nguyệt ngần ngừ:

- Meo, có nên ăn mấy con thử không?

Đại ma vương Tà Nguyệt chưa từng ăn hải sản nấu chín thiên nhiên thể này.

Đinh Hạo mặc kệ đại ma vương Tà Nguyệt, lòng máy động, song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng sau lưng chợt lóe. Chớp mắt Đinh Hạo đến gần cột lửa, nhìn một lúc kinh ngạc ngậy người.

Trong tầm mắt là biển dung nham đỏ rực, dung nham sôi trào dâng lên từ mặt đất nhuộm đỏ nửa bên nửa biển. Nhiệt độ nước quá cao, không thể làm lạnh dung nham, khắp nơi là biển lửa.

Quá đáng sợ!

Bởi vì mới mười phút trước thần thức của Đinh Hạo quét qua đây nó vẫn là san mạch nham thạch dày nặng, trong khoảnh khắc đã biến thành dung nham biển lửa.

Đinh Hạo đứng cách mặt đất mấy ngàn thước. Biển dung nham đỏ rực điên cuồng khuếch tán, lan tràn. Chỉ mấy chục giây bên dưới đã không có nham thạch nào chưa bị hòa tan, thành thị bỏ trốn phía xa chớp mắt bị biển lửa vô biên nuốt mất.

Trong khoảnh khắc nguyên đất biến thành thế giới dung nham, nước biển sôi sục, sức nóng kinh người.

Quanh thân Đinh Hạo có kiếm ý, đao ý vàng và trắng lượn lờ, vạn pháp không xâm, tự nhiên sẽ không bị biển lửa lan đến. Nhưng Đinh Hạo nhìn dung nham lửa bỗng nhiên phun trào, hần suy nghĩ rất nhiều. Núi lửa phun trào quy mô lớn thế này quá kinh khủng, trong khoảnh khắc mấy ngàn dặm thành thế giới lửa. Sự việc sẽ không đơn giản như mặt ngoài.

- A? Đó là cái gì?

Mắt Đinh Hạo bắn ra chùm sáng nhìn thấy dung nham phía xa cuộn cuộn, một thân hình quái dị khổng lồ ẩn hiện trong dung nham. Nó ó đôi sừng trâu to khổng lồ khuấy động dung nham tung tóe, chắc là loài vật nào.

Đây không phải lần đầu Đinh Hạo thấy sinh vật trong dung nham.

Nhưng so với lần trước Đinh Hạo thấy tinh pachhs lửa thì quái vật dung nham lần này có thân hình quá khổng lồ, phát ra khí thể dữ dội, cực kỳ sát khí, không như thiên địa linh vật đầy linh khí. Thứ trôi lên trong dung nham phía xa có lẽ là ma quái đáy biển?

- Grao!

Trong tiếng gầm rung trời, nước biển nóng bỏng, dung nham hình thành vòng xoáy. Cái đầu to như dãy núi hiện lên trong dung nham, sau đó là thân hình khổng lồ tựa cột trời. Quái vật có thân hình giống như nhân loại nhưng đầu trâu, từ miệng mũi mắt phun ra cột lửa. Nó dữ tợn, xấu xí như ác ma bò ra từ địa ngục.

Toàn thân nó toát ra lửa rõ ràng do hỏa nguyên tố tổ thành, nhưng nó có ý chí giống sinh linh. Khí thể giết chóc, bạo ngược khuếch tán mấy trăm dặm.

Ngay khi lộ đầu lên nó liền phát hiện Đinh Hạo, công kích ngay.

Một cột lửa đủ giết đỉnh Vô Thánh cảnh ập đến, lực lượng hủy diệt khủng bố khiến nước biển trăm thước bốc hơi sạch hình thành chân không.

- Là Viêm Ma!

Đao Tổ lên tiếng:

- Không ngờ thứ này vẫn còn tồn tại. Thời đại tiên cổ loại quái vật là tồn tại khiến vô số cường giả e ngại, sau khi tiên cổ tan vỡ, thời đại thượng cổ linh khí trong thiên địa suy kiệt, Viêm Ma dần tuyệt chủng. Không ngờ Viêm Ma còn tồn tại trong trần gian.

Đinh Hạo gật đầu, đồng quang trong mắt chớp lóe, cột lửa ập vào mặt thoáng chốc biến mất.

Cùng lúc, từng đồng mang như xiềng xích trật tự lan tràn ra ngoài, bắn vào dung nham vô tận, trói cơ thể Viêm Ma lại. Trong tiếng gầm rống giận dữ, vùng vẫy của Viêm Ma, vô tận đồng mang như xiềng xích trật tự rậm rạp bao phủ người Viêm Ma khổng lồ, kéo nó ra khỏi dung nham giờ cao trên nước biển.

Kiểm Tổ đánh giá:

- Một Viêm Ma cấp thấp, chưa tiến hóa.

Trong thời đại tiên cổ một Viêm Ma thành niên có thể giết cường giả thần cảnh cao giai, chúng nó là cư dân nguyên thủy của thế giới này, Viêm Ma như nhiều cư dân nguyên thủy cùng thời kỳ khác nhận lực lượng thiên địa, được chia một phần cơ duyên, khí vận hỗn độn sơ khai, có lực lượng nguyên thủy của thế giới. Viêm Ma không cần tu luyện cũng trở thành tồn tại mạnh mẽ không gì sánh bằng, con Viêm Ma trước mắt tuy thân hình khổng lồ ấy ngàn thước nhưng chưa trưởng thành.

Đinh Hạo quan sát cẩn thận, cảm giác lực lượng khác hẳn với võ đạo thế giới này trong người Viêm Ma, có ánh sáng minh văn tàn khuyết chớp lóe ở phần vị trí trung tâm của nó.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Đáng tiếc, có lẽ vì nó chưa trưởng thành nên minh văn nguyên thủy không hoàn toàn, mức độ tàn khuyết này không đủ giá trị tham khảo.

Viêm Ma vùng vẫy điên cuồng, cuối cùng biến thành quả cầu lửa, thân hình sắp biến mất. Nhưng uy lực xiềng xích đồng thuật Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng biến đổi khôn cùng, không cho Viêm Ma trốn thoát.

Đao Tổ nói:

- Loại quái vật này dù là trưởng thành cũng chỉ biết giết chóc, trí tuệ rất thấp, không có giá trị.

Đinh Hạo gật đầu phát động đồng thuật, trong khoảnh khắc xiềng xích trật tự cắt nát Viêm Ma. Cơ thể khổng lồ như núi cổ vỡ ra từng khối, minh văn tàn khuyết nhanh chóng tối đi thành mấy khối đá khô vỡ vụn, rất nhanh bị đốt thành dung nham.

Đinh Hạo không ở lại đây quá lâu, tiếp tục vào sâu.

Đinh Hạo muốn biết trong biển xảy ra chuyện gì.

Hải tộc không thể nào từ bỏ chỉ vì dung nham phun trào. Nên biết mỗi thành thị có trận pháp minh văn hải tộc cường đại bảo vệ, dù dung nham tuôn đến cũng có thể ngăn cản. Chờ núi lửa ngừng phun trào, dung nham rắn lại là tai nạn sẽ qua, lại bắt đầu một lần nữa. Nhưng hải tộc từ bỏ nhiều thành thị, có lẽ bọn họ biết sau khi dung nham phun trào sẽ có tai nạn lớn hơn chờ đợi.

Kiểm ý, đao ý trắng, vàng biến thành song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng như cá gặp nước trong môi trường nước biển, tốc độ càng nhanh hơn.

Nhưng càng vào sâu thì vẻ mặt Đinh Hạo càng nặng nề.

Theo thời gian trôi qua, sát khí trong thiên địa càng nặng nề rõ ràng như thế giới này sắp hủy diệt. Nơi Đinh Hạo đi qua đều là thế giới dung nham lửa, nước biển thành loạn lưu màu xám, dị tượng càng khủng bố hơn xuất hiện. Trong nước biển bắt đầu có mảnh chân không mấy ngàn thước, nước lửa không dung bị chân không đè ép ra.

Đại dương như bị nâng lên.

Đinh Hạo chưa từng thấy dị tượng như vậy, có thể thấy đáy biển bộc phát sức nóng khủng khiếp cỡ nào.

Trên đường đi Đinh Hạo thấy nhiều quái vật sống trong dung nham, trừ Viêm Ma ra có Hỏa Điểu, Hư Hoàng, Tự Phượng, Tất Phượng vân vân, những quái vật nổi tiếng dữ dằn thời thượng cổ chém giết nhau, như thức tỉnh từ giấc ngủ dài. Đồng mang của Đinh Hạo nhìn thấu hư vọng, nhìn những minh văn nguyên thủy trong cơ thể các hung vật cổ đại, tiếc rằng đa số khiếm khuyết, không có nhiều giá trị tham khảo.

Bây giờ Đinh Hạo dần hiểu tại sao hải tộc di dời đi.

Mọi chuyện xảy ra dưới biển vượt qua phạm trù núi lửa bộc phát, đây là tai nạn không thể ngăn cản.

1513. Chương 1517: Uy Lực Chân Chính.

Dù là nửa bước cường giả thần cảnh, hoặc cường giả thần cảnh đê giai ở trong môi trường này sẽ có nguy hiểm. Chỗ nào dung nham bộc phát ra môi trường đáy biển bị hủy diệt, vô số hải thú cấp thấp, loài cá bình thường chết ngay. Đây là tai nạn tính hủy diệt thật sự!

Tai nạn gần như diệt tuyệt.

Đối với sinh linh đại dương thì biến dị đáy biển như tận thế đến.

Từng tầng chân không, độ nóng cao khó tả, cường giả bán thần cảnh vào trong cũng sẽ thành hơi nước chết ngay.

Dần dần Đinh Hạo cũng thấy áp lực.

Hơi nóng này không thể làm bị thương Đinh Hạo, nhưng thiên địa sát khí lan tràn khắp nơi càng lúc càng đậm đặc. Hơi thở không lời nào có thể miêu tả như thanh bảo kiếm tuyệt thế cắt qua người Đinh Hạo làm rách da, lông tơ dựng đứng, xương cốt bị áp lực hùng hồn đè ép, như thiên địa không dung chứa hắn nữa.

Đây là trong điều kiện Đinh Hạo dung hợp mười bảy loại phẩm tướng ngọc trong thạch, độ mạnh cơ thể đến đỉnh xưa nay.

Nếu đổi lại cường giả thần cảnh tu vi thất khiếu bình thường bị nhốt trong hoàn cảnh như vậy sơ sẩy một cái là sẽ chết.

Như bị thiên địa sát khí kích động, cực âm ngục băng huyền khí trong cơ thể Đinh Hạo điên cuồng vận chuyển.

Những năng lượng ngọc trong thạch rải rác khắp tứ chi chưa dung hợp hoàn toàn với cơ thể Đinh Hạo trong môi trường này đã hòa tan, chủ động dung hợp. Những năng lượng này là lực lượng ngọc trong thạch còn sót lại, chúng nó tản ra các khu vực hoang vu góc chết trong cơ thể. Tu vi không đến tiên nhân cảnh thì không thể luyện hóa kinh mạch, huyết khiếu trong người đến cực độ, rất khó dung hợp những góc chết. Thế nhưng thiên địa sát khí kích động giúp ngọc trong thạch thuận lợi dung hợp cùng cơ thể Đinh Hạo.

Đây xem như kết quả ngoại lực kích động?

Đại ma vương Tà Nguyệt đã trốn vào không gian trữ vật của Đinh Hạo, tỏ vẻ không thích ứng với môi trường này.

Đinh Hạo cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, hắn biết lần này mình chơi lớn.

- Phải tạm dừng tại đây, biển dung nham không có giới hạn, không biết khi nào mới ra ngoài được. Lực lượng sát khí trong thiên địa này càng lúc càng khủng bố, hiện giờ sức đè ép đủ giết ngay cường giả thần cảnh trung giai.

Đinh Hạo suy nghĩ cảm thấy lúc trước mình quá tự tin, có lẽ hắn trùng hợp đến đúng có biến cố kỳ lạ.

Loại biến cố này có liên quan đến cá heo nhỏ Manh Manh không?

- Biến dị này càng lúc càng quen thuộc, lực đạo đã tan vỡ, tiên cổ nát, trong thiên địa không có lý nào lại xuất hiện thiên địa sát kiếp nữa.

Trong giọng nói của Dao Tổ lộ ra nghi hoặc, một chút sợ hãi như nhớ lại ký ức không tốt.

Kiểm Tổ phán đoán:

- Tiểu Đinh Tử, tạm dừng lại đi, đừng vào sâu. Thời không xung quanh hơi hỗn loạn, pháp tắc điên đảo, người có đi cả đời chưa chắc ra khỏi hải vực này. Trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến!

Giọng Kiểm Tổ trầm trọng chưa từng có, dường như rất e ngại điều gì.

Đinh Hạo gật đầu.

Đinh Hạo nhìn ra được dung nham tràn ngập thế giới đầy biển, thiên địa sát khí càng đậm đặc, lực lượng pháp tắc xung quanh đã hoàn toàn hỗn loạn, điên đảo. Nguyên tố thời gian, không gian rất không ổn định, ánh sáng bắt đầu vụn vẹo, cả thế giới sắp tan vỡ, thật như tận thế.

Trong môi trường này phương hướng, thời gian không chính xác như ngày thường.

Đinh Hạo thấy một Viêm Ma trưởng thành găm rổng dưới dung nham nhưng bị thời không thác loạn cắt vụn, mình vẫn nguyên thủy trong cơ thể tan vỡ ngay. Tai nạn thời đại tiên cổ ngày xưa đang tái diễn, Đinh Hạo tự hỏi lòng hắn không thể ngăn cản loại lực lượng cắt đáng sợ này.

Trước hết tự bảo vệ mình.

Cuối cùng Đinh Hạo chọn một mảnh chân không giữa dung nham và nước biển, chỉ khu này là thời gian, không gian bớt hỗn loạn.

Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng lượn lờ bên cạnh Đinh Hạo biến thành đồ án âm dương cực đoan, ánh sáng bao bọc hắn lại ngăn cản sát khí trong thiên địa đè ép. Lực lượng thập nhị chính kinh, lực kỳ mạch cuộn cuộn trong cơ thể Đinh Hạo. Huyệt khiêu như các ngôi sao lại bắn ra ánh sáng xuyên qua lớp da Đinh Hạo.

Từng ngôi sao bắn hỏa khác nhau quay quanh Đinh Hạo như hai tinh hệ có quy luật, quỹ tích vận chuyển riêng.

Năng lượng ngôi sao di chuyển khác nhau như tinh vân xinh đẹp trong vũ trụ từng chút một diễn hóa ra lực lượng mới.

Hai loại lực lượng khác nhau tương sinh tương diệt, không ngừng mà diễn hóa, hình thành vòng bảo hộ năng lượng kỳ lạ. Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng ở trong đó là vòng phòng hộ tầng thứ hai.

Thiên địa sát khí sắc bén ép tới, Đinh Hạo hết sức chống cự.

Theo thời gian trôi qua, thiên địa sát khí càng lúc càng sắc bén, thời không loạn lưu như tận thế đến. Nửa khối dung nham thác loạn và nước biển như từng mảnh vỡ chiếc gương xoay quanh người Đinh Hạo. Hủy diệt và sự sống, lực lượng hình thành hỗn độn loạn lưu, như không khí ô nhiễm và khí trong lành hỗn hợp, khắp nơi tràn ngập sát khí đại kiếp nạn.

Đinh Hạo hết sức chống cự.

Theo thời gian trôi qua, lực lượng sát khí không chỗ không ở dần thấm thấu vào vòng bảo hộ song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, kinh mạch huyệt khiêu biến ra, Đinh Hạo cảm giác cơ thể đau đớn sắp nứt ra.

Đinh Hạo cực kỳ giật mình kêu lên:

- Lực lượng thiên địa sát kiếp này đáng sợ quá!

Nếu Đinh Hạo không dung nhập mười bảy loại ngọc trong thạch vào cơ thể thì lúc này đã bị thương nặng.

Không ngờ chuyển đi hải tộc thất hải lần này Đinh Hạo chưa tiếp xúc với hải tộc đã gặp chuyện bất ngờ thế này.

- Không biết nhóm Y Nhược sao rồi, nếu hải tộc rút khỏi những thành thị nói lên bọn họ đã ự đoán được thiên cơ sát khí giáng xuống, có lẽ có cách hóa giải. Y Nhược, Khả Nhi sẽ không gặp nguy hiểm gì lớn.

Đinh Hạo nghĩ đến đây hơi yên lòng.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Bây giờ người nên tập trung tự bảo vệ mình đi, đừng quan tâm. Theo ta và bà diên quan sát thì sát kiếp lần này không hoàn chỉnh, có lẽ chỉ một phần thất hải, không lan đến toàn thế giới.

Thần sơn giáng xuống gần như không thể hóa giải, nhưng theo hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đạo Tổ miêu tả thì thất hải lần này chỉ là giai đoạn đầu, kém rất xa kiếp nạn hủy diệt thời đại tiên cổ. Chắc không phải lan đến toàn thế giới mà chỉ trong phạm vi thất hải, nên Đinh Hạo mới chống đến bây giờ được.

Nói cách khác thiên địa sát kiếp không hoàn chỉnh này so với thời kỳ cuối thời đại tiên cổ tựa như động đất diệt thế, hậu chấn, chỉ cần cố chống qua thời gian này, thiên địa sát kiếp tán đi là bình yên vô sự.

Đinh Hạo nghe hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ nói yên tâm một chút.

Chỉ cần thiên địa sát kiếp không uy hiếp đến những người Đinh Hạo quan tâm, trân trọng là điều vô cùng may mắn, hẳn có thể không bị phân tâm.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dù thiên địa sát kiếp không hoàn chỉnh vẫn khiến Đinh Hạo thấy vô cùng khó khăn.

Làn da Đinh Hạo đã thấm giọt máu, đau nhức như bị dao cắt. Đinh Hạo cảm giác mình giống đồ sứ tùy thời bị lực lượng từ bên ngoài đè nát.

1514. Chương 1518: Uy Lực Chân Chính (hạ).

Kiếm Tổ nói:

- Có lẽ đây là cơ duyên, ngươi phải hết sức đối kháng. Võ giả tu luyện là con đường nghịch thiên, thiên địa phát ra sát khí cũng là đá mài dao tốt rèn luyện thân thể. Nên biết thời đại tiên cổ thiên địa sát khí bộc phát không thể cứu vãn, quá hung tàn, cuồng bạo, tiên nhân cũng sẽ chết, không ai may mắn sống sót. Lần này thiên địa sát khí rất yếu, ngươi có cơ hội lớn.

Dao Tổ cũng nói:

- Đúng vậy! Đối với võ giả có lẽ lấy thiên địa sát kiếp rèn luyện thân mình là cơ duyên vạn năm khó gặp.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ nhìn rõ tình thế dần yên lòng, cổ vũ lạc quan lên.

Đinh Hạo không nói.

Đinh Hạo vứt bỏ tạp niệm, cả người không linh. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết biến đổi hòa vào trong song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, gia cố lực lượng phòng thủ. Song mạch huyền khí trong cơ thể Đinh Hạo gầm rống vận chuyển tới tốc độ nhanh nhất, từng ngôi sao lớn biến đổi, ánh sao sáng rực bao phủ toàn thân Đinh Hạo. Đinh Hạo mở mắt ra, từng chùm sáng phù văn di chuyển, nhưng mắt hắn không nhìn vật, tầm mắt trống rỗng, đầu óc trống tòn. Đinh Hạo dùng lực lượng đồng thuật tăng mạnh lực phòng ngự ỳnh.

Đối kháng với thiên địa sát khí là tình huống nguy hiểm nhất trong những lần Đinh Hạo trải qua.

Ngay khi Đinh Hạo vận chuyển huyền khí nhanh đến cực hạn, Thăng Tự Quyết tự động vận chuyển. Bộ kỹ công được hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ gọi là công pháp vang dội số một xưa nay ở trong tay Đinh Hạo luôn bị bỏ qua, che giấu đi.

Trừ dùng Thăng Tự Quyết tăng mạnh tu vi thần thức ra Đinh Hạo không tốn nhiều thời gian, công sức tu luyện Huyền Tự Quyết, Chiến Tự Quyết. Chủ yếu là vì Đinh Hạo lo nghĩ hai điều.

Một là vì tu luyện Huyền Tự Quyết, Chiến Tự Quyết quá rườm rà, yêu cầu nghiêm khắc. Ví dụ tu luyện Huyền Tự Quyết cần mỗi tầng luyện năm loại công pháp thuộc tính khác nhau, sau khi dung hợp mới có thành tựu nhỏ. Cứ tu luyện từng tầng kiểu này cần mấy trăm bộ công pháp phẩm cấp khác nhau, khi thu gom nó cực kỳ khó khăn, tốn công sức. Một khi Huyền Tự Quyết không thể đột phá thì mười chiến kỹ chiến quyết Chiến Tự Quyết cũng không thể khởi động. Tuy sau khi tu luyện Huyền Chiến Thăng Quyết thành công có uy lực lớn, là sức hấp dẫn không thể bỏ qua với nhiều võ giả nhưng Đinh Hạo có huyết mạch đao kiếm song thánh thể, không gặp bình cảnh tu luyện thì hơi khó gặm. Bởi vì dùng pháp môn tu luyện bình thường Đinh Hạo vẫn có thể liên tục đột phá, có lực lượng cường đại.

Nguyên nhân thứ hai là Đinh Hạo muốn đi con đường võ đạo của mình, đao kiếm luôn là lựa chọn hàng đầu. Nếu Đinh Hạo phân tâm tu luyện Huyền Chiến Thắng Quyết, bộ công pháp có uy lực lớn nhưng rườm rà, tốn thời gian thì hẳn sẽ phân tán sức lực.

Vì vậy cho đến nay Đinh Hạo chưa hoàn toàn luyện thành Huyền Tự Quyết, Chiến Tự Quyết.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ mặc nhận lựa chọn của Đinh Hạo.

Trên đời có vô số thần thông kỳ công, chỉ thứ thích hợp với mình mới giúp người bước lên đỉnh.

Nhưng trong khoảnh khắc này Đinh Hạo phải lật hết các lá bài lên, thúc giục thực lực đến cực hạn, vô tình kích phát cơ duyên bí hiểm. Tu vi Huyền Tự Quyết vốn là đệ nhị giai đột nhiên tăng vùn vụt, thể như chẻ tre, tầng tầng xoay quanh. Tu vi Huyền Tự Quyết giây lát đã lên cảnh giới đỉnh, như nước lũ lao nhanh gầm rống phá tan đường sông, đánh sụp đá núi, điên cuồng đổ xuống. Trong tình huống không có đường chúng nó mở ra con sông đi hướng biển cả.

Cực âm ngục băng huyền khí trong thập nhị chính kinh, huyền khí hỏa diễm trong lục kỳ mạch theo Huyền Tự Quyết thúc giục bắt đầu hòa vào nhau, dung hợp kỳ lạ. Một lực lượng mới sinh ra.

Lòng Đinh Hạo trống trải, trong đầu lóe tia sáng.

Lực lượng mới này trước kia từng có, khi đó Đinh Hạo thúc giục lực lượng đao kiếm cùng lúc, mấy lần kích phát ra lực lượng mới này. Nó chỉ tồn tại trong một giây, lực lượng mới hình như khác với huyền lực truyền thống, là sức mạnh càng cao cấp, khủng bố hơn. Mấy lần Đinh Hạo dựa vào lực lượng mới đánh bại đối thủ, nghịch chuyển kết cuộc.

Sau chuyện đó Đinh Hạo từng muốn cẩn thận nghiên cứu, nắm giữ lực lượng này.

Tiếc rằng không phải mỗi lần đao kiếm cùng xuất hiện là sẽ kích phát ra lực lượng mới. Như kiếp trước Kim Dung lão gia viết tiểu thuyết võ hiệp Trần Nam vương thế tử Đoàn Dự sở hữu Lục Mạch Thần Kiếm, lúc nhạy lúc mất linh, không thể phỏng đoán.

Nhưng lần này thì khác.

Đinh Hạo cảm giác rõ ràng khi Huyền Tự Quyết bị thúc giục đến trạng thái cao nhất, huyền lực băng hỏa trong thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch dung hợp vào nhau, không thể nghịch chuyển. Hiện tượng này không phải phù dung sớm nở tối tàn, Đinh Hạo cảm giác rõ ràng tu luyện xong lực lượng mới vẫn sẽ tồn tại trong cơ thể.

Đinh Hạo không suy nghĩ nhiều nữa, mở rộng tinh thần, không linh nhập định, mặc kệ Huyền Chiến Thắng Quyết vận chuyển trong cơ thể mình.

Không biết từ khi nào Đinh Hạo đã không cảm giác được lực lượng thiên địa sát kiếp bên ngoài xâm nhập, đau nhức biến mất.

Nếu không phải làn da nứt ra từng khe máu Đinh Hạo còn tưởng là thiên địa sát kiếp đã qua.

Huyền Chiến Thắng Quyết tự động vận chuyển trong cơ thể Đinh Hạo như chất xúc tác khó tin thay đổi lực lượng trong người hắn, khiến cực âm ngục băng huyền khí trong thập nhị chính kinh, huyền khí hỏa diễm trong lục kỳ mạch dung hợp chưa từng có. Huyền Chiến Thắng Quyết được gọi là công pháp mạnh nhất từ thiên cổ đến nay vào lúc này phát huy ra uy lực khó tin.

Đao Tổ trầm ngâm:

- Có lẽ lúc trước chúng ta đã định vị sai lầm cho Huyền Chiến Thắng Quyết.

Đao Tổ giao lưu với Kiếm Tổ, không quấy rầy Đinh Hạo.

Kiếm Tổ hơi giật mình kêu lên:

- Không uống danh công pháp đệ nhất thiên cổ, thì ra uy lực thật sự của nó không phải tu luyện huyền lực, tăng cao lực lượng mà là . . . Không lẽ nó là một bộ . . . Một bộ công pháp đẳng cấp đó?

Đao Tổ gật đầu, nói:

- Rất có thể. Người và ta chỉ nghe tiếng Huyền Chiến Thắng Quyết, chưa từng tu luyện, dù là ở thời đại chúng ta cũng chưa có ai thành công tu luyện thần công này. Không ai biết huyền bí ẩn chứa trong bộ công pháp kia cũng là bình thường.

Kiểm Tổ than thở:

- Hèn gì thời đại đó ngay cả những tồn tại chí cao vô thượng cũng mơ ước công pháp kia.

Kiểm Tổ phát hiện lúc trước đều đã đoán sai, cười khổ nói:

- May Tiểu Đinh Tử có ý định riêng, không từ bỏ đường võ đạo khác tập trung tu luyện pháp môn này. Lựa chọn tình cờ mới là con đường tốt nhất, nếu Tiểu Đinh Tử như người ngoài không chịu nổi công pháp đệ nhất thiên cổ hấp nhất phế bỏ mọi tu vi, tập trung tu luyện Huyền Chiến Thắng Quyết thì đã cách xa cơ duyên như hôm nay mười vạn tám ngàn dặm!

Trong lúc nói chuyện.

Bỗng nhiên có ánh sáng khí hỗn độn bao phủ Đinh Hạo.

1515. Chương 1519: Việc Lạ Khó Tin.

Khí này không phải cực âm ngục bằng huyền khí, không là huyền khí hỏa diễm, nó là lực lượng hoàn toàn mới, không thuộc loại nào trong lực lượng ngũ hành, không thường thấy, không giống lực lượng nguyên tố, không gian vân vân. Nó là loại lực lượng gần như nguyên thủy, túy ý chuyển đổi giữa ngũ hành, các thuộc tính biến dị, huyền diệu khó giải thích, trong đó đựng đựng vị đại đạo.

Lực lượng bao phủ Đinh Hạo, làn da nứt ra từng vệt máu dần khép lại.

Khí hỗn độn dọc theo miệng vết thương thấm vào cơ thể Đinh Hạo, ôn nhuận cơ thể hần.

Cơ thể Đinh Hạo vận chuyển các loại lực lượng cân bằng với sát kiếp trong thiên địa. Lực lượng thiên địa sát kiếp vẫn áp lực Đinh Hạo rất lớn nhưng không thể tổn thương thân hình hần, thần thức Thắng Tự Quyết thì như thủy triều lan tràn hư không xung quanh. Có thể thấy rõ, cảm giác được lực lượng pháp tắc hỗn loạn không ngừng thay đổi trong thiên địa sát kiếp.

Loại cảm giác này giống như bài học toán cực kỳ phức tạp nhưng lão sư lần lượt phân tích, giải trình trước mặt người.

Trong quá trình giải mở rồi trở lại như cũ, các loại lực lượng pháp tắc bày ra trong thần thức Đinh Hạo.

Đối với võ giả rất hiếm có cơ hội quan sát pháp tắc như thế này, từ xưa đến nay hầu như không ai may mắn giống Đinh Hạo có thể ở trong môi trường này. Một khi thiên địa sát kiếp bùng phát thì dù là cường giả thần cảnh cũng phải chết, mặc dù thiên địa sát kiếp lần này không hoàn toàn bộc phát hoàn chỉnh nhưng trước giờ chỉ mới có hai lần thiên địa sát kiếp.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Huyền Chiến Thắng Quyết tự động vận chuyển trong cơ thể Đinh Hạo đối kháng thiên địa sát kiếp xâm nhập. Đinh Hạo trập trung hết tinh thần quan sát, cảm ngộ pháp tắc bốn phía hỗn loạn, biến đổi. Trong chân không dung nham và nước biển chứa nhiệt độ khủng khiếp đủ giết cường giả bán thần cảnh ngay. Bốn phía thời không loạn lưu không ngừng phá hủy, trọng sinh các loại thiên địa pháp tắc. Có vô số yêu ma quỷ quái tồn tại từ thời thời đại tiền cổ, thực lực sánh bằng Võ Thần cảnh đề giai nhưng chớp mắt bị cắt vụn trong dung nham.

Đáng thương cho những con thượng cổ di chủng ngủ say trong dung nham, khó khăn lắm mới sống tiếp nhưng gặp thiên địa sát kiếp đột ngột xóa sổ.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Đinh Hạo không biết đã bao lâu.

Đinh Hạo dần cảm giác pháp tắc hỗn loạn, vụn vỡ ổn định lại, đau rát da cũng biến đi. Huyền Chiến Thắng Quyết tự động vận chuyển trong cơ thể Đinh Hạo giảm tốc độ dần. Cực âm ngục bằng huyền khí, huyền khí hỏa diễm không còn dung hợp, đã xuất hiện lực lượng mới di động trong thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch, phân biệt rõ ràng với hai loại huyền lực bằng hỏa, không hòa vào nhau.

Vậy là trong cơ thể Đinh Hạo có loại lực lượng thứ ba.

Đinh Hạo cẩn thận quan sát phát hiện cực âm ngục bằng huyền khí vẫn tuần hoàn chu thiên trong thập nhị chính kinh, huyền khí hỏa diễm vẫn di động trong lục kỳ mạch. Lực lượng kỳ lạ mới sinh thì chảy qua lại trong thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch, là một chu thiên lớn.

Đinh Hạo thử điều động loại lực lượng này nhưng phát hiện tạm thời không thể tùy ý khống chế nó.

Đinh Hạo còn nhận ra mỗi khi lực lượng mới tuần hoàn một chu thiên thì tăng mạnh hơn, tuy biến đổi rất nổ, tốc độ rất chậm.

- Mỗi sử dụng một lần sẽ tiêu hao một phần cho nên không thể tùy ý sử dụng loại lực lượng này.

Đinh Hạo có được kết luận này. Uy lực mới cực kỳ khủng bố nhưng tu luyện tăng trưởng quá chậm, Đinh Hạo lo nếu tiêu hao hết rất có thể không sinh ra nữa. Tựa như một hạt giống, nếu hao hết hạt giống thì khó gặt hái được gì thêm.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, tạm đặt lực lượng mới sang một bên, vận chuyển cực âm ngục bằng huyền khí, huyền khí hỏa diễm. Đinh Hạo cảm thấy cơ thể thoải mái, huyền lực hùng hồn như sông cuộn biển gầm đạt đến cảnh giới song mạch bát khiểu Võ Thần cảnh đại viên mãn, tăng vọt một cảnh giới. Huyệt khiểu thông thuận, cách tiên nhân cảnh tồn tại võ đạo vĩnh hằng về lý luận chỉ chênh lệch một huyệt khiểu, Đinh Hạo đạt đến song mạch cửu khiểu Võ Thần cảnh đại viên mãn thì chính là nửa bước tiên nhân.

Từ sau thời đại tiên cổ không ai đạt đến cảnh giới này.

Bây giờ Đinh Hạo cách cảnh giới truyền thuyết thần thoại chỉ có một bước.

Thiên địa sát kiếp đến nhanh, đi cũng mau.

Rất nhanh Đinh Hạo cảm giác lực lượng giết chóc ngưng tụ trong thiên địa nhanh chóng rút đi, còn có chân không giữa nước biển và dung nham, nhiệt độ thấp. Mặt đất đáy biển từ từ đông lại, nước biển lạnh lẽo nhanh chóng đông lạnh dung nham, mảng lớn sắc đỏ bắt đầu phai màu rồi biến thành nham thạch nâu hình dạng quái lạ, vẫn rất nóng nhưng đã đông lại.

Sức nóng khủng khiếp từ dưới lòng đất dâng trào đang chậm rãi co rút.

Hình như biến đổi sắp kết thúc.

Qua kiếp nạn này địa hình đáy biển hoàn toàn thay đổi, không còn cảnh tượng ban đầu.

Đinh Hạo thả thần thức ra quan sát phạm vi mấy ngàn dặm thấy bốn phía là vùng đất chết. Hải thú, sinh vật biển đều chết hết, thành thị hải tộc gần nhất cũng thành bãi hoang tàn, đá cháy đen, hoàn toàn bị dung nham cắn nuốt.

May mắn sát kiếp đã qua.

Đinh Hạo không núp dưới nước nữa.

Lòng Đinh Hạo máy động phóng lên cao, hần như thần long thăng thiên.

Bùm!

Cột bước bắn lên cao.

Đinh Hạo tới trên mặt biển.

Trời xanh biếc, sáng trong như gương.

Trong hư không còn đọng lại hơi thở lực lượng nguyên tố thác loạn, lúc đáy biển sinh ra thiên địa sát kiếp thì không gian mặt biển cũng không thoát khỏi, có vài thứ khủng bố xảy ra. Đinh Hạo không cách nào suy đoán tình hình lúc đó được.

Rất nhanh về mặt Đinh Hạo kinh ngạc, vì hắn thấy một hòn đảo trên mặt biển trước mắt.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Không ngờ có một hòn đảo biển, theo lý thì trong hải tộc thất hải không nên có đảo.

Có lẽ hòn đảo là vì thiên địa sát kiếp khiến vỏ đất dưới biển tách ra một phần nổi lên xuất hiện đảo mới. Nghĩ đến đây Đinh Hạo thấy thoải mái, thiên địa sát kiếp bộc phát, so sánh thì mấy dị tượng khác đều rất đơn giản.

Đinh Hạo nhìn vị trí mặt trời, hắn xác định phương hướng sau đó bay hướng nam.

Đinh Hạo đi khoảng mười vạn dặm thì trên mặt biển trước mắt hắn có vài vật trôi nổi, là xác hải thú khổng lồ, một ít thảm thực vật đáy biển. Các thứ đó trôi lênh bênh, có lẽ chết trong thiên địa sát kiếp. Tuy nhiên xác hải thú còn nguyên vẹn nổi lên khu vực này có thiên địa sát kiếp yếu nhất, nếu không thì chúng đã bị cắt nát bầy như đám quái vật viển vông trong dung nham.

Đưa mắt nhìn toàn là chết chóc, mùi máu tanh hôi ngập trời.

Một canh giờ sau, Đinh Hạo vượt qua trăm vạn dặm hải vực.

Biểu tình của Đinh Hạo dần kỳ lạ.

Bởi vì xác, cây cối, các vật lạ trôi nổi trên mặt biển giảm dần thì đảo biển càng nhiều lên. Mới đầu Đinh Hạo tưởng các hòn đảo là vì thiên địa sát kiếp làm đất đáy biển thay đổi nổi lên đảo, nhưng hắn dần cảm giác không đúng. Bởi vì Đinh Hạo phát hiện có thảm thực vật trên đảo, mặc dù bị phá hư không thành hình nhưng đúng là để lại vài dấu vết nói lên các hòn đảo tồn tại từ rất lâu.

- Cái này . . . Sao lại như vậy?

Đinh Hạo thấy choáng váng.

1516. Chương 1520: Đại Lục Va Chạm.

Trong hải tộc thất hải không lẽ có thiên địa khác? Tồn tại các hòn đảo? Điều này không giống với sinh linh đất liền Thần Ân đại lục miêu tả về hải tộc thất hải, hoặc nên nói là vì chưa từng có ai vào sâu trong thất hải thăm dò nên sinh linh đất liền hiểu sai. Hình ảnh Đinh Hạo trông thấy là bộ mặt thật của hải tộc thất hải sao?

Đinh Hạo ôm nghi vấn tiếp tục tiến tới.

Nếu xuất hiện hải đảo tin tưởng tiếp theo sẽ có sinh linh xuất hiện, khi đó hỏi là biết.

Lại nửa canh giờ sau.

Hải đảo bên dưới rõ ràng hơn, thiên địa sát kiếp đến chỗ này bị suy yếu. Có mấy đảo lớn còn hoàn chỉnh, thảm thực vật phủ lên nhiều, mãnh thú quái vật sinh tồn. Nhưng các mãnh thú bị thiên địa sát kiếp trước đó hù sợ, do co đầu rút cổ, run lập cập trong hang của mình. Đinh Hạo sưu tầm thức hải của đám sinh vật này nhưng không thấy có ký ức giá trị gì.

Tuy nhiên Đinh Hạo dần cảm thấy quái dị.

Đinh Hạo phát hiện một số đảo rất quen, dường như đã thấy ở đâu.

Khi trước mắt xuất hiện hòn đảo quen thuộc thì Đinh Hạo như bị sét đánh, đứng sững sờ giữa không trung, mắt tròn to như ốc bươu.

Đinh Hạo khó tin lắm lắm:

- Sao lại như vậy? Sao có thể như vậy? Sao có thể? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hòn đảo bên dưới không quá lớn, màu hồng bao phủ hòn đảo tỏa mùi hương thoang thoảng.

Màu hồng đó là màu của hoa đào.

Hòn đảo trông đầy cây đào, hao nỡ cực kỳ xin đẹp.

Từng tầng phòng hộ trong suốt bao phủ cả hòn đảo, không lâu trước đó chỗ này bị sóng to trùng kích, bốn phía tan hoang, may mắn vòng phòng hộ trận pháp mình vẫn trên đảo không bị lan đến. Đây là hòn đảo lớn nhất trong phạm vi mấy vạn dặm, nằm ở mép ngoài cùng thiên địa sát kiếp nên may mắn còn sót lại.

Đây là hòn đảo thứ nhất may mắn hoàn chỉnh Đinh Hạo trông thấy, nhưng điều đó không làm hắn giật mình. Khiến Đinh Hạo hoảng hốt là vì hắn nhận ra hòn đảo.

Đào Hoa đảo!

Đây là một hòn đảo vốn nên xuất hiện ở Nam Hoang Thiên Châu Vô Tận đại lục, là một trong các chi nhánh Thiên phủ Thiên Chi đảo Nam Vực. Lần đầu tiên Đinh Hạo đến Nam Hoang từng ở lại Đào Hoa đảo một thời gian nên ấn tượng khắc sâu, vấn đề là hắn cảm thấy mình đang ở hải tộc thất hải Thần Ấn đại lục, sao bất giác đi tới Nam Hoang?

Bà nội nó chuyện quái quỷ gì đây?

Đinh Hạo thấy rợn tóc gáy.

Đây là hai thế giới địa vực khác nhau nhưng tại sao Đào Hoa đảo xuất hiện tại đây? Hoặc nên nói là tại sao Đinh Hạo xuất hiện trước Đào Hoa đảo?

Chẳng lẽ là . . .

Đầu Đinh Hạo lóe tia sáng, thầm nghĩ:

- Không lẽ lúc trước khi mình tu luyện dưới đáy biển chân không bất giác bị thời không pháp tắc loạn lưu cuốn vào trong đó, bị hỗn loạn thời không đưa đi Nam Hoang? Chỉ có giải thích này là hợp lý, không thì với thực lực của Đinh Hạo sao có thể gặp tình huống kỳ lạ này?

Đinh Hạo chậm rãi giáng xuống bên trên Thiên Chi đảo.

Ánh mắt Đinh Hạo xuyên qua vòng phòng hộ trận pháp mình vẫn nhìn thấy các cư dân Đào Hoa đảo đứng ven bờ trốn thoát kiếp nạn, ai nấy mặt trắng bệch.

Lúc này các cao thủ trên Đào Hoa đảo đã phát hiện ra Đinh Hạo.

Có người hét to:

- Các hạ là ai?

Mọi người chưa lấy lại tinh thần, nhìn chằm chằm vào Đinh Hạo. Ai ngốc cũng hiểu là có thể đứng bên ngoài vòng phòng hộ trải qua kiếp nạn vừa rồi đều là cao thủ thật sự. Đinh Hạo không che giấu tung tích, không phát ra lực lượng nhưng mọi người trên Đào Hoa đảo đều cảm nhận được áp lực đáng sợ từ nam nhân này, như có dãy núi viển cổ trôi nổi trên Đào Hoa đảo.

Đinh Hạo liếc mắt thấy người quen trong đám đông.

Là Bá Thiên thiếu gia bá đạo, ngang ngược.

Không ngờ thiếu gia này quay về Đào Hoa đảo, gã khá may mắn.

Cùng lúc đó, Bá Thiên thiếu gia đánh rùng mình nhận ra Đinh Hạo, gã sợ hãi mặt trắng bệch muốn xoay người bỏ chạy. Ánh sáng chợt lóe, Đinh Hạo xuất hiện trước mặt Bá Thiên thiếu gia.

Bá Thiên thiếu gia giật mình bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Đinh Hạo, kinh hoàng nói:

- Đỉnh . . . Đỉnh đại nhân . . . Ta đã sửa . . . Đã sửa . . . Không ăn hiếp kẻ yếu nữa . . .

Có mấy cao tầng khác trên Đào Hoa đảo cũng nhận ra thân phận của Đỉnh Hạo.

- Tham kiến Đỉnh đại nhân!

- Bái kiến đại nhân!

Tất cả đều quỳ xuống.

Không nói đảo chủ hiện giờ của Thiên Chi đảo là Đỉnh Khả Nhi, muội muội của Đỉnh Hạo, chỉ nói trong cuộc chiến Thiên Chi đảo một mình hắn đánh cao tầng Thiên Chi đảo sợ muốn chết. Đoạn thời gian trước Đỉnh Hạo mạnh mẽ trấn áp Nam Hoang, các cao tầng Đào Hoa đảo trông thấy hắn là run như cây sậy không thua gì Bá Thiên thiếu gia.

Đỉnh Hạo nhíu mày hỏi:

- Chỗ này xảy ra chuyện gì?

Trông mặt Bá Thiên thiếu gia xoay tròn thấy Đỉnh Hạo không tức giận, vội đáp:

- Chúng ta cũng không biết có chuyện gì. Khoảng một tháng trước đột nhiên nhận Nam Hoang thần điện truyền thư, nói là sẽ có tai nạn lớn xảy ra, kêu chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, sinh linh các đảo trong khu vực phía trước lập tức rút lui. Mười ngày trước trong thiên địa bỗng bùng phát ra đại sát khí, vô số sinh linh nháy mắt bị nghiền nát. Mặt biển dấy lên sóng cao vạn thước, động đất, vô số đảo chìm xuống, hải thú to như dãy núi bị cắt vụn, thật giống như tận thế bùng xuống. May mắn Đào Hoa đảo của ta nằm ở ngoài khu tai nạn nên không bị chìm.

Mấy người khác lấp bắp miêu tả chuyện xảy ra mấy ngày nay, giọng điệu kinh khủng.

Theo lời người Đào Hoa đảo nói thì thấy dị tượng mặt trời mặt trăng cùng biến mất, bầu trời như bị xé rách. Đôi khi có hắc ám vô biên ngôi sao lấp lóe, đôi khi hai mặt trời chiếu rọi nóng cháy. Trời sao vọng xuống tiếng viên cổ hoang thú gầm rống kinh hoàng, có nhiều thiên thạch, sao băng đập xuống mặt biển. Tia chớp gió giật, mặt đất rung rinh, như thể thế giới này bị lực lượng bí ẩn xé nát, cực kỳ đáng sợ.

Đỉnh Hạo nghe xong đắm chiêu.

Khi Đỉnh Hạo trải qua thiên địa sát kiếp ở hải tộc thất hải Thần Ân đại lục thì Nam Hoang Vô Tận đại lục cũng có sát kiếp, giữa hai bên có liên kết gì sao?

Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện phá tin cảnh báo, hay là bọn họ phát hiện được điều gì?

Đỉnh Hạo liên tưởng đến mới trước đó giao nhân tộc không tiếc mọi giá vây công Thiên Chi đảo, chẳng lẽ có liên quan đến chỗ này?

Lòng máy động, Đỉnh Hạo biến mất tại chỗ.

Đám người Bá Thiên thiếu gia cảm thấy trước mắt hoa lên đã không thấy Đỉnh Hạo đâu, thầm thở phào.

Bá Thiên thiếu gia thàn cảm thán rằng:

- Thiên địa này thật sự thay đổi, không ai đoán trước được thế giới này sẽ phát triển như thế nào. Chỉ nhân vật đẳng cấp như Đỉnh đại nhân có lẽ sẽ dòm ngó được bí ẩn của biến cố này.

Tâm tình của Bá Thiên thiếu gia đã thay đổi nhiều.

1517. Chương 1521: Đại Lục Va Chạm (hạ).

Giấy lát khu vực giao nhân tộc khổng lồ chế đã ở trước mắt Đỉnh Hạo.

Chủng tộc biển cả tàn bạo đến từ hải vực Thần Ân đại lục đã chuẩn bị trước tất cả nên tránh xa khu sát kiếp, giao nhân tộc không gặp tổn thất quá lớn. Sau khi giao nhân tộc đến Nam Hoang, định tấn công Thiên Chi đảo nhưng thất bại, giao nhân tộc lùi một bước không chế khu vực mấy trăm vạn dặm xung quanh. Giao nhân tộc chiếm đảo biển, đại dương, tạm trú ở Nam Hoang.

Đinh Hạo liếc mắt qua thấy nhiều cường giả giao nhân tộc.

Đinh Hạo chỉ hơi phát ra hơi thở thì giao nhân tộc cảnh giác ngay, các tiếng hét chói tai không dứt, như có con thần long xâm nhập vào tổ kiến. Các cường giả giao nhân tộc bất an run cầm cập.

Một thanh âm hốt hoảng vang lên:

- Đại nhân, xin bớt giận.

Mấy trăm thân hình dâng lên hơi thở nguyên tố thủy cường đại trời lên từ mặt biển, pháp phòng lo sợ đi tới bên tay Đinh Hạo. Lão giao nhân tộc dẫn đầu mặt anh mét trông như giao long, nửa người trên là hình người, nửa dưới là cái đuôi màu chàm như cá chạch, thân hình cao to hơn giao nhân tộc khác một chút. Toàn thân lão giao nhân tộc có vẩy màu chàm, đầu đội kim quan.

Lão giao nhân tộc khom người nói:

- Không biết đại nhân giáng lâm, giao nhân tộc thất lễ, chẳng hay đại nhân đến đây có chuyện gì?

Trong cuộc chiến Thiên Chi đảo giao nhân tộc bị Đinh Hạo hù teo tim, tuy không ngay mặt gặp hấn nhưng khí thế không bố khiến bọn họ run sợ, khắc cốt铭 tâm. Cho nên mới rồi dsh hơi phát ra hơi thở là cao thủ, cường giả giao nhân tộc phát hiện ngay, không dám chống cự, vội đi lên xin lỗi, thái độ khúm núm.

Đinh Hạo nhìn chăm chăm mặt cao tăng giao nhân tộc, nhẹ giọng hỏi:

- Các người có biết thiên địa sát khí lần này đến vì cái gì không?

Các cường giả giao nhân tộc biến sắc mặt, tộc trưởng giao nhân tộc ngần ngừ.

Tộc trưởng giao nhân tộc cung kính nói:

- Đại nhân đã hỏi thì không dám giấu, thiên địa sát khí lần này là vì hai đại thế giới va chạm mà ra.

- Hai đại thế giới va chạm?

Đinh Hạo nhíu mày, lơ mơ đoán được điều gì.

Tộc trưởng giao nhân tộc cung kính nói:

- Là Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục va chạm.

- Cái gì?

Người Đinh Hạo run lên, với tu vi tâm tình hiện giờ hấn vẫn không kiềm được nổi lòng dao động.

Đinh Hạo hỏi:

- Ý của người là . . .

Tộc trưởng giao nhân tộc cung kính nói:

- Khởi bẩm đại nhân, thiên địa thay đổi, Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục va chạm nối liền với nhau. Giao nhân tộc ta bởi vì biết tin tức này mới đến Nam Hoang trước để tìm chỗ thích hợp trú ngụ, lần đó tấn công Thiên Chi đảo là bất đắc dĩ.

Giao nhân tộc ở trong hải tộc thất hải Thần Ân đại lục không xem như vương tộc, nhưng giao nhân tộc có sức chiến đấu ngang ngửa với vương tộc. Đáng tiếc từ xưa đến nay hải tộc Thần Ân đại lục xem như tội tộc, không có lãnh thổ cố định. Giao nhân tộc như kẻ lang thang lưu lạc trong hải tộc thất hải, chịu khổ bèo trôi. Giao nhân tộc không thể bơi theo dòng biển đi khắp nơi, có lúc vì tranh giành tài nguyên sinh tồn mà ma sát cùng chủng tộc hải tộc khác, có khi chiến tranh. Lâu dần trong cảm nhận của sinh linh hải tộc Thần Ân đại lục dấu ấn tội tộc giao nhân tộc càng lúc càng sâu, giao nhân tộc trở thành chủng tộc không được hoan nghênh, là tử địch của các hải tộc.

May mắn giao nhân tộc sinh sôi rất nhanh, thế lực chủng tộc luôn mạnh mẽ không đến nỗi bị hải tộc rời rạc tập kết diệt tộc.

Cho đến nay giao nhân tộc luôn muốn tìm một chỗ ổn định, sinh sống lâu dài. Tiếc rằng tuy hải tộc thất hải rời rạc nhưng có một chuyện hiếm khi nhất trí, là tuyệt đối không khiến giao nhân tộc như trộm cướp có cơ hội được đặt cấm dùi. Một khi giao nhân tộc ở cố định sẽ bị hải tộc khác trong thất hải vây công.

Lần này vực môn mới khổng lồ mới xuất hiện khiến giao nhân tộc cảm giác cơ hội đến.

Giao nhân tộc không tiếc dời toàn tộc đi Vô Tận đại lục là tránh cho hải tộc thất hải kiểm chế, tìm quê hương mới.

Cổn với thực lực của giao nhân tộc đứng vững trong Nam Hoang là chuyện dễ như trở bàn tay. Giao nhân tộc giáng xuống liên tục phục nhiều hải thú, xây dựng quân đoàn càn quét bốn phía. Tiếc rằng dã tâm của giao nhân tộc quá lớn, muốn đánh chiếm Thiên Chi đảo, khống chế toàn Nam Hoang. Sau giao nhân tộc gặp Đinh Hạo, bị thực lực cường đại của hắn chấn nhiếp, bất đắc dĩ rút lui.

Nghe lời tộc trưởng giao nhân tộc nói, trong lòng Đinh Hạo vẫn rất giật mình.

Đinh Hạo không mấy quan tâm lịch sử đẫm máu của giao nhân tộc.

Đinh Hạo bị câu ‘Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục va chạm vào nhau’ làm rung động, nhiều suy nghĩ lóe lên trong óc. Không cần nghĩ, ngốc cũng biết đây là biến độ cỡ nào. Hai đại lục gắn liền với nhau thì các đại thế lực vốn thông qua vực môn liên kết hai thế giới càng mạnh mẽ xâm lăng. Cuộc chiến giành địa bàn mới sẽ mở ra, cách cục toàn thế giới, phân chia địa ngục sẽ thay đổi.

Chỉ tưởng tượng đã làm Đinh Hạo nhức đầu.

Nếu hai thế giới va chạm, kết hợp là chuyện sức người không thể tưởng tượng.

Cái gọi là thiên địa sát khí chính là hai thế giới va chạm nhau sinh ra dao động. Đinh Hạo hơi hiểu ra. Có lẽ hải tộc thất hải biết chút tin tức mới khiến sinh linh trong phạm vi hải vực đó rút lui, khu vực đó là ‘điểm’ hai thế giới va chạm. Thử nghĩ xem hai thế giới va nhau có lực lượng khủng bố cỡ nào? Mảng lớn khu vực bị đè thành tro bụi, vỏ đất rung rinh giết hết sinh linh trong khu vực. Dù là cường giả thần cảnh nếu bị cuốn vào trong sẽ tắt thở, chỉ quái thai như Đinh Hạo mới tìm kiếm được cơ duyên, sống sót trong tâm bão.

Hai đại lục va chạm, thiên địa pháp tắc bị hủy diệt, vỡ nát, dừng lại, đây là quá trình rất đáng sợ.

Nhưng vấn đề là tại sao hai thế giới đột nhiên hợp nhất?

Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục nên là hai vị diện khác nhau, nếu không thì bao năm qua các cường giả trong hai thế giới đã phát hiện ra nhau. Chỉ khi vực môn mới khổng lồ mới xuất hiện mới khuấy động gió mây, làm Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục có liên quan, Thần Ân đại lục quy mô lớn xâm nhập, khắp nơi trên Vô Tận đại lục dấy lên chiến hỏa, máu tanh nồng nặc.

Hai thế giới cách nhau quá xa xôi.

Nhưng tại sao bất giác đột nhiên hợp nhất? . . . Không elx . . .

Trong đây Đinh Hạo lóe tia sáng.

- Không lẽ hai đại lục vốn là một? Hoặc nên nói hai đại lục như hai ngôi sao theo quỹ tích nhất định vận chuyển trong ngân hà mệnh mệnh, hai quỹ tích cuối cùng chồng lên nhau. Va chạm trong chớp mắt khiến chúng nó dính liền lại?

Trong đầu Đinh Hạo nổi lên hình ảnh hai tinh cầu va chạm, cảm thấy thật khó tin.

Từ góc độ vật lý học kiếp trước của Đinh Hạo thì hai tồn tại khổng lồ khi đến khoảng cách nhất định sẽ có sức hút, mức độ va chạm khiến hai đại lục lưỡng bại câu thương, sinh linh sống trên đó sẽ chết hết. Nhưng bây giờ nhìn chỉ thấy diệt tuyệt thiên sát phạm vi nhỏ, đa phần sinh linh đại lục còn sống.

1518. Chương 1522: Yêu Cầu Gì?

Sau lưng có bí mật nào đó Đinh Hạo không biết.

Đinh Hạo nhanh chóng nghĩ đến nếu Nam Hoang Huyền Kinh Liệt Thiên Thần Điện biết chuyện này thì Thần Đình phương đông không thể không biết.

Hoặc là sau khi hắn lên ngôi vua tập trung sức lực vào nơi khác, không lật xem, điều tra kỹ kho vũ khí, kho báu bí mật của Thần Đình phương đông nên chưa hiểu những điều bí mật? Sau đó hắn vội vã rời đi nên đã bỏ lỡ cái gì?

Trong đầu Đinh Hạo nổi lên nhiều suy nghĩ.

Đinh Hạo nhìn tộc trưởng giao nhân tộc, gần từng chữ:

- Tại sao các ngươi biết rõ như vậy?

Biểu tình tộc trưởng giao nhân tộc do dự, im lặng một chút cuối cùng quyết định, cắn răng nói:

- Giao nhân tộc chúng ta lang thang trong thất hải không chỗ trú ngụ nên sẽ đi một số nơi hải tộc khác không dám đi, từng phát hiện nhiều di tích thời đại cổ xưa đã đánh mất. Khoảng trăm năm trước, tộc trưởng đời trước phát hiện một di tích rất lạ, ẩn chứa linh khí bao la. Trận pháp thổ hộ bên ngoài di tích hầu như bị tổn hại, nên tộc trưởng dẫn người đi thăm dò. Ai ngờ chuyến đi đó là tai nạn, mấy trăm cao thủ, bao gồm tộc trưởng đều chết. Chỉ có cường giả số một trong giao nhân tộc thời đó cố nén một hơi trốn thoát, mang theo một quyển sách cổ.

Nghe đến đây mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, nói:

- Quyển sách cổ đó có ghi chép gì sao?

Tộc trưởng giao nhân tộc gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Sách cổ ghi chép nhiều bí mật, trong đó có dự đoán thời gian đại khái, khu vực thiên địa sát khí giáng xuống nên tộc ta mới di dời đến Vô Tận đại lục hết. Tộc ta muốn tránh né sát kiếp và nhân cơ hội đó kiếm được một quê hương.

Đinh Hạo gật đầu tin lời 97, tiếp tục bảo:

- Quyển sách cổ đó đâu?

- Trong tay ta, mời đại nhân xem qua.

Lần này tộc trưởng giao nhân tộc không chút do dự lấy một vật thể mỏng manh màu vàng nhạt ra khỏi không gian trữ vật đưa cho Đinh Hạo.

Ánh mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, nhận lấy vật thể màu vàng, quan sát cẩn thận. Là thứ giống quyển sách nhỏ to cỡ bàn tay, trông rất mỏng, khoảng ba, bốn trang. Không biết tài liệu nào chế tạo mà sách rất nặng, cỡ ngàn cân, toát ra hơi thở xa xưa cổ kính, nhìn là biết không phải vật hiện đại. Đại ma vương Tà Nguyệt Đinh Hạo quét qua nhưng không thể nhìn thấu hơi thở trong đó.

Có cường giả giao nhân tộc tới gần tộc trưởng giao nhân tộc thì thầm:

- Tộc trưởng . . .

Mấy cường giả giao nhân tộc khác không cam lòng.

Thứ này là các cường giả trong giao nhân tộc, tộc trưởng đời trước của tộc trưởng giao nhân tộc dùng mạng sống, máu đổi lấy, có giá trị vô cùng quan trọng. Bên trong không chỉ ghi chép một số tin mật mà bản thân nó như thần khí phòng ngự, một khi khởi động sẽ có uy lực vô tận. Một lần 9 trưởng lão hỏa ngục Xuất Ván thể gia nhờ vào nó tránh khỏi tai họa diệt tộc, nhưng bây giờ bị tộc trưởng giao nhân tộc thoải mái giao ra ngoài.

Làm sao tộc trưởng giao nhân tộc không biết suy nghĩ của các giao nhân tộc? Tộc trưởng giao nhân tộc ra hiệu ngăn lại, trong lòng lão có tính toán riêng.

Phía đối diện.

Đinh Hạo nhìn chốc lát, gỡ trang giấy ra. Một chuỗi minh văn vàng nhảy nhót như thần long vàng nhỏ xíu uốn lượn xoay quanh trong không gian nửa thước quanh quyển sách nhỏ tổ hợp thành các ký hiệu kỳ lạ, có hơi thở cường đại phát ra. Hình ảnh chớp lóe, Đinh Hạo bắt giữ một ít đồ án bóng sáng kỳ lạ.

Minh văn vàng này rất kỳ lạ, với tạo nghệ minh văn của Đinh Hạo nhưng trong phút chốc không thể hoàn toàn nhìn thấu nó.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Đây là thứ tốt.

Đao Tổ sốt ruột nói:

- Lấy nó đi, giữ nó lại rồi cho hai chúng ta xem, không chừng sẽ tìm được một ít manh mối.

Đinh Hạo gật đầu, khép sách nhỏ lại. Đinh Hạo nhìn đám người giao nhân tộc, nhìn hướng tộc trưởng.

Đinh Hạo hỏi:

- Ta có chuyện cần dùng quyển sách nhỏ này, có thể cho ta mượn một thời gian không? Sau này nhất định sẽ trả lại cho tộc các người.

Các cường giả giao nhân tộc hồi hộp.

Biểu tình tộc trưởng giao nhân tộc bình tĩnh nói:

- Nếu nó lọt vào mắt xanh của đại nhân thì tất nhiên sẽ tặng cho đại nhân, không cần trả lại.

- Đinh hạo nghe vậy, mỉm cười hỏi:

- Ta đã hiểu ý người. Nói đi, người muốn ta làm cái gì? Nếu là yêu cầu hợp lý ta nhất định sẽ thỏa mãn người.

Tộc trưởng giao nhân tộc mừng rỡ quỳ hai gối, chân thành nói:

- Tộc ta không dám mơ xa nhưng cầu xin đại nhân người có thể chủ trì công đạo, xác định một điểm trú ngụ cho tộc ta trong Nam Hoang, để tộc ta chấm dứt cuộc sống khốn khổ lưu lạc, có thể sinh tồn đời đời như hải tộc khác. Nếu được như vậy thì toàn tộc ta sẽ vĩnh viễn không quên ân đức của đại nhân.

Đây là ý đồ của tộc trưởng giao nhân tộc.

Một quyển sách nhỏ giống như thần khí ghi chép nhiều bí mật, với lực lượng của bọn họ không thể phá giải, chỉ che chở được vài người. Nó là vật chết, nằm trong tay bọn họ không phát huy được uy lực gì. Nếu nó nằm trong tay cường giả cảnh giới như Đinh Hạo sẽ có giá trị hơn. Một vật chết đổi lấy cường giả như Đinh Hạo che chở, đây là cuộc mua bán có lợi cho giao nhân tộc.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Người có lòng, ta đồng ý. Chỉ cần tộc người không gây chiến tranh nữa, không tai họa các tộc khác thì ta có thể ra mặt can thiệp với các tộc khác tìm một quê hương cho các người sống đời đời.

Tộc trưởng giao nhân tộc mừng rỡ nói:

- Đa tạ đại nhân, ta thề nhân danh linh hồn tiền bối giao nhân tộc tuyệt đối sẽ không gây chiến tranh, giết chóc nữa.

Các cường giả giao nhân tộc thể mới hiểu ý định của tộc trưởng giao nhân tộc, nghe Đinh Hạo nói xong bọn họ kích động. Bao nhiêu năm qua giao nhân tộc phiêu bạt không nhà để về, như chó hoang bôn ba khắp nơi, chịu đủ uất ức, mất lạnh, xem tình đời âm lạnh. Thế gian nói giao nhân tộc là trộm cướp, giòi bọ nhưng có ai biết bọn họ vẫn vã? Vì sống sót giao nhân tộc phải cống tiếng xấu, bị tộc khác trong hải tộc thất hải dè dặt, công kích.

Có vùng đất quê hương cho chúng tộc mình là giấc mơ lớn nhất của giao nhân tộc, ngày hôm nay rốt cuộc có thể thực hiện sao?

Với thực lực của nam nhân trước mắt, nếu hắn đồng ý ra mặt hòa giải, tin tưởng dù là trên Vô Tận đại lục hay Thần Ân đại lục, các chủng tộc, thế lực đều phải nể mặt.

Nếu giao nhân tộc biết thân phận thật của Đinh Hạo là minh chủ Bắc Vực, bá chủ Hãn Hải sâm lâm, Thần Đế Thần Đình phương đông, một trong ba vị trí nói một câu đã đủ thay đổi thiên địa thế lực, có lẽ bọn họ sẽ cường điên, cuộc giao dịch quá lời.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tốt, hãy nhớ lời thề hôm nay của các người.

Đinh Hạo xòe tay ra, một thanh kiếm nhỏ màu trắng xoay tròn bay tới trước mặt tộc trưởng giao nhân tộc.

Đinh Hạo tiếp tục bảo:

- Cầm tín vật này đi Thiên Chi đảo, nói với Mạc Hoàng Thiên Xu tiên bối Thiên phủ là ta đồng ý xác nhận một lãnh thổ cho các người, cụ thể thế nào thì các người bàn bạc riêng. Nếu thế lực khác hỏi cứ gởi kiếm nhỏ trắng này ra là được.

1519. Chương 1523: Nói Đến Thì Dài.

Mắt tộc trưởng giao nhân tộc sáng lên nhận lấy kiếm nhỏ, cảm giác lực lượng kỳ lạ dao động, bên trong ẩn chứa thần diệu khó thể nhìn thấu. Tộc trưởng giao nhân tộc có tu vi tam khiêu Võ Thần cảnh nhưng trước thanh kiếm nhỏ này thấy sợ hãi run rẩy.

Đinh Hạo hỏi:

- Phải rồi, người từng nói tìm thấy quyển sách nhỏ bí ẩn này trong một di tích cổ?

Tộc trưởng giao nhân tộc rất nhạy bén, hiểu ý Đinh Hạo ngay.

Tộc trưởng giao nhân tộc vội đáp:

- Đúng vậy! Trong tộc có ghi chép phương hướng cụ thể của di tích, vì chuyện này cơ mật, tộc ta còn muốn tìm về thần thể nhóm lão tộc trưởng nên không dám quên vị trí. Xin đại nhân chờ một chút, ta lập tức phái người đi lấy ngay.

Một lát sau có võ giả giao nhân tộc ôm một cái hộp ngọc đen đến.

Tộc trưởng giao nhân tộc giao hộp ngọc đen cho Đinh Hạo ngay, nói:

- Vị trí cụ thể của di tích cổ đều ghi trong bản đồ ngọc giản này, nhưng qua thiên địa sát khí có lẽ vị trí hơi sai lệch, sau khi đại nhân xem sẽ biết.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tốt.

Đinh Hạo nhận lấy cái hộp báu, định mở ra xem thì xảy ra biến dị.

Trạm gác phía xa của tộc trưởng giao nhân tộc vang tiếng tù và sừng trâu biển cảnh giác, tiếng kêu dồn dập lâu dài tràn ngập mùi thuốc súng. Tất cả cường giả giao nhân tộc biến sắc mặt, tiếng kèn này biểu thị có cường địch xuất hiện, chiến tranh gần ngay trước mắt.

Ánh sáng chớp lóe.

Một cường giả giao nhân tộc đến gần liếc Đinh Hạo một cái, nhìn hướng tộc trưởng giao nhân tộc.

Tộc trưởng giao nhân tộc quát hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Nói thẳng đi!

Cường giả giao nhân tộc vội nói:

- Bẩm báo các vị đại nhân, hải vực đằng trước phát hiện có đại quân nhân ngư tộc đang áp sát, chúng ta có chuẩn bị chiến đấu không?

Cái gì?

Hạm đội nhân ngư tộc?

Các cường giả giao nhân tộc giật mình.

Nhân ngư tộc là vương tộc trong vương tộc hải tộc thất hải, thực lực cường đại. Nghe nói nhân ngư tộc là chủng tộc thân nhất với Hải Thần, luôn gai mắt giao nhân tộc. Giữa hai tộc thường ma sát nhiều, cơ bản giao nhân tộc chưa từng thắng thế nên nghe nói đến đại quân nhân ngư tộc tới là các giao nhân trái tim treo cao.

Đinh Hạo mừng rỡ.

- Đi xem thử.

Đinh Hạo không lao ra ngay mà cùng đám người tộc trưởng giao nhân tộc đi xem.

Đinh Hạo quyết định tạm không ra mặt, khiến giao nhân tộc đi tiếp xúc chờ xem trong thời gian này hải tộc thất hải xảy ra biến đổi gì. Đám người Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Manh Manh, Đinh Khả Nhi gặp chuyện gì.

Tộc trưởng giao nhân tộc chỉ huy các giao nhân bày sẵn trận thế.

Mặt biển phía xa nối liền với trời xuất hiện cái đốm sắc màu, sóng biển cao trăm thước ập đến. Mặt biển phía xa nâng cao lên, các chiến hạm nhiều màu rẽ sóng biển chạy tới, khí thế vô song. Quanh chiến hạm có từng làn nước bảy sắc, nhìn kỹ thì thấy là thân hình đẹp trai xinh đẹp, mình người đuôi cá nhanh chóng trôi lên mặt nước. Thân hình xinh đẹp như tiên trên trời quấy đường cong ưu mỹ.

Lần đầu tiên Đinh Hạo thấy đại quân nhân ngư tộc đi tuần, đúng là cực kỳ đẹp.

Truyền thuyết nói nhân ngư tộc là chủng tộc sinh ra từ tinh hoa thiên địa, được Hải Thần thiên vị. Trời sinh nhân ngư tộc cực kỳ xinh đẹp, hôm nay Đinh Hạo gặp thấy đúng như vậy.

Từng tiếng trống, tiếng kèn vang lên.

Đại quân nhân ngư tộc ngừng lại cách giao nhân tộc khoảng ngàn thước, khí cao quý tức sát đè ép. Chiến sĩ nhân ngư tộc lặn dưới biển trời lên, giáp bạc chụp lên người như thần chiến sĩ bước xuống từ ngọn núi trắng, vũ khí tỏa ánh sáng chói mắt. Các chiến sĩ nhân ngư tộc đứng thẳng trên mặt nước, sắc trắng rậm rạp như rừng. Nhìn chiến hạm phía xa có các thân hình giáp vàng đứng thẳng, đều là cường giả nhân ngư tộc.

Trừ chiến sĩ nhân ngư tộc ra còn có một số cường giả chủng tộc khác.

Nhân ngư tộc là chủng tộc vua trong hải tộc thất hải nên có nhiều chủng tộc phụ thuộc, ví dụ như cự kinh tộc, cuồng sa tộc, hải mã tộc vân vân, những chủng tộc này đều có sức chiến đấu rất mạnh. Một vương tộc có cường đại hay không trừ sức chiến đấu, số lượng ra thì sức chiến đấu của chủng tộc phụ thuộc cũng là tiêu chuẩn tính toán.

Tộc trưởng giao nhân tộc biến sắc mặt nói:

- Đây là vương chiến quân đoàn nhân ngư tộc, chiến đoàn chủ lực của bọn họ. E rằng trên chiến hạm chỉ huy có vương giả nhân ngư tộc.

Hai chủng tộc quanh năm chém giết nhau, cực kỳ quen thuộc lẫn nhau. Giao nhân tộc vừa thấy đội chiến sĩ nhân ngư tộc giáp trắng rậm rạp là biết không phải binh đoàn tuần du nhân ngư tộc mà là chủ chiến vương sư thật sự.

Đinh Hạo không lên tiếng, im lặng quan sát.

Thần thức của Đinh Hạo lặng yên khuếch tán ra ngoài, quan sát bốn phía.

Trong thiên địa mộ mãnh túc sát.

Nhân ngư tộc cao cao tại thượng không để mắt đến đám giao nhân tộc, không có đối thoại nào, tiếng trống trận dồn dập uy nghiêm vang lên.

Tộc trưởng giao nhân tộc đứng bên cạnh giới thiệu cho Đinh Hạo:

- Đây là trống xua đuổi, ba tiếng trống qua đi nếu có ai che trước mặt thì giết không tha.

Tộc trưởng giao nhân tộc tức giận nói:

- Nhân ngư tộc quá kiêu ngạo. Toàn giao nhân tộc ta ở đây vậy mà không nói không rằng dùng trống xua đuổi uy hiếp, hừ!

Đinh Hạo vẫn im lặng.

Tộc trưởng giao nhân tộc lúng túng, không dám thọc tiếp mà tiếp tới một bước, cao giọng quát:

- Thống soái của nhân ngư tộc là ai? Tộc trưởng giao nhân tộc ở đây, xin hãy ra mặt.

Thanh âm dùng lực lượng thần cảnh truyền ra ngoài, vang vọng bốn phía làm sóng cuộn biển gầm. Không uổng là tộc trưởng giao nhân tộc, thực lực không yếu.

Nhưng phía đối diện vẫn im lặng, tiếng trống xua đuổi càng dồn dập, chói tai hơn.

Tộc trưởng giao nhân tộc tiếp tục bảo:

- Thống soái nhân ngư tộc hãy ra mặt đi!

Phía đối diện vẫn nhắm mắt làm ngơ.

Nhiều cường giả chiến sĩ giao nhân tộc ánh mắt lộ ra tức giận. Tuy nhân ngư tộc là vương tộc hải tộc thất hải nhưng quá kiêu ngạo, trong mắt không có ai. Bọn họ cho rằng giao nhân tộc như chó hoang ăn mày có thể tùy ý xua đuổi sao?

Tộc trưởng giao nhân tộc thở dài, đang định nói gì thêm.

Lúc này Đinh Hạo đạp bước tới trước, đứng trên đầu chiến hạm giao nhân tộc, lực lượng hùng hồn khuếch tán.

Các giao nhân tộc không có cảm giác gì nhưng quân đội nhân ngư tộc phái đối diện vốn trang nghiêm chợt rối loạn. Đội võ sĩ nhân ngư tộc đứng ngay gần trên mặt nước lắc lư, chiến hạm đứng trên đầu sóng, chủng tộc phụ thuộc phía xa hơn đều lắc lư trong nước như mất khống chế.

Tuy loại mất điều khiển này chỉ trong chớp mắt nhưng tiếng trống dồn dập chợt ngừng.

Một thanh âm từ xa vang lên:

- Không biết là vị chí tôn nào ở đây, nhân ngư tộc thất lễ.

Thanh âm này vang dội uy nghiêm, ẩn chứa quý khí. Thanh âm cố gắng giữ bình tĩnh nhưng khó thể che giấu sự kinh ngạc, rung động. Họ không ngờ trong trận doanh giao nhân tộc có một chí tôn khủng bố đến thế, trong khoảnh khắc phát ra lực lượng đã làm đại quân nhân ngư tộc thấy ngệt thở như bị hủy diệt.

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Mời công chúa nhân ngư tộc ra mặt.

1520. Chương 1524: Hải Thần.

Thanh âm không chấn động bốn phía như tộc trưởng giao nhân tộc, không ẩn chứa khí thế gì nhưng các chiến sĩ nhân ngư tộc nghe vào tai như bị búa tạ đập vào thính hải, tinh thần dao động, không thể chống đối.

- Công chúa tộc ta còn trong hậu quân, không biết các hạ là . . .

Thanh âm lúc trước lại vang lên, giọng điệu bớt kiêu ngạo hơn.

Đinh Hạo nhìn chân trời phía xa, biển mênh mang, nói:

- Cổ nhân.

Tĩnh lặng.

Vương quân chiến đoàn nhân ngư tộc cường đại cảm giác áp lực khủng bố, dù đối diện vô số giao nhân tộc hung ác, tàn bạo cũng không thể mang lại chút áp lực cho bọn họ như vậy. Thân hình đứng trên chiến hạm giao nhân tộc đó khiến mỗi một chiến sĩ cường giả nhân ngư tộc kiêu ngạo như công dãy núi thái cổ, không đứng thẳng lên nổi.

Khoảng một nén nhang sau, vài luồng sáng từ chân trời bắn tới.

Người dẫn đầu thân hình yếu điệu, linh lung, yêu kiều hấp dẫn, như Cửu Thiên Huyền Nữ ngự phong mà đi. Mái tóc dài màu vàng bay trong gió, rất bắt mắt. Áo giáp mềm màu trắng vẽ ra đường cong yêu kiều, tay cầm pháp trượng đỉnh ba hải vương, khuôn mặt thanh tú, da trắng, tư thế cao quý, toàn thân dâng trào hơi thở nguyên tố thủy. Chớp mắt nàng đã đến phái đầu đại quân, biểu tình ưu sầu.

Nàng nói:

- Là vị chí tôn tiền bối nào ở phía trước? Công chúa nhân ngư hải tộc xin bái kiến tiền bối.

Tuy công chúa nhân ngư hải tộc không biết rốt cuộc có chuyện gì nhưng lúc trước Đinh Hạo phát ra lực lượng, nàng cách mấy trăm dặm vẫn cảm giác được sự đáng sợ, tất cả cao thủ nhân ngư tộc run rẩy. Công chúa nhân ngư hải tộc biết chí tôn vô thượng đáng sợ này có thể một mình nghiền cả chủng tộc, một thế lực. Nếu nhân ngư tộc chọc vào loại người đó sẽ là tai nạn.

Thế nên công chúa nhân ngư hải tộc biểu hiện rất cung kính, mặc dù nàng không hiểu tại sao tồn tại đó xuất hiện trong trận doanh giao nhân tộc, còn nói là cổ nhân của nàng.

Đang lúc công chúa nhân ngư hải tộc thất thần cảnh vật trước mắt thấy đổi, biển cả mênh mông, đại quân hai tộc đều không còn. Một người xuất hiện trước mắt công chúa nhân ngư hải tộc, tóc đen áo xanh, thẳng thắp như thương, phong độ như ngọc, mày kiếm mắt sáng nhìn chằm chằm vào nàng.

Công chúa nhân ngư hải tộc giật mình kêu lên:

- Người . . . Là Đinh . . . Đinh đại ca?

Công chúa nhân ngư hải tộc không thể ngờ tồn tại khủng bố đó là Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhìn công chúa nhân ngư hải tộc, bình tĩnh nói:

- Nhóm Y Nhược, Mạnh Mạnh đâu?

Lúc trước thần thức của Đinh Hạo quét qua mấy ngàn dặm, phát hiện đám cao tầng công chúa nhân ngư hải tộc nhưng không thấy nhóm Lý Y Nhược, cá heo nhỏ Mạnh Mạnh, Đinh Khả Nhi, điều này làm hắn rất bất ngờ, muốn biết xảy ra chuyện gì?

Biểu tình công chúa nhân ngư hải tộc kỳ lạ, ngập ngừng:

- Bọn họ . . .

Đinh Hạo biến sắc mặt nói:

- Công chúa điện hạ có còn nhớ lúc trước hứa gì với Đinh Hạo không?

Công chúa nhân ngư hải tộc liên tục biến sắc mặt, trước ánh mắt nghiêm khắc của Đinh Hạo, cuối cùng nàng khẽ thở dài:

- Đinh đại ca, chuyện này . . . Nói ra thì dài dòng. Sự việc hơi khác với kế hoạch, bây giờ ta không cách nào điều khiển thể cục.

Đinh Hạo nét mặt sa sầm nói:

- Rất cuộc bọn họ ở đâu?
- Ở điện Hải Thần thất hải.

Công chúa nhân ngư hải tộc vội nói:

- Xin Đinh đại ca bớt giận, nhóm Khả Nhi muội muội, Y Nhược không bị nguy hiểm gì, chẳng qua tạm thời không thể quay về.
- Nói vậy là có người hạn chế hành động của bọn họ?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Ta không trách công chúa điện hạ, hãy mang ta đi gặp bọn họ.

Biểu tình công chúa nhân ngư hải tộc hơi lo lắng nói:

- Đinh đại ca . . .

Công chúa nhân ngư hải tộc định nói gì nhưng thấy vẻ mặt Đinh Hạo dần mất kiên nhẫn thì biết nhiều lời cũng vô dụng.

Công chúa nhân ngư hải tộc ngẫm nghĩ, nói:

- Chuyện này liên quan đến Hải Thần điện hạ sau khi thức tỉnh, Đinh đại ca muốn đi đương nhiên ta không dám ngăn cản nhưng xin hãy cẩn thận, sự việc hơi lạ.

Đinh Hạo gật đầu.

Công chúa nhân ngư hải tộc nói gì đó với cự kinh lực sĩ bên cạnh mình, cự kinh lực sĩ xoay người truyền lệnh khiến vương sư đại quân nhân ngư tộc tạm dừng hành động.

Đinh Hạo thăm truyền âm ch tộc trưởng giao nhân tộc kêu bọn họ lùi lại một trăm dặm chờ đợi.

* * *

- Đinh đại ca, về thất hải biến dị chắc Đinh đại ca đã nghe giao nhân tộc nói rồi. Bây giờ Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục nối liền thành một thể, thiên địa kịch biến, sắc có chuyện lớn xảy ra.

Công chúa nhân ngư hải tộc đi trước dẫn đường, tốc độ siêu nhanh bơi trong nước biển. Từ sau khi Hải Thần thức tỉnh tọa trấn Hải Thần điện cách chỗ này có một quãng đường, nhân ngư tộc bị phá vỡ quét sạch bốn phương, xác định lại biên giới hải vực.

Đinh Hạo gật đầu, chợt nghĩ đến điều gì:

- Hay chuyện này liên quan đến Hải Thần thức tỉnh?

Công chúa nhân ngư hải tộc nói:

- Hải Thần điện hạ vừa thức tỉnh không lâu, thần lực còn chưa hồi phục, không thể khống chế đại lục vận chuyển đến trình độ này. Nhưng Hải Thần điện hạ có dòm ngó được một ít tiên cơ nên hải tộc chúng ta mới tránh được kiếp nạn. Bây giờ Hải Thần điện hạ ở trong hải tộc thất hải đã tụ tập uy vọng, quyền thế cực cao, nhưng mà . . .

Công chúa nhân ngư hải tộc ngần ngừ nói:

- Ta cứ cảm thấy có chỗ nào là lạ, Hải Thần điện hạ như thay đổi thành người khác, không giống với truyền thuyết cũ.

Đinh Hạo gật đầu, im lặng.

Đinh Hạo không biết rõ về Hải Thần trong truyền thuyết, nhưng hần chợt nghĩ đến một điều liên quan đại lục va chạm.

Nhớ lúc Đinh Hạo và Thái Thủy thái tử Yêu Thần cùng chiến đấu, lên chín tầng trời có xa xa nhìn xuống Vô Tận đại lục phát hiện nó không hình tròn như hần nghĩ, bên mép có vết rách như bị xé ra. Khi đó Đinh Hạo rất thắc mắc nhưng không nghĩ nhiều, giờ nhớ lại hần chợt nhận ra có lẽ Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục vốn là một thể nhưng vì nguyên nhân gì đó, khả năng lớn nhất là lúc thời đại tiên cổ tan vỡ thì bị biến cố tách rời, xa cách nhau thành hai thể giới. Cách nhiều năm sau, lực lượng nào đó lôi kéo Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục hợp lại làm một.

Cách nghĩ này lóe lên trong đầu Đinh Hạo, hần càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu đúng như vậy thì giải thích được một vấn đề động trong lòng Đinh Hạo thời gian dài, tiên đạo thuộc về.

Trước kia Đinh Hạo luôn thắc mắc Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục, cái nào là nhân đạo, cái nào là tiên đạo. Các loại nhân tổ trộn lẫn vào không thể xác nhận, nhưng nếu hai đại lục là một thể thì có thể giải thích hết. Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục là một trong hai đạo hoặc nhân đạo, hoặc tiên đạo.

Một vấn đề khác lại đến.

Nếu hợp nhất ra đại lục mới là nhân đạo thì tiên đạo ở đâu?

Nếu hợp nhất ra đại lục mới là tiên đạo thì nhân đạo ở đâu?

Đinh Hạo cảm thấy chuyện này có ẩn số lớn.

1521. Chương 1525: Hải Thần (hạ).

Đinh Hạo đang suy nghĩ thì nghe giọng công chúa nhân ngư hải tộc vang bên tai:

- Đỉnh đại ca, phía trước sắp vào khu vực Hải Thần điện, Đỉnh đại ca hãy . . . Cẩn thận.

Đinh Hạo không lên tiếng, thần thức hùng hồn lan tràn ra ngoài, thoáng chốc mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm rõ ràng.

Đinh Hạo nhận ra điều gì, nhú mày nói:

- Đúng là kỳ dị, chúng ta trực tiếp vào đi.

Đinh Hạo dứt lời, công chúa nhân ngư hải tộc thấy hoa mắt, phong cảnh thay đổi, khi nhìn kỹ thì trước mắt là pho tượng đứng thẳng. Một tòa thần điện màu đen to lớn hiện ra trước mặt công chúa nhân ngư hải tộc, là Hải Thần điện.

Công chúa nhân ngư hải tộc kinh ngạc nói:

- Cái này . . .

Công chúa nhân ngư hải tộc kinh ngạc. Lúc trước . . . Cảm thấy thời gian ngắn không kịp thực lực của Đinh Hạo hơi khủng khiếp, nhưng nàng không ngờ hần chỉ cần một ý niệm là có thể mang nàng xuyên qua vô số trận pháp, canh phòng của hải tộc, đột phá vành đai cảnh giới Hải Thần điện hạ tự mình bày ra. Công chúa nhân ngư hải tộc cảm thấy rất khó tin, thực lực hiện tại của Đinh Hạo đã đến trình độ gì?

- Là ai?

- Ai dám xông vào Hải Thần điện ta?

Từng tiếng cảnh báo chói tai vang lên bốn phía, cường giả hải tộc như thủy triều nhanh chóng áp sát, bọn họ đã phát hiện Đinh Hạo.

Công chúa nhân ngư hải tộc biến sắc mặt, đang định nói gì thì thấy Đinh Hạo phát tay, lực lượng vô hình tuôn ra ngoài, áp lực tăng vọt. Ngàn vạn cường giả hải tộc bốn phía bị lực lượng đẩy ra xa Hải Thần điện bốn, năm ngàn thước, không thể đến gần.

Giơ tay nhắc chân đẩy lui ngàn vạn cường giả hải tộc nhẹ như không, thực lực này chưa từng biết đến.

Nên biết các cường giả hải tộc đều là quân tinh nhuệ nhất chọn ra từ vương tộc hải tộc thất hải, là cao thủ, cường giả mạnh nhất.

Đinh Hạo từng bước một đi hướng Hải Thần điện.

Mỗi bước ra một bước là khí thế của Đinh Hạo lại tăng vọt một phần, chân đạp xuống mặt đất đáy biển rung rinh, như thể đại dương sắp bị chân đạp thủng.

Hải Thần điện rung lắc dữ dội sắp sập.

Từng phù văn đen nhạt chớp lóe trên bề mặt Hải Thần điện, phát ra lực lượng lớn gia cố thần điện, đối kháng áp lực khủng bố từ người Đinh Hạo.

Công chúa nhân ngư hải tộc định nói gì thì lực lượng nhẹ nhàng ập vào mặt, nàng bị đẩy ra khỏi vòng áp lực vô hình.

Công chúa nhân ngư hải tộc nghe giọng Đinh Hạo vang bên tai:

- Hải Thần không phải bản thể, trong đó có điều lạ.

Bên ngoài vòng áp lực vô hình,

Các cường giả hải tộc tức giận gầm rống như phát điên đập vào vòng áp lực, muốn bảo vệ Hải Thần điện hạ. Ở trong mắt các hải tộc thì Hải Thần điện hạ khó khăn lắm mới trở về hải tộc thất hải, tiên tri chính xác cứu vận mệnh của hải tộc, là tồn tại không thể khinh nhờn, xâm phạm. Hành động của Đinh Hạo không thể tha thứ, dù các cường giả hải tộc có thịt nát xương tan cũng quyết ngăn cản hấn khiêu khích Hải Thần điện hạ.

Tiếc rằng vòng áp lực vô hình mỏng manh như tờ giấy nhưng mặc cho bọn họ oanh kích cỡ nào, dù là lực lượng tu vi thần cảnh va chạm vào đó cũng như trâu đất xuống biển.

Trong vòng áp lực.

Một thân hình ẩn trong khối đen chậm rãi bước ra khỏi Hải Thần điện.

Ánh sáng đen chớp lóe như có thể bẻ cong ánh sáng, làm người ta không thấy rõ bên trong màu đen. Một cánh tay nhân loại vươn ra khỏi ánh sáng đen cầm chiến kích đỉnh ba hoàng kim đứng trước Hải Thần điện, như ma thần bước ra từ năm tháng thái cổ, có khí thế, lực lượng vô tận. Đỉnh ba hoàng kim trong tay người đó lơ lửng, đáy biển rung rinh bình tĩnh lại. Hải Thần điện màu đen nhạt chợt tỏa ánh sáng đen rực rỡ bắn thẳng lên bên trên.

Thấy hình ảnh này, các cường giả hải tộc yên tĩnh lại, quỳ trong nước biển cuồng kêu tên Hải Thần điện hạ, cuồng nhiệt mà kiên quyết.

Hải tộc tín ngưỡng Hải Thần đến tình trạng khó miêu tả, lãnh thổ bao la, số nhân khẩu đông đúc nhưng vẫn giữ lòng tín ngưỡng, đây là điều sinh vật trên đất liền không làm được. Sinh linh đất liền tôn sùng lực lượng, cường giả. Thần triều thay đổi, tín ngưỡng khuyết thiếu. Dù là các đại thể lực như Thần Đỉnh phương đông, vũ nhân tộc cũng không tôn sùng Thần Đế, vũ đế điên cuồng như hải tộc.

Đinh Hạo dừng lại cách Hải Thần điện trăm bước.

Mắt Đinh Hạo di chuyển xiềng xích phù văn thần quang, dị tượng lộ ra không hề bị jánh sáng đen gây nhiễu.

Đinh Hạo gần từng chữ:

- Không ngờ thần hải tộc là người tu luyện sức mạnh hắc ám, hay người chỉ là hàng giả cưu chiếm thước sào?

- Cần rõ!

Thanh âm kim loại ma sát nhau không giống sinh linh phát ra từ ánh sáng đen, không chút tình cảm nói:

- Con kiến nhỏ bé dám chất vấn thần linh?

Khóe môi Đinh Hạo cong lên khinh thường nói:

- Rút về bộ dạng giả thần giả quỷ của người đi, giao ra người của ta.

Thanh âm lạnh lùng nói:

- Mạo phạm thần linh, tội đáng muôn chết!

- Nếu vậy ta diệt người trước rồi mới cứu người!

Tóc đen Đinh Hạo bay phất phới, nói:

- Tự xưng thần linh? Để ta xem cái gọi là lực lượng chân thần rốt cuộc là thứ gì.

Một con dao nhỏ màu vàng hiện ra trước mặt Đinh Hạo, con dao sống động xoay tròn áp sát Hải Thần.

Thoạt trông là chiêu thức bình thường, không có gì lạ.

Hải Thần đứng đối diện không dám chậm trễ, cảm giác sát khí cực kỳ đáng sợ. Hải Thần lùi lại một bước hươu chiến kích đỉnh ba hoàng kim, từng tầng tường ánh sáng đen hiện ra, hư không vụn vụn, nuốt ánh sáng, như có thể tru diệt chư thiên, tầng tầng rậm rạp đè ép Đinh Hạo.

Nhưng nơi dao nhỏ màu vàng đi qua đâu là tường ánh sáng đen như đậu hủ non bị xé ra, không thể ngăn cản.

Đoàn sáng đen phát ra tiếng gầm giận dữ:

- Phàm nhân, người dám khiêu khích chân thần?

Một bọt khí đen nhạt bay ra, rất giống bong bóng của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh nhưng cái này đậm đặc hơi thở giết chóc, nếu bị bong bóng nhốt thì sẽ bị nghiền nát thành hồn ma.

Dao vàng nhỏ và bong bóng đen va chạm vào nhau.

Trong hư không có năng lượng kỳ lạ dao động, đẳng cấp chiến đấu không phải cường giả thần cảnh có thể nhìn thấu. Chiêu thức rất đơn giản, không hoa lệ, không có khí thế kinh thiên động địa nhưng ẩn chứa lực lượng pháp tắc rất cao. Từng tầng ánh sáng là hiện tượng diễn hóa sinh diệt của pháp tắc.

Trong thiên địa sát khí Đinh Hạo xem sát khí diễn hóa, nhìn thời không pháp tắc vô tận vụn vụn, tan vỡ, nứt ra rồi lại diễn hóa, tái sinh, lĩnh ngộ rất sâu, đã đến cảnh giới không thể nghĩ bàn.

Dao nhỏ màu vàng nhìn như bình thường, như huyền binh, huyền khí cường giả Tiên Thiên Vô Tông cảnh bình thường ngưng tụ ra nhưng sự thật nó là một phương tiểu thế giới, ẩn chứa ngàn vạn ảo ảnh. Nếu vô giả, vũ khí bình thường sẽ bị hút vào ngay, như băng tuyết đạo của Bắc vực Huyền Thương Chiến thần, đã vào rồi là chỉ có nước mặc cho Đinh Hạo chứa tể.

1522. Chương 1526: Tra Ra Mạnh Mối.

Loại so tài đẳng cấp này người ngoài rất khó cảm giác nguy hiểm bên trong.

Bên ngoài vòng áp lực chỉ có mấy chục cường giả hải tộc thực lực khoảng thần cảnh, mơ hồ nhận ra điều gì, biểu tình kinh sợ. Bọn họ không ngờ thanh niên đột nhiên xâm nhập có thực lực khủng bố đến vậy, nếu

không có Hải Thần diện hạ ra tay, với thực lực mấy người bọn họ dù cộng thêm ngàn vạn đại quân hải tộc xung quanh, trước mặt thanh niên này chỉ là gạch ngói, không chịu nổi một kích.

Công chúa nhân ngư hải tộc trợn to mắt, lòng phật phùng dao động.

Công chúa nhân ngư hải tộc còn nhớ lần đầu tiên gặp Đinh Hạo là ở đại lục phương đông, khi đó hắn chỉ là một hậu bối mới nổi tiếng, tuy có danh vọng nhất định, thực lực không tệ nhưng đó là trong lớp cường giả đỉnh cùng lứa, tuyệt đối không chống lại được cường giả chí tôn. Khi đó có rất nhiều bạn cùng lứa, bao gồm chính công chúa nhân ngư hải tộc tự hỏi lòng có thể đánh nhau với Đinh Hạo, nhưng mới qua bao lâu mà bây giờ hắn đã là bóng lưng bọn họ không thể ngược nhìn.

Nhân loại này rốt cuộc là quái vật gì mà tăng trưởng thực lực kinh khiếp đến thế?

Trong chớp mắt cuộc so tài chia thắng thua.

Ánh sáng chợt lóe.

Dao vàng nhỏ cắn nuốt bong bóng đen.

Ánh sáng vàng nhạt chớp lóe, dao nhỏ xuyên thấu bong bóng, bọt khí biến mất.

- Phàm nhân, người . . .

Thanh âm kim loại lạnh lùng ẩn chứa ngạc nhiên, rung động, không có thực lực của Đinh Hạo khủng khiếp đến thế.

Đinh Hạo không có nụ cười đắc ý như thể hắn sớm đoán được kết quả, hắn bước tới trước một bước.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Đẳng cấp thực lực như vậy mà dám cuồng xưng là chân thần, làm ta thất vọng quá. Chẳng lẽ các chân thần thời đại tiên cổ chỉ có chút thực lực đáng thương như vậy?

Đinh Hạo vẫy tay, dao nhỏ màu vàng nhạc như con nít ngoan ngoãn quay tròn quanh người Đinh Hạo.

- Phàm nhân cuồng vọng, người phải trả giá đắt vì lời mình nói!

Trong khối đen u ám, Hải Thần tức giận gầm rống. Hải Thần là thần linh thể nhưng bị một phàm nhân đùa cợt, lửa giận cháy bùng hừng hực. Cánh tay vươn ra khỏi khối đen nắm chặt chiến kích hoàng kim nổi gân xanh, khớp xương trắng bệch.

Đinh Hạo bước ra một bước.

- Chân thần cuồng vọng, tự tôn đáng thương, hãy để ta xem mặt thật của người.

Mắt Đinh Hạo có bảy ngôi sao tỏa sáng lấp lánh, tinh vân trôi nổi diễn hóa ra dị tượng vũ trụ. Từng phù văn trong mắt hắn như xích thần vươn ra ngoài, thoáng chốc tràn ngập trong không trung, phong tỏa mọi không gian như từng con thần long vang quanh Hải Thần.

Giờ phút này, Đinh Hạo như chúa tể vạn cổ không gì không làm được.

Hải Thần tức giận gầm rống, hươu chiến kích đỉnh ba hoàn kim chém nát từng ánh mắt phù văn xích thần.

Nhưng ánh mắt phù văn xích thần rất nhiều, tràn ngập hư không, không thể nào chém hết được. Từng ánh mắt phù văn xích thần ẩn hiện trong không trung, tầng tầng quấn quanh người Hải Thần, bao lấy ánh sáng đen như đang luyện hóa nó. Từng lũ trận pháp khối đen, ánh sáng đen không ngừng hòa tan, dần mỏng manh có thể thấy bóng người ở bên trong.

Hải Thần rống to:

- A a a a . . .

Trong thanh âm chứa kinh khủng.

Đại quân hải tộc bên ngoài vòng áp lực cũng điên cuồng, không sợ chết va chạm vào vòng áp lực muốn bảo vệ Hải Thần. Vô số cường giả hợp sức lại đã đến trình độ khủng bố nhưng khó thể lay động tầng lực lượng mỏng manh kia, như lạch trời, sinh linh bình thường không thể dao động.

Giây lát sau khói đen quanh thân Hải Thần hoàn toàn tan biến, lộ ra thần hình giống y như nhân loại.

Tầng ngoài cơ thể Hải Thần mọc vẩy đen như vẩy cá rậm rạp phủ lên bề mặt thân thể, trừ khuôn mặt, tay chân ra phần thân khác đều là vẩy đen, trông âm trầm, khủng bố. Các tơ khói đen chui ra từ vẩy đen, đó là sức mạnh hắc ám cực kỳ tà ác, khiến người nhìn một cái linh hồn sắp rơi vào vực sâu hắc ám vô tận.

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Tồn tại tà ác như vậy mà là Hải Thần thời đại tiên cổ sao?

Giọng Đinh Hạo rõ ràng vang bên tai mỗi một cường giả hải tộc điên cuồng, như búa tạ chất vấn.

Một số cường giả hải tộc cấp thấp vẫn điên cuồng.

Cường giả thần cảnh hải tộc thì do dự. Có rất nhiều truyền thuyết về Hải Thần, trong thần thoại Hải Thần cứu sinh linh đại dương, không gì không làm được, mang đến lực lượng, hy vọng, giao trí tuệ, can đảm, lực lượng cho chủng tộc hải vương sống ừ ừ cạc cạc. Tuy nhiên không có truyền thuyết nào nhắc đến Hải Thần là sinh vật từ hắc ám.

Bộ dạng Hải Thần trước mắt khác với thần tượng các tộc cung phụng.

Đây . . . Rốt cuộc là sao?

Trong vòng áp lực.

- Phàm nhân tầm thường như ngươi biết cái gì? Mạo phạm chân thần, ngươi sẽ bị trời phạt!

Hải Thần bị vô số ánh mắt phù văn xích thần trói lại, gã vùng vẫy dữ dội nhưng không có tác dụng. Hải Thần càng giãy dụa thì ánh mắt phù văn xích thần càng siết chặt, hằn vào làn da. Lực lượng màu vàng như trời sinh khắc chế sức mạnh hắc ám phát ra tiếng xèo xèo đốt cháy, Hải Thần đau thấu xương.

- Trời phạt?

Đôi mắt Đinh Hạo trở về bình thường, biểu tình khinh thường nói:

- Ngươi chỉ là hàng giả, một khối lõi hắc ám sinh ra linh trí mà dám giả mạo Hải Thần, thủ đoạn của U Minh Chân Tiên quá vụng về.

Hải Thần rống to:

- Nói nhảm, yêu ngôn hoặc chúng!

- Hết thấy hư vọng không thể che giấu trước đôi mắt của ta.

Đinh Hạo từng bước đến gần Hải Thần, nói:

- Là thật hay giả chờ Hải Thần thật sự xuất hiện thì tự nhiên sẽ rõ ràng.

Đinh Hạo dứt lời, giơ tay lên. Chiến kích đinh ba hoàng kim nằm trong tay Hải Thần bay ra lao vào tay hắn.

Đinh Hạo thuận miệng nói:

- Thần vật thể này rơi vào tay kẻ như ngươi là giày xéo nó.

Một đoàn sáng vàng rực rỡ bắn ra từ tay Đinh Hạo đốt cháy chiến kích hoàng kim, nói:

- Hèn gì ngươi phải vươn một tay ra khỏi khói đen, đây dù gì là bản mệnh chi khí của tiên cổ chân thần như Hải Thần, làm sao ngươi có thể luyện hóa được. Cánh tay lộ ra ngoài là sơ hở lớn nhất của ngươi, người thực lực ngang ngửa với ngươi có thể qua nó đánh bại ngươi. Với ta thì không cần sử dụng sơ hở đó.

Hải Thần bị nhốt trong xiềng xích trật tự vàng điên cuồng vùng vẫy, nhưng ánh mắt phù văn xích thần hằn sâu vào người gã.

Bùm một tiếng, một con rồng đen từ trong chiến kích hoàng kim bay ra muốn lao lên trời bỏ chạy nhưng không thể thoát khỏi bàn tay Đinh Hạo. Lòng bàn tay Đinh Hạo xòe ra kéo rồng đen xuống, nhốt trong bàn tay hần thành sợi chỉ đen như ánh sáng dao động.

Chiến kích đình ba hoàng kim tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, ánh sáng vàng huyền lệ như tỏa sáng biển cô đơn sâu thẳm.

Hải Thần bị giam cầm rốt cuộc lộ ánh mắt kinh sợ.

Chiến kích đình ba hoàng kim bay ra khỏi bàn tay Đinh Hạo, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi Hải Thần điện. Vết đen nhạt trên Hải Thần điện chậm rãi biến mất, ánh sáng đốt cháy, Hải Thần điện chìm trong ánh vàng rực rỡ cuối cùng biến thành thần điện hoàng kim. Hơi thở quang minh cao quý tràn ngập như thần hải vương giáng trần chiếu rọi bốn phía. Đại quân cường giả hải tộc điên cuồng, do dự bên ngoài vòng áp lực ngây ngốc ngừng lại.

1523. Chương 1527: Thật Là Hậu Sinh Khả Uý.

Ánh sáng vàng kim quen thuộc, ấm áp khiến bọn họ thấy nhẹ nhàng, đó là điều Hải Thần lúc trước không làm được.

Trong biển cả vang tiếng chuông dài, lực lượng tràn ngập bốn phía, phát tán bốn phương tám hướng. Nơi lực lượng đi qua sóng dao động, trong hải vực như có thứ gì được giải phong.

Đám người hải tộc nhìn thấy hình ảnh này kinh ngạc đến ngây người.

Dù là cường giả hải tộc điên cuồng nhất cũng nhận ra không thích hợp.

Vang tiếng ầm ầm, trong Hải Thần điện hoàng kim, cánh cửa vàng chậm rãi mở ra.

Mấy bóng người bước ra, toàn thân phủ trong ánh sáng vàng làm các cường giả hải tộc không thể mở mắt nhìn kỹ. Đinh Hạo nở nụ cười, thở phào nhẹ nhõm.

Mấy bóng người này chính là Lý Y Nhược, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, đương nhiên còn có cá heo nhỏ Mạnh Mạnh.

Lúc này cá heo nhỏ Mạnh Mạnh biến thành màu vàng kim như khối bê - Tông, hình thể to lớn hơn trước gấp mấy lần. Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh cao cỡ người trưởng thành, tỏa ra áp lực làm Đinh Hạo phải kiêng dè, đây mới là áp lực của chân thần.

Lý Y Nhược thấy Đinh Hạo thì reo lên, chạy tới:

- Hạo ca ca!

Đinh Hạo ôm kiểu thê vào ngực, cười với muội muội Đinh Khả Nhi, gật đầu cùng Ôn Đa Tình.

* * *

- Nói vậy là U Minh Chân Tiên làm gì đó trên người Mạnh Mạnh?

Đinh Hạo nghe đám người Đinh Khả Nhi kể chuyện, đại khái hiểu sự việc.

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh hé môi nói chuyện, thanh âm đáng yêu như bé gái:

- Ta cũng không ngờ lúc trước U Minh Chân Tiên phái người đánh cắp ta khỏi Hải Thần điện bày ra ván cờ này. U Minh Chân Tiên gieo hạt giống hắc ám trong nguyên thần của ta, bất giác trưởng thành. Lần này ta quay về Hải Thần điện, dùng tiên cổ tế đàn chuyển sinh, bị hần thừa cơ cư chiếm thước sào cướp đi Hải Thần chiến kích, Hải Thần điện. Nếu không có Đinh ca ca tới kịp lúc thì sợ là hạt giống hắc ám này thành công.

Lý Y Nhược cười nói:

- May mắn hạt giống hắc ám dù sao không phải chân thần, khó thể hoàn toàn áp chế Mạnh Mạnh. Vào phút mấu chốt Mạnh Mạnh tự phong Hải Thần điện, bảo vệ ba chúng ta vào trong. Hạt giống hắc ám tạm thời không thể phá mở Hải Thần điện, chúng ta đang không biết làm sao để chờ Hạo ca ca tới xóa đi sức mạnh hắc ám trong chiến kích hoàng kim, lại mở phong ấn Hải Thần điện.

Chuyến đi hải tộc thất hải mới đầu rất thuận lợi, vương tộc thất hải nghiệm chứng thân phận của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh. Không ngoài dự đoán, cá heo nhỏ Mạnh Mạnh là hậu đại Hải Thần đã mất tích, các hải tộc cung nghênh Lý Y Nhược, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình, không dám chậm trễ. Nhưng lúc cá heo nhỏ Mạnh Mạnh dùng tiên cổ tế dần chuyển sinh hồi phục lực lượng, ký ức thì xảy ra biến dị. Hạt giống hắc ám gieo trong cơ thể cá heo nhỏ Mạnh Mạnh thừa dịp làm khó, vào phút mấu chốt cướp quyền điều khiển, giả mạo Hải Thần, khống chế hải tộc.

Lúc cá heo nhỏ Mạnh Mạnh còn bé xíu bị U Minh Chân Tiên đánh cắp từ Hải Thần điện, chưa lớn lên, thực lực so với U Minh Chân Tiên thì kém rất xa nên nó không hề phát hiện, không cảm giác được cơ thể bị gieo hạt giống hắc ám. Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh bị xóa ký ức, nó không hay biết gì.

Hạt giống hắc ám mới khống chế hải tộc, chưa kịp hành động gì đã bị Đinh Hạo phá tan tất cả.

Nghe mấy người kể xong, Đinh Hạo thầm toát mồ hôi lạnh.

Tuy rằng cho đến bây giờ Đinh Hạo chưa gặp U Minh Chân Tiên nhưng kẻ đó rất đáng sợ, nhiều chuyện lớn rồi ren trong đại lục đều có bóng dáng của gã. Sau lưng nhiều thế lực đỉnh cao có xúc tua U Minh Chân Tiên, gã như hồn ma không chỗ không ở, chúa tể, khống chế vô số sợi tơ vô hình, điều khiển nhiều thứ.

Lần này U Minh Chân Tiên bày ván cờ trong cơ thể hậu đại Hải Thần hải tộc Thần Ân đại lực.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp thực lực Đinh Hạo tăng vọt chạy tới hải tộc ngay, đổi lại người khác, dù là siêu cường giả thần cảnh Bắc vực Huyền Thương Chiến thần cũng khó thể chiến thắng. Nếu không đánh bại được hạt giống hắc ám là không thể cứu đám người cá heo nhỏ Mạnh Mạnh, Lý Y Nhược, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình ra.

Đây là cái gọi là tính tới tính lui không bằng trời tính sao?

U Minh Chân Tiên sắp đặt bày thiên hạ vô song, tính toán khắp nơi nhưng không thể tính ra ông trời.

Qua lời kể của nhóm Lý Y Nhược mọi chuyện đã sáng tỏ.

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh là hậu đại của Hải Thần, qua chuyện lần này tuy hơi hồi phục lại lực lượng huyết mạch chân thần thời đại tiên cổ nhưng hoàn toàn cắt đứt với ký ức kiếp trước, quên quá khứ. Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh bây giờ không thể xem như Hải Thần thời thượng cổ chuyển sinh mà càng giống thể sinh mệnh độc lập.

Nhìn từ góc độ nào đó thì Hải Thần thời đại tiên cổ đã chết.

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh có huyết mạch, một phần thần thông của Hải Thần xem như kế thừa vị trí, tùy ý điều khiển chiến kích đỉnh ba hoàng kim, tiên đạo hoàng kim. Các vương tộc hải tộc thất hải một lần nữa xác nhận, khẳng định vị trí Hải Thần của cá heo nhỏ Mạnh Mạnh.

Hải Thần hoàng kim trở thành Hải Thần mới, thống ngự vương tộc thất hải.

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh vẫn rất thích Lý Y Nhược, điều này khiến nàng có địa vị rất đặc biệt trong hải tộc. Tuy các cường giả hải tộc không muốn thừa nhận thần linh tộc mình là vật nuôi của một nữ nhân loài người nhưng bọn họ không dám khó xử Lý Y Nhược, bởi vì người yêu của Lý Y Nhược là Đinh Hạo.

Đó là tồn tại còn khủng bố hơn cả Hải Thần.

Đinh Hạo bây giờ xem như ân nhân của hải tộc, nếu không nhờ hắn thì bọn họ đã trở thành phụ thuộc của ngụy thần, rơi vào hắc ám, trở thành chủng tộc hắc ám, đây là tội ác không thể chấp nhận.

Sự thật đã rõ, hải tộc bước vào giai đoạn chỉnh đốn.

Đặc biệt là hai đại lực hợp nhất, hải tộc thất hải, Nam Hoang đánh vào nhau, các sinh linh trong nước cần hân chia địa bàn lại. Một thời đại mới đã đến, có tồn tại tối cao Hải Thần, có lẽ chuyện kế tiếp không cần chiến tranh, máu me cũng có thể từ từ giải quyết.

Đám người Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi, Lý Y Nhược, Ôn Đa Tình tạm thời không rời đi.

Cá heo nhỏ Mạnh Mạnh ở lại hải tộc có ý nghĩa quan trọng, nó không đi được. Lý Y Nhược muốn ở bên cá heo nhỏ Mạnh Mạnh. Đinh Hạo có tính toán riêng, tạm ở trong thành Hải Thần. Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình thì bởi vì Nam Hoang biến đổi lớn, phải chạy về Thiên Chi đảo, yêu tộc Nam Hoang.

Lúc chia tay Đinh Hạo dặn dò chuyện nhân loại và yêu tộc với Đinh Khả Nhi.

Đinh Khả Nhi cười tinh nghịch:

- Hì hì, ca ca cứ yên tâm.

Trước mặt Đinh Hạo, Đinh Khả Nhi vĩnh viễn là nữ hài tử không lớn.

Đưa tiễn Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình rời đi, Đinh Hạo ở lại thành Hải Thần.

Đinh Hạo được sắp xếp trong một thần điện cách Hải Thần điện không xa.

Đinh Hạo bày trận pháp bốn phía ngăn cách hết thủy dóm ngõ, sau đó quay vào đại điện. Đinh Hạo xòe tay, một thần long màu đen biến to trong lòng bàn tay hắn. Thần long biến lớn thô cỡ một thước găm rỗng, vùng vẫy trong đại điện muốn bỏ trốn.

Làm sao Đinh Hạo chịu thả nó?

1524. Chương 1528: Thật Là Hậu Sinh Khả Uý (hạ).

- U Minh Chân Tiên là một nhân vật khủng bố, hắn truyền kỳ sống sót duy nhất từ thời đại tiên cổ đến nay. Chắc chắn U Minh Chân Tiên bày cục lớn kinh thế, tính toán mọi chủng tộc, nhân vật vào trong. Hải Thần cũng không phải hạng tầm thường, thuật chuyển sinh vậy mà bị U Minh Chân Tiên tính kế, cắt đứt ký ức trở thành thể sinh mệnh xa lạ.

Đinh Hạo nhìn thần long màu đen, đắm chiêu.

Nhìn các loại dấu hiệu thì U Minh Chân Tiên có âm mưu không nhỏ, sớm muộn gì sẽ đối đầu với sinh linh lực đạo. Thực lực hiện nay của Đinh Hạo tuy rằng khoáng cổ quật kim nhưng hắn không tự tin sẽ thắng khi đối địch U Minh Chân Tiên. Dù sao trong tên của U Minh Chân Tiên có chữ 'tiên'.

Nếu thật là tiên thì Đinh Hạo còn kém quá xa, nên bây giờ hắn phải lên kế hoạch, phòng ngừa kỹ càng.

Đinh Hạo rất tò mò về U Minh Chân Tiên, chỉ có biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng, đặc biệt là sức mạnh hắc ám đó vô cùng khủng bố. Hôm nay Đinh Hạo bắt con rồng đen này là vì hắn nhìn ra được có thể nó là một lực lượng căn nguyên của U Minh Chân Tiên, ẩn chứa sức mạnh hắc ám nguyên thủy nhất.

Đinh Hạo muốn thông qua quan sát con rồng đen để hiểu thuộc tính lực lượng của U Minh Chân Tiên.

Đinh Hạo ngồi khoanh chân trong đại điện, mắt chớp lóe từng chùm sáng phù văn, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng vận chuyển đến cực hạn đóng đinh rồng đen, phân giải, diễn hóa áo nghĩa sức mạnh hắc ám. Đinh Hạo muốn dòm ngó điểm yếu trong đó.

Đinh Hạo nhỏ giọng cảm thán rằng:

- Quả nhiên là lực lượng rất khủng bố.

Từ khi Đinh Hạo dung hợp Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng đến nay hầu như nhìn thấu mọi bí ẩn, nhưng khi ánh mắt đóng đinh rồng đen chỉ lơ mơ nhìn chút áo nghĩa hắc ám, không thể nhìn thấu hết.

Sức mạnh hắc ám đến từ U Minh Chân Tiên là một loại khác với huyền lực, tiên lực, có thể cắn nuốt, phá hư, phá hủy, ô nhiễm, ăn mòn, các loại lực lượng cực độ mặt trái, còn tác dụng lên linh hồn, tinh thần, thần thức của đối thủ, là khắc tinh của mọi lực lượng.

Hai loại lực lượng cùng cảnh giới thì sức mạnh hắc ám tuyệt đối chiếm ưu thế.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Hắc ám, tuyệt vọng . . . Đây chính là cảm giác U Minh Chân Tiên đem lại cho đối thủ sao?

song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng di chuyển sau lưng Đinh Hạo, diễn hóa ra sau áo nghĩa. Đinh Hạo muốn cưỡng ép thúc giục Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, đôi mắt như lúc trước Đinh Đồng phân giải. Nhưng lúc này biến dị đột nhiên xảy ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Rồng đen tự nổ.

Lực lượng khủng bố tứ tán, không gian quanh người rồng đen bị nổ nát. Vô số bình chương không gian trong phút chốc nát vụn, pháp tắc bị phá hủy biến thành lực lượng hủy diệt khủng bố khó tả nghiền áp Đinh Hạo.

- Ủa?

Đinh Hạo không ngờ đến tình huống này, giật nảy mình.

Chỉ hơi giật mình.

Đinh Hạo co tay lại, lực lượng vô hình như thời gian đảo ngược đè sức mạnh hủy diệt khủng bố lại, giam cầm trong quả cầu ánh sáng trắng và vàng to cỡ nắm tay. Lực lượng hủy diệt điên cuồng va chạm, diễn hóa, khi năng lượng tiêu hao hết thì tĩnh lặng lại.

Lực lượng kỳ diệu giờ tay nhắc chân biến mục nát thành thần kỳ đã đến trình độ nhìn thế là đủ rồi.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Đột nhiên nổ . . . Hưm, là hậu chiêu của U Minh Chân Tiên sao?

Đến cảnh giới như U Minh Chân Tiên tất nhiên sẽ không cho người ta dùng cách này tìm hiểu áo nghĩa lực lượng của mình. U Minh Chân Tiên có thủ đoạn vô cùng, thần thông không thể tưởng tượng, cách tự hiểu lực lượng căn nguyên kiểu này vượt ngoài dự đoán của Đinh Hạo.

Đinh Hạo không quá tiếc nuối, hắc vạch không trung, một luồng sáng vàng chớp lóe, dao nhỏ màu vàng xoay tròn hiện ra.

Chớp mắt Đinh Hạo biến mất trong hư không.

* * *

Dao chi linh vực.

Đây là một thế giới đao thật sự.

Sau khi Đinh Hạo lĩnh ngộ thần thông thần cảnh cao giai thì tự tạo ra thế giới đao của mình giống như đám người Bắc vực Huyền Sương Chiến thần, Phật Chủ, Trung Thổ Siêu Thiên Chiến thần. Đinh Hạo có hai thế giới là đao chi thế giới, kiếm chi thế giới.

Sức của một người mở ra hai đao chi thế giới, từ xưa đến nay chưa hề có chuyện này.

Đinh Hạo ở trong đao chi thế giới, mọi thứ do hắn điều khiển. Với lực kỳ mạch, huyền lực thuộc tính lửa, kiếm ý, đao ý tổ thành thế giới là biển lửa cháy hừng hực, một cây trường đao lớn nổi bên trên biển lửa.

Hạt giống hắc ám bị bắt trời ở trên lưỡi đao to, nó bị ánh mắt phù văn xích thần màu vàng trời lại, không thể chạy thoát.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Nếu là U Minh Chân Tiên gieo hạt giống trong thân luân hồi của Hải Thần thì quý giá hơn cả một lũ lực lượng căn nguyên hắc ám rùng rợn, nếu có thể phát hiện dấu vết bên trong . . .

Đây cũng là lý do Đinh Hạo bỏ hạt giống hắc ám vào đao chi thể giới, tránh cho trong lúc quan sát nghiên cứu bị U Minh Chân Tiên không biết ở đâu phát hiện, lại lần nữa tự bạo tự hủy.

Đinh Hạo vận chuyển Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng định quan sát thì . . .

Trong bóng tối vọng ra tiếng thở dài:

- Thật là hậu sinh khả úy.

Tiếng than thở chất chứa khen ngợi, thưởng thức.

Đinh Hạo ngây ra, sau đó hiểu không phải hạt giống hắc ám nói chuyện với hắn mà là U Minh Chân Tiên. U Minh Chân Tiên dùng Đại Thần Tử thông nào đó không biết cách bao nhiêu xa, bao chương ngại thông qua cơ thể hạt giống hắc ám đối thoại cùng Đinh Hạo.

Thủ đoạn thật đáng sợ!

Trong phút chốc Đinh Hạo không dám chậm trễ, dù sao hắn đối diện thủ lĩnh đáng sợ nhất từ thiên cổ đến nay. Đồn rằng tiên cổ tan vỡ, lực đạo phá diệt có liên quan rất lớn đến U Minh Chân Tiên. Không biết bao nhiêu tồn tại chỉ tồn thời đại tiên cổ biến thành tro bụi chỉ có U Minh Chân Tiên sống tiếp, có thể thấy gã khủng bố cỡ nào.

Đinh Hạo vốn muốn tìm sơ hở, điểm yếu của U Minh Chân Tiên trong ký ức, cơ thể hạt giống hắc ám. Nhưng tình huống đột ngột bây giờ làm Đinh Hạo không biết nên xử lý thế nào.

- Không ngờ trong hoàn cảnh lực đạo tan vỡ nhưng còn có nhân vật tuyệt thế như người xuất hiện, thật khiến ta kinh ngạc.

Hạt giống hắc ám ngừng vùng vẫy như mất đi linh hồn, nở nụ cười nhạt, đó là sự lạnh nhạt đứng trên chúng sinh, không phải cố ý biểu hiện ra. Đây là biểu tình của U Minh Chân Tiên.

Đinh Hạo không đáp.

Nói thật là lúc trước Đinh Hạo chưa chuẩn bị ứng đối với thủ lĩnh này, không thể đoán ra U Minh Chân Tiên nhập vào hạt giống hắc ám là muốn làm cái gì.

Thanh âm bình tĩnh, thản nhiên vang lên:

- Chàng trai, đừng căng thẳng, ta chỉ là rất cô đơn nên muốn tìm người nói chuyện.

Có vẻ U Minh Chân Tiên không chút tức giận bị Đinh Hạo liên tục phá hủy kế hoạch, gã chỉ muốn tìm người trò chuyện.

Đinh Hạo tin lời U Minh Chân Tiên nói.

1525. Chương 1529: Chỉ Kém Một Chiêu.

Từ vạn cổ đến nay không biết Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục sinh ra bao nhiêu sinh linh, trong đó có vô số nhân kiệt, kiêu hùng, tồn tại kinh diễm vạn cổ nhưng vẫn không thể lọt vào mắt U Minh Chân Tiên, không có tư cách đối thoại. U Minh Chân Tiên là kẻ vô cùng kiêu ngạo, không thấy người có tư cách đối thoại với mình thì vĩnh viễn sẽ không nói.

Có thể được thủ lĩnh vạn cổ này thừa nhận cũng xem như vinh diệu.

U Minh Chân Tiên kinh ngạc nói:

- Ta vốn tưởng Đinh Đồng sẽ trở thành người duy nhất có tư cách nói chuyện với ta, không ngờ người thay thế hẳn. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng là thể cất vạ cổ hiếm thấy nhưng bị người diễn hóa phân giải, cướp nó từ người Đinh Đồng, làm ta rất bất ngờ.

Đinh Hạo im lặng.

- Năm xưa những tồn tại cao cao tại thượng đều không thể thoát khỏi ván cờ của ta, không ngờ người làm sóng gợn được.

Trong mắt hạt giống hắc ám lộ ra hai luồng sáng âm u, đó là U Minh Chân Tiên từ trong hắc ám dò xét Đinh Hạo, thần thông rất đáng sợ.

Đinh Hạo cuối cùng cũng lên tiếng.

Đinh Hạo hỏi:

- Mới rồi người nói Đinh Đồng, vậy là . . . Quả nhiên Đinh Đồng là người ban đầu người chọn, năm xưa quân tây chinh Thần Đình biến đổi lớn, phụ thân ta gặp đủ chuyện đều trong kế hoạch của người?

- Người rất thông minh.

U Minh Chân Tiên lên tiếng:

- Nhanh vậy đã đoán được. Đạo kiếm song thánh thể, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng đều là thể chất rất hiếm thấy. Lúc trước ta có do dự giữa phụ thân và Bạch Vô Kỳ, giữa người và Đinh Đồng.

Đinh Hạo trầm ngâm, lạnh lùng cười:

- Ta rất may mắn lúc trước người không chọn ta.

U Minh Chân Tiên nghe ra Đinh Hạo trào phúng mình nhưng không để bụng, lạnh nhạt nói:

- Năm xưa phụ thân của người có uy thế, tiềm lực, tư chất, địa vị trên Bạch Vô Kỳ, là một nhân tuyển tuyệt vời. Tiếc rằng hẳn không cùng hướng với ta, đạo khác biệt không chung lối, ta đành chọn cái thứ hai. Với ta thì quân cờ tốt hay xấu đều không sao, bởi vì một bộ cờ chết ở trong tay ta có thể phát huy tác dụng tuyệt sát.

U Minh Chân Tiên nói lời cực kỳ tự tin.

Đinh Hạo trả đũa:

- Nhưng người chọn sai.

- Xem như là ván cờ thiên địa cũng không thể hoàn hảo không sai sót. Cái gọi là năm mươi đại diễn, để lại một đường tranh cùng người. Mọi chuyện đều nằm trong tính toán thì không thú vị, trong năm tháng dài đặc ta muốn thấy niềm vui bất ngờ.

Giọng U Minh Chân Tiên vẫn bình tĩnh, lời nói của Đinh Hạo không thể làm dao động cảm xúc của gã.

U Minh Chân Tiên tiếp tục bảo:

- Hơn nữa sao người biết người đi đến hôm nay không phải bởi vì ta khoan dung, mặc kệ người?

Đinh Hạo không đáp.

Nói chuyện với thủ lĩnh vạ cổ này làm chết tế bào não Đinh Hạo. Đúng là về vũ lực, cách cục thì U Minh Chân Tiên trên Đinh Hạo nhiều, muốn dùng ngôn ngữ lay động, phá hư tinh thần của gã là cực kỳ khó khăn.

Đinh Hạo đổi đề tài.

Đinh Hạo hỏi thẳng:

- Ta rất tò mò. Người sống lâu như vậy, làm nhiều chuyện, đảo điên các vương triều, thế lực, đi qua nhiều kỷ nguyên. Người không xưng bá thiên hạ, không hưởng thụ cuộc sống, không báo thù giết chóc, cũng không truy cầu danh lợi, luôn ẩn núp trong bóng tối là vì cái gì?

Với cảnh giới, lực lượng của U Minh Chân Tiên một ý nghĩ là có thể trở thành chí cao vô thượng toàn thể giới. Chỉ cần U Minh Chân Tiên muốn là tùy thời trở thành bá chủ cái thế, toàn thể giới là sân sân bắt, hoa viên của gã. Dù là vô số tồn tại vạn cổ kinh diễm ở trước mặt U Minh Chân Tiên chỉ có nước chết.

Có thể nói U Minh Chân Tiên đứng trên độ cao nhiều người khao khát, nhưng tại sao gã tốn hết công sức làm nhiều cái cục như vậy?

Thời đại tiên cổ đều chôn vùi trong cục của U Minh Chân Tiên, còn thứ gì có thể uy hiếp được gã? Hoặc nên nói có kẻ thù nào tương đương với gã được sao?

Đáp lại Đinh Hạo là tiếng thở dài thườn thượt:

- Ta chỉ là . . . Vì sống sót.

Giọng điệu của U Minh Chân Tiên hơi thay đổi, chất chứa buồn rầu, bất đắc dĩ, không cam lòng.

U Minh Chân Tiên nói:

- Tuy ta đi ra một bước đó nhưng không thể vĩnh hằng, không thể trường sinh. Sống sót, trở thành chúa tể kỷ nguyên muôn đời thì mới lên đỉnh vô đạo thật sự.

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Lúc trước Đinh Hạo từng phỏng đoán như thế, nhưng theo thời gian trôi qua, U Minh Chân Tiên cho hắn cảm giác càng lúc càng cao thâm khó dò. Sống từ thời đại tiên cổ đến bây giờ không biết bao nhiêu vạn năm, gần như vĩnh hằng, đứng trên đỉnh vô đạo. Đinh Hạo vốn tưởng tồn tại đẳng cấp này là có thể trường sinh bất tử nhưng hóa ra U Minh Chân Tiên cũng sẽ chết.

Không lẽ trường sinh khó khăn đến vậy sao?

Với tu vi, lực lượng như U Minh Chân Tiên nhưng cũng sẽ chết?

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Vì sống sót, bất cứ sinh linh chủng tộc nào đều dám làm mọi thứ.

Nhưng vì một người sống sót làm vô số kỷ nguyên hỗn loạn, các sinh linh chết thảm, trả giá lực đạo luân hồi, làm vậy có đáng không? U Minh Chân Tiên vì sống sót hầu như hủy diệt thế giới này.

Nhìn ra thắc mắc của Đinh Hạo, U Minh Chân Tiên tự giễu nói:

- Chàng trai, ta biết ngươi nghĩ gì, nhưng nếu có ngày nào ngươi ở trong tình trạng của ta thì ta tin ngươi sẽ lựa chọn giống như ta.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Ta sẽ không.

- Ha ha ha ha ha ha!

U Minh Chân Tiên cười cười, không phản bác.

U Minh Chân Tiên đổi đề tài:

- Từ xưa đến nay hầu như không ai có cơ hội bình thản nói chuyện với ta như vậy. Chàng trai, có biết tại sao ta tìm ngươi không?

Đinh Hạo lắc đầu.

- Muốn . . . Bắt tử không?

Trong lời nói của U Minh Chân Tiên đột nhiên tràn ngập hấp dẫn, như ác ma thì thầm bên tai, lay động trái tim, làm nổi khát vọng bùng lên gấp vô số lần.

Bất tử, đây là giấc mơ lớn nhất các sinh linh truy cầu từ xưa đến nay.

Nó cực kỳ hấp dẫn Đinh Hạo, trong một giây hắn định gật đầu.

U Minh Chân Tiên tiếp tục bảo:

- Muốn có . . . Lực lượng vô địch không?

Thanh âm càng thêm dụ dỗ, ma quỷ thâm thì.

Đinh Hạo cắn chặt răng.

U Minh Chân Tiên trầm giọng nói:

- Muốn . . . Nắm giữ vận mệnh của mình sao?

Ngữ điệu cực kỳ dụ dỗ, làm người nghe xong cảm giác như lúc nhỏ được mẫu thân hát ru, làm người sẽ ngủ ngay.

Bất tử!

Vô địch!

Nắm giữ vận mệnh!

Làm được ba điều này là có thể siêu thoát.

Hỏi thế gian vô số kỷ nguyên đến nay các sinh linh cuồng quay có ai không phải vì ba điều này? Chỉ cần hoàn thành ba nguyện vọng đó, dù là tình bạn, tình thân, tình yêu, kho báu, tiền tài, quyền thế, mỹ nhân đều sẽ vào túi mình.

Ba chữ kia đủ để vô số anh hào sa đọa.

Đinh Hạo hé môi:

- Ta . . .

Cổ họng Đinh Hạo khô khốc, đầu óc mờ mịt như sắp ngủ. Mấy câu U Minh Chân Tiên thốt ra có sức hút vô cùng, Đinh Hạo muốn từ bỏ mọi vướng bận, chấp niệm, người thân, bằng hữu, trở thành người trở thành na cá nắm giữ quyền thế, lực lượng, vận mệnh.

1526. Chương 1530: Xem Khắp Bắc Vực.

Nhưng khi hai chữ ‘ta muốn’ sắp thoát khỏi môi thì một luồng sáng nhạt lóe qua linh đài của Đinh Hạo, hấn tỉnh táo lại.

Đầu lưỡi dán hàm trên, Đinh Hạo cắn chặt môi, đầu óc tỉnh táo lại.

Đinh Hạo hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hạt giống hắc ám, suýt chút nữa hấn đã sa ngã. U Minh Chân Tiên có thần thông như thuật thôi miên, trong khoảnh khắc đánh bại trái tim võ đạo của Đinh Hạo, suýt khổng chế được tinh thần hấn.

Trong chớp mắt đó nếu Đinh Hạo nói ra ‘ta muốn’ thì từ nay sẽ là xác sống, thành con rối bị U Minh Chân Tiên khổng chế giống như cái xác hạt giống hắc ám.

Thần thông quá đáng sợ, lời nói hầu như hủy diệt cao thủ đẳng cấp như Đinh Hạo.

Tu vi của U Minh Chân Tiên thật là quỷ thần khó lường.

May mắn trong chớp mắt đó chút tỉnh táo nhờ Thăng Tự Quyết kéo Đinh Hạo sắp bước xuống vực sâu, nếu không thì hấn sẽ vĩnh viễn sa đọa hắc ám, đời đời không được siêu sinh.

Khi phản ứng lại, thần thức lượn lơ quanh thân Đinh Hạo, khuếch tán ra, Thăng Tự Quyết đẩy lên đến cực độ. Trong thức hải dậy sóng thần, sấm sét chớp giạt, linh đài tỉnh táo, ôm nguyên thủy nhất, tâm trí và ý chí không còn chút khe nứt, cực kỳ cứng cỏi.

Thần thông đã không thể không chế Đinh Hạo nữa.

- Ha ha ha ha ha ha! Đáng tiếc quá, một con rối tốt biết mấy vậy mà cuối cùng nhảy khỏi mặt nước. Đinh Hạo, đây chỉ mới là bắt đầu, ta nghĩ chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau. Ta nhìn thấy ánh sáng bất tử trên người của ngươi, ha ha ha ha ha ha!

Giọng U Minh Chân Tiên trở nên âm trầm.

Trong chớp mắt này U Minh Chân Tiên toát ra hơi thở cao nhân bình tĩnh, lạnh nhạt không còn nữa. U Minh Chân Tiên như ác ma điên cuồng phát ra nguyên rửa độc ác nhất. Thân hình hạt giống hắc ám toát ra khói đen như đốt cháy, hòa tan.

Đinh Hạo kinh sợ nhưng không lùi lại.

Đây là thế giới đao nhỏ màu vàng, là đao chi lĩnh vực của Đinh Hạo, dù U Minh Chân Tiên đến đây nếu không phá vỡ được quy tắc trời buộc thì vẫn phải chết, huống chi chỉ là lực lượng một hạt giống hắc ám?

Đinh Hạo chỉ cần máy động ý niệm nhìn có hỏa đao xẹt qua trong không trung.

Khói đen đốt cháy hết, lực lượng hạt giống hắc má tiêu hao hoàn toàn.

Biểu tình Đinh Hạo nghiêm túc, không có vẻ gì là vui sướng.

Hôm nay chỉ là cuộc tiếp xúc nhỏ nhưng lực lượng của U Minh Chân Tiên quá khủng bố, có thể tùy ý phân ra phân thân. Với tu vi hiện giờ của Đinh Hạo hầu như bước lên đỉnh các sinh linh Vô Tận đại lục tu luyện từ trước đến nay nhưng U Minh Chân Tiên nói ba câu hầu như không chế được hắn. Nếu U Minh Chân Tiên thật sự xuất hiện thì sẽ khủng bố đến đâu?

Đinh Hạo rất e ngại nhưng cũng có nghi vấn.

Thực lực của U Minh Chân Tiên khủng bố như vậy sao chưa từng thấy gã tự mình ra tay? Ví dụ ở giao nhân tộc, ngạ quỷ đạo, cái chết của Ngụy Thần Đế vân vân. Nếu những thứ này là U Minh Chân Tiên bày ra cục thì rất quan trọng ục tiêu của gã, tại sao U Minh Chân Tiên trở mặt nhìn các cục bị phá mà không ra tay cứu vãn? Với thực lực của U Minh Chân Tiên nếu gã ra tay thì một ý nghĩ có thể thay đổi chiến cuộc.

Sự thật là U Minh Chân Tiên nhìn quân cơ mình bày ra bị nhỏ từ từ.

Nếu nói lần đầu, lần thứ hai là vì U Minh Chân Tiên sơ sẩy, không phát hiện kịp thì mấy lần sau, với thực lực, thần thông của gã sao có thể không biết?

Đó toàn là quân cờ rất quan trọng!

Nhưng tất cả đều bị nhỏ.

Đinh Đồng thua trong tay Đinh Hạo, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bị cướp đi, trong lời nói của U Minh Chân Tiên lộ rõ không cam lòng nhưng tại sao gã không ngăn cản hoặc cướp lại?

Đinh Hạo cảm giác mình đoán được tại sao nhưng không thể chắc chắn trăm phần trăm. Từng tia sáng chớp lóe trước mặt hắn, Đinh Hạo khó thể thấy rõ.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Muốn có sức đấu một trận ngay mặt với U Minh Chân Tiên thì phải nhanh chóng bước ra một bước đó, nhập tiên.

Lúc này Đinh Hạo là song mạch đỉnh bát khiêu Võ Thần cảnh, tiến thêm một bước dung thông song mạch tiến vào cửu khiêu Võ Thần cảnh, dung hội quán thông, đánh thông kinh mạch thứ mười hai trong thập nhị chính kinh, chín khiêu cuối cùng trong kinh mạch thứ sáu của lục kỳ mạch, bước vào Võ Tiên cảnh là Đinh Hạo có thể đối kháng cùng U Minh Chân Tiên.

* * *

Mấy ngày tiếp theo Đinh Hồng Lệ, hải tộc thất hải va chạm dần hình thành cách cục mới.

Vì có chí tôn Đinh Hạo phối hợp, các phương thế lực không dám gây chiến. Trong các đại thế lực Đinh Hồng Lệ thì Thiên Chi đảo nghe lệnh Đinh Hạo răm rắp, thế lực khác dù là nhân loại và yêu tộc sớm bị hấn hù sợ vỡ mật. Hải tộc thất hải trong trận chiến trước bị Đinh Hạo chấn nhiếp, cộng với Hải Thần mới cá heo nhỏ Mạnh Mạnh đứng về phe hấn. Các đại thế lực chỉ có thể ngoan ngoãn hòa bình xác nhận phạm vi lãnh thổ.

Hai đại lực va chạm hình thành một thế giới mới.

Dựa theo mọi người phán đoán từ Bắc Vực Vô Tận đại lực bắt đầu một đường hướng nam qua Trung Thổ Thần Châu, Nam Hoang là đến thất hải, từ thất hải đi phía nam là đến vương đình vũ nhân Thần Ân đại lực, rồi tới bộ lạc thú nhân bắc bộ, đây là hướng nam, còn phía đông tây . . .

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Theo lý luận vật lý học kiếp trước sau khi hai đại lực va chạm dung hợp chắc sẽ trở thành hình cầu. Trong bầu trời thế giới này chớp lóe hình cầu. Có lẽ vì hai đại lực mới hợp nhất nên nhiều diễn biến chưa xảy ra, theo thời gian trôi qua khối đại lực thay đổi, sợ là nhiều địa hình Vô Tận đại lực, Thần Ân đại lực sẽ thay đổi, nước biển hòa vào nhau. Cuối cùng đông tây nam bắc hai đại lực gắn liền với nhau sẽ thành tinh cầu mới?

Đinh Hạo biết rõ có rất nhiều di chứng khi hai đại lực va chạm hợp nhất, sẽ thể hiện ra theo thời gian. Có lẽ không chỉ địa hình, sông ngòi biến đổi, thậm chí khí hậu, thời tiết đại lực cũng đổi thay. Bắc Vực gió tuyết sẽ thành phong cảnh hợp lòng người, Trung Thổ Thần Châu phì nhiêu sẽ dần suy sụp theo đại lực thay đổi.

Tuy nhiên mấy chuyện đó không phải điều bây giờ Đinh Hạo suy nghĩ.

Đinh Hạo ở lại hải vực gần sáu ngày rồi cùng nhóm Lý Y Nhược, Đinh Khả Nhi, Ôn Đa Tình rời đi, trở về Bắc Vực.

* * *

Vấn Kiếm tông vẫn là bá chủ mới của đất Bắc Vực.

Cùng lúc đó thế lực Tiên Hoàng cung dần tăng mạnh lên. Mấy lần Tiên Hoàng Đại Thánh ra tay tay rung động các phương, có xu hướng thống nhất yêu tộc Bắc Vực. Trừ mấy tông môn yêu tộc đỉnh cao như Yêu Thần cung ra, thế lực khác đều không dám đối kháng với Tiên Hoàng cung.

Tiên Hoàng Đại Thánh đã tuyên bố với thiên hạ sau một năm nài sẽ nhường ngôi, giao Tiên Hoàng cung cho thánh nữ Tạ Giải Ngữ cai quản.

Tạ Giải Ngữ là thê tử của Đinh Hạo, thân phận này khiến nhiều người có cách nhìn với tương lai là có lẽ không lâu sau mảnh đất cổ xưa này sẽ là thiên hạ của một mình Đinh Hạo.

Bởi vì chủng môn Vấn Kiếm tông cũng là thê tử của Đinh Hạo.

1527. Chương 1531: Chiến Sự Lại Nổi Lên.

Có người cảm thán. Tuy Đinh Hạo không nắm giữ quyền lợi môn phái nhưng hấn cười hai chủng môn môn phái nắm giữ quyền lực lớn nhất Bắc Vực, điều này khiến người hâm mộ hơn là hấn trực tiếp cầm quyền.

Lúc trước hai đại lực va chạm ảnh hưởng đến Bắc Vực khá ít.

Người nơi này chỉ cảm giác động đất, bọn họ thói quen chiến loạn, cường giả quyết đấu sinh ra tình hình tận thế kinh thiên động địa, nên loại chấn động này không khiến họ chú ý nhiều. Vô Tận đại lực quá rộng lớn, chấn động truyền đến đây chỉ có cường giả tuyệt đối mới phát hiện ra.

Đinh Hạo ở lại Vấn Kiếm tông ba ngày, bày nhiều trận pháp sát trận bảo vệ Vấn Kiếm tông kiên cố, gặp thê tử nữ nhi ngăn ngừa chưa đến một canh giờ lại đi Thanh Bình học viện.

Thanh Bình học viện có tàng thư nhiều nhất Tuyết Châu, ghi chép nhiều chuyện thượng cổ, các loại truyền thuyết, bí mật mấy vạn năm nay. Đinh Hạo nói chuyện với Kỷ Anh Khi, Khổng Diệc Nho nửa ngày, lại tốn nửa ngày ở trong thư viện Thanh Bình học viện, đọc các loại điển tịch.

- Vẫn không đủ!

Dù sao thực lực Thanh Bình học viện không đủ, chỉ ghi chép một ít tin tức, còn kém xa với mong chờ của Đinh Hạo.

Hôm sau Đinh Hạo đi Thanh Vân tông, Diệt Tuyệt Kiếm tông.

Giao thiệp vài câu xong Đinh Hạo vào kho vũ khí điển tịch của hai đại tông môn. Đinh Hạo ở lại kho vũ khí Thanh Vân tông ba ngày, trong kho vũ khí Diệt Tuyệt Kiếm tông thì hẩn mất hai ngày.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Hình như bắt được chút tin tức. Lục đạo, thiên đạo, pháp tắc, tiên cổ . . . Các kỷ nguyên hủy diệt quả nhiên hơi giống nhau. Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục từ rất sớm trước kia là một tinh cầu hoàn chỉnh chứ không phải đại lục trôi nổi trong hư không. Nhưng từ lục đạo tan vỡ, tiên cổ hủy diệt, hai thế giới này không hợp nhất. Kỷ nguyên này xuất hiện tình trạng lạ thế này không lẽ là dấu hiệu của điều gì sắp đến?

Trước khi Đinh Hạo rời khỏi Thanh Vân tông để lại thần trận phòng ngự, gia cố khí vận ngàn năm cho tông môn. Khi Đinh Hạo rời khỏi Diệt Tuyệt Kiếm tông cũng làm điều tương tự.

Khi Đinh Hạo biến mất, trước đại diện Thanh Vân tông, các cao tăng Thanh Vân tông biểu tình trầm trọng.

- Chương môn, công khai kho vũ khí, điển tịch tông môn cho người này có thích hợp không?

Một công huân trưởng lão Thanh Vân tông khẽ thở dài:

- Tuy quan hệ của chúng ta với Vãn Kiếm tông không tệ nhưng không phải tông môn ta thì khó đoán được tâm lý của hắn, lỡ như . . .

- Không sao.

Chương môn Thanh Vân tông lắc đầu, nói:

- Con đường của Đinh Hạo đã đi trước chúng ta, các người nên nhận ra thực lực hắn bây giờ sâu không lường được, như biển khổ vực sâu, như trời sao vũ trụ, như núi cao ngất ngưỡng. Đinh Hạo đã siêu thoát Thiên Xu đại gia, hoàn toàn vượt qua võ đạo nguyên đại lục. Có lẽ chỉ kém một bước là Đinh Hạo sẽ bước ra bước vĩnh hằng thiên cổ, nhân vật như vậy dù Thanh Vân tông dốc hết sức cũng không phải đối thủ. Cứ kết thiện duyên, sau này có thể che chở Thanh Vân tông ta.

Các trưởng lão nghe xong lòng rung động, không biết nên nói sao.

Tổng Khuyết ở trong đám người.

Tổng Khuyết rất là cảm thán, nhớ năm đó lần đầu tiên gã gặp Đinh Hạo thì thực lực hắn còn cách gã rất xa. Tổng Khuyết không ngờ bây giờ khó thể nhìn bóng lưng Đinh Hạo, cách biệt như trời với đất.

May mắn người này là huynh đệ của mình!

Chuyện tương tự xảy ra trong Diệt Tuyệt Kiếm tông.

Đối với các trưởng lão, danh nhân tông môn nghi vấn, chương môn Diệt Tuyệt Kiếm tông lo âu nói:

- Tạm gác lại thực lực như quân lâm thiên hạ của Đinh Hạo, các người không có cảm giác gì sao? Lực lượng triều tịch trên đại lục hiện nay đang điên cuồng tăng lên, tuy tu luyện trong môi trường này sẽ tiến bộ rất nhanh nhưng chuyện khác lạ sẽ có điều kỳ. Chắc các vị còn nhớ trong cổ tịch tông môn ghi chép mấy lần thời đại kỷ nguyên hủy diệt trước lúc đó sẽ có dấu hiệu như vậy. Có lẽ tai họa lớn đã đến, lực lượng của chúng ta khó thể phát huy tác dụng gì trong hoàn cảnh đó. Ánh mắt Đinh Hạo nhìn đến nơi vượt qua chúng ta tưởng tượng, giúp hắn là giúp bản thân mình. Khi tai họa bùng xuống, chỉ Đinh Hạo mới chống đỡ nổi tai nạn.

Mọi người thở dài thườn thượt.

* * *

Hơn một tháng tiếp theo.

Đinh Hạo lần lượt đến viếng các tông môn đỉnh hoặc cỡ trung Bắc Vực. Dù là thế lực nhân loại và yêu tộc đều mở rộng kho vũ khí diễm tàng cho hắn. Đinh Hạo chỉ xem sách cổ, không nhìn thần thông võ đạo, trước khi đi sẽ để lại quà.

Một tháng sau, Đinh Hạo rời khỏi Bắc Vực.

Sau khi rời khỏi Bắc Vực thì Đinh Hạo mất tích khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ những cường môn, cao tầng siêu tông môn mới biết đoạn thời gian này trong tông môn xảy ra chuyện gì. Bước chân Đinh Hạo lật xem diễm tịch các tông môn đỉnh cao không ngừng, từ Trung Thổ Thần Châu đến Đông Cương, Tây Mạc.

Đinh Hạo như thần long thấy đầu không thấy đuôi lặng lẽ gõ cửa các tông môn. Với thực lực hiện giờ của Đinh Hạo thì những trận pháp phòng ngự, cảnh giới của các đỉnh tông môn không cách nào ngăn cản hắn. Các đại ma vương Tà Nguyệt đại tông môn khi mở to mắt sẽ kinh sợ phát hiện Đinh Hạo xuất hiện trước mặt bọn họ. Mới đầu đương nhiên bọn họ sẽ không ngoan ngoãn đồng ý yêu cầu của Đinh Hạo, dù sao kho vũ khí, những diễm tịch cổ xưa đều là căn cơ, nội tình mỗi một tông môn. Tựa như ngực, móng mxy nữ tuyệt trần, sao có thể dễ dàng phô ra trước mặt người ngoài? Dù biết Đinh Hạo không ích kỷ muốn xem nhưng nhiều cường môn tông môn vẫn từ chối lời yêu cầu của hắn.

Đinh Hạo sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Đạo đức đại nghĩa không thể cảm hóa người thì sẽ có cách khác làm người ta chủ động khuất phục, hoặc dụ dỗ, hoặc trao đổi. Đinh Hạo có rất nhiều báu vật, tần được, tùy tiện lấy ra một, hai thứ là có thể khiến những tông môn đỉnh cao điên cuồng cộng với bảo đảm tuyệt đối không lật xem diễm tịch thần thông võ đạo, cuối cùng Đinh Hạo sẽ được như ý.

Nửa năm dài Đinh Hạo luôn làm chuyện như vậy.

Diễm tịch mười tông môn Trung Thổ Thần Châu bị Đinh Hạo lật xem, một số ghi chép í ả của vài siêu tông môn Tây Mạc, Đông Cương cũng bị hắn sao chép một phần, cẩn thận nghiền ngẫm.

Từ xưa đến nay có lẽ Đinh Hạo là người thứ nhất làm được chuyện như vậy.

Trong nửa năm này hai đại lục va chạm hợp nhất dẫn đến các bạo idi chứng dần hiện ra trong thế giới này. Trừ các thế lực đại tông môn đối đầu nhau, phân chia lại bản đồ, một số điều Đinh Hạo suy đoán lần lượt xảy ra. Thời tiết mỗi khu vực Vô Tận đại lục, Thần Ấn đại lục đã cố định bắt đầu thay đổi.

Nhiều chỗ vốn nên vào mùa gió tuyết nhưng mọi người kinh ngạc phát hiện chờ đợi bọn họ lại là vạn vật hồi xuân, một số chỗ vốn nên là mùa thoải mái hợp lòng người thì lại nắng nóng cháy. Khu vực mùa mưa lại thành hè nóng bức, khu vực sa mạc thì đổ mưa rào ba, bốn tháng, bắt đầu tràn trề sức sống. Luân hồi tứ quý của Thần Ấn đại lục, Vô Tận đại lục rối loạn làm nhiều sinh linh cảm thấy khó hiểu.

Ngoài ra địa hình nhiều nơi thay đổi.

1528. Chương 1532: Chiến Sự Lại Nổi Lên (hạ).

Có người kinh ngạc phát hiện những sơn mạch nhìn quen mắt lún xuống như bị lực lượng bí ẩn tước mất đỉnh núi, hồ nước ao sông rộng lớn mênh mông chỉ vài ngày đã khô cạn. Vài sông lớn nước chảy róc rách thành con suối nhỏ, u cốc cỏ cây tươi tốt trỗi lên thành ngọn núi, sơn mạch mới hình thành ở nơi vốn phi nhiều.

Thế giới đang phát triển phương hướng các sinh linh vô cùng xa lạ, có lẽ khí hậu thay đổi không ảnh hưởng lớn đến các chủng tộc động vật nhưng thấy ngay biến động với thực vật.

Hai đại lực hợp nhất, giống loài khác nhau xung đột, thế giới mới không thể tránh khỏi chiến tranh, xung đột.

Dù Đinh Hạo có mạnh tới đâu cũng không thể hoàn toàn trấn nhiếp hết các thế lực, bởi vì thế giới này quá to lớn.

Theo thời gian trôi qua, chớp mắt đã là một năm.

Lực lượng triều tịch thế giới mới sinh ra biến đổi lớn, thiên địa linh khí bắt đầu đầy đủ. Lực lượng pháp tắc thế giới này tựa như thủy triều càng rõ ràng, hoàn chỉnh hơn. So sánh với quá khứ thì dù là chỗ hoang vu nhất cũng dần tràn đầy linh khí.

Biến đổi này có kết quả trực tiếp nhất là võ giả, yêu tộc tu luyện dễ dàng hơn, cảnh giới tăng nhanh vùn vụt, lực lượng tăng trưởng mau.

Số lớn cường giả mới xuất hiện.

Nhiều cường giả nổi danh lâu năm bất giác đột phá bình cảnh trối buộc họ cả đời để bước vào cảnh giới mới.

Trong một năm ngắn ngủi số lượng cường giả bán thần cảnh, thần cảnh điên cuồng tăng nhiều.

Dù là nhân loại và yêu tộc đều có nhân tài tuyệt vời nổi lên, lão quái vật biến mất rất lâu lại xuất hiện trên võ đài võ đạo thế giới mới, khuấy động gió mưa.

Thế cục thiên hạ biến càng rắc rối phức tạp hơn.

Không chút khoa trương khi nói trong một năm này dù là Vô Tận đại lực, Thần Ân đại lực sức chiến đấu trung bình của các sinh linh bay vọt lên một đẳng cấp.

Biến đổi thế này có hậu quả trực tiếp nhất là nguyên thế giới hỗn loạn lên.

Các ‘người mới’ đột nhiên bước vào giai đoạn cường giả như rừng sốt ruột muốn chứng minh chính mình, muốn mưu đoạt càng nhiều quyền lên tiếng.

Chiến loạn xuất hiện.

Thế lực mới sinh ra, thế lực cũ hoặc là tỏa sáng sức sống hoặc rút khỏi võ đài lịch sử.

Trong quá trình này năm cực thế lực vốn có của Vô Tận đại lực dần mờ nhạt. Năm Chiến thần nhân loại, năm yêu thần yêu tộc đã rất lâu không lộ mặt. Mấy vạn năm qua bọn họ tích lũy uy thế dần không thể trấn áp những kẻ rục rịch trong thời đại thay đổi trời đất này. Mười thế lực đỉnh cao ngày xưa dường như từ bỏ quyền chủ đạo, không trấn nhiếp các phương nữa.

Có mấy lần xảy ra chiến tranh quy mô lớn, đặc biệt là vũ nhân vương đình, tộc cự thú muốn xưng bá thế giới mới, mấy lần động đao binh, sinh linh đồ thán, đánh đến trời sụp đất nứt, liên hợp mấy thế lực lớn, khí diễm ngút trời.

Trong phút chốc nguyên Vô Tận đại lực run rẩy trước quân tiên phong vũ nhân vương đình.

Vũ nhân tộc và cự thú hợp tác, thực lực khủng bố tiến quân vào Đông Cương trước tiên, một trận chiến hủy diệt thế lực yêu tộc số một Đông Cương là Phần Tiên cốc. Mấy trăm thế lực Đông Cương bị đánh bại, máu chảy thành sông, xác chất cao như núi.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc đắc ý hùng bá thiên hạ.

- Dưới quân tiên phong của ta thiên hạ đều phải Thần phục, nghịch ý của ta thì trời phạt!

trận chiến này khiến toàn thế giới run rẩy.

Đại quân vũ nhân tộc vương đình chỉ huy bắc tiến, một đường nghiền áp, quân tiên phong chỉ hướng Trung Thổ Thần Châu. Trong phút chốc gió mây vần vù, đã có thế lực Trung Thổ Thần Châu sợ run cầm cập giao thư hàng ngay tránh cho tông môn bị phá, cả nhà đều bị tàn sát . . .

Tất nhiên cũng có người chọn ngênh chiến.

- Cơ nghiệp của tổ tông không thể phế hay vứt bỏ, quân giặc thế lớn thì sao? Cùng lắm là chết.

Đạo chủ Bạt Dao Trai, một trong các thế lực đỉnh cao Trung Thổ Thần Châu vỗ bàn đứng dậy, trường đao ngân vang, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Bạch Y Vương một trong các thế lực mới nổi hùng mạnh nhất Trung Thổ Thần Châu chỉ đáp một chữ làm vô số nam nhi máu nóng sôi gầm rống.

- Chiến!

Đương nhiên lúc này nhiều người nghĩ ngay đến Vấn Kiếm tông bá chủ Bắc Vực, nhớ đến tuyệt Đại Thần Tử thoại vô đạo Đình Hạo. Các phong thư cầu viện như bông tuyết bay hướng Vấn Kiếm sơn mạch.

Nhưng mãi khi đại quân vũ nhân tộc đến gần ranh giới Trung Thổ Thần Châu, đội quân trinh sát sắp đến gần Bạt Dao Trai thì vẫn không có tin tức gì từ Bắc Vực truyền về.

- Vấn Kiếm tông sợ!

- Dù sao Đình Hạo chỉ có một mình, làm sao ngăn cản hai thế lực đỉnh cao Thần Ân đại lục cùng đánh? Đại hạ sụp đổ, một cây chổng chống vững nhà!

- Ha ha ha ha ha ha! Ký thác hy vọng vào Đình Hạo? Một hậu bối thì làm được gì? Tuy hấn kỳ tài nhưng không thể nghịch thiên!

Trong phút chốc có đủ cách nói.

Ngày hôm nay đại quân vũ nhân tộc, vô số cự thú giáng xuống.

Trên bầu trời đầy rẫy vũ nhân tộc vỗ cánh, che rợp trời. Vũ khí sắc lạnh, áo giáp lóe tia sáng như đóng băng thiên địa. Từng cự thú viễn cổ kỳ lạ hoặc bay, hoặc chạy nhưng như người khổng lồ chống trời phát ra khí thế hung hãn không gì sánh được. Nhìn từ xa tựa như các vị thành ủy diệt bước chân vào mảnh đất Trung Thổ Thần Châu.

- Ha ha ha ha ha ha! Vị diện hợp nhất, rốt cuộc ta không cần chịu vực môn hạn chế, tùy ý điều động đại quân. Đại lục hoang vu này còn ai có thể ngăn trở ta? Chờ san bằng Vô Tận đại lục rồi lại quay về Thần Ân đại lục, Thần Đình nhân loại và yêu tộc cũng sẽ thành quỷ dưới đao ta!

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc ngồi trên vạn pháp thần tọa cao cao, rất là đắc ý.

- Giết!

- San bằng thế lực ngăn cản, ai dám phản kháng thì đuổi tận giết tuyệt!

Trống sát rung trời, sóng năng lượng cuồng bạo dao động trong thiên địa. Các cường giả thần cảnh bay trong không trung, xích thần minh văn như ẩn như hiện phong tỏa nửa bầu trời, sát khí tứ tán làm gió mây biến đổi, mặt đất chấn động. Các sinh linh trong vô số thành thị run rẩy, gầm rống. Trước thế công này thì những trận pháp phòng ngự như tờ giấy mỏng chớp mắt bị phá hủy ngay.

Cuộc đồ sát, tai họa to lớn gần ngay trước mắt.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc chỉ kiếm hướng nào là cơ hồ đại biểu cho hủy diệt, tử vong.

Nhưng lúc này xuất hiện biến dị không ai ngờ.

Một luồng kiếm quang trắng rực rỡ từ phía chân trời bay đến, xé rách hư không, sau đó là cây băng kiếm khổng lồ che ngang nửa bầu trời. Giữa hư không chỉ lộ ra ùi kiếm đã dài mấy vạn thước, khí lạnh tứ tán, nửa bầu trời ánh bạc.

Nhiều người giật mình kêu lên:

- Đó là . . .

Uy lực một kiếm này rung động thiên địa, trong khoảnh khắc vô số người đầu óc hiện ra thân hình áo xanh như ngọc, tóc đen như suối. Toàn Vô Tận đại lục người có thể phát ra một kích này chỉ có đạo cuồng kiếm sĩ!

Vù vù vù vù vù!

Kiểm quang xé gió.

Trong khoảnh khắc vô số chíné sĩ vũ nhân tộc bị đóng thành abưng rơi lộp bộp xuống đất. Các cự thú như người khổng lồ ma thần viễn cổ trước mặt kiểm to đó thì sụp đổ như người rơm.

1529. Chương 1533: Thần Uy.

Trong phút chốc nhiều người run rẩy từ tận linh hồn.

Trên bầu trời hầu như chém nát hư không phát ra áp lực như sáng thể thần giáng xuống, nhìn xuống vạn vật sinh linh. Dù là cường giả thần cảnh trước áp lực này cảm thấy chính mình nhỏ bé như con kiến, nơm nớp lo sợ. Bằng tinh cự kiểm hơi chĩa xuống một tắc là sinh linh trên mảnh đất này như mạnh hay yếu đều sẽ bị nghiền nát vụn.

- A!

Trong hư không vang chuỗi tiếng la hét, các cường giả vũ nhân tộc kinh hoàng hét rầm lên.

Giây trước bọn họ còn diễu võ dương oai cho rằng có thể chúa tể vận mệnh của người khác bây giờ như con kiến dưới vòng xe lớn, bị nghiền nát. Các cơ thể nổ tung thành bãi máu, xương và máu bay tung tóe.

Có cường giả thần cảnh vũ nhân tộc điên cuồng rống to, đốt cháy lực lượng căn nguyên thần cảnh để lay động bằng tinh cự kiểm, nhưng bọn họ như thiêu thân lao đầu vào lửa, chết đi.

- Ha ha ha ha ha ha! Là Đinh Hạo, là đao cuồng kiểm si ra tay!

- Thực lực đó . . . Quá khủng bố.

- Rốt cuộc Đinh Hạo đạt đến cảnh giới gì? Sức một mình áp chế nguyên đại quân vũ nhân tộc, trời ạ, dù là ngũ cực Chiến thần, năm yêu thần yêu tộc chưa chắc làm được điều này.

Các sinh linh Trung Thổ Thần Châu vón chìm trong tuyệt vọng nay mừng như điên, niềm vui to lớn gấp tái sinh trong tuyệt cảnh. Đặc biệt là mọi người ôm chặt người thân, tuyệt vọng chờ đợi xui xẻo giáng xuống. Rất khó hình dung tâm trạng của bọn họ, họ ôm người nhà mừng phát khóc. Trong lòng bọn họ lúc này khắc ghi, từ nay tôn sùng Đinh Hạo như thần.

Những người nói gió mát thì xấu hổ, kinh hoàng gục mặt xuống.

Giờ phút này, bọn họ cảm giác mình như con chuột hèn hạ cả ngày núp trong hang. Đinh Hạo là thần long cao cao tại thượng, người như bọn họ không thể đo lường lực lượng ý chí của thần long.

Giữa hư không đổ mưa máu xối xả.

Đại quân vũ nhân tộc, cự thú rơi vào hoảng loạn, giạt mình.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc ngồi trên thần tọa đứng dậy, biểu tình giạt mình:

- Là? Dám ngăn cản đại quân của ta!

Lúc này bằng tinh cự kiểm rốt cuộc dừng lại, không công kích nữa.

Trên mũi kiểm bằng tinh to lớn, một con mèo mập lười biếng nằm phơi nắng. Nghe nhiếp chính vương vũ nhân tộc quát to, mèo mập hí mắt liếc đại quân vũ nhân tộc, cự thú, lại nhìn hướng nhiếp chính vương vũ nhân tộc ngồi trên thần tọa.

Mèo mập nói:

- Meo bà nội nó, thứ như ngươi chỉ là người chim có cánh, không biết địa bàn này là ai bảo kê sao? A? Dám gây rối trong địa bàn nhân sủng của ta, ta thấy ngươi chán sống rồi!

Nhiều người trán nổi gân xanh.

Nếu không phải bằng tinh cự kiếm trấn áp thiên địa, giống như thần linh thì con mèo mập đã bị mọi người xem là khủng.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc nổi giận, không hiểu rõ mèo mập có lai lịch gì.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc nói:

- Chỉ là một con súc sinh cũng dám vênh váo trước mặt bản vương? Kêu chủ nhân người đi ra nói chuyện với ta, không thì đừng trách bản vương lật thủ vô tình.

Mèo mập cười to bảo:

- Thứ không biết sống chết, nhiếp chính vương vũ nhân tộc nho nhỏ cũng dám kêu gào trước mặt ta? Dù là vũ nhân đại đế đến đây cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, nói thật cho người biết. Nếu không phải nhân sủng của ta bể quan tu luyện, không rảnh ra mặt thì các người sớm chết sạch.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc nghe, có người thì thầm bên tai gã, về mặt kinh hoàng rút đi.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc nói:

- Thì ra đao cuồng kiếm si đang bể quan không thể ra tay, con vật nuôi vô dụng nhà người ngu xuẩn, vô tri, tự nói ra điểm yếu, ha ha ha ha ha ha! Người đâu, giết nó. Cự kiếm không giữ được lâu, hừ!

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc ra lệnh một tiếng, thế cục biến đổi.

Chính lúc này . . .

Một thanh âm bình tĩnh vang lên trong thiên địa, ẩn chứa vô tận uy nghi:

- Ai không rút thì chết!

Là giọng ủa Đinh Hạo.

Nhiếp chính vương vũ nhân tộc hơi do dự một chút, vẫn nói:

- Giết, một kẻ bể quan không đáng lo, chờ hấn xuất quan sẽ có người đối phó hấn.

Đại quân tràn lên.

Vù vù vù vù vù!

Một kiếm quang xẹt qua.

Đầu người bay lên.

Biểu tình kinh khủng đông trên mặt nhiếp chính vương vũ nhân tộc, gã thấy cơ thể mình, thấy cái xác không đầu phun máu, thấy chiến sĩ, cường giả vũ nhân tộc xung quanh kinh hoàng. Mọi thứ trong tầm mắt nhiếp chính vương vũ nhân tộc xoay nhanh, vào phút cuối cùng gã loáng thoáng nghe con mèo mập lầm bầm.

- Ha ha ha ha ha ha! Ngu quá, ta nói nhân sủng bể quan mà hấn tin thật, ha ha ha ha ha ha! Xứng đáng bị ta đùa chết!

Suy nghĩ cuối cùng trong đầu nhiếp chính vương vũ nhân tộc là không cam lòng, giận dữ. Con mèo chết tiệt . . . Lừa lọc!

Tất cả xảy ra trong khoảnh khắc, những người xung quanh phản ứng lại thì nhiếp chính vương vũ nhân tộc đã bị chặt đầu.

Vô số cường giả vũ nhân tộc phát điên xông hướng vương tọa nhưng không thể cứu vãn tất cả. Nhiếp chính vương vũ nhân tộc là cường giả tứ khiêu thần cảnh, có mười sáu đôi cánh vàng nhạt. Năm nay nhiếp chính vương vũ nhân tộc mới năm trăm tuổi, là thiên tài tuyệt thế trong vũ nhân tộc, rất được vãn nhân đại đế yêu thương. Nhiều năm qua vũ nhân đại đế không quản lý triều chính vương đình, mọi chuyện do nhiếp chính vương vũ nhân tộc quyết định.

Trăm năm trước vũ nhân tộc từng hưng thịnh, đẩy lên chiến tranh vô tận trên Thần Ấn đại lục. Cuối cùng vũ nhân tộc thua Thần Đình phương đông, từ thịnh đến suy. Sau này Thần Đình phương đông ra thiên tài lớp lớp áp chế vũ nhân tộc, các chủng tộc khác trên Thần Ấn đại lục. Mấy năm nay Thần Đình phương đông rơi vào nội loạn, tiêu hao nhiều nội tình. Ngược lại vũ nhân tộc chăm lo việc nước, nhiếp chính vương vũ nhân tộc thống lĩnh thực lực lên như điều gặp gió, vì vậy nhiếp chính vương vũ nhân tộc có uy vọng siêu cao trong vương đình.

Vũ nhân tộc là chủng tộc hiếu chiến, giết chóc, tàn nhẫn, gần giống người nhưng tự mình cao hơn người một bậc, bẩm sinh có ham muốn chiếm hữu, chinh phục. Bao năm qua Thần Ấn đại lục giết chóc, chiến tranh nhiều chuyện liên quan đến chủng tộc này.

Hai đại lục hợp nhất, thế giới mới xuất hiện, vương đình vũ nhân tộc tự cho là cơ hội đến, có thể bước lên con đường huy hoàng.

Đặc biệt nhiếp chính vương vũ nhân tộc càng là phần tử cuồng nhiệt chủng tộc vũ nhân tộc thượng đẳng, cho rằng thế giới nên run rẩy, thần phục dưới cánh sắt của vũ nhân tộc mới đúng. Nhiếp chính vương vũ nhân tộc khởi binh, giết chóc vô số, trạng thái của gã điên cuồng. Không ngờ nhiếp chính vương vũ nhân tộc thân chết, đạo tiêu tại đây.

Có cường giả vũ nhân tộc điên cuồng rống to:

- Giết, giết sạch tất cả nơi này báo thù cho nhiếp chính vương!

Cường giả vũ nhân tộc muốn ngọc thạch câu phần, toàn thân thiêu đốt sóng năng lượng mạnh mẽ.

Nhưng mà . . .

Vù vù vù vù vù!

Kiểm quang vô tình, ánh sáng trắng chớp lóe. Cường giả vũ nhân tộc biến thành đồng băng vụn.

Giọng Đình Hạo lại vang lên:

- Ai dám tiến tới là chết!

Đình Hạo không xuất hiện, thanh âm như từ chín tầng trời vọng xuống quanh quẩn trong thiên địa.

1530. Chương 1534: Chỉ Tay Sáng Tạo Cục Mới.

Thanh âm rơi vào tai đại quân vũ nhân tộc làm cả đám hoa mắt ù tai. Vũ nhân tộc thực lực thấp chút cảm thấy huyết khí sôi sục sắp nổ tan xác chết, nỗi sợ hãi từ tận linh hồn như gáo nước lạnh tạt xuống thù hận, tiếng gầm rống ngừng bật, trong một thoáng chỉ còn lại nỗi sợ hãi.

Bằng tình cự kiếm giờ ngang trong không trung như lệnh bài thần tiên phán xét đè trái tim mỗi một cường giả vũ nhân tộc, cự thú, làm bọn họ dù không cam lòng, tức giận cỡ nào nhưng không dám rục rịch, chống cự. Ngay cả nhiếp chính vương vũ nhân tộc mạnh đến thế còn bị giết thì nói gì tới bọn họ?

Mấy ngàn vạn đại quân không một người tự tin có thể ngăn cản một kích của Đình Hạo.

Đình Hạo lại lên tiếng:

- Trong vòng ba ngày thả tất cả sinh linh Vô Tận đại lục bị bắt, từ nay vũ nhân, cự thú không được bước ra lãnh địa của mình một bước. Nếu không nghe theo thì thế giới mới không có hai chủng tộc này!

Đình Hạo dứt lời, không chờ đại quân vũ nhân tộc, cự thú đáp lại, cự kiếm và mèo mập biến mất. Bầu trời trở về bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

* * *

Ngày hôm nay liên quân vũ nhân tộc, cự thú thua thảm.

Con đường giết chóc của hai chủng tộc đặt dấu chấm tròn.

Hôm nay nhiếp chính vương vũ nhân tộc chết, vương đình vũ nhân tộc gặp đả kích lớn. Sau này nghe nói vũ nhân đại đế tức điên liên tục giết mấy cao thủ, cường giả, chư hầu trong tộc đã xúi giục, ủng hộ nhiếp chính vương vũ nhân tộc khởi binh. Tuy nhiên vũ nhân đại đế không đòi giết thủ phạm đã giết nhiếp chính vương vũ nhân tộc để đòi lại món nợ máu. Trong phút chốc các phương chấn động, từ mặt bên chứng minh vũ nhân đại đế cũng tự nhận không phải đối thủ của đao cuồng kiếm si.

Ngày hôm nay thế giới mới chấn động.

Danh tiếng đao cuồng kiếm si Đình Hạo từ phạm vi nhỏ lan rộng ra, toàn thế giới đều biết.

Nhiều thế lực, tông môn, đặc biệt là thế lực Thần Ân đại lục cực kỳ giật mình. Bọn họ nhận ra thế giới này còn có cường giả khủng bố đến thế, người này không xuất thân từ Thần Ân đại lục mà là Vô Tận đại lục, nơi bọn họ trước kia cho rằng là mảnh đất hoang vắng.

Nhiều sinh linh hiểu ra một cường giả gần như chúa tể kỷ nguyên đã xuất hiện.

Đối với những người chưa nghe nói sự tích Đình Hạo, không biết thân phận của hắn thì đao cuồng kiếm si Đình Hạo nổi lên thật đột ngột. Tại sao trước kia bọn họ chưa từng nghe nói có một cường giả một mình đối kháng vương đình vũ nhân tộc? Vô Tận đại lục biến nặng trong lòng đám người người dã tâm. Những kẻ mưu toan khai thác, chinh phục Vô Tận đại lục, xem Vô Tận đại lục là nơi hoang dã buộc phải rút xúc tua về, tránh chọc giận Đình Hạo.

Ngày hôm nay Đình Hạo nổi tiếng khắp thế giới mới.

Ngày hôm nay Đình Hạo trở thành cường giả số một thế giới này trong lòng nhiều người.

Ngày hôm nay các truyền thuyết, suy đoán về Đình Hạo lan truyền trên các đại lục thế giới mới. Vô số thế lực Thần Ân đại lục lên sừng tầm tấc liên quan Đình Hạo, bọn họ càng rung động, giật mình hơn. Trong lòng bọn họ vốn tưởng cường giả chúa tể kỷ nguyên nên là lão quái vật, quái thai tu luyện nhiều năm nhưng kết quả chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Cuộc chiến Trung Thổ Thần Châu khiến thế giới mới hiểu là lực lượng gì mới có quyền lên tiếng.

Đình Hạo cường đại thay đổi trạng thái thế giới mới.

Từ nay không còn ai gây chiến tranh nữa, vì thái độ của Đình Hạo đã nói rõ không được có chiến tranh trong thế giới này.

Bao gồm Vãn Kiếm tông cũng không thể bước lên đường xưng bá. Cuộc chiến Trung Thổ Thần Châu kết thúc không lâu có một số đệ tử, trưởng lão Vãn Kiếm tông bắt đầu suy ngẫm.

Có kẻ đầu cơ trục lợi, từng xúi giục Đình Hạo muốn Vãn Kiếm tông làm chủ thế giới mới, cho rằng Vãn Kiếm tông bây giờ có thể quét sạch thiên hạ, nhưng cuối cùng Đình Hạo cực kỳ nghiêm túc từ chối.

Bây giờ Vãn Kiếm tông là tông môn số một Bắc Vực, dù toàn tông chỉ có một mình Đình Hạo cũng cực kỳ cường đại. Thế nhưng Đình Hạo không chế Vãn Kiếm tông chưa từng khước từ nó, lãnh địa thật sự chỉ có Tuyết Châu Bắc Vực. Mấy mảnh đất Bắc Vực mệnh mông khác vẫn là các tông môn lớn như Diệt Tuyệt Kiếm tông, Thanh Vân tông chiếm cứ.

Thái độ của Đình Hạo khiến các thế lực yên tâm, không lo lắng pháp phòng sẽ bị hắn mạnh mẽ cắn nuốt.

Thời gian chậm rãi trôi.

Chớp mắt đã qua một năm từ cuộc chiến Trung Thổ Thần Châu.

Thế giới mới dần ổn định lại, các biến đổi không rõ ràng như trước, cách cục địa lý mới hình thành. Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục cách biệt nhìn nhau, chỉ có vài khu vực giáp giới. Khí hậu, thời tiết dần ổn định lại, động thực vật tiến hóa theo chiều hướng khác.

Bởi vì Đình Hạo tồn tại nên quá trình thế giới mới diễn hóa giảm bớt chiến tranh, giết chóc quy mô lớn, nhưng vẫn không thể tránh cho xung đột nhỏ.

Đinh Hạo có tu vi cái thể nhưng hần chỉ là một người, không thể nhìn khắp thể gian.

May mắn theo thời gian trôi qua, sinh linh thể giới mới kính sợ Đinh Hạo và thay đổi.

Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục trong lịch sử mấy vạn năm chưa từng ai có uy vọng, sức uy hiếp mạnh đến vậy, một mình chấp nhiếp bốn phương. Các sinh linh rỉ tai nhau, Đinh Hạo bị thần hóa, tôn sùng như vị thần đi trong nhân gian.

Các chuyện kể, truyền thuyết về Đinh Hạo lan khắp đại lục.

Lại một năm qua đi.

Linh khí thể giới mới đầy đủ hơn, thiên địa linh khí dâng trào ở mỗi góc thể giới, tùy tiện chỗ nào đều có. Đối với sinh linh các tộc thể giới mới như động tiên thời đại quá khứ chia rẽ, thiên địa lực lượng pháp tắc càng lúc càng rõ ràng, sinh linh bình thường càng lúc càng mạnh, tuổi thọ ekó dài.

Vô giả càng dễ dàng cảm ngộ lực lượng thiên địa, câu thông thiên địa, tu vi tăng vọt như tên lửa, ngày càng nhiều cường giả bộc lộ tài năng.

Vô số anh hùng nhân kiệt kiêu hùng thiên tài nổi lên.

Các thể lực tông môn mới nổi.

Lĩnh vực võ đạo thể giới này trăm hao đua nở, nhân loại và yêu tộc, vũ nhân tộc, thú tộc đều tăng thực lực vùn vụt.

Trong số cường giả thiên tài mới xuất hiện có kẻ kiệt ngoại bất thuần tuyên bố muốn khiêu chiến Đinh Hạo, sáng tạo ra thần hóa võ đạo mới. Tiếc rằng Đinh Hạo thần long thấy đầu không thấy đuôi, không ai tìm ra hần.

* * *

Ngày hôm nay, trên hải vực mệnh mông.

Một thân hình cao to áo xanh đột nhiên xuất hiện, tóc đen như mực, phong thần như ngọc, một con mèo mập màu trắng lưỡi biếng nằm trên vai.

Một người một mèo xuất hiện, sóng gió trên hải vực chột ngừng. Những hải thú, ma quái khổng lồ hung hãn trong đại dương cảm ứng được cái gì, chúng nó núp sâu dưới mặt nước.

Chính là Đinh Hạo, đại ma vương Tà Nguyệt.

Đinh Hạo bây giờ bình thường không có gì lạ, tồn tại như thần trong lòng vô số sinh linh trên đại lục trông không khác gì người bình thường. Đinh Hạo không có khí thể, lực lượng toát ra ngoài. Nhưng Đinh Hạo đứng trong không trung như một phần của thiên địa, hồn nhiên thiên thành, không chút nào đột ngột. Nếu không phải cường giả đỉnh cao thì không cách nào phát hiện ra Đinh Hạo tồn tại.

1531. Chương 1535: Chỉ Tay Sáng Tạo Cục Mới (hạ).

Hai năm qua Đinh Hạo luôn khổ tu.

Thực lực bây giờ của Đinh Hạo đã đến đỉnh tu vi thần cảnh, đạp bước vào đại viên mãn cảnh giới song mạch cứu khiêu Võ Thần cảnh.

Bởi vì Đinh Hạo cùng tu luyện song mạch nên sức chiến đấu hơn xa cứu khiêu Võ Thần cảnh cùng cảnh giới, tương đương với đứng trên đỉnh Võ Thần cảnh.

Hôm giao đấu với U Minh Chân Tiên Đinh Hạo nhận ra chênh lệch với ma đầu hắc ám, cho nên hai năm nay trừ mấy lần cần thiết ra tay ngăn cản đại lục chiến loạn giết chóc ra hần toàn ở trong sơn môn tạo hóa.

Đinh Hạo vừa tu luyện vừa làm bạn với thê nhi, sau hai năm hẳn đứng trên đỉnh Vô Thần cảnh. Vốn Đinh Hạo muốn một hơi đột phá đến cảnh giới tiên nhưng vẫn không thể bước ra một bước đó.

Điều này khiến Đinh Hạo nhận ra có lẽ vào cảnh giới tiên không phải cứ tu luyện là được, đặc chất đạo kiếm song thánh thể không giúp hắn chạm vào nó. Muốn thành tiên nhân có lẽ phải trải qua cơ duyên cần thiết, hoặc thiên địa này hồi phục linh khí chưa chịu nổi một vị nhân tiên xuất hiện.

Hôm nay Đinh Hạo xuất hiện trên hải vực này là muốn đi một chỗ thăm dò.

Lòng máy động, hải vực mệnh mông trước mắt Đinh Hạo tự động tách ra một khe hở. Đinh Hạo từ từ đáp xuống, sóng biển tách ra hai bên hẳn như cung kính nghênh đón vương giả.

Một lát sau, mặt biển trở về như cũ.

Đinh Hạo đã đến đáy biển tối đen.

- Trong ký ức bản đồ của giao nhân tộc thì di tích thời đại tiên cổ nằm ở khu vực này. Nhưng lúc trước hai đại lục va chạm, vỏ đất di chuyển, có lẽ vị trí đã thay đổi.

Đinh Hạo xuất hiện trước vết nứt sâu thẳm, quan sát, thầm nghĩ:

- Nên tìm kiếm phạm vi vụn dăm, chỉ mong di tích đó không bị đại lục va chạm phá hủy.

Lần này Đinh Hạo đi tới đáy biển là để tìm di tích đó.

Lúc trước Đinh Hạo đọc điển tịch các đại tông môn Vô Tận đại lục, Thần Đỉnh phương đông Thần Ân đại lục, đã điều tra ra một số manh mối mơ hồ. Thời đại tiên cổ có tiên nhân tồn tại, tiên cổ không phải kỷ nguyên thứ nhất thế giới mới sinh nhưng nó là kỷ nguyên sinh linh vô đạo phồn hoa nhất, có thể nói là đỉnh cao từ xưa đến nay. Thời đại đó có nhân kiệt thiên tài kinh diễm xuất thế, thành tựu tiên đạo, bước ra một bước, không chỉ một người như thế.

Đó là thời đại có tiên, tiếc rằng không hiểu sao thời đại này sụp đổ.

Kỷ nguyên thời đại tiên cổ đổ là khởi đầu cả thế giới trượt dốc. Thời đại tiên cổ kết thúc, nhân tiên chết, lục đạo tan vỡ, luân hồi mất, mọi thứ đi theo chiều hướng xấu. Đại lục vỡ, đó là nguồn gốc của Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục. Theo một số ngụ ngôn cổ trong sách cổ ghi chép, nếu Đinh Hạo không suy đoán sai thì Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục vốn là một thể. Thời đại tiên cổ tan vỡ nên đại lục vỡ vụn ra, vận chuyển trong trời sao mệnh mang ngày càng xa, cuối cùng trở thành hai thế giới, Vô Tận đại lục và Thần Ân đại lục quên nhau.

Có lẽ lực lượng bí ẩn thời đại tiên cổ che chở nên đại lục tách ra nhưng sinh linh không chết hết, dần dần hóa, sinh sống, tuy nhiên không thể tái hiện huy hoàng ngày xưa. Nhân tiên thành truyền thuyết xưa xưa, tiên nhân cảnh trở thành lý luận vô đạo, chưa ai có thể bước vào một bước này.

Sau thời đại tiên cổ Thần Ân đại lục, Vô Tận đại lục qua thời gian dài các kỷ nguyên thái cổ, thượng cổ, trung cổ, cận cổ, cổ đại. Vô số kinh tài tuyệt diễm dốc hết công sức trùng kích đỉnh vô đạo, cuối cùng có người nêu một phỏng đoán là trên thế giới không có tiên nhân xuất hiện, cường giả không vào tiên cảnh được không phải bởi vì công pháp, không không phải tư chất, ngộ tính, cơ duyên của thế hệ sau không bằng tiền bối. Tất cả bởi vì thiên địa biến hóa, lực lượng triều tịch suy nhược, hoàn cảnh biến yếu ớt, không thể tạo nên tiên nhân, không chịu nổi tiên nhân tồn tại.

Cách nói này như thế giới là một mẫu đất, nước, chân, chất dinh dưỡng, đất đai có hạn, không thể nuôi ra cây to chọc trời. Một khi có cây to chọc trời trong mẫu đất thì cái giá sẽ là cây cướp đi hết dinh dưỡng, mẫu đất hoang vu, sinh vật khác mất tài nguyên sinh tồn.

Nhân tiên là cây to chọc trời.

Đinh Hạo ngẫu nhiên thấy đoạn nói này trong một quyển sách cổ, mắt sáng lên.

Đinh Hạo cảm thấy cách nói này vừa thú vị vừa có khả năng lớn.

Tiếc rằng sách cổ chỉ nói đơn giản điều đó, không đề cập nhiều. Tiên nhân tiên hiền viết sách cổ này cũng chỉ hiểu sơ, không nghiên cứu sâu cách giải quyết vấn đề, hoặc có lẽ bản thân người đó cũng không thể khẳng định cách nói này là chính xác.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Linh khí trong thế giới mới càng lúc càng sung túc, lực lượng pháp tắc, triều tịch trong thiên địa càng lúc càng rõ ràng. Phải chăng điều này ý nghĩa hai đại lục hợp nhất thì mẫu đất biến rộng lớn, phì nhiêu hơn? Phải chăng cứ tiếp tục thay đổi này thì sẽ có ngày mẫu đất chịu nổi một gốc cây lớn chọc trời xuất hiện?

Nếu đúng vậy thì Đinh Hạo vào cảnh giới đại viên mãn cửu khiếu Vô Thần cảnh mãi mà không vào tiên cảnh không phải gặp bình cảnh mà do thiên địa không cho phép, chất dinh dưỡng mẫu đất chưa gom góp tích lũy sung túc. Tóm lại bởi vì thiên địa chứ không phải lỗi của cá nhân.

Trong tình huống này điều Vô Thần cảnh có thể làm chỉ là chờ đợi.

Đợi thiên địa này chịu nổi nhân tiên xuất hiện thì Đinh Hạo mới có cơ may bước vào tiên cảnh, nếu không thì tất cả chỉ là trắng trong nước.

Đinh Hạo tạm thời ngưng tu luyện đi đến di tích thời đại tiên cổ thử vận may.

Theo cách giao nhân tộc nói cộng với bằng chứng quyển sách cổ rất có thể di tích này có từ thời đại tiên cổ, có lẽ sẽ lưu trữ chút ít tin tức liên quan đến thời đại đó.

Đinh Hạo có một chuyện rất muốn tìm hiểu rõ ràng.

Tại sao thời đại tiên cổ mất?

Nếu không tìm hiểu được điều này thì dù sau này Đinh Hạo bước chân vào nhân tiên chi cảnh vẫn có nguy hiểm chết, rất có thể sẽ khiến thế giới mới sụp đổ. Thế giới mới khó khăn lắm mới ghép lại một lần nữa tan vỡ, đại lục trôi nổi trong trời sao.

...

Đinh Hạo tốn chưa đến một canh giờ đã tìm thấy di tích tiên cổ mà giao nhân tộc nói. Không ngoài dự đoán, vị trí của di tích tiên cổ khác với giao nhân tộc ghi trên bản đồ, dời hướng tay hơn một vạn dặm. Đất đáy biển thay đổi, nếu không phải hơi thở tang thương kỳ lạ lộ ra ngoài thì Đinh Hạo sẽ không chú ý thấy.

Đinh Hạo phát ra lực lượng.

Thoáng chốc đất đá bùn lầy bám lên di tích tiên cổ bị hất bay, nham thạch cổ xưa trắng tinh như ngọc lộ ra trước mắt Đinh Hạo. Di tích tiên cổ bị ngâm trong nước biển không biết bao lâu nhưng vẫn lấp lánh không dính hạt bụi.

Đây là ngọc thạch đánh rơi từ kiến trúc nào đó, bên trên còn giữ lại dấu vết điêu khắc rõ ràng. Cơ bản vẽ tranh động thực vật, từng nét bút mây bay nước chảy, có linh tính áp vào mặt như vật sống. Có ánh sáng trắng nhạt bao phủ lên di tích tiên cổ, nước biển không thể đến gần nửa thước.

1532. Chương 1536: Tu La Kim Quy.

- Đây là ngân ngọc, thần liệu vô cùng hiếm thấy, tài liệu đỉnh cao thay thế tế luyện thần binh thời đại tiên cổ. Tiên cổ tan vỡ, loại thần liệu này đã cực kỳ hiếm thấy, dù là chí tôn thần cảnh trông thấy nó cũng sẽ đỏ mắt.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Đinh Hạo xòe tay ra, một khối ngân ngọc dài hơn một thước bay vào tay hắn, nặng cỡ mấy ngàn cân, cảm giác trơn bóng như vuốt ve làn da mỹ nhân.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Tiếc rằng di tích chôn giấu trong hải vực này quá lâu, đa phần linh tính tan biến.

Đinh Hạo kinh ngạc thần liệu bất phàm. Từ thời đại tiên cổ đã chôn dưới biển sâu thẳm, không biết bị bao nhiêu gột rửa, ăn mòn, đến bây giờ còn giữ trơn bóng ấm nóng. Nước biển không thể xâm nhập phạm vi nửa thước di tích tiên cổ, có thể đoán được lúc hưng thịnh nó có uy lực gì.

Ngân ngọc nửa phế này rải rác mấy chục hải lý, có mấy vạn cây, số tài sản kếch sù. Không biết là người, thế lực nào xây dựng di tích tiên cổ này, có tài lực như vậy dù là trong thời đại tiên cổ cũng là bá chủ một phương.

Phát hiện này khiến Đinh Hạo càng mong chờ vào di tích tiên cổ hơn.

Đất đá tiếp tục bay sang hai bên, Đinh Hạo thúc giục niệm lực, nguyên di tích tiên cổ dần lộ ra chân dung của nó. Mảng lớn kiến trúc màu trắng lộ ra trước mắt Đinh Hạo.

- Quả nhiên là phong cách kiến trúc thời đại tiên cổ.

Đinh Hạo từng đọc nhiều bí tàng sách cổ của Thần Đình phương đông, điển tích cổ xưa của Vô Tận đại lục, đặc biệt chú ý tin tức thời đại tiên cổ. Kiến trúc quỳnh lâu ngọc điện trước mắt Đinh Hạo cổ kính, đầy cổ phong, trong chất phác có hơi thở nguyên thủy, là phong cách kiến trúc thời đại tiên cổ được ghi chép trong nhiều sách cổ.

Lúc trước giao nhân tộc phát hiện di tích tiên cổ chắc cũng bị rung động, tin tưởng trong di tích có tàng tàng siêu phàm. Giao nhân tộc không tiếc trả giá vào trong di tích tiên cổ, cuối cùng tộc trưởng giao nhân tộc, mấy chục tộc nhân cường giả tuyệt đối đều chết trong đó chỉ có một giao nhân tộc sống sót trở ra.

Đinh Hạo nhắc chân, lặn người vào trong dãy kiến trúc ngân ngọc trắng.

Đinh Hạo không dám lơ là.

Cảm giá kỳ lạ bao trùm toàn thân Đinh Hạo, mỗi lỗ chân long cực kỳ thoải mái, mỗi lần hít thở như đang hít vào thở ra tiên khí. Tuy nhiên giác quan thứ sáu nhạy bén của Thắng Tự Quyết nói cho Đinh Hạo trong môi trường nhìn như hòa bình này tràn ngập loại đại sát khí.

Quỳnh lâu điện ngọc, chỗ cao cô lạnh.

Đinh Hạo cảm thấy mình đi trong bích nguyệt thiềm cung, nước biển xung quanh bị lực lượng ngân ngọc vô hình tách ra, không thể xâm nhập vào. Vật kiến trúc không nhiễm một hạt bụi, vô cùng xinh đẹp, tiên khí không ăn nhân gian khói lửa, không chân thật.

Rất nhanh đằng trước có cửa ánh sáng thủy tinh như bức tường ánh sáng chặn đường đi.

Bên dưới tường ánh sáng có một bóng dáng nằm đó. Mình người đuôi cá, da màu chàm, nửa khúc cánh tay biến mất sau tường ánh sáng, lặng yên không nhúc nhích.

Đây là một cường giả giao nhân tộc.

Đinh Hạo tới gần quan sát, thấy giao nhân tộc chết từ lâu, mất hết sự sống nhưng giữ gìn cơ thể rất tốt. Toàn thân giao nhân tộc không có dấu hiệu mục rữa như người sống, không có biểu tình kinh khủng, tức giận trước khi chết mà là vương nụ cười như trông thấy điều gì vô cùng hạnh phúc.

Đinh Hạo thâm đoán:

- Chắc đây là một trong cường giả giao nhân tộc lúc xưa đi theo tộc trưởng giao nhân tộc đến di tích.

Đinh Hạo dùng huyền khí không gian cất xác giao nhân tộc, hẳn từng hứa với tộc trưởng giao nhân tộc hiện thời sẽ mang xác những người đó trở về.

Đinh Hạo thả thần thức ra quan sát bốn phía, bước vào tường ánh sáng.

Trước mắt thoảng đãng, không còn hoàn cảnh tối tăm dưới đáy biển mà sáng trưng như ban ngày, gió nhẹ thổi, mùi thơm của cỏ ập vào mặt, tiếng nước rào rora như tiên cảnh. Sáng sủa, xinh đẹp vô cùng, như đến thế ngoại đào nguyên.

Thay đổi này nằm trong dự đoán của Đinh Hạo.

- Nếu chỗ này là một tiểu thể giới, có người Đại Thần Tử thông sáng tạo ra, bên ngoài nhìn như hạt bụi trần nhưng có thể chứa trăm thức. Vị trí ta ở không hề bị đưa đi đâu, thật ra vẫn ở dưới đáy biển.

Đinh Hạo vừa quan sát môi trường xung quanh vừa trầm nghĩ.

Đây là tiểu thể giới lưu truyền từ thời đại tiên cổ, không biết lưu trữ bao nhiêu năm, rất hiếm thấy. Hoa cỏ toàn là chủng loại thời đại tiên cổ, ở bên ngoài sớm tuyết chủng.

Trong không gian có đủ linh khí triêu tịch.

Nhưng Đinh Hạo không chút chậm trễ, bởi vì Thăng Tự Quyết nói với hắn sát khí chỗ này càng khủng bố hơn. Từng缕 sát khí ẩn khuất trong thiên địa, bất cẩn xúc phát nó là sẽ có sát kiếp giáng xuống ngay.

Phong cảnh nhìn như đẹp, vô hại nhưng ẩn giấu sát khí nghịch thiên.

Kiểm Tổ nói:

- Rất khủng bố, chỗ này không có trận pháp minh văn nhưng có hơi thở sát trận, có lẽ là thủ đoạn của tiên nhân.

Trong giọng nói của Kiểm Tổ chất chứa nghiêm túc.

Đạo Tổ nhỏ giọng nói:

- Nơi này làm ta cảm thấy không may, hình như có thứ gì rất quen.

Lòng Đinh Hạo máy động.

Thứ khiến Đạo Tổ thấy quen, hóm, hay Đạo Tổ là ý thức truyền từ thời đại tiên cổ?

Chính lúc này, Đinh Hạo chợt phát hiện phía trước có thứ màu vàng giống như hoa hướng dương. Các cánh hoa vàng cực kỳ xinh đẹp toát ra mùi thơm như tiên dược, chỉ mùi hương chui vào mũi đã làm người toái mái như vũ hóa thẳng tiên.

- Không lẽ là tiên dược?

Thực lực tu vi hiện giờ của Đinh Hạo đạt đến đỉnh mấy kỷ nguyên nên có thể phân biệt rõ ràng thực vật như hoa hướng dương hoàng kim chất chứa thứ gần như tiên đạo pháp tắc.

Đinh Hạo mừng rỡ chạy ngay tới, giơ tay định hái gốc tiên dược. Nhưng khi bàn tay Đinh Hạo sắp chạm vào cánh hoa vàng thì trong lòng đánh hồi chuông cảnh báo, lông tơ dựng đứng.

Có nguy hiểm!

Đinh Hạo nhanh chóng né tránh.

Khi Đinh Hạo rời khỏi chỗ cũ, giữa hư không lóe ánh sáng đen, chớp mắt biến thành hư vô, mọi tồn tại bị cắt nát như lúc thiên địa sát khí bộc phát, giây sau sát khí biến mất.

Biểu tình Đinh Hạo trầm trọng.

Đinh Hạo nhận ra hoa hướng dương hoàng kim kỳ lạ, lực lượng tuôn ra tách cỏ xanh đất đai dưới gốc hướng dương. Đinh Hạo nhìn kỹ, lòng rất rung động, bởi vì có một hình ngời ngời dưới đó, là một cường giả giao nhân tộc.

Biểu tình cường giả giao nhân tộc bình yên, khóe môi mỉm cười, hai tay ôm đuôi cá nửa ngồi nửa không, đầu ngửa lên, há mồm. Một thân cây xanh biếc chui ra từ miệng cường giả giao nhân tộc chĩa lên trời, đó là rễ của hoa hướng dương màu vàng. Từng nhánh vàng nhạt mọc ra từ mắt miệng mũi cường giả giao nhân tộc, trông cực kỳ quái dị.

Cường giả giao nhân tộc hầu như hợp thành một với hoa hướng dương màu vàng.

Đinh Hạo mơ hồ cảm giác trong cơ thể cường giả giao nhân tộc còn sót lại chút sự sống nhưng quan sát kỹ sẽ thấy rễ hoa hướng dương màu vàng mọc trong người cường giả giao nhân tộc, sức sống phát ra từ nhánh

cây chứ không phải cơ thể cường giả giao nhân tộc còn sự sống.

1533. Chương 1537: Tu La Kim Quỷ (hạ).

Ngược lại cường giả giao nhân tộc bị hoa hướng dương màu vàng hút khô sự sống trong cơ thể, đã sớm chết đi. Cường giả giao nhân tộc bây giờ giống như ‘chậu hoa’.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Đây là một gốc Tu La Kim Quỷ, nghe nói sinh sản trong Tu La đạo, có thể nuốt máu, tinh hoa thân hình cường giả để sống. Bởi vì Tu La đạo không ngừng giết chóc nên Tu La Kim Quỷ mọc trên chiến trường, nuốt xác người chết khiến pháp tắc luân hồi của Tu La đạo viên mãn.

Theo cách Kiểm Tổ nói thì Tu La Kim Quỷ là thực vật ở thời đại lực đạo bình thường. Tu La Kim Quỷ có thể hấp thu thiên địa đại đạo pháp tắc, cũng có thể nuốt lực lượng căn nguyên của cường giả, gieo vào cơ thể. Thực vật Tu La Kim Quỷ đặc biệt trong Tu La đạo, bây giờ đã thất truyền. Không ngờ Tu La Kim Quỷ xuất hiện ở đây.

- Nói vậy nó vẫn xem như một gốc bảo vật.

Đinh Hạo tắc lưỡi lấy làm lạ. Cường giả giao nhân tộc thật xui, bị xem như phân bón. Nhưng nhìn các loại dấu hiệu không phải cường giả giao nhân tộc bị Tu La Kim Quỷ giết mà là sau khi chết Tu La Kim Quỷ cắm rễ trong cơ thể gã hút chất dinh dưỡng.

Loài hoa này thật khủng khiếp.

Theo cách nói của Kiểm Tổ thì Tu La Kim Quỷ là vật hiếm thấy trong thực vật, nếu trưởng thành có lẽ sẽ thông linh, sinh ra trí tuệ, đi như động vật.

Đinh Hạo phát ra thần thức thử giao lưu với một đóa Tu La Kim Quỷ.

Một lát sau, Tu La Kim Quỷ hoàng kim cao bốn thước như vật sống bỗng đưa như đang múa, rễ cây như tay chân nhảy ra khỏi xác cường giả giao nhân tộc bay vào huyền khí không gian của Đinh Hạo.

- Không ngờ Tu La đạo có sức hấp dẫn với Tu La Kim Quỷ lớn như vậy.

Khóe môi Đinh Hạo cong lên. Mới rồi Đinh Hạo giao lưu với Tu La Kim Quỷ không tốn nhiều nước miếng, hẳn chỉ nói sẽ mang nó trở về Tu La đạo thật sự thế là Tu La Kim Quỷ tự động ở lại bên hắn. Xem tình huống, thái độ của Tu La Kim Quỷ thì rất sốt ruột muốn về Tu La đạo.

Đinh Hạo thầm nghĩ:

- Đương Đương ở trong không gian đó chắc chính là Tu La đạo. Lần trước mình không thấy Tu La Kim Quỷ, có lẽ đã tuyệt chủng trong Tu La đạo gần như hoang phế. Nếu di dời Tu La Kim Quỷ đến Tu La đạo thật sự mới là lựa chọn tốt nhất.

Đinh Hạo cắt xác cường giả giao nhân tộc đi.

Lúc trước Đinh Hạo gặp hai xác chết cường giả giao nhân tộc đều là tam khiêu Võ Thần cảnh, đặt ở bên ngoài xem như chư hầu một phương. Tiếc rằng cường giả giao nhân tộc chết trong chỗ này như một con kiến, thi thể bị xem như phân bón cho hoa, có thể thấy chỗ này nguy hiểm cỡ nào.

Trên đường đi tiếp theo Đinh Hạo gặp nhiều Tu La Kim Quỷ, quanh mỗi một Tu La Kim Quỷ đều có mảnh nhỏ thiên địa sát khí kỳ dị có thể giết cường giả thần cảnh trung giai trong chớp mắt. Nhưng lạ ở chỗ mảnh nhỏ thiên địa sát khí không phá hủy Tu La Kim Quỷ mà như bảo vệ chúng nó, nếu những Tu La Kim Quỷ hoàng kim chủ động đến gần vật bên ngoài thì mảnh nhỏ thiên địa sát khí sẽ không bộc phát.

Đinh Hạo dùng thần thức câu thông với Tu La Kim Quy, trên đường đi mới mấy chục dặm đã gom được gần vạn đoá hoa vàng bỏ vào huyền khí không gian, chuẩn bị lần sau đi Tu La đạo sẽ gieo trồng Tu La Kim Quy.

Trừ Tu La Kim Quy ra Đinh Hạo còn hái nhiều thần dược báu vật thời đại tiên cổ khác, giờ chúng đã tuyệt chủng ở bên ngoài.

- Nhân sủng, người sửa ăn cỏ sao? Hái nhiều hoa cỏ làm gì?

Đại ma vương Tà Nguyệt nằm trên vai Đinh Hạo, lười biếng nói:

- Ta cảnh cáo ngươi, meo là kẻ ăn thịt đỉnh cao tuyệt đối sẽ không nhận một con kiến ăn cỏ làm nhân sủng, ngươi phải nghĩ rõ ràng!

Đinh Hạo liếc mèo mập, cảm thấy nó là lạ.

Nếu là trước kia đại ma vương Tà Nguyệt trông thấy thần thảo, bảo dược, báu vật đã tuyệt chủng bên ngoài thì nó sẽ chảy nước miếng xông tới, nhai xé như trâu ăn mẩu đơn. Bởi vì trong thế giới của đại ma vương Tà Nguyệt tiêu chuẩn thứ nhất chọn thực vật không phải ăn ngon mà là mức độ quý báu, hiếm hoi.

Nhưng hôm nay đại ma vương Tà Nguyệt thấy nhiều thần dược tuyệt phẩm lại thờ ơ?

Đinh Hạo xách đầu đại ma vương Tà Nguyệt lên nhìn kỹ:

- Thần thảo bảo dược biến thành hoa cỏ? Không lẽ ăn hàng nhà ngươi đổi tính?

Đại ma vương Tà Nguyệt nặng trĩu ưu tư nói:

- Nhân sủng, đừng ồn ào, ta có linh cảm rất tệ. Chỗ này là lạ, chúng ta mau đi đi.

Đinh Hạo ngẩn ra, hôm nay đúng là lạ. Nên biết lúc trước vì thuốc dẫn tiên dược đại ma vương Tà Nguyệt dám đổi đầu với tu vi cảnh giới Vô Thánh cảnh, Vô Thần cảnh, là điển phẩm cần tiên không muốn mạng. Sao hôm nay gặp di tích thời đại tiên cổ có lẽ ẩn giấu nhiều bí tàng mà đại ma vương Tà Nguyệt đánh trống rút lui?

- Meo bà nội nó, nhìn meo với ánh mắt đó là sao?

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận quát:

- Không phải ta sợ nguy hiểm, chỉ là nơi này . . . Nơi này có một loại mùi ta rất quen thuộc, hương vị không tốt.

Đinh Hạo càng ngạc nhiên hơn.

Lai lịch của đại ma vương Tà Nguyệt luôn rất bí ẩn. Lúc trước Đinh Hạo gặp đại ma vương Tà Nguyệt ở trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá sau núi Vấn Kiếm tông, hắn có suy đoán có lẽ nó thông qua trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá bị truyền tống đến hang động bí ẩn. Sau này Đinh Hạo đi Thần Ấn đại lục luôn chú ý tìm manh mối thân thể của đại ma vương Tà Nguyệt nhưng không có phát hiện gì, Thiên Thánh Hiên đều không thể cung cấp manh mối.

Hôm nay trong di tích tiên cổ, đại ma vương Tà Nguyệt nói có cảm giác quen thuộc. Hừm, không lẽ con mèo mập có lai lịch rất lớn, là di chủng sống sót từ thời đại tiên cổ?

Nghe đại ma vương Tà Nguyệt nói càng khiến Đinh Hạo muốn thăm dò di tích tiên cổ hơn.

Đại ma vương Tà Nguyệt phản đối không có kết quả, hậm hực co ro trên vai Đinh Hạo, mũi hít hà ngửi cái gì, lông xù dựng đứng lên.

- Sát khí nhân hạt trong thiên địa này càng đáng sợ hơn.

Đinh Hạo không dám lơ là, đao nhỏ màu vàng, kiếm nhỏ màu trắng lơ lửng quanh người. Song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng di chuyển sau lưng Đinh Hạo, bảo vệ hắn bên trong chậm rãi tiến tới.

Mỗi khi Đinh Hạo đi mấy bước là người sẽ rung lắc dữ dội, song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng quanh thân như ngọn lửa dao động trong gió mạnh.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Lực lượng thật đáng sợ.

Có lực lượng vô hình lặng lẽ tập kích, một chiêu đủ nghiền nát cường giả thần cảnh cao giai, cực kỳ đáng sợ. Nếu là Đinh Hạo trước khi bế quan đi vào di tích tiên cổ có lẽ bị thương nặng hoặc chết.

- Ngoài trời có trời, ngoài người có người. Thế giới này quả nhiên tồn tại lực lượng đủ uy hiếp đến thần cảnh cao giai.

Đinh Hạo thăm cảnh giác. Hơn một ăm qua thực lực của Đinh Hạo tăng vọt, trong sinh linh thế giới mới hẳn đã không có địch thủ nên hơi tự kiêu. Gặp tình huống trong di tích tiên cổ giống hồi chuông cảnh báo cho Đinh Hạo.

1534. Chương 1538: Gặp Quý.

May mắn Đinh Hạo đã là song mạch đại viên mãn Võ Thần cảnh, có thể nói là một chân đã bước vào Võ Tiên cảnh nên bị lực lượng vô hình khủng bố công kích vẫn bình an.

- Kỳ lạ, lực lượng khủng bố tập kích dường như chỉ có hiệu quả với ta, các thực vật hoa cỏ bốn phía không hề bị tổn thương.

Đinh Hạo nhìn kỳ hoa dị thảo xung quanh lắc lư theo gió rất là thoải mái, không hề bị lực lượng tập sát khủng bố lan đến.

Lực lượng đáng sợ này như có trí tuệ, biết chọn mục tiêu công kích.

Đinh Hạo thúc giục song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng, kiếm trắng, đao vàng đến cực độ, tỏa sáng rực rỡ bảo vệ quanh thân. Sau này Đinh Hạo triệu hoon thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết ra, thần khí Luân Hồi Thiên Bàn lơ lửng sau gáy. Đinh Hạo lờ ra hết vũ khí bí mật chống đỡ lực lượng đáng sợ tập sát, từng bước chậm mà chắc tiến tới.

Đinh Hạo vững tin đằng sau nguy hiểm ẩn giấu bí tàng lớn. Một di tích lưu trữ từ thời đại tiên cổ sẽ chứa nhiều tin tức, có lẽ là huyền bí tiên cổ tan vỡ, điều đó cực kỳ quan trọng với Đinh Hạo.

Bên tai Đinh Hạo nghe tiếng thác đổ như có như không.

Lòng Đinh Hạo máy động đi dọc theo thanh âm.

Mỗi khi Đinh Hạo bước ra một bước sẽ để lại dấu chân sâu như thể cõng toàn bộ sức nặng nước biển hải vực thất hải.

Tiếng thác nước càng lúc càng khó ràng, lực lượng tập sát khủng bố càng gắt gao, như sấm chớp mưa rào công kích Đinh Hạo.

Đinh Hạo buộc phải thúc giục lực lượng âm dương mới mỏng manh dung nhập vào song ngư âm dương đồ hai màu trắng và vàng để đối kháng.

Bước chân Đinh Hạo chậm dần, từng bước một di chuyển tới trước.

Ngẫu nhiên người Đinh Hạo lão đảo, tóc đen trên vai đứt lìa bay đi, gò má có vết máu, bị lực lượng vô hình cắt.

- Đây là công kích gần như tiên lực, không lẽ đây là một chỗ trận pháp tiên nhân bày ra?

Đinh Hạo cẩn thận cảm nhận, làm hắn bị thương đã vượt phạm trù thần ảnh. Đinh Hạo không ngờ trong di tích tiên cổ có lực lượng tiên.

Đây là một tiên trận loại giết chóc, qua bao nhiêu năm tháng vẫn phát huy tác dụng, có thể thấy lúc nó còn đầy đủ khủng bố biến bao. Đinh Hạo suy đoán năm tháng xói mòn làm uy lực trận pháp tiên nhân suy

giảm nên hôm nay hần mới đối kháng được, từng bước vào sâu hơn. Nếu là lúc xưa thì cở Đinh Hạo sẽ bị giết ngay.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Cẩn thận, ta cảm giác không ổn.

Trong giọng nói của Kiểm Tổ chất chứa kích động, kính sợ như nhớ lại ký ức đã mất.

Đao Tổ cũng nói:

- Hình như chúng ta đang bị ai rình rập, không lẽ thế giới này trừ ma vật ngủ đông trong hắc ám ra vẫn còn tiên tồn tại?

Đinh Hạo im lặng.

Đinh Hạo hết sức thúc giục các loại vũ khí bí mật chống đỡ lực lượng giết chóc từ tiên trận, hay có tiên khí giết chóc xuyên qua nhiều tầng phòng ngự để lại dấu vết cạn trên làn da Đinh Hạo.

Rốt cuộc phía trước có hơi nước ập vào mặt.

Một hồ nước không lớn xuất hiện trước mắt Đinh Hạo, nước trong veo. Bên góc hồ có màn nước bắn lên cao vài trăm thước nghiêng hơn một nửa mặt hồ rồi lại rơi xuống, như cây cầu nước lấp lánh lại như có con rồng bạc từ trên hồ bay lên, đuôi chưa ra khỏi mặt nước cái đầu đã chúi xuống, cực kỳ xinh đẹp.

Trong hồ nước có mấy chục cái bóng bơi lội cực nhanh, đôi khi nhảy ra khỏi mặt nước, động tác ngay ngắn như đang nhảy điệu múa bí ẩn.

Đinh Hạo nhìn kỹ, lòng rất giật mình.

Bởi vì mấy chục bóng dáng là cao thủ giao nhân tộc, mỗi người thực lực lên đến thần cảnh, cực kỳ cường đại. Giao nhân tộc biểu diễn vũ đạo, mỗi một động tác đã luyện tập vô số lần, cực kỳ quen tay.

Tiếng cười êm tai như muôn chim hót trong u cốc phát ra từ ven bờ.

Đinh Hạo quay đầu lại, đầu óc trống rỗng.

Một tiên nữ tuyệt thế mặc váy trắng ngồi trên nhام thạch ngân ngọc ven bờ. Chân trần trắng nõn xinh đẹp như ngọc đập hồ nước, vui vẻ xem cường giả giao nhân tộc biểu diễn múa trong nước. Tiên nữ rất đẹp, như điêu khắc bằng bạch ngọc, thuần khiết không tỳ vết, không bút mực nào tả xiết vẻ đẹp của nàng. Linh khí hút người, không dính bụi trần, làm người ta chỉ nhìn góc áo của nàng đã bị hút hồn sa đọa.

Cảm giác đầu tiên của Đinh Hạo là thế gian này có nữ nhân xinh đẹp như vậy sao? Nàng là tiên nhân?

Cùng lúc đó.

Kiểm Tổ hét to:

- Gặp quỷ gặp quỷ, sao nàng còn sống?

Trong giọng nói của Kiểm Tổ tràn ngập kinh ngạc.

Đao Tổ lắp bắp:

- Không đúng . . . Cái này . . . Sao có thể . . . Sao có thể như vậy?

Đao Tổ cũng cực kỳ kinh hoàng.

Cùng lúc đó, đại ma vương Tà Nguyệt meo kinh kêu một tiếng, lông trắng dựng đứng lên như con nhím màu trắng, lưng cong tựa cây cung kéo căng. Đôi mắt đại ma vương Tà Nguyệt tràn ngập kính sợ như có ký ức nào đó thức tỉnh trong óc.

Đại ma vương Tà Nguyệt hét to một tiếng:

- Mau . . . Trốn mau! Nữ nhân này là ma quỷ!

Đại ma vương Tà Nguyệt như gà mái già thấy con chồn, đôi cánh trên lưng vỗ đập, nó biến thành ánh sáng bay ra ngoài.

- Ô, mèo con, thấy ta mà chạy gì? Người đã quên năm tháng tuyệt vời chúng ta từng ở bên nhau sao?

Nữ nhân áo trắng đẹp như tiên nữ không dính bụi trần nở nụ cười tinh nghịch, vẫy tay một cái. Cơ thể đại ma vương Tà Nguyệt không kiềm được bay về, rơi vào lòng bàn tay tiên nữ áo trắng.

- Meo, bà điên, người thả ta ra! Ta không quen người, a a a! Meo meo!

Đại ma vương Tà Nguyệt điên cuồng vùng vẫy, đập cánh phành phạch, lông chim bay đầy.

- Ô, mèo con mọc cách, mập hơn trước, xúc giác càng tốt . . .

Ngón tay ngọc nhẹ vuốt ve, đại ma vương Tà Nguyệt ngoan ngoãn nằm trong ngực tiên nữ áo trắng.

Tiên nữ áo trắng dịu dàng nhìn đại ma vương Tà Nguyệt, cười tủm tỉm nói:

- Người xem, lúc trước tốn bao nhiêu công sức bỏ chạy, bây giờ chủ động rơi vào tay ta. Hi hi, còn mọc cánh, là đồ thật không? Để xem có nhỏ được không . . .

Tiên nữ áo trắng giật cánh đại ma vương Tà Nguyệt, phát hiện không kéo đứt được kinh ngạc nói:

- Ủa? Là thật! Lúc trước người ăn vụng Lưỡng Cực Tạo Hóa tiên quả của ta, giờ xem ra đã tiêu hóa xong. Người nói xem nếu ta bỏ người vào đỉnh nấu rồi thêm chút gia vị, làm ra một đỉnh long hổ đầu chắc chắn ăn rất ngon, ha ha ha ha ha ha! Cũng có thể hấp thu được lực của Lưỡng Cực Tạo Hóa tiên quả đúng không?

Đại ma vương Tà Nguyệt vội vàng thanh minh:

- Meo, a di đà phật, meo không hề ăn vụng Lưỡng Cực Tạo Hóa tiên quả gì đó, meo không quen người. Tiên nữ đã nhận sai người . . . A, không, nhận sai mèo!

Tiên nữ áo trắng bóp đầu đại ma vương Tà Nguyệt, cười tủm tỉm nói:

- Không tệ, giống y như trước, chỉ mập hơn chút.

Đại ma vương Tà Nguyệt căng thẳng:

- Nhận sai nhận sai, khẳng định là đã nhận sai, ta có khuôn mặt bình dân . . .

1535. Chương 1539: Thiên Địa Thương Sinh Đỉnh.

Tiên nữ áo trắng nghe xong ngừng cười, mặt lạnh lùng nói:

- Hừ! Con mèo ăn trộm kia, năm xưa người đã ăn vụng bao nhiêu tiên dược của ta? Còn ngại biện? Có thể lừa được pháp nhãn của ta sao? Hôm nay nhất định phải nấu thịt mèo, nấu người thành đĩa long hổ đầu . . .

Tiên nữ áo trắng vùng cổ tay xanh ngọc.

Đại ma vương Tà Nguyệt hét chói tai bị ném ra ngoài, giường nanh múa vuốt giữa không trung.

Hồ nước trong suốt chợt biến thành cái đỉnh hai tai ba chân thu đại ma vương Tà Nguyệt vào trong, chân vạc ấy chục thước, thân đỉnh có hoa văn thiên địa, sông núi, hoa trắng dị thú, có hình ảnh dân chúng nguyên thủy bái thiên địa, di chuyển chậm rãi như vật sống. Thực lực của đại ma vương Tà Nguyệt đã vào thần cảnh nhưng sau bị thu vào đỉnh mặc cho nó giãy dụa, đập cánh vẫn không bay ra được.

Hồ nước mênh mông dưới ba chân cái đỉnh biến thành lửa cháy hùng hực, đun nấu.

Hồ nước biến lửa, có thể nói là thủ đoạn nghịch thiên.

Dù cách rất xa Đỉnh Hạo vẫn cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy.

Chân trước đại ma vương Tà Nguyệt vịn mép đỉnh gân cổ rống to:

- Mặc kệ ta, người nuôi mau chạy đi! Bà nương điên rồi, người không phải đối thủ của nàng . . . Chạy nhanh! Mặc kệ con mèo có nghĩa khí ta đây!

Tròng mắt đại ma vương Tà Nguyệt xoay tròn.

Trần Đình Hạo nổi gân xanh.

Làm sao Đình Hạo không biết con mèo mập này? Rõ ràng là đại ma vương Tà Nguyệt nói ngược, sợ Đình Hạo bỏ chạy nên dùng cách này kích thích hắn.

- Thêm chút gia vị sẽ càng ngon, hừm, đúng rồi, bỏ thêm thiên tiên thảo khử mùi hôi của con mèo ăn trộm . . .

Tiên nữ áo trắng vung tay, vô số thần thảo tiên dược quanh hồ nước bay hướng cái đỉnh.

Đình Hạo chấp tay, mở miệng nói:

- Tiên bối, con mèo này . . .

Tiên nữ áo trắng quay đầu lại, đôi mắt trong suốt như suốt tiên nhìn Đình Hạo, như có khí lạnh âm trầm đồng băng linh hồn người.

- Người muốn cứu nó?

Đình Hạo không dám sơ sẩy, vội vận chuyển đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân chống đỡ áp lực ánh mắt tiên nữ áo trắng.

Đình Hạo gật đầu, nói:

- Nó là bằng hữu của ta.

Tiên nữ áo trắng nói:

- Vậy sao? Con mèo ăn trộm này mà có bằng hữu? Chắc cũng không phải thứ tốt gì, bỏ vào trong đỉnh nấu luôn . . .

Tiên nữ áo trắng vung tay lên, một ngọn lửa đỏ từ dưới đỉnh bay ra như con rắn quấn quanh Đình Hạo.

Rắn lửa thô cỡ ngón tay, không quá nóng, như thể vùng một cái là sẽ làm nó đứt đoạn.

Nhưng sắc mặt Đình Hạo trầm trọng.

Đình Hạo cảm giác lực lượng pháp tắc hỗn độn từ rắn lửa.

Lúc trước tiên nữ áo trắng tùy ý chuyển biến hồ nước thành lửa, đều là nước và lửa thật, có lực lượng hủy diệt cường giả thần cảnh. Điều này nói lên tiên nữ áo trắng lĩnh ngộ chuyển hóa lực lượng nguyên tố đã đến hóa cảnh, cảnh giới sánh bằng tiên trong truyền thuyết.

Đình Hạo không dám lơ là đối thủ như vậy.

Nhưng Đình Hạo cũng không sợ.

Trên đại lục thế giới mới đã không còn ai đỡ nổi ba chiêu Đình Hạo đánh hết sức. Thiên hạ cô đơn như tuyết, tiên nữ áo trắng bày ra thực lực cường đại vừa lúc cho Đình Hạo mượn tay nàng xác định vài lĩnh ngộ về võ đạo trong lòng hắn.

Đình Hạo chậm rãi đẩy một chưởng ra.

Trong không trung gợn sóng lạng lẽ ngưng tụ ra một ngón rắn nước, thô cỡ ngón tay đối đầu với rắn lửa.

Cuộc quyết đấu này không rầm rộ, hoa lệ.

Trong tiếng xèo xèo nước lửa va nhau, rắn nước và rắn lửa quấn quanh, cắn nuốt nhau, muốn tiêu diệt lẫn nhau. Hai con rắn rất nhanh nhạy, ánh sáng quanh chúng nó vụn vụn, giữa hư không xuất hiện các đốm đen như từ thời sụp xuống hình thành hố đen.

Rắn lửa dần dần lứt, quần quanh mấy cái nghiền rắn nước thành bọt nước, tan biến trong không trung.

Biểu tình của Đinh Hạo không nhiều về giết mình.

Đinh Hạo ngộ ra, gật đầu, nói:

- Thì ra là vậy, ra là vậy, ha ha ha ha ha ha! Ta đã hiểu!

Rắn nước trườn tới gần Đinh Hạo.

Đinh Hạo không nhúc nhích mặc cho rắn nước quần người mình, đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân bảo vệ hắn chống đỡ nóng cháy. Đinh Hạo cảm ngộ lực lượng biến đổi, chìm đắm trong đó.

- Meo bà nội nó! Meo sắp bị nướng chín mà ngươi còn tâm tình lĩnh ngộ pháp tắc? Mau cứu meo a a a!!!

Đại ma vương Tà Nguyệt tội nghiệp nằm sắp mép đỉnh, người bốc khói, lông trắng dán sát người. Phượng hoàng vào nỗi không bằng con gà.

Đinh Hạo không quay đầu lại nói:

- Chẳng phải ngươi kêu ta đi sao? Ngươi không bảo ta cứu ngươi.

Đinh Hạo nhìn ra được tạm thời mèo mập không bị nguy hiểm.

Rõ ràng đại ma vương Tà Nguyệt quen tiên nữ áo trắng từ trước, chắc chắn trong đó có ẩn tình, hai người không giống kẻ thù. Trực giác Thăng Tự Quyết cho Đinh Hạo biết tiên nữ áo trắng không thật sự muốn giết chết mèo mập.

Rắn lửa lượn lờ quanh người Đinh Hạo, tạm thời không thể hòa tan đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân. Rắn nước bỗng biến ảo, một biến hai, hai thành ba, ba thành vô cùng. Cuối cùng từng sợi dây lửa quần khắp người Đinh Hạo.

Nhìn từ bên ngoài Đinh Hạo thành người lửa.

Các sợi dây thừng trói Đinh Hạo pháp phình, kéo hắn bay hướng đỉnh ba chân.

Giọng Kiếm Tổ vang lên nhắc nhở Đinh Hạo:

- Cẩn thận, đừng để rơi vào thiên địa Thương Sinh đỉnh, nếu không thì khó trở người.

Đỉnh hai tai ba chân này có tên là thiên địa Thương Sinh đỉnh, một thứ kinh thiên động địa ở thời đại tiên cổ, nghe nói tiên nhân còn bị đánh chết. Khi thiên địa Thương Sinh đỉnh to lớn xuất hiện thì thiên địa chấn động, quần hùng lùi bước. Không người hoặc thể lực nào dám tranh mũi nhọn với thiên địa Thương Sinh đỉnh.

Đinh Hạo không biết những điều này.

Kiếm Tổ nhắc nhở khiến Đinh Hạo nhận ra đỉnh khổng lồ biến ra từ hồ nước siêu đáng sợ, nếu không thì lão quái vật mới đầu sẽ không hoảng hốt như vậy. Tiên nữ áo trắng là một trong các thủ lĩnh thời đại tiên cổ.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Mổ!

Một tiểu kiếm màu trắng chậm rãi hiện lên trong lòng bàn tay Đinh Hạo.

Đinh Hạo lật tay cầm chuôi tiểu kiếm màu trắng, chém một cái.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Tiếng vải vóc bị xé vang lên, dây thừng lửa bị xé rách từng chút một, Đinh Hạo thoát khỏi trói buộc bay ra.

- A?

Tiên nữ áo trắng ngạc nhiên, ánh mắt nhìn hướng tiểu kiếm màu trắng. Tiên nữ áo trắng cảm ứng được điều gì, một lúc sau gật gù.

Tiên nữ áo trắng nói:

- Thì ra ngươi là loại thể chất kia, hèn gì . . . Đường luân hồi lại sắp mở ra sao?

Tiên nữ áo trắng vẫy tay, dây lửa đứt khúc nhanh chóng co rút lại biến thành một đốm lửa nhập vào lòng bàn tay, nhấp nháy. Tiên nữ áo trắng hé môi nuốt ngọn lửa vào miệng.

Tiên nữ áo trắng cười nói:

- Hì hì, không ngờ tiểu tử ngươi là người đúng thời cơ.

Người đúng thời cơ?

Đình Hạo ngẩn ngơ, lúc trước hắn cũng từng nghe câu như vậy.

Tiên nữ áo trắng này vui buồn thất thường, lúc vui lúc giận. Giận thì như sấm sét, vui thì tựa gió nhẹ, còn hơi nghịch ngợm, ranh mãnh, khiến người nhìn không thấu.

1536. Chương 1540: Điều Nữ Nhân Chú Ý.

- Được rồi, chẳng qua là bởi vì bị nhốt ở đây quá lâu, chán quá nên mới đánh nhau với người hoạt động gân cốt.

Tiên nữ áo trắng duỗi lưng, ngáp dài, nói với cường giả giao nhân tộc:

- Mau chuẩn bị đi, hôm nay có khách tới.

Mấy chục cường giả giao nhân tộc nghe lệnh ngừng múa ngay, vội vàng bận rộn.

Đại ma vương Tà Nguyệt nằm bên mép đỉnh hét to một tiếng:

- Này, bây giờ ngươi hết giận rồi mau thả meo ra! Ngươi cũng biết uy lực của thiên địa Thương Sinh đỉnh, còn nấu nữa thì meo thật sự thành mèo luộc.

Tiên nữ áo trắng mặc kệ con mèo mập, nhìn chăm chăm thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết trôi nổi bên cạnh Đình Hạo.

Tiên nữ áo trắng nói:

- Không ngờ hai thứ này cũng rơi vào tay ngươi. Hừm, cũng khó trách, thiên địa vận thể nhìn như ngẫu nhiên thật ra tất nhiên. Chỉ có thể chất, hồn phách như ngươi mới không xem như bồi nhọ hai bình khí này.

Đình Hạo nghe tiên nữ áo trắng nói xong tim đập nhanh.

Theo lời tiên nữ áo trắng có vẻ nàng biết lai lịch của thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết? Đây là vũ khí cấm kỵ dù là hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ cũng không rõ ràng nguyên nhân. Tiên nữ áo trắng liên tưởng biểu hiện rung động của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ, Đình Hạo mới nhận ra tiên nữ áo trắng trông khoảng mười mấy tuổi có lai lịch kinh người.

Trong lúc nói chuyện mấy chục cường giả giao nhân tộc đã bày bàn ghế đá bên hồ nước.

Không thể nhìn ra tuổi tác của cường giả giao nhân tộc từ bề ngoài. Theo tộc trưởng giao nhân tộc nói thì các cường giả giao nhân tộc thăm dò di tích này cũng cỡ mấy trăm năm trước. Đình Hạo đoán các cường giả giao nhân tộc này có lẽ là tộc trưởng giao nhân tộc cũ, cường giả trong tộc chôn vùi trong di tích này.

- Chỗ của ta đã lâu không có người đến, hơi lạnh lùng chút.

Tiên nữ áo trắng cười chỉ vào ghế đá, nói:

- Ngồi đi.

Tiên nữ áo trắng vẫy tay, thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết bay tới trước mặt nàng, khê rung rinh sắp bộc phát lực lượng cấm kỵ. Nhưng lực lượng phát ra từ cơ thể tiên nữ áo trắng áp chế thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết.

Đinh Hạo thầm kinh ngạc, hẩn ngồi im trên ghế.

- Nhớ năm xưa Lưu Sương Lưu Ngân Kiếm, Huyết Âm Cuồng Đao là tiên binh đủ ra lệnh thiên hạ. Chủ nhân của chúng là nhân vật tuyệt thế vô song, thời đại đó gần như ô địch, mỗi tiếng nói cử động ảnh hưởng mảnh thiên địa này. Năm xưa hiển hách, cường đại biết bao.

Tiên nữ áo trắng biểu tình phức tạp nhìn thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết.

Tiên nữ áo trắng than thở:

- Tiếc quá là tiếc, không thành vĩnh hằng rốt cuộc vẫn chết, suy vong. Dù người có là nhân vật tuyệt thế, thiên địa chi kiêu, chúa tể thiên địa, mạnh mẽ vô song đều không tránh thoát nước lũ thời gian. Thiên địa khí vận thay đổi, rốt cuộc là con kiến của đại đạo, từng phong lưu bị gió thổi mưa cuốn trôi. Tiên binh từng hiệu lệnh thiên hạ thì sao? Loang lổ, tàn phá như thường. Người nắm giữ Lưu Sương Lưu Ngân Kiếm, Huyết Âm Cuồng Đao đã thành khói sương ngày hôm qua.

Đinh Hạo yên lặng nghe.

Lưu Sương Lưu Ngân Kiếm, Huyết Âm Cuồng Đao?

Thì ra đây là tên thật của thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết.

Tiên nữ áo trắng nói thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết là tiên binh, hay ý chỉ tiên khí?

Chủ nhân cũ của thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết nghe có vẻ rất hiển hách, gần như chúa tể thời đại tiên cổ. Nhưng nhân vật như thế cuối cùng biến mất trong thiên địa, chắc đã chết, nếu không tiên binh thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết đã chẳng rơi vào tay Đinh Hạo, bị hẩn khống chế.

Đinh Hạo càng tò mò nhiều hơn.

Tiên nữ áo trắng rốt cuộc là ai mà biết nhiều bí mật như vậy?

Thấy Đinh Hạo im lặng, tiên nữ áo trắng chỉ cười cười, giơ tay chộp thanh kiếm rỉ sét. Tiên nữ áo trắng lắc cổ tay, hư không trước mặt sụp đổ, vụn vỡ. Thanh kiếm rỉ sét ở trong tay tiên nữ áo trắng phát huy ra uy lực không thấp hơn Đinh Hạo.

Tiên nữ áo trắng cảm thán rằng:

- Đệ nhất thần kiếm năm xưa . . . A? Đây là . . .

Rất nhanh tiên nữ áo trắng kêu lên, có lẽ nàng phát hiện xác tiên trong thế giới thanh kiếm rỉ sét. Về mặt tiên nữ áo trắng ngỡ ngàng, liên tục biến sắc mặt muốn nói cái gì nhưng cuối cùng buông tiếng thở dài.

Tiên nữ áo trắng khê thở dài:

- Ài, quả nhiên khó tránh khỏi trận tai kiếp đó sao? Cường đại như người cuối cùng chết trong thế giới thần kiếm của mình.

Trong lời nói chất chứa bất đắc dĩ, hối tiếc, đau khổ và không cam lòng cùng chung số phận.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Quả nhiên nàng quen cái xác tiên đó.

Nghe cách tiên nữ áo trắng nói thì xác tiên là chủ nhân của thanh kiếm rỉ sét.

Chắc hẳn là một nhân vật đã từng tung hoành cửu thiên thập địa, cuối cùng ngủ say trong thần kiếm của mình, đây là một loại bi ai, bất đắc dĩ.

Tiên nữ áo trắng kinh ngạc nói:

- Ủa? Còn có một đoàn dao động ý thức kỳ lạ. Tiểu tử, đây là kiếm mới người dựng dựng ra? Thú vị, thần kiếm đã chết bị người dựng dựng ra kiếm linh mới, không chừng sau này người thật sự có thể hồi phục lại Lưu Sương Lưu Ngân Kiếm.

Đinh Hạo ngăn người, kiếm linh mới?

Đinh Hạo hiểu ngay ý của tiên nữ áo trắng, có lẽ nàng phát hiện ra Kiếm Tổ. Nghe lời tiên nữ áo trắng nói thì nàng không biết Kiếm Tổ, có lẽ nàng bị đánh lừa nghĩ lầm Kiếm Tổ là kiếm linh của thanh kiếm rỉ sét.

Tiên nữ áo trắng vẫy thanh ma đao bay tới quan sát.

Một lát sau tiên nữ áo trắng khẽ thở dài:

- Không ngờ người ngày xưa hung danh rung động thiên địa cũng như kiếm tiên một thế hệ, cuối cùng thân chết đạo tiêu, chỉ để lại thanh Huyết Âm Cuồng Đao, một đoàn ma huyết là ấn ký cuối cùng người tồn tại trong thiên địa này sao?

Tiên nữ áo trắng phát hiện ra đoàn chân huyết khủng bố trong thanh ma đao.

Thông qua hơi thở lực lượng chân huyết thanh ma đao tiên nữ áo trắng biết đoàn chân huyết này đến từ chủ nhân cũ của thanh đao, là một nhân vật mạnh mẽ tuyệt đối trong thiên địa, ánh sáng bao phủ vô số người cùng thời đại nhưng vẫn khó tránh khỏi cái chết.

Đinh Hạo lặng im không lên tiếng, trong lòng càng tò mò thân phận của tiên nữ áo trắng.

Nghe như tiên nữ áo trắng cùng thời đại với chủ nhân thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết, đúng là lão quái vật. Không biết tiên nữ áo trắng bao nhiêu tuổi, có thể sống đến bây giờ thật khó tin. Chỉ tiên trong truyền thuyết mới có tuổi thọ như vậy.

Rất nhanh tiên nữ áo trắng phát hiện sự tồn tại của Đao Tổ, nàng hơi ngạc nhiên. Tiên nữ áo trắng vẫn xem Đao Tổ là đao linh mới Đinh Hạo bồi dưỡng ra, không quá chú ý.

Đinh Hạo sẽ không nói cho tiên nữ áo trắng biết.

Có lẽ hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ dùng bí pháp đánh lừa phán đoán của tiên nữ áo trắng, hai lão quái vật không muốn bị nhìn thấu thân phận. Tuy Đinh Hạo không biết tại sao nhưng hẳn tin tưởng hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ.

1537. Chương 1541: Minh Nguyệt Tiên.

Trừ ban đầu hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ hốt hoảng ra bây giờ yên ổn ngủ đông trong thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết như ngủ say, không giao lưu với Đinh Hạo nữa. Chắc hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ lo bị tiên nữ áo trắng phát hiện.

Tiên nữ áo trắng chỉ nhìn sơ sau đó trả thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết lại cho Đinh Hạo.

Tiên nữ áo trắng mỉm cười nói:

- Bỗng nhiên thấy vài vật quen thuộc nên kiếm không được cầm qua xem, quên hỏi tiểu chủ nhân nhà người, chắc người sẽ không giận?

Đinh Hạo lắc đầu.

- Tuổi của người còn trẻ có được tu vi như vậy, loại thiên phú này dù là chủ nhân cũ Lưu Sương Lưu Ngân Kiếm, Huyết Âm Cuồng Đao tái sinh cũng không kém cạnh gì. Xem ra hai thanh tiên binh tìm ra chủ nhân rất chính xác.

Tiên nữ áo trắng đánh giá Đinh Hạo từ trên xuống dưới, nói:

- Nhưng linh hồn hai thanh tiên binh đã chết cùng chủ nhân của chúng nó, uy lực không bằng một phần mười. Tuy người thành công ôn dưỡng ra linh mới nhưng muốn hoàn toàn hồn phục chúng nó sợ là vô cùng khó khăn. Phải xem tạo hóa của người và . . .

Tiên nữ áo trắng ngừng lời, chợt nghĩ ra điều gì, nói:

- Tuy người kinh tài tuyệt diệu, có thể ôn dưỡng ra linh đạo kiếm mới nhưng dù hai thanh tiên binh thức tỉnh cũng không may mắn gì cho người, ngược lại khiến lực lượng kia chú ý. Người sẽ lại bước lên con đường cũ của hai người này, kết quả vẫn như vậy.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Có lẽ tiên nữ áo trắng bị nhốt ở đây quá lâu, dù là người tiết kiệm chữ như vàng cũng bị ghen phát điên, nên nàng bắt đầu nói dai. Toàn là tiên nữ áo trắng lải nhải, Đinh Hạo ngồi trên ghế đá lắng nghe.

Thấy Đinh Hạo không lên tiếng, giọng tiên nữ áo trắng hơi nghiêm khắc:

- Hay người không tin điều ta nói? Nếu người biết người sắp đối diện là kẻ thù đáng sợ cỡ nào thì người sẽ cẩn thận hơn nhiều.

Đinh Hạo mở miệng hỏi:

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm, xin hỏi lực lượng đó là gì? Thời đại tiên cổ từng xảy ra chuyện gì? Tại sao luân hồi bị hủy? Tại sao tiên nhân chết?

Tiên nữ áo trắng mỉm cười nói:

- Tiểu tử rất cuộc chịu mở miệng? Ta còn tưởng đầu người bị cắm. Một hơi hỏi nhiều vấn đề như vậy, người là đứa trẻ hay thối mắc sao?

Đinh Hạo:

- . . .

Lúc này đại ma vương Tà Nguyệt ở bên cạnh hét chói tai:

- Này, hai người nói chuyện quên trời đất có thể suy nghĩ eo không? Meo sắp bị nấu chín! Các người là đồ ngược đãi động vật! Minh Nguyệt Tiên Tử hãy mau thả meo ra, có gì từ từ bàn lại, chúng ta dù sao từng cùng nhau một thời gian, có cần tuyệt tình vậy không?

Cùng nhau một thời gian?

Đinh Hạo há hốc mồm, tưởng tượng hình ảnh cảm ký.

- Con mèo ăn trộm kia, nói bậy bạ cái gì?

Về mặt tiên nữ áo trắng rất tức giận, nàng ngoái đầu, lửa dưới thiên địa Thương Sinh đỉnh đốt hừng hực. Hơi nóng kinh người làm hồ nước sôi sục phát ra tiếng nổ, đại ma vương Tà Nguyệt bị đốt nóng gào thét.

Đại ma vương Tà Nguyệt hét chói tai, đuổi cổ ra mép thiên địa Thương Sinh đỉnh cố gắng giải thích rằng:

- Này này này! Mau dừng tay, meo không nói sai! Chúng ta đã từng cùng nhau bị nhốt trong này . . .

Đại ma vương Tà Nguyệt chưa nói xong nắp đỉnh từ trên trời giáng xuống nhốt nó vào trong, ầm ầm nấu. Tiếng hét chói tai chửi rủa của đại ma vương Tà Nguyệt ngừng bật.

Tiên nữ áo trắng còn rất tức giận, trừng Đinh Hạo:

- Nói đi, người nghe con mèo ăn trộm đó nói đã tưởng tượng những gì?

Phong tình trong khoảnh khắc này khiến thiên địa mất sắc.

Đinh Hạo phải công nhận đây là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là tiên khí xuất trần trên người nàng, rất là quyến rũ. Một lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm bề ngoài như một thiếu nữ hồn mác.

Tất nhiên Đinh Hạo sẽ không như mèo ngốc đại ma vương Tà Nguyệt giải thích nhiều.

Đinh Hạo nghiêm trang đối đề tài:

- Mới rồi tiên bối nói lực lượng kia rốt cuộc là loại gì?

Tiên nữ áo trắng vẫn tròn to mắt nói:

- Tiên bối? Ta già lắm sao? Người gọi ta là tiên bối?

A?

Sao tiên nữ áo trắng y như Đạo Tổ, điểm chú ý của nữ nhân thật là lạ.

Không lẽ lão quái vật sống nhiều năm sẽ thần kinh rối loạn sao? Trông tiên nữ áo trắng như thiếu nữ bướng bỉnh, phản nghịch từ đâu chảy ra.

Đinh Hạo đối xứng hô:

- Xin tiên nữ hãy chỉ dẫn cho.

Sắc mặt tiên nữ áo trắng dịu lại, nói:

- Đó là . . . Lực lượng hắc ám.

- Lực lượng hắc ám?

Đinh Hạo cúi đầu ngẫm nghĩ hỏi:

- Không lẽ tiên . . . À không, chẳng lẽ tiên nữ nói đến U Minh Chân Tiên?

Tiên nữ áo trắng ngẩn người:

- U Minh Chân Tiên?

Đinh Hạo nói ra những gì mình biết về U Minh Chân Tiên.

Tiên nữ áo trắng nghiêm túc lắng nghe, dăm chiêu gật đầu, nói:

- Thì ra bây giờ hắc tự xưng là U Minh Chân Tiên? Đúng vậy, chính là hắc. Hỏa Công lúc trước bị Huyền Thiên Tông từ bỏ, không ai ngờ cuối cùng là hắc cách vĩnh hằng một bước. Cả đời Huyền Thiên Tông nhận tám đồ đệ, đệ tử xuất sắc nhất đều chết trong tay Hỏa Công, thật mỉa mai.

Đinh Hạo nghi hoặc hỏi:

- Huyền Thiên Tông?

- Là thủ lĩnh chí tôn thời đại tiên cổ, nhân vật rất xa xôi. Đồn rằng lúc thiên địa sơ khai Huyền Thiên Tông đã tồn tại, ba chữ Huyền Thiên Tông đại biểu cho thần thoại không thể ngược nhìn. Dù là thời đại tiên nhân lớp lớp thì Huyền Thiên Tông vẫn là số một không thể khiêu khích.

Biểu tình tiên nữ áo trắng thản nhiên, giọng điệu nói chuyện chất chứa cảm thán.

- Có người gọi Huyền Thiên Tông là tiên tổ, có người kêu tiên phụ. Toàn vị diệu đều công nhận nếu không có Huyền Thiên Tông thì thế giới này không có tiên. Nói tóm lại Huyền Thiên Tông là tiên đệ nhất thời đại đó.

Tiên đệ nhất thời đại tiên cổ?

Đinh Hạo rung động. Huyền Thiên Tông có thể được danh hiệu phong vân đệ nhất tiên trong thời đại tiên cổ tiên nhân lớp lớp đúng là tồn tại không thể nghĩ bàn. Huyền Thiên Tông được các tiên công nhận là thiên phụ, có thể là người sáng tạo ra tiên nhân, xứng là cường giả vị diện.

Nghe giọng điệu tiên nữ áo trắng nói thì sau này Huyền Thiên Tông chết.

Nhân vật như vậy cũng chết sao?

Đinh Hạo nhớ lại tiên nữ áo trắng nói câu ‘chỉ cách vĩnh hằng một bước’, tức là cường đại như Huyền Thiên Tông cũng không bước lên vĩnh hằng được. Không lẽ rất khó đến với vĩnh hằng sao?

Đinh Hạo hỏi:

- Mới rồi người nói U Minh Chân Tiên là đệ tử của Huyền Thiên Tông?

- Thời đại đó tất cả tiên nhân đều gọi Huyền Thiên Tông một tiếng bán sư. Huyền Thiên Tông mở đàn giảng kinh, người có tư chất siêu đẳng có thể đi nghe giảng, tự động lĩnh ngộ. Có người ngộ đạo thành tiên, có người nhập ma. Trong đó tám người xuất sắc nhất được Huyền Thiên Tông thu làm đệ tử, thân truyền huyền thiên đại đạo. Chuyện này là việc lớn rung động thời đại đó, được Huyền Thiên Tông thu vào môn là may mắn nhất trên đời.

Tiên nữ áo trắng chìm trong hồi ức.

1538. Chương 1542: Minh Nguyệt Tiên (hạ).

Tiên nữ áo trắng tiếp tục bảo:

- Nhưng trừ tám người đó ra còn có một người, tư chất bình thường, ngộ tính ngu dốt, xuất thân càng là đê tiện, hành động cực đoan. Nhưng không hiểu sao Huyền Thiên Tông nhìn trúng hắn, chọn làm tùy tùng theo bên người, trở thành Hỏa Công thối lửa nấu cơm. Tuy địa vị của Hỏa Công không bằng tám người kia nhưng có thể đi theo bên Huyền Thiên Tông, nghe đại đạo, trở thành đối tượng vô số người hâm mộ.

Đinh Hạo hỏi:

- Hỏa Công đó là U Minh Chân Tiên?

- Đúng vậy! Một người bí ẩn, một người qua một đoạn thời gian bị vô số người quên đi. Huyền Thiên Tông thu đồ đệ khoảng trăm năm sau tám đệ tử vô đạo đại thành, tung hoành thiên hạ, hầu như không ai địch nổi. Mỗi người chiếm một phương, hiệu lệnh thiên địa, vô cùng tôn quý. Hỏa Công thì bình thường không còn tung tích, mọi người cho rằng hắn không thể ngộ ra đại đạo. Ai biết lúc này có tin tức rung động làm sinh linh toàn thiên hạ không kịp trở tay lan ra . . .

Tiên nữ áo trắng nói đến đây biểu tình hơi ngạc nhiên, có thể tưởng tượng sự kiện đó lan ra tạo thành rung động cỡ nào.

Trong đầu Đinh Hạo lóe lên ánh sáng, hỏi:

- Không lẽ là Huyền Thiên Tông chết?

Tiên nữ áo trắng gật đầu, nói:

- Người đoán đúng. Huyền Thiên Tông được gọi là tổ của các tiên, đệ nhất tiên vị diện, một chân bước vào vịnh hằng đã chết. Tin tức đồn ra, thiên hạ giật mình. Vô số tiên nhân cảm giác mảnh nhỏ hơi thở Huyền Thiên Tông trong thiên địa, dấu ấn giữa tiên tổ và thiên địa đang từ từ tan biến đã nói lên tin tức là đúng. Điều này khiến toàn 52 rung động, không thể xảy ra nhất. Nhưng Huyền Thiên Tông đã chết, như mặt trời trên cao vụt tắt, thiên địa chìm trong hắc ám.

Đinh Hạo lại hỏi:

- Bởi vì Hỏa Công đó?

Cường giả tuyệt thế nói:

- Đúng vậy! Tám chân tiên hợp sức điều tra, cuối cùng ra kết luận là Huyền Thiên Tông chết vào tay Hỏa Công. Người ta khó mà tin tưởng vào kết luận này. Huyền Thiên Tông là tồn tại như thế nào? Dù tiên nhân khắp 52 hợp sức cũng không thể giết Huyền Thiên Tông, nhưng lại chết vào tay một Hỏa Công? Tuy nhiên tám chân tiên lên tiếng thì không tin cũng phải tin. Sau này các hương truy sát Hỏa Công, giao chiến mấy lần tổn thất trầm trọng. Bọn họ mới phát hiện ra thực lực của Hỏa Công cường đại đáng sợ, có thể truy sát tiên nhân, hơn nữa càng lúc càng mạnh. Tiên nhân truy sát Hỏa Công tổn thất nặng nề.

Văn phong rất quen thuộc.

Đinh Hạo nhớ mấy câu chuyện trong tiểu thuyết võ hiệp kiếp trước cơ bản đều như vậy, quả nhiên hiện thực càng đặc sắc hơn trong truyện.

Tiên nữ áo trắng tiếp tục bảo:

- Nếu nói cái chết của Huyền Thiên Tông mở màn cho thời đại đó náo động thì Hỏa Công nổi lên ý nghĩa náo động hoàn toàn buông xuống. Trong một năm ngắn ngủi có mấy trăm tiên nhân chết, từ khi thiên địa sinh ra chưa từng có nhiều tiên nhân chết đến vậy.

Mấy trăm tiên nhân chết?

Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh, có thể tưởng tượng khi đó khốc liệt cỡ nào. Tiên nhân như củ cải dưới đất bị nhổ lên từng củ, thời nay tưởng tượng thật rất khó tin. Đã rất nhiều năm thế giới này không xuất hiện tiên nhân, dù có một tiên khí cũng đủ làm đám người mạnh nhất thế giới này không tiếc chết sống tranh giành đồ máu dầu. Còn trong thời đại tiên cổ chắc một tiên khí không hiếm hoi gì.

- Hỏa Công thế lớn mạnh mẽ trời dậy, trong thời gian ngắn nhất bồi dưỡng thế lực của mình. Lực lượng hắc ám cuốn sạch thiên địa, những tiên nhân chết biến thành con rối của Hỏa Công, chinh chiến cho hắn. Có một số tiên nhân sa đoạ vì truy đuổi lực lượng mà phụ thuộc vào Hỏa Công. Một bá chủ mới nổi lên, thế cục từ báo thù cho Huyền Thiên Tông biến thành tranh giành cách cục khí vận thiên địa. Giữa tám chân tiên và Hỏa Công, tám chân tiên với nhau, chiến tranh không dứt . . .

Nói đến đây đôi mắt tiên nữ áo trắng lóe qua kinh hoàng.

Tiên nữ áo trắng nói:

- Cho nên thiên địa bị đánh thủng, luân hồi vỡ ra, đại lục bị xé nát. Nguyên vị diện gần như bị hủy diệt, bát chân tiên lần lượt đầu thua, chết, lực lượng hắc ám cuốn sạch thiên hạ . . .

Đinh Hạo nghe kinh tâm động phách.

Tuy tiên nữ áo trắng chỉ nói một câu ngắn gọn đã miêu tả ra năm tháng hắc ám thời đại tiên cổ tan vỡ. Thời đại tiên cổ bị phá hủy quả nhiên do U Minh Chân Tiên, người này kinh khủng hơn Đinh Hạo tưởng tượng gấp vô số lần.

Chiến hỏa dấy lên từ thời đại tiên cổ, tất cả tiên nhân chết, tám chân tiên cũng chết. Người hệ Huyền Thiên Tông có thể nói là chết sạch sẽ, chỉ còn đầu bếp trước kia không được ai xem trọng là cười đến phút cuối.

Tiên nữ áo trắng cảm thán rằng:

- Hai thanh thần binh trong tay người từng thuộc về hai trong tám chân tiên. Tiên ma không chia ra, năm xưa đồng nguyên, bây giờ đoạ thống đã diệt tuyệt . . .

Đinh Hạo nghĩ đến điều gì, nói:

- Tiên cổ tan vỡ, tất cả tiên nhân chết, tiên tử bị nhốt tại đây không chết trong kiếp nạn. Chắc lúc trước tiên tử là tồn tại mạnh mẽ hiệu lệnh một phương?

Tiên nữ áo trắng nhìn Đinh Hạo, cười nói:

- Tiểu tử, ngươi đang hỏi vòng vèo thân phận của ta? Đúng là ta bị nhốt trong đây, không phải không chết mà là . . . Đã chết rất nhiều năm. Danh hiệu Minh Nguyệt Tiên năm xưa đúng là hiệu lệnh một phương, là nữ giới duy nhất trong tám chân tiên.

Minh Nguyệt Tiên?

Tiên nữ áo trắng là một trong tám chân tiên?

Đinh Hạo giật nảy mình. Tuy lúc trước Đinh Hạo cho rằng thân phận tiên nữ áo trắng không tầm thường nhưng không ngờ nàng là một trong tám chân tiên, lai lịch khá hiển hách.

Mới rồi tiên nữ áo trắng nói nàng đã chết nhiều năm, không lẽ . . .

- Bây giờ người nhìn thấy chỉ là một lũ thần thức của ta, chân thân đã chết từ lâu.

Tiên nữ áo trắng nói:

- Nếu ta sống thì trận pháp này sao có thể nhốt ta được?

Đinh Hạo ngạc nhiên, bản năng muốn vận chuyển Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng để quan sát kỹ nhưng cuối cùng kiềm nén, vì làm như vậy là bất kính với tiên nữ áo trắng.

- Ta bị nhốt trong đây ngăn cách với thế giới này quá lâu, mới đầu còn muốn biết chuyện bên ngoài, nhưng hiện tại . . . Tất cả đã không liên quan đến ta. Một mình trong đây rất chán.

Tiên nữ áo trắng nhìn mấy chục cường giả giao nhân tộc, nói:

- May mắn đám nhân ngư ngu ngốc này phát hiện cấm địa, xông vào, ta động lòng cứu bọn họ vào đây. Hi hi, mới đầu đám nhân ngư rất hung dữ, giờ bị dạy dỗ ngoan hơn nhiều.

Đinh Hạo toát mồ hôi hột thay các cường giả giao nhân tộc.

Lúc trước quả nhiên là tiên nữ áo trắng cứu các cường giả giao nhân tộc, nếu không thì với tu vi thần cảnh của bọn họ đến cấm địa là chết chắc, khó thể xông vào.

Đinh Hạo chợt nghĩ cường giả giao nhân tộc còn sống trở về cũng là Minh Nguyệt Tiên thả ra.

Tuy chân thân Minh Nguyệt Tiên đã chết, nhưng nàng bị nhốt trong chỗ này nhiều năm đã hiểu được trận pháp, tiên nữ áo trắng dư sức lên chỉ điểm thả một cường giả giao nhân tộc ra. Tiên nữ áo trắng muốn qua miệng cường giả giao nhân tộc đó truyền tin ra ngoài, nếu không thì với thực lực của cường giả giao nhân tộc kia sao có thể được đến dự ngôn kim sách sống sót trở ra?

1539. Chương 1543: Hắc Sẻ Không Đến.

Lúc này thiên địa Thương Sinh đỉnh ở phương xa bỗng kêu đình đang.

Có thứ gì vùng vẫy dữ dội bên trong.

Tiên nữ áo trắng ngăn người, chợt lên tiếng:

- Nguy rồi, nói chuyện với người quên tính thời gian, chắc mèo mập đã bị nấu chín.

Đại ma vương Tà Nguyệt bị nấu nửa chín, khi nắp đỉnh mở ra nó hét chói tai:

- Người cố ý, chắc chắn là cố ý!

Đại ma vương Tà Nguyệt muốn nhảy ra ngoài nhưng bị lực lượng hùng hồn kéo về, trong không khí nồng nặc mùi thịt.

Minh Nguyệt Tiên thản nhiên nói:

- Còn chưa chết? Xem ra phải thêm chút lửa.

Tiên nữ áo trắng giơ tay, ngọn lửa đốt dưới thiên địa Thương Sinh đỉnh lại bốc lên cao, nước trong đỉnh sôi ùng ục, không khí tỏa mùi được.

tạo hóa sơn môn điên cuồng vùng vẫy đập nước như heo bị thọc tiết.

Minh Nguyệt Tiên nhú mày nói:

- Ôn ào quá.

Lòng máy động, tiên nữ áo trắng lại đóng nắp thiên địa Thương Sinh đỉnh, ngăn cách tiếng hét chói tai của đại ma vương Tà Nguyệt.

Đinh Hạo lắc đầu.

Đinh Hạo nhìn ra được Minh Nguyệt Tiên không thật sự muốn nấu đại ma vương Tà Nguyệt mà chỉ hành hạ mèo mập. Thiên địa Thương Sinh đỉnh vô cùng kỳ diệu, Minh Nguyệt Tiên muốn nhờ lực lượng thiên địa Thương Sinh đỉnh luyện hóa vài thứ trong người đại ma vương Tà Nguyệt chưa dung hợp hết. Có lẽ là tiên quả gì đó lúc trước tiên nữ áo trắng đã nói, và các thứ mấy năm nay đại ma vương Tà Nguyệt đã nuốt.

Đinh Hạo khá tò mò chuyện giữa đại ma vương Tà Nguyệt và Minh Nguyệt Tiên.

Có vẻ đại ma vương Tà Nguyệt từng ở chung với Minh Nguyệt Tiên một thời gian tại đây, không biết về sau nó thoát giam cầm chạy ra, không quay về nữa. Có lẽ xảy ra vài chuyện, đại ma vương Tà Nguyệt mất phần ký ức liên quan đến di tích, mãi khi nó gặp Minh Nguyệt Tiên mới nhớ lại.

Đinh Hạo có rất nhiều vấn đề muốn xin Minh Nguyệt Tiên chỉ dẫn.

Đinh Hạo, tiên nữ áo trắng nói chuyện một ngày một đêm.

Đinh Hạo hỏi gì là Minh Nguyệt Tiên đáp nấy, trừ một số huyền bí bản thân nàng cũng không hiểu, còn lại đều nói cho hắn.

Minh Nguyệt Tiên kể vài bí mật thời đại tiên cổ, nếu Đinh Hạo có thắc mắc về tu luyện nàng cũng không keo kiệt tận tình chỉ dạy. Tiên nữ áo trắng từng là một trong tám chân tiên hiệu lệnh thời đại tiên cổ, sư phụ là Huyền Thiên Tông tổ các tiên. Kiến thức, ánh mắt của tiên nữ áo trắng siêu quần, trên hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ. Thường thì Minh Nguyệt Tiên nhẹ nhàng nói một câu Đinh Hạo nghe như sét đánh ngang mày.

Đây không đơn giản là chỉ điểm tu luyện mà là giảng kinh.

Minh Nguyệt Tiên là chân tiên nên biết pháp tắc, kỹ xảo tu luyện tiên đạo, đây là kinh nghiệm không tồn tại trong thế giới này, là một bộ tiên kinh. Mỗi chữ thốt ra từ miệng Minh Nguyệt Tiên như đại đạo luân âm ẩn chứa thiên địa huyền bí.

Đinh Hạo thu hoạch rất lớn.

Đinh Hạo là người may mắn đầu tiên trên con đường tu luyện võ đạo dài dặc được một chân tiên dốc lòng chỉ dẫn.

Minh Nguyệt Tiên đặc biệt đối xử với Đinh Hạo, tuy nàng thích trêu hắn vào câu nhưng tuyệt đối là nhìn với cặp mắt khác, đối đãi như người thân, như đệ tử thân truyền.

Đinh Hạo như say như mê.

Cùng lúc đó.

Đại ma vương Tà Nguyệt bị nấu trong thiên địa Thương Sinh đỉnh một ngày một đêm, cuối cùng nó không còn sức vùng vẫy, co giật nổi trong nước sôi. Nếu không phải tứ chi đại ma vương Tà Nguyệt còn co giật Đinh Hạo còn tưởng nó bị nấu chết.

Đại ma vương Tà Nguyệt thều thào:

- Mèo bà nội nó, bà điên, hai ta không xong . . .

Lông nhung trắng hầu như bị nấu rụng.

- A?

Minh Nguyệt Tiên liếc đại ma vương Tà Nguyệt, nói:

- Con mèo ăn trộm nhà người nếu không nhờ ta lúc trước đã bị con hóa xà ăn mất, thành một đồng phân. Ở trong chỗ ta ăn nhiều tiên thảo thần dược mới mở linh trí tu luyện, bây giờ còn ghi hận ta?

Đại ma vương Tà Nguyệt biện giải:

- Làm gì có? Rõ ràng là người cố ý dụ ta ăn, là người quá chán nên mỗi ngày cho ta ăn thảo uống dược, hành hạ tâm hồn non nớt của ta.

Minh Nguyệt Tiên hừ lạnh một tiếng:

- Miệng lưỡi trơn tru.
- Tất cả đều học từ người.

Đại ma vương Tà Nguyệt tức giận nói:

- Nhớ năm đó ta là một con mèo xinh đẹp đơn thuần, lương thiện, hiền thực như đoá hoa trắng. Từ khi đi theo người biến thành hết ăn lại nằm, miệng lưỡi trơn tru. Người phá hủy cơ hội làm mèo tốt của ta . . .
- Xem ra nấu chưa đủ chín.

Minh Nguyệt Tiên giơ tay lên, tiếp tục nấu đại ma vương Tà Nguyệt.

Đại ma vương Tà Nguyệt lại gào rú thảm thiết.

Đinh Hạo nhìn ra được Minh Nguyệt Tiên, tạo hóa sơn môn là thương nhau alúm cấn nhau đau. Đinh Hạo nhận ra ở đoạn năm tháng dài dặc nào đó, hai người nhàm chán bị nhốt trong đây chỉ có thể qua cách cãi lộn cho thời gian trôi.

- Được rồi, các người nên đi đi.

Ngày thứ ba, Minh Nguyệt Tiên đứng dậy, duỗi lưng, ngáp nói:

- Ta hơi mệt, đi ngủ đây.

Tiên nữ áo trắng nói rồi xòe tay ra, lôi đại ma vương Tà Nguyệt ra khỏi thiên địa Thương Sinh đỉnh. Đinh Hạo hai tay ba chân xoay tròn rơi vào lòng bàn tay Minh Nguyệt Tiên. Từ khi đại ma vương Tà Nguyệt bị ngậm trong thiên địa Thương Sinh đỉnh thì lông nhung trắng xinh đẹp rụng sạch, người xám xịt xấu kinh khủng. Đinh Hạo, Minh Nguyệt Tiên cười phá lên.

Đại ma vương Tà Nguyệt quê quá hóa giận biến thành luồng sáng chui vào hồ nước phía xa. Giấy lát sau, đại ma vương Tà Nguyệt thò đầu lên, trên cái đầu trọc mọc ra lông nhung trắng, chớp mắt lại rậm rạp.

So với trước thì mèo mập càng trắng, lấp lánh như ngọc, mỗi cọng lông lóe ánh sáng rực rỡ, vô cùng xinh đẹp. Đại ma vương Tà Nguyệt có hơi thở xuất trần như đã thành tiên.

Giấy lát sau đại ma vương Tà Nguyệt nhảy lên bờ, cúi đầu nhìn bộ dạng của mình thì rất đắc ý, quên tính sổ với Đinh Hạo, Minh Nguyệt Tiên. Tà Nguyệt ưỡn ẹo trên mặt hồ.

Đại ma vương Tà Nguyệt đắc ý cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Tốt quá, bây giờ mèo nói mình là mèo đẹp nhất thiên hạ còn ai không phục?

Đinh Hạo định nói gì thêm nhưng thấy Minh Nguyệt Tiên lim dim, bộ dáng cực kỳ buồn ngủ, buồn ngủ đến không cưỡng lại được. Nếu không thì với thực lực của tiên nữ áo trắng không đến nỗi không đứng vững được.

- Ủa? Bà nương lại sắp ngủ?

Đại ma vương Tà Nguyệt bay qua nhìn, lén lút nhỏ giọng nói:

- Chúng ta mau thừa dịp này đi ngay, ba nương ngủ một giấc là ba ngàn năm, rất khó đánh thức, ở lại đây cực chán.

Ngủ một giấc ba ngàn năm?

Đinh Hạo ngây người sau đó hiểu được. Có lẽ Minh Nguyệt Tiên vì vết thương cũ nên trong trạng thái kỳ diệu, không thể tỉnh táo thời gian dài, sẽ không kiềm được chìm sao giấc ngủ say. Nếu không thì với thực lực của tiên nữ áo trắng sao lại tự xưng là người chết? Người chết nào có tu vi cường đại như nàng không?

Qua vừa rồi nói chuyện Đinh Hạo biết Minh Nguyệt Tiên trong trạng thái nửa sống nửa chết, hoàn cảnh kỳ lạ và pháp tắc cấm địa này, trận pháp nhốt nàng khiến tiên nữ áo trắng còn sống trên đời. Một khi Minh Nguyệt Tiên rời khỏi đây là sẽ chết ngay.

1540. Chương 1544: Sự Kiện Lớn.

Có lẽ đây là một trong các nguyên nhân mấy năm nay tiên nữ áo trắng không rời đi.

Đại ma vương Tà Nguyệt tiếp tục xúi giục Đinh Hạo:

- Đừng do dự, mỗi lần bà điên này rơi vào giấc ngủ sẽ có một tên siêu đáng sợ nhìn trộm, chắc chắn là lão tình nhân của nàng. Nếu hắn phát hiện tên mặt trắng nhỏ nhà ngươi ở đây chắc chắn sẽ ghen lên làm thịt ngươi.

Đại ma vương Tà Nguyệt run sợ nói:

- Nhớ năm xưa meo chỉ là một con mèo mà suýt bị cái tên đáng sợ kia làm thịt.

Đinh Hạo giật mình kêu lên:

- Người nói cái gì? Có người đến xem nàng?

- Là một người rất bí ẩn, mỗi lần đứng ngoài trận pháp nhìn một cái rồi đi.

Đại ma vương Tà Nguyệt mất kiên nhẫn nói:

- Ta chỉ gặp ba lần, rất bí ẩn, không thấy mặt mũi nhưng siêu cường đại, không yếu hơn bà điên bao nhiêu.

Đinh Hạo đắm chiêu.

Mỗi lần Minh Nguyệt Tiên ngủ say sẽ đến nhìn nàng, chỉ xem một cái. Đại ma vương Tà Nguyệt bảo là lão tình nhân cũng không quá mức, Đinh Hạo trực giác người bí ẩn đó có lẽ cùng thời đại với Minh Nguyệt Tiên.

Nếu đúng vậy thì rất khủng bố.

Lại một tồn tại sống tiếp từ thời đại tiên cổ?

Từng là tiên?

- Khoan, người nói Minh Nguyệt Tiên ngủ một giấc ba ngàn năm, sau khi nàng ngủ thì người bí ẩn sẽ đến thăm nàng, người gặp ba lần . . .

Đinh Hạo nhìn đại ma vương Tà Nguyệt, hỏi:

- Không lẽ người sống trên chín ngàn tuổi? Vậy người cũng là một lão quái vật.

Vượt trước của đại ma vương Tà Nguyệt che mặt, biểu tình không tiện lộ tuổi thật.

Đại ma vương Tà Nguyệt nói:

- Mau đi đi, có lẽ người đó sắp đến, nếu không đi chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, gật đầu, nói:

- Được, chúng ta đi trước.

Đinh Hạo dứt lời triệu hoán đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân lơ lửng quanh thân, giơ tay lên hút mấy chục cường giả giao nhân tộc vào thể giới tiểu đạo vàng, đi ra ngoài.

Trước đó Minh Nguyệt Tiên đã dặn Đinh Hạo là sau khi nàng ngủ hay mang mấy chục cường giả giao nhân tộc rời khỏi đây.

Ra ngoài nhẹ nhàng hơn lúc tiến vào.

Giao đấu với Minh Nguyệt Tiên, được chân tiên hết sức chỉ điểm, Đinh Hạo hiểu được nhiều ải tiên đạo, tâm cảnh, tu vi thần thức có thể nói là nhân tiên. Tu vi huyền khí thì là song mạch đỉnh Võ Thần cảnh đại viên mãn, chỉ kém một bước là có thể bước vào thiên đạo.

Minh Nguyệt Tiên công nhận cách nói ‘nửa mầu ruộng’ của Đinh Hạo, trước khi thiên địa triều tịch hoàn toàn hồi phục, linh khí thiên địa tăng vọt, thế giới này chưa chịu được một tiên xuất hiện thì Đinh Hạo không thể thành tiên.

Đinh Hạo cần đợi đến lúc thiên địa triều tịch pháp tắc lên đến mức độ cường thịnh, cho phép xuất hiện tiên nhân thì Đinh Hạo mới có thể thành tiên.

Đinh Hạo không nóng nảy.

Gần nửa canh giờ sau Đinh Hạo đã ra khỏi trận pháp cấm địa, bước ra ngoài.

Nhìn từ bên ngoài thì đây là di tích trống trải, hiu quạnh. Không ai ngờ bên trong có một chân tiên, không ngờ nơi này cất giữ tang thương, bí ẩn lớn nhất thời đại tiên cổ.

Đinh Hạo đứng ngoài trận pháp chờ mười ngày mười đêm.

Nhưng tồn tại bí ẩn, đáng sợ đại ma vương Tà Nguyệt nói không xuất hiện.

Đại ma vương Tà Nguyệt khó hiểu hỏi:

- Meo? Vậy là sao? Không thể nào, hắn không đến xem bà diên? Hay thay lòng đổi dạ? Hoặc chết rồi?

Điều này không bình thường, lúc trước mỗi lần Minh Nguyệt Tiên vào trạng thái ngưu say thì tồn tại đáng sợ kia chắc chắn sẽ xuất hiện, chỉ một ánh mắt là thiên địa rung động.

Đinh Hạo hơi thất vọng.

Đinh Hạo muốn trông thấy người bí ẩn kia, có thể sẽ giải mở nhiều bí ẩn.

Năm ngày sau, Đinh Hạo đứng dậy rời đi.

- Hắn sẽ không đến.

Đinh Hạo ra khỏi di tích thượng cổ có cảm giác như xuyên qua thời không.

Lòng máy động, Đinh Hạo đến bên trên đại dương mênh mông.

Nam Hoang, thất hải đã hoàn toàn dung hợp, hai hải vực hợp thành một mảnh lớn. Đối với sinh linh trong nước thì đây là tin tức vô cùng tốt, quê hương sinh sống mở rộng.

Thiên phủ, yêu tộc Nam Hoang, hải tộc thất hải thể chân vạc. Vì Ôn Đa Tình, Đinh Khả Nhi, cá heo nhỏ Manh Manh nên ba đại thể lực không bùng nổ chiến tranh quy mô lớn. Nhờ ý chí của Đinh Hạo nên giao nhân tộc được một chỗ sinh sống, không còn lưu lạc khắp nơi cướp bóc như giặc cỏ, có thể ổn định lại.

Đinh Hạo lại đến Đinh Thánh Thán của giao nhân tộc.

Đây là mảnh hải vực mấy trăm vạn dặm, tuy ở vùng mép thủy vực mới, khá hoang vắng cỗi cỏi nhưng xem như có mảnh đất cắm dùi.

Tộc trưởng giao nhân tộc thấy Đinh Hạo thì rất nhiệt tình chiêu đãi, triệu tập cao thủ, cường giả trong tộc đến bá kiến.

Uy danh Đinh Hạo bây giờ đã lan khắp khu vực thế giới mới, có thể nói một mình hắn đại biểu cho một thể lực đỉnh cao. Đinh Hạo nói một câu đủ xác định cách cục thế giới. Trong thế giới này không còn ai, thể lực nào dám ngay mặt khiêu chiến với Đinh Hạo.

Huống chi từ trình độ nào đó Đinh Hạo là ân nhân của giao nhân tộc.

Đinh Hạo thả mấy chục cường giả giao nhân tộc từ di tích từ trong thế giới tiểu kiếm ra, lại răn dạy cảnh cáo giao nhân tộc mấy câu. Đinh Hạo mang theo đại ma vương Tà Nguyệt rời đi, biến mất trong tầm mắt các cường giả giao nhân tộc.

Đám cường giả giao nhân tộc vừa mừng vừa sợ:

- Lão tộc trưởng!

Lúc trước bọn họ cho Đinh Hạo biết vị trí di tích tiên cổ là hy vọng ngày nào đó chúa tể đại lực thăm dò di tích có thể mang về xác nguyên lão trong tộc. Dù sao bị nhốt trong cấm địa đó có lẽ đã chết hết. Giao nhân tộc không ngờ Đinh Hạo mang người sống về.

Mấy chục cường giả giao nhân tộc trở về là bổ sung lớn cho thực lực giao nhân tộc.

Bây giờ cách cục thế giới mới đang diễn biến hóa thành, lực lượng thiên địa triều tịch tăng cường, pháp tắc càng thêm rõ ràng hoàn chỉnh, là dấu hiệu võ đạo hưng thịnh. Trong điều kiện không làm trái ý chí của đạo cuồng kiếm si Đinh Hạo, các chủng tộc, sinh linh điên cuồng tăng thể lực, địa bàn cho chủng tộc mình. Giao nhân tộc không muốn bỏ qua cơ hội này, tránh cho biến thành kẻ yếu hèn.

- Lão tổ, trong di tích đó có cái gì?

- Rốt cuộc lão tổ trở về, lần này giao nhân tộc ta có hy vọng phục hưng!

Các cường giả giao nhân tộc mừng như điên, vây quanh thỉnh an lão tộc trưởng.

Lão tộc trưởng giao nhân tộc mở miệng nói:

- Ta không thể nói tình huống cụ thể trong di tích.

Mấy năm nay lão tộc trưởng giao nhân tộc bị Minh Nguyệt Tiên dạy dỗ đã mài mòn tâm tính, không còn cương cường như xưa.

Biểu tình lão tộc trưởng giao nhân tộc nghiêm túc nói:

- Từ nay trong tộc đừng nhắc đến di tích nữa, giao nhân tộc chúng ta không có khả năng mơ ước tồn tại trong đó, hướng chỉ có cường giả nhân tộc trẻ tuổi kia . . . Nhớ kỹ, từ nay tuyệt đối không thể đối đầu với thanh niên kia, quá đáng sợ.

Tộc trưởng giao nhân tộc hiện thời nghe vậy cười khổ nói:

- Lão tổ mới thoát khổ nên không biết, danh hiệu của thanh niên đó là đạo cuồng kiếm si, đệ nhất cường giả danh phù kỳ thực thế giới mới hiện giờ, lời như pháp, không dám không nghe. Trong thiên địa này do hắn quyết định, không thể lực tom nào dám can đảm làm trái ý hắn.

1541. Chương 1545: Sự Kiện Lớn (hạ).

Đinh Hạo quay về tạo hóa sơn môn.

Đinh Hạo cùng thê tử, nữ nhi du lịch mấy ngày, sau đó hắn bắt đầu bế quan.

Theo thời gian trôi qua, thiên địa linh khí triều tịch trong đại lục thế giới mới càng dâng trào mạnh mẽ, pháp tắc bắt đầu rõ ràng hoàn chỉnh, võ giả tu luyện dễ dàng hơn. Ngày càng nhiều cường giả, cao thủ mới mọc, nhiều người vào thần cảnh. Không ít nhân tài kinh tài tuyệt đỉnh xuất hiện, nhiều lão quái vật ẩn núp đột phá bình cảnh, lần thứ hai xuất thế, nhất mình kinh nhân.

Nếu là trước kia, với cục diện này dễ xuất hiện náo động, chinh phạt. Số lượng cường giả thần cảnh, lực lượng cân bằng cách cục bị đánh vỡ sẽ là nguồn gốc chiến tranh, náo động.

Nhưng bây giờ có Đinh Hạo chấn nhiếp, nhớ lại ngày hôm đó hắn một chưởng, một kiếm uy vũ đánh tan liên quân vũ nhân, cự thú tộc là không ai dám công khai khuấy động chiến loạn.

Nhưng trong bóng tối thì sóng ngầm dâng lên.

Một khi có cường giả tuyệt thế mới xuất hiện có thể ngay mặt khiêu chiến Đinh Hạo thì cục diện đàn áp mạnh mẽ để có hòa bình này sẽ tan rã.

Có người vững tin với xu hướng thiên địa triều tịch pháp tắc không ngừng tăng mạnh thì sớm muộn gì sẽ có người đuổi kịp Đinh Hạo.

Vô số người, thể lực rục rịch chờ đợi ngày đó đến.

Đinh Hạo biết rõ điều này.

Đinh Hạo không làm gì, chỉ cần thế giới mới giữ bình tĩnh mặt ngoài, không có chiến loạn, giết chóc, kêu gào tràn ngập thiên địa, không để lực lượng hắc ám tăng mạnh, đây là lần ranh của Đinh Hạo. Dù sao Đinh Hạo chỉ là một con người, dù lực lượng cường đại đến mấy trong thế giới mới mệnh mông bàng bạc không thể nào làm hoàn mỹ.

Đinh Hạo cần lĩnh ngộ, tiêu hóa một vài pháp môn được Minh Nguyệt Tiên dạy dỗ, chỉ điểm.

Hiếm khi đại ma vương Tà Nguyệt cũng bé quan.

Xem ra lần bị nấu trong thiên địa Thương Sinh đỉnh sinh ra tác dụng kỳ diệu cho đại ma vương Tà Nguyệt. Đoạn thời gian gần đây Tà Nguyệt bắt đầu kén ăn, có lực lượng kỳ lạ dâng lên, nó sắp đột phá.

Mặt ngoài thì thế giới mới rất hòa bình.

Chớp mắt hai mươi năm qua đi.

thế giới xảy ra nhiều biến đổi.

Linh khí trong thiên địa càng lúc càng sung túc, rất nhiều động thực vật tuyệt chủng bắt đầu xuất hiện. Có người thấy chân hoàng bay lượn chín tầng trời, có tin đồn tộc thần long giáng xuống trần gian. Nhiều thiên cương thần thú sớm biệt tích nay lục tục có mặt khắp nơi trong đại lục, dẫn đến các phương tranh giành, lẫn lộn.

Có người ngắt được ‘tiên chi hoa’, một loại kỳ vật ngưng tụ tiên lực trong truyền thuyết, cánh hoa chứa pháp tắc tiên đạo. Nếu có ai hái được ‘tiên chi hoa’, cẩn thận vun bồi, khi nhụy hoa nở rộ nuốt cánh hoa là có hy vọng trùng kích cảnh giới tiên đạo.

Có vài chỗ trên đại lục phun khí tường thụ, tiên khí cuộn cuộn. Rất nhiều di tích lúc trước chưa bị người phát hiện nay bắt đầu lộ ra, toàn là tiên phủ, tiên tàng các tiên nhân thời đại tiên cổ để lại. Các phương tranh đoạt, giết chóc lại nổi lên.

Trong quá trình này Đinh Hạo được gọi là cường giả mạnh nhất thiên hạ không tham gia cuộc tranh giành.

Có người cho rằng Đinh Hạo khinh thường những tiên trần này vì bản thân hắn đã thành tiên.

Có người cho rằng Đinh Hạo bé quan, tu luyện xảy ra vấn đề. Dù sao Đinh Hạo quá trẻ, tốc độ tu luyện siêu nhanh, mới hơn hai mươi năm đã đến Vô Thần cảnh, tốc độ mau đến nổi vớ vẩn. Rất có thể Đinh Hạo tu luyện ma công, tâm cảnh không theo kịp, sớm muộn gì xảy ra vấn đề, nay bản thân hắn khó giữ an toàn.

Có đủ loại tin đồn.

Cùng với tin đồn là các thần thoại võ đạo mới nổi lên.

Có người được ‘tiên chi hoa’, ngưng tụ tiên đạo pháp tắc, một bước lên mây, danh chấn tứ phương. Có người được tiên phủ, tài nguyên trong đó, đột nhiên nổi lên vô địch bốn phương.

Đây là thời đại mới tràn ngập cơ duyên, kỳ tích. Nhiều người vô danh nổi bật, rất nhiều cường giả nổi tiếng đã lâu càng tiến một bước. Các loại cơ duyên lúc trước không dám tưởng tượng từ trên trời giáng xuống, luôn có người may mắn trúng thưởng một bước lên mây.

- Sẽ có ngày ta mặt đối mặt khiêu chiến Đinh Hạo!

Người có được ‘tiên chi hoa’ đến từ vũ tộc, tôn tử của nhiếp chính vương, ruột thịt của đại đế vũ nhân hiện thời. Đó là một thanh niên tư chất siêu đẳng, nghe nói lúc gã sinh ra trên trời xuất hiện dị tượng tiên nữ tán hoa, được cho rằng là người thừa kế đại đế vũ nhân tộc tốt nhất.

Thanh niên vũ nhân ôm mối thù vô ngục bảo tương lia phải khiêu chiến với Đinh Hạo.

Có thanh niên đột nhiên nổi lên, khiêu chiến vô số cường giả thế hệ trước, luôn chiến thắng. Thanh niên tự xưng là Vong Tình Thiên, một cường giả nhân tộc, thông qua khiêu chiến cường giả thúc đẩy tu vi võ đạo

của mình, thực lực sâu không lường được. Vong Tình Thiên nắm giữ thủ đoạn tiên gia, chưa thua lần nào, lấy đao Đinh Hạo làm mục tiêu.

Vong Tình Thiên kiểm chỉ lên trời, ngạo thị thiên hạ:

- Thần thoại võ đạo người đi trước là để phá vỡ, là con người, ta sẽ đánh bại hẳn. Ta là vua nhân tộc!

Các chủng tộc khác đều xuất hiện cường giả kinh diễm vạn cổ.

Rõ ràng mảnh thiên địa này tiến vào thịnh thế võ đạo, càng lúc càng huy hoàng. Lực lượng cường giả tuyệt thế các chủng tộc nhanh chóng tăng trưởng, càng nhiều cường giả thần cảnh xuất hiện chấn nhiếp một phương.

Theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều sinh linh xuất hiện, quên mười chiến thần nhân tộc, yêu tộc trấn áp khí vận Vô Tận đại lục. Các thế lực đẳng cấp chỉ tôn ngày xưa như Huyền Sương Thần Điện, Triều Thiên Thần Điện, Liệt Thiên Thần Điện, Yêu Thần Cung, Đại Lô Âm Tự bây giờ chỉ số ít người nhắc đến.

- Những điều đó đã là lịch sử, thời đại mười thần điện tọa trấn vô tận đã kết thúc.

- Dù mười chiến thần lại xuất hiện cũng khó xưng hùng. Thiên địa này bây giờ ra các cường giả thực lực cao hơn bọn họ, người già nên bị đào thải.

Có người cho rằng như thế.

Mười năm nay mười thần điện trong trạng thái ẩn cư phong núi, môn nhân ít khi xuất hiện. Mười chiến thần chưa từng lộ mặt, thế cho rằng đó là dấu hiệu thế lực suy sụp.

Thời gian trôi qua.

Thiên địa linh khí của thế giới mới càng lúc càng đầy đủ, thiên địa pháp tắc càng lúc càng rõ ràng.

Trước kia cần đánh bết đầu tranh giành thần thảo, thần dược bây giờ trở nên bình thường không quan trọng. Rất nhiều kỳ vật từng rung động nay có mặt khắp nơi, như kim dã khả dĩ kiến đao, như thái ấn kim sa, tinh thần thiết, xích huyết tiên kim vân vân. Ngày xưa cri cần xuất hiện một thứ là đủ khiến các đại tông môn điên cuồng tranh giành, giờ đến chỗ bán đấu giá hay thị trường giao dịch là có hàng ngay.

Ngày xưa bán thần rất hiếm thấy, cường giả thần cảnh dè dặt, trung giai không còn là sức chiến đấu đỉnh cao. Trong một số siêu tông môn xuất hiện mấy chục, thậm chí là hàng trăm cường giả thần cảnh. Xưa kia cục diện chỉ một cường giả thần cảnh là tông môn sẽ tọa trấn một phương nay không còn nữa.

Hôm nay rốt cuộc xảy ra việc lớn.

- Có người khiêu chiến đao cuồng kiếm si Đinh Hạo!

- Chuyện lớn, có chuyện lớn xảy ra! Có nhân tài mới khiêu chiến Đinh Hạo, chặn trước sơn môn Vãn Kiếm tông nửa tháng tuyên bố nếu Đinh Hạo không xuất hiện ứng chiến sẽ giết lên Vãn Kiếm tông!

1542. Chương 1546: Không Thành Tiên Đừng Đến Làm Phiền Ta.

Rốt cuộc có người dám khiêu chiến đao cuồng kiếm si?

Tin tức lan ra, nguyên thế giới mới điên cuồng.

Đây đúng là sự kiện lớn. Tuy chỉ hơn hai mươi năm ngắn ngủi nhưng bốn chữ đao cuồng kiếm si đè ép vô số cường giả kiêu hùng không thở nổi, nhiều người cẩn thận che giấu dã tâm dưới cái bóng uy danh kia, không dám tùy ý làm bậy. Giờ rốt cuộc có người đứng ra đánh vỡ thần thoại Đinh Hạo áp chế?

Là ai?

Người nào gan hùng mật gấu vậy?

Trong phút chốc phong vân hội tụ, vô số người không tiếc xa xôi ngan dặm chạy tới, đến Tuyết Châu Bắc vực Vô Tận đại lục.

Đây là sự kiện lớn ảnh hưởng vận mệnh thế giới mới, một khi người khiêu chiến là cách cục thế giới mới sẽ bị phân chia lại. Rất có thể một thế giới mới náo động hơn.

* * *

Bắc vực, Tuyết Châu.

Vấn Kiếm sơn mạch, sơn môn Vấn Kiếm tông.

Một thân hình thon dài kiêu ngạo ngồi xếp bằng bên trên sơn môn.

Tóc đen ngắn dựng đứng như kim théo lóe ánh sáng lạnh, đây là một thanh niên nhân tộc. Mắt đao mày kiếm, đầu mày tỏ rõ kiêu ngạo, mắt hẹp dài, môi mỏng, lưng cong một thanh trảm đao màu xanh. Chuôi đao dài hai thước, trên lưỡi đao có thanh long yển nguyệt. Nhìn như bình thường nhưng chỉ cường giả thật sự mới cảm giác trong đao quanh quẩn hơi thở giết chóc, chỉ có hung khí đồ sát trăm vạn mới có sát khí đáng sợ như vậy.

- Là Nguyên Dưỡng Hạo, nhân tài mới của nhân tộc mười năm trước đột nhiên nổi lên, có thể nói là tuyệt diễm. Nghe nói trước đó Nguyên Dưỡng Hạo liên tục khiêu chiến Thanh Vân tông, Diệt Tuyết Kiếm tông, Bạt Đạo Trai, các tông môn đỉnh cao nổi tiếng trong Vô Tận đại lục. Một mình Nguyên Dưỡng Hạo khiêu chiến những truyền thừa cổ xưa, lại xâm nhập yêu tộc đánh bại Thái Thủy Thái Tử của Yêu Thần Cung. Nghe nói hắn từng vào lãnh địa Tiên Hoàng Cung muốn khiêu chiến với Phượng Hoàng Nữ, Tiên Hoàng Đại Thánh, không biết kết cục ra sao. Hôm nay Nguyên Dưỡng Hạo đến khiêu chiến Đình Hạo, hay hắn đã bước ra một bước đó?

Trong không trung phía xa vô số bóng người ẩn hiện.

Những người này là cường giả các phương trên thế giới đến xem cuộc chiến, thực lực yếu nhất cũng cỡ bán thần cảnh. Bọn họ đứng đông nghịt không trung.

Có người nói ra thân phận người khiêu chiến, thanh niên tên là Nguyên Dưỡng Hạo, một hậu bối đột nhiên nổi lên. Nghe nói Nguyên Dưỡng Hạo ra từ tiểu tông môn nhân tộc ở Đông Cương, mười năm trước không có tiếng tăm gì, gã ở trong tông môn chỉ là nhân vật tép riu. Sau này Nguyên Dưỡng Hạo đụng phải cơ duyên, đột nhiên nổi lên, một thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao đánh bại vô số cao thủ, chém giết những đồng môn sư huynh đệ trưởng lão từng nhục nhã, cười nhạo gã, xé rách da mặt với tông môn. Từ đó Nguyên Dưỡng Hạo bước trên con đường nổi dậy, không ai ngăn được.

Thanh niên Nguyên Dưỡng Hạo sát tính quá nặng, nơi gã đi qua cường giả thế hệ trước đều dạt ra tránh né.

Đồn rằng Nguyên Dưỡng Hạo được đến tiên duyên, kế thừa một tòa tiên phủ mới có thành tựu hôm nay. Có người tính cướp tiên duyên của Nguyên Dưỡng Hạo nhưng cuối cùng bị gã mạnh mẽ giết chết. Nay cánh chim Nguyên Dưỡng Hạo đã đầy, các đại thế lực thế giới mới nhìn gã hoặc tránh xa, hoặc tìm mọi cách lôi kéo. Không ngờ Nguyên Dưỡng Hạo liên tục khiêu chiến với mấy tông môn đỉnh cao Bắc vực, sau khi chiến thắng thì xuất hiện trước sơn môn Vấn Kiếm tông.

Nguyên Dưỡng Hạo còn nghênh ngang đứng trong không trung sơn môn Vấn Kiếm tông.

Không khí căng thẳng tràn ngập trong thiên địa.

Ánh mắt mọi người tập trung vào Nguyên Dưỡng Hạo.

Gió thổi bay vạt áo thanh niên.

Nguyên Dưỡng Hạo nhúc nhích, gã đứng dậy, mắt hẹp dài lóe tia sáng điên cuồng. Nguyên Dưỡng Hạo liếc mắt người xem cuộc chiến, trong lòng càng hưng phấn, máu sôi sục.

Nguyên Dưỡng Hạo gần từng chữ:

- Thời gian đã đến, tại sao Đình Hạo không xuất hiện? Hay là sợ? Nếu sợ thì nhận thua là được, lần này ta sẽ không giết người.

Thanh âm vang vọng trong thiên địa.

sơn môn Vãn Kiếm tông vẫn im lặng.

Không người trả lời Nguyên Dương Hạo.

Nguyên Dương Hạo cười khẩy nói:

- Thi ra đao cuồng kiếm si là hạng người ham sống sợ chết, không dám đầu với ta. Nếu người còn không ra thì ta sẽ chém nát sơn môn Vãn Kiếm tông này!

Lực lượng khiến người sợ hãi khuếch tán, không khí như đông lại. Vài đao khí bay ra va chạm vào vòng bảo hộ sơn môn Vãn Kiếm tông. Gió mạnh tứ tán cắt nát gió mây.

- Người trẻ tuổi, giọng điệu của người quá lớn lối.

Trong đám người xem cuộc chiến phía xa một lão nhân áo trắng đứng ra nói:

- Người khiêu chiến Đinh Hạo chúng ta không nói gì, võ giả nên có chí tiến tới. Nhưng đao cuồng kiếm si trấn áp hòa bình thiên địa hai mươi năm, có công đức lớn. Người nói như vậy rất không tôn trọng tiền bối.

Nguyên Dương Hạo đứng trong không trung chẳng thêm ngoái đầu lại, coi rẻ lạnh lùng nói:

- Trong thế giới này người thắng làm vua, chỉ cường giả mới được tôn trọng. Hắn có công đức liên quan gì ta?

Lão nhân áo trắng bất bình nói:

- Người . . . Nếu không phải Đinh Hạo tọa trấn thiên hạ, không cho chiến loạn xuất hiện thì người có cơ hội được cơ duyên không? Nếu là loạn thế, với xuất thân như người sớm chết không có chỗ chôn, sao có thể nổi lên?

Có người mong chờ thần thoại Đinh Hạo tan vỡ, cũng có người hy vọng truyền kỳ kéo dài.

Mấy năm nay Đinh Hạo trấn áp thiên hạ, xóa bỏ chiến loạn, mắt thấy thịnh thế mở màn. Với các lão nhân, sinh linh bình thường trải qua thánh chiến tàn khốc rèn luyện thì sâu sắc cảm nhận được hòa bình thế này là rất đáng quý. Nếu Đinh Hạo thua, mất đi người mạnh mẽ đàn áp không chừng thế giới sẽ rơi vào náo động, hắc ám. Đó là kiếp nạn vô biên, còn khủng khiếp hơn thánh chiến nhân loại và yêu tộc.

Nghe Nguyên Dương Hạo không tôn trọng Đinh Hạo khiến những người tôn thờ hắn như thần thấy tức giận.

- Lời nói cổ hủ, thân bình cổ không xứng nói với ta, cút!

Nguyên Dương Hạo bỗng ngoái đầu, mắt bắn ra tia chớp.

Lão nhân áo trắng bị ánh mắt bắn tủng, mặt sáng phồng hộ ngoài người tan vỡ. Mặt lão nhân trắng bệch thụt lùi, miệng hộc máu.

Lão nhân kinh hoàng kêu lên:

- Người . . . Người tu ra một lũ tiên khí? Người . . .

Khóe môi Nguyên Dương Hạo cong lên kiêu ngạo nói:

- Không tu ra tiên khí làm sao khiêu chiến Đinh Hạo, đánh bại thần thoại?

- Tốt, tốt, không uống là người thừa kế tiên phủ, lão hủ không lời nào để nói.

Lão nhân mặt trắng bệch cười thảm:

- Nhưng ta xin nhắc nhở người. Cùng là nhân tộc, nếu người đánh bại Đinh Hạo thì cuộc tàn sát chủng tộc sẽ giáng xuống, thế giới lại rối loạn, người . . .

Nguyên Dương Hạo mất kiên nhẫn nói:

- Người ta ra sao thì liên quan gì ta? Dù nhân tộc chết hết ta vẫn là ta.

Lão nhân áo trắng ngậy người, không ngờ Nguyên Dượng Hạo là cường giả nhân tộc lại nói ra lời như thế. Lão nhân áo trắng trợn mắt há hốc mồm.

Lão nhân áo trắng thở dài lắc đầu, nói:

- Người . . . Người đứng là không bằng Đĩnh Hạo. Dù Lý Lant của người cao hơn hẳn thì vẫn thua xa Đĩnh Hạo, khí độ, cách cục, khí phách lòng dạ kém quá xa, như trắng và bùn.

1543. Chương 1547: Tăng Nhân Vô Ngã.

Mặt Nguyên Dượng Hạo lộ sát khí:

- Chó già như người thì biết cái gì? Dám nói kiêu đó với ta? Nếu người tôn sùng Đĩnh Hạo như vậy thì hãy dùng máu của người dụ hắn ra. Chết đi!

Ngũ diệu Nguyên Dượng Hạo âm trầm, một lũ tiên khí bay ra.

Đám người kinh kêu.

Có người muốn cứu lão nhân áo trắng nhưng đã muộn.

Lúc này một bóng người mập mạp từ đâu xuất hiện che trước mặt lão nhân áo trắng, tay cầm tiểu kiếm trắng nhẹ nhàng vung đã hóa giải một lũ tiên khí.

Thiên địa nhìn chăm chú thấy là một tên mập rất tếu.

Tên mập khoảng hai mươi tuổi, nếu gầy thì chắc chắn là mi thanh mục tú. Tên mập mũm mĩm, da trắng hơn cả nữ nhân, môi treu nụ cười trên chọc.

Tên mập chỉ Nguyên Dượng Hạo, nói:

- Tùy ý làm bậy, duyên tiên phủ cho người không bằng cùng heo chó.

Thật lớn lối.

Nguyên Dượng Hạo nheo mắt nói:

- Người là ai?

Tên mập tiêu trừ một lũ tiên khí làm Nguyên Dượng Hạo thấy giật mình.

- Người đến khiêu chiến sư phụ của ta mà không biết tên ta?

Tên mập đắc ý nói:

- Ta tên là Nhậm Ngã Hành, trên trời dưới đất, mặc ta đi qua. Ta là đại đệ tử của đao cuồng kiếm si.

Đám người đứng xem đều buồn cười.

Tên mập này cách nói chuyện rất đáng đánh.

Tuy nhiên thân phận đệ tử của Đĩnh Hạo khiến vài người suy nghĩ sâu xa. Đĩnh Hạo không ra nghênh chiến mà phái đệ tử là sợ hay vì hắn không để thiên tài Nguyên Dượng Hạo vào mắt, cho rằng gã không xứng đấu với mình?

- Diễn trò hề, chết đi!

Nguyên Dượng Hạo tức giận rút Thanh Long Yển Nguyệt Đao sau lưng ra, chém một đao vào không khí. Khí lãn cuộn cuộn, ánh sáng huyền khí đáng sợ xen lẫn tiên khí mông lung xé rách hư không, có uy lực phá hủy, nghiền ép không thể địch lại.

Có người thầm giật mình kêu lên:

- Hắn sắp bước ra một bước kia!

Trong công kích chứa tiên khí, Nguyên Dưỡng Hạo không uống là người sở hữu tiên phủ. Nguyên Dưỡng Hạo đã đạp nửa chân vào cảnh giới tiên, đúng là nhân vật quá khủng khiếp.

Người xem cuộc chiến cảm thấy tim đập chân run.

Một kích kia trông như bình thường nhưng thật ra ẩn chứa lực lượng hủy diệt to lớn.

- Sư phụ ta nói đức không xứng thì sẽ chịu tai. Người được tiên phủ là cơ duyên khoáng thế, tiếc rằng tâm tư người không thuần, phí của trời.

Nhậm Ngã Hành mập giơ tiểu đao bạc lên phát ra tiên quang mông lung đánh tan đao khí. Đao khí đao quang hủy diệt đầy trời không thể đến gần Nhậm Ngã Hành trong trăm thước.

Nguyên Dưỡng Hạo biến sắc mặt.

Nguyên Dưỡng Hạo hoàn toàn không ngờ đến kết quả này.

- Sư phụ ta nói người không xứng có được tiên phủ, kêu ta thu về.

Nhậm Ngã Hành mập bắt chước bộ dạng Đinh Hạo:

- Trở về phản tỉnh đi, để tiên phủ lại!

Nhậm Ngã Hành dứt lời, tiểu kiếm bạc hóa thành luồng sáng bay quanh Nguyên Dưỡng Hạo một vòng. Một luồng sáng xanh cỡ nắm tay bị tách ra khỏi cơ thể Nguyên Dưỡng Hạo hóa thành tiểu điện thanh đồng, chính là tiên phủ gã có được nhờ cơ duyên xảo hợp, cũng là nguồn gốc gã nổi trội.

Nguyên Dưỡng Hạo kinh hoàng, tức giận gầm rống muốn thúc giục pháp môn gọi tiên phủ về.

Nhưng uy lực tiểu kiếm bạc quá khủng khiếp, chỉ lóe một cái đã nuốt tiên phủ. Nguyên Dưỡng Hạo và tiên phủ bị đứt liên hệ, sau đó Thanh Long Yển Nguyệt Đao cũng biến thành ánh sáng trắng biến mất trong ánh sáng tiểu kiếm bạc.

Nhậm Ngã Hành mập biểu tình nghiêm túc nói:

- Sư phụ ta nói tiên phủ tạm ở lại Vấn Kiếm tông, chờ ngày nào người xứng với tiên duyên này lại đến lấy. Ngày nào người không tỉnh ngộ thì ngày đó không thể lấy về. Nếu người ngàn năm không tỉnh ngộ thì ngàn năm không lấy về được, nếu cả đời người không tỉnh thì cho đệ tử hoặc hậu nhân của người tới lấy, đi đi!

Tiểu kiếm bạc lóe kiếm quang, biểu tình Nguyên Dưỡng Hạo kinh khủng, tức giận bị đưa đi chỗ nào đó. Thiên tài tuyệt thế mới nổi không có chút sức chống cự.

Cô sở sinh linh cường giả giật mình.

Bọn họ không ngờ đến kết quả này.

Đinh Hạo thậm chí không lộ mặt, chỉ phái một đệ tử ra đã giải quyết một người có tiên phủ, thiên tài tu luyện ra một lũ tiên khí. So với Đinh Hạo thì Nguyên Dưỡng Hạo kém quá xa, như đom đóm mà muốn tranh tỏa sáng với mặt trăng.

Không ai biết đao cuồng kiếm si đạt đến cảnh giới gì.

Chẳng lẽ đã thành tiên?

Nghĩ tới đây đám người dã tâm không rét mà run.

Nhậm Ngã Hành mập nhìn đám đông, cao giọng quát:

- Còn có các người, sư phụ ta nói hân bạn rộng, không thành tiên thì đừng đến khiêu chiến, nếu không sẽ cắt đứt tiên duyên của các người!

Đám người chạy tứ tán.

Trận khiêu chiến Đinh Hạo đầu tiên kết thúc với kết quả không ai ngờ. Những người đình ninh Đinh Hạo sẽ thắng cũng không đoán được Nguyên Dương Hạo thua như vậy, gã tự nhận là cường giả nhưng không gặp mặt Đinh Hạo đã thua.

Không ai biết Nguyên Dương Hạo bị đưa đi đâu.

Mấy năm nay Nguyên Dương Hạo một đường khiêu chiến, không biết đánh bại đánh chết bao nhiêu cường giả nổi danh, tuy gã nổi tiếng nhưng cũng đắc tội nhiều thế lực tông môn. Một khi Nguyên Dương Hạo mất tiên phủ, thực lực giảm mạnh sẽ bị các phương truy sát. Một số người thêm muốn tiên khí trong người Nguyên Dương Hạo sẽ làm hại gã.

Nên một số người thông minh nhìn ra được phút cuối Đinh Hạo đưa Nguyên Dương Hạo đi thật ra là bảo vệ nhân tài mới của nhân tộc, không muốn gã chết.

Đối với những người hy vọng thông qua trận chiến này quan sát thực lực của Đinh Hạo thì là một niềm thất vọng to lớn.

Nguyên Dương Hạo biểu hiện ra thực lực rất mạnh nhưng vẫn bị một đệ tử của Đinh Hạo nhẹ nhàng đánh bại, điều này nâng địa vị Đinh Hạo trong lòng mọi người lên vị trí sâu không lường được.

Cụ diện bây giờ là ai đều biết Đinh Hạo rất mạnh, là cường giả số một trong thiên địa này. Nhưng không ai biết rốt cuộc Đinh Hạo mạnh đến mức nào.

Đặc biệt là thiên tài vũ tộc càng không cam lòng.

thiên tài vũ tộc tuyên bố:

- Hừ! Sớm muộn gì ta sẽ khiêu chiến Đinh Hạo. Mặc kệ ra sao, phải tẩy rửa sỉ nhục vũ nhân!

Thiên tài vũ tộc quay về vương đình khổ tu.

Dư âm trận chiến dần tán đi.

Để lại dấu hỏi trong lòng mọi người, đó là Đinh Hạo đã bước ra một bước kia chưa? Hắn có thành tiên?

* * *

- Vẫn chưa.

Đinh Hạo mỉm cười nhìn mấy thê tử của mình, nói:

- Tiên xuất hiện không chỉ cần cá nhân tu luyện mà còn có thiên địa cơ duyên, hiện giờ cơ duyên chưa đến.

Đám người Lý Lan, Tạ Giải Ngữ, Lý Y Nhược, Tây Môn Thiên Tuyết trầm ngâm.

Đinh Hạo ở trong lòng bọn họ càng sâu thâm khó dò hơn. mấy năm nay Đinh Hạo bế quan khổ tu, có chỉ dạy các thê tử tu luyện võ đạo. Trong đó Tạ Giải Ngữ tiến bộ nhanh nhất, nàng có huyết mạch chân hoàng, giờ đã là bát khiêu Võ Thần cảnh, tu vi đến trình độ vang dội cổ kiếp.

Trong bốn người thì Tây Môn Thiên Tuyết say mê thuật luyện đan, Lý Lan tốn nhiều thời gian quản lý tông môn, Lý Y Nhược đi lại giữa thất hải, đại lục, tu vi đại khái ngang nhau. Đinh Hạo đặc biệt chăm sóc giúp Tây Môn Thiên Tuyết, Lý Lan, Lý Y Nhược tăng tu vi lên bán thần cảnh.

1544. Chương 1548: Tăng Nhân Vô Ngã (hạ).

Mấy năm nay bên ngoài không ngừng xuất hiện các loại tiên duyên, với thực lực của Đinh Hạo nếu tranh giành thì toàn bộ tiên duyên phải thuộc về Vẫn Kiếm tông. Nhưng Đinh Hạo không ra mặt một lần nào, mặc kệ cơ duyên, vận đạo rải rác khắp Vô Tận đại lục. Nhờ vậy nhiều hậu bối, người khác thực lực tăng lên, vượt qua đám người Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết, Tạ Giải Ngữ, Lý Y Nhược.

Trong Vắn Kiếm tông có người thắc mắc.

Nhiều đệ tử cho rằng tiên duyên như vậy nên thuộc về cường giả, Đinh Hạo nên mạnh mẽ ra tay mang tiên duyên về cho Vắn Kiếm tông. Vậy thì không alau sau Vắn Kiếm tông sẽ là tông môn số một dưới vòm trời này.

Đinh Hạo không giải thích gì.

Chỉ có cao tăng tông môn, người thân bên cạnh mới được Đinh Hạo dặn dò:

- Phúc họa ngang nhau, tiên duyên cũng là sát kiếp, vận đạo trên đời nên để sinh linh trong thiên hạ chia đều, mọi chuyện phải thuận thể mà đi. Nếu ta cưỡng ép tụ tập lại, tiên duyên tập trung thì sẽ có trời phạt đến theo.

Mọi người thực lực cao thấp khác nhau, lĩnh ngộ câu nói của Đinh Hạo cũng khác.

May mắn có Đinh Hạo cường giả chí tôn số một tọa trấn, hơn hai mươi năm nay Vắn Kiếm tông phát triển nhanh chóng, thực lực tăng vọt mà bình an vô sự.

Một đám thiếu niên được Đinh Hạo chọn làm đệ tử ký danh nay đã trưởng thành. Trong đó có mấy chục người vận đạo nghịch thiên, thuận thể mà đi, ra ngoài rèn luyện cũng được tiên duyên, trong thời gian ngắn bước vào thần cảnh, trở thành trung tâm tinh nhuệ của tông môn.

Đây là lực lượng cực kỳ cường đại.

Trương Phàm, Phương Thiên Dực, Lý Vân Kỳ, Nhậm Tiêu Dao, Vương Tuyết Phong, các cao tăng Vắn Kiếm tông tạo dựng uy danh hiển hách trong thế giới này. Đặc biệt là Phương Thiên Dực, Trương Phàm tu vi tăng tiến. Cái tên Cuồng Dao Trương Phàm, Kiếm Thần Phương Thiên Dực truyền khắp thiên hạ, là cường giả đỉnh cao của thế giới.

Vắn Kiếm tông bây giờ dù không có Đinh Hạo vẫn đủ thực lực đứng vững trong thiên địa.

Nghĩ đến năm xưa đám người Lý Kiếm Ý, Khí Thanh Sam, Đường Phật Lệ ngủ say dưới suối vàng sẽ không ngờ có ngày này, Vắn Kiếm tông nổi lên cao đến mức này.

Vắn Kiếm tông quản lý, 1c, đặc biệt là Bắc vực, các tông môn như Thanh Vân tông, Diệt Tuyết Kiếm tông lù lù bất động, yên ổn như núi.

Đại thế thiên hạ trông như dần ổn định.

Nhưng sóng ngầm cuộn trào, gió mây đảo ngược. Chỉ có đại thế lực, cường giả đỉnh ới cảm ngộ được. Người đứng trên đỉnh đều hiểu rằng trước mắt bình tĩnh là đang uẩn những bão tố hủy diệt. Khi giông tố nổi lên dù là Đinh Hạo cũng không có năng lực cứu vãn.

* * *

Ngày hôm nay.

- Ta ra ngoài đi xa một thời gian.

Đinh Hạo sắp xếp sự việc trong tông môn xong nhẹ nhàng rời đi.

Hôm sau.

Đinh Hạo đến Thần Ân đại lục.

Lần này Đinh Hạo không đi Thần Đình phương đông mà dọc theo Thần Ân đại lục xuôi nam, đến chỗ trước kia Đinh Hạo chưa từng đến. Đinh Hạo biến thành người thường, đi dạo nhìn chúng sinh muôn màu.

Phương nam có một tòa thần sơn tên gọi Bích Lạc.

Trên núi có một tòa thần miếu, mỗi ngày mặt trời mới mọc sẽ có tiếng chuông từ trong miếu vọng xuống. Đệ tử trong miếu đi khắp phạm vi mây ngàn dặm Bích Lạc thần sơn để hóa duyên, cũng có hành y cứu sinh linh một phương, rất được tôn sùng.

Đình Hạo đến dưới chân núi, bước dọc theo cầu thang mây vạn bậc thêm, mắt cả ngày mới đến trước cửa miếu. Trên đỉnh núi có một thần miếu, là ngôi chùa rách nát, tường thấp, nhà đất, gỗ mục loang lổ, chuông đồng có vết rạn nhưng thanh âm truyền khắp tứ phương.

Một tăng nhân áo trắng đứng trước cửa miếu lặng lẽ nhìn Đình Hạo.

Tăng nhân áo trắng bình tĩnh nói:

- Đình thí chủ đã đến.

Biểu tình tăng nhân bình tĩnh như sớm biết Đình Hạo sẽ đến, không hề kính sợ, căng thẳng trước đao cuồng kiếm si nổi tiếng thiên hạ.

Đình Hạo ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc, đã từng khí phách hăng hái, cũng là áo trắng. Cái tên Lương Phi Tuyết Bạch Sam Trung Viện dần bị chôn vùi trong phong trần, nhưng thời đại của Đình Hạo trong Văn Kiếm tông có ai không biết?

Mọi phong lưu bị mưa xối gió thổi.

Truyền nhân Bích Lạc tiên tông bây giờ chỉ là một tăng nhân nhìn thấu trần thế sao?

- Hình như Lương sư đệ sớm tính ra ta sẽ đến?

Đình Hạo đi tới trước cửa miếu, mỉm cười đánh giá bốn phía. Thế núi Bích Lạc thần sơn ẩn chứa đại áo nghĩa, thế rồng rắn, uốn quỳ tích ngân hà, là vùng đất thẳng tiên.

- Đình sư huynh đã quân lâm thiên hạ, ngồi xem cửu thiên thập địa không địch thủ, có thể xưng là sức chiến đấu số một vạn năm. Dù chưa thành tiên nhưng có thể chém tiên nhân, sẽ nhìn xa hơn, cảm nhận được loại lực lượng đó ư hiệp . . .

Lương Phi Tuyết vung ống tay áo dài, một đài đá giắt ngang giữa hai người, gã ngồi dưới đất.

Đình Hạo cười cười, cũng ngồi xuống.

- Đình sư huynh đoán đúng, dù là Bích Lạc tiên tông hay U Minh quỷ tông thật ra đều có chút liên quan với U Minh Chân Tiên.

Lương Phi Tuyết nhẹ đẩy, hai ly nước trà xuất hiện trên bàn đá, một cái ly chậm rãi trượt tới trước mặt Đình Hạo.

Đình Hạo bưng ly trà lên uống một hớp, gật đầu, nói:

- Nhất ẩm hoàng tuyền, nhất ẩm bích lạc, Bích lạc trà trong tin đồn đúng là trà ngon.

- Tiếc rằng chỗ ta không có Hoàng Tuyền trà.

Lương Phi Tuyết đẩy một khối ngọc giản đến trước mặt Đình Hạo, nói:

- Tin tức Đình sư huynh muốn đều nằm trong ngọc giản.

Đình Hạo nhận lấy ngọc giản, đọc kỹ càng. Một nén nhang sau, Đình Hạo đứng dậy.

Đình Hạo nói:

- Đa tạ.

Lương Phi Tuyết chỉ mỉm cười.

Đình Hạo dặn dò:

- Ta thấy địa thế chỗ này ẩn chứa tuyệt thế đại cơ duyên, phúc họa khó liệu, Lương sư đệ hãy hành động cẩn thận.

Lương Phi Tuyết đứng dậy, hai tay chắp vào nhau nói:

- Lúc trước ta đến Thần Ân đại lục gần như đã chết, tình cờ được Bích Lạc tiên tông truyền thừa mới có ngày hôm nay, vì vậy đã hứa sẽ thủ hộ núi này, không thể phụ ơn cứu mạng. Lý sư huynh đã lìa đời, Thất

Nghĩa Minh thành quá khứ. Vấn Kiếm tông có nhân vật tuyệt thế như Đinh sư huynh trấn giữ không cần ta quay về, hôm nay từ biệt trên đời không còn Lương sư đệ, chỉ có tăng nhân Vô Ngã.

Đinh Hạo gật đầu nghe, hắn thấy ánh mắt Lương Phi Tuyết kiên quyết thì không khuyên thêm. Đinh Hạo bước ra một bước, lắc người biến mất trong thiên địa.

* * *

Hai ngày sau.

Phía cực tây Thần Ân đại lục bỗng truyền ra dao động huyền năng khủng bố, có tiếng chí tôn đánh nhau.

Vùng cực tây là chỗ tận cùng phía tây vũ nhân tộc. Truyền thuyết đó là mảnh đất tử vong có lực lượng hỗn loạn hỗn độn hợp thành, bao nhiêu năm qua không có sinh linh hoạt động trong đó, được công nhận là một trong các cấm địa chết.

Không ngờ nơi này sẽ có cuộc chiến đấu đẳng cấp cường giả chí tôn.

Cuộc chiến kéo dài nửa ngày, kinh động các phương.

Cường giả vũ nhân tộc chạy đến trước, bọn họ không thể đến gần chiến trường, chỉ nhìn từ xa thấy từng kiếm quang, đao quang cắt đứt thiên địa. Có lực lượng sừng đen tràn ngập như cuộc chiến giữa thần linh và ma quỷ, đánh đến trời sụp đất nứt, thiên địa pháp tắc hỗn loạn.

Bán ngày sau, chiến đấu kết thúc.

1545. Chương 1549: Tìm U Minh Chân Tiên.

Mảnh đất hỗn loạn xuất hiện trước mắt mọi người, sương đen tử khí tán đi. Mảng lớn dãy núi, kỳ phong xuất hiện, không có một cọng cỏ, mặt đất cháy đen dần hồi phục sức sống.

Thanh thế chiến đấu, lực lượng khủng bố dao động hấp dẫn nhiều cường giả thần cảnh đến nhìn trộm.

- Đây là . . . Trong không khí có hơi thở lực lượng của đao cuồng kiếm si, hắn từng đến đây!

- Rốt cuộc vị chí tôn này tự mình ra tay sao? Nhưng chỗ này tồn tại loại lực lượng khiến chí tôn Đinh Hạo muốn hành động, còn kéo dài tận nửa ngày?

Nhiều người giật mình.

Cao thủ vương đình vũ nhân tộc kinh hoàng.

Trước đó, rất ít người biết trong chỗ này có một lực lượng mạnh mẽ đủ để chống đỡ nửa ngày trước đao cuồng kiếm si.

Nhưng kết quả rất rõ ràng.

Chỗ này bị đao cuồng kiếm si san bằng.

Cấm địa biến thành mảnh đất bình thường.

Mọi bí mật giấu trong cấm địa tan biến, trừ đao cuồng kiếm si Đinh Hạo ra không ai biết.

- U Minh Chân Tiên và U Minh quỷ tông đúng là có liên quan, tiếc rằng lần này không thể tìm được tung tích của U Minh Chân Tiên trong U Minh quỷ tông.

Đinh Hạo rời khỏi mảnh đất cực tây, lấy làm tiếc nuối.

Lúc trước Đinh Hạo nói chuyện với Minh Nguyệt Tiên biết một tin quan trọng. Khi thiên địa không dung tha tiên tồn tại, bất cứ sinh linh nào có lực lượng tiên sẽ như cây cỏ suy dinh dưỡng chết héo, bị thiên địa pháp tắc chế tài, không thể tồn tại.

Nhưng cuối thời kỳ tám chân tiên có người sáng tạo ra trăm nhất đạo pháp môn, tiên nhân phong ấn tu vi của mình, rơi vào trạng thái kỳ lạ, tránh cho thiên địa pháp tắc chế tài.

Minh Nguyệt Tiên đoán U Minh Chân Tiên dùng cách này tồn tại trên đời.

Hiện giờ thiên địa linh khí triều tịch chưa tăng trưởng đến mức độ chấp nhận tiên nhân, nên U Minh Chân Tiên rất suy yếu. Nếu có thể tìm ra thực thể U Minh Chân Tiên, với lực lượng của Đinh Hạo dư sức một kích giết chết.

Bởi vì Đinh Hạo là quái thai, tu luyện song mạch, tuy hắc chưa bước vào cảnh giới tiên nhưng sức chiến đấu có thể chống lại tiên nhân.

Theo Minh Nguyệt Tiên đề nghị bây giờ là thời cơ tốt nhất để Đinh Hạo giết U Minh Chân Tiên.

Một khi bỏ qua khoảng thời gian này, đợi đến lúc thiên địa hồi phục trình độ linh khí dồi dào thời đại tiên cổ, pháp tắc hoàn chỉnh thì U Minh Chân Tiên nhanh chóng giải phong. Thực lực U Minh Chân Tiên hồi phục sợ là thiên địa to lớn nhưng không ai đối kháng với gã được, thế giới này sẽ vĩnh viễn chìm trong hắc ám.

Vì vậy mấy năm nay nhìn như Đinh Hạo bế quan nhưng thật ra hắc âm thâm điều tra dấu vết U Minh Chân Tiên.

Tiếc rằng vị vua hắc ám đáng sợ hầu như không chế tất cả lịch sử sau tiên cổ Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục chưa từng lộ chân thân. Đinh Hạo điều tra các manh mối đến cuối cùng bị đứt đoạn.

Lần này Đinh Hạo bái phỏng Bích Lạc tiên tông là vì ngày xưa Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều phân liệt xuất hiện U Minh quỷ tông. Đinh Hạo đoán có lẽ U Minh quỷ tông và U Minh Chân Tiên có mối liên hệ.

Đinh Hạo được Lương Phi Tuyết cho biết tổng bộ bí mật của U Minh quỷ tông ở đâu, hắc tự mình đến chinh phạt, đánh bại U Minh quỷ tông, chiếm nhiều tin tức. Đinh Hạo xác nhận U Minh quỷ tông đúng là một chi nhánh dưới tay U Minh Chân Tiên, hắc biết một bí mật mới.

Thì ra năm xưa Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều là thế lực U Minh Chân Tiên giấu trong bóng tối không chế, nâng đỡ, thống trị phía đông Thần Ân đại lục nhiều năm. Khi Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều ở thời kỳ đỉnh cao hầu như uy chấn thiên hạ, có nhiều nhân kiệt anh hùng. Sau này có một vị thiên tài chân thể kế thừa vị trí chủ Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều không cam lòng bị người không chế, đã chiến đấu với U Minh Chân Tiên.

Không ai biết kết quả cuộc chiến, nhưng cuối cùng là Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều nhanh chóng tan thành mây khói, sau đó Thần Đình thay thế, trở thành thế lực số một đông Thần Ân đại lục. Thần Đình phương đông bước vào thời đại khác, uy chấn thiên hạ nhiều năm.

Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều phân liệt biến thành U Minh quỷ tông, Bích Lạc tiên tông. Hai tông tranh đấu không dứt, chia làm lực lượng ủng hộ thiên tài chân thể, và phe sa đọa lực lượng hắc ám.

Tiếc rằng U Minh quỷ tông chỉ ngẫu nhiên nhận chút mệnh lệnh từ U Minh Chân Tiên, dù là tông chủ, mấy chục thái thượng trưởng lão hiện thời của U Minh quỷ tông cũng không biết U Minh Chân Tiên ở đâu. U Minh Chân Tiên chưa từng tự mình ra tay, nếu không thì Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều sớm bị hủy diệt.

Đinh Hạo công phá U Minh quỷ tông, tuy hắc biết nhiều bí mật nhưng không thấy chân thân U Minh Chân Tiên đâu.

- Bích Lạc Hoàng Tuyền thần triều, U Minh quỷ tông chỉ là một thể xác của U Minh Chân Tiên. Có lẽ hắc có rất nhiều cái vỏ như vậy. U Minh Chân Tiên vượt qua các tiên hồn chiến trong thời đại tiên cổ, sống tiếp trong thiên địa sát kiếp thì không tầm thường. Lúc U Minh Chân Tiên yếu ớt tuyệt đối sẽ tự bảo vệ mình, không dễ bị người tìm ra.

Đinh Hạo thấy sốt ruột.

Nếu cứ mãi không thấy U Minh Chân Tiên, giết gã trong thời kỳ đang suy yếu, chờ U Minh Chân Tiên hồi phục thì không tưởng tượng nổi hậu quả.

* * *

Một ngày sau.

Đinh Hạo đến Thần đô Thần Đình phương đông.

Bây giờ Thần Đình phương đông dần hồi phục nguyên khí. Đám người Tam Thần, Tứ Thần đều là anh tài cái thể, rỗng trong cõi người, năm xưa bị Bạch Vô Kỵ, Đinh Thánh Thán che mắt phong độ. Nay ánh sáng của Bạch Vô Kỵ, Đinh Thánh Thán tán đi, bọn họ vẫn là một đám cường giả mạnh nhất.

Thần Đình phương đông được mây vị thúc thúc cai trị phát triển không ngừng.

Truyền nhân Nam Minh Ly Hỏa đạo Hoa Ma Kiếm được tôi luyện đầy đủ trong Thần đô, thực lực tăng vọt đến bán thần cảnh, được người Thần Đình gọi là tiểu vương. Hoa Ma Kiếm hiện nay là nhân vật có thực quyền, phong cách làm việc hơi giống Đinh Hạo, có người lén gọi gã là tiểu Đinh Hạo.

Đinh Hạo leo lên thần sơn, gặp mặt đám nhiếp chính vương cao tăng Thần Đình phương đông Đinh Hành Hạo, Đinh Hành Tuyết. Trong cuộc trò chuyện Đinh Hạo được chút ích lợi.

Đinh Hạo nhìn Hoa Ma Kiếm bưng bưng khí thế, tiếc nuối nói:

- Tiếc rằng ngươi không phải huyết mạch Đinh thị, không thì . . .

Trong thế hệ trẻ Thần Đình phương đông Hoa Ma Kiếm thuộc hàng đỉnh cao, dù là thiên phú, tu vi, trí tuệ, phong cách làm việc đều được Đinh Hạo khen. Nếu Hoa Ma Kiếm có huyết mạch tộc Đinh thị, sau này kế thừa vị trí Thần Đế là tốt rồi. Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ như nhàn vân dã hạc, không ham quyền thế, đã tỏ rõ là sẽ không lĩnh quân.

Đinh Hạo bế quan mười ngày trên thần sơn sau đó rời đi.

Đinh Hạo không rời khỏi Thần đô ngày mà đi tổng bộ Thánh Nguyên tiền trang, đưa hai tử kim tạp khác. Đại chương quây Thánh Nguyên tiền trang thấy hai tử kim tạp suýt cắn lưỡi.

Không ra dự đoán của Đinh Hạo, mỗi tử kim tạp có ý nghĩa khác nhau, còn là ý nghĩa siêu phàm.

Ba tử kim tạp đều xuất hiện nghĩa là thân phận người sẽ thử chính là chủ nhân thật sự của Thánh Nguyên tiền trang.

1546. Chương 1550: Tìm U Minh Chân Tiên (hạ).

Đại chương quây quản lý Thánh Nguyên tiền trang mấy năm nay, luôn căng thẳng cần cù, không dám lơ là. Thánh Nguyên tiền trang có sức ảnh hưởng rất lớn trong Thần Ấn đại lục, phạm vi ảnh hưởng thậm chí vượt qua đồng đại lục, liên quan đến lãnh địa vũ nhân tộc, thú nhân. Thánh Nguyên tiền trang là tiền trang số một Thần Ấn đại lục, trừ phạm vi thất hải vì có hải tộc cư trú, hoàn cảnh thiên nhiên khác biệt ra đa số chủng tộc đều có Thánh Nguyên tiền trang.

Chủ nhân thật sự của Thánh Nguyên tiền trang thân phận bí ẩn, dù là đại chương quây cũng không rõ ràng.

Hôm nay thấy Đinh Hạo làm đại chương quây rất giật mình, không ngờ chủ nhân là người trẻ tuổi như vậy.

Đinh Hạo không giải thích nhiều.

Kiểm chứng đơn giản qua đi, Đinh Hạo hoàn toàn tiếp nhận Thánh Nguyên tiền trang.

Đinh Hạo không thay đổi gì, không có biến động rút quyền như đại chương quây tưởng tượng. Đinh Hạo vẫn giao mọi chuyện cho đại chương quây lo, bộ dáng làm chương quây phui tay, sẽ không xen vào cổ máy Thánh Nguyên tiền trang.

Điều duy nhất Đinh Hạo dặn dò là ra lệnh các phân đà Thánh Nguyên tiền trang chú ý điều tra về lực lượng hắc ám, cùng với tung tích của Đinh Đồng.

Làm xong mọi chuyện Đinh Hạo không tra xét danh sách thu vào mấy năm nay của Thánh Nguyên tiền trang đã nhẹ nhàng rời đi.

- Cái này . . . Chủ nhân của chúng ta tùy ý quá vậy?

Một chương quây chấp sự tuổi nhỏ nhất tổng bộ Thánh Nguyên tiền trang buồn bực, hơi bất mãn.

Đại chương quây liếc chương quây chấp sự, biết trong lòng gã có dã tâm, vốn mong chờ chủ nhân đến sẽ điều chỉnh kết cấu quyền thế Thánh Nguyên tiền trang, nung cơ hội leo lên. Tiếc rằng Đinh Hạo thảo nhiên rời đi làm chương quây chấp sự cực kỳ thất vọng.

Chương quây chấp sự có tài hoa kinh diễm, làm việc cấp tiến, tướng tài đáng khai thác. Nếu không phải dã tâm của chương quây chấp sự quá lớn thì đại chương quây đã sớm nâng đỡ gã. Mấy năm nay đại chương quây cố ý đề đầu chương quây chấp sự là muốn mài tính cách gã, ngọc không mài không sáng. Ngày sau tính cách chương quây chấp sự ổn định chút mới trọng dụng.

- Tiểu chủ nhân của chúng ta có lai lịch kinh người, không phải hấn hờ hững mà vì Thánh Nguyên tiền trang chúng ta không có nhiều sức nặng trong lòng hấn. Sự hờ hững này phát ra từ nội tâm chứ không phải giả vờ.

Đại chương quây liếc chương quây khác, tiếp tục bảo:

- Chỉ nhân vật như vậy mới có khí độ rộng rãi như thế, nhiều năm không quản lý chuyện trong tiền trang. Sau này các vị hãy cố gắng thêm nữa, đừng kiêu ngạo, tự phụ. Nên biết tuy Thánh Nguyên tiền trang có tiền tài quyền thế khuynh thiên hạ, nhưng đối cường giả chí tôn thật sự như đao cuồng kiếm si Đinh Hạo, ở ông mắt bọn họ chỉ là một đóa hoa đẹp một chút, tùy thời có thể hái.

Các chương quây biểu tình nghiêm túc.

Chương quây chấp sự mắt sáng lên hỏi:

- Các người nói xem . . . Chủ nhân của chúng ta có khi nào là đao cuồng kiếm si Đinh Hạo không?

Tim các chương quây đập nhanh.

Lòng đại chương quây máy động.

Đại chương quây ngẫm nghĩ, lắc đầu, nói:

- Giống, nhưng chắc không phải. Tiền trang thành lập nhiều năm, Đinh Hạo nổi lên chỉ gần năm mươi năm nay . . .

Lần này Đinh Hạo đi Thánh Nguyên tiền trang thay đổi mặt mũi nên đám người đại chương quây không nhận ra hấn.

* * *

Đinh Hạo rời khỏi Thần đô.

Nửa ngày sau Đinh Hạo xuất hiện ở Thạch Chủy thành.

Ngày xưa trọng trấn quân sự biên cảnh vì tranh giành tiên khí mà suy sụp trải qua gầy dựng lại càng rộng lớn, chắc chắn hơn xưa. Mấy năm nay Thần Đình phương đông tập trung kinh doanh, nâng đỡ khiến Thạch Chủy thành phồn hoa hơn trước.

Đinh Hạo lại đến Thạch Chủy thành, trong lòng cảm thán.

Năm xưa mưa gió Thần Ân đại lực là từ Thạch Chủy thành dấy lên, làn sóng khuếch tán khắp thiên hạ.

Đinh Hạo lần lượt đến Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các

Hai cơ cấu tin tức tình báo kỳ lạ nhất, lai lịch bí ẩn nhất dường như không gì không biết. Đinh Hạo muốn thông qua Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các tìm tin tức U Minh Chân Tiên, tiếc rằng hấn phải thất vọng. Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các đều bất lực.

Đinh Hạo rời đi.

- Tuy hai thể lực này kỳ lạ, dường như biết hết chuyện thiên hạ nhưng dù sao khả năng có hạn. Thiên hạ to lớn không thua một số kỳ nhân chuyện lạ, không thiếu tông môn kỳ dị. Tuy Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các thành lập nhưng không thể thật sự thiên thính địa thị.

Đinh Hạo biết hẳn kỳ thác hy vọng vào hai thể lực bán tình báo Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các như bệnh nặng vái bốn phương.

Đinh Hạo cảm giác một chút hơi thở của Nê Bồ Tát từ người cường giả Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các. Đinh Hạo phỏng đoán hai thể lực này là tông môn bậc tính giống như Thiên Cơ cốc, lúc trước có tin tức là tìm dấu vết từ quả bói rồi nghiệm chứng.

tông môn như vậy dù năng lực bói mệnh đến đâu cũng không sánh bằng Nê Bồ Tát.

Cho nên Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các không biết ung tích U Minh Chân Tiên cũng nằm trong dự đoán.

Đinh Hạo quan sát xong mất hứng thú với Thiên Thính Hiên, Địa Thị Các, cũng không rành điều tra chi tiết hai thể lực tông môn này.

Hơn một tháng tiếp theo Đinh Hạo đi khắp nơi trên đại lục.

Đinh Hạo một mình đi dạo thất hải, gặp cá heo nhỏ Manh Manh, Lý Y Nhược. Bây giờ hải tộc thất hải dần thống nhất, vương tộc thất hải công nhận thân phận hậu tự của hải thần của cá heo nhỏ Manh Manh. Có tín ngưỡng thống nhất vững chắc chống đỡ, thể cục hải tộc tốt đẹp hơn chủng tộc trên đất liền nhiều.

Mỗi ngày thực lực của cá heo nhỏ Manh Manh tăng nhanh chóng mặt.

Kiểu tăng tiến này không phải vì tu luyện mà là lực lượng đến từ huyết mạch. Mỗi ngày cá heo nhỏ Manh Manh hết ăn lại ngủ thì thực lực vẫn sẽ tăng trưởng. Đặc biệt là theo thiên địa linh khí triều tịch tăng cường, thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh, lực lượng của cá heo nhỏ Manh Manh sẽ càng ngày càng tăng nhanh sức mạnh. Sẽ có ngày cá heo nhỏ Manh Manh hồi phục hoàn toàn lực lượng hải thần ngày xa.

Vì kiếp nạn lần trước hại cá heo nhỏ Manh Manh bị lực lượng của U Minh Chân Tiên ảnh hưởng, tuy xóa bỏ hạt giống hắc ám trong người nhưng nó không cách nào nhớ lại quá khứ. Cá heo nhỏ Manh Manh vẫn rất lưu luyến Lý Y Nhược, nàng nói gì nó nghe nấy.

hải tộc thất hải hết cách, đành giao Lý Y Nhược quyền trọng tể ti thần miếu, cho địa vị cao cả. Có việc lớn việc nhỏ gì là hải tộc tìm Lý Y Nhược bàn bạc trước, thông qua nàng truyền đến cá heo nhỏ Manh Manh.

Đương nhiên đây cũng vì Lý Y Nhược có thân phận là thê tử của đạo cuồng kiếm si Đinh Hạo. Nếu Lý Y Nhược là nhân loại bình thường e rằng hải tộc không dễ nói chuyện như vậy.

Đinh Hạo ở lại hải tộc ba ngày rồi tiếp tục lên đường.

Trong gần một năm qua Đinh Hạo đi khắp các góc thế giới mới, biến thành ngàn vạn loại người. Đinh Hạo ngẫu nhiên ra tay, kinh hồng thoáng hiện, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Khắp thế giới để lại truyền thuyết đạo cuồng kiếm si, nổi tiếng như cồn.

1547. Chương 1551: Hai Cánh Cửa Ánh Sáng Cuối Cùng.

Đinh Hạo thậm chí đi vùng đất thú nhân tộc, gặp Tiểu Vượn Vương chiến thần của thú tộc, bây giờ gã đã là Đại Vượn Vương, được gọi là chiến thần bất bại của thú tộc, sức chiến đấu số một trong thú tộc gần bằng tổ tiên xa xôi thời đại tiền cổ thú nhân tộc.

Đương nhiên còn có Chu Cương Liệt quái than của trư nhân tộc, là một thiên kiêu trong thú nhân tộc. Nếu không phải Chu Cương Liệt hành động hoang đường, quá tùy tính thì danh tiếng không thấp hơn Đại Vượn Vương là bao.

Đinh Hạo đến khiến thú nhân tộc rất xem trọng, các tộc trưởng, tù trưởng đại bộ lạc đến chiêm ngưỡng phong độ đao cuồng kiếm si. Đại Vượng Vương, Chu Cương Liệt cùng Đinh Hạo uống say sưa.

Năm xưa thế giới mới chưa thành hình, ba người từng giao tiếp nhưng không quá thân. Bây giờ đại thể thiên hạ nhìn như bình tĩnh nhưng thật ra lơ mờ mê ly, Đinh Hạo, Chu Cương Liệt, Đại Vượng Vương cường đại mới có tư cách ngồi cùng bàn nói về đại thể thiên địa.

Tính cách Đại Vượng Vương kiệt ngạo bất thuần, Chu Cương Liệt nhìn như tùy ý nhưng thật ra rất kiêu ngạo. Chỉ có cường giả tuyệt thế danh chấn thiên hạ như Đinh Hạo mới khiến tuyệt địa song kiêu của thú nhân tộc bỏ kiêu ngạo tự mình đón chào.

Chu Cương Liệt tổ chức nghi thức hoan nghênh Đinh Hạo thật rình rang.

Đinh Hạo giao đấu luận bàn với Đại Vượng Vương, Chu Cương Liệt, xác nhận võ đạo của nhau, đều có thu hoạch.

Chuyện này tạo chấn động lớn toàn thế giới mới, xem như tiêu chí Đại Vượng Vương, Chu Cương Liệt, Đinh Hạo đứng chung một chiến tuyến, đây là tín hiệu. Đặc biệt là sau lưng ba người có thể lực rất lớn.

Đinh Hạo rời khỏi bộ lạc thú nhân tộc tiếp tục đi trong thiên hạ.

Một năm sau, Đinh Hạo trở về tạo hóa sơn môn.

Lần này Đinh Hạo hoàn toàn bế quan.

Thời gian trôi qua từng phút giây, mặt trời lặn rồi mọc. Mười năm qua nhanh.

Linh khí đại lực thế giới mới càng sung túc, thiên địa pháp tắc càng hoàn chỉnh, càng lúc càng nhiều cường giả thần cảnh thế hệ trẻ xuất hiện. Các tông môn lớn nhỏ như măng mọc sau mưa, dù là Thần Ân đại lực hay Vô Tận đại lực nghênh đón mùa xuân của võ đạo, thế lực các loại sinh linh của hai thế lực tăng vọt.

* * *

tạo hóa sơn môn.

động phủ tiên nhạc.

Người Đinh Hạo phát ra sáu ánh sáng, chậm rãi nhấp nháy, sắc màu rực rỡ. Hơi thở Đinh Hạo lúc chìm lúc nổi như đang hít thở, sáu ánh sáng chậm rãi dung hợp vào nhau, đang kết nối cái gì.

Nửa ngày sau Đinh Hạo chậm rãi mở mắt ra.

Sáu màu ánh sáng di chuyển biến thành sáu cánh cửa ánh sáng hiện ra sau lưng Đinh Hạo.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Rốt cuộc Luân Hồi Thiên Bàn không hoàn chỉnh kết nối, phải chăng điều này nghĩa là lực đạo luân hồi chưa hoàn toàn hồi phục?

Mấy năm nay Đinh Hạo hết sức tế luyện thần khí Luân Hồi Thiên Bàn, ngày ngày ôn nhuận, dần ngộ ra pháp môn khống chế nó. Đinh Hạo cảm nhận được nhân khí hợp nhất, có thể khống chế thần khí Luân Hồi Thiên Bàn kỳ dị.

Bây giờ Đinh Hạo nương nhờ thần khí Luân Hồi Thiên Bàn có thể tùy ý ra vào địa ngục đạo, Tu La đạo, ngạ quỷ đạo.

Trong địa ngục đạo, thập điện Diêm La đã có đông đủ, đều được chọn từ ngàn vạn quỷ hồn thì hồn có phúc báo sâu dày, công đức kiếp trước lớn nhất. Đinh Hạo kiểm tra từng người rồi mới sắc phong làm vua âm phủ.

Sinh Tử Bộ của Tàn Quang Vương Tướng nhanh chóng hoàn thiện.

Sông vong xuyên, đường hoàng tuyền, Nghiệt Kính Đài, Mạnh Bà, các loại thần thoại địa ngục trong kiếp trước đều được Đinh Hạo kiến thiết. Địa ngục đạo bây giờ dần phù hợp với âm phủ trong tưởng tượng của Đinh Hạo.

Điều duy nhất khiến Đinh Hạo thấy hơi thất vọng là đoạn ngắn ý thức Lâm Tín, Lý Tàn Dương lớn mạnh gấp vô số lần, gần như thể ý thức hoàn chỉnh nhưng không thể chủ động thức tỉnh. Hai ý thức như ngôi sao lớn lơ lửng trên bầu trời địa ngục đạo, chiếu rọi tứ phương.

Đinh Hạo đoán:

- Có lẽ phải chờ đợi tiếp.

Trong ngạ quy đạo, nước biển âm dương không chỗ không ở dần rút đi, có một ít khu vực xuất hiện lục địa. Từ xưa đến nay nước được gọi là nguồn gốc vạn vật không phải không có đạo lý. Đinh Hạo phát hiện khu vực nước biển rút đi kỳ tích là một lúc sau phủ lên thảm thực vật, ngạ quy đạo bừng bừng sức sống, biển đổi to lớn. Trừ biển cả bị cốt thú, hải thú khổng lồ chiếm cứ ra, đất liền đủ cho các sinh linh sống.

Đinh Hạo thử bỏ một số động vật mãnh thú bình thường vào trong, thấy chúng nó sống rất tốt, không chết.

Nhưng chúng nó bị pháp tắc đói khát của ngạ quy đạo ảnh hưởng, ăn bao nhiêu đồ vật vẫn thấy bụng đói cồn cào. Dần dần chúng trở nên nóng nảy, có sức công kích, đánh mất lý trí.

Đinh Hạo từng lặn vào biển ngạ quy đạo phát hiện bên trong tồn tại dân bản xứ, dường như là cường giả trong đại uy đức quy may mắn sống sót từ đợt biến dị trước. Bọn họ sống trong kim tự tháp vàng, khoảng hơn vạn người, có chế độ đẳng cấp nghiêm ngặt. Mười quý vương từng đánh nhau với Đinh Hạo, thua vào tay hắn thì ngoan ngoãn hơn nhiều.

Đinh Hạo không muốn can thiệp nhiều đến sự phát triển của dân bản xứ trong ngạ quy đạo nên mặc kệ.

So sánh thù Tu La đạo thay đổi nhiều nhất.

Nữ hài nhi Đương Đương qua nhiều năm đã lớn lên thành mỹ nữ tuyệt trần duyên dáng yêu kiều. Nàng được hôn phác hai mươi bốn nữ nhân trong Băng Tâm ngọc bình chăm sóc, tu vi tăng tiến, thực lực tăng cao, hiểu lý do thiên địa này và lịch sử Tu La đạo, biết truyền thuyết lục đạo.

Đương Đương rất thích Đinh Hạo, dù biết rõ thân phận hai người nàng vẫn xem hắn là phụ thân.

Bây giờ có thể xác nhận Đương Đương là hậu đại của Tu La. Đương Đương là Tu La nữ giới đặc biệt nhất được dựng dục trong biển máu mệnh mông, cực kỳ xinh đẹp. Một nữ nhân trong Băng Tâm ngọc bình cho rằng Tu La đạo tự mình dựng dục ra nữ vương Tu La, là một vị Tu La thủy tổ. Nghĩa là Tu La đạo dần hồi phục, lại sản sinh ra sinh mệnh.

Đinh Hạo đồng tình suy đoán này.

Tiếc rằng tiểu nữ vương Tu La Đương Đương không kế thừa ký ức huyết mạch của tộc Tu La, không thể nói rõ ràng trong thời đại dài đặc ấy trong Tu La đạo xảy ra chuyện gì.

Hai mươi bốn kỳ nữ nhân trong Băng Tâm ngọc bình nương nhờ thiên địa pháp tắc, lực lượng luân hồi kỳ lạ trong Tu La đạo dần thoát khỏi ngọc bình trói buộc, có thể sinh hoạt trong thiên địa rộng lớn Tu La đạo.

Đinh Hạo nói cho hai mươi bốn kỳ nữ nhân trong Băng Tâm ngọc bình tình huống của Đinh Hồng Lệ.

Các nữ nhân rất đau buồn. Đinh Hạo để lại ngọc thạch bản thể Đinh Hồng Lệ cho bọn họ, dặn các nàng giữ gìn cẩn thận. Đinh Hạo muốn nhờ thiên địa pháp tắc, lực lượng luân hồi kỳ lạ trong Tu La đạo thử đánh thức Đinh Hồng Lệ. Vì Đinh Hạo phát hiện lực lượng trong Tu La đạo có ý nghĩa rất đặc biệt giúp hồi phục hồn thể nữ giới.

Đinh Hạo gieo trồng hết Tu La kim quỳ trong Tu La đạo.

Bây giờ Tu La đạo hòa bình không có chiến tranh, Tu La nam không xuất hiện. Đinh Hạo hy vọng sau này sẽ không có chiến tranh nữa, những Tu La kim quỳ vĩnh viễn không cần dùng.

1548. Chương 1552: Trở Về . . . Địa Cầu?

Trong lục đạo thì Đinh Hạo đã hiểu thấu ngạ quỷ đạo, Tu La đạo, địa ngục đạo, cũng mơ hồ đoán được thế giới mới là thiên đạo hay nhân đạo. Ba mươi năm trước mười chiến thần Bắc vực Huyền Sương Chiến thần biến mất trong ngạ quỷ đạo, không biết đi đâu. Đinh Hạo đoán có lẽ nhóm Bắc vực Huyền Sương Chiến thần đi nhân đạo hoặc súc sinh đạo.

Đinh Hạo tế luyện thần khí Luân Hồi Thiên Bàn ngày đêm vì hy vọng mở ra hai cánh cửa ánh sáng cuối cùng, vậy là có thể vén lên tất cả bí mật của lục đạo.

Trong mười năm Đinh Hạo bế quan thể giới mới càng lúc càng sung túc linh khí.

Dường như tất cả phát triển theo hướng thời đại tiên cổ.

Một tiền bối võ đạo địa vị cao thượng khẳng định:

- Nếu thế giới cứ tiếp tục diễn biến như vậy chắc chắn sẽ xuất hiện nhân tiên thật sự trên thế giới này.

Bởi vì bây giờ cường giả thần cảnh không xem như cường giả đỉnh cao trong thế giới mới. Ngày xưa số lượng cường giả thần cảnh chỉ khoảng bốn trăm người, giờ còn số cũng cỡ mấy chục vạn.

Biến đổi này khiến người vô cùng giật mình.

Rất nhiều người kinh tài tuyệt diệu đã đến đỉnh thần cảnh, cửu khiếu Võ Thần cảnh đại viên mãn. Bọn họ dốc sức trùng kích một bước đó, hy vọng đạp bước vào cảnh giới tiên, đánh vỡ trời buộc vạn cổ đến nay, thành chí tôn mới ngạo thị hồng trần.

Đương nhiên trên đầu bọn họ luôn bị đè bởi đao cuồng kiếm si Đinh Hạo.

Nhiều người suy đoán rất có thể bây giờ Đinh Hạo đã thành tựu địa vị Võ Tiên cảnh.

Tiếc rằng mấy năm nay khắp góc đại lục ngẫu nhiên có tung tích Đinh Hạo đều chỉ là kinh hồng thoáng nhìn. Nhiều lúc Đinh Hạo ẩn giấu đi. Vì có vết xe đổ Nguyên Dương Hạo nên khi chưa nắm chắc tuyệt đối không ai dám can đảm lại khiêu chiến cường giả số một này, nên không thể phán đoán bây giờ Đinh Hạo đến cảnh giới gì.

* * *

Tạo hóa sơn môn.

Trong động phủ tiên nhạc.

Đinh Hạo đang dốc sức tế luyện thần khí Luân Hồi Thiên Bàn bỗng nhiên cơ thể run lên, mặt lộ vẻ vui mừng.

Đinh Hạo hỏi:

- Đã tìm được?

Một thanh âm không đáng tin phát ra từ một cánh cửa ánh sáng trong thần khí Luân Hồi Thiên Bàn:

- Ủm! Lần này sẽ không sai, ta cảm giác vị quen thuộc.

Đinh Hạo tiếp tục thúc giục thần khí Luân Hồi Thiên Bàn, giọng run run nói:

- Nếu lần này ngươi không thể xác định thời gian, tọa độ chắc chắn là ta sẽ ném ngươi vào hầm cầu làm đá kê chân, suốt đời không được trở mình.

Thanh âm không đáng tin lại vang lên:

- Cha nó, có cần độc ác vậy không?

Một cánh cửa ánh sáng bình thường nhất trong sáu cánh cửa ánh sáng có lực lượng không gian kỳ lạ dao động, một đoàn sáng bạc nhấp nháy như ánh nến leo lét trong gió. Nhìn như tùy thời sẽ tắt nhưng thời gian trôi qua ánh sáng ngày càng rực rỡ.

Ầm!

Chợt vang thanh âm trầm đục.

Cánh cửa ánh sáng tỏa sáng chói lòa biến thành màu trắng mờ mắt, như vật sống.

Một tên mập nhìn đảo dác nhảy ra khỏi cánh cửa ánh sáng, đầu đầy mồ hôi thở hồng hộc:

- Ui cha má ơi, mệt chết cha, rốt cuộc giải quyết. Học học, mệt chết. Lần này người nên yên tâm rồi đi? Nhớ đừng quên chuyện đã hứa với ta.

Là Thánh Nguyên tiền trang biến thành tên mập.

Độn Thiên Thạch Thi lúc trước là một phần của thần khí thời không, từng đi theo phụ phụ kiếm quang. Sau này Độn Thiên Thạch Thi phân liệt, có lực lượng xuyên qua thời không. Chính là Độn Thiên Thạch Thi ban đầu mở ra trận pháp truyền tống trên bàn cờ đá trong hang động bí ẩn sau núi Vắn Kiếm tông, kết nối Thần Ân đại lực và Vô Tận đại lực sinh ra hàng loạt biến đổi. Cuối cùng giữa hai đại lực xuất hiện vực môn mới, Vô Tận đại lực, Thần Ân đại lực va chạm gắn liền.

Độn Thiên Thạch Thi tên mập bẩm sinh sở hữu thời không.

So với lúc trước thì cơ thể, lực lượng của Độn Thiên Thạch Thi tăng mạnh nhiều. Đó là nhờ Đinh Hạo tự mình ra mặt đổi lại các phần thần khí thời không với các tông môn Bắc vực khác, tức là mấy khối Độn Thiên Thạch Thi.

Giờ hai đại lực gắn liền, Độn Thiên Thạch Thi mất tác dụng nên các tông môn vui vẻ nể mặt Đinh Hạo.

Tuy không thể gom đủ thần khí thời không hoàn chỉnh nhưng Độn Thiên Thạch Thi mập hồi phục ký ức, năng lực. Đinh Hạo hy vọng có thể thông qua Độn Thiên Thạch Thi tìm phụ mẫu của mình. Bây giờ Đinh Hồng Lệ đã mất, nhóm Bắc vực Huyền Sương Chiến thần không biết tung tích, Đinh Hạo muốn tìm phụ phụ Vũ Khuynh Thành, Đinh Thánh Thán chỉ có thể đặt hy vọng vào Độn Thiên Thạch Thi không đáng tin.

Đinh Hạo nghe Độn Thiên Thạch Thi nói xong đứng bật dậy, biểu tình kích động.

- Thành công? Vậy là . . .

Đinh Hạo hít một hơi thật sâu. Nửa năm trước Đinh Hạo chợt nghĩ khiến Độn Thiên Thạch Thi thông qua thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tặng phúc tìm hơi thở cuối cùng phụ phụ Vũ Khuynh Thành, Đinh Thánh Thán để lại. Vì nói sao thì phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành không thể nào thoát khỏi lực đạo.

Không ngờ cách này thật sự dùng được.

Đinh Hạo đi đến trước một cánh cửa ánh sáng màu trắng, kiềm nén nỗi lòng kích động.

Đinh Hạo hưng phấn hỏi:

- Chỉ cần ta đi qua cánh cửa ánh sáng này là có thể đến nơi phụ mẫu ở? Tên mập kia, người không làm gì nhằm lẫn đi?

Độn Thiên Thạch Thi bay qua, nghiêm túc gật đầu, nói:

- Lần này tuyệt đối không sai, ta cảm giác rất rõ ràng.

- Được, vậy chuẩn bị đi, người sẽ đi cùng ta.

Đinh Hạo không bước qua cánh cửa ánh sáng ngay, hắn phát ra thần thức dò xét cánh cửa ánh sáng. Đinh Hạo phát hiện đằng sau cánh cửa ánh sáng xa xôi vô cùng, không phải khu vực thế giới mới, rất có thể là vị diện khác. Đinh Hạo nhận ra không thể hành động thiếu suy nghĩ, trước khi đi hắn phải dọn dẹp nhiều thứ.

Đinh Hạo rời khỏi động phủ tiên nhạc tìm hai tiểu đạo đồng Tiểu Viên, Tiểu Phương.

Ba mươi năm qua đi, bề ngoài Tiểu Viên, Tiểu Phương không thay đổi, vẫn là hai đứa trẻ phấn điêu ngọc mài, thiên diễm địa ách, dường như năm tháng không để lại chút dấu vết trên người bọn họ.

Năng lực bói toán của Tiểu Viên, Tiểu Phương đã siêu phàm thoát tục.

Tiểu Viên, Tiểu Phương tính một quẻ cho Đinh Hạo.

Chỉ ba người biết quẻ tượng như thế nào.

Khi Đinh Hạo rời khỏi Thiên Diễn cư mặt không biểu tình.

Trên đường đi Đinh Hạo gặp Nạp Lan Du Hiệp. Có lẽ vì lực lượng tiên khí nên Nạp Lan Du Hiệp ngốc giống như Tiểu Viên, Tiểu Phương bao nhiêu năm vẫn không thấy già, bộ dạng mười sáu, bảy tuổi. Mỗi ngày Nạp Lan Du Hiệp dắt Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc đi dạo khắp nơi, đói thì ăn, no rồi ngủ. Nạp Lan Du Hiệp gặp ai cũng cười khờ, nhưng địa vị của gã rất cao trong Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo trò chuyện với Nạp Lan Du Hiệp một lúc, sau đó giao lưu cùng Nạp Lan Sơ. Đinh Hạo phân tích pháp môn tu luyện Thăng Tự Quyết cho Nạp Lan Sơ nghe, sau đó đến đại điện sơn môn tìm đám người Lý Lan.

Đinh Hạo dặn dò mọi người:

- Gần đây thiên hạ sẽ có biến đổi lớn, lệnh cho đệ tử môn nhân tạm ít ra ngoài.

Đám người Lý Lan nghe Đinh Hạo nói nghiêm túc thì không dám lơ là.

Đinh Hạo tính thời gian, sắp xếp sự vật trong Vãn Kiếm tông xong quay về động phủ tiên nhạc.

1549. Chương 1553: Trước Cửa Trường Học.

Đinh Hạo đứng trước cánh cửa ánh sáng, hít sâu một hơi, ngưng tụ công thể bước vào cánh cửa ánh sáng.

Trong phút chốc cảm giác thời không xuyên qua mắt thẳng bằng truyền đến. Kinh nghiệm vượt không gian cự ly dài lại xuất hiện, trước mắt Đinh Hạo lúc sáng lúc tối, hắn biết mình đang bị truyền tống đến khu vực có phụ mẫu.

Rốt cuộc có thể gặp bọn họ rồi?

Lòng Đinh Hạo cực kỳ kích động.

Vốn Đinh Hạo định mang theo Đinh Khả Nhi nhưng nghĩ lại trước tiên tìm hiểu vị trí, chờ tìm được phụ mẫu rồi mang muội muội đến cũng không muộn. Lỡ có gì sai sót mắc công hại muội muội Đinh Khả Nhi mừng hụt thì không hay.

Cảm giác xuyên việt thời không kéo dài khoảng một chén trà.

Khi Đinh Hạo thấy mắt kiên nhẫn thì cơ thể chợt nhẹ hẫng, trước mắt sáng rực.

Chớp mắt tiếng ồn ào sắc nhọn chui vào lỗ tai Đinh Hạo.

Đối với Đinh Hạo thì thanh âm này vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Khi tầm mắt Đinh Hạo thấy rõ mọi thứ xung quanh, hắn như bị sét đánh đứng ngây như phỗng. Nổi kinh hoàng vượt khả năng tưởng tượng của Đinh Hạo. Với thân phận, địa vị, tu vi hiện giờ của Đinh Hạo dù gặp chuyện hoang đường đến mấy cũng không hoảng hốt đến vậy.

Đinh Hạo kinh kêu:

- Sao có thể như vậy?

Các tòa nhà chọc trời, thủy tinh đen sạm hiện đại hóa phản chiếu ánh sáng chói mắt dưới nắng. Các loại xe bốn bánh chạy tới chạy lui, màn hình to dài treo trên cao chiếu các nữ ngôi sao uốn éo người. Tiếng ồn ào đặc biệt chỉ có trong thành thị hiện đại hóa cao độ ở địa cầu, các đoạn đối thoại quen thuộc vang bên tai Đinh Hạo.

Nơi này là . . .

Địa cầu!

Đinh Hạo không dám tin vào mắt mình.

Đinh Hạo liên tục dụi mắt, lắc đầu, hắn không bao giờ ngờ thông qua cửa truyền tống thần khí Luân Hồi Thiên Bàn sẽ bị đưa đến địa cầu. Trước đó Đinh Hạo còn tưởng địa cầu và thế giới Vô Tận đại lục hắn xuyên đến không chung vị diện.

bên tai Đinh Hạo nghe tiếng hét chói tai, la hét.

Đinh Hạo nhìn qua, vị trí hắn đứng ở bên cạnh đường cá, một đám người vây quanh con đường bàn tán điều gì, dường như xảy ra tai nạn xe cộ.

Đinh Hạo miễn cưỡng bình tĩnh lại đi đến đám đông, lắng nghe giầy lát. Thì ra là một bà lão dắt tôn nữ vượt đèn đỏ, sắp bị xe tải chạy nhanh đến đụng bay. Vào phút nguy cấp một học sinh trung học xông ra cứu bọn họ, học sinh đó bị xe tải đè nát bấy.

Đây là tai nạn xe cộ thảm khốc.

Nhiều người trách bà lão, làm chứng cho nghĩa cử của học sinh trung học.

Tài xế xe tải là một nam nhân trung niên trung thực, bị hù ngậy người đứng bên cạnh thùng xe.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Đáng tiếc . . .

Học sinh trung học đó không nên chết, nếu hắn thoát khỏi nỗi kinh hoàng đi đến địa cầu, phản ứng nhanh hơn không chừng sẽ cứu người được, tiếc là bây giờ . . .

Đinh Hạo nhìn xác người bị đè nát bấy, biết có muốn cứu học sinh trung học cũng không được. Đinh Hạo định xoay người rời đi bỗng nhiên lòng máy động, ngạc nhiên phát hiện một luồng năng lực mỏng manh bay ra khỏi xác học sinh trung học. Năng lực chậm rãi dâng lên trời.

Trong không trung, một khe hở người thường không thấy chậm rãi khép kín.

- Đây là . . .

Lòng Đinh Hạo run lên, phát hiện khe hở thời không là đường hầm không gian thần khí Luân Hồi Thiên Bàn mở ra lúc hắn giáng xuống trái đất.

Ngay khi đường hầm thời không biến mất thì năng lực yếu ớt đó cũng biến mất trong khe hở.

- Lần này mình đi tới đường hầm thời không truyền tống đến trái đất không ổn định, chỉ nhờ vào Luân Hồi Thiên Bàn xác nhận tọa độ thời không. Năng lực yếu ớt đó có lẽ là linh hồn của học sinh trung học, bị hút vào đường hầm thời không truyền tống chắc dư nhiều lành ít.

Đinh Hạo thấy thương tiếc.

Trong khoảnh khắc đó đường hầm thời không truyền tống hoàn toàn biến mất, Đinh Hạo muốn cứu học sinh trung học cũng bất lực.

Lúc này Đinh Hạo mặc áo xanh cổ trang đặc biệt bắt mắt trong đám đông, may mắn nhiều người trên trái đất thói quen các loại trang phục kỳ lạ. Bọn họ tưởng đâu Đinh Hạo là cosplay, giới trẻ bây giờ . . . Họ chỉ nhìn vài lần, không nghĩ nhiều.

Đinh Hạo quay người đi.

Sau khi đến trái đất Đinh Hạo cảm giác được lực lượng huyền khí đang chậm rãi giảm bớt. Trong không khí Đinh Hạo không cảm giác được chút dao động huyền khí, không có bất cứ linh khí lực lượng triều tịch, thiên địa lực lượng pháp tắc hỗn loạn, mờ mịt.

Đinh Hạo trầm ngâm nói:

- Hèn gì người trên trái đất không thể tu luyện, không dùng võ đạo thông thần. Đây là thế giới linh khí triều tịch yếu đến mức hầu như không có.

Đinh Hạo hơi vận chuyển pháp môn phong kín lực lượng huyền khí tránh cho tiếp tục biến mất.

Bên tai Đinh Hạo nghe tiếng xe cộ chạy ầm ầm, bốn phía là tiếng đoạn phim quảng cáo, tiếng người cãi lộn.

Hoàn cảnh ầm ầm so sánh với Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục có vẻ hỗn loạn làm người bức bối, nhưng Đinh Hạo nghe vào tia thì thấy vô cùng thân thiết. Bởi vì một đoạn thời gian rất dài Đinh Hạo đã sống trong hoàn cảnh như vậy.

Ven đường có đánh dấu biển chỉ đường, các loại chữ. Chữ vừa quen thuộc vừa xa lạ mở ra ký ức dìm bụi sâu trong đầu Đinh Hạo chảy ra ồ ạt như nước lũ.

- Về lý luận thì Luân Hồi Thiên Bàn có thể kết nối lục đạo, tức là bất cứ không gian nào trong lục đạo đều có thể liên kết. Nếu Luân Hồi Thiên Bàn có thể đưa mình đến trái đất có nghĩa là nơi này cũng đạo nào đó trong lục đạo?

Đinh Hạo nghĩ đến đây đầu óc tia chớp, trong khoảnh khắc hiểu ra.

Đinh Hạo hiểu một điều.

- Đúng, đúng rồi, ta đã hiểu, thì ra nhân đạo chính là trái đất.

Đinh Hạo hiểu ra:

- Trong lục đạo thì thiên đạo cao nhất, tiếp theo là Tu La đạo. Nhân đạo là xếp chót trong ba thiện đạo, sinh linh trong nhân đạo trải qua hồng trần, sinh lão bệnh tử, không cách nào tu luyện thần thông. Còn phải gặp những đau khổ trong ba ác đạo, sống ngơ ngác hoặc hạnh phúc sống hết một kiếp người.

- Nếu địa cầu là nhân đạo thì thiên đạo là thế giới mới sau khi Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục hợp nhất.

- Trước kia thiên đạo tan vỡ, Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục bị chiến loạn thời đại tiên cổ xé nát di chuyển trong trời sao. Cuối cùng quỹ đạo bí ẩn chỉ dẫn Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục hợp nhất. Hai đại lục này là một phần của thiên đạo, nên sinh linh sống trong đại lục có thể tu luyện uy lực vô thượng, lực lượng vô biên. Cách tu luyện loại lực lượng này ở trong mắt sinh linh nhân đạo trái đất chẳng phải là như tiên nhân trong thần thoại truyền thuyết sao?

Đinh Hạo cảm thấy sương mù trong đầu óc chậm rãi tán đi.

Nhiều câu đổ chớp mắt sáng tỏ.

Đám người Bắc vực Huyền Thương Chiến thần đi súc sinh đạo, hiện giờ nhân đạo, thiên đạo đã sáng tỏ. Ngạ quỷ đạo, Tu La đạo đã hiện ra, tức là Đinh Hạo gom đủ lục đạo. Thời đại tiên cổ tiên nhân rối loạn chém vỡ khung trời, đánh nát lục đạo, khiến lục đạo luân hồi rời ra, lạc mất trong trời sao dài dặc. Giờ rốt cuộc thấy tia sáng lục đạo hợp nhất.

1550. Chương 1554: Trước Cửa Trường Học (hạ).

Đang lúc Đinh Hạo suy tư thì phía trước có tiếng động cơ gầm rú như quái thú gầm gừ. Một chiếc Chevrolet màu vàng vọt lên, sắp đụng phải Đinh Hạo. Tiếng xé thắng gấp, tiếng hét chói tai thoáng chốc vang lên.

Đây là con nhà giàu mất tay lái, thấy rõ khuôn mặt kinh hoàng sau kính chắn gió.

Đinh Hạo ngẩng đầu nhìn tài xế.

Chiếc xe màu vàng bỗng nhiên ngừng lại, từ động đến tĩnh thật khó tin, như bị lực lượng vô hình chặn lại.

Khi con nhà giàu chửi um sùm lên thì thấy mặt hoa, đã biến mất.

* * *

Một canh giờ sau.

Đình Hạo xuất hiện trong thành thị khác cách ngàn dặm.

Đình Hạo dùng một khối hạ phẩm huyền tinh thạch đổi mười vạn tiền mặt trong một tiệm vàng nổi tiếng. Đình Hạo tùy ý nhét tiền vào túi áo, chủ tiệm, người giám định trang sức tự cho là chiếm lợi lớn, ánh mắt nhìn tên ngốc đưa tiền Đình Hạo rời đi.

Đình Hạo quẹo qua một thương xá chọn đồ thể thao, thay đổi toàn bộ từ trong ra ngoài. Khi ra khỏi thương xá Đình Hạo mua một cây kem đi hướng trường học gần đó.

Vị kem rất quen thuộc, gợi nhớ nhiều ký ức trong Đình Hạo. Tuy nhiên so với nhiều món ngon trong Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục thì kem cây tẻ hơn nhiều. Đình Hạo không quá thích ăn thứ này, nhưng nó thỏa mãn sở thích thể nghiệm cảm giác ngày xưa của hắn.

Đình Hạo đội nắng nóng chang chang đi tới trước cửa trường học.

Liều Hà trung học.

Đây là trường học Đình Hạo đã học trước khi xuyên việt.

Từng gốc cây ngọn cỏ, các kiến trúc trong trường vô cùng quen thuộc với Đình Hạo.

- Ta sống trong Vô Tận đại lục đã qua sáu mươi năm nhưng mọi thứ nơi đây hình như không thay đổi bao nhiêu.

Đình Hạo đứng trước cửa trường học nhìn, rất là thắc mắc. Bỗng nhiên ánh mắt Đình Hạo nhìn chăm chăm một tấm biển màu đỏ treo trên lầu bốn trường học.

[Nhiệt liệt hoan nghênh học ính năm 2014 nhập học.]

Năm nay là 2014?

Đình Hạo nhíu mày, hắn nhớ rõ lúc xuyên qua là năm 2014. Khi đó Đình Hạo mới thi trung học xong cùng đám bằng hữu đi nhập, uống xin quắc cần câu, khi tỉnh lại đã xuyên đến Vô Tận đại lục. Bây giờ Vô Tận đại lục qua sáu mươi năm nhưng tại sao trên trái đất vẫn là năm 2014?

Không lẽ tốc độ chảy dòng thời gian thiên đạo, nhân đạo khác nhau sao?

Một tràng tiếng chuông chói tai vang lên, nhiều học sinh trung học mặc đồng phục chạy ủa rea khỏi lớp, là an học giữa trưa.

- Ủa? Người nhìn anh đẹp trai mặc đồ thể thao kìa, đẹp trai quá! Chắc là diễn viên?

- Đúng rồi, đẹp trai quá, nam thần!

- Bộ đáng hắn ăn kem cây đẹp chết người.

Đình Hạo nghe mấy nữ sinh líu ríu xì xầm, ngoái đầu nhìn lại. Mấy nữ sinh trung học thanh xuân xinh tươi đang chỉ vào Đình Hạo líu ríu nói chuyện, bọn họ nói rất nhỏ nhưng sao giấu được lỗ tai Đình Hạo?

- Ủa? Hắn đang nhìn chúng ta!

- Đúng, đúng rồi! oa, ánh mắt kia, đẹp chết người!

- Chúng ta sang đó bắt chuyện thử?

Mấy nữ sinh thấy Đình Hạo thì kích động, rụt rè chạy tới. Một nữ sinh trung học dẫn đầu cắt tóc ngắn ngang tai, khuôn mặt thanh tú nổi can đảm chào hỏi Đình Hạo.

- Học trưởng cũng đi học trong Liều Hà trung học?

Mấy nữ sinh khác ồ lên.

Cái cơ sút sọc.

Đình Hạo mỉm cười nói:

- Tiểu Tiểu không nhận ra ta sao? Bây giờ là ngày mấy tháng mấy?

Nữ sinh tóc ngắn ngẩn ngẩn ra, nhìn kỹ Đình Hạo hơn mười giây mới phản ứng lại.

Nữ sinh tóc ngắn giật mình kêu lên:

- Người . . . Người là Đình Hạo ca?

Đình Hạo cười gật đầu.

Nữ sinh trung học tóc ngắn xinh đẹp là sư muội học chung trường với Đình Hạo, là hàng xóm chung khu dân cư, sống ngay đối diện nhà hắn nên hai người quen thân. Đình Hạo không ngờ xuyên về trái đất, đến trước cửa trường thì gặp tiểu muội muội.

- Gì vậy? Tiểu Tiểu quen anh đẹp trai này sao?

Mấy thiếu nữ cười rộ lên.

Tiểu Tiểu thề lời nói:

- Hì hì, Đình Hạo ca là hàng xóm của ta, chắc các người cũng quen. Hắn là ngô ía của Liễu Hà trung học chúng ta, mới rồi xếp hạng ba khoa học tự nhiên, được hệ vật lý Hoa Hạ đại học tuyển chọn.

Mấy thiếu nữ khó tin nói:

- Không thể nào! Trường học chúng ta nếu có anh đẹp trai như vậy chúng ta đã biết lâu rồi.

Các thiếu nữ có vẻ khá nhiều chuyện.

- Mayıs con dê các người thật là, hì hì, đừng hồng ăn Hạo ca của ta.

Tiểu Tiểu bĩu môi nói đùa với các bằng hữu, nhìn hướng Đình Hạo, tò mò hỏi:

- Phải rồi, Đình Hạo ca hai tháng nay đi đâu vậy? Sao bỗng nhiên biến mất? Ta hỏi chú và dì thì bọn họ nói là người một mình đi du lịch, thật là, không chào tiếng nào. Ta còn muốn tìm người bổ túc bài học, năm nay ta đã lớp mười hai, áp lực học rất lớn.

Tiểu Tiểu thật tự nhiên kéo tay Đình Hạo.

Cho đến nay Tiểu Tiểu xem Đình Hạo như ca ca ruột, ah ginười có quan hệ rất tốt, như thanh mai trúc mã.

Đình Hạo thăm giật mình.

Lời của Tiểu Tiểu khiến Đình Hạo bắt giữ hai tin tức mấu chốt. Đầu tiên là mới hai tháng từ khi hắn xuyên việt, hai là phụ mẫu thế giới này không sót ruột khi hắn mất tích. Bọn họ chẳng những không báo cảnh sát còn nói Đình Hạo đi du lịch.

Chẳng lẽ là . . .

Đình Hạo nghĩ đến một khả năng, tim đập nhanh.

Tiểu Tiểu tạm biệt mấy bằng hữu thân thiết, kéo Đình Hạo về nhà. Trên đường đi Tiểu Tiểu huyền thuyên không ngừng, Đình Hạo mỉm cười qua loa, trong lòng suy nghĩ chuyện khác.

Từ khi trở về trái đất Đình Hạo hiểu được rất nhiều chuyện.

Đình Hạo vì tìm Đình Thánh Thán tình cờ đến trái đất, nghĩa là hắn có cơ hội gặp phụ mẫu, bằng hữu, người thân trong thế giới này. Cảm giác gần hương tình khiếp khiến Đình Hạo không về nhà ngay, hắn đến cửa trường học nhìn thử. Đình Hạo sợ phụ mẫu đã sớm qua đời, người lạ mở cửa nhà.

Không ngờ . . .

Đình Hạo cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Rất nhanh đã đến trước cửa nhà Đình Hạo.

Đinh Hạo lúng túng, hơi căng thẳng.

Tiểu Tiểu lớn tiếng hét:

- Đinh thúc, a di, mau mở cửa, Hạo ca ca trở về rồi!

Tiểu Tiểu chạy tới gõ cửa rầm rầm.

Bên trong vang thanh âm quen thuộc:

- Cửa không khóa, tự mở đi, ta đang bận.

Là giọng của phụ thân.

Đinh Hạo cảm thấy hốc mắt ướt nước, không nghe thấy thanh âm nào khác. Dù cách sáu mươi năm nay nghe lại thanh âm Đinh Hạo thấy rất quen thuộc, làm hắn muốn khóc.

Tiểu Tiểu cười mở cửa bước vào.

Chân trước Đinh Hạo bước qua cửa đã nghe thanh âm quen thuộc từ phòng khách, trừ tiếng lạch gạch gõ bàn phím còn có tiếng nhạc trầm thấp, thanh âm 'doublekil' khoa trương. Một nam nhân tóc rối xù, râu xia xồm xoàm ngồi trước ôn pháiuter hao tay msua chân cười vào.

Trên màn hình vi tính chiếu trò chơi liên minh anh hùng hấp dẫn nhất hiện nay.

Nam nhân râu ria xồm xoàm là phụ thân của Đinh Hạo trên trái đất, Đinh Thân. Vốn Đinh Thân là đại đội trưởng đội bảo vệ khu Lý Phong linh, sau này trong một nhiệm vụ bị thương đi đứng không tiện nên được cho phép nghỉ ngơi tại gia. Đinh Thân lĩnh lương ăn không ngồi rồi, thời gian trước mê chơi trò chơi, rất thích trò liên minh anh hùng.

1551. Chương 1555: Kiếp Trước Kiếp Này.

- Ủa? Tiểu Tiểu đến rồi, đã lâu không thấy người đến đây ăn tôm say a di làm.

Đinh Thân ngoái đầu chào tiểu nha đầu nhà hàng xóm, liếc qua Đinh Hạo, nói:

- Tiểu tử cũng biết trở về? Nói là đi ra ngoài du lịch suốt hai tháng không về, đến lúc đại học khai giảng người sẽ không kịp báo danh.

Đinh Hạo nặn nụ cười, không biết nên nói cái gì.

Đinh Hạo chú ý thấy khi Đinh Thân nói mấy câu này biểu tình cực kỳ tự nhiên như thể hắn thật sự đi du lịch chứ không phải mất tích hai tháng. Vấn đề là Đinh Hạo nhớ hồn xuyên qua Vô Tận đại lục, nói vậy là cơ thể ở lại thế giới này đã chết từ lâu. Đinh Thân không biết thật sao?

Một nữ nhân phong vận do tòn ra khỏi phòng bếp, thấy Đinh Hạo thì tự nhiên bảo:

- A? Hạo tử đã về? Mau rửa tay ăn cơm, sáng hôm nay đánh bài với phụ thân người đến trưa, còn lừa ta làm rớt mất thanh đồng tam . . .

Mỹ phụ chào Tiểu Tiểu, mời nàng ở lại ăn cơm.

Đây là mẫu thân của Đinh Hạo, Trần Thanh Vũ.

Giống như Đinh Thân, Trần Thanh Vũ cũng không cần đi làm, nàng có mấy cửa tiệm thu tiền thuê là đủ dùng. Trần Thanh Vũ sống nhàn nhã, cũng thích chơi trò liên minh anh hùng. Lúc trước Đinh Hạo thức đêm vất vả thi đại học thì hai phụ phụ thức đêm chơi trò chơi, so tài thứ hạng.

Đinh Hạo không thấy vẻ khác lạ gì trên mặt Trần Thanh Vũ.

Tiểu Tiểu cười về nhà chào hỏi phụ mẫu một chút, sau đó vui vẻ chạy qua ăn ké. Tiểu Tiểu luôn lú lú rú rú hỏi Đinh Hạo các vấn đề du lịch, hần trả lời qua loa. Lúc ăn cơm Đinh Hạo cứ quét tới quét lui mặt phụ mẫu nhưng không phát hiện có gì khác lạ.

Ăn cơm chiều xong Tiểu Tiểu về nhà học bài.

Đinh Hạo đưa Tiểu Tiểu ra cửa, sau đó đóng cửa lại.

- Đi rửa chén đi, ta và phụ thân của ngươi phải nhanh chóng đánh hai ván xếp hạng . . .

Trần Thanh Vũ vỗ đầu Đinh Hạo, sau đó hai vợ chồng ngồi trước ôn pháiuter trong phòng khách tổ đội.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì.

Lòng Đinh Hạo máy động, lực lượng yếu ớt tuôn ra rút chuôi cắm điện.

Máy tính phụt tắt.

Đinh Thân cười trêu chọc:

- Ô, tiểu tử, du lịch trở về lớn gan quá, dám rút ổ điện của phụ thân?

Đinh Thân liếc mắt một cái, chuôi cắm tự động cắm vào ổ điện.

Đinh Hạo trở mặt lú lú lười.

Trong chớp mắt đó Đinh Thân cảm giác rõ ràng huyền khí dao động.

- Hì hì, tiểu tử nhà chúng ta đã hiểu ra chuyện gì.

Trần Thanh Vũ vỗ tay, nước dưa hấu ướp lạnh đặt trên bàn trà phía xa nhẹ nhàng bay vào tay nàng. Trần Thanh Vũ nhàn nhã hút mấy cái.

Rõ ràng là dao động huyền khí vững chắc.

Đinh Hạo há to miệng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Thì ra phụ mẫu thật sự nắm giữ huyền khí, bọn họ đúng là . . . Đúng là không phải người thường. Nắm giữ huyền khí không phải năng lực sinh linh trên trái đất nhân đạo nên có. Tức là . . . Đinh Hạo hoàn toàn khẳng định phỏng đoán trước đó.

- Ha ha ha ha ha ha! Bị hù ngu rồi? Không lẽ ngươi chưa đoán ra?

Trần Thanh Vũ thấy bộ dạng của Đinh Hạo thì cười to.

Trần Thanh Vũ quay đầu nói với Đinh Thân:

- Ta nhớ hải tử của chúng ta không quá ngốc, sao đưa về thế giới thiên đạo một chuyến đã ngu rồi?

Đinh Thân nói:

- Kệ nó đi, ván này sắp bắt đầu, mau đến phụ ta . . .

Đinh Hạo:

- . . .

Phụ thân ơi là phụ thân, vào lúc này làm ơn đừng đùa được không? Làm rõ ràng chuyện này trước đã!

Giờ Đinh Hạo đã hiểu câu nói khắc trên Độn Thiên Thạch Thi: Đức Mã Tây Á, người ở thấp ở . . . Là sao. Có phụ thân điên không đáng tin thế này không khắc 'địch quân còn ba mươi giây, tới chiến tranh nghiền nát chúng nó' trên Độn Thiên Thạch Thi đã xem như biết chừng mực.

Đinh Thân chính là Đinh Thánh Thán.

Trần Thanh Vũ là Vũ Khuynh Thành. chương mới hơn tại doc truyen . org nhé các bác!

Phụ mẫu trên địa cầu thật ra là phụ mẫu ở Thần Ân đại lục.

Tức là . . . Đinh Hạo trên trái đất và tên sai vật quét rác trong Vắn Kiếm tông thật ra là cùng một người?

Phát hiện này khiến Đinh Hạo mù mờ.

Đinh Thân ngậm một miếng thuốc, cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Hình như tiểu tử ngốc hiểu được điều gì.

Đinh Thánh Thán cầm con chuột, tay gõ bàn phím. Với tư vi, năng lực phản ứng của Đinh Thánh Thán giúp gã có tốc độ gõ, phản ứng nhanh như tay chơi chuyên nghiệp. Nhưng hiển nhiên lúc chơi game Đinh Thân không dùng lực lượng huyền khí.

Trần Thanh Vũ không ngẩng đầu lên nói:

- Adc phía đối diện dùng hết, chuẩn bị đánh đợt tiếp theo. Giết được thì giết, không giết hết thì về thành đổi trang bị mới.

Đinh Đinh Hạoao dở khóc dở cười.

Đinh Hạo không biết nên nói cái gì cho phải.

Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành trong Thần Ân đại lục một người là kinh tài tuyệt đỉnh, từng tohống lĩnh trăm vạn binh, được vô số người ngưỡng nhìn, tôn sùng là thiên tài thần vương. Một ngaoài phong hoa tuyệt đại, được gọi là thiên nữ số một đông đại lục Thần Ân đại lục. Hai người là thiên tài tuyệt thế nhưng sao bây giờ trở nên kỳ cục thế này. Rầu ria xồm xàm không rửa chén, hoàn toàn chìm trong trò chơi.

Đinh Hạo đứng đợi Trần Thanh Vũ, Trần Thanh Vũ chơi xong một ván.

Đinh Hạo bực rợn sửa sang lại tâm tình.

Có lẽ Đinh Thân, Trần Thanh Vũ cố ý dùng kiểu chơi game chừa ra khoảng trống cho Đinh Hạo tiêu hóa chuyện hôm nay phát hiện.

Năm, mười phút sau.

Thanh âm thua trận vang rõ to phát ra từ loa nhỏ.

- Bà nội nó, bị dụ . . . Được rồi, giờ là lúc nói chuyện đàng hoàng.

Mặt Đinh Thân sa sầm. Trần Thanh Vũ vuốt mặt, đốt miếng thuốc, kéo ghế ngồi xuống.

Đinh Thân cười tủm tỉm nói:

- Nhưng trước đó thì nhi tử ngoan, hãy kể sinh hoạt thế giới kia của ngươi đi. Thế giới này có câu nói liên quan thiên đình là ‘trên trời một ngày dưới đất một năm’. Thật ra tốc độ chảy của nhân đạo và thiên đạo trái ngược lại, nhân đạo một ngày, thiên đạo một năm. Tính ra thì hai thế giới đã qua sáu mươi năm đúng không? Chắc xảy ra rất nhiều chuyện, mau kể đi.

Trần Thanh Vũ ngồi một bên.

Đinh Hạo gật đầu, kể lại những gì mình đã gặp khi xuyên đến Vô Tận đại lục. Đinh Hạo nói từng chuyện lớn nhỏ, mỗi việc rất kỹ càng.

Khi Đinh Hạo kể xong đã qua hai canh giờ.

- Ủm! Tạm thời giống như ta đã dự tính, chỉ không ngờ là thực lực của tiểu tử ngươi tăng tiến nhiều như thế, không sai không sai.

Đinh Thân tức Đinh Thánh Thán vừa lòng gật đầu.

- Hạo tử, chừng nào mang bốn con dâu ngoan đến đây? Còn có tôn nữ Thiên Sương, ha ha ha ha ha ha!

Điểm chú ý của Trần Thanh Vũ tức Vũ Khuynh Thành nằm ở chuyện khác.

- Mọi chuyện rốt cuộc là sao?

Đinh Hạo không nhịn được mở miệng hỏi:

- Ta rốt cuộc là ia? Lần kia xuyên qua . . .

Đinh Thánh Thán phun vòng khói to, cười nói:

- Người chính là người. Lần đó xuyên qua tất nhiên là ta và mẫu thân của người sắp xếp. Người cho là hồn xuyên? Ha ha, sai rồi sai rồi, người là toàn thân xuyên qua đến Vô Tận đại lục.

1552. Chương 1556: Mấy Vấn Đề.

- Người có cảm giác nhập xác vì Đinh Hạo ở lại Vấn Kiếm tông thật ra là phân thân huyền thể, một trong những quân cờ ta bày ra. Chân thân của người đến Vô Tận đại lục nên huyền thể phân thân tự tan biến, ký ức của hắn trở thành của người. Người cho là người dung hợp cơ thể của hắn, thật ra . . . Hì hì, thân hình kia vẫn là người, chẳng qua trong đầu có ký ức mới.

Đinh Hạo ngẩn ngơ.

Đinh Hạo ngẫm lại thấy Đinh Thánh Thán nói có lý.

Có lẽ khi đó Đinh Hạo tỉnh dậy phát hiện ở trong hoàn cảnh xa lạ, đến thế giới tràn ngập kỳ tích, đầu óc có đoạn ký ức mới nên bản năng cho rằng mình nhập hồn vào thân thể thiếu niên có khuôn mặt rất giống mình.

Thì ra tất cả đều là phụ mẫu bày ra từ trước.

Đinh Hạo vẫn thấy nghi hoặc hỏi:

- Nhưng tại sao chọn thời gian đó đưa ta đến Vô Tận đại lục?

Vũ Khuynh Thành cười cầm tay Đinh Hạo, hiền từ, thân thiết nói:

- Bởi vì đã đến lúc. Ta và phụ thân người làm xong tất cả nhưng vẫn không phải đối thủ của tai nạn kia, chỉ có thể trốn ở đây. Nhưng trốn tránh không phải là cách, sẽ có ngày lực đạo lại tụ tập, xuất hiện cơ hội mới. Lực lượng kia sẽ thức tỉnh, khi lực lượng hắc ám nắm giữ lực đạo thì người, ta, phụ thân người, Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục, trái đất, sinh linh mỗi đạo đều sẽ chết.

Nói thật là lúc trước trong tưởng tượng của Đinh Hạo thì người như Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành là đôi phu phụ thần tiên, thần thánh không thể xâm phạm, nhân vật trong thần thoại, không ăn nhân gian khói lửa, cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Nhưng qua hơn ba canh giờ tiếp xúc Đinh Hạo cảm thấy hai nhân vật thần tiên thật ra là hai kẻ ngốc.

Còn bảo là cứu thế giới, cứu thương sinh, báo thù gì?

Đi mê liên minh anh hùng.

Chưa nói xong thì vấn mới bắt đầu, nghe nói Vũ Khuynh Thành, Đinh Thánh Thán bám đuôi đại thần đoạn hoàng kim nào đó, mang hai người cùng nhau ra oai, nắm chặt thời gian xông lên. Thế là đoạn đối thoại bị ngừng ngang, Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành lại xung phong trong liên minh anh hùng.

- Hạo tử, nên nói chúng ta đã nói, chuyện còn lại tạm thời không có cách nào.

Vũ Khuynh Thành cầm con chuột mua trang bị, khổng chế anh hùng trên màn hình đi hướng tháp phòng ngự.

Vũ Khuynh Thành tranh thủ lúc rảnh rồi ngẩng đầu lên nói:

- Người cũng thấy là với thực lực hiện giờ của ta, phụ thân người chưa đến tiên thiên chi cảnh, đã không có cách nào ảnh hưởng cục diện bên ấy, dù trở về cũng là vương vữu.

Khi nói câu này biểu tình của Vũ Khuynh Thành rất bình tĩnh.

Đinh Hạo dùng Thăng Tự Quyết không cảm giác chút dao động tinh thần trên người Vũ Khuynh Thành chứng minh nàng thật sự bình tĩnh, không hề tiếc nuối, không cam lòng.

Từ thiên nữ một thể hệ công lực cái thể đến bây giờ thành bà thím, Vũ Khuynh Thành thật sự không có gì tiếc nuối. Cái gọi là cố gắng hết sức nghe ý trời. Vũ Khuynh Thành và trượng phu đã làm hết tất cả, nên làm đều làm. Nhi tử và nữ nhi đều lớn, trưởng thành đến độ cao hơn cả dự đoán lạc quan nhất của hai người, đây là điều Vũ Khuynh Thành, Đỉnh Thánh Thán mong chờ.

Còn lực lượng hắc ám, chuyện sắp xảy ra trong thế giới kia . . .

Dành nghe ý trời.

Nếu ông trời đã định tất cả ở thời đại tiên cổ sẽ lại xảy ra trong vòng luân hồi này, thì dù Huyền Thiên Tông thần thoại vô địch ngày xưa trọng sinh cũng không thể nghịch chuyển tất cả. Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành như hai cây nến đã đốt cháy toàn bộ năng lực, trả giá mọi thứ có thể. Bây giờ hai người chỉ muốn sống như người thường, trải qua mấy năm bình tĩnh trên trái đất nhân đạo.

Huống chi bây giờ Vũ Khuynh Thành, Đỉnh Thánh Thán rất tin tưởng Đỉnh Hạo.

Đỉnh Hạo nhìn hai người vui vẻ chìm đắm trong trò chơi, dần nghĩ thông. Có lẽ mấy năm nay sống trên trái đất là thời gian phụ mẫu vui vẻ, thả lỏng nhất. Đôi phu phụ thần tiên này là xác thịt, có thất tình lục dục, bọn họ đã cống hiến tất cả cho Vô Tận đại lục, Thần Ấn đại lục. Bây giờ Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành muốn sống hạnh phúc một thời gian, năm tháng thuộc về hai phu thê.

Vậy cũng tốt.

Đỉnh Hạo nở nụ cười.

Trong khoảnh khắc Đỉnh Hạo bỗng cảm thấy là lúc nhận lấy gánh nặng vô hình từ phụ mẫu, gánh vác tất cả trên vai mình. Trong quá khứ Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành trả giá tất cả vì hắn, từ thần thoại cao cao tại thượng rút xuống trần gian.

Trước kia Đỉnh Hạo thậm chí mong chờ Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành sẽ để lại nhiều hậu chiêu, đủ loại thu đoạn trợ giúp hắn giải quyết tất cả. Giờ nghĩ lại Đỉnh Hạo mới thấy hắn ích kỷ biết bao. Vũ Khuynh Thành, Đỉnh Thánh Thán luôn trả giá, còn Đỉnh Hạo cứ đòi lấy.

- Ta sẽ nhanh chóng trở về.

Đỉnh Hạo nói:

- Nếu một ngày trên trái đất bằng một năm ở thế giới thiên đạo thì ta không thể ở lại đây quá lâu, bên kia không ổn định.

- Ha ha ha ha ha ha! Lại là tam sát, ôm chặt đùi đại thần quả nhiên sát bay lên!

Đỉnh Thánh Thán cười phá lên, qua một lúc mới ngoái đầu nhìn Đỉnh Hạo, nói:

- Hôm nay về đi, bây giờ ta và mẫu thân ngươi sống rất tốt. Tuy chỉ có tu vi tiên thiên chi cảnh nhưng trong trái đất nhân đạo đủ ứng đối tất cả.

Đỉnh Hạo gật đầu, ngẫm nghĩ, lại nói:

- Ta để lại một thứ bảo vệ hai người.

Đỉnh Hạo lấy ra sáu chiến ngẫu kim loại cường đại nhất trong Kinh Diễm Phật Thiên Quân, những chiến ngẫu này qua tay hắn luyện chế lại thực lực đạt đến bán thần cảnh, có chút trí tuệ. Mặc vào y phục là nhìn từ bên ngoài các chiến ngẫu không khác gì người bình thường, để chúng ở lại đây bảo vệ phu phụ Đỉnh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành, dù gian phòng này bị đạn hạt nhân công kích cũng đủ bảo đảm hai người bình yên vô sự.

Ngày thường có thể đặt các chiến ngẫu trong góc phòng, như pho tượng im lặng, không cần ăn uống gì.

Đỉnh Hạo lại lấy ra hai bình ngọc nhỏ màu ngọc bích, bên trong chứa các loại thần dược tiên thảo do hắn luyện chế thành đan dược, để tăng sức sống, kéo dài tuổi thọ, dưỡng nhan mxy dung. Người trái đất bình

thường uống một viên là sống lâu trăm tuổi, trăm bệnh không xâm. Có mấy chục viên đan được kiểu này, đủ cho phu phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành ăn vặt.

Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành không từ chối. Dù sao là tấm lòng của nhi tử, không dùng cũng nên nhận.

Vũ Khuynh Thành dặn dò:

- Hạo tử, thật ra người không cần nhọc lòng đi kiếm U Minh Chân Tiên khắp nơi làm gì. Đó là kiêu hùng đáng sợ tai họa tiên cổ, tâm kế trí tuệ là người thường không thể so sánh. Nhớ thời đại tiên cổ thiên địa to lớn có biết bao hào kiệt nhưng cuối cùng bị U Minh Chân Tiên tính kế hết. Nếu người muốn đấu tâm kế với người như thế sợ là khó chiếm ưu thế. Bây giờ tình hình thế giới thiên đạo hỗn loạn, lực đạo đang tụ tập, lực lượng trong thiên địa hồi phục. Đây là thời cơ tốt nhất cho U Minh Chân Tiên thực hiện tâm nguyện không thể hoàn thành trong thời đại tiên cổ. Người chỉ chờ đợi là được, sẽ có ngày U Minh Chân Tiên tự nhảy ra. Chỉ cần người có thực lực cường đại là có thể đánh bại U Minh Chân Tiên. Mấy trăm năm trước khi U Minh Chân Tiên lộ mặt không thể hoàn toàn hồi phục, đó là cơ hội tốt nhất cho người.

1553. Chương 1557: Một Nửa Danh Ngạch.

Đinh Hạo gật đầu nhớ kỹ.

Đúng vậy, mấy năm nay Đinh Hạo luôn tìm kiếm tung tích U Minh Chân Tiên trong thế giới thiên đạo nhưng chỉ tìm được vài tin tức vô dụng. Hắc ám ma tiên ẩn núp ở chỗ kỳ bí khó mà tìm ra.

Đinh Hạo ngẫm nghĩ, hỏi chuyện khác:

- Phải rồi, trong hang động bí ẩn ở vách vực sau núi Vắn Kiếm tông có tiên dịch màu trắng, hồn đạo kiếm bí ẩn . . .

- A? Người nói cái kia sao? Đúng là chúng ta cháunr bị cho người. Vấn đề lại đoạn ký ức trong phân thân huyền thể sẽ dẫn người đi tìm, nhưng nếu người tự phát hiện ra chỗ đó thì không còn gì tuyệt vời hơn.

Màn hình máy tính của Đinh Thánh Thán xám xịt, hiển nhiên trong đoàn chiến vừa rồi gã đã chết.

Đinh Thánh Thán ngoái đầu lại nói:

- Tiên dịch và hồn đạo kiếm là ta và mẫu thân người lợi dụng thần khí thời không quay về cuối thời thời đại tiên cổ lấy được. Vấn ta và mẫu thân người đến thời đại đó ngăn cản chuyện sắp xảy ra, tiếc rằng muộn một bước, đành lùi bước mang về vài thứ xem như chuẩn bị cho người.

Bí ẩn trong lòng Đinh Hạo lại giảm bớt một cái.

Tiếc rằng Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành không biết thân phận thật của hồn đạo kiếm. Khi đó Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành lấy hồn đạo kiếm ra khỏi đôi đao kiếm. Khi ấy hồn đạo kiếm đã ngủ say, Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành dùng tiên dịch ô nhiễm qua nhiều năm hồn đạo kiếm mới thức tỉnh, chính là hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ. Lúc này phu phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành đã rời khỏi hang động sau núi Vắn Kiếm tông nên hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ không biết về họ.

Thật ra ban đầu phu phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành để lại tiên dịch, hồn đạo kiếm trong hang động thì tộc trưởng giao nhân tộc đó không gọi là Vắn Kiếm sơn mạch, Vắn Kiếm tông chưa tồn tại. Mãi đến nhiều năm sau, có lẽ là tiên dịch linh khí tẩm bổ, tiền bối Vắn Kiếm tông nhận ra linh khí chốn này, cho rằng là phúc địa linh mạch nên khai tông lập phái tại đây. Chẳng qua phu phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành để lại cấm chế ỉnh, mấy ngàn năm sau Vắn Kiếm tông vẫn không có ai phát hiện ra hang động kia.

Chỉ có Đinh Hạo trong dòng máu chảy huyết mạch Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành mới phát hiện ra hang động.

Đây là tất cả tiền căn hậu quả.

Những chuyện chi tiết hơn thì chỉ có thể hỏi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ.

Đinh Hạo lại hỏi chuyện về Đinh Hồng Lệ.

Vũ Khuynh Thành dạy pháp môn luyện chế phân thân huyền năng cho Đinh Hạo, nhưng không bảo đảm khi khối bản mệnh kỳ thạch lại hồi phục dù có mặt mũi Đinh Hồng Lệ nhưng chưa chắc có tính cách, ký ức cũ. Đinh Hạo có thể thử nghiệm.

- Một vấn đề cuối cùng.

Đinh Hạo hỏi:

- Năm xưa trong chiến trường Kỳ Liên Cổ phong nghe nói cuối cùng gia gia tự mình xuống tay với phụ thân, rốt cuộc trong đó có nguyên nhân gì?

Đây là vấn đề Đinh Hạo luôn thắc mắc.

Đến bây giờ vẫn không biết tung tích của lão Thần Đế.

Đinh Thánh Thán dời mắt khỏi màn hình trò chơi, trầm ngâm nói:

- Chuyện này người hãy tự đi tìm hiểu, vì ta cũng không điều tra được. Từ lần ra tay đó gia gia người như hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, sống không thấy người, chết không thấy xác, trở thành bí ẩn lớn nhất. Dường như Thần Đế đời sau, Bạch Vô Kỵ cũng không biết.

Nói đến đây Đinh Thánh Thán khẽ thở dài:

- Cái tên Bạch Vô Kỵ này . . . Hi hi, không ngờ hắn đi trước, cũng xem như giải thoát. Trên trái đất có câu nói là người trong giang hồ thân bất do kỷ, thật là khéo, nói hết xót xa, không cam lòng của người trong cuộc trên thế giới này. Hạo tử, sau này nếu gặp Đinh Đồng hãy tha cho hắn một mạng.

Đinh Hạo gật đầu.

- Được rồi, đi đi, ở lại đây cũng vô dụng. Hai chúng ta rất khỏe, người không cần lo. Phải rồi, lần sau đến nhớ mang theo con dấu, ha ha ha ha ha ha!

Đinh Thánh Thán cười to, tâm tình thoải mái.

Đinh Hạo nở nụ cười.

Phụ mẫu ở trái đất và thân hình phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành hòa hợp. Thì ra từ đầu đến cuối phụ mẫu luôn bên cạnh, quan tâm chăm sóc, chưa từng vứt bỏ Đinh Hạo. Cảm giác này khiến lòng Đinh Hạo rất ấm áp.

Còn về phụ mẫu làm sao phát hiện trái đất nhân đạo? Làm sao đưa Đinh Hạo đến Vô Tận đại lục? Tại sao cuối cùng muốn ở lại nhân đạo? Đinh Hạo không hỏi mấy vấn đề này.

Đinh Hạo tin tưởng Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành lựa chọn như vậy là có lý do riêng.

Rất nhiều chuyện nên chôn vùi trong gió, đừng nhắc đến nữa.

Khi chia tay Đinh Hạo để lại Độn Thiên Thạch Thi mập mạp. Hàng này tạm thời không có tác dụng gì. Từ trước kia Độn Thiên Thạch Thi đã đi theo bên Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành, có tình cảm.

Đại ẩn ẩn vụ thị, có lẽ đây là một trong những nguyên nhân phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành chọn ở lại trái đất.

Nửa ngày tiếp theo Đinh Hạo cùng phụ mẫu chơi hai ván, đi dạo xung quanh. Đường ngựa xe như nước, thế giới ồn ào náo động tràn ngập sức sống bừng bừng. Sau khi lục đạo tan vỡ, sinh linh trái đất nhân đạo ánh sáng tu luyện nhưng bước trên con đường phát triển khác. Máy móc vật lý tiên tiến, nhưng cuối cùng không thể đối kháng với các cường giả thế giới thiên đạo, diện tích quá nhỏ. Một cường giả bán thần cảnh giáng xuống trái đất là sẽ vô địch thiên hạ, các nước lớn quân sự mạnh chịu bó tay.

thế giới như vậy may mắn không nối liền với thiên đạo.

Nếu không sẽ là tai nạn cho sinh linh trái đất.

Vì không cách nào tu luyện trên trái đất, huyền khí theo thời gian tán đi, với thực lực hiện giờ của Đinh Hạo phải khóa chặt tinh khí quanh thân mới không giảm thực lực. Muốn tăng cao tu luyện là không thể nào, nhìn từ mặt này thì sinh linh thiên đạo sẽ không có hứng thú với trái đất.

Trước khi trời tối Tiểu Tiểu tan học về nhà lại đến tìm Đinh Hạo.

Với thực lực, khí chất hiện giờ của Đinh Hạo là trong thế giới thiên đạo không biết làm bao nhiêu kỳ nữ say mê, thiếu nữ thanh mai trúc mã như Tiểu Tiểu không chịu nổi sức hấp dẫn từ hắn. Tiểu Tiểu vốn có tình cảm với Đinh Hạo, bây giờ càng yêu hơn.

Đinh Hạo không muốn khiến tiểu muội muội rơi vào vòng xoáy tình cảm, lặng lẽ dùng bí pháp đẩy một viên huyền đan vào cơ thể Tiểu Tiểu, thay đổi thể chất cho nàng, tăng cao trí tuệ. Đêm đó Đinh Hạo ăn bữa cơm tối với Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành, Tiểu Tiểu rồi rời đi.

Bây giờ Đinh Hạo có thể khống chế thần khí Luân Hồi Thiên Bàn tùy ý.

Cánh cửa ánh sáng đóng lại, Đinh Hạo phát tay chào từ biệt phụ mẫu.

* * *

Thần Ân đại lục.

Khu vực Hãn Hải sâm lâm.

Đã qua một năm.

Đinh Hạo bước ra cánh cửa ánh sáng, xuất hiện trong động phủ tiên nhạc tạo hóa sơn môn lập tức cảm nhận được linh khí thiên địa càng đậm đặc, nồng hơn ngày xưa gấp vô số lần. Đối với võ giả tu luyện trong hoàn cảnh này như bơi trong biển linh khí, mỗi giây mỗi phút có thể tăng tu vi.

Đinh Hạo ra khỏi động phủ tiên nhạc.

1554. Chương 1558: Một Nửa Danh Ngạch (hạ).

- Bái kiến sư tôn, sư tôn xuất quan?

Hai đệ tử Vãn Kiếm tông trông chừng cửa động phủ thấy Đinh Hạo bước ra thì rất vui mừng, vội vàng kính bái. Bọn họ là hai trong số hai trăm đệ tử ký danh được Đinh Hạo nhận, xưng hô hắn là sư tôn.

Đinh Hạo gật đầu, ngược nhìn bầu trời, hơi biến sắc mặt.

Đinh Hạo trầm nghĩ:

- Thiên địa linh khí triều tịch quá cường đại, tuy rằng còn kém xa tràn đầy nhưng linh khí mức độ này đủ chịu được một cường giả cảnh giới tiên xuất hiện.

Đối với những thiên tài luôn áp chế thực lực ở cửu khiếu Võ Thần cảnh đại viên mãn thì cơ hội đã đến, có thể thử trùng kích thiên kiếp, tiến vào cảnh giới tiên.

Như Đinh Hạo sớm tích lũy thực lực đến song mạch cửu khiếu đại viên mãn, lúc này chỉ cần lòng hắn mấy động mở áp chế tu vi là có thể chớp mắt độ thiên kiếp bước vào cảnh giới tiên ngay. Với thể chất đạo kiếm song thánh thể của Đinh Hạo thậm chí không cần độ thiên kiếp.

Bước chân vào cảnh giới tiên xem như siêu thoát thiên cổ, sáng tạo ra thần thoại võ đạo mới.

Đây là một loại vinh diệu, thực lực tăng vọt. Thiên địa bây giờ không còn ai đủ sức đối kháng với tiên nhân.

Đối với các chí tôn đỉnh cao thì đây là cơ duyên duy nhất, một khi bỏ qua không có cơ hội lần hai. Ngàn thuyền đua chỉ một con thuyền có thể qua sông.

Đinh Hạo ngược nhìn bầu trời linh khí hùng dũng, ngẫm nghĩ giây lát, hẳn không vội trùng kích cảnh giới tiên ngay.

- Hiện giờ thiên địa linh khí triều tịch chưa đến đỉnh cao, tuy độ kiếp vào lúc này có thể bước vào cảnh giới tiên nhưng sẽ hạn chế tu luyện sau này. Dù sao linh khí chưa hoàn toàn sung túc, bước vào cảnh giới tiên lúc này thì bẩm sinh khiếm khuyết, không đủ hậu kỳ, không thể đăng phong tạo cực, trên cơ bản không có hy vọng thành tựu vĩnh hằng.

- Còn cần chờ.

Đinh Hạo làm ra lựa chọn.

Ngay lúc đó trong thiên địa bỗng có lực lượng kỳ lạ biến đổi, gió mây kéo đến, thiên địa pháp tắc ngưng tụ.

Đinh Hạo lắc người bay lên trời, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng lóe thần quang thấy rõ cửu thiên thập địa, nhìn đến cảnh tượng xa vô tận.

- Có người đang độ kiếp, độ tiên kiếp!

Đinh Hạo lộ biểu tình kỳ lạ, khóe môi cong lên. Xem ra có người không nhận được, sốt ruột muốn bước ra một bước.

Vậy cũng tốt.

Cứ để những người này độ kiếp, nhìn xem thế giới sẽ biến đổi như thế nào, có dụ ra ma thần trong hắc ám được không.

* * *

Trong phút chốc gió nổi mây phun,

Một tháng ngắn ngủi có năm, sáu người trên Vô Tận đại lục, Thần Ân đại lục độ kiếp.

Đây là quá trình dài đặc.

Thiên kiếp lôi vân cuộn cuộn ngưng tụ thiên địa, lấy người độ kiếp làm trung tâm che đầy cửu thiên thập địa. Mây đen sầm sét che kín trong phạm vi mấy chục vạn dặm, tựa như thiên địa hủy diệt. Thân hình cao to ngồi xếp bằng trên chín tầng trời đối kháng với uy lực thiên kiếp. Dứng trên đỉnh cao vô giả, khiến sinh linh mấy trăm vạn dặm run rẩy bá láp.

- Yêu tộc Ngân Nguyệt Cổ tổ độ kiếp thất bại, bị lôi vân đánh chết, hồn phi phách tán . . .

Có người thấy tận mắt hình ảnh.

Đây là người độ kiếp thứ nhất chết đi. Ngân Nguyệt Cổ tổ là tiền bối trong yêu tộc, mấy chục năm trước đạt đến đại viên mãn thần cảnh. Lần này Ngân Nguyệt Cổ tổ độ kiếp vốn rất chắc ăn, không ngờ thiên iếp quá kinh khủng. Ngân Nguyệt Cổ tổ chống đỡ lôi vân một tháng sau cuối cùng vẫn bị thiên kiếp hủy diệt.

Cường giả Ngân Nguyệt tộc không cứu kịp, cuối cùng nhặt về một mảnh xương. Toàn Ngân Nguyệt tộc chìm trong bi ai.

Tiên kiếp không dễ độ qua.

Sau đó lục tục có tin mấy chí tôn thần cảnh chọn độ kiếp cuối cùng hầu như chết hết. Có một vị cường giả yêu tộc đỉnh thần cảnh đại viên mãn nghịch thiên, thực lực siêu đáng sợ, sau khi độ kiếp thất bại còn trốn ra một mạng. Nhưng nguyên khí hao tổn lớn, nghe nói sau khi yêu tộc chí tôn trở về bộ tộc thì qua một tháng chết bệnh.

Tin tức lan ra chấn động các phương.

- Nhiều cường giả thần cảnh đại viên mãn chọn độ kiếp chắc là vì nhìn thấy cơ hội nhưng cuối cùng chết hết, chẳng lẽ là bọn họ nhìn lầm sao?

- Chắc không phải nhìn lầm, nhiều năm qua tiên kiếp chưa xuất hiện, bây giờ cơ duyên tới nhưng không dễ độ qua. Cá cường giả chọn độ kiếp đều giành một cơ duyên duy nhất đó, tiếc rằng không giành được. Một

là vì không đủ thực lực, hai là không đủ khí vận. Cường ép tranh giành thiên ý, cuối cùng thân chết đạo tiêu.

- Mệnh không đủ cứng thì không thể độ kiếp.

- Các người nói xem Đinh Hạo đã độ kiếp chưa? Đạo cường kiểm si với tư thế vô địch thiên hạ, quân lâm thể gian sáu mươi năm. Chắc bây giờ thực lực của hắn kinh thể hải tặc, chưa tới trăm tuổi đã từng sống vô địch thiên địa, khí vận quá đủ, tại sao không thấy hắn độ kiếp?

- Cái này khó nói, không chừng Đinh Hạo sớm đã là nhân tiên.

- Theo ta thấy là vì Đinh Hạo đàn áp thể gian thiên hạ quá lâu, đắc tội nhiều người nên không dám độ tiên kiếp ngay. Bởi vì một khi Đinh Hạo thất bại là Văn Kiếm tông sẽ mất sự che chở, thành cái đích ọi người chỉ trích, các đại thế lực trên đời này sẽ hợp sức nghiền áp, trả thù, xóa sổ Văn Kiếm tông khỏi cuộc đời . .

Đủ loại tin đồn truyền khắp thế giới thiên đạo.

Nhiều người biết cơ hội đã đến, gió mây sắp nổi lên, không ai ngăn được.

Tiên duyên giáng xuống, tuy lúc trước người độ kiếp thất bại hết nhưng sớm muộn gì sẽ còn người chọn trùng kích cảnh giới tiên. Một khi có người thành công vượt qua bước đó là lúc thiên địa hoàn toàn thay đổi.

Quả nhiên tiếp theo lại có người chọn độ tiên kiếp.

Thiên lôi kiếp vân âm âm, vang vọng thiên địa, dẫn đến các phương chú ý.

Nhưng chí tôn cường giả thần cảnh này cuối cùng vẫn chết, bị lôi kiếp đánh thành tro.

Thế lực của chí tôn cường giả thần cảnh đó bị thương, hoảng sợ vô cùng. Mất đi cường giả mạnh nhất che chở thế lực đó đã định là sẽ sụp đổ. Trong thế giới cường giả làm vua này thế lực kia sẽ thành phụ thuộc.

Nhưng kết cuộc tàn khốc không thể ngăn cản lòng quyết tâm của người sau.

Một năm ngắn ngủi có mấy chục người chọn độ kiếp, dù đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, có người chọn vùng đất tiên phú địa tụ tập linh mạch, bày ra nghịch thiên thần trận nhờ vào lực lượng trận pháp thiên địa để đối kháng thiên kiếp nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

- A! Ta rất hận, tiên duyên không đến rốt cuộc là công dã tràng!

Vị thần nhân này để lại một lũ thần hồn ngửa đầu gằm rống, tràn ngập tức giận, không cam lòng. Tiếc rằng cuối cùng thần nhân đó không thể cứu lại vận mệnh thất bại, cuối cùng bị đệ tử môn nhân bỏ thần hồn lưu trữ trong bình ngọc, miễn cưỡng không chết nhưng muốn hồi phục lại thực lực cũ là vô vàn khó khăn.

Tiên duyên chưa đến!

Không lẽ chưa đến lúc thiên địa chứa một vị tiên giai sao?

Nhiều chí tôn cường giả thần cảnh thấy khó hiểu.

Rõ ràng bọn họ cảm nhận được linh khí triều tịch trong thiên địa đã đủ, có thể ra một tiên nhân.

Rốt cuộc chỗ nào sai lầm?

Đinh Hạo vắt óc suy nghĩ vấn đề này.

1555. Chương 1559: Rốt Cuộc Có Tiên Nhân.

Đinh Hạo dần nghĩ ra một lý do, có lẽ liên quan đến hắn. Bây giờ thiên địa này hồi phục đúng là đủ chứa một vị cảnh giới tiên nhưng chỉ có một người. Mọi người cho rằng thể gian còn không tiên nhân nên giành

cơ duyên thứ nhất từ thiên cổ tới nay, mới đầu Đinh Hạo cũng nghĩ vậy.

Sự thật là Đinh Hạo đã bỏ qua một điều.

Bản thân Đinh Hạo là song mạch cửu khiếu đại viên mãn, sức chiến đấu tương đương với tiên nhân. Tuy Đinh Hạo chưa độ kiếp, không bước vào cảnh giới kia nhưng sự thật là thiên địa pháp tắc đã mặc nhân, xem hắn là một nửa nhân tiên. Vậy tính ra thiên địa đã xuất hiện nửa nhân tiên, chiếm nửa danh ngạch, nửa phần khí vận, người khác muốn thành tiên là không thể nào, phải chờ thêm.

- Không được, không còn nhiều thời gian, không thể chờ đợi tiếp nữa . . .

Đinh Hạo hiểu ra điều mấu chốt, hắn biết nếu chờ tiếp sẽ có lợi cho U Minh Chân Tiên. Đinh Hạo ngẫm nghĩ, quyết định bắt chước các tiên nhân thời đại tiên cổ, tự chém một đao, cưỡng ép giảm thấp tu vi nhường lại nửa danh ngạch.

Theo thời gian trôi qua, linh khí triệu tịch trong thế giới thiên đạo càng lúc càng đầy đủ, thiên địa pháp tắc cũng càng thêm hoàn chỉnh hòa rõ ràng.

Đã nửa năm từ khi chí tôn cường giả thần cảnh cuối cùng chọn độ kiếp.

Đủ loại tin đồn lan khắp thế giới thiên đạo.

Có hải tộc từ ngàn vạn dặm xa xôi mạo hiểm to lớn chuyên môn đến Vấn Kiếm tông bái kiến đạo cường kiếm si Đinh Hạo, xin hỏi vấn đề tiên duyên. Người trong thiên hạ cứ nghĩ Đinh Hạo sẽ từ chối cường giả hải tộc ngoài cửa, bất ngờ là hắn cùng cường giả hải tộc thảo luận tiên đạo đến năm ngày.

Năm ngày sau cường giả hải tộc rời đi.

Trên đường đi cường giả hải tộc lộ ra kết quả giao lưu với Đinh Hạo, không chút che giấu nói suy đoán của hắn.

- Một tháng sau tiên duyên chân chính mở ra, khi đó độ kiếp sẽ có hy vọng

Lời nói thốt ra, thiên hạ chấn động.

Danh vọng đạo cường kiếm si Đinh Hạo như mặt trời ban trưa, tuy thế giới thiên đạo lớn nhưng có ai không biết hắn? Qua sáu mươi năm Đinh Hạo được công nhận là số một thiên hạ, không ai dám cãi. Một câu nói trấn áp thế giới thiên đạo gần trăm năm, thử hỏi trừ Đinh Hạo ra còn ai làm được?

Lời của Đinh Hạo ở trong cảm nhận của nhiều người chính là pháp chỉ.

Nếu Đinh Hạo đã nói một tháng sau tiên duyên chân chính mở ra nghĩa là thời đại thành tựu nhân tiên thật sự bùng nổ xuống?

Có người ôm thái độ nghi ngờ. Nếu tiên duyên thật sự đến tại sao Đinh Hạo không lên độ kiếp ỳnh, làm người thứ nhất bước lên cảnh giới tiên? Tại sao Đinh Hạo công khai bí mật này ra? Làm người luôn có lòng ích kỷ, tin tưởng Đinh Hạo cũng không ngoại lệ, hắn làm như vậy là trái ngược với lẽ thường, giúp người ta dễ giành tiên duyên hơn.

- Chắc chắn đang lừa thiên hạ, Đinh Hạo độc ác xúi người ta độ kiếp để thăm dò thiên đạo, mình thì núp trong bóng tối hưởng thành quả. Nếu ai chọn độ kiếp vào lúc này đó là tự sát, không khác gì đồ ngu.

Lời này phát ra từ vũ nhân tộc, chỉ trích Đinh Hạo không nên ích kỷ như vậy.

Các tin đồn lan khắp nơi.

Một tháng sau, trong thiên địa vẫn có người chọn độ kiếp.

Không chỉ một người.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lôi vân như tận thế lại vang lên, rung động toàn thế giới thiên đạo.

Tiên kiếp giáng xuống khiến lực lượng triệu tịch thế giới thiên đạo hùng dũng, thiên địa pháp tắc biến đổi. Vô số cường giả yên lặng theo dõi kỳ biến, đây là giây phút rung động lòng người nhất. Rất nhiều người

muốn biết rốt cuộc thế giới này có ai thành tiên được không? Muốn biết ai sẽ là người thứ nhất thành tựu tiên vị.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tia chớp màu tím giáng xuống.

Thân hình cao to đứng sừng sững trên mây lão đảo, phát ra tiếng gầm rống không cam lòng, cuối cùng khó thể ngăn cản tia chớp tím mấy ngàn dặm đánh trúng, cơ thể như khúc gỗ khô rớt xuống.

Các cường giả Yêu Thần cung hét to:

- Thái Thủy Thái Tử độ kiếp thất bại!

Cường giả Yêu Thần cung vội chạy lên cứu viện nhưng bị lôi vân lan đến, thoáng chốc có cường giả Yêu Thần cung thành tro.

Cuối cùng Thái Thủy Thái Tử giữ lại một chút sự sống được Yêu Thần cung dùng thần khí vô thượng cứu về, nhưng thực lực giảm mạnh, gần như suy sụp, ảm đạm hy vọng thăng tiếng.

Có người cực kỳ tức giận quát to:

- Đinh Hạo đã lừa anh tài yêu tộc ta!

Thái Thủy Thái Tử của yêu tộc độ kiếp thất bại chứng minh lời nói lúc trước của Đinh Hạo là bậy bạ, cố ý lừa người khác.

Toàn bộ Yêu Thần cung tức giận.

Cùng lúc đó có tin truyền đến, một cổ tổ thú nhân tộc bên Đông Cương độ kiếp thất bại, trực tiếp hóa thành tro bụi, suốt kiếp không được siêu sinh. Thú nhân tộc tổn thất thảm trọng, rất tức giận vì suy đoán của Đinh Hạo, cho rằng như vũ nhân tộc đã nói, hấn lợi dụng mọi người thăm dò thiên kiếp thiên đạo.

Nếu không thì tại sao Đinh Hạo không độ kiếp vào lúc này?

Thú nhân tộc có quan hệ không tệ với Vãn Kiếm tông nhưng cũng bị lợi dụng, bọn họ không chấp nhận được.

Mười chí tôn cường giả thần cảnh chọn độ kiếp ngày hôm nay, trong lôi vân đầy trời cố chống hơn mười ngày sau có chín người hoặc chết hoặc bị thương nặng, độ kiếp thất bại. Chỉ còn lại một người vất vả cố chống, nhưng xem ra không được bao lâu.

Các loại tin đồn nổi lên.

Vô số đầu mâu chỉ hướng Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo chỉ nói một câu:

- Thất bại là vì không đủ khí vận, thiên ý không thuộc về bọn họ. Huống chi độ kiếp vốn là nghịch thiên mà đi, có thất bại là bình thường. Tiên duyên thật sự đến.

Đáp án này không làm người ta vừa lòng.

- Đây là qua loa, ddùng đẩy trách nhiệm. Đạo cuồng kiếm si vốn là tên ngụy quân tử, mưu toan độc bá thiên hạ nên bày ra cục này, khiến những người uy hiếp đến hấn đều đi độ kiếp, nhờ vào thiên kiếp trừ bỏ đối thủ, hấn sẽ vẫn xưng bá thiên hạ!

Trong vương đình vũ nhân tộc không ngừng truyền ra tin tức chỉ trích Đinh Hạo.

Không khí thế giới thiên đạo dần thay đổi.

Đinh Hạo trấn áp các phương nhiều năm, tuy xóa bỏ chiến loạn nhưng đắc tội nhiều nhà dã tâm, làm bọn họ bất mãn. Giờ bọn họ châm lửa góp gió, cơn bão chỉ hướng Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông đã nổi lên. Đặc biệt là thế lực vương đình vũ nhân tộc đổ dầu vào lửa khiến thế cục càng ác hóa hơn.

Ngay lúc đó, người độ kiếp cuối cùng rốt cuộc kết thúc.

thế giới thiên đạo hoàn toàn yên tĩnh.

Bởi vì . . . Người này thành công!

Chỉ tôn cường giả thần cảnh đánh bại thiên kiếp, vô thượng vinh quang bao phủ. Trên bầu trời có thánh linh ca xướng, huyền nữ tán hoa, tiên đạo pháp tắc buông xuống, thay da đổi thịt, không còn trong phạm trần. Vô tận tiên quang bao phủ cường giả thần cảnh dấu ẩn tiên đạo tồn tại trong thiên địa khiến sinh linh cảm nhận được ý chí lực lượng tiên đạo đó.

Bóng người tắm trong tiên quang lột xác lần cuối.

Thật . . . Thật sự . . . Thành tiên?

Trong khoảnh khắc thanh âm thảo phạt châm chích Đinh Hạo ngừng bật.

Có nhân tiên xuất hiện!

1556. Chương 1560: Rốt Cuộc Có Tiên Nhân (hạ).

Điều này nghĩa là Đinh Hạo nói đúng, tiên duyên thật buông xuống. Các cường giả đã chết trong độ kiếp thật sự như Đinh Hạo nói, là nội tình không đủ, hoặc thiếu khí vận chứ không phải chọn thời cơ không đúng.

Rốt cuộc là ai thành tựu giai vị tiên nhân?

Vô số thế lực, cường giả mỗi mắt mong chờ.

Cuối cùng mười ngày sau, tiên quang chậm rãi tán đi, bóng người bước ra.

- Đó . . . Đó là cường giả vũ nhân tộc!

Trong vùng đất độ kiếp cường giả đông nghìn nghịt, bốn phía không đầy ắp người, là cường giả các phương nghe tin chạy tới. Mỗi người đẳng cấp thần cảnh, trong mười ngày hầu như cường giả thần cảnh toàn thế giới thiên đạo đều đến đây. Mọi người đứng từ xa xem tiên quang, muốn lĩnh ngộ cơ duyên. Có người biết rõ không phải phe mình thành công thì muốn phá hư tiên kiếp, đáng tiếc khó thể tới gần tiên quang, vạn pháp không xâm.

Lúc này các cường giả rất giật mình.

Người bước ra khỏi tiên quang sau lưng có mười hai đôi cánh giương ra, ánh sáng lấp lánh nửa bầu trời, mỗi sợi lông chim lấp lóe ánh tiên vàng che rợp trời. Hơi thở tiên đạo vô tận tràn ngập, người đó từng bước đi trong hư không, tựa như chúa tể quân lâm thiên địa, khí thế vô song.

Đây rõ ràng là sinh linh vũ nhân tộc.

Vô số cường giả rung động.

Lúc trước vũ nhân tộc cứ chửi rủa Đinh Hạo là âm mưu này nọ, ai độ kiếp vào lúc này là ngu nhất trên đời. Trong thời gian này vũ nhân tộc xúi giục thế lực các phương đối phó Đinh Hạo, Văn Kiếm tông. Toàn thiên hạ cho rằng vũ nhân tộc nói đúng, nhưng không ngờ cường giả vũ nhân tộc lặng lẽ chọn độ kiếp!

Trong chớp mắt này các cường giả có cảm giác bị dắt mũi.

Bọn họ bị vũ nhân tộc loay hoay trong lòng bàn tay.

Nhưng lúc này không ai dám lên tiếng chỉ trích.

Bởi vì vũ tộc đã có tiên nhân tọa trấn.

- Ha ha ha, ha ha ha ha, ha ha!

Tiên nhân vũ tộc phát ra tiếng cười kiêu ngạo, vô tận tiên quang chấn động thiên địa làm đám cường giả đứng gần đó biến sắc mặt. Tiên nhân vũ tộc độ kiếp thành công chính là thiên tài trẻ lúc trước tuyên bố muốn khiêu chiến Đinh Hạo. Thiên tài trẻ vũ nhân tộc rất hận Đinh Hạo, có mối thù giết phụ thân, gã nhần nhin chờ ngày hôm nay rồi cuộc thành tựu tiên vị.

Nhiều cường giả nhận ra sắp có chuyện lớn.

Thiên tài vũ nhân tộc thành tiên chắc chắn sẽ đi giết Đinh Hạo.

E rằng từ nay về sau không có thể lực, m cường giả nào có thể đối kháng với vũ nhân tộc. Vốn thực lực, nhân số vũ nhân tộc đã rất hùng mạnh, khi xuất hiện một vị tiên nhân sợ là không lâu sau chủng tộc trong máu tràn ngập dự vọng chinh phục, giết chóc sẽ gây ra chiến tranh, xưng bá thiên hạ.

Đại lục sẽ chìm trong giết chóc vô tận.

Tiếng cười của tiên nhân vũ tộc nhờ tác dụng tiên đạo pháp tắc truyền khắp thiên địa.

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Mông Kỳ ta muốn sinh linh thiên địa thần phục dưới cánh chim của ta, ai dám không phục?

Thiên tài vũ nhân tộc tên là Mông Kỳ, một phút thành tiên gã tỏ rõ thái độ bá đạo. Ngay trước mặt cường giả từ bốn phương tiên nhân vũ tộc tuyên bố chinh phục, ngạo thị mấy vạn cường giả thần cảnh, không để bọn họ lọt vào mắt.

- Hừ! Chẳng qua là vừa mới thành tựu tiên vị đã bá đạo như vậy, sau này còn làm sao?

- Đúng vậy! Người vũ nhân tộc thành tiên sẽ đại loạn, tại sao bản thân Đinh Hạo không độ kiếp? Vậy còn tốt hơn là tiểu nhân đắc chí này.

Trong hư không phía xa có người bất mãn nhỏ giọng xì xầm. Mông Kỳ bá đạo, kiêu căng chọc giận nhiều người.

Nhưng người đó chưa nói xong . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Đồ ngu không sợ chết, vậy lấy các ngươi khai đao lập uy.

Mông Kỳ giương cánh chim tay chộp hư không, bình chướng không gian vạn vạn chộp hai cường giả thần cảnh mới rồi nói chuyện đến trước ặt tiên nhân vũ tộc.

Dù gì là hai cường giả thần cảnh, hùng bá một phương, nhưng bị Mông Kỳ tùy tay xách đi như con gà kéo tới trước mặt.

- Đến bây giờ còn có người dám nhắc Đinh Hạo, ha ha ha ha ha ha! Ngu ngốc không thay đổi, cực kỳ ngu.

Mặt Mông Kỳ lạnh lùng, tàn nhẫn, nhìn hai cường giả thần cảnh không vùng vẫy thoát được, biểu tình kinh khủng nhìn gã.

Mông Kỳ nhìn quét bốn phía, lạnh lùng cười:

- Ta đã thành tiên, Đinh Hạo phải chết. Trong thiên địa này còn ai dám đồng tình Đinh Hạo, Văn Kiếm tông sẽ như hai tên ngu này!

Mông Kỳ nói xong há mồm thổi nhẹ.

Hai cường giả thần cảnh như hạt cát tan biến trong không trung.

Đây là thủ đoạn của cường giả tiên giai sao?

Bốn phương giật mình, không ai nhìn ra Mông Kỳ làm cách nào kéo hai cường giả thần cảnh tới. Mông Kỳ không dùng hết sức, chỉ tùy tay chộp. Cường giả thần cảnh ở trước mặt Mông Kỳ như so cầu tùy ý cho giết.

Trong phút chốc không ai dám biểu lộ ra bất mãn nữa.

Giờ phút này, rất nhiều người sâu sắc cảm giác được Đinh Hạo tốt cỡ nào. Ít nhất khi Đinh Hạo là cường giả số một thiên hạ không hề tỏ thái độ dè dặt ai, không tùy ý ra tay giết cường giả trong thiên hạ, còn

trấn áp chiến loạn, là nhân quân. Mông Kỳ chỉ mới vào cảnh giới tiên đã tàn bạo, kiêu căng như vậy, ngày sau không ai kiềm chế gã thì thế giới thiên đạo sẽ rơi vào thời đại hắc ám.

- Ha ha ha ha ha ha! Mười ngày sau bản tôn muốn chinh phạt Vãn Kiếm tông, tự mình giết Đinh Hạo. Trên sơn môn Vãn Kiếm tông bản tôn lên ngôi chỉ tôn tiên đạo, khi đó các đại tông môn trong thiên hạ phải có mặt xem lễ. Nếu có đại tông môn nào dám can đảm không tới thì Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông chính là tấm gương!

Mông Kỳ cười to, tùy tiện phóng túng, cực kỳ kiêu căng.

Mông Kỳ dứt lời, các cường giả vũ nhân tộc vây quanh gã rời đi.

Bỏ lại các đại thế lực, cường giả chỉ tôn nhìn nhau, giận mà không dám nói gì, trong lòng rất sợ hãi. Bọn họ thấy thương cho Đinh Hạo, Vãn Kiếm tông. Mông Kỳ thành tiên, không ai tin Đinh Hạo có thể ngăn được Mông Kỳ.

Mười ngày sau là ngày thần thoại võ đạo Đinh Hạo chấm dứt.

Nhiều người trong lòng thấy chua xót, buồn bã. Bọn họ càng nghiêng hướng Đinh Hạo nhưng bất lực.

* * *

Tin Mông Kỳ thành tiên như vòi rồng nhanh chóng lan khắp thế giới thiên đạo.

Tuyên bố muốn chinh phạt Vãn Kiếm tông của Mông Kỳ cũng truyền khắp nơi.

Sau khi Mông Kỳ thành tiên, gã chọn đối tượng đầu tiên để lập uy là Đinh Hạo, có thể thấy mối thù sâu nặng cỡ nào. Nhiều người biết rằng trước khi Mông Kỳ thành tiên không đi giết Đinh Hạo ngay là vì gã muốn đánh bại thần thoại võ đạo Đinh Hạo ngay trước mặt toàn thiên hạ, đập hất lên ngôi.

Cùng lúc đó, vương đình vũ nhân tộc đã phát tiên lệnh với các đại thế lực, yêu cầu các đại thế lực vô điều kiện thần phục vũ nhân tộc, nếu không sau khi Mông Kỳ giết Đinh Hạo sẽ tới cửa chinh phạt. Khi đó công phá sơn môn, chó gà không tha.

Các loại tin tức truyền ra, sóng ngầm đáng sợ dâng lên.

Vô số thế lực, cường giả chạy đến Vãn Kiếm sơn mạch Vãn Kiếm tông ngay.

1557. Chương 1561: Chỉ Là Trò Hề.

Bọn họ sợ uy hiếp của Mông Kỳ, không dám không đi, cũng muốn nhìn xem Đinh Hạo tọa trấn thiên hạ sáu mươi năm ở trước mặt tiên nhân có thể chống đỡ được bao lâu. Mặc dù có rất nhiều người cực kỳ tin tưởng Đinh Hạo, nhưng bọn họ cũng cho rằng hẳn thua chắc.

Vì Đinh Hạo chưa thành tiên.

Tiên và không phải tiên là lạch trời lớn.

Thời gian trôi qua mỗi ngày.

Bên ngoài Vãn Kiếm sơn mạch ẩn hiện nhiều bóng người, dao động huyền lực cường đại thường truyền ra. Trong thời gian ngắn vô số cường giả thần cảnh xuất hiện tại đây, hầu như tụ tập chín mươi phần trăm tồn tại đỉnh cao toàn thế giới thiên đạo.

Ngày xưa các tông môn từng có quan hệ không tệ với Vãn Kiếm tông lúc này đứng sang một bên, vài tông môn còn phát động lực lượng phong tỏa sơn môn Vãn Kiếm tông, sợ đệ tử Vãn Kiếm tông và Đinh Hạo bỏ chạy, khi đó Mông Kỳ tức giận lại trách phạt.

Thời gian trôi qua từng giây.

Cường giả vây quanh Vắn Kiếm sơn mạch càng lúc càng đông.

Khiến người thấy lạ là dường như Vắn Kiếm tông không có phản ứng gì lớn với tai nạn sắp đến. Mọi người thấy đệ tử Vắn Kiếm tông như ngày thường đi quanh sơn môn, trận pháp phòng hộ sơn môn cũng không mở ra. Các cao tăng Vắn Kiếm tông không đáp lại tuyên bố giết chóc của Mông Kỳ.

Là nhận mệnh?

Hay không sợ?

Không ai biết.

Ước hẹn mười ngày chớp mắt đã qua.

Ngày thứ mười mặt trời mới mọc, phía xa tiên quang lượn lờ, trống trận âm ẩm. Đại quân mấy ngàn vũ nhân tộc tinh nhuệ mở đường trong không trung. Xe chiến nghiền hư không gầm rống chạy tới, mười sáu con giao long kéo xe, như chúa tể tuần tra thiên hạ.

Mông Kỳ mặc trường bào đỏ rực đứng trên xe chiến chậm rãi đến.

Khí thế Mông Kỳ dâng trào, kiêu ngạo nhìn bốn phía, đứng trên không trung.

Mông Kỳ cười to bảo:

- Đinh Hạo, đã đến giờ, đi ra chịu chết đi.

Thanh âm vang vọng trong thiên địa giống như lời kiếp.

sơn môn Vắn Kiếm tông yên tĩnh.

- Ta nghĩ tình người là một thể hệ thiên kiêu nên cho người cái chết vinh quang chút. Nếu người tự sát có lẽ ta sẽ tha mạng cho đệ tử dưới tiên thiên cảnh của Vắn Kiếm tông, hậu nhân của người cũng không chết.

Mông Kỳ nhìn xuống Vắn Kiếm sơn mạch, cực kỳ đặc ý nói:

- Đinh Hạo, tự người quyết định đi!

Thanh âm qua tiên quang truyền khắp bát quang tứ phương.

Mấy chục giây qua đi, sơn môn Vắn Kiếm tông vẫn tĩnh lặng không ai đáp.

Mông Kỳ nét mặt sa sầm nói:

- Thì ra thiên kiêu thể hệ ngày xưa là hạng người ham sống sợ chết. Đinh Hạo, người làm rùa đen rút đầu sao? Đừng trách ta hủy sơn môn Vắn Kiếm tông!

Mông Kỳ dứt lời.

Trong sơn môn Vắn Kiếm tông rốt cuộc có người đi ra đáp lại.

Vô số người trợn to mắt, người đi ra vẫn là Nhậm Ngã Hành mặc trong lần trước Nguyên Dương Hạo giết đến sơn môn Vắn Kiếm tông. Tên mặc trắng treo đứng trong không trung, ho khan tăng hắng.

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng nói:

- Sự tôn của ta bảo nghĩ tình người không dễ thành tiên nên không so đo với người, hãy mau trở về, đừng tự làm.

Mông Kỳ ngẩn ra, sau đó cười phá lên.

- Tốt, rất tốt. Đinh Hạo, nếu người còn chưa biết sức mình thì ta giết đệ tử của người trước, sau đó giết môn nhân Vắn Kiếm tông để xem người có chịu ra không?

Mông Kỳ gơ tay chớp hướng Nhậm Ngã Hành.

Trong phút chốc hư không vụn vụn.

Trong sơn môn Vắn Kiếm tông phát ra thanh âm sang sảng

- Tiên nhân là vô địch thiên hạ sao?

Là giọng của Đinh Hạo, uy nghiêm trang trọng. Đối với các cường giả thì thanh âm này rất quen thuộc, cùng với thanh âm là một đao một kiếm.

Đao là viêm đao vàng.

Kiếm là băng kiếm bạc.

Một đao một kiếm từ từ bay đến, không huyễn lệ, xa xa tỏa định Mông Kỳ.

Người ta không cảm giác được gì nhưng Mông Kỳ biến sắc mặt, cảm giác nguy hiểm vô cùng bao phủ gã. Như có lưỡi hái tử thần gác trên cổ Mông Kỳ, nhẹ kéo một cái là sẽ gặt sinh mạng.

Mông Kỳ hét to:

- Ta chính là tiên, ngươi muốn bại ta? Ngu xuẩn!

Mông Kỳ bỏ Nhậm Ngã Hành, người phát ra tiên quang, ánh sáng hư không vặn vẹo, pháp tắc hỗn loạn. Đối với cường giả thần cảnh thì biến đổi này là trí mạng, khi pháp tắc hỗn loạn tương đương với bỏ đi đa số thần thông của cường giả thần cảnh.

Mười hai đôi cánh chim màu vàng giương ra sau lưng Mông Kỳ che đầy nửa bầu trời, cánh nhẹ vỗ, mưa tên tiên đạo bay hướng đao kiếm.

Mông Kỳ cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Dưới tiên đạo đều là con kiến, nhận mệnh đi!

Nhưng giây sau nụ cười đông trên mặt Mông Kỳ.

Bởi vì một kiếm một đao không có chút lực lượng tiên đạo nhưng phát ra ánh sáng như nước biển nhấn chìm mưa tên tiên đạo đầy trời. Mông Kỳ chưa kịp phản ứng lại thì vèo vèo hai tiếng, gã thấy đau đớn.

Lông chim vàng bay tung tóe.

Mông Kỳ kinh khủng gầm rống, vì mười hai đôi cánh của gã bị đao vàng kiếm bạc chặt đứt máu nhuộm khung trời. Dù là ánh sáng tiên đạo hộ thể cũng không cách nào ngăn cản đao kiếm vàng bạc giết tới.

Cánh là nguồn lực lượng của vũ nhân tộc, lần này thực lực Mông Kỳ sụt giảm.

- Sao có thể như vậy?

Mông Kỳ ngơ ngác, đao vàng kiếm bạc làm gã cảm giác cái bóng chết chóc. Lực lượng bị đánh bại, trước đôi binh khí này Mông Kỳ như con gà không có chút sức chống cự.

Cùng lúc đó.

Trong hư không bốn phương vang tiếng hút không khí lạnh.

Các cường giả thấy cảnh tượng này trợn to muốn rớt tòng mắt. Đây là hình ảnh nghịch thiên! Mông Kỳ thành công độ kiếp lên tiên giai vậy mà bị đánh bại trong chớp mắt?

Nhiều cường giả dụi mắt không dám tin điều trông thấy.

Đặc biệt là đông đúc cường giả vũ nhân tộc, bao gồm đại đế vũ nhân tộc hóa đá trong không trung. Bọn họ như vị vua quân lâm thiên hạ đến Vãn Kiếm tông, giờ như gà mắc nước, tên hề.

Bọn họ không thể tin, tại sao tiên nhân sẽ thua?

Đao vàng kiếm bạc lơ lửng hai bên người Mông Kỳ, đao kiếm khẽ rung phát ra khí thế cực kỳ sắc bén hoàn toàn áp chế gã.

Giọng Đinh Hạo lại phát ra từ sơn môn Vãn Kiếm tông:

- Phế cánh của ngươi, để ngươi sống, đi đi.

Thanh âm giống nhau, nếu nói lần đầu tiên vang lên mọi người thấy bình thường thì lần này lòng bọn họ rung động, nghe vào tai như mệnh lệnh quân vương, cổ họng khô khốc.

- Ngay cả tiên nhân cũng thua . . . Đinh Hạo đã thành tiên sao?

- Đúng vậy! Không có hơi thở tiên đạo. Chưa thành tiên sao đánh bại Mông Kỳ thế thảm vậy?

- Trời, Đinh Hạo sắp sáng tạo thần thoại mới?

Bốn phía xôn xao, không hiểu nổi.

- Không, ta không cam tâm! Ta chính là tiên nhân, làm sao thua được? Ta là đệ nhất nhân vạn cổ, vị tiên giai thứ nhất. Đinh Hạo, rốt cuộc sao người làm được?

Mông Kỳ như phát điên, niềm tin vỡ vụn.

Giờ phút này, Mông Kỳ như tên hề ướt như chuột lột.

Kinh nghiệm thành tiên của Mông Kỳ vĩnh viễn là trò cười.

Mông Kỳ mãi mãi sống trong sỉ nhục.

Mông Kỳ không nghĩ ra tại sao lại như vậy?

Đinh Hạo không nói nhiều, chỉ thốt một chữ:

- Cút!

1558. Chương 1562: Tà Kiếm Tiên.

Hôm nay tiên nhân vũ tộc vũ nhân tộc thua to, mất nửa mạng.

Đối diện đao cuồng kiếm si mạnh mẽ, vũ nhân tộc như chó cụp đuôi.

Đại đế vũ nhân tộc tự mình ra mặt xin lỗi, nén giận mang theo Mông Kỳ rời đi. Đại quân vũ nhân tộc hùng hổ đến thì xám xịt bỏ chạy.

Đinh Hạo tọa trấn Vấn Kiếm sơn mạch chưa từng xuất hiện đã đánh bại tiên nhân Mông Kỳ, lần này còn nhẹ nhàng hơn lúc trước đánh bại Nguyên Dương Hạo. Đinh Hạo sáng tạo ra một thần thoại không có khả năng. Sau trận chiến này nguyên thể giới thiên đạo im lặng, Đinh Hạo cường đại khiến nhiều người thấy tuyệt vọng.

Thì ra tiên nhân ở trong mắt Đinh Hạo chỉ là trò cười.

Cuộc chiến tiên nhân ở Vấn Kiếm sơn mạch đã kết thúc với kết quả không ai ngờ.

Cái tên đao cuồng kiếm si một lần nữa danh chấn thiên hạ.

Tiên nhân đều không đánh lại Đinh Hạo, hỏi thế gian còn ai dám đấu với hắn?

Vũ nhân tộc hoàn toàn thành trò cười. Lúc trước vũ nhân tộc còn phát tiên lệnh buộc các đại thế lực đầu vào, nếu không sẽ mang theo Mông Kỳ đã thành tiên giáng xuống tai nạn hủy diệt. Nói thật là nhiều thế lực bị buộc đến đường cùng, dù sao vũ nhân tộc xuất hiện một vị tiên nhân, có một ít thế lực biểu thị khuất phục.

Nhưng bây giờ thì sao?

Tiên nhân mà vũ nhân tộc tự hào bị chém đứt cánh, đánh nửa tàn phế.

Cái gọi là tiên lệnh bị các đại thế lực vứt vào hố xí.

Sau trận chiến này vũ nhân tộc rất ngoan, co rút lại, cụp đuôi.

Đám thể lực lúc trước bao vây Văn Kiếm tông nổi giảo cho giặc sợ tè quẩn, chủ động lên tặng quà, xin lỗi. Một số thể lực sợ đến tự tàn, trối cường giả lúc trước tham gai bao vây đưa lên sơn môn Văn Kiếm tông.

Văn Kiếm tông không chút nhân từ với những thể lực đó.

Toàn bộ cường giả bao vây sơn môn Văn Kiếm tông đều bị phế bỏ tu vi, bất cứ người nào phải gánh trách nhiệm mình làm. Nên không ai đồng tình bọn họ, kẻ bỏ đá xuống giếng nên chịu báo ứng.

Qua trận chiến này không ai dám khiêu khích uy vọng của Đỉnh Hạo nữa.

* * *

- Không ngờ người vũ nhân tộc thành công độ kiếp trước.

Đỉnh Hạo đứng trên đỉnh Ấn Kiếm phong nhìn xuống đất bao la.

Đối với Đỉnh Hạo đánh bại Mông Kỳ không phải chiến tích đáng khoe khoang.

Đỉnh Hạo tu luyện song mạch thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch, ương đương sức chiến đấu hai đỉnh cường giả thần cảnh. Huống chi Đỉnh Hạo còn có đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân, các loại lá bài tẩy, sức chiến đấu đã sớm đột phá cảnh giới thần cảnh đại viên mãn bình thường. Lực lượng đạo kiếm hợp nhất sinh ra lực lượng mới chính là tiên lực, tức là tuy Đỉnh Hạo chưa thành tiên nhưng sức chiến đấu đã là cảnh giới tiên.

Dù là cường giả nhất khiêu tiên cảnh đại viên mãn bình thường cũng không phải địch thủ của Đỉnh Hạo, huống chi Mông Kỳ vừa độ tiên kiếp, chưa ổn định cảnh giới đã vọt tới Văn Kiếm tông tất nhiên là thua trăm phần trăm.

Mấy tháng trước Đỉnh Hạo tự chém một đao hạ thấp tu vi, phong ấn lục kỳ mạch nhường nửa danh ngạch nên Mông Kỳ mới thành tiên.

Đỉnh Hạo muốn khiến thiên địa xuất hiện tiên nhân để dụ U Minh Chân Tiên ra, không ngờ người thứ nhất thành tiên là cường giả vũ nhân tộc. Hôm nay Đỉnh Hạo không giết Mông Kỳ cũng là vì lý do này. Mặc dù Mông Kỳ bị thương nhưng gã dù gì là tiên nhân, trong cơ thể có tiên khí, chắc chắn sẽ hấp dẫn U Minh Chân Tiên chú ý.

Vì theo Minh Nguyệt Tiên nói U Minh Chân Tiên kéo dài vạn cổ, lấy xác người sống tồn tại đến bây giờ trừ áp chế tu vi ra còn vì gã có một loại bí pháp. U Minh Chân Tiên nuốt căn nguyên tiên nhân, nhờ mạng sống của người khác kéo dài tuổi thọ ình.

Nếu không dù là tiên sống đến bây giờ cũng hết tuổi thọ, chết chắc.

Minh Nguyệt Tiên nhờ trận pháp, địa thế đặc biệt nên tồn tại, cơ thể đã sớm tan rã. Minh Nguyệt Tiên trong trạng thái kỳ lạ không sống không chết, U Minh Chân Tiên sẽ không vừa lòng trạng thái này. Vị vua hắc ám có kiêu ngạo, khí độ của mình, U Minh Chân Tiên truy cầu vĩnh hằng thật sự chứ không phải không sống không chết.

Mông Kỳ là mối câu trong mắt Đỉnh Hạo.

Đỉnh Hạo đang chờ U Minh Chân Tiên xuất hiện.

Chớp mắt một năm qua đi.

Trong thời gian này lần lượt có người độ kiếp, khoảng mấy trăm người, tiếc rằng đa phần đều chết, chỉ một người độ kiếp thành công, là Chu Cương Liệt đến từ thú nhân tộc. Cường giả thú nhân tộc này bất ngờ là vào tiên nhân trước Đại Vượn Vương, một thiên tài tuyệt thế khác của thú nhân tộc. Trong phút chốc Chu Cương Liệt nổi tiếng khắp thiên hạ.

May là cá tính Chu Cương Liệt bình thản, tiêu sái, không có dã tâm xưng bá thiên hạ. Chu Cương Liệt bước vào tiên nhân nhưng không dấy lên chiến tranh, vẫn nhàn nhã đã hạc, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Thiên hạ gọi Chu Cương Liệt là Trư Tiên.

Nghe nói Trư Tiên từng một mình đến Ván Kiếm tông luận bàn cùng đao cuồng kiếm si Đinh Hạo, thành tựu tiên đạo dù sao có lòng háo thắng. Hai vị thần nhân tuyệt thế đại chiến một ngày một đêm trên chiến trường cửu trọng thiên.

Kết cuộc cuối cùng là mặt Trư Tiên đen thui kéo dính ba chín răng rời khỏi Bắc vực.

Có người hỏi chuyện, Trư Tiên gãi đầu cười, thẳng thắn nói:

- Ta không bằng đao cuồng kiếm si.

Một câu nói ngắn ngủi chớp mắt truyền khắp thiên hạ.

Nói vậy là trong luận bàn Trư Tiên thua đao cuồng kiếm si, theo gã nói thì đao cuồng kiếm si luôn ước chế thực lực của mình, chưa độ kiếp thành tiên. Tin tức này khiến nhiều người cảm thấy rung động. Thân chưa thành tiên liên tục đánh bại hai cường giả thần cảnh tiên nhân, đây đúng là chiến tích gần như vô tiền.

Nếu nói Mông Kỳ sau khi độ kiếp không củng cố tiên lực, không chuẩn bị sẵn sàng mới thua thì Trư Tiên độ kiếp xong có mấy tháng sửa sang lại, hoàn thành chuyển biến từ xác phàm đến tiên thể. Nhưng Chu Cương Liệt vẫn thua dưới đao vàng kiếm bạc của Đinh Hạo, hẳn thật là kinh khủng.

Đệ nhất nhân từ xưa đến nay.

Theo thời gian trôi qua, linh khí triều tịch, lực lượng pháp tắc trong thế giới thiên đạo càng đầy đủ hơn.

- Thiên địa bây giờ đã đủ đầy vị tiên tồn tại, trừ Mông Kỳ, Trư Tiên ra rất nhanh sẽ lại có người thành công.

Đinh Hạo đứng dưới cây đào Ẩn Kiếm phong nhìn xuống đất bao la, lòng hiểu ra.

Hơn một năm nay Đinh Hạo âm thầm quan sát Mông Kỳ và góc góc thiên hạ, mong chờ U Minh Chân Tiên xuất hiện.

Nhưng không như Đinh Hạo mong muốn, quân vương hắc ám mãi không lộ mặt.

Trừ ít ỏi vài người ra không ai biết Đinh Hạo trừ thế lực Ván Kiếm tông ra còn nắm giữ Thiên bộ lạc Hãn Hải sâm lâm, tạo hóa sơn môn, Thần Đình phương đông, Thánh Nguyên tiền trang, nhiều đại thế lực. Dù là Thiên phủ, hải tộc thần miếu cũng phục vụ cho Đinh Hạo. Từ mặt nào đó thì bây giờ Đinh Hạo không chỉ có thực lực số một thiên hạ mà thế lực cũng độc nhất vô nhị.

Các đại vực trong thế giới thiên đạo có gió thổi cỏ lay gì là nằm trong tầm mắt của Đinh Hạo, chỉ cần lực lượng hắc ám hơi lộ đầu lên sẽ bị hắn phát hiện ngay.

Đinh Hạo đang kiên nhẫn chờ đợi.

Chớp mắt ba năm qua đi.

1559. Chương 1563: Bàn Tay Trong Bóng Tối.

Trong ba năm này lại có một vị nhân kiệt độ kiếp thành công, bước chân vào tiên cảnh.

Đây là một vị cường giả nhân tộc, còn là người quen của Đinh Hạo, Phùng Ninh tóc tím mắt bạc.

Truyền nhân của Kiếm Tà, ngũ đông bảy mươi năm một hơi bay cao, danh chấn thiên hạ. Trong cơ thể Phùng Ninh chảy huyết mạch thượng cổ ma thần, có truyền thừa Kiếm Tà, thành tiên là nằm trong dự đoán. So với Mông Kỳ, Trư Tiên là truyền nhân của Kiếm Tà càng bí ẩn hơn, ít người biết chi tiết về gã. Sau khi thành tiên truyền nhân của Kiếm Tà tung tích khó bắt, một số thế lực cho rằng truyền nhân của Kiếm Tà là tán tu, muốn lôi kéo, đáng tiếc không thành công.

Vị tiên nhân thứ ba của cánh cửa ánh sáng được người gọi là Tà Kiếm Tiên.

Chỉ hiếm hoi vài người biết Tà Kiếm Tiên từng là đệ tử Vãn Kiếm tông, có tình duyên với Vãn Kiếm tông, xem như một nửa đệ tử của Vãn Kiếm tông. Sau khi Tà Kiếm Tiên vào tiên nhân cũng giống Trư Tiên đến Vãn Kiếm sơn mạch lên núi, cùng đạo cuồng kiếm si thảo luận về kiếm. Tà Kiếm Tiên ở lại tạo hóa sơn môn ba tháng.

Trong ba tháng này tiên âm kích động, vang vọng toàn tạo hóa sơn môn. Đối với đệ tử Vãn Kiếm tông thì đây là cơ duyên hiếm có.

Đinh Hạo và Phùng Ninh lấy kiếm nổi danh thiên hạ, hai người luận kiếm là cơ duyên nghịch thiên cho kiếm tu.

Cuối cùng Tà Kiếm Tiên Phùng Ninh bế quan sau núi tạo hóa sơn môn, lĩnh ngộ kiếm quyết tiên đạo.

Đinh Hạo vẫn ức chế thực lực không trùng kích tiên kiếp.

Chớp mắt lại qua sáu mươi năm.

Thiên địa pháp tắc, linh khí triều tịch trong thế giới thiên đạo đã đầy đủ hoàn chỉnh đến mức độ khiến người đê mê cuồng. Ngày càng nhiều thiên tài võ đạo mạo hiểm sẽ chết bắt đầu trùng kích tiên kiếp.

Sáu mươi năm nay có sáu người thành tiên.

Hải tộc có một người, là cổ tổ nhân ngư tộc. Nhân tộc có một người, là Phật Chủ mới của Đại Lôi Âm Tự, Kim Thiền. Thú nhân tộc có một người, không ngoài dự đoán là Đại Vượn Vương. Yêu tộc có một người, là thiên tài yêu tộc Nam Hoang, Ôn Đa Tình. Vũ nhân tộc lại có một người độ kiếp thành công, chính là đại đế vũ nhân tộc. Cự thú tộc có một con thượng cổ huyền quy độ kiếp thành công.

Cộng với ba tiên nhân trước đó, đạo cuồng kiếm si dù chưa độ kiếp nhưng sức chiến đấu vẫn trấn áp các tiên. Sinh linh trong thế gian gọi mười vị này là mười thủ lĩnh, trong đó đạo cuồng kiếm si Đinh Hạo đứng đầu.

Đinh Hạo thấy khó hiểu nói:

- U Minh Chân Tiên vẫn chưa lộ mặt.

Theo Minh Nguyệt Tiên nói thì thế cục bây giờ là siêu tốt cho U Minh Chân Tiên. Chín tiên nhân đã hoàn toàn thành tựu tiên thể, có căn nguyên tiên nhân, tựa như trái cây chín nếu không hái thì sẽ rụng. Đợi các tiên nhân tăng trưởng thực lực rồi U Minh Chân Tiên muốn hái trái cũng rất khó khăn.

- Rốt cuộc ta đã bỏ qua cái gì?

Đinh Hạo rất khó hiểu.

Lúc này bên ngoài có tin đồn là có người độ tiên kiếp sắp thành công nhưng cuối cùng đã chết.

- Có tiên nhân ở trong bóng tối ra tay tiêu diệt người thành tiên mới.

Có cường giả tận mắt thấy cảnh tượng ngày đó đã nói ra sự thật. Người độ kiếp lần này là cường giả hải tộc, độ kiếp trên hải vực vô biên. Cường giả hải tộc đánh tan ngàn vạn tia chớp lôi kiếp, tiêu hao mười ngày mười đêm. Mất thấy chút sấm chớp cuối cùng tản ra, tiên quang đã nhập vào người nhưng bỗng có một luồng tia chớp tiên quang sáng xuống giết hải tộc độ kiếp.

Tin tức truyền ra, các phương chấn động.

Lần đầu tiên từ trước đến nay có cường giả thành tiên tiêu diệt người đến sau.

- Vô sỉ! Quá bá đạo!

- Bản thân thành tiên nhưng không cho người sau độ kiếp thành công, đây là ai? Sao trái tim độc ác vậy? Muốn cắt đứt đường thành tiên của người sau?

- Là ai đã ra tay?

- Hừ! Thật khiến người thất vọng, tức giận. Tiên nhân thì nên che chở hậu nhân mới đúng, tại sao chỉ có chút cách cục như thế? Nếu hi đó đao cuồng kiếm si Đinh Hạo cũng làm vậy, thấy ai thành tiên là giết thì thế giới này sẽ không có tiên!

Nguyên thể giới thiên đạo ồn ào sôi sục, sinh linh trong thiên hạ cực kỳ tức giận.

Đây là chuyện cchợ giận nhiều người, tương đương cắt đứt đường của người khác, khởi đầu không tốt. Nếu mỗi lần có người độ kiếp là tiên nhân ra tay tiêu diệt thì trên thế giới này sẽ không có tiên nhân nữa, những người khác không trông thấy hy vọng.

Vô số người hét khẩu hiệu:

- Xin để tôn đao cuồng kiếm si ra tay điều tra tiên này, trách phạt!

Vào lúc này sinh linh thiên hạ suy nghĩ đầu tiên đến người có thể nương tựa là Đinh Hạo không đáng ngờ nhất. Đầu tiên Đinh Hạo không thành tiên, không phát ra tia chớp tiên đạo được. Thứ hai trong thời gian dài đặc này Đinh Hạo đã chứng minh bản thân. Như người khác nói, nếu Đinh Hạo muốn tiêu diệt tiên mới đã sớm ra tay, không cần chờ tới bây giờ.

Đinh Hạo không trả lời, nhưng không có nghĩa là hắn không chú trọng chuyện này.

Sự thật là trước khi tiên mới chết Đinh Hạo đã ra tay, tiếc rằng muộn một chút, không thể cứu người. Đinh Hạo nghĩ là U Minh Chân Tiên không kiếm được ra tay, nhưng sau đó hắn phát hiện hơi thở sót lại trong hiện trường không có tiên lực hắc ám, rõ ràng không phải U Minh Chân Tiên làm. Có một điều khiến Đinh Hạo chú ý là tiên nhân ra tay trong bóng tối sau khi giết tiên mới đã nuốt lực lượng căn nguyên của tiên mới.

Thủ đoạn cắn nuốt này rất giống với cách Minh Nguyệt Tiên miêu tả về U Minh Chân Tiên.

Đinh Hạo sử dụng các loại thủ đoạn, con đường điều tra chuyện này, nhưng cuối cùng chỉ thu nhỏ đối tượng đáng ngờ vào bốn trong chín tiên nhân. Không có chứng cứ mới thì Đinh Hạo không thể khẳng định là ai.

* * *

Hôm nay.

Kiểm Thần Phương Thiên Dực xuất hiện trước mặt Đinh Hạo.

- Đinh sư huynh, ta sắp không áp chế được nữa, không thể chờ.

Mấy năm nay thực lực Phương Thiên Dực tiến bộ siêu nhanh, một là vì gã có đủ thiên phú, hai là lai lịch Thạch Nhất Hoàng không đơn giản, truyền thừa ba ngàn tuyệt kiếm là một trong các truyền thừa thượng cổ tiên đạo lưu truyền đến nay. Ba là Vấn Kiếm tông không thiếu thiên tài địa bảo, các loại thần đan thần dược, từ bốn mươi năm trước Phương Thiên Dực đã đến thần cảnh đại viên mãn, có thể độ kiếp. Nhưng Phương Thiên Dực nghe lời Đinh Hạo đề nghị áp chế tu vi của mình, chờ thời gian có lợi hơn nữa.

Nhưng đến bây giờ thực lực của Phương Thiên Dực sắp không áp chế được.

Đinh Hạo nói:

- Vậy cứ độ kiếp đi.

Tiên đạo đại thế, cần thuận thế mà làm. Phương Thiên Dực đến đỉnh nếu tiếp tục áp chế thì là uốn cong thành thẳng.

Tiên đạo độ kiếp cực kỳ khủng bố, dĩ nhiên không thể bắt đầu trong sơn môn Vấn Kiếm tông. Đinh Hạo tự mình ra tay tìm đất độ kiếp cho Phương Thiên Dực, bày thiên địa trận pháp xung quanh để giúp đỡ gã đối kháng thiên kiếp.

Ngày hôm nay rất cuộc đến.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, Phương Thiên Dực bắt đầu độ kiếp.

Lôi vân cuộn cuộn nhanh chóng hình thành trong không trung.

1560. Chương 1564: Bàn Tay Trong Bóng Tối (hạ).

Phương Thiên Dực không ức chế thực lực nữa, huyền lực kích động trong cơ thể dẫn đến lôi vân tụ tập trong thiên địa. Lực lượng pháp tắc kỳ lạ hình thành, thoáng chốc hàng vạn sấm sét giáng xuống nhấn chìm phạm vi ngàn dặm quanh Phương Thiên Dực. Mơ hồ thấy Phương Thiên Dực trong biển sét đối kháng với thiên kiếp.

Thanh thể như kiếp nạn diệt thế đến.

Mỗi nhân tiên sinh ra phải trải qua thử thách tàn nhẫn nhất của trời.

Đám người Đinh Hạo ẩn núp ngoài ngàn dặm, yên lặng chờ đợi.

Lúc này Đinh Hạo không giúp gì nhiều cho Phương Thiên Dực được, vì đã vào phạm vi lôi kiếp bản thân thiên kiếp tự động kích phát. Càng nhiều người ở bên trong thì uy lực thiên kiếp càng mạnh, ngược lại càng giúp càng phiền. Đây là một trong những cấm kỵ độ kiếp.

Cuồng Dao Trương Phàm hồi hộp nói:

- Phương sư đệ phong ấn mình nhiều năm, tích lũy thâm sâu nên chắc không sao.

Mấy năm nay thực lực của Cuồng Dao Trương Phàm tiến triển không yếu hơn Phương Thiên Dực.

Nhưng Cuồng Dao Trương Phàm tu luyện là cơ thể chứ không phải huyền khí, Thập Hoàng Thể Tôn Công đã đến cực hạ, chỉ kém một chút là viên mãn. Cuồng Dao Trương Phàm không cảm ứng được thiên kiếp giáng xuống, gã bước trên con đường đặc biệt. Trước đó chưa từng nghe có ai tu luyện cơ thể đến đỉnh do đó độ kiếp thành tiên.

Bản thân Đinh Hạo dùng cách dung hợp ngọc trong thạch đạt đến đỉnh cơ thể nhưng không cảm giác được thiên kiếp.

Nhưng Đinh Hạo tin tưởng sẽ có ngày Cuồng Dao Trương Phàm bước vào cảnh giới tiên, dù không độ kiếp thì rồi gã cũng có sức chiến đấu như tiên nhân.

Bên cạnh Cuồng Dao Trương Phàm là nữ vô thần Tạ Giải Ngữ.

Tạ Giải Ngữ đạt đến Vô Thần cảnh đại viên mãn trước cả Phương Thiên Dực, trong cơ thể nàng chảy dòng máu chân hoàng, là một trong mấy thể chất hiếm có từ xưa đến nay, vô cùng huyền diệu. Tạ Giải Ngữ nghe lời Đinh Hạo luôn ức chế huyền lực của bản thân, không chủ động độ kiếp. So với Phương Thiên Dực thì trước mắt nữ vô thần chưa đến mức không thể áp chế, Tạ Giải Ngữ không trùng kích tiên cảnh.

Đa số người có quan hệ khá thân với Đinh Hạo đều như vậy, giống Tống Khuyết, Bạch Tuyền Thủy, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, các tộc nhân Đinh thị Thần Đình phương đông đều được Đinh Hạo dặn dò phải ức chế thực lực, không đến lúc bất đắc dĩ đừng trùng kích cảnh giới tiên để tương lai có khả năng lớn hơn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lôi vân kinh thiên động địa, từng tầng từng tầng, dường như không có cuối.

Thời gian trôi qua từng phút giây.

Chớp mắt chín ngày qua đi.

- Thiên kiếp lần này hơi mạnh, lôi vân đầy trời không có dấu hiệu tán đi, e rằng sẽ kéo dài thêm năm, sáu ngày.

Đinh Hạo âm thầm quan sát. Đối với người độ kiếp thì thời gian càng lâu, áp lực càng lớn, nguy hiểm càng cao, nhưng tương đương là chỉ cần người chịu đựng được nhận lại cũng càng dày.

Trời giáng kiếp vân là rèn luyện người độ kiếp.

rèn luyện càng dài thì sau khi vào cảnh giới tiên càng có tiềm lực cao hơn.

Trong lõi vân Phương Thiên Dực dốc sức đối kháng, ba ngàn kiếm quang bay lượn quanh thân gã biến thành các hình dạng chống cự thiên kiếp. Kiếp quang màu bạc như tia điện từng luồng dọc theo ba ngàn kiếm quang chạm vào cơ thể Phương Thiên Dực, rèn luyện thân hình gã.

Lần này độ kiếp quả nhiên hấp dẫn vô số cường giả chú ý.

Đối với những sinh linh có hy vọng trùng kích cảnh giới tiên thì mỗi lần quan sát người ta độ kiếp là một kinh nghiệm quý giá. Vừa hấp thu kinh nghiệm thiên kiếp chuẩn bị ỉnh, dù trong thời gian ngắn không độ kiếp cũng hy vọng có điều thu hoạch.

Mười lăm ngày qua đi.

Kiếp vân có dấu hiệu tan biến.

Tia chớp đầy trời biến yếu, chậm rãi co rút lên trời cao.

Trong thiên địa có ánh sáng tiên đạo hiện ra, các đốm sáng lấp lánh tụ tập trên người Đinh Hồng Lệ. Chờ khi các tiên quang nhập vào cơ thể cải tạo xác thịt là Đinh Hồng Lệ thoát phạm, thành tựu tiên vị.

- Thành công, cường giả cảnh giới tiên thứ mười sắp xuất hiện.

- Người kia là ai? Tiềm lực vô cùng, đối kháng thiên kiếp tận mười lăm ngày!

Các phương nghị luận sôi nổi.

Phương Thiên Dực biểu hiện làm mọi người giật mình.

Chưa ai nhận ra thân phận thật sự của Phương Thiên Dực, lần này độ kiếp không tuyên bố ra ngoài, đám người Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ núp trong chỗ tối không lộ mặt. Trước khi tiên quang đầy trời tán đi mọi người không thể thấy mặt mũi Phương Thiên Dực, nên không biết thân phận của gã.

Kiếp vân đầy trời rốt cuộc tan.

Phương Thiên Dực đứng trong không trung, ba ngàn kiếm quang nhập vào cơ thể.

Phương Thiên Dực hầu như tiêu hao hết lực lượng căn nguyên, người đầy vết thương nặng. Phương Thiên Dực hầu như chết trong kiếp vạn lõi quang, may mắn chống đỡ được. Phương Thiên Dực cảm nhận ánh sáng tiên đạo ôn dưỡng cơ thể, gã nở nụ cười.

Đời võ giả tranh với trời chẳng phải vì ngày hôm nay sao?

Giờ phút này, tinh thần Phương Thiên Dực thả lỏng.

Nhưng trong chớp mắt đó dị biến xảy ra, một tia chớp tiên đạo cực kỳ độc ác rạch phá hư không công kích Phương Thiên Dực.

Xuất hiện!

Lại xuất hiện!

Kẻ giấu mặt đáng ghét trong khoảnh khắc này lại xuất hiện.

Bốn phía giật mình, các cường giả đứng xem kêu ra tiếng. Bọn họ cảm nhận tia chớp tiên đạo đáng sợ, mắt thấy tiên nhân mới sắp chết như người đi trước.

Một thanh âm uy nghiêm sang sảng vang lên:

- Chờ ngươi đã lâu!

Đao vàng kiếm bạc lại hiện ra.

Một đao một kiếm tới sau mà đến trước va chạm với tia chớp tiên đạo.

Tia chớp tiên đạo độc ác chớp mắt biến mất, không phải đối thủ của đao vàng kiếm bạc.

đao vàng kiếm bạc đánh tan tia chớp tiên đạo rồi rạch phá hư không truy sát, cắt nát hư không loạn lưu. Mơ hồ thấy trong hư không loạn lưu có bóng người xẹt qua, máu phun ra, một cộng lông chim để lại.

- Thì ra là vũ nhân tộc.

Đinh Hạo vẫy tay, cộng lông chim rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Người giấu mặt đã trốn nhưng Đinh Hạo không đuổi theo, vì hắn đã xác nhận kẻ đó là ai.

- Là đạo cuồng kiếm si đại nhân!

- Trời, Đinh đế tôn tự mình hộ pháp, người độ kiếp là . . . Kiếm Thần Phương Thiên Dực của Văn Kiếm tông, hèn gì!

Đám đông ồn ào, vô số cường giả, cao thủ chính mắt thấy đạo cuồng kiếm si Đinh Hạo. Mấy năm nay Đinh Hạo ru rú trong nhà, ít ai thấy mặt hắn. Nhiều cường giả trẻ hoan hô hò reo, Đinh Hạo là thần tượng vô đạo, là tấm gương của bọn họ. Từ khi thần thoại đức thành Đinh Hạo chưa từng bị đánh bại.

Vô số người sùng bái hô to:

- Tham kiến Đinh đế tôn.

Đinh Hạo gật đầu chào.

Có người hét to:

- Xin Đinh đế tôn ra tay trừng phạt kẻ giấu mặt, đừng để sinh linh có hy vọng thành tiên lại bị tàn sát.

Người đó xin Đinh Hạo ra tay nhổ mầm họa trong bóng tối kia, mấy người khác cũng quỳ gối trong không trung.

Đinh Hạo đồng ý:

- Ta đã tìm được manh mối, sẽ đích thân giải quyết chuyện này.

1561. Chương 1565: Chư Tiên Tắt Chí.

Vũ nhân tộc tự xưng là chủng tộc số một Thần Ấn đại lục, hình người, lưng có cánh nên tự nhận là chủng tộc hoàn mỹ nhất thế giới này. Không điều tra kỹ lai lịch vũ nhân tộc nói được, nghe nói thời đại tiên cổ không có chủng tộc này. Vũ nhân tộc là sinh linh sinh ra sau thời đại tiên cổ, tốc độ sinh sản không thua kém nhân loại và yêu tộc nên mới chiếm một góc trong Thần Ấn đại lục được.

Mấy kỷ nguyên qua đi vũ nhân tộc luôn rất mạnh mẽ.

Bây giờ vũ nhân tộc xuất hiện hai tồn tại tiên nhân xứng là đại tộc.

Ngày xưa tiên nhân thứ nhất trong thế giới thiên đạo, Mông Kỳ bởi vì khiêu chiến Đinh Hạo bị chém mười hai đôi cánh, bị thương rất nặng. Qua nhiều năm dưỡng thương Mông Kỳ miễn cưỡng khỏe lại, trong lòng vừa hận vừa sợ Đinh Hạo. Trận chiến đó đã hoàn toàn đánh nát niềm tin của Mông Kỳ.

- Thăng nhãi Đinh Hạo tuy mạnh mẽ nhưng dù gì chưa thành tiên, ta đoán có lẽ hắn luyện công xảy ra vấn đề, không thể độ kiếp nên mới không bước ra một bước được.

Đại Đế vũ nhân tộc oán hận nói:

- Không thành tiên rồi cuộc là sô cầu, không linh ngộ pháp tắc tiên đạo, không có tiên quang nhập vào người. Sẽ có ngày Đinh Hạo tụt hậu, không được thiên địa chấp nhận. Chúng ta bước vào tiên cảnh, tuổi thọ dài đặc, có thể từ từ tiêu hao. Chờ Đinh Hạo tuổi già sức yếu rồi hãy giết.

Mông Kỳ gật gù.

- Lần này tập kích tiên mới không ngờ là Phương Thiên Dực độ kiếp, Văn Kiếm tông có tiên nhân xuất hiện càng khó đối phó.

Mông Kỳ nhú mày nói:

- E rằng Đinh Hạo đã phát hiện cái gì.

- Lần này không được thì còn lần sau, thế gian này có nhiều người độ kiếp sớm muộn gì có kẻ thành tiên. Chúng ta cướp căn nguyên, dung hợp nó thực lực sẽ tăng tiến một tầng, sau đó kết hợp thần khí, thần trận của vũ nhân tộc dù Đinh Hạo giết tới cửa có thể làm được gì?

Sắc mặt Đại Đế vũ nhân tộc dữ tợn nhưng trong lòng gã hơi run, uy lực đao vàng kiếm bạc đó khiến gã thấy cái chết chực chờ.

Đại Đế vũ nhân tộc không nghĩ ra tại sao Đinh Hạo không thành tiên nhưng có thực lực mạnh mẽ như thế? Đinh Hạo chém được tiên nhân?

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên vang tiếng nổ điếc tai. Thần điện vũ nhân tộc rung lắc dữ dội như trời sụp đất nứt, áp lực khiến người nghẹt thở kéo đến.

Đại Đế vũ nhân tộc biến sắc mặt nói:

- Có chuyện gì?

Mông Kỳ đứng bật dậy, cảm giác được cái gì.

Một vũ nhân tộc đỉnh thần cảnh xông tới, biểu tình kinh hoàng nói:

- Báo . . . Báo báo tệ hại, đao cuồng kiếm si Đinh Hạo giết tới.

Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ hoàn toàn biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Đến nhanh vậy?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại rung lắc dữ dội.

Nóc thần điện đại đế bị lật bay, một đao quang vàng chém xuống.

- Đinh Hạo!

Đại Đế vũ nhân tộc tức giận rống to:

- Người đừng hiếp người quá đáng!

Thanh âm sang sảng vang lên:

- Hành động của vũ nhân tộc khiến thiên hạ tức giận, tự làm tự chịu.

Tóc đen của Đinh Hạo xỏa vai như thác nước, trường sam màu xanh không dính hạt bụi trần. Đinh Hạo đứng trong không trung nhìn xuống dưới như hồng trần tiên đi trong thế gian.

Đinh Hạo chỉ đứng ở phương xa, vô số cường giả vũ nhân tộc run cầm cập không dám đến gần.

Dang tiếng số một thiên hạ hơn trăm năm, uy thế ngập trời. Không ai dám đối diện tồn tại đáng sợ đó, dù là vũ nhân tộc trời sinh tàn bạo hiếu chiến thấy Đinh Hạo cũng run lấy bầy.

- Hừ! Vu oan nói láo!

Đại Đế vũ nhân tộc bay lên cao, tức giận quát:

- Trăm năm nay vũ nhân tộc ta luôn kiềm chế, nhún nhường, không tranh với thiên hạ, người hết lần này đến lần khác nhắm vào vũ nhân tộc ta, nơi chốn hiếp bức là có lý gì?

Mông Kỳ cũng bay lên sóng vai với Đại Đế vũ nhân tộc, rèn luyện tiên đạo tràn ngập.

Mông Kỳ giận dữ nói:

- Đinh Hạo, ngươi luôn trấn áp thiên hạ không cho có sát phạt chinh chiến sao? Tại sao xâm phạm thiên hạ ta? Hiếp người quá đáng!

Biểu tình Đinh Hạo bình tĩnh xòe tay ra, một cọng lông chim nằm trong tay hắn.

Đinh Hạo nói:

- Chuyện giết tiên mới hôm nay các ngươi phải có câu giải thích.

Đại Đế vũ nhân tộc biến sắc mặt, mắt lóe tia sáng nói:

- Một cọng lông chim có thể nói lên cái gì? Không lẽ ngươi bằng vào cọng lông đó đã định tội vũ nhân tộc ta? Thế này quá độc đoán, chuyên quyền.

Lòng bàn tay Đinh Hạo bốc lửa vàng thoáng chớp đốt lông chim thành tro.

Đinh Hạo nói:

- Mặc kệ các ngươi múa mép khua môi thế nào cũng khó thể rửa tội nghiệt bản thân, hôm nay ta đến không phải nói đạo lý với các ngươi.

Đinh Hạo nói đến đây thanh âm lạnh băng, quyết tuyệt, nhấn mạnh từng chữ:

- Các ngươi hai lần ra tay tập kích tiên mới, chuyện cắt đứt gốc của người ta thế này quá độc ác. Hôm nay ta tiêu diệt hai tiên nhân của vũ nhân tộc các ngươi!

Ý Đinh Hạo là muốn óa sỗ hai cường giả cảnh giới tiên của vũ nhân tộc.

Đinh Hạo dứt lời, vũ nhân tộc giận dữ.

Đại Đế vũ nhân tộc tức điên nói:

- Đinh Hạo, đừng tưởng rằng vũ nhân tộc ta sợ ngươi, ngươi . . .

Đại Đế vũ nhân tộc chưa nói xong Đinh Hạo đã ra tay.

Đao vàng kiếm bạc rạch phá hư không bắn hướng Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ.

- Họ Đinh, nếu ngươi đã trở mặt thì ngày hôm nay không chết không ngừng, ta muốn nhìn xem một mình ngươi làm sao xóa ố hai tiên của vũ nhân tộc ta?

Mười tám đôi cánh duỗi ra sau lưng Đại Đế vũ nhân tộc, tiên quang dâng trào như biển. Mỗi cọng lông chim biến thành một thanh tiên kiếm rậm rạp nổi trong không trung.

Đại Đế vũ nhân tộc nói với Mông Kỳ:

- Cùng ra tay đi, hôm nay đánh bại cái gọi là thần thoại võ đạo đao cuồng kiếm si!

Mặt Mông Kỳ âm trầm, mười sáu đôi cánh giương ra, tiên lực bộc phát như mặt trời không thể nhìn gần.

Mười hai đôi cánh của Mông Kỳ bị Đinh Hạo chém đứt, mấy chục năm qua khổ tu khiến thực lực của gã tăng lên, cánh chim biến thành mười cái, hôm nay hoàn toàn bộc phát.

- Ha ha ha ha ha ha! Ai nói Đinh sư huynh là một người?

Một bóng người bước ra từ hư không, bên người vòng quanh ba ngàn kiếm quang, tuần tú siêu phàm, phong độ vô song, mày iếm mắt sáng, tiên quang quanh người, là tiên nhân mới Tam Thiên Tuyệt Kiếm Phương Thiên Dực.

Mông Kỳ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Một tiểu tiên không quan trọng chỉ mới bước vào tiên cảnh, không biết tự lượng sức mình!

Mông Kỳ nhớ đến chuyện cũ, Đinh Hồng Lệ chỉ vừa vào cảnh giới tiên, còn chưa củng cố cảnh giới đã vội vàng chạy tới, gã không sợ. Người khiến Mông Kỳ sợ hãi là Đinh Hạo, nhưng hắn mang theo Phương Thiên

Dực xuất hiện chứng minh hần không có tự tin một mình đối kháng hai tiên vũ nhân tộc. Điều này khiến Mông Kỳ tăng niềm tin.

Nhưng vào lúc này . . .

Một thanh âm lười biếng phát ra từ hư không:

- Vậy sao? Nếu cộng thêm ta thì thế nào?

Một thanh đình ba chín răng xuất hiện, sau đó là một con heo mập trắng, tia to mắt lớn đập bước hư không, người khoác áo rộng thùng thình, cười tùm tùm nhìn đám vũ nhân tộc.

Trư Tiên!

Thoáng chốc Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ biến sắc mặt.

1562. Chương 1566: Mộ Tiên Nhân.

Nếu nói Phương Thiên Dực chỉ mới thành tiên không đáng lo thì Trư Tiên đã thành tiên gần trăm năm là một tồn tại đáng sợ.

Sự việc càng tệ hơn Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ nghĩ.

- Lão Tôn cũng muốn lĩnh giáo thần thông của vũ nhân tộc!

Một thân hình cao to vạm vỡ bước ra hư không, ánh sáng vàng bao phủ toàn thân, mặt khỉ mình người, khí huyết như biển, lông vàng tựa lửa đốt, tay cầm gậy dài hoàng kim chỉ nhẹ vung là có thể dâm thủng thiên địa, là vị tiên nhân khác của thú nhân tộc, Đại Vượn Vương.

- A di đà phật, thiện tai thiện tai, bần tăng đến xem.

Một tăng nhân trẻ đẹp như yêu quái từ hư không phía xa chậm rãi bước đến. Tăng nhân bước ra một bước là dưới chân mọc hoa sen vàng, từng bước sinh sen, tiên quang tràn ngập, nháy mắt đến gần. Tăng nhân mặc cà sa vàng có phạn văn lấp lánh, là Phật Chủ của Đại Lôi Âm Tự, Kim Thiền.

Vốn mười thế lực thần cực của Vô Tận đại lục mấy năm nay không nổi tiếng, nhưng theo Kim Thiền độ kiếp thành công thì Đại Lôi Âm Tự cũng nổi như cồn. Không ngờ Kim Thiền sẽ xuất hiện vào hôm nay.

Mặt Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ xám xịt.

Một Đình Hạo không đáng sợ, chưa chắc không thể thắng. Nhưng xuất hiện cùng lúc nhiều cường giả cảnh giới tiên rõ ràng đứng về phe Đình Hạo làm lòng Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ lạnh lẽo, tim chìm xuống.

Đại Đế vũ nhân tộc tức giận nói:

- Người . . . Các người . . . Vũ nhân tộc ta chưa từng xâm phạm thế lực của các vị hay kết thù kết oán, tại sao các vị nổi giáo cho giặc trợ giúp Đình Hạo hại vũ nhân tộc ta?

- Cắt đứt cơ hội thành tiên của người ta chọc người trong thiên hạ tức giận. Là vũ nhân tộc cắt đứt người ta trước mới có họa hôm nay, là đáng tội.

Một người bước ra từ hẻm, khuôn mặt tuần tú có vẻ yếu đuối, tay cầm quạt bạch ngọc, phong độ phiêu phiêu, như công tử trần thế, không phải thiên tài số một yêu tộc Nam Hoang Ôn Đa Tình thì là ai?

Trong yêu tộc đông đúc Ôn Đa Tình là cường giả đầu tiên bước vào cảnh giới tiên.

Ôn Đa Tình xuất hiện đã định trước vận mệnh của vũ nhân tộc vào hôm nay.

Thế giới thiên đạo mới có bấy nhiêu tiên nhân, hôm nay một hơi đến sáu, bảy người lộ mặt đối phó vũ nhân tộc. Cái này hỏi sao vũ nhân tộc đối kháng nổi? Vũ nhân tộc hãnh diện có hai tiên nhân nhưng trước lực

lượng này không đủ xem. Đừng nói là vũ nhân tộc, bất cứ thế lực nào trong thiên hạ đối diện tổ hợp này thì chỉ có thể nuốt hận.

Tim Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ chậm rãi chìm xuống.

Đại Đế vũ nhân tộc không bao giờ ngờ sức hiệu triệu của Đinh Hạo khủng khiếp như vậy, rõ ràng là tiên nhân khác đến vì hắn. Trong khoảnh khắc này Đại Đế vũ nhân tộc rất hối hận, lẽ ra gã không nên đắc tội Đinh Hạo, tiếc rằng tất cả đã muộn màng.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Đại Đế vũ nhân tộc cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập tức giận, không cam lòng.

Đại Đế vũ nhân tộc nói:

- Tốt, tốt, rất tốt. Các người đều đến bỏ đá xuống giếng, hôm nay vũ nhân tộc ta chỉ có đường chết, có gì mà sợ? Các người cũng đừng đắc ý quá lâu, rất nhanh thế giới này sẽ bị lực lượng hắc ám cắn nuốt hết, toàn bộ phải chết!

Đại Đế vũ nhân tộc nói rồi tiên lực dâng trào rực cháy, quyết tâm tử chiến.

Đại Đế vũ nhân tộc nói:

- Kỳ nhi, hôm nay ngươi và ta cùng nhau chiến đi, vì vũ nhân tộc!

- Vì vũ nhân tộc, giết!

Máu Mông Kỳ sục sôi, sát khí tràn ngập trong lòng. Mông Kỳ tấn công Phương Thiên Dực, nếu hôm nay đã không thoát được thì sợ có ích gì? Chẳng bằng liều mạng đổi một người, trong mắt Mông Kỳ thì Phương Thiên Dực là người yếu nhất.

- Ở lại đây!

Ôn Đa Tình lắc người chặn đường Mông Kỳ, hai người đánh nhau, tiên quang tràn ngập, từng đợt tiên đạo pháp tắc va chạm trong không trung. Hư không liên tục xuất hiện hố đen sụp đổ, cực kỳ khủng bố.

Mông Kỳ rống to:

- Ta là tiên thứ nhất từ vạn cổ đến nay, làm sao ngươi xứng đấu cùng ta?

Ôn Đa Tình mỉm cười nói:

- Chỉ là hư danh, không đáng nhắc đến nhưng ngươi cho là thật, thấy đắc ý? Buồn cười quá.

Trên đầu Ôn Đa Tình xoay tròn đoàn sáng da ca cổ nắm tay, tỏa ra vàng sáng vòng xoáy rất dịu dàng. Mưa kiếm tiên đạo của Mông Kỳ bay tứ như chui vào vòng oáy đầm lầy, dần đông lại rồi biến thành tro.

Đại Đế vũ nhân tộc giận dữ bật cười nói:

- Muốn diệt vũ nhân tộc ta phải trả giá đắt!

Đại Đế vũ nhân tộc tức giận gầm rống, ánh sáng tiên đạo quanh thân sáng chói, khí cơ tiên đạo rối loạn. Đại Đế vũ nhân tộc muốn tự nổ đồng quy vu tận, gã biến thành luồng sáng xung phong hướng Đinh Hạo.

Một tiên nhân tự nổ rất đáng sợ.

Uy lực đủ hủy diệt tất cả trong phạm vi mấy vạn dặm.

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ là chết!

Mông Kỳ cũng điên cuồng, gã bắt chước Đại Đế vũ nhân tộc thúc giục khí cơ tiên đạo xông hướng Đinh Hạo.

Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ cực kỳ hận Đinh Hạo, nếu không tại hắn thì vũ nhân tộc sớm xưng bá thiên địa này, làm sao rơi vào tình cảnh hôm nay? Dù có chết Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ cũng muốn kéo Đinh Hạo chết chung.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một ánh sáng tiên đạo nổ tung, cơ thể Mông Kỳ nổ đầu tiên. Lực lượng tiên đạo hỗn loạn pháp tắc khủng bố như hạt nhân phóng xạ khuếch tán.

Đinh Hạo biến sắc mặt nói:

- Phong!

đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân hiện ra sau lưng Đinh Hạo, lực lượng đao vàng kiếm bạc bùng phát muốn phong ấn lực lượng đáng sợ này.

Cùng lúc đó, đám người Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương cũng hành động, hết sức phong ấn lực lượng tránh cho lực lượng tiên đạo hỗn loạn pháp tắc khuếch tán ra ngoài, phá hỏng sự sống xung quanh. Đại Đế vũ nhân tộc, Mông Kỳ đúng là điên, chọn tự nổ thì sinh linh vũ nhân tộc gặp vạ đầu tiên. Nếu đám người Đinh Hạo, Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương không phong ấn thì hơn một nửa tinh anh vũ nhân tộc sẽ chết trong vụ nổ.

Các tiên ra tay, lực lượng tiên đạo pháp tắc tràn ngập, phong ấn lực lượng hủy diệt đáng sợ.

- A? Bỏ trốn sao?

Trư Tiên ngẩn ra, bật cười nói:

- Tưởng đâu Đại Đế vũ nhân tộc ôm quyết tâm phải chết, thì ra là bán đứng Mông Kỳ, để Mông Kỳ tự bạo yểm hộ mình bỏ trốn.

Chờ mọi người phong ấn lực lượng tự bạo của Mông Kỳ nhìn lại thì Đại Đế vũ nhân tộc mạnh mẽ hùng hồn đã biến mất.

Đại Đế vũ nhân tộc không tự nổ mà bán đứng Mông Kỳ, thừa dịp bỏ chạy.

Đại Vượng Vương lạnh lùng nói:

- Hừ! Tuy thiên hạ lớn nhưng không có chỗ cho hắn dung thân, không thoát được.

Đại Vượng Vương hạn nhất là loại người âm hiểm, gian xảo như Đại Đế vũ nhân tộc. Kẻ cắt đứt cơ hội thành tiên của người ta nhưng không có lá gan chịu trách nhiệm.

Kim Thiên niệm Phật hiệu, biểu tình ngẩn ra:

- A di đà Phật . . . A? Hơi thở của Đại Đế vũ nhân tộc . . . Không còn.

1563. Chương 1567: Mộ Tiên Nhân (hạ).

Vì khí tức của Đại Đế vũ nhân tộc biến mất khỏi trong phút chốc, gã dùng bí pháp Phật gia điều tra thiên địa, trong phạm vi mấy chục vạn dặm không có tung tích Đại Đế vũ nhân tộc.

Các tiên khác cũng dùng bí pháp điều tra, lộ biểu tình kinh ngạc.

Đinh Hạo nhắm mắt lại cảm ngộ, chợt phát hiện điều gì, hắn nói:

- Ta tìm được hắn, các vị theo ta.

Đinh Hạo nói xong biến thành luồng sáng bay hướng thần điện vũ nhân tộc.

Đám người Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương lộ biểu tình ngạc nhiên.

Đinh Hạo chưa thành tiên nhưng thủ đoạn thần thông của hắn trên bọn họ.

Đám người Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương biến thành luồng sáng bay theo Đinh Hạo.

Chuyện hôm nay không đơn giản là đối phó vũ nhân tộc, Đinh Hạo phát hiện chuyện quan trọng hơn liên quan đến vũ nhân tộc, nên hắn mới mời các tiên nhân cùng xuống Thần đô vũ nhân tộc. Mặc kệ như thế nào tuyệt đối không thể để Đại Đế vũ nhân tộc chạy thoát.

Trước thần miếu có cường giả vũ nhân tộc chống cự.

Nhưng thực lực của bọn họ làm sao đối kháng nổi với đám người Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương, Đinh Hạo?

Đinh Hạo nhẹ phát tay một cái là lực lượng dồi dào tuôn ra đẩy cường giả vũ nhân tộc ra xa ngàn thước, khó thể đến gần. Đinh Hạo bước ra một bước là thna diện vũ nhân tộc thành tro, các linh vị thờ các đời Đại Đế vũ nhân tộc xuất hiện. Phía sau một đồng linh vị là quan tài màu đen khổng lồ lơ lửng trong không trung. Có khối đen diễn hóa thành thân long tà ác như xiềng xích quấn quanh, phát ra tiếng gào thét làm người ta hoảng loạn.

Lực lượng hắc ám.

Các cường giả tiên nhân biến sắc mặt.

Quả nhiên vũ nhân tộc liên quan đến lực lượng hắc ám.

Đám người Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương bước vào cảnh giới tiên, thực lực tăng mạnh lên, cảm ngộ và phát hiện về thiên địa cũng sâu sắc hơn. Bọn họ cảm nhận được lực lượng hắc ám đáng sợ ẩn giấu rất kín trong thiên địa đang rục rịch. Đám người Ôn Đa Tình, Trư Tiên, Kim Thiên, Đại Vượng Vương là nhân kiệt tuyệt tể từng nghe bí mật thời đại tiên cổ nên hiểu lực lượng hắc ám có ý nghĩa gì.

Quan tài đen trước mắt bình bồng rất quái dị.

Đại Đế vũ nhân tộc vào trong quan tài.

Đinh Hạo từng bước đến gần, cảm nhận chút hơi thở của Đại Đế vũ nhân tộc.

Trước khi bắt đầu chiến đấu Đinh Hạo đã dùng bí pháp Thăng Tự Quyết gieo dấu ấn trên người Đại Đế vũ nhân tộc. Đinh Hạo biết rõ với tính cách thô khon có ba hang như Đại Đế vũ nhân tộc tuyệt đối sẽ không liều mạng, gã sẽ bỏ chạy.

Bí pháp Thăng Tự Quyết vô song, với thực lực hiện tại của Đinh Hạo thi triển ra dù là tiên nhân cũng không phát hiện được.

Càng đến gần càng phát hiện quan tài màu đen này đáng sợ, bên trong như chôn hung vật vô thượng, có tiếng lệ quỷ kêu gào gầm rống. Nấp quan tài hở một cái khe chưa đến một ngón tay, phát ra tiếng bùm bùm dồn dập như có thứ gì vùng vẫy muốn trốn thoát.

Các tiên nhân Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình biểu tình trầm trọng.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được hơi thở cực kỳ nguy hiểm từ quan tài đen, đó là lực lượng chết chóc đủ để hủy diệt tiên nhân. Đám người vốn tưởng bước vào cảnh giới tiên là có thể vô địch, bất tử nhưng bây giờ xem ra trên thế giới này tồn tại lực lượng có thể giết tiên nhân.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình dùng thần thức thăm dò, cảm giác bên trong vô tận hắc ám, cực kỳ rộng lớn, là một phương tiểu thế giới.

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát, khẽ hỏi:

- Đại Đế vũ nhân tộc vào trong quan tài, với thực lực của hắn chắc không thể khống chế quan tài đen này. Nhưng Đại Đế vũ nhân tộc đi vào trong, chắc bên trong có nguy hiểm. Các vị có đồng ý cùng ta vào trong dò xét không?

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình ngẫm nghĩ một lúc sau đồng ý.

* * *

- Quả nhiên là một tiểu thế giới, nhưng lực lượng hắc ám trong này đậm đặc đáng sợ.

Trư Tiên mở ra ánh sáng tiên đạo bao phủ toàn thân đối kháng lực lượng hắc ám.

Mấy người khác làm giống Trư Tiên.

Bên cạnh Đinh Hạo có đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân bao bọc ngăn cách lực lượng hắc ám, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng bắn ra thần quang xé rách hắc ám, quan sát tiểu thế giới bên trong quan tài đen.

- Đây là . . .

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo đi khoảng một dặm thì rung động.

Trước mắt là chiến trường cổ, vật dụng rải khắp nơi. Dao kiếm trường mâu loang lổ rỉ sét gãy vụn, áo giáp rách nát. Đương nhiên đây không phải lý do làm đám tiên nhân Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình giật mình. Mọi thứ trước mắt dù là đồ vật vụn vỡ hay binh khí áo giáp đều có hơi thở tiên đạo tàn khuyết di chuyển, tuy hơi thở rất yếu nhưng ít ra chứng minh từ thời xa xưa chúng nó được tiên nhân sử dụng.

đao gãy kiếm vỡ, gạch ngói vụn đầy đất.

- Cái này . . . Tất cả tiên khí, đồ tiên rách nát như trải qua trận đại chiến khủng bố. Không lẽ đây là chỗ lúc trước tiên nhân ở?

- Tại sao bị hủy diệt? Nếu đây là nơi tiên nhân từng ở, cư trú vô số tiên nhân thì tại sao nó hoang tàn như vậy? Có vẻ như đã xảy ra chiến tranh, nhưng là loại lực lượng gì có thể hủy diệt nhiều tiên nhân đến thế?

- Đó là tiên cốt . . . Trời, vô số tiên cốt . . . Có tiên nhân đã chết, mục rữa tại đây, chỉ còn lại xương cốt ẩn chứa tiên khí nhàn nhạt.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo tim đập chân run.

Mọi thứ trước mắt hơi đáng sợ, chỗ này như mộ chôn tiên.

Đám người Kim Thiên, Đinh Hạo tăng tốc đi qua mấy ngàn dặm, càng xem càng giật mình.

Trên đường đi mọi người nhìn thấy thần điện sụp đổ, thần tượng nứt nẻ, tế đàn cao ngất hoang phế, tường thành kéo dài vô hạn. Vô số xương tiên cổ lấp lóe ánh sáng nhạt, có sinh linh nhân loại, có thú tộc, rất nhiều bộ xương kỳ lạ khác. Lúc còn sống đều là tiên nhân nhưng chết tại đây, những bộ xương không giữ gìn hoàn chỉnh, đa số vỡ vụn rải rác. Có thể thấy khi còn sống các tiên nhân trải qua cuộc chiến thê thảm, tất cả chết vì chiến đấu chứ không phải sau khi chết bị phá hư xương cốt.

Đám người Kim Thiên, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo tê dại.

Mọi người vốn tưởng sau khi thành tiên là đứng trên đỉnh thế giới này nhìn xuống chúng sinh, không ngờ trong tiểu thế giới quan tài đen chôn nhiều tiên nhân đến thế. Những bộ xương cộng lại cỡ mấy chục vạn, tất cả chiến đấu gục ngã tại đây.

Mặt Ôn Đa Tình trắng bệch hỏi:

- Tại sao như vậy? Không lẽ đây là bãi tha ma của tiên nhân sao?

Mọi người câm nín.

Biểu tình Đinh Hạo trầm trọng, trên đường đi hắn thấy rất nhiều binh khí đao kiếm vụn vỡ, đa phần bị lực lượng hắc ám ăn mòn mất đi linh tính. Có vài binh khí giữ hình dạng hoàn chỉnh, loang lổ trông rất giống thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết. Đặc biệt là mặt cắt, vết rỉ sét giống y như đúc, chỉ tiếc bên trong không chứa lực lượng gì, đã mất tác dụng.

1564. Chương 1568: Xác Khô.

Đinh Hạo giật mình thầm nghĩ:

- Không lẽ thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết la từ chỗ này lọt ra bên ngoài?

Minh Nguyệt Tiên từng nói thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết là binh khí của hai trong tám chân tiên đan được đỉnh cao thời đại tiên cổ. Hay đây là nơi tám chân tiên đã chết?

Nếu đúng như vậy thì lực lượng hắc ám chỗ này đậm đặc như vậy có nghĩa là U Minh Chân Tiên ẩn núp tại đây?

Tim Đinh Hạo đập nhanh.

Kiểm Tổ cảm thán rằng:

- Thật không ngờ có ngày trở về chỗ này.

Thanh âm của Kiểm Tổ vang lên trong đầu Đinh Hạo.

Lòng Đinh Hạo máy động, hỏi:

- Người biết lai lịch chỗ này?

Đao Tổ than thở:

- Đây là nơi chôn tiên. Thời đại tiên cổ hoàng hôn các tiên, mảnh đất chết chóc chôn vùi tất cả tiên nhân tiên cổ. Không ngờ chỗ này bị người luyện chế trở thành tiểu thế giới, lực lượng hắc ám đậm đặc như vậy chắc chắn là vị kia.

- Chúng ta . . . Năm xưa từng chiến đấu tại đây, vốn tưởng tất cả đều đã kết thúc. Chủ nhân của chúng ta chết ở đây . . .

Giọng Kiểm Tổ nặng nề:

- Trận chiến năm ấy . . . Quá đáng sợ.

Đinh Hạo im lặng.

Đinh Hạo đã đoán đúng, quả nhiên hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ đến từ đây.

Lúc trước Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành có nói từng dùng thần khí thời không xuyên qua thời không, tìm hiểu xem cuối thời đại tiên cổ xảy ra chuyện gì. Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành muốn thay đổi tất cả, vì bị kịch Thần Đình phương đông đã định trước từ thời đại ấy.

Đáng tiếc thực lực của Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành có hạn, trong thế giới các tiên loạn chiến hai người không thể thay đổi được gì. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân nào đó khi Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành xuyên đến thời đại tiên cổ thì đã muộn, chỉ mang hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ quay về Tuyệt Châu Vô Tận đại lục, còn có tiên dịch màu trắng ngà.

Đối với Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành đây là chuyến đi thất bại, may mắn có chút vật kỷ niệm. Sau này hai người để lại cơ duyên ở Vãn Kiếm sơn mạch, thành tựu cho Đinh Hạo.

Dù trong thời đại có vô số tiên nhân thì tiên dịch màu trắng cực kỳ quý giá, Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành lấy được nó chắc liên quan hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ.

Tiếc rằng hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ không nhớ được gì, trong ký ức của bọn họ không có phụ phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành.

Mọi người tiếp tục đi tới trước.

Đằng trước có lực lượng hắc ám đậm đặc hơn, như ác long xoay quanh tàn phá hư không. Ác long có trí tuệ phát ra tiếng gầm sắc nhọn chói tai, liên tục lao xuống mặt đất quấy phá phế tích, bốc lên khói bụi. Vô số gạch ngói tiên quang, bộ xương tiên nhân lẫn lộn, đao kiếm vụn vỡ, áo giáp và chạm nhau phát ra thanh âm kỳ lạ.

Trư Tiên kinh kêu:

- Ủa? Đó là . . . ?

Mọi người nhìn theo ánh mắt Trư Tiên, thấy đằng trước phía bên trái có một khu vực hõm xuống, từng ánh sáng tiên đạo thuần khiết phát tán, khí cổ kính ập vào mặt. Khu lòng chảo đó dựng màn sáng tiên khí bao phủ cả khu vực đối kháng cùng lực lượng hắc ám.

Chẳng lẽ có người còn sống?

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo giật mình, vội vàng chạy qua.

Khi trông thấy cảnh tượng, cả đám đứng như trời trồng. Bên dưới màn sáng tiên đạo có mấy trăm người ngồi xếp bàn, mặc chiến giáp thời đại tiên cổ, vạt áo bay lên. Bọn họ nhắm mắt tập trung tinh thần, từng hơi thở tiên đạo phát ra từ cơ thể duy trì màn sáng tiên đạo tồn tại.

Thật là . . . Tiên nhân!

Là tiên nhân tồn tại từ thời đại tiên cổ đến tận bây giờ.

Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy thật ra các tiên nhân đã chết, cơ thể mất sự sống, hình thể tiêu tụy, da thịt không còn ánh sáng, như xác ướp bao bọc xương. Hốc mắt hõm sâu, da như bị nước vàng đổ xuống lóe ánh vàng.

Tuy các tiên nhân đã chết nhưng căn nguyên tiên đạo trong cơ thể chưa mất đi, bản năng phát ra từng lữ hơi thở tiên đạo hình thành màn sáng ngăn cách hơi thở hắc ám.

Đám người Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo nhìn nhau.

Những người này lúc còn sống là tồn tại siêu cường đại, trong năm tháng tiên đạo dài dặt rất có thể bọn họ là tiên nhân cao giai nên mới sống sót trong mộ chôn tiên. Các tiên nhân không chết trong chiến loạn nhưng cuối cùng vẫn mất trong dòng sông lịch sử.

Chẳng lẽ trên đời không có tiên sống sót sao?

Đinh Hạo quan sát cẩn thận, chợt có điều phát hiện.

- Những người này không phải bị lực lượng hắc ám khốn chết mà chết vì lực lượng bản thân suy kiệt, như là người bình thường sinh lão bệnh tử. Nhưng lạ là những tiên nhân chết rất đột ngột, chớp mắt già nua rồi chết.

Đinh Hạo thấy thắc mắc.

Kiểm Tổ truyền âm:

- Đó là bởi vì kỷ nguyên tiên cổ vỡ, lực đạo đổ, thiên địa linh khí suy kiệt, không thể chịu được tiên tồn tại trong thiên địa. Bọn họ không được thiên địa pháp tắc, linh khí triều tịch chấp nhận, như con cá rời khỏi mặt nước, dù tu vi cao đến đâu cũng không chống nổi.

Đinh Hạo ngẩn ra, giây sau hiểu ngay.

Tựa như ấy giờ thiên địa cần linh khí triều tịch hồi phục mới có thể sinh ra tiên nhân. Thời đại tiên cổ lực đạo tan vỡ, tiên đạo pháp tắc không tồn tại, linh khí triều tịch suy giảm, sau khi phá diệt thế giới không chịu nổi tiên nhân tồn tại. Lực lượng thiên địa chớp mắt suy giảm khiến những tiên nhân tu vi cao sâu, không chết trong chiến loạn nhưng cuối cùng chết vì suy kiệt.

Thiên nhân ngũ suy, ngay cả tiên nhân cũng không chịu nổi.

Nhưng nhữn người này dù sao lúc còn sống siêu cường đại, cơ thể không mục, hơi thở tiên đạo phát tán bản năng chống lại lực lượng hắc ám. Có lẽ vào phút cuối cuộc đời bọn họ không muốn cơ thể bị hắc ám xâm nhiễm nên mới duy trì màn sáng này.

- Đáng tiếc chiến giáp hòa bình khí trên người của họ, linh khí đã mất không còn uy lực.

Vốn Trư Tiên rất hưng phấn nhưng quan sát một lúc sau thì biểu tình buồn bực. Thời gian quá xa xôi, nếu tiên không thể tồn tại trên thế gian thì tiên khí cũng không tránh khỏi.

Mấy trăm người tồn tại trong màn sáng đều là tiên nhân nhân tộc.

Đinh Hạo thở dài, lay vài cái. Kim Thiên niệm kinh siêu độ để siêu độ vong hồn. Căn nguyên tiên nhân của bọn họ đã chết, dù bây giờ tiên đạo pháp tắc hồi phục, lục đạo chậm rãi gắn liền, thiên địa linh khí trở về thì bọn họ không thể sống lại.

Tâm tình mọi người nặng nề.

Đinh Hạo cảm ứng được hơi thở Đại Đế vũ nhân tộc, tiếp tục chạy sâu vào mộ chôn tiên. Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình đuổi theo hắn. Chuyện này càng lúc càng quỷ dị, tại sao quan tài màu đen xuất hiện trong thềm iếu của vũ nhân tộc? Hay là vũ nhân tộc có quan hệ gì với U Minh Chân Tiên?

Pháp môn cắn nuốt căn nguyên của tiên mới khá mạnh, chắc chắn liên quan đến thời đại tiên cổ bị phá vỡ.

Dù thế nào quyết phải tìm ra Đại Đế vũ nhân tộc.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình chạy theo Đinh Hạo.

1565. Chương 1569: Xác Khô (hạ).

Trên đường đi đám người lại thấy khá nhiều màn sáng tiên đạo, trong mỗi màn sáng đều là xác khô của cường giả cảnh giới tiên trần giữ. Tựa như lúc trước mọi người trông thấy, toàn là tiên nhân chết từ rất lâu, thi thể không mục nhưng vũ khí, áo giáp trên người tựa gỗ mục không còn linh tính.

Trong những xác khô có đủ sinh linh các chủng tộc.

Tính kỹ thì có ít nhất mấy ngàn tiên nhân thời đại tiên cổ, đều chết vì thiên địa suy kiệt. Đạt đến cảnh giới tiên nhân là bản thân hòa hợp cùng trời, cái gọi là thiên nhân hợp nhất chính là tiên cảnh. Thân cùng thiên địa hợp, tự nhiên là vô địch tứ phương, đáng tiếc một khi thiên địa suy sụp tiêu vong thì bản thân cũng chết.

Có lẽ đây là lý do dù thành tiên nhưng không thể vĩnh hằng.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo càng đi sâu vào thì lực lượng hắc ám càng đậm đặc, mạnh mẽ hơn. Mọi người hết sức mở ra lực lượng tiên đạo mới tránh cho bị lực lượng hắc ám xâm thực. Tình huống xung quanh càng quái dị, từng xương khô tiên đạo vụn vỡ xương cốt đen thui, bị lực lượng hắc ám thẩm thấu dữ tợn như ác quỷ, tùy thời nhào lên cắn xé.

Tiên đạo, Đinh Hạo không dám khinh thường.

Vù vù vù vù vù!

Quả nhiên, một lực lượng hắc ám như lưỡi dao chém vào mặt.

Trong khối đen ảm giầu một thân hình quái dị như con cua to, hành động nhanh như điện chớp, vuốt sáu móng chém xuống mặt Đinh Hạo.

Là Khôi lồ hắc ám chiến ngẫu!

Mắt Đinh Hạo lóe tia sáng, đao vàng kiếm bạc chém ra đánh bay Khôi lồ hắc ám chiến ngẫu to lớn.

- Ủa? Không bị diệt?

Khối đen tán đi, đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình thấy rõ thân hình mới rồi chịu một kích của Đinh Hạo không bị đánh tan, là một con nhện to đen thui, là nhện yêu thời đại tiên cổ bị luyện chế thành Khôi lồ hắc ám chiến ngẫu.

Khi còn sống Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu nhen yêu là cảnh giới tiên, dù đã chết nhưng cơ thể cực kỳ cứng rắn. Nhện yêu bị cách tà ác hắc ám luyện chế thành Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu, lực lượng cực kỳ khủng bố. Huống chi trong môi trường lực lượng hắc ám đậm đặc thể này thì sức chiến đấu của Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu nhện yêu rất đáng sợ.

Rất nhanh Đinh Hạo phán đoán ra:

- Quả nhiên là cách giống nhau, thủ đoạn của U Minh Chân Tiên.

Đây không phải lần đầu tiên Đinh Hạo trông thấy Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu nhưng là lần đầu gặp Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu có cảnh giới tiên đạo. Thủ đoạn của U Minh Chân Tiên thật là quỷ thần khó lường, chỉ có gã mới tai họa thời đại tiên cổ được.

Đinh Hạo lại ra tay, lần này trực tiếp phá hủy Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu nhện yêu.

Đinh Hạo có kinh nghiệm đối phó với Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo lại đi tới, gặp càng nhiều Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu hơn, toàn là cảnh giới tiên đạo. May mắn những Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu mất trí tuệ chiến đấu, chỉ có bản năng đánh nhau nên cả đám không bị thương vẫn thắng được.

Tuy nhiên tốc độ tiến lên bị chậm lại.

Bùm!

Đinh Hạo tung cú đâm, lực lượng kiếm ý dâng lên, thoáng chốc kiếm ý luân hồi xuân hạ thu đông đổ ập vào Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu, xác tiên biến thành bột phần tán đi trong không trung.

- Tình huống có điểm không đúng, như thọc vào tổ ong vò vẽ, ngày càng nhiều Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu . . .

Đại Vượn Vương nhíu mày nói:

- Có vẻ Đại Đế vũ nhân tộc không bị Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu công kích, hay là hắn cùng phe với lực lượng phía sau?

Nếu không thì với thực lực của Đại Đế vũ nhân tộc không thể nào vào sâu trong tiểu thế giới mà không để lại dấu vết chiến đấu.

Đây không phải dấu hiệu tốt đẹp.

Nếu điều Đại Vượn Vương lo lắng là sự thật thì đoàn người sẽ gặp nguy hiểm.

- Chắc không phải, đừng lo, ta cảm ứng được bây giờ hắn sợ hãi như chó . . .

Đinh Hạo nhắm mắt cảm ứng giây lát, nói:

- Tên đã trên đây, không thể không bắn. Các vị có ai nghi ngờ thì hãy rút lui đi, ta phải vào sâu bên trong thăm dò.

Thấy thái độ của Đinh Hạo kiên quyết, đám người Kim Thiên, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình sẽ không rút lui.

Lại đi tới khoảng một nén nhang, trước mắt bỗng có hơi thở tiên đạo cực kỳ đậm đặc ập đến, ánh sáng mạnh mẽ xua tán lực lượng hắc ám xung quanh, như đèn trong bóng tối rực rỡ chiếu bầu trời trong xanh.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ bỗng nhiên kích động lên:

- Mau . . . Mau qua đó!

Phía trước là bầu trời trong xanh, lực lượng hắc ám hoàn toàn bị xua tan. Trong mây trăm dặm hơi thở tiên đạo dâng lên, lực lượng pháp tắc hoàn chỉnh như mặt trời trong hắc ám chiếu sáng mộ chôn tiên.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo kinh ngạc nhanh chóng xông lên.

Mọi người vượt qua phạm vi trăm dặm trong chớp mắt, rất nhanh tìm đến nguồn ánh sáng tiên đạo.

Đó là một tòa tế đàn âm dương rộng lớn, màu đen và trắng quần quý nhau, cách mặt đất cỡ vài trăm thước. Đen là màu đen đơn thuần, khác hẳn với lực lượng hắc ám bên ngoài, trắng thì tràn ngập thánh khiết. Một đen một trắng tình cờ phù hợp đạo âm dương, tế đàn cổ sắc cổ hương, chất phác đơn giản, nhìn thoáng qua như thần long trắng đen uốn lượn xoay quanh.

Xung quanh tế đàn âm dương có khoảng mấy ngàn xác khô tiên nhân ngồi xếp bằng, sinh linh các tộc có mặt đông đủ. Xác những cường giả tiên đạo không tiêu tụy như bên ngoài mà hồng hào căng đầy, da thịt trơn bóng như bạch ngọc phát ra ánh sáng, râu tóc đen đưa nhìn thoáng qua như người sống. Nhưng quan sát kỹ thì đều là đứt đoạn sự sống, áo giáp, binh khí trên người bọn họ cạn kiệt như bên ngoài.

Đinh Hạo thầm đoán:

- Có lẽ vì ánh sáng tiên đạo chỗ này rực rỡ nên những tiên nhân dù suy nhược chết nhưng cơ thể vẫn giữ hình dạng lúc sống.

Ánh mắt đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo tập trung nhìn đỉnh tế đàn âm dương trắng đen.

Có hai thân hình to lớn đứng sừng sững như vua các tiên. Ánh sáng tiên đạo vô tận chỗ này phát ra từ hai cơ thể đó, chiếu rọi bốn phương. Hơi thở tiên đạo rõ rệt dâng trào như biển, liên mien bất tận, mức độ cường đại vượt xa đám Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo. Liếc mắt một cái đã khiến người ta tim đập nhanh.

Không lẽ có tiên nhân còn sống?

Mọi người trầm kinh ngạc chậm rãi đến gần.

Người Đinh Hạo phát ra ánh sáng. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết tự động ra khỏi thức hải của Đinh Hạo, kêu vù vù mãnh liệt. Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết không theo Đinh Hạo khống chế bay thẳng tới hai thân hình trên tế đàn âm dương trắng đen. Đao ngân kiếm vang không dứt bên tai, thanh âm ẩn chứa bi thương quanh quần trong thiên địa, làm lòng người không kiềm được sinh ra cảm giác bi thương.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình ngạc nhiên nhìn Đinh Hạo.

Đinh Hạo ngẫm hiểu ra nên không quá giật mình.

[Http://.org](http://.org) cảm ơn bác Juan đã ủng hộ truyện nhé!

P/s: Chỗ bình luận web mình đang bảo trì sẽ mở lại sớm nhất khi hoàn thành xong nhé các bác. Thân!

1566. Chương 1570: Hai Tiên Vương.

Thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết biến thành hai luồng sáng một trái một phải xoay tròn quanh hai thân hình trên tế đàn âm dương trắng đen, phát ra tiếng ngân bi thương như đứa con xa nhà thật lâu quay về, thấy phụ mẫu trưởng bối đã mất. Tình cảm bi thương, đau khổ đó uyển chuyển kích động, cảm nhiễm người xung quanh.

- Đó là tình cảm Kiếm Tổ, Đao Tổ lộ ra ngoài chứ không phải thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết.

Đinh Hạo mơ hồ biết thân phận hai thân hình trên tế đàn âm dương trắng đen, chắc là chủ nhân cũ của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ. Nếu không thì hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đao Tổ không thể nào kích động, bi thương như vậy. Thật đáng tiếc, tuy hai người đó có thực lực cường đại hơn các tiên xung quanh rất nhiều nhưng rốt cuộc không thể thoát khỏi vận mệnh chết chóc.

Có lẽ đây là bi ai của tiên nhân.

Đinh Hạo bước trên bậc thang đi lên đỉnh cao tể đàn âm dương trắng đen.

Đứng khoảng cách gần rồi cuộc thấy rõ hình dạng của hai người, là một nam một nữ, nhân vật tiêu sái phong độ tuyệt thế. Hai người tuổi cỡ ba mươi, ngồi xếp bằng trên đỉnh tể đàn âm dương trắng đen, mặt mũi sống động như còn sống. Đinh Hạo mơ hồ cảm thấy khuôn mặt nam nhân hơi quen, nghĩ kỹ thì đó là lần đầu Kiếm Tổ lộ ra hình dạng trong tiểu thể giới của thanh kiếm rỉ sét. Khuôn mặt đó của Kiếm Tổ giống y như nam nhân trước mắt Đinh Hạo. Khi đó Đạo Tổ còn khinh thường bảo Kiếm Tổ dùng hình tượng chủ nhân ngày xưa để gặp người.

Bây giờ xem ra lúc trước Đinh Hạo đoán đúng, hai người này là chủ nhân cũ của hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ.

Ánh sáng tiên đạo mạnh mẽ, liên miên bất tận tuôn trào từ cơ thể hai người này, tựa như biến cả khiến mọi người lão đảo. Có thể tưởng tượng lúc trước hai người còn sống thì thực lực khủng bố biết bao, cường giả tiên giai mình thường không thể so sánh.

Hai đoàn sáng hiện ra từ thanh kiếm rỉ sét, ma đạo tàn khuyết biến thành hai hình người.

Là hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ như trẻ con lão đảo quỳ trước hai thân hình, gục xuống mặt đất gào khóc. Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ là hồn thể, ảo ảnh, thân hình mơ hồ nhưng có giọt nước mắt rơi, tình cảm khó nén. Cảm xúc kịch liệt đối với hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ không phải chuyện tốt, bọn họ chưa hồi phục lại, tuy có thể rời khỏi thanh kiếm rỉ sét, ma đạo tàn khuyết nhưng không giữ được thời gian lâu, nếu không sẽ giảm thực lực.

Kiếm Tổ hét to:

- Chủ nhân, Kiếm nhi đã trở lại!

Kiếm Tổ ôm nam nhân áo trắng tuần tú.

Đạo Tổ nức nở quỳ trước mặt nữ tiên áo đen.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình ngạc nhiên, không ngờ bên cạnh Đinh Hạo có linh hồn như vậy tồn tại. Ảo ảnh một nam một nữ rõ ràng là thị tòng của nam nữ tiên vương trên tể đàn âm dương trắng đen, từ thời đại tiên cổ tồn tại đến bây giờ vẫn chưa chết là đẳng cấp hóa thạch, nắm giữ nhiều bí ẩn, công pháp. Hèn gì Đinh Hạo nhanh chóng nổi bật, có lẽ sau lưng có công lao của hai linh hồn này.

Đinh Hạo không giải thích nhiều.

Lúc này dù có lộ ra thân phận hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đạo Tổ cũng không sao.

Đinh Hạo định tiến lên an ủi thì bỗng có thanh âm vang lên.

- Si nhi, đừng khóc.

Là giọng nam nhân dịu dàng như gió xuân, làm người nghe kiếm không được sinh ra cảm giác tin tưởng.

Kiếm Tổ đang gào khóc cơ thể run rẩy, ngược nhìn nam nhân tuần tú áo trắng.

Kiếm Tổ mừng rỡ nói:

- Chủ nhân, người . . . Người còn sống . . . Tốt, tốt quá, làm ta sợ muốn chết . . .

Đám người Kim Thiên, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo giật nẩy mình.

Trời, nam tiên vương áo trắng còn sống sao?

Nhưng cơ thể nam tiên vương áo trắng không nhúc nhích, không có dao động sự sống phát ra. Đang lúc đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo thắc mắc thì nam tiên vương áo trắng bỗng từ từ mở mắt ra, khuôn mặt đông cứng nở nụ cười dịu dàng như ngọc. Nam tiên vương áo trắng nâng tay vuốt đầu Kiếm Tổ như phụ thân hiền lành, trong mắt chứa thân thiết.

Không lẽ nam tiên vương áo trắng thật sự sống?

Đám người Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Đinh Hạo miệng lưỡi khô khốc.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy cơ thể nam tiên vương áo trắng vẫn đông cứng, không nhúc nhích. Hình ảnh mọi người thấy là một hình dạng mơ hồ như hồn thể trong người nam tiên vương áo trắng làm ra động tác kia.

- Chủ nhân . . . Người . . . Phong ấn tiên hồn . . . Tại sao? Với tu vi của người có thể tránh cho chiến tranh tai họa này, tại sao phải lựa chọn như vậy? Hu hu hu . . .

Giờ phút này, Kiếm Tổ khóc như đứa con nít, nước mắt linh hồn lăn xuống.

- Si nhi, đừng khóc. Vương Dương Minh ta sinh trong thiên địa này nhưng không thể bảo vệ sinh, không thể dốc hết sức giúp đỡ. Nếu thiên địa hủy diệt thì ta có kéo dài hơi tàn cũng vô nghĩa.

Hồn thể trong người nam tiên vương áo trắng mỉm cười vuốt đầu Kiếm Tổ, nói:

- Nếu ta tự chém một đao, kéo dài hơi tàn sẽ bị người thừa cơ hội làm hại. Lực lượng, tiên nguyên của ta sao có thể cho thứ dê tiện hèn hạ kia đánh cắp?

Kiếm Tổ bị thương khóc rống:

- Chủ nhân, hu hu hu . . .

Một giọng nữ như tiên âm êm tai vang lên:

- Các người trở về chính là lúc đôi phu thê không tồn tại trong tiên cổ hoàn thành lời hứa ngày xưa?

Trong cơ thể Nữ tiên vương áo đen cũng xuất hiện hồn thể ôm linh hồn Dao Tổ, ánh mắt nhìn hướng đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo.

Nữ tiên vương áo đen hỏi:

- Hậu nhân của đôi phu thê kia hôm nay đã đến?

Đinh Hạo ngẩn ra, tiến lên một bước nói:

- Bái kiến tiền bối.

Ánh mắt hồn thể nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen cùng nhìn Đinh Hạo, không có chút uy nhiếp, khí thế, chỉ bình tĩnh quan sát đánh giá. Nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen thu lại tầm mắt quay sang nhìn nhau, gật gù.

Nam tiên vương áo trắng gật đầu, mỉm cười nói:

- Huyết mạch đao kiếm song thánh thể, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng, ngọc trong thạch nhập trong người, tu hai mạch lực lượng băng hỏa, lại lĩnh ngộ đao kiếm chân ý, không tệ, người rất giỏi.

Nữ tiên vương áo đen gật đầu, nói:

- Đáng quý là áp chế lực lượng bản thân không độ độ kiếp, sự quyết đoán kiên nhẫn này làm ta phải khen.

Đinh Hạo tim đập chân run.

Hiện tại nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen chỉ là hồn thể nhưng nhìn thấu mọi vũ khí bí mật của Đinh Hạo, cực kỳ đáng sợ.

Nếu năm xưa khi Nữ tiên vương áo đen, Nữ tiên vương áo đen còn ở đỉnh cao thì hai người cường đại, khủng bố đến cỡ nào? Vua trong tiên, có thể hiệu lệnh ngàn vạn tiên nhân chắc chắn là tồn tại chí cao. Thực lực như nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen nhưng vẫn không chạy thoát kiếp nạn năm xưa, có thể tưởng tượng U Minh Chân Tiên khủng bố biết mấy.

1567. Chương 1571: Ba Cái Xác Hắc Ám.

- Nhưng tu vi của ngươi quá yếu, không đủ để đấu với người kia.

Nam tiên vương áo trắng nói:

- Nếu cho ngươi đủ thời gian có lẽ sẽ có sức chiến đấu, bây giờ thì . . . Đáng tiếc.

Nữ tiên vương áo đen mở miệng hỏi:

- Thế cục bên ngoài thế nào?

Đinh Hạo không biết nên nói sao, kể lại năm tháng bây giờ cách thời đại tiên cổ, thiên địa biến đổi, số lượng cường giả tiên đạo trong thiên địa.

Hồn thể nam tiên vương áo trắng sắc mặt hơi dịu lại:

- Ra là vậy, cũng không phải không có cơ hội.

- Tiểu Anh, thế gian không có bữa tiệc nào không tan, đừng khóc lóc. Ngươi và ta có duyên phận, năm xưa ta khiến đôi phu phụ từ không gian không biết mang ngươi đi là hy vọng ngươi có thể trường tồn cùng thế gian, thay ta nhìn khắp vĩnh hằng. Tuy thân thể ngươi đã bị trận chiến tàn phá nhưng cơ duyên xảo hợp được thể xác ma đạo của chủ ma đạo ngày xưa. Mặc dù có tàn khuyết nhưng càng hơn thể xác xưa, chủ nhân mới của ngươi là rồng trong cội người, phải biết quý trọng.

Nữ tiên vương áo đen ôm Đào Tổ vào lòng, thi thắm thân như tỷ muội.

Ngày thường cá tính Đào Tổ kiên kỳ giờ khóc sụt sùi, như đứa trẻ kinh hoàng, hoảng hốt.

Hồn thể nam tiên vương áo trắng mỉm cười, quay đầu nhìn Nữ tiên vương áo đen, nói:

- Thì ra hy vọng còn tồn tại trong thế gian. Ngươi tên là Đinh Hạo đúng không? Tốt, nếu ngươi đến theo lời hẹn thì phu thê chúng ta sẽ ban cho ngươi tạo hóa.

Ánh mắt nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen giao nhau, mỉm cười, trong mắt quyến luyến tình cảm như đôi tình nhân yêu say đắm.

Chớp mắt hồn thể nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen chui ra cái xác bay lên hư không, biến thành hai đốm sáng đáp xuống, nhập vào cơ thể Đinh Hạo.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình giật nảy mình.

Đinh Hạo cũng ngây người. Đinh Hạo cảm giác có hai luồng lực lượng kỳ lạ nhập vào cơ thể, một trước một sau vào hạ đan điền, trung đan điền, dung nhập vào thập nhị chính kinh, lục kỳ mạch chi trung, quán thông tất cả. Cuối cùng lực lượng kết hợp với hạt giống huyền khí trong hạ đan điền, trung đan điền. Hạ đan điền là tiên quang trắng, huyền khí băng giá màu bạc chậm rãi dung hợp cùng nó. Trong trung đan điền là tiên quang màu đen, hạt giống huyền khí viêm diễm từ từ dung hợp cùng.

Trong phút chốc Đinh Hạo không hiểu ra sao, biến đổi này có tác dụng gì?

Dường như lực lượng của hắn không có gì tăng cường nhờ hai tiên quang này.

Giọng nam tiên vương áo trắng vang bên tai mỗi người:

- Lại đi sâu vào, có người đang chờ các ngươi, người đó sẽ trả lời nhiều câu hỏi cho các ngươi. Đi đi, đoàn người đến sau, vận mệnh thế giới lực đạo do các ngươi gánh vác.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Đào Tổ gào khóc, đua lòng muốn chết.

Trên tế đàn âm dương trắng đen, cơ thể nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen hoàn toàn mất ánh sáng, hồn thể biến mất, xem như hoàn toàn chết. Ánh sáng tiên đạo pháp tắc vốn liên miên tuôn trào chớp mắt biến mất sạch, lực lượng hắc ám bắt đầu xâm nhập. Tế đàn âm dương trắng đen phát ra tiếng răng rắc nứt ra từng cái khe, sắp sụp xuống.

Có gió thổi qua.

Cơ thể Đại Đế vũ nhân tộc, Nữ tiên vương áo đen hóa thành tro bụi biến mất trong không trung.

Cùng lúc đó, mấy ngàn xác cường giả tiên nhân vây quanh tế đàn âm dương trắng đen cũng như hạt cát sụp xuống thành bụi đất.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo há hốc mồm nhìn.

Như thể khi hai luồng sáng nhập vào người Đinh Hạo thì mảnh đất lành trong thế giới hắc ám mất đi lực lượng chống đỡ, chớp mắt vụn vỡ.

Hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ chảy lệ biến thành ánh sáng nhập vào thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết.

Lòng Đinh Hạo máy động cất thanh kiếm rỉ sét, ma đao tàn khuyết vào cơ thể.

Đám Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình cùng nhìn hướng thân thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một lúc nhưng vẫn không phát hiện có gì đặc biệt.

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Chúng ta tiếp tục vào sâu bên trong đi. Mới rồi vị tiên bối kia nói có người chờ chúng ta ở sâu bên trong, đi xem đi. Có lẽ nhiều bí ẩn sẽ giải mở. Hơn nữa ta cảm ứng được Đại Đế vũ nhân tộc ở ngay đằng trước.

Đám Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương thấy vậy đành tập trung tiến tới trước.

Đoàn người bay lên cao lao nhanh vào sâu trong tiểu thế giới. Ngoái đầu nhìn lại, vị trí tế đàn âm dương trắng đen lúc trước đã hoàn toàn bị lực lượng hắc ám xâm nhập, gió rít gào, mọi dấu vết hai nhân vật tuyệt thế để lại không còn. Có lẽ từ nay về sau trừ đám người Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo ra trên thế giới không ai biết từng có hai nhân vật phong hoa tuyệt đại tồn tại, sẽ không biết nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen đã hy sinh những gì cho thế giới tiếp tục tồn tại.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo đi đường hết sức im lặng.

Trong đầu Đinh Hạo vang giọng Kiếm Tổ:

- Bọn họ để lại tiên chủng cho người.

Đinh Hạo mặt không biểu tình hỏi:

- Cái gì? Tiên chủng gì?

- Chủ nhân của ta từng nổi tiếng thiên hạ, hiệu lệnh các tiên vào cuối thời đại tiên cổ, là nhân vật số một trong phương thiên địa đó. Lúc ấy Thiên phủ, tám chân tiên đã chết, là thời đại U Minh Chân Tiên độc tôn tai họa. Chủ nhân chúng ta bỗng nhiên vùng lên, ngay mặt công kích, từng tổn hại nặng U Minh Chân Tiên. Nếu không thì mọi thứ ở thời đại tiên cổ đã chấm dứt sạch sẽ, làm gì có mọi thứ như ngày hôm nay.

Giọng Kiếm Tổ vẫn chất chứa bi thương, lần đầu tiên lão chủ động nói lên lai lịch thân thể của mình. Kiếm Tổ cực kỳ tôn sùng nam tiên vương áo trắng.

Kiếm Tổ và Dao Tổ vốn là binh khí do hai tiên vương rèn ra, dùng tinh huyết tiên đạo đầu quả tim ôn dưỡng, cuối cùng sinh ra linh trí, một loại giống như linh hồn. Tiếc rằng trong mấy trận đại chiến cuối thời đại tiên cổ binh khí phá vỡ, hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ chìm trong giấc ngủ say, bọn họ không biết chuyện sau này thế nào.

Khi hai lão quái vật Kiếm Tổ, Dao Tổ lấy lại ý thức thì đã ở trong hang động bên vách núi đằng sau núi Vắn Kiếm tông.

Nam tiên vương áo trắng nhắc đôi phụ phụ không tồn tại trong thời không chắc là Đinh Thánh Thán, Vũ Khuyết Thành.

Tuy hai tiên vương từng kinh diễm một thời nhưng không phải đối thủ của U Minh Chân Tiên, nhìn mọi thứ trong mảnh đất chôn tiên này thì các tiên nhân trận doanh quang minh cuối cùng vẫn thua. Dù là nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen cũng không thể nghịch thiên.

- Cái gọi là tiên chủng tức là tinh nguyên, cảm ngộ tiên đạo tinh thuần nhất ngưng ọt thành hạt giống trồng vào trong hạt giống huyền khí của người, mở ra cánh cửa đường tiên đạo. Ngày sau khi người bước vào cảnh giới tiên thực lực sẽ tăng vọt như mặt trời lên cao trong thời gian ngắn.

1568. Chương 1572: Ba Cái Xác Hắc Ám (hạ).

Đao Tổ giải thích rằng:

- Vậy là tương đương Tiểu Đinh Tử người kế thừa y bát tiên đạo của hai tiên vương.

Đinh Hạo nghe Đao Tổ nói trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

- Từ nay về sau người chính là chủ nhân thật sự của chúng ta. Tiểu Đinh Tử người kế thừa y bát tiên đạo của hai tiên vương tương đương với kéo dài dấu vết, ý nghĩa bọn họ tồn tại trên thế giới này.

Kiểm Tổ tiếp tục bảo:

- Nhưng đừng xem thường hai hạt giống tiên đạo, bây giờ người không cảm giác được gì, sau này bước vào cảnh giới tiên sẽ khai quật ra nó ảo diệu vô cùng. Hai vị tiên vương đã không thể trở về, không còn gặp được bọn họ.

Kiểm Tổ nói câu cuối tràn ngập bi thương.

- Hừ! Người cần gì khóc lóc như nữ nhân? Hai vị tiên vương đầu cả đời, ân ân oán oán, các loại hiểu lầm, phân phân hợp hợp, cuối cùng có thể biến can qua thành tơ lụa, đôi bích nhân kết thành uyên ương. Có lẽ đời này bọn họ không còn gì lưu luyến, thấy cơ hội nghịch chuyển tương lai từ người Tiểu Đinh Tử, bọn họ mỉm cười ra đi.

Đao Tổ cố nén lòng đau khổ, trách Kiểm Tổ:

- Lão già nhà người đừng làm chủ nhân mất mặt.

Kiểm Tổ câm nín.

Đinh Hạo lắng nghe biết đây đều là quá khứ của nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen, là câu chuyện vừa đặc sắc vừa cảm động. Trắng đen không chung đường, hai tiên vương một đen một trắng hiển nhiên ngày xưa từng đối địch, cuối cùng kết thành người thân, chắc chắn là câu chuyện khắc cốt minh tâm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phía trước lại có Khôi lồ hắc ám chiến ngẫu công kích.

Chiến đấu lần nữa mở màn.

Đinh Hạo dốc sức ra tay, không chút che giấu. Mọi người hợp tác oanh giết tiến lên.

phía trước bắt đầu có biến đổi kỳ lạ.

Gió lốc lực lượng hắc ám rít gào đã biến mất, thiên địa hoàn toàn tĩnh lặng. Hơi thở hắc ám dính đặc như không thể xóa tan bị ngăn cách, gần như chất lỏng phủ lên mặt đất. Ba thân hình nguy nga đứng trong hắc ám phát ra lực lượng kinh người.

Là ai?

Lại là Khôi lồ hắc ám chiến ngẫu sao?

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo chậm rãi đến gần, dần thấy rõ mặt mũi, thân hình ba người.

- Đây là . . .

Đinh Hạo ngạc nhiên ngây như phỗng, có tia chớp xẹt qua trong đầu. Đinh Hạo không thể ngờ sẽ thấy vị tồn tại này ở đây. Đinh Hạo tìm kiếm lão Thần Đế biến mất khỏi thế giới ai ngờ thấy người trong chốn này.

Trư Tiên giật mình kêu lên:

- Còn có đại đế trước kia của vũ nhân tộc!

Trong ba bóng người hắc ám có một cường giả vũ nhân tộc có mười sáu đôi cánh, người đen như mực nhuộm, mặt dữ tợn nanh tranh, là cường giả ngày xưa của vũ nhân tộc. Thú nhân tộc và vũ nhân tộc có giao tiếp sư nên Chu Cương Liệt biết người này, là Đại Đế vũ nhân tộc đời trước, từng là nhân vật uy chấn cửu thiên thập địa khá dữ.

- Còn có á thánh của tộc ta.

Biểu tình Đại Vượn Vương trầm trọng, sát khí lượn lờ tỏ rõ gã cực kỳ tức giận.

Quả nhiên trong ba người có một người ba đầu sáu tay, xem bề ngoài là cường giả của viên tộc, cao ba trượng, lông đen cứng như kim thép, toàn thân đen thui, bao gồm vũ khí như dính mực nước.

Đây là một vị tiên hiền của thú nhân tộc, được gọi là á thánh, c so địa vị rất cao, tương đương với đại đế của vũ nhân tộc, Thần Đế Thần Đình của nhân tộc.

Đinh Hạo nhìn lão Thần Đế, từ mặt mũi nhận ra thân phận của lão. Trong tranh vẽ ở Thần Đình phương đông có nhiều bức tranh lão Thần Đế giữ lại hình ảnh huyền lực. Đây là một vị nam nhân trung niên, nhìn mặt ngoài giống Đinh Thán Thánh Thán tám, chín phần nhưng vì toàn thân đen như than giống cương thi nên không quá đẹp trai, hơi dữ tợn.

Ba người rõ ràng là ba thủ lĩnh cường đại nhất, quyền thế cao nhất của Thần Ân đại lục ngày xưa.

Bây giờ bọn họ đứng im, mất linh hồn, quanh thân lượn lờ sát ý sắc bén. Lực lượng hắc ám phun ra nuốt vào trong cơ thể bọn họ, ba người như ác ma giết chóc. Bốn phía có gió to hổi cổ lay gì là bọn họ sẽ mở mắt, thức tỉnh giết chóc ngay.

Đinh Hạo phát ra thần thức quan sát cự ly xa, Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng vận chuyển, từng ánh mắt Mực Thiên Dưỡng² như xích thần vươn ra ngoài.

Những người khác không vội hành động, tự thi triển thần thông quan sát từ xa.

Đinh Hạo ra kết luận:

- Đã mất sự sống, đã chết từ lâu.

Ba thân hình trông khí thế vô song, có sát ý, khí thế Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu khác không có. Nhưng sự thật là ba người đã chết, không chút sự sống, không thể chiến đấu giống Khôi lỗi hắc ám chiến ngẫu khác, trông như ba pho tượng đen. Ánh mắt Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng xuyên thấu vỏ ngoài ba thân hình nhìn thấu bên trong xương cốt nội tạng đều biến mất, như da người, bên trong trống rỗng.

Mọi người khẳng định đây không phải điều khác, là chân thân của ba tồn tại đỉnh cao.

Năm xưa bọn họ đột ngột biến mất trong thiên địa vào lúc quyền thế lên đỉnh cao nhất, thành bí ẩn nhiều năm. Không ngờ hôm nay, tại đây bọn họ xuất hiện với cách như thế này. Rõ ràng ba người bị lực lượng hắc ám thẩm thấu đã hoàn toàn chết.

- Đây là 'giá y phế nguyên tinh', cắn nuốt căn nguyên thi thể, bọn họ chết vào tay U Minh Chân Tiên.

Kiểm Tổ lên tiếng:

- Khi còn sống chắc là giây phút nào đó trong cơ thể bọn họ bị trồng hạt giống hắc ám nên bất giác bị lực lượng hắc ám thẩm thấu. Ban đầu không dễ phát hiện, đợi đến hậu kỳ dù nhận ra cũng bất lực. Lý trí dần bị lực lượng hắc ám khống chế, hoàn toàn sa đọa.

Người Đinh Hạo run lên.

Đinh Hạo nghĩ ngay đến trong cơ thể cá heo nhỏ Manh Manh cũng bị trồng hạt giống hắc ám, nhưng nó là hậu duệ chân thần, chưa hoàn toàn bị cắn nuốt căn nguyên. Trước khi hạt giống hắc ám hoàn toàn trưởng thành đã bị phát hiện, hạt giống hắc ám bị tru sát, cá heo nhỏ Manh Manh may mắn sống tiếp. Dù là vậy nhưng Manh Manh mất ký ức, suýt chút nữa là huyết mạch đứt đoạn.

- Đây là cách ký sinh của U Minh Chân Tiên. Hắn sống từ thời đại tiên cổ đến bây giờ mỗi một đời sẽ ký sinh trong cơ thể của người khác, như đoạt xá mới hưởng tuổi thọ vô tận. Tiếc rằng dù là cơ thể nhân kiệt kiêu hùng thiên tài đương thời cũng sẽ già đi, U Minh Chân Tiên buộc phải đổi thể xác, giống như ve sầu lột xác.

Kiểm Tổ tiếp tục bảo:

- Năm xưa tiên cổ hỗn loạn, từng có nhiều tiên nhân bị kiếp nạn. Có một đoạn thời gian lực lượng hắc ám nhắm vào chu nhân của ta, nhưng chủ nhân là vạn ocro kinh diễm, trong cơ thể trồng hủy diệt thần kiếm. Một khi có lực lượng hắc ám xâm nhập vào sắc mặt âm trầm sẽ tự động chém giết, tự hủy thể xác, thà làm quỷ cũng không sống thừa.

- Đúng vậy! Lúc trước vì có người không chịu nổi lực lượng của U Minh Chân Tiên dụ dỗ, chủ động nhận hạt giống hắc ám. Vì một khi hạt giống hắc ám gieo vào cơ thể thì thực lực tăng lên nhiều, trong một thời gian rất dài lực lượng này sẽ thuộc về người, dù biết có một ngày U Minh Chân Tiên cần thể xác của người là phải dâng hiến tất cả . . .

1569. Chương 1573: U Minh Chân Tiên?

Đao Tổ bổ sung thêm:

- Đây là một trong các thần thông giúp U Minh Chân Tiên rối loạn thiên hạ. Nhiều người ham mê lực lượng, cũng có người vì trả thù, các loại mục đích lựa chọn giao dịch với U Minh Chân Tiên, cam nguyện giao ra thân xác. U Minh Chân Tiên có ánh mắt rất cao, chỉ thể xác có tiềm lực, tư chất mới được hắn ưu ái.

Đinh Hạo nghe xong hiểu ra, nhưng hắn không muốn tin.

Đinh Hạo không muốn tin năm xưa lão Thần Đế vì ham mê lực lượng chủ động giao dịch với U Minh Chân Tiên.

Tuy ký ức lúc còn nhỏ đã rất mơ hồ nhưng Đinh Hạo vẫn nhớ rải rác vài hình ảnh lão Thần Đế yêu thương hắn.

Nếu Đinh Hạo lúc trước và hắn bây giờ là cùng một người thì những ký ức thuộc về hắn. Trước kia Đinh Hạo tưởng tượng đủ loại nguyên nhân, rất có thể lão Thần Đế bất đắc dĩ, có nỗi khổ nên mới ra tay với Đinh Thánh Thán. Nhưng nghe ý của hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ thì lão Thần Đế hoàn toàn rơi vào hắc ám, thành phụ thuộc của U Minh Chân Tiên.

Đinh Hạo hít sâu, giọng điệu bình tĩnh nói:

- Người đã chết, hãy chôn bọn họ.

Đinh Hạo không thuật lại lời hai lão quái vật Kiểm Tổ, Đao Tổ cho đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình nghe.

Mọi chuyện đã qua.

Hãy để mấy vị vua ngày xe trở về cát bụi, chôn vùi tội và công ngày xưa.

Đại Vượn Vương, Chu Cương Liệt thở dài, tức giận, cuối cùng đành gật đầu.

Ba cái xác đã bị lực lượng hắc ám ăn mòn, năm xưa bị U Minh Chân Tiên ký sinh. Tuy lúc này U Minh Chân Tiên đã vứt bỏ thể xác nhưng vẫn tồn tại hơi thở khủng bố của gã, chất chứa sát ý lớn lao. Nếu đặt ở bên ngoài, cường giả dưới tiên nhân đến gần ba cái xác trong ngàn dặm sẽ bị giết ngay lập tức. Cái xác đã là vật bất tường, không thể mang về tộc chôn.

Lòng bàn tay Đinh Hạo bốc cháy lửa vàng, hần định thiêu ba cái xác hắc ám.

Ngay lúc đó.

- Người nào?

- Ai?

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo cảnh giác, có lực lượng nhanh chóng xông tới gần, chớp mắt đã vào phạm vi cảnh giác của mọi người, tốc độ nhanh khủng khiếp. Chờ khi nhóm Đinh Hạo phản ứng lại thì bùm một tiếng, có bóng người bay ra khỏi hắc ám trước mặt té cái bịch xuống đất.

Đinh Hạo tập trung nhìn vào, người này là Đại Đế vũ nhân tộc.

Cường giả tiên đạo mới đây còn cao cao tại thượng giờ trên người lượn lờ từng sợi xích lực lượng hắc ám thô cỡ ngón tay trời gã lại, cánh bị chém đứt, đầu xù tóc rối. Đại Đế vũ nhân tộc cực kỳ chật vật, đã trở thành tù nhân, biểu tình tức giận.

Các sợi xích đen như dây thừng trời tiên chặt chẽ trói Đại Đế vũ nhân tộc, với thực lực như gã không thể vùng thoát được. Đại Đế vũ nhân tộc càng giãy dụa thì xích đen càng siết chặt, siết gãy vài cánh chim của gã.

Xiềng xích lực lượng hắc ám thật đáng sợ.

Từ chỗ lực lượng hắc ám đậm đặc phía xa phát ra thanh âm như đến từ cửu u hoàng tuyền:

- Phế vật này là đồng bạn của các người sao?

Cùng với thanh âm là lực lượng hắc ám khiến người tan vỡ, nghẹt thở, như đại dương dâng trào nhấn chìm đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo.

Mọi người biến sắc mặt.

Lực lượng hắc ám cường đại như vậy không lẽ là U Minh Chân Tiên xuất hiện?

Đinh Hạo quát to, đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân trường to bao bọc mọi người lại, ngăn cách lực lượng hắc ám ập đến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng tiếng bước chân nặng nề vang lên như có cự thú kinh thiên chậm rãi đến gần, nguyên tiểu thế giới mộ chôn tiên rung rinh.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo vận huyền công, cực kỳ căng thẳng cảnh giác.

Lực lượng hắc ám đông đặc trước mặt bỗng nhiên sôi trào, có một đoàn lửa đen bay ra, thật sự là ngọn lửa đang cháy, nhiệt độ nóng rực như ngọn đuốc phát ra tiếng tí tách.

Lửa hắc ám đáng sợ.

Bên trong ngọn lửa hắc ám là ngai vua hư không như ẩn như hiện, một sinh vật hình người ngồi trên ngai, một mắt bắn ra tia sáng đỏ có thể phân giải linh hồn một người.

Đây là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

Ngay khi người đó xuất hiện thì đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo có cảm giác bị tử thần nhìn chằm chằm.

Đây . . . Không lẽ chính là U Minh Chân Tiên?

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo hút ngụm khí lạnh. Hắc ám ma quân này đáng sợ hơn bọn họ tưởng tượng. Chẳng phải nói U Minh Chân Tiên đang trong trạng thái yếu ớt sao? Tại sao người U Minh Chân Tiên phát ra hơi thở khủng bố đến thế? Đáng sợ hơn đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo hợp sức lại.

Cùng một câu hỏi:

- Người chim nhỏ này là đồng bạn của các người?

Thanh âm như hai mảnh đá mài dao ma sát nhau, khiến người khó chịu.

Đinh Hạo chậm rãi nói:

- Không, chúng ta đuổi theo hắn.

- À.

Thân hình ngồi trên ngai lửa đen dài giọng, suy tư điều gì. Người ngồi trên ngai lửa đen búng tay một cái, xích lực lượng hắc ám trói người Đại Đế vũ nhân tộc bỗng co rút. Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo chưa hiểu ra sao thì nghe Đại Đế vũ nhân tộc rú lên, cơ thể gã bị siết đứt thành mấy chục khúc, chết ngay tại chỗ.

Vốn tiên nhân dù thịt nát xương tã vẫn có thể trọng sinh.

Nhưng sợi xích đen chớp mắt hấp thu tinh khí trong máu thịt xương của Đại Đế vũ nhân tộc, thậm chí cắn nuốt thần hồn. Đại Đế vũ nhân tộc đường đường là cường giả cảnh giới tiên bị người giết như giết heo giết chó.

Mùi máu ngập trời.

Người ngồi trên ngai lửa đen vẫy tay một cái, xích đen quay về tay gã ẩn chứa lực lượng tinh nguyên của Đại Đế vũ nhân tộc nhập vào người người ngồi trên ngai lửa đen. Ánh lửa đen bên cạnh người ngồi trên ngai lửa đen càng rực rỡ hơn.

- Đây là . . . Thủ đoạn cắn nuốt căn nguyên, thậm chí hơn cả Đại Đế vũ nhân tộc.

Đinh Hạo ngây người, hắn đoán được lúc trước Đại Đế vũ nhân tộc giết tiên mới cắn nuốt căn nguyên rất có thể được người này dạy cho.

Mắt Đinh Hạo bắn ra tia sáng nhìn quét qua, xuyên thấu hắc ám thấy mặt thật của người ngồi trên ngai lửa đen.

Đinh Hạo giật nảy mình.

Sinh vật đằng sau ánh lửa đen đúng là con người nhưng chỉ có một cánh tay, nửa chân, không có mũi, một con mắt, chân trái và đùi bị cụt, cánh tay trái cũng không có, dường như bị người chém đứt, trông rất khủng bố, âm u, đáng thương.

U Minh Chân Tiên tai họa thời đại tiên cổ là bộ dạng như vậy sao?

Cái này . . .

Vượt ngoài dự đoán của mọi người.

- A? Ta cảm giác hơi thở quen thuộc trên người của người.

Đằng sau lửa đen bắn ra tia mắt đỏ chiếu vào người Đinh Hạo, thanh âm như đá mài dao ma sát nhau lại vang lên.

- Đây là . . . Hơi thở Thập Hoàng Thể Tôn Công, người tu luyện . . . Không, người bên cạnh người tu luyện Thập Hoàng Thể Tôn Công đúng không?

Đinh Hạo giật nảy mình.

1570. Chương 1574: Thì Ra Là Hắc.

Thập Hoàng Thể Tôn Công?

Sao người ngồi trên ngai lửa đen đột nhiên nhắc đến công pháp Thập Hoàng Thể Tôn Công?

Chẳng lẽ . . .

Người ngồi trên ngai lửa đen không đợi Đinh Hạo đáp lời đã lầm bầm:

- Ha ha ha ha ha ha! Không ngờ thế giới hiện giờ còn có người được truyền thừa của ta, tu luyện không tệ, làm ta rất bất ngờ.

Giọng điệu người ngồi trên ngai lửa đen rất vui.

Cái gì?

Thập Hoàng Thể Tôn Công là công pháp người ngồi trên ngai lửa đen sáng tạo?

Không lẽ Thập Hoàng Thể Tôn Công là công pháp U Minh Chân Tiên truyền ra? Không đúng, công pháp luyện thể đó không có lực lượng hắc ám tà ác, sau khi Cuồng Dao Trương Phàm tu luyện thậm chí triệu hoán ra ảo ảnh đồ đằng cổ thần.

Một tia chớp xẹt qua đầu óc Đinh Hạo.

Đinh Hạo nhận ra một điều.

Đinh Hạo thử hỏi:

- Người . . . Các hạ chính là U Minh Chân Tiên?

- U Minh Chân Tiên? Ha ha ha ha ha ha!

Người ngồi trên ngai lửa đen phát ra tiếng cười quái dị, nói:

- Phải thi sao? Không phải thi sao? À đúng rồi, đám tiểu tiên thực lực yếu đuối các ngươi đến đây là muốn giao dịch hắc ám? Ha ha ha ha ha ha! Đúng là một đám ngu ngốc đáng thương.

- Giao dịch cái con khỉ!

Đại Vượn Vương bước lên một bước, sát khí sôi sục toàn thân, nói:

- Chúng ta đến để giết ngươi! Nếu ngươi là U Minh Chân Tiên thì chịu chết đi!

Lúc trước di thể hắc ám của á thánh thú nhân tộc làm hai tiên nhân Đại Vượn Vương, Chu Cương Liệt tràn ngập địch ý với U Minh Chân Tiên.

Nếu nói lúc trước Đại Vượn Vương, Chu Cương Liệt theo Đinh Hạo đối phó lực lượng hắc ám vì lực lượng hắc ám có khả năng uy hiếp chủng tộc của hai người. Đó là khả năng có lẽ, còn bây giờ là tử thù. Thú nhân tộc là một chủng tộc giống như hải tộc vững tin vào tín ngưỡng của mình. Vì á thánh kia có uy vọng rất cao trong thú nhân tộc, thú nhân xem mình là con cháu của á thánh.

- A?

Người ngồi trên ngai lửa đen có vẻ khá bất ngờ, cúi đầu suy tư giây lát sau nói:

- Thì ra là một đám ngu ngốc không biết tự lượng sức mình, xem như có chút cốt khí. Nghĩ tình các ngươi có lẽ là truyền nhân của băng hữu ta, rút đi, hôm nay không giết ngươi, các ngươi rất may.

Giọng điệu người ngồi trên ngai lửa đen nói chuyện dịu đi.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo nghe xong ngây ra.

Trước đó Đinh Hạo đã suy đoán một điều, khẽ hỏi:

- Hay các hạ không phải là U Minh Chân Tiên?

Người ngồi trên ngai lửa đen nhìn Đinh Hạo, đột nhiên gã phát hiện điều gì, kinh ngạc nói:

- Thú vị, thì ra người chính là người hai tên kia chờ đợi? Gieo tiên chủng vào cơ thể người . . . Thú vị, chắc chắn, ta suýt bỏ qua. Tiểu tử, nếu người hỏi ta có phải là Hỏa Công làm loạn tiên giới thời đại tiên cổ không thì đúng, là ta.

Thật sự là U Minh Chân Tiên?

Đinh Hạo ngây người, nhưng giây sau hắn bắt giữ được ẩn ý trong câu nói của người ngồi trên ngai lửa đen.

Người ngồi trên ngai lửa đen công nhận gã là Hỏa Công được Huyền Thiên Tông nhận làm tùy tùng thiếp thân, nhưng không thừa nhận mình là U Minh Chân Tiên.

Nhưng trong các tin tức Đinh Hạo biết được thì Hỏa Công chính là U Minh Chân Tiên, là Hỏa Công đánh lên Huyền Thiên Tông tổ các tiên, hủy diệt tám chân tiên, đảo điên 9 Lưỡng Cực Tạo Hóa tiên quả, dẫn lực lượng hắc ám khiến lục đạo thiên đạo tan vỡ.

Không lẽ truyền thuyết có gì sai lầm?

Đinh Hạo thăm dò:

- Tiên bối . . . Có ẩn ý gì?

Người ngồi trên ngai lửa đen ngửa đầu cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười như đá vàng va chạm, kích động lực lượng hắc ám xung quanh sôi sục. Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo phải vận công chống cự mới không bị tiếng cười kia chấn thương. Mấy chục giây sau tiếng cười ngừng bật.

Người ngồi trên ngai lửa đen nhìn Đinh Hạo, nói:

- Người hai tên kia chọn quả nhiên thú vị. Ha ha ha ha ha ha! Thế nhân đều bảo ta là U Minh Chân Tiên nên nhận thì có sao? Dù gì thế gian này trước giờ không có thứ gì tốt. Nhưng nếu đoạn năm tháng đó đã rất xa xôi, người là một người thú vị, ta không ngại nói ra sự thật thời gian hắc ám kia cho người biết.

Đinh Hạo không kiêu ngạo bình tĩnh nói:

- Chúng ta rửa tai lắng nghe.

Người ngồi trên ngai lửa đen không thèm nhìn ai khác ngoài Đinh Hạo, dường như đã rất lâu gã không giao lưu với sinh linh nào, mới đầu nói chuyện lúc ngừng khi nghỉ.

- Thời đại tiên cổ là thời đại cực kỳ phồn hoa, các tiên tồn tại trên thế gian, tiên đạo phồn thịnh. Ta khi đó còn là người phàm chưa bước vào tiên giới, ở trong mắt các tin tựa như con kiến. Nhưng ta có lòng hướng đạo, rất iên định. Qua vô vàn khó khăn ta được đi theo Huyền Thiên Tông tổ vạn tiên, đây là may mắn từ xưa đến nay chưa hề có. Trừ tám chân tiên ra ta là đối tượng nhiều người hâm mộ. Ta cho rằng đại nghiệp tiên đạo đã mở, tuy không phải đệ tử của Huyền Thiên Tông nhưng theo bên cạnh hắn sẽ có ngày chân thành đến, đá vàng mở, có thể học tiên đạo.

- Đoạn thời gian đầu ta không dám lơ là, cung kính hầu hạ Huyền Thiên Tông và tám đệ tử, được đến một ít truyền thừa, tiên pháp. Hễ có thời gian là ta khắc khổ tu luyện, chưa từng làm biếng. Nhưng sau này ta dần phát hiện mình không có thiên phú tiên đạo, bất cứ tiên đạo pháp môn ở trong tay đệ tử nào rất nhanh sẽ dung hội quán thông, còn ta cứ mãi không thể lĩnh ngộ, tư chất siêu thấp.

- Huyền Thiên Tông không quá để ý, truyền dạy pháp môn tiên đạo cho tám đệ tử cũng không giấu diếm ta, còn rút thời gian ra chỉ dạy cho ta. Nói đến thì Huyền Thiên Tông còn kiên nhẫn với ta hơn là tám đệ tử, tiếc rằng mãi khi tám vị đệ tử xuất sư, tung hoành thiên hạ, thành tựu vinh diệu tám chân tiên thì ta chưa bước vào cánh cửa tiên cảnh. Ta dần chết tâm với tư chất của mình, không tu luyện huyền công nữa.

- Mãi đến một ngày ta mơ hồ hát hiện mình có chút thiên phú tu luyện cơ thể, ta tu luyện đến cảnh giới cao nhất. Thiên kiếp giáng xuống, lôi vân rèn luyện thân thể, dùng xác thịt tu hành thành tựu tiên vị, trở thành người số một từ xưa đến nay. Đây đúng là có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu um tùm.

- Sau khi vào tiên đạo ta tu luyện cơ thể vẫn siêu nhanh, Huyền Thiên Tông không tiếc tự mình ra tay tìm thiên tài địa bảo cho ta tu luyện cơ thể. Huyền Thiên Tông còn tự luyện tiên đan, giúp ta lần mò cách luyện thể. Cuối cùng ta dùng uy lực cơ thể đấu với tiên nhân cao giai, thành người thành tiên đặc biệt nhất trong thời đại tiên cổ.

- Ta vô cùng cảm kích Huyền Thiên Tông, hắc thành tựu ta, là hắc kiên nhẫn chỉ dạy ta. Với địa vị của Huyền Thiên Tông có thể kiên nhẫn đối xử với một tên đầu bếp như ta, ha ha ha ha ha ha! Ta cảm thấy danh hiệu tổ vạn tiên là danh bất hư truyền, ai ngờ . . .

Người ngồi trên ngai lửa đen nói đến đây lửa đen nhấp nháy bập bùng, tâm tình gã có vẻ rất kích động, tức giận.

1571. Chương 1575: Giải Thoát.

- Ai biết thì ra cái gọi là tổ vạn tiên mới là nguồn lực lượng hắc ám thật sự. Hắc giúp ta, nâng đỡ ta, kiên nhẫn ạy dỗ ta, thỏa mãn tất cả nhu cầu tu luyện của ta không phải vì tình sư đồ. Là hắc xem trọng cơ thể ta, cái xác mạnh mẽ có một không hai xưa nay. Ha ha ha ha ha ha! Ta biết ngay, tại sao có nhiều người muốn trở thành đệ tử, tùy tùng của hắc nhưng hắc chọn người ngu độn như ta làm tùy tùng? Thì ra hắc sớm nhìn ra thể chất thiên hoang chiến thể tuyên cổ hiem có của ta. Trời sinh ta vô vọng tu luyện hơi thở huyền đạo, là thể chiến thần dùng xác thịt tành tiên.

- Hắc bồi dưỡng ta, trợ giúp ta tu luyện là vì tuy hắc là tổ vạn tiên nhưng không thể bước vào vịnh hằng, không thể đạt đến toàn thân một trăm lẻ tám huyết khiếu đại viên mãn, gần hết tuổi thọ. Hắc rơi vào hắc ám, tu luyện hắc ám, muốn trộm căn nguyên của người ta, chiếm thể xác người khác kéo dài sự sống. Ta là thể xác hắc tí mĩ chọn lựa, một cơ thể có sức chiến đấu tiên nhân cao giai. Một khi Huyền Thiên Tông thành công là hắc có thể trùng kích tiên cảnh đại viên mãn, chân chính bước vào vịnh hằng!

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo nghe đến đây giật mình không nói nên lời.

Câu chuyện này khác với lịch sử, các loại truyền thuyết.

Thậm chí là đảo điên hiểu biết của mọi người.

Huyền Thiên Tông tổ vạn tiên, thánh nhân trong truyền thuyết lại là nguồn gốc hắc ám?

Người ngồi trên ngai lửa đen tiếp tục bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Thật ra không chỉ là ta, tám đệ tử chỉ là trái cây hắc vụn vén bồi dưỡng, chờ đến lúc thích hợp, trái cây chín là bắt đầu kế hoạch hái của hắc. Ha ha ha ha ha ha! Lúc đó tuy ta phát hiện ra sự thật nhưng cảm niệm ân đức của hắc nên không chống cự, giao cơ thể cho Huyền Thiên Tông. Ta cảm thấy nếu Huyền Thiên Tông đã có ơn lớn với ta, như phụ thân thì muốn một thân thể cũng không là gì.

- Ha ha ha ha ha ha! Ai ngờ ta nghĩ tình nhưng hắc thì không, sau khi lấy được cơ thể ta, lưu giữ cơ thể già nua của mình thì hoàn toàn chôn giấu bộ mặt thật Huyền Thiên Tông, lấy hình dạng của ta xuất hiện trên thế gian. Sau đó có tin đồn Huyền Thiên Tông bị Hỏa Công ám toán bỏ mạng, Hỏa Công tai họa thiên hạ.

- Huyền Thiên Tông cho rằng sau khi đoạt xá là linh hồn ủa ta tan biến, nhưng chính hắc cũng không biết chỗ bí ẩn của thiên hoang chiến thể. Huyền Thiên Tông không biết rằng linh hồn ta luôn trong thân xác, một nơi hắc không cách nào phát hiện. t a nhìn tất cả những gì Huyền Thiên Tông đã làm. Khi ta phát hiện Huyền Thiên Tông mới là nguồn gốc hắc ám, khi hắc đẩy mọi tội lỗi lên người ta, khi hắc đánh lén đệ tử

ngày xưa, ha ha ha ha ha ha! Cái gọi là tám chân tiên chỉ là một đám hồ đồ, bị hấn giết, lấy căn nguyên tiên đạo, thành chất dinh dưỡng cho hấn . . .

Đám người trở mắt lú lười, tim đập chân run nghe người ngồi trên ngai lửa đen kể.

Đây là bí mật lớn nhất hôm nay.

Sự kiện lớn kinh trời.

Sự thật thời đại tiên cổ bị hủy diệt là như thế này sao?

Ngẫm nghĩ cảm thấy thật khó tin nhưng nghe thì hợp tình hợp lý, không có bất cứ sơ hở.

- Cho đến có ngày hấn ra tay với nàng, ta không nhịn được nữa. Cả đời ta cảm kích mọi chuyện Huyền Thiên Tông làm cho ta, nguyện trả giá mọi thứ của mình để báo đáp hấn. Dù bị hấn tròng vào tiếng xấu, lấy đi thể xác thì có sao? Nhưng mỗi người có thứ mình phải bảo vệ, giới hạn của ta là nàng.

Khi người ngồi trên ngai lửa đen nhắc đến nàng, Đinh Hạo cảm giác được mặt gã lộ nụ cười dịu dàng trong một thoáng.

Người ngồi trên ngai lửa đen tiếp tục bảo:

- Khi Huyền Thiên Tông quyết định làm hại nàng, ta đau khổ van xin, tranh luận với hấn. Huyền Thiên Tông rất giết mình vì ta chưa chết, còn ở trong thể xác. Hỏa Công dùng bí pháp định luyện hóa ta, hạn không thể giết ta ngay. Huyền Thiên Tông không thém nói gì với ta. Lúc đó ta mới biết trong lòng Huyền Thiên Tông không có tình cảm, hoàn toàn lạnh băng. Vì vậy ta đối kháng, tranh giành với Huyền Thiên Tông.

- Ta ở trong cơ thể đó thời gian quá lâu nên hiểu biết thiếu sót sự phụ của Huyền Thiên Tông, biết nhiều bí ẩn của hấn. Ông trời đã định ta là chủ nhân cơ thể này, vì vậy ta trả giá cực đắt rồi cuộc đuổi hấn ra khỏi thể xác mình. Đáng tiếc ta vẫn không thể cứu nàng, ta bất lực nhìn nàng hương tiêu ngọc vãn. Ta chỉ có thể dùng bí pháp hắc ám giữ lại thần hồn, để nàng trong trạng thái không sống không chết.

Nghe đến đây trong đầu Đinh Hạo lóe tia chớp, hỏi:

- Minh Nguyệt Tiên? Ý người nói là Minh Nguyệt Tiên? Người chính là người bí ẩn mỗi năm sẽ đi xem Minh Nguyệt Tiên?

Đinh Hạo đột nhiên hiểu người trước mắt là người bí ẩn mà đại ma vương Tà Nguyệt nói, nhưng tại sao lần này gã không đi gặp Minh Nguyệt Tiên?

Điều này giải thích tại sao trong tám chân tiên chỉ có Minh Nguyệt Tiên sống sót trong trạng thái kia, còn bảy tiên nhân khác đã chôn vùi trong dòng sông lịch sử, thành cát bụi.

Đinh Hạo bắt đầu tin tưởng lời người ngồi trên ngai lửa đen nói.

Vì mọi chuyện đều giải thích thông, ăn khớp với nhau.

Sợ là không ai ngờ trận tai họa thời đại tiên cổ che giấu bí mật đó, ngoại lệ duy nhất là nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen. Vì phút cuối trước khi nam tiên vương áo trắng tán biến bảo có người chờ Đinh Hạo.

Hiển nhiên người nam tiên vương áo trắng nói là người ngồi trên ngai lửa đen.

Tức là Hỏa Công trong truyền thuyết.

Từ đó thấy được thân phận thật sự của U Minh Chân Tiên không phải Hỏa Công mà là Huyền Thiên Tông. Tất cả mọi người thời đại tiên cổ đã bị tổ vạ tiên lừa gạt.

Rõ ràng sau này nam tiên vương áo trắng mới biết, là qua miệng của Hỏa Công. Bọn họ ở trong mộ chôn tiên thời gian dài, đều là nhân vật tuyệt thế, chắc chắn có giao lưu cùng nhau. Tiếc rằng khi nam tiên vương áo trắng, Nữ tiên vương áo đen biết chuyện thì đã muộn.

- Người cũng biết Minh Nguyệt? Ha ha ha ha ha ha! Đúng vậy, vì bảo vệ Minh Nguyệt ta phân liệt với Huyền Thiên Tông, cướp lại quyền không chế cơ thể mình. Huyền Thiên Tông hoảng hốt lại cướp thể xác

Thanh Phong Tiên, một đệ tử khác, biến thân thành người lương thiện. Huyền Thiên Tông nhân danh Thanh Phong Tiên châm lửa góp gió, đổ hết tội lỗi lên người ta, ta bắt đắc dĩ không có cách nào.

Khi Hỏa Công kể về quá khứ biều tình dữ tợn, hiển nhiên cực kỳ hận.

Đinh Hạo tưởng tượng được tình cảm của Hỏa Công đối với Huyền Thiên Tông từ biết ơn, báo đáp trở thành thù hận không chết không ngừng. Đối với Hỏa Công là đau đớn chết tâm, nữ nhân mình yêu chết, Huyền Thiên Tông vô tình khiến gã hoàn toàn chìm trong tức giận.

- Vì không để Minh Nguyệt biến mất khỏi thiên địa, ta tự sa đọa, tu luyện hắc ám. Ngày xưa khi Huyền Thiên Tông không chế cơ thể này ta đã dòm ngó mọi bí mật của hắn nên nắm rõ lực lượng hắc ám trong lòng bàn tay. Ta dùng bí pháp hắc ám tìm một chốn bầy Đỉnh Hạo5p hắc ám, khiến thần hồn của Minh Nguyệt bắt tử trong khu vực trận pháp.

Khóe môi Hỏa Công cong lên ý cười dịu dàng.

1572. Chương 1576: Giải Thoát (hạ).

Đây là một người ôm lòng thù hận, sát ý sôi sục, nhưng khi người ngồi trên ngai lửa đen thốt lên hai chữ Minh Nguyệt sẽ trở nên dịu dàng. Có thể thấy Minh Nguyệt Tiên là mảnh đất êm đềm trong lòng người ngồi trên ngai lửa đen.

Đinh Hạo không biết Minh Nguyệt Tiên nhìn Hỏa Công như thế nào.

Đinh Hạo nghe Minh Nguyệt Tiên kể thì có vẻ nàng không biết là ai cứu mình, không biết người thường từ xa nhìn nàng là ai.

Hỏa Công tiếp tục bảo:

- Huyền Thiên Tông không uống là tổ vạn tiên, ta không địch lại hắn dù là ánh mắt công pháp, mưu kế trí tuệ. Cuối cùng chúng ta bị hắn tính kế suýt để hắn lại cướp đi thể xác của ta, ha ha ha ha ha ha! Ta không muốn làm đao trng tay Huyền Thiên Tông nữa, dù có chết ta cũng không cho phép thân thể mình chứ linh hồn kia, cho nên . . .

Hỏa Công nói đến đây cúi đầu nhìn cơ thể tàn phá của mình, nói:

- Nên ta hủy thân thể này. Ta chặt hai chân, móc một mắt, xẻ mũi và tai. Cơ thể của ta quá cường đại, đến mức bản thân ta cũng không thể hoàn toàn hủy diệt chính ta, nên Huyền Thiên Tông mới chọn ta làm thể xác vĩnh hằng. Nhưng ta hiểu quá rõ về Huyền Thiên Tông, hắn truy cầu hoàn mỹ, không vừa mắt thứ xấu xí. Khi ta biến mình thành hình dạng này thì Huyền Thiên Tông rất tức giận, nhưng có lẽ mất hứng thú với cơ thể của ta. Huyền Thiên Tông không chịu đựng được sau khi đoạt xá ta sẽ biến thành quái vật như vậy.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo nghe Hỏa Công nói rất là giật mình, thế mới biết bộ dạng thê thảm như quái vật của gã không phải bị kẻ thù hủy hoại mà tự tàn.

Đúng là người rất dữ.

- Thời đại tiên cổ không còn ai là đối thủ của hắn, Huyền Thiên Tông đại sát tứ phương, tung hoành thiên địa vô địch thủ. Mọi đối thủ là kẻ thua cuộc trong tay Huyền Thiên Tông, hoặc chết, hoặc thành trái cây dinh dưỡng cho hắn. Các tiên sát phạt, chiến loạn làm lục đạo tan vỡ, thiên địa biến đổi lớn. Thế giới này sắp bị đốt trụi, dù sau này ra nhân vật như Vương Dương Minh, Lý Như Na cũng không phải là đối thủ của Huyền Thiên Tông.

Hỏa Công nói:

- Nhưng với Huyền Thiên Tông thì thiên địa biến đổi lớn là trí mạng cho hắn. Huyền Thiên Tông chưa bước vào vĩnh hằng nên sẽ suy kiệt theo thiên địa, gã là cường giả số một đương thời nên suy biến ảnh hưởng hắn lớn nhất. Có thể nói Huyền Thiên Tông đứng mũi chịu sào, là chuyện nằm ngoài dự đoán của hắn. Huyền Thiên Tông lập mưu kế chôn vùi tiên cổ, tất cả tiên nhân không trốn thoát được. Khi các tiên bị dụ vào mảnh đất hắc ám, bị giam cầm chôn vùi, dù Huyền Thiên Tông tự chém một đao giảm tu vi, hủy diệt tiên cổ cũng không ai uy hiếp được hắn. Bây giờ như người trông thấy, mồ chôn tiên bị Huyền Thiên Tông dùng đại thần thông luyện hóa trở thành tiểu thế giới.

thì ra là vậy.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo nhìn nhau.

Thì ra tiểu thế giới trong quan tài đen có lai lịch như vậy.

Nhưng tại sao nó xuất hiện trong tổ miếu của vũ nhân tộc?

Đinh Hạo đặt câu hỏi.

- Vũ nhân tộc? Ha ha ha ha ha ha! Chỉ là một chủng tộc phản bội, là một nhánh phụ thuộc thời đại tiên cổ. Năm xưa vũ nhân tộc là chủng tộc sa đọa đầu tiên bị Huyền Thiên Tông khống chế. Mới đây có một tiểu tử vũ nhân tộc giao dịch với Huyền Thiên Tông được lực lượng hạt giống hắc ám, kẻ đáng thương bị hắn lợi dụng xong trở thành thùng người hắc ám, là tên đó.

Mắt Hỏa Công đỏ rực nhìn hướng xác vũ nhân tộc đen thui.

Đinh Hạo sớm đoán được điều này.

Hỏa Công bảo là gần đây nhưng thật ra là rất lâu, tiểu tử vũ nhân tộc tức là Đại Đế vũ nhân tộc đời trước.

Đinh Hạo hỏi:

- Tiên bối có biết bây giờ Huyền Thiên Tông ở đâu không?

Đây mới là vấn đề quan trọng nhất bây giờ.

- Ha ha ha ha ha ha! Thiên nhân suy biến, thế giới suy giảm, hắn tự giảm tu vi, muốn vạn hóa thân, không ngừng dùng đủ bộ mặt xuất hiện trong thế giới tan vỡ này, khống chế sinh linh thiên địa. Hắn có bí pháp hắc ám nên đương nhiên có thể sống lại nhiều lần. Ta ở trong bãi tha ma chôn tiên này bởi vì cơ thể, bí pháp hắc ám nên bất tử, hắn không phải đối thủ của ta, không dám đến chỗ này, tuy nhiên . . . Hì hì . . .

Hỏa Công bật cười nói:

- Bây giờ thiên địa biến đổi chắc các ngươi cũng cảm nhận được phần nào? Với năng lực của Huyền Thiên Tông đã sớm nghĩ ra cách đối phó, ngày tận thế của ta sắp đến.

Khi Hỏa Công nói câu này không hề sợ hãi, khủng hoảng mà là cảm giác giải thoát.

Có một điều Hỏa Công không nói ra. Cơ thể hoàn toàn bị hắc ám như Hỏa Công lại có thể chất tiên thiên chiến thể nếu cứ ở lại mồ chôn tiên này có thể bất tử. Nhưng trong thời gian dài đặc Hỏa Công có quy luật đi thăm Minh Nguyệt Tiên, rời khỏi mồ chôn tiên nên gặp lực lượng trời phạt thiên địa suy giảm, sự sống đã đứt đoạn, cái chết sắp đến rất gần.

Bây giờ trông Hỏa Công rất mạnh nhưng thật ra căn nguyên đã khô kiệt.

Nếu không phải vừa rồi Hỏa Công hấp thu lực lượng Đại Đế vũ nhân tộc e rằng khó nói rõ ràng lý lẽ trong thời gian dài thế này, đây là lý do tại sao lần này gã không đi thăm Minh Nguyệt Tiên. Với trạng thái hiện nay Hỏa Công rời khỏi mồ chôn tiên là sẽ thành tro bụi.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo nghe Hỏa Công nói xong quay sang nhìn nhau, đã tin bảy, tám phần.

Hình ảnh giết chóc khủng bố từ năm tháng xa xôi như đập vào mặt. Đánh thủng thiên địa, đánh sập luân hồi, có thể thấy tình trạng thê thảm lúc đó. Tiếc rằng Hỏa Công không biết bây giờ Huyền Thiên Tông đi

đầu. Mục đích đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo đến đây không thành công, Đại Đế vũ nhân tộc đã chết, chết không đối chứng.

- Huyền Thiên Tông chôn cơ thể hắc nhưng sẽ không từ bỏ bản tôn, chờ đến lúc hắc bước vào vĩnh hằng sẽ lại vào cơ thể cũ, xuất hiện với thân phận tổ vạn tiên. Cá nhân Huyền Thiên Tông truy cầu hoàn mỹ, không cho phép tỳ vết, thích sạch sẽ.

Hỏa Công nói:

- Đây là điểm yếu của Huyền Thiên Tông, nếu hắc muốn bước vào vĩnh hằng phải tìm ra thân hình có thể chất ngang ngửa với ta, đây là cơ hội duy nhất cho các người tìm được Huyền Thiên Tông.

Đinh Hạo trầm ngâm suy tư.

Hỏa Công lên tiếng:

- Bằng hữu của người chắc chưa bước vào thiên kiếp, cảnh giới tiên đúng không?

Đinh Hạo hiểu Hỏa Công đang hỏi Cuồng Dao Trương Phàm, gật đầu.

Hỏa Công nói:

- Thập Hoàng Thể Tôn Công có áo nghĩa vô cùng, năm xưa ta được Huyền Thiên Tông chỉ điểm mới đến hoàn mỹ, dẫn động thiên kiếp. Nếu hắc không biết pháp môn thì suốt đời khó mà tiến bộ.

Hỏa Công im lặng giây lát, dường như quyết tâm, gãi gơ tay lên. Một đốm lửa đen chậm rãi bay ra.

- Trong lửa hắc ám này ẩn chứa áo nghĩa chung cực, câu đố độ kiếp trong Thập Hoàng Thể Tôn Công. Nếu người có bản lĩnh luyện hóa lực lượng hắc ám thì hãy giao cho hắc, xem như mạch truyền thừa này không đứt đoạn.

Đinh Hạo phong ấn đoàn lửa đen, lưu trữ nó.

1573. Chương 1577: Thần Triều Áo Trắng.

Đây đúng là cơ duyên cho Cuồng Dao Trương Phàm.

Cuồng Dao Trương Phàm có thể tu luyện Thập Hoàng Thể Tôn Công có lẽ vì thể chất giống như Hỏa Công. Sau khi Hỏa Công độ kiếp tu luyện đến mức tận cùng, gần như bất tử. Huyền Thiên Tông còn thèm muốn xác thịt của Hỏa Công thì biết uy lực công pháp Thập Hoàng Thể Tôn Công mạnh cỡ nào. Nếu Cuồng Dao Trương Phàm có thể đạt đến một bước này, gã sẽ là thành viên quan trọng trong trận doanh đối kháng U Minh Chân Tiên.

- Nếu có ngày nào hắc tu luyện thành công thì kêu hắc nhìn Minh Nguyệt thay ta, đốt ba nén nhang thơm cho ta đi. Ài, đời ta có thể đi.

Hỏa Công dứt lời.

Bùm!

Lực lượng hắc ám tăng vọt, Hỏa Công biến thành quả cầu lửa hắc ám nhanh chóng lao xa, bay nhanh ra ngoài tiểu thế giới, tốc độ siêu mau chớp mắt đã biến mất.

Hỏa Công lớn tiếng hú dài:

- Minh Nguyệt, ta đến đây!!!

Trong tiếng hú có sự bi thương giải thoát.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo giật nảy mình, cảm giác được tiếng hú của Hỏa Công ẩn chứa ý chết. Tuy nhiên Hỏa Công nắm giữ lực lượng hắc

ám quá mạnh, khi gã ra khỏi mộ chôn tiên sẽ tạo thành trùng kích khủng bố có thể giới thiên đạo, nơi gã đi qua không biết bao nhiêu sinh linh phải chết.

- Đi xem thử!

Đinh Hạo quát một tiếng, đuổi theo Hỏa Công.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình theo sát Đinh Hạo.

Chớp mắt đã tới lối ra tiểu thế giới. Mọi người thấy trong phạm vi mấy trăm dặm cường giả vũ nhân tộc bị lực lượng hắc ám bức xạ nổ bùng bùng, không có sức chống cự. Kiến trúc thần điện thi nhau sụp đổ. Hỏa Công như luồng sáng bay hướng di tích thất hải, nhưng gã mới bay ra mấy trăm dặm đã vô cùng yếu ớt.

Hỏa Công cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Rốt cuộc có ngày hôm nay, ta có thể đi dưới ánh nắng. Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, nàng có thấy không? Rốt cuộc ta đi ra thế giới hắc ám lạnh băng kia, đi ra thế giới nàng không thích . . .

Cơ thể Hỏa Công như miếng băng mỏng lộ dưới ánh nắng gắt chớp mắt tan chảy, từng lũ hơi thở hắc ám ngày càng nhạt, bị hòa tan. Lửa đen bao phủ toàn thân Hỏa Công hoàn toàn biến mất. Ánh nắng chiếu rọi, Hỏa Công nở nụ cười, cơ thể gã thành làn khói tan biến trong thiên địa.

Rốt cuộc Hỏa Công không thể gặp Minh Nguyệt Tiên một lần trước khi chết.

Khi đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo chạy đến nơi, vội vàng phong ấn những lực lượng hắc ám tan ra. Tuy nhiên mảnh đất nghiêm ngặt, bí mật nhất vũ nhân tộc đã thành vùng đất chết. Lần này vũ nhân tộc tổn thất trầm trọng, không chỉ mất hai cường giả tiên đạo mà vô số tinh anh cũng chết đi. Vương thành hoang tàn, trong đoạn thời gian dài vũ nhân tộc khó thể nổi lên.

Không ai đồng tình vũ nhân tộc.

Chủng tộc chìm đắm trong giết chóc, chinh phục rốt cuộc bị vận mệnh trừng phạt.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo quay về thần điện vũ nhân tộc, lại vào mộ chôn tiên. Mọi người tìm kiếm khắp nơi nhưng chỉ thấy thể xác các tiên nhân, lực lượng hắc ám khủng bố, ngoài ra không phát hiện được gì. Rõ ràng là Huyền Thiên Tông không ở trong tiểu thế giới này.

Đinh Hạo thấy hơi thất vọng.

Đinh Hạo bày trận pháp giám sát trong bãi tha ma chôn tiên, cùng đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình rời đi.

* * *

Thời gian trôi qua.

Chớp mắt lại qua trăm năm.

linh khí triều tịch, pháp tắc trong thiên địa này hầu như sắp đến trạng thái viên mãn, sinh linh càng cường đại hơn. Thậm chí xuất hiện một ít trẻ sơ sinh từ trong bụng mẹ đã vào tiên thiên cảnh, đương nhiên các sinh linh mới này không phải hạt giống thiên phú siêu đẳng. Có người nghi ngờ trong thời đại lực đạo luân hồi sắp khép kín trọng sinh, những đứa bé mới sinh rất có thể là các cường giả tiên đạo đã chết trọng sinh.

Qua một trăm năm nay có vô số người chọn độ tiên kiếp tiến vào cảnh giới tiên.

Bây giờ tiên nhân đã không xem như tồn tại hiếm thấy trong thế giới.

Các cường giả của các chủng tộc tu luyện siêu nhanh, trăm năm từ trẻ sơ sinh tu luyện thành tiên nhân không quá hiếm thấy. Có một vị thiên tài xuất thân từ đại tông môn chỉ mất bốn mươi năm là trở thành tiên nhân, lập kỷ lục tu luyện mới của thế giới. Tốc độ tiến bộ thực lực kiểu này vượt xa thần thoại vô đạo Đinh Hạo.

Trong trăm năm này Đinh Hạo vẫn không độ kiếp.

Thực lực của Đinh Hạo vẫn còn giữ lại ở đỉnh thần cảnh.

Nhưng Đinh Hạo vẫn là tồn tại mạnh nhất thế giới này.

Với sức chiến đấu đỉnh thần cảnh không biết Đinh Hạo đánh bại bao nhiêu là cường giả cảnh giới tiên.

Đặc biệt một vài hậu bối mới lên cảnh giới tiên chưa trải qua thời đại Đinh Hạo đại sát tứ phương chúa tể thiên hạ, không phục người chỉ là đỉnh thần cảnh nhưng có thể chiếm ngôi báu sức chiến đấu số một thiên hạ. Bọn hậu bối nổi lên khiêu chiến, những người mới bước vào cảnh giới tiên kéo dài tới khiêu chiến Đinh Hạo.

Nhưng không ai có thể đánh bại Đinh Hạo.

Sau này thậm chí không người nào qua nổi một chiêu của Đinh Hạo.

Dù là kỳ tài dùng bốn mươi năm vào cảnh giới tiên cũng chỉ bị Đinh Hạo nói một chữ đã đánh bay ra mấy ngàn dặm.

Thực lực thật sự của Đinh Hạo thành ẩn số của thế giới, không ai biết tại sao hắn không bước vào cảnh giới tiên, không người hiểu thấu thực lực mạnh nhất của Đinh Hạo cường đại đến đâu.

Tuy nhiên không còn ai dám khiêu chiến Đinh Hạo.

Những cường giả đã vào cảnh giới tiên từ lâu như đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình thực lực bây giờ đã đến mức độ siêu phàm nhập thánh, vẫn là tồn tại hô mưa gọi gió trong thế giới này. Tuy nhiên khoảng cách bước vào vịnh hằng vẫn rất xa xôi.

Cục lúc đó, phân chia cách cục thiên hạ của các đại thế lực biến đổi rất lớn.

Nhân tộc Bắc vực Vô Tận đại lực hầu như là thiên hạ của Vô Tận đại lực. Trên Vắn Kiếm sơn mạch có một ngàn tiên nhân tọa trấn, là đại tông môn số một thiên hạ, thực lực đỉnh cao. Vắn Kiếm tông trở thành lực lượng mạnh nhất thế giới thiên đạo. Ngang ngang với Vô Tận đại lực là Tiên Hoàng cung, hoàn toàn thay thế Yêu Thần cung trở thành thế lực yêu tộc mạnh nhất Bắc vực. Vì hôn ước giữa Đinh Hạo và Tạ Giải Ngữ cung chủ Tiên Hoàng Cung nên Vắn Kiếm tông, Tiên Hoàng Cung đồng khí liên chi, nói là một thể cũng không quá đáng.

Từ hai mươi năm trước Tạ Giải Ngữ đã vào cảnh giới tiên, huyết mạch chân hoàng trở ngược về viễn tổ, thực lực sâu không lường được.

Tạ Giải Ngữ ức chế quá lâu trước khi độ kiếp nên một bước đạp qua cảnh giới tiên có thể nói là tích lũy sâu dày, thực lực tăng trưởng rất nhanh. Chẳng qua trong hơn hai mươi năm Tạ Giải Ngữ gặp sáu lần thiên kiếp, mỗi lần đều thành công vượt qua. Tạ Giải Ngữ trở thành cường giả cảnh giới tiên, vượt qua đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình. Tạ Giải Ngữ được xem là cường giả mạnh nhất cảnh giới tiên đạo, chỉ đứng sau quái thai thiên cổ Đinh Hạo chưa thành tiên nhưng đè ép các tiên nhân ngộp thở.

1574. Chương 1578: Thần Triều Áo Trắng (hạ).

Đinh Khả Nhi cai quản Thiên phủ Nam Hoang cũng bước vào cảnh giới tiên, uy chấn một phương.

Trong thời gian này Đinh Hạo nhiều lần mang dñ quay về trái đất đoàn tụ với phụ mẫu. Đinh Khả Nhi có tâm tình thiếu nữ, mấy năm trước nàng gặp nhiều gian truân nên mới lạnh như tuyết. Bây giờ có Đinh Hạo gánh vác tất cả, Đinh Khả Nhi dần trở về cá tính nghịch ngợm lém lỉnh, hai trăm tuổi đối với tiên nhân chỉ xem như là thời kỳ thiếu nữ. Đa số thời gian Đinh Khả Nhi ở lại trái đất làm bạn cùng phụ mẫu.

Yêu chủ số một Nam Hoang Ôn Đa Tình thăm mển Đình Khả Nhi đã lâu, hơn hở đi trái đất mấy lần. Sau khi Ôn Đa Tình bước vào cảnh giới tiên thoát khỏi phạm thai, không còn hình dạng yêu tộc, bản thể biến thành người nên không ngăn cách chủng tộc.

Đình Hạo không có ý kiến gì, tùy Đình Khả Nhi quyết định.

Trong Vãn Kiếm tông, đám người Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết cũng bước chân vào cảnh giới tiên. Tây Môn Thiên Tuyết sinh một bé trai cho Đình Hạo, là con trai thứ nhất của hắn. Đình Hạo mừng rỡ đặt tên là Đình Xuân Thu, rất là thương yêu. Đình Xuân Thu có thiên phú siêu cao, di truyền bề ngoài của phụ mẫu, anh tuấn siêu phàm. Vài người nhiều chuyện bình luận Đình Xuân Thu là mxy nam số một Vô Tận đại lục. Bây giờ Đình Xuân Thu mười sáu tuổi đã là cường giả thần cảnh, vừa đẹp trai tài giỏi giàu có trên thế giới. Đình Xuân Thu có gia thế bất phàm, vào cảnh giới tiên chỉ là vấn đề thời gian. Rất có thể Đình Xuân Thu sẽ phá vỡ kỷ lục tu luyện của kỳ tài bốn mươi năm bước vào tiên cảnh.

Trừ Đình Xuân Thu, Đình Thiên Sương ra Tạ Giải Ngữ, Lý Y Nhược sinh bé gái, Đình Hạo đặt tên là Bạch Kỳ Phong.

Hai người con giá năm nay mới mười lăm tuổi đã trở mã thiên kiều bá mị, về diện mạo, khí chất, thiên phú đều đứng đầu đương thời, là hòn ngọc quý của toàn Vô Tận đại lục. Đình Lạc Tuyết, Đình linh Phong được gọi là tiên nữ, danh tiếng xinh đẹp lan xa. Đặc biệt Đình Lạc Tuyết kết thừa địa vị Tiên Hoàng cung của mẫu thân, quyền thế ngập trời. Đình linh Phong là thánh nữ của hải tộc thất hải, không kém hơn Đình Lạc Tuyết. Hai nàng và Đình Thiên Sương được gọi là ba thiên kim của Đình gia, cũng là ba nữ nhân có quyền thế kinh khủng nhất thế giới thiên đạo.

Mấy năm nay người đến cửa cầu hôn đập mồn đường Vãn Kiếm sơn mạch.

Đình Hạo không đồng ý.

Ba thiên kim là báu vật trong tim Đình Hạo, hắn hy vọng các nàng có thể tự mình chọn vận mệnh.

Đình Hạo thu nhận vài đệ tử đều có thành tựu phi phàm.

Nhậm Tiêu Dao cũng đã thành tiên nhân. Tuy Nạp Lan Du Hiệp không thể tu luyện nhưng gã phù hợp với thiên địa, theo thời gian trôi qua đã thành cường giả tam khiêu cảnh giới tiên. Nạp Lan Sơ ở trong cơ thể Nạp Lan Du Hiệp tu luyện Huyền Chiến Thắng Quyết, thần hồn cường đại sánh bằng tiên nhân.

Từ khi có được tiên khí hình người Nạp Lan Du Hiệp Đình Hạo vẫn không sử dụng lực lượng trong đó, bây giờ tiên nhân trải rộng thế giới thiên đạo, tiên khí Nạp Lan Du Hiệp đã không có uy lực gì.

Đình Hạo chú ý nhất là Cuồng Dao Trương Phàm.

Sáu mươi năm trước Đình Hạo hoàn toàn luyện hóa lực lượng hắc ám trong lửa đen, biến nó thành hoa sen lửa trắng giao cho Cuồng Dao Trương Phàm, hoàn tiện Thập Hoàng Thể Tôn Công. Quả nhiên, sau năm năm Cuồng Dao Trương Phàm tu luyện cơ thể dẫn động thiên kiếp, vạn trượng lôi kiếp lôi vân rền luyện thân thể. Cuồng Dao Trương Phàm thành cường giả thứ hai tu luyện cơ thể bước vào cảnh giới tiên từ vạn ocro đến nay.

Ví dụ này mở ra cánh cửa cho các thể tu trong Hãn Hải sâm lâm.

Đình Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm cùng nhau nghiên cứu áo nghĩa biến đổi trong Thập Hoàng Thể Tôn Công ra một phòng ngự có thể thực hành, truyền khắp thể tu Hãn Hải sâm lâm. Lục tục có người dùng lực lượng cơ thể đỉnh cao dẫn động thiên kiếp, bước vào cảnh giới tiên.

Biến cố này khiến nguyên Hãn Hải sâm lâm sôi trào.

Đám thể tu Hãn Hải sâm lâm tìm thấy hy vọng vô tận.

thế giới này rốt cuộc có con đường tu luyện thứ hai. Rất nhiều sinh linh vô giả không có thiên phú trong đạo tu luyện huyền khí chuyển sang tu luyện cơ thể, tự thành hệ thống mới. Hãn Hải sâm lâm thành thánh địa cơ thể thành tiên.

Trên Thần Ân đại lục biến đổi càng lớn hơn.

Thực lực Thần Đình phương đông gấp gấp tăng trưởng, hồi phục từ cuộc bạo động, trấn áp thiên hạ. Mấy thần vương, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ, nhiều đệ tử thiên tài của tộc Đinh thị lần lượt vào cảnh giới tiên. Hoa Ma Kiếm có truyền thừa Nam Minh Ly Hỏa đạo xem như mấy trăm năm mài một kiếm, một bước lên trời. Uy lực thể chất Nam Minh Ly Hỏa rất kinh người, bây giờ Hoa Ma Kiếm và huynh đệ Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ được gọi là cường giả đỉnh cao ba chân tiên Thần Đình.

Vũ nhân tộc trái ngược với tất cả.

Trăm năm trước vũ nhân tộc bị đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dục, Ôn Đa Tình, Đinh Hạo trừng phạt, hai cường giả tiên đạo chết đi, rồi lại gặp trời phạt, thể lực tụt dốc không gượng dậy nổi. Địa bàn vũ nhân tộc liên tục giảm bớt, trở thành thế lực hạng ba. Vì năm xưa vũ nhân tộc gây nhiều ác duyên nên sống không vui vẻ gì.

Thế lực thú nhân tộc, hải tộc tăng trưởng nhiều, bước vào thời kỳ hưng thịnh.

Trong thế giới tiên đạo nếu bình chọn thế lực nào tăng trưởng nhanh nhất, khủng bố nhất trong hai trăm năm qua thì không phải Vấn Kiếm tông, hay Thần Đình phương đông, hải tộc, thú nhân tộc mà là thế lực mới nổi trong Trung Thổ Thần Châu Vô Tận đại lục.

Bạch Y thần triều!

Chủ Bạch Y thần triều chính là bạch y vương Mục Thiên Dường.

Khởi bước từ một tiểu châu nhỏ Vị Châu, trong vòng hai năm Bạch Y thần triều tăng vọt, hầu như năm giữ lãnh thổ toàn bộ Trung Thổ Thần Châu Vô Tận đại lục. Trung Thổ Triều Thiên Thần Điện ngày xưa đã sớm bị mọi người lãng quên, Bạch Y thần triều thay thế vào đó. Bạch y vương Mục Thiên Dường uy chấn một phương, nhiều người xem gã là Đinh Hạo thứ hai. Vì cho đến hôm nay Mục Thiên Dường không độ tiên kiếp, không bước vào cảnh giới tiên.

Thực lực của Mục Thiên Dường siêu khủng bố.

Mục Thiên Dường giống như Đinh Hạo, tuy không bước vào cảnh giới tiên nhưng có thực lực chém tiên nhân, uy chấn bốn phương.

Từng có mười tiên nhân tính kế Mục Thiên Dường nhưng bị gã một chiêu giết ngược lại, đánh mười tiên nhân nát vụn. Tin tức lan ra, các phương giết mình. Bọn họ mấy lần ra tay đẩy danh tiếng Mục Thiên Dường lên đến đỉnh. Bốn mươi năm trước Mục Thiên Dường đấu với cường giả tiên đạo số một Trung Thổ Thần Châu Bạch Kỳ Phong một trận, là cuộc quyết đấu chấn động nhất trong vòng sáu mươi năm. Nghe nói cuộc so tài kéo dài một ngày một đêm, mọi người không chính mắt thấy chiến trường nhưng kết quả cuối cùng làm tất cả rớt trong mắt.

Cường giả tiên đạo số một Trung Thổ Thần Châu Bạch Kỳ Phong thề trung thành với Bạch Y thần triều, trở thành chiến tướng số một dưới tay Bạch Y Đế Quân Mục Thiên Dường.

Từ đó sức ảnh hưởng của Bạch Y thần triều càng tăng lên.

1575. Chương 1579: Số Mệnh Tái Chiến.

Ngoài ra Bạch Y thần triều có cường giả như mây, nhân tài đông đúc. Trong đó Thanh Long quân sư được xem như trí thánh của Trung Thổ Thần Châu, tuy thực lực cá nhân chưa đến Vô Thánh cảnh nhưng gã thần cơ diệu toán, không biết biến bao nhiêu kẻ thù của Bạch Y thần triều thành nắm cát vàng. Rất nhiều tiên nhân đối diện trí thánh Thanh Long quân sư đều sợ bay hồn mất vía. Trong cảm nhận của nhiều người Thanh Long quân sư ẩn sau bóng ma Bạch Y Đế Quân Mục Thiên Dường thậm chí còn khủng bố hơn là bản thân Mục Thiên Dường.

Một nhân vật phong vân khác của Bạch Y thần triều là nữ chiến thần Lưu linh Túy.

Nữ nhân này ngay từ đầu đã đi theo bên cạnh Bạch Y Đế Quân, được gọi là chiến thần mỹ nữ số một Trung Thổ Thần Châu. Bốn mươi năm trước Lưu linh Túy thành tiên, phong cách tác chiến rất mạnh mẽ. Mỗi cuộc chiến Lưu linh Túy như muốn đồng quy vu tận với đối thủ, thủ đoạn sấm sét, nhanh chóng, mạnh mẽ. Bạch Y cận vệ doanh dưới tay Lưu linh Túy đều là cường giả số một, là sư đoàn tinh nhuệ bên cạnh Mục Thiên Dưỡng. Nhiều người cho rằng nguyên Vô Tận đại lục chỉ có Tiên Kiếm doanh của Vãn Kiếm tông là áp chế được quân đội Bạch Y cận vệ doanh.

Lưu linh Túy có địa vị rất cao trong Bạch Y thần triều, nghe nói được Bạch Y Đế Quân tin tưởng hơn cả Thanh Long quân sư. Có nhiều lúc lời nói, việc làm của Lưu linh Túy đại biểu cho Mục Thiên Dưỡng, dù nài phạm lỗi lầm cỡ nào Bạch Y Đế Quân chưa từng trách mắng chiến thần xinh đẹp.

May mắn nữ chiến thần xinh đẹp có nhân duyên rất tốt, Lưu linh Túy chưa từng được yêu mà kiêu căng, kiêu chế bản thân nghiêm khắc, quan tâm quân sĩ. Tất cả tiên tướng, đại thần, cao tăng của Bạch Y thần triều đánh giá nữ chiến thần xin hạp rất cao.

Có một điều khác mọi người đều biết.

Nữ chiến thần xinh đẹp Lưu linh Túy yêu thâm Mục Thiên Dưỡng, từng công khai tuyên bố là đời này chỉ gả cho Bạch Y Đế Quân, nếu Bạch Y Đế Quân không muốn thì nàng sẽ ở giá suốt đời.

Đối với nhiều người thì Lưu linh Túy là nữ tiên tựa lửa, mạnh mẽ vang dội, cực kỳ hấp dẫn. Lưu linh Túy như nam nhân, cân nhắc không thua tu mi. Nhiều người đánh đồng Lưu linh Túy với đệ nhất nữ chiến thần Tạ Giải Ngữ của Bắc vực, đều là nữ vô thần tuyệt vời hiển hách một thời. Nhưng lực lượng hắc ám, Tạ Giải Ngữ chưa từng đánh nhau, không biết ai mạnh hơn ai.

Bạch Y thần triều nổi lên, nhiều người so sánh Mục Thiên Dưỡng và Đinh Hạo.

Ân oán của hai người từng đồn đãi ầm ĩ. Khi Mục Thiên Dưỡng, Đinh Hạo chưa như bây giờ bước lên đỉnh cao thì đã nổi tiếng Tuyệt Châu, ân oán làm lớn chuyện đến mức toàn Bắc vực đều biết. Quá khứ nhắc lại, bị tin đồn phóng lớn lên, đủ các loại cách nói. Dần dần mọi người cho rằng Mục Thiên Dưỡng, Đinh Hạo là địch thủ số mệnh.

Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng đều xuất thân từ Tuyệt Châu, là thiên tài một thời, bên người có nhân kiệt tuyệt thế trung thành thề sống chết, có nữ thần đẹp nhất, trí giả đáng sợ nhất trung thành. Bây giờ Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng là cường giả uy chấn một phương, đặc biệt là hai người không độ kiếp thành tiên vẫn có thực lực trấn áp tiên nhân.

Từ các mặt tin đồn thì giữa Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng phải có trận chiến.

Vậy là giữa Vãn Kiếm tông và Bạch Y thần triều sẽ phải tranh thắng thua.

Không chỉ người ngoài nghĩ vậy mà nhiều đệ tử, môn nhân của hai thế lực đều cho rằng như thế. Các đệ tử xuất thân từ hai thế lực đi trong giang hồ thiên hạ sẽ so kè với nhau, có địch ý, gây mâu thuẫn, ma sát.

Tương đối thì hệ Vãn Kiếm tông vẫn chiếm ưu thế.

Dù sao Đinh Hạo chiếm danh hiệu số một thiên hạ nhiều năm. Tuy Mục Thiên Dưỡng bí ẩn khó lường nhưng chưa khiêu chiến với Đinh Hạo, mọi người xem đây là chứng cứ gã không bằng hắn.

* * *

- Một trăm năm qua đi tại sao Huyền Thiên Tông vẫn không có tin tức gì? Chẳng lẽ hắc luyện công xảy ra vấn đề, đã chết?

Đinh Hạo đứng trên đỉnh Ấn Kiếm phong, nhíu mày.

Phía sau lưng Đinh Hạo là đại ma vương Tà Nguyệt đang ngáy khò khò. Bây giờ hơn một nửa thế giới thiên đạo trong tối ngoài sáng nằm trong tay Đinh Hạo, thân phận đại ma vương Tà Nguyệt nước lên thì thuyền lên, mỗi khi nó đến chỗ nào đều có người cung nghênh vui vẻ đưa tiễn, các loại trân tu mỹ vị càng là liên tục dâng hiến. Cái bụng vô tận của đại ma vương Tà Nguyệt sắp bị lấp đầy, giờ nó như cục thịt trắng, không thích vận động, cái danh mèo lười quá đúng.

Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc phát dục đến mức tận cùng, lại có thiên tài địa bảo của Vắn Kiếm tông cung ứng, rốt cuộc hoàn toàn kích thích Tam Đầu Thiên Khuyển, nắm giữ thần thông căn nguyên. Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc thu nhỏ thân hình thành con cún bình thường, từ ba đầu biến thành một cái đầu, bộ dạng không dữ tợn như ngày trước. Tam Đầu Thiên Khuyển Tiểu Hắc lông xù đáng yêu vô cùng, thành vật cưng được hoan nghênh nhất Vắn Kiếm tông, hoàn toàn thay thế đại ma vương Tà Nguyệt phát tướng mập mạp.

Đại ma vương Tà Nguyệt cực kỳ bất mãn nhưng nó không thể chia tay với đồ ăn ngon, chỉ đành khóc thầm.

Một trăm năm nay tu vi của Đinh Hạo càng tăng tiến, đã đến cảnh giới không ai nhìn thấu được. Dù là đám người Tà Giải Ngữ, Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm đứng bên cạnh Đinh Hạo cũng sẽ cảm giác áp lực vô hình như đối diện trời sao vũ trụ, đây xem như một dị số trong thiên địa.

Đinh Hạo từng nghỉ ngơi trên người Mục Thiên Dưỡng có vấn đề, vì hắn từng ở ven Vị Châu thành phát hiện một trận pháp thiên địa hắc ám rất ẩn khuất, để lại hậu chiêu ở đó. Sau này Đinh Hạo phát hiện trận pháp hắc ám dần mỏng rồi cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Kỷ Anh Khỉ xếp nội ứng vào Bạch Y thần triều đưa về các loại tin tức có lẽ Mục Thiên Dưỡng không có vấn đề gì.

Đương nhiên mấy năm nay Vắn Kiếm tông cũng hao tổn một vài nội ứng. Thanh Long quân sư là nhân vật thế nào? Thanh Long quân sư phát hiện nhiều cái đỉnh Kỷ Anh Khỉ chôn vào, nhưng vị quân sư này khá thú vị, sau khi phát hiện gã không khó xử các gián điệp mà đưa về lãnh lặn. Kỷ Anh Khỉ cũng phát hiện nhiều cái đỉnh Bạch Y thần triều chôn trong Vắn Kiếm tông, cũng bắt chước Thanh Long quân sư đưa đám người đó an toàn trở về.

Trong trăm năm hai trí giả tranh đấu gay gắt khá thú vị.

Đinh Hạo tự mình đến Vị Châu thành quan sát Mục Thiên Dưỡng, những người bên cạnh gã tu luyện công pháp gì, không phát hiện có điểm nào đáng ngờ. Đinh Hạo từng cách ngàn dặm núi non xa xôi trao đổi một chiêu với Mục Thiên Dưỡng, hắn không phát hiện có lực lượng hắc ám.

Bây giờ Đinh Hạo không còn nghỉ ngơi Mục Thiên Dưỡng.

Thời gian trôi qua, thế gian càng lúc càng hưng thịnh, hòa bình, lục đạo bắt đầu hồi phục lực lượng luân hồi.

- Rốt cuộc Huyền Thiên Tông tức là U Minh Chân Tiên ẩn núp ở đâu? Nhân vật như vậy chắc không chết, chắc chắn núp trong bóng tối âm mưu cái gì.

Với thực lực, thế lực hiện giờ của Đinh Hạo có thể nói nắm rõ mọi thứ trong thiên hạ, nhưng hắn không phát hiện ra chút manh mối gì.

Điều Đinh Hạo có thể làm là yên lặng theo dõi kỳ biến.

1576. Chương 1580: Số Mệnh Tái Chiến (2).

Trong thời gian này Đinh Hạo lại đi di tích hải vực thất hải, gặp Minh Nguyệt Tiên ấy ần, nói cho nàng biết mọi thứ hắn nghe Hỏa Công kể.

Minh Nguyệt Tiên tặc lưỡi than thở nhưng thật sự không biết gì hết.

Minh Nguyệt Tiên bị sự thật kích thích rất lớn, dù sao Huyền Thiên Tông là ân sư dạy dỗ nàng. Lúc trước Minh Nguyệt Tiên luôn không tin Hỏa Công là ma đầu, dù sao ở chung với nhau bao nhiêu năm. Hỏa Công đó trông như thiếu niên gốc vụng về. Minh Nguyệt Tiên càng không chấp nhận được sự thật Huyền Thiên Tông là hung thủ chính thức trong bóng tối.

Mọi chuyện xảy ra bên ngoài khiến Minh Nguyệt Tiên không còn gì lưu luyến.

Minh Nguyệt Tiên bình tĩnh ở trong di tích cô đơn, lạnh lẽo chờ đợi.

Đối với Minh Nguyệt Tiên chỉ có giải mở bí ẩn cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Minh Nguyệt Tiên muốn biết sự phụ có thật sự là người như vậy không?

Mỗi cách một thời gian Đinh Hạo sẽ đi di tích thăm Minh Nguyệt Tiên một lần.

Thi thoảng Cuồng Dao Trương Phàm cũng đi qua, đứng trước một ngôi mộ bên ngoài di tích đốt ba nén nhang cúng vị sự phụ đã mất dạy dỗ gần một nửa. Nếu không nhờ quyền Thập Hoàng Thể Tôn Công đó thì Trương Phàm giờ đây tuổi thọ đến cuối biến thành xương khô, nói gì đến cái danh Cuồng Dao uy chấn thiên hạ?

Chớp mắt lại năm mươi năm qua đi.

Ngày hôm nay thiên hạ chấn động.

Vì xảy ra sự kiện siêu lớn.

Bạch Y Đế Quân công khai khiêu chiến đao cuồng kiếm si.

Tin tức này như chấp cánh lan khắp thiên địa, nguyên thể giới thiên đạo chấn động.

Ngày hôm nay vẫn đến sao?

- Sau một tháng, Bắc vực vô tận, Thiên Hàn Tuyết phong, quyết tử chiến.

Mười bốn chữ này là Mục Thiên Dưỡng dùng thủ đoạn thần thông phát ra chiến thư, chấn động thiên địa, các phương đều có thể nghe thấy. Mười bốn chữ ngưng tụ trên bầu trời thật lâu không tan.

Đinh Hạo chỉ đáp một chữ.

- Chiến!

Thiên hạ oanh động.

Trận chiến này cuối cùng vẫn đến?

Đây là cuộc va chạm giữa hai thủ lĩnh. Nếu nói lúc trước người khiêu chiến Đinh Hạo đều bị nghiền áp, nhiều người tin tưởng Mục Thiên Dưỡng cũng bí ẩn, thời thiếu niên tranh nhau phát sáng với Đinh Hạo sẽ là kỳ phùng địch thủ.

Nhiều người chạy tới Tuyết Châu Bắc vực Thiên Hàn Tuyết phong.

Đây là nơi lần đầu tiên Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng quyết đấu.

Cũng trong cuộc quyết đấu đó Thiên Hàn Tuyết phong bị phá hủy hoàn toàn, Mục Thiên Dưỡng thua chết. Nhưng sau này Mục Thiên Dưỡng làm sao sống sót thì tạm không nhắc đến.

Hơn hai mươi ngày gần gũi Tuyết Châu Bắc vực xuất hiện vô số cường giả, cao thủ các phương. Trong toàn thể giới thiên đạo ai có tư cách xuất hiện xung quanh Thiên Hàn Tuyết phong đều chạy đến xem.

Đây là địa bàn Đinh Hạo và Vấn Kiếm tông khổng lồ, Mục Thiên Dưỡng chọn khiêu chiến hãn tại đây được mọi người cho rằng đó là biểu hiện tràn đầy tự tin. Thần đồng ngày xưa muốn đứng dậy từ nơi đã ngã.

Thời gian trôi nhanh.

Ngày quyết chiến đã đến.

Xung quanh Thiên Hàn Tuyết phong sụp xuống khoảng trăm dặm đông đúc người đứng, cường giả nguyên thể giới thiên đạo đều tập trung tại đây.

Một vầng mặt trời chậm rãi dâng lên từ phía đông.

Ánh nắng như máu chiếu rọi mặt đất.

Thiên Hàn Tuyết phong ngày xưa được gọi là ngọn núi cao nhất Tuyết Châu, cũng lạnh lẽo nhất. Đỉnh núi băng từng bị Đinh Hạo một kiếm đánh sụp giờ là đất tuyết băng giá, qua mấy trăm năm diễn biến đã thành băng xuyên, địa thế trùng xuống nhiều, nhưng vẫn lạnh lẽo, cơn gió rít gào.

Từng cặp mắt nhìn chỗ này chăm chăm.

Có người khẽ hỏi:

- Sao hai bên quyết chiến còn chưa lộ mặt?

Người đó chưa nói xong thì . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh âm kỳ dị phát ra từ bên trên băng xuyên. Những băng nham như vật sống nhúc nhích, từ bốn phía tụ tập lại. Chớp mắt vô số băng nham tụ lại hình thành hai ngọn núi cao vút. Các khối băng to bay lên nâng băng nham, ngọn núi càng lúc càng cao . . .

- Đây là . . .

Một cường giả Tuyết Châu già ngạc nhiên, dần hiểu ra điều gì.

Cường giả Tuyết Châu kinh kêu:

- Hai đỉnh băng này . . . Là bộ dạng Thiên Hàn Tuyết phong ngày xưa chưa bị hủy. Đã mấy trăm năm, quá lâu, ta suýt quên mất.

Có người hiểu được điều gì.

Giây lát sau hai đỉnh băng lấp lánh đồ sộ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thiên Hàn Tuyết phong bị hủy hồi phục lại hình dạng ngày xưa.

Lúc này rất nhiều người kêu lên.

Vì trên đỉnh Thiên Hàn Tuyết phong mới hình thành, nam, bắc phong có người đứng. Vô số cường giả chí tôn tiên đạo đứng xem nhưng không ai thấy rõ ràng hai người kia xuất hiện như thế nào.

Trên nam phong, một người áo trắng, tóc trắng như tuyết, con ngươi màu bạc, mặt mày tuấn tú như tiên nhân. Một tay nam nhân áo trắng cầm kiếm, như pho tượng bạch ngọc lạnh băng, khí thế vô hình chậm rãi khuếch tán. Băng tuyết bay quanh người gã, kích thích thị giác như người trong tranh bước ra ngoài.

Trên bắc phong, một người mặc áo xanh, tóc đen như thác, mày kiếm mắt sáng, mắt chứa sao trời khoanh tay đứng, như thần tiên, khí chất xuất thần. Rõ ràng hẳn đứng đó nhưng cho người cảm giác như có như không, như thật như ảo.

Đám đông kích động.

Xuất hiện!

Là Bạch Y Đế Quân và đao cuồng kiếm si!

Hai thủ lĩnh võ đạo uy chấn thế giới thiên đạo rốt cuộc xuất hiện.

Đặc biệt là một số cường giả thế hệ trẻ, rất nhiều cường giả Bắc vực thế hệ trước cực kỳ hưng phấn, máu nóng sục sôi. Nbao nhiêu năm qua Bắc vực luôn thấy hãnh diện vì hai thủ lĩnh võ đạo này, vì Đinh Hạo, Mục Thiên Dương là cường giả ra từ Tuyết Châu Bắc vực.

Dù là đao cuồng kiếm si hay Bạch Y Đế Quân mấy năm nay đều thần long thấy đầu không thấy đuôi, ít khi ra tay. Hai người ở địa vị cao, nhiều người chỉ nghe tên chứ chưa thấy mặt thủ lĩnh võ đạo. Lúc này bọn họ rốt cuộc được chiêm ngưỡng chân dung. Hai người không uống là thần tượng của vô số hậu bối, Mục Thiên Dương, Đinh Hạo tuấn tú vô cùng, như tiên nhân giáng trần, siêu phàm thoát tục, chỉ khí chất mặt mày đã đủ hình dung bằng từ phong hoa tuyết đại.

Trên nam, bắc phong khí thế vô hình khuếch tán.

Đám người liên tục thụt lùi, vì áp lực khủng bố đó khiến bọn họ cảm thấy ngột thở.

Đây rất có thể là cuộc quyết đấu của hai tồn tại mạnh nhất đương thời, sức phá hoại siêu đáng sợ. Một khi chiến đấu tiến vào trạng thái gay cấn, đứng quá gần, kinh khí hơi tràn ra một chút thì khán giả chết khi nào cũng không biết.

Cùng lúc đó.

Người của Bạch Y thần triều, Vãn Kiếm tông đều xuất hiện xung quanh.

Bạch Kỳ Phong, Lưu linh Túy, Thanh Long quân sư bí ẩn ngồi trên xe lăn. Kiếm Thần Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Tạ Giải Ngữ đều xuất hiện ở nam, bắc phong, đối diện từ xa.

* * *

Trên nam bắc phong.

Hai cặp mắt giao nhau, bình tĩnh mà hờ hững.

- Trận chiến hôm nay là cần thiết.

Mục Thiên Dưỡng bình tĩnh nói:

- Đừng như lần trước để lại biến cố.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Tốt.

Mục Thiên Dưỡng mở miệng nói:

- Nếu ta chết trận mong người để lại Bạch Y thần triều.

Đinh Hạo vẫn gật đầu, nói:

- Tốt.

Khóe môi Mục Thiên Dưỡng cong lên uy phong nói:

- Nếu người chết trận ta cũng sẽ để lại Vãn Kiếm tông.

Đinh Hạo chỉ mỉm cười.

1577. Chương 1581: Số Mệnh Tái Chiến (3).

Cách biệt nhiều năm, lý do lúc trước Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng quyết đấu đã không còn ý nghĩa gì. Thực lực, thể lực, danh vọng đến trình độ như hai người đã không cố chấp thù hận ngày xưa, thời gian sẽ xóa nhòa mọi thứ. Lần này đao cuồng kiếm si, Bạch Y Đế Quân xuất hiện trên nam, bắc phong chỉ có một lý do.

Muốn chiến.

Chỉ có thể.

Dường như đây là số phận sắp đặt.

Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng phải chiến.

Khí thể lực tràn vô hình từ nam, bắc phong chậm rãi tràn ra. Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng chưa đánh nhau nhưng ánh sáng xung quanh hư không bắt đầu vận vẹo.

Mục Thiên Dưỡng nhẹ phát tay.

Một cái bóng trắng chớp mắt xuất hiện trước mặt Đinh Hạo.

Đây là một loại thần thông rất quái dị. Lực trảng trong phạm vi trăm thước bên người Đinh Hạo kiên cố biết mấy, dù là Bạch Kỳ Phong được gọi là đệ nhất cường giả tiên đạo Trung Thổ Thần Châu hết sức đánh ra một kích cũng không thể đến gần Đinh Hạo. Nhưng bóng trắng như hư vô, vượt qua thời không dễ dàng đến bên cạnh Đinh Hạo.

Chiêu thứ nhất đã phá phòng ngự của Đinh Hạo.

Đám người xung quanh chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã cảm thấy trước mắt rực rỡ ánh sáng bạc.

Kiểm quang nổi lên.

Bóng trắng vung kiếm chém vào Đinh Hạo.

kiếm ảnh như có như không, không dính chút khói lửa, như thể không tạo thành thương tổn gì.

Mặt Đinh Hạo không biểu tình, không chút lơ là, nhẹ lắc người như chuyển biến giữa hư và thực. Kiếm quang xẹt qua, ánh bạc chém nát hư không, vô số đỉnh băng phía sau băng phong xa mấy chục dặm lặng lẽ đứt làm hai khúc.

- Đó là kiếm pháp gì?

- Cái này . . . Chẳng có chút lliếm đạo tiết ra ngoài nhưng sao những đỉnh băng đó bị chém?

- Lực lượng vô địch, nếu ta đối diện một kiếm đó thì . . . Đáng sợ, chắc chắn không đỡ nổi, thậm chí không tránh khỏi.

Vô số tiên nhân xem cuộc chiến rất giật mình. Kiếm pháp bóng trản của Mục Thiên Dương quá đáng sợ, giết người vô hình, không dính khói lửa trần gian, không thể đoán ra quỹ tích nhất kiếm, không cách nào dự đoán được, không chút lực lượng dao động lại có thể chém tiên.

Sau một kích bóng trắng chợt xoay tròn, sát ý vô hình bắn ra.

Vô số lưỡi dao vô hình cắt ào Đinh Hạo.

- Chỉ là trò vật.

Lần này Đinh Hạo không né.

Đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân hiện ra quanh thân Đinh Hạo, mặc cho kiếm ảnh trắng chém vào người, lù lù bất động. Tay phải Đinh Hạo nhẹ siết, hư không trăm trượng trước mặt Đinh Hạo bỗng nhiên rút lại như thể không gian sụp xuống, ngưng tụ lại. Bóng trắng vừa lúc ở trong không gian kia, bị Đinh Hạo phong ấn, hàng vạn kiếm quang bạc biến mất.

- Cái đó . . . Chẳng phải Đinh Hạo chưa thành tiên sao? Sao có thể sử dụng lực lượng pháp tắc tiên đạo? Đây . . . Là lấy tu vi thần cảnh thúc giục pháp tắc tiên đạo, thật là quái thai!

- Không, không phải pháp tắc tiên đạo, đó là thủ đoạn càn khủng bố hơn, là đạo kiếm luân hồi chi ý, ngưng tụ hư không, chớp mắt luân hồi, một ý niệm phong ấn thiên địa . . .

Vô số người trợn tròn mắt, sợ bỏ qua một giây đặc sắc.

Nhiều người không hiểu nổi cảnh tượng mình trông thấy.

Hai siêu cường giả quyết đấu nhìn như đơn giản nhưng giờ tay nhắc chân ẩn chứa đại ảo nghĩa. Nhiều cường giả tiên đạo không thể thấy rõ ràng huyền bí trong đó, chỉ có ít ỏi vài cường giả đỉnh cao là nhìn ngó được chút ít.

Lúc này vô số cường giả tiên đạo lộ mặt.

Đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, công chúa nhân ngư hải tộc, cường giả tiên đạo số một hải tộc . . .

thể giới thiên đạo tập trung chú ý vào Thiên Hàn Tuyệt phong.

* * *

- Trò vật?

Mục Thiên Dương khê hừ, gã bỗng nhiên biến mất.

Mục Thiên Dương để lại một ảo ảnh trắng như thật như ảo, mơ hồ thấy mặt mũi y như gã.

Mục Thiên Dương thật đã thay ảo ảnh lúc trước, xuất hiện trong không gian sắp bị Đinh Hạo phong ấn.

Di hình đối ảnh!

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Mục Thiên Dương chậm rãi vùng trường kiếm.

Thoáng chớp lực lượng luân hồi phong ấn như vật hữu hình bị Mục Thiên Dương một kiếm chém đứt.

Đinh Hạo quát to:

- Kiếm pháp hay!

Mắt Đinh Hạo có khen ngợi, tay phải chộp hư không, một thanh trường kiếm màu trắng xuất hiện trong tay hắn.

Đây là thanh kiếm rỉ sét nhưng qua nhiều năm được Đinh Hạo, Kiếm Tổ ôn dưỡng, không ngừng rèn luyện giúp nó gần như hồi phục, vết rỉ sét gần như mất hết. Thân kiếm lấp lánh như ngọc, hơi thở tiên đạo tràn ngập.

Mục Thiên Dương xé gió bay tới.

Hai siêu cường giả đánh nhau.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Trong không khí vang một chuỗi kim loại va chạm như đêm mưa bão, cơn mưa rào đánh vào lá cây.

Tiếng trường kiếm vang lên mỗi một tiếng ẩn chứa lực lượng pháp tắc khó hình dung. Trong không trung gợn sóng, sóng âm chấn động. Đám người đứng xem cảm thấy hao mắt ù tai, mặt kinh hoàng lùi ra sau. Dù có cường giả ngay từ đầu đã vận công để chống lại tiếng kiếm nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện không ngăn được kiếm ngân. Thanh âm sẽ lặng lẽ thấm vào cơ thể của người, khiến cơ thể, máu, trái tim người rung rinh theo.

- Phụt!

Một cường giả tứ khiểu tiên nhân há mồm hộc ra huyết kiếm, không dám cố chống hoảng sợ thụt lùi ra sau.

Vô số người cảm thấy cực kỳ rung động.

Đây mới là thực lực của hai siêu quái thai Đinh Hạo, Mục Thiên Dương sao? Chỉ tiếng trường kiếm va nhau đủ làm cường giả tứ khiểu tiên nhân hộc máu. Đây mới chỉ là dư âm giao đấu, nếu ở trong vòng chiến sẽ chịu áp lực khủng bố cỡ nào đây?

Đám người liên tục thụt lùi, cường giả tiên đạo thực lực yếu lùi ra hai trăm dặm mới thấy nhẹ nhõm.

Điều này từ mặt bên thể hiện rõ thực lực các cường giả tiên đạo cao thấp thế nào. Chỉ những cường giả tiên đạo đỉnh cao thật sự như đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Tạ Giải Ngữ, Bạch Kỳ Phong, công chúa nhân ngư hải tộc mới đứng cách vòng chiến trăm dặm được. Những người khác nếu cố chống đến gần không lâu sau sẽ bị tiếng trường kiếm va chạm chấn hộc máu.

Có người khê thở dài:

- Đúng là nhân kiệt một thế hệ, dù là đao cuồng kiếm si hay Bạch Y Đế Quân đều là thiên tài hiếm có. Tiếc rằng một núi không chứa hai cọt, đã sinh Đinh Hạo sao còn sinh Mục Thiên Dương?

Người căng thẳng nhất là phe Vấn Kiếm tông, Bạch Y thần triều.

Hai phe vô cùng hồi hộp chú ý chiến trường.

Trong mắt nữ chiến thần xinh đẹp Lưu linh Túy chỉ có Mục Thiên Dương:

- Thiên Dương ca ca phải thắng, ca ca đã hứa với ta nếu thắng Đinh Hạo sẽ cưới ta!

Ở trong lòng Lưu linh Túy thì Mục Thiên Dương là vị thần không thể chiến thắng, là tồn tại mạnh nhất thế giới này. Trước kia dù là khi nào Lưu linh Túy chưa từng lo cho Mục Thiên Dương, dù mười tiên nhân vây giết, dù quyết đấu với cường giả tiên đạo số một Trung Thổ Thần Châu Bạch Kỳ Phong nàng cũng không sợ.

Nhưng lần này thì khác.

Lần này đối thủ của Mục Thiên Dương là Đinh Hạo.

Đó là người từ ngày ra đời đã định sẽ thành tựu thần thoại, là người trấn áp toàn thể giới tiên đạo suốt hai trăm năm.

1578. Chương 1582: Vạn Ảnh Thuần Ngục Sát.

Lưu linh Túy là người Tuyết Châu Bắc vực, nàng công nhận điều này. Nếu không có Mục Thiên Dương thì cường giả tiên đạo sẽ là người tôn cùng Đinh Hạo điên cuồng, vì nam nhân áo xanh đó dường như sinh ra là để người ta tôn sùng, thần phục hẳn. Nhưng nếu không có Mục Thiên Dương thì cường giả tiên đạo đã chết trong tai kiếp đó.

Vì vậy không có nếu.

* * *

Trong vòng chiến.

Hai bóng người đánh nhau rồi cuộc tách ra.

Trên vai Mục Thiên Dương có một vết kiếm sâu thấy xương nhưng không có máu chảy ra.

Trên má Đinh Hạo có một vết máu chảy tràn, một lũ tóc rơi xuống bả vai.

Đinh Hạo khẽ khen rằng:

- Kiếm hay!

Lời khen thật lòng, kiếm pháp của Mục Thiên Dương vượt qua dự đoán của Đinh Hạo. Đây là loại kiếm pháp gần như hư vô, không thể nào nắm chắc, một chiêu một thức không ẩn chứa tiên đạo pháp tắc, như siêu thoát ra ngoài tiên đạo pháp tắc, không cách nào bắt giữ. Đinh Hạo không đoán được đường kiếm của Mục Thiên Dương nên bị thương.

Rất nhiều năm rồi Đinh Hạo không nếm cảm giác bị thương.

Biểu tình Mục Thiên Dương nghiêm túc nói:

- Kiếm pháp của ngươi, cũng không sai.

Vết thương trên vai Mục Thiên Dương nhanh chóng khép lại. Mặc dù trước khi khiêu chiến Mục Thiên Dương đã dự đoán được Đinh Hạo sẽ rất cường đại nhưng gã không ngờ hẳn mạnh đến mức này. Trảm pháp mạnh nhất của Mục Thiên Dương chỉ có thể lấy thương đổi thương, để lại một chút xiu vết thương trên người Đinh Hạo. Nếu là đối thủ nào khác Mục Thiên Dương có nắm chắc giết chết địch thủ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Cứ đây dựa như thế này không ý nghĩa gì, hãy lấy ra chiến kỹ mạnh nhất của ngươi, nếu không cuộc chiến hôm nay sẽ kết thúc như lần trước.

Đinh Hạo bây giờ là một đại tông sư, mỗi tiếng nói cử động tự nhiên, có khí thế không cho cãi lại. Đinh Hạo nói ra lời như vậy không phải coi rẻ hay khiêu khích Mục Thiên Dưỡng mà bày ra sự thật.

Mục Thiên Dưỡng hiểu điều đó.

Mục Thiên Dưỡng biết rõ Đinh Hạo mạnh nhất là đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân, đao kiếm luân hồi kiếm ý, hẳn chưa hoàn toàn thi triển.

Mục Thiên Dưỡng gật đầu, nói:

- Tốt.

Chớp mắt vô số bóng trắng bay ra khỏi cơ thể Mục Thiên Dưỡng, một thành hai, hai biến ba, ba thành trăm ngàn. Rậm rạp bao phủ Đinh Hạo từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ trái qua phải, đủ các hướng. Mỗi một cái bóng như có như không như sương trắng, nhưng ẩn chứa áp lực đáng sợ.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười khinh miệt như tử thần cất sự sống phát ra từ miệng một cái bóng hư vô.

Vù vù vù vù vù!

Trăm ngàn cái bóng cùng xuất chiêu, mỗi một chiêu đều sát khí vô cùng, là hư vô diệt tuyệt chi kiếm, không cái nào là hư chiêu.

Đinh Hạo bước ra một bước, đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân hiện ra bao bọc hẳn vào trong. Một kiếm một đao hiện ra sau lưng Đinh Hạo. Đao là đao vàng lửa cháy, kiếm là trường kiếm băng giá. Đao kiếm chậm rãi chấn động, dẫn động lực lượng vạn vật thiên địa xung quanh, có pháp tắc tia sáng vận vận dâng lên. Trong khoảnh khắc như có sinh lão bệnh tử hùng dũng quay vòng trong phạm vi đao kiếm thế.

- Giết!

Mắt Đinh Hạo lấp lóe phù văn trật tự thần xích. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng thần ảo biết bao, mấy năm nay Đinh Hạo lĩnh ngộ nó đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, liếc mắt nhìn thấu hư vọng. Đinh Hạo tìm thấy chân thân Mục Thiên Dưỡng, đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân, đao kiếm luân hồi kiếm ý bao phủ, dù là hư vô diệt tuyệt kiếm thức của nàng cũng khó xâm nhập gần người hẳn.

- Tất cả đã kết thúc.

Lòng Đinh Hạo máy động, đao vàng kiếm bạc bay ra.

Lực lượng siêu mạnh tuôn trào.

Trên đời này không ai chống lại được lực lượng như vậy.

Lực lượng gần như thoát khỏi pháp tắc dâng lên, ngay mặt nghiêng áp, núi sông khung trời rơi rụng.

Đám cường giả đứng xem run cầm cập như linh hồn vỡ ra.

Bạch Kỳ Phong, tiên tướng số một Bạch Y thần triều hét to một tiếng:

- Nguy rồi!

Bạch Kỳ Phong vận dụng lực lượng bao lấy đồng bạn, vội vàng lùi ra sau. Loại lực lượng này rất đáng sợ, người nhà Thanh Long quân sư, Lưu linh Túy đứng ngoài trăm dặm cũng khó chịu đựng.

Các cường giả khác đã chạy ra xa, ai nấy mặt trắng bệch, kinh hoàng.

Dù đã thăng lên tiên đạo nhưng bọn họ chưa từng nghĩ trên thế giới này còn tồn tại loại lực lượng này, đã vượt qua cực hạn tiên nhân tưởng tượng. Nhiều cường giả tiên đạo thấy nản lòng. Đinh Hạo như ngọn núi không thấy đỉnh, mỗi lần bọn họ cho rằng mình đã cách đỉnh núi không còn xa thì nhanh chóng phát hiện thì ra mới chỉ leo lên ngọn núi nhỏ, chưa phải đỉnh cao.

- Lực lượng như vậy Mục Thiên Dưỡng không cần nổi!

Nhiều người cho ra phán đoán này.

Hư vô diệt tuyệt kiếm thức tuy rằng thần diệu vô cùng, nhưng bị lực lượng hùng hồn mệnh mông đê ép dù kiếm thuật mạnh đến mấy cũng vô dụng.

Tim Lưu linh Túy sắp nhẩy ra khỏi ngực, nàng muốn lao qua nhưng bị Thanh Long quân sư kéo lại.

Lưu linh Túy căng thẳng nói:

- Quân sư . . .

Thanh Long quân sư nhẹ lắc đầu.

* * *

- Kết thúc? Chỉ mới bắt đầu, ha ha ha ha ha ha! Vạn ảnh thuần ngục sát!

Khi Đinh Hạo phát ra một kích mạnh nhất thì mắt Mục Thiên Đường bỗng sáng lên, thúc giục áo nghĩa kiếm pháp cao nhất của mình.

Quanh người Đinh Hạo bị từng hoa văn đỏ bao phủ, như dấu ấn chết chóc tử thần khắc lên. Cùng lúc đó, chân thân Mục Thiên Đường biến thành hư vô, với uy lực Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Hạo nhưng không thấy gì.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Cái gì?

Trên trời dưới đất mất đi hơi thở của Mục Thiên Đường.

Chỉ còn lại hư vô diệt tuyệt kiếm ảnh trắng xóa.

Vù vù vù vù vù!

Vô số thân hình hư vô vây giết Đinh Hạo, dù là đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân, kiếm ý luân hồi linh vực đều không ngăn được sát ảnh này.

Phập phập phập phập phập!

Tiếng trường kiếm chém vào cơ thể người.

Cơ thể Đinh Hạo nứt ra từng khe hở, xương trắng hếu lóa lờ, có thể thấy nội tạng. Trong khoảnh khắc đó Đinh Hạo như bị lãng trì.

Chớp mắt máu tươi tràn ngập hư không.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười tàn nhẫn, lạnh lùng tràn ngập khinh thường sự sống vắng vắng trong hư không.

Sát khí vụt qua.

Bóng trắng đầy trời biến mất.

Cơ thể Mục Thiên Đường hiện ra trước mặt Đinh Hạo, rút kiếm đâm ra.

Không ai phát hiện Mục Thiên Đường đến trước mặt Đinh Hạo như thế nào.

Như thể Mục Thiên Đường vốn đã ở đó.

Kiểm bén màu trắng hẹp dài đâm vào ngực Đinh Hạo.

Cùng lúc đó Đinh Hạo phản kích. Đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân quanh người Đinh Hạo khép kín giam cầm cơ thể Mục Thiên Đường, nhanh như chớp đánh ra cú đâm, vẫn là lực lượng đáng sợ không gì sánh bằng. Một quyền này ẩn chứa cực độ đao kiếm luân hồi chí ý, nếu bị đánh trúng Mục Thiên Đường sẽ nổ tại chỗ.

Tiếng cười kỳ lạ lại vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Bóng trắng chợt lóe.

Mục Thiên Dưỡng bỗng nhiên biến mất tại chỗ, chớp mắt đã ở trên nam phong.

Đinh Hạo đánh hụt một đấm.

1579. Chương 1583: Huyền Thiên Tông.

Loại chuyển đổi hư và thực thân hình thân pháp kiếm thức của Mục Thiên Dưỡng thật sự đến cực hạn, quỷ thần khó lường. Với uy lực Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của Đinh Hạo nhưng không cách nào bắt giữ được chân thân của Mục Thiên Dưỡng, đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân không thể giam cầm cơ thể gã.

Cuộc quyết đấu nhanh như tia chớp rút cuộc ngừng.

Lần giao đấu này mau chóng hoàn thành, từ đầu đến cuối Mục Thiên Dưỡng hoàn toàn nắm giữ tiết tấu. Đinh Hạo phát ra sức chiến đấu mạnh nhất nhưng không để lại chút dấu vết trên người đối thủ, ngược lại bản thân hắn . . .

Nguyên bác phong bị máu nhuộm.

Trên người Đinh Hạo trừ mặt ra không có lớp da hoàn chỉnh. Mảng lớn máu thịt bị chém rớt, Đinh Hạo gần như bộ xương. Thanh trường kiếm trắng xuyên thủng trái tim Đinh Hạo, hư vô diệt tuyệt sát ý không ngừng phá hủy cơ thể Đinh Hạo.

Đinh Hạo khê thở dài:

- Hay, thần thông đáng sợ, đây là . . .

Bỗng người Đinh Hạo run lên, lực lượng kinh khủng bùng nổ trong cơ thể hắn làm thân hình nổ tung thành máu đầy trời, chỉ còn cái đầu lơ lửng trong không trung.

Còn có hậu chiêu?

Nhiều người giật mình.

Bọn họ không ngờ kiếm thức thần thông của Mục Thiên Dưỡng có hậu chiêu như vậy, chớp mắt bùng nổ đánh nát Đinh Hạo.

Không lẽ thần thoại vô địch trong thiên địa hai trăm năm hôm nay sẽ sụp đổ?

Vô số người cảm giác đập điên cuồng.

- Giỏi, kiếm pháp hay, thần thông hay.

Cái đầu Đinh Hạo lơ lửng trong không trung dường như rất suy yếu nhưng sắc mặt thì bình tĩnh, biểu tình tiếc nuối nói:

- Hư vô diệt tuyệt kiếm đã nhiều năm không lộ ra trên thế gian, không ngờ hôm nay nó tái hiện lại.

Mục Thiên Dưỡng hơi biến sắc mặt.

- Năm xưa Huyền Thiên Tông được gọi là tổ vạn tiên là nhờ một hư vô diệt tuyệt kiếm tung hoành thiên hạ, gần như không tiên nào không giết được. Sau này Huyền Thiên Tông cho rằng kiếm pháp của mình quá sắc bén, tổn thương thiên hòa nên bỏ đó không luyện. Sau này nhiều người đã quên Huyền Thiên Tông còn có bộ thần thông này, dù là tám đệ tử đắc ý nhất của hắn tám chân tiên cũng không được truyền này bộ thần công kỳ pháp này.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ta nói có đúng không?

Biểu tình Mục Thiên Dương lại trở về lạnh lùng thản nhiên nói:

- Không uống là trấn áp thiên địa hai trăm năm, chuyện bí ẩn như vậy vẫn bị người đào móc ra. Nhưng vậy thì sao? Dưới tay ta chưa từng có người sống, tuy người là kỳ tài vạn cổ cũng phải thua.

- Thu?

Khóe môi cái đầu Đinh Hạo cong lên nói:

- Người vẫn không hiểu. Huyền công pháp môn mạnh mấy đều không bằng tâm lực, thiên địa vạn pháp nằm trong lòng ta. Ta không thành tiên là vì tiên đạo không là gì với ta, người không thành tiên là vì áp chế thân mình muốn giành khí vận cao nhất. Huyền Thiên Tông truyền dạy công pháp được gọi là không tiên không giết cho người cũng xem như tổn công sức, đáng tiếc người không tỉnh thì làm được gì?

Mục Thiên Dương biến sắc mặt.

Lúc này trong không trung tuôn ra năng lượng vạn vạo, lực lượng ngũ hành thiên địa vận chuyển, s8 mở. Quanh đầu Đinh Hạo đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân như miệng giếng di chuyển, lực lượng kỳ lạ tuôn ra.

Những máu thịt xương cốt nổ từ trạng thái bột phần nhanh chóng tụ tập lại. Mỗi giọt máu, mẫu xương, miếng thịt được lực lượng luân hồi thúc đẩy tụ tập lại, chớp mắt biến thành xác người.

- Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, âm dương tạo hóa viết nhất, lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành, lục hợp, thất tinh, bát quái, cửu cung, thập phương . . .

Giọng Đinh Hạo như chuông vàng khánh bạc vang vọng trong thiên địa, đây là luân âm tiên đạo ẩn chứa áo nghĩa vô cùng vang khắp cửu thiên thập địa.

- Nhật nguyệt chi hành đều ở trong đó, ngân hà rực rỡ cũng trong đó, thần thông mạnh nhất ở chỗ tâm lực người, không ở thiên địa . . .

Các cường giả xung quanh thấy cảnh tượng này thì rung động như điên.

- Đây là tiên kinh, là thần thông tiên đạo vô thượng thật sự. Trời, đang giảng kinh . . .

- Nghe đạo, chết ngay cũng vui!

- Võ đạo vô nhai, Đinh Hạo quá giỏi!

- Ha ha ha ha ha ha! Ngộ, ta đã ngộ . . .

Đám người xung quanh hò reo, hoa tay múa chân như người điên. Có người ngồi xếp bằng tại chỗ, biểu tình suy tư. Có người như lão tăng nhập định cười mỉm chỉ tiến vào trạng thái không minh.

Đinh Hạo ngâm đại đạo luân âm vang mười phương, đối với người có ngộ tính, tiên cảnh thì là đại tạo hóa. Từ xưa đến nay người có thể nghe thấy loại tiên âm này ai không là hùng bá thiên địa?

Các cường giả đứng xem không ngờ có tạo hóa như vậy chờ mình.

Cảnh giới của Đinh Hạo vượt qua tưởng tượng của mọi người. Đây là tông sư tiên đạo thật sự, không đơn giản là thực lực cao sâu mà gần như người vượt qua trời.

Trên nam phong.

- Sao . . . Có thể?

Mục Thiên Dương hoàn toàn biến sắc mặt, lại xuất chiêu ngăn cản.

Nhưng lần này kiếm pháp của Mục Thiên Dương không thể đến gần người Đinh Hạo.

- Đại đạo vô hình ngàn lại hư vô sát kiếm.

- Thiên địa pháp đạo ở trong lòng, lòng là nhất, sinh người ta, người ta sinh thiên địa, thiên địa sinh vạn vật . . .

Quanh người Đinh Hạo bao phủ trong tiên đạo pháp tắc, hơi thở luân hồi. Toàn thân Đinh Hạo như trải qua vòng luân hồi, hoàn chỉnh tụ tập.

Y phục trên người Đinh Hạo trở về như cũ.

Áo xanh như ngọc, tóc đen như suối.

- Người thua.

Đinh Hạo nhìn đối thủ, trong mắt không có đắc ý.

Đinh Hạo lạnh nhạt nói:

- Huyền Thiên Tông ở đâu? Kêu hắn đi ra gặp mặt, hắn đã chuẩn bị quá nhiều cho hôm nay.

Mục Thiên Dương sắc mặt âm trầm.

Mục Thiên Dương chậm rãi gục đầu xuống suy tư, giây lát sau ngẩng đầu lên nói:

- Người muốn gặp hắn? Được, vậy cho người gặp. Ta vốn không muốn dùng cách này.

Mục Thiên Dương dứt lời, trong không trung tuôn ra kiếp qunag tia chớp cực kỳ mạnh mẽ. Trên chín tầng mây vang tiếng sấm trầm đục, bầu trời tối sầm, mây đen từ bốn phương tám hướng vây quanh.

- Lôi kiếp?

- Đây là . . . Sắp độ tiên kiếp sao?

- Tại sao chọn ngay lúc này?

Đám người đứng xem kinh sợ, hiểu ra điều gì.

- Lùi, mau lùi lại!

Một khi lôi vân giáng xuống, ở trong phạm vi lôi kiếp sẽ bị trời phạt. Đối với người khác là cực kỳ khủng bố, sơ sẩy một chút có lẽ thân chết đạo tiêu. Đặc biệt là yêu nghiệt không biết áp chế lôi kiếp bao nhiêu năm như Mục Thiên Dương, ai biết khi tiếp kiếp lôi kiếp của gã bộc phát sẽ kinh khủng đến đâu?

Trong phút chốc những người đứng xem đều lùi ra xa ngàn dặm.

Cùng lúc đó, bầu trời tách ra một cái khe, tia chớp vô tận như đại dương trút ra từ khe hở, lấy Mục Thiên Dương làm trung tâm bao phủ phạm vi gần ngàn dặm.

Mọi người trong thiên địa bị nhấn chìm.

Đỉnh băng, mặt đất, hư không quanh Thiên Hàn Tuyết phong Tuyết Châu chớp mắt biến thành hư vô, mọi thứ chìm trong hủy diệt. Mọi người mơ hồ thấy khi tia chớp đến bên người Mục Thiên Dương, Đinh Hạo thì một bóng đen kỳ lạ bay ra khỏi cơ thể Bạch Y Đế Quân.

1580. Chương 1584: Chỉ Tiếc Đối Thủ Của Bọn Họ Là Đinh Hạo.

Bóng đen đó dù là mặt mày, khí chất, hơi thở thực lực đều khác hoàn toàn với Mục Thiên Dương.

Thì ra trong cơ thể Mục Thiên Dương chứa người khác.

Đây chính là bí mật sao?

Vô số người vận chuyển thiên nhân võ đạo, các loại thần thông đồng thuật xuyên qua kiếp hải tia chớp vô tận, bọn họ muốn nhìn chuyện xảy ra tiếp theo.

* * *

- Huyền Thiên Tông?

Trong biển sét kiếp quang, Đinh Hạo mở đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân quan sát kỹ càng bóng đen bên cạnh Mục Thiên Dương.

Cái bóng mờ nhạt như khói lấp lóe tùy thời tan biến, nhưng cái bóng lạnh lẽo đứng trong kiếp quang đáng sợ đủ giết ngay tiên nhân chỉ một giây. Mơ hồ thấy mặt mũi bóng đen đó, là khuôn mặt trưởng giả đầy uy nghiêm, thân hình tiêu sái có tiên phong đạo cốt, nhưng hơi thở lực lượng hắc ám màu đen khiến tiên khí có vẻ nanh tranh.

Bóng đen hé môi, tanh âm uy nghi, khí thế ngạo thị trần gian:

- Đã nhiều năm còn có người nhớ tên của lão hủ? Ha ha ha ha ha ha!

Tâm tình Đinh Hạo rất lạ.

Chính diện đối đầu kiêu hùng vạn cổ, là kiêu hùng trong kiêu hùng một mình khổng chế toàn thế giới. Nếu nói lòng Đinh Hạo tĩnh như nước là lừa người, nhiều lần tìm kiếm, tìm khắp các nơi nhưng không thu hoạch được gì, nay người đó xuất hiện trước mắt hắn.

Đinh Hạo không biết có phải Huyền Thiên Tông đã tính kế tất cả nên mới lộ mặt bằng cách này không?

Cái bóng Huyền Thiên Tông cảm thán khe thở dài:

- Anh hùng xuất thiếu niên, nhìn người làm ta nhớ năm xưa. Ta thấy bóng dáng mình từ người của người.

Đinh Hạo thản nhiên nói:

- Người năm xưa là tổ vạn tiên, vinh dự thiên địa đều là của người. Nhưng người hôm nay chỉ là u hồn nên tan biến trong thiên địa.

Cái bóng Huyền Thiên Tông mỉm cười nói:

- Vinh dự không đáng là gì với ta.

Đinh Hạo cười khẩy nói:

- Vậy nên người tai họa thiên cổ, khiến sinh linh trên thế gian chết thảm, thế giới tan vỡ, những oan hồn chết không được siêu sinh, vô số thế giới vỡ nát . . .

Cái bóng Huyền Thiên Tông phát tay cắt ngang lời Đinh Hạo.

Huyền Thiên Tông mỉm cười nói:

- Là đúng hay sai sau thiên thu, phù du không biết xuân thu, huệ cô không biết hối sóc. Đứng ở vị trí khác nhau nhìn phong cảnh cũng khác. Người trẻ tuổi, bây giờ người bao nhiêu tuổi? Không có tư cách chất vấn ta.

Đinh Hạo gật đầu, nói:

- Lời không hợp nói nửa câu lần nữa.

Cái bóng Huyền Thiên Tông nói:

- Hãy buông chấp niệm, người và ta có thể cùng lên đại đạo, tái tạo luân hồi.

Đinh Hạo trầm giọng nói:

- Đạo khác nhau không chung đường, người chết, ta hoàn thiện luân hồi.

Cái bóng Huyền Thiên Tông thở dài, không nói nữa.

Lôi vân trong thiên địa càng kịch liệt hơn, như muốn huy diệt thế giới. Vô số lôi vân đánh vào người Mục Thiên Dương, gã hết sức đối kháng, mắt dâng lên điên cuồng. Mục Thiên Dương dùng cơ thể đối kháng thiên kiếp, thân thông hư vô diệt sát chỉ kiếm có vẻ không quá lợi hại.

Cái bóng Huyền Thiên Tông không ra tay, chỉ nhìn Đinh Hạo.

Cái bóng Huyền Thiên Tông nhìn đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân quanh người Đinh Hạo bị lôi kiếp vô tận đánh co rút lại, nở nụ cười.

- Đinh Hạo, người áp chế tu vi sớm hơn ta, thiên kiếp buông xuống rồi cuộc người không chống được bao lâu. Người và ta đồng quy vu tận đi, ta sẽ không thua trong tay người.

Mục Thiên Đường gần như phát điên, trong lòng gã có chấp niệm rất lớn, như nhập ma.

Ánh mắt Đinh Hạo tội nghiệp nhìn Mục Thiên Đường.

- Đây chính là cách người nghĩ ra để đánh bại ta?

Đinh Hạo lắc đầu, nói:

- Chẳng lẽ người không nhìn ra mình bị Huyền Thiên Tông lợi dụng sao?

Mục Thiên Đường cười khẩy nói:

- Lợi dụng thì sao? Giao dịch phải trả giá.

Người Mục Thiên Đường bị lôi kiếp đánh da tróc thịt bong, dần tan rã.

- Đáng tiếc . . .

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Nếu một mình người độ kiếp thì có hy vọng bước vào tiên đạo, được một phần khí vận. Tiếc rằng trong cơ thể của người có hồn hồn Huyền Thiên Tông. Dưới tiên đạo bất cứ ai đều khó thể trốn thoát, không bước vào vĩnh hằng, muốn lừa gạt tiên đạo rồi cuộc là vớt trắng trong nước. Kiếp hôm nay hướng về hai người, người chết chắc.

Con người Mục Thiên Đường co rút.

Đinh Hạo ngoái đầu nhìn cái bóng Huyền Thiên Tông, nói:

- Nương nhờ lôi kiếp của Mục Thiên Đường có thể dẫn phát lôi kiếp của ta, tẩy rửa bản thân người thoát khỏi hắc ám, một hòn đá ném hai chim, đúng là suy tính vất vả.

Huyền Thiên Tông chỉ cười cười.

Ánh sáng đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân quanh người Đinh Hạo càng lúc càng yếu, bị lôi kiếp đầy trời áp chế thu hẹp lại lại như thể giấy sau lôi kiếp có thể xé xác hấn ra.

Mục Thiên Đường như dã thú bị thương điên cuồng gầm rống, đối kháng thiên kiếp.

- Người còn chống được bao lâu?

Mục Thiên Đường nhìn Đinh Hạo, mắt thiêu đốt ngọn lửa điên cuồng, gã vừa đối kháng thiên kiếp vừa đến gần Đinh Hạo. Mục Thiên Đường là trung tâm thiên kiếp biến lôi, là chỗ có lực lượng kiếp quag mạnh nhất. Mục Thiên Đường đến gần Đinh Hạo sẽ khiến hấn phải chịu áp lực càng lớn.

ánh sáng đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân bên cạnh Đinh Hạo chỉ còn một tầng rất mỏng manh, như tờ giấy mỏng tùy thời rách ra.

- Khi lôi kiếp của người buông xuống, ha ha, người cũng sẽ như ta. Tồn tại yêu nghiệt như người thiên địa sẽ không dung tha quá lâu, người phải chết.

Mục Thiên Đường lạnh lùng cười:

- Cứ cho là người miễn cưỡng độ qua tiên kiếp, vào lúc người yếu ớt nhất ma sẽ cho người một kích trí mệnh, đến lúc đó người vẫn khó tránh thoát. Độ nhất thiên hạ thì sao? Vẫn phải chết trước mặt ta.

Đây là kế hoạch của Mục Thiên Đường.

Kế hoạch tệ nhất.

Một khi Mục Thiên Dưỡng không đấu lại Đinh Hạo lập tức tự bộc phát thiên kiếp của mình, dùng thiên kiếp dẫn động tiên kiếp của Đinh Hạo.

Đinh Hạo áp chế thực lực nhiều năm chưa từng độ kiếp, tích lũy uy lực thiên kiếp đến trình độ khó hình dung. Một khi bộc phát dù Đinh Hạo không chết, sau khi độ kiếp hắn sẽ cạn kiệt sức lực.

Khi đó ma sư Huyền Thiên Tông có thể dùng bí pháp đoạt xá Đinh Hạo.

Đây là kế hoạch hoàn mỹ không khuyết điểm.

Cái bóng Huyền Thiên Tông theo sát bên Mục Thiên Dưỡng, gã ở trong trạng thái kỳ lạ. Lôi quang kiếp quang đầy trời như cảm ứng được Huyền Thiên Tông, có tiếng sét hủy diệt giáng xuống, nhưng như nước trong gột rửa cơ thể gã, không bị thương chút nào.

Cái bóng Huyền Thiên Tông khẽ thở dài:

- Thiên tài ngàn vạn năm không có một vẫn sẽ ngã trước mặt ta, đáng tiếc.

Đinh Hạo không nói chuyện.

Đinh Hạo dùng ánh mắt thương hại nhìn Mục Thiên Dưỡng, cái bóng Huyền Thiên Tông.

Một lúc sau, khi đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân quanh người Đinh Hạo hoàn toàn bị lôi quang đánh tan, hắn nhún mạnh từng chữ:

- Ta nói rồi, ta không độ tiên kiếp là bởi vì thiên kiếp chẳng là gì với ta, có qua hay không đều không sao. Người không hiểu, hãy mở to mắt ra nhìn thiên kiếp của ta ở đâu!

Đinh Hạo dứt lời.

Chút đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân cuối cùng bao phủ người Đinh Hạo tán loạn, hắn giang hai tay như hứng gió xuân mưa phùn, chờ đón lôi điện kiếp quang đầy trời giáng xuống.

1581. Chương 1585: Chỉ Tiếc Đối Thủ Của Bọn Họ Là Đinh Hạo (hạ).

Mục Thiên Dưỡng ngây người, bị lôi kiếp đánh lão đảo.

Biểu tình bình tĩnh gần như tàn nhẫn của cái bóng Huyền Thiên Tông trong chớp mắt cứng ngắc, gã lắc người biến thành ánh sáng hư vô muốn chạy đi xa. Huyền Thiên Tông trực tiếp vứt bỏ Mục Thiên Dưỡng.

- Đã muộn.

Trong mắt Đinh Hạo có xích thần như thần long bay ra.

Đinh Hạo đi trong kiếp quang biến lôi vô tận không chút bị ảnh hưởng.

- Sao có thể như vậy? Tại sao ngươi không có tiên kiếp? Không thể nào!!

Giọng cái bóng Huyền Thiên Tông tràn ngập rung động, tức giận. Đinh Hạo biểu hiện chứng minh hắn không trải qua thiên kiếp, dù ở trong kiếp quang biến lôi vô tận vẫn ung dung đi như thường. Người Đinh Hạo không có dấu hiệu lôi kiếp xuất hiện.

Mục Thiên Dưỡng khẽ thở dài:

- Không cam lòng.

Mục Thiên Dưỡng không đối kháng với thiên kiếp nữa, khi ngàn vạn lôi quang đánh vào người, gã ngoái đầu nhìn nữ nhân mặc váy dài màu trắng đứng cách ngàn dặm.

Kiếp sau sẽ lấy nàng!

Đinh Hạo không độ lôi kiếp, hết thầy đã định.

* * *

- Không!!!

Lưu linh Túy phát điên xông vào kiếp quang biển lỗi vô tận.

Giờ phút này, nữ chiến thần danh chấn Trung Thổ Thần Châu như kẻ điên, nổi đau khổ xé nát tim gan khiến người nhìn cảm thấy Lưu linh Túy bị xé sống.

Bạch Kỳ Phong kéo Lưu linh Túy lại:

- Dừng . . .

- Thiên Dưỡng ca ca!!!

Lưu linh Túy gào thét, không còn phong độ, khí chất thường ngày, nước mắt tuôn trào. Lưu linh Túy liều mạng vùng vẫy, xông vào kiếp quang biển lỗi vô tận như thiêu thân lao đầu vào lửa. Cho dù Lưu linh Túy sẽ bị lỗi quang đánh trúng nòng cũng bất chấp.

Có người thu lại thần thông ánh mắt, than thở:

- Bạch Y Đế Quân thua.

Từng ánh mắt, thiên nhân võ đạo rút về. Mọi người thấy trong giây phút cuối cùng Mục Thiên Dưỡng từ bỏ đối kháng thiên kiếp, bị lỗi quang nhấn chìm biến thành tro, không còn một cọng lông. Cái bóng đen cũng bị Đinh Hạo với đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân luyện hóa, xóa sổ trong kiếp quang biển lỗi.

Dù là thủ đoạn, tính kế gì ở trước mặt Đinh Hạo đều mờ nhạt, buồn cười.

Có người khê thở dài:

- Từ nay kỷ nguyên đao cuồng kiếm si đến, thiên địa to lớn không còn ai là đối thủ của hắn.

Tin tưởng qua trận chiến này Đinh Hạo biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ rất khủng bố, sâu không thấy đáy. Dù là người tự tin cỡ nào e rằng không còn ý định khiêu chiến Đinh Hạo, như dãy núi có cao đến mấy cũng không chạm tới bầu trời được.

Đám người đứng xem cỡ mấy trăm vạn người, cường giả tiên đạo đông đúc đều bị trận chiến này hù teo tim.

Không ai biết tại sao trong lỗi quang kiếp hải gần như diệt thế này Đinh Hạo bình yên vô sự, rõ ràng là hắn không độ tiên kiếp. Đường như Mục Thiên Dưỡng chuẩn bị hậu chiêu rất lợi hại, nhưng gã tính sai điều này, một bước sai, mọi bước đều sai, thân chết đạo tiêu.

Một yêu tiên của yêu tộc có tuổi thọ xa xưa thở dài:

- Thực lực như vậy xưa nay chưa từng có, xứng với danh hiệu Đao Kiếm Thần Hoàng.

Mọi người nghe xong công nhận.

Đao Kiếm Thần Hoàng!

Đúng vậy, tạo nghệ võ đạo đao kiếm của Đinh Hạo đã vượt qua tiên hiền, gần như chí cao chí cường. Hư vô diệt tuyệt kiếm của Mục Thiên Dưỡng cũng không thể giết được Đinh Hạo, hắn hoàn toàn xứng đáng hai chữ thần hoàng.

Thần hoàng là xưng hô người mạnh nhất.

Từ xưa đến nay hầu như không ai xứng với danh hiệu này, dù là tám chân tiên thời đại tiên cổ cũng chưa từng dùng hai chữ thần hoàng làm danh hiệu. Huyền Thiên Tông là tổ vạn tiên cũng không dùng tôn hào này.

Nhất đao nhất kiếm, thiên địa thần hoàng.

Vấn Kiếm tông, Đinh Hạo.

Trong khoảnh khắc kiếp quang biển lỗi đầy trời tán đi, Mục Thiên Dưỡng thân chết đạo tiêu, thiên địa pháp tắc cảm ngộ cảm ứng được nên cung chết.

Đinh Hạo đứng trong không trung, tóc đen bay lên, áo xanh phấp phới, khí chất vô song.

- Ta muốn giết ngươi, Đinh Hạo, ta muốn giết ngươi!

Lưu linh Túy như phát điên, toàn thân điên cuồng dâng trào tiên đạo pháp tắc tựa ngọn lửa rực cháy xông lên công kích Đinh Hạo. Lưu linh Túy quyết chết, nàng muốn dùng cách tự nổ để đồng quy vu tận với Đinh Hạo.

Đinh Hạo thở dài, hần nhẹ phát tay.

Lực lượng nhẹ nhàng phong ấn năng lực tự bạo của Lưu linh Túy, đưa nàng đến trước mặt Bạch Kỳ Phong, Thanh Long quân sư ở phía xa.

Lưu linh Túy khóc thảm thiết:

- Đinh Hạo, ta muốn giết ngươi! Ta thề với trời, suốt đời suốt kiếp sống vì giết ngươi, ta thề!!!

Lưu linh Túy ngửa đầu gầm rống, trong khoảnh khắc tóc đen dài bóng trắng như tuyết, đôi mắt xinh đẹp chảy huyết lệ. Mắt Lưu linh Túy thành màu đỏ, quái dị mà xinh đẹp.

Mọi người thấy vậy tâm thở dài.

Mọi người đều biết Lưu linh Túy yêu Mục Thiên Dưỡng, nhưng không ngờ nàng yêu sâu như vậy, chớp mắt tóc bạc, chảy huyết lệ. Lưu linh Túy thật sự gặp đả kích lớn, nửa nhập ma, là người đáng thương. Tiếc rằng đối tượng Lưu linh Túy căm thù là Đinh Hạo, người nàng vĩnh viễn không thể đánh bại.

Cường giả tiên đạo của Vấn Kiếm tông, một số thế lực khác bao vây đám người Bạch Kỳ Phong, Bạch Y thần triều lại.

Bạch Kỳ Phong hừ lạnh, lực lượng tiên đạo tăng vọt, mắt rực cháy chiến ý. Thanh Long quân sư thì tay siết chặt tay vịn xe lăn, mắt đốt cháy ngọn lửa thù hận nhìn Đinh Hạo chằm chằm. Các chiến tướng, tiên tướng khác của Bạch Y thần triều cũng không sợ, ai nấy gầm rống.

Thanh Long quân sư gằn từng chữ:

- Bạch Y thần triều vĩnh không khuất phục!

Các cường giả Bạch Y thần triều rống to:

- Vĩnh không khuất phục!

Ánh sáng nhấp nháy trong không trung, đám người Lý Lan xuất hiện.

- Để bọn họ sống là mối họa, chuyện lớn chỗ này đã xong, Huyền Thiên Tông và Mục Thiên Dưỡng chết hết, hãy đưa bọn họ lên đường. Các đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, trong vòng một ngày có thể san bằng Bạch Y thần triều, chặt đứt tai họa.

Mặt Lý Lan lạnh băng, cái tên Băng Tu La tuyệt đối không khoa trương. Lý Lan thấy rõ sự thù hận của đám người Bạch Kỳ Phong, Lưu linh Túy, Thanh Long quân sư. Thực lực, thế lực của những người này không yếu, sợ là lên đối phó Đinh Hạo. Lý Lan không cho phép bất cứ ai uy hiếp trạng phu của mình, dù chỉ là địch ý.

Không khí trở nên căng thẳng.

Vô số cường giả đứng xem cùng lùi bước. Lúc trước bọn họ đã ngỡ rằng cuộc chiến Thiên Hàn Tuyệt phong dù phe nào thắng thì phe khác sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, nhưng khi chuyện thật đến bọn họ kiểm không được thấy tiếc cho Bạch Y thần triều. Đây là thế lực mới nổi như thần thoại, từng bảo vệ dân chúng một phương trong loạn lạc, bây giờ rơi vào tai họa ngập đầu.

Tiếc rằng đối thủ của bọn họ là Đinh Hạo.

Đinh Hạo lướt qua mặt đám người Bạch Kỳ Phong, Thanh Long quân sư, Lưu linh Túy, cuối cùng lắc đầu, nói:

- Để bọn họ đi đi, Bạch Y thần triều sẽ vĩnh viễn tồn tại trong thế gian này.

Đinh Hạo lắc người biến mất trong thiên địa, để lại thanh âm vang bên tai mỗi người:

- A bỏ đá xuống giếng, chém!

1582. Chương 1586: Ai Mới Là Người Thắng.

Cuộc chiến khoáng thế trên Thiên Hàn Tuyết phong lần thứ hai kém rèm.

Các cường giả mạnh nhất thế giới thiên đạo chứng kiến một vị thần hoàng thật sự sinh ra.

Dù mạnh như Mục Thiên Dương cuối cùng đành nuốt hận trong tay Đinh Hạo. Khiến các cường giả giết mình hơn là có vẻ Đinh Hạo chưa phát huy hết sức mạnh của mình, hẳn dùng bộ dáng nhẹ nhàng vô cùng. Dù là Bạch Y Đế Quân, dù mọi người nhìn thấy quá trình chiến đấu vẫn không biết Đinh Hạo mạnh đến mức nào.

Khi đám người Đinh Hạo rời đi thì thiên địa tĩnh lặng.

Lưu linh Túy vẫn gào khóc. Với thân phận, địa vị của Lưu linh Túy làm như vậy đã là rất thất lễ. Lưu linh Túy đứng trong không trung, rơi nước mắt như mưa nhìn vị trí nam nhân áo trắng biến mất như muốn trút hết đau đớn, tức giận, khổ sở ra. Vai Bạch Kỳ Phong khẽ run, Bạch Y thần triều ngồi trên xe lăn cúi đầu suy tư.

Các cường giả, chiến tướng Bạch Y thần triều hốc mắt ngẩn lệ.

Một người đấu thua là đề tài cho người ta nhiều chuyện sau bữa cơm. Có lẽ nhiều năm sau mỗi khi nhắc đến cuộc chiến Thiên Hàn Tuyết phong mọi người nhớ đến là phong độ vô địch của Đinh Hạo, nam nhân tóc trắng, áo trắng đã định là vai phụ. Nhưng đối với người Bạch Y thần triều, mỗi sinh linh trong lãnh thổ Bạch Y thần triều thì nam nhân kia là cây cột chống trời, là vị thần bọn họ tôn kính ngược nhìn.

Nhưng hôm nay cột chống trời đã ngã.

Ngay khi Mục Thiên Dương chết, trong đám cường giả xem cuộc chiến có người lộ biểu tình không tốt. Bạch Y Đế Quân chết, chỉ dựa vào Bạch Kỳ Phong, Thanh Long quân sư không chống đỡ nổi lãnh thổ lớn đó. Dù Bạch Y thần triều có thể đứng vững vàng nhưng sẽ chia năm xẻ bảy, bị thế lực khác thừa dịp ăn mòn, lãnh thổ sẽ teo lại.

Nhưng trước khi Đinh Hạo rời đi để lại câu nói như bồn nước lạnh dập tắt ngọn lửa trong lòng các nhà đã tâm.

Không ngờ Đinh Hạo sẽ ra mặt bảo vệ Bạch Y thần triều, vậy là còn ai dám đụng?

- Dù sao cũng là thế lực nhân tộc. Bạch Y thần triều không thể ngã, nếu không thì Trung Thổ Thần Châu sẽ rơi vào chiến hỏa.

Một cường giả nhân tộc thế hệ trước than thở:

- Mảnh thiên địa này nên vui mừng đi, xuất hiện vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, khí phách, cách cục như vậy. Nếu chiến hỏa dấy lên thì là tai kiếp uôn dân.

Các cường giả đứng xem dần tan.

Hết thấy đều đã kết thúc.

Có vài người suy nghĩ phức tạp.

Chuyện giang hồ, giang hồ lo.

Dưới vòm trời ai mới là đệ nhất thiên hạ?

Trên chín tầng trời chôn giấc mộng của ai?

Bóng người dần thưa thớt.

Lưu linh Túy ngừng khóc, khuôn mặt trắng chảy khô giọt lệ cuối cùng.

Lưu linh Túy nhìn các binh sĩ đỏ hốc mắt, ánh mắt nàng sắc bén:

- Chúng ta về.

Giọng Lưu linh Túy bình tĩnh làm người ta hoảng hốt.

Người Bạch Y thần triều rời đi.

Trước khi đi Lưu linh Túy ngoái đầu nhìn bầu trời, nở nụ cười thê mị:

- Thiên Đường ca ca, lệ của ta chảy cạn vì ca ca. Từ nay sẽ không ai thấy nữ vô thần Bạch Y thần triều rơi lệ nữa.

* * *

Trong Vấn Kiếm tông ồn ào náo nhiệt.

Mới đầu có nhiều cao tăng thế lực, tông môn khác đến chúc mừng. Đỉnh Hạo vẫn là số một thiên hạ, không ai dám chậm trễ. Qua trận chiến này trên đời không còn ai, thế lực gì có thể khiêu chiến Đỉnh Hạo, Vấn Kiếm tông.

Trên Vấn Kiếm sơn mạch người đông như mắc cửi, cảnh tượng vui mừng.

Đám người Đỉnh Hạo ra mặt cảm ơn các cao tăng.

Ngày hôm nay toàn Vấn Kiếm tông chìm trong biển chúc mừng.

Đỉnh Hạo hiếm khi ở trong bữa tiệc từ đầu đến cuối, cùng các nhà cầm quyền đại thế lực nâng chén uống. Ai đều nhìn ra lần này đao cuồng kiếm si nhẹ nhõm nhiều, hành động hơi phóng túng. Có người nêu ra danh hiệu Đao Kiếm Thần Hoàng thì Đỉnh Hạo chỉ hơi từ chối sau đó chấp nhận.

Nhìn ra được Đỉnh Hạo thật sự rất vui vẻ.

- Thiên hạ đã bình định, từ đó về sau không cần lo bi kịch thời đại tiên cổ tái diễn, lục đạo dần khép, luân hồi mở ra, thế giới này sẽ hoàn chỉnh.

Đỉnh Hạo nâng chén cười to bảo:

- Từ nay không còn chiến tranh, mọi việc có trật tự. Hy vọng các vị hãy xóa bỏ dã tâm, để thế giới thiên đạo mãi mãi yên bình, sinh linh bình thường không chịu khổ chiến loạn giết chóc nữa.

Mọi người vội vàng dạ.

Ban ngày nhanh chóng qua đi.

Vào đêm.

Các cao tăng Vấn Kiếm tông đều xuất hiện trong đại điện chưởng môn.

Lúc này các quần hùng trong thiên hạ đều tụ tập lại.

Cuồng Đao Trương Phàm chợt nhớ một chuyện:

- Đỉnh sư huynh, nếu Huyền Thiên Tông đã chết xem như có một đáp án, ta định đi thất hải xem vị tiên bối kia, nói cho nàng biết sự việc. Ân oán nhiều năm rốt cuộc kéo màn.

Đỉnh Hạo ngăn người:

- Cũng tốt, là nên ột đáp ná. Vậy đi, tạm thời dừng gấp, chờ bữa tiệc chấm dứt ta đi chung với người, ta cũng muốn gặp lại tiên bối kia.

Cuồng Đao Trương Phàm gật đầu.

Mọi người nghe Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm nói, tuy không biết có chuyện gì nhưng không dám quấy rầy. Bữa tiệc chưa đến nửa đêm mọi người đã chấp tay cáo từ, để tránh làm lỡ chuyến đi của Cuồng Dao Trương Phàm.

Đinh Hạo dặn dò chuyện trong tông, chuẩn bị sơ rồi cùng Cuồng Dao Trương Phàm đi thất hải.

* * *

Hải vực thất hải.

thế giới thiên đạo tái hiện, thất hải trở thành hải vực lớn nhất thế giới. Thất hải mệnh mông bao la, xinh đẹp bí ẩn. Rất nhiều cường giả tiên đạo không dám vào sâu trong thất hải. Tuy hải tộc dần giao tiếp với sinh linh trên đất liền nhưng ở trong mắt nhiều người hải tộc vẫn cường đại, bí ẩn vô cùng.

Cuồng Dao Trương Phàm, Đinh Hạo lại vào thất hải, lặn xuống đáy biển đến trước di tích.

Dưới đáy biển tối đen, các đốm sáng lấp lánh phát ra từ người một số động vật biển kỳ lạ. Đây là thế giới lạnh lẽo, cô đơn, rất khó tưởng tượng có người ở trong hoàn cảnh này chờ đợi thời gian dài xuyên suốt tiên cổ.

Xung quanh di tích tiên cổ được Đinh Hạo bày trận pháp ngăn cách mọi hơi thở, tránh cho bị người phát hiện quấy rầy Minh Nguyệt Tiên yên tĩnh.

Đinh Hạo, Cuồng Dao Trương Phàm vào trận pháp, áp lực từ bốn phía ập đến.

Đây là trận pháp ngày tận thế thời đại tiên cổ, vẫn rất khủng khiếp, hơi thở hắc ám lượn lờ. Từ sau khi Huyền Thiên Tông, Hỏa Công chết đây là lực lượng hắc ám còn sót lại cuối cùng trong thiên địa, chính những lực lượng hắc ám này có trong trận pháp khiến Minh Nguyệt Tiên ở trạng thái không sống không chết.

Đinh Hạo xuyên qua trận pháp vào trong, gặp mặt Minh Nguyệt Tiên kể rõ tất cả.

Cuồng Dao Trương Phàm vào trong trận pháp, theo thường lệ đi tới trước tế đàn mất trận, cung kính đốt ba nén nhang. Tâm nguyện lớn nhất của Hỏa Công là Minh Nguyệt Tiên, Cuồng Dao Trương Phàm được truyền thừa Thập Hoàng Thể Tôn Công của gã xem như truyền nhân cách đời của Hỏa Công, Cuồng Dao Trương Phàm phải đến bái tế.

Cuồng Dao Trương Phàm cung kính dập đầu, nói:

- Sư tôn, Huyền Thiên Tông đã chết, tai họa bị xóa sổ, người có thể yên tâm ngủ say trên chín tầng trời.

Chính lúc này . . .

- Vậy sao? Huyền Thiên Tông đã chết? Khục khục khục khục, tốt, tốt quá.

1583. Chương 1587: Ai Là Người Đánh Cờ, Ai Là Quân Cờ.

Một thanh âm lạnh lùng, âm u đột nhiên vang lên. Trận pháp hắc ám bình tĩnh bỗng nhiên xoay tít, ba nén nhang biến thành tro bụi. Tế đàn mất trận vang tiếng nổ đì đùng, lực lượng hắc ám khó tả từ trong tế đàn điên cuồng bay ra.

- Cái này . . . Nguy rồi!

Cuồng Dao Trương Phàm giật nảy mình, trong lòng sinh ra cảnh giác. Trương Phàm phản ứng lại nhưng đã không kịp, sương khói màu đen từ tế đàn mất trận tràn ra như xúc tua ác long trườn tới gần quấn chặt người gã. Sương khói điên cuồng thẩm thấu vào cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm.

Trương Phàm rống to:

- A a a, tránh ra!

Lực lượng tiên đạo cơ thể bùng nổ, Cuồng Dao Trương Phàm muốn chặn đứt các lực lượng hắc ám.

- Khục khục khục khục, vô dụng, vô dụng. Chính là ta sáng tạo Thập Hoàng Thể Tôn Công, mọi ưu khuyết điểm của nó nằm trong tay ta, sao có thể đối kháng lại ta?

Thanh âm lạnh lùng, tàn nhẫn như cú kêu kỳ lạ. Thanh âm chứa đầy ác ý. Sương đen vô tận dọc theo cơ thể, làn da, mặt mũi, lỗ chân lông nhanh chóng thấm thấu vào người Cuồng Dao Trương Phàm. Chớp mắt màu da của Trương Phàm đen như mực.

- Người . . . Người . . . Là . . .

Cuồng Dao Trương Phàm mất sức phản kháng, trừng to mắt.

Trên tế đàn mắt trận hiện ra một thân hình ẩn hiện như bóng quỷ, mặt mũi rõ ràng là Hỏa Công lúc trước chết dưới ánh mặt trời.

- Người không chết . . . Người . . .

Cuồng Dao Trương Phàm mất khả năng khống chế cơ thể.

- Ha ha ha ha ha ha! Đương nhiên là không chết, bày ván cờ thiên cổ rồi cuộc có thể thu hoạch, ha ha ha ha ha ha! Ta mới là đệ nhất thiên hạ thật sự, cái gì Dao Kiếm Thần Hoàng, cái gì tổ các tiên đệ nhất vạn cổ đều bị ta chơi đùa trong lòng bàn tay!

Thân hình kia chậm rãi đến gần Cuồng Dao Trương Phàm, khuôn mặt dữ tợn đầy ác ý.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trận pháp đột nhiên bị công kích mãnh liệt.

Là Đinh Hạo phát hiện trận pháp khác lạ nên vội chạy tới, thấy trận pháp đã hoàn toàn thay đổi cách ly hẳn. Đinh Hạo không thể vào trong trận pháp, không cách nào cứu Cuồng Dao Trương Phàm. Thực lực của Đinh Hạo rất cường đại, nhưng hắn công kích trận pháp chỉ tạo ra gợn sóng, không thể phá vỡ nó.

- Khục khục khục khục, Dao Kiếm Thần Hoàng, người lần này đến lần khác phá hỏng chuyện của ta. Ta muốn người nhìn huynh đệ tốt nhất của mình chết trước mặt người!

Hỏa Công đầy ác ý cười nhẹ rằng, như ma quỷ dần thức tỉnh:

- Nửa sau bộ công pháp Thập Hoàng Thể Tôn Công thông qua tay người tuyên cho huynh đệ tốt của người, ha ha ha ha ha ha! Cho nên ta mới dễ dàng khống chế hắn, là người hại hắn! Khục khục khục khục,

Hỏa Công chậm rãi đến gần Cuồng Dao Trương Phàm, cơ thể gã như sương khói dung nhập vào.

Hỏa Công phát ra tiếng rên sung sướng:

- A! Thân hình hoàn mỹ biết cao, thể chất chiến thiên thật sự, ta cảm giác được mùi vị trọng sinh tuyệt vời.

- Chết tiệt!

Đinh Hạo ra tay hết sức đánh vào trận pháp nhưng trong phút chốc khó thể công phá.

Mắt thấy Hỏa Công từng chút một nhập vào cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm, lực lượng hắc ám uốn lượn xung quanh như cá voi hút nơi thấm vào người gã. Biểu tình trên mặt Trương Phàm dần cứng ngắc, vằn vện, các vằn đen nổi lên bên ngoài lớp da như hình xăm.

- A! Thân hình hoàn mỹ biết bao, chờ đợi bao nhiêu kỷ nguyên thật đáng giá.

Cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm từ từ hoạt động, động tác hơi cứng. Ánh mắt Trương Phàm thay đổi, từ chất phác, chân chất biến hung tàn, dữ tợn. Hoa văn bí ẩn như máu đen chảy trên lưng da, khí chất Cuồng Dao Trương Phàm hoàn toàn thay đổi, không còn giống như Trương Phàm trước kia.

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười dữ tợn khuấy động hải vực, nước biển lạnh lẽo sôi trào, Hỏa Công tái sinh.

Hỏa Công hoàn toàn chiếm cứ cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm, lực lượng khủng bố khó tả bộc phát. Trận pháp hắc ám tồn tại trăm ngàn năm vận chuyển, chợt xuất hiện cái hố đen phát ra sức hút kinh dị. Nguyên tố lực lượng hắc ám liên miên giăng khắp thiên địa, điên cuồng tụ tập lại.

Đinh Hạo tung ra cú đấm.

Luân hồi âm dương và lực lượng đao kiếm cùng bộc phát, rốt cuộc đánh nát trận pháp ngăn cách.

- Cút ra khỏi cơ thể của tiểu Phàm!

Đinh Hạo nhanh như chớp lao tới trước mặt Hỏa Công, đánh ra cú đấm kèm lực lượng đáng sợ.

Hỏa Công chỉ mỉm cười, không tránh né, giang tay đỡ cú đấm này.

Ngay khi nắm tay sắp chạm vào cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm thì Đinh Hạo rút nắm đấm về, nhanh chóng quay về chỗ cũ.

Đây là thân hình của Cuồng Dao Trương Phàm, không thể . . . Không thể phá hủy!

- Ha ha ha ha ha ha! Ném chuột sợ vỡ đồ, tà bị người phụ. Người sẽ ra tay sao? Không, người căn bản sẽ không xuống tay với ta, bởi vì đây là cơ thể của Cuồng Dao Trương Phàm. Ha ha ha ha ha ha! Đinh Hạo, người cho rằng ta chỉ mới bắt đầu chú ý người sao? Sai rồi, ngay từ khi người bộc lộ tài năng trong chiến trường Bách Thanh ta đã chú ý người, quá hiểu biết tính tình của người. Người như người đã định sẽ như Huyền Thiên Tông không thể thắng ta.

Hỏa Công cười ré lên.

Mặt Đinh Hạo âm trầm.

- Người . . . Người là U Minh Chân Tiên thật sự?

Minh Nguyệt Tiên trợn to mắt nhìn Hỏa Công:

- Nói vậy mọi thứ lúc trước là giả, sư phụ bị người hại?

Ánh mắt Hỏa Công nhìn hướng Minh Nguyệt Tiên, mỉm cười nói:

- Đúng vậy! Lão già Huyền Thiên Tông ngu ngốc, cực kỳ giả dối. Nàng nghĩ tại sao năm xưa Huyền Thiên Tông nhận ta? Ha ha ha ha ha ha! Nàng cho rằng ta chỉ là Hỏa Công ngu dốt bình thường sao? Lão già đó nhìn ra ta là hắc ám chi thể vạn cổ bất diệt, Huyền Thiên Tông thu ta theo bên cạnh ngay từ đầu đã không có ý tốt, muốn luyện hóa lực lượng của ta . . .

- Sai rồi!

Minh Nguyệt Tiên gào thét:

- Chắc chắn sư phụ muốn hóa giải lực lượng hắc ám của người, sư phụ vì muốn tốt cho người . . .

- Câm miệng!

Hỏa Công tức giận quát:

- Cái gì là tốt cho ta? Vì tốt cho ta nên áp chế lực lượng của ta? Vì tốt cho ta nên không dạy pháp môn tiên đạo thật sự? Vì tốt cho ta nên nghĩ hết cách hành hạ ta? Vì tốt cho ta nên phong ấn lực lượng bẩm sinh trong người ta? Cái gì là tốt cho ta? Ta không cần kiểu tốt này!

Dường như Hỏa Công nhớ lại chuyện quá khứ, gã rất tức giận.

Minh Nguyệt Tiên muốn giải thích:

- Sư phụ chỉ không muốn khiến người vĩnh viễn rơi vào hắc ám, người nên biết là sư phụ . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ ta không muốn nghe chuyện này. Minh Nguyệt, có biết tại sao mấy năm nay ta giữ nàng lại không?

Hỏa Công tức giận ẩn chứa sự bình tĩnh nói:

- Lúc trước khi học nghệ trong Hư Vô sơn, tám chân tiên chỉ có nàng là không trào phúng, xem thường ta, có khi còn chữa thương cho ta. Minh Nguyệt, nếu nàng chịu ở lại bên cạnh ta thì ta sẽ không làm khó dễ nàng nữa, sẽ khiến nàng là chúa tể thứ hai vĩnh viễn bất diệt trong thiên địa này, chỉ đứng sau ta.

1584. Chương 1588: Ai Là Người Đánh Cờ, Ai Là Quân Cờ (hạ).

Minh Nguyệt Tiên nghe vậy thở dài thườn thượt.

Minh Nguyệt Tiên nhìn Hỏa Công, kiên quyết lắc đầu, nói:

- Kêu ta làm bạn với bạo quân hắc ám sao? Người giữ ta lại chỉ vì bố cục, người tạo ra nhiều lời nói dối cần giữ lại chút ít chân thật mới khiến người ta tin tưởng. Nếu không vì ta thì Đinh Hạo sẽ tin người sao? Thật thật giả giả đều là vì bản thân người. Chúa tể thứ hai? Có gì hấp dẫn? Ha ha ha ha ha ha!

Chút bình tĩnh trong mắt Hỏa Công tan vỡ theo từng câu Minh Nguyệt Tiên nói.

Hỏa Công gật gù:

- Được, ta rất nhanh sẽ tiễn nàng tụ hợp với bảy chân tiên khác, còn có lão già giả dối kia sẽ chờ nàng dưới địa ngục.

Đinh Hạo tiến lên trước một bước che trước mặt Minh Nguyệt Tiên, mắt bắn ra tia sáng. Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng tỏa sáng rực rỡ, từng phù văn xích thần lan tràn trong không trung.

- Hay cho Hỏa Công, người mới là U Minh Chân Tiên thật sự đúng không? Trong mồ chôn tiên bị người lừa, sợ là hai vị tiên vương cũng bị người lừa vào tông.

Hỏa Công cười to bảo:

- Đang kéo dài thời gian sao? Tuy Thất Tinh Tạo Hóa Chi Đồng của người lợi hại nhưng không nhìn thấu được căn nguyên của ta, đừng tốn công nữa. Ha ha ha ha ha ha! Đúng vậy, lúc trước ta lừa hai tên kia khá vất vả, thậm chí phong ấn mình trong mộ chôn tiên mấy kỷ nguyên. Minh Nguyệt nói không sai, tạo một cái cục cần chân chân giả giả, giả giả chân chân, nếu nói dối hết sẽ dễ dàng bị người nhìn thấu.

Đinh Hạo bỗng mỉm cười nói:

- Đúng vậy! Gạt người rất khó, muốn lừa kẻ như người còn khó hơn.

Hỏa Công cười khẩy nói:

- Trước giờ chỉ có ta gạt người, chưa từng có ai lừa được ta.

Hỏa Công chợt bắt giữ được ẩn ý trong câu nói của Đinh Hạo, gã hỏi:

- Tiểu bối, người có ý gì?

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Ý là người bị lừa.

Hỏa Công ngây người, biến sắc mặt sau đó trở về bình thường, cười lạnh nói:

- Nói bậy bạ, người nghĩ nói vậy là sẽ lừa được ta?

Đinh Hạo cười cười.

Đinh Hạo vung tay, vô số minh văn chữ hán bay ra ngoài, tạo thành cánh cửa thời không bên cạnh mình. Ánh sáng nhấp nháy, một bóng người bước ra khỏi cánh cửa.

- Tại hạ vạn cổ hôm nay có thể chấm dứt.

Người này áo trắng bay bay, tóc dài như tuyết đứng trong biển cả. Đôi mắt tuyết, hơi thở tiên đạo cường đại khuếch tán.

Không phải Mục Thiên Dưỡng thì là ai?

Hỏa Công rất ngạc nhiên, biến sắc mặt nói:

- Người . . . Chẳng phải đã chết sao?

Mục Thiên Dưỡng không tạo uy hiếp gì lớn cho Hỏa Công, gã chỉ quan tâm là nếu Mục Thiên Dưỡng chưa chết đã nói lên tất cả thật ra là âm mưu. Cái gọi là cuộc đấu sống chết lần thứ hai trên Thiên Hàn Tuyệt phong chỉ là màn kịch, kết quả tệ nhất là có lẽ Huyền Thiên Tông cũng còn sống.

Mục Thiên Dưỡng lạnh lùng cười:

- Nếu ta không chết thì sao người nhảy ra? Nếu người không nhảy ra thì sa sư biết đi đâu kiếm người?

- Ma sư? Là lão bất tử Huyền Thiên Tông sao? Hừ, lão già đó đang ở đâu? Cút ra đây, dù hấn xuất hiện ta cũng không sợ!

Hỏa Công gầm rống nhưng rõ ràng là ngoài mạnh trong yếu, biểu tình không tự nhiên như trước.

- Hãy rút về lâu la của người trước đi. Một nữ nhân tự cho là đúng nhưng người cứ tin tưởng vào nàng, tự chuốc thất bại.

Mục Thiên Dưỡng vung tay, hai bóng người ra khỏi cánh cửa ánh sáng. Dẫn đầu là Bạch Kỳ Phong đệ nhất cường giả tiên đạo Trung Thổ Thần Châu, trong tay gã xách một người. Bạch Kỳ Phong giơ tay ném ra ngoài.

Bịch!

Là một nữ nhân, bị ném tới trước mặt Hỏa Công.

Là Nguyệt Hoa Tiên Nữ.

Cũng là Thanh Diệu Y.

Nữ nhân này có nhiều hóa thân, có huyền uyên thần thể. Lúc trước Nguyệt Hoa Tiên Nữ gặp Đinh Hạo lần đầu trên Cửu Thiên Huyền Nữ kim thuyền, suýt giết chết hắn. Nếu không phải lúc đó Đinh Hạo có búp bê thể mạng thì đã chết thật. Khi đó yêu nữ Nguyệt Hoa Tiên Nữ hại Đinh Hạo gần như thân bại danh liệt, trở thành đối tượng Trung Thổ Thần Châu truy sát.

Nguyệt Hoa Tiên Nữ run cầm cập:

- Chủ nhân, cứu ta . . .

Hỏa Công liếc Nguyệt Hoa Tiên Nữ, lắc đầu, nói:

- Vốn tưởng đồ ngu này vì rất ngu nên sẽ không khiến các người liên tưởng đến ta, ai biết . . . Nếu các người sớm phát hiện ra thân phận thật sự của nàng thì cũng biết mọi tin tức bị nàng truyền cho ta?

Mục Thiên Dưỡng nhấn mạnh từng chữ:

- Tất nhiên người sẽ không tin một mình nữ nhân này đưa tin, nhưng dù người có nanh vuốt thông thiên thì sao? Chờ người thành mây khói thì sớm muộn gì ta sẽ đào từng người ra.

Hỏa Công khẽ thở dài:

- Đáng tiếc, một nữ nhân xinh đẹp có huyền uyên thần thể nhưng không dụ dỗ người được. Mục Thiên Dưỡng, người không phải người tốt thể nhưng không hưởng dụng nàng, điều này khiến ta rất bất ngờ.

Hỏa Công tự cho rằng nhìn thấu tính người, cá tính bảo thủ vừa chính vừa tà như Mục Thiên Dưỡng vì tăng thực lực đối kháng Đinh Hạo chắc chắn sẽ hưởng dụng nữ nhân có thân thể huyền uyên thần thể như Nguyệt Hoa Tiên Nữ. Khi đó Nguyệt Hoa Tiên Nữ sẽ có địa vị cao trong Bạch Y thần triều, sẽ có tác dụng lớn, nhưng ai biết . . .

- Người tham lam luôn cho rằng người ta sẽ tham như mình.

Đinh Hạo cười nói:

- Người sẽ không hiểu nguyên tắc, sự kiêu ngạo của Bạch Y Đế Quân.

Biểu tình Hỏa Công đầy nghi ngờ, gã có lòng cảnh giác rất mạnh, nhiều nghi ngờ. Lúc này Hỏa Công nhận ra nhiều chuyện, tất cả không nằm trong vòng khống chế của gã, làm gã thất không ổn.

Hỏa Công lạnh lùng cười:

- Vậy thì sao? Người nghĩ người đã thắng?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Đương nhiên là ta thắng. Đại Thị các, những tai mắt người để lại thế giới này đều bị ta rút ra. Người đã không còn căn cơ, mọi thứ thiết kế ngàn vạn năm qua bị nhổ tận gốc. Đã như vậy rồi người vùng lên như thế nào? Lần này người chỉ có nước thành tro bụi.

Biểu tình Hỏa Công lần nữa giật mình.

Đại Thị các là cái đình Hỏa Công đặt ở Thần Ân đại lục, chôn giấu rất sâu nhưng không ngờ bị Đinh Hạo phát hiện.

Nói vậy là một số thế lực tông môn, cái đình khác của Hỏa Công cũng khó tránh khỏi hủy diệt.

Nhưng Hỏa Công ngẫm nghĩ lại gã bày ra các loại thế lực nhiều năm, gián điệp, cái đình nhiều biết bao, đó là lực lượng gã mất nhiều kỷ nguyên chôn giấu. Có một số cái đình lâu đến mức Hỏa Công suýt quên mất, nhiều như sao trên trời. Dù Đinh Hạo là chúa tể thiên hạ cũng chưa chắc điều tra ra hết, huống chi hẳn chưa phải chúa tể.

Dù Đại Thị các bị nhổ, Đinh Hạo lấy được tin tức từ nơi đó không phải toàn bộ.

Hỏa Công trầm nghĩ:

- Đinh Hạo . . . Hừ, chắc chắn đang hù mình.

Phía đối diện.

Đinh Hạo nhìn thấu suy nghĩ của Hỏa Công, nói:

- Như thế nào? Không tin? Đại Thị các làm sao biết các loại bí mật trong thiên hạ, tin tưởng người biết rõ điều này hơn ta. Bói toán tính quẻ đúng là tuyệt trên thế giới, nhưng nếu nói đến chỉ tôn nghề bói toán thì trừ Nê Bồ Tát được gọi là tính thông cổ kim ra không ai xứng với danh hiệu này.

Hỏa Công hoàn toàn biến sắc mặt.

1585. Chương 1589: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Đương nhiên Hỏa Công biết Nê Bồ Tát, trong cuộc đời dài dặc của gã thì Nê Bồ Tát là người khiến gã rất ngại trừ Huyền Thiên Tông ra, đây là một kỳ nhân. Khi Hỏa Công biết sự tồn tại của Nê Bồ Tát gã luôn muốn kéo Nê Bồ Tát về phía mình, nếu không được thì phải trừ khử ngay, tránh cho phá hỏng việc lớn của gã.

Nhưng với năng lực của Hỏa Công lại không tìm được Nê Bồ Tát trốn đi đâu.

Đây là một vị gần như tiên tri, thấy rõ tương lai. Nếu Nê Bồ Tát không muốn cho người tìm thấy thì người ta vĩnh viễn không tìm được.

Sau này Nê Bồ Tát mai danh ẩn tích, nghe nói chết trong Thạch Chủ thành.

Sao Đinh Hạo đột nhiên nhắc đến chuyện này? Không lẽ . . .

Đinh Hạo cười nói:

- Nê Bồ Tát đúng là đã quy thiên, nhưng trước khi đi người để lại một khối kỳ thạch gọi là Thiên Cơ Biện, có thể thấy rõ cổ kim, chỉ cần có người dung hợp với nó là sẽ thấy rõ tất cả huyền bí.

Hỏa Công yên lòng, nói:

- Vậy thì sao sao? Nê Bồ Tát đã chết, không phải ai cũng dung hợp với Thiên Cơ Biện kỳ thạch được, dù là Đinh Hạo nhà người cũng chưa chắc làm được.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

- Đúng là ta không dung hợp với nó được nhưng trong Thiên Cơ cốc trên Vô Tận đại lục ta tìm thấy hai tiểu đạo đồng thiên diếc, địa ách, bẩm sinh bị trời phạt, thế giới này tất nhiên sẽ báo bọn họ. Thiên Cơ Biện có thể dung hợp cùng hai đứa trẻ này, không bị thương đến họ. Chuyện tiếp theo chắc người cũng hiểu?

Hỏa Công gật đầu, nói:

- Giải, người như vậy mà người cũng tìm ra được, những người của ta thua không oan. Xem ra bố cục lần này bị đôi tiểu đạo đồng bố trí ra cho người? Nếu không thì sao người tính chuẩn bị trí ta ở, biết ta ẩn trong trận pháp này?

Đinh Hạo gật gù nói:

- Đúng vậy!

- Cũng xem như vất óc tốn sức. Ngàn vạn năm nay người là người thứ hai làm ta hơi phục, nhưng tiếc rằng . . . Vậy thì sao? Đôi tiểu đạo đồng đó không tính quá chuẩn, nếu không thì ta đã chẳng thành công. Bây giờ ta cướp được thân hình Trương Phàm, có thể bắt diệt, người làm gì được ta?

Nói đến đây biểu tình Hỏa Công biến dữ tợn.

Đinh Hạo cười to bảo:

- Vậy sao? Người thật sự có thân hình của tiểu Phàm?

- Hừ! Chẳng lẽ người cho rằng . . .

Hỏa Công tức giận định nói gì thì bỗng biến sắc mặt, đánh rùng mình, sắc mặt cực kỳ khó xem nói:

- Đây . . . Là ai? Tại sao trong thân thể này có cái gì khác? Cái này . . .

Mục Thiên Dương hừ lạnh một tiếng:

- Cục này sớm mở vì người, chẳng lẽ người cho rằng hết thấy chỉ đơn giản như vậy?

- Huyền Thiên Tông? Là Huyền Thiên Tông?

Hỏa Công chợt nhận ra, gã nhảy căng lên như bị rắn độc cắn.

Hỏa Công nói:

- Sao có thể như vậy?

- Tại sao không thể? Ta chờ ngày hôm nay rất lâu rồi.

Một thanh âm già nua vang lên, là giọng của Huyền Thiên Tông phát ra từ cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm.

- Quả nhiên là người . . .

Về mặt Hỏa Công như ăn phải chuột chết, gã thù người giây lát sau nói:

- Sao có thể như vậy? Không thể nào! Sao người còn sống . . .

- Tại sao không thể? Chẳng phải người cũng dùng cái chết để đặt bẫy sao?

Huyền Thiên Tông nói:

- Cái này gọi là lấy răng trả răng.

- Không thể nào!

Hỏa Công phát điên lên:

- Mục Thiên Đường không chết còn có thể, nhưng Huyền Thiên Tông nhà ngươi chẳng phải đã bị Đinh Hạo luyện hóa sao? Trong cơ thể ngươi có lực lượng hắc ám gắn liền với căn nguyên, ngươi sớm sa đọa. Ta hiểu ngươi, bị lực lượng hắc ám xâm nhiễm nên mọi thứ của ngươi không gạt ta được. Nếu ngươi không chết thì sao ta không cảm nhận được sự tồn tại của ngươi? Tại sao?

- Bởi vì người nắm giữ luân hồi đã xuất hiện.

Huyền Thiên Tông chậm rãi nói:

- Ta bị ngươi ám toán, thân nhiễm lực lượng hắc ám nhiều năm, ta luôn linh ngộ ảo nghĩa hắc ám. Tuy ngươi là hắc ám chi thể, bẩm sinh là hóa thân của vực sâu hắc ám, là một lũ khí hắc ám từ thuở sáng lập chuyển thể. Nhưng lực lượng gì đều có điểm yếu, lực lượng hắc ám cũng có thể bị hóa giải. Ta đoán đúng, lực lượng luân hồi có thể tiêu trừ hắc ám.

Huyền Thiên Tông là nhân vật như thế nào?

Năm xưa Huyền Thiên Tông nhìn ra thân phận Hỏa Công, giữ gã lại bên cạnh là muốn xóa bỏ thể chất hắc ám tránh cho tai họa bùng nổ. Nhưng Huyền Thiên Tông đã xem thường sự đáng sợ của lực lượng hắc ám, bị Hỏa Công thừa dịp công kích, cơ thể bị lực lượng hắc ám phá hủy. Thân hồn Huyền Thiên Tông bị cảm nhiễm lực lượng hắc ám hầu như trở thành ma vật hắc ám. May mắn Huyền Thiên Tông giữ lại chút tỉnh táo, đấu tranh với hắc ám qua bao nhiêu kỷ nguyên. Với tư chất, trí tuệ của Huyền Thiên Tông rốt cuộc nhìn thấu căn nguyên lực lượng hắc ám.

Trước cuộc chiến trên Thiên Hàn Tuyết phong lần hai, Huyền Thiên Tông xin Mục Thiên Đường gặp mặt Đinh Hạo, nói chuyện thật lâu, sắp đặt cục này dụ Huyền Thiên Tông ra.

Huyền Thiên Tông hiểu biết Hỏa Công thậm chí vượt qua chính gã.

Nếu không đặt bẫy dụ dỗ, với sự nhẫn nại, dẻo dai của Hỏa Công không chừng sẽ chờ tiếp trăm ngàn năm. Hai người đấu tranh bao nhiêu kỷ nguyên luôn khó thể giết nhau. Thời đại tiên cổ nếu không phải Huyền Thiên Tông phá cơ thể Hỏa Công, hủy kế hoạch của gã không chừng bây giờ thế giới đã là thế giới chết chóc hắc ám.

Lần này nếu không phải Huyền Thiên Tông đặt bẫy thì đám người Đinh Hạo không dễ dụ Hỏa Công ra như vậy.

Mục Thiên Đường lâm trận độ kiếp là khâu mấu chốt nhất.

Bởi vì thiên kiếp có thể hỗn loạn thiên cơ, che giấu nhiều thứ. Dù là cường giả toàn thế giới ở bên ngoài xem cuộc chiến thì tâm mắt bị mơ hồ, nhóm Đinh Hạo, Mục Thiên Đường hoàn thành khâu thay xà đổi cột nhanh như chớp.

Ai biết trong đám cường giả có bao nhiêu người là tai mắt của Hỏa Công?

Lừa người trong thiên hạ mới lừa được U Minh Chân Tiên.

Bây giờ kế hoạch của nhóm Đinh Hạo đã thành công.

Vốn Đinh Hạo không quá tin tưởng Huyền Thiên Tông nhưng giờ xem ra tổ các tiên là người bị oan, Hỏa Công mới là U Minh Chân Tiên thật sự.

Mọi chuyện trong sáng.

- Kéo dài lâu như vậy ngươi đã tụ tập bao nhiêu lực lượng hắc ám? Bộc phát ra hết đi.

Đinh Hạo tiến tới một bước rút ra đao vàng kiếm bạc, huyền công lên cao tới đỉnh, sát ý đã quyết.

- Nếu biết ta đang kéo dài thời gian còn cố ý chờ đợi, là ngươi ngu ngốc hay tự tin?

Hỏa Công biết chuyện hôm nay không tốt lành, gã gầm lên, lực lượng hắc ám hoàn toàn bộc phát. Thất hải chớp mắt tối đi, cường giả sinh linh toàn thể giới thiên đạo cảm giá run rẩy.

Đám người Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng đứng mũi chịu sào lực lượng hắc ám khuếch tán.

Khói đen đậm đặc vô tận từ bốn phương tám hướng tuôn trào. Đinh Hạo, Mục Thiên Dưỡng, Minh Nguyệt Tiên ở trong trận pháp hắc ám bị kích hoạt, đá dưới biển nổi lên. Từng khúc xương, đao gãy, kiếm gãy hiện ra dưới tầng đá. Thế giới này như bị hắc ám hủy diệt.

Hỏa Công rống to:

- Cho các người biết chỉ có hắc ám vĩnh hằng mới là không thể phá vỡ!

1586. Chương 1590: Lôi Tướng Diệt Sát.

Đinh Hạo cười phá lên.

- Nếu chúng ta sớm biết kế hoạch của người làm sao cho người dễ dàng có cơ thể của tiểu Phàm? Người không cảm thấy lạ sao?

Đinh Hạo hoàn toàn bộc phát, huyền khí hàn băng và hỏa diễm vô tận phát ra từ cơ thể hắn. Đinh Thánh Thán kiếm ý, đao ý nháy mắt diễn hóa xuân hạ thu đông luân hồi, khuấy động thủy vực hư không xung quanh ngưng kết lại.

Đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân hiện ra, nhanh chóng khuếch trương, chớp mắt bao phủ hải vực ngàn dặm.

Mục Thiên Dưỡng hừ lạnh một tiếng:

- Giết!

Mục Thiên Dưỡng thi triển hư vô diệt tuyệt kiếm pháp, bóng trắng hiện ra chớp mắt vọt tới gần Cuồng Đao Trương Phàm, vung kiếm chém xuống.

Hỏa Công cười nhạt không thèm né.

Đây là cơ thể của Cuồng Đao Trương Phàm, Hỏa Công không tin Mục Thiên Dưỡng sẽ ra tay. Coi như Mục Thiên Dưỡng không quan tâm thì chắc chắn Đinh Hạo sẽ không cho phép.

Nhưng . . .

- A!

Đau nhức cơ thể bị xé rách làm Hỏa Công phát cuồng, gã cúi đầu nhìn. Hư vô diệt tuyệt kiếm pháp màu trắng của Mục Thiên Dưỡng đâm thủng người Cuồng Đao Trương Phàm, như sương khói xẹt qua nhưng không bị thương chút nào, tuy nhiên thần hồn Hỏa Công cảm nhận được nỗi đau đớn bị chém.

Trực tiếp diệt sát thần hồn?

Trong chớp mắt cơ thể Hỏa Công bị ngàn vạn hư vô diệt tuyệt kiếm xuyên thủng.

- Cho người biết uy lực thật sự của hư vô diệt tuyệt kiếm của ma sư.

Người Mục Thiên Dưỡng tôn kính nhất là ma sư, tức là Huyền Thiên Tông nên gã ra tay càng không nương tình.

Hỏa Công tức giận quát:

- Hậu bối chết tiệt, con kiến . . .

Lực lượng hắc ám sắp nổ.

Lúc này lực lượng giam cầm mạnh mẽ truyền đến, lực lượng luân hồi âm dương bao quanh hình thành trận pháp từ bốn phương tám hướng kéo đến áp chế lực lượng hắc ám ngoài cơ thể Hỏa Công, gã bị áp chế không thể vận chuyển huyền công.

- Người nghĩ thân thể của tiểu Phàm dễ chiếm sao?

Đinh Hạo cười to bảo:

- Đây là gây ông đập lưng ông, chỉ có cơ thể cứng rắn cường đại nhất thể gian mới giam cầm được người. Chờ khi luyện hóa lực lượng hắc ám của người thì cơ thể tiểu Phàm sẽ đến cực độ, bước lên đỉnh cao, đây mới là giá trị thật của người. Nếu không thì sao ta cho phép người chiếm thân hình của tiểu Phàm?

U Minh Chân Tiên cười khẩy nói:

- Hừ! Tiểu bối vô tri, ngươi nghĩ ta sẽ dễ bị vây khốn như vậy sao?

Nhưng rất nhanh mặt U Minh Chân Tiên cứng ngắc, ngơ ngẩn, biểu tình cực kỳ giật mình.

U Minh Chân Tiên tức giận quát:

- Huyền Thiên Tông, con chó già này, ngươi . . .

U Minh Chân Tiên rung động phát hiện thần hồn của gã bị giam trong cơ thể này, chuyện này vượt qua dự đoán của gã nhiều. Bây giờ U Minh Chân Tiên muốn thoát ra khỏi cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm là chuyện không thể.

U Minh Chân Tiên càng khó tin phát hiện trong cơ thể này trừ gã ra ẩn giấu ba linh hồn khác giành quyền khống chế thân thể. Một khi U Minh Chân Tiên mất quyền điều khiển cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm thì thần hồn có lẽ sẽ bị luyện hóa.

Đã khổ càng khổ hơn là U Minh Chân Tiên bị lực lượng đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân của Đinh Hạo áp chế, gã không thể điều động lực lượng hắc ám tiêu diệt linh hồn khác trong người. Bây giờ U Minh Chân Tiên yếu ớt nhất.

- Ta nói rồi, ta đã rõ ràng lực lượng của người, lần này ngươi sẽ không thể may mắn thoát khỏi.

Giọng Huyền Thiên Tông già nua vang lên:

- Người dùng cùng một thủ đoạn rất nhiều lần, ngươi cho rằng trên đời không ai làm gì được ngươi sao?

U Minh Chân Tiên rống to:

- Chó già, ngươi muốn cướp lại thân hình? Đừng mơ!

Biểu tình U Minh Chân Tiên vặn vẹo thúc giục lực lượng thần hồn tranh đấu trong cơ thể.

Trong cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm có vài linh hồn đấu tranh với nhau.

Lúc này cơ thể của Cuồng Dao Trương Phàm thành chiến trường.

Một là thần hồn Huyền Thiên Tông.

Lực lượng thiên kiếp của Mục Thiên Dưỡng tẩy rửa hắc ám trong linh hồn Huyền Thiên Tông, lại được Đinh Hạo dùng lực lượng luân hồi âm dương thanh tẩy. Tổ vạn tiên ngày xưa rốt cuộc thoát khỏi lực lượng hắc ám xâm nhiễm, hồi phục chút thực lực ngày xưa, là chủ lực tiêu diệt thần hồn Hỏa Công.

thần hồn thứ hai là của Cuồng Dao Trương Phàm.

Lúc trước Huyền Thiên Tông cung cấp bí pháp khiến thần hồn Cuồng Dao Trương Phàm xảo diệu đánh lừa cảm giác U Minh Chân Tiên, núp trong cơ thể. Tuy Cuồng Dao Trương Phàm tu luyện cơ thể, thần hồn không kiên cường như cường giả tiên đạo nhưng U Minh Chân Tiên tạm thời không làm gì được gã.

Một là vì Cuồng Dao Trương Phàm là chủ nhân cơ thể này, có ưu thế bẩm sinh pháp tắc thiên địa. Hai là Trương Phàm một đường đi tới, tu luyện vất vả cực khổ, chịu nhiều đau khổ. Cuồng Dao Trương Phàm là người có ý chí kiên định, trải qua tối luyện, vạn vật không thể xâm phạm ý chí.

Lúc trước U Minh Chân Tiên cho rằng đã tiêu diệt thần hồn của Cuồng Dao Trương Phàm, dù sao một người lấy cơ thể thành tiên thì thần hồn không mạnh bao nhiêu. Kết quả U Minh Chân Tiên sơ sẩy bị Trương Phàm dùng bí pháp lừa gạt.

Thần hồn thứ ba là kỳ lạ nhất, lạnh lùng tinh táo như suối tiên, như lực lượng cực âm thời gian chậm rãi gột rửa tứ chi, nhìn như yếu nhưng bền chắc đáng sợ. Với bí pháp thần hồn của Hỏa Công trong phút chốc không làm gì được thần hồn thứ ba.

Ba thần hồn phân công rõ ràng, đã chuẩn bị từ trước. Ba phe công kích, tuy hồn lực hắc ám U Minh Chân Tiên là thần hồn đáng sợ, mạnh mẽ nhất thế giới này nhưng dần yếu thế. Cộng với U Minh Chân Tiên mới đoạt xá cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm một nén nhang, chưa hoàn toàn luyện hóa, thân thể bản năng bài xích gã. Các mặt tác dụng cộng lại U Minh Chân Tiên đã mất quyền khống chế cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm.

U Minh Chân Tiên như con thú bị nhốt điên cuồng gầm gừ:

- Chết tiệt, chết tiệt a a a!!!

U Minh Chân Tiên điên cuồng vùng vẫy, muốn điều động lực lượng hắc ám công kích ba thần hồn trong cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm.

Nhưng tất cả lực lượng của U Minh Chân Tiên bị Đinh Hạo dùng đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân, lực lượng luân hồi đao kiếm ý giam cầm. U Minh Chân Tiên vất vả bày đại trận hấp thu lực lượng hắc ám trong thiên địa nhiều năm nhưng không phát huy được tác dụng, gã chỉ có thể dùng lực lượng thần hồn căn nguyên đấu với ba thần hồn trong cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm.

Lực lượng đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân bên người Đinh Hạo dần cường đại, tựa như triều tịch pháp phòng, sóng biển vỗ đá ngầm.

Loại lực lượng này không vỗ bể đá ngầm ngày nhưng theo thời gian trôi qua, dần xâm thực đá ngầm. Lực lượng chậm rãi thấm thấu vào cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm, phối hợp lực lượng Huyền Thiên Tông, Trương Phàm, thần hồn cực âm như cối xay chậm rãi luyện hóa lực lượng hắc ám.

Phát hiện này khiến U Minh Chân Tiên sợ bay mất hồn vía.

Lực lượng hắc ám sẽ không bị phá vỡ, tiêu diệt, đây là một trong những nguyên nhân U Minh Chân Tiên tai họa thời đại tiên cổ, lúc trước Huyền Thiên Tông rèn đỉnh cao cũng không làm gì được gã. Cũng nhờ vào điều này U Minh Chân Tiên sống động gần như vô địch trong thời gian dài.

1587. Chương 1591: Lôi Tướng Diệt Sát (hạ).

Có thể nói đặc tính lực lượng hắc ám là căn cơ của U Minh Chân Tiên.

Trong tự điển của U Minh Chân Tiên trên thế giới này không có bất cứ lực lượng nào có thể xóa bỏ lực lượng hắc ám. U Minh Chân Tiên có thể bị đánh bại, bị phong ấn nhưng đó chỉ là bị giam cầm, gã tuyệt đối sẽ không chết.

Nhưng bây giờ, khi Đinh Hạo hợp tác cùng ba lực lượng thần hồn thì U Minh Chân Tiên cảm nhận được nguy hiểm chết chóc.

Hơn nữa hư vô diệt tuyệt sát kiếm của Mục Thiên Dưỡng không ngừng chém cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm, bộ kiếm pháp này Huyền Thiên Tông sáng tạo chuyên môn để đối phó với U Minh Chân Tiên. Đau nhức như bị xé sống làm U Minh Chân Tiên mất sự bình tĩnh suy nghĩ, mỗi kiếm đâm qua sẽ suy yếu lực lượng thần hồn của Hỏa Công.

Phát hiện này đánh tan niềm tin của U Minh Chân Tiên.

U Minh Chân Tiên vốn tưởng hôm nay là ngày gặt hái, lòng vui mừng sắp đặt mấy năm nay, cố gắng nhẫn nhịn rồi cuộc thu được thành quả. U Minh Chân Tiên không ngờ gã không chờ được sự thành công, khi gã đến gần thành công vạn cổ nhất thì gặp phục kích đáng sợ nhất đời.

Lỗi thổ vi sơn, thiên nhận chi công lại thất bại trong gang tấc!

U Minh Chân Tiên tức giận quát to:

- Chết tiệt, ta sẽ không từ bỏ, sẽ không bỏ qua. Không ai có thể giết ta, ta sẽ lại đến!

U Minh Chân Tiên quyết định dứt khoát, khẽ rên đau đớn, cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm hơi run. Mặt mũi Trương Phàm bay ra từng luồng khói đen đột phá nhiều lực lượng phong tỏa, xoay quanh trong không trung biến thành hình người.

Là hình dạng Hỏa Công ngày xưa.

Đinh Hạo kinh ngạc nói:

- Chuyện . . . Gì đây? Chẳng phải nói thân hình của tiểu Phàm có thể phong ấn hắc sao? Tại sao hắc trồn ra được?

Đoàn khói đen này là một loại gần với tinh hoa căn nguyên, đột phá phong tỏa cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm, đây là ngoài ý muốn trong kế hoạch của Huyền Thiên Tông.

Nhìn ra được U Minh Chân Tiên đang thi triển thần thông chạy trốn.

U Minh Chân Tiên dùng tinh hoa căn nguyên tinh thuần nhất bỏ chạy, gã vứt bỏ lực lượng căn nguyên còn lại. Đây là lần thảm bại với U Minh Chân Tiên, thực lực tổn hại nhiều, không biết mất bao nhiêu năm mới hồi phục lại. U Minh Chân Tiên công nhận sự thất bại, muốn bỏ trốn để ngày sau bày keo khác.

Trong quá khứ có mấy lần U Minh Chân Tiên thua thảm, sau khi chạy ra lại nổi lên, nhưng không có lần nào tổn thất to lớn như hôm nay.

U Minh Chân Tiên nghiêng răng nói:

- Huyền Thiên Tông, nếu người đã hiểu rõ ta thì nên biết ta làm bất cứ chuyện gì đều sẽ ỉn giữ lại đường lui, lần này cũng vậy.

Thân hình khói đen cực kỳ dữ tợn.

- Lần này người không giết ta được, lần sau khi chúng ta gặp lại là ngày chết của các người!

Đinh Hạo thúc giục lực lượng đao kiếm luân hồi, đồ án song ngư âm dương hai màu kim ngân từ bốn phương tám hướng bao phủ, nhưng loại lực lượng này không thể áp chế U Minh Chân Tiên nữa.

Cùng lúc đó, hoa văn hắc ám trên da Cuồng Dao Trương Phàm đã biến mất, sương khói hắc ám nhạt tán đi. Đa số lực lượng hắc ám tạm bị phong ấn trong cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm chờ sau này từ từ luyện hóa.

Sau khi thanh tẩy lực lượng hắc ám sẽ biến thành năng lượng tinh thuần, thành một phần của cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm.

Đây là lý do tại sao Đinh Hạo đồng ý kế hoạch của Huyền Thiên Tông.

Nếu không thì với cá tính của Đinh Hạo dù muốn tiêu diệt U Minh Chân Tiên cũng sẽ không mạo hiểm bằng mạng sống Cuồng Dao Trương Phàm.

Cuồng Dao Trương Phàm lên tiếng, giọng nói đã hồi phục bình thường:

- Đinh sư huynh!

Cuồng Dao Trương Phàm lấy lại quyền khống chế cơ thể.

Cuồng Dao Trương Phàm tiếp tục bảo:

- Không thể để hắc chạy!

Giọng Cuồng Dao Trương Phàm biến thành Huyền Thiên Tông.

Huyền Thiên Tông ở trong không trung cười nanh tranh:

- Ha ha ha ha ha ha! Ai có thể giữ ta lại được? Báo hại ta trả giá đắt như vậy, các người đều đáng chết. Chờ ta hồi phục lực lượng căn nguyên sẽ tự mình tìm từng người, cho các người sống không bằng chết. Huyền Thiên Tông, người đã lĩnh giáo thủ đoạn của ta nên biết . . .

Bây giờ U Minh Chân Tiên không sợ gì nữa.

U Minh Chân Tiên trả giá rất đắt, mất đi phần lớn lực lượng căn nguyên. Trong một đoạn thời gian U Minh Chân Tiên sẽ vạn pháp không xâm, dù là lực lượng pháp tắc thiên địa tập trung vào người gã cũng không làm Hỏa Công bị thương. U Minh Chân Tiên trong trạng thái vĩnh hằng hư vô.

- Thiên địa to lớn người có thể trốn đi đâu?

Lòng Đỉnh Hạo máy động, cười khẩy nói:

- Với trạng thái của người trong vòng vạn năm khó mà hồi phục. Có thời gian vạn năm ta sẽ tìm được, tiêu diệt luyện hóa người, xóa bỏ tai họa.

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tử vô tri, lần này nếu không phải bị lão già Huyền Thiên Tông tính kế thì sao người là đối thủ của ta được?

U Minh Chân Tiên nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Người chờ chết đi, ta sẽ cho người ném mùi thê ly tử tán, nhà tan cửa nát, sống không bằng chết.

U Minh Chân Tiên cực kỳ hạn Đỉnh Hạo.

Đỉnh Hạo nghi hoặc hỏi:

- Vậy cứ thử xem? Người có thể chạy trốn đi đâu?

Trong đầu Đỉnh Hạo xoay chuyển nhiều ý nghĩ.

Thân hình U Minh Chân Tiên dần nhạt nhòa:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu bối, người vĩnh viễn đừng hòng tìm được nơi ta ẩn thân, suốt đời người không thể tìm thấy . . .

Tiếng cười của U Minh Chân Tiên dần tan biến trong hải vực.

Nhưng một lát sau, cơ thể nhạt nhòa của U Minh Chân Tiên dần rõ ràng lên, gã chưa đi, bí pháp mất hiệu quả hoặc hậu chiêu gã chuẩn bị không hiểu sao bị cắt đứt. Biến cố bất ngờ làm biểu tình cười đắc ý của U Minh Chân Tiên trở nên vô cùng kinh ngạc, gã ngây người.

Huyền Thiên Tông lên tiếng:

- Hắn không đi được, có vấn đề!

Huyền Thiên Tông mừng như điên, nhìn ra vấn đề.

Đỉnh Hạo cũng nhìn ra không thích hợp.

Rõ ràng U Minh Chân Tiên sắp đặt đường lui có vấn đề, gã không trốn thoát được.

Đỉnh Hạo mừng rỡ hét to một tiếng:

- Chính là lúc này! Doraemon, ra đi!

Đỉnh Hạo ném một vật.

Trong thiên địa vang tiếng sấm ầm ầm.

- Meo!!!

Một đồ vật trắng tròn quay phát ra tiếng hét chói tai, tràn ngập tức giận vì đang ngủ ngon bị người quấy rầy, chính là đại ma vương Tà Nguyệt.

Đại ma vương Tà Nguyệt gầm rống trong không trung, lực lượng khủng bố bộc phát, vô tận lôi kiếp giáng xuống.

- Meo bà nội nó! Meo không muốn độ kiếp vào lúc này a a a!!!

Đại ma vương Tà Nguyệt phàn nàn, nhưng chớp mắt thiên địa và hải vực vô tận bị lôi kiếp kỳ lạ bao phủ.

Đây là lôi quang chưa từng có.

Là lực lượng chí dương trong thiên địa.

U Minh Chân Tiên biến sắc mặt, loại ánh sáng lôi kiếp này khiến gã thấy bất an.

Đinh Hạo hét to một tiếng:

- Luyện hóa!

Hai lực lượng tiên vương tiên chủng lắng đọng trong trung đan điền, hạ đan điền đã lâu chớp mắt dọc theo đường huyền khí điên cuồng trào dâng.

Đinh Hạo hét to:

- Dẫn động thiên kiếp, giáng xuống đi!

Lần này Đinh Hạo dẫn động thiên kiếp của mình.

1588. Chương 1592: Kết Cuộc.

Đao kiếm song thánh thể không có thiên kiếp, điều này không đúng hoàn toàn. Đinh Hạo từng nhiều lần hỏi đám người Huyền Thiên Tông, Minh Nguyệt Tiên, hẳn nghiên cứu nhiều điển tịch rất cuộc biết sự thật.

Loại thể chất này có thiên kiếp.

Một khi thiên kiếp giáng xuống sẽ vô cùng khủng bố, đủ giết siêu cường giả.

Đinh Hạo từng giả định sau này gặp U Minh Chân Tiên nếu không đấu lại, các loại vũ khí bí mật đều vô dụng thì sẽ dẫn động thiên kiếp của mình, dùng lực lượng thiên kiếp giết chết U Minh Chân Tiên là thủ đoạn cuối cùng của hắn.

Mấy năm nay Đinh Hạo vừa tìm U Minh Chân Tiên vừa nghiên cứu cách dẫn động thiên kiếp của mình, rất cuộc tìm hiểu được chút đường lối.

Dùng thiên kiếp của đại ma vương Tà Nguyệt kích phát kiếp lực thiên địa, sau đó khởi động hai tiên vương tiên chủng thúc giục thiên kiếp bản thân giáng xuống.

Dù sao hai tiên vương tiên chủng không phải lực lượng đao kiếm song thánh thể tu luyện ra, Đinh Hạo sẽ độ kiếp. Đại ma vương Tà Nguyệt là nhân tố bên ngoài, tiên chủng là nhân tố nội, hai cái kết hợp lại khiến kiếp lực thiên địa giáng xuống người Đinh Hạo.

Đây là cách tốt nhất Đinh Hạo nghĩ ra, hôm ấy hắn thử nghiệm, thắng thua là đây.

Quả nhiên, chớp lát sau lực lượng lôi kiếp trong thiên địa dần ập ra biến đổi.

Kiếp quang biến lôi lấy đại ma vương Tà Nguyệt làm trung tâm dần dờn hướng Đinh Hạo, màu sắc từ tím thành vàng, như chất lỏng vàng từ chín tầng trời đổ xuống. Chớp mắt hải vực thành biển vàng.

Biểu tình U Minh Chân Tiên biến kin hạon.

Bởi vì U Minh Chân Tiên thấy một chút lõi dịch hoàng kim nhỏ vào cánh tay thoáng chốc đốt thủng một cái lỗ. Cánh tay U Minh Chân Tiên như cây băng nhúng vào dung nham, chớp mắt hòa tan.

Lần này không còn là áp chế, giam cầm mà thật sự là tiêu diệt.

U Minh Chân Tiên khó t nhìn Đinh Hạo, lại ngó thủy triều lõi vọt tới. Biểu tình U Minh Chân Tiên mờ mịt, há mồm muốn nói gì nhưng không nói nên lời, bị lõi điện vàng hoàn toàn nhấn chìm.

Cường Dao Trương Phàm nói nhưng là giọng của Huyền Thiên Tông:

- U Minh Chân Tiên đã chết.

Trong câu nói chất chứa giọng điệu rung động xen lẫn hỗn loạn, khó tin nổi, trút được gánh nặng. Khi thấy hồn thể tinh nguyên của U Minh Chân Tiên bị tia chớp vàng nuốt trọn thì vị tổ vạn tiên cảm thấy như cách biệt cả kiếp người, khó tin vào mắt mình.

Huyền Thiên Tông nhìn chằm chằm biển lõi kiếp vàng vô tận, sợ hãi tiếp theo cái bóng như oan hồn bắt tử lại xuất hiện.

Vì cảnh tượng này đã xảy ra nhiều lần.

Mỗi lần Huyền Thiên Tông cho rằng mình rốt cuộc giết U Minh Chân Tiên nhưng oan hồn bắt tử đó cứ luôn xuất hiện.

May mắn lần này không xảy ra tình huống trước kia.

Biển tia chớp vàng vô tận không còn bóng dáng U Minh Chân Tiên, mơ hồ thấy có sương đen vùng vẫy trong tia chớp muốn ngưng tụ lại nhưng cuối cùng không thành công, bị lực lượng chí dương chí cường trong thiên địa hoàn toàn xóa sạch.

Huyền Thiên Tông lại lên tiếng:

- Mau rời khỏi đây, thiên kiếp của đạo cường kiếm si không phải ngươi và ta có thể ngăn cản!

Đây là cuối cùng Huyền Thiên Tông dùng cơ thể Cường Dao Trương Phàm nói chuyện.

Chớp mắt đám người Bạch Kỳ Phong, Mục Thiên Dưỡng nhanh chóng lùi ra xa ngàn dặm tránh biển tia chớp kỳ lạ. Lực lượng đó thật đáng sợ, dù một chút tia chớp vàng đủ giết bọn họ ngay lập tức. Tinh hoa csăn nguyên hắc ám bắt tử của U Minh Chân Tiên chớp mắt bị tiêu diệt càng đừng nói đến Bạch Kỳ Phong, Mục Thiên Dưỡng.

Huyền Thiên Tông bay ra khỏi cơ thể Cường Dao Trương Phàm, biến thành cái bóng trắng. Huyền Thiên Tông ngẩng đầu nhìn lõi quang thể giới này vô tận, trong mắt lóe tia sáng gần như thực chất, ánh mắt phức tạp có hâm mộ, ghen tỵ, không cam lòng, thoải mái, thờ dài.

Mắt Mục Thiên Dưỡng nhấp nháy tia sáng, không biết gã suy nghĩ cái gì.

Mục Thiên Dưỡng muốn thi triển đồng thuật xuyên qua biển tia chớp vàng nhìn rõ tình hình cụ thể của Đinh Hạo, nhưng gã phát hiện lực lượng của gã không làm được. Mục Thiên Dưỡng chỉ tiến vào biển lõi được vài trăm thước, không cách nào nhìn sâu hơn.

Cường giả tiên đạo số một Trung Thổ Thần Châu Bạch Kỳ Phong biểu tình kinh hoàng.

Dù cách xa mấy trăm dặm nhưng lực lượng biển lõi vẫn khiến cơ thể gã sắp nứt ra, ngẫu nhiên tràn ra chút tia chớp đã khiến Bạch Kỳ Phong cảm giác mình nhỏ bé như con kiến, hạt bụi. Bạch Kỳ Phong biết đến cảnh giới như Đinh Hạo đã là bóng lưng gã khó thể ngược nhìn. Chỉ thực lực như Đinh Hạo mới chống đỡ được lõi kiếp như thế.

- Bất thể kỳ tài, nhưng không ngờ hần dùng cách này giết U Minh Chân Tiên.

Huyền Thiên Tông khê thờ dài:

- Chỉ có cách này mới tiêu diệt tai họa vạn cổ. Đạo kiếm song thánh thể vốn không có thiên kiếp nhưng hần cố ý dẫn ra thiên kiếp, vì loại thiên kiếp này là lực lượng không nên tồn tại trong thế giới này, có như vậy mới giết được U Minh Chân Tiên.

Mục Thiên Đường không lên tiếng.

Cái bóng Huyền Thiên Tông lắc người nhập vào cơ thể Mục Thiên Đường.

Cuồng Dao Trương Phàm đứng trong hải vực, cơ thể gã thành tiên nên biết thần thông đứng trong không trung.

Bốn phía có nhiều người tụ tập lại. Vô số cường giả cực kỳ kinh hoàng như lôi vân kiếp hải màu vàng khủng bố phía xa. Bọn họ đến từ các phương, đều bị lực lượng lôi vân kiếp hải màu hoàng kim làm giật mình. Khi chính mắt thấy dấu hiệu khủng bố này làm các cường giả sợ run lấy bầy. Một số người không dám nhìn lôi vân kiếp hải màu hoàng kim, cường giả tiên đạo có thực lực thấp chút bị ánh sáng vàng chọc mù mắt.

Có người thấy Mục Thiên Đường thì hoảng hốt trốn mất há hốc mồm.

Một người đã chết tại sao xuất hiện?

Không lẽ cuộc chiến Thiên Hàn Tuyệt phong hôm đó Mục Thiên Đường chưa chết? Vậy chẳng phải là Đinh Hạo che giấu thiên hạ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tiếng kêu như đổ quỳên học máu vang lên:

- Thiên Đường ca ca!

Lưu linh Túy tóc bạc xuất hiện ở phương xa, thấy Mục Thiên Đường thì người run rẩy. Lưu linh Túy như phát điên xông hướng Mục Thiên Đường.

Khóe môi Mục Thiên Đường cong lên giang hai tay ôm nữ nhân tóc trắng giống mình vào lòng, không muốn buông tay.

Rất nhanh người Vãn Kiếm tông đều xuất hiện.

Các chuông giáo, chí tôn, cao tăng thế lực đỉnh cao thế giới thiên đạo lục tục đến.

Mọi người nhanh chóng tìm hiểu mọi chuyện, thì ra lôi vân kiếp hải màu hoàng kim như diệt thế là cường giả số một thiên hạ Đinh Hạo đang độ kiếp.

- Rốt cuộc Đinh Hạo cũng độ kiếp?

- Không uống là đệ nhất nhân thiên hạ, độ kiếp khủng bố như vậy. Khi Đinh Hạo độ kiếp thành công không biết sẽ đến cảnh giới gì.

Mọi người đều biến sắc mặt.

- Khi hắn thành công độ kiếp sẽ là vĩnh hằng thật sự.

Mục Thiên Đường nhìn lôi vân kiếp hải màu hoàng kim, chậm rãi nói:

- Sẽ là đệ nhất nhân từ vạn cổ đến nay, là chúa tể thiên địa!

Đây là lời của Huyền Thiên Tông, Mục Thiên Đường chỉ nói thay.

Biểu tình đám người rung động.

Mục Thiên Đường tiếp tục bảo:

- Nhưng mà . . . Nếu không vượt qua được thiên kiếp này thì tất cả uống công.

1589. Chương 1593: Kết Cuộc (2).

Mục Thiên Đường liếc mắt hư không, nói:

- Nhưng mặc kệ thế nào mảnh thiên địa này sẽ nhớ đến công ơn của hắc, vì tất cả các người, từng gốc cây ngọn cỏ trên thế giới này, tất cả tồn tại đều nhờ vào hắc mới có.

Mọi người mờ mịt nghe Mục Thiên Đường nói.

Chỉ vài người lơ mơ hiểu ra.

Chân trời phía xa gợn sóng, sóng năng lượng dao động mạnh mẽ dâng lên. Mọi người ngoái đầu nhìn, thấy một cánh cửa ánh sáng hình vòm hiện ra trong không trung, lực lượng luân hồi kỳ lạ phát ra từ cánh cửa ánh sáng.

Có bóng người bước ra.

- Đó là . . . Bắc vực Huyền Sương Chiến thần!

Có người nhận ra ngay một người đi đầu, rấ giật mình, vì đó là Bắc vực Huyền Sương Chiến thần hơn hai trăm năm qua chưa từng xuất hiện.

- Còn có Trung Thổ Siêu Thiên Chiến Thần!

- Trời, Bắc vực yêu thần của Yêu Thần cung!

- Phật Chủ Đại Lôi Âm Tự!

Từng bóng người bước ra khỏi cánh cửa ánh sáng, đám đông đứng xem cánh cửa ánh sáng rộ lên như chảo dầu sôi.

Vì nhiều người nhận ra mười người bước ra từ cánh cửa ánh sáng là mười nhân vật từng đứng trên đỉnh vô đạo đã biến mất khỏi thế giới thiên đạo từ hai trăm năm trước, là chiến thần từng trấn áp khi vạn nhân tộc năm phương đại vực Vô Tận đại lục.

Bọn họ từng là tồn tại chí cao vô thượng.

Đối với vô giả thời đại đó thì chiến thần là tồn tại không thể khiêu khích.

Nhưng bây giờ pháp tắc, lực lượng triều tịch trong thế giới thiên đạo đã hồi phục, xuất hiện bao nhiêu là cường giả tiên đạo. Cường giả cảnh giới chiến thần có đầy khắp nơi, không tính là nhân vật đỉnh cao.

Mới đầu mọi người rất giật mình, có người nhớ lại năm xưa mười vị phong độ vô địch, lòng tôn sùng định chào hỏi chợt nhớ bây giờ mình là tiên nhân, cần gì cung kính với năm cường giả thần cảnh?

Có người mặt cười nhạt, ngày xưa bọn họ bị một trong mười chiến thần này đàn áp ngộp thở. Nay đột nhiên thấy mười chiến thần, giật mình quá đi bọn họ nhớ lại thù hận ngày xưa, định ra tay.

Xem bộ dạng thì mười chiến thần bị nhốt trong chỗ nào đó, lúc này nhờ lực lượng Đỉnh Hạo độ kiếp đánh vỡ bình hướng bí ẩn mới thoát khỏi.

Mười chiến thần có biết bây giờ thế giới bên ngoài đã biến đổi trời long đất lở gì không?

Rất nhanh mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt Bắc vực Huyền Sương Chiến thần quét qua bốn phương tám hướng, mắt bắn ra tia sáng mở miệng nói:

- Dao Kiếm Thần Hoàng độ kiếp, những người không liên quan lập tức rời đi tránh cho quấy rầy độ kiếp, không được quan sát!

Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói xong mười chiến thần phát ra khí thế hùng hồn.

khí thế phát ra từ mười chiến thần không phải hơi thở cường giả thần cảnh ngày xưa mà là lực lượng tiên đạo pháp tắc vô cùng rực rỡ. Lực lượng này như đồi núi lấp biển, vô cùng vô tận, liên miên không dứt, như mười ngọn núi cổ cao không thể leo lên đứng sừng sững trong thiên địa.

Đây rõ ràng là hơi thở cường giả tiên đạo mới có.

Mười tồn tại chí cao ngày xưa bây giờ đều là cường giả tiên đạo cao giai.

Hơi thở của mỗi người cao hơn Đỉnh linh Phong cường giả tiên đạo đệ nhất Trung Thổ Thần Châu rất nhiều. Dù là mấy cường giả tiên đạo có thực lực mạnh nhất trong đám người đều thấy nghẹt thở.

Hai trăm năm qua đi, mười người vẫn là tồn tại đủ để trấn áp thế giới này.

Thực lực của bọn họ vẫn không tha cho khiêu khích.

Có người khẽ thở dài:

- Cường giả rốt cuộc là cường giả, dù trăm năm không lộ mặt đó không phải bọn họ đã suy sụp mà là không muốn xuất hiện. Muốn đè ép bọn họ là mơ tưởng viển vông.

Đường tiên đạo không có cuối, với tư chất đám người xung quanh đều có thể thành tiên thì mười vị chí tôn ngày xưa toàn là nhân vật tuyệt đỉnh sao có thể tụt hậu?

Mọi người cùng thụt lùi.

Không ai dám cãi lại lời Bắc vực Huyền Sương Chiến thần nói.

cánh cửa ánh sáng trong không trung dần vụt tắt. Mười chí tôn không nói gì thêm, tự chiếm một góc thiên địa ngồi xếp bằng trên hư không, phát ra lực lượng tiên đạo siêu cường đại tứ bốn phía phong ấn phạm vi lôi vân kiếp hải màu hoàng kim ngàn dặm Đỉnh Hạo độ kiếp.

Mục Thiên Dưỡng trầm ngâm nói:

- Đúng vậy! Phong ấn thiên địa này tránh cho kiếp quang biến lôi chí cường như hủy diệt toát ra ngoài, dù chỉ một chút rất có thể sẽ hủy diệt một vực.

Mục Thiên Dưỡng nhìn phương thiên địa kia, xoay người đạp hư không từng bước một rời đi.

Giọng Mục Thiên Dưỡng vắng vắng trong thiên địa:

- Trừ người thân, bằng hữu tốt của Vãn Kiếm tông ra trong vòng trăm dặm lôi hải không cho người các đại tông môn, thế lực nào xuất hiện, nếu không là kẻ địch của Bạch Y thần triều ta.

Mục Thiên Dưỡng và Lưu linh Túy cùng nhau biến mất.

Người Bạch Y thần triều cũng đi hết.

Mấy chục vạn cường giả tiên đạo nhìn nhau, không ngờ Mục Thiên Dưỡng chọn bảo vệ Đỉnh Hạo. Mục Thiên Dưỡng kêu mọi người đi là không muốn ai quấy rầy Đỉnh Hạo độ kiếp. Nhưng gã là kẻ địch của Đỉnh Hạo, tại sao Mục Thiên Dưỡng làm như vậy?

Bây giờ Đỉnh Hạo độ kiếp, Mục Thiên Dưỡng hầu như là đệ nhất nhân tiên đạo, ngoài ra các bằng hữu của Đỉnh Hạo như đám người Kim Thiên, Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Phương Thiên Dực, Ôn Đa Tình, Cuồng Dao Trương Phàm đều là nhân đỉnh cao trong thiên địa này. Bọn họ đứng về phía Đỉnh Hạo, tuy mọi người muốn quan sát lôi hải kiếp quang để tăng cao cảm ngộ, tu vi nhưng không dám ở lại lâu trong phạm vi trăm vạn dặm.

Giây lát sau sinh linh phương thiên địa này biến mất sạch.

Đa số người Vãn Kiếm tông rời đi.

Chỉ có đám người Phương Thiên Dực, Cuồng Dao Trương Phàm, Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết, Lý Y Nhược, Tạ Giải Ngữ, Vương Tuyết Phong là ở lại, nhìn chăm chăm vào lôi vân kiếp hải màu hoàng kim. Bọn họ không nhìn thấu bên trong lôi hải kiếp quang xảy ra chuyện gì, có điều chắc chắn rằng lôi vân kiếp hải màu hoàng kim không biến mất nói lên Đỉnh Hạo vẫn còn sống, đối kháng với lôi kiếp.

Bọn họ phải chờ khi thiên kiếp kết thúc, phải đợi Đỉnh Hạo bình an trở về.

Nhưng mọi người không ngờ sẽ chờ đợi đến một trăm năm.

Một trăm năm nay lôi hải kiếp quang vẫn không biến mất, Đinh Hạo không xuất hiện. Mười chí tôn chưa từng rời đi một giây, lực lượng phong ấn lôi vân kiếp hải màu hoàng kim, phạm vi trăm vạn dặm thành cấm địa.

Bên ngoài có đủ các loại tin đồn.

Có người nói Đinh Hạo đã độ kiếp thất bại, thiên kiếp không biến mất là vì lôi vân kiếp hải màu hoàng kim đặc biệt.

Có người nói Đinh Hạo vẫn sống nhưng hắc cố ý không kết thúc thiên kiếp, muốn dùng lôi vân kiếp hải màu hoàng kim thanh tẩy bản thân, thay da đổi thịt, hoàn toàn đột phá cảnh giới tiên đạo bước vào vĩnh hằng.

Các câu chuyện, truyền thuyết về Đinh Hạo lan khắp thiên địa.

Bốn chữ Đạo Kiếm Thần Hoàng thành tồn tại các sinh linh các tộc trong thế giới thiên đạo vĩnh viễn ngược nhìn.

Dù xuất hiện bao nhiêu ngôi sao, thiên tài mới đều sẽ bị so sánh với Đinh Hạo, vẫn không ai sánh bằng hắn. Trong một trăm năm nay thế giới thiên đạo gió mây biến chuyển, không xuất hiện chiến tranh náo động. Tuy các đại thế lực có một số nhà dã tâm nhưng cứ nghĩ đến lôi vân kiếp hải màu hoàng kim còn đang dâng trào trong thiên địa là mọi dã tâm bị kiềm chế.

1590. Chương 1594: Kết Cuộc (3).

Mặc kệ bên ngoài đồn thể nào, những cường giả đứng trên đỉnh cao biết Đinh Hạo chưa chết. Suốt một trăm năm qua Đinh Hạo luôn đối kháng lôi vân kiếp hải màu hoàng kim, tia chớp tràn ra một chút đủ giết cường giả tiên đạo mạnh nhất đương thời. Đạo Kiếm Thần Hoàng Đinh Hạo ở bên trong đối kháng lôi hải kiếp quang suốt một trăm năm.

Thực lực, cảnh giới như thế đã không phải sinh linh thế giới thiên đạo có thể tưởng tượng được.

Mục Thiên Dưỡng từng nói một khi Đinh Hạo độ kiếp thành công sẽ bước vào vĩnh hằng, trở thành chúa tể duy nhất trong thiên địa, thành vĩnh hằng bất diệt trong lục đạo, trở thành tồn tại chí cao vô số kỷ nguyên sau này. Ngày càng nhiều cường giả tiên đạo công nhận sự thật này.

Vấn đề bây giờ là Đinh Hạo có chống được đến cuối không?

Khi nào Đinh Hạo mới ra khỏi lôi vân kiếp hải màu hoàng kim sáng tạo ra kỷ nguyên thuộc về mình?

* * *

Ngày hôm nay.

Lý Lan, Tạ Giải Ngữ, Tây Môn Thiên Tuyết, Lý Y Nhược như mọi ngày ngồi trước điện bay nhìn chăm chăm lôi vân kiếp hải màu hoàng kim.

Từ tám mươi năm trước Lý Lan đã buông vị trí tông chủ Vấn Kiếm tông, truyền lại cho Đinh Xuân Thu.

Gần trăm năm nay bốn nữ nhân Lý Lan, Tạ Giải Ngữ, Tây Môn Thiên Tuyết, Lý Y Nhược ngồi bên rìa lôi hải kiếp quang chờ đợi phu quân trở về.

Mỗi năm vào lúc này có rất nhiều người xuất hiện. Như phu phụ Ôn Đa Tình, Đinh Khả Nhi, Trư Tiên, Đại Vượng Vương, Kim Thiên, nữ vương nhân ngư thất hải, Tiên Hoàng Đại Thánh, Lương Phi Tuyết, Phùng Nịnh. Thậm chí là Mục Thiên Dưỡng cũng xuất hiện bên rìa lôi hải kiếp quang. Tất cả tụ tập lại uống trà luận đạo, xem như từ da gắp mặt Đinh Hạo.

Phu phụ Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành cũng đến.

Lục đạo luân hồi lại mở, có Đinh Khả Nhi lợi dụng đường hầm thời không lúc trước Đinh Hạo để lại mang Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành xuyên toa giữa trái đất nhân đạo và thế giới thiên đạo. Nhưng Vũ Khuynh Thành, Đinh Thánh Thán thói quen thuộc sống yên ổn ở trái đất, nhiều lúc muốn ở lại trái đất.

Mỗi năm Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành đến thăm Đinh Hạo một lần nhưng tính thời gian trái đất thì như mỗi ngày đều gặp.

Hôm nay đã đến thời gian.

Mọi người xuất hiện quanh điện bay.

Phương Thiên Dục nhìn lôi hải kiếp quang, nói:

- Không biết khi nào Đinh sư huynh mới xuất quan? Một lần độ kiếp trăm năm, xem như trước sau không người có.

Lý Lan cười nói:

- Sớm muộn gì Hạo ca ca sẽ đi ra.

Nụ cười bình tĩnh mà dịu dàng.

Chờ đợi trăm năm, từ ban đầu lòng nóng như lửa đốt đến bây giờ nhẹ nhàng bình tĩnh. Bốn thê tử của Đinh Hạo đã thói quen chờ đợi, mỗi ngày nhìn lôi hải kiếp quang như tượng phu còn bên cạnh. Lý Lan, Tây Môn Thiên Tuyết, Tạ Giải Ngữ, Lý Y Nhược vững tin Đinh Hạo sẽ thành công độ kiếp, ra khỏi lôi vân kiếp hải màu hoàng kim.

- Người tốt sẽ không sao, người tốt còn phải cùng ta ăn thịt.

Tuy bây giờ Nạp Lan Sơ là cường giả tiên đạo nhưng thần trí chưa tỉnh táo, đa số thời gian ngơ ngác.

Một nữ nhân thanh xuân cực kỳ xinh đẹp nhìn bầu trời phía xa, nói:

- Bạch Y Đế Quân đến.

Mặt mày của nữ nhân xinh đẹp rất giống

Nạp Lan Sơ ngày trước, thật ra nàng chính là Nạp Lan Sơ. Cơ thể này là Nạp Lan Sơ dùng huyền thể kỳ thạch tế luyện ra, tựa như xác thịt.

Phía xa.

Mục Thiên Dương mặc áo trắng xuất hiện, bên cạnh là đệ hậu Lưu linh Túy.

Trăm năm trước Mục Thiên Dương thành hôn, cưới nữ võ thần số một Trung Thổ Thần Châu, Lưu linh Túy. Khi đó quy mô lớn, toàn Bạch Y thần triều trôi trào hoan hô, từng là đoạn giai thoại trong thế giới thiên đạo. Bây giờ Mục Thiên Dương, Lưu linh Túy đã có con, là Bạch Vân Thụy, thái tử Bạch Y thần triều.

Bạch Vân Thụy có tư chất kinh người hơn cả Mục Thiên Dương, nổi tiếng thiên tài. Khiến nhiều người rút tròng mắt là Bạch Vân Thụy không truyền thừa đạo thống của Mục Thiên Dương mà đầu vào Vãn Kiếm tông, đây từng là chuyện lạ bí ẩn. Khiến người ngạc nhiên hơn là Vãn Kiếm tông nhận thiên tài Bạch Vân Thụy vào, chú trọng bồi dưỡng.

Mục Thiên Dương nhìn lôi vân kiếp hải màu hoàng kim vô tận, nói:

- Cảm giác hôm nay hẳn sẽ ra.

- Trăm năm đã đủ, vừa lúc là con số bách thể, nên đi ra.

Một thanh niên áo trắng xuất hiện, nói năng chừng mực. Đây là thân thể mới của Huyền Thiên Tông trong thế giới này, tổ vạn tiên ngày xưa chưa hồi phục thực lực, trong trạng thái ẩn thế. Chỉ mình Mục Thiên Dương là biết tung tích của Huyền Thiên Tông.

Phu phụ Mục Thiên Dương, Lưu linh Túy hành lễ:

- Ma sư!

Bỗng nhiên mười thân hình như ma thần trấn giữ bốn phía lôi vân kiếp hải màu hoàng kim chậm rãi nhúc nhích. Bọn họ không còn ngồi xếp bằng, chậm rãi đứng dậy.

Giờ phút này, vô số cặp mắt nhìn hướng lôi vân kiếp hải màu hoàng kim, trái tim treo cao.

Trong khoảnh khắc lôi vân kiếp hải màu hoàng kim đầy trời co rút vào trong, lôi hải kiếp quang phạm vi mấy ngàn dặm biến mất. Một thân hình áo xanh như ngọc lộ ra, môi hé mở, lũ tia chớp vàng cuối cùng bay vào miệng hắn.

Hắn nuốt lôi hải kiếp quang đầy trời vào miệng!

Thân hình áo xanh như ngọc không phải Đinh Hạo thiv là ai?

- Đa tạ mười vị tiên bối.

Đinh Hạo chấp tay nói:

- Trăm năm trước nếu không nhờ mười vị tiên bối ở trong súc sinh đạo tìm ra hậu chiêu hang ổ U Minh Chân Tiên, phá hủy nó thì e rằng hắn đã trốn thoát. Công của mười vị tiên bối cao tận thiên địa, lại trấn thủ lôi hải cho ta trăm năm, có thể vào vĩnh hằng ảnh.

Đinh Hạo dứt lời, có vô tận tiên quang thánh âm tràn ngập, mười cột sáng từ vũ trụ hư không giáng xuống mười người, tẩy rửa tạp chất, lực lượng thần bí nhập vào cơ thể họ.

- Cái này . . .

- Một lời là thiên địa pháp, định định vị trí vĩnh hằng của người khác, cái này . . . Trời, chẳng lẽ Đinh Hạo không phải vào vĩnh hằng chi cảnh mà là đã siêu thoát vĩnh hằng?

Mười vị chí tôn cảm lực lượng trong cơ thể thay đổi, trong khoảnh khắc này huyền diệu khó giải thích làm bọn họ giật mình, mừng như điên, khó tin.

Đinh Hạo chỉ nói một câu đã khiến mười người thành tựu địa vị vĩnh hằng, cái này . . . Nghe rộn cả người, chẳng lẽ trên vĩnh hằng còn cảnh giới khác?

Đinh Hạo nói xong lắc người đi tới bên cạnh bằng hữu, phụ mẫu, thê tử.

Đinh Hạo mỉm cười như chưa từng rời đi.

- Ta đã trở về.

Mọi người mừng như điên.

Đinh Hạo cười với Đinh Thánh Thán, Vũ Khuynh Thành:

- Phụ thân, mẫu thân!

Đinh Thánh Thán mừng:

- Tiểu tử thối, bây giờ mới đi ra? Làm ta chậm trễ đánh bao nhiêu là ván liên minh anh hùng.

Đinh Hạo mỉm cười nhìn hướng Nạp Lan Sơ, nói:

- A Sơ, giỏi thật, đã tự ra phân thân huyền thể, rốt cuộc lại mở một con đường.

Lúc trước lực lượng thần hồn thứ ba trong người Cuồng Dao Trương Phàm chính là Nạp Lan Sơ, nàng tu luyện Thăng Tự Quyết, bản thân là thần hồn, tu vi tinh thần, được hơi thở tiên khí của Nạp Lan Du Hiệp tẩm bổ nên hồn lực hùng hồn. Lực lượng thái âm của Nạp Lan Sơ vừa lúc khắc chế U Minh Chân Tiên, lại có Nạp Lan Du Hiệp nên không cần lo Huyền Thiên Tông mơ ước cơ thể Cuồng Dao Trương Phàm xảy ra biến cố gì.

Nạp Lan Sơ tới gần, nói:

- Người tốt, ăn cơm . . .

Đinh Hạo mỉm cười, lòng máy động. Nạp Lan Du Hiệp ngẩn người, biểu tình không còn ngu dần mà như người chìm trong giấc mơ thật dài đột nhiên thức tỉnh, ánh mắt ngơ ngác trở nên tỉnh táo.

- Ta . . . A muội . . . Sư tôn . . .

Mặt Nạp Lan Du Hiệp chảy hai hàng lệ.

Đinh Hạo không nói gì thêm, hần giang tay ôm bốn vị kiều thê, cất tiếng cười to. Nhìn hướng đám người Cuồng Đạo Trương Phàm, Phương Thiên Dực, cảm thấy bây giờ là lúc hần vui vẻ, sung sướng nhất đời.

1591. Chương 1595: Hậu Ký Cuối Truyện.

Đạo Kiếm Thần Hoàng Đinh Hạo lại trở về, nguyên thể giới thiên đạo gọn sóng dữ dội.

Toàn thể giới thiên đạo rất khó tưởng tượng Đinh Hạo trải qua sát kiếp lôi vân kiếp hải màu hoàng kim một trăm năm thực lực đã đến trình độ gì. Ít nhất hiện giờ trên thể giới này không còn ai dám khiêu khích Đinh Hạo.

Hai năm tiếp theo, truyền thuyết ngày Đinh Hạo hấp thu lôi vân kiếp hải màu hoàng kim một lời khiến mười chí tôn tiến vào vĩnh hằng cảnh truyền khắp thiên địa. Vô số người thềm muốn, vĩnh hằng là giấc mơ vĩnh viễn, cực độ thể giới vô đạo. Vô số nhân vật nghịch thiên suốt đời không thể vào, mười chí tôn vì một câu của Đinh Hạo mà bước vào vĩnh hằng đúng là một bước lên trời.

Đám đại nhân vật thể giới thiên đạo như Trư Tiên, Đại Vượn Vương, Ôn Đa Tình lần lượt đến viếng Ân Kiếm phong, ngồi nói chuyện với Đạo Kiếm Thần Hoàng Đinh Hạo, hỏi thăm thắc mắc, thu hoạch phong phú nhưng không ai có thể bước vào vĩnh hằng nữa.

Đinh Hạo giải thích rằng:

- Mười chí tôn trấn áp khí vận nhân loại và yêu tộc nhiều năm, công đức vô lượng. Trong quá trình lục đạo luân hồi gắn kết qua nguy hiểm lớn, biểu biểu hiện ra đại nghị lực, đại trí tuệ. Hơn nữa tu vi của mười vị chí tôn đã đến đỉnh, công đức cùng tu vi nước chảy thành sông, ta một lời quát dứt thiên đạo áp chế nên mới thăng cấp, những người khác kém rất xa.

Vốn Huyền Thiên Tông ngày xưa là tổ vạn tiên, người có cơ duyên tiên cổ cũng nên có duyên vĩnh hằng. Nhưng tiên cổ thiên đạo giao cơ duyên, khí vận đặc biệt cho Huyền Thiên Tông thành nhân vật chính đương thời là vì trấn áp lực lượng hắc ám, xóa đi tai kiếp lục đạo. Tiếc rằng Huyền Thiên Tông chưa làm được, đây là tội, nên không thành vĩnh hằng, cần tiếp tục tích lũy.

Thể giới lục đạo hoàn toàn dung hợp.

Đinh Hạo vào Tu La đạo, bắt chước Nữ Oa tạo người trong thần thoại, dùng đất vàng tạo ra sinh linh Tu La giới. Nam nữ Tu La đều xuất hiện, ngày sau sinh sản rồi sẽ hưng thịnh lên.

Mấy đạo khác đầy đủ vạn vật.

Hôm nay Đinh Hạo đến vực sâu sau núi Vấn Kiếm tông, sáu cổ thạch tiên môn vẫn sừng sững.

Đinh Hạo lấy thần khí Luân Hồi Thiên Bàn ra thúc giục lực lượng luân hồi, chậm rãi mở ra lục đạo tiên môn. Trong thiên địa quanh quẩn đại đạo luân âm vô hình, chỉ người đạt đến mức tận cùng mới nghe thấy. Sáu ánh sáng đủ màu bắn ra từ lục đạo tiên môn chậm rãi dung hợp . . .

Đây là lực lượng lục đạo luân hồi thật sự.

Đinh Hạo khẽ thở dài:

- Lục đạo tiên môn khép là bởi vì ngày xưa lục đạo tan vỡ, lục đạo không gắn kết với nhau nên thiên đạo mới giáng xuống cửa đá phong kín. Lục đạo dung hợp, sau cửa đá biến mất mới xem như lục đạo thật sự

gắn kết, luân hồi mở lại. Từ nay về sau, thiên đạo, nhân đạo, Tu La đạo, địa ngục đạo, ngạ quỷ đạo, súc sinh đạo có lực lượng luân hồi kết nối, ngàn vạn sinh linh lại vào luân hồi, thiên đạo chiêu chiêu, ác có ác báo, thiện có thiện báo . . .

Sáu cửa đá biến thành bột phấn nhanh chóng rơi xuống.

Sáu luồng sáng bắn ra từ cửa đá dung nhập vào thần khí Luân Hồi Thiên Bàn. Trong khoảnh khắc Đinh Hạo cảm giác được Luân Hồi Thiên Bàn sinh ra biến chất, từ trạng thái ngưng ngẫn hoàn toàn thức tỉnh, như người ngủ say tỉnh dậy, linh hồn đầy sức sống.

Đến đây thì lục đạo hoàn toàn dung hợp.

Luân hồi phục hồi.

Tâm nguyện của Đinh Hạo đã hoàn thành.

Bây giờ Đinh Hạo đã bước vào cảnh giới vượt qua vịnh hằng, chuyện lớn trong tiên đạo đã xong, hắn có thể thoải mái làm bạn bên phụ mẫu, thê nhi, ty ý xuyên qua lục đạo. Đinh Hạo ở lại trái đất, thế giới thiên đạo là nhiều nhất.

Một người trấn áp vạn cổ.

Từ đó thế giới lục đạo không còn chiến tranh liên miên.

Vấn Kiếm tông thành tông môn số một lục đạo danh xứng với thực, do Đinh Xuân Thu cai quản. Về Thần Đình phương đông thì Đinh Hạo đích thân lên tiếng truyền lại cho Hoa Ma Kiếm. Thế lực Thần Đình phương đông ngày xưa có nhiều mối liên kết với U Minh Chân Tiên, tộc Đinh thị có một Đinh Hạo đã đủ chấn nhiếp thiên địa, không cần lại cai quản Thần Đình. Mấy vị thần vương, Đinh Bất Tam, Đinh Bất Tứ không thích quyền lực, đây xem như an ủi Hỏa Quân cái chết tạ quân ân.

Bạch Y thần triều thống nhất Trung Thổ Thần Châu, trở thành một trong những siêu thế lực.

Mục Thiên Dưỡng luôn nói giữa gã và Đinh Hạo phải có trận chiến, nhưng có thê tử, nhi nữ rồi thì lòng có vương bận, khi nào mới có trận chiến kia thì chính Mục Thiên Dưỡng cũng không biết.

Huyền Thiên Tông luyện ra phân thân, chơi đùa hồng trần, không còn cố chấp vịnh hằng, lòng nhẹ nhàng.

Minh Nguyệt Tiên được Đinh Hạo giúp đỡ dùng lực lượng luân hồi thanh tẩy bản thân, thoát khỏi trạng thái không sống không chết, có thể đi trong thiên địa. Minh Nguyệt Tiên không còn dục vọng theo đuổi tu luyện, lòng không bụi trần.

đoạn ngắn ý thức của Lâm Tín, Lý Tàn Dương rốt rồi cuộc hoàn chỉnh, hình thành sức mạnh ra khỏi địa ngục đạo. Lâm Tín, Lý Tàn Dương còn nhận ra bằng hữu ngày xưa nhưng đã quên nhiều chuyện, cần từ từ lấy lại ký ức, tu luyện lại.

Các thiếu nữ yêu Đinh Hạo, say mê chờ đợi đã định vĩnh viễn không chờ được.

Đinh Hạo đã định là truyền thuyết, truyền kỳ.

- Phải rồi, hôm ở trái đất ta thấy linh hồn một chàng trai bị vòng xoáy pháp tắc thời không cuốn đi rồi cuộc đã đi đâu?

Có một ngày Đinh Hạo chợt nhớ đến chuyện này, với thực lực của hắn bây giờ không cảm giác được linh hồn cậu bé kia tồn tại, khá là kỳ dị.

chân thành cảm ơn zenit, Đinh Vinh, gamer, Juan, tuần anh , Tuấn đã ủng hộ truyện nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-kiem-than-hoang>